

**TIỀN CỦA
BẢN CUNG!
HOÀNG
THƯỢNG,**

CÚT!!!

Mục lục

- Chương 1: Quẹt Hai Lần!
- Chương 2: Biết Đi ầu Thì Giao Giấy Bản Ra Đây!
- Chương 3: Cướp Giấy Bản Không Phải Là Ý Chí Của Hoàng Thượng Sao?
- Chương 4: Ta Không Làm Cung Nữ!
- Chương 5: Đánh Hoàng Phủ Dạ
- Chương 6: Một Thoáng Kinh Hoàng!
- Chương 7: Kiến Thức Của Nô Tỳ Nông Cạn!
- Chương 8: Ta Muốn Quyến Rũ Hoàng Thượng!
- Chương 9: Hoàng Thượng, Tô Cẩm Bình Điên Rồi!
- Chương 10: Ôi Chao, Đáng Ghét Mà!
- Chương 11: Truy Nã Tô Cẩm Bình, Giết Chết Tại Chỗ!
- Chương 12: “Nhìn Lén” Anh Đẹp Trai Tắm!
- Chương 13: Tô Cẩm Bình Khôn Quá Hoá Cuồng
- Chương 14: Nghe Thấy Rồi!
- Chương 15: Chuyện Trầm Thương Thâm Người À?
- Chương 16: Vô Sĩ Lừa Tiền
- Chương 17: Muội Muội Người Ngồi Đầu Thuyền...
- Chương 18: Không Cảm Ơn Ta Sao?
- Chương 19: Hôn Trước Nói Sau
- Chương 20: Ai Bảo Huỳnh Không Nghe Lời Đây!
- Chương 21: Hoàng Huỳnh Của Người Là Đồ Cứt Trâu!
- Chương 22: Người Nghĩ Trầm Điếc Sao?
- Chương 23: Bản Vương... Diễn!
- Chương 24: Sao Cô Không Phải Tập?
- Chương 25: Tiểu Hoàng Hoàng, Ta Đến Đây!
- Chương 26: Có Phải Huỳnh Tức Giận Không?
- Chương 27: Thập Nương Oí Thập Nương, Vì Sao Nàng Nhẫn Tâm Bỏ Ta Mà Đi
- Chương 28: Kịch Bản Bị Bóp Méo Thế Này À????
- Chương 29: Lý Giáp Bị Người Ta Lôi Đi À?
- Chương 30: Hoàng Phủ Dật Bái Sư
- Chương 31: Truy ầu Thái Y, Đến Chữa Đầu Ốc Cho Nữ Nhân Đây!
- Chương 32: Trộm Cắp Là Tội Lớn!
- Chương 33
- Chương 34: Thực Lực Của Hấn
- Chương 35: Ném Hoàng Thượng!
- Chương 36: Trầm Nên Cảm Thấy Vinh Hạnh Sao?
- Chương 37: Đây Là Được Voi Đòi Tiên Trong Truy ầu Thuyết...
- Chương 38: Người Quét Dọn Trước Thư Phòng
- Chương 39: Cái Giá Phải Trả Cho Việc Uy Hiếp Nàng!
- Chương 40: Huỳnh Như Vậy, Sẽ Khiến Ta Muốn Hôn Huỳnh!
- Chương 41: Lời Trăn Trối
- Chương 42: Chiếc Váy Ngược Của Nam Nhân!
- Chương 43: Quét Cái Em Gái Nhà Hấn Ấy!

Chương 44: Hoàng Thượng, Ngài Đừng Quá Tự Ti!
Chương 45: Có Thù Tất Báo
Chương 46: Khởi Bầm Hoàng Thượng, Nô Tỳ Lớn Tuổi Rồi
Chương 47: Khởi Bầm Hoàng Thượng, Hôm Nay Gió Thổi Trên Dưới!
Chương 48
Chương 49: Giải Được Hũ Sắt!
Chương 50: Hôn Trộm Bị Bắt Quả Tang!
Chương 51: Hoàng Thượng, Ngài Không Sợ Trượt Chân Ngã Chết À?
Chương 52: Nàng Sắp Thành Dật Vương Phi Sao?
Chương 53: Vợ Chồng Son, Cãi Nhau Là Chuyện Bình Thường
Chương 54: Nếu Ta Nói, Là Thích Thì Sao?
Chương 55: Lòng Quận Chúa Từ Bi Như Vậy, Phải Đi Phổ Độ Chúng Sinh Mới Đúng!
Chương 56: Quận Chúa, Ngài Nên Lau Dữ Mắt Đi Kìa!
Chương 57: Hội Thơ Càn Hỉ Thước
Chương 58: Hãm Hại Và Phản Đòn
Chương 59: Từ Hôn Trước Mặt Mọi Người
Chương 60: Một Mũi Tên Trúng Ba Đích!
Chương 61: Ngã Chồng Bốn Vó
Chương 62: Bản Quận Chúa, Quả Thật Là Bị Gió Thổi Bay
Chương 63: Ta Là Một Người Coi Tiền Tài Như Cặn Bã!
Chương 64: Thật Ra, Bọn Họ Chẳng Ai Xứng Với Ta!
Chương 65: Hai Vị Hoàng Thượng, Các Ngài Ị “Thiên Phân” Mà! (Cứt Trời)
Chương 66: Xuân Dục
Chương 67: Mượn Dục Hành Hung --- Ta Muốn Huynh!
Chương 68: Đừng Lo, Ta Sẽ Chịu Trách Nhiệm Với Huynh!
Chương 69: Trinh Tiết Trị Giá Một Lượng Bạc!
Chương 70: Không Phải Đã Nói Sẽ Đối Xử Rất Tốt Với Ta Sao?
Chương 71: Mới Sáng Sớm, Huynh Khiêu Gợi Như Thế Làm Gì Há?
Chương 72: Sóng Sau Lại Tới!
Chương 73: Tô Cẩm Bình, Người Chán Sống Rồi À?!
Chương 74: Bách Lý Kinh Hồng, Chàng Sắp Làm Cha Rồi!
Chương 75: Ăn Thêm Lăn Nữa Cũng Có Sao Đâu Chứ?
Chương 76: Nàng, Chỉ Có Thể Là Người Phụ Nữ Của Bách Lý Kinh Hồng Ta!
Chương 77: Nàng Không Cần Yêu, Ta Yêu Nàng Là Đủ Rồi
Chương 78: Nghe Nói, Như Vậy Sẽ Tốt Cho Đứa Bé
Chương 79: Bà Đây Đánh Người Mà Cần Phải Có Lý Do Sao?
Chương 80: Mau Lên, Ta Sảy Thai Rồi!
Chương 81: Bách Lý Kinh Hồng, Huynh To Gan Thật!!!
Chương 82: Cơn Ghen Bốc Lên Tận Trời!
Chương 83: Sau Đây, Cách Xa Người Con Gái Của Ta Ra Một Chút
Chương 84: Kinh Hồng Vs Tử Hàn
Chương 85: Nụ Hôn Giận Dữ!
Chương 86: Tình Ý Ngọt Ngào
Chương 87: Ai You! Thì Ra Là Chìa Khóa Quốc Khố À?
Chương 88: Nếu Còn Có Lăn Sau, Sẽ Khiến Phu Nhân Không Xuống Giường Được!
Chương 89: Hoàng Thượng, Trả Tiền Đây!
Chương 90: Ta Là Cụ Tổ Tô Nhà Người!!!
Chương 91: Hoàng Thượng, Nô Tỳ Không Có Liêm Sĩ - Bí Mật Về Thân Thế

Chương 92: Tiêu H ồng H ồng, Quả Nhiên Chỉ Có Huynh Đối Xử Với Ta Tốt Nhất

Chương 93: Tiêu H ồng H ồng, Có Phải Huynh Nghèo Đến Phát Điên Rồi Không?

Chương 94: Nàng, Có Bằng Lòng Theo Ta Không?

Chương 95: Xuất Cung --- Gia Không Muốn Đặt Tên!

Chương 96: Đạp Thành Thịt Nát

Chương 1: Huynh Trưởng “Ruột Thịt”

Chương 1.2 Bại Lộ

Chương 2.1 Thân Thế Hé Mở

Chương 2.2 Người Thân!

Chương 2.3 Bách Lý Kinh H ồng À? Bà Đây Không Quen

Chương 3.1

Chương 3.2 Vác Chối Lông Gà Đi Nhận Tội!

Chương 4.2

Chương 4.3

Chương 5.1

Chương 5.2

Chương 5.3

Chương 6.1

Chương 6.2

Chương 6.3

Chương 7.1

Chương 7.2

Chương 8.1

Chương 8.2

Chương 9.1

Chương 9.2

Chương 10.1

Chương 10.2

Chương 11.1

Chương 11.2

Chương 12.1

Chương 12.2

Chương 12.3

Chương 13.1

Chương 13.2

Chương 13.3

Chương 14.1

Chương 14.2

Chương 14.3

Chương 15.1

Chương 15.2

Chương 16.1

Chương 16.2

Chương 17.1

Chương 17.2

Chương 18.1

Chương 18.2

Chương 19.1 Lại Bị Gây Chuyện

Chương 19.2
Chương 20.1 Dĩ Mạch, Lấy Ván Giặt Đờ Ra Đây!!!
Chương 20.2
Chương 21.1 Tình Cảm Mạnh Liệt, Triền Miên
Chương 21.2 Trái Tim Của Tứ Hoàng Tử
Chương 22.1
Chương 22.2
Chương 23.1
Chương 23.2
Chương 24.1
Chương 24.2: Chân Tướng
Chương 24.3
Chương 25.1 Quốc Sư Mặc Khiếu
Chương 25.2 Luyện Cho Chàng Một Đội Quân Thép
Chương 25.3
Chương 26.1 Ngày Tàn Của Mộ Dung Gia
Chương 26.2 Mộ Dung Gia Bị Hủy Diệt!
Chương 27 Đại Hôn Sóng Gió
Chương 28.1 Sự Thật Phơi Bày
Chương 28.2 Sinh Ly Tử Biệt
Chương 29.1
Chương 29.2 Nàng Thực Sự Chưa Chết!!!
Chương 30.1
Chương 30.2
Chương 31.1: Ưu Điểm Lớn Nhất Của Ta Là Khiêm Tốn!
Chương 31.2 Tương Tư Khắc Cốt
Chương 31.3
Chương 32.1
Chương 32.2
Chương 33.1
Chương 33.2
Chương 34: Nỗi Đau Của Quân Lâm Uyên
Chương 35.1: Tương Tư Khắc Cốt
Chương 35.2
Chương 36.1: Bệnh Vực Công Chúa Mạch
Chương 36.2: Trầm Có Điểm Nào Kém Hấn?
Chương 37.1. Biết Lấy Gì Cứu Mày Đây, Mông Của Tao Oi!!!
Chương 37.2: Tiền Huynh Đệ Hoàng Phủ
Chương 37.3: Quân Lâm Uyên Hôn Mê
Chương 38.1: Quân Lâm Uyên
Chương 38.2: Gặp Được Tri Kỷ
Chương 38.3
Chương 39.1: Trả Thù Vương Thái Hậu
Chương 39.2: Trầm Thật Sự Rất Hâm Mộ Bách Lý Kinh Hồng
Chương 40.1: Bích Ngọc Hả Hồn Đan
Chương 40.2: Tô Cẩm Bình Học Chữ!
Chương 41: Thần Binh Bất Tử
Chương 42: Tri Kỷ Khó Cầu

Chương 42.2
Chương 43: Quốc Khố Bị Trộm!
Chương 43.2
Chương 44.1
Chương 44.2: Tự Sát À? Có Chết Không?
Chương 45.1
Chương 45.2
Chương 45.3
Chương 101: Thái Hậu Và Công Chúa Bị Lừa Giết Chết?!
Chương 102: Giành Lại Người Phụ Nữ Của Mình
Chương 103: Quân Lâm Uyên, Huỳnh Là Đờ Lừa Gạt
Chương 104
Chương 1+1: Trầm Là Người Đàn Ông Tuấn Tú Nhất Thế Gian
Chương 1+2: Gặp Lại
Chương 2
Chương 3+1
Chương 3+2
Chương 4+1: Hoàng Thượng, Không Có Hấn, Buồi Tối Thần Không Ngủ Được! (1)
Chương 4+2: Hoàng Thượng, Không Có Hấn, Buồi Tối Thần Không Ngủ Được! (2)
Chương 5: Hoàng Thượng, Ngài Tình Nguyễn Ở Dưới!?!?
Chương 6+1: Hờng Mỹ Nhân Kiều Ngạo Toàn Tập! (1)
Chương 6+2: Hờng Mỹ Nhân Kiều Ngạo Toàn Tập! (2)
Chương 7+1: Khởi Bẩm Hoàng Thượng, Đờ Do Thần Trên Giường Quá Mạnh Mẽ!
(1)
Chương 7+2: Khởi Bẩm Hoàng Thượng, Đờ Do Thần Trên Giường Quá Mạnh Mẽ!
(2)
Chương 8+1: Hờng Mỹ Nhân Và Mộ Dung Đoạn Tụ Đánh Nhau R ấ! (1)
Chương 8+2: Hờng Mỹ Nhân Và Mộ Dung Đoạn Tụ Đánh Nhau R ấ! (2)
Chương 9+1: Hờng Mỹ Nhân Kiều Ngạo, Đóng Cửa Không Cho Vào! (1)
Chương 9+2: Hờng Mỹ Nhân Kiều Ngạo, Đóng Cửa Không Cho Vào! (2)
Chương 10+1: Rốt Cuộc Ai Là Yêu Vật? (1)
Chương 10+2: Rốt Cuộc Ai Là Yêu Vật? (2)
Chương 11+1: Phụ Nữ Là Loại Tóc Dài Kiến Thức Ngắn! (1)
Chương 11+2: Phụ Nữ Là Loại Tóc Dài Kiến Thức Ngắn! (2)
Chương 12+1: Hoàng Thượng, Xin Ngài Tha Cho Cúc Hoa Của Thần Đi! (1)
Chương 12+2: Hoàng Thượng, Xin Ngài Tha Cho Cúc Hoa Của Thần Đi! (2)
Chương 12+3: Hoàng Thượng, Xin Ngài Tha Cho Cúc Hoa Của Thần Đi! (3)
Chương 13+1: Yến Khanh, Trầm Nguyễn Ý Ở Dưới! (1)
Chương 13+2: Yến Khanh, Trầm Nguyễn Ý Ở Dưới! (2)
Chương 14+1: Nàng Có Được Ta, Liền Không Quý Trọng Nữa! (1)
Chương 14+2: Nàng Có Được Ta, Liền Không Quý Trọng Nữa! (2)
Chương 15: Yến Khanh, Người Cướp Tâm Thân Xử Nữ Của Trầm R ấ!
Chương 15+2: Yến Khanh, Người Cướp Tâm Thân Xử Nữ Của Trầm R ấ! (2)
Chương 15+3: Yến Khanh, Người Cướp Tâm Thân Xử Nữ Của Trầm R ấ! (3)
Chương 16: Thừa Tướng Xoay Người Giành Thế Chủ Động!
Chương 17: Đến Ngày Đại Hôn, Hờng Mỹ Nhân Trở Lại
Chương 18: Thừa Tướng, Hậu Viện Lại Cháy R ấ!

Chương 19: Hoa Cúc Của Ta Còn Đẹp Hơn Hẳn Ta, Nhưng Nàng Lại Không Thèm Nhìn

Chương 20: Thừa Tướng Không Có Chim?!

Chương 21: Bị Nghi Ngờ?!

Chương 22: Hoàng Thượng Nhìn Lén Chúng Tướng Sĩ Tắm Rửa?!

Chương 23: Chuẩn Bị Xong Chưa?! Mau Chạy Đi!

Chương 24: Có Lễ Hữu Dực Vương Đang Thể Hiện Sự Sùng Bái Với Thiên!

Chương 25: Kế Ly Gián

Chương 26: Binh Bất Yếm Trá!

Chương 27: Hoàng Hồ Ly Xuất Chiêu Độc!

Chương 28: Hữu Dực Vương, Khố Của Người Lại Rơi Rãi!

Chương 29: Hữu Dực Vương, Nhìn Ánh Mắt Thiên Khiết Của Ta Đây.

Chương 30: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Chương 31: Những Kẻ Mơ Tưởng Đến Chàng, Đầu Chỉ Có Một Con Đường Chết!

Chương 32: “Trận Chiến Không C N Sức!”

Chương 33: Hóa Ra Tên Khốn Đã Chọc Mình Tức Đến Nôn Ra Máu, Lại Là Con Gái Á?!

Chương 34: Hai Quả Táo, Một Quả Chuôi!

Chương 35: Trên Đồi Đây Thực Sự Có Hai Người Giống Nhau Đến Vậy Sao?

Chương 36: Giúp Ta Tìm Hẳn...

Chương 37: Phá Hồng Nàng Luôn, Được Không?

Chương 38: Chỉ Tại Ta, Chiếu Nàng Hư Luôn Rồi!

Chương 39: Tiệc Mừng Công Sóng Gió

Chương 40: Kết Cục Của Hoàng Quý Phi

Chương 41: Nói Cho Chó Hồn, Cần Thận Hoa Cúc Của Hẳn Đây!

Chương 42: Ta Có Được Hay Không, Chẳng Lễ Nàng Không Biết?

Chương 43: Yên Kinh Hoàng Thực Sự Nói Như Vậy?

Chương 44: Dầu Ấn Bí Ẩn

Chương 45: Là Thật Lòng, Hay Là Giả Dối?!

Chương 46: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Chương 47: Ta Là Người Cầm Điếu, Hử?

Chương 48: Quà Gặp Mặt Của Đạm Đài Minh Nguyệt

Chương 49: Chơi Xỏ Đạm Đài Minh Nguyệt

Chương 50: Một Cặp Đoạn Tụ Mới Xuất Hiện!

Chương 51: Bi Kịch Hoàng Thất

Chương 52: Ai Cũng Nảy Mầm Tình

Chương 53: Sợ Nhất Chồi Lòng Gà

Chương 54: Hay Chúng Ta Giết Hẳn Đi?!

Chương 55: Ý Định Của Thượng Quan Nhược Tịch

Chương 56: Yêu Vật, Là Tôi Đây!!!

Chương 57: Nửa Đêm Thăm Huyền Cơ Các!

Chương 58: Đòn Tâm Lý!

Chương 59: Mẹ Kiếp, Đẹp Trai Thế Làm Cái Méo Gì?!

Chương 60: Bị Tập Kích Bất Ngờ!

Chương 61: Thừa Tướng Bị Bệnh Hiểm Nghèo

Chương 62: Cách Giải Uyên Ương Kiếp

Chương 63: Vương Triều Nam Cung

Chương 64: Giải Ấn Ký!

- Chương 65: Mạc Bắc Vương, Người Đứng Vội Vàng
Chương 66: Mạc Họa Gặp Nạn
Chương 67: Chúng Ta Về Nhà
Chương 68: Oan Oan Tương Báo, Biết Đến Bao Giờ
Chương 69: Sự Bao Dung Của Trầm, Trước Giờ Chỉ Dành Cho Y
Chương 70: Chó Hàn, Người Vẫn Khiến Người Ta Chán Ghét Như Xưa!
Chương 71: Yên Kinh Hông, Trầm Thả Người Đi!
Chương 72: Nàng Đã Đứng Ý, Nếu Chúng Ta Còn Sống, Nàng Sẽ Làm Vợ Ta!
Chương 73: Ta Cưới, Kiếp Này Cưới! Chúng Ta Không Cần Chờ Tới Kiếp Sau Nữa!
Chương 1: Về Lại Vân Gia Vương Phủ
Chương 2: Trầm Sẽ Khiến Bọn Họ Ghen Tị Chết Thì Thôi
Chương 3: Bản Cung Tự Biết Mình Xinh Đẹp Như Tiên Giáng Trần Mà!
Chương 4: Các Vị Hoàng Đế Đến Không Mang Lễ Vật Sao?
Chương 5: Quận Chúa Sính Đình
Chương 6: Bản Cung Đi Động Phòng Với Người Khác Cho Rồi
Chương 7: Chó Hàn, Làm Màu Nhiêu Là Bị Sét Đánh Đấy!
Chương 8: “Buông Rèm Nhiếp Chính”!!!
Chương 9: Thu Phục Lòng Quân Thần
Chương 10: Sóng Gió Biên Cương
Chương 11: Bách Lý Kinh Hông, Chàng Dám Giấu Ta Lập Quỹ Đen À?
Chương 12: Là Họa Lớn, Hay Là Thiên Thời?
Chương 13: Một Trận Thành Danh
Chương 14: Trầm Thực Sự Không Giấu Tiềm Riêng Mà
Chương 15: Đàn Ông Là Thứ Thích Bị Ngược Đãi
Chương 16: Thượng Quan Huynh, Trầm Muốn...
Chương 17: Bệnh Dịch Bùng Phát
Chương 18: Tiểu Hàn Hàn, Người Đã Sẵn Sàng Uống Nước Tiểu Chưa?
Chương 19: Hoàng Phủ Hoài Hàn, Còn Nhớ Năm Đó Người Từng Ôm Đùi Nói Yêu Bản Cung!
Chương 20: Ra Khỏi Thành Nghênh Chiến
Chương 21: Ra Khỏi Thành Nghênh Chiến
Chương 22: Binh Đoàn “Trâu” Bất Khả Chiến Bại!
Chương 23: Dối Theo Cuộc Đời Chó Hàn, Lòng Ta Rất Nhiêu Lo Lắng
Chương 24: Lúc Cần, Phải Dùng Hình Tượng Hèn Hạ Của Hấn, Để Tôn Lên Bản Cung
Chương 25: Đông Lăng Hoàng Thật Đặc Biệt, Ngài Thích Đội Nón Xanh Sao?
Chương 26: Nhớ Nói Cho Hoàng Hậu Biết, Chính Trầm Đã Đả Thương Mộ Dung Thiên Thu
Chương 27: Thời Đại Nào Cũng Có Thứ Sinh Vật Tên Là “Kỹ Nữ Trà Xanh*”!
Chương 28: Kỹ Nữ Trà Xanh Là Thứ Sinh Vật Không Ngừng Gây Chuyện
Chương 29: Con Thỏ Cũng Có Thể Hóa Sư Tử... Hà Đông
Chương 30: Người Đưa Trầm Về Núi Tuyết Đi!
Chương 31: Có Oán Báo Oán, Có Thù Báo Thù
Chương 32: Cái Kết Của Kỹ Nữ Trà Xanh
Chương 33: Cái Kết Của Kỹ Nữ Trà Xanh
Chương 34: Đông Lăng Hoàng, Chó Ngoan Không Cản Đường!
Chương 35: Thân Là Hoàng Đế, Nên Có Khí Độ, Phóng Khoáng
Chương 36: Giáo Chủ, Ngài Nên Giảm Cân Đi!
Chương 37: Điêu Kiện Của Mạc Thành Chủ

Chương 38: Có Nên Lấy Máy Thử Công Nghệ Cao Ra Chơi Không Nhỉ?

Chương 39: Súng Kíp?

Chương 40: Thứ Đồ Chơi Đó, Sao So Được Với Rpk Của Ta?

Chương 41: Người Nam Nhạc Chúng Ta Vốn Hữu Hảo Và Yêu Chuộng Hòa Bình

Chương 42: Nghìn Cây Treo Sợi Tóc

Chương 43: Người Đàn Ông Có Dung Mạo Tầm Thường

Chương 44: Ta Chỉ Muốn Làm Một Người Đàn Ông Tốt

Chương 45: Nàng Có Thể Dựa Vào Ta, Vì Ta, Là Người Đàn Ông Của Nàng

Chương 46: Hội Nghị Giao Lưu Đời Sống Của Kim Cương Vương Lão Ngũ

Chương 47: Nhiệm Vụ Của Ta, Là Chăm Sóc Nàng

Chương 48: Đạm Đài Minh Nguyệt Rất Bình Thường Sao?

Chương 49: Hoàng Phủ Hoài Hàn, Cha Mẹ Người Dạy Người Thế Nào Vậy?

Chương 50: Người Vĩnh Viễn Không Biết Mình Đã Bỏ Lỡ Đi ầu Gì

Chương 51: Hoàng Phủ Hoài Hàn Phát Rồ

Chương 52: Mạc Bắc Vương Và Đông Lăng Hoàng Có Mối Quan Hệ Mật Thiết Đến Lạ Kỳ

Chương 53: Xem Vũ Khí Mới Của Bà Đây, Súng Máy Rpk Hoàng Kim!

Chương 54: Đông Lăng Hoàng Và Mạc Bắc Vương Thật Ân Ái

Chương 55: Đông Lăng Hoàng, Người Buông Trầm Ra Trước Đã!

Chương 56: Lý Tường Thì Tươi Đẹp, Hiện Thực Thì Phũ Phàng

Chương 57: Nhược Điểm Của Quân Mạc Bắc

Chương 58: Mạc Bắc Vương, Để Bản Cung Giới Thiệu Cho Người Một Thứ Vũ Khí

Mới!!!

Chương 59: Uy Lực Của Thuốc Nổ

Chương 60: Hiệu Lệnh Của Làng Vương, Cả Bầy Sói Hoang Cùng Nhảy Múa

Chương 61: Kế Sách Của Hách Liên Đình Vũ

Chương 62: Tình Yêu Của Ta, Chỉ Dành Cho Cô Nương Xinh Đẹp Nhất

Chương 63: Bí Mật Của Hoàng Thất

Chương 64: Nếu Có Thể Quay Lại Hai Năm Trước...

Chương 65: Ở Lại Đi, Mạc Bắc Mới Là Nơi Của Người!

Chương 66: Nợ Tình Của Ta, Trả Bằng Ti ền, Hoặ Bằng Thân Thể Của Hấn!

Chương 67: Có Tin Vui? Tin Vui Là Gì?

Chương 68: Một Bước Sai, Từng Bước Thành Tường

Chương 69: Quốc Thư Đông Lăng

Chương 70: Lời Nói Thật Của Mai Lương Hình

Chương 71: Kiếp Nạn Của Tiêu Kinh Lan

Chương 72: Thân Phận Của Thượng Quan Nhược Tịch

Chương 73: Thân Thế Của Thượng Quan Cận Duệ

Chương 74: Hoàng Thái Tử Quân Kinh Lan

Chương 75: Mộc Nguyệt Kỳ Gặp Nạn- Cái Chết Của Qu N Hạo Thiên Và Mai Lương

Hình

Chương 76: Mộc Nguyệt Kỳ Rời Đi

Chương 77: Sự Bất Thường Của Bách Lý Kinh H ồng

Chương 78: Hoàng Hậu Nương Nương Là Cọp Cái, Hoàng Thượng Như Con Chuột

Con

Chương 79: Quyết Định Của Thượng Quan Nhược Tịch

Chương 80: Bắt Lấy Nam Cung Cầm, Bách Lý Kinh H ồng, Sống Chết Mạc Kệ!

Chương 81: Bách Lý Kinh H ồng, Tự Dưng Bà Đ Y Không Muốn Bỏ Chàng Nửa

- Chương 82: Thiên Thu Huynh, Cẩm Nhi Có Thôi!**
- Chương 83: Thái Phó Của Thái Tử**
- Chương 84: Cùng Lên Trời Xanh, Cùng Xuống Suối Vàng**
- Chương 85: Nếu Nàng Không Đi Được, Thì Ta Chính Là Chân Của Nàng**
- Chương 86: Trận Pháp Phệ Hồn**
- Chương 87: Thoát Khỏi Trận Pháp Phệ Hồn**
- Chương 88: Không Ai Vượt Qua Được Chàng Trong Tim Ta**
- Chương 89: Quyết Định Của Lãnh Tử Hàn**
- Chương 90: Gặp Lại Bạn Cũ**
- Chương 91: Bạch Hồ**
- Chương 92: Quyết Định Của Hoàng Phủ Hoài Hàn**
- Chương 93: Chỉ Là Một Âm Vệ, Mà Đòi Cưới Ta Sao? Cóc Ghê Đòi Ăn Thịt Thiên Nga!**
- Chương 94: Quỹ Đen Đó... Là Vay Của Thượng Quan Huynh!**
- Chương 95: Xin Hỏi Anh Đẹp Trai, Năm Nay Bao Nhiêu Tuổi?**
- Chương 96: Vương Huynh Của Mạc Bắc Vương**
- Chương 97: Đại Kết Cục (Thượng) (1)**
- Chương 98: Đại Kết Cục (Thượng) (2)**
- Chương 99: Đại Kết Cục (Thượng) (3)**
- Chương 100: Đại Kết Cục (Thượng) (4)**
- Chương 101: Ngoại Truyện 1 Thượng Quan Cận Duệ, Lần Này Người Cứu Chàng, Là Ta!**
- Chương 102: Ngoại Truyện 2 Một Gia Đình Nghèo Khó**
- Chương 103: Ngoại Truyện 3 Hai Người Sư Phụ Không Đáng Tin!**
- Chương 104: Ngoại Truyện 4 Không Ôn Rủi, Phía Trước Có Hai Con Cọp Cái Hung Hãn!**
- Chương 105: Ngoại Truyện 5 Mộ Dung Thiên Thu**
- Chương 106: Ngoại Truyện 6 Quân Lâm Uyên**

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Quẹt Hai Lần!

Trên trường đua ngựa Tây Ban Nha, một con ngựa màu rám nắng rong ruổi trên đường đua, người đàn ông hơn ba mươi tuổi mặc trang phục kỵ sĩ quý báu, trên tay cầm cây roi bạc, hung hăng quẹt vào mông ngựa.

Cao cao hai bên sườn dốc đầu là chỗ ngồi của người xem, khí thế không hề kém thế vận hội Olympic! Nhìn dáng vẻ mạnh mẽ của người đàn ông kia, không ít người giơ cao tấm bảng trong tay hô to: “Go, ahead! Go! Go! Go!” (tiến lên, tiến lên)

Bá tước Ames, quý tộc Tây Ban Nha, năm năm liên tục đầu là quán quân tại giải đua ngựa của Tây Ban Nha!

Khi mọi người đều nghĩ Ames chắc chắn sẽ thắng, thì một con ngựa đen như mực dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai vọt tới, đuổi kịp và vượt lên. Trên lưng ngựa là một người phụ nữ, đầu đội mũ sắt dành riêng cho những kiếm sĩ chỉ mang khi quyết đấu, trang phục cưỡi ngựa bó sát toàn thân, phác họa ra đường cong hoàn mỹ của cơ thể phụ nữ.

Chiếc mũ sắt đã che kín dung mạo của người phụ nữ đó, chỉ để lộ ra một đôi mắt nâu, loé sáng như ánh sao, đánh cắp trái tim của mọi người!

“Ai vậy?” Có người chỉ trở r ồi hỏi người bên cạnh.

“Ai biết được, oh! My god! Look! Cô ấy tăng tốc, sắp đuổi kịp và vượt qua bá tước!” Trời ạ, suốt năm năm liên tục, bá tước Ames đầu là quán quân giải đua ngựa của Tây Ban Nha bọn họ, hôm nay chẳng lẽ sẽ bị đánh bại dưới tay một người vô danh tiểu tốt, lại còn là phụ nữ sao?

Đôi mắt sắc bén của người phụ nữ trên lưng ngựa kia, nhìn chăm chăm vào cơ thể người đàn ông phía trước, ba mét, hai mét, một mét... Chính là lúc này đây!

Chỉ thấy cây roi trong tay người phụ nữ đó nhanh chóng bắn ra, cuốn một vòng trên không rồi quấn vào cổ người đàn ông kia! Dựa vào lực quán tính, cây roi tung về phía trước, cơ thể người đàn ông đó cũng như một con diều đứt dây, bay văng ra ngoài!

Còn người phụ nữ kia, trong tiếng hò hét hoảng hốt của mọi người, nàng cưỡi ngựa nhảy vào đám người!

Không ai ngờ được sẽ có biến cố như vậy, nhìn thấy con ngựa lao thẳng về hướng mình, nhiều người sợ hãi nhắm tịt hai mắt lại! Người phụ nữ trên lưng ngựa khẽ nhếch môi nở nụ cười lạnh, xoay người, giấu mình dưới thân ngựa.

“Pằng!” Một tiếng súng vang lên, người phụ trách bảo vệ đã kịp phản ứng lại.

Các vị quý tộc cũng bị tiếng súng này làm cho thất hồn lạc phách, không ít những vị phu nhân mặc trang phục quý giá, ôm đầu hét lên.

Loa phát thanh vang lên: “Ladies and Gentlemen, please keep one’s head!” (Các quý ông, quý bà, xin hãy ôm lấy đầu mình!)

Đám người từ từ trấn định. “Pằng!” một tiếng nữa, con ngựa đang lao trong đám người hí lên một tiếng, rồi ngã xuống!

Còn, người vẫn giấu mình dưới thân ngựa, đã không thấy bóng dáng đâu!

“Oh! No!” Tiếng kêu sợ hãi vang lên, mọi người đều quay sang nhìn, vị bá tước vừa rồi còn rong ruổi trên đường đua, giờ phút này đã không còn hơi thở!

Chỉ vung roi lên, nhẹ nhàng ném đi đã khiến người ta tắt thở, lực sát thương này mạnh đến thế nào?!

Một đội lính tinh nhuệ xông ra ngoài, bước đều, nhanh mà không loạn, nghiêm chỉnh, quy củ! Trên các camera ghi hình cũng không thể nhìn thấy người phụ nữ kia biến mất ở chỗ nào.

Lẩn trong đám người hỗn loạn, có một cô gái với nụ cười tà ác trên môi, mái tóc dài cuộn sóng buông xoã xuống bờ vai, một chiếc kính râm to che đi ánh mắt, chặn lại vẻ diễm lệ, rực rỡ trong đáy mắt.

Ngay sau đó, một đám lính chạy vào, bao vây trường đua ngựa. Bốn cánh cửa của trường đua cũng bị đóng lại, chỉ mở một cái. Trước cửa là hai hàng lính, còn có hai sĩ quan đứng ở cửa, cầm khẩu ak47 đời mới đen ngòm, xem ra là muốn kiểm tra từng người một.

Cô gái kia thẫn nguyền rửa một tiếng, rồi bắt đầu nhanh chóng suy nghĩ tìm đối sách. Nàng vừa quay đầu đã thấy một người đàn ông mặc trang phục cưỡi ngựa màu lam, viên đá quý trên mũ đã bộc lộ thân phận của hắn, có vẻ là con lai. Nàng nhoẻn miệng cười, đôi giày cao gót bước từng bước về phía hắn, vươn tay: “Nice to meet you!” (Rất vui khi được gặp anh!)

“Chào cô!” Người đàn ông kia cũng cười, đưa tay ra bắt tay nàng: “Cô là người Trung Quốc à?”

“Vâng!” Nói xong, nàng nhìn trái nhìn phải, mặt lộ vẻ buồn rầu.

“Sao thế? Tôi có thể giúp gì cho cô không?” Một đại mỹ nhân thế này, bất cứ người đàn ông bình thường nào nhìn thấy cũng sẽ cảm thấy thương hoa tiếc ngọc.

“Tôi đi cùng bạn, nhưng lại lạc mất nhau.” Giọng nói mang đầy vẻ phiền muộn.

“Chà! Có thể sau khi ra ngoài cô sẽ liên lạc được với họ. Dù sao ở trong này cũng không có tín hiệu.” Vì chuyện của bá tước Ames, mà toàn bộ

trường đua đã bị làm nhiễu sóng.

Nàng bực bội vò đầu: “Có đi đâu, tôi là người Trung Quốc, ở trong này không quen ai, nếu bọn họ nghi ngờ tôi thì làm sao bây giờ?”

“Ha ha!” Người đàn ông cười sang sảng: “Một tiểu thư xinh đẹp như cô làm sao có thể là hung thủ giết người được, đừng lo, tôi sẽ đưa cô ra ngoài!”

Mặt nàng đầy vẻ cảm kích: “Vâng, thật sự cảm ơn ngài!” Nàng cúi đầu, xoay người tỏ vẻ cảm ơn, giấu đi tia sáng giảo hoạt ở đáy mắt.

“Đừng khách sáo!” Trong mắt hấn loé lên vẻ muốn chiếm giữ, cô nàng ngoại quốc này, thật xinh đẹp!

Vừa đến cửa, hai người bị ngăn lại. Tay kiểm sát trưởng mặt lạnh nghiêm trang hỏi: “What’s your name?” (Cô tên gì?)

“My name is...” (Tên tôi là)

“She’s my friend!” (Cô ấy là bạn tôi) Người đàn ông cắt lời.

Tay kiểm sát trưởng kia vừa nhìn thấy người đàn ông này, có vẻ hơi kiêng dè, liền xoay người lễ độ, đưa tay: “Please!” (Xin mời!)

Cho qua!

Cô gái đi theo người đàn ông kia, ra đến cửa, nàng rút điện thoại di động: “Tôi phải chờ bạn, hy vọng lần sau sẽ được gặp anh!”

“Có thể cho tôi số điện thoại của em không?” Người đàn ông không muốn buông tha cho con mồi vừa tự dâng lên tận cửa này.

Nàng khẽ cười một tiếng, rồi đọc số điện thoại của mình. Dù sao, nàng đến đây để thực hiện nhiệm vụ, ra khỏi lãnh thổ Tây Ban Nha, thì số điện thoại này cũng bị ném đi, không sao cả!

Đến sân bay, đã có người tiếp ứng.

Hai người đàn ông đứng sẵn ở đó chờ nàng, ánh mắt hơi kiêng dè.

Nàng, là đệ nhất sát thủ của thế kỷ 21, có một biệt hiệu kỳ quái “Yêu nghiệt”! Khiến cho người ta sợ hãi kêu than không phải vì kỹ xảo giết người của nàng, mà là dù bất cứ nơi nào, nàng cũng có thể ra tay, và đều có thể tìm được cách đi ra an toàn, còn có thể thoải mái không hề bị tình nghi, đường đường chính chính về nước. Thậm chí, cho tới bây giờ nàng cũng chưa bao giờ cần đến sự hỗ trợ của công nghệ cao, tất cả những thứ nàng dùng đều là vũ khí lạnh!

Chưa từng có ai dám khiêu chiến với nàng, nếu không, nàng sẽ cho người đó biết, sức mạnh thật sự của nàng có thể đạt đến mức nào, tốc độ phóng vũ khí lạnh còn nhanh hơn tốc độ đạn bay! Sự tồn tại của nàng, giống như một sát thủ của thần giới! Tính cách quý dị, chỉ chú ý đến tiền, chỉ cần ra giá cao, thì dù nhiệm vụ nguy hiểm thế nào nàng cũng nhận!

Đương nhiên, nàng còn có một đặc điểm khiến người ta không nói được lời nào, đó là... keo kiệt!

“Vé máy bay đâu?” Nàng lạnh lùng lên tiếng.

Một người đàn ông cung kính đưa vé máy bay tới trước mặt nàng, đây là quy củ của “Yêu Nghiệt” khi xuất ngoại thực hiện nhiệm vụ, bên đối tác phải chi trả tiền đi đường. Nói cách khác, là chắc chắn nàng sẽ không tự bỏ tiền ra mua vé máy bay!

Hai ngón tay ngọc nõn nàng đưa ra, đón lấy tờ giấy mỏng như cánh chuồn, đôi giày cao gót tao nhã bước từng bước lên máy bay.

...

Máy bay hạ cánh, đôi giày cao gót lại bước từng bước đến bến xe công cộng, hạ giọng chửi thề, sao lại quên mất không bắt bọn họ trả tiền taxi chứ, giờ phải khổ sở mà đi xe bus thế này. **!

Một chiếc xe bus dừng trước mặt nàng, nàng nhanh chóng rút vé xe ra, quét vé, “Tít!” một tiếng, chiếc máy vang lên báo hiệu nàng đã quét vé

xong, đang định thu tay lại, thì người đằng sau kéo ùn ùn lên xe. Bị người đằng sau đẩy, chiếc máy quét vé lại vang lên âm thanh quen thuộc!

“Tít!”

Ngay sau đó, trong đầu nàng đều là âm thanh “tít”, “tít”, suy nghĩ hoàn toàn hỗn loạn, chỉ còn lại cảm giác muốn gào lên khóc thật to! Nàng quét vé thêm lần nữa!!! Một lần quét vé là sáu tệ! Tiền ơi! Người đằng sau muốn lên xe, kêu ùn lên: “Còn đứng chần ở đó làm gì?”

Lái xe cũng quay đầu, bực mình nói: “Quét vé xong rồi, thì mời cô đi xuống phía sau đi!”

Nàng há mồm hét vào mặt hắn: “Anh không thấy là ông đây vừa không cẩn thận quét vé hai lần à? Ông đây đau lòng một chút cũng không được à?” Cái con mẹ nó chứ, nàng kiếm được chút tiền dễ lắm hay sao? Sao lại gặp chuyện xui xẻo thế này!

Một câu rống lên này, khiến mọi người trong xe đều yên tĩnh lại. Họ bỗng cảm thấy như có một đàn quạ đen bay ngang qua đầu, không phải chỉ có sáu tệ thôi sao? Có cần thiết phải đau lòng đứng chặn cửa lâu như vậy không?

Thấy mọi người đều nhìn mình, nàng chép chép miệng, vốn định túm áo tay lái xe, đòi hắn trả lại tiền cho mình, nhưng trên xe bus có camera theo dõi, nếu để lộ khả năng của mình, thì sẽ gặp rất nhiều tai họa, nghĩ vậy, nên nàng đành phải nuốt sự đau thương, ủ rũ đi về phía sau.

Nhìn thấy một chiếc ghế trống, nàng đang định ngồi xuống, thì một người khác cũng xông lại gần. Nàng nhanh tay nắm lấy cổ tay hắn, nghiến răng nói: “Ông đây quét hai lần, cũng tức là trả phần tiền của hai người. Chỗ này là chỗ của ông!”

Người kia đang định phản kháng, nhưng lại không thể động đậy, chỉ đành đứng trơ mắt nhìn nàng ngồi xuống, sau đó mới thả tay hắn ra.

Những người xung quanh đều làm ra vẻ không liên quan gì đến mình, nói chuyện thì vẫn nói chuyện, nghịch di động thì cứ nghịch di động, có đi đâu, khoé mắt đều bất giác nhìn về phía bên này. Đúng là một cô nàng kỳ quái!

Cô nàng nào đó thì sống chết cũng phải dựa vào ghế, không ngừng sụt sịt mũi, càng lúc càng muốn khóc. Con mẹ nó, sao lại quẹt vé hai lần cơ chứ, thế này thì sống làm sao đây!!!

Tới trạm xe, nàng vác bộ mặt như cá chết, cực kỳ mệt mỏi kéo lê thân mình vào khu dân nghèo, đập văng cánh cửa đi vào nhà. Vừa nhìn thấy cô gái trong nhà, nàng đã xông lại, ôm lấy cô ta, khóc ãn lên: “Hu hu hu... tiếc chết mất thôi, yêu vật, hôm nay tôi lên xe bus mà quẹt vé hai lần, quẹt hai lần đấy! Tôi không muốn sống nữa hay sao? Không muốn sống nữa hay sao thế này?”

“Yêu vật” là kẻ vô dụng nhất trong giới sát thủ. Chưa lần nào thực hiện nhiệm vụ thành công, nhưng cũng không có ai dám khinh thường cô, đơn giản là vì có “yêu nghiệt” bảo vệ! Vì sao hai người lại ở cùng với nhau? Là bởi vì “yêu vật” chưa từng thực hiện nhiệm vụ thành công, cho nên không có tiền, chỉ có thể ở khu dân nghèo.

Còn “yêu nghiệt”, nhiều tiền đến mức không đếm được, nhưng lại tiếc không dám dùng, vì thế, liền thuê nhà ở khu dân nghèo chung với “yêu vật”.

“Bình tĩnh, bình tĩnh nào, không phải chỉ là quẹt vé hai lần thôi sao. Cũng đâu đáng bao nhiêu tiền!” Trên đầu yêu vật chảy dài những sọc đen, an ủi cái thứ keo kiệt này. Mỗi lần làm nhiệm vụ, ít nhất cũng nhận được số tiền dài đến tám con số, vậy mà chỉ mất có sáu tệ, cô ta còn khóc như cha chết!

Nàng đẩy yêu vật ra, thả người xuống giường, nhìn lên trần nhà, hai mắt trống rỗng, mờ mịt, chậm rãi nói: “Làm sao cậu có thể thấu hiểu được tâm trạng của tôi chứ. Cậu không thể hiểu được! Làm sao cậu hiểu được... Hu hu hu...” Nàng lại khóc oà lên, r ã úp đầu vào gối.

Khoé miệng yêu vật co rút mạnh, rất thức thòi không thềm đẽ ý nữa!

Đến nửa đêm, một giọng nữ ai oán vang lên: “Yêu vật, yêu vật!”

“Ừ?!” tiếng đáp lại mang theo âm hưởng ghen ngào của giọng mũi.

“Hôm nay tôi quẹt vé hai lần, Hu hu hu...”

“Biết rồi! Biết rồi!” Giọng nói rất bức mình, thậm chí còn có suy nghĩ muốn nhảy ngay xuống giường, chém chết nàng luôn đi!

Một tiếng sau...

“Yêu vật! Tôi mà lại đi quẹt vé hai lần! A a a a...” Nàng thực sự muốn điên mất, đây là một sự thất bại mãi mãi không thể xoá nhoà trong đời nàng!

Một chiếc gối đập thẳng xuống người nàng, một tiếng hét giận dữ vang lên: “Ngủ ngay cho ông!”

“Yêu vật, tôi có một linh cảm xấu, tôi cứ cảm giác nếu tôi ngủ rồi sẽ không tỉnh dậy nữa.” Nàng cúi đầu, than thở.

“Hả? Vì sao?” Lời nói này thực sự đã dọa yêu vật sợ hãi, cô ngóc đầu dậy, rất khó hiểu nhìn nàng.

“Hu hu, vì hôm nay tôi quẹt vé hai lần!” lại khóc òm lên.

“**! Ông nói cho mà biết nhé, còn kêu nữa thì đi chết luôn đi cho ông!” Yêu vật trở mình, không thềm phản ứng với cái đờ thẫn kinh kia nữa.

“Yêu vật, yêu vật...” Kêu mãi cũng không có ai trả lời, nàng đành quay người nằm ngủ, trong mơ vẫn còn nói thẫn, sao mình lại đi quẹt vé hai lần cơ chứ...

Vừa tỉnh giấc, chợt nàng có cảm giác toàn thân vô cùng đau đớn, nàng cắn chặt răng, đôi mắt phượng khẽ hé mở, mắt cũng lạnh đi, sao lại thế này? Chẳng lẽ yêu vật thừa lúc nửa đêm đánh lén mình sao?

Một nha hoàn ng ồi bên cạnh người nàng oà lên khóc: “Nương nương, rốt cuộc người cũng tỉnh r ồi, làm nô tỳ sợ chết mất! Vừa tiến cung ngày đầu tiên đã có chuyện này, nếu người có mệnh hệ gì, thì nô tỳ biết ăn nói thế nào với phu nhân đã khuất đây!”

Gì thế này? Suy nghĩ của nàng hơi hỗn loạn. Nàng đưa mắt nhìn một vòng quanh phòng, bài trí theo phong cách cổ xưa, chiếc giường khung thép cũng biến thành giường gỗ, mép giường còn có tấm màn màu h ồng nhạt. Nha hoàn bên cạnh còn đang ngoác m ồm khóc, òn ào khiến tâm trí nàng càng thêm loạn!

“Im ngay!” Nàng quát to... Đây... không phải là thứ mà người ta gọi là xuyên qua trong truyện thuyết đấy chứ? Quẹt vé hai lần mà xuyên qua được sao? Đùa à?! “Nói cho ta biết, đây là đâu? Người là ai? Ta là ai? Nếu nói dối một câu, thì coi chừng mạng của người!”

Giọng nói sắc nhọn như muốn đâm vào người nha hoàn kia, khiến cô bất giác run rẩy, cảm thấy tiểu thư có gì đó khác khác! Nhưng cô cũng không kịp nghi ngờ vì sao nàng lại quên chuyện lúc trước, chỉ vội vàng nói: “Nương nương, người là Lục tiểu thư nhà Thừa tướng, là con của thiếp, hôm nay vừa tiến cung, nhưng lại không cẩn thận va chạm với Hoàng hậu, nàng li ền sai người đánh nương nương thành thế này!”

“Va chạm Hoàng hậu?” Nàng nhướn mày, đã xuyên qua, lại còn ở Hoàng cung? Đúng là xui tận mạng!

“Va chạm cái gì chứ, rõ ràng là tâm địa xấu xa, chỉ vì Hoàng thượng tán thưởng người một câu, nên nàng mới ghen tị! Nương nương, người phải để ý, các nàng chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tha cho người đâu!” tiểu nha đầu có vẻ hơi lo lắng.

Nàng hừ lạnh một tiếng, không buông tha cho nàng sao? Nàng làm sao có thể buông tha cho mấy ả đó?!

Nhưng mà, trong đầu như có ánh chớp loé qua, nàng nhớ tới một chuyện vô cùng chua xót! Nàng xuyên không, vậy thì... vậy thì... số tiền nàng để trong ngân hàng phải làm sao bây giờ?! Tiền... tiền... tiền... nàng trợn trắng mắt, tiếp tục hôn mê!

Hết chương 001 – Quyển 1

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Biết Điều Thì Giao Giấy Bản Ra Đây!

“Nương nương, người tỉnh táo lại đi!” Cung nữ nọ đứng bên cạnh, nhìn nữ nhân mặt đậy bị thương kia, trong lòng có chút khó hiểu, không biết vì sao đang yên đang lành, nàng lại hôn mê, rồi sau khi tỉnh lại thì chỉ ngần người ng ấ đó.

“Ừ.” Nàng yếu ớt đáp lời, nếu nàng biết mình sẽ xuyên không, thì nhất định nàng sẽ dùng sạch tiền trong sổ tiết kiệm! Giờ thì hay rồi, ả yêu vật chết tiệt kia được lợi lớn!

“Ta tên là gì?” Nàng uể oải mở miệng, cả người cúi rạp xuống mặt bàn.

“A? Nương nương, sao ngay cả tên mình mà người cũng không nhớ? Không phải là người bị đánh đến mất trí nhớ đấy chứ? Có cần nô tỳ đi mời ngự y tới xem bệnh cho người không?” Khi nương nương hỏi cô đã có chuyện gì xảy ra, cô chỉ nghĩ là vì nương nương vừa tỉnh lại, nên đầu óc mơ hồ thôi.

“Ta bảo người nói thì nói đi, nói mấy câu vô nghĩa đó làm gì!” Không thấy tâm trạng của ông đây không được tốt hay sao?

Cô cung nữ run cả người, quỳ sụp xuống bên chân nàng: “Nương nương, khuê danh của người là Tô Cẩm Bình, vì là con của thiếp, nên lúc ở phủ Thừa tướng cũng thường xuyên bị các tiểu thư khác bắt nạt, giờ vào hoàng cung cũng bị ức hiếp, hu hu...”

Khoé miệng nàng hơi co rút, Tô Cẩm Bình à? Tố Tinh Phàm? (*) Ai mà nghĩ ra cái tên nghe thối thế?

(*) Hai cái tên này đọc hơi giống nhau.

Tô Cẩm Bình: 苏锦屏 [su jin bing]: dịch sơ nghĩa là bức tranh tươi đẹp.

Tố Tinh Phẩm: 素精品 [su jing pin]: dịch sơ là tác phẩm hoàn mỹ...
(sorry, mình không giỏi luận tên lắm).

“Thân phận của ta là gì?” Tiềm lương của nương nương chắc rất cao nhỉ? Nghĩ vậy, trong lòng nàng cũng cân bằng hơn một chút.

“Hồi bẩm nương nương, người được Hoàng thượng đích thân phong làm Cẩm tài nhân, hàm ngũ phẩm!” Nương nương thật sự rất kỳ quái, lúc tỉnh lại đã làm cô sợ hết hồn, giờ lại biến thành thế này.

Khoé mắt nàng co rút mạnh, ngũ phẩm à? Sao không thẳng thắn mà cho nàng làm quan thất phẩm tép riu luôn đi? Nàng đứng dậy, nhanh chóng cởi băng vải trên cánh tay mình ra, chuẩn bị băng lại lần nữa, thì mũi bỗng người thấy một mùi không bình thường.

Khoé môi nàng khẽ nở nụ cười lạnh, nàng không có hứng thú với Hoàng đế, cũng không có hứng thú đấu qua đấu lại với một đám đàn bà, nhưng nếu có người muốn tìm cái chết, thì nàng cũng không ngại mà giúp họ đạt được nguyện vọng! Nàng dùng nước rửa sạch miệng vết thương, cũng thuận tiện rửa sạch mấy thứ dơ bẩn không sạch sẽ đó, rồi xé vạt áo, băng kỹ vết thương lại, mở cửa bước ra ngoài.

“Nương nương, người đi đâu thế?” Cung nữ kia trừng to hai mắt, kỳ quái nhìn hành động của nàng, rồi vội vàng đuổi theo.

“Ngắm trăng! Đừng theo ta!” Ngắm trăng cái lông gì, vì tâm trạng của nàng không tốt, vô cùng bi thương, nên muốn ra ngoài hít thở không khí một chút. Cứ nhớ tới kiếp trước nàng nhiều tiền như vậy là nàng chỉ muốn chết thôi, không muốn sống nữa! Chỉ là một tài nhân ngũ phẩm thì có thể có bao nhiêu tiền chứ? Hay là lập một tổ chức sát thủ ở cổ đại, tiếp tục theo nghiệp cũ?

Cung nữ kia đứng ở cửa, không dám cử động nữa, nhìn theo bóng nàng dần biến mất khỏi tầm mắt mình.

Cảnh đêm trong hoàng cung cũng không tẻ, hành lang chạm trổ, bậc thềm bằng ngọc, đèn đuốc sáng trưng, thoáng nghe như có tiếng sáo trúc truyên đến. Từng đợt hương hải đường nhẹ nhàng khiến tâm trạng bi thương cũng giảm đi nhiều.

Nhìn thấy thị vệ tuần tra đi qua đi lại, nàng hơi phì cười, bèn đi về phía một góc tối. Tiềm ối tiềm, vì sao em không xuyên qua theo chị chứ? Vì sao vì sao vì sao?

“Bùm.” Mặt Tô Cẩm Bình cứng lại, hình như nàng cần phải đi toilet, có đi đâu, vì quá bi thương, nên không khống chế được, lại để đánh rắm thành tiếng! Thật quá nhục nhã! Nhục nhã!

“Phụt... Ha ha ha...” Một tiếng cười to truyên tới từ trên cây.

Mặt nàng nghiêm lại, có người trên cây mà nàng lại không hề cảm nhận được, xem ra thân thể này còn cần phải tập luyện nhiều! Nàng ngẩng đầu, nhìn xuyên qua bóng đêm, một nam tử mặc xiêm y màu đỏ ngời trên cây, vì hắt ngời khuất bóng, nên nàng không nhìn rõ dung mạo, chỉ có giọng nói không nghiêm túc, lảng lơ, kèm theo ý cười rõ ràng vang lên: “Không ngờ lần này Hoàng huynh chọn nữ nhân cũng có tiến bộ, còn chọn một cô nàng đánh rắm nữa chứ! Ha ha ha...”

Nàng hừ một tiếng, lạnh lùng nói: “Người thì không đánh rắm à?”

“A... khụ khụ...” Người nam tử trên cây rõ ràng là bị sặc, hắt ho khan liên tục.

Sau khi nói xong, nàng cũng không thèm nhìn hắn, đi thẳng về phía trước. Bây giờ nàng cần phải đi nhà xí, không có thời gian tranh cãi vô nghĩa với hắn.

Hoàng Phủ Dạ thấy nàng nói xong câu đó rồi quay người đi thẳng, liền phe phẩy cây quạt trên tay, đúng là một nữ nhân thú vị, cảm giác muốn trêu

đùa nổi lên, hấn cao giọng nói: “Cô muốn đi nhà xí đúng không? Đi thẳng ba trăm thước, quẹo trái, sau đó đi tiếp thêm một trăm bước nữa!”

“Đa tạ!” Chỉ có hai chữ truyền đến, còn nữ tử trên đường đã không thấy bóng dáng đâu.

Vẻ lẳng lơ trong mắt Hoàng Phủ Dạ chợt ảm xuống, đổi thành một chút dò xét, tò mò. Thiên kim của phủ Thừa tướng, sao lại có thân thủ tốt như vậy?

Tuy Tô Cẩm Bình biết tên kia đa phần là không có lòng tốt gì, nhưng Hoàng cung lớn thế này, bắt nàng tự tìm nhà vệ sinh thì thật không biết phải tìm đến bao giờ. Nàng cũng quên mất là mình không mang giấy bản, liền chạy vội vàng theo hướng hấn chỉ.

Nơi hấn chỉ cũng không có gì đặc biệt. Đối diện một toà cung điện nguy nga, có một căn phòng nhỏ. Trên cửa có treo một tấm bảng, viết hai chữ. Nàng nhướn mày, khi còn làm sát thủ, nàng nghiên cứu rất nhiều lĩnh vực, chỉ duy nhất văn tự cô là không nghiên cứu. Hai chữ kia rõ ràng được viết theo chữ phồn thể. Nàng không đọc được.

Mà cần quan tâm đến nó làm gì. Đi nhà xí đã rồi nói sau!

Đi chưa được mấy bước, nàng bỗng cảm thấy có một luồng chưởng phong sắc bén đánh từ phía sau, nàng nhẹ nhàng tránh sang một bên. Ai lại đi đánh lén nàng vào thời điểm máu chốt thế này chứ, không thấy nàng đang mót lăm rồi hay sao?

Nàng quay đầu, nhìn thấy một nam tử mặc xiêm y màu tím đứng trước mặt mình. Hấn vừa cao quý, vừa tao nhã, đầu đội tử kim quan, tóc xoắn trên vai, mày kiếm nối với tóc mai, khuôn mặt anh tuấn mang theo khí phách ngạo mạn hơn người, dung nhan như được gọt giữa không chút tì vết. Khuôn mặt này, thật sự là kiệt tác của trời cao! Có đi đâu, nàng thật sự không nhận nổi nữa rồi!

Thấy nàng có thể tránh được, đôi ngươi màu tím như sâu hơn. Vừa rồi khi nàng quay lưng về phía hấn, hấn vốn tưởng là thích khách nên mới ra

tay, không ngờ lại là nữ nhân trong yến tiệc phi hôm nay. Hấn lạnh lùng lên tiếng: “Cầm tài nhân, nơi đây hẳn không phải là nơi người nên tới!”

“Ông đây phải đi nhà xí! Nhịn không nổi nữa rồi!” Cái gì mà nên với không nên, nàng chỉ biết là nếu giờ nàng đứng ngoài cửa lâu thêm chút nữa thì vô cùng có khả năng nàng sẽ đi ra quần mất!

Đôi mày kiếm khế nhướng lên, hôm nay trên đại điện hẳn đã gặp nữ nhân này, hẳn cũng không tin nàng không biết hẳn! Chỉ e lại là thủ đoạn tranh sủng của nữ nhân trong hậu cung, muốn khiến hẳn để mắt tới mà thôi! Nghĩ xong, hẳn cũng lười liếc nàng thêm một cái, chỉ lướt qua nàng, đi vào nhà xí...

Tô Cầm Bình giận dữ, túm lấy cánh tay hẳn: “Người có phong độ của quý ông không thể, lại còn tranh toilet với phụ nữ nữa!”

Hấn dùng nội lực, đẩy văng tay Tô Cầm Bình ra, rồi cao giọng quát: “Làm càn! Người dám nói chuyện như vậy với trẫm?!”

“Người là Hoàng đế á?” Tô Cầm Bình như cười như không nhìn hẳn, hẳn nghĩ nàng là đờngốc hay sao thế? Có ai nhìn thấy Hoàng đế mặc quần áo màu tím chưa? Ai làm Hoàng đế mà không mặc áo vàng?!

Nhìn thấy sự hoài nghi hiện rõ trong mắt nàng, Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng bắt đầu không chịu nổi, hôm nay vừa gặp trên điện, làm sao nữ nhân này có thể không biết hẳn? Giả vờ cũng phải có giới hạn thôi chứ!

“À, được rồi, ngài là Hoàng đế, thân phận của ngài rất cao quý, vậy mời ngài vào trước đi!” Con mẹ nó, nghĩ ông đây dễ lừa lắm à? Hừ, vào trước đi...

Nhận ra sự trào phúng trong giọng nói của nàng, nhưng hiện tại hẳn cũng thực sự quá mót, không muốn dây dưa nhiều với nàng nữa, nhanh chân bước vào trong. Đang chuẩn bị cởi quần để giải quyết vấn đề khó nói nào đó, thì hẳn chợt cảm giác một lực rất lớn đánh thẳng về phía mình. Hấn vội vàng tránh sang bên cạnh, nhưng vẫn bị đạp một chân xuống hố phân trong nhà xí!

Cũng may, nội lực của hắn thâm hậu, liềm nắm tay chống vào vách tường mới tránh cho bị kịch xảy ra! Khuôn mặt như ngọc nháy mắt đen như mực, hắn quay đầu trừng mắt nhìn nữ nhân không biết sống chết kia: “Tô Cẩm Bình, ngươi thật to gan!”

“Giả vờ đi, tiếp tục giả vờ đi! Còn dám giả làm Hoàng đế à? Chẹp chẹp...” Nói xong, nàng nhìn hắn từ trên xuống dưới như đánh giá hàng hoá: “Bộ dạng cũng hơi giống Hoàng đế đấy, nhưng không ai nói cho ngươi biết, Hoàng đế phải mặc màu vàng sao? Cũng không ai nói cho ngươi biết, Hoàng đế đi nhà xí, thì đằng sau sẽ có cả đoàn người theo hầu sao? Xin hỏi vị Hoàng thượng này, người hầu của ngài đâu? Còn nữa, Hoàng đế muốn đi nhà xí cũng đều có ngự dũng (thùng... ị chuyên dùng cho vua), ngươi có thấy Hoàng đế nhà ai mà hơn nửa đêm không ngủ được, còn chạy ra ngoài tranh nhà xí với người ta không? Biết đi đâu một chút, giao giấy bản ra, bà đây còn có thể tha cho ngươi một mạng!”

Hết chương 002.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Cướp Giấy Bản Không Phải Là Ý Chỉ Của Hoàng Thượng Sao?

Gân xanh nơi thái dương của Hoàng Phủ Hoài Hàn giật lên vài cái, bàn tay nắm chặt như có thể nhảy cả mạch máu ra ngoài. Hắn ổn định lại thân hình, đang muốn lùi lại phía sau, thì Tô Cẩm Bình đã nhanh chân đi về đằng sau hắn, một chiêu chế ngự hắn!

“Ông lặp lại lần nữa, giao giấy bản ra đây!” Ngón tay ngọc chụp vào cổ tay hắn, đặt chính xác vào mạch môn!

Đôi người màu tím thoáng trăn xuống, nữ nhân này mà lại có thân thủ tốt như vậy!! Rốt cuộc Thừa tướng có mục đích gì khi để nàng vào cung? Hắn lại cảnh cáo: “Tô Cẩm Bình, tốt nhất là người nên buông ra ngay lập tức, trăm còn có thể tha mạng cho người!”

Nàng đập mạnh một cước vào chân hắn: “Mẹ nó chứ, vẫn còn chưa chịu dừng lại à, giả vờ đủ rồi thì giao giấy bản ra cho ông đây, đừng khiêu chiến tính nhẫn nại của ta!” Ánh mắt nàng đầy vẻ tàn độc, kiếp trước nàng giết người vô số, một mạng nhỏ này thì có tính là gì!

Hắn vốn có thể dùng nội lực đánh văng tay nàng ra, nhưng một khi đã dùng lực, thì nhất định toàn thân sẽ mất cân bằng, vô cùng có khả năng bị rơi xuống hố xí! Hắn đành cắn chặt răng nói: “Trăm không mang giấy bản!”

“Không mang giấy bản, người định lấy tay mà chùi à?!” Tô Cẩm Bình không dám tin, mở miệng gào to.

Khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng lên, sống hai mươi mấy năm rồi, mà hắn chưa từng bị nhục nhã như thế. Nữ nhân chết tiết này! So với bị rơi xuống hố xí, thì hắn vẫn sáng suốt lựa chọn nói thật: “Trẫm đi tiêu!” Nói xong, hắn cảm giác như mặt mình nóng bừng lên!

“Vậy ta đi!” Nàng buông hắn ra, hai mắt chằm biếm nhìn vào nơi hạ thân của hắn.

Hoàng Phủ Hoài Hàn đang định ra tay xử lý nữ nhân này, thì đã thấy nàng như coi hắn là người vô hình, bắt đầu cởi quần muốn đi đại tiện, còn ngẩng đầu rất không khách khí nhìn hắn: “Người còn không đi ra ngoài à?”

Hắn nghiêng răng: “Vô sỉ!” rồi vung tay áo, đạp cửa bước ra!

Tô Cẩm Bình sung sướng ngẩng đầu kéo phân ra, đương nhiên, nàng cũng cảm nhận được nam nhân kia đang đứng ngay ngoài cửa, nàng nghĩ, chắc hắn chờ để đi nhà xí! Vì thế, nàng cực kỳ xấu xa, huýt sáo: “Xi... xì...” muốn hắn càng mót tiêu hơn. (xin lỗi, câu “ngẩng đầu kéo phân” là nguyên văn của tác giả =.=).

Mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn lúc này y như màu gan lợn. Chờ nữ nhân chết tiết này đi ra, hắn nhất định phải lăng trì xử tử nàng!

Ị xong rồi, nàng mím mím môi, hét vọng ra cửa: “Này, tìm giúp ta mấy tấm giấy bản đi!”

Nói xong, không nghe thấy ai đáp lại, mặt nàng sầm xuống: “Bảo người tìm giúp ta mấy tấm giấy bản, có nghe không hả?”

Vẫn không có tiếng đáp!

Nàng tức tối! “Roạt!” một tiếng, xé vạt áo ra, cố gắng nén cảm giác ghê tởm, chùi đi, sau đó giận dữ đạp cửa bước ra, gã nam nhân không có phong độ này, nàng không giết hắn không được mà!

Bước ra khỏi nhà xí, nhìn thấy ngay gương mặt đen xì kia của hắn, mắt Tô Cẩm Bình cũng hiện rõ sát ý! Đang định xuất chiêu, thì một đội cấm vệ

quân đã đi tới.

Nhìn thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn, bọn họ đều cung kính hành lễ: “Hoàng thượng!”

Cái gì? Hoàng thượng?! Cánh tay vừa đưa ra đến nửa đường vội rút ngay lại! Cấm vệ trong hoàng cung có đến hàng ngàn vạn người, nàng cũng không phải sát thủ trong tiểu thuyết, sau khi xuyên không có thể thần thông quảng đại, dù bị mấy chục vạn người vây quanh vẫn có thể thoát thân thành công, chỉ ánh mắt đảo qua cũng khiến người khác không dám tới gần, đó không phải là anh hùng, rõ ràng chỉ là bịa đặt!

“Tô Cẩm Bình, ngươi to gan thật!” Hấn nghiêng răng bước từng bước một lại gần nàng.

“Quá khen! Quá khen!” Nàng làm ra vẻ khiêm tốn, đôi mắt phượng thoáng ánh lên vẻ giả hoạt. Trước đến giờ, ‘yêu nghiệt’ vốn có được giãn được, nàng cũng không thể nào so sánh với đám sát thủ có khí phách kia được. Thế diện so với mạng sống thì tính là cái rắm gì!

Quá khen ư? Nghe nàng nói ra hai chữ này, đôi mắt màu tím của hấn càng thêm sâu, như loé ra ánh sáng u ám trong bóng đêm: “Người đâu, lời nữ nhân này xuống, lăng trì xử tử cho trẫm!”

“Tuân lệnh!” Một đám thị vệ tiến lên.

Tô Cẩm Bình phản ứng rất nhanh, nàng hoang mang nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Hoàng thượng, thần thiếp phạm tội gì mà ngài muốn lăng trì xử tử thần thiếp?”

“Phạm tội gì ư? Cần trẫm giải thích cho ngươi sao?” Giọng nói lạnh lẽo mang theo sự tức giận khó kìm nén.

Nàng vội gật đầu, sắc mặt bối rối, tỏ vẻ rất cần hấn giải thích!

“Được, vậy trẫm sẽ nói cho ngươi hiểu. Ai cho phép ngươi tới đây?” Trên cánh cửa rõ ràng có ghi hai chữ “Ngự dụng” (đồ cho vua dùng), vậy

mà nữ nhân này mượn gan trời, dám dùng ngự dũng!

“Hoàng thượng, vì thần thiếp quá nhớ thương ngài, cho nên mới cả gan tới đây, vừa lúc muốn đi nhà xí, mà giữa đêm hôm khuya khoắt, cũng không tìm thấy nhà xí khác, nên đành...”

“Người không nhìn thấy hai chữ “Ngự dũng” trên đó sao?” Nỗi tức giận đã dần giảm đi, dù sao hắn cũng là bậc đế vương, không nên để lộ quá nhiều cảm xúc.

Khoé miệng nàng co rút, làm sao ta biết được chữ trên đó chứ?! Chỉ nghe thấy là không được sờ mông Hoàng thượng, giờ mới biết, ngay cả bên cầu của Hoàng thượng cũng không ng ẩ lên được! “Hoàng thượng, trời tối quá, thần thiếp không nhìn thấy! Người ta nói, người không biết không có tội, Hoàng thượng là vua một nước, nhất định sẽ không so đo với thần thiếp, đúng không?”

“Vậy người giải thích thế nào về việc động thủ với trẫm? Hôm nay vừa gặp trẫm, người sẽ không nói là không biết trẫm, cho nên mới dám khi quân phạm thượng đấy chứ?” Hắn bước thêm vài bước, cũng hơi cảnh giác, thân thủ của nữ nhân này quá quý dị, hắn không thể không đề phòng!

“Hoàng thượng, tất cả những gì thần thiếp làm, đều là vì muốn ngài chú ý, thần thiếp thật sự quá yêu Hoàng thượng, nên mới đánh bạo, nỗi nhớ nhung này thật đúng là đáng chết vạn lần!” Nàng liếc mắt nhìn cấm vệ quân đang vây quanh tứ phía, không phải tám ngàn thì cũng phải bảy ngàn người, nàng cũng không muốn bị bắn thành cái sàng! Đành bịa chuyện thôi.

“Hừ, hay cho cái suy nghĩ muốn khiến trẫm chú ý. Cầm tài nhân không cảm thấy biện pháp của người quá to gan lớn mật hay sao?” Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng không phải người dễ bị lừa. Mấy chục năm làm Hoàng đế, chẳng lẽ hắn còn không thể đoán ra lời nói của nàng là thật hay giả hay sao? Huống chi, cho dù có đúng như lời nàng nói, thì việc nàng làm cũng là tội không thể tha, đáng chết vạn lần!

“Hoàng thượng, thật ra, cũng không phải vô duyên vô cớ mà thần thiệp động thủ với ngài, thần thiệp động thủ, cũng chỉ vì muốn cướp giấy bản. Mà chuyện cướp giấy bản, không phải là vì phụng theo ý chỉ của ngài sao?” Tô Cẩm Bình ra vẻ không thể hiểu nổi, nhìn hấn.

“Ý chỉ của trẫm?” Hấn lạnh lùng lên tiếng, đôi mày kiếm khê như rồng lên, nhất thời không thể lĩnh hội được ý tứ trong câu nói của nàng.

“Ngài phong cho thần thiệp làm tài nhân, mà chữ tài nhân này, chính là chỉ người có tài. Thần thiệp chỉ muốn là người có tài một chút thôi, không phải đâu là phụng chỉ của ngài sao?” Nàng chăm chú nhìn hấn.

Nàng đang cá cược, nếu thắng, có thể giữ cái mạng nhỏ của mình, nếu thua cũng không sao, hấn đang đứng gần nàng như vậy, nàng chắc chắn có thể lôi hấn xuống địa ngục cùng mình!

Khoé miệng hấn co rút, gương mặt tuấn tú như rạn nứt ra, tài nhân là chỉ người có tài? Nữ nhân này thật đúng là dám nghĩ!

“Ôi dào, Hoàng huynh à, không phải chỉ là một nữ nhân thôi sao? Dù gì cũng là phi tử của huynh, huynh so đo quá làm gì, tha cho nàng cũng được mà!” Hoàng Phủ Dạ phe phẩy cây quạt bước lại gần.

Vừa nghe giọng nói quen thuộc, Tô Cẩm Bình biết ngay là nam nhân trên cây lúc trước! Nói vậy, tất cả đều do hấn toan tính, đoán chắc Hoàng đế vừa vặn đi nhà xí lúc đó, cũng đoán được nàng sẽ chạm mặt. Nếu nàng đoán không nhầm, thì hấn thậm chí còn nấp cách đây không xa để xem trò vui nữa! Nàng thần hừ lạnh một tiếng. Được lắm, dám tính kế với nàng, thì sẽ phải trả giá rất đắt!!!

Hết chương 003.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: Ta Không Làm Cung Nữ!

Vừa nghe giọng nói này, sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn hơi trăn xuống. Hắn lạnh mặt, nghiêng đầu nhìn người đang lưỡng lự đi đến kia, trong giọng nói mang theo sự không vui rõ rệt: “Đệ còn biết đường về nữa à?” Hai nước đại hôn, vậy mà hắn dám trốn!

“Ôi, Hoàng huynh, thật ra, thần đệ cũng đâu có đi đâu, chỉ tránh trong Hoàng cung, chờ sau khi ngài tặng vị công chúa xinh đẹp của Bắc Minh cho tam hoàng đệ, ta mới dám ra mà!” Vừa nói xong, hắn đã đi tới trước mặt Tô Cẩm Bình, trên mặt có vẻ nhẹn bạo, lấy lòng rõ rệt.

Tô Cẩm Bình quét mắt nhìn hắn, y phục màu đỏ, ánh mắt cũng màu tím. Màu tím đó, không u buồn thanh nhã như La Lan tím, mà lại có một chút ánh yêu dị. Khuôn mặt như yêu nghiệt mê hoặc người, so với nữ tử còn diễm lệ hơn ba phần, đôi môi mỏng hơi nhếch lên đã tố cáo người nam nhân này vô tâm vô tình đến mức nào.

Tô Cẩm Bình không nhịn được, thần cảm thán trong lòng, tiểu thuyết cũng không nói sai, cổ đại quả nhiên là nơi mỹ nam tử tụ tập, nhưng nàng không có hứng thú với sắc đẹp, nàng chỉ hứng thú với tiền. Nàng còn cảm thấy hứng thú với việc, người nam tử kia tính xử trí mình thế nào!

Hoàng Phủ Hoài Hàn nghe vậy liền hừ lạnh một tiếng, không thèm nhìn hắn nữa, quay đầu, nhìn nữ nhân ra vẻ kính cẩn kia. Mắt hắn lạnh đi, lạnh lùng nói: “Tô Cẩm Bình, ý muốn chiếm được thánh sủng, không từ thủ đoạn, không có đức hạnh, giáng xuống làm cung nữ, tới quét tước đình viện ở cung Cảnh nhân!”

“Cung nữ?!” Nàng không dám tin, hét chói tai. Tiền lương của tài nhân đã thấp lắm rồi, giờ còn làm cung nữ, không phải là lương sẽ càng ít hơn sao?

“Sao? Người có ý kiến gì?” Giọng nói lạnh lùng mang theo sự không kiên nhẫn và nguy hiểm rõ ràng, tất cả những gì nữ nhân này vừa làm, thì đã đáng để lôi nàng ra mà thiên đao vạn quả rồi. Nếu không phải vì lần đầu hoàng đế phá lệ cầu xin cho người khác, thì hẳn tuyệt đối sẽ không nương tay. Vậy mà nàng còn không biết chừng mực!

“Việc này, Hoàng thượng, thần thiếp mạo muội hỏi một câu, bổng lộc hàng tháng của cung nữ là bao nhiêu?” Ánh mắt nàng đầy vẻ mong chờ đáp án của hắn, cả khuôn mặt đều ánh lên khát vọng đối với tiền bạc.

Bổng lộc của cung nữ ư?

“Ba lượng!” Hoàng Phủ Hoài Hàn còn chưa mở miệng, thì Hoàng Phủ Dạ đã chen trước. Thật ra, cung nữ quét tước đình viện bình thường, bổng lộc là một lượng, nhưng nhìn dáng vẻ yêu tiền như mạng kia của nàng, hẳn thật sự không đành lòng đả kích nàng. Hơn nữa, cũng là do hắn nhất thời nổi hứng trêu chọc, nên mới hại nàng thành thế này, vì thế, hắn liền nói ba lượng. Sau khi nói xong, hắn cảm nhận được rõ ràng một luồng khí lạnh toả ra từ phía Hoàng huynh, đánh úp lại phía hắn, khiến hắn không nhìn được, run rẩy cả người.

“Cái gì? Chỉ có ba lượng thôi à?! Đúng là bóc lột sức lao động! Vậy bổng lộc của tài nhân thì sao?” Nàng to giọng gào lên, đùa cái quái gì thế? Mệt đến chết đi sống lại mà cả tháng chỉ được có ba lượng bạc thôi à?!

“A, hoàng huynh, có phải là năm mươi lượng không?” Hắn quay đầu hỏi Hoàng Phủ Hoài Hàn. Bóc lột sức lao động? Đây là ngôn ngữ gì thế?

Khuôn mặt lạnh lùng không có chút biểu cảm nào, mặc kệ không thèm đáp lời.

“Không được, không được, bổng lộc như thế quá thấp, ta không làm cung nữ, không làm, không làm! Việc này, Hoàng thượng, ta vẫn tiếp tục

làm tài nhân được không? Hoàng thượng?” Nói xong, thấy hấn không có phản ứng gì, nàng lại lên tiếng, “Hoàng thượng, ngài tha thứ cho thần thiếp lần này đi, thần thiếp cam đoan không bao giờ khiến cho ngài chú ý nữa, Hoàng thượng --.”

Từ “hoàng thượng” cuối cùng bị nàng kéo dài ra vô hạn, tạo ra hiệu quả “ai oán” rất tốt. Tuy nói nàng rất có cốt khí, nhưng nói đến vấn đề trọng đại như tiền bạc, thì nàng vẫn rất quyết đoán lựa chọn khom lưng là hơn!

Hoàng Phủ Dạ lắc lắc cây quạt trong tay: “Cầm tài nhân, à không, tiểu cung nữ, không biết cô đã từng nghe tới danh tiếng Tả tướng Thượng Quan Cận Duệ của Đông Lăng chúng ta chưa? Trước khi hấn làm Thừa tướng, rất thanh cao, liêm khiết, không cúi đầu vì năm đấu gạo!”

Đó không phải là Đào Uyên Minh sao (*)? Vừa nghe câu này, Tô Cẩm Bình đã biết ngay thẳng nhãi này muốn châm chọc mình tham tiền đây mà. Nàng thẫn nguyền rửa mặt một chút, rồi rất chân thành nói: “Ta nghĩ chắc là hấn chê năm đấu quá ít, người thử cho hấn năm trăm đấu xem hấn có đồng ý không!”

(*) Đào Tiềm, hiệu là Uyên Minh, tự Nguyên Lượng (365 – 427). Người đất Tầm Dương, nay thuộc huyện Cửu Giang, tỉnh Giang Tây, là một trong những nhà thơ lớn của Trung Quốc.

Năm 418, khi ông 53 tuổi, Lưu Dự giết Tấn An Đế (396-419), chuẩn bị tiếm ngôi, có mời ông ra, mặc dù đời sống rất thiếu thốn vì mùa màng bị thất thu, nhà cửa bị cháy sạch... nhưng ông vẫn cương quyết từ chối, người đương thời ngợi khen, gọi ông là Tĩnh tiết tiên sinh. (sưu tầm, có cắt gọt bớt...)

“Khụ khụ...” Hoàng Phủ Dạ ho khan một tràng dài, thì ra năm đó, Thượng Quan Cận Duệ chê ít sao?

“Hoàng thượng, ngài thấy thế nào? Thần thiếp có thể lấy nhân cách ra cam đoan, tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không có lần sau nữa. Thần thiếp nhất định sẽ ngoan ngoãn ở hậu cung, an an phận phận làm một tài nhân không

được sủng ái, không bao giờ... âm mưu khiến cho ngài chú ý nữa!” Nàng nước mắt lưng tròng nhìn hắn, muốn nhận được sự cảm thông của hắn.

Khoé môi cương nghị của Hoàng Phủ Hoài Hàn khẽ nhếch lên một nụ cười lạnh: “Tô Cẩm Bình, trăm đang nói, ngươi xen vào còn có đường sống sao?”

“Hoàng thượng, ý chí của ngài trải dài thiên hạ, đại nhân đại lượng, sao không thể buông tha cho thân thiếp lần này, để thân thiếp làm một vị tài nhân không được sủng ái chứ?” Con mẹ nó, quý hẹp hòi! Ba lượng bạc với năm mươi lượng bạc, đâu phải là chênh lệch một chút xíu đâu! Nàng nhất định phải cố gắng lý sự!

Hắn hừ lạnh một tiếng, đưa khuôn mặt tuấn tú đến sát mắt nàng: “Đề trăm nói cho ngươi biết vì sao! Bởi vì, ngươi rất có tài, nếu tiếp tục làm tài nhân, trăm không biết ngươi sẽ còn làm ra chuyện hay ho gì, dù sao, ngươi cũng đủ tài năng rồi!” Tài nhân là chỉ người có tài? Nàng nói như vậy thì lỗi sai như thuộc về hắn rồi!

“Ha ha ha...” Hoàng Phủ Dạ cười không chút khách khí, không ngờ hoàng huynh sẽ nói như vậy!

“Chẳng lẽ Hoàng thượng không cảm thấy thân thiếp có tài lớn như vậy, làm tài nhân thôi cũng có chút nhân tài không được trọng dụng rồi sao? Như vậy mà còn có thể làm cung nữ nữa?!” Nàng làm ra vẻ không hiểu sự châm chọc trong lời nói của hắn, tự diễn đạt theo ý mình.

“Vậy ngươi cho rằng ngươi thích hợp làm gì?” Hoàng Phủ Hoài Hàn có chút hứng thú, trình độ mặt dày và vô sỉ của nữ nhân này đã đến mức thượng thừa rồi, cũng to gan khiến cho người ta cứng lưỡi, không biết ai đã cho nàng lá gan lớn như vậy! Nghĩ tới đây, đôi mắt màu tím của hắn hơi trầm xuống.

“À, để ta nghĩ một chút!” Nếu nàng nhớ không nhầm, thì trong sách sử cũng đã nói qua, ở hậu cung, cấp bổng lộc dựa trên cấp bậc, địa vị càng cao thì tiền càng nhiều, nàng gãi đầu, ra vẻ buồn rầu nói: “Làm hoàng đế

thì cơ bản là không có khả năng, Hoàng hậu cũng có r ấ, không thì cho ta làm thái hậu đi?”

“Tô Cẩm Bình!!!” Một tiếng g ầm vang lên, biểu lộ tâm tình vô cùng t ấ tậ của chủ nhân. Làm thái hậu?! Nữ nhân này có phải là không muốn sống nữa không?

“Có th ần thiệp!” Nàng sợ tới mức run rẩy cả người, lý trí cũng lập tức quay lại! Con mẹ nó, tự dừng lại quên mất đang ở cổ đại, không thể tùy tiện đùa cợt được, cái mạng nhỏ giờ lại treo trên sợi chỉ r ấ!

“To gan lớn mật, dám làm loạn, khi quân phạm thượng, người đầu...”

Vừa dứt lời, đôi mắt phượng của cô gái trước mặt hơi híp lại, trong mắt hiện ra ánh hào quang! Trong bóng đêm khiến người ta run sợ, một giọng nói lạnh băng không chút hỗn loạn vang lên: “Hoàng thượng, làm người đừng nên quá đáng!” Đủ r ấ! Con mẹ nó, trong mấy tiểu thuyết xuyên không, sát thủ đầu lợi hại như vậy, nàng không tin mình không làm được!

Sự uy hiếp rõ ràng khiến hai nam nhân đầu giật mình, sao nữ nhân này dám to gan như thế!

Hoàng Phủ Hoài Hàn kéo Hoàng Phủ Dạ, thân hình chợt loé lên, hai người đã ở ngoài mười thước: “Cung thủ đầu?” Nói hấn quá đáng? Vậy thì hấn sẽ cho nàng biết cái gì mới thực sự là quá đáng! Hấn nhanh tay kéo Hoàng đệ v ề phía sau, thân thủ của nữ nhân này quá quý dị, không thể không đề phòng được!

Hấn vừa dứt lời, Tô Cẩm Bình còn chưa kịp phản ứng đã bị mấy ngàn người vây quanh, cung đã được lấp sẵn tên, chỉ chờ lệnh để bắn!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: Đánh Hoàng Phủ Dạ

Nhìn mấy nghìn mũi tên đang hướng về phía mình, khoé miệng Tô Cẩm Bình co rút. Rốt cuộc nàng cũng hiểu, vì cái lông gì mà sát thủ trong tiểu thuyết xuyên không, sau khi xuyên không đều bướng bỉnh đến ngược đời. Đó là vì các nàng đều xuyên vào Vương phủ. Thứ nhất, thân phận Vương gia cao quý, có thể thoả mãn cái ảo tượng đáng khinh là được gả cho cán bộ cao cấp của tác giả. Sau đó, vương gia lại không nắm giữ thiên quân vạn mã như Hoàng thượng, chỉ cần tùy tiện hô một tiếng cũng có thể vây kín nữ chính, khiến cho nàng bị lâm vào cảnh ngộ có thể bị vạn tiễn xuyên tim như vậy. Vì thế nên mới có thể xuất bản liên tiếp những tác phẩm nữ sát thủ mạnh mẽ!

Việc này nghĩ thông rồi, có đi đâu, liệu có ai có thể nói cho nàng biết, mấy nàng sát thủ xuyên không vào vương phủ đều nhất nhất bướng bỉnh như thế, nàng không may mắn lại xuyên thẳng vào hoàng cung thì phải làm sao bây giờ? Chừng này mũi tên bắn vào người nàng, không thành cái sàng thì cũng thành con nhím! Quên đi, quên đi, cứ phải ẩn giấu thực lực trước đã, chỉ mong được thanh nhàn, mà quan trọng nhất là... giữ lại cái mạng nhỏ này rồi nói sau!

“Ha ha, Hoàng thượng, ngài gọi nhiều người tới như thế làm gì? Ôi chao, muốn hộ tống thần thiếp tới cung Cảnh Nhân à? Không cần đâu, không cần, thần thiếp, à không, nô tỳ tự đi là được rồi!” Có thể tạm lùi bước mới là đại nữ tử!

Hoàng Phủ Dạ lại khẽ cười, hấn cảm thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn hơi quan trọng hoá vấn đề, chẳng qua cũng chỉ là một nữ nhân, nàng ta liệu có

năng lực đến đâu chứ. Gọi nhiều người vây quanh nàng cũng hơi khoa trương, lại còn lôi hấn ra xa như vậy nữa: “Hoàng huynh, nếu vị tiểu cung nữ này đã nói có thể tự đến cung Cảnh Nhân rồi, thì huynh cứ để nàng tự đi đi!”

Đôi mày rậm khẽ nhướng lên, trong mắt hiện rõ vẻ không vui, nữ nhân này vừa thốt ra những lời đại bất kính như vậy, mà Hoàng đệ vẫn còn nói hộ nàng?

Tô Cẩm Bình nghe thế, liền liếc nhìn Hoàng Phủ Dạ. Đáy mắt đầy vẻ lạnh lùng, không có chút cảm kích nào, nếu không phải tên này cố ý lừa nàng tới đây, thì làm sao phát sinh ra chuyện này được? Nàng cũng sẽ không bị đánh rớt từ năm mươi lượng bổng lộc xuống còn có ba lượng!

“Lui đi!” Hấn lạnh giọng quát một tiếng, bọn thị vệ nhanh chóng rút lui, quay về vị trí của mình.

“Tiểu cung nữ, mau đi đi!” Hoàng Phủ Dạ phe phẩy cây quạt, ý bảo nàng mau trốn đi.

Tô Cẩm Bình thẫn thờ lạnh một tiếng, nhưng đáy mắt vẫn vẻ kính cẩn nói: “Nô tỳ không biết cung Cảnh Nhân ở đâu, có thể phiên Vương gia dẫn đường được không?” Sau khi hấn dẫn đường xong, nàng sẽ xử lý cái tên thối nát này cho ra trò, dám hăm hại nàng!

Mặt hấn cứng đờ, từ xưa đến nay chưa từng có chuyện vương gia dẫn đường cho cung nữ. Nữ nhân này thật sự không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, hay là có mục đích riêng?

Đôi mắt tím hơi híp lại, hấn lắc lắc cây quạt vàng trên tay, cười nói: “Vậy để bản vương làm hộ hoa sứ giả một lần đi!”

“Dạ.” Hoàng Phủ Hoài Hàn lạnh lùng lên tiếng, giọng nói cũng không có chút cảm xúc nào, nhưng dù ai nghe cũng đều cảm nhận được hấn rõ ràng không vui!

“Hoàng huynh, huynh hãy cùng trước đi. Hoàng cung này thần đệ đã mò mẫm từ nhỏ, sẽ không đi lạc đâu. Hơn nữa, đệ nhất mỹ nữ Đông Lăng chúng ta đã bị ngài biếm xuống làm cung nữ, không còn là phi tử của hoàng huynh, cho nên, ngài cũng không cần lo sẽ xảy ra chuyện, đúng không?” Khuôn mặt xinh đẹp của Hoàng Phủ Dạ lộ ra nụ cười không đứng đắn.

Đệ nhất mỹ nữ Đông Lăng? Đôi mày thanh tú của Tô Cẩm Bình hơi nhíu lại, nàng còn không hề biết mình có cái danh xưng đặc biệt này. Kiếp trước bộ dạng của nàng cũng rất dễ nhìn, nhưng trước giờ nàng vốn không phải là người chú trọng vẻ bề ngoài, nên cũng không phản ứng quá kịch liệt.

Hoàng Phủ Hoài Hàn quét đôi mắt lạnh nhìn hẩn một cái rồi nói: “Tự đệ phải biết chừng mực. Còn nữa, từ tháng này trở đi, bổng lộc của đệ sẽ ít đi hai lượng bạc.” Nói xong, hẩn cũng không thèm liếc lại một cái, quay đầu đi thẳng vào nhà xí.

“Khụ khụ...” Hoàng Phủ Dạ lớn giọng ho khan, hai lượng bạc này, đương nhiên là vì hẩn vừa nói với nữ nhân kia, bổng lộc hàng tháng của cung nữ là ba lượng bạc. Bổng lộc của thân vương là năm nghìn lượng, ai mà đi để ý hai lượng bạc làm gì? Hoàng huynh nói vậy, rõ ràng là rất tức giận.

Tô Cẩm Bình khinh bỉ nhìn hai huynh đệ bọn họ, thì ra cũng chỉ là hàng tham tiền, hai lượng bạc mà cũng phân chia rành mạch! Được thôi, dù sao, so với bổng lộc một tháng ba lượng bạc của nàng mà nói, thì hai lượng bạc cũng coi là một con số lớn rồi! Ngay sau đó, nhìn thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn bước vào nhà xí, khoé môi nàng khẽ nhếch lên một nụ cười xấu xa, tên này cũng rất có khả năng làm ‘tài nhân’ đấy chứ, nhịn tiêu nửa ngày mà không bị xìt ra quần!!!

“Nhìn gì thế?” Giọng nói quyến rũ lại thêm vẻ cợt nhả khó giấu vang lên.

Nàng thu lại ánh mắt đang hướng theo Hoàng Phủ Hoài Hàn, quay sang nhìn người bên cạnh, nhướn mày nói: “Vương gia, mời ngài dẫn đường!”

Ở đây hơi đông người, chờ lát nữa, tới nơi tối tăm vắng người, ta sẽ hầu hạ người thật chu đáo! Nàng cũng không khờ dại đến mức biết thân phận mình chỉ là cung nữ, mà còn dám giết vương gia, chắc chắn sẽ không được bình an vô sự. Nhưng mà... đánh hấn một chút cũng không sao đâu nhỉ?

“Tiểu cung nữ, cô nói thử xem, sao lại muốn bản vương dẫn đường?” Nữ nhân này thật sự rất thú vị, lúc nàng ta khua môi múa mép bịa chuyện với hoàng huynh, hấn đứng gần đó nghe không thiếu một câu. Cái gì mà rất nhớ Hoàng huynh? Hấn dám chắc chắn rằng ban đầu nữ nhân này tuyệt đối không nhận ra đó là hoàng huynh!

“Còn không phải là vì lúc ấy nhờ có Vương gia cầu xin cho nô tỳ, nên nô tỳ mới muốn mượn cơ hội này để cảm tạ Vương gia hay sao!” Nàng ra vẻ không có mục đích gì, lẳng lặng đi theo hấn. Một đội cấm vệ quân đi sát bên người họ. Không bao lâu sau, nàng cũng đã nắm được tận suất thay ca của cấm vệ quân, và đâu là lúc họ lơ là nhất.

Một ngày nào đó, nàng nhất định sẽ rời khỏi đây. Nàng không hề có hứng thú với chuyện cả đời làm cung nữ, mỗi tháng chỉ nhận ba lượng bạc. Cho nên, vẫn nên chuẩn bị sớm thì hơn.

“Vậy, cô định cảm ơn bản vương thế nào?” Hấn bước từng bước một, nhàn nhã như đi dạo sau bữa cơm, có đi đâu, lời nói ra rõ ràng không đứng đắn chút nào.

“Cảm tạ như thế nào à? Thân phận của vương gia cao quý, chắc chắn cũng không thiếu nữ nhân bên cạnh, nô tỳ chắc chắn không thể nói cái gì mà lấy thân báo đáp, chỉ khiến Vương gia chê cười thôi. Không biết vương gia có ý gì hay, để nô tỳ cảm tạ ngài?” Nhìn thấy mảnh rừng nhỏ trước mặt, đôi mắt phương cũng thoáng có ý cười.

“Thật ra, bản vương cảm thấy...” Hấn bất tri bất giác bước vào góc chết mà đám thị vệ không thể quan sát được.

Tô Cẩm Bình bỗng xuất chiêu, cánh tay vung ra một vài đường cong kỳ lạ, cuối cùng phóng ra như rắn hổ mang, chuẩn xác chộp vào cổ Hoàng Phủ Dạ.

Thân thủ rất nhanh nhẹn! Trong lòng Hoàng Phủ Dạ chỉ có một câu cảm thán này! Đôi mắt tím cũng lạnh đi: “Cô muốn làm gì?”

Nàng kẹp cổ hắn, kéo ra sau cây đại thụ!

“Bình bộp chát bộp!” Một loạt tiếng động vang lên, trên khuôn mặt xinh đẹp của Hoàng Phủ Dạ bỗng xuất hiện thêm vài vết xanh tím!

Hắn đưa tay lau vết máu trên khoé môi, nhưng ý cười trong mắt không hề mất: “Tô Cẩm Bình, có phải cô quá to gan rồi không?” Hắn cứ nghĩ nàng định ám sát hắn, không ngờ nàng lại dùng chiêu này!

Vừa nói xong, vạt áo trước ngực bị người ta kéo lên, nữ tử trước mặt nghiêng răng nói: “Nghe cho kỹ, ta không thích bị người khác tính kế! Không có lần sau nữa đâu!”

Nếu không phải nể tình hắn hai lần lên tiếng giúp đỡ, thì tuyệt đối sẽ không chỉ đơn giản là vài nắm đấm như vậy!

“Tiểu cung nữ, cô không nghĩ đến tình cảnh của mình sao?” Dám động thủ với hắn, chỉ cần hắn tùy ý mở miệng hô lên, thì nữ nhân này sẽ chết không có chỗ chôn chỉ trong chớp mắt!

Nàng cười lạnh một tiếng, tự kéo vạt áo của mình, lộ ra một bên vai: “Vương gia định dâm loạn hậu cung, tiểu nữ tử tự vệ chính đáng, ngài thấy thế nào?”

Hết chương 005.

Ngày mai là thời khắc xuất hiện kinh điển của nam chính! Hãy cùng chờ mong con trai ta lên sàn nào (lời tác giả)

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6: Một Thoáng Kinh Hông!

Kinh Hông [惊鸿] hai từ này đã từng xuất hiện trong bài “Lạc Thần phú” của Tào Thục, dùng để miêu tả vẻ đẹp của Lạc Thần:

Phiên nhược kinh hồng,

Uyển nhược du long.

Có nghĩa là: nhẹ nhàng như chim hồng, uyển chuyển như rồng bay.

Một thoáng kinh hồng: để nói lên, dù chỉ một thoáng nhìn, nhưng lại để lại cảm xúc mãnh liệt. Chỉ một cái nhìn thoáng vội vàng, lại khiến người ta khắc sâu ấn tượng.

Cùng với câu này, còn có câu thành ngữ: “Phiên nhược kinh hồng” hoặc “Kinh hồng điểm ảnh” là để chỉ vẻ đẹp nhẹ nhàng, kiêu diễm, vẻ đẹp khiến người ta phải kinh ngạc mà cảm thán.

(st – baidu.com)

Tô Cẩm Bình cằm chối lớn, dựa vào cây ngáp. Quét rác à? Nàng không có hứng thú, cho nên, chỉ cần người trông coi không ở đây, nàng nhất định phải nắm bắt thời gian mà lười biếng.

Tên Hoàng Phủ Dạ kia cũng không tệ lắm, bị nàng đánh, đã không tức giận thì thôi, còn cười hì hì gọi ‘Tiểu Cẩm Cẩm’, nói cái gì mà phải làm bằng hữu với nàng! Dù sao, nói gì thì nói, cũng do nàng không hiểu rõ tình hình, chẹp, dù vương gia có thật sự trêu ghẹo cung nữ, thì người trong

hoàng cung sẽ vì thể diện của hoàng gia mà trực tiếp diệt trừ cô cung nữ không ra gì kia mới đúng?

Sao nàng có thể ngốc nghếch mà nghĩ mình có giá trị ngang với vương gia cơ chứ? Thật đáng tiếc vì nàng chỉ là con của thiếp thất, nếu nàng mà là con chính thất, thì cầu hoàng đế kia chắc chắn sẽ không dám ức hiếp nàng như vậy!

Nàng ngẩng đầu nhìn lên không trung, chỉ thấy một miên xanh thẳm, ánh mặt trời chói chang cao cao, không quá chói mắt, mà lại rất ấm áp, rất thoải mái. Bầu trời quang đãng không một gợn mây, lòng nàng cũng như rộng mở, ôi, không biết cái tên yêu vật kia thế nào rồi, không có nàng che chở, cô ấy sẽ không bị người ta chém chết chứ?

Nàng hơi nghiêng đầu, đôi mắt chợt mở to, ngờ ngẩn!

Kia là ai?

Y phục trắng hơn tuyết, phất phơ trong gió, tay áo bào trắng tung bay, tạo ra cảm giác đẹp đẽ như ảo như mộng. Mái tóc đen như mực, sợi dây cột màu trắng như lặn vào mái tóc đen. Đứng im lặng, thản nhiên dưới tán cây, cả người hẳn như đắm chìm trong ánh nắng chói chang, rồi lại như ẩn dưới ánh trăng bàng bạc.

Động mà không động, xa cách như u lan, trong trẻo mà lại lạnh lùng cao ngạo, lại giống như là một tiên nhân không cẩn thận bị ngã xuống phạm trần, toàn thân như được tắm trong ánh trăng, không có chút tục khí nhân gian nào!

Chỉ là một bóng dáng, lại khiến người ta không nhìn được mà ngừng hô hấp.

Gió nhẹ khẽ thổi qua, hoa lê khẽ bay đầy trời, mơ hồ, tuyệt mỹ. Một khắc kia, dường như gió làm mờ mắt, hoa khiến tâm loạn.

Đôi mắt phượng khẽ chớp, rốt cuộc nàng cũng hiểu được câu nói kia có ý gì, “Có một vài người, không cần ra vẻ, cũng có thể gây ra một cảm giác

kinh h ồng.” Nàng vẫn tưởng đó chỉ là một cách tả khoa trương, hoặc là niềm khao khát về đẹp mà nhân loại đang hướng tới, nhưng hôm nay nàng mới biết, thì ra, thật sự có người như vậy! Nàng bỗng hơi tò mò, người này, nếu xoay người lại thì trông sẽ thế nào?

“Cạch!” Nàng nghĩ quá nhập thần, đánh rơi cả cây chổi đang cầm trên tay.

Khuôn mặt Tô Cẩm Bình không kìm được, hơi đỏ lên. Kiếp trước nàng đã gặp biết bao mỹ nam tử, kiếp này cũng gặp hai huynh đệ Hoàng Phủ Hoài Hàn kia, đều là mỹ nam tử cực phẩm, vậy mà nàng còn không phản ứng gì. Thế mà, nam nhân trước mắt này, chỉ có bóng lưng cũng khiến nàng ngây người, còn đánh rơi chổi xuống!

Bẽ mặt! Quá bẽ mặt!

Tiếng động kia, khiến nam tử hơi quay đầu lại, nhìn về hướng này.

Chớp mắt, hô hấp nàng như ngừng lại, khuôn mặt đó là sao? Chỉ nhìn thấy một bên sườn mặt, cũng đủ khiến cuộc đời này khó quên!

Dáng vẻ của hắn giống như được thượng đế tỉ mỉ tạo thành, khuôn mặt như ngọc, dung nhan như hoa! Rèm mi dài phủ lên mắt, giống như đôi bướm đang tung cánh, nhẹ nhàng vẫy, đập cánh, đập cánh, rồi bay ra, đúng... không phải mở, mà là bay ra... Đợi đã... Ánh mắt... lại là màu bạc sao? Không phải màu bạc của kim loại, mà là màu bạc của ánh trăng, vừa sâu thẳm, vừa tĩnh lặng, giống như một hồ nước rộng lớn mênh mông, chỉ liếc mắt một cái sẽ không thể nhìn thấy đáy.

Không chờ Tô Cẩm Bình kịp cảm thán, nam tử kia đã quay đầu, bước từng bước về phía trước, giống như đạp ánh trăng mà đi, lại như giấc mộng bay theo gió!

Cho đến khi bóng nam tử kia hoàn toàn biến mất, trong mắt nàng chỉ còn lại hình ảnh cả vườn hoa lê bay đầy trời, Tô Cẩm Bình mới hồi hồn.

Mẹ nó, vừa rồi là ảo giác của nàng, hay nàng thật sự nhìn thấy thần tiên? Mặt nàng đỏ bừng lên, được rồi, được rồi, nàng thừa nhận, vừa rồi nàng đúng là bị sắc đẹp mê hoặc một chút!

Sự hoảng hốt trong mắt phượng hoàn toàn biến mất, nàng hơi vặn người, nam tử kia, bộ dạng có đẹp thì đã sao. Nàng cũng không phải yêu vật, vừa thấy mỹ nam tử đã quên luôn cả tên mình! Hơn nữa, người kia, chỉ cần liếc mắt nhìn một cái thôi, là nàng có thể nhận ra, hẳn tuyệt đối không phải là tiên nhân hạ phạm gì cả, mà là...

Ha ha, cái gì cũng có thể lừa được người, chỉ có cảm giác tằm tối nơi đáy mắt kia, là không lừa được ai! Nàng không muốn bị cuốn vào sự phân tranh nơi Hoàng cung, cho nên, nàng cũng không muốn trêu chọc đến vị nam nhân kia!

Nhưng nàng không hề biết là, có nhiều chuyện không phải do nàng quyết định. Nếu không có một thoáng kinh hoàng của hôm nay, thì có lẽ nàng còn có thể không đếm xỉa đến, nhưng người kia, lại cố tình lọt vào mắt nàng, đáng về kinh hoàng mà lại bất cẩn kia, cố tình khiến cho nàng xúc động trong chớp mắt.

Còn chưa vặn người xong, tai nàng khẽ động, chợt nghe thấy một tiếng quát to: “Hay cho Tô Cẩm Bình kia! Bà đây vừa mới đi một chút mà đã không thấy bóng dáng cô ta đâu, hừ! Bà đây sẽ đi báo với người của Thận Hành tư, xử lý thật nặng tiên nhân này!”

F**k! Bà đây chỉ trốn trên cây nghỉ một lát, có cần nói khó nghe vậy không? Đôi mắt lạnh hơi nheo lại, cuối cùng, vẻ lạnh nhạt lại chuyển thành bất đắc dĩ. Ôi, không có cách nào khác, ai bảo nàng đang ở hoàng cung chứ, bà đây nhin!

Nàng xoay người, rơi xuống đất, nhặt chổi lên, bước ra ngoài, vẻ mặt bi thương nói: “Cô cô, hình như đêm qua nô tỳ ăn nhầm đồ hỏng, không nhin được, phải đi nhà xí, cho nên, không đợi được người đến đã...”

Người được gọi là ‘cô cô’ kia, nhìn vẻ mặt không giống giả vờ của nàng, nên sắc mặt cũng hơi dịu đi: “Được rồi, mau quét sân đi, chờ nhóm

nương nướng qua đây, mà thấy lá rụng, thì người chết chắc! Quét cái sân cũng không xong, người tưởng người còn là tài nhân sao?”

Khoé miệng nàng hơi rút, ngày hôm qua nàng cũng được coi là nhóm nướng nướng, vậy mà hôm nay thành kẻ quét rác! Hoàng Phủ Dạ chết tiệt!

Đột nhiên, nàng nhớ tới nam nhân kia, hơi ngạc nhiên hỏi: “Cô cô, vừa rồi ta đứng bên đó, nhìn thấy một người nam nhân, mặc y phục màu trắng, ánh mắt cũng màu bạc, người có biết hắn là ai không?”

Sau khi hỏi xong, nàng thật sự có cảm giác muốn cắn đứt lưỡi mình luôn! Nàng lẩm chuyện như thế từ bao giờ? Hơn nữa, cách hỏi của nàng, hình như rất giống tiểu cô nương dò hỏi về tình nhân trong mộng.

Hồng Phong liếc nàng một cái, trách: “Chỉ là một cung nữ nhỏ nhoi, mà người còn ôm ấp tâm tư gì? Người nên quét sân của người cho sạch đi! Người kia, không phải là người mà người có thể hỏi đến. Nhìn bộ mặt hoài xuân của người kia, chẳng lẽ còn muốn thành thân sao? Ta cho người biết, đã là cung nữ ấy mà, thì chết già cũng chỉ có thể đem tro chôn vào giếng cạn. Ta khuyên người nên sớm bỏ cái tâm tư kia đi, ngoan ngoãn mà lo chuyện của mình!”

Trên mặt cô nàng nào đó đây những dấu chấm hỏi và chấm than. Đây là chuyện gì với chuyện gì? Nàng có vẻ mặt hoài xuân bao giờ? Cho tới bây giờ, nàng vẫn luôn là một người rất đứng đắn được không hả? Có đi đâu, nàng cũng vừa nghe thấy một tin tức không hay ho gì, cung nữ chỉ có thể chết già trong cung? Nói cách khác, nếu nàng an phận làm cung nữ, mỗi tháng nhận ba lượng bạc đã đủ bi đát lắm rồi, vậy mà có tiền cũng không có chỗ xài, đây không phải là bi kịch hay sao? Không được, không được, nhất định phải ra ngoài!!!

“Ôi chao, đây không phải là đệ nhất mỹ nhân Đông Lăng của chúng ta sao? Sao lại ở đây quét lá rơi thế này?” Một giọng nói đây về giễu cợt, chua ngoa vang tới.

Nàng quay đầu, nhìn thấy một nữ tử mặc y phục gấm màu hồng nhạt, váy dài quét đất, áo choàng rộng thùng thình khoác lên người, còn choàng

thêm một chiếc khăn lụa mỏng, trên ngực gắn một đoá hải đường bằng kim tuyến, bộ ngực sữa lộ ra một nửa, vòng eo nhỏ nhắn không được một vòng tay, khuôn mặt kiêu diễm mà không quyến rũ, dáng vẻ không tẻ lắm, có đi đâu, nụ cười nhạt bóng trên môi nhìn thật chói mắt.

“To gan, thấy nương nương còn không mau quỳ xuống!” Cung nữ phía sau nữ tử kia to giọng quát.

Hết chương 006.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7: Kiến Thức Của Nô Tỳ Nông Cạn!

Hồng Phong vội vàng quỳ xuống, còn kéo theo cả Tô Cẩm Bình: “Nô tỳ bái kiến Doãn mỹ nhân. Tô Cẩm Bình vừa bắt đầu làm cung nữ, không hiểu chuyện, xin Doãn mỹ nhân thứ tội!”

Tô Cẩm Bình bị bà kéo xuống, hơi lưỡng lự một chút, nhưng nhớ đến mấy nghìn mũi tên kia, cũng đành âm ức quỳ xuống. Thế diện so với mạng sống thì cũng chỉ là cái rắm! Chỉ cần nữ nhân này đừng quá đáng là được!

Có đi đâu, vị “Doãn mỹ nhân” này rõ ràng không muốn buông tha cho nàng, ả đi chằm chằm quanh nàng vài vòng: “Muội muội đúng là có bản lĩnh, vừa làm cung nữ có một ngày đã có thể khiến cho Hồng Phong nói giúp mình, khiến bản cung thật hâm mộ!”

Hồng Phong vừa nghe vậy, lập tức lên tiếng: “Nương nương, là nô tỳ nhiều chuyện, xin nương nương đừng phạt nô tỳ!” Tuy nói vậy, nhưng dáng vẻ lại không có một chút sợ hãi nào, khiến Tô Cẩm Bình hơi nhíu mày, Hồng Phong cô cô này quả không đơn giản!

Doãn Thu Nguyệt đương nhiên cũng biết không nên đắc tội Hồng Phong. Có thể lăn lộn trong cung bao nhiêu năm như vậy, một đường lên thẳng trời cao, lại không phải thủ hạ của nương nương nào, nhưng bình thường lại luôn ra vẻ có chỗ dựa sau lưng. Như vậy, chỉ có một cách giải thích duy nhất, bà là người của Hoàng thượng! Chỉ vì một Tô Cẩm Bình nho nhỏ, không đáng để ả ta va chạm tới Hoàng thượng!

Ả cười khê: “Hồng Phong cô cô là người đã ở trong Hoàng cung lâu năm rồi, bản cung chỉ thuận miệng nói vậy, cô cô đừng để bụng.”

“Nô tỳ không dám!” Hồng Phong giữ dáng vẻ đúng quy củ.

Tô Cẩm Bình bu ãn chán th ãm khinh thường, nói xong chưa, nói xong r ãi thì đi mau đi, bà đây quỳ đến đau hết ãu gối r ãi!

“Muội muội, dù gì muội cũng là ãệ nhất mỹ nhân Đông Lăng, hơn nữa, còn là thiên kim của Tướng phủ, tuy là con thiếp, nhưng cũng coi như là một tiểu thư. Giờ lại phải làm cung nữ, cảm nghĩ của muội thế nào?” Doãn Thu Nguyệt dịu dàng đứng ão, cung nữ ãằng sau rất cẩn thận mở dù ra, giúp ã che đi ánh nắng chói chang, dáng vẻ mườì phần mườì là ra oai phách lối.

Cảm nghĩ? “Kiến thức của nô tỳ nông cạn, nên cũng ãơn giản, không có cảm nghĩ gì cả!” Lời nói này, rõ ràng là không thêm ãể ý ãến cảm nhận của người nghe.

Khoẻ miệng của những người ãang đứng ãây ãầu co rút mạnh, Doãn Thu Nguyệt cũng nghẹn họng! ã ta th ãm hít sâu một hơi, r ãi nói tiếp: “Hôm qua muội muội vẫn còn là tài nhân ngũ phẩm, hôm nay ãã thành cung nữ, sao lại không có cảm nghĩ gì? Nào, nói cho tỳ nghe một chút đi, cũng ãể cho tỳ giúp muội, sắp xếp cho ãn thoả!”

“Xin Doãn mỹ nhân ãừng nhận thân nhận thích bừa bãi! Không phải, ý nô tỳ là, thân phận của Doãn mỹ nhân cao quý như vậy, nô tỳ chỉ là một cung nữ nho nhỏ, làm sao ãám gánh hai chữ “muội muội” của Doãn mỹ nhân. Xin Doãn mỹ nhân cẩn thận lời nói!” ãã quây xong chưa hả? Mẹ nó chứ, trước khi bà ãây kịp phát hoả thì nên biến cho nhanh. ãến hoàng thượng mà bà ãây còn ãám ãạp xuống hố xí, chẳng lẽ lại sợ một mỹ nhân nho nhỏ như người ã!

Nghe câu trước của nàng, khuôn mặt ki ãu diễm của Doãn mỹ nhân trở nên rất khó coi, nhưng phần sau lại khiến lòng ham hư vinh của ã ta ãược thoả mãn, ã như cười như không liếc mắt nhìn Tô Cẩm Bình nói: “Người cũng biết thân biết phận ãấy!”

Tại Tô Cẩm Bình hơi rung ãộng, nàng có thể cảm nhận ãược, có khoảng mườì chín người ãang đi về phía này, sự nhạỵ bén của một sát thủ vẫn còn

nguyên! Nàng ngẩng đầu, nhìn xa xa thấy một nữ tử mặc áo gấm có rất nhiều cung nữ theo hầu đang thong thả đi tới. Nàng kín đáo nhếch môi... Doãn mỹ nhân à? Hôm nay bà đây sẽ cho người biết, bà đây không phải là người dễ bắt nạt! “Nô tỳ đương nhiên rất biết thân biết phận, nhưng có những người lại không hề biết thân biết phận chút nào.”

“Tô Cẩm Bình, người có ý gì?!” Mặt Doãn mỹ nhân lúc này thực sự rất khó coi.

Nói thế nào thì ý như thế chứ sao! “Ý nô tỳ là, có...” rồi nàng ra vẻ bối rối, mắt đảo trái đảo phải, nhìn thấy nữ nhân mặc y phục vàng sáng càng lúc càng tới gần, thì ý cười quỷ dị trong đáy mắt cũng càng rõ hơn...

“Nương nương, nô tỳ chỉ nghĩ thân phận của Hoàng hậu nương nương thật sự cao quý hơn Doãn mỹ nhân, nô tỳ tuyệt đối không có ý châm chọc Doãn mỹ nhân không tự biết thân biết phận, cho nên, cho nên... mới buột miệng nói không suy nghĩ như vậy! Xin nương nương tha tội!” Tô Cẩm Bình ra vẻ vô cùng hoảng loạn, nhưng trong mắt thì đầy sự狡 hoạt. Đối với loại tiện nhân này, nàng cần gì phải tự ra tay, cứ để người khác xử lý giúp nàng là được rồi!

Dù sao, Hoàng hậu kia từng đánh chết chủ nhân trước của thân thể này, cũng chẳng phải thứ gì tốt đẹp!

Doãn mỹ nhân vừa nghe nàng nói vậy, liền giận dữ: “Hay cho ả tiện nhân người, dám lấy Hoàng hậu ra để châm chọc bản cung, hôm nay bản cung không dạy dỗ người, thì người không biết sự lợi hại của bản cung!”

Nói xong, ả giơ tay lên định tát vào mặt Tô Cẩm Bình, ai ngờ, vừa đưa lên một nửa, tay nàng đã bị nữ tử đằng sau túm lấy...

Mọi người kinh hãi, lúc này mới phát hiện ra sự xuất hiện của Hách Liên Dung Nhược, liền vội vàng quỳ xuống: “Bái kiến Hoàng hậu nương nương!”

Thành công! Ồ ta quả nhiên là Hoàng hậu!

Trong trí nhớ của nàng, nghi thức xuất hành của phi tử trong cung, nếu có hơn mười tám người theo hầu, không phải Thái hậu thì chính là Hoàng hậu, nữ nhân này còn trẻ như vậy, cho nên nàng mới đoán ra thân phận của ả.

“Doãn mỹ nhân, có vẻ người rất bất mãn với bản cung nhỉ!” Nữ tử kia vừa khoan thai vừa lộng lẫy, giọng nói mang theo sự uy nghiêm khó giấu, rất có phong thái của bậc quốc mẫu.

Doãn mỹ nhân sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, vội quỳ xuống nói: “Hoàng hậu nương nương, bần thiếp ngưỡng mộ ngài còn không kịp, làm sao có thể bất mãn với ngài được?”

Hách Liên Dung Nhược đưa bàn tay ngọc nhỏ xinh ra, ngón tay đeo một chiếc nhẫn hoa lệ, quý giá, nâng khuôn mặt thon nhỏ của Doãn mỹ nhân lên, sau khi quan sát một lúc lâu, ả cười lạnh: “Đúng là một mỹ nhân. Có đi đâu, có ai từng nói với người, chuyện trong hậu cung này là do ai định đoạt chưa? Ai mới là chính thể của Hoàng thượng? Chỉ là một mỹ nhân tứ phẩm nho nhỏ, mà dám không để bản cung vào mắt. Nói, ai cho người lá gan to thế?!”

“Hoàng hậu nương nương, bần thiếp, bần thiếp thật sự không có suy nghĩ quá phận, bần thiếp, bần thiếp...” Trong đầu ả, suy nghĩ vẫn đang loạn lên, sao tự dưng Hoàng hậu lại đến đây, mà hai câu Tô Cẩm Bình vừa nói lại đẩy thẳng ả vào chỗ bất lợi!

Nhìn dáng vẻ sợ hãi và vẻ mặt quy thuận của ả ta, Hách Liên Dung Nhược cũng hơi nghi ngại. Ở trong hậu cung, không phải việc gì cũng có thể nhìn bề ngoài mà phán đoán. ả ở trong hậu cung lâu như vậy, đương nhiên có thể hiểu, cho nên trên mặt cũng bắt đầu xuất hiện vẻ nghi ngờ.

Tô Cẩm Bình này giờ vẫn giữ yên lặng bên cạnh bỗng lên tiếng cầu xin: “Hoàng hậu nương nương, Doãn mỹ nhân đã nói ngài ấy không có suy nghĩ quá phận, ngài hãy bỏ qua cho ngài ấy một lần đi!”

Nói xong, nàng cúi đầu, che đi ý cười trong mắt. Hoàng hậu chỉ nói là Doãn mỹ nhân không để ả vào mắt, nhưng ả ta ngu xuẩn lại tự mình nói ra

câu “suy nghĩ quá phận”, Hoàng hậu đã do dự, thì để nàng hỗ trợ, đẩy ả một cái đi! “Yêu nghiệt” nàng cũng không phải là người dễ ức hiếp!

Quả nhiên, lời nhắc nhở rõ ràng này lại khiến sắc mặt Hách Liên Dung Nhược lạnh đi: “Hay cho Doãn Thu Nguyệt người, bản cung suýt nữa đã bị người làm cho mờ mắt! Người mà cũng dám có suy nghĩ quá phận à? Hôm nay bản cung nhất định phải dạy bảo người thật kỹ càng!!!”

“Suy nghĩ quá phận”, bốn chữ này khiến cho ả nhớ đến một nữ nhân khác trong hậu cung, khiến ả hận thấu xương, hận nhưng lại không thể làm gì nữ nhân đó! Cho nên, ả đành phải trút lên người Doãn Thu Nguyệt này.

“A... Hoàng hậu nương nương, b ần thiệp, b ần thiệp...” Ánh mắt ác độc của ả ta quét về phía Tô Cẩm Bình: “Đúng rồi, là người, là người hại ta! Hoàng hậu nương nương, đây đều là âm mưu của nàng ta, không liên quan đến b ần thiệp! Đây là âm mưu của nàng ta!”

“Âm mưu của nàng?” Hách Liên Dung Nhược quay đầu, do dự nhìn Tô Cẩm Bình.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8: Ta Muốn Quyến Rũ Hoàng Thượng!

“A? Âm mưu của nô tỳ?” Tô Cẩm Bình đẩy vẻ hoang mang. Bộ dạng hoàn toàn giống một người vô tội!

“Đúng thế, là âm mưu của người, người nhất định đã tính toán được rằng Hoàng hậu nương nương sắp tới, cho nên mới kích ta nói ra như vậy! Không phải, vì người nhìn thấy Hoàng hậu nương nương, cho nên...”
Doãn Thu Nguyệt bắt đầu nói năng lộn xộn.

Về mặt Tô Cẩm Bình vô cùng oan ức: “Doãn mỹ nhân, nô tỳ thật sự không biết Hoàng hậu nương nương sẽ đi qua đây, vừa rồi, không phải nô tỳ vẫn luôn cúi đầu sao? Hơn nữa... hơn nữa...”

Nàng lại làm ra vẻ muốn nói lại thôi.

“Hơn nữa cái gì?” Hách Liên Dung Nhược to giọng quát.

Cô nàng nào đó ra vẻ khó xử, cắn răng nói: “Hơn nữa, xin thứ cho nô tỳ to gan, nếu trong lòng Doãn mỹ nhân không có suy nghĩ này, thì làm sao bị nô tỳ kích động được?”

Hừ, dám chơi tâm kế với yêu nghiệt nàng à, không tự thấy mình quá non nớt sao? Trong giới sát thủ làm gì có ai dám chơi tâm kế với nàng, nếu không đủ mưu trí, làm sao nàng có thể ng ẩ lên vị trí đệ nhất sát thủ chứ?

Nàng vừa nói xong, sắc mặt Doãn Thu Nguyệt trắng bệch, sắc mặt Hách Liên Dung Nhược cũng khó coi không kém!

“Tô Cẩm Bình, ta với người không thù không oán, vì sao người nhiều lần cố tình hại ta?” Doãn Thu Nguyệt biết tình hình đã vượt qua khả năng khống chế của mình, liền chỉ thẳng ngón tay ngọc vào Tô Cẩm Bình.

Cô nàng nào đó thẫn thờ lạnh một tiếng, không thù không oán à? Nếu không phải vừa rồi ả tự vác xác đến, còn cố tình dây dưa không chịu buông tha, thì ả ta xứng đáng cho nàng hại sao? Trí nhớ của ả thật không tốt chút nào! Nhưng nàng vẫn ra vẻ vô cùng sợ hãi, rụt lùi về phía sau: “Doãn mỹ nhân, vừa rồi nô tỳ cũng cầu xin cho ngài mà. Nếu không phải ngài nói với Hoàng hậu nương nương đây là âm mưu của nô tỳ, thì nô tỳ cũng sẽ không nói như vậy!”

Nàng muốn nói rõ cho ả ta biết, tất cả những chuyện này đều là do ả gieo gió gặt bão mà thôi!

“Người!” Nhìn nàng giả vờ đáng thương, Doãn Thu Nguyệt càng thêm oán hận.

“Đủ rồi!” Hách Liên Dung Nhược quát. Tô Cẩm Bình này, ả biết, hôm qua ả đã sai người đánh gần chết cũng không dám lên tiếng một lời, lần gì có âm mưu hay tâm địa gì, đều do ả tiện nhân Doãn Thu Nguyệt này gây chuyện mà thôi! “Người đâu, Doãn mỹ nhân ý được sủng ái mà kiêu ngạo, dám không tôn kính bản cung, kéo xuống đánh ba mươi trượng. Bản cung sẽ báo lại với Hoàng thượng việc này!”

Chỉ một câu đã bít kín đường lui của Doãn Thu Nguyệt. ả sẽ bẩm báo với Hoàng thượng, như vậy, người duy nhất có thể cứu Doãn Thu Nguyệt cũng không còn nữa! Được sủng ái mà kiêu ngạo? Hoàng thượng còn chưa từng sủng hạnh ai... ả làm sao có thể được sủng ái mà kiêu ngạo? Có đi ầu, bây giờ phản bác sẽ càng làm tình trạng của mình thảm hại hơn!

“Tô Cẩm Bình, người chờ đó, ta nhất định sẽ không tha cho người!” Doãn Thu Nguyệt gào thét bị thị vệ lôi xuống.

Hách Liên Dung Nhược nhìn cô nàng nào đó đang ngoan ngoãn quỳ gối bên cạnh chân ả, chậm rãi nói: “Biết rút ra bài học từ sự giáo huấn hôm qua, là chuyện tốt. sau này, ngàn vạn lần đừng học theo ả tiện nhân kia, đối

ngịch với bản cung. Nếu không, không cần biết người là đệ nhất mỹ nhân Đông Lăng, hay là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, bản cung cũng sẽ cho người nhìn rõ, rốt cuộc ai mới là chủ!”

“Hoàng hậu nương nương, ngài, ngài... ngài nói những điều này làm gì, nô tỳ, nô tỳ...” Tô Cẩm Bình làm như bị dọa đến hoang mang lo sợ, không biết nên làm thế nào mới tốt.

Nữ nhân ung dung cao quý kia hơi day day trán: “Được rồi, bản cung cũng bị con tiện nhân kia chọc tức đến hờ hờ mất rồi. Người chỉ là một cung nữ nhỏ bé, còn có thể gây chuyện gì chứ. Được rồi, đứng lên đi!”

“Tạ ơn Hoàng hậu nương nương!” Hồng Phong và Tô Cẩm Bình cùng đứng lên, vẻ mặt kính cẩn hơi vòng tay, cúi đầu.

Hách Liên Dung Nhược cùng đám cung nữ rời đi...

Chờ ả đi xa, Hồng Phong quay đầu, liếc mắt nhìn Tô Cẩm Bình. Ánh mắt vừa có chút nghi ngờ ngấm, vừa có chút khó hiểu.

Tô Cẩm Bình hoảng hốt, biết ngay mình có thể bị lộ, liền ôm ngực, làm ra vẻ vừa bị hoảng sợ: “Cô cô, vừa rồi làm ta sợ muốn chết! Vị Doãn mỹ nhân kia thật ác độc, tự dưng lại muốn hại ta, ta nhờ vào! Nếu ta không thông minh, nói vài câu để Hoàng hậu nương nương nhìn thấy âm mưu quỷ kế của ả ta, thì ta chết thảm mất!”

Vừa nghe nàng nói vậy, Hồng Phong liền mỉm cười: “Được rồi, cô nhóc nhà người, sau này cẩn thận một chút, nói năng cũng phải chú ý. Mấy vị nương nương, chủ nhân trong cung này cũng không phải người chúng ta đắc tội được. Nếu sau này cứ ngoan ngoãn quét lá, sống an an phận phận, thì mấy vị nương nương đó cũng sẽ không tìm người nữa!”

Chỉ vì trong tiệc tuyển phi, Hoàng thượng khen một câu “xứng đáng với danh xưng đệ nhất mỹ nhân Đông Lăng”, mới khiến nàng phải chịu đựng sự châm biếm của Doãn mỹ nhân.

Nghĩ đi nghĩ lại cũng thật kỳ quái, Hoàng thượng sai bà theo dõi nàng để làm gì? Nhìn dáng vẻ của nàng, chẳng qua chỉ là một cô nhóc có chút thân thủ, tính cách trẻ con, làm sao giống người bị sai khiến! Bà ở trong cung lâu ngày, nhìn thấy tính cách trong sáng hiền hòa này, nên cũng hơi thích, liền chỉ bảo vài câu.

Tô Cẩm Bình nhíu mày gật đầu, rồi sau đó ra vẻ rất bất mãn: “Ừm, ta biết rồi! Thật bất công, rõ ràng chúng ta cũng là người, vì sao mấy người đó có thể ức hiếp chúng ta chứ!”

“Xem người kia, vừa nói người xong, giờ lại vậy nữa! Nói năng trong cung phải...” Hồng Phong lại bắt đầu dạy bảo.

Cô nàng nào đó khom lưng quét rác, trong mắt khó giấu ý cười. Hôm nay nàng đã biết, thật ra Hồng Phong là người tốt, tuy nói hơi khó nghe, nhưng coi như khẩu xà tâm Phật.

“Cô cô, người có biết bổng lộc của Hoàng hậu là bao nhiêu không?” Ăn mặc cao quý như vậy, mỗi tháng nhất định là được rất nhiều tiền!

“Người hỏi chuyện này làm gì? Bổng lộc của Hoàng hậu à? Nếu ta không nhầm, thì hình như là ba nghìn lượng thì phải?” Sau khi nói xong, Hồng Phong còn gật gù, đứng rồi, không nhớ nhầm.

“Cái gì? Gấp một nghìn lần của ta à?” Nàng cao giọng hét chói tai, mặt đỏ bừng vẻ không tin nổi!

“Hết to thế làm gì, bổng lộc của phi tử nào mà không gấp mấy chục lần chúng ta? Dù là thái nữ thân phận thấp nhất thì mỗi tháng cũng phải hai mươi lượng bạc, nếu không, thì ai cũng muốn leo lên làm phượng hoàng làm gì!” Nói xong câu cuối cùng, trên mặt Hồng Phong tỏ rõ vẻ châm biếm.

Mẹ nó chứ! Ông mặc kệ! Tô Cẩm Bình cảm tức ném chổi xuống đất, xoay người đi về phía ngự thư phòng.

“Tô Cẩm Bình, người làm gì thế?” Hồng Phong nhíu mày nhìn theo bóng nàng: “Người còn chưa quét xong đâu!” Tự dưng phát điên gì vậy? Đang quét yên lành lại đi ném chổi đi?

“Ta muốn đi quyến rũ Hoàng thượng!” Bạc của phi tử nhiều như vậy, nàng cũng muốn làm một phi tử! Dù sao, lúc rảnh rỗi, nàng cũng từng xem mấy tiểu thuyết xuyên không của yêu vật, mấy nam nhân vĩ đại, đâu sẽ yêu nữ chính xuyên không mà. Tên Hoàng đế không có nhân phẩm kia cũng coi như là một nửa nam nhân vĩ đại nhỉ? Chắc cũng sẽ dễ quyến rũ thôi!

“Cái gì?” Hồng Phong hét lớn, thực sự bà rất nghi ngờ tai bà có vấn đề! Muốn quyến rũ Hoàng thượng? Tô Cẩm Bình không phải điên rồi chứ?!

“Đúng rồi, Hoàng thượng tên là gì?” Nàng quay đầu nhìn bà.

Đầu Hồng Phong nhất thời chưa tỉnh lại: “Hoàng Phủ Hoài Hàn!”

Sau khi nói xong bốn chữ, bà vội vàng bịt miệng mình, bà tiến cung đã nhiều năm, cho tới bây giờ đâu chưa để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hôm nay lại bị cung nữ này chĩnh đến mức gọi thẳng tên tục của Hoàng thượng! Bà đúng là không muốn sống nữa!!!

“À! Biết rồi!” nói xong, nàng quay đầu đi tiếp.

“Người hỏi tên Hoàng thượng làm gì?” Không phải nàng muốn gọi thẳng tên tục của Hoàng thượng đấy chứ?

Người kia cũng không quay đầu lại, trả lời: “Cô cô, cái này người không biết đâu, để thu gọn lại khoảng cách giữa người với người, thì phải bắt đầu từ cách xưng hô. Cho nên, ta muốn xưng hô thật thân thiết với Hoàng thượng, mới có thể nhanh chóng làm cho Hoàng thượng yêu ta!”

Hồng Phong nghe xong, suýt nữa ngất xỉu, trong đầu chỉ còn duy nhất một suy nghĩ có phải nàng điên rồi không?

Hết chương 008.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9: Hoàng Thượng, Tô Cẩm Bình Điên Rối!

“Tô Cẩm Bình, người tỉnh lại đi, Hoàng thượng là người mà người có thể trêu ghẹo sao? Chẳng lẽ người còn chưa bị giáo huấn đủ à?” Đêm qua muốn Hoàng thượng chú ý, đang làm một tài nhân bị biếm thành cung nữ. Hôm nay đã không biết hối cải, còn muốn đi quyến rũ Hoàng thượng, có phải ngay cả tính mạng cũng không cần nữa không?

“Hồng Phong cô cô, ngài phải tin ta, chờ ta tới trước mặt Hoàng thượng, ta sẽ phô bày ra sự hấp dẫn không ai sánh kịp của mình, Hoàng thượng sẽ nhanh chóng yêu thương ta sâu đậm, lúc đó ta sẽ phát tài rồi! Còn nữa, ngài yên tâm, ta là một người rất nghĩa khí, cho nên, dù ta phát tài, cũng sẽ không quên ngài đâu!” Cô nàng nào đó vẫn không thèm quay lại, nói xong ngẩng đầu uốn ngược, đi thẳng về phía trước, giống như thắng lợi đang ở ngay trước mặt vậy.

Cái gì? Nghe nàng nói xong, Hồng Phong lão đảo, khó khăn lắm mới có thể đứng vững! Điên rồi! Chắc chắn là nàng điên rồi! Với sự hiểu biết của bà về Hoàng thượng qua bao nhiêu năm nay, Hoàng thượng sẽ yêu nàng sao? Lại còn “yêu thương sâu đậm” nàng nữa á? Đừng đùa chứ!

Không được, không được, bà rất thích cô nhóc này, bà phải nhanh chóng tới báo với Hoàng thượng, không chừng còn có thể giữ lại mạng cho nàng!

...

“Đệ nói, thân thủ của nàng còn nhanh hơn đệ?” Giọng nói của Hoàng Phủ Hoài Hàn lạnh như băng, còn có một chút u ám.

Hoàng Phủ Dạ khẽ cười, chỉ mấy vết xanh tím trên mặt mình: “Hoàng huynh, cái này mà giả được sao? Từ trước đến giờ, thần đệ coi trọng nhất là dung mạo của mình, nếu không phải thực sự đánh không lại, đệ có thể để cho người ta đánh vào mặt mình à?”

Sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn càng lạnh hơn: “Nói vậy, thì nữ nhân này rất nguy hiểm, ở lại trong hoàng cung, sớm muộn gì cũng gây phiến phức!” Đôi mắt lạnh đã xuất hiện sát ý không che giấu được.

“Ôi, hoàng huynh, từ từ đã!” Vội vàng ngăn cản xong, chính hắn cũng sửng sốt một chút. Từ từ à? Hắn muốn làm gì? Nữ nhân đó sống hay chết thì liên quan gì đến hắn? Chẳng lẽ hắn còn thực sự muốn làm bằng hữu với nàng hay sao?

“Sao vậy?” Giọng nói vẫn vô cùng lạnh lẽo, khiến người nghe lạnh đến cả tim.

Thần đấu tranh một lúc, cuối cùng hắn vẫn không quản được miệng mình: “Hoàng huynh, buông tha cho nàng đi, thần đệ cảm thấy nàng không phải do hữu tướng phái tới đâu!” Thứ khí chất lạnh lẽo đó, liệu sẽ để cho người khác khống chế hay sao?

“Lý do?”

Hắn do dự một chút, rồi lên tiếng rất vô trách nhiệm: “Trực giác!”

“Hừ!” Hắn ta hừ lạnh, bàn tay to khẽ gõ lên bàn, khuôn mặt lạnh lùng hơi trầm xuống, không biết nghĩ ngợi gì. Đôi người màu tím như có ánh sáng loé lên: “Dạ, đệ coi trọng nữ nhân đó sao?”

“Không phải!” Hắn vội vàng phủ nhận. Đùa gì thế, Hoàng Phủ Dạ hắn sao có thể coi trọng nữ nhân nào, chỉ là gặp dịp thì chơi, vui đùa một chút đã sao.

“Không phải là tốt rồi. Nữ nhân đó, là con gái của Tô Niệm Hoa, đệ lại cầu xin cho nàng lần nữa, khiến trẫm không thể không nhắc nhở đệ, làm

việc gì cũng phải có chừng mực.” Giọng nói đã thể hiện sự bất mãn rõ ràng.

Hoàng Phủ Dạ nghe xong lời này cũng ngẩn người, hai ngày nay, hắn đã cầu xin thay nàng ba lần. Hoàng Phủ Dạ hắn chưa từng cầu xin vì ai bao giờ.

“Để quan sát thêm một thời gian ngắn nữa, nếu xác định là người do hữu tướng phái đến, thì loại bỏ cũng được. Nếu không phải, người như vậy, nếu có thể phục vụ cho ta, thì cũng là một sự hỗ trợ lớn.” Hắn ta lạnh lùng liếc hắn một cái, ánh mắt đã khôi phục sự trấn tĩnh, lẳng lẳng như hồ nước, khó có thể thăm dò.

“Hoàng huynh, huynh đánh giá cao nàng rồi. Dù có không phải là người Tô Niệm Hoa phái tới, thì cũng là con gái của Tô Niệm Hoa, chẳng lẽ có thể giúp huynh đối phó với cha ruột của mình sao?” Nghe hắn ta nói lời này, hắn cảm thấy thoải mái hơn, ra vẻ phong lưu phất phất cây quạt, có đi đâu, được khuôn mặt xanh tím vì ứ đọng máu làm nên, nhìn hắn không có chút khôi ngô phóng khoáng nào, mà cực kỳ buồn cười.

Đôi môi mỏng hơi nhếch lên, chỉ cười mà không đáp. Nếu một chút bản lĩnh nhìn nhận người mà cũng không có, một chút thủ đoạn lung lạc lòng người cũng không, thì hắn ta làm gì có tư cách mà làm Hoàng đế. Nữ nhân kia, thân thủ quý dị, không phải người thường có được. Còn làm thế nào để nàng làm việc cho hắn, chuyện đó nói sau đi.

“Cốc! Cốc!” Tiếng gõ cửa vang lên, tiếng thái giám tổng quản the thé vang lên: “Hoàng thượng!”

“Chuyện gì?” Ánh mắt lạnh quét về phía cánh cửa đỏ.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, có Hoàng Phong cầu kiến!”

Hắn ta hơi nheo mắt: “Cho vào!” Không phải là nữ nhân kia để lộ ra sơ hở gì chứ?

Chỉ chốc lát sau, Hồng Phong đã xuất hiện trong điện, kính cẩn quỳ xuống hành lễ: “Nô tỳ bái kiến Hoàng thượng!” Bà phải nhanh chóng vượt trước đến đây, Tô Cẩm Bình còn phải mất một lúc nữa mới đến được.

“Có việc à?” Câu này là Hoàng Phủ Dạ hỏi. Hắn hỏi cực nhanh, sự lo lắng cũng thể hiện rõ ràng. Hỏi xong, chính hắn cũng hơi giật mình, nhìn nhìn hoàng huynh, thấy ngay Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng quét mắt nhìn hắn đầy thâm ý.

Hắn cúi đầu ho khan một tiếng, giấu đi cảm giác khác thường trong lòng.

“Hồi bẩm Vương gia, nô tỳ muốn tới bẩm báo với Hoàng thượng, Tô Cẩm Bình điên rồi. Nàng đang đi về phía ngự thư phòng này, nên nô tỳ cả gan khẩn cầu Hoàng thượng, nếu nàng có nói gì đó không nên nói, hoặc làm chuyện gì đó không nên làm, xin Hoàng thượng hãy xử phạt nhẹ tay!” Hồng Phong cúi đầu, vội vàng nói ra mục đích tới đây của mình.

“Điên rồi?” Hoàng Phủ Dạ kinh hãi, không phải đêm qua vẫn ổn sao?

Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng hơi nhíu mày, không phải là mấy nữ nhân hậu cung hạ được gì nàng chứ? “Điên thì tới đây làm gì? Vì sao không ngăn nàng lại?”

Đến đây làm gì à? Vấn đề này... Khụ khụ, còn vì sao bà không ngăn cản, thì làm sao bà dám nói ra là vì bà bị mấy câu nói của Tô Cẩm Bình dọa cho ngẩn người, nên quên mất không ngăn? “Khởi bẩm Hoàng thượng, vì nàng đi quá nhanh, nô tỳ đuổi theo không kịp!” Trên trán bà đã bắt đầu toát mồ hôi.

Khuôn mặt lạnh lùng của đế vương như xuất hiện vết rạn nứt, nữ nhân kia, lúc không điên đã muốn cướp giấy bản với hắn, nếu điên rồi không biết còn làm ra chuyện gì! Đang định phân phó cấm vệ quân nếu thấy nàng thì lôi ngay nàng đi, bỗng một tiếng ồn ào lao xao truyền từ cửa vào.

“Có chuyện gì ở ngoài cửa mà ồn ỹ vậy?” Giọng nói lạnh lẽo không có chút cảm xúc nào.

Chỉ một giây sau, tay thái giám tổng quản kia liền tiến vào bẩm báo: “Khởi bẩm Hoàng thượng, ở ngoài cửa có một cung nữ, nói là có chuyện cực kỳ quan trọng muốn gặp ngài. nô tài không cho nàng vào, thì nàng lại nói nhất định phải vào. Không vào không được!”

“Hoang đường! Trẫm thấy các người càng ngày càng không biết quy củ!” Hấn lạnh giọng quát, đầy tức giận! Cung nữ kia, chỉ e chính là Tô Cẩm Bình!!!

Tiểu Lâm tử mồm nhũn hay chân, quỳ sụp xuống: “Hoàng thượng, nô tài đáng chết, nô tài đáng chết, nô tài sẽ sai người đuổi nàng đi!” Chỉ một cung nữ nhỏ nhỏ làm sao có thể tùy tiện cầu kiến Hoàng thượng, nhưng vì hấn nghe nàng nói có chuyện “cực kỳ nghiêm trọng”, sợ thật sự có chuyện gì thì hấn không chịu trách nhiệm nổi, nên mới ầm ĩ ngoài cửa một trận.

Tiểu Lâm tử nói xong, không thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn lên tiếng, liền cúi người ra ngoài.

Tô Cẩm Bình xoa xoa thắt lưng đứng ở cửa, chờ thái giám vào bẩm báo đi ra. Vừa nhìn thấy tiểu Lâm tử, nàng rất tự tin hỏi: “Thế nào? Có phải Hoàng thượng bảo người ra mời ta vào không?”

Khoé miệng tiểu Lâm tử co rút mạnh, cung nữ này thật quá ‘tự tin’ rồi! Mời nàng vào à? Hấn không nghe nhầm chứ?

Hấn vươn ngón tay hình lan hoa chỉ, giọng nói the thé cất lên: “Người đâu, kéo cung nữ coi trời bằng vung này xuống!”

Kéo xuống?! Tô Cẩm Bình không tin, trợn trừng mắt! Có nhầm không? Nếu theo sự phát triển như trong tiểu thuyết, thì không phải là nữ chính xuyên không chạy tới tìm, sau đó sẽ là “Hoàng thượng tò mò, liền phái người mời nàng vào, sau đó nói chuyện một hồi, rồi Hoàng thượng yêu thương nàng sâu đậm” sao? Sao lại phát triển thành nàng tới đây, rồi cuối cùng bị “kéo xuống”???

Hết chương 009.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10: Ôi Chao, Đáng Ghét Mà!

“Kéo xuống?! Người không l`âm chứ?” Tô Cẩm Bình trợn to đôi mắt đẹp, Hoàng đế của triều đại này không giống các nơi khác à? Hoàng Phủ Hoài Hàn kia vì sao không tởm mò?

Tiểu Lâm tử cười lạnh một tiếng, đi vài bước đến trước mặt nàng, rồi the thé nói: “Không l`âm! Người đâu, kéo xuống!”

Đế đấy ta! Cô nàng nào đó rướn cổ lên, thâm tình hét to vào cửa ngự thư phòng: “Hoàng thượng, Hoàng thượng cưng ời, Hoàng thượng người ta yêu thương nhất...”

“Phụt .” Hoàng Phủ Hoài Hàn phun sạch nước trà ra khỏi miệng, rồi ho khan liên tục.

Đôi người màu tím của Hoàng Phủ Dạ như nhạt đi một chút, rồi sau đó tràn đầy ý cười, hấn cúi đầu như cười như không ng ỡ một bên, bả vai rung rung! Nữ nhân kia thật sự điên rồi sao?

Gáy H ồng Phong cũng toát mồ hôi, Tô Cẩm Bình này quá to gan rồi!
“Hoàng thượng ta yêu thương nhất”? Ôi ôi, không phải là rất buồn nôn, mà là rất ghê tởm!!!

Khuôn mặt lạnh lùng như băng của đế vương nháy mắt đông cứng, lông mày nhướng cao, bên tai vẫn nghe thấy tiếng gọi thâm tình của nữ nhân kia, gân xanh trên trán nẩy lên. Hấn dừng một chút, muốn nói gì đó, nhưng vẫn không mở miệng.

Tô Cẩm Bình kêu mãi cũng không thấy ai đáp lại, vài thị vệ đã đang đi tới bắt người!

Tiểu Lâm tử run rẩy, nổi da gà toàn thân, cần phát trăn chỉ nàng: “Mau cầm miệng lại cho ta, nếu quấy nhiễu Thánh thượng, người có chịu trách nhiệm được không?”

Cô nàng nào đó hung hăng trừng mắt nhìn hắn một lúc lâu, cuối cùng, nghiến răng, lại hét to vào cánh cửa: “Tiểu Hàn Hàn, Tiểu Hàn Hàn cứng ỏi! Người ta nhớ chàng, tiểu Hàn Hàn...”

“Phụt Ha ha ha ha...” Nghe đến đây, rốt cuộc Hoàng Phủ Dạ không nhịn được nữa, ôm bụng cười ha hả, tiểu Hàn Hàn à?

Nhìn sắc mặt đen thui của Hoàng huynh, trong mắt hắn đầy vẻ thông cảm!

Hồng Phong lại chỉ hận không thể bịt kín tai mình! Bà còn tự trách mình vừa r ối lại đi nói tên của Hoàng thượng ra, “tiểu Hàn Hàn” à? Thật đúng là “Hàn” mà!!! (hàn = lạnh)

“Lớn mật! Còn dám gọi thẳng tên tục của Hoàng thượng nữa à? Xem ra, hôm nay không giáo huấn người không được! Người đâu! Trừng trị ả tiện tỳ này cho ta!” Tiểu Lâm tử lòng như nổi sóng, hắn vừa hoảng sợ vừa tức giận, dám bất kính với Hoàng thượng, cung nữ này thật quá to gan!!!

Sắc mặt Hoàng Phủ Dạ hơi biến đổi, đang muốn ra giúp nàng, thì lại nghe giọng Tô Cẩm Bình vọng vào...

“Người nói hươu nói vượn cái gì thế? Ta gọi thẳng tên tục của Hoàng thượng bao giờ?” Tô Cẩm Bình nổi trận lôi đình nhìn hắn. Cái gì chứ? Nàng chỉ muốn phát tài thôi mà? Vì cái lông gì mà tên thái giám chết b ần này cứ đối nghịch với nàng?

“Vừa r ối, vừa r ối không phải chính người gọi Hoàng thượng là tiểu, tiểu...” Ba chữ “tiểu Hàn Hàn” kia, rất ghê tởm, hắn nói không nên lời, cũng không dám nói!

“Đúng là kỳ quái, thiên hạ này có biết bao nhiêu người có chữ “Hàn” trong tên? Sao người biết ta gọi Hoàng thượng?!” Nàng không dám đắc tội nhóm chủ nhân trong cung, chẳng lẽ ngay cả thái giám nàng cũng không dám động đến à?

“A, người...”

“Kẹt!!!” một tiếng, cửa ngự thư phòng mở ra!

Hoàng Phủ Hoài Hàn đen mặt, nghiêm nghị bước ra ngoài, phía sau còn có Hoàng Phủ Dạ với khuôn mặt xanh tím.

Hai người vừa bước ra, Tô Cẩm Bình cẩn thận nhìn chăm chú vị đế vương kia một lúc lâu. Vẫn y phục màu tím, vẫn thắt lưng tinh xảo hình rồng, trên mái tóc đen mượt là ngọc quan quý giá, toàn thân toả ra khí chất “Vương giả” ngạo mạn hơn người, khuôn mặt nghiêm nghị, vô cùng khôi ngô tuấn tú!

Người như vậy, cũng đáng để quyến rũ! Cô nàng nào đó đưa tay ra sau lưng, mạnh mẽ néo chân mình một cái, rốt cuộc cũng thành công khiến hai má ửng hồng, nàng ngẩng đầu, e thẹn liếc nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn một cái, rồi sau đó khẽ nháy mắt với hắn một cái!

Mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn cứng đờ, hắn hoàn toàn bị cái nháy mắt của nàng làm cho tức điên, liền lạnh giọng nói: “Tô Cẩm Bình, người thật to gan, ai cho phép người chạy tới ngự thư phòng? Lại còn dám đứng cửa hò hét, có phải người thấy lèn trước trăm xử phạt quá nhẹ không?”

“Ôi chao, Hoàng thượng, chẳng lẽ ngài không cảm thấy hôm nay nô tỳ rất khác sao?” Cô nàng nào đó không để ý đến lửa giận của hắn, cúi đầu, làm ra vẻ e thẹn.

Khác à? Trên đầu hai nam nhân đều xuất hiện một loạt dấu hỏi, khác à? Có gì khác?

Hoàng Phủ Dạ cười lên tiếng: “Tiểu Cẩm Cẩm, hôm nay cô có gì khác?” Chà, nếu nói khác thì có chút khác là hôm nay nàng hình như hơi

không bình thường.

Tô Cẩm Bình hờn dỗi liếc mắt nhìn hấn một cái rồi dậm chân, người hơi nghiêng đi, đỏ mặt nói: “Ôi chao, đáng ghét mà, chẳng lẽ ngài không cảm thấy hôm nay người ta cực kỳ xinh đẹp sao?” Nói xong, người nàng vặn vẹo như bánh quai chèo, còn không quên nháy mắt cái nữa với Hoàng Phủ Hoài Hàn.

“Khụ khụ khụ... Khụ khụ...” Hoàng Phủ Dạ lão đảo suýt ngã! Cực kỳ xinh đẹp á? Là cực kỳ kinh khủng thì có!!!

“Vương gia, vương gia, ngài bình tĩnh!” tiều Lâm tử vội vàng chạy tới vỗ lưng cho Hoàng Phủ Dạ, còn hấn thì nhin cười ghen đến mức khổ sở. Hấn ở hoàng cung bao lâu nay, nhưng lần đầu tiên hấn thấy một nữ nhân kỳ quái như vậy.

Khoé miệng Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng co rút mạnh, bước về phía trước vài bước, đứng trước mặt Tô Cẩm Bình, nhìn nàng từ trên xuống dưới. Trong đôi mắt tím mang theo rõ sự dò xét, ngẫm nghĩ, nữ nhân này, có phải hôm nay bị đụng hồng đầu rồi không?

Tô Cẩm Bình thấy hấn đi đến trước mặt mình, liền cảm thấy vô cùng vui vẻ, dựa theo sự phát triển nội dung của tiểu thuyết, thì Hoàng đế hấn là sẽ cảm thấy mình rất đặc biệt, sau đó phong phi phi cái gì đó, rồi sau đó... Chính mình sẽ trở thành người có tiền nhất!!!

Thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn nhìn nàng mãi cũng không nói gì, nàng nhẹ quay đầu, nhìn khuôn mặt phong thần tuấn lãng của hấn, sau đó vươn đôi bàn tay thon nhỏ, ôm lên khuôn mặt ngọc ngà của mình, lắc lắc đầu, ngượng ngùng dậm chân: “Hoàng thượng, làm gì mà ngài đứng gần người ta vậy, làm người ta thẹn thùng mà!”

Hoàng Phủ Hoài Hàn chỉ cảm thấy như có một đàn quạ đen bay ngang qua đầu mình, còn có một cảm giác muốn tát một cái cho nữ nhân này bay thẳng về phía chân trời! Hấn nhắm mắt làm ngơ! Hấn thề đời này hấn chưa từng thấy nữ nhân nào ghê tởm hơn nàng! Cái bộ dạng ra vẻ thẹn thùng kia, làm cho hấn vô cùng buồn nôn!

Nghẹn họng hồi lâu, hắn mới lạnh lùng nói: “Tô Cẩm Bình, có phải đầu người hồng rở không?”

Mặt nàng cứng đờ, thực sự có cảm giác muốn hành hung tên nam nhân chết tiệt này! Nàng có thành ý đến quyến rũ hắn như vậy, mà hắn lại dám nghi ngờ đầu nàng bị hồng à?? Được rở, liệu có thể hiểu rằng, ai thích hắn hay muốn quyến rũ hắn, thì đầu đầu bị hồng rở không?!

Nàng thẫn oán một lúc, nhưng trên mặt vẫn không thể hiện gì, cố tình xuyên tạc ý hắn: “Đúng vậy, Hoàng thượng! Người ta nhớ ngài đến mức suy nghĩ hỗn loạn! Cho nên, đầu cũng không tỉnh táo nữa, a, ta chóng mặt quá...”

Nói xong, nàng lại ngã về phía hắn!

Dựa vào tiêu thuyết tình yêu của yêu vật, thì Hoàng thượng hắn sẽ phải vội vàng đỡ lấy nàng, sau đó, thân thể hai người chạm vào nhau, một dòng điện kỳ lạ xuyên qua cơ thể Hoàng thượng, sau đó, Hoàng thượng sẽ yêu thương nàng sâu đậm, cô nàng nào đó nhắm mắt lại, vẻ mặt rất bình yên!

Hoàng Phủ Hoài Hàn vội vàng lùi về sau mấy bước, nhìn dáng vẻ hoài xuân của nữ nhân kia, lại càng thấy buồn nôn hơn!

Tai nàng khẽ động, nghe thấy tiếng bước chân hắn lùi lại, nàng thản nhiên lão đảo thêm vài bước về hướng hắn, tiếp theo là...

“Tô Cẩm Bình!” Một tiếng hét vang lên, quả nhiên, lửa giận của hắn, đã nhẫn nhịn tới cực hạn rở!

Hết chương 010.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11: Truy Nã Tô Cẩm Bình, Giết Chết Tại Chỗ!

“A? Hả?” Tô Cẩm Bình bị tiếng quát này làm cho thân hình vốn không đứng vững liền ngã thẳng vào người Hoàng Phủ Hoài Hàn. Thật ra, nếu nàng muốn đứng vững thì cũng được thôi, nhưng vấn đề là nàng vẫn không quên sự nghiệp quyền rũ vĩ đại của mình.

Hoàng Phủ Hoài Hàn hoàn toàn không ngờ rằng, đã quát lên như thế mà nữ nhân không biết đi đâu này còn dám ngã lên người mình thật. Đầu hắn bỗng trống rỗng, hốt hoảng lùi về đằng sau hai bước, không ngờ lại vấp vào bậc thang trước cửa ngự thư phòng, vì thế thân thể lão đảo ngã về đằng sau!

Hắn dùng nội lực, muốn giữ thăng bằng, đẩy người bật ngược về kết quả là, lại va mạnh vào người Tô Cẩm Bình đang ngã về phía hắn...

Hoàng Phủ Dạ không ngờ sẽ phát sinh ra chuyện vượt quá chuẩn mực thế này, nên vẫn đứng ngẩn người nhìn.

Vì thế...

Thân mình cao quý của Hoàng Phủ Hoài Hàn nằm dài trên bậc thang tầng tầng lớp lớp, còn thân hình của Tô Cẩm Bình thì đè thẳng lên người hắn!

Một tiếng kêu đau đớn truyền vào tai, cô nàng nào đó mở mắt ra, liền nhìn thấy ngay một màn đây bi kịch, đây là, cái này, sao lại nằm trên đất thế này?! Trán nàng bắt đầu chảy mồ hôi lạnh, xong rồi, lần này đùa quá

trợn r ồi, hình như tên Hoàng Phủ Hoài Hàn này rất đau đớn, phải làm sao bây giờ?!

Ngay sau đó, một tiếng hét to vang lên: “Tô Cẩm Bình!”, đã biểu lộ trọn vẹn tâm trạng vô cùng xấu của chủ nhân!

Tiểu Lâm tử đưa tay lên che mắt, không đành lòng nhìn vị Hoàng thượng hấn đã theo h ầu hai mươi năm, đến giờ hấn mới thấy Hoàng thượng nổi cáu đến mức này!

Hoàng Phủ Dạ cũng lặng lẽ nuốt nước miếng, hiển nhiên là hấn cũng chưa từng thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn nổi giận như thế bao giờ. Lúc nào hoàng huynh của hấn cũng giấu kín tâm tình không để lộ ra ngoài, hôm nay... khụ khụ, có vẻ cực kỳ tức giận!!!

Tim Tô Cẩm Bình run lên từng h ồi, trong đầu xuất hiện bốn chữ: “Lành ít dữ nhiều!”

Nàng run giọng lên tiếng: “Hoàng thượng cưng ơi, ngài có... có cảm giác gì đặc biệt không?”

Cảm giác đặc biệt? Dù có dùng từ “cu ồng phong bão táp” cũng không đủ để diễn tả sự giận dữ trên khuôn mặt đóng băng của Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Người lập tức đứng ngay lên cho trẫm!”

“Ôi ôi, Hoàng thượng, người ta hỏi là... có cảm giác gì thật đặc biệt không cơ mà!” Đứng ngay lên à? Nàng có thể khẳng định chắc chắn trăm phần trăm rằng, nếu nàng thực sự “đứng ngay lên”, thì chờ đợi nàng không phải là ngũ mã phanh thây, thì cũng là toái thi vạn đoạn! (Bấm xác thành vạn mảnh)

Cảm giác đặc biệt? Đặc biệt nóng giận có tính không? “Người đâu, kéo nữ nhân chết tiệt này ra cho trẫm!” Hoàng Phủ Hoài Hàn muốn đẩy nàng ra, nhưng Tô Cẩm Bình lại dùng bản lĩnh sát thủ của mình, bám chặt vào người hấn, hấn đẩy vài lần không được, đành phải sai người tới hỗ trợ.

Trên khuôn mặt xinh đẹp của cô nàng nào đó xuất hiện một vẻ lo lắng rất rõ ràng, vội vàng lên tiếng hỏi: “Hoàng thượng cưng ời, chẳng lẽ ngài không cảm thấy được có một luồng điện kỳ dị xuyên khắp cơ thể, hơn nữa, ở sâu trong nội tâm ngài, đã rất sâu đậm, sâu đậm, không thể kiềm chế được, mà yêu ta rồi sao?”

Nàng vừa dứt lời, thì bốn phía đều vang lên tiếng ho khan. Hoàng Phủ Hoài Hàn suýt nữa tức nghẹn đến phun máu! Sâu trong nội tâm của hắn, rất muốn, rất muốn, muốn đến không thể kiềm chế được, muốn chém chết nữ nhân chết tiệt này!

“Ôi ôi Hoàng Thượng, có không hả?” Nhìn thấy thị vệ càng lúc càng đến gần, Tô Cẩm Bình cũng sốt ruột hơn, vì tiều mà mất mạng thì lỗ vốn to!

“Không có!” Hắn vốn có thể không trả lời, nhưng nữ nhân này thật quá vô sỉ, hắn cảm thấy chính mình phải lên tiếng, để nữ nhân chết tiệt này tự biết thân biết phận!

F**k! Không có à?! Tô Cẩm Bình nghe xong, chột vọt người chạy ra xa hơn ba thước: “Hoàng thượng, không có thì thôi, nô tỳ mót quá, đi đại tiện trước đây!”

Sau khi chạy thật xa, một giọng nữ trong trẻo từ phương nào truyền tới: “Tiểu Dạ Dạ, tương lai của ta nhờ người vậy. Người nói chúng ta là bằng hữu mà!”

Lúc này tiều Lâm tử mới hồi phục tinh thần, vội chạy qua đỡ Hoàng Phủ Hoài Hàn dậy, lại bị hắn gạt ra, lạnh mặt tự đứng lên, quay đầu, ánh mắt lạnh lùng quét về phía Hoàng Phủ Dạ: “Là đệ cho nàng lá gan đó?”

Hoàng Phủ Dạ đúng là có nỗi khổ mà không nói nên lời! Tiều Cẩm Cẩm này, gây chuyện cho đã rồi đổ hết lên người hắn! Hắn sờ sờ mũi, rất thẳng thắn, thành khẩn nói: “Không phải!” Hắn cũng không muốn bị hoàng huynh ăn sống nuốt tươi!

“Hừ, ta biết đệ cũng không có cái gan đó!” Trên khuôn mặt tuấn tú như phủ một lớp sương lạnh, mờ mờ ảo ảo, khiến người ta nhìn không ra cảm xúc, đôi ngươi màu tím hơi loé lên, cuối cùng, hấn nghiêng răng nói: “Thống lĩnh cấm vệ quân đâu?”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, có thuộc hạ. Thuộc hạ hộ giá bất tài, xin Hoàng thượng thứ tội!” Hấn quỳ gối, mồ hôi lạnh ướt đẫm toàn thân, dù hấn có nhảy bén, cũng không ngờ trên thế gian này lại có nữ nhân to gan như vậy!

Đôi mắt băng lạnh của Hoàng Phủ Hoài Hàn quét qua hấn một cái, khiến hấn cảm thấy một luồng khí lạnh đập thẳng vào mặt mình! Hấn nghiêng chặt răng, vất vả lắm mới có thể khiến mình không run rẩy.

Ngay sau đó, giọng nói lạnh lùng của đế vương xuyên vào tai hấn: “Truy ền ý chỉ của trẫm, đi ầu động toàn bộ cấm vệ quân, truy nã Tô Cẩm Bình trong hoàng cung, gặp được, giết chết tại chỗ!”

“Hoàng huynh!” Hoàng Phủ Dạ bất giác đi về phía trước từng bước, trên khuôn mặt yêu nghiệt lần đầu tiên xuất hiện sự “lo lắng”.

“Đệ có ý kiến gì?” Hấn lạnh mắt nhìn sang.

Hoàng Phủ Dạ ngẩn người, đôi ngươi màu tím hơi hoảng hốt, rồi lại khẽ nhếch môi cười, trên mặt đã khôi phục vẻ lạnh nhạt như thường ngày: “Không có!” Hấn ta lắc lắc quạt, chính mình cũng cảm thấy kinh hãi, thế này là thế nào? Sự sống chết của một nữ nhân, thì có liên quan gì đến hấn chứ?

“Rõ! Thuộc hạ lĩnh mệnh!” Thống lĩnh cấm vệ quân lập tức đứng dậy, vội vàng chỉ huy thuộc hạ tiến hành truy bắt.

Sau lưng lại có giọng nói lạnh lẽo của đế vương truy ền tới: “Nếu không tìm thấy, thì ngươi mang đầu tới gặp ta!” Thân thủ của nữ nhân kia rất kỳ dị, không tạo áp lực thì có thể sẽ không thể tìm thấy thật!

Toàn thân thống lĩnh Cẩm vệ quân cứng đờ, vẻ mặt cam chịu, tinh thần bị chấn động mạnh: “Rõ!”

...

Tô Cẩm Bình đi men lùm cây, di chuyển từng bước từng bước một. Mẹ nó chứ, đã đuổi bắt nàng cả ngày rồi, giờ vẫn còn đuổi nữa! Hoàng Phủ Hoài Hàn thật quá nhỏ mọn! Mấy người độ lượng đâu hết rồi mà lại để cho hắn làm Hoàng đế? Ăn hại thật!

Đầu tại mấy quyển tiểu thuyết xuyên không kia hại nàng, nếu không nàng làm sao đến nông nỗi thế này! Ai nói rằng chỉ cần Hoàng đế ôm nữ chính sẽ yêu nữ chính sâu đậm? A... Đúng rồi, nhớ ra rồi, là cái quyển tiểu thuyết ăn hại tên là “Vương phi hung hãn, bản vương giết nàng” kia viết mà, vị Hoàng đế tên Hiên Viên Mặc ấy, thích nữ chính xuyên không đến phát điên! Nếu nàng có thể quay về, nhất định sẽ giết chết vị tác giả kia, đúng là hại chết nàng!

Nàng ló đầu ra, nhìn thấy một đội nhân mã vọt qua mặt, nàng liền vội vàng cúi đầu xuống, tiếp tục trốn trong bụi cây. Nàng sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, thế này cũng không phải giải pháp. Nếu cứ tiếp tục tìm như vậy, thì sớm muộn gì nàng cũng bị bắt, vẫn nên tìm chỗ trốn trước cho an toàn!

“Rột rột!” Bụng nàng cũng rất phối hợp kêu lên thành tiếng.

Nàng liếc mắt nhìn sang Lê viên ở phía sau, một căn phòng nho nhỏ lọt vào mắt. Trong hoàng cung sao lại có căn nhà tranh thế này? Rất đơn sơ, nhưng lại không khiến người ta cảm thấy rách nát, mà lại tạo ra một cảm giác không nhiễm bụi trần. Nàng bỗng nhớ tới nam tử mặc y phục màu trắng mà nàng nhìn thấy khi ngửi trên cây hôm trước, người đó, cũng phiêu dật xuất trần như vậy.

Nàng vội vàng lắc mạnh đầu, nghĩ linh tinh cái gì thế, bây giờ nàng đang chạy trốn mà! Lắc đầu xong, nhìn thấy bọn thị vệ đang ở chỗ khuất, liền phóng qua gian nhà kia...

Hết chương 011.

o0o

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12: “Nhìn Lén” Anh Đẹp Trai Tắm!

Nàng lao xuống trước cửa gian nhà, lách mình đi vào theo cửa sổ bên hông. Tô Cẩm Bình đảo mắt nhìn một vòng quanh gian phòng, ở giữa có một bàn gỗ nhỏ, trong phòng, trừ chiếc bàn đó và một băng ghế bên cạnh, thì không có bày biện gì khác cả.

Trên bàn có đốt một ngọn đèn đơn độc, ánh sáng mờ mờ ảo ảo chiếu trong phòng, lại khiến người ta có cảm giác không chân thực.

“Ra ngoài.” Hai tiếng truy ền vào tai, một giọng nói trong trẻo, lạnh lùng mà cao ngạo, mang theo hơi thở lạnh như băng, nhưng lại phảng phất giống như khúc nhạc tiên từ trời xanh vọng xuống, êm tai vô cùng! Tô Cẩm Bình ngẩn người, nàng mà lại không cảm giác được trong phòng có người!

Nàng quay đầu, nhìn thấy ngay một người ở giữa phòng ngủ. Hô hấp của Tô Cẩm Bình như ngừng lại, quả nhiên là hắn! Ngày đó, nàng chỉ nhìn thấy một bên mặt của hắn, còn hôm nay, nàng đã nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt! Nàng có thể xác định trăm phần trăm, nàng chắc chắn chưa từng thấy một nam tử nào đẹp hơn hắn!

Đôi lông mày dày, dài, cong cong nhập vào tóc mai, lông mi rất dài, dày mà không lộn xộn, từng sợi, từng sợi rõ ràng, dường như có thể đếm được. Dưới rèm mi là một đôi mắt như ánh trăng khiến lòng người ngây ngất, không nhìn rõ là màu bạc hay màu xám, nhưng vô cùng thần bí, khiến cho người ta có cảm giác không nhìn thấu được. Làn da mịn màng như bạch ngọc, sống mũi cao thẳng, như mang theo hơi thở của trời xanh, thanh

khiết như trúc ngọc, cao quý như lan chi. Đôi môi mỏng màu anh đào hơi vênh lên, rục rĩ đến mê người, vô cùng gợi cảm.

Cô nàng nào đó bỗng đỏ bừng mặt, không chỉ vì bộ dạng hấn rất đẹp trai, mà là vì hấn đang ng ồi trong thùng tắm!

Làn khói mờ lượn lờ trong phòng, giống như mở ra sự ngăn cách giữa người trong phòng với phàm trần, cũng tạo nên cảm giác đẹp đẽ đến không chân thực, lồng ngực trắng nõn bị nước ấm làm cho hơi đỏ hồng lên, tạo thành màu sắc như trái đào mật.

Mái tóc đen bị nước thấm ướt buông xuống trước ngực, giống một bàn tay nhỏ bé nhẹ vuốt ve lồng ngực, khiến người ta dễ sinh ra những ảo tưởng vô cùng xa vời.

Nhưng trong đầu Tô Cẩm Bình hiện nay chỉ có duy nhất một suy nghĩ nàng chạy trốn đến đây lại nhìn lên được người ta tắm! Trời cao ơi, đất dày ơi! Nàng chỉ đang đi trốn cấm vệ quân truy bắt thôi mà, không hề có ý đồ xấu gì hết nhé? Nghĩ vậy, nàng nói chuyện cũng hơi lắp bắp: “Cái đó... anh đẹp trai này, ta... ta đang bị người ta đuổi giết. Không... không phải cố ý vào nhìn lên, không phải... là quan sát, phụt... là không cẩn thận bắt gặp ngài đang tắm!”

Đôi môi mỏng hơi giật giật, trên dung nhan tuyệt mỹ không có chút biểu cảm nào, không lạnh băng như Hoàng Phủ Hoài Hàn mà là hoàn toàn cách biệt khỏi thế nhân: “Cô...”

“Này, này, này... Huynh ngàn vạn lần đừng kêu lên, ta cũng không phải nữ sắc lang gì, thật sự là ta chỉ không cẩn thận nên xông vào đây thôi!” Nàng ngăn không để hấn kêu lên, rồi nghiêng đầu nghe ngóng qua cửa sổ xem truy binh có đuổi tới không.

Nữ sắc lang? Nghe xong từ này, hấn thật sự có cảm giác buồn cười, nhưng lại lập tức sững sốt, từ bao giờ mà hấn cũng có suy nghĩ “muốn cười” ở trong đầu?

Tô Cẩm Bình thấy hắn vẫn không nói lời nào, đứng mãi cũng cảm thấy hơi xấu hổ: “Huynh mặc quần áo vào đi, ta sẽ quay người lại, ta thề, tuyệt đối không nhìn lên huynh!”

Tô Cẩm Bình, trước giờ không sợ trời không sợ đất, chỉ xúc động vì tình, lần đầu tiên trong đời có cảm giác [] ! Đôi mắt phượng đảo khắp tứ phía, nhưng không dám dừng lại trên mặt hắn, cho nên cũng không phát hiện ra, đôi ngươi màu bạc của người kia, từ đầu tới cuối đều chưa từng nhìn vào mặt nàng.

Nàng quay lưng về phía hắn, chưa đứng được vài giây đã nghe tiếng động lớn truyền từ cửa vào. Nàng biến sắc, không nghĩ ngợi nhiều, xoay người lao thẳng vào trong thùng tắm, cũng rất không biết xấu hổ, nhìn từ đầu đến chân thân người của anh đẹp trai kia!

“Ừm” một tiếng, nàng trốn vào trong thùng tắm, nín thở. Trên mặt đỏ như lửa đốt, nàng vừa mới nói với mỹ nam rằng mình không phải nữ sắc lang, lừa người ta đứng lên chuẩn bị mặc quần áo, vậy mà lại đột nhiên quay lại. Đã nhìn hết của người ta thì chớ, còn chui cả vào thùng tắm của người ta, đây không phải là nữ sắc lang, thì cũng là nữ lưu manh. Tuy rằng hai từ này hình như cũng không khác nhau lắm.

Lông mày của mỹ nam hơi nhíu lại, rõ ràng là không vui với hành vi của Tô Cẩm Bình! Nhưng, hắn vẫn không nói câu gì, đôi chân thon dài bước ra khỏi thùng tắm, chậm rãi mặc y phục vào, giống như Tô Cẩm Bình trong phòng và tiếng ồn ở ngoài phòng không ảnh hưởng gì đến hắn vậy.

“Ầm!”, “Ầm!” Tiếng đập cửa vang lên.

Hắn nhẹ nhàng bước ra, vươn bàn tay khớp xương rõ ràng ra mở cửa.

Tô Cẩm Bình nín thở, trốn trong thùng tắm, không dám cử động. Nhưng tai bất giác vểnh lên, ra vẻ lắng nghe âm thanh ngoài cửa. Có đi đâu, nói là lo lắng vậy, chứ thật ra, không biết vì sao, nàng lại có một sự tin tưởng khó hiểu, rằng người như hắn sẽ không bán đứng nàng.

“Tam hoàng tử Nam Nhạc, đắ tội ngài r ấ! Tại hạ phụng mệnh Thánh thượng đi đi ầu tra kẻ trộm khi quân phạm thượng, xin điện hạ tạo đi ầu kiện cho!” Giọng nói rất khách khí nhưng đắ mắt không có chút tôn kính nào.

Cái gì? Kẻ trộm khi quân phạm thượng? Có khoa trương vậy không? Không phải là nàng chỉ đề Hoàng Phủ Hoài Hàn một chút thôi à? Sao giờ đã biến thành khi quân phạm thượng r ấ? Còn được gọi là “kẻ trộm” nữa, nàng còn chưa trộm được đ ồng bạc nào! Dù trong lòng có biết bao nhiêu bất mãn thì cũng không dám đứng lên biện hộ cho mình, chỉ lặng lẽ ng ấ trong thùng tắm, nghiến răng ken két. Chờ nàng đi ra, nhất định phải dùng thuật yểm bùa, mỗi ngày đắ nát người tên tiêu nhân Hoàng Phủ Hoài Hàn kia!

Hắn hơi nghiêng người, đôi môi mỏng phun ra hai chữ: “Tìm đi!”

Hắn không phản đối cũng chẳng hưởng ứng, dường như chuyện không liên quan gì tới hắn, nhưng Tô Cẩm Bình lại cảm giác rất rõ ràng, trong lòng người nam nhân này, không chỉ có nàng không có liên quan gì đến hắn, mà có lẽ tất cả mọi chuyện trên thế gian này đ ều không liên quan gì đến hắn. Đôi môi đỏ hơi cong lên, e rằng chỉ là ra vẻ vậy thôi? Ngày đó, nàng nhìn thấy rất rõ vẻ thâm trầm trong đắ mắt kia, chẳng lẽ là nhìn nhầm sao?

Tay thống lĩnh cấm vệ quân đảo một vòng trong phòng, vừa nhìn đã thấy ngay thùng tắm kia, mà tóc của nam tử trước mặt vẫn chưa khô, rõ ràng là vừa r ấ đắ tắm dở, li ền ôm quy ền mở miệng: “Đắ tội r ấ, tại hạ cáo lui!”

Sau khi nói xong, gã và các thị vệ dưới quy ền đ ồng loạt rời đi. Được một đoạn xa, tiếng thị vệ nói chuyện mới truy ền lại:

“Tướng quân, thuộc hạ cảm thấy, Tam hoàng tử Nam Nhạc chắc sẽ không chứa chấp kẻ trộm đâu.”

“Bản tướng cũng biết hắn không phải người thích chĩa mũi vào việc người khác. Nhưng Hoàng thượng đã có lệnh, truy bắt Tô Cẩm Bình, không tìm thấy thì bản tướng đem đ ầu tới gặp. Hiện giờ tìm khắp hoàng

cung cũng không thấy, bản tướng không khỏi... Aiz!” Nói xong, gã thở dài vô cùng phiền muộn.

“Nhưng mà, chúng ta truy đến tận đây, nếu truy ền ra ngoài, liệu người ta có nói Đông Lăng ta cố tình gây chuyện, gây khó dễ cho cả một con tin của Nam Nhạc không?! Hơn nữa, hấn cũng không phải người bình thường!” Tên thị vệ này rõ ràng là rất biết suy nghĩ.

Tay thống lĩnh cấm vệ quân kia hừ nhẹ một tiếng đầy giễu cợt: “Gây khó dễ thì đã sao? Có gì hơn người chứ? Cái gì mà ‘Tài chấn tứ quốc, diễm kinh cửu châu’? (*) Hừ, tám tuổi đã bị hạ độc mù hai mắt đưa tới làm con tin, Nam Nhạc đâu còn để tâm đến hấn, cần bản tướng giải thích cho người nữa à?”

(*) Có tài chấn hưng bốn nước, vẻ đẹp kinh động chín châu.

...

Bị hạ độc mù mắt sao? Hai mắt của Tô Cẩm Bình đang trốn trong thùng tẩm hơi trừng lên, hấn, không nhìn thấy sao? Tám tuổi đã bị hạ độc mù mắt, là ai làm?

“Người đi r ồi, người có thể ra ngoài.” Đang lúc nàng hoảng hốt, thì giọng nói của người kia bỗng truy ền tới.

Giọng nói vẫn không hề mang chút tình cảm nào, trong trẻo mà lạnh lùng cao ngạo, giống v ầng trăng treo trên chín t ầng trời, không nhiễm thế tục.

Tiếng nước ào ào vang lên, Tô Cẩm Bình vội vàng đứng dậy, hít lấy hít để không khí bên ngoài, người ghé vào cạnh thùng tẩm. Nàng quay sang, nhìn vào đôi mắt như ánh trăng khiến lòng người ngây ngất kia, một cảm giác đau lòng bỗng len vào trong tim, đôi mắt đẹp như thế, sao lại có người nhẫn tâm độc mù nó?

Nàng bước ra khỏi thùng tẩm, bình tĩnh đứng trước mặt hấn, tay bất giác muốn chạm vào mặt hấn. Chỉ còn cách khoảng một tấc, nàng bỗng

dừng lại, hứa hẹn: “Tin ta, một ngày nào đó, ta sẽ chữa khỏi cho huynh!”

Nói xong, thân hình nàng chợt loé lên, phi qua cửa sổ bên hông ra ngoài.

“Tin ta, một ngày nào đó, ta sẽ chữa khỏi cho huynh!” Những lời này vang vọng bên tai hắn, đôi môi mỏng hơi cong lên, con ngươi vốn không có tiêu cự bỗng nhanh chóng hiện lên một chút ánh sáng lấp lánh, xinh đẹp vô cùng...

Ngoài lều Hai câu cuối cùng mọi người có nhìn ra manh mối gì không? Người nam nhân này... trong trẻo nhưng lạnh lùng cao ngạo và... phúc hắc. ha ha ha!

Hết chương 012.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13: Tô Cẩm Bình Khôn Quá Hoá Cường

Rời khỏi gian phòng kia, cảm giác rung động vẫn chưa biến mất. Nàng không thể tin được người như vậy lại bị mù hai mắt, càng không thể ngờ được chính mình lại hứa hẹn với người ta như thế. Cho tới bây giờ, nàng vốn là người không để tâm đến chuyện của người khác.

Ôi, không nghĩ ra thì không nghĩ nữa. A, vậy hôm đó, khi nàng ng ồi trên cây nhìn thấy vẻ thâm trầm trong mắt hắn, có khi đúng là nhìn lầm thật?

Đã là cuối mùa thu, một cơn gió lạnh thổi ập tới khiến nàng bất giác hắt hơi một cái, nước trên người vẫn chưa khô, bước chân nàng bỗng trở nên mơ hồ hơn.

Nàng nhỏ giọng nguyền rủa, nếu là cơ thể của mình thì chắc chắn sẽ không có vấn đề gì, nhưng thân thể của Tô Cẩm Bình thật sự quá yếu ớt. Mấy hôm trước bị Hoàng hậu sai người đánh vẫn chưa lành, bản thân nàng cũng cảm thấy người mình càng ngày càng nóng, đúng là gặp quỷ mà!

Có vẻ như nàng đang phát sốt, nếu ngất xỉu, bị tìm thấy thì... Nàng rướn cổ lên, nuốt nước miếng một cái, không phải là sẽ mơ mơ màng màng mà bị chém hay sao?

Tầm nhìn của nàng càng ngày càng mơ hồ, oán hận đối với Hoàng Phủ Hoài Hàn kia càng khắc sâu hơn. Cho dù hắn không yêu thương nàng sâu đậm, thì cũng đâu cần phải phải binh tới bắt nàng chứ? Tên cầu hoàng đế đáng bầm vằm đó!

Tô Cẩm Bình lão đảo bước vài bước, không biết đi tới nơi nào, đôi mắt mơ hồ nhìn thấy một bóng người mặc y phục màu tím, nàng thẫn nói không ổn, đang định chạy thì nghe một tiếng hét to: “Tô Cẩm Bình!”

Nàng dừng lại, chân mềm nhũn, ngã thẳng xuống đất giả chết!

Khoé miệng Hoàng Phủ Hoài Hàn co rút, nhìn nữ nhân đang nằm dài trên mặt đất kia, hắn đi đến cạnh nàng, hừ lạnh một tiếng, rồi giơ chân đá đá: “Đứng lên cho trẫm!”

Cô nàng nào đó mơ mơ màng màng thẫn oán, cầu hoàng đế, không có chút phong độ nào cả, lại còn đá phụ nữ! Nhưng hiện giờ, có cho nàng một trăm lá gan, nàng cũng không dám đứng lên mắng hắn.

Thấy nàng không phản ứng gì, hắn lại cảm thấy có gì đó không ổn. Cô nàng điên khùng này đâu có ngoan ngoãn như thế. Hắn ngẩng đầu nhìn xuống nàng, cả người ớn lạnh, không phải là bị rơi xuống hồ chứ?

Thấy môi nàng giật giật, hắn nhướng mày định nghe xem nàng nói gì thì lọt vào tai lại là câu: “Hoàng Phủ Hoài Hàn là một tên cầu hoàng đế!”

Đôi người màu tím càng trở nên lạnh lùng, gân xanh nổi lên trên thái dương, cơn giận còn chưa nguôi lại nghe một câu khác truyền đến: “Úc hiếp phụ nữ, không giống một nam nhân!”

Hắn hừ lạnh! Không giống nam nhân à? Hừ, nữ nhân này thật quá to gan!

Tiểu Lâm tử đứng bên cạnh mà run rẩy trong lòng nhìn sắc mặt của Hoàng Phủ Hoài Hàn. Tâm đế vương là khó dò nhất thế gian, chỉ một giây trước vẫn là sắc trời u ám, nhưng một giây sau đã là trời quang mây tạnh, không biết cô cung nữ hài hước này sẽ có kết cục thế nào.

Nhưng mà, chuyện khiến hắn cảm thấy không thể tin được đã xảy ra hoàng đế bệ hạ cao quý của bọn họ, thế mà lại tự mình bế cung nữ kia lên, đi về phía Dưỡng Tâm điện!

“Hoàng thượng, để chúng tiểu nhân vác đi là được rồi, không cần ngài phải đích thân làm mà!” Tiều Lâm tử dụi dụi mắt, sau khi xác định là mình không nhìn lầm, thì vội vàng chạy tới. Hoàng thượng còn chưa từng bế Hoàng hậu mà, đây, đây, đây... cung nữ này... có phải là trong họa có phúc không?

“Đi truy ền ngự y!” Một câu nói truy ền lại từ đằng xa, khiến người ta không đoán ra tâm tình của hấn thế nào.

“Dạ!” Tiều Lâm tử đáp, rồi lập tức sai hạ nhân đi mời ngự y. Nhưng bản thân hấn cũng cảm thấy kinh hãi, chẳng lẽ cung nữ này thật sự là sau cơn mưa trời lại sáng, được Hoàng thượng ưu ái hay sao? Nếu thật sự như vậy, thì hấn chỉ có thể nói, hai mươi mấy năm nay hấn ở trong Hoàng cung, đến giờ cũng chưa từng thấy một vị sủng phi nào vì muốn được sủng ái mà phải mạo hiểm đến như vậy cả!

Tô Cẩm Bình còn không biết mình vừa đi dạo một vòng quanh quỹ môn quan trở về, chỉ yên tâm ngất xỉu trong lòng người nào đó. Đương nhiên, nếu nàng biết mình đang ở trong lòng Hoàng Phủ Hoài Hàn, chỉ e là sẽ sợ tới mức lập tức nhảy dựng lên, chạy xa ra hơn mười thước mất!

...

“Hoàng thượng, Tô Cẩm Bình bị nhiễm phong hàn, hơn nữa, vài ngày trước lại bị tiên hình (phạt roi), cho nên mới sốt cao không giảm!” Ngự y kính cẩn bẩm báo.

Hoàng Phủ Hoài Hàn dựa vào ghế, lật xem tấu chương, dường như không có chút hứng thú nào với bệnh tình của nàng, nhưng khi nghe thấy hai chữ “tiên hình”, hấn hơi nheo mắt, tia lạnh phát ra: “Tiều Lâm tử.”

Hấn nhẹ nhàng phun ra ba từ, khiến tiều Lâm tử ngã quỵ xuống giữa đại điện: “Hoàng thượng thứ tội, Hoàng thượng thứ tội, không phải là nô tài biết không báo, mà là...” Mà là Hoàng hậu nương nương thường xuyên lạm dụng tư hình, Hoàng thượng cũng không quá để tâm đến việc ở hậu cung, nên hấn cũng nhắm mắt, mở một mắt, giả vờ không phát hiện, tránh đắc tội Hoàng hậu.

“Mà là cái gì? Pháp lệnh của Đông Lăng ta có đi đâu nào quy định rằng hậu cung có thể lạm dụng tư hình sao?” Không phải hấn quan tâm đến sự sống chết của Tô Cẩm Bình, mà là hậu cung có người lạm dụng tư hình, nhưng lại không có ai bẩm báo với hấn. Thân là Hoàng đế, hấn đương nhiên không thích có việc gì đó không nằm trong lòng bàn tay mình.

Tiểu Lâm Tử im lặng một hồi lâu cũng không thể nói ra nguyên nhân sau.

“Phạt bổng lộc nửa năm, Hoàng hậu phạt cấm túc một tháng, tự ăn năn hối lỗi.” Hấn gấp tấu chương lại, ném sang một bên, đi về phía Tiềm Long điện. Hậu cung này, dám dùng tư hình, ngoài Hách Liên Dung Nhược ra thì không có người thứ hai dám làm thế.

“Tạ Hoàng Thượng khai ân! Nhưng Hoàng thượng, Tô Cẩm Bình thì xử lý thế nào ạ?” Tiểu Lâm tử cung kính cúi đầu đi theo sau hấn.

“Chờ hết sốt thì đưa về!”

“A?” Không phạt à? Tiểu Lâm tử ngơ ngàng há hốc mồm, Hoàng thượng trước giờ là người thưởng phạt phân minh, Tô Cẩm Bình phạm lỗi lớn như vậy mà Hoàng thượng cũng không hề tính toán gì sao?

“Hừ, trăm là nam nhân, không ức hiếp nữ nhân.” Hấn cũng không muốn vì một cung nữ nhỏ nhoi mà bị người đời bàn tán về vấn đề độ lượng này nọ. Còn về chuyện lúc ấy, vì sao hấn lại tự ôm nàng, thì chính hấn cũng không nghĩ ra.

Khoé miệng tiểu Lâm tử co rút mạnh, chỉ có thể cắm đầu đi đằng sau hấn mà cảm thán, lòng vua thật khó dò.

...

Chờ đến khi Tô Cẩm Bình tỉnh lại, nàng liếc nhìn thấy ngay vẻ mặt phức tạp của Hồng Phong. Nàng ngẩng bật dậy, sờ lên cổ mình, may quá, vẫn còn đây! Hoàng Phủ Hoài Hàn không giống người có lòng tốt như vậy!!!

“Người ngủ hai ngày một đêm rồi đấy. Sáng sớm nay mới bị đưa về. Không phải ta nhiều chuyện đâu, nhưng lần này Hoàng thượng đã khai ân rồi, người ngàn vạn lần đừng đi trêu chọc đến ngài ấy nữa. Không phải lần nào người cũng có vận số tốt như vậy đâu!” Bà căn bản không hề nghĩ cuộc đời này còn có thể nhìn thấy được Tô Cẩm Bình còn sống nữa, cho nên, bà cảm thấy, cảm xúc bây giờ cực kỳ phức tạp!

“Cô cô nói là Hoàng thượng tha cho ta sao?” Tô Cẩm Bình ngạc nhiên trợn trừng mắt.

“Ừ! Cho nên người phải đứng mực một chút, ngoan ngoãn mà quét sân của người đi, không thể lại quấy rầy Thánh thượng nữa, nếu không, dù Thiên Vương có ra mặt cũng không cứu được người đâu!” Hồng Phong chậm rãi khuyên nhủ.

“Đợi đã, đợi đã... Cô cô nói là Hoàng Phủ Hoài Hàn thật sự tha cho ta sao?” Điêu đó có nghĩa là gì? Có nghĩa là gì?

Hồng Phong vội bịt miệng nàng lại: “Tên Hoàng thượng là thứ mà người có thể gọi bừa sao? Không có chừng mực gì cả!”

“Không phải, cô cô, người cảm thấy, với tính tình từ trước đến giờ của Hoàng thượng, hẳn sẽ bỏ qua cho ta sao?” Tuy nàng biết Hoàng Phủ Hoài Hàn không lâu, nhưng nàng cũng có thể xác định rằng, tên đế vương mặt lạnh kia không dễ nói chuyện như thế.

“Không, cho nên, người càng phải cảm kích Thánh thượng, nếu không phải...”

“Ha ha ha ha...” Cô nàng nào đó ngửa đầu lên trời cười điên cuồng: “Người cũng biết, hẳn sẽ không dễ dàng tha cho ta, nhưng lần này lại nghiêm nhiên thả người, vậy chứng tỏ cái gì? Điêu này chứng tỏ là, Hoàng thượng đã có cảm giác đối với ta, cho nên mới bỏ qua cho ta. Cũng chứng tỏ rằng, ta tuy không bước một bước lên trời, nhưng cũng từng bước đi đến thành công rồi!”

Hồng Phong như bị sét đánh! Chết lặng ng ồi bên cạnh nhìn người đang vô cùng phấn chấn kia. Đầu óc của Tô Cẩm Bình này, liệu có chút nào giống với người bình thường không? Cho nên suy nghĩ nào cũng vượt ra ngoài khuôn phép không chút bó buộc như thế à?

“Hồng Phong cô cô, có gì ăn không? Ta đói quá, nhanh lên nhanh lên, ăn nhanh một chút, ăn xong chúng ta lại không ngừng cố gắng, tiếp tục quyển rữ Hoàng thượng đi!” Tô Cẩm Bình vội vàng mặc quần áo.

Hồng Phong há hốc miệng, ngơ ngác nhìn nàng, trong đầu chỉ còn lại bốn chữ: khôn quá hoá cu ờng!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14: Nghe Thấy Rồi!

“Tô Cẩm Bình, người không được đi!” Ở Tây Uyển Hoàng cung, ngoài cửa nơi ở của cung nữ, Hồng Phong ôm chặt lấy thắt lưng Tô Cẩm Bình, muốn ngăn cản hành vi đi tìm chết của nàng.

Tô Cẩm Bình chậm rãi gỡ tay Hồng Phong ra, muốn thuyết phục bà: “Ôi dào, Hồng Phong cô cô, người không biết rồi. Hoàng thượng thật sự có thích ta mà. Người ta nói vô tình nhất là bậc đế vương, nên ta phải không ngừng cố gắng. Nếu không, chỉ vài ngày nữa hẳn sẽ quên ta mất!”

Chỉ thoáng chốc, Hồng Phong rơi lệ đầy mặt, cô nhóc chết tiệt này, sợ Hoàng thượng quên không chém nàng sao?

“Hoàng thượng không phải người dễ quyến rũ như vậy đâu, người...” Bà phải nói thế nào đây?

Tô Cẩm Bình vừa nghe vậy, lại rất bình tĩnh! Hơi hé đôi môi thanh tú nói: “Đúng vậy, thật ra lời này của người đã nhắc nhở ta rồi, Hoàng thượng không dễ quyến rũ như vậy, cho nên ta phải chuẩn bị tốt một chút thì hơn!”

“A... đúng vậy đúng vậy, người chuẩn bị gì thì chuẩn bị đi!” Giữ nàng ở lại đây chuẩn bị gì đó, cũng tốt hơn việc bà trơ mắt đứng nhìn nàng đi chịu chết!

“Không phải như người nghĩ đâu!” Cô nàng nào đó nói xong liền nhanh chân chạy vào phòng mình, chuẩn bị gì mà chuẩn bị, hãy chờ xem nàng thi triển sức mạnh siêu phàm của mình đi!

Hùng Phong muốn kéo nàng lại, không ngờ nàng chạy quá nhanh nên không giữ được. Bà giận dữ dậm chân, đúng là nghiệp chướng! “Người đâu, người đâu, mau lôi Tô Cẩm Bình về cho ta. Hôm nay nàng còn chưa quét sân!”

Một vài thô sử nha đầu và tiểu thái giám chạy ra, cung kính đáp một tiếng: “Vâng!” rồi đuổi theo Tô Cẩm Bình.

“Hoàng huynh, không ngờ huynh lại tha cho nàng!” Trong ngự hoa viên, Hoàng Phủ Dạ phe phẩy quạt, trêu tức nói. Vết máu ứ đọng trên khuôn mặt kia vẫn vô cùng ảnh hưởng tới mỹ quan.

“Hừ!” Hoàng Phủ Hoài Hàn hừ lạnh một tiếng, không đáp, lại hỏi chuyện khác: “Người kia, có hành động gì không?”

Câu hỏi này khiến sắc mặt Hoàng Phủ Dạ hơi biến đổi, giọng nói lập tức bỏ đi vẻ phong lưu phóng đáng, thoáng nghiêm túc hẳn lên: “Không có, mười sáu năm chỉ lẳng lặng chờ trong hoàng cung Đông Lăng, đệ cũng hơi bội phục khả năng giữ bình tĩnh của hần.”

Đáy mắt chợt loé lên ánh sáng lạnh, lông mày hơi nhíu lại, lưỡng thững đi tới lương đình, hạ nhân lập tức tiến lên lau bàn ghế, sau đó đặt hoa quả xuống bàn.

“Lui đi.” Hần ng ẩ xuống, lên tiếng phân phó.

“Dạ!” Cung nhân xoay người hành lễ, sau đó rời đi rất chỉnh tề.

Hần cúi đầu khẽ nói: “Không biết vì sao, trẫm vẫn cảm thấy hần là một mối đe dọa.” Mặc dù hần ta cứ lẳng lặng ở lại trong Hoàng cung, không có... bất cứ hành động nào, thậm chí cũng đã bị hạ độc mù hai mắt, không nhìn thấy gì cả, nhưng bản thân hần vẫn cảm thấy bất an.

Hoàng Phủ Dạ lắc lắc cây quạt, trên khuôn mặt yêu nghiệt khẽ nở nụ cười quyến rũ lòng người: “Hoàng huynh, tài chấn tứ quốc, diễm kinh cử châu cũng không phải nói đùa. Người kia, mặc dù yên lặng mười sáu năm, nhưng th ần đệ vẫn cảm thấy, hần giống một con bò cạp cực độc, ngấm

ngầm chịu đựng không lộ mặt, chờ có thời cơ sẽ đâm một kích kết thúc. Nhưng không biết kích đó của hắn sẽ dành cho Đông Lăng ta, hay là dành cho Nam Nhạc.”

“Ha ha...” Trên khuôn mặt lạnh lùng hiếm khi xuất hiện ý cười, “Thật ra đệ cũng suy nghĩ rất thông suốt. Vậy, sát thủ mấy ngày trước là do đệ phái đi hả? Nếu trăm đoán không nhầm, thì độc dược cũng do đệ sai người hạ đúng không?”

Hắn hơi phe phẩy quạt, mặt hơi thả lỏng, có vẻ thoải mái hơn: “Không thể gạt được Hoàng huynh chuyện gì cả. Hoàng huynh không nở xuống tay, thì thần đệ đành phải ra mặt vậy. Tiếc là mạng hắn quá lớn, hạ độc cũng không chết, ngay cả bóng dáng của hắn sát thủ cũng không tìm ra, thật uổng công đệ quá.”

Đôi mắt màu tím trăn xuống, khoé môi lạnh như băng hơi vênh lên: “Trăm cảm thấy, không phải là trùng hợp.” Vài lần bị ám sát, hắn đều có thể trốn thoát thành công, nhất định không phải trùng hợp!

Mà Tô Cẩm Bình, vừa mới đến trốn sau bụi hoa, liền nghe được một câu: “Trăm cảm thấy, không phải trùng hợp”, trong lòng hơi hồ hởi, á, nàng mà bị phát hiện à? Hơn nữa, tên cầu hoàng đế kia biết là không phải trùng hợp, mà tự nàng có âm mưu tới đây sao?

“Hoàng thượng, người ta cũng đâu có tới để giết ngài, trùng hợp hay không thì cũng như nhau mà!” Nàng đứng lên, về mặt ngưng ngừng nói. Tô Cẩm Bình cảm thấy vô cùng buồn bực, nàng vốn chuẩn bị trốn kỹ, chờ thời cơ tốt nhất sẽ ra mặt, kết quả lại bị phát hiện!

Mấy lời Hoàng Phủ Dạ định nói vừa ra đến miệng lại nuốt vội vào, hắn giống như gặp ma giữa ban ngày, nhìn sau lưng Hoàng Phủ Hoài Hàn.

Sau đó Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng chảy xuống vài sọc đen, khuôn mặt tuấn tú như đen lại, quay đầu, trong nháy mắt nhìn thấy cô nàng nào đó, hắn suýt thì nôn ra!

Cô nàng này bị làm sao thế? Điên rồi à? Lại còn ra vẻ ngượng ngùng, trên đầu gài một bông hoa loa kèn lớn cực kỳ dung tục, cực kỳ buồn nôn, hai mắt là hai khoảng xanh tím không khác gì vừa bị người ta đánh sưng lên!

Đôi mắt xinh đẹp như tơ như lụa, liếc nhìn hắn một cái còn không quên cúi đầu ngay lập tức, làm bông hoa loa kèn to tướng kia đập thẳng vào mắt hắn. Tuy rất ghê tởm, nhưng hắn cũng hiểu hiện giờ không phải lúc nghĩ mấy chuyện này...

“Người đã nghe được bao nhiêu?” Đáy mắt hắn loé ánh lạnh, nếu nghe được, thì nữ nhân này không thể giữ lại!

Nghe được bao nhiêu à? Chẳng lẽ vừa rồi bọn họ đang bàn chuyện cơ mật quốc gia? “Không nghe gì cả!” Nàng cũng biết, có những chuyện cơ mật không thể nghe.

Có đi đâu, vừa nói xong, sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn càng khó coi hơn, nếu không nghe thấy gì, thì sao lại biết ‘trùng hợp’ gì đó? Còn có câu ‘người ta đâu có tới giết ngài’ là thế nào? Chẳng lẽ không phải là biện hộ cho người kia à?

Nhìn sắc mặt hắn biến đổi như vậy, trong lòng cô nàng nào đó lại càng hoảng hốt hơn, á, hình như nàng nói không nghe thấy gì, khiến hắn mất hứng thì phải, chẳng lẽ hắn hy vọng mình nghe thấy sao? A, hay là hắn vừa nói với Hoàng Phủ Dạ rằng, thật ra hắn cũng hơi thích mình? Cho nên vô cùng hy vọng mình nghe thấy?

Vì thế, vừa nghĩ thông suốt, nàng lại lắc lắc người nói: “Hoàng thượng, thật ra, người ta nghe thấy một chút!” nói xong, nàng lại tiếp tục liếc mắt đưa tình, trong lòng thầm gào thét: Ta chỉ nghe được chút chút thôi, còn lại chuyện gì thì tự người nói ra đi, tự người thổ lộ với ta đi! Tiếc ời tiếc ời, người sẽ ngay lập tức được lao vào vòng tay của bà đây thôi!

“Nghe thấy một chút?” Đôi mắt tím càng trầm xuống còn thoáng có sát khí.

Nhìn sát ý chợt loé lên dưới đáy mắt hắn, cô nàng nào đó hơi nhướng mày, thăm dò nói: “Nghe thấy rất nhiều?” Chẳng lẽ hắn sợ phiền phức, nên hy vọng mình nghe thấy nhiều một chút à?

Sắc mặt Hoàng Phủ Dạ cũng hơi khó coi: “Tiểu Cẩm Cẩm, nói thật đi, rốt cuộc là cô nghe thấy nhiều hay ít?” Nói xong, đôi mắt hoa đào hơi nheo lại, nháy mắt với nàng. Tuy hắn cũng không mong việc này bị tiết lộ ra ngoài, hơn nữa, thân phận của Tô Cẩm Bình cũng rất khó xử, là con gái của Tô Niệm Hoa, nhưng hắn cũng không muốn nàng chết.

Thấy Hoàng Phủ Dạ nháy mắt, cô nàng nào đó chợt hiểu ra! Chẳng lẽ tên Hoàng Phủ Hoài Hàn này rất kiêu ngạo, thích được nuông chiều, nên không thích thổ lộ à? Vì thế... “Ôi dào, thật ra người ta nghe thấy hết rồi!” Có nghe chưa hả, bà đây nghe thấy rồi, không phải tự người thổ lộ, nên mau mau phong phi cho bà đây đi, tăng cao bổng lộc mau!

Vừa dứt lời, một luồng khí lạnh ập tới. Nàng thậm chí có thể cảm giác được không khí quanh thân mình như đông cứng lại!

“Người đâu, xử tử nữ nhân này!” Hắn lạnh giọng phân phó.

“Cái gì? Xử tử?” Tô Cẩm Bình không thể tin nổi, trừng to mắt nhìn. Không nhầm chứ? Không phải là tăng bổng lộc sao? Sao lại thành xử tử? “Hoàng thượng, có phải ngài nói sai rồi không?”

Hắn lạnh lùng nói: “Trẫm không nói sai!” Quả nhiên là do Tô Niệm Hoa phái tới, nếu nàng nói ra chuyện này, vậy thì Hoàng Phủ Hoài Hàn hắn sẽ thành một kẻ không chịu buông tha cho cả một con tin bị mù. Đông Lăng có khác gì trò cười cho ba nước còn lại!

Tô Cẩm Bình quay đầu căm tức nhìn Hoàng Phủ Dạ, ý muốn nói: “Không phải người bảo ta nói sao?”

Hoàng Phủ Dạ thấy nàng nhìn mình chằm chằm liếc nhìn vai: “Tiểu Cẩm Cẩm, cô nghe thấy chuyện không nên nghe, bản vương cũng không giúp cô được!”

Thị vệ đã tiến lại gần định bắt người!

“Không nên nghe? Chẳng lẽ vừa rồi, không phải các người nói chuyện
Hoàng thượng thương thân ta sao?” Mặt cô nàng nào đó đại ra.

Hết chương 014.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15: Chuyện Trầm Thương Thầm Ngươi À?

Quạc... quạc... quạc... Mọi người chỉ cảm thấy như có một đàn quạ đen bay qua đỉnh đầu mình!

Tiếng ho khan vang lên tứ phía, khuôn mặt yêu nghiệt của Hoàng Phủ Dạ bị sặc đến đỏ bừng lên!

Còn khuôn mặt như núi băng của Hoàng Phủ Hoài Hàn giống như tự đổi màu, đủ các màu sắc khác nhau, đẹp vô cùng!

“Chuyện trầm thương th ầm ngươi à?” Câu nói như rít ra từ kẽ răng, h ắn th ề từ nhỏ đến giờ, h ắn chưa từng thấy nữ nhân nào vô sỉ như nàng!

“A? Không phải à?” Dù nàng có ngốc cũng nhìn ra manh mối, sợ là vừa rồi bọn h ắn thực sự thương lượng chuyện gì không muốn người khác nghe thấy, cho nên cứ giả ngu là tốt nhất.

Một cơn đau truyền từ trán đến, vị hoàng đế nào đó đưa tay day day ấn đường (điểm giữa hai đầu lông mày), thật không biết nên xử lý nữ nhân lưu manh này thế nào.

Đúng lúc này, một loạt tiếng bước chân vang lên, là mấy người Hoàng Phong phái tới, nhìn thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn và Hoàng Phủ Dạ, họ vội quỳ xuống: “Nô tỳ/ nô tài bái kiến Hoàng thượng, bái kiến Dạ vương!”

“Có chuyện gì?” H ắn lạnh giọng hỏi.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Hồng Phong cô cô sai chúng nô tỳ đi tìm Tô Cẩm Bình về Hôm nay nàng còn chưa quét sân!” Một cung nữ bạo dạn mở miệng.

Không khí nhất thời lạnh đi, sau lưng Tô Cẩm Bình cũng bất giác toát mồ hôi lạnh, nàng biết người này đang nghĩ xem lời của nàng có thể tin được không, nói cách khác, nàng đang quanh quẩn giữa lằn ranh của sự sống và cái chết.

Tuy trong lòng căng thẳng, nhưng trên mặt vẫn không bộc lộ cảm xúc gì, chỉ làm ra vẻ đau buồn vì bị đả kích, nước mắt lưng tròng nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn, trong mắt còn ẩn chứa thâm tình sâu nặng.

Sau khi Hoàng Phủ Hoài Hàn nhìn Tô Cẩm Bình một lúc lâu, cuối cùng... hắt thở hít sâu một hơi, rồi lạnh lùng nói: “Tô Cẩm Bình, sau này, người hãy ngoan ngoãn quét sân ở cung Cảnh Nhân, nếu còn xuất hiện trước mặt trẫm, trẫm...”

“Hoàng thượng, nô tỳ tuân mệnh!” Hô hô, bảo vệ cái mạng nhỏ này quan trọng hơn! “Còn nữa, Hoàng thượng, nô tỳ có thể mạo muội hỏi ngài một vấn đề được không?”

“Nói.” Hắn thật sự rất muốn biết nữ nhân này còn muốn bày ra những trò gì nữa.

Cô nàng nào đó ra vẻ nhăn nhó, dường như rất ngượng ngùng: “Hoàng thượng, nô tỳ muốn hỏi, muốn hỏi...” Ấp úng mãi, cũng không nói ra, cuối cùng, nàng dậm chân: “Ôi dào, người ta chỉ muốn hỏi xem ngài thích dạng nữ tử gì thôi mà!”

“Khụ khụ...” Hoàng Phủ Dạ che miệng ho đến chết đi sống lại. Đôi mắt hoa đào đầy ý cười, rất thông cảm nhìn Hoàng huynh nhà mình. Tiểu Cẩm Cẩm này, thật sự rất thú vị!

Thích dạng nữ tử gì à? Dù sao cũng không phải nữ tử như người! Câu nói ra đến miệng Hoàng Phủ Hoài Hàn lại không nói ra được. Nếu nói ra thì hơi mất phong độ. Khoé miệng hắn hơi cong lên, ép buộc chính mình

không cần phải phơi tim phơi phổi ra vì nữ nhân chết tiết này nữa, sau đó, lạnh lùng nói: “Người mà trăm yêu thích, không phải là đi ầu mà người có thể thăm dò được!”

“Hoàng huynh thích dạng nữ tử gì, bản vương cũng biết một chút!” Hoàng Phủ Dạ không thèm để ý đến ánh mắt giết người của hoàng huynh nhà mình, phe phẩy quạt lên tiếng, “Hoàng huynh thích nữ tử hiền lành, đoan trang, dịu dàng, thanh lịch, Tiểu Cẩm Cẩm, cô chẳng giống chút nào cả! Có đi ầu, bản vương lại rất thích loại người như cô, có muốn suy nghĩ đến chuyện gả cho bản vương không?”

Ánh mắt hoa đào hơi nheo lại, không nhìn ra được là vui đùa hay thật lòng. Nhưng mọi người ở đây cũng giật mình, những lời này của hắn khác nào c ầu hôn! Vương gia của một nước lại c ầu hôn với một tiểu cung nữ, hơn nữa, mấy ngày trước, cung nữ kia vẫn còn là tài nhân ngũ phẩm, lợi và hại, không cần nói cũng biết.

“Chính phi hay trắc phi?” Đôi mắt phượng cũng nheo lại, liếc nhìn hắn. Bổng lộc của Vương phi chắc cũng không ít, đặc biệt là ở thời khắc quan trọng, nàng có thể thừa lúc Hoàng Phủ Dạ không ở đó, cuỗm hết tài sản ở vương phủ chạy trốn. Ừm, biện pháp này cũng không t ồi!

Bàn tay hắn nhẹ phe phẩy quạt, khoé môi nhếch lên một nụ cười tà mị: “Tiểu Cẩm Cẩm muốn làm Chính phi hay làm tiểu thiếp?” Thứ nữ của thừa tướng làm Chính phi, chỉ e là hắn có đ ồng ý, thì mấy người trong hoàng tộc cũng sẽ không đ ồng ý.

Có đi ầu, hắn đâu biết rằng, nhiều năm sau, khi hắn nhớ lại ngày hôm nay, hối hận cũng đã muộn!

Nghe vậy, Tô Cẩm Bình cũng hơi chán ghét nhìn hắn một cái: “Nhìn dáng vẻ của người không giống người có mắt nhận ra anh hùng. Nô tỳ không dám trêu cao với Vương gia!” Tuy quyền rũ Hoàng Phủ Hoài Hàn, có lẽ cuối cùng cũng chỉ là một phi tử nho nhỏ, nhưng là một phi tử vẫn có thể diện hơn so với một trắc phi, không phải sao?

“Ha... ha ha...” Nghe vậy, Hoàng Phủ Dạ không nhịn được liền bật cười, bị một tiểu cung nữ từ hôn trước mặt mọi người, quả nhiên là cực kỳ mất mặt, nhưng không biết vì sao, hấn lại không tức giận nổi. Không có mắt nhận ra anh hùng à? Xem ra Tiểu Cẩm Cẩm vẫn rất tự tin!

Nàng quay đầu, cười tủm tỉm nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Hoàng thượng, nữ tử hiền lành, đoan trang, dịu dàng, thanh lịch, thật sự rất phổ biến. Nếu thích các nàng như vậy thì quả thật là đầu óc bị hỏng mất rồi! Hoàn toàn không giống như nữ tử như ta đây, câu cửa miệng là coi trọng tài năng. Cho nên, loại người giống nô tỳ, là vô cùng, đặc biệt đáng giá để yêu!”

“Khụ khụ...” Đây là lần đầu tiên trong đời, Hoàng Phủ Hoài Hàn bị người ta làm cho sặc! Ánh mắt nhìn Tô Cẩm Bình trở nên cực kỳ quái dị, giống như đang nhìn người ngoài hành tinh!

Cung nữ thái giám đầu cúi đầu, muốn cười lại không dám cười, dám tự tiến cử với Hoàng thượng, hơn nữa, còn nói ra mấy câu không biết xấu hổ như vậy, thật đúng là thế gian ít có!

Đôi mắt hoa đào tà mị của Hoàng Phủ Dạ cười híp lại, dù hấn có hiểu biết sâu rộng cũng rất ngạc nhiên không biết trong đầu nữ nhân này có những thứ gì. “Đáng giá để yêu” thì cũng thôi đi, lại còn muốn “vô cùng” với “đặc biệt” đáng để yêu nữa. Không ngờ một lão thất phu như Tô Niệm Hoa có thể sinh ra nữ nhân thú vị như vậy! (lão thất phu = tằm thường)

“Tô Cẩm Bình, người...” Hấn ta lạnh mặt nhìn nàng một lúc lâu, nhưng lại không biết nên nói gì mới được.

“Hoàng thượng, ngài cũng đồng ý một cách sâu sắc đúng không?” Cô nàng nào đó ngửa đầu nhìn hấn với vẻ mặt mong chờ. Nếu cũng đồng ý, thì mau phong phi cho ta đi, tốt nhất là làm một vị đại phi nào đó mà bổng lộc mỗi tháng vài nghìn lượng ấy!

Gân xanh nổi rõ trên bàn tay gầy gò của hấn, nảy lên, nảy lên, cực kỳ rõ ràng.

Tô Cẩm Bình cũng nhanh mắt nhìn thấy có vẻ không ổn, trong lòng nàng hơi chần một chút, nếu tiếp tục nói bậy nói bạ, không khéo sẽ thật sự chọc giận gã này mất.

“Người đâu, tới...”

“Ồi dào, Hoàng thượng, nô tỳ còn chưa quét sân, ngài cứ từ từ suy nghĩ. Chỉ cần nghiêm túc suy nghĩ, ngài sẽ phát hiện ra nô tỳ nói vô cùng có lý! Nô tỳ đi quét sân đã, ngài ngàn vạn lần đừng quá nhớ ta nhé!” Nói xong, nàng chạy nhanh như chớp về hướng cung Cảnh Nhân.

Khuôn mặt như núi băng của Hoàng Phủ Hoài Hàn thoáng chốc như trống rỗng, thật sự không biết nên biểu cảm thế nào, ngàn vạn lần đừng quá nhớ nàng à? Hắn có điên mới đi nhớ nàng ấy!

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, thị vệ, thái giám, các cung nữ đều cúi đầu quỳ, không dám phát ra một chút âm thanh nào. Cuối cùng, Hoàng Phủ Dạ đàn phá vỡ sự im lặng này, “Soạt!” một tiếng mở quạt ra nói: “Ha ha ha... Hoàng huynh, huynh suy nghĩ này giờ, có cảm thấy nàng nói rất có lý không?”

Hắn hừ lạnh: “Nữ nhân không biết sống chết!” Nữ nhân này, “sự tự tin” quả thực khiến người ta bái phục! Nếu hắn có thể thật sự coi trọng nữ tử thần kinh kia thì mới là đầu óc có vấn đề!

Hết chương 015.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 16: Vô Sĩ Lừa Tiền

“Cô cô, có thể không cần quét sân không?! Người nhìn lá cây kia, quét sạch lại rụng, quét cũng có để làm gì đâu!” Cô nàng nào đó từ chỗ Hoàng Phủ Hoài Hàn về liền đứng ở cửa lớn phát biểu suy nghĩ độc đáo của mình.

Hồng Phong đang quay lưng về phía nàng thu dọn đồ đạc, nghe nàng nói vậy cũng không quay đầu lại, chỉ khinh khỉnh nói: “Thế thì, hôm nay người ăn cơm xong, mai lại đói bụng, vậy hôm nay người còn ăn cơm làm gì!”

“Cô cô, sao giống nhau được? Hôm nay ta không ăn cơm, thì mai sẽ chết đói, nhưng hôm nay không quét sân, thì ngày mai vẫn sống tốt mà!” Cái chầy cái cối là sở trường của nàng.

“Choang!” Hồng Phong quay đầu, bình hoa trên tay rơi xuống đất, ngăn người nhìn nàng.

“Sao thế? Trên mặt ta có gì sao?” Nàng rất thích Hồng Phong, giống như bề trên vậy, cho nên, trước mặt Hồng Phong, nàng luôn bất giác lộ ra vẻ trẻ con.

Hồng Phong cứng người lấy một tấm gương ra cho nàng soi...

Á, nhìn người trong gương, vẻ mặt cô nàng nào đó cũng cứng lại! Nàng vốn cài một bông hoa cúc đỏ trên đầu, sao lại biến thành một bông hoa loa kèn? Không phải là lúc chui qua bụi rậm, bị vướng nên hỏng mất rồi chứ? Nàng đặc biệt trang điểm mắt màu khói, không biết từ lúc nào cũng thành

sắc sỡ thế này... Bảo sao vừa rồi khi Hoàng Phủ Hoài Hàn vừa nhìn thấy nàng, vẻ mặt như muốn nôn ra vậy.

“Vừa rồi, người dùng gương mặt này để đi gặp Hoàng thượng hả?”
Hồng Phong cảm giác như lưỡi mình bị xoắn cả lại.

Tô Cẩm Bình xấu hổ ôm đầu, gỡ đoá hoa khốn kiếp kia xuống, còn có cảm giác muốn đâm đầu chết luôn cho xong! Cái bộ dạng này, đến mình nhìn còn buồn nôn, Hoàng Phủ Hoài Hàn có thể yêu được nàng thì đúng là gặp quý!

“Người...”

“Khụ khụ... Cô cô, chuyện này... chuyện đã qua rồi, chúng ta cũng đừng nói tới nữa, hảo hán không nhắc lại công lao, ta đi quét sân đây!” Nói xong, nàng cầm chổi chạy nhanh như chớp.

Hồng Phong chờ người nhìn theo bóng nàng, khoé miệng co rút không thể kiềm chế, hảo hán không nhắc lại công lao à?

...

Nàng buồn bã quét sân, chợt nhớ tới nam nhân ngày đó, bất giác nhìn về hướng Lê viên, không biết hắn thế nào rồi? Nói ra, thì coi như nàng thiếu hắn một ân huệ, a, không thì tối nay đến do thám phòng anh đẹp trai đi?!

Tai nàng khẽ động, cảm giác có một đoàn người đi từ bên trái tới, đang định cúi đầu hành lễ, chợt nghe một giọng nói lạnh lẽo, chua ngoa truyền tới: “Ai da, đây không phải đệ nhất mỹ nhân của Đông Lăng ta sao?”

“Lớn mật, thấy Ngọc Thục phi còn không mau quỳ xuống!” Có người nhanh chóng nói ra thân phận của ả ta.

Nàng nghiêng răng, quỳ xuống: “Nô tỳ tham kiến Thục phi nương nương!” Mẹ nó, lại một kẻ tới tìm phi ân phúc! Còn là Thục phi nữa chứ, f**k!

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Lãnh Ngọc Sầu đầy vẻ châm biếm và căm ghét: “Ta nói này Tô Cẩm Bình, khi người làm tài nhân, muốn quyến rũ Hoàng thượng thì không nói, nhưng làm cung nữ còn dám hãm hại Hoàng hậu, chẹp chẹp, bản lĩnh không nhỏ. Chờ Hoàng hậu nương nương hết bị cấm túc, bản cung thật sự muốn nhìn xem người sẽ thoát thân thế nào!”

Cái gì? Nàng hãm hại Hoàng hậu bao giờ? “Hãm hại Hoàng hậu? Xin Ngọc Thục Phi nói rõ!”

“Hừ, nói rõ à? Không phải người giả vờ ngất xỉu trước mặt Hoàng thượng, rồi nói vì Hoàng hậu đánh người sao? Đúng như người mong muốn, Hoàng hậu bị cấm túc. Tiểu xảo này của người, qua mắt được người khác, chứ không thể lừa gạt được Lãnh Ngọc Sầu ta, càng không thể gạt được Hoàng hậu! Một tháng nữa, Hoàng hậu nương nương được thả, sẽ là lúc người bỏ mạng!” Lãnh Ngọc Sầu cài một chiếc trâm kim bộ diêu lấp lánh vàng, đôi mắt quyến rũ vô cùng xinh đẹp.

“Thục phi nói là, nô tỳ lừa gạt Hoàng thượng sao? Thục phi nương nương có thể nhận ra, chẳng lẽ Hoàng thượng lại không đoán ra được? Nô tỳ có thể hiểu theo nghĩa, Thục phi nương nương cho rằng Hoàng thượng có mắt không trông mới có thể bị nô tỳ lừa gạt không? Hoàng hậu nương nương sau khi được thả sẽ không tha cho nô tỳ à? Ý nương nương là hoàng hậu là người bụng dạ hẹp hòi, không phục với sự trừng phạt nhỏ nhỏ của Hoàng thượng, cho nên khi được thả nhất định sẽ không bỏ qua cho nô tỳ sao?”

Vừa nghe ả nói xong, Tô Cẩm Bình liền đáp lại đầy mỉa mai. Nhưng chính nàng cũng bất giác run rẩy khoe miệng, nàng nhất thời quên mất thân phận của mình rồi! Ở đây không có người nào khác, nếu nữ nhân này thẹn quá hoá giận muốn đánh mình thì biết làm sao?

Quả nhiên, vừa nghe xong những lời này, sắc mặt của Lãnh Ngọc Sầu cực kỳ khó coi. Tô Cẩm Bình này, đúng là ghê gớm! Tùy tiện nói mấy câu đã ép mình thành không cung kính với Hoàng thượng, Hoàng hậu rồi!

Có đi ầu... ả cười lạnh: “Giỏi cho Tô Cẩm Bình người, rất nhanh miệng nhanh miệng! Người đâu, đến vả miệng cho bản cung. Hôm nay bản cung

muốn để cho ả tiện tỳ này biết, rốt cuộc ai mới là chủ nhân!” May mà không có ai khác ở đây, nếu không, không phải chính ả sẽ bị người ta nắm được điểm yếu hay sao?

Mắt Tô Cẩm Bình đảo nhanh một vòng, nàng vừa không muốn bị đánh vào mặt, cũng không muốn li ều mạng với nữ nhân này đến cùng để mạo hiểm cả cái mạng nhỏ của mình! Vì thế: “Thục phi nương nương, nô tỳ đương nhiên biết ngài là chủ nhân, vừa rồi chỉ là nhắc nhở ngài một chút. Ở hậu cung này nơi nơi đều là lang sói, hổ báo, sau này nương nương nói chuyện nên có chừng mực một chút, nếu không, để nhóm nương nương khác trong cung biết được, sẽ cực kỳ bất lợi cho ngài. Nô tỳ vì lo lắng cho ngài nên mới nhắc nhở mà, sao ngài lại hiểu sai lòng trung thành của nô tỳ!”

Lãnh Ngọc Sáu nghe nàng nói vậy liền ngăn người! Ngơ ngác nhìn nàng một lúc lâu, hơi hoảng hốt nói: “Người, mấy lời này của người là thật lòng sao?”

“Tấm lòng trung thành của nô tỳ đối với nương nương có trời đất chứng giám!” Tô Cẩm Bình rưng rưng ra vẻ hết sức trung thành, chỉ cần có thể giữ lại mạng sống, thì với ai ông đây cũng thật lòng hết!

“Vậy, aiz... Đứng lên đi, cũng do bản cung hồ đồ, người đã là cung nữ rồi còn tính toán với người, là bản cung không phải. Tiếc là Hoàng thượng đã tự hạ chỉ phái người đi quét sân, nếu không cũng có thể ở lại hầu hạ bên cạnh bản cung rồi. Thường xuyên nhắc nhở, người còn hữu dụng hơn mấy đồ vô dụng bên cạnh bản cung nhiều!” Nói xong, ả hơi oán hận nhìn cung nữ sau lưng mình.

Vừa dứt lời, mấy cung nữ kia sợ hãi quỳ sụp xuống: “Nô tỳ bất tài, xin nương nương thứ tội!”

Ả quét mắt nhìn họ đầy vẻ căm ghét, nhưng lại nhìn Tô Cẩm Bình rất dịu dàng.

Cô nàng nào đó ra vẻ vô cùng tiếc nuối nói: “Ôi, không được hầu hạ bên cạnh nương nương, khiến lòng nô tỳ thật khó chịu! Nương nương, sau

này ngài ngàn vạn lần phải cẩn thận một chút, nô tỳ, nô tỳ...” nói xong, còn ra vẻ rơi vài giọt nước mắt!

Lãnh Ngọc Sầu vỗ vỗ tay nàng, nói đầy cảm động: “Tâm ý của người, bản cung hiểu. Sau này, người chính là người của bản cung, bên chỗ Hoàng hậu người cũng không cần lo lắng. Có bản cung ở đây, dù nàng ta có muốn thế nào cũng phải nể mặt ta vài phần!”

“Nương nương, nô tỳ vừa nói xong, sao ngài lại không chú ý rồi? Nếu những lời này lọt vào tai Hoàng thượng, ấn tượng của Hoàng thượng đối với ngài sẽ vô cùng xấu! Nương nương, ngài... ôi!” cô nàng nào đó ra vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

“Được rồi được rồi, sau này bản cung sẽ chú ý! Nếu có chuyện gì khó khăn, cứ đến tìm bản cung!” Lãnh Ngọc Sầu cười, hứa hẹn.

À vừa nói xong, thì ánh mắt cô nàng nào đó sáng bừng lên: “Nương nương, mấy ngày trước nô tỳ bị bệnh, đầu óc mơ hồ choáng váng, làm vỡ bình hoa của Hồng Phong cô cô. Bình hoa đó trị giá một trăm lượng, nô tỳ tiến cung lại không mang theo bạc, bỗng lộc mỗi tháng chỉ có...”

“Không phải chỉ một trăm lượng thôi sao? Cẩn Thư, đi lấy một trăm lượng tới đưa cho nàng.” Lãnh Ngọc Sầu thờ ơ nói, sau đó đưa cả đám hạ nhân rời đi.

“Vâng!” Một cung nữ kính cẩn trả lời.

Tô Cẩm Bình oán giận mình vội vã. Nếu biết ả dễ nói chuyện như vậy thì nàng đã nói ba trăm, không năm trăm lượng rồi! Lỗ to! Nhưng ngay sau đó, khoé môi nàng lại cong lên, lần này, lừa được một trăm lượng, còn giải quyết được phiền phức chỗ Hoàng hậu, nói gì thì nói, cũng coi như làm ăn có lãi!

Hết chương 016

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 17: Muội Muội Người Ngồi Đầu Thuyền...

Hoàng cung, ngự hoa viên. Hai bóng người đáng khinh đang cúi đầu thẫn thừ ở đằng kia...

“Người xác định hôm nay Hoàng thượng sẽ tới đây à?” Về mặt Tô Cẩm Bình vô cùng kích động cầm tay tiểu thái giám kia.

Tên tiểu thái giám xấu hổ, đỏ bừng mặt, rút bàn tay trắng nõn của mình lại, thẹn thùng nói: “Đáng ghét! Hôm nay mọi người đều nói Hoàng thượng nhất định sẽ tới, có phải cô không tin người ta không! Còn cầm tay người ta như vậy, hừ, nếu để người khác nhìn thấy, sẽ không tốt đâu à~!”

Nói xong, y còn ngượng ngùng dậm chân! Nhưng trong lòng cũng thấy kỳ quái, bộ dạng cung nữ này vừa đẹp vừa hung bạo, không biết là người ở cung nào, cũng không hiểu hỏi thăm Hoàng thượng làm gì, có đi đâu, đã đưa tiền ra, thì y vẫn rất tình nguyện lấy lòng một mỹ nhân như thế!

Nhìn bộ dạng của y, cô nàng nào đó lặng lẽ nuốt nước miếng, da gà toàn thân bỗng bạo động, một tên hoạn quan còn ra vẻ hoàng hoa khuê nữ! Nàng nổi hứng trêu đùa, rút trong tay áo ra một chiếc khăn tay, quơ quơ lên: “Ồi dào, đáng ghét! Đầu là nữ nhân mà, ngượng ngùng gì chứ!”

Vừa dứt lời, thì mặt tiểu thái giám kia lúc đỏ lúc trắng, lúc xanh lúc tím, khó mà miêu tả rõ ràng được! Y hung hăng trừng mắt lườm Tô Cẩm Bình một cái, rồi dậm chân bỏ đi!

Tô Cẩm Bình ôm đầu, buồn bực nhìn theo bóng lưng y, sao thế? Không phải vừa rồi vẫn còn tốt hay sao?

Không nghĩ ra thì không nghĩ nữa! Nàng quay đầu nhìn hồ Tuý Nguyệt, nước hồ xanh biếc như sáng lên, toả ra ánh hào quang dưới ánh mặt trời. Tuy đã cuối thu, nhưng hồ này được dẫn nước ấm vào, nên hoa sen nở vẫn rất đẹp.

Nàng đảo mắt, nghĩ cách xuất hiện ấn tượng nhất! Nàng phải bỏ ra ba lượng bạc mới biết tin hôm nay Hoàng Phủ Hoài Hàn sẽ đi qua đây. Tuy đau lòng muốn chết, nhưng không bỏ cái lợi nhỏ sẽ không kiếm được món lợi lớn, đạo lý này nàng rất hiểu. Ba lượng bạc so với bổng lộc cao sau này, cũng chỉ là cái rắm mà thôi! Cho nên, hôm nay nàng nhất định phải thành công, nhất định không làm... ba lượng bạc kia phải thất vọng!

Nhưng phải xuất hiện thế nào đây? Chuyện này cũng hơi phức tạp! Bỗng nhiên, mắt nàng sáng lên, sao lại không phát hiện ra ở đây có một con thuy ền nhỏ chứ! Không phải có tiêu thuyết xuyên không đã viết, nữ chính ở giữa một hồ sen, bày ra tư thế quyến rũ đến mê người, sau đó thành công khiến tim hoàng thượng đập thình thịch hay sao? Ha ha, đúng là trời giúp ta!

Tô Cẩm Bình kéo dây thừng, lôi chiếc thuy ền kia lại gần, nghiêng người một cái, nhẹ nhàng nhảy lên. Nàng khua mái chèo, nhanh chóng đi đến giữa hồ sen, sau đó nằm dài trên thuy ền phơi nắng, thuận tiện chờ Hoàng Phủ Hoài Hàn đến.

Đang nằm trên thuy ền ngáp dài, bỗng nhiên khoé mắt liếc thấy một bóng người mặc y phục màu tím, nàng li ền ng ỡ bật dậy, nhìn thấy ngay Hoàng Phủ Hoài Hàn mặc một bộ long bào màu tím lững thững đi trước, phía sau là một nam tử mặc y phục xanh lam, nhưng lại không có hạ nhân nào khác! Cơ hội tốt!

Chờ Hoàng Phủ Hoài Hàn và nam tử áo lam kia đi đến bên hồ, cô nàng nào đó vội vàng nghiêng đầu, làm một loạt các tư thế, điệu bộ! Tô Cẩm Bình vừa cúi xuống, vừa đưa tay gạt gạt nước, trong lòng th ần gào thét, Hoàng thượng kia, mau nhìn sang đây, nhìn sang, nhìn sang!

Thế mà, tên Hoàng Phủ Hoài Hàn mặt lạnh kia, không biết nói gì với nam tử bên cạnh, khoé mắt còn chẳng thèm đảo sang bên này, cho nên,

cũng không hề nhìn thấy hành động của người nào đó.

Nàng cắn môi, hơi cúi gập nhìn hai người kia. Hai nam nhân thì có cái quái gì mà nói say sưa như thế chứ, đâu phải **! Mẹ nó, chỉ trách mình tự dưng đi chui ra giữa hồ, liền vội vàng cầm mái chèo, chèo vào bờ, nhưng ông trời chết tiệt bỗng dưng lại nổi gió to! Khỉ thật!

Chờ nàng trải qua trăm khổ ngàn sở mới chèo vào được đến bờ, thì Hoàng Phủ Hoài Hàn và nam tử áo lam kia đã nhanh chóng đi qua chiếc cầu hình vòng cung!

Phải làm sao bây giờ?! Tô Cẩm Bình nghiêng rặng, gân cổ hát ầm lên: “Muội muội người ng ỡ ỡ đầu thuy ền í a, ca ca ở trên bờ đi...”

Tiếng hát này đã thành công thu hút tầm mắt của hai người đang đi trên cầu vòng cung!

Nhìn thấy hai người đều nhìn sang, cổ cô nàng nào đó còn đang vươn dài hơn cả ngỗng vội vàng rút lại, kéo mái tóc buộc gọn sau lưng ra trước ngực, hai tay then thùng vuốt: “Ấn ần ái ái kéo dây thuy ền, đẩy từ từ, tiểu muội muội, ta ng ỡ ỡ đầu thuy ền, ca ca người ở trên bờ đi ~”

Xương đến đây, nàng còn không quên nháy mắt một cái với nam tử mặc áo tím ở trên cầu, đỏ mặt lắc lắc người, xương tiếp: “Tình đôi ta, tình yêu đôi ta, kéo dây thuy ền đẩy từ từ, từ từ thôi...”

Hoàng Phủ Hoài Hàn chờ người đứng trên cầu, trong tai chỉ nghe lọt đúng một tiếng “đẩy từ từ”!

Thượng Quan Cẩm Duệ đứng sau lưng Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng ngẩn người, nhìn nữ tử trong hồ, nàng xương một khúc cực kỳ quái dị, lại còn lúc thì cười duyên, lúc thì che miệng, lúc thì nháy mắt, lúc lại uốn éo người, mỗi khi uốn éo còn không quên phất tay vô cùng then thùng một chút, đây là... tình huống gì thế này?

“Hoàng thượng ~” một tiếng gọi này kéo dài như vô tận, du dương, ẩn chứa tình sâu nghĩa nặng, cô nàng nào đó chậm rãi đứng lên, lắc mông, đập

từng bước một rời khỏi thuy ền, còn không quên bắt chước bộ dạng của Bạch Tố Trinh mà Triệu Nhã Chi hay diễn, hai tay bắt thành hình hoa lan, rất ‘ngại ngùng đi đến trước mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn, vừa đi, còn vừa đẩy về thẹn thùng lặp lại bài hát này...

Lần đầu tiên trong đời, Hoàng Phủ Hoài Hàn có cảm giác muốn quay đầu chạy trốn! Hắn kinh ngạc nhìn nữ nhân kỳ quái kia, có thể làm được loại chuyện này, toàn bộ hoàng cung, chỉ sợ là có mình Tô Cẩm Bình kia dám thôi. Khi hắn nhìn rõ dung mạo của nàng, trong đầu chỉ còn lại năm chữ quả nhiên, lại là nàng!!!

“Hoàng thượng! Tình đôi ta, tình yêu đôi ta, kéo dây thuy ền, đẩy từ từ, đẩy từ từ...” Bà đây đã làm đến tận bước này rồi, thì người cũng phải đến nơi rồi chứ? Ta đâu cần hỏi người ngủ, chỉ cần được phong phi, kiếm thêm chút bạc là tốt rồi, còn kiêu ngạo như vậy à?

Sau khi hát xong, nàng li ền đỏ mặt cúi đầu, đứng trước mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn, khoé mắt nhìn thấy một vật áo màu xanh lam, nhưng cũng không có hứng ngẩng đầu xem là ai, bởi vì bây giờ, nàng còn có chuyện quan trọng hơn!

Thượng Quan Cận Duệ giống như nuốt phải một con ru ồi, trên khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện sự “khiếp sợ” rõ ràng, trong Hoàng cung sao lại có bông hoa kỳ quái đến thế này?!

Gân xanh trên thái dương của vị Hoàng đế nào đó nhảy mạnh lên vài cái, tình đôi ta, tình yêu đôi ta? Có ai có thể nói cho hắn biết, hắn và nàng có cái quái gì gọi là tình yêu được không?!

Hoàng Phủ Hoài Hàn nhắm chặt mắt, lẳng lặng hít sâu vài hơi, sau đó mở mắt ra, nghiêng răng nói: “Tô Cẩm Bình, người quậy đủ chưa?!!!” Hắn đã dễ dàng bỏ qua cho nàng thêm lần nữa, vậy mà đổi lại là nàng đã không hề cảm kích, còn làm nhiều chuyện quái dị hơn!!!

Hết chương 017.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 18: Không Cảm Ơn Ta Sao?

Tiếng quát to của hắn khiến gân xanh trên tay Tô Cẩm Bình nhảy lên vài cái! Nàng lặng lẽ nghiêng răng, trong lòng thầm nhắc chính mình, đừng tức giận, hắn là Hoàng đế, đừng tức giận với hắn! Sát thủ kỳ nhất là câu giận, bình tĩnh, bình tĩnh!

“Hoàng thượng, nô tỳ biết sai rồi, xin Hoàng thượng thứ tội!” Nét thẹn thùng trên mặt biến mất, thay bằng vẻ mặt cứng ngắc. Tên cầu hoàng đế này không dễ quyến rũ chút nào! Rất thiếu đẳng cấp!

Biết sai rồi á? Nhìn vẻ mặt của nàng, có chút dáng vẻ nào của người biết lỗi không?!

“Ha ha...” một tiếng cười khẽ vang lên, giọng nam tử kia dịu dàng như nước chảy trên đá, vô cùng êm tai: “Hoàng thượng, cung nữ này tuy hơi to gan một chút, nhưng cũng không phải tội gì lớn, thần cầu xin thay cho nàng ta có được không?”

Đôi mắt tím hơi nhướng lên, kinh ngạc liếc nhìn Thượng Quan Cận Duệ một cái. Dạ cầu xin cho nữ nhân này, Thượng Quan Cận Duệ cũng cầu xin cho nàng, khiến hắn rất khó hiểu, nữ nhân này rốt cuộc có điểm gì đáng để bảo vệ? Nàng căn bản không khác gì một người điên!

Tô Cẩm Bình nghe vậy, ngẩng đầu cảm kích nhìn nam tử áo lam một cái, mày kiếm, mắt sáng, môi phượng, mắt có ý cười trong vắt, khoé môi dịu dàng hơi cong lên, y phục màu xanh lam thuần khiết, thanh nhã, không có đeo đồ trang sức gì, nhưng nhìn thấy hắn, trong đầu nàng bỗng hiện lên

tám chữ: “khiêm khiêm quân tử, ôn nhuận như ngọc”! (quân tử, khiêm tốn, dịu dàng như ngọc)

Có đi ầu, khoe môi cong cong kia... Nam nhân này cũng không hi ền lành như vẻ ngoài của hấn, nên hình dung hấn thế nào nhỉ? Khẩu phật tâm xà à?

Mà Thượng Quan Cẩn Duệ sau khi nhìn g ần khuôn mặt của Tô Cẩm Bình cũng thoáng ngẩn người! Là nàng sao? Hấn lùi về sau hai bước, trong mắt thoáng hiện lên một vẻ khiếp sợ và phức tạp, nhanh đến mức người ta không bắt kịp!

Nhưng vẻ khác lạ của hấn đương nhiên không thoát khỏi mắt Tô Cẩm Bình. Hay nam nhân này trước kia có quen biết với Tô Cẩm Bình?

Hoàng Phủ Hoài Hàn hơi nhíu đôi mày rậm, cũng kinh ngạc nhìn hấn: “Ái khanh biết nàng sao?”

Thượng Quan Cẩn Duệ nghe vậy, cố đè cảm giác khác lạ xuống, khẽ cười một tiếng: “Hoàng thượng, vừa rồi ngài cũng nói nàng là Tô Cẩm Bình, con gái Thừa tướng, đương nhiên là nuôi trong khuê phòng, hạ quan sao có thể gặp được. Có đi ầu, hạ quan cảm thấy đáng vẻ của vị cô nương này hơi quen thôi!”

Nhưng Hoàng Phủ Hoài Hàn lại không tin lời này. Thượng Quan Cẩn Duệ vừa hai mươi tuổi đã làm Tế tướng, làm Thừa tướng bốn năm, cho tới giờ ầu là người có lòng dạ thâm sâu, hôm nay là lần ầu tiên hấn nhìn thấy hấn ta thất lễ! Ánh mắt hấn nhìn Tô Cẩm Bình lập tức cũng có thâm ý hơn.

Nhìn ánh mắt kỳ quái của Hoàng Phủ Hoài Hàn, khoe miệng Tô Cẩm Bình khẽ co rút, có c ần phải dùng ánh mắt ‘phát hiện gian tình’ để nhìn nàng không? Nàng vô tội, có được không hả?

“Nếu tả tướng đã c ần xin cho người, trăm tạ tha người một lần!” Hấn hừ lạnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tô Cẩm Bình thẫn thẫn kinh bỉ trong lòng, nhưng lại ra vẻ biết ơn: “Tạ bệ hạ khai ân, nô tỳ cáo lui!” Con mẹ nó, đúng là tên cầu hoàng đế không biết thương thức!

Nàng vô cùng oán hận quay về, sắc mặt cực kỳ khó coi! Ba lượng bạc của nàng, lãng phí! Lãng phí hết rồi! Hu hu hu...

Thượng Quan Cẩn Duệ kinh ngạc nhìn theo bóng nàng, một lúc lâu sau, Hoàng Phủ Hoài Hàn mới lạnh giọng nói: “Nếu ái khanh coi trọng nữ nhân kia, trăm ban nàng cho người cũng được!” Thượng Quan Cẩn Duệ, người cũng có nhược điểm sao?

“Tạ ơn ý tốt của Hoàng thượng, thẫn chỉ cảm thấy cô gái kia hơi kỳ quái thôi, cũng không có ý gì với nàng!” Dung nhan phong thần tuấn lãng khẽ nở một nụ cười khiến người ta cảm thấy ấm áp như gió xuân.

Hoàng Phủ Hoài Hàn lạnh lùng nhìn vào mắt hắn nhưng không phát hiện ra sơ hở gì khác, đành gật đầu, tiếp tục bước đi.

Thượng Quan Cẩn Duệ thản nhiên đi theo sau hắn, không nói một lời, trên mặt cũng không có vẻ gì kỳ lạ, có đi đâu, bàn tay giấu trong tay áo rộng thùng thình đã ướt đầm mồ hôi...

...

Nửa đêm, người vốn nên ngủ say, bỗng mở to đôi mắt phượng! Nàng ngẩng dậy, mặc quần áo tử tế, rồi đi về hướng Lê viên. Nàng đã quan sát qua, nơi phòng thủ yếu nhất trong hoàng cung là Lê viên. Trên cơ bản đầu không có người tới gần, như vậy, đương nhiên cũng là nơi tốt nhất để nàng luyện công!

Đến cỡ đại đã vài ngày, nếu tiếp tục lười biếng, sẽ chỉ tạo cơ hội cho người khác ức hiếp!

“Bách Lý Kinh Hồng! Người cho rằng người là ai, bản công chúa coi trọng người là phúc khí của người. Một tên mù, lại còn cho rằng mình có gì

đặc biệt hơn người hay sao?” Vừa bước vào Lê viên, nàng liền nghe thấy tiếng quát này.

Đôi lông mày thanh tú hơi nhíu lại, Bách Lý Kinh Hồng à? Trong thiên hạ này, người có thể xứng với cái tên đó, e là chỉ có người kia thôi! Lại nghe thấy hai tiếng “tên mù”, nàng liền xác định là hắn! Có người gây phiền phức cho hắn sao? Nghĩ vậy, nàng chạy như bay, vội vàng lao vào trong sân Lê viên.

Sau khi nấp sau gốc cây lê, nàng lại hơi kinh ngạc, nàng quan tâm đến chuyện của hắn làm gì?

“Nói xong chưa? Nếu đã xong, mời quay về” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng, không nghe ra là tức giận hay cảm xúc gì khác. Rõ ràng là những lời mà Hoàng Phủ Dung Nhạc nói không có ảnh hưởng gì đến hắn.

Nàng nhìn sang bên đó. Đã là lần thứ ba nhìn thấy nam nhân này, nhưng trong nháy mắt vừa thấy hắn, nàng vẫn cảm giác như ngừng thở. Hắn mặc một bộ xiêm y màu trắng, im lặng đứng, toàn thân như có một làn sương khói mỏng vây quanh, muốn ngăn cách người kia và trần thế. Bạch y xuất trần, đến hôm nay nàng đã hiểu được, cái gì gọi là bạch y xuất trần!

“Người!!!” Hoàng Phủ Dung Nhạc oán hận chỉ hắn, “Bách Lý Kinh Hồng, người dám chà đạp lên chân tình của bản công chúa như thế, được, được lắm!!! Người đâu, giáo huấn hắn một trận cho bản công chúa!”

Vừa dứt lời, thị vệ đằng sau Hoàng Phủ Dung Nhạc liền tiến lên.

Đôi mắt màu bạc hơi sáng lên dưới ánh trăng, bóng đêm quá mờ ảo, không ai nhìn thấy sát ý và châm biếm chợt loé qua đáy mắt kia! Dưới tay áo bào rộng thùng thình, bàn tay thon dài nắm chặt lại thành quyền, cuối cùng lại buông ra. Hiện giờ, vẫn không phải thời điểm phản kích...

“Bốp!” Một quyền lao đến, đập vào gương mặt như tiên nhân kia.

Tô Cẩm Bình ngăn người, đúng là không ngờ hắn lại không hề chững cự! Tay thị vệ kia đang định ra tay tiếp, ngay khi nắm tay chỉ cách mặt hắn

một tấc, thì gã “A!” một tiếng thét chói tai, lòng bàn tay bị một nhánh cây cắm vào, găm sâu vào trong thịt, dòng máu đỏ tươi phun ra như suối.

“Ai?” Giọng nói chói tai của Hoàng Phủ Dung Nhạc vang lên, hơi hoảng hốt nhìn quanh bốn phía.

Nhìn một lúc lâu, nhưng không thấy ai cả, một cơn gió lạnh thổi qua khiến mọi người nổi da gà! Khuôn mặt xinh đẹp của Hoàng Phủ Dung Nhạc trắng bệch ra!

Cung nữ phía sau ả hơi run người nói: “Công chúa, chúng ta về trước đi? Đã muộn lắm rồi, không chừng còn có thứ gì không sạch sẽ!!!”

Vừa dứt lời, sắc mặt của Hoàng Phủ Dung Nhạc càng khó coi hơn: “Cầu nô tài! Nói hươu nói vượn cái gì?!”

“Nô tỳ đáng chết! Nô tỳ đáng chết!” Cung nữ kia vội quỳ sụp xuống, liều mạng dập đầu.

Hoàng Phủ Dung Nhạc hừ lạnh một tiếng, cũng cảm thấy hơi lo lắng, dù sao ả cũng lén Hoàng huynh tới đây, không đành hoàng gì, đành oán hận nói: “Bách Lý Kinh Hồng, lần này quá dễ dàng cho ngươi rồi! Chúng ta đi!”

“Vâng!” Cả đám người chậm rãi rời đi.

Bàn tay thon dài đưa lên lau vết máu bên môi, xoay người định quay về phòng, sau lưng lại có một tiếng nói trong trẻo truyền đến: “Sao? Không cảm ơn ta à?” Đây đúng là do nàng quá sơ suất, không kịp nhớ ra là hẳn không nhìn thấy. Đã không nhìn thấy thì sao có thể chống cự được?

Mà nàng, từ trước đến giờ đều không thích xen vào chuyện người khác. Nàng ra tay, là vì trong nháy mắt đó, qua hình ảnh của hắn, nàng như thấy được chính mình năm ấy sao? Có đi đâu, người này nhận ân tình của người ta, mà một tiếng cảm ơn cũng không có à?

Hết chương 018.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 19: Hôn Trước Nói Sau

“Đa tạ.” hai chữ thản nhiên tuôn ra, không có chút cảm kích nào, giọng nói lạnh lùng, trầm thấp, cảm xúc không hề dao động.

Nàng nhú mày, chưa bao giờ gặp người như vậy! Đa tạ à? Thế thôi? Hắn không có cảm xúc gì sao? “Một câu đa tạ cũng không đủ đâu!”

Người này, đúng là khiến nàng có một cảm giác đau lòng đến khó hiểu. Có lẽ chỉ vì vẻ cô độc, cự tuyệt với thế gian toát ra trên người hắn, giống như bị cả thiên hạ vứt bỏ, cho nên mới ngăn cách tất cả ở bên ngoài cánh cửa lòng mình. Nàng thậm chí còn có cảm giác, nếu lúc này, nàng không kéo hắn lên, thì hắn sẽ hoàn toàn bị bóng đêm nuốt chửng mất!

“Cô muốn thế nào?” Bốn chữ nhàn nhạt, nhẹ nhàng vang lên, không hề giống thái độ đối với ân nhân cứu mạng một chút nào.

Tô Cẩm Bình nghe vậy cũng không giận, nàng bước nhanh vài bước lên phía trước, không hề báo trước, kéo cánh tay hắn lôi đi: “Hôm nay tâm tình bà đây không được tốt, huynh phải theo giúp ta ngắm trăng giải sầu!”

Đôi mày đẹp nhăn lại, muốn rút tay về lại bị nàng bắt lấy cực nhanh, không giãy ra được. Trên khuôn mặt như quan ngọc xuất hiện vẻ khác thường, thân thủ của nàng, không phải là rất tốt, cảm giác không có nội lực, nhưng lại dễ dàng giữ lấy vị trí mâu chốt nhất của người khác, lực nắm cũng được cân nhắc rất chuẩn.

“Buông tay.” Hắn hơi không vui.

Tô Cẩm Bình đang quay lưng về phía hắn, khoé môi hơi cong lên, cuối cùng hắn cũng có chút cảm xúc, cũng biết phản ứng! Nàng kéo hắn đi tới cây cổ thụ to nhất, làm như không nghe thấy hắn nói gì, chỉ tự nói một mình: “Nửa đêm, hít thở một chút không khí trong lành cũng tốt, huynh quay về làm gì? Nếu lại gặp công chúa gì gì kia thì biết làm sao?”

Hắn vốn bị kéo đi, nhưng đến cuối cùng cũng không phản kháng nữa, thản nhiên đi theo sau nàng.

Tô Cẩm Bình lại hơi thẫn thản thở, nàng đương nhiên có thể hiểu được nguyên nhân hắn không phản kháng. Không phải vì bị nàng nói nên lay động, mà bởi vì căn bản không cần, về phòng hay ngắm trăng, dường như cũng chẳng có gì khác biệt đối với hắn.

Tới gốc cây, nàng dùng sức quăng hắn lên, rồi tự mình bay người leo lên cây, ngồi cạnh hắn.

“Này, đừng có bày ra cái vẻ mặt nhăn như mướp đắng thế chứ. Bên cạnh huynh có một mỹ nữ như ta, là may mắn của huynh đấy!” Tô Cẩm Bình lên tiếng trêu hắn.

Hắn hơi giật mình, rèm mi dài như cánh bướm hơi chớp vài cái, cũng không nói gì.

Thấy hắn im lặng, nàng lại nói tiếp: “Này, một mình huynh ở Lê Viên, mà ta chưa thấy huynh đi dạo bao giờ. Ngăn người ở đó mà huynh không thấy buồn chán à?”

Đợi mãi cũng không thấy hắn nói gì. Nàng bắt đầu có chút cảm giác không biết phải làm sao. Nam nhân này, còn khó tiếp xúc hơn cả mình năm đó: “Trăng đêm nay thật đẹp, nhỉ?”

Nàng dứt lời, đáp lại là một không gian hoàn toàn im lặng. Cho tới khi Tô Cẩm Bình nghĩ hắn sẽ không lên tiếng, thì đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, thản nhiên nói: “Ta không nhìn thấy.”

Nàng đương nhiên biết hắn không nhìn thấy! Khoé môi lại hơi cong lên, cuối cùng nàng cũng làm cho hắn nói chuyện được. Nói chuyện, là có tiến bộ!

Im lặng trong chốc lát...

Hắn thản nhiên ng ồi trên cành vây, dựa người vào thân cây. Chân trái buông xuống, thả lỏng trên không trung, đùi phải gập lại, cánh tay phải vất lên đầu gối chân phải. Khuôn mặt tuyệt mỹ không có chút biểu cảm nào. Đôi mắt màu ánh trắng khiến người ta ngây ngất kia, dường như loé sáng dưới ánh trăng, đẹp đến lộng lẫy.

Còn Tô Cẩm Bình, nàng hơi nghiêng người, bắt chéo chân, ng ồi ngắm trăng sáng. Hai người ng ồi rất gần nhau, nàng còn có thể ngửi được mùi hương như có như không toả ra từ hắn, là mùi tuyết liên nhàn nhạt, giống như toả ra từ chính thân thể của hắn, cực kỳ dễ ngửi.

“Chỉ cần trong lòng có trăng, sẽ biết trăng đẹp thế nào. Không nhìn thấy thì đã sao?” Nàng hơi nghiêng đầu nhìn hắn.

Nghe vậy, đôi người màu xám bạc như loé sáng lung linh, nhưng không muốn người khác nhận ra, nên trên mặt vẫn không biến đổi gì.

Tô Cẩm Bình hơi giận, nói mãi nói mãi mà chẳng có chút phản ứng nào. Người này là cương thi hay sao thế? Nàng cực kỳ tức giận, đưa tay kéo người hắn vào gần...

“Cô...” Hắn đang định nói gì đã bị hành động của nàng ngăn lại.

Nàng cắn mạnh vào môi hắn, tỏ rõ sự tức giận! Mùi hương nhàn nhạt bay vào mũi khiến người ta tr ần luân, đang muốn tiến thêm một bước nữa, lại bị hắn đẩy mạnh ra: “Cô làm gì thế?” Giọng nói rất cuộc cũng mang một chút cảm xúc có tên là “tức giận”!

Nàng hơi liếm môi, đắc ý nói: “Rất cuộc cũng phát hoả r ồi à? Ta còn tưởng huynh không có cảm xúc chứ!” Ngoài mặt nàng cười vô cùng thoải mái, nhưng trong lòng lại hơi ng ờ ngàng. Đây là nụ hôn đầu tiên của nàng

mà, đâu phải nàng không h ỡi hộp chứ. Đ ồng thời, nàng cũng cảm thấy hơi tức giận, vừa r ỡi nhất thời xúc động, muốn kích thích tâm trạng của h ấ, cũng đâu tất yếu phải dùng chiêu này?!

Khiến nàng cảm thấy khó chấp nhận hơn nữa chính là... vừa r ỡi nàng còn muốn xâm nhập sâu hơn...

“Cô...” Đang muốn phát hoả, nghe nàng nói vậy, h ấ lại cảm thấy không tức nổi, mặt hơi khó coi: “Ta v ề đây!”

H ấ đang định nh ảy xuống, lại bị nàng kéo lại: “Được r ỡi, được r ỡi, ta xin lỗi!” Nói là xin lỗi, nhưng trong giọng nói không có chút nghiêm túc nào.

H ấ vừa muốn nói gì đó, thì nàng lại chen trước: “Huynh biết không, con người ta sống trên đời, thực ra là để vui vẻ. Nếu không vui thì sẽ tìm cách khiến cho mình vui. Cả ngày chỉ bày ra có một vẻ mặt đó, huynh không thấy chán sao?”

Nói xong, h ấ vẫn không phản ứng gì, chỉ có đi ầu, h ấ đã không còn gi ầy dựa đời xuống nữa. H ấ dựa vào thân cây, nhẹ nhàng nhắm chặt hai mắt.

Nàng cũng không trông mong gì h ấ có thể đáp lời mình, chỉ tự mình nói tiếp: “Không biết huynh đã từng nghe thấy câu này chưa? Chỉ có trải qua sự tôi luyện trong địa ngục, mới có thể tạo nên sức mạnh của thiên đường. Chỉ có những bàn tay nhuộm máu, mới có thể trở thành độc nhất vô nhị trên thế gian. Có lẽ hiện giờ huynh bất hạnh, nhưng chỉ cần huynh có tâm, mộng sẽ thành!”

Rèm mi dài hơi run lên, khuôn mặt như ngọc khắc vẫn không có chút biểu cảm gì. Nhưng Tô Cẩm Bình lại biết, h ấ nghe thấy hết.

“Ồi dào, không nói nữa, kể cho huynh vài chuyện thú vị này! Mấy hôm trước, ta đi quyến rũ Hoàng thượng, nhưng mà thất bại. Cái tên đó h ả, thật sự không biết thưởng thức gì hết. Còn hại ta lãng phí mất ba lượng bạc nữa!” Nàng nhìn lên trời đêm, nghiêng răng nghiêng lợi kêu ca.

Nàng liếc mắt nhìn thấy khoé môi hấn hơi co rút, nụ cười trên miệng nàng càng lúc càng tươi hơn!

“Có đi đâu, ta đã từ bỏ rồi. Quyến rũ hấn cũng chỉ vì bạc. Nhưng gần tay, ta nghĩ, thân là một nữ tử tốt, nếu cần bạc thì nên tự mình kiếm ra. Hành vi bất chính như dựa vào việc quyến rũ nam nhân mà kiếm bạc, thì thật sự là tư tưởng ** không thể chấp nhận được. Cho nên, ta quyết định, từ nay về sau sẽ tự lực cánh sinh!” Hai tay nàng vòng ra sau đầu, nhượng mày gào to, giống như là cam chịu số phận!

Nàng lại liếc mắt, thấy khoé miệng hấn càng co rút nhiều hơn khiến toàn thân nàng ngập tràn cảm giác đạt được thành tựu lớn! Mặc dù, Tô Cẩm Bình cũng không biết vì sao lại cao hứng như thế, bọn họ chỉ mới gặp nhau vài lần mà thôi, hơn nữa, dù là kiếp trước hay kiếp này, thì nàng cũng không phải là người thích làm việc tốt.

“Hồng Phong cô cô là người tốt, đối xử với ta rất tốt, chỉ là nói năng hơi khó nghe một chút. Lần trước, lúc ta đang lười biếng trốn trên cây, bà đột nhiên gọi ta, suýt chút nữa là làm ta sợ tới mức ngã từ trên cây xuống! Nếu ngã xuống hả, khuôn mặt như hoa như ngọc này của ta, nhất định sẽ rơi như ngọc như hoa mất!” Nàng vô cùng hào hứng, còn chơi chữ nữa.

Mà hấn, thì vẫn thản nhiên, không nói năng gì.

Bỗng, nàng quay đầu sang, nhìn hấn, giọng điệu rất nghiêm túc: “Đừng để người khác ức hiếp huynh nữa. Ta không thích!”

Hấn mở mắt ra, con người không có tiêu cự nhìn về phía trước, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên: “Vì sao?”

Hết chương 019.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 20: Ai Bảo Huynh Không Nghe Lời Đây!

“Vì sao à?” A, Tô Cẩm Bình nhất thời ghen lời, nàng cũng không biết vì sao. Nàng chỉ biết hắn là người đầu tiên khiến nàng cảm thấy đau lòng, cũng là người đầu tiên khiến nàng có cảm giác muốn bảo vệ.

Thấy nàng không nói gì, hắn lại thản nhiên nói tiếp: “Là thương hại à?” giọng điệu hắn như có như không, nếu không chú ý lắng nghe, thì có lẽ sẽ không nghe thấy.

Thương hại? “Không phải!” Nàng to giọng, to đến mức khiến chính nàng cũng phải lấp bắp kinh hãi: “Tô Cẩm Bình ta cũng không có nhiều lòng thương hại không dùng tới như vậy. Có lẽ bởi vì trong lòng ta đã coi huynh là bằng hữu!”

Bằng hữu à? Hai chữ này khiến hắn hơi hoảng hốt, khẽ nhắm mắt lại, dựa vào thân cây, không định nói thêm gì nữa.

“Ồi dào, huynh có muốn rời khỏi hoàng cung không?” A, nếu hắn cũng không muốn ở trong này, bọn họ có thể kết bạn, rồi cùng trốn.

Nàng vừa dứt lời, hắn đã mở to hai mắt, đôi ngươi màu xám bạc sâu như hồ nước, nhưng cũng chứa nhiều tia sáng lạ: “Cô có mục đích gì?” Hắn lại bất tri bất giác bỏ đi sự đề phòng đối với nữ nhân này. Cảm giác chưa bao giờ có này khiến cho lòng hắn dấy lên một cảm giác bất an khó hiểu.

“Mục đích á?” Tô Cẩm Bình đưa cợt liếc nhìn hắn một cái: “Mục đích là kết bạn, cùng trốn khỏi hoàng cung!”

Hắn ngẩn người, tia sáng lạnh trong mắt cũng biến mất. Nàng lại đột ngột ghé sát vào tai hắn: “Mắt của huynh, thật sự không nhìn thấy sao?”

Nghe vậy, trên mặt hắn cũng không biểu cảm gì, chỉ dựa vào cây, thản nhiên nhắc lại lời của nàng: “Trong lòng có trăng sẽ biết trăng đẹp thế nào. Không nhìn thấy thì sao?” Giọng nói trềnh trềnh, nghe như khúc nhạc tiên.

Nghe hắn nói vậy, Tô Cẩm Bình lại cười, vỗ vỗ vai hắn: “Được rồi được rồi, không trêu huynh nữa!”

Đôi mày đẹp hơi nhíu lại, hắn chưa bao giờ thích người khác chạm vào hắn. Nữ nhân này đã chạm vào hắn rất nhiều lần, nhưng hắn lại không hề thấy phản cảm chút nào. Thế này là sao???

Gió thu thổi qua cũng khiến nàng hơi lạnh, nàng nhìn hắn hỏi: “Lạnh không?”

Hắn từ từ nhắm mắt không đáp lời, giống như đang ngủ.

“Được rồi được rồi, vờ thôi. Nhìn dáng vẻ yếu đuối của huynh, nếu bị lạnh đến hồng người thì ta lại đau lòng!” A? Nói xong nàng cũng ngẩn người, vì sao hắn bị lạnh thì nàng lại đau lòng?

Lông mi hắn cũng run lên, yếu đuối? Đau lòng? Mà khiến hắn khó hiểu chính là từ ‘lại’ kia...

“Khụ khụ, ý ta nói là, nếu chúng ta đã là bằng hữu, huynh mà bị lạnh rồi ốm, thì ta chắc chắn sẽ đau lòng.” Tô Cẩm Bình lập tức tìm cách tự biện giải cho mình.

Nàng xoay người một cái nhảy xuống dưới, cười tươi như hoa nhìn hắn: “Còn không mau xuống đi?”

Vạt áo trắng tung bay, đôi giày nam không vương chút bụi nào đáp xuống mặt đất, đạp lên mấy đoá hoa nhỏ rơi trên mặt đất, cả vườn thơm ngát. Đã là cuối mùa thu, hoa lê trong cung nở rất đẹp.

Nàng đứng trước mặt hắn, đôi lông mày thanh tú nhướng lên, vừa rồi nàng ngã bên trái hắn, nên không để ý tới vết máu ứ đọng trên má phải của hắn: “Có đau không?” Mấy tên đó xuống tay thật ác độc! Dù sao nàng cũng đã quan tâm tới chuyện của hắn, vậy thì cứ quan tâm cho trót đi.

Đôi môi mỏng nhếch lên, rõ ràng không định trả lời.

Trong lòng Tô Cẩm Bình thầm tự ngửa mặt lên trời khinh bỉ mình. Ai có thể nói cho nàng biết, vì sao nàng lại muốn chạy đến đây mà dán mặt nóng vào mông lạnh của người ta không? Đây không phải là đặc biệt bị coi thường trong truyền thuyết sao?

“Được rồi, được rồi, huynh về đi!” Cô nàng nào đó chép miệng, sống chết cũng không thèm mở miệng ra à. Khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế lộ rõ vẻ bất đắc dĩ. Nam nhân này thật quá kiêu ngạo!

Còn hắn, giống như con rối gỗ, nghe lời nàng, chậm rãi đi về phòng mình, chỉ để lại cho nàng một bóng lưng cô độc. Bóng người mặc áo bào trắng, tay áo tung bay giống như tiên nhân đạp lên ánh trăng mà đi, từ từ biến mất trong bóng đêm tối mịt mù.

Cảm giác đau lòng khó hiểu bị kiềm hãm trong ngực như bùng lên, bước nhanh lên trước vài bước, đứng bên phải hắn. Nàng nghiến răng, thầm nguyền rủa. Xem ra, hôm nay nàng không chỉ bị coi thường, mà còn mất tự trọng đến cùng cực!!!

Khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện vẻ kinh ngạc. Hắn quay đầu nói: “Cô...” Con người màu ánh trăng vẫn không có chút tiêu cực, không nhìn thẳng vào mặt nàng.

“Vì ta thấy huynh không nhìn thấy, sợ huynh đi qua đi lại rồi đâm đầu vào cây chết mất!” nàng liếc nhìn hắn, nghiến răng nghiến lợi nói, cũng vô cùng căm giận với hành động của mình.

Khoé môi hắn hơi run rẩy, nhẹ giọng nói: “Không cần, đường này, ta quen rồi.”

“Nói nhiều lời vô nghĩa thế làm gì! Đừng có phụ lòng tốt của người ta!” Nàng chép chép miệng. Cho tới giờ, nàng không hề biết mình lại là người không biết xấu hổ như vậy. Người này đã không cảm động thì thôi, còn nhiều lần bỏ qua thể diện của nàng nữa!

Sau đó, không gian hoàn toàn im lặng, hai người cứ như vậy đi tới, chỉ nghe thấy tiếng bước chân và tiếng gió lạnh đến thấu xương.

Đến cửa, Bách Lý Kinh Hồng dừng bước, đang định đẩy cửa lại dừng lại. Nàng vẫn chưa đi sao?

“Tay phải vươn ra phía trước thêm chút nữa! Huynh còn dám nói mình thuộc đường, biết đi thế nào. Vậy mà đến cửa phòng mình cũng không mở được!” Tô Cẩm Bình rất khinh thường nói.

Mặt hắn cứng lại, đẩy cửa ra, nhanh chân đi vào, cũng nghe thấy tiếng nàng bước vào theo.

“Ở đây huynh có được không?” Nàng nhìn quanh, ngay cả một ngăn tủ còn không có, tỷ lệ có được hình như không lớn lắm.

Hắn đi tới băng ghế, ngã xuống, khẽ nhếch môi nói: “Trong phòng ngủ, dưới giường.”

Tô Cẩm Bình nghe hắn nói xong liền đi vào phòng ngủ, sau lưng lại truy đến một giọng nói lạnh lùng: “Cô nương không biết nam nữ khác biệt sao?” Đã động chạm vào hắn thì thôi, còn dám vào cả phòng ngủ của hắn nữa.

“Người huynh ta cũng nhìn thấy hết rồi, phòng ngủ thì có gì mà không vào được?” Không biết vì sao, nhưng nàng rất thích trêu hắn.

Quả nhiên, nàng vừa dứt lời, khuôn mặt lạnh lùng rốt cuộc cũng có vết nứt, khuôn mặt như quan ngọc hơi đỏ lên, nhưng cũng rất nhạt, nếu không nhìn kỹ thì căn bản không thể thấy được.

Nàng bước nhanh vào trong, cầm bình dược, mở ra, đưa lên mũi ngửi, cũng thoáng nhận ra công dụng của nó. Dù sao, kiếp trước nàng là sát thủ, ít nhất cũng có khả năng phân biệt được thuốc trị vết thương ngoài da.

Sau khi lấy được thuốc, nàng đi đến bên bàn, đổ thuốc ra đầu ngón tay, đang định bôi lên mặt hắn, hắn lại hơi quay đầu đi: “Để ta tự làm.”

“A...” tiếng kêu đau vang lên, trên mặt hiện rõ vẻ tức giận.

“Ai bảo huynh không nghe lời này!” Nàng xuống tay rất mạnh. Khi ngón tay chạm vào mặt hắn, cảm giác lạnh lạnh như băng, rất thoải mái.

Hắn không tránh nữa, để mặc cho cảm giác xa lạ này xâm nhập vào toàn cơ thể. Trong trái tim lạnh như băng cũng như bị thứ gì đó mở ra, vô cùng ấm áp, lại giống như cõi mộng.

Nhìn hắn rồi cuộc cũng ngoan ngoãn hơn, động tác của nàng cũng nhẹ đi nhiều, chỉ cần nhả, lưỡi hải dặn dò: “Vết thương trên mặt nhớ phải bôi thuốc thường xuyên, biết chưa hả? Tuy không nghiêm trọng lắm, nhưng tốt nhất đừng chạm vào nước, bị rách ra sẽ không tốt!” Càng nói nàng càng cảm thấy mình giống một bà già lắm mồm. Nàng dài dòng nhiều chuyện như thế từ bao giờ?!!!

Đương nhiên là, cũng chẳng nghe thấy hắn đáp lời.

Tô Cẩm Bình nghiêng răng, hơi tức giận nói: “Huynh rốt cuộc có nghe ta nói không hả?” Hỏi thì hỏi vậy, nhưng nàng cũng không trông chờ gì vào việc hắn sẽ trả lời nàng.

Có đi ầu, thật ngạc nhiên, hắn lại lên tiếng, lạnh lùng, nhưng cũng có một chút hơi thở nhân gian: “Có.”

Hết chương 020.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 21: Hoàng Huynh Của Người Là ĐỒ CÚT TRÊU!

Quyển 1 – Chương 021: Hoàng huynh của người là đồ cút trâu!

“Đợi đã, huynh nói gì?” Nàng thật sự nghi ngờ không biết mình có nghe nhầm không, hửn mà cũng trả lời nàng???

Nhưng hỏi xong, lại không nghe thấy ai đáp lại nữa!

Khoé miệng cô nàng nào đó co rút, một loạt vạch đen chảy dài xuống trán, trên thế giới này, sao lại có loại người như vậy chứ? Nàng oán hận nghĩ rằng, bôi thuốc cho hửn xong, còn có cảm giác muốn làm hửn đau thêm một chút nữa!

“Được rồi, ta về đây! Tối mai ta sẽ quay lại thăm huynh!” A, tối lại đến, sao cứ có cảm giác giống hái hoa tặc nhỉ? Nàng vội vàng bổ sung: “Bởi vì ban ngày ta phải quét sân!”

“Nếu bận, thì đừng đến.” Hửn lãnh đạm nói, toàn thân đều là khí chất cao ngạo, lạnh lùng như băng tuyết.

Đây là không chào đón nàng một cách trá hình sao? Nàng tối sầm mặt, duỗi tay ra, kéo áo hửn đến gần trước mặt mình: “Bà đây nghiêm trọng cảnh cáo huynh, bà đây coi huynh là bằng hữu nên mới quan tâm đến huynh. Đừng có không biết tốt xấu như thế!”

Cảm giác bị người ta kéo lên rõ ràng là không được tốt lắm. Trên khuôn mặt lãnh đạm của Bách Lý Kinh Hồng hiện lên vẻ không vui rõ ràng: “Buông ra.”

“Hừ!” Nàng buông tay, hất liềm ngẫ lại xuống ghế.

Tô Cẩm Bình xoay người rời đi: “Nhớ đó, tối mai ta lại đến, nhớ để cửa cho ta!”

“Cô...” Còn đang định nói gì, thì nàng đã chạy xa hơn mười thước. Thân thủ thật nhanh nhẹn!

Tâm hấn vốn luôn bình tĩnh như nước hồ, giờ lại giống như có một vài vòng gợn sóng tản ra, rồi từ từ trở về về yên lặng như cũ. Trong đôi người màu xám bạc loé lên vài tia sáng, thềm cân nhắc hai từ “bằng hữu” thật xa lạ kia... Bằng hữu... à?

Tô Cẩm Bình đi từng bước quay về, bỗng nhiên, mắt nàng hiện lên một tia sắc lạnh. Nàng, bị người ta theo dõi! Vậy mà đến giờ nàng mới phát hiện!

Nàng vội vàng đi nhanh thêm vài bước, sau khi trốn sau một gốc cây đại thụ, nàng nén hơi thở nhẹ xuống, gõ một cây trâm gỗ trên đầu, sau đó vọt tới phía tây khoảng trăm thước. Biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng. Cây trâm này chủ yếu chỉ để thử bản lĩnh của người kia.

“Cách!” một tiếng, cây trâm rơi xuống đất. Sau đó, một giọng nói yêu tà vang lên: “Tiểu Cẩm Cẩm, nàng muốn lấy mạng vi phu sao?” Bị nàng phát hiện, khiếp sợ là đi đâu tất nhiên, không cần phải nói nhiều.

“Soạt!” một tiếng, Tô Cẩm Bình đã xoay người tới trước mặt hấn, kéo cổ áo, không hề báo trước, tung một quyển đấm thẳng vào gương mặt xinh đẹp của hấn!

“Bốp!” Máu mũi văng khắp nơi!

Lần thứ hai!!! Đây là lần thứ hai Hoàng Phủ Dạ hấn bị đánh! Hơn nữa, lại còn là cùng một người! Làm cho người ta khó chấp nhận nhất là nàng lại là một cô gái không hề có chút nội lực nào! Chuyện thế này làm sao hấn chịu nổi? Làm sao chịu nổi???

“Còn gọi bữa nữa sẽ không đơn giản là một cú đấm như vậy đâu! Nói, theo dõi ta làm gì?” Mắt phượng nheo lại, ghé sát vào gương mặt như yêu nghiệt kia. Khuôn mặt tinh xảo của nàng không có chút biểu cảm nào, có đi đâu, lại giấu sát ý rất tốt.

Hoàng Phủ Dạ kéo lại áo của mình, cất giọng không chút đứng đắn: “Tiểu Cẩm Cẩm, không phải là vì ta nhớ nàng sao? Nên mới chạy tới đây thăm nàng, ai ngờ lại thấy nàng ng ỡ ng ắm trắng trên cây với người khác, khiến ta rất đau lòng!” Tuy lời nói không đứng đắn, nhưng trong mắt lại thoáng có vẻ dò xét lướt qua.

Tô Cẩm Bình liếc mắt khinh bỉ: “Đừng cho rằng ta không biết người đang nghĩ gì. Các người muốn nghi ngờ thì cứ việc. Hắn và ta là bằng hữu, dù quen biết chưa được bao lâu.” Giọng điệu của nàng đầy vẻ kiên định và chân thật. Nhưng trong lòng cũng hơi lo lắng. Nàng có cảm giác, nếu Hoàng Phủ Dạ không tin lời nàng, chỉ e đêm nay sẽ là tử kỳ của nàng! (tử kỳ = hạn chết)

Đôi người màu tím nhìn quét qua nàng một lúc, không tìm thấy sơ hở gì, hắn đành khẽ lắc cây quạt trên tay, cười nói: “Tiểu Cẩm Cẩm, ta chỉ muốn khuyên cô một câu, đừng quá thân cận với người kia. Nếu không, bên phía Hoàng huynh, dù là bản vương cũng không cứu được cô đâu!”

Nàng ra vẻ kinh ngạc hỏi: “Hắn có vấn đề gì sao?”

Nghe vậy, Hoàng Phủ Dạ lại cười: “Tiểu Cẩm Cẩm, chuyện trong Hoàng cung không đơn giản như cô nghĩ. Hãy nghe bản vương khuyên một câu. Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi, người không nên thân cận, thì đừng quá thân cận. May mà hôm nay là bản vương, chứ nếu là hoàng huynh, chỉ sợ bây giờ cô đã là một thi thể r ỡ!”

“Một con tin, lại còn không nhìn thấy đã đáng thương lắm r ỡ. Các người còn khống chế người ta không chịu buông tha! Các người có tình người không?” Trên mặt Tô Cẩm Bình hiện rõ vẻ khinh bỉ và căm ghét.

Chà, nghe nàng nói thế, cũng cảm thấy mình và hoàng huynh đúng là hơi thiếu tình người!

“Còn vị hoàng huynh kia của người nữa, đời này ta không muốn nhìn thấy hắn lần thứ hai. Đúng là không có phẩm chất gì hết!” Nhớ đến Hoàng Phủ Hoài Hàn, nàng lại hận đến nghiến răng nghiến lợi, ba lượng bạc của nàng, hu hu hu... Nàng thực muốn đi tìm tên tiểu thái giám kia đòi lại ba lượng bạc! Tức chết nàng mất!

“Khụ khụ...” Hoàng Phủ Dạ ho khan vài tiếng, cảm thấy không hiểu nổi nàng. Không phải hắn nghe nói chính ngộ hôm nay nàng lại đi trêu ghẹo Hoàng huynh sao? Giờ lại nói không muốn gặp là thế nào? “Tiểu Cẩm Cẩm, không phải cô rất thích hoàng huynh sao?”

“Ta mà thích hắn á? Có mà mắt dính đày dử!!!” Nhớ tới bạc của mình, nàng tức giận lại càng nói năng không kiêng nể gì, hoàn toàn không thèm nghĩ xem hậu quả mình sẽ gặp phải sau khi nói mấy lời này.

“Khụ khụ, khụ khụ khụ...” Dung nhan yêu nghiệt bị sặc đến đỏ bừng cả lên. Trong con người màu tím hiện rõ vẻ vui sướng khi thấy người khác gặp họa, nhìn ra sau lưng Tô Cẩm Bình, cũng nên đến rồi.

Thế nhưng, cô nàng nào đó tức giận bừng bừng không có chỗ xả, cho nên không để ý tới vẻ mặt khác thường của hắn! Mắt như bốc hỏa nói: “Người có biết không, vì muốn quyến rũ hắn, mà ta mua chuộc một tiểu thái giám, mất ba lượng bạc, lòng đau như dao cắt vậy!!!”

Nói xong, mặt nàng đày vẻ bi thương, ôm ngực mình, cố diễn theo hình ảnh Tây thi ôm ngực!

“Khụ khụ... ba lượng bạc??? Tiểu Cẩm Cẩm, không phải cô chưa lĩnh bổng lộc tháng này sao? Chẳng lẽ là bạc mang từ phủ Thừa tướng đi?” Chỉ có cách suy đoán như thế.

Nhắc đến chuyện này nàng càng căm tức hơn: “Thừa tướng cái chó má gì chứ! Dù sao ta cũng là con gái ruột của lão, vậy mà vào cung cũng không cho ta chút bạc nào. Nói đến chuyện này là ta tức điên rồi. Ta nhất định là do lão nhặt bên ngoài về. Mà không, không chừng ta là do bà xã của hắn căm sừng lên đầu hắn rồi sinh ra ấy!”

Kinh thành Đông Lăng này chỉ toàn một đám quý keo kiệt! Hoàng Phủ Hoài Hàn kia thì không độ lượng, Thừa tướng cũng bủn xỉn như vậy. Nghĩ thế, nàng bùng nổ sự phẫn nộ, ngần rủa tên chết tiệt kia! Thừa tướng bị vợ ngoại tình!!!!

Hoàng Phủ Dạ há hốc mồm tròn như chữ o, dám chửi cả cha ruột như thế, cô nàng này không phải là điên thật rồi chứ?

Nhìn mặt hấn đại đi, nàng khẽ vỗ vai hấn nói: “Người cũng cảm thấy rằng ta hấn không phải là con gái ruột của lão, đúng không? Chúng ta đúng là tri kỷ!”

Hoàng Phủ Dạ cười gượng hai tiếng, rồi lẳng lặng giải cứu cho bà vai mình thoát khỏi tay nàng, đổi chủ đề khác: “Vậy, bạc đó cô lấy ở đâu ra?”

“Ha ha, lừa Thục phi mà có đấy! Người nhìn xem, ngay cả một cô nàng ngu ngốc như vậy mà còn được làm Thục phi, còn ta, xuất sắc thế này mà Hoàng huynh người lại bắt ta làm cung nữ. người nói xem, sở thích của hấn thế nào vậy? Không phải, hấn căn bản là không biết thưởng thức mà!” Mặt cô nàng nào đó đờ ờ về khinh thường.

Lừa Thục phi à? Ai cũng biết người kiêu ngạo ương ngạnh nhất hoàng cung là Thục phi, từ trước đến giờ, ngay cả Hoàng hậu cũng không để vào mắt. Vậy mà nàng dám lừa tên Thục phi, gan nàng thật to đến mức khiến người ta tự cắn lưỡi! Bây giờ còn dám chửi bới Hoàng thượng trước mặt thân vương một nước. Hấn thật sự muốn bỏ đầu nàng ra xem bên trong đó là cái gì!

Hấn hơi liếc về phía sau nàng, cố nhịn cười nói tiếp: “Vậy, Tiểu Cẩm Cẩm, cô có định đi quyến rũ hoàng huynh ta nữa không?”

“Hừ!” Cô nàng nào đó ném cho hấn một ánh mắt ghét bỏ: “Cái người không biết thưởng thức như hoàng huynh của người á, căn bản không đáng để ta quyến rũ. Trước kia là đầu ta bị kẹp vào cánh cửa. Một bông hoa tươi như ta đây, nên sinh trưởng trên thảo nguyên tươi đẹp, sao có thể cắm trên bãi cỏ trâu thối hoặc là hoàng huynh người được?”

“Tô Cẩm Bình!” Ba chữ như rít qua kẽ răng vang lên, lạnh lẽo khiến lòng người run rẩy!

Mặt cô nàng nào đó thoáng cứng đờ, gượng gạo quay đầu về phía sau...

Hết chương 021.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 22: Người Nghĩ Trầm Điếc Sao?

Nàng vừa quay đầu, nhìn thấy ngay khuôn mặt đen như mực của Hoàng Phủ Hoài Hàn! Hồng r ối, nhớ đến bạc quá đau lòng, nên không phát hiện ra đằng sau có người!

Còn cả tên Hoàng Phủ Dạ đáng chết này nữa, đã không nhắc nàng thì thôi, còn dẫn dắt khiến nàng nói ra mấy lời đáng chết kia! Tô Cẩm Bình xấu hổ gãi đầu: “Hoàng thượng thân yêu của ta, sao ngài lại đến đây? Hơn nửa đêm r ối, đêm dài khí nặng, tư thế oai hùng, ngắm hoa trong sương, ngài chạy tới đây làm gì?” (thật tình không hiểu bé Tô nói gì, mình chỉ biên theo đúng nguyên tác.)

Nói xong mấy câu này, chính nàng cũng [] một chút, dường như nàng sợ tới mức loạn ngôn r ối!

“Trầm không đến, thì người còn định chửi trầm thế nào nữa?” Giọng nói lạnh lẽo như từ núi băng vọng ra, khiến người ta nghe mà chân run lẩy bẩy! Lúc ấy, tình báo trong cung nói nữ nhân này đến Lê Viên, hơn nữa, không bao lâu sau thì Dung Nhạc đi ra.

Dung Nhạc đang bày trò gì, đương nhiên hắn biết, có đi ầu, hắn lười quản. Nhưng nữ nhân này vào Lê Viên lâu như vậy cũng không thấy ra, hắn vốn định phái người đi bắt, lại nghe hạ nhân nói Dạ đã tới, nên hắn mới tự mình đi đến đây. Không ngờ, vừa đến đã nghe thấy nữ nhân này chửi bới mình, thích hắn là mất đầu dử? Hắn không biết thương thức? Lại còn là cút trâu thôi hoắc nữa?

“Ôi dào, Hoàng thượng, nô tỳ đâu có chửi bới lão nhân gia ngài!!!” Bà đây nói đâu là sự thật mà, chửi bới bao giờ? Không biết dùng từ thì đừng có dùng loạn!

“Người nghĩ trăm điếc sao?” Giọng nói lạnh lẽo đây lửa giận, ngay cả Hoàng Phủ Dạ cũng cảm thấy lạnh sống lưng.

Mắt Tô Cẩm Bình đảo trái đảo phải, trong đầu lại bất giác nhớ đến cảnh tượng mấy ngàn mũi tên vây quanh, vôi vàng bao biện: “Ai da, Hoàng thượng, chuyện vừa rồi ngài nghe, là kịch bản mà Dạ vương đang diễn với nô tỳ. Ngài có biết kịch bản là gì không? Chính là kịch bản ca kịch ấy mà. Nhưng thật ra cũng không giống lắm. Nô tỳ tuyệt đối không có ý bất kính với ngài, không tin thì ngài cứ hỏi Dạ vương đi!”

Diễn kịch? Nữ nhân này cũng lắm chiêu nhừ nhừ trò thật. Thế gian này có thứ kịch bản như vậy sao? Nàng ta khinh thường Hoàng Phủ Hoài Hàn hẳn là đồng gốc à? “Dạ, đệ nói xem!”

Sau khi nói xong, cô nàng nào đó lẳng lặng lùi về sau hai bước, còn khễ dẫm lên chân Hoàng Phủ Dạ!

Mặt Hoàng Phủ Dạ nhăn nhó vắn vẹo, trong lòng thầm do dự một chút, nhưng cũng đành phạm tội khi quân với cô nàng này: “Khụ khụ, đúng là như vậy, Hoàng huynh!” nói xong, mắt hắn đảo tứ tung, không dám nhìn thẳng hẳn ta. Hắn cảm thấy mồ hôi lạnh ướt đầm người, đây là lần đầu tiên hắn trợn mắt nói dối Hoàng huynh hắn!

“Hừ, hừ, Được! Được lắm!” Hoàng Phủ Hoài Hàn giận đến mức cười to lên, “Trăm không biết là Hoàng đệ còn có tài năng như thế đấy.”

Một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống sau gáy hắn! Ngay cả cách xưng hô “hoàng đệ” này, Hoàng huynh cũng nói ra rồi, chứng tỏ huynh ấy đang rất tức giận! Cái này... càng nói càng thấy bất an!!!

Tô Cẩm Bình cười hì hì nói: “Hoàng thượng, thật ra đây là ý kiến của nô tỳ. Nô tỳ mới có tài, Vương gia chỉ phối hợp với nô tỳ thôi!” Hừ, tên tiểu tử thối, dám hại ta, vậy thì ta cũng bắt người phải chịu chút đau khổ!

Nhưng nàng có thể nhận thấy, hắn chưa đến mức mất hẳn tâm, cũng vẫn giúp nàng.

“Vậy hai người các người coi như cũng có tài. Mấy ngày nữa là sinh thần của trẫm. Các người hãy suy nghĩ một kịch bản thật hay đi. Trẫm, mồi, mồi, mồi, chờ!!!” Hắn lạnh lùng nói, đôi mắt màu tím như có ý cười, nhưng lại khiến người khác sợ đến nổi da gà!

Biểu cảm của Hoàng Phủ Dạ thoáng cứng đờ! Đừng nói đến chuyện diễn kịch, hắn đường đường là thân vương một nước, lại đi diễn trò với một cung nữ trong tiệc sinh thần của Hoàng huynh. Chuyện này truyề ra ngoài, hắn làm sao còn mặt mũi gặp ai?

Sắc mặt Tô Cẩm Bình cũng cứng không kém, trò đùa này... càng ngày càng lớn r ỡ!

“Sao? Có ý kiến gì? Chẳng lẽ vừa r ỡ các người nói vậy, là lừa trẫm à?” Giọng nói hàn băng giống như tiếng chiêu hồn từ địa ngục vọng tới. Đường như chỉ cần họ đáp một câu “vừa lừa gạt hắn”, thì đợi họ phía trước chính là tội chém đầu vậy!

“Hoàng huynh, thần đệ dù gì cũng là thân vương một nước, nếu thật sự bước ra diễn trò, chỉ sợ sẽ tổn hại đến quốc thể!!!” Hoàng Phủ Dạ cố gắng lý luận.

“Vậy hơn nửa đêm, hoàng đệ đứng đây diễn trò, không sợ có người nhìn thấy sẽ bị cho là làm nhục quốc thể sao? Hơn nữa, trẫm có thể nhận thấy, hoàng đệ cực kỳ hứng thú với việc diễn kịch này. Trẫm chỉ cho đệ cơ hội thể hiện thôi mà. Hay là... đệ muốn kháng chỉ?” Nét mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn vô cùng chân thực.

Hoàng Phủ Dạ giật mình, vội quỳ một gối xuống: “Thần đệ không dám!”

Tô Cẩm Bình đứng bên cạnh lảng lạng nuốt nước miếng. Xong đời! Cả huynh đệ ruột thịt mà còn không buông tha, thì làm sao nàng dám ao ước hắn có thể buông tha cho nàng?

Nhìn thấy Hoàng Phủ Dạ quỳ xuống nhận lỗi, sự tức giận của hắn mới tiêu đi một chút. Hắn khẽ nhắm mắt lại, r ỡ từ từ mở ra, ánh mắt nhìn nam tử áo đỏ cũng dịu dàng hơn. Dù sao cũng là huynh đệ cùng mẹ, bảo hắn phạt hắn ta, đúng là hắn vẫn không xuống tay được! Nhưng cũng phải giáo huấn hắn ta một chút, nếu không, không biết tên nhóc thối này còn hùa theo nữ nhân coi trời bằng vung kia đến mức nào!

Hắn lạnh lùng nói: “Đứng lên đi, trăm chờ đợi màn biểu diễn của các người mấy ngày nữa!” Nói xong, hắn vung tay áo bào, xoay người rời đi.

“Thần đệ/ Nô tỳ cung tiễn Hoàng huynh/ Hoàng thượng!” Cuối cùng cũng đi.

“Tiểu Cẩm Cẩm, bản vương sẽ bị cô hại chết mất thôi!” Hắn đứng lên, trên khuôn mặt như yêu nghiệt hiện rõ vẻ ai oán, từ bé đến giờ, đây là lần đầu tiên hoàng huynh tức giận với hắn! Hơn nữa, còn bắt hắn mấy ngày sau biểu với chả diễn cái gì chứ. Biểu diễn xong r ỡ, thì còn nơi nào trên nước Đông Lăng này để cho hắn sống yên ổn không?! Nào là thể diện, nào là danh dự, mất sạch r ỡ!!!

Nàng lườm hắn khinh thường: “Đáng đời, ai bảo người định hại ta!” Nàng cũng th ần cảm thấy may mắn. Hoàng Phủ Dạ nói nếu Hoàng Phủ Hoài Hàn đến đây, thì mình chết chắc. Nhưng vì nàng nói năng thô lỗ như vậy, khiến Hoàng Phủ Hoài Hàn hình như đã quên mất chuyện nàng chạy đến Lê viên, thôi cũng coi như là trong họa có phúc!

“Giờ phải làm sao đây?” Diễn kịch à? Hắn tìm kịch bản ở đâu ra bây giờ?

“Không sao, không sao, hôm nay cũng khuya r ỡ, sáng mai người tới đây đi, chúng ta sẽ bàn bạc kỹ lưỡng!” Diễn kịch thì có gì khó nào, ‘Thất tiên nữ và Đồng Vĩnh’, ‘Trương Sinh và Thôi Oanh Oanh’, ‘Cổ Bảo Ngọc và Lâm Đại Ngọc’, kịch bản nào mà không làm đám cỗ nhân này cảm động đến chết đi sống lại chứ!

Bỗng nhiên, ánh mắt nàng nhìn Hoàng Phủ Dạ bỗng thâm sâu hơn! Nhìn nhan sắc yêu nghiệt của tên này, hình như... có vẻ rất thích hợp để

diễn kịch bản kia! Ha ha... Tô Cẩm Bình đưa tay xoa cằm một cách rất thoải mái.

“Cô nhìn bản vương như thế làm gì?” Bị nàng nhìn như vậy, sau lưng hắn bất giác toát mồ hôi lạnh.

Tô Cẩm Bình cười vô cùng quyến rũ, đáng yêu: “Ôi dào, không sao không sao, người ta đã tìm một nhân vật cực kỳ phù hợp với người r ồi! Có đi ầu, vết thương trên mặt người cũng hơi ảnh hưởng mỹ quan một chút, mấy ngày này nên dưỡng thương cho tốt! Đến lúc đó, chúng ta vừa ra sân khấu, phải đánh mạnh vào thị giác của khán giả, khiến mọi người đều phải rung động!” Nói xong, cô nàng nào đó trong chớp mắt trở nên khí thế bùng bùng, hào quang bắn ra bốn phía!

Hoàng Phủ Dạ không nói gì nhìn dáng vẻ kích động của nàng, biến sắc nhanh thật! Vết thương trên mặt hắn không phải do nàng ban tặng sao? Nàng còn không biết xấu hổ, nói hắn ảnh hưởng đến mỹ quan?

Nhìn đi nhìn lại vẻ mặt ngây dại của hắn, Tô Cẩm Bình vỗ vỗ vai Hoàng Phủ Dạ: “Yên tâm đi, yên tâm! Có ta ở đây, nhất định sẽ không để người bị mất mặt! Bây giờ về vương phủ ngủ đi, sáng mai sẽ bắt ầu luyện tập!” Đúng vậy, sẽ không mất mặt đâu, mà là cực kỳ mất mặt! Có đi ầu, mấy lời này, nàng không nói ra được!

Nhìn dáng vẻ đã sắp xếp trước ổn thoả của nàng, không biết vì sao, hắn lại hơi mong chờ đến ngày mai: “Được! Ngày mai ta lại đến!” Nói xong, bóng áo đỏ chợt loé lên r ồi biến mất trong màn đêm.

Thấy hắn đi xa, Tô Cẩm Bình quay ầu nhìn căn phòng đơn độc trong Lê viên, đèn trong phòng đã tắt, người kia chắc cũng ngủ r ồi. Nàng khẽ nhếch miệng cười, quay về phòng mình...

Có đi ầu, nàng không hề biết, người kia, giờ phút này đang ngơ ngác nằm trên giường. Đôi mắt xám bạc nhìn chăm chăm lên đỉnh màn, nhớ lại cô nàng kỳ quái kia, còn cảm xúc khó hiểu trong lòng này nữa, đôi mắt lạnh lùng, thần nhiên lần ầu tiên bị nhuộm về ngõ ngàng, lại có chút luống cuống...

Hết chương 022

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 23: Bản Vương... Diễn!

“Cái gì? Muốn ta diễn kịch á?!” Hồng Phong to giọng hỏi, không dám tin người trước mặt.

Cô nàng nào đó đẩy vẻ nịnh nọt ôm tay bà: “Đúng vậy, đúng vậy, cô cô, chúng ta còn thiếu một người. Hai người không diễn được! Vai đó rất quan trọng, người thường sẽ không diễn tốt được, cho nên, chỉ có thể làm phiền cô cô thôi!”

“Không được, không được, không diễn. Ta làm gì có bản lĩnh đó!” Hồng Phong cuống quýt gãi đầu, bà đâu có biết diễn cái gì đâu, chỉ sợ cuối cùng sẽ khiến người ta cười rụng răng mất!

Mặt Tô Cẩm Bình rất nghiêm túc: “Cô cô, đây là ý chỉ của Hoàng thượng, ngài nói muốn ta và Dạ vương cùng diễn kịch, biểu diễn trong đêm yến tiệc mừng sinh thần của Hoàng thượng. Sinh thần của Hoàng thượng, đương nhiên phải khiến ngài thật vui vẻ rồi. Nhưng cô cô sống chết cũng không chịu diễn, đây không phải là dập tắt sự hứng thú của Hoàng thượng sao?”

Về mặt giao hoạt, nhưng trong mắt lại giấu đi những suy tính thâm sâu. Nếu Hồng Phong thật sự là người Hoàng Phủ Hoài Hàn phái tới để giám sát nàng, thì chắc chắn sẽ rất trung thành, hẳn là phải lập tức đồng ý ngay! Không lâu nữa, sẽ có kết quả...

Hồng Phong do dự một lúc lâu, rốt cuộc cũng nghiêng răng gật đầu nói: “Được rồi, ta sẽ dùng bộ xương già cõi này, để làm loạn với các người một lần!”

“Vây rất cảm ơn cô cô!” Quả nhiên là người của Hoàng Phủ Hoài Hàn!

Cô nàng nào đó ra vẻ cảm động đến rơi nước mắt nhìn vào hư không:
“Thật ra còn thiếu vài nhân vật nữa, chờ Dạ vương tới rồi nói sau!”

“Ừ!” Hồng Phong hơi bất an gật đầu.

...

“Hoàng huynh, tối qua sao huynh lại tha cho nàng?” Vừa hạ triều, Hoàng Phủ Dạ liền đi theo Hoàng Phủ Hoài Hàn vào ngự thư phòng.

Đôi mắt màu tím hơi trầm xuống, chậm rãi đi tới cửa sổ. Long bào tử kim như loé sáng dưới ánh mặt trời, giống đôi mắt thâm trầm kia: “Đệ thấy thế nào?”

Bốn chữ này vừa ra, người đang phe phẩy quạt như cứng người lại, rồi “Xoạt” một tiếng, vội thu quạt: “Hoàng huynh, có lẽ nàng chỉ vô tình xông vào thôi. Thân đệ vẫn cảm thấy nàng không phải do Tô Niệm Hoa phái tới.” Hôm qua nhìn nàng mắng Thừa tướng như vậy, cũng có thể nhìn ra chút manh mối.

Hắn khẽ đặt tay lên khung cửa sổ, đôi môi mỏng hơi cong lên: “Nếu trăm thật sự nghi ngờ nàng là người của Tô Niệm Hoa, thì đêm qua nàng đã là một thi thể rồi. Giữ nàng lại, tất nhiên còn có chỗ hữu dụng.”

Có chỗ hữu dụng?! Hoàng Phủ Dạ cau mày suy nghĩ ý của hắn, bỗng nhiên, mắt hắn thoáng loé lên tia sáng kỳ dị: “Hoàng huynh, đệ hiểu ý huynh, có đi đâu... chưa chắc nàng đã đồng ý!”

“Hừ, không đồng ý, thì trăm cũng sẽ bắt nàng đồng ý!” Bàn tay đặt trên khung cửa sổ hơi dùng lực, khuôn mặt tuấn tú vô song giống như đã có định liệu trước, Hoàng Phủ Hoài Hàn hắn đã quyết định, thì người trên thế gian chỉ có thể phục tùng!

Hoàng Phủ Dạ thẫn hất sâu một hơi, hắn biết không thể thay đổi được quyết định của Hoàng huynh, nên cũng không cần phải nhiều lời nữa:

“Hoàng huynh, chuyện diễn kịch kia...” Khuôn mặt yêu nghiệt thoáng chốc đậy vẻ nịnh nọt.

“Đệ muốn ngoan ngoãn biểu diễn, hay là đi Tông miếu vài ngày? Tự đệ chọn đi!” Nói xong, hắn không lên tiếng nữa, nhưng trong mắt đậy ý cười.

Khoé miệng Hoàng Phủ Dạ co rút mạnh, đi Tông miếu vài ngày à? Mấy người cao tuổi đó không biết sẽ giày vò hắn đến thế nào, suốt ngày muốn giáo huấn thân vương của một nước phải cư xử như thế nào, hay không được thế nào này kia...! Chỉ cần hắn đi tới đó vài ngày, thì hắn sẽ từ một thân vương phóng đảng nhất nước Đông Lăng, biến thành một thân vương quy quy củ củ nhất thiên hạ mất!

Hoàng huynh đúng là đã chạm vào tử huyệt của hắn!

Hắn cắn răng: “Hoàng huynh, ngài xử lý chính sự đi. Thần đệ xin cáo lui!” Trên mặt đậy vẻ không cam lòng.

“Đợi đã, nhớ thăm dò quan hệ của Thượng Quan Cận Duệ và nữ nhân kia!” Trước kia hắn ra cửa, Hoàng Phủ Hoài Hàn liền dặn với theo.

“Thượng Quan Cận Duệ à? Hoàng huynh phát hiện có gì đó không ổn sao?” Hoàng Phủ Dạ không hiểu lắm, tiểu Cẩm Cẩm sao lại có quan hệ với con hổ cười kia? (Tiểu diện hồ: ý nói bạn Thượng Quan Cận Duệ khẩu phật tâm xà, nham hiểm.)

Khi hắn ta thu tay lại, trên khung cửa sổ đã xuất hiện vài dấu tay, khắc sâu vào trong gỗ: “Không có, nhưng trầm lại cảm thấy, có gì đó không bình thường.”

Tuy Hoàng Phủ Dạ không hiểu nhưng vẫn nói: “Thần đệ tuân mệnh!”

“Ừ, lui xuống đi!”

...

Hắn hậm hực đi về phía cung Cảnh Nhân, từ xa đã nhìn thấy Tô Cẩm Bình đang đứng ở cửa, vẻ mặt mong chờ giống như thê tử đang đứng ngóng trông chồng phu trở về vậy! Thê tử ngóng trông chồng phu trở về à? Không biết vì sao, vừa nghĩ vậy, hắn đã cảm thấy rất ấm áp.

“Tiểu Cẩm Cẩm, cô nhớ nhung bản vương thế sao?” Vừa đến gần, hắn đã cất giọng rất không đứng đắn trên nàng.

Nàng kéo tay áo hắn lôi về phía bên kia: “Nói vô nghĩa nhiều thế làm gì, coi chừng nắm đấm của bà đây đây!”

Hắn khẽ sờ mũi, cô nhóc này, được một tấc lại muốn tiến thêm một thước! Nàng nghĩ rằng thân vương một nước như hắn dễ ức hiếp lắm sao? Nhưng hắn cũng không đành lòng trách móc nặng lời với nàng, chỉ khẽ cười rồi ngoan ngoãn đi theo sau nàng.

“Này, kịch bản đây, còn đây là y phục người phải mặc!” Tô Cẩm Bình ném một tập kịch bản cho hắn, sau đó đưa cho hắn một bộ y phục.

Hắn cầm bộ y phục kia, khoe miệng không thể không co rút mạnh, sắc mặt cũng trầm hẳn xuống: “Tiểu Cẩm Cẩm, y phục này lấy đâu ra vậy?” Đây cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm là, vì sao hắn phải mặc y phục này?

“Người đừng hỏi chuyện này, có đồ để mặc là người nên cảm ơn trời đất rồi! Đúng rồi, ngày mai người vào cung tập kịch thì nhớ mang thêm cho ta một bộ y phục nam nhân nhé!” Tô Cẩm Bình không thèm nhìn hắn, chỉ mãi dậm dò.

Hồng Phong nhất thời lấp bắp: “Tô Cẩm Bình, bộ xiêm y kia, là chuẩn bị cho vương gia mặc à?” Bà cứ tưởng Tô Cẩm Bình sẽ mặc bộ này, như vậy, trong kịch bản kia, nhân vật mà vương gia sẽ diễn là...

Việc này... bà khó khăn nuốt nước miếng, chắc Vương gia sẽ không đồng ý đâu nhỉ?!

Hoàng Phủ Dạ đen mặt mở kịch bản ra xem, vừa đọc vài câu đã hung hăng ném trả Tô Cẩm Bình: “Không được! Bản vương là nam nhân, sao có thể diễn cái này! Không diễn!”

Lúc này, Tô Cẩm Bình vô cùng nhiệt tình giải thích: “Dạ vương tuấn tú phóng khoáng như vậy, khuôn mặt hoa đào còn diễm lệ hơn các nữ tử khác đến ba phần, khiến đệ nhất mỹ nữ Đông Lăng như ta đây, đứng bên cạnh cũng trở nên ảm đạm hơn, vai diễn kia, đương nhiên chỉ có ngài diễn được! Hơn nữa, ngài xem, ta mà diễn vai đó, đến lúc ra sân khấu chẳng phải sẽ rất mất mặt à?!”

Nói xong, nàng còn bỡ sung tên của kịch bản.

Khoé miệng Hoàng Phủ Dạ co rút mạnh vài cái, không kìm được liền đặt tay lên trán Tô Cẩm Bình: “Có phải cô phát sốt rồi không? Cô mặc y phục này, diễn vai này, bản vương diễn vai kia không phải là ổn rồi à? Vì sao phải đổi ngược lại?”

“Ôi chao, đây là vì muốn tốt cho ngài mà, ngài xem!” Nói xong, nàng còn lật đến cuối kịch bản: “Ngài nhìn này, nếu diễn hết nội dung vở kịch này, vai diễn của ta nhất định sẽ bị vạn người thoá mạ, đây là ta muốn giữ thể diện cho Vương gia ngài. Nếu ngài diễn vai này, chỉ sợ tất cả mọi người đều tập trung mắng ngài mất! Nô tỳ hy sinh chính hình tượng của mình để bảo vệ ngài mà!”

Cô nàng nào đó nói rất hiên ngang.

Hoàng Phủ Dạ quét mắt nhìn nàng, cả cơ thể cũng bất giác run lên, oán hận cắn răng hỏi: “Cô không thể đổi kịch bản khác được à?” Hắn có thể xác định trăm phần trăm, nếu hắn thực sự diễn theo cô nàng này sắp xếp mới có thể bị vạn người nhạo báng ấy!

“Vương gia, nô tỳ nông cạn, chỉ có thể nghĩ ra kịch bản này. Nếu ngài có ý kiến nào hay hơn thì cứ nói ra đi!”

Mặt Hoàng Phủ Dạ đen lại, xem lướt qua kịch bản kia một lần nữa, cuối cùng, dù không muốn cũng không thể không thừa nhận, quả thật kịch bản

đó cũng coi như một danh tác kinh điển! “Bản vương không cần để tâm đến ánh mắt của người đời, diễn vai kia đi!” Bất hấn giả gái à? Đùa cái khi gì thế?!

“Vương gia, ngài nghĩ lại đi, nếu ngài thật sự diễn vai kia, thì làm gì có cô nương nhà nào dám thích ngài? Hơn nữa, chúng ta tráo đổi thân phận, diễn sẽ vui vẻ thế nào? Kịch bản bi thương như vậy, nếu diễn thật ra, mọi người trong yến tiệc mừng sinh thần Hoàng huynh ngài đều khóc thì làm thế nào bây giờ? Ngài cũng không muốn bữa tiệc của Hoàng thượng mất vui đúng không?” Còn có thể làm nổi bật hình tượng anh tuấn, phóng khoáng của Tô Cẩm Bình nàng nữa, còn về khí khái nam tử của Dạ vương, thì cứ để cho nó xuống gập quỳ đi là được rồi!

Mấy lời này đã thành công khiến Hoàng Phủ Dạ ghen lời. Hấn liếc nhìn nàng, nhớ đến nội dung kịch bản mình vừa nhìn qua, lại nghĩ nữ nhân này sau khi diễn xong sẽ bị người đời chỉ trích, thì trong lòng cũng cân bằng hơi một chút, cuối cùng, hấn hít sâu vài hơi, rồi rít răng phun ra ba chữ: “Bản vương... diễn!”

Nhưng hấn không nhìn thấy tia giảo hoạt loé sáng trong mắt Tô Cẩm Bình. Nàng làm sao có thể giữ nhân vật bị vạn người thoá mạ cho mình chứ... Ha ha ha...

Hết chương 023.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 24: Sao Cô Không Phải Tập?

Khuôn mặt tuấn tú của Hoàng Phủ Dạ đầy vẻ không tình nguyện, phối hợp với kịch bản chết tiệt kia của Tô Cẩm Bình.

Đám người H ồng Phong thì không ngừng đổ mồ hôi lạnh, nhìn bộ trang phục quá mức buồn cười của hắn. Một chiếc váy ôm lấy dáng người thon dài, vòng eo thon nhỏ, uyển chuyển còn không vừa một vòng ôm, quả nhiên là vô cùng thướt tha yêu kiều. Mái tóc đen xoã tung trên bờ vai, càng tôn lên khuôn mặt xinh đẹp, thật sự là cực kỳ quyến rũ, yêu mị! Có đi đâu, đó là một nam nhân mà!

“Vương gia, ngài diễn quá gượng gạo!” Cô nàng nào đó đen mặt gào to.

Trên khuôn mặt yêu nghiệt của vị vương gia nào đó xuất hiện sự phẫn nộ ngàn năm khó gặp, đôi mắt hoa đào màu tím nhạt như bùng lên những ngọn lửa nhỏ, đôi môi mỏng hơi nhếch lên, hung hăng trừng mắt nhìn Tô Cẩm Bình. Hắn phối hợp với nàng để diễn cái vai kia đã là quá lắm rồi, vậy mà còn dám chê hắn diễn gượng gạo nữa.

“Đừng trừng mắt nhìn ta như thế, có trừng cũng vô dụng, trừng ta cũng không thay đổi được sự thực là ngài diễn quá gượng gạo. Ngài phải nghĩ cách hoà mình vào kịch bản, tưởng tượng chính ngài là vai nữ kia, mới có thể có hiệu quả tốt nhất, khiến khán giả cảm động được! Ngài! Ôi, không biết nói thế nào với ngài nữa, diễn cái kiểu gì thế không biết!” Tô Cẩm Bình nhướn mày, trên khuôn mặt tinh xảo đầy vẻ khinh thường!

Một trận gió lạnh gào thét thổi qua, gió thu cuốn thêm những chiếc lá khô, giống như tâm trạng bất an của những người đang hợp tác diễn xuất

ở đây! Vương gia có thể bị người khác giáo huấn như vậy sao? Tất cả mọi người đều cúi đầu, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không dám nhìn sắc mặt đen đến dọa người của Hoàng Phủ Dạ.

Từ bé đến giờ, đây là lần đầu tiên Hoàng Phủ Dạ bị người ta khinh thường như thế. Vấn đề là, ngay cả phụ hoàng năm đó cũng không giáo huấn hấn như vậy bao giờ, thế mà giờ lại bị một cung nữ giáo huấn trước mặt mọi người! Còn nữa, có ai có thể nói cho hấn biết, hấn thân là một nam nhân, làm thế nào để tưởng tượng mình là nữ không?

“Được rồi được rồi, để ta tự mình hướng dẫn người. Người như vậy không được! Có lẽ phải thế này!” Nói xong, nàng liền tiến đến, kéo vạt áo của hấn lệch sang một bên, lộ vai ra.

Mọi người hít một hơi lạnh! “Hít!!!” Tô Cẩm Bình này muốn làm gì Vương gia thế?!

Hành động này cũng khiến Hoàng Phủ Dạ ngăn người sửng sốt một chút, giây tiếp theo đã bị Tô Cẩm Bình ấn nhẹ xuống...

Đầu óc thoáng trống rỗng trong một giây, sau đó vội vàng đẩy nàng ra: “Cô làm gì thế?”

Cô nàng nào đó bị hấn đột ngột đẩy ra, lùi lại hai bước mới ổn định được thân hình, mặt liền tối sầm lại: “Vương gia thân mến của ta, không phải là ngài cho rằng ta có thể làm gì ngài trước mặt bàn dân thiên hạ đấy chứ?” Có cần phải tự kỷ như vậy không?! Hoàng Phủ Dạ hấn không biết xấu hổ, nhưng Tô Cẩm Bình nàng thì biết đấy!

Nàng vừa dứt lời, mặt Hoàng Phủ Dạ cũng cứng ngắc, hình như hấn hơi quá kích động!

“Được rồi, tự nằm xuống đi!” Mẹ nó, diễn đã thối như thế rồi còn không phối hợp với nàng, thật là tức chết mà!

Hấn nhìn xuống đất một chút, đang chuẩn bị nằm, thì đám hạ nhân cuống quýt xuống, dùng tay áo của mình chà lau sạch sẽ vùng đất kia

đi, sau đó đứng dậy, cung kính đứng sang bên cạnh. Hoàng Phủ Dạ liếc mắt tán thưởng bọn họ, rồi chậm rãi nằm xuống.

Tô Cẩm Bình ôm hai tay lên ngực, trong lòng thẫn thờ cảm thán, đây đúng là sự đãi ngộ đặc biệt của đám vương gia trong xã hội phong kiến mà. Nàng có nên nghĩ cách kiếm một chức quan to không? Hình như bổng lộc của quan viên khá cao! Ư, ý định này cũng không tồi!

Nhìn thấy Hoàng Phủ Dạ nằm xuống đất xong, nàng bắt đầu sắp xếp: “Dùng một tay chống trên đất, đứng rồi, tóc phải che đầu vai một chút, ừ, đúng thế, ánh mắt quỵến rũ một chút...”

Vị vương gia nào đó đen mặt phối hợp với nàng, lúc nghe đến câu ánh mắt quỵến rũ, hấn nghiến răng ken két, sau đó nghiêm mặt nói với hạ nhân ở bên cạnh: “Quay đầu đi hết cho bản vương!”

“Vâng!” Đám cung nhân nhanh chóng quay đầu, chỉ sợ lỡ nhìn những thứ không nên nhìn, thì lại bay mất đầu!

“Đúng! Đúng! Đúng! Chính là như vậy!” Tô Cẩm Bình vừa lòng khẽ gật đầu.

...

Màn đêm từ từ buông xuống, bên trong Lê viên, ngọn đèn đơn độc đã thấp lên.

Bách Lý Kinh Hồng chậm rãi bước tới cửa, vươn tay chuẩn bị đóng, rồi lại do dự một chút.

“Nhớ đấy, tối mai ta lại đến, nhớ mở cửa cho ta!”...

Mấy lời này, vang vọng bên tai hấn. Đôi lông mày đẹp của nam tử hơi cau lại, khuôn mặt tuyệt mỹ rõ ràng xuất hiện vẻ do dự, đôi mắt xám bạc như ánh trăng thoáng hiện lên một vài tia sáng lạ, cuối cùng, bàn tay đang đặt trên cửa trượt xuống. Hấn xoay người, nhẹ nhàng bước đến bên bàn, ngồi xuống.

Ánh đèn mờ mờ hư ảo, cực kỳ giống với tâm trạng phức tạp của hắn. Hắn nhắm mắt lại, lắng lắng ng ỡ đó, thoát nhìn có vẻ rất đi ền tĩnh, lạnh lùng, nhưng vẫn khó giấu đi khí chất cao ngạo của mình. Bóng đêm càng lúc càng tối, vậy mà trong lòng lại thoáng có chút chờ mong, người kia, nói đêm nay sẽ đến.

Vết thương trên mặt vẫn còn hơi đau, nhưng dường như có thể cảm nhận được một xúc cảm lạnh lạnh thoáng qua hai gò má, hắn... thế này là làm sao vậy?

...

“Tạm dừng, tạm dừng thôi!” Tô Cẩm Bình nghiêm nhiên thành đạo diễn, phóng khoáng vung tay tuyên bố tạm nghỉ.

Hoàng Phủ Dạ là thân vương cao quý của một nước, bị một cung nữ nho nhỏ gọi đến hô đi, cảm giác buồn bực này không cần phải nói cũng biết. Bỗng hắn nhớ tới một chuyện, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Tô Cẩm Bình, vì sao cô không cần tập?!”

Câu hỏi này cũng đồng thời thức tỉnh mọi người! Đúng rồi, bọn họ đều vất vả tập luyện, vì sao chỉ mình Tô Cẩm Bình không phải tập?!

Cô nàng kia chỉ làm ra vẻ ‘người nói toàn thứ vô nghĩa’, vung tay đáp: “Người còn hỏi một câu vô nghĩa như thế à? Vấn đề đơn giản như vậy mà cũng hỏi! Để ta nói cho người biết vì sao nhé. Bởi vì tư chất của ta vốn thông minh hơn người, dù không cần tập luyện, thì đến lúc diễn cũng có thể tạo ra hiệu quả hoàn mỹ nhất, nhưng các người thì không được như thế!”

Nói tới đây, nàng còn như bốc hỏa lên: “Ta nói này, các người phải tập luyện như thế đã đủ đáng ghét lắm rồi, lại còn cần bà đây phải dạy đi dạy lại nữa! Ôi, quả nhiên là không thể hy vọng rằng mọi người đều thông minh như ta được. Ôi, thật ra mấy chuyện này cũng đâu cần phải nói, thiên tài và kẻ ngốc là hoàn toàn khác nhau! Cho nên, yên tâm, yên tâm đi, ta có thể thông cảm cho tâm trạng của các người mà!”

Nàng vừa dứt lời, không chỉ miệng Hoàng Phủ Dạ tròn xoe như chữ ‘o’, mà cằm của đám hạ nhân cũng như rơi xuống đất! Mọi người không hẹn mà cùng cảm thán trong lòng: Thế gian lại có người vô sỉ thế này sao? Quả nhiên không phải người bình thường!

Mà Tô Cẩm Bình, kẻ vừa tự bêu xấu thì lại cười vô cùng thoải mái. Nàng không biết vì sao mình lại nổi hứng tự kỷ với Hoàng Phủ Dạ, thậm chí còn đùa giỡn không hề kiêng dè gì thân phận của hắn nữa. Có lẽ vì trong lòng nàng đã bất tri bất giác coi Hoàng Phủ Dạ là bằng hữu, vì hắn đã từng nhiều lần giúp đỡ nàng chẳng?! Tuy nàng cũng biết, đến thời điểm nàng và hoàng huynh hắn xung đột lợi ích với nhau, thì hắn sẽ không chút do dự mà bỏ rơi nàng, nhưng mà...

Nàng vẫn đang cảm kích hắn, bởi vì sau khi nàng đến cố đại này, trừ Hồng Phong, hắn là người duy nhất để ý đến sự sống chết của nàng. Hắn cũng là người duy nhất cứu nàng vô số lần dưới tay Hoàng Phủ Hoài Hàn. Hoàng Phủ Dạ, Tô Cẩm Bình ta thiếu nhân tình của huynh, một ngày nào đó ta sẽ trả lại cho huynh, cả vốn lẫn lời!

Hoàng Phủ Dạ chỉ biết lắc đầu, có tranh cãi với nàng cũng chẳng ra đâu vào đâu, lại lười lên tiếng để nàng càng nói thêm những câu vô sỉ hơn nữa! Có đi đâu, đang định cất lời, thì Tô Cẩm Bình đã tranh trước: “Được rồi, được rồi, vương gia, ngài mau về đi! Chúng ta còn phải ăn cơm nữa!”

Còn dám to gan hạ lệnh đuổi khách!!!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 25: Tiểu Hồng Hồng, Ta Đến Đây!

Hoàng Phủ Dạ nghe vậy nhưng cũng không giận, khuôn mặt xinh đẹp chỉ khẽ cười, lắc lắc cây quạt trên tay: “Tiểu Cẩm Cẩm, bản vương cũng đói, cô không giữ bản vương lại ăn bữa cơm à?”

Lời này vừa nói ra, cả cung Cảnh Nhân bỗng hoàn toàn yên tĩnh!

Vương gia đã không so đo tính toán với nàng thì thôi, còn muốn ở đây ăn cơm à? Ăn cơm với một cung nữ nhỏ nhỏ? Không phải là diễn kịch đến ngu người rồi chứ?

Mặt Tô Cẩm Bình đen lại: “Vương gia, ngài không biết cung nữ chúng ta, cơm mỗi ngày đều có phần riêng sao? Nếu muốn nhiều hơn một chút, phải đưa trước mấy chục đồng, ngài là vương gia một nước, ăn mấy thứ kia cũng không vào miệng. Nên là, xin ngài đừng chèn ép nô tỳ nữa!”

Đùa cái quái gì thế, thức ăn của nàng đã kém đến mức thực sự xin lỗi độc giả rồi! Mà Hoàng Phủ Dạ kia còn muốn áp bức nàng, sao không đi chết đi?!

“Ta biết là cô không muốn mà! Thế này đi, để bản vương sẽ lo, còn cho người mang rượu đến nữa. Nếu mặt bản vương tập diễn cả ngày với cô, cô hãy bản vương đi ngắm trăng, sao hả?” Đôi môi như cánh hoa đào khẽ cong lên, trong đôi mắt màu tím còn thoáng có vẻ chờ mong khiến người ta không đành lòng từ chối.

Tô Cẩm Bình hơi nhú mày: “Tạ ơn ý tốt của vương gia, nô tỳ không đi đâu, tối còn có việc!” Buổi tối nàng đã hứa sẽ đến chỗ người kia rồi.

Vừa dứt lời, Hoàng Phủ Dạ liền kéo tay nàng bước đi, không cho nàng từ chối: “Bản vương là Vương gia, hạ lệnh rồi thì cô không thể không theo! Bảo cô đi ngắm trăng cùng bản vương thì cô phải đi!”

Nàng bất đắc dĩ lườm hắn một cái khinh bỉ, thân làm một cung nữ nhỏ chỉ có thể phục tùng mệnh lệnh của thượng cấp chứ biết sao giờ! Quá xót xa!!!

“Được rồi, được rồi, ta đi!” Không phải chỉ là ngắm trăng thôi sao? Ngắm trăng xong lại đi sang bên chỗ hắn là được rồi. Dù sao người kia cũng không chào đón nàng, đi cũng chỉ để xem người ta làm mặt lạnh với nàng mà thôi, muộn một chút cũng không sao.

“Thế mới ngoan chứ!” Vị vương gia nào đó vừa nói xong lời này, liền cảm thấy sau lưng mình lạnh đi, gáy bất giác đổ mồ hôi lạnh, xấu hổ nói: “Khụ khụ, bản vương thu hồi câu nói kia!”

“Coi như huynh biết đi thôi!”

Nàng đi theo hắn, vòng qua một cung điện, tới một khoảng sân khá vắng vẻ. Hoàng Phủ Dạ nhìn lên nóc nhà, nói: “Tiểu Cẩm Cẩm, lên đi!”

“Được!” Nàng đáp một tiếng, không chờ Hoàng Phủ Dạ nói lại, cũng đã nhanh nhẹn bám theo cột nhà, leo lên nóc.

Hoàng Phủ Dạ khẽ cười, chậm rãi vòng qua lan can, ngửi xồm người xuống, đào ra một vò rượu ngon dưới gốc cây phong, rồi nhón chân...

Lúc nhìn thấy hắn sử dụng khinh công, mắt Tô Cẩm Bình chợt sáng lên, nếu có thể học được mấy thứ như khinh công này, thì cực kỳ có lợi với nàng! Nghĩ đến đây, nàng đột nhiên cảm thấy ngực nóng lên, thậm chí còn có cảm giác như lửa đốt trong lòng. Nàng hơi néo ngực, làm sao thế này?

Hoàng Phủ Dạ cũng phát hiện ra nàng khác thường, liền bước nhanh đến: “Cô sao thế?”

Đang định lên tiếng, thì cảm giác kia lại biến mất như thủy triều rút đi, giống như vừa rồi chỉ là ảo giác của nàng vậy.

Tô Cẩm Bình ngẩng đầu, nhìn dáng vẻ lo lắng của hắn, khẽ cười nói: “Không sao!” Cảm giác có người quan tâm, thật ra cũng không tệ lắm!

“Không sao là tốt rồi, không thoải mái ở đâu thì nhớ nói ra.” Nói xong, hắn ngửa xuống cạnh nàng, mở vò rượu ra, mùi rượu nồng đậm thoáng tràn ngập không khí.

“Rượu ngon!” Tô Cẩm Bình cảm thán. Làm sát thủ, không chỉ cần hiểu biết về các loại rượu, mà thậm chí, uống một hớp còn có thể đọc ra được năm sản xuất nữa! “Nếu ta không nhầm, thì rượu này được ủ mười lăm năm trước phải không?”

“Tiểu Cẩm Cẩm, cô có thật là thiên kim Thừa tướng không thể?” Câu hỏi này mang theo sự nghi ngờ rõ rệt. Một đại tiểu thư được nuông chiều từ bé, sao có thể quen thuộc với rượu như vậy được?

Mắt nàng tối sầm lại, tỉnh bơ trả lời: “Ta có phải là thiên kim Thừa tướng thật hay không, không phải vương gia đã đi điều tra rồi sao? Thiên hạ này chẳng lẽ còn có hai Tô Cẩm Bình?”

Vừa dứt lời, Hoàng Phủ Dạ hơi sững lại, sau đó ngửa đầu cười: “Ha ha ha... người ta luôn nói Mộc Nguyệt Kỳ và Mộ Dung Song là thiên hạ song xu, thông minh tuyệt đỉnh. Còn đệ nhất mỹ nhân Đông Lăng Tô Cẩm Bình, có dung mạo nhưng lại không có trí thức. Nhưng theo bản vương, Tiểu Cẩm Cẩm mà tự xưng là trí tuệ vô song, thì hai người kia chỉ sợ cũng không bằng cô!”

(*) Thiên hạ song xu: Hai cô gái xinh đẹp, thông minh nhất thiên hạ.

“Vương gia quá khen!” Chỉ nói bốn chữ, không hơn nữa. Ngày hôm nay nàng đã để lộ quá nhiều rồi!

...

Nam tử áo trắng lẳng lẳng ng ỡ bên bàn, lẳng nghe tiếng gió ngoài cửa sổ. Gió thổi hoa lê bay vào trong phòng, mang theo cảm giác thanh mát...

Ánh nến tàn dần từng chút một, hấn vẫn ng ỡ yên không nhúc nhích. Trong lòng vốn bình tĩnh như hồ nước, lần đầu tiên xuất hiện một chút nôn nóng. Rốt cuộc... cả căn phòng tối đen, nến đã cháy sạch!

Đôi mắt xám bạc nhắm lại, khoé môi bất giác cong lên một nụ cười tự giễu, quả nhiên, chẳng qua cũng chỉ là nhất thời nổi hứng thôi sao?

Hấn mở mắt, đứng dậy, chậm rãi bước tới cửa, đóng cửa lại. Đã quyết định sẽ làm điên đảo chúng sinh, nắm quy ền sinh quy ền sát trong tay, nắm hết quy ền hành trong thiên hạ, thì đã xác định được phải cô độc cả đời này, cần gì phải tham lam một chút ấm áp kia?!

Có đi ầu, sự u bu ồn trong đáy lòng này, từ đâu mà có?!

...

Sau khúc nhạc đệm kia, hai người li ền yên lặng uống rượu, không ai nói thêm gì nữa. Bỗng nhiên, Tô Cẩm Bình lên tiếng...

“Hoàng Phủ Dạ!” Nàng uống một ngụm rượu, chắt lỏng trong suốt từ khoé môi chảy xuống.

Hấn quay ầu, nhìn nàng đang chìm đắm trong ánh trăng: “Sao thế?” Nhìn thấy chắt lỏng kia chảy dọc theo cổ, tiến vào trong áo nàng, hấn bỗng nhớ đến dáng vẻ của nàng đêm đó, muốn vu cáo hấn phi lễ, bờ vai lộ ra một nửa, làn da nõn nà... Bụng dưới hấn bỗng căng lên, ánh mắt cũng trở nên nóng bỏng hơn, li ền vội vàng quay ầu, không dám nhìn nữa.

“Tuy đại ân của huynh, ta không có lời nào cảm tạ hết được. Nhưng nhân tình của Hoàng Phủ Dạ huynh, Tô Cẩm Bình ta nợ huynh. Nếu ngày nào đó huynh gặp rủi ro, dù có lao vào núi đao biển lửa, ta cũng không chùn bước!” Đôi mắt phượng như loé sáng, khiến người ta có cảm giác như xuyên thấu lòng người.

Hoàng Phủ Dạ ngẩn người, lập tức cất lời không đứng đắn: “Tiểu Cẩm Cẩm, ý cô là hy vọng bản vương gặp rủi ro sao?”

“Có phải hay không, thì trong lòng huynh cũng tự hiểu rõ! Được rồi, ta thật sự có việc, phải đi đây!” Nàng ném vò rượu đang cầm trong tay cho hắt, nhanh chóng trượt xuống theo mái hiên, đi về phía Lê Viên. Nếu đi qua giờ Tý, thì sẽ không còn là “tối mai” nữa, nàng không muốn thất hứa với hắt.

Nhìn theo bóng nàng đi về phía Lê viên, Hoàng Phủ Dạ ngửa đầu uống một hơi rượu, một dòng chất lỏng liền chảy dọc theo khoé môi. Hắt đưa tay lên, khẽ gạt đi, tiểu Cẩm Cẩm, cuối cùng cũng không ngăn được nàng, có đi đâu, sau khi bị dính vào việc này, nàng làm thế nào để dứt ra đây?

...

Tới trước cửa căn phòng kia, mặt Tô Cẩm Bình cực kỳ thối! Cánh cửa đóng kín, trong phòng tối đen, rất rõ ràng, cái tên nam nhân kiêu ngạo kia quả nhiên không thèm để tâm đến lời nàng nói tối qua mà!

Cái đồ khỉ gió! Vậy mà nàng còn vội vội vàng vàng chạy tới đây! Nàng nhanh chân bước tới, “Rầm!” một tiếng, nàng đập tung cửa: “Tiểu Hồng Hồng, ta đến đây!”

Tiếng động lớn thế này, đương nhiên sẽ quấy rầy người đang ở trong nhà, tiếng gọi kia truyền vào tai Tiểu Hồng Hồng à? Khoé miệng hắt co rút mạnh, nhưng đôi lông mày đang nhíu chặt vẫn không giãn ra: “Ta đã ngủ rồi, hôm khác cô nương lại đến.” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng không nhiễm thế tục.

“Ngủ rồi thì dậy! Bà đây vượt ngàn dặm xa xôi tới thăm huynh, mà huynh lại không biết xấu hổ nằm ngủ à? Tự giác mặc quần áo tử tế vào rồi đi ra đây, nếu không ta sẽ vào đấy. Nếu có nhìn thấy cái gì không nên nhìn, hà hà, ta sẽ không chịu trách nhiệm đâu!” Nói đến những thứ không nên nhìn, mặt cô nàng nào đó liền đỏ bừng lên, còn nói không nên nhìn, cái gì không nên nhìn nàng cũng đã nhìn thấy hết rồi còn đâu.

Vừa dứt lời, bên trong không có ai đáp lại. Đợi một lúc lâu cũng không thấy hẳn nói gì, nàng vội bước nhanh tới, đẩy cửa ra: “Huynh không sao chứ?!”

Hết chương 025

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 26: Có Phải Huynh Tức Giận Không?

Nàng đẩy cửa, trong phòng tối đen, cửa sổ vẫn mở. Ánh trăng sáng tỏ chiếu vào đầu giường, còn người ở trên giường, giống như bị kính động, hơi nghiêng người ng ỡ dậy nhìn ra cửa, mái tóc đen dài xoã xuống một bên vai, khuôn mặt xuất trần như tiên mắc đọa chìm trong ánh trăng như ảo như mộng, đôi môi mỏng hơi nhếch lên: “Cô...”

Vậy mà vẫn đến à?

“Không phải ta đã dặn huynh để cửa cho ta sao?” Tô Cẩm Bình có vẻ rất tức giận.

Người trên giường nghe nàng nói vậy, li ền khựng lại, không nói gì nữa.

Nàng tức tối chạy về phòng chính, muốn mang nệm vào, nhưng lại phát hiện vết nệm cháy tàn trên bàn, bàn tay trắng nõn chạm vào sáp nệm cháy đen kia, r ỡ nhúu mày quay lại, kinh ngạc hỏi: “Huynh chờ ta à?”

“Cô nương, mời về đi.” Hấn không để tâm đến câu hỏi của nàng, thản nhiên hạ lệnh đuổi khách, cũng cố gắng gạt đi cảm giác khác thường trong lòng kia.

Sắc mặt của cô nàng nào đó lập tức biến thành tảng đá trong hầm c ầu, mời về à?! Nàng đúng là bị rút não r ỡ nên mới đi hỏi câu ấy, người này sao có thể chờ nàng được chứ! Hai người yên lặng giằng co một lúc, sau đó, nàng lờ đi câu nói của hấn, chỉ hỏi: “Còn nệm không?”

“Cô...” Trên khuôn mặt lãnh đạm lần đầu tiên xuất hiện vẻ không biết nên làm sao, đúng là chưa từng thấy nữ nhân như vậy, bảo nàng vờ thế mà nàng lại làm như không nghe thấy.

Nhìn hấn không nói gì, cô nàng nào đó tựa vào cửa, khuôn mặt tinh xảo khẽ nhếch lên một nụ cười không đàng hoàng: “Không nói nên ở đâu, có phải vì đặt ở chỗ nào đó không tiện nói không? Hay là ở trên giường? Hả?”

Tô Cẩm Bình nhướng mày, từ trên nhìn xuống hấn, giống như muốn xuyên thấu qua chăn để nhìn vào bên trong vậy.

Người trên giường dường như hơi giận dữ, khuôn mặt như ngọc cũng xuất hiện màu sắc không bình thường: “Trong ngăn kéo bên cạnh giường!”

...

Ánh nền vàng cháy lên, nàng hơi liếc mắt nhìn vết thương trên mặt hấn, một cơn tức không biết từ đâu tới đột ngột bùng lên. Người này, coi lời của nàng như gió thoảng bên tai vậy, dặn hấn bôi thuốc mà hấn không thèm bôi, khỉ thật!

Nàng quen đường, tìm lấy dược tối qua ra, cũng giống hôm qua định bôi lên mặt hấn.

“Cô nương tự trọng!” Hấn lạnh lùng lên tiếng nhắc nhở, đồng thời hơi quay đầu đi tránh tay nàng.

Tô Cẩm Bình ngăn người, cẩn thận quan sát sắc mặt của hấn một lúc lâu, không khí im lặng đến kỳ dị, đột nhiên, nàng ghé sát đầu vào mặt hấn, hỏi: “Có phải huynh đang tức giận không?”

Tức giận à? Câu hỏi này cũng khiến hấn ngăn người, tức giận??? Hấn cũng có cảm xúc này sao? Có đi đâu, cảm xúc hậm hực dưới đáy lòng đã nói cho hấn biết một sự thật, hình như, hấn thực sự tức giận!

“Không.” Rất kiên định đáp.

Tiếng “không” này vừa ra khỏi miệng, sắc mặt Tô Cẩm Bình lập tức tươi sáng như cảnh sắc mùa xuân: “Còn nói không nữa, nhìn xem, miệng huynh cong lên đến tận trời rồi kia kìa!”

Miệng cong lên đến trời á? Hẳn ngờ ngác đưa tay chạm vào môi, sau đó... khuôn mặt lãnh đạm xuất hiện vẻ tức giận hiem thấy...

“Ha ha ha...” Trêu người này thật vui quá đi, vậy mà cũng tin! “Được rồi, đừng hờn dỗi nữa, đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn giống tiểu hài tử vậy!”

Nói xong, nàng liền bôi dược trên tay lên mặt hắn: “Sao không tự bôi thuốc?” Chẳng lẽ chờ nàng đến bôi giùm sao? Khụ khụ... Nghĩ thế, có phải hơi tự kỷ quá không?

Nàng hỏi xong, đương nhiên cũng không nghe thấy ai đáp lời.

“Còn đau không?” Nàng nhẫn nại hỏi tiếp câu thứ hai, đã thoáng có dấu hiệu tổn hơi thừa lời rồi.

Vẫn không có tiếng đáp.

Không nhin được nữa, nàng liền gần lên: “Huynh điếc hay câm thế?” Lại lần nữa khiêu chiến sự nhẫn nại của nàng!

“Tính cách tại hạ vốn như vậy, nếu không thích, cô nương có thể rời đi!” Chỉ tùy tiện nói ra một câu nhưng chính hắn cũng ngây người! Hắn mà cũng học được kiêu nói lẫy của tiểu hài tử thế này à?!

Vì thế, Tô Cẩm Bình càng xác định, người này thật sự tức giận! “Huynh chờ ta phải không?” Nếu tức giận, thì cũng chỉ có một cách giải thích như vậy.

Nàng hỏi xong, xung quanh cũng vẫn im lặng. Động tác trên tay nàng cũng nhẹ nhàng hơn: “Đêm qua, không cẩn thận lại đắc tội cái tên cầu hoàng đế kém phẩm cấp kia, nên bị hắn sai đi diễn kịch! Tập diễn xong, tên Hoàng Phủ Dạ kia còn ỷ vào thân phận ức hiếp người, bắt ta phải hầu hắn ngắm cái khỉ già trắng với sao, cho nên mới tới muộn một chút.”

Vết thương trên mặt hắn đã nhạt màu hơn, màu máu ứ đọng đã biến thành màu xanh nhạt, nhưng ngọn lửa trong đáy lòng nàng vẫn không thể dập tắt, tối hôm qua nàng xuống tay quá nhẹ với gã thị vệ kia! Lẽ ra nên trực tiếp phế bỏ tay gã luôn mới đúng, còn ả công chúa đáng chết kia nữa chứ!

“Ừ.” Không biết tại sao, nghe thấy nàng nói đi ngắm trăng cùng Hoàng Phủ Dạ, cảm giác khó chịu trong lòng càng rõ ràng hơn.

“Thật ra, cũng không phải là chuyện gì lớn. Không phải chỉ đến muộn một chút thôi sao? Đâu phải ta không tới, còn tức gì nữa chứ. Đợi đã, tức giận à? Ta nói này, không phải là huynh thích ta rồi đấy chứ?” Tô Cẩm Bình không dám tin gào to lên, chẳng lẽ nàng còn có sức quyến rũ như vậy sao?!

Khoé miệng hắn hơi co rút: “Không phải. Lần sau uống rượu thì đừng đến đây.”

“Ha ha, còn nói không phải thích ta nữa, vậy mà lại bắt đầu quan tâm đến ta à? Có phải huynh sợ ta uống nhiều quá, đi đường xảy ra chuyện không? Yên tâm, yên tâm, ta...”

“Mùi quá.” Hai chữ ngắn gọn đã cắt đứt màn phân tích trình bày dài dằng dặc của người nào đó.

Vẻ mặt cô nàng nào đó thoáng cứng đờ trong giây lát! Nàng đúng là lại tổn hơi thừa lời ba hoa rồi! Tự mình đa tình! Không phải thẫn mẩn thì thôi, còn chê nàng bốc mùi nữa! Tuy rằng nàng đối với hắn cũng chỉ là tình bằng hữu, nhưng nàng cũng tuyệt đối không bài xích có một anh chàng đẹp trai đến như vậy thẫn mẩn nàng, chuyện này vẻ vang đến thế nào chứ. Có đi đâu...

Tô Cẩm Bình đen mặt, vừa bôi thuốc cho hắn, vừa căn nhắc liên miên: “Thật không hiểu sao trên thế gian này lại có người như huynh chứ! May mà ta tốt tính nên mới chịu được huynh đấy. Nhìn huynh thế này, sau này chắc chắn không lấy được vợ. Nếu không thì, nếu sau này ta cũng không cưới được tướng công, hai ta rõ ràng cặp lại được không?”

Càng nói càng quá đáng, khuôn mặt lãnh đạm của Bách Lý Kinh Hồng lại càng lãnh đạm hơn, lãnh đạm đến mức hoàn toàn không có chút biểu cảm nào có thể xen vào được.

“Này, huynh vẫn còn tức giận sao?” Đột nhiên nàng lại hỏi lại. Không biết vì sao, hỏi xong câu này, nàng thậm chí còn có cảm giác mình đang dở dàng tiêu hài tử nữa.

Đương nhiên là, cũng không nghe thấy ai đáp lời.

“Nếu huynh vẫn còn tức giận, vậy thế này đi. Ta chịu thiệt, phi lễ huynh một chút, thế nào?” Cô nàng nào đó tỏ vẻ không tình nguyện, lên tiếng đề nghị.

Khoé mắt hần giật mạnh, khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra vẻ quái dị, chịu thiệt, phi lễ hần một chút à?

“Nói đi, huynh muốn ta phi lễ huynh thế nào? Ta tình nguyện hy sinh vì nghĩa lớn, cố gắng tha mãi huynh một chút!” Nói là cố mà làm, nhưng trên mặt làm gì có một chút điếm khó xử nào chứ!

Hết chương 026.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 27: Thập Nương Oi Thập Nương, Vì Sao Nàng Nhấn Tâm Bỏ Ta Mà Đi

“Không cần” Hấn nhẹ phun ra hai chữ, còn có cảm giác hơi bối rối.

Đôi mắt phượng như mang ý cười, cũng không tiếp tục làm khó hấn.

Sau đó, lại một khoảng im lặng, bỗng nhiên, hấn lại chủ động lên tiếng: “Ta muốn biết...” Ba chữ nói ra, nhưng lại không có vế sau.

“Nói đi!” Nàng cất kỹ lọ thuốc đi, ghé vào đầu giường hấn, đôi mắt phượng lộ ra ý cười, có chuyện khiến hấn cảm thấy hứng thú là tốt rồi, ít nhất cũng chứng minh hấn vẫn là con người.

Kết quả là, sau khi hỏi xong, một lúc lâu cũng không thấy ai trả lời.

Đầu Tô Cẩm Bình như bị lửa đốt phừng phừng lên, nàng đã nhận thức sâu sắc ba từ “thiếu tự trọng” rồi, ba từ đó cũng không đủ để hình dung nàng nữa! Vì sao nàng cứ phải dùng mặt nóng mà áp lên cái mông lạnh này của hấn chứ? Hả?! Chẳng lẽ nàng ở cổ đại đến ngu người rồi, buồn chán quá đâm ra thích tự ngược à?

“Thôi đi, hỏi cái này cũng không nói, cái kia cũng không nói, không có lòng gì hết. Ta về đây, mấy ngày nữa lại đến.” Nói xong, nàng ra về phần hận xoay người rời đi.

Đôi mắt như ánh trăng say lòng người thản nhiên nhìn theo bóng nàng, đôi môi mỏng hơi giật giật, nhưng cuối cùng vẫn nhẹ nhàng khép lại...

Tô Cẩm Bình bước ra cửa, đóng kỹ cửa lại giúp hấn. Một cơn gió thu thổi qua, hoa lê bay tán loạn trước mắt nàng, đôi môi anh đào cũng từ từ cong lên, làm sao nàng lại không biết nửa câu sau của hấn định nói gì chứ?

Ta muốn biết... mục đích của cô!

Nàng biết hấn không tin nàng, nhưng nàng cũng có tự tin rằng, cuối cùng sẽ có một ngày, hấn tin nàng! Chỉ là, hiện giờ chính nàng cũng không hiểu vì sao mình không tìm được muốn trêu chọc hấn. Có đi ầu, rất nhiều chuyện cũng không cần thiết phải hiểu, muốn làm thì cứ làm thôi.

...

Nhiều ngày nay, đám người Tô Cẩm Bình vội như lên trời, rốt cuộc cũng đến sinh thần của Hoàng Phủ Hoài Hàn.

Trong một toà cung điện tráng lệ, cây cột được dát vàng uy nghiêm khí phách đứng vững ở giữa, một con rồng vàng quấn quanh cột bay lên, các vị đại thần đều tự ngẩng vào vị trí của mình trò chuyện vui vẻ. Chỉ có hai người, biểu cảm không hề tốt.

Một người là Tả tướng Thượng Quan Cận Duệ, không biết vì sao, nụ cười thường trực trên môi đã biến mất không thấy đây nữa, chỉ cúi đầu tự rót rượu uống một mình, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Người còn lại, chính là Hữu tướng Tô Niệm Hoa. Mặt lão đen như đất nễ! Lão có bảy người con gái, con gái cả Tô Cẩm Thu được gả vào hoàng cung, làm Hoàng quý phi, thân phận tôn quý không cần nói cũng biết. Con gái thứ sáu Tô Cẩm Bình, vừa tiến cung được vài ngày đã bị biếm xuống làm cung nữ, khiến cái mặt già của lão mất hết thể diện! Mỗi khi các vị đại thần nhìn thấy lão, trong mắt đầy vẻ chế nhạo! Trong đáy mắt u ám thoáng hiện lên những tia sáng sắc lạnh, nếu biết trước thế này, năm đó không nên giữ nó lại!

Không biết ai to giọng nói: “Ái chà, sao Dạ vương không tới nhỉ?”

“Ha ha ha...” một tiếng cười trềnh thấp vang lên: “Nhị hoàng huynh của ta, chỉ sợ lại đang say xỉn ở Trầnh Hương các thồi, lầnh nào yếnh hội mà huynh ấy không đến muộnh nhất, chẳng lẽ các vị đạinh nhân vẫn chưa quen sao?”

Giọng nói đầyh về trầophúng, cũng thể hiệnh rõ sự ghen tị.

“Ngũ hoàng huynh nói rất đứnh, lại nói, nhị Hoằnh huynh cũng là công thầnh lớn nhất của Đốnh Lăng ta, không biếth đã loại bỏ sự tịch mịch của biếth bao nhiêu nữ tử khuê các rấi.” Bắth vườnh gia Hoằnh Phủ Lam tiếph lời.

Hoằnh Phủ Thườnh Địch cười lạnh: “Tiệch mừng thọ của Đạinh hoàng huynh, mà Ngũ hoàng đệ và Bắth hoàng đệ lại nói ra nhữnh lời ô ứế như thế, không sợ đễ thắnh giá nghe đượch sao?”

“Ha ha, tuy tiểuh Cừu nhỏ nhất, nhữnh cũng muốnh nhắc nhở các vị hoàng huynh, nói năng phải chú ý một chúth. Nhị hoàng huynh cũng không phải người đễ đốih phó đầuh!” Hoằnh Phủ Dậth phe phẩyh một câyh quạth thuỷ mặch, chậm rấih bườch vào.

“Cừu vườnh gia đã trở lại à?” Khắph nơi đầuh vang lên tiếnh bàn tánh.

“Tiểuh Cừu, tên nhóch nhà đệ, còn biếth vềnhữ à!” Hoằnh Phủ Thườnh Địch và Hoằnh Phủ Vũ đầuh vui mừng hơn.

Khuộnh mặth tuấnh tú khẽ nở nụ cười: “Thọ yếnh của Đạinh hoàng huynh, tiểuh Cừu mà không trở lại, không khéo sẽ bị lột da mấth! Có đi ầuh, vừa bườch vào đã nghe Ngũ hoàng huynh và Bắth hoàng huynh trách mốch Nhị hoàng huynh không đứnh lắmh, nếu không lên tiếnh một hai câyh, thì đệ cảm thấyh có lỗi với nhị hoàng huynh!”

Đốih mầyh rậmh của Hoằnh Phủ Vũ khẽ nhườnh lên: “Đừnh đễ ý đếnh nhómh bọn hắnh, ông đầyh tung hoằnh sa trườnh bao nhiêu năm còn có thể ngửih thấyh vị chua kia, chỉ sợ là câyh táoch chua vừa lớn cũng không chua đếnh mức này!”

“Ngườih!” Ngũ vườnh gia Hoằnh Phủ Thắnh đầyh địnhh nói gì thì một giọng nói the the vang lên đã cắth đứth lời hắnh...

“Hoàng thượng giá lâm!” Giọng của tiều Lâm tử vang lên ở cửa.

Toàn bộ đại điện thoáng yên tĩnh hẳn... Rồi bỗng thanh hô to: “Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Hoàng Phủ Hoài Hàn lạnh mặt bước vào, vừa nhìn thấy Hoàng Phủ Dật, trong mắt liền xuất hiện ý cười: “Chúng ái khanh bình thân, tiều Cửu đã về rồi à?”

Hoàng Phủ Dật cười đáp: “Thọ yến của Đại hoàng huynh, tiều Cửu sao dám không trở lại! Nhị hoàng huynh đâu ạ?” Nói xong, hắn nhìn quanh một vòng, tuy nhị hoàng huynh tùy tiện phóng đãng, nhưng cũng không thể không xuất hiện trong buổi lễ quan trọng thế này được.

Hoàng Phủ Hoài Hàn mặc một bộ long bào tử kim, khuôn mặt lạnh lùng thoáng hiện lên một nụ cười quỷ dị, chậm rãi bước lên long y trên đài cao, ngẩng đầu xuống: “Nhị hoàng huynh của đệ, sẽ cho chúng ta một kinh hỉ!!!”

Kinh hỉ à?!

Mọi người quay sang nhìn nhau, nhưng không ai dám hỏi nữa.

“Thọ yến hôm nay của trẫm, chúng ái khanh không cần giữ lễ tiết, tấu nhạc đi!” Hắn lạnh giọng phân phó.

“Tạ long ân của bệ hạ!” Các đại thần đứng lên tạ ơn rồi ngẩng đầu vào vị trí của mình.

Tiếng sáo trúc vang lên, nhóm vũ cơ lắc mông uốn éo bước ra, ca múa mừng thọ yến. Các đại thần cũng lần lượt dâng lễ vật của mình, hy vọng giành được cảm tình của quân vương.

...

“Soạt” một tiếng, nến trong đại điện đột nhiên tắt hết.

Mọi người đang kinh hãi, sắp hét lên, thì tiếng nhạc bỗng vang lên, trong trẻo, linh động, thanh nhã, vô cùng êm tai! Hoàng Phủ Dật ngẩn

người, hẳn không hề biết trên thế gian này còn có khúc nhạc như vậy!

Một giọng nói không phân biệt được là nam hay nữ vang lên, nhẹ nhàng xướng: “Những suy nghĩ hoang đường ngốc nghếch, hoà vào ngàn dặm hồng trần. Lạnh lùng như thế, sao có thể nhớ nhung, cố nhân đã xa, xa tới triêu Minh mộng ảo. Chỉ đành buồn bã ngóng trông...”

Một ngọn đèn lưu ly được thắp lên, giữa đại điện bừng sáng, một thân cây được dựng lên không biết từ bao giờ. Công tử áo trắng cầm quạt trong tay, quay lưng về phía mọi người, đứng dưới tán cây xướng tiếp: “Lần đầu gặp giống như bừng tỉnh, hình bóng lẻ loi, im lặng dưới gốc cây đa, toàn thân đắm chìm trong ánh trăng. Lẳng lặng nhìn cũng cảm thấy được kèn đàn bên mà như xa tận chân trời, ai bạc lòng đùa giỡn tình ta...”

Mọi người đều ngờ ngác nhìn người mặc áo trắng kia, quả nhiên là im lặng đứng dưới tán cây, toàn thân đắm chìm trong ánh trăng!

Nốt nhạc bổng cao vút, đám nhạc công nhanh tay gảy huyền cầm, “nam tử” áo trắng cũng hơi ngẩng đầu lên: “Làm sao chịu đựng được cuộc đời bạc bẽo, suy tàn này, chỉ muốn uống ba nghìn ly rượu say, bỏ qua đi những trò cười trên thế gian, quay đầu lại không còn vướng bận vui buồn, cả đời này chìm trong cô tịch...”

Khi câu hát vừa dứt, âm nhạc du dương vẫn vẳng vẳng bên tai mọi người, như không hề có kết thúc! Mọi người giống như lạc vào tiên cảnh, trong giấc mộng ảo mà “nam tử” áo trắng kia sáng tạo ra...

Hoàng Phủ Hoài Hàn ngẩng dựa trên long ỷ cao cao hơi nheo đôi mắt lạnh, nhìn hình bóng kia, đó chắc chắn không phải là Dạ!!! Vậy thì là ai?

“Nam tử” kia từ từ mở miệng cười buồn, mang theo vẻ bi thương, đau xót khó nén: “Thập Nương, Thập Nương, vì sao nàng nỡ bỏ ta mà đi, vì sao nỡ bỏ ta mà đi!”

Hoàng Phủ Dạ đứng thù người phía sau cánh gà, sao không ai nói cho hẳn biết có đoạn dạo đầu này? Không phải bắt đầu của câu chuyện, là Lý Giáp gặp Đỗ Thập Nương ở thanh lâu sao? Sao còn thêm đoạn này nữa?

Giờ thì hay rồi, hình tượng của nữ nhân kia chớp mắt sáng bừng lên!
Hắn đen mặt quay lại nhìn Hồng Phong, nhỏ giọng hỏi: “Sao lại thế này?”

“Khụ khụ, ngài cứ diễn như cũ là được. Tối hôm qua nàng sửa kịch bản suốt đêm!” Hồng Phong lau mồ hôi trên trán, không dám nhìn vào mắt Hoàng Phủ Dạ.

Hết chương 027.

o0o

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 28: Kịch Bản Bị Bóp Méo Thế Này À?!!!

Tâm mọi người đều bị nam tử áo trắng kia tác động, không hiểu sao bỗng trở nên ưu thương vô cùng, lại càng tò mò hơn, “Thập Nương” kia rốt cuộc là ai.

“Nam tử” xoay người, rốt cuộc mọi người cũng nhìn thấy rõ dung mạo của ‘hắn’, trẻ trung, lịch sự, thanh tú, khuôn mặt trái xoan tinh xảo, mày liễu cong cong, một đôi mắt đẹp, tươi sáng, rục rỡ, cánh môi anh đào hơi mím lại, nếu không phải ánh mắt kia không giấu được khí khái hào hùng, thì mọi người có lẽ còn nghĩ ‘hắn’ là một nữ tử!

Khoé miệng Hoàng Phủ Hoài Hàn và Tô Niệm Hoa đều run rẩy mạnh, Thượng Quan Cận Duệ cũng ngẩn người...

Trên mặt ‘hắn’ lúc này, n ồng đậm ưu thương, khoé môi lại l ần nữa nhếch lên một nụ cười khổ. Bỗng nhiên, ‘hắn’ ôm chặt lấy ngực mình, ho khụ khụ vài tiếng, máu tươi phun ra như đoá hàn mai nở rộ trên tấm áo trắng, đôi môi mỏng khẽ hé mở: “Thập Nương, còn nhớ năm đó...”

Lúc này, đèn bỗng vụt tắt.

Khi đèn sáng lại, trong đại điện đã không còn cái cây kia, cũng không có người đó, chỉ còn lại một tấm bình phong...

Đợi một lúc lâu cũng không thấy ai đi ra, mọi người bắt đầu nhỏ giọng bàn tán.

“Hoàng Phủ Dạ! Huynh còn không mau đi ra đi!” Cô nàng nào đó nhỏ giọng mắng, nàng đã ra sức diễn như vậy, không phải tên này lại mất bình tĩnh chứ?

“Cô có thể nói cho bản vương biết, vì sao lại kịch bản lại không giống như đã tập không?!” Hấn đã thắc mắc không biết vì sao đang yên đang lành nàng lại phải chuẩn bị hai bộ xiêm y mà, hoá ra là định diễn học máu!!!

“Diễn xong ta giải thích với huynh sau!” Nàng đập một cước vào mông Hoàng Phủ Dạ, đá hấn ra ngoài. Hừ, trong tích cổ, Lý Giáp là một tình lang bạc bẽo, Tô Cẩm Bình nàng làm sao có thể diễn nhân vật như thế được, đương nhiên là phải bóp méo kịch bản rồi!

Khi Hoàng Phủ Dạ mặc xiêm y màu đỏ bước ra đại điện, xung quanh nhất thời yên tĩnh hẳn! Vị ‘nữ tử’ mặc váy đỏ kia, phô bày ra dung nhan tuyệt mỹ, giống như hoa anh túc có sức quyến rũ chết người, ánh mắt chỉ nhẹ nhàng đảo qua đã khiến cho bụng dưới của không ít đại thần căng lên!

Có đi ầu, mọi người nhanh chóng phát hiện có gì đó không ổn. Ánh mắt người kia... màu tím nhạt! Khắp thiên hạ này, chỉ có một người có tròng mắt màu tím nhạt, lại còn khuôn mặt quen thuộc kia nữa. Đó là... đó là... Dạ vương ư?!

Mọi người bỗng hoá đá, sau đó lại càng hỗn loạn hơn! Trời ạ, tam quan võ nát hết rồi! Khí tiết bỏ đi đâu?! Ông trời ơi, thần thánh ơi, đó là Dạ vương!!! Có ai có thể nói cho bọn họ biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?!

Mấy huynh đệ Hoàng Phủ Dật cũng há to mồm, khó mà tin được nhìn Hoàng Phủ Dạ, hay đây chính là ‘kinh hỉ’ mà đại hoàng huynh đã nói?! Đây là kinh hách (khiếp sợ) thì mới đúng!!!

“Phụt...” Hoàng Phủ Hoài Hàn phun một ngụm rượu ra, đôi mắt màu tím đậm đờ đẫn ý cười, nhưng lại cố gắng nhịn phát ghen, không lên tiếng.

Hồng Phong ăn mặc trang điểm xinh đẹp, từ từ bước ra, lên tiếng răn dạy Hoàng Phủ Dạ: “Ai uy ai uy, Thập Nương của ta ơi, con nên nhanh

chân quay về phòng đợi đi, khuôn mặt như hoa như ngọc này của con, sao có thể để mấy tên hán tử thô lỗ kia nhìn thấy chứ. Hừ, muốn nhìn hoa khôi của bà đây sao? Không có bạc thì đừng hòng!!!”

Nói xong, bà đẩy Hoàng Phủ Dạ ra sau tấm bình phong. Mọi người vẫn còn há hốc miệng chưa thể tiêu hoá nổi đoạn kịch vừa rồi! Dạ vương, hoa khôi ư? Dạ vương là hoa khôi ư?

Ngay sau đó, một vài gã thái giám ăn mặc theo kiểu công tử ăn chơi trác táng, cười hì hì bước ra, nói với Hồng Phong: “Ma ma, hôm nay Thập Nương cô nương có tiếp khách không?”

“Có bạc thì đương là nhiên tiếp khách. Còn không có bạc thì...” Nói tới đây, bà dừng lại không nói tiếp nữa.

“Rầm!” một tiếng, tấm bình phong bị đẩy ra, một đống tranh thủy mặc, đồ trang sức bị ném ra, ‘nữ tử’ váy đỏ giật tái mặt, giọng nói mang theo từ tính vang lên: “Nhỡ vào! Ta nói không gặp là không gặp, ai thêm khát gì mấy đống tiền... dơ bẩn kia của các người!”

Các đại thần vất vả lắm mới bình tĩnh được, giờ lại rối loạn hết cả lên!

“Rầm!” một tiếng nữa, bình phong đã khép lại, không còn thấy bóng dáng ‘nữ tử’ váy đỏ đâu.

Lúc này, Hồng Phong đẩy về đau lòng cúi xuống nhặt đồ lên: “Ôi bà cô của ta ơi, nhẹ tay một chút, đồ là đồ cổ đấy!”

Đúng lúc này, ‘nam tử’ áo trắng xuất hiện lúc đầu mới được mọi người vây quanh, đẩy vào.

“Trương huynh, Mộc huynh, các huynh mau buông tay ra, nếu phụ thân đại nhân biết ta tới chỗ thế này, chỉ sợ sẽ đập gãy chân ta mất!” Nói xong, ‘nam tử’ áo trắng định quay người chạy ra ngoài.

Phía sau tấm bình phong, sắc mặt Hoàng Phủ Dạ trở nên cực kỳ quỷ dị. Hắn nhớ rõ trong kịch bản, cô nàng này đóng vai Lý Giáp, tự mình đi tới

kỹ viện, sau đó tìm đến hắn, tiếp theo hai người phải lòng nhau, sao bây giờ lại thành thế này? Lại còn phụ thân đại nhân không cho đến nữa chứ! Ta nhõ vào!

“Được rồi, được rồi, Lý huynh, huynh không nói, ta không nói, thế bá làm sao biết được! Khó có dịp đến đây, nơi này chính là kỹ viện lớn nhất đấy. Đứng đâu ở đây là Thập Nương cô nương, nghe nói vô cùng xinh đẹp! Bảo đảm sau khi gặp, cả đời huynh sẽ khó quên!” Một nam tử áo xanh cười rất thô bỉ khuyên nhủ.

Khán giả cùng cậ̀n ly uộ́ng rượ̣u, giậ́u đi vẻ thất thộ́ của mình. Bọn họ không thể không thừa nhận, ‘Thập Nương cô nương’ kia, thật sự là cực kỳ xinh đẹp!

...

“Xoạt!” một tiếng, đèn tắt. Đến khi sáng lên, bốn nam tử đã ng ồi bên bàn, trừ ‘nam tử’ áo trắng kia, thì ba nam tử khác đ ều có mấy cô nương bên cạnh.

“Ôi, tiếc quá, hức, Thập Nương không muốn gặp chúng ta...” Nam tử áo xanh đã uống đến say khướt, nằm úp sấp xuống bàn.

Mấy người khác cũng lặ́c lư ợ̀i gặ̣c xuộ́ng, ‘nam tử’ áo trắng khẹ̃ lặ́c đ ầu, đứng lên, cúi đ ầu thợ̀ dài: “Aizzz!” ‘Hắn’ giự̃ lại mấy cô nương chăm sóc ba người kia, r ợ̀i đi ra hậ̣u việ̣n của kỹ việ̣n...

Mọi người đ ều nhượ́ng mày nghị, chẳng lẹ̃ đây là một giai thoại vệ̀ hoa khôi và quý công tử sao?

Đi tới hậ̣u việ̣n, cây đa kia lại xuất hiện, ánh đèn lưu ly nhi ều màu chiếu vào người ‘hắn’ giống như ánh trăng chiếu xuống.

Hoàng Phủ Dạ nhận được ánh mắt ra hiệu của H ồng Phong, li ền miệ̀n cượ̀ng đi đến bên cạnh bình phong, ra vệ̀ thâm tình liếc mắt nhìn ‘nam tử’ kia một cái. Cũng ngay tại thời khắc đó, ‘nam tử’ bỗng quay đ ầu lại, ánh

mắt hai người gặp nhau, mọi người như nhìn thấy một tia sét xẹt qua hai người họ!

Một ánh mắt, là vạn năm!

Tiếng nhạc du du dương dương vang lên, là một khúc mọi người chưa bao giờ từng nghe, vô cùng êm tai, nhưng cũng thoáng mang theo cảm giác đau thương.

Từng chút từng chút hình ảnh một diễn ra trước mắt mọi người...

Chỉ thấy, ‘nữ tử’ váy đỏ cầ n bút đứng bên bàn, khoé môi ‘nam tử’ áo trắng hiện lên một nụ cười dịu dàng, nắm tay ‘nàng’, dạy ‘nàng’ viết chữ: “Thập Nương, đây là số một, viết thế này!”

Chỉ thấy, hai người chạy thật nhanh, ‘nam tử’ áo trắng đưa tay che trên đầu ‘nữ tử’: “Thập Nương, cẩn thận bị ướt!” ‘Nữ tử’ cũng quay đầu lại, dịu dàng nhìn ‘hắn’ một cái...

N ồng tình như vậy, khiến người ta còn không để mắt đến chuyện Tô Cẩm Bình thấp hơn Hoàng Phủ Dạ một cái đầu, cũng không để mắt đến... hình ảnh này tương đối kỳ quái...

Chỉ thấy, hoa đào bay đầy trời, ‘nam tử’ nghiêng người dựa dưới tán cây, ‘nữ tử’ dựa vào ngực hắn, như muốn nói lên, dù sống chết cũng quyết không rời...

Các đại thần đầu kinh ngạc nhìn bọn họ, nhóm phi t ần cũng vô cùng hâm mộ, một đôi bích nhân như vậy, trời sinh đã nên ở cùng với nhau, không phải sao?

Đám người H ồng Phong ra sức tung hoa, tay mỗi đến muốn gãy cả ra!

Hình ảnh lại thay đổi...

“Lang quân, chàng nói, phụ thân đại nhân của chàng liệu có đồng ý cho chúng ta ở bên nhau không?” Trên mặt Hoàng Phủ Dạ đây vẻ lo lắng.

Tô Cẩm Bình cầm tay ‘nàng’, dịu dàng cười: “Thập Nương, nàng tin ta! Cả đời này, không phải nàng, ta không cưới!”

Mọi người đưa tay lau nước mắt ở khoé mắt, cảm động quá! Ngay cả hai vị Vương gia bình thường không ưa gì Hoàng Phủ Dạ, lúc này cũng quay đầu đi, mũi cay cay. Hoàng Phủ Hoài Hàn vừa cảm thấy quái dị, lại vừa thấy xúc động.

Nhưng bản thân Hoàng Phủ Dạ thì lại co rút khoé miệng, theo kịch bản thì khi Thập Nương hỏi đến đây, không phải Lý Giáp sẽ lộ vẻ mặt khó xử, rồi đỡ đỡ bại nói: “Ta cũng không biết” sao? Sao lại biến thành là ‘không phải hắn thì không cưới’? Còn thổ lộ thâm tình thế này nữa!!!

Hết chương 028.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 29: Lý Giáp Bị Người Ta Lôi Đi À?

Thời khắc này, không ai đành lòng chia rẽ bọn họ, không ai đành lòng tách bọn họ ra!

Có đi ầu, ‘xoạt’ một tiếng, đèn lại tắt!

Tim mọi người cũng như bị treo lên...

Khi đèn sáng lại là lúc, một thị vệ trung niên đóng vai viên ngoại, xanh mặt đứng trước mặt ‘nam tử’ áo trắng: “Súc sinh! Nghiệp chướng! Người muốn chọc tức chết ta sao?! Vừa xuống Giang Nam một chuyến đã gặp phải chuyện thế này! Người là người duy nhất lo hương khói cho Lý gia ta, vậy mà lại muốn cưới một kỹ nữ làm vợ, người vứt thể diện của cha ở đâu r ấ?!”

‘Nam tử’ áo trắng đứng ngăn người nghe giáo huấn, trên mặt lại mang theo nét kiên nghị, nhướn mày, ngẩng đầu nói: “Phụ thân đại nhân, con và Thập Nương thật lòng yêu nhau, xin phụ thân đại nhân chúc phúc cho chúng con!”

Hoàng Phủ Dạ đứng ở sau đài diễn, khoé miệng run rẩy, vì sao không ai nói cho hắn biết còn có màn này nữa? Không phải vốn nên là Lý Giáp lên kinh thành thi, tiêu hết bạc, nên không có tiền đến gặp hắn sao? Sao lại thành...

Hắn nghiêm mặt nói với Hồng Phong: “Thật sự là nàng sửa kịch bản trong đêm qua sao?” Nhanh chân nhanh tay đến vậy à?

Mặt Hồng Phong như đũa đám, khẽ gật đầu: “Vương gia, thật sự là đêm qua!” Bà làm sao mà biết được chỉ trong một đêm, mà Tô Cẩm Bình nghĩ ra nhiều thứ như vậy. Bà cứ nghĩ chỉ sửa một chút thôi, nên bà không tham dự vào, đâu biết là hoàn toàn bóp méo thế này!

“Thật lòng yêu nhau à? Người có biết cái gì gọi là thật lòng yêu nhau không? Con hát vô tình, kỹ nữ vô nghĩa, à ta làm sao có thể thật lòng yêu thương người được!” Vị ‘viên ngoại’ kia vung tay lên, hung hăng chỉ ‘nam tử’ áo trắng, tức giận mắng.

Tất cả mọi người ở đây đều chỉ hận không thể đập cho vị ‘viên ngoại’ kia một trận! Hai người kia còn không coi là thật lòng yêu nhau, thì thiên hạ này, còn có người thật lòng yêu nhau nữa sao? Thật quá đáng mà!!!

“Phụ thân đại nhân, không phải nàng, con không cưới!” ‘Hắn’ cắn răng nói.

‘Viên ngoại’ kia chăm chú nhìn hắn một lúc lâu, cuối cùng hít sâu một hơi: “Được, vậy cha cho các người một cơ hội, giờ người hãy xuống Giang Nam, cha không cho người một đường một cách nào cả. Nếu nàng vẫn nguyện ý đi theo người, thì cha sẽ chúc phúc cho các người!”

“Tạ ơn phụ thân đại nhân!” Trên mặt ‘nam tử’ áo trắng lộ ra một nụ cười hạnh phúc, chạy ra ngoài.

...

Đèn lại tắt. Mọi người cũng nín thở, căng mắt chờ đèn sáng lại, chờ xem hai người này làm cách nào để chứng minh tình yêu vững chắc hơn tiền bạc!

Có đi đâu, khi đèn sáng lại, ‘nam tử’ áo trắng ngã trên mặt đất, một đám người xúm vào đá hắn, từng ngụm máu trào ra từ miệng ‘nam tử’...

Hoàng Phủ Hoài Hàn đương nhiên có thể nhìn ra mấy người đó xuống chân không nặng, lúc này, ánh mắt nhìn Tô Cẩm Bình cũng thêm chút tán

thường, không ngờ nữ nhân này ngoài diện khùng ra còn có bản lĩnh này nữa, hẳn quá xem thường nàng rồi.

Thượng Quan Cận Duệ cũng kinh ngạc nhìn người trên sân khấu, tuy biết mọi người xuống tay không nặng, nhưng tim hẳn vẫn dâng lên từng cơn đau... nàng, đúng là nàng...

Phía sau đài, mặt Hoàng Phủ Dạ đầy sọc đen! Chỉnh sửa thế này có quá đáng lắm không? Trong kịch bản rõ ràng không có đoạn đánh đến học máu nà!!!

Hồng Phong đóng vai tú bà, xoa xoa thắt lưng nói: “Không có tiền còn muốn gặp Thập Nương à! Mau rút đi cho ta! Thập Nương của chúng ta, không phải ai cũng gặp được!”

“Nhờ ma ma nói với Thập Nương, nói rằng ta đến, ta muốn gặp nàng!” ‘Hắn’ kiên quyết nói.

Tú bà kia ngửa mặt lên trời cười lạnh một tiếng, khuôn mặt dày son phấn đầy vẻ trào phúng: “Nói với Thập Nương à? Ha ha, ta nói này, Lý Giáp, người coi bà đây là kẻ ngốc à? Nói cho Thập Nương, để nàng khóc đến chết đi sống lại với ta à?! Thế này đi, nếu người có thể bỏ ra ba trăm lượng bạc, ta sẽ cho Thập Nương đi theo người, thế nào hả?”

“Bà nói thật sao?”

“Đương nhiên là thật!”

“Ta có thể gặp Thập Nương một lần không?” ‘Hắn’ từ từ đứng lên, đứng trước mặt tú bà.

Hồng Phong liếc mắt khinh bỉ: “Cho người gặp một lần cũng không sao!”

Nhóm tỳ phi không hẹn mà cùng cầm khăn tay lau nước mắt, bị sự si tình của ‘công tử’ kia làm cho cảm động!

Hình ảnh vừa thay đổi, ‘nữ tử’ váy đỏ đỏ ra hơn một trăm lượng bạc: “Lang quân, ở đây ta có hơn một trăm lượng, chàng c̣ần đi, ṛồi vay mượn thêm một ít, chúng ta sẽ có thể vĩnh viễn ở bên nhau ṛồi!”

Tô Cẩm Bình cảm động c̣ần tay ‘nàng’: “Thập Nương, đời này nhất định ta sẽ không phụ nàng!”

Cả đại diện hoàn toàn yên tĩnh, ngay cả Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng có chút xúc động, đầu hơi nghiêng đi.

...

Đèn, lại tắt. Tiếng sáo trúc vang lên, mang theo cả điệu hát dân gian Giang Nam khe khẽ...

Trên một con thuyền nhỏ, ‘nữ tử’ váy đỏ cười duyên nói: “Lang quân, không ngờ chúng ta có thể mượn được bạc, sắc mặt của ma ma lúc đó, đúng là cực kỳ khó coi!”

‘Nam tử’ áo trắng ôm lấy thắt lưng ‘nàng’: “Trời cao sẽ phù hộ cho người có tình mà!”

Đúng lúc này, từ xa, có một nam tử áo vàng nhìn thấy ‘nữ tử’ áo đỏ, liệ̀n cho thuyền lại gần, lôi ‘nam tử’ áo trắng đi...

Khoé miệng Hoàng Phủ Dạ co rút mạnh, trong kịch bản không phải là Lý Giáp qua đó uống rượu sao? Sao lại thành bị người ta lôi đi?!

Tim khán giả cũng treo lên, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?!

Không bao lâu sau, ‘nam tử’ áo trắng quay lại, kinh ngạc nhìn mặt ‘nữ tử’, tay từ từ đưa lên, muốn chạm vào, nhưng lại rút lại...

Nam tử áo vàng kia lộ ra nụ cười đậm ô tục tĩu, nói với nàng kia: “Hắn đã đồng ý bán nàng cho ta với giá một ngàn lượng, theo ta đi nào!”

Cái gì?! Khán giả chỉ hận không thể nhảy dựng lên hành hung Tô Cẩm Bình! Lại vì một ngàn lượng mà đi bán vợ mình!!!

Hoàng Phủ Dạ không dám tin lùi về sau hai bước, ôm miệng nhìn Tô Cẩm Bình: “Lang quân, hẳn nói thật sao?”

Tay Tô Cẩm Bình siết chặt cây quạt đến mức nổi gân xanh, cắn răng khễ gật đầu: “Đúng, là thật!!!”

“Ha ha ha...” ‘nữ tử’ váy đỏ cười to, rồi lôi một chiếc rương ra, “Thật không ngờ, thật không ngờ, Thập Nương ta lại yêu phải người như ngươi!!!” Nói xong, ‘nàng’ mở rương, bên trong đều là vàng bạc châu báu, khiến mọi người kinh hoàng! Chỗ này đâu chỉ một ngàn lượng, phải đến hơn mười vạn lượng ấy chứ!

Cuối cùng, ‘nàng’ ngơ ngẩn nhìn ‘nam tử’ áo trắng, rồi ôm rương, nhảy thẳng xuống sông!

“Không -.” ‘nam tử’ áo trắng thét lên một tiếng đầy kinh hãi, rồi nhảy xuống theo.

Mắt Hoàng Phủ Dạ giật mạnh, trong kịch bản cũng không hề có chi tiết Lý Giáp nhảy xuống sông theo Thập Nương mà?!

Khán giả cảm thấy rất căng thẳng, vừa mê hoặc, lại vừa ám ức!

Một khúc nhạc bi thương vang lên... “Lang quân à, có phải chàng mệt lắm rồi không? Nếu chàng mệt, thì hãy nói với Thập Nương ta, Thập Nương ta sẽ đỡ chàng vào giường trúc. Thập Nương à Đổ Thập Nương, tay cầm rương nữ trang, buông người rơi vào dòng Trường Giang cuộn cuộn, không bao giờ... gặp lang quân của ta nữa...”

Tiếng nhạc khiến người ta rơi lệ vừa chuyển đổi, khi ánh đèn vừa sáng lên, lại là màn lúc mở đầu, vết máu trên ngực đã khô lại: “Ha ha, Thập Nương, Thập Nương, vì nàng, ngay cả mạng sống ta cũng không màng, làm sao có thể tham một ngàn lượng kia? Vì sao, vì sao bọn họ phải cứu ta lên? Không có nàng, một mình ta sống còn có ý nghĩa gì?”

Hình ảnh chuyển đổi, là nam tử áo vàng kia hung dữ nói với Lý Giáp: “Người nhường nàng cho ta, hay vẫn không chịu?”

“Chết cũng không!” ‘Nam tử’ áo trắng bị người ta bắt, nhưng giọng vẫn vô cùng kiên nghị.

“Được, không nhường, thì ta sẽ giết nàng! Ta đã không chiếm được cái gì, thì cũng sẽ không ai có được! Người đâu...”

“Không! Không ai được động đến nàng!”

“A?” Nam tử áo vàng nở nụ cười ma quỷ: “Ta cũng không ngại nói cho người biết, ta là Thế tử của phủ Tấn vương. Dù có chết một kỹ nữ cũng sẽ không có ai dám nói câu gì. Có nhường hay không, tự người nghĩ đi!”

‘Nam tử’ áo trắng nghiêng chặt răng, một lúc lâu sau, ‘hắn’ đau khổ nói: “Ta nhường, chỉ xin người, đừng cho nàng biết chuyện này, hãy nói với nàng... ta bán nàng cho người. Coi như... coi như là ta phụ bạc nàng...”

Sau đó, đèn lại tắt. Chuyện sau đó mọi người đã đều biết! Thì ra là như vậy! Thì ra ‘hắn’ cũng là bị người ta ép buộc, nhưng người thương đã mất rồi!

Nhóm tầ phi che miệng khóc nức nở. Thật sự rất cảm động!

Ánh đèn lưu ly lại sáng, dưới gốc cây đa kia...

‘Nam tử’ áo trắng dựa vào thân cây, cúi đầu cười: “Bình sinh vốn không muốn tương tư, lại tương tư, rồi chết với tương tư. Thân như mây bay, tâm như gió, hơi thở như tơ. Trong không gian chỉ còn lại chút hương, còn tham gì tầ tài vàng bạc? Thập Nương, Thập Nương của ta...”

Vừa nói xong, nhóm phi tầ càng khóc to hơn, ngay cả đám nam nhân, đáy lòng cũng đau như bị kim đâm!

Hết chương 029.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 30: Hoàng Phủ Dật Bái Sư

“Thập Nương, Thập Nương của ta... Làm sao ta có thể không thương nàng, ta làm sao có thể không thương nàng... Chờ ta, chờ ta...” Nói xong, ‘hắn’ rút một thanh nhuyễn kiếm, mọi người kinh hãi đang định hô “Hộ giá” thì lại nhìn thấy ‘hắn’ đặt kiếm lên cổ mình.

“Soạt!” một tiếng, thân hình của ‘nam tử’ áo trắng giống như một con bướm gãy cánh, nhẹ nhàng ngã xuống đất.

Đèn tắt, xung quanh tối đen, giờ tay không nhìn thấy năm ngón.

Tiếng nhạc tinh tinh tang tang tấu một làn điệu ưu thương vang lên, giọng ca thanh nhã của nữ tử vang khắp đại điện...

“Như hoa, như mộng, là cuộc tương phùng ngắn ngủi của đôi ta. Mưa bụi triền miên, giọt lệ yên chi nhẹ rơi vào khoé miệng. Trầm ngâm nghe tiếng gí, lòng quặn đau. Hối ức khắc vào mảnh trăng khuyết. Nỗi sầu tương tư lặng lẽ, khó tương phùng, chìm vào giấc mộng cu ồng si...”

Khi mọi người đang chìm trong làn điệu bi thương này, thì bỗng nhiên giai điệu cao lên, giọng nữ tử cũng cao lên mấy phần...

“Kiếp này đã không còn tìm kiếm, dung nhan mất đi, để lại tiếng thờ dài. Lãnh đạm hoá thành một cuộc vui, quá khứ chỉ còn như hoa trong mộng. Cô đơn vỹ uyên ương ngóng đợi. Là tự em vẫn đa tình... Tâm tình không hiểu được, người ti ều tụy, tan biến trong làn mưa mờ khuất...”

Làn điệu đau buồn này là một ca khúc hiện đại, khiến tiếng khóc của đám phi tần không ngừng vang lên, các đại thần cũng cùng đưa tay lên揩拭 nước mắt.

Trong con người màu tím đậm của Hoàng Phủ Hoài Hàn đây vẻ kinh hoàng, giọng hát này... cũng là của cô nàng kia! Người ta đều nói, đệ nhất mỹ nữ Đông Lăng Tô Cẩm Bình, có dung mạo lại không có tri thức, nhưng nàng, không chỉ có võ nghệ trác tuyệt, lại còn có tài năng như vậy, nàng, thật sự là Tô Cẩm Bình sao?

Nếu nói, khúc hát nàng xướng ban nãy chỉ là tình cờ thì... Nàng hát: “Bình sinh vốn không muốn tương tư, lại tương tư, rồi chết với tương tư.” câu hát như vậy, cũng là tình cờ thôi sao? Rồi cả khúc này nữa, cũng là khúc nhạc có một không hai trên thế gian!

Khoé môi Thượng Quan Cẩm Duệ khẽ nhếch lên cười, hẳn không hề kinh ngạc chút nào cả, nàng, vốn nên như vậy!

Kinh hãi nhất là Tô Niệm Hoa! Lão há hốc mồm ngẩn người, khó tin nghe khúc ca này. Giọng hát của người con gái lão đã nuôi mười mấy năm, đương nhiên lão nhận ra được! Nhưng sao lão không biết con gái lão có tài thế này?

Ở phía sau đài diễn, Hoàng Phủ Dạ cũng không dám tin, trừng mắt nhìn cô nàng nào đó đang ra sức diễn xuất bên ngoài sân khấu. Trong mắt vừa có sự bất mãn vì nàng sửa kịch bản, thêm nhiều tình tiết như vậy, nhưng cũng nhiều phần khiếp sợ! Hai khổ thơ được phổ nhạc đó, dù là ai cũng cảm thấy nàng có thể giữ danh ‘tài nữ’ đến mấy trăm năm. Tiểu Cẩm Cẩm à tiểu Cẩm Cẩm, nàng còn bao nhiêu thứ mà ta chưa phát hiện ra?

Mà Tô Cẩm Bình vừa gây chấn động lớn thì vẫn từ từ nhắm hai mắt lại, nhay tay gảy huyền cầm, nhẹ nhàng hát...

“Như hoa, như mộng, là cuộc tương phùng ngắn ngủi của đôi ta. Mưa bụi triền miên, giọt lệ yên chi nhẹ rơi vào khoé miệng. Trầm ngâm nghe tiếng gí, lòng quặn đau. Hỡi ước khắc vào mảnh trăng khuyết. Nỗi sầu tương tư lặng lẽ, khó tương phùng, chìm vào giấc mộng cuồn cuộn...”

“Kiếp này đã không còn tìm kiếm,

Dung nhan mất đi, để lại tiếng thở dài.

Lãnh đạm hoá thành một cuộc vui, quá khứ chỉ còn như hoa trong mộng.

Cô đơn vẽ uyên ương ngóng đợi. Là tự em vẫn đa tình...

Tâm tình không hiểu được, người tiều tụy.

Tan biến trong làn mưa mờ khuất...”

“Kiếp này đã không còn tìm kiếm, dung nhan mất đi, để lại tiếng thở dài. Lãnh đạm hoá thành một cuộc vui, quá khứ chỉ còn như hoa trong mộng. Cô đơn vẽ uyên ương ngóng đợi. Là tự em vẫn đa tình... Tâm tình không hiểu được, người tiều tụy, tan biến trong làn mưa mờ khuất...”

Cuối cùng, ca khúc kết thúc, nhạc cũng dừng, cả đại diện hoàn toàn yên tĩnh!

Toàn cung điện lập tức sáng bừng lên, không còn màn tài tử giai nhân sầu triền miên kia, cũng không có tình yêu rung động đến tận tâm can trong truyện thuyết, không còn làn điệu du dương rất cảm động đó nữa, chỉ còn lại sự uy nghi của hoàng gia.

Yên lặng, yên lặng đến mức chỉ nghe thấy tiếng hô hấp! Bỗng nhiên, không biết ai đã vỗ tay trước, sau đó, một tràng pháo tay vang dội như sấm oà lên, rất lâu cũng không dừng!

Khúc nhạc này, vở kịch này, lời thơ này, rồi cả chuyện xưa đó, khắc sâu vào tim mọi người! Mà ngay cả sử quan Tịch Gian cũng không tìm được liềm viết sự kiện này vào sử sách, dù là dã sử cũng phải ghi lại vở kịch này, lưu truyền thiên cổ!

Tô Cẩm Bình mặc áo trắng cặm quạt, Hoàng Phủ Dạ mặc váy đỏ lộ ra biểu cảm rất phức tạp, còn có đám người Hồng Phong mặt đầy vẻ lo lắng

bước ra, đứng giữa đại điện.

Nhìn Dạ Vương nam giả nữ, không ai có ý giễu cợt, ngược lại, nhìn hắn còn có cảm giác muốn khóc, chỉ vì sự cố chấp với tình yêu kia, chỉ vì cảnh tà váy hắn bay bay nhảy xuống sông, chỉ vì hắn khiến cho kỹ nữ tên “Thập Nương” kia như sống lại, diễn vô cùng tinh tế, cũng khắc sâu vào lòng bọn họ.

Mà khi nhìn sang Tô Cẩm Bình, họ cũng thoáng thở dài! Dưới quan niệm của bọn họ, nam nhi tốt chí phải ở bốn phương, không nên lùi bước chỉ vì tình yêu nam nữ, nhưng tình này, nghĩa này, làm sao không đáng để buông tay với tất cả?!

“Hoàng Thượng, không biết ngài có vừa lòng với vở kịch này không?” Giọng nói trong trẻo của Tô Cẩm Bình vang lên.

Khi nàng khôi phục giọng vốn có, thì mọi người mới kinh hãi, thì ra ‘hắn’ là nàng! Hơn nữa, giọng nói này, cùng là một với giọng hát động lòng người vang lên trong bóng đêm kia! Trên thế gian này, có một kỹ nữ tử như thế sao? Rốt cuộc nàng là ai?

Trên khuôn mặt tuấn tú vô song của Hoàng Phủ Hoài Hàn xuất hiện vẻ phức tạp, đôi mắt tím đậm cũng như gợn sóng, khoé môi lạnh băng hơi cong lên: “Thế gian có một không hai, trăm sao có thể không hài lòng!”

“Tạ ơn Hoàng thượng tán thưởng!” Tô Cẩm Bình kính cẩn cúi đầu, lại vênh tai lên chờ hắn nói câu tiếp theo.

Dựa vào tiểu thuyết và phim truyền hình nàng đã xem ở kiếp trước, thì trong yến tiệc mừng thọ của Hoàng thượng, có người biểu diễn, hơn nữa lại biểu diễn cực kỳ tốt, thì bình thường Hoàng thượng sẽ ban thưởng vạn lượng hoàng kim, trăm mẫu ruộng tốt, như thế thì nàng phát tài rồi! Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng có thể phối hợp thưởng cho nàng chút gì không?!

Kết quả là, đợi mãi cũng không thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn lên tiếng nữa!

Hoàng Phủ Dạ bỗng cười thành tiếng: “Hoàng huynh thấy hài lòng thì không uổng công thần đệ biến mình thành bộ dạng này rồi. Mất hết thể diện! Thần đệ đứng đây, xin cung chúc Hoàng huynh thọ cùng trời đất!”

Vừa dứt lời, chúng đại thần và phi tần đều cùng hô to: “Chúc Hoàng thượng thọ cùng trời đất!”

Chỉ mình Tô Cẩm Bình vẫn cúi đầu chờ ban thưởng, và Hoàng Phủ Dạ ngăn người ngồi đó, ngậy ngốc nhìn Tô Cẩm Bình.

“Chúng ái khanh bình thân, thành tâm của Dạ, trăm đường nhiên nhìn thấy được. Nói đi, muốn ta thưởng gì?” Hắc vốn muốn cho tên nhóc này một bài học, nhưng cũng biết hắc ta có thể giả trang thành thế này đúng là không dễ dàng gì. Nếu không phải vì muốn yến mừng thọ của mình thật vui vẻ, thì chỉ sợ tên nhóc này dù có phải mạo hiểm tính mạng mà kháng chỉ, cũng sẽ không giả trang thành thế này.

Hoàng Phủ Dạ hơi quẩn quẩn lộn tóc trước ngực, nhẹ nhàng nghịch: “Ban thưởng à? Hoàng huynh cho thần đệ nghỉ ngơi ba tháng được không? Ba tháng không cần vào triều, không cần phải đứng giờ mào là vào điện Vũ Đức, được không ạ?”

Ánh mắt lạnh lùng của Hoàng Phủ Hoài Hàn chợt loé lên, cũng hiểu ngay ý đồ của hắc, khế gật đầu: “Chuẩn!”

Trên mặt chúng đại thần đầy vẻ khó hiểu, Dạ vương đã không xin ban thưởng thì thôi, lại muốn xin phép nghỉ, đây không phải là tự cản trở chính con đường làm quan của mình hay sao?

Nhưng mà, ánh mắt Thượng Quan Cẩm Duệ và Tô Niệm Hoa lại hơi loé lên, Hoàng Phủ Dạ xin nghỉ triều ba tháng, tuyệt đối không đơn giản như vậy!

“Tạ long ân của Hoàng huynh!” Hắc vung tay áo bào, cũng lười về thay y phục, trực tiếp quay lại vị trí của mình, ngậy xuống.

Mà đúng lúc này, Hoàng Phủ Dật lại đứng bật dậy, vô cùng kích động chạy về phía Tô Cẩm Bình, cầm tay áo nàng, giọng nói đầy vẻ mong chờ: “Sự phụ, người nhận ta đi!”

Hết chương 030.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 31: Truy tìm Thái Y, Đến Chữa Đầu Óc Cho Nữ Nhân Này!

Tình huống gì đây? Tô Cẩm Bình ngăn người nhìn nam tử trước mặt, ngũ quan rất giống Hoàng Phủ Dạ, chỉ khác là đôi mắt thêm vẻ phóng khoáng, xuất trần, tiêu dao tự tại, mà đôi mắt cũng là màu ngọc trai đen, giống như ngọc quý, thuần khiết, trong sáng. Người này, nhìn có vẻ rất... trong trẻo! Nhưng mà... bái sư là sao?

Chúng đại thần thoáng kinh hãi, nhưng lập tức bình tĩnh lại ngay! Cửu vương gia là yêu nhạc thành si nổi danh thiên hạ, cũng là ‘Vô trần công tử’ tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ! Chỉ vì kỹ thuật đánh đàn, thổi tiêu của hắn là bậc nhất trên thế gian, vô cùng siêu trần thoát tục, giống như khúc nhạc tiên, rất nổi danh trong giới âm nhạc!

Người yêu nhạc thành si có hành động này cũng không có gì quái đản.

Tô Cẩm Bình kéo tay áo mình lại: “Người là?”

“Sư phụ, đồn nhiên tên là Hoàng Phủ Dạ, là Cửu vương gia của Đông Lăng. Ngài hãy thu nhận đồn nhiên đi!” Đôi mắt như ngọc lưu ly mở to không chớp nhìn nàng chăm chăm, không có chút kiêu căng của vương gia nào, chỉ có tràn ngập sự cuồng nhiệt và vui sướng khi được gặp tri kỷ.

Khoé miệng nàng co rút mạnh, thu nhận đồn nhiên à? Nàng thật sự chưa từng nghĩ tới, hơn nữa, khúc ca đó cũng không phải do nàng tự sáng tác ra! “Cửu vương gia, thân phận của ngài tôn quý như vậy, nô tỳ chỉ là một cung nữ nhỏ, sao có thể làm sư phụ của ngài được, xin Vương gia hãy thu hồi mệnh lệnh đã ban!”

Cái gì? Cung nữ nho nhỏ à?

Trong đại điện thoáng xông xáo lên, một nữ tử tài năng thế này, mà lại chỉ là một cung nữ nho nhỏ sao?

Nhóm phi tần bên cạnh Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng dãn nhìn ra manh mối, tuy mặt nàng hoá trang hơi không phân biệt được rõ trai gái, nhưng càng nhìn càng thấy quen mắt.

“Là Tô Cẩm Bình!” Thục Phi nhanh chóng nhận ra nàng, trong mắt như có những ngọn lửa nhỏ! Tiện nhân này, vẫn đang muốn quyến rũ Hoàng thượng sao? Ngày ấy còn làm như chân thành lắm, lừa bạc của mình! Móng tay rất dài cắm vào thịt! Hay, hay cho Tô Cẩm Bình người, cũng dám đùa bỡn bản cung!

Khắp nơi lập tức bàn tán sôi nổi, không thể không tán thưởng Thừa tướng có cô con gái giỏi giang. Tô Niệm Hoa nghe mọi người nói thế cũng không cao hứng như họ nghĩ. Mà sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn và Thượng Quan Cận Duệ lúc này lại không tỏ vẻ gì rõ ràng.

“Không được, không được! Sư phụ, ngài nhất định phải nhận ta!” Đôi mắt như ngọc lưu ly tinh khiết đầy vẻ cố chấp.

Khoé miệng nàng co rút mạnh, liệu nàng có thể nói, trừ việc biết một vài nhạc cụ, nàng hầu như dốt đặc cán mai về âm luật không? Phổ nhạc này kia nàng đều không biết, nhận hẳn thì dạy cái gì? Nàng chán ghét phát tay: “Không nhận! Không nhận!” Ngược lại, nàng nói với Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Hoàng thượng, Dạ vương cũng có phần thưởng, vậy phần thưởng của ta đâu?”

Hắn không nhắc tới, thì để nàng tự nói cũng được! Nàng đã bỏ nhiều công sức như vậy, vì sao không ban thưởng?!

Vừa dứt lời, đại điện thoáng yên tĩnh hoàn toàn! Chúng đại thần đang cần ly rượu bỗng như hoá đá, cần chiếc ly không động đây! Tô Niệm Hoa cũng cảm nhận sâu sắc cái mặt già này không thể nhìn được!

Mà biểu cảm kích động của Hoàng Phủ Dật thoáng tan biến, trong tim hắn, người có thể đạt được trình độ âm học như thế, là người siêu trần thoát tục, coi tiền tài như không. Vậy mà... khoe miệng hắn cũng co rút, nàng đòi phần thưởng của nàng sao?

Hoàng Phủ Dạ dùng tay áo che mặt, bờ vai rung lên từng đợt! Hắn biết ngay nàng cố chấp đứng trong điện lâu như vậy, tuyệt đối là có mục đích khác mà, thì ra là vì phần thưởng!

Gân xanh ở thái dương của đế vương lặng lẽ nảy lên, dù hắn đã quen với thái độ lưu manh vô sỉ của nữ nhân này, nhưng cũng không nghĩ nàng lại to gan đến mức này! Hắn cần ly rượu lên, khẽ nhấp môi, giấu đi vẻ thất thố của mình, sau đó lạnh lùng nói: “Người muốn ban thưởng gì?”

Trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện hình ảnh mấy ngày trước nữ nhân này hao tổn tâm trí quyến rũ hắn, không phải là nàng muốn phong phi đấy chứ? Không biết tại sao, giờ phút này hắn lại cảm thấy, phong nàng làm phi, dường như cũng không tệ lắm! Nghĩ vậy, khoe môi lạnh như băng hơi cong lên...

Vừa nghe câu này, khuôn mặt tinh xảo của Tô Cẩm Bình thoáng chốc như toả ánh hào quang khắp bốn phía, đây về mong chờ nhìn hắn: “Hoàng thượng, ngài ban thưởng cho ta vạn lượng hoàng kim, trăm mẫu ruộng tốt được không?”

Lời này vừa nói ra, khắp bốn phía đều vang lên những tiếng ho khan và phun nước liên tiếp.

Nghe những âm thanh không hài hoà này, sắc mặt cô nàng nào đó thoáng trở nên vô cùng u ám, yêu cầu của nàng rất quá đáng sao? Phản ứng của đám người kia là gì?

Nàng đâu biết rằng, tướng quân đánh thắng trận trở về mới được hưởng phần thưởng này, nàng chỉ là một cung nữ nhỏ, không có công to trạng lớn gì, lại đòi vạn lượng hoàng kim, trăm mẫu ruộng tốt à?! Nghĩ gì mà hay ho thế?!

“Tô Cẩm Bình, người có biết người đang nói gì không?!” Khoé miệng hấn run nghiêm trọng, không phải nữ nhân này điên rồ chứ?!

A, hay là yêu cầu quá cao? “Vây ngàn lượng hoàng kim, mười mẫu ruộng tốt được không?” Hoàng đế triêu đại này quả nhiên rất bủn xỉn!

Hấn xoa trán, lần đầu tiên trong đời hấn có một cảm xúc muốn ném cái ly trên tay mình ra: “Trẫm thấy người có vẻ phát điên rồ! Người đâu...”

“Hoàng huynh!” Hoàng Phủ Dạ và Hoàng Phủ Dật đồng thanh lên tiếng, rõ ràng có ý cầu xin.

Hấn nheo mắt lờm hai người một cái, rồ nói tiếp: “Người đâu, truyền thái y, tới trị đầu óc cho nữ nhân này!”

Ta nhờ vào! Tô Cẩm Bình có cảm giác muốn chửi bậy! “Hoàng thượng, đầu óc nô tỳ không có vấn đề gì! Không cần truyền thái y, được rồ được rồ, vậy thì trăm lượng hoàng kim vậy, yêu cầu này không quá đáng chứ?”

Lẽ ra, yêu cầu này đúng là không quá đáng, nhưng trên mặt nàng hiện rõ vẻ chán ghét và bất mãn, khiến tự tôn của hoàng đế Hoàng Phủ Hoài Hàn bị tổn thương nghiêm trọng! Cho nên, hấn vẫn lạnh mặt không nói năng gì!

Thấy hấn vẫn không nói, nàng hung hăng cắn chặt răng, Hoàng đế này keo kiệt hơn cả Chu Bái Bì nữa! “Hoàng thượng, vậy về sau mỗi tháng chỉ cần cho nô tỳ thêm năm lượng bạc bổng lộc thì được chứ? Ngài sẽ không keo kiệt đến mức mà ngay cả yêu cầu nhỏ nhỏ ấy cũng không đồng ý chứ? Làm Hoàng đế phải thưởng phạt phân minh, nếu mỗi tháng năm lượng bạc mà ngài cũng luyến tiếc, thì làm gì có ai tình nguyện bán mạng vì ngài? Ta nói...”

Con bà nó! Liều mạng luôn! Dù thế nào cũng phải đòi cho mình một chút phúc lợi chứ!

Tất cả mọi người đều há hốc mồm, kinh ngạc nhìn nàng hoa ngôn xảo ngữ nói với Hoàng thượng. Cung nữ này thật quá to gan! Hông Phong lại chỉ hận không thể nhanh tay bịt miệng nàng vào.

“Đủ rồi!” Cách một tiếng, Hoàng Phủ Hoài Hàn đặt mạnh chiếc ly xuống bàn, nghiêng răng phun ra một chữ: “Chuẩn!”

Một từ ‘chuẩn’ buông ra, lại không nhận được ánh mắt cảm kích của Tô Cẩm Bình, nàng tỏ ra rất khinh thường quét mắt nhìn hắn một cái: “Nô tỳ cáo lui!”

Năm lượng bạc thì có gì đặc biệt, để nàng mất công nói lâu như vậy, làm Hoàng thượng thì ghê lắm sao, ta nhờ vào! Nàng nguy ền rửa quốc gia của hắn càng ngày càng nghèo nàn đi!!!

Thấy nàng tỏ rõ sự bất kính, gân xanh trên tay Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng nhảy lên!

Đâu Thục phi cũng mơ hồ h ồ h ắn, nữ nhân này không phải muốn quyến rũ Hoàng thượng sao?! Chẳng lẽ chỉ vì bạc?!

Tô Cẩm Bình vừa đi tới đại điện, bỗng nghe thấy một phi tần to giọng nói: “Sao ta cảm thấy y phục của Dạ vương đêm nay nhìn hơi quen mắt nhỉ?”

Trong lòng cô nàng nào đó thoáng giật thót, a, y phục này, là vì nàng sợ Hoàng Phủ Dạ không chịu đ ồng ý diễn nữ nhân, cho nên buổi tối trước ngày đó, nàng mới tới Tân Giả Khố trộm về, để tiện cho việc không trâu bắt chó đi cày, chuyện này... sẽ không bị người nào nhận ra chứ?!

Trong đầu Hoàng Phủ Dạ cũng xuất hiện dự cảm xấu!

Tô Cẩm Bình cúi đầu nhanh chân đi ra ngoài, hy vọng nhanh chóng phải sạch quan hệ của mình với chuyện này! Ngay sau đó, lại một giọng nữ vang lên: “Cần phi tử tử, không phải đây là bộ y phục mà tử mất mấy hôm trước sao? Có phải bộ này không?”

Hết chương 031.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 32: Trộm Cắp Là Tội Lớn!

Mắt mọi người đều hướng về phía Cầm phi, mặt vị Cầm phi kia trắng bệch! Bộ xiêm y đó dường như đúng là của nàng! Một bộ y phục vốn cũng chẳng là gì to tát, nhưng trước mặt nhiều người thế này. Nếu là kẻ có tâm địa, thậm chí còn có thể đặt điếu ra rằng nàng và Hoàng Phủ Dạ có tư tình! Chuyện này...

Ánh mắt Hoàng Phủ Thanh và Hoàng Phủ Lam lúc này đầy hí hứng vì có người gặp họa.

Cầm phi ấp úng một lúc lâu cũng không nói được gì. Nếu nói là ‘đúng’, thì chẳng khác nào đẩy mình ra làm tấm bia đỡ miệng lưỡi thiên hạ, còn nếu nói ‘không phải’, thì cũng không ít người nhận ra bộ xiêm y kia.

“Tiểu Cầm Cầm!” Hoàng Phủ Dạ lắc mình ra cửa, kéo Tô Cầm Bình quay lại đại sảnh.

Sắc mặt cô nàng nào đó bỗng trở nên rất khó coi, thật ra, nếu muốn trốn thì nàng vẫn có thể trốn được. Nhưng ở đây nhiều người như vậy, nếu nàng không lằm, thì ngay cả lão cha ki bo của Tô Cầm Bình cũng ở đây, nên nàng tuyệt đối không thể để lộ thực lực của mình được!

Vì thế, nàng bị Hoàng Phủ Dạ lôi quay lại đại điện, ném nàng xuống đất, khuôn mặt yêu nghiệt kia đen như vật thể không xác định được nào đó trong hố xí, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tiểu Cầm Cầm, cô giải thích cho bản vương nghe xem, bộ y phục này là thế nào?!”

“Nhị hoàng huynh, tự huynh phạm sai lầm, còn muốn đẩy sang cho người khác gánh tội hộ à? Nàng ta chẳng qua chỉ là một cung nữ nhỏ, làm sao biết được phải nói cái gì?!” Hoàng Phủ Lam lên tiếng, hấn tuyệt đối không bỏ qua bất cứ cơ hội nhỏ nào để chèn ép Hoàng Phủ Dạ.

Đôi mắt màu tím nhạt thoáng hiện lên sát khí, gương mặt yêu nghiệt lạnh đi nói: “Bát hoàng đệ, không biết bản vương đã phạm lỗi gì? Xin bát hoàng đệ chỉ rõ hộ. Nếu không có chứng cứ, bản vương sẽ tố cáo người tội vu cáo!”

“Phạm tội gì à? Chuyện này không phải đã quá rõ ràng rồi sao? Bản vương muốn hỏi Hoàng huynh một câu, y phục của Cẩm phi tại sao lại ở trên người huynh? Nếu không phải là phạm vào cung quy, thì chắc chắn là nhị hoàng huynh đã trộm vớ!” Hoàng Phủ Lam ép sát không chịu buông tha.

Toàn đại điện yên lặng hẳn, sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng rất khó coi! Không phải hấn không tin Hoàng Phủ Dạ, mà là nếu bị kéo vào chuyện này, Dạ sẽ rất khó thoát thân! Dâm loạn hậu cung là trọng tội!!!

Lúc này, Tô Cẩm Bình mới nhận thức được sâu sắc mình đang ở nơi nào, chỉ cần hơi vô ý một chút thì ngay cả mảnh xương cũng chẳng còn! Dù là một người tôn quý như vương gia, cũng có thể bị đập xuống địa ngục chỉ vì một bộ y phục! “Vị vương gia này, ngài nói quá khoa trương rồi! Bộ y phục đó, là do nô tỳ trộm ở Tân Giả khố mấy hôm trước. Lúc trộm về cũng không nói cho Dạ vương biết. Dạ vương không biết nên mới mặc vào, đâu có nghiêm trọng như ngài nói chứ!”

Sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng dịu đi, cô nàng này to gan như vậy, có làm ra chuyện thế này cũng chẳng có gì kỳ quái. Có đi đâu, nàng đi trộm quần áo, mà cấm vệ quân và ám vệ của mình đều không phát hiện ra sao? Nghĩ vậy, ánh mắt hấn nhìn Tô Cẩm Bình càng thêm thâm hơn.

“Ha ha, chỉ là một cung nữ nhỏ mà cũng có thể đi lại tự do trong hoàng cung, còn trộm được cả y phục. Người cho rằng bản vương là đê đống sao? Người muốn bao che cho nhị hoàng huynh, thì cũng nên kiểm lý

do nào dễ tin một chút. Những người đang ngồi đây, thử hỏi xem có ai tin lời người nói không?”

Tô Cẩm Bình có thể cảm nhận được rõ ràng sát khí phát ra từ người Hoàng Phủ Dạ. Vào thời khắc này, Cẩm phi vẫn sợ hãi đến run lẩy bẩy cả người, nhưng vừa nghe xong câu nói của Hoàng Phủ Lam, nàng ta hoảng sợ tới mức ngất xỉu!

Nhìn nàng ta ngất đi, mọi người đều nghĩ, chắc chắn là có tật giạt mình!

Tô Cẩm Bình vốn có thể dùng thân thủ của mình để chứng minh, nhưng mà... mắt nàng hơi đảo một chút: “Vương gia, tốt xấu gì nô tỳ cũng là con gái của Thừa tướng, ngài nói vậy, là xem thường phủ Thừa tướng của chúng ta sao?”

Chỉ một câu nàng đã kéo Thừa tướng vào cuộc! Diễn thêm một màn tranh đấu chốn cung đình.

Sắc mặt Tô Niệm Hoa cũng rất khó coi. Mặt Hoàng Phủ Lam biến sắc mấy lần, cuối cùng nghiến chặt răng, cố nuốt cục tức này xuống: “Bản vương lỗ lòi, thiên kim phủ Thừa tướng, đương nhiên không giống người thường r ồi!” Chuyện này chưa chắc đã kéo được Hoàng Phủ Dạ xuống nước, nhưng nếu vì thế mà trở mặt với Thừa tướng, thì không có lợi chút nào!

Giọng nói lạnh như băng của Hoàng Phủ Hoài Hàn vang lên: “Được r ồi, nếu đã không liên quan đến Dạ, thì mọi chuyện dừng lại ở đây. Trẫm không muốn nghe thấy bất cứ một lời dèm pha nào về chuyện này nữa. Nếu không...”

Chuyện này kết thúc ở đây là một chuyện, nhưng để truy ền ra ngoài sẽ không dễ nghe chút nào!

Đúng lúc này, một tiếng cười khẽ vang lên, giọng nói rất tao nhã, thanh thoát: “Hoàng thượng, hôm nay chúng th ần đến dự tiệc, xem kịch, còn có chuyện gì xảy ra nữa sao?” Vừa nghe đã biết là giọng nói của Thượng Quan Cận Duệ.

Các đại thần lập tức hòa theo: “Đúng thế, đâu có xảy ra chuyện gì chứ! Chúng ta uống rượu, uống rượu thôi...”

Tô Cẩm Bình hơi áy náy liếc mắt nhìn Hoàng Phủ Dạ. Nàng thật sự không ngờ trong hoàng cung này, khắp nơi đều có nguy hiểm, suýt nữa hại hẳn rồi!

Nhìn thấy ánh mắt của nàng, Hoàng Phủ Dạ cũng chỉ khẽ cười, không để tâm. Dù tiêu Cẩm Cẩm không giúp hắn, hắn cũng tự có cách thoát thân. Nếu chỉ việc nhỏ này cũng có thể làm khó Hoàng Phủ Dạ hắn, thì hắn thật không xứng được mang họ Hoàng Phủ này!

Đúng lúc này, một nữ tử mặc áo gấm ng ỏi phía trên bỗng lên tiếng: “Hoàng thượng, việc này cũng không thể bỏ qua được!”

Đôi mày kiếm khẽ nhướng lên, trong đôi mắt màu tím sẫm bỗng hiện lên sát ý khó giấu nổi, quay đầu nhìn ả ta: “Đức phi có cao kiến gì?”

Hai chữ ‘cao kiến’ được nhấn mạnh đã nói rõ, hắn đang rất không vui!

Đức phi vào cung đã nhiều năm, đương nhiên nhận ra sự bất mãn của hắn, liền che miệng cười: “Hoàng thượng, Hoàng hậu tử tử bị phạt cấm túc, mọi chuyện lớn nhỏ trong hậu cung, ngài đều giao cho thần thiếp phụ trách. Giờ có cung nữ trộm đồ trong cung, đây là trọng tội, chỉ e không phạt không được!”

Đôi mắt phượng của Tô Cẩm Bình hơi nheo lại, sát ý thoáng loé lên trong đáy mắt rồi chợt biến mất! Ắ khốn kiếp này, nàng đắc tội ả lúc nào chứ?”

Nghe ả nói vậy, Hoàng Phủ Hoài Hàn dừng lại, không nói thêm gì nữa.

Hoàng Phủ Dạ đang định lên tiếng, Đức phi lại nhẹ nhàng chặn trước: “Dạ vương, chuyện này ngài cũng bị liên lụy, để chứng minh sự trong sạch của mình, ngài không nên cầu xin thay nàng ta thì hơn! Hơn nữa, Tô Cẩm Bình này chỉ là một cung nữ nho nhỏ, các vị Vương gia lại nhiều lần cầu

xin thay nàng ta, khiến bản cung hơi ngạc nhiên, không biết có nguyên nhân sâu xa gì không!”

À ta nói vậy, khiến những lời Hoàng Phủ Dạ và Thượng Quan Cẩm Duệ định nói đều nghẹn lại trong cổ họng! Tuy Tô Cẩm Bình đã không còn là phi tử, nhưng dù sao cũng từng làm tài nhân một ngày, nếu bọn họ cố tình dây vào, chỉ sợ tội sẽ càng nặng hơn!

Khuôn mặt đoan trang của Đức phi khẽ nở nụ cười dịu dàng, nhưng trong đôi mắt xinh đẹp lại đầy băng lạnh! Tô Cẩm Bình này, tài năng như thế, sớm muộn gì cũng thành mối họa lớn. Chi bằng sớm trừ bỏ nàng ta, cũng tránh phải buồn phiền sau này! Tội trộm cắp tuy không đáng chết, nhưng nếu bị đánh một trăm trượng, dù không chết cũng tàn phế hai chân!

“Hoàng thượng, nô tỳ trộm ý phục thù vì ngài mà. Đây đều là vì muốn biểu diễn thật hay trong yến tiệc mừng thọ của ngài. Lúc ấy, nô tỳ nhìn thấy bộ xiêm y này phù hợp nên mới trộm. Nô tỳ phạm trọng tội cũng chỉ vì lòng trung thành đối với ngài, ngài nữ lòng nào trách phạt nô tỳ chứ!” À Đức phi chết tiết kia, bà đây mà qua được kiếp nạn này, chắc chắn sẽ chinh chết người!

Nhìn thấy vẻ mặt chân thành của nàng, khoe miệng Hoàng Phủ Hoài Hàn co rút mạnh, cô nàng này mà có lòng trung thành đối với mình sao? Chỉ sợ đến ngay cả sông Hoàng Hà cũng cạn khô đi một nửa mất! Nhưng đây cũng không phải chuyện lớn gì, trong yến tiệc mừng thọ của hắn, hắn cũng không muốn so đo với nàng, khoe môi lạnh lùng nhếch lên: “Trẫm tạm tha cho ngươi một lần, nếu...”

Tô Cẩm Bình cúi đầu, cười hì hì chờ đại xá. Nhưng đúng lúc này, một giọng nữ khác lại vang lên: “Hoàng thượng, trước giờ ngài đều thưởng phạt rõ ràng. Tiệp thiếp biết ngài nhân hậu, nhưng người ta nói, phạm là việc gì cũng phải tuân thủ theo quy củ. Quy củ trong cung, sao có thể để một cung nữ nhỏ nhỏ này phá hủy được!”

Hết chương 032.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 33

Cô nàng nào đó cúi đầu, hung hăng thề chửi rủa, nàng tổn công tổn sức là vì ai chứ? Rốt cuộc nàng trêu chọc vào ai mà đám nữ nhân chết tiệt này hôm nay cứ nhất định không chịu buông tha cho nàng? “Vị nương nương này nói thế là sai rồi. Hôm nay là yến mừng thọ của Hoàng thượng, mọi người vốn nên vui mừng mới đúng. Nương nương đánh giết nô tỳ cũng không sao, nhưng nếu thật sự làm như thế, thì sẽ rất xui xẻo, cũng ảnh hưởng đến Hoàng thượng! Nô tỳ thật sự muốn hỏi một câu: nương nương đang che giấu tâm tư gì thế?!”

Câu nói này khiến nữ tử vừa định chèn ép nàng kia không thể nói lại tiếng nào, khuôn mặt tức giận đến biến sắc!

Đức phi lại lên tiếng: “Tiểu cung nữ này nói cũng có lý, hôm nay quả thật không phải ngày để khiển trách. Chi bằng cứ giam nàng ta lại trước. Ngày mai sẽ xử lý sau!”

“Giam lại mai xử lý sau? Ý nương nương là, Hoàng thượng nhỏ mọn, không thể tha cho một cung nữ nhỏ nhỏ như nô tỳ trong ngày vui hôm nay, còn phải giữ lại thù hận, để đến mai mới xử lý sao?” Tô Cẩm Bình nghiêng răng nghiêng lợi đáp trả. Ngày mai xử lý, như vậy mà ả ta cũng nghĩ ra được!

“Hoàng thượng đương nhiên là độ lượng không ai bằng rồi. Nhưng hiện giờ chuyện hậu cung đều do bản cung phụ trách. Dù Hoàng thượng có nhân hậu, bản cung cũng phải trả lại công bằng cho mọi người trong hậu cung, cũng nhân tiện dùng chuyện này làm tấm gương cho mọi người trong

hậu cung, khiến mọi người hiểu được, trong cung này có quy củ rõ ràng, nếu ai phạm sai lầm ắt sẽ bị phạt, tuyệt đối không có trường hợp ngoại lệ!”
Ả gần từng chữ, không quên nhấn mạnh hai chữ ‘quy củ’.

Một bên nói về ‘tình’, một bên nói về ‘lý’. Đến lúc này, hai người đã không còn phân biệt được cao thấp!

Trong đại điện hoàn toàn yên tĩnh, không một tiếng động, chỉ nghe hai người chĩa mũi giáo vào nhau mà đấu võ mồm! Hoàng quý phi Tô Cẩm Thu và Hữu thừa tướng hoàn toàn đứng ngoài cuộc, giống như chuyện sống chết của Tô Cẩm Bình hoàn toàn không liên quan gì đến bọn họ vậy.

Chuyện này, nên phạt hay nên tha, câu hỏi này đang luẩn quẩn trong đầu Hoàng Phủ Hoài Hàn!

Ngay lúc xung quanh hoàn toàn tĩnh lặng, một tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, cao ngạo vang lên từ ngoài cửa: “Hoàng đế Đông Lăng, chỉ độ lượng được như thế thôi sao?”

Tiếng nói này vang lên khiến môi Tô Cẩm Bình không khỏi cong lên cười, là giọng nói của người kia! Mấy ngày không gặp, vậy mà hắn cũng cầu xin giúp nàng sao?

Mọi người quay đầu nhìn về phía cửa. Một nam tử áo trắng chậm rãi bước vào. Khoác chiếc trường bào màu trắng thuần khiết, nhìn hắn như tiên nhân trên trời, dung nhan tuyệt mỹ như tranh vẽ, sống mũi cao như hàm chứa khí chất của trời xanh, đôi môi mỏng hơi mím lại. Đôi mắt xám bạc như ánh trăng không có tiêu cự, lại đẹp như bầu trời đêm khiến người ta phải trầm luân!

Hắn vừa bước vào, khiến trăm hoa đầu ảm đạm, biến sắc! Người này giống như bước ra từ trong bức họa, hoặc như tiên nhân vừa đạp lên ánh trăng mà bước xuống trần gian!

Tất cả mọi người không khỏi ngừng thở, sợ phá vỡ mất tiên cảnh như ảo như mộng này, sợ làm kinh động đến vị tiên giáng trần kia!

Nhưng, chỉ ngấn người giây lát, họ cũng nhận ra người này chính là Tam hoàng tử Nam Nhạc, Bách Lý Kinh Hông! Quả nhiên là ‘diễm kinh thiên hạ’! (Xinh đẹp khiến thiên hạ điên đảo) Đi đâu khiến mọi người thán phục, không phải là vì dung mạo của hắn, mà là khí chất xuất trần toát ra từ người hắn! Thời khắc này, khi hắn vừa xuất hiện, bọn họ dường như cũng đều biến thành những kẻ phàm tục, tần thường đến không thể tả nổi!

Có đi đâu, toàn thân Hoàng Phủ Hoài Hàn toát ra khí phách ‘long tường cửu thiên’ (rồng bay lên chín tầng trời), không hề chịu sự ảnh hưởng của hắn. Hắn ta nhìn người đang chậm rãi bước tới kia, lạnh lùng nói: “Tam hoàng tử Nam Nhạc đến đây có việc gì không?”

Giọng nói này như sấm sét giữa trời không, khiến mọi người hồi hồn. Lúc này, ánh mắt nhìn Bách Lý Kinh Hông không còn là kinh diễm nữa, mà đầy vẻ thông cảm. Một tiên nhân như vậy mà lại bị mù, còn bị giam giữ thành con tin, thật quá thảm thương, quá đáng tiếc!

Đôi môi mỏng hơi cong lên: “Ngày mừng thọ của Đông Lăng hoàng, nếu bản cung không đến, chẳng phải là thất lễ sao?” Giọng nói vẫn lạnh lùng nhưng lại êm tai như khúc nhạc tiên.

“Vậy phiền Hoàng tử quan tâm rồi, mời ngài!” Giọng nói của Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng vô cùng lạnh lùng khiến người ta không đoán ra được nỗi lòng của đế vương.

“Không cần, ta chỉ ghé qua một chút. Nhưng cung nữ này, Đông Lăng hoàng vẫn muốn trách phạt sao?” Hắn thản nhiên hỏi.

Tô Cẩm Bình đứng bên cạnh nhìn hắn, đây là lần đầu tiên nàng nghe thấy hắn nói nhiều như thế, hơn nữa, dường như là vì cầu xin cho mình, khiến nàng có cảm giác được sủng ái mà kinh sợ!

“Nếu Tam hoàng tử Nam Nhạc đã lên tiếng, mà trẫm còn cố tình trách phạt, chẳng phải sẽ đúng như hoàng tử nói, ‘chỉ độ lượng được đến thế’ rồi sao?” Tuy ngoài miệng hắn nói năng ôn hòa như vậy, nhưng đôi mắt lạnh thì nhìn chằm chằm vào mặt Bách Lý Kinh Hông.

“Đa tạ đại ân đại đức của Hoàng thượng, kiếp sau, nô tỳ nguyện sẽ báo đáp thật thích đáng!” Tô Cẩm Bình lập tức đón lời, kiếp sau mới báo đáp, kiếp này thì không cần sao?

Vừa dứt lời, gân xanh trên trán Hoàng Phủ Hoài Hàn nảy mạnh, cô nàng này đúng là giỏi xoay xở! Hắn lạnh lùng quét mắt nhìn nàng: “Lui ra đi, nếu còn có lần sau, trẫm...”

“Hoàng thượng, ngài yên tâm, tuyệt đối không có lần sau! Nô tỳ cáo lui!” Nói xong, nàng liến giả khờ giả dại, vui vẻ chạy ra cửa, nhìn thế nào cũng đúng là một cô bé không hiểu chuyện. Chúng đại thần cũng không khỏi thở phào một hơi vì cô nương ‘ngây thơ hồn nhiên’ lại vô cùng tài năng kia.

Trong mắt Hoàng Phủ Dạ thoáng hiện lên vẻ thâm trầm. Bách Lý Kinh Hồng cầu xin cho nàng, chưa chắc đã là chuyện tốt!

Bách Lý Kinh Hồng lên tiếng, Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng đồng ý rồi, đám Đức phi dù có hậm hực cũng chỉ đành giấu đi, đây không chỉ là chuyện xử lý cung nữ, còn liên lụy đến cả thể diện quốc gia.

“Chúc Đông Lăng hoàng sinh thần vui vẻ, cáo từ.” Hắn thản nhiên nói rồi chuẩn bị rời đi.

Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng không ngăn lại: “Mời!”

Bách Lý Kinh Hồng lạnh lùng quay người, bước từng bước ra khỏi đại điện. Khi hình bóng của hắn khuất xa thật xa khỏi tầm mắt, mọi người mới hồi tỉnh. Chuyện vừa rồi giống như một giấc mộng ảo vậy. Nếu không phải cung nữ kia bình an vô sự đi ra, có lẽ bọn họ sẽ thật sự nghĩ mình vừa nằm mơ!

Hoàng Phủ Hoài Hàn ngồi trên đài cao bỗng lên tiếng: “Đức phi, trẫm thấy gần đây nàng cũng mệt mỏi rồi, chuyện hậu cung, tạm thời giao cho Thục phi đi.”

“Hoàng thượng!” Nghe hấn nói vậy, Đức phi mềm người ngã xuống ghế, không còn nhìn thấy sự đoan trang, uy nghiêm vừa rồi nữa.

Thục phi sung sướng đứng dậy: “Thần thiếp tuân chỉ! Có thể lo lắng chuyện hậu cung vì Hoàng hậu tử tử là vinh hạnh của thần thiếp!”

“Ừ!” Hấn lạnh lùng đáp, không thêm để ý đến nàng ta.

Thời khắc này, Dung tần vừa nói giúp Đức phi, muốn trừng trị Tô Cẩm Bình cũng trắng bệch mặt mũi, chờ để vương tuyên án. Đức phi đã bị tước quyền, chỉ sợ ả cũng khó tránh được kiếp này! Thế nhưng, lại không nghe thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn nói thêm gì nữa!

Tiếng sáo trúc lại vang lên, khắp đại điện tràn ngập cảnh mừng vui thái bình.

Chỉ là, không ai có thể đoán ra được hành động của Hoàng Phủ Hoài Hàn là có ý gì, trừng phạt Đức phi, nhưng lại tha cho Dung tần. Lòng để vương thật khó dò!!!

...

Vừa bước ra cửa điện, Bách Lý Kinh Hồng liền nghe thấy tiếng chọc ghẹo: “Không ngờ người như huynh còn có lúc cầu xin hộ người khác!”

Hấn ngẩn người, không ngờ nàng vẫn còn chờ ngoài cửa: “Trả ơn.”

Chỉ hai chữ đã nói thẳng ra nguyên nhân, chẳng qua chỉ vì muốn đáp lại ân tình ngày ấy nàng giúp hấn ở Lê viên.

“Huynh nên nói nhiều một chút đi!” Tâm trạng của Tô Cẩm Bình bây giờ cực kỳ tốt, cũng không thêm quan tâm vì sao hấn lại giúp mình. Dù sao cũng là giúp. Điêu này cũng chứng minh rằng, ở cổ đại này, nàng lại có thêm một bằng hữu, không còn một thân một mình nữa!

Nghe nàng nói vậy, hấn cũng không đáp lời, chỉ chậm rãi bước về Lê viên, trong lòng hơi nghĩ ngợi, nói nhiều một chút à? Vì sao?

“Người như trăng trên trời, giọng nói như khúc nhạc mây.” Nàng đi sau hắn, chậm rãi nói ra câu đó, thấy bước chân của hắn hơi khựng lại, nàng liền cười nói: “Giọng nói của huynh thật sự rất êm tai!” Dáng vẻ cũng tuấn tú! Nhưng câu này, nàng lại giữ trong lòng, không nói ra.

Hắn dừng lại một chút, rồi lại như không nghe thấy, tiếp tục bước đi.

Nàng nhanh chân bước tới, túm lấy tay hắn: “Hôm nay tâm trạng của ta không tệ! Đi nào, ta đưa huynh đi đến nơi này rất hay!” Nói xong, mặc kệ hắn giãy dụa, nàng vẫn mạnh mẽ kéo hắn đi.

oOo

Lời nói ngoài lề: “Người như trăng trên trời, giọng nói như khúc nhạc mây” Ôi chao, sao ta lại nghĩ ra câu nói hay đến thế cơ chứ.

oOo

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 34: Thực Lực Của Hấn

Một mùi thịt nướng thơm ngào ngạt bay tới, hai đôi mắt của hai người đang nấp trong chỗ tối vừa mờ lung, vừa như đang nghĩ ngợi gì đó...

“Hình như, hoàng tử điện hạ có gì đó hơi đặc biệt với nữ nhân này!” Trong bóng tối, một giọng nói không có chút cảm xúc nào vang lên!

Ngay sau đó, một giọng nam có vẻ dí dỏm nói: “Bên cạnh điện hạ cũng cần có một nữ nhân chứ!”

Người kia hừ lạnh: “Hoàng tử điện hạ dù đang bị nhốt ở Đông Lăng cũng có thể khống chế thế cục trong thiên hạ. Cô nàng kia, làm sao có thể xứng được?” Hơn nữa, nếu điện hạ muốn đi, thì chỉ với cái hoàng cung Đông Lăng này, làm sao có thể giữ được ngài!

“Ha ha... được rồi, huynh cũng đừng lo bò trắng răng nữa. Không phải điện hạ cũng đã nói là báo ân đấy sao?”

“Báo ân à?” Hấn lạnh lùng phun ra hai chữ rồi cũng không nói thêm gì nữa, giọng nói đầy vẻ bất mãn. Từ trước đến giờ, điện hạ không thích bị ai chạm vào, nhưng cô nàng kia lại chạm vào ngài hết lần này đến lần khác, điện hạ cũng không khó chịu. Dù không phải ngày nào bọn họ cũng ở bên cạnh điện hạ, nhưng hai lần tiến cung, cả hai lần đều thấy cô nàng này ở bên cạnh điện hạ! Một lần là ngẩng ngắm trăng trên cây, bọn họ nhìn thấy từ đằng xa, không tới gần mà rời đi ngay. Còn một lần, là hôm nay.

Chẳng lẽ, điện hạ thật sự vừa ý nữ nhân này sao?

...

“Thơm không?” Nàng cười hì hì hỏi nam tử bên cạnh.

Bách Lý Kinh H ồng hơi nhúu mày, chỗ rất hay là chỗ này sao? Đi ngự thiện phòng trộm vài thứ, rồi quay về Lê viên nướng. Tuy mùi thịt này hơi quái lạ, nhưng đúng là rất thơm.

Nghe thấy nàng hỏi, nhưng hắn vẫn không trả lời.

“Hỏi huynh đấy, thơm không?” Khi còn làm sát thủ, có những lúc phải thực hiện nhiệm vụ đặc biệt, không có thời gian mà ăn, nên đương nhiên nàng phải biết tự lực cánh sinh. Nướng thịt là sở trường của nàng.

Sau khi hỏi lần thứ hai, khoé miệng cô nàng nào đó co rút lại, có cảm giác còn muốn giật cả hai tai mình xuống! Sao nàng lại quên mất mình đang nói chuyện với ai chứ? Cái người đàn ông yên lặng đến muốn chết này, trả lời nàng mới là lạ ấy!

Có đi ầu, thật không ngờ, nàng vừa cúi đầu, một giọng nam lại vang lên bên tai: “Thơm.” Giọng nói vẫn êm tai như tiếng của trời xanh.

A! Nàng ngẩng đầu, nhìn hắn không chớp mắt.

Nàng nhìn chòng chọc khiến hắn không thoải mái, đôi mày đẹp khẽ nhúu lại, trên khuôn mặt như bạch ngọc cũng xuất hiện vẻ nghi hoặc.

Một lúc lâu sau...

Nàng vươn tay vỗ vai hắn: “Thật có mắt nhìn!” nói xong, lại quay đầu đi tiếp tục nướng thịt...

Sau gáy hắn thoáng xuất hiện những vạch đen sỗ thẳng xuống! Hắn thật sự chưa từng gặp cô nàng nào kỳ quái thế này!

Trong tiếng lửa tí tách, con gà nướng từ từ chảy mỡ ra, hương thơm toả ra bốn phía. Ở đây không có gia vị tẩm ướp nhân tạo, nhưng lại có những gia vị tẩm ướp tự nhiên nhất.

Mấy người này kinh ngạc nhìn nàng rắc gì đó lên trên...

“Tu! Huynh định làm gì thế?” Hấn túm lấy y phục của nam tử áo đen trước mặt.

Tu quay đầu, lạnh lùng nhìn hấn: “Huynh không phát hiện là nàng rắc thứ gì đó kỳ quái lên trên sao? Nàng muốn hạ độc điện hạ!”

“Huynh thôi đi! Có độc hay không, chẳng lẽ điện hạ không nhận ra? Ngoan ngoan ngoãn ngoãn ng ồi chờ đi, lần này chúng ta đến vì có nhiệm vụ, nếu để lộ ra, sẽ hỏng cả chuyện lớn đấy!” Phong nhíu mày, có vẻ không vui.

Tuy Tu không nói gì nữa, nhưng cũng hơi lo lắng.

“Chín r ưỡi này, ăn đi!” Nói xong, nàng xé con gà thành hai nửa, đưa cho hấn một nửa.

Hấn lại nhíu mày, do dự không nhận.

Nàng thoáng có vẻ tức giận, hừ lạnh một tiếng: “Sao hả? Sợ ta hạ độc huynh sao?” Nàng tốt bụng nướng gà báo đáp ơn cứu mạng của hấn, vậy mà hấn còn dám nghi ngờ nàng.

Tu hừ lạnh, khinh thường quay đầu đi. Điện hạ có bệnh sạch sẽ nghiêm trọng, không cần biết thịt kia có độc hay không, dù thế nào ngài cũng không có khả năng nhận nó! Có đi ầu, chuyện khiến hấn không thể ngờ đã xảy ra...

Tô Cẩm Bình vừa nói dứt lời, bàn tay thon dài của Bách Lý Kinh H ồng đã duỗi ra, nhận miếng gà nướng đó!

Tu và Phong kinh hãi đến mức suýt rơi cầm xuống đất!

Bàn tay trắng nõn nà cần miếng gà nướng kia càng thêm nổi bật, ngón tay vừa thon dài, vừa tao nhã.

Tô Cẩm Bình nhìn tay hắn, rồi lại nhìn xuống tay mình, lặng lẽ phỉ nhổ, nam nhân chết tiệt, tay vừa dài vừa đẹp thế làm gì chứ!!!

Nàng oán hận cắn một miếng thịt gà cho hả giận, lại thấy hắn cầm miếng thịt kia, dường như hơi khó xử.

Nàng vỗ trán, cầm lại miếng thịt đó: “Thất sách thật! Sao ta lại quên mất huynh không nhìn thấy chứ.”

Nàng xé một miếng nhỏ ra, đưa tới miệng hắn: “Ăn đi!”

Nàng dừng lại, hắn không há miệng.

“Ngoan, ăn nào!” Tô Cẩm Bình dẫn lòng, dỗ như dỗ trẻ con.

Hai bên thái dương như có vạch đen sẫm xuống, hắn yên lặng một lúc, nhưng cuối cùng vẫn há miệng, ngậm miếng thịt vào, nhẹ nhàng nhai nuốt, hương vị hơi kỳ lạ kích thích vị giác của hắn, không thể phủ nhận rằng, thịt này thật sự rất thơm!

“Hương vị cũng không tệ lắm nhỉ?!” Giọng nói có vẻ rất đắc ý.

“Ừ.” Vậy mà lần này hắn lại không để nàng phải hỏi đến lần thứ hai, trả lời ngay.

Sau đó, hai người không nói gì nữa, chỉ lặng lẽ ăn.

Tu và Phong ở cách đó không xa nhìn thấy cảnh tượng này, tròn mắt đầu tròn to hết cỡ! Không phải là gặp quỷ chứ? Không phải bọn họ hoa mắt đấy chứ? Điện hạ nhận miếng thịt đầy mỡ kia đã đành, còn để cô nàng kia đút cho nữa! Nhất định là mắt họ có vấn đề rồi!

Nhưng mà, hết lần này tới lần khác, nhìn lại hai người bọn họ, một người mặc trường bào trắng như tuyết, xinh đẹp như tiên giáng trần, một người mặc y phục nam nhân màu ánh trăng, kiêu diễm như tiên mị (xinh đẹp như tiên, quyến rũ như yêu). Hai người chỉ ngồi dưới đất ăn đồ nướng, nhưng lại giống như bức họa đẹp nhất thế gian, hài hòa, tuyệt đẹp

đến không thể nói thành lời, khiến cho tâm trạng của hai người bọn họ lúc này cực kỳ phức tạp!

Ăn xong con gà nướng kia, lửa trên đất cũng dần tàn!

Nàng lau miệng, chống hai tay xuống đất, ngấm nhìn bầu trời đêm, thở dài rất thoải mái: “Lâu lắm rồi không được thoải mái thế này!”

Nghe nàng nói vậy, hắn cũng chỉ lẳng lặng ngửi đó, không phản ứng gì.

“Này, huynh biết không, thật ra, ta không phải người của thế giới này!” Có lẽ do ánh trăng quá sáng, cũng có lẽ do tâm trạng quá thoải mái, khiến nàng không nhận được, khẽ nói một câu như thế.

Đôi môi mỏng hơi động, trong mắt rõ ràng vô cùng ngạc nhiên, không phải người của thế giới này?

Nàng liếc mắt nhìn hắn một cái rồi khẽ cười: “Được rồi, nói với huynh chuyện này làm gì chứ. Về nghỉ ngơi thôi. Ta cũng phải về rồi!” Nếu không, sợ là Hồng Phong sẽ phái người đi tìm mất.

Nghe nàng nói vậy, hắn thản nhiên đứng dậy, đi vào trong Lê viên.

Tô Cẩm Bình cũng đứng dậy, quay về phòng mình. Đôi mắt phượng loé lên ánh sáng lạnh, nàng cảm nhận được có hơi thở của hai người. Hơn nữa, sau khi hắn đứng dậy rời đi, hai người kia cũng đi theo. Có đi đâu, trực giác nói cho nàng biết, hai người kia không có ác ý với hắn, nên nàng cũng không đi theo hắn. Quả nhiên, hắn không hề đơn giản như nàng nghĩ thật sao?

...

“Điện hạ, Nhị hoàng tử chết bất đắc kỳ tử. Hoàng thượng bắt đầu nghi kỵ Đại hoàng tử và Tứ hoàng tử. Thừa tướng cũng lên khuyên giải Hoàng thượng để đón ngài về nước!” Phong kính cẩn báo lại tin tức cho hắn.

“U.” Hấn lạnh lùng lên tiếng, tất cả mọi chuyện này vốn đều trong dự liệu của hấn. “Tu, có gì muốn nói sao?”

Tu ngẩn người, không ngờ điện hạ có thể nhận ra hấn có chuyện muốn nói. Hấn không hề do dự, cắn răng nói: “Điện hạ, cô gái kia không xứng với ngài. Hơn nữa, ngài đã có hôn ước với Mộ Dung Song, thiên kim của phủ Trấn Quốc công. Nếu không có sự tương trợ của phủ Trấn Quốc công, chỉ e chúng ta sẽ...”

Cũng vào thời khắc này, đôi mắt màu bạc của người kia bỗng mở ra, một vòng xoáy màu bạc như dâng lên trong đáy mắt, vô cùng thần bí, khiến người ta nhìn không thấu. Cuối cùng, đôi môi mỏng hơi nhếch lên: “Bản cung muốn đoạt thiên hạ, không cần dựa vào nữ nhân.”

Tu ngẩn người, nhìn người đàn ông như thần tiên kia, rốt cuộc cũng hiểu được suy nghĩ của mình buồn cười đến mức nào! Đúng vậy, với năng lực của điện hạ, một cái phủ Trấn Quốc công nho nhỏ thì đã là gì?! “Điện hạ, thuộc hạ biết sai rồi! Nhưng mà cô gái kia...” thật sự không xứng với ngài!

Có đi đâu, hấn không cho hấn ta có cơ hội nói tiếp: “Biết rồi, lui đi!”

Hết chương 034

o0o

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 35: Ném Hoàng Thượng!

Tu nghe vậy, cau mày những cũng không định nghịch ý hắn: “Điện hạ, thuộc hạ cáo lui!”

“Ừ!” Hắn lạnh lùng lên tiếng, bàn tay thon dài vươn ra, cậ̀n ấm trà lên, rót cho mình một chén...

Hành động vô cùng đơn giản này, lại khiến Phong và Tu nhìn mà cay xè mũi. Hai vị đại nam nhân kia, suýt nữa còn rơi xuống vài giọt lệ! Thân phận của điện hạ cao quý như vậy, ‘tài chấn tứ quốc’, bày mưu lập kế, dù ở Đông Lăng xa xôi vẫn có thể nắm tri ều chính Nam Nhạc trong tay, một người như thần tiên trên trời vậy mà tự rót nước cho mình!!!

“Điện hạ!” Phong hơi xúc động lên tiếng: “Để thuộc hạ làm đi!” Nói xong, định đón lấy ấm trà trên tay hắn.

“Cạch!” một tiếng, ấm trà rơi xuống bàn, người kia vẫn lạnh lùng ng ẩi đó, nhưng dưới đáy mắt lạnh băng kia lại giống như nổi sóng, đôi môi mỏng khẽ nói: “Lui đi.”

Tu nhú mày, không đành lòng được, nói: “Điện hạ, bây giờ ngài còn chờ gì nữa? Hiện giờ là thời cơ tốt để ngài quay về nước, đoạt lại ngôi vị Hoàng đế. Sao ngài còn ở lại đây sống những ngày tháng thế này làm gì?!”

“Tu!” Tiếng cảnh cáo của Phong vang lên.

Tu biết mình lỡ lời, quỳ một gối xuống nói: “Thuộc hạ bất kính, xin điện hạ trách tội!”

Trên khuôn mặt lạnh lùng tuyệt mỹ của nam tử kia, vẫn không có chút biểu cảm nào, hắn đặt chiếc chén trong tay xuống, thong thả bước từng bước một đến bên cửa sổ, giọng nói trong vắt nhưng lạnh lùng vang lên: “Tu, đã rất lâu rồi, nhẫn nhịn, cũng không phải là yếu đuối. Còn, về những gì bọn họ nợ bản cung. Bản cung sẽ bắt họ phải trả lại gấp trăm lần.”

Giọng nói vốn trầm thấp, trong trẻo nhưng lạnh lùng, giờ phút này lại tà như yêu ma, ác như lệ quỷ! Trong nháy mắt đó, toàn thân hắn như dâng lên một luồng khí hắc ám, bao trùm bóng người màu trắng kia ở giữa, tiên cảnh như ảo như mộng đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại những đám mây đen vờn quanh, giống như Tu la đến từ địa ngục khiến người khác run sợ!

Nhưng, chớp mắt một cái, khí tức trên người hắn lại bị đè nén xuống. Vẫn là nam nhân áo trắng như tiên giáng trần kia, thản nhiên, nhàn hạ...

“Điện hạ, thuộc hạ hiểu rồi!” Hắn ta vuốt mặt đầy xấu hổ.

“Ừ.” Hắn lạnh lùng nói, rồi không để ý đến họ nữa.

Hai người lui ra ngoài, đóng cửa lại. Người đang đứng bên cửa sổ kia, khe khẽ đôi mắt màu ánh trắng, đôi môi mỏng hơi cong lên, Hoàng Phủ Hoài Hàn, chiến hoả giữa hai chúng ta đã được đốt lên rồi, bây giờ, ai chìm ai nổi đây?

Với sự khôn khéo của Hoàng Phủ Hoài Hàn, sao có thể không biết chuyện Tu và Phong vào cung? Ngấm ngấm mà không bộc phát, chắc chắn sẽ có một âm mưu lớn hơn đang chờ hắn. Nếu tùy tiện rời đi mới là hợp với ý muốn của Hoàng Phủ Hoài Hàn kia.

Rèm mi của hắn hơi run lên, đôi mắt không có tiêu cự như lấp lánh, trong đầu đột nhiên xuất hiện cô gái kỳ quái kia. Luồng ngực hắn bỗng cảm thấy vô cùng ấm áp, không thể nói rõ ra là cảm giác gì, nhưng cảm giác xa lạ này, lại khiến hắn hơi hoảng loạn. Dưới ống tay áo bào rộng thùng thình, những ngón tay thon dài của hắn khẽ động. Chưa từng có chuyện gì mà hắn không nắm trong tay, chỉ có lần này, chỉ với nàng, chính hắn cũng không xác định được mình đang nghĩ gì.

Trong Lê viên tĩnh lặng, những đoá hoa rơi xuống, bay lả tả, cực kỳ giống với tâm trạng không xác định được của hắn. Không xác định, là không xác định sao? Hắn nhẹ đưa tay lên ôm ngực, nếu đã không thể xác định, vậy thì đừng để bị dính vào. Tất cả mọi chuyện... hãy ngăn lại bên ngoài cánh cửa lòng đi...

Chỉ là, hắn đâu biết rằng, có một số việc, cũng không phải do hắn quyết định, mà, có một vài người, cũng không phải hắn nói không gặp, thì có thể không gặp...

...

“Vương gia, nô tỳ đã nói rồi, nô tỳ thật sự không biết phổ nhạc, không thể dạy ngài được!” Có nhàn không thể?! Nói cả trăm lần rồi còn cứ quẩn lấy nàng!

Hoàng Phủ Dật cũng kiên trì bèn bĩ, bám sát sau mông nàng: “Sư phụ, ngài thu nhận đồng nhi đi mà, đồng nhi nhất định sẽ chăm chỉ học nghệ, tuyệt đối không để sư phụ thất vọng!”

Cô nàng nào đó một tay cầm chổi, một tay khẽ vỗ vỗ vào cái đầu đau nhức của mình. Con người này, đúng là một kẻ chuyên bám đuôi. Không! Còn dính người hơn cả những kẻ chuyên bám đuôi!

Đúng lúc này, một vài hạ nhân đi qua đây, nhìn thấy Hoàng Phủ Dật, liền quỳ xuống hành lễ: “Nô tài/ nô tỳ bái kiến Dật vương!”

“Đứng lên đi!” Hắn bực mình phẩy quạt, rồi quay lại nói tiếp: “Sư phụ, ngài dạy ta đi mà!”

Vào thời khắc này, mắt cô nàng nào đó lại đảo vòng mấy vòng. Thân phận Hoàng Phủ Dật có vẻ rất cao quý, nếu nàng thật sự nhận hắn làm đồng đệ, vậy cuộc sống của nàng từ nay về sau, không phải sẽ cực kỳ dễ chịu sao?! Hơn nữa, nàng không chỉ không cần phải hành lễ khắp nơi, mà nhóm nương nương gặp nàng cũng phải cung kính đến vài phần! Ừ, chuyện này tốt!

Bỗng, nàng kêu lên một tiếng: “Ôi chao, lưng ta đau mỏi quá đi mất!”

“Sư phụ, sư phụ! Không không chỉ quét sân thôi sao? Để hạ nhân quét là được rồi mà!” Hoàng Phủ Dật nói xong, định gọi hạ nhân đến quét sân.

Mà, hành động này của nàng, chẳng qua cũng chỉ muốn thử xem hần có thành ý bái sư đến đâu. Cũng phải xác định rằng sau khi mình nhận đồ đệ thì có địa vị gì hay không chứ. Vì thế, nàng nhanh chóng lắc đầu: “Không được, không được! Sai hạ nhân quét sân thay ta, nếu để Hoàng huynh người biết được, thì ta nhất định sẽ phải chết! Hần ta đặc biệt phái ta tới đây để quét sân mà!”

Hoàng Phủ Dật hơi nhíu mày, giật cán chổi về “Sư phụ, để đồ nhi quét cho, ngài nghỉ ngơi đi!”

Dứt lời, hần liền vung về quét cây chổi xuống đất, dáng vẻ kia cực kỳ gượng gạo, vừa nhìn là biết con cháu hoàng thất được nuông chiều từ bé.

Tô Cẩm Bình đứng sau hần, khẽ cười, tên nhóc này thật không tệ. Ngay cả Hoàng Phủ Dật kia, cũng tuyệt đối không chạy tới đây quét sân, tính ra, như vậy cũng không thiệt thòi lắm. Thật là, vui chết đi được!

“Được rồi! Vi sư sẽ thu nhận con!” Còn về chuyện dạy cái gì, thì chỉ cần truy vấn thụ một chút tri thức lý luận là đủ rồi!

“Thật vậy sao?” Hoàng Phủ Dật quay đầu, đôi mắt trong sáng như ngọc lưu ly đầy vẻ vui mừng, kích động đến mức suýt rơi cả cây chổi trong tay.

“Thật!”

...

“Cái gì? Hoang đường!” Một quyển tấu chương bị ném mạnh xuống bàn. Dật đang quét sân? Còn cô nàng kia đứng sai khiến à?!

Một tiểu thái giám quỳ gối giữa đại điện, sợ run người, long uy ào ào áp kéo đến khiến y vô cùng áp lực. Người kia ném cây bút đang cầm trong tay

vào ống đựng bút đến cách một cái, âm thanh rất mạnh mẽ, rồi lạnh lùng bước ra khỏi ngự thư phòng...

“Hoàng thượng, hoàng thượng!!!” Tiểu Lâm tử vội chạy theo.

...

“Ở đó chưa sạch, đúng rồi! Đúng là chỗ đó, ừ! Sang trái một chút!” Tô Cẩm Bình ngẩng trên cây, vừa gặm lê, vừa chỉ đạo, rất nhân hạ, thoải mái!

Trán Hoàng Phủ Dật đầy mồ hôi, mạnh mẽ quét chổi xuống sân, trên khuôn mặt tuấn tú có không ít vết bẩn, nhưng hắn lại không hề để bụng, ngoan ngoãn nghe theo sự chỉ đạo của sư phụ mình, cầm chổi quét tới quét lui.

Từ rất xa, Hoàng Phủ Hoài Hàn đã nghe thấy người nào đó to giọng chỉ đạo, cũng nhìn thấy sự nhếch nhác, thảm hại của đệ đệ nhà mình.

Khuôn mặt lạnh băng tức đến xanh mét! Tên nhóc gốc tiểu Cửu này... không biết chừng mực gì hết, đường đường là thân vương một nước mà lại để cho một cung nữ chỉ đạo quét sân. Nếu để truyền ra ngoài, thể diện của nước Đông Lăng vứt đi đâu?

Hắn bước nhanh chân lên vài bước, đúng lúc này, một vật thể không xác định bỗng bay về phía hắn, hắn đang định tránh, lại nghe tiếng kêu sợ hãi của Tô Cẩm Bình vang lên: “Hoàng thượng?!”

Lúc đó, thần trí của hắn bỗng sai lệch đi một chút, vừa quay đầu nhìn sang bên kia, thì cùng lúc đó, vật thể không xác định ấy cũng đập chính xác vào cái đầu cao quý của đế vương, sau đó, chậm rãi rơi xuống đất, còn lăn thêm vài vòng...

Hắn tập trung nhìn kỹ, là hạt quả lê mà Tô Cẩm Bình vừa ăn xong kia...

Hết chương 035.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 36: Trầm Nền Cảm Thấy Vinh Hạnh Sao?

Cô nàng nào đó há hốc mồm nhìn vị hoàng đế nào đó ở cách đó không xa, sau lưng đã bắt đầu toát mồ hôi lạnh! Lúc ấy, nàng nhìn thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn nên hoảng hốt kêu lên một tiếng, đầu gối được tên cầu hoàng đế này nghe thấy tiếng kêu của nàng lại quay sang bên này nhìn, khiến lồi lê kia đáp thẳng vào cái đầu chó của hắn chứ!

Xung quanh hoàn toàn yên tĩnh không có một tiếng động, Hoàng Phủ Dạ đang cầm chổi cũng giống như bị đứng hình, kinh ngạc nhìn hoàng huynh nhà mình.

Bọn cung nữ thái giám sợ tới mức nhũn cả chân, đầu cũng không dám nâng lên.

Sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn khó coi tới mức khiến người nổi hết da gà.

Trong lòng mọi người đều có chung một suy nghĩ duy nhất cung nữ này, chết chắc rồi!

“Ô Cầm Bình!” Hắn rít răng phun ra ba chữ kia, cũng đồng thời trừng mắt lườm Hoàng Phủ Dạ một cái. Nếu không phải tên ngốc này chạy tới đây, thì hắn cũng sẽ không đi tới đây, sẽ càng không mất thể diện đến mức này!

Hoàng Phủ Dạ nhận được ánh mắt của hắn, liếc hơi quay đầu đi, không dám nhìn hắn, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Tô Cẩm Bình vội vàng tuột từ trên cây xuống, nhanh như chớp chạy tới trước mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn, vô cùng không có cốt khí, quỳ xuống: “Có nô tỳ!” Nhưng trong lòng nàng thì đã rơi lệ đầm đìa, vì sao nàng luôn gặp xui xẻo thế chứ? Vì sao?!

“Người thật to gan!” Hấn quát to lên một tiếng, nổ vang như tiếng sét khiến màng nhĩ Tô Cẩm Bình chấn động vài cái.

Gào to như thế làm cái gì? Bà đây nghe thấy mà! Nhưng những lời này, nàng tuyệt đối không dám nói ra. Toàn thân nàng run rẩy, cố gắng ép hai giọt nước mắt trào lên hốc mắt, nhìn hai mắt có vẻ mù mịt, phủ mờ sương một chút, rồi ngẩng đầu, mặt vô cùng bi thương nhìn hấn: “Hoàng thượng, nô tỳ... nô tỳ...”

Nô tỳ làm sao? Mọi người nhìn thấy dáng vẻ đáng thương của nàng, cũng đều dựng tai chờ câu tiếp theo của nàng!

“Gan nô tỳ... thật sự rất nhỏ!” Nàng nói rất nhanh, sau đó vội vàng cúi đầu xuống.

Tô Cẩm Bình vừa dứt lời, hai nắm đấm của Hoàng Phủ Hoài Hàn càng siết chặt lại, phát ra những tiếng ‘rắc rắc’, chỉ hận không thể dùng một chưởng bổ thẳng vào đầu nữ nhân này: “Người đâu, kéo nữ nhân chết tiệt này xuống cho trẫm...”

“Hoàng thượng, xin hỏi, vì sao muốn kéo nô tỳ xuống?” Tô Cẩm Bình nước mắt lưng tròng nhìn hấn.

“Vì sao à? Người còn dám hỏi trẫm vì sao à?” Khuôn mặt lạnh lùng như núi băng vạn năm không đổi, hung hăng trừng mắt nhìn nữ nhân quỳ gối bên chân mình: “Người có thể giải thích xem, chuyện lỗi lê này là thế nào không?”

Đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Tô Cẩm Bình, suýt nữa làm nàng đông cứng: “Hoàng thượng, quả lê này thật ra không phải...” Không phải là ta ăn...

Nhưng nàng còn chưa dứt lời đã bị hấn ngắt: “Có phải người định nói rằng không phải người ăn không? Người nghĩ trăm mù, hay nghĩ mọi người trong vườn này đều mù?!” Giọng nói như được khai quật trong núi băng mấy ngàn năm ra, khiến lòng người run lên từng trận.

“Ha ha...” Cô nàng nào đó cười gượng vài tiếng, ánh mắt hơi chuyển động: “Khởi bẩm Hoàng thượng, thật ra chuyện này cũng có nguyên nhân riêng!”

“Có nguyên nhân à?” Hấn cười lạnh: “Vậy người nói cho trăm nghe xem, rốt cuộc là có nguyên nhân gì?!” Hấn thật sự muốn nhìn xem nữ nhân này còn có thể bày ra những trò gì nữa!

“Nô tỳ vốn muốn ném lõi lê này xuống đất, nhưng mà cái thứ không chịu thua kém này, vừa nhìn thấy ngài tới liền không thể khống chế được tâm trạng của mình, sự sùng bái đối với ngài cao ngất ngưỡng như núi. Cho nên, nó mới không nhận được, vội vàng lao về phía ngài, cuối cùng lại tạo thành bi kịch như vậy! Đây đều là do Hoàng thượng quá vĩ đại, nên mới khiến cho lõi lê kia không thể không sùng bái ngài!” Cô nàng nào đó chỉ vào lõi lê, nói nhảm.

Nàng vừa dứt lời, mọi người đều há hốc mồm, nhìn nàng với ánh mắt không thể tin nổi, bịa đặt thế này, có phải là quá đáng lắm không?

Sau gáy Hoàng Phủ Dật xuất hiện một loạt vạch đen hoa hoa lệ lệ, Hoàng huynh mà có thể tin vào mấy lời này, thì đúng là gặp quỷ!

Đôi mắt tím đậm của vị hoàng đế nào đó loé lên những tia sáng âm u, rít ra vài từ qua kẽ răng: “Vậy, theo như người nói, thì có phải là trăm ngược lại nên cảm thấy vinh hạnh hay không?”

“Đúng vậy! Đúng vậy! Người bình thường muốn bị lõi lê đập vào mặt, à không, được lõi lê sùng bái cũng không có cơ hội đâu. Cho nên, ngài có thể cảm thấy vinh hạnh một chút cũng được!” Cô nàng nào đó vui vẻ nói xong, lại cảm thấy không khí xung quanh mình càng lúc càng lạnh.

Sau lưng nàng đã ướt đẫm mồ hôi lạnh. Khí phách của người này thật quá mạnh mẽ, chỉ sợ nàng không thể che giấu được thực lực của chính mình. Nếu công khai so khí phách, nàng cũng có thể đánh tay ngang với hắn!

Sau đó, xung quanh đều vô cùng yên tĩnh.

Nhận được ánh mắt cầu cứu của Tô Cẩm Bình, Hoàng Phủ Dật nuốt nước miếng một chút, nhỏ giọng nói: “Hoàng huynh...”

Vừa nói ra hai chữ, ánh mắt lạnh băng của Hoàng Phủ Hoài Hàn đã quét lại, lạnh đến chết người.

Hoàng Phủ Dật vội ho khan hai tiếng: “Không có gì! Không có gì ạ!” Hắn là người nhỏ nhất trong đám huynh đệ, tính tình cũng rất thoải mái, tuý hứng, không có hứng thú gì với ngôi vị Hoàng đế, cho nên, các huynh đệ đều cưng chiều hắn. Từ bé đến lớn, đây là lần đầu tiên hắn bị Đại hoàng huynh dùng đôi mắt lạnh băng như thế để trừng hắn. Điều này cũng chứng tỏ, hiện giờ Đại hoàng huynh đang vô cùng phẫn nộ, khiến hắn không dám vượt râu hùm nữa.

Tô Cẩm Bình nghiến chặt răng, đây là đờ đệ nàng vừa thu nhận đấy, vậy mà đại nạn ập xuống đầu, lại chỉ biết bảo vệ chính mình, bỏ mặc nàng không thêm để ý! Một cơn gió thu ập tới, nếu không cẩn thận, sinh mạng của Tô Cẩm Bình cũng y như những chiếc lá cây bị gió thu thổi lìa khỏi cành kia! Con mẹ nó chứ! Nàng đường đường là nữ vương của giới sát thủ, xuyên tới cõi đại này, vì cái lông gì mà phải chịu uất ức như vậy chứ?

Thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn một lúc lâu sau vẫn không lên tiếng, ánh mắt nhìn mình lại càng lạnh lùng hơn, lúc này, cô nàng nào đó rất quyết đoán, nhặt lời lê kia lên, vẻ mặt thâm thù đại hận, dạy bảo: “Người nhìn người xem, đúng là không có triển vọng gì mà. Muốn hành lễ với Hoàng thượng, cần phải dùng cách đó sao? Như thế, có phải là quá kích động không hả? Còn dám đáp thẳng vào cái đầu cao quý kia của Hoàng thượng! Ta...”

“Tô Cầm Bình!” Khoé miệng Hoàng Phủ Hoài Hàn co rút mạnh, có chút không chịu nổi, ngắt lời nàng.

Nghe giọng của hắn có vẻ đã dụ đi một chút, đôi mắt cô nàng nào đó khẽ chuyển động, nói: “Hoàng thượng! Nô tỳ hiểu rồi! Có lẽ vì cái đầu cao quý của ngài tỏa hào quang vạn trượng quá chói mắt, cho nên dường như lỗi lè này cũng đã yêu thương sâu sắc cái đầu cao quý của ngài, vì thế mới phạm tội đại bất kính như vậy!”

Nói xong, nàng lại nhún đôi mày thanh tú nói với lỗi lè: “Ôi, người phạm vào tội lớn như thế, ta cũng không thể nào cứu người được rồi! Hoàng thượng, nô tỳ đã thay ngài bắt được kẻ phạm tội. Ngài hạ chỉ chém nó đi!” Nói xong, nàng làm ra vẻ sinh ly tử biệt, cung kính dâng lỗi lè kia lên trước mặt hắn.

Nhìn dấu răng lộn xộn trên lỗi lè kia, còn dính cả bùn đất sau khi lăn vài vòng trên sân, khoé miệng của Hoàng Phủ Hoài Hàn co rút đến không thể kìm chế được. Những người khác, sau gáy cũng ướt đầm mồ hôi! Tô Cầm Bình này, coi Hoàng thượng là kẻ ngốc hay là thực sự nghĩ Hoàng thượng ngốc?!

“Hoàng thượng, ngài chém nó đi! Không cần băn khoăn đến nô tỳ, thật đấy!” Nói xong, nàng lại ra vẻ thâm tình liếc mắt nhìn cái lỗi lè kia: “Lỗi lè à lỗi lè, chúng ta hẹn gặp lại trên đường xuống suối vàng nhé. Người nhất định phải hiểu cho ta. Từ xưa đến nay, trung và nghĩa không thể chu toàn cả hai. Ta thật sự không muốn đối xử với người như vậy. Nếu có kiếp sau, ta sẽ bồi thường cho người thật hậu hĩnh!”

Nhìn dáng vẻ đau buồn thống khổ kia, nếu không phải vì nàng đang nói chuyện với một cái lỗi lè, thì mọi người có lẽ sẽ cảm động đến muốn rơi vài giọt lệ nữa!

Miệng Hoàng Phủ Dật há to đến mức có thể nhét lọt cả một quả trứng gà! Thế này... có phải là quá cường điệu hoá không?

Mấy tay tiểu thái giám cũng đầy thông cảm nhìn Tô Cầm Bình. Nhìn xem nhìn xem, nàng ta bị dọa đến phát ngốc lên rồi, lại đi nói chuyện với

cái lỗi lê! Nhưng mà, dù sợ đến choáng váng, Hoàng thượng cũng sẽ không tha cho nàng ta đâu! Ôi...

Hoàng Phủ Hoài Hàn lạnh lùng nhìn nàng biểu diễn, sau đó, khoé môi lạnh như băng khẽ cong lên: “Người đâu!”

Hết chương 036.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 37: Đây Là Được Voi Đòi Tiên Trong Truyền Thuyết...

“Người đâu! Mau...”

Nói tới đây, hấn dừng lại khiến tim mọi người đều như bị treo lên cao, chờ câu tiếp theo của Hoàng Phủ Hoài Hàn. Trái tim nhỏ bé của Tô Cẩm Bình cũng vọt lên tới cổ họng!

Hoàng Phủ Dật siết chặt nắm tay, hấn nghĩ, nếu hoàng huynh thật sự muốn giết nàng, thì dù hấn liều chết cũng phải xông ra cầu xin cho nàng.

Ai ngờ...

Vị hoàng đế nào đó nhìn cô nàng đang run rẩy như lá rụng mùa thu quỳ bên cạnh chân mình, đôi môi lạnh lùng khẽ cong lên: “Mau lồi lồi lê này xuống chém cho trẫm!”

Hả? Mọi người kinh ngạc há hốc mồm, cảm thấy như có một đàn quạ đen bay ngang qua đầu mình, ai cũng như muốn hôn mê... Chém lồi lồi à? Không phải Hoàng thượng giận đến phát điên luôn rồi chứ?

Hoàng Phủ Dật suýt nữa thì ngã nhào xuống sân!

Đám thị vệ vừa nghe lệnh, chân cũng trượt đi, lão đảo một trận, may mà không ngã! Bọn hấn há hốc mồm, nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn và lồi lồi nhỏ trong tay Tô Cẩm Bình kia với ánh mắt không thể tin nổi... Đây... bọn họ có nghe nhầm không?!

“Sao hả? Lời nói của trẫm, các người không thèm nghe sao?” Giọng nói lạnh lùng vang lên, đôi mắt màu tím đậm như thoáng có ý cười, nhưng lại mang theo vẻ lạnh lùng, nghiêm nghị!

“Nô tài đáng chết! Nô tài tuân mệnh!” Tay trưởng thị vệ run rẩy cả người, xin lỗi rồi mang theo tâm trạng phức tạp, nhận lấy lỗi lầm trong tay Tô Cẩm Bình, vô cùng mất tự nhiên cầm lấy, lại càng đau đầu không biết phải chém cái lỗi lầm này thế nào.

“Tô Cẩm Bình nghe chỉ!” Một tiếng quát khí phách tiếp tục vang lên.

“Có nô tỳ!” Nàng cắn răng quỳ xuống bên cạnh chân hần, biết ngay hần sẽ không dễ dàng buông tha cho mình như vậy mà.

Ai ngờ, Hoàng Phủ Hoài Hàn chỉ hơi cong đôi môi mỏng của mình lên, phun ra một câu: “Trẫm lệnh cho người làm quan giám trảm, chém lỗi lầm kia! Nếu trong quá trình, có một chút gì đó khiến trẫm không hài lòng, thì coi chừng cái đầu của người!” Cô nàng này, muốn chơi hả? Vậy trẫm sẽ chơi cũng người tới cùng!

“Hả?” Tô Cẩm Bình hoảng hốt, suýt nữa ngã nhào xuống đất! Không phải tên Hoàng Phủ Hoài Hàn này điên rồi chứ? Chém lỗi lầm còn cần cả quan giám trảm à? Chém lỗi lầm còn có thể khiến hần không hài lòng sao?

“Người muốn kháng chỉ?” Giọng nói bỗng lạnh hần đi.

Cô nàng nào đó vừa nghe thấy vậy, liền vội vàng đứng vụt dậy, quay đầu nhìn tay thị vệ trưởng đang cầm lấy lỗi lầm với vẻ mặt kỳ quặc kia, quát lên: “Trưởng thị vệ, sao người có thể cầm kẻ phạm tội một cách dịu dàng như thế chứ? Đây là thứ đã phạm tội đại bất kính đối với Hoàng thượng! Người muốn dung túng cho tội phạm hay sao?” Nàng cố gắng ra vẻ trung thần, hy vọng Hoàng Phủ Hoài Hàn sẽ nể mặt sự cố gắng của nàng, mà không so đo xét nét với nàng nữa.

Bốn chữ “dung túng tội phạm” vừa bật ra, gân xanh trên trán Hoàng Phủ Hoài Hàn rung lên bần bật, nắm tay hần cũng siết chặt hơn, nhưng vẫn không nói gì...

Vẻ mặt hoá đá của thị vệ kia bỗng trở nên méo mó vô cùng, một đám vạch đen chảy thẳng xuống trán, cung kính nói: “Giám trảm đại nhân, thuộc hạ biết sai rồi! Thuộc hạ sẽ đối xử với nó thật tàn bạo!” Nói xong, hắn nghiêng răng bóp mạnh lõi lê kia, suýt nữa là bóp nát nó luôn!

“Ừ! Mau chém nó đi, chúng ta phải cho tất cả mọi người trong thiên hạ này biết. Nếu dám bất kính với Hoàng thượng, thì chỉ có tội chết! Dù là lõi lê, cũng khó tránh khỏi cái chết!” Cô nàng nào đó nói vô cùng khí phách, lẫm liệt, nhưng sau gáy thì ướt đầm mồ hôi lạnh, Hoàng thượng huynh à, ngài ngàn vạn lần đừng nói không hài lòng nhé!

“Vâng!” Đâu thị vệ trưởng đầy vạch đen, ném lõi lê xuống đất, rút bội kiếm bên hông, vung tay lên chém mạnh xuống, hàn quang bắn ra bốn phía, thành công ‘xé xác’ lõi lê kia như ngũ mã phanh thây!

Hoàng Phủ Hoài Hàn vẫn lạnh lùng đứng đó nhìn bọn họ diễn trò. Sắc mặt hắn lạnh như băng, không ai nhìn thấu được suy nghĩ của hắn, có đi ầu, trong đôi mắt màu tím đậm, như phát ra một chút hứng thú. Giữ nàng lại, có hai nguyên nhân. Thứ nhất, nàng có giá trị lợi dụng, đặc biệt là đối với ‘người kia’. Còn thứ hai... Tô Cẩm Bình, rất giỏi biện hộ phải không? Vậy để trẫm nhìn xem, là mạng người cao, hay thủ đoạn của trẫm cao hơn!

“Khởi bẩm Hoàng thượng, may mà nô tỳ không làm nhục sứ mệnh, hung phạm đã bị xử trảm thị chúng!” Cô nàng nào đó nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh báo cáo, ha ha, ‘hung phạm’ đã bị xử lý, vậy là không liên quan gì đến nàng nữa rồi nhé!

“Ừ.” Hắn lạnh lùng lên tiếng, ý cười trên khoé miệng đậm hơn, dọa người hơn.

Tô Cẩm Bình thẫn thờ phào một hơi, bỗng nhiên, như có tia sáng loé lên trong đầu, nàng cười tủm tỉm ngẩng đầu nói: “Hoàng thượng, nô tỳ đã vì ngài mà bất kể phạm tội, còn giám sát người ta xử trảm nó không chút sai sót nào. Công lớn như vậy, có phải ngài nên ban thưởng cho nô tỳ một chút không?”

Nàng vừa dứt lời, bước chân của Hoàng Phủ Hoài Hàn không kịp được, lao đảo một chút, suýt nữa tức đến hôn mê! Cô nàng chết tiệt này, đã không biết ơn hẳn, còn dám được voi đòi tiên: “Tô Cẩm Bình! Người đừng có được voi đòi tiên!”

Hắn hét to một tiếng khiến đám chim chóc đang trú ẩn trên cây đầu kinh hoàng bay đi trốn.

“Khụ khụ...” Hoàng Phủ Dật liều mạng ho khan, khuôn mặt phong thần tuấn lãng sắc đến đỏ bừng cả lên, đừng quá đáng như thế chứ? Đám hạ nhân cũng lung lay như sắp đổ! Một tiếng quát này của Hoàng Phủ Hoài Hàn khiến mọi người không hèn mà cùng đổ mồ hôi lạnh thay Tô Cẩm Bình, long nhan giận dữ! Long nhan giận dữ!!!

“Hoàng thượng, nô tỳ đâu có được voi đòi tiên? Vừa rồi ngài đã sai trưởng thị vệ chém lỗi lê phạm tội đại bất kính với ngài, không phải cũng chứng tỏ là nô tỳ có công sao? Sao lại nói là được voi đòi tiên được?” Đôi mắt phượng thoáng ánh lên vẻ giảo hoạt, Hoàng Phủ Hoài Hàn tự mình hạ chỉ chém lỗi lê. Nếu giờ hắn nói người phạm tội đại bất kính là Tô Cẩm Bình nàng, thì đó chính là tự vác đá đập vào chân mình! Nàng tin rằng hắn sẽ không làm cái chuyện tự mình vả vào mặt mình như thế!

“Người...!” Hắn nghiến chặt răng, trừng mắt nhìn nàng một lúc lâu, ánh mắt kia như muốn ướp đông Tô Cẩm Bình vậy! Cô nàng chết tiệt này, đã ném vào đầu mình, còn dám vác mặt ra mà xin ban thưởng, cô ta thực sự khinh Hoàng Phủ Hoài Hàn hẳn là con hổ giấy hay sao? Có đi đâu, từng câu từng chữ của nàng đầu đánh trúng vào điểm yếu. Nếu mình thực sự chém nàng, khó tránh khỏi bị người đời chê cười, nhục báng! Nhưng mà, muốn hẳn ban thưởng cho nàng sao?! Ban thưởng cho người ném vào đầu mình? Sao không cho hắn một đao luôn đi cho thoải mái!!!

“Hoàng thượng, ngài giàu có nhất thiên hạ, chắc sẽ không tiếc rẻ gì một chút phần thưởng nhỏ nhỏ này đâu nhỉ?!” Không phải là nàng thích lấy cái mạng nhỏ này ra đùa giỡn mà đi chọc giận tên hoàng đế không biết thưởng thức này, mà là nàng sẽ không bỏ qua bất cứ một cơ hội nào có thể kiếm được tiền!

“Sư... sư phụ, chúng ta nên đi nghiên cứu một chút chuyện âm luật đi!”
Hoàng Phủ Dật nhìn hoàng huynh nhà mình tức đến nỗi hết gân xanh lên mặt, thử khuyên bảo Tô Cẩm Bình. Hắn cũng không muốn mình còn chưa học được gì, thì sư phụ đã ‘đi’ trước!

Cô nàng nào đó phát tay rất sốt ruột: “Từ từ đã, chờ Hoàng thượng ban thưởng cho ta rồi nói sau!” Tên ngọc này, thấy nàng suýt nữa mất mạng, không giúp nàng thì thôi, giờ nàng đang chiếm thế thượng phong còn tới cản trở! Hừ!

Hoàng Phủ Hoài Hàn nghiêng chặt răng, khuôn mặt lạnh lùng tức đến biến sắc, hết xanh lại trắng! Hắn có cảm giác muốn vung một đao chém chết cô nàng này! Nhưng đã là đế vương, phải có tâm trạng trầm tĩnh, ổn định, khiến hắn nhanh chóng bình tĩnh lại, luồng khí băng lạnh bao quanh người dần biến mất, nhìn cô nàng đáng bị băm vằm thành ngàn mảnh kia, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tô Cẩm Bình! Người xác định rằng người thật sự muốn trăm thưởng cho người sao?”

“Xác định! Thật sự xác định!” Cô nàng nào đó điên cuồng gật đầu, dưới đáy mắt càng dâng trào khát vọng với vàng bạc.

Hoàng Phủ Dật chỉ hận không thể quay đầu đi, bịt mắt lại. Hắn thật sự không đành lòng nhìn thêm nữa!

“Hừ! Tốt lắm! Trăm sẽ thành toàn cho người!” Hắn hừ lạnh một tiếng, trong đôi mắt màu tím đậm như ẩn chứa nụ cười quỷ dị.

Hết chương 037.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 38: Người Quét Dọn Trước Thư Phòng

Quyển 1 – Chương 038:

Ngự tiền quét dọn. (Quét dọn trước ngự thư phòng)

“Tô Cẩm Bình có công truy bắt tội phạm vì trẫm, phong làm ngự tiền quét dọn. Đại công thần của trẫm, người ngàn vạn lần đừng phụ sự kỳ vọng của trẫm!” Trong giọng nói lạnh như băng dường như có ý cười.

Tô Cẩm Bình hơi nhíu mày, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn hấn: “Hoàng thượng, nô tỳ có thể cả gan hỏi một câu được không? Ngự tiền quét dọn là cái gì?” Trong nhận thức của nàng, nàng chỉ biết có một cái gọi là ‘ngự tiền hành tâu’, có vẻ là một chức quan, chứ chưa từng nghe nói đến ‘ngự tiền quét dọn’.

“Tiểu Lâm tử, người nói cho nàng biết cái gì là ‘ngự tiền quét dọn’!” Khoé môi lạnh băng khẽ cong lên.

“Vâng!” Tiểu Lâm tử đáp, rồi nói với Tô Cẩm Bình: “Ngự tiền quét dọn, chính là người chuyên phụ trách quét trước trước cửa ngự thư phòng của Hoàng thượng. Là cung nữ quét dọn có cấp bậc cao nhất trong cung!”

Giọng nói the thé kia vừa dứt, thì Tô Cẩm Bình có ngay một cảm giác muốn điên cuồng phun vào mặt hấn! Con mẹ nó, nói tới nói lui, cũng vẫn là quét dọn, chỉ thay đổi nơi quét mà thôi. Hơn nữa, lại còn quét ngay trước cửa của tên cầu hoàng đế kia. Nếu một hôm nào đó, nàng không quét sạch sẽ, tên cầu hoàng đế này dẫm phải rác rưởi ngã xuống, chắc chắn nàng sẽ chết rất thảm!

“Tạ ơn ý tốt của Hoàng thượng, nhưng không cần đâu, nô tỳ vẫn ở lại đây quét dọn thì hơn!” Cung nữ quét tước mà còn phân cấp bậc, ta nhớ vào!

Khoé miệng tiểu Lâm tử co rút đến không kiềm chế nổi, bao nhiêu người muốn có cơ hội nở mày nở mặt trước mặt Hoàng thượng cũng không được, vậy mà tiểu cung nữ này lại nói không cần...

Đôi mày rậm của Hoàng Phủ Hoài Hàn hơi nhướng lên, đang định nói đã bị Tô Cẩm Bình chặn lại...

“Đợi đã!” Trong đầu cô nàng nào đó như có ánh chớp loé qua, nàng ngẩng đầu, nghiêm túc nhìn họ: “Vậy, cung nữ quét dọn có đẳng cấp cao nhất, có phải bổng lộc cũng nhiều hơn một chút không?”

Thái dương Hoàng Phủ Hoài Hàn xuất hiện một vạch đen sẫm, lại là bổng lộc! Trong đầu nữ nhân này, suốt ngày chỉ nghĩ có tiền thôi sao?

“Đương nhiên rồi, bổng lộc mỗi tháng của ngự tiển quét dọn là mười lượng bạc.” Tiểu Lâm tử giải thích.

“Quét, hay không?” Giọng nói lạnh như băng vang lên.

Nàng vội vàng gật đầu: “Quét! Nô tỳ quét!” Được tăng lương thì vì cái lông gì mà không quét!

“Vậy ngày mai đến nhậm chức đi!” Hấn hừ lạnh một tiếng rồi xoay người rời đi.

Từ đằng xa, một giọng nói lạnh lẽo vọng lại: “Tiểu Cửu, đi cùng trẫm!”

“Vâng! Hoàng huynh!” Hấn giao lại chổi cho Tô Cẩm Bình, vẻ mặt vô cùng phức tạp nhìn nàng, sau đó rút cây quạt thủy mặc trong tay áo ra, rồi vội vàng đuổi theo Hoàng Phủ Hoài Hàn.

Tô Cẩm Bình nhìn theo bóng họ, rồi bỗng như nhớ ra gì đó, liền to giọng gọi với theo: “Hoàng thượng, ngài nhớ đấy nhé, sau này bổng lộc

mỗi tháng của nô tỳ là mười lăm lượng!”

Vừa dứt lời, người kia chợt dừng bước, mọi người xung quanh đều cảm thấy như có một bức tường vách đen sẫm thẳng xuống sau lưng mình!

Mà đương sự Hoàng Phủ Hoài Hàn kia, thì chỉ siết chặt nắm đấm, không nói thêm đi đâu gì! Cô nàng chết tiệt này, để trẫm xem người còn có thể đắc ý bao lâu!

Nàng phễ phỉ bụi đất trên tay, vẻ mặt tự đắc, nhàn tản. Nàng vốn đang chuẩn bị nghĩ cách sớm rời khỏi hoàng cung, đặc biệt là sau vụ thoát được tội lớn trộm cắp ngày hôm qua, nàng càng muốn chạy trốn hơn, nhưng lần này, nàng lại hoá nguy thành an, trong hoạ lại có phúc, đi đâu này chứng tỏ cái gì? Chứng tỏ rằng Hoàng cung là nơi kiếm tiền rất tốt! Trước khi kiếm đủ tiền, nàng kiên quyết không đi!

Nàng c ãn theo chõ, ngáp dài một cái. Đúng lúc này, một cung nữ vội vàng vàng chạy tới nói: “Tô Cẩm Bình, Tô Cẩm Bình! Hoàng quý phi đến, nói muốn gặp cô kìa!”

“Hoàng quý phi? Là ai?” Không phải lại một ả nào đó đến gây rối chứ?!

Tiểu cung nữ kia vừa nghe thấy vậy liền trợn trừng mắt lên, suýt rơi cả tròng mắt ra ngoài: “Không phải Hoàng quý phi là tỷ tỷ ruột của cô sao? Ngay cả Hoàng quý phi mà cô cũng không biết à?”

A... nàng đưa tay lên xoa trán, làm ra vẻ đau đầu: “Ôi, gần đây mệt mỏi quá, quét dọn đến choáng váng cả đầu óc. Ừ... đi thôi!” Thì ra Hoàng quý phi là tỷ tỷ ruột của thân thể này, nhưng vì sao hôm qua nàng ta không hề c ãu xin cho nàng? Hừ hừ...

Quay v ề trong viện, nàng đã thấy ngay một nữ nhân khoan thai, cao quý ngồi trên ghế chủ vị, khuôn mặt tròn như trứng ngỗng, đôi lông mày thanh mảnh, đôi mắt đẹp rực rỡ đến chói mắt, cái mũi xinh xắn và đôi môi anh đào nhỏ nhỏ, cũng coi như là một đại mỹ nhân. Có đi đâu, hình như nhìn ả chẳng giống nàng chút nào!

Đám hạ nhân đứng cung kính bên cạnh. Ắ vừa nhìn thấy Tô Cẩm Bình, trong đáy mắt thoáng hiện lên vẻ chán ghét, sau đó khoé môi cong lên: “Muội muội, tiên cung đã lâu mà tử tử cũng chưa từng đến thăm muội, lại đây, ng ấ cạnh tử tử nào.”

Dương nhiên Tô Cẩm Bình không hề bỏ qua vẻ chán ghét trong mắt nàng ta. Nàng bước nhanh vài bước, mặt không biến sắc ng ấ cạnh ắ nói: “Tử tử đến đây có việc gì không?”

Tô Cẩm Thu nhìn đám hạ nhân: “Các người lui hết đi. Ta muốn tâm sự riêng với muội muội của ta.”

Đám hạ nhân ð ồng loạt xoay người hành lễ: “Vâng!” sau đó lui ra ngoài, không quên khép cửa phòng lại.

“Muội muội đang trách tử tử tối hôm qua không c ầi xin cho muội sao?” Ắ nhắc tách trà lên nhấp một hơi, mặt ð ầy vẻ dịu dàng, lại khó giấu được vẻ khinh bỉ, xem thường trong mắt.

Tô Cẩm Bình nhướn đôi lông mày thanh thú, lãnh đạm nói: “Không dám!” Đến vào lúc này, e là còn có mục đích khác.

Nàng vừa nói ra hai chữ này, Tô Cẩm Thu liền quay ð ầu, hơi kinh ngạc nhìn nàng, vì sao ắ lại có cảm giác muội muội này của mình ð ã thay ð ổi nhỉ? Từ trước đến giờ nàng luôn là người nhát gan, sợ phi ền phức, nói nhi ều thêm vài câu ð ã sợ ð ến run người, mà bây giờ... Nếu sự lãnh đạm ban ð ầu là vì bất mãn với mình, thì giờ mình ð ã nói như vậy mà vẫn còn giữ thái ð ộ này, khiến ắ buộc phải nghĩ ngợi kỹ hơn!

“Tử tử đến đây có việc gì không?” Thấy ắ nhìn mình chằm chằm không chớp mắt, Tô Cẩm Bình cũng sợ bị nhận ra sơ hở gì, liền lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng.

Tô Cẩm Thu cũng giấu ð i ánh mắt thăm dò, cười nói: “Muội muội, ta và muội là tử muội ruột thịt, vào hậu cung phải ð ồng tâm hiệp lực mới có thể có ð ược một cuộc sống yên bình giữa chốn hậu cung ð ầy tranh ð ấu này!” Nếu ð ã không giả bộ ð ược nữa, thì trực tiếp nói thẳng vào ð ề ð i.

“Tỷ tỷ, tỷ cũng thấy đấy, ta chẳng qua chỉ là một cung nữ nhỏ nhoi, sợ rằng không đảm đương được nhiệm vụ như vậy.” Nàng không mặn không nhạt đây vẫn đề quay về.

Tô Cẩm Thu khẽ cười nói: “Muội muội, chỉ cần muội đồng ý với tỷ, giúp tỷ chinh chết Hách Liên Dung Nhược. Chờ sau khi bản cung ngẩng lên hậu vị, vinh hoa phú quý nhất định sẽ không thiếu của muội nửa phần!”

Hậu vị à? Hách Liên Dung Nhược chắc là tên của ả Hoàng hậu kia? Hừ, nếu chinh chết Hách Liên Dung Nhược, chỉ e ngày mai sẽ là ngày chết của Tô Cẩm Bình nàng thôi! Muốn lấy nàng ra làm lá chắn à? Đừng có mơ: “Tỷ tỷ, Hoàng hậu nương nương là người đứng đầu lục cung, sao ngài có thể gọi thẳng tên tục của người được? Còn muốn chinh chết Hoàng hậu à? Muội muội khuyên tỷ tỷ nên ăn nói cho cẩn thận. Nếu những lời này mà lọt ra ngoài, e rằng phụ thân đại nhân cũng khó mà bảo vệ cho tỷ được!”

Những lời này, chính là một cách từ chối khéo.

“Cạch!” một tiếng, Tô Cẩm Thu ném tách trà xuống bàn: “Ta nói cho người biết, đây là ý của phụ thân đại nhân!”

Môi Tô Cẩm Bình hơi cong lên cười giễu cợt, ý của lão già chết tiệt kia thì liên quan quái gì đến nàng? “Vậy phiền tỷ tỷ nói với phụ thân đại nhân, con gái bất hiếu, không thể cống hiến sức lực vì ông ấy!”

“Ngươi!” Lúc này Tô Cẩm Thu mới thực sự nhìn kỹ nàng, vẫn là khuôn mặt kia, nhưng ánh mắt khí phách hơn nhiều, có khí chất kiêu ngạo, hay nói đúng hơn là... một vẻ khát máu! Đây là muội muội của ả sao? Thời khắc này, ả bỗng hiểu được một chút ý của phụ thân đại nhân.

“Tỷ tỷ, mời về đi!” Nàng lãnh đạm hạ lệnh đuổi khách.

Vừa dứt lời, Tô Cẩm Thu lại khẽ cười, muội muội này của ả, có lẽ thật sự đáng để hợp tác: “Quay về cũng được thôi. Nhưng mà, chẳng lẽ ngươi không cần mạng của nàng ta sao?”

Nói xong, ả ta vỗ nhẹ tay: “Người đâu, dẫn người ra đây cho ta!”

Hết chương 038.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 39: Cái Giá Phải Trả Cho Việc Uy Hiếp Nàng!

Nàng khẽ cười, cũng hơi ngạc nhiên không biết là ai sẽ bị đưa đến.

Chẳng bao lâu, một cô gái mặc y phục màu xanh bị hai tiểu thái giám xốc hai bên lôi vào. Khuôn mặt xinh xắn lộ ra, tuy không quá xuất sắc, nhưng cũng thanh tú, dễ thương. Mái tóc hơi rối loạn, trên mặt vẫn còn hằn lên dấu tay, rõ ràng là đã bị tra tấn.

Đáy mắt cô ấy vừa mệt mỏi, vừa khủng hoảng, ngay trong khoảnh khắc nhìn thấy Tô Cẩm Bình, sự hoảng sợ như bùng nổ lên. Cô ấy vùng vẫy, cố gắng thoát khỏi sự khống chế của hai tiểu thái giám kia, chạy về phía Tô Cẩm Thu, ôm chân nàng ta, khóc lóc thảm thiết: “Quý phi nương nương, cầu xin người buông tha cho tiểu thư! Van xin người, buông tha cho tiểu thư, tiểu thư không hiểu gì cả, không biết gì hết...”

Tô Cẩm Thu chán ghét nhú mày, hơi nhấc chân lên, đạp mạnh vào người cô ấy: “Cút ngay! Bản thủ, người mà cũng có tư cách chạm vào bản cung à?”

Cô bị trúng một cước, ngã lăn ra đất, khuôn mặt thanh tú đầy nước mắt, lo lắng nhìn Tô Cẩm Bình...

Tô Cẩm Bình hơi nhú mày, cung nữ này, không phải chính là cung nữ hầu hạ trong cung của nàng ngày nàng xuyên không tới đây sao? Chẳng lẽ quan hệ của chủ nhân cơ thể này với cô cung nữ kia không bình thường?

“Muội muội, muội không đến mức không biết cả thị tỳ ở bên mình từ nhỏ đấy chứ? Hay là, muội đã không cần quan tâm đến sự sống còn của cô

ta nữa rồi?” Á ta thành thoi nhấp một ngụm trà, trong đôi mắt đẹp đầy vẻ đã sớm đoán trước...

Đâu ngờ Tô Cẩm Bình lại chỉ hơi nhú mày: “Tỷ tỷ cơ trí, đúng là muội muội thật sự không nhớ rõ!” Khoé mắt nàng hơi liếc nhìn sắc mặt cung nữ kia, lại nhận ra, khi nàng vừa nói những lời này, trên mặt cung nữ đó không có chút vẻ thất vọng hay khó tin nào, ngược lại còn nở nụ cười, rõ ràng là cô ấy không muốn liên lụy đến nàng. Nàng hơi nhú mày, xem ra, đây là một người rất trung thành với chủ.

“Khụ khụ...” Tô Cẩm Thu bị những lời này của nàng làm cho sặc lên! Ánh mắt ả tối sầm xuống, giễu cợt nhìn nàng: “Không biết ư? Ta không ngờ sau khi vào cung, ý chí của muội muội lại sắt đá như thế!”

Á ta bước nhanh vài bước đến trước mặt cung nữ kia, kéo tóc cô ta lên khiến cô ta thét chói tai: “A!”

“Không biết à? Muội muội, muội nhìn xem, vết sẹo ở thái dương cô ta, chính là do bảy năm trước, cô ta thay muội đỡ bình hoa mà nhị muội ném đấy. Còn vết sẹo trên cánh tay này, là do ba năm trước, muội và tam muội ‘tỷ thí’ với nhau, cô ta đỡ thay cho muội, còn nữa...”

“Đủ rồi!” Tô Cẩm Bình lạnh lùng ngắt lời ả, là vua của giới sát thủ, nàng đương nhiên có thể nhìn ra ‘tuổi’ của những vết sẹo kia, xem ra, trước khi nàng đến, chủ nhân của cơ thể này đã bị người khác ức hiếp rất nhiều.

Nàng nhìn cô cung nữ kia, trong mắt cô ấy đầy vẻ thật thà và trung thành. Nàng nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, nhưng cũng ngay tại thời khắc Tô Cẩm Thu lộ ra vẻ mặt đắc ý, nàng mạnh mẽ mở to mắt ra, vụt tới như một làn gió, bàn tay mềm mại lao tới từ một góc độ khó mà tin được, cuối cùng vồ chính xác vào cổ ả ta!

“Không ai được phép lên tiếng! Buông cô ấy ra!” Giọng nói lạnh lẽo như ma quỷ đến từ địa ngục, nếu cơ thể này đã thiếu nợ cô gái kia, thì nàng sẽ phải thay nàng ta trả lại!

“Người! Người to gan thật! A...” Đang định giận dữ quát mắng, ả lại cảm thấy bàn tay đang bóp cổ mình như siết chặt thêm, khiến ả không thở nổi. Đám hạ nhân nhìn thấy sinh mạng của Tô Cẩm Thu đang nằm trên tay nàng, cũng không dám gọi người tới.

“Thả cô ấy ra! Đừng để ta phải nói đến lần thứ ba!” Giọng nói vang vang mạnh mẽ, thời khắc này, không có ai dám nghi ngờ nếu để nàng nói đến lần thứ ba, thì thứ bị gãy chắc chắn sẽ là cổ của Tô Cẩm Thu!

Còn nàng, nàng đang cá cược, cược rằng thân thể của vị Hoàng quý phi này quan trọng hơn cung nữ kia rất nhiều, sẽ không dám liêu lĩnh!

Quả nhiên, nàng thành công! Tô Cẩm Thu ho khan phẩy tay: “Thả ra, thả tiện tỳ kia ra!”

Đám tiểu thái giám lập tức thả cung nữ ra, lo lắng lùi sang bên cạnh. Mắt cung nữ kia ngập nước, cảm động nhìn Tô Cẩm Bình. Tiểu thư lại vì cô mà trở nên lợi hại như vậy!

“Hừ!” Nàng hừ lạnh một tiếng, thả Tô Cẩm Thu ra, thân thể quý giá ngã quy xuống đất phát ra tiếng ‘rắc rắc’ lớn.

Tô Cẩm Bình nhếch môi cười nhạt, bẻ gãy một khúc xương nhỏ, đây là cái giá phải trả cho việc uy hiếp nàng! Dù là ‘yêu nghiệt’ hay là Tô Cẩm Bình, thì cũng đâu không thích bị uy hiếp!

“A!” Tô Cẩm Thu kêu lên thảm thiết, đau đến chảy nước mắt, lúc này đám hạ nhân mới dám tiến lại gần đỡ ả, muốn bắt Tô Cẩm Bình, nhưng lại khiếp sợ khí phách vừa rồi của nàng nên không dám tới gần.

“Người đâu, lôi tiện tỳ kia xuống cho bản cung, chém...” Còn chưa kịp nói hết lời, ả đã bị ánh mắt lạnh lẽo của Tô Cẩm Bình quét tới khiến cho toàn thân ả run lên!

Ánh mắt như thế là sao? Lạnh lẽo, u ám như Tu la dưới địa ngục, thậm chí còn kinh người hơn giông tố mù mịt trong những ngày hè, khiến người ta khiếp sợ từ tận đáy lòng!

“Tỷ tỷ muốn làm gì ta?” Nàng lạnh lùng hỏi, khoé miệng vẫn đang nhếch lên cười.

Tô Cẩm Thu sợ hãi lùi về sau vài bước, chỉ hận không thể chạy nhanh ra khỏi căn phòng này: “Người không sợ...”

“Ta sợ chứ! Ta đương nhiên rất sợ tỷ tỷ sẽ sai người giết ta. Dù sao, thân phận của ngài cao quý như vậy cơ mà. Có đi ầu, tỷ tỷ có biết không nhỉ? Tô Cẩm Bình ta tuy là cung nữ, nhưng vẫn là sư phụ của Cửu vương gia, muốn giết ta là chuyện dễ dàng như thế sao? Hơn nữa, những lời tỷ tỷ vừa nói, muội muội ta đều nhớ rất rõ!” Đây là mục đích thực sự của việc nàng nhận Hoàng Phủ Dật, ở cố đại này, nàng không có nơi nương tựa, lại ở nơi ăn sống nuốt tươi con người ta như hoàng cung, thì nàng không thể không có một lá bài trong tay.

“Người!” Tô Cẩm Thu ghen lời! Đúng thế, bất luận là về phía Cửu vương gia, hay là vì những lời ả vừa nói, thì cũng đủ để đẩy ả vào con đường chết r ồi! Cho nên, không thể gọi thị vệ tới bắt người được, chỉ có thể tự mình giải quyết, nghĩ vậy, ả liền g ầm lên với đám hạ nhân trong cung mình: “Các người, mau tiến lên cho bản cung!”

“Tỷ tỷ, muội muội khuyên tỷ, nếu náo loạn đủ r ồi thì quay về đi. Mấy người này, cũng không phải đối thủ của ta!” Nói xong, nàng c ầm một chiếc chén lên, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Rắc!” một tiếng, nát vụn!

Đám thái giám càng thêm sợ hãi, lùi về phía sau, còn cung nữ kia thì đầy vẻ sùng bái đứng cạnh Tô Cẩm Bình! Tiểu thư trở nên thật lợi hại!

Tô Cẩm Thu nghiêng chặt răng, đáy mắt thoáng sáng lên, cười nói: “Chúng ta đi!”

Nói xong, đám hạ nhân liền đỡ ả rời đi.

Tô Cẩm Bình hơi nhíu mày, nheo đôi mắt phượng, lạnh lùng nhìn theo bóng ả, không đoán ra được ẩn ý trong nụ cười kia. Cười à? Dám cười à?

Chết tiệt!

Nàng vội xoay người, cầm tay cung nữ kia hỏi: “Có phải bọn họ đã cho em ăn thứ gì không?”

“A?” Cung nữ kia giật mình, sau đó nghiêng đầu nghĩ ngợi, dáng vẻ ngờ ngạc, ngây ngốc nhìn rất đơn thuần, đáng yêu, cô mở to hai mắt nói: “Tiểu thư, nô tỳ cũng không nhớ rõ. Không phải, a, em nhớ rồi, bọn họ cho em ăn một viên thuốc màu đen, nhưng em không biết đó là cái gì, chẳng lẽ...”

“Không sao! Em cũng mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi đi! Còn nữa, em tên gì?” Quả nhiên là cô ấy bị hạ độc, nhưng tính ra, cũng do biểu hiện của nàng ở buổi yến hội ngày ấy đã hại cô ta. Rõ ràng khi đó nàng tỏ ra mê tiền bạc, cũng giả vờ ngây thơ đáng yêu, nhưng vẫn không thoát khỏi ánh mắt của những kẻ này.

Cung nữ kia ngờ ngạc mở to mắt: “Tiểu thư, nô tỳ tên là Thiên Úc mà! Người thật sự không nhớ rõ nô tỳ sao?”

“Nếu ta nói, ta không phải là tiểu thư của em, em sẽ thế nào?” Nàng cũng muốn biết, cô nhóc này có thực sự đáng để nàng liều mạng vì cô ta không.

“Hả? Không phải là tiểu thư của em? Vậy là ai?” Thiên Úc ngờ ngạc nhìn nàng, có vẻ không hiểu ý nàng.

“Em cứ coi như, ta là một linh hồn vất vưởng, sống nhờ trên thân thể của tiểu thư nhà em. Nếu vậy, em có còn trung thành với ta nữa không?” Đôi mắt phượng nhìn chằm chằm vào mắt Thiên Úc.

Thiên Úc ngẩn người một chút, rồi đáy mắt hiện lên vẻ hoảng sợ, cắn chặt môi dưới, sợ đến mức chảy nước mắt: “Tiểu thư, người đang nói linh tinh gì thế, người chính là tiểu thư của Thiên Úc mà, không cần biết người biến thành thế nào, người cũng vẫn là tiểu thư của em...”

“Được rồi, ta hiểu rồi!” Nàng gỡ tay cô ấy ra.

Cũng ngay lúc đó, Thiên Ước bỗng trợn trắng mắt r ồi hôn mê...

...

Đêm xuống, Tô Cẩm Bình lẳng lặng ng ồi bên bàn, Thiên Ước nằm trên giường, cô ta đã bị hành hạ, thân thể không gượng nổi, mà thân phận của nàng, cũng không đủ để mời ngự y cho cô.

Gió lạnh nổi lên, một thanh phi đao lao từ ngoài cửa sổ vào, ngón tay ngọc vươn ra, dễ dàng kẹp lưỡi dao vào giữa hai ngón tay. Khoé môi nàng cong lên, nàng đang chờ thanh phi đao này đây! Nàng mở ra đọc, hít một hơi r ồi đứng dậy đi v ề phía Lê viên...

Hết chương 039.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 40: Huynh Như Vậ, Sẽ Khiến Ta Muốn Hôn Huynh!

Nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc vang lên ngoài cửa, khoé môi hắn hơi nhếch lên... nhưng lập tức lại cứng đờ lại! Nàng đến, nhưng vì sao hắn lại vui mừng đến khó hiểu thế này?!

“Cốc cốc cốc!” Tiếng gõ cửa vang lên.

Đôi môi mỏng hơi giật giật, bỗng nhớ lại quyết định vài ngày trước của mình, không phải hắn đã định... phải cách xa nàng một chút sao? “Cô nương, đêm khuya rồi, mời...”

“Rầm!” một tiếng, cửa bị đá văng ra, cọt kẹt đung đưa ở một bên, khuôn mặt tức giận của Tô Cẩm Bình liền hiện ra trước mắt hắn.

Tên đáng chết này, mấy ngày trước hắn cầu xin cho nàng, nàng đã coi hắn là bằng hữu, nên bây giờ mới tới tìm hắn, vậy mà lại nhận được cái câu mời quay về kia!

Màng nhĩ hắn chấn động, không biết vì sao, nhưng hắn lại không thấy tức giận, ngược lại, còn hơi vui vẻ. Hắn, làm sao thế này?

Đang lúc hắn hoang mang tự hỏi, thì Tô Cẩm Bình bước nhanh tới, kéo tay hắn. “Cô... làm gì thế?” Giọng nói vẫn rất lạnh nhạt.

“Không phải huynh không thèm quan tâm đến cái gì sao? Huynh quan tâm đến việc ta kéo huynh đi làm gì?” Tô Cẩm Bình nóng đầ, tức giận nói.

Ai ngờ hắn lại thật sự yên lặng, ngoan ngoãn để mặc nàng kéo đi.

Thấy hấn ngoan ngoãn hơn, cơn tức giận trong lòng nàng mới tiêu bớt một chút, lực tay cũng nhẹ hơn.

Hấn lảng lạng đi phía sau nàng, đôi mắt bạc như ánh trăng bỗng sẫm lại, Tô Cẩm Bình, tài nhân của Hoàng Phủ Hoài Hàn, bây giờ là cung nữ, hết lần này đến lần khác tìm cách tiếp cận mình, rốt cuộc là có mục đích gì? Hấn cũng muốn tự nhủ rằng nàng không có mục đích gì cả, nhưng mà, có thể như thế thật sao?

Vẫn cái cây đó, sắc mặt cô nàng nào đó vô cùng xấu, nhìn hấn: “Lên đi!”

“Cô...” Hấn muốn nói gì đó, nhưng còn chưa kịp nói hết.

“Nhiều lời gì nữa? Ta bảo huynh lên!” Cái đầu hấn ấy! Thật sự chưa từng thấy ai như hấn, không nói đến chuyện khó chi đâu, mà khiến nàng không thể chịu được là nàng tự dưng lại cứ thích đến trêu chọc hấn, bĩ ổi! Cực kỳ thiếu tự trọng!!!

Thấy hấn vẫn đứng im bất động, nàng tức giận, túm áo hấn ném lên trên, sau đó nhanh chóng lao theo. Tô Cẩm Bình ngỡ bên cạnh hấn, mặt mũi vô cùng tức giận, đến mức như bốc hơi cả lên...

“Tìm ta làm gì?” bị nàng ném lên cây, hấn cũng không tức giận, chủ động lên tiếng hỏi.

Giọng nói của hấn, giống như một khúc nhạc tiên, không mặn không nhạt, âm thanh rất thanh nhã, khiến lòng người bỗng bình tĩnh hơn. Cho nên, con mèo nào đó vừa bị nhỡ lông tức tối đầy bụng, cũng tiêu tan đi ít nhiều! Nàng hít sâu vài hơi, sau đó quay sang nhìn dung nhan tuyệt mỹ của hấn: “Ta muốn hỏi huynh, nếu có người đối xử với huynh rất tốt, rất rất tốt, nhưng mà... huynh căn bản không biết người ta, thậm chí, có lẽ huynh căn bản không phải là huynh, thì liệu huynh có liêu lĩnh cứu người đó không?”

“Có lẽ huynh căn bản không phải là huynh”... những lời này chọt loé lên trong lòng hấn. Sự nhạy bén của hấn khiến hấn cảm nhận được câu nói

này không bình thường, nhưng cũng không nói thêm gì. Hắn nhắm mắt lại, lẳng lặng dựa vào thân cây.

Một lúc lâu sau, khi Tô Cẩm Bình nghĩ rằng hắn sẽ không lên tiếng, thì giọng nói trong trẻo lạnh lùng của hắn lại vang lên: “Vì sao lại đến hỏi ta?”

“Vì chúng ta là cùng một loại người!” Nàng nói rất dứt khoát, mạnh mẽ, không hề do dự chút nào! Đúng vậy, tuy tính cách của nàng rất kỳ quái, hắn thì vừa lạnh lùng, vừa cao ngạo; nàng trọng tiển như mạng, còn hắn thì coi tất cả mọi thứ đều chẳng ảnh hưởng gì đến mình. Nhưng nàng vẫn có thể xác định được, bọn họ là cùng một loại người, từ trong cốt cách đều có sự kiêu ngạo và tôn nghiêm không thể xâm phạm được!

Nàng vừa dứt lời, hắn liền mở mắt ra! Đôi mắt vốn bình lặng như nước hồ bỗng hiện lên ánh sáng rất khó nhìn thấy được, trong lòng hắn cũng vô cùng kinh hãi! Cùng một loại người? Cùng một loại người sao? Nàng... sao có thể nhận xét như thế? Nhưng cũng vì những lời này, mà khiến hắn nảy sinh cảm giác thân thiết hơn rất nhiều.

Cảm nhận được ánh mắt nàng nhìn chằm chằm vào bên mặt mình, hắn lại nhắm mắt, thản nhiên nói: “Không phải bản thân cô đã có đáp án rồi sao?”

Hắn vừa dứt lời, Tô Cẩm Bình liền ngăn người, lập tức cười: “Ha ha ha... nếu huynh mà là nữ, ta thực sự nguyện ý cùng huynh tranh ngôi đoạt vị, sau đó cùng mở ra một thời thế mới, cùng nhau làm vua!” Nàng không ngờ hắn có thể nhạy cảm và thông minh đến thế! Thật sự khiến nàng tán thưởng, có đi đâu, người như vậy lại không nhìn được, quá đáng tiếc!

Nghe nàng nói vậy, khoé miệng hắn hơi co giật, lời nói đại nghịch bất đạo như vậy mà nàng cũng nói được, nhìn thế nào cũng không giống một cô con gái nhà Tể tướng được nuôi lớn nơi khuê phòng.

“Huynh nói đi, sao hôm ấy, huynh lại biết ta đang gặp rắc rối?” Vấn đề này nàng đã suy nghĩ rất lâu mà vẫn không hiểu nổi, nếu như nhất định phải nói ra một đáp án, thì đáp án mà nàng cảm thấy hợp lý nhất đó là... người này chính là thầy bói! A, người mù làm thầy bói... Phụt...

Dường như đọc được suy nghĩ trong lòng nàng, đôi môi mỏng hơi nhếch lên, thản nhiên nói: “Tại hạ không phải là thầy bói. Ngày ấy, hạ nhân ở Lê viên bàn tán với nhau, có cung nữ gặp nạn, nên ta đoán là cô thôi.” Vấn đề này hẳn cũng chưa thể nghĩ cho thông suốt được. Vì sao lại đoán là nàng, vì sao hẳn lại không tìm được mà muốn chạy tới giúp nàng?

Khoé miệng Tô Cẩm Bình co rút, người này đúng là nói năng gãy gọn thật! Có đi đâu, còn biết trả lời nàng là tốt rồi.

“Huynh đã từng nghe đến một loại độc nào có tên là ‘Hồi sát’ chưa?” Hỏi vấn đề này, chi bằng nói là thăm dò thì đúng hơn. Từ nhỏ hẳn đã bị hạ độc, mù hai mắt, có khác gì tiên nhân trên trời, tất nhiên sẽ không biết được nhiều chuyện, không chắc sẽ biết được loại độc này.

Hai chữ ‘không biết’ đang định vượt ra khỏi miệng, lại bị hẳn nuốt lại. Nàng trúng độc này sao? Hẳn lẳng lẳng lắng nghe, hơi thở của nàng rất bình ổn, mạch cũng như bình thường, không có dấu hiệu trúng độc, vậy sao lại hỏi chuyện này?

“Không phải ta trúng độc, mà là thị tỳ đã ở bên ta từ nhỏ đến giờ!” nàng khẽ khàng hít sâu một hơi, có chút chán nản.

Hẳn lẳng lẳng dựa vào cây, không nói gì. Hôm nay, hẳn đã nói rất nhiều rồi.

“Nếu huynh biết, ta hy vọng huynh có thể nói cho ta biết.” Trong cung này, trừ hẳn ra, nàng không biết còn có thể hỏi ai được nữa. Ngự y và cái ả Hoàng quý phi kia chưa chắc đã nói thật. Hoàng Phủ Dật cũng không phải người ở bên phía nàng, mà Hoàng Phủ Dạ và Hồng Phong cũng đều là người của Hoàng Phủ Hoài Hàn, nếu hỏi đi đâu này, chắc chắn sẽ đánh rần động cỏ. Hợp tác thất bại, e rằng sinh mệnh của Thiên Úc cũng không thể giữ được. Chỉ có một mình hẳn, giống nàng, dường như cũng không thuộc về hoàng cung này, cho nên, cũng chỉ có hẳn, mới có thể trở thành bằng hữu của nàng.

Giọng nói của nàng đầy vẻ thành khẩn khiến hẳn hơi xúc động. Tuy trong lòng hẳn vẫn tự cảnh báo mình, nàng là người của Hoàng Phủ Hoài

Hàn, hấn không thể để lộ chính mình, nhưng mà... hấn vẫn không tìm được, khẽ nói: “Hồi sát là một loại độc dược, chỉ có duy nhất một viên giải độc. Ba tháng không có giải dược sẽ mất mạng.”

“Cảm ơn!” Quả nhiên, giống y như đúc những gì trong tờ giấy gắn trên phi đao kia. Trên đó cũng nói rõ, trong cung không có giải dược, cũng không có ở phủ Thừa tướng. Giấu kỹ thật... Nàng thẫn thờ lạnh một tiếng, đám người đó cũng thật coi trọng nàng!!!

“Huynh thì sao?” Nàng bỗng quay đầu nhìn hấn.

Hấn hơi khó hiểu. Hấn à? Hấn làm sao?

“Ta hỏi mắt huynh trúng độc gì? Có cách nào giải không?” Nàng cũng không quên chính mình đã hứa sẽ tìm cách chữa khỏi mắt cho hấn.

“Không biết.” Hai chữ khe khẽ vang lên, giống như hấn không hề quan tâm đến sống chết của chính mình, có nhìn thấy hay không, đối với hấn cũng không có gì khác biệt lắm.

Nhìn bộ dạng lãnh đạm kia của hấn, nàng bỗng ghé sát mặt lại gần, giọng nói đầy vẻ quyến rũ: “Huynh có biết không, huynh như thế này, sẽ khiến ta... rất muốn hôn huynh?”

Hết chương 040.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 41: Lời Trần Trối

Chuyên ngữ: Mẹ Cherry

“Cô...” Hấn có vẻ hơi giận, khẽ quay đầu đi, không nhìn nàng nữa, có đi đâu, trên mặt hấn lại thoáng ửng hồng rất bất thường, có phải do ánh trăng sáng ngời này làm mê hoặc lòng người?...

“Ha ha ha...” nàng ngửa đầu cười, thỉnh thoảng trêu chọc người này thực sự rất thú vị!

“Cô rảnh rồi lắm sao?” Hấn đương nhiên có thể nghe ra vẻ trêu chọc trong nụ cười của nàng, sắc đỏ bất bình thường trên mặt hấn cũng rút đi, lại trở về vẻ lạnh lùng vốn có.

Nàng vươn người, vắn vẹo lưng, rỗi khẽ vỗ vai hấn: “Thôi nào, người khác muốn được ta trêu chọc mà ta còn chẳng thèm đâu! Khi nào rảnh, chúng ta lên chuồn ra ngoài hoàng cung đi chơi, được không?” Không biết vì sao, ở bên cạnh hấn, nàng cảm thấy tâm trạng rất vui vẻ, thoải mái, ngay cả chuyện của Thiên Ưc vốn khiến cho nàng phiền muộn, giờ nàng cũng thấy vui ghần hết.

Nàng vừa dứt lời, hấn liền yên lặng, không khí xung quanh cũng như lạnh xuống.

Nàng cũng không để bụng, hấn không tin nàng, nàng đã biết từ trước rồi. Nàng làm như không để ý, nói tiếp: “Được rồi, quyết định vậy đi! Chờ

ta lừa đủ ti ền, đủ khả năng tài chính để ra ngoài chơi đùa, ta sẽ đưa huynh ra ngoài giải s ầu. Cứ ở Lê viên suốt thế này, chán đến hỏng người mất!”

Bồng, nàng ghé đầu vào gần hắn hỏi: “Vị mỹ nam này, ta quên hỏi huynh một vấn đề, thông thường thì người đi làm con tin có ti ền không?”

Khóe miệng hắn hơi run lên, muốn hỏi hắn có ti ền hay không chẳng lẽ không hỏi trực tiếp được sao? Lại còn thông thường người đi làm con tin? Hắn nghĩ một chút, rồi bồng nổi ý muốn chơi xấu, nói: “Không có.” Người đi làm con tin đúng là không có ti ền, nhưng hắn lại rất nhiều ti ền. Chỉ là, hắn muốn biết, nếu nói rằng mình không có ti ền, thì nàng sẽ phản ứng thế nào!

“Chẳng trách, chẳng trách!” Nàng lại vỗ vỗ vai hắn.

Chẳng trách? Chẳng trách cái gì?

“Chẳng trách huynh không nhìn thấy, thì ra là nghèo quá!” Nàng cười hề hề cảm thán, bồng có cảm giác gặp người cùng cảnh ngộ.

“Khụ khụ...” Bàn tay thon dài giơ lên che miệng ho khan vài tiếng. Không nhìn thấy, là do nghèo túng quá sao?

“Sao thế? Không phải à? Đạo này ta cũng không có ti ền, không có ti ền thì cũng không được ăn uống đủ chất, đói bụng cũng không có gì ăn... Ôi... ta mà đói á, thì hai mắt đầu mờ đi không nhìn thấy gì nữa. Huynh cũng giống ta đúng không?” Nàng rung đùi, phát biểu rất đắc ý.

“Ăn uống đủ chất?” Sao nàng toàn dùng những từ ngữ hắn không hiểu nổi thế? Chẳng lẽ thực sự là vì hắn ở Lê viên quá lâu rồi, nên không biết bên ngoài đã thay đổi nhiều thế nào hay sao? Hắn khẽ cười một tiếng, không nói gì... Nếu nàng không có gì ăn, với thân thủ đó, chạy tới ngự thiện phòng trộm chút đồ ăn không phải là xong rồi sao? Ngày ấy, chính hắn đã bị nàng kéo đi cùng làm trộm còn gì.

“Huynh cười cái gì?” Nàng trợn mắt nhìn nụ cười của hắn, suýt chút nữa khiến nàng phun máu mũi. Nếu nói là giọng nói của hắn giống như

khúc nhạc tiên cực kỳ êm tai, thì tiếng cười đó, dù có dùng những từ ngữ đẹp nhất trong thiên hạ cũng không có cách nào hình dung được. Khuôn mặt đẹp như ngọc khắc kia, chỉ khẽ cười thản nhiên nhưng lại khiến cho vạn vật trong thiên hạ đều thất sắc, ánh trăng cũng như làm nhen cho hắt.

Cười? Hắt cười sao? Hắt hơi hoảng hốt...

Nhìn hắt ngẩn người, Tô Cẩm Bình cũng cười: “Không ngờ người như huynh cũng biết cười, không uổng công...” Không uổng công nàng cứ rảnh lại chạy tới trêu chọc hắt! Nàng chỉ nói một nửa, không nói hết câu. Chỉ nên nói đến vậy thôi, nói hết lại không hay.

Nghe nàng nói xong, hắt lại không muốn mở miệng nói gì nữa. Hôm nay, hắt thật sự rất bất thường, bản thân mình trở thành như vậy khiến chính hắt cũng cảm thấy hơi xa lạ.

“Đúng rồi, ngày mai ta sẽ không ở đây nữa!” Nàng thế này cũng coi như được thăng chức nhỉ, thành ngự ti ền quét dọn cơ mà!

Đôi mi dài như cánh bướm khẽ run lên, trong đáy lòng cũng có chút cảm giác trống rỗng, hụt hẫng. Nàng không ở đây, là muốn đi đâu? Nhưng hắt lập tức lại trở nên lạnh lùng, giống như làn mây, đến rồi đi, có đi đâu thì liên quan gì đến hắt chứ?

“Ta phải đến quét dọn ở ngự thư phòng. Vì hôm nay ta ăn lê, không cẩn thận lại ném lõi lê vào trúng cái đèn chóa của tên Hoàng đế kia! Hắt phong ta làm ngự ti ền quét dọn, bắt ta tới quét trước cửa ngự thư phòng. Tuy ti ền lương ở đó có cao hơn một chút, nhưng cũng nguy hiểm hơn một chút. Người ta thường nói, gần vua như gần cọp. Nếu có ngày nào đó ta không tới tìm huynh, thì nhất định là ta chết mất rồi, đừng nhớ thương ta nhé.” Bỗng nàng cảm thấy hơi hối hận, dù sao cái mạng nhỏ này cũng quan trọng hơn ti ền bạc, sao nàng lại đi đồng ý việc này chứ!

Khóe miệng hắt co rút mạnh, nàng đang dặn dò trăng trời đầy sao? Nếu có ngày nào đó, buổi tối không thấy nàng đến tức là nàng chết rồi? Ý của nàng là, nếu nàng còn sống, thì ngày nào cũng đến đây à?

Đột nhiên, nàng trở nên vô cùng kích động, nắm lấy tay hắn: “Ta ở đây cũng chỉ có một người bằng hữu duy nhất là huynh. Ta nói cho huynh biết, ta còn chín mươi bảy lượng bạc, giấu ở dưới gốc cây phong phía sau cung Cảnh Nhân, ta còn dùng lá khô phủ lên trên ngụy trang nữa. Nếu ta bị tên cầu hoàng đế kia chém chết, thì huynh nhớ phải tới lấy di sản của ta ra, mua nhiều tiền giấy một chút, đến dâng hương trước mộ ta, nhớ không hả?”

Giờ thì khoe mắt hắn cũng co rút theo. Cô nàng này... rốt cuộc có biết mình đang nói gì không thể?

Hắn cố gắng rút tay về “Cô nương, xin tự trọng.”

“Ta đâu có nặng chứ!” Nàng đáp theo phản xạ, rồi chỉ hận không thể tự tát cho mình một cái! Nói năng cái kiểu gì thế này không biết!

(từ ‘trọng’ cũng có nghĩa là nặng. Nên tiểu Hồng thì nói bé Tô tự trọng. Còn bé Tô phản ứng nhanh quá, nên nghĩ tiểu Hồng chê mình ‘nặng’ =)))

Quả nhiên, nàng vừa dứt lời lại nhìn thấy đuôi mắt hắn co rút.

Tô Cẩm Bình ngượng ngùng buông tay hắn ra, cũng tự nhận thấy hôm nay mình hơi kích động quá độ, liền đứng dậy, phủi phủi bụi trên mình: “Ta đưa huynh về.”

“Không cần, ta...”

“Nói nhiều!” Nàng lạnh lùng ngắt lời hắn, túm hắn kéo xuống đất.

Sau đó, không gian hoàn toàn yên tĩnh. Hắn chậm rãi bước đi, nàng cũng đi bên cạnh hắn. Bỗng, đầu óc cô nàng nào đó như ngừng hoạt động, nhú mày quay đầu hỏi: “Huynh nói xem, chúng ta thế này có gọi là yêu đương vụng trộm không?”

Nàng vừa nói ra, bước chân của hắn rõ ràng bị rối loạn vài bước, đôi lông mày đẹp nhú chặt lại, có vẻ không thể tin được, nghiêng đầu đi chỗ khác.

“À...” Giờ phút này, Tô Cẩm Bình cũng chỉ hận không thể tát cho mình hai cái, nàng xấu hổ ho khan vài tiếng: “Khụ khụ, ta nói sai rồi. Ý ta là, chúng ta thế này có tính là hẹn hò lén lút, à không... là hẹn gặp nhau không?” Từ hẹn hò lén lút nghe cũng có ý không ổn lắm.

Hắn cố gắng kiềm chế khóe miệng đang muốn co rút mãnh liệt, thản nhiên nói: “Không tính.”

Cô nàng nào đó đang gãi đầu, cũng phản ứng kịp thời: “À, đúng rồi, hẹn hò là nói tình nhân, chúng ta không phải mà!” Nhưng trong lòng nàng thẩn thờ, rốt cuộc nàng đang hỏi cái quỷ gì thế? Không biết tại sao, nhưng nếu ai nghe thấy những lời này, cũng đều nghĩ nàng có ý gì đó với hắn! Oh, my God!!!

Nàng liếc mắt nhìn về mặt hắn không chút biến đổi, dao động nào của hắn. Trên mặt hắn cũng không hề có vẻ dị thường nào, lúc này nàng mới bình tĩnh lại được một chút, rồi bỗng nghĩ tới một việc: “Mặt của huynh, sẽ lành nhanh thôi.” Mấy ngày trước bận rộn tập luyện, nên không tới gặp hắn. Hôm qua cùng ăn đồ nướng, nhưng nàng cũng không để ý lắm.

Lần này, hắn không trả lời nữa.

Tới trước cửa phòng, Tô Cẩm Bình vẫn không có ý quay về, chỉ thản nhiên đi cạnh hắn. Nàng vừa nhớ ra, Thiên Ưc chiếm mất giường của nàng, trước giờ nàng vẫn không thích ngủ cùng người khác, trong phòng cũng không có thừa chăn đệm để trải xuống đất nghỉ tạm, đêm nay nàng biết ngủ thế nào đây?

Bàn tay trắng nõn, thon dài vươn ra, nhẹ nhàng đẩy cửa, đi chưa được mấy bước, đột nhiên hắn nghe thấy giọng nói của cô nàng nào đó truyền tới từ sau lưng: “Không thì, đêm nay cho ta tá túc ở đây đi?”

“Râm!” Chân của hắn không cẩn thận va phải chiếc ghế dài, bước chân cũng lảo đảo. Vài vạch đen sẫm thẳng xuống bên thái dương hắn, rốt cuộc nàng có biết mình đang nói gì không?

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 42: Chiếc Váy Ngược Của Nam Nhân!

Tô Cẩm Bình vội vàng chạy tới đỡ hấn, để hấn đỡ bị ngã sấp xuống. Nàng nhớ là ở chỗ này của hấn có hai bộ chăn đệm, cho nên mới lên tiếng đề nghị như vậy. Nhìn thấy hấn phản ứng quá mạnh mẽ, nàng liền nhanh miệng giải thích...

“Huynh yên tâm, buổi tối ta nhất định sẽ không sàm sỡ huynh! Dù huynh có cởi hết đồ để dụ dỗ ta, ta cũng nhịn được!” Vừa nói, nàng còn vừa nuốt nước miếng ực một cái, chợt nhớ đến cảnh mỹ nam tắm rửa ngày đó, khiến miệng lưỡi đầu khô khan.

Khóe miệng hấn lại được dịp co rút, vì sao khi nghe xong mấy lời này, trong đáy lòng hấn lại càng cảm thấy điên tiết thế cơ chứ? Còn nữa, vì sao hấn phải... phải cởi hết đồ để dụ dỗ nàng chứ?

“Cô nương, cô nam quả nữ ngủ chung một phòng, thật không hợp lẽ nghĩa.” Hấn thản nhiên từ chối.

“Ôi dào, không phải là ngủ chung một phòng, mà là ta ngủ trên giường huynh!” Cô nàng nào đó nói xong liền cười hì hì nhìn hấn, sau đó, khóe miệng cũng co rút liên tục, chỉ hận không thể tự cắn đứt lưỡi mình, nàng vừa nói thầm bậy tùm bậy cái gì thế? Còn một nửa câu nữa rơi đâu mất rồi?

Quả nhiên, nàng vừa dứt lời, vẻ mặt kỳ quái của hấn càng thể hiện rõ hơn, nàng ngủ trên giường hấn à?

“Còn nữa, còn nữa... còn một nửa câu nữa, là huynh ngủ ở phòng khách! Là một nam nhân, huynh hấn là phải có phong độ quý ông đứng

không? Hẳn là nên nhường giường cho nữ nhân, còn mình thì trải chăn đệm ra sàn phòng khách ngủ, đúng không?” Cô nàng nào đó nói với vẻ mặt ‘lẽ thường phải thế’.

Nhưng hẳn thì dường như không thèm nghe đến, lẳng lặng bước về phòng ngủ của mình, ‘r ầm’ một tiếng, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, chặn cô nàng nào đó đang thao thao bất tuyệt lại ở ngoài cửa!

Tô Cẩm Bình hung hăng nói tràn giang đại hải một hồi, chỉ có cảm giác muốn quăng ngay cho hẳn hai bạt tai! Sao lại có nam nhân như thế trên thế gian này cơ chứ? “R ầm!” Nàng lại l ần nữa đá văng cửa, nhìn thấy hẳn đang ng ồi ở mép giường, sắc mặt lạnh lùng nhìn nàng.

Tô Cẩm Bình nghiêng chặt răng, bước nhanh vài bước đến, sau đó hung dữ đứng trước mặt hẳn: “Ta nói này, huynh... cái tên này... rốt cuộc là huynh làm sao hả? Một đại mỹ nữ như hoa như ngọc như ta đây, muốn ở cùng một chỗ với huynh, huynh đã không nổi tà tâm muốn thừa lúc đêm tối làm gì gì đó với ta thì thôi, lại còn đi lạnh mặt chặn ta ở ngoài cửa nữa! Ta hỏi thật, huynh có phải là nam nhân bình thường không? Không phải là huynh không ‘lên’ được đấy chứ?”

Nói một thôi một hồi xong, trên mặt nàng cũng có vẻ xấu hổ, mẹ nó chứ, kích động lên một cái là nói linh tinh hết cả lên! Nàng vội vàng phát tay: “Khụ khụ, ta chỉ tùy tiện nói vậy thôi!” Dù sao, với tính tình này của hẳn, hẳn cũng sẽ lười phải giận dữ với nàng đúng không?

Đâu ngờ, nét mặt lãnh đạm của người nào đó càng lạnh xuống, khóe môi mỏng hơi cong lên, giọng nói vẫn lạnh lùng, cao ngạo như bình thường: “Có ‘lên’ được hay không... cô có muốn thử không?”

“Phụt... khụ khụ...” Cô nàng nào đó bị nghẹn đến đỏ bừng mặt! Đây đúng là một đòn chí mạng đối với nàng. Nàng tuyệt đối không thể lường trước được là từ miệng người này mà cũng có thể phát ra một câu nói như vậy! Quả nhiên, ‘không lên được’ đúng là chiếc vẫy ngược của nam nhân, dù là người lãnh đạm như Bách Lý Kinh H ồng cũng không thích bị người ta nói — ‘không lên được’!

“Không cần, không cần đâu! Ngài cứ nghỉ ngơi cho tốt đi, ta ra phòng khách trải chăn đệm xuống đất ngủ là được rồi!” Nàng đỏ mặt đi lấy chăn đệm, lại bị hắn giành trước một bước, cần trong tay, khuôn mặt lãnh đạm không nhìn ra hi vọng gì, chỉ lạnh nhạt quét mắt liếc nàng một cái, rồi ôm chăn ra phòng khách.

Tô Cẩm Bình ngẩn người đứng trong phòng ngủ... Tình huống này là sao?

Mà người trong phòng khách, cũng không thể hiểu được hành động của mình! Hắn từ trước đến giờ vốn có bệnh thích sạch sẽ, không thích người khác chạm vào đồ đạc của mình hoặc chạm vào người mình, chứ đừng nói đến giường ngủ. Nhưng nàng dường như luôn là ngoại lệ. Nàng chạm vào hắn không biết bao nhiêu lần, mà hắn cũng chưa từng thấy phản cảm, giờ còn tặng giường của mình cho nàng ngủ nữa, đúng là... quái quỷ thật!

...

“Hoàng thượng, Tô Cẩm Bình vào Lê viên, cho đến giờ vẫn chưa đi ra!” Âm vệ quỳ gối giữa đại điện bẩm báo.

Sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn nhìn rất khó coi, trái tim giống như bị một bàn tay bóp chặt lấy, cực kỳ khó chịu. Hắn không rõ lắm mình đang nghĩ gì, không phải là nữ nhân thân cận kia càng gần gũi với người đó, thì hắn càng nên vui mừng sao? Vì sao khi nghe âm vệ nói nàng đi vào trong đến giờ vẫn chưa đi ra, trong đáy lòng hắn lại cảm thấy không thoải mái?

“Vào phòng của Bách Lý Kinh Hồng sao?” hắn lạnh lùng lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy! Thuộc hạ nấp ở xa nhìn thấy bọn họ ngủ trên cây, không biết nói chuyện gì, thuộc hạ sợ bị phát hiện nên cũng không tới gần. Sau khi họ nói chuyện xong thì quay về nơi ở của Bách Lý Kinh Hồng. Không bao lâu sau thì đèn trong phòng tắt, Tô Cẩm Bình cũng không đi ra.” Âm vệ kể tóm tắt lại những gì mình đã nhìn thấy.

Khuôn mặt tuấn tú vô song lạnh lùng như núi băng, quanh thân đế vương cũng tỏa ra một luồng khí lạnh, mà đi đâu khiến hắn không thể chấp

nhận nổi đó là... trong đáy lòng hẳn lại xuất hiện một cảm xúc rất quái dị. Cảm xúc quái dị à? Chẳng lẽ hẳn đang ghen sao? Đùa cái quỷ gì thế!!!

Hắn cố tình không để ý đến cảm giác khác thường kia, lại hỏi tiếp: “Hôm nay còn có chuyện gì khác nữa không?”

Hắn vừa dứt lời, ả vệ kia liền kể lại chuyện kỳ quái xảy ra lúc chiêu: “Hôm nay, sau khi ngài và cửu vương gia quay về Ngự thư phòng, Hoàng quý phi có đến tìm Tô Cẩm Bình, còn áp giải một cung nữ tới. Sau khi các nàng vào phòng, họ đóng chặt cửa, không biết nói gì bên trong, cuối cùng, cung nữ kia ở lại phòng Tô Cẩm Bình, còn Hoàng quý phi được đám hạ nhân đỡ về, nhìn dáng vẻ thì hình như còn bị thương.”

Khóe môi lạnh như băng hơi cong lên, nữ nhân kia đúng là không an phận! Có đi đâu, hẳn thật sự hơi ngạc nhiên, làm sao nàng có thể khiến Tô Cẩm Thu dù bị đánh cũng phải nín nhịn mà lẳng lặng quay về tâm cung? Tô Cẩm Thu kia, từ trước đến nay đâu tự cho mình là siêu phàm, yêu quý thân thể của mình tới cùng cực. Đáy mắt hẳn thoáng sẫm lại, sau đó lạnh giọng nói với ả vệ kia: “Lui xuống đi!”

“Vâng!” ả vệ kia đáp lời, rồi lui xuống.

Hắn nhắc ngự bút, khoanh vòng vòng lên quyển tấu chương, cảm thấy tâm trạng càng hậm hực thêm, nên lực hạ bút cũng càng lúc càng mạnh.

Tiểu Lâm tử bưng một tách trà đến: “Bệ hạ, đêm đã khuya rồi, ngài nên nghỉ sớm đi, mai lại xem tiếp!”

Hắn đón lấy tách trà, không thèm để tâm đến lời của gã. Sau khi nghiêm mặt nhìn quyển tấu chương kia một lúc lâu, hắn lại càng không thể lý giải nổi tâm trạng của mình.

“Bệ hạ?” tiểu Lâm tử lại nhắc lần nữa, bình thường, gần tới giờ Tý, nếu không có chuyện gì lớn, khi gã tới nhắc, bệ hạ sẽ quay về điện Dưỡng Tâm để nghỉ ngơi, có đi đâu hôm nay sao hoàng thượng lại như không nghe thấy gã nói gì vậy?

“Lui ra!” Giọng nói lạnh lùng vang lên, còn mang theo một chút vẻ giận dữ.

Tiêu Lâm tử sợ đến mềnh nhũn hai chân, quỳ sụp xuống cạnh hắn: “Hoàng thượng, nô tài đáng chết, nô tài đáng chết! Nô tài lui xuống ngay!” Nói xong, gã vội vàng đứng dậy, chạy ra ngoài, mồ hôi đổ xuống như mưa ở hai bên thái dương mà gã cũng không dám đưa tay lên lau.

“Đợi đã!” Hắn như nhớ ra chuyện gì đó, liền đặt tách trà trên tay xuống.

Tiêu Lâm tử vội vàng quay lại, run rẩy quỳ xuống: “Bệ hạ còn có gì cần dặn dò ạ?”

“Bây giờ là giờ nào?” Hắn lạnh lùng hỏi.

“Khởi bẩm bệ hạ, đã sắp qua giờ tý rồi ạ!” tiêu Lâm tử kính cẩn đáp lời.

“A? Giờ tý à?” Qua giờ tý, tức là qua ngày mới rồi!

Tuy không rõ vì sao hắn lại không vui khi nghe tin cô nàng kia ngủ lại ở Lê viên, nhưng mà... nếu đã không vui, thì càng không thể để nàng ở lại đó được.

“Truyền chỉ! Đã qua giờ tý, bảo Tô Cẩm Bình lập tức tới ngự thư phòng quét dọn! Không được trì hoãn một khắc nào! Nhớ kỹ, nếu không tìm thấy nàng ở cung Cảnh Nhân, thì tìm khắp hoàng cung cho trẫm!”

Hắn tin rằng, nữ nhân kia chỉ cần thoáng thấy có biến, sẽ rời khỏi Lê viên. Nếu không, dâm loạn hậu cung là tội lớn, nàng sẽ không gánh nổi!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 43: Quét Cái Em Gái Nhà Hấn Ấy!

“A?” tiểu Lâm tử khó tin há hốc mồm, bây giờ đã là giờ tý, làm gì có quy định sau giờ này thì phải đi quét sân? Hơn nữa, bây giờ bên ngoài cũng đang có người quét rồi sao?

“Sao hả? Người muốn đổi nghịch với ý trẫm sao?” Hấn lạnh lùng lên tiếng.

“Nô tài đáng chết! Nô tài đáng chết! Nô tài sẽ đi truy ền chỉ ngay!” Nói xong, tiểu Lâm tử vội vàng chạy ra đại điện truy ền chỉ.

*

Phủ tả tướng, Thượng Quan Cận Duệ lẳng lẳng đứng bên bàn viết, ngắm bức tranh trên bàn. Một cô gái xinh đẹp tuyệt trần lẳng lẳng đứng trong bức tranh, c ần hoa, kh ể mỉm cười. Một khuôn mặt xinh đẹp mà không quá khoa trương, đ ầy vẻ dịu dàng, trong mắt có ý cười khiến người ta vừa nhìn đã thấy cả thể xác và tinh thần vô cùng thoải mái.

Khuôn mặt của nàng đó, giống Tô Cẩm Bình y như đúc! Điểm khác nhau duy nhất, đó là cô gái ấy có một đôi mắt màu xanh da trời, còn đẹp hơn cả bầu trời xanh cao v ời v ời kia.

Ngón tay thon dài kh ể chạm vào bức tranh, chỉ c ần là người hiểu tranh, thì nhìn có thể nhận thấy ngay, người vẽ bức tranh này đã rất đ ể tâm, từng nét đ ằm nh ật đ ều thể hiện sự nhớ nhung thiếu nữ trong tranh tới tận xương tận tủy.

Giọng nói trầm thấp dịu dàng thanh cao khẽ vang lên: “Cầm Cầm, Cầm Cầm, là nàng sao? Đã bao nhiêu năm ta không gặp nàng nhỉ?” Suy nghĩ của hắn dần bay xa, quay về thời gian ấy, một tiểu cô nương luôn đi sau lưng một đứa bé trai, giọng nói như chim hoàng oanh, trong vắt mà cực kỳ êm tai: “Ca ca, ca ca, đợi Cầm Cầm, đợi Cầm Cầm với...”

Tay, lại chạm lên đôi mắt trên bức tranh, màu xanh, khác với ánh mắt của người đó. Cô gái trong tranh cũng vô cùng dịu dàng, không hề giống cô gái kia chút nào...

“Cốc cốc cốc!” Tiếng gõ cửa vang lên.

“Vào đi.” Hắn chậm rãi lên tiếng, rồi cũng từ từ đưa tay cuộn bức tranh kia lại, cất đi.

Cửa mở, một cô gái có dung mạo khuynh thành bước vào, khuôn mặt tròn trịa câu hồn đoạt phách, đôi lông mày mảnh, dài phủ trên đôi mắt to tròn, sống mũi đẹp như bạch ngọc thượng hạng, khuôn mặt không chút tỳ vết. Nếu nói về diện mạo, thì nàng ta và Tô Cầm Bình hoàn toàn không thể phân cao thấp! Đây chính là Mộc Nguyệt Kỳ, một trong hai người xinh đẹp thông minh nhất thiên hạ! (thiên hạ song xu)

Nàng mặc một bộ xiêm y màu tím la lan, nhìn vô cùng cao sang, tao nhã, có đi ầu, trong đáy mắt lại thoáng có tia sáng lạnh, đôi lông mày lại thoáng có vẻ khí khái như có như không, khiến người ta nhìn là có thể hiểu được, người con gái này không chỉ có dung mạo bệng ngoài, mà còn ẩn giấu một trái tim tinh tế, thông minh, lạnh lợi! Đôi bàn tay trắng nõn mịn màng bê một chiếc khay đến nói: “Công tử, đêm đã khuya rồi, ăn một chút cho ấm người.”

“Mộc cô nương, tại hạ đã nói nhiều lần rồi, việc này không cần cô phải tự làm.” Giọng nói vẫn vô cùng tao nhã, dễ nghe.

“Công tử có ơn cứu mạng với tiểu nữ, dù có hâu hạ công tử cả đời, cũng là việc mà Nguyệt Kỳ phải làm!” Đôi mắt đẹp của nàng như có như không đảo qua bức tranh cuộn tròn trên bàn, trong mắt thoáng có vẻ huyệt hắng. Ba năm, nàng đi theo hắn đã ba năm rồi, nhưng trong mắt hắn,

đường như chỉ có bức tranh kia, không còn thấy bất cứ hình bóng ai khác được nữa.

Thượng Quan Cận Duệ hít một hơi thật sâu. Ba năm trước, Mộc Nguyệt Kỳ xuất chinh theo cha, nhưng trong quân có nội gián, khiến lão tướng quân hy sinh nơi sa trường. Nàng trốn thoát, chính hấn đã cứu mạng nàng. Người đời đồn cho rằng bọn họ là một cặp, nhưng chỉ có họ biết, hấn và nàng, chẳng qua chỉ là cùng sở thích, mưu trí ngang nhau, thích hợp làm chiến hữu, sát cánh cùng chiến đấu hơn.

Hấn đón bát cháo trên chiếc khay kia, lãnh đạm cười: “Cô tội gì phải làm thế.” Hai người họ rất hiểu nhau, cũng vì quá hiểu nhau, nên lại càng không có khả năng. Tâm tư của nàng dành cho hấn, sao hấn có thể không biết chứ. Nhưng đã biết rõ không có khả năng, thì cố chấp để làm gì?

“Vậy còn công tử, tội gì phải như vậy?” Chính hấn cũng không biết rõ, hấn cứ tâm tâm niệm niệm tới người con gái đã tiến cung đó sao?

Hấn ngăn người, khàn giọng cười: “Nàng à? Ha ha... không phải như cô nghĩ đâu...”

Không phải như vậy, thì còn là thế nào nữa? Có đi đâu, một cô gái thông minh thì tuyệt đối sẽ không hỏi nhiều những lúc không nên hỏi nhiều. Nghe hấn nói vậy, nàng chỉ lẳng lặng đứng bên cạnh, chờ hấn ăn cháo xong...

...

“R`âm! R`âm! R`âm!” cửa phòng hạ nhân của cung Cảnh Nhân bị gõ đến sắp rụng cả ra.

“Đến đây, đến đây! Nửa đêm nửa hôm thế này, thật là...!” H`ông Phong khoác áo vào, vội vội vàng vàng chạy ra mở cửa.

Nhìn thấy H`ông Phong đến, trưởng thị vệ hơi khách khí nói: “H`ông Phong cô cô, thuộc hạ phụng mệnh của Hoàng thượng, tới truyền Tô Cẩm Bình đi ngự thư phòng quét dọn!”

Vừa dứt lời, Hồng Phong liền ngậy người, không phải Hoàng thượng đã biết Tô Cẩm Bình không có trong cung hay sao? Đã biết rồi lại còn cho người đến truy vấn là sao? Hơn nữa, giờ mới qua nửa đêm, quét cái khí gì chứ? Tâm đế vương thật khó dò, đoán không ra nên bà cũng chẳng muốn phán đoán nữa, chỉ đành phải làm bộ làm tịch nói: “Người chờ chút, ta đi gọi nàng dậy đã!”

Không bao lâu, bà lại ủ rũ chậm rãi bước ra: “Không biết nha đầu chết tiệt kia đi đâu nữa. Chắc là đi nhà xí rồi. Các người đứng đây chờ, hay là đi ra ngoài tìm?”

“Hoàng thượng có mệnh, nếu không ở trong cung, thì chúng tiểu nhân phải đi tìm khắp các ngõ ngách trong hoàng cung, tại hạ cáo từ!” Trương thị vệ chấp tay.

Hồng Phong cũng cười nói: “Đêm đã khuya, các người cũng cẩn thận một chút!”

“Tạ cô cô quan tâm!” Gã phẩy tay ra hiệu cho thuộc hạ, một đội nhân mã liền bắt đầu truy tìm khắp hoàng cung.

Tô Cẩm Bình đang ngủ trên giường, cũng có thể cảm nhận được tiếng bước chân và tiếng động âm ỉ cách đó không xa. Sự cảnh giác của một sát thủ khiến nàng lập tức tỉnh lại, bực bội kéo tóc. Đã hơn nửa đêm rồi còn ồn ào thế này là sao? Có cho người khác ngủ không hả?

Bách Lý Kinh Hồng nằm trong phòng khách cũng tỉnh dậy, đôi môi mỏng hơi động đậy, nghĩ đến cô gái nằm ở phòng trong. Chẳng lẽ Hoàng Phủ Hoài Hàn muốn gán cho hắn tội dâm loạn hậu cung, hủy hoại thanh danh của hắn, khiến hắn không thể quay về Nam Nhạc nữa sao?

Đám người đi đi lại lại bên ngoài Lê viên, cuối cùng, có một đội nhân mã đi thẳng vào trong Lê viên!

Chết tiệt! Tô Cẩm Bình nhỏ giọng chửi thề một tiếng, vội vàng mặc quần áo lại cẩn thận, rồi lách mình nhảy ra ngoài cửa sổ, nhưng nàng vẫn không đi xa, mà theo dõi xem đám người kia định làm gì.

Bách Lý Kinh Hồng đương nhiên có thể cảm nhận được hành động của người trong phòng, khước môi hấn nhẹ cong lên, xem ra, là hấn suy nghĩ quá nhiều rồi! Hấn từ từ ngẩng dậy, chậm rãi gấp chăn đệm cẩn thận, rồi đặt lại phòng phòng ngủ. Cùng lúc đó, tiếng đập cửa vang lên...

Hấn thấp nhen, mở cửa, trưởng thị vệ liễn hiện ra trước mặt hấn, cũng không nói thêm câu gì, chỉ tỏ ra cực kỳ vô lễ nhòm ngó vào phòng trong, lại liếc mắt nhìn Bách Lý Kinh Hồng một cái rồi quay đi.

“Đại nhân, chúng ta có tiếp tục tìm nữa không?” Một tiểu thị vệ lên tiếng hỏi.

“Hoàng thượng nói phải bắt Tô Cẩm Bình lập tức đi quét dọn, không được chậm trễ. Người nói xem chúng ta có tìm nữa không?” Trưởng thị vệ cúi kính trả lời.

Lập tức đi quét dọn à? Khước miệng Tô Cẩm Bình co rút mạnh. Tên cầu hoàng đế này, có cần phải xấu xa đến mức thế không? Hơn nửa đêm mà bắt người ta đi quét sân à?! Quét cái em gái nhà hấn ấy!

“Nhưng mà bây giờ không tìm thấy cung nữ kia thì làm sao bây giờ?” Tiểu thị vệ kia chán nản hỏi.

Trưởng thị vệ cười lạnh một tiếng nói: “Không tìm thấy, thì chờ đến ngày mai nàng ta xuất hiện, ta sẽ hỏi xem đêm nay nàng ta đi đâu. Giờ tý còn dám đi lại lung tung trong cung cấm, là tội chết!”

Cô nàng nào đó tức tối ngần rửa vài câu, sau đó nhỏ giọng nói với cửa sổ kia: “Đi đây!” Nàng đoán chắc hấn có thể nghe được, liễn nhanh chóng lao về phía cung Cảnh Nhân! Cái tên Hoàng Phủ Hoài Hàn đáng bảm vằm kia, bà đây nhất định sẽ không để yên cho người!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 44: Hoàng Thượng, Ngài Đừng Quá Tự Ti!

Nghe thấy tiếng bước chân nàng đã đi xa, Bách Lý Kinh Hồng đóng cửa lại, quay về phòng ngủ. Một mùi hương thơm ngát của thiếu nữ bay vào mũi hắn, trên giường cũng chỉ toàn là hơi thở của người đó, thế nhưng, không hiểu sao, hắn lại không thấy phản cảm chút nào. Hắn lẳng lặng đứng bên cạnh giường một chút, rồi nằm xuống...

Một đêm ngon giấc...

“Đại nhân, tìm thấy rồi, tìm thấy rồi!” Một tiểu thị vệ vội vàng chạy tới bẩm báo.

“Ở đâu?” Đến lúc này cơn giận của trưởng thị vệ đã bốc lên cao! Tìm bao nhiêu lâu như vậy không thấy người, không thể nào không tức giận được.

“Ở ngay tại cung Cảnh Nhân, nàng nói là lúc ấy đi nhà xí!” Tiểu thị vệ kia khẽ lau mồ hôi trán, vội vàng trả lời.

Gã hừ lạnh một tiếng rồi đưa đám hạ nhân cùng đi tới đó.

Tô Cẩm Bình cũng làm ra vẻ nửa tỉnh nửa mơ, sắc mặt vừa buồn bã vừa sợ hãi, cầm cây chổi lớn, đứng ở cửa chờ bọn họ. Nhìn vẻ mặt bi thương của Tô Cẩm Bình kia, trong lòng trưởng thị vệ bỗng nảy sinh cảm giác đồng cảm, aizzz, cũng đúng thôi, hơn nửa đêm không phải là lúc để ngủ hay sao? Giờ lại bị Hoàng thượng gọi đi quét sân, tiểu cung nữ này cũng không sung sướng gì! Đây là kết quả của việc đắc tội hoàng thượng!!!

Nghĩ vậy, nên gã cũng không đành lòng nặng lời trách móc nàng, liền đưa nàng đi tới ngự thư phòng.

Tô Cẩm Bình trưng ra vẻ mặt thối hoắc, nghiêng răng nghiêng lợi đi theo sau trưởng thị vệ, trong lòng thì thầm lôi cả mười tám đời tổ tông nhà Hoàng Phủ Hoài Hàn ra mà thăm hỏi một lần rồi lại một lần! Nàng thực sự hoài nghi, không biết liệu có phải kiếp trước nàng bạc tình bạc nghĩa với tên cầu hoàng đế kia, cho nên kiếp này hắn mới luôn tra tấn nàng không!

Đúng rồi, có thể nàng thật sự là tình lang bạc bẽo Lý Giáp trong lịch sử, còn Hoàng Phủ Hoài Hàn chính là Đỗ Thập Nương đã ôm hận nhảy hốt tự tử kia chẳng! Cho nên, nàng và hắn mới luôn xung đột với nhau! Nghĩ vậy, trong lòng nàng cũng cảm thấy vui vẻ hơn nhiều, xem ra, nàng vẫn rất có tinh thần AQ~!

Đi từ rất xa đã nhìn thấy Ngự thư phòng đèn đuốc sáng trưng. Lửa giận trong lòng cô nàng nào đó càng bốc lên cao hơn! Nàng chỉ hận không thể lập tức vọt vào hành hung tên cầu hoàng đế kia một chút! Nghĩ vậy, cũng không chờ được truyền, nàng hăm hăm hờ hờ cầm chổi xông vào trong!

“Đứng lại!” Đám hạ nhân vội vàng chạy tới muốn ngăn nàng, nhưng lại bị nàng tránh né một cách tài tình, cuối cùng cũng bình yên đứng trước đại điện!

Vừa bước tới đại điện, nàng đã hét to một tiếng: “Hoàng thượng, vì sao mới hơn nửa đêm đã bắt nô tỳ tới quét rác?”

Khóe môi lạnh như băng của người đang cúi đầu phê duyệt tấu chương kia bỗng hơi cong lên, trong đôi mắt màu tím đậm cũng thoáng có ý cười, ngẩng đầu nhìn dáng vẻ như bị vật lông của nàng, rồi rất xấu xa nói: “Trẫm muốn người tới quét rác lúc nào, còn phải được người đồng ý nữa sao?”

Rốt cuộc hắn cũng hiểu được cảm giác không thoải mái kia của mình là từ đâu ra, có lẽ là hắn không chịu được khi nhìn thấy cô nàng này phờ phờ gió xuân, để cho nàng và Bách Lý Kinh Hồng hoàn thành chuyện tốt, chẳng phải là quá lợi cho nàng sao?! Cho nên, hắn chỉ muốn phá hỏng

chuyện tốt của bọn họ! Nghĩ vậy, hắn còn thẩn gật gù trong lòng, đúng thế, chỉ có nguyên nhân này thôi!

“Hoàng thượng, khi nô tỳ còn quét dọn ở cung Cảnh Nhân, cũng còn có người thay ca. Ban ngày nô tỳ quét, buổi tối những người khác quét, nhưng mà, vì sao bây giờ nô tỳ lại phải quét cả ngày lẫn đêm?” Nàng hung hăng chất vấn, mẹ kiếp, vì cái lông gì mà người ta xuyên không đâu thành Vương phi, Hoàng hậu, công chúa gì gì đó, còn nàng thì lại đen đui xuyên không thành một tài nhân đắc tội Hoàng đế bị phế truất chứ? Đã vậy nửa đêm còn phải đi quét rác nữa! Không công bằng!!!

“Hôm qua người quét rác ban ngày sao?” Hắn lạnh lùng hỏi.

Câu hỏi này khiến Tô Cẩm Bình á khẩu! Đúng vậy, sáng hôm qua là Hoàng Phủ Dật quét thay nàng, còn buổi chiều thì ả Hoàng quý phi kia đến gây sự, hình như ngày hôm qua nàng thật sự không làm gì cả! Vì thế, đáng vẻ kiêu ngạo đó yếu đi trong nháy mắt! Có đi đâu: “Hoàng thượng, trong cung này nhiều người như vậy ngài lại không để ý, vì sao từ đâu tới cuối cứ chăm chăm để ý tới nô tỳ?!” Vì sao mọi người lại rảnh rang, chỉ có mình ta phải chịu phiền phức thế này chứ?

“Trẫm để ý tới người, không phải là vinh hạnh của người sao?” Hắn lạnh lùng lên tiếng, trong con người màu tím đậm không giấu được nụ cười, cô nàng chết tiệt này, nàng cho rằng chỉ có nàng biết dùng hai chữ ‘vinh hạnh’ thôi sao?

“Hoàng thượng, ngài như thế là sai rồi, ngài thân là Hoàng đế của một nước, trong lòng, trong tim đương nhiên là chứa đầy thiên hạ, làm sao có thể đặt ánh mắt vào một cung nữ nhỏ nhỏ như ta. Làm thế, ngài sẽ lãng phí rất nhiều tinh lực, bỏ qua rất nhiều chuyện lớn! Ngài như vậy, chẳng lẽ không làm thất vọng mọi người trong thiên hạ, không làm thất vọng kỳ vọng của tiên hoàng dành cho ngài hay sao?” Tô Cẩm Bình còn bày ra dáng vẻ như tiên sinh dạy học, nói những lời thâm sâu dạy bảo bậc đế vương.

Vị Hoàng đế nào đó vừa nghe nàng nói xong, liền ôm miệng ho khan một trận dữ dội, gân xanh trên thái dương cũng nổi lên. Rõ ràng là hôm qua nàng nhàn hạ không làm gì, giờ lại biến thành Hoàng Phủ Hoài Hàn hắn có

lỗi với người trong thiên hạ, có lỗi với tiên hoàng sao? Cô nàng này, còn có việc gì mà nàng không dám nói nữa không?!!!

“Tô Cẩm Bình, người...” Giọng nói của hắn đã thể hiện rõ sự tức giận!

“Thôi được rồi, Hoàng thượng, thật ra đó cũng không phải là chuyện gì lớn, ngài đừng quá tự tin. Sau này biết hối cải để thay đổi thành một con người mới là tốt rồi. Nô tỳ sẽ thay tiên hoàng, chú ý giám sát ngài!” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô nàng nào đó đầy vẻ chân thành!

Nàng vừa dứt lời, Hoàng Phủ Hoài Hàn chột tức giận đến đỏ bừng mặt mũi. Tự ti à? Nàng còn muốn thay phụ hoàng giám sát hắn nữa à?! Lửa giận của hắn bốc lên tận trời, đang muốn phát tác đã thấy cô nàng kia cần chỗ chạy vội ra ngoài: “Hoàng thượng, nô tỳ cáo lui!”

Tức nghẹn một trận khiến hắn không thở nổi, không thở nổi, suýt nữa còn tức đến trào máu: “Tô Cẩm Bình! Người đứng lại cho trẫm!”

Một tiếng hét to vang lên.

Cô nàng nào đó quay lưng về phía hắn, cong khówek môi lên, trên mặt là nụ cười đắc ý vì gian kế đã thực hiện được! Nàng biết là nàng nói năng chơi xấu hắn như vậy, hắn sẽ không chịu bỏ qua. Nhưng mà, mục đích của nàng cũng đạt được rồi! Đùa sao, bắt nàng một mình quét rác, còn hắn giỡn xong rồi thì có thể yên tâm quay về ngủ ngon sao? Nằm mơ đi! Không cho nàng ngủ, thì hắn cũng đừng mong có thể ngủ ngon!

Nghĩ vậy, nàng quay đầu, ra vẻ ngượng ngùng nhìn hắn: “Hoàng thượng, có việc gì mà ngài gọi tên người ta thâm tình thế? Muốn cảm tạ người ta sao? Ôi dào, không cần, không cần! Đây đều là những việc nô tỳ phải làm mà! Ngài chỉ cần lệnh cho sử quan viết lại đại danh của nô tỳ trong sử sách là được rồi. Nhớ bảo họ ghi vào là, đã từng có một lần, Hoàng thượng mê muội, suốt một thời gian luôn để tâm để mắt đến một cung nữ nhỏ, may mà Tô Cẩm Bình không sợ sống chết, liều chết can gián, rốt cuộc cũng mắng mỏ khiến Hoàng thượng tỉnh táo lại! Từ đó về sau, Hoàng thượng chú tâm chăm lo việc nước, yêu nước yêu dân, một thế hệ minh quân đã ra đời!”

Ở bên này, cô nàng nào đó đứng biên soạn, nói đạo lý rất rõ ràng!

Còn bên kia, khóe miệng của vị Phó sử quan ghi chép cuộc sống của đế vương không ngừng co rút, một loạt vạch đen chạy dọc sau gáy, cô nàng này, có vẻ cũng rất thích hợp làm sử quan!!!

Khuôn mặt lạnh lùng của vị hoàng đế nào đó tức giận đến nổi đổi màu liên tục, bảy màu rực rỡ!!! Hấn hung hăng trừng mắt nhìn cô nàng vô sỉ kia một lúc lâu, rồi mới nghiêng răng ken két rít ra một câu: “Tô Cẩm Bình, người không đi biên soạn dã sử thì thật quá đáng tiếc!!!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 45: Có Thù Tất Báo

Cứ tưởng rằng sau khi hắn nói những lời đó, trên mặt cô nàng kia sẽ xuất hiện một chút vẻ xấu hổ, đâu ngờ, nàng lại ra vẻ không có gì, khẽ phẩy tay: “Ồi chao, Hoàng thượng khen nhần r ồi. Thật ra, người ta không chỉ rất am hiểu biên soạn dã sử, mà còn rất am hiểu biên soạn chính sử nữa đây! Ngài có muốn phong cho nô tỳ chức sử quan hay gì đó không?” Hừ, không cho nàng ngủ à, thế thì nàng sẽ lồi hắn theo tán gẫu vậy!

dã sử: Dã sử là loại kí ức lịch sử được lưu truyền trong dân gian.

Khác với chính sử do nhà nước tổ chức hoặc các học giả biên soạn và ấn hành; phần lớn dã sử được truyền miệng từ đời này qua đời khác, đôi khi dưới dạng như truyện cổ tích.

Vừa dứt lời, quyển trục trên tay vị Phó sử quan kia li ền rơi xuống đất, đây rõ ràng là ăn cướp bắt cơm của nhau một cách trắng trợn mà! Nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Hoàng Phủ Hoài Hàn quét về phía này, ông lại vội vàng nhặt quyển trục kia lên sau đó nước mắt lưng tròng quay sang nhìn bậc đế vương, Hoàng thượng sẽ không đồng ý với nàng thật chứ?

Quyển trục: loại sách được kết bằng các thẻ tre ngày xưa để dùng thay giấy.

“Tô Cẩm Bình, người có thể vô liêm sỉ hơn được nữa không?” Hoàng Phủ Hoài Hàn đen mặt hét lên.

Cô nàng nào đó vừa nghe thấy vậy, li ền cười hì hì lộ ra hàm răng trắng bóc, đắc ý nói: “Hoàng thượng, nô tỳ có răng, hơn nữa, còn rất chắc khỏe

nữa, không tin thì ngài xem thử đi!”

Ở đây bạn Hoàng Phủ Hoài Hàn nói bạn Tô Cẩm Bình là vô liêm sỉ [wu chi] 无耻, nhưng bạn Tô Cẩm Bình cố tình bẻ quặt sang là bạn Hoàng Phủ Hoài Hàn nói bạn Tô Cẩm Bình không có răng [wu chí] 无齿.

Chân của vị hoàng đế nào đó thoáng nhũn ra, suýt nữa thì ngã quy xuống đất!

...

Sáng sớm, khi Hoàng Phủ Hoài Hàn mang một đôi mắt gấu mèo lên thiết tri ều, chịu đựng mọi ánh mắt quái dị của chúng đại thần, thì hẳn mới nhận thức sâu sắc mình đã thua triết để ả tiện nhân kia!

Hoàng Phủ Kinh Thương đầy vẻ quan tâm dằng tấu: “Hoàng huynh, quốc sự rất quan trọng, nhưng sức khỏe của huynh cũng quan trọng không kém. Dù có xử lý quốc sự, thì ngài cũng nên đi nghỉ sớm một chút là hơn!”

Tiêu Lâm tử cũng mang một đôi mắt gấu mèo đứng bên cạnh, vừa nghe Hoàng Phủ Kinh Thương nói vậy, liền quay đầu lén chảy nước mắt! Đâu phải Hoàng thượng xử lý quốc sự chứ, rõ ràng là đấu võ mồm với cung nữ kia đến tận sáng mà... Hơn nữa, chuyện càng khiến cho gã không thể chấp nhận nổi đó là... đấu nguyên cả đêm, thế mà Hoàng thượng cũng không thể chiếm thế thượng phong, ngược lại còn nhiều lần tức đến hộc máu! Phải biết rằng, từ năm chín tuổi, Hoàng thượng đã được khen ngợi là thiên đ ồng, là là thiên tài biện luận đệ nhất Đông Lăng, từng khẩu chiến với đám nho gia, tài năng trấn áp hết đám hiền triết... Vậy mà vừa đụng phải Tô Cẩm Bình kia, ngài liền thất bại... vô cùng thê thảm!!!

Hoàng Phủ Hoài Hàn nghe vậy, khuôn mặt lạnh lùng tuy không có... chút biểu cảm nào, nhưng trong đáy mắt lại hiện rõ vẻ xấu hổ. Hắn hơi quay đầu đi, ho khan một tiếng, rồi lại lạnh lùng nói: “Biết rồi. Tất nhiên trẫm sẽ chú ý!”

“Có chuyện dằng tấu, vô sự bãi tri ều!” Tiếng tiêu Lâm tử lạnh lạnh vang lên.

...

Tô Cẩm Bình cặm chỗi đứng trước cửa ngự thư phòng ngáp dài, trong lòng vô cùng sáng khoái! Đêm qua nàng không được ngủ, tên cầu hoàng đế kia cũng không được ngủ, hơn nữa, bây giờ hẳn phải tập trung tinh thần để thiết triều, còn nàng thì có thể đứng đây lười biếng!

Tô Cẩm Bình trở thành ngự tiền quét dọn, đương nhiên Hoàng Phong cũng được đi đầu quay trở lại đây. Nhìn thấy nàng ngáp dài, bà khẽ lắc đầu: “Ta nói này, người nên cẩn thận chút thì hơn, đừng đi trêu chọc Hoàng thượng nữa. Ta vào cung bao nhiêu năm, chưa từng thấy một cung nữ nào may mắn như ngươi!” Đắc tội với Hoàng thượng nhiều lần như vậy mà vẫn bình yên vô sự!

Cô nàng nào đó nghe vậy, khước miệng lại co rút mạnh, cái gì chứ? May mắn à? Đây là do cái vận xui xẻo từ mười tám đời trước thì có ấy! Lại còn nói may mắn à?

“Tiểu Cẩm Cẩm!” Một giọng nói tà mị vang lên sau lưng nàng.

Tô Cẩm Bình quay đầu lại, nhìn thấy ngay Hoàng Phủ Dạ, nàng ngáp một cái, phẩy phẩy tay: “Tiểu Dạ Dạ, huynh đến rồi à?!”

Vừa nghe nàng xưng hô như vậy, tất cả mọi người đều cứng đờ người! Chính Hoàng Phủ Dạ cũng thấy sững sốt. Tiểu Dạ Dạ à? Cách xưng hô này... rất thú vị!

“Sao hả? Huynh có thể gọi ta là Tiểu Cẩm Cẩm, ta không thể gọi huynh là tiểu Dạ Dạ sao?” Nàng nhượng mày, cười.

“Được chứ, đương nhiên là được! Tiểu Cẩm Cẩm thích gọi thế nào thì cứ gọi thế ấy!” Hẳn phe phẩy cây quạt vàng trong tay, tươi cười nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng. Không biết vì sao, mới một ngày không gặp, thế mà hẳn lại thấy hơi nhớ nàng, cho nên hôm nay mới ma xui quỷ khiến chạy tới đây.

Lúc này đám hạ nhân mới kịp phản ứng, vội vàng hành lễ: “Nô tài/ nô tỳ tham kiến Dạ vương!”

Hắn phe phẩy quạt, bước vài bước đến trước mặt Tô Cẩm Bình, bốn mắt nhìn nhau. Trong đôi mắt màu tím nhạt chứa đầy ý cười, nhìn thấy vẻ nghi hoặc trong mắt nàng, hắn liền ra vẻ không đứng đắn nói: “Tiểu Cẩm Cẩm, nàng có nhớ bản vương không?”

Cô nàng nào đó lườm hắn một cái đầy khinh bỉ, rồi bực mình nói: “Đi đi đi! Tránh sang một bên, đừng làm phiền ta quét rác! Nhớ huynh cũng đâu được bạc chứ, ta nhớ huynh làm cái chết tiệt gì!”

Vẻ tự đắc của vị vương gia cao quý nào đó thoáng cứng lại! Hắn gio quạt ra, chỉ về phía nàng, mặt đầy vẻ bị đả kích sâu sắc: “Tiểu Cẩm Cẩm, trừ bạc ra, nàng còn biết đến cái gì khác nữa không?”

“Ta còn biết vàng nữa!” Trả lời rất dũng dạc.

Chân Hoàng Phủ Dạ tê liệt, suýt nữa ngã quy xuống đất! Sau gáy mọi người cũng toát đầy mồ hôi lạnh!

Bỗng nhiên...

“Đi theo ta!” Hắn bực tức cầm cổ tay nàng, kéo nàng đi. Đây là lần thứ hai hắn cầm cổ tay nàng, cảm xúc cũng rất khác, lại nhớ cái cảm xúc phức tạp rối rắm của mình ngày ấy sau khi từ yến hội trở về, hắn càng nghĩ lại càng không hiểu mình bị làm sao. Hắn cố tình gạt bỏ sự khác thường trong lòng, quay lưng về phía Hồng Phong, phân phó: “Nếu Hoàng huynh có hỏi, cứ nói bản vương mượn người đưa đi rồi!”

“Vâng!” Hồng Phong cung kính đáp.

...

“Hoàng Phủ Dạ, huynh làm gì thế?” Thần kinh à! Sáng sớm đã nổi điên cái gì thế!

Đâu ngờ, giây tiếp theo, nàng bị Hoàng Phủ Dạ ấn vào tường, hai người rất gần nhau, gần đến nỗi có thể nghe được tiếng hơi thở của đối phương.

Nàng hơi khó hiểu nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn đang phóng to trước mắt mình. Vẫn là Hoàng Phủ Dạ kia, vẫn là dung nhan như yêu nghiệt đó, nhưng vì sao nàng lại cảm thấy có chỗ nào đó không giống nhỉ?

“Tiểu Cẩm Cẩm, nàng nghe ta lần này đi. Cách xa người kia một chút!” Giọng nói của hắn có sự nghiêm túc hiếm có, nếu để nàng tiếp tục đến gần người kia, thì thứ chờ đợi nàng phía trước, chính là vạn kiếp bất phục! (vĩnh viễn không thể quay đầu lại).

“Huynh tìm ta là vì muốn nói đi đâu này sao?” Đôi mắt phượng nheo lại, hơi mất kiên nhẫn.

Trong đôi mắt màu tím nhạt thoáng hiện lên vẻ đấu tranh, ngắm nhìn khuôn mặt xinh đẹp cũng ánh mắt sắc lạnh của nàng, cuối cùng, hắn đành khẽ cười. Hắn buông bàn tay đang giam cầm nàng ra, quay đầu, phe phẩy quạt: “Thôi, tùy nàng vậy.” Hắn không có quyền can thiệp vào cuộc sống của nàng, không phải thế nào? Đúng ra là, nàng còn chưa cho hắn cái quyền đó!

“Đối với ta, hắn là bằng hữu, cũng giống huynh vậy!” Nàng lạnh lùng lên tiếng.

Hắn ngẩn người, thì ra không phải nàng thích người kia sao? Không hiểu sao, tâm trạng của hắn bỗng thấy vui vẻ hơn: “Bản vương biết rồi. Nhưng mà, tiểu Cẩm Cẩm, bản vương hình như hơi...” thích nàng.

Mấy từ cuối, hắn lại không thể nào nói ra miệng được.

“Hơi làm sao? Không phải là huynh hơi thích ta đấy chứ?” Nàng cười cười, đùa cợt nhìn hắn.

“Khụ khụ...” hắn xấu hổ ho khan vài tiếng, giấu đi sự khác thường trong đáy mắt, cười nói: “Có đôi lúc, bản vương thật sự hoài nghi, nàng

không phải là nữ nhân!”

Nàng lườm hắn đầy khinh bỉ. Nàng không phải là nữ nhân, chẳng lẽ hắn là nữ nhân sao? “Được rồi, không nói chuyện tào lao với huynh nữa, ta phải đi quét rác đây!” Nói xong, nàng cặm chổi định chạy đi.

“Tiểu Cẩm Cẩm!” Giọng nói tà mị hơi khàn lại: “Người kia... không đơn giản như nàng nghĩ đâu...”

Khóe môi nàng hơi cong lên, nếu Bách Lý Kinh Hồng chỉ là một cái gối thêu hoa, chỉ có vẻ ngoài hào nhoáng, thì nàng đã chẳng thêm làm bằng hữu với hắn. Nàng khẽ gật đầu: “Ta biết rồi.”

Nói xong, nàng lại tiếp tục bước đi...

Hoàng Phủ Dạ đứng phía sau nàng, thở dài nói: “Tiểu Cẩm Cẩm, nếu cần giúp gì, nhớ đến tìm ta!”

“Được!” Nàng trả lời thảng thẩn, lưu loát, không dài dòng.

Bóng nàng từ từ biến mất khỏi tầm mắt của hắn. Cảm giác mông lung bất giác trở nên rõ ràng hơn. Hắn hơi chán nản, dựa lưng vào tường, cười khở một tiếng, sau đó trầm giọng nói: “Tiểu Cẩm Cẩm, hình như ta thật sự thích nàng rồi. Làm sao bây giờ?”

...

Cung Phi Phượng.

Hách Liên Dung Nhược nghiêm mặt ngẩng đầu đó, mọi người đều có thể nhận ra tâm trạng tởn tưng của ả.

“Hoàng hậu nương nương, mời dùng trà!” Một cung nữ bưng tách trà đến đứng trước mặt ả.

Ả vung tay, tách nước sôi kia hất hết vào người cung nữ, hai gò má trắng nõn bị bỏng đỏ lên, nhưng cũng không dám lên tiếng, chỉ lẳng lặng quỳ bên cạnh, chịu đau.

“R ần” một tiếng, bàn tay trắng nõn như bạch ngọc đập mạnh xuống bàn: “Hay cho Tô Cẩm Bình người! Dám tố cáo với Hoàng thượng, cấm túc bản cung! Xem ra, ngày ấy bản cung đến đánh chết người mới đúng!”

Một cung nữ hơn bốn mươi tuổi vội chạy tới: “Hoàng hậu, hiện giờ chúng ta không thể bị loạn trận pháp được. Tô Cẩm Bình, chắc chắn là người bên chỗ Tô Cẩm Thu kia, quy ền hành trong hậu cung giờ cũng đã rơi vào tay Thục phi, chúng ta nên suy nghĩ kỹ đối sách thì hơn!”

Mụ vừa dứt lời, Hách Liên Dung Nhược cũng bình tĩnh lại, ngẩng đầu nhìn mụ nói: “Vú, vậy vú nói xem, chúng ta nên làm thế nào bây giờ? Không đánh không giết được ả tiện tỳ kia, bản cung nuốt không trôi cục tức này! Chỉ là một ả con thị thiếp của phủ Thừa tướng, vậy mà lại dám đối đầu với bản cung!”

“Hoàng hậu!” Trên mặt của người được gọi là vú kia xuất hiện vẻ trách móc: “Hiện giờ nàng ta chẳng qua cũng chỉ là một cung nữ, ngài là Hoàng hậu cao quý, sau khi được ra ngoài, tùy tiện tìm một lý do giết nàng ta đi là được, cần gì phải giận dữ như vậy chứ? Kẻ thù thực sự của chúng ta cũng không phải là nàng, mà là người đứng sau lưng nàng! Tướng quân cũng cho người truy ền tin tới, nói sẽ ở trên triều cùng các đại thần dâng tấu cầu xin cho ngài. Như vậy, Hoàng thượng cũng sẽ sớm thả ngài ra thôi. Ngài vẫn nên thận trọng một chút, tránh để cho mấy ả tiện nhân kia thừa cơ được lợi!”

Hách Liên Dung Nhược hít sâu một hơi, cũng dần dần bình tĩnh lại. Bỗng nhiên, trong đầu ả lóe lên sự việc đêm qua! Khóe môi hơi cong lên: “Hừ, nếu tìm lý do để giết nàng ta, thì Hoàng thượng đương nhiên sẽ biết là do bản cung trả thù, chi bằng, làm thế này...”

Bà vú kia ghé tai lại gần, nghe ả phân phó.

“Nương nương, kế này tuy hơi vụng về, nhưng để đối phó một cung nữ nhỏ, thì như vậy là đủ rồi!” Trên mặt mụ lộ ra nụ cười, vẻ đã hiểu.

“Ừ, vậy đi làm đi! Nhớ, phải lo liệu cho cẩn thận, ổn thỏa. Chờ đến ngày bản cung ra khỏi cung Phi Phượng này, thì sẽ là ngày chết của tiện tỳ

kia!”

“Vâng!”

...

Cô nàng nào đó kéo chổi đi, tâm tư vô cùng rối rắm. Hôm này Hoàng Phủ Dạ kia hơi kỳ quái! Nhưng kỳ quái ở chỗ nào, thì nàng lại không nghĩ ra nguyên nhân.

Quay trở lại cửa ngự thư phòng, Hoàng Phủ Hoài Hàn vẫn chưa về. Nàng ngáp một cái, rồi ngẩng lên lan can, nghiêng đầu ngủ.

Khóe miệng của mấy tay thị vệ canh cửa không ngừng co rút, gan của cung nữ này có phải là lớn quá rồi không? Phải quét sân thì không chịu quét, lại còn ngang nhiên ngẩng ở cửa nghỉ ngơi nữa?

Hồng Phong cũng đã quen với đức hạnh này của nàng, cũng lười nói này nọ, nhưng cung nữ hầu hạ trong ngự thư phòng thì lại khó chịu, chạy ra: “Ta nói này Tô Cẩm Bình, người là ngự tiền quét dọn, vậy mà Hoàng thượng vừa không ở đây, người đã lười biếng à?”

“Xin hỏi vị đại thẩm này, bà là???” Mẹ kiếp, đúng là gặp quỷ mà, Hoàng đế ức hiếp nàng, đám phi tử ức hiếp nàng, giờ ngay cả cung nữ cũng muốn ức hiếp nàng à?! Đừng có khinh người quá đáng chứ?!

Đại thẩm??! Cung nữ kia chỉ mới khoảng đôi mươi, cùng lắm chỉ lớn hơn Tô Cẩm Bình khoảng hai tuổi, bỗng nhiên bị người ta xưng hô ‘tôn kính’ như thế, suýt nữa thì tức đến phun máu tươi! Thấy nàng hỏi vậy, ả ngẩng đầu, kiêu ngạo nói: “Ta chính là đại cung nữ hầu hạ Hoàng thượng!”

“Xin hỏi đại cung nữ hầu hạ Hoàng thượng, ngài quản ta làm cái gì? Ta chỉ là một cung nữ nhỏ, không phải Hoàng thượng, không cần bà cù như ngài phải hầu hạ!” Không thể chọc vào đám chủ nhân, chẳng lẽ còn không thể chọc mấy ả cung nữ này sao?

“Người!” Ả hung hăng chỉ vào mặt nàng, tức giận đến đỏ bừng mặt mũi.

“Ta làm sao hả?” Nàng lạnh lùng hỏi, ánh mắt sắc bén, thể hiện một khí thế áp đảo hoàn toàn!

Cung nữ kia bị cái nhìn của nàng khiến cho ngẩn người, bất giác lùi về sau vài bước, ánh mắt đó thật khủng khiếp! Nhưng, lùi được vài bước, sau khi thân hình ổn định, thì tinh thần cũng hẫ hẫ phục theo. Chẳng qua chỉ là một ánh mắt thôi mà, có gì phải sợ chứ! “Hừ, chờ Hoàng thượng trở về ta nhất định sẽ bầm báo với tiểu Lâm tử công công, để ngài xử lý đích đáng ả tiện nhân nhà ngươi!”

“Bốp!” một tiếng vang dội, một cái tát giáng xuống mặt ả.

Chờ đến khi ả tỉnh táo lại, thì Tô Cẩm Bình đã lại quay vòng ồi trên lan can! Đến cỡ đại đã bao nhiêu ngày, gặp không ít rắc rối, nhưng chỉ có duy nhất ả cung nữ này đã vô duyên vô cớ đến gây rối lại còn dám mắng mỏ nàng, không giáo huấn cho ả ta một bài thì ả ta sẽ không biết hoa vì sao lại đỏ!

Đám thị vệ cũng hơi kinh ngạc! Đây là đại cung nữ hầu hạ bên cạnh Hoàng thượng, ngay cả các nương nương cũng đều phải nịnh bợ, sao cung nữ này lại dám to gan mà động thủ chứ?!

“Người... người dám đánh ta à?” Cung nữ kia hung hăng chỉ vào mặt Tô Cẩm Bình.

“Còn chỉ nữa, thì sẽ không chỉ đơn giản là một cái tát đâu!” Nàng lạnh lùng đảo mắt qua, tia sáng lạnh lóe ra bốn phía! Giờ phút này, không ai dám nghĩ rằng nàng nói dối.

Bỗng nhiên, nàng quay đầu, nhìn thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn và đám hạ nhân từ rất xa đang đi về phía này. Tô Cẩm Bình vội vàng nhảy xuống khỏi lan can, cằn chối lên, ra vẻ ngoan ngoãn chăm chỉ quét sân...

Đám người ở cửa đầu co rút khóe miệng. Không phải chứ? Trên thế gian này lại có một con người như nàng ta sao? Vừa mới một giây trước vẫn còn kiêu ngạo, ngang ngược đến cực điểm, vậy mà một giây sau thoáng nhìn thấy Hoàng thượng đã bắt đầu làm bộ làm tịch à?

“Tô Cẩm Bình, người...” Cung nữ kia hoàn toàn bị kinh sợ trước sự vô sỉ của nàng, ngón tay vẫn hung hăng chỉ về phía nàng.

“Ồn ào cái gì thế?!” Giọng nói bực bội của Hoàng Phủ Hoài Hàn vang lên, mang theo sự mệt mỏi rõ rệt, là do đêm qua không được ngủ mà ra. Khóe mắt hắn cũng thoáng nhìn thấy người đang ra sức quét tước kia, thật không ngờ cô nàng này lại có thể ngoan ngoan ngoan ngoãn đứng quét sân!

“Hoàng thượng, nàng...” Á cung nữ kia chỉ vào Tô Cẩm Bình, muốn nói gì đó.

Tiểu Lâm tử lại đứng bên cạnh thế ngắt lời: “Nô tài không có mắt, còn không mau cúi ngay cho ta. Không thấy tinh thần của Hoàng thượng không tốt, cần phải nghỉ ngơi sao?” Vừa nhìn đã biết ngay là mâu thuẫn giữa đám cung nữ với nhau, chuyện nhỏ này cần gì phải làm phiền Hoàng thượng!

Á cung nữ kia nhìn thấy vẻ mệt mỏi trên mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn, đành lùi sang một bên nói: “Nô tỳ đáng chết!”

Mà Tô Cẩm Bình đứng cách đó không xa, cầm chổi quét lá rụng, còn quay đầu lại làm mặt quỷ với ả ta!

Á cung nữ kia tức đến suýt thì không thở được!

Hoàng Phủ Hoài Hàn nghiêm mặt bước vào trong ngự thư phòng, lạnh giọng phân phó: “Truyền chỉ, thả Hoàng hậu ra!” Mấy lão già trên triều, quả thật chán sống rồi! Lại còn muốn nhúng tay cả vào chuyện hậu cung. Lần này, hắn sẽ thỏa mãn yêu cầu của họ, tiếp theo, sẽ là ngày hắn diệt trừ họ!

“Vâng!” Tiểu Lâm tử lĩnh mệnh rời đi!

...

“Mấy thứ đồ này nó đã cất kỹ chưa?” Nhận được ý chỉ của Hoàng thượng muốn thả ả ra, tâm trạng của Hách Liên Dung Nhược vô cùng vui sướng.

“Nương nương, đã cất kỹ rồi ạ. Tuy lúc đó có một cung nữ xuất hiện, nhưng nô tài đã đánh nàng ta hôn mê, nàng ta tuyệt đối không nhìn thấy chúng ta.”

“Ả tiện tỳ kia, cũng sắp về rồi phải không?!” Ả cười lạnh, trong đôi mắt xinh đẹp đầy vẻ độc ác.

“Khởi bẩm nương nương, đang trên đường về rồi!”

“Ừ! Vậy lui đi!” Ả khoan thai, cao quý đặt tách trà xuống, sau đó từ từ đứng dậy, đi về phía cung Cảnh Nhân. “Tiễn Viên tử, mời Hoàng thượng tới đi, lỗi lớn thế này, tuy bản cung là Hoàng hậu cao quý, thì cũng không tiện xử lý quá nặng tay!”

“Vâng! Nô tài đi ngay!” tiểu thái giám kia lĩnh mệnh, vội vàng đi về phía ngự thư phòng.

...

Đoàn người chậm rãi dừng lại trước nơi ở của Tô Cẩm Bình...

“Hoàng thượng, tiểu Viên tử của cung Phi Phụng cần kiến!” tiểu Lâm tử bước vào bẩm báo.

“Có nói có chuyện gì không?” Hấn đưa tay day day mi tâm, hơi mệt mỏi.

“Hình như là y nói Tô Cẩm Bình kia phạm lỗi gì đó, Hoàng hậu muốn trừng phạt, nhưng lỗi đó quá lớn, nên dù thế nào cũng phải ngài trực tiếp tới mới có thể phân xử được!” tiểu Lâm tử cung kính cúi đầu.

Khuôn mặt lạnh lùng trở nên căng thẳng, giữa trưa hôm nay Hách Liên Dung Nhược kia vừa được thả ra, buổi tối Tô Cẩm Bình đã phạm lỗi à? Khóe môi hần khê nhếch lên một nụ cười lạnh, hành động nhanh thật. Có đi đâu, cô nàng chết tiệt kia, cũng cần phải được dạy bảo một chút!

“Đi thôi.” Hấn buông ngự bút xuống, dẫn đầu ra khỏi cung. Tiêu Lâm tử vội vàng đuổi theo. Trên mặt ả cung nữ vừa bị Tô Cẩm Bình tát cho một cái cũng lộ vẻ đắc ý. Hừ, tiện nhân, dám đắc tội Hoàng hậu, thì không còn đất mà sống đâu!

...

Tô Cẩm Bình quét sân xong, mệt mỏi lê thân mình quay về cung Cảnh Nhân. Tuy nói là được thăng chức, nhưng chỗ ở cũng không có gì khác. Chắc chắn là tên Hoàng Phủ Hoài Hàn đáng bầm vằm kia muốn nhìn nàng phải bôn ba giữa nơi ở với nơi quét dọn, mệt đến thừa chết thiếu sống, nên mới không cho nàng đổi chỗ ở đây mà. Đê tiện!

Vừa đi tới cửa, thân kinh của nàng bỗng trở nên căng thẳng, nhìn thấy ngay Thiên Úc đang nằm trước cửa.

Sao lại thế này? Nàng vội vàng bước tới, ng ỡ xồm xuống thăm dò hơi thở của cô, lòng cũng thấy yên tâm hơn, chỉ là bị người ta đánh cho hôn mê thôi!

Nàng nghiêm mặt, xoa bóp khắp người cô.

Thiên Úc nhanh chóng tỉnh lại, vừa nhìn thấy Tô Cẩm Bình, trên mặt cô vẫn hơi hoảng hốt: “Tiểu thư.”

“Sao lại thế này?” Nàng nhìn quanh bốn phía, kiếp trước làm sát thủ khiến cho nàng không bỏ lỡ dù chỉ là một sự khác biệt nhỏ nhất, rõ ràng là đã có người đến đây!

Lúc này Thiên Úc mới bình tĩnh lại: “Tiểu thư, nô tỳ cũng không biết. Lúc ấy nô tỳ tỉnh dậy, muốn ra ngoài một chút, nhưng vừa đi ra cửa, đã bị người ta đánh hôn mê.”

Tô Cẩm Bình đỡ cô dậy, sau đó bước nhanh vào trong phòng, đảo mắt nhìn quanh. Trong phòng này, có tổng cộng mười bốn chỗ bị người khác chạm qua, chẳng lẽ vào để tìm gì đó sao? Cảm giác bất an càng thêm mãnh liệt, nàng lại nhìn qua các vị trí kia một lần nữa, ánh mắt chợt dừng lại ở chiếc rương đặt bên dưới giường... Đây là cái gì? Mũi nàng thoáng ngửi thấy mùi máu tanh. Thần kinh lại căng lên, trông đôi mắt phượng thoáng có tia sáng lạnh...

Nàng đang định kéo chiếc rương kia ra, chợt nghe thấy tiếng bước chân dồn dập vang lên ngoài cửa. Không kịp nữa rồi!

“Tiểu thư, người đang làm gì thế?” Thiên Ưc không hiểu được hành vi của nàng.

Ngay lúc đó, giọng nói của Hách Liên Dung Nhược vang lên ngoài cửa: “Người đâu, lục soát cho bản cung!”

Không bao lâu sau, một đội cấm vệ quân đập cửa bước vào.

“Các người làm gì thế?” Thiên Ưc che trước cửa, trong mắt lộ rõ sự kinh ngạc.

“Cút ngay!” Thị vệ kia đẩy Thiên Ưc ra, suýt nữa làm cô ngã nhào xuống đất. Tô Cẩm Bình vội bay tới đỡ cô ta, lạnh lùng quét mắt về phía thị vệ kia, khiến thị vệ kia giật mình, hơi hoảng sợ! Ánh mắt đó, thực sự còn khủng bố hơn ánh mắt của Hoàng thượng vài phần!

“Tiểu thư, bọn họ đang làm gì vậy?” Thiên Ưc hơi hoảng sợ.

“Đừng sợ!” Còn làm gì nữa, đương nhiên là muốn hãm hại nàng!

Đám thị vệ kia lục lọi trong phòng một lúc lâu, bỗng có người nhìn xuống gầm giường: “Trong này có một chiếc rương, mau nhìn xem là cái gì!”

Sau đó, vài người bước vào, kéo chiếc rương kia ra. Trong mắt Tô Cẩm Bình thoáng hiện ra vẻ chế giễu, mắt nàng đảo ra ngoài, nhìn thấy ngay

Hách Liên Dung Nhược, không phải là bị cấm túc rồi sao? Quả nhiên đúng như lời Thục phi nói, vừa được ra ngoài đã đến gây phiền phức cho nàng à?

Hách Liên Dung Nhược nở nụ cười, ra vẻ đã dự tính trước, bước vài bước tới, nhìn Tô Cẩm Bình, cười lạnh nói: “Sao hả? Bây giờ nhìn thấy bản cung cũng không thêm quỳ nữa sao?”

“Là vì Hoàng hậu nương nương bị cấm túc đã lâu, nay bỗng nhiên được ra ngoài, khiến nô tỳ không nhận ra thôi. Xin nương nương thứ tội! Nô tỳ bái kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương vạn phúc kim an!” Nói xong, nàng liền quỳ xuống hành lễ, còn không quên đâm trúng chỗ đau của Hách Liên Dung Nhược. Dù sao, thù này cũng đã kết rồi, có sâu thêm một chút cũng chẳng sao cả!

Vừa dứt lời, mặt Hách Liên Dung Nhược biến sắc, hung dữ trừng mắt nhìn Tô Cẩm Bình: “Con tiện tỳ nhà người, dám hạ nhục bản cung, bản cung...”

“Ồi dào, sao Hoàng hậu tử tử giận dữ thế. Muội muội đi từ xa đã ngửi thấy mùi hỏa dược rồi, hun chết người mất thôi!” Một tiếng cười mền mại vang lên, người tới chính là Thục phi!

Thục phi cười rạng rỡ đến động lòng người. Mấy ngày trước trên yến mừng thọ của Hoàng thượng, tuy Tô Cẩm Bình chiếm hết mọi sự chú ý, nhưng cuối cùng chính ả mới là người chiến thắng lớn nhất. Hơn nữa, ngày ấy, biểu cảm chân thành kia của Tô Cẩm Bình, không phải đều là kế sách của Tô Cẩm Bình, mục đích là giúp Thục phi ả đạt được quyền hành to lớn trong hậu cung hay sao? Cho nên, khi nghe nói Hách Liên Dung Nhược dẫn theo người, hùng hổ tới đây, ả đương nhiên cũng muốn tới giúp ‘đại công thần tâm đắc’ của mình một tay!

Hách Liên Dung Nhược vừa quay đầu sang, nhìn thấy ngay Thục phi mặc y phục màu xanh lục đứng đó. ả cố gắng nén lửa giận, gượng cười nói: “Sao muội muội lại tới đây?”

“Hoàng hậu tử tử vạn phúc kim an!” Ả hành lễ cho có, rồi đứng dậy ngay: “Muội muội chỉ vô tình đi ngang qua đây, thấy tử tử tức giận quá, lửa giận này không cẩn thận sẽ làm tổn thương cơ thể mất. Nếu là tiểu cung nữ này chọc giận tử tử, thì coi như muội muội vì nàng mà xin tử tử một nhân tình. Chỉ là một cung nữ nhỏ nhỏ đâu có gì đáng để mất chứ, nếu để ảnh hưởng tới thân thể của tử tử, thì thật không đáng chút nào!”

Tô Cẩm Bình nghe vậy, khoe môi khẽ nhếch lên cười lạnh. Nàng chắc chắn rằng, thứ ở bên trong cái rương kia, tuyệt đối không phải là thứ mà một cái nhân tình của Thục phi có thể đổi lại được!

Hách Liên Dung Nhược nghe thấy vậy cũng cười thành tiếng: “Muội muội, chỉ e là muội cũng không có thể diện lớn như vậy đâu. Tội mà ả cung nữ này phạm phải, ngay cả bản cung cũng không bảo vệ được ả! Mở rương ra cho Thục phi xem là cái gì!”

Vừa dứt lời, đám thị vệ liền mở chiếc rương kia ra! Một gương mặt trắng bệch hiện ra trong rương, đó là một tiểu cung nữ, khoe môi vẫn còn vết máu tươi, xem ra đã chết khoảng mấy canh giờ!

“A!” Thục phi kêu lên một tiếng đầy sợ hãi, rồi vội vàng lùi về phía sau vài bước.

“Tô Cẩm Bình, người nói thử xem, chuyện này là thế nào?” Mặt Hách Liên Dung Nhược lộ ra một nụ cười thỏa mãn.

Chuyện này là thế nào à? Không phải trong lòng người đã biết quá rõ rồi sao? Lời nói tới miệng lại bị nàng nuốt xuống: “Khởi bẩm Hoàng hậu, kiến thức của nô tỳ nông cạn, thật sự không biết chuyện này là thế nào!”

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lạnh vang lên: “Hoàng thượng giá lâm!”. Ngay sau đó, Hoàng Phủ Hoài Hàn đã có mặt trong phòng, lạnh lùng nhìn mọi người, cũng không bỏ qua chiếc rương đang mở kia.

“Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng.” Vừa nhìn thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn, hai ả kia lập tức trở nên cao quý, trang nhã hẳn, vẻ chế nhạo cũng hoàn toàn biến mất, toàn thân tỏa ra khí chất dịu dàng, tao nhã.

Hắn lạnh lùng hỏi: “U. Chuyện gì thế này?”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, cung nữ trong cung của thần thiếp mất tích, thần thiếp tìm mãi không thấy. Có người nhìn thấy, trước khi cung nữ đó mất tích đã gặp Tô Cẩm Bình, hai người còn có xô xát, cãi vã, nên thần thiếp liền phái người tìm tới. Quả nhiên phát hiện ra thi thể này! Bệ hạ, theo pháp lệnh của Đông Lăng ta, giết người phải đền mạng, xin Hoàng thượng định đoạt!” Hách Liên Dung Nhược nhanh chóng nói xong những gì mình muốn nói, rồi chờ đợi cái chết của Tô Cẩm Bình tới.

Tô Cẩm Bình khẽ cười lạnh, hóa ra ả đã chuẩn bị rất đầy đủ, ngay cả nhân chứng cũng đã sẵn sàng! Có đi đâu, nàng là Tô Cẩm Bình, đâu phải là người dễ để người khác đổ oan cho chứ?!

Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng hơi nhíu mày, Hách Liên Dung Nhược chẳng qua chỉ bị cấm túc nửa tháng, vậy mà khi được ra ngoài, lại muốn đẩy người ta vào chỗ chết để trả thù sao? Hắn thật quá xem thường sự độc ác của ả ta!

“Nhân chứng đâu?” đối với hắn, Tô Cẩm Bình vẫn có chỗ cần dùng đến, đương nhiên không thể để nàng chết dễ dàng được.

“Đưa tới đây!” ả quay ra cửa cao giọng phân phó.

Chỉ chốc lát sau, đám thị vệ đã dẫn một cung nữ tới, vừa nhìn thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn, ánh mắt cô ta rõ ràng hơi né tránh, nhưng vẫn kiên trì hành lễ: “Nô tỳ bái kiến Hoàng thượng! Bái kiến Hoàng hậu nương nương! Bái kiến Thục phi nương nương!”

“Trẫm hỏi người, người thật sự nhìn tận mắt thấy hai người họ nảy sinh mâu thuẫn, cãi vã sao?” Giọng nói lạnh như băng không có chút tình cảm dư thừa nào, giống như núi băng mùa đông, khiến đáy lòng người ta lạnh đi.

Tiểu cung nữ kia vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy! Lúc ấy nô tỳ thấy cung nữ kia cãi nhau với Tô Cẩm Bình, sau đó, chuyện sau đó thì nô tỳ không biết!”

“Hoàng thượng, nô tỳ có thể hỏi nàng ta vài câu không?” Tô Cẩm Bình này giờ vẫn yên lặng bỗng lên tiếng.

“Hỏi đi.” Hắn vừa dứt lời, chính Tô Cẩm Bình cũng kinh ngạc, tên Hoàng đế thối này sao lại không nắm lấy cơ hội báo thù tốt như thế này chứ? Thật sự khiến nàng vô cùng ngạc nhiên!

Có đi ầu, bây giờ nàng phải kiềm chế sự ngạc nhiên này lại, bây giờ bảo vệ cái mạng nhỏ này quan trọng hơn nhiều: “Hoàng thượng, nô tỳ có một yêu cầu nhỏ.”

“Nói!” Không dài dòng lời thôi, có lẽ, trong tiềm thức, hắn cũng không mong nàng chết.

“Xin ngài hạ chỉ, trong quá trình nô tỳ hỏi, không cho phép bất cứ kẻ nào chen vào. Nếu không, chém đầu thị chúng!” Sau khi đưa ra yêu cầu này, nàng cũng hơi lo lắng, Hoàng Phủ Hoài Hàn chưa chắc đã đáp ứng nàng.

Kết quả là, vị đế vương kia chỉ ngừng một chút, rồi lại nói rất rõ ràng: “Chuẩn!”

Mặt Hách Liên Dung Nhược xuất hiện thân sắc rất kỳ quái, không biết Tô Cẩm Bình này muốn làm cái quỷ gì.

“Tạ ơn Hoàng thượng!” Lần này, là lời cảm tạ thật tâm của nàng. Sau khi nói xong, nàng bước vài bước đến trước mặt cung nữ kia, cúi người, nhìn thẳng cô ta, đôi mắt phượng bình tĩnh nhìn vào mắt cô ta: “Nhìn ta!”

Cung nữ kia lại né tránh, không dám nhìn nàng.

“Ta bảo ngươi nhìn ta!” Nàng to giọng hơn một chút, cũng mang theo sát ý rất rõ rệt!

Cung nữ kia ngẩn người, bị khí thế của nàng làm cho sợ hãi, lập tức ngoan ngoãn quay mặt sang, nhìn thẳng vào mắt nàng.

Tô Cẩm Bình khẽ nhếch môi cười: “Nói cho ta biết, người tên là gì?”

Giọng nói vô cùng nhẹ nhàng, cung nữ kia hơi hoảng hốt đáp: “Hạ Thu Nguyệt!”

“Trong nhà còn những ai?” Nàng bình tĩnh nhìn vào mắt cô ta, đôi mắt phượng sâu thăm thăm...

“Trong nhà, còn mẹ và một đệ đệ!” Hạ Thu Nguyệt ngờ ngẩn trả lời.

Hoàng Phủ Hoài Hàn hơi nhú mày, cô nàng này hỏi mấy vấn đề không liên quan này làm cái gì? Chẳng lẽ thật sự muốn chết sao?

Nghe cô ta trả lời xong, trên môi Tô Cẩm Bình nở nụ cười hài lòng: “Vậy người nói cho ta biết, ta cãi nhau với cung nữ kia lúc nào?”

“Không có, người không cãi vã với cung nữ kia!” Cung nữ đó ngờ ngác nhìn vào mắt Tô Cẩm Bình, ngờ ngác trả lời.

Cái gì?!!! Hách Liên Dung Nhược đang định ngắt lời, đã bị ánh mắt lạnh băng của Hoàng Phủ Hoài Hàn đảo qua, không dám nói gì nữa. Hoàng thượng vừa hạ chỉ, nếu mở miệng sẽ chém đầu thị chúng, vua không nói đùa!!!

“Vậy, vì sao người lại nói ta có cãi nhau với cung nữ kia?” Nàng cười hỏi, mắt lại thoáng có tia u ám.

“Là Hoàng hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương dùng người nhà ta để uy hiếp ta, nói nếu ta không nói là người, thì sẽ giết mẹ ruột và đệ đệ ta!” Hạ Thu Nguyệt chỉ ngờ ngác trả lời.

“Tốt lắm!” Tô Cẩm Bình nhắm mắt lại, hít sâu mấy hơi để đi đầu hòa hơi thở, sau đó đứng lên, bước chân hơi lảo đảo, Thiển Ưc vội vàng đi tới đỡ nàng: “Hoàng thượng, nô tỳ hỏi xong rồi.”

Lúc này Hách Liên Dung Nhược mới bùng nổ, quát Hạ Thu Nguyệt: “Người... con tiện tỳ này, dám nói hươu nói vượn vu oan cho bản cung.

Bản cung sai người hãm hại Tô Cẩm Bình bao giờ?”

Tiếng quát này cũng khiến cung nữ kia như vừa tỉnh mộng, ngơ ngác nhìn tình hình trong phòng, hoàn toàn không biết vừa rồi xảy ra chuyện gì: “Hoàng hậu nương nương, nô tỳ... nô tỳ... vừa rồi có chuyện gì sao?”

Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng hơi nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía Tô Cẩm Bình cũng hơi kỳ quái.

“Bản cung biết rồi, là yêu thuật! Là yêu thuật, nhất định là yêu thuật!” Hách Liên Dung Nhược hung dữ chỉ vào Tô Cẩm Bình.

Tô Cẩm Bình khẽ nhếch môi cười lạnh: “Lời nói vừa rồi của cô ta là thật hay giả, Hoàng thượng chỉ cần hạ lệnh, không cho bất cứ một ai ở đây rời đi, sau đó đi đi đâu tra xem mẹ và đệ đệ cô ta đang ở đâu, tất cả sẽ sáng tỏ ngay!”

Đầu nàng vẫn hơi choáng váng, tiêu hao quá nhiều tinh lực! Đây là lá bài cuối cùng của ‘yêu nghiệt’ nàng, thứ đã giúp nàng vô số lần để hoàn thành các kiểu nhiệm vụ khác nhau, là lá bài bí ẩn giúp nàng ngẩng yên ổn ở vị trí vua sát thủ nhiều năm! Ngoài việc sử dụng thành thạo vũ khí lạnh, nàng còn có một năng lực khác, đó là thôi miên! Điêu này, ngay cả yêu vật ở chung với nàng nhiều năm cũng không biết. Vì khi nàng dùng xong thuật thôi miên, là lúc nàng yếu ớt nhất, bất cứ người nào cũng có thể dễ dàng đưa nàng vào chỗ chết! Làm sát thủ, bất luận là ai, cũng không thể tin tưởng dễ dàng, dù là yêu vật cũng vậy!

Ai có thể ngờ được, ‘yêu nghiệt’ nàng, trước khi làm sát thủ, đã từng là bậc thầy thôi miên giỏi nhất cả thế giới chứ? Có đi đâu, đó cũng là những ngày tháng khiến con người ta không chịu nổi, nàng không muốn nhắc đến. Nàng cũng biết, hôm nay chính nàng lật lá bài này lên, Hoàng Phủ Hoài Hàn chắc chắn sẽ càng nghi ngờ nàng nhiều hơn, nhưng việc đã đến nước này, nàng không còn lựa chọn nào khác!

Nàng vừa dứt lời, thanh thế của Hách Liên Dung Nhược yếu hẳn đi, nhìn thi thể kia, bỗng nhớ ra một chuyện: “Được, cho dù đây là bản cung

vu oan cho người, thì người giải thích xem, đêm qua lúc cô ta bị giết hại, người ở đâu?”

Tô Cẩm Bình khẽ đẩy Thiên Úc ra, bước vài bước đến trước mặt cung nữ kia, nhìn khí sắc của cô ta, thời gian tử vong vào khoảng rạng sáng. Á tính toán thời gian rất chuẩn, lúc đó nàng đang ngủ ngon trong phòng Bách Lý Kinh Hồng, dám thị vệ tìm nàng còn không thấy.

Mặt Hách Liên Dung Nhược lộ vẻ đắc ý, đêm qua thị vệ lùng sục khắp hoàng cung để tìm nàng, đương nhiên ả cũng biết, ở cung Cảnh Nhân cũng có người của ả. ả đã sớm biết chuyện Tô Cẩm Bình và tên tam hoàng tử Nam Nhạc kia có dây dưa với nhau, nếu ả không lằm, thì đêm qua Tô Cẩm Bình ở trong Lê viên. Có đi đâu, nếu chính mình tìm nàng dám nói ra là mình ở Lê viên vào lúc nửa đêm, cùng với Hoàng tử nước khác, nếu nhẹ thì là tội dâm loạn hậu cung, còn nặng, chính là thông dâm với địch, phản quốc!

Mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng lạnh đi, quay đầu lạnh lùng quét mắt qua Hách Liên Dung Nhược, khiến ả ta kinh hãi, vẻ đắc ý bỗng chốc tan biến.

Tô Cẩm Bình đương nhiên cũng biết chuyện này lợi, hại thế nào, nàng khẽ cắn môi, bỗng trong đầu vang lên một câu ‘tiểu Cẩm Cẩm, nếu cần giúp đỡ, nhớ đến tìm ta!’. Khóe môi nàng cong lên, xem ra, nàng phải thiếu Hoàng Phủ Dạ một nhân tình rồi.

Đang định mở miệng, chợt nghe thấy một giọng nói trong vút, đây kiêu ngạo vang lên: “Giờ tý đêm qua, bản cung ra khỏi Lê viên, nhưng không tìm thấy đường về mới phiên cung nữ này giúp đỡ.”

Lời nói vừa dứt, mọi người đều quay đầu, nhìn người đang đứng ngoài cửa. Vẫn là xiêm y màu trắng, như tỏa sáng dưới ánh mặt trời, khiến người ta có cảm giác không thực.

“Hoàng thượng Đông Lăng!” Hắc lãnh đạm lên tiếng, xem như chào hỏi.

“Tam hoàng tử Nam Nhạc!” Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng đáp lời.

Mối nguy của Tô Cẩm Bình đã được hóa giải! Nàng nhìn người đang đứng ngoài cửa, rất cảm kích, nhưng cũng không đoán ra người này đang nghĩ gì, hắn luôn lãnh đạm với nàng, còn nhiều lần hạ lệnh đuổi khách, nhưng tính đến nay cũng đã cứu nàng hai lần, lần này, thậm chí còn không ngại nói dối!

“Tam Hoàng tử Nam Nhạc nói vậy có chứng cứ gì không?” Mặt Hách Liên Dung Nhược đây vẻ khinh bỉ hỏi, chẳng qua chỉ là một con tin, có tư cách gì mà chen vào nói?!

“Dùng danh dự của Nam Nhạc có đủ không?” Hắn lãnh đạm đáp lời, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng như ánh trăng.

Ánh mắt Hoàng Phủ Hoài Hàn và Tô Cẩm Bình đều khóa chặt vào người hắn, cả hai người họ đều biết hắn nói thật hay giả, có đi đâu, vì muốn giúp nàng, mà hắn sẵn sàng dùng danh dự của Nam Nhạc để nói dối sao? Tuy Tô Cẩm Bình không phải người cổ đại, nhưng nàng cũng biết, đối với cổ nhân mà nói, danh dự và lời thề đều rất quan trọng. Người này, lại vì nàng mà nói ra những lời như vậy sao?

“Lời này của Tam hoàng tử Nam Nhạc nhất định không phải là giả.” Hoàng Phủ Hoài Hàn lạnh lùng lên tiếng, đã nói tức mức này rồi, nếu tiếp tục dây dưa lằng nhằng, thì sẽ biến thành Đông Lăng của hắn ta xem thường Nam Nhạc mất!

Tuy đúng là mười mấy năm trước, phụ hoàng hắn ta thắng Nam Nhạc, cũng thành công khiến cho Nam Nhạc phải giao Bách Lý Kinh Hồng ra làm con tin, nhưng hắn ta biết rất rõ, Nam Nhạc hiện giờ, đã không phải là Nam Nhạc của năm đó nữa. Vốn dĩ mất đi Bách Lý Kinh Hồng, Nam Nhạc sẽ không còn chút lực sát thương nào, nhưng mấy năm trước, ở Nam Nhạc lại bỗng xuất hiện một ‘Dạ Mạc sơn trang’ thần bí, cũng xuất hiện một ‘Ly Trần công tử’ bí ẩn. Không ai biết ‘Ly Trần công tử’ đó là ai, thậm chí, còn chưa có ai từng gặp hắn.

Hắn ta đã từng phái người đi đầu tra người kia, nhưng kết quả là người đó giống như chưa từng tồn tại. Người đó nhiều lần giúp đỡ Nam Nhạc, dần dần, cũng khiến Nam Nhạc đang dần lụn bại bước lên một địa vị nhất

định, biến bốn nước thành thế chân vạc như hiện nay. Đông Lăng của hần ta, vẫn còn có thể đứng đầu bốn nước, chỉ vì có con tin này, khiến cho Nam Nhạc gần như bị Đông Lăng quản thúc. Ánh mắt lạnh lùng chợt lóe lên, quét qua người đang đứng ngoài cửa, đôi môi mỏng lạnh băng cũng cong lên, hần, hoài nghi không chỉ một lần, rằng Ly Trần công tử kia, chính là Bách Lý Kinh Hông!

“Hoàng thượng!” Hách Liên Dung Nhượng dậm chân, ra vẻ không chịu bỏ qua.

“Hoàng hậu!” Giọng nói lạnh như băng của hần mang theo vẻ tức giận khó giấu.

Hách Liên Dung Nhượng cũng bị tiếng quát này của hần ta khiến cho sợ đến không dám lên tiếng nữa.

Còn Bách Lý Kinh Hông, cũng chỉ thản nhiên khẽ gật đầu với bên này, trong đôi người màu xám bạc không hề có tiêu cự, giọng nói trong trẻo, lạnh lùng lại vang lên: “Hoàng thượng Đông Lăng, bản cung cáo từ.”

“Mời!” Giọng điệu rất thờ ơ. Hần ta và Bách Lý Kinh Hông đã chạm mặt nhau hai lần, đều là vì cô nàng này. Khóe môi lạnh lùng khẽ cong lên, mồm cười đã thả, xem ra, cũng nên chuẩn bị thu lưới rồi!

Áo bào trắng tung bay, thân hình người kia từ từ biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Hoàng Phủ Hoài Hàn nghiêm mặt nhìn Hách Liên Dung Nhượng: “Hoàng hậu, việc hôm nay, trăm sẽ không truy xét! Sau này, chuyện trong hậu cung, giao hết cho Thục phi, nếu nàng không có chuyện gì, thì cứ ở trong cung mà tĩnh tâm suy nghĩ đi!”

Nói xong, đôi mắt lợi hại như chim ưng quét về phía Tô Cẩm Bình, ngừng lại một giây rồi vung tay áo bào, bước ra ngoài!

Nắm tay Tô Cẩm Bình bất giác siết chặt lại, xem ra tên cầu Hoàng đế này lại có ý đồ xấu xa gì đó!

Hách Liên Dung Nhược kinh ngạc nhìn theo bóng Hoàng Phủ Hoài Hàn, trong lòng ả thoáng hoảng hốt, bỗng nhiên, ả chợt hiểu ra, phu quân của ả, người đàn ông mà ả yêu, thì ra ngay từ đầu đã biết đây là kế sách của ả! Hách không hỏi, cũng không thăm vấn, đã hoàn toàn tin tưởng rồi!

Ả siết chặt nắm đấm dưới tay áo bào rộng thùng thình, móng tay dài cắm sâu vào thịt.

“Ha ha, Hoàng hậu tử tử, ta cứ tưởng tử tử được ra khỏi cung Phi Phượng rồi, muội muội ta có thể nhàn hạ, không cần xử lý việc lật vật trong cung nữa, không ngờ vẫn phải bận bịu thêm một thời gian. Ôi... muội muội đành vì tử tử mà tiếp tục xử lý chuyện trong hậu cung vậy. Mọi chuyện đã giải quyết xong, tử tử vẫn không về sao?” Giọng nói của Thục phi khó giấu được vẻ đắc ý.

Hách Liên Dung Nhược nhìn ả cười lạnh: “Muội muội biết xử lý việc vặt trong cung là vì đại diện tử tử là tốt rồi!” Ả đặc biệt nhấn mạnh hai chữ ‘đại diện’!

Nghe mấy lời này, vẻ đắc ý của Thục phi cũng lạnh đi.

Tô Cẩm Bình lạnh lùng ngắt lời hai ả: “Cung tiền hai vị nương nương!” Vừa rồi dùng thuật thôi miên đã tiêu hao không ít tinh lực của nàng, nếu không được nghỉ ngơi hai ngày, nàng chắc chắn không thể hồi phục được. Cho nên, hiện giờ nàng không rảnh nhìn hai ả đấu võ mồm với nhau!

Lệnh đuổi khách vừa hạ xuống, khuôn mặt xinh đẹp của Hách Liên Dung Nhược xanh mét, còn đang định nói gì đã thấy Thục phi lên tiếng: “Tử tử, có lẽ chúng ta nên đi mau thì hơn, sắp tới giờ dùng bữa tối rồi, nếu không quay về, chỉ sợ không kịp bữa tối mất!”

Hoàng hậu hừ lạnh một tiếng, vung tay áo bào, đạp bước đi ra ngoài!

Thục phi cười nói: “Còn không kéo cái rương kia ra ngoài đi, ô uê phòng ở, xui xẻo! Tối nay sai người đưa chút tinh dầu buổi đến đây đi!”

“Vâng!” Đám hạ nhân lĩnh mệnh.

“Cẩm Bình, nghỉ ngơi cho khỏe, ta về trước!”

“Cung tiền Thục phi nương nương!” Nàng cắn chặt răng, chỉ cần thêm một khắc nữa, chỉ sợ nàng sẽ không chống cự được!

Thục phi bước ra khỏi phòng, Tô Cẩm Bình chăm chú lắng nghe bước chân đi xa dần, rồi bỗng nàng dần khép mắt, ngã vào lòng Thiển Úc. Trước khi mất đi ý thức, chỉ kịp phun ra ba chữ: “Đừng nói gì!”

Thiển Úc sợ đến trắng bệch mặt mũi, cũng không dám làm gì, nhẹ nhàng đỡ nàng lên giường nằm, sau đó ngơ ngác ngồi bên cạnh giường. Tiểu thư của ngày hôm nay, thực sự khiến cô cảm thấy xa lạ, tiểu thư trong ấn tượng của cô, là một người dù chỉ có một chút chuyện nhỏ xảy ra cũng khiến nàng sợ đến run người, nhưng hôm nay, tiểu thư luôn bình tĩnh, cơ trí!

Có một khoảnh khắc, cô cảm thấy người này dường như không phải tiểu thư của cô, mà là một người hoàn toàn khác, không giống một chút nào với người trong ký ức! Bỗng nhiên, trong đầu cô chợt nhớ tới lời nói của tiểu thư ngày ấy: “Em cứ coi như, ta chỉ là một linh hồn lang thang sống nhờ trên cơ thể của tiểu thư nhà em. Nếu như vậy, em có còn trung thành với ta nữa không?” Cô khẽ cắn môi, hai mắt ngập nước, gật đầu thật mạnh. Không cần biết tiểu thư biến thành thế nào, tiểu thư là tiểu thư, cô nhất định sẽ trung thành với tiểu thư!

Trời khuya dần, cho đến tận giờ tỵ, Tô Cẩm Bình vẫn chưa tỉnh lại, Thiển Úc cố gắng trừng to mắt, lo lắng canh giữ bên giường nàng...

...

Trong Lê viên, nam tử áo trắng lẳng lặng đứng bên cửa sổ, đôi mắt không có tiêu cự bình tĩnh nhìn vào hư không.

Hôm nay, chẳng qua chỉ là đi ra ngoài vài bước, không biết sao, bước chân hắn chậm rãi bước tới nơi lần đầu tiên hắn nhìn thấy nàng, ôm chõng ngồi trên cây, từ xa ngắm nhìn hắn. Cũng ngay lúc đó, hắn lại nghe thấy tiếng ồn ào trong cung Cảnh Nhân.

Lần trước giúp nàng, là vì báo đáp ân tình. Còn lần này, là vì không muốn để nàng lại đến trên chọc hấn nữa. Đối với nàng, hấn có những cảm xúc không xác định rõ ràng, thậm chí còn cảm thấy có chút... uy hiếp! Tối hôm qua, ma xui quỷ khiến thế nào hấn lại đi ra ngoài cùng với nàng. Hấn cứ nghĩ, với tính cách của nàng, thì đêm nay chắc chắn sẽ đến nói lời cảm ơn, lúc đó, hấn sẽ dùng cơ này, để yêu cầu nàng, đừng bao giờ tới đây nữa. Nhưng mà... tối nay nàng lại không đến!

Không phải hấn không muốn nàng đến sao? Nhưng vì sao, khi nàng thật sự không đến, trong lòng hấn lại có cảm giác trống rỗng, hụt hẫng? Hấn lẳng lẳng đứng đó rất lâu, cho tới tận khi chân trời dần sáng, đôi môi mỏng mới khẽ kéo xuống, đêm nay, chắc chắn sẽ không đến sao?

Hấn ngừng lại, khóe môi lại thoáng nhếch lên tự giễu, không cần hấn phải nói, nàng vốn cũng không định đến đây nữa rồi! Trong đầu hấn lại chợt nhớ tới lời nói đêm qua của nàng: “Nếu có một ngày mà ta không tới đây, thì tức là ta đã chết, đừng nhớ thương ta nhé.” Chết sao? Ngược hấn như bị siết chặt lấy, không hiểu sao lại cảm thấy lo lắng.

...

“Vẫn chưa tỉnh sao?” Giọng nói lạnh lẽo mang theo vẻ lo lắng mà đến chính hấn còn không phát hiện ra.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, vẫn chưa tỉnh ạ! Đêm qua, sau khi cung nữ chăm sóc nàng ngủ quên, thuộc hạ có thăm dò mạch đập của nàng, thân thể của nàng cũng không có gì đáng ngại, chỉ là quá mệt mỏi nên mới hôn mê thôi.” Một nam tử mặc áo đen quỳ trong điện bẩm báo.

“Biết rồi, lui xuống đi.” Hấn cầm bút trên tay, hơi buồn bực vẽ vài vòng tròn lên giấy, càng lúc càng cảm thấy hậm hức, đã vậy còn không đoán ra được chính mình đang nghĩ ngợi gì.

“Vâng, thuộc hạ lĩnh mệnh!” ...

...

“Thiếu chủ, bên phía Hoàng hậu hạ thủ với Tô Cẩm Bình!” Một ông lão râu tóc bạc phơ cung kính đứng bên cạnh bàn Thượng Quan Cận Duệ.

Chiếc bút trong tay bất giác rơi xuống, trong đôi mắt ôn hòa lần đầu tiên xuất hiện vẻ bối rối, hấn ngược mắt nhìn ông già kia: “R ồi có sao không?”

“Được Tam hoàng tử Nam Nhạc giúp đỡ, đã hóa nguy thành an r ồi. Có đi ầu, hiện nay đã ngất xỉu, vẫn đang tĩnh dưỡng.” Ông già kia cúi đầu đáp, r ồi lại do dự nói tiếp: “Thiếu chủ, ngài quan tâm đến nàng như vậy, chỉ sợ sẽ làm hỏng chuyện lớn.”

Hấn cười khở: “Hoàng thúc, thúc cũng hiểu mà!”

“Th ần hiểu, nhưng cũng xin thiếu chủ đặt việc lớn lên hàng đ ầu.” Khuôn mặt già nua mang theo chút trách móc.

Hấn hít sâu một hơi, khẽ nhắm đôi mắt đen láy lại, đôi môi mỏng hơi hé mở: “Ta hiểu r ồi.”

...

Tô Cẩm Bình mê man suốt hai ngày mới từ từ tỉnh lại, nhìn lên trần nhà, nàng bỗng khôi phục sự tỉnh táo trong nháy mắt. Thiển Úc đang ng ồi ghé vào giường nàng ngủ. Nhìn khuôn mặt cô nhóc này, trên lông mi vẫn còn đọng nước mắt, chắc là vì quá lo lắng cho nàng. Nàng khẽ cười, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô, nàng bỗng cảm thấy thật hâm mộ chủ nhân cũ của cơ thể này, Tô Cẩm Bình, có một người quan tâm đến cô như vậy, cô thật may mắn. Có đi ầu, sự may mắn này, liệu ta có thể đón nhận thay cô được không?

Nàng đứng dậy, bước xuống giường, lấy chăn đắp lên người cô, Thiển Úc lại bị giật mình tỉnh lại: “Tiểu thư, người tỉnh r ồi à?” Trong đáy mắt hiện rõ sự vui mừng.

“Ừ, ta tỉnh r ồi. Ta ngủ mấy ngày?” Nhìn cô như vậy, giọng điệu của nàng cũng trở nên dịu dàng hơn.

“Người ngủ suốt hai ngày một đêm r ấ, hù chết nô tỳ mất... nô tỳ...”

“Được r ấ, em đi nghỉ trước đi. Ta ra ngoài một chút.” Hai ngày một đêm, giờ cũng nên đến cảm ơn người kia r ấ.

“Tiểu thư, người đi...” chữ ‘đâu’ còn chưa ra khỏi miệng, thì Tô Cẩm Bình đã nhảy qua cửa sổ, đi xa đến mấy chục thước r ấ.

...

Bách Lý Kinh H ồng, lúc này đang lảng lạng chờ bên cửa sổ, trong lòng có sự hoảng loạn mà chính hấn còn không hiểu rõ. Nàng không tới, là... chết thật r ấ sao?

Bỗng nhiên, một giọng nói trêu chọc vang lên sau lưng: “Đang nghĩ gì thế? Đang nghĩ rằng có phải ta đã chết thật r ấ hay không phải không?”

Đôi mắt xám bạc như ánh trăng chợt lóe lên, hấn như vậy mà lại không cảm nhận được nàng bước vào. Là do thân thủ của nàng quá quý dị, hay vừa r ấ hấn quá sơ ý? Chờ đến lúc nghe hết được mấy lời của nàng, khóe môi hấn lại khẽ co rút.

Tô Cẩm Bình bước vài bước đến bên cạnh hấn, khẽ vỗ vai hấn: “Yên tâm đi, ta phúc lớn mạng lớn, không chết dễ như thế được!” Tâm trạng của nàng rõ ràng không t ấ, đương nhiên, nàng cũng biết khi mình nói câu này, người kia chắc chắn sẽ không đáp lời.

Không ngờ, hấn lại nói: “Ừ” một tiếng lãnh đạm, nếu không chú ý lắng nghe, còn tưởng đó là ảo giác của mình.

Khóe môi nàng cong lên, cười nói: “Ơn cứu mạng mấy hôm trước, cảm ơn huynh!”

Đôi môi mỏng hơi giật giật, chợt nhớ tới dự tính ban đầu của mình khi cứu nàng, chẳng qua là vì muốn cho nàng không lại tới quấy r ầy hấn nữa thôi. Nhưng những lời này, đến bên môi lại không thể nói ra được.

Có rất nhiều chuyện trùng hợp như thế. Nếu tối hôm qua nàng đến đây, hẳn sẽ có thể nhẹ nhàng mà nói ra những lời này. Nhưng cách một ngày không tới, trong tim hắn giống như bị hàng ngàn vạn con kiến gặm cắn, không thể nói rõ được là cảm giác gì, là lo lắng, hay là... nhớ nhung? Cho nên, hôm nay gặp lại nàng, hắn cũng không thể nói được những lời kia nữa. Có đi ầu, vì sao đêm qua nàng không tới? Lại đi uống rượu với Hoàng Phủ Dạ sao?

Nàng bước vài bước đến trước mặt hắn, mỉm cười nhìn hắn hỏi: “Có phải huynh đang nghĩ, vì sao đêm qua ta không tới không?”

“Không phải.” Hắn vội vàng lên tiếng, có vẻ hơi giấu đầu hở đuôi.

Nàng khẽ cười: “Được rồi, ta chỉ đùa với huynh chút thôi, huynh có thể cứu ta hai lần đã là không tệ rồi, làm sao có thể quan tâm đến sống chết của ta chứ!”

Đôi lông mày đẹp bất giác nhíu lên, nhưng cũng không nói gì.

Nhất thời, trong gian phòng hoàn toàn tĩnh lặng không một tiếng động, ngay tại lúc mọi âm thanh đều như ngừng lại, thì một tiếng ‘rột rột rột’ bỗng vang lên!

Cô nàng nào đó vô cùng xấu hổ, ngủ mấy ngày, đương nhiên là rất đói bụng: “Vậy... à... ta đi tìm đồ ăn... huynh có ăn không?”

“Không ăn.” Hắn lãnh đạm đáp, sau đó đi về phía giường mình, xem ra là chuẩn bị ngủ.

“Được! Huynh không ăn!” Nàng xấu xa cười một tiếng rồi đi thẳng ra ngoài.

Lần đầu tiên thấy nàng rời đi thoải mái như vậy, khiến Bách Lý Kinh Hồng hơi giật mình, ngẩng đầu nhìn người trên giường. Đi rồi sao? Đi rồi. Con tim vừa ấm áp được một chút lại trở nên lạnh như băng. Hắn cởi áo khoác, nằm xuống giường, hai mắt mờ mịt, vô thần, ngờ ngác nhìn lên đỉnh màn. Rốt cuộc hắn bị làm sao thế này?

Thật lâu, thật lâu sau, cơn buồn ngủ từ từ kéo đến, hắn đang định ngủ, thì mũi lại ngửi thấy một mùi hương thơm ngát đi theo cơn gió nhẹ từ cửa sổ tiến vào phòng.

“Ôi, cá nướng ngon thế này, mà có người lại không thèm ăn. Haizzz.” Tiếng cô nàng nào đó xì xì xụp xụp vang lên ngoài cửa, giọng đờ đờ về cảm dỗ.

Khóe môi hắn khẽ co rút, trở mình quay đi.

“A, ăn ngon thật! Ôi, ai mà không ăn, thì thật quá đáng tiếc ấy!” Lại một câu cảm thán vang lên ngoài cửa sổ.

Tô Cẩm Bình ng ồi ngoài cửa, vừa ăn, vừa nói vọng vào trong nhà, thấy người kia vẫn nằm yên trên giường không nhúc nhích, khóe môi nàng hơi cong lên, nếu hắn mà ngủ thật thì mới là gặp quý ấy! “Muốn ăn thì mau đi ra đây đi nha, qua thôn này là không còn khách điếm nữa đâu!” (Ý là nếu không nhanh chân thì hết r ạng chịu)

Người trên giường vẫn không nhúc nhích, đôi mắt phượng thoáng có ý cười, cái tên ngạo ki ều này mà tự mình bước ra mới là lạ! Nàng lật con cá đang nướng trên lửa, một mùi thơm ngào ngạt xộc vào mũi, chín r ồi. Tô Cẩm Bình c ầm con cá chín, nhanh nhẹn quay người, nhảy qua cửa sổ vào phòng...

ngạo ki ều: là một tính từ chỉ một người mà lúc bình thường tỏ ra rất kiêu ngạo, hiêu thẳng, mạnh mẽ (nhất là trước mặt tình địch), nhưng lại có khi rất thẹn thùng, nũng nịu với người yêu, người thân. Đơn giản thì ‘ngạo ki ều’ là chỉ những người trong nóng ngoài lạnh, không thẳng thắn, miệng phun dao nhưng tâm m ềm như đậu phụ, có lúc thì dịu dàng, thích làm nũng, có lúc lại mạnh mẽ d ững cảm... Vì mình không biết nên dùng từ gì thay cho từ này nên mình để nguyên.

“Này, ng ồi dậy!” Nàng nói với người trên giường.

Người kia lại làm như không nghe thấy, vẫn yên lặng ngủ, không nhúc nhích, chỉ để cho nàng một bóng dáng như mộng như ảo.

Nàng bực mình lật chăn hắt ra khiến hắt kinh hãi, hơi nhòm người dậy, vạt áo hơi mở ra, thoáng có thể nhìn thấy làn da màu mật ong như ả như hiện, trên dung nhan tuyệt mỹ không có chút biểu cảm nào, nhưng đôi lông mày đang nhíu lại cũng đã nói rõ, hắt đang tức giận.

“Ăn một chút nhé?” Nàng đưa con cá nướng thơm ngào ngạt lên bên môi hắt, đôi mắt phượng như thoáng cười, thấy hắt vẫn không động đậy gì, nàng lại lên tiếng, giống như hôm ấy: “Ngoan nào?”

Lần này hắt lại không nghe lời như lần trước, chỉ ngậm miệng, không động đậy.

“Không ăn à? Không phải huynh đang tức giận vì đêm qua ta không đến đấy chứ?” Nàng trêu tức hắt, chờ hắt phản ứng.

Quả nhiên, vừa nghe câu đó, hắt lập tức há miệng, cắn một miếng.

Người này, luôn muốn bị kích động đây mà!

“Ăn xong phải trả tiền đấy!” Nàng đột nhiên lên tiếng.

Câu này đã thành công khiến người kia bị sặc, ho sù sụ vài tiếng, bàn tay thon dài ôm lấy miệng, không thể nói được một câu tao nhã nào.

“Đừng kích động, đừng kích động, ta biết huynh không có bạc mà. Không thì... hiến sắc cũng được!” nàng xấu xa nói.

Quả nhiên, nghe xong câu này, vẻ mặt lãnh đạm của hắt càng trở nên trống rỗng, thậm chí còn không cả ho được nữa!

“Sao hả? Không phải là cái gì huynh cũng không muốn đấy chứ? Huynh ăn đồ của ta, chẳng lẽ không nên trả công ta một chút hay sao?” Mặt cô nàng nào đó đậy vẻ bất mãn gào lên.

Khóe miệng hắt lại co rút, hình như... là nàng ép hắt ăn mà...

Bỗng nhiên, cô nàng nào đó ghé sát vào mặt hắt: “Thế này đi, chúng ta thương lượng một chút, nếu không thì huynh thật sự hiến sắc đi, được

không? Dù sao cùng với một đại mỹ nữ như ta, huynh cũng đâu thiệt thòi gì.”

Mùi hương nhàn nhạt của nữ tử bay vào mũi, Bách Lý Kinh Hồng hơi quay đầu đi, né tránh nàng, giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên: “Cô nương, đừng đùa linh tinh như thế.”

“Huynh... cái người này, thật chẳng thú vị gì cả! Ăn nhanh lên, ăn xong còn đi giúp ta báo thù!” Nhắc tới báo thù, đôi môi của nàng bất giác cong lên, trong mắt phượng như lóe lên tia sáng lạnh.

“Vì sao lại là ta?” Không thể tìm người khác đi cùng sao? Vì sao?

“Vì ta thích!” Nàng hung hăng cắn con cá nướng bên tay phải, đưa con cá bên tay trái cho hắn: “Tự mình cầm lấy ăn đi!” Nàng cũng đâu phải mẹ hắn, càng không có hứng thú đút cho hắn từng miếng một như thế.

Bởi vì... nàng thích à? Hắn ngây người, cầm con cá, mặt thoáng có vẻ giật mình. Đây cũng là lý do ư?

Nhìn dáng vẻ ngờ ngác của hắn, Tô Cẩm Bình không nhịn được liếc nói: “Ta nói này, huynh suốt ngày nghĩ vì sao vì sao nhiều như vậy, không thấy phiền sao? Con người sao không thể sống tùy hứng một chút? Muốn thì phải tới lấy, muốn làm gì thì đi làm, quan tâm vì sao vì sao làm cái gì? Nếu mọi chuyện trên đời này đều phải tìm cho ra một đáp án, thì sống có ý nghĩa gì nữa?”

Hắn há mồm cắn một miếng cá, giống như đang nghĩ ngợi đi đâu gì. Quả thật, nếu mọi chuyện trên đời đều muốn tìm một đáp án, thì sống cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa. Nhưng mà, nàng nói vẫn thiếu. Mọi chuyện trên đời này, không phải chuyện nào cũng đều có đáp án.

Sau đó, cả hai người đều im lặng, trong phòng chỉ còn vang lên tiếng nhai nuốt thức ăn. “Cô, thật sự là tiểu thư phủ Thừa tướng sao?” Làm sao lại biết nướng thịt, nướng cá?

“Huynh nghĩ phải thì là phải, cảm thấy không phải thì là không phải!”
Dù sao, thân thể này thì đúng, nhưng linh hồn thì không.

“Ăn xong chưa?” Giọng nói của nàng đã có vẻ không kiên nhẫn. Nàng vốn là một người không có sự kiên nhẫn, mà toàn bộ sự kiên nhẫn ít ỏi của nàng cũng đã dùng hết trên người người này rồi!

“Ăn xong rồi!” Hấn lãnh đạm trả lời, rồi đưa cho nàng một chiếc khăn tay.

Tô Cẩm Bình ngẩn người, không ngờ tên nhóc này lại có thể đưa khăn cho nàng, mặt trời mọc ở đằng Tây rồi sao? Nàng cũng ngờ ngác đón chiếc khăn kia, ngờ ngác lau mồ hôi, lại nhìn thấy hấn cũng lấy ra một chiếc khăn khác, nhẹ nhàng lau khóe môi, động tác cực kỳ tao nhã.

Vì thế, cô nàng nào đó tạm dừng hành động thô lỗ của mình lại, ra vẻ thục nữ nhẹ nhàng chấm vài cái lên môi, mặt nóng bừng lên. Mẹ kiếp, chỉ là một người đàn ông thôi mà, có cần phải để tâm như thế không?! Lau xong, nàng trả khăn lại cho hấn, kết quả là, người kia chỉ thốt ra một câu khiến người ta tức chết người không đên mạng: “Vứt đi!”

Tô Cẩm Bình nghiến răng nghiến lợi một lúc mới nén được cảm giác muốn đánh hấn xuống! Nổi giận đùng đùng quay người, đưa lưng về phía hấn: “Mặc quần áo nhanh lên!”

Đợi mãi cũng không nghe thấy sau lưng có động tĩnh gì, nàng liền nói tiếp: “Huynh không thích mặc quần áo phải không? Có muốn ta đến cởi giúp huynh không?”

Vừa dứt lời, nàng liền nghe thấy tiếng tung chăn ra, người kia cũng bắt đầu sột soạt mặc quần áo. Trên khuôn mặt lãnh đạm thoáng có vẻ khác lạ mà chính hấn cũng không nhận ra. Nếu mình thật sự giận nàng, thì đá văng nàng ra ngoài cũng chẳng sao, vì sao lại cứ để nàng uy hiếp, rồi ngoan ngoãn đứng lên mặc quần áo chứ?

Không chờ hấn nghĩ xong, thì quần áo cũng đã mặc xong. Nàng nhanh chóng quay lại, cầm cổ tay hấn kéo đi, hấn cũng ngoan ngoãn đi theo sau

nàng.

Bách Lý Kinh Hồng khéo léo tránh được đám thị vệ, mang nàng nấp bên ngoài cửa sổ cung Phi Phượng, lắng nghe động tĩnh bên trong.

“Choang!” Tiếng ngọc vỡ vang lên, tiếp theo là giọng nói the thé đầy vẻ tức giận của Hách Liên Dung Nhược: “Tức chết bản cung! Tức chết bản cung mất! Đều do ả tiện tỳ Tô Cẩm Bình kia! Còn để cho con tiện nhân Thục phi được lợi nữa!”

Khóe môi Tô Cẩm Bình thoáng nở nụ cười khinh miệt, dám trách nàng à? Tự bản thân Hách Liên Dung Nhược ả đã không ăn trộm được gà, còn mất đi nắm thóc, giờ lại dám đổ lỗi lên đầu Tô Cẩm Bình nàng sao? Muốn trách thì cứ trách đi, dù sao chính nàng cũng đang định tới báo thù rồi! Một luồng khí hắc ám từ từ tỏa ra từ người nàng, giống như Tu la đầm máu dưới địa ngục vậy!

Bách Lý Kinh Hồng đứng sau lưng nàng khẽ nhíu mày, đôi môi mỏng hơi nhếch lên: “Cô muốn giết ả sao?” Vì chuyện hôm trước à?

Nghe hẳn hỏi vậy, Tô Cẩm Bình cũng ngẩn người! Đúng thế, bây giờ vẫn chưa thể giết ả được, nếu giết, tên nam nhân khôn khéo Hoàng Phủ Hoài Hàn kia lập tức sẽ biết ngay là nàng làm. Nàng siết chặt nắm đấm, bên môi khẽ nhếch lên một nụ cười khát máu: “Giết ả, thì quá dễ dàng cho ả rồi!”

Hắn nhíu mày, dường như hơi khó hiểu.

Nàng khẽ cười, đôi môi đỏ mọng vốn xinh đẹp là thế, giờ lại toát ra vẻ lạnh lùng khiến người ta nổi da gà: “Huynh biết không, cách đối xử tàn nhẫn nhất đối với một người, không phải là làm cho họ chết, lại càng không phải là dùng hết mọi thủ đoạn để tra tấn bọn họ đến chết. Mà là khiến họ phải chịu đủ sự giày vò, rồi sau đó sống cả đời trong sự thống khổ, khiến cho ả cả đời phải sám hối vì những hành vi của mình! Nhưng mà, sau đó, ả sẽ hiểu ra, đây mới chỉ là khởi đầu mà thôi!”

Vừa dứt lời, bóng nàng chợt vụt qua. Người trước mặt hắn đã không còn thấy bóng dáng đâu, hắn nhíu đôi mày đẹp, cách đối xử tàn nhẫn nhất với một người, không phải là chết, mà là khiến người đó sống trong sự thống khổ sao? Suy nghĩ này, đúng là... rất mới mẻ, nhưng cũng không phải không có lý. Cũng giống như hắn đối xử với người kia vậy, không phải thế sao?

“Soạt” một tiếng, nển trong cung Phi Phượng tắt hết.

Giọng nói hống hách của Hách Liên Dung Nhược vang lên: “Đám vô dụng các ngươi, làm ăn kiêu gì vậy hả? Cửa sổ cũng không đóng cẩn thận. Bản cung... AAA!”

Một tiếng hét thảm thiết vang lên, mùi máu tươi xộc vào mũi!

Nam tử đứng ngoài cửa sổ khẽ cong đôi môi mỏng, tính cách này, rất sòng phẳng, dứt khoát, gọn gàng, có thù tất báo, hắn thích! Thực sự, là cùng một loại người sao? Đợi đã... đôi mắt xám bạc như ánh trăng làm say lòng người bỗng căng lên, thích à? Hắn cũng sẽ thích sao? Hắn còn chưa kịp phản ứng lại, tay đã bị một người túm lấy, mùi hương quen thuộc bay vào mũi, chớp mắt một cái, hai người đã chạy xa hơn trăm thước, nấp sau cây đại thụ, nín thở lắng nghe động tĩnh.

Ngay sau đó, Ngự lâm quân bắt đầu hành động, kêu to trong cung Phi Phượng: “Bắt thích khách! Bắt thích khách!”

Một đám quân lính chạy qua cây đại thụ mà họ đang nấp, hai người dựa sát vào thân cây, cũng dính chặt vào nhau, khiến nàng có thể ngửi được mùi hương tuyết liên nhàn nhạt từ cơ thể hắn. Sau khi đám lính chạy qua họ, bốn phía dần trở nên im lặng.

Bỗng, Tô Cẩm Bình khẽ cười ha hả thành tiếng...

“Cô cười gì thế?” Tuy là câu hỏi, nhưng trong giọng nói lại không mang ý nghi vấn, giọng điệu không cao không thấp, không có chút sợ hãi nào.

“Huynh có cảm thấy, chúng ta ản nắp thế này rất kích thích không?”
Giọng nói hơi kích động của cô nàng nào đó vang lên.

“...” Khóe mắt hấn giật giật vài cái, không nói gì.

Nàng hơi mím môi, biết ngay là tay này sẽ không hé răng mà! Tô Cẩm Bình đưa mắt nhìn ra xa, đôi mắt phượng hơi nhú lại, đôi môi đỏ mọng khẽ cong lên: “Ta chỉ phê đi hai cái chân của ả thôi mà. Có đi ầu, đây thật sự chỉ là bắt ầu thôi. Khi nào ta có thời gian rảnh, sẽ từ từ chơi đùa với ả ta!”

Cảm nhận được luồng khí lạnh đến thấu xương phát ra từ người nàng, hấn lại không hề cảm thấy khó chịu, ngược lại, còn khẽ cong môi cười thích thú.

Đúng lúc này, nàng lại nắm lấy cổ tay hấn: “Đi, ta đưa huynh đi báo thù!”

“Không phải là đã...” báo xong rồi sao?

“Còn có mối thù của huynh nữa!” Nếu đã coi hấn là bằng hữu, vậy thì chuyện của hấn đương nhiên sẽ là chuyện của Tô Cẩm Bình nàng.

Thù của hấn à? Khi hai người nhanh nhẹn tránh được thị vệ, nắp trên cây đại thụ phía sau cung Ngọc Ly, Bách Lý Kinh Hằng mới hiểu được nàng nói đến ‘mối thù’ nào!

Là mối thù ngày ấy Hoàng Phủ Dung Nhạc làm nhục hấn sao? Nàng trượt xuống dọc theo thân cây, đi tới cửa sổ: “Nhìn thấy lúc này ta báo thù thế nào chưa? Giờ huynh cũng đi vào, ả ta làm thế nào với huynh, thì huynh trả lại gấp trăm gấp ngàn lần cho ta, hiểu chưa?”

Sau khi nói xong, thấy hấn vẫn không nhúc nhích, khóe miệng nàng giật giật, lại đưa tay vỗ trán: “Sao ta lại quên mất là huynh không nhìn thấy cơ chứ! Thôi được, để ta giúp huynh báo thù. Nói đi, huynh muốn làm gì ả?”

Vừa dứt lời, nàng liền cảm nhận được một nguồn lực cực kỳ quý dị nhẹ nhàng lướt qua người mình. Bóng áo trắng của người kia đã lẫn vào trong phòng. Tô Cẩm Bình khẽ cong đôi môi đỏ mọng của mình lên, không ngờ tên nhóc này còn có nội công lợi hại như vậy, không tồi!

Chỉ một lát sau, một tiếng hét thảm thiết lại vang lên!

Đèn đuốc trong cung Ngọc Ly nhanh chóng được thắp sáng lên!

Chờ tới khi thị vệ chạy đến cung Ngọc Ly, thì hai người kia đã trốn được lên nóc lãnh cung yên tĩnh nhất! Cả chặng đường trốn tránh, tạm thời, lãnh cung là nơi an toàn nhất, nhưng bọn họ cũng phải nhanh chóng quay về nơi ở của mình, nếu không, cuối cùng sẽ trở thành đối tượng hiềm nghi mất.

“Không ngờ huynh lại lợi hại như thế!” Nguồn lực kỳ dị kia, hoàn toàn không thể dùng khoa học để giải thích! Đây là nội công của cô đại sao?

Hắn đương nhiên im lặng không đáp lời.

Nàng huých nhẹ vào vai hắn: “Nói ta nghe xem, huynh làm gì ả ta thế? Có phải là đánh sưng mặt ả lên không?” Tính cách người này lạnh lùng, thanh cao như thế, bị mình ép đi báo thù, chắc chắn sẽ không xuống tay nặng lắm.

Đôi môi mọng hơi cong lên: “Hồng mắt, hủy dung.”

Bốn chữ phun ra khỏi miệng, Tô Cẩm Bình suýt nữa thì kinh hãi ngã từ trên mái nhà xuống! Nàng quay đầu sang, không dám tin, tròn trừng mắt nhìn nghiêng khuôn mặt tuyệt mỹ của hắn, dung nhan câu hồn đoạt phách dưới ánh trăng tỏa ra một sức hấp dẫn chí mạng, cô nàng nào đó khó khăn lắm mới có thể nói được mấy từ: “Huynh nói cái gì?”

Nghe nàng hỏi, hắn lại từ từ nhắm hai mắt lại, không đáp lời, có đi ầu, trên khuôn mặt lãnh đạm như được phủ một lớp sương mù, khiến người ta cảm nhận được tâm trạng của hắn không tệ.

“Không ngờ đấy, không ngờ huynh lại ác vậy đâu! Đối với phụ nữ mà cũng xuống tay nặng như thế, aizzz!” Cô nàng nào đó giả vờ giả vịt cảm thán, còn khẽ lắc đầu.

Khóe mắt hần khẽ giật giật, không phải chính nàng bắt hần đi báo thù sao? Đôi môi mỏng khẽ cong lên: “Chúng ta là cùng một loại người!” Có thù tất báo, đáp trả gấp trăm ngàn lần! Đánh vào mặt hần, còn mắng hần là ‘gã mù’, không muốn dùng nữa sao?

Nghe thấy câu nói quen thuộc này, Tô Cẩm Bình phá lên cười ha ha, vỗ vỗ vai hần: “Đúng thế, chúng ta là cùng một loại người! Vậy, nếu nói thế thì... nhóc này, thành khẩn khai báo đi, có phải huynh đã muốn báo thù thế này lâu rồi không?”

Nếu là Tô Cẩm Bình nàng, có thù mà không báo, thì tối sẽ không thể ngủ ngon được!

“Không rảnh.” Hai chữ, cũng nói lên nguyên nhân vì sao đã muốn từ lâu mà không hành động.

“Ha ha ha...” Nàng càng cười to hơn.

Bỗng nhiên, sắc mặt hai người nghiêm lại, cùng nhanh chóng trốn ra sau mái hiên.

Dưới tường bao lãnh cung, một tay thị vệ cầm đầu, buồm bực nói: “Tướng quân, thuộc hạ thực sự nghe thấy tiếng cười mà!”

Sắc mặt thống lĩnh cấm vệ quân cũng cực kỳ nghiêm túc! Trong một đêm, mà Hoàng hậu bị phế hai chân, công chúa bị chọc mù mắt, còn bị hủy dung. Gã chắc chắn không thể nào nói rõ ràng được với Hoàng thượng, nếu không bắt được thích khách, thì gã chắc chắn phải nhận lấy cái chết!

Nghe thuộc hạ nói vậy, dù không phát hiện ra đi đâu gì, nhưng gã cũng không dám sơ suất: “Lấy đèn lồng tới đây, bản tướng lên mái nhà xem thử!”

Xem ra, đây cũng là một tay lão luyện! Đôi lông mày thanh tú của Tô Cẩm Bình nhíu chặt lại, ngu ngốc thật, quá cáo húng, nên nụ cười này đã làm bại hộ tung tích của họ! Chỉ sợ là... nàng siết chặt nắm đấm, hơi áy náy nhìn thoáng qua người bên cạnh. Quân lính đông thế này, tỷ lệ bọn họ bị bắn chết khá lớn!

Không ngờ, vừa quay sang nàng đã ngẩn người. Vẫn là khuôn mặt lãnh đạm ấy, nhưng lại có một vẻ tự tin đến tột cùng, trên người thậm chí còn tỏa ra một luồng khí cu ồng ngạo! Người này...

“Vâng!” Một thị vệ đưa đèn lồng vào tay gã. Tay thống lĩnh cầm vệ quân kia vận khí, chuẩn bị bay lên nóc nhà...

Đang lúc Tô Cẩm Bình nghiêng rắng, chuẩn bị tinh thần cùng chết, thì bỗng “kẹt” một tiếng, cửa lãnh cung mở ra!

Một nữ nhân tóc tai bù xù chạy ra, cầm lấy tay thống lĩnh cầm vệ quân kia, đ ầy vẻ kích động nói: “Có phải Hoàng thượng sai người đến thả ta ra không? Có phải không? Hoàng thượng nhớ ta phải không?”

“Buông ra! Á điên này!” Cầm vệ quân hất mạnh nàng ta xuống đất, khuôn mặt bị râu quai nón che kín vẫn lộ ra sát khí.

Nàng ta chưa từ bỏ ý định, đứng vụt dậy, tóc tai càng hỗn loạn hơn, quát tay thống lĩnh cầm vệ quân: “Người to gan thật, dám bất kính với bản cung à? Người có biết bản cung là ai không? Hả? Bản cung là Mai phi! Hoàng thượng khen ta cao quý như hoa lan, xinh đẹp lạnh lùng như hoa mai. Người dám bất kính với bản cung à?! Người dám bất kính với bản cung!!!”

“A!” Tay thống lĩnh cầm vệ quân hét lên một tiếng thảm thiết, đèn lồng trên tay cũng bị rơi xuống đất, người tự xưng là Mai phi kia hung hăng cắn vào cánh tay gã.

Hắn hung dữ đạp Mai phi bay ra xa, nhìn lên nóc nhà, vô cùng chán nản. Chắc hẳn cũng chẳng có gì trên đó: “Người đứng là con mụ điên! Chúng ta đi!” Gã tức giận chửi một tiếng r ồi kéo đám thuộc hạ rời khỏi lãnh cung.

Vốn là giúp họ giải vây, nhưng sắc mặt Tô Cẩm Bình và Bách Lý Kinh Hồng đều rất lạnh lùng. Cô gái đó, bước chân nhìn có vẻ hỗn loạn, nhưng thật ra lại rất vững vàng! Rõ ràng là nàng ta giả điên!

Hai người trượt xuống theo mái hiên, cô gái kia cũng chậm rãi đứng dậy, vừa nhìn thấy hai người họ, nàng ta há mồm định khóc lóc om sòm.

Tô Cẩm Bình lại ngắt lời nàng ta: “Được rồi, đừng giả vờ nữa.”

Nghe nàng nói vậy, nàng ta liền dừng lại, khẽ cười, âm thanh nghe rất lạnh lùng cao ngạo như hoa mai: “An toàn rồi, các người mau đi đi.”

Dù mặt nàng ta không sạch sẽ nhưng cũng không khó để nhìn ra, đây là một giai nhân tuyệt thế. Tô Cẩm Bình khẽ nhíu mày: “Mục đích của cô là gì?” Một người không quen biết tự dưng lại cứu nàng, nàng không nghĩ số mình may mắn đến thế đâu.

“Hoàng hậu!” Chỉ hai chữ cũng nói rõ lý do. Là Hoàng hậu đẩy nàng ta tới nơi này. Kẻ thù của kẻ thù, là bằng hữu.

“Cảm ơn.” Nàng khẽ gật đầu nói với nàng kia, rồi kéo Bách Lý Kinh Hồng đi.

Chưa được mấy bước, đằng sau lưng lại truyền tới một tiếng thở dài: “Nếu rảnh, thì tới ngõ cũ chơi chút đi.”

Nàng bước chậm lại, cong khóe môi nói: “Được!” rồi tiếp tục bước đi, không dừng lại nữa.

...

Đi xa khỏi chỗ đó, bỗng hắt lên tiếng: “Cô tin nàng ta sao?” Giọng nói vẫn lãnh đạm như bình thường.

“Không tin. Nhưng ta thích tiếp xúc với những người thông minh.” Nàng trả lời, không quay đầu lại, đồng thời cũng kéo hắn theo, nấp sau

một gốc cây cổ thụ trăm năm, lắng nghe tiếng bước chân của Ngự lâm quân chạy qua.

“Người thông minh đều rất nguy hiểm.” Hấn nói như trăn thuật, lại cũng như đang nhắc nhở nàng.

“Chỉ có một người thường xuyên ở trong hoàn cảnh nguy hiểm, mới có thể thường xuyên giữ được trạng thái bình thường một cách hoàn hảo nhất, không để cho bất cứ kẻ địch nào có cơ hội gây chuyện, không phải sao? Tiếp xúc với nguy hiểm, là tự đưa mình vào lưỡi dao, cũng là cách làm gia tăng năng lực và ý chí của chính mình.” Còn có chuyện nàng không nói ra đó là, nàng lôi kéo người này, mới thực sự là nguy hiểm lớn nhất!

Hấn nhắm mắt lại, không ừ hử gì nữa.

Vừa đi vừa né tránh suốt một chặng đường dài vệt tới Lê viên, nàng đưa hấn tới cửa phòng nói: “Huynh vào đi.”

“Cô...” Bên ngoài rất nguy hiểm, ở đâu cũng có quân lính.

“Ta phải về!” Hoàng Phủ Hoài Hàn khôn khéo như vậy, sẽ nhanh chóng nghi ngờ nàng.

Hấn khẽ nhíu mày, có vẻ như không ủng hộ hành vi của nàng.

Nhìn vẻ mặt hấn, cô nàng nào đó mới cong khóe môi lên, cười tà một tiếng: “Sao thế, mỹ nhân, không nhớ xa ta à?”

“Rầm!” một tiếng, cánh cửa đóng sập lại, suýt nữa đập cả vào mũi Tô Cẩm Bình.

Nàng nghiêng răng đứng ngoài cửa, khóe miệng run lên. Người này, quả nhiên là cực kỳ không thú vị! Không có một chút tế bào hài hước nào hết!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 46: Khởi Bẩm Hoàng Thượng, Nô Tỳ Lớn Tuổi Rồi

Đang lúc nàng buồn bực khó chịu, thì mấy tên thị vệ lại đi qua nơi này, Tô Cẩm Bình vội vàng trốn sau gốc cây, sau đó, thân hình vút lên rất quý dị, bay nhanh về hướng cung Cảnh Nhân.

Một tay thị vệ tròn mắt hỏi người bên cạnh: “Vừa rồi người có thấy một bóng đen không?”

“Làm gì có bóng đen nào?! Không phải người gặp ma đấy chứ!” Gã nhổ nước bọt, nhìn xung quanh một vòng rồi tiếp tục đi tìm thích khách.

Tay thị vệ kia dụi dụi mắt, nhìn về hướng bên kia, hình như có người thật mà!

...

Khi Tô Cẩm Bình trở lại cửa cung Cảnh Nhân, nàng nghe thấy ngay ở phía Tây hô to: “Bắt được rồi, bắt được thích khách rồi!”

Nàng hơi nhướng mày, đang định chạy sang bên kia xem, thì một bàn tay đã túm lấy eo nàng, nàng định đánh lại theo phản xạ, chợt nghe thấy tiếng nói tà mị của Hoàng Phủ Dạ vang lên: “Tiểu Cẩm Cẩm, là ta!”

Hoàng Phủ Dạ lắc mình một cái, đưa nàng sang phía đông cung Cảnh Nhân.

Dù không muốn, hắn cũng phải buông eo nàng ra, khẽ lắc cây quạt trong tay: “Tiểu Cẩm Cẩm, lá gan của nàng, thật quá lớn!”

Hai tay nàng vòng qua ngực, như cười như không nhìn dung nhan yêu nghiệt của hắn: “Lá gan của huynh cũng đâu có nhỏ!” Nàng thật không ngờ, tên Hoàng Phủ Dạ này nhiều lần bị nàng đánh cho bầm dập mặt mũi cũng có thân thủ tốt như vậy, có thể thì hẳn không biết quý không hay ôm lấy eo nàng.

Bàn tay đang phe phẩy quạt dừng lại một chút, đương nhiên hắn biết nàng nhắc đến chuyện hắn vừa ôm eo nàng, liền xấu hổ sờ mũi, rồi ho khan một tiếng: “Khụ khụ, đây không phải là vì muốn cứu nàng sao!”

“Sao huynh biết là ta làm?” Nàng dựa vào tường, dáng vẻ rất nhàn nhã, dương dương tự đắc.

“Thân thủ tốt như vậy, lại có thù với Hoàng hậu, đêm nay vừa tỉnh lại đã không thấy bóng dáng đâu. Trừ nàng ra thì còn ai nữa?” Hắn cũng bất chước nàng, dựa vào tường, giọng nói vừa tao nhã vừa phong lưu, lại như mang theo ý cười.

“À, được rồi, coi như huynh thông minh!” Nàng vẫn đứng đưng như không, liếc mắt khinh thường hắn.

Hoàng Phủ Dạ khẽ cười một tiếng, rồi quay sang nói: “Tiểu Cẩm Cẩm, nàng không sợ bản vương sẽ nói chuyện đêm nay cho Hoàng huynh sao?”

“Nói cho hắn chuyện gì? Nói cho hắn biết chuyện huynh tìm một người nào đó giả mạo làm thích khách thế thân cho ta à?” Nàng cười tươi như hoa cúc nhìn hắn. Thích khách vừa bị bắt, chắc hẳn là do người này làm.

Hoàng Phủ Dạ nghe vậy, khẽ cười: “Tiểu Cẩm Cẩm, bản vương rất muốn nói thích khách kia là thế thân, là ta phái tới vì muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân giúp nàng một phen, nhưng bản vương lại không thể không nói thật, đó thực sự không phải ta làm.”

“Huynh nói thật sao?” Vẻ mặt nàng bỗng trở nên nghiêm túc, không phải hắn phái người tới giúp mình, vậy là ai? Ở cổ đại này, nàng còn biết người khác nữa sao?

Đôi mắt màu tím nhạt chợt lóe lên những tia sáng yêu dị, xoay người nhìn chăm chăm vào mặt nàng: “Tiểu Cẩm Cẩm, nàng thật sự không biết là ai phái tới sao?” Trong mắt đầy vẻ thăm dò và nghi vấn.

Nàng nhẹ xoa tay, cười một tiếng nói: “Không biết.”

Con người màu tím nhạt như lóe sáng, soạt một tiếng gập quạt lại, nói: “Nếu không biết thì thôi.”

“Huynh tin ta à?” Cái tên này, sao lại dễ dàng tin người như thế chứ, cũng không thèm bắt nàng để thăm vấn nữa.

“Ta tin nàng... chưa bao giờ nói dối!” nói xong, hắn lại khẽ cười, từ người nàng tỏa ra cốt cách kiêu ngạo như thế, làm sao có thể nói dối được.

Tô Cẩm Bình cũng chỉ cười, không nói gì. Nếu Hoàng Phủ Hoài Hàn muốn lấy mạng nàng, để giữ mạng sống, thì cái gì nàng cũng có thể nói dối được. Nếu nói chưa bao giờ nói dối, thì còn phải xem là tình huống nào đấy! Nàng cũng không phải là sát thủ trong tiểu thuyết, không chịu khuất phục trước quy ền thế, luôn luôn lấy cái mạng nhỏ của mình ra mà đùa giỡn.

Sau khi những tiếng ồn ào tan đi, ‘thích khách’ kia cũng đã bị bắt, khắp nơi dần yên tĩnh lại.

Nàng kéo tay áo, nhìn người bên cạnh hỏi: “Nói đi, tới tìm ta làm gì?”

“Ha ha, ta vốn định đưa nàng đi báo thù, ai ngờ nàng lại rủ hắn đi cùng.” Trong giọng nói của hắn ta có sự cô đơn như thật lại như giả, mặt vẫn cười vô cùng rạng rỡ.

Nàng hơi nheo đôi mắt phượng, lạnh lùng nói: “Sao huynh biết ta tìm hắn?” Nàng có thể xác định là không có ai phát hiện ra hành tung của mình.

“Nàng và Dung Nhạc không có thù hận.” Hắn khẽ lắc quạt, nụ cười trên mặt đã dần không thể giữ được nữa.

Thấy hắn nghiêm túc lại, sắc mặt của nàng cũng lạnh đi: “VẬY CÒN HUYNH? DÁNG VẼ NÀY, LÀ MUỐN BÁO THÙ CHO MŨI MŨI CỦA MÌNH SAO?”

Vừa nghe nàng nói vậy, hắn liền ghé sát khuôn mặt như yêu nghiệt của mình lại gần trước mặt nàng, chớp mũi đối nhau, còn gần hơn ngày đó một chút, đôi mắt màu tím nhạt nhìn chăm chăm vào mắt nàng, đôi môi mỏng khiêu gợi khẽ cong lên, vừa mang chút ái muội, lại vừa có chút bi thương: “Tiểu Cẩm Cẩm, ta chỉ không thích nàng luôn nói những câu để bảo vệ hắn thôi.”

Đôi mắt phượng hơi nheo lại, dường như có thứ gì đó đập mạnh vào lòng nàng. Nói những câu để bảo vệ hắn à? Vì sao chính nàng cũng không phát hiện ra? Một nỗi băn khoăn cũng dần lan ra trong lòng nàng. Đúng vậy, rõ ràng là nàng không thích xen vào chuyện người khác, nhưng lại hết lần này đến lần khác trêu chọc hắn. Rõ ràng là nàng sợ phiền phức, cũng biết rõ hắn rất nguy hiểm, nhưng lại kéo hắn chạy lung tung khắp nơi. Những đi ầu này, chẳng lẽ cũng thật sự như những gì nàng vừa nói, càng gần với nguy hiểm thì càng có thể tôi luyện chính mình sao?

Nhìn thấy trong mắt nàng có vẻ ngần ngại, hắn bỗng cúi xuống, ngậm lấy môi nàng, giày vò, chiếm đoạt, môi và răng gắn chặt vào nhau, vừa mang chút cuồng nhiệt, lại vừa có chút không cam lòng!

“Xoạt” một tiếng, nàng đẩy mạnh hắn ra, tung một quyển đập thẳng vào mũi hắn không chút lưu tình.

Máu tươi văng tung tóe! Hắn ôm mũi, cười khô: “Tiểu Cẩm Cẩm, nàng xuống tay độc ác quá!”

Nàng khẽ nhướn đôi mày liễu, trên đôi môi đỏ mọng vẫn còn thoáng có vết nước, nghiêng răng nói: “Nếu còn có lần sau, thì tuyệt đối sẽ không chỉ đơn giản là một đấm như vậy đâu!” Nếu không phải nể tình hắn cứu nàng nhiều lần, thì nhất định nàng sẽ làm thật hắn!

“Ha ha, nhìn nàng cáu giận kìa. Tiểu Cẩm Cẩm, nàng thích hắn rồi.” Không phải câu hỏi, là câu khẳng định!

Nàng lại nhìn hắn bằng ánh mắt như nhìn một kẻ điên: “Hoàng Phủ Dạ, có phải hôm nay đầu huynh bị va vào cửa không? Làm mấy chuyện kỳ quái, còn nói năng linh ta linh tinh nữa!” Thích à? Thích cái tên chẳng có gì thú vị kia á? Có nhàn không thể?

Hắn lại chỉ cười mà không nói. Ngoài cuộc sáng suốt, trong cuộc u mê. Bách Lý Kinh Hồng kia, chẳng phải cũng đang giống như nàng, cố gắng phủ nhận đó sao?

“Được rồi, không tán phét với huynh nữa! Ta về ngủ đây!” Nàng ném cho hắn một cái nhìn khinh bỉ, rồi bực bội định đi vào phòng, không ngờ lại bị hắn kéo tay lại.

Tô Cẩm Bình dừng chân, cũng thàn hít sâu một hơi.

“Tiểu Cẩm Cẩm, dường như, ta thích nàng rồi.” Một giọng nói đầy từ tính vang lên, vô cùng quyến rũ.

Quả nhiên, lần trước nàng đã nghi ngờ đến nguyên nhân này, chỉ là cảm thấy có phải mình nghĩ vậy thì hơi tự kỷ quá không, nên mới không cố gắng tìm hiểu nhiều về vấn đề đó: “Ta biết.”

Biết? “Đây... đây là câu trả lời của nàng sao?” Giọng nói mang theo chút run rẩy mà chính hắn cũng không phát hiện ra.

Nàng im lặng, không trả lời.

Bỗng nhiên, hắn khẽ cười: “Thật uổng cho Hoàng Phủ Dạ ta hơn chục năm lưu luyện bụi hoa, không ngờ, có một ngày chính mình cũng biết động tâm. Ha ha, tiểu Cẩm Cẩm, nàng rời xa hắn được không? Rõ ràng là ta gặp nàng trước mà?!” Hơn nữa, hắn có thể cho nàng rất nhiều, rất nhiều thứ, còn thứ mà người kia có thể cho nàng, chỉ là sự phiền phức đến vô tận mà thôi! Hắn vốn nghĩ mình chỉ thích sơ sơ vậy thôi, nhưng đến thời khắc này hắn mới phát hiện ra, mình đã bất tri bất giác bị lún xuống rất sâu, rất sâu rồi.

Nàng quay đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt màu tím nhạt của hắn, trong ánh mắt yêu dị đó, vừa mang chút ưu thương, lại mang chút u buồn như đóa La Lan tím: “Hoàng Phủ Dạ, không phải vấn đề biết trước hay biết sau. Mà là chúng ta không phù hợp.”

“Ai nói không phù hợp? Ta sẽ chứng minh cho nàng thấy, chúng ta vô cùng hợp nhau!” Nói xong hắn liền kéo nàng đi.

“Huynh làm gì thế?” Bị làm sao thế? Hơn nửa đêm rồi còn nổi điên gì thế này?!

Xiêm y đỏ rực trong ánh trăng như tăng thêm phần yêu mị mê hoặc lòng người. Hắn quay đầu, trên dung nhan còn xinh đẹp hơn nữ tử vài phần khê lộ ra một nụ cười rạng rỡ: “Ta đưa nàng đi báo thù. Ta sẽ chứng minh cho nàng thấy, Hoàng Phủ Dạ ta, có thể cho nàng tất cả những gì nàng muốn. Ta cũng sẽ chứng minh cho nàng thấy, dù là ai cũng không thể ức hiếp nàng! Bởi vì, có ta ở đây!” Cũng bởi vì, dường như... ta đã yêu nàng...

“Thù của ta đã...”

“Còn Đức phi và Dung tần nữa!” Hắn khê cười, nhắc nhở nàng, nụ cười còn xinh đẹp hơn đóa hoa mạn châu sa ở cõi Niết bàn: “Tiểu Cẩm Cẩm, nàng thì quên, nhưng ta vẫn nhớ rõ.”

Nàng đã quên, nhưng ta vẫn nhớ rõ?

Tô Cẩm Bình hơi giật mình, những lời này thực sự khiến cho nàng xúc động, khiến cho nàng quên phản kháng, mặc kệ để hắn kéo đi. Thật ra, nàng vẫn không quên, có thù mà quên thì nàng đã không còn là Tô Cẩm Bình nữa! Đi theo hắn, còn có một nguyên nhân khác, đó là, nàng cũng muốn chứng minh cho hắn thấy, bọn họ thật sự không phù hợp.

...

“Hoàng thượng, đã bắt được thích khách. Khi chúng thần tìm được hắn, hắn đã tự sát.” Thống lĩnh cấm vệ quân nói rồi ném tay thích khách kia ở giữa đại điện cung Ngọc Ly, sau đó quỳ gối giữa đại điện chờ xử phạt. Tuy

bắt được thích khách, nhưng Hoàng hậu và công chúa đều xảy ra chuyện lớn như vậy, gã cũng không tránh được lỗi này!

Hoàng Phủ Dung Nhạc đã hôn mê, ngự y đang ở bên cạnh bồi thuốc cho ả ta.

Nhìn người đang quỳ gối giữa điện, trong con người màu tím đậm như thoáng có điếu ngấm ngấm. Nếu hắn không nhàn, chuyện này không thể nào không liên quan đến cô nàng kia. Nhưng vết thương trên mặt Dung Nhạc, thì chỉ có cao thủ tuyệt thế mới có thể làm được. Hay là... hắn nheo mắt, đậy vẻ lạnh lùng.

“Thống lĩnh ngự lâm quân, hộ giá không thành công, cách chức, sung quân ra biên cương!” Tuy biết rằng với khả năng của thống lĩnh cấm vệ quân, thì không thể nào ứng phó được với hai người kia. Nhưng khiên trách thì vẫn phải khiên trách, từ trước đến giờ đã là phong cách của Hoàng Phủ Hoài Hàn hắn rồi.

“Tạ ơn Hoàng thượng không giết! Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Gã tạ ơn xong rồi lui ra ngoài.

“Mặt và mắt của công chúa có thể cứu được không?” Hắn lạnh lùng hỏi. Hoàng Phủ Dung Nhạc vốn là một người lòng dạ độc ác, không phải cùng một mẹ với hắn, hắn cũng không để ý nhiều lắm để sống chết của ả.

Ngự y run rẩy đáp: “Bệ hạ, cừu thần bất lực, công chúa và hoàng hậu đều bị thương rất nặng, mắt và mặt bị hủy hẵn rồi ạ!”

Hắn lạnh lùng ừ một tiếng rồi bước ra khỏi cung Ngọc Ly. Một công chúa vừa bị mù lại vừa bị hủy dung, đã không còn đến nửa phần giá trị đối với nước Đông Lăng của hắn.

Ra khỏi cung Ngọc Ly, tiều Lâm tử cần đèn đi trước, nhìn sắc mặt căng thẳng của đế vương, gã liền lên tiếng an ủi: “Hoàng thượng, ngài nghĩ thoáng ra một chút, nếu đã bắt được thích khách rồi thì...”

Ánh mắt lạnh lùng của hắn chợt lóe lên: “Người nghĩ là đã bắt được thích khách rồi sao?”

Tiểu Lâm tử á khẩu, nếu thật sự bị bắt dễ dàng như thế, thì thích khách kia không thể nào chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy mà có thể biến Hoàng hậu và công chúa thành ra thế kia.

Gã quay đầu, nhìn phía sau cũng đều là tâm phúc của Hoàng thượng, liền bạo dạn nói: “Hoàng thượng, việc này ngài có tiếp tục truy cứu nữa không?”

“Hừ!” Hắn hừ lạnh, tuy Tô Cẩm Bình hủy đi một công chúa là công cụ cầu thân, nhưng cũng là giúp hắn một ơn huệ lớn! Nếu Hách Liên Dung Nhược đã độc ác đến như vậy, thì tuyệt đối cũng không thể nào ngồi ở vị trí quốc mẫu được nữa, đây cũng là cho hắn một lý do tuyệt hảo để phế hậu vị của ả!

Không có hậu vị, thì sự uy hiếp của Hách Liên gia đối với hắn cũng trở thành hư không.

Thấy hắn không đáp, tiểu Lâm tử cũng không dám hỏi lại. Vừa bước vào đại điện, hắn đã nhìn thấy ả vệ đang đứng chờ hắn: “Lui ra đi!”

“Nô tài tuân mệnh!” Tiểu Lâm tử cùng đám hạ nhân vội lui ra ngoài.

Chờ tất cả mọi người lui hết, hắn bước nhanh vài bước đến vương tọa, lạnh lùng hỏi: “Có chuyện gì?”

“Hoàng thượng, Dạ vương tiến cung!” Tay thủ lĩnh ả vệ kia dường như có chút khó xử, không biết có nên nói hay không.

“Rồi sao?” Dạ tiến cung, vì sao không tới đây?

“Sau đó liền đi tới cung Cảnh Nhân, rồi đưa Tô Cẩm Bình đi về phía nơi ở của Dung tần. Nhìn hai người... có vẻ rất thân mật.” ả vệ vội vàng bẩm báo.

Quả nhiên, vừa dứt lời, y cũng cảm nhận được ngay sự tức giận tỏa ra từ người đế vương! Nhưng dãn dãn, hấn cũng bình tĩnh lại, hấn vẫn rất tin tưởng ở Dạ: “Đêm nay Tô Cẩm Bình đi đâu?”

Vừa nghe hấn hỏi, sắc mặt ẩn dạ kia bỗng trở nên nghiêm túc: “Hoàng thượng, thuộc hạ có báo lại, nói sau khi nàng tỉnh lại liền ra khỏi cung, hơn nữa, còn bỏ rơi được bọn họ rất tài tình, cho đến tận khi Dạ vương gặp nàng ở cửa cung Cảnh Nhân, thì bọn họ mới lại nhìn thấy nàng.”

Khuôn mặt ẩn dưới lớp khăn che mặt cũng tỏ rõ sự xấu hổ.

Quả nhiên là do nàng làm: “Biết rồi, tiếp tục theo dõi họ. Họ muốn làm gì cũng không cần ngăn cản, quay về báo cho trẫm là được!” Hấn lạnh lùng phân phó.

“Thuộc hạ tuân mệnh!” Thủ lĩnh ẩn vệ đáp rồi lui ra ngoài.

Tay hấn gõ mạnh xuống long án, ánh mắt vừa lạnh lùng vừa khí phách như ẩn giấu rất nhiều toan tính...

...

Đến tấm cung của Dung tần, Hoàng Phủ Dạ nắm tay Tô Cẩm Bình, nhảy lên nóc nhà. Hấn khẽ nhếch môi cười tà mị: “Tiểu Cẩm Cẩm, nàng thấy bản vương nên đối xử với ả thế nào?”

Nhìn dáng vẻ cố làm ra vẻ bí hiểm của hấn, nàng sốt ruột ném cho hấn một cái nhìn khinh thường: “Moi tim, móc phổi, lấy ra chiêm hả?”

Vừa dứt lời, Hoàng Phủ Dạ ngẩn người, ngờ ngác nhìn nàng, mãi mới phun được ra một câu: “Có đôi khi, bản vương thực sự nghi ngờ nàng không phải là con gái!” Con gái bình thường không phải khi nghe mấy câu kiêu đó, đầu sọ đến mức hét lên sao? Vậy mà nàng lại có thể mặt không đổi sắc mà nói những điếu đó.

“Sẽ như huynh muốn thấy!” Nói xong, nàng liền ngẩng đầu xỏm xuống, nhấc một mảnh ngói lên, nhìn tình hình trong phòng. Đèn đã tắt, xem ra, bà

tám chết tiệt kia đã ngủ rồi!

Nếu đã đến đây, nàng sẽ không định về mà không thấy máu, liền gỡ thêm vài miếng ngói nữa, chuẩn bị nhảy xuống. Hoàng Phủ Dạ nắm được tay nàng, khẽ cười một tiếng: “Tiểu Cẩm Cẩm, không cần nàng phải tự xuống.”

Nói xong, hất vung tay áo bào, một con rắn nhỏ nhanh chóng trườn ra khỏi tay áo hắn, trốn mất.

Tô Cẩm Bình bất giác nhíu mày, nhìn màu sắc của con rắn kia là biết nó có kịch độc. Có đi đâu, kiếp trước khi nàng còn làm sát thủ, đã nhìn thấy rắn nước, rắn cạp nong, hay rắn nhãn kính vương, nhưng lại chưa từng nhìn thấy loại rắn này!

Biết sự nghi hoặc của nàng, Hoàng Phủ Dạ khẽ cười nói: “Tiểu Cẩm Cẩm, nàng cũng đừng xem thường con rắn kia, đó là loại rắn ‘dâm đặng’ hiếm có trên thế gian. Bản vương nuôi rất nhiều rắn, cũng nhìn thấy rất nhiều loại rắn, chỉ có duy nhất loại rắn này là khiến bản vương tìm rất lâu mới thấy.”

Tô Cẩm Bình khẽ nuốt nước miếng, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hắn, nuôi một đồng rắn, đây là Hoàng Phủ Dạ hay Âu Dương Khắc thế?

Nhìn thấy ánh mắt kỳ quái của nàng, sắc mặt của hắn cũng hơi cứng lại: “Tiểu Cẩm Cẩm, có phải nàng đang nghĩ lung tung gì không?”

“Ha ha, không, không có!” Nàng cười ha ha quay đầu đi, nói lảng sang chuyện khác: “Con rắn đó có tác dụng gì?”

“Đặc tính của rắn ‘dâm đặng’ đương nhiên là ‘dâm’. Tác dụng của nó, đó là khi tới gần xử nữ, nó sẽ giống như xuân dược, khiến cho cô gái kia chìm trong mộng xuân, rồi sau đó bất giác luồn vào trong cơ thể ả, cắn nuốt nội tạng, khiến cho ả chết trong giấc mộng xuân mơ màng, thật ra, cũng coi như không làm... ả thất vọng!” Hắn khẽ lắc cây quạt vàng trên tay, cười vô cùng thoải mái.

Những lời này lại khiến Tô Cẩm Bình không thể tin được, quay đầu hỏi: “Không phải ả là phi tử của Hoàng huynh huynh sao? Sao vẫn là xử nữ? Hay là Hoàng huynh của huynh không ‘lên’ được?”

“Khụ khụ...” Hấn ôm miệng ho khan, sắc đến đỏ bừng mặt mũi. Ho khan một lúc lâu, hấn mới ngừng đầu nhìn nàng một cách khó tin: “Nàng... nàng thực sự không phải là con gái!” Con gái sẽ to gan đến mức nói thẳng ra hai chữ ‘không lên’ kia sao?

“Đó là vì bản thân ta là con gái!” Đôi môi đỏ mọng của nàng khẽ cong lên một nụ cười bỉ ổi, thảo nào tên cầu hoàng đế kia luôn gây phiền phức cho nàng, thì ra là vì ‘không lên’ được, khiến cho tâm lý bị vặn vẹo, nên mới không chịu được khi thấy người khác sống thoải mái.

“Nàng nghĩ nhiều quá rồi, Hoàng huynh ta, chỉ là do đã rút ra bài học kinh nghiệm từ các triều đại trước mà thôi. Mấy triều đại thay đổi vì vua hoang dâm vô độ, nên Hoàng huynh luôn cố gắng kiềm chế chính mình.” Bên ngoài thì đầu nói như vậy, nhưng hấn lại nghĩ rằng, hoàng huynh không chạm vào phụ nữ, chỉ vì chưa gặp được người mà huynh ấy động lòng, một người con gái có thể cùng sống vai đứng trên thiên hạ với huynh ấy.

Tô Cẩm Bình chép miệng, hơi luyến tiếc nhún vai, uổng công nàng cao hứng!

Đúng lúc này, một tiếng rên rỉ trầm bổng vang lên từ trong phòng, đám thị tỳ ngoài cửa đang kinh hãi, thì lại lập tức nghe thấy tiếng thở dốc của chủ nhân trong phòng càng lúc càng lớn, tất cả đều sửng sốt, sau đó mặt đỏ tai hồng, bịt tai đứng ngoài cửa. Dung tần nương nương... đang mộng xuân! Bọn họ không nên vào quấy rầy thì hơn.

Suốt nửa canh giờ, tiếng thở dốc và rên rỉ trong phòng dần nhỏ đi, xem ra, người bên trong cũng sắp hương tiêu ngọc vẫn.

Bóng áo đỏ chợt lóe lên, Hoàng Phủ Dạ kéo thi thể của Dung tần ra: “Hết giận chưa?” giọng nói của hấn vô cùng dịu dàng khác hẳn thường ngày.

“Không t ỏi.” Nàng trả lời rất dè dặt, thực ra, nàng rất thích đưa mấy ả tiện nhân này vào chỗ chết, nhưng cái kiểu chết mà khiến cho tiện nhân này sung sướng tới cực điểm như thế, thì không hợp ý nàng lắm: “Con rắn kia đâu?”

“Đương nhiên là ở trong cơ thể ả. Nó ăn mấy thứ nội tạng của ả, quá ghê tởm, đương nhiên bản vương phải bỏ.” Nói xong, hắn xách theo thi thể của Dung t ần, rời đi.

Tô Cẩm Bình đi sau hắn, khẽ nhú mày: “Vứt con rắn trong người ả không lấy ra, chẳng lẽ huynh không sợ...”

“Ha ha... chuyện bản vương thích nuôi rắn, không mấy người trong thiên hạ biết được, nhưng chuyện Đức phi thích rắn thì quả thật ai cũng biết! Nàng nói thử xem, nếu thi thể của Dung t ần bị phát hiện trong tâm cung của Đức phi thì sẽ thế nào?” Nụ cười xinh đẹp của hắn càng rạng rỡ hơn.

Mắt Tô Cẩm Bình như lóe sáng, nhưng không đáp lời.

Sau khi ném thi thể Dung t ần vào hậu viện của cung Đức phi, hai người li ền cùng nhau quay về cung Cảnh Nhân, suốt chặng đường không ai nói câu nào...

Đến cửa, Hoàng Phủ Dạ lắc lắc cây quạt vàng, dáng vẻ vẫn phong lưu không thể kiềm chế được, vẻ bi thương thâm tình trong đáy mắt đã hoàn toàn biến mất, có chăng, chỉ còn lại vẻ đùa cợt lẳng lơ: “Tiểu Cẩm Cẩm, sáng mai, khi thi thể Dung t ần bị phát hiện, Đức phi nhẹ nhất thì cũng bị biếm vào lãnh cung. Đối với một cô ả yêu hoàng huynh, yêu quý ền thế như mạng kia mà nói, thì vào lãnh cung chỉ không quá ba ngày, ả nhất định sẽ phát điên!”

“Ừ!” Nàng lạnh lùng đáp, nhìn nụ cười gượng gạo của hắn.

“Nàng muốn cảm ơn bản vương thế nào đây? Hả?” Nụ cười của hắn càng lúc càng lẳng lơ, nhưng trong đôi mắt màu tím nhạt lại thoáng có ánh nước.

Tô Cẩm Bình cũng nhếch miệng cười, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn có một cảm xúc khó nói thành lời, khẽ vỗ vai hắn nói: “Hoàng Phủ Dạ, đừng lừa mình dối người nữa. Không phải chính huynh cũng phát hiện ra vấn đề sao? Huynh nên cảm thấy may mắn, là ta không cần bất cứ thứ gì của phủ Thừa tướng, nếu không, hiện giờ ta sẽ không phải là cảm kích huynh, mà là căm hận huynh!”

Vừa dứt lời, nụ cười trên mặt hắn liền cứng lại. Đúng vậy, chính hắn cũng phát hiện vấn đề, chỉ là, hắn không muốn thừa nhận...

Nói là báo thù giúp nàng, nhưng bất tri bất giác lại nhắm thẳng mũi kiếm về phía phủ Thừa tướng và phủ Cung thân vương. Dung tần chết, Đức phi bị biếm vào lãnh cung, mà cả hai người này đều đã từng gây khó dễ cho Tô Cẩm Bình trước mặt mọi người. Dù sao, sẽ chẳng có ai tin rằng một tiểu thư lớn lên ở chốn khuê phòng lại có năng lực như vậy, cho nên, đương nhiên mọi người đều quét ánh mắt hoài nghi lẽ ra phải đổ lên đầu Tô Cẩm Bình sang Tô Niệm Hoa.

Dưới ánh mắt của người đời, thì màn kịch này, là do Tô Niệm Hoa giúp con gái xả giận, nên mới dùng cách này để báo thù. Như vậy, phủ Thừa tướng tất phải đối đầu với nhà mẹ đẻ của Đức phi là phủ Cung thân vương, cũng thành công phá vỡ mối quan hệ giữa nhà mẹ đẻ của Dung tần và phủ Thừa tướng.

Mà một màn này, người thắng lớn nhất, chính là hoàng huynh của hắn! Khi bắt đầu làm, trong đầu hắn như lóe lên, nghĩ ngay tới những việc này, có lẽ bao nhiêu năm qua đã tạo thành thói quen, tất cả đều đặt lợi ích của hoàng gia lên đầu.

Hắn cười khở: “Tiểu Cẩm Cẩm, ta rất tán thưởng sự thông minh của nàng, nhưng đôi khi, ta cũng cực kỳ oán hận sự thông minh của nàng!”

Nàng làm như không nghe thấy lời nói của hắn, chỉ lẳng lặng nói: “Hoàng Phủ Dạ, những gì ta muốn, huynh không cho được. Ta muốn tự do, muốn trọn đời trọn kiếp một đôi, muốn có một người đàn ông đặt ta ở trong lòng, dù bất cứ thứ gì cũng không thể hơn được vị trí của ta trong lòng hắn. Mà huynh, thì không thể. Trong lòng huynh, quan trọng nhất,

vĩnh viễn sẽ là hoàng huynh của huynh, là giang sơn của họ Hoàng Phủ nhà huynh. Có lẽ, huynh thật lòng với ta, nhưng lại không phải là duy nhất, cũng không phải là nặng lòng nhất, ta...”

“Đừng nói nữa, ta hiểu rồi.” Hấn nghiêng rặng, cố nén nỗi đau nơi trái tim, cười nhìn nàng. Đúng thế, hấn là người trong hoàng thất, từ ngày hấn và hoàng huynh cùng gánh lên vai gánh nặng của thiên hạ, thì hấn đã sớm mất đi tư cách nói yêu người khác. Hấn đã không có tư cách nói lời yêu, thì làm sao có thể mong người khác yêu hấn?

“Nếu có một ngày, ta có thể...” Có thể đặt nàng ở vị trí cao nhất thì sao?

“Huynh không làm được. Chúng ta vẫn là bằng hữu thì hơn!” nàng khẽ cười, quay đầu đi vào phòng ngủ của mình, từng bước, từng bước, vừa quyết đoán vừa tuyệt tình, không để cho ai một lối thoát.

Hấn siết chặt nắm đấm, đứng sau lưng nàng, xiêm y đỏ rực như lửa, lại giống như trái tim đã chảy đần đìa máu tươi của hấn. Tiêu Cẩm Cẩm, nàng nói đúng, ta không làm được, không làm được! Nếu đã vậy, thì ta sẽ chọn cách đứng sau lưng bảo vệ cho nàng, hy vọng, trong tương lai, đối với nàng mà nói, Hoàng Phủ Dạ ta có thể là một... người bằng hữu để nàng dựa dẫm!

Hấn dừng lại một chút, rồi xoay người đi về phía ngự thư phòng...

...

Tô Cẩm Bình bước vào phòng, Thiển Úc vừa nhìn thấy nàng đã vội vàng xông tới, vui mừng khóc nói: “Tiểu thư, người không sao, thật tốt quá. Ở bên ngoài thị vệ lùng sục khắp nơi, nô tỳ còn tưởng... còn tưởng...” Nước mắt giống như từng hạt trân châu rơi xuống, rơi mãi không ngừng.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ lo lắng, ánh mắt cũng thực sự chân thành, khiến lòng Tô Cẩm Bình cảm thấy vô cùng ấm áp, liền đưa tay ra lau nước mắt cho cô: “Thiển Úc, không sao rồi.”

Đã bao lâu rồi? Đã bao lâu không có ai quan tâm đến sự sống chết của nàng như vậy? Từ sau khi bố mẹ nuôi mất đi, không còn ai quan tâm đến nàng như thế nữa.

“Thiên Úc, dường như, chỉ còn em thôi.” Nàng vốn nghĩ cô nhóc này sẽ là gánh nặng của nàng, nhưng không ngờ cô bé dịu dàng yếu đuối này, lại khiến nàng cảm nhận được sự ấm áp mà nàng mong còn không được. Đã nhiều năm rồi, nàng không còn nhận được sự quan tâm thật lòng không vương chút tạp niệm nào như thế này.

“Tiểu thư, người nói linh tinh gì vậy? Không phải còn có lão gia sao, lão gia...” Nhắc đến thừa tướng, chính cô cũng cảm thấy không nên nói tiếp nữa, lão gia, dường như chưa từng quan tâm đến tiểu thư.

Nàng khẽ vỗ lưng cô: “Được rồi, cô nhóc, mau đi ngủ đi, thật ra em còn hạnh phúc hơn tiểu thư của em nhiều. Hiện giờ có lẽ em là người duy nhất ở trong cung mà không cần phải làm việc đấy. Sáng sớm mai ta còn phải đi quét rác cơ!”

Nàng vừa dứt lời, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Úc liền đỏ bừng lên, lại chợt nghĩ tới một chuyện: “Tiểu thư, người đã ăn gì chưa? Em...”

“Ăn rồi, sau này ta sẽ làm cho em nếm thử tay nghề của tiểu thư nhà em. Được rồi, mau ngủ đi!” Nói xong, nàng bước nhanh đến bên giường, nằm lẩn ra không chút hình tượng nào.

Thiên Úc hơi thắc mắc ôm gáy mình, tay nghề của tiểu thư à? Sao cô không biết nhỉ?

...

Sáng hôm sau, mới canh năm, Tô Cẩm Bình đã ngoan ngoãn cầm chổi quét sân. Cái tên Hoàng Phủ Hoài Hàn nhỏ nhen kia, chắc chắn là biết hôm qua nàng đã tỉnh lại, nếu nàng đến muộn, chưa biết chừng hẳn còn đến gây khó dễ cho nàng nữa!

Tô Cẩm Bình c̣ần cḥối đi ra cửa, vừa đi vừa ngáp nhưng vẫn không quên bấm đốt ngón tay tính toán, hình như còn hơn mười ngày nữa là có thể nhận được lương. Ôi chao, thật hạnh phúc! Nghĩ vậy, bước chân nàng cũng nhẹ nhàng hơn nhiều!

Đến cửa ngự thư phòng, một tiểu cung nữ đã đứng sẵn ở đó quét sân. Tô Cẩm Bình ngáp dài một cái, rồi ngẩng lên lan can, bắt đầu tu luyện môn ngũ gât vô địch! Cung nữ đang quét sân kia vừa nhìn thấy hành động của nàng, liền kinh hãi vội vàng chạy tới: “Này, mau đứng dậy đi, nếu Hoàng thượng mà tới đây nhìn thấy thì cô thảm lắm đó!”

Tô Cẩm Bình mở mắt ra, nhìn cô nhóc này, đúng là một đứa bé ngoan! Nàng đưa tay ra, nhẹ nhàng nhắc cung nữ kia lên lan can, tiểu cung nữ sợ đến xanh mét mặt mũi, vất vả lắm mới đứng vững được, cô ta quay sang, định nói gì, chợt nghe thấy giọng nói uể oải của cô nàng nào đó vang lên: “Sáng nay Hoàng thượng còn phải thiết triều, muộn một chút mới quay về đây, cho nên, khi hấn không nhìn thấy, chúng ta có thể lờ đi một chút! Nào nào nào, lại đây chúng ta tâm sự cho vui vẻ!”

Tiểu cung nữ kia tròn mắt không thể tin nổi, nhìn cung nữ to gan lớn mật này, run rẩy từ chối: “Hay... hay là thôi đi, ta...”

“Ta hỏi này, cô đã từng nghe đến máy bay chưa? Cô đã từng nghe đến tàu thủy chưa? Cô có biết du lịch nghĩa là gì không?” Nàng hỏi liền một lúc ba câu hỏi.

Tiểu cung nữ kia nhìn nàng đầy nghi hoặc, rất thật thà lắc đầu: “Không biết.”

“Này, vậy ta kể cho cô nghe về mấy thứ đấy, cô cũng nói cho ta nghe một vài chuyện, được không?” Tô Cẩm Bình cũng mở to mắt nhìn cô ta, trong đôi mắt phượng đầy vẻ căm dỗ.

Tiểu cung nữ không kiềm chế được sự hiếu kỳ trong lòng mình, nên khẽ gật đầu.

Cô nàng nào đó liền bắt đầu bài diễn thuyết nhằm chán về những năm tháng trước đây, khiến tiểu cung nữ kia kinh ngạc há hốc mồm mà nghe, mặt đầy vẻ khó tin nhìn nàng. Tàu thủy là thứ còn lớn hơn cả chục cái thuyền, hơn nữa, còn không cần chèo, chỉ cần nắm vào bánh lái thôi à? Hình dáng của máy bay nhìn giống chim, có thể bay trên trời, bên trong còn chứa được rất nhiều người ư? Đi du lịch tức là vào những thời điểm rảnh rỗi không có việc gì, thì sẽ đi khắp cả thiên hạ? Máy thứ này thật mới mẻ, sao trước giờ cô lại chưa từng được nghe đến nhỉ?

“Được rồi, ta đã nói cho cô biết cả ba điều đó rồi. Giờ tới lượt cô nói cho ta biết, cô quét sân ở đây mấy năm rồi?” Trên mặt cô nàng nào đó lộ ra nụ cười xấu xa.

Tiểu cung nữ kia ngờ ngác gãi đầu nói: “Đã bốn năm rồi!”

“Bốn năm à? Vậy ta hỏi cô, cô có từng thấy hoàng thượng có nhược điểm gì không?” Tô Cẩm Bình hơi kích động nghiêng người về phía trước, tuy nàng không hy vọng gì là mình có thể uy hiếp được tên cầu hoàng đế kia, nhưng biết được thứ gì có thể gây bất lợi cho hắn là đủ khiến lòng nàng sung sướng rồi.

“Nhược điểm à?” Tiểu cung nữ kia nhất thời sợ đến trắng bệch mặt mũi, nhược điểm của Hoàng thượng là thứ có thể để cho cô biết được sao? Nếu biết được, không phải chỉ có một con đường chết thôi sao?

Nhìn dáng vẻ đầy hoảng sợ của cô ta, cô nàng nào đó lộ ra vẻ mặt tươi cười như phù thủy, ghé sát vào mặt cô ta, nhỏ giọng nói: “Ví dụ như, có lúc nào, Hoàng thượng... lên ngoáy mũi mà bị cô nhìn thấy không? Hay là, có khi nào vừa đi tới cửa, lại không cẩn thận trượt chân một cái? Hay là, hay là, có lần nào đi nhà xí mà quên mang theo giấy bản, sau đó ngồi lì trong nhà xí đầy hoảng hốt gọi: “Người đâu, mang giấy tới đây” không?”

Cô nàng nào đó càng cười càng bỉ ổi, tiểu cung nữ kia lại sợ hãi đến run người, không dám hé răng nói câu nào, nhưng khi nghe thấy câu cuối cùng, cô ta cũng không kìm được mà phì cười. Nàng bắt chước nói câu “Người đâu, mang giấy tới đây” kia thật sự quá giống giọng điệu bình thường của Hoàng thượng.

Đám thị vệ canh cửa ngự thư phòng chỉ đứng yên lặng, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, tự thôi miên mình, bọn họ không nghe thấy, bọn họ không nghe thấy gì cả! Nhưng mà, sao lại buồn cười thế cơ chứ? Chỉ cần tưởng tượng ra Hoàng thượng lạnh lùng của bọn họ sẽ làm chuyện như vậy, đã khiến da mặt của họ run mạnh lên, nhin cười thật quá khổ sở!

“Có không hả?” mặt cô nàng nào đó đầy vẻ mong chờ, chuyện đó, nếu thật sự biết được, thì liệu có thể mang ra đổi chút phí im lặng không nhỉ?

Có đi đâu, dưới nét mặt hạnh phúc của cô nàng nào đó, tiểu cung nữ kia lại rất thật thà, khẽ lắc đầu: “Không có!”

Vì thế, khuôn mặt xinh đẹp của cô nàng kia thoáng chốc đen như đất nễ! Mẹ kiếp, tổn hơi thừa lời nửa ngày trời!

Hai người nói chuyện say sưa, nói đến vài canh giờ, đến tận lúc Hoàng Phủ Hoài Hàn cùng đám hạ nhân quay về Tiểu cung nữ kia vừa nhìn thấy đã sợ đến trắng bệch mặt mũi, nhảy xuống đất nhanh như chớp, định quỳ xuống chờ Hoàng thượng tới xử phạt, Tô Cẩm Bình cũng nhảy xuống theo, kéo cô ta lên: “Ngu ngốc, vừa rồi hẳn đâu có nhìn thấy chúng ta lười biếng, quỳ cái gì mà quỳ, làm người đừng quá thật thà như thế chứ!”

Vì thế, đỉnh đầu tiểu cung nữ kia ướt đầm mồ hôi, lưng áo cũng bị mồ hôi làm ướt sũng, đứng lên, cùng làm ra vẻ đang chăm chỉ quét sân với Tô Cẩm Bình.

Đám thị vệ ở cửa dùng con mắt quái dị nhìn hai nàng nhưng không nói gì, còn ả cung nữ ngày đó bị Tô Cẩm Bình đánh, lại phùng mang trợn mắt, mặt đầy vẻ ác độc nhìn hai người.

Khi Hoàng Phủ Hoài Hàn và Thượng Quan Cẩm Duệ cùng đám cung nhân tới gần, đập vào mắt hẳn là hình ảnh cô nàng kia cùng một tiểu cung nữ đang quét tước trên bậc thang lộng lẫy quý giá của tòa cung điện nguy nga tráng lệ. Hôm qua hẳn biết nàng không sao, cũng đoán được chuyện đó là do nàng làm, nên cảm giác hận nàng đến thấu xương lại càng thêm sâu hơn!

Nhìn lá phong bay lả tả rơi trên bậc thang, hấn khẽ nhíu đôi mày rậm, gương mặt như phủ đầy sương lạnh, bực bội hỏi: “Các người quét thế này đây hả?” Hấn làm hoàng đế bao nhiêu năm như vậy, nhưng chưa bao giờ thiết trí ầu v ề mà lại nhìn thấy cửa ngự thư phòng bẩn đến như vậy!

Hấn vừa dứt lời, đám thị vệ canh cửa ãng loạt cúi ãu, làm ra vẻ ‘thuộc hạ không biết gì hết’. Cũng chính dáng vẻ này làm cho Hoàng Phủ Hoài Hàn ã nghi ngờ lại càng thêm nghi ngờ.

Thượng Quan Cẩn Duệ đi sau hấn, cũng khẽ cười, đôi mày kiếm hơi nhướng lên, giọng nói vẫn tao nhã như thường ngày: “Hoàng thượng, mới sáng sớm, ãng tức giận với ãm cung nhân!”

Nhưng khi Hoàng Phủ Hoài Hàn nhìn về mặt quý ã của ãm thị vệ canh cửa, còn cả thân mình không ngừng run lên của tiểu cung nữ ãng quay lưng về phía họ, cùng với vẻ mặt cố tình ra vẻ bình tĩnh lảng lảng khua chổi quét sân của Tô Cẩm Bình, thì một ãu hỏi chãm bỗng nảy ra trong lòng hấn, càng ngày càng lớn ã đến vô hạn! Hấn không ã ý tới lời nói của Thượng Quan Cẩn Duệ, g ồm lên một tiếng với hai cô gái ở cửa kia: “Các người không nghe thấy câu hỏi của trãm à?”

“Soạt soạt” hai tiếng, Tô Cẩm Bình và tiểu cung nữ kia cung kính quỳ xuống.

Tiểu cung nữ kia quỳ xuống, cả người run lên b ần bật, ãng nghĩ xem có nên thành thành thật thật khai báo hết những hành vi vừa r ồi của hai người ra không! Nhưng lại nghĩ, nếu khai ra có khi sẽ chết thảm hơn nữa, cho nên, cô ta chỉ biết run rẩy cả người, không ãm lên tiếng.

Cô nàng nào ão ãng ãu lảng lẽ nhìn vị hoàng ã ãng cấp thấp kia ãng tức giận ãn xanh mặt, r ồi làm ra vẻ mơ hồ, nói: “Hoàng thượng, ngài vừa hỏi gì?”

Vị hoàng ã ão ão nổi trẽn lồi ãnh, chỉ ãm lá rụng: “Trãm ãng hỏi các người, ãy là nơi các người vừa quét sáng nay phải không?”

“Nô tỳ có tội, không nghe thấy câu hỏi của Hoàng thượng, nhưng nô tỳ cũng biết, đây đều là do vừa rồi Hoàng thượng nói bé quá! Hơn nữa, nô tỳ cũng lớn tuổi rồi, tai dùm không được tốt lắm, cho nên mới khiến Hoàng thượng phải mở cái miệng cao quý ra mà hỏi lần thứ hai. Nô tỳ tin rằng Hoàng thượng đại nhân đại lượng, sẽ không so đo với nô tỳ đâu!” Tô Cẩm Bình thực lòng muốn chọc giận hắn, nói cả một tràng dài mà cũng không đi vào chủ đề chính.

Vì thế, vị Hoàng đế nào đó nhắm mắt lại, hít sâu vài hơi, hỏi lại lần thứ ba: “Trẫm đang hỏi ngươi, vì sao cửa ngự thư phòng lại bẩn thế này?”

“Hoàng thượng bớt giận!” Giọng nói ôn hòa của hắn vang lên, đôi mắt đen như ngọc như đang cười, lại như đang lo lắng nhìn cô nhóc quý đang quỳ dưới đất kia. Mười mấy năm không gặp, lá gan của nàng cũng trở nên không nhỏ chút nào, ngay cả Hoàng đế mà cũng dám khiêu khích.

Nghe Thượng Quan Cận Duệ nói bốn từ này, sự tức giận trong lòng Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng vơi bớt một chút. Nhưng hắn vẫn hơi bức bối, hắn làm Hoàng đế bao nhiêu năm rồi, trước giờ đều là vẻ mặt như núi băng ngàn năm không đổi sắc, vậy mà lại nhiều lần bị cô nàng chết tiệt này làm cho giận đến dậm chân bình bịch, đây là chuyện tối kỵ của một vị quân vương! Tối kỵ!!!

Tô Cẩm Bình ngừng đầu nói với vẻ rất đương nhiên: “Hoàng thượng, chẳng lẽ ngài không cảm thấy hôm nay ngoài trời gió rất to sao? Chúng nô tỳ vừa quét sạch sẽ, nhưng gió thổi một cái, đương nhiên lá cây lại bay trở lại!”

Tiểu cung nữ kia vừa nghe thấy vậy, người lại càng run mạnh hơn, mồ hôi trên trán rơi tí tách xuống đất, không hề cảm nhận được một tí gió nào thổi đến để làm giảm bớt sự lo sợ của cô ta. Tô Cẩm Bình này bịa chuyện quá đáng rồi, rõ ràng hôm nay trời nắng chang chang, lấy đâu ra gió?!

Hoàng Phủ Hoài Hàn hừ lạnh một tiếng, bước vài bước đến trước mặt cô nàng chết tiệt kia, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hôm nay có gió à? Sao trẫm lại không biết hôm nay có gió?”

“Hoàng thượng bận trăm công nghìn việc, lòng mang thiên hạ, lo lắng quốc sự, làm sao lại để ý được đến việc nhỏ như là trời có gió hay không. Hơn nữa, vừa rồi ngài thiết triêu, không cảm nhận được ngoài trời có gió cũng là bình thường thôi!” Cô nàng nào đó giảng giải đạo lý rất rõ ràng.

Mặt hần không biến sắc, nghiêng răng rít ra vài từ: “Dù đúng như lời người nói, khi trẫm thiết triêu trời có gió, ra khỏi điện Kim Loan đã không thấy gió máy gì, mà trẫm từ điện Kim Loan đi tới đây cũng mất thời gian khoảng một nén nhang, chẳng lẽ các người còn không quét sạch được sao?”

“Hoàng thượng, nô tỳ vừa mới nói rồi mà, nô tỳ lớn tuổi rồi, thật ra không chỉ có tai dùng không tốt, mà làm việc gì cũng rất chậm chạp, có đôi khi còn sinh ra ảo giác, mơ hồ còn nhìn thấy người ông nội đã khuất của mình đến đón mình đi nữa. Cho nên, nô tỳ mới mơ mơ hồ hồ đứng quét sân, không chú ý được cơn gió đáng ghét kia, lại thổi hết đống lá cây đáng ghét này quay về đây. Vì thế, nô tỳ mới phạm trọng tội này! Xin Hoàng thượng thứ tội!” Cô nàng nào đó nhắm mắt nói bừa một cách trôi chảy.

Đám hạ nhân ở cửa cũng trợn mắt há hốc mồm, nhìn nàng với vẻ khó tin, nàng có cần bịa chuyện trợn tru thế không?

Hoàng Phủ Hoài Hàn nghiêng răng, nhìn cô nàng đang tự nói mình lớn tuổi kia, lại chợt nghĩ tới một việc: “Tô Cẩm Bình, nếu trẫm nhớ không nhầm, thì lão thái gia của phủ Thừa tướng vẫn còn sống? Làm sao người nhìn thấy được ông nội đã chết của mình chứ?” Hai chữ ‘đã chết’ được hần gần giọng nhấn mạnh!

Cô nàng chết tiệt này, tiếp tục bịa đặt đi, người tiếp tục bịa đặt cho trẫm nghe!!!

A, còn sống à, đầu óc cô nàng nào đó xoay chuyển rất nhanh, tiếp tục bịa: “Bởi vậy mới nói, nô tỳ lớn tuổi rồi, nên thường xuyên có ảo giác mà! Đây, ta lại còn nhìn thấy ông nội mình chết rồi nữa chứ!” Nói xong, nàng còn làm ra vẻ đau lòng, lau những giọt nước mắt không hết ần tại, nói tiếp: “Cho nên là, với những người đã già nua như nô tỳ thế này, chỉ hy vọng Hoàng thượng có thể phá lệ thương cảm cho, nuôi nô tỳ cho tốt, để cho nô

tỳ được sống những tháng ngày cuối cùng thật hạnh phúc. Không ngờ Hoàng thượng còn phái nô tỳ tới đây quét rác, ngài thật sự rất thiếu sự cảm thông đối với một thuộc hạ thực sự trung thành với ngài cũng chính là ta đây!”

Chân Hoàng Phủ Hoài Hàn lão đảo vài bước, nhìn cô nàng đang cố tình nói mình đã già này với vẻ không thể tin nổi, thậm chí còn có cảm giác như trời đất đều đảo lộn hết cả!

Thượng Quan Cẩn Duệ đứng sau lưng hắn, lẳng lặng bịt kín miệng, cúi đầu, bả vai run lên bần bật...

Đám hạ nhân muốn cười mà không dám cười, nhin cười thật sự rất khổ sở. Cung nữ quỳ cùng Tô Cẩm Bình kia cũng cắn chặt môi, suýt nữa thì phì cười thành tiếng...

Vị hoàng đế nào đó nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tô Cẩm Bình, người lớn tuổi à? Nếu nói theo ý của người, có phải là trăm nên phái thêm vài người nữa cùng đến quét trước cửa Ngự thư phòng không?”

Cửa này chỉ rộng chưa đến năm thước, hai người quét cũng là quá đủ rồi! Còn nữa, nếu hắn nhớ không nhầm, thì cô nàng chết tiết này cũng mới chỉ mười tám cái mùa hoa, lớn tuổi cái gì chứ?! Kết quả là...

Tô Cẩm Bình nghe thấy vậy, ra vẻ cảm động nhìn hắn nói: “Hoàng thượng, ngài thật sự là một người rất có lòng bác ái, nô tỳ thật sự quá quá quá cảm động! Cũng không cần phái quá nhiều người đến đâu, tám người mười người là đủ rồi, còn nữa, còn nữa, nô tỳ đã lớn tuổi rồi, không tiện đi lại, Hoàng thượng cho nô tỳ ở đây giám sát họ quét dọn là được. Nô tỳ tình nguyện làm một người ‘quản lý ngự tiền quét dọn’, đốc thúc họ chăm chỉ làm việc, phục vụ cho Hoàng thượng! Có đi đâu, nếu vậy, thì liệu Hoàng thượng có thể tăng thêm cho nô tỳ chút tiền lương không?!”

“Người!!!” Hắn thề, đời này hắn tuyệt đối chưa từng thấy một cô nàng nào giỏi thuận nước đẩy thuyền, giỏi lên mặt lên mũi như nàng! Nói một hồi mà nàng từ lớn tuổi đã thành người tàn tật không tiện đi lại rồi sao?

Còn dám mong được thăng quan, tăng tiền lương?! Vô sỉ! Quả thực là một cô nàng vô sỉ đến cùng cực!!!”

Hắn nghiêng rặng nhìn nàng chăm chăm một lúc lâu, trong đầu chợt lóe sáng, nghĩ ra một chuyện, liền hừ lạnh nói: “Tiểu Lâm tử!”

“Có nô tài!” tiểu Lâm tử bước lên vài bước, kính cẩn đứng chờ lệnh.

“Người nói cho cung nữ này biết cho trẫm, cửa ngự thư phòng có thể có gió không?!” Sao hắn lại quên mất, năm đó khi tổ tiên hắn thiết kế ngự thư phòng đúng vào mùa đông, tổ tiên hắn sợ lạnh, nên mới thiết kế tường cao bao quanh ngự thư phòng, cũng hạ lệnh thiết kế tòa nhà bốn phía bao quanh ngự thư phòng, lấy điện Dưỡng tâm làm chuẩn, cho nên, mặc dù xung quanh cung điện không dày đặc, nhưng cũng cản được hết gió, cô nàng này thấy gió ở đâu ra chứ?!

Hết chương 046.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 47: Khởi Bẩm Hoàng Thượng, Hôm Nay Gió Thôi Trên Dưới!

“Hoàng Thượng! Nô tài tuân chỉ!” tiểu Lâm tử lĩnh mệnh, sau đó bắt đầu nói: “Phía Nam ngự thư phòng là cung Phượng Ly, phía tây là điện Dưỡng Tâm, phía Bắc là Kiền Thanh các, phía đông là cung Cam Lộ. Đông, Tây, Nam, Bắc bốn phía đều có cung điện san sát nhau, cho nên, ngự thư phòng và điện Dưỡng Tâm là hai nơi duy nhất trong Hoàng cung không hề có gió vào mùa thu và mùa đông!”

“Tô Cẩm Bình, người nghe rõ chưa?” Giọng nói kia giống như vọng từ hần băng ra vậy.

“Hoàng thượng, nô tỳ lớn...”

“Có phải người lại định nói người lớn tuổi rồi, nên cảm nhận sai không? Vậy nếu là cảm nhận sai, trời không có gió, các người cũng thật sự chăm chỉ quét sân, thì đám lá rụng đây sân này là từ đâu ra?” Hấn thật sự muốn chơi đến cùng với cô nàng chết tiết này! Hấn không tin hần đường đường là hoàng đế của Đông Lăng, mà khi đối mặt với cô nàng chết tiết này, hấn lại chỉ có thể cam chịu, cam chịu, rồi lại cam chịu!

Tiểu cung nữ kia vừa nghe hấn nói vậy, liền sợ đến mức phát khóc! Nếu chỉ là lười biếng không làm việc, theo quy củ trong cung thì nặng nhất cũng chỉ bị kéo xuống đánh bốn mươi trượng, dưỡng bệnh hai ba tháng là ổn thôi. Nhưng Tô Cẩm Bình này lại chọc giận Hoàng thượng, chỉ e rằng chờ bọn họ ở phía trước tuyệt đối sẽ không chỉ đơn giản là bốn mươi trượng!

Tô Cẩm Bình nghe hắn nói vậy lại không hề biến sắc, thậm chí, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia lại đầy vẻ ‘đã tiên đoán trước r ấ’. Nàng ngẩng đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú vô song của hắn nói: “Hoàng thượng, vừa r ấ thật sự có gió mà! Nô tỳ vốn là người thật thà, chưa bao giờ dối gạt người khác!”

Hoàng Phủ Hoài Hàn nghiêm mặt, bước thêm vài bước, cúi thân hình cao quý của mình, ng ấ xồm xuống trước mặt nàng, nhìn thẳng vào mắt nàng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vậy người thử nói trăm nghe xem, bốn phương tám hướng đâu có cung điện vây kín, hôm nay trước cửa ngự thư phòng này, có cơn gió nào có thể thổi được vào?”

Cô nàng nào đó nhìn thẳng vào đôi mắt màu tím đậm của hắn, chớp chớp mắt vài cái, sau đó cười hì hì nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, vì hôm nay gió thổi trên dưới ạ!”

“R ầm! R ầm! R ầm!” Xung quanh vang lên tiếng đám hạ nhân ngã nhào xuống đất. Bước chân Thượng Quan Cận Duệ cũng lao đảo theo...

Hoàng Phủ Hoài Hàn suýt ng ấ bệt xuống đất! Gió thổi trên dưới à????!!
“Tô Cẩm Bình!!!”

“Có nô tỳ!” nàng cúi đầu, vẻ mặt rất đặc ý.

Nhìn dáng vẻ hớn ha hớn hở của nàng, Hoàng Phủ Hoài Hàn càng thêm giận dữ: “Trăm chỉ nghe có gió Đông, Tây, Nam, Bắc, Đông Nam, Đông Bắc, Tây Nam, Tây Bắc. Chỉ có gió trên dưới là chưa từng nghe bao giờ! Người coi trăm là tên ngọc sao?”

“Hoàng thượng, thế gian rộng lớn biết chừng nào. Chuyện mà ngài chưa từng nghe thấy, cũng không có nghĩa là chúng không tồn tại.” Cô nàng nào đó còn bày ra vẻ mặt rất chân thật.

Hoàng Phủ Hoài Hàn hít sâu vài hơi, cố gắng kiềm chế cảm giác muốn bỏ một chưởng chết tươi cô nàng chết tiệt này, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Được! Được lắm! Vậy chi bằng người tới giải thích cho trăm nghe, gió trên dưới này sẽ thổi thế nào?”

“Điều này không phải rất đơn giản sao ạ? Bốn phương tám hướng xung quanh Ngự thư phòng đều bị dật kín, không thể nào có tám loại gió mà ngài vừa nói kia. Nhưng bên trên không có gì ngăn cản, cho nên, gió kia mới thổi từ trên xuống dưới, chạm tới sàn nhà kiên cố này, lại bắn thẳng ngược lên trên. Đây không phải là gió trên dưới hay sao ạ?” Cô nàng nào đó nói xong, còn làm động tác bắn thẳng về phía trước, suýt nữa đập vào mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn.

Vị hoàng đế nào đó nghiêng chặt răng, chỉ hận không thể lôi cô nàng chết tiệt này ra mà thiên đao vạn quả! Hắn hừ lạnh một tiếng: “Sao trăm sống bao nhiêu năm như vậy, cho tới giờ cũng không phát hiện ra loại gió trên dưới này, thế mà ngươi lại gặp được?”

“Ôi chao, đó là vì Hoàng thượng quá bận... chính sự, cho nên, kiến thức hạn hẹp. Chẳng phải hôm nay nô tỳ đã nói cho ngài biết rồi đấy thôi? Ngài không cần phải quá cảm kích, nô tỳ thực sự tình nguyện giải thích tường tận cho ngài những chuyện ngài không biết. Nhưng nếu ngài thực sự thấy cảm kích, phi thường cảm kích, đặc biệt cảm kích, thì có thể thưởng cho nô tỳ một ít bạc cũng được!” Cô nàng nào đó lộ ra nụ cười bỉ ổi, trâng tráo bày tỏ ý kiến của mình.

Lần đầu tiên trong đời, Hoàng Phủ Hoài Hàn có cảm giác bất lực! Dường như nói bất cứ chuyện gì với cô nàng này, thì nàng cũng luôn là người có lý vậy!

Hắn nhìn đám thị vệ phía sau nàng, đứng lên, đôi môi mỏng lạnh như băng cong lên hỏi: “Tô Cẩm Bình, ngươi có biết tội khi quân sẽ bị xử thế nào không?”

“Mất đầu ạ?” Nàng run rẩy hỏi.

“Nhe, thì mất đầu, nặng thì giết hết cả họ, tịch thu tài sản!” Hắn lạnh lùng nhắc nhở cô nàng không biết điều này.

“Hoàng thượng, nô tỳ biết rồi!” Tô Cẩm Bình cúi đầu, lại quay về thái độ không sao cả như cũ. Không sao, vỏ quýt dầy có móng tay nhọn!

“Vậy người vẫn kiên quyết nói lúc ấy người đang quét rác, thì ở đây có gió trên dưới sao?” Giọng nói lạnh lẽo khiến người ta run sợ.

Trong lòng nàng bỗng hơi lo lắng một chút, khẽ nuốt nước miếng: “Nô tỳ kiên quyết!” Dù sao hấn cũng đâu có nhìn thấy.

“Vậy sao?” Giọng điệu rất nhẹ nhàng, còn mang theo chút thương hại! Nếu hôm nay hấn không giáo huấn cô nàng này một chút, thì hấn sẽ không phải là Hoàng Phủ Hoài Hàn!

Thượng Quan Cẩn Duệ hơi nhíu mày, trong mắt có chút lo lắng.

“Các người nói cho trẫm nghe, hôm nay ở đây có chuyện gì xảy ra? Nếu có một chữ dối lừa trẫm, chém cả họ, tịch thu tài sản!” Đôi mắt màu tím đậm quét về phía đám hạ nhân và thị vệ xung quanh.

Thời khắc này, ả cung nữ đã từng bị Tô Cẩm Bình đánh vội vàng đứng ra, quỳ xuống trước mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Khởi bẩm Hoàng thượng, Tô Cẩm Bình kia thường xuyên lười biếng trốn việc. Từ sáng sớm nay đã kéo con nhóc kia ngồi trên lan can nói chuyện phiếm, nói đến tận khi ngài tới mới nhảy xuống giả vờ giả vịt, mấy ngày trước nàng ta cũng thường xuyên như vậy. Lần trước nô tỳ nhắc nàng, nàng còn tát nô tỳ một cái!”

Mấy lời này của ả khiến Hoàng Phủ Hoài Hàn chợt nhớ lại hôm đó, khi hấn quay về Ngự thư phòng, cung nữ này dường như cũng muốn nói gì nhưng lại bị tiểu Lâm tử ngắt lời. Khóe miệng hấn khẽ cong lên, hấn biết ngay cô nàng này sẽ không ngoan ngoãn quét sân như vậy mà!

“Còn nữa, còn...” Cung nữ kia hình như vẫn còn muốn nói tiếp.

Hấn nhướng đôi mày rậm, trong lòng có dự cảm xấu: “Còn chuyện gì?”

Cung nữ kia chỉ vào tiểu cung nữ đang quỳ cùng Tô Cẩm Bình, nói; “Tô Cẩm Bình còn hỏi nàng ta, ngài có... có... có lúc nào lén ngoáy mũi bị nàng ta bắt gặp không? Hay là, có lần nào vừa tới cửa thì bất cẩn trượt chân ngã không? Còn...” Cung nữ kia còn chưa nói hết đã cảm giác không khí xung quanh mình càng lúc càng lạnh, lạnh đến thấu xương.

Giọng nói cứ nhỏ dần nhỏ dần rồi mất hẳn.

“Còn gì nữa?” Một giọng nói lạnh lẽo vang lên.

Cung nữ kia sợ đến run người, vội nói: “Còn hỏi... ngài có... có lần nào... đi nhà xí mà quên mang giấy bản, sau đó vô cùng hoảng hốt ngồi trong nhà xí hô: ‘Người đâu, mang giấy tới đây’ không?”

Xung quanh lặng ngắt như tờ. Mọi người sợ đến mức ngừng thở, nhìn sắc mặt xanh mét của vị đế vương, chỉ hận không thể chui xuống đất chạy trốn.

Tô Cẩm Bình thẫn thờ lạnh một tiếng, xem ra, cái tát lần trước vẫn chưa giáo huấn ả đủ, nên hôm nay ả mới dám lên đây tố tội nàng, còn kẻ lại từng câu từng chữ muốn lấy mạng nàng nữa. Hừ, chỉ cần nàng có cơ hội, nhất định nàng sẽ giết chết ả tiện nhân này!

Vị hoàng đế nào đó cắn chặt răng, sau đó quét mắt qua đám thị vệ ở cửa, cố gắng kiềm chế sự tức giận hỏi: “Cô ta nói có thật không?”

Đám thị vệ cùng thành thành thật thật gật đầu đáp: “Khởi bẩm Hoàng thượng, là thật ạ!” Bọn họ cũng không muốn vô duyên vô cớ phạm tội khi quân!

Hoàng Phủ Hoài Hàn cười lạnh một tiếng, thong thả bước đến trước mặt Tô Cẩm Bình: “Tô Cẩm Bình, người còn gì để nói không?” Hắn tức giận đến mức lồng ngực phập phồng dữ dội, toàn thân hắn, không có một tế bào nào không kêu gào hắn phải làm thật cô nàng chết tiệt này! Làm thật nàng!!!

Ai ngờ, cô nàng nào đó không tỏ ra bối rối chút nào, chỉ chậm rãi nâng đầu, chỉ tay về phía đám người kia: “Khởi bẩm Hoàng thượng, tất cả bọn họ đều phạm tội khi quân!”

Hoàng Phủ Hoài Hàn trượt chân, suýt nữa ngã lăn xuống bậc thang! Xung quanh bốn phía lại tiếp tục vang lên tiếng ngã.

Tiểu Lâm tử vội vàng chạy tới đỡ hấn: “Hoàng thượng, ngài cẩn thận chút!” Thật ra, chính gã cũng muốn ngã nhào xuống đất ấy chứ!

Vị hoàng đế nào đó cố gắng đứng vững, đẩy tiểu Lâm tử sang một bên, nghiêng rãnh hung hăng nhìn cô nàng vô sỉ với vẻ mặt ‘thẳng thắn thành khẩn’ đang quỳ dưới đất kia: “Tô Cẩm Bình, ý người là tất cả bọn họ đều phạm tội khi quân, chỉ có mình người nói thật thôi à?”

“Hoàng thượng, ngài thật không hổ là đế vương của Đông Lăng ta, ngài thật quá thông minh!” Cô nàng nào đó cười giả nhân giả nghĩa nói. Đúng là tên ngốc, hễ là người thì đâu có thể hiểu nàng có ý gì rồi, vậy mà hấn còn tự hỏi lại lần nữa!

Nhận ra sự châm chọc trong giọng nói của nàng, gân xanh trên trán hấn cũng nổi lên: “Người đời đâu nói, ‘chúng khâu thước kim’, tất cả mọi người đều nói người khi quân, người bảo trăm làm thế nào để tin tưởng người đây?”

Chúng khâu thước kim: ý nói về sức mạnh của dư luận, có nhiều người nói, thì chuyện sai cũng thành đúng, tốt xấu lẫn lộn.

“Hoàng thượng, người ta nói, tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật! Ngài không tận mắt chứng kiến, thì không thể kết luận bừa được, nếu không sẽ phán oan cho một người trung thành tận tâm như nô tỳ mất! Là một minh quân, nô tỳ tin rằng ngài tuyệt đối sẽ không nghe một bên tai! Hơn nữa, nô tỳ cũng tin rằng, Hoàng thượng anh minh thần võ như thế, tuyệt đối sẽ không để đám tiểu nhân kia che mờ mắt, phán tội lên đầu nô tỳ!” Nàng vừa gỡ tội cho mình, còn không quên tâng bốc Hoàng Phủ Hoài Hàn lên tận trời xanh.

Hiện giờ, nếu Hoàng Phủ Hoài Hàn trị tội nàng, thì sẽ trái ngược hoàn toàn với hình tượng ‘minh quân’ và ‘anh minh thần võ’!

Nghe nàng nói vậy, mặt vị hoàng đế nào đó bỗng biến đổi đủ mọi màu sắc, đẹp vô cùng!!!

“Ha ha...” Tiếng cười nhã nhặn, dịu dàng vang lên, người ở dưới cầu thang chậm rãi bước lên: “Hoàng thượng, cung nữ này nói cũng không phải không có lý, mắt thấy là thực, tai nghe là giả. Không tận mắt chứng kiến thì cũng không biết được ai thật ai giả. Đây cũng chỉ là việc nhỏ, Hoàng thượng lệnh cho các nàng quét sạch sẽ đi là được, đừng nên chậm trễ chính sự.”

Giọng nói tao nhã như lụa, cười nói đều thể hiện sự nhã nhặn, lịch sự. Tô Cẩm Bình ngẩng đầu, cảm kích nhìn hắn một cái, người này đã giúp nàng nhiều lần! Lần trước Hoàng Phủ Hoài Hàn nói hắn là ai nhỉ? Tả tướng à? Chính là Thượng Quan Cận Duệ, Đào Uyên Minh của Đông Lăng, ‘không cúi mình vì năm đấu thóc’ mà Hoàng Phủ Dạ nhắc đến đây à?

Không biết vì sao, nhìn thấy ánh mắt cảm kích của Tô Cẩm Bình dành cho Thượng Quan Cận Duệ, Hoàng Phủ Hoài Hàn cảm thấy vô cùng tức tối! Hắn quay đầu, lạnh lùng hỏi: “Tả tướng, người đang dạy trẫm phải xử sự thế nào sao?”

Nghe hắn hỏi vậy, Thượng Quan Cận Duệ cũng biến sắc, vội cúi người nhận lỗi: “Thần không dám!”

Thấy hắn ta như thế, sự tức giận của Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng tiêu bớt một chút, lòng dần bình tĩnh lại. Hắn liếc nhìn cô nàng chết tiệt kia một cái, nghiêng răng, hừ lạnh một tiếng rồi vung tay áo, đi vào ngự thư phòng!

Thượng Quan Cận Duệ cũng liếc nhìn Tô Cẩm Bình một cái rồi bước vào theo.

...

Xung quanh nhất thời tĩnh lặng lại, không ai có thể ngờ được trong tình huống như vậy mà Tô Cẩm Bình vẫn có thể bình an vô sự! Ả cung nữ hầu hạ ở ngự thư phòng kia thì tức đến vẹo mũi, thở hồng hộc vài hơi rồi nghiêng răng nghiêng lợi quay về ngự thư phòng.

Đám thị vệ vừa bị nàng vu cáo cho tội khi quân cũng cảm thấy như ngu người đi.

Người duy nhất còn giữ được bình tĩnh là Tô Cẩm Bình. Nàng kéo tiểu cung nữ đang quỳ dưới đất lên, nhìn đầu cô ta đầy mồ hôi, liền vênh mặt nói vô cùng tai ngược: “Sợ gì chứ, cứ quậy cùng ta, hấn không dám làm gì cô đâu!”

Ai có óc thì cũng biết ngay, từ ‘hấn’ này là nói đến Hoàng thượng! Có đi đâu, không ai dám nhiều lời nữa, tiểu cung nữ kia vừa nghe nàng nói vậy, chân lại mềm nhũn ra, suýt thì sợ đến mức quỳ xuống tiếp! Cô nhìn Tô Cẩm Bình đầy vẻ van xin, bà cô của ta ơi, ngài có thể đừng làm ta sợ nữa được không?!

Hồng Phong đứng cách đó không xa cũng khẽ cười, cô nhóc này, rất to gan, mà vận may cũng không tệ. Tiến cung đã lâu rồi, đây là lần đầu tiên bà thấy có một người không để Hoàng thượng vào mắt, võ nghệ trác tuyệt, tài nghệ cũng cao, tâm tư gian xảo, có thể biện luận đổi trắng thay đen, nhưng cũng rất đơn thuần như nàng. Hoàng thượng giận nàng rất nhiều lần, nhưng lại không thể thực sự xuống tay, có lẽ, nàng và Hoàng thượng đúng là tuyệt phối!

Có đi đâu, nghĩ đến kế hoạch của Hoàng thượng, bà khẽ lắc đầu, than trong lòng, Hoàng thượng, nô tỳ chỉ mong sau này Hoàng thượng sẽ không hối hận vì quyết định hôm nay!

Tô Cẩm Bình cầm chổi đứng ở cửa, vui vẻ quét sân, quét một chút, nghỉ một chút, lại quét một chút, vắn vẹo người một chút, miệng còn khẽ hát bài hát mà mọi người chưa từng nghe thấy bao giờ: “Ta cười là cười đắc ý, cười nhìn người trong cõi trần gian không già. Ta cười hả hê, cười hả hê, cầu cho cả đời được vui vẻ ung dung tự tại. Ta cười hả hê, cười hả hê, nâng cốc hát ca vì hôm nay...”

Hoàng Phủ Hoài Hàn có nội lực thâm hậu, đương nhiên nghe thấy tiếng hát vô cùng đắc ý không chút giấu diếm của cô nàng nào đó! Gân xanh nơi thái dương nảy mạnh lên, tự ép mình không thêm để ý đến cô nàng chết tiệt kia nữa!

Trong đôi mắt đen như ngọc của Thượng Quan Cận Duệ lại như giấu nụ cười dịu dàng. Cười nhìn người trong cõi trần gian không già? Nâng cốc hát ca vì hôm nay? Cầu cho cả đời được vui vẻ ung dung tự tại à? Câu rất hay! Đây là những câu hát rất hay! Hắn cũng không ngờ, cô nhóc kia khi trưởng thành lại có tài năng và tính cách như thế!

Nhìn thấy vẻ thất thần trong mắt Thượng Quan Cận Duệ, Hoàng Phủ Hoài Hàn lạnh lùng nói: “Ái khanh, nếu trăm nhớ không nhầm, thì khanh cũng hai mươi tư rồi nhỉ?”

Sắc mặt hắn hơi căng thẳng, nhưng môi vẫn nở nụ cười nhã nhặn: “Hồi bẩm Hoàng thượng, qua tháng chạp năm nay thì thần được hai mươi tư tuổi!”

“Ở Đông Lăng ta, nam tử vừa nhược quán là lập gia đình, ái khanh cũng nên lo đến chuyện thành gia lập thất đi. Nếu ái khanh không rảnh, thì trăm có thể giúp ái khanh lựa chọn một hôn sự tốt.” Đôi mắt màu tím đậm nhìn chăm chăm vào hắn, không bỏ qua bất cứ biểu cảm nhỏ nào trên mặt hắn.

nhược quán: con trai vừa tròn hai mươi tuổi, được coi là tuổi trưởng thành.

Đâu ngờ, Thượng Quan Cận Duệ cũng chỉ khẽ cười một tiếng, vẫn nho nhã như bình thường, trong giọng nói lại có chút tự giễu: “Hoàng thượng, chẳng lẽ ngài không biết Mộc Nguyệt Kỳ sao?”

Mộc Nguyệt Kỳ, con gái của lão tướng quân Đông Lăng, vừa tròn hai mươi, tuyệt sắc khuynh thành. Hiếm thấy nhất là, tuy nàng là con gái, nhưng tài nghệ vô song. Văn có thể làm kinh động bốn phương, võ cũng có thể rong ruổi chiến trường. Sau khi Mộc lão tướng quân hy sinh vì nhiệm vụ, hắn đã từng nghĩ sẽ phong nàng làm quận chúa, nhưng cô gái đó lại là một người rất thông minh, giống một viên ngọc quý, khéo léo từ chối ý định của hắn, mục đích của nàng đương nhiên là tránh xa sự đấu tranh nơi hoàng thất. Năm đó, ý định của hắn là vì xuất phát từ sự tán thưởng đối với cô gái này, nên cũng không ép buộc.

“Ái khanh cũng không tránh được ả mỹ nhân sao?” Hấn như cười như không nói. Người trong thiên hạ đều coi hai người họ là một đôi, cũng thán thắc mắc không biết vì sao bọn họ vẫn chặm chạp không chịu thành thân, chẳng lẽ...

“Vi thần tin rằng, chỉ cần chân thành kiên định, nhất định sẽ có.”
Thượng Quan Cận Duệ cười đáp, nhưng lại thán cảm thấy áy náy, dùng Mộc cô nương làm lá chắn, sao có thể không áy náy?!

“Ha ha ha... nếu đã vậy, trăm cũng không nhiều chuyện nữa!” Tuy hấn nói cười như vậy, nhưng dù là ai cũng không thể nhìn ra được, hấn tin hay không tin.

...

Sau khi bàn bạc xong chính sự, Thượng Quan Cận Duệ bước ra khỏi ngự thư phòng, đóng cửa lại.

Lúc này, Tô Cẩm Bình đang vui sướng hát bài ‘cười hả hê’, cặm chổi quét đến quét đi như chú khỉ con. Rõ ràng là tâm trạng nàng không tồi, cũng đúng lúc này, nàng quét tới cửa phòng, cao hứng quơ chổi hát ca không kịp để ý, trán đập thẳng vào người Thượng Quan Cận Duệ!

“A!” Hai người cùng phát ra một tiếng kêu nhỏ.

“Không sao chứ?” Thượng Quan Cận Duệ nhướn mày nhìn nàng, giọng nói dịu dàng như mang thêm một chút lo lắng.

Khi Tô Cẩm Bình nhìn khuôn mặt dịu dàng như ngọc của hấn ngay gần sát mình, trong đầu thoáng xuất hiện một khoảng trống, rồi lại thêm một vài hình ảnh, nhanh đến mức nàng không kịp nắm bắt, giống như có thứ gì đó bị phong ấn trong đầu nàng đang muốn nổ tung ra vậy. Nghĩ đi nghĩ lại cũng không thấy có vết tích gì! Nhưng không hiểu sao, nàng lại có cảm giác thân thiết hơn với hấn một chút, liề n ngoan ngoan nói: “Không sao.”

Ngón tay thon dài ấm áp chạm nhẹ lên trán nàng, khẽ xoa xoa: “Nhóc, cẩn thận một chút.” Con người đen như ngọc dừng lại trong mắt nàng, như

muốn tiến sâu vào tận trong đáy mắt Tô Cẩm Bình.

Mùi hương bạc hà nhàn nhạt bay vào mũi, cảm xúc ấm áp vẫn đọng trên trán. Người này cho nàng một cảm giác rất ấm áp. Chẳng lẽ Thượng Quan Cẩm Duệ thực sự biết chủ nhân cũ của thân thể này sao?! Có đi đâu, những việc này cũng không liên quan gì đến mình nhỉ? Nghĩ vậy, nàng liến lùì về phía sau vài bước, tránh khỏi tay hắn: “Tạ ơn đại nhân quan tâm, nô tỳ không sao.”

Bàn tay bỗng trống rỗng trong không trung, hắn hơi nhướng mày nhưng vẫn cười như không thèm để tâm: “Không sao là tốt rồi.” Nói xong, hắn không nhìn nàng nữa, mà quay đầu bước đi.

Hắn hơi ngẩng đầu nhìn lên trời xanh, vừa vui lại vừa buồn. Cẩm Cẩm, muội thật sự không nhớ rõ sao? Không nhớ cũng tốt, tất cả mọi chuyện, cứ để Thượng Quan Cẩm Duệ ta, à không, để một mình Nam Cung Duệ ta gánh vác, muội chỉ cần sống vui vẻ thoải mái là tốt rồi...

Thượng Quan Cẩm Duệ, Thượng Quan, Cẩm, Duệ!!!

Đám cung nữ ngậy người nhìn theo bóng Thượng Quan Cẩm Duệ, làm dáng vẻ Tây thi ôm ngực, ôi, Tả tướng đại nhân thật dịu dàng! Sau đó, họ lại dùng ánh mắt ghen ghét bắn về phía Tô Cẩm Bình! Chỉ có duy nhất tiểu cung nữ quét sân cùng Tô Cẩm Bình là dùng vẻ mặt thiếu nữ hoài xuân bước đến trước mặt nàng hỏi: “Cảm giác thế nào, cảm giác thế nào?”

“Cảm giác gì?” Nàng ngờ ngác nhìn cô ta, hần vẫn chưa kịp quay về

Tiểu cung nữ kia dùng ánh mắt ‘cô khờ thật đấy’ để nhìn nàng: “Ôi trời, là lúc tả tướng đại nhân sờ trán cô đó. Cảm giác thế nào?”

Cô nàng nào đó thoáng hóa đá! Vì sao con gái cố đại mà cũng phóng khoáng thế này? Sờ nàng à? Sờ nàng á? Không nhầm chứ?! Nàng lờm cô ta một cái: “Chẳng có cảm giác gì!” Cảm xúc trong lòng nàng cũng đang rất hỗn loạn, nàng có thể cảm nhận được, mình và Thượng Quan Cẩm Duệ kia, chắc chắn có quen biết! Hơn nữa, đây cũng không hẳn là trí nhớ của

chủ nhân cũ thân thể này, mà là trí nhớ thuộc về chính nàng. Nhưng vì sao lại không nghĩ ra?! Kỳ quái thật!

Hoàng Phủ Hoài Hàn ng ỡ trong ngự thư phòng đương nhiên cũng nghe thấy đoạn đối thoại của Thượng Quan Cận Duệ và cô nàng kia. Khóe môi lạnh như băng hơi cong lên, nếu không phải có tình huống vừa r ỡ, thì hẳn đã thật sự tin nhưng gì hẳn ta nói. Thượng Quan Cận Duệ, rốt cuộc người còn giấu tr ắm những chuyện gì?

“Người đâu!” H ản dùng nội lực để nói.

“Đi đi ầu tra xem! Thượng Quan Cận Duệ và Tô Cẩm Bình rốt cuộc có quan hệ gì!” H ản đã sai Dạ đi đi ầu tra, nhưng hành động của Dạ hơi chậm chạp, đến hôm nay cũng không tra ra kết quả gì.

“Vâng!” Một giọng nói đáp lại, r ỡ bay về phía cửa sổ, biến mất khỏi ngự thư phòng.

Tô Cẩm Bình đứng ngoài cửa chợt liếc thấy, đôi mắt phượng lóe lên tia sáng lạnh, tr ầm ngâm nhìn cửa sổ kia. Xem ra, trong hoàng cung này không ít tài ba dị sĩ, người đó, không phải là ám vệ trong truyền thuyết đấy chứ? Tốc độ rất nhanh, nhưng so với nàng thì...

Thoáng một cái đã đến giờ Hoàng Phủ Hoài Hàn dùng cơm trưa, Tô Cẩm Bình cười hì hì ném ch ối xuống, vỗ vỗ tay, r ỡ lại cười hì hì kéo tiểu cung nữ kia: “Đi thôi, chúng ta cùng đi ăn trưa!”

Tiểu cung nữ kia cũng đặt ch ối sang một bên, chuẩn bị đi cùng nàng.

Bỗng, một giọng nói lạnh như băng vang lên: “Truyền lệnh! Tô Cẩm Bình đi tới ngự thiện phòng lấy bữa trưa!”

Hừ! Cô nàng chết tiệt, làm h ản tức giận đến cả người khó chịu suốt buổi sáng mà giờ còn có hứng đi ăn cơm à? Nằm mơ đi!!!

Vẻ mặt hạnh phúc vì sắp được ăn cơm của cô nàng nào đó thoáng cứng đờ, hung dữ nhìn vào phòng trong, hét lớn: “Hoàng thượng, nô tỳ chỉ chịu

trách nhiệm quét rác, không có có nhiệm vụ bê đờ ăn! Còn nữa, tay nô tỳ bẩn, sợ làm bẩn đờ ăn trưa của ngài!”

Tiểu Lâm tử sốt ruột nói: “Ý của Hoàng thượng đã quyết, người nói nhiều thế làm gì? Còn không mau đi tới ngự thiện phòng cho ta?!”

Tô Cẩm Bình hung dữ trợn mắt nhìn gã một lúc lâu. Tên hoạn quan này, dám cáo mượn oai hùm, đáng đời gã, cả đời không có hậu duệ! Cút thôi!

Tiểu cung nữ kia nhìn Tô Cẩm Bình nói: “VẬY, hay là cô đi lấy bữa trưa giúp Hoàng thượng đi, ta sẽ lấy bữa trưa mang tới đây giúp cô!”

“Không cần!” Còn ăn trưa cái em gái nhà hấn ấy! Tức đến no rồi còn gì! Nàng nổi giận đùng đùng chạy tới trước mặt tiểu Lâm tử, nói đến phun cả nước miếng vào mặt hấn: “Xin hỏi vị công công này, ngự thiện phòng đi đường nào?”

Giọng nàng rất lớn, khiến tiểu Lâm tử cảm giác như màng nhĩ sắp bị đâm thủng vậy! Gã ngoắc tay hình hoa lan, giọng the thé chỉ vào nàng: “Nói to thế làm gì hả? Cha gia nghe thấy là được rồi, nếu quấy nhiễu đến thánh giá, người có chịu trách nhiệm được không hả?”

Cha gia: một cách tự xưng của thái giám thời xưa

Gã đâu biết, mục đích chính của nàng là ‘quấy nhiễu thánh giá’ mà! Nàng cười rất giả dối, cũng bắt chước bộ dạng của gã, ngoắc tay thành hình hoa lan, nhưng lại gào lên bằng chất giọng thô lỗ: “Vị cha gia này, thật sự rất xin lỗi! Nô tỳ từ lúc sinh ra đến giờ đã nói to rồi! Bệnh này không chữa được!”

Từng câu từng chữ nói ra lại phun thêm nước miếng lên mặt tiểu Lâm tử! Tiểu Lâm tử dùng tay lau thật mạnh, cảm thấy vô cùng ghê tởm! Đang định lên tiếng sửa cái từ ‘vị cha gia’ này của nàng, chợt nghe thấy giọng nói bực bội của Hoàng Phủ Hoài Hàn vang lên từ trong phòng: “Không biết đường thì đi theo đám hạ nhân là được, ồn ào cái gì!”

Vì thế, cô nàng nào đó vô cùng oán hận, đi theo một tay tiểu thái giám tới ngự thiện phòng! Bỗng nhiên, trong đầu nàng lại như lóe sáng, nghĩ ra một ý hay. Hừ, Hoàng Phủ Hoài Hàn, không cho bà đây ăn cơm là việc dễ làm như thế sao?

Khi Tô Cẩm Bình trợn trừng mắt nhìn hơn bốn mươi tiểu thái giám, mỗi người đều bê một khay đồ ăn, sắp xếp theo hàng đi ra khỏi ngự thiện phòng, thì nàng mới hiểu được, so với thức ăn của Hoàng Phủ Hoài Hàn, thì những thứ nàng ăn mấy hôm nay quả thực là như đồ ăn của chó vậy! Mẹ kiếp, có cần phải đối đãi khác biệt một cách thái quá thế không?!

“Còn nhìn cái gì thế? Không mau đi theo đi! Người cho là mình vẫn còn là tài nhân chắc?” tiếng nói chua ngoa của một tay tiểu thái giám vang lên.

Tô Cẩm Bình thầm hung hăng chửi rửa chửi rửa trong lòng. Mẹ kiếp, ngày nào cũng phải quỳ tới quỳ lui, quét tới quét lui, còn bị người ta mỉa mai lên mỉa mai xuống! Đây chính là kiếp sống sau khi xuyên không đây hả? Là ai dám phóng bút nói rằng sau khi xuyên không thì tiền vàng đầy túi, mỹ nam khắp nơi? Đúng thế, tiền vàng đầy túi, nhưng không phải là của nàng; mỹ nam cũng không ít, tiếc là cơ bản đều không thích nàng! Nghĩ một hồi, lòng nàng như muốn nhỏ lệ, rốt cuộc là nàng đắc tội thần tiên nào mà phải xuyên không bị kịch đến thế này? Không khoa học!!!

“Tô Cẩm Bình, bê đi!” Nói xong, gã liền giao một cái khay cho nàng.

Cô nàng nào đó nhận lấy, trong đáy mắt thoáng có nụ cười quỷ dị mà không muốn ai nhận ra, chỉ làm ra vẻ ngây ngô nhận chiếc khay kia, rồi đi cuối cùng...

Đám thái giám đi trước thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng nhai nuốt đồ ăn, hơi kinh ngạc quay đầu lại, nhưng cũng chỉ thấy một hàng thái giám rất dài đang bê đồ ăn, không ai có vẻ gì khác lạ. Gã gã đầu, hơi bực bội, lại quay người đi tiếp, nhưng không lâu sau, vẫn nghe thấy tiếng nhai nuốt đồ ăn, gã quay đầu, nhưng vẫn không phát hiện gì cả!

Gã day day lỗ tai, chẳng lẽ là gã nghe nhầm?

Đúng lúc này, một giọng nữ chói tai vang lên: “Ôi cha!”

Tiếng hét này khiến mấy tiểu thái giám sợ đến suýt ngã. Tay thái giám đi đâu quay lại, mặt thể hiện rõ sự bức bối: “Kêu loạn lên cái gì thế? Nếu rơi mất đồ ăn của Hoàng thượng, người có chịu trách nhiệm được không?”

Mặt Tô Cẩm Bình đầy vẻ van xin nhìn gã: “Công công, thứ này thật sự quá nặng. Ngài có thể cho nô tỳ đổi với hẳn không?”

Tay thái giám đi đâu nhìn chiếc khay của nàng có vẻ cũng nặng, hơn nữa, đó là món mà Hoàng thượng thích nhất, không thể xảy ra sai lầm gì được. Gã liền sốt ruột phẩy tay, chỉ vào tiểu thái giám cạnh nàng nói: “Người, đổi với nàng đi.”

Tiểu thái giám này, lại chính là gã vừa châm chọc Tô Cẩm Bình! Y bước tới, đổi khay với Tô Cẩm Bình. Ngay khi vừa nhận chiếc khay đó, y cảm thấy vô cùng bức bối, chiếc khay của nàng, rõ ràng là nhẹ hơn khay của y một chút mà? Có đi đâu, khi nàng nhận khay của y, mặt nàng cũng không có vẻ gì khác lạ, sao thế nhỉ? Hay là đâu cô nàng này có bệnh?

Đi tới cửa ngự thư phòng, tay thái giám đi đâu dừng lại, nhìn tiểu thái giám vừa đổi khay với Tô Cẩm Bình, cười tủm tỉm rồi thoải mái bước tới, nhận đồ ăn trong tay y: “Đây là món Hoàng thượng thích nhất, để cha gia mang vào!”

Khóe miệng Tô Cẩm Bình co rút đến không thể kiềm chế được! Cũng đúng lúc ấy, tiểu Lâm tử bước ra, cười lạnh một tiếng với tay thái giám đi đâu: “Đồ ăn Hoàng thượng yêu thích nhất là thứ mà mấy kẻ như các người có thể tự hù hạ hay sao? Đưa đây!”

Vừa dứt lời, gã đã thẳng tay đoạt chiếc khay kia đi, tươi cười rạng rỡ bê vào trong ngự thư phòng. Tay thái giám dẫn đầu kia vô cùng cảm tức nhưng cũng không dám phát tác, chỉ kính cẩn đứng nhận lỗi: “Tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân đáng chết!” Chờ tiểu Lâm tử đi vào rồi, gã mới không nhịn được lên chửi rửa sau lưng.

Tô Cẩm Bình tâm trạng không yên đi theo đám thái giám vào ngự thư phòng, mí mắt giật liên tục. Trời xanh ơi, có cần phải xúi quẩy vậy không? Sao lại đúng vào món mà tên cầu hoàng đế kia thích nhất chứ?

Khi đi qua trước mặt cung nữ đã từng bị nàng đánh, cung nữ kia bỗng nhỏ giọng nói bên tai nàng: “Tô Cẩm Bình, người chờ đấy. Sớm muộn gì ta cũng giết chết người!” Giọng nói đầy vẻ dương dương tự đắc và tự tin. Nhất tướng công thành vạn cốt khô. Đặc biệt là ở trong Hoàng cung này, càng có thể nghiệm chứng đạo lý đó! Ắ có thể bước lên vị trí là một cung nữ hầu hạ tại ngự thư phòng, đương nhiên cũng đã từng hại không ít người. Cho nên, ả rất tự tin để đối phó với một người chỉ vừa tiến cung chưa được một tháng như Tô Cẩm Bình!

Nhất tướng công thành vạn cốt khô: Sự thành công của một vị tướng sẽ phải trả giá bằng sinh mạng của hàng vạn con người.

Tô Cẩm Bình dừng bước, hơi nheo đôi mắt phượng. Nàng cũng không thích có thứ gì uy hiếp tồn tại ở bên mình, hơn nữa, sáng nay nàng cũng đã quyết định, có cơ hội nhất định sẽ giết chết ả này! Nàng quay đầu, ánh mắt lộ ra tia sáng lạnh, lướt qua mặt ả cung nữ kia, trong mắt tỏ rõ sát ý khiến cung nữ kia kinh hãi suýt thì hôn mê! Sau đó, nàng cười lạnh một tiếng rồi tiếp tục đi theo các thái giám ở phía trước. Dù sao sớm muộn gì ả cũng đã nghĩ muốn giết chết nàng, vậy thì cứ để Tô Cẩm Bình nàng tiến ả xuống địa ngục đi!!!

Nàng rất muốn nhìn xem, là ai cao tay hơn ai?! Có đi đâu, nên tự động thủ tốt hơn, hay là mượn đao giết người tốt hơn nhỉ? Nàng còn đang mãi suy nghĩ, thì chân đã bước tới bên bàn.

Hoàng Phủ Hoài Hàn ném ngự bút sang một bên, đi về phía chiếc bàn dài bên này. Tiểu Lâm tử ra vẻ nịnh hót đặt đồ ăn trong tay lên trước mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn. Tô Cẩm Bình cũng cùng đám hạ nhân đặt những thứ khác xuống.

Đế vương lạnh lùng ngồi ở ghế trên, đám hạ nhân đồng loạt mở nắp các đĩa đồ ăn ra. Tiểu Lâm tử cũng vội vàng mở cái tô sứ tinh tế trước mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn, dùng ngân châm thử độc, sau đó nói với Hoàng Phủ

Hoài Hàn: “Hoàng thượng, đây là món ‘tôm hân gạch cua’ mà ngài thích nhất, ngài nếm thử một chút đi!”

Mở nắp ra, nhìn vào bên trong cũng chỉ thấy toàn nước canh, không thấy gì khác.

Đôi mắt lạnh của Hoàng Phủ Hoài Hàn lảng lạng quét về phía Tô Cẩm Bình, khẽ nhíu đôi mày rậm, cô nàng này, thế mà lại không tức tối, không cáu giận, còn đứng ngoan ngoãn như vậy, thật khiến hắn phải mở rộng tầm mắt! Có đi ầu, chính biểu hiện khác hẳn với thái độ bướng bỉnh, kiêu ngạo thường ngày của nàng, lại làm cho hắn cảm thấy hơi khó chịu, chỉ là, hắn không thể nói rõ được sự khó chịu này là từ đâu mà đến. Đi ầu này, cũng ảnh hưởng đến việc nhìn thấy món bình thường mình thích ăn nhất, giờ cũng không còn muốn ăn nữa...

Vừa thấy hành động này của tiểu Lâm tử, Tô Cẩm Bình lập tức đẹp đi ý muốn muốn giết chết cung nữ kia. Nàng cúi đầu, cảm thấy vô cùng lo lắng! Khóe mắt còn thường xuyên len lút theo dõi cử động của Hoàng Phủ Hoài Hàn. Chi tiết sự việc là thế này, vừa rồi, lúc đi đường, nàng đã lén ăn sạch mọi thứ trong tô, chỉ để lại một đồng vỏ và xương. Nàng nghĩ, nhi ầu đồ ăn thế này, có thể Hoàng Phủ Hoài Hàn sẽ không để ý đến món này, nhưng nghĩ rồi thấy không ổn lắm, nàng lại yêu cầu đổi khay với tay thái giám vừa châm chọc nàng kia.

Có đi ầu, ai mà ngờ được, đây lại là món mà tên cầu hoàng đế kia thích nhất, hai tên đại hoạn quan còn giành giật nhau để tự đưa đến trước mặt hắn!... Có nh ần không thế???

Ai ngờ, một tiếng nói lạnh băng vang lên, nhưng lọt vào tai Tô Cẩm Bình lại nghe như tiếng gọi của trời xanh: “Món này hơi ngấy!” Nói rồi, hắn liền vươn đôi đũa quý giá về phía những món khác.

Tô Cẩm Bình th ần vô ngữ, mẹ kiếp, hù chết nàng mất! Tiểu Lâm tử lại lộ vẻ mặt thất vọng đứng cạnh hắn.

Cả bữa cơm, hắn lảng lạng ăn không một tiếng động, chỉ có thể nhìn thấy vị đế vương kia tao nhã nhai nuốt đồ ăn. Đáng vẻ này khiến Tô Cẩm

Bình nhớ tới người ở Lê viên, dường như lúc ăn cái gì hấn cũng tao nhã như vậy. Đợi đã, nàng lắc mạnh đầu, tự dừng lại nhớ đến hấn làm gì chứ?!

Hoàng Phủ Hoài Hàn ăn xong mấy món này nọ, tao nhã mím môi, lại bỗng thấy hứng thú, đưa đũa về phía cái tô kia, rốt cuộc cũng vẫn là món mà mình yêu thích nhất. Ăn no rồi, dùng nó để kết thúc bữa ăn cũng không tệ!

Vừa nhìn thấy hành động này của hấn, mặt tiểu Lâm tử lộ ra vẻ vui mừng. Tô Cẩm Bình vừa ngẩng đầu, cũng nhìn thấy ngay hình ảnh này, một giọt mồ hôi lớn rơi xuống cái trán mịn màng của nàng...

Hoàng Phủ Hoài Hàn hạ đũa xuống, nhưng lại không gấp được thứ gì đó như bình thường. Hấn hơi nhíu mày, gấp thứ gì đó có vẻ dài dài nhỏ nhỏ kia lên, nhìn một cái, rồi thoáng có cảm giác dạ dày cuộn sôi trào...

Hấn ngăn người nhìn miếng xương dài nhỏ kia, miếng xương kia cũng ngăn người nhìn hấn...

Dám hạ nhân vừa nhìn thấy, đầu tròn trĩnh hai mắt, sợ đến mức không dám thở! Cẩm tiểu Lâm tử suýt rơi xuống đất!!! Đây... đây là thứ gì??? Hôm nay ngự thiện phòng làm cái trò quỷ gì vậy?

Tô Cẩm Bình khó khăn nuốt nước miếng một cái, mắt đảo vòng quanh...

Thời gian như dừng lại, rồi lại đập từng tiếng, từng tiếng vào màng nhĩ của mọi người, một giây, hai giây, ba giây!!! Bỗng, Hoàng Phủ Hoài Hàn ném đôi đũa trong tay mình ra thật xa, miếng xương kia cũng vang lên lách cách rồi rơi cách bàn ăn chưa tới một thước.

Ngay sau đó, vị đế vương trước giờ vẫn bình tĩnh, thong dong, lạnh lùng cũng ngạo bễ quay người, nôn điên cuồng không còn chút hình tượng nào! Dường như hấn muốn nôn ra tất cả những gì mà hấn đã ăn cả một năm trước vậy! Tiểu Lâm tử vội vàng đi lấy chậu đón lấy, mồ hôi lạnh chảy ướt toàn thân!

Đám cung nhân hầu hạ cũng run rẩy như lá rụng mùa thu, mọi người đều có cảm giác mạng của mình không giữ được bao lâu nữa... Chỉ có mình Tô Cẩm Bình, lo thì có lo, nhưng cũng vẫn thấy hả hê. Cầu hoàng đế, không cho ta ăn cơm, ta cứ ăn đấy! Không những ăn, ta còn muốn bắt người ăn rồi còn phải nôn ra đấy!!!

Một lúc lâu sau, chờ cho Hoàng Phủ Hoài Hàn nôn xong hết, đám hạ nhân trong phòng đã quỳ rạp xuống, toàn bộ đều chờ bị xử tội. Tiểu Lâm tử sợ hãi đến phát khóc. Xong rồi, xong đời rồi, hôm nay già xong đời rồi!

Một tiếng quát to vang lên: “Ai nói cho trẫm biết, rốt cuộc là chuyện này là thế nào hay không?”

Tiếng quát này khiến mọi người đang sợ hãi lại càng thêm lo lắng, nhìn quanh nhìn quẩn nhưng cũng không biết phải trả lời thế nào.

“Hoàng... hoàng thượng, nô tài... nô tài sẽ truyệ̀n lệnh tra xét rõ! Tuyệt... tuyệt đối không tha cho kẻ cấp to gan lớn mật kia...” Tiểu Lâm tử run rẩy nói.

Luồng khí lạnh trên người Hoàng Phủ Hoài Hàn càng dày đặc hơn: “Kẻ cấp to gan lớn mật à?” Những lời này thật ra lại nhắc nhở hắn, trong hoàng cung, có lá gan lớn thế này, trừ cô nàng kia ra, thì căn bản không có người thứ hai dám nghĩ đến! Nghĩ vậy, đôi mắt lạnh băng của hắn như đóng đinh trên người Tô Cẩm Bình, dường như muốn trừng nàng đến thủng hai lỗ trên người vậy!

Mặt Tô Cẩm Bình vẫn không hề biến sắc, lẳng lặng quỳ, chuyện này có thể đi đâu tra được gì chứ? Chẳng ai nhìn thấy Tô Cẩm Bình nàng ăn vụng, hơn nữa, cái khay này qua tay nhiều người như vậy, có thể là lỗi của ngự thiện phòng, ai mà tra được ra nàng. Dù có tra được đi chăng nữa, nàng cứ liều chết không chịu nhận là được!

“Rầm!” một tiếng, Hoàng Phủ Hoài Hàn vỗ mạnh một chưởng xuống bàn, chiếc bàn vàng vì đón chưởng này của hắn mà hơi nứt ra, mọi thứ trên bàn, từ bát đĩa quý giá đến đồ ăn đều văng tung tóe!

Hành động này đã thể hiện tâm trạng tức giận của đấng vương!!!

Làm hoàng đế mấy chục năm, hắn đã luyện cho mình tính cách đi êm tỉnh, chín chắn, càng lúc càng che giấu tốt cảm xúc của mình. Dù đối mặt với sự việc nào, hắn cũng có thể không biến sắc, giữ vững vẻ mặt ôn hòa, chưa bao giờ phát hỏa lớn như hôm nay. Hắn thế này, khiến cho chính hắn cũng cảm thấy xa lạ. Nhưng mà... hiện giờ hắn thật sự không thể kiềm chế được cơn tức giận của mình. Hắn thế, đây là chuyện ghê tởm nhất mà Hoàng Phủ Hoài Hàn hắn từng gặp trong cuộc đời này!!!

Dù ngày đó suýt nữa bị Tô Cẩm Bình đạp xuống hố xí, hắn cũng không thấy ghê tởm như vậy! Bởi vì, hố xí đó có người cọ rửa sạch sẽ, không vương một hạt bụi nhỏ nào, tuyệt đối không bắn thối gì! Vậy mà hôm nay, hôm nay...

“Truyền chỉ của trẫm, lôi hết những kẻ đã chạm qua chiếc khay này, bao gồm cả đầu bếp, hạ nhân bê đồ ăn xuống, dụng hình tra tấn, nghiêm ngặt tra khảo! Cho tới khi có người nói ra những gì trẫm muốn biết mới thôi!” Hắn đập mạnh một quyển xuống bàn, trên mu bàn tay còn nhìn thấy rõ cả mạch máu!

Ai cũng biết Hoàng Phủ Hoài Hàn là một hoàng đế lạnh lùng hà khắc, những thủ đoạn khát máu này cũng là chiêu thức hắn quen dùng, nhưng Tô Cẩm Bình không hề muốn chính mình sẽ phải chịu tra tấn!!! Kiếp trước, dù là nàng làm sát thủ, nhưng cũng chưa từng bị tra tấn bao giờ!

“Vâng!” Đám thị vệ đáp, rồi bước vào bắt người, cả tiểu Lâm tử cũng bị kéo ra ngoài.

Tô Cẩm Bình ngẩng đầu, nhìn thấy ả cung nữ vừa cảnh cáo nàng, mà ở kia, lúc này cũng đang cười tủm tủm nhìn nàng, trong mắt đầy vẻ vui sướng khi thấy người khác gặp họa, cùng với vẻ âm hiểm độc ác mà không mấy ai có thể nhìn ra.

Nàng hơi nheo đôi mắt phượng lại, mưu kế ập vào tim! Không phải vừa rồi nàng đã quyết định sẽ tìm thời cơ giết cô ả này hay sao? Đây không phải là cơ hội dâng lên tận cửa thì là gì?

Khi thị vệ ấn mạnh vai nàng dẫn qua trước mặt cung nữ kia, nàng bỗng lên tiếng, cố ép giọng xuống mức nhỏ nhất: “Chính ả ngu ngốc nhà người lúc nào cũng mong ta chết đi đúng không? Người đúng là một kẻ ngu xuẩn!”

“Là ta thì sao? Người có thể làm gì ta nào? Không phải người bây giờ sắp chết rồi sao?!” Cung nữ kia tức giận gầm lên.

Trong phòng hoàn toàn tĩnh lặng!

Chỉ còn lại duy nhất câu nói của cung nữ kia: “Là ta thì sao!!!”

Tô Cẩm Bình thầm cười đắc ý, nếu không phải cung nữ này năm lần bảy lượt đối nghịch với nàng, thì Tô Cẩm Bình nàng còn muốn tán thưởng cái tính nết thật thà của ả ta, tiếc là... theo nàng thì sống, chống nàng thì chết. Tô Cẩm Bình nàng từ trước tới giờ vốn không phải là người tốt. Nếu người khác thiếu nợ nàng, nàng nhất định sẽ bắt họ phải trả lại gấp trăm ngàn lần!

Đôi mắt lạnh của Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng quét về phía cung nữ kia. Cái nhìn này khiến ả tỉnh táo lại, vội vàng quỳ xuống, giải thích một cách hỗn loạn: “Hoàng thượng, không phải nô tỳ, là ả, là ả tiện nhân kia, là...”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 48

Nhưng đúng lúc này, tiểu Lâm tử gạt đám thị vệ ra, vọt tới trước mặt cung nữ kia, tát vào mặt ả một cái: “Thì ra là con tiện tỳ nhà ngươi, suýt nữa hại chết những người vô tội chúng ta!!! Ngươi...”

Cái tát này của hắn xuống tay rất nặng, khiến đầu ả cung nữ kia bị choáng váng trong giây lát, cũng hơi mơ hồ, một lúc sau mới kịp phản ứng lại: “Không phải ta, không...”

Tiểu Lâm tử lại tát ‘bốp’ một cái nữa vào mặt ả: “Còn dám nói không phải ngươi à? Vừa rồi ngươi nói chính là ngươi là thế nào?” Thật ra, trong lòng gã cũng rất hỗn loạn, bản thân gã cũng hiểu rõ, chuyện này khó có thể liên quan đến cung nữ này được. Dù sao ả cũng chưa từng chạm vào cái khay kia, nhưng hiện giờ, trừ làm như vậy, gã thật sự không biết phải gỡ tội cho mình như thế nào! Tra tấn nghiêm khắc,... lần này mà bị lôi đi, thì chắc chắn gã sẽ chỉ còn là một đống xương tàn thôi!”

“Đủ rồi!” Một tiếng quát lạnh lùng khí phách vang lên, Hoàng Phủ Hoài Hàn đương nhiên không phải kẻ ngốc. Tuy hắn không biết vì sao cung nữ này lại đột ngột kêu to lên như thế, nhưng cơ bản hắn vẫn phải có kết luận về việc này!

Hắn bước vài bước đến trước mặt cung nữ kia: “Ngươi nói xem, vì sao vừa rồi ngươi kêu lên?”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, vừa rồi là tại ả, là do ả nói nhỏ vào tai nô tỳ, hỏi có phải chính nô tỳ suốt ngày chỉ mong ả chết không. Nô tỳ đúng là có chút ân oán với ả, nên mới nhất thời kích động nói như vậy!” ả cung nữ

kia nói xong, liền trợn trừng đôi mắt đỏ như máu sang nhìn Tô Cẩm Bình, dường như muốn chém nàng hàng trăm hàng nghìn đao mới có thể giải hận trong lòng vậy.

Có đi đâu, Tô Cẩm Bình đâu phải là nhân vật dễ đối phó chứ? À càng nhìn nàng như vậy, thì nàng càng muốn tiền ả xuống địa ngục! Tuy Tô Cẩm Bình thỉnh thoảng cũng thích tiếp xúc với nguy hiểm, nhưng chưa bao giờ thích để những thứ có tính uy hiếp tùy tiện ở nơi rõ ràng như thế! Cho nên, trong việc này, nàng còn có cách giải quyết khác. Nàng vẫn nên đẩy hết mọi chuyện cho cung nữ kia thì hơn: “Người nói linh tinh cái gì thế! Ta chỉ hỏi một câu là có đúng là người hay không, có phải là người đi tới ngự thiện phòng ăn vụng, rồi vu oan giá họa cho chúng ta hay không? Sau đó người quá kích động nói chính là người thì sao. Ta đâu có muốn chết chứ. Là ả ăn mà vu oan cho nô tỳ. Hoàng thượng, nô tỳ nói hoàn toàn là sự thật. Xin ngài minh giám!!!”

Giọng điệu của nàng vô cùng thành khẩn, nghe thế nào cũng không giống nói dối!

Đúng lúc này, tay thái giám cầm đầu bị liên lụy vào chuyện này, cũng là chủ quản ngự thiện phòng, kịp phản ứng theo, hoàng cung là nơi ăn tươi nuốt sống người ta, chết một ả cung nữ, mà có thể giữ được mạng của mình, là chuyện gã thường xuyên nhìn thấy! Vì thế, gã thế nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, sáng sớm nay, hình như nô tài thật sự có nhìn thấy cung nữ này tới ngự thiện phòng!”

Câu này của gã, chính là muốn đổ hết tội lỗi lên người cung nữ kia! ả ta trợn trừng mắt, không thể tin nổi, vô cùng hoảng sợ nói: “Hoàng thượng, nô tỳ chưa từng đi tới đó. Là bọn họ, chính bọn họ vu oan cho nô tỳ, đúng rồi, thị vệ, thị vệ canh cửa có thể làm chứng cho nô tỳ!!!”

Tiểu Lâm tử cười lạnh: “Thị vệ canh cửa mỗi canh giờ đổi một lần, ai mà biết được người có thừa lúc đó để lên đi ra hay không!”

Gã vừa dứt lời, sắc mặt cung nữ kia liền xám như tro tàn, không dám tin nhìn tiểu Lâm tử: “Tiểu Lâm tử công công, ngài...” Chắc chắn gã biết là không thể nào do ả làm, nhưng bây giờ lại đẩy hết trách nhiệm lên đầu ả.

Tiểu Lâm tử lại ng ỡ x ồm người xuống: “Haiz, chúng ta cũng không thể tin được là do người làm. Nhưng việc đã đến nước này, người sẽ không nguy biệ n ữa chứ!” Đ ồng thời, gã cũng dùng khẩu hình nói với ả: đừng không cam lòng ữa, mấy năm nay, không ít người chết dưới tay người, món nợ oan nghiệt này, sớm muộn gì người cũng phải trả thôi!

Ngay khi miệng gã phát ra những câu đó, cung nữ kia quỳ gục xuống đất cười to, là báo ứng!!! Có lẽ đây chính là báo ứng cho việc ả hại nhiều người như vậy! Thật ra, ả cũng chưa từng muốn hại người, là do những kẻ đó ép ả, khiến cho ả phải đi vào con đường không phải người chết thì ta vong. ả không có cách nào khác! ả không có cách nào khác! Lâu dần, ả cũng quên đi bản chất của chính mình...

Khóe môi Tô Cẩm Bình khẽ nhếch lên một nụ cười lạnh. Lửa đã ch âm, giờ thì nàng chỉ lặng lẽ đứng xem. Hoàng cung này, thật khiến cho nàng phải mở mang t ầm mắt. Nàng vốn nghĩ mình đã mưu trí hơn người, nhưng không ngờ chỉ một tay thái giám nhỏ cũng tinh táo, độc ác, tuyệt tình như vậy, thuận nước đẩy thuyền đổ hết mọi chuyện lên người cung nữ này. Tuy trong lòng nàng không hề có chút áy nài này nọ, nhưng vì mình ăn vụng này nợ một lần, mà lấy luôn mạng sống của một cung nữ đã từng có hi ềm khích với mình, thậm chí mình còn chưa từng biết tên ả, thì hoàng cung này, thực sự quá kinh khủng!

Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng lạnh lùng nhìn tất cả mọi chuyện, hấn sao có thể không thấy rõ ả tình trong này? Nhưng ở trong cung bao nhiêu năm, những việc này hấn đã sớm nhìn đến chán mắt. Hấn vẫn xử sự theo phương thức thông thường của mình, tất nhiên là lời th ắng cung nữ kia xuống, chém đầu. Ở trong cung, kẻ yếu chỉ có một con đường, chết!!!

Có đi ầu, chỉ cần nhớ lại miếng xương ghê tởm đi, bụng hấn lại quặn lên bu ồn nôn, hoàn toàn không thể mắt nhắm mắt mở dễ dàng tha thứ cho ‘hung phạm’ như thế được! Hấn lạnh mặt, đang định nói gì, thì tiểu Lâm tử lại ‘soạt’ một tiếng quỳ xuống trước mặt hấn: “Hoàng thượng, nếu đã bắt được thủ phạm rồi, xin ngài tạm tha cho nô tài. Nô tài thực sự vô tội!!!”

Đi theo Hoàng thượng bao nhiêu năm, đương nhiên gã biết Hoàng thượng không phải kẻ ngốc, tất có thể nhìn ra ẩn tình trong đó, nên lúc này gã mới quỳ xuống van xin, chỉ mong Hoàng thượng có thể niệm tình gã nhiều năm hầu hạ mà tha cho gã một mạng.

Quả nhiên, gã vừa nói vậy, Hoàng Phủ Hoài Hàn rõ ràng cũng do dự. Hắn thừa biết bị lôi đi tra tấn nghiêm khắc sẽ có hậu quả gì, nhìn đám người quỳ dưới đất, hắn bỗng cảm thấy mi tâm đau nhức, thậm chí sâu một hơi, buồn bực phẩy tay: “Lôi tiện tỳ kia xuống chém!”

Lệnh vừa ban ra, mọi người đều thở phào một hơi!

Đám người Tô Cẩm Bình đương nhiên cũng được đám thị vệ thả ra, nhưng ngay khi cung nữ kia bị lôi ra cửa, Hoàng Phủ Hoài Hàn đột nhiên nói: “Đợi đã!”

Lòng ngực mọi người căng lên, chỉ sợ lại có biến cố gì, chợt thấy khuôn mặt lạnh lùng của đế vương hơi lộ ra nụ cười lạnh, đi tới trước mặt Tô Cẩm Bình: “Tô Cẩm Bình, trăm cực kỳ tán thương ngươi, cho nên, chức giám trăm này, giao cho ngươi đi!”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, tia lửa bắn tung tóe!

Mục đích của Hoàng Phủ Hoài Hàn, chẳng qua chỉ là muốn bắt Tô Cẩm Bình nàng nhìn tận mắt hình ảnh cung nữ kia bị chém, coi như cảnh cáo nàng một chút! Bởi vì, hắn tin rằng, dù thân thù của cô nàng này có cao đến thế nào, thì nàng cũng chỉ là một tiểu thư phủ hữu tướng, được nuôi lớn trong khuê phòng, khi nhìn thấy hình ảnh chém đầu, ít nhiều gì cũng có sức uy hiếp nhất định! Đương nhiên, hắn cũng muốn nói cho nàng biết, đầu đuôi chuyện này rất cuộc như thế nào, thì hắn cũng đầu biết rõ ràng.

Tô Cẩm Bình đương nhiên chỉ vừa nhìn đã hiểu suy nghĩ của hắn. Có đi đâu, Hoàng Phủ Hoài Hàn hắn cũng quá coi thường nàng. Chỉ là một kẻ mất đầu mà đã muốn làm nàng kinh sợ à? Sát khí của nàng là được tôi luyện trong nghìn vạn mạng người mà có! Chính nàng còn tự tay lấy đầu người khác, thì việc giám trăm có gì mà không dám làm: “Nô tỳ tuân

mệnh!” Nàng bình tĩnh đáp lời, không thấy một chút vẻ hoảng hốt kinh sợ nào, khiến Hoàng Phủ Hoài Hàn hơi kinh ngạc.

Ngay sau đó, cung nữ kia bị kéo ra ngoài, Tô Cẩm Bình lạnh lùng đứng bên cạnh nhìn ả, ánh mắt kia, chỉ giống như đang nhìn một con kiến. Cung nữ kia cũng nghiến răng, mắt đỏ quạch nhìn nàng: “Tô Cẩm Bình, dù ta có thành ma cũng không tha cho ngươi!”

Lời này của ả cũng khiến Tô Cẩm Bình mỉm cười, nàng ng ỡ xồm xuống trước mặt ả.

Không thèm để ý đến ánh mắt kinh ngạc của đám thị vệ, nàng đỡ người ả lên, nhỏ giọng nói vào tai ả, giọng nói như ma quỷ khiến lòng người lạnh đi: “Trước khi ngươi chết, để ta nói cho ngươi biết một đạo lý, vĩnh viễn đừng nên đối nghịch với người mà ngươi không hiểu rõ. Bởi vì, hậu quả sẽ xảy ra là, cho đến lúc chết, ngươi cũng không biết vì sao mình chết! Còn nữa, ta đã chết một lần rồi, ta, chính là ma quỷ!!!”

Nói xong, đôi môi đỏ mọng hơi cong lên cười tà ác, cái cảm giác chuyện do chính mình gây ra, lại khiến kẻ thù phải chịu tội thay, cũng không tệ lắm! Nàng đứng lên, không nhìn đến ánh mắt hoảng sợ của ả, lạnh lùng nói: “Hành hình!”

“Soạt” một tiếng, cái đầu đầy máu lẫn lông lóc trên mặt đất, máu tươi văng ra khắp sàn. Tiểu cung nữ cùng quét sân với Tô Cẩm Bình, đứng từ rất xa cũng nhìn thấy hình ảnh này, li ền sợ hãi tới mức ngất xỉu!

“Được rồi, nhiệm vụ đã hoàn thành, bẩm báo với Hoàng thượng đi!” Nàng lạnh lùng nói xong lại vắn vẹo lưng một chút. Ăn cơm của Hoàng đế, giết chết cung nữ cả ngày đối địch với nàng, nhiều lần muốn hại chết nàng, thật là cực kỳ sáng khoái!

Trong lòng đám thị vệ cũng cảm thấy không thể hiểu nổi, trước một cảnh tượng tanh máu thế này, chính những đại nam nhân như bọn họ cũng cảm thấy hơi kinh khủng, vậy mà mặt cô nàng này lại không hề biến sắc, còn có thể bình tĩnh như thường đứng vắn vẹo thất lưng, người này...

Trong ngự thư phòng, Hoàng Phủ Hoài Hàn đứng bên cửa sổ cũng lạnh lùng xem hết tình hình bên ngoài. Tô Cẩm Bình này, xem ra còn phức tạp hơn hẳn nghĩ!

Cũng cùng lúc đó, cô nàng nào đó đứng từ xa thoáng nhìn thấy bóng áo màu tím đậm ở cửa sổ ngự thư phòng, đôi mắt phượng chợt lóe lên, cũng biết mình vừa sơ suất để lộ cảm xúc, liền quay lại, làm ra vẻ ‘giờ mới kịp phản ứng’, giả vờ giả vịt che miệng hét lên một tiếng, trợn trắng mắt, sợ hãi ngất xỉu!

Đám thị vệ co rút khóe miệng, bảo sao cô nàng này không sợ chút nào, hóa ra là phản ứng chậm!!!

Khóe miệng Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng co rút đến không thể kiềm chế, không biết nên đánh giá cô nàng này thế nào nữa, quả nhiên là hẳn quá coi trọng nàng rồi!!!

...

Khi Tô Cẩm Bình hôn mê bị đưa về phòng hạ nhân ở cung Cảnh Nhân, trong đầu nàng chỉ có một suy nghĩ duy nhất nếu biết giả vờ ngất xỉu có thể không cần quét sân, thì sau này ngày nào nàng cũng giả vờ ngất xỉu là xong rồi!!!

Kết quả là nàng lại khiến Thiên Úc sợ hãi, vô cùng lo lắng hỏi trái hỏi phải xem rốt cuộc nàng bị làm sao. Chờ đến khi đám thị vệ rời đi trong ánh mắt lo lắng Thiên Úc...

Tô Cẩm Bình lặng lẽ chớp chớp mắt, rồi từ từ mở mắt ra, đưa tay lên miệng ra hiệu ‘suyt’ với Thiên Úc.

Thiên Úc giật mình, nhưng cũng ngoan ngoãn im lặng không nói.

Chờ đám người đi xa, Thiên Úc mới nhìn nàng về trách móc: “Tiểu thư, người làm em sợ muốn chết! Em còn tưởng người xảy ra chuyện gì chứ!”

“Ha ha ha... nếu sớm biết là giả vờ ngất xỉu sẽ nhận được ưu đãi thế này, thì ta đã dùng lâu rồi, ngày nào cũng phải quét rác mệt chết đi được!” Cô nàng nào đó vui vẻ ngẩng dậy, vô cùng sung sướng với tuyệt chiêu mà mình vừa phát hiện ra, cũng đồng thời nhớ đến sự uy hiếp của Hoàng quý phi kia.

À muốn nàng hỗ trợ à để đối phó với Hoàng hậu. Giờ chân Hoàng hậu đã bị phế, nàng không hề nghĩ rằng Hoàng Phủ Hoài Hàn sẽ để một nữ nhân bị phế hai chân làm hoàng hậu của hắn. Cho nên, Hách Liên Dung Nhược sắp bị phế bỏ, cũng là lúc nàng nên đi đòi giải dược!

Nàng bước vài bước tới cửa, lại chợt nhớ ra một chuyện: “Thiên Úc, trước kia ta có quen Tả tướng không?”

“Tả tướng ạ?” Thiên Úc hơi ngạc nhiên: “Tiểu thư, người nói đến Thượng Quan đại nhân sao?” Nhắc đến người đàn ông dịu dàng nhã nhặn kia, Thiên Úc không kìm được mà bày ra bộ mặt ‘Tây thi ôm ngực’.

“Ừ!” Không hiểu sao nàng luôn có một cảm giác thân thuộc đối với Thượng Quan Cận Duệ, nhưng lại không biết cảm giác này từ đâu mà có. Có lẽ hỏi Thiên Úc một chút là cách tốt nhất.

Thiên Úc suy nghĩ một chút, rồi rất thành thật lắc đầu: “Tiểu thư, người không quen biết Tả tướng đại nhân, nhưng mà...” nói đến đây, ánh mắt cô hơi mơ hồ, mất bình tĩnh.

“Nhưng mà cái gì?” Tô Cẩm Bình vòng hai tay qua ngực nhướn đôi mày thanh tú lên nhìn cô.

“À, tiểu thư, không có gì ạ. Nếu đã không nhớ thì thôi, nhớ người đó cũng chẳng có lợi gì với người!” Đúng vậy, nếu tiểu thư đã nhập cung, thì cũng chỉ có thể cắt đứt với người kia. Nếu tiểu thư nhớ rõ mới thực sự là đau lòng, tổn thương.

Nghe vậy, Tô Cẩm Bình lại cảm thấy thích thú: “Nói thử xem, rốt cuộc là chuyện gì?”

“Tiểu thư, nếu không nhớ rõ thì thôi. Nhớ lại không có lợi với người mà!” Thiên Ưc vội trả lời, cũng hơi hối hận vì mình vừa buột miệng!

“Nhìn em tránh né thế này, không phải là trước đây ta có nhân tình đấy chứ?” Cô nàng nào đó nói với vẻ bỡn cợt, muốn khéo léo moi được câu trả lời mình muốn từ Thiên Ưc.

Kết quả là, Thiên Ưc há hốc mồm, không thể tin nổi, mặt đậy vẻ ‘tiểu thư, người thật thông minh’, nhìn nàng không chớp mắt.

Vài vạch đen hoa hoa lệ lệ chảy thẳng xuống sau gáy nàng. Đùa cái con khỉ gì thế? Không phải ai cũng nói chủ nhân cũ của cơ thể này rất nhát gan sao? Vậy mà có gan đi tìm tình lang sao? Lừa nhau đấy à???

“Đợi đã, không phải tình lang gì đó kia... lại chính là Thượng Quan Cận Duệ đấy chứ?” Ặc, vừa hỏi xong, chính nàng cũng cảm thấy khả năng này không nhiều, vì Thiên Ưc vừa nói không biết mà.

“Không phải!” Thiên Ưc lắc đầu quây quật, tuy Lãnh công tử và Thượng Quan đại nhân đều đẹp trai như nhau, nhưng mà hai người đó rõ ràng là khác nhau một trời một vực, sao tiểu thư lại nghĩ đến Tả tướng đại nhân chứ: “Tiểu thư, là...”

“Thôi, không phải Thượng Quan Cận Duệ là được rồi!” Nói xong nàng liền nhanh chân bước ra ngoài.

Tuy người đàn ông tao nhã đó cho nàng một cảm giác ấm áp, nhưng hẳn cũng khiến nàng cảm thấy vô cùng bí ẩn, không nắm bắt được. Người đàn ông đó giống như một con hổ biết cười, không ai biết đằng sau nụ cười của hắn ẩn giấu những gì. Nên cách xa hắn một chút thì hơn!

Thiên Ưc hơi buồn bực xoa gáy, vì sao không phải Thượng Quan đại nhân là được rồi? Chẳng lẽ tiểu thư từng có chuyện gì với Thượng Quan đại nhân sao?

...

Trong cung của Hoàng quý phi, Tô Cẩm Thu vừa dùng xong bữa trưa, đang nằm ngủ trưa trên tháp quý phi.

Đúng lúc này, Tô Cẩm Bình đẩy cửa sổ, lảng lạng tiến vào như một bóng ma.

“Ngươi!” Tô Cẩm Thu hơi nhòm người dậy, vết thương trên người vẫn nhắc nhở về chuyện ngày hôm đó, cho nên, ánh mắt nhìn Tô Cẩm Bình hơi có vẻ sợ hãi.

Nàng hừ lạnh một tiếng, dường như rất hài lòng với phản ứng của ả. Biết sợ là tốt.

Tô Cẩm Bình bước vài bước đến trước mặt ả, xách ả lên như xách một con gà con, nói: “Ta đã giúp ngươi xử lý Hách Liên Dung Nhược, giải được đâu?”

“Hách Liên Dung Nhược là do ngươi làm?” Lúc này, ánh mắt của Tô Cẩm Thu đã không còn có thể dùng hai từ ‘sợ hãi’ để miêu tả nữa. Nàng có thể phế bỏ hai chân của Hách Liên Dung Nhược mà thậm chí không biết quý không hay sao? Trong mắt ả bây giờ, Tô Cẩm Bình thực sự giống như ma quỷ!

“Nếu không, thì ngươi nghĩ là ai?!” Nàng cười lạnh hỏi lại. Phế Hách Liên Dung Nhược, không chỉ vì báo thù cho mình, mà cũng vì độc trên người Thiển Úc.

Tô Cẩm Thu cố gắng trấn tĩnh: “Đúng là Hách Liên Dung Nhược đã bị hủy, nhưng bản cung còn chưa nghĩ lên hậu vị, cho nên, không thể đưa giải được cho ngươi được.”

Một bàn tay nhanh chóng tóm lấy cổ ả: “Ngươi muốn đổi ý sao? Hay là, ngươi muốn trở thành một Hách Liên Dung Nhược thứ hai? Hoặc là... Hoàng Phủ Dung Nhạc thứ hai?”

“Công chúa Dung Nhạc cũng do ngươi hạ thủ???” Cơ thể Tô Cẩm Thu hơi run lên, mọi mọi thứ xuất yếu đuối, chẳng có tài cán gì này của ả,

rốt cuộc đã biến thành cái gì đây?

thứ xuất: con của thiệp thất.

“Chuyện này hình như không liên quan gì đến người thì phải. Đã thỏa thuận trước, chỉ cần ta hủy được Hách Liên Dung Nhược, các người sẽ đưa giải dược cho ta, đúng không?” Đôi mắt phượng lạnh đi, đầy sát khí.

Lúc này, Tô Cẩm Thu lại bỗng trấn tĩnh hơn, mặc dù cô ả vẫn đang trong tay người ta, mặc dù trong lòng ả vẫn rất thắc mắc về Tô Cẩm Bình hiện tại, vẫn rất sợ hãi, nhưng nhiều năm lăn lộn trong hậu cung, ả đã nhanh chóng phân tích được vấn đề” Nếu ta đưa giải dược cho người, chỉ e rằng người sẽ càng không thể buông tha cho ta!”

Tô Cẩm Bình khẽ cười: “Đúng thế, hóa ra người cũng rất thông minh! Bởi vì Tô Cẩm Bình ta từ trước đến giờ không làm những chuyện lỗ vốn. Nên là, tỷ tỷ tốt của ta, chẳng lẽ người không thấy là giao dịch lần này của chúng ta vốn không công bằng sao? Nói là giao dịch, chi bằng nói rằng các người uy hiếp ta thì đúng hơn! Có đi ầu, vì Hách Liên Dung Nhược cũng có thù với ta, nên lần này coi như là ta báo thù cho mình. Nếu biết đi ầu thì giao giải dược ra đây, sự kiên nhẫn của ta có hạn.”

“Muội muội, dường như người có vẻ rất quan tâm đến sống chết của tiểu cung nữ kia nhỉ?” Tô Cẩm Thu như tìm thấy điểm yếu của nàng, cười vô cùng đắc ý!

“Người có ý gì?” Giọng Tô Cẩm Bình lạnh đi, ánh mắt đậm vẻ tàn nhẫn, tuyệt tình. Ở thế kỷ hai mốt, chưa từng có ai dám nói ‘đi ầu kiện’ với Yêu nghiệt nàng, vì họ biết, hậu quả sau khi nói đi ầu đó là gì. Bọn họ cũng biết, ‘yêu nghiệt’ nàng trừ yêu tiên ra, thì không có nhược điểm gì! Đi ầu này hiển nhiên cũng tạo ra thế mạnh duy ngã độc tôn của nàng!

Có đi ầu, đến cô đại chết tiệt này, đã phải chịu ức hiếp khắp nơi thì chớ, nàng còn phải chấp nhận cả giao dịch bất bình đẳng này! Nàng cảm giác sự kiên nhẫn của mình đã bị mài mòn đến cực hạn, nàng không thể chắc chắn được, nếu Tô Cẩm Thu không giao giải dược ra đây, thì giây tiếp theo liệu nàng có thật sự không thêm đẽ tâm mà cắt đứt cô ả ta hay không!

“Không có ý gì cả. Muội muội muốn bóp chết tỷ tỷ, thì cứ việc làm đi. Ta đã không làm được hoàng hậu, dù sống cũng chẳng có ý nghĩa gì. Dù sao, có thị tỳ kia của muội muội chôn cùng, tỷ tỷ cũng thấy thỏa mãn rồi!” Tô Cẩm Thu lộ ra một nụ cười tự tin!

“Giúp người lật đổ Hoàng hậu, rồi lại giúp người ng ồi lên hậu vị. Nếu ta nghĩ không sai, thì sau khi ng ồi lên được hậu vị, người cũng sẽ không đưa giải dược cho ta, ngược lại, sẽ còn bắt ta làm nhiều việc cho người hơn nữa. Ta nói đúng không? Người thật sự nghĩ Tô Cẩm Bình ta là kẻ ngốc sao?” Bàn tay bóp trên cổ ả siết chặt hơn. Tô Cẩm Thu bị nàng bóp cổ đến không thở được.

Mặt ả đỏ bừng, nhưng vẫn cố nói: “Đúng vậy, nhưng dù thế đi nữa, thì người dám không nghe ta sao? Hay là người thật sự không... không quan tâm đến tính mạng của tiện tỳ kia?”

“Tỷ tỷ, người nghĩ, nếu ta bóp cổ người, rồi kéo người tới uy hiếp cha người, liệu lão có giao giải dược cho ta không?” Khi nói câu này, ánh mắt Tô Cẩm Bình khóa chặt vào mắt Tô Cẩm Thu, cũng nhạy bén phát hiện ra vẻ tự giấu thoáng xuất hiện trong mắt ả rồi vụt biến mất.

Xem ra, Thừa tướng kia thật sự không quan tâm đến sống chết của con gái mình! Nàng ném Tô Cẩm Thu xuống đất: “Cho người ba ngày để lo liệu. Nếu ba ngày sau người không giao giải dược ra đây, ta cũng chỉ có thể cho người xuống địa phủ gặp Thiển Ước của ta!”

Nói xong, nàng nhảy qua cửa sổ ra ngoài, cảm thấy sự buồn phiền trong lòng càng nặng nề hơn. Vừa rồi nàng nói cương quyết như vậy, nhưng nàng thật sự không thể tưởng tượng được, nếu ba ngày sau họ vẫn không chịu giao giải dược ra, thì mình có thể hạ thủ được hay không...

Đi tới cửa h ần rượu của ngự thiện phòng, nàng buồn phiền bước vào, lấy trộm hai bình rượu, đi về phía Lê viên. Người đó, luôn có một ma lực khiến lòng người yên bình lại.

Giờ đang là buổi chiều, Tô Cẩm Bình tránh được hết đám thị vệ giám sát, lên vào Lê viên. Nàng thấy hơi quái lạ, hôm nay ở đây có vẻ lạnh lùng,

không cảm nhận được hơi thở của người khác! Hấn không có ở đây sao?

Nàng nhìn xung quanh cũng không thấy bóng người. Đến trước cửa phòng, nàng mở cửa ra, nhưng trong đó chẳng có ai cả. Tô Cẩm Bình khẽ nhíu đôi lông mày thanh tú, những lần trước nàng đến đây đều là vào buổi tối, hấn luôn luôn ở đây. Chiều nay lại không thấy bóng đâu, chẳng lẽ... một suy nghĩ chợt xuất hiện trong đầu nàng, chẳng lẽ ban ngày hấn đều không có ở Lê viên sao? Vậy hấn đi đâu?

Nghĩ vậy, nàng lại lắc mạnh đầu. Thần kinh à! Quan tâm hấn đi đâu làm gì, ng ờ ỉ chờ là được r ồi!

...

Màn đêm buông xuống, người đàn ông mặc xiêm y trắng bước từng bước quay về, từ rất xa hấn đã ngửi thấy mùi rượu. Đôi mày đẹp hơi nhíu lại, nhìn nơi ở của mình, tối đen như mực, không thắp đèn, nhưng hấn lại cảm nhận rõ ràng có người ở bên trong!

Đôi mắt không có tiêu cự quét vào phòng trong, một giọng nữ trong trẻo vang lên: “Huynh về ờ ỉ à?”

Huynh về ờ ỉ à? Bốn chữ đơn giản này lại khiến hấn run lên, cảm giác thật ấm áp, giống như có người luôn chờ đợi hấn. Nhưng hấn ngay lập tức th ần l ắc đ ầu, hấn nghĩ cái gì thế? Chẳng qua chỉ là một câu tùy tiện tiện nói ra thôi mà.

“Ừ.” Hấn lãnh đạm đáp, trên khuôn mặt không có chút cảm xúc nào, nhưng hơi thở lạnh lùng bao phủ quanh người hấn lại nói cho người khác biết, bây giờ hấn đang không vui: “Không phải ta đã nói, uống rượu thì đừng tới đây sao?”

Ánh nến cô độc sáng lên, Tô Cẩm Bình ngắm nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của hấn, nhướn mày cười: “Huynh yên tâm, ta không uống rượu, mà lần này, là đến rủ huynh uống rượu!”

“Không đi!” Hấn từ chối không chút do dự.

“Không phải chỉ uống rượu thôi sao? Sao lại không đi? Làm gì có người đàn ông nào không uống rượu chứ? Hay là... huynh không phải đàn ông?” Nàng lại chạm vào chiếc váy ngược của hắn.

Nhưng lần này, hắn lại không kích động như lần trước, chỉ phớt lờ câu nói của nàng, lãnh đạm lặp lại lần nữa: “Không đi.”

“Không đi thì thôi, một mình ta tự uống!” Nói xong, nàng tùy ý lấy một cái chén trên bàn của hắn, rót rượu ra, định uống một mình.

Mùi rượu nồng đậm tràn ngập căn phòng nhỏ, Tô Cẩm Bình nhìn khuôn mặt lãnh đạm của hắn, bỗng nhiên, nàng vươn đôi tay trắng như ngọc ra, giữ lấy cằm hắn, đổ chén rượu vào miệng hắn...

“Khụ khụ...” Khuôn mặt như bạch ngọc bị sắc đến đỏ bừng lên, ngón tay thon dài nhẹ cằm vào vạt áo. Hắn cực kỳ tức giận với hành động vô lễ vừa rồi của nàng, nhưng chính hắn cũng thắc mắc, vì sao vừa rồi rõ ràng hắn có thể tránh được, nhưng lại không tránh?

Hắn ho khan một lúc, trong phòng dần yên tĩnh lại.

Đôi môi mỏng hơi nhếch lên, dường như hắn hơi giận dữ, nhưng trên mặt lại vẫn như trước, không có cảm xúc gì.

“Tức giận à?” Tô Cẩm Bình bước tới trước mặt hắn, hỏi.

“Không.” Hắn lạnh lùng đáp.

Nàng khẽ cười: “Huynh... cái tên này... chẳng lẽ huynh không có vẻ mặt nào khác sao? Dù là cười một chút giống ngày ấy cũng được mà. Huynh biết tâm trạng của bà đây không được tốt, vậy mà bảo huynh uống rượu cùng huynh không uống, còn bày ra vẻ mặt như quả mướp đắng nữa!”

Nàng vừa uống rượu, vừa oán giận nói.

Tâm trạng không tốt? Không hiểu sao hắn lại thấy hơi buồn cười, cô nàng này mà cũng có lúc tâm trạng không tốt sao?

“Cùng ta ra ngoài uống rượu được không?” Lần này nàng không mạnh mẽ lôi hắn đi như trước, có lẽ nàng cũng hơi chán ghét cái cảm giác, biết rõ người ta không tình nguyện còn ép buộc người ta.

Hắn lẳng lặng ng ồi đó, không đáp lời.

“Cùng ta ra ngoài uống rượu được không?” Nàng lặp lại lần nữa, giọng nói mang theo một chút cảm giác yếu ớt, mơ màng.

Không hiểu sao, ngực hắn tê buốt. Ma xui quỷ khiến thế nào lại nói ra một chữ: “Được.”

Tô Cẩm Bình nhếch miệng cười, có thể nói, đây là lần đầu tiên nàng thực sự cười tươi kể từ sau khi đến cố đại, dù chính nàng cũng không hiểu mình đang vui sướng vì đi ầu gì.

Ra khỏi tiêu viện này, vẫn là cây cổ thụ kia, vẫn tư thế kia, vẫn hai người kia, có đi ầu, lúc này, mỗi người lại c ầm theo một vò rượu...

Tô Cẩm Bình ng ừa đ ầu dốc rượu vào miệng, mắt mơ màng: “Huynh biết không? Thật ra, trước đây ta vẫn luôn nghĩ rằng ta rất giỏi, nhưng không ngờ, có một ngày bước vào hoàng cung này, ta mới phát hiện, mình còn không bằng một con chó!”

Hắn cũng lẳng lặng uống rượu, không há m ồm uống ừng ực như nàng, động tác vẫn tao nhã như thường ngày. Tiếng nói của nàng truyền vào tai, rèm mi dài thật dài hơi run lên...

“Phải quỳ tới quỳ lui với những người mà mình không hề quen biết, phải đối mặt với sự châm biếm không sao hiểu nổi của nhiều người như vậy, còn phải c ần chối đi quét rác nữa chứ! Huynh thử nói xem, có phải đám vương bát đản kia đ ầu nghĩ bà đây dễ ức hiếp không?” Ánh mắt nàng mơ màng quay sang nhìn hắn.

Hắn cũng quay sang đúng lúc đó, con người vốn không có tiêu cự thoáng thất th ần, vẻ mặt như con thú nhỏ bị bỏ rơi của nàng chạm mạnh vào lòng hắn, không hiểu sao hắn bỗng có cảm giác muốn bảo vệ một

người. Bảo vệ ư? Suy nghĩ thoáng vụt qua trong đầu hắn, bảo vệ à? Hắn điên rồi sao?

“Cô say rồi.” Giọng hắn nhàn nhạt vang lên, nhắc nhở nàng.

“Không say! Bà đây đã từng uống đến ba vò rượu một lúc, đến giờ cũng chưa từng say!” Nàng lại không biết, rượu này chính là “Liệt điểm” trong truyền thuyết, cũng là loại rượu được ca tụng là “ba chén gục”. Tức là, dù tử lượng có tốt đến mấy, uống ba chén cũng sẽ say.

Mà Tô Cẩm Bình, lúc này đã uống hơn nửa vò, dù có nói mê sảng cũng là dễ hiểu thôi!

Nghe nàng nói xong, hắn lại làm như không nghe thấy, quay đầu tiếp tục uống rượu của mình.

Nàng nói đúng, bọn họ là một loại người. Có đi đâu, hắn chưa bao giờ lộ ra sự yếu đuối của mình trước mặt bất kỳ kẻ nào, còn nàng lại để lộ chính mặt này của mình trước mặt hắn, việc này nói lên đi đâu gì? Có phải muốn nói rằng, trong lòng nàng, hắn... Nghĩ vậy, hắn vội vàng lắc đầu, muốn hất suy nghĩ buồn cười đó ra khỏi đầu mình...

“Quỳ vài cái thì thế nào? Quét rác thì đã sao? Để người ta châm chọc thì lại thế nào? Bà đây cũng đâu phải chưa từng nằm ở tầng lớp thấp nhất của xã hội chứ. Bà đây cũng không phải là không thể nhịn! Nhưng mà... hức, nhưng mà, ngay cả người bên cạnh mình mà bà đây cũng không bảo vệ được! Huynh có biết cảm giác đó thế nào không? Giống như... giống như là bị người ta tát cho mấy bạt tai, làm cho mình tỉnh táo lại, nói cho mình biết rằng, Tô Cẩm Bình, mày cứ nghĩ mày rất giỏi giang, thật ra, mày còn không bằng một cái rắm! Cứt thối cũng không bằng! Mẹ kiếp, mày chỉ là đồ vô dụng rác rưởi! Rác rưởi!”

Đôi lông mày đẹp của hắn hơi cau lại, quay đầu nhìn dáng vẻ mụm rượu làm càn của nàng, bỗng nhiên hắn cảm thấy, nàng thế này cũng rất đáng yêu, ít nhất cũng đáng yêu hơn dáng vẻ ép buộc hắn làm cái này cái kia, hơi một chút lại cợt nhả của nàng. Ngay cả người bên cạnh mình cũng không bảo vệ được? Ý nàng là nha đầu kia của nàng sao?

“Thật ra, có đôi lúc, ta cảm thấy, như huynh cũng rất tốt! Chẳng nhìn thấy gì, dù có người giễu cợt, nhưng vẫn sống thoải mái, thanh nhàn, tiểu khán nhàn đình hoa khai hoa lạc, là cuộc sống mà bao nhiêu người mong còn không được!” Nàng lại uống một ngụm rượu, càng nói càng lung tung, chính nàng còn không biết mình đang nói gì.

Tiểu khán nhàn đình hoa khai hoa lạc (Cười nhìn sân đình vắng hoa nở hoa tàn) Ý nói người thờ ơ vô tình, đến và đi không vương vấn, mặc mọi chuyện cho gió thổi mây bay.

Đôi mắt xám bạc như ánh trăng say lòng người của hắn thoáng lấp lánh sáng, tiểu khán nhàn đình hoa khai hoa lạc, trong mắt nàng, hắn là người như vậy sao?

Bỗng nhiên, nàng nghiêng đầu ghé sát vào mặt hắn, mắt say mơ màng, không biết là mượn rượu làm càn hay thật lòng, nói: “Huynh có biết không, thật ra, có đôi lúc, ta rất muốn xé rách lớp da giả dối kia của huynh, để cho huynh thật sự nhìn thấy chính bản thân mình! Mỗi lần nhìn bộ dạng làm ra vẻ không thèm quan tâm đến mọi chuyện của huynh, ta thấy phiền chết đi được! Rõ ràng huynh tức giận, vì sao không quát ầm lên? Rõ ràng huynh vui vẻ, vì sao không cười to lên? Huynh cũng chỉ biết tạo áp lực cho chính mình! Huynh là đồ giả dối!”

Nói xong, nàng lại quay về chỗ ngồi của mình, tiếp tục uống rượu.

Rõ ràng tức giận, vì sao không quát ầm lên? Rõ ràng vui vẻ, vì sao không cười to lên? Hắn thầm cười giễu cợt chính mình, là vì đã sống quá lâu trong áp lực sao? Lâu đến mức hắn đã quên chính mình còn có thể có những cảm xúc như vậy, tức giận, hay vui vẻ sao?

Nhìn nàng tiếp tục uống, hắn đưa tay giật lấy vò rượu của nàng: “Cô say rồi!”

Giọng nói vẫn trong trẻo, lạnh lùng như ánh trăng, nhưng chính hắn cũng có chút khó hiểu, vì sao hắn phải giật lấy rượu của nàng? Nàng uống nhiều hay ít, say hay không say thì liên quan gì đến hắn?

“Trả lại cho ta, ta không say! Có những người, nhìn như say, thật ra họ rất tỉnh. Có những người, nhìn tưởng là tỉnh, thật ra họ đã say từ lâu. Ta chính là cái người nhìn như say thật ra rất tỉnh kia! Đưa đây, trả lại cho ta... Hức...” Nói xong, nàng liề n quay sang muốn cướp lại vò rượu.

Hắn đưa vò rượu ra xa, nàng lại chen qua người hắn muốn cướp, sau đó đẩy mạnh một cái...

“Choang” một tiếng, hai vò rượu đều rơi xuống đất. Rượu còn lại trong vò của Tô Cẩm Bình chảy ra như suối, còn vò rượu của Bách Lý Kinh Hông đã trống không.

Một tiếng kêu đau đớn vang lên, Bách Lý Kinh Hông rơi từ trên cây xuống, đập xuống đám hoa lê rụng trên mặt đất. Trong khoảnh khắc hắn chạm xuống, một vài đóa hoa bay lên lả tả, đẹp đến mê hồn. Nhưng phá hoại cảm xúc nhất là Tô Cẩm Bình cũng rơi xuống, hơn nữa, còn cực kỳ bất nhã gục lên người hắn, miệng vẫn gào lên “trả lại rượu cho ta”.

Ngón tay thon dài vươn ra, hơi bu ồn phiề n day day mi tâm, cuộc đời này của hắn dường như chưa từng gặp chuyện gì, hay người nào khiến hắn không hiểu nổi, chỉ duy nhất khi đối mặt với cô gái này, hắn lại cảm thấy chính hắn hoàn toàn không thể hiểu nổi nàng, cũng hoàn toàn không thể hiểu nổi chính bản thân mình! Hắn càng không hiểu vì sao vừa rồi mình phải nhiều chuyện cướp đi vò rượu của nàng, để cuối cùng biến thành hai người cùng ngã xuống đất!

Có lẽ hắn cũng uống quá nhiều, người say là hắn mới đúng!

Hắn đưa tay, định đẩy cô gái đang nằm trên người mình ra, kết quả là bị nàng quấn lấy như bạch tuộc, không thể cử động được!

Tô Cẩm Bình có cảm giác như mình đang ngủ trên một lớp bông mơ ảo, lớp bông này hơi lạnh lạnh, nhưng cảm giác rất thoải mái! Vì thế, nàng ôm chặt lấy, không chịu buông tay.

Trên khuôn mặt lãnh đạm lần đầu tiên xuất hiện vẻ bất lực, những chuyện xảy ra hôm nay bỗng chạy lại một lần trong đầu hắn. Ngay lúc về

nhà, thấy nàng đang chờ, rồi sau đó ma xui quỷ khiến thế nào lại đồng ý đi uống rượu với nàng, nghe nàng nói một đống những chuyện mê sảng gì đó, rồi, tự dưng nhiều chuyện giạt vò rượu của nàng, cuối cùng là hai người biến thành tư thế này!

Rốt cuộc hắn đang làm gì thế này?! Không hiểu sao, hắn bỗng cảm thấy hơi sợ hãi người con gái đang nằm trên người mình. Hắn cảm thấy, nếu họ tiếp tục ở bên nhau, nhất định sẽ khiến cuộc sống của hắn nát bét! Ít nhất nhìn bản thân hắn hiện tại, đã không còn giống chính hắn nữa rồi!!!

Hắn ngơ ngẩn nằm trên đất, nghĩ xem phải làm cách nào mới có thể hóa giải tình cảnh lúng túng hiện giờ. Hắn giơ tay lên, muốn đập xuống gáy nàng để nàng hôn mê, nhưng tay đưa lên mãi mà không hạ thủ được! Thời khắc này, hắn đã hoàn toàn không thể hiểu được mình nữa, hơi bối rối điếm huyệt của nàng, rồi vội vàng đẩy nàng ra.

Hắn ngẩng dậy, vạt áo trắng như tuyết xoa ra đất, trong đôi mắt xám bạc như ánh trăng thoáng có vẻ phiêu não. Quét mắt nhìn sang cô gái đã say đến thần chí mơ hồ kia, hắn lại day mi tâm. Nếu hắn được lựa chọn, thì hắn thật sự hy vọng mình chưa từng biết cô gái này. So với sự ấm áp mà nàng mang đến cho hắn, thì sự khủng hoảng và những nhân tố không thể lý giải mà nàng gây ra cho hắn còn nhiều hơn gấp nhiều lần!

Hiện giờ, việc cấp bách nhất mà hắn muốn làm, là cách xa cô gái này, càng xa càng tốt! Hắn đứng lên, nhưng lại không thể bước đi, trong đầu thoáng hiện lên vẻ mặt lạc lõng như con thú nhỏ bị bỏ rơi kia của nàng, lại càng không thể hạ quyết tâm! Hắn nghĩ, chắc chắn hắn bị bệnh rồi, cũng có thể là hắn thật sự đã uống quá nhiều! Một người vẫn luôn bình tĩnh, cơ trí như hắn, lại không thể không thừa nhận, bây giờ hắn đã thực sự mất chừng mực!

Cái gì mà ‘tài chấn tứ quốc’, cái gì mà ‘diễm kinh cửu châu’? Cái gì mà lạnh lùng cao ngạo, cái gì mà bày mưu tính kế, vào thời khắc này, mọi thứ đó đều chẳng còn công dụng gì nữa. Trong đầu hắn chỉ hiện lên một đáp án duy nhất, cũng chính là đáp án mà dù nghĩ hắn cũng không dám nghĩ đến!

Hắn cúi đầu thở dài, quay người lại, bế nàng lên, một lần nữa quay lại trên cây. Bóng đêm lạnh lẽo, mang theo gió lạnh về, cũng làm cho hắn tỉnh táo lại một chút, cẩn thận suy xét tất cả mọi chuyện. Trong đôi mắt màu xám bạc thể hiện rõ sự vùng vẫy, đấu tranh. Nhìn người con gái bên cạnh, đột nhiên hắn lại nở nụ cười. Nếu để người ngoài nhìn thấy nụ cười này, chỉ e là ai cũng sẽ phải để lại vài giọt máu mũi mất.

Tu ở cách đó không xa hơi nhướng mày nhìn về phía này. Vừa tiến cung hắn đã nhìn thấy cảnh tượng này, điện hạ cùng với người con gái kia... hắn bất giác siết chặt nắm tay lại!

Đột nhiên, Phong chạm nhẹ vào vai hắn: “Huynh có cảm thấy, khi điện hạ ở bên người con gái kia, hình như có chút khác thường không?”

Hắn quay đầu, nhìn hắn ta với vẻ mặt nghiêm túc: “Có gì khác thường?”

“Điện hạ, dường như là một người rất ít cười.” Bọn họ đi theo điện hạ đã mười mấy năm, cho tới giờ cũng chưa từng thấy khuôn mặt tuyệt mỹ cao ngạo kia xuất hiện cảm xúc gì. Nhưng hôm nay điện hạ lại cười, dù nụ cười hơi chóng vánh, dù bọn họ không biết điện hạ vì sao lại cười, nhưng rõ ràng điện hạ đã cười.

Tu ngăn người, nắm tay hơi buông lỏng, trong mắt thoáng có vẻ đấu tranh, lại như đang suy tính gì đó. Một lúc lâu sau, hắn hỏi: “Phong, huynh thấy, chuyện này là tốt hay xấu?”

“Không biết được. Phải xem cô gái kia có mục đích gì khác không đã.” Nếu nàng thật lòng với điện hạ của họ, thì chỉ với việc nàng là người duy nhất có thể khiến điện hạ xuất hiện cảm xúc khác, dù cho nàng không có thực lực để sống vai với điện hạ, hắn cũng có thể khoan dung cho nàng, để nàng làm nữ chủ nhân của bọn họ. Nhưng mà, nếu nàng có mưu đồ khác, Phong hắn đây sẽ là người đầu tiên giết chết nàng!

Đúng lúc này, một cơn gió lạnh thổi qua, cô nàng nào đó bị điểm huyết không thể nhúc nhích bất giác run lên một cái, sắc mặt cũng hơi đỏ lên.

Bách Lý Kinh Hồng hơi nhú mày, con người không tiêu cự liếc nhìn người con gái bên cạnh mình, một lúc sau, hấn cởi áo khoác của mình ra, tùy tiện ném sang, nhưng lại rơi chính xác lên người nàng.

Voan mỏng làm từ tơ tằm Thiên Sơn không chỉ khiến người mặc thoải mái, mà khả năng giữ ấm cũng cực kỳ tốt. Tô Cẩm Bình liền yên tĩnh lại, nhắm mắt ngủ thật say.

Ở cách đó không xa, Tu và Phong hoảng sợ trợn trừng mắt, chỉ hận không thể móc hai mắt mình ra! Ông trời ơi, chọc mù mắt họ đi. Không phải họ gặp ma đấy chứ? Không phải, nhất định là họ gặp ma rồi!!!

Bỗng nhiên, khuôn mặt lạnh lùng, khát máu của Tu trở nên vô cùng bi thương, mặt như đưa đám quay sang nhìn Phong, run rẩy nói: “Người kia, không phải là điện hạ đúng không? Có lẽ chúng ta nhận nhầm người rồi!”

Mặt Phong cũng đờ đẫn nhìn về phía bên kia, ngờ ngác đáp: “Có lẽ là người kia dịch dung giả làm điện hạ.”

Nói xong, hai người đồng thời quay đầu sang, nhìn nhau, có cảm giác muốn ôm đầu khóc òn lên! Bọn họ hoàn toàn không thể nói rõ cảm xúc của mình bây giờ rốt cuộc là mừng hay lo, chỉ biết là, bọn họ đã không còn có thể nói được câu gì nữa, khí tiết gì gì đó cũng đều nát vụn!

Chớp mắt đã tới giờ tỵ, Bách Lý Kinh Hồng nhú mày nhìn nàng một lúc lâu, đôi môi mỏng hơi giật giật, lại quay đầu đi. Cuối cùng, hấn vẫn không nhìn được, thở dài một tiếng, bế nàng lên, lắc mình một cái, đi về cung Cảnh Nhân. Nàng có thể ngủ ở đây một đêm cũng được, nhưng hấn cũng buồn ngủ mà! Hấn thẩn lý giải hành động kỳ quái của mình như vậy!

Tu và Phong liếc nhìn nhau, sau đó mặt như đưa đám đuổi theo hấn.

Thiên Ưc lo lắng đi tới đi lui trong phòng, tuy tiêu thư đã nhiều lần đi ra ngoài vào nửa đêm, lần nào cũng bình yên vô sự quay về, nhưng muốn cô không lo lắng thì cô không thể làm được.

Đúng lúc này, một bóng áo trắng thoáng hiện lên ngoài cửa sổ. Cô sợ đến mức suýt hét chói tai, lại nhìn thấy Tô Cẩm Bình nằm trong lòng Bách Lý Kinh Hồng. Không cần biết vì sao hai người này lại ở bên nhau, cô chỉ vội vàng bước tới, hoảng hốt hỏi: “Tam hoàng tử Nam Nhạc, tiểu như nhà ta làm sao vậy? Có chuyện gì xảy ra?”

Hắn hơi nao lòng, bỗng như hiểu được tâm trạng của nàng. Có một nha hoàn quan tâm đến mình như thế, nếu không thể bảo vệ được cô ấy, thì quả thật cũng khiến lòng nàng khó mà chịu được. Vì thế, hắn chỉ lãnh đạm nói: “Không sao, nàng say.”

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng cao ngạo, tao nhã êm tai, nhưng cũng mang một chút lo lắng mà chính hắn cũng không nhận ra.

Lúc này Thiên Úc mới thấy yên tâm.

Hắn đưa tay giải huyệt cho nàng, đang định giao nàng lại cho Thiên Úc, nhưng vừa giải huyệt, nàng lại như bạch tuộc bám chặt vào người hắn, không thể nào gỡ ra được. Khuôn mặt lãnh đạm vẫn không có chút cảm xúc nào, nhưng trong ánh mắt xám bạc rõ ràng xuất hiện sự xấu hổ.

Thiên Úc cũng xấu hổ đến mức chỉ hận không thể bịt hai mắt mình lại! Ông trời của ta ơi, tiểu thư làm cái quỷ gì thế này! Cô bu ãn bực bước tới, muốn kéo tiểu thư nhà mình từ trên người người ta xuống, lúc lôi kéo, lại suýt chạm vào tay Bách Lý Kinh Hồng, người đàn ông tuyệt mỹ này lùi v ã sau từng bước, đôi lông mày lặng lẽ cau lại.

Thiên Úc lập tức hiểu ra, e rằng người này bị bệnh thích sạch sẽ. Vì thế mới không thích mình chạm vào hắn, nhưng vì sao hắn ôm tiểu thư lại không có cảm xúc gì khác lạ? Bỗng một suy nghĩ chợt xuất hiện trong đầu cô. Cô hơi cúi đầu, không kìm được nụ cười mờ ám, tuy nghe nói người này không nhìn thấy, còn bị giữ ở Đông Lăng làm con tin, nhưng nhìn bộ dạng này vẫn rất xứng đôi với tiểu thư nhà mình, chưa biết chừng, chưa biết chừng...

Nhìn cô ta đứng một bên cười đầy mờ ám, Bách Lý Kinh Hồng cảm thấy vô cùng đau đầu! Hắn không biết làm sao, đành đưa tay điếm lại huyệt

của nàng, ném nàng cho Thiên Ưc. Thấy y phục của mình vẫn còn trên người nàng, vốn hắn cũng định bỏ, nhưng để y phục nam nhân ở lại đây, khó tránh sẽ xảy ra chuyện không hay, hắn liền vung tay, chiếc áo kia như bị một luồng gió mạnh mẽ không chế, bay về phía hắn. Hắn đón lấy, quay đầu định đi ra ngoài...

Đến cửa, hắn đột ngột dừng bước. Khuôn mặt lãnh đạm tuyệt mỹ xuất hiện vẻ giằng co rõ rệt, sau đó, lấy một chiếc bình sứ trong ngực áo ra, ném cho Thiên Ưc: “Đưa cho nàng, giải được hễ sắt.” Nói xong, hắn đi thẳng ra ngoài...

Mà Tu ở cách đó không xa nhìn thấy hành động vừa rồi của hắn, suýt thì lao tới, may mà Phong kéo hắn lại: “Điện hạ tự biết chừng mực!”

“Phong, huynh thừa biết đó là...”

“Điện hạ tự biết chừng mực!” Giọng nói lại nặng nề hơn một chút. Làm sao tâm trạng hắn không giống hắn ta chứ? Làm sao hắn lại không muốn cướp giải dược kia về chưa? Nhưng mà, việc điện hạ đã làm, đương nhiên có lý lẽ riêng của điện hạ. Nghĩ vậy, nắm tay của hắn bất giác giết chặt lại.

Hết chương 48.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 49: Giải Dược Hồi Sát!

Lúc này Tu mới tỉnh táo lại, nhưng sát ý cuộn cuộn kéo đến trong mắt rõ một một, dược đó sao có thể đưa cho người khác được chứ?! Đưa cho người ta, vậy điện hạ phải làm sao bây giờ?! Hắn bất giác siết chặt cánh tay Phong, suýt nữa bóp nát cả xương cốt của Phong!

Phong lại chỉ cần rặng nhìn về phía bên này, dường như không hề có chút cảm giác nào với sự đau đớn ở cánh tay vậy!

Thiên Ưc ngăn người cầm chiếc bình sứ kia. Giải dược hồi sát à? Là cái gì thế nhỉ? Á, mà quan tâm nó là cái gì làm gì chứ, ngày mai đưa lại cho tiểu thư là được rồi. Có đi đâu, tam hoàng tử Nam Nhạc kia, thật sự không nhìn thấy sao? Lấy đờn ném đờn này nọ cực kỳ chính xác, nhưng mắt lại không có tiêu cự, kỳ quái thật!

...

Lê viên.

Bách Lý Kinh Hồng vừa bước vào phòng, Phong và Tu cũng tiến vào theo. Hắn tao nhã ngẩng xuống, chờ họ lên tiếng...

“Điện hạ, sao ngài có thể giao giải dược kia cho người khác được!!!”
Tu vừa vào cửa đã lớn tiếng nói, thậm chí còn bất giác dùng cả ngữ điệu chất vấn.

Nhưng Bách Lý Kinh Hồng nghe thấy vậy, cũng chỉ lẳng lặng ngẩng đầu đó, không nói một lời. Hắn đưa bàn tay thon dài ra, sắc mặt vẫn bình tĩnh như

thường, tự rót trà cho mình. Nước trà rót vào chén cũng rất có nhịp điệu, không nhanh không chậm, nhưng cảm xúc kinh hãi nơi đáy lòng kia, thì cũng chỉ một mình hắn biết. Chính hắn cũng không biết vì sao mình phải làm như vậy, nhưng hắn biết rằng, nếu là trước kia, chuyện như vậy tuyệt đối sẽ không có khả năng xảy ra.

“Tu.” Phong kéo kéo tay áo hắn ta, cảm thấy hắn ta không nên dùng ngữ điệu chất vấn này để nói chuyện với điện hạ. Có đi đâu, nụ cười vẫn luôn đọng trên mặt hắn hơi lạnh đi, nếu biết điện hạ sẽ làm như vậy, thì hắn chắc chắn đã không để cho cô gái kia tồn tại trên đời này.

“Cho thì cho vậy thôi.” Hắn lãnh đạm đáp, không nhanh không chậm, trên gương mặt tuyệt mỹ vẫn không thể nhìn ra được tâm trạng của hắn. Giọng nói vẫn lạnh lùng trong trẻo như ánh trăng, êm dịu như khúc nhạc tiên.

Hắn vừa dứt lời, cả căn phòng hoàn toàn yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng nước trà rót vào chén. Một lúc lâu sau...

“Điện hạ!” Rốt cuộc Tu cũng không kìm được lại lên tiếng, thậm chí còn mang theo cảm xúc đau buồn, phẫn nộ: “Ngài biết rõ đó là giải dược duy nhất có thể chữa khỏi hoàn toàn mắt cho ngài, đưa cho nàng, vậy ngài phải làm sao bây giờ?”

“Lại đi tìm.” Đôi môi mỏng phun ra ba chữ đơn giản, dường như không hề để tâm chút nào. Ba chữ ‘lại đi tìm’ nhẹ nhàng nói ra, nhưng chính hắn cũng biết, khả năng có thể tìm thấy là bao nhiêu...

“Lại đi tìm ư?” Tu suýt nữa tức đến bật cười, thậm chí còn quên mất thân phận chủ tớ, gào lên với Bách Lý Kinh Hoàng: “Hồi hồi bích ngọc đan có thể giải được trăm loại độc, cả thiên hạ chỉ có ba viên, một viên lão y tiên dùng để chữa khỏi cho tôn tử của lão, một viên ngài đưa cho cô nàng kia đi cứu một thị tỳ nhỏ nhoi, còn một viên không biết ở đâu, đi đâu tìm đây?!!! Điện hạ, ngay cả bản thân mình mà ngài cũng không cần sao?”

Để tìm được viên giải dược này, bọn họ đã mất bao nhiêu công sức? Điện hạ đã tốn bao nhiêu tiền tài, sức lực? Suốt tám năm mới có thể tìm ra!

Mà viên giải dược cuối cùng kia, dù có thể tìm ra được, nhưng mắt của điện hạ, còn có được mấy lần tám năm mà chờ???

“Tu!” Phong kéo mạnh áo hắn ta, coi như cảnh cáo, nhưng thực ra, chính bản thân hắn cũng muốn gào to lên với điện hạ như vậy!!!

Tu cũng tự biết hôm nay mình đã quá càn rỡ, hơn nữa, giải dược cũng đã đưa đi rồi, còn có cách nào khác được nữa đây? Nghĩ vậy, hắn chán nản quỳ sụp xuống: “Thuộc hạ biết tội!”

Ngay sau đó, trong phòng im lặng đến quỷ dị.

“Đứng lên đi.” Hắn lãnh đạm nói, mi tâm hơi đau nhức. Chính hắn còn không biết vì sao mình phải làm như vậy, chỉ là... vừa nghĩ đến lúc nàng dốc rượu vào miệng, rồi nói những lời này nọ, thì tim hắn giống như bị thứ gì cào xé, đau đến không thể chịu nổi. Hắn thậm chí cười khổ, có lẽ hắn thật sự điên mất rồi! Nhưng cũng không biết tại sao, cho đến tận bây giờ, hắn vẫn không hề cảm thấy hối hận, ngược lại, hắn còn cảm thấy vô cùng yên bình.

Mấy năm nay, mắt của hắn vẫn luôn dùng dược để duy trì. Năm đó, sư phụ của hắn, cũng chính là Mặc Khiếu, quốc sư Nam Nhạc mười sáu năm trước, nhân lúc phụ hoàng sơ ý, mới đưa ‘tuyệt ngưng hoàn’ cho hắn, loại giải dược có thể duy trì ánh sáng cho đôi mắt của hắn. Mỗi lần ăn một viên, có tác dụng trong một năm, nhưng cũng chỉ có hai mươi viên. Nói cách khác, là chỉ còn bốn năm nữa, nếu vẫn không tìm thấy viên “Hồi hồn ngọc bích đan” cuối cùng, thì hắn sẽ thực sự trở thành một kẻ mù lòa.

Nghe hắn nói vậy, Tu đứng dậy, nhưng khuôn mặt đỏ như cắt ra máu kia vẫn tỏ rõ sự phẫn nộ. Nếu được, hắn chỉ hận không thể chạy tới mà cướp viên giải dược kia về!

“Nói đi, còn chuyện gì nữa?” Hắn lãnh đạm hỏi, đương nhiên chuyện vừa rồi cũng coi như đã xong. Cô gái đó, sau này, hắn vẫn nên cách xa nàng một chút thì hơn. Nếu không, hắn thật sự không biết mình còn có thể làm ra những chuyện kỳ quái gì nữa.

“Đúng như ngài dự đoán, Hoàng thượng phái Đại hoàng tử tra xét phủ Tướng quân. Lão tướng quân Nhạc Trọng bị vu cho tội cấu kết với địch, phản quốc, một vài ngày nữa sẽ bị tịch thu tài sản, xử trảm cả nhà! Hành động này của bệ hạ, cũng khiến cho không ít đại thần đứng về phía Đại hoàng tử.” Phong lạnh lùng bẩm báo, Tu vẫn còn đang đứng bu ãn bực bên cạnh.

“Ừ.” Hấn lại lãnh đạm đáp. Bỗng nhiên, đôi mắt xám bạc của hấn thoáng lấp lánh sáng: “Hạ lệnh, cướp pháp trường, cứu Nhạc Trọng.”

“Điện hạ?” Phong hơi khó hiểu, sao đột nhiên điện hạ lại hạ lệnh này? Không phải điện hạ vốn định ngắm xem trò vui, trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi sao?

“Quân của Nhạc gia!” Vài chữ ngắn gọn đã chỉ thẳng ra nguyên nhân. Tuy hấn đã khống chế được một phần ba quân đội của Nam Nhạc, nhưng mượn tay Nhạc Trọng để thu phục quân Nhạc gia, cũng không phải là chuyện không tốt. Có đi ãu, dù cứu Nhạc Trọng, thì đại hoàng huynh của hấn, cũng không nhanh chóng rút ãi như vậy được...

“Thuộc hạ hiểu rồi. Nhưng mà, điện hạ, sao chúng ta không trực tiếp phản án cho lão tướng quân? Nhạc Trọng có thân phận quang minh chính ãi, chẳng phải sẽ càng có khả năng giúp ãi chúng ta hơn sao? Hơn nữa, việc này là do người của Đại hoàng tử ãi ãu tra, nếu chúng ta có thể ãra ra chứng cứ xác thực ãể chứng minh sự trong sạch của Nhạc lão tướng quân, thì đại hoàng tử cũng sẽ sụp ãi theo.” Phong nói thẳng ra suy tính của mình.

Đôi môi mỏng khẽ nhếch lên: “Phụ hoàng ãi muốn vu cho lão tội cấu kết với địch, phản quốc, thì không ai có thể phản án được.” Ánh mắt hấn lúc này bất giác lộ ra sự sắc bén và khí phách cao ngạo, ãẽ ãhẽ thiên hạ. (có thể hiểu ãẽ ãhẽ thiên hạ như là khí phách vương giả, ãứng trên tất cả mọi người trong thiên hạ)

Con người mắt của Phong co rút lại, run rẩy hỏi: “Điện hạ, ý ngài là, Hoàng thượng biết Nhạc lão tướng quân bị oan sao? Nhạc gia, Nhạc gia...” Nhạc gia chính là công thần lập quốc của Nam Nhạc, ãi ãu thế hệ ãi

trung thành với Nam Nhạc, quân Nhạc gia vừa dũng mãnh vừa thiện chiến, công trạng nhiều vô kể, vì sao bị hạ lại...

“Công cao chấn chủ.” Bốn chữ chỉ thẳng ra điểm mấu chốt nhất. Tuy hấn rời khỏi Nam Nhạc đã gần mười sáu năm, nhưng hấn vẫn hiểu rõ phụ hoàng hấn như lòng bàn tay vậy. Người đó, ghét nhất là có người uy hiếp đến địa vị của lão. Mặc dù Nhạc gia có trung thành với hoàng thất bao nhiêu, thì sớm muộn gì cũng sẽ đi đến kết cục này.

Phong có cảm giác toàn thân mình đang đổ mồ hôi lạnh. Công cao chấn chủ. Chỉ bốn chữ đơn giản này, nhưng lại là tính mạng của biết bao thế hệ trung lương, liên lụy đến cửu tộc, tịch thu tài sản, xử trảm cả nhà, đây không phải là qua cầu rút ván sao?

Sau khi hờn dỗi chán rỗi, Tu mới nhú mày nói: “Có đi đâu, điện hạ, nhiều thế hệ của Nhạc gia đều là trung thần ái quốc, địa vị trong quân cũng rất cao, mọi người đều biết năng lực của quân Nhạc gia cao như thế nào. Hành động này của bộ hạ, không sợ...” Không sợ quân Nhạc gia sẽ gây nội loạn sao?

“Vì thế, vụ việc lần này, ngoài Nhạc gia bị loại bỏ ra, còn có... cả Đại hoàng huynh của ta nữa.” Đôi môi mỏng khẽ cười nhạt, dường như cái gọi là sống chết của vị đại hoàng huynh kia, chẳng liên quan gì tới hấn vậy. Mà thực tế, cũng chẳng liên quan gì thật.

Phong và Tu nhú mày suy nghĩ ý nghĩa của những lời này, rỗi chợt tỉnh ngộ, nói cách khác, khi đại hoàng tử đắc ý vì nghĩ rằng đã được Hoàng thượng trọng dụng, và thời điểm hấn nhận được mật chỉ đi thanh lý Nhạc gia, thì bộ hạ cũng đã liệu trước được thân dân sẽ gây nội loạn. Lúc đó, lão chỉ cần nói rằng đại hoàng tử đi đâu tra sai lầm, sẽ có thể phủ sạch chuyện này, hoàn toàn không liên quan đến Hoàng thượng! Dùng đại hoàng tử làm vật hi sinh. Vậy... vậy... vậy những đại thần nghĩ đại hoàng tử được Hoàng thượng trọng dụng và đứng về phía Đại hoàng tử cũng sẽ...

“Hoàng thượng...” Phong không còn biết phải nói gì nữa. Dù sao cũng là con trai mình, hổ dữ còn không nở ăn thịt con, vậy mà lão có thể dễ dàng loại bỏ con trai mình như vậy sao?

Bách Lý Kinh Hồng cầm chén trà lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, rồi đặt xuống: “Đi đi, làm theo những gì bản cung đã dặn.” Phụ hoàng của hắn, từ khi lão vì Nam Nhạc của mình mà đẩy hắn tới đây làm con tin, sau đó, lại lo đến cái danh ‘tài chấn tứ quốc, diễm kinh cửu châu’ của hắn, sau này sẽ có ngày hắn quay về tìm lão để báo thù, nên mới hạ độc làm mù hai mắt của hắn, thì hắn đã hoàn toàn nhìn thấy rõ bộ mặt của lão.

Chỉ là, hắn không nhìn thấy, thì cái người gọi là phụ hoàng của hắn kia, có thể ngồi yên trên ngai vàng của Nam Nhạc sao?

Nghĩ đến đây, chén trà trong tay bất giác bị hắn bóp nát! Bách Lý Kinh Hồng hắn sẽ làm cho lão hiểu được rằng, mắc nợ hắn sẽ phải trả cái giá đắt như thế nào! Chỉ cần là những gì người đó quan tâm, dù là người hay là vật, hắn đều sẽ từng bước, từng bước một giúp lão phá hủy hết! Đầu tiên là người thừa kế mà lão kỳ vọng nhất, Nhị hoàng tử. Sau đó là đến quyên đi đầu quân mà lão nằm mơ cũng muốn khống chế chặt trong tay, còn cả ngai vàng mà lão không tiếc bỏ đi tất cả cũng không chịu buông tay nữa... Hắn sẽ khiến cho lão, mất dần mất dần từng thứ một, không còn lối thoát!!!

“Điện hạ!” Phong và Tu hơi lo lắng nhìn hắn, từ trước tới giờ, điện hạ chưa từng để lộ cảm xúc ra ngoài, hôm nay lại bóp nát chén trà.

Thế nhưng, tuy hắn bóp nát chén trà, tuy hắn hận đến thấu xương, nhưng trên mặt lại không hề có cảm xúc gì khác lạ, chỉ lãnh đạm nói: “Lui xuống đi.” Giọng nói vẫn nhẹ nhàng, êm ái như khúc nhạc tiên.

“Vâng!” Hai người hành lễ, rồi cấp tốc quay về nước thực hiện nhiệm vụ mà điện hạ giao cho họ.

Chờ hai người đi xa, hắn chậm rãi đứng dậy, bước từng bước đến bên cửa sổ, ánh trăng chiếu xuống khiến dung nhan tuyệt mỹ của hắn nhìn đẹp đến lộng lẫy, nhưng sắc mặt hắn lại vô cùng u ám, không có chút cảm xúc nào khác thường. Trong đầu hắn vang lên rõ ràng từng câu từng chữ nàng nói: “Huynh có biết không, thật ra, có đôi lúc, ta rất muốn xé rách lớp da giả dối kia của huynh, để cho huynh thật sự nhìn thấy chính bản thân mình! Mỗi lần nhìn bộ dạng làm ra vẻ không thèm quan tâm đến mọi chuyện của

huynh, ta thấy phiền chết đi được! Rõ ràng huynh tức giận, vì sao không quát ầm lên? Rõ ràng huynh vui vẻ, vì sao không cười to lên? Huynh cũng chỉ biết tạo áp lực cho chính mình! Huynh là một kẻ giả dối!”

Đôi môi mỏng khê cong lên, cười khở, nhưng nụ cười cũng rất mờ nhạt, mờ nhạt đến mức gần như không nhìn thấy rõ. Làm ra vẻ cái gì cũng không cần ư? Dương như... đã lâu, lâu lắm rồi, hẳn đã quên mất diện mạo vốn có của mình. Cười to lên? Quát ầm lên sao? Những cảm xúc đó, dường như đã cách hẳn rất xa, có lẽ nàng nói đúng, hẳn chính là một kẻ dối trá, chỉ biết tự gây áp lực cho chính mình, dối trá đến mức khiến người ta chán ghét!

...

Huyệt đạo trên người Tô Cẩm Bình tự động giải.

Trong khoảnh khắc nàng mở mắt ra, trong đầu vẫn hơi hoảng hốt, sau đó là cảm thấy toàn thân đau nhức, cả đêm nằm yên ở một tư thế, người đau nhức cũng là chuyện tất nhiên. Tô Cẩm Bình ngẩng dậy, đưa tay lên ôm đầu, đầu nàng đau như muốn nứt ra vậy. Xem ra, nàng thực sự đã uống quá nhiều!

Nàng đưa mắt nhìn quanh bốn phía, đây là phòng ngủ của nàng, là giường của nàng. Thiển Ưc đang gác đầu bên cạnh giường nàng ngủ, điềm tĩnh như một con mèo nhỏ, khiến lòng nàng thấy ấm áp vô cùng. Uống rượu say, lại có một người chăm sóc cho mình không rời đi một khắc. Sự ấm áp này khiến nàng cảm thấy dù có vì cô nhóc này mà làm việc gì cũng đều đáng giá. Không phải nàng đẽng tính luyện ái gì gì đó, chỉ là thật sự coi cô nhóc này thành người thân của mình thôi.

Thiển Ưc ngủ cũng không sâu, tỉnh dậy nhìn thấy nàng cũng đã tỉnh liền vui mừng hỏi: “Tiểu thư, người tỉnh rồi à?”

Một loạt sọc đen chảy thẳng xuống sau gáy nàng, hình như câu nói thông dụng nhất giữa nàng và cô nhóc này chính là câu: “Tiểu thư, người tỉnh rồi à?” thì phải! “Ừ!” nàng đưa tay lên ôm đầu, hỏi: “Hôm qua ta về đây thế nào?” Chẳng lẽ tự nàng quay về? Sao nàng không nhớ gì cả?

“Tiểu thư, người còn hỏi nữa. Là Tam hoàng tử Nam Nhạc đưa người về đó. Người còn ôm người ta, quấn quấn quít quít nhất quyết không chịu buông nữa.” Nói xong, Thiên Ưc chỉ hận không thể che mặt mình lại. Hành vi của tiểu thư nhà cô thật dọa người mà.

Đầu Tô Cẩm Bình cũng nổ ầm một tiếng, cảm giác máu toàn thân như đông lại, rồi từ từ xông thẳng lên đỉnh đầu, cuối cùng là cả khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đầu đỏ bừng lên! Không phải chứ? Sao nàng không biết tử lượng của mình lại kém như vậy nhỉ? Còn nữa, từ trước đến giờ, nàng luôn rất cảnh giác, rất đê phòng, sao có thể uống say trước mặt hẳn chứ? Còn say thành cái đức hạnh như Thiên Ưc miêu tả nữa chứ...

Khóe miệng nàng co rút, tuy nàng vẫn chưa đến mức cảm thấy không còn mặt mũi mà gặp người khác, nhưng cũng không kém nhiều lắm. Nàng sẽ không vì say xỉn đến mức thần trí không rõ ràng mà nói năng điên khùng gì chứ? Oh! My! God!!! Tô Cẩm Bình bu ồm bu ồm ôm đầu, bỗng Thiên Ưc chợt nhớ ra một chuyện, lấy chiếc bình sứ trong ngực áo ra đưa cho nàng: “Tiểu thư, Tam hoàng tử Nam Nhạc dặn em đưa cái này cho người!”

“Cái gì vậy?” Nàng hơi bu ồm bu ồm đón lấy chiếc bình sứ, mở nắp ra, một mùi hương nhàn nhạt dễ chịu xộc vào mũi.

“Người đó nói là giải dược H ồ ỉ sát.” Thiên Ưc gãi gãi đầu, chính cô cũng không hiểu lắm h ồ ỉ sát là cái gì.

Tô Cẩm Bình khựng lại, không phải giải dược H ồ ỉ sát chỉ có một viên duy nhất thôi sao? Sao hẳn lại có? Nhưng nàng cũng lười nghĩ ngợi nhiều, thậm chí còn chẳng thèm quan tâm đây có phải giải dược thật hay không, liền đỡ ra tay, đưa cho cô: “Ăn đi.” Xem ra, lần này nàng đã thiếu hẳn một ân tình lớn. Sau khi đưa giải dược cho Thiên Ưc, nàng lơ đãng ôm chiếc bình sứ còn mang theo mùi hương tuyệt vời nhàn nhạt vào lòng.

“A?” Thiên Ưc không hiểu gì, há hốc miệng.

“Ăn đi. Á Hoàng quý phi kia đã hạ độc h ồ ỉ sát lên người em.” Nàng sốt ruột đáp.

“Cái gì?” Thiên Ưc ngẩn người nhìn nàng, rồi sau đó máy móc đưa viên thuốc vào miệng, nuốt xuống. Sao cô trúng độc mà không có cảm giác gì cả? Mấy ngày nay tiểu thư thường xuyên xuất quỷ nhập thần là vì cô sao?

Giải quyết được một chuyện lớn trong lòng, Tô Cẩm Bình khẽ nhếch môi cười tà ác, hừ, dám uy hiếp nàng à? Hiện giờ độc của Thiên Ưc đã được giải, nàng sẽ khiến ả tiện nhân kia đẹp mặt!!! Đang lúc ý chí chiến đấu của nàng cao ngút nghìn, Thiên Ưc lại ngốc nghếch hỏi: “Tiểu thư, người nghĩ, có phải tam hoàng tử Nam Nhạc kia thích người không?”

“Phụt... khụ khụ...” Tô Cẩm Bình ôm ngực, ho khan kịch liệt, liếc mắt khinh bỉ nhìn Thiên Ưc. Cái tên lạnh lùng cao ngạo kia mà có thể thích nàng, thì ngày mai mặt trời chắc chắn sẽ mọc ở hướng Tây.

Thiên Ưc vội vàng chạy tới vỗ lưng cho nàng: “Tiểu thư, người cần thận! Nô tỳ chỉ thấy, hình như ngài ấy có bệnh thích sạch sẽ, nhưng lại bẽ người về, khi đó, người còn đắp áo của ngài ấy nữa. Cho nên, nô tỳ mới đoán vậy mà.”

Hắn bị bệnh thích sạch sẽ sao? Vì sao nàng không nhận ra nhỉ? Trong đầu nàng đột nhiên xuất hiện hình ảnh ngày ấy nàng nướng thịt gà cho hắn, hắn do dự mãi, cuối cùng mới nhận lấy. Còn hình ảnh nàng vô tình vỗ vai hắn, hắn sẽ khẽ nhú mày, đây... chẳng lẽ thật sự bị bệnh cuồng sạch sẽ sao?

Bẽ nàng về à? Trên người nàng còn đắp áo của hắn ư? Khóe miệng Tô Cẩm Bình co rút điên cuồng, nếu tất cả những chuyện này đặt vào một người khác, thì có thể sẽ là thích nàng thật, nhưng lại đặt trên người Bách Lý Kinh Hồng, thì... thôi đi! Tô Cẩm Bình nàng còn chưa tự kỷ tới mức ấy đâu. Có lẽ, trong tiềm thức của nàng đã cho rằng, cái người luôn cao cao tại thượng như tiên nhân trên trời kia, sẽ không có tình cảm như những người phàm trần thường có chẳng.

Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, trời vẫn còn chưa sáng. Còn sớm, nàng vốn định ngủ thêm một lúc nữa, vừa kéo chăn lại bỗng nghe thấy một tiếng động lạ ngoài cửa sổ. Nàng vội vàng đưa tay ra, rút chiếc trâm cài tóc của Thiên Ưc, phóng ra ngoài cửa sổ.

Âm thanh kim loại chạm vào nhau vang lên ‘đình’ một tiếng. Giọng nói tà mị của người bên ngoài vang lên đầy vẻ bất đắc dĩ: “Tiểu Cẩm Cẩm, vì sao mỗi lần nàng gặp bản vương đều muốn động thủ thế?”

Vừa nghe thấy giọng nói này, tâm lý nàng lập tức thả lỏng. Tô Cẩm Bình nhảy xuống giường, bước ra ngoài cửa, mà Thiên Úc vẫn còn ngẩn người ôm ngực ngồi bên giường. Sao tiểu thư lại có thân thủ tốt như vậy???

Ra đến cửa, hai tay nàng vòng qua ngực, nhìn dung nhan còn diễm lệ hơn con gái của hắn, cười nói: “Sao thế, dạo này rảnh rồi thế à?” Tuy lần trước có chuyện hắn tỏ tình với nàng, nhưng nàng cũng không cảm thấy xấu hổ chút nào. Nếu chỉ vì một việc nhỏ đó mà cũng đáng để nàng xấu hổ, thì nàng sẽ không phải là Tô Cẩm Bình!

Khóe môi anh đào cong lên, lộ ra một nụ cười xinh đẹp, ghé sát vào mặt nàng: “Nếu bản vương nói, là nhớ nàng thì sao?”

“Vẫn nhớ quả đấm của ta phải không?” Nàng đáp không chút khách khí.

“Ha ha ha...” Nghe nàng nói vậy, Hoàng Phủ Dạ ngửa đầu lên trời cười to, tuy hắn không hy vọng nàng có thể có lúc dịu dàng với hắn, nhưng nghe mấy lời này, hắn vẫn thấy rất buồn cười.

Hắn ôm lấy nàng, nhún chân nhảy lên nóc nhà. Thật ra, hắn cũng không hề nói dối, hắn nhớ nàng. Cả đêm hắn thay đổi vô số thị thiếp, nhưng đều bị hắn đá xuống giường, không có cảm giác như bình thường, trong đầu chỉ tràn ngập hình bóng nàng. Cho nên, cuối cùng hắn đành quyết định vào cung. Dù sao, hắn làm chuyện gì cũng đều tùy hứng, nhớ nàng, thì tới gặp thôi.

“Lần sau phải hỏi ý kiến ta trước!” Tuy nàng thường xuyên thẳng tay kéo Bách Lý Kinh Hồng chạy lung tung, nhưng cũng không có nghĩa là nàng thích người khác tùy tiện kéo nàng lên mái nhà.

Hắn không đáp lời, mà hơi nhú mày: “Tiểu Cẩm Cẩm, trên người nàng có mùi rượu nồng nặc!”

“Ừ.” Nàng đáp, thả người nằm xuống mái nhà, bắt chéo chân nhìn lên không trung.

Nhìn tư thế không có chút hình tượng nào của nàng, hắn cũng chỉ khẽ cười, cũng bắt chước tư thế đó nằm cạnh nàng: “Nàng uống rượu à?”

“Hỏi thừa!” Cảm giác ở bên cạnh Hoàng Phủ Dạ, giống như cùng với một người bạn thân, rất thoải mái. Cho nên, chỉ cần không nhắc đến lợi ích của hoàng gia, thì nàng nghĩ nàng và Hoàng Phủ Dạ vẫn có thể làm bạn với nhau được.

“Cùng với hắn sao?” Tuy là câu hỏi, nhưng thực chất lại là khẳng định. Trong đôi mắt màu tím nhạt thoáng hiện lên vẻ đau đớn, có lẽ... nàng thật sự thích người kia rồi.

“Ừ.” Nàng cũng không hỏi vì sao hắn đoán ra, chỉ gác hai tay ra sau đầu, dáng vẻ vô cùng lười nhác.

Hắn quay sang, nhìn nghiêng khuôn mặt nàng: “Vì sao không tìm ta? Không phải đã nói, ta và hắn, đều là bằng hữu của nàng sao?” Đôi mắt hắn nhuốm vẻ u buồn như đóa la lan tím.

Nàng liếc nhìn sang dung nhan yêu nghiệt của hắn, khước miệng hơi nhếch lên: “Huynh muốn nghe nói thật, hay nghe nói dối?”

Hắn khẽ cười, quay đầu đi, tiếp tục ngắm bầu trời đêm, đã là rạng sáng, nhưng vẫn còn có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao. Một lúc lâu sau mới đáp: “Nói thật hay nói dối cũng đều muốn nghe.

“Ha ha...” Hoàng Phủ Dạ quả thật cũng khá thú vị: “Nói dối là, huynh không ở hoàng cung, không tiện tìm huynh. Còn nói thật à, đó là... huynh có biết không, khi người ta uống quá nhiều, khó tránh khỏi bị say bết nê, nếu lỡ nói gì đó không nên nói thì...”

Nói tới đây, nàng cũng muốn cười, xem ra, trước khi nàng đi gặp Bách Lý Kinh Hông, nàng cũng đã lường trước mình sẽ uống say r ối. Nhưng nàng lại càng thắc mắc hơn, vì sao nàng lại vô duyên vô cớ mà tin tưởng hẳn đến như vậy?

“Tiểu Cẩm Cẩm, có đôi khi, ta thực sự chỉ hận không thể bịt kín cái miệng nàng lại!” Hấn nghiêng r ầu nghiêng lợi nói, tim đau như bị hàng nghìn mũi kim đâm vào! Uống nhi ều quá, sợ nói đi ều gì không nên nói. Nói thẳng ra là, nàng không tin hẳn. Nhưng hẳn muốn không thừa nhận cũng không được, nàng nói rất thẳng thắn, rất đúng với hiện thực đ ắm máu, nếu nàng nói đi ều gì đó bất lợi cho nàng, nhưng lại có lợi với hoàng huynh, hẳn có thể chắc chắn mình sẽ lựa chọn như thế nào. Cũng chính sự thực tàn khốc này, đã biến thành một bức tường ngăn, vĩnh viễn ngăn cách bọn họ, không thể nào vượt qua...

Nàng hơi mím môi, không thêm bận tâm, nói: “Là huynh muốn ta nói mà.” Để cho hẳn sớm nhìn nhận rõ sự thật cũng tốt, tên nhóc này vẫn còn chưa hết hy vọng với nàng. Nàng cũng không hy vọng mình phải bám vào hẳn để kiếm tìm hạnh phúc.

“Tiểu Cẩm Cẩm, g ần đây ta thường nghĩ một chuyện.” Hấn nhìn vào hư không, nụ cười dường như hơi mờ ảo.

“Chuyện gì?” Nàng nghiêng đ ầu nhìn hẳn.

Đôi môi mỏng như cánh anh đào kh ẽ nh ẽch lên, ngừng lại một chút r ối kh ẽ cười: “Thôi, cũng không có gì.” Hấn muốn hỏi, nếu bây giờ hẳn muốn cưới nàng, hứa cho nàng ngôi vị chính phi, nàng có thể chấp nhận hẳn hay không? Chỉ là, hỏi câu này, cũng chẳng có ý nghĩa gì, dù nàng đ ồng ý, hoàng huynh cũng sẽ không đ ồng ý.

“Thần kinh!” Nàng ph ỉ nhổ hẳn không chút khách khí.

“Khụ khụ... Đợi đã, trên người nàng... có mùi gì thế?” Hấn quay đ ầu nhìn nàng, mặt nghiêm lại.

Khóe miệng Tô Cẩm Bình co rút: “Mùi vớì không mùi cái khí gì? Huynh là chó đấý à? Này, huynh làm cái gì? Huynh”

Nàng còn chưa kịp phản ứng, đã thấy hấn nhanh nhẹn duỗi tay ra, đột kích về phía ngực nàng. Nàng cũng vội vàng đưa tay lên chặn, nhưng đang lúc giằng co, chiếc bình sứ trong ngực áo nàng lại rơi ra! Một bàn tay thon dài nhặt chiếc bình sứ kia lên, không thèm để ý đến vẻ mặt tức giận của Tô Cẩm Bình, hấn mở ra ngửi, sắc mặt cũng lạnh đi.

Hấn quay sang nhìn nàng hỏi: “Là hấn đưa cho nàng sao?”

Nợ hấn, cả đời cũng không trả được!

Nàng giật lại: “Hoàng Phủ Dạ, tốt nhất là huynh đừng khiêu chiến cực hạn của ta!” Dám cướp đồ từ ngực nàng, hấn thực sự nghĩ nàng tuyệt đối không dám giết hấn sao?

“Nàng trúng độc à?” Hấn làm ngơ không để tâm đến lời nói của nàng, lại hỏi tiếp.

“Không phải hấn đưa. Thị tỳ của ta trúng độc.” Đôi mắt phượng lạnh đi, Bách Lý Kinh Hờng bị nhốt ở hoàng cung còn có thể có giải dược, đi đâu này đã chứng tỏ hấn không hề đơn giản. Nếu nàng thừa nhận vớì Hoàng Phủ Dạ rằng dược này do hấn đưa, chắc chắn sẽ làm hại hấn. Cho nên, nàng tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

Hoàng Phủ Dạ lại cười: “Tiểu Cẩm Cẩm, nàng có biết đây là dược gì không?” Hối hận bích ngọc đan, không chỉ có thể giải được trăm độc, mà còn có tác dụng khai tử hoàn sinh, trong thiên hạ chỉ còn hai viên. Một viên ở trong tay Hoàng Phủ Dạ hấn, còn viên cuối cùng... lại bị dùng để cứu một hạ nhân sao? Lãng phí! Thực sự quá lãng phí!

“Dược gì?” Nghe ngữ điệu của hấn, nàng thoáng cảm thấy có gì đó không ổn.

Nghe câu hỏi của nàng, hấn không trả lời, chỉ nằm lại xuống mái nhà, chậm rãi nói: “Tốt nhất là dược này không phải do hấn đưa cho nàng. Nếu

không, lần này nàng nợ hấn, e rằng cả đời cũng không trả nổi!” Đôi mắt màu tím nhạt của Hoàng Phủ Dạ như thoáng có ý cười thanh thản, không còn viên giải dược cuối cùng, mắt của Bách Lý Kinh Hằng coi như không còn thuốc chữa. Hấn và hoàng huynh cũng có thể yên tâm hơn rất nhiều. Dù sao, Nam Nhạc tuyệt đối không thể nào chấp nhận cho một kẻ mù lên làm Hoàng đế. Còn những người kế vị khác của Nam Nhạc, thì không có ai đáng để hấn bận tâm.

Mắt nàng như căng lên, nhưng trên mặt vẫn không có cảm xúc gì, ra vẻ lười nhác nói: “Nghiêm trọng thế sao? Rốt cuộc là được gì?”

“Nếu không phải là hấn đưa, thì đây là được gì cũng không quan trọng. Chúng ta nói chuyện khác đi. À, vài hôm nữa là lễ Trung thu, nàng nghĩ, chúng ta có nên tập thử một vở kịch khác để vui đùa một chút không?” Tâm trạng của Hoàng Phủ Dạ rõ ràng không tệ.

Tuy trong lòng Tô Cẩm Bình có nghi ngờ, nhưng cũng không hỏi lại. Nếu tiếp tục hỏi sẽ khiến hấn nghi ngờ. Nghe hấn nói vậy, nàng khinh bỉ đáp: “Diễn cái em gái nhà hấn ấy, hoàng huynh của huynh là cái đồ keo kiệt. Lần trước cả một trăm lượng vàng mà cũng tiếc, chỉ cho ta tặng có năm lượng bổng lộc, uổng công ta mệt chết đi bao nhiêu ngày. Giờ còn bắt ta diễn kịch cho hấn xem tiếp hả? Có mà đầu ta bị lừa đá ấy!”

“Ha ha ha ha...” Hoàng Phủ Dạ ôm bụng cười cực kỳ thoải mái: “Tiểu Cẩm Cẩm, nàng... nàng chọc bản vương cười chết mất! Chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách hoàng huynh ta được! Lần trước nàng yêu cầu gì nhỉ? À, vạn lượng vàng, trăm mẫu ruộng tốt đúng không? Nàng có biết, cả quốc khố cũng không có được hơn trăm vạn lượng vàng không? Hoàng huynh sao có thể đồng ý được?!”

Á... Chẳng lẽ nàng đòi nhiều quá sao? Hình như nàng còn chưa biết được giá trị tiền bạc ở triều đại này thế nào, nàng làm như lơ đãng hỏi: “Tiểu Dạ Dạ, một lượng vàng tương đương với bao nhiêu bạc?”

“Một trăm lượng. Đợi đã, sao ngay cả cái này nàng cũng không biết?” Đây là kiến thức cơ bản nhất mà?

“Trước kia cả ngày ta chỉ ru rú trong phủ Thừa tướng, cũng chẳng đi ra ngoài mua đồ gì cả, thì sao biết được? Vậy một lượng bạc bằng bao nhiêu tiền đồng?” Nàng quay sang nhìn hắn, mắt đầy vẻ tò mò.

Nhìn dáng vẻ hiếu kỳ của nàng, không chờ nàng hỏi lại, hắn liền kiên nhẫn giảng giải: “Một lượng bạc là một nghìn tiền đồng. Dễ hình dung hơn chút là, ở tửu lâu, một bữa cơm tốn khoảng hai lượng bạc, một cái bánh bao thì giá một tiền đồng.”

“À! Hiểu rồi!” Nói cách khác, một lượng bạc là khoảng năm trăm đồng nhân dân tệ, một lượng vàng là năm vạn đồng. Nàng lại đòi cầu hoàng đế kia cho nàng vạn lượng vàng, tương đương với năm tỷ nhân dân tệ rồi! Khóe miệng nàng co rút mạnh, hắn không đồng ý hình như cũng là chuyện bình thường.

Nàng lại nghiên cứu tiền lương hiện giờ của mình. Một tháng mười lăm lượng, chẳng phải là bảy nghìn năm trăm nhân dân tệ hay sao? Nếu là ở hiện đại, thì cũng miễn cưỡng được liệt vào mức thu nhập trung bình rồi, cao hơn nhân viên quét dọn! Nghĩ vậy, tâm trạng nàng cũng khá hơn nhiều.

“Hoàng Phủ Dạ, ta mạo muội hỏi huynh một chuyện!” Nàng cười hì hì nhìn hắn.

Hắn khẽ cười: “Nàng còn có lúc ‘mạo muội’ cơ à? Hỏi đi!”

“Chuyện đó, mỗi tháng bổng lộc của huynh là bao nhiêu?” Nàng vừa hỏi vừa như lơ đãng nhìn lên trời, thật ra, ở hiện đại, một tháng được bảy nghìn năm trăm tệ là đã đủ để khiến không ít người mơ ước rồi. Cho nên, nàng nghĩ, chắc Hoàng Phủ Dạ cũng không khác nàng mấy.

Kết quả là... vị vương gia nào đó hơi buồn bực gãi đầu: “Bao nhiêu lượng bạc à...” Cho tới giờ hắn vẫn chưa từng thiếu tiền tiêu, nên cũng chưa từng để ý đến vấn đề này. Bỗng nhiên, trong đầu hắn chợt lóe sáng: “À, nhớ rồi, năm nghìn lượng!”

Vì thế, nụ cười đắc ý của cô nàng nào đó thoáng cứng lại, quay đầu nhìn hắn, năm nghìn lượng bạc... cũng tức là... hai nghìn năm trăm vạn tệ!!!

Rốt cuộc nàng đã hiểu, vì sao nữ chính xuyên không trong tiểu thuyết lại làm Vương phi nhiều như vậy! Còn không phải là vì đám Vương gia đều rất nhiều tiền hay sao?! Vì thế, hình tượng của Hoàng Phủ Dạ trong lòng Tô Cẩm Bình vốn rất mơ hồ, bỗng trở nên cao lớn hơn nhiều. Trong khoảnh khắc đó, nàng như nhìn thấy toàn thân Hoàng Phủ Dạ đều đang điên cuồng gào thét: “Ta là tiền, ta là tiền! Mau tới làm thọt ta đi!”

Mặt cô nàng nào đó bỗng đầy vẻ nịnh bợ, nói: “Vương gia!”

Tiếng gọi đột ngột này khiến lòng tơ toàn thân Hoàng Phủ Dạ dựng đứng hết lên, run rẩy quay đầu nhìn nàng: “Sao... sao thế?” Vì sao hẳn lại có cảm giác nổi hết cả da gà lên thế này?

“Vương gia, quốc gia đang phát triển, xã hội tiến bộ, kinh tế cũng dần dần được đẩy mạnh, sự lưu thông tiền tệ có ảnh hưởng rất lớn đối với nền kinh tế của quốc gia. Nhưng hiện giờ, sự chênh lệch giàu nghèo vẫn quá lớn, khoảng cách để có thể tiến đến mục tiêu mọi người đều giàu có còn rất dài...” Cô nàng nào đó nghiêng đầu nói hươu nói vượn.

“Đợi đã đợi đã, tiểu Cẩm Cẩm, rốt cuộc nàng muốn nói gì?” Cái gì mà ‘xã hội’, ‘tiền’, ‘lưu thông’, ‘mọi người đều giàu có’ là sao? Bốn chữ ‘chênh lệch giàu nghèo’ tuy mới mẻ, nhưng hẳn cũng thoáng đoán được ý nghĩa của nó.

“Ta muốn nói là!” Cô nàng nào đó quay sang, cười toét miệng, để lộ ra hàm răng trắng bóc nhỏ xinh, lóe sáng trong bóng đêm: “Vương gia, nếu ngài giàu có như thế, có thể... nghĩ đến việc... cứu trợ người nghèo một chút không?”

Nói xong, nàng giơ ngón cái, xoa xoa với ngón trỏ và ngón giữa...

Vị vương gia nào đó nhìn thấy hành động này, khước miệng liền co rút đến không thể kiềm chế. Động tác này, là nghìn năm trước, thời năm quốc gia vẫn còn hùng mạnh, chính Vũ Văn tiểu tam, vương phi của vị vương gia chiến thần Hiên Viên Ngạo trong truyền thuyết đã sáng tạo ra. Hiện giờ vẫn còn được lưu truyền rộng rãi, nhưng chủ yếu chỉ lưu truyền trong đám

lưu manh, còn đ ònơi đường phố, rất ít vương tôn quý tộc sử dụng động tác này.

Hắn cốc nhẹ vào đ ùnàng một cái, chỉ hận rèn sắt không thành thép, nói: “Nàng học cái động tác này ở đâu ra thế? Học toàn thứ xấu!”

Mặt Tô Cẩm Bình đen lại, nàng không lường trước đ ược tên này sẽ cốc đ ùnàng. Nàng nghĩ một chút, lại ôm đ ù, vẻ mặt bi thương nói: “Vương gia, đ ùta bị ngài cốc đến có vấn đ ề ừ. Ngài phải b ừ thường ti ền thuốc men!”

“Khụ khụ khụ...” hắn ho khan kịch liệt, Hoàng Phủ Dạ nhìn nàng với ánh mắt không thể chịu nổi: “Tiểu Cẩm Cẩm, bản vương cũng chỉ gõ nhẹ một cái, thế mà nàng còn...” đòi ti ền thuốc men nữa à?

“Huynh có chịu b ừ thường không hả? Không b ừ thường ta sẽ đi tố cáo huynh!” Tô Cẩm Bình nhìn hắn với ánh mắt như nhìn Hoàng Thế Nhân, còn mình thì giống như Bạch Mao Nữ bị ức hiếp đủ đ ường vậy.

Vị vương gia nào đó cười đ ùa giỡn: “Tiểu Cẩm Cẩm, nàng không b ầm tím, không chết, cũng chẳng thấy máu chảy, đến sưng còn chẳng thấy sưng lên chút nào. Nếu bản vương không nh ầm, thì giờ ngay cả cảm giác đau đớn còn không có. Nàng định tố cáo bản vương thế nào?”

Tô Cẩm Bình đắc ý cười: “Vương gia, có những vết thương mà mắt thường không nhìn thấy đ ược. Chắc hẳn huynh sẽ không biết, cái cốc vừa r ừ của huynh khiến đ ùta bị thương tích nặng nề đến đâu đâu. Ta bị huynh đánh đến choáng đ ù, huynh phải b ừ thường cho việc trí thông minh của ta bị tụt giảm! Huynh phải biết rằng, mấy thứ như là tài năng, trí tuệ, không phải là thứ có thể dùng ti ền mua đ ược. Cho nên, mỗi người đ ù biết nó quý giá thế nào! Nếu ngài không b ừ thường, thì đúng là không còn gì để nói nữa!”

“Ha ha ha... nàng chèn ép bản vương!” Hoàng Phủ Dạ bật cười, nhìn cô nàng đang kêu bị đánh đến choáng váng này, tâm trạng càng thấy thoải mái hơn.

“Có b ấ thường không?” Nàng đã rất bực mình, hỏi.

“B ấ thường chứ! Làm sao dám không b ấ thường được!” Hấn tuyệt đối tin tưởng rằng, nếu mình nói không b ấ thường, cô gái nhỏ này nhất định sẽ hoàn trả gấp trăm lần cái cốc đ ầu vừa r ấ của mình: “Tiểu Cẩm Cẩm, không biết ngài bị tụt giảm bao nhiêu trí tuệ, muốn bản vương b ấ thường bao nhiêu?”

Nhìn thấy rõ vẻ đ ầu cợt trong đôi mắt tím nhạt của hấn, đột nhiên Tô Cẩm Bình lại cảm thấy chẳng thú vị gì cả, mím mím môi nói: “Thôi, quên đi.” Mắt quét qua hấn, lờm một cái.

“Sao thế?” Nhìn khuôn mặt nghiêng xinh xắn của nàng, hấn không phản ứng kịp, vừa r ấ không phải còn rất cao hứng bắt bí hấn hay sao?

“Huynh không có chút thành ý nào cả!” Nàng nhìn hấn với vẻ đ ầy bất mãn.

“Ặc! Bản vương mà không có thành ý à?!” Hấn ng ẩ dậy, rất nghiêm túc nhìn nàng: “Vậy nàng nói xem, bản vương cần b ấ thường bao nhiêu?” Thế này đã đủ thành ý chưa?

“Nếu huynh có thành ý, thì huynh tự mình nói đi!” Bảo nàng nói, nói cao một chút hấn không đ ồng ý, nói thấp lại thiệt thòi. Hơn nữa, dù gì hấn cũng là vương gia, ra giá chắc cũng không quá thấp chứ? Thật ra, nàng cũng chẳng muốn bao nhiêu, vì rõ ràng đây là nàng bày trò lừa tiền hấn, chỉ một nghìn lượng là đủ r ấ.

“Ha ha, nàng đúng là!” Hấn khẽ phe phẩy quạt, đôi mắt màu tím nhạt đ ầy ý cười: “Một vạn lượng được không?”

“Được!” Mặt Tô Cẩm Bình đ ầy vẻ kích động, chỉ hận không thể nắm tay hấn để thể hiện sự xúc động của mình.

Kết quả là, Hoàng Phủ Dạ liếc nhìn nàng một cái, đôi môi anh đào phun ra ba chữ khiến người ta tức chết: “Năm mơ đi!”

“Cút thôi!” Nàng biết ngay hẳn tuyệt đối không tốt bụng thế mà!

“Tiểu Cẩm Cẩm, tiểu cô nương không nên tùy tiện nói thô tục như thế!”
Giọng Hoàng Phủ Dạ đầy vẻ đắc ý.

Một tiếng quát to vang lên khiến chim chóc sợ hãi bay tán loạn: “Chắc hẳn là huynh muốn ăn đòn mà!”

...

Sáng sớm, sau khi Hoàng Phủ Dạ lặn đi, Tô Cẩm Bình liền trưng bộ mặt thối ra đi làm việc. Sự chênh lệch giàu nghèo lớn thế thế, khiến nàng vô cùng khó chịu, khó chịu đến mức phải lôi kéo tiểu cung nữ kia nói chuyện trên trời dưới biển. Ban đầu, tiểu cung nữ kia còn không muốn, nhưng dần dần cũng bị vẻ mặt tươi cười hớn hở của cô nàng nào đó làm ảnh hưởng. Hơn nữa, cô ta nghĩ có vẻ Hoàng thượng cũng không quay lại nhanh như vậy, liền yên lòng ng ẩng lắng nghe cô nàng nào đó kể chuyện khắp tứ phương.

“Thật sự có nơi đẹp như thế sao?” Mặt tiểu cung nữ đầy vẻ chờ mong nhìn nàng.

“Có chứ! Có chứ! Nhưng mà, đi máy bay cũng phải mất vài tiếng mới tới nơi!” Tâm trạng không tốt thì ng ẩng ba hoa một chút đi, nàng cũng không quan tâm người nghe có tin hay không, chỉ cần thời gian này đỡ nhàm chán là được rồi.

Vì thế, không bao lâu sau, đám thị vệ canh cửa cũng từ từ dựng thẳng tai, háo hức nghe nàng kể những chuyện rất mới mẻ này. Cô nàng nào đó thì đang say mê nói về những cuộc hành trình của mình. Từ Hawaii đến London của nước Anh, rồi về New York của Mỹ, sang Venice, Đông, Tây, Nam Bắc, nói hươu nói vượn.

Đang nói hăng say, bỗng một cung nữ chạy tới báo: “Tô Cẩm Bình, Hoàng quý phi nương nương truy ền người qua!”

Tiểu cung nữ ng ỡ cạnh nàng nhanh chóng nhảy xuống khỏi lan can, Hoàng quý phi cho truy ền, đây là chuyện lớn. Có đi ầu, không phải hiện giờ các nàng đang phải quét sân sao? Làm sao có thể tự ý rời khỏi nơi làm việc được?

“Biết r ỡ, đến ngay!” Đang muốn tìm ả, ả lại tự dưng lên tận cửa à?

“Tô Cẩm Bình!” Tiểu cung nữ kia có vẻ lo lắng gọi một tiếng, dù sao nhóm các nương nương tìm, thông thường ầu không phải việc gì tốt.

Cô nàng nào đó thoải mái phát tay: “Không sao, chờ ta trở lại! Nếu hoàng thượng có hỏi, cứ nói ta bị Hoàng quý phi ‘mời’ đi r ỡ!” Nàng muốn đi ‘h ầu’ bọn họ vui đùa một chút, nhưng dù sao mình vẫn không hiểu rõ thế giới này, nếu tự dưng có một tài ba dị sĩ nào đó, chỉ e người chịu thiệt lại chính là mình. Cho nên, cứ để lại đường lui là hơn.

“Ừ!” Tiểu cung nữ khẽ gật ầu, ánh mắt nhìn theo bóng nàng vẫn có chút lo lắng. Không biết là đang lo nàng sẽ xảy ra chuyện gì, hay là lo nếu nàng có chuyện gì, sẽ không có ai kể chuyện cho mình nghe nữa.

Đi theo cung nữ kia tới cửa tấm cung của Tô Cẩm Thu, cung nữ kia l ền bảo nàng chờ: “Ta vào báo với nương nương đã.”

“Ừ.” Khóe môi nàng khẽ nhếch lên cười lạnh, nghe tiếng bước chân lo lắng đi qua đi lại trong phòng, đôi mắt phượng hơi nheo lại, hẳn là trong phòng còn có người khác. Tô Cẩm Thu bị nàng đả thương, trong một khoảng thời gian ngắn không thể nào đi qua đi lại như r ồng cuốn hồ ch ồm như vậy được. Vậy, ai ở bên trong?

Không bao lâu sau, tiếng bước chân ngừng lại, r ỡ lại một vài phút sau, cung nữ vào thông báo cũng đi ra: “Hoàng quý phi nương nương tuyên người vào!”

Nàng bước nhanh vài bước vào. Trong phòng không có gì khác hôm qua, Tô Cẩm Thu vẫn nằm nghiêng trên tháp quý phi, có đi ầu, trong khoảnh khắc nhìn thấy nàng, đáy mắt ả xuất hiện rõ vẻ kinh hãi, nhưng d ần d ần bị dần xuống.

Một nữ tử mặc áo gấm ng ỡ trong điện, vòng đá, trâm ngọc, dung nhan không phải tuyệt sắc, nhưng cũng coi như là dễ nhìn.

“Quý phi tử tử, người tử nói là nàng ta sao?” Ngay khi nhìn thấy Tô Cẩm Bình, trong mắt ả thể hiện rõ sự khinh bỉ. ả biết cô gái này, chính là Tô Cẩm Bình. Biểu huynh của ả làm phó thống lĩnh trong cung, ngày ấy cũng từng nhìn thấy cách cư xử của cô gái này ở trước mặt Hoàng thượng, dường như là hao tâm tổn trí vì muốn được Hoàng thượng chú ý. Một cô gái như vậy thì có thể có bản lĩnh gì?

“Đúng vậy!” Tô Cẩm Thu vẫn kiên quyết gặt đầu, cố gắng tự trấn định nói với Tô Cẩm Bình: “Tô Cẩm Bình, chắc ngươi cũng biết chúng ta gọi ngươi đến đây là vì việc gì.” Chuyện ngày hôm qua vẫn khiến trong lòng ả thấy sợ hãi. Tô Cẩm Bình nói sau ba ngày nữa phải cho nàng một đáp án, nhưng mà, bảo ả bỏ qua một cơ hội tốt như vậy, ả thật sự không làm được!

“Xin Hoàng quý phi chỉ giáo cho!” Thái độ rất khiêm nhường, kính cẩn, trong lòng cũng đã nghĩ xong cách đối phó. Thật ra, chuyện này, trừ cách tự nàng động thủ ra, thì khiến cho cầu hoàng đế và ả tiện nhân này đấu với nhau còn hay hơn. Dù sao, cả hai người nàng đầu không thích, nhìn thấy kẻ thù tranh đấu với nhau, không phải là chuyện rất sáng khoái hay sao?

Chương 049.2: Nợ hấn, cả đời cũng không trả được!

Nàng giật lại: “Hoàng Phủ Dạ, tốt nhất là huynh đừng khiêu chiến cực hạn của ta!” Dám cướp đồ từ ngực nàng, hấn thực sự nghĩ nàng tuyệt đối không dám giết hấn sao?

“Nàng trúng độc à?” Hấn làm ngo không để tâm đến lời nói của nàng, lại hỏi tiếp.

“Không phải hấn đưa. Thị tỳ của ta trúng độc.” Đôi mắt phượng lạnh đi, Bách Lý Kinh Hồng bị nhốt ở hoàng cung còn có thể có giải dược, đi đâu này đã chứng tỏ hấn không hề đơn giản. Nếu nàng thừa nhận với Hoàng Phủ Dạ rằng dược này do hấn đưa, chắc chắn sẽ làm hại hấn. Cho nên, nàng tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

Hoàng Phủ Dạ lại cười: “Tiểu Cẩm Cẩm, nàng có biết đây là dược gì không?” Hồi hồn Bích Ngọc đan, không chỉ có thể giải dược trăm độc, mà còn có tác dụng khai tử hoàn sinh, trong thiên hạ chỉ còn hai viên. Một viên ở trong tay Hoàng Phủ Dạ hần, còn viên cuối cùng... lại bị dùng để cứu một hạ nhân sao? Lãng phí! Thực sự quá lãng phí!

“Dược gì?” Nghe ngữ điệu của hần, nàng thoáng cảm thấy có gì đó không ổn.

Nghe câu hỏi của nàng, hần không trả lời, chỉ nằm lại xuống mái nhà, chậm rãi nói: “Tốt nhất là dược này không phải do hần đưa cho nàng. Nếu không, lần này nàng nợ hần, e rằng cả đời cũng không trả nổi!” Đôi mắt màu tím nhạt của Hoàng Phủ Dạ như thoáng có ý cười thanh thản, không còn viên giải dược cuối cùng, mắt của Bách Lý Kinh Hồng coi như không còn thuốc chữa. Hần và hoàng huynh cũng có thể yên tâm hơn rất nhiều. Dù sao, Nam Nhạc tuyệt đối không thể nào chấp nhận cho một kẻ mù lên làm Hoàng đế. Còn những người kế vị khác của Nam Nhạc, thì không có ai đáng để hần bận tâm.

Mắt nàng như căng lên, nhưng trên mặt vẫn không có cảm xúc gì, ra vẻ lười nhác nói: “Nghiêm trọng thế sao? Rốt cuộc là dược gì?”

“Nếu không phải là hần đưa, thì đây là dược gì cũng không quan trọng. Chúng ta nói chuyện khác đi. À, vài hôm nữa là lễ Trung thu, nàng nghĩ, chúng ta có nên tập thử một vở kịch khác để vui đùa một chút không?” Tâm trạng của Hoàng Phủ Dạ rõ ràng không tệ.

Tuy trong lòng Tô Cẩm Bình có nghi ngờ, nhưng cũng không hỏi lại. Nếu tiếp tục hỏi sẽ khiến hần nghi ngờ. Nghe hần nói vậy, nàng khinh bỉ đáp: “Diễn cái em gái nhà hần ấy, hoàng huynh của huynh là cái đờ keo kiệt. Lần trước cả một trăm lượng vàng mà cũng tiếc, chỉ cho ta tặng có năm lượng bổng lộc, uổng công ta mệt chết đi bao nhiêu ngày. Giờ còn bắt ta diễn kịch cho hần xem tiếp hả? Có mà đầu ta bị lừa đá ấy!”

“Ha ha ha ha...” Hoàng Phủ Dạ ôm bụng cười cực kỳ thoải mái: “Tiểu Cẩm Cẩm, nàng... nàng chọc bản vương cười chết mất! Chuyện này cũng không thể hoàn toàn trách hoàng huynh ta dược! Lần trước nàng yêu cầu gì

nhỉ? À, vạn lượng vàng, trăm mẫu ruộng tốt đúng không? Nàng có biết, cả quốc khố cũng không có được hơn trăm vạn lượng vàng không? Hoàng huynh sao có thể đờng ý được?!”

Á... Chẳng lẽ nàng đòi nhiều quá sao? Hình như nàng còn chưa biết được giá trị tiền bạc ở triều đại này thế nào, nàng làm như lơ đãng hỏi: “Tiểu Dạ Da, một lượng vàng tương đương với bao nhiêu bạc?”

“Một trăm lượng. Đợi đã, sao ngay cả cái này nàng cũng không biết?” Đây là kiến thức cơ bản nhất mà?

“Trước kia cả ngày ta chỉ ru rú trong phủ Thừa tướng, cũng chẳng đi ra ngoài mua đồ gì cả, thì sao biết được? Vậy một lượng bạc bằng bao nhiêu tiền đờng?” Nàng quay sang nhìn hắn, mắt đờng vẻ tò mò.

Nhìn dáng vẻ hiếu kỳ của nàng, không chờ nàng hỏi lại, hắn liền kiên nhẫn giảng giải: “Một lượng bạc là một nghìn tiền đờng. Để hình dung hơn chút là, ở tửu lâu, một bữa cơm tốn khoảng hai lượng bạc, một cái bánh bao thì giá một tiền đờng.”

“À! Hiểu rồi!” Nói cách khác, một lượng bạc là khoảng năm trăm đờng nhân dân tệ, một lượng vàng là năm vạn đờng. Nàng lại đòi cầu hoàng đế kia cho nàng vạn lượng vàng, tương đương với năm tỷ nhân dân tệ rồi! Khóe miệng nàng co rút mạnh, hắn không đờng ý hình như cũng là chuyện bình thường.

Nàng lại nghiên cứu tiền lương hiện giờ của mình. Một tháng mười lăm lượng, chẳng phải là bảy nghìn năm trăm nhân dân tệ hay sao? Nếu là ở hiện đại, thì cũng miễn cưỡng được liệt vào mức thu nhập trung bình rồi, cao hơn nhân viên quét dọn! Nghĩ vậy, tâm trạng nàng cũng khá hơn nhiều.

“Hoàng Phủ Dạ, ta mạo muội hỏi huynh một chuyện!” Nàng cười hì hì nhìn hắn.

Hắn khẽ cười: “Nàng còn có lúc ‘mạo muội’ cơ à? Hỏi đi!”

“Chuyện đó, mỗi tháng bổng lộc của huynh là bao nhiêu?” Nàng vừa hỏi vừa như lơ đãng nhìn lên trời, thật ra, ở hiện đại, một tháng được bảy nghìn năm trăm tệ là đã đủ để khiến không ít người mơ ước rồi. Cho nên, nàng nghĩ, chắc Hoàng Phủ Dạ cũng không khác nàng mấy.

Kết quả là... vị vương gia nào đó hơi buồn bực gái đầu: “Bao nhiêu lượng bạc à...” Cho tới giờ hắn vẫn chưa từng thiếu tiền tiêu, nên cũng chưa từng để ý đến vấn đề này. Bỗng nhiên, trong đầu hắn chợt lóe sáng: “À, nhớ rồi, năm nghìn lượng!”

Vì thế, nụ cười đắc ý của cô nàng nào đó thoáng cứng lại, quay đầu nhìn hắn, năm nghìn lượng bạc... cũng tức là... hai nghìn năm trăm vạn tệ!!! Rốt cuộc nàng đã hiểu, vì sao nữ chính xuyên không trong tiểu thuyết lại làm Vương phi nhiều như vậy! Còn không phải là vì đám Vương gia đầu rất nhiều tiền hay sao?! Vì thế, hình tượng của Hoàng Phủ Dạ trong lòng Tô Cẩm Bình vốn rất mơ hồ, bỗng trở nên cao lớn hơn nhiều. Trong khoảnh khắc đó, nàng như nhìn thấy toàn thân Hoàng Phủ Dạ đầu đang điên cuồng gào thét: “Ta là tiền, ta là tiền! Mau tới làm thịt ta đi!”

Mặt cô nàng nào đó bỗng đầy vẻ nịnh bợ, nói: “Vương gia!”

Tiếng gọi đột ngột này khiến lòng tơ toàn thân Hoàng Phủ Dạ dựng đứng hết lên, run rẩy quay đầu nhìn nàng: “Sao... sao thế?” Vì sao hắn lại có cảm giác nổi hết cả da gà lên thế này?

“Vương gia, quốc gia đang phát triển, xã hội tiến bộ, kinh tế cũng dần dần được đẩy mạnh, sự lưu thông tiền tệ có ảnh hưởng rất lớn đối với nền kinh tế của quốc gia. Nhưng hiện giờ, sự chênh lệch giàu nghèo vẫn quá lớn, khoảng cách để có thể tiến đến mục tiêu mọi người đều giàu có còn rất dài...” Cô nàng nào đó nghiêng đầu nói hươu nói vượn.

“Đợi đã đợi đã, tiểu Cẩm Cẩm, rốt cuộc nàng muốn nói gì?” Cái gì mà ‘xã hội’, ‘tiền’, ‘lưu thông’, ‘mọi người đều giàu có’ là sao? Bốn chữ ‘chênh lệch giàu nghèo’ tuy mới mẻ, nhưng hắn cũng thoáng đoán được ý nghĩa của nó.

“Ta muốn nói là!” Cô nàng nào đó quay sang, cười toét miệng, để lộ ra hàm răng trắng bóc nhỏ xinh, lóe sáng trong bóng đêm: “Vương gia, nếu ngài giàu có như thế, có thể... nghĩ đến việc... cứu trợ người nghèo một chút không?”

Nói xong, nàng giơ ngón cái, xoa xoa với ngón trỏ và ngón giữa...

Vị vương gia nào đó nhìn thấy hành động này, khóe miệng liền co rút đến không thể kềm chế. Động tác này, là nghìn năm trước, thời năm quốc gia vẫn còn hùng mạnh, chính Vũ Văn tiểu tam, vương phi của vị vương gia chiến thần Hiên Viên Ngạo trong truyền thuyết đã sáng tạo ra. Hiện giờ vẫn còn được lưu truyền rộng rãi, nhưng chủ yếu chỉ lưu truyền trong đám lưu manh, côn đồ nơi đường phố, rất ít vương tôn quý tộc sử dụng động tác này.

Hắn cốc nhẹ vào đầu nàng một cái, chỉ hận rèn sắt không thành thép, nói: “Nàng học cái động tác này ở đâu ra thế? Học toàn thứ xấu!”

Mặt Tô Cẩm Bình đen lại, nàng không lường trước được tên này sẽ cốc đầu nàng. Nàng nghĩ một chút, lại ôm đầu, vẻ mặt bi thương nói: “Vương gia, đầu ta bị ngài cốc đến có vấn đề rồi. Ngài phải bồi thường tiền thuốc men!”

“Khụ khụ khụ...” hắn ho khan kịch liệt, Hoàng Phủ Dạ nhìn nàng với ánh mắt không thể chịu nổi: “Tiểu Cẩm Cẩm, bản vương cũng chỉ gõ nhẹ một cái, thế mà nàng còn...” đòi tiền thuốc men nữa à?

“Huynh có chịu bồi thường không hả? Không bồi thường ta sẽ đi tố cáo huynh!” Tô Cẩm Bình nhìn hắn với ánh mắt như nhìn Hoàng Thế Nhân, còn mình thì giống như Bạch Mao Nữ bị ức hiếp đủ đường vậy.

Vị vương gia nào đó cười đùa giỡn: “Tiểu Cẩm Cẩm, nàng không bầm tím, không chết, cũng chẳng thấy máu chảy, đến sưng còn chẳng thấy sưng lên chút nào. Nếu bản vương không nhầm, thì giờ ngay cả cảm giác đau đớn còn không có. Nàng định tố cáo bản vương thế nào?”

Tô Cẩm Bình đắc ý cười: “Vương gia, có những vết thương mà mắt thường không nhìn thấy được. Chắc chắn huynh sẽ không biết, cái cốc vừa r ỡ của huynh khiến đầu ta bị thương tích nặng nề đến đâu đâu. Ta bị huynh đánh đến choáng đầu, huynh phải b ố thường cho việc trí thông minh của ta bị tụt giảm! Huynh phải biết rằng, mấy thứ như là tài năng, trí tuệ, không phải là thứ có thể dùng tiền mua được. Cho nên, mỗi người đầu biết nó quý giá thế nào! Nếu ngài không b ố thường, thì đúng là không còn gì để nói nữa!”

“Ha ha ha... nàng chèn ép bản vương!” Hoàng Phủ Dạ bật cười, nhìn cô nàng đang kêu bị đánh đến choáng váng này, tâm trạng càng thấy thoải mái hơn.

“Có b ố thường không?” Nàng đã rất bực mình, hỏi.

“B ố thường chứ! Làm sao dám không b ố thường được!” Hấn tuyệt đối tin tưởng rằng, nếu mình nói không b ố thường, cô gái nhỏ này nhất định sẽ hoàn trả gấp trăm lần cái cốc đầu vừa r ỡ của mình: “Tiểu Cẩm Cẩm, không biết ngài bị tụt giảm bao nhiêu trí tuệ, muốn bản vương b ố thường bao nhiêu?”

Nhìn thấy rõ vẻ đùa cợt trong đôi mắt tím nhạt của hấn, đột nhiên Tô Cẩm Bình lại cảm thấy chẳng thú vị gì cả, mím mím môi nói: “Thôi, quên đi.” Mắt quét qua hấn, lờm một cái.

“Sao thế?” Nhìn khuôn mặt nghiêng xinh xắn của nàng, hấn không phản ứng kịp, vừa r ỡ không phải còn rất cao hứng bắt bí hấn hay sao?

“Huynh không có chút thành ý nào cả!” Nàng nhìn hấn với vẻ đầy bất mãn.

“Ặc! Bản vương mà không có thành ý à?!” Hấn ng ẩ dậy, rất nghiêm túc nhìn nàng: “Vậy nàng nói xem, bản vương cần b ố thường bao nhiêu?” Thế này đã đủ thành ý chưa?

“Nếu huynh có thành ý, thì huynh tự mình nói đi!” Bảo nàng nói, nói cao một chút hấn không đồng ý, nói thấp lại thiệt thòi. Hơn nữa, dù gì hấn

cũng là vương gia, ra giá chắc cũng không quá thấp chứ? Thật ra, nàng cũng chẳng muốn bao nhiêu, vì rõ ràng đây là nàng bày trò lừa tiền hắn, chỉ một nghìn lượng là đủ rồi.

“Ha ha, nàng đúng là!” Hắn khẽ phe phẩy quạt, đôi mắt màu tím nhạt đầy ý cười: “Một vạn lượng được không?”

“Được!” Mặt Tô Cẩm Bình đầy vẻ kích động, chỉ hận không thể nắm tay hắn để thể hiện sự xúc động của mình.

Kết quả là, Hoàng Phủ Dạ liếc nhìn nàng một cái, đôi môi anh đào phun ra ba chữ khiến người ta tức chết: “Năm mơ đi!”

“Cút thôi!” Nàng biết ngay hắn tuyệt đối không tốt bụng thế mà!

“Tiểu Cẩm Cẩm, tiểu cô nương không nên tùy tiện nói thô tục như thế!” Giọng Hoàng Phủ Dạ đầy vẻ đắc ý.

Một tiếng quát to vang lên khiến chim chóc sợ hãi bay tán loạn: “Chắc chắn là huynh muốn ăn đòn mà!”

...

Sáng sớm, sau khi Hoàng Phủ Dạ lặn đi, Tô Cẩm Bình liền trưng bộ mặt thối ra đi làm việc. Sự chênh lệch giàu nghèo lớn thế thế, khiến nàng vô cùng khó chịu, khó chịu đến mức phải lôi kéo tiểu cung nữ kia nói chuyện trên trời dưới biển. Ban đầu, tiểu cung nữ kia còn không muốn, nhưng dần dần cũng bị vẻ mặt tươi cười hờ hợt của cô nàng nào đó làm ảnh hưởng. Hơn nữa, cô ta nghĩ có vẻ Hoàng thượng cũng không quay lại nhanh như vậy, liền yên lòng ngẩn ngơ lắng nghe cô nàng nào đó kể chuyện khắp tứ phương.

“Thật sự có nơi đẹp như thế sao?” Mặt tiểu cung nữ đầy vẻ chờ mong nhìn nàng.

“Có chứ! Có chứ! Nhưng mà, đi máy bay cũng phải mất vài tiếng mới tới nơi!” Tâm trạng không tốt thì ngẩn ngơ ba hoa một chút đi, nàng cũng

không quan tâm người nghe có tin hay không, chỉ cần thời gian này đỡ nhàm chán là được rồi.

Vì thế, không bao lâu sau, đám thị vệ canh cửa cũng từ từ dựng thẳng tai, háo hức nghe nàng kể những chuyện rất mới mẻ này. Cô nàng nào đó thì đang say mê nói về những cuộc hành trình của mình. Từ Hawaii đến London của nước Anh, rồi về New York của Mỹ, sang Venice, Đông, Tây, Nam Bắc, nói hươu nói vượn.

Đang nói hăng say, bỗng một cung nữ chạy tới báo: “Ô Cẩm Bình, Hoàng quý phi nương nương truyền người qua!”

Tiểu cung nữ ngẩng cạnh nàng nhanh chóng nhảy xuống khỏi lan can, Hoàng quý phi cho truyền, đây là chuyện lớn. Có đi đâu, không phải hiện giờ các nàng đang phải quét sân sao? Làm sao có thể tự ý rời khỏi nơi làm việc được?

“Biết rồi, đến ngay!” Đang muốn tìm ả, ả lại tự dưng lên tận cửa à?

“Ô Cẩm Bình!” Tiểu cung nữ kia có vẻ lo lắng gọi một tiếng, dù sao nhóm các nương nương tìm, thông thường đâu không phải việc gì tốt.

Cô nàng nào đó thoải mái phát tay: “Không sao, chờ ta trở lại! Nếu hoàng thượng có hỏi, cứ nói ta bị Hoàng quý phi ‘mời’ đi rồi!” Nàng muốn đi ‘hầu’ bọn họ vui đùa một chút, nhưng dù sao mình vẫn không hiểu rõ thế giới này, nếu tự dưng có một tài ba dị sĩ nào đó, chỉ e người chịu thiệt lại chính là mình. Cho nên, cứ để lại đường lui là hơn.

“Ừ!” Tiểu cung nữ khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn theo bóng nàng vẫn có chút lo lắng. Không biết là đang lo nàng sẽ xảy ra chuyện gì, hay là lo nếu nàng có chuyện gì, sẽ không có ai kể chuyện cho mình nghe nữa.

Đi theo cung nữ kia tới cửa tấm cung của Tô Cẩm Thu, cung nữ kia lên báo nàng chờ: “Ta vào báo với nương nương đã.”

“Ừ.” Khóe môi nàng khẽ nhếch lên cười lạnh, nghe tiếng bước chân lo lắng đi qua đi lại trong phòng, đôi mắt phượng hơi nheo lại, hẳn là trong

phòng còn có người khác. Tô Cẩm Thu bị nàng đả thương, trong một khoảng thời gian ngắn không thể nào đi qua đi lại như r ồng cuốn hồ ch ồm như vậy được. Vậy, ai ở bên trong?

Không bao lâu sau, tiếng bước chân ngừng lại, r ồi lại một vài phút sau, cung nữ vào thông báo cũng đi ra: “Hoàng quý phi nương nương tuyên người vào!”

Nàng bước nhanh vài bước vào. Trong phòng không có gì khác hôm qua, Tô Cẩm Thu vẫn nằm nghiêng trên tháp quý phi, có đi ều, trong khoảnh khắc nhìn thấy nàng, đáy mắt ả xuất hiện rõ vẻ kinh hãi, nhưng d ần d ần bị dần xuống.

Một nữ tử mặc áo gấm ng ồi trong điện, vòng đá, trâm ngọc, dung nhan không phải tuyệt sắc, nhưng cũng coi như là dễ nhìn.

“Quý phi tử tử, người tử nói là nàng ta sao?” Ngay khi nhìn thấy Tô Cẩm Bình, trong mắt ả thể hiện rõ sự khinh bỉ. ả biết cô gái này, chính là Tô Cẩm Bình. Biểu huynh của ả làm phó thống lĩnh trong cung, ngày ấy cũng từng nhìn thấy cách cư xử của cô gái này ở trước mặt Hoàng thượng, dường như là hao tâm tổn trí vì muốn được Hoàng thượng chú ý. Một cô gái như vậy thì có thể có bản lĩnh gì?

“Đúng vậy!” Tô Cẩm Thu vẫn kiên quyết gật đ ầu, cố gắng tự trấn định nói với Tô Cẩm Bình: “Tô Cẩm Bình, chắc người cũng biết chúng ta gọi người đến đây là vì việc gì.” Chuyện ngày hôm qua vẫn khiến trong lòng ả thấy sợ hãi. Tô Cẩm Bình nói sau ba ngày nữa phải cho nàng một đáp án, nhưng mà, bảo ả bỏ qua một cơ hội tốt như vậy, ả thật sự không làm được!

“Xin Hoàng quý phi chỉ giáo cho!” Thái độ rất khiêm nhường, kính cẩn, trong lòng cũng đã nghĩ xong cách đối phó. Thật ra, chuyện này, trừ cách tự nàng động thủ ra, thì khiến cho cầu hoàng đế và ả tiện nhân này đấu với nhau còn hay hơn. Dù sao, cả hai người nàng đ ều không thích, nhìn thấy kẻ thù tranh đấu với nhau, không phải là chuyện rất sáng khoái hay sao?

Hết chương 049.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 50: Hôn Trộm Bị Bất Quả Tang!

Nhìn thấy dáng vẻ này của nàng, Tô Cẩm Thu thoáng nín thở, chẳng lẽ, Tô Cẩm Bình này cũng rất quan tâm đến sống chết của Thiên Ưc sao? Quan tâm là tốt rồi! Giọng ả bất giác cao lên: “Rất đơn giản, không phải người có thể phế được hai chân của Hách Liên Dung Nhược sao? Chỉ cần người cũng phế ả tiện nhân Thục phi kia...”

Nói xong, ả đưa tay lên, làm động tác cắt cổ...

“Quý phi nương nương, đúng là ngài coi hoàng cung này như khu vườn sau nhà chúng ta rồi nhỉ? Nơi đây có thể tùy ý ta muốn làm gì thì làm sao? Giết người dễ vậy à? Ta nói này, ngài hao tâm tổn sức nghĩ cách đối phó với Thục phi như vậy, thì chi bằng nên nghĩ cách làm thế nào giữ được Hoàng thượng còn hơn. Ngài nên biết rằng, cái gì cũng đâu là giả, chỉ có cách hoai thai tiểu hoàng tử, rồi đưa lên ngôi thái tử. Đó là mới là thật!” Tô Cẩm Bình nói với vẻ rất chân thành.

Nàng vừa dứt lời, sắc mặt hai cô ả đều cứng lại, những điếu này rất có lý, nhưng trước giờ Hoàng thượng vốn không triệu phi tần tới thị tẩm, thì các ả biết làm sao?!

“Người có biện pháp nào hay không?” Tô Cẩm Thu nồng nóng hỏi. Nếu có biện pháp nào, có thể hoai thai người thừa kế ngôi vị hoàng đế, thì địa vị của ả mới thực sự được củng cố!

“Biện pháp thì cũng có, nhưng còn phải xem nương nương có dám đánh cuộc hay không?!” Cô nàng nào đó cười vô cùng thần bí, nhưng trong đôi mắt phượng lại thoáng có vẻ u ám, tối tăm...

...

Trên điện Kim Loan, giọng nói the thé của tiều Lâm tử vang lên: “Có chuyện khởi tấu, vô sự bãi tri ầu!”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, thần có bản tấu!” Thượng Quan Cận Duệ đứng ra nói.

“Nói.” Giọng nói lạnh như băng mang theo chút ý cười, nếu hắn đoán không nhầm, thì bản tấu này chắc hẳn sẽ nói đến sự kiện đó.

Người đàn ông ôn nhu, nhã nhặn mặc quan bào màu xanh lam trình quyền sổ con trong tay mình lên: “Hoàng thượng, vì thần đi ầu tra được Ngự sử đại phu Liễu Hàn Thế tham tài trái phép, lén bòn rút tám mươi vạn ngân lượng cứu trợ thiên tai. Hữu tướng, cũng có liên quan trong này!”

“Tả tướng, người đừng ngậm máu phun người!” Tô Niệm Hoa vội lên tiếng phản bác, khuôn mặt già tức giận đến tái xanh, trong mắt đầy vẻ lạnh lùng tàn nhẫn.

Thượng Quan Cận Duệ khẽ cười nhạt: “Bản quan chỉ nói hữu tướng có liên quan, chứ chưa nói là có tham dự vào việc bòn rút tiền cứu trợ thiên tai, sao hữu tướng phải kích động như thế chứ?”

Hắn vừa dứt lời, mặt Tô Niệm Hoa liền biến đổi đủ mọi màu sắc, đẹp cực kỳ!

Còn Liễu Hàn Thế kia, thì đã sợ đến mức hồn lìa khỏi xác, mắt cũng không dám liếc về phía này một cái.

Mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn thoáng xuất hiện vẻ thâm trầm, có tin tình báo rằng trong tay Thượng Quan Cận Duệ đang giữ bằng chứng mưu phản của Tô Niệm Hoa. Nhưng tại sao hắn ta lại buộc tội Liễu Hàn Thế?

“Trình lên đây.” Hắn lạnh giọng nói.

Tiêu Lâm tử bước xuống, đón nhận tấu chương kia, đặt trước mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn.

Hoàng Phủ Hoài Hàn lạnh lùng nghiêm mặt mở tấu chương kia ra, sự tức giận càng lúc càng lớn. “Rầm” một tiếng, hấn quăng mạnh tấu chương xuống ngự án: “Liễu Hàn Thế, người biết tội chưa?!”

Chân Liễu Hàn Thế mềm nhũn, quỳ sụp xuống, lớn tiếng gào khóc: “Hoàng thượng, thần bị oan! Thần bị oan!”

“Oan à?” Hấn cầm tấu chương, ném thẳng vào mặt lão: “Nhìn cho rõ đi, xem trăm có xử oan cho người không!”

Liễu Hàn Thế run rẩy như lá rụng trong gió thu, tay run lẩy bẩy mở tấu chương kia ra xem, sắc mặt thoáng tái mét, không dám kêu oan nữa, chỉ dập đầu nói: “Hoàng thượng tha mạng, Hoàng thượng tha mạng!”

Lúc này, Tô Niệm Hoa đứng ra: “Hoàng thượng...”

“Hữu tướng!” Hấn giận dữ gằn lên!

Tô Niệm Hoa lập tức quỳ xuống: “Có vi thần!”

“Người cũng nên đọc kỹ tấu chương đi, rồi hay cầu xin thay lão!” Hoàng Phủ Hoài Hàn quát Tô Niệm Hoa, sự nghi ngờ trong lòng càng sâu thêm.

“Vi thần lĩnh mệnh!” Sau khi đọc tấu chương kia, sắc mặt già nua của lão cũng trắng bệch. Trên tấu chương viết rõ ràng rành mạch Tô Niệm Hoa lão cũng nhận hối lộ không hề ít. Ngay cả thời gian, địa điểm nhận hối lộ, rồi lão đã nhận bao nhiêu bạc, thậm chí bạc giấu ở đâu trong nhà lão cũng được viết rõ ràng.

Trong khoảnh khắc nhìn thấy tấu chương, lão thậm chí còn có cảm giác Thượng Quan Cảnh Duệ đang ở trong nhà lão vậy! Rất cuộc hấn làm sao đi điều tra được những thứ này?!

“Tô ái khanh, người còn gì để nói không? Hay muốn trảm sai người tới đi đầu tra, người mới bằng lòng khai thật? Hả?” Giọng nói lạnh lẽo truy vấn từ đỉnh đầu tới, người không biết chuyện thì đầu nghĩ để vương tức giận vì chuyện này. Nhưng Thượng Quan Cận Duệ, lúc này đang cúi đầu, thì đương nhiên biết rất rõ vì sao Hoàng Phủ Hoài Hàn tức giận.

Quả thật hắn đã đi đầu tra được chứng cứ chính xác chứng minh Tô Niệm Hoa muốn mưu phản. Nhưng tội mưu phản sẽ bị tịch thu tài sản, xử trảm cả nhà. Nàng cũng là con gái Tô gia, cho nên, hắn tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra được. Vì hắn biết, nếu thật sự phải đi tới bước đó, hắn chắc chắn sẽ không thể cứu được nàng. Như vậy, cách tốt nhất là giấu chuyện này đi. Có đi đầu, đương nhiên Hoàng Phủ Hoài Hàn đã biết hắn giữ chứng cứ đó. Nếu không giao được thứ gì ra, để cho hắn ta một câu trả lời thuyết phục, chỉ e rằng người mà hắn ta muốn đối phó sau này, sẽ chính là hắn.

Vì thế, tố cáo Tô Niệm Hoa tham ô, nhận hối lộ, âu cũng chỉ là kế lung lạc mà thôi!

Tô Niệm Hoa nghe vậy, chỉ lẳng lặng quỳ ở đó không nhúc nhích.

“Hữu tướng, người còn lời gì muốn nói không?” Giọng nói lạnh lùng mang theo cảm xúc sắc nhọn như đao kiếm.

“Cựu th ần... cựu th ần... cựu th ần biết tội! Xin bệ hạ thứ tội.” Bằng chứng rõ ràng rành rành như thế, cứ chối tội cũng đâu ích gì!

Ngay lúc đó, một đại thần đứng ra lên tiếng: “Hoàng thượng, Hữu tướng vốn cúc cung tận tụy vì Đông Lăng ta, giờ phạm sai lầm như thế, có lẽ chỉ là do nhất thời hồ đồ, bị Liễu Hàn Thế mê hoặc, xin Hoàng Thượng giơ cao đánh khẽ!”

“Xin Hoàng thượng giơ cao đánh khẽ!” Đám người bên phe hữu tướng đồng loạt quỳ xuống. Còn Liễu Hàn Thế, đương nhiên đã trở thành vật hy sinh.

Liễu Hàn Thế cắn chặt răng, trừng mắt nhìn đám người thường ngày vẫn xưng huynh gọi đệ này, tức giận đến suýt phun máu tươi!

Vị đế vương ngồi trên long ý cao cao, nghe bọn họ nói xong, liềm lạnh lùng lướt mắt qua đám người quỳ dưới đất, trên mặt không có chút cảm xúc nào khác lạ, có đi ầu, trong đôi mắt màu tím đậm lại hiện rõ sát ý.

Lúc này, Thượng Quan Cẩn Duệ cũng bước ra nói: “Hoàng thượng, tuy lời của nhóm các vị đại nhân nói không sai, nhưng quốc có quốc pháp, thiên tử phạm pháp, xử như thứ dân, nếu không làm theo quy củ, sao có thể răn dạy dân chúng?! Vụ án này, xin Hoàng thượng hãy xử theo quốc pháp, cho bần dân thiên hạ một câu trả lời xác đáng! Hơn nữa, hữu tướng thân là thừa tướng của một nước, đứng đầu bách quan, hẳn là cũng nên làm gương cho các đại nhân khác.”

Hắn vừa dứt lời, thì một đám quan viên khác cũng đứng ra phụ họa.

Hoàng Phủ Thanh cũng đứng ra nói: “Tả tướng đại nhân nói vậy là sai r ồi! Người ta nói, ngoài phép tắc ra, còn có tình người nữa, dù hữu tướng đại nhân có sai lầm, nhưng dù sao người lớn tuổi, đôi khi cũng có chút h ồ đ ồ, biết sai biết sửa chữa còn đáng quý hơn nhi ều. Bản vương nghĩ, Hoàng thượng hẳn là nên cho Tô đại nhân một cơ hội để sửa sai.”

“Ngũ hoàng đệ nói cực đúng!” Làm cho người ta bất ngờ là, Hoàng Phủ Vũ, người luôn bất hòa với Hoàng Phủ Thanh, lại đứng ra nói một câu như vậy, có đi ầu ngay sau đó hắn ta lại lớn giọng nói tiếp: “Hoàng thượng, ngũ hoàng đệ nói rất đúng, Thừa tướng chẳng qua cũng chỉ nhất thời h ồ đ ồ, nên được tha thứ. Đại hoàng huynh, nếu có ngày nào đó, thần đệ lỡ uống quá chén, nhất thời h ồ đ ồ, bất cẩn chém chết ngũ hoàng đệ, ngài nhất định cũng phải cho thần đệ một cơ hội để sửa sai nhé!”

Nói đến câu sau, hắn ta thậm chí còn lược bỏ cả cách gọi ‘Hoàng thượng’, gọi thẳng ‘đại hoàng huynh’.

“Khụ khụ...” Hắn ta vừa dứt lời, tiếng ho khan vang lên khắp bốn phía. Dù là phe nào cũng có cảm giác muốn cười phì ra.

Hoàng Phủ Thanh giận đến mức mặt biến đổi đủ màu sắc, bảy màu rực rỡ! Hắn giận dữ chỉ thẳng vào mặt Hoàng Phủ Vũ: “Hoàng Phủ Vũ, người nói vậy là có ý gì?”

“Chẳng có ý gì cả, bản vương chỉ là lấy ví dụ thôi mà! Còn nữa, Ngũ hoàng đệ, bản vương dù gì cũng là hoàng huynh của người, nói năng nên cung kính chút thì hơn!” Hoàng Phủ Vũ bình chân như vại nói, rồi quay người không thèm để ý tới hắn ta nữa.

Nhưng cũng chính thái độ thờ ơ này, lại khiến Hoàng Phủ Thanh càng thêm tức giận!

Hoàng Phủ Lam cũng đứng ra nói: “Hoàng thượng, Tam hoàng huynh chinh chiến sa trường đã lâu, không biết những cống hiến của Tô đại nhân với Đông Lăng ta, cho nên mới nói như vậy. Thần đệ nghĩ, Hoàng thượng nên nể tình Tô đại nhân tuổi đã cao, tha thứ cho lỗi lầm của ông ấy!”

Tô Niệm Hoa im lặng nửa ngày, giờ mới vội lên tiếng: “Khởi bẩm Hoàng thượng, tuy cựu thần nhất thời hờ dờ, nhưng vẫn chưa già đến mức phải cáo lão hồi hương! Xin Hoàng thượng xử trí cựu thần theo luật định!”

Nói là xử theo luật, nhưng thực ra, lão cũng biết hiện giờ Hoàng Phủ Hoài Hàn tạm thời không thể làm gì lão. Dù sao cũng không thể thật sự nhốt lão vào thiên lao, hơn nữa, tuy là tham ô, nhận hối lộ, nhưng số lượng cũng không lớn đến mức lấy mạng được lão.

Tô Niệm Hoa đã nói vậy, những người khác đương nhiên cũng không thể nói thêm gì.

Mắt Hoàng Phủ Hoài Hàn lạnh đi, hung dữ nhìn chằm chằm kẻ đang quỳ trên đất. Giới cho lão thất phu nhà ngươi!!! Dám lấy lui làm tiến! Nhưng Hoàng Phủ Hoài Hàn hẳn là người dễ đối phó vậy sao?

“Tuy hữu tướng phạm sai lầm lớn, nhưng trăm niệm tình ái khanh có công với Đông Lăng bao năm qua, sẽ giơ cao đánh khẽ, giáng chức xuống làm Lễ bộ Thượng thư, làm gương cho người khác. Chúng ai khanh có dị nghị gì không?”

Mọi người xung quanh đều quay sang nhìn nhau, khuôn mặt già nua của Tô Niệm Hoa giận đến xanh xám! So đấu với Hoàng Phủ Hoài Hàn bao nhiêu năm, nhưng xem ra, lão vẫn đánh giá thấp hẳn. Hẳn không thể nhốt lão vào đại lao, cũng không thể lột bỏ mũ quan của lão, nên giáng chức lão.

“Bệ hạ anh minh, chúng thần đều không có dị nghị gì!” Chúng đại thần cùng lên tiếng. Bây giờ, dù có hay không có dị nghị, cũng chỉ có thể nuốt vào bụng thôi.

Tô Niệm Hoa hung dữ trừng mắt nhìn Thượng Quan Cận Duệ, sau đó cười lạnh nói: “Tạ long ân của bệ hạ. Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Tuy nói vậy, nhưng trong mắt lão đầy vẻ khiêu khích.

Đôi môi mỏng của Hoàng Phủ Hoài Hàn lạnh lùng cong lên, mang một vẻ tàn ác, khát máu khó có thể nói thành lời. Lão thất phu, trẫm sẽ cho người thoải mái thêm một thời gian nữa!

Màn long tranh hổ đấu trên triều cũng đến hồi kết thúc. Sắc mặt của chúng thần trong đảng bảo hoàng và đảng tả tướng đều tươi roi rói, còn đảng hữu tướng lại xám ngoét như tro!

Thượng Quan Cận Duệ vừa bước ra khỏi cửa điện Kim Loan, một tiểu thái giám đã tới truyền lời: “Thượng Quan đại nhân, Hoàng thượng truyền ngài tới ngự thư phòng!”

Hắn hơi dừng bước, khuôn mặt hòa nhã thoáng hiện lên nụ cười khổ, rồi xoay người đi về phía ngự thư phòng.

Đọc đường đi, toàn thân Hoàng Phủ Hoài Hàn đều tỏa khí lạnh, không nói một từ nào. Đương nhiên Thượng Quan Cận Duệ cũng biết, đây là sự cảnh cáo dành cho hắn, muốn hắn phải thành thật khai báo rõ ràng.

Đến cửa ngự thư phòng, Hoàng Phủ Hoài Hàn hơi nhíu mày lại, không có dáng vẻ giả vờ giả vịt quét rác của cô nàng kia, đột nhiên hắn thấy không quen: “Tô Cẩm Bình đâu?”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Tô Cẩm Bình bị Hoàng quý phi nương nương gọi đi rồi ạ!” Tiểu cung nữ cùng quét rác với Tô Cẩm Bình vội tiến lên đáp.

Nghe mấy lời này, khước mắt hắn bất giác co rút lại, có phải Tô Cẩm Thu này điên rồi hay không? Người bình thường không phải là nên cách cô nàng thần kinh này càng xa càng tốt hay sao? Còn đặc biệt mời nàng ta tới nữa!!!

Thượng Quan Cẩm Duệ lại hơi lo lắng.

“Biết rồi, đứng lên đi!” Nói xong, hắn bước thẳng vào ngự thư phòng.

“Tạ ơn Hoàng thượng!”

...

Trong ngự thư phòng,

Thượng Quan Cẩm Duệ đứng giữa đại điện, cúi đầu không nhúc nhích. Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng không nói gì, có đi đâu, đôi mắt màu tím đậm nhìn chằm chằm vào hắn, giống như muốn xuyên qua thân thể hắn, để nhìn thấy rõ trong lòng hắn rốt cuộc đang suy nghĩ gì.

Một lúc lâu sau, đế vương mới lạnh lùng nói: “Ái khanh, khanh không có chuyện gì muốn nói với trẫm sao?”

Dưới ống tay áo bào rộng thùng thình, lòng bàn tay hắn đã bắt đầu ướt mồ hôi, nhưng trên mặt vẫn tĩnh bơ, lộ ra nụ cười nhã nhặn: “Không biết bệ hạ muốn nói đến chuyện gì?”

Bàn tay to mạnh mẽ của hắn gõ nhẹ vào long án, một, hai, ba, từng tiếng một như tiếng chuông gõ vào lòng người khác. Cuối cùng, đôi môi mỏng lạnh băng hơi cong lên: “Việc việc của hữu tướng, ái khanh không đi đâu tra được chuyện gì khác sao?”

Giọng điệu như lơ đãng, nói ra rất nhẹ nhàng, nhưng lại khiến người ta vô cùng áp lực, có cảm giác như sự bình yên trước cơn phong ba bão táp vậy.

Thượng Quan Cận Duệ ngẩng đầu, sắc mặt mờ mịt: “Xin Hoàng thượng chỉ rõ!”

Hắn vừa dứt lời, không khí trong phòng càng lạnh thêm, sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng cực kỳ khó coi, một lúc lâu sau, hắn ta mới khẽ cười một tiếng, nhưng lại mang theo rõ khí lạnh: “Ái khanh nói không có, thì cứ coi như không có đi. Có khi nào lúc, trẫm thực sự không đoán được người đang nghĩ gì.”

Nghe hắn ta nói vậy, Thượng Quan Cận Duệ vội quỳ xuống: “Thần rất kính sợ!”

“Được rồi, lui đi!” Hắn ta làm ra vẻ mỗi mệ, khẽ phẩy tay.

“Thần cáo lui!” Mặt hắn không chút thay đổi, bước ra khỏi ngự thư phòng, bước chân dường như không thực. Khi quân là tội chết, nếu Hoàng Phủ Hoài Hàn muốn dùng cố nài để loại bỏ hắn, thì hôm nay hắn cũng không còn đường sống! Nhưng trừ làm như vậy, hắn không có lựa chọn nào khác. Bảo hắn phải đẩy Cầm Cầm tới chỗ chết, hắn không làm được!

...

Hắn nhắc ngự bút, xử lý việc nước. Khuôn mặt tuấn tú vô song vô cùng lạnh lùng. Thượng Quan Cận Duệ, xem ra hắn ta không đơn giản như hắn nghĩ! Chỉ với việc hắn ta có thể trộn to mắt nói dối hắn thôi cũng đủ nói lên hắn ta cực kỳ can đảm, rớt cuộc... là vì sao?

Ngự bút đỏ vừa di động, trong đầu hắn cũng như lóe sáng. Tô gia, Tô Niệm Hoa, Tô Cầm Bình, lại còn nhiều lần Thượng Quan Cận Duệ có biểu hiện khác thường... không phải là vì Tô Cầm Bình kia đấy chứ? Nghĩ vậy, đôi môi mỏng hơi cong lên, nét bút cũng nhẹ đi nhiều. Nếu thật sự là vì Tô Cầm Bình kia, thì có phải hắn sẽ có thể không chế Thượng Quan Cận Duệ dễ dàng hơn một chút không?

...

Một lúc lâu sau cũng không thấy Tô Cẩm Bình quay về làm việc, không biết vì sao, trong lòng hắn lại dâng lên cảm giác lo lắng, lần trước không phải cô nàng kia đã đánh Tô Cẩm Thu sao? Không phải là Tô Cẩm Thu tìm nàng báo thù chứ? Nghĩ vậy, nét bút thất thần hạ xuống, tạo nên một vết đỏ hồng trên tấu chương. Hắn day day mi tâm, không nói rõ được cảm xúc khác thường của mình là từ đâu mà ra, cảm giác buồn bực càng lúc càng nặng nề!

Một lúc lâu sau, cuối cùng hắn cũng không nhịn được nữa, liền hỏi: “Tiểu Lâm tử, Tô Cẩm Bình đã quay lại chưa?”

Tiểu Lâm tử ngẩn người, không ngờ Hoàng thượng lại đột nhiên hỏi vậy, vội bước lên nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, vẫn chưa về ạ!”

“Đi! Đi sang bên Hoàng quý phi xem thế nào!” Nói xong, hắn ném ngự bút, đứng dậy bước ra ngoài, cũng đồng thời nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của tiểu Lâm tử. Khuôn mặt lạnh lùng thị huyết của hắn thoáng đen lại, cất lời giải thích: “Chẳng qua, trẫm chỉ muốn xem thử, có thật nàng đang ở chỗ Tô Cẩm Thu hay không thôi. Hay là nàng ta lại giả vờ mượn cơ quý phi cho gọi, để nhân tiện lười biếng trốn việc?”

“Vâng! Bãi giá cung Thanh Loan!” Gã the thé hô lên, rồi ngoan ngoãn đi theo sau Hoàng Phủ Hoài Hàn, lặng lẽ nhìn bóng lưng Hoàng thượng, gã thẫn thẫn, Hoàng thượng à, ngài không biết rằng ngài giải thích mới càng kỳ quái hơn sao?

Ánh mắt sau lưng khiến Hoàng Phủ Hoài Hàn cực kỳ mất tự nhiên, nghĩ đến hành động của mình, chính hắn cũng không hiểu mình đang làm cái quỷ gì. Đi một lúc cũng đến cung Thanh Loan, tiểu Lâm tử lớn giọng hô: “Hoàng thượng giá lâm!”

Ba cô nàng ở trong phòng vừa bàn bạc xong kế lớn đầu giết mình, vừa mới bàn bạc xem nên tính kế hắn thế nào, hắn lại đột ngột tới đây. Ba người liếc nhau, đều nhìn thấy rõ người kia đang chột dạ, nhưng đều vội vàng đứng dậy, bước ra ngoài nghênh giá.

“Thần thiếp cung nghênh Hoàng thượng!” Hoàng quý phi và người phụ nữ mặc áo gấm cùng quỳ phía trước, Tô Cẩm Bình không nói năng gì, lặng lẽ quỳ phí sau.

Vào khoảnh khắc đôi mắt màu tím đậm lạnh lùng nhìn thấy bóng dáng Tô Cẩm Bình bình an vô sự, lòng hấn nhất thời bình yên lạ. Cảm giác sốt ruột như có như không cũng biến mất hẳn. Hấn nhìn mấy người phụ nữ quỳ dưới đất, hỏi: “Nguyệt phi cũng ở đây à?”

Người phụ nữ được gọi là Nguyệt phi kia đỏ mặt nói: “Hoàng thượng, thần thiếp đến thăm Hoàng quý phi tử tử, không ngờ ngài cũng tới!” Nếu biết trước, nhất định phải trang điểm, mặc xiêm y thật đẹp để tới đây rồi. Dung nhan xinh đẹp kia đỏ ửng lên, lặng lẽ nhìn khuôn mặt tuấn mỹ như điêu khắc của Hoàng Phủ Hoài Hàn.

Nhìn tình hình này, Tô Cẩm Thu hơi nghiến răng, chỉ hận không thể cấu xé Nguyệt phi kia! Rõ ràng là Hoàng thượng đến gặp, lại bị tiện nhân kia đoạt mất sự chú ý của ngài, ả nũng nịu gọi: “Hoàng thượng!”

Tô Cẩm Bình quỳ gối phí sau hai người, như đang nhìn thấy cảnh hai con chó tranh nhau đồ ăn, còn Hoàng Phủ Hoài Hàn kia chính là một chiếc bánh bao thịt óng vàng rực rỡ, ngào ngạt hương thơm vậy! Mặt nàng đây ý đồ xấu, ngẩng đầu lặng lẽ nhìn hấn, bỗng nhớ đến chuyện mấy hôm trước Hoàng Phủ Dạ nói người này vẫn còn là xử nam, mặt nàng lại bất giác đảo tới vị trí dưới khố hấn, ý cười trong đôi mắt phượng càng rõ ràng hơn!

Nụ cười kỳ quái trong mắt nàng, đương nhiên không thể tránh được ánh mắt của Hoàng Phủ Hoài Hàn. Không biết vì sao, nhìn thấy dáng vẻ đó của nàng, hấn lại thấy không được tự nhiên, đặc biệt là khi ánh mắt nàng dừng chính xác ở thân dưới của hấn, thì hấn cảm thấy như chính mình bị lột sạch y phục đứng trước mặt nàng vậy! Cảm giác này khiến hấn vô cùng khó chịu, vì thế, liền quát lớn: “Tô Cẩm Bình, trăm chỉ không có ở đó một khắc mà ngươi đã lười biếng trốn việc! Ngươi cho rằng có tử tử là quý phi, thì có thể muốn làm gì trong cung thì làm phải không?”

Nghe hấn nói vậy, mặt Tô Cẩm Thu trắng bệch đi, vội lên tiếng: “Khởi bẩm Hoàng thượng, vì thần thiếp đã lâu không gặp muội muội, rất nhớ

muội ấy, nên mới cho truy ền muội ấy tới đây, không phải ý của muội ấy đâu ạ.”

Tô Cẩm Bình hung hăng nghiêng rặng, cầu hoàng đế đáng bầm vằm kia, nàng không trêu chọc hấn, cũng chẳng dây vào hấn, vậy mà gã đàn ông đề tiện này vừa mở miệng ra đã muốn gây chuyện với nàng! Nàng tức muốn chết đi được, nhưng ngoài mặt vẫn phải giả vờ kính cẩn, ngoan ngoãn, quy củ nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, Hoàng quý phi tử tử cho gọi nô tỳ tới, thật ra không phải vì thứ tình cảm tử muội gì đó đâu, mà còn có nguyên nhân khác nữa!”

Vừa nghe mấy lời này, sắc mặt Tô Cẩm Thu càng tái xám hơn. Ả lẳng lẳng quay đầu liếc nhìn Tô Cẩm Bình một cái, mắt đờ vờ cảnh cáo. Tô Cẩm Bình lại làm như không nhìn thấy ánh mắt đó, chỉ cúi đầu, ra dáng một cung nữ rất an phận, khiêm tốn!

“À? Vậy người nói thử xem, chuyện khác là chuyện gì?” Cô nàng này, muốn tố cáo Tô Cẩm Thu với mình sao? Suy nghĩ này vừa xuất hiện, trong lòng hấn lại có cảm giác cao hứng vì nàng gặp chuyện có thể tìm hấn tố cáo. Nhưng ngay sau đó, hấn lại giật mình, đi ều chỉnh lại tâm trạng, vì sao hấn phải cao hứng vì mấy chuyện này chứ?

Có đi ều, suy nghĩ và hiện thực luôn có sự chênh lệch nhất định! Hấn chỉ nghe thấy cô nàng nào đó lớn tiếng nói: “Hoàng thượng có dung nhan như thần tiên, anh tuấn, phóng khoáng, phong lưu kiệt xuất, dung mạo tựa Phan An, lại có thêm tài năng kinh thiên động địa. Nhưng những từ đó cũng không có từ nào nói hết được kỳ tài hiếm có trên thế gian của Hoàng thượng. Ngài là một minh quân thiên cổ khó có được, cũng là vị hôn phu tốt nhất mà con gái trên khắp thế gian đều thiết tha mơ ước!”

“Thế thì sao?” Không có người đàn ông nào không thích nghe ca ngợi, mà khiến hấn vừa lòng nhất là câu: “vị minh quân thiên cổ khó có được” kia. Có đi ều, sau giây phút sung sướng ngẩn ngui, hấn li ền lạnh mặt lại, cảm thấy có gì đó không ổn. Cô nàng này mà lại ca ngợi mình, thì mặt trời chắc chắn sẽ mọc đằng Tây!

“Vì thế nên Hoàng quý phi tử tử cũng vô cùng ái mộ Hoàng thượng, sau khi biết nô tỳ được thăng chức thành ngự ti ền quét dọn, có thể được nhìn thấy Hoàng thượng thời thời khắc khắc, nên tử ấy không ki ếm chế được thâm tình đối với ngài, li ền sai người truy ền nô tỳ tới đây, muốn hỏi thăm nô tỳ một chút về sở thích của Hoàng thượng!” Cô nàng nào đó nói hươu nói vượn cả một tràng dài.

Tô Cẩm Thu và Nguyệt phi khi nghe những lời này cũng th ần thờ phào nhẹ nhõm. Nguyệt phi vốn hơi khinh thường Tô Cẩm Bình, vào thời khắc này cũng bắt đầu tán thưởng nàng. Nàng chỉ vừa nói vài câu, không những miễn tội cho mình, còn không làm liên lụy Tô Cẩm Thu, đúng là có chút tâm kế.

Sau khi Tô Cẩm Thu yên lòng, cũng vội vàng nói: “Đúng vậy, Hoàng thượng, th ần thiếp là vì, vì...” chưa nói hết câu, ả đã xấu hổ đỏ mặt, câu sau cứ để Hoàng Phủ Hoài Hàn tự đoán là được rồi. Ngừng một lúc ả lại nói tiếp: “Hy vọng Hoàng thượng có thể vì mối thâm tình của th ần thiếp mà tha thứ cho th ần thiếp vừa rồi đã khi quân phạm thượng!”

Khuôn mặt lạnh lùng của Hoàng Phủ Hoài Hàn bỗng lộ ra lúm đ ồng ti ền hiếm thấy, có vẻ tâm trạng hẳn rất tốt: “Đứng lên cả đi!” Nói xong, hẳn li ền bước vào tâm cung Tô Cẩm Thu.

Đám hạ nhân quỳ trước cửa đ ồng loạt đứng dậy, Tô Cẩm Thu và Nguyệt Phi vẫn giữ tư thế khom người cũng đứng thẳng dậy, mặt đ ầy vẻ kích động đi vào trong phòng.

Tô Cẩm Bình đứng nhìn theo bóng các ả. Hừ, hiện giờ nàng đã không còn việc gì ở đây nữa rồi phải không? Không phải là nên quay về cửa ngự thư phòng kể chuyện cổ tích hay sao nhỉ? Nghĩ vậy, nàng li ền quay người định chạy đi, nhưng vừa bước được nửa bước, hành động của nàng đã không thoát khỏi ánh mắt của Hoàng Phủ Hoài Hàn, định bước tiếp bước thứ hai, một tiếng quát lạnh lùng vang lên: “Tô Cẩm Bình, trẫm cho phép ngươi lui sao?”

Chân vừa nâng lên không trung lại phải hạ xuống, nàng hung hăng nghiêng răng, tên cầu hoàng đế này, nịnh bợ cũng đã nịnh rồi, hôm nay nàng

cũng chưa đắc tội gì hần, hần còn muốn gì nữa? Nhưng mấy lời này cũng chẳng thể nói ra được, nàng thu chân về, quay đầu lại, mặt đậy vẻ không cam lòng đi vào phòng trong.

“Hoàng thượng, nô tỳ biết sai rồi!”

Tô Cẩm Thu vội vàng rót cho Hoàng Phủ Hoài Hàn một chén trà: “Hoàng thượng, đây là trà Long tinh ngon nhất của Tây Hồ, ngài dùng thử xem có hợp khẩu vị không? Nếu ngài không thích loại trà này, thần thiếp sẽ sai người đổi loại khác!”

À vừa dứt lời, khóe môi lạnh băng của vị đế vương hơi cong lên, trà Long tinh của Tây Hồ đúng là loại trà mà hần thích nhất. Không phải cô nàng này vừa nói cho Tô Cẩm Thu đấy chứ? Quét rác ngoài cửa mà cũng biết được mình thích trà gì, xem ra, Tô Cẩm Bình này thật sự quan tâm đến mình!

Nghĩ vậy, hần lại càng cảm thấy sung sướng hơn, cầm chén trà kia lên, uống ngay một hơi. Không nóng không lạnh, đúng độ ấm vừa phải mà hần thích. Phát hiện này đã khiến lòng hư vinh của đàn ông cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Sức quyến rũ của hần từ trước đến giờ là không thể phủ nhận, chỉ duy nhất đối với cô nàng này là mất hiệu lực. Đã không có tác dụng gì thì chớ, còn nhiều lần bị nàng ta chọc đến tức hộc máu. Đôi khi, hần vô cùng nghi ngờ, không biết có phải giá trị của mình đã mất sạch rồi hay không! Có đi đâu, hôm nay, rốt cuộc hần cũng tìm lại được một chút danh dự!

“Ái phi thật có lòng.” Nhìn cô gái đang quỳ trước mặt, tâm trạng của hần càng thêm vui vẻ, nhưng giọng vẫn lạnh lùng như thường ngày: “Tô Cẩm Bình, chi bằng, người nói cho trẫm biết, các người nói chuyện từ sáng đến giờ, rốt cuộc đã nói về những sở thích gì của trẫm?”

Khóe môi cô nàng nào đó co rút mạnh, ai mà biết được người thích cái quý gì chứ? Bà đây chỉ tùy tiện tiện nói cho qua chuyện mà người còn tưởng thật à? Ta nói này, người làm người có thể khiêm tốn chút được không? Tuy nàng không biết phải nói gì, nhưng vẫn giả vờ giả vịt đáp: “Khởi bẩm Hoàng thượng, nô tỳ cũng chỉ là một cung nữ nhỏ quét rác

trước cửa ngự thư phòng. Thực sự không biết nhiều lắm về sở thích của Hoàng thượng, cho nên cũng chưa nói được gì nhiều, cũng khiến Hoàng quý phi tỷ tỷ phải thất vọng.”

Gân xanh trên trán vị hoàng đế nào đó nảy lên bần bật, rõ ràng là cực kỳ bất mãn đối với thái độ qua loa có lệ của nàng, lạnh lùng nói: “Là không biết, hay không chịu nói?”

Câu nói này, rõ ràng còn có chút tức giận!

Tô Cẩm Bình mím môi, r ồi khẽ cười nói: “Thật ra, cũng chỉ biết một vài cái thôi mà!”

Vị Hoàng đế nào đó ung dung bưng chén trà lên nhấp một ngụm...

“Đ ồ ăn mà Hoàng thượng thích nhất là... tôm h ầm gạch cua!” Nàng bướng bỉnh nói.

Quả nhiên, ngay thời khắc đó, Hoàng Phủ Hoài Hàn li ền phun sạch nước trà trong miệng ra! Khuôn mặt lạnh lùng như núi băng biến đổi đủ mọi màu sắc, vô cùng tươi đẹp! Tôm h ầm gạch cua à? Chỉ cần nghĩ đến bốn chữ này, hẳn lại nhớ lại miếng xương kia, lại không kìm được muốn nôn ra! Hẳn nghiêng r ăng, lạnh lùng hỏi: “Còn gì nữa?”

Còn gì nữa? Còn gì nữa? “À, đúng r ồi, Hoàng thượng không thích lá r ụng!”

Hắn l ảng l ảng nghiêng r ăng ken két, lá r ụng à... nhắc tới hai chữ này, hẳn cũng nhớ tới việc mình đã bị cô nàng này chọc tức đến mức suýt hộc máu! Cái gì mà lớn tuổi? Cái gì mà gió trên dưới chứ?!

“Còn gì nữa!!!” Sắc mặt hắn lúc này đã đen như người bị táo bón, cố gắng r ặn ị vậy...

Nàng gãi đ ầu, làm ra vẻ ngây ngô: “Khởi bẩm Hoàng thượng, hết r ồi ạ!”

Lúc này, Hoàng Phủ Hoài Hàn thậm chí đã có cảm giác máu dồn lên tới cổ họng, một mùi máu tanh nồng quanh quẩn trong miệng hắn! Hắn lạnh lùng nhìn cô nàng chết tiệt này một lúc lâu, rồi rít răng nói: “Tô Cẩm Bình, người thật có lòng quá đấy!!!”

“Hoàng thượng quá khen, tuy nô tỳ không phải là cung nữ hầu hạ trong ngự thư phòng, nhưng thời thời khắc khắc đều chú ý đến sở thích của ngài. Cũng là việc nô tỳ nên làm thôi. Nếu Hoàng thượng cảm thấy hài lòng với sự tận tâm của nô tỳ, có thể ban thưởng cho nô tỳ một ít...”

“Bạc hả?” Nàng còn chưa dứt lời đã bị Hoàng Phủ Hoài Hàn nghiêm mặt ngắt đứt! Cô nàng chết tiệt này, trừ bạc ra không còn nói được lời gì khác hay sao?!

Cô nàng nào đó ngẩng đầu, chớp mắt nhìn hắn một lúc lâu, bỗng làm ra vẻ như gặp được tri kỷ, nói: “Hoàng thượng, đúng là ngài rất hiểu nô tỳ! Nô tỳ với ngài đúng là chỉ hận gặp nhau quá muộn! Có đi đâu, vừa rồi thật ra nô tỳ muốn nói là... vàng cơ ạ!”

Hắn ho khan dữ dội vài tiếng, mặt vị hoàng đế nào đó sặc đến đỏ bừng lên, giơ ngón tay chỉ vào cô nàng không biết nên gọi là gì kia, một lúc lâu sau cũng không biết phải nói gì mới được!

Hai ả Hoàng quý phi và Nguyệt phi cũng hơi buồn cười che miệng, có đi đâu, trong mắt hai ả đây vẻ ghen tị! Từ sau khi bước vào tầm cung, ánh mắt của Hoàng thượng vẫn luôn đặt trên người Tô Cẩm Bình, chưa từng liếc qua các ả một cái. Cuối cùng, Tô Cẩm Thu lên tiếng, muốn kéo sự chú ý của Hoàng thượng về phía này: “Hoàng thượng, muối muối thật thú vị, lúc trước khi còn ở phủ Thừa tướng, thiếp cũng không biết nàng thích bạc như vậy đâu.”

Nói thì nói vậy, nhưng trong mắt ả đây vẻ giễu cợt. Dù sao, dưới con mắt của người ở thời đại này, thì tham tiền bạc cũng không phải cá tính gì hay ho.

Hoàng Phủ Hoài Hàn còn chưa kịp nói gì, cô nàng nào đó đã thuận nước đẩy thuyền: “Đúng vậy tỷ tỷ, chỉ là, từ sau khi nhập cung, muối muối nghèo

túng vô cùng, cả người không có đồng bạc nào, bỗng lộc cũng phải vài ngày nữa mới lĩnh được. Những ngày tháng không có tiền, muội muội ăn không vào, ngủ cũng không yên, cho nên, muội có thể cả gan xin Hoàng quý phi tỷ tỷ tôn quý lấy chút bạc ra giúp đỡ muội muội được không?”

Nàng vừa dứt lời, khoe miệng Tô Cẩm Thu co rút mạnh vài cái, lấy chút bạc giúp đỡ nàng à? Nàng nói hay thật đấy! Có đi đâu, Hoàng Phủ Hoài Hàn đang ở đây, ả đương nhiên phải thể hiện dáng vẻ của một tỷ tỷ tốt. ả ra vẻ đau lòng nói: “Sao muội muội không nói sớm. Mấy ngày nay đúng là vất vả cho muội muội rồi! Muội nói thế này, khiến lòng tỷ tỷ khó chịu vô cùng. Thị Cầm, mau đi lấy một nghìn lượng tới cho muội muội ta, coi như đây là một chút tấm lòng của đại tỷ ta.”

“Vâng, nương nương!” cung nữ tên Thị Cầm kia hơi khom người hành lễ, rồi chạy đi lấy bạc.

Cô nàng nào đó còn đang quỳ dưới đất, cười vô cùng đắc ý. Không ngờ Tô Cẩm Thu xuất thủ hào phóng như vậy, vừa hạ tay là quyết luôn một nghìn lượng. Tính ra, cũng phải cảm ơn Hoàng Phủ Hoài Hàn, nếu không phải có tên cầu hoàng đế này ở đây, thì đừng nói là có nhiều bạc như vậy, chỉ e rằng cơ hội mở miệng đòi tiền cũng không có!

“Nương nương, đã lấy bạc tới rồi!” Thị Cầm cung kính nói.

“Mau đưa cho muội muội ta đi, chút bạc này, muội cứ dùng tạm. Nếu không đủ có thể đến gặp tỷ tỷ lấy thêm!” Nói xong, hốc mắt ả đỏ ửng lên: “Rời khỏi phủ Thừa tướng, trong cung này tỷ tỷ cũng chỉ có một người thân duy nhất là muội muội thôi!”

Hành động này đương nhiên là muốn khiến Hoàng Phủ Hoài Hàn thương xót.

Khi bạc được giao vào tay Tô Cẩm Bình, gân xanh trên trán vị hoàng đế nào đó lại nảy lên, xem ra, chính hấn cũng bất tri bất giác bị cô nàng chết tiệt này lợi dụng, thành vũ khí lợi hại để nàng ta đi lừa tiền rồi! Nhưng dù có bất mãn, hay tức giận hơn nữa, thì giờ phút này hấn cũng không có lý do mà phát tác!

Muội muội không có tiền, tở tở cho. Dù gì hắn cũng coi như là tở phu, có thể nói gì được chứ? Càng nghĩ, hắn lại càng cảm tức, ánh mắt nhìn Tô Cẩm Bình cũng lạnh lẽo tới tận xương tủy! Vì vậy, hắn cũng không thèm để ý đến mấy lời kích động sự thương xót kia của Tô Cẩm Thu.

Cuối cùng, phản ứng của hắn cũng rất tự nhiên khiến ánh mắt ghen tị của Tô Cẩm Thu lại lần nữa quét về phía Tô Cẩm Bình.

Nếu là bình thường, chắc chắn Tô Cẩm Bình sẽ không thèm để ý tới suy nghĩ của Tô Cẩm Thu. Có đi đâu, hôm nay đã lừa lấy bạc của ả, ít nhất vài ngàn cũng có chút sáng khoái, hơn nữa, ngàn cũng chẳng muốn dính vào phiền phức, liền ra mặt giúp Tô Cẩm Thu: “Tở tở cũng không nên nói vậy. Hoàng thượng là phu quân của ngài, cũng là người thân của ngài. Ngài đừng quá bi thương như vậy!”

Lời nói này đương nhiên cũng nhắc nhở Hoàng Phủ Hoài Hàn, khoe miệng hắn hơi trễ xuống, nói với vẻ quan tâm: “Nha đầu này nói rất đúng, không phải trong cung, ái phi còn có trẫm sao?”

Câu nói này của hắn khiến Nguyệt phi kia ghen tị đến đỏ mắt. Bao nhiêu năm nay, đừng nói đến những lời thâm tình thế này, ngay cả chơi cho vui, Hoàng thượng cũng chưa từng làm. Ngay cả giọng điệu dịu dàng như thế, cũng chưa từng dành cho ai, trừ... trừ Mai phi năm đó... Tuy ả rất ghen tị, nhưng trên mặt không biểu lộ ra chút nào, chỉ cười duyên đứng bên cạnh, nửa thật nửa giả nói: “Tở tở thật có phúc, những lời này của Hoàng thượng khiến muội muội vô cùng ghen tị! Hoàng thượng, ngài bất công, nô tỳ không chịu!”

Tô Cẩm Bình cảm giác da gà toàn thân đều nổi hết lên hòa tấu quốc ca. Thật sự không thể chịu nổi! Vừa nghe Nguyệt phi nói vậy, Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng nghiêm mặt không nói gì. Hắn hòa theo Tô Cẩm Thu, chẳng qua cũng là vì muốn từ chỗ ả, lật đổ Thừa tướng, còn Nguyệt phi, đứa con mồi của công thần, không có chút giá trị nào. Có tung hứng với ả hay không, còn phụ thuộc vào tâm trạng hắn nữa!

Tuy Tô Cẩm Thu không tỏ vẻ gì, nhưng trong lòng đương nhiên vô cùng đắc ý với sự im lặng của Hoàng Phủ Hoài Hàn. Một nghìn lượng để

đổi được câu nói này của Hoàng thượng, quả nhiên rất đáng giá, vì thế, ánh mắt ả nhìn Tô Cẩm Bình cũng bất giác thân mật hơn rất nhiều. Nguyệt phi không được đáp lời, đương nhiên vô cùng xấu hổ.

“Hoàng thượng, nếu không còn chuyện gì nữa, nô tỳ cáo lui trước!” Có bạc trong người, tâm lý cũng kiên định hơn nhiều! Một nghìn lượng bạc, tương đương với năm trăm vạn tệ. Chà, phát hiện này khiến nàng vô cùng phấn khởi. Nàng đã thành phú bà trăm vạn ở cổ đại rồi. Hoàng cung quả nhiên là nơi kiếm tiền tốt nhất. Đương nhiên, nàng đã nói kiếm đủ bạc sẽ dẫn người kia ra khỏi hoàng cung chơi, dường như cũng sắp thực hiện được rồi!

Nhìn dáng vẻ tươi cười như hoa vì lấy được bạc của nàng, Hoàng Phủ Hoài Hàn không thể nói rõ cảm xúc trong lòng hẳn lúc này là gì! Dường như trong lòng cô gái này, ngoài tiền ra cũng chỉ có tiền, không chứa được thứ gì khác vậy: “Về quét rác đi!”

“Vâng!”

Vì Tô Cẩm Bình đã có bạc, nên dù phải cần chổi quét sân, thì ngày hôm nay của nàng cũng trôi qua vô cùng hưng phấn...

Màn đêm buông xuống, trong Lê viên.

“Điện hạ, Long tướng quân nhận được mật báo khẩn, nói là trong yến tiệc Trung thu đêm mai, Lục hoàng tử sẽ liên thủ với Binh bộ thượng thư, bức vua thoái vị. Chúng ta có nên...” Vẫn cung kính đứng trước mặt Bách Lý Kinh Hồng, tốc độ nói cực nhanh, còn hơi thở gấp, hô hấp cũng vô cùng rối loạn.

“Vẫn, bản cung đã nói thế nào?” hẳn cần chén trà, chậm rãi đưa lên miệng.

Vẫn ngần người, rồi lập tức đáp: “Điện hạ, thuộc hạ biết sai rồi! Điện hạ đã từng dạy chúng thuộc hạ, gặp chuyện gì cũng không vội vàng, gặp

nguy không rối loạn, là do thuộc hạ hơi lo lắng!”

Hắn đặt chén trà xuống, khước miệng khẽ nhếch lên: “Nhớ rõ là được rồi.”

“Vậy điện hạ, việc đó???” Đêm mai đã là yến tiệc Trung thu, phi ưng muốn truy vấn tin về nước cũng phải mất một ngày, cho nên, hiện giờ hắn ta phải lập tức truy vấn lệnh của điện hạ về.

“Đừng hành động.” Hắn phun ra mấy chữ, rồi khép đôi mắt xám bạc như ánh trăng lại, không biết đang nghĩ đi đâu gì.

Vẫn hơi nhú mày: “Điện hạ, nếu bỏ mặc, để Lục hoàng tử bức vua thoái vị thành công, e rằng thế cục sẽ không sáng sủa như hiện giờ nữa!”

Đôi môi mỏng hơi hé ra: “Hoàng đệ của bản cung, không có ai kém hơn lục hoàng tử. Phụ hoàng, cũng không phải kẻ ngốc!”

Hắn vừa dứt lời, Vẫn liền hiểu ra ngay. Đúng thế, Long tướng quân ở tận biên quan còn biết tin, không có lý gì bệ hạ lại không đi đâu tra ra được. Hơn nữa, biến động lớn như vậy xảy ra ở kinh thành, không thể nào cả Đại hoàng tử và Tứ hoàng tử đều không phát hiện.

“Thuộc hạ hiểu rồi!” Hắn ta cung kính cúi đầu, rồi không cử động nữa, dáng vẻ như muốn nói lại thôi.

“Còn chuyện gì nữa?” Giọng nói trầm thấp vang lên, mang theo cảm xúc khó nói rõ thành lời.

Vẫn siết chặt nắm tay, nhìn người đàn ông như thần tiên trên trời ở trước mặt mình, môi hơi giật giật, muốn nói gì đó, nhưng một lúc lâu sau cũng không nói ra được. Cuối cùng, hắn ta lại ra vẻ thoải mái, hỏi sang chuyện khác: “Điện hạ, mai là trung thu rồi. Ngài định đón trung thu thế nào?”

“Đón thế nào à?” Lại một trung thu nữa đã đến rồi sao? Có năm nào hắn không một mình đón trung thu ở đây. Hỏi chuyện này, đúng là hơi bất

ngờ.

“À, không có gì! Thuộc hạ chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi. Điện hạ, Long tướng quân vẫn đang chờ thuộc hạ hồi âm. Thuộc hạ cáo lui trước!” Giọng điệu của hắn ta lúc này đã vô cùng rối loạn.

“Đợi đã!” Vẫn vừa bước tới cửa, đã nghe tiếng hắn truyền tới. Hắn ta cắn chặt răng, dừng bước. Giọng nói trong trẻo lạnh lùng kia lại vang lên: “Có phải, người có chuyện gì giấu bản cung không?” Hắn có thể chắc chắn, chuyện Vẫn muốn nói, tuyệt đối không phải câu hỏi vừa rồi.

Vẫn do dự một lúc lâu, cuối cùng nghiêng răng, quay người lại, ‘phịch’ một tiếng quỳ sụp xuống, cố nén sự bi thương trong giọng nói: “Điện hạ, Căn phi qua đời!” Mẫu phi của điện hạ, người phụ nữ cao quý, dịu dàng, trái tim sáng như gương đó, đã qua đời! Hắn ta vốn định báo cho điện hạ biết, nhưng bỗng quyết định giấu đi, đợi sau Trung thu mới nói, có đi đâu, vẫn bị điện hạ nhận ra...

Chiếc chén trên tay trượt xuống, đập vào mặt bàn tạo ra một tiếng ‘keng’ nhỏ. Trên khuôn mặt lãnh đạm, tuyệt mỹ của người đàn ông kia thoáng có vẻ hoảng hốt, đôi mắt màu xám bạc như ánh trăng đầy vẻ đau đớn, sắc mặt vẫn không hề thay đổi, cắn răng nói: “Nguyên nhân?”

“Do suy nghĩ, buồn lo quá nhiều, hơn nữa, thân thể yếu ớt, không được chữa trị nên qua đời.” Vẫn cắn chặt răng nói, giờ phút này, hắn ta thật sự không dám nhìn mặt điện hạ.

Trên dung nhan tuyệt mỹ đã không còn thấy chút bi thương nào, chỉ lãnh đạm nói: “Biết rồi, lui xuống đi.”

“Điện hạ!” Vẫn hơi kinh ngạc, bọn họ đã lường tới điện hạ sẽ nổi điên lên, nhưng cuối cùng điện hạ lại chỉ nói một câu như vậy thôi sao?

“Lui xuống đi.” Hắn đứng dậy, chậm rãi bước đến bên cửa sổ, rõ ràng là không muốn nói thêm gì.

“Vâng! Thuộc hạ cáo lui!” Vẫn lo lắng nhìn hấn một cái, nhưng vẫn quy củ lui ra ngoài.

Bóng đêm càng lúc càng tối, chỉ có thể nhìn thấy ánh trăng sáng trên không trung. Sắp đến Trung thu, vốn là ngày nên xum họp cùng người thân, nhưng mẫu phi, đã qua đời, qua đời rồi... Sự quan tâm duy nhất của hấn, cũng là người duy nhất quan tâm đến hấn, đã qua đời rồi sao? Quá đau buồn à? Quá đau buồn sao? Thiên hạ này, người có thể khiến mẫu phi đau buồn, ngoài hấn ra thì còn ai nữa?

“Ha ha...” Hấn đứng bên cửa sổ, khẽ cười thành tiếng, trong tiếng cười của hấn cũng là sự chua xót và bi thương khó giấu được...

“Hồng nhi, tại mẫu phi bất tài, vô lực, không bảo vệ được con!”

“Hồng nhi, mẫu phi tin rằng, Hồng nhi của ta nhất định sẽ trở về, nhất định sẽ thành vua của Nam Nhạc!”

“Hồng nhi, đi đi, mẫu phi chờ con về”

“Hồng nhi, Hồng nhi, mẫu phi chờ con về..”

...

“Ha ha ha...” Một tiếng cười điên cuồng vang lên, rít qua từng kẽ răng, hấn cười, nhưng nước mắt lại trào ra: “Mẫu phi, mẫu phi, không phải mẫu phi đã nói, sẽ chờ Hồng nhi trở về sao?”

“Không phải đã nói sẽ chờ Hồng nhi sao? Không phải đã hứa rồi sao? Ha ha...” Hấn cười càng lúc càng to, gắng hết sức mà cười, tiếng cười đó, càng lúc càng bi thương, cuối cùng lại như tiếng khóc rống lên vậy.

Vì sao phải vội vàng đuổi Vẫn đi như thế? Chẳng qua là vì không muốn để ai nhìn thấy dáng vẻ thảm hại này của hấn. Hấn cũng chưa từng nghĩ, có một ngày mình lại thảm hại đến thế này!

Cũng vào đúng thời khắc này, Tô Cẩm Bình bước chân vào Lê viên. Nghe tiếng cười điên cu ồng kia, nàng biết ngay đó là giọng của hắn. Nàng hơi nhúu mày, hắn làm sao vậy? Càng nghĩ, Tô Cẩm Bình càng sốt ruột, vội đẩy cửa bước vào, vừa quay đầu đã thấy hắn đang ng ồi xồm bên cửa sổ, co rúm người lại, khuôn mặt như bạch ngọc đầy nước mắt, yếu ớt như một đứa trẻ.

Tim nàng, không hiểu sao bỗng đau thắt lại. Nàng vội bước đến bên cạnh hắn, ng ồi xồm xuống, nói với vẻ không dám tin: “Huynh khóc à?”

Hắn ngơ ngác nhìn nàng, trong mắt hiện rõ sự hoảng hốt, muốn đè nén tâm trạng của mình xuống, nhưng cuối cùng cũng không đè được, chỉ cười, khẽ cười, rồi lại nghẹn ngào khóc òa lên.

Tô Cẩm Bình vươn tay ra ôm chặt lấy hắn, dịu dàng như đang an ủi một đứa trẻ: “Muốn khóc thì khóc đi!”

Lúc đầu hắn còn hơi giã dụa, cuối cùng vẫn tựa lên vai nàng, để mặc cho nước mắt chảy xuống. Vòng tay của nàng, thật ấm áp, thật ấm áp...

Tô Cẩm Bình th ần nghĩ, tiếng khóc của người này, sao nghe cũng êm tai đến vậy? Êm tai đến mức khiến lòng người đau thắt lại, êm tai đến mức, khiến tim người vỡ vụn ra...

Một lúc lâu sau, rốt cuộc hắn cũng yên tĩnh. Tô Cẩm Bình đẩy nhẹ hắn, lại phát hiện ra hắn khóc mệt đến ngủ quên mất. Nàng hơi buồn cười, người này bình thường ngạo ki ều như thế, vậy mà cũng có lúc trẻ con thế này sao? Nhìn nước mắt còn vương trên mặt hắn, nàng đưa tay lau giúp hắn, chợt nhúu mày lại, hắn phát sốt sao?!

Rốt cuộc là chuyện gì có thể khiến hắn thương tâm đến thế này? Nàng vội vàng đứng dậy, đỡ hắn lên giường, rồi quay người định đi lấy khăn lau mặt cho hắn, lại bị hắn túm lấy cổ tay: “Mẫu phi, đừng đi, đừng đi...”

“Mẫu phi, đừng bỏ rơi H ồng nhi. H ồng nhi rất ngoan, H ồng nhi sẽ nghe lời mẫu phi mà...”

“Mẫu phi, mẫu phi, không phải mẫu phi đã hứa rồi sao? Không phải đã hứa sẽ chờ Hằng nhi trở về sao?”

Từng tiếng từng tiếng một, giống như những lời nói mơ vô nghĩa của đứa trẻ nhưng lại khiến lòng người đau nhức. Tô Cẩm Bình ngồi lại xuống giường hẳn, nắm chặt tay hẳn: “Được! Ta không đi! Không đi nữa!”

Nghe thấy lời này, hẳn mới như yên tâm, từ từ ngủ say.

Tô Cẩm Bình hơi ngẩn người, nàng chưa từng thấy hẳn như vậy. Đã có lúc hẳn ngạo kiều, đã có lúc hẳn lạnh như băng, đã có lúc hẳn tức giận, nhưng lúc nào cũng là vẻ mặt lãnh đạm khiến người ta cảm thấy khó có thể tới gần. Chỉ có duy nhất hôm nay, dù là bất cứ ai, nhìn thấy hẳn như thế cũng sẽ cảm thấy đau lòng. Rốt cuộc là nỗi đau khắc cốt ghi tâm đến đâu, mới có thể khiến cho một con người lạnh lùng cao ngạo, lãnh đạm như tiên trên trời, biến thành dáng vẻ này?

Nàng chợt nhớ hẳn vừa gọi ‘mẫu phi’, chẳng lẽ mẹ hẳn xảy ra chuyện gì?

Bàn tay trắng nõn ngọc ngà khẽ chạm lên hai gò má như bạch ngọc của hẳn, nhẹ nhàng lau nước mắt cho hẳn. Hẳn thế này, có vẻ đáng yêu hơn dáng vẻ lãnh đạm thường ngày rất nhiều.

Lúc này, hẳn chỉ lặng lẽ nhắm mắt ngủ say, dung nhan tuyệt mỹ không chút tỳ vết, giống như kiệt tác đẹp nhất trên thế gian. Một đường vòng cung hoàn mỹ, tuyệt đẹp giống như vầng trăng trên bầu trời. Nàng ngờ ngác ngẩng nhìn hẳn, lẳng lặng chăm sóc hẳn, dần dần, sắc trời đã sáng lên, nàng cũng sắp phải đi quét rác rồi. Nàng đưa tay sờ trán hẳn, đã hạ sốt rồi, sao hẳn vẫn chưa tỉnh lại?

Nhìn hai mắt vẫn nhắm chặt của hẳn, rèm mi dài thật dài như lông vũ vẫn không hề nhúc nhích, đẹp đến không tả nổi. Bỗng nàng có một suy nghĩ vô cùng thú vị, liệu hẳn có thể là vương tử ngủ say trong truyện cổ tích, chờ mỹ nhân tới hôn hẳn để đánh thức hẳn tỉnh dậy không? Hay là nàng thử xem?

Vì thế, cô nàng nào đó bạo dạn đứng dậy, cúi người hôn xuống môi hắn. Vẫn mềm mại như lần trước, vẫn là mùi hương tuyệt liên nhân nhật... nhưng... cũng cùng lúc đó, mắt của hắn chợt mở to, trong mắt còn mang theo vẻ mơ màng, nghi hoặc.

Vì thế, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nàng nào đó chợt đỏ bừng lên, xấu hổ đến mức chỉ hận không thể tìm cái lỗ nào mà chui xuống! Mẹ kiếp, không phải chứ?! Đúng là chuyện người đẹp ngủ trong rừng sao?! Có cần hại nhau thế không?!

Hết chương 050.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 51: Hoàng Thượng, Ngài Không Sợ Trượt Chân Ngã Chết À?

"Cô làm gì thế?" Giọng nói của hắn vẫn trong trẻo lạnh lùng như thường ngày, cũng mang theo vẻ xa cách rõ rệt, cứ như người đi qua vờ yếu đuối như một đứa trẻ không phải là hắn vậy.

Tô Cẩm Bình vội vàng đứng dậy, nhưng tay lại vẫn bị hắn siết chặt, cái kéo tay này khiến mặt cả hai người đều thể hiện rõ vẻ xấu hổ. Hắn vội buông tay ra, ký ức về đêm qua cũng như thủy triều ào ào kéo tới, trong đôi mắt màu xám bạc thoáng loé sáng, cuối cùng, hắn nhắm mắt lại, hơi suy sụp hít sâu một hơi nói: "Chuyện đêm qua, cảm ơn cô." Có đi ầu, sao hôm nay nàng lại hôn hắn?

"Không cần khách sáo. Chuyện đó... Vừa rồi..."

"Vừa rồi..."

Hai người cùng lên tiếng, rồi cùng dừng lại. Hắn nhẹ giọng nói: "Cô nói trước đi." Giọng nói vẫn vô cùng êm tai như khúc nhạc tiên, không có cảm xúc gì khác lạ.

"Vừa rồi ta hôn huynh, là vì... Là vì..." Mắt nàng đảo tới đảo lui: "Là vì ở quê hương của chúng ta có một câu chuyện cổ, có người ngủ mãi, làm thế nào cũng không tỉnh lại, nhưng vừa bị người ta hôn lại tỉnh dậy ngay... Nên... ta chỉ muốn thử xem có thật không thôi."

Nghe nàng nói vậy, mặt hắn đầy vẻ nghi ngờ! Tô Cẩm Bình là người nước Đông Lăng, sao hắn không biết Đông Lăng còn có câu chuyện cổ như thế chứ?

Nhìn thấy trên mặt hắn hiện rõ vẻ nghi ngờ, cô nàng nào đó then quá hoá giận nói: "Không phải chỉ là một nụ hôn thôi sao? Hơn nữa, ta mới là người thiệt thòi chứ, sự trong sạch của con gái người ta đâu bị huynh huỷ hết rồi, ta còn không rồi rắm, huynh rồi rắm cái khỉ gì?"

Nàng vừa dứt lời, khoé môi hắn hơi giật giật, sự trong sạch của nàng bị hắn huỷ sao? Sao nàng hôn trộm hắn, mà giờ lại thành lỗi của hắn rồi?

Nhắc tới chuyện này, hắn cũng đồng thời nhớ lại chuyện đêm qua, bỗng thấy hơi buồn cười. Ngay cả với thuộc hạ đã theo hắn mười mấy năm, hắn cũng không muốn để bọn họ nhìn thấy dáng vẻ thảm hại đó của mình, vậy mà lại ôm nàng khóc cả đêm: "Đêm qua, ta hơi thất lễ..."

"Không sao, thật ra, dáng vẻ đó của huynh, cũng rất đáng yêu mà, ít nhất còn đáng yêu hơn huynh bây giờ." Tô Cẩm Bình hồn nhiên phát biểu cảm xúc của mình, hoàn toàn không thèm để ý đến cảm nhận của người nào đó.

Nghe nàng nói vậy, sắc mặt hắn cũng dần lạnh đi. Chờ nàng nói xong, hắn lạnh lùng nói: "Trời đã sáng rồi, mời cô nương quay về đi." Rất đáng yêu à? Nàng coi hắn là thú cưng nàng nuôi trong nhà hay sao thế?

Tô Cẩm Bình quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đúng là đã đến lúc nàng phải đi rồi. Có đi đâu, người này lại hạ lệnh đuổi khách một cách trắng trợn như thế, khiến cho nàng phi thường tức giận! Nàng cố gắng đè nén lửa giận đang bùng lên trong lòng, nhớ đến mục đích đêm qua nàng tới đây, là vì muốn hỏi...: "Nói cho ta biết, giải được huynh đưa cho ta rốt cuộc là được gì."

"Độc cũng giải được rồi, là được gì thì có liên quan gì đâu?" Hắn nhắm mắt lại, rõ ràng không muốn nói nhiều nữa. Cái chết của mẫu phi đã tạo thành một vết thương lớn trong lòng hắn, có thể nói đông dài với nàng từ này đến giờ đã là cực hạn rồi.

"Nhưng đêm qua Hoàng Phủ Dạ nói với ta, nếu được đó là do huynh đưa cho ta. Thì ta sẽ nợ huynh e rằng cả đời cũng không trả nổi." Sắc mặt Tô Cẩm Bình hơi lạnh đi.

Rèm mi dài hơi run lên: " Cô nói với hấn, được đó là ta đưa cho cô sao?" Dù hấn hơi lo lắng, nhưng giọng điệu vẫn vô cùng lạnh lùng, không chút khác lạ.

" Không. Chính vì ta nói không phải huynh đưa cho ta, nên hấn mới không chịu nói cho ta biết đó là được gì, nên ta cũng chỉ có thể tới hỏi huynh." Tô Cẩm Bình nằng từ trước tới giờ không thích thiếu nợ người khác, nếu đã nợ nhất định sẽ trả. Nhưng Hoàng Phủ Dạ lại nói cả đời nàng cũng không trả nổi, nếu không biết được câu trả lời rõ ràng, thì nàng ngủ cũng không yên giấc."

" Dù cô có thiếu nợ ta, thì đêm qua, cũng trả hết rồi..." Không cần biết là vì lý do gì mà nàng xuất hiện ở đây, rồi vì lý do gì mà cùng hấn vượt qua đêm khó khăn nhất trong đời hấn kia. Nhưng hấn vẫn rất cảm kích sự ấm áp mà cái ôm của nàng đã mang lại cho hấn. Cái cảm giác ấm áp đó, khiến hấn cảm thấy vẫn có người quan tâm đến mình, dù cho... Đây chẳng qua cũng chỉ là ảo giác của hấn.

Đêm qua đã trả hết rồi sao? Chính nàng còn không biết đêm qua mình đã làm gì. Nhưng nếu hấn đã không muốn nói, thì nàng cũng không muốn ép hấn: "Đêm qua huynh bị sốt, hôm nay nên nghỉ ngơi cho tốt. Tối ta sẽ tới thăm huynh."

" Cô không nghỉ ngơi sao?" Nếu hấn nhớ không nhầm, thì ngay bây giờ nàng sẽ phải đi quét rác ngay lập tức, buổi tối lại muốn đến đây tiếp. Nàng không cần ngủ sao? Hỏi xong, chính hấn cũng hơi kinh ngạc, nàng nghỉ hay không nghỉ, có liên quan gì đến hấn chứ?

Nghe hấn hỏi vậy, Tô Cẩm Bình khẽ cười hỏi: " Ta có thể cho rằng huynh đang quan tâm đến ta không?"

Câu nói của nàng, đương nhiên không có ai đáp lại. Hơn nữa, tuy trên mặt người kia không có cảm xúc gì, nhưng không khó để nhận ra hấn đã hơi cáu gắt: "Được rồi được rồi, đùa chút thôi mà. Người như huynh mà có thể quan tâm đến người khác ấy mà, thì heo mẹ cũng có thể trèo cây! Ta đi đây."

Khoé miệng hần hơi co giật, heo mẹ cũng có thể trèo cây à? So sánh kiêu gì thế?

Bước ra khỏi phòng hần, khoẻ miệng Tô Cẩm Bình hơi cong lên, cười khẽ. Hình như, ở hiện đại, thật sự có heo mẹ biết trèo cây thì phải. Nàng quên mất đã nhìn thấy ảnh heo mẹ trèo cây ở trên mạng lúc nào rồi, nhưng cũng vẫn có. Giống như người kia, tuy không thể quan tâm nhiều đến người khác, nhưng cũng vẫn có chứ nhỉ?

Dáng vẻ của hần như vậy, là vì mẫu phi hần qua đời sao? Nàng không thấu hiểu được sự thống khổ của hần, nhưng bộ dạng yếu đuối của hần lại khiến nàng đau lòng. Cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng có cảm xúc như vậy, cũng chưa từng có ai có thể khiến nàng đau lòng đến mức này. Trong đời nàng thoáng có vẻ chật vật, giày vò, Bách Lý Kinh Hường, có phải gặp huynh là kiếp nạn của ta không?

...

Tâm trạng của Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng vô cùng tẻ nhạt, hần để mặc cho cung nhân hầu hạ hần mặc long bào. Đêm qua, ám vệ báo lại, nói cô nàng kia lại chạy tới Lê viên, đứng từ xa, ám vệ nhìn qua cửa sổ còn thấy nàng chăm sóc cho Bách Lý Kinh Hường, hần đã hạ lệnh, nếu thấy cô nàng kia quay về thì báo cáo lên, nhưng suốt cả đêm cũng không thấy ám vệ đến, khiến hần suốt cả đêm cũng không yên lòng ngủ ngon được.

Người kia bị sốt, vốn là cơ hội tốt nhất để loại bỏ hần ta. Nhưng cô nàng chết tiết kia lại cũng ở đó, nếu phải ít người đi, sợ không phải là đối thủ của nàng. Nếu phải nhiều người, thì sợ hai bên giao đấu sẽ âm ỉ, lớn chuyện lên. Lúc đó, càng không thể nào loại bỏ được Bách Lý Kinh Hường! Nhưng đi đâu thực sự khiến hần thấy khó hiểu nhất đó là... Dù hần có buồn bực, cũng không đến mức trần trọc thức trắng đêm không ngủ chứ?!

Khó khăn lắm hần mới chớp mắt được một chút, nhưng chưa được bao lâu đã đến lúc phải lên triều! Đúng là... gặp quỷ!!! Có lẽ hần phải cho truy vấn thái y xem thử xem thế nào, gần đây đúng là hần rất khác thường!

Sau khi mặc xong y phục, đang định dùng bữa sáng, thì Hoàng Phủ Dạ mặc xiêm y đỏ rực bước vào, cung nhân vội vàng hành lễ: "Dạ vương!"

"Hoàng huynh!" Sắc mặt Hoàng Phủ Dạ có vẻ rất nghiêm trọng.

Vị đế vương lạnh lùng nhìn đám hạ nhân, rồi thản nhiên ng ồi vào bàn chuẩn bị dùng bữa, giọng nói lạnh như băng vang lên: "Lấy thêm bát đũa tới cho Dạ vương, sau đó lui hết ra ngoài."

"Vâng!" ...

Chờ đám hạ nhân lui hết, Hoàng Phủ Hoài Hàn mới lên tiếng: "Đã ăn sáng chưa? Nếu chưa thì ng ồi xuống đi, vừa ăn vừa nói." Nhìn dáng vẻ phong tr ần, sắc mặt cũng không quá nôn nóng của hắn, có lẽ cũng không phải chuyện gì quá gấp gáp.

Hoàng Phủ Dạ cũng không khách khí, bước nhanh vài bước đến bên bàn,ng ồi xuống. Quả thật hắn cũng chưa kịp ăn sáng, đêm qua hắn tự mình đi lo liệu công việc đến hết đêm mới có thể lấy được tin tức chính xác, trời vừa sáng đã vội vàng chạy tới đây. Hắn c ầm đũa lên, vừa ăn vừa nói: "Đêm qua th ần đệ cho người giả mạo chính mình ở lại vương phủ, rồi lén đến quân doanh một chuyến. Mọi chuyện không có gì khác lạ. Tam hoàng đệ cũng là người chúng ta có thể tin được, nhưng th ần đệ theo dõi tay thống lĩnh doanh trại kiêu kỵ kia suốt cả đêm mới xác định được, chắc chắn hắn là kẻ giả mạo!"

Kiêu kỵ: Đội kỵ binh dũng mãnh.

"Có phát hiện ra là người của ai không?" Doanh trại kiêu kỵ nắm giữ hai vạn kỵ binh dũng mãnh, nếu để người khác khống chế, thì hậu quả thật khôn lường.

"Tạm thời chưa xác định được, nhưng nhìn tác phong của hắn, hình như là người của Tô Niệm Hoa." Đây cũng là lý do mà hắn xin được thưởng là vài ngày không cần thiết tri ều. Hôm trước, khi hắn đi cả dặm đường đến quân doanh, cũng cảm thấy trong quân hơi kỳ quái, nhưng lại không thể

nói rõ được vấn đề cụ thể ở đâu. Nhưng đến hôm nay thì xem như cũng rõ ràng rồi.

Đôi môi mỏng lạnh như băng hơi cong lên cười giễu cợt, đôi mắt màu tím đậm như tối đi, một lúc lâu sau, hần mới nhẹ nhàng phun ra bốn chữ: "Tương kế tựu kế!"

Hoàng Phủ Dạ ngẩn người một chút, rồi lập tức hiểu ra ngay, nụ cười tươi rói nở rộ trên khuôn mặt xinh đẹp của hần: "Được!" Trong đôi mắt màu tím nhạt thoáng hiện lên ánh sáng yêu dị, cũng tản mát có vẻ khát máu đầy sát ý.

"Tội mưu phản, sẽ bị tịch thu tài sản, xử trảm cả nhà!" Hần nói như lơ đãng, vu vơ, nhưng mắt lại lạnh lùng quét qua sắc mặt Hoàng Phủ Dạ, xử trảm cả nhà, Tô Cẩm Bình đương nhiên cũng không trốn thoát được.

Quả nhiên, vừa nghe thấy mấy lời này, nụ cười trên mặt Hoàng Phủ Dạ cứng lại, giọng cũng nhỏ đi vài phần, trong vẻ tà mị, lại mang theo chút nghẹn ngào: "Hoàng huynh, thân đệ hiểu mà."

Hần buông đũa, đứng dậy: "Hiểu là tốt." Sau đó, hần khoác long bào, bước ra ngoài. Trên khuôn mặt lạnh băng lại hiện rõ cảm xúc kỳ quái. Rốt cuộc cô nàng kia có gì tốt mà Thượng Quan Cẩm Duệ nhiều lần cư xử khác thường vì nàng, ngay cả tên nhóc thối Dạ này, trước giờ chưa từng đặt người phụ nữ nào trong lòng, mà giờ cũng như người mất hồn vậy! Chẳng lẽ con gái của Đông Lăng chết sạch rồi sao?

Hừ, dù có chết sạch thật, thì Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng không thể nào coi trọng nàng!

"Tiểu Lâm tử, ý chỉ phế hậu đã chuẩn bị xong chưa?" Hần vừa đi, vừa hỏi người bên cạnh mình.

Tiểu Lâm tử do dự một chút, rồi đáp: "Hoàng thượng, đã chuẩn bị xong hết rồi ạ. Cả thánh chỉ bên phía Đức phi cũng đã chuẩn bị xong, nhưng mà..."

"Nhưng mà cái gì?" Hấn lạnh lùng quét mắt nhìn gã một cái.

"Nhưng mà... Nô tài cả gan nói đi đầu này... Hoàng thượng, hôm nay là Trung thu, ngài có thể đợi sang ngày mai mới xử lý nhóm các vị nương nương không? Cũng tránh để người khác không biết chuyện lại nói ngài bạc bẽo..." Tiểu Lâm tử nói nhanh một hơi rồi vội vàng cúi đầu xuống.

Vị đế vương đột ngột dừng bước, quay đầu liếc tiểu Lâm tử một cái đầy thâm ý, khiến toàn thân tiểu Lâm tử ướt đẫm mồ hôi lạnh, sau đó, đôi môi mỏng hơi hé ra: "Tiểu Lâm tử, trăm có nên phong cho người chức giám quan không? Làm thái giám đại tổng quản, đúng là nhân tài không được trọng dụng rồi!"

Tiểu Lâm tử quỳ sụp xuống, liều mạng dập đầu: "Nô tài nhiều chuyện, Hoàng thượng tha tội, Hoàng thượng tha tội!"

"Đứng lên đi, người nói cũng có lý." Dứt lời, hấn lại tiếp tục bước về phía trước.

Tiểu Lâm tử đưa tay quệt mồ hôi trán, đứng dậy, rồi vội vã đuổi theo...

...

Vừa bước vào phòng, Tô Cẩm Bình đã nhìn thấy ngay Thiên Úc đang xắn tay áo bận bịu. Nhìn một đồng bột được viên tròn tròn đặt một bên, nàng không biết cô ta định làm gì, liền bước tới, hơi bu ãn bực hỏi: "Thiên Úc, em đang làm gì thế?"

Thiên Úc giật mình hoảng hốt, đến khi nhìn rõ mặt nàng liền vội ngược: "Tiểu thư, người về rồi, hừ chết em mất. Hôm nay không phải là Trung thu sao? Em nhờ Hồng Phong cô cô kiểm hộ mấy thứ này... Định làm mấy cái bánh trung thu hì hì. Mặc dù em cũng nghe mấy người trong cung nói, vào mười lăm, trong cung cũng phát bánh trung thu, nhưng dù sao cũng không thể ngon bằng mình tự làm được." Tiểu thư thường xuyên ra ngoài vào ban đêm, số lần nàng trở lại vào lúc sáng sớm cũng không ít, cô nhìn thấy, nhưng lại không thể trách được, nên cũng không muốn hỏi nhiều.

"Cô nhóc nhà em cũng biết nhiều thứ quá nhỉ." Trước khi xuyên không, nàng đã hai mươi hai tuổi, Thiên Úc chỉ là một tiểu cô nương mười sáu tuổi, đương nhiên đối với nàng, cô ấy chỉ là một cô nhóc thôi.

Câu này của nàng khiến Thiên Úc hơi xấu hổ: "Tiểu thư, người đừng giễu cợt nô tỳ. Ôi, nếu là năm ngoái, chúng ta còn có thể lên ra ngoài đi chơi hội hoa đăng, năm nay vào cung rồi, sẽ không được tham gia lễ hội náo nhiệt đó nữa." Nói xong, cô khẽ thở dài.

Tô Cẩm Bình khẽ cười, không nói thêm gì, cần chỗi bước ra ngoài. Hội hoa đăng năm nay, bọn họ cũng có thể lên ra ngoài chơi mà!

Khi nàng đến cửa ngự thư phòng, đương nhiên đã muộn. Hồng Phong cũng lười để ý đến nàng, mấy cô cô quản sự khác cũng không muốn dây vào nàng. Ngay cả Hoàng thượng ở trước mặt nàng còn liên tục bị chọc tức, họ cũng không nên tự chuốc họa vào thân là hơn.

Vì thế, cô nàng nào đó ngáp dài, ngồi trên lan can, lại bắt đầu bài diễn thuyết dài như năm tháng của mình, càng nói, càng kể, nàng lại càng cao hứng. Có người ngồi nghe mình kể chuyện khiến nàng nói háng hái đến mức nước miếng văng khắp nơi, hoa chân múa tay cực kỳ vui vẻ, người qua người lại ở bên cạnh đã không còn có thể khiến nàng chú ý được nữa.

"Này này, Tô Cẩm Bình, lần trước cô nói cái gì mà Venice kia thế nào ấy nhỉ? Tất cả nhà ở đều ngâm dưới nước sao?" Mặt tiểu cung nữ kia đây về mong chờ nhìn nàng.

"Đúng vậy, đúng vậy..."

...

Sau khi hạ triều, Hoàng Phủ Hoài Hàn liền cho đám hạ nhân lui xuống, chỉ giữ lại một mình tiểu Lâm tử, đi vềphoá ngự thư phòng. Hôm nay hẳn muốn đích thân nhìn xem, cô nàng chết tiệt kia lười biếng trốn việc thế nào, để phát tiết sự oán hận trong lòng hắn đã dồn nén mấy hôm nay!

Từ rất xa, hắn đã nhìn thấy hai cung nữ ng ồi trên lan can, tư thế cực kỳ bất nhã, lúc nói chuyện cũng văng nước bọt khắp nơi, hoa chân múa tay cực kỳ vui vẻ, vô cùng thoải mái, sung sướng! Khuôn mặt lạnh băng của hắn khẽ nở một nụ cười lạnh hiêm hoi, Tô Cẩm Bình, lần này, trẫm rất muốn chờ xem, ngươi sẽ gỡ tội như thế nào!

Hắn đi về phía trước chưa được vài bước, đã nghe thấy một câu nói cực kỳ to gan, lại vô cùng kiêu ngạo: "Ngày ấy, khi ta kéo vali hành lý tới sân bay, sau khi làm thủ tục đăng ký..."

"To gan!" Một tiếng quát to truy ền tới, mặt vị hoàng đế nào đó tức giận tới xanh mét. Hắn thật không ngờ, chỉ là một cung nữ nho nhỏ mà cũng to gan đến vậy, đã lén lút trốn việc sau lưng hắn đã đành, còn to gan lớn mật muốn mưu phản! Hắn nghiến răng nói: "Chỉ là một cung nữ nho nhỏ mà còn dám đăng cơ soán vị, trẫm phải xử trảm cả nhà ngươi!"

Tiếng quát này khiến hai người đang buôn chuyện cực kỳ cao hứng kia giật mình kinh hãi, cả hai quay đầu sang nhìn, không hẹn mà cùng nuốt nước miếng một cái. Thôi xong, là Hoàng thượng! Cả hai vội vàng trượt xuống khỏi lan can, cuống quýt sụp xuống, thân mình run rẩy như lá mùa thu phất phơ trong gió!

"Tô Cẩm Bình, ngươi to gan thật! Không làm tròn nhiệm vụ cũng không sao, nhưng ngươi lại còn muốn đăng cơ nữa à? Có phải trẫm quá nhân từ với ngươi không?" Ánh mắt hắn lạnh lẽo nhìn nàng, chỉ hận không thể trừng mắt xuyên thủng người nàng! Tô Niệm Hoa suốt ngày nhìn chằm chằm vào long ỷ của hắn đã đành, giờ đến cả con gái của lão cũng muốn đăng cơ à?! Hừ, hắn thật sự muốn nhìn xem cô nàng chết tiệt này còn có bản lĩnh gì!!!

Cô nàng nào đó cảm nhận được ánh mắt khủng bố đầy áp bức dừng trên người mình, khó khăn nuốt nước miếng một cái, rồi ấp úng nói: "Hoàng thượng... Ý của nô tỳ là... Là..." Là cái khí gió chết tiệt gì chứ?

Bỗng nhiên, một đội cung nhân ở cách đó không xa chạy tới, nhìn y phục thì hình như là người của ngự thiện phòng. Mấy người đó đang đuổi theo một con gà rừng, mà con gà rừng kia, lại chạy thẳng về phía ngự thư

phòng bên này. Vì thế, cô nàng nào đó quyết định rất nhanh, vội vàng đứng bật dậy, rồi chạy ba bước thành hai, đến trước mặt con gà rừng tội nghiệp kia, bắt lấy nó, sau đó bước một bước rộng, thoải mái đạp lên người nó: "Khởi bẩm Hoàng thượng, ý nô tỳ là muốn dẫm lên con gà này ạ!"

Ở đây các bạn í chơi từ đồng âm. Từ ‘đăng ký’, với từ ‘đăng cơ’ và từ ‘dẫm lên gà’ ở cuối cùng có cùng một cách đọc là [dengji].

Nói xong, mặt nàng đầy vẻ đắc ý nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn, đúng là trời giúp nàng mà! Vì cái lông gì mà sớm không đến, muộn không đến, đúng lúc này lại có một chú gà rừng bé nhỏ đáng yêu thế này chạy tới đây cơ chứ! Có phải đi đầu này đã chứng tỏ, nàng có thiên thần hộ mệnh, cho nên, dù xảy ra chuyện gì cũng sẽ không sao không?

Đám người ở ngự thiện phòng không hiểu rõ chuyện gì, chỉ ngẩn người đứng một bên nhìn.

Khuôn mặt lạnh lùng của vị đế vương thoáng tức giận đến mức biến đổi đủ mọi màu sắc! Lại nữa, lại nữa, lại thế nữa!!! Dường như gặp bất cứ chuyện gì, cô nàng này đều có thể tìm cách hợp lý để nói cho qua vậy. Chưa nói đến chuyện nàng thoát được tội, mà thậm chí còn khiến hấn tức chết đi được! Nhìn thấy vẻ đắc ý trong mắt nàng, hấn lại cảm thấy máu trong người sôi trào lên, suýt nữa phun ra một búng máu tươi!

Hấn hung dữ nhìn đám người của ngự thiện phòng kia: "Sao con gà rừng này lại chạy được tới đây? Nay cả một con gà mà các người cũng giữ không được à?"

Đám người ở ngự thiện phòng bị hoàng thượng giận cá chém thớt, sợ đến trắng bệch mặt mũi, vội vàng quỳ xuống tạ lỗi: "Nô tài/ nô tỳ đáng chết! Xin Hoàng thượng thứ tội!"

"Người đâu, kéo bọn họ xuống cho trẫm, đánh hai mươi trượng!" Hấn lạnh giọng quát tháo đầy vẻ phẫn nộ.

"Vâng!" Một đội cấm vệ quân bước tới, kéo đám người xui xẻo bị giận cá chém thớt này xuống.

Đám người của ngự thiện phòng sợ hãi gào thét: "Hoàng thượng tha mạng, Hoàng thượng tha mạng..."

Nhưng lời cầu xin của họ hoàn toàn không thể lay động quyết tâm muốn lôi họ ra xử giặc của Hoàng Phủ Hoài Hàn! Sau đó, những tiếng gào khóc thảm thiết vang lên khắp chốn. Tâm trạng của Tô Cẩm Bình đang đập lên con gà rừng kia cũng vô cùng hỗn loạn. Đây là Hoàng cung, có thể nói đích nàg...

Vị hoàng đế nào đó quay đầu nhìn cô nàng chết tiệt kia, lại gằn lên đây giặc dữ: "Người đâu, bằm vằm con gà rừng chết tiệt này ra cho trẫm!"

"Vâng!" Mặc dù đám thị vệ kia không nói gì, hoàn toàn không hiểu nổi vì sao ngay cả một con gà rừng mà Hoàng thượng cũng không buông tha, nhưng cũng biết hiện giờ Hoàng thượng đang giặc dữ, không nên đắc tội, liền vội vàng bắt con gà rừng đang nằm bẹp dí dưới chân Tô Cẩm Bình ra, đưa đi xử lý.

"Tô Cẩm Bình, Hạ Đông Mai, hai người các người dám lười biếng trốn việc, để mặc cho lá rụng đây sân cũng không quét, còn ng ẩ đầu nói chuyện trên trời dưới biển, phải chịu tội gì?" Không thể dùng có "đăng cơ" để xử tội nàng, chẳng lẽ hẳn không thể dùng cái có tội nhân này lười biếng trốn việc hay sao?

Hạ Đông Mai, cũng chính là tiểu cung nữ đã cùng buôn chuyện trên trời dưới biển với Tô Cẩm Bình, sợ đến trắng bệch mặt mũi, đang định nhận lỗi, kêu to "Hoàng thượng tha mạng", thì chợt nghe giọng nói mang đây vẻ khó hiểu của Tô Cẩm Bình vang lên...

"Hoàng thượng, không phải vừa rồi ngài đã nói sẽ không truy cứu chuyện chúng nô tỳ trốn việc ng ẩ chơi rồi sao? Vua không nói đùa, Hoàng thượng, ngài không thể đổi ý được!" Khuôn mặt xinh xắn của cô nàng nào đó đây vẻ đắc ý.

Hoàng Phủ Hoài Hàn tức giặc đến mức lồng ngực phập phồng kịch liệt, hấn rít răng nói: "Trẫm nói không truy cứu lúc nào?"

Tô Cẩm Bình hắng giọng một cái, bắt chước giọng điệu của hắn, nói: "Rõ ràng ngài vừa nói là 'Tô Cẩm Bình, người to gan thật, lười biếng trốn việc cũng không sao', đó, ngài nghe mà xem, ngài đã nói là 'lười biếng trốn việc cũng không sao' đấy thôi, không sao tức là bỏ qua đi, không phải là không truy cứu nữa thì là gì? Vua không được nói đùa đâu!"

"Người!" Hoàng Phủ Hoài Hàn giơ tay, chỉ thẳng về phía nàng, chỉ hận không thể bỏ một chưởng xuống đầu cô nàng chết tiệt này! Nàng thật sự, thật sự rất biết lợi dụng những sơ hở trong lời nói của hắn. Bây giờ thì hắn xử lý cũng không được, mà không xử lý cũng không xong!

Đúng lúc này, một người mặc y phục Ngự lâm quân chạy nhanh tới nói: "Hoàng thượng, vó mật báo từ biên quan truy ền tới!"

Hắn nhìn Tô Cẩm Bình, hừ lạnh một tiếng, rồi tiếp nhận mật báo kia, đi vào trong ngự thư phòng, để lại đám hạ nhân nhìn Tô Cẩm Bình với ánh mắt đầy kính nể. Quá lợi hại! Đây là lần thứ hai rồi. Thật không biết là mệnh người này quá tốt, hay là Hoàng thượng dạo này quá nhân từ đây!

Vì thế, cô nàng nào đó hắng giọng một cái, lại c ãn chõilên, vừa giả vờ giả vệt quét tước, vừa hát bài "Ta cười hả hê".

Vị Hoàng đế nào đó nghiêng răng, gân xanh trên thái dương giật lên không ngừng, vừa xem mật báo, vừa nghe giọng hát đặc ý ngoài cửa của cô nàng chết tiệt kia, vừa cố gắng cắn răng đè nén cảm xúc muốn giết người xuống.

Tô Cẩm Bình ca hát nhiệt tình, một phần là vì muốn thể hiện tâm trạng cực tốt của mình, một phần là tự nâng cao tinh thần cho mình, hát hát hò hò, đỡ bị buồn ngủ.

Dần dần, một ngày cũng trôi qua...

Trời còn chưa tối, đã có thể nhìn thấy phía lầu Vọng Nguyệt đèn đuốc sáng trưng, chắc là nơi tổ chức tiệc Trung thu nhỉ? Nàng ngáp dài một cái,

chà, trong cung ồn ào náo nhiệt thế này, không phải là bọn họ muốn trốn ra ngoài chơi sẽ càng tiện hơn sao? Nghĩ vậy, cô nàng nào đó liền vô cùng cao hứng, cậ̀n chộ̉i chuẩn bị quay về tằm cung...

Nhưng đi chưa được mấy bước, một tiếng quát lạnh đã truyền tới từ sau lưng nàng: "Tô Cẩm Bình, đêm nay là tiệc Trung thu, ở lầu Vọng Nguyệt thiếu người làm, hai người các người tới đó quét dọn đi!" Hừ, cô nàng chết tiệt, cười hả hê à? Đương nhiên là trẫm sẽ có hàng trăm hàng nghìn cách hành hạ chết người!!!

Mặt nàng đen lại, quay đầu hỏi: "Xin hỏi Hoàng thượng, có phí tăng ca không?"

'Phí tăng ca' là cái gì? Tuy hấn không rõ lắm, nhưng từ 'phí' đó, chẳng phải là chỉ tiền sao? Hấn hừ lạnh một tiếng nói: "Không có! Người muốn kháng chỉ sao?"

Nàng nghiêng răng ken két, thậ̀n lồi cả mười tám đại tổ tông nhà hấn ra mà ân cậ̀n thăm hỏi một lần, nhưng nàng cũng không gánh nổi cái tội danh kháng chỉ, đành phải cậ̀n chộ̉i lên, cực kỳ không tình nguyện, đi cùng Hạ Đông Mai tới lầu Vọng Nguyệt.

Lầu Vọng Nguyệt không giống các cung điện khác, cậ̀u thang nối nhau tầng tầng lớp lớp khiến cung điện được xây lên rất cao. Bên ngoài cung điện là một hành lang dài, có lẽ là dùng để ngắm trăng. Bốn góc xung quanh đều được gắn ngọc lưu ly năm màu, tỏa sáng rực rỡ dưới ánh trăng, vô cùng long lẫy. Trên đài cao còn bày các loại hoa cúc thượng hạng đủ màu đủ loại, mùi hương thơm ngát xộc vào mũi.

Mặt Tô Cẩm Bình nhăn nhó như quả mướp đắng, cậ̀n chộ̉i đi lên, haizzz, coi như là được chứng kiến tận mắt yến tiệc Trung thu của cô đại đi! Hạ Đông Mai cũng đi theo sau nàng, nhưng vừa tới bậc thậ̀n dẫn lên cậ̀u thang, hai người đã bị hai thị vệ ngăn lại: "Các người xuống dưới quét đi, bên trên đã đủ người rồi."

Một cơn gió lạnh gào thét thổi qua, khiến toàn thân Tô Cẩm Bình run lên lẩy bẩy, ngay sau đó, tiếng gió vù vù bên tai, cực kỳ kích thích thậ̀n

kinh cảm giác và màng nhĩ của người ta. Cô nàng nào đó hung hăng nghiêng
răng nghiêng lợi, biết ngay là đủ người r ồi mà. Là do cái tên tiện nam
Hoàng Phủ Hoài Hàn kia muốn gây khó dễ cho nàng thôi!

Nàng nhìn hai gã thị vệ kia, xoa xoa thắt lưng, tức giận to giọng nói: "Ta
nói, vị thị vệ đại ca này, chẳng lẽ người không thấy đêm nay gió rất lớn
sao? Người nhìn xem, nhìn xem, dáng vẻ của hai người chúng ta yếu ớt
như cành liễu trong gió, nếu bị gió thổi bay mất thì làm sao bây giờ? Hơn
nữa, bản cô nương khuynh quốc khuynh thành thế này, khí chất thanh cao,
nhã nhặn là thế, nếu bị gió thổi đi r ồi, người có b ồi thường được không?
Không phải là người sẽ làm những người đêm đêm mất ngủ vì ái mộ ta
phải thất vọng r ồi hay sao?"

Nàng vừa dứt lời, hai gã thị vệ canh cửa đầu há hốc m ồm, nhìn nàng
với vẻ không thể tin nổi! Khoé miệng của Hạ Đông Mai đứng sau lưng
nàng cũng run lên. Bước chân của nhóm đại thần đang đi lên cầu thang đầu
như bị dừng hình, đứng sững tại chỗ, mấy sọc đen chảy dài xuống đỉnh
đầu, nhìn cô cung nữ vừa nói mình 'như liễu trong gió' nhưng thực ra lại
hung hãn đến mức khiến người ta cần đứt đầu lưỡi kia!

Tất cả đều hướng ánh mắt nhìn bộ dạng hung hãn chống tay vào thắt
lưng của nàng, như thế kia, chắc là cũng khó mà bị gió thổi bay được lắm,
phải không? "Khuynh quốc khuynh thành" thì cũng đúng, nhưng mà... "khí
chất thanh cao, nhã nhặn" à? Khụ khụ... Thôi đừng đùa nữa! Người ái mộ
nàng đến mức đêm đêm mất ngủ sao? Cho dù là có thật đi chăng nữa, cũng
không nên to giọng mà nói thẳng thừng ra như vậy chứ?

Ngay sau đó, không ít người đã nhận ra nàng, đây không phải chính là
"Lý Giáp" trong buổi yến tiệc ngày ấy sao? Thời khắc này, không ít thanh
niên tài tuấn đỏ bừng mặt, trong lòng cũng th ảm xấu hổ vì mấy ngày nau
mìn thấy sự ăn không ngon, ngủ không yên vì ái mộ nàng, thậm chí còn có
ph ần tức giận vì sao mình lại đi coi trọng một cô gái kỳ quái như vậy, thật
là mất thế diện, quá mất thế diện!

"Ha ha ha ha ha..." Một tràng cười đầy tà mị vang lên, giọng cười vừa
hoa lệ vừa tao nhã, nghe đã biết ngay là tiếng của Hoàng Phủ Dạ. Ngay sau

đó, một người đàn ông xinh đẹp trong bộ xiêm y đỏ rực xuất hiện ngay trong tầm mắt của mọi người: “Tiểu Cẩm Cẩm ơi là tiểu Cẩm Cẩm, không ngờ bản vương vừa tiến cung đã được chứng kiến màn này, thú vị, thật sự rất thú vị! Thượng Quan đại nhân, ngài thấy sao?”

Nói xong, hắn quay đầu sang nhìn người đàn ông ôn nhã bên cạnh. Trong đôi mắt đen như ngọc của Thượng Quan Cận Duệ tràn ngập ý cười, bàn tay thon dài khẽ để bên môi, như muốn giấu nụ cười đi, hắn ta ho khan vài tiếng rồi thả tay xuống: “Quả thật là... tới rất đúng lúc.”

Lúc này chúng đại thần mới kịp phản ứng, vội lên tiếng: “Bái kiến Dạ vương! Thượng Quan đại nhân!”

“Các vị đại nhân không cần khách khí!” Hoàng Phủ Dạ cười đáp lời, tâm trạng hắn có vẻ rất tốt.

Thượng Quan Cận Duệ cũng khẽ gật đầu tỏ vẻ đáp lễ.

Tô Cẩm Bình đen mặt nhìn khuôn mặt tươi cười của bọn họ, nếu nàng không nghe ra ý đùa cợt trong giọng nói của bọn họ, thì nàng mới thật sự thú vị! Ngu đến thú vị! Nàng nổi giận đùng đùng cầm chổi lên, quay lưng lại không thèm nhìn họ, lại chọc Hoàng Phủ Dạ cười âm lên một trận nữa. Thượng Quan Cận Duệ cũng không nhịn được, khẽ ho khan vài tiếng...

Hắn nhìn thị vệ hai bên, cười nói: “Được rồi, bên trên đủ người, nhưng thêm hai người họ cũng đâu có sao, để các nàng lên đi!”

Vừa dứt lời, giọng nói lạnh như băng của Hoàng Phủ Hoài Hàn liền truyền tới: “Bên trên đã đủ người rồi, đi lên cũng chỉ phiền thêm, để các nàng quét sạch sẽ chỗ cầu thang này đi!” Chỉ một câu đã định đoạt tất cả. Ở cầu thang không có gì che chắn, lại là nơi gió lớn nhất, để cho cô nàng chết tiệt này đứng đây mà hứng hết gió lạnh đi, cho nàng ta tỉnh táo một chút, để nàng hiểu rõ được thân phận và địa vị của mình, xem nàng ta có dám đối nghịch với hắn nữa không!

Vừa nhìn thấy hắn, chúng đại thần đồng loạt hành lễ: “Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

“Đứng lên đi.” Hấn lạnh lùng nói, nhưng ánh mắt vẫn quét qua Tô Cẩm Bình.

Cô nàng nào đó nghe hấn nói xong, nhìn những bậc thang còn sạch hơn cả thủy tinh kia với ánh mắt không thể tin nổi, nghiêng răng nhìn hấn hỏi: “Hoàng thượng, xin hỏi mấy bậc thang kia có cái gì cần phải quét ạ? Ngại không sợ quét sạch quá, sạch như pha lê, khiến ngài bước một bước trượt chân ngã chết hay sao?”

Nàng vừa dứt lời, xung quanh bốn phía liền tĩnh lặng hẳn, các đại thần sợ đến mức thở cũng không dám thở mạnh! Hoàng Phủ Dạ và Thượng Quan Cẩn Duệ vừa bực lại vừa buồn cười, cô nhóc này, không biết thu mình một chút hay sao? Hoàng thượng là người mà nàng có thể đắc tội như thế à?!

Sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn đen đến đáng sợ, bước nhanh vài bước đến trước mặt nàng, nghiêng răng nói: “Tô Cẩm Bình, người đang nguyền rủa trẫm sao?” Giọng nói vô cùng u ám.

Cô nàng nào đó nhìn khuôn mặt hoàn mỹ còn hơn điêu khắc, nhưng sắc mặt lại thối hơn cả phân của hấn, khó khăn nuốt nước miếng một chút, trong lòng thầm chửi rủa sự liêu lĩnh của mình. Sao lại quên mất đây là cố đại cơ chứ, không thể dễ dàng đắc tội tên cầu hoàng đế này được! Nàng lập tức ngừng đầu, mặt đây vẻ nịnh bợ nói: “Hoàng thượng, đây là nô tỳ chỉ dựa trên tình hình thực tế mà suy đoán những trường hợp có thể xảy ra thôi mà. Nô tỳ nói vậy cũng là quan tâm đến ngài, lo ngài sẽ xảy ra chuyện không may gì đó thôi! Các huynh nói đúng không?”

Nói xong, nàng dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Hoàng Phủ Dạ và Thượng Quan Cẩn Duệ. Hai người các huynh nhất định phải nói giúp ta!!! Hai người liếc nhìn nhau, đang định lên tiếng, lại bị ánh mắt lạnh lùng của Hoàng Phủ Hoài Hàn quét về phía này, liền do dự một chút, rồi quyết định lờ đi ánh mắt cầu cứu của Tô Cẩm Bình, thu hết những lời định nói vào trong bụng.

Cô nàng nào đó không nhận được sự trợ giúp, hơi nhướn cổ lên, lại nuốt nước miếng một cái, nhìn ánh mắt càng lúc càng khủng bố của Hoàng

Phủ Hoài Hàn, da đầu cũng run lên từng hồi! Đúng lúc này, một giọng nói đây về vui mừng vang lên: “Sư phụ, thì ra người ở đây, vậy mà hoàng huynh còn nói đã phái người đi Thịnh Kinh rồi!”

Vừa nghe thấy câu này, Tô Cẩm Bình dùng một ánh mắt vừa khinh bỉ vừa kỳ quái nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn, tên cầu hoàng đế này lại còn nói dối đệ đệ của hắn nữa chứ!

Quả nhiên, trên mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng hiện rõ vẻ xấu hổ, là vì hắn sợ tên nhóc thối Dật này vì muốn học nhạc lý gì gì đó mà làm ra những chuyện còn kỳ quái hơn nữa, cho nên mới nói với hắn ta là đã đuổi Tô Cẩm Bình đi rồi, đồng thời cũng ném cho hắn ta một vài việc, cưỡng chế hắn ta đi làm, để tránh cho tên nhóc này đuổi theo tới tận Thịnh Kinh. Có đi đâu, mấy hôm nay hắn bị cô nàng này chọc tức muốn chết đi, lại quên mất chuyện này!!!

Cô nàng nào đó ho khan một tiếng, nhìn hắn với vẻ uy hiếp, ý tứ rất rõ ràng: nếu người muốn xử lý ta vì câu nói kia, thì ta sẽ vạch trần chuyện người nói dối trước mặt đệ đệ người và chúng đại thần ở đây!

Ánh mắt hai người giao đấu một lúc lâu cũng không có kết quả, cuối cùng, đôi môi đỏ mọng của Tô Cẩm Bình hơi cong lên: “Đồ đệ này...”

“Khụ khụ, trăm có phái nàng đi, có đi đâu, hôm qua đã quay về rồi.” Dứt lời, hắn lại ném cho nàng một ánh mắt cảnh cáo.

Tô Cẩm Bình vòng hai tay trước ngực, như cười như không nhìn hắn. Cuộc chiến này, Hoàng Phủ Hoài Hàn đã hoàn toàn bại trận!

Trong mắt Hoàng Phủ Dạ và Thượng Quan Cận Duệ đều lộ vẻ kỳ quái, Hoàng Phủ Dật cũng nghi hoặc nhìn Tô Cẩm Bình: “Sư phụ, có đúng thế không?”

“Đúng vậy!” Nàng khẽ cười, giao dịch đã đạt được. Tiếc là nụ cười trên mặt nàng cũng không duy trì được bao lâu. Bởi vì ngay sau khi nàng đáp lời, Hoàng Phủ Hoài Hàn liền cười lạnh nói: “Các vị ái khanh đi lên đi! Tô

Cầm Bình, người phải quét cho sạch những bậc thang này đi!” Đã không tính toán câu nói kia, nhưng câu thang thì vẫn phải quét sạch!

Chúng đại thần đồng loạt lên tiếng: “Chúng thần tuân mệnh!” sau đó đứng chờ Hoàng Phủ Hoài Hàn dẫn đầu đi lên trước. Vị hoàng đế nào đó lạnh lùng liếc mắt nhìn Tô Cầm Bình một cái, rồi nhấc chân bước lên câu thang. Tô Cầm Bình tức tối đến đỏ bừng mặt mũi, không nhìn được nữa liếc cằm chổi hung hăng hoa tay múa chân sau lưng hất vài cái!

Chúng đại thần sợ đến mức nhốn nha nhốn nháo, khắp bốn phía đều vang lên tiếng hít khí lạnh, mọi người đều dùng ánh mắt kinh khủng nhìn cây chổi của nàng! Cô nàng này... thật to gan quá đi mất!

Chính mấy người Hoàng Phủ Dạ cũng bất giác nuốt nước miếng.

Tiếng hít khí lạnh vang lên rõ ràng khiến Hoàng Phủ Hoài Hàn hơi nghi hoặc quay đầu lại, khuôn mặt lạnh lùng suýt nữa va vào cây chổi của Tô Cầm Bình! Hắn quát lớn: “Tô Cầm Bình! Người to gan thật! Dám bất kính với trẫm như thế!!!”

Hắn đột ngột quay lại khiến Tô Cầm Bình giật mình kinh hãi, vô cùng bị thương ôm ngực, cái quái gì thế? Đang đi tử tế lại quay đầu lại làm cái gì?! Mắt nàng đảo một vòng, rồi làm ra vẻ không cằm nổi cây chổi, bàn tay nắm chổi cứ lao về phía trước, tay còn lại thì túm chặt lấy tay bên này, khó nhọc nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, nô tỳ cũng không biết là có chuyện gì, đột nhiên cây chổi này không nghe theo sự đi đầu khiến của nô tỳ, ôi ôi...”

Nói xong, nàng lại ra vẻ vô cùng thống khổ, dùng hết sức kéo kéo tay mình. Mọi người đều há hốc mồm, kinh ngạc nhìn nàng biểu diễn. Chổi không nghe theo sự đi đầu khiến à? Chẳng lẽ có ma sao?

Phong ba bão táp như giăng kín khuôn mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn, cô nàng chết tiệt này, thực sự coi mình là tên ngọc sao? Hắn nghiến chặt răng, bước vài bước xuống bậc thang dưới, cười lạnh nói: “Tô Cầm Bình, là cái chổi này không nghe theo sự đi đầu khiến của người, hay cánh tay người không nghe theo sự đi đầu khiến của người?”

Á... cô nàng nào đó cười gượng hai tiếng, nịnh hót nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, không phải vài ngày trước nô tỳ đã nói mình lớn tuổi rồi sao? Vì lớn tuổi, nên cánh tay không đi đâu khiến được gì gì đó cũng là chuyện rất bình thường, nô tỳ chỉ hy vọng Hoàng thượng có thể thương xót cho người già cả như nô tỳ, để nô tỳ quét một canh giờ rồi cho nô tỳ về cũng được. Nếu không, hôm nay giữa đêm đông lạnh giá thế này, nếu đông chết bà lão này đây, thì người trong thiên hạ sẽ nói Hoàng thượng không biết kính già yêu trẻ!”

“Phụt -” Hoàng Phủ Dạ phì cười thành tiếng.

Ánh mắt lạnh lùng của Hoàng Phủ Hoài Hàn liền đảo về phía hán, vị Vương gia nào đó vội vàng cấn cánh môi anh đào của mình, cố gắng thu lại nụ cười, hơi quay đầu đi, lại nhìn thấy Hoàng Phủ Dạ và Thượng Quan Cẩn Duệ cũng đang cúi đầu, bả vai rung lên từng hồi. Lớn tuổi à? Bà lão à? Còn kính già yêu trẻ nữa à? Phụt...

Khiến mọi người đều không thể tin được là, lần này Hoàng Phủ Hoài Hàn không quát tháo ầm ĩ, chỉ nghiêng răng, cười lạnh: “Tô Cẩm Bình, nếu cánh tay này của người không nghe theo sự đi đâu khiến nữa, thì trẫm chém nó đi giúp người là được!”

“Không cần đâu! Tạ ơn ý tốt của Hoàng thượng, tuy cánh tay này không dùng được, nhưng tấm lòng cực kỳ chân thành của nó đối với Hoàng thượng vẫn là chân thật, làm sao Hoàng thượng có thể nhẫn tâm chém một cánh tay luôn trung thành tận tâm với ngài chứ? Như vậy sẽ khiến mọi công thần trong thiên hạ thất vọng và đau lòng lắm!!!” Cô nàng nào đó vội vàng bác bỏ, đừng có đùa, nàng đâu muốn làm đại hiệp cụt tay! Tuy rằng đại hiệp cụt tay nhìn có vẻ rất khí phách, rất lạnh lùng, nhưng so với khí phách, thì những chuyện bất tiện có vẻ còn nhiều hơn ấy nhỉ?

Khóe miệng của vị hoàng đế nào đó không ngừng co giật, cô nàng này đúng là giỏi bao biện! Từng câu từng chữ, ngay cả giọng điệu cũng vô cùng chân thành, nói như thật, thật đến mức khiến người ta nghĩ thực sự có chuyện như vậy thật: “Đối với cánh tay dám vùng vẫy lên với trẫm, thì dù có chân thành, trẫm cũng không cần! Người đâu...”

“Đồ đệ, vì sư có chuyện muốn nói với huynh!!!” Tô Cẩm Bình vội hét to gọi Hoàng Phủ Dật.

Sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn thoáng trở nên vô cùng khó coi!

Đám thị vệ cung kính nói: “Hoàng thượng!”

Vị hoàng đế nào đó cắn chặt răng, trừng mắt nhìn Tô Cẩm Bình một lúc lâu, cuối cùng lạnh lùng nói: “Quan sát cung nữ lớn tuổi này, để cho nàng ta ngoan ngoãn quét dọn một canh giờ! Nếu trong lúc đó dám lười biếng trốn việc, các người hoàn toàn được quyền tì ên trăm hậu tấu!”

“Vâng!” Đám thị vệ đứng lui sang bên cạnh, hơn chục đôi mắt nhìn chằm chằm Tô Cẩm Bình không chớp mắt, trong lòng cảm thấy vô cùng nghi hoặc, cung nữ lớn tuổi à? Cung nữ này nhìn cũng đâu có vẻ lớn tuổi lắm đâu?!

“Sư phụ, người có chuyện gì muốn nói với ta?!” Trên khuôn mặt khôi ngô tuấn tú của Hoàng Phủ Dật cũng đầy ý cười, hẳn đã thoáng nhận ra có gì đó kỳ quái, nhưng hắn cố tình ra vẻ ngốc nghếch, giúp nàng một phen.

Tô Cẩm Bình vung chổi lung tung, chẳng những không bị khiển trách, ngược lại còn giảm thời gian quét cầu thang từ cả đêm xuống còn một canh giờ, nên lúc này tâm trạng đương nhiên là cực kỳ vui sướng, cười hì hì nói với Hoàng Phủ Dật: “À, ta định nói cho huynh biết, mấy ngày nay không gặp huynh, vì sư nhớ huynh chết đi được! Nhớ huynh đến mức trà không muốn uống, cơm chẳng muốn ăn, bao nhiêu ngày nay thật sự khiến ta vô cùng khổ sở!”

Nàng đâu biết rằng, nàng chỉ thuận miệng nói ra mấy câu này, nhưng lọt vào tai đám người cố đại này, thì lại biến thành một màn bày tỏ đầy thâm tình!

Sau khi một chuỗi những lời tì ên xàm đến bu ãn nôn được phun ra, mặt chúng đại thần đầy vẻ khinh bỉ nhìn nàng. Đám bày tỏ với Dật vương trước mặt bao nhiêu người thế này! Thật là lằng lơ! Mất hết cả thu ãn phong mỹ tục!!!

Sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng hơi khó coi, cô nàng này thích tiêu Cữu sao? Chuyện này bắt đầu từ bao giờ? Sao hắn không hề hay biết?

Thần sắc của Hoàng Phủ Dạ lại cực kỳ tệ! Nếu nói tiêu Cẩm Cẩm thích người kia, thì hắn còn có thể an ủi mình rằng nàng xuất phát từ sự cảm thông mà ra, nhưng thích tiêu Cữu ư? Chuyện này...

Trên khuôn mặt đẹp như ngọc khắc của Thượng Quan Cẩm Duệ thoáng có cảm xúc khiến người ta không đoán ra được, nhưng toàn thân đều toát ra hơi lạnh!

Mà chính chủ Hoàng Phủ Dật, sau phút giây ngăn người ngăn ngủi, khuôn mặt tuấn tú lại hơi đỏ lên. Tửu túy phùng tri kỷ, tha hương ngộ cố nhân, đây là chuyện khiến con người ta sung sướng đến mức nào cơ chứ! Dù Tô Cẩm Bình có nhiều hành động khiến hắn không lý giải nổi, nhưng hắn không thể phủ nhận, trong lòng hắn, đã coi nàng là tri kỷ, hay nên nói, trên phương diện nhạc lý, nàng chính là nữ thần của hắn! Đột nhiên nữ thần trong lòng mình lại thổ lộ với mình, cho dù siêu trần thoát tục đến đâu, dù có tùy tiện, lạnh lùng như “công tử Vong trần”, thì lúc này cũng không thể nào giữ được bình tĩnh nữa!

Hắn nhìn Tô Cẩm Bình, ấp úng một lúc, tay cầm quạt cũng siết chặt hơn, cuối cùng, hắn quay đầu, nói với Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Hoàng huynh, thần đệ muốn cưới Tô Cẩm Bình làm Dật vương phi! Xin hoàng huynh cho phép!”

Hắn vừa dứt lời, bốn phía lại lần nữa vang lên tiếng hít khí lạnh! Một người con gái thứ xuất, lại là cung nữ, mà có thể gả cho thân vương, làm chính phi sao? Có phải Dật vương điên rồi không?

Hết chương 051.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 52: Nàng Sấp Thành Dật Vương Phi Sao?

Hắn vừa dứt lời, Hoàng Phủ Hoài Hàn liền gằn lên: “Hoang đường! Đường đường là thân vương một nước, lại xin cưới một cung nữ thành vương phi, còn ra thể thống gì nữa?” Dựa theo lệ hàng năm, ở trên cầu Hi Thước, nếu các vương gia hay công tử vừa ý cung nữ nào, thì ban thưởng cho bọn họ cũng chẳng ảnh hưởng gì lớn. Nhưng tên nhóc thối tiêu Cữu này nói cái gì? Làm Dật vương phi à?! Chưa nói đến chuyện cô gái này vẫn còn có tác dụng với mình, dù có vô dụng, thì một cung nữ nhỏ như nàng, sao có thể gả cho thân vương?! Hơn nữa, bảo hắn phải để cho người phụ nữ luôn khiến hắn tức giận đến mức chỉ hận không thể băm vằm nàng ra thành trăm mảnh, trở thành em dâu của hắn à?! Đùa cái quái gì thế?!

Tô Cẩm Bình cũng không ngờ mình chỉ tùy tiện nói vài câu, lại khiến mọi chuyện trở thành thế này. Tư tưởng của mấy người cổ đại này, có cần phải đơn thuần đến thế không?! Chẳng linh hoạt gì cả.

Mặt Hoàng Phủ Dật đầy vẻ khó xử, cắn chặt răng nhưng vẫn kiên định nói: “Xin Hoàng huynh chấp thuận!”

Đôi mắt màu tím nhạt của Hoàng Phủ Dạ hơi lóe lên, tự giấu cợt chính mình. Rốt cuộc, hắn vẫn không thể thoải mái, phóng khoáng như tiêu Cữu, nếu ngày ấy, ở cửa ngự thư phòng kia, hắn nửa thật nửa giả cầu hôn nàng, cũng hứa cho nàng ngôi vị chính phi, thì có phải giữa hắn và nàng, bây giờ cũng đã được bên nhau rồi không?

“Khụ khụ... đờ đờ này...” Tô Cẩm Bình vội vàng lên tiếng ngắt lời hắn. Đùa đấy à? Nàng đâu muốn gả vào hoàng thất chứ. Hơn nữa, nàng cũng

không hề có thứ tình cảm kiêu đó với Hoàng Phủ Dạ, cho nên, phải nhanh chóng cất lời giải vây: “Vi sư thấy suy nghĩ của huynh không ổn chút nào! Chúng ta là thầy trò, sư phụ lại đi gả cho đệ, không phải là sẽ đi ngược với đạo đức lễ phép hay sao? Chuyện này mà rơi vào tai mọi người trong thiên hạ, chẳng phải sẽ thành trò cười cho người ta hay sao? Cho nên là, huynh đừng nghĩ linh tinh nữa!”

Nghe nàng nói vậy, các vị đại thần đều nhìn nàng như nhìn một người bị thần kinh! Rõ ràng chính cô nàng này thất lộ với Dật vương, sao tự đứng lại biến thành Dật vương nghĩ linh tinh rồi?!

Hoàng Phủ Dật lại tỏ vẻ không ngại: “Sư phụ, chúng ta đường đường chính chính không làm gì sai trái, thì sao phải e ngại ánh mắt người đời?!” Từ trước tới giờ, tính cách của hắn vốn thoải mái, không màng thế sự, cho nên, trong suy nghĩ của hắn, vấn đề mà Tô Cẩm Bình nói còn không được coi là vấn đề!

A... Khóe miệng cô nàng nào đó co rút liên tục, hướng ánh mắt cầu cứu về phía Hoàng Phủ Hoài Hàn, nhưng vừa liếc một cái, nàng đã phải lập tức thu về. Đầu nàng đúng là bị lừa đã rồi nên mới có thể trông chờ vào việc Hoàng Phủ Hoài Hàn sẽ giúp nàng. Hắn không hại nàng là may lắm rồi! Nghĩ vậy, nàng lại nôn nóng nhìn về phía Hoàng Phủ Dạ.

Nhìn thấy ánh mắt của nàng chuyển hướng, mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn càng lạnh hơn! Chẳng lẽ hắn không đáng tin bằng Dạ sao????!!!

Nhận được ánh mắt này, Hoàng Phủ Dạ biết ngay mình vừa hiểu lầm nàng, nên lòng cũng thấy vui vẻ hơn! Hắn khẽ lắc cây quạt vàng trên tay, cười nói: “Tiểu Cửu, nhị hoàng huynh còn chưa đón dâu, mà đệ đã vội vàng thế rồi sao? Hơn nữa, tiểu Cẩm Cẩm chính là người trong lòng của nhị Hoàng huynh đệ, sao đệ lại cầu hôn trước mặt nhị hoàng huynh như thế? Đệ làm vậy, thì tình cảm của bản vương biết làm sao đây?”

Hắn vừa dứt lời, ánh mắt quý dị của mọi người xung quanh lại lần nữa hướng về phía Tô Cẩm Bình! Dật vương cầu hôn, Dạ vương lại nói nàng là người trong lòng mình!!! Tất cả mọi người đều không hèn mà cùng nhớ tới luận điệu ‘bị gió thổi bay’ của nàng, rồi cả hình ảnh nàng hoa chân múa

tay vung chổi sau lưng Hoàng thượng, khoe miệng ai cũng co giật liên tục, cô gái kỳ quái này thật sự đáng được nhiều người yêu thích như vậy sao?

Tô Cẩm Bình nghe hắn nói vậy, khoe miệng cũng không ngừng co giật, Hoàng Phủ Dạ chết tiệt này, bảo hắn giúp mình, hắn lại còn hại mình thêm! Càng giúp càng rồi!

Hoàng Phủ Dật hơi kinh ngạc nhìn hoàng huynh nhà mình, nhưng cũng hiểu ra ngay. Quả thật, một cô gái như vậy có người thích cũng là chuyện bình thường. Nếu là người ngoài thì không sao, nhưng đây lại là hoàng huynh của hắn, nếu cứ tiếp tục ần ỉ ở đây, sẽ khó tránh khỏi bị người ta chê cười, vẫn nên kín đáo xử lý là hơn!

Nghĩ vậy, hắn khẽ cười, làm như không để ý, nói: “Đêm nay là Trung thu, việc này, để hôm khác nói sao vậy!”

Lúc này, không khí đóng băng ban nãy mới giảm đi một chút, mọi người li ền bước lên l ầu theo Hoàng Phủ Hoài Hàn. Hoàng Phủ Dạ đi được vài bước, lại quay đầu nhìn nàng đ ầy thâm ý, trong mắt như muốn nói: “Tiểu Cẩm Cẩm, nàng lại thiếu ta một ân huệ!”

Tô Cẩm Bình trừng mắt hung dữ lườm hắn, r ồi cúi đầu quét rác trong ánh mắt giám sát của đám thị vệ! Hoàng Phủ Dạ chết tiệt, có cơ hội, nhất định sẽ tấn cho hắn một trận!

Có đi ầu, ánh mắt này cũng khiến Hoàng Phủ Dạ không tìm được, hơi ngửa đầu lên trời cười ha ha, vừa cười vừa phe phẩy quạt bước lên l ầu, đ ề lại sau lưng bao nhiêu ánh mắt đ ầy kinh ngạc...

...

Từng tiếng đàn sáo chậm rãi bay vào trong Lê viên.

Bách Lý Kinh H ồng ngẩn người đứng bên cửa sổ, nhìn ánh trăng sáng rõ trên b ầu trời đêm, cảm thấy tâm tư vô cùng hỗn loạn.

Bóng đêm càng lúc càng mờ ảo, mà cái người đã nói hôm nay sẽ đến sớm, nếu là ngày trước, thì đúng giờ này cũng sẽ tới rồi. Nhưng hôm nay... đến tận bây giờ cũng không thấy đến... Trong lòng hắn xuất hiện chút cảm giác sốt ruột rất mất tự nhiên, giống như bị mấy ngày con kiến gặm cắn vậy. Hắn bất giác đưa tay lên ôm ngực, trên dung nhan tuyệt mỹ thoáng có vẻ khốn đốn, hắn làm sao thế này?

Nàng có đến hay không, khi nào đến, thì có liên quan gì tới hắn? Hơn nữa, hôm nay là Trung thu, có Trung thu năm nào mà hắn không đón một mình? Tự dưng bây giờ hắn lại tham lam hy vọng vào đi đâu gì chứ?

Đúng lúc này, cách đó không xa, tiếng nói chuyện của một vài cung nữ truyền vào tai hắn: “Hôm nay là Trung thu, chúng ta nên nhanh chóng tới lầu Vọng Nguyệt thì hơn. Tất cả các cung nữ không có việc gì đâu tới đó, hàng năm Hoàng thượng đều ban thưởng cho ít nhiều, năm nay chắc cũng không ngoại lệ đâu.”

“Chuyện này ta cũng có nghe cô ở các cung khác nhắc tới, nhưng không phải đợi chờ hết yến tiệc mới ban thưởng sao? Đến sớm thế làm gì? Hay là chờ gần tan tiệc chúng ta hãy qua. Hơn nữa, cả đời này chúng ta cũng không được ra khỏi cung, cần nhiều bạc làm gì đâu. Ta cũng không như các cô, trong nhà còn cha mẹ thì còn phải gửi chút bạc về. Ta chỉ là một cô nhi, bạc này có hay không cũng có để làm gì đâu?” Một cung nữ nói với vẻ thờ ơ.

“Ta nói này, cô có ngốc không thế? Đây đâu phải chuyện tiền bạc? Kể cả có không ban thưởng thì chúng ta cũng nên tới sớm một chút là hơn! Cô chắc không biết chuyện này đâu nhỉ? Theo quy củ trong cung ấy, yến tiệc đêm Trung thu, trừ các phi tần trong hậu cung, trọng thần của triều đình và các cáo mệnh phu nhân, thì tất cả những người khác đều không được tham gia. Nhưng sau khi yến tiệc kết thúc, sẽ có một lễ hội là Cầu Hỉ Thước, được tổ chức ở ngay cửa hoàng cung, các thiếu gia, tiểu thư chưa cưới gả trong nhà các vị đại nhân sẽ được gọi vào cung, rồi xem có thể tìm được một mối nhân duyên tốt ở cầu Hỉ Thước hay không. Các đại thần chưa kết hôn cũng có thể tham gia. Nếu chúng ta có thể tới đó, lộ mặt một cái, dù không thể với tới mấy vị Vương gia hay Tả tướng đại nhân, thì tùy tiện

được gả làm thiếp cho một vị công tử con quan nào đó, cũng sẽ được hưởng vinh hoa phú quý nửa đời sau rồi. Chắc chắn sẽ sung sướng hơn làm cung nữ rồi chết già trong cung nhiều! Hơn nữa, như mấy năm trước, nếu mấy vị công tử thực sự vừa ý cung nữ nào, thì Hoàng thượng cũng nhân lễ Trung thu vui vẻ mà tác thành cho hết. Cho nên, hôm nay các cung nữ đâu tới đó cả rồi. Nếu cô không muốn đi, ta cũng không muốn ép, ta đi đây. Đến lúc đó, có bỏ lỡ chuyện tốt, thì cô cũng đừng trách ta không báo trước nha!” Cung nữ kia nói xong lại làm ra vẻ muốn đi ngay.

“Ôi! Đợi đã nào, sao cô không nói sớm?! Năm nay ta mới vào cung mà, đâu biết có tin này chứ! Chờ ta với, chờ ta với! Cơ hội tốt như vậy mà ta không đi, chẳng phải sẽ khiến người ta chê cười là ngu ngốc như heo sao?! Nhưng mà, yến tiệc Trung thu cũng phải hai ba canh giờ nữa mới kết thúc, chúng ta đi cũng vẫn phải đợi mà.” Cung nữ kia hơi hậm hực than phàn nàn, nhưng trong sự phàn nàn lại khó giấu được vẻ hưng phấn.

Tiếng nói chuyện của hai người càng lúc càng xa, cho đến khi biến mất hẳn...

Không biết vì sao, trong đầu hẳn lại đột nhiên hiện lên cảnh tượng ngày ấy khi nàng hỏi hẳn có tíền không, còn cả hình ảnh nàng tự đứt cá cho hẳn ăn rồi lại đòi hẳn trả tíền. Đôi môi mỏng khê nhếch lên nụ cười đầy giễu cợt, bây giờ nàng vẫn chưa đến, cũng là vì đã đi tới lâu Vọng Nguyệt rồi sao? Tuy dưới đáy lòng, có một giọng nói tự nhủ rằng, tuy nàng tham tíền bạc, nhưng không đến mức như thế. Có đi đâu, suy nghĩ kia lại cứ từng chút từng chút một lớn lên, lan ra trong tim hẳn...

Với dung mạo và trí tuệ của nàng, nếu thực sự đến đó, thực sự dụng tâm, thì muốn gả vào một nhà hoàng thân quốc thích cũng không có gì là khó nhĩ?! Ha ha... có lẽ... sẽ không còn được gặp lại nữa...

Sẽ không còn được gặp lại... vậy mà hẳn lại không thấy cao hứng như hẳn vẫn nghĩ. Không phải bình thường hẳn vẫn không muốn gặp nàng sao? Không phải hơi chút là hẳn hạ lệnh đuổi khách với nàng sao? Không phải hẳn vẫn luôn muốn nàng cách xa mình một chút sao? Chỉ là... nếu nàng thật sự không bao giờ đến đây nữa... thật sự biến mất hoàn toàn khỏi sinh mạng

của hắn, hắn lại không cảm thấy thoải mái hay vui sướng một chút nào cả, chỉ thấy một cảm giác đè nén đến khó hiểu, thẫn thẫn chí... còn cảm thấy đau lòng, không thể chịu đựng nổi.

Rốt cuộc là hắn bị làm sao đây?

Đúng lúc này, hắn lại nghe thấy giọng nói đàn ông truyền tới: “Khó khăn lắm mới đợi được đến yến tiệc Trung thu, nhất định ta phải uống chút rượu với mấy người bằng hữu mới được!”

“Đúng đấy, hôm nay, cả thống lĩnh và phó thống lĩnh trong cung đều tới lầu Vọng Nguyệt canh chừng, hiếm khi mới có dịp làm biếng một chút. Trương đại ca và Vương lão đệ đâu rồi?” Một người khác đáp lại.

“Ha ha, bọn họ ấy hả, đúng là xui xẻo mà, đúng hôm nay lại bị phái đến gác ở lầu Vọng Nguyệt. Đúng rồi, bọn họ còn nói có chuyện rất kỳ lạ hiếm có nhé. Huynh biết cái người tên Tô Cẩm Bình kia không? Chính là con gái thứ xuất của phủ Thừa tướng ấy, là đệ nhất mỹ nữ Đông Lăng chúng ta ấy?” Gã quay đầu hỏi người bên cạnh.

“Biết biết, sao vậy?” Cô nàng kia ở trong cung đắc tội Hoàng thượng bao nhiêu lần mà vẫn bình yên vô sự, làm gì có ai không biết?

“Nhắc đến cô nàng này à, chẹp chẹp, gan cực kỳ to! Hôm nay còn dám thổ lộ với Dật vương trước mặt mọi người!” Giọng nói của hắn mang theo vẻ châm biếm rõ rệt.

“Cái gì? Có chuyện đó nữa à? Dật vương đồng ý rồi sao?”

“Đồng ý rồi! Ngài ấy còn lập tức xin Hoàng thượng tứ hôn nữa ấy! Còn xin được cưới nàng ta thành chính phi nữa chứ, chẹp chẹp...”

Mấy lời tiếp theo, hắn nghe cũng không vào tai nữa. Dật vương, không phải vẫn luôn rất thần tượng nàng sao? Từ buổi tiệc mừng thọ Hoàng Phủ Hoài Hàn lần trước hắn đã nhận ra rồi, sao có thể không đồng ý cơ chứ?

Hắn nhếch môi cười khở, ban đầu vốn cũng chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước, hắn không buông lỏng con tim để thích nàng, nàng cũng chưa từng bộc lộ gì với hắn. Bằng hữu ư? Chẳng qua cũng chỉ là bằng hữu! Nàng thổ lộ với ai, thì có liên quan gì đến mình? Chỉ là, cơn đau khó có thể nói rõ ràng nơi lồng ngực này là vì sao?

Hắn ngẩng đầu, ngắm nhìn vầng trăng tròn vành vạnh, dường như hắn nhìn thấy gương mặt của mẫu phi, khẽ cười dịu dàng với hắn trong ánh trăng sáng tỏ, vẫn dịu dàng ấm áp, thanh tao, nhã nhặn như trước. Ha ha... trên đời này, sẽ không còn thấy hình bóng thực sự của mẫu phi nữa, chỉ đến Trung thu mới có thể nhìn thấy người, không còn nữa...

Hắn đóng cửa sổ lại, định quay vào đi ngủ.

...

Tô Cẩm Bình ‘ngoan ngoan ngoãn ngoãn’ quét xong cầu thang, liền xách chổi quay về cung Cảnh Nhân dưới ánh mắt vừa thông cảm vừa phức tạp của đám thị vệ.

Trong phòng vẫn lập lờ ánh nến, xem ra Thiên Úc đang chờ nàng về. Vừa đẩy cửa ra, Thiên Úc đã nhìn nàng với ánh mắt kỳ quái, nhìn chăm chăm khiến nàng vô cùng mất tự nhiên: “Sao thế?”

“Tiểu thư, người nói thực với em đi, bây giờ người mới về có phải là... có phải là...” Thiên Úc tỏ vẻ muốn nói lại thôi.

“Có phải cái gì?” Không phải nàng chỉ về muộn một chút thôi sao? Có gì mà phải hay không phải chứ?

“Có phải người tới tham gia hội cầu Hỉ Thước không?” Mặt cô thị tỳ nào đó đẩy về hoài nghi.

Nàng gãi gãi đầu: “Hội cầu Hỉ Thước à? Là cái gì?”

“A... không phải à?! Không phải thì thôi ạ! Không nói chuyện này nữa, tiểu thư, người nhìn này!” Nói xong, Thiên Úc chỉ chỉ mấy hộp thức ăn

trên bàn, bên trong có mấy chiếc bánh trung thu xinh xắn, nhìn có vẻ không ngon lắm, nhưng lại khiến người ta thấy vô cùng ấm áp.

Nàng ném chổi đi, bước nhanh vài bước tới, cầm một cái lên, há miệng cắn một miếng thật to không chút hình tượng nào, sau đó, dưới ánh mắt mong chờ của cô nhóc kia, nàng cười nói: “Mùi vị cũng không tệ lắm! Đúng rồi, Thiên Ưc, chờ lát nữa chúng ta sẽ lên ra khỏi cung đi chơi, em đi không?” Không phải hôm nay cô nhóc này ng ỡ tiếc nuối về năm nay không được đi chơi hội hay sao?

“Lên ra khỏi cung ạ?” Thiên Ưc trợn trừng mắt, không thể tin nổi, nếu lên ra khỏi cung mà bị bắt, chắc chắn sẽ bị tội chết đấy.

“Ừ, sao vậy? Không dám à?” Nàng nhìn cô, như cười như không, trong mắt đầy vẻ trêu ghẹo.

Thiên Ưc nhìn nàng một lúc lâu, rồi cắn răng nói: “Dám chứ! Tiểu thư đi đâu, em sẽ đi đó.”

“Ừ, vậy được rồi, ta đi gọi Bách Lý Kinh Hồng đã!” Nàng cầm một chiếc bánh trung thu, đi ra ngoài.

“Cái gì? Tiểu thư, người muốn gọi tam hoàng tử Nam Nhạc đi cùng mình sao?” Nếu thế, thì cô không nên đi thì hơn nhỉ? Lần trước cô đã cảm thấy Tam hoàng tử Nam Nhạc có ý với tiểu thư nhà mình, cô mà đi, không phải sẽ thành kỳ đà cản mũi hay sao?

Nàng vừa bước tới cửa, nghe Thiên Ưc hỏi vậy liền quay đầu liếc nhìn cô một cái: “Sao thế? Em không thích hắn à? Dù gì hắn cũng là ân nhân cứu mạng của em đấy!”

“Không phải!” Thiên Ưc vội lắc đầu, làm sao cô có thể không thích tam hoàng tử Nam Nhạc được chứ, đáng vẻ ngài ấy anh tuấn như vậy, lại là ân nhân cứu mạng của cô. Chỉ là, cũng vì rất thích ngài ấy, nên mới càng không thể đi để phá hỏng chuyện tốt của hai người được: “Nô tỳ vẫn thấy hơi sợ, hay là em không đi nữa vậy!”

Đôi mắt phượng đậy ý cười, hỏi lại: “Không đi thật à?” Cô nhóc này, sao mà gan nhỏ như gan chuột thê?

“Không đi!” Nói xong, cô còn lắc đầu quây quây, ra vẻ mình thật sự rất sợ hãi.

“Không đi thì thôi vậy, có muốn gì không, ta sẽ mang về cho em?” Quả thật, Thiên Ưc không có võ công, nếu bị phát hiện thì chuyện cũng không nhỏ.

“Em muốn ăn bánh quế hoa của Duyệt Ký ạ!” Thiên Ưc vội vàng nói, nhưng rồi mặt lại đỏ bừng lên ngay, dù sao, là một tiểu cô nương mà tham ăn như vậy, cũng không phải chuyện gì đáng để khen ngợi.

Tô Cẩm Bình cười, khẽ gật đầu: “Được!” rồi lập tức sải bước ra ngoài. Nếu không xuất cung, e sẽ không kịp dự hội hoa đăng mất.

Đến Lê viên, trong nhà tối om, cánh cửa cũng đóng chặt, rõ ràng hẳn đã coi lời nàng nói lúc sáng như rắm thối mà quên đi rồi!

Cô nàng nào đó hung hăng nghiêng răng nghiêng lợi, rồi lại lập tức tự nhủ, mình phải thật bình tĩnh, tính cách của hắn vốn như vậy rồi, đừng tính toán so đo gì với hắn. Tô Cẩm Bình nàng là một cô gái rộng lượng! Sau khi tự an ủi mình xong, rốt cuộc nàng cũng bình tĩnh được một chút, đè nén lửa giận xuống, tới gõ cửa: “Cốc! Cốc! Cốc!” Cánh cửa lung lay mạnh, như sắp bị mấy cú đập của nàng làm hỏng vậy.

Tên đàn ông ngạo kiêu chết tiệt này, hẳn vội vàng muốn ngủ đến thế nào? Ngủ vài chục năm thì sau đó không phải chết nữa à?

Từ lúc nàng vào đến Lê viên, hẳn đã cảm nhận được. Giờ lại nghe thấy tiếng đập cửa của nàng, đôi môi mỏng hơi nhếch lên, nàng tới để từ biệt sao?

“Mở cửa ra!” Nàng quát to một tiếng: “Nếu không, bà đây sẽ đập cửa vào đấy!”

“Cô nương, mời về đi. Ý của cô, tại hạ đã hiểu rồi.” Không biết vì sao, hiện giờ hắn không muốn gặp nàng, hay nên nói, hắn không dám gặp nàng thì đúng hơn.

Ý của nàng hắn đã hiểu rồi sao? Sau gáy cô nàng nào đó xuất hiện một dấu hỏi chấm rất lớn, hắn biết nàng tới tìm hắn, rủa hắn xuất cung sao? Biết rồi thì tốt, nàng đỡ phải nói nhảm: “Nếu hiểu rồi, thì mau đi ra cho bà!”

Dứt lời, bên trong vẫn không hề có chút động tĩnh nào. Tình hình thế này là sao?!

“Ta đếm đến ba, nếu không mở cửa, bà sẽ đập cửa đấy! Một, hai...”

“Kẹt...” một tiếng, cửa mở ra. Vẫn là người đó, vẫn xiêm y màu trắng, nhưng trên mặt vẫn là vẻ lãnh đạm, xa cách rõ rệt. Nàng vốn đã biết hắn xa cách với mình, nhưng không biết vì sao, bây giờ nhìn thấy hắn, lại cảm thấy hắn cách xa nàng hơn một chút nữa.

“Là đến đến từ biệt sao?” Giọng nói trong trẻo, lạnh lùng như tiếng của trời xanh, cực kỳ êm tai. Con người không có tiêu cự rơi xuống người nàng, không chút cảm xúc nào, toàn thân như phủ một lớp băng lạnh, ngăn cách với thế giới bên ngoài.

“Hả? Từ biệt gì?” Tô Cẩm Bình không phản ứng kịp, từ cái gì biệt?

Đôi môi mỏng hơi nhếch lên: “Dật vương phi, chúc mừng!” Một câu nói nghe chua lè bất giác thốt lên, ngay sau đó, mặt hắn cứng đờ, vì sao hắn phải dùng giọng điệu đó nói chuyện chứ? Cứ như... cứ như mấy cô gái ghen tuông vậy!!!

Dật vương phi? Tô Cẩm Bình như cười như không nhìn dung nhan tuyệt sắc của hắn, đôi môi đỏ mọng hơi cong lại, xấu xa nhìn hắn từ trên xuống dưới một lượt, nói: “Ta nói này, có phải huynh ghen không thể?”

Nàng vừa dứt lời, mặt hắn không chút biến sắc, nhưng lại đưa tay định đóng cửa lại. Có đi đâu, Tô Cẩm Bình đã phòng bị, chặn trước một chân vào

khe cửa: “Đùa chút thôi mà, kích động thế làm gì chứ? Lần trước cũng vậy, suýt nữa là đập bẹp cả mũi ta, lần này nếu không phải bà đây phòng trừ trước, thì cả người này cũng bị huynh kẹp luôn rồi!”

Câu nói này, tự nhiên lại có thêm hàm nghĩa khác, khiến cả hai người đều hơi xấu hổ.

“Cô nương, còn có việc gì không? Nếu không còn việc gì nữa, mời...”

Hắn còn chưa dứt lời, áo đã bị Tô Cẩm Bình túm lại. Nàng hơi nheo đôi mắt phượng, không giấu đi vẻ lạnh lùng, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của hắn, cười lạnh rồi rít răng nói: “Bách Lý Kinh Hồng, rốt cuộc huynh muốn thế nào? Ta còn chưa đủ tốt với huynh sao? Còn chưa đủ vị tha với huynh sao? Hay là huynh nghĩ người khác thật lòng với huynh thì huynh có thể tùy ý chà đạp?”

Tô Cẩm Bình nàng từ trước tới giờ cũng không phải loại người không mặt không da, nhưng với hắn, nàng phải mặt dày không biết bao nhiêu lần? Nàng đã tự bỏ đi danh dự của mình, không thèm đếm xỉa đến thể diện của mình biết bao nhiêu lần? Vậy mà đổi lại chỉ có một câu “mời cô nương về đi”, hay là ‘mời về đi’... mẹ kiếp, thà rằng nói thẳng là ‘cút đi’ cho xong. Ít nhất nghe còn không giả dối như vậy! Tuy nàng cũng biết vừa rồi mình nói câu đó, nghe thế nào cũng như là có ý với hắn, nhưng hiện giờ nàng đã không thể kiềm chế sự phẫn nộ trong lòng nữa rồi, cho nên nàng mới nói mà không thèm suy nghĩ nhiều nữa!

Đôi lông mày đẹp hơi nhíu lại, trên khuôn mặt như bạch ngọc thể hiện rõ vẻ không vui: “Buông ra!”

Đối xử tốt với hắn à? Dễ dàng tha thứ cho hắn à? Không phải chính hắn cũng rất vị tha với nàng hay sao? Cho tới bây giờ, chưa từng có người nào được quyền tùy ý kéo áo hắn như thế mà còn có thể bình yên vô sự rời đi! Cho tới bây giờ, chưa từng có người nào có thể kéo hắn đi làm những chuyện hắn không muốn, nhưng lại nhiều lần ngoại lệ với nàng. Bây giờ nàng đã thành Dật vương phi, còn dây dưa với hắn làm gì?

“Bách Lý Kinh Hồng, con người huynh, không có tim sao?” Nàng cứ tưởng rằng chỉ cần mình cố gắng hết sức bày tỏ tấm lòng mình cho hắn thấy, thì một ngày nào đó hắn sẽ tin nàng, một ngày nào đó hắn cũng sẽ coi nàng là bạn. Nhưng mà, bất kể nàng cố gắng thế nào, thì nàng cũng vĩnh viễn chỉ là mặt nóng dán mông lạnh mà thôi! Trong tim hắn, chưa bao giờ coi nàng là bạn, thậm chí, chỉ toàn sự chán ghét, chán ghét và chán ghét mà thôi!

Không có tim à? Có thì sao, mà không có thì sao: “Buông ra”. Vẫn là hai chữ nhạt nhẽo đó, nhưng giọng nói thì lạnh lùng đến cùng cực.

Nàng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuyệt mỹ của hắn, khuôn mặt đẹp như bạch ngọc không chút tì vết, giống như một món đồ sứ trắng, hình dáng như được điêu khắc tỉ mỉ mà ra, dưới rèm mi dài như cánh bướm là đôi mắt không có tiêu cự, trên dung mạo cao ngạo như viết rõ hai chữ lãnh đạm và xa cách. A, có ai đó từng nói, qua hai mươi một ngày là có thể hình thành một thói quen, nàng và hắn biết nhau, cũng vừa đúng hai mươi một ngày. Nhưng cảm xúc mà lúc này hắn cho nàng, lại vẫn lãnh đạm, xa cách y như ngày đầu tiên, không có chút khác biệt nào! Bây giờ nàng mới tỉnh táo mà nhận ra rằng, nàng chưa từng tới gần được hắn, mà hắn cũng chưa từng có ý định để nàng lại gần.

Xem ra, cái vai bằng hữu này, nàng diễn không nổi rồi! Người ta căn bản không hứng thú gì với nàng! Nàng buông lỏng áo hắn ra, nói đầy vẻ tự giễu cợt: “Ta hiểu rồi. Gặp lại sau! À không... là không bao giờ... gặp lại nữa!”

Nói xong, nàng quay người bước đi. Nàng không biết cơn tức giận không thể đè nén nổi ở ngực này là từ đâu tới, càng không thể hiểu vì sao chóp mũi lại cay xè. Không phải chỉ là một người bằng hữu thôi sao? Hơn nữa, chỉ mới quen biết chưa tới một tháng, có gì phải lưu tâm chứ?

Nhìn nàng quay lưng lại phía mình, kiên quyết bước đi, trong ánh mắt xám bạc như ánh trăng kia thoáng hiện lên vẻ đau thương sâu sắc, nhanh đến mức khiến hắn không nắm bắt được, khiến hắn cảm giác như có thứ gì

đó sắp thoát khỏi sinh mạng của hắn. Nếu mất đi, cả đời này cũng khó có thể tìm lại được!

“Đợi đã!” Hai chữ thốt ra không kịp suy nghĩ.

Nàng dừng bước, chờ hắn nói tiếp.

Trong mắt hắn thoáng có vẻ đấu tranh, cuối cùng, chỉ nhẹ nhàng phun ra một câu: “Cô, rốt cuộc cô muốn gì?” Nếu đã thành Dật vương phi, sao còn phải đến trêu chọc hắn? Hay là, ngay từ đầu, nàng đã là người do Hoàng Phủ Hoài Hàn phái đến để tiếp cận hắn?

“Muốn gì à?” Không hiểu sao, nàng bỗng thấy buồn cười, quay đầu nhìn hắn: “MUỐN cái gì? Huynh nói ta có thể muốn gì từ huynh? Huynh là người mà muốn tiền không có tiền, muốn quyền không có quyền, cần thế cũng chẳng có thế. Có lẽ huynh thật sự có tài năng kinh thiên động địa như người bên ngoài đồn thổi, nhưng bị nhốt ở đây, huynh chẳng là cái gì cả! Bách Lý Kinh Hồng, huynh nghĩ ta có thể muốn gì? Ta có thể lấy được gì từ người huynh?!”

Nàng gằn từng tiếng, từng tiếng một. Thẳng thắn, bình thản, nhưng cũng là từng mũi kim tàn nhẫn đâm vào da vào thịt. Sau khi nàng nói xong, cũng thấy hơi hối hận, dù thế nào, nàng cũng không nên chạm vào nỗi đau của người ta.

Đôi môi mỏng hơi cong lên, có vẻ không tin nổi. Với thân phận của nàng, nhất định mục đích mà nàng tiếp cận hắn không thể đơn thuần như thế được. Hắn im lặng một lúc, rồi giọng nói lạnh lùng trong trẻo lại vang lên: “Nếu đã không thể lấy được thứ gì, vậy còn tới trêu chọc tại hạ làm gì?” Mặc dù giọng điệu của hắn vẫn không nhanh không chậm, không mạnh không nhạt, nhưng Tô Cẩm Bình vẫn nhạy bén nhận ra sự lạnh lùng, trào phúng trong giọng nói của hắn.

Một ngọn lửa vô danh bùng bùng cháy lên trong lòng nàng, thiêu đốt nàng tới mức muốn nôn ra máu! Nàng lắc mình một cái, lao tới trước mặt hắn, túm ngực áo hắn, hung dữ nhìn hắn, nghiến răng nghiến lợi nói: “Được, vậy ta sẽ cho huynh biết, ta muốn gì! Ta muốn huynh vứt bỏ cái

lớp ngụy trang nực cười này của huynh, để rõ rõ ràng ràng, đường đường chính chính làm một con người có sinh khí, hoạt bát! Huynh nói xem, ta muốn cái gì? Hả? Ta muốn gì? Ta có thể muốn được gì?! Trong lòng huynh, huynh vĩnh viễn cũng chỉ nhìn thấy những gì hiển hiện trước mặt mình, rồi giống như con tằm, phun tơ quấn mình vào trong! Huynh không khóc, cũng không cười, huynh chỉ biết khoác lên mình cái lớp da cao ngạo lạnh lùng không chút cảm xúc kia! Huynh còn dựng lên một cánh cửa ngăn mọi người ở bên ngoài, giống như con nhím, xù lông lên khiến mọi người quanh mình bị thương. Bách Lý Kinh Hằng, huynh có cảm xúc, huynh không vui, thì có thể lạnh lùng hạ lệnh đuổi khách! Huynh cho rằng, trừ huynh ra, những người khác đều không có cảm xúc hay sao? Huynh cho rằng, tim người khác cũng cứng rắn như tảng đá, dù huynh nói gì, làm gì cũng sẽ không chảy máu, sẽ không biết đau sao?”

Nàng gằn từng tiếng, thể hiện rõ sự giận dữ, nàng cứ như vậy mà gào lên, đến lúc xả xong, chính nàng cũng ngăn người, nàng đang nói gì thế này?

Còn hắn, trên khuôn mặt lãnh đạm vẫn không có chút cảm xúc nào, nhưng trên người lại như có một ngọn lửa bùng lên, như muốn đốt hắn thành tro bụi! Trong mắt hắn chỉ nhìn thấy những gì hiển hiện trước mặt, rồi giống như con tằm nhả tơ quấn mình bên trong? Giống như con nhím làm những người xung quanh bị thương sao? Làm nàng bị thương sao? Tim người khác, cũng không cứng rắn như tảng đá, cũng sẽ đổ máu, sẽ... đau sao?

Trong ánh mắt như ánh trăng say lòng người vẫn không có chút tiêu cự nào, chỉ lãnh đạm nhìn cô gái trước mặt mình. Nàng, trên khuôn mặt xinh xắn ấy đầy cảm xúc chân thật, trong đáy mắt còn ẩn giấu chút đau thương. Có giọng nói từ đáy lòng, nói với hắn rằng, đây có thể là thủ đoạn của Hoàng Phủ Hoài Hàn, là thủ đoạn giả dối do cô gái này ra vẻ vậy thôi, nhưng hắn vẫn không tìm được, hỏi: “Nàng, đau lòng sao?”

Bốn chữ ngắn ngủi vang lên, giọng nói trong trẻo lạnh lùng như ánh trăng trên bầu trời, cao ngạo như khúc nhạc tiên, nhưng lại như có sức nặng ngàn cân, đè nặng vào lòng hai người.

Trên mặt cô nàng nào đó nhanh chóng xuất hiện vẻ xấu hổ, còn thoáng đỏ ửng rất đáng nghi, vội vàng buông áo hắt ra, xoay người đưa lưng về phía hắn, hơi mất tự nhiên nói: “Không có.” Nàng thậm chí trách móc chính mình, kích động là ma quỷ, là ma quỷ. Nàng vừa mới xả những thứ quái quỷ gì thế!!! Vừa tức giận đã không thể ngăn lại được, nói bừa nói bãi! Nhưng nghĩ kỹ lại, thì mới phát hiện ra, những gì nàng vừa nói, hình như không được ổn lắm.

Nhìn dáng vẻ xấu hổ buồn bực của nàng, trong đôi mắt xám bạc của hắn bất giác có ý cười. Giọng nói vốn luôn lạnh lùng giờ lại như có chút cảm giác ấm áp: “Vì sao... nàng lại tới tìm ta?” Hắn vốn muốn hỏi nàng, không phải đã thờ lộ với Dật vương hay sao? Còn trêu chọc hắn làm gì? Nhưng lời nói tới bên miệng, lại không làm sao thốt ra thành lời được. Nếu hỏi ra được thì đã không phải là Bách Lý Kinh Hồng hắn.

Một cái đầu nhỏ nhắn xoay trái xoay phải, quay lưng về phía hắn, còn nghiêng đầu nhìn lên trời, dáng vẻ vô cùng mất tự nhiên, lần đầu tiên nói: “Huynh quan tâm bà đây tới làm gì làm cái gì? Dù có muốn làm gì, bị huynh đuổi đi hai ba lần, cũng chẳng muốn được nữa rồi!”

“Ha ha...” Lần thứ hai hắn phì cười thành tiếng. Giọng cười vẫn êm tai như tiếng gió trời, lạnh lùng và cao ngạo, giống như như đóa hoa bảy màu tỏa hào quang rực rỡ trên bầu trời mênh mông. Sau khi cười xong, hắn lại giật mình, hắn đang cười gì chứ?

Lần thứ hai nghe thấy hắn cười, Tô Cẩm Bình lại hoàn toàn không có tâm trạng mà thưởng thức như lần trước. Hiện giờ, việc duy nhất nàng muốn làm, chính là tự đào một lỗ mà chôn mình xuống! Xấu hổ chết mất! Giờ thì hay rồi, còn để người ta cười nhạo nữa chứ: “Cười cái gì mà cười, ta đi đây!”

Cái quái gì thế này, mất mặt quá!!! Những gì hai người vừa nói với nhau, nghe thế nào cũng giống như là nàng đã thậm chí hận từ lâu rồi vậy. Nhưng rõ ràng nàng vẫn chỉ luôn coi hắn là bằng hữu mà!!! Sau này nói năng nhất định phải chú ý cách sử dụng từ! Chú ý cách sử dụng từ!

Nàng vừa bước được hai bước, lại nghe thấy giọng nói lạnh như băng của hấn truy ền tới: “Xin lỗi nàng!”

“Huynh nói gì?” Nàng vội vàng quay đầu nhìn hấn.

Hấn lại không nói gì nữa, trên mặt cũng không có vẻ bối rối gì, chỉ lẳng lặng đứng ở cửa, chìm đắm trong ánh trăng, tạo thành một bức họa cực kỳ tươi đẹp. Hấn cũng không biết vì sao mình lại nói ra mấy lời này, ‘xin lỗi’ à? Hấn không ngờ có một ngày chính miệng hấn lại nói ra những từ này, nhưng hấn cũng đã nói rồi. Thậm chí, hấn còn không thể xác định được, cô gái này là địch hay là bạn. Thậm chí, hấn còn không thể xác định, ngày mai, có phải nàng sẽ vẻ vẻ vang vang mà đi làm Dật vương phi hay không.

Nhưng mà... dù có làm Dật vương phi, không phải cũng phải chờ tới ngày mai hay sao?

Nhìn khuôn mặt lãnh đạm của hấn, nàng cũng thoáng hiểu ra. Có thể nói được ba chữ kia đã là không tệ rồi, sao còn trông mong hấn nói thêm được câu gì chứ. Có đi đâu, nàng nghĩ, nếu mình cứ dễ dàng tha thứ cho hấn như vậy, thì thật mất mặt quá! Vì thế, nàng vẫn giữ bộ mặt hùng hùng hổ hổ, ra vẻ rất mất hứng ném thứ gì đó trong tay cho hấn: “Đón lấy này.”

Hấn không kịp nghĩ nhiều, cũng quên mất mình có bệnh thích sạch sẽ, vươn tay ra đón lấy. Mở lòng bàn tay ra, một chiếc bánh trung thu nhỏ nằm gọn trong đó. Năm ấy, khi còn ở hoàng cung Nam Nhạc, hấn đã nhìn thấy đủ loại bánh trung thu với những kiểu dáng khác nhau, đẹp hơn gấp trăm ngàn lần chiếc bánh trên tay này. Nhưng khi nhìn nó, không hiểu sao hấn lại thấy lòng mình ấm áp vô cùng. Trên chiếc bánh này còn loang loáng có vết nước, xem ra là mồ hôi trong lòng bàn tay nàng.

“Đây là?” Hấn còn không quên mình đang sắm mai người mù.

“Bánh trung thu. Đêm nay mà không ăn bánh trung thu thì còn gọi gì là tết trung thu nữa? Huynh ngàn vạn lần đừng có hiểu lầm rằng ta có ý gì với huynh. Chẳng qua là vì ta tốt bụng, nghĩ huynh ở một mình rất đáng thương, nên mới đưa tới thôi!” Tô Cẩm Bình quay lưng về phía hấn, nói liên thanh không ngừng nghỉ, rõ ràng là giấu đầu lòi đuôi.

Đôi môi mỏng hơi nhếch lên. Hắn còn nhớ rõ, ngày đó, hắn hỏi nàng có phải là vì thông cảm với hắn không. Nàng còn to tiếng gào lên với mình rằng nàng không có nhiều sự thông cảm dư thừa như thế, sao hôm nay đột nhiên lại nói là thương hại hắn chứ?

Hắn nhìn chiếc bánh trung thu dính mồm kia một lúc, đôi lông mày đẹp khẽ nhướng lên, hơi do dự, cuối cùng vẫn đưa nó tới bên miệng, nhẹ nhàng cắn một miếng, nhẹ nhàng nhấm nháp. Không phải là rất ngon, nhưng cảm giác vô cùng ấm áp. Hắn nhìn chiếc bánh trên tay, rồi lại nhìn người đang quay lưng về phía mình. Bánh trung thu, là ngày người và trăng sum họp sao?

“Đừng giận nữa.” Nói xong ba chữ này, sắc mặt hắn cũng hơi đỏ lên, thàn hồi hận lẽ ra mình không nên nói vậy.

Nhưng Tô Cẩm Bình lại vì những lời này mà vui vẻ hẳn lên. Nàng quay đầu, vòng hai tay qua ngực nhìn hắn, như cười như không nói: “Coi như huynh còn có chút lương tâm!”

Nàng vừa dứt lời, biểu cảm trên mặt người kia lại trở nên xa cách như thường ngày, ra vẻ không thèm để ý tới người khác. Nhìn bộ dạng này của hắn, không hiểu sao Tô Cẩm Bình lại thấy buồn cười: “Ta nói này, sao huynh cứ hơi một tí lại trưng cái vẻ mặt này ra thế? Hơi chút là giận, y như một đại cô nương đỏng đảnh vậy. Ai mà không biết, còn tưởng ta sàm sỡ, trêu ghẹo gì huynh đấy!”

Không biết vì sao, trong đầu hắn bỗng nảy ra một câu nàng làm thế này, còn khiến người ta khó xử hơn bị sàm sỡ nữa!

Hết chương 052.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 53: Vợ Chồng Sơn, Cãi Nhau Là Chuyện Bình Thường

Nhìn hấn ngăn người đứng ở cửa, Tô Cẩm Bình chợt nhớ tới mục đích ban đầu khi nàng tới đây, liền bước lên vài bước, túm lấy cổ tay hấn, nói: “Đi nào, ta đưa huynh lên ra khỏi cung chơi!”

Hấn lại lãnh đạm rút tay về “Không đi.” Đêm nay là lễ hội hoa đăng nhỉ? Tro cốt mẫu phi còn chưa lạnh, làm sao hấn có tâm trạng mà đi chơi hội hoa đăng chứ?

“Ta biết huynh đang nghĩ gì, tin ta đi!” Mắt nàng như lóe sáng nhìn hấn, tỏa ra vẻ hấp dẫn đến chí mạng.

Hấn chịu không nổi ánh mắt khẩn cầu đó của nàng, rốt cuộc vẫn gật đầu đồng ý.

...

Trong buổi yến tiệc đêm Trung thu, tiều Lâm tử đi tới bên Hoàng Phủ Hoài Hàn, không biết gã ghé tai nói gì đó, mà khuôn mặt lạnh lùng của đế vương như thoáng phủ một lớp sương mờ, lạnh lẽo như băng.

Tất cả mọi việc đương nhiên không thoát được ánh mắt của Thượng Quan Cận Duệ và Hoàng Phủ Dạ.

Trên môi Thượng Quan Cận Duệ vẫn giữ nụ cười dịu dàng ngàn năm không đổi, vô cùng tao nhã, hấn ung dung tiếp nhận lời mời rượu từ mọi người, cũng như những ánh mắt đưa tình của đám công chúa, quận chúa xung quanh.

Không biết ai đột nhiên lên tiếng hỏi: “Thượng Quan đại nhân, không biết ngài có đưa Mộc cô nương mà ngài ‘Kim ốc tàng kì ầu’ đến không?” Ngay sau đó mà một tràng cười phụ họa vang lên.

Nụ cười trên môi hắn thoáng cứng lại, vẻ dịu dàng vốn có trong mắt bỗng biến mất, chỉ còn lại vẻ lạnh lùng đến thấu xương. Hắn cầm ly rượu lên, nói với vẻ không vui: “Vương đại nhân, xin ngài ăn nói cẩn thận! Đừng làm bẩn danh dự của Mộc cô nương!”

Hắn vừa dứt lời, người được gọi là ‘Vương đại nhân’ kia cũng hơi ngượng ngùng, vội vàng đứng dậy xin lỗi: “Hạ quan uống nhiều quá nên nói linh tinh, xin tả tướng đại nhân cạn hết ly rượu này, tha lỗi cho sự vô ý của hạ quan!”

“Đại nhân nói quá lời rồi!” Hắn khẽ cười đáp, rồi uống một hơi cạn sạch ly rượu.

Hoàng Phủ Hoài Hàn chỉ lẳng lặng ngồi ghế trên, làm như không nhìn thấy tất cả những chuyện vừa rồi. Sắc mặt hắn đen như mực, sắc bén như đao kiếm, bàn tay cầm ly rượu vẫn không động đậy, một hồi lâu cũng chưa nâng lên uống.

Hoàng Phủ Dạ nhìn thấy thế, liền cầm ly rượu bước tới: “Hoàng huynh, thỉnh đệ kính huynh một ly!”

Lúc này Hoàng Phủ Hoài Hàn mới giật mình nhận ra mình vừa thất thố, khóe môi lạnh băng hơi cong lên: “Chỉ có lúc yến tiệc, vui đùa mới thấy đệ hiền cung!” Câu này của hắn đương nhiên là có ý chế giễu Hoàng Phủ Dạ mấy tháng không lên triều trước mặt các đại thần.

Bóng người mặc xiêm y đỏ rực ra vẻ uống nhiều quá, ngả nghiêng lão đảo bước tới trước long ý, đôi môi mỏng như cánh hoa anh đào khẽ nhếch lên, nhỏ giọng hỏi: “Hoàng huynh, có chuyện gì vậy?”

Hắn dùng ly rượu che miệng, nhỏ giọng đáp: “Tô Cẩm Bình và Bách Lý Kinh Hằng xuất cung, hơn nữa, sau khi xuất cung không bao lâu đã cắt đuôi được ám vệ!”

Đôi mắt màu tím nhạt như thoáng có tia sáng lạnh, vẻ mặt vô cùng căng thẳng: “Hoàng huynh, có cần phải đi điều tra toàn bộ kinh thành không?”

“Không cần!” Hắc nhếch môi cười lạnh, nếu bọn họ thật sự chạy trốn, không quay về thì mới là có lợi nhất với hắn. Con gái Thừa tướng chạy trốn cùng Tam hoàng tử Nam Nhạc, nếu nói Tô Niệm Hoa không hề cấu kết với Nam Nhạc, thì ai mà tin được chứ? Việc này cũng sẽ cho hắn một lý do tốt để diệt trừ Tô gia.

Còn Bách Lý Kinh Hằng, bỏ chạy như vậy, chỉ cần hắn dẫn binh xuống phía Nam, dù là đánh thật hay chỉ giả vờ, cũng đều có thể đẩy Bách Lý Kinh Hằng vào thế bất nghĩa, vĩnh viễn xóa tên khỏi giới quyền lực của Nam Nhạc! Đây cũng chính là nguyên nhân hắn nhiều lần bỏ qua chuyện thuộc hạ của người kia lên vào cung!

Hoàng Phủ Dạ nghĩ một chút cũng hiểu ngay suy nghĩ trong lòng hắn, khó xử nói: “Sao không hành động ngay bây giờ, cũng vừa vặn đánh Tô Niệm Hoa trở tay không kịp?”

“Nếu động thủ bây giờ, nếu bọn họ quay lại thì sao? Cô nàng đó mồm mép lanh lợi, khéo xoay sở, đến lúc đó sẽ thành chúng ta chuyện bé xé ra to, ngược lại còn phải nhận lỗi với lão hồ ly kia à?” Hoàng Phủ Hoài Hàn hắn cũng đâu phải kẻ ngốc chứ.

Đám đại thần hơi khó hiểu nhìn huynh đệ hai người, sao kính rượu mà kính mãi không xong thế.

Hoàng Phủ Dạ cũng cảm nhận được không khí kỳ quái xung quanh, liếc cao giọng cười nói: “Hoàng huynh, ngài cũng đừng lấy đệ ra làm trò cười nữa, giờ cưới vợ vẫn còn sớm quá, để nói sau đi, để nói sau đi!”

Nghe vậy đám đại thần mới hiểu, thì ra hai huynh đệ đang nhỏ giọng bàn bạc việc Dạ vương cưới vợ.

Hoàng Phủ Dạ nói xong liếc cần ly rượu quay về vị trí của mình, một giọng nói lạnh lẽo vẫn truyền tới từ sau lưng: “Đệ cũng nên thu lại tâm tư

đó đi!” Một câu hai nghĩa, khiến người đàn ông mặc xiêm y đỏ rực hơi dừng bước, rồi khẽ cười, tiếp tục bước về chỗ của mình, không nói gì.

...

“Nơi nàng muốn dẫn ta tới, là đây sao?” Giọng nói tuy lãnh đạm, nhưng lại thể hiện rõ sự... cảm động.

Có đi đâu, cô nàng nào đó đang ngửi xỏm dưới đất bận bịu, cũng không nhận ra cảm xúc khác trong giọng nói của hắn, chỉ cười đáp: “Ừ! Mấy ngày trước, lúc rảnh rỗi ta có nghe Thiển Ưc nói qua. Cô ấy bảo ở phía Tây kinh thành có một cái cây cổ thụ rất linh thiêng, mỗi khi tới đông chí, sẽ có người tới đây thắp hương cầu khẩn, những người thân đã mất có thể quay về đoàn tụ cùng gia đình. Mặc dù hôm nay không phải là Đông chí, nhưng cũng là Trung thu, ngày mà con người và mặt trăng giao hòa với nhau. Chắc hiện giờ, mẹ huynh cũng đang hy vọng huynh có thể gặp bà.”

Ban đầu khi nghe Thiển Ưc nói tới chuyện này, nàng cũng không để tâm lắm. Không ngờ lại vừa lúc gặp chuyện này, nên mới lên đưa hắn tới đây...

Dòng người qua lại trên đường đều chú ý đến một đôi nam nữ đứng bên gốc cây kia. Cô gái cong miệng khẽ cười, ngửi xỏm bên gốc cây, trên tay cầm thứ gì đó, có vẻ như nàng chuẩn bị làm lễ tế. Còn người đàn ông mặc xiêm y màu trắng, nhẹ tựa chim hồng, đắm mình trong ánh trăng, nhìn hắn như một vị tiên giáng trần vậy. Vốn có không ít cô gái đánh mắt đưa tình với hắn, nhưng mấy lời Tô Cẩm Bình nói không to không bé, cũng vừa đủ để lọt vào tai mọi người...

Nghe nàng nói vậy, toàn thân hắn như có một dòng nước ấm rót vào, hắn cũng ngửi xỏm xuống, dùng đá lửa châm mấy thứ kia lên. Ban nãy hắn đã rất thắc mắc, không hiểu vì sao vừa xuất cung, nàng liền đi ngay tới cửa hàng y phục, mua một bộ y phục nữ bình thường thay ra, sau đó lại dẫn hắn đi mua mấy thứ này, còn kéo hắn vừa đi vừa hỏi đường tới đây nữa.

Chỗ tiễn giã, vàng mã dần dần cháy thành tro, ngọn lửa bập bùng trước mặt khiến suy nghĩ của hai người dần bay xa...

Hắn dường như nhìn thấy khuôn mặt của mẫu phi, dịu dàng, thanh cao, nhã nhặn, cánh môi điểm lệ như đóa hoa khê nhếch lên, hình như bà đang cười, lại cũng giống như đang gọi tên hắn. Đôi mắt xám bạc của hắn như lấp lánh nước, khê cong khöhe môi mỏng lên nói: “Cảm ơn!”

Chưa từng có ai khiến cho hắn cảm động và ấm áp như vậy, dù là nàng vì mục đích gì, thì hắn vẫn rất biết ơn nàng.

Nghe xong hai chữ này, nàng cũng cong khöhe miệng nói: “Không cần khách sáo.” Tô Cẩm Bình nàng luôn đối xử rất tốt với bằng hữu của mình!

Đồ thờ cúng dần hóa thành tro, lửa cũng từ từ tàn đi. Tô Cẩm Bình cười nói: “Trong lòng có thấy thoải mái hơn chút nào không? Mẹ huynh chắc chắn cũng biết huynh vẫn bận lòng về bà. Hơn nữa, ta cũng tin rằng, dù bà đã mất, nhưng bà cũng rất lo lắng cho huynh.”

Hắn quay đầu nhìn nàng, dù đôi mắt xám bạc vẫn không có tiêu cự, nhưng trên mặt lại thể hiện rõ sự kinh hãi: “Bận lòng ư?” Nàng biết hắn... bận lòng ư? Nàng có thể nhìn thấu hắn như thế sao?!!!

“Đi thôi, chúng ta đi chơi hội hoa đăng nào! Mẹ huynh chắc chắn cũng sẽ hy vọng huynh sống vui vẻ.” Nàng đứng lên, cười nhìn hắn.

Hắn hơi khựng lại một chút, rồi cũng đứng lên. Nỗi lòng bi thương đã được nàng xoa dịu đi nhiều, đang định đi theo nàng, rời khỏi nơi này, hắn mới phát hiện hai người bọn họ đã sớm bị người khác vây quanh.

Tô Cẩm Bình cũng hơi giật mình, nhìn mọi người vây xung quanh, tình hình này là sao đây? Bách Lý Kinh Hồng cũng hơi ngần ngại.

Bỗng nhiên, một vị đại thẩm đưa tay quệt nước mắt ở khöhe mắt, cười nói: “Vị công tử này, ngài đúng là tốt phước, cưới được một người nương tử vừa hiểu chuyện lại vừa hiểu thuận như vậy. Ngài phải đối xử với nàng cho thật tốt nhé!”

“Đúng thế, công tử này, nhìn tướng mạo ngài phi phàm thế này, mặt mũi lại sáng sủa đẹp đẽ thế kia, ngài với nương tử ngài đúng là tuyệt phối.

Hai người cứ như thần tiên giáng trần ấy! Ngài ngàn vạn lần không được phụ lòng nương tử ngài nhé!” Lại một đại thẩm khác tiếp lời.

Tô Cẩm Bình có cảm giác như sấm sét đang đánh ùng oàng trên đầu mình. Cái gì với cái gì thế này?

Nghe mấy lời này, trên khuôn mặt như bạch ngọc của Bách Lý Kinh Hồng thế mà lại xuất hiện chút sắc hồng, có đi ầu, hai người đang đứng trong bóng đêm nên không ai nhìn rõ.

Cô nàng nào đó bu ồm bực giải thích: “Vị đại thẩm này, ngài nhầm rồi, ta và hắn chỉ là bằng hữu thôi, không phải là vợ chồng gì đó đâu!”

Nàng vừa dứt lời, một ông lão li ền cười nói: “Ha ha ha... Cả đời ta đã nhìn không biết bao nhiêu người, còn có thể nhầm được sao? Hai người các cháu là một đôi do ông trời tác hợp. Tiểu cô nương à, tuy ngoài miệng cháu không thừa nhận, nhưng trong lòng đã thích tiểu công tử này lắm rồi đúng không? Tiểu công tử, cháu nghe ông già này nói một câu, hai cháu ấy mà, nên sớm tổ chức hôn sự đi thôi. Nếu mẹ cháu trên trời có linh thiêng, cũng sẽ cảm thấy vui mừng đấy!”

Trước mắt Tô Cẩm Bình bỗng trắng xóa một mảng, nàng thích hắn ta lắm rồi á? Ai nói thế chứ? Nhìn lướt qua đám người kia, trong ánh mắt mọi người đều nghiêm nhiên coi bọn họ là một đôi thần tiên quyến lữ, khóe miệng nàng co rút mạnh, bước nhanh vài bước tới, kéo tay Bách Lý Kinh Hồng, vội vàng rời đi.

Cả đám người đều cười ầm lên, một vị đại thẩm còn nói: “Tiểu cô nương này ngượng ngừng rồi! Bà nhìn xem, đi còn không quên kéo vị công tử kia đi theo, vậy mà còn nói chỉ là bằng hữu nữa chứ!”

“Thôi bà đừng nói nữa, cô nương người ta da mặt mỏng, nói nữa người ta càng ngượng ngừng hơn!”

Cô nàng nào đó kéo Bách Lý Kinh Hồng đi được vài bước li ền dừng lại, một loạt vạch đen dày đặc phủ xuống sau gáy, nàng kéo hắn đi là vì hắn không nhìn thấy đường, sợ hắn không biết đi đâu có được không hả? Trí

tưởng tượng của đám người cổ đại này có cần phải phong phú đến thế không?!

Mà Bách Lý Kinh Hồng đi sau lưng nàng, lại bất giác... cong khoe môi...

Cô nàng nào đó lặng lẽ nghiêng răng ken két, cuối cùng cũng không muốn giải thích nhiều, đen mặt kéo hẳn đi: “Bám sát ta một chút, đừng để bị lạc.”

“Ừ.” Hấn lãnh đạm đáp.

“Hội hoa đang ở cổ đại sầm uất thật đấy!” Xung quanh tứ phía đều treo rất nhiều đèn lồng, mọi người đi lại trên đường đa phần đều là các công tử, tiểu thư, có vẻ như đều đến đây để tìm đối tượng kết thân. Đi chưa được mấy bước đã nhìn thấy cảnh trao đổi khăn tay trong truyền thuyết.

Cô nàng nào đó hơi tiếc nuối nói: “Chẹp, nếu biết sớm thế này, ta cũng sẽ mang theo mười, hai mươi cái khăn tay, trao đổi khắp nơi luôn!”

Nàng vừa dứt lời, sắc mặt người đi phía sau nàng liền đen đi. Vẻ mặt vốn hơi giận dữ cũng dần lãnh đạm lại. Hấn đã nhận ra, cô nàng này nhiều lần kéo tay hắn, tuyệt đối không phải vì ái mộ gì hắn, mà vì trong lòng nàng căn bản không hề có khái niệm nam nữ cách biệt. Cần hơn mười, hai mươi chiếc khăn đi, trao đổi khắp nơi à? Nàng muốn giả cho bao nhiêu người chứ?

Đi chưa được bao lâu, một cô bé cầm lẵng hoa lại bước tới trước mặt hai người, hai mắt như hai hạt đào, nhìn Bách Lý Kinh Hồng, giọng nói ngọt ngào vang lên: “Ca ca, huynh mua một bông hoa tặng vị tỷ tỷ xinh đẹp này đi.”

Trong lẵng hoa là những bông hoa cúc đủ các màu sắc, có bông đỏ như lửa, lại có bông hồng nhạt như hoa hồng, nhưng không có màu vàng và màu trắng. Cũng đúng thôi, đây là lễ Trung thu, ai lại dùng màu sắc mộc mạc như thế chứ.

Trên khuôn mặt lãnh đạm của Bách Lý Kinh Hằng thoáng có vẻ lúng túng, dường như không biết nên nói gì. Mà thực tế thì bình thường hẳn vốn cũng không thích nói chuyện lắm.

Tô Cẩm Bình xấu hổ ho khan vài tiếng, cười tủm tỉm nói với cô bé kia: “Vị ca ca này nghèo lắm. Hẳn không có tiền đâu.”

Câu nói này của nàng chỉ để hai người đỡ khó xử, vấn đề hơn là phải giải thích với cô bé sáu bảy tuổi này là quan hệ của bọn họ không phải như vậy. Nhưng không hiểu sao, bình thường nghe người khác nói thì hẳn thấy cũng không có gì, nhưng nghe nàng nói hẳn ‘nghèo lắm’, hẳn lại bất giác cảm thấy lòng tự trọng của mình bị sỉ nhục! Nếu hẳn mà nghèo, thì e rằng cả thiên hạ này chẳng ai là người có tiền hết. Chỉ là, mấy lời này hẳn cũng không thể nói ra miệng được.

Cô bé kia hơi thất vọng, nhìn Bách Lý Kinh Hằng, lại nhìn sang Tô Cẩm Bình, dường như luyến tiếc không muốn bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

Cô nàng nào đó cũng nhất thời hứng trí, lấy vài đồng tiền ra đưa cho cô bé: “Được rồi, để tở mua một bông vậy!”

“Cảm ơn tở tở!” Cô bé kia nhanh nhẹn rút một bông hoa cúc màu đỏ ra đưa cho nàng, vui vẻ cầm tiền rồi đi.

Bách Lý Kinh Hằng không biết phải nói gì, nàng mua hoa làm gì chứ? Có đi đâu, hẳn cũng không hỏi nàng, nhưng nàng lại tự nói: “Ta thích người khác gọi ta là tở tở xinh đẹp! Ha ha ha...”

Tiếng cười vô cùng dung tục khiến khóe môi hẳn hơi giật lên. Tô Cẩm Bình cầm bông hoa kia, ngắm nghía một chút, rồi đột nhiên nổi hứng thích trêu chọc, quay đầu lại đưa hoa cho hẳn nói: “Hoa đẹp phải tặng giai nhân, tiểu mỹ nhân, nhận đi!”

Mặt hẳn biến sắc, giật tay ra khỏi tay nàng, xoay người bước đi.

“Này này! Ta nói này, sao huynh khó tính thế hả?! Ta chỉ muốn đưa hoa cho huynh, sau đó huynh tặng lại cho ta thôi mà. Ít nhất ta cũng có thể tự an

ủi mình rằng bản tiêu thư cũng có người ái mộ! Ta nói này, huynh không thể giữ thể diện cho ta chút được hay sao?” Nàng nổi cáu đi theo sau hắn, vì tức giận, nên bông hoa cúc cũng bị nàng siết đến nát bét!

Người phía trước vẫn tiếp tục bước đi, Tô Cẩm Bình cười lạnh một tiếng: “Ta đếm đến ba, nếu huynh còn tiếp tục đi, ta sẽ hôn huynh giữa phố đấy! Một...”

Bước chân của hắn lập tức dừng lại! Hắn hoàn toàn tin rằng với tính cách của nàng, chắc chắn là nàng nói được làm được!

Các ánh mắt từ bốn phía xung quanh đều hướng về phía này đầy thiện ý, nụ cười đầy vẻ dịu dàng nhìn hai người bọn họ. Đúng là một cặp đôi đáng yêu!

“Vị công tử này, ngài đừng giận dữ nữa, vợ chồng son cái cọ là chuyện bình thường. Thể diện của con gái nhà người ta quan trọng thế nào, vậy mà cô nương người ta đã bất chấp thể diện đuổi theo ngài rồi, ngài cũng nên chừa mặt một chút!” Lại có người lên tiếng khuyên nhủ.

“Đúng thế! Đúng thế!” Những tiếng phụ họa lại vang lên liên tiếp.

Hắn tức giận à? Nàng còn đang tức muốn chết đây này! Chưa từng thấy người đàn ông nào khó tính như vậy, đi đường mà cũng cáu kỉnh với nàng, muốn làm cái chim gì thế chứ?! Nàng bước tới cầm lấy tay hắn, nghiêng rằng nghiêng lợi đi về phía ‘Duyệt Ký’. Mẹ kiếp! Không chơi bời gì nữa, đi mua bánh quế hoa cho Thiên Ưc rồi về!

Lúc trước, khi nàng cầm tay hắn, đầu cầm cổ tay, nhưng bây giờ nàng lại cầm vào bàn tay hắn. Từng dòng từng dòng tình cảm ấm áp truyền tới từ lòng bàn tay, khiến hắn cảm thấy ấm cúng đến không thể nói thành lời, nhìn người trước mặt, đôi môi mỏng hơi hé mở: “Nàng giận sao?”

Người vốn đang nổi giận ùng ùng kia, vừa nghe hắn nói câu này, sự tức giận tràn ngập trong lòng bỗng tan đi nhiều. Nàng cũng không quay đầu lại, nói: “Không.” Tuy nói không, nhưng vẫn giận đến mức bốc khói.

Người phía sau nghe nàng đáp cũng không nói gì nữa.

“Ông chủ, đây là Duyệt Ký phải không?” Vừa rồi có người chỉ cho nàng tới đây, nhìn biển hiệu trước cửa nhưng lại có mấy chữ nàng không biết.

Ông chủ khẽ cười: “Ở kinh thành này có ai không biết tiệm điểm tâm Duyệt Ký của chúng ta. Cô nương, ngài muốn mua món điểm tâm gì?”

“Bánh hoa quế, hai hộp ạ!” Nói xong, nàng liền buông tay hấn ra, đưa tay vào ngực áo tìm bạc.

Ông chủ kia đặt bánh quế hoa lên mặt quầy, sau đó cười hì hì nói: “Cô nương, bộ dạng tướng công ngài tuấn tú thật đấy! Ha ha... đúng là tốt phúc mà!”

Vì thế, cô nàng nào đó vừa móc tiền ra, sắc mặt vốn đã không được tốt, biến thành cực kỳ khó coi! Nàng cười lạnh: “Nếu hấn mà là tướng công của ta, thì chắc chắn ta sẽ tức đến hộc máu!”

Nàng vừa dứt lời, không khí bỗng trở nên hơi gượng gạo. Ông chủ cũng cười gượng hai tiếng, không tiện lên tiếng nữa. Nhưng bà chủ quán lại là một người rất nhiệt tình: “Được rồi, cô nương à, vợ chồng son cãi nhau cũng là chuyện bình thường thôi, hôm nay là Trung thu, chuyện dù có lớn đến mấy cũng nên hóa nhỏ đi. Hai người nên vui vẻ mà dạo chơi mới đúng, đây là ngày lành một năm mới có một lần mà! Bỏ phí sẽ rất đáng tiếc!”

Tô Cẩm Bình đang định nhiệt tình giải thích rằng nàng và người đàn ông ngạo kiều này không chuyện gì, thì một giọng nói trong trẻo lạnh lùng cao ngạo đã vang lên chặn trước những điếu nàng muốn nói: “Cảm ơn bà chủ.”

Hấn vừa dứt lời, Tô Cẩm Bình liền quay ngoắt sang, nhìn hấn như gặp quỷ! Mà trên khuôn mặt lãnh đạm của hấn lại cũng không có chút cảm xúc nào, chỉ hơi quay đầu đi, dường như cũng hơi ngượng ngùng. Bà chủ kia vừa nhìn thấy trạng thái lúng túng của hai người liền phì cười nói: “Được

rồi, vị cô nương này, vị công tử kia cũng đã lên tiếng rồi, cô cũng đừng tức giận nữa! Có vợ chồng nào mà không va chạm đôi lần. Hai người đang là vợ chồng son, về nhà nhớ sống với nhau thật tốt! Nào, tặng hai người một hộp bánh quế hoa, sau này đừng cãi nhau nữa nhé.”

Vì thế, hai hộp quế hoa biến thành ba hộp. Tô Cẩm Bình và Bách Lý Kinh Hồng vô duyên vô cớ lại bị người ta giáo huấn! Cô nàng nào đó mang tâm trạng vô cùng phức tạp, cầm bánh quế hoa bước ra ngoài. Lần này, nàng không kéo hắn nữa, nhưng hắn cũng tự mình đi theo sau nàng.

Tô Cẩm Bình càng lúc càng không đoán ra hắn đang nghĩ gì, liền quay lại hỏi thẳng hắn: “Vừa rồi trong quán ăn, huynh...”

“Bà ấy ồn ào quá.” Vài chữ ngắn gọn nói thẳng ra nguyên nhân.

Khóe miệng nàng co rút! Biết ngay mà! Tô Cẩm Bình quay đầu đi, lưng chẳng muốn phản ứng lại hắn nữa, tiếp tục bước đi. Mà người đi phía sau nàng, nhìn thấy rõ ràng dáng vẻ tức giận của nàng, mắt hơi lóe lên. Đúng lúc này, một tên công tử nhà giàu đem theo người hầu, phe phẩy quạt đi thẳng về phía này...

“A!” một tiếng kêu đau đớn vang lên.

Sau đó là những tiếng chửi bới ồn ào: “Con mắt chó của người mù rồi à? Không nhìn thấy bản công tử đây hay sao mà dám đâm vào đây?!”

Tô Cẩm Bình quay đầu lại, nhìn thấy ngay tên công tử kia đang cầm quạt, hung dữ chỉ thẳng vào Bách Lý Kinh Hồng.

Hắn chỉ đứng yên ở đó, dáng vẻ như một con thú nhỏ bị bỏ rơi, dường như hơi luống cuống, hai mắt mờ mịt quét qua tứ phía, giống như đang muốn tìm Tô Cẩm Bình...

Dáng vẻ ngây thơ, tội nghiệp đó đã thành công khiến cho tim Tô Cẩm Bình co rút vì đau đớn! Cái quái gì thế, đúng là thua hắn luôn, chỉ vừa không nắm tay hắn một chút mà đã để người khác ức hiếp rồi!

Tên công tử nhà giàu kia thấy hấn không hé răng, lại càng tức tối hơn, nghiêng rằng nói: “Hay cho tên tiểu bạch kiếm nhà người! Ông đây nói mà người không thềm nghe phải không. Người đâu, mau tới...”

Vừa nói tới đây, y liền im bặt, vì y cảm thấy có một bàn tay đang kẹp chặt lấy cổ ý! Trước mặt y bỗng xuất hiện một giai nhân tuyệt thế khuynh thành. Vừa nhìn thấy Tô Cẩm Bình, trong đáy mắt y bất giác toát ra vẻ dâm dục không giấu nổi, nhưng nhanh chóng bị cơn đau ở cổ truyền đến thay thế...

“Nói tiếp đi!” Mặt nàng thoáng có vẻ tàn độc. Kiếp trước, ai cũng biết ‘yêu nghiệt’ nàng rất dung túng cho người thân. Cho nên, không ai dám ức hiếp ‘yêu vật’. Kiếp này, tuy nàng xuyên không, nhưng tính cách đó vẫn không hề thay đổi.

“Người có biết ta là ai không? Dám đối xử với ta như vậy...”

Một tiếng động giòn tan nho nhỏ vang lên, y có cảm giác cổ mình sắp bị chặt đứt vậy. Khuôn mặt vốn đỏ bừng vì tức giận, bỗng trở nên trắng bệch trong nháy mắt, vội vàng xin lỗi đây về nịnh nọt: “Bà cô nhỏ của ta ơi, tiểu nhân biết sai rồi! Tiểu nhân biết sai rồi!” Vừa nói, y lại vừa nháy mắt ra hiệu cho đám hạ nhân xung quanh mình.

Nàng cười lạnh một tiếng: “Mắt người có tật à?” Nháy mắt với hạ nhân, nghĩ nàng không nhìn thấy sao?! Nói xong, lực tay của nàng lại tăng thêm một chút.

“Tiểu nhân biết sai rồi, tiểu nhân biết sai rồi, tiểu nhân cũng không... dám nữa...!” Mặt hấn bị siết đến đỏ bừng lên, đám hạ nhân xung quanh không dám động đậy! Vốn là lúc này công tử phải đứng chờ ở cửa cung, đợi yến tiệc Trung Thu kết thúc, bệ hạ sẽ cho truyền. Nhưng công tử lại nổi hứng, nói muốn ra ngoài dạo. Ai ngờ vừa đi được mấy bước đã đặt cổ vào tay người khác rồi!!!

Vẫn có một tên gia đình lên ra sau lưng Tô Cẩm Bình định đánh lén, nhưng còn chưa kịp ra tay, thì sau gáy nàng đã như có một đôi mắt khác, nàng xoay lưng, đạp cho y một cước, khiến y bay ra xa hơn ba thước. Một

cước đó còn đập thẳng vào nơi mẫn cảm nào đó của y, làm cho y chỉ biết ôm lấy mà gào khóc kêu đau.

Mọi người đều trắng bệch mặt mũi, cũng nhận ra cô gái này có võ công cao cường, bọn họ không phải là đối thủ của nàng! Tên công tử kia cũng là tên có đầu óc, vội vàng lên tiếng xin tha: “Bà cô ơi, tha mạng cho ta! Là tên cầu nô tài kia tự ý hành động, ta không có ra lệnh cho hắn tới mà!”

Nàng hừ lạnh một tiếng, ném y xuống đất: “Lần sau đi đường, mở to mắt ra mà nhìn cho bà! Còn dám đụng lung tung, bà đây phết người!”

Tên công tử kia cực kỳ ảm ức, rõ ràng là người đàn ông áo trắng kia đâm vào y, trước giờ tính tình y vốn không tốt, nên mới mắng vài câu. Sao lại biến ngược thành y đi đường không chịu nhìn chứ? Y ôm cái mông nát bấy như cánh hoa, được đám hạ nhân đỡ dậy liền lên tiếng giải thích: “Rõ ràng là hắn đâm vào ta, đâu liên quan gì tới ta chứ!”

Y vừa dứt lời, một luồng khí lạnh lẽo đánh úp về phía hắn. Mà khí lạnh này, là phát ra từ hướng Bách Lý Kinh Hồng, khiến y bất giác run rẩy, nhìn sang bên đó, lại thấy hắn đứng yên không động đậy, giống như một con rối gỗ. Cảm giác quỷ dị lan khắp toàn thân y, khiến y nổi da gà khắp người.

Nghe y nói vậy, Tô Cẩm Bình cười lạnh: “Bà đây không cần biết là ai đúng ai sai. Ưc hiếp người của bà đây, là muốn chết!” Do Bách Lý Kinh Hồng đụng phải y thì đã sao? Hắn vốn không nhìn thấy, đi đường đụng phải người khác thì có gì đáng ngạc nhiên đâu?

Lời này của nàng khiến quý công tử kia uất nghẹn! Khóe miệng kéo lên nhưng cũng không nói được câu nào, chỉ cảm thấy hôm nay mình cực kỳ xui xẻo!

Còn Bách Lý Kinh Hồng, khi nghe nàng nói những lời này, rèm mi dài hơi run lên nhưng cũng không nói gì.

Tô Cẩm Bình không muốn nói nhiều lời vô nghĩa nữa, bước nhanh vài bước đến, túm tay Bách Lý Kinh Hồng kéo đi: “Cùng đi thôi! Không nhìn

thấy thì ngoan ngoãn đi theo cho ta, nếu lại đâm vào người khác nữa, bà đây không cứu được huynh đâu!”

Quý công tử kia rất tức tối, đứng phía sau, nghiêng chặt răng trừng trừng nhìn theo bóng lưng của họ, tức muốn nổ phôi!

“Công tử, rõ ràng là người kia đâm vào ngài!” một tên gia đình khó chịu nói.

Quý công tử kia nghiêng răng nghiêng lợi một lúc, rồi hung hăng vung tay áo: “Coi như hôm nay ông đây gặp xui xẻo!”

“Cảm ơn!” Giọng nói trong trẻo vang lên, trong ánh mắt xám bạc say lòng người kia lại như có ý cười. Đang yên đang lành, sao có thể đụng vào nhau chứ? Hắn cũng đâu phải thật sự không nhìn thấy đâu. Trong đôi mắt lạnh lùng trong trẻo ẩn giấu vẻ xảo quyệt, gian xảo như hồ ly, nhưng bộ dạng bên ngoài thì lại như con mèo nhỏ vậy.

Hai chữ này giống như khúc nhạc đệm nhỏ, làm cho ngọn lửa tức giận trong lòng Tô Cẩm Bình vụt tắt. Nàng cắn chặt răng, cảm thấy một sự thất bại sâu sắc đối với sự không có tiền đề của mình. Vì cái lông gì mà mỗi lần nghe hắn nói vài từ đơn giản nàng lại hoàn toàn không tức giận nữa? Vì cái lông gì thế? Từ khi nào mà nàng trở nên độ lượng như vậy?

“Đừng giận nữa.” Hắn chỉ nói rất nhẹ nhàng, nhưng lại cực kỳ có ma lực, khiến cho cái người giống như con mèo bị bút lông kia hoàn toàn bình tĩnh lại, bước chân cũng chậm đi nhiều, quay lưng về phía hắn, nghiêng răng nói: “Nếu huynh còn dám giở thói trẻ con ra nữa, bà đây sẽ ném huynh ở đây một mình đấy!”

“Được!” Ngắn gọn lưu loát, không dài dòng dây dưa.

Đôi mắt hắn đầy ý cười, nhìn theo bóng nàng. Dù hắn không muốn thừa nhận, nhưng hắn lại không thể không thừa nhận, hình như mình thật sự thích nàng. Hắn không nói rõ được, là vì thấy nàng nói những lời bảo vệ mình như thế, hay là cũng chỉ vì hắn tham lam sự ấm áp mà nàng mang lại. Chung quy, là thích hay là... Đôi mắt màu xám bạc chợt lóe lên, thần bí,

khó lường, giống như làn sóng ngầm lặng lẽ ẩn dưới mặt nước hồ xanh biếc. Hẳn thật sự có thể để mặc chính mình thích nàng sao?

Cho đến giờ, hắn cũng vẫn không hiểu được, rốt cuộc nàng có phải là người của Hoàng Phủ Hoài Hàn hay không!

Nghe hắn nói một chữ ‘được’, nàng mới hoàn toàn hết tức giận. Trước mặt họ là một mặt hồ phủ đầy liên hoa đang, đẹp vô cùng! Người bán hàng rong ở ven hồ vừa nhìn thấy ánh mắt Tô Cẩm Bình, liền cười nói: “Cô nương, công tử, hai người cũng mua một cái hoa đang thả đi! Rất linh nghiệm!”

“Hoa đang này có thể cầu cái gì?” Có một người nàng vẫn luôn nhớ thương, muốn cầu phúc cho người đó.

Người bán hàng rong kia cười nói: “Cầu công danh, nhân duyên, cầu cho người thân bình an, cầu cái gì cũng thành hết.”

“Được, ta mua!” Tô Cẩm Bình cười, kéo Bách Lý Kinh Hồng bước qua, nhìn ngắm mấy chiếc đèn hoa đang, cái nào cũng giống cái nào, chẳng có gì khác để chọn, liền tùy tiện cầm hai cái, đưa cho hắn một cái.

“Nàng tin sao?” Cầm hoa đang trên tay, hắn hơi khó hiểu. Nàng và hắn là cùng một loại người. Hắn chưa bao giờ tin những thứ này, cho nên, hắn cũng không nghĩ là nàng tin vào thứ này.

Tô Cẩm Bình móc vài đồng tiền ra, đưa cho người bán hàng rong, rồi cười nói: “Không tin, nhưng thử cũng không sao. Nếu không thành hiện thực, thì thứ ta để mất là chút bạc mà ta coi trọng nhất. Nhưng mặc dù mất vô có như vậy, nhưng vào thời khắc này, lòng ta lại có thể vui vui vẻ vẻ, bởi vì, nguyện vọng mà ta gửi gắm vào lúc này là hoàn toàn chân thật. Hơn nữa, nếu thật sự thành hiện thực thì sao? Dù sao, chuyện tương lai, đâu có ai biết trước được kết quả, không đúng sao?”

Rèm mi dài thật dài của hắn khẽ run lên, suy nghĩ kỹ về những điều nàng nói. Nếu không thành hiện thực, cũng chỉ mất chút gì đó mà mình

luôn coi trọng, nhưng lòng lại có thể vui vẻ thoải mái, không mệt mỏi, lo toan.

Không mệt mỏi, không lo toan! Thời khắc này, hẳn bỗng cảm thấy những nút thắt trong lòng mình đều được cởi bỏ, chỉ cần trong lòng có thể vui vẻ thoải mái, nào có ai biết trước kết quả sẽ ra sao? Không phải thế sao? Cũng giống như, hẳn và nàng vậy! Thua, đó là mất đi tất cả những gì mình khổ tâm trù tính, nhưng nếu thắng thì sao?

Hắn quay đầu, nhìn bên cạnh khuôn mặt xinh xắn của nàng, rồi lại nhìn chiếc đèn hoa đăng trong tay mình. Cần công danh, cần nhân duyên, cần cái gì cũng thành... Cần... nhân duyên sao? Có lẽ, hẳn đã có câu trả lời rồi.

Người bán hàng rong kia cười hì hì đưa bút cho họ: “Công tử, cô nương! Hai người viết đi!”

Hắn nhận bút, đang định viết thì nghe thấy tiếng nói đậy lúng túng của Tô Cẩm Bình vang lên: “Cái này... hình như ta không biết viết... huynh biết không?” Nàng đã không biết chữ phồn thể rồi, lại không biết dùng cả bút lông nữa.

“Biết.” Hẳn lãnh đạm đáp.

“Vậy huynh viết giúp ta đi?” Nàng đưa đèn hoa đăng trong tay cho hẳn, nói với vẻ đậy mong chờ.

Người bán hàng rong kia ngăn người một chút, đang muốn nhắc nàng là những gì viết trên hoa đăng không thể cho người khác xem, sẽ mất linh, thì Tô Cẩm Bình lại nói trước: “Dù sao hai chúng ta cũng là cùng một loại người, huynh xem cũng chẳng sao cả!” Tuy nàng không phải là người cô đại, nhưng cũng biết một chút về tập tục này nọ ở đây.

Hắn dừng lại một chút, rồi đưa ngón tay thon dài ra, nhận lấy chiếc đèn hoa đăng trong tay nàng, nhẹ nhàng hỏi: “Viết cái gì?” Lòng hẳn hơi trăn trở, có thể nhờ hẳn viết, như vậy, nàng chắc chắn sẽ không viết tên hẳn.

“Yêu vật.” Đó là người bạn duy nhất ở hiện đại của nàng, nàng xuyên không, cô ngốc đó ở hiện đại nhất định sống sẽ không tốt lắm. Hoa đăng này, thôi thì để cầu bình an cho cô ấy đi!

Yêu vật à? Cái tên này, chắc hẳn là tên một người đàn ông nhỉ? Hắc nhắc bút lên, viết hai chữ đó xuống đèn hoa đăng. So với vết mực đen rõ ràng kia, tâm trạng đang dần ấm lên cũng từ từ chìm xuống, rơi xuống tận đáy vực!

Sau khi viết xong, Tô Cẩm Bình cầm đèn hoa đăng đi tới bờ hồ, bắt chước những người bên cạnh, thả đèn xuống. Thả xong, nàng cũng cảm thấy tâm trạng tốt lên nhiều, nhìn hắc đứng bên hồ, cười nói: “Của huynh viết xong chưa?”

“Không viết.” Hắc lãnh đạm đáp, suy nghĩ đã dần trôi rất xa.

“Không phải lúc này huynh đã định viết rồi sao?” Sao người này còn dễ thay đổi hơn cả phụ nữ thế?

Nghe nàng hỏi vậy, hắc cũng chỉ lạnh lùng đứng đó, không đáp lời, nhưng chính người bán hàng rong kia lại nhìn ra chút manh mối, chỉ là không tiện nói gì.

Tô Cẩm Bình nhìn hắc một lúc lâu, cứ cảm thấy người này hình như có chút gì đó không ổn, nhưng lại không thể nói rõ là không ổn ở chỗ nào. Nàng khẽ cười, cũng chỉ nghĩ rằng hắc không tin mấy việc này nên ngại viết: “Vậy được rồi, chúng ta đi thôi!”

Đúng lúc này, ở bên bờ hồ đối diện, một cô gái che mặt bằng lụa mỏng thả hoa đăng xong, cười cười đứng lên, khẽ đảo đôi mắt đẹp, lại bất ngờ nhìn thấy Tô Cẩm Bình và Bách Lý Kinh Hồng đứng ở bên hồ bên kia! Toàn thân ả ta bỗng cứng đờ, trong mắt xuất hiện sự ghen ghét đến tận xương tủy!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 54: Nếu Ta Nói, Là Thích Thì Sao?

“Thiên Mặc, người nói xem, cô ả kia đẹp, hay ta đẹp?” Người phụ nữ kia hung dữ trừng mắt nhìn theo bóng Tô Cẩm Bình, trong mắt đầy vẻ đố kỵ, giống như muốn đốt cháy bóng người kia thành tro bụi vậy.

Thị tỳ được gọi là Thiên Mặc kia nhìn Tô Cẩm Bình rồi lại nhìn cô gái bên cạnh mình, thật thà nói: “Tiểu thư, như nhau ạ!”

Nhưng cô ta vừa dứt lời thì cô ả kia càng tức giận hơn, đôi môi nhếch lên lộ ra lúm đồng tiền, nhưng nhìn như rắn rết khiến người ta kinh hãi. Khuôn mặt xinh đẹp vằn vẹo, lạnh lùng nói: “Cho người đi theo nàng ta!”

“Biểu tiểu thư, sao ngài lại chạy đến đây. Thả hoa đăng thì thả lúc nào mà chẳng được, lại cứ khăng khăng đòi đi thả. Chủ nhân sai chúng ta tìm ngài khắp nơi, nếu để lạc mất ngài, chỉ sợ không dễ ăn nói với lão phu nhân thôi!” Một nô bộc chạy tới, nói năng không có gì kỳ lạ, nhưng bước chân lại vững vàng, mạnh mẽ, rõ ràng là một gia đình đã được huấn luyện cẩn thận!

Nhắc tới biểu huynh, trên mặt cô gái kia cũng xuất hiện vẻ kiêu dè, nhưng cũng chỉ chột lóe lên rồi biến mất, gượng cười nói: “Đi thôi, còn chần chừ nữa, e sẽ không kịp!”

...

Ở cách đó không xa, một cô gái mặc xiêm y màu tím cũng nhìn về phía bên này. Trên dung nhan khuyên thành lộ ra một nụ cười nhạt, nhìn về phía Tô Cẩm Bình rời đi, rồi xoay người đi về phía hoàng cung.

“Mộc cô nương, không phải người nói hôm nay sẽ không tham gia hội cầu Hỉ Thước sao?” Thị tỳ kia vội vàng đi theo sau nàng, nhưng trong giọng nói đầu thể hiện rõ vẻ khó hiểu.

Cô gái kia khẽ cười, giọng nói trong trẻo vang lên: “Phái người đi báo cho Tướng gia biết, Tô Cẩm Bình gặp nạn. Nữ quyền tranh đấu, Tướng gia có thể sẽ không ứng phó được. Dù thế nào ta cũng nên tiến cung trợ giúp tướng gia một tay!”

Thị tỳ kia nghe thấy vậy, li ền trợn trừng mắt: “Mộc cô nương, Tử Diên không hiểu. Không phải cô nương chính là cô nương trong bức tranh của Tướng gia sao? Khi em đưa trà vào thư phòng của Tướng gia, vô tình nhìn thấy vài lần. Nếu em mà là người, thì em chỉ ước gì nàng ta chết đi cho xong! Nếu nàng ta mà sống tốt, chỉ sợ cả đời này tướng gia cũng chỉ biết đến mỗi bức tranh kia mất! Người đối với tướng gia như vậy, tướng gia cũng chẳng nhìn thấy!!!”

Bức tranh đó, lần trước Tử Quyên, người vào phủ Thừa tướng cùng với cô, không cẩn thận làm ướt nó, hơn nữa, cũng chỉ ướt chút mép bên cạnh thôi, vậy mà tướng gia lại hạ lệnh đánh chết cô ta! Không ai có thể tin được tướng gia lại có thể nóng giận đến thế, nhưng thực tế, thì tướng gia đã thực sự làm như vậy, khiến cả đám hạ nhân trong phủ đều kinh hãi, nơm nớp lo sợ suốt cả tháng trời!

Nghe cô ta hỏi vậy, Mộc Nguyệt Kỳ khẽ cười: “Ai nói là ta vì tướng gia? Chẳng qua là ta muốn báo đáp ân tình thôi.” Nàng đến phủ Thừa tướng cũng là vì báo ơn, hẳn đã không cần nàng phải lấy thân báo đáp, thì nàng giúp hẳn bảo vệ người hẳn coi trọng nhất, cũng coi như là một cách báo đáp rồi.

“Mộc cô nương, chẳng lẽ trong lòng người không thấy khó chịu sao?” Tử Diên hơi đau lòng nhìn nghiêng mặt nàng. Cô hậu hạ Mộc cô nương đã ba năm, cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy chủ nhân nào để hậu hạ như vậy. Rất ít khi thấy nàng giận dữ, lại ôn hòa với hạ nhân, nhất cử nhất động đều vì suy nghĩ cho Tướng gia. Bọn họ thật sự không hiểu, một cô nương tốt như vậy, vì sao tướng gia lại không nhìn thấy? Còn nữa, cô gái

vừa rồi, không phải là đang kéo tay một người đàn ông đi hẹn hò sao? Không được, nhất định cô phải nói chuyện này với Tướng gia, Tướng gia sao có thể thích một cô gái không biết xấu hổ như vậy được chứ?!

Nghe cô hỏi vậy, bước chân của người đi phía trước hơi hỗn loạn, nhưng bên môi vẫn nở nụ cười lộ lúm đờng tiền câu hồn đoạt phách, trầm giọng thở dài: “Chỉ cần hấn bình yên, ta cũng sẽ ổn thôi.”

Tử Diên kinh ngạc, dừng bước lại, bỗng cảm thấy mũi hơi cay cay, nhưng cũng không biết phải nói gì, hai mắt nhòa lệ đi theo sau nàng.

...

Tô Cẩm Bình kéo Bách Lý Kinh Hằng đi vào cửa bắc hoàng cung. Dọc đường đi, Tô Cẩm Bình nói nhiều hơn hẳn ngày thường, không biết là do lễ hội hoa đăng hôm nay gây ảnh hưởng đến nàng hay vì đi đâu gì khác. Nàng nói không ngừng nghỉ, thỉnh thoảng lại dừng lại hỏi hấn vài câu, có đi đâu, hấn cũng vẫn như bình thường, không đáp lại. Tô Cẩm Bình cũng đã quen với tính cách của hấn như thế, nên không cảm thấy kỳ quái.

Từ xa, một gã sai vặt chỉ về phía Tô Cẩm Bình: “Công tử, ngài nhìn kia, không phải là hai người lúc ấy động thủ với chúng ta trên phố sao?”

Tuy cô gái kia thay y phục của cung nữ, nhưng người đàn ông bên cạnh nàng thì không có thay đổi gì, nên gã mới có thể nhận ra chính xác là hai người đó.

Đến cửa Bắc, hai người nhảy qua tường cao đi vào.

Tên công tử nhà giàu kia đúng là gã đàn ông hôm nay đã bị Tô Cẩm Bình dạy dỗ một trận, nhìn hai người nhảy vào trong, y liền hừ lạnh, thì ra chỉ là một cung nữ, y sẽ có hàng trăm hàng nghìn cách giết nàng! Y quay lại nói với hạ nhân sau lưng: “Cho người truyền lời với tỷ tỷ ta, đi đâu tra xem cô nàng kia là ai! Giết chết nàng!”

“Vâng!” Cung nữ kia đúng là ăn gan hùm mật gấu, dám phạm thượng công tử nhà mình. Chẹp, nàng quá xui xẻo, trèo tường lại bị công tử nhà

mình bắt gặp.

...

Hai người trốn tránh vệt tới Lê viên: “Huynh vào đi!” Nói xong, nàng buông tay hắn ra, định quay về. Nếu là bình thường, nàng còn định trêu chọc hắn một chút. Nhưng hôm nay Thiên Ưc còn đang ở trong phòng chờ bánh quế hoa nàng mang về nữa.

Kỳ lạ là, nàng vừa buông tay, lại bị hắn trở tay bắt lại được. Cảm giác lạnh như băng khiến nàng hơi ngẩn người, thế này là sao?

Nhìn dung mạo tuyệt đẹp của hắn, nàng hơi khó hiểu.

Hắn cũng ngẩn người một chút, bàn tay vẫn bị nàng nắm lấy luôn trụyên vào tim hắn cảm giác ấm áp, nhất thời bị nàng buông ra đột ngột, khiến hắn không kịp thích ứng, liền lật tay giữ tay nàng lại theo phản xạ. Nhìn ánh mắt đầy nghi hoặc của nàng, hắn cũng hơi xấu hổ, vội vàng buông tay nàng ra.

“Sao thế? Không phải huynh luyện tiếc ta đấy chứ?” Giọng nói lại đầy vẻ trêu chọc, nàng luôn cảm thấy, mỗi khi đối diện với người này, nàng cứ giống như là đang đùa giỡn con gái nhà lành vậy. Cứ tưởng sẽ nhìn thấy vẻ mặt tức giận của hắn như mọi khi, ai ngờ hắn chỉ lãnh đạm đứng đó, dường như không nghe thấy nàng nói gì.

Nghe câu hỏi này của nàng, khuôn mặt bạch ngọc vẫn không có chút cảm xúc nào. Ánh trăng chiếu xuống khiến toàn thân hắn càng thêm vẻ thần bí, tĩnh lặng, cho đến khi Tô Cẩm Bình nghĩ hắn sẽ không nói gì nữa, thì hắn đột nhiên lên tiếng: “Nếu... ta nói phải thì sao?”

“Cái gì?!” Tô Cẩm Bình giống như gặp ma giữa ban ngày vậy! Nàng trợn trừng hai mắt nhìn hắn từ trên xuống dưới, vẫn xiêm y màu trắng, vẫn là dung mạo hoàn mỹ như kiệt tác của trời xanh kia, vẫn là khí chất thanh cao, lạnh lùng đó, nhưng mà... người này sao có thể nói ra những đi ầu như vậy được?

Nhất định là nàng nghe nhầm! Nghe nhầm rồi!!!

“Không có gì.” Nhìn thấy phản ứng của nàng, hắn chỉ lãnh đạm đáp, không muốn nhắc lại nữa, vẻ mặt cũng trở nên xa cách hơn.

Tô Cẩm Bình nhìn kỹ mặt hắn một lúc lâu, vốn định hỏi hắn có phải hôm nay hắn gặp ma không. Nhưng lại cảm thấy hỏi như vậy không ổn lắm. Nàng do dự nhìn hắn một lúc, rồi cũng từ từ phát hiện ra, hôm nay hắn không bình thường, ví dụ như, tuy lúc trước hắn thường lãnh đạm, nhưng đôi môi mỏng kia vẫn hơi cong lên một chút, nhưng hôm nay lại luôn mím chặt. Ví dụ như, đôi mắt xám bạc say lòng người kia vốn không có tiêu cực, lúc nào cũng như tỏa sáng, nhìn hư không, hôm nay lại hơi trầm xuống. Ví dụ như cặp lông mày kiếm tuyệt đẹp kia, vốn luôn thẳng tắp, mày kiếm nhập vào tóc mai, nhưng hôm nay lại hơi nhíu lại.

Sau khi chú ý tới những điểm này, Tô Cẩm Bình mới phát hiện, bình thường mình đã để tâm đến người này tới mức nào! Nàng cũng cảm thấy hành vi giống như thằn lằn mồi người ta này của mình vô cùng trơ trẽn. Bỗng nhiên, đôi mắt phượng trợn trừng lên! Không phải là nàng đã sa vào thứ tình cảm gọi là ‘yêu thích’ trong truyện thuyết đấy chứ? Nghĩ vậy, nàng vội vàng lắc mạnh đầu. Cái gì mà thích với không thích chứ. Nhất định là nàng ở cổ đại lâu ngày nên tư tưởng cũng bị cổ hủ hóa rồi!!!

Nàng vốn định bỏ chạy, nhưng vẫn không yên lòng, lại hỏi: “Hình như hôm nay huynh không bình thường...”

“Ừm.” Nghe nàng hỏi vậy, hắn chỉ trầm giọng đáp, mày không nhăn, mặt không đổi sắc.

“Sao hôm nay ta cứ thấy huynh trầm lặng hơn hẳn mọi ngày nhỉ?” Rốt cuộc nàng cũng hiểu ra cảm giác này là gì, đúng thế, là trầm lặng! Nàng muốn dẫn hắn ra ngoài chơi, là hy vọng tâm trạng của hắn có thể tốt hơn một chút, nhưng sao lại có vẻ như tâm trạng hắn càng kém đi thế này?

“Tại hạ vẫn luôn như thế, nếu cô nương không thích, có thể không đến!” Chỉ một câu này, lại đẩy khoảng cách giữa hai người ra xa vạn dặm!

Hiện giờ, Tô Cẩm Bình thật sự có cảm giác muốn bay lên tung một cước, đạp hẳn bay đến tận chân trời, sau đó hát vang sùng sảng: “Ta đưa tiễn người đi, đi xa ngàn dặm!” Cái tên này, thật sự là chẳng khác gì một con sói mắt trắng, đã vậy còn hay thay đổi nữa!!!

“Bách Lý Kinh Hồng, có phải huynh cảm thấy mình rất có cá tính không? Có phải huynh thấy mình tài giỏi lắm không hả?” nàng giận đến phì cười, nhìn hẳn từ trên xuống dưới, thật sự muốn tát cho hẳn hai cái!

Hắn hơi nhú mày, có vẻ không hiểu ý nàng lắm. Có cá tính à? Tài giỏi sao? Hẳn im lặng một lát rồi đột nhiên hỏi: “Cô nương, tại hạ không cần người khác thương hại.” Giọng nói lãnh đạm, nhàn nhạt nhưng thể hiện rõ thái độ của hẳn. Trong lòng nàng đã có một người tên là ‘yêu vật’, làm sao còn có thể chứa được hẳn. Đúng thế, trong con mắt người đời, hẳn là kẻ mù cả hai mắt, hai bàn tay trắng, thậm chí ngay cả mẫu phi, người duy nhất quan tâm đến hẳn cũng qua đời rồi. Nhưng hẳn chưa bao giờ cần bất cứ ai phải thương hại mình, đây là sự kiêu ngạo của Bách Lý Kinh Hồng hẳn!

“Thương hại? Nếu ta nói là yêu thích thì sao?” Nàng lẳng lặng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của hẳn, cũng không bỏ qua khóe môi khẽ mỉm cười của hẳn ngay sau khi nghe nàng nói xong.

Nếu ta nói, là yêu thích thì sao? Là yêu thích ư? Thích... hẳn sao? Hàng ngàn hàng vạn câu hỏi nghẹn trong lòng đang gào thét muốn hẳn hỏi ra, nhưng cuối cùng đều bị hẳn nén lại nơi cổ họng, đôi mắt xám bạc như ánh trăng vẫn không có tiêu cự, nhưng không còn trăn xuống như lúc trước nữa.

Tô Cẩm Bình lại khẽ cười, không thể nói rõ cảm xúc của mình. Nàng lơ đãng thốt ra câu nói kia, thích à, cũng có sao đâu nhỉ? Thích, trừ nói về tình yêu nam nữ, còn có cả tình cảm bạn bè nữa. Ai quy định rằng thích thì nhất định sẽ là yêu chứ?

“Thôi đi, nói với huynh mấy thứ này làm gì chứ. Huynh đâu có hiểu. Những thứ huynh hiểu, hay huynh có hứng thú, vĩnh viễn chỉ có chính bản thân mình mà thôi. Trừ huynh ra, thì tất cả mọi thứ đều ở cách huynh tới ba mẫu đất. Dù là ai cũng không thể tới gần huynh nửa bước. Dù người ta

có cố gắng thế nào, thì cũng chỉ như đang diễn một vở hài kịch trước mặt huynh mà thôi! Bách Lý Kinh Hằng, không thể không nói rằng, huynh là người máu lạnh nhất mà đời này Tô Cẩm Bình ta đã từng gặp. Máu của huynh còn lạnh hơn cả ta.” Nàng như bị kích động, càng nói càng khó nghe, cuối cùng cũng chẳng thêm cân nhắc gì, nói hết những lời trong lòng mình ra.

Mấy câu nói này, như một con dao sắc nhọn, đâm thẳng vào tim hần, đâm hần đến mức máu chảy đ̣m đ̣m!!! Những gì hần hiểu, hần hứng thú, vĩnh viễn chỉ có chính hần thôi sao? Hần muốn nói với nàng rằng, không phải như thế, bây giờ còn có nàng nữa. Nhưng hần lại không thể nói nên lời. Ngón tay thon dài giấu dưới tay áo bào rộng thùng thình siết chặt lại, như đang cố kìm nén đi ều gì đó.

Cho đến khi nàng nói hần là người máu lạnh, máu của hần còn lạnh hơn cả nàng, thì hần cảm giác như máu khắp toàn thân mình như đông đặc lại, từng giọt, từng giọt dần mất đi hơi ấm! Máu lạnh, máu lạnh sao? Bây giờ, hần phải làm thế nào đây? Suốt hai mươi bốn năm qua, chưa từng có bất cứ chuyện gì có thể khiến hần không biết nên làm thế nào như bây giờ. Cho tới bây giờ, cũng chưa từng có ai chỉ bằng mấy câu nói mà có thể khiến hần đau lòng đến thế này! Trong giây phút đó, dường như hần đã hiểu được nguyên nhân. Hần không cần quan tâm người khác nghĩ về hần thế nào. Hần chỉ quan tâm duy nhất một mình nàng thôi, chỉ quan tâm đến cái nhìn của nàng về hần mà thôi.

Tô Cẩm Bình cũng biết lời mình vừa nói hơi quá đáng, nhưng nàng không thể nào khống chế được tâm trạng của mình. Suốt hai mươi mấy năm qua, đây là lần đầu tiên nàng không thể khống chế được chính mình, nàng chỉ biết là trong ngực như có một cơn giận dữ tích tụ lại, không dập đi, cũng xua đi được. Nếu nàng còn không nói ra, thì không phải bị người này làm cho tức chết, cũng là vì chính mình ghen mà chết!

“Thương hại à? Huynh có thể nói cho ta biết huynh có gì đáng thương hại được không? Ít nhất huynh còn có ăn có uống, có phải tên ăn mày ven đường kia còn cần được thương hại hơn huynh không? Huynh mù hai mắt, nhưng trong thiên hạ cũng đ̣y người không nhìn thấy gì. Huynh bị nhốt ở

đây, tạm thời mất tự do, nhưng huynh thử nhìn đám phi tần nơi hậu cung, hay đám cung nữ như ta đi, phía sau sự xinh đẹp, vinh dự này là cái gì? Là sống cô độc cả quãng đời còn lại, rồi chết già trong cung. Huynh không còn mẹ, nhưng thiên hạ này, có người mẹ nào sống với con mình được cả đời?! Huynh có biết không? Huynh may mắn hơn tất cả chúng ta rất nhiều. Huynh có thân phận và huyết thống khiến người khác không thể đi quá giới hạn, huynh có dung mạo rung động lòng người, huynh còn có cơ hội ngủ đông nhiều năm rồi đâm cho người ta một phát chí mạng!!! So với những người khác, có phải huynh may mắn hơn nhiều không? Thương hại à? Huynh có thể giải thích cho ta nghe một chút, huynh có điểm nào cần thương hại không?”

Tuy bản thân nàng cũng không cho rằng thân phận hay huyết thống nói lên điều gì. Nhưng ở cổ đại này, đó lại là nhân tố lớn nhất để quyết định tương lai một đời người! Sau khi nói một tràng dài, nàng cũng phát hiện ra, dường như người này luôn có thể khiến cảm xúc của nàng bị xao động, thậm chí, đôi khi nàng còn bất tri bất giác biến thành một con mèo bị đập trúng đuôi! Hơn hai mươi năm nay, chưa từng có ai khiến cho nàng phải dùng nhiều sự kiên nhẫn đến như vậy, càng không có ai khiến nàng phải khuyên bảo tận tình và chân thành như thế cả. Có lẽ, hôm nay không chỉ có chính hấn không bình thường, mà còn có cả nàng nữa!

Những lời này giống như một hồi chuông đánh mạnh vào đầu hấn! Đúng thế, hấn thật sự cho rằng mình là người bất hạnh nhất trên đời này. Dù bây giờ hấn đã có năng lực xoay mây đổi gió, dù cho hiện giờ hấn đã có thể làm cho mọi người trong thiên hạ cúi đầu phục tùng hấn, nhưng hấn vẫn cảm thấy trong lòng như bị thứ gì đó trói buộc, giống như một luồng khí u ám luôn vây quanh cơ thể hấn, khiến hấn từng bước, từng bước một dần thân vào địa ngục vậy! Nhưng hôm nay nghe nàng nói những điều này, hấn mới ngộ ra, hình như mình không bất hạnh như mình nghĩ, so với những người mà nàng vừa nhắc đến, thì có lẽ chuyện bất hạnh của hấn cũng chẳng là gì cả.

Thấy hấn hơi cúi đầu không nói gì, Tô Cẩm Bình cũng biết mình hơi nặng lời. Mặc dù nàng nói điều có lý, nhưng mẹ người ta vừa mới mất, nàng nói như thế cũng hơi quá. Sau khi tỉnh táo lại, nàng liến lạnh lùng nói:

“Xin lỗi, vừa rồi ta nói hơi quá đáng. Sau này, ta sẽ không tới làm phiền huynh nữa!”

Nhìn ba hộp bánh quế hoa trong tay, nàng đưa một hộp cho hắn: “Huynh cầm hộp quế hoa này đi. Ta sẽ nhớ kỹ ân tình huynh cứu Thiên Ưc. Nếu sau này có chuyện gì cần ta giúp, ta tuyệt đối sẽ không từ chối.”

Nhận hộp bánh từ tay nàng, hắn lại đột nhiên nhớ tới lời của bà chủ quán kia: “Vợ chồng với nhau, làm gì có ai không va chạm đôi lần”, hắn bỗng thấy hơi buồn cười. Hắn và nàng vốn không phải vợ chồng, ngay cả người yêu cũng không phải. Hơn nữa, trong lòng nàng còn có người tên ‘yêu vật’ kia, sao hắn lại không thể thoải mái một chút chứ? Chẳng lẽ sẽ không thể làm bằng hữu được sao?

Nghĩ thông suốt rồi, tâm trạng của hắn cũng sáng sủa hơn nhiều. Hắn biết mình thích nàng, có lẽ, còn không chỉ đơn giản là ‘thích’ nữa. Nhưng ai nói rằng thích nhau thì nhất định phải ở bên nhau? Có đôi khi, có thể ở bên cạnh người mình thích, cũng là một đi đầu may mắn rồi.

“Đợi đã.” Hắn nói xong, nàng lại không dừng bước như hắn nghĩ, mà chỉ khựng lại một chút rồi tiếp tục bước đi. Hắn thản nhiên cười khổ, nàng giận thật rồi. Hắn nhìn theo bóng nàng, nhẹ nhàng nói: “Ta cũng thích nàng.”

Những lời này giống như một tia sét bổ thẳng xuống đầu Tô Cẩm Bình! Mà Tu với Phong vừa bước vào Lê viên cũng trượt chân một cái, suýt nữa ngã lăn ra ngoài! Bọn họ vừa nghe thấy gì thế? Nghe thấy cái gì thế????!! Điện hạ nói thích một cô gái sao?! Thích á?! Ông trời ơi, giáng một tia sét xuống đánh chết họ đi! Đời này họ tuyệt đối chưa từng nghe thấy lời nói nào kinh khủng hơn thế này!!! Hơn nữa đêm rồi, mà điện hạ nhà bọn họ lại thổ lộ với người khác sao? Ôi trời ơi!!!

Khóe miệng cô nàng nào đó run lên, quay đầu lại, nhìn dung nhan tuyệt mỹ như tuyệt tác của trời xanh kia, buồn bực hỏi: “Vừa rồi huynh nói cái gì?”

“Ta cũng thích nàng.” Hắn chưa từng nói láo bao giờ, nhưng lúc này hắn lại bổ thêm một câu: “Cũng giống như nàng thích ta vậy.” Tình cảm

của nàng dành cho hắn, chỉ là thích giữa bạn bè với nhau. Nhưng hắn dành cho nàng, lại là tình yêu nam nữ. Có đi ầu, nếu hắn không nói như vậy, chỉ e rằng bọn họ còn không thể làm bạn bè được nữa.

Nghe hắn nói vậy, Tô Cẩm Bình lại cảm thấy hơi chột dạ một chút. Dường như cái tình cảm ‘thích’ mà nàng dành cho hắn, nó có cả một chút nôn nóng, không yên lòng, cảm giác như có thứ gì đó cào nhẹ vào tim. Nàng chưa từng có cảm giác này bao giờ, cho nên cũng không thể nói rõ được rốt cuộc nó là thứ tình cảm gì. Vì thế, nghe hắn nói vậy, nàng lại có cảm giác mình đang lừa người ta. Tình cảm mà người này dành cho nàng, là bằng hữu phải không? Nghĩ vậy, nàng bỗng thấy mình thật xấu xa!

“Khụ khụ...” Nàng cười gượng hai tiếng, nói lảng sang chuyện khác: “Lần đầu tiên thấy huynh nói nhiều như thế, giọng nói nghe rất êm tai!” Nói xong, mắt nàng lại đảo trái đảo phải, cứ như sợ người ta biết mình đang chột dạ vậy!

“Khuya rồi, nàng về đi.” Giọng nói như chất chứa một chút quan tâm, nhưng trên mặt hắn lại vẫn không tỏ vẻ gì đặc biệt, cứ như những lời này là theo lẽ thường phải thế, quá bình thường, quá đương nhiên vậy.

Thời khắc này, Phong và Tu đã không còn cảm xúc gì nữa, mặt buồn rười rượi nhìn về phía này. Cô nàng kia có vẻ còn không hiểu rõ lắm tình trạng hiện giờ, nhưng hai người ngoài cuộc bọn họ lại thấy rất rõ ràng. Vị diện hạ cao quý, tao nhã, không gì không làm được của họ, hiện giờ bị người ta lừa mất cả viên giải dược duy nhất có thể chữa mắt đã đành, nhưng ngay cả trái tim cũng bị người ta lừa mất rồi! Khuya rồi, nàng về đi! Ôi ôi ôi, chỉ vài chữ kia thôi, rất lãnh đạm, rất rất lãnh đạm, nhưng lại khiến hai người họ không hện mà cùng nổi da gà khắp toàn thân! Diện hạ dịu dàng nói chuyện với người khác như thế từ bao giờ vậy???

Nghĩ vậy, cả hai lại cùng rùng mình một cái.

Tu nhỏ giọng hỏi: “Huynh nghĩ diện hạ thật lòng hay là giả thôi?”

Giọng điệu của Phong mang theo sự ai oán và nước nở rõ rệt: “Huynh đã bao giờ thấy diện hạ đùa giỡn chưa?” Nếu để phủ Trấn quốc công và phủ

An vương biết được, thì đây sẽ thành tai họa ngập trời mất!!!

“À, ừm!” Nàng vội đáp, rồi nhanh chóng lao ra khỏi Lê viên. Nàng cảm thấy mọi chuyện xảy ra hôm nay quá kỳ quái, nàng không thích hẳn đây nàng ra xa vạn dặm, nhưng trong chốc lát, cũng không ngờ hẳn sẽ có chuyện biến lớn như vậy, thực sự khiến nàng... được sủng mà kinh sợ!!!

...

Đôi mắt xám bạc quét qua hướng Tu và Phong, rồi xoay người bước vào nhà.

Tu và Phong vẫn duy trì trạng thái kinh ngạc như muốn rớt cằm, đi theo hẳn. Chuyện này mà để Văn và Diệt mà biết, chỉ e là sẽ đập thẳng vào đầu hai người một cái rồi hỏi: Có phải hai huynh uống nhầm thuốc rồi, nên mới có ảo giác này không?!!!

Vào trong phòng, chủ tớ ba người đều không nói gì. Tu và Phong cũng quên bồng luôn cả chuyện định bẩm báo, cả hai giống như hai tên ngốc vừa trải qua phong ba bão táp, ngẩn người đứng trước mặt hẳn.

Tu bây giờ còn muốn chết luôn cho xong. Cô nàng kia không hiểu cái ‘thích’ của điện hạ là thế nào, nhưng hẳn là người đi theo điện hạ mười mấy năm sao có thể không hiểu chứ? Hẳn không có chút cảm tình nào với cô nàng kia hết!!! Sáng sớm nay bọn họ đã nhận được tin báo nói cô nàng này lại đến tìm điện hạ, còn mang theo một cái bánh Trung thu, sau đó... không ổn... đợi đã... chẳng lẽ là...

“Điện hạ!!!” Dung mạo của Tu vốn vô cùng lạnh lùng khát máu, giờ lại thê thê thảm thảm như đứa con vừa bị mất mẹ, khóc lóc nói: “Nếu ngài thích ăn bánh Trung thu, sau này thuộc hạ sẽ cho người đưa tới mỗi ngày mà!” Ngài không thể không có tiền đờ như thế được, chỉ vì một cái bánh trung thu mà sẵn sàng bán thân là sao?!!!

Nghe Tu nói vậy, không hiểu sao hẳn bỗng thấy hơi buồn cười. Cái bánh Trung thu kia, đối với hẳn mà nói, thì không chỉ đơn giản là một

chiếc bánh Trung thu, mà nó là sự ấm áp không dễ có được, còn ấm hơn cả đũa than ấm trong ngày tuyết lạnh nữa: “Các người tới có việc gì?”

Giọng nói của hắn vẫn lãnh đạm như bình thường, nhưng người nghe lại không khó nhận ra tâm trạng của hắn lúc này không t ối.

Cũng chính vì tâm trạng không t ối quá rõ ràng này, mà khiến chính bản thân Tu cảm thấy tâm trạng của mình hỗn loạn đến cùng cực! Người con gái kia rốt cuộc có điểm gì tốt chứ? Bàn về dung mạo, hay tài trí, có lẽ cũng tương đương với Mộ Dung cô nương, nhưng có những thứ Mộ Dung cô nương có, mà người con gái kia dù có thúc ngựa đuổi theo cũng không kịp!!! Đó là huyết thống cao quý, cùng với thế lực khổng lồ của nhà mẹ đẻ!

Phong ho khan một tiếng, đẩy cái cảm sắp rơi xuống của mình lên, sau đó nói: “Điện hạ, Mộ Dung cô nương đến đây!” Mộ Dung Song có hôn ước với điện hạ, bọn họ vốn nên gọi là “Hoàng tử phi tương lai”, nhưng nhìn tình cảnh hôm nay, chỉ e rằng Tam hoàng tử của bọn họ cùng với vị trí đương gia chủ mẫu của Dạ Mạc sơn trang, còn chưa biết ai sẽ ng ẩng lên, cho nên, tốt nhất là không nên xưng hô kiểu đoán bừa đó thì hơn.

“Mộ Dung cô nương?” Giọng nói trong trẻo lãnh đạm, lạnh lùng như trăng, nhưng lại mang theo vẻ nghi hoặc rõ rệt, như muốn nói hắn không biết người này.

Khóe miệng Phong run lên vài cái, cố gắng kìm nén tâm trạng hỗn loạn hiện giờ, nói: “Điện hạ, là vị hôn thê của ngài, Mộ Dung Song, con gái chính dòng của phủ Trấn Quốc công!”

“À, quên mất.” Ngón tay thon dài vươn ra, tự rót cho mình một chén trà.

Phong và Tu cùng quay đầu nhìn nhau, cùng nhìn thấy trên mặt người kia hai dòng lệ chảy dài, chuyện này là thế nào thế nào thế nào đây? Điện hạ quên mất vị hôn thê của mình, hơn nữa, lúc nói ra những lời này, ngài còn nói với vẻ đương nhiên như vậy nữa! Cứ như ‘quên mất r ồi’ là chuyện rất hiển nhiên, là chuyện rất rất bình thường ấy!

“Điện hạ, ngài không tò mò xem Mộ Dung cô nương tới đây làm gì sao?” Phong không biết phải nói gì nữa. Hấn nghĩ, tuy đàn ông năm thê bảy thiếp cũng là chuyện rất bình thường, nhưng điện hạ cứ ngang nhiên ném vị hôn thê của mình ra khỏi đầu r ấi nhi ầi l ầi hoa ti ền nguyệt hạ với người con gái khác như vậy sao?! Thậm chí nghe nói vị hôn thê đến đây, ngài còn chẳng thèm chớp mắt lấy một cái, cũng chẳng thèm quan tâm người ta tới đây làm gì... Điện hạ phản ứng như vậy... chẳng lẽ không thấy gương ngừng chút nào sao? Bọn họ còn thấy đỏ mặt thay điện hạ ấy!!!

Hấn đặt chén trà trong tay xuống, thản nhiên đáp: “Có liên quan gì đến ta đâu?” Hấn chưa từng gặp cô gái kia, hơn nữa, còn là hôn ước mà cái vị phụ hoàng tốt của hắn ban cho. Nàng tới hay không, có liên quan gì đến hắn chứ?

Câu nói kia của hắn, khiến cho Tu và Phong vốn đang định ôm đầu khóc ầm lên bỗng lạnh đi... xem ra, điện hạ không hề coi chuyện vị hôn thê gì gì đó là chuyện nghiêm túc. Nhưng chuyện gì cần bẩm báo, thì vẫn phải bẩm báo: “Điện hạ, mà quân chủ Bắc Minh đưa nàng tới. Trên danh nghĩa là vua Bắc Minh nhất thời hứng khởi, tới tham dự yến tiệc Trung Thu của Đông Lăng, nhân tiện dẫn theo vị hôn thê của điện hạ, để tạo cơ hội cho nàng thăm điện hạ vào ngày người và trăng giao hòa này.”

Nghe Phong nói xong, trên khuôn mặt lãnh đạm của hắn vẫn không có cảm xúc gì, chỉ nhẹ nhàng đáp một tiếng: “À.” Cứ cáo bệnh không xuất hiện thì cũng xong thôi.

Ý đồ của hắn đương nhiên không thể tránh được con mắt của hai người này. Phong cười khở một tiếng r ấi nói tiếp: “Điện hạ, hôm nay hai người xuất cung, hình như bị nàng ta nhìn thấy. Lần này tiến cung, e sẽ tìm Tô Cẩm Bình gây phiền phức.” Hy vọng nói như vậy, có thể lay động điện hạ.

Quả nhiên, hắn ta vừa dứt lời, mặc dù người kia vẫn không thể hiện gì ra ngoài, nhưng đôi mày đẹp lại hơi cau lại...

...

Tô Cẩm Bình vừa bước ra khỏi Lê viên, chưa được mấy bước đã thấy một đám người chầm chậm bước từ phía trước tới. Hiện giờ nàng cũng không có tâm trạng muốn rước phiến phúc vào người, liền cúi đầu, làm ra vẻ cung kính đứng sang một bên, thể hiện rõ mình là một cung nữ rất có quy củ.

Ai ngờ, đám người kia đi tới nơi, đột nhiên ngừng lại, một cô gái mặc áo gấm đeo tấm lụa mỏng che mặt đứng trước mặt Tô Cẩm Bình, trong mắt đầy vẻ ghen ghét và đố kỵ khó giấu được!

“Song nhi, sao thế?” Một giọng nói hòa nhã vang lên, chỉ là, trong vẻ hòa nhã đó lại mang theo một chút lạnh lùng, nghiêm nghị. Nếu là người thông thạo về y thuật, thì nghe kỹ còn có thể nhận ra trong giọng nói của hắn ta không đủ trung khí.

Vừa nghe giọng nói này, Tô Cẩm Bình cũng hơi giật mình. Người đàn ông này, e rằng cũng không hề kém hơn Hoàng Phủ Hoài Hàn, tuy cảm giác mà hắn mang lại rất khác, nhưng sự sắc bén, khí phách ẩn trong giọng nói thì không khác gì Hoàng Phủ Hoài Hàn.

Một tay tiểu thái giám the thé nói: “Hoàng thượng Bắc Minh, quận chúa Mộ Dương, có lẽ chúng ta nên đi nhanh thôi, Hoàng thượng và các vị đại nhân vẫn đang chờ hai người!” Không biết cái vị quận chúa Mộ Dương này bị làm sao, có đường gần không chịu đi, lại cứ cố nấn nỉ hoàng đế Bắc Minh đi cùng nàng ta qua đường này, tuy cũng không xa hơn bao nhiêu, nhưng dù sao cũng vẫn tốn thời gian.

“Hoàng thượng biểu huynh, Mộ Dương chỉ cảm thấy gan cung nữ này không nhỏ. Ta nhìn nàng một lúc lâu rồi, vậy mà nàng cũng không chịu quỳ xuống, còn không thèm hành lễ nữa, chỉ cúi đầu đứng đó. Chẳng lẽ hoàng cung Đông Lăng không có chút quy củ nào sao? Hay là hoàn toàn không để Bắc Minh chúng ta vào mắt, cho nên ngay cả một cung nữ nhỏ nhoi cũng dám kiêu ngạo trước mặt bản quận chúa như thế?” Bách Lý Kinh Hồng là vị hôn phu của Mộ Dung Song ả, vì muốn giúp hắn quay về nước đăng cơ, ả đã tốn biết bao nhiêu tâm tư? ả đặt không biết bao nhiêu cơ sở ngầm trong hoàng cung Đông Lăng này, cho nên mới có thể nắm được tin tức về

Tô Cẩm Bình, cũng biết được thân phận của nàng! Chỉ là một cung nữ nhỏ, lại là con gái dòng thứ xuất đệ tiện, có tư cách gì mà cần tay hấn? Dù nàng có đứng từ xa mà liếc nhìn Bách Lý Kinh Hờng một cái cũng không xứng!!!

Tô Cẩm Bình khẽ nhú mày, không hiểu nàng đắc tội với người ta lúc nào. Quy củ trong hoàng cung Đông Lăng đúng là phải quỳ xuống hành lễ mỗi khi đám chủ nhân đi qua, nhưng nếu gặp người không biết, bình thường chỉ cần cúi đầu tỏ vẻ cung kính cũng không sao. Ở ven đường nhiều cung nữ cũng đứng như vậy, sao lại cố tình muốn gây phiền phức cho nàng?

Dù trong lòng có trăm ngàn câu hỏi, nhưng nàng vẫn cố nhẫn nại nói: “Nô tỳ tham kiến quận chúa! Quận chúa lần đầu tới Đông Lăng, nô tỳ không biết nên mới không hành lễ đúng lúc, người ta nói, không biết không có tội. Nô tỳ tin là một người cao quý thanh lịch như quận chúa, đương nhiên cũng sẽ có đức độ mà người khác không thể với tới được, chắc chắn sẽ không so đo với nô tỳ!”

Đã từng bốc đến thế rồi, đám chủ nhân kia có muốn so đo cũng không tiện so đo, đành phải nuốt cơn tức xuống bụng, nếu không, sẽ chẳng khác nào tự nhận mình nhỏ nhen, hẹp hòi, để lại danh tiếng không tốt. Nhưng khi Mộ Dung Song nghe những lời này, thì lại nghiêm nhiên hiểu thành Tô Cẩm Bình đang thị uy với ả! Nàng đang nhắc nhở Mộ Dung Song, thân là quận chúa phải biết rộng lượng, cũng phải có đức độ người đời không với tới được, cho nên, cũng phải để mặc cho tiện nhân này đến quấy rối vị hôn phu tương lai của mình!

Nghĩ vậy, lửa giận như bùng lên trong lòng ả, tuy nhiên, ả vẫn không để mất lý trí, chỉ cười lạnh một tiếng nói: “Hay cho người nhanh miệng nhanh miệng, giao hoạt bao biện như thế. Lẽ ra, bản quận chúa cũng không muốn so đo với người làm gì, nhưng người đúng là cung nữ không biết quy củ gì hết. Dù sao bản quận chúa cũng tới Đông Lăng một chuyến này, coi như tặng quà gặp mặt cho hoàng đế Đông Lăng, giúp hấn dạy dỗ người một chút!” Tuy nói ả không mất lý trí, nhưng trong lời nói của ả lại đầy sơ hở, chỉ là, ả nghĩ cung nữ trước mặt mình chỉ là một kẻ thiếu học, kiến thức

nông cạn, biết chút chiêu trò quyền rũ người khác thôi. Cho nên, ả không hề cho rằng Tô Cẩm Bình này có thể phát hiện ra sai lầm trong lời nói của mình.

Nghe mấy lời này, Quân Lâm Uyên hơi nhú mày. Trước khi tiến cung, ám vệ đã bẩm báo với hắn, đương nhiên hắn biết vị biểu muội này của hắn đang phát tiết với tiểu cung nữ trước mặt này. Có đi đâu, đường đường là quận chúa một nước, lại ở trong hậu viện hoàng cung nước láng giềng, công khai gây khó dễ cho một cung nữ nho nhỏ, nếu để truyề ra ngoài thì còn ra thể thống gì nữa?”

Nghĩ vậy, hắn lạnh giọng nói: “Mộ Dương, Hoàng đế Đông Lăng chờ chúng ta đã lâu rồi. Muội còn ham chơi đi thả hoa đăng gì đó, đã làm chúng ta chậm trễ nhiều, rất thất lễ với Đông Lăng. Nếu còn tiếp tục chần chừ nữa, e rằng người khác sẽ nói Bắc Minh ta không hiểu lễ nghĩa.”

Tuy hắn không nói nặng nề gì, nhưng cũng không hề nhẹ nhàng. Lúc trước hắn gọi ả là “Song nhi”, giờ cũng sửa lại thành “Mộ Dương” đã thể hiện bậc quân vương không vui.

“Hoàng thượng biểu huynh, Mộ Dương biết sai rồi. Chỉ là trời sinh Mộ Dương có tính cẩn thận, không chịu được đám... thiêu thân gây hại này. Nếu không dạy bảo một chút, chẳng phải chúng ta sẽ phụ sự thiết đãi nhiệt tình của Hoàng đế Đông Lăng hay sao? Các người, giáo huấn nàng ta cho ta!” Nói xong, ả ra hiệu cho hai thị tỳ sau lưng mình, vừa nhìn là biết hai ả đó cũng được huấn luyện kỹ càng.

Tô Cẩm Bình nhếch môi cười lạnh, muốn dạy bảo Tô Cẩm Bình nàng à? Còn phải xem người có tư cách hay không đã!!!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 55: Lòng Quận Chúa Từ Bi Như Vây, Phải Đi Phở Độ Chúng Sinh Mới Đúng!

Hai thị tỳ kia nhận được lệnh, đang định động thủ, thì Tô Cẩm Bình bỗng ngẩng đầu cười lạnh: “Nô tỳ phạm lỗi, đương nhiên sẽ có Hoàng hậu của Đông Lăng ta xử phạt. Sao đến lượt quận chúa Bắc Minh xử lý chứ? Hơn nữa, vừa rồi quận chúa luôn miệng nói thay Hoàng thượng dạy dỗ nô tỳ. Nên nô tỳ không thể không hỏi một câu: quận chúa lấy thân phận gì mà muốn thay mặt Hoàng thượng?”

Lời này rất nặng nề. Ngay cả Quân Lâm Uyên cũng hơi kinh ngạc nhìn cô gái này. Dung mạo của nàng đẹp như bức tranh, khuôn mặt trái xoan xinh xắn, tinh tế, ngũ quan cũng không thể tìm ra tỳ vết gì. Có thể nói là tuyệt sắc. Nhưng khiến người ta ấn tượng không phải là khuôn mặt của nàng, mà chính là đôi mắt như nhìn thấu tất cả kia. Có đi đâu, bộ y phục cung nữ này, lại khiến cho người ta có cảm giác một viên ngọc quý bị che đậy. Ngắm một lúc, hắn cũng cảm thấy hơi buồn cười, xem ra, vị biểu muội lòng dạ độc ác, luôn tự đặt mình ở vị trí rất cao này của hắn, đã gặp địch thủ rồi!

Mộ Dung Song nghe nàng nói vậy cũng hơi ngẩn người, ả cứ nghĩ rằng cô nàng này vừa tiến cung một ngày đã bị biếm thành cung nữ, còn nhiều lần đắc tội hoàng đế, chẳng qua cũng chỉ là một cô nàng nông cạn có dung mạo dụ dỗ người khác, chứ không có kiến thức gì. Nhưng không ngờ chỉ một câu nói của nàng lại có thể khiến ả bị lâm vào tình thế khó xử! Những lời này, nếu luận nhẹ nhàng một chút, thì là Mộ Dung Song ả muốn gả cho hoàng đế Đông Lăng, chỉ như vậy mới có tư cách thay mặt hoàng đế bệ hạ

dạy dỗ hạ nhân. Còn nói nặng một chút, thì chính là Mộ Dung Song ả mơ ước đến ngai vàng của Đông Lăng!

Chuyện này mà truyền ra ngoài, đương nhiên sẽ không ai tin vào khả năng thứ hai, nhưng khả năng thứ nhất thì... Đối với một cô nương có hôn ước lại chưa gả ra ngoài như ả, lời đồn này còn độc ác hơn cả một đao chém thẳng vào cổ ả nữa! Mộ Dung Song cười lạnh vài tiếng, ả vốn nghĩ rằng, nếu tiện tỳ này ngoan ngoãn, chịu bị dạy dỗ vài cái xong, thì ả còn có thể để cho nàng ta sống thêm vài năm, tương lai sẽ trở thành trợ thủ tốt cho mình, dù sao, có mấy người đàn ông lại không năm thê bảy thiếp? Hơn nữa, phu quân của mình tương lai sẽ làm hoàng đế, nhất định cũng sẽ có phi tần này kia. Có đi đâu, cô nàng này lại không biết tốt xấu. Đã biết rõ thân phận của ả, không lấy lòng thì thôi, còn dám nói móc ả à?! Hừ, đã vậy thì đừng trách ả lòng dạ độc ác!

“Nói cũng đúng. Là bản quận chúa nhất thời nóng vội, nên mới lỡ lời. Hoàng đế của quý quốc độ lượng nhường nào, chắc cũng sẽ không so đo cùng một cô gái yếu đuối, hiểu biết hạn hẹp như ta. Có đi đâu, vị cô nương này, sao nhìn quen mắt thế nhỉ?” Mộ Dung Song ra vẻ nghĩ ngợi một chút, rồi thản nhiên nói.

Thấy ả cứ bám mãi không tha, Tô Cẩm Bình không kìm được, hơi nheo mắt phượng, trong mắt hiện rõ sát ý lạnh lùng, chỉ là, chính nàng cũng biết, hiện giờ không phải lúc kích động, nếu giết ả thật, chỉ e không giữ được cái mạng nhỏ này của nàng! Có đi đâu... nàng lẳng lặng quan sát cô gái trước mặt mình một lúc, nhưng không có chút ấn tượng nào về ả. Nàng lại hướng mắt về phía người đàn ông đứng phía sau ả, hắn mặc một bộ y phục màu ánh trắng, vạt áo và tay áo đều thêu hình rồng, bên hông đeo thắt lưng ngọc có rồng uốn quanh, lộ ra một miếng ngọc bội, khuôn mặt tuấn tú, lịch lãm, dáng vẻ lãnh đạm, lại giống như được mạ vàng. Không thể không thừa nhận, đây cũng là một mỹ nam cực phẩm. Đi đâu thu hút mắt người ta nhất là nốt ruồi son đỏ thắm ở giữa mi tâm của hắn! Nốt ruồi son đỏ thắm, đi cùng với mỹ nhân, ở cổ đại, đây cũng là nét tượng trưng cho vẻ đẹp, có đi đâu, đặt trên mặt một người đàn ông thì...

Hiện giờ cũng không phải lúc để nàng nghĩ những đi ầu này, người đàn ông đó, trên đi ầu có mũ miện, rõ ràng là ‘hoàng đế Bắc Minh’ mà hạ nhân vừa gọi. Chỉ là, nàng có thể chắc chắn trăm phần trăm rằng mình chưa từng gặp hai người này, vì sao bọn họ lại gây khó khăn cho nàng? Tuy không nghĩ ra, nhưng trên mặt nàng cũng không lộ vẻ nghi hoặc hay phi ền nã. Đối với dung mạo của Quân Lâm Uyên, nàng cũng chỉ kinh ngạc trong một giây lát rồi lập tức thu h ồi ánh mắt của mình. Dù sao, người thường xuyên ở bên Bách Lý Kinh Hồng như nàng, d ần d ần cũng bắt đi ầu ‘miễn dịch’ với những thứ gọi là ‘nhan sắc’ này.

Nhìn thấy sắc mặt bình tĩnh của nàng, trong mắt Quân Lâm Uyên cũng thoáng lộ ra vẻ tán thưởng, đối mặt với việc gây khó khăn của quận chúa và Hoàng đế nước khác, mà mặt nàng cũng không hề biến sắc. Nếu không phải lúc này Mộ Dung Song đang bày ra dáng vẻ hận đến thấu xương, thì hẳn thật sự muốn tìm hiểu kỹ nàng một phen. Dù sao, trên đời này cũng không có nhiều thứ khiến cho hẳn cảm thấy hứng thú.

Mộ Dung Song vừa nói câu ‘nhìn quen mắt’ thì tỳ nữ đứng sau ả liền phản ứng ngay: “Quận chúa, nô tỳ cũng thấy cô gái này trông rất quen.”

“Thiên Mặc, người nói thử xem?” Mộ Dung Song cười nói.

Cô gái tên Thiên Mặc kia bước tới, nhưng vẫn quy củ hơn những người khác, ả xoay người, hơi cúi xuống, ra vẻ kính cẩn nói với Mộ Dung Song: “Quận chúa, hình như là cô gái mà người đã gặp ở hội thả hoa đăng thì phải!”

Tiểu thái giám dẫn đường vốn đã vô cùng sốt ruột, giờ nghe ả tỳ nữ kia nói vậy cũng hơi sững sốt. Gặp Tô Cẩm Bình ở hội thả hoa đăng sao? Như vậy chẳng phải đã gián tiếp nói nàng lên ra khỏi cung sao? Nhưng gã lại lắc đi ầu ngay, đùa cái quái gì thế, thị vệ hoàng cung nghiêm ngặt như vậy, làm sao nàng ra ngoài được. Ra ngoài rồi còn có thể quay về bình yên vô sự à? Vớ vẩn thật! Không thể nào!

Nhưng Tô Cẩm Bình lại toát mồ hôi lạnh, nếu là bình thường, nàng nhất định sẽ mặt dày mày dạn li ều chết không nhận, cũng chẳng ai có thể làm gì nàng. Có đi ầu, chứng cứ lại quá rõ ràng, trên tay nàng còn đang cầm

hai hộp bánh quế hóa của Duyệt Ký, nếu bị chỉ ra, thì quả thực không biết phải làm thế nào mới ổn. Trong đầu nàng cũng dần có kế sách, chỉ khẽ cười nói: “E là vị cô nương này nhìn nhàn rỗi. Nó tỳ chẳng qua chỉ là một cô gái yếu đuối, sao có thể xuất cung được? Cung nữ một mình tự ý xuất cung là tội chết, xin cô nương nói năng cẩn thận!”

Nghe nàng nói vậy, Mộ Dung Song cũng không lên tiếng phản bác ngay, chỉ cười lạnh một tiếng, không nhận à? Ắ sẽ có cách khiến nàng phải nhận. Đang định nói tiếp, thì một tiếng ồn ào lớn lại truyền tới. Thì ra là yến tiệc Trung thu đã kết thúc, các công tử tiểu thư không có phẩm hàm gì cũng đều phụng chỉ vào cung tham gia hội cầu Hỉ Thước.

Lúc này, Quân Lâm Uyên mới đổi sắc mặt: “Mộ Dương, yến tiệc Trung thu đã kết thúc rồi. Hoàng đế Đông Lăng đợi chúng ta đã lâu, nếu muội vẫn không biết nặng nhẹ, trăm phải nói thế nào với mẫu hậu đây?”

Lời này của hắn giống như cảnh cáo à, Mộ Dung Song cũng hơi nóng nảy, à vốn ý vào sự sủng ái của dì, mới có thể bướng bỉnh đòi biểu ca đưa à tới đây. Nhưng à biết vị biểu huynh này của à, dung mạo không hề kém phụ nữ, mà tâm cơ thì sâu nặng đến mức chính dì cũng không nhìn thấu. Tuy à có chút thông minh, nhưng cũng không dám phô trương nhiều trước mặt hắn, vì à hiểu rõ, nếu thật sự chọc giận biểu ca, e rằng cái mạng nhỏ của mình cũng phải giao ra luôn! Có đi àu, khó khăn lắm mới chờ được cung nữ này, dễ dàng thả nàng ta như vậy, sao à có thể cam lòng được?

Đúng lúc này, một giọng nói thánh thót như chim hoàng oanh vang lên: “A, không phải là Tô Cẩm Bình muội muội đó sao?”

Tô Cẩm Bình sững sốt, quay đầu lại nhìn thấy ngay một cô gái mặc xiêm y màu tím, có thể nói là sắc nước hương trời, cùng một thị tỳ đang bước tới đây. Đôi mắt như nước hồ thu, cặp lông mày thoáng có khí khái hào kiệt, nhưng nàng lại cảm thấy người con gái này không có ác ý. Có đi àu, thị nữ phía sau nàng ta lại nhìn nàng không có chút thân thiện nào, cho nên cũng khiến Tô Cẩm Bình không rõ đây là địch hay bạn. Chẳng lẽ là người quen cũ của chủ nhân thân thể này sao? Nghĩ vậy, nên nàng cũng không lên tiếng đáp lời, tránh để à kia nhìn ra manh mối gì.

“Vị này là?” Quân Lâm Uyên rất ôn hòa lễ độ, là một vị đế vương, rất hiếm thấy có người không cố tình thể hiện vẻ tự cao tự đại của bậc đế vương như thế.

Tiểu thái giám kia vội giới thiệu: “Vị này là con gái của Mộc tướng quân đã mất, Mộc Nguyệt Kỳ, Mộc cô nương.” Gã cảm thấy nóng ruột như có cả nghìn con kiến bò trên người. Nếu không dẫn người tới, dù bệ hạ không nói gì, thì tiểu Lâm tử công công cũng sẽ lấy cái mạng nhỏ của gã mất.

“À? Thì ra là con gái của Mộc lão tướng quân à?” Nhắc đến vị Mộc lão tướng quân này, có thể nói là sự kinh hãi của cả bốn nước. Một thế hệ anh hùng ngã xuống, đương nhiên khiến người đời thương tiếc.

Mộc Nguyệt Kỳ khẽ cười, lễ độ nói: “Không ngờ Hoàng đế Bắc Minh lại nhớ rõ gia phụ, đúng là vinh hạnh của Mộc gia ta! Không biết Cẩm Bình muội muội làm gì thất lễ với Hoàng đế và Quận chúa Bắc Minh? Tiểu nữ xin tạ lỗi thay nàng, mong Hoàng thượng và quận chúa nể mặt tiểu nữ, cũng coi như nể mặt gia phụ, tha cho nàng lần này.”

Lời này của nàng ta rất có trọng lượng. Thanh danh của Mộc lão tướng quân không chỉ hiển hách ở Đông Lăng, mà cũng khá nổi danh trong thiên hạ. Không chỉ vì tài năng quân sự kiệt xuất của ông, mà còn vì nhân cách con người ông vốn quang minh lỗi lạc, dùng binh cũng không dùng máu khé, nhưng mỗi lần xông pha chiến trường đều có thể hóa nguy thành an, thắng trong hung hiểm, đối xử với mọi người cũng luôn cực kỳ tốt, coi trọng nghĩa khí. Vì thế, Mộc Nguyệt Kỳ lấy lão tướng quân ra, khiến người khác cũng không tiện lên tiếng gây khó dễ nữa.

Tô Cẩm Bình khẽ nhíu mày, nàng không thích thiếu ơn huệ của người khác, hơn nữa, chuyện này nàng cũng có thể tự xử lý được. Bỗng nhiên có một cô gái nàng không biết ra mặt, đột nhiên lại bán cho nàng một ân tình lớn lao, chuyện này khiến cho nàng không cảm thấy cảm kích, mà chỉ thấy rất kỳ quái! Cực kỳ kỳ quái!!!

“Mộc cô nương đã nói vậy, bản quận chúa cũng không tiện nói thêm gì nữa. Có đi ầu, cung nữ này lại to gan dám lên khỏi cung ra ngoài. Đây là

trọng tội phải xử tử! Chuyện này vốn cũng không cần bản quận chúa phải quản, có đi đâu, trời sinh bản quận chúa có tính nghiêm khắc, không chấp nhận được mấy cái việc xấu xa bỉ ổi này. Nếu nhìn thấy mà không xử lý, còn cảm thấy thật có lỗi với chính bản thân mình.” Mộ Dung Song không chịu lùi đến nửa bước, lời nói cũng dần thay đổi ý vị, mang theo vẻ ghen ghét rõ rệt, nhưng lại dằn bình tĩnh hơn.

Sau khi nói xong, đôi mắt đẹp của ả quét qua người Mộc Nguyệt Kỳ, nói là không chịu lùi bước, thì chi bằng nên nói sự háo thắng của ả nổi lên, cũng có chút hiếu kỳ, không biết nếu thật sự đấu với cô gái nổi danh cùng mình này, thì ai sẽ thắng, ai sẽ thua! Lòng háo thắng trời sinh và cái thói tự cho mình hơn hẳn người khác khiến cho ả ném chuyện của Tô Cẩm Bình xuống vị trí thứ hai. Dù sao cũng chỉ là một cung nữ dòng thứ xuất, sau lưng không có quyền cũng chẳng có thế, dù Tam Hoàng tử có thật sự đưa nàng về Nam Nhạc, thì trước mặt ả, nàng cũng chẳng có một xu trọng lượng nào hết!

Mộc Nguyệt Kỳ còn chưa kịp lên tiếng, giọng nói lạnh lùng, trào phúng của Tô Cẩm Bình đã vang lên: “Vậy thì nô tỳ thực sự phải tán dương cái tính cách ghét tội ác như kẻ thù của quận chúa rồi. Nhân phẩm của quận chúa như vậy, rồi tính cách như vậy, hiếm thấy nhất là cái tính không thể chấp nhận những việc xấu xa kia. Từ bi nhường ấy mà ngài không đi phổ độ chúng sinh thì đáng tiếc quá!”

Nàng vừa dứt lời, sắc mặt Mộ Dung Song lúc đỏ lúc trắng, đi phổ độ chúng sinh là có ý gì? Không phải đang khuyên ả xuất gia làm ni cô hay sao?! ả nói lòng mình từ bi hỉ xả lúc nào? Tiện tỳ này đang nói linh tinh cái gì thế?! ả đường đường là một quận chúa Bắc Minh, lại là con gái chính dòng của phủ Trấn quốc công Nam Nhạc. Từ nhỏ đến giờ, ả chưa từng phải chịu sự lăng mạ đến thế này. ả tức giận đến đỏ mắt, hung hăng trợn trừng mắt lên, trong mắt như có những đốm lửa nhỏ bập bùng bập bùng muốn thiêu đốt người khác!!!

Quân Lâm Uyên nghe nàng nói vậy cũng dở khóc dở cười! Biểu muội này của hắn cũng hơi bướng bỉnh, cũng thật sự thông minh, nên chưa từng thấy biểu muội hắn chịu thiệt bao giờ, không ngờ hôm nay lại bị một cô gái

làm cho tức nghẹn đến hai lần. Xem ra, lời đồn của dân gian quả nhiên không phải là giả! Trong thiên hạ song xu(hai cô gái xinh đẹp thông minh), đó là Mộc Nguyệt Kỳ của Đông Lăng, và Mộ Dung Song của Nam Nhạc. Nhưng ngoài ra lại xuất hiện một cô gái kỳ tài, dung nhan khuynh thành, chính là con gái thứ xuất của phủ Thừa tướng, khiến Dạ vương phải cúi đầu, Dạ vương bá sự, thanh danh đã sớm vang xa hơn cả song xu kia.

Chỉ là, vị biểu muội mắt cao hơn đầu này của hắn lại không biết chuyện này, cũng vì tính cách kiêu ngạo của ả mà không ai dám nói cho ả biết.

Mộc Nguyệt Kỳ vốn nghĩ là mình giúp đỡ không thành công, ngược lại còn khiến cục diện trở nên căng thẳng hơn, khế nhủ đôi mày liễu. Không ngờ nghe Tô Cẩm Bình nói xong, nàng ta lại suýt phì cười thành tiếng. Chẳng trách... chẳng trách tướng gia lại nhìn nàng bằng ánh mắt khác. Một cô gái thú vị như vậy, nếu nàng ta là đàn ông, cũng sẽ chỉ hận không thể cưới nàng về làm nương tử thôi. Mặc dù nàng ta hơi đi ngược với lễ giáo bình thường, nhưng lại vô cùng thú vị. Nghĩ vậy, cảm tình của nàng ta dành cho Tô Cẩm Bình cũng tăng thêm vài phần.

“To gan! Khi nào thì đến phiên một cung nữ nhỏ như ngươi dám chế nhạo bản quận chúa chứ? Xem ra, hôm nay không dạy bảo ngươi một chút, thì ngươi thật sự không học được thế nào là ngoan ngoãn!” ả luôn miệng nói ra chức danh quận chúa và cung nữ, cốt để mọi người đều hiểu được, thân phận của Mộ Dung Song ả và cô gái này khác biệt như thế nào. ả cũng tin rằng, Đông Lăng tuyệt đối sẽ không vì một cung nữ nhỏ mà luận tội Mộ Dung Song ả!

Lúc này, Tô Cẩm Bình ra vẻ sợ hãi đến cùng cực: “Sao quận chúa lại nói vậy! Dù nô tỳ có mượn gan trời cũng không dám dạy bảo gì lão nhân gia ngài đâu!!!”

“Phì!!!” Quân Lâm Uyên không nhịn được liền cười phì ra thành tiếng, nốt ruồi son ở mi tâm cũng càng trở nên xinh tươi kìêu diễm. Cô gái này, quả nhiên rất thú vị. Mộ Dung Song cùng lắm cũng chỉ mới mười tám tuổi, đang tuổi hoa nở đẹp nhất, mà bị nàng gọi thành ‘lão nhân gia’! Nghe thì có vẻ như đó là cách xưng hô tôn kính, nhưng người thông minh nghe thấy

là biết ngay nàng đang sỉ nhục người ta. Câu nói này, thật sự khiến người ta có muốn không tức giận cũng không được!

Quả nhiên, Mộ Dung Song vốn đang vừa tức giận vừa xấu hổ, nghe thấy tiếng cười của biểu huynh nhà mình, ả càng cảm thấy khó chịu vô cùng! Liếc mắt nhìn thấy nét mặt như cười như không của Mộc Nguyệt Kỳ, ả thực sự muốn cào xé nát Tô Cẩm Bình ra! ả lập tức gầm lên: “Con tiện tỳ nhà người! Chủ nhân nói chuyện, làm gì đến lượt một nô tỳ như người lắm đi đâu nhều chuyện? Dù chủ nhân nói sai, người cũng phải chịu, lại còn dám kêu trời khóc đất kêu oan à? Người nghĩ người vẫn còn là đại tiểu thư phủ Thừa tướng hay sao?”

“Quận chúa nói rất đúng. Chủ nhân dạy bảo, nô tỳ phải nghe. Chỉ là... quận chúa là chủ nhân của nô tỳ sao?” Lời này là nàng muốn châm chọc ả tự sơn son thiếp vàng lên mặt mình. Một quận chúa nước láng giềng thì có tư cách gì mà chạy sang hoàng cung nước khác tự xưng chủ nhân? Đúng là cực kỳ vớ vẩn!

Có đi đâu, lời này của nàng lại khiến Quân Lâm Uyên biến sắc, vì lần này Tô Cẩm Bình không chỉ mắng Mộ Dung Song, mà còn đánh vào thể diện của Bắc Minh hãn! Tuy trong câu nói của nàng không thể tìm được lỗi sai nào, nhưng từng câu từng chữ lại đều chỉ trích Bắc Minh hãn không biết lượng sức, thích xen vào việc người khác!

Tô Cẩm Bình cũng chẳng có tâm trạng mà quan tâm vị Hoàng đế Bắc Minh này nghĩ thế nào. Tuy nàng có thể nhận thấy hãn cũng chẳng thích thú gì vị biểu muội nhà mình. Nhưng dù có không thích đến mức nào chẳng nữa, thì hãn cũng không thể giúp người ngoài là nàng đây. Cho nên, phải đắc tội thì cứ đắc tội đi, dù sao, cùng lắm cũng là chết thôi. Chỉ là, dù có chết, nàng cũng phải kéo bọn họ làm đệm lưng! Mỗi ngày của một sát thủ đều là những ngày nhuộm đầy máu tanh, đối với nàng mà nói, chết chẳng có gì đáng sợ, cũng chẳng phải là chuyện lớn khó lường gì!

Không khí như bị đông lạnh đi, Mộc Nguyệt Kỳ khẽ cười nói: “Xin quận chúa bớt giận, hôm nay là tết Trung thu, là ngày đẹp, giận dữ mệt thân cũng không có lợi gì! Cũng chỉ là một cung nữ nhỏ thôi mà, nếu quận

chúa cảm thấy cơn tức tích tụ lại không tiêu được, thì giao nàng cho hoàng thượng xử lý là được. Ta tin Hoàng thượng cũng sẽ cho quận chúa một câu trả lời thuyết phục!”

Nàng ta vừa dứt lời, sắc mặt Tô Cẩm Bình trở nên vô cùng khó coi. Không biết Mộc Nguyệt Kỳ này là có lòng tốt, hay có ác ý đây? Giao mình cho tên cầu hoàng đế kia xử lý à? Cơ hội tốt như vậy còn không khiến hân mừng đến phát điên lên hay sao? Rơi vào tay ả quận chúa chó má này, ít ra nàng vẫn tự tin mình có thể đấu võ mồm được, nếu quận chúa đấu võ mồm không lại, muốn thắng tay dùng vũ lực, thì nàng cũng có thể quay đầu bỏ chạy!

Lúc trước, mỗi lần Hoàng Phủ Hoài Hàn muốn giết nàng, nàng đều tìm cách cứu được cái mệnh này, một lần còn lạ, hai ba lần thành quen. Nhưng nếu lần này thật sự bị lôi đến trước mặt tên cầu hoàng đế kia, nhiều người ở lầu Vọng Nguyệt như vậy, còn là trên đài cao, nàng cũng sẽ khó có thể trốn được, đúng là một viễn cảnh đầy khó khăn.

Mộ Dung Song nghe vậy liền đồng ý ngay: “Ý kiến đó không tồi, cũng tránh để người ngoài nói Bắc Minh ta ức hiếp người khác!” ả không tin hoàng đế Đông Lăng sẽ vì một cung nữ nhỏ nhỏ mà bỏ đi thể diện của chính mình. Sau lưng Mộ Dung Song ả, ngoài Bắc Minh ra, còn có phủ Trấn quốc công cực kỳ quan trọng của Nam Nhạc!

Quân Lâm Uyên khẽ cười, không ý kiến gì. Mộc Nguyệt Kỳ tuyệt đối không phải là một cô gái ngốc nghếch. Trong lời nói của nàng đều là muốn bảo vệ cô gái kia, sao có thể ép nàng ta vào con đường khó khăn nguy hiểm được? Có lẽ hôm nay biểu muội bị kích thích quá nhiều, nên mất đi sự bình tĩnh thường ngày. Chỉ là, hân cũng lười phải nhắc nhở.

Mộc Nguyệt Kỳ chỉ nghĩ, ở nơi này chỉ có một mình nàng, không quyên không thế, ngay cả một phẩm hàm để trưng cho đẹp cũng không có. Nếu nói nhiều thêm vài câu, e rằng chính Tô Cẩm Bình sẽ phải chịu thiệt thòi. Nhưng tới trước mặt Hoàng thượng thì khác, hôm nay là tết Trung thu, là ngày lành, lại có Dạ vương, Dật vương, cùng với tướng gia cầu xin cho

nàng, dù thế nào cũng vẫn hơn hai cô gái họ hăng hái chiến đấu đơn độc ở đây!

Vì thế, câu nói này của nàng ta đã quyết định toàn cục.

Chương 055.2: Quận chúa đúng là biết mình biết ta.

Tô Cẩm Bình không chút tình nguyện, lảng lảng đi sau lưng họ, nhìn hai hộp bánh quế hoa trong tay. Tuy nàng có cách giải quyết, nhưng tìm cơ hội để ném đi là tốt nhất, có thể bớt không ít phiền phức. Có đi đâu, trong đầu nàng lại hiện lên vẻ mặt đờ đẫn mong chờ của Thiển Úc, khiến nàng không đành lòng. Thôi, dù sao ở quận chúa không biết từ đâu chui ra nào muốn gây khó dễ cho nàng, thì dù có hay không có hộp bánh quế hoa này cũng vậy thôi. Nàng cũng không truy xét đến cùng, trước giờ nàng chưa bao giờ vì bất cứ kẻ nào mà thay đổi ý chí của chính mình, giờ lại phá lệ vì Thiển Úc, thậm chí còn có vẻ tự mình tìm phiền phức nữa. Nếu là trước kia, tuyệt đối không có ai có thể tưởng tượng nàng sẽ thế này!

Mang tâm trạng trăm mối tơ vò, cuối cùng nàng cũng bước đến lầu Vọng Nguyệt. Đám thị vệ canh ở cầu thang hơi khó hiểu nhìn cô gái ‘yếu đuối, dễ bị gió thổi bay’ kia, cũng hơi buồn bực không hiểu vì sao nàng lại quay lại. Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, bọn họ vẫn hành lễ với Quân Lâm Uyên và Mộ Dung Song.

Hành lễ xong, bọn họ mới nhìn thẳng dáng vẻ của mấy người này. Tướng mạo của Quân Lâm Uyên đẹp hiếm có, cũng ngang cơ với Dạ vương của bọn họ, chẳng qua, hấn ta thì lạnh lùng diễm lệ, còn Dạ vương thì diễm dứa, lòn loẹt. Ba cô gái đi phía sau, mỗi người đều tựa như tiên giáng trần, đủ khiến người khác mất hồn mất vía. Mỗi người đều thần cảm thán, hôm nay đúng là ngày lành, được nhìn thấy bao nhiêu là mỹ nhân!!!

Trong đại điện, yến tiệc Trung thu đã chấm dứt, các công tử tiểu thư nhà các vị đại thần cũng đều đã phụng chiếu vào cung. Có đi đâu, vừa có tin đưa tới, nói quân chủ Bắc Minh tới, nên hội cầu Hỉ Thước cũng đành phải

hoãn lại. Nhưng chờ mãi chờ mãi cũng không thấy người đâu, khiến sắc mặt vẫn vờ bá quan cùng đám phi tần trong đại điện đều đen đi! Từ lúc thông báo đến giờ, dù có đi ra đi vào ba lượt cũng đủ thời gian, vậy mà hắn ta vẫn không tới, không phải là không nể mặt Đông Lăng hấn sao?

Nụ cười nhả nhận thường thấy của Thượng Quan Cận Duệ cũng hoàn toàn biến mất. Mọi người chỉ nghĩ rằng hấn cũng cảm thấy hành vi của Bắc Minh khiến người ta cảm thấy bị lăng nhục, cho nên sắc mặt mới khó coi như vậy. Đâu biết rằng, hấn vừa nghe hạ nhân tuyền lời, nói Tô Cẩm Bình gặp nạn, đồng thời cũng trấn an hấn rằng có Mộc cô nương ở đó, chắc chắn sẽ không để phát sinh chuyện gì. Nhưng đến tận bây giờ vẫn không có tin tức gì của Tô Cẩm Bình đưa tới, Mộc cô nương đến giờ cũng chưa thấy đâu, không phải đã xảy ra chuyện rồi chứ?

Tâm trạng của hấn không yên, đương nhiên cũng không tránh được ánh mắt của Hoàng Phủ Hoài Hàn và Hoàng Phủ Dạ. Cả hai đều khẽ nhíu mày.

Đợi thêm một lúc lâu nữa, trên dung nhan tuấn tú của Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng xuất hiện một nụ cười lạnh. Hấn làm hoàng đế bao nhiêu năm, trừ Tô Cẩm Bình to gan lớn mật nhiều lần khiến hấn khó xử ra, hôm nay là lần đầu tiên gặp chuyện thế này, chờ tới tận bây giờ mà hấn ta vẫn không tới. Hấn cũng lười đợi thêm, đang chuẩn bị vung tay tuyên bố bắt đầu hội cầu Hỉ Thước, thì một tiếng nói lạnh lạnh vang lên từ ngoài điện: “Hoàng thượng Bắc Minh giá lâm! Quận chúa Mộ Dương đến! Mộc cô nương đến!”

Vài tiếng hô lớn vang lên, thần kinh của Thượng Quan Cận Duệ càng căng thẳng hơn! Quả nhiên đã đụng nhau rồi! Đôi mắt đen như ngọc nhìn chằm chằm về phía cửa. Hoàng Phủ Hoài Hàn và Hoàng Phủ Dạ cũng hơi nhíu mày vì sự thất thố của hấn.

Chó đến khi bóng Tô Cẩm Bình xuất hiện trong tầm mắt của hấn, hấn mới như thoải mái một chút, khí tức căng thẳng bao quanh thân hấn cũng biến mất hấn.

Những người không biết chuyện, chỉ nghĩ là hấn lo lắng cho sự an nguy của Mộc Nguyệt Kỳ, nên cũng không nghĩ gì nhiều.

Ngay trong khoảnh khắc nhìn thấy Tô Cẩm Bình, Hoàng Phủ Hoài Hàn hơi nhíu mày, trong lòng cảm thấy hơi mệt mỏi, sao cô nàng này cũng theo tới đây? Mặt hắn đen đi, không phải nàng lại gây chuyện gì chứ? Vừa rồi ám vệ báo lại, nàng và Bách Lý Kinh Hằng đã quay về. Hắn vốn đang cảm thấy thật đáng tiếc, giờ vừa về không bao lâu, lại gây phiền phức gì cho hắn đây?! Nghĩ vậy, đôi mắt tím đậm của hắn chợt lóe lên, sắc mặt cũng càng lúc càng khó coi.

Quân Lâm Uyên nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn, khẽ cười nói: “Trẫm mạo muội tới chơi, đã quấy rầy rồi, mong Hoàng đế Đông Lăng không phiền lòng!”

Mạo muội tới chơi à? Thật ra, ngay tại thời khắc bọn họ bước chân vào Đông Lăng, hắn đã biết rồi, cũng đã sai người theo dõi chặt chẽ hành động của bọn họ. Không ngờ hắn lại đoán nhầm, bọn họ không đến để giở trò quỷ gì, thậm chí hôm nay còn tiến thẳng vào Hoàng cung, giống như hắn dùng bụng tiểu nhân mà đo lòng quân tử vậy! Khóe môi lạnh băng của Hoàng Phủ Hoài Hàn khẽ nhếch lên cười, không biết nụ cười này là thật hay giả, nhưng những ai quen biết với hắn thì đều biết, biểu cảm này đã là cực hạn đối với vị đế vương lạnh lùng này: “Hoàng đế Bắc Minh khách khí quá! Còn ngăn người ra đây làm gì? Mau chuẩn bị chỗ ngủ.”

Hắn quát đám hạ nhân. Trên lý thuyết, dù người chưa tới, thì chỗ ngủ cũng đã phải dọn xong, tình trạng hiện giờ, đương nhiên cũng khiến Quân Lâm Uyên hiểu được Hoàng Phủ Hoài Hàn đang giận bọn họ tới chậm, nên mới thể hiện thái độ như vậy. Nghĩ thông suốt nên hắn cũng không quá để tâm, chờ hạ nhân chuẩn bị xong chỗ ngủ thì bước tới, ngủ xuống.

Mộc Nguyệt Kỳ cũng ngủ sang phía đám nữ quyến, chỉ còn lại một mình Tô Cẩm Bình đứng giữa đại điện.

Đêm nay vốn phải là một ngày lễ vô cùng vui vẻ, nhưng trong đại điện, không có ai tỏ vẻ vui mừng. Bắc Minh thật sự quá thất lễ! Không ít những thanh niên nhiệt huyết yêu nước đã có ý muốn đứng dậy chửi vắn. Nhưng Quân Lâm Uyên lại lên tiếng trước khi bọn họ kịp mở miệng: “Trẫm tới hơi trễ, xin phạt trước một ly, mong hoàng đế Đông Lăng bỏ qua cho cử

chỉ thất lễ của Bắc Minh ta!” Nói xong, hắn quét đôi mắt lạnh qua Mộ Dung Song, Mộ Dung Song cũng tự biết mình đuối lý, đành yên lặng cúi đầu.

Hoàng đế của một quốc gia lại xin lỗi công khai như vậy, dù có là lỗi lớn đến đâu, thì cũng không còn ai muốn chỉ trích hắn nữa. Không khí đông cứng ban nãy cũng dịu đi nhiều.

Hoàng Phủ Hoài Hàn cười nâng ly rượu lên: “Hoàng đế Bắc Minh quá lời rồi! Hoàng đế Bắc Minh có thể đến Đông Lăng một chuyến cũng là vinh dự lớn của trăm, sao lại nói xin lỗi chứ?!”

Hai người cứ đối qua đối lại toàn những lời lẽ khách sáo.

Ở bên đám các quý công tử, một người đàn ông vừa nhìn thấy Tô Cẩm Bình, trong mắt liền toát ra vẻ phẫn nộ và oán hận! Chính là cô gái chết tiệt này, giờ còn dám ngang nhiên đứng trước mặt y à? Nghĩ vậy, y liền nổi giận đùng đùng nhìn về phía Vinh phi.

Nhận được ánh mắt của đệ đệ, Vinh phi chợt nhớ tới tin tức nhận được ban nãy, cũng hiểu ngay Tô Cẩm Bình này chính là cô gái đã gây khó dễ cho đệ đệ ở trên đường! Ắ hừ lạnh một tiếng, ả đương nhiên đã nghe nhiều chuyện về nàng, chẳng qua chỉ là mạng lớn một chút, miệng lưỡi giáo hoạt một chút nên mới nhiều lần thoát chết thôi. Còn dám lên ra khỏi cung, chỉ bằng lý do này cũng đủ xử nàng tội chết rồi! Có đi đâu, nàng bị hoàng đế Bắc Minh dẫn vào đây, đứng sững giữa đại điện, cũng không biết là vì sao. Cứ nên án binh bất động, ngó xem một chút rồi tính sau. Ắ nhắc chén trà lên, ném cho đệ đệ một ánh mắt trấn an.

Mặt Tô Cẩm Bình đầy vẻ thiếu kiên nhẫn, đứng giữa đại điện. Đã quá nửa đêm rồi, hai ngày hai đêm nàng chưa được ngủ, hiện giờ chỉ muốn mau mau chóng chóng mà được lên giường của mình thôi. Nhưng ả tiện nhân kia no bụng rửng mỡ, vượt sông vượt biển sang đây mà gây khó khăn cho nàng! Ánh mắt độc ác âm hiểm của Mộ Dung Song cũng khóa chặt trên người Tô Cẩm Bình, dường như muốn lờm đến chọc thủng nàng ra mới chịu yên. Nhận được cái nhìn đầy ác ý của ả, đương nhiên sắc mặt mà Tô

Cầm Bình dành cho ả cũng không hòa nhã gì. Nàng đưa mắt, lơ đãng nhìn vào hư không, trên mặt như viết mấy chữ rất to: “Ta chẳng thấy gì cả!”

Hoàng Phủ Dạ cũng dần nhận ra cơn sóng ngầm giữa hai người này. Mộ Dung Song có hôn ước với Bách Lý Kinh Hông, không phải hôm nay tiểu Cầm Cầm đưa người kia ra ngoài chơi, lại đúng lúc để vị hôn thê nhà người ta bắt gặp đấy chứ? Không hiểu sao, trong lòng hắn lại thấy hơi vui sướng. Sao hắn lại quên mất là Bách Lý Kinh Hông còn có vị hôn thê nhỉ. Với tính cách của tiểu Cầm Cầm, đừng nói là làm thiệp cho người ta, dù có chung một chõng, cùng làm thê cũng không chấp nhận! Nếu như vậy, thì Bách Lý Kinh Hông với tiểu Cầm Cầm cũng không có khả năng r ấ!

Nghĩ thế, tâm trạng của hắn lại tốt vô cùng, liền lên tiếng định làm dịu không khí giữa hai người này: “Nếu bản vương không nhìn nhầm, thì vị kia là quận chúa Mộ Dương, một trong thiên hạ song xu phải không nhỉ?”

Hắn vừa dứt lời, vẻ mặt dữ tợn của Mộ Dung Song liền biến mất, thay bằng vẻ mặt khiêm tốn như tiểu thư khuê các, cười giấu răng, nói: “Thiên hạ song xu chẳng qua cũng chỉ là người đời tán thưởng vậy thôi! Mộ Dung Song cũng chỉ là một cô gái bình thường, sao dám nhận lời khen này!” Mọi người nghe ả nói vậy đều nhìn nàng với vẻ tán thưởng. Trên đời này, người con gái có dung mạo xinh đẹp rất nhiều, người con gái có dung mạo xinh đẹp lại thông minh cũng không ít, nhưng có dung mạo, có trí tuệ, có thân phận lại còn khiêm tốn thì đúng là không phải lông phượng, cũng là sừng kỳ lân!(Ý là cực kỳ quý hiếm)Vì thế, cảm tình của mọi người dành cho ả đều tăng vọt. Cũng không ít quý công tử bắt đầu ghen tị với Bách Lý Kinh Hông, một người mù như hắn sao có thể xứng đôi với cô gái như thế này!

Có đi ầu, ngoài mặt Mộ Dung Song tỏ ra khiêm tốn, nhưng trong lòng lại vô cùng đắc ý nhận sự tán thưởng hay ái mộ của mọi người, hay những ánh mắt ghen tị của đám con gái bên kia. Bỗng một giọng nói cực kỳ không hòa nhã vang lên: “Quận chúa thật đúng là biết mình biết ta! Nói cực kỳ có lý, nô tỳ cảm thấy khâm phục sâu sắc!”

“Phụt...” Hoàng Phủ Dạ phụt ngay một ngụm rượu ra, r ồi ho khan kịch liệt, dở khóc dở cười nhìn Tô Cẩm Bình. Tiểu Cẩm Cẩm ơi là Tiểu Cẩm Cẩm, nàng đúng là, ai nàng cũng dám đắc tội!

Trong đại điện cũng vang lên những tiếng cười kìm nén, bu ãn cười nhưng lại không dám cười. Có lẽ chính vị quận chúa Mộ Dung này cũng không ngờ mấy câu khiêm tốn của mình lại bị người ta chế nhạo đâu nhỉ? Ngay cả Tử Diên đứng sau Mộc Nguyệt Kỳ, vốn có thành kiến với Tô Cẩm Bình, cũng không nhịn được, lén che miệng cười th ầm, chưa nói đến đám nữ quyến vốn nhìn Mộ Dung Song đ ầy ghen tị, giờ cũng vui sướng đến mức chỉ hận không thể kiếm cái ghế thật cao ng ẩ lên để xem trò vui!

“Tô Cẩm Bình, ngươi có ý gì?!” Dù Mộ Dung Song có tu dưỡng tốt đến đâu lúc này cũng không chịu nổi tình cảnh bị người ta cười nhạo vừa ngang nhiên lại vừa ngấm ng ần như bây giờ. ả không nhịn được nữa, đứng bật dậy, vỗ mạnh xuống bàn, khiến đ ờ trên bàn rung lên b ần b ần, cuối cùng g ầm lên một tiếng, gương mặt xinh đẹp kia tức tối đến đỏ bừng lên! Thật ra, với trí tuệ thường ngày của ả, ít nhi ều gì cũng có thể đối đáp ngay vài câu để cứu vãn danh dự của mình, nhưng hiện giờ ả đang đối mặt với Tô Cẩm Bình mà ả hận đến thấu xương. Hơn nữa, từ bé đến giờ, mỗi khi ả đi tới đâu, có ai không nâng niu ả trên tay chứ? Hôm nay lại bị một tiện tỳ chế giễu trước mặt văn võ bá quan, chuyện này làm sao ả chịu nổi!!!

Cũng chính cái vỗ bàn và tiếng g ầm này khiến hình tượng tiểu thư khuê các vừa r ồi của Mộ Dung Song bị đập nát, hơn nữa, còn nói thẳng cho mọi người biết, vừa r ồi ả chỉ làm bộ làm tịch vậy thôi, nên mới nói là người đời tung hô tán thưởng ả. Thật ra, trong lòng ả vốn cũng hoàn toàn nghĩ như thế! Vì vậy, không ít người vô cùng kinh ngạc, đ ồng thời lộ rõ vẻ khinh thường.

Hành động này của ả cũng khiến Quân Lâm Uyên hơi nhíu mày, ngón tay thon dài đặt nhẹ bên môi, ho khan một tiếng cảnh cáo ả.

Lúc này, Mộ Dung Song mới kịp h ồi h ần. Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc, đ ầy phức tạp của mọi người, ả hiểu ngay tiếng g ầm vừa r ồi của mình đã tự phá hủy hết tất cả hình tượng của ả, ả lại càng thống hận Tô Cẩm

Bình hơn! Á nghiên rằng, hung dữ ng ỡ xuống, cũng tự trấn an mình, may mà Kinh H ồng ca ca không tới, nên không nhìn thấy bộ dạng này của ả. Máy người kia nhìn thấy thì có liên quan gì đâu?

Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng buồn cười, nhưng hẳn biết, hiện giờ hẳn không nên phì cười ra, nếu không sẽ khiến quan hệ của hai nước, à không, thậm chí là ba nước lâm vào tình trạng nước sôi lửa bỏng. Tuy hẳn không sợ, nhưng trước khi diệt trừ được lão thất phu Tô Niệm Hoa cùng với Hoàng Phủ Lam, Hoàng Phủ Thanh, hẳn không nên để xảy ra chuyện lớn gì thì hơn. Vì thế, hẳn lạnh giọng nói: “To gan, chỉ là một cung nữ nho nhỏ mà dám chế nhạo quận chúa một nước. Người phải chịu tội gì?!”

Tuy hẳn nói vậy, nhưng khoe môi lạnh băng lại bất giác cong lên, vì hẳn tin, cô gái này sẽ không để mình phải chịu thiệt thòi!!!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 56: Quận Chúa, Ngài Nền Lau Dử Mắt Đi Kìa!

Quả nhiên, Tô Cẩm Bình ngẩng đầu lên, làm ra vẻ ngỡ ngàng hỏi: “Hoàng thượng, nô tỳ có làm gì sai sao?” Vẻ mặt nàng trong sáng, đơn thuần như con thỏ trắng nhỏ, khiến mọi người không nỡ trách móc. Tuy nàng cố tỏ ra bình tĩnh, nhưng trong lòng vô cùng giận dữ. Nàng biết tên cầu hoàng đế này sẽ không bỏ qua cơ hội chèn ép nàng mà. Đừng tưởng nàng không nhìn thấy khóe miệng đang cong lên của hắn kia. Rõ ràng là đang cười trộm!!!

Lần này thì đúng là nàng nghĩ oan cho Hoàng Phủ Hoài Hàn. Nụ cười này của hắn, đâu phải vì sắp trị được nàng, mà là cảm thấy nàng chắc chắn sẽ không chịu thiệt thòi.

Hoàng Phủ Dạ và Hoàng Phủ Dật đều cúi đầu, bả vai rung lên bần bật. Thượng Quan Cẩm Duệ cũng đưa tay lên đặt trên mũi, giấu đi vẻ thất thố của chính mình. Chọc người ta tức đến như vậy rồi, còn có thể ra vẻ vô tội thế kia, e rằng trên đời này chỉ có một mình nàng làm được, không thể tìm thấy người thứ hai.

Khóe miệng Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng run rẩy, nhưng vì e ngại thể diện của Quân Lâm Uyển và Mộ Dung Song, đành phải ra vẻ nghiêm khắc: “Vừa rồi quận chúa chỉ nói khiêm tốn như thế, sao người có thể trả lời như vậy được?” Hắn có linh cảm rằng, hắn sẽ nghe được từ miệng cô gái này một câu trả lời khiến cho người ta không thể nói được câu gì. Chính bản thân hắn mỗi lần muốn trừng trị nàng, cuối cùng cũng đều bị nàng phản bác đến tức chết người! Có đi đâu, lần này là tức chết Mộ Dung Song, nên hắn cực kỳ thích thú khi được xem kịch vui.

“Vừa rồi nô tỳ vô tình đắc tội quận chúa, cho nên nghe thấy nàng cất lời nói vậy, nô tỳ chỉ muốn hùa theo hưởng ứng, hy vọng quận chúa có thể bớt giận mà. Sao lại làm quận chúa tức giận được ạ?” Tô Cẩm Bình tỏ vẻ rất hoang mang, khó hiểu.

Những lời này, lại khiến ánh mắt của mọi người trong đại điện phải đảo vòng quanh, cố nén cảm giác muốn cười phì ra xuống! Giả vờ vô tội, mà có thể giả vờ hoàn hảo như thế, quả thật là hiếm thấy trên đời!!!!

Sau khi Mộ Dung Song tỉnh táo lại, ả hừ lạnh nói: “Bản quận chúa nói vậy, là vì từ nhỏ mẫu thân đại nhân đã dạy bản quận chúa, làm người phải biết khiêm tốn, dè dặt! Không đến lượt một cung nữ nhỏ nhoi như người chế nhạo bản quận chúa, còn dám châm chọc bản quận chúa hữu danh vô thực à?!”

Thấy Tô Cẩm Bình diễn vất vả như vậy, Hoàng Phủ Dạ cũng cố nén cười, lên tiếng đúng lúc để giúp nàng một phen: “Đúng thế, tiểu Cẩm Cẩm à, quận chúa nói nàng ta không dám nhận cái danh thiên hạ song xu, chẳng qua cũng chỉ là khiêm tốn thôi. Sao nàng có thể tiếp lời loạn lên thế chứ?” Những câu này nhìn thì như là đang nói giúp Mộ Dung Song, nhưng thực ra đang nói cho mọi người biết, Mộ Dung Song thật ra chỉ là một kẻ dối trá, ra vẻ người ‘tốt’ mà thôi!

Mộ Dung Song sao có thể không nghe ra ý tứ ẩn giấu trong lời nói của hần chứ. Tuy ả tức giận, nhưng ả cũng biết, dù thân phận mình có cao quý tới đâu, cũng không thể sánh bằng thân vương một nước, chỉ đành nhẫn nhịn không bộc phát, chỉ hung hăng trừng mắt nhìn Tô Cẩm Bình, cứ xử lý ả tiện tỳ này trước rồi tính sau!!!

Nét mặt Quân Lâm Uyên bắt đầu trở nên âm u lạnh lẽo, nụ cười ôn hòa trên môi đã biến mất ngay khi Mộ Dung Song thất lễ ban nãy. Mỗi lời nói, hành động của Mộ Dung Song đều liên quan đến thể diện của Bắc Minh hần, ả bị làm nhục cũng không khác gì Bắc Minh hần bị làm nhục! Nghĩ vậy, trong ánh mắt ôn hòa của hần thoáng hiện lên những tia lửa nhỏ, nốt ruồi son trên mi tâm càng trở nên diêm dúa hơn, lạnh lùng nhìn Tô Cẩm Bình!

Tô Cẩm Bình nghe vậy liền làm ra vẻ, à, ra thế, rồi trên khuôn mặt xinh xắn của nàng lại xuất hiện vẻ vô cùng hối hận, cuống quýt xin lỗi: “Xin quận chúa thứ tội, những lời ngài vừa nói thật sự là quá cao thâm, kiến thức của nô tỳ vốn nông cạn, nhất thời không thể lĩnh hội được! May mà có Dạ vương vừa giải thích, mới giúp nô tỳ hiểu ra, thì ra những lời vừa rồi là có ý như vậy! Nô tỳ tin rằng mẫu thân đại nhân của quận chúa, không chỉ dạy quận chúa phải biết khiêm tốn e dè, mà nhất định cũng sẽ dạy quận chúa phải biết khoan dung độ lượng với người khác, nên chắc quận chúa sẽ không so đo với lỗi lầm nhỏ này của nô tỳ đâu.”

Nàng vừa dứt lời, đám Hoàng Phủ Dạ đương nhiên lại muốn cười âm lên. Trong đôi mắt tím đậm của Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng thoáng hiện lên vẻ thông cảm, nhìn chăm chăm vào cô nàng quận chúa Mộ Dung xui xẻo kia.

Cơn giận của Mộ Dung Song đã lên đến đỉnh điểm, vốn muốn tạo cho mình một hình tượng tốt đẹp, rồi sau đó sẽ tiếp tục trừng trị tiện tỳ này, nhưng còn chưa trị được người ta, ả đã tự phá hủy thanh danh của chính mình. Hiện giờ có cứu cũng không cứu lại được nữa!!!

“Dùng sự khoan dung độ lượng để đối đãi với người ngoài” là thứ mà mỗi trưởng bối trong các gia tộc lớn dạy bảo con cháu của mình, cho nên, nếu ả cứ kiên quyết muốn dạy dỗ tiện tỳ này, sẽ chỉ khiến người khác nói Mộ Dung gia nhà ả không có gia giáo thôi! Tuy ở trong nhà, ả là con gái chính dòng được yêu thương, cưng chiều, nhưng nếu ra ngoài mà dám phá hủy danh dự của gia tộc, cha mẹ có thể vì thương, vì chiều ả mà không so đo nhiều, nhưng nếu để lão thái quân biết được, ả sẽ lột da ả mất! Cho nên, dù có tức tối đến đâu, hiện giờ ả cũng chỉ có thể nuốt nghẹn vào trong bụng!

Tô Cẩm Bình mang vẻ mặt sợ hãi, vô tội đứng giữa đại diện, hơn nữa, thân mình run rẩy cùng với dung nhan tuyệt mỹ kia, khiến không ít người sinh lòng thương xót. Vì thế, họ càng không ưa gì thái độ ngang ngược, kiêu ngạo của Mộ Dung Song. Thật ra, tất cả mọi người đều không nhận thức được rằng, ngay từ đầu, những chuyện này đều là do Tô Cẩm Bình gây sự, còn Mộ Dung Song chẳng qua chỉ phản kích mà thôi. Có đi đâu, thiên

tính của con người là thương cảm với kẻ yếu, nhìn dáng vẻ khổ sở không nơi nương tựa của nàng, đương nhiên ai cũng cảm thấy thương xót.

Cô nàng nào đó cúi thấp đầu giả vờ đáng thương, nhưng cũng cảm nhận rõ một ánh mắt lạnh lẽo như có như không quan sát mình. Tô Cẩm Bình từ từ ngẩng đầu lên, nhìn thấy ngay khuôn mặt lạnh lùng diễm lệ của Quân Lâm Uyên, hần hơi nhướng mày ôn hòa nhìn nàng, nhưng nếu nhìn cẩn thận sẽ phát hiện được sát ý ẩn giấu trong đôi mắt hắn.

Xem ra, tay Hoàng đế Bắc Minh này cũng không phải là rác rưởi. Nếu như hắn cất lời yêu cầu Hoàng Phủ Hoài Hàn giết mình, nàng tin chắc rằng tên cầu hoàng đế kia sẽ không chút do dự mà sai hạ nhân kéo nàng tới ngọc môn... Không, có lẽ còn chẳng thèm kéo tới ngọc môn, mà trực tiếp xử trảm ngay ở cửa lầu Vọng Nguyệt mất! Vì thế, nàng hạ quyết tâm, ở góc độ mà mọi người không để ý, nàng lè lưỡi, làm mặt quỷ trên Quân Lâm Uyên! Sau đó vội vàng khôi phục vẻ đoan trang như cũ.

Quân Lâm Uyên ngẩn người, không kịp phản ứng. Biểu cảm vừa rồi của nàng là sao? Làm mặt quỷ với hắn ư?! Đầu lưỡi nàng chỉ thò ra một chút, nhưng lại có cảm giác đáng yêu không thể nói thành lời. Dù hắn đã từng gặp rất nhiều các mỹ nữ khác nhau, nhưng chưa từng gặp được cô gái như thế này! Ngây ngô, hồn nhiên hắn cũng thấy rồi, nhưng đứng giữa đại điện mà dám lè lưỡi trên mình... đây là lần đầu họ gặp nhau đúng không nhỉ? Nghĩ vậy, sát ý trong mắt hắn cũng dần tan biến, chẳng qua chỉ là một cô nhóc to gan một chút, cứng đầu một chút thôi, dù thế nào cũng sẽ không thể gây ra chuyện lớn, mình so đo với nàng làm gì chứ. Vì thế, ánh mắt âm u lạnh lùng của hắn cũng dần chuyển thành vẻ mặt chờ xem trò vui.

Đây chính là kết quả mà Tô Cẩm Bình muốn đạt được. Tỏ vẻ đáng yêu đúng lúc, khiến hắn cho rằng nàng chỉ là một cô nhóc ngây ngô. Vì nàng có thể xác định, chỉ cần tên Hoàng đế Bắc Minh này không nhúng tay vào, thì trên cơ bản, nàng có thể nắm chắc được phần thắng, chưa nói đến chuyện không để cho ả quận chúa này được lợi, mà nếu nắm bắt tốt thời cơ, nàng còn có thể khiến ả ném mùi thất bại một chút nữa!

Mộ Dung Song cắn răng cố nén lửa giận, cuối cùng mới khẽ cười nói: “Bản quận chúa đương nhiên sẽ không so đo với người.” Giọng điệu bình thản, không lộ chút bất mãn nào, trên mặt còn khoác lên một nụ cười hiên lành, khiến người ta khó có thể ác cảm. Trong tay ả vẫn còn đang nắm nhược điểm khác của tiện nhân này, không cần phải kiên trì giữ mãi chút chuyện nhỏ kia làm gì.

Nhìn thấy ả như vậy, chính Tô Cẩm Bình cũng thấy tán thưởng ả, có thể nhận nhận, xem ra cũng là một nhân vật đáng gờm.

“Nếu quận chúa đã nói sẽ không so đo, vậy người lui xuống đi.” Giọng nói lạnh lùng của Hoàng Phủ Hoài Hàn vang lên, còn mang theo chút lo lắng mà chính hắn không phát hiện ra. Dù thế nào, dùng thân phận của nàng mà đối đầu với Mộ Dung Song, thì phần thắng cũng không quá lớn, nên lui xuống sớm thì hơn.

Tô Cẩm Bình cũng muốn lui lăm chừ, nhưng nàng biết người ta tuyệt đối sẽ không cho nàng lui. Quả nhiên, Hoàng Phủ Hoài Hàn vừa dứt lời, Mộ Dung Song đã nói tiếp: “Bệ hạ Đông Lăng, bản quận chúa đi theo biểu huynh đường xa tới đây, ai cũng nói, người tới là khách. Có đi đâu, tiểu cung nữ này lại dám to gan lớn mật không hành lễ với bản quận chúa. Chuyện này cũng có thể bỏ qua, nhưng bản quận chúa dạy bảo nàng vài câu, nàng ngược lại còn dám đê nghị bản quận chúa xuất gia làm ni cô. Chỉ là một cung nữ nhỏ nhỏ mà cũng dám châm chọc bản quận chúa như vậy, xin bệ hạ Đông Lăng xét xử thay cho Mộ Dung.”

Mộ Dung Song cũng là một người thông minh. ả biết, nếu ả nói thẳng với Hoàng Phủ Hoài Hàn nên xử lý thế nào, thì không những không đạt được những gì mình muốn, mà còn có khả năng sẽ chọc giận vị Hoàng đế này. Nên ả mới dùng thái độ mềm mỏng, xin hắn đứng ra vì mình. Như vậy, dù thế nào, hắn cũng phải cho ả một câu trả lời thỏa đáng.

ả vừa dứt lời, xung quanh bốn phía đều vang lên những tiếng hít khí lạnh, cung nữ này, có phải quá to gan rồi không? Dám đê nghị quận chúa một nước xuất gia làm ni cô à? Chuyện này, chuyện này... chính đám Hoàng Phủ Dạ cũng không dám tưởng tượng tới, tuy biết nàng to gan,

nhưng đây không phải chỉ là to gan nữa, mà là không biết chừng mực, đây hoàn toàn không phải hành vi thường ngày của nàng!

Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng lạnh mặt hỏi: “Tô Cẩm Bình, có phải người nên giải thích một chút không?”

“Nô tỳ chỉ là nhìn thấy quận chúa Mộ Dung có dáng vẻ như thần tiên, nhân cách cũng cực kỳ lương thiện, dễ gần, cảm giác như nàng ấy là tiên giáng trần vậy, lại từ bi hỉ xả, còn là một người mang tấm lòng Bồ Tát, phải đi phổ độ chúng sinh mới đúng, sao có thể ở lại nơi phàm trần bị vây bần này được? Cho nên, nô tỳ mới nhất thời xúc động, tuyệt đối không có chút ý bất kính nào với quận chúa.” Đùa à, chỉ chút năng lực phản bác này mà không có, thì chưa cần Mộ Dung Song lên tiếng hại nàng, chính nàng cũng sẽ tự đi tìm chỗ chết thôi!

Mấy người Quân Lâm Uyên và Mộc Nguyệt Kỳ hiểu rõ đầu đuôi sự việc, nghe nàng nói vậy đều run khóc môi, quả nhiên là giáo hoạt, rõ ràng là một câu giễu cợt, qua miệng nàng lại thành ca ngợi!

Hoàng Phủ Hoài Hàn cố nén cười, quay đầu nhìn Mộ Dung Song: “Quận chúa, nàng nghe rồi đấy!” Mọi lần toàn là chính hắn chịu thiệt thòi, sau đó nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn về phía mấy người muốn cười mà không dám cười kia. Hôm nay bỗng nhiên hắn lại được ngồi ở vị trí người xem, xem người khác bị cô nàng này xử lý, thậm chí hắn còn có một cảm giác muốn cười trên nỗi đau khổ của người khác. Có lẽ do hắn bị cô nàng chết tiệt này chọc tức nhiều rồi, nên tâm lý bắt đầu có xu hướng vụn vụn!

Sắc mặt Mộ Dung Song đương nhiên rất khó coi, ánh mắt nhìn Tô Cẩm Bình cũng dần thay đổi. Xem ra, ả đã đánh giá thấp đối thủ này. ả nhẹ cong đôi môi đỏ mọng, trên mặt thoáng có vẻ âm u lạnh lẽo, nụ cười dần hiện ra trên khóe môi. Đối đầu với địch càng mạnh mẽ, thì ả càng bình tĩnh. Cho nên, lúc này ả cũng không quá tức giận, ngược lại còn khẽ cười, dịu dàng nói: “Nếu vậy, bản quận chúa cũng không thể nói thêm gì nữa. Có đi đâu, bệ hạ Đông Lăng, vừa rồi khi bản quận chúa ở ngoài cung, đã nhìn thấy cung nữ này, nàng còn đi thả hoa đăng nữa. Theo Mộ Dung được

biết, dù là quốc gia nào, thì cung nữ cũng không được phép xuất cung một mình. Mộ Dương nghĩ ngài phải răn dạy nghiêm khắc làm gương cho kẻ khác mới đúng!!”

Nghe ả nói vậy, trong đầu Tô Cẩm Bình thoáng hiện lên ý gì đó, nhưng vì nó biến mất quá nhanh khiến nàng không kịp nắm bắt. Nàng vẫn cảm thấy rất kỳ quái khi quận chúa Mộ Dương này cố tình gây khó dễ cho nàng. Nhưng cuối cùng nàng cũng vẫn không biết là vì lý do gì. Mọi suy nghĩ xoay tròn trong đầu nàng... đợi đã, xuất cung? Thả hoa đăng à? Nàng hơi nheo đôi mắt phượng, trong lòng cũng dần rõ ràng hơn. Thì ra là thế!

Nhìn thấy nàng xuất cung, đương nhiên cũng đã nhìn thấy Bách Lý Kinh Hông, như vậy cũng dễ hiểu vì sao trong mắt ả thường toát ra vẻ đố kỵ, ghen ghét rồi. Hơn nữa, ả cũng chỉ nói rằng nhìn thấy một mình nàng, kiên quyết không nhắc đến Bách Lý Kinh Hông. Cung nữ tư tình cùng đàn ông là trọng tội, không chết cũng bị lột da. Nàng cũng không tự kỷ đến mức nghĩ rằng quận chúa Mộ Dương này nhân từ, lương thiện, muốn để lại cho nàng một con đường sống nên mới bớt đi cho nàng một tội danh, mà là, ả muốn giữ danh dự cho Bách Lý Kinh Hông. Nghĩ vậy, nàng lại không thể không băn khoăn, rốt cuộc quan hệ giữa hai người này là thế nào?

“To gan! Tô Cẩm Bình, ngươi dám tự tiện xuất cung?!” Hoàng Phủ Hoài Hàn ra vẻ giận dữ, hung hăng trừng mắt nhìn nàng. Thật ra, hẳn sao không biết nàng xuất cung chứ. Hơn nữa, kể cả có việc này, thì giao thẳng cho Thận Hành tư xử lý là được, không cần hoàng đế hẳn tự xử lý. Nhưng bây giờ nàng vẫn chưa thể chết được, vì nàng vẫn còn tác dụng đối với hẳn.

Tiếng quát này lại khiến môi Quân Lâm Uyên khẽ nở nụ cười thâm sâu. Nếu là cung nữ bình thường, cứ lời thẳng ra ngoài chém là xong chuyện. Nhưng Hoàng Phủ Hoài Hàn lại nhiều lần cho nàng cơ hội cãi lại. Xem ra, không chỉ Bách Lý Kinh Hông động tâm, mà chính vị hoàng đế này cũng có cảm tình đặc biệt đối với cô gái này.

“Hoàng thượng, oan cho nô tỳ quá! Nô tỳ chỉ là một cô gái yếu đuối, trời gà không chặt, làm sao có bản lĩnh mà tránh được bao nhiêu thị vệ để

chạy ra khỏi cung chứ? Chuyện này không phải là chuyện không tưởng hay sao?” Tô Cẩm Bình làm ra vẻ hoảng sợ, nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn.

Khi nghe đến câu ‘tay trói gà không chặt’, khóe miệng vị hoàng đế nào đó run đến không kiềm chế được, trong đầu lại chợt nhớ tới cảnh cô nàng chết tiệt này cướp giấy bản... Nếu nàng mà trói gà không chặt, thì e rằng trong thiên hạ, sẽ chẳng có người nào mạnh mẽ hung hãn nữa.

“Ý người là, đường đường là một quận chúa tôn quý như ta, lại đi nói oan cho một cung nữ nhỏ nhoi là người à?” Mộ Dung Song bỗng to tiếng.

“Thân phận của Quận chúa cao quý như vậy, đương nhiên sẽ không nói oan cho nô tỳ. Chỉ là, vật có vật giống nhau, người có người giống nhau. Quận chúa nhất thời hoa mắt nhìn nhầm thì cũng không có gì là lạ. Nô tỳ từng nghe có người nói tới một phương thuốc cổ truyền, nói là nếu mắt người ta thường xuyên nhìn không rõ, thậm chí đôi khi còn thấy hoa mắt tức là một loại bệnh. Loại bệnh này cũng không khó chữa, chỉ cần đưa tay lên khóe mắt, nhẹ nhàng lau lau vài cái, lau hết mấy bụi bặm bên trong ra, thì mắt sẽ lập tức sáng lại. Biện pháp này trăm lần thử thì trăm lần hiệu quả! Có lẽ cũng sẽ có tác dụng với quận chúa, lúc rảnh rỗi quận chúa có thể thử xem!” Tô Cẩm Bình bình tĩnh cãi lại, còn không quên hất lên người Mộ Dung Song một chậu nước bẩn.

Nghe nàng nói vậy, mọi người đều hiểu ngay, cái phương thuốc cổ truyền chó má gì chứ. Biện pháp mà nàng nói, không phải là động tác người ta lau dử mắt hay sao? Nói thẳng ra là nàng châm chọc vị quận chúa Mộ Dung kia bị dử mắt làm mờ cả hai mắt, nên mới nhìn nhầm người! Nghĩ vậy, xung quanh bốn phía đều vang lên những tiếng cười trộm, ngay cả Tử Diên cũng không kìm được, nhỏ giọng nói với Mộc Nguyệt Kỳ: “Mộc cô nương, cô nương này thật đúng là kỳ nhân!!!”

Câu nói này lại khiến nụ cười trên mặt Mộc Nguyệt Kỳ nhạt đi một chút, sau đó lại cong khóe môi không biết là vui hay tự giễu cợt, lãnh đạm nói: “Một cô gái tầm thường sao có thể lọt vào mắt tướng gia được!”

Nghe nàng nói vậy, Tử Diên cũng không biết nên nói gì, có muốn cười cũng không cười nổi nữa.

Tuy hôm nay Mộ Dung Song chịu thiệt nhiều, nhưng cũng không thể chịu đựng được nỗi nhục này. Ác cười giận dữ đến xanh mét mặt, đang định phát tác thì chợt nhìn thấy một người đàn ông lao ra từ đám các quý công tử. Chính là kẻ mà lúc này đã bị Tô Cẩm Bình dạy dỗ một trận. Y quỳ giữa đại điện hô to: “Khởi bẩm Hoàng thượng, thảo dân có đi đâu muốn nói!” Tuy y có gia thế hiển hách, nhưng lại không có quan hàm nên chỉ có thể xưng là ‘thảo dân’.

Y vừa lao ra, mặt Vinh phi liền biến sắc! Tên gốc hồ đò này, ở đây làm gì đến lượt y lên tiếng chứ. Đã không có chức quan gì, còn không bằng cả một viên quan thất phẩm tếp riu, vậy mà dám lao ra đây! Hơn nữa, muốn trả thù việc bị đánh, cũng đâu cần dùng cách này. Đây không phải là muốn thông báo cho tất cả đều biết, y đường đường là một người đàn ông cao hơn bảy thước, mang theo mười mấy tùy tùng, mà để một cung nữ đánh hay sao?

Tô Cẩm Bình đương nhiên cũng nhận ra cái bao cở bị mình đánh này, nàng hơi nhíu mày, cái bà ngoại nhà y chứ. Có cần phải xui xẻo thế không? Oan gia ngõ hẹp à?!!!

“Là công tử nhà ai?” Giọng Hoàng Phủ Hoài Hàn hơi lạnh đi, thể hiện rõ sự không vui. Từ trước đến giờ, hắn vốn không thích thân tử không tuân theo quy củ. Không tuân theo quy củ chẳng khác nào coi thường uy quyền của vương thất, cho nên hắn mới cố tình thể hiện ra sự không vui của mình.

Vĩnh Yên hầu vội vàng đứng dậy, toát mồ hôi lạnh, quỳ giữa đại điện nói: “Bệ hạ, đây là khuyển tử Liễu Xương Ngạn, cả năm cựu thân thường ở ngoài, nên không quản giáo tốt khuyển tử, dạy con không cẩn thận nên mới để nó quấy rầy thánh giá, xin Hoàng thượng trị tội!” Ngay cả con trai cả của phủ Vĩnh Yên hầu, Liễu tiểu hầu gia cũng quỳ sụp xuống.

Nhìn thấy phụ thân và huynh trưởng của mình đều quỳ xuống, Liễu Xương Ngạn hơi khó hiểu nghiêng đầu sang nhìn ông một cái, lại nhận được ngay một cái nhìn đầy nghiêm khắc và trách cứ của ông, khiến y càng không hiểu ra sao!

Nhìn cha mình quỳ giữa đại điện, Vinh phi cũng ng ỡ không yên, vội đứng dậy, quỳ xuống: “Hoàng thượng, do th ần thiếp quản giáo đ ệ đ ệ không tốt nên mới khiến h ần không biết cấp bậc lễ nghĩa như thế. Th ần thiếp có tội!”

Cho đến lúc này, Liễu Xương Ngạn mới biết mình bất tri bất giác lại gây họa lớn, sợ tới mức không dám ngẩng đ ầu lên.

Lời cáo tội này thật ra lại biến thành c ầu xin. Giọng nói lạnh lùng của Hoàng Phủ Hoài Hàn vang lên: “Thì ra là công tử nhà Vĩnh Yên h ầu. Đứng lên cả đi.”

Lời này của h ần lại khiến người ta sợ hãi, không biết có ản ý gì. Vĩnh Yên h ầu sợ đến trắng mặt! Vị hoàng đế này còn khó đoán hơn tiên hoàng, khiến ông vĩnh viễn không biết được ngài thật sự không đ ể ý, hay vẫn còn hoài nghi ông. Vì thế, ông chỉ có thể lo lắng đ ề phòng từng chút một, cũng tránh buộc chính mình, tránh phạm lỗi không đáng có. Vài thập niên nay, ông chưa từng làm gì vượt quá quy củ, nhưng hôm nay lại đ ể tên vô liêm sỉ này gây chuyện!!!

Đến lúc này, Mộ Dung Song bỗng hứng thú hơn nhi ều. Vì ả nhìn thấy trong ánh mắt Liễu Xương Ngạn nhìn Tô Cẩm Bình chứa đ ầy sự căm hận. Vì thế, ả che miệng cười kh ẽ, nói: “Không biết vị công tử này muốn nói chuyện gì? Bản quận chúa lại rất muốn nghe!”

Tô Cẩm Bình đương nhiên không mong có thêm tên Liễu Xương Ngạn này đứng ra làm chứng, li ền nói với vẻ rất lưu manh: “Thì ra quận chúa lại cảm thấy hứng thú như thế đối với vị công tử này, hay là hai người đã từng quen biết nhau?”

Nàng vừa dứt lời, tứ phía đ ầu kinh hãi! Những đôi mắt nóng bỏng g ắn chwait vào người Mộ Dung Song và Liễu Xương Ngạn. Dù sao, người đời vốn không có sự kháng cự đối với những lời đ ầu. Cho nên, vừa nghe nàng nói vậy, mọi người đ ầu lộ ra vẻ kích động, trong lòng thậm chí còn bắt đ ầu tưởng tượng, các phiên bản chuyện xưa của hai người kia. V ề lý thuyết, một kẻ là tên phá gia chi tử, không tài không đức, không dung mạo, một người là quận chúa tài mạo song toàn, danh tiếng vang xa, lại đã có hôn

ước, thì dù thế nào cũng không thể có mối liên quan nào với nhau. Nhưng lòng người là vậy, bọn họ đâu cần biết là hợp lý hay không, họ chỉ đơn thuần cảm thấy hứng thú với những thứ được gọi là ‘gian tình’ mà thôi!

“Tô Cẩm Bình. Người nói bậy bạ cái gì đó?” Mộ Dung Song vỗ bàn đứng bật dậy! Danh dự của một người con gái quan trọng đến thế nào, nếu cứ để nàng nói loạn lên như vậy, bị hiểu lầm thành có quan hệ gì, thì e rằng ả chỉ có nước đi ra ngoài thành treo cổ tự tử, dùng cái chết để chứng minh sự trong sạch của mình thôi!

Đôi mắt cười của Quân Lâm Uyên hơi lạnh đi, cô nhóc này, tâm tư thật ác độc!

Liễu Xương Ngạn cũng muốn nói, nhưng lại không biết phải nói gì mới có thể thoát khỏi tình cảnh khốn cùng này.

“Nô tỳ chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi mà. Quận chúa phản ứng mạnh thế làm gì? Trong thiên hạ này, các công tử tiểu thư có cùng sở thích, cùng chí hướng, kết thành tri kỷ cũng là chuyện thường. Quận chúa kích động thế làm gì, chẳng lẽ vì có bí mật gì đó không thể để ai biết sao?” Trong mắt Tô Cẩm Bình đây vẻ khiêu khích, giễu cợt.

Thông qua Thiên Úc và Hạ Đông Mai, nàng đã biết nam nữ của thời đại này tuy có xa cách, nhưng cũng khá cởi mở. Giữa nam và nữ, ngoài tình yêu ra, còn có thể có tình bằng hữu. Đàn ông và phụ nữ có thể kết làm tri kỷ, hẹn hò ngâm thơ đối từ với nhau, chỉ cần cách một lớp màn là được. Chuyện này vốn không có gì lạ, nhưng phản ứng của quận chúa Mộ Dung lại quá kịch liệt, khiến mọi người ban đầu bán tín bán nghi, nhưng lúc này thì phải tin đến ba phần.

“Có lẽ Hoàng thượng Đông Lăng cũng nên nghe xem người này muốn nói gì chứ nhỉ? Trẫm cũng rất muốn biết!” Quân Lâm Uyên lên tiếng ngắt lời nàng, cũng nhanh chóng đánh lạc hướng được sự chú ý của mọi người khỏi chuyện này, ánh mắt nhìn Tô Cẩm Bình càng thêm phức tạp.

Hoàng Phủ Hoài Hàn ngừng lại một chút, rồi lạnh lùng nói: “Muốn nói gì thì nói đi.”

Liễu Xương Ngạn đã bị đánh, danh dự còn suýt bị vấy bẩn, nên lúc này, ánh mắt y nhìn Tô Cẩm Bình thật sự không thể chỉ dùng bốn từ ‘kẻ thù giết cha’ mà miêu tả được, y nghiêng răng nói: “Khởi bầm Hoàng thượng, thảo dân cũng nhìn thấy cung nữ này xuất cung!”

“À?” Chỉ một chữ rất hồ hững, không ai có thể đoán được ý tứ của hắn.

Hoàng Phủ Dạ vốn vẫn phe phẩy chiếc quạt vàng, lúc này cũng hơi nóng ruột, lên tiếng: “Không phải người nhìn nhầm đấy chứ?”

Liễu Xương Ngạn đẩy vẻ quả quyết nói: “Tuyệt đối không nhầm. Cô ả nàng còn động thủ đánh ta và hạ nhân của ta!”

“Phì!” Một tiếng cười vang lên, Tô Cẩm Bình cười nói: “Vị công tử này nói buồn cười quá. Dù ta có xuất cung thật, ngài đường đường là một công tử nhà Vĩnh Yên hầu, đương nhiên sẽ có tôi tớ đi theo ngài. Ta chỉ là một cô gái yếu ớt, sao có thể đánh ngài bị thương, rồi còn đánh cả hạ nhân của ngài nữa chứ? Chuyện này không phải rất rõ ràng sao?”

Nghe nàng nói vậy, mọi người cũng cảm thấy những điếu y vừa nói thật rõ ràng, thậm chí còn có người muốn bước tới kiểm tra thử xem có phải điếu óc y bị hỏng rồi không.

“Người? Cô gái yếu đuối à?” Liễu Xương Ngạn trợn trừng mắt không dám tin chỉ vào mặt nàng. Y thật không ngờ có người lại vô sỉ đến mức này, chỉ vừa quay đầu đã phủ nhận tất cả, liền vội vàng nói với Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Hoàng thượng, thảo dân chắc chắn đó là nàng. Đám hạ nhân của thảo dân cũng đều nhận ra nàng! Nàng đi cùng một người đàn ông mặc xiêm y màu trắng, người đàn ông đó đụng phải thảo dân, nàng không thêm phân biệt đúng sai, liền động thủ với thảo dân!”

Cả hai người đều khẳng định, tình hình đương nhiên sẽ hơi bất lợi đối với Tô Cẩm Bình.

Có điếu, y nói câu này lại khiến Tô Cẩm Bình cười tươi như đã đoán trước được, đột ngột quay sang hỏi Mộ Dung Song: “Quận chúa, không biết lúc ngài gặp ta, có nhìn thấy người đàn ông áo trắng nào không?”

Mộ Dung Song hơi giật mình, trợn trừng đôi mắt đẹp của mình như sắp tóe ra tia máu! Tô Cẩm Bình, đờ xấu xa, độc địa! Nàng biết rõ mình tuyệt đối sẽ không lồi Kinh Hồng ca ca ra, nên mới dám hỏi như thế! Nếu cả hai đều nói nhìn thấy nàng, lời khai khớp, sẽ không thể bao biện được nữa!

Nhưng sao ả có thể khai Kinh Hồng ca ca ra được chứ? Nếu nói ra đây, đường đường là Hoàng tử một nước đã có vị hôn thê, lại đi cùng người con gái khác ra ngoài hẹn hẹn hò hò. Nếu ở một gia đình bình thường, tuy cũng làm nhục gia phong nhưng cũng không phải chuyện lớn khó lường gì. Nhưng đây là ở hoàng gia! Chuyện này mà rơi vào tay Nam Nhạc, thì Kinh Hồng ca ca sẽ không còn hy vọng gì với ngôi vị hoàng đế nữa! Tương lai, khi ả trở thành mẫu nghi thiên hạ, không phải chuyện này sẽ thành chuyện cười hay sao?!

Trong đại điện, cũng không ít người có thể nhìn thấu điểm này. Hoàng Phủ Hoài Hàn hơi giật mình, cô gái này, thật sự thông minh hơn hẳn nghĩ rất nhiều! Hoàng Phủ Dạ, Thượng Quan Cận Duệ, Hoàng Phủ Dật lại hoàn toàn hào hứng ng ẩ chơ xem màn kịch hay này. Quân Lâm Uyên nhấc ly rượu lên, như cười như không, nốt ru ồi son trên mi tâm càng trở nên kì ỳ điểm.

“Quận chúa?” Thấy ả không nói lời nào, Tô Cẩm Bình lại lên tiếng nhắc nhở, dường như nàng có thể chắc chắn rằng ả sẽ nói ra đáp án mà nàng muốn.

Mộ Dung Song hít sâu vài hơi, nghiêng răng ken két, cuối cùng đành phải nói: “Bản quận chúa... chỉ nhìn thấy một mình người!” ả nói như vậy, rõ ràng là mâu thuẫn với lời nói của Liễu Xương Ngạn, đương nhiên cũng sẽ dễ dàng hóa giải mối nghi ngờ về việc nàng xuất cung, đồng thời phải thừa nhận rằng, ả nên lau dử mắt cho sạch mới được!

“Nếu nói vậy, tức là, có một vị đã nhận nhầm người, hoặc, cả hai đều nhận nhầm người r ồi!” Lời này là do Thục phi, người đã coi Tô Cẩm Bình thành người cùng hội cùng thuyền nói ra.

Liễu Xương Ngạn khó hiểu nhìn Mộ Dung Song, khóe mắt lại bất chợt liếc thấy bọc giấy trong tay Tô Cẩm Bình, y cười lạnh nói: “Hoàng

thượng, ngài nhìn xem, tay nàng đang cầm bánh quế hoa, điểm tâm của “Duyệt Ký”. Hoàng cung không thể có thứ đồ này được!”

Lúc này, mọi người đều hướng mắt về phía thứ đồ trên tay nàng. Không ít nhóm nữ quyến thích ăn đồ ngọt đều đã nhận ra món điểm tâm kia, quả thật chính là điểm tâm của Duyệt Ký, ngay cả trên giấy gói cũng có dấu hiệu riêng.

“Người còn gì để nói không?” Liễu Xương Ngạn tỏ ra vô cùng đắc ý.

Tô Cẩm Bình nháy mắt với Hoàng Phủ Dạ, đang định ra hiệu cho hắn, để hắn nói là hắn đưa, thì Hoàng Phủ Dật lại lên tiếng: “Đó là do bản vương sai người đưa tới. Sao hả? Liễu công tử có ý kiến gì?”

“Vương gia? Ngài sao có thể...” Liễu Xương Ngạn có cảm giác đầu óc của mình lúc này thật sự không đủ dùng. Chuyện này liên quan quái gì đến Dật vương chứ? Vì y không biết sự kiện cầu thân trước yến tiệc Trung thu, nếu biết thì y cũng sẽ hiểu ngay hành động của Hoàng Phủ Dật.

Cả nhà Vĩnh Yên hầu cũng không được nhìn thấy tiết mục cầu thân kia, nên trên mặt đều là vẻ không thể tưởng tượng được, nhưng những người khác thì đều cười trộm. Không biết Dật vương nói thật hay giả, nhưng nếu là giả, vì muốn giúp người trong lòng mình thoát được sự phiền phức này, cũng chẳng có gì là sai.

Hoàng Phủ Dật nghe y hỏi vậy, khuôn mặt tuấn tú của hắn liền lạnh đi: “Sao hả? Người nghi ngờ bản vương nói dối à?”

Ai cũng biết Hoàng Phủ Dật là người được sủng ái nhất! Khi tiên đế còn tại vị, hắn chính là hoàng tử được sủng ái nhất, khi tân đế đăng cơ, hắn lại là Vương gia được Hoàng thượng quan tâm nhiều nhất, đây không phải là muốn nhõ lông trên đầu sư tử hay sao?

“Nghịch tử! Còn không mau quỳ xuống! Trước mặt Vương gia, ai cho phép người nói hươu nói vượn như vậy?” Vĩnh Yên hầu vội vàng trách mắng rồi quỳ sụp xuống xin lỗi Hoàng Phủ Dật: “Khuyển tử thiên cận, xin Dật vương thứ tội!”

Hiện giờ ông chỉ hận không thể đập chết cái tên nghiệp chướng này! Ngay cả Dật vương mà y cũng dám đắc tội. Phải biết rằng, trong các vị vương gia của Đông Lăng này, tuy Dật vương nhìn có vẻ rất siêu trần thoát tục, nhưng lại là người khó trêu chọc nhất. Hắn được mọi người xưng chiêu đã đành, quan trọng nhất là, tuy Dạ vương là người tàn nhẫn nhất, thì dù người có đắc tội hắn ta, hắn ta ít nhất cũng sẽ không bắt người phải chết ngay. Nhưng Dật vương, hắn sẽ làm như không có vấn đề gì, tha thứ cho người, khiến người nghĩ rằng mọi chuyện đều đã ổn. Rồi sau đó, sẽ đột nhiên có một đám hắc y nhân từ trên trời rơi xuống, diệt trừ cả nhà người. Chết không phải là đáng sợ nhất. Mà đáng sợ nhất là, người luôn biết rõ mình sắp chết, nhưng lại không biết được chính xác lúc nào mình chết! Hơn nữa, ông còn chưa muốn chết!

“Vĩnh Yên hầu đã nói vậy rồi, bản vương đương nhiên cũng không thể tính toán gì thêm!” Hắc khê lắc cây quạt thủy mặc trên tay rồi ngẩng đầu xuống.

Hoàng Phủ Dạ hơi mất hứng, tên nhóc thối tiêu Cữu này, lại nhanh chân hơn mình, cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân tốt như vậy mà để thằng nhóc tranh mất!

Tô Cẩm Bình cũng hơi bất ngờ, xem ra, người đệ tử mà nàng nhận này cũng có chút tác dụng!

Sau lần này, Liễu Xương Ngạn cũng không còn dám lên tiếng nữa, Mộ Dung Song dù có tức tối đến đâu cũng chỉ có thể nén xuống không nói gì nữa.

Về lý thuyết thì Tô Cẩm Bình cho rằng mọi chuyện đều đã ổn, nhưng Quân Lâm Uyên này giờ im lặng không lên tiếng, nhìn cô gái đứng giữa đại điện lại nhìn sang mấy huynh đệ nhà Hoàng Phủ, đôi môi xinh đẹp khẽ cong lên cười lạnh. Là một tiểu cô nương mười tám tuổi, khéo mồm khéo miệng, tâm tư độc địa, còn có thể khiến cho mấy người đàn ông nhà Hoàng Phủ quan tâm đến vậy, tuyệt đối không đơn giản! Không đơn giản, nên... cũng không thể giữ lại được!

Hắn uống hết ly rượu, lắc lắc cái ly trong tay, nửa cười nửa không nói: “Hoài Hàn huynh, sao trăm cứ có cảm giác hôm nay bị một cung nữ đùa

bốn thế nhỉ?”

Câu này vừa phát ra, không khí đột nhiên lạnh đi. Lúc này mọi người mới nhận ra đi đâu không ổn. Đúng vậy, chỉ là một cung nữ nho nhỏ, có tư cách gì mà khiến bao nhiêu vương công đại thần, lại thêm cả hai hoàng đế thăm vấn lâu như vậy? Theo lệ thường đều là kéo thẳng ra ngoài đánh vài chục trượng là xong chuyện rồi. Nhưng câu nói này của hoàng đế Bắc Minh, tức là dù thế nào cũng phải xử tử cung nữ này!

Tô Cẩm Bình cũng biết biểu hiện của mình quá thông minh nhanh nhạy nên mới khiến Hoàng đế Bắc Minh nổi sát khí, bàn tay giấu trong tay áo hơi giật giật, nếu đã không thể thoát thân, vậy thì cùng chết luôn đi!

Sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng xám đi, Quân Lâm Uyên đã dùng cách xưng hô “Hoài Hàn huynh” để nói như vậy, nếu hắn vẫn cố giữ mạng cho Tô Cẩm Bình, thì sẽ rất khó ăn nói, cũng tức là không giữ thể diện cho Bắc Minh. Cho nên, lúc này chính hắn cũng phải cân nhắc, rốt cuộc mạng của Tô Cẩm Bình quan trọng, hay là quan hệ giữa hai nước quan trọng hơn!

Hắn ngừng lại một chút, giữa hạt cát và cục vàng, hắn cũng đã có sự lựa chọn riêng. Dù thế nào, nàng cũng không thể quan trọng bằng mối bang giao giữa hai nước được: “Lâm Uyên huynh quan trọng hóa vấn đề rồi. Chẳng qua chỉ là một cung nữ thôi mà! Người đâu...”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 57: Hội Thờ Cầu Hi Thước

Nghe hắn nói tới đây, đám người Thượng Quan Cận Duệ đang muốn lên tiếng cầu xin cho Tô Cẩm Bình, không ngờ lại có một tiểu thái giám tiến vào bẩm báo: “Bệ hạ, Tam hoàng tử Nam Nhạc cầu kiến!”

Tới thật đúng lúc! Sắc mặt Quân Lâm Uyên và Mộ Dung Song đều hơi biến đổi.

Hoàng Phủ Hoài Hàn đang nói dở liền ngừng lại, nhếch miệng cười lạnh, nói: “Mời vào!”

“Vâng!” Tiểu thái giám lĩnh mệnh, lui ra ngoài.

Bên phía Nam của đại điện nguy nga lộng lẫy, một đôi mắt đẹp tha thiết nhìn chăm chăm về phía cửa, chờ mong người đàn ông mà ả nhớ nhớ nhung nhung bao ngày, vì thế, ả cũng ném luôn chuyện của Tô Cẩm Bình lên tận chín tầng mây. Chỉ chốc lát sau, một người đàn ông mặc xiêm y trắng chậm rãi bước vào, không nhanh không chậm, thoải mái sải bước như ở giữa sân vắng, mày phượng mắt ngài, giống như một vầng trăng tỏa sáng giữa bầu trời đêm bao la, đẹp đến rung động lòng người.

Không ít các thiên kim đã không cần lòng được, phải đưa tay lên ôm ngực, trong mắt tràn ngập sự ái mộ. Tuy rằng, luận về diện mạo, thì Hoàng thượng và vị Bắc Minh hoàng kia, rồi Dạ vương, thậm chí là Thượng Quan đại nhân cũng đều không kém người đàn ông này mất. Nhưng khí chất trong trẻo lạnh lùng, cao ngạo như ánh trăng của hắn, cả đôi đấng tử màu xám bạc kia nữa, khiến cho lòng không khí thần bí bao kín cơ thể hắn, chỉ thoáng nhìn cũng khiến người ta kinh tâm động phách.

Các vị đại thần từng gặp qua hắn, lúc này cũng ngạc nhiên đến ngẩn người. Tô Cẩm Bình lại đứng yên không động đậy. Khuôn mặt của cái tên kia như thế nào thì nàng đã biết quá rõ rồi, phản ứng của mấy người này cũng là bình thường thôi, có đi đâu, thời khắc này, Mộ Dung Song lại lộ vẻ đắc ý rõ rệt, ả vươn cái cổ dài như thiên nga, tao nhã quét mắt nhìn những người đang dùng ánh mắt ái mộ để ngắm phu quân tương lai của ả. Ái mộ thì sao nào, người đàn ông như thần tiên này là người đàn ông của ả. Mộ Dung Song ả chính là vị hôn thê danh chính ngôn thuận của hắn.

“Tham kiến Hoàng thượng Đông Lăng!” Hắn lãnh đạm nói, coi như chào hỏi, dáng vẻ cao quý, thanh nhã, đứng thẳng giữa đại điện, thất lưng cũng không hề khom xuống một chút nào.

Hoàng Phủ Hoài Hàn đương nhiên cũng không đặt nặng vấn đề này. Nếu hắn còn là Hoàng tử của Nam Nhạc, thì hắn ta có thể hỏi tội hắn một phen. Nhưng hiện giờ hắn chỉ là con tin, nếu cố tình hỏi tội, truyề ra ngoài sẽ khiến người đời coi thường mất. Hắn ta nhếch môi cười nhạt: “Không cần đa lễ, người đâu, ban thưởng ghế ngồi cho tam hoàng tử Nam Nhạc.”

Hắn ta vốn nghĩ, với tính cách của hắn, nói xong những điều cần nói sẽ quay đầu đi ngay, không ngờ hắn lại nói: “Tạ ơn Hoàng thượng Đông Lăng.” Sau đó đi theo sự chỉ dẫn của thái giám, đến chỗ ngồi của mình.

Vì thế, ánh mắt của các thiên kim danh môn thế gia cơ bản đều dồn về phía Bách Lý Kinh Hằng, mà về mặt Mộ Dung Song lại càng thêm kiêu ngạo! Phu quân tương lai của ả, chẳng cần làm gì cũng đã trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người! Cũng chỉ có một người đàn ông như vậy, mới xứng đôi với Mộ Dung Song ả!

Liễu Xương Ngạn và Tử Diên lại trợn trừng hai mắt, không thể tin nổi nhìn hắn. Tam hoàng tử Nam Nhạc ư? Chính là người đã xuất cung cùng Tô Cẩm Bình sao?! Ông trời ơi, chuyện gì thế này?!

Từ khi Bách Lý Kinh Hằng bước vào, không khí càng trở nên quý dị hơn. Đứng giữa đại điện, bàn tay Tô Cẩm Bình vốn đã toát mồ hôi, nhưng lúc này lại hoàn toàn biến mất. Từ lúc người này bước vào, không hiểu sao

nàng bỗng cảm thấy vô cùng yên tâm, thậm chí còn cảm thấy, ngày hôm nay mình sẽ không có chuyện gì hết.

Mọi người cơ bản đều quên mất Tô Cẩm Bình, nhưng Quân Lâm Uyên lại nhắc nhở rất đúng lúc: “Hoài Hàn huynh, nếu Kinh Hông đã đến đây rồi, mấy chuyện không vui này nên xử lý nhanh thì hơn, chúng ta cũng có tâm trạng mà nâng ly.” Tính ra, Bách Lý Kinh Hông, là biểu muội phu tương lai của hắn, cũng là quận mã tương lai của Bắc Minh hắn, xưng hô như vậy coi như cũng đủ tôn trọng rồi.

Đến ngày hôm nay, thì Tô Cẩm Bình hoàn toàn tin rằng, những thứ xinh đẹp đều có độc! Giống như vị Bắc Minh hoàng đẹp đến chết người này, xem ra hôm nay hắn quyết tâm muốn lấy mạng nàng!

Thời khắc này, không biết Tô Cẩm Thu có mục đích gì mà đột nhiên cười nói: “Hoàng thượng, tuy muội muội thiếp cư xử hơi lỗ mãng, nhưng suy xét ra, thì cũng chỉ tranh cãi ngoài miệng với quận chúa một chút thôi. Hôm nay là lễ Trung thu, ngày lành tháng tốt, người và trăng hòa hợp. Dù sao Tô Cẩm Bình cũng là người nhà mẹ đẻ của thần thiếp. Xin Hoàng thượng chuyện lớn hóa nhỏ, tha cho nàng một mạng.”

Thực ra, ả không hề muốn cầu xin cho muội muội thứ xuất của ả, dù là vì thân phận đệ tiện của Tô Cẩm Bình, hay là vì nàng đã từng đánh ả. Nhưng phụ thân đại nhân lại nói nàng vẫn còn tác dụng. Hôm nay phụ thân cáo bệnh không tới, nếu hiện giờ chính ả không thêm quan tâm, để nàng bị xử trảm, không biết sẽ có hậu quả gì, nên mới lên tiếng cầu xin hộ.

“Vị nương nương này!” Mộ Dung Song không biết Tô Cẩm Thu, nhưng nhìn trang phục lộng lẫy, quý giá của ả, cùng với vị trí ngẩng, không khó để nhận ra ả ta là phi tần có địa vị cao, cho nên mới xưng hô như vậy. Thấy Tô Cẩm Thu nhìn ả, ả lại nói tiếp: “Nương nương được gả vào hoàng cung, là người của hoàng thất. Từ nay về sau, trong lòng hắn chỉ nên có nhà chồng, không có nhà mẹ đẻ mới đúng. Bây giờ nương nương lại cầu xin thay cho cung nữ kia, cản trở sự quyết đoán của bộ hạ Đông Lăng là đạo lý gì?!”

Xem ra Biểu ca muội hai người này nhất định phải lấy mạng nàng! Tô Cẩm Bình cong môi nở nụ cười khát máu, đôi mắt phượng cũng tràn ngập sát khí, như có như không liếc nhìn cái cổ xinh đẹp của Quân Lâm Uyên và bầu ngực cao ngất của Mộ Dung Song.

Nghe ả nói vậy, sắc mặt Tô Cẩm Thu vô cùng khó coi, nhưng cũng không xin lỗi, chỉ cười lạnh nói: “Quận chúa nói rất đúng. Có đi ầu, ta vốn nghe từ lâu... quận chúa Mộ Dương trong thiên hạ song xu vốn nổi danh là người khiêm tốn, nhân hậu, phóng khoáng. Nhưng hôm nay gặp mặt mới thấy, cũng chỉ là tin đồn!”

Tô Cẩm Thu cả là Hoàng quý phi nhất phẩm của Đông Lăng, tính ra thì phẩm vị cũng gần bằng Hoàng hậu. Nếu đối phương là công chúa Bắc Minh, thì ả còn có thể nhường nhịn một chút, đằng này, ả ta lại chỉ là một quận chúa nước khác, có tư cách gì mà kiêu ngạo trước mặt ả?!

“Người!!!” Mộ Dung Song then quá hóa giận, ả phát hiện ra, tình hình hôm nay dường như không có lợi với ả. Hình tượng thường ngày của ả luôn là cao quý, dịu dàng, nhưng hôm nay lại bị tỷ muội nhà kia khiến cho nổi trận lôi đình, hết lần này đến lần khác để lộ ra tính cách vốn có. Bình thường, nếu đàn ông nhìn thấy ả bị người khác chê cười, nhất định sẽ nói giúp ả vài câu, nhưng hôm nay không có một ai ra mặt giúp ả hết.

Ả đâu biết rằng, ả đẹp thì có đẹp, nhưng Tô Cẩm Bình và Mộc Nguyệt Kỳ cũng đẹp không kém gì ả. Đêm nay, một người thì nhã nhặn lịch sự, một người lại ngọt ngào đáng yêu, khiến trong lòng những người đàn ông có mặt ở đây đều cảm thấy thương tiếc. Một ả quận chúa lòng dạ hẹp hòi, ương ngạnh giả dối như ả, có gì đáng thương chứ?!

Ả quét đôi mắt đẹp về phía Hoàng Phủ Hoài Hàn, hy vọng hắn sẽ lên tiếng kết liễu Tô Cẩm Bình, nhưng hắn lại chỉ ng ầu đó, lẳng lặng dựa vào long ỷ, cầm ly rượu nhấm nháp, đôi mắt màu tím đậm còn chưa từng nhìn về phía này, dường như hắn đang chờ chính bọn họ tranh cãi để đưa ra một đáp án vậy. Thật ra, hắn đang đợi, đợi Bách Lý Kinh Hồng lên tiếng cầu xin thay cho Tô Cẩm Bình, để xác định xem cô gái này có thực sự có trọng

lượng trong lòng Bách Lý Kinh Hằng hay không. Nếu có, thì liệu sẽ nặng đến đâu?!

Mộ Dung Song quay đầu, gọi Quân Lâm Uyên: “Biểu ca” như muốn hẳn lên tiếng đòi lại công bằng cho ả.

Quân Lâm Uyên nhướn mày, hung dữ nhìn Mộ Dung Song! Vốn chỉ là hai cô ả Mộ Dung Song và Tô Cẩm Thu cãi nhau, nhưng ả ngu xuẩn này lại quay sang gọi hẳn, không phải là muốn hẳn lên tiếng giúp ả sao? Nếu hẳn ra mặt bênh vực ả, để truy ền ra ngoài, không phải mọi người sẽ cười đến rụng răng vì Bắc Minh hoàng vì giúp biểu muội của mình mà lên tiếng đòi co với phi tử của Đông Lăng hoàng hay sao?!

Nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của hẳn, Mộ Dung Song cũng tỉnh táo lại ngay, biết hành vi của mình không ổn, còn đang định nói gì thì một giọng nói lại vang lên: “Quận chúa đương nhiên là cô gái rộng lượng nhất rồi!” Giọng nói trầm thấp, kiêu ngạo, vẫn lạnh lùng như trăng giồng thường ngày.

Hẳn vừa dứt lời, đám thiên kim tiêu thư vẫn đang ngấm nhìn hẳn đầu lộ vẻ thất vọng. Xem ra vị tam hoàng tử Nam Nhạc này rất quan tâm đến vị hôn thê của mình, nếu không thì đâu cần lên tiếng giúp ả chứ, đã thế này, thì nhóm các nàng còn hy vọng gì nữa?!

Nhưng Mộc Nguyệt Kỳ lại không tìm được, hơi cúi đầu, khẽ cười một tiếng.

Tử Diên khó hiểu hỏi: “Mộc cô nương, người cười gì thế?” Không phải Mộc cô nương vẫn rất muốn giúp Tô Cẩm Bình sao? Hiện giờ tam hoàng tử Nam Nhạc lại hoàn toàn không có ý lên tiếng giúp Tô Cẩm Bình. Vậy mà Mộc cô nương lại cười! Còn nữa, không phải tam hoàng tử Nam Nhạc chính là người đàn ông đã đi cùng với Tô Cẩm Bình trên đường sao? Vì sao lại không nói giúp nàng mà còn đi ca ngợi Mộ Dung Song chứ? Thật kỳ quái!!!

“Cứ xem tiếp sẽ biết ngay.” Mộc Nguyệt Kỳ không có tâm trạng mà giải thích, mắt nàng thần nhiên quét qua đại điện nhưng lại luôn lơ đãng hướng

về phía Thượng Quan Cận Duệ.

Tử Diên gãi gãi đầu, tiếp tục theo dõi, kết quả là chuyện xảy ra lại khiến cô có gãi nát đầu cũng không hiểu nổi.

Khuôn mặt xinh xắn của Mộ Dung Song giận đến tái mét, đôi mày liễu nhíu chặt, trong mắt như có ngọn lửa hùng hực cháy, không biết là lửa giận, hay lửa đố kỵ. Cuối cùng, ả lại không thể không nhẫn nhịn, cười vô cùng gượng gạo, dung nhan khuynh thành cũng vắn vẹo đến khó coi, nghiêng rãnh nói: “Kinh Hồng ca ca khen quá lời rồi. Dù cung nữ này có lỗi, nhưng cũng không phải sai lầm gì lớn. Mong bệ hạ Đông Lăng tha cho nàng một mạng. Mộ Dương cũng rất vừa ý với nàng, không biết bệ hạ có thể để tiểu cung nữ này đợi để cùng tham gia hội cầu Hỉ Thước với chúng ta được không?”

Nghe thì có vẻ như Bách Lý Kinh Hồng đang ca ngợi ả, nhưng thật ra là lén quát cho ả một roi đằng sau lưng! Ca ngợi ả rộng lượng, đương nhiên ả phải ra vẻ một chút, thể hiện mình rộng lượng thế nào, nếu không chẳng khác nào ả tự vạch trần sự hẹp hòi của mình trước mặt phu quân tương lai! Một người đàn bà có lòng dạ hẹp hòi, sao có thể đảm đương được ngôi vị chủ mẫu của phủ hoàng tử một nước, chứ nói gì đến ngôi vị Hoàng hậu! Cho nên, thời khắc này, ả không chỉ không thể tiếp tục luận tội tiện nhân kia, còn phải lên tiếng cầu xin cho nàng nữa!

Có đi đâu, Mộ Dung Song ả cũng không phải miếng giẻ để mặc cho người ta chà đạp. Dù thế nào ả cũng không muốn tiện nhân này được thoải mái, cho nên mới đề nghị để nàng cùng tham gia hội cầu Hỉ Thước. Hội cầu Hỉ Thước vốn là nơi để tài tử giai nhân ngâm thơ đối từ, tiện tỳ này chẳng qua chỉ nhanh miệng nhanh miệng chút thôi, chứ ả biết nàng cũng không được học hành tử tế gì. Nhất định ả sẽ khiến nàng phải mất mặt, cũng làm cho Kinh Hồng ca ca nhìn rõ, rốt cuộc hai người khác nhau một trời một vực thế nào. Đồng thời, ả cũng muốn khiến Kinh Hồng ca ca hiểu được, trong thiên hạ này, người con gái có thể xứng đôi với hắn, chỉ có một mình ả mà thôi!

Kinh Hồng ca ca à?! Tô Cẩm Bình kinh ngạc đảo mắt qua hai người họ. Gọi thân mật như vậy... rốt cuộc hai người có quan hệ gì? Không biết vì sao, vừa nghĩ hai người có thể có mối quan hệ nào đó, trong lòng nàng lại thấy vô cùng khó chịu!

Mộ Dung Song vừa dứt lời, Hoàng Phủ Hoài Hàn liền lạnh lùng nói: “Quận chúa Mộ Dương đã tự mình cầu xin, trăm cũng không thể không nể mặt quận chúa. Dù sao cũng nên tặng cho Lâm Uyên huynh một ân tình. Người đâu, ban thưởng ghế ngõ cho Tô Cẩm Bình!”

Giờ thì hay rồi, nói qua nói lại, không những gỡ tội được cho Tô Cẩm Bình, Quân Lâm Uyên còn vô duyên vô cớ thiếu ân tình của Hoàng Phủ Hoài Hàn. Khuôn mặt đẹp dị thường lộ ra một nụ cười nhạt, nốt ruồi son trên mi tâm càng đỏ thắm. Hoàng Phủ Hoài Hàn thật giỏi hoạt, nhưng Mộ Dung Song này cũng quá ngu xuẩn...

Nhìn dáng vẻ của hắn, Mộ Dung Song hơi run lên, ả biết, biểu ca ả đang tức giận.

Chỗ ngõ của Tô Cẩm Bình, đương nhiên sẽ ở phía cửa đám tiêu thư nhà quan. Tô Cẩm Bình chỉ là một cung nữ, nên không ít thiên kim tử về ghét bỏ. Mộc Nguyệt Kỳ bỗng lên tiếng: “Cẩm Bình muội muội, hay là ngõ cạnh ta đi!”

Mộc Nguyệt Kỳ chính là người từng từ chối tước vị quận chúa, trong lòng mọi người cũng cho rằng nàng là người xứng đáng nhất với vị trí Thừa tướng phu nhân, cho nên, địa vị trong đám thiên kim cũng khá cao. Mặc dù nàng tỏa ra khí chất hào hùng như bậc nam tử hán, nhưng cũng rất gần gũi thân thiện với người khác, giờ lại chủ động thân thiện với một cung nữ, thật khiến người ta phải mở rộng tầm mắt!

Tô Cẩm Bình khẽ cười, ngõ xuống cạnh nàng ta. Tuy không biết vì sao nàng ta liên tục giúp nàng, nhưng nàng cũng không phải không biết ơn nàng ta, tạm thời cứ vậy đã, nhận ân tình của nàng ta, rồi sẽ tính sau.

Thượng Quan Cận Duệ ngẩng đầu, ánh mắt dịu dàng nhìn về phía Mộc Nguyệt Kỳ, trên môi vẫn là nụ cười máy móc như thường ngày, nhưng

trong mắt lại hiện rõ vẻ cảm kích.

Tử Diên hơi tức giận nhìn tướng gia nhà mình. Một cô nương muốn như thế, sao ngài phải cảm kích chứ?!

Hoàng Phủ Hoài Hàn đang định tuyên bố bắt đầu hội cầ Hỉ Thước, thì Liễu Xương Ngạn kia lại giống như con khỉ, không thèm để ý đến ánh mắt cảnh cáo của phụ thân, đại ca và đại tỷ nhà mình, lao vọt ra giữa đại điện nói: “Hoàng thượng, là hần, chính là hần!” nói xong, y giơ tay chỉ thẳng vào Bách Lý Kinh Hờng.

Người bị hần chỉ, lại chỉ lẳng lẳng ng ồi đó, giống như tất cả những chuyện này đều chẳng liên quan gì đến hần vậy. Hần vốn là một ‘người mù’, đương nhiên sẽ không nhìn thấy ngón tay của y chỉ về phía mình, không phải sao?!

Vị đế vương trước giờ không để lộ vui buồn giận dữ, bỗng hơi nhíu đôi mày rậm, thể hiện rõ sự không vui, ánh mắt đ ầy vẻ cảnh cáo, còn cái kẻ đang đắm chìm trong sự sung sướng vì phát hiện gian phu thì lại không hề cảm nhận được, bước từng bước về phía trước, tâm trạng muốn chỉ rõ và xác nhận thân phận của Bách Lý Kinh Hờng càng thêm gấp gáp!

Vừa nhìn thấy sắc mặt của Hoàng Phủ Hoài Hàn, Vĩnh Yên hầu đã biết ngay tình hình không ổn, nhưng tên khốn mất nết này lại vẫn cứ lao ra phía trước, không ngăn nổi. Ông đành phải đứng lên nói: “Hoàng thượng, khuyên tử ngu đại, xin Hoàng thượng thứ tội! Nghiệt tử, mau cút xuống cho ta!”

Từ nhỏ, Liễu Xương Ngạn đã được cha mẹ nâng niu trong lòng bàn tay, đột nhiên phụ thân lại to tiếng với y, sắc mặt nghiêm khắc như vậy, không chỉ không khiến y sợ hãi, mà ngược lại, trong lòng y còn vô cùng giận dữ. Y chỉ nghĩ rằng, phụ thân đã không ra mặt giúp mình thì thôi, còn đi giúp người ngoài ức hiếp y, vì thế, y lại càng bất mãn, lớn tiếng nói với Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Hoàng thượng, thảo dân thật sự có đi đâu muốn bẩm báo.”

“Vĩnh Yên hầu lui đi.” Giọng nói lạnh như băng không có chút ấm áp nào. Vĩnh Yên hầu biết đây là dấu hiệu hoàng đế tức giận, nhưng hiện giờ

ông cũng không thể làm gì để cứu vãn, đành phải run rẩy đứng dậy lui ra.

“Muốn nói gì thì nói đi.” Trong vẻ lạnh lùng của hắn còn xen chút thương hại, khiến Vinh phi cũng thẫn lo lắng...

Nhìn thần sắc bình tĩnh như không có chuyện gì xảy ra của Tô Cẩm Bình, Mộc Nguyệt Kỳ khẽ cười hỏi: “Cô không sợ à?” Nếu thật sự bị vạch mặt, tội này không nhỏ chút nào! E rằng cả phủ hữu tướng cũng bị liên lụy mất.

Nghe nàng ta hỏi vậy, mặt Tô Cẩm Bình không những không có chút lo lắng nào, mà ngược lại còn mỉm cười, nhìn Liễu Xương Ngạn đang quỳ giữa đại điện la hét đòi bảm báo kia, nàng khẽ cong đôi mắt phượng, thể hiện rõ vẻ vui sướng, nhẹ nhàng nói: “Sợ chứ. Ta sợ nhìn thấy tình cảnh máu tươi chảy đầm đìa giữa đại điện, ta lại bất tri bất giác đắc tội với cả nhà Vĩnh Yên hầu mất.”

Nghe nàng nói vậy, Mộc Nguyệt Kỳ cũng không nhịn được, khẽ nở nụ cười. Cô gái này, quả thật cũng có sách lược riêng. Nàng biết Liễu Xương Ngạn không thể đánh gục được nàng, còn có thể dẫn tới họa sát thân. Có đi ầu, nhìn dáng vẻ đó của nàng, đâu có giống một người đang lo sợ vì bị cả nhà Vĩnh Yên hầu trả thù chứ!

“Hoàng thượng, thảo dân thật sự nhìn thấy Tô Cẩm Bình và tam hoàng tử Nam Nhạc đi dạo trên đường cái. Thảo dân nguyện dùng tính mạng của mình để thề, tuyệt đối không nói dối! Xin bệ hạ minh giám!” Liễu Xương Ngạn vội vàng nói xong, khóe môi còn bất giác cong lên vui sướng.

“Hoang đường!” Mộ Dung Song vỗ bàn đứng bật dậy: “Kinh Hềng ca ca đường đường là tam hoàng tử của Nam Nhạc ta, sao có thể đi du ngoạn cùng với một cung nữ nhỏ nhỏ chứ. Đúng là nói tằm bậy tằm bạ. Xin bệ hạ Đông Lăng hãy trừng trị người này, trả lại thanh danh trong sạch cho Kinh Hềng ca ca!”

Liễu Xương Ngạn ngờ ngác không hiểu nổi! Về lý thuyết Mộ Dung Song này là vị hôn thê của Bách Lý Kinh Hềng, còn chưa xuất giá, phu quân đã qua lại với người khác, lẽ ra ả phải giận đến chết đi được, phải

muốn giết chết Tô Cẩm Bình mới đúng chứ? Sao có thể mạnh mẽ chỉ trích ngược lại chính mình? Nhưng y làm sao hiểu được, hoàng thất coi thanh danh còn quan trọng hơn tính mạng. Một hoàng tử không có đức hạnh thì dù có tài cán đến đâu cũng khó ng ẩ lên ngai vàng. Cân nhắc lợi hại thế nào, Mộ Dung Song ả hiểu rất rõ.

“Hoàng thượng, thảo dân thật sự nhìn thấy mà! Chính hấn va vào thảo dân!” Y nói với vẻ rất hùng h ần, khiến người ta muốn không tin cũng khó! Vì vậy, mọi người đều hơi nghi hoặc nhìn Bách Lý Kinh H ồng.

“Người có chứng cứ gì?” Giọng nói của hấn đã tràn ngập lửa giận! Liễu Xương Ngạn chết tiệt, trò h ề này khó khăn lắm mới dừng lại được, y còn dám gây chuyện tiếp, nếu làm rối loạn kế hoạch của hấn, thì dù xử trảm cả nhà Vĩnh Yên h ầu cũng không đủ để hấn xả giận!

Chứng cứ à? Việc này... “Hoàng thượng, đám tôi tớ của thảo dân đều nhìn thấy. Bọn họ còn tới quán điếm tâm Duyệt Ký, ông chủ Duyệt Ký nhất định cũng sẽ nhận ra họ!” Y nhất quyết không chịu buông tha hai người kia.

Ban đầu mọi người chỉ tin khoảng ba phần, nhưng lúc này thì h ầu như đã tin đến tám phần. Người nãy giờ vẫn ng ẩ yên không lên tiếng, khế cong khoe môi mỏng lên, hỏi: “Ý người là, bản cung chạy trốn khỏi hoàng cung, r ẩ lại quay trở về sao?”

Hấn vừa dứt lời, trong đại điện hoàn toàn yên tĩnh! Đúng thế, sao bọn họ lại không nghĩ đến đi ều này nhỉ. Nếu đúng như lời Liễu Xương Ngạn kia nói, thì tam hoàng tử Nam Nhạc này đã trốn ra được khỏi cung, không phải là nên nhanh chóng nghĩ cách trốn về nước sao, lại còn quay về làm một con tin không danh phận không địa vị làm gì? Hấn đâu có gốc chứ?! Nghĩ vậy, mọi người đều cho rằng Liễu Xương Ngạn nói dối!

Ngay cả Vinh phi cũng không nhìn được, li ền hỏi: “Đệ đệ, có phải đệ nhận nhầm người r ẩ không?”

“Không, chắc chắn là ta không nhận sai! Hoàng thượng, ngài chỉ cần truy ền nhân chứng lên là biết.” Giọng nói của y vẫn vô cùng khẳng định,

nhưng trong lòng cũng hơi lo lắng, vì dường như mọi người ở đây đều không tin y. Những điều y vừa nói, về tình về lý đều không ổn.

“Người đâu, cho truyền ông chủ quán điếm tâm Duyệt Ký tới!” Giọng Hoàng Phủ Hoài Hàn càng lúc càng lạnh.

Tô Cẩm Bình cũng hơi nhú mào, không ngờ còn có thể lôi người làm chứng ra nữa. Chết tiệt!

Bách Lý Kinh Hồng vẫn bình tĩnh ng ồi đó, giống như đã định liệu từ trước.

Duyệt Ký rất g ần hoàng cung, nên chỉ chốc lát sau, đôi vợ ch ồng kia đã được dẫn tới, nhìn khí thế uy nghiêm của hoàng thất, hai người sợ đến m ềm nhũn hai chân!

Tô Cẩm Bình siết chặt hai hộp bánh quế hoa trong tay, đang nghĩ xem có nên thẳng tay kết liễu bọn họ trước khi bọn họ kịp mở miệng hay không, nhưng nhớ tới gương mặt nhiệt tình, thân thiện của bà chủ lúc trước, nằng lại không thể xuống tay được!

“Trẫm hỏi các người, có từng nhìn thấy tam hoàng tử Nam Nhạc và cô gái kia xuất hiện tại cửa tiệm của các người không?” nói xong, hấn đưa tay chỉ Bách Lý Kinh Hồng và Tô Cẩm Bình.

Đôi vợ ch ồng kia nhìn nhau, r ồi cùng quay đ ầu, đ ồng thanh nói: “Không ạ!”

“Cái gì?!” Liễu Xương Ngạn ngạc nhiên đến rơi cằm. Y tuyệt đối không tin những gì mình gặp hôm nay đều là ảo giác của mình, vì thế, li ền nghiêng r ầu nói: “Bệ hạ, xin ngài đừng nghe họ nói bậy. Ngài có thể cho đòi đám hạ nhân của thảo dân vào, thảo dân...”

“Đủ r ồi!” Hấn vỗ mạnh xuống long án: “Người đang giỡn mặt trẫm đấy à?! Người đâu...”

“Hoàng thượng, xin ngài tha tội!” Vinh phi và cả nhà Vĩnh Yên hầu lập tức quỳ xuống xin tha.

Đế vương nhìn bọn họ, hít sâu vài hơi, cố gắng đè nén cơn giận của mình xuống, lạnh lùng nói: “Lôi xuống, phạt một trăm trượng!” Một trăm trượng này đánh xuống, nếu thân thể không khỏe thì cũng có thể lấy mạng của y!

Vì thế, Vinh phi há hốc miệng thở dốc, vẫn muốn lên tiếng cầu xin cho đệ đệ, thì lại nghe Hoàng Phủ Hoài Hàn nói tiếp: “Còn cầu xin nữa, xử tội giống y!”

À há ra ngậm vào vài lần, cuối cùng cũng không nói được gì, đành phải ngẩng ngay ngẩn lại vị trí của mình, nhìn Tô Cẩm Bình đầy vẻ thù hận!

Mộc Nguyệt Kỳ che miệng, nhỏ giọng nói: “Cô đã định liệu trước cả những chuyện này sao?”

Tô Cẩm Bình lại thật thà lắc đầu. Nàng cũng không hiểu vì sao đôi vợ chồng kia lại nói dối.

Chuyện ồn ào lần này cũng làm thời gian bị chậm trễ nhiều. Lòng kiên nhẫn của Hoàng Phủ Hoài Hàn gần như cạn kiệt, hắn nói: “Được rồi, bắt đầu hội cầu Hỉ Thước. Tới đài Trích Tinh đi!”

Nghe hắn nói vậy, mọi người đồng loạt đứng dậy, đi ra ngoài điện, qua một hành lang tráng lệ được trải thảm rất dài, tới đài Trích Tinh theo đế vương. Bốn phía xung quanh đài đều trống trải, ánh nến đã được tắt sẵn, mờ mờ ảo ảo, đẹp không sao tả xiết. Bàn ghế đã được bày sẵn ở đó, những chiếc bàn được tạo ra từ những khối thạch anh vuông, rất tương xứng với những chiếc ghế được chế từ ngọc lưu ly. Mọi người đều dựa vào thân phận của mình để tìm chỗ ngồi.

Vầng trăng tròn sáng rực treo trên cao, chiếu sáng khắp đài cao này, còn khiến người ta có cảm giác như đang được hái sao thật vậy.

“Đã là hội thơ cầi Hỉ Thước, thì các vị cũng không cầi quá câu nệ, cứ coi như trấi không có ở đây là được!” Hiếi khi nào Hoàng Phủ Hoài Hàn thoả mái như thế.

Quân Lâm Uyên cũng cười tươi đến dị thường, nhưng tia sáng lạnh lại như có như không lướt qua người Tô Cẩm Bình. Cô gái này, không thể giữ lại được!

Không biết ai đột nhiên lên tiếng: “Nghe danh tiếng Mộc cô nương tài hoa cái thế đã lâu, không biết tại hạ có thể mời Mộc cô nương làm một bài thơ được không? Cũng để cho tại hạ được chiêm ngưỡng phong thái của Mộc cô nương một chút!” Tam đại mỹ nhân ở đây, Mộ Dung Song thì không cầi phải nói, Tô Cẩm Bình chỉ là một cung nữ, có thể tương xứng với đám công tử thế gia, đương nhiên chỉ có Mộc Nguyệt Kỳ.

Mộc Nguyệt Kỳ che miệng cười: “Công tử quá lời, đâu có gì là phong thái hay không chứ. Tiểu nữ làm một bài thơ cũng được, nhưng cũng chỉ là múa rìu qua mắt thợ, khó mà xứng với nơi thanh nhã này, xin các vị đừng chê cười.”

“Tự cồ phùng thu bi tịch liêu. Ngã ngôn thu nhật thắng xuân triêu. Tình không nhất hạc bài vân thượng. Tiệi dẫn thi tình đái bích tiêu!” Nàng ta nhỏ giọng, khiêm tốn đọc bốn câu thơ.

(*) Bài Thu tứ của Lưu Vũ Tích.

Quỳnh Chi phỏng dịch (10/11/2004)

Từ xưa thu đến bu ần cô liêu,

Với tôi thu đẹp hơn xuân nhĩ ầu

Trời trong hạc rẽ mây cao vút

Đưa ý thơ lên bích ngọc thanh thiên.

(st)

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm. Quá hay! Bài thơ này quá hay! Hơn nữa, còn cực kỳ thích hợp để mở đầu cho hội thơ cầu Hỉ Thuộc hôm nay! “Đưa ý thơ lên bích ngọc thanh thiên” cơ đấy!

Tô Cẩm Bình hơi kinh hãi, không ngờ ở thời đại kia của nàng, danh ngôn này là của một người đàn ông rộng lượng nói ra, nhưng tới thời đại này lại phát ra từ miệng của một cô gái ư? Người con gái tên Mộc Nguyệt Kỳ này, có tính cách thế nào?!

“Mộc cô nương không hổ danh là con gái của Mộc lão tướng quân! Thật quá tài năng, rất khí phách!” Hoàng đế lên tiếng khen ngợi đầu tiên, những lời khen ngợi của mọi người liên tục ra liên tục như châu như ngọc, nhĩ ầu vô số kể.

“Hoàng thượng quá khen!” Nàng ta vẫn giữ dáng vẻ khiêm tốn, thận trọng, không vì được đế vương khen ngợi mà lộ vẻ đắc ý.

“Ngại quá, bản quận chúa cũng có một bài thơ!” Mộ Dung Song lên tiếng ngắt ngang, ả rõ ràng không thích bị người khác nổi bật hơn ả. Trong lòng mọi người đều cảm thấy bất mãn, nhưng vì ngại Quân Lâm Uyên, nên cũng không dám nói gì. Có đi ầu, sắc mặt Quân Lâm Uyên cũng rất khó coi. Nếu không phải vì ở đây có quá nhiều người, thì chắc chắn hấn sẽ mắng cho ả một trận. Mộ Dung Song thông minh thì có thông minh, nhưng lại quá ham hư vinh, chỉ muốn thể hiện bản thân mà không chịu xem xét thời thế.

“A? Vậy trăm cũng muốn nghe thử.” Hoàng Phủ Hoài Hàn ra vẻ hứng thú nhìn ả.

Mặt ả hơi ửng hồng, ánh mắt như tỏa hào quang, liếc nhìn Bách Lý Kinh Hồng: “Hồng đậu sinh nam quốc, xuân lai phát kỷ chi. Nguyệt quân đa thải hiệt, thử vật tối tương tư.” (*) Sau khi đọc xong, mặt ả càng đỏ hơn, hơi rũ mắt xuống, giống như không dám nhìn phản ứng của hấn.

(*) Hồng đậu mọc phương Nam

Xuân đến nảy thêm cành

Nguyện để người hái lấy.

Kỷ vật mối tương tư. (st)

Tuy mọi người không thích khi bị ả chen ngang, nhưng cũng không thể không thừa nhận, bài thơ này rất hay, nên tất cả đều ò lên khen ngợi.

Có đi ầu, nhân vật chính Bách Lý Kinh H ồng lại chẳng hề lộ chút cảm xúc nào, hấn chỉ chậm rãi nhắm mắt lại, lẳng lẳng ng ồi đó, coi như không nghe thấy gì hết, khiến Mộ Dung Song vô cùng buồn bực!

Nhưng không biết vì sao, sau khi nghe Mộ Dung Song thổ lộ, Tô Cẩm Bình ng ồi bên cạnh lại cực kỳ nóng giận! Nàng cũng cực kỳ không thích cái ánh mắt mà cô ả chết tiệt này dành cho Bách Lý Kinh H ồng. Nó khiến nàng cảm thấy toàn thân đều khó chịu, tuy nàng còn chưa kịp hiểu sự khó chịu này là từ đâu mà đến, nhưng không kịp nghĩ nhiều đã buột miệng thốt lên: “Quả nhiên là ngày xuân đã đến!”

Nàng thản nhiên nói như chẳng liên quan gì đến mình, nhưng xung quanh đều tĩnh lặng hấn, ngay sau đó, những tiếng cười trộm lại lén lút vang lên. Không phải chứ, đường đường là quận chúa một nước, nhưng lại ở trước mặt mọi người, ngâm một bài thơ phóng dăng như thế, đúng là mất hết cả thu ần phong mỹ tục! Đứng trước mặt bao người mà ả dám ngang nhiên thể hiện tâm ý với vị hôn phu của mình, không ngờ da mặt ả lại d ầy như vậy, quả nhiên là mùa xuân đã tới, một mùa cực kỳ thích hợp để ‘tư xuân’! (tư xuân: tư tưởng đến những chuyện phóng dăng, dâm dục...)

Lúc này, khóe môi mỏng của Bách Lý Kinh H ồng lại bất giác cong lên, có đi ầu, động tác của hấn rất nhỏ, không có ai phát hiện ra.

Hoàng Phủ Dạ lại không thể nói rõ tâm trạng của mình lúc này. Hấn cũng buồn cười, nhưng lại cảm thấy không cười nổi. Ngược lại, Hoàng Phủ Dạ lại khẽ lắc cây quạt thủy mặc trong tay, cười vô cùng thoải mái. Hấn chỉ nghĩ rằng, vì lúc này Tô Cẩm Bình bị Mộ Dung Song gây khó dễ, nên hiện giờ lên tiếng trả thù mà thôi.

“Tô Cẩm Bình, người nói cái gì?” Mộ Dung Song không còn nhớ được đây là lần thứ mấy trong hôm nay ả bị chọc tức đến phát điên thế này! Vốn ả còn muốn để cho nàng có thể nhập phủ tam hoàng tử làm thiếp, rồi từ từ ả sẽ thu phục nàng, một ngày nào đó sẽ khiến nàng mở to mắt mà nhìn cho rõ, ai mới là chủ nhân, ngoan ngoan ngoan ngoan mà thuần phục dưới gấu váy của ả. Nhưng hiện giờ, ả đã không còn chút suy nghĩ nào như thế nữa. Một cô nàng như vậy, nếu để vào cửa, thì sớm muộn gì ả cũng bị nàng chọc cho tức chết!

“Hỡi quận chúa, nô tỳ vốn định nói là mùa đông sắp tới. Nhưng không cần thận, nên nhất thời nói nhầm. Chỉ là chút việc nhỏ thôi mà, quận chúa cần gì phải tức giận đến vậy chứ?” Nàng vừa nói, vừa tỏ vẻ khó hiểu.

Câu nói này của nàng suýt thì khiến Mộ Dung Song tức đến hộc máu, đang định mắng mỏ tiện tỳ này, ả lại nghe thấy tiếng ho khế của Biểu ca nhà mình. ả thở hắt hộc, khiến lồng ngực phập phồng, cố gắng hít sâu vài hơi, đè nén sự tức giận, sau đó an phận ngồi xuống vị trí của mình, môi khế nở nụ cười, làm ra vẻ đoan trang thanh nhã của tiểu thư khuê các, nói: “Vừa rồi bản quận chúa nhất thời thất lễ, xin các vị đừng để tâm. Có đi ầu, nói mới nhớ, khi bản quận chúa ở Nam Nhạc, có nghe nói con gái của nhà Thừa tướng, người nào cũng có thể đọc thơ đối từ. Tiểu cung nữ này cũng là con gái của Thừa tướng, chắc cũng không ngoại lệ đúng không? Không biết đứng nghe này giờ, người có bài thơ nào hay không?”

Nghe ả nói vậy, mọi người đều có vẻ lúng túng! Mặc dù đám Hoàng Phủ Dạ đã nhìn thấy nàng biểu diễn trong yến tiệc lần trước, nhưng cũng chỉ cho rằng nàng thích âm nhạc, nên mới có thể tài giỏi như thế, chứ không cho rằng nàng giỏi thơ từ. Dù sao, trên tư liệu mà bọn họ có được, đều nói rằng vị tiểu thư này tư chất đần độn, trời sinh yếu đuối, lại bị chính thế của Thừa tướng ức hiếp, cho nên gần như không hề biết gì về cầm kỳ thi họa, sao có thể làm được bài thơ nào hay chứ?!

Có đi ầu, Hoàng Phủ Hoài Hàn và Quân Lâm Uyên lại tỏ vẻ thích thú ngẩng đầu xem kịch vui. Dù sao, trong hai người bọn họ, một người có ‘mối thù’ sâu sắc với Tô Cẩm Bình, còn một người thì chỉ muốn Tô Cẩm Bình chết.

Mộ Dung Song nhìn Bách Lý Kinh Hồng đầy vẻ mong chờ, ả chờ cô nàng này tự bêu xấu, nói mình không biết làm thơ, hoặc làm ra một bài thơ chẳng ra gì, chắc chắn sẽ khiến Kinh Hồng ca ca nhìn rõ, cô gái này không xứng với huynh ấy!

Bách Lý Kinh Hồng chợt mở to đôi mắt xám bạc của mình ra. Đương nhiên hẳn cũng đã đi điều tra ra được Tô Cẩm Bình không có khả năng làm thơ. Nhưng dù có hay không, cũng không hề ảnh hưởng gì tới tình cảm của hắn dành cho nàng. Chỉ là, hành động lần này của Mộ Dung Song lại khiến trong lòng hắn càng cảm thấy chán ghét ả hơn.

Tô Cẩm Bình kiên cường cười một tiếng, trong nụ cười còn mang một chút gượng gạo, cố gắng chống chọi, ấp úng nói: “Chuyện này... nô tỳ vốn không am hiểu thơ từ!” Chờ bà đây sao chép được vài câu thơ, cho người biết ta có hiểu hay không. Ít nhất cũng tốt gấp trăm lần người có tiếng tài mạo song toàn như người. Để xem lúc đó người sẽ có cảm nghĩ gì?!

Cũng chính vẻ ấp úng này, càng khiến Mộ Dung Song tự tin hơn: “Không sao, cứ đọc thử xem. Mọi người sẽ không giễu cợt người!”

“VẬY... ĐỂ NÔ TỲ THỬ XEM SAO?” Nàng mở to đôi mắt nhìn mọi người, giống như đang vô cùng sợ hãi việc làm thơ, lại cực kỳ lo lắng mình sẽ xảy ra chuyện xấu, giả vờ giả vịt sợ hãi không yên lòng cực kỳ giống!!!

“RỬA TAI LẮNG NGHE!” Mộ Dung Song cười càng đắc ý hơn.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 58: Hãm Hại Và Phản Đòn

Đúng lúc này, Mộc Nguyệt Kỳ bỗng đưa tay ra, nắm tay Tô Cẩm Bình, lơ đãng nói: “Cẩm Bình muội muội, tay muội lạnh quá!”

Nàng hơi nheo mắt, quay đầu liếc nhìn Mộc Nguyệt Kỳ. Vừa rồi, ngay lúc nắm tay nàng, Mộc Nguyệt Kỳ đã nhét cho nàng một mẫu giấy rất nhỏ. Đương nhiên nàng hiểu đây là ý tốt của Mộc Nguyệt Kỳ, nhưng hiện giờ, nàng không định cảm kích, thứ nhất là vì nàng có cách đối phó; thứ hai, nàng căn bản không đọc được chữ phồn thể. Tô Cẩm Bình khẽ cười với nàng ta, trong nụ cười không chứa chút tạp chất nào, dùng cổ tay áo che đi, lặng lẽ vứt tờ giấy trên tay xuống bên cạnh làn váy của Mộc Nguyệt Kỳ.

Nụ cười trên mặt Mộc Nguyệt Kỳ cứng lại, không hiểu vì sao nàng lại hành động như vậy. Nàng ta đã đoán trước Mộ Dung Song sẽ cố tình gây khó dễ Tô Cẩm Bình, nên mới viết một bài thơ bằng cỡ chữ thật nhỏ lên tờ giấy kia, phòng lúc khẩn cấp có thể dùng, nhưng nàng lại vứt xuống đất. Lẽ ra, Mộc Nguyệt Kỳ cũng sẽ thấy hơi bất mãn, nhưng nhìn nụ cười đó của nàng, lại không có chút ác ý nào, khiến nàng ta đành khẽ cười đáp lại, không nói gì nữa.

Toàn bộ tình hình vừa rồi đã rơi vào mắt Thiên Mặc đang đứng sau Mộ Dung Song. Ả chỉ nhìn thấy hình như Mộc Nguyệt Kỳ nhét gì đó vào tay Tô Cẩm Bình, nhưng không nhìn thấy chuyện phát sinh sau đó, mắt ả chợt lóe lên, nhưng cũng không nói gì.

Tô Cẩm Bình quay đầu, nói với Mộ Dung Song đang ra vẻ chăm chú lắng nghe: “Xin thứ cho nô tỳ nói thẳng, bài thơ vừa rồi của quận chúa, là

nói về nỗi tương tư khi trai gái không được gặp nhau. Nhưng nô tỳ cho rằng, tình yêu chân chính sẽ có thể thắng được hết mọi sự khảo nghiệm của thời gian. Hôm nay, ở hội thơ cầu Hi Thước này, chi bằng để nô tỳ làm một bài Thước kìêu tiên đi!”

Nàng khác với Mộ Dung Song. Nàng chỉ là một cung nữ nhỏ, không cần phải bận tâm đến thể diện của gia tộc, cho nên, dù nàng có làm thơ về tình yêu, cũng sẽ chẳng có mấy người có hứng thú phê phán nàng. Về mặt nàng thể hiện như đã liệu sẵn từ trước, hoàn toàn khác với dáng vẻ lo sợ vừa rồi.

Sắc mặt Mộ Dung Song cũng trở nên khó coi hơn, Tô Cẩm Bình này chưa làm thơ mà đã đánh phủ đầu ả. ả vốn muốn lên tiếng hỏi tội nàng, nhưng nghĩ lại, thì chuyện này e cũng sẽ làm xấu thanh danh của ả, cứ nhẫn nhịn một chút, chờ nàng ta bị mất mặt không phải sẽ tốt hơn sao?! Đôi mắt đẹp của ả như bùng cháy lên những đốm lửa nhỏ, dịu dàng nói: “À? Nếu nói vậy, chắc người đã có bài thơ nào hay hơn bài thơ của bản quận chúa chẳng?” Giọng nói có vẻ dịu dàng, nhưng ngữ điệu lại đầy vẻ giễu cợt.

Mọi người đang ngồi đây cũng không hài lòng với câu nói của Tô Cẩm Bình. Tuy bọn họ đều bất mãn với thái độ ương ngạnh, kiêu ngạo của Mộ Dung Song, nhưng phàm là những người am hiểu thơ văn, cũng biết câu thơ ‘gửi tương tư vào đậu đỏ’ kia, mặc dù không phải là danh ngôn lưu truyền thiên cổ gì, nhưng cũng hoàn toàn có thể khiến con cháu đời sau say sưa đàm luận. Nhưng cung nữ này, thật không hiểu lẽ nghĩa! Không phải bọn họ bất bình vì Mộ Dung Song bị tổn thương, mà là cảm thấy những vần thơ hay, cũng ngôn từ đẹp cần phải được tôn trọng.

“Không dám.” Nàng ra vẻ cung kính đáp, nhưng trong mắt lại đầy vẻ khiêu khích. Thật ra, đối với Tô Cẩm Bình, Mộ Dung Song căn bản là một cô ả ngu ngốc, hoặc nên nói rằng, ví như con lợn cũng không đủ để lột tả sự ngu ngốc của ả! Một người phụ nữ thông minh, lúc gặp tình địch, sẽ phải đối phó với người đàn ông của mình, phải nắm lấy trái tim của người đàn ông đó. Chỉ có những cô ả ngu ngốc mới đi quay sang đối phó với người phụ nữ khác. Huống chi, quan hệ giữa nàng và Bách Lý Kinh Hồng cũng không phải là quan hệ yêu đương gì cả, chỉ do ả Mộ Dung Song kia

ăn no rửng mỡ lại suy diễn lung tung mà thôi. Đương nhiên, nàng cũng không ngại giáo huấn cô ả kiêu ngạo ương ngạnh này một chút, để cho ả biết rằng, người tài còn có người tài hơn, núi cao còn có núi cao hơn!!!

‘Không dám’, và ‘không phải’ là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Khóe miệng của một vài người ng ỗ đây bắt đầu lộ ra vẻ giễu cợt. Tô Cẩm Bình này thật sự quá ngang ngược, không tự nhận thức khả năng của mình. Có đi đâu, bọn họ cũng chỉ vui vẻ mà chờ xem trò vui, chứ không lên tiếng phản bác gì.

Mộ Dung Song tức đến phì cười nói: “Hay lắm, vậy người hãy đọc đi!” Ả nghĩ rằng Tô Cẩm Bình chẳng qua cũng chỉ mạnh miệng vậy thôi, tự tăng bốc mình lên mây chỉ để che giấu đi nỗi sợ hãi và lo lắng trong lòng mình. Nhưng cô nàng ngu xuẩn này, không biết rằng càng nâng mình lên cao thì ngã càng đau hay sao?

Lúc này, đám Hoàng Phủ Hoài Hàn lại có vẻ trầm ngâm suy nghĩ, tuy Tô Cẩm Bình to gan lớn mật, nhưng chắc chắn không phải dạng người li ều lĩnh, sao lại hành động như vậy?

Ngay sau đó, cô nàng nào đó nhẹ giọng, tiếng nói phảng phất như gió thoảng, đôi môi đỏ mọng khẽ hé mở, trong giọng nói ẩn giấu nỗi lòng nhớ thương vô hạn, lại mang theo vẻ ngọt ngào như có như không, biểu hiện như một cô gái đang đắm chìm trong bể tình, nói như nhả châu phun ngọc:

“Tiêm vân lộng xảo, phi tinh truyện hận, ngân hán đi ầu đi ầu ám độ.

Kim phong ngọc lộ nhất tương phùng, tiện thắng khước, nhân gian vô số.

Nhu tình tự thủy, giai kỳ như mộng, nhĩ cố thức ki ầu quy lộ!

Lưỡng tình nhược thị cử trường thì, hựu khởi tại, triêu triêu mộ mộ!”

(Mây nhỏ khoe màu, sao bay truy ền hận, sông Ngân vời vợi, người th ần vượt qua.

Gió vàng sương ngọc, một khi gặp nhau, hơn hẳn bao lần ở cõi nhân gian.

Nhu tình như nước, hẹn đẹp như mơ, không nỡ nhìn lối về là cây cầu Ô Thước.

Tình này nếu như đã mãi lâu dài, há cứ phải gặp nhau sớm sớm chi ầu chi ầu.) (st)

Ngay khi nàng đọc câu cuối cùng, mọi người đều vô cùng kinh ngạc! Hai người yêu nhau, không phải là đều mong hàng ngày hàng đêm được bầu bạn bên nhau hay sao?! “Tình này nếu như đã mãi lâu dài, hà cứ phải gặp nhau sớm sớm chi ầu chi ầu” à? Hay cho một câu “Tình này nếu như đã mãi lâu dài, há cứ phải gặp nhau sớm sớm chi ầu chi ầu”! Nếu bàn về giá trị văn học, bài thơ này không hề thua kém bài thơ của Mộ Dung Song, nhưng nó còn vượt trội hơn, thăng hoa hơn về mặt tình cảm, nó khiến tình yêu trong lòng mọi người trở nên hư vô, mờ ảo, không với tới được, nhưng cũng chính vì sự hư ảo này, khó với này, mới khiến con người ta càng khao khát hơn. Có đi ầu, hiện giờ, ai dám khen ngợi nàng chứ? Khen ngợi nàng, có khác nào đánh thẳng một tát vào mặt Mộ Dung Song?

Ánh mắt mọi người nhìn Tô Cẩm Bình biến đổi hẳn, trong mắt Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng đầy vẻ kinh ngạc! Đám Hoàng Phủ Dạ thì đương nhiên không cần phải nói, chỉ riêng Hoàng Phủ Dật là thấy không có gì đáng ngạc nhiên. Hắn nghĩ nếu là nàng, có bản lĩnh làm ra một bài thơ như vậy cũng không có gì là lạ. Bách Lý Kinh Hông này giờ vẫn không có phản ứng gì, bỗng lẳng lẳng cong khóe môi, trong lòng hắn biết rõ, tính cách của nàng đương nhiên có thể nghĩ như vậy, nhưng chắc chắn nàng không tài năng đến mức này, có đi ầu, sao hắn phải vạch trần làm gì nhỉ?!

Nguyệt Kỳ cũng sững sờ, khóe miệng lập tức cười thật tươi. Thảo nào nàng không cần nàng ta giúp đỡ, thì ra nàng còn tài năng hơn mình rất nhiều.

Khuôn mặt của Mộ Dung Song lúc này còn khó coi hơn nham thạch nóng chảy trong núi lửa, ả tức giận đến đỏ bừng mặt mũi, vẻ mặt như viết rõ mấy chữ ‘kinh hãi’ và ‘không thể tin nổi’. Mắt ả trợn trừng lên nhìn Tô

Cầm Bình như muốn đâm thủng nàng ra! Ả vốn muốn khiến nàng mất mặt, không ngờ chính ả lại bị phản đòn!

Xung quanh đều hoàn toàn tĩnh lặng, đám công tử tiểu thư cũng với một số nhà nho danh tiếng đều muốn cất lời khen ngợi nàng, nhưng rõ ràng không ai muốn vì một cung nữ mà đắc tội với quận chúa. Dù chẳng ai thích thú gì cô quận chúa kia, nhưng ả ta vẫn còn có Bắc Minh hoàng ở bên cạnh.

Hoàng Phủ Hoài Hàn vẫn chưa dứt ra khỏi cơn bàng hoàng. Dù có bổ thẳng một đao vào đầu hắn, hắn cũng không thể tin được một cô nàng chỉ biết quấy rối, nhanh mồm nhanh miệng, hành vi thô tục, lưu manh, lại có thể có tài năng và tính cách như vậy! Chuyện này khiến hắn còn khó tin hơn việc nghĩ Quân Lâm Uyên đến đây để dâng nước của hắn ta cho hắn nữa, cho nên, hắn nhất thời chưa thể tiếp nhận nổi!

Quân Lâm Uyên khẽ cười lạnh, nụ cười đó khiến vẻ mặt hắn càng xinh đẹp hơn, nhưng cũng càng nguy hiểm hơn. Sau đó, hắn là người đầu tiên vỗ tay khen ngợi: “Quả là một bài Thước kiều tiên rất hay, còn hay hơn bài thơ của Mộ Dung nhi ầu!”

“Biểu ca!” Mộ Dung Song tức giận nhìn hắn, ả vốn đã tức muốn chết đi rồi, Biểu ca lại còn là người đầu tiên đập ả rớt đài, làm sao ả chịu nổi!

Một tiếng Biểu ca này khiến nụ cười trên môi Quân Lâm Uyên như cứng lại, nhưng bây giờ hắn cũng lười phải liếc mắt nhìn Mộ Dung Song. Hôm nay hắn đã cảnh cáo ả rất nhiều lần, cũng cho ả rất nhiều cơ hội, nhưng chính ả ngu xuẩn này đã hoàn toàn mất hết lý trí!!!

Đôi môi đỏ mọng của Tô Cầm Bình bất giác cong lên khi nghe tiếng gọi đầy giận dữ của Mộ Dung Song. Xem ra, vị quận chúa điện hạ cao quý này đã thua cả vốn lẫn lời rồi!

Thấy Quân Lâm Uyên không bận tâm gì tới Mộ Dung Song, mọi người cũng hiểu ngay thái độ của Quân Lâm Uyên, trong lòng yên tâm hơn, liền can đảm vỗ tay khen ngợi Tô Cầm Bình.

Từ nhỏ đến lớn, Mộ Dung Song luôn được nâng niu trong lòng bàn tay, nhìn thấy Biểu ca chẳng những giúp người ngoài, mà khi ả gọi, hắn còn ngoảnh mặt làm ngơ, khiến ả nhất thời không thể kiêu mạn chế được cơn giận dữ! Nhìn sang Kinh Hồng ca ca, tuy trên mặt hắn vẫn là vẻ lãnh đạm như cũ, không có cảm xúc gì, nhưng sắc mặt lại dịu dàng hẳn, còn không phải đâu vì ả tiện nhân Tô Cẩm Bình này hay sao?!

Vì thế, lửa giận cùng với sự đố kỵ và ảm ức bùng cháy trong lòng ả, thiêu sạch lý trí của ả. ả không còn nghĩ ngợi được gì nữa, vỗ bàn đứng lên: “Tô Cẩm Bình, người gian lận!” Đúng, nhất định là nàng gian lận, nếu không sao nàng có thể làm được bài thơ như thế chứ!

Thượng Quan Cận Duệ hơi lo lắng, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười lãnh đạm như thường ngày. Hắn biết Cẩm Cẩm không am hiểu thơ từ ca phú, cho nên khi nàng vừa đọc lên, hắn đã nghĩ ngay là do Mộc cô nương giúp đỡ nàng. Có đi đâu, chính ả quận chúa này lại nói nàng gian lận, chẳng lẽ ả cũng nhìn ra manh mối gì sao?

ả vừa dứt lời, xung quanh đều ồn ào bàn tán, ánh mắt nhìn Tô Cẩm Bình cũng đầy vẻ nghi ngờ.

Khóe môi Tô Cẩm Bình khẽ nhếch lên cười lạnh, cũng không tức giận cãi lại như bình thường, mà chỉ dịu dàng hỏi: “Quận chúa nói nô tỳ gian lận, có chứng cứ gì không? Tuy nô tỳ chỉ là một cung nữ nhỏ, thân phận không thể cao quý được như quận chúa, nhưng xin quận chúa đừng ngậm máu phun người. Ai không biết, còn tưởng rằng dây xích của nhà nào không buộc chặt nữa đây.”

Nàng nói câu này, không chỉ kêu oan cho mình, còn thầm mắng Mộ Dung Song là chó. Sợi dây xích kia là chỉ xích động vật, không phải chó thì là gì?! Nhà ai không buộc chặt, cũng chính là đang chửi xéo cả Quân Lâm Uyên, chó nhà mình còn không quản lý cho tốt! Mọi người bu ồn cười nhưng lại không dám cười, trong lòng thầm khâm phục sự to gan của Tô Cẩm Bình. Bản thân Tô Cẩm Bình lại tỏ vẻ lơ đãng, không quan tâm, dù sao, cũng là do hai người kia cố tình ép nàng. Nàng không phản kháng nên bọn họ mới ép nàng tới đường cùng.

“Tô Cẩm Bình, người dám chửi bản quận chúa là chó à?!” Mộ Dung Song giận đến sôi máu, dù ả có thông minh, luôn được mọi người vây quanh, cũng không thể chịu nổi nỗi nhục này, mất sạch lý trí.

Thời khắc này, Quân Lâm Uyên chán chẳng muốn để tâm đến ả, cũng không nhắc nhở sự thất thố của ả, ánh mắt đảo qua đầu trần ngập vẻ giễu cợt, giống như đang nhìn một món đồ đã mất hết giá trị vậy. Hắn cũng làm ngơ với câu ‘dây xích’ của Tô Cẩm Bình, không phải hắn ngại mồm mép của nàng, mà với thân phận của hắn, tuyệt đối không thể hạ mình mà so đo với một cung nữ như vậy được.

“Ha?” Tô Cẩm Bình làm ra vẻ cực kỳ kinh ngạc: “Ta nói quận chúa là chó khi nào chứ? Dù người ta có câu: ‘chó là người bạn trung thành nhất của con người’, nhưng dù chó có trung thành đến đâu cũng chỉ là súc sinh, sao quận chúa lại có suy nghĩ muốn làm chó chứ?” Nói xong, mặt nàng còn đầy vẻ rối rắm, nhưng có hàng trăm câu hỏi không thể giải đáp vậy.

Câu nói giả ngu giả dại này lại khiến cho những người đang cố nén cười không kìm được nữa liền bật cười thành tiếng. Vì tất cả những người cao quý nhất nước đều ở đây, nếu một người cười, Hoàng thượng còn có thể vì muốn giữ thể diện cho quận chúa Mộ Dung mà trừng trị hắn, nhưng tất cả mọi người đều cười, thì đâu thể trách tội tất cả được chứ!

“Người...!” Tô Cẩm Bình quả thật không nói ả là chó, nhưng chính ả lại rơi vào bẫy của nàng! Biết rõ điểm này, ả vẫn không thể nào đè nén được lửa giận trong lòng, hơn nữa, có đánh chết ả cũng không tin Tô Cẩm Bình có thể làm được bài thơ hay như vậy.

Đang lúc ả tức giận điên người, Thiên Mặc bỗng bước lên nói khẽ vào tai ả vài câu, lửa giận trên mặt ả lập tức tan dần, ả cười với vẻ ‘biết ngay là thế’: “Tô Cẩm Bình, quả nhiên là người gian lận!”

Không khí xung quanh như lạnh đi, ánh mắt mọi người nhìn Mộ Dung Song đều có vẻ khinh thường, cứ luôn miệng nói người ta gian lận, ít nhất thì cũng phải có chứng cứ chứ?!

“Quận chúa, thân phận của ngài cao quý như vậy, sao cứ muốn bêu xấu một cung nữ nhỏ bé như ta? Hay là quận chúa cũng giống những người phụ nữ nông cạn tầm thường, tóc dài não ngắn, chỉ biết ghen tị với người khác?” Tuy nàng nói hơi nặng lời, nhưng nàng đã nhìn hai kẻ này đủ rồi! Những người hiểu nàng, đều biết nàng đang thực sự tức giận.

Mọi người cứ nghĩ rằng khi nghe những lời này, Mộ Dung Song sẽ càng thất thố hơn, nhưng ai ngờ ả chỉ cười, hơn nữa, còn cười vô cùng sung sướng, giọng cười du dương, thánh thót như chuông gió đã thể hiện tâm trạng cực kỳ tốt của ả lúc này.

Ngay khi mọi người đều nghĩ vì ả chịu kích thích quá nặng nên phát điên, sắc mặt ả bỗng trở nên vô cùng đặc ý, cong môi cười: “Chứng cứ à? Không phải ở trên người người đó sao? Thị tỳ của ta vừa nhìn thấy Mộc Nguyệt Kỳ nhét một tờ giấy vào tay người. Chắc người không ngờ có người nhìn thấy đâu nhỉ? Tô Cẩm Bình, nếu người không chột dạ, có dám đứng ra để chúng ta kiểm tra không?”

Ả vừa dứt lời, mặt Mộc Nguyệt Kỳ liền biến sắc, đương nhiên không phải vì sợ hãi mà vì lúng túng! Dù sao, sự thật vẫn là nàng giúp Tô Cẩm Bình gian lận, không cần biết đối phương có sử dụng thơ của nàng hay không, thì quả thật nàng cũng đã lén đưa giấy cho Tô Cẩm Bình. Hơn nữa, tờ giấy kia bây giờ còn đang ở ngay dưới chân nàng. Thanh danh của nàng tuy không đáng giá gì, nhưng nàng không thể làm nhục gia phong, làm mất thanh danh của cha được. Vì thế, sắc mặt Mộc Nguyệt Kỳ càng lúc càng khó coi hơn!

Nghe ả nói vậy, mọi người không chỉ nhìn Tô Cẩm Bình với ánh mắt khinh thường, mà thậm chí nhìn Mộc Nguyệt Kỳ cũng đầy vẻ khinh thường. Dù sao, đám người cổ đại đều rất quan trọng thanh danh của mình, không ngờ con gái của Mộc lão tướng quân vì muốn giúp bạn tốt của mình hóa nguy thành an, mà không tiếc thanh danh làm ra chuyện thế này, lúc trước cũng đâu nghe nói hai người này có quan hệ tốt chứ?!

“Quận chúa, người đừng nói năng bừa bãi!” Nàng nhìn Mộc Nguyệt Kỳ với ánh mắt trấn an, rồi nhìn sang Mộ Dung Song, làm ra vẻ cực kỳ căng

thắng.

Không biết vì sao, Mộc Nguyệt Kỳ vốn đang rất lo lắng, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt của nàng, nàng ta bỗng thấy yên tâm hơn nhiều. Dường như cô gái trước mắt nàng ta có những bản lĩnh mà nàng ta không thể biết, cũng có một sức hấp dẫn khiến người khác tình nguyện tin tưởng vô điều kiện.

“Chà? Bản quận chúa nói bừa à?” Mộ Dung Song đứng lên, rời khỏi chỗ của mình, bước từng bước một tới trước mặt họ. Nhìn vẻ mặt chột dạ, căng thẳng của Tô Cẩm Bình, ả cười lạnh: “Nếu người không có gì phải giấu diếm, có dám đứng dậy cho bản quận chúa lục soát người người không?”

Mọi người đều tập trung nhìn về phía này, thấy mặt Mộ Dung Song đầy vẻ chắc chắn, bọn họ cũng thầm nghĩ, không biết liệu có phải thật sự có vấn đề không?!

Đúng lúc này, Thượng Quan Cận Duệ lại hơi thất lễ, đứng dậy: “Quận chúa, dù sao hai nàng cũng là cô nương, lục soát trước mặt mọi người thế này, nếu không tìm được thứ gì, chẳng phải sẽ mất hết thể diện của họ sao?”

Mọi người đều quay đầu ngạc nhiên nhìn Thượng Quan Cận Duệ, họ chưa từng thấy Tả tướng thất thố như vậy bao giờ. Vì thế, họ cũng dần tin vào lời nói của Mộ Dung Song, Tả tướng kích động như vậy, không phải vì muốn giúp Mộc cô nương mà ngài ấy ‘yêu thương’ hay sao? Ánh mắt ghen tị của các tiểu thư khuê các đều dồn về phía Mộc Nguyệt Kỳ, vì sao nàng ta giúp người khác làm chuyện thấp hèn như thế, mà Thượng Quan đại nhân phong thần tuấn mỹ lại lo lắng, bảo vệ cho nàng ta như vậy chứ?!

Chỉ có Mộc Nguyệt Kỳ âm thầm cười khở trước những ánh mắt ghen tị này. Hắn bảo vệ như vậy, lo lắng như vậy, đâu phải vì nàng...

Mộ Dung Song nhướn mày: “Nếu Mộ Dương không lằm, thì vị này chính là Thượng Quan đại nhân, Tả tướng nổi danh thiên hạ của Đông Lăng phải không? Mộ Dương cũng rất muốn tin rằng các nàng không làm những chuyện như vậy, nhưng thị tỳ của bản quận chúa lại chính mắt nhìn

thấy! Nếu không đi đầu tra kỹ càng, e sẽ không công bằng, không chỉ có vậy, còn để cho mấy chuyện thấp hèn này làm mất hứng của chúng ta nữa.”

“Người...!” Thượng Quan Cận Duệ thực sự giận dữ, trong mắt cũng tràn ngập sát ý.

Tuy người ngoài không phát hiện ra sát ý tỏa ra từ hắn, nhưng Quân Lâm Uyên ngửi cách hắn không xa thì cảm nhận rõ ràng. Hắn ta thản nhiên lạnh, Thượng Quan Cận Duệ cũng không đơn giản như vẻ ngoài. Nếu hắn thật sự muốn hạ sát chiêu, thì Mộ Dung Song e sẽ khó qua khỏi! Án ngữ xuân này tự gây phiền phức, hắn ta cũng không muốn giúp giải quyết hậu quả nữa.

Trong ánh mắt xám bạc của Bách Lý Kinh Hồng ngửi cách đó không xa thoáng hiện lên vẻ tàn độc, hung ác, nhưng cũng chỉ lóe lên rồi vụt tắt, không để ai phát hiện ra. Sắc mặt của Hoàng Phủ Dạ và Hoàng Phủ Dật cũng rất khó coi.

“Thượng Quan đại nhân cần gì tức giận? Nếu các nàng thật sự trong sạch, thì đâu sợ tra xét? Bệ hạ Đông Lăng, ngài thấy thế nào?” Câu nói này khiến tất cả mọi ánh mắt đều dồn về phía Hoàng Phủ Hoài Hàn.

Đôi môi mỏng của Hoàng Phủ Hoài Hàn lạnh lùng cong lên, trong bóng đêm, đôi mắt màu tím đậm càng thêm dọa người hơn, hắn nhìn sang Tô Cẩm Bình, như cười như không. Nhìn Tô Cẩm Bình có vẻ rất lo lắng, nhưng hắn nghĩ, làm nàng xấu mặt cũng không tệ, có thể giảm bớt nỗi oán hận trong lòng hắn, vì thế, hắn lãnh đạm nói: “Nếu thị tỳ của quận chúa đã nhìn thấy, thì cứ tìm đi. Hai người các người đứng dậy là được rồi.”

Nghe hắn nói vậy, mặt Mộc Nguyệt Kỳ trắng bệch, Tô Cẩm Bình cũng như càng sợ hãi hơn! Nhìn sắc mặt bất thường của hai người, mọi người xung quanh lại càng nghi ngờ hơn, càng tin vào lời nói của Mộ Dung Song.

Hai người vừa đứng dậy, bước lên phía trước, Mộ Dung Song đang định sai người tới lục soát, lại chợt nhìn thấy một viên giấy nhỏ ở cạnh chỗ họ ngửi, ả cũng bất chấp hành động của mình có hợp lẽ nghi hay không, liền ngửi xồm xuống nhặt viên giấy kia lên, sau đó cười lạnh một

tiếng: “Mọi người đã nhìn thấy chưa? Viên giấy này chính là chứng cứ chứng minh bọn họ gian lận!”

Mọi người đều xì xào bàn tán. Đúng vậy, ban đầu khi nói làm thơ, Tô Cẩm Bình có vẻ rất lúng túng, sao đột nhiên lại đây tự tin rồi làm ra bài thơ hay như vậy? Hiện giờ lại xuất hiện mẫu giấy này, tất cả mọi chuyện đã được xâu chuỗi lại!

Nói xong những lời này, dường như Mộ Dung Song vẫn cảm thấy chưa đủ, liền châm thêm lửa: “Nhìn xem, gian lận, chưa biết chừng, không chỉ Tô Cẩm Bình này giả dối, mà ngay cả cái người được mệnh danh là tài mạo song toàn, Mộc cô nương kia cũng chỉ là... Hừ!” Á không nói hết lời, mà để mọi người tự luận về còn lại.

Sắc mặt Mộc Nguyệt Kỳ đã trắng bệch đến mức như trong suốt. Bài thơ trên mảnh giấy kia không phải bài thơ mà Tô Cẩm Bình vừa làm, Tô Cẩm Bình có lẽ sẽ không có chuyện gì, nhưng có miếng giấy này, thì Mộc Nguyệt Kỳ nàng sẽ phải nhận toàn bộ sự khinh bỉ của người đời. Người ta sẽ đều nghĩ rằng, cái danh tài mạo song toàn của nàng, chỉ là do gian lận mà có! Người ta nói miệng lưỡi người đời như rồng như hổ, họ cũng đâu thèm quan tâm chuyện đó là thật hay giả chứ. Chỉ ngày mai, à không, có lẽ chỉ trong đêm này, chuyện này sẽ bị lan truyền khắp kinh thành, thể diện của phụ thân, e cũng không giữ được nữa.

Không ngờ, Tô Cẩm Bình bỗng siết chặt tay nàng ta, như muốn truyền cho nàng ta cảm giác an tâm đến vô hạn, sau đó quay sang nói với Mộ Dung Song: “A? Quận chúa nói đó là chứng cứ xác thực chứng minh chúng ta gian lận, vậy, chi bằng ngài cứ mở ra cho chúng ta nhìn thử xem bên trong viết cái gì?”

Nghe nàng nói vậy, Mộc Nguyệt Kỳ khẽ cười khở. Xem ra Tô Cẩm Bình không hiểu mình thực sự lo lắng cái gì. Thôi thôi vậy, coi như đây cũng là số mạng của nàng rồi. Từ lúc nàng yêu người kia như một con thiêu thân lao đầu vào lửa, nàng đã quyết định sẽ không ngại phải trả giá đắt cũng muốn giúp đỡ chàng, dù thân mình có ra sao cũng không sao rồi mà...

“Được, nếu người đã muốn chết sớm, vậy ta sẽ giúp người!” Mộ Dung Song cười, mở miệng giấy kia ra, đôi mắt đẹp của ả vừa đảo qua một chút, sắc mặt đã cứng đờ lại... bài thơ này, không phải bài Thước kẻ đầu tiên kia!!!

Mọi người ng ẩ chờ ả thông báo kết quả đầu kinh ngạc khi nhìn sắc mặt cứng đờ như tử thi của ả. Hoàng Phủ Hoài Hàn lạnh lùng nói: “Quận chúa, đọc đi!”

Mặt Mộ Dung Song xám xịt, gằn từng chữ một, đọc bài thơ lên:

“Không sơn tân vũ hậu,

Thiên khí vẫn lai thu

Minh nguyệt từng gian chiếu

Thanh tuyền thạch thượng lưu

Trúc huyền qui cán nữ

Liên động hạ ngư chu

Tùy ý xuân phương yết

Vương Tôn tự khả lưu”

(Mưa tạnh trời thanh núi hiện ra

Chiều buông thu đến bóng dương tà

Rừng thông trắng tỏ lung linh sáng

Ghềnh đá sỏi trong chảy lững lờ

Khóm trúc xôn xao lời gái giặt

Hồ sen lay động chiếc thuyền xa

Cỏ thơm vừa héo xuân tàn tạ

Công tử lân la đứng thẩn thờ.) (st)

Mọi người vốn đang căng thẳng thần kinh lúc này bỗng ò lên, đây đâu phải là bài thơ mà Tô Cẩm Bình vừa đọc chứ?! Nói các nàng gian lận không phải là quá vớ vẩn sao?!

“Nhưng các nàng vẫn rất đáng nghi! Tô Cẩm Bình, người có dám đứng cách Mộc Nguyệt Kỳ hơn mười thước, dù ta ra đề mục gì, người cũng làm thơ được không?” Mộ Dung Song hoàn toàn không tin mình đã phán đoán sai lầm.

Tô Cẩm Bình cười lạnh, không chừa nói thêm lần nữa, bước ra xa hơn hai mươi thước, rồi nói: “Quận chúa, mời ra đề!” Rõ ràng nàng đã có định liệu trước.

“Được, vậy người hãy dùng chủ đề ‘uống rượu’ để làm một bài thơ đi!” Mộ Dung Song lớn tiếng nói.

Mọi người đều khẽ nhíu mày, phụ nữ có mấy ai uống rượu, bắt một cô nương như Tô Cẩm Bình dùng ‘uống rượu’ làm đề thơ, không phải là ép người quá đáng sao?

Trong lòng Tô Cẩm Bình lại thầm sung sướng, bài thơ “tương tiến tửu” của Lý Bạch không phải là một bài thơ rất hay sao? Nàng còn đang lo không biết Mộ Dung Song dùng cái đề thi kỳ quái gì cả! Thật ra, đối với những cô gái khác, thì đề mục này đã là một đề mục rất khó làm, nhưng đáng thương cho Mộ Dung Song, vì người đang đối đầu với ả, lại là nàng, Tô Cẩm Bình.

Cô nàng nào đó ra vẻ suy nghĩ một lúc, rồi cải biên một chút, đọc:

“Quân bất kiến

Hoàng hà chi thủy thiên thượng lai

Bôn lưu đảo hải bất phục h ỡ
Quân bất kiến
Cao đường minh kính bi bạch phát
Triêu như thanh ti mộ thành tuyết
Nhân sinh đắc ý tu tận hoan
Mạc sử kim tôn không đối nguyệt
Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng
Thiên kim tán tận hoàn phục lai
Phanh dương tễ ngư thả vi nhạc,
Hội tu nhất ẩm tam bách bôi
Tương tiến tửu, bôi mạc đình
Dữ quân ca nhất khúc, thỉnh
Quân vi ngã khuynh nhĩ thính
Chung cổ soạn ngọc bất túc quý
Đã nguyện trường túy bất phục tình
Cổ lai thánh hi ền giai tịch mịch
Duy hữu ẩm giả lưu kỳ danh
Chủ nhân hà vi ngôn thiếu tiền
Kính tu cô thủ đối quân chước
Ngũ hoa mã, thiên kim cừ

Hô nhi tương xuất hoán tửu

Dữ nhĩ đ`ông tiêu vạn cổ s`âu!"

(Bạn chẳng thấy:

Nước sông Hoàng từ trời cao đổ xuống

Chảy ra khơi cuộn cuộn chẳng quay về

Gương l`âu cao sáng soi s`âu bạc tóc

Sớm tơ xanh chi`âu tuyết trắng lê thê

Đời đắ ý cho ni`êm vui tận hưởng

Chén vàng kia đừng cạn dưới trăng ngàn

Trời sinh ta tất có nơi hữu dụng

Tiêu hết đi r`ồi lại có nghìn vàng

Giết bò dê để tìm vui lạc thú

Uống một lần ba trăm chén như không

Rượu dâng lên hãy hát khúc nghe cùng

Chuông trống giữa tiệc ngon chẳng quý

Tĩnh làm chi, thích chí say dài

Thánh hi`ên bật tiếng xưa nay

Chỉ dân uống rượu mới hoài lưu danh

Chủ sao bảo thiếu ti`ên chơi

Mau mua rượu cùng bạn đời nâng ly!

Ngựa năm sắc, áo cừu bông ấm

Hãy đem đi đổi lắm rượu ngon

Rượu ngon cạn chén vui chung

Mối sầu muôn thuở ta cùng phá tan.) (st)

Nàng không biết chạy đi đâu để tìm Trần Vương, Sầm phu tử, Đan Khuru Sinh, nên là thuận miệng bỏ luôn mấy câu đó đi. Sao chép thơ mà, chỉ cần phô bày hết tinh hoa của bài thơ đó là được rồi, mấy câu kia có cũng được, không có cũng chẳng sao.

Tất cả mọi người đều kinh hãi! Thực sự choáng váng! Đám tài tử giai nhân vốn đã chuẩn bị sẵn tinh thần để thể hiện tài năng ở hội thơ cầu Hỉ. Trước lúc này đều như bị hóa đá, ngăn người không nhúc nhích. Bọn họ không còn chút hứng thú muốn làm thơ nào nữa, bởi vì, có làm ra, cũng chỉ là ‘tự bêu xấu’ mà thôi!

Vốn nghĩ rằng dùng ‘uống rượu’ làm đề mục, nàng hẳn là sẽ khó làm ra được một bài thơ hay, ai ngờ chưa nói đến chuyện nàng làm thơ trong một thời gian ngắn như vậy, mà thậm chí còn có thể làm một bài thơ xứng để... lưu truyền thiên cổ sao?!?! Vị sử quan ngăn người một hồi lâu, bỗng bừng tỉnh, vội cầm bút nhanh chóng ghi chép lại. Đám đại học sĩ của viện Hàn Lâm cũng như bị kích động, vội vàng lấy bút mực mà mình mang theo, sao chép lại bài thơ vừa rồi, để cho người đời sau học hỏi!

Cô gái này, sao lại tài năng đến thế, khí phách đến thế?! Nếu không phải vì xuất thân của nàng không cao, thì nàng hoàn toàn xứng đáng để làm Quốc mẫu của Đông Lăng bọn họ!

Ngay cả Mộc Nguyệt Kỳ cũng hơi kinh ngạc nhìn nàng. Thật ưong công nàng ta tự xưng là học nhi ều hiểu rộng, cũng được ca ngợi là một trong thiên hạ song xu, vậy mà lại chẳng thể nào so sánh được với nàng. Hèn chi, hèn chi tướng gia coi trọng nàng như vậy...Chẳng trách...

Mấy huynh đệ Hoàng Phủ Hoài Hàn thì cảm thấy như cầm sắp rơi ra đến nơi, trên mặt Thượng Quan Cận Duệ cũng viết bốn chữ rất to: “Không thể tin nổi!” Sắc mặt Quân Lâm Uyên lại vô cùng phức tạp, chỉ riêng Bách Lý Kinh Hồng là người duy nhất không hề có phản ứng gì.

“Quận chúa có vừa lòng không?” Giọng nói của Tô Cẩm Bình đầy vẻ giễu cợt.

Mộ Dung Song ngẩn người nhìn nàng, dường như ả đánh mất luôn cả giọng nói của mình, lắp bắp mãi mới nói được thành câu: “Vây... vây miếng giấy này... là thế nào? Ta biết rồi, là người, chính người gian lận!” Nói xong, ả hung dữ chỉ thẳng về phía Mộc Nguyệt Kỳ. Trong mắt ả, Mộc Nguyệt Kỳ và Tô Cẩm Bình cùng một phe, cho nên, đả kích ai cũng như nhau cả. Vì thế, ả giống như con chó cắn càn, cắn sang cả Mộc Nguyệt Kỳ.

Mặt Mộc Nguyệt Kỳ lại trắng bệch, đang định nói gì đó thì Tô Cẩm Bình đã ngắt lời: “Vây có phải quận chúa cũng muốn thử thách Kỳ tỷ tỷ không?”

“Chuyện này....” Mộ Dung Song càng lúc càng mơ hồ, nhìn gương mặt tuyệt mỹ không chút bối rối của Tô Cẩm Bình và Mộc Nguyệt Kỳ, sự đố kỵ và lửa giận tiếp tục thiêu đốt ả. Vì thế, trong lòng ả cũng dần kiên định với niềm tin của mình. Hai người này, chắc chắn có một người gian lận. Nghĩ vậy, ả nghiêng rặng nói: “Được, vậy xin mời Mộc cô nương dùng ‘trăng sáng trên biển’ để làm đề mục làm một bài thơ đi!”

Mọi người xung quanh đều khẽ nhíu mày, không hẹn mà cùng cảm thấy vô cùng chán ghét Mộ Dung Song! Dùng ‘trăng sáng’ để làm thơ không khó, nhưng ‘trăng sáng trên biển’ thì khác. Chủ đề được định trước đã đành, ý tưởng cũng được định sẵn, nếu từ từ suy nghĩ có thể cũng sẽ làm được, nhưng nhất thời phải đọc ngay, thì làm thế nào đây? Đây thực sự là một đề mục rất khó! ả quận chúa này, thật quá xấu xa!

Mộc Nguyệt Kỳ cũng lộ vẻ lúng túng, đề mục này thật sự quá khó. Từ bé tới giờ, nàng chỉ theo chân cha đi qua sa mạc, chứ chưa từng ra biển bao giờ, thật sự không biết trăng trên biển hình dạng thế nào! Nàng cúi đầu suy nghĩ, khóe mắt lại nhìn thấy Tô Cẩm Bình đứng đằng xa dùng khẩu hình

nói với nàng gì đó. Tất cả mọi sự chú ý đang dồn về phía nàng, nên không ai nhận ra hành động khác thường của Tô Cẩm Bình.

Tiếc là Tô Cẩm Bình chỉ vừa dùng khẩu hình phát âm được một câu, Mộ Dung Song đã quét mắt tới, nàng lại bày ra dáng vẻ vô hại hết sức bình thường, không có chút sơ hở nào. Tuy chỉ một câu, nhưng đối với Mộc Nguyệt Kỳ, như vậy đã là quá đủ! Ánh mắt nàng ta sáng lên, nhướng đôi lông mày thanh tú, cười nói: “Làm thơ về ánh trăng trên biển thì khó, nhưng nếu là một câu thì cũng đơn giản. Tiểu nữ chỉ dám làm một câu, coi như là múa rìu qua mắt thợ.” Nàng ta dừng lại một chút, rồi đọc: “Hải thượng sinh minh nguyệt, thiên nhai cộng thử thì.” (Vầng trăng mọc ở biển khơi, Cùng chung một lúc góc trời soi chung. – 2 câu đầu trong bài ngắm trăng nhớ người xa (st))

Những tiếng hít khí lạnh lại vang lên khắp nơi. Tuy chỉ là một câu, nhưng lại là một câu thơ tuyệt hảo! Vì thế, cái tiếng xấu ‘gian lận’ kia, không cần phải nói nhiều, cũng tự động sụp đổ.

Mặt Mộ Dung Song trắng bệch, nhưng vẫn chưa chịu từ bỏ ý định. À cần mảnh giấy trên tay, cười lạnh hỏi: “Dù các người thực sự có thực lực, nhưng mảnh giấy này, các người định giải thích thế nào đây?”

Mộc Nguyệt Kỳ nghiêng răng, định nói thẳng tất cả, nhưng lại bị Tô Cẩm Bình lên tiếng trước: “Buồn cười thật. Những chuyện không có thật, bắt chúng ta giải thích cái gì? Ta còn muốn hỏi quận chúa, vì sao không ai phát hiện ra mảnh giấy này, lại chỉ có thị tỳ của quận chúa, như có thiên lý nhãn mà nhìn thấy vậy? Giữa đêm hôm tối om thế này mà nhìn rõ được như thế, mắt tốt thật đấy!”

Câu nói này của nàng khiến mọi người nghi hoặc nhìn về phía Mộ Dung Song, đúng thế, bọn họ đều không nhìn thấy, vì sao thị tỳ của ả lại thấy. Chẳng lẽ đây căn bản không phải là gian lận gì cả, mà là bắt tay với nhau để vu oan cho người khác sao?!

“Người!!! Nếu không phải đồ của các người, vì sao lại ở ngay dưới bàn các người chứ?” Mộ Dung Song vô cùng giận dữ, hôm nay ả nhất quyết không buông tha!!!

“Đúng vậy! Không phải của chúng ta, sao lại ở dưới gầm bàn của chúng ta?! Bài thơ trên mảnh giấy này không giống với bài ta làm cũng đủ để nói rằng, người ném tờ giấy kia tuy muốn phá hoại thanh danh của ta và Kỳ tử, nhưng căn bản không biết ta sẽ làm ra bài thơ như thế nào. Mà xung quanh đây có biết bao nhiêu người, nhưng không một ai nhìn thấy mảnh giấy đó, chỉ có duy nhất thị tỳ của quận chúa nhìn thấy, sau đó quận chúa bước lên định ‘vạch mặt’ chúng ta. Quận chúa thông minh như thế, vậy ngài thử nói xem, ngài nghĩ vì sao mảnh giấy này lại ở dưới gầm bàn của chúng ta?” Tô Cẩm Bình như cười như không, nhìn ả, chậm rãi phân tích từng chút một. Nàng gằn từng tiếng rõ ràng, tất cả nội dung đều hướng mũi giáo về phía Mộ Dung Song, nói cho mọi người biết rằng đây hoàn toàn là quỷ kế do Mộ Dung Song bày ra vì muốn vu oan cho các nàng. Tô Cẩm Bình nàng vốn không phải người tốt, cứ hết lần này đến lần khác đả tặc tội nàng, còn muốn bình yên mà sống sao?!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 59: Từ Hôn Trước Mặt Mọi Người

Từng câu từng chữ này, không phải là nàng muốn nói Mộ Dung Song cố tình vu oan cho hai người hay sao? Mộ Dung Song cũng không phải kẻ ngu ngốc, ả nhanh chóng tìm ra điểm mâu chốt nhất để phản bác: “Ý người là bản quận chúa cố tình vu oan cho các người à? Được, vậy chữ viết trên mảnh giấy này, nhất định là của một trong hai người, chuyện này người giải thích thế nào?”

“Buồn cười thật, có ai mà không biết, những chữ này, chỉ cần là một nhà thư pháp xuất sắc cũng đã bắt chước được rồi. Nếu đã có người cố ý muốn hãm hại chúng ta, thì sao có thể không tính đến chuyện quan trọng như vậy chứ? Chữ viết thì chứng mình được gì?” Tô Cẩm Bình quyết tâm hắt bát nước bẩn vào người Mộ Dung Song.

Mộc Nguyệt Kỳ cũng phản ứng rất nhanh, nàng ta cười nói: “Chuyện này cũng có thể mời nhà đại thư pháp đến kiểm chứng thử mà. Hơn nữa, câu thơ ‘minh nguyệt tùng gian chiếu, thanh tuyên thạch thượng lưu’ này, không phải người bình thường có thể làm được. Trong thiên hạ, những cô gái có thể làm ra câu thơ như vậy không quá năm người!” Thật tình cờ, quận chúa Mộ Dung cũng là một trong số năm người đó!

Nàng ta không nói câu cuối cùng, nhưng trong lòng mọi người đều thầm nói tiếp câu đó giúp nàng ta! Vì thế, ‘chân tướng’ chuyện này liền hiện rõ, tất cả đều nghĩ rằng, quận chúa Mộ Dung ghen tị với Mộc Nguyệt Kỳ, một trong thiên hạ song xu, cũng ghen tị với Tô Cẩm Bình, đệ nhất mỹ nữ Đông Lăng kiêm ‘cô gái kỳ tài thiên hạ đệ nhất’ mới nổi danh trong thiên hạ, nên mới bày ra trò xấu xa này để vu oan cho hai người! Mà

ả nhắm vào hai cô gái này, cũng đều là người của Đông Lăng họ, vì thế, mọi người càng thêm thù nghịch với vị khách đến từ nước khác này!

Tất cả mũi giáo đều chĩa thẳng về phía ả. Mộ Dung Song nhất thời không thể nghĩ ra được câu gì để phản bác! Bình thường, ả luôn nhận được toàn những ánh mắt tán thưởng, ca ngợi, ái mộ, ghen tị, nhưng hôm nay... nhìn thấy những ánh mắt khinh bỉ, oán ghét, rẻ rúng bắn tới từ bốn phương tám hướng, khiến ả tức đến điên người! Mặt ả đỏ bừng lên, nhìn quanh một vòng mới thấy, dường như ả đã trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, ngay cả vị Biểu ca luôn nể mặt dì mà che chở cho ả, lúc này cũng chỉ ng ẩ ở vị trí của mình, nhìn ả cực kỳ lạnh lùng, hơn nữa, dưới vẻ lạnh lùng đó, còn ẩn giấu cả vẻ tức giận chỉ muốn băm ả thành trăm mảnh! Đ ồng ngữ gốc!

B ầu không khí như cứng lại, Hoàng Phủ Hoài Hàn là Đông Lăng hoàng, đương nhiên phải cố làm cho tròn bốn phận chủ nhân của mình. Hấn khẽ cười nói: “Nếu đã là hiểu lầm, vậy coi như cho qua đi. Mọi người cứ tiếp tục làm thơ đối từ, hội c ầu Hỉ Thước mỗi năm chỉ có một l ần, không nên để lãng phí. Quân Lâm huynh thấy sao?”

Hấn quét đôi mắt màu tím đậm về phía Quân Lâm Uyên, Bắc Minh hoàng đích thân đến Đông Lăng, hấn không tin hấn ta chỉ đơn giản muốn cho biểu muội nhà mình một cái cố danh chính ngôn thuận để đến thăm vị hôn phu của ả. Quân Lâm Uyên nhất định có ý đ ồ khác. Nhưng ý đ ồ đó là gì? Quân Lâm Uyên không chủ động lên tiếng, hấn cũng chỉ có thể lấy tĩnh chế động mà thôi!

Từ khi Tô Cẩm Bình bắt đầu ngâm thơ, Quân Lâm Uyên vẫn không nói gì, trong mắt giấu nụ cười kỳ quái, làm như không nhận ra vẻ thăm dò trong mắt Hoàng Phủ Hoài Hàn, chỉ c ần ly rượu lên, mời từ xa: “Đúng là, cũng chỉ là một vài chuyện nhỏ không đáng nói, nhưng mà...” Hấn quay về phía Tô Cẩm Bình, như cười như không, trong giọng nói ẩn giấu vẻ lạnh lùng nghiêm nghị: “Bài thơ Tương tiến tửu này, sao trẫm lại nghe nói, nghìn năm trước, vị vương phi truy ền kỳ h ồng nhan bạc mệnh của đế quốc Hiên Viên xưa đã từng đọc r ồi nhỉ?”

Hắn vừa dứt lời, vị sử quan cùng mấy vị văn nhân đều dùng bút. Chỉ cần là người thông hiểu sử sách thì đều biết, đế quốc Hiên Viên nghìn năm trước có một vị Vương phi của Vương gia chiến thần Hiên Viên Ngao. Nàng ta từng là người dùng một điệu múa lật nghiêng thiên hạ, lại có tài năng khiến người khác không thể vượt qua. Chỉ tiếc là vị Vương phi đó hồng nhan bạc mệnh, chưa quá hai mươi tuổi đã qua đời. Chuyện này trong dã sử có rất nhiều người phán đoán, giả thiết, nhưng không ai chứng thực được những chuyện đó, nên cũng không giải quyết được gì cả. Chỉ biết rằng, sau khi vị Vương phi kia qua đời, chỉ trong một đêm, Vương gia bạc trắng tóc, nhưng cũng đều chỉ là tin đồn, trong chính sử không ghi chép nhiều về chuyện này.

Năm đó, trong bữa tiệc mừng sinh nhật, vị Vương phi kia quả thật đã làm một bài thơ, nhưng lúc ấy, đám sử quan, văn nhân đều chỉ mãi thưởng thức, không hề ghi chép lại. Lúc ấy, bài thơ cũng rất thịnh hành, truyền tới mấy trăm năm, nhưng dần dần cũng không còn mấy người biết bài thơ này. Bắc Minh hoàng sao lại biết được? Nhưng nghĩ kỹ lại, thì đế quốc Hiên Viên năm đó chính là Bắc Minh hiện giờ, hắn biết cũng chẳng có gì kỳ quái.

Cô nàng nào đó nhìn gương mặt tỏ ra không thể tin được của Quân Lâm Uyên, trong lòng thầm mắng hắn đến mấy trăm lần, cũng cảm thấy mình thật quá xui xẻo. Nếu nói vậy, thì nghìn năm trước, ở đây cũng có một cô nàng xuyên không, nhưng vì cái lông gì lại lấy bài thơ giống nàng chứ? Vì cái lông gì hả?! Những người khác ban đầu đều rất tán thưởng, có vẻ như không biết đến sự tồn tại của bài thơ này, nếu vậy...

Lúc này, vẻ mặt của mấy huynh đệ Hoàng Phủ gia cũng vô cùng phức tạp, đọc một hồi giờ lại thành đạo văn là sao?! Thảo nào mà chỉ trong khoảng thời gian ngắn như vậy nàng cũng đọc được ra! Có đi đâu, vừa đọc đã bị người ta bắt tại trận, nàng thật quá xui xẻo mà!

Bách Lý Kinh Hồng vẫn lãnh đạm ngồi ở bàn mình, không nói gì, trên mặt cũng không có vẻ gì khác lạ, chỉ có khóe môi hơi mím lại đã thể hiện sự lo lắng của hắn.

Mộ Dung Song lập tức cảm thấy hả hê, cười lạnh nói: “Ta đã nói mà, một cung nữ nhỏ bé như ngươi sao có thể có tài như thế được. Nghĩ rằng đạo văn từ nghìn năm trước thì sẽ không ai phát hiện ra à? Không ngờ Hoàng thượng Biểu ca của ta sẽ vạch mặt ngươi phải không? Còn dám nói xấu bản quận chúa à, ngươi...”

Sau khi bối rối mất một lúc, Tô Cẩm Bình cũng đã hồi phục tinh thần, không chờ Mộ Dung Song nói xong, nàng liền ngắt lời: “Hoàng thượng Bắc Minh quả là học rộng biết nhiều. Nô tỳ cũng không phải là đạo văn, mà là cố tình làm như vậy!”

“A? Ý nàng là sao?” Hoàng Phủ Dạ lập tức lên tiếng phối hợp, đón lời giúp nàng nói tiếp.

“Chuyện là thế này!” Nàng nở nụ cười như đã tính toán trước, nói tiếp: “Đêm qua nô tỳ nằm mơ, có một người con gái báo mộng cho nô tỳ, nói rằng nàng là Vương phi của đế quốc Hiên Viên, từng để lại một bài thơ có thể nói là lưu danh thiên cổ. Tiếc rằng bây giờ người đời lại quên mất nó, nên nàng muốn hôm nay nô tỳ giúp nàng đọc ra, để lưu lại bài thơ này cho đời sau. Lúc ấy, nô tỳ có hỏi nàng, ta chẳng qua chỉ là một cung nữ nhỏ bé, làm sao có thể đọc ở hội thơ cầu Hỉ Thước được? Nhưng nàng chỉ cười bí hiểm rồi biến mất. Sau đó thì nô tỳ tỉnh dậy. Nô tỳ vốn nghĩ chỉ là một giấc mộng mà thôi, không ngờ hôm nay lại được dự hội thơ cầu Hỉ Thước thật, tất cả những điều này, phải cảm tạ quận chúa rồi!”

Nói xong, nàng lại dùng ánh mắt đặc ý nhìn về phía Quân Lâm Uyên, trong đôi mắt phượng vừa giấu vẻ giễu cợt lại thêm chút sát ý mà người khác khó phát hiện ra!

Ai nghe cũng đều cảm thấy câu chuyện này hơi hoang đường, nhưng nghĩ kỹ lại cảm thấy cũng có lý, khiến họ nhất thời không phân biệt được thật hay giả. Mà Tô Cẩm Bình vừa nhìn vẻ mặt suy tư của mọi người liền biết ngay nàng đã đoán đúng, quả nhiên không nhiều người biết được bài thơ kia, cho nên, lý do của nàng cũng miễn cưỡng có thể dùng được.

Quân Lâm Uyên ngẩn người, không ngờ nàng lại nói ra một câu chuyện như vậy, nhìn thấy vẻ giễu cợt trong mắt nàng, hắn cũng khẽ cười, cười vô

cùng xinh đẹp, nốt ruồi son đỏ chót trên mi tâm càng đẹp đến dị thường. Đôi mắt phượng của hắn nheo lại nhìn Tô Cẩm Bình, rất giỏi ăn nói, thú vị nhất là, nàng lại dám nhìn hắn bằng ánh mắt đó. Từ sau khi hắn kế vị, có bao nhiêu người dám nhìn hắn như thế? Năm ấy, khi hắn còn là một hoàng tử, đã bao nhiêu lần phải chịu đựng những ánh mắt như thế? Vì vậy, ánh mắt của Tô Cẩm Bình cũng nhắc nhở hắn về khoảng thời gian thấp hèn kia, đi đâu này như thêm cho hắn một lý do để trừ khử Tô Cẩm Bình, khiến ngọn lửa trong lòng hắn càng cháy càng mạnh!

Hắn đang định nói, thì Hoàng Phủ Dạ đã ho khan một tiếng, giấu đi nụ cười trong mắt, nói: “Thì ra là vậy! Nếu thế coi như Tiểu Cẩm Cẩm cũng làm chuyện tốt rồi. Không chỉ là vì giấc mộng của vị Vương phi kia, mà còn cống hiến không ít cho giới văn học, nếu là người khác, có cơ hội thể hiện tốt thế này, chưa biết chừng còn chiếm bài thơ kia thành của mình, để vinh danh thiên hạ một phen ấy chứ. Phàm hạnh của tiểu Cẩm Cẩm thật quá cao quý, bản vương quả nhiên không nhìn nhầm người!”

Hắn ta vừa dứt lời, nét mặt Hoàng Phủ Dạ bỗng lạnh đi, nhìn vị nhị hoàng huynh mà xưa nay hắn vẫn kính yêu, lúc này lại chỉ có cảm giác muốn đập cho hắn ta một phát bay tới tận chân trời!!!

Nghe Dạ vương nói vậy, mọi người lập tức lên tiếng hưởng ứng, nịnh nọt hết lời, tăng bậc Tô Cẩm Bình lên tới tận chân trời. Vì thế, trò cười đạo văn bỗng biến thành nhân cách của Tô Cẩm Bình vô cùng tốt đẹp, vĩ đại, một cơ hội thể hiện tốt như vậy không dùng, lại đi giúp một vị Vương phi đã qua đời cả nghìn năm trước bá văn thơ của mình, quá vĩ đại, quá vô tư!

Tô Cẩm Bình cũng rất biết sách thuận nước đẩy thuyền, nàng phớt lờ câu nói cuối cùng của Hoàng Phủ Dạ, ra vẻ khiêm tốn nói: “Đây đều là việc nô tỳ phải làm, coi như không phụ lòng của vị vương phi kia!”

Khóe miệng Bách Lý Kinh Hồng hơi run lên, trong con người không có tiêu cự thoáng hiện lên chút ý cười, nhưng không để người khác nhìn thấy.

Mộ Dung Song nghe những đi đâu nàng nói thì trợn mắt há hốc mồm, nếu không phải Tô Cẩm Bình là kẻ thù của ả, thì ả thật sự còn muốn vỗ tay

tán thưởng khả năng nói hươu nói vượn, nói đen thành trắng của nàng. Cả đám người Đông Lăng ngu xuẩn này nữa, vừa nghe Hoàng Phủ Dạ nói vậy đã lên tiếng ủng hộ, thật tức chết người mà!

Có đi ầu, Mộ Dung Song ả cũng không phải chỉ có hư danh. ả chuyên mắt, cười nói: “Các vị nói rất đúng, chỉ là, bản quận chúa thật sự hơi thất mắ.” Nói tới đây, giọng nói của ả lạnh đi vài phần: “Hôm nay có biết bao nhiêu nương nương, vương tôn công tử, tiểu thư danh giá tới đây. Vì sao vị vương phi kia không báo mộng, lại cố tình phớ thác cho một tiểu cung nữ còn chưa biết có được tham gia hội c ầu Hỉ Thước hay không như người? Hay là, vị Vương phi kia chỉ tin tưởng vào phẩm hạnh, đức độ của mình người, và nghĩ rằng nếu để các vị công tử tiểu thư kia đọc bài thơ này ra, họ sẽ chiếm thành thơ của mình?”

Những lời này của ả cực kỳ nham hiểm! ả lôi hết cả phi t ần hậu cung, tiểu thư thế gia, thiên kim quan gia vào. Trong hậu cung và thế gia, giấu diếm biết bao nhiêu chuyện dơ bẩn, chuyện Mộ Dung Song vừa nói cũng không hề hiểm. Nhưng không ai lại đi lôi chuyện này ra mà nói khơi khơi như vậy. Những chuyện vừa r ồi vốn không liên quan gì đến bọn họ, nhưng lại bị Mộ Dung Song ngang ngược lôi xuống nước cùng, khiến họ vô cùng tức giận, chỉ vì không tiện lên tiếng, nên chỉ đành chờ xem Tô Cẩm Bình sẽ trả lời thế nào.

Mộc Nguyệt Kỳ cũng thoáng lo lắng, nếu lần này Tô Cẩm Bình trả lời không tốt, sẽ đắc tội hết những người phụ nữ có địa vị cao quý ở Đông Lăng, mà ngay cả nàng ta cũng không biết phải trả lời thế nào!

Đâu ngờ, Tô Cẩm Bình không hề có chút sợ hãi ch ần chừ nào, ngược lại còn khẽ cười một tiếng, ra vẻ vô cùng th ần bí, nói: “Nô tỳ ngu dốt, nên suy nghĩ vấn đề này mãi mà cũng không suy nghĩ kỹ càng. Không ngờ quận chúa lại phát hiện ra sự kỳ quái trong chuyện này. Có đi ầu, nô tỳ vẫn chưa thông suốt được, nên mới quyết định để tùy vào duyên số, không bản khoăn nhiều nữa. Nếu quận chúa thật sự có hứng thú, cực kỳ muốn biết đáp án, có thể tự mình tới hỏi vị Vương phi kia một câu thử xem!”

Nàng vừa dứt lời, đám nương nương, phu nhân và các tiểu thư đều cầm khăn tay che miệng cười. Vị vương phi kia chết rồi, còn bảo ả tự đi hỏi à? Có khác nào bảo Mộ Dung Song đi tự tử rồi xuống âm phủ mà hỏi đâu? Mọi người khẽ cười, cũng đều nảy sinh cảm tình với Tô Cẩm Bình. Cô nàng này nói năng thật khéo léo, trong lời nói của nàng không hề đề cập tới mọi người, nhưng cũng uyển chuyển đảo ngược hết mọi chuyện lại, còn nguyền rủa Mộ Dung Song một phen, khiến mọi người đều cảm thấy hả hê, sự cáu giận ban nãy cũng tiêu tan hết.

Mộ Dung Song đen mặt, trừng mắt nhìn nàng một lúc lâu cũng không biết nên nói gì mới được. Cho tới bây giờ, ả cũng không hề nghĩ có một ngày ả lại bị một tiện tỳ nói đến mức không thể phản bác được câu nào. Cảm giác nhục nhã này khiến ả cảm thấy như bị người ta tát cho mấy cái bạt tai, trên mặt vừa nóng lại vừa nhói đau!

Ả còn đang định nói gì đó, thì giọng nói lạnh băng của Hoàng Phủ Hoài Hàn lại vang lên: “Hôm nay là tết Trung thu, đừng để những chuyện nhỏ nhặt làm mất hứng!”

Quân Lâm Uyên cũng cười: “Hoài Hàn huynh nói rất đúng. Mộ Dương, quay về vị trí của muội đi!” Giọng nói vẫn dịu dàng nhưng lại ẩn giấu vẻ tàn nhẫn, lạnh lùng.

Mộ Dung Song nhìn Biểu ca nhà mình, ả biết chuyện này tranh cãi nữa cũng chẳng đi đến đâu, không có chút lợi ích nào với mình, đành phải cố nén tức giận, quay về bàn mình, ng ẩng ngay ngắn.

Hai vị hoàng đế đã nói vậy, chuyện này cũng coi như: xong!

“Được rồi, Mộc cô nương cũng bị kinh sợ rồi, mau ng ẩng xuống đi. Nếu không, Thượng Quan ái khanh sẽ hỏi tội trăm mất!” Hấn nói một câu nửa thật nửa giả, khiến không khí cũng dịu đi nhiều.

Mộc Nguyệt Kỳ khẽ cười, cũng không nhìn được rõ trên mặt nàng ta là giận dữ hay lo sợ, chỉ lãnh đạm nói: “Hoàng thượng đừng đùa dân nữ. Hôm nay là ngày lành, nếu vì dân nữ và Tô Cẩm Bình muội muội mà làm mọi người mất hứng, thì dân nữ có chết muôn lần cũng khó mà đủ để

chuộc tội. Mời các vị công tử tiểu thư cứ tiếp tục bình thơ đi, xin đừng bị Mộc Nguyệt Kỳ làm ảnh hưởng!”

“Sao thế được, sao thế được!” Tất cả mọi người đều cười đáp, cũng rất có cảm tình với Tô Cẩm Bình và Mộc Nguyệt Kỳ. Tuy Tô Cẩm Bình bị nói là lấy thơ của người khác, nhưng bài ‘Thước kiêu tiên’ không thể nghi ngờ rằng cũng là một kiệt tác trong các kiệt tác. Còn về vị khách từ nước khác tới, Mộ Dung Song kia à? Hừ!!!

Tô Cẩm Bình và Mộc Nguyệt Kỳ quay về vị trí của mình trong ánh mắt đầy thân thiện của mọi người. Xung quanh đã trở nên náo động hơn, đám tài tử giai nhân bắt đầu ngâm thơ phú từ, mặc dù không bằng những người kia, nhưng cũng đều là những câu thơ rất hay.

Mộc Nguyệt Kỳ nhìn Tô Cẩm Bình, khẽ cười nói: “Ta vốn muốn giúp cô, không ngờ lại suýt hại cô, còn bắt cô phải quay lại cứu ta nữa.”

“Tuy ta không biết vì sao cô phải giúp ta, nhưng Tô Cẩm Bình ta trước giờ là người thù oán đầu báo đủ. Ta sẽ nhớ ân tình của Mộc cô nương, nhưng...” Giọng nàng bỗng lạnh đi: “Nếu Mộc cô nương có suy nghĩ gì xấu, thì Tô Cẩm Bình ta cũng không phải là người dễ nói chuyện đâu.” Nàng không phải kẻ ngốc. Không có chuyện gì lại tử tế, không phải trộm thì cũng là cướp. Tuy trực giác nói cho nàng biết Mộc Nguyệt Kỳ này không có ý xấu, nhưng ở một hơi hồ sỏi khắp nơi như Hoàng cung này, cẩn thận một chút vẫn hơn.

Mộc Nguyệt Kỳ ngăn người, nàng ta thật sự không ngờ một cô nương như Tô Cẩm Bình cũng có lòng sát khí thế này. Ngay cả nàng ta đã từng theo phụ thân lăn lộn ngoài chiến trường vài năm, cũng không có khí thế khát máu như vậy. Nghe nàng nói xong, Mộc Nguyệt Kỳ làm như không để tâm nói: “Tô cô nương yên tâm, Nguyệt Kỳ không có ý đồ gì khác. Giúp cô, không phải vì cô.”

Đôi mắt đẹp của nàng ta lơ đãng nhìn về phía người đàn ông áo lam ở cách đó không xa, trong mắt có sự lưu luyến, si mê, cũng thoáng có vẻ u buồn. Thấy Tô Cẩm Bình không trả lời ngược lại còn kinh ngạc nhìn mình,

nàng ta cũng biết mình vừa thất thố, vội thu hồi ánh mắt, lãnh đạm nói: “Nếu không có người kia, có lẽ chúng ta cũng có thể làm bằng hữu.”

“Người kia?” là Thượng Quan Cận Duệ sao? Hình như nàng và hắn đâu có qua lại gì nhiều? Trên mặt Tô Cẩm Bình thể hiện rõ vẻ nghi hoặc.

Thấy nàng dường như không hiểu, Mộc Nguyệt Kỳ cũng không nói gì, chỉ cúi đầu, chậm rãi thưởng thức điểm tâm.

Nàng ta đã không muốn trả lời, Tô Cẩm Bình cũng không cố gắng hỏi, cầm một miếng bánh phù dung lên, ném thẳng vào miệng một cách vô cùng bất nhã. Bình thường làm cung nữ vô cùng vất vả, mỗi ngày đều có cơm ăn đã là không tệ rồi, hôm nay được ăn điểm tâm, phải nắm chặt cơ hội này mà hưởng thụ mới đúng là thiên đạo!

Vì thế, trong lúc mọi người ngâm thơ phú từ, thường xuyên nghe thấy những tiếng nhai nhóp nhép rất lớn. Ai cũng nhíu mày, ánh mắt nhìn Tô Cẩm Bình không có chút thân thiện nào. Chỉ là, người nào đó dường như không hề bị ảnh hưởng, hồn nhiên như không có chuyện gì xảy ra, thản nhiên ăn điểm tâm của mình. Tiếng nhai của nàng thậm chí còn át cả tiếng nói chuyện của mọi người xung quanh. Trên khuôn mặt yêu dã của Hoàng Phủ Dạ hiện lên một nụ cười lạnh lơ, tà mị, nhìn thì có vẻ nàng nói năng, hành động rất thô lỗ, nhưng trong hoàng cung này, cũng chỉ có mình nàng có thể sống thoải mái, tùy tiện như vậy!

Mộ Dung Song trợn trừng mắt nhìn Tô Cẩm Bình một hồi lâu nhưng đối phương lại chẳng hề để tâm đến. Cuối cùng, ả đành hướng đôi mắt đẹp của mình về phía Bách Lý Kinh Hồng, lưu luyến si mê nhìn hắn, tiếc là đối phương cũng chỉ lẳng lặng ngồi ở đó, như không biết đến ánh mắt thiết tha mong chờ của ả. ả biết phụ quân tương lai của mình tuyệt đối không phải người bình thường, cũng đi đâu tra được chuyện năm đó quốc sư cho hắn được. Chuyện này, trừ bản thân quốc sư ra, thì cũng chỉ có một cung nhân biết. Sau khi lấy được tin tức từ miệng cung nhân kia, ả liền giết ngay người đó, tránh để lại hậu họa. Cho nên, ả chắc chắn rằng hiện giờ Bách Lý Kinh Hồng có thể nhìn thấy được, nhưng vì sao ả nhìn hắn mãi, mà ngay cả một ánh mắt hắn cũng tiếc không chịu cho ả?!

Tất cả mọi chuyện, đều do Tô Cẩm Bình mà ra. Đầu vì cô nàng chết tiệt kia!!! Nhìn thấy nàng nhai lớn như thế, ả đang định lên tiếng châm chọc nàng không biết lễ nghĩa, thì giọng nói của Hoàng Phủ Hoài Hàn bỗng vang lên: “Lần này quận chúa Mộ Dung đến, là vì tam hoàng tử Nam Nhạc phải không?”

Câu hỏi của hắn khiến xung quanh đều tĩnh lặng hẳn. Tô Cẩm Bình cũng bất giác dựng thẳng lỗ tai, ả tiện nhân này đến vì cái tên ngạo kiều kia à?

Mộ Dung Song khẽ cười: “Hoàng thượng đã biết rõ rồi, sao còn hỏi như vậy chứ?”

Ai cũng biết thân phận hiện giờ của Bách Lý Kinh Hồng chỉ là một con tin, còn chưa biết tương lai có cơ hội về nước hay không. Nếu không phải vì bị đưa tới Đông Lăng, thì có lẽ hai người này đã thành thân từ bốn năm trước rồi. Chưa nói đến chuyện Mộ Dung Song vì Bách Lý Kinh Hồng nên cương quyết không gả trước hai mươi tuổi, mà bản thân ả còn không hề bận tâm đến danh tiết của một cô nương, vượt ngàn dặm xa xôi tới đây thăm hắn. Tấm chân tình này, dù là người có trái tim sắt đá cũng sẽ thấy cảm động.

Nhưng nhân vật chính trong câu chuyện lại ra vẻ như không nghe thấy gì, trên khuôn mặt như bạch ngọc không lộ chút cảm xúc nào, lãnh đạm như tiên nhân không vướng vẩn vào khói lửa nhân gian, chỉ một mình lẳng lẳng ngồi đó, tự uống rượu của mình.

“Vị hôn thê của Tam hoàng tử Nam Nhạc thâm tình như vậy, thật khiến ta vô cùng hâm mộ!” Lần này là tiểu Hầu gia của phủ Vĩnh Yên hầu lên tiếng. Từ biểu hiện của đệ đệ, sao gã lại không nhận ra điểm kỳ quái chứ? Giờ đệ đệ đã bị kéo xuống phạt trọng, đương nhiên gã cũng oán hận đấm người Tô Cẩm Bình. Nói xong lời này, gã liền quay sang nhìn Tô Cẩm Bình, như cười như không, chờ đợi biểu hiện của nàng.

Vị hôn thê ư? Cô nàng nào đó không dám tin, trọn trứng mắt. Không phải chứ? Cái tên kiêu ngạo lạnh lùng như thế mà có cô nàng nào tình nguyện gả cho hắn á?! Không sợ bị tức chết hay sao hả?!!! Nàng bỗng cảm

thấy vô cùng kính nể Mộ Dung Song! Thật ra, nàng luôn nghĩ rằng, cái người Bách Lý Kinh Hông này, không thích hợp ở bên một người con gái nào cả, mà ngược lại, hẳn thích hợp đi tu đạo thành tiên hơn. Đột ngột nghe tin tay này có vị hôn thê, ánh mắt nàng hết đảo sang Bách Lý Kinh Hông, lại đảo về phía Mộ Dung Song, trên khóe môi xuất hiện một nụ cười xấu xa.

Nhìn nàng cười bí hiểm, Mộc Nguyệt Kỳ lại thấy rất kỳ dị, đêm nay không phải hai người họ chơi rất vui vẻ ở hội thả hoa đăng sao? Còn tay nắm tay đi trên đường nữa, sao vừa nghe Tam hoàng tử Nam Nhạc có vị hôn thê, nàng lại có vẻ mặt thế này?

Trong khi Tô Cẩm Bình thẩn ảo tưởng đến cảnh tượng tuyệt vời khi Mộ Dung Song liên tục bám lấy Bách Lý Kinh Hông, sau đó bị Bách Lý Kinh Hông cự tuyệt nhất ngoài cửa, thì một giọng nói vừa trầm thấp vừa ngạo mạn vang lên: “Quận chúa coi trọng lần người rỗi. Kinh Hông chẳng qua chỉ là một con tin, e rằng không xứng với quận chúa.”

Hắn vừa dứt lời, xung quanh yên lặng đến mức nghe rõ cả tiếng thở! Đây... đây là từ hôn sao?!

Rõ ràng là Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng có chút ngoài ý muốn, nếu Bách Lý Kinh Hông có ý đồ với ngôi vị hoàng đế của Nam Nhạc, cưới Mộ Dung Song cũng tương đương với việc có được một gia tộc lớn mạnh có tiếng cả trăm năm làm hậu thuẫn, hơn nữa, còn có quan hệ thông gia với Bắc Minh hoàng này nữa. Nhưng hiện giờ, vì sao hắn lại nói ra câu này?!

Mặt Mộ Dung Song trắng bệch, trắng đến mức gần như trong suốt! Từ năm bốn tuổi đến bây giờ, ả đã luôn đi theo sau hắn, ngốc nghếch gọi hắn là Kinh Hông ca ca, có đi đâu, hắn vốn không thích thân cận với người khác, chưa từng đáp lời ả một câu nào, kể cả sau khi đính ước, hắn cũng không đáp lại tình cảm của ả. Nhưng ả yêu hắn, từ rất lâu rất lâu trước kia đã yêu hắn rỗi. ả không cần hắn phải đáp lại ả, chỉ muốn đi theo hắn mà thôi. Có thể nói, ả đã quen theo đuổi, thích ngẩng đầu nhìn hắn, cũng tình nguyện ngẩng đầu nhìn một người đàn ông giống như tiên nhân, là vị hôn phu mà mọi người đều mơ ước này.

Nhưng ả tuyệt đối không thể tưởng tượng được rằng, hấn lại nói ra câu này trước mặt mọi người. Đây không chỉ là từ hôn, mà còn là sự nhục nhã đối với ả!

Quân Lâm Uyên cười lạnh nói: “Sao hả? Hoàng tử điện hạ cảm thấy Mộ Dương không xứng với người sao?” Hấn ta gằn mạnh bốn chữ Hoàng tử điện hạ, đả về châm biếm, như muốn nói rằng, người nghĩ người là một hoàng tử cao quý hay sao? Hiện giờ người chỉ là một con tin, một tù nhân còn không có thể diện bằng một người bình thường! Hôn sự này không liên quan gì tới Quân Lâm Uyên hấn, nhưng dù Mộ Dung Song có ương ngạnh xấu tính đến đâu thì cũng là biểu muội của hấn, đội mũ miện quận chúa của Bắc Minh hấn.

Vốn nghĩ rằng dù thế nào Bách Lý Kinh Hông cũng sẽ nói vài lời khách sáo, ai ngờ nghe Quân Lâm Uyên nói xong, hấn lại không thêm đáp lại một lời, lẳng lặng ng ẩ xuống, giống như hoàn toàn đ ồng ý với những gì hấn ta vừa nói. Mộ Dung Song, không xứng với hấn!

Không khí băng lạnh đến cực điểm!

Đám đại thân và gia quyến của Đông Lăng cảm thấy vô cùng buồn bực. Những năm trước, tết trung thu luôn là một ngày cực kỳ vui vẻ, chỉ có năm nay, trong yến hội lại xuất hiện mấy người nước khác, cũng thêm biết bao nhiêu phiền toái. Các vị phu nhân đang muốn tìm hôn phối tốt đẹp cho con trai, con gái nhà mình đều oán hận chỉ muốn xông lên cắn chết mấy người kia đi.

Nhìn khuôn mặt không chút cảm xúc của người kia, lại nhìn dáng vẻ thể lương của Mộ Dung Song, một cảm giác vô cùng vui sướng khi thấy người khác gặp họa lại tràn ngập trong lòng Tô Cẩm Bình. Không có chuyện gì vui vẻ hơn nhìn thấy kẻ thù mặt mũi khổ sở, hơn nữa, với tính cách của Bách Lý Kinh Hông, thì làm chuyện này cũng chẳng có gì kỳ quái. Dường như chuyện mà tên này thích làm nhất là ‘cự tuyệt’ vậy!

Dáng vẻ cao hứng phấn khởi này của nàng, rơi vào mắt đám Hoàng Phủ Dạ, cũng khiến họ cảm thấy trong lòng rối bời.

“Trước khi hoàng tử điện hạ nói, đã nghĩ kỹ càng chưa? Hôn sự này, dường như không phải do người định đoạt, mà là do Nam Nhạc hoàng ban hôn thì phải!” Quân Lâm Uyên lạnh lùng nhắc nhở. Hắn ta cũng không thân thuộc gì với cái người tên Bách Lý Kinh Hông này, chỉ biết về thân thế của hắn mà thôi. Hôm nay vừa gặp, tuy cũng hơi kinh hãi vì khí chất lạnh lùng, ngạo mạn của hắn, nhưng hắn ta không nghĩ rằng, một hoàng tử làm con tin ở nước khác, thế đơn lực mỏng, sẽ dám đắc tội với hoàng đế nước khác và thế gia khổng lồ, trừ khi hắn thật sự không muốn về nước.

“Phụ hoàng ban hôn, vậy để tự ông ấy cưới về đi!” Hắn lãnh đạm đáp. Trong giọng nói không hề có vẻ châm biếm cũng không hề cười, như là chỉ đang nói mấy lời không quan trọng vậy.

“Người!” Những lời này không chỉ là đại nghịch bất đạo, mà còn cực kỳ khó nghe! Dù Quân Lâm Uyên có tốt tính đến đâu thì cũng không nhận được tức giận.

Dáng vẻ Mộ Dung Song đã như hoa lê dưới mưa từ khi hắn nói ra câu đó, ả bất chấp giữa chốn đông người, bất chấp thế diện, run giọng hỏi: “Kinh Hông ca ca, huynh thật sự nghĩ vậy sao?”

Hình ảnh mỹ nhân khóc sướt mướt đẹp như tranh vẽ khiến không ít đàn ông ở đây sinh lòng thương tiếc. Nếu không phải vì giới hạn thân phận, thì mấy gã chỉ muốn hung hăng chỉ trích vị tam hoàng tử Nam Nhạc bạc tình kia!

Tô Cẩm Bình lại ném một miếng bánh vào miệng, hạnh phúc nhấm nháp. Nếu nàng đoán không nhầm, câu tiếp theo của Bách Lý Kinh Hông chắc chắn cũng không phải câu gì hay ho. Quả nhiên, người kia vừa nghe ả hỏi vậy, mày cũng không hề nhú lại chút nào, đôi môi mỏng hơi hé mở, đáp gọn lỏn: “Ừ!” Chỉ một từ duy nhất, thậm chí còn không thêm giải thích dài dòng, đã thể hiện trọn vẹn sự khinh thường của hắn đối với Mộ Dung Song, cũng nói thẳng cho Mộ Dung Song biết, trọng lượng của ả trong lòng hắn --- nhẹ đến mức coi như không có!

Lúc này, Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng không tiện nói gì, hắn chỉ yên lặng ngồi trên long ỷ, xem màn kịch hay trước mắt, có đi ầu, trong đôi mắt màu

tím đậm của hấn lại thoáng có vẻ nghi ãn ngãm và nghi hoặ. Bách Lý Kinh H ãng, thật sự không h ẽ hành động theo lẽ thường phải thế. Hấn không ham ngôi vị hoàng đế, hay chỉ là căn bản không cần đến thế lực phía sau Mộ Dung Song?!

“Cạch” một tiếng, chiếc ly trên tay Quân Lâm Uyên đập mạnh xuống mặt bàn, khuôn mặt vẫn luôn tươi cười lúc này trở nên vô cùng tàn nhẫn: “Tam hoàng tử không biết thân phận của mình hay sao?”

Dựa vào sự hiểu biết của Tô Cẩm Bình đối với Bách Lý Kinh H ãng, thì lúc này, người kia hẳn sẽ im lặng không đáp, giống như hũ nút vậy. Ai ngờ, trong đôi mắt không có tiêu cự kia thoáng hiện lên một tia sáng lạnh r ỡ biến mất rất nhanh, khuôn mặt như bạch ngọc cũng từ lãn ãm chuyển sang lạnh lùng, khốc liệt, thản nhiên nói: “Thân phận của bản cung như thế nào, đương nhiên bản cung hiểu rõ. Chỉ e rằng, người thật sự không hiểu rõ thân phận của mình, là Bắc Minh hoàng mới đúng.” Những lời này, chính là chữ xéo Quân Lâm Uyên chó đi bắt chuột, xen vào việc của người khác!

Một câu nói đ ầy vẻ châm biếm, nhưng phát ra từ miệng hấn lại nhẹ nhàng như gió thoảng mây trôi, dễ nghe như khúc nhạc trên trời, khiến người khác khó mà có ác cảm được. Chỉ có Quân Lâm Uyên là tức giận đến trắng bệch mặt mũi!

Tô Cẩm Bình hơi ngãn người, nghi hoặ nhìn người kia. Đây hoàn toàn không giống tính cách thường ngày của hấn! Nàng lại quay sang nhìn đôi Biểu ca muội kia, một người thì tức đến trắng bệch mặt mũi, một người thì khóc như sắp chết đến nơi. Vì thế, sự nghi hoặ trong lòng nàng lại biến mất hết, hơn nữa, sự sung sướng còn khó mà nói được thành lời. Nếu không phải đang có nhiều người ở đây, nàng thật sự chỉ muốn vươn móng vuốt về phía Bách Lý Kinh H ãng, nắm chặt tay hấn mà cảm ơn một phen. Quả thực, hấn đã giúp nàng hả giận rất nhiều!!!

Chính Bách Lý Kinh H ãng cũng hơi ngãn người, cho tới bây giờ, hấn cũng chưa từng có ý muốn thừa nhận hôn sự này, nhất là sau khi người kia xuất hiện, thì hấn hoàn toàn biến thành chán ghét mối hôn sự này. Nhưng hấn vốn có thể dùng phương pháp khác, hài hòa hơn để giải quyết, đâu cần

phải đứng trước mặt mọi người mà khiến hai người kia phải khó xử chứ?! Hắc hễ cười, trong lòng cũng đã có đáp án rõ ràng. Hắc đâu chỉ đơn thu ần là từ hôn, hắc chẳng qua chỉ đang giúp nàng xả giận mà thôi!

“Tam hoàng tử Nam Nhạc nói năng nên chú ý chừng mực!” Đây không chỉ là mấy câu nói vu vơ, mà đã đánh thẳng vào thể diện của Quân Lâm Uyên hắc.

“Từ tám tuổi Kinh H ồng đã bị đưa tới Đông Lăng. Không có phụ hoàng, mẫu hậu dạy bảo, không biết lễ nghi cũng là chuyện thường. Nếu có đắc tội, vậy xin ngài bỏ quá cho.” Nói muốn hắc ta bỏ quá cho, nhưng trên mặt hắc làm gì có vẻ gì là hối lỗi chứ, ngược lại, khoe môi mỏng còn có vẻ châm biếm thoáng ẩn thoáng hiện nữa.

Quân Lâm Uyên uất nghẹn đến mức suýt phun máu! Vào thời khắc này, Tô Cẩm Bình chỉ muốn đứng bật dậy mà vỗ tay khen ngợi hắc. Thật không ngờ bình thường người này không nói năng gì, nhưng vừa mở miệng đã khiến người ta tức chết như vậy. Nhìn gương mặt của hắc, trong đầu nàng bất giác xuất hiện mấy chữ --- mặt người dạ thú!

“Kinh H ồng ca ca, đây là hôn sự do Hoàng thượng ban cho, huynh không thêm để tâm sao?” Mộ Dung Song thấy sự tình không có chuyển biến tốt, vội vàng kéo cả Nam Nhạc hoàng vào.

Nhưng không ngờ, trong mắt người nọ còn chẳng hề có chút do dự. Hắc đứng dậy, nói với Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Hoàng thượng Đông Lăng, đã muộ n r ấi, bản cung cáo từ trước!” Rõ ràng là hắc không hề muốn nghe ả nói thêm một câu nào nữa.

“Mời.” Hoàng Phủ Hoài Hàn nãy giờ chỉ ng ỡi xem kịch vui, màn kịch này đối với hắc ta mà nói, thì trăm lợi chứ không hề có chút hại nào. Vì thế, tâm trạng của hắc ta cũng vô cùng thoải mái. Nếu hôn sự của hai người này không thành, phủ Quốc công nhất định sẽ rất hận Bách Lý Kinh H ồng, Bắc Minh cũng sẽ không thể nào làm hậu thuẫn cho Bách Lý Kinh H ồng. Hơn nữa, hôm nay hắc cũng đắc tội với Quân Lâm Uyên, đối với Hoàng Phủ Hoài Hàn, việc này cũng không khác gì nhìn thấy kẻ địch tự chặt đứt tay mình, sao có thể không vui chứ?

Vừa nghe Hoàng Phủ Hoài Hàn nói ‘mời’, người kia lại giống như lúc vừa đến, đạp lên ánh trăng mà đi, ngay cả chào cũng không thèm chào Quân Lâm Uyên và Mộ Dung Song một tiếng.

Hạ nhân vội vàng tiến tới dẫn đường cho hắn. Nhìn theo bóng lưng hắn, trong lòng Mộ Dung Song vừa oán hận, vừa chua xót, bi thương, còn có sự tuyệt vọng đến không thể nói thành lời. Hắn đứng bật dậy, chạy nhanh tới cạnh lan can của đài Trích Tinh, lớn tiếng quát lên: “Kinh Hồng ca ca, nếu huynh tiếp tục đi nữa, ta sẽ nhảy từ trên này xuống!”

Mọi người đều kinh hãi, đứng dậy muốn khuyên giải ả. Nếu để quận chúa của nước khác tự tử ở đây thật, e rằng cả hai nước sẽ đều oán hận Đông Lăng mất! Sắc mặt Quân Lâm Uyên cực kỳ khó coi, hung hăng trừng mắt nhìn Mộ Dung Song, chỉ muốn tung một chưởng đập ả chết ngay tức khắc!

Mộ Dung Song đương nhiên cũng biết hành vi của mình cực kỳ thất lễ, dù Bách Lý Kinh Hồng có bị ả uy hiếp, thì ả cũng sẽ trở thành trò cười khắp thiên hạ. Nhưng ả bất chấp hết. Nếu không có Kinh Hồng ca ca, ả thà chết còn hơn! Tất cả sự thông minh mà ả có, vào thời khắc này đều biến mất sạch, gào lên với mọi người xung quanh: “Các người không được lại gần! Các người mà tới gần, ta sẽ nhảy xuống ngay!!!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 60: Một Mũi Tên Trúng Ba Đích!

Tô Cẩm Bình nhìn ả với ánh mắt không thể tin nổi. Thật không ngờ cô ả này có thể điên cuồng tới mức như vậy, nháy lầ ả???

Mọi người thấy ả kích động cũng sợ tới mức không biết phải nói gì. Có những vị tiểu thư khuê các còn sợ tới mức mềm nhũn cả hai chân khi nhìn thấy sự điên cuồng của Mộ Dung Song, chính các nàng đều cảm thấy chuyện này thật quá hoang đường! Đường đường là một quận chúa, bị người ta từ hôn lại đi dùng cái chết để ép hẳn trước mặt bao người, đây thực sự là chuyện trăm nghìn năm qua chưa từng có bao giờ.

“Mộ Dung Song!” Vào thời khắc này, Quân Lâm Uyên còn chẳng thèm gọi ả là Mộ Dương nữa. Giọng nói vốn dịu dàng ấm áp bỗng trở nên vô cùng sắc bén, tàn độc, giống như con rắn hổ mang đang phun nọc độc của mình, ánh sáng sắc lạnh nơi đáy mắt như muốn bằm vằm Mộ Dung Song ra thành hàng trăm hàng nghìn mảnh nhỏ!

Tiếng quát này cũng khiến sắc mặt Mộ Dung Song bình tĩnh hơn một chút. Vừa nhìn thoáng qua nét mặt của Quân Lâm Uyên, trong lòng ả thoáng sợ hãi một chút, nhưng ả biết, bây giờ tuyệt đối không phải thời điểm để cho ả lùi bước, nếu không, ả sẽ vĩnh viễn đánh mất vị hôn phu của mình, mất đi mục tiêu và giấc mộng duy nhất của ả suốt mười mấy năm qua!

“Biểu ca, huynh đừng khuyên mọi, nếu hôm nay hẳn không rút lại lời từ hôn kia, thì mọi sẽ chết ở đây!” Mắt ả quét về phía bóng người sắp đi qua hành lang tới chân cầu thang kia. Rõ ràng hẳn có nghe thấy những lời

ả nói, nhưng bước chân chẳng hề dừng lại đến nửa nhịp, dường như không hề quan tâm đến sống chết của ả vậy. Hấn chỉ quay lưng về phía mọi người, bước không nhanh không chậm, như không nghe thấy trò hề sau lưng, dáng vẻ bước đi như một mình giữa sân vắng, vừa thanh nhàn, vừa thoải mái! Chỉ là, đôi môi mỏng của hấn lại hơi cong lên, lộ ra nụ cười giễu cợt, đại khái thì đây là lần đầu tiên hấn để lộ ra sắc mặt này. Hấn vốn đã bài xích Mộ Dung Song, hiện giờ đã thẳng cấp lên hấn ghê tởm!

“Sao quận chúa Mộ Dương lại kích động thế!” Hoàng Phủ Hoài Hàn nửa cười nửa không nói. Thật ra, đối với hấn ta, thì nếu Mộ Dung Song nhảy xuống cũng sẽ khiến Đông Lăng của hấn gặp chút phiền phức. Có đi đâu, mọi người đều biết chuyện này không phải do hấn gây ra, mà là do Bách Lý Kinh Hông, chứ chẳng liên quan gì tới hấn. Cho nên, tính ngược tính xuôi, nếu cô ả này thực sự nhảy xuống, dường như lợi ích còn lớn hơn phiền phức rất nhiều.

“Lòng ta đã quyết! Đừng khuyên ta! Các người cũng đừng khuyên ta! Kinh Hông ca ca, huynh thật sự nhẫn tâm như vậy sao?!” ả quay về phía bóng người áo trắng kia, gào lên một tiếng thê lương. ả biết hành vi của mình hoàn toàn có thể sẽ gây phản ứng ngược, nhưng ả hoàn toàn không thể kìm nén được nỗi đau đến cào tim xé phổi trong lòng mình!

“Quận chúa Mộ Dương này, thật cố chấp quá!” Mộc Nguyệt Kỳ nhỏ giọng nói, không nhìn rõ được trong mắt nàng ta là khinh thường, hay là hâm mộ nữa. Có đi đâu, cho dù là vì người kia, thì nàng ta cũng chẳng thể làm đến mức đó được!

Nghe nàng ta nói vậy, Tô Cẩm Bình quay sang nhìn nàng ta, rồi lại bất giác liếc nhìn Thượng Quan Cận Duệ một cái.

“Chẹp chẹp, quả nhiên là si mê say đắm, bản vương cũng bị nàng ta làm cảm động!” Hoàng Phủ Dạ phe phẩy quạt, đứng sang bên cạnh Tô Cẩm Bình, cũng không biết là vô tình hay cố ý, hấn lại hơi chắn trước mặt nàng, như sợ nàng sẽ đi tới vậy.

“Huynh sợ ta tới đây ả xuống hả?” Nhìn hành động của hấn, nàng khẽ bật cười, nàng đâu có ngốc thế chứ?!

“Không, ta sợ ả vu oan cho nàng!” Nếu để nàng đi tới gần đó, ai mà biết được cô ả điên khùng kia sẽ gây ra chuyện gì?

Tô Cẩm Bình khẽ cười, không nói gì, nàng vốn cũng đâu định đi tới đó chứ. Lúc này, Mộ Dung Song vẫn đang gào thét với bóng Bách Lý Kinh Hồng, nhưng hoàn toàn không thể khiến hắn dừng bước.

Hoàng Phủ Dạ khẽ cười, cầm cây quạt chỉ xuyên qua đám người, hướng về phía Mộ Dung Song: “Nàng nghĩ, ả đòi tự sát như vậy, có mấy phần thật, mấy phần giả?”

Nàng hơi nheo mắt, cẩn thận đánh giá vẻ mặt của Mộ Dung Song, đôi môi đỏ mọng cong lên một nụ cười khinh bỉ: “Thật á? Không có phần nào là thật hết!” Nhìn ả có vẻ rất thông minh, nhưng hai tay lại bất giác siết chặt lan can. Nếu không nhìn kỹ, căn bản sẽ không phát hiện ra thân thể ả hơi run lên, đó là sự sợ hãi đối với cái chết. Hơn nữa, mấy lần giao tranh vừa rồi, nàng cũng nhận thấy, tuy Mộ Dung Song hơi kích động, nhưng tâm địa rất thâm sâu. Hiện giờ ả dùng cách này, chẳng qua là vì muốn ép Bách Lý Kinh Hồng quay đầu lại mà thôi.

Mộc Nguyệt Kỳ kỳ quái liếc mắt nhìn họ, trong mắt nàng ta, tuy hành động của Mộ Dung Song hơi điên cuồng, nhưng nàng ta nghĩ rằng, nếu thật sự yêu đến tận xương tận tủy, thì việc tự tử cũng hoàn toàn có thể, sao Tô Cẩm Bình lại nói không có một phần thật nào chứ?

“Ha ha ha... giống y như bản vương nghĩ. Mộ Dung Song này không chỉ là đơn thuần thích Bách Lý Kinh Hồng như vậy đâu!” Hoàng Phủ Dạ lắc nhẹ cây quạt vàng trên tay, dáng vẻ lười biếng như đang nói chuyện phiếm.

Không ít đại thần hơi bất mãn với dáng vẻ quờ quạng áo là, phong lưu phóng đãng, không chút để tâm tới chuyện này của hắn, nhưng cũng không dám nói năng gì.

Tô Cẩm Bình cong môi cười nói: “Có đi đâu, nếu Bách Lý Kinh Hồng không quay lại, thì ả phải làm sao để chấm dứt đây?” Dù sao, nhìn tình hình này, thì xem ra Bách Lý Kinh Hồng cũng không định quay lại đâu.

“Vậy thì...” thế diện của ả coi như đi tong!

“Nếu ta mà là nàng hả, thì ta nhảy thẳng từ đây xuống để giữ danh tiết rồi, còn lớn giọng gào thét như thế làm gì cho mọi người giũ cột chứ!” Không biết thiên kim nhà ai bỗng buông ra một câu, giọng nói khá lớn khiến mọi người đều quay lại nhìn nàng ta, làm sắc mặt nàng ta trắng bệch ra.

Rõ ràng Mộ Dung Song cũng nghe được, ả cười lạnh nói: “Được, thì ra người Đông Lăng các người mong ta chết như vậy!”

Sự tình bất tri bất giác bị làm to lên, liên quan tới cả Đông Lăng. Vì thế, không ít các vị đại thần vốn chỉ đang mang tâm trạng chờ xem trò vui, giờ đều quay sang lên tiếng nói với bóng lưng của Bách Lý Kinh Hồng: “Tam hoàng tử Nam Nhạc, quận chúa cũng chỉ vì quá si mê ngài, người con gái tốt như vậy, thế gian khó tìm. Ngài nên ở lại đi!”

“Đúng thế, đúng thế!” Tất cả mọi người đều đồng thanh nói.

“Tiểu Cẩm Cẩm, nàng đoán xem, hắn sẽ nói gì?” Hoàng Phủ Dạ vừa nói vừa cười nhìn Bách Lý Kinh Hồng.

Tô Cẩm Bình nhú mày, bằng sự hiểu biết của nàng thì... “Ta nghĩ, hắn sẽ chẳng nói gì cả!” Có đi đâu, nàng đâu biết rằng Bách Lý Kinh Hồng vì muốn giúp nàng xả hết cơn giận, hơn nữa, cũng cực kỳ giận dữ với việc hai Biểu ca muội Mộ Dung Song hôm nay liên tục gây khó dễ Tô Cẩm Bình, khiến tất cả những việc hắn làm hôm nay đều vô cùng bất thường. Đã đến nước này, sao hắn có thể không nói gì được chứ!

Hắn dừng bước, quay đầu lại, chỉ nhìn bên cạnh dung nhan tuyệt mỹ ấy, cũng đã đủ khiến không ít người ngừng thở. Đôi mắt không có tiêu cự quét về phía họ, ngay khi mọi người nghĩ hắn sẽ nói vài câu cứu vãn tình hình, hoặc trấn an Mộ Dung Song, thì đôi môi mỏng của hắn khẽ hé mở: “Muốn nhảy, thì cứ nhảy đi!”

Nói xong, hắn quay người đi thẳng, không nhìn thêm một lần nào nữa. Thái giám dẫn đường vẫn còn đang ngờ ngác đứng tại chỗ, không biết nên

làm thế nào. Chờ khi gã giật mình hồi tỉnh, thì người đã đi rất cả. Đứng trên đài Trích Tinh cao cao nhìn bóng hắt rời đi, mái tóc đen dài bay bay trong gió, tay áo bào màu trắng phất phơ trong không trung, bóng hắt như tiên nhân tách biệt với đời, đoạn tuyệt trần gian mà bước đi...

Ở trên đài cao, sau vài giây ngẩn ngui ngây người, mọi người cũng dần hồi tỉnh lại, nhìn khuôn mặt trắng bệch không còn chút màu máu của Mộ Dung Song, ai ai cũng cảm thấy vô cùng thương cảm!

Mộ Dung Song rõ ràng cũng không ngờ màn não loạn này của mình lại phải nhận kết quả như vậy. Người kia thậm chí còn không thèm quan tâm mà nói ‘muốn nhảy thì nhảy đi’. Giọng nói của hắn chẳng hề có chút dao động. Sao có thể như thế được? Tại sao lại như thế chứ? À là vị hôn thê danh chính ngôn thuận của hắn cơ mà?!!!

Khóe miệng Tô Cẩm Bình hơi giật giật, tuy tên kia ngạo kiêu thật, nhưng bình thường đâu ác miệng như vậy chứ? Hôm nay hắn làm sao vậy? Liên tục cư xử khác thường, bị ma nhập à?!

Hoàng Phủ Dạ đứng cạnh nàng chỉ khẽ cười, phe phẩy cây quạt, nhưng trong nụ cười của hắn lại có chút cảm xúc phức tạp. Tô Cẩm Bình không biết nguyên nhân, còn hắn biết rất rõ. Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, trong cuộc u mê, ngoài cuộc sáng mắt, là thế này đây...

Bách Lý Kinh Hằng bước đi cũng khiến tình hình ở đây đông cứng lại! Bây giờ mọi người có muốn khuyên cũng chẳng biết nên khuyên thế nào. Nhưng không khuyên thì lại thấy không ổn! Đau đầu thật! Nếu biết trước đến đây sẽ dính phải nhân vật phiền phức này, thì chi bằng bọn họ cũng cáo bệnh nằm nhà cho xong. Vừa ra đường đã gặp á điên này, thật mất hứng!

“Mộ Dương, người từ hôn, là Bách Lý Kinh Hằng!” Mặt Quân Lâm Uyên sa sầm xuống. Hắn nói vậy tức là, người từ hôn là Bách Lý Kinh Hằng, nhưng người từ hôn là Nam Nhạc hoàng. Bách Lý Kinh Hằng chỉ là một hoàng tử nhỏ, không thể nghịch ý quân vương được. Cho nên, việc Bách Lý Kinh Hằng từ hôn coi như không tính.

Mọi người đều nghe ra ý tứ của hắn, nhưng khóe môi lạnh băng của Hoàng Phủ Hoài Hàn lại khẽ nở nụ cười châm biếm. Những lời này, nghe có vẻ như khuyên giải, thực ra là đang cho Mộ Dung Song một bậc thang mà bước xuống. Mộ Dung Song đương nhiên cũng là người thông minh, đang định thuận theo sườn núi mà trượt xuống, lại nghe thấy giọng Tô Cẩm Bình vang lên.

“Quận chúa muốn chết như vậy, là vì tam hoàng tử Nam Nhạc sao?” Giọng nói trong trẻo lại mang theo một chút ý cười không muốn để người khác phát hiện ra.

Mộ Dung Song ngẩn người, ả nghĩ có nhiều người ở đây như vậy, chắc Tô Cẩm Bình cũng chỉ khuyên bảo mình thôi, nên mới đáp: “Đúng vậy thì sao?”

“Quận chúa, ta cũng chẳng có ý trách gì ngài đâu. Nhưng nếu ngài muốn tự sát, thì quay về nhà buộc sợi dây thừng vào cổ mình rồi treo lên, hoặc đâm thẳng đầu vào cây cột kia là được. Sao lại cứ đứng bên lan can mà nói muốn nhảy xuống chứ? Cuối cùng là kêu ma kêu quỷ cả ngày cũng chẳng thấy nhảy xuống. Nếu ngài không muốn chết thì cứ nói thẳng ra, diễn trò hề này làm gì, khiến mọi người đều phải lo lắng theo!” Không muốn chết sao? Vậy để nàng tiến ả thêm một đoạn đường!

Hiện giờ Mộ Dung Song vốn đã rất khó xử, lời này của Tô Cẩm Bình lại ép ả đến đường cùng, nếu hiện giờ ả không nhảy thì rõ ràng ả đã phạm lỗi lớn! ả trừng mắt, hung dữ nhìn đối phương, cũng không ngoài dự đoán, nhìn thấy ngay ánh mắt đầy vẻ giễu cợt của Tô Cẩm Bình, ngoài ra, còn có cả vẻ thâm độc và tàn nhẫn nữa!

Nàng vừa dứt lời, mọi người cũng giật mình hiểu ra. Đúng thế, nếu thật sự muốn chết, thì cứ đâm đầu vào cây cột kia là được rồi, sao còn cho họ nhiều thời gian khuyên giải như vậy được chứ? Suy nghĩ kỹ mới thấy, ả chẳng qua cũng chỉ vì muốn xem thử xem có thể giữ Bách Lý Kinh Hồng lại hay không. Giờ người ta đã đi xa rồi, ả vẫn còn đứng đây chưa nhảy là sao?! Rõ ràng là đang nói cho mọi người biết --- ả căn bản không định tự sát thật!

Vì thế, tất cả mọi người đều lộ ra nụ cười châm biếm, nếu không phải có Quân Lâm Uyên ở đây, cần phải ra vẻ một chút, thì bọn họ đã phất tay áo quay về bàn mình rồi. Cô ấy này vốn chỉ đang đùa bọn họ mà thôi!

Quân Lâm Uyên ho khan một tiếng, giọng nói âm u vang lên: “Ai bảo Mộ Dương tự sát vì Tam hoàng tử Nam Nhạc? Hôn sự này đã hủy rồi sao? Nam Nhạc hoàng còn chưa hạ chỉ, thì không coi là đã hủy! Mộ Dương có lý do gì mà phải tự sát chứ? Chẳng qua nàng cũng chỉ muốn đùa với mọi người một chút thôi.” Từng câu từng chữ đều bảo vệ Mộ Dung Song, nhưng cũng chỉ là mới nhìn thấy, ánh mắt hần nhìn ả lạnh lẽo, tàn độc thế nào.

Nghe thấy vậy, mọi người lập tức cười phụ họa: “Đúng thế, đúng thế. Quận chúa Mộ Dương chẳng qua cũng chỉ muốn đùa với chúng ta một chút thôi. Mọi người về chỗ ngồi đi. Chúng ta tiếp tục làm thơ, tiếp tục làm thơ!”

Tô Cẩm Bình khẽ cười, nghiêng đầu nói ‘nhỏ’ với Mộ Nguyệt Kỳ, có đi ầu, việc ‘nói nhỏ’ đó, lại dùng chất giọng cực kỳ lớn: “Ta biết ngay mà, phong thái của quận chúa Mộ Dương cao như thế, tuyệt đối sẽ không dễ dàng nhảy lầu đầu. Kỳ tử tử này, ta nghĩ là á, chắc ngài ấy vẫn còn băn khoăn về bài thơ ‘Tương tiến tử’ kia, cho nên muốn tự mình đi hỏi vị vương phi nghìn năm trước một câu ấy mà!”

Nàng vừa dứt lời, tiếng cười trộm lại khe khẽ vang lên khắp bốn phía. Mộ Dung Song giận dữ, bước vài bước từ lan can tới, vung tay định tát vào mặt Tô Cẩm Bình. Hoàng Phủ Dạ biết nàng sẽ không đứng im mà chịu một cái tát này, nên cũng không ra tay. Đúng lúc bàn tay ả vung về phía này, khoe môi Tô Cẩm Bình hơi nhếch lên một nụ cười quỷ dị, nàng đang chờ chính thời khắc này đây! Tô Cẩm Bình khẽ nghiêng người, giống như trốn tránh, đầu nghiêng sang một bên...

Một tiếng ‘bốp!’ vang lên giòn giã, cái tát của Mộ Dung Song đập thẳng vào mặt Tô Cẩm Bình đang đứng cạnh Tô Cẩm Bình!

Tô Cẩm Bình ngớ người, không hiểu vì sao mình lại vô duyên vô cớ phải chịu cái tát này, sau khi kịp phản ứng, hai mắt ả đỏ vằn tơ máu, hung

dữ nhìn chăm chăm Mộ Dung Song. Từ nhỏ, Tô Cẩm Thu ả đã được nâng niu trong lòng bàn tay mà lớn lên. Tuy phụ thân coi trọng quy ền thế hơn tính mạng của ả, nhưng dù sao cũng coi ả như hòn ngọc quý mà chi ầu chuộng. Cho tới bây giờ, ả cũng chưa từng phải chịu uất ức thế này! Đương nhiên, ả hiểu rõ cái tát kia không phải nhắm vào mình, nhưng nếu đã đánh vào mặt ả, mà ả không phản kích thì ả sẽ trở thành trò cười cho cả hậu cung mất!

Tô Cẩm Bình cũng ra vẻ kinh hoàng chạy tới bên Tô Cẩm Thu: “Ôi ôi, tử tử, sao tử lại đứng ngay cạnh muội chứ. Cái tát của quận chúa thật quá nặng tay mà! Nhìn xem, mặt tử sưng hết cả lên rồi. Ôi nếu biết tử đứng cạnh muội, thì chắc chắn muội đã không trốn!” Nàng ra vẻ rưng rưng như sắp khóc, ra vẻ tự trách mình, nhưng trong mắt lại là nụ cười dương dương tự đắc. Chuyện của Thiên Ước, nàng vẫn uất nghẹn trong lòng bao ngày nay. Hôm nay chẳng qua cũng chỉ đòi lại chút ti ền lãi mà thôi, ti ền vốn, để sau rồi tính! Còn Mộ Dung Song ả, đánh hoàng phi trước mặt mọi người, Hoàng Phủ Hoài Hàn có thể tha cho ả sao?!

Mộ Dung Song cũng giật mình, không biết vì sao cái tát này lại hạ xuống nh ần người, đánh vào mặt Tô Cẩm Thu, đầu óc ả còn chưa kịp suy nghĩ.

Hoàng Phủ Dạ hơi quay đầu đi, cố gắng cắn chặt đôi môi anh đào của mình, tránh để cười thành tiếng.

Mặt Tô Cẩm Thu cũng đầy vẻ giận dữ. Nếu hỏi giờ phút này ả hận ai nhất, thì cũng chỉ có vị muội muội giả vờ giả vịt đứng trước mặt ả nà. Có đi ầu, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Tô Cẩm Bình lại đầy vẻ tự trách mình, khiến cho tất cả mọi người đều đồng cảm với nàng. Ôi, vốn chỉ muốn tránh cái tát như trời giáng của cô ả quận chúa điêu ngoa này, nhưng lại làm ảnh hưởng đến tử tử của mình. Tô Cẩm Bình, thật quá đáng thương!

Cũng chính vì tất cả mọi người đều dùng ánh mắt thông cảm và thấu hiểu để nhìn Tô Cẩm Bình, nên ả cũng không thể nào phát tác được! ả cố nhin cơn giận xuống, cười lạnh nói với Mộ Dung Song: “Quận chúa cũng nóng nảy quá đấy! Muội muội của bản cung còn nhỏ tuổi, không hiểu

chuyện, chọc giận tới quận chúa. Vậy mà quận chúa lại dám đánh vào mặt bản cung sao?! Người cũng biết, bản cung đường đường là hoàng quý phi của nước Đông Lăng. Quận chúa thế này là cố tình coi thường Đông Lăng và Hoàng thượng ta sao?”

Sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn lúc này cũng vô cùng khó coi. Dù tình hình hiện tại là do Tô Cẩm Bình sắp xếp, nhưng hành động của Mộ Dung Song chẳng khác nào tát vào mặt hấn trước mặt mọi người. Dù hấn không muốn hai nước trở mặt với nhau, thì cũng tuyệt đối không thể bỏ qua chuyện này được!

Dù là ở nước nào, thì mạo phạm hoàng phi cũng là tội chết! Hấn hừ lạnh nói: “Quận chúa Mộ Dương, trăm niệm tình người đi đường xa tới đây, thấy người cư xử vô lễ cũng nể mặt Lâm Uyên huynh mà không tính toán nhiều. Nhưng người lại dám đánh Hoàng quý phi của trăm. Người biết tội chưa?!”

Không thể không nói, uy quyền của bậc đế vương vẫn khiến người ta vô cùng khiếp sợ! Hai chân Mộ Dung Song mềm nhũn ra, suýt nữa quỵ sụp xuống. Bàn tay giấu dưới tay áo bào rộng của Quân Lâm Uyên đứng bên cạnh ả đã siết chặt lại, hấn ta bước lên vài bước, ‘bộp’ một tiếng, tát mạnh vào mặt Mộ Dung Song!

Cái tát này mang mười phần sức mạnh của hấn ta, khiến khuôn mặt xinh đẹp của Mộ Dung Song lập tức sưng vù lên, thậm chí còn thoáng thấy vết máu! So với bộ mặt hơi sưng nhẹ của Tô Cẩm Thu, thì nhìn mặt ả lúc này khủng bố hơn gấp nhiều lần! Sau đó, hấn ta quay sang nói với Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Hoài Hàn huynh, trăm đã dạy dỗ Mộ Dương rồi, chuyện hiểu lầm nhỏ nhỏ này, chắc Hoàng quý phi cũng không quá để tâm đâu nhỉ?”

Giờ đang ở nước Đông Lăng, nếu Hoàng Phủ Hoài Hàn cố tình muốn giết Mộ Dung Song, thì hấn ta cũng không thể ngăn được. Hơn nữa, lần này hấn ta đến Đông Lăng còn có mục đích quan trọng hơn, tuyệt đối không thể để ả Mộ Dung Song ngu xuẩn này phá hỏng được! Vì thế, hấn ta chỉ có thể quyết định thật nhanh, lấy lui làm tiến!

Cái tát này của hấn ta khiến mọi người đầu ngổ ngang, không ngờ Bắc Minh hoàng lại xử sự kiên quyết như thế. Cái tát này tung ra, coi như đã dạy bảo, nếu bọn họ cương quyết không chịu bỏ qua, thì lại thành Đông Lăng của họ không rộng lượng! Khóe môi Tô Cẩm Bình và Hoàng Phủ Dạ đầu cong lên, Quân Lâm Uyên này, quả thật là một nhân vật đủ hung ác!

Mộ Dung Song cũng biết Biểu ca vì muốn giữ mạng cho mình, nên cũng ngoan ngoãn đứng một bên không nói gì. Có đi ầu, trong mắt ả như có phong ba bão táp, chỉ mong có cơ hội bắm vằm Tô Cẩm Bình thành trăm nghìn mảnh nhỏ, bắm xương nát thịt thì mới có thể giải tỏa nỗi oán hận trong lòng. Đầu tại cô ả chết tiệt đó, mới khiến ả bị mất mặt thế này!

“Lâm Uyên huynh đã nói vậy, trăm đương nhiên cũng không tiện truy cứu nữa. Chuyện này, coi như dừng ở đây đi.” Dừng ở đây, tức là cũng không truy cứu cả người khởi xướng Tô Cẩm Bình nữa. Đi ầu này đương nhiên cũng khiến Mộ Dung Song tức đến suýt cắn vào lưỡi!

Người vô tội nhất, chính là Tô Cẩm Thu, vô duyên vô cớ bị người ta tát cho một cái, vậy mà bây giờ có lên tiếng đòi công bằng cũng không được. Vì thế, ả cũng hận cả ba người Tô Cẩm Bình, Quân Lâm Uyên, Mộ Dung Song đến tận xương tận tủy.

Chuyện này dừng ở đây, vậy thể diện của Mộ Dung Song ả, ai sẽ đền bù?! Tô Cẩm Bình và Tô Cẩm Thu thì giờ không thể trừng phạt được nữa. Chỉ còn cái người đã lên tiếng châm chọc ả lúc ả nói muốn nhảy l ầu kia. Rõ ràng lúc này người đó sẽ trở thành đối tượng phát tiết tốt nhất của ả!

Ả bước nhanh vài bước đến bên cô gái kia, giơ cao tay lên, tát ‘bốp’ một cái thật mạnh vào mặt vị tiểu thư đó: “Người là ai? Bản quận chúa là người mà người có thể chế nhạo sao hả?”

Có đi ầu, mẫu thân của vị tiểu thư kia, là Viên phu nhân của phủ Trấn Nam tướng quân, thời trẻ bà cũng là nữ trung hào kiệt, cũng cực kỳ dung túng, nhất là khi nhìn thấy đứa con gái mà bà nâng niu cưng chiều trong lòng bàn tay phải chịu thiệt thòi, bà lập tức không thêm nghĩ ngợi n ầu, lao đến trước mặt Mộ Dung Song! Mộ Dung Song giật mình vội vàng phản kích! Vì thế, hai người không còn để ý gì tới hình tượng lao vào nhau đánh

túi bụi, thậm chí còn kéo tung cả tóc nhau, còn thu hút người xem hơn cả hai người đàn bà đánh đá đánh nhau nữa: “Tự người không thèm quan tâm đến thanh danh của mình, bày trò nhảy l'ầu chết tiệt gì đó. Con gái ta chỉ nói vài câu, người đã dám xuống tay với nó à? Người nghĩ người là quận chúa Bắc Minh thì ghê gớm lắm sao? Chỉ cần có Viên Lệ Trân ta ở đây, thì ai cũng đừng mơ đến chuyện động tới một sợi tóc của con gái ta!”

Mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, không ngờ tự dưng lại xuất hiện ‘tình huống đặc biệt’ này. Mà cô gái vừa bị Mộ Dung Song tát kia, lúc này cũng quên cả khóc, chỉ đứng ngẩn người nhìn mẫu thân của mình.

Thời trẻ, Viên Lệ Trân cũng có chút võ công, mặc dù đã nhiều năm không dùng đến, nhưng vẫn khá hơn rất nhiều so với một vị đại tiểu thư chỉ biết cầm kỳ thi họa như Mộ Dung Song. Chỉ trong giây lát, cao thấp đã phân biệt rõ ràng.

Tóc Mộ Dung Song bị kéo đến rối bời, cũng càng ngày càng không chịu nổi sự tấn công của Viên phu nhân, ả to tiếng quát tháo: “Con mẹ điên này, buôn bản quận chúa ra! To gan! Làm càn!!!”

Viên Lệ Trân lại như bị ma nhập, không thèm để tâm gì, chỉ lo tung quyển tung cước đâm đá túi bụi! Khi Trấn Nam tướng quân định thấn lại, ông sợ tới mức toát mồ hôi hột, vội vàng chạy tới định kéo phu nhân nhà mình ra. Nhưng vấn đề là hai người kia túm chặt lấy nhau, đánh loạn cả lên, nếu ông xông vào khuyên giải, không cẩn thận lại đụng vào Mộ Dung Song, thì không khéo còn bị mang tội danh sàm sỡ quận chúa. Vì thế, sau một hồi lâu do dự, ông vẫn không thể động thủ được.

Nhìn hai người đánh càng lúc càng kịch động, vạt áo, búi tóc rối tung, không còn ra thể thống gì, sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn và Quân Lâm Uyên đều khó coi như tảng đá kê nhà xí vậy!

Tô Cẩm Bình cười tủm tỉm đứng bên cạnh xem trò vui, nhìn Mộ Dung Song rơi vào tình trạng này, trong lòng nàng cảm thấy vô cùng sung sướng!

“Đủ rồi!” Một tiếng quát sắc lạnh vang lên, cắt đứt trò hề này.

Hai người đang đánh hăng say đầu gối ra, biết mình thất lễ, vội buông đôi phương ra. Viên Lê Trân, phu nhân của Trấn Nam tướng quân Tưởng Chấn Hồ vội quỳ xuống nhận lỗi, khóc lóc đến mức nước mắt nước mũi tèm lem: “Bệ hạ, Tướng gia nhà chúng thần vẫn luôn trung thành với ngài, tướng quân vì Đông Lăng, chinh chiến sa trường vài chục năm nay, không có công lao, cũng có khổ lao! Con gái bảo bối của chúng thần như hoa như ngọc, chỉ nói sai một câu mà bị quận chúa Mộ Dương làm nhục trước mặt mọi người. Thế diện của con gái quan trọng thế nào, ngài cũng biết, sau này bảo con gái chúng thần làm sao nhìn mặt người khác đây?”

“Vi thần quản giáo nội tử bất tài, xin Hoàng thượng giáng tội!” Tưởng Chấn Hồ cũng quỳ xuống.

Vợ chồng hai người khiến Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng hơi ngượng ngùng. Tưởng Chấn Hồ không thể đối xử như các tướng quân khác. Mười lăm năm trước, trên chiến trường, vì bảo vệ phụ hoàng, ông không may bị thương, mất khả năng sinh đẻ, chỉ có một mình Tưởng Bảo Nhi là con gái duy nhất. Khi phụ hoàng băng hà, còn kéo tay hắn nói không được động tới Tưởng gia, dặn hắn nhất định phải đối xử tốt với người nhà họ Tưởng. Cho nên, nếu đối là nhà khác, nhất định hắn sẽ trừng phạt đích đáng, nhưng là Tưởng gia, thì hắn lại không thể động thủ được.

“Chuyện này cả hai bên đều sai, chi bằng để trăm làm người hòa giải, chuyện này bỏ qua đi. Quận chúa Mộ Dương và Tưởng tiểu thư đều bị kính sợ, ban thưởng trăm lượng hoàng kim, trăm thước lụa tốt để trấn an tinh thần quận chúa và tiểu thư.” Làm thế này, giữ gìn được thế diện của cả hai bên.

“Tạ ơn bệ hạ!” Người nhà họ Tưởng đứng loạt tạ ơn, Tưởng phu nhân Viên thị sau khi đứng dậy còn trừng mắt hung dữ nhìn Mộ Dung Song, suýt nữa khiến Tô Cẩm Bình bật cười. Vị Tưởng phu nhân này thật thú vị! Cũng đúng thời khắc này, Tưởng Bảo Nhi lại kín đáo nháy mắt với Tô Cẩm Bình, ánh mắt tuy không đơn giản, nhưng cũng đầy thiện chí, kẻ thù của kẻ thù, là bạn!

Tô Cẩm Bình cũng cười đáp lại, một trận tuyến bất giác được hình thành.

Mộ Dung Song không phục, liếc mắt nhìn Biều ca nhà mình, thì thấy hấn căn bản còn chán chẳng muốn nhìn mình. Rõ ràng là hành vi của ả hôm nay đã khiến hấn ta tức giận đến cùng cực, vì thế, ả đành nén giận, nghiêng răng nói: “Vây, tạ ơn hoàng thượng Đông Lăng!”

Nghe ả nói vậy, Hoàng Phủ Dạ liền cất lời giảng hòa: “Ha ha ha... chuyện này coi như xong, các vị cũng đừng để tâm tới chuyện không vui đó nữa, chúng ta tiếp tục uống rượu, tiếp tục làm thơ thôi. Không say không vãi”

Mọi người đều gượng cười quay về chỗ của mình, Trong lòng họ đều cảm thấy, hội thơ câu Hỉ Thước năm nay đã bị mấy người này phá hỏng hết rồi, nhưng thân làm thần tử, bọn họ cũng không thể nói gì được, cứ bảo tiếp tục làm thơ, nhưng làm gì còn ai có tâm trạng mà làm thơ nữa! Tình thơ ý họa đang dâng trào, đâu bị cô ả chết tiệt kia phá vỡ rồi!

Sau đó, các công tử, tiểu thư của một vài nhà bắt đầu xem mặt nhau, đại nhân và các phu nhân lần lượt đứng lên xin Hoàng thượng tứ hôn, Hoàng Phủ Hoài Hàn đều cười đồng ý hết. Chỉ đến lúc con trai trưởng của Binh Bộ thượng thư Trần đại nhân, cùng với quận chúa Lạc Nhạn của phủ An Định quận vương, cả nhà Vĩnh Yên hầu đều co rút khóe miệng.

Tuy phủ An Định quận vương cũng là vương phủ, nhưng mấy năm gần đây, không có lớp trẻ nào thực sự xuất sắc, gia cảnh cũng dần suy tàn, cưới quận chúa Lạc Nhạn về tuy không có hễ môn gì đáng giá, nhưng cũng là việc rất có thể diện, vì thế, cả nhà phủ Vĩnh Yên hầu đều rất coi trọng hôn sự này. Có đi đâu, hôm nay vì chuyện của Liễu Xương Ngạn, khiến tiểu Hầu gia vô cùng lo lắng cho sự an nguy của đệ đệ mình, không có hứng thú làm thơ, vì thế mới để nhà họ Trần được lợi. Đến lúc này, sự oán hận đối với Tô Cẩm Bình vốn chỉ khoảng tám phần, giờ đã thăng cấp vọt lên tới mười phần!

Thời khắc này, trong lòng Vinh phi thậm chí còn muốn bằm vằm Tô Cẩm Bình ra thành từng mảnh! Móng tay sắc nhọn cắm sâu vào lòng bàn

tay. Đối với ả, thì lần này Tô Cẩm Bình không chỉ khiêu chiến với phủ Vĩnh Yên hầu của ả, mà cũng là sự khiêu chiến đối với chính Vinh phi ả đây! Hừ, thời gian vẫn còn nhiều!

Từ lúc bắt đầu yến hội đến giờ, Thượng Quan Cận Duệ cũng chỉ nói một câu lúc Mộ Dung Song muốn xét người Tô Cẩm Bình và Mộc Nguyệt Kỳ, sau đó vẫn luôn lảng lạng ng ẩi đó. Ánh mắt của hắn đặt trên người Tô Cẩm Bình, mà ánh mắt của Mộc Nguyệt Kỳ lại đặt trên người hắn. Cứ như vậy, người này nhìn người kia, người kia lại nhìn người nọ. Tô Cẩm Bình đương nhiên có thể cảm nhận được ánh mắt từ bên phía chiếu tới, nàng c ần ly rượu lên, kính từ xa, tỏa ra khí phách của người con gái trên giang hồ, khiến Thượng Quan Cận Duệ hơi ngẩn người, r ẩi khẽ nhếch miệng cười...

Ánh mắt của Tưởng Bảo Nhi vẫn luôn đảo qua mấy người, cô ta chọn một thời điểm thích hợp, ng ẩi xuống cạnh Tô Cẩm Bình. Mộc Nguyệt Kỳ thấy các nàng như muốn nói chuyện riêng, liền cười đứng dậy, đi tới bên lan can, ngắm cảnh đêm trăng.

“Tô cô nương không tức giận chút nào sao?” Tưởng Bảo Nhi mở to mắt, một đôi mắt to tròn giống như vô cùng thuần khiết, vô tội, cất lời dò hỏi Tô Cẩm Bình.

Tô Cẩm Bình khẽ cười, không nói gì. Mục đích của Tưởng Bảo Nhi chẳng qua chỉ là muốn nàng ra mặt. Nàng đâu phải kẻ ngốc, dù sao, thân phận cung nữ của nàng cũng là một hạn chế lớn, để đối phó với Mộ Dung Song, có sự giúp sức đương nhiên sẽ rất tốt. Nhưng nếu mục đích của cô ta lại là muốn lôi nàng ra làm bia đỡ đạn, thì nàng không dễ nói chuyện như vậy!

Thấy nàng không nói gì, Tưởng Bảo Nhi hơi sốt ruột: “Cô thật sự không muốn báo thù ả sao? Hôm nay trên đại điện, từng câu từng chữ của ả đều muốn đưa cô vào chỗ chết mà!!!”

“Vậy Tưởng tiểu thư không muốn báo thù ả sao?” Nàng nửa cười nửa không nhìn cô ta, cũng như muốn nói cho cô ta biết, muốn trả thù, lại chỉ muốn bo bo giữ mình, không dễ như vậy đâu!

Tưởng Bảo Nhi ngẩn người, cũng hiểu ngay ý đối phương, cô ta nhận ra ngay ngoài nhanh miệng, tâm tư của Tô Cẩm Bình còn rất sâu, liền khẽ cười nói: “Nếu đã hợp tác, đương nhiên ta sẽ không chỉ lo cho riêng mình! Ta có một kế hoạch, không biết Tô cô nương có đồng ý phối hợp với ta không?”

“Ta cũng có một kế, có lẽ nên mời Tưởng tiểu thư phối hợp với ta thì hơn!” Tô Cẩm Bình nàng không thích phối hợp với người khác, ‘yêu nghiệt’ cũng không thích phối hợp với người khác. Từ trước đến giờ, nàng chỉ thích nắm quyền chủ động, không muốn bị người khác khống chế.

Khóe miệng Tưởng Bảo Nhi vừa kéo lên, nghe nàng nói vậy, cô ta cũng hơi tức giận, nhưng vẫn cố nén xuống, cô ta nghĩ chắc đối phương có kế sách hoàn hảo hơn mình, nên nén giận không phản đối, gượng cười hỏi: “Không biết Tô cô nương có kế gì hay?”

“Cô ghé tai lại đây...”

Việc hai người ghé tai nói nhỏ cũng khiến nhiều người để ý, nhưng vì đứng cách quá xa, nên cũng không nghe rõ các nàng nói gì.

Sau khi nói xong, Tưởng Bảo Nhi trợn mắt há hốc miệng nhìn nàng hỏi: “Đơn giản vậy sao?” Có thể làm như thế thật sao? Đây cũng là kế sách à? Vậy thì nó sẽ là kế sách ngắn gọn nhất mà cô ta từng nghe thấy!

“Có gì mà không được? Trên thế gian này, mọi chuyện vốn rất đơn giản, cần gì phải nghĩ cong cong vẹo vẹo, phức tạp hóa vấn đề làm gì chứ? Hôm nay ả đắc tội ta, ta phải dạy dỗ ả một chút. Chỉ vậy thôi!” Trước giờ nàng vốn không thích chuyện quá phức tạp, không phải không biết, mà là không muốn, và lười!

Tưởng Bảo Nhi vẫn không yên tâm: “Có đi ầu, kế này thật sự quá vụng về, chỉ e cuối cùng lại thành chúng ta tự đốt lửa thiêu mình mất!”

“Cứ làm theo lời ta bảo là được. Chuyện giải quyết hậu quả, ta sẽ chịu trách nhiệm!” Tô Cẩm Bình lại ném một miếng bánh vào miệng, ăn cực kỳ sung sướng!

Nhìn dáng vẻ bất cần này của nàng, không hiểu sao Tưởng Bảo Nhi lại thấy cực kỳ yên tâm. Cô ta khẽ gật đầu, quay về bàn mình, ngay sau đó, Tưởng phu nhân kéo tay cô ta, không biết nói những gì.

“Tâm trạng thế nào?” Khuôn mặt xinh đẹp của Hoàng Phủ Dạ đột ngột hiện ra trước mặt Tô Cẩm Bình.

“Không tệ!” Hôm nay tâm trạng của nàng quả thật không tệ. Đánh được Tô Cẩm Thu, Mộ Dung Song mất hết thế diện, còn có Tưởng Bảo Nhi giúp nàng báo thù. Nàng chọc giận Mộ Dung Song, lại khiến ả tát Tô Cẩm Thu một cái, cuối cùng lại thoát mọi tội lỗi, rõ ràng là một mũi tên trúng ba đích! Hôm nay quả là ngày lành bội thu, có đi đâu --- nhìn ánh mắt âm u lạnh lẽo đầy lửa giận của Mộ Dung Song ở phía đối diện thì... “Nếu ả không nhìn ta như vậy, thì tâm trạng ta càng tốt hơn!”

Hoàng Phủ Dạ hiểu ngay nàng đang nói tới ai, khẽ cười: “Tiểu Cẩm Cẩm mà cũng bị ảnh hưởng bởi người khác sao?!”

“Tất nhiên là không!” Đôi môi đỏ mọng khẽ nhếch lên cười lạnh: “Chỉ là, không biết sau này, ả còn có cơ hội... lộ ra ánh mắt như thế hay không thôi!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 61: Ngã Chông Bốn Vó

Nghe nàng nói vậy, Hoàng Phủ Dạ kinh hãi: “Nàng muốn động thủ với ả sao?” Giọng điệu của hắn đầy vẻ không tán đồng, nếu Mộ Dung Song bị ám sát ở Đông Lăng, thì Đông Lăng bọn họ không thể thoát được trách nhiệm.

Tô Cẩm Bình nửa cười nửa không nhìn hắn, rồi ghé sát vào gương mặt tuấn mỹ của hắn, lạnh lùng cong khóe môi: “Sao hả? Huynh nghĩ ta là người có thù không báo sao?” Sát khí trên người nàng dần lan tỏa.

Mặt hắn cứng đờ, mày hơi nhíu lại, trong đôi mắt màu tím nhạt thoáng lóe lên, hơi sợ hãi khi nhìn gương mặt xinh xắn trước mắt mình. Hắn chưa từng cảm giác được hơi thở như Tu La này ở bất kỳ người nào khác, giống như ma quỷ đầm máu vậy! Nhưng dù kinh hãi, hắn cũng không thể hiện quá nhiều, lặng lẽ nhìn sâu vào mặt nàng, cuối cùng hắn cũng phải thừa nhận --- nàng hoàn toàn nói thật, không hề đùa chút nào!

Do dự một chút, hắn hơi nhướn đôi mày kiếm, nói: “Tiểu Cẩm Cẩm, hay là, nàng cho bản vương xin một ơn huệ đi. Tạm thời tha cho ả trước, rồi để bản vương ra tay, dạy dỗ ả. Được không?” Tự hắn động thủ thì còn cân nhắc nặng nhẹ, nếu để cô nhóc kia ra tay, chỉ e sẽ mất mạng, chiến tranh bùng nổ mất. Dù Bắc Minh chưa chắc đã khai chiến vì một quận chúa khác họ, nhưng hắn cũng vẫn phải tính toán kỹ càng, nếu xử lý không tốt, thì mọi chuyện sẽ hỏng bét.

Tô Cẩm Bình khẽ cười, không giống với dáng vẻ khát máu vừa rồi, mà lại trầm tĩnh hơn rất nhiều. Nàng nâng ly rượu, đặt bên môi, đôi mắt

phượng sóng sánh như nước hồ, sáng lấp lánh khiến Hoàng Phủ Dạ nhìn mà động lòng, nàng nói: “Dạ vương, thật ra, còn có một cách khác, có thể diệt trừ triệt để sự lo lắng khổ tâm của ngài!”

Mắt hấn căng thẳng, rồi thoáng giận dữ nói: “Tiểu Cẩm Cẩm, sao nàng phải nói những lời này chứ?” Nàng nói diệt trừ triệt để sự lo lắng khổ tâm, chính là muốn ám chỉ hấn có thể xuống tay giết nàng. Đây không phải là uy hiếp hấn sao? Nếu là trước kia, hấn tất nhiên sẽ không do dự mà làm như vậy. Nhưng hiện giờ, sao hấn có thể hạ thủ được chứ?

“Ha ha, đừng tức giận. Ta chỉ đùa chút thôi mà. Chuyện của ta, ta sẽ tự giải quyết, huynh không cần phải nhúng tay vào. Cứ vui vẻ đứng xem là được rồi. Huynh yên tâm, ta sẽ không hạ thủ ngầm để gây phiền phức cho các huynh. Dù sao, Hoàng Phủ Dạ huynh cũng là bằng hữu của ta!”

Câu nói đó của nàng chẳng qua chỉ muốn thử một chút. Nếu vừa rồi chỉ cần Hoàng Phủ Dạ có chút do dự, hoặc nổi sát khí, chắc chắn nàng sẽ làm thật Mộ Dung Song, sau đó hất bát nước bẩn đó vào hoàng thất Đông Lăng. Dù sao, nàng nhìn cả Hoàng Phủ Hoài Hàn và Quân Lâm Uyên đều không vừa mắt, đều là những người muốn mạng của nàng. Có đi đâu, với người bằng hữu Hoàng Phủ Dạ này, nàng quyết định sẽ lùi một bước nhỏ vậy.

“Nàng định làm thế nào?” Nếu không hạ thủ ngầm, chẳng lẽ là ngang nhiên hạ thủ sao?!

Tô Cẩm Bình cười đầy bí ẩn, lại mang theo vẻ đùa ác, nói: “Huynh cứ chờ xem, tuyệt đối sẽ là một kinh hỉ không nhỏ đâu. Có thể sống được hay không, còn phải chờ xem mạng của ta lớn đến đâu! À, có đi đâu, nếu có thể sống sót, thì chắc thể diện cũng mất sạch ấy nhỉ?”

Nàng dứt lời, Hoàng Phủ Dạ lại cong miệng cười: “Thôi, nàng muốn làm gì thì làm. Ta cũng chẳng ngăn được. Có đi đâu, nàng phải cẩn thận một chút, đừng để mình gặp xui xẻo!” Nói xong, không chờ nàng đáp lại, hấn lại cần ly rượu, ‘say lão đảo’ quay về chỗ mình.

Tô Cẩm Bình hít sâu một hơi, nhìn theo bóng áo đỏ kia, đôi môi cong lên một nụ cười khó hiểu, Hoàng Phủ Dạ, sao huynh phải khổ vậy chứ?!

Giọng nói đầy ghen tức của các vị tiểu thư vang lên sau lưng nàng: “Dạ vương cũng thật là, lại vừa mất một cung nữ có thân phận thấp hèn, lời nói cử chỉ cũng thô lỗ hèn kém như thế. Trong yến hội cũng chẳng thèm quan tâm có bao nhiêu người ở đây, còn chạy lại nói chuyện với nàng ta nữa chứ. Không biết mắt ngài ấy để đi đâu rồi!”

“Ta lại nghĩ á, có lẽ vì Dạ vương điện hạ hái hoa tươi nhiều rồi, nên lần này muốn đổi khẩu vị sang mấy ngọn cỏ héo đấy mà!” Lại một giọng nữ khác vang lên đầy vẻ ghen tị.

“Thôi được rồi, nghe cô nói chua chua kìa. Ai mà không biết cô thân yêu Dạ vương điện hạ đã lâu chứ? Dạ vương tung hoành trong bụi hoa bao nhiêu năm như vậy, đã thấy ngài ấy động tâm bao giờ chưa? Chẳng qua cũng chỉ là vui đùa một chút thôi, lẽ nào hoàng thất có thể để một cung nữ nhỏ bé làm Vương phi hay sao?” Người này là thiên kim của một vương gia khác họ của hoàng triều Đông Lăng, Mục Tử Lăng.

Nàng ta vừa dứt lời, mọi người đều cười thầm lên, một cô nàng khác lại nói: “Tử Lăng à, cô cũng đừng giả vờ như không có chuyện gì thế. Việc cô thích Dật vương điện hạ cũng đâu phải chuyện ngày một ngày hai chứ. Nhưng hình như Dật vương cũng có hứng thú với Tô Cẩm Bình kia thì phải, ban nãy còn xin Hoàng thượng tứ hôn nữa đấy!”

Cô nàng tên Tử Lăng nghe nàng ta nói vậy cũng không nổi giận, ngược lại còn kiêu ngạo nói: “Vậy thì đã sao? Dù Dật vương điện hạ có ghét ta, thì cũng không thể nào thực sự thích một cung nữ được. Chỉ là một cung nữ thấp hèn, có gì mà dám so với bản quận chúa ta đây chứ!”

Nghe nàng ta nói vậy, mọi người cũng chỉ cười hòa theo.

Đương nhiên Tô Cẩm Bình đâu nghe rõ những đi đâu các nàng vừa nói, nhưng nàng không quan tâm. Ở nơi đông người, xuất hiện một vài bà tám cũng là chuyện bình thường, nhưng dạy dỗ họ một chút, chắc cũng không sao chứ nhỉ? Nàng đang định lên tiếng, thì một giọng nam thanh nhã, lịch sự vang lên: “Các vị tiểu thư đang nói gì vậy? Có hứng thú nói cho bản vương nghe cùng không?”

Mục Tử Lãng vừa quay đầu, nhìn thấy ngay khuôn mặt tuấn tú của Dật vương, mặt nàng ta liền đỏ bừng lên, không dám nhìn vào đôi người màu hổ phách của hắn, ấp úng một lúc cũng không biết nên nói gì. Mấy vị cô nương khác cũng hơi thẹn thùng, cầm khăn tay cúi đầu, thỉnh thoảng lại ngước lên nhìn lên hắn mấy lần.

Tô Cẩm Bình quay đầu, ung dung đi kèm đàm nhìn bọn họ, nhưng trong mắt lại có vẻ trêu tức như có như không.

Hoàng Phủ Dật đương nhiên cũng nhìn thấy ánh mắt của nàng, hắn chỉ khẽ cười, khuôn mặt tuấn tú tiêu dao của hắn nhìn vô cùng phóng khoáng, xuất trần, sau đó nói với đám tiểu thư: “Bản vương nghe nói nhóm các cô gái cao quý của Đông Lăng đầu là tiểu thư khuê các, là thực nữ thập toàn thập mỹ, sao lại nói xấu sau lưng người khác chứ?”

Hắn vừa dứt lời, mặt mấy cô gái kia liền trắng bệch! Dật vương điện hạ rõ ràng đang đánh vào thể diện của họ! Nhưng người ta là thân vương, dù có thật sự đánh thẳng vào mặt mình, thì họ cũng chỉ có thể cười xin lỗi, không thể nào cất lời đòi co được.

Mục Tử Lãng gượng cười, giọng nói mềm mại vang lên: “Dật vương điện hạ hiểu lầm rồi, vừa rồi ta và các vị tiểu thư cũng không phải là nói xấu sau lưng người khác, chỉ là...”

“Quận chúa Tử Lãng đang nghi ngờ thánh lực của bản vương sao?” Hắn thản nhiên nhìn nàng ta, nhưng nếu quan sát thật kỹ, sẽ không khó để phát hiện ra vẻ chế giễu và khinh thường trong đáy mắt hắn.

Ai cũng biết tính tình Dật vương vốn thoải mái, phóng khoáng, ghét nhất là những người đặt điếu thị phi sau lưng người khác, nhưng hôm nay nàng ta lại cố tình phạm phải, còn bị bắt tại trận, trong lòng Mục Tử Lãng thầm kêu trời cho sự xui xẻo của mình! Mấy người kia đang nói chuyện của Dạ vương, nàng ta lại nhảy vào làm gì không biết! Nghĩ vậy, nàng ta vội làm ra vẻ vô cùng oan ức nói: “Dật vương điện hạ, Tử Lãng hoàn toàn không có ý đó, ta...”

Tiếc là Hoàng Phủ Dật còn không cho nàng ta được nói hết lời, mặt hấn tươi cười đầy vẻ chế giễu, đứng dậy phe phẩy cây quạt thủy mặc trong tay. Gió nhẹ chợt thổi qua, khiến vạt áo hấn khẽ lay động, ngọc thụ lâm phong, tuấn lãng như thần tiên trên trời. Hấn thậm chí còn không thèm liếc nhìn Mục Tử Lăng một cái, nhắc chân quay về chỗ ngồi của mình, đồng thời cũng không quên tặng cho Tô Cẩm Bình một cái lúm đồng tiền. Nụ cười đó khiến không ít các tiểu thư tim đập thành thịch, chỉ mình Tô Cẩm Bình là ngẩng thờ ơ, khẽ gạt đầu xem như cảm ơn hấn lộ diện giúp mình.

Mục Tử Lăng tức đến tái mặt, chỉ hận không thể tự tát cho mình vài cái! Nàng ta biết rõ nội lực của Dật vương điện hạ thâm hậu, dễ dàng nghe thấy những gì nàng ta nói. Đúng là nàng ta ngu ngốc đến cùng cực mới đi lên tiếng nói mấy chuyện này! Hiện giờ, chắc chắn ấn tượng của Dật vương điện hạ về nàng ta sẽ vô cùng xấu xí! Nàng ta giận dữ đặt cạch cái ly lên bàn, ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt như cười như không của Tô Cẩm Bình, giống như đang châm chọc nàng ta tự làm tự chịu vậy! Gương mặt xinh đẹp của nàng ta vắn vẹo, chỉ muốn bầm vằm cô nàng kia ra thành trăm ngàn mảnh.

Trong đám thiên kim vừa rồi bị Hoàng Phủ Dật châm chọc, cũng có nhiều người ái mộ Hoàng Phủ Dật, người thì trắng bệch mặt, người thì rơm rớm nước mắt, thậm chí, có một vài người tâm lý yếu đuối, còn đứng dậy nói cơ thể không được khỏe, vội vội vàng vàng cáo bệnh về nhà trước.

Mộ Dung Song và phu nhân của Trấn Nam tướng quân Viên thị lúc này đang được hạ nhân đưa sang phòng bên thay y phục, sửa sang lại dung nhan, tóc tai. Tuy Hoàng thượng đã nói việc này coi như xong, nhưng dù sao cũng quá thất lễ.

Chờ Hoàng Phủ Dật quay về chỗ mình, Hoàng Phủ Hoài Hàn liền cười nói: “Vừa rồi Tiểu Cửu trò chuyện với quận chúa Tử Lăng vui vẻ thật, có suy nghĩ muốn kết thân không?” Bọn họ nói chuyện gì, đương nhiên không thể lừa được hấn, nhưng hấn nghĩ, phải dạy dỗ tên nhóc Tiểu Cửu này một phen, để cho tên nhóc này kiêu căng tình cảm một chút. Dù thế nào, thì Tô Cẩm Bình cũng chỉ là một cung nữ, không thể trở thành chính phi thân vương được.

“Hoàng thượng, hôn sự của thần đệ, ngài không cần quá để tâm. Thần đệ tự có nhận định riêng!” Đây là lần đầu tiên Hoàng Phủ Dật dùng thái độ này để nói chuyện với Hoàng Phủ Hoài Hàn, đương nhiên vị đế vương cũng không hề vui vẻ gì.

Hắn hừ lạnh một tiếng nói: “Hy vọng đệ biết chừng mực, nếu không...” Nói tới đây, hắn dừng lại không nói thêm nữa, hoặc nói đúng ra là, hắn không biết phải nói gì với đệ đệ của mình! Tuy Dạ làm việc quái đản, nhưng phạm chuyện gì cũng biết chừng mực, chỉ có tên nhóc thối Tiểu Cửu này, được nuông chiều thành tính, khó tránh khỏi việc tùy hứng, ương ngạnh. Hắn ta làm gì cũng do hứng thú, không hề để tâm tới thể diện của hoàng thất. Dù thế nào, hắn cũng phải lên tiếng cảnh cáo hắn ta một chút.

“Hoàng huynh yên tâm.” Hắn ta nhún nhường đáp lại. Tuy bản thân hắn ta có chủ kiến riêng về chuyện này, nhưng đối với đại hoàng huynh, hắn ta vẫn vô cùng kính trọng.

Quân Lâm Uyên nhạy bén nghe ra được ý tứ khác trong câu chuyện của hai huynh đệ, hắn khẽ cười, giờ cao ly rượu, có ý mời Tô Cẩm Bình đang đứng ở phía xa. Trong đôi mắt phượng hẹp dài đầy vẻ âm u, lạnh lẽo, khóe môi còn đọng nụ cười châm biếm như có như không. Hành động của hắn, nếu là người khác sẽ cảm thấy được sủng ái mà kính sợ, hoàng đế một quốc gia tự mời rượu mình, một cung nữ bé nhỏ như nàng có tài đức gì mà được trân trọng như vậy chứ?!

“Tô Cẩm Bình phải không? Trăm mời người một ly!” Giọng nói ôn hòa mang theo vẻ lạnh lùng tàn khốc, khiến người ta nghĩ ngay đến một con rắn hổ mang chuẩn bị phóng độc vậy.

Mọi người nghe hắn nói vậy đều hít khí lạnh, hoàn toàn không hiểu nổi hành động này của Bắc Minh hoàng! Biểu muội của hắn vừa rồi bị hạ nhục trên tay Tô Cẩm Bình bao nhiêu lần, bây giờ hắn còn tự hạ thấp thân phận mình mà mời rượu một cung nữ bé nhỏ sao? Nếu không phải là tấm lòng rộng rãi, thì sẽ là nụ cười ẩn giấu lưỡi đao!

Thực ra, Tô Cẩm Bình lại hiểu rất rõ mục đích hắn mời rượu mình, chẳng qua hắn chỉ đang châm chọc thủ đoạn mê hoặc người khác của nàng,

có thể cùng một lúc khiến cả hai huynh đệ Hoàng Phủ gia mê mẩn mà thôi. Nàng cười lạnh đáp lại hắn, cũng giơ ly rượu trong tay, mắt đầy ý khiêu khích, dường như không hề ngại đối với sát khí của hắn, ngược lại, còn nâng ly rượu của mình lên cao hơn một chút, đáp lễ từ xa: “Vậy, nô tỳ mà từ chối thì quá bất kính rồi!”

Ai cũng biết khi mời rượu, nếu địa vị của người đối diện cao hơn mình một chút, hoặc ngang hàng, thì để tỏ vẻ khiêm nhường, ta sẽ nên nâng ly thấp hơn đối phương một chút. Nhưng hiện giờ Tô Cẩm Bình lại làm ngược lại, rõ ràng là cực kỳ thiếu tôn trọng Quân Lâm Uyên! Quân Lâm Uyên cũng nhận ra, đây không chỉ đơn thuần là nâng ly nữa, mà là tuyên chiến!

Khóe môi khẽ cong lên nở nụ cười âm hiểm, nhìn Tô Cẩm Bình ở cách đó không xa, sự hiếu chiến trong lòng đã bị khơi dậy, bùng cháy như núi lửa tuôn trào! Cô nàng này, rất to gan. Nàng thực sự có thực lực, hay là không biết sống chết? Hừ, dù là loại nào, thì bức thư khiêu chiến này, hắn sẽ nhận! Hắn đặt ly rượu lên môi, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch!

Tô Cẩm Bình cũng rất phóng khoáng, uống cạn rượu trong ly. Dù sao, thù hận giữa nàng và Bắc Minh hoàng đã kết sâu rồi, nếu nàng thỏa hiệp, chỉ e sẽ phải đón nhận sự truy đuổi, dồn ép của đối phương. Nếu đã vậy, thà rằng tỏ ra mạnh mẽ một chút, dù có liều chết với nhau, thì cũng có thể kéo thêm một vài kẻ làm đệm lưng cho mình, tội gì không làm?!

Rượu này khá mạnh, nhưng Tô Cẩm Bình uống hết một hơi mà mặt không đổi sắc, đương nhiên cũng khiến nụ cười của Quân Lâm Uyên càng sâu hơn! Hắn quay đầu, nói với Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Hoài Hàn huynh, cung nữ trong cung của huynh thật thú vị. Trăm đích thân mời rượu, đã không hành lễ tạ ơn thì thôi, lại còn giơ ly rượu cao hơn trăm, cô nàng này, thật không nói nổi nữa rồi!”

Mọi người còn đang bu ồn bức vì Quân Lâm Uyên mà lại mời rượu Tô Cẩm Bình, lúc này nghe hắn nói vậy mới chợt hiểu, thì ra hắn còn có chiêu bài phía sau này. Đây không phải là chờ uống hết ly rượu, tội danh của Tô Cẩm Bình càng khó gỡ hay sao? Đắc tội quận chúa, còn có thể lấp liếm

cho qua, nhưng đắ tội hoàng đế, chỉ có chết mới có thể giữ được giao tình của hai nước! Tất cả đều thầ cảm thán, quân vương Bắc Minh đứng là nham hiểm, trước thì nhắ nhịn hạ mình nâng ly, sau đó mới quay sang cấn ngược lại một cái.

Sắ mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng hơi lạnh đi. Vừa r ấ hẳn biết Quân Lâm Uyên mời rượu không hề đơn giản, nhưng cô nàng này cũng quá kiêu ngạo, dù có to gan đến đâu, cũng phải biết chừng mực chứ!

Chưa chờ Hoàng Phủ Hoài Hàn lên tiếng, Tô Cẩm Bình đã đầ về ‘hoảng hốt’, đứng bật dậy nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, khi còn ở nhà, nô tỳ chỉ là con gái của thiệp thất, mặc dù phụ thân cũng không đối xử quá khác biệt với các vị tỷ tỷ, nhưng từ nhỏ nô tỳ vốn không ngoan, học hành lễ nghi thi thư cũng lười biếng, nên không biết những đi ều này, xin Hoàng thượng thứ tội!”

Bảo nàng quỳ xuống dập đầu với Quân Lâm Uyên xin tha tội thì không thể nào, nhưng đối với Hoàng Phủ Hoài Hàn, nàng làm rất thu ần thực! Tuy hai người đều là hoàng đế, tuy cả hai cư xử với nàng cũng chẳng thân thiết gì, nhưng xét cho cùng, Hoàng Phủ Hoài Hàn vẫn đáng yêu hơn một chút.

“Ý ngươi là, trắ nên tha cho ngươi sao?” Quân Lâm Uyên cất lời, như cười như không, nhưng ắ sâu trong giọng nói có vẻ ôn hòa đó là sự lạnh lùng tàn khốc đến cực điểm. Trong bóng đêm, đôi mắt phượng hẹp dài như thoáng lóe những tia sáng lạnh, khiến không ít thiên kim vốn đỏ mặt liếc trộm hắ, lúc này cũng cảm thấy kinh hãi.

“Không biết hoàng thượng Bắc Minh có từng nghe câu này chưa, người không biết không có tội. Sở dĩ nô tỳ phạm lỗi lớn, đều không phải do nô tỳ chủ tâm làm thế, mà vì nô tỳ không biết. Nếu hoàng thượng Bắc Minh cứ nhất quyết đòi hoàng thượng nước ta cho ngài một lời rõ ràng, vậy xin hoàng thượng cứ giết nô tỳ đi, chỉ e, người trong thiên hạ sẽ dèm pha về khí phách của hoàng thượng Bắc Minh thôi!” Tô Cẩm Bình nói li ền một hơi, mặt không hề tỏ ra sợ hãi.

Thái độ của nàng khiến không ít các vị vương công đại thầ tỏ ra khâm phục, chỉ là một cung nữ bé nhỏ mà lại to gan như vậy, còn nói rất đúng lý

hợp tình. Hiện giờ, nếu Quân Lâm Uyên nhất quyết trị tội nàng, chính là tự quàng vào mình cái tiếng nhỏ mọn, hẹp hòi. Một vị hoàng đế mà có tiếng xấu như vậy sẽ ảnh hưởng đến danh dự, cai trị cũng không thuận tiện. Chiêu giết người không thấy máu này thật quá hiểm ác, nhưng cũng vô cùng mạo hiểm, vậy mà nàng cũng dám liều! Thảo nào cả hai vị vương gia đều nhìn trúng nàng!

“Ha ha ha... nhanh miệng nhanh miệng lắm, đúng là trăm xem thường người r ỡ!” Tiếng cười của hắn khiến mọi người nghe đều cảm thấy âm u kinh khủng khó nói được thành lời. Nghe giọng điệu của hắn, có lẽ là định nuốt xuống cơn tức này.

“Hoàng thượng Bắc Minh quá khen r ỡ. Nô tỳ chỉ là một ả cung nữ bé nhỏ, ngài cũng không cần phải quá đ ềcao nô tỳ đâu!” Nghe nàng nói có vẻ khiêm tốn, nhưng thực ra lại đầy ý khó giấu nổi.

“Được r ỡ, quay về bàn mình đi. Nếu còn không biết chừng mực nữa, trăm nhất định sẽ nghiêm trị!” Giọng nói lạnh lùng của Hoàng Phủ Hoài Hàn mang theo vẻ thiếu kiên nhẫn, hiển nhiên là cũng hơi tức giận vì Tô Cẩm Bình liên tiếp chọc giận khách.

Tô Cẩm Bình không hề phật lòng, lẳng lặng quay về bàn mình. Thật ra, nàng thoáng có thể cảm nhận được, sở dĩ Hoàng Phủ Hoài Hàn luôn để dàng tha thứ cho nàng, tuyệt đối không phải vì hắn rộng lượng, mà vì hắn muốn lợi dụng nàng làm gì đó. Nhưng mà, nàng có thể giúp hắn làm gì chứ?

Nhìn biểu cảm của Tô Cẩm Bình, Quân Lâm Uyên bỗng cười, nụ cười này là nụ cười thật lòng của hắn. Xem ra, tiểu cung nữ này không chỉ không để mình vào mắt, mà ngay cả Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng không lọt được vào mắt nàng! Có lẽ, vị đế vương cao ngạo không ai sánh bằng của Đông Lăng này, cũng chịu ấ m ức khá nhiều dưới tay cô nàng này r ỡ. Nghĩ như vậy, hắn lại thấy lòng mình cân bằng hơn nhiều.

Đúng lúc này, Mộ Dung Song và Viên thị đều quay lại, hai người đương nhiên không vừa mắt nhau, vô tình đụng mặt trên hành lang, cả hai đều không hẹn mà hừ lạnh một tiếng, r ỡ quay phắt đầu đi, thể hiện sự chán

ghét đến cùng cực đối với đối phương. Mộ Dung Song cũng chỉ thể hiện thái độ với bà ta một chút, rồi lại chuyển sự tức giận lên người Tô Cẩm Bình!

Thanh danh thiên hạ song xu của ả, tuyệt đối không phải là thùng rỗng kêu to! Vừa rồi, khi ở phòng thay đồ, chỉ cần suy nghĩ một chút, ả đã hiểu ngay tất cả đều do Tô Cẩm Bình sắp đặt. Đầu là con gái của một gia tộc lớn, đương nhiên ả biết con thiệp thất và con chính thể thường bằng mặt không bằng lòng với nhau, vừa rồi nàng mượn tay ả đánh tử tử ruột thịt Tô Cẩm Thu, không những tránh được tội, còn có thể xả giận! Hơn nữa, nàng cũng đoán chắc với tính cách của ả, nếu một đòn chưa trúng, ắt sẽ tìm người để trút, cuối cùng lại vướng vào phu nhân của Trấn Nam tướng quân, thể diện vốn không còn lại bao nhiêu, giờ hoàn toàn mất sạch!

Tô Cẩm Bình này, tâm địa quá độc ác! ả trợn trừng mắt, hung hăng nhìn cô gái đang nhìn mình cười rạng rỡ kia, lửa giận lại bùng lên trong lòng như muốn thiêu đốt ả thành tro bụi! Hay cho Tô Cẩm Bình người, đoạt mất trái tim vị hôn phu của ta, còn làm nhục ta như vậy. Mộ Dung Song ta thề, nhất định sẽ băm vằm người thành trăm nghìn mảnh! Nhưng ả làm sao ngờ được, đây chẳng qua chỉ là món khai vị mà thôi, phía sau, vẫn còn nhiều trò thú vị hơn rất nhiều đang chờ đợi ả!

Ả bước nhanh chân ra giữa sân, sửa lại dáng vẻ ung dung, cao quý, không còn một chút hình ảnh nào của người đàn bà chanh chua ban nãy nữa, khẽ cười nói với Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Vừa rồi Mộ Dương thất lễ, xin Hoàng thượng và các vị đại nhân lượng thứ.”

Sự xin lỗi nhún nhường như vậy cũng khiến ấn tượng của mọi người dành cho ả tốt lên rất nhiều. Dù sao, một cô gái tốt mà bị từ hôn trước mặt mọi người, thì hành vi hơi khác thường một chút cũng không có gì là lạ. Vì thế, trong lòng họ đều cảm thấy thông cảm với hành động của ả.

“Quận chúa Mộ Dung từ xa tới tức là khách, trăm sao có thể trách móc nặng nề chứ. Mời ngồi!” Hoàng Phủ Hoài Hàn khẽ cười, khóe môi thoáng có vẻ châm biếm, giễu cợt, nhưng vì trời quá tối nên không mấy người có thể nhìn ra.

Mộ Dung Song nghe vậy, liền cúi người hành lễ, lên tiếng tạ ơn, rồi quay đầu nói với phu nhân Viên thị của Trấn Nam tướng quân: “Tướng phu nhân, vừa rồi là do Mộ Dương quá kích động, xin hãy lượng thứ.”

Nói là xin lỗi, nhưng lại chỉ nhắc đến Tướng phu nhân chứ không hề đề cập tới Tướng tiểu thư, rõ ràng là không hề áy náy vì đã đánh Tướng Bảo Nhi. Vị phu nhân Viên thị này lại yêu con gái như báu vật, dù có mất hết thể diện, cũng không muốn con gái mình phải chịu một chút ấm ức nào hết. Nhưng Mộ Dung Song cũng đã ra mặt tạ lỗi, nếu còn tiếp tục lẳng nhăng không chịu buông, thì lại biến thành nhà họ Tướng bọ họ cố chấp, hẹp hòi. Bà gượng cười, cố gắng nhịn xuống suy nghĩ muốn xông lên vả vào khuôn mặt xinh đẹp kia mấy bạt tai, nói: “Quận chúa đừng nói vậy, thần phụ cũng có lỗi, mong quận chúa bao dung!”

Hai người ‘xóa tan hiềm khích’, không cần biết là giả hay là thật, thì ít nhiều cũng khiến hình tượng đẹp hơn nhiều. Vì thế, tất cả đều gượng cười, nói mấy lời khách sáo như là, oan gia nên giải không nên kết, không khí trong điện lại sôi động hẳn lên.

“Xem ra, Mộ Dung Song này cũng không phải quá ngu.” Không biết Mộc Nguyệt Kỳ đã quay về bên cạnh Tô Cẩm Bình từ lúc nào, nhỏ giọng nói.

Nàng khẽ nhướn đôi mày liễu, ngẩng đầu nhìn nàng ta, đôi môi đỏ mọng cong lên: “Nếu ả thật sự ngốc đến hết thuốc chữa, ta đã mặc kệ ả rồi!” Lời này của nàng hoàn toàn là thật, với tính cách của Tô Cẩm Bình, nếu phải đối phó với người không có chút lực sát thương nào, thì nàng sẽ tìm cách thẳng tay cắt cổ đối phương là xong rồi. Nhưng đối với Mộ Dung Song, nàng lại tốn một chút tâm tư đối phó, chứng tỏ nàng đã coi ả là đối thủ của mình.

Mộc Nguyệt Kỳ khẽ cười một tiếng, thấp giọng nói: “Bây giờ ả không chỉ kéo lại được thanh danh vừa bị mất do đánh nhau, còn để lại ấn tượng tốt đẹp, khiêm nhường trong lòng mọi người nữa, cô định làm thế nào?” Trực giác nói cho nàng ta biết, người con gái bên cạnh mình không dễ nói

chuyện như vậy, đã đắc tội nàng, thì chưa biết được phía trước sẽ là sóng gió phong ba gì đang chờ.

Nói chuyện với người thông minh, đương nhiên không cần phải quanh co lòng vòng nhiều. Nàng khẽ cười: “Lát nữa cô sẽ biết, không chinh chết ả, thì cũng khiến ả khó mà ngẩng đầu lên nhìn thiên hạ được.”

“Cô thực sự nắm chắc thế sao?” Mộ Dung Song cũng không phải nhân vật dễ đối phó, hơn nữa ở đây nhiều người như thế, động thủ có vẻ cũng không tiện lắm.”

Tô Cẩm Bình chỉ cười mà không đáp. Thật ra, này giờ nàng luôn cố gắng chống đỡ, chứ mí mắt đã muốn sụp xuống rồi. Hai ngày hai đêm không ngủ, đối với cơ thể kiếp trước của nàng thì chỉ là việc nhỏ, nhưng thân thể mà nàng đang sống nhờ này vẫn hơi yếu. Đã buồn ngủ muốn chết đi được, lại vướng phải hai tên quý đáng ghét chăm chăm nhìn nàng, chỉ tìm lúc để đâm cho nàng một kích trí mệnh, nên nàng cũng không thể lộ ra chút sơ hở nào.

Mộ Dung Song quay về chỗ của mình, thoáng liếc trộm Quân Lâm Uyên xem hắn còn tràn ngập lửa giận với mình hay không. Quân Lâm Uyên cũng quay sang rất đúng lúc, ném cho ả một ánh mắt cảnh cáo. Rốt cuộc ả cũng không ngốc đến cùng cực, nên hắn cũng có hứng mà cảnh cáo ả một chút. Mộ Dung Song thấy vậy, liền thoáng yên lòng.

Sau đó, mọi người đều ồn ào cười nói, chúc rượu. Qua ba tuần rượu, mọi người đều hơi say và choáng váng. Sắc mặt Tưởng Bảo Nhi cũng tỏ ra rất bồn chồn lo lắng. Ý kiến của Tô Cẩm Bình thật sự quá mạo hiểm, nếu bị phát hiện, chỉ e không riêng gì nàng ta, mà toàn bộ Tưởng gia đều bị liên lụy vào, khiến nàng ta cũng rất lo lắng.

Nhưng đúng lúc này, nàng ta ngẩng đầu lại bắt gặp một đôi mắt sáng như cười như không nhìn nàng ta chăm chăm, trong mắt còn ẩn chứa sự châm biếm, như đang cười nhạo nàng ta nhát gan sợ phiền phức. Ánh mắt này, chính là của Tô Cẩm Bình.

Nàng ta tức giận nghiêng rặng, nhưng lại bỗng cảm thấy toàn thân tràn ngập dũng khí. Tưởng Bảo Nhi nàng là tướng môn hồ nữ (con gái nhà tướng), sao có thể nhát gan thua cả một cung nữ như Tô Cẩm Bình chứ? Huống chi vừa rồi Mộ Dung Song kia dám đánh nàng, bây giờ trên mặt vẫn còn thoáng tê tê đau đau. Tuy các tiểu thư, phu nhân không nói thêm gì, nhưng ánh mắt họ nhìn nàng ta đầy vẻ giễu cợt, còn có vẻ vui sướng khi thấy người gặp họa nữa! Thù này không báo, nàng ta nuốt không trôi!

Nghĩ vậy, nàng ta liền hạ quyết tâm. Tô Cẩm Bình đã nói, chỉ cần phối hợp với nàng, chuyện giải quyết hậu quả, nàng sẽ chịu trách nhiệm. Nàng là một cung nữ không có chỗ dựa mà còn không sợ gì, thì sao nàng ta phải sợ chứ!

Gần giờ tỵ, Hoàng Phủ Hoài Hàn cười nói: “Yến hội hôm nay tới đây thôi. Đêm đã khuya, quay về dịch quán sợ không an toàn. Trẫm muốn mời Lâm Uyên huynh và quận chúa Mộ Dương chịu thiết thòi ở lại hoàng cung một đêm, không biết Lâm Uyên huynh nghĩ thế nào?”

Lẽ ra, Mộ Dung Song là quận chúa chưa chồng, ở lại hoàng cung hẳn cực kỳ không ổn. Nhưng có Quân Lâm Uyên ở đây, thì cũng không phải chuyện gì lớn. Quân Lâm Uyên khẽ cười, gật đầu nói: “Vậy trẫm cũng không khách khí với Hoài Hàn huynh!”

Hoàng Phủ Hoài Hàn cười gật đầu, rồi nói với mọi người: “Đêm đã khuya, chúng ái khanh cũng kết thúc yến tiệc đi!”

Mọi người đứng dậy hành lễ: “Cẩn tuân thánh dụ của Hoàng thượng, chúng thần cáo lui!” Tuy nói là cáo lui, nhưng đương nhiên phải chờ Hoàng Phủ Hoài Hàn đi trước, rồi bọn họ mới đuổi theo sau. Đúng lúc này, Tô Cẩm Bình khẽ liếc Tưởng Bảo Nhi, truyền đạt suy nghĩ qua ánh mắt.

Hoàng Phủ Hoài Hàn và Quân Lâm Uyên sóng vai đi phía trước, sau đó là Mộ Dung Song và đám phi tần, Tô Cẩm Bình là cung nữ trong cung, đương nhiên phải nhanh chân đi theo nhóm các chủ nhân, sau đó là đại thần nhất phẩm cùng với gia quyến, rồi đến các đại thần khác theo thứ tự giảm dần.

Đi qua hành lang rực rỡ vàng son, bắt đầu cuống còi thang, đám thái giám đứng dọc hai bên luôn miệng nhắc mọi người cẩn thận. Nhưng mọi người cũng không quá bận tâm, hàng năm đều đi xuống như thế này, đâu xảy ra chuyện gì, hơn nữa, mỗi nhà lại đi cách nhau một tầng còi thang, thì có chuyện gì được chứ?

Mộc Nguyệt Kỳ đi bên cạnh Thượng Quan Cận Duệ, thấy ánh mắt đối phương vẫn chăm chú nhìn theo bóng cô gái ở cách đó không xa, trong mắt khó giấu được vẻ dịu dàng, ấm áp, còn có sự khổ tâm không nói rõ được, nàng ta khẽ thở dài một tiếng, đang định cất lời nói gì đó, lại cảm giác có một lực đẩy mạnh từ đằng sau đánh úp về phía mình.

Khó khăn lắm nàng ta mới giữ vững được thân người, lại bị dòn về phía trước, rồi gạt sang một bên. Không ít các vị đại nhân, phu nhân, tiểu thư ở phía sau đều bị đẩy nên đứng không vững, đành phải chạy xuống vài bậc để đứng vững lại. Phía trước cũng ngả ngả nghiêng nghiêng theo, đúng như câu nói kéo một sợi tóc, động đến cả người! (rút dây động rừng) Tình cảnh này nhanh chóng lan cả tới đám phi tần hậu cung, những tiếng hét liên tiếp vang lên.

Hoàng Phủ Hoài Hàn và Quân Lâm Uyên cùng quay đầu, bước lên vài bậc định xem chuyện gì xảy ra, Mộ Dung Song lại thành người đứng ở xa nhất, trên mặt thoáng có vẻ bức bối. Hôm nay đã gặp quá nhiều phiền phức rồi, không biết đám người kia còn làm gì nữa! Những người khác đều vô cùng kinh hoàng, không có thời gian nhìn về phía bên này. Mộ Dung Song nhướng đôi lông mày thanh tú, mặt hiện rõ vẻ không kiên nhẫn, định quay lại xem. Nhưng đúng lúc này, Tô Cẩm Bình bay lên tung một cước, đập vào hông tiện nhân đang đứng trước mặt mình, sau đó, thân thể ả lao thẳng xuống còi thang! Nàng nhanh chóng lén sang bên cạnh, tạo chứng cứ vắng mặt hoàn hảo...

Những người phía sau thấy cả hai vị hoàng đế đều quay đầu, sợ hãi vội vàng dừng bước, nên đội hình cũng ổn định lại! Nhìn sắc mặt u ám của hoàng thượng, trong lòng mọi người đều run lên. Đang có hoàng đế nước khác ở đây, vậy mà bọn họ lại để xảy ra chuyện lúc đi còi thang, thật quá

mất mặt mà! Ngay khi mọi người đầu yên tĩnh đến mức nghe được cả tiếng thở, một tiếng va đập lớn vang lên.

Thị tỳ Thiên Mặc bên cạnh Mộ Dung Song cũng hét “A” lên một tiếng thảm thiết!

Mọi người đầu quay đầu, thấy Mộ Dung Song mặc áo gấm hoa đang lăn dọc xuống từng bậc cầu thang như một quả bóng da, vừa lăn vừa hét thảm thiết không ngừng. Cuối cùng, ả ngã thành hình chữ đại, giờ cả bốn vó lên trời, nằm bẹp xuống đất! Khiến người ta cảm thấy khó chấp nhận nhất là, ả lăn vòng xuống cầu thang khiến vạt áo tung lên, lộ cả quần trong. Tuy thời đại này, mọi người mặc quần áo rất nhiều lớp, nhưng ở cổ đại coi trọng trình tiết danh dự hơn cả mạng sống mà nói, thì dáng vẻ này của ả, cũng giống như mặc váy ở hiện đại mà bước xuống cầu thang, váy bay lên, sau đó lộ hết tất cả bên trong vậy.

Chỉ trong giây lát, mọi âm thanh đầu triệt tiêu hoàn toàn, không ai dám nói nhiều thêm một câu!

Khóe miệng Hoàng Phủ Dạ và Mộc Nguyệt Kỳ đầu hơi co rút. Tuy bọn họ không phát hiện gì, nhưng trực giác nói cho bọn họ biết, chuyện này không thể nào không liên quan tới Tô Cẩm Bình! Nhưng nàng cứ thô lỗ đẩy người ta xuống cầu thang như vậy, không sợ sẽ càng phiền phức sao?

Rốt cuộc Thiên Mặc cũng có phản ứng, ả ta hoảng hốt, lúng túng vội vàng chạy xuống, xem chủ nhân nhà mình có sao không. Đúng lúc này, giọng nói vô cùng kinh hoàng của Tô Cẩm Bình vang lên, phá vỡ không khí yên tĩnh hiện tại: “Ôi chà! Quận chúa bị gió thổi bay!”

Giọng nàng không lớn cũng không nhỏ, nhưng không khí xung quanh đang hoàn toàn yên lặng, khiến mọi người đầu nghe rõ ràng. Khóe mắt mọi người không hên mà cùng giật mạnh, bị gió thổi bay á? Ngay cả Tướng Bảo Nhi cũng nhất thời không kịp phản ứng.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 62: Bản Quận Chúa, Quả Thật Là Bị Gió Thổi Bay

Mộc Nguyệt Kỳ lại che miệng cười. Kế này của Tô Cẩm Bình, vốn là vô cùng vụng về, nhưng hiện giờ, nàng thốt ra lời này, cũng là biến một hạ sách thành thượng sách! Dù Mộ Dung Song có không cam lòng tới đâu, bây giờ cũng chỉ có thể chấp nhận những lời này, cứng rắn nói rằng mình bị gió thổi bay. Đương nhiên, đi đâu kiện tiên quyết là cú ngã này của ả, không khiến ả chết!

Nàng vừa dứt lời, ánh mắt như rắn độc của Quân Lâm Uyên liền quét sang phía Tô Cẩm Bình, đôi môi mỏng cong lên một nụ cười âm hiểm, lộ rõ sát ý khiến người ta kinh hãi: “Người nói gì?” Trục giác nói cho hắn biết, chuyện này chắc chắn có liên quan tới Tô Cẩm Bình!

Cô nàng nào đó nghe vậy, không hề sợ hãi, ngược lại còn cất cao giọng hơn vài phần: “Hoàng thượng Bắc Minh, nô tỳ nói quận chúa bị gió thổi bay!”

Lúc này, Thiên Mặc đã đỡ Mộ Dung Song lên, mọi người vội vàng chạy xuống xem thương thế của ả thế nào. Nhớ đến dáng vẻ rơi cầu thang cực kỳ khôi hài vừa rồi, mọi người đều muốn cười nhưng lại không dám, nhin cười đến khổ sở còn phải cố ra vẻ vô cùng quan tâm, sự tra tấn này thật khó mà nói được thành lời.

Một lát sau, khuôn mặt xinh đẹp của ả vặn vẹo, đau đến trợn mắt nhe răng nhưng lại nói không thành lời.

Cả Tô Cẩm Bình và Tưởng Bảo Nhi đều nhìn thấy trong mắt nhau một suy nghĩ: Quá đáng tiếc, không thành công đẩy ả ngã chết luôn. Mạng lớn

thật!

“Lưu Viện Phán, mau đến khám cho quận chúa!” Giọng nói lạnh băng của Hoàng Phủ Hoài Hàn vang lên, có vẻ hơi lo lắng, nhưng đôi mắt tím đậm lại quét về phía Tô Cẩm Bình. Việc này tuyệt đối không thể không liên quan đến cô nàng chết tiệt kia. Mộ Dung Song kia không ngã chết thì tốt, nếu chết rồi, sẽ thành một phiền phức không nhỏ với hắn.

“Vâng!” Lưu Viện Phán chính là thái y đứng đầu trong thái y viện, lĩnh mệnh liền vội vàng chạy tới xem xét. Xung quanh đầu yên tĩnh không một tiếng động, chờ kết quả của ông. Sau một lúc lâu, ông đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán, nói: “Hoàng thượng, quận chúa không có gì đáng ngại, chỉ bị gãy xương đùi, e rằng sẽ phải tĩnh dưỡng khoảng ba tháng. Thân sẽ kê một chút dược, để quận chúa bớt đau đớn. Cố gắng tĩnh dưỡng tốt, hạn chế cử động, sẽ lành nhanh thôi.”

“Ừ, đi đi!” Nói xong, hắn lại nghiêm mặt, nói với những người ở phía sau: “Vừa rồi xảy ra chuyện gì? Đừng cũng không vững nữa sao?”

Mọi người lúc này đều muốn phủi sạch liên quan, tất cả đồng loạt chỉ tay về phía Tưởng Bảo Nhi: “Khởi bẩm Hoàng thượng, vừa rồi thiên kim Tưởng gia xô vào chúng thần!”

Tưởng Bảo Nhi vội vàng quỳ xuống: “Hoàng thượng, vừa rồi thần nữ không đứng vững, nên mới làm loạn đội hình. Nhưng chúng thần va chạm cũng không động tới quận chúa Mộ Dương, xin Hoàng thượng thứ tội!”

Quả thật, vừa rồi có đụng phải vài người, nhưng không ai ngã. Hôm nay lại là Trung thu chứ không phải đi lễ bái gì, nên chuyện này cũng không phải là chuyện lớn. Có đi đâu, tuy Hoàng Phủ Hoài Hàn không tham dự vào âm mưu của hai người này, cũng hắn cũng thừa biết, việc ‘đứng không vững’ và việc Mộ Dung Song ngã xuống cầu thang chắc chắn có liên quan với nhau. Chỉ là, hắn cũng không cần thiết phải chỉ ra làm gì, khẽ gật đầu: “Đứng lên đi, nếu còn có lần sau, trăm nhất định sẽ không nương tay!” Nếu không phải vì nghĩ nàng ta là con gái của Tưởng Chấn Hồ, thì chỉ với việc làm mất lễ nghi này, cũng đã đủ để kéo xuống đánh hai mươi trượng rồi!

“Tạ ơn Hoàng thượng, thần nữ cần tuân lời dạy bảo của Hoàng thượng!” Nàng ta đứng lên, thở phào một hơi, thần cảm thán, Tô Cẩm Bình quả là có bản lĩnh, ngay cả thái độ của Hoàng thượng đối với mình cũng tính toán ổn thỏa cả!

Hỏi xong Tưởng Bảo Nhi, hấn lại lạnh lùng nhìn Tô Cẩm Bình: “Vừa rồi người nói quận chúa bị gió thổi bay là sao?” Giọng nói của hấn đầy vẻ tức giận, nhưng không ai biết hấn thực sự giận dữ hay là làm cho người khác xem.

Mặt Tô Cẩm Bình tỏ vẻ mơ hồ, không hiểu: “Khởi bẩm Hoàng thượng, vì chỉ có quận chúa và cung nữ của nàng đứng trước, ngài nghĩ mà xem, quận chúa sao có thể vô duyên vô cớ ngã cầu thang như thế được? Chẳng lẽ lại là thị tỳ bên cạnh nàng ta đẩy nàng ta xuống sao? Vì thế, cũng chỉ có thể là bị gió thổi bay thôi!”

Mặt Thiên Mặc trắng bệch ra, kêu to lên với Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Ta không có, nô tỳ không có, sao nô tỳ có thể đẩy quận chúa xuống được!”

“Hoàng thượng, ngài cũng thấy đấy, cô ấy nói mình không đẩy quận chúa xuống dưới. Còn cả các vị đại nhân, phu nhân, tiểu thư, có ai thấy ai đẩy quận chúa xuống không?” Tô Cẩm Bình cười hì hì nhìn họ, vừa rồi, tất cả mọi người đều mãi hoảng hốt, ai mà có thời gian rồi nhìn về phía này chứ!

Có đi đâu, Vinh phi lại cười lạnh, đứng ra nói: “Sao bản cung lại nhìn thấy, chính người đẩy quận chúa xuống nhỉ?” Thật ra, ả không hề nhìn thấy gì cả, nhưng có cơ hội giúp đệ đệ xả hận, tội gì không làm!

“Hả? Nói vậy, là tiện tỳ coi trời bằng vung này làm sao?” Khuôn mặt diễm lệ của Quân Lâm Uyên thoáng nở nụ cười lạnh, nốt ruồi son trên mi tâm cũng càng trở nên chói mắt hơn, nhìn hấn, trong đầu mọi người bất giác cùng xuất hiện một từ --- người đẹp rắn rết!

“Nương nương, ngài nói vậy là không đúng rồi. Vừa rồi tất cả mọi người đều thấy ta đứng ở sau lưng ngài, xin hỏi, ta làm thế nào để lướt qua ngài, đẩy quận chúa xuống chứ? Dù có muốn đẩy, thì người đẩy sao có thể

là ta được? Hay là vì chuyện của Liễu công tử, nên ngài giận cá chém thớt đổ vấy cho ta, mới nói ra những lời đó?” Ở trên đại điện, nàng đã biết cô ả này là thân thích của Liễu Xương Ngạn, cho nên, nàng đã sớm đề phòng ả sẽ xuất chiêu này, vì thế mới tránh sau lưng ả.

Mọi người nghe vậy đều cùng nhớ lại, đúng là thế thật, lúc ấy khi cung nữ này nói ‘quận chúa bị gió thổi bay’, nàng đứng sau lưng Vinh phi. Vì thế, mọi ánh mắt nghi hoặc đều đổ dồn về phía Vinh phi, dù họ nghĩ chuyện này e rằng không đơn giản như bên ngoài, nhưng hiện giờ dựa vào những manh mối họ nhìn thấy, thì ai cũng nghĩ rằng Vinh phi vu oan giá họa cho Tô Cẩm Bình!

Mặt Vinh phi trắng bệch ra, nghiêng răng nói: “Người cũng có thể đẩy quận chúa xong rồi lại chạy về sau lưng ta mà?”

“Nghe cách nương nương nói, cũng chỉ là phỏng đoán mà thôi, không phải tận mắt nhìn thấy, e là nô tỳ không thể nhận tội được!” Cô nàng nào đó làm ra vẻ rất cung kính, ngoan ngoan ngoan đứng trước mặt ả.

“Người!” Vinh phi cũng không ngờ, chỉ là giọng điệu khác thường một chút cũng khiến nàng vặn vẹo để thoát tội được, khiến ả vô cùng giận dữ!

“Thượng Quan ái khanh, khanh thấy thế nào?” Hoàng Phủ Hoài Hàn đẩy vấn đề cho Thượng Quan Cận Duệ.

Lẽ ra, việc xử án, nếu không giao cho phủ doãn Kinh Triệu thì cũng phải giao cho Hình Bộ đi điều tra, nhưng Hoàng Phủ Hoài Hàn lại đẩy cho Thượng Quan Cận Duệ, là vì, trước khi Thượng Quan Cận Duệ thành tả tướng, đã có danh xử án như thần. Vì thế, hiện giờ để hắn xử lý vụ này, có thể biểu hiện ra Hoàng Phủ Hoài Hàn coi trọng vụ việc này thế nào, mọi người cũng sẽ không có ý kiến phản đối gì.

Thượng Quan Cận Duệ khẽ cười, giọng nói dịu dàng ấm áp vang lên: “Hoàng thượng, vì thần nghĩ, lời của Vinh phi nương nương, quả thật không đủ để làm chứng.”

Lời này rõ ràng là thiên vị Tô Cẩm Bình, nhưng Vinh phi lại bất giác hơi ngoảnh đầu đi như chột dạ. Vì vốn ả đang nói dối, mà Thượng Quan Cẩm Duệ xử án chính là đại diện cho uy quyền của Đông Lăng. Hắn nói lời này khiến mọi người đều nhìn về phía ả. ả hơi lúng túng, ho khan một tiếng, xấu hổ nói: “Vậy, có lẽ là bản cung nhìn nhầm rồi!”

Nghe ả nói vậy, mọi người cũng không tiện nói thêm gì, đành thu mắt lại, nhưng trong lòng họ đang nghĩ gì, thì cũng chỉ họ mới biết.

“Ta cũng nhìn thấy!” Lời này là do Mục Tử Lăng nói. Lúc phía sau đây tới đây lui, nàng ta đã cảm thấy không ổn, đứng trước nhìn thoáng qua cũng tận mắt nhìn thấy Tô Cẩm Bình động thủ động cước!

“Quận chúa Tử Lăng cũng nhìn thấy sao?” Tô Cẩm Thu rất cao hứng hỏi. Vừa rồi ả vô duyên vô cớ bị người ta đánh một bạt tai, không thể không tức giận, vì vậy, nhìn thấy Tô Cẩm Bình gặp xui xẻo, đương nhiên ả không thể nén được cảm giác vui sướng trong lòng.

Ánh mắt sắc lạnh của Tô Cẩm Bình quét về phía Tô Cẩm Thu, nhìn đến mức Tô Cẩm Thu phải hậm hực ngậm miệng lại, rồi mới ung dung nhìn Mục Tử Lăng, nói: “Quận chúa Tử Lăng nhìn thấy gì?”

Mục Tử Lăng tiến lên vài bước, nói với Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Hoàng thượng, Tử Lăng thực sự nhìn thấy, ngay lúc Tướng tiểu thư bất cẩn ngã làm đội hình rối loạn, Tô Cẩm Bình chạy tới phía trước, đạp một cước khiến quận chúa Mộ Dương ngã xuống cầu thang, sau đó mới trốn sau lưng Vinh phi! Đây là tận mắt thần nữ nhìn thấy, nếu có nửa câu nói sai, cứ để thiên lôi giáng sét đánh chết thần nữ đi!”

Người cổ đại đều rất xem trọng lời thề, vì thế, không có ai nghi ngờ lời nói của Mục Tử Lăng.

Thượng Quan Cẩm Duệ lại khẽ cười: “Lời nói của mọi người lúc này quá rối rắm, cũng không phân biệt được rõ thị phi, phải trái. Chi bằng, để quận chúa Mộ Dương nói cho chúng ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đi?”

Mọi người đều hướng ánh mắt về phía Mộ Dung Song. Lúc này, Mộ Dung Song đau đến toát mồ hôi lạnh, khó khăn lắm mới cảm thấy đỡ hơn một chút, nhìn thấy ánh mắt của mọi người hướng về phía ả, lại thấy vẻ giễu cợt trong mắt Tô Cẩm Bình, ả thoáng trăn mặc, nhưng trong mắt lại tỏ rõ sự đấu tranh. Sau đó, ả trừng mắt hung hăng nhìn Mục Tử Lăng, dường như không biết phải nói thế nào.

Thật ra, Tô Cẩm Bình còn phải cảm ơn Mục Tử Lăng, khi nàng ta nói ra điếu này, cũng chẳng khác nào ép Mộ Dung Song đến đường cùng, bây giờ, ả nhất định sẽ phải nói là tự mình ngã xuống!

Thấy ả không tiện nói, Tô Cẩm Bình khẽ cười: “Hoàng thượng, nô tỳ cũng đã nói rồi mà, đêm nay gió to, đáng người của quận chúa Mộ Dung mỏng manh như cành liễu trong gió như vậy, chỉ cần không đứng vững vàng một chút, là có thể dễ dàng bị gió thổi bay rồi. Nhưng quận chúa Tử Lăng lại còn nói linh tinh rằng là do nô tỳ đẩy ngã, ôi, thật đúng là...”

Mộ Dung Song nghiến chặt răng, chỉ muốn lao tới mà xé rách khuôn mặt giả nhân giả nghĩa của Tô Cẩm Bình! Nhưng ả vẫn cố nhịn lửa giận dưới đáy lòng xuống, gượng cười nói: “Đúng vậy, bản quận chúa thực sự bị gió thổi bay!”

Ả vừa dứt lời, mọi người đều thoáng há hốc mồm, thầm nghĩ: không phải Mộ Dung Song điên rồi chứ? Bị gió thổi bay à? Ả thực sự nghĩ mình là lá liễu sao? Đây đúng là câu chuyện buồn cười nhất thế gian! Nghĩ vậy nhưng mọi người đều không tiện nói gì, chỉ có Mục Tử Lăng là ngăn người nhìn ả, có phải đầu Mộ Dung Song có bệnh không? Có người chỉ ra hung thủ hại ả giúp ả, vậy mà ả còn không biết ơn, còn nói ra mấy lời buồn cười như thế, thật sự là khiến người ta không thể tưởng tượng nổi!

Hoàng Phủ Hoài Hàn nghe xong, khước miệng hơi co rút, nói: “Nếu quận chúa Mộ Dung đã nói mình là bị... bị gió thổi bay, vậy quận chúa Tử Lăng cũng đừng nói thêm nữa!”

Vì vậy, việc này cũng chỉ có thể cho qua như vậy thôi.

“Dù thế nào, quận chúa bị thương, trăm cũng có trách nhiệm. Mọi người trong thái y viện phải trị liệu thật tốt cho quận chúa, không được có chút sơ sẩy nào, đã biết chưa?” Hấn lạnh giọng nói với mọi người trong thái y viện.

Nhóm các vị thái y cung kính đáp: “Cần tuân thánh dụ, chúng thần đương nhiên sẽ phải làm hết khả năng của mình, để quận chúa sớm kang phục!”

“Vậy tạ ơn Hoài Hàn huynh!” Quân Lâm Uyên cười nói, không nhìn rõ được hấn đang vui hay đang giận.

“Lâm Uyên huynh, mời!” Nói xong, hấn tự đi trước dẫn đường.

“Mời!”...

Sau đó, Mộ Dung Song được đám người Thiên Mặc đỡ dậy, nghiêng ngả lão đảo đi theo sau Hoàng Phủ Hoài Hàn. Chúng đại thần cũng lần lượt xuất cung, Mục Tử Lăng đi đằng trước khẽ căn môi dưới, hung hăng trừng mắt lườm Tô Cẩm Bình một cái! Thật không biết nàng có phép thuật yêu ma quỷ quái gì mà khiến Mộ Dung Song nói ra lời nói hoang đường như vậy! Nàng ta chuyển mắt đi chỗ khác, lại bắt gặp ánh mắt màu hổ phách của Hoàng Phủ Dật đang nhìn mình chăm chú, thậm chí trong mắt còn hàm chứa vẻ giễu cợt, nhưng chưa chờ nàng ta kịp phản ứng, hấn đã xoay người bước đi.

Mặt Mục Tử Lăng xám trắng, chỉ hận không thể tự xé rách miệng mình ra, chuyện này liên quan gì tới nàng ta chứ? Cũng đâu phải nàng ta bị đập xuống cầi thang? Lắm đi ều nhi ều chuyện làm cái gì, để Dật vương diện hạ càng khinh thường mình hơn chứ?! Nàng ta nghiến chặt răng, hậm hực dậm chân, che mặt bước đi!

Tô Cẩm Bình thông dong bước về phía cung của mình. Nàng đang cực kỳ buồn ngủ, chỉ muốn đi nhanh một chút, nhưng lại nghe thấy có tiếng bước chân đuổi theo phía sau, nên đành bước chậm lại, chờ người phía sau đuổi kịp.

Chỉ một lát sau, người mặc y phục đỏ rực lại xuất hiện bên cạnh nàng, trong đôi mắt màu tím nhạt lần đầu tiên xuất hiện vẻ nghi hoặc, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Cẩm Cẩm, sao nàng đoán được là Mộ Dung Song sẽ nói... sẽ nói mình bị gió thổi bay?” Những lời này thật sự quá hoang đường, suốt hai mươi mấy năm cuộc đời của hắn, đây là lần đầu tiên có chuyện khiến hắn không lý giải nổi!

Trên mặt cô nàng nào đó thoáng hiện lên nụ cười u ám, quay đầu nhìn gương mặt xinh đẹp của hắn: “Không phải rất đơn giản sao? Huynh nghĩ mà xem, nếu ả bị gió thổi bay, dù hơi mất mặt một chút, nhưng lại có thể chứng tỏ rằng thân hình ả ta mỏng manh. Còn nếu bị người khác đẩy xuống, còn ngã chổng cả bốn vó, thì cực kỳ mất thể diện. Trong tình huống có bao nhiêu người chứng kiến, mà ả còn bị người ta đẩy xuống cầu thang, tất cả mọi người sẽ nghi hoặc cái mỹ danh thiên hạ song xu của ả là thật hay chỉ là hư danh. Có đi đâu, cũng không phải không có khả năng ả ta bất chấp, để mặc người đời dị nghị về trí tuệ của ả, cũng kiên quyết muốn tìm ra thủ phạm đẩy ả xuống để báo thù. Nhưng mà, nếu ả thật sự bị người ta đẩy xuống, thì thế nào nhỉ?”

Hoàng Phủ Dạ ngẩn người, đường đường là một quận chúa, trước mặt bao nhiêu người lại bị người ta đạp một cước lăn lông lốc xuống cầu thang, dù truyền tới đâu cũng khiến người ta cười đến rụng răng, nếu là trượt chân hay bị thổi thì còn không mất mặt đến thế! Nói cách khác, nếu ả thật sự nói như lời của Mục Tử Lăng, thì đời này ả vĩnh viễn sẽ phải sống trong sự nhạo báng của người đời! Bên nào nặng bên nào nhẹ, chắc chắn ả cũng phân biệt được rõ ràng.

“Ha ha ha... Tiểu Cẩm Cẩm, chiêu này của nàng độc thật đấy! Có đi đâu, từng câu từng chữ ả đều muốn đẩy nàng vào chỗ chết, chỉ một cái xương đùi có phải là quá nhẹ cho ả không?” Đôi mắt màu tím nhạt thoáng hiện lên vẻ khát máu.

“Vì thế, nên ta chỉ đạp ả một cước thôi. Còn có sống được hay không thì phải xem số mạng ả tốt đến đâu! Nếu không ngã chết, thì coi như mạng ả lớn, còn ngã chết, thì coi như ả gieo gió gặt bão!” Nói xong, nàng thong thả vịn vẹo thắt lưng.

“Nếu ả ngã chết, sẽ không có ai chứng minh được là ả “bị gió thổi bay”, hơn nữa, có Mục Tử Lăng làm chứng, Tiểu Cẩm Cẩm, như vậy thì nàng sẽ gặp khó khăn rồi!” Sau khi nói ra những điều này, Hoàng Phủ Dạ bỗng hơi giật mình, quay ngoắt đầu sang nhìn nàng như nhìn thấy ma quỷ: “Nàng...”

Thấy hẳn rốt cuộc cũng nhận ra, nàng cong môi cười, cực kỳ đáng yêu, linh động: “Nếu ả ngã chết, thì Bắc Minh hoàng sẽ là người đầu tiên đứng ra thay ta gỡ tội!”

Bắc Minh hoàng kia thật ra cũng chẳng mấy coi trọng vị quận chúa này. Trong ánh mắt của hắn thường lộ ra vẻ khinh thường và nhạo báng. Hắn cũng giống Hoàng Phủ Hoài Hàn, coi lợi ích hoàng gia là cao nhất, vì thế, nếu Mộ Dung Song chết thật, thì đi đầu hắn nghĩ đầu tiên chắc chắn sẽ là làm thế nào để lợi dụng cái chết của biểu muội mình, giành được cho mình nhiều lợi ích hơn. Nếu như bị Mục Tử Lăng đứng ra làm chứng, tố cáo Tô Cẩm Bình, Hoàng Phủ Hoài Hàn đương nhiên có thể hạ chỉ chém nàng là xong chuyện, sau đó tạ lỗi một hồi, chuyện này coi như đã được giải quyết. Nhưng dùng mạng của một quận chúa đổi lấy mạng một cung nữ, Bắc Minh hoàng cũng đâu ngốc như vậy! Vì thế, hắn nhất định sẽ đứng ra gỡ tội cho nàng, sau đó làm to chuyện lên, quấy đục nước sông, để đạt được càng nhiều lợi ích càng tốt!

Hoàng Phủ Dạ hít sâu một hơi, cảm thán: “Tiểu Cẩm Cẩm, nàng là con gái thật đáng tiếc!” Nếu là đàn ông, với mưu trí cỡ này chắc chắn sẽ trở thành một nhà quân sự đại tài!

“Con gái, thì làm sao?” Nàng quay đầu nhìn hắn, gương mặt tỏ rõ khí chất cao ngạo, đứng trên thiên hạ.

Hắn ngần người, bình tĩnh nhìn nàng. Thời hắc này, từ khuôn mặt của nàng, hắn nhìn thấy được sự tự tin, còn có một thứ hào quang có tên là “kiêu ngạo” tỏa ra từ mi tâm của nàng! Một lúc lâu sau, hắn khẽ cười, rốt cuộc hắn cũng hiểu vì sao mình thích nàng. Không phải chỉ vì nàng thú vị, mà từ người nàng tỏa ra sự kiên cường khó nói rõ được mà bất cứ một cô gái nào cũng không có. Cũng chính sự tự tin này, kiêu ngạo này, đã thu hút hắn, khiến hắn cam tâm tình nguyện bị trảm luân thật sâu!

Hắn khẽ lắc cây quạt vàng trên tay, cười vô cùng tao nhã, phong lưu: “Không sao cả, là bản vương lỗ lời!”

Tô Cẩm Bình cũng không lảng nhãng nhiều. Nàng biết, Hoàng Phủ Dạ có thể nói một câu mình lỗ lời đã là hiếm có lắm rồi. Nếu đổi lại là Hoàng Phủ Hoài Hàn, chắc chắn hắn sẽ nhìn nàng như nhìn một người điên một lúc lâu, không khéo còn tìm một người chuyên dạy dỗ lễ nghi phong kiến để đào tạo lại nàng nữa!

...

Điện Đăng Long.

Mộ Dung Song mặt giàn rụa nước mắt ng ẩ trên băng ghế, nhìn Biều ca nhà mình, vô cùng oán hận nói: “Biều ca, huynh nhất định phải báo thù cho muội. Hôm nay rõ ràng là ả Tô Cẩm Bình kia đẩy muội xuống, nhưng muội không thể để mất thể diện, đành phải nói mình bị gió thổi bay. Cục tức này làm sao muội nuốt trôi được! Biều ca, từ nhỏ tình cảm của muội và huynh đã rất tốt, nếu huynh không chịu giúp muội, muội cũng chỉ đành chấp nhận bị người ta ức hiếp thôi!”

Nói xong, ả lại lau hai mắt đầm lệ. Hôm nay ả đã phải chịu đả kích quá lớn! Đầu tiên là bị Bách Lý Kinh Hồng từ hôn trước mặt mọi người, sau đó lại bị vu oan cho là hãm hại người khác, rồi đến Viên thị, chuyện Tô Cẩm Thu, biều ca vì muốn giữ hòa khí mà tát cho ả một cái, cuối cùng còn chẳng hiểu ra sao bị người ta đập xuống cầu thang, gãy xương đùi, đã vậy, ả còn không thể không nén giận xuống, nói dối giúp hung thủ! Tất cả mọi chuyện xảy ra hôm nay khiến ả tức đến mức trào máu!

“Câm miệng!” Lúc này Quân Lâm Uyên đang rửa tay. Hắn có bệnh thích sạch sẽ trầm trọng, không thích người nào chạm vào hắn. Mỗi lần sử dụng hậu phi xong, lúc nào hắn cũng phải ngâm mình khoảng vài canh giờ. Lúc này tát Mộ Dung Song một cái, đến tận bây giờ hắn vẫn cảm thấy vô cùng ghê tởm, vậy mà đ ồng ồng dụng đó bây giờ còn khóc lóc ầm ĩ không ngừng!

Mộ Dung Song thấy hành vi của hắn, trong mắt thoáng hiện lên vẻ khinh thường. Rõ ràng là một kẻ bản thủ nhất thiên hạ, vậy mà còn ra vẻ không chịu nổi một hạt bụi! Nhưng những lời này, đánh chết ả cũng không dám nói, vì ả tin chắc rằng, nếu ả thật sự chọc giận Biểu ca của ả, nhất định ả sẽ chết vô cùng khó coi! Nghe thấy hắn nói “câm miệng”, ả cũng không chịu nghe: “Biểu ca, con tiện nhân kia không chỉ làm nhục ta, mà còn đang đánh vào thể diện của huynh nữa! ả không nể mặt ta, tức là không nể mặt Bắc Minh, cũng là không nể mặt huynh!”

“Người thì có thể diện gì?” Hắn quay ngoắt đầu, ánh mắt u ám quét qua mặt ả, khiến ả hơi kinh hãi, nhưng vẫn cố tỏ ra kiên cường, nén đau, lê cái chân trọng thương kia, càn nhắc bước tới trước mặt Quân Lâm Uyên, lau nước mắt, nhưng từng dòng lệ vẫn như những hạt trân châu thi nhau chảy xuống: “Biểu ca, Mộ Dương biết hôm nay mình đã mất hết mặt mũi, Mộ Dương cũng chẳng còn mặt mũi nào mà tiếp tục sống nữa. Ta sẽ tự sát ngay bây giờ, chỉ mong Biểu ca có thể báo thù giúp ta thôi!”

Nói xong, ả lao về phía cây cột ngay bên cạnh, định đâm đầu vào đó. Nhưng hai bóng đen nhanh chóng xuất hiện, giữ lấy thân thể ả. Hai người này chính là ám vệ của nước Bắc Minh! Họ lặng lẽ giữ chặt Mộ Dung Song, ném vào giữa điện rồi lại thoáng biến mất, giống như chưa từng xuất hiện!

Thời khắc nay, biểu cảm của Quân Lâm Uyên dù có dùng từ phong ba bão táp thì cũng không đủ để miêu tả. Ngón tay thon dài đang ngâm trong nước nẩy lên những sọc gân xanh, còn không kịp lau tay, hắn bước nhanh vài bước tới, tát mạnh một cái vào mặt Mộ Dung Song!

“Bốp!” một tiếng, khóe môi Mộ Dung Song ứa máu! Lúc ấy tát cả một cái trước mặt mọi người, nhìn có vẻ nặng tay, nhưng thực tế lại không mấy đau đớn. Nhưng cái tát hiện giờ, hắn xuống tay cực kỳ tàn độc! Một luồng sát khí khát máu ngập tràn trong đại điện, Mộ Dung Song mềm nhũn hai chân, quỳ sụp xuống đất.

Trên mặt ả và trên bàn tay Quân Lâm Uyên vẫn còn vương bọt nước, chọc lóe sáng dưới ánh nến trong điện. Thiên Mặc đứng bên cạnh cũng sợ

đến không dám nói câu gì. Hoàng thượng Bắc Minh thoát nhìn có vẻ là hoàng đế dịu dàng nhã nhặn nhất bốn nước, luôn mặc một bộ thường phục màu trắng non, trên môi luôn nở nụ cười hiền ấm áp, nhưng ai cũng biết, đằng sau dung nhan câu hồn đoạt phách kia, cất giấu một tâm địa độc ác rần rết đến nhường nào! Chỉ cần chọc giận hắn, hắn sẽ cho người trải nghiệm hàng vạn kiểu chết khác nhau, vẫn cười khi định đoạt sinh tử của người khác, mà đôi khi, người thậm chí còn không hiểu nổi vì sao hắn giận dữ. Lần này tiêu thư thật quá mạo hiểm, Hoàng thượng không tức giận mới là lạ!

“Mộ Dung Song, người có thật sự muốn chết không?” Giọng nói của hắn bỗng dịu dàng lại, hoàn toàn trái ngược với vẻ thô bạo vừa rồi, ấm áp nhẹ nhàng như nói chuyện với người thương, nhưng lời nói ra, lại khiến người ta kinh hãi.

Toàn thân Mộ Dung Song cứng đờ, đương nhiên ả hiểu những lời này có ý nghĩa gì! Tức là Quân Lâm Uyên đã động sát khí với ả! Vừa rồi, ả chỉ liều chết thử một phen, vì ả biết Quân Lâm Uyên sẽ không để cho ả chết. ả cũng biết Quân Lâm Uyên nhất định sẽ nhận ra ý đồ của ả, nhưng cái ả muốn, chính là Quân Lâm Uyên sẽ nể tình thân mà giúp ả báo thù. Nhưng hiện giờ, xem ra mọi chuyện đều ngược lại!

“Biểu ca, biểu ca...” Nói xong, hai mắt ả đăm lẹ, rơi xuống như trên châu “Biểu ca, thật sự là ta không có cách nào khác. ả tiện tỳ kia quá đáng với ta như vậy, biểu ca, huynh giúp Song nhi đi, biểu ca...”

Nói xong, ả túm ống quần hắn, gào lên khóc. Từ nhỏ đến giờ, ả lớn lên trong ánh hào quang, chưa từng chịu uất ức gì. Hôm nay lại bị Tô Cẩm Bình ép tới đường cùng. Nếu là đối mặt với người khác, ả còn có thể khế cắn môi rồi toàn tâm toàn lực chuẩn bị phản kích. Nhưng đối phương hiện giờ lại là Tô Cẩm Bình, hôm nay ả nắm được nhược điểm của nàng, mà còn không chiếm được chút lợi thế nào, ngược lại, lại khiến mình rơi vào hoàn cảnh này! Đây là lần đầu tiên trong đời ả cảm thấy sợ hãi một người mà thân phận và địa vị đều không bằng mình. Đúng, là sợ hãi, từ trong tiềm thức ả đã cảm thấy mình không thể đánh bại nàng. Cảm giác thất bại

và phần hận này khiến ả không biết phải nhờ ai, vì vậy, chỉ có thể dựa vào Biều ca, cầu xin Biều ca ra mặt giúp ả.

Nhìn dáng vẻ khóc lóc thảm thiết như hoa lê dưới mưa của ả ta, cuối cùng cũng kích động được một chút lòng trắc ẩn của Quân Lâm Uyên, nhưng còn nhiều hơn thế, là sát khí của chính bản thân hấn đối với Tô Cẩm Bình! Chỉ là một cung nữ bé nhỏ, mà dám hạ thư khiêu chiến với hấn, dù Mộ Dung Song không đứng đây van xin hấn giúp đỡ, thì hấn cũng tuyệt đối không tha cho nàng! Khi vừa gặp, hấn cảm thấy cô gái đó vô cùng thú vị, rất thích hợp làm đồ chơi của hấn. Còn hiện giờ, hấn lại xuất hiện một cảm giác muốn chinh phục rất mãnh liệt, muốn khiến cô nàng có miệng lưỡi sắc bén kia phải quỳ gối dưới chân hấn, cúi đầu thần phục hấn, sau đó sẽ tung một đao băm vằm cô nàng đó thành trăm nghìn mảnh!

“Biết mình sai ở đâu chưa?” Giọng nói vẫn âm áp lại pha chút nghiêm nghị. Nếu không phải Mộ Dung Song vẫn còn có chút trí tuệ, thì hấn còn chẳng thèm liếc mắt đến một cô ả như thế, chứ đừng nói đến chuyện đưa ả tới Đông Lăng!

Mộ Dung Song ngẩn người, không hiểu vì sao hấn hỏi như vậy. Nhưng ả cũng phản ứng rất nhanh, vội đáp: “Là do Mộ Dương vụng về, không nhận ra gian kế của cô ả kia, còn bị nàng bày mưu tính kế.”

“Người có biết lỗi lớn nhất của người là gì không?” Giọng nói u ám từ đỉnh đầu truyền tới.

“Là gì?” ả ngẩng đầu hỏi theo phản xạ, lại thấy được vẻ thất vọng và khinh thường trong mắt hấn, ả khẽ cắn môi, cúi đầu không nói.

“Cái sai lớn nhất của người, là không hiểu rõ được sự khác biệt giữa mình và người khác!” Câu nói này của hấn khó nén được giận dữ, đôi mắt phượng hẹp dài như bùng lên những ngọn lửa nhỏ, dường như muốn đốt cô nàng trước mặt thành tro bụi!

“Nếu người còn một chút đầu óc, đã không va chạm trực tiếp với nàng như vậy. Thân phận của nàng là gì? Thân phận của người là gì? Lúc nàng cãi lại, có thể không cần để ý đến thể diện, nói mình nông cạn thiếu hiểu

biết. Nhưng người, thân là quận chúa một nước, cao quý như vậy, người có thể thừa nhận mình thiếu hiểu biết sao? Ngay cả một cước đạp người xuống, nàng cũng đã tính toán trước người sẽ vì lo lắng cho thân phận của mình, mà không nói ra mình bị đá. Người đấu đá với nàng trước mặt mọi người, rõ ràng là đi lấy ngọc quý mà đạp đá tảng, người võ là ai, còn cần trăm phải nói cho người biết sao? Đã vậy người còn tiếp tục không để ý đến thân phận, chơi cái trò dọa dẫm nhảy lều tự sát, rồi đánh nhau với người ta. Trong đầu người rốt cuộc chứa những gì hả? E rằng cái danh thiên hạ song xu đã làm mù mị đầu óc người rồi!” Đây là lần đầu tiên Quân Lâm Uyên nói nhiều như vậy, hẳn chỉ nghĩ, cô ở trước mặt ngu ngốc như vậy, nếu không nói ra những lời này, hẳn không thể chịu nổi!

Mộ Dung Song ngăn người quỳ dưới đất, nhưng rồi cũng kịp hiểu ra. Đúng vậy, đúng là ở quá hốt hốt mới đi làm chuyện ngu ngốc như vậy! Tô Cẩm Bình kia mở miệng ra là có thể nói mình không tốt, không biết, không cần để tâm tới thể diện, rất đúng với câu nói “Vô sỉ là vô địch”. Nhưng ở không thể như thế. Hơn nữa, hôm nay ở còn kích động làm đủ chuyện sai lầm. Chỉ là, ở không bao giờ có thể tưởng tượng nổi, mình lấy cái chết để ép buộc, mà Bách Lý Kinh Hằng cũng không hề quay đầu lại! Nhớ đến chuyện này, ở lại cảm thấy vô cùng đau đớn: “Cảm ơn biểu ca dạy bảo, Mộ Dương hiểu rồi!”

Trong mắt ở đã xuất hiện vẻ vững vàng kiên nghị hơn, không còn chút suy sụp nào như vừa rồi. Ở đấu không lại nàng, chẳng qua vì nàng quá vô sỉ mà thôi, nhưng ngoài mặt nàng có thể vô sỉ, còn ngầm thì sao?!

“Đồ vô dụng!” Hẳn tức giận phun ra mấy chữ này, hoàn toàn không muốn nhìn thấy ở nữa. Cũng không thể trách hẳn giận dữ với ở được, nếu không phải vì ở, thì hôm nay hẳn cũng sẽ không có lý do gì để thiếu Hoàng Phủ Hoài Hàn một ơn huệ. Trong yến hội, Hoàng Phủ Hoài Hàn chỉ thuận miệng nói vậy, ai cũng biết chỉ là đùa một chút, nhưng nếu có một ngày, hẳn ta đòi lại ơn huệ này, thì dù thế nào hẳn cũng không thể từ chối được. Sau đó ở còn điên rồ làm đủ thứ chuyện ngu ngốc đến cùng cực, quay về tâm diện còn dám dùng cái chết ép hẳn. Đúng là ngu đến không gì sánh nổi nữa!

“Biểu ca, Mộ Dung biết lỗi rồi.” Mặt ả đẩy về cung kính, trong lòng cũng thực sự bị Biểu ca thuyết phục. Đây là lần đầu tiên ả chân chính nhìn nhận người đàn ông này. Hẳn đâu chỉ thông minh hơn ả gấp trăm lần. Bảo sao trước đây phụ thân thường tán thưởng hần tài cao trí rộng, tính toán như thần, “Biểu ca, Mộ Dung biết phải làm thế nào rồi. Mọi người lui trước.”

Nói xong, ả dùng mắt ra hiệu cho Thiên Mặc, Thiên Mặc vội vàng bước tới đỡ ả dậy, sau đó dìu ả từng bước từng bước ra ngoài. Chưa được mấy bước, chợt nghe giọng nói của Quân Lâm Uyên truyền tới từ sau lưng: “Đứng lại! Người định làm thế nào?” Cô ả ngu ngốc này, đáng về tức tối đến khó nhìn như vậy, chỉ e sẽ làm những chuyện ngu xuẩn nữa thôi.

Mộ Dung Song dừng bước, quay đầu nhìn Biểu ca nhà mình, nở nụ cười khát máu: “Tìm vài tên ám vệ giết nàng là được. Ta cũng không tin ả có bản lĩnh tới tận trời. Ta ngần động thủ, nàng có thể chạy đi đâu?”

“Người nghĩ Hoàng Phủ Hoài Hàn mù sao? Để mặc cho ám vệ của người làm bậy trong hoàng cung của hần?” Ánh mắt âm u bắn về phía ả như đang nhìn một kẻ ngu ngốc.

Từ khi bọn họ bước vào trong cung điện này, trong phạm vi năm trăm thước đã bị ám vệ vây kín. Chờ ở ngoài năm trăm thước, cũng có nghĩa là Hoàng Phủ Hoài Hàn đang muốn nói với hần, ám vệ của hần ta không nghe được những gì diễn ra trong đại điện này, cho nên, không phải hần ta đang giám sát hần. Nhưng cũng là muốn cảnh cáo hần, ở đây là địa bàn Đông Lăng của hần ta, dù hần là hoàng đế, cũng không thể lộng hành muốn làm gì thì làm trên địa bàn của hần ta. Đó chính là dự vọng khổng chế của đàn ông!

Mộ Dung Song kinh hãi, hơi bối rối: “Vậy phải làm sao? Cũng không thể buông tha cho nàng được.”

Quân Lâm Uyên cười lạnh, trong nụ cười ẩn giấu sát khí dày đặc: “Tha cho nàng à? Người làm được, thì trăm cũng không làm được!” Lần đầu tiên trong đời, có một cô gái dám khiêu chiến uy quyền của hần, nếu không băm vằm nàng ra thành trăm nghìn mảnh, thì phải dùng cái gì để phát tiết mối hận trong lòng hần đây?

“Vây...”

“Cứ chờ đi.” Giọng nói thản nhiên vang lên, lại khiến lòng người lạnh đi. Có những thủ đoạn hẳn không thêm dùng tới, nhưng để người khác dùng, thì hẳn cũng không để bụng.

Mộ Dung Song nhanh chóng hiểu được ý hẳn muốn nói gì, khẽ cười: “Biểu ca, Mộ Dương hiểu rồi!” Tô Cẩm Bình, ngày tàn của người sắp tới rồi!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 63: Ta Là Một Người Coi Tiền Tài Như Cặn Bã!

Hoàng Phủ Dạ đưa Tô Cẩm Bình về cung Cảnh Nhân, đi tới cửa, hắn dừng bước, chăm chú nhìn nàng: “Tiểu Cẩm Cẩm, bản vương muốn nhắc nhở nàng một chút. Có đôi khi, đại trí giả ngu mới là tốt nhất.” (Tài giỏi mà tỏ ra ngu ngốc.)

Tô Cẩm Bình hiểu ngay ý hắn là gì. Hắn đã nói ra như vậy, cũng là vì nàng đã để lộ thực lực quá nhiều, khiến cho nhiều kẻ để mắt tới, phiền phức đương nhiên cũng sẽ theo nhau kéo đến. Nàng chỉ khẽ cười, không nói gì, nhắc chân đi vào trong điện.

Hắn hơi nhướn đôi mày kiếm, chặn cây quạt vàng trước mặt nàng: “Tiểu Cẩm Cẩm, bản vương nói thật. Nếu cứ tiếp tục thế này, hoàng huynh...” Chính hắn cũng không thể tưởng tượng được tâm tư của hoàng huynh sẽ biến đổi thế nào.

Nàng dừng bước, ngoảnh đầu lại, cười, đôi mắt nhỏ xán lạn nhìn thẳng vào mắt hắn: “Ta biết huynh muốn tốt cho ta. Nhưng mà, huynh có nghĩ tới hay không, nếu ta không đủ thực lực, để chứng minh giá trị của ta, chỉ e là hoàng huynh của huynh đã giết ta hàng trăm nghìn lần rồi!” Nàng không phải kẻ ngốc, đương nhiên cũng biết giữ lại một chiêu bài cuối cùng cho mình. Có đi ầu, nàng hiểu rất rõ, nàng đã chọc giận Hoàng Phủ Hoài Hàn nhiều lần, sự kiên nhẫn của hắn đã sớm cạn kiệt, vì thế, nàng nhất định phải có chút năng lực mà hắn không thể nhìn thấu được. Cho đến khi hắn nhận ra được những năng lực này, thì dù hắn có tức giận, cũng không dễ dàng xuống tay với nàng.

Hoàng Phủ Dạ ngẩn người, lại không thể nói được câu gì. Hắn vốn nghĩ nàng nhất thời liêu lĩnh, nên mới để lộ ra nhiều chiêu bài của mình, không ngờ nàng còn nhìn xa hơn hắn. Hắn cười khở, khẽ lắc đầu, nhưng vẫn không hoàn toàn đồng ý: “Tiểu Cẩm Cẩm, nói thì nói vậy, nhưng đôi khi, nhìn được thì nên nhìn. Cứ chọc giận hoàng huynh như vậy, không có lợi cho nàng.”

“Nếu ta không tốt nhìn, thì hoàng huynh của huynh đã chết hàng trăm nghìn lần rồi!” Nàng nhìn sâu vào đôi mắt màu tím nhạt của hắn, rất hài lòng khi nhìn thấy vẻ khiếp sợ hiện lên trong mắt hắn. Nàng khẽ cười, nói tiếp: “Tuy ta không có nội lực, nếu thực sự so chiêu, chắc chắn ta không đánh lại hắn, nhưng bản lĩnh một chiêu giết người, ta vẫn có. Nói vậy để huynh biết, nếu không phải ta nghĩ rằng, làm thịt tên cầu hoàng đế kia, ta cũng khó chạy thoát, thì ta đã tiễn hắn đi gặp Diêm vương từ lâu rồi!”

Cô nàng nào đó nhìn hắn không chớp mắt, trong mắt nàng tràn ngập sự ngạo mạn, khí phách đứng trên cả thiên hạ, còn có một sự kiêu ngạo và cuồng vọng từ tận trong nội tâm phát ra: “Có đi ầu, nói đi cũng phải nói lại, thật ra, con người ta cũng rất dễ nói chuyện!”

“Lời này nghĩa là sao?” Nghe nàng nói vậy, hắn bất giác nở nụ cười, thản nhiên chờ câu trả lời của nàng. Hắn tuyệt đối không tin rằng nàng là người dễ nói chuyện.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Tô Cẩm Bình lộ ra một nụ cười dung tục, đưa tay lên làm như vôn vê mấy sợi râu không hết ần tại trên cằm mình, nhìn vào khoảng không, hai mắt sáng lên như sao, nói: “Tuy ân oán của ta và hoàng huynh nhà huynh đã khắc sâu, thậm chí còn xung khắc như nước với lửa. Có đi ầu, nếu hoàng huynh của huynh có thể nhận ra được lỗi lầm của mình, cần nghìn lượng vàng tới để biểu đạt sự hối lỗi của hắn, thì ta cũng tình nguyện tha thứ cho hắn! Vì ta là một người có tấm lòng rộng rãi, phóng khoáng, chưa bao giờ keo kiệt cho người khác cơ hội hối cải. Dù hành vi của hoàng huynh huynh đúng là trời đất khó dung, ta cũng vô cùng rộng lượng, không so đo với hắn làm gì! Từ trước đến giờ, ta luôn là người ung dung, độ lượng, hơn nữa, còn thông minh hơn hẳn người phàm...”

“...” Hoàng Phủ Dạ trợn mắt há hốc mồm nhìn người trước mặt. Nàng càng nói, kim nguyên bảo trong mắt càng nhèu hơn, đến lúc kích động, hai mắt còn hướng thẳng lên trời đêm, hoa tay múa chân nói rất hào hứng, bôi xấu hoàng huynh hẳn xong, lại bắt đầu tự ca ngợi chính mình! Yến tiệc trung thu đã kết thúc, đám cung nhân cũng lần lượt hồi cung, rất nhiều người đi qua đi lại. Hành động khác thường của Tô Cẩm Bình cũng khiến không ít người phải quay đầu nhìn lại hơn nữa, trong mắt mọi người đều thể hiện rõ một điếu --- ở đằng kia có người điên!

Hoàng Phủ Dạ đứng bên cạnh nàng cũng rất ‘may mắn’ được đón nhận những ánh mắt giống như thế! Khóe miệng hẳn co rút, hơi ngưng ngưng sờ sờ chớp mũi, cân nhắc xem nên ngắt đứt chuỗi hoang tưởng thao thao bất tuyệt của nàng thế nào, nhưng còn chưa nghĩ ra, nàng đã quay đầu: “Có phải huynh cũng thấy con người của ta vô cùng vĩ đại không?”

Khóe mắt hẳn cũng giật giật, lúm đồng tiền trên khuôn mặt diêm dúa tà mị kia lần đầu tiên có cảm giác không giữ nổi, thần trấn an mình cả nghìn lần mới có thể thành công ép chính mình trợn mắt nói dối: “Khụ khụ... đúng thế, đúng thế!”

Vì vậy, ánh mắt của cung nhân qua lại ven đường nhìn Hoàng Phủ Dạ cũng thay đổi, giống như đang nhìn người điên, còn có vẻ thương hại rõ rệt!

Hoàng Phủ Dạ nhất thời cảm thấy vô cùng mất tự nhiên, cô nhóc quý này, tham tiền thì nói tham tiền đi, còn nói mình vĩ đại nữa chứ! Nhìn cái khát vọng đối với tiền vàng trong đáy mắt nàng, rõ ràng đến mức ngay cả người mù cũng cảm nhận được! Vì thế, hẳn cũng phát hiện ra, mình lại hiểu nàng thêm một chút. Cô nhóc này, mỗi lúc nhắc đến tiền, liền dễ dàng trở thành ngốc nghếch! Nghĩ vậy, hẳn cũng cảm thấy đáy lòng được an ủi hơn một chút, nàng chẳng qua là hơi tự kỷ một chút, bảnh chọe một chút, nghe thì cứ nghe thôi, đừng nghĩ là thật. Có đi đâu, giầy tiếp theo---

“Ha ha ha... Đúng rồi! Con người của ta, không chỉ vĩ đại, mà còn coi tiền bạc như cặn bã! Có thể kết giao với một người bằng hữu như ta, đúng

là phước ba đời nhà huynh đây!” Cô nàng nào đó vỗ vỗ vai hắn, khoái trá biểu đạt suy nghĩ của mình.

“Khụ khụ khụ khụ...” Hắn ho khan một trận kịch liệt, khuôn mặt diêm dúa của hắn sặc đến đỏ bừng lên, không nói nổi một từ nào. Trong đôi mắt màu tím nhạt còn lấp loáng nước mắt! Coi tiệ̀n tài như cặn bã á?! Rốt cuộc là nàng làm thế nào mà có thể nói được những lời đó?!

Tô Cẩm Bình lại không hề kiêng dè chuyện nam nữ khác biệt, vỗ nhẹ lưng cho hắn: “Bình tĩnh, bình tĩnh, ta biết huynh bị cảm phục bởi sự cao thượng vô ngần của ta, nên mới phản ứng mạnh như thế. Nhưng không sao, thật ra, có rất nhiều người sùng bái ta, huynh cũng chỉ là một trong số đó mà thôi...”

“Khụ khụ, bản vương...” Bản vương không sùng bái nàng! Có đi ầu, chưa kịp nói đã bị nước miếng của mình làm sặc tiếp, hắn lớn tiếng ho khan, ho đến xé gan xé phổi, không thể nói được thành lời.

Nàng lại vỗ lưng hắn, mặt tỏ vẻ “ta hiểu mà”, nói tiếp: “Được r ồi, được r ồi, không cần nói nữa đâu, tâm ý của huynh ta hiểu mà, trên thế gian này có rất ít người được như ta. Không những thông minh cơ trí, rộng lượng, mà quan trọng nhất là ta coi tiệ̀n tài là vật ngoài thân, coi tiệ̀n tài nhẹ vô cùng! Tiệ̀n ấy mà, sống không mang theo thì chết cũng chẳng mang theo được, có nhiều mà làm gì, đúng không? Vì thế ấy mà, người có tiệ̀n như huynh, giữ nhiều tiệ̀n làm gì chứ? Nếu có một ngày nào đó xảy ra chuyện bất trắc gì, bạc kia chưa dùng hết, chẳng phải sẽ uổng phí lắm sao?”

“Nên là?” Hoàng Phủ Dạ nhìn chằm chằm con người đang nói coi tiệ̀n tài rất nhẹ nhàng này, một loạt sọc đen chạy thẳng xuống sau gáy.

“Cho nên á? Ôi dào, huynh thật đúng là chẳng biết ý gì cả! Huynh hỏi thẳng “nên là” như vậy, khiến người ta ngại nói lắm ấy!” Cô nàng nào đó tỏ vẻ ngượng ngùng quay đầu đi, mặt còn thoáng đỏ ửng lên.

Hoàng Phủ Dạ cảm giác toàn thân mình nổi hết da gà, thật sự muốn chà xát cả hai cánh tay: “Chuyện đó... nếu nàng đã ngại nói, vậy bản vương...” về trước nhé?

“Ta nói này, sao huynh chẳng hiểu ý người ta gì thế, thấy người khác ngại mở miệng yêu cầu huynh, mà huynh cũng không giúp đỡ nói giùm người ta cho hết lời à, đúng là chẳng có lòng gì cả!” Khuôn mặt đỏ bừng của Tô Cẩm Bình chột đen đi.

“Được rồi được rồi, bản vương sợ nàng rồi đấy! Quan hệ của hai chúng ta như thế, có gì mà phải ngại chứ. Nàng muốn nói gì thì nói đi, bản vương nghe!” Hấn không thể không nói, lúc Tô Cẩm Bình bình thường đáng yêu hơn nhiều. Lúc này, nàng thật chẳng khác gì người có đầu óc không bình thường!

“Ôi dào, thật ra cũng chẳng phải chuyện lớn trăn trọng gì đâu!” Cô nàng nào đó xấu hổ phẩy tay, sau đó mặt đỏ ửng vẻ mong chờ nói: “Cho nên là, ta nghĩ huynh hẳn là nên học hỏi ta, học hỏi phẩm chất cao quý coi tiền tài như cặn bã của ta, rồi về ném hết cặn bã ở nhà huynh ra. Ta sẽ bảo quản thật tốt giúp huynh, huynh thấy thế nào?”

Biết ngay là như thế mà!

Trên trán vị vương gia nào đó phủ kín sọc đen, cố gắng không chế khoe miệng đang co rút của mình, liếc mắt nhìn nàng, nói: “Tiểu Cẩm Cẩm, nàng xác định nàng thật sự coi tiền tài như cặn bã hả?” Trên khuôn mặt đẹp hơn cả nữ giới hiện lên hai chữ rất to --- nghi hoặc!

Hấn vừa dứt lời, nụ cười của Tô Cẩm Bình liền ngưng ngừng cứng lại trên mặt! Bà nó chứ, bị vạch trần rồi, cái gã này, tự xưng thông minh thế làm gì? Uống phí bao nhiêu nước miếng của nàng, chỉ vì muốn lừa chút bạc thôi, nhưng sao gã này lại chẳng hề bị lừa thế, làm sao nàng chịu nổi đây!!!

“Làm sao huynh nhận ra được?” Nàng nghiêm mặt nhìn hấn.

Đương nhiên hấn biết ý nàng muốn hỏi là vì sao hấn nhận ra ý đồ muốn lừa tiền của nàng, liền xòe cây quạt trong tay, định phe phẩy vài cái, nhưng lại chột nhớ tới vừa rồi, khi nàng nói mấy lời kia, cây quạt luôn phe phẩy của hấn đã dừng hẳn lại: “Từ lúc nàng nói nàng là người coi tiền tài như

cận bã!” Mấy lời này mà cũng có người tin à? Thế mà nàng cũng nói được!

Nhưng Tô Cẩm Bình lại hiểu sai ý hần: “Ý huynh là vừa rồi khi ta nói những lời này, giọng điệu rất giả dối, cho nên huynh mới nhận ra à? Xem ra, ta phải về luyện tập lại cho nhuần nhuyễn mới được, phải tăng độ tin cậy lên cao một chút! Được rồi, ta về trước, chào nhé!”

Nói xong, nàng quay đầu đi thẳng, Hoàng Phủ Dạ đứng sững tại chỗ trợn mắt nhìn theo bóng nàng, rốt cuộc là nàng hiểu kiểu gì thế? Ở đằng trước vẫn truyền tới tiếng của Tô Cẩm Bình nói đi nói lại câu “ta là người coi tiền tài như cận bã” bằng các kiểu ngữ điệu khác nhau, từ giọng trẻ con cho tới giọng người già. Từ giọng đùa cợt đến giọng đay vẻ thù hận, các kiểu ‘ta là một người coi tiền tài như cận bã’ truyền tới từ đằng xa...

Hoàng Phủ Dạ chỉ nhìn thấy từng phiến lá phong bay lất phất trước mặt mình, nhưng lại như hàng nghìn tảng băng khiến tay chân hần đông lạnh lại, giống một tảng băng khắc!

Ngày hôm sau, nghe nói Dạ vương điện hạ đứng ngăn người ở cửa cung Cảnh Nhân đến hơn hai canh giờ mới tỉnh lại! Tất cả mọi người đều đoán không biết có phải Vương gia trúng tà hay không. Đương nhiên, chuyện này cũng chỉ có Hoàng Phủ Dạ biết rõ nguyên nhân, không phải hần trúng tà, mà là Tô Cẩm Bình trúng tà! Tất nhiên, những chuyện này sẽ nói sau.

Tô Cẩm Bình cũng coi như là một người thông minh tuyệt đỉnh, nhưng mỗi khi gặp từ ‘tiền’, nàng luôn luôn đột ngột biến thành một kẻ ngốc. Nàng vẫn cứ cho rằng bản lĩnh diễn kịch của mình còn kém, cho nên không đủ để khiến Hoàng Phủ Dạ tin tưởng, vì thế, suốt cả chặng đường, nàng rất thật lòng dùng tất cả các kiểu ngữ điệu khác nhau luyện tập nói câu này. Có đi đâu, vừa tới cửa phòng ngủ, mắt nàng thoáng nhú lại, trong phòng có người!

Hơn nữa, hô hấp rất ổn định, vừa nghe là biết người đó có một thân võ công tuyệt kỹ, tuyệt đối không phải Thiên Ước!

Nàng hơi nhướng mày, ném ý đồ luyện tập câu nói kia ra sau đầu, ngừng thở, nhẹ chân bước tới trước cửa, sau đó vươn tay đẩy cửa, dùng tốc độ sét đánh quét ngang qua người trong nhà.

“R`âm!” một tiếng, sau đó, một tiếng kêu đau đớn vang lên.

Tô Cẩm Bình hơi ngẩn người, nếu nàng hạ sát chiêu, đối phương có thể sẽ không chạy thoát, nhưng vừa rồi một chiêu của nàng chỉ để thử mà thôi, vì nàng cũng không rõ lắm người này là địch hay bạn, sao hẳn lại không né?

Một trận gió nổi lên, cánh cửa đóng lại. Có đi ầu, Tô Cẩm Bình biết rõ, đây không phải gió trời, mà là... nội lực!

“Các hạ là?” Nàng lạnh lùng nói, sát khí từ trong xương tỏa ra không giấu diếm.

“Tiểu Cẩm, nàng không nhớ ta sao?” Là giọng một người đàn ông, cực giàu từ tính, lúc này lại mang theo vẻ không thể tin nổi, sau đó, giọng nói hẳn lập tức lạnh đi, một cơn gió mạnh ập tới, thổi thẳng vào mặt Tô Cẩm Bình khiến nàng không thể mở mắt được. Chỉ là, những động tĩnh này chỉ xảy ra trong lòng, người bên ngoài hoàn toàn không hề cảm nhận được: “Cô không phải Tiểu Cẩm!”

Vừa rồi chỉ một giây thoáng qua, hẳn đã bị lừa. Tiểu Cẩm làm sao có thân thủ tốt như vậy được, sẽ càng không động thủ với hẳn!

Hắn lắc mình, tới trước mặt Tô Cẩm Bình, đôi mắt đen như mực càng thêm sâu, xuyên qua bóng đêm, nàng chỉ thoáng nhìn thấy đường nét cương nghị trên khuôn mặt hẳn, không rõ dung mạo của hẳn. Có đi ầu, tay chân nàng lại bị luồng chưởng phong kia kìm giữ, không thể động đậy! Đây là lần đầu tiên trong suốt những năm qua, nàng gặp phải đối thủ như vậy, hoặc là nói, thời khắc này, rốt cuộc nàng cũng thực sự nhận thức được sức mạnh của nội lực. Nàng nhướng mày nhìn người đàn ông trước mặt, nhưng trên mặt không có chút hoảng hốt nào.

Một bàn tay to chụp vào cổ nàng, giọng nói cu òng ngạo tà tứ của hắn vang lên: “Nói, cô là ai? Tiêu Cẩm đâu?”

Tô Cẩm Bình hoàn toàn tin rằng, nếu nàng không chịu nói, đối phương chắc chắn có khả năng cắt đứt cổ nàng! Người đàn ông vung tay áo bào, ánh nến trong phòng li ền sáng lên, hắn nhìn kỹ gương mặt cô gái của trước mặt mình, đúng là Tiêu Cẩm của hắn, không sai. Có đi ù... ánh mắt nàng, vừa bất khuất vừa quật cường, tiêu Cẩm không thể có ánh mắt này được.

Tô Cẩm Bình cũng nhờ ánh nến mà quan sát người trước mặt, dung nhan cu òng ngạo, tà tứ, đường nét trên khuôn mặt rất tao nhã, hai con ngươi đen láy như lóe tia sáng lạnh, một lọn tóc rủ xuống hai bên má, tạo thành độ cong hấp dẫn, giống như ma vương tới từ địa ngục khiến người ta bất giác tr ần luân! Hắn mặc xiêm y màu đen, ngực hơi mở ra, còn có thể nhìn thấy làn da màu đ ồng ở trước ngực. Thời khắc này, tay hắn đang bóp chặt lấy cổ nàng, quét mắt nhìn Tô Cẩm Bình như đang nhìn một con m ồi giẫy chết! Chỉ trong một chớp mắt, Tô Cẩm Bình đã có thể nhận định được rõ ràng --- người này và Bách Lý Kinh H ồng giống như hai thái cực đối lập hoàn toàn, một người như tiên nhân lãnh đạm tách rời khỏi khói lửa nhân gian, một kẻ là Tu La tà ác, tàn nhẫn dưới địa ngục!

Nhìn cô gái trước mặt đang quan sát mình không chút kiêng dè, sự lạnh lùng trong mắt Lãnh Tử Hàn lại càng tăng thêm, mỗi lần tiêu Cẩm nhìn thấy hắn đ ều đỏ mặt, dù liếc hắn một chút cũng không dám, sao có thể dùng loại ánh mắt chăm chú này để nhìn hắn! Bàn tay to của hắn chạm vào mặt Tô Cẩm Bình, di chuyển khắp xung quanh, cố gắng tìm dấu vết đeo mặt nạ da người của nàng.

Trong mắt Tô Cẩm Bình như bùng lửa, tuy nàng cũng chẳng có khí tiết anh hùng gì mà “thà làm ngọc vỡ không làm ngói lành”, hay là “có thể chết nhưng không thể chịu nhục”, có đi ù, ‘yêu nghiệt’ nàng tung hoành cả hai giới hắc bạch đến vài chục năm, cho tới bây giờ cũng không có người nào dám bất kính với nàng như thế!

Một lu òng ký ức mạnh mẽ ập tới, sau đó, nàng lại cảm thấy trong cơ thể của mình có một ngu òn lực kỳ lạ đang ngày một tăng lên. Tô Cẩm Bình

manh mẽ tránh thoát được sự kiềm chế của Lãnh Tử Hàn, đôi mắt đẹp khóa chặt vào đôi mắt thâm sâu nhiễm màu máu của hắn, bước nhanh vài bước tới, hung hăng túm lấy lồng ngực hắn: “Tên nhóc vô lễ này, ngươi sẽ phải trả giá đắt vì sự càn quấy của mình!”

Vừa dứt lời, đầu ngón tay nàng tìm được chính xác đến vị trí tim hắn, chỉ cần dùng lực hơn một chút, tấn công thẳng vào điểm yếu nhất trên ngực hắn, sẽ có thể khiến hắn không còn cơ hội nào xuất hiện trước mặt nàng nữa!

Nhưng rõ ràng người trước mặt cũng không phải ngọn đèn cạn dầu. Hắn dùng nội lực đẩy ngược lại, đánh văng tay Tô Cẩm Bình ra, cùng lúc đó, luồng nhiệt kỳ quái trong cơ thể nàng đột ngột biến mất hoàn toàn! Nàng không hiểu nổi, rốt cuộc chuyện này là thế nào? Ngưu độn lực kia là cái gì?

Không chờ nàng kịp nghĩ thấu, tay hắn lại tiếp tục siết chặt lấy cổ nàng, khuôn mặt âm tà tỏ rõ sự khinh thường, giọng nói ngạo mạn vang lên: “Cô gái, cô quả thật cũng có chút bản lĩnh, cũng rất can đảm! Nhưng trước mặt bản tôn, cô chẳng là gì hết! Ngoan ngoan nói ra tung tích của Tiểu Cẩm, ta còn có thể tha mạng cho cô!”

Cảm giác bị người ta bóp cổ quả thật không được tốt cho lắm, Tô Cẩm Bình cười lạnh: “Nàng chết rồi.”

“Cô nói gì?” Con ngươi như chấm sơn như biến thành một hang động tối đen, muốn hút tất cả mọi thứ xung quanh vào vậy! Tay hắn siết chặt hơn, giọng nói âm tà khó giấu được lửa giận: “Những lời cô vừa nói, lặp lại lần nữa!”

Đây là lần đầu tiên nàng đứng gần cửa tử như vậy, nhìn khuôn mặt giận dữ của người đàn ông trước mặt, Tô Cẩm Bình cũng nở nụ cười châm chọc, đáp: “Ta nói, nàng chết rồi!” Nàng không nói sai, Tô Cẩm Bình thực sự đã chết rồi, nếu nàng ta không chết, thì nàng sao có thể tiếp nhận thân thể nàng ta được!

“Ta không tin!” Hấn nghiến răng nghiến lợi phun ra ba từ, trong giọng nói lại mang theo sự sợ hãi mà chính hấn cũng không nhận ra. Hấn không tin, nàng sao có thể chết được? Không thể nào!

Đúng lúc này, cửa mở “rầm” một tiếng, Thiên Úc bước vào. Vừa rồi, một tỷ muội thân thiết gọi cô đi xem lén hội thơ cầu Hỉ Thước, hai người lại kéo nhau nói chuyện mãi tới giờ mới về, nhưng vừa về tới cửa, lại nghe thấy những tiếng quát giận dữ vang lên, cô lo Tô Cẩm Bình gặp chuyện gì, mới vội vàng đẩy cửa bước vào!

Vừa vào phòng, nhìn thấy Tô Cẩm Bình đang bị người khác bóp cổ, cô sợ đến mất hồn bật vìa: “Lãnh công tử, ngài làm gì thế?” Không phải Lãnh công tử rất thích tiểu thư sao? Sao lại làm thế này?

“Thiên Úc?” Hấn hơi nhíu mày, lại nhìn Tô Cẩm Bình, thấy nàng chỉ ngẩng đầu nhìn hấn không chút sợ hãi! Nhìn khuôn mặt quen thuộc này một lúc lâu, rốt cuộc hấn cũng không tìm được, liền buông lỏng tay: “Sao lại thế này? Nàng không phải là Tiểu Cẩm!”

Hấn bỗng khựng lại, dường như cũng hiểu ra một chút! Người này rất giống Tiểu Cẩm, nhưng dường như lại không phải là Tiểu Cẩm. Hấn hoàn toàn không thể hiểu được rốt cuộc là nhân lần thế nào, khuôn mặt này rõ ràng không có dịch dung, nhưng Tiểu Cẩm tuyệt đối không như nàng!

Thiên Úc vội chạy tới đỡ Tô Cẩm Bình: “Tiểu thư, người không sao chứ?” Nhìn vết tay đỏ hồng trên cổ nàng, hiếm khi cô nhóc can đảm như thế, trợn trừng mắt lườm Lãnh Tử Hàn.

“Không sao!” Chờ đến khi hơi thở bình ổn lại, nàng lạnh lùng quét mắt về phía người đàn ông tà tứ kia, hạ lệnh đuổi khách không chút lưu tình: “Đi ra ngoài!”

Lãnh Tử Hàn vẫn không nhúc nhích, mắt nhìn nàng chăm chăm như muốn nhìn thấu cả linh hồn nàng vậy. Một lúc lâu sau, đôi môi mỏng khe cong lên một nụ cười nhạt: “Ra ngoài à? Nhân lúc bản tôn còn chưa phát hỏa, cô hãy nhanh chóng mà nói ra tung tích của tiểu Cẩm, nếu không, ta sẽ khiến cô sống không bằng chết!”

“Lãnh công tử, ngài điên rồi sao? Đây là tiểu thư mà!” Thiên Ưc trợn trừng mắt, nhìn hắn như nhìn một kẻ điên, hoàn toàn không hiểu vì sao hắn lại nói như vậy.

“Cô nói nàng là Tiểu Cẩm sao?” Lãnh Tử Hàn khẽ cười, bước nhanh vài bước tới trước mặt Tô Cẩm Bình, ngùn ập lực mạnh mẽ lại phát ra chế ngự động tác của Tô Cẩm Bình. Tuy nàng không sợ, nhưng cũng thật sự không phản kháng được ngùn ập lực này. Suốt mười mấy năm, chưa bao giờ nàng gặp phải tình trạng như thế. Người đàn ông này, quá nguy hiểm, nhưng cũng hiểm có ai có thể khơi dậy sự hiếu chiến từ trong đáy lòng nàng như hắn!

“Là tiểu thư mà, ta biết ngài cũng không tin!” Thiên Ưc nói tới đây lại bật khóc, nước mắt rơi xuống như mưa: “Chuyện là thế này, sau khi ngài rời đi không bao lâu, đột nhiên lão gia nói muốn đưa tiểu thư vào cung. Tiểu thư sống chết không chịu, quỳ trong mưa to ba ngày ba đêm nhưng lão gia vẫn quyết tâm đưa tiểu thư nhập cung! Tiểu thư vốn đang bị sốt, lại bị hoàng hậu tìm cớ đánh năm mươi trượng. Thân thể tiểu thư sao chịu được sự hành hạ đó, suýt nữa còn mất mạng. Thái y đã nói hết thuốc chữa, nhưng tiểu thư bỗng tỉnh lại. Sau khi tỉnh lại, tiểu thư đã thay đổi như bây giờ, không ai biết vì sao, ngay cả nô tỳ cũng không biết!”

Tuy rằng cô rất thích tiểu thư hiện giờ, nhìn rất có sức sống, rất linh động, nhưng mỗi khi nhớ tới vì bị người ta hành hạ nên tiểu thư mới biến thành như vậy, cô lại cảm thấy trong lòng đau đớn như bị kim đâm.

Cô vừa dứt lời, Lãnh Tử Hàn li ền thu tay lại, kéo tay trái Tô Cẩm Bình lên xem, một vết sẹo rất nhỏ ở trong lòng bàn tay nàng, chỉ nhìn qua là biết đó là vết thương lưu lại từ nhiều năm trước. Trong mắt hắn thoáng hiện lên vẻ đau đớn, mắt vẫn tơ máu: “Nàng thật sự là Tiểu Cẩm?”

“Ta đã nói, nàng chết rồi!” Nàng giật mạnh tay lại, rốt cuộc cũng kéo được tay ra khỏi tay hắn! Được lắm, từ trước tới giờ chưa có ai khiến nàng thảm hại như vậy! Hắn đã làm được, món nợ này, sớm muộn gì nàng cũng sẽ đòi lại!

“Tiểu thư, người nói chuyện ngốc nghếch gì vậy?” Thiên Ưc lên tiếng trách móc.

Nàng đẩy cô ấy ra, lạnh lùng đứng lên: “Ta nói rồi, nàng đã chết, ta chẳng qua chỉ là một linh hồn lang thang sống nhờ trên thân thể nàng mà thôi. Tin hay không, tùy người!”

Nói xong, Tô Cẩm Bình không thèm để ý tới họ nữa, bước chậm từng bước vào phòng ngủ của mình. Tâm trạng đang tốt đâu bị phá hỏng hết, hiện giờ nếu bắt nàng uống máu người đàn ông kia nàng cũng sẵn sàng uống ngay!

Đi chưa được mấy bước, cổ tay trắng nõn đã bị người ta bắt lấy: “Tiểu Cẩm!” Tiếng gọi này hoàn toàn không hề có sự tức giận mà mang theo sự dịu dàng vô tận cùng với sự hối hận đến cùng cực.

Nhìn hai người bọn họ, Thiên Ưc rất biết đi đâu lui ra ngoài.

“Cái tên này, người có chịu thôi đi không hả? Nếu thần kinh điên khùng đủ rồi thì rút đi cho bà! Mối thù hôm nay, bà đây nhớ kỹ, sớm muộn gì bà cũng đòi lại gấp trăm ngàn lần!” Nói xong, nàng không hề quay đầu lại, khéo léo vặn cổ tay, nhẹ nhàng hóa giải được lực nắm của hắn, tiếp tục bước vào phòng ngủ.

Nhưng còn chưa kịp bước xa, hắn bỗng vòng tay từ sau lưng ôm lấy ngang hông nàng. Động tác cực kỳ nhanh, lòng ngực to rộng mạnh mẽ dán vào sau lưng nàng, bên tai thậm chí còn nghe được tiếng tim đập của hắn: “Tiểu Cẩm, đừng giận dữ, là ta không tốt!” Bộ dạng hiện giờ của hắn giống như một người khác hẳn với lúc vừa rồi. Sự biến hóa hoàn toàn như vậy khiến Tô Cẩm Bình còn hơi ghen tị với chủ nhân của thân thể này. Không phải vì nàng thích mấy tên ma quỷ đáng ghét này bám dính lấy nàng, mà là chủ nhân thực sự của cơ thể này, được nhiều người thích như vậy, nhiều người quan tâm như vậy, trong khi nàng lại chỉ có hai bàn tay trắng, hoàn toàn không có một nơi nào để dựa dẫm!

“Ta đã nói, ta không phải Tô Cẩm Bình!” Nàng hơi buồn bã muốn tránh thoát khỏi vòng tay hắn nhưng lại không thể nào tránh được.

“Ta biết.” Đầu hắn gục xuống vai nàng: “Ta biết nàng đã quên, nhưng một ngày nào đó nàng sẽ nhớ lại. Không nhớ được cũng không sao, ta chỉ biết rằng, nàng vĩnh viễn vẫn là Tiểu Cẩm của ta!” Giọng nói của hắn tràn ngập sự chua xót và nghẹn ngào.

Nghe vậy, Tô Cẩm Bình bất giác nhú mày, rốt cuộc gã này thuộc dạng người gì thế? Lúc thì máu lạnh, âm tà như Tu La, lúc lại dịu dàng như gã si tình nhất thế gian! Nàng đang định lên tiếng, giọng nói của hắn lại vang lên, đầy vẻ đau khổ và dè dặt: “Nếu biết trước rằng ta đi Tây Vỹ một chuyến mà mọi chuyện lại biến thành thế này, thì dù chết ta cũng sẽ không rời khỏi nàng nửa bước!” Dù máu lạnh như “yêu nghiệt”, nghe những lời này cũng thoáng động lòng.

Nàng hít sâu một hơi, bàn tay nõn nà trắng như ngọc của nàng chụp lên tay hắn, khiến toàn thân hắn cứng đờ. Sau đó, hắn lại cảm giác được nàng chậm rãi đẩy tay hắn từ hông nàng ra, khiến hắn cảm thấy đau đớn đến tận xương tủy. Không chờ hắn kịp phản ứng gì, giọng nói của nàng lại vang lên: “Nghe đây, ta lặp lại lần nữa, cũng là lần cuối cùng. Ta không phải Tô Cẩm Bình, cũng không phải mất trí nhớ gì hết, càng không thể nhớ lại người. Người người yêu, đã chết rồi!”

Hắn mạnh mẽ xoay người nàng lại, để nàng đối diện với hắn, mắt nhìn sâu vào mắt nàng, gằn rõ từng lời: “Tiểu Cẩm, nàng nghe đây, dù nàng nói gì, cả đời này nàng cũng không thể thoát khỏi ta! Bắt đầu từ mười bốn năm trước khi nàng cứu ta, nàng đã không thể thoát khỏi ta! Vĩnh viễn cũng không thể!”

Nghe hắn nói những câu này, trong đầu Tô Cẩm Bình lại thoáng hiện lên một vài hình ảnh gì đó nhưng rồi biến mất rất nhanh khiến nàng không kịp nắm bắt. Cảm giác này, giống y như cảm giác khi nàng gặp Thượng Quan Căn Duệ. Một cảm giác quen thuộc đến khó hiểu, giống như đã có chuyện gì xảy ra, nhưng nàng lại không nhớ nổi! Hơn nữa, nàng cũng có thể chắc chắn, đây là chuyện xảy ra với nàng, chứ không phải là với chủ nhân cũ của thân thể này.

Tô Cẩm Bình đè nén tâm trạng đó xuống, ngẩng đầu hờ hững nhìn hấn, trên gương mặt xinh xắn không có chút cảm xúc nào, như nhìn một người xa lạ, cũng chính ánh mắt này khiến lòng hấn đau nhói. Hấn vội vàng đưa tay che hai mắt nàng lại, nói như van xin: “Tiểu Cẩm, đừng nhìn ta như vậy!”

“Nếu không muốn ta nhìn người như vậy, vậy người hãy đi đi! Đi ra ngoài ngay lập tức!” Sát thủ đầu máu lạnh, nàng là vua sát thủ, đương nhiên còn máu lạnh hơn sát thủ bình thường! Có thể tình cảm của hấn dành cho chủ nhân cũ của cơ thể này cũng khiến nàng hơi động lòng, nhưng cảm giác đó chỉ là trong một chớp mắt. Nàng không thể bỏ qua chuyện hấn vừa bóp cổ nàng được.

Sau khi bình tĩnh ngắm nhìn khuôn mặt của nàng, hấn cười khở: “Được, ta đi!” rồi lấy từ trong ngực ra một đoạn trúc đen rất nhỏ nhìn giống một chiếc còi, đưa cho nàng: “Tiểu Cẩm, nếu gặp chuyện gì, chỉ cần thổi chiếc còi này, dù xa tận chân trời, ta cũng quay về cứu nàng!”

“Không cần!” Tô Cẩm Bình nàng còn chưa tới mức không ai che chở thì không sống nổi. Hơn nữa, thực tế là nàng căn bản không quá để ý đến tính mạng của mình. Trên đời này, người thực sự quan tâm đến ‘yêu nghiệt’ nàng, không có một ai cả. Dù nàng chết, hay còn sống, cũng chỉ là một linh hồn lang thang mà thôi.

Hấn cũng kiên trì: “Nếu nàng không nhận, ta sẽ không đi!” Hấn đến vì muốn đưa nàng đi, nhưng nàng lại không muốn nhìn thấy hấn, nếu không giao chiếc còi này cho nàng, hấn không thể yên tâm được.

“Người!!!” Lần nào cũng là nàng đùa giỡn với Bách Lý Kinh Hồng, chứ chưa có người nào dám đùa giỡn nàng. Nàng giật cây còi, nắm trong tay: “Người đi được rồi!”

Hấn nhìn nàng một lúc nữa, hít một hơi thật sâu, rồi lẳng lặng quay người bước từng bước ra ngoài, mất hồn lạc phách như một linh hồn lang thang vậy.

Tô Cẩm Bình nhìn ngắm chiếc còi trong tay, hơi do dự rồi cũng cất đi. Nhận là có lời, được lợi mà không nhận là thần kinh! Hơn nữa, tên đàn ông chết tiệt kia vừa động thủ với nàng, nhận cũng coi như là bồi thường thôi!

...

“Điện hạ!” Tu muốn nói lại thôi, nhìn bóng người áo trắng đang đứng bên cửa sổ.

“Sao thế?” Rõ ràng là câu hỏi, nhưng lại vô cùng lãnh đạm, cực kỳ lạnh nhạt, thậm chí còn không nghe ra chút hứng thú nào.

“Hôm nay thuộc hạ nhìn thấy Lãnh Tử Hàn bước vào phòng cô gái kia. Hơn nữa, hình như quan hệ rất tốt.” mặt Tu đầy vẻ khó chịu.

“Ừ.” Hắn thản nhiên đáp, dung nhan tuyệt mỹ đẹp như ảo mộng, lại thêm đôi mắt màu ánh trắng làm say lòng người kia cũng như dâng lên một lớp sương mù.

Tu nhất thời chán nản, ừ á? Chỉ ừ một tiếng vậy thôi á? Không phải điện hạ rất thích cô gái kia sao? Ngài không hề để bụng chút nào sao? Phong cũng hơi nhú mày, bước lên phía trước: “Điện hạ, nếu ngài thích, sao...”

“Nàng, vốn không phải là của ta.” Một câu nói bình thản buông ra, giống như một tiếng thở dài, rồi thoáng tan biến.

Khuôn mặt đẫm máu của Tu tức đến vắn vẹo, điện hạ để mắt đến cô gái kia, thì nàng đã phải cảm ơn trời đất rồi, lại còn dám chê điện hạ à?! Hắn chỉ muốn lôi cổ nàng ra mà tung vài cú đòn hiểm cho rồi: “Điện hạ, ngài...”

Còn chưa dứt lời, người ở bên cửa sổ bỗng quay đầu, gió thu nổi lên khiến những lọn tóc bay xẹt qua hai gò má, toàn thân hắn đẹp đến kinh tâm động phách dưới ánh trăng, nhưng lại mang vẻ cô đơn khó giấu nổi. Một lúc lâu sau, đôi môi mỏng mới khẽ hé mở: “Không phải là ta không muốn

giành lấy. Nhưng dù giành được nàng rồi, ta cũng không hiểu phải yêu như thế nào. Cứ như vậy, cũng tốt.”

Hắn không hiểu yêu là gì, cũng không biết yêu một người thì sẽ thế nào, lại càng không biết yêu một người thì cần phải làm gì cho nàng. Hắn như vậy, có tư cách gì mà yêu? Nếu đã không hiểu tình yêu, vậy cũng đừng nên quấy nhiễu người ta phong hoa tuyết nguyệt.

“Điện hạ...” Tu dường như vẫn muốn nói gì đó, nhưng người mặc xiêm y trắng muốt kia đã bước vào phòng trong, giọng nói thanh thoát, lạnh lùng truyền tới: “Lui ra đi.”

Hết chương 063

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 64: Thật Ra, Bọn Họ Chẳng Ai Xứng Với Ta!

Sáng sớm, sau khi Tô Cẩm Bình rời giường, việc đầu tiên là kéo Thiên Úc tới bên cạnh: “Người ngày hôm qua, có quan hệ thế nào với ta?” Xem ra, Thiên Úc có vẻ rất quen thuộc với hắn, như vậy, có phải hắn cũng rất thân quen với chủ nhân cũ của cơ thể này không?

Thiên Úc nghe nàng hỏi vậy, mặt liền nghiêm túc hẳn: “Tiểu thư, hôm qua chính là Lãnh công tử, Lãnh Tử Hàn. Nô tỳ tin rằng hôm qua ngài ấy tuyệt đối không phải là cố ý đâu, chắc chắn vì ngài ấy không nhận ra người nên mới vậy! Từ nửa năm trước, Lãnh công tử đã luôn ở bên người, mỗi tối đều tới thăm người. Nhưng người sợ lão gia trách mắng, nên không dám đi theo ngài ấy, lại càng không dám để ngài ấy tới cầu hôn. Một buổi tối cách đây một thời gian, Lãnh công tử đột nhiên không tới nữa, chỉ phái người gửi thư nói rằng có việc gấp, phải đi Tây Vỹ một tháng. Ngài ấy vừa đi, thì người bị lão gia ép vào cung. Có lẽ là ngài ấy cũng vừa quay về”

Nói xong, Thiên Úc cũng hơi thẫn thức, tiểu thư nói quên Lãnh công tử là quên thật, nhưng hình như Lãnh công tử vẫn rất thích tiểu thư.

“Ta biết rồi.” Thì ra là tình nhân cũ, đúng là oan nghiệt! Sao Tô Cẩm Bình lại dây vào người như thế chứ? Dọa người y như Ác quỷ vậy! Nàng đứng phắt dậy, mặc quần áo, sau đó cằn chỏi đi ra cửa.

“Tiểu thư, người đi đâu vậy?” Thiên Úc ngờ ngác đứng trong phòng, sao tiểu thư nghe tin tức quan trọng như thế mà chỉ nói có mấy chữ: “Ta biết rồi” là sao? Nói xong hình như còn chẳng bận lòng chút nào, đứng dậy, mặc quần áo, đi luôn là sao?

Giọng nói thản nhiên của Tô Cẩm Bình truyền tới từ rất xa: “Quét rác!”

----bamholyland.com----

“Vinh phi nương nương, có quận chúa Mộ Dung cầu kiến!” Cung Triều Hà, một ả thị tỳ đứng trước mặt người phụ nữ mặc cung trang, nói.

Người phụ nữ đang vẽ lông mày trước gương nghe thấy vậy, hơi giật mình, nhíu mày, ả và Mộ Dung Song dường như không có qua lại gì thì phải? ả đặt bút xuống, đứng dậy nói: “Mau mời nàng vào!”

“Vâng!” Thị tỳ kia quay đầu đi ra ngoài.

Không bao lâu sau, Mộ Dung Song đã bước vào phòng, vẫn dung nhan tuyệt thế khuynh thành ấy, nhưng dù nhìn thế nào, Vinh phi cũng không thể nhìn thấy được vẻ xinh đẹp rạng rỡ ngày hôm qua. Dù dung mạo có đẹp tới đâu, thì bị mất thể diện như vậy, Mộ Dung Song coi như cũng bị hủy hoại một nửa!

“Sao quận chúa Mộ Dung lại tới đây? Nếu muốn đến cũng nên báo cung nhân tới thông báo trước một tiếng, để bản cung biết mà ra ngoài đón tiếp chứ. Nào, lại đây, mời ng ấ!” Vinh phi nở nụ cười rạng rỡ, nói vài câu khách sáo.

Mộ Dung Song cũng chỉ khẽ cười: “Là Mộ Dung làm phiền mới đúng chứ. Mong là Vinh phi nương nương không chê trách ta không mời mà tới.”

Hôm nay nhìn ả mới có phong thái đoan trang của một thiên kim cầu phải có. Vinh phi thầu cảm thán, nhưng ngoài mặt vẫn không lộ cảm xúc gì: “Quận chúa nói thế nào ấy chứ. Cô có thể bước tới cung Triều Hà nhỏ bé của ta, chính là vinh dự của kẻ hèn này r ấ! Nơi này của bản cung đã lâu không có khách tới chơi, mời quận chúa ng ấ!”

Lúc này, Mộ Dung Song mới để thị tỳ đỡ ng ấ xuống. Nhưng vừa ng ấ, không cẩn thận lại đụng phải cái chân bị thương khiến ả đau đến trợn mắt, nổi oán hận Tô Cẩm Bình như muốn phá ruột mà ra! Trong mắt ả đây vẻ

oán hận, chỉ muốn băm vằm Tô Cẩm Bình ra hàng trăm nghìn mảnh. Sau khi ng ỡ xuống, rốt cuộc ả cũng không nhìn được nữa, nhìn gương mặt không quá xinh đẹp của Vinh phi, chậm rãi nói: “Vinh phi nương nương, có thể cho đám hạ nhân lui xuống không?”

Vinh Phi khẽ cười, r ỡ nói với thị tỳ của mình: “Các người lui ra ngoài hết cho bản cung!”

“Vâng!” Đám cung nhân cùng hành lễ r ỡ lui ra ngoài cùng với thị tỳ của Mộ Dung Song.

“Không biết quận chúa muốn nói gì với bản cung?” Vinh phi cũng là người nôn nóng, vừa cho hạ nhân lui ra đã vội vàng cất lời hỏi, kết quả là nhận được ngay ánh mắt chằm biếm của Mộ Dung Song. ả ho khẽ một tiếng, cố giấu vẻ nôn nóng của mình, trong lòng cũng hơi bất mãn với người trước mặt.

Mộ Dung Song khẽ cười, nói: “Nương nương đừng hiểu lầm, Mộ Dương hoàn toàn không có ý gì xấu. Hôm nay Mộ Dương tới đây, chẳng qua là vì muốn cùng đối phó với kẻ thù chung của chúng ta.”

“Kẻ thù chung?” Vinh phi bật cười: “Tô Cẩm Bình kia ư?” Hôm qua cô nàng đó đã hại tiểu đệ ả bị đánh, Đại đệ đệ lại mất một mối hôn sự tốt, nếu nói là ả không muốn hành chết cô nàng đó, thì là nói dối.

“Còn có thể là ai được nữa? Có đi ầu, Mộ Dương dù sao cũng không phải người Đông Lăng, xuống tay không tiện, nên mới mặt dày tới nhờ nương nương hỗ trợ.” Chỉ cần nghĩ đến kết cục của Tô Cẩm Bình kia, môi ả lại bất giác cong lên.

“Bản cung ta cũng không gạt quận chúa. Tiện tỳ đó, xử lý nàng ta là chuyện sớm muộn thôi. Có đi ầu, sau lưng nàng còn có Tô Cẩm Thu, dù sao thân phận của Tô Cẩm Thu cũng cao hơn ta, hiện nay tuy Thực phi nắm quyền hậu cung, nhưng địa vị cao nhất trong cung vẫn là Hoàng quý phi. ầu là những người đã tranh đấu chốn hậu cung nhiều năm, muốn mưu hại muội muội ả ngay dưới mắt ả, e rằng không đơn giản vậy đâu! Có đi ầu, nếu tùy tiện tìm một lý do nào đó để buộc tội nàng, cũng không phải là

không thể.” Nói xong, Vinh phi c ãm tách trà lên, lặg lẽ quan sát sắc mặt Mộ Dung Song.

Trong mắt Mộ Dung Song thoág hiện lên vẻ khinh bỉ, nhượg mà y nhìn ả: “Vinh phi, xin thứ cho Mộ Dương nói thẳng, với khả năng bao biện của tiện tỳ kia, cô dám chắc là cô có thể buộc tội nàng sao?”

Ả vừa dứt lời, nụ cười trên mặt Vinh phi li ền cứng lại. Quả thật là Tô Cẩm Bình kia sống cũng nói thành chết được. Muốn tìm một lý do vu tội cho nàng, quả thật rất khó. Tuy ả có thể không trực tiếp độnđ thủ, nhưng nếu truy ền ra ngoài cũng sẽ tổn hại thanh danh của ả. Nếu là thời điểm khác thì cũng không vấn đề gì, nhưng hiện giờ Hách Liên Dung Nhược đang xảy ra chuyện, các phi tử trong hậu cung đầu nhìn chăm chăm vào ngôi vị hoàng hậu kia. Tuy ả hận Tô Cẩm Bình đến thấu xương, nhưng hiện giờ cũng hơi khụng lại. Nếu vì một tiện tỳ mà đẽ mất cơ hội cạnh tranh chiếc ghế hoàng hậu kia, chẳng phải là mất nhi ều hơn được sao?

Dường như Mộ Dung Song đợc được suy nghĩ trong đầu ả ta, ả khẽ cười, lấy một chiếc lọ sứ ra: “Nương nương có biết đây là gì không?”

Đôi lông mày thanh tú của Vinh phi hơi nhíu lại, có vẻ không hiểu rõ ý ả: “Xin quận chúa nói thẳng.”

“Vậ Mộ Dương cũng thẳng thắn luôn, đây là Thiên Đọan Tuyệt của Mộng Thành!”

“Thiên Đọan Tuyệt” của Mộng Thành cực kỳ nổi tiếng, không phải vì nguyên nhân gì khác, mà vì chính nó là thủ lĩnh của tất cả các loại xuân được. Thiên Đọan Tuyệt này, cũng chỉ ở Mộng Thành mới có, thậm chí còn có một luật bất thành văn, là Thiên Đọan Tuyệt không được phép bán cho người ngoài. Vì thế, Thiên đọan tuyệt đó vẫn luôn là thiên đọan tuyệt của Mộng Thành.

“Sao quận chúa lại có thứ đó?” Năm đó, ả cũng tốn không ít tiền bạc đẽ tìm mua thứ này, thậm chí còn vì nó là không ít lần giết người, cuối cùng cũng đành phải ra về tay trắng. Người Mộng Thành, thực sự rất cứng đầu!

Mộ Dung Song mỉm cười, nói: “Vì sao Mộ Dương có thứ này không quan trọng. Quan trọng là... thứ này có ích đối với chúng ta!” Dương nhiên ả không có, nhưng trong thiên hạ chẳng có gì mà Biểu ca không có. Biểu ca đã cho ả tự xử lý chuyện này, cần gì cứ hỏi người hầu của hần là được.

“Quận chúa Mộ Dương làm sao dám chắc rằng bản cung sẽ đừng ý mạo hiểm chứ? Cô nên biết, ở hậu cung mà dùng xuân dược là tội chết!” Vinh phi thoáng chốc lại trở nên vô cùng cứng rắn, vì ả hiểu rõ, người đang ngồi trước mặt ả thù hận Tô Cẩm Bình hơn ả rất nhiều, muốn mượn tay ả giải quyết việc này, sao có thể không có chút ích lợi chứ?

Nhìn gương mặt chẳng lấy gì làm xuất chúng trước mặt, Mộ Dung Song rút cuộc cũng không nhìn được, lộ ra vẻ khinh bỉ: “Xuân dược trong thiên hạ nhiều như vậy, vì sao ta lại muốn dùng thiên đoạn tuyệt? Nương nương còn không hiểu sao?”

Toàn thân Vinh phi cứng đờ, trên mặt cũng lộ vẻ vui mừng. Đúng thế, Mộ Dung Thành thuộc lãnh địa của Đông Lăng, cũng là đất phong của cha Thục phi, đến lúc đó, nếu không tra được là do tác dụng của xuân dược cũng không sao, còn nếu đi đâu tra ra, thì người chết chính là Thục phi, cũng là gạt bỏ được chướng ngại vật lớn nhất của ả trên con đường bước lên ngôi vị Hoàng hậu. Nghĩ vậy, ả cười nói: “Phải cảm tạ quận chúa lo lắng chu toàn vì Bản cung rồi!”

“Vinh phi định lúc nào động thủ?” Thấy vẻ mặt mừng rỡ của ả, Mộ Dung Song thầm cười lạnh, một cô ả thế này mà ngồi được lên ngôi vị Hoàng hậu, thì đúng là trời đổ mưa máu! Hoàng Phủ Hoài Hàn thật ra cũng rất giỏi giang, phụ nữ trong hậu cung của hần hầu như chẳng có đâu óc gì, nhưng lại hết lòng yêu hần, cũng có thể phòng ngừa trong hậu cung có ai đó đâm sau lưng hần một đao!

Vinh phi vô cùng nôn nóng nói: “Không phải là càng sớm càng tốt sao? Vậy làm luôn hôm nay đi!”

Đúng là ả ngu xuẩn: “Không biết Vinh phi định hạ thủ thế nào? Trong cung Cảnh Nhân không hề có một người đàn ông nào cả, dùng xuân dược này làm sao có hiệu quả được?” ả nheo mắt, nhếch môi cười châm chọc.

Nhìn vẻ châm biếm trên môi ả, Vinh phi vô cùng căm tức, rõ ràng ả ta đang nhờ mình, xin mình hỗ trợ động thủ, nhưng lại một lần nữa lộ ra vẻ mặt này! Muốn làm nhục ả à?! Nghĩ vậy, giọng điệu của ả cũng không hề khách khí nữa: “Bản cung tự có tính toán riêng, mời quận chúa về!”

Hai kẻ kiêu ngạo hợp tác với nhau, cuối cùng cũng đi tới tiếng nói chung, sau đó lại không vừa mắt nhau cũng là chuyện bình thường. Mộ Dung Song không để tâm, chỉ chậm rãi đứng dậy: “Nếu Vinh phi đã có tính toán riêng, vậy Mộ Dương cũng không nói nhiều nữa, có đi đâu, Mộ Dương cũng muốn nhường nhường một chút. Đừng hành động quá nhanh. Ai cũng biết ta và cô từng có thù với nàng, nếu làm rõ ràng quá... Hoàng đế của quý quốc cũng không phải tên ngốc!”

Thời điểm Mộ Dung Song nhắc đến Hoàng Phủ Hoài Hàn, người Vinh phi hơi run lên, nhìn có vẻ rất kiêng dè.

Nhìn dáng vẻ của ả là đủ biết ả sẽ không hành động lỗ mãng, Mộ Dung Song mới thấy yên tâm hơn: “Được rồi, bản quận chúa cáo từ, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ!”

“Mời!” Vinh phi chỉ ước gì có thể sớm đẩy cô nàng mắt cao hơn đầu này về Từ bé đến giờ, đây là lần đầu tiên ả phải nhận nhiều ánh mắt khinh bỉ đến vậy. Mộ Dung Song này, thực sự là khiến người ta phát ghét!

Mộ Dung Song quay về phía cửa gọi lớn: “Thiên Mặc!”, Thiên Mặc vội vàng chạy vào, đỡ ả đi. Nhìn dáng vẻ khập khiễng bước thấp bước cao của ả, khóe môi Vinh phi thoáng lộ nụ cười sung sướng khi người khác gặp họa. Tự cho rằng mình rất giỏi, kết quả không phải là cũng bị người khác đạp một cước lăn lông lốc xuống cầu thang mà không dám thừa nhận sao? Bị gió thổi đi à? Câu đó mà ả cũng nói cho được!!!

Chờ Mộ Dung Song đi xa, thị tỳ tâm phúc của Vinh phi liền hỏi: “Nuông nường, quận chúa Mộ Dương nói gì với ngài vậy?”

“Không có gì, chỉ là thương lượng để xử lý một ả tiện tỳ thôi.” ả làm ra vẻ không có chuyện gì lớn.

Thị tỳ kia hơi do dự, rồi lại nói: “Nương nương, hiện giờ đang là thời điểm quan trọng. Nô tỳ nghĩ ngài nên tạm thời nhịn một chút thì hơn. Các vị nương nương trong hậu cung đều đang nhắm nhe ngôi vị hoàng hậu. Ngài ngàn vạn lần đừng để người khác bắt được nhược điểm gì.”

“Yên tâm, chuyện này bản cung đã có biện pháp hoàn hảo!” Nói xong, ả nắm chặt chiếc lọ sứ trong tay, Thiên đoạn tuyết, dù là ăn phải hay là người thấy, được hiệu cũng nhanh chóng khống chế ý thức của đối phương, Tô Cẩm Bình sao có thể thoát được.

Thị tỳ kia nhìn thấy mặt ả đầy vẻ chắc chắn, liền không nói gì nữa.

...

Vào thời khắc này, Tô Cẩm Bình vẫn giống như bình thường, lười biếng ngồi trên lan can, lôi kéo cả Hạ Đông Mai tới buôn chuyện. Hạ Đông Mai cũng rất vinh hạnh được nhóm các cung nhân khác lên phong thành cung nữ có lá gan to thứ hai của hoàng cung! Cô ấy đi theo Tô Cẩm Bình bấy lâu nay, cũng hiểu một đi ầu, cung nữ đã vào cung, chỉ có chết già chứ không thể ra được. Nếu không tìm cho mình chút niềm vui, chi bằng chết luôn cho xong, sống như vậy có ý nghĩa gì chứ!

Vì vậy, hai người càng nói chuyện lại càng hăng hái, mà Hồng Phong cô cô phụ trách mọi việc của ngự thư phòng dường như vô cùng khoan dung với Tô Cẩm Bình, sáng sớm đã sai các cung nhân khác quét sạch sẽ giúp nàng.

“Tiểu Cẩm, cô biết không, nghe nói vị quận chúa Bắc Minh hôm qua vừa tới, bị ngã từ trên cầu thang xuống, lại còn mặt dày nói là mình bị gió thổi bay nữa chứ! Đúng là cười chết chúng ta luôn ấy, tối hôm qua, nghe mấy người cùng viện nói, mà chúng ta cười suốt cả đêm không ngủ!” Vừa nhắc đến cô đã thấy bụng mình đau quặn lên, tối qua cười nhiều quá đấy mà!

Tô Cẩm Bình khẽ cười, chuyện tốt do chính nàng làm ra, sao có thể không biết chứ? Sau đó, nàng nhún vai, làm ra vẻ rất hiểu Mộ Dung Song, nói: “Đương nhiên ả ta chỉ có thể nói mình bị gió thổi bay rồi, làm sao có

thể ở trước mặt đông người như vậy mà nói rằng ả bất cần đạp phải váy, nên trượt chân ngã tót hết cả váy lên chứ?”

“Ha ha... nếu để ả quận chúa kia nghe thấy lời cô, không khéo ả ta tức đến hộc máu mất! Tiêu Cẩm, cô độc mồm độc miệng quá!” Hạ Đông Mai che miệng cười khanh khách.

Nàng nghĩ, cô ả đó cũng đã tức hộc máu từ lâu rồi: “Được rồi, đừng nói chuyện này nữa, gần đây trong cung có chuyện mới mẻ hay ho gì khác không? Ta cứ cảm thấy không khí trong cung mấy hôm nay không bình thường.” Giống như có một kho thuốc nổ lớn, ai cũng ngửi thấy mùi thuốc súng, nhưng lại không có ai chạm đến kíp nổ, nàng cũng không nhìn thấy kíp nổ ở đâu. Kỳ lạ thật!

“Hôm nay cô mới cảm thấy không khí không bình thường à? Chân của Hoàng hậu nương nương bây giờ xem như bị phế rồi. Cô nghĩ mà xem, Đông Lăng chúng ta làm sao có thể một hoàng hậu không đi được cũng không hiềm hậu nết na chứ? Vì thế, nhóm các nương nương đều đang xoa tay xoa chân, xem hoa sẽ rơi vào nhà nào!” Gan Hạ Đông Mai cũng to lên nhiều, lời này mà cũng dám nói ra.

“À, thì ra là thế.” Thật ra nàng đã quên mất chuyện này. Bỗng nhiên, Tô Cẩm Bình thoáng thất thần, không biết vì sao, hôm nay nàng cứ cảm thấy tâm trạng không yên, giống như sắp xảy ra chuyện gì đó. Giác quan thứ sáu của nàng từ trước đến giờ vẫn rất chính xác.

“Ôi ôi, Hoàng thượng tới!” Đang lúc nàng hoang mang, giọng nói hoảng hốt của Hạ Đông Mai lại vang lên.

Hai người vội vàng nhảy xuống đất, cặm chõn giả vờ giả vệt quét tước. Hoàng Phủ Hoài Hàn đã nhìn thấy hai người ngẩn trên lan can trốn việc từ xa, nhưng vừa tới gần, cả hai lại bắt đầu giả vờ quét tước, khoe môi lạnh như băng của hần co rút đến không kiềm chế được, nhưng vẫn làm ra vẻ không có chuyện gì, đi thẳng về phía Ngự thư phòng.

Quân Lâm Uyên bên cạnh hần khẽ cười: “Hoài Hàn huynh, cung nữ trong cung huynh có vẻ rất tùy tiện!” Hai người còn cách Ngự thư phòng

khoảng năm trăm thước, nhưng vì nội công thâm hậu, đương nhiên thị lực cũng rất tốt. Cô nàng kia, rất to gan. Hôm nay hấn tới tìm Hoàng Phủ Hoài Hàn để chơi cờ, không ngờ lại được chứng kiến chuyện này.

Những lời của hấn khiến mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn biến sắc, nếu bình thường thì không sao, nhưng hôm nay có Quân Lâm Uyên ở đây, để Hoàng đế nước khác nhìn thấy mình ngay cả vài hạ nhân ở hậu cung cũng quản lý không tốt, đúng là vô cùng mất thể diện! Khuôn mặt của hấn càng lạnh lùng với, với tính cách hấn, dù có chém chết hai người kia cũng không thể trút hết được cơn giận này!

Có đi ầu, bây giờ Tô Cẩm Bình còn chưa chết được, ít nhất là trước khi Bách Lý Kinh H ồng chết, nàng vẫn phải sống! Hấn hơi... nhếch khóe môi với Quân Lâm Uyên, làm ra vẻ không biết làm sao: “Quân Lâm Uyên, đêm qua huynh cũng chứng kiến cung nữ kia rồi, hôm m ếp nói chuyện rất giáo hoạt, lần trước trẫm đi tới, bắt quả tang các nàng lười nhác trốn việc, mà còn bị nàng nói trên trời dưới biển để thoát tội. Ở trong cung tĩnh lặng êm ả nhiều năm, có thêm cô nàng này, cũng rất thú vị.”

Quân Lâm Uyên khẽ cười một tiếng, nốt ru ồi son ở giữa mi tâm càng đỏ rực hơn, ra vẻ lơ đãng nói: “Nếu thật sự có hứng thú, sao Hoài Hàn huynh không thu nàng vào hậu cung?” Nếu tin tức của hấn không nhầm, thì quan hệ giữa cô nàng kia và Bách Lý Kinh H ồng, Hoàng Phủ Dạ không tồi, nhưng quan hệ giữa nàng và Hoàng Phủ Hoài Hàn lại vô cùng gay gắt! Nếu đẩy nàng vào hậu cung của Hoàng Phủ Hoài Hàn... tin rằng cô nàng kia sẽ vô cùng thích thú với lễ vật lớn này của hấn!!!

Câu hỏi này khiến Hoàng Phủ Hoài Hàn ngẩn người, không biết vì sao, tim hấn bỗng đập như sấm, nhưng trên mặt vẫn không tỏ vẻ gì: “Nhét nàng vào hậu cung à? Trước đây khi nàng còn làm tài nhân, đã to gan lớn mật tranh ngự dũng của trẫm. Trẫm đúng là không thể nào tiêu hóa nổi nàng!”

Đương nhiên chuyện này Quân Lâm Uyên cũng đã nghe đến, thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn nghiêng răng nghiêng lợi nói vậy, hấn chỉ khẽ cười, không nói gì. Vì hấn biết, Hoàng Phủ Hoài Hàn đã có chút động tâm với đề nghị của hấn. Sáng sớm nay, hấn nghe hạ nhân nói Mộ Dung Song lấy

Thiên đoạn tuyệt của hắn, nghĩ qua là biết cô ả ngu xuẩn kia định dùng thủ đoạn vớ vẩn gì. Biện pháp này, tuy có thể hoàn toàn đẩy đối phương vào con đường chết, nhưng lại cực kỳ dễ dàng bị người ta nhìn ra là ai động thủ! Còn không bằng nói xa nói gần, mượn đao giết người... Nếu Hoàng Phủ Hoài Hàn thật sự muốn nạp nàng làm phi, không biết cảm xúc trên mặt cô nàng này sẽ phản kích thế nào.

Đi chưa được mấy bước, gần đến cửa Ngự thư phòng, Tô Cẩm Bình cũng cảm nhận được ngay ánh mắt không mấy thiện cảm đang nhìn chằm chằm về phía mình. Nàng lẳng lặng ngẩng đầu lên, nhìn thấy khuôn mặt như cười như không của Quân Lâm Uyên, đôi mắt hẹp dài như lóe những tia sáng nham hiểm, giống như ngọn lửa le lói giữa đêm đen, khiến người khác phải run sợ. Nốt ruồi son đỏ chót ở mi tâm, khóe môi khê cong lên một nụ cười khẩy như có như không khiến Tô Cẩm Bình thoáng rung mình, cảm giác bất an ngày càng nặng nề thêm.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại quay đầu đi, cùng bước vào ngự thư phòng với Hoàng Phủ Hoài Hàn mang sắc mặt cực xấu kia.

Tô Cẩm Bình nhìn theo bóng họ, ngẫm nghĩ, không hiểu Bắc Minh hoàng này lại đang tính toán gì? Còn chưa nghĩ ra, Hạ Đông Mai đã huých khuỷu tay vào nàng, mặt đầy vẻ thiếu nữ hoài xuân hỏi: “Cô cũng cảm thấy Bắc Minh hoàng rất tuấn tú đúng không? Không giống Hoàng thượng và vương gia của chúng ta, dung mạo ngài ấy vô cùng xinh đẹp, nhất là nốt ruồi son ở mi tâm ấy, chỉ có mỹ nhân mới có đấy nhé! Vừa có khí phách của hoàng đế, lại vừa có khí chất nho nhã của quý công tử, thoáng nhìn còn thấy có vẻ dịu dàng như Thượng Quan đại nhân nữa chứ! Trên đời này sao lại có người đàn ông hấp dẫn đến vậy nhỉ!!! Cô có thấy thế không?”

Khóe miệng Tô Cẩm Bình co rút mạnh, quay đầu sang, không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn cô ấy. Cái gã đàn ông kia nhìn rõ ràng là một tên mỹ nam rần rết, sao con nhóc này lại có thể dùng hai từ “nho nhã” với “dịu dàng” mà tả về hắn chứ? Bị thần kinh rồ à? Lại còn hấp dẫn, nếu không muốn sống nữa thì cứ để hắn hấp dẫn đi!

Người ta nói, mỗi người đều có sở thích riêng. Quân Lâm Uyên là mẫu hình đàn ông lý tưởng của Hạ Đông Mai, nên cô ấy vô cùng kích động, giọng nói cũng quá lớn, khiến cả hai người trong Ngự thư phòng đều nghe rõ từ đầu tới cuối. Khóe miệng của hai người đàn ông tôn quý nhất thiên hạ khẽ co lại, bàn tay cầm cờ ngọc đều khựng lại, xem ra, không chỉ có Tô Cẩm Bình kia không bình thường, mà người qua lại với nàng cũng không bình thường chút nào. Con gái bây giờ thoải mái vậy sao? Đứng trước cửa ngự thư phòng mà to tiếng nhận xét về hoàng đế nước khác, còn dùng ngữ điệu hoài xuân để thể hiện cảm xúc trong lòng nữa chứ!

Hoàng Phủ Hoài Hàn hơi xấu hổ vì trong hậu cung của mình lại có một cung nữ “hoạt bát” như vậy, hắn đang định lên tiếng gọi người kéo cô ấy xuống trách phạt, lại nghe thấy cô ấy hỏi Tô Cẩm Bình: “Cô có thấy thế không?” kết quả là không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà cả hai người đàn ông đều không nhúc nhích, cầm chắc quân cờ trong tay, vận nội lực, vênh tai chờ câu trả lời của Tô Cẩm Bình.

Tô Cẩm Bình rất chán ngán nhìn Hạ Đông Mai: “Sáng nay cô rửa mặt chưa?”

“Hả? Sao thế? Rửa rồi mà! Trên mặt ta có dính bẩn à?” Nói xong, cô ta còn đưa tay lên mặt xoa xoa, không biết vì sao nàng lại đột nhiên hỏi chuyện này.

“Dính bẩn thì không, nhưng dử mắt thì không ít đâu, che mờ cả mắt cô rồi, mờ đến mức như một miếng vải đen bịt vào mắt đúng không? Cho nên cô mới cảm thấy Bắc Minh hoàng kia là người hấp dẫn chứ. Xem ra, dử mắt của cô bị lưu cữu nhiều ngày nhiều tháng rồi, cho nên mới ảnh hưởng nghiêm trọng đến thị lực và phán đoán của cô rồi ấy!” Giọng Tô Cẩm Bình cũng không to, tuy nàng không có thiện cảm với Bắc Minh hoàng, nhưng nếu có thể tránh thì nàng vẫn cố gắng hết sức để không đắc tội hắn thì hơn, tránh cho hắn tức tối đến mù mịt đầu óc. Có đi đâu, làm sao mà nàng biết được, hiện giờ hai người kia lại đang dùng nội lực nghe lén nàng nói chuyện chứ?

Vì thế, những lời này, cả hai người đàn ông kia đều nghe không sót một chữ nào. Đôi mắt màu tím đậm của Hoàng Phủ Hoài Hàn hơi lạnh đi, buồn cười, nhưng lại không dám cười thành tiếng. Đặt quân cờ đen xuống bàn cờ, hắn ngược lên nhìn Quân Lâm Uyên, trên khuôn mặt diễm lệ của hắn ta, nốt ruồi son càng thêm đỏ thắm, trên khóe môi còn lộ ra một lúm đồng tiền khiến người khác kinh sợ.

“Lâm Uyên huynh, cô nhóc đó thật sự không biết chừng mực gì cả. Để trăm cho người dạy dỗ nàng một chút!” Nếu là người khác, dù có tru di cửu tộc cũng chưa hết tội!

Nghe hắn nói vậy, Quân Lâm Uyên khẽ cười, đặt quân cờ trắng trong tay xuống, giọng nói dịu dàng mang theo vẻ tàn độc vang lên: “Không cần, nếu xử lý, xem ra trăm thật không có phong độ!” Tô Cẩm Bình phải không, mối thù này, càng ngày càng lớn! Nếu không băm vằm người thành trăm nghìn mảnh, thì thật uổng công trăm làm quân vương!

Khóe môi Hoàng Phủ Hoài Hàn hơi cong lên, đang định tán thưởng Quân Lâm Uyên rộng lượng, vị tha, bỗng lại nghe thấy giọng nói giận dữ của Hạ Đông Mai vang lên: “Cô nói linh tinh cái gì thế? Ta rất thích mẫu người đàn ông như vậy, làm gì có chuyện bị dữ mắt che mờ chứ! Cô không thích mẫu người như hoàng thượng Bắc Minh, nói thật đi, có phải cô thích Hoàng thượng của chúng ta không?”

Câu cuối cùng, cô ta dùng giọng điệu đầy vẻ đùa cợt, dáng vẻ rất tò mò nhàn chuyện.

Quân Lâm Uyên nghe thấy vậy, khẽ cười một tiếng, rồi đặt một quân cờ xuống: “Hoài Hàn huynh, xem ra cung nữ trong cung của huynh không chỉ thích bàn tán về hoàng đế nước khác, mà ngay cả huynh cũng không may mắn thoát được rồi!”

“Là lỗi của trăm bình thường quá dung túng cho các nàng!” Nói xong, hắn lại ra vẻ không để tâm, đi một nước cờ.

Hai người lẳng lặng so tài, cũng lẳng lặng vênh tai lên nghe động tĩnh ngoài cửa. Tiêu Lâm tử đứng bên cạnh cũng toát mồ hôi lạnh vì hai nha

đầu “hoạt bát” kia. Hai cái người này, quá to gan mà!!!

“Thích Hoàng thượng á? Cô điên đấy à? Hở một chút là hấn hạ lệnh kéo ta xuống. Ta mà thích hấn không phải là sợ mạng dài quá hay sao? Cô nhìn ta có giống người đoán thọ không hả?” Tô Cẩm Bình lườm cô ta một cái, giọng nói đầy vẻ khinh thường.

Quân Lâm Uyên nghe thấy vậy, lại lẳng lặng đặt một quân cờ xuống, vây lấy quân đen, đôi mắt hẹp dài cố giấu đi nét cười. Không biết vì sao, trong một khoảnh khắc, hấn lại cảm thấy đờng cảm với Hoàng Phủ Hoài Hàn, có lẽ là vì đờng cảnh ngộ chẳng!

Đôi mắt tím nhạt của Hoàng Phủ Hoài Hàn thoáng hiện lên chút sát khí, nhưng ngoài mặt vẫn không lộ cảm xúc gì, đặt một quân cờ xuống, cũng là nhường một bước. Vừa rồi Quân Lâm Uyên bị bàn tán, còn nói không ngại, bây giờ nếu hấn vì bản thân mình bị bàn tán mà tức giận muốn động thủ, chẳng phải là tự nói mình không độ lượng hay sao?

Đoán thọ á? Hạ Đông Mai ngẩn người nhìn nàng một lúc lâu, rồi nói: “Hoàng thượng cũng là một người đàn ông rất đẹp trai mà. Nếu không có cảm giác lạnh lùng kia, với dung nhan đẹp như điêu khắc thế, có thể nói là tuấn tú vô song trong thiên hạ. Vậy mà cô còn không thích à? Chẳng lẽ cô thích Dạ vương? Đúng rồi, Dạ vương là đệ nhất mỹ nam của Đông Lăng, cô thích ngài ấy cũng chẳng có gì là lạ!” Hạ Đông Mai phân tích rất rõ ràng.

Thị vệ trước cửa Ngự thư phòng trợn mắt nhìn hai người. Con gái Đông Lăng bọn họ trở nên phóng khoáng như thế từ bao giờ thế? Bao nhiêu đàn ông đứng ở đây, mà hai người dám gác chõ một bên, ng ỏi trên lan can, to tiếng nói thích ai với không thích ai, hơn nữa, nói mấy chuyện đó mà còn chẳng mảy may đỏ mặt chút nào, hoàn toàn coi như bọn họ không t ần tại. Trong lòng họ cùng cảm thán, hai người này thật sự là “không câu nệ tiêu tiêt” một chút xíu nào hết!!!

Hạ Đông Mai hỏi tới hỏi lui, lại khơi dậy sự hào hứng của Tô Cẩm Bình, nàng nói rất thật lòng: “Tiểu Dạ Dạ ấy à, đúng là rất tốt. Đối xử với ta cũng rất tốt, đúng là anh em bạn bè tốt, có nghĩa khí. Đặc biệt là nếu so

hắn ta với cái vị Hoàng thượng vừa không biết thương thức, vừa nhỏ nhen của chúng ta, thì hắn thật sự rất vĩ đại, vô cùng xuất sắc!”

Nghe nàng nói vậy, Hạ Đông Mai sợ đến trắng bệch mặt mũi, mọi người đều nói tai vách mạch rừng, ở đây nhiều người như vậy, tường cũng không quá kín, mà nàng dám phê phán Hoàng thượng. Nàng không muốn sống nữa sao?

Trong ngự thư phòng, gân xanh ở thái dương của Hoàng Phủ Hoài Hàn nảy lên bần bật, đôi mắt tím như càng sâu thêm, lại hạ một nước cờ. Bước này, là chiêu sát thủ!

Quân Lâm Uyên ngẩng đầu đối diện hắn chỉ lạnh lẽo cười, đi một nước hóa giải tình thế: “Hoài Hàn huynh, nước cờ này, huynh đi rất thú vị!”

Hoàng Phủ Hoài Hàn lại đặt một quân cờ xuống, ép dần từng bước một, không nói gì.

Hạ Đông Mai nhìn quanh một lượt, rồi lại trừng to mắt, lo lắng nhìn đám người đứng ở cửa ngự thư phòng một lúc lâu, xác định không có ai vào tố cáo, mới yên tâm vỗ vỗ ngực mình: “Lần sau cô đừng có nói linh tinh ở đây, để Hoàng thượng nghe thấy thì sao?! Ha ha, quả nhiên là cô thích Dạ vương, lần trước, lúc Dạ vương tới đây kéo cô đi, ta đã nhận ra rồi. Tuy thân phận hai người không được phù hợp cho lắm, nhưng nếu Dạ vương điện hạ thật lòng...”

“Được rồi, cô đừng đoán mò nữa, ta và Tiểu Dạ Dạ là bạn bè. Bạn bè ấy, cô hiểu không? Hơn nữa, tuy con người hắn không tốt, nhưng không biết đã bị bao nhiêu phụ nữ nhuộm bẩn rồi. Loại đàn ông này ấy mà, không đáng tin!” Nàng ngáp dài một cái cực kỳ bất nhã.

Trong ngự thư phòng, thấy chủ đề câu chuyện rốt cuộc cũng không còn liên quan gì đến mình nữa, cảm xúc trên mặt hai người kia mới nhạt đi, hạ cờ cũng trầm ổn hơn nhiều.

Hạ Đông Mai ngăn người. Cái gì... bị nhiễm bẩn? Không đáng tin á? “Cô không thích Hoàng thượng, Dạ vương chỉ là bạn, vậy... còn Dạ vương

điện hạ?” Hai mắt cô nhóc này sáng bừng lên, sao cô lại quên mất nhỉ, Tô Cẩm Bình cư xử rất tùy tiện, không quy củ, chẳng phải cũng rất hợp với Dật vương điện hạ không muốn bị quản lý đó sao?!

Tô Cẩm Bình ngáp dài một cái chán nản: “Đừng đoán mò nữa, ta và hắn không thân thiết. Chỉ giờ một bàn tay cũng đếm hết số lần gặp mặt rồi. Thích cái quỷ ấy. Hơn nữa, tên đó thật sự rất nhất gan, hoàng huynh hắn vừa lên tiếng, hắn đã ngoan ngoãn nghe theo rồi, không có cá tính.”

Thấy Hạ Đông Mai lại như muốn nói gì đó, không chờ cô ấy hỏi, Tô Cẩm Bình tư nói luôn: “Ta biết cô lại đang đoán đến Thượng Quan Cận Duệ chứ gì? Cái tên đó ấy à, suốt ngày cười như con sói già, nhìn là biết hắn là kẻ nham hiểm, nói năng thâm thúy sâu xa, chưa biết chừng bị hắn bán đi còn ng ỡ đếm tiền hộ hắn ấy! Đừng có đùa!”

“Hoài Hàn huynh, xem ra cung nữ của huynh cũng rất hiểu ái tướng của huynh nhỉ!” Ai cũng biết Thượng Quan Cận Duệ của Đông Lăng là thần tử mà Hoàng Phủ Hoài Hàn tương đối xem trọng, nếu không, hắn đã không để một thanh niên chỉ vừa nhược quán làm tả tướng quy ền thế nhất thiên hạ. Người trong thiên hạ đều biết thanh danh của Thượng Quan Cận Duệ, được xưng tụng là “Tướng Duệ đệ nhất thiên hạ.”

Khóe môi lạnh lùng của Hoàng Phủ Hoài Hàn hơi trĩ xuống, đi một nước cờ: “Miêu tả rất chính xác!” Hắn không ngờ, cô nàng này còn có chút bản lĩnh nhìn người.

“Cô xoi mói quá đấy!” Hạ Đông Mai không còn nói được gì, vừa liếc nhìn nàng, lại đột ngột trợn trừng mắt: “Đợi đã, không phải cô thích Tam hoàng tử Nam Nhạc đấy chứ?”

Khóe miệng nàng co rút: “Đùa cái quái gì thế? Cái tên đó ấy mà, nói chuyện với hắn, đến nửa ngày cũng không thấy hắn phun ra câu nào. Đùa với hắn một chút là hắn trở mặt ngay. Ai mà gả cho hắn, thì nửa đời sau nhất định sẽ chết vì buồn chán!”

Đúng lúc này, cửa Ngự thư phòng bỗng mở ra, một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Ý người là, ai người cũng thấy chướng mắt sao?” Các mỹ nam

xuất sắc nhất thiên hạ cơ bản đều bị cô nàng này phủ nhận hết!

“Đúng thế, thật ra, trong đám bọn họ chẳng có ai xứng với ta hết!” Cô nàng nào đó còn chưa kịp phản ứng, cười tủm tỉm trả lời ngay. Vừa nói xong, nàng đột nhiên cảm nhận được không khí có vẻ gì đó bất thường, khó khăn nuốt nước miếng, quay đầu lại..

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 65: Hai Vị Hoàng Thượng, Các Ngài Ị “Thiên Phân” Mà! (Cút Trời)

Nhìn khuôn mặt âm u của vị hoàng đế nào đó, còn cả khuôn mặt như cười như không của Quân Lâm Uyên, Tô Cẩm Bình cảm giác lông tóc đều dựng đứng cả. Hạ Đông Mai thì sợ đến mức trắng bệch mặt mũi! Hai người vẫn còn đang giữ tư thế nhàn hạ dựa vào lan can, tội lại càng nặng thêm, càng cố gắng gỡ tội --- tội lại tăng thêm một bậc nữa!

Cô nàng nào đó thẫn nguyền rửa họ đến cả trăm ngàn lần trong bụng. Đúng là... sung sướng ng ỡ trong ngực thư phòng thì không, đột nhiên chạy ra đây làm cái gì?! Chân dài! Chỉ là, mấy lời này chỉ có thể nhủ thẫn trong lòng thôi. Nếu nói ra để họ nghe thấy, e rằng kết cục sẽ vô cùng “đẹp đẽ”!

“Hoàng thượng thân yêu, sao lão nhân gia ngài lại đi ra đây thế này?”

Cô nàng nào đó mặt đ ầy vẻ nịnh bợ phóng tới trước mặt hắn. Mọi người đều tròn tròn mắt nhìn nàng, cô nàng này... biến sắc gì mà nhanh vậy?! Còn... khụ khụ... Hoàng thượng thân yêu nữa á?! Mặt Quân Lâm Uyên cũng thoáng ngẩn ra, cô nàng này bị làm sao thế? Sợ quá hóa điên à?

“Nếu trăm không ra, người còn định sắp xếp trăm thế nào nữa hả?” Rõ ràng là Hoàng Phủ Hoài Hàn đã quá quen với cách xưng hô và hành vi lưu manh của cô nàng này, nghiêm mặt giận dữ nạt.

Cô nàng nào đó bày ra vẻ mặt “chỉ là hiểu lầm thôi” nói: “Hoàng thượng, nô tỳ nào dám sắp xếp gì cho ngài. Thật sự là như thế, không tin ngài hỏi cô ấy đi!” Nàng chỉ Hạ Đông Mai, khiến cô ta sợ đến trắng bệch mặt mũi, suýt nữa thì ngất xỉu!

Hành động này của Tô Cẩm Bình, thật ra chỉ muốn tạm thời đánh lạc hướng sự chú ý của Hoàng Phủ Hoài Hàn, để kiếm thời gian tìm đối sách mà thôi.

“À?” Trên khuôn mặt lạnh lùng thoáng lộ ra vẻ hứng thú nhìn sang Hạ Đông Mai, trong ánh mắt màu tím đậm lại lóe lên tia sáng lạnh, như muốn đông lạnh Hạ Đông Mai thành băng!

Hạ Đông Mai ấp úng không biết nên đáp thế nào, màu môi và sắc mặt đều trắng như vôi, trên trán còn lấm tẩm mồ hôi, nhìn vô cùng thê thảm. Ánh mắt đáng thương liếc nhìn Tô Cẩm Bình một cái, đến khi nhìn sang Hoàng Phủ Hoài Hàn, sự lạnh lùng của hắn khiến chân cô run lên, quỳ sụp xuống, không dám nói gì.

“Ha ha...” một giọng nói vừa dịu dàng vừa lạnh lẽo vang lên: “Hoài Hàn huynh, xem ra, ý của cung nữ này là tai của cả hai người ta và huynh đều có vấn đề, cho nên mới nghe lầm!” Đôi môi mỏng cong lên, mắt phượng liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của Tô Cẩm Bình đầy vẻ tàn độc, tuy hắn cười, nhưng cả khuôn mặt lại không hề có chút ý cười nào!

Tô Cẩm Bình cũng thuận thế tìm cách gỡ tội: “Lời nói của hoàng thượng Bắc Minh rất có lý, nô tỳ đã từng xem qua một quyển sách, trong sách nói là, người nào nhiều ráy tai thì khả năng nghe sẽ không tốt. Nói vậy, ngài và hoàng thượng của chúng ta đều cần lấy ráy tai rỗi!” Đúng là có quyển sách này, ở trong một cuốn tiểu thuyết ẩm ương mà nàng đã từng đọc trước khi xuyên không, nữ chính xuyên không trong truyện đó từng nói như vậy, Vương gia tức điên người nhưng cũng không làm gì nàng ta cả. Vậy chắc nàng cũng sẽ không sao đâu nhỉ?

Có đi đâu, cuộc đời không bao giờ như tiểu thuyết! Nàng vừa dứt lời, Quân Lâm Uyên không thể giấu được nụ cười, khuôn mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn lại càng âm u hơn! Không khí xung quanh như lắng đọng, thị vệ canh cửa sợ đến mức run rẩy hai chân, dõng loạt cúi đầu xuống, ngay cả liếc mắt một cái cũng không dám!

“Tô Cẩm Bình! Ngươi to gan thật!” Hắn hét to một tiếng, lửa giận như bùng lên. Không khó nhìn ra, hiện giờ Hoàng Phủ Hoài Hàn thật sự tức

giận, hơn nữa, còn cực kỳ tức giận!

“Hoàng thượng bớt giận!” Tô Cẩm Bình thẫn rời lệ trong lòng, trời cao đất dày ơi, vì sao người ta xuyên không, nói như vậy chẳng có chuyện gì, mà nàng nói thì tính mạng đang an toàn lại biến thành nguy hiểm thế này? Vô lý! Cô nàng nào đó giả vờ giả vịt lau nước mắt tưởng tượng, rồi sau đó ngẩng đầu rưng rưng nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Hoàng thượng ~.”

Nàng kéo dài giọng ra nũng nịu khiến không ít người nổi da gà.

“Vừa rồi nô tỳ chỉ đùa chút chút cho vui thôi mà. Ngài xem, ngài anh minh thẫn võ, tuấn lãng phi phàm như thế! Hoàng thượng Bắc Minh lại anh tuấn, phóng khoáng, phong lưu là vậy, làm sao có thể có mấy thứ như ráy tai này nọ chứ. Ngay cả cứt chó các ngài cũng không có mà! A không phải, không phải... lại nói nhảm rồi, các ngài còn không có cả cứt người!” Tô Cẩm Bình bất chấp tất cả, kiên quyết nói hết, hai tay chấp sau lưng, khiến cho người ta như nhìn thấy bóng dáng của “Talking Tomcat” ở trong nàng, cũng đóng vai một cô gái đáng yêu, đáng thương vô cùng hoàn hảo.

Có đi đâu, trong mắt của Hoàng Phủ Hoài Hàn, cô nàng này không phải là đáng yêu đáng thương, mà là đáng ghét, đáng hận mới đúng! Nói qua nói lại, nàng lại khiến hắn quên luôn cả chuyện cô nàng chết tiệt này vừa phê phán cả hắn và Quân Lâm Uyên, chỉ muốn lôi ngay cô nàng này xuống mà làm bậc đèn cho xong! Cứt chó à? Nàng thật sự chán sống rồi sao?

“Hừ, vậy mà trăm không biết, người ta mà anh minh thẫn võ, tuấn lãng phi phàm thì không cần đi ngoài cơ đấy!” Còn không có cả cứt người à? Như thế mà cô nàng ghê tởm này cũng nói ra được, đúng là thô tục đến cùng cực!!!

Cô nàng nào đó vừa nghe thấy vậy, trong lòng lại thẫn chửi Hoàng Phủ Hoài Hàn tiểu nhân, sau đó ép mình toét miệng cười nói: “Hoàng thượng, nô tỳ chỉ nói là cả ngài không có cứt người, chứ đâu nói các ngài không cần đi ngoài chứ!” Thế nào là không biết thưởng thức, tức là có mặt mà không biết xấu hổ trong truyện thuyết đấy! Nhưng những lời này nàng chỉ có thể nói trong lòng, không thể nói to được.

“Hai câu này có gì khác nhau sao?” Hoàng Phủ Hoài Hàn đen mặt, nhìn cô nàng đang tỏ ra cung kính, hẳn thật sự không rõ, rốt cuộc là nhầm lẫn thế nào. Lão già chết tiết Tô Niệm Hoa kia đúng là có bản lĩnh, đẩy cô nàng này vào cung, đúng là chẳng cần phải cài gián điệp hay gì hết cũng có thể khiến hẳn tức chết đi rồi!

Sắc mặt của Quân Lâm Uyên đứng cạnh hẳn cũng rất khó nắm bắt, nhưng đôi mắt phượng hẹp dài lộ rõ vẻ chán ghét, thể hiện rõ hẳn không có chút hứng thú nào đối với chủ đề ghê tởm này!

“Đương nhiên là khác nhau rồi. Hai vị Hoàng thượng, các ngài là chân long thiên tử! Mà rờng, dù vô cùng cao quý, nhưng nô tỳ vẫn nghĩ rằng, cứ rờng cũng không thể khái quát được sự quý giá của thứ mà các ngài thải ra. Vì thế, trải qua thời gian dài suy nghĩ và phân tích tỉ mỉ của nô tỳ, thì “chân long thiên tử” không phải rờng, mà chính là con trời (thiên tử). Nên là, thứ hai vị ị ra, phải là cứt trời mới đúng!” Hôm nay nàng mới biết, thì ra “thiên sứ” cũng có thể giải thích như vậy!

(*) Từ cứt trời: 天屎 có cách đọc giống như từ thiên sứ: 天使 (cùng là tian shi) nên bạn í mới chơi chữ ở câu cuối này.

Nói xong, cô nàng nào đó còn tỏ ra vô cùng đắc ý, mà mọi người đứng xung quanh thì đều trợn tròn cả hai mắt, không thể tin nổi nhìn nàng. Hoàng Phủ Hoài Hàn cảm thấy đầu mình như xuất hiện cảm giác mơ hồ, choáng váng. Cô nàng chết tiết này, đúng là vệt chết cũng bị nàng nói thành sống!

“Hoài Hàn huynh, ván cờ vừa rồi, nên kết thúc thế nào?” Thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn dường như quên mất lời Tô Cẩm Bình nói lúc này, Quân Lâm Uyên liền đứng cạnh nhắc nhở. Vừa là nhắc nhở, cũng vừa để đánh lảng sang chuyện khác, vì hẳn thật sự không thể có hứng thú với đề tài này được.

Hắn vừa dứt lời, khuôn mặt lạnh lùng của Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng thoáng xuất hiện vẻ xấu hổ, sâu sắc nhận thức được mình vừa thảo luận với một cung nữ về một vấn đề ghê tởm đến thế nào. Không ổn chút nào, cảm giác tức giận trong lòng hẳn biến thành một câu chát vẩn: “Tô Cẩm

Bình, vừa rồi hình như trăm nghe thấy người có vẻ có thành kiến với trăm?”

Câu giờ từ này tới giờ, đương nhiên Tô Cẩm Bình đã có kế sách đối phó, nàng ra vẻ khiếp đảm, ngẩng đầu, mặt như viết to mấy chữ “ta cực kỳ sợ hãi”, run giọng nói: “Hoàng thượng, xin ngài phải tuyệt đối tin tưởng, nô tỳ không hề có chút thành kiến nào với ngài hết ạ!” Ta đối với người, phải dùng từ “cực kỳ thành kiến” chứ làm sao chỉ là “có chút thành kiến” được.

“Lúc này, thật ra nô tỳ và cô ấy vẫn chưa nói chuyện xong!” Nói xong, nàng lại đưa tay chỉ về phía Hạ Đông Mai.

Hạ Đông Mai suýt nữa thì ngất xỉu, ban này nói nhiều như vậy đã đủ chết rồi, bây giờ nàng còn dám nói là chưa nói xong nữa, rốt cuộc nàng có muốn sống không thế?

“Xem ra, thành kiến của tiểu cung nữ này đối với chúng ta còn không chỉ như vậy đâu. Hoài Hàn huynh, huynh thấy sao?” Quân Lâm Uyên lên tiếng rất đúng lúc, kích động sự tức giận của Hoàng Phủ Hoài Hàn.

Tô Cẩm Bình âm thầm nghiên răng nghiên lợi, tên Bắc Minh hoàng chết tiệt này, thích xen vào việc người khác, chắc chắn chết cũng không từ tể!!! Đúng là cực “cứt trời” mà!!! Không chờ Hoàng Phủ Hoài Hàn lên tiếng, Tô Cẩm Bình lại nói trước: “Hoàng thượng Bắc Minh nói sai rồi, không phải nô tỳ có thành kiến gì với hai ngài, mà là quận chúa Mộ Dương có thành kiến với hai ngài mới đúng. Vì thế, nô tỳ mới nói là ban này mình chưa nói xong. Câu cuối cùng chính là, đây cũng không phải ý của nô tỳ, trong lòng nô tỳ, cả hai ngài đều là rợng giữa loài người, là nhân tài kiệt xuất nhất, vĩ đại nhất thiên hạ!”

“Quận chúa Mộ Dương à?” Hoàng Phủ Hoài Hàn nhướn đôi mày rậm, không ngờ nàng lại lôi cả Mộ Dung Song vào đây, xem ra thù oán của hai người cũng không nhỏ chút nào.

Quân Lâm Uyên cười lạnh: “Không biết người làm thế nào mà biết được suy nghĩ của Mộ Dương nhỉ? Sao trăm lại không biết?”

“Đêm qua nô tỳ nghe thấy trong mơ mà!” Cô nàng nào đó bắt đầu bịa chuyện.

Nghe nàng nói vậy, khóe môi mọi người đều co rút, nghe thấy trong mơ á? Vậy mà nàng cũng nghĩ ra được! Có đi đâu, nàng đã nói như vậy, thì dù thế nào cũng không dễ dàng phản bác nàng. Chân Quân Lâm Uyên hơi trượt đi, suýt thì đứng không vững. Trong đời hắn, lần đầu tiên hắn bị ghen hòng, á khẩu không trả lời được!

Hoàng Phủ Hoài Hàn đã quen với giọng điệu của cô nàng này, nên có vẻ trấn định hơn một chút, hắn hít sâu vài hơi, ép cho mình tỉnh táo lại, rồi nghiêng răng hỏi: “Không phải người còn nói, trẫm và Bắc Minh hoàng đều không xứng đôi với người sao? Những lời này chắc hẳn không có liên quan gì tới quận chúa Mộ Dương chứ?”

“Ngài cũng biết mà, nô tỳ lớn tuổi rồi. Người lớn tuổi ấy mà, chắc chắn suy nghĩ sẽ hơi hỗn loạn, không thể tránh được, nói chuyện cũng không gãy gọn, rõ nghĩa. Ý nô tỳ là, đêm qua, trong giấc mơ của nô tỳ, đúng là quận chúa Mộ Dương có nói một câu rằng, hai người các ngài chẳng ai xứng đáng với nàng hết!” Cô nàng nào đó giải thích gãy gọn, đúng lý hợp tình.

Khóe miệng vị hoàng đế nào đó co rúm lại, suy nghĩ của nàng hỗn loạn bao giờ chứ? Hắn thấy nàng suy nghĩ rất rõ ràng nữa là khác: “Lười biếng trốn việc, cũng là tội lớn! Người đâu...”

“Hoàng thượng, sân đã quét sạch rồi mà, nô tỳ chỉ nghỉ ngơi một chút thôi, đâu phải chuyện gì lớn chứ?” Tô Cẩm Bình lên tiếng phản bác.

Đúng lúc này, Quân Lâm Uyên nhận một chiếc khăn trắng như tuyết từ hạ nhân phía sau đưa lên, nhẹ nhàng lau tay, sau đó, trước mặt mọi người, hắn lại thản nhiên thả chiếc khăn xuống đất, đôi môi mỏng hơi nhếch lên, nốt ruồi son đỏ chót: “Quét sạch rồi sao? Còn có chiếc khăn rơi trên đất kia?”

Đây rõ ràng là cố tình gây khó khăn, cố tình tìm cách xử lý nàng! Nếu là người khác, thì xử lý hay không còn phải xem tâm trạng của Hoàng Phủ

Hoài Hàn thế nào. Nhưng đây là hoàng đế nước láng giềng, nếu không cho hắn ta chút thể diện này, cũng tức là không có thành ý hợp tác!

Lúc này, Tô Cẩm Bình chỉ hận không thể giơ cái chổi trong tay mình lên, quét một cái chém nát cả chiếc khăn kia lẫn tên Bắc Minh hoàng này!

Ánh mắt màu tím đậm của vị Hoàng đế nào đó chợt lóe lên tia sáng lạnh, cong khóe môi nói: “Người đâu, lôi hai tiện tỳ này xuống, đánh ba mươi trượng!”

“Hoàng thượng! Đánh ba mươi trượng thì hai người chúng ta trọng thương mất, như vậy càng không có sức mà quét sân. Không có ai quét trước cửa ngự thư phòng của ngài, nếu không cẩn thận, ngài mà ngã lăn xuống thì làm sao bây giờ?” Đừng đùa chứ, kéo xuống đánh ba mươi trượng thì móng nàng cũng nứt toác ra mất chứ còn à?

Nàng không nói còn đỡ, vừa nói ra, Hoàng Phủ Hoài Hàn lại nhớ đêm qua cô nàng chết tiệt này cũng nói một câu khi hắn bắt nàng quét cầu thang: “Hoàng thượng, ngài không sợ trượt chân ngã chết à?” Lúc ấy nàng đã làm hắn mất hết cả thể diện, giờ thì thù cũ nợ mới tính cả thể luôn đi!

Nghĩ vậy, hắn cười lạnh nói: “Người yên tâm, sau khi đánh xong, trăm phê chuẩn cho các người nghỉ ngơi hai ngày. Cửa ngự thư phòng đương nhiên sẽ có người khác quét dọn! Đây cũng là phá lệ khai ân với các người rồi. Người đâu, kéo các nàng xuống!”

Thật ra hắn nói rất đúng, đây là phá lệ khai ân. Đám cung nhân bình thường mà phạm sai lầm, phạt là phạt, thương thế có nặng bao nhiêu, thì sống chết gì cũng vẫn phải làm việc, chưa bao giờ có chuyện được nghỉ dưỡng thương hai ngày. Hoàng Phủ Hoài Hàn lại cho phép hai nàng nghỉ, đây là ân điển chưa từng có!

Hạ Đông Mai quỳ dưới đất lặng lẽ thở phào một hơi. Đối với cô ta mà nói, gặp chuyện lớn thế này, có thể giữ được mạng đã là tốt lắm rồi, ba mươi trượng cũng không phải chuyện lớn. Ngay sau đó, một đội cấm vệ quân xông tới bắt người. Tô Cẩm Bình hung hăng trừng mắt nhìn Quân Lâm Uyên. Nếu không phải vì tên rắn độc này, thì nàng đã không bị đánh

ba mươi trượng! Hiện giờ, nàng chỉ muốn lao ngay tới mà đâm cho hẳn ta một dao chí mạng!

Hắn ta chỉ đứng đó, cười nhạt nhìn nàng, trong đôi mắt phượng hẹp dài ngập tràn vẻ hài lòng, lại mang theo sự trêu tức, mỉa mai, như đang muốn cười nhạo nàng không biết tự lượng sức. Đầu Tô Cẩm Bình chợt lóe lên, ngay khi đám thị vệ túm cánh tay nàng, nàng liền trợn trắng mắt, “ngất xỉu” luôn...

Thị vệ hơi do dự nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn, dường như đang chờ xem hắn quyết định xử lý thế nào. Bọn họ hầu hạ trong cung bao nhiêu năm, chỉ mới gặp người ta ngất xỉu vì sắp bị chém đầu, lần đầu tiên thấy có người nhất xỉu vì sắp bị đánh vài trượng: “Hoàng thượng, việc này...”

Nội lực của Hoàng Phủ Hoài Hàn và Quân Lâm Uyên rất thâm hậu, đương nhiên có thể nghe được tiếng hô hấp đều đều, vững vàng của nàng, không phải là ngất xỉu thật. Khóe miệng hai người lại co rúm. Quân Lâm Uyên bắt đầu dùng ánh mắt nghi ngờ ngấm để nhìn người con gái này, nhanh mồm nhanh miệng, thường khiến người ta chết vì tức tối, gặp nguy hiểm cũng không sợ hãi. Đối diện với hai vị hoàng đế, tuy luôn miệng nịnh nọt, nhưng lại có thể bình tĩnh mặt không biến sắc, không hề e dè, trong mắt còn hay lộ ra vẻ châm chọc, phẫn nộ, oán hận. Cũng là người có lá gan to nhất thiên hạ, không ai có thể so được. Bây giờ nàng lại nói ngất là giả ngất, hẳn thật sự rất tò mò không hiểu nàng là người thế nào. Có đi đâu... dù nàng có thế nào cũng không quan trọng, quan trọng là nàng đã đắc tội hắn. Phải chết!

Khi “ngất xỉu”, Tô Cẩm Bình cũng vênh tai lên chờ phán quyết cuối cùng của Hoàng Phủ Hoài Hàn, dù sao cũng chỉ giả vờ ngất xỉu, thắng thì sẽ không bị đánh, thua thì cũng chẳng tổn thất gì. Có đi đâu, dường như hôm nay Hoàng Phủ Hoài Hàn quyết tâm dạy dỗ nàng, thấy nàng hành động như vậy, mặt hắn cũng không chút đổi sắc, lạnh lùng nói: “Kéo xuống!”

Không hề bị tác động bởi việc “ngất xỉu” của nàng!

Vì thế, cô nàng nào đó đang “ngất xỉu” kia, lập tức bừng tỉnh, hung dữ lườm hai người kia một cái, dáng vẻ hùng hùng hổ hổ bị thị vệ kéo đi! Cho

đến khi nàng bị kéo đi rất xa rồi, không ít các thị vệ đứng ở cửa ngụ thư phòng vẫn dò dẫm nhìn theo bóng nàng. Cung nữ này, thật... kinh người!!! Gan nàng cũng to đến mức khiến người ta sinh ra cảm giác sùng bái như ngửa mặt nhìn núi cao vậy!!!

Hoàng Phủ Hoài Hàn hừ lạnh một tiếng rồi nói với Quân Lâm Uyên: “Lâm Uyên huynh, mời!”

“Mời!” Khóe môi nhếch lên lộ ra lúm đồng tiền có vẻ rất thỏa mãn, cùng bước vào ngụ thư phòng với Hoàng Phủ Hoài Hàn, tiếp tục ván cờ còn chưa ngã ngũ ka.

Tô Cẩm Bình và Hạ Đông Mai mặt nhăn mày nhíu bị kéo tới nơi hành hình. Chưa được mấy bước, vẻ mặt tức giận của Tô Cẩm Bình dần bình tĩnh lại, thậm chí còn lộ vẻ đã đoán trước được. Hạ Đông Mai hơi kỳ quái, hỏi: “Tô Cẩm Bình, chúng ta sắp bị đánh rồi, sao cô có vẻ không sợ hãi gì thế?”

“Ha ha, chuyện này cô không biết đâu. Một mỹ nữ như ta, lúc gặp nguy hiểm chắc chắn sẽ xuất hiện một mỹ nam đến làm anh hùng cứu mỹ nhân. Cô cứ chờ mà xem, chờ đến lúc ta sắp bị đánh, ở tình thế chỉ mình treo chuông, chắc chắn sẽ có người tới cứu ta. Hơn nữa, chắc chắn đáng về người đó vô cùng anh tuấn!” Mặt cô nàng nào đó đầy vẻ chắc chắn.

Hạ Đông Mai ngây ra như ngỗng, đám thị vệ đang áp tải hai nàng cũng đột nhiên xuất hiện cảm giác muốn sờ thử trán Tô Cẩm Bình, xem có phải đầu óc cô nàng này có bệnh hay không, mà đến chuyện đó cũng dám nghĩ? Mỹ nam đến làm anh hùng cứu mỹ nhân à? Nghĩ hay quá nhỉ? Hoàng thượng đã hạ chỉ phạt trọng, mỹ nam tử nào dám đến làm anh hùng chứ?

Mấy lời này của Tô Cẩm Bình, nghe có vẻ lưu manh, nhưng thật ra, nàng đã cảm nhận được khí tức của hai người ở cách đó không xa. Có vẻ như đã đứng xem trò vui lâu lắm rồi. Nàng nói vậy, là để ép bọn họ xuất hiện giúp nàng, nàng đang cố tình lộ ra cho họ biết: Ta biết các huynh đang ở đây, nếu không xuất hiện làm anh hùng cứu mỹ nhân, thì sau này cũng đừng có xuất hiện trước mặt ta nữa!

Hai băng ghế dài được kéo ra, thị vệ kia nhìn Tô Cẩm Bình, thẫn thờ, đúng là chết cũng chưa hết tội, thẫn thờ, đầu óc có vấn đề. Nhưng khi nhìn sang Hạ Đông Mai, mặt y đầy vẻ thông cảm và thương hại, một cô nương tốt như thế mà bị cô nàng kia làm hại! Còn anh hùng cứu mỹ nhân nữa chứ, có mà cứu cái quỷ ấy.

Đặt hai người bọn họ lên băng ghế, giờ trống cao lên, sắp đánh vào người Tô Cẩm Bình đến nơi rồi mà hai người trong chỗ tối vẫn không có ý định ra giúp! Cô nàng nào đó như ong mày, ngay khi tấm gỗ sắp chạm vào người, nàng liến to tiếng hét lên: “Hoàng Phủ Dạ, Hoàng Phủ Dật, nếu hai huynh không lăn ra đây thì sau này đừng bao giờ lăn ra nữa!!!”

Tiếng hét này khiến tay thị vệ kia run lên, suýt nữa đánh trượt! Đang định oán trách cô nàng này mơ mộng hão huyền, bỗng hai bóng người chợt lóe lên, một đỏ một trắng xuất hiện trước mắt họ, một người cầm cây quạt chuôi vàng, một người cầm quạt thủy mặc. Một xinh đẹp, một tuấn lãng, một áo đỏ khuy nh thành, một áo trắng xuất trần. Chính là Hoàng Phủ Dạ và Hoàng Phủ Dật.

Đám thị vệ vội quỳ xuống hành lễ: “Bái kiến Dạ vương điện hạ, Dật vương điện hạ!”

Hạ Đông Mai thì nhìn họ như nhìn thấy quỷ, không phải chứ? Thật sự có mỹ nam tới cứu mỹ nhân à? Là Dạ vương điện hạ và Dật vương điện hạ sao? Không phải cô hoa mắt đấy chứ? Hay là nằm mơ? Nghĩ vậy, cô ta đưa tay lên dụi mắt, nhưng quả thật vẫn nhìn thấy hai người kia!

“Sư phụ, sao nàng biết chúng ta ở đây?” Trên khuôn mặt phong trần tuấn lãng của Hoàng Phủ Dật thoáng xuất hiện vẻ hoang mang, trong suy nghĩ của hắn, Tô Cẩm Bình có tài năng ngâm thơ đối từ, cũng hiểu biết về âm nhạc, có năng lực sáng tác, nhưng rõ ràng không có võ công, hơn nữa, hoàn toàn không có nội lực, sao lại biết họ ở đây?

Tuy Hoàng Phủ Dạ đã sớm biết thân thủ của nàng không phải tầm thường, nhưng cũng không ngờ nàng lại nhạy bén đến thế. Trong đôi mắt tím nhạt thoáng xuất hiện vẻ nghi ngờ ngấm rĩ chợt biến mất, nhưng vẫn rơi vào mắt Tô Cẩm Bình.

“Đó là vì ta tin ta phúc lớn mạng lớn, gặp nguy hiểm nhất định sẽ có người cứu giúp, chỉ cần may thôi, nghĩ là hai người các huynh chắc sẽ có một người ở đây, nên mới gọi bừa vậy. Đâu ngờ cả hai huynh đều ở đây chứ!” Tô Cẩm Bình cười đáp, có đi ầu, khó mà phân biệt được thật giả trong lời nói của nàng.

Sắc mặt Hoàng Phủ Dạ không thay đổi, không biết là tin hay không tin, nhưng Hoàng Phủ Dật lại là người rất đơn thuần, hoặc có lẽ là vì cho tới bây giờ, hắn cũng không hề nghĩ trên thế gian này lại có một người con gái vừa thông hiểu âm luật, có khả năng ngâm thơ đối từ, còn có võ công cao cường như vậy. Ngay cả Mộc Nguyệt Kỳ văn võ song toàn, nhưng trong võ thuật cũng không thể nhảy bén đến mức này. Vì thế, hắn liền tin ngay lời nói của Tô Cẩm Bình đến bảy tám phần: “Sự phụ, vận may của nàng không tệ đâu!”

Nói xong, con người màu hổ phách của hắn nhìn nàng chằm chằm, trong đáy mắt còn như xuất hiện ánh lửa nóng rực. Mặc dù, ở phương diện “có thù tất báo”, Hoàng Phủ Dật xuống tay cực kỳ tàn độc, nhưng so với những người khác trong hoàng thất, thì hắn lại là người rất đơn thuần. Vì thế, sự kiện Tô Cẩm Bình thổ lộ với hắn trong tiệc Trung thu đêm qua, đã để lại một dấu ấn sâu sắc trong trái tim trong sáng, thuần khiết của hắn. Trong lòng hắn, cô gái trước mặt này là Vương phi tương lai của hắn, chỉ còn thiếu mỗi cái gật đầu của Hoàng huynh mà thôi. Hắn cũng tin rằng, chỉ cần hắn kiên trì, hoàng huynh nhất định sẽ đồng ý.

Ánh mắt của hắn đương nhiên cũng không lọt khỏi mắt Tô Cẩm Bình và Hoàng Phủ Dạ. Người trước thì thầm cười khở trong lòng, không ngờ chỉ tùy tiện nói vài câu lại gây phiền phức lớn như vậy. Hoàng Phủ Dật không tệ, mà nàng cũng không muốn gây tổn thương gì thêm cho trái tim yếu ớt mỏng manh của người ta. Có đi ầu, nếu bây giờ lên tiếng giải thích, sẽ chỉ làm cả hai xấu hổ thêm!

Tuy Hoàng Phủ Dạ hơi hâm mộ nhưng cũng thầm thở dài. Rốt cuộc hắn cũng không thể thoải mái phóng khoáng như Dật. Có đi ầu, liệu Dật có thể ôm được mỹ nhân về nhà không? Hắn thầm nghĩ, rồi thầm lắc đầu, không thể nào!

Đúng lúc này, Tiểu Lâm tử đi trừ trong ngự thư phòng ra, cầ n phất tr ầ n trên tay, nhìn thấy Hoàng Phủ Dật và Hoàng Phủ Dạ từ xa, cũng hiểu ngay vì sao mãi mà chưa nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của hai người kia. Vì Bắc Minh hoàng đã ám chỉ, Hoàng thượng đành phải phái gã đi tới đây giám sát hành hình. Đến trước mặt hai người kia, hắ n phất phất tr ầ n, xoay người hành lễ: “Nô tài tham kiến Dạ vương điện hạ, Dật vương điện hạ.”

“Đứng lên đi!” Hoàng Phủ Dạ nói chuyện rất tùy tiện, không hề giống những người khác, khi nói chuyện với Tiểu Lâm tử thường có vẻ hơi nề nang.

Tiểu Lâm tử cũng biết địa vị của đối phương trong lòng Hoàng thượng quan trọng gấp trăm nghìn lần mình, nên cũng không dám có ý kiến gì, ngắ ng đầ u cười nói: “Hai hạ nhân này phạm lỗi, Hoàng thượng hạ lệnh phạt tử, nhưng mãi không nghe thấy tiếng hành hình, mới phái nô tài tới xem, liệu có phải đắ m hạ nhân này ắ n gan hùm mật gấu lơ là nhiệm vụ hay không. Không ngờ lại gặp hai vị Vương gia!”

“Chỉ là chuyện nhỏ thôi, hoàng huynh quan trọng hóa vấn đề thế làm gì!” Trong giọng nói của Hoàng Phủ Dật đầ y vẻ không đ ồng ý.

Nụ cười trên mặt Tiểu Lâm tử cứng lại: “Dật vương điện hạ, hai nô tỳ có mắt như mù này phạm lỗi rất lớn, không chỉ bàn tán về Hoàng thượng, còn dám lòi cả Bắc Minh hoàng ra nữa. Hoàng thượng đã rộng lượng bỏ qua, nhưng tội bỏ bê nhiệm vụ cũng là tội, không thể thoát đư ợc. Ba mươi tử hình này cũng chỉ là phạt nhẹ thôi. Xin hai vị Vương gia đừng làm khó nô tài!”

Hoàng Phủ Dạ lập tức hiểu ra vấn đề, phe phẩy cây quạt trên tay, xiêm y đ ỏ bay bay trong gió, quyến rũ, tà mị đến vô cùng. Hắ n ghé tai Tiểu Lâm tử, nói: “E rằng không phải ý của Hoàng thượng, mà là ý của vị Bắc Minh hoàng kia mới đứ ng!” Tiểu Cẩm Cẩm vẫn còn tác dụng với hoàng huynh, hiện giờ hoàng huynh sẽ không làm gì khiến cho mối quan hệ của hai người xấu đi mới đứ ng. Như vậy, chỉ có một đắ p án thôi.

Tiểu Lâm tử ngắ n người, cũng kh ẽ cười, không đắ p: “Dạ vương điện hạ đừng đùa nô tài nữa. Tâm tư của chủ nhân, nô tài sao biết đư ợc.” Ở trong

hoàng cung, việc quan trọng nhất là phải giữ mồm giữ miệng, đương nhiên gã sẽ không học theo Tô Cẩm Bình, hơi một chút là nói linh tinh, tùy tiện đùa giỡn với cái đầu nhỏ gắn trên cổ mình.

“Chi bằng, Tiều Lâm tử công công bán cho bản vương một ân huệ đi, kiếm hai miếng đệm tới đánh cũng được mà, sao hả?” Dật vương là vị vương gia được nhận hết mọi vinh sủng từ nhỏ, chưa từng phải hỏi đến ân huệ của ai bao giờ. Hôm nay vì Tô Cẩm Bình lại phải nói ra những lời này, khiến Tiều Lâm tử cũng phải nghĩ ngợi.

Hoàng Phủ Dạ lên tiếng rất đúng lúc: “Nếu xảy ra chuyện gì, bản vương và hoàng đệ sẽ tự gánh chịu, tuyệt đối sẽ không liên lụy người!”

Một người là vương gia quyền cao chức trọng, một người là đệ đệ mà Hoàng thượng sủng ái nhất, dù gã có bản lĩnh tới đâu, cũng phải suy nghĩ đến thể diện của hai người đó, trên mặt bắt đầu xuất hiện sự do dự.

Đám thị vệ đứng xung quanh quay sang nhìn nhau, không biết hai cung nữ này có bản lĩnh thế nào mà có thể khiến hai vị vương gia cùng giúp đỡ. Tô Cẩm Bình thì vẫn ra vẻ thản nhiên không quan tâm, nếu cả hai tên này đã ở đây mà nàng vẫn bị đánh, thì chỉ có thể nói rằng, hai tên này đã vô dụng đến mức vượt khỏi cảnh giới thông thường. Không sao, sau này đánh hai tên này một trận là xong. Dù sao, cả hai người đã không còn dùng được, bị nàng đánh chắc cũng chẳng gây sóng gió gì được đâu!

Thấy Tiều Lâm tử vẫn còn do dự, Hoàng Phủ Dạ lại châm thêm lửa: “Tiều Lâm tử công công, nếu không quyết định, e là Hoàng huynh sẽ sốt ruột vì chờ đợi đấy!”

Hắn vừa dứt lời, Tiều Lâm tử lại nhìn hai người bọn họ, nghiêng răng một cái, nói: “Được, vậy hôm nay chúng ta li ều một phen. Các người, lấy hai miếng đệm tới đây, đánh cho to tiếng vào. Chuyện hôm nay không cho ai truy ền ra ngoài hết.”

Đám thị vệ nuốt nước miếng theo phản xạ, rồi ngoan ngoãn nghe lời, để Tô Cẩm Bình và Hạ Đông Mai ng ồi đây.

Cứ mỗi lần hai miếng đệm bị đánh, Tô Cẩm Bình lại to giọng kêu “a” một tiếng thảm thiết. Hạ Đông Mai nghi hoặc nhìn nàng, không hiểu nàng đang làm cái quỷ gì. Nàng vội nói: “Mau lên, kêu cùng ta đi, để Hoàng thượng biết chúng ta đang bị đánh, vô cùng đau đớn!”

Hạ Đông Mai cũng hiểu ngay, vì thế, hai người cùng nhau kêu thảm thiết một cách trôi chảy ở bên cạnh hai băng ghế đang bị đánh bồm bộp. Kêu đến mức Hoàng Phủ Dạ và Hoàng Phủ Dật đứng bên cạnh mà dở khóc dở cười, Tiểu Lâm tử âm thầm lau mồ hôi, không nói được câu gì.

Nét mặt của hai người đang chơi cờ trong ngự thư phòng cũng rất kỳ quái. Tiếng đánh và tiếng kêu thảm thiết cũng giống như bình thường, nhưng vẫn có vẻ gì đó khác lạ, có đi đâu, tuy hai người đều cảm thấy không ổn, nhưng cũng không ai nói gì, chỉ cúi đầu đặt cờ, làm ra vẻ không có chuyện gì vậy.

Đánh đệm xong, Tô Cẩm Bình ôm hông mình, mặt tỏ vẻ đau đớn không chịu nổi, nhăn nhó đi tới trước mặt Tiểu Lâm tử: “Tiểu Lâm tử công công, ngài chắc chắn phải nói với Hoàng thượng, nô tỳ đã bị đánh đến mức chỉ còn lại chút hơi tàn, để Hoàng thượng phải phê chuẩn cho ta nghỉ ngơi vài ngày mới được đấy!”

Khóe miệng Tiểu Lâm tử run mạnh, mấy trượng này không có cái nào đánh vào người nàng, vậy mà còn đòi gã đi cầu xin cho vài ngày nghỉ. Cô nàng này đúng là không biết bao nhiêu là đủ mà!

Hoàng Phủ Dạ và Hoàng Phủ Dật đứng bên cạnh không nhịn được liếc bật cười: “Tiểu Cẩm Cẩm, nàng thật là...”

“Sư phụ...” Hoàng Phủ Dật gọi một tiếng rồi cười không nói được lời nào nữa.

“Đừng gọi ta là sư phụ, cứ gọi ta là Tiểu Cẩm đi! Bây giờ chúng ta là bạn bè, dù sao ta cũng không dạy huynh gì cả, không dám nhận cái danh sư phụ!” Tô Cẩm Bình vừa thoát khỏi hố lửa, tâm trạng cực kỳ tốt.

Nghe nàng nói vậy, Hoàng Phủ Dật hơi khựng lại, trong đôi mắt màu hổ phách thoáng có vẻ mừng rỡ: “Tiểu Cẩm!” Ánh mắt hắn nhìn nàng càng nóng bỏng hơn.

Vì thế, Tô Cẩm Bình cũng biết ngay, mình lại phạm một sai lầm lớn hơn nữa. Nàng nuốt nước miếng, không tiện nói thêm gì. Để tránh nói nhiều càng sai nhiều, nàng liếc nhìn Hạ Đông Mai nói: “Đi thôi! Chúng ta về thôi!”

Lúc này Hạ Đông Mai mới hết ngẩn người: “À à ừ!” Hôm nay quá kinh khủng, vì Tô Cẩm Bình mà suýt nữa bị đánh, cuối cùng lại hóa nguy thành an, còn được nghỉ hai ngày không cần làm việc. Quá tốt rồi!

“Chúng ta đi đây!” Nàng phất tay với hai người kia.

“Ừ, đi đi, sau này cẩn thận hơn một chút!” Hoàng Phủ Dật lên tiếng nhắc nhở, không phải lần nào bọn họ cũng có thể đến đúng lúc.

Tô Cẩm Bình đi rất xa mới đáp lại một tiếng “biết rồi”, không biết có nghe lọt tai hay không.

...

“Hoàng thượng, Dạ vương điện hạ và Dật vương điện hạ cầu kiến, nghe nô tài nói ngài và Bắc Minh hoàng đang chơi cờ, nên hai ngài ấy quay về rồi.” Tiểu Lâm tử đứng bẩm báo, vì chuyện vừa rồi mà không dám nhìn mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn.

Hoàng Phủ Hoài Hàn hừ một tiếng, hắn thừa biết hai tên nhóc thối kia đặc biệt vào cung không phải là để gặp hắn mà. Như vậy sự khác thường khi vừa rồi cô nàng kia bị phạt cũng có câu trả lời rồi. Hai tên nhóc thối đó, đúng là vô pháp vô thiên! Cả Tiểu Lâm tử này nữa. Nghĩ vậy, hắn liếc mắt lạnh lùng nhìn gã, khiến gã kinh hãi vội vàng cúi đầu, toàn thân toát mồ hôi lạnh!

“Hoài Hàn huynh, ván cờ này nếu muốn phân thắng bại, e sẽ phải đại chiến ba ngày đêm mất. Trẫm cũng không quấy rầy huynh nữa!” Quân

Lâm Uyên thả quân cờ trong tay xuống, chuẩn bị rời đi. Xem ra, hẳn phải đánh giá lại khả năng tấn công và phòng ngự của Tô Cẩm Bình. Chỉ là con gái của một thị thiếp, mà có thể được cả Hoàng Phủ Dạ và Hoàng Phủ Dật giúp đỡ, khó khăn càng nhiều thì trò chơi... cũng sẽ càng thú vị hơn!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 66: Xuân Được

Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng biết cục diện của ván cờ này thế nào. Tài đánh cờ của hai người ngang nhau, chỉ e là ba ngày ba đêm cũng đánh không xong, vì thế, nghe hắn ta nói vậy, hắn cũng không lên tiếng giữ người, chỉ lạnh lùng nói: “Vậy ngày mai chúng ta sẽ chơi tiếp chứ?”

Quân Lâm Uyên đến chơi cờ với hắn, chẳng qua chỉ là muốn thử, mà hắn, cũng đang thử xem đối phương có giá trị để hợp tác hay không.

“Cũng được!” Quân Lâm Uyên không từ chối. Từ cách đánh cờ cũng có thể nhìn ra sự tài năng và cách đối nhân xử thế của một người. Hắn ta đến đánh cờ với Hoàng Phủ Hoài Hàn, là vì muốn thử xem đối phương rốt cuộc có bản lĩnh tới đâu. Nhưng lần này lại không phân biệt được cao thấp, đi một vài nước, hắn ta bắt đầu xuất hiện ý muốn phân thắng bại trong đầu.

“Mời!” Hoàng Phủ Hoài Hàn vừa dứt lời, Tiểu Lâm tử tự giác đứng sang bên cạnh, chuẩn bị đưa hắn ta ra ngoài.

Chờ Quân Lâm Uyên đi xa, Tiểu Lâm tử mới quay lại Ngự thư phòng. Hoàng Phủ Hoài Hàn đang cầm ngự bút phê duyệt tấu chương, không thèm liếc mắt nhìn gã một cái. Không khí này khiến Tiểu Lâm tử cảm thấy vô cùng kỳ quái, cũng vô cùng bất an. Gã lúng túng đứng trước mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn, nghĩ xuôi nghĩ ngược, Hoàng thượng cư trí như vậy, sao có thể không nhìn thấu được sự kỳ quái trong chuyện này chứ? Ngay ánh mắt lúc này cũng đã để cho gã hiểu, ngài biết hết mọi chuyện... Nhưng do dự một lúc lâu, gã cũng không dám chủ động lên tiếng.

Một lúc sau, Hoàng Phủ Hoài Hàn bỗng ngẩng đầu, quét mắt nhìn gã, cười lạnh: “Người không có gì muốn nói với trẫm sao?”

Giọng nói lạnh lẽo đến cực điểm khiến chân Tiểu Lâm tử mềm nhũn, cuống quýt xuống, lau mồ hôi trên trán, nói: “Hoàng thượng, không phải nô tài không muốn bẩm báo, mà là nô tài không dám ạ!”

Hắn đặt cây bút trên tay xuống, như cười như không liếc nhìn gã: “Sao hả? Lời nói của Dạ vương và Dật vương là mệnh lệnh, còn lời của trẫm, là gió thoảng bên tai sao?”

“Hoàng thượng, nô tài đáng chết, nô tài tuyệt nhiên không dám có ý nghĩ đó ạ! Chỉ là... chỉ là...” Gã “chỉ là” mãi mà không biết phải nói gì. Chẳng lẽ nói rằng vì sợ đắc tội hai vị Vương gia, chuốc phiền phức vào thân, nên mới phải không cam lòng phối hợp với họ để khi quân phạm thượng sao? Nói ra câu này, chắc chắn chỉ có đường chết!

“Chỉ là cái gì?” Đương nhiên hắn biết sự khó xử của gã, nhưng cũng không thể bỏ qua chuyện gã cố tình làm trái với thánh dụ. Tuy rằng hắn vốn cũng không muốn trừng trị cô nàng kia. Nhưng hắn có muốn trừng phạt nàng không là một chuyện, dám hạ nhân này có để lời hắn vào tai không, có thi hành hình phạt không lại là chuyện khác. Hai chuyện không thể đánh đồng với nhau được.

“Hoàng thượng, nô tài, nô tài không còn gì để nói. Xin ngài trị tội!”

“Tiểu Lâm tử, người đi theo trẫm cũng nhiều năm rồi nhỉ?” Giọng hắn có vẻ rất xa xôi, như đang cảm thán.

Tiểu Lâm tử nghe vậy, sợ tới mức suýt ngất xỉu: “Hoàng thượng, nô tài biết mình có tội, nhưng nếu biết vì chuyện này mà mất mạng, thì chắc chắn nô tài sẽ không làm. Chỉ là, nô tài cảm thấy, ngài cũng không thực sự muốn trừng phạt Tô Cẩm Bình kia, nên vừa nghe Dạ vương điện hạ và Dật vương điện hạ nói vậy, nô tài mới cả gan làm chuyện này!”

Nói xong, mồ hôi trên trán gã càng dày thêm. Gã đang đánh cược một phen. Đi theo Hoàng thượng bao nhiêu năm nay, đương nhiên có thể nhận

ra một chút tâm tình của Hoàng thượng. Có những tâm trạng, suy nghĩ, chưa chắc chính Hoàng thượng đã phát hiện ra, nhưng kẻ làm nô tài như gã lại nhìn thấy được. Chỉ là, thân làm bậc đế vương, không mấy ai thích tâm trạng, suy nghĩ của mình bị người khác phán đoán. Nếu gã cược thắng, Hoàng thượng sẽ vì sự chân thành của gã mà tha tội cho gã. Nếu thua, chỉ có một con đường chết!

Quả nhiên, khi gã vừa nói xong, trong mắt Hoàng Phủ Hoài Hàn thoáng hiện lên tia sáng lạnh, toàn thân cũng phát ra sát khí, ánh mắt lạnh băng khóa chặt trên người gã, một lúc lâu sau cũng không nói gì.

Cho đến khi Tiểu Lâm tử sợ đến mức run lẩy bẩy toàn thân, hắn mới lạnh lùng nói: “Đứng lên đi, tối nay trăm nghìn người, người lui xuống lĩnh ba mươi trượng. Đám thị vệ vừa hành hình, chém đầu thị chúng hết!”

Hắn muốn cho mọi người hiểu rằng, mệnh lệnh của Hoàng Phủ Hoài Hàn hắn không phải nói ra để cho bất cứ kẻ nào cũng xen vào được! Cũng đừng thời cảnh cáo hai tên nhóc thối tha kia, lần sau còn dám khiêu khích với quyền lực của hoàng đế, hắn cũng sẽ dạy dỗ hai tên đó cho ra trò!!!

“Vâng! Tạ ơn Hoàng thượng tha mạng!” Tiểu Lâm tử lau mồ hôi trán, đứng dậy thở phào một hơi. Cuối cùng cũng giữ được cái mạng nhỏ này. Tuy ba mươi trượng không ít, nhưng gã cũng quen mấy tên thị vệ kia, có lẽ... họ cũng sẽ không hạ thủ quá nặng tay, so với mất đầu thì vẫn còn tốt hơn nhiều.

Hoàng Phủ Hoài Hàn lại cầm bút lên, khoan tròn vài chỗ trên tấu chương. Bỗng nhiên, bàn tay mạnh mẽ siết chặt chiếc bút trong tay, ngừng đầu quét mắt nhìn Tiểu Lâm tử: “Vừa rồi người nói, người cảm thấy trăm không muốn động thủ với nàng?”

Toàn thân Tiểu Lâm tử cứng đờ, không biết vì sao hắn lại đột ngột hỏi như vậy, nhưng vẫn kiên quyết đáp: “Khởi bẩm Hoàng thượng, đúng là nô tài nghĩ như vậy.”

Hắn dừng lại, rồi bật cười, lạnh lùng hỏi: “Tiểu Lâm tử, có phải người cũng cảm thấy trăm quá khoan dung với nha đầu kia không?” Dù nàng có

giá trị với mình, thì hẳn cũng không thể nào dễ dàng tha thứ cho một người liên tục khiêu chiến với quy ền uy của mình như thế được! Đối với Tô Cẩm Bình, đúng là hẳn quá khoan dung rồi.

Tiểu Lâm tử lén nhìn sắc mặt hẳn, rồi gượng cười nói: “Tâm tư của Hoàng thượng đặt ở thiên hạ, lòng dạ rộng rãi uyên thâm, tha cho một cung nữ nhỏ bé vài lần cũng không phải là chuyện gì lớn.”

“Người bắt đầu học được cách nói mấy lời như thế từ bao giờ vậy?” Hẳn giữ Tiểu Lâm tử hầu hạ bên cạnh, không chỉ vì gã phụng dưỡng hẳn từ nhỏ, mà còn một nguyên nhân khác, đó là gã rất hiếm khi nói với những lời tâng bốc nịnh bợ vô giá trị mà lại vô cùng mê hoặc người ta như những cung nhân khác. Vì thế, dù đối phương có một vài chuyện xử lý không ổn, nhưng nếu không quá ảnh hưởng đến đại cục, hoặc phạm vào cung quy, thì hẳn cũng đều mắt nhắm mắt mở mà bỏ qua cho. Chỉ là, hẳn chưa từng nghĩ tới có một ngày gã cũng bắt đầu nói với mình những lời thế này.

Tiểu Lâm tử nghe vậy, biết ngay lúc này đối phương không vui lắm, gượng cười nói: “Hoàng thượng, e là nô tài cũng bị nha đầu Tô Cẩm Bình kia ảnh hưởng rồi!” Nha đầu đó vừa mở miệng là nói tràng giang đại hải các lời nịnh bợ, gã đi theo nghe nhiều rồi tự nhiên cũng bị nhiễm theo.

“Hừ.” Hoàng Phủ Hoài Hàn nghe vậy cũng chỉ hừ lạnh không nói thêm gì.

Tiểu Lâm tử lại biết hẳn đang chờ đáp án của mình, nghĩ một chút, cuối cùng nói rất hàm súc: “Hoàng thượng, quả thật là ngài đối với cung nữ tên Tô Cẩm Bình kia có đặc biệt hơn một chút. Thậm chí, còn đặc biệt hơn so với Mai chủ nhân năm đó...” Câu nói sau cùng, gã phải lấy hết can đảm để nói.

Vừa dứt lời, trên mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn lại xuất hiện vẻ tàn nhẫn, trong đầu bỗng xuất hiện đề nghị kỳ quái của Quân Lâm Uyên, thu cô nàng kia vào hậu cung à? Sự hoảng hốt trong nháy mắt khiến Tiểu Lâm tử hơi lo lắng, hỏi: “Bệ hạ? Bệ hạ?”

Hắn h ồi tỉnh, lạnh lùng mắng Tiểu Lâm tử: “Còn dám nói bậy nữa, trăm sẽ rút lưỡi người!” Cô nàng đó, sao có thể so sánh với Hinh nhi chứ?!

“Hoàng thượng tha tội, nô tài nhiều chuyện!” Tiểu Lâm tử cúi đầu, tỏ vẻ kính sợ, nhưng trong lòng lại th ần thờ d ài. Đúng là ngoài cuộc sáng tỏ, trong cuộc u mê. Nếu là người khác, e đã sớm bị xử tử đến trăm ngàn lần r ồi, nên gã tuyệt đối không dám lên tiếng nói gì với Hoàng thượng nữa.

Vị đế vương lạnh lùng kia cúi đầu tiếp tục xử lý việc nước. Trong đôi mắt tím đậm lại thoáng có vẻ hoang mang, lòng vốn tĩnh lặng như nước hồ, bây giờ cũng xuất hiện những vòng gợn sóng, có thứ gì đó giống như đang muốn phá mặt hồchui ra, r ồi lại từ từ tĩnh lặng lại...

----bamholyland.com----

“Quận chúa, có tin tốt!” Thiên Mặc vui sướng tiến tới bẩm báo.

Mộ Dung Song ng ồi trên giường, không thể động đậy, cũng chẳng thể đi đâu, lửa giận ngập đầu không có chỗ nào để phát tiết, đột nhiên lại nghe cô ta báo một câu như vậy, ả ta bực tới mức đầu óc mơ hồ quát to: “Tốt cái gì mà tốt? Người nhìn thấy bản quận chúa bị thương, cố tình đến hạ nhục ta phải không?”

Nghe ả nói vậy, Thiên Mặc sửng người, sợ hãi m ềm cả chân, vội quỳ xuống: “Quận chúa, làm sao nô tỳ nghĩ thế được. Nô tỳ hoàn toàn chân thành với người mà!”

Lúc này cơn giận dữ của Mộ Dung Song mới tan một chút, cũng biết người trước mặt không thể nào phản bội mình, cũng sẽ không có suy nghĩ gian dối gì với mình, liền gật đầu: “Đứng dậy đi!”

Thiên Mặc đứng dậy, l ảng l ảng đứng sang bên cạnh, nhưng không dám lộ ra vẻ vui mừng nữa, chỉ sợ lại chọc giận ả thêm.

“Nói đi, có chuyện gì?” Thấy cô ta không dám mở miệng, ả liền chủ động hỏi.

“Vừa rồi nô tỳ đi thám thính, được biết hình như Tô Cẩm Bình kia chọc giận Hoàng thượng và Đông Lăng hoàng, bị hạ lệnh đánh ba mươi trượng, kêu rất thảm thiết, đứng cách xa cũng nghe thấy rõ ràng. Cuối cùng còn khiến Tiểu Lâm tử công công hầu hạ bên cạnh Đông Lăng hoàng quay về cầu xin hộ, nói là nàng bị thương nặng, xin Đông Lăng hoàng cho nàng nghỉ hai ngày!” Cô ta có thể xác định mười phần mười rằng quận chúa nghe thấy tin này sẽ cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Quả nhiên, trên khuôn mặt tuyệt sắc của Mộ Dung Song hiện lên vẻ vui sướng, mắt ánh lên như ánh trăng, nói: “Chắc chắn là biểu ca đã ra tay giúp ta. Quả nhiên là biểu ca tính toán tốt.”

“Đúng thế ạ. Lần này bệ hạ trút giận cho người rồi!” Thiên Mặc cười hùa theo. Nhớ đến chuyện đêm qua bệ hạ đánh quận chúa, Thiên Mặc lại không kìm được, nói: “Quận chúa, xem tình hình thì bệ hạ vẫn rất quan tâm đến biểu muội là ngài. Đêm qua nói vậy chẳng qua vì quá giận dữ thôi, người ngàn vạn lần đừng oán hận bệ hạ.”

Không phải là cô ta trung thành với Quân Lâm Uyên hơn, mà dù sao người ta cũng là hoàng đế, tiểu thư không nên đắc tội ngài ấy, cũng không nên có khúc mắc trong lòng thì hơn.

Mộ Dung Song khẽ cười: “Đương nhiên là ta biết đi đâu đó. Trước đây biểu ca luôn rất quan tâm chăm sóc ta, gặp chuyện này sao có thể không giúp ta mà đi giúp con tiện nhân kia được chứ!”

À vừa dứt lời, Quân Lâm Uyên bằng thường phục màu ánh trăng bước vào, cổ tay áo thêu hoa văn rồng, vừa nho nhã vừa cao quý.

“Hoàng thượng!” Đám hạ nhân đồng loạt hành lễ.

Hắn không thèm liếc mắt nhìn họ một cái, nói với Mộ Dung Song: “Chân tốt hơn chưa?” Tuy tỏ vẻ quan tâm, nhưng trong ánh mắt khó giấu được sự tàn nhẫn. Tự hắn dẫn ả đến Đông Lăng này, kết quả là ả cà nhắc quay về, hắn đương nhiên cũng rất mất mặt, thứ đàn bà vô dụng!

Nhìn vẻ tàn nhẫn trong mắt hắn, Mộ Dung Song hơi kiêng dè, cúi đầu: “Khá hơn r ấ ả!” Tuy nói khá hơn, nhưng cũng là chỉ lừa gạt hắn. Sáng nay ả đi tìm Vinh phi để hợp tác, đương nhiên cũng động chạm tới vết thương, có đi ầu, ả không dám nói.

Hắn hừ lạnh, khoe môi nhếch lên đầy giễu cợt: “Chân đã bị thương thì đừng có chạy loạn bên ngoài. Đã không nghĩ ra được ý gì hay ho, thì ngoan ngoãn mà chờ, đừng có ra ngoài bêu xấu nữa! Người không cần thể diện, nhưng trẫm cần!”

Những lời này đã nói thẳng cho ả biết, hôm nay hắn đã biết ả làm những gì. Hơn nữa, diệu kế mà ả nghĩ ra để xử lý Tô Cẩm Bình, trong mắt hắn không hề có chút giá trị nào cả, thậm chí còn là một kế pháp khiến hắn mất thể diện, xấu hổ!

“Biểu ca, đã không thể động thủ, chẳng lẽ không thể tìm lý do để xử phạt nàng sao? Nếu cách này không dùng được, làm gì còn có cách nào khác nữa? Tuy kế sách này hơi vụng về một chút, chưa biết chừng vừa thành công thì Hoàng Phủ Hoài Hàn đã biết là ta làm r ấ . Nhưng Mộ Dương tin rằng, dù biết là do ta làm, hắn cũng sẽ không vạch tr ầ n. Hắn đâu phải kẻ ngốc, sao có thể vì một cung nữ nhỏ bé mà làm mất thể diện của ta, phá bỏ mối quan hệ giữa hai nước được?” Mộ Dung Song lên tiếng phản bác.

Ả vừa dứt lời, một ánh mắt âm u li ền bắn về phía ả: “Vậy người nói trẫm nghe thử, trừ Hoàng Phủ Hoài Hàn ra, còn có bao nhiêu người nhìn thấu được kế sách của người? Đông Lăng này có bao nhiêu người là kẻ ngốc? Dù không nói ra, nhưng trong lòng họ đều hiểu rõ. Đến lúc đó, Mộ Dung Song người trong lòng mấy người đó sẽ biến thành cái dạng gì? Người thật sự vì một cung nữ đó, mà không cần đến thanh danh của chính mình hay sao?”

Câu nói cuối cùng của Quân Lâm Uyên vừa kết thúc, mặt Mộ Dung Song trắng bệch ra. Quả thật, kế sách này ả thường xuyên dùng ở phủ Quốc công Nam Nhạc, không chỉ hữu hiệu, mà mọi người đều kiêng dè thân phận của ả, nên không dám nói gì, càng không dám truy ền ra ngoài.

Nhưng ở Đông Lăng thì khác, bên ngoài người ta không tỏ thái độ gì, nhưng trong lòng Vinh phi kia, chưa biết chừng đã coi Mộ Dung Song ả là một kẻ tàn độc, nếu chuyện này truyền ra ngoài, vậy... Vừa nghĩ thế, ả cảm thấy toàn thân lạnh như băng!

“Ta để người mượn đao giết người, mà người cũng không biết đường làm cho gọn gàng một chút. Tự mình tới chỗ của Vinh phi, người sợ người ngoài không biết người cấu kết với ả sao?” Ngón tay trắng nõn thon dài cầm tách trà trên bàn lên, lại tức giận chỉ muốn ném thẳng tách trà về phía ả.

“Nhưng mà... chuyện này, chuyện này...” Mộ Dung Song hơi luống cuống. Quả thật, nếu chuyện này truyền ra ngoài, dù không có chứng cứ, người ta cũng sẽ nghi ngờ Vinh phi, cuối cùng lại liên lụy đến chính ả. Nhưng ả không tự đi thì phải làm sao đây? Để hạ nhân đi chỉ e sẽ xảy ra sơ suất gì đó. Hơn nữa, e là Vinh phi cũng sẽ cảm thấy mình không tôn trọng ả, chỉ phải một thị tỳ đến nói chuyện: “Biểu ca, vậy phải làm sao bây giờ?”

“Bây giờ người còn biết hỏi thăm phải làm sao à?” Hấn lạnh lùng nhìn nàng, nốt ruồi son ở mi tâm như tỏa ra một luồng khí hắc ám.

“Biểu ca...” Mộ Dung Song gọi một tiếng rồi không dám nói gì nữa.

Hấn bước vài bước đến ghế chủ vị ở cách đó không xa, ngồi xuống: “Đêm qua, người và Vinh phi, Nguyệt phi, Mộng phi của hậu cung Hoàng Phủ Hoài Hàn, vừa gặp đã như quen từ lâu, nên hôm nay tới bái phỏng.” Dứt lời, hấn nhấp một ngụm trà, chờ ả kịp hiểu ra.

Mộ Dung Song nghe vậy, mặt lộ vẻ vui mừng: “Vâng! Chiều nay Mộ Dương sẽ đến thăm Nguyệt phi và Mộng phi!” Đi cả ba chỗ, cũng là làm nhiều loạn sự phán đoán của người khác, không ai nghi ngờ ả nữa.

“Bây giờ đi ngay đi! Còn nữa, đừng có dùng cái đầu óc ngu si của người để phán đoán Hoàng Phủ Hoài Hàn. Người như hấn, không hề đơn giản như người nghĩ đâu. Hấn có thể nhượng bộ, nhưng chỉ lần một lần hai, không thể nhịn tới ba lần. Hơn nữa, nếu để hấn phản kích lại, thì khí thế sẽ vô cùng hung hãn, khiến người ta không trở tay kịp.” Vừa rồi chơi

cờ, hẳn đã có thể nhìn thấy bản chất của hẳn ta. Hoàng Phủ Hoài Hàn không phải là người đơn giản, cũng không chấp nhận để cho người khác khiêu chiến với uy quyền của mình. Vì thế, khi Mộ Dung Song nói chắc như đinh đóng cột rằng Hoàng Phủ Hoài Hàn sẽ không vì một cung nữ mà làm mất thể diện của ả, thì hẳn không hề tin tưởng chút nào!

“Mộ Dương hiểu rồi!” Mộ Dung Song cắn môi dưới lên tiếng. Lúc này, ả mới thực sự vui vẻ phục tùng biểu ca nhà mình: “Biểu ca, hôm nay đánh tiện ty kia, là chủ ý của huynh đúng không?” Vẻ vui mừng lộ rõ trên mặt ả.

“Hừ!” Hẳn hừ lạnh một tiếng, đặt mạnh tách trà lên mặt bàn, gương mặt xinh đẹp xuất hiện vẻ lạnh lùng tàn nhẫn: “Vốn là muốn đánh nàng, không biết lại bị ai đổi thành hai miếng đẽm. Cô nàng đó quả thật rất thông minh, còn biết kêu thảm thiết làm bộ làm tịch. Tiếc là trẫm và Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng không phải kẻ ngốc!”

“Hả? Vậy có khác nào không bị đánh đâu?” Mộ Dung Song kích động lại bất giác dùng giọng điệu chất vấn.

Ả vừa dứt lời, Quân Lâm Uyên liếc lạnh lùng liếc mắt nhìn sang, khiến ả sợ đến trắng mặt, không dám lên tiếng nữa. Đợi một lúc lâu cũng không thấy Biểu ca nhà mình nói gì về chuyện này, ả lại không nhịn được, hỏi: “Biểu ca, huynh đã biết nàng không bị đánh, sao không vạch trần ả?”

“Thân phận của trẫm là gì? Hoàng Phủ Hoài Hàn đã không lên tiếng, sao trẫm tiện nói gì? Chỉ là chuyện một cái khăn tay, có thể cho rằng trẫm không nhịn được vì bị bàn tán, nên mới muốn dạy dỗ nàng một chút. Nhưng nếu đến lúc hành hình, trẫm còn nói toạc ra, chẳng phải là chuyện sẽ biến thành vua nước khác cố tình gây khó dễ cho cung nữ nước hẳn. Hơn nữa, cũng nói thẳng là Hoàng Phủ Hoài Hàn trị nước không nghiêm, có người bằng mặt không bằng lòng, chẳng khác nào làm mất thể diện của Hoàng Phủ Hoài Hàn. Mộ Dương, cho đến hôm nay, người thực sự nghĩ rằng với khả năng của người, có thể ngẩng lên ngôi vị Hoàng hậu Nam Nhạc sao?” Thông minh có thừa, nhưng nhẫn nhịn và nhìn thấu thời thế thì chẳng ra sao. Nếu là đương gia chủ mẫu của một thế gia, sau lưng còn có

nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa, thì cũng không có vấn đề gì, nhưng muốn là hoàng hậu, thì còn kém xa!!!

Lúc này, Mộ Dung Song cũng thực sự hiểu được mình vẫn còn quá kém. Ngày xưa ả còn nghĩ rằng mình là cô gái thông minh hiểu biết nhất thiên hạ. Nhưng không ngờ chính ả lại không nghĩ ra những đạo lý đơn giản như vậy. Ắ xấu hổ cúi đầu nói: “Mộ Dương tạ ơn Biểu ca dạy bảo!”

...

Tô Cẩm Bình ôm mộng, mặt nhăn mày nhí đi về phía cung Cảnh Nhân. Đám cung nhân ven đường nhìn dáng vẻ thô tục của nàng, cũng không kìm được liếc cúi đầu cười trộm. Ở trong hoàng cung, bị đánh cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên, nhưng đã bị đánh còn ôm mộng đi giữa đường làm người ta nhìn mà chê cười. Có đi đâu, cô nàng nào đó không hề tỏ ra phật ý, hiện giờ nếu nàng không giả vờ cho giống một chút, để đám cung nhân nhìn thấy lại truy tìm tin thất thiệt đến tai tên cáo già Hoàng Phủ Hoài Hàn kia, hẳn sẽ biết ngay nàng không bị đánh, nàng vẫn biết phân biệt bên nặng bên nhẹ rất rõ ràng!

Từ xa, Nguyệt phi dẫn theo đám cung tỳ đi về phía Ngự hoa viên, đột nhiên nhìn thấy dáng cô nàng nào đó ôm mộng đi! Thị tỳ đi sau Nguyệt phi liếc che miệng cười khế: “Nương nương, đó không phải là muội muội ruột của Hoàng quý phi sao? Nghe nói hôm nay nàng bị đánh vào mộng, chúng ta có cần đi hỏi thăm một chút không?”

Trong đôi mắt to của Nguyệt phi thoáng xuất hiện vẻ khinh bỉ: “Đánh vào mộng à? Người có thấy ai bị đánh vào mộng còn có thể ôm mộng, bước chân không hề lảo đảo bước về phòng mình không? Nhìn kỹ đi, trên quần nàng còn chẳng có chút vết máu nào, trừ khi đầu bản cung bị lừa đá thì mới tin nàng thật sự bị đánh! Còn Tô Cẩm Thu à? Bây giờ không cần phải lấy lòng ả nữa rồi!”

Tô Niệm Hoa đã thất thế trên triều, còn chưa biết Tô Cẩm Thu có giữ được vị trí Hoàng quý phi hay không, chưa nói đến chuyện có được lên ngôi vị Hoàng hậu hay không. Cô ả đó, hiện giờ có phải đang nghĩ xem có

nên lợi dụng kế sách của Tô Cẩm Bình để vẫn hỡi một ván không? Tiếc là lá gan ả quá nhỏ, hiện giờ cũng không dám có hành động gì.

“Nương nương, Hoàng quý phi muốn dùng kế sách đó để giành được ân sủng của Hoàng đế, sao ngài không lo lắng? Tuy hơi mạo hiểm, nhưng nếu thành công...”

“Người thì biết cái gì! Bây giờ trong cung đang rối loạn, bản cung không ngu ngốc đi lấy tính mạng mình ra mà mạo hiểm, cuối cùng lại đẩy chính mình ra đầu sóng ngọn gió! Người có nhớ Nam Cung Trữ Hinh, Mai phi năm xưa không? Trừ việc thị tẩm ra, thì Hoàng thượng chỉ hận không thể đặt cả thiên hạ trước mặt nàng, cuối cùng thì sao? Còn không phải bị biếm vào lãnh cung?” Ở trong hậu cung, cố gắng giữ mình mới là đạo lý cao nhất, nôn nóng ra mặt, chỉ khiến mình trở thành người đầu tiên chết oan chết uổng!

“Nương nương thật cơ trí!”

...

Quay về cung Cảnh Nhân, Thiển Úc đã lo lắng đứng chờ ở cửa từ lâu: “Tiểu thư, người không sao chứ?”

“Ôi ôi ôi, sao lại không sao được chứ, mông ta nở hoa cả ra rồi đây này!” Cô nàng nào đó nhăn nhó mặt, tỏ ra vô cùng đau đớn, trong mắt lại giấu diếm nụ cười.

“Cái gì? Để em xem nào!” Nói xong, Thiển Úc xông tới định kéo quần của nàng.

Tô Cẩm Bình dờ khóc dờ cười: “Có muốn nhìn cũng không thể nhìn ở đây được chứ?!” Xung quanh còn có bao nhiêu thị vệ đi qua đi lại, nàng không hào phóng đến thế đâu.

Lúc này Thiển Úc mới giật mình, đỏ mặt kéo nàng vào phòng trong. Ai ngờ, vừa vào nhà, Tô Cẩm Bình đã đóng sầm cửa lại, rồi vội vàng đi tìm bạc của mình.

“Tiểu thư, người muốn làm gì vậy?” Không phải là mông rất đau sao? Sao vừa vào phòng đã khỏe như vâm thế này?

“Thiên Ưc, ta đã hiểu một cách triệt để, hoàng cung này thật sự không an toàn chút nào. Hôm nay, suýt nữa ta bị người ta đánh thật r ối. Nơi này quá nguy hiểm, chúng ta mau dọn dẹp hành trang một chút, r ối trốn thôi! Ra khỏi hoàng cung, muốn làm gì thì làm, chúng ta cũng có thể mở một l ầu xanh, kiếm rất nhiều tiền bạc, nhân tiện lập một tổ chức tình báo, sau đó bán tin tức. Đến thời điểm trọng yếu, tiểu thư nhà em sẽ tự tay b ồi dưỡng một tổ chức sát thủ, nhận tiền giết người. Một khi tuyến đường này hoạt động tốt, thì chúng ta sẽ phát tài! Em có biết phát tài là thế nào không? Tức là có rất nhiều tiền bạc, nhiều đến mức tiêu còn không hết ấy!” Tưởng tượng ra viễn cảnh tươi đẹp sau khi xuất cung, Tô Cẩm Bình cảm thấy hạnh phúc như muốn bay lên trời!

Thiên Ưc như bị sét đánh, ngây ra như phỗng nhìn nàng! Mở l ầu xanh? Bán tin tức? Nhận tiền giết người? Có phải tiểu thư vừa bị kích thích gì không? “Tiểu thư, người đừng đùa nữa. Người là một cô nương, mở l ầu xanh gì chứ?”

“Chẳng lẽ ta giả trai không được sao?” Nàng đáp mà không quay đầu lại, sau đó bắt đầu kiểm kê tài sản của mình. Một trăm lượng, hai trăm lượng, ba trăm lượng... đếm xong, tổng cộng là chín trăm tám mươi một lượng bạc! “Đúng r ối, ta còn chôn tiền dưới gốc cây nữa!”

Nói xong, nàng đứng bật dậy chạy ra cửa. Vừa tới cửa, nàng dừng lại, quay đầu lo lắng nhìn Thiên Ưc, lại chợt nhớ ra, liền quay lại ôm hết chỗ bạc đang để trên giường vào lòng, r ối chạy ra cửa tiếp. Khóe miệng Thiên Ưc run rẩy, đứng tại chỗ nhìn nàng: “Tiểu thư, người... người lại...” không tin cả cô nữa, lại nghi ngờ cô sẽ lấy bạc của tiểu thư sao?

Cô nàng nào đó vừa chạy tới cửa thậm chí còn chẳng xấu hổ, chỉ tùy tiện quay đầu, nhìn cô với vẻ mặt rất thật lòng: “Thiên Ưc, em có biết không? Hai chúng ta có tình cảm bền chặt liên quan đến cả tính mạng. Vì em, ta có thể không cần đến mạng sống của mình. Ta đã giao tính mạng của

mình cho em, chỗ bạc này để ta giữ lại đi!” Nói xong nàng lại chạy điên cuồng ra cửa.

Cô thị tỳ nào đó ngăn người đứng trong phòng, cách giải thích kiểu gì vậy? Vừa nghe còn tưởng tiểu thư vô cùng chân thành với cô, thật ra nói qua nói lại, vẫn chỉ là sợ mình trộm bạc của tiểu thư mà thôi!

Tô Cẩm Bình đào được bạc dưới gốc cây, lại quay về phòng, cười hì hì nói với Thiên Úc: “Vừa rồi ta quên mất, chúng ta có tổng cộng một nghìn không trăm bảy mươi một lượng bạc. Tuy không nhiều lắm, nhưng cũng coi như là một khoản ban đầu. Chuẩn bị đi, hai ngày nữa chúng ta sẽ trốn ra ngoài.”

Vốn định tối nay đi luôn, nhưng nàng nghĩ mình phải tới Lê viên một chuyến, xem người kia có muốn trốn theo nàng hay không. Tuy đưa hấn đi cùng vô cùng phiền phức, nhưng nàng thiếu ơn huệ của hấn, dù thế nào cũng phải trả lại.

Không chờ Thiên Úc đáp lời, ở cửa lại có âm thanh truyền tới. Hai người vừa quay đầu, nhìn thấy Vinh phi đi cùng một đám hạ nhân đang bước vào, tư thế vừa ung dung, vừa cao quý. Tô Cẩm Bình nhìn là biết ngay là đến kiểm chuyện, gượng cười, xoay người hành lễ: “Tham kiến Vinh phi nương nương!” Dù sao nàng cũng sắp rời khỏi nơi quý quái này rồi, nhịn các lễ một chút cũng không sao!

“Mau đứng dậy đi! Bản cung nghe nói, hôm nay Hoàng thượng đánh người. Bản cung thật sự không yên lòng, nên mới tới thăm người một chút!” Vinh phi cười dịu dàng, nhưng nụ cười không tới được tận đáy mắt.

Không yên lòng vì không biết nàng chết hay chưa sao? Không có chuyện gì lại ân cần tử tế, không phải phò trợ trộm cắp thì cũng là gian thương, huống chi đây vốn là kẻ địch của nàng: “Đa tạ nương nương quan tâm, nô tỳ không sao!” Cho nên người cúi đi được rồi đấy!

Vinh phi làm ra vẻ không nghe thấy ý khác trong lời nói của nàng, cười nói tiếp: “Trong cung này tuy rằng thủ vệ rất nghiêm ngặt, nhưng cung Cảnh Nhân cũng khá hẻo lánh, người và nha đầu này ở đây có vẻ không an

toàn lăm! Hôm nay bản cung đến để tặng cho người hai hộ vệ, canh chừng cửa phòng giúp các người, có chuyện gì cũng tiện xử lý!” Vừa dứt lời, hai thị vệ liền tiếc đến, dáng vẻ nhìn cũng rất thật thà, chất phác.

Tô Cẩm Bình thẫn cười lạnh, nhất định ở Vinh phi này có ý đồ khác, nhưng cụ thể thế nào thì nàng không đoán được. Không phải là phái hai người này đến giám sát nàng đấy chứ? “Nương nương quá lo lắng rồi, nô tỳ ở trong cung vô cùng an toàn, không cần thị vệ, hơn nữa, nô tỳ cũng chỉ là một cung nữ nhỏ bé, thật sự không dám nhận!”

“Lòng tốt của bản cung mà người cũng muốn từ chối sao?” Giọng Vinh phi lập tức lạnh đi.

“Vâng, đa tạ ý tốt của nương nương!” Hừ, muốn giám sát thì cứ giám sát đi, với bản lĩnh của hai người đó thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến hành động của nàng được.

“Ừ, vậy bản cung hồi cung. Hai người các người canh chừng ở đây. Hoàng thượng có hỏi, cứ nói là vì việc hôm qua hiểu lầm Tô Cẩm Bình, nên bản cung vô cùng áy náy, mới phái các người tới canh cửa bảo vệ các nàng. Hiểu chưa?” Vinh phi nói với hai người kia.

“Hiểu rồi ạ!” Hai thị vệ lên tiếng, rồi một trái một phải đứng ở cửa phòng.

Sau đó, dưới ánh mắt chăm chú của Tô Cẩm Bình, Vinh phi nghênh ngang bước đi như một con chim công sặc sỡ...

Nhìn hai người đứng cửa, Tô Cẩm Bình cười lạnh, đóng sầm cửa lại. Thiển Ước khó hiểu nhìn ra ngoài hỏi: “Tiểu thư, Vinh phi muốn làm gì vậy?”

“Dù ở muốn làm gì đi chăng nữa, thì cũng không phải là ý đồ tốt!” Nàng bước nhanh đến bên giường, nằm xuống, hai tay gác sau đầu, nhìn đỉnh màn. Hôm nay nàng cứ cảm thấy rất bất an, chẳng lẽ là vì hai người ở ngoài cửa sao?

...

Đêm xuống, Tô Cẩm Bình nằm trên giường mình, hai mắt sáng như sao vẫn nhìn chăm chăm lên đỉnh màn, tối nay nàng cứ cảm thấy sắp có chuyện xảy ra. Thiên Ước đang ngủ ở Thiên điện.

Trong tâm cung của Vinh phi, cô ả mặc áo gấm khế nhếch môi cười tàn độc. Đêm nay sẽ là ngày chết của cô nàng kia! Ý của Mộ Dung Song vốn muốn ả trì hoãn vài ngày, tránh cho người ta nhìn thấy manh mối. Nhưng chiều nay phụ thân lại truyền lời đến, nói tiểu đệ bị một trăm trượng đánh cho hấp hối, tuy vẫn giữ được mạng, nhưng hai chân coi như tàn phế rồi! Con trai trưởng của phủ Vĩnh Yên hầu nhà ả, bị một tiện tỳ ức hiếp đến mức này, sao ả không tức giận cho được? Vì thế, ả không thể chờ nổi dù chỉ một ngày. ả muốn Tô Cẩm Bình phải trả giá đắt ngay lập tức!

Gần giờ tỵ, hai người bên ngoài đều không có hành động gì, giống như đến bảo vệ cho nàng thật vậy. Dần dần, Tô Cẩm Bình cũng thấy buồn ngủ, mí mắt bắt đầu muốn chạm vào nhau.

Một lúc lâu sau, hai người ngoài cửa nghiêng đầu nghe ngóng động tĩnh trong phòng. Hai người này đều có chút nội công, xác định người trong phòng đã ngủ, liền rút trong ngực áo ra xuân dược mà Vinh phi đưa cho, liếc nhìn nhau rồi chậm rãi bước tới cửa sổ, gã mở lớp giấy mỏng ra, nhẹ nhàng thổi dược vào phòng.

Tay thị vệ hơi nhú mày, nhỏ giọng hỏi: “Người thổi hết vào như vậy, lát nữa trong phòng đều có mùi dược, chúng ta bước vào không phải cũng sẽ trúng xuân dược sao?”

“Dù sao cũng phải làm chuyện này mà? Chúng ta có trúng xuân dược hay không thì có ảnh hưởng gì đâu!” Trên khuôn mặt trung hậu của người thị vệ kia xuất hiện nụ cười bất an. Thật ra, gã cũng không muốn làm chuyện nham hiểm như vậy, nhưng Vinh phi nương nương giữ người nhà của gã, gã không thể làm cách nào khác được.

Người kia nghĩ một chút, thấy cũng đúng nên không phản bác gì nữa.

Đột một lát, cảm thấy có lẽ được bắt đầu có tác dụng, hai người liền rón rén bước vào. Vừa vào trong phòng, một mùi thơm kỳ quái xộc vào mũi khiến cả hai đều cảm thấy khô nóng, thú tính cũng bùng bùng lên. Bọn họ chỉ vào phòng trong giây lát đã phản ứng mạnh như vậy, Tô Cẩm Bình ở trong phòng lâu như thế, không phải là đã khô nóng đến không chịu nổi rồi hay sao?

Hai gã dựa vào ánh trăng chiếu qua cửa sổ, vội vàng tìm đến bên giường.

Cô gái nằm trên giường, nhắm chặt hai mắt, ngủ rất say, giống như không có cảm giác gì...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 67: Mượn Được Hành Hung --- Ta Muốn Huynh!

Ngoài cung, bên sườn núi, giữa đình Trường Lang,

Nhìn người bạn tốt say như chết vẫn không ngừng dốc rượu vào mồm ở trước mặt mình, Hoàng Phủ Dật không tìm được liềm khuyên bảo: “Được rồi, Tử Hàn, đừng uống nữa, huynh nhìn xem hiện giờ huynh thế nào? Để người khác thấy, liệu còn ai thấy phục huynh nữa không?”

Người đối diện hẳn lúc này đã không còn chút vẻ cuồng ngạo tà tứ như thường ngày nữa, nhìn hẳn ta có vẻ rất suy sụp, nghe Hoàng Phủ Dật nói xong, tay áo đen phất lên, “Ầm” một tiếng, nước sông bên ngoài đình bắn lên cao khoảng mười trượng, sau một tiếng nổ vang trời, nước lại ù ù xuống sông, tản ra từng vòng từng vòng sóng.

Hắn ta cầm vò rượu, đi tới bên lan can, ngửi xuống, chân phải gập lên, đạp trên thành lan can, chân trái buông thõng xuống đất, ngực áo mở rộng, vẫn là khí tức anh hùng phiêu bạt giang hồ kia, nhưng đôi mắt đen như mực lại ảm đạm không chút ánh sáng. Hẳn ta ngửa đầu, dốc rượu vào họng, chất lỏng trong suốt chảy dọc theo cổ, thấm vào vạt áo. Lãnh Tử Hàn ngửa mặt lên trời cười khô: “Phục ta à? Ta cần ai phục ta chứ? Dù tất cả mọi người trong thiên hạ phục ta thì có tác dụng gì đâu?”

“Cái gì mà công tử Tà, cái gì mà thiên hạ đệ nhất cao thủ, có ích gì chứ? Ha ha ha...” nói xong, hẳn ta lại cười điên cuồng, ngửa đầu uống rượu.

“Tử Hàn!” Hoàng Phủ Dật hơi nhíu mày, hôm nay tên này đột ngột xông vào phủ Dật vương, không nói lời nào kéo hẳn ra đây, bảo hẳn uống

rượu cùng hắn ta, nhưng hắn cũng nhận ra tâm trạng của hắn ta hôm nay không ổn, nên chỉ nhấp vài hớp chứ không dám uống nhiều.

Tiếng gọi “Tử Hàn” này dường như không có chút ảnh hưởng nào đối với hắn ta. Lãnh Tử Hàn lẳng lặng quay đầu, dung nhan mị hoặc như ma vương nhìn thẳng về phía Hoàng Phủ Dật, trong mắt không có chút sinh khí nào, yên tĩnh như một hồ nước lặng, ẩn dưới đáy hồ lại là sự điên cuồng sát phạt thế gian. Giọng nói vốn tà ngạo, giờ cũng khàn khàn, đôi môi mỏng cong lên, nói ngắt quãng: “Dật, huynh biết không? Chỉ một tháng, một tháng không gặp, mà nàng đã quên ta, quên rồi! Quên không còn lại chút nào, còn bảo ta cút đi, cút đi, ha ha...”

Nói xong, hắn ta lại dốc ngược bầu rượu, Hoàng Phủ Dật nhanh chân bước đến, giữ tay hắn ta lại: “Đừng uống nữa!” Hắn và Lãnh Tử Hàn đã kết giao với nhau hơn mười năm, đã từng nhìn thấy hắn ta lạnh lùng giết người, từng nhìn thấy hắn ta xưng bá võ lâm, từng nhìn thấy hắn ta nắm quyền sinh quyền sát trong tay, chỉ chưa từng thấy hắn ta suy sụp thế này bao giờ!

Hắn vẫn nhớ rõ, lần trước gặp nhau là nửa năm trước, cũng chính hắn ta kéo hắn đi uống rượu, nói đã tìm được người từng cứu hắn ta mười mấy năm trước. Đáng vẻ hơn hờ vui mừng đó, khiến cho hắn đến bây giờ vẫn không quên được, nhưng chỉ chớp mắt một cái, hắn ta lại biến thành bộ dạng này!

“Không uống à? Được, huynh bảo không uống thì không uống vậy!” Nói xong, hắn ta dùng lực, ném vò rượu trong tay ra ngoài, bay qua mặt hồ, chạm vào vách đá, rồi “choang” một tiếng, nát thành từng mảnh vụn.

Hoàng Phủ Dật đặt tay lên vai hắn ta: “Nếu là đàn ông, thì ưỡn ngực lên, ngẩng cao đầu lên, đã quên huynh rồi, thì huynh tìm cách để nàng yêu lại huynh một lần nữa! Huynh còn nhớ lúc trước huynh đi du ngoạn hồ Thiên Sơn cùng ta, sau đó về thấy Ma Giáo bị tiêu diệt, huynh đã nói thế nào không? Huynh nói, Lãnh Tử Hàn ta tung hoành trong thiên hạ, đứng trên cao mà nhìn xuống giang hồ, sao có thể chịu ảnh hưởng của đám lâu

nhân này được. Dám tiêu diệt Ma Giáo của ta, thì phải dùng cả gia tộc, cả môn hộ để trả nợ!”

Lần đó, Lãnh Tử Hàn còn không nhờ hần giúp, chỉ với năng lực của một mình mình, một người đối đầu thập đại môn phái, cuối cùng cả người như nhuộm máu tươi quay về Ma Giáo lại hưng thịnh, người người trong chốn giang hồ phải thoái nhượng, lui binh. Đó mới là Lãnh Tử Hàn mà hần biết, không phải dáng vẻ uất ức, suy sụp như hiện tại!

Hần ta ngẩng đầu, hít sâu một hơi, sau đó quay đầu nhìn hần: “Dật, huynh biết không, khi ta quay về thì nghe tin nàng đã tiến cung. Ta cũng đã tính đến nước xấu nhất, nghĩ rằng có lẽ nàng không còn yêu ta nữa, có lẽ nàng đã yêu hoàng huynh của huynh. Có lẽ... Ha ha, dù thế nào ta cũng có thể chấp nhận được, nhưng ta lại chưa từng nghĩ, nàng quên mất ta. Quên rồi, ha ha. Quên rồi...”

“Tiến cung à?” Hoàng Phủ Dật nhướn mày, cô gái đó đã tiến cung rồi sao? Là ai? Trước kia hần chỉ biết là có một người như thế, nhưng cũng không biết người đó là ai.

Nhìn thấy vẻ khác lạ trên mặt hần, Lãnh Tử Hàn cũng không nói thêm gì nữa, dưới ánh trăng, đôi mắt đen như mực dần dần sáng lên, cũng dần hiện lên vẻ kiên định...

...

Cung Cảnh Nhân.

Hai thị vệ chầm chậm tới gần, người vốn đã ngủ say trên giường đột ngột mở to hai mắt, ngẩng bật dậy, hai tay nhanh chóng tóm lấy cổ tay họ, sau đó chế ngự chính xác vào mạch môn!

Hai người kinh hãi nhưng trở tay không kịp, chỉ có thể trở mắt nhìn cổ tay của mình bị nàng chế ngự, đè chặt mạch máu, không thể cử động được! Động tác của cô gái này quá nhanh, nhanh đến mức họ không thể nhìn rõ nàng đã ra tay như thế nào thì tính mạng của mình đã bị nàng nắm trong tay!

Tô Cẩm Bình cũng chỉ biết hai người này có chút công phu, đêm qua đã chứng kiến nội công của Lãnh Tử Hàn, nên nàng nghĩ cần phải đề phòng một chút với thứ gọi là nội công này, vì thế mới chờ cơ hội nhanh tay khống chế đối phương!

“Cô nương, chúng ta...” Thị vệ kia muốn lên tiếng giải thích, nhưng vừa mở miệng, chút hương còn lại của thiên đoạn tuyết bay trong không khí nhanh chóng xộc vào miệng gã, khiến gã trúng độc sâu hơn, vì vậy gã cũng không thể nói được câu gì, hai đầu đã không còn nhìn được, muốn quấn vào nhau cọ xát, nhưng không dám làm bừa.

Từ đầu tới giờ, Tô Cẩm Bình không nói một lời, nhanh chóng kéo hai người kia ra khỏi phòng mới dám hít sâu một hơi không khí trong lành. Có đi ầu, vì nàng đã ở trong phòng quá lâu, dù nín thở nhưng vẫn hít phải một ít thiên đoạn tuyết. Nhưng trong lòng nàng vẫn rất kiên định, cắn mạnh vào đầu lưỡi mình, cắn đến mức tứa ra mùi máu tanh, nàng mới có thể giữ vững sự tỉnh táo của mình!

“Nói, là Vinh phi hay là ai?” Trực giác nói cho nàng biết là Vinh phi làm việc này, để ể ả bị đánh, dù không phải do nàng gây ra, nhưng đám người cổ đại không nói lý lẽ này lại luôn nghĩ rằng dù có sai cũng là lỗi của người khác!

“Là... là Vinh phi!!!” Mặt hai người đã trở nên mê loạn, trên người lại khô nóng không chịu nổi, giọng đứt quãng nói: “Cô... cô nương... chúng ta... chúng ta thật sự không muốn làm chuyện này... Nhưng mà... Vinh phi giữ người nhà chúng ta... Chúng ta không có cách nào khác!”

“Chẳng lẽ các người không biết, đến lúc đó ta chết, các người trốn cũng không thoát sao?” Nàng lạnh lùng nói, trong đôi mắt phượng chỉ toàn sát khí. Khi nàng còn làm sát thủ cũng vô cùng nhạy cảm với xuân dược và mê dược, vốn nghĩ rằng nín thở, dù hít vào một ít thì mình cũng khống chế được, nhưng không ngờ hiệu quả của xuân dược này lại mạnh mẽ như vậy, khiến nàng không chịu nổi!

Đầu óc của hai người kia đã không còn tỉnh táo, mắt cũng mơ hồ, nhưng vẫn mơ mơ màng màng trả lời Tô Cẩm Bình: “Chúng ta không còn

lựa chọn nào khác!”

“Hừ!” Trong lòng Tô Cẩm Bình không tồn tại một chút thương hại nào, quả thật, hai người này vì sự an toàn của người nhà, nên mới định làm thế với mình. Chuyện này không sai, nhưng Tô Cẩm Bình nàng chẳng lẽ phải chịu trách nhiệm vì sự an toàn của người nhà người ta sao? Nàng đâu phải là nhà tù thiện chứ?! Hoàng cung vốn là nơi ỷ mạnh hiếp yếu, mạnh thì sống, yếu thì chết, nếu bọn họ đã không hợp sinh tồn, vậy thì cứ chết đi! Nếu đã đụng chạm đến nàng, nàng cũng không ngại tiễn họ một đoạn đường!

Đương nhiên, trước khi chết hẳn là phải giúp nàng một việc!

...

“Nương nương, ngài nên đi nghỉ đi!” Thị tỳ tâm phúc của Vinh phi đứng bên cạnh khuyên nhủ.

Vinh phi nghe vậy, nhướn mày phản bác: “Bản cung còn phải đi bắt gian chứ? NGủ cái gì? Chẳng lẽ để mặc kẻ cho ả tiện nhân kia thoải mái sung sướng sao?”

“Nương nương!” Thị tỳ kia bước từng bước về phía trước, thành khẩn nói: “Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, thị vệ tuần tra chắc chắn sẽ phát hiện. Nếu bây giờ ngài tự đi, hai thị vệ kia lại là ngài đưa tới, muốn để người ta không nghi ngờ ngài cũng khó! Đường đường là một hoàng phi, lại dùng thủ đoạn này để đối phó một cung nữ, nếu truy vấn ra ngoài... Còn nữa, quận chúa Mộ Dương kia hận Tô Cẩm Bình đến thấu xương, nếu ngài không đi, ả ta đương nhiên sẽ đi!”

Vinh phi nghe cũng thấy có lý, do dự một chút liền gật đầu: “Cởi y phục cho ta! Nhưng mà, không tận mắt nhìn thấy tiện nhân kia gặp họa cũng thật đáng tiếc!”

Ả vốn chờ họ xảy ra chuyện, ả có thể nói là hai thị vệ này rất thật thà, chất phác, nhưng không ngờ tiện tỳ kia lại quyến rũ, dụ dỗ họ! Như thế, Tô Cẩm Bình có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội! Vậy mà

giờ ả lại không thể đi tới chứng kiến tận mắt, trong lòng cũng hơi hậm hực. Hơn nữa, mục đích của ả và Mộ Dung Song, không chỉ muốn tiện tỳ kia chết, còn muốn nàng chết mà mất hết cả thể diện! Có đi ầu, nha đ ầu kia nói cũng đúng, hiện giờ ả không nên đi.

----bamholyland.com----

Mộ Dung Song nghe ám vệ mượn của cha mình là Trấn quốc công Nam Nhạc bẩm báo, ả chửi rủa Vinh phi kia thiếu kiên nhẫn, r ồi lại hơi lo lắng đứng dậy, vội vội vàng vàng gọi Thiên Mặc mặc xiêm y cho ả, đi bắt kẻ thông dâm. Tuy Thiên Mặc cảm thấy không ổn, nhưng cũng không dám nói gì, chỉ lặng lẽ nhắn người đi báo cho Hoàng thượng biết, nếu chuyện này hoàn toàn không ổn, thì Hoàng thượng nhất định sẽ phái người đến ngăn cản, sau đó mới bước vào phòng giúp Mộ Dung Song mặc y phục.

Lúc này Quân Lâm Uyên còn chưa ngủ, nghe hạ nhân báo lại, mắt hần thoáng xuất hiện vẻ tàn độc, bước nhanh ra khỏi phòng, vừa vặn gặp Mộ Dung Song đang vui vẻ háo hức bước ra khỏi phòng ngủ của ả!

“Biểu... biểu ca!” Mộ Dung Song hơi chột dạ, vừa r ồi quá cao hứng nên cũng không thèm nghĩ ngợi kỹ càng xem mình có nên đi bắt gian hay không, nhưng đột nhiên nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng tàn nhẫn của Biểu ca đứng ở trước mặt mình, ả mới chợt nghĩ đến đi ầu này.

“Sao hả? Lại thiếu kiên nhẫn à?” Thời khắc này, ánh mắt Quân Lâm Uyên nhìn ả đã không còn là ghét và coi thường đơn thuần nữa, mà còn khó giấu được vẻ thất vọng!

Sự thất vọng trong mắt hần cũng khiến Mộ Dung Song cực kỳ lo lắng. Cha mẹ cho ả đi Bắc Minh, không chỉ là để biểu ca đưa ả đi thăm vị hôn phu của ả, mà quan trọng hơn là muốn mượn sự viện trợ của biểu ca. Chỉ cần biểu ca đồng ý giúp ả, có thêm phủ Trấn quốc công, ả nhất định có thể giúp phu quân ng ồi lên ngôi vị Hoàng đế! Tuy bây giờ người kia đã muốn từ hôn, nhưng ả tin rằng, khi hần nhận ra giá trị của ả, nhất định hần sẽ rút lại lời nói đó! Quy ền hành cao nhất, có người đàn ông nào không muốn có? Nhưng vì một Tô Cẩm Bình mà khiến biểu ca muốn quay lưng với ả, không giúp ả, thì rõ ràng là mất nhi ều hơn được!

“Biểu ca, Mộ Dương nhất thời xúc động, từ bé đến giờ Mộ Dương chưa từng phải chịu nhục thế này. Biểu ca, Mộ Dương biết sai rồi, ta không đi nữa!” Không biết vì sao, từ xưa đến nay ả không sợ trời, không sợ đất, ngay cả bây giờ Nam Nhạc hoàng có chỉ hôn một lần nữa cho ả, ả cũng có thể to gan mà nói “Vua không nói chơi” để bác bỏ, nhưng đối mặt với Biểu ca, ả luôn cảm thấy trong lòng mình lạnh run.

“Mau quay về đi!” Hấn mất kiên nhẫn, phun ra mấy chữ. Bây giờ hấn còn lười chẳng muốn mở miệng nói chuyện với ả. Một kẻ ngu xuẩn như vậy không đáng để hấn phải nói nhiều thêm nữa!

Nghe hấn quát lớn, trong mắt Mộ Dung Song thấp thoáng bóng nước mắt, nhưng vẫn ngoan ngoãn quay về.

Cánh cửa đóng lại, Quân Lâm Uyên vẫn đứng đó, xoay người, bước về phía trước vài bước. Đến bên lan can, hấn hít sâu vài hơi, ả ngu xuẩn, nếu không phải là con gái của dì, thì hiện giờ hấn đã ném thẳng cái đầu ả vào hang rắn rồi! Càng nghĩ hấn càng tức giận đến mức ho khan một tràng dài, khuôn mặt đỏ bừng lên như muốn ho cả tim cả phổi ra vậy!

Hạ nhân bên cạnh vội chạy tới: “Hoàng thượng, xin bớt giận! Bớt giận!” nhưng gã cũng không dám vỗ lưng cho hấn xuôi xuống. Tính cách Hoàng thượng vô cùng hung bạo, lần trước có mấy cung nhân bất cẩn chạm vào ngài, nếu không chặt tay thì cũng băm vằm ra nghìn mảnh, nên gã không dám liếc.

Một lúc lâu sau, đôi môi mỏng của hấn mới phun ra một nhúm máu tươi. Vết máu đỏ tươi vương trên bàn tay trắng nõn, bóng bẩy, giống như giãc mộng vỡ tan thành, cực kỳ đẹp, cũng vô cùng đáng sợ.

Hạ nhân kia dường như đã quen với việc này, vội bước tới đưa cho hấn một chiếc khăn trắng như tuyết: “Hoàng thượng, dù sao quận chúa Mộ Dương cũng còn nhỏ tuổi, ngài đừng tức giận với nàng, sức khỏe của ngài vốn không chịu được tức giận đâu...”

“Còn nhỏ à? Nàng đã hai mươi rồi, ở tuổi nàng, trăm...” Nói tới đây, đột nhiên hấn dừng lại, trên khuôn mặt lạnh lùng diễm lệ thoáng xuất hiện

vẻ oán hận rõ rệt, quay đầu nhìn hạ nhân phía sau, chỉ thấy gã tỏ ra rất bất an, lúng túng, sợ hãi.

“Người rất sợ trẫm sao?” Hắn quay đầu nhìn gã, bên môi vẫn còn vương vết máu chưa kịp lau, nhưng trong bóng đêm này lại tuyệt nhiên không hề đáng sợ, mà là tuyệt đẹp, một vẻ đẹp thể lương, lạnh lẽo nhưng lại đẹp hơn hết thấy mọi thứ trên thế gian, nốt ruồi son nơi mi tâm đỏ rực như đóa hoa đôm ri rực rỡ, cực kỳ có cảm giác như sắp đi tới bước đường cùng.

Hạ nhân kia vừa nhìn thấy dung nhan của hắn liền kinh hãi đến mức quên cả hít thở, nhưng sau đó gã lại ngăn người nhìn hắn, trên mặt chỉ còn lại vẻ si mê, lưu luyến, quên cả trả lời câu hỏi vừa rồi của hắn.

Cũng chính ánh mắt và nét mặt như vậy lại khiến Quân Lâm Uyên ngửa mặt lên trời cười ha ha, đến khi tiếng cười cuối cùng chấm dứt, trong giọng nói của hắn đầy vẻ bi thương khó nói thành lời, không chờ cho hạ nhân kia kịp phản ứng, hắn đã quay người về phòng, từ rất xa nhẹ nhàng truyền tới bốn chữ thân nhiên không chút bận lòng: “Thiên đạo vạn quả!” (Chém thành ngàn mảnh!)

Hạ nhân kia không kịp lên tiếng xin tha đã bị hai ám vệ bịt miệng kéo xuống.

Quay về phòng, hắn bước tới bên cửa sổ, ngón tay trắng nõn đưa lên quệt vết máu bên môi, nhìn về phía cung Cảnh Nhân. Cô gái đó, sắp bị bắt rồi phải không? Tiếc thật, khó khăn lắm mới tìm thấy một thứ khiến hắn cảm thấy có hứng thú, thế mà bị hủy như vậy, lại không phải do chính tay hắn tiễn nàng xuống địa ngục, tiếc quá, thật sự rất đáng tiếc!

Bỗng nhiên, môi hắn cong lên lộ ra lúm đồng tiền, chỉ cần xuống địa ngục là được rồi, do ai đưa tiễn thì có quan trọng gì chứ, từ trước tới giờ, đã đối đầu với Quân Lâm Uyên hắn, chỉ có một con đường chết...

...

Tô Cẩm Bình kéo hai thị vệ kia, trốn tránh cấm vệ quân đi tuần đêm, vừa nấp vừa chạy tới tận tấm cung của Vinh phi. Đèn trong phòng đã tắt, ở ngoài cửa còn có vài cung nữ đang canh cửa. Nàng nhặt hai cục đá lên, ném về phía hai người kia. Viên đá đi cực chuẩn, đánh thẳng vào huyệt đạo hai người kia, chỉ một giây sau, hai người kia liền ngất xỉu.

Tiếng mở cửa khiến Vinh phi hơi kinh ngạc hỏi: “Ai?”

Nhưng không thấy ai trả lời, chỉ vang lên tiếng đóng cửa.

Sau khi Tô Cẩm Bình đóng cửa lại, nàng cắn môi trốn lên cây, tác dụng của xuân dược kia quả nhiên lợi hại, cảm giác cứ đánh sâu, đánh sâu vào trong cơ thể nàng, hơn nữa, còn càng ngày càng mãnh liệt hơn. Thời khắc này, nàng chỉ có thể nhờ gió đêm lạnh lẽo để giữ tỉnh táo! Chỉ là, chưa tận mắt chứng kiến cô ả kia gặp báo ứng, thì nàng vẫn tiếc không muốn rời đi!

Không bao lâu sau, tiếng kêu hoảng sợ của Vinh phi vang lên, đầu tiên là kinh hãi, sau đó là lớn tiếng mắng chửi đầy giận dữ, quát rất to, rồi lại hô vọng ra ngoài cửa “Người đâu!”. Nhưng cung nữ canh cửa đã bị Tô Cẩm Bình đánh ngất xỉu, tính theo thời gian, thì cũng phải khoảng mười phút nữa thị vệ tuần tra mới có thể đi qua đây! Mười phút, dù không xong việc, cũng phá được thân xử nữ của ả rồi chứ? Nàng nhớ rõ, Hoàng Phủ Hoài Hàn không hề động chạm tới phụ nữ trong hậu cung của mình!

Sau khi Vinh phi kia hoảng sợ gọi người mãi không được, lại tức giận mắng chửi một trận, rồi sau đó biến thành cầu xin tha thứ, một tiếng kêu thảm thiết thể lương vang lên ngay sau đó, cũng chính tiếng hét thảm thiết này khiến cho đám thị vệ vốn còn đang ở cách xa đây vội vàng chạy tới.

Mọi người hét to: “Bắt thích khách!” rồi nhanh chân chạy về phía này, vừa đẩy cửa ra đã nhìn thấy hình ảnh khiến máu toàn thân như sôi trào! Vinh phi đã bị cởi hết quần áo, hai người đàn ông thân không một sợi vải đang làm những hành vi thú tính trên người ả. Trên đùi trắng nõn nà của ả còn vương lại vết máu chưa khô, nhìn là biết máu xử nữ. Chuyện này...

Tô Cẩm Bình đang trốn trên cây cười lạnh một tiếng, rồi xoay người rời đi. Dù là bị người khác hãm hại, hay là do chính Vinh phi kia thông

gian với người khác, thì nhiều người nhìn thấy như vậy, Vinh phi cũng chết chắc rồi! Kể đi hại người nhất định phải nhận lấy bài học đi tìm chết là thế nào. Sở dĩ Vinh phi có kết cục này, là vì ả còn không hiểu rõ, đối thủ của mình rốt cuộc là ai! Là Tô Cẩm Bình, là “yêu nghiệt” đến từ thế kỷ hai mươi mốt!!!

Chưa đi được mấy bước, chân nàng đã bắt đầu lão đảo! Nàng biết tác dụng của dược này rất lớn, cố gắng chịu đựng có thể sẽ không chịu nổi. Nàng dừng lại, đôi mày thanh tú nhú lại thành hình chữ xuyên, trong đầu bỗng xuất hiện dung nhan tuyệt mỹ, lãnh đạm của Bách Lý Kinh Hồng, dáng người chi lan ngọc thụ, cao gầy, tuấn tú... Đợi đã, nàng đang nghĩ cái quỷ gì thế?!!!

Tô Cẩm Bình vội vàng lắc đầu, bước về phía cung Cảnh Nhân, nhưng đi chưa được mấy bước đã đứng không vững, khiến nàng tức đến nghiến răng nghiến lợi, mẹ kiếp! Sao lại gặp phải chuyện chết tiệt này chứ? Chuyện này thật khó mà chấp nhận được! Nàng rất muốn đi về phía cung Cảnh Nhân, nhưng khéo mắt lại cứ bất giác liếc về phía Lê viên, trời đất ạ!!!

Con mẹ nó chứ! Loại dược này nếu cứ cố gắng chịu đựng có thể sẽ mất mạng. Nàng là người của thế kỷ hai mốt, không phải con gái cổ đại coi trọng trinh tiết còn hơn mạng sống, có vẻ nếu mượn dược để “giải quyết” người kia thì cũng chẳng thiệt thòi gì! Vì thế... sau khi trải qua muôn vàn rối rắm, do dự, nàng hung hăng cắn chặt răng, lão đảo, thất thủ đi về phía Lê viên.

...

Diện Dưỡng Tâm, Hoàng Phủ Hoài Hàn đã đi ngủ. Bỗng nhiên, ám vệ đột ngột xuất hiện trong phòng. Thân làm hoàng đế, hấn vốn vô cùng cảnh giác, hơn nữa nội lực thâm hậu, nên hấn lập tức tỉnh lại. Hơn nữa, nếu không phải chuyện quan trọng, ám vệ sẽ không xuất hiện khi hấn đang ngủ, vì thế, xem ra chuyện này có vẻ không nhỏ.

“Hoàng thượng!” Ám vệ kia quỳ một gối xuống đất, mắt đầy vẻ xấu hổ.

Hắn mệt mỏi day mi tâm: “Nói!” Ngàn vạn lần đừng nói là cô nàng chết tiệt kia lại gây chuyện gì nữa!

“Chiều nay Vinh phi tặng hai thị vệ đến cung Cảnh Nhân. Nửa đêm, hai thị vệ đó thổi thứ gì đó vào phòng Tô Cẩm Bình. Lúc ấy thuộc hạ sợ bị phát hiện nên không tới gần, không biết đó là thứ gì!” Nhiệm vụ của họ chỉ là chịu trách nhiệm giám sát, dù có bất cứ mệnh lệnh gì cũng phải do Hoàng thượng tự ra lệnh, nếu không, dù thấy chuyện gì cũng không được nhúng tay vào.

“Sau đó thì sao?” Cô nàng đó cũng không phải người dễ đối phó, nếu tùy tiện thổi chút được vào phòng mà có thể không chế được nàng thì mới là chuyện lạ!

“Sau đó, hai người kia vào phòng, nhưng không lâu sau, Tô Cẩm Bình đã kéo hai người kia ra, hỏi mấy câu. Thuộc hạ ở cách quá xa, cũng không nghe rõ, rồi nàng kéo hai thị vệ kia đi. Thuộc hạ phải người đi theo nàng, nhưng tiếc là không được bao lâu lại mất dấu. Thuộc hạ cũng tự mình tới trước cửa sổ phòng Tô Cẩm Bình, nhặt tờ giấy gói được kia lên gửi thử, là thiên đoạn tuyệt!”

Cứ nhắc đến chuyện này, y lại cảm thấy uất nghẹn, rốt cuộc Tô Cẩm Bình kia có bản lĩnh gì mà mỗi lần y phái người theo dõi, thậm chí tự mình theo dõi, lần nào cũng sử dụng hết tất cả mọi kỹ năng kỹ xảo của bản thân, vậy mà chỉ vài bước là mất dấu. Không biết cô gái đó dùng thủ đoạn gì, rõ ràng chỉ là một thiên kim được nuôi lớn nơi khuê phòng mà lại có năng lực như vậy khiến y cũng hơi sợ hãi!

“Thiên đoạn tuyệt à?” Ba chữ đó khiến đôi mắt tím đậm của người ngồi trên giường thoáng lóe lên tia sáng lạnh. Sau đó, khóe môi lạnh lùng cười khẩy: “Người nên tới cung Vinh phi xem thử đi!”

Hắn vừa dứt lời, ám vệ hơi sững lại một chút rồi chợt hiểu ra. Đúng thế, một thời gian theo dõi hành tung của cô gái kia trong cung, rõ ràng là người có thù tất báo, hiện giờ nơi nàng có khả năng xuất hiện cao nhất chính là tâm cung của Vinh phi, vậy mà lúc đó y lại không nghĩ tới!

“Hoàng thượng, thuộc hạ đi ngay!” Y đứng dậy định bước ra cửa.

Tiếng Hoàng Phủ Hoài Hàn lại vang lên: “Không cần!”

Ám vệ kia dừng lại, khó hiểu quay đầu, không cần ư? Vì sao? Hoàng Phủ Hoài Hàn cho y đáp án ngay lập tức, nhưng chỉ có hai chữ: “Đợi đã!”

Hắn hơi phiến chán day mi tâm, thật sự không thể nghĩ được đám phụ nữ này rốt cuộc bị làm sao. Dù chính hắn cố ý tìm mấy cô nàng không có đầu óc vào hậu cung, nhưng ngu ngốc đến mức độ này thì... thực sự khiến hắn không thể nuốt trôi. Đã đâu không lại còn càng muốn gây sự với người ta, các ả là đối thủ của Tô Cẩm Bình sao?!

Ám vệ kia ngăn người đứng đó, không biết ‘đợi’ mà hắn nói là có ý gì. Nhưng ngay sau đó, một đội cấm vệ quân chạy tới, nói với Tiểu Lâm tử ngoài cửa là muốn diện kiến Hoàng thượng, nhờ Tiểu Lâm tử thông báo một tiếng. Vị đế vương đang ng ỡ trên giường li ền hừ lạnh, quả nhiên đã đến r ấ.

Tiểu Lâm tử đang nghĩ cách đuổi bọn họ về, chợt nghe thấy tiếng nói lạnh lùng của Hoàng Phủ Hoài Hàn vọng ra từ trong phòng: “Vinh phi, phạm trọng tội dâm loạn hậu cung, ban chết! Những người có liên quan tới việc này, tru di cửu tộc! Nếu để chuyện này truyền ra ngoài, tru di toàn tộc những người chứng kiến sự việc!”

Hắn vừa dứt lời, đồng tử của ám vệ trong phòng như rút lại, ý Hoàng thượng là sao?

Tiểu Lâm tử đứng ngoài cửa cũng ngăn người thất thần, Vinh phi phạm tội dâm loạn hậu cung? Sao gã chưa từng nghe thấy?

Đám cấm vệ quân cũng sững người, bọn họ còn chưa vào bẩm báo, sao Hoàng thượng đã biết r ấ? Có đi ầu, nhìn tình cảnh lúc đó, thì Vinh phi rõ ràng bị ép buộc, chẳng lẽ vụ án này Hoàng thượng không cần thẩm vấn, định tội thẳng luôn sao?

“Còn ngăn người ra đó làm gì, những lời Hoàng thượng vừa nói, người không nghe thấy hay sao?” Tiểu Lâm tử lớn tiếng quát.

Thống lĩnh cấm vệ quân ngăn người, vội nói: “Hoàng thượng, thuộc hạ tuân chỉ!” Nhưng dù sao đây cũng là phi tần hậu cung, xử tử phải dùng cách nào đây?!

Tiểu Lâm tử cũng nhìn thấu sự khó xử của họ, vì thế, trong ánh mắt khẩn cầu đầy mong chờ của mọi người, gã quay lại, nói với người trong phòng: “Hoàng thượng, không biết phải ban chết cho Vinh phi thế nào ạ?”

“Ban rượu độc!” Dù sao cũng đã tiến cung bốn năm, để cho ả được toàn thân vậy. Vụ án này không cần thẩm tra, hắn cũng biết rõ chân tướng. Vinh phi chẳng qua là gieo gió gặt bão, có đi ầu, ánh mắt của hắn càng lạnh hơn, dù chuyện này không phải do Vinh phi tự khơi mào ra, nhưng cũng chỉ có thể xử lý như vậy. Giữ lại mấy thứ bản thủ chỉ làm mất thể diện hoàng thất, Hoàng Phủ Hoài Hàn hắn làm sao ngăn ầu lên được!

“Vâng!” Tiểu Lâm tử đáp lời, nói với đám người đang ngăn ra ở cửa: “Không nghe thấy Hoàng thượng nói gì sao? Còn không mau đi đi!”

Những người kia giật mình, cảm kích nhìn Tiểu Lâm tử rồi vội vàng lui xuống. Chỉ là, dù bọn họ có nghĩ đến nát óc, cũng không hiểu nổi vì sao Hoàng thượng lại biết chuyện xảy ra, chẳng lẽ Hoàng thượng có bản lĩnh tiên đoán trước sao?

“Lui đi. Nếu lần sau còn để mất dấu, thì các người cũng không còn giá trị tồn tại nữa!” Tuy cô nàng kia có chút bản lĩnh, bọn họ mất dấu cũng không có gì là lạ, nhưng thái độ mất dấu là việc đương nhiên với tình trạng không có chút tiến bộ này, khiến hắn không thể chịu nổi.

“Thuộc hạ tuân mệnh!” Thật ra, chính bản thân y cũng vô cùng xấu hổ và tức giận khi một lần nữa phải nói đến chuyện này. Dù Hoàng thượng không nhắc, y cũng tự biết phải đi ầu chỉnh! Y đáp lời, rồi lui xuống.

...

Tô Cẩm Bình lê cơ thể khô nóng của mình tới Lê viên. Hai mắt mơ màng như phủ một màn sương mờ mờ nhìn thấy trong Lê viên vẫn còn ánh nến, lúc này, Tu và Phong đang ở trong phòng... Nhưng vì tác dụng của xuân dược, đầu óc nàng cũng không còn đủ tỉnh táo, nên không cảm nhận được trong phòng còn có hai người khác.

Những tiếng bước chân hỗn loạn truyền tới, Tu và Phong liếc nhìn nhau, lại nhìn sang Bách Lý Kinh Hồng, thấy đối phương khẽ gật đầu liền bay ra ngoài qua cửa sổ bên.

Hắn vốn nghĩ hôm nay nàng sẽ không tới, nhưng nghe tiếng bước chân của nàng, dường như không bình thường, có chuyện gì xảy ra sao?

“Rầm!” một tiếng, cửa bị đá văng ra.

Hai mắt Tô Cẩm Bình mơ màng đứng ở cửa, suy nghĩ đã hỗn loạn, mơ hồ chỉ nhìn thấy một bóng người mặc xiêm y trắng như tuyết ngổn bên bàn. Sau một lúc mơ hồ ngẩn ngui, lại có một đờc một chút tỉnh táo, nhìn rõ được dung nhan tuyệt mỹ của người kia, ngũ quan không có điểm nào không đẹp, lạnh lùng cao ngạo như ánh trăng trên biển.

“Sao thế?” Hắn lãnh đạm hỏi, nhưng trong giọng nói lại mang theo cả sự lo lắng mà chính hắn cũng không phát hiện ra.

Nàng bước lảo đảo đến trước mặt hắn, nửa người dựa vào bàn, mơ hồ cất tiếng hỏi: “Huynh là Bách Lý Kinh Hồng?”

“Đúng vậy!” Nhìn đôi mắt nàng mơ màng, gò má đỏ hồng, hắn cảm thấy không ổn, không phải nàng uống rượu đấy chứ? Nhưng trên người nàng không hề có mùi rượu.

“Rầm!” một tiếng, cái bàn bị hất đi, ngọn nến trên bàn cũng rơi xuống đất, rĩa vụn tất trong chớp mắt.

Sau đó, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, chỉ còn lại ánh trăng sáng tỏ, len theo cửa sổ chiếu vào phòng, ánh lên dung nhan tuyệt mỹ của cả hai người.

“Nàng...” muốn làm gì? Hắn vốn muốn hỏi như vậy, nhưng lại cảm thấy hỏi như thế cực kỳ không ổn, nên chỉ phun ra được một chút “nàng” rồi lại không nói được gì khác nữa.

Tu và Phong ở ngoài phòng lẳng lẳng liếc nhìn nhau, cũng cảm thấy không ổn, chỉ là hai người đều biết cô gái kia không có năng lực để ám sát điện hạ, nên hai người đều không nhúc nhích.

Nàng bước vài bước về phía hắn, bỗng nhiên chân không vững, cả người đều ngã nhào vào người hắn. Hắn cũng không nghĩ ngợi nhiều, đưa tay ra ôm lấy nàng, mùi hương của con gái bay vào mũi hắn, nhưng hắn cũng nhanh chóng nhận ra thân nhiệt của nàng không bình thường. Đôi mày đẹp khẽ nhíu lại, bàn tay trắng nõn thon dài đưa lên trán nàng, lại bị nàng túm lấy...

“Nàng...”

Tô Cẩm Bình cảm thấy toàn thân vô cùng khô nóng, bỗng nhiên có thứ gì đó lạnh lẽo như băng chạm vào mình, cảm giác khô nóng vội đi một chút, nên nàng mới túm lấy bàn tay của hắn theo phản xạ. Mùi hương tuyệt liên xộc vào mũi, sự kích thích đập thẳng vào khứu giác này khiến suy nghĩ của nàng càng thêm hỗn loạn, người trước mắt giống như một khối ngọc hàn băng, chỉ ôm lấy hắn, cảm giác nóng rực trên người mới từ từ bớt đi.

“Buông ra.” Tuy không biết rốt cuộc nàng bị làm sao, nhưng hắn không thích người khác cứ bám vào người mình như bạch tuộc thế này.

Nghe thấy giọng nói trong trẻo của hắn, Tô Cẩm Bình cắn mạnh vào đầu lưỡi, muốn giữ tỉnh táo một chút. Nàng ngẩng đầu, nhìn đôi môi mỏng của hắn hé ra rồi mím lại, trong lòng lại có một cảm xúc dâng trào lên, không kịp nghĩ nhiều, liền nương người che kín đôi môi mỏng lạnh như băng của hắn...

Đôi mắt xám bạc màu ánh trăng trợn trừng lên, chưa kịp phản ứng đã cảm nhận được chiếc lưỡi dính hương trợn nhỏ trượt vào trong miệng, thăm dò loạn lên, giống như đang muốn đùa giỡn hắn triền miên không

dứt. Từ bụng dưới dâng trào lên cảm giác nóng rực, cánh tay dài vô thức siết chặt lấy hông nàng.

Tô Cẩm Bình cảm thấy có một mùi hương tuyệt liên thấm ướt môi, lưỡi mình, thậm chí còn chảy vào tận trong tim, dưới đáy lòng có tiếng nói điên cuồng gào thét, một cảm giác kỳ quái như muốn phá tung cơ thể nàng mà trào ra. Đôi môi đỏ mọng giãy vờ đôi môi mỏng như cánh hoa của hắn, càng ngày càng muốn nhiều hơn.

Hắn dùng sức, đẩy nàng vào tường, một tay siết chặt lấy eo nàng, tay còn lại chống vào tường ngay bên cạnh đầu nàng, hô hấp như rối loạn. Trong mắt hắn thoáng hiện lên vẻ dịu dàng đến kỳ lạ, nhìn vào hai mắt mờ màng như phủ sương của nàng, giọng nói trong trẻo lạnh lùng thường ngày bỗng khàn đi: “Nói cho ta biết, nàng muốn làm gì?”

Đầu óc Tô Cẩm Bình vẫn đang lâm vào tình trạng hỗn loạn, trong đôi mắt mù sương của nàng, nàng chỉ nhìn thấy trước mặt mình có một người, có dung nhan tuyệt mỹ, làn mi cực dài, sống mũi rất cao, còn có... đôi mắt màu xám bạc như ánh trăng say mê lòng người, đúng là người đó, không còn nghi ngờ gì nữa. Hai tay nàng vòng lên cổ hắn, đôi môi đỏ mọng ghé sát vào cánh môi hắn: “Ta muốn... muốn huynh!”

Những lời này rõ ràng là một kích châm ngòi nổ, trong đôi mắt thần bí của hắn thấp thoáng những đốm lửa không thể giải thích rõ ràng, trước khi môi nàng chạm vào môi hắn, hắn đã mạnh mẽ phong bế đôi môi nàng, triền miên, dây dưa, điên cuồng chiếm hữu, giống như muốn phát tiết hết tất cả tình cảm đè nén trong lòng đã lâu...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 68: Đừng Lo, Ta Sẽ Chịu Trách Nhiệm Với Huynh!

Một lúc lâu sau, khi nụ hôn dừng lại, hắn bật cười lạnh: “Nàng trúng thiên đoạn tuyệt.” Thật ra, từ lúc nàng nhích lại gần, hắn đã ngửi thấy mùi thiên đoạn tuyệt trên người nàng, nhưng hắn lại cam tâm để mình trầm luân trong giây lát, chỉ muốn lừa gạt mình rằng nàng thật sự cũng có ý với hắn, như vậy cũng tốt.

“Ừ!” Nàng đáp, rồi lại bò lên người hắn, mơ màng nói: “Vậy để cho bà đây mượn được hành hung đi!”

Hắn bắt lấy bàn tay của nàng đang làm loạn trên người mình, nhìn sâu vào đôi mắt phượng của nàng, nhẹ nhàng hỏi: “Vì sao lại là ta?” Vì sao trúng thiên đoạn tuyệt lại đếm tìm hắn, mà không phải Hoàng Phủ Hoài Hàn, không phải Hoàng Phủ Dạ, càng không phải là Lãnh Tử Hàn?

“Chỉ vì là huynh thôi.” Nàng đáp lại một câu như thật như mơ.

Chỉ vài chữ, lại khiến hô hấp của hắn như dừng lại, áp sát vào người nàng hơn, đôi môi mỏng gần như chạm vào nàng, nhìn sâu vào mắt nàng, nhỏ giọng hỏi: “Nói cho ta biết, ta là ai?” Giọng nói lạnh lùng thường ngày không thể giấu nổi vẻ dịu dàng, đôi mắt trầm tĩnh như nước hồ khó giấu nổi vẻ chờ mong.

Cô nàng nào đó nghe vậy, liền dùng cả hai tay hai chân bám lên lưng hắn: “Bách Lý Kinh Hề!”

Sự vui mừng ánh lên trong mắt, nhưng chỉ chợt lướt qua. Lúc này, Tô Cẩm Bình đã bắt đầu kéo vạt áo hắn. Hắn khựng lại một chút, rồi bế nàng

lên, bước vào phòng ngủ...

Tu và Phong ở bên ngoài cửa sổ trợn trừng mắt không thể tin nổi! Trong mắt chỉ có đúng ba chữ --- gặp quý r ấ! Gặp quý r ấ!!!

“Làm sao bây giờ? Điện hạ bị yêu nữ kia mê hoặc!!!” Tu không yên lòng, quay sang hỏi Phong.

Mặt Phong đ ầy vẻ hận rền sắt không thành thép, lại kh ẽ lắ đ ầu vô cùng bi thương: “Quả nhiên là anh hùng khó qua ải mỹ nhân, anh hùng khó qua ải mỹ nhân! Điện hạ cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, huynh nghĩ mà xem, nếu chúng ta ôm nhụyên ngọc ôn hương trong ngực, thì cũng sẽ không thể ki ếm chế nổi!”

Tu quay đ ầu sang, nhảy b ến nhận thấy vẻ ti ếc nuối trên mặt Phong, một giọt m ồ hôi lớn chảy xuống sau gáy: “Có phải huynh đang ti ếc vì ng ấ ở vị trí này không nhìn thấy tình cảnh trong phòng ngủ không?”

H ắ vừa dứt lời, Phong quay v ụt đ ầu sang, trên khuôn mặt tuấn l ắng hiện rõ vẻ “gặp đ ược tri âm”, chỉ muốn ôm Tu vào lòng mà khóc ầm lên một phen, nói: “Đúng là huynh rất hiểu ta!”

“Cút!” Biết ngay mà, h ắ và tên quý háo sắc này không thể có tiếng nói chung đ ược!

...

H ắ cúi người, đặt nàng xuống giường, trong đ ầu nhanh chóng nghĩ các cách giải thiên đ ạo tuyệt, chỉ là... h ắ biết rất rõ, thiên đ ạo tuyệt không có giải đ ược. Trừ sinh hoạt vợ ch ồng ra, thì cách duy nhất đó là để thân thể tr ầ tr ầ ngâm mình trong nước đá suốt một đ êm.

Nhìn khuôn mặt mơ màng của nàng, trong mắt h ắ thoáng v ụt qua cảm xúc gì đó, r ấ lại nhanh chóng biến mất. H ắ buông nàng ra, chuẩn bị ra ngoài tìm nước đá. Nhưng còn chưa kịp đứng dậy, nàng đã vòng tay qua cổ h ắ, kéo h ắ xuống...

“A!” Hấn kêu lên một tiếng, cả cơ thể đã áp xuống người nàng, giữa hai người không hề có chút khe hở, dán chặt vào nhau, chỉ cách một lớp y phục mỏng manh. Hấn cũng cảm nhận được ngay cảm giác nóng rực ở bụng dưới của mình càng mãnh liệt hơn.

Chưa kịp phản ứng, nàng đã xoay người, đặt hấn bên dưới, bàn tay nhỏ bé không an phận kéo vạt áo hấn. Bàn tay trắng nõn như ngọc chạm vào lồng ngực màu mật ong của hấn khiến hấn hít một hơi lạnh thật sâu... Nhìn cô gái đang làm loạn trên người mình, trong đôi mắt xám bạc thoáng đấu tranh một chút, sau đó...

Hấn xoay người, hung hăng giam cầm nàng dưới thân mình, mắt như vọt bốc lên những đốm lửa sáng quắc, mạnh mẽ hôn lấy môi nàng. Nếu nàng đã biết là hấn, thì hấn cần gì phải cố gắng kìm nén chính mình?

“Um...” một tiếng vang lên, giống như chất xúc tác, khiến không khí cũng dần ấm lên...

Tô Cẩm Bình cảm thấy toàn thân khô nóng không chịu nổi, chỉ muốn có nhiều hơn, nhiều hơn nữa, nên càng dán chặt hơn vào người hấn. Hấn, cũng không cần đề nén dục vọng ở bụng dưới của mình nữa, nhiệt tình đáp lại nàng...

Hai mái tóc đen dài quấn vào nhau, gấn bó như môi với răng, mắt hai người đều dần mờ màng, ánh trắng sáng tỏ chiếu sáng mép giường, vạt áo hai người tán loạn, rơi xuống bên cạnh giường.

Nụ hôn nóng bỏng của hấn như làm cháy rát làn da nàng, vẽ lên từng đóa mai hồng trên bầu ngực trắng như tuyết của nàng. Hai thân thể mịn màng điên cuồng quấn lấy nhau trong đêm tối, giữa hai người chỉ còn lại một lớp mỏng manh chờ bị xuyên thủng, bỗng đôi môi đỏ mọng của Tô Cẩm Bình phun ra hai chữ: “Yêu vật...”

“Ăm” một tiếng, sắc đỏ trên mặt hấn vụt biến mất! Trong đôi mắt xám bạc ngoài thất vọng, đau lòng còn có cảm giác xấu hổ và giận dữ vì bị lừa gạt!

“Yêu vật, cậu nhất định đừng có mà tiêu xài lung tung hết sạch tiền đây!” Đến thời điểm này rồi còn nhớ tới tiền, e rằng khắp thiên hạ chỉ có một mình nàng!

Có đi đâu, trong đầu hẳn chỉ có duy nhất hai chữ, Yêu vật, Yêu vật! Đem qua, nàng nhờ hẳn giúp nàng viết hai chữ kia lên đèn hoa đăng. Nàng biết mình không phải là “yêu vật” kia, nhưng vẫn nhờ hẳn, mà ở thời khắc cuối cùng, ngay khi bọn họ sắp kết hợp lại làm một, nàng lại gọi tên người kia, giống một chậu nước lạnh hắt thẳng xuống người hẳn, khiến hẳn ướt sũng toàn thân.

Sau khi Tô Cẩm Bình lâm bầm thể hiện sự nhớ thương của mình đối với thể ngân hàng hiện đại xong, lại cảm thấy cơ thể càng nóng khó chịu hơn, hai tay lại bò lên người hẳn, muốn đạt được thứ mình đang cần...

Còn hẳn, sau khi chăm chú nhìn nàng một lúc lâu, liền đưa tay, điểm huyết nàng, đứng vụt dậy, đập lên vạt áo rơi tán loạn trên đất, bước tới bên tủ y phục, lấy một bộ xiêm y tuyết trắng, mặc vào, rồi bước ra cửa chuẩn bị nước đá.

...

Trong phòng, hoàn toàn tĩnh lặng. Trên người Tô Cẩm Bình không có một sợi vải, ngửi trong thùng tắm, nước đá lạnh lẽo dần hóa giải tác dụng của xuân dược trên người nàng, nhưng giờ đã là cuối thu, ngửi trong nước đá khiến người nàng hơi run lên.

Người đang đứng bên cạnh thùng tắm, nhìn thấy sắc mặt của nàng dần bình thường trở lại, đáy mắt hẳn lại thoáng xuất hiện những ngọn lửa quỷ dị.

Thời khắc này, hẳn thật sự muốn túm lấy cái kẻ tên là yêu vật kia, nghiền xương ra thành tro bụi!

Khuôn mặt hẳn trở nên hơi mơ hồ, khốn đốn, nếu không phải nàng kêu tên “yêu vật” ở thời khắc mấu chốt, chẳng phải hẳn đã đắm chìm rồi hay sao? Có lẽ, cũng sẽ làm những chuyện không có cách nào quay lại được

nữa. Có lẽ, ngày mai, ánh mắt mà nàng nhìn hắn, sẽ không còn thân mật, quan tâm, trêu ghẹo nữa, mà chỉ còn nỗi oán hận nồng đậm mà thôi.

Mỗi hắn cong lên cười giễu cợt, nếu hắn thật sự làm rồi, chắc nàng sẽ rất hận hắn, biết rõ có cách khác để giải được cho nàng, nhưng lại muốn nàng, dù rằng, nàng là người nói trước --- ta muốn huynh!!!

Suy nghĩ xoay vần đến trăm chuyển ngàn hồi trong đầu, nhìn nàng hơi run lên trong thùng tắm, hắn đưa ngón tay thon dài ra, dùng nội lực, từ từ truyền chút nhiệt vào cơ thể nàng, lúc này nét mặt Tô Cẩm Bình mới giãn ra một chút, ngủ say trong thùng tắm...

...

Ở ngoài cửa sổ, mặt Phong đầy vẻ tiếc nuối, chép miệng cảm thán: “Tiếc quá, tiếc quá!” Hắn vốn nghĩ rằng lần đầu tiên của điện hạ, hắn có thể may mắn ở ngoài cửa nghe trộm, nhưng tới thời khắc mấu chốt, hai người này lại... Ôi! Điện hạ à, ngài quá lý trí rồi!

Vì hắn cũng không nghe được hai chữ “yêu vật” của Tô Cẩm Bình, nên chỉ nghĩ Bách Lý Kinh Hồng chột “tĩnh ngộ” ở thời điểm mấu chốt, không muốn chiếm lấy thân thể của người ta vào lúc thần trí người ta không tỉnh táo mà thôi!

Mặt Tu đầy vẻ oán hận, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Sự trong sạch của điện hạ đã bị người ta chiếm mất rồi, huynh còn nói tiếc nữa à?”

“Bốp” một tiếng, Phong đập vào đầu hắn ta một cái: “Huynh là cái đồ ngu ngốc. Nếu sự trong sạch của điện hạ thực sự bị người ta chiếm mất, thì cô gái kia còn cần phải ngâm nước lạnh hay sao hả?”

Tu bị đập một cái, vốn vô cùng tức giận, nhưng nghe hắn nói vậy, đáy mắt lại thoáng lấp lánh tia vui mừng, rồi như chợt nhớ ra gì đó, lại dần ử rũ, buồn rầu nói: “Phong, huynh nói xem, dáng vẻ của cô gái kia cũng không tệ, điện hạ cũng rất thích nàng, nhưng đến thời điểm mấu chốt, điện hạ lại dừng tay, huynh thấy, huynh thấy...” Nói tới đây, hắn ta ấp a ấp úng...

“Ta thấy cái gì?” Phong nhìn hắn ta đầy vẻ kỳ quái.

“Huynh thấy, liệu có phải điện hạ... không “lên” được không?” Hắn ta bất an nói ra lo lắng của mình, bởi vì hắn hiểu rất rõ rằng, nếu là một người đàn ông bình thường, tuyệt đối không thể nào không chế được trong thời điểm này!

Hắn ta vừa dứt lời, mặt Phong cũng nhăn nhó, lấp bắp nói: “Không... không phải chứ?”

----bamholyland.com----

Trời dần sáng, tác dụng của xuân dược trên người Tô Cẩm Bình đã tiêu trừ gần hết. Bách Lý Kinh Hồng bế nàng từ trong nước ra, sau đó ném nàng lên giường như ném củ khoai lang nóng bỏng tay, kéo chăn phủ kín người nàng, lúc này mới có thể áp chế được cảm giác nóng rực ở bụng dưới của mình. Tuy là vì hai chữ “yêu vật” kia, mà hắn không còn muốn nàng nữa. Nhưng dù sao hắn cũng là một người đàn ông bình thường, nhìn ngắm cô gái xinh đẹp động lòng người không một mảnh vải che thân suốt cả đêm, cuối cùng còn phải bế nàng lên, dù thế nào cũng cảm thấy rất khó kìm chế.

Hắn hít sâu một hơi, đi tới bên cửa sổ, đưa tay lên day day mi tâm của mình, cảm giác hậm hực tức tối lan tràn khắp cơ thể. Dường như hắn đã không còn là chính mình nữa, mà tất cả những cảm giác này, đều là do cô gái đang nằm trên giường kia gây ra! Nghĩ vậy, hắn chỉ muốn tung một chưởng đánh văng nàng ra, nhưng hắn lại không thể không tự hỏi, dù thật sự đánh bay nàng đi, hắn sẽ có thể quay trở về chính mình xưa kia sao?

Tuy là cuối thu, nhưng trong hoàng cung vẫn có không ít các loài chim bay liệng. Ngoài cửa sổ, tiếng côn trùng và chim chóc kêu vang khiến tâm trạng của hắn bình ổn hơn một chút. Bách Lý Kinh Hồng nhắm mắt, lẳng lặng đứng bên cửa sổ.

Không lâu sau, Tô Cẩm Bình nằm trên giường bỗng ‘ưm’ một tiếng, rồi chậm rãi mở mắt ra.

Bách Lý Kinh Hằng đứng bên cửa sổ cũng nghe thấy tiếng động phía sau, dưới ống tay áo bào rộng thùng thình, bàn tay trắng nõn siết chặt thành nắm đấm, hẳn cảm thấy không cam lòng, cũng vô cùng bất an. Không cam lòng, vì người trong lòng nàng rõ ràng không phải là hắn, lại khiến chính mình phải làm thế thân cho cái kẻ tên là “yêu vật” kia. Mà bất an, là vì tuy hắn không muốn nàng, không chiếm lấy nàng, nhưng cũng để lại không ít dấu vết trên người nàng. Với con gái mà nói, thì coi như sự trong sạch đã bị hủy hoàn toàn, liệu nàng có hận hắn không?

Sau khi cô nàng nào đó tỉnh lại, nhìn lên đỉnh màn, mới giật mình vì rõ ràng đây không phải phòng mình! Á... đầu óc như có những hình ảnh xẹt qua, suy nghĩ cũng hơi hỗn loạn, chuyện đó... đêm qua, hình như nàng trúng được gì đó, rồi... chạy tới Lê viên, sau đó... Nàng vội vàng quay đầu sang, nhìn thấy người kia đang đứng bên cửa sổ!

Sau đó nàng hôn hắn, còn nói cái gì mà --- “Ta muốn huynh!”

Một tiếng “âm” vang lên khiến mặt nàng nháy mắt đỏ bừng, ông trời ơi!!! Thì ra nàng đã phóng khoáng đến mức này rồi cơ đấy! Rồi sau đó sao nữa nhỉ, à, hình như nàng còn cưỡng hôn hắn, rồi... rồi... rồi lăn lên giường!!!

Nàng vội vàng ngẩng dậy, nhìn xung quanh, quả nhiên --- y phục của nàng rơi trên đất, còn cả cái yếm và tiết khố nhìn rất quen mắt kia nữa! OH! NO!!! Ngay khoảnh khắc nàng ngửa đầu lên trời cảm thán, tấm chăn mỏng trên người trượt xuống, lộ ra rất nhiều đóa mai hồng trên bộ ngực sữa của nàng, rõ ràng là dấu hôn! Tô Cẩm Bình nghi hoặc quay sang nhìn thoáng về phía cửa sổ, nhưng rồi lại bi thương quay đầu về, chuyện này chỉ có thể tự trách mình thôi, chính nàng mượn được hành hung, là một người đàn ông bình thường thì cũng bị ép thành dã thú chứ.

Tô Cẩm Bình nhanh tay túm chăn che lên người mình, căng thẳng nhìn theo bóng lưng của hắn, do dự một lúc lâu cũng không biết nên nói gì mới ổn! Nàng tung hoành bao nhiêu năm ở thế kỷ hai mốt, chưa từng gặp tình trạng xấu hổ thế này bao giờ, bây giờ xin lỗi à? Có nên xin lỗi không? Hay là xin lỗi đi nhỉ? Nhưng mà xin lỗi... có ích gì không?! Oh My God!!!

Bàn tay dưới tay áo bào rộng thùng thình của hắn lại siết chặt hơn. Trong đầu đang nghĩ cùng một vấn đề với Tô Cẩm Bình, có nên xin lỗi không? Nhưng mà xin lỗi có ích gì không?

Tình trạng xấu hổ này duy trì một lúc lâu, không khí cũng càng trở nên gượng gạo, căng thẳng hơn. Cuối cùng, Tô Cẩm Bình ập úng lên tiếng: “Chuyện... chuyện đó... Huynh... huynh yên tâm. Không phải, ý ta là, huynh ngàn vạn lần đừng quá để bụng... Ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm với huynh!”

Người bên cửa sổ cứng đờ người lại, không hiểu nổi vì sao nàng lại nói một câu như vậy, chịu trách nhiệm với hắn ư?

Thấy hắn không nói gì, Tô Cẩm Bình lại cảm thấy bị kích động đến mức muốn đâm đầu chết luôn cho xong! Bây giờ thì hay rồi, người này vốn dĩ chướng mắt với nàng, vô duyên vô cớ lại bị nàng chiếm đoạt mất sự trong sạch, làm sao lại muốn nàng chịu trách nhiệm chứ, hiện giờ có khi còn muốn đánh chết nàng luôn cho xong thì có!

“Khụ khụ... Chuyện đó... ta biết hôm qua ta sai rồi, ta là cặn thú, ta là súc sinh, nên mới làm chuyện không nên làm với huynh, nhưng huynh nhất định phải tha thứ cho lỗi lầm của ta, hơn nữa, nếu suy cho cùng ra, thì không phải ta còn thiệt thòi hơn huynh sao?” Nàng bất chấp, cố gắng nói cho hết lời. Từ bé tới giờ, nàng không ngờ sẽ có một ngày mình tự xưng là “cặn thú” với “súc sinh”, cảm giác này thật sự là cực kỳ khó chịu!!!

Nghe nàng nói vậy, không hiểu sao hắn lại thấy hơi buồn cười, không phải đây nên là lời thoái của hắn sao? Sao lại để nàng nói trước mất rồi?

Hắn quay người, đôi mắt không có tiêu cự quét về phía mép giường. Vừa thấy hắn quay lại, Tô Cẩm Bình sợ đến trắng bệch mặt mũi, vội vàng trùm chăn lên che đầu, kinh hãi kêu to: “Ta thực sự không cố ý mà, xin đừng dùng bạo lực với phụ nữ!!!” Nàng đã bị mấy chuyện điên loạn này làm cho đầu óc không minh mẫn nữa rồi, hoàn toàn quên mình là đệ nhất sát thủ, không phải người bình thường.

“Khụ khụ...” Nghe nàng nói vậy, cùng với dáng vẻ hoảng hốt kinh hãi kia, hẳn lại không kìm được, khẽ nhoẻn miệng cười, sự ghen ghét đối với ‘yêu vật’ cũng phai nhạt đi một chút, sau vài tiếng ho khan, hẳn lãnh đạm nói: “Nàng...”

Nàng kéo chăn xuống, vội vàng ngắt lời hắn: “Đại gia à, ta thật sự không cố ý mà! Huynh đừng nhắc lại nữa mà!” khiến nàng nghe mà thấy sợ hãi lắm!!!

Vì kéo quá mạnh, nên ngực nàng bị lộ ra, hẳn sửng người, khuôn mặt như ngọc khắc bỗng ửng hồng, nhưng rất nhạt, nhạt đến mức căn bản không nhìn ra. Tô Cẩm Bình lại không hề để ý, trong đầu còn đang nghĩ, dù sao người ta cũng không nhìn thấy, cần gì phải che chứ, nhưng dù vậy, nàng vẫn cảm thấy hơi quái dị, nên lại kéo chăn lên che người.

“Thật ra...” cuối cùng chưa có chuyện gì phát sinh cả, nhưng mới nói được hai chữ, nàng đã ngắt lời: “Thật ra ta biết là huynh không cam tâm tình nguyện, khụ khụ... có đi đâu, nếu đã thế này rồi, thôi thì huynh theo ta đi, ta sẽ chịu trách nhiệm! À, khụ khụ, vì... tối qua là ta cưỡng ép huynh, sau này, ta nhất định sẽ đối xử với huynh thật tốt!” nói xong, mặt nàng hơi đỏ lên, quay đầu đi, mắt đảo loạn khắp phòng.

Mặt hắn hơi biến sắc, trong giọng nói lãnh đạm còn mang theo chút kinh ngạc: “Nàng không trách ta?” Người trong lòng nàng không phải là ‘yêu vật’ kia sao? Nếu thật sự đã xảy ra chuyện gì, thì nàng cũng sẽ phải hận hắn mới đúng chứ?

“Vấn đề này nên để ta hỏi huynh chứ?” Cô nàng nào đó hiện giờ hoàn toàn mang vẻ chột dạ của đứa nhỏ làm sai chuyện gì đó, còn không dám nhìn hắn.

Một lúc lâu sau, trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện một suy nghĩ kỳ dị, tấn công mạnh mẽ vào tim hắn, nhẹ giọng lặp lại lời của nàng: “Sau này, nàng sẽ đối xử với ta rất tốt sao?”

“Đúng thế đúng thế! Vì vậy, huynh đại nhân đừng chấp tiểu nhân ta, tha cho ta lần này đi. Vì ta bị người ta gài bẫy, nên mới phạm sai lầm lớn như

vậy!” Tô Cẩm Bình hoàn toàn nghĩ giữa hai người chắc chắn đã xảy ra chuyện.

Hắn cười rạng rỡ, đẹp như đóa hoa đào: “Được!”

“Phụt...” Nụ cười này khiến máu mũi của Tô Cẩm Bình bất ngờ phụt ra. Sao tên này cười lại đẹp như thế chứ? Nàng vội vàng bịt mũi, cũng cùng lúc đó, hắn đưa một chiếc khăn lụa ra, Tô Cẩm Bình vội cầm lấy bịt mũi lại, nghi hoặc hỏi: “Không phải huynh không nhìn thấy gì sao?” Sao biết nàng chảy máu mũi?

Hắn hơi căng thẳng một chút, rồi lại thản nhiên nói: “Ta nghe thấy.”

Cũng đúng! Nghe nói người không nhìn thấy, thính giác đều vô cùng tinh tường! Nàng cũng không biết hắn thật sự không để tâm, hay là giả vờ không để tâm, vì thế, lại ngượng ngùng nhắc lại: “Chuyện đó... ta thật sự không cố ý!”

“Ta biết mà.” Hắn nhẹ nhàng nói ba chữ, trong trẻo, lạnh lùng nhưng không còn vẻ cao ngạo nữa.

“Huynh thật sự tha thứ cho ta sao?” Người bình thường có thể tha thứ cho chuyện này sao? Tô Cẩm Bình không yên lòng.

Hắn hơi khựng lại một chút, rồi lại buồn cười, chuyện hắn lo lắng suốt cả đêm đều là vô ích. Suy nghĩ của nàng căn bản không thể dùng cách suy luận thông thường để phán đoán, xảy ra chuyện này, nói thế nào thì cũng là cô nương người ta chịu thiệt thòi mới đúng chứ?

“Ừ!” hắn lại nhẹ nhàng đáp.

Vì vậy, cuối cùng Tô Cẩm Bình cũng yên tâm một chút, cầm khăn bịt chặt mũi, ngáp ngừng một lúc lâu, mới đỏ mặt nói: “À, huynh yên tâm, chờ ta nghĩ được cách để ta và huynh trốn khỏi hoàng cung, ta nhất định sẽ cho huynh một danh phận!”

“Được!” Hấn trả lời nhanh nhẹn, dứt khoát, không dây dưa lằng nhằng, nhưng ánh mắt xám bạc kia lại giấu rất nhiều ý cười. Hiểu lầm à? Vậy thì cứ tiếp tục hiểu lầm là được rồi!

Ngoài cửa sổ, Phong và Tu liếc nhìn nhau, tuy họ không nghe thấy tiếng gọi ‘yêu vật’ của Tô Cẩm Bình, nhưng hiện giờ hai người nói chuyện với nhau lớn tiếng như vậy, bọn họ đều nghe rất rõ ràng. Không phải cuối cùng điện hạ và cô gái kia không phát sinh chuyện gì sao? Sao lại thoải mái đồng ý với chuyện nàng muốn chịu trách nhiệm, đối xử tốt với ngài, cho ngài danh phận chứ?

Hai người lại nhìn nhau, cùng nhìn thấy trong mắt nhau một suy nghĩ --- điện hạ thật phúc hắc!!!

“Vậy, sau này huynh là người của ta!” Tính chiếm hữu của nàng rất mạnh, thứ của nàng, người khác không được phép chạm vào!

“Được!” Hấn lại đáp lời không chút do dự, giọng nói vẫn rất thản nhiên, không thể nghe ra chút cảm xúc nào.

Chữ được này vừa phát ra, Tô Cẩm Bình nhìn hấn rất chăm chú một lúc lâu, nhìn đến mức khiến hấn âm thầm chột dạ. Đúng lúc hấn đang nghĩ xem có nên thành thật mở miệng khai thật hay không, rốt cuộc nàng cũng lên tiếng, giọng còn rất thật lòng: “Hôm nay huynh thật dễ nói chuyện!”

“...” Sau đầu thấp thoáng như có vài sọc đen sẫm thẳng xuống.

Nàng cũng không nói linh tinh mà, người này luôn rất kiêu ngạo, việc thích làm nhất là “cự tuyệt”, lời mà hấn thích nói nhất là “mời về đi”, vì thế, nên nàng mới lo lắng liệu người này có vì quá xấu hổ và giận dữ mà dùng bạo lực với nàng không. Vậy mà hôm nay hấn lại liên tục nói vài câu “được” quả thực là khiến cho nàng --- không thể tưởng tượng nổi!

“Vậy... ta đứng dậy đây!” nàng nhìn hấn đầy ẩn ý.

Hấn ngẩn người, không hiểu.

Cô nàng nào đó nhất thời chán nản, nàng muốn đứng dậy, không phải hẳn nên quay đầu đi sao? À, đúng rồi, người này không nhìn thấy mà, quay đầu hay không thì có ảnh hưởng gì đâu. Vì vậy, nàng tung chăn, đứng dậy như không có việc gì, cúi người nhặt xiêm y trên đất.

“Nàng----.” Hẳn hơi quay mặt đi, hai gò má đỏ ửng lên, nàng không thể dè dặt một chút được sao?!

Tô Cẩm Bình mặc nhanh y phục vào, bất chợt quay đầu lại thấy mặt hẳn đỏ bừng, liền trêu ghẹo: “Đỏ mặt gì chứ, huynh có nhìn thấy đâu!”

“...” Bây giờ hẳn có thể nói là mình nhìn thấy sao? Rõ ràng là --- không thể!!!

Phong và Tu ở ngoài cửa sổ tuy không nhìn thấy tình hình trong phòng, nhưng cũng đoán được đại khái. Hai người không hẹn mà cùng cảm thấy sau lưng run rẩy, chờ ngày nào đó, cô nàng kia biết được thật ra, điện hạ có nhìn thấy, không biết sẽ xảy ra chuyện gì! Nghĩ vậy, cả hai người đều toát mồ hôi lạnh vì chủ nhân nhà mình!

Bỗng nhiên, nhìn thấy thùng tắm trong phòng, mặt cô nàng nào đó đen đi: “Hôm qua huynh còn tắm cho ta nữa à?”

Nhìn khuôn mặt đen thui của nàng, hẳn không biết phải trả lời thế nào, trong đầu thẩn nghĩ, liệu nàng có đoán được là hẳn dùng nước đá giải thiên đoạn tuyệt cho nàng không?!

Đâu ngờ, sau khi mặt nhăn mày nhí một lúc lâu, Tô Cẩm Bình run rẩy đưa tay ra, nghiến răng nghiến lợi chỉ vào hẳn nói: “Huynh... huynh... thật là khiến người ta giận điên cả lên! Lại dám chê bà đây bẩn!!!” Nàng biết hẳn có bệnh thích sạch sẽ đến phát cuồng, nhưng có cần phải trước khi gì đó cũng ném nàng vào thùng tắm tẩy rửa không?!

“Không phải!” Biết nàng hiểu lầm, hẳn nhẹ giọng đáp, nhưng cũng không có tâm trạng mà đi giải thích. Giải thích thế nào bây giờ? Nói là cái đó để giải độc cho nàng, ban nãy ta lừa nàng sao?!

“Không phải là được rồi!” Nàng cũng không định truy đến cùng việc này. Trong mắt nàng, người đàn ông trước mặt này, tuy có hơi kiêu ngạo, bướng bỉnh một chút, nhưng chắc hẳn là hắn sẽ không nói dối. Vì thông người, người ta nói dối hơn phân nửa là vì lo lắng cho tâm trạng của người khác, còn người kia ấy mà, trước giờ có bao giờ bận tâm đến tâm trạng của người khác chứ.

Sau khi mặc xiêm y chỉnh tề, nàng ng ồi trên giường ngắm người. Hôm qua Hoàng Phủ Hoài Hàn cho phép nàng nghỉ dưỡng thương hai ngày, cho nên, bây giờ nàng không cần gấp gáp chạy đi làm việc, nhưng nàng lại phát hiện ra, hình như mình ng ồi ở đây mới là sai lầm, vì giờ nàng đã xấu hổ đến mức không biết phải nói gì nữa rồi. Hơn nữa, nàng cảm thấy càng ng ồi mông càng nóng lên, không yên chút nào!

Người kia đứng cách đó không xa, đôi mắt không tiêu cự đảo qua người nàng, trong con ngươi xám bạc thoáng lóe lên tia gian xảo. Nhìn dáng vẻ phúc hắc của điện hạ nhà mình, Phong và Tu cảm thấy như đang nhìn thấy một đại h ồly đứng ve vẩy đuôi, cực kỳ gian xảo!

“Khụ khụ, ta về trước!” Nàng đứng dậy, vội vàng đi ra ngoài!

Hắn cũng không giữ nàng lại, chỉ lẳng lặng đứng phía sau, nhìn theo bóng nàng, mắt lại hiện lên cảm xúc phức tạp. Cô nàng nào đó đi tới cửa, bỗng dừng bước, quay lại đi tới trước mặt hắn, bốn mắt nhìn nhau, khoảng cách rất gần.

Hắn còn chưa kịp phản ứng gì, nàng lại đột ngột đưa tay ra, ôm vòng qua thắt lưng hắn, đôi môi đỏ mọng ấn lên đôi môi mỏng của hắn, để lại một nụ hôn nhẹ nhàng như chu ần chu ần lướt nước.

Hai mắt hắn trợn trừng lên, không hiểu nổi hành động của nàng. Hắn sống người một chút, muốn nói gì đó, nhưng chưa kịp mở miệng, nàng đã buông hắn ra, dung nhan tuyệt mỹ đỏ h ồng lên, gần hắn trong gang tấc. Nàng vốn muốn nói với hắn một hai câu, nhưng tự dưng lại thấy vô cùng ngượng ngùng, mắt đảo tới đảo lui, cuối cùng khẽ cắn môi dưới, nghiêng đầu nói: “Cái này... bình thường tình nhân tạm thời chia xa, đều làm vậy

đúng không?” Tha cho nàng đi, từ trước tới giờ nàng chưa từng nói tới chuyện yêu đương, nên cũng không biết rốt cuộc phải làm thế nào nữa!

Nói xong, không chờ hắn đáp lại, nàng vội vàng chạy ra cửa, đến cửa còn không cẩn thận suýt đâm sầm vào cánh cửa, nhưng dù sao, bản lĩnh mạnh mẽ của sát thủ vẫn còn, Tô Cẩm Bình nhanh chóng đứng vững lại, rồi chân nam đá chân chiêu chạy ra khỏi Lê viên như có chó đuổi đằng sau vậy.

Bách Lý Kinh Hằng vẫn ngờ ngác đứng tại chỗ, một lúc lâu sau đầu mới có thể hoạt động. Tình nhân à? Tạm thời chia xa? Ngón tay thon dài đưa lên xoa nhẹ môi mình, cúi đầu mỉm cười...

Phong và Tu thực sự muốn khóc rống lên! Rốt cuộc giữa hai người kia là có chuyện gì chứ? Làm gì có tình nhân nhà nào phóng khoáng như vậy, chỉ tạm thời chia xa một chút mà còn phải hôn hôn nữa à?! Còn nữa, điện hạ cao quý, lãnh đạm, cao ngạo của bọn họ, đang làm cái gì kia? Cười ngốc nghếch, hay là tư xuân? Ôi trời ơi, đâm mù mắt bọn họ đi!!!

“Vào đi.” Đương nhiên hắn biết hai người kia canh giữ bên ngoài cửa sổ suốt cả đêm, vì chuyện đêm qua vẫn chưa nói xong.

Hai người vội vàng tiến vào, nhưng biểu cảm trên mặt đều rất rối rắm, quỷ dị, giống như không biết phải đối mặt với chủ nhân nhà mình thế nào vậy. Chứng kiến chuyện đêm qua, rồi cả tình hình sáng nay, bọn họ thực sự rất khó chấp nhận!!!

“Điện hạ!” Tu lên tiếng trước: “Đêm qua ngài đối xử với Mộ Dung cô nương như vậy, liệu có ổn không?” Tuy hắn ta biết điện hạ thích Tô Cẩm Bình kia, nhưng có người đàn ông nào không tam thê tứ thiếp? Hơn nữa, tương lai điện hạ sẽ ngồi lên ngôi vị Hoàng đế, dù có muốn từ hôn thật, cũng không nên từ hôn trước mặt mọi người chứ. Như vậy khác nào tát thẳng vào mặt Trấn Quốc công và Quân Lâm Uyển đầu.

“Bản cung tự biết chừng mực!” Hắn lãnh đạm nói vài từ, đôi mày hơi nhíu lại đã nói rõ, hắn không vui.

“Vâng!” Tu đáp lời rồi im lặng luôn. Đương nhiên, hẳn ta biết điện hạ có chừng mực, nhưng thân là hộ vệ của điện hạ, lúc cần phải can gián vẫn phải can gián, dù điện hạ không muốn nghe thì hẳn ta vẫn phải nói.

Sau khi Tu im lặng, Phong liền nói tiếp: “Điện hạ, chúng ta cứu cả nhà tướng quân Nhạc Trọng, cũng làm theo ý chỉ của ngài, không nói cho ông ấy biết là ai cứu ông ấy, chỉ đưa ông ấy đi trốn, định chờ sau khi Hoàng thượng không tra xét nữa, sẽ để ông ấy đi.” Với suy nghĩ của Phong, hẳn ta cho rằng, đầu óc Tu đúng là có bệnh, rõ ràng biết điện hạ có chừng mực còn nói làm gì, làm điện hạ mất vui! Lát nữa ra ngoài phải dạy dỗ hẳn ta một bài mới được.

“Ừ!” Hẳn thân nhiên đáp, rồi chậm rãi bước tới bên bàn, ngồi vào ghế, khôi phục hoàn toàn dáng vẻ thường ngày.

Tu thấy vậy, liền vội vàng chạy tới nâng chiếc bàn bị lật ngã lên, rồi cầm bộ trà cụ tinh xảo tới, đặt lên bàn. Hẳn ta càng lúc càng thấy bất mãn với Tô Cẩm Bình kia! Đã trúng xuân được tới vô lễ với điện hạ rồi, còn lật bàn nữa, thật quá thô lỗ! Một cô nàng như điên như khùng vậy, sao có thể xứng đôi với điện hạ cao quý của bọn họ chứ!

Phong khó hiểu, hỏi: “Điện hạ, nếu chúng ta đã cứu ông ấy, sao không thể nói là chúng ta cứu? Nếu nói ra, không phải bây giờ chúng ta nói gì ông ấy cũng sẽ nghe sao?”

“Nhạc Trọng không ngốc!” Cứu lão, mà nói cho lão biết ân nhân cứu mạng của cả nhà lão là ai, thì chắc chắn lão sẽ nghĩ động cơ của hẳn là quân của Nhạc gia. Nhưng mà, không nói gì cả, chỉ thả lão đi, với bản lĩnh của lão, một ngày nào đó có thể tra ra được là hẳn giúp lão, đến lúc đó, không cần hẳn phải nói, lão cũng sẽ cảm thấy biết ơn hẳn.

Phong đã hiểu ra, nhưng Tu lại ngăn người, Nhạc Trọng không ngốc là sao nhỉ? Còn định nói gì đó, Phong đã kéo nhẹ tay áo hẳn ta. Tu quay sang, kỳ quái nhìn Phong...

“Nếu không còn việc gì nữa, thì lui đi!” Tuy giọng điệu của hẳn vẫn lãnh đạm như thường ngày, nhưng Phong và Tu lại cảm thấy hôm nay tâm

trạng của chủ nhân nhà mình không tở.

“Điện hạ, thuộc hạ, thuộc hạ có thể hỏi ngài một chuyện được không?” Phong muốn nói lại thôi, đáng vẻ tò mò nhiều chuyện thể hiện rõ rệt.

“Hửm?” Ngày hôm nay, dường như hắn đã không còn vẻ không màng thế tục như trước nữa, mà có chút hơi thở của người phàm hơn...

À, hắn ta định hỏi, điện hạ không sợ một ngày nào đó, vị cô nương kia phát hiện ra, đêm qua thật ra bọn họ không xảy ra chuyện gì sao? Nhưng lời lên đến miệng lại không dám hỏi, dù sao đây cũng là chuyện của chủ nhân, có lẽ hắn ta không nên nhiều lời: “Khụ khụ, không có gì, thuộc hạ xin lui!”

Nói xong, hắn ta kéo Tu định lui xuống, nhưng vừa tới cửa, giọng nói trong trẻo của Bách Lý Kinh Hồng lại vang lên: “Đợi đã!”

“Điện hạ!” Cả hai quay người, cúi đầu chờ phân phó.

“Đi đi đâu tra xem, yêu vật là ai!” Bách Lý Kinh Hồng lạnh lùng nói, đôi mắt xám bạc hiện lên sát khí lạnh đến thấu xương,

Hai người đầu ngăn ra, họ chưa từng thấy điện hạ lộ ra nét mặt như vậy bao giờ. Từ trước đến giờ ngài luôn lãnh đạm, lạnh lùng, dù có muốn giết người cũng chưa từng lộ sát khí: “Vâng, điện hạ! Tìm được thì giám sát sao ạ?” Phong cất lời xin chỉ thị.

Nghe hắn ta hỏi vậy, Bách Lý Kinh Hồng khẽ nhắm mắt, một lúc lâu sau, hắn đột ngột siết chặt tay, chiếc chén ngọc vỡ vụn, đôi môi mỏng nhếch lên: “Giết!” Nếu không có chuyện đêm qua, không có sáng nay, thì hắn còn có thể không tranh không cướp, nhưng mà, hiện giờ... hắn đã không thể buông xuống được nữa.

Nếu vậy... nếu đã phải tranh đoạt, thì phải làm cho đối phương... không có chút lực phản kích nào! Người chết, sẽ không có lực sát thương, không phải sao?!

“Vâng!” Hai người lĩnh mệnh rồi lui ra ngoài. Mệnh lệnh của chủ nhân, không cần thiết phải hỏi nguyên nhân.

Chờ hai người họ đi khuất, hắn vẫn ngẩn người ngồi bên bàn. Một lúc lâu sau mới chậm rãi bước vào phòng ngủ, nhưng trong lòng rất mơ hồ, mù mịt. Hắn không biết mình làm như vậy có đúng hay không, nhưng mà... nàng trêu chọc hắn, còn trêu chọc đến mức thế này, hắn đã không thể cứu vớt được trái tim mình nữa rồi. Nếu đã vậy, thì để hắn ích kỷ một lần đi...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 69: Trình Tiết Trị Giá Một Lượng Bạc!

Sáng sớm, trong cung đã vô cùng ồn ào, nhộn nháo, đầu tiên là chuyện Vinh phi đoàn đoàn chính chính gặp chuyện phiền phức, bị xử tử, cụ thể là phạm lỗi gì thì không ai dám nói. Vĩnh Yên hầu, cha của Vinh phi vốn tức giận, mang quan tài tới tìm Hoàng thượng nói cho rõ ngọn ngành, nhưng sau khi vào Ngự thư phòng, chỉ không bao lâu liền mặt mũi nhăn nhó rồi đi ra. Nhìn dáng vẻ của lão, có lẽ sẽ không bao giờ thêm quan tâm đến việc của Vinh phi nữa.

Tiếp theo đó, lại có tin báo rằng Đức phi, kẻ bị tình nghi mưu hại Dung tần đang bị giam ở lãnh cung phát điên. Đang lúc mọi người sợ bóng sợ gió, đứng xa mà xem diễn biến, thì Thục phi, người đang có cơ hội cao nhất để ngẩng lên ngôi vị Hoàng hậu, bỗng bị Hoàng thượng hạ chỉ, khiển trách mất đức hạnh, xử sự không hài hòa, phế quyên xử lý mọi việc trong lục cung, toàn bộ chuyển sang cho vị Hiên phi không hề tranh giành quyên thế kia, còn bị cấm túc ba tháng.

Hiên phi vốn bị mọi người lãng quên, lại bước vào cuộc tranh giành quyên lực chốn hậu cung, trở thành người kế tiếp có khả năng nhận ngôi Hoàng hậu nhất. Sóng gió nơi hậu cung đổi chiều, ba phi tần quyên cao chức trọng đã biến mất, những người khác, ai cũng như mũi tên đóng băng, chỉ sợ kế tiếp lại là chính mình gặp xui xẻo!

Quân Lâm Uyên ngủ dậy, rửa mặt xong, liền nghe hạ nhân tới bẩm báo mấy tin này, có lẽ Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng cố tình cho hắn biết. Đám người Đức phi, Thục phi thế nào, thì chẳng có nửa xu quan hệ với hắn.

Nhưng Vinh phi... chết rồi à? Đôi mắt hẹp dài hơi nheo lại, trong mắt thoáng có tia sáng âm u, xem ra, mình quá xem thường Tô Cẩm Bình kia!!!

“Ha ha, không chết cũng tốt.” Không chết thì chơi càng vui! So với việc một kích giết chết ngay con mồi, thì hẳn còn thích thú hơn nhiều với việc từng bước từng bước đẩy con mồi vào góc chết, rồi sau đó nhìn con mồi đau đớn giãy dụa, cuối cùng, tự hẳn từng bước một, đẩy nàng vào chỗ chết. Hôm qua đột nhiên cảm thấy rằng, nếu để nàng chết nhanh như vậy thì thật đáng tiếc, sáng nay nghe xong tin này, khiến tâm trạng của hẳn tươi tỉnh hơn nhiều.

Nhưng đúng vào thời khắc này, một cô gái mặc áo gấm lại chạy vụt vào trong điện, váy dài quét đất màu xanh lam khiến cô ả nhìn càng cao quý tao nhã hơn, vầng trán cao rộng, ngũ quan tinh xảo giống như đang công cáo cho cả thiên hạ biết, ả được trời cao ân sủng thế nào nên mới có dung mạo tuyệt mỹ như thế. Trên khuôn mặt xinh đẹp của ả không hề có vẻ nôn nóng, sau khi nhanh chân bước vào trong điện, ả lại rất bình tĩnh nói: “Biểu ca, ả tiện nhân kia không chết!”

Thái độ này với con người kích động không có chừng mực ngày hôm qua, dường như là hai người khác hẳn.

Quân Lâm Uyên không khỏi gật gù trong lòng, coi như vẫn còn thuốc chữa, dù vẫn thiếu kiên nhẫn chạy tới đây, nhưng ít nhất đã không thể hiện hỉ nộ ái ố rõ rệt nữa: “Không chết thì không chết, chẳng lẽ người không nghĩ đến sau, cái cách vụng về đó của người, nhất định có thể đẩy nàng vào chỗ chết sao?”

Nhìn khuôn mặt lạnh lùng diễm lệ của hẳn, cùng với đôi mắt hẹp dài đang nheo lại như cười như không, tim ả bỗng đập mạnh, không biết vì sao, ả cảm thấy sau khi biểu ca biết cô nàng kia không chết, dường như hẳn vui sướng hơn là tiếc nuối! Tuy trong lòng thầm suy đoán như vậy, nhưng ả cũng không dám nói ra: “Biểu ca, Mộ Dương chỉ nghĩ mình nhanh một chút thì tốt hơn!” ả biết nhất định biểu ca có cách giải quyết, hiện giờ ả chỉ muốn lôi Tô Cẩm Bình kia ra mà băm vằm thành trăm ngàn mảnh, nhưng

chân ả đang thế này, sao có thể ra ngoài gây chuyện được chứ? Chỉ có thể nhờ biểu ca giúp đỡ thôi.

Hắn đặt chiếc chén trong tay xuống, liếc mắt về phía ả: “Chân khỏi rồi, lại muốn ra ngoài để bị mất mặt nữa sao?”

Ả bước về phía trước từng bước, muốn nói gì đó, cuối cùng lại không dám nói gì cả.

“Cút đi!” Đôi môi mỏng chán ghét phun ra hai chữ, mặt hắn đầy vẻ trào phúng, giọng điệu đã không còn chút dịu dàng nào. Chưa nói đến sự ngu ngốc của ả, mà ngay cả mở miệng cầu xin hắn giúp đỡ cũng không dám, một thứ rác rưởi như thế, giúp ả đúng là lãng phí tinh lực của hắn.

“Biểu ca!” Mộ Dung Song muốn quỳ xuống, nhưng chân ả lúc này lại không thể quỳ được.

Hắn đập mạnh xuống bàn “rầm” một tiếng: “Trẫm bảo ngươi cút đi!”

Mộ Dung Song sợ tới mức lùi lại vài bước, mặt trắng bệch, sau đó lao đảo bước ra ngoài dưới sự trợ giúp của Thiên Mặc.

Ở mi tâm của hắn như có một luồng khí đen quanh quẩn, nhưng cuối cùng cũng dần dần bình tĩnh lại. Xem ra, phải châm thêm chút lửa nữa...

...

Tô Cẩm Bình vội vội vàng vàng chạy về phòng, đẩy cửa ra, sau đó đóng mạnh cửa lại, tựa lưng vào cửa, há hốc mồm thở hổn hển, mặt vẫn còn đỏ ửng chưa tan...

Từ sáng sớm tinh dậy, Thiên Ước đã muốn hỏi hạ nàng, nhưng vừa vào lại phát hiện trong phòng ngủ không có ai. Đúng lúc này Tô Cẩm Bình quay về, cô liền quay lại hỏi: “Tiểu thư, người hù chết nô tỳ mất! Người đi đâu vậy?”

Cô nàng nào đó vừa nhìn thấy Thiên Ưc, giống như gặp người thân thất lạc lâu ngày, miệng cũng méo đi, nước mắt lưng tròng lao về phía cô ấy: “Thiên Ưc, xong rồi, ta phạm một sai lầm lớn, không phải, là phạm một tội rất lớn rồi!”

Nàng ôm chặt lấy cô ấy, bôi hết cả nước mắt nước mũi lên người Thiên Ưc: “Xong rồi, thôi xong rồi, đời ta coi như xong rồi! Sao ta lại làm ra chuyện như thế được chứ? Oh No!!!”

“Tiểu... tiểu thư, rốt cuộc là người làm sao vậy?” Từ sau khi tỉnh lại lần đó, mọi việc đều thấy tiểu thư rất bình tĩnh, trấn định, đã bao giờ khóc bù lu bù loa như thế này đâu?

“Đêm... đêm qua... ta chiếm đoạt sự trong sạch của người khác... bây giờ không thể không chịu trách nhiệm! Ông trời ơi...” Mặt Tô Cẩm Bình đây vẻ bi thương, nàng thề, cuộc đời này của nàng chưa từng uất ức như thế này bao giờ!

“Cái gì ạ?” Thiên Ưc kêu lên một tiếng sợ hãi, hai mắt tròn trừng, đẩy Tô Cẩm Bình ra, nhìn nàng với ánh mắt không thể tin nổi: “Tiểu thư, người thật sự... thật sự...”

Tô Cẩm Bình giống như một bóng ma du hồn, không đáp lại lời Thiên Ưc, mà lão đảo ngả nghiêng đi về phía giường mình: “Ta bệnh rồi, mau lấy khăn lạnh tới chườm trán cho ta!!!”

“Bệnh gì ạ?” Làm chuyện tốt xong còn về nói mình bệnh, chẳng lẽ tiểu thư không nghĩ tới danh tiết của mình hay sao? Nếu để truyền ra ngoài, e là người chỉ có thể tự sát mà tạ tội! Còn nữa, cô thị tỳ nào đó nghiêm mặt nhìn theo bóng dáng lão đảo của nàng, người này có chút dáng vẻ nào của người bị bệnh sao?

Cô nàng nào đó quay lại, méo miệng, bi thương nói: “Hu hu, ta bệnh nặng mà! Ta tình nguyện đánh rơi một lượng bạc, cũng không muốn để xảy ra chuyện đó!”

Khóe miệng cô thị tỳ nào đó co rút mạnh, hỏi lại theo phản xạ: “Nếu rơi hai lượng bạc thì sao ạ?”

Cô nàng nào đó quay phắt đầu đi, mặt thù hằn như đối đầu với kẻ thù lớn: “Hai lượng bạc à? Vậy nhiều quá, cứ để xảy ra cũng được!”

“...” Thì ra sự trong sạch của người chỉ đáng giá một lượng bạc sao?!!!

...

“Hoàng huynh, Quân Lâm Uyên còn ở đây mà huynh lại gây động tĩnh lớn như vậy, e rằng không tốt lắm!” Hoàng Phủ Dạ bắt chéo chân ngồi nhàn nhã trên ghế thái sư, phe phẩy quạt.

Người đang ngồi trên Long ý đường như cũng đã quá quen thuộc với dáng vẻ này của hắn ta, bàn tay to gõ mạnh trên Long án, khóe môi nhếch lên cười lạnh: “Mục đích của trăm chính là để cho hắn chứng kiến chuyện này trong thời gian hắn ở lại Đông Lăng mà.” Hắn muốn cho Quân Lâm Uyên biết thực lực của Hoàng Phủ Hoài Hàn hắn! Dù có làm gì, cũng làm ngay trước mặt đối phương, không sợ hắn ta rình mò! Đồng thời, hắn cũng muốn cảnh cáo Quân Lâm Uyên, hắn thừa biết ai là người giữ Thiên đoạn tuyệt!

Hoàng Phủ Dạ khẽ cười, không nói gì. Hắn ta thừa hiểu tính cách của Hoàng huynh, muốn khống chế tất cả trong lòng bàn tay của mình. Hoàng huynh hao tổn tâm tư như vậy với Quân Lâm Uyên, chỉ có một nguyên nhân, đó là thật sự coi Quân Lâm Uyên thành đối thủ của mình!

Đúng lúc này, một ám vệ nhẹ nhàng bước vào, quỳ một gối xuống nói: “Hoàng thượng!”

“Nói đi!” Đêm qua sau khi Tô Cẩm Bình ném hai thị vệ kia vào tầm cung của Vinh phi thì biến mất, ám vệ tìm bằng mọi cách, cuối cùng cũng tìm thấy nàng đi tới Lê viên, trúng thiên đoạn tuyệt, lại ở Lê viên suốt một đêm, đi đâu này có ý nghĩa gì, không cần ám vệ phải nói thì hắn cũng tự hiểu!

“Tô Cẩm Bình ở Lê viên suốt đêm, vốn thuộc hạ cho rằng hai người họ đã..., thì Bách Lý Kinh Hông lại đột nhiên ra khỏi phòng, bê mấy thùng nước đá vào, khi đó thuộc hạ đứng xa nhìn, hình như hẳn không phát hiện ra.” Người đó luôn như thế, lúc y giám sát hẳn, dường như hẳn chưa từng phát hiện ra, nhưng cũng chính cảm giác hoàn toàn không bị phát hiện này khiến y cảm thấy người này không đơn giản như vẻ ngoài của hẳn.

“Nước đá à?” Hoàng Phủ Dạ nhướng mày hỏi, bỗng nhiên, đôi mắt tím nhạt chợt lóe, quay sang nhìn hoàng huynh mà mình: “Hoàng huynh, chuyện của Vinh phi có phải cũng có liên quan tới Tiểu Cẩm Cẩm không?”

“Đệ tỉnh táo thật!” Hẳn lạnh lùng đáp, sắc mặt có vẻ không hài lòng, tên nhóc Dạ này, có vẻ lún hơi sâu rồi!

Nhận ra vẻ không vui trong giọng nói của hẳn, Hoàng Phủ Dạ lại làm như không hiểu gì, ng ẩng trên ghế cúi đầu nghĩ ngợi. Nói vậy, thì Bách Lý Kinh Hông và nàng cũng chưa xảy ra chuyện gì hết, nhưng tất nhiên hẳn đã nhìn thấy hết cơ thể của nàng! Đây chính là tác hại lớn nhất của thiên đoạn tuyệt, loại dược này có thể nói là xuân dược thiên hạ đệ nhất, dù tâm trí có kiên định đến đâu cũng không thể kháng cự được hiệu quả của dược, nhưng biện pháp giải độc lại cũng rất dễ dàng. Trong mắt hẳn ta thoáng lóe lên sự “ghen ghét”, tự oán mình sao đêm qua lại không nổi hứng vào Hoàng cung đi dạo, tự dưng để cho cái tên Bách Lý Kinh Hông kia được lợi! Bỗng lại chợt nhớ ra, không phải tên kia không nhìn thấy sao, vì thế, hẳn ta cũng bình tĩnh hơn một chút.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của hẳn ta thay đổi đủ cảm xúc, màu sắc, Hoàng Phủ Hoài Hàn th ần hừ lạnh một tiếng, một lúc lâu sau cũng không nói gì.

...

“Tiểu thư, Dạ vương tới thăm người!” Thiên Úc đứng ở cửa đen mặt thông báo. Dạ vương điện hạ nói là tới thăm xem vết thương của tiểu thư thế nào, nhưng tiểu thư căn bản không bị đánh, làm gì có thương mà thăm. Cô chợt phát hiện ra, càng ngày mình càng không thể hiểu nổi mấy người quyền cao chức trọng này.

Giọng cô nàng nào đó yếu ớt vang lên: “Cho hấn vào đi!”

“Ôi chà, Tiểu Cẩm Cẩm, nàng đúng là bị bệnh thật nhỉ?” Hoàng Phủ Dạ bước nhanh vài bước vào, mặt đ̣ây về trêu tức, có đi ầu, nụ cười trên khuôn mặt xinh đẹp kia, vừa nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt của người nằm trên giường, li ền tắt hấn.

Hấn nhanh chân bước tới, không nghĩ gì li ền kéo khăn mặt trên trán nàng ra, bàn tay ấm áp chạm nhẹ vào trán nàng, sau đó lại nhướng mày, thu tay lại: “Tiểu Cẩm Cẩm, nàng thế này...” Nhiệt độ cơ thể rất bình thường, còn đắp khăn mặt làm gì?

“Ôi!” Tô Cẩm Bình đưa tay ra, mạnh mẽ giật lại chiếc khăn trên tay hấn, r ồi đặt lại lên trán mình, mặt như đưa đám, lắ đ̣âu: “Ta xong r ồi, đời này của ta không còn hy vọng gì nữa r ồi!” Nàng đã hứa sẽ chịu trách nhiệm với tên kia, tức là nếu tên kia không phản bội thì nàng sẽ không thể vứt bỏ hấn. Tuy dáng vẻ của hấn rất tuấn tú, nàng cũng rất thích khí chất tỏa ra từ người hấn, tuy rằng thân hình của hấn cũng... khụ khụ, không có gì. Nhưng người đó, cực kỳ không thú vị!!! Trong một khoảnh khắc, nàng thậm chí còn nghĩ rằng, thà chiếm đoạt Hoàng Phủ Dạ còn tốt hơn là chiếm đoạt hấn, bởi vì...

Vị vương gia nào đó nhếch môi, đang nghĩ không biết nàng định ầm ỉ chuyện gì đây? Hấn phất vạt áo, ng ồi ghé bên giường nàng, tay chống cằm, ánh mắt hoa đào lắ lơ nhìn nàng hỏi: “Nói xem nào, lại có chuyện gì đây?” Không phải là vì chuyện tối qua chứ? Không phải bọn họ chưa xảy ra chuyện gì sao? Đáy mắt hấn đột nhiên tối s ầm xuống, dù là chưa xảy ra chuyện gì, nhưng đối với một cô nương, thì coi như thanh danh đã bị hủy hoại hoàn toàn, một người con gái bình thường tuyệt đối sẽ không có suy nghĩ muốn gả cho người khác nữa, ép gả nàng cho người khác, chẳng khác nào ép nàng đi vào chỗ chết!

Quả nhiên...

“Đêm qua ta đã làm một chuyện không bằng c ầm thú! Ôi ôi, đừng nói tới nữa, đừng nói tới nữa! Tiểu Dạ Dạ, vừa r ồi ta còn nghĩ, giá như người đêm qua là huynh thì tốt biết bao!” Hiện giờ nàng cũng không dám nghĩ kỹ

càng xem có phải đêm qua đầu mình bị lừa đá hay không mà lại đi tìm cái người như thần tiên thoát tục không vướng chút khói lửa nhân gian kia!

Đôi môi mỏng cong lên, trong đôi mắt màu tím nhạt như hiện lên vẻ vui sướng: “Lời này của nàng nghĩa là sao?”

“Vì cái người như huynh làm gì có trong sạch, có làm gì với huynh cũng đâu cần phải chịu trách nhiệm chứ!” Tô Cẩm Bình thật lòng nói ra câu này.

Vì thế, khuôn mặt tràn ngập vui sướng của vị Vương gia nào đó, chỉ trong chớp mắt liền đen thui như cứt trâu, rồi lại xám ngắt, sau đó lặng lẽ chuyển thành màu xanh: “Tiểu Cẩm Cẩm, bản vương phát hiện ra, chỉ cần nói thêm với nàng vài câu thôi, sớm muộn gì cũng có ngày ta bị nàng chọc tức chết!”

“Tiểu Dạ Dạ, nghe nói huynh là cao thủ hái hoa à?” Nàng không thêm để ý đến sự tức giận của hắn, quay đầu sáng, mắt sáng rực nhìn hắn.

Tim hắn nhảy dựng lên, không biết nàng hỏi chuyện này làm gì, nhưng lại khiến hắn hơi chột dạ, không dám nhìn vào mắt nàng. Lúc trước hắn lang thang qua các bụi hoa nhưng không có tình cảm gì, bây giờ mới cảm thấy, quá khứ của hắn cũng là một bức tường chắn không nhỏ giữa hai người: “Sao... sao vậy?” Năm đó, ngay cả khi phụ hoàng gọi hắn tới để nhắc nhở vì chuyện này, hắn cũng không hề chột dạ như hôm nay, nói chuyện mà cũng lấp bắp nữa.

Người trên giường ngẩng bật lên như cá chép, quay sang nhìn hắn: “Vậy huynh dạy ta xem làm thế nào mới gọi là đối xử tốt với người ta?”

“Nàng định làm gì?” Trong lòng hắn xuất hiện một dự cảm xấu rất mãnh liệt, nàng muốn đối xử tốt với ai?

Đôi mắt phượng lấp lánh nước, làm ra vẻ đáng thương nhìn hắn: “Huynh cứ nói cho ta biết đi!” Nàng đã thề sẽ đối xử tốt với hắn, nhưng chưa từng nói yêu đương bao giờ thì nàng biết làm thế nào chứ?

Khóe miệng hắn run rẩy, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy dáng vẻ này của nàng: “Nàng muốn cái gì, thì cho nàng cái đó.” Dù sao hắn cũng thường cư xử như vậy đối với phụ nữ, chỉ cần không quá quắt, không vượt quá giới hạn của hắn, thì muốn gì hắn sẽ cho cái đó.

Vì vậy, Tô Cẩm Bình lại nghiêng đầu suy nghĩ về cái tên kiều ngạo kia, cuối cùng rút ra được kết luận --- hình như hắn sẽ không yêu cầu gì cả: “Vậy nếu hắn không muốn gì cả thì sao?”

“Vậy tức là đi đâu nàng muốn chính là bản thân ta thôi!” Vị vương gia qu ân lựa áo là nào đó mặt đẫy vẻ phong lưu, tự đắc, phe phẩy cây quạt của mình.

Cô nàng nào đó khó khăn nuốt nước miếng, nghi hoặc nhìn đối phương, Bách Lý Kinh Hồng chắc hẳn không có cái suy nghĩ buồn nôn như thế đâu nhỉ?

“Thôi thôi, cái tên củ cải lẳng nhăng nhà huynh, cũng sẽ chẳng đưa ra được chủ ý hay ho gì đâu mà!” Nàng lại nằm xuống giường, thở dài cảm thán.

Cơ mặt Hoàng Phủ Dạ run lên, rõ ràng là nàng hỏi hắn, thế mà quay đi quay lại, lại biến thành mình bị nàng chế nhạo. Nhớ tới mục đích chính mà mình tới đây hôm nay, hắn vội nói: “Tiểu Cẩm Cẩm, đêm qua...”

Vừa nghe thấy hai chữ này, mặt Tô Cẩm Bình trở nên vô cùng ngượng ngùng: “Huynh biết à?” Biết ta chiếm đoạt người ta?

“Ừ!” Biết nàng chưa chiếm đoạt được người ta, nhưng danh tiết vẫn bị hủy.

“Đó là chuyện ngoài ý muốn mà!” Chong chong nhìn lên đỉnh màn, nàng cảm thấy thần kinh của mình vô cùng suy yếu, hoàn toàn không biết sau này phải đối mặt với người kia thế nào.

“Ta biết, vậy nàng định làm thế nào bây giờ?” Đây mới là đi đâu hắn quan tâm nhất, nếu là con gái bình thường, chắc chắn chỉ có thể chấp nhận

số phận, nhưng câu hỏi này của hắn... là mong chờ nàng sẽ không giống với con gái bình thường khác.

“Hu hu hu, còn thế nào được nữa? Gặp phải người như vậy, đời này của ta xem như bị hủy r ồi còn đâu!” Nàng h ầu như đã có thể nhìn rõ được tương lai ảm đạm của mình --- nàng nhìn thấy, nàng và cái tên kiêu ngạo, quái gở, bướng bỉnh kia ng ồi đối mặt nhau, chẳng ai nói lời nào, rất lâu, rất lâu sau... vẫn chẳng nói lời nào! Oa oa oa, lệ chan chứa...

Có đi ầu, nàng là một thanh niên nghiêm túc có trách nhiệm, có trái tim, sao có thể ăn người ta xong lại quay đ ầu đi không thềm chịu trách nhiệm được chứ?

Đôi mắt tím nhạt thoáng xuất hiện vẻ mất mát, đôi môi mỏng quyến rũ hơi hé mở, r ồi chậm rãi khép lại, cuối cùng, giọng nói mang vẻ phong lưu đùa cợt vang lên: “Thật ra, cũng không đến nỗi thế. Nếu là bản vương, bản vương sẽ không bận tâm!”

Ý hắn là --- chuyện đêm qua là chuyện ngoài ý muốn, vì thế, dù đã xảy ra r ồi, nhưng nếu là Hoàng Phủ Dạ hắn thì hắn vẫn tình nguyện muốn nàng!

Có đi ầu, suy nghĩ của Tô Cẩm Bình và suy nghĩ của hắn rõ ràng không nằm trên cùng một đường thẳng. Nàng lườm hắn đ ầy khinh bỉ: “Đương nhiên là huynh không bận tâm r ồi. Một con người không có phẩm hạnh như huynh, nếu bị người ta gì gì đó, chưa biết chừng huynh còn cảm thấy sung sướng, vui vẻ ấy chứ!” Nhưng Bách Lý Kinh H ồng thì khác, người đó tám tuổi đã bị đưa đi làm con tin, tính cách vừa lãnh đạm vừa lạnh lùng xa cách, trăm ph ần trăm vẫn còn là “xử”, bị nàng cưỡng bức sao có thể không bận tâm chứ!

Sắc mặt Hoàng Phủ Dạ lập tức biến đổi, vô cùng khó coi. Hắn đứng dậy, hít một hơi, nói: “Nàng đã quyết định, thì bản vương cũng không can thiệp nữa!” Nói xong, không chờ Tô Cẩm Bình đáp lời, hắn nhanh chân bước ra khỏi phòng.

Một đoạn đối thoại ông nói gà bà nói vịt cứ như vậy mà kết thúc!

Tô Cẩm Bình kỳ quái nhìn theo bóng lưng hắn, vì cái lông gì mà nàng lại cảm thấy hôm nay người này hơi khác khác nhỉ? Mà, cưỡng bức người ta rồi chịu trách nhiệm không phải là chuyện hiển nhiên hay sao? Nàng đâu biết rằng, Hoàng Phủ Dạ căn bản không hề biết là nàng hiểu lầm giữa nàng và Bách Lý Kinh Hằng đã xảy ra chuyện kia, còn nghĩ rằng nàng vì danh tiết của mình nên không còn sự lựa chọn nào khác.

Nhìn thấy Hoàng Phủ Dạ đi xa, Thiển Úc mới rón rén bước vào phòng: “Tiểu thư, sao em thấy sắc mặt Dạ vương điện hạ có vẻ không tốt!” Không chỉ là không tốt, mà là cực kỳ khó coi mới đúng!

“Hắn bị thần kinh!” Cũng chỉ có một cách giải thích như vậy thôi!

Khóe miệng cô nhếch lên, khúm khúm núng núng đứng trước mặt nàng: “Tiểu thư, người không thể nói cho em biết, cô gia của em là ai được à?” Nói xong, cô vội cúi đầu, không dám nhìn nàng, không phải là Hoàng thượng chứ? Ôi trời ơi!

“Cô gia cái gì chứ, còn chưa thành thân mà!!!” Nàng hét lên, nghĩ tới cái ngày mình thực sự phải cho người kia một danh phận, nàng lại cảm thấy toàn thân bức bối!

Tiếng quát này khiến Thiển Úc hoảng sợ vội lùi về sau vài bước: “Tiểu... tiểu thư, sao người lại kích động thế?” Vị cô gia kia của nhà cô càng giận hơn mới đúng chứ, tự dưng đang yên đang lành lại bị con gái cưỡng bức!

“Thôi nào, Cẩm Bình muội muội, sao lại cáu giận thế?” Một giọng nữ trong trẻo vang lên, trong giọng nói còn như có ý cười.

Ngay sau đó, một cô gái mặc xiêm y màu tím xuất hiện ở trong phòng, chính là Mộc Nguyệt Kỳ! Nàng ta cũng có nghe nói chuyện hôm qua, có đi đâu, chỉ biết một mà không biết hai, biết nàng bị phạt trượng, cuối cùng lại có người ngăn hộ, bây giờ đang “dưỡng thương”. Nàng ta cũng biết chuyện Vinh phi hãm hại nàng không thành, còn bị gây ông đập lưng ông một trận, có đi đâu, chuyện sau đó thì nàng ta không biết nữa.

“Mộc cô nương?” Nàng khẽ nhượng đôi lông mày thanh tú, Mộc Nguyệt Kỳ và nàng cũng không có nhì ầu giao tình gì, nhưng về lễ tiết, nàng vẫn kéo khăn mặt trên trán xuống, định đứng dậy chào, nhưng Mộc Nguyệt Kỳ đã ngăn lại: “Không cần khách khí, chỉ là, ta nghe nói muội muội bị đánh, nên tướng gia mới xin Hoàng thượng cho phép ta tới thăm muội muội thôi!”

Thần tử mà không được truy ền thì không thể vào hậu cung, vì thế nên nàng ta mới nói thẳng ra.

“Thiên Ưc, em ra ngoài trước đi!” Ấn tượng của nàng dành cho Mộc Nguyệt Kỳ cũng không quá tệ, vì thế nàng quyết định thẳng thắn nói chuyện với nàng ta.

Thiên Ưc nhìn hai người rồi khẽ gật đầu, lui ra ngoài. Tử Diên đứng sau Mộc Nguyệt Kỳ không chờ nàng ta nói cũng tự động đi ra theo. Cánh cửa nhẹ nhàng khép lại.

Tô Cẩm Bình ng ồi dậy, nhìn người con gái ng ồi trước mặt mình: “Nói đi, cô tới tìm ta có mục đích gì? Hay nên nói, ngay từ đầu cô tiếp cận ta với mục đích gì? Ta không muốn cư xử giả tạo với cô, vì quá mệt mỏi, hơn nữa, ta biết cô không có ác ý!”

Mộc Nguyệt Kỳ ng ẩng người, thật sự không ngờ trên đời lại có một cô gái thẳng thắn đến như thế. Nhưng suy cho cùng, tính cách của nàng cũng không khác nàng ta là mấy, nàng ta cũng lập tức cảm thấy rất có cảm tình với Tô Cẩm Bình, mỉm cười nói: “Nếu nàng đã thẳng thắn như vậy, thì ta cũng không quanh co lòng vòng nhì ầu. Ta và nàng không quen thân, ta cũng không cần phải giúp nàng, nhưng tướng gia...”

Nói tới đây, nàng ta cười kh ớ, thần thờ dài một hơi, không muốn nói tiếp chủ đề này nữa. Nàng ta chuyển hướng câu chuyện, đôi mắt xinh đẹp không vương chút bụi trần bình tĩnh nhìn vào mắt nàng: “Nàng cũng không cần quan tâm chúng ta vì sao phải làm như vậy, nàng chỉ cần biết, chúng ta muốn tốt cho nàng là được rồi. Những đi ều này cũng đi ều là ý của tướng gia, không liên quan gì tới ta. Tướng gia nhờ ta tới nói cho nàng biết, cái người tên Quân Lâm Uyên kia, tính cách cực kỳ thô bạo quỷ dị, nếu nàng

ương ngành cố tình đối đầu với hắn, hắn sẽ có vô số biện pháp và thủ đoạn để đáp trả, cũng không từ một thủ đoạn xấu xa nào để ép nàng đến đường cùng. Nhưng nếu nàng cứ an phận chịu thua, quỳ xuống khuất phục dưới chân hắn, có lẽ hắn sẽ mất cảm giác hứng thú ngay, nàng cũng bớt đi một kẻ thù!”

Dù là Thượng Quan Cận Duệ, Mộc Nguyệt Kỳ hay đám người Hoàng Phủ Dạ thì đều cho rằng, Tô Cẩm Bình đắc tội Quân Lâm Uyên không phải là hành vi sáng suốt. Thủ đoạn của người đàn ông đó quá âm hiểm, độc ác, chỉ cần không cẩn thận sẽ tan xương nát thịt ngay!

“Cô đặc biệt tới đây là để nhắc ta đi đâu này sao?” Tô Cẩm Bình nghe nàng ta nói vậy, lại nhướn miệng cười, một nụ cười thực sự phát ra từ sự chân thành. Quân Lâm Uyên là người thế nào, nàng cũng nhận ra được, mà Mộc Nguyệt Kỳ mang tin tức này đến, chính là muốn cho nàng thấy --- Thượng Quan Cận Duệ thực sự muốn giúp nàng! Có đi đâu, mục đích của cái tên nham hiểm đó là gì?

“Đúng vậy!” Mộc Nguyệt Kỳ khẽ gật đầu, những thông tin mà Thượng Quan Cận Duệ thu thập được về Quân Lâm Uyên cho thấy, Quân Lâm Uyên là một người không hề có chút hứng thú nào đối với những kẻ cúi đầu vâng lời hắn, ngược lại, hắn có dự vọng chinh phục cực kỳ lớn đối với những kẻ đối nghịch với mình.

“Ta hiểu ý cô rồi. Có đi đâu, dù ta không gây chuyện với hắn, thì hắn cũng là Biểu ca của Mộ Dung Song, sớm muộn gì cũng trả thù ta để trút giận cho biểu muội nhà mình.” Không phải nàng không nghĩ tới vấn đề này, nhưng ngay từ đầu, nàng cũng đâu có chủ động đắc tội hắn, mà là vô tình đụng phải hắn, hơn nữa, hắn vừa mở miệng đã muốn lấy mạng nàng. Nếu nàng lùi bước thì bây giờ đã là một thi thể rồi!

Mộc Nguyệt Kỳ thẫn hất sâu một hơi: “Nàng nói cũng không sai, nhưng mà...”

“Có đi đâu, ta hiểu rất rõ, Mộ Dung Song và Quân Lâm Uyên cũng không phải là đồng đội. Đắc tội Mộ Dung Song cũng không đủ để khiến Quân Lâm Uyên quyết tâm giết ta. Còn nữa, Mộ Dung Song không đủ để gây sức

ép cho ta, nhưng Quân Lâm Uyên lại có quy ền lực ng ập trời. Nếu h ản cố tình v ứt bỏ thể diện quân vương, muốn lấy mạng ta, thì Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng sẽ không giữ ta được, đúng không?” Tô Cẩm Bình cười vô cùng thản nhiên.

“Xem ra tướng gia quá lo lắng rồi. Nếu nàng đã nhìn thấu tất cả như vậy, cũng chẳng cần ta phải nhắc nhở nữa.” Lần này nàng ta thực sự rất tán thưởng cô gái trước mặt, có lẽ mưu trí của nàng ấy còn hơn mình h ản một bậc. Mà cô ả Mộ Dung Song cùng nổi danh với nàng ta, thật ra cũng không ngốc, chỉ là vì sống an nhàn sung sướng lâu quá rồi, chưa từng bị thất bại, bị đối nghịch, nên Mộc Nguyệt Kỳ cũng chẳng để ả ta vào mắt. Chỉ là, cô gái trước mặt nàng ta đây... Nếu suy cho cùng, thì hai người vẫn là tình địch, nhưng nàng ta lại có cảm giác anh hùng gặp anh hùng với nàng là sao...

“Ha ha, dù sao cũng cảm ơn cô. Con người sống phải có tinh thần chứ.” Nếu nàng thực sự quý trọng tính mạng của mình, nàng cũng sẽ không li ều lĩnh đối đầu với Quân Lâm Uyên. Có đi ầu, càng sống ở cỡ đại lâu ngày, nàng càng cảm thấy cuộc sống của mình chẳng có mục tiêu gì hết. Ở hiện đại, ít nhất nàng cũng có thể nói rằng, tuy cuộc sống không có giá trị gì, nhưng chỉ cần còn sống, mỗi tiết thanh minh, nàng còn có thể đốt một nén hương cho bố mẹ nuôi, còn có chút vương bận. Nhưng ở cỡ đại, chẳng có ai quan tâm đến nàng, cũng không có ai khiến nàng thực sự bận tâm, dù sống hay chết có khác gì nhau? Vậy thì, để nàng lấy cái mạng nhỏ nàng của mình ra tranh đoạt một phen, ai thắng ai bại, còn chưa nói trước được!

Mộc Nguyệt Kỳ nghe vậy li ền kh ẽ cười, đứng dậy: “Nàng thật sự rất đặc biệt, ta chưa từng thấy cô gái nào như nàng!” Nếu nói là không để ý đến tính mạng của mình, thì mỗi lần gặp nguy hiểm, nàng lại khéo léo bao biện hóa nguy thành an. Nhưng nếu nói là để ý, thì nàng lại thường xuyên tự đẩy mình ra đầu tên mũi giáo!

“Nếu có thể tiếp tục sống, thì được ngày nào hay ngày đó. Nếu thật sự không thể sống nổi, ta cũng sẽ kéo những người không cho ta sống yên ổn cùng xuống địa ngục. Hơn nữa, với tài trí của Quân Lâm Uyên, dù hiện giờ

ta có chịu thua, cũng đâu có kịp, đúng không?” Tô Cẩm Bình lại lộ ra thái độ thản nhiên, tự tại.

“Cũng đúng, nếu đã vậy, ta không làm phiền nàng nữa. Có đi đâu, đối đầu với Quân Lâm Uyên, nàng nắm chắc được mấy phần thắng chứ? Ta vẫn phải báo một chút tin tức cho tướng gia biết.” Dù sao hắn cũng rất lo lắng cho nàng.

Tô Cẩm Bình quay đầu, cười tươi rạng rỡ, khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ ngạo nghễ, tự tin: “Nếu hắn còn muốn giữ thể diện của một vị hoàng đế, thì hắn sẽ không làm gì được ta, ngược lại, ta còn có thể cho hắn chịu không ít thiệt thòi. Nhưng mà, nếu hắn đã không cần đến uy nghiêm của hoàng đế nữa, thì cô cũng biết đấy, vô sỉ là vô địch. Ta sẽ không có phần thắng nào hết. Có đi đâu, là một hoàng đế, sao có thể vì một cung nữ mà bỏ cả thể diện của mình chứ? Cô nghĩ sao?”

Nghe nàng nói vậy, Mộc Nguyệt Kỳ khẽ cười không trả lời. Xem ra cả nàng ta và tướng gia đều đánh giá thấp nàng rồi. Nàng ta khẽ gật đầu chào, rồi quay người đi.

Nhìn theo bóng của nàng ta, Tô Cẩm Bình khẽ nheo đôi mắt phượng, bỗng nhớ tới ngày đó nàng và Bách Lý Kinh Hằng giáo huấn Hách Liên Dung Nhược, sau đó đột nhiên xuất hiện một thích khách gánh tội thay, chẳng lẽ là người của Thượng Quan Cận Duệ? Nhưng mà, rốt cuộc vì sao bọn họ làm như vậy?

...

Tử Diên đi theo Mộc Nguyệt Kỳ ra ngoài cung, hơi tức giận, bất bình nói: “Mộc cô nương, Tướng gia thật quá đáng, lại bắt người tới nhắc nhở Tô Cẩm Bình kia!” Chẳng lẽ tướng gia không biết Mộc cô nương thích ngài ấy sao?

“Cũng không phải hắn mở lời, mà ta chủ động đề nghị.” Người đang trước không quay đầu, lạnh lùng đáp.

“Cái gì cơ? Người điên rồ à? Nhắc nhở nàng cũng được đi, nhưng sao người còn nói với nàng đây là ý của tướng gia chứ? Đây không phải là đang giúp tướng gia với... hay sao?” Tử Diên thực sự không hiểu nổi nàng ta. Trước kia hề có cô gái nào muốn quyến rũ tướng gia, Mộc cô nương luôn hạ thủ không nương tay, người đi đằng trước cô ta bây giờ tuyệt đối không phải là một cô gái hiền lành, lương thiện. Nhưng vì sao đối với Tô Cẩm Bình lại khác như vậy?

Đôi mắt trong trẻo như nhuộm vẻ giễu cợt, cười nói: “Chỉ cần là những gì hấn quan tâm, ta sẽ giúp hấn bảo vệ!”

“Mộc cô nương!” Mũi Tử Diên cay xè, không biết phải nói gì mới được. Mộc cô nương đối xử với Tướng gia tốt như vậy, sao ngài ấy lại không nhìn thấy chứ? Trong đầu ngài vì sao chỉ có cô nàng tầm thường kia?!!! “Một ngày nào đó, nhất định Tướng gia sẽ nhận thấy sự tốt đẹp của người!”

“Hy vọng là vậy!” Nhận thấy hay không nhận thấy thì có liên quan gì đâu, chẳng có chuyện gì thắng được hai từ “tình nguyện” trong lòng nàng ta. Nàng ta tình nguyện làm như vậy, chỉ cần hấn vui vẻ là được rồi.

...

“Tiểu thư, người đi đâu thế? Đi thăm Tam hoàng tử Nam Nhạc ạ?” Thiển Ưc cũng lờ mờ đoán được người bị tiểu thư đoạt mất sự trong sạch là ai. Có đi đâu, nhớ tới phản ứng của Tô Cẩm Bình lúc trước, cô ấy cũng không dám nói thẳng câu nói mà cô ấy đang nghĩ. Cô ấy vốn muốn hỏi là -- người đi thăm cô gia sao?

Trời dần tối, có vẻ sẽ không có ai đến “thăm bệnh” nữa, Tô Cẩm Bình liền đứng dậy, chuẩn bị xuất phát. Đầu gối, vừa đi tới cửa, nghe câu hỏi kia, khí phách hiên ngang hùng dũng của nàng thoáng tan thành mây khói, mặt buồn rười rượi quay đầu nhìn Thiển Ưc: “Thật ra... ta không dám đi, hu hu hu...”

Nàng thẫn thờ hạ quyết tâm trong lòng cả nửa ngày, cũng không biết phải đối mặt với hấn như thế nào. Còn nữa, đến bây giờ nàng cũng chưa nghĩ

ra, phải đối xử với hắn thế nào mới gọi là đối xử tốt?!

“Khụ khụ, tiểu thư. Người cứ yên tâm mà đi đi, cô gia, à không, Tam hoàng tử Nam Nhạc sớm muộn gì cũng tha thứ cho người mà!” Thiên Ưc nhỏ giọng nói.

Yên tâm mà đi à? Sao lại giống như nàng đi tìm chết thế? Nhưng mà... hình như không đi không được... “VẬY... ta đi đây!” Nói xong, lại thấn cổ động mình vài lần nữa, mới lao ra cửa!

Chỉ một thoáng sau, nàng lại đột ngột quay về, ôm cửa lớn rên rầm: “Ta thật sự không dám đi!!!” Vừa nghĩ đến chuyện phải đối mặt với cái tên mặt lạnh kia, lại nghĩ đến chuyện tốt mà mình đã làm, nàng xấu hổ muốn chết đi được!

Gáy Thiên Ưc chợt xuất hiện vài sọc đen to tướng, bước tới kéo tay tiểu thư nhà mình xuống: “Tiểu thư, trốn tránh chẳng giải quyết được việc gì cả!”

“Thiên Ưc, đột nhiên ta tình nguyện rơi hai lượng bạc còn hơn!!!” Thật ra cái chuyện vô cùng khó tin này, cũng đáng giá hai lượng bạc...

Khóe miệng vị thị tỳ nào đó đỏ run lên, cuối cùng là sự trong sạch của người cũng chỉ trị giá một hai lượng bạc thôi phải không?!!!

“Thôi đi, ta đi là được chứ gì!!!” Nàng nghiêng chặt răng, chạy về phía Lê viên, nhưng bước chân lại cực kỳ nặng nề, giống như sắp đi chịu chết vậy!

Thiên Ưc đứng ở cửa, nhìn theo bóng tiểu thư nhà mình --- lão nhân gia người, tự cầi phúc đi!!!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 70: Không Phải Đã Nói Sẽ Đối Xử Rất Tốt Với Ta Sao?

Lãnh Tử Hàn ngủ thẳng đến tối hôm sau mới tỉnh dậy. Vừa tỉnh, hắn đã thấy đầu đau như muốn nổ tung, đưa tay lên day day mi tâm của mình, quay sang lại thấy Hoàng Phủ Dật đang bê một chén canh đưa cho hắn: “Canh giải rượu, uống luôn chứ?”

Hắn cười tà mị, một luồng khí tàn ác, khát máu như muốn vọt ra khỏi cơ thể: “Huynh nghĩ ta cần mấy thứ này sao?” Chỉ uống chút rượu thôi mà, cần gì canh giải rượu chứ?

“Ta tự mình phân phó người hầm canh cả ngày đó!” Đun đi đun lại, tốn không ít công sức.

Nghe vậy, hắn liền nhận bát canh, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, hắn mạnh mẽ nhấc tay, lau đi nước canh chảy xuống cằm, sau đó ném bát ra cách đó không xa, chợt nhìn thấy cây sáo trên tay Hoàng Phủ Dật, hắn khẽ cười hỏi: “Sao thế? Không chơi quạt nữa à?” Công tử Vô Trần Hoàng Phủ Dật vốn nổi danh thiên hạ vì dùng sáo giết người, nhưng hôm qua gặp lại thấy hắn ta cần quạt, lúc đó hắn cũng cảm thấy kỳ quái, có đi đâu tâm trạng của mình không tốt nên cũng không hỏi nhiều.

Hoàng Phủ Dật nghe vậy, khuôn mặt xinh đẹp cực kỳ giống Hoàng Phủ Dạ kia bất giác nở nụ cười thần nhiên: “Quạt đó là của Thượng Quan Căn Duệ, vốn là vật bất ly thân của hắn. Từng có người đi đường bất cẩn chạm phải, hắn liền vô cùng tức giận. Vì thế, ta cảm thấy chắc hẳn cây quạt đó có vấn đề nên vài ngày trước mới tìm thợ mượn chơi vài ngày. Tiếc là cần bao nhiêu lâu cũng không tìm ra manh mối gì, đành phải trả lại thôi!”

“Cái tiếng ‘nam hiểm’ của người đàn ông đó cũng không phải nói đùa. Hy vọng hoàng huynh của huynh đừng dẫn sói vào nhà.” Lãnh Tử Hàn khẽ cười nhắc nhở. Tuy chuyện này chẳng liên quan gì đến hắn, nhưng dù sao hắn và Hoàng Phủ Dật cũng là huynh đệ tốt, vì vậy, chuyện cần phải nhắc nhở, vẫn nên nhắc một câu là hơn.

“Ừ, đêm qua trong cung xảy ra chuyện.” Nhắc đến chuyện này, hắn ta cũng hơi phiền muộn. Hắn ta chỉ biết Tô Cẩm Bình trúng thiên đoạn tuyệt, cũng không biết cuối cùng có xảy ra chuyện gì với Bách Lý Kinh Hồng hay không, khi đại hoàng huynh nhắc tới Tô Cẩm Bình liền lạnh lùng liếc nhìn hắn ta, nhị hoàng huynh thì hoàn toàn không có hứng thú nói chuyện, nên hắn ta cũng không hiểu rốt cuộc chuyện này ra sao, trong lòng cảm thấy cực kỳ chán nản.

“Chuyện gì?” Chuyện trong cung cũng chẳng liên quan gì tới hắn, có đi đâu, nếu Dật đã nói ra, thì có nghĩa là Dật quan tâm đến chuyện đó, đương nhiên hắn cũng muốn nghe thử xem là thế nào.

Hoàng Phủ Dật cũng không giấu hắn, thẳng thắn nói: “Ta thích một cô nương, tiếc rằng thân phận hiện giờ của nàng là cung nữ, còn nhiều lần đối nghịch với hoàng huynh ta, vì thế, hoàng huynh không chịu đồng ý hôn sự của ta và nàng. Hơn nữa, tối qua lại xảy ra chuyện!” Nói xong, hắn liền kể rành mạch mọi chuyện ra.

Lãnh Tử Hàn nghe xong, khóe môi tà mị hơi cong lên, nhìn hắn ta như cười như không: “Không ngờ công tử Vô Trần cũng có cô nương trong lòng!”

“Huynh thì hơn gì ta chứ!” Hoàng Phủ Dật giống con mèo bị đập phải đuôi, nhảy dựng lên, bực tức nhìn hắn, nhưng sau đó... nhìn thấy ánh mắt cô đơn của hắn, hắn ta đành phải hít sâu một hơi, không nói nữa.

“Cô nương đó là ai?” Trúng thiên đoạn tuyệt, mà Bách Lý Kinh Hồng lại tình nguyện dùng chính thân mình để làm giải dược cho nàng, cũng đủ để chứng minh cô gái đó không tầm thường.

Mặt hắn ta hơi trắng đi: “Con gái của Hữu tướng, Tô Cẩm Bình!” Hữu tướng vốn nổi danh là gian thần, mình lại thích con gái lão, đúng thật là...

“Cái gì?” Sắc mặt Lãnh Tử Hàn lạnh đi, lắc mình tới trước mặt hắn ta, túm lấy vai hắn ta: “Huynh nói là Tô Cẩm Bình sao?”

“Đúng thế, sao vậy?” Hoàng Phủ Dật không hiểu vì sao hắn lại đột nhiên kích động như thế. Nhưng không chờ hắn ta kịp nghĩ thông suốt, người kia đã buông hắn ta ra, vụt biến mất. Bóng người màu đen như ẩn chứa luồng khí tàn nhẫn chẳng khác nào tử thần xuất hiện. Hoàng Phủ Dật ngẩn người, đứng sững một lúc lâu, bình tĩnh nhìn theo hướng hắn biến mất. Bỗng nhiên, hắn bật cười khở, trong lòng... cũng đã có câu trả lời...

----bamholyland.com----

Tô Cẩm Bình đứng trong Lê viên, nhìn cửa phòng cách đó không xa, lặng lẽ trốn sau một gốc cây lê, lén lút ngó về phía cửa, cảm thấy vô cùng bất an, đi, hay là không đi đây? Đi, hay quay về bây giờ? Mẹ kiếp! Lần đầu tiên trong đời, nàng có suy nghĩ muốn chôn vùi cái chuyện không thể tin nổi này đi cho đỡ phiền phức!

Lúc này trời đã sẩm tối, màn đêm buông xuống, nàng vẫn còn đang rối rắm chưa quyết định được rốt cuộc mình muốn làm gì bây giờ! Vừa bước được hai bước, nàng lại sợ hãi rụt chân lại.

Mà, người ngồi trong nhà, ngồi bên bàn nước, cầm tách trà trên tay, khuôn mặt lãnh đạm không có chút cảm xúc nào, chỉ là, sau khi nghe thấy tiếng chuyển động rồi rầm kỳ quái của người nào đó ở cách phòng không xa, đôi mắt màu xám bạc bỗng lóe sáng.

Ngay sau đó, bước chân kia lại bước vài bước, rồi lại chậm rãi quay về chỗ cũ, thể hiện rõ sự rối rắm của người nọ. Hắn cũng không vội, khẽ nhếch đôi môi mỏng, uống cạn nước trong tách trà, sau đó đặt xuống bàn, nhắm mắt lại, lẳng lặng chờ thời gian trôi qua từng chút, từng chút một.

Cô nàng nào đó nhón chân lên nhìn, cửa vẫn còn mở, tên kia ngồi im ở đó, không biết đang nghĩ gì. Nàng nhướn mày, về nguyên tắc mà nói, thì

lúc này người kia hẳn là phải đóng cửa từ lâu rồi chứ? Bây giờ vẫn còn mở cửa, không phải là chờ nàng đấy chứ?... A... Sau khi xảy ra chuyện đêm qua, nàng thật sự không đành lòng để hẳn người chờ một mình nữa rồi.

Vì vậy, nàng ló mình ra khỏi thân cây, dùng tốc độ rùa bò, lảo đảo đi tới, trong lòng nặng như treo đến mười lăm cái thùng nước, cực kỳ bất an, cực kỳ sợ hãi! Càng đi, lòng bàn chân nàng lại càng nhũn ra, thực sự có cảm giác muốn quay đầu chạy trốn. Có đi đâu, tránh được một lần, đâu tránh được cả đời! Cuối cùng, cô nàng nào đó nghiêng chặt răng, mang tâm trạng chết sớm siêu thoát sớm, đạp từng bước vào phòng!

Vừa tới cửa, bước chân vẫn không kìm được mà khựng lại một chút, nhìn thấy hẳn vẫn nhắm chặt hai mắt, mặt không biến sắc, nàng mới thấy hơi yên lòng một chút. Tô Cẩm Bình bước nhanh vài bước đến, tới cạnh bàn thì dừng lại: “Khụ khụ, ta đến rồi!” mắt nàng đảo tới đảo lui, rõ ràng là chột dạ!

“Ừ!” Hẳn lãnh đạm đáp lại, không chút cảm xúc, giống như, nàng có tới hay không, cũng chẳng có ảnh hưởng gì đến hẳn...

Khóe miệng nàng giật giật, biết ngay là như thế mà! Tô Cẩm Bình đặt móng người đối diện hẳn, nhìn gương mặt tuyệt mỹ, ngũ quan tinh xảo của hẳn, cả đường viền khuôn mặt tao nhã kia, trong lòng chỉ có một suy nghĩ duy nhất --- mọi người đều nói, hẹn hò yêu đương thật ra chỉ là hai người ở bên nhau, rồi tìm chủ đề nói vài câu vu vơ. Nhưng mà... có ai dạy nàng một chút, xem tiếp theo nàng nên nói gì hay không?! Hu hu hu...

“À... thế... huynh ăn tối chưa?” Khó khăn lắm mới phun được cái rắm, nhưng vừa nói xong cũng cảm thấy vấn đề mình vừa hỏi ngu ngốc vô cùng. Giờ đã là buổi tối rồi, chắc chắn đã ăn xong từ lâu!!!

Quả nhiên, rèm mi dài như cánh bướm của người kia khẽ động đậy, giọng nói thanh cao, lãnh đạm vang lên: “Ăn rồi!” Hẳn nhắm đôi mắt xám bạc say lòng người của mình lại, khiến cả toàn thân hẳn như càng đẹp hơn, thật sự giống một hoàng tử ngủ say trong truyện cổ tích!

Có đi ầu, mấy thứ này cũng không phải trọng đi ểm, mà trọng đi ểm là hấn dùng dấu chấm hết!!! Như vậy thì nàng biết nói gì nữa chứ? Cô nàng nào đó th ần oán trách trong lòng, tên khốn chết b ăm chết v ằm này, chẳng lẽ không hỏi lại đ ược một câu ‘nàng ăn chưa?’ hay sao? Hỏi ra thì nàng còn có thể nói tiếp mấy câu nữa chứ! Nhưng bây giờ... thật là xấu hổ chết đi đ ược!

“V ậy...” V ậy v ậy cái gì chứ! Trời ạ! Cảm giác không biết phải nói gì thật sự rất khổ sở.

Nghe thấy nàng ng ập ngừng nói ‘v ậy’, hiển nhiên hấn cũng không hề có ý tiếp lời, không phải là cố tình gây khó dễ, mà là tính cách hấn như vậy r ồi...

“V ậy... v ậy... đ êm qua huynh ngủ ngon không?! Ặc...” Vừa hỏi câu này, Tô Cẩm Bình thực sự muốn đập cho mình vài cái! Hỏi cái quái quỷ gì thế? Đ êm qua chính nàng đ ến cưỡng bức người ta, bây giờ... lại còn hỏi hấn ngủ có ngon không, không phải cũng giống như hỏi đ êm qua mình h ầu hạ hấn có tốt không hay sao: “Không phải, ta hỏi sai r ồi, ý ta là đ êm qua huynh có ngủ đ ược không? Ặ không phải, ý ta là... ôi trời ạ!!!”

Cô nàng nào đó đập b ộp một cái vào cái trán mịn màng sáng bóng của mình! Ông trời ơi! Có ai dạy nàng phải nói thế nào không?! Th ần kinh của nàng có vấn đề r ồi nên mới hỏi mấy câu hỏi đ iên khùng này phải không?!

Nghe nàng hỏi vậy, khoe miệng hấn cũng hơi co rút, lại nghe thấy nàng v ội vàng giải thích, không hiểu sao hấn thấy hơi buồn cười. Chờ đ ến lúc cuối cùng, nàng “trời ạ” một tiếng r ồi đập b ộp một cái vào trán, rốt cuộc hấn cũng nhẹ nhàng lên tiếng giảm bớt sự xấu hổ của nàng: “Không có.”

Hấn cũng đ ầu có nói sai, nguyên cả đ êm chăm sóc nàng, hấn vốn không ngủ.

Vì thế, sắc mặt cô nàng nào đó lại càng xấu hổ hơn. Cả buổi tối tự dưng bị một con sói nữ háo sắc cưỡng bức, ngủ ngon đ ược mới là lạ! “Khụ khụ, không ngủ cũng là bình thường thôi. Ặ không phải, ý ta là, ngủ không ngon giấc cũng là bình thường, bởi vì... bởi vì... Huynh chờ một chút, ta đi ra

ngoài hít thở một chút đã!” Hiện giờ nàng thật sự rất rất cần phải đi ra ngoài cho tinh thần bình tĩnh lại một chút!

Nói xong, Tô Cẩm Bình đứng bật dậy, không chờ hẳn đáp lời liền lao thẳng ra ngoài cửa phòng. Đi tới cửa, nàng chỉ muốn tát cho mình hai cái, rốt cuộc nàng hỏi cái quái quỷ gì thế? Càng hỏi lại càng nói đến những vấn đề xấu hổ! Không được, dù thế nào cũng phải nghĩ cho kỹ xem mình nên nói thế nào đã rồi mới vào lại.

Người trong nhà, vẫn im lặng ngẩn ngơ, có đi đâu, trong khoảnh khắc nàng lao ra khỏi phòng, đôi mắt xám bạc như ánh trăng say lòng người kia cũng mở ra, trong mắt còn không giấu nổi nụ cười, giao hoạt như hồ ly, còn ẩn chứa một sự dịu dàng khó giấu.

Một lúc lâu sau, chờ đến khi Tô Cẩm Bình có thể sắp xếp lại căn thân suy nghĩ và cảm xúc, nàng liền chậm rãi quay về phòng, nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của hắn, nàng đỏ mặt ngập ngừng mãi mới nói: “Chuyện đó, thật ra, vừa rồi ta chưa nói gì cả, những gì huynh nghe được, đều là ảo giác của huynh, bây giờ ta mới bước qua cửa.”

“...” Hắn ngẩn ngơ im lặng, không nói gì.

Nàng lại ngẩn ngơ đối diện hắn, hoàn toàn không dám nhắc lại chuyện hôm qua, tránh nói đến những vấn đề xấu hổ, lại bắt đầu lại từ đầu: “Vậy, huynh ăn cơm tối no chưa?” Hỏi xong, nàng cũng tự phục bản thân có thể hỏi câu này, chắc chắn là hắn ăn no rồi, nhưng để chống chế tình hình bây giờ thì cũng không tệ!

Khóe mắt hắn giật giật, một lúc lâu sau cũng không lên tiếng, cho đến khi Tô Cẩm Bình nghĩ hắn sẽ không trả lời, đôi môi mỏng lại khẽ hé mở: “No rồi.”

“À!” Khẽ gật đầu, không khí lại càng ngưng ngùn hơn, ánh mắt nàng đảo vòng quanh, nghĩ xem tiếp theo nên nói về tài gì, buổi tối ăn cơm xong thì nên làm gì ta? À đúng rồi: “Thế, bao giờ huynh tắm? Phụt...” Ông trời ơi, hôm nay nàng bị ma ám à? “Không phải, ta không có ý gì khác, chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi!”

Có đi ầu, vì cái lông gì mà nghe xong lại càng cảm thấy có cảm giác giầu ầu hở đuôi chứ? Chỉ thuận miệng hỏi, mà lại hỏi chuyện người ta tắm rửa à? Tô Cẩm Bình chỉ muốn đập ầu xuống bàn chết luôn cho xong, sống mà dọa người thế này thì sống làm gì!!!

“Lát nữa.” Dường như hẳn không nhận ra sự xấu hổ của nàng, cũng không phát hiện ra có gì khác thường trong những lời này, chỉ thản nhiên đáp vậy thôi.

“À à.” Bình thường mỗi lần tới đây, nàng ầu vô cùng khí phách, nhưng hôm nay lại là vô cùng chột dạ. Dù sao cũng có lỗi với người ta, cho nên bây giờ luôn cảm thấy mình thấp hơn hẳn một cái ầu.

“Vây, chuyện hôm qua, huynh còn tức giận không?” Nói xong, nàng càng giống đứa bé làm sai chuyện gì, cúi gằm ầu không dám ngẩng lên.

Một lúc lâu sau cũng không nghe thấy hẳn trả lời, vì thế nàng cũng tự có câu trả lời của mình --- tức giận!

Nghĩ vậy, Tô Cẩm Bình càng chán nản hơn, nàng đã khiến một người đàn ông thu ần khiết bị tổn thương sâu sắc cả về thể xác lẫn tinh thần, nhìn tình hình bây giờ, có vẻ chuyện hôm qua đã để lại bóng ma không nhỏ trong lòng người ta rồi.

Phong và Tu vừa tới cách đó không xa, là vì muốn báo... khụ khụ, thật ra, chủ yếu là đến vì muốn xem tình trạng phát triển tình cảm của điện hạ và cô nàng Tô Cẩm Bình kia. Cô nàng ấy vẫn luôn hung dữ ức hiếp điện hạ như vậy khiến bọn họ vô cùng ảm ức! Nhưng lúc này, nhìn nàng cúi ầu, mặt ầy vẻ áy náy, còn điện hạ nhà mình thì không hé răng tiếng nào, dáng vẻ kia rõ ràng là đang bày mưu tính kế, lòng đen dạ tối này nọ, thì họ đột nhiên lại cảm thấy vô cùng cảm thông cho cô nàng kia! Quả nhiên, nước cờ của điện hạ vẫn là cao tay nhất!

Hai người bọn họ vừa đến Tô Cẩm Bình đã nhận ra ngay, có đi ầu, khí tức của hai người kia rất quen thuộc, mấy ngày trước nàng có cảm nhận được, chắc là người của hẳn, nên nàng mới không có phản ứng gì. Có đi ầu,

nàng làm như lơ đãng quét mắt về phía hai người kia đang nấp. Cái nhìn này khiến cả Tu và Phong đều kinh hãi.

Sau khi quét mắt nhìn, nàng lại chợt nhớ tới tình cảnh thâm hiểm giờ, liền cắn răng lấy dũng khí ngẩng đầu nhìn hắn, ngay trong khoảnh khắc này, Tô Cẩm Bình bỗng cảm thấy mình thực sự không có chút khí thế nào! Không phải chỉ là cường bức thôi sao? Cường rồi thì cường thôi, có gì ghê gớm chứ! Nàng đã từng là một sát thủ hàng đầu, sao có thể cứ chịu ảm ức thế này được! Vì thế, nàng hung hăng vỗ mạnh xuống bàn một cái: “Có cái gì mà phải giận dữ chứ?! Không phải bà đây đã nói sẽ chịu trách nhiệm sao? Là đàn ông thì phải rộng lượng, phải rộng lượng có biết không hả?”

Nàng vừa dứt lời, hắn liền ngẩng đầu nhìn nàng. Tuy trên khuôn mặt như ngọc khắc vẫn không có chút cảm xúc gì, nhưng trong đôi mắt không có tiêu cự kia lại hiện rõ vẻ yếu đuối, giống như vô cùng bi thương vì đã bị người ta cướp mất thứ gì đó quý giá nhất, còn bị thóa mạ vậy.

Vì thế, cô nàng nào đó khó khăn lắm mới trở nên uy vũ kia, trong nháy mắt lại xiu xuống như một làn khói vừa bốc lên rồi vụt biến mất! Cũng đúng, nàng mượn được hành hung, xong việc còn không cho người ta tức giận, người ta còn chưa nói người ta tức giận, chỉ giữ im lặng, đã bị nàng chửi bới tới bời rỗi, sau cùng, Tô Cẩm Bình cũng nhận thức một cách sâu sắc --- nàng thật sự hơi quá đáng rồi!

“Chuyện đó... đừng vậy nữa mà, ta biết sai rồi, được không?” Nàng ngẩng ngay ngắn về ghế của mình, tiếp tục cúi đầu.

“Ừ!” Giọng nói lãnh đạm của hắn lại vang lên, mờ hồ, mờ mịt, giống như từ rất xa truyền tới vậy.

Tô Cẩm Bình xấu hổ ngẩng một lúc lâu, bỗng cảm thấy, mình câu nệ thế này, có thể là vì ở trong phòng, tầm nhìn hạn hẹp, vì thế, nàng đứng dậy, vươn tay ra định kéo hắn lên cây ngẩng hóng gió. Nhưng vừa đưa một nửa, nàng lại dừng lại, đoạn đối thoại sáng sớm nay lại vang lên trong đầu nàng rất đúng lúc ---

“Vì ta đã cưỡng ép huynh, nên sau nay ta sẽ đối xử với huynh thật tốt!”

“Sau này nàng sẽ đối xử rất tốt với ta sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy!”

Đó, mới sáng sớm vừa nói sau này sẽ đối xử tốt với người ta, đến tối lại ngang ngạnh kéo người ta đi, hình như không ổn lắm? Vì vậy, bàn tay ngọc ngà thon nhỏ lại rút lại, làm như lơ đãng nói: “Huynh đi với ta đi, à không phải, ta và huynh cùng đi ngắm trăng đi?”

Nói xong, trong lòng cô nàng nào đó thẫn thờ rơi lệ, bây giờ thì hay rồi, ngay cả ngắm trăng cũng phải là mình theo hầu người ta cơ, sao lại thiết thòi như thế chứ? Nàng thật sự muốn lôi cổ Vinh phi đã bị xử tử kia đây, hành hạ thi thể một phen, đúng là hại chết nàng mà! Có đi đâu, nàng cũng đoán chắc người này lại chỉ một câu “Không đi” cho mà xem!

Kết quả, lại ngoài dự kiến, hấn đồng ý: “Được!”

Hiếm khi thấy hấn phối hợp như thế, tâm trạng Tô Cẩm Bình rất tốt, đưa tay ra kéo tay hấn đi ra ngoài. Đi được vài bước, nàng lại dừng bước, mặt buồn rười rượi quay đầu lại, tay giống như bị điện giật vội vàng buông tay hấn ra, ngoan ngoãn chạy về sau lưng hấn: “Mời ngài đi trước!”

Trong khoảnh khắc tay bị thả ra, lòng hấn thoáng xuất hiện cảm giác mất mát, sau đó, khóe miệng lại co rút liên tục, hình như nàng đã hiểu sai ý ‘đối xử tốt với hấn’, mà coi hấn như chủ nhân để cư xử rồi. Hấn không ý kiến gì, chỉ đưa tay, thản nhiên nói: “Ta không nhìn thấy.”

Bây giờ người run rẩy lại là Tô Cẩm Bình, không tình không nguyện chạy lại nắm tay hấn, kéo hấn đi. Mình dẫn đường cho hấn, chức năng sử dụng chẳng khác gì chó dẫn đường cho người mù, chỉ là cảm giác trong lòng lại hoàn toàn không giống!

Đến dưới tán cây quen thuộc kia, nàng nắm tay hấn nhảy lên trên cây, Bách Lý Kinh Hồng vẫn lẳng lặng ngồi dựa vào thân cây như trước, nhưng Tô Cẩm Bình lại không có tâm trạng nằm ngửa trên nhánh cây, gác hai tay

ra sau đầu như mọi lần nữa. Vì thế, nàng rất khuôn phép, ng ồi cùng với h ắn, một cơn gió nhẹ thổi đến đúng lúc khiến cảm giác xấu hổ trong lòng cũng tan đi nh ều.

Hai người chỉ ng ồi im lặng như vậy, không ai nói gì, trong đầu Tô Cẩm Bình bỗng hiện lên một câu thơ --- thử thì vô thanh thắng hữu thanh (bây giờ im lặng còn hơn nói bất cứ đi ều gì)! Bởi vì nàng phát hiện ra, chỉ c ần mình vừa mở miệng nói, chắc chắn sẽ lại nói sai!

“Ồi! Thật ra thì ta cũng chưa từng thích ai, cũng chưa từng ở bên người mình thích bao giờ, nên ta cũng không biết đối xử tốt với người ta thì như thế nào. Có đi ều, nếu ta đã nói sẽ đối xử tốt với huynh, thì ta nhất định sẽ làm được!” Thật ra Tô Cẩm Bình là một người rất nặng v ề cảm xúc, trong tư tưởng của nàng, nếu như Bách Lý Kinh H ồng đã là người của nàng, nàng nhất định sẽ chịu trách nhiệm, hơn nữa, người của nàng tuyệt đối không thể bị người khác ức hiếp, nàng sẽ dùng toàn lực để bảo vệ h ắn.

“Ừ!” H ắn nhẹ nhàng đáp lại, giọng nói cực kỳ nhẹ, giống như vừa nói ra đã bị gió thổi tới phương xa vậy.

H ắn quay đầu, từ vị trí của nàng chỉ nhìn thấy bên cạnh khuôn mặt tuyệt mỹ của h ắn, dung nhan lãnh đạm không nhiễm bụi tr ần, ánh trăng tĩnh mịch chiếu vào người h ắn tạo nên cảm giác đẹp tuyệt tr ần như ảo như mộng. Nhưng ẩn sâu trong lớp vỏ đẹp đẽ này, là một linh h ồn cô độc, kiêu ngạo, thờ ơ, cách xa cõi h ồng tr ần, cũng chạm mạnh vào dây cung trong lòng nàng!

Tô Cẩm Bình ng ắt người nhìn h ắn, nói: “Thật ra, bỗng nhiên ta cảm thấy, cưỡng bức huynh cũng không thiết th ời lắm!” Dù là thêm một gánh nặng, nhưng người này, gương mặt này, e rằng nàng ngắm cả đời cũng không chán.

H ắn kh ẽ nhíu đôi mày đẹp, dường như không hiểu ý nàng, nhẹ quay đầu lại nhìn nàng, đôi mắt xám bạc vẫn không hề có tiêu cực, tia sáng lấp lánh như chiếu thẳng vào mặt nàng: “Thật sao?” Hỏi xong, h ắn cũng hơi sững người, không hiểu vì sao mình lại hỏi v ấn đ ề như vậy.

Đâu ngờ, Tô Cẩm Bình lại bình tĩnh nhìn hấn một lúc lâu, cuối cùng gật đầu rất chân thành: “Đúng vậy!” Không chỉ vì dung nhan tuyệt mỹ của hấn, cũng không phải vì khí chất như tiên giáng trần này, mà nhiều hơn, là vì cảm giác cô độc thường đẩy mọi người ra xa mình kia, sự ngăn cách đó, khiến nàng cảm thấy đau lòng.

Hấn nghe vậy cũng không có phản ứng gì, chỉ lẳng lặng quay đầu, nhắm mắt trầm tư.

Tô Cẩm Bình hít sâu một hơi, bây giờ nàng đã hoàn toàn bình tĩnh, cũng dựa vào thân cây, nhẹ nhàng nói: “Thật ra, cảm giác của ta đối với huynh cũng rất kỳ lạ. Tuy chính ta cũng không nói rõ được rốt cuộc là cảm giác gì, nhưng huynh là người đầu tiên trên thế gian này khiến ta có cảm giác đau lòng.” Dù bình thường nàng có tỏ ra hoạt bát thế này, thì tim của một sát thủ, luôn lạnh lẽo! Có đi đâu, mỗi khi đêm về, nàng đâu có thể cảm nhận được tim mình lạnh đến thấu xương, máu trên người cũng giống như dòng nước trên Nam cực, lạnh như băng.

Hấn là người đầu tiên có thể thực sự kích động đến tâm hồn nàng, có lẽ, cũng sẽ là người duy nhất! Chỉ là, nàng vẫn giấu những lời này, không nói ra.

Nghe nàng nói vậy, tim hấn bỗng đập mạnh, đôi môi mỏng hơi run lên nhưng vẫn không nói gì.

Một cơn gió lạnh ập tới, Tô Cẩm Bình không kịp躲, khẽ run người, quay sang nhìn hấn: “Có lạnh không?” Hỏi xong, nàng bỗng cảm thấy câu này hơi quen quen, hình như rất lâu trước kia nàng đã từng hỏi hấn câu này, lúc đó nàng còn nói, nếu hấn mà lạnh đến hồng người, thì nàng sẽ đau lòng nữa.

Mà lần trước, hấn không đáp gì, nàng hơi tò mò không biết lần này hấn phản ứng thế nào.

Một lúc lâu sau, vẫn không nghe thấy hấn trả lời, đúng lúc Tô Cẩm Bình chán nản muốn tìm đề tài khác để nói, thì hấn lại lên tiếng: “Không

lạnh.” Giọng nói của hắn nhẹ như lông chim, nhưng Tô Cẩm Bình vẫn nghe thấy.

Nàng khẽ cười: “Huynh có phát hiện ra huynh đã thay đổi không?! Trước kia, ta mà hỏi mấy chuyện này, thì chắc chắn huynh sẽ không chịu trả lời.” Cảm thán xong, khuôn mặt Tô Cẩm Bình lại đờ vờ xấu hổ, không phải vì mình cưỡng bức hắn, nên hắn mới quyết định chấp nhận mình một chút, vì thế thái độ mới thay đổi đấy chứ?

Hắn nghe vậy cũng không nhúc nhích, không nói gì. Hắn thay đổi sao? Đúng thế, hắn đã thay đổi từ lâu rồi, càng ngày càng không giống chính mình nữa. Hắn cũng không biết sự thay đổi này là tốt hay xấu, nhưng nó luôn khiến hắn cảm thấy hơi bất an.

“Chúng ta về đi, huynh không lạnh, nhưng ta lại hơi lạnh!” Nói xong, Tô Cẩm Bình nhảy xuống cây, dẫm lên những cánh hoa lê rơi vụn trên đất.

Hắn cũng không trái ý nàng, nhảy xuống theo, ngay lập tức có một bàn tay nhỏ bé ấm áp nắm lấy tay hắn, kéo hắn về Lê viên. Thời khắc này, hắn lặng lẽ đi theo sau nàng, trong đầu lại có suy nghĩ... nếu có thể nắm bàn tay này cả đời không buông ra, thì thật tốt!

“Tay huynh lạnh quá!” Thật ra nàng muốn nói là cơ thể huynh cũng rất lạnh, nhưng nói xong chỉ sợ sẽ có ý nghĩa khác, nên đành dừng lại.

Hắn dụi dụi nhìn theo bóng nàng, từng bước từng bước, dẫm lên những đóa hoa rơi, gió thu cuốn lá khô bay, nhưng lại không làm cho người ta có cảm giác bi thương, ngược lại còn mang theo hy vọng của mùa xuân. Bàn tay được nàng kéo bắt giác siết chặt lại, nắm chặt tay nàng.

Tô Cẩm Bình khựng lại, nghi hoặc quay đầu, nhìn thấy sắc mặt hắn hơi khác lạ, liền thản nhiên nói: “Sợ gì chứ.”

“Yên tâm, dù có lạc mất, ta cũng sẽ tìm được huynh về!” Nàng khẽ cười, rồi cũng siết chặt tay hắn, bỗng nhiên nàng có cảm giác, dường như có một người nắm tay nàng đi cả đời cũng không tẻ lăm. Có đi đâu, nếu đối

tượng là tên kiêu ngạo lạnh lùng này... nàng nuốt nước miếng, hình như cũng không ổn lắm!

Dù có lạc, cũng sẽ tìm được hần về sao? “Nàng nói, có giữ lời không?” Giọng nói vẫn nhẹ nhàng như cũ, phảng phất như khúc nhạc tiên, vô cùng êm tai, lại mang theo sự vội vàng chính hần cũng không phát hiện ra. Đây là lần đầu tiên trong đời, hần vô cùng mong muốn được biết câu trả lời của một vấn đề.

“Gì cơ?” Thật ra nàng có nghe thấy, có đi ầu, nàng thực sự nghĩ có thể mình đã nghe nhầm, nên mới hỏi lại.

Sau đó, không gian lại hoàn toàn tĩnh lặng. Tô Cẩm Bình cũng biết, người này nói chuyện không bao giờ thích nhắc lại lần thứ hai, nàng đang định nói gì đó, thì giọng nói thanh nhã, lạnh lạnh của hần lại vang lên: “Nàng nói, có giữ lời không?”

“Giữ lời!” Vừa dứt lời, nàng chợt cảm thấy đôi môi mình rất lạnh. Một cánh tay dài ôm lấy ngang hông nàng, kéo nàng vào ngực hần. Ngay sau đó, đôi môi mỏng liền ầu tới, chiếm hữu đôi môi đỏ mọng của nàng, cảm giác lạnh như băng len lỏi vào từng sợi dây thần kinh của nàng, mùi hương tuyết liên nhàn nhạt xông vào mũi, cực kỳ dễ ngửi. Môi của người đó, chuyển động trên môi nàng, đầu lưỡi nhẹ nhàng chạm vào hàm răng Tô Cẩm Bình, từng chút từng chút một cuốn lấy chút nước ngọt ngào trong miệng nàng.

Tô Cẩm Bình trợn trừng mắt, vẫn không kịp suy nghĩ tình trạng hiện giờ là thế nào. Trước mắt nàng chỉ thấy dung nhan tuyệt mỹ của hần gần trong gang tấc, cả đôi mắt xám bạc say lòng người kia nữa. Đôi mắt đó chăm chú nhìn nàng một lúc lâu, đến mức khiến nàng bắt đầu nghi hoặc liệu hần có phải không nhìn thấy thật không, thì nó lại đột ngột khép lại, rèm mi dài cong vút chạm vào mắt nàng, một cảm giác tê dại lại ập tới.

Phong và Tu ở cách đó không xa hoảng hốt trợn trừng mắt, ông trời ơi!!! Điện hạ đang làm cái gì thế kia? Làm gì thế kia? Đang cưỡng hôn người ta sao?! Không phải điện hạ biết rất rõ hai người bọn họ đang ng ầu đây nhìn lên hay sao? Vậy mà còn... ôi đất mẹ ơi!!! Điện hạ phóng khoáng

như thế từ bao giờ vậy chứ?! Hai người liếc nhìn nhau, cùng đọc được suy nghĩ trong đầu đối phương --- ta hoa mắt phải không? Có phải ta hoa mắt không?!

Tô Cẩm Bình muốn nói gì đó, thì vào thời khắc này, đầu lưỡi của hắn lại chậm rãi ôm lấy của nàng, giống như môi nàng cùng khiêu vũ, rồi lại mang theo hơi thở mạnh mẽ như cuồn phong bão táp, dường như muốn trừng phạt nàng không tập trung. Một lúc lâu sau, cho đến tận khi Tô Cẩm Bình cảm thấy sắp ngạt thở, hắn mới buông nàng ra. Mà nàng, thì há hốc mồm thở dốc, dựa vào ngực hắn.

Môi của hắn và lòng ngực của hắn đều giống nhau, lạnh như băng, nhưng lại cực kỳ dễ chịu. Chờ tới khi Tô Cẩm Bình hồi hồn, có thể đứng vững được, đưa tay ra định nói gì đó, thì hắn thản nhiên nói: “Đi thôi!”

Sau đó, hắn bước đi trước, để lại cô nàng nào đó ngẩn ngơ đứng tại chỗ, nhìn theo bóng lưng hắn mà không nói được lời nào! Nàng vốn định nói, cái người này sao tự dưng lại hôn nàng, hơn nữa, vừa rồi nàng còn thẫn thờ tự kỷ trong lòng, nghĩ không biết có phải tên này thích mình rồi không. Nhưng nhìn phản ứng hiện giờ của hắn thì... Cút chó ấy! Căn bản là nàng bị hắn đùa bỡn!!!

Nàng ôm đầy một bụng ấm ức đi theo sau hắn, rất muốn túm tên kia lại, treo lên đánh một trận, phát tiết sự oán hận trong lòng mình!

Phong và Tu nhìn thấy cách xử sự của điện hạ nhà mình cũng không biết phải nói gì, vừa hôn xong đã bỏ đi, không phải là nên nói một vài câu nhu tình mật ý hay sao? “Đi thôi”! Đi thôi à?! Tu vốn có thành kiến với Tô Cẩm Bình, nhưng lúc này ánh mắt hắn ta nhìn nàng cũng thân thiện hơn nhiều. Tính cách điện hạ thế kia, sau này e là chẳng có cô nương nào chịu được. Muốn hôn là hôn, hôn xong còn không thêm tỏ thái độ gì, quay đầu bước đi, may mà cô nàng này còn chấp nhận được.

Nàng nổi giận đùng đùng đi tới cửa, hắn bước vào, nàng cũng bước vào theo. Thật ra, về nguyên tắc mà nói, thì bây giờ nàng phải về rồi, nhưng nghĩ tới nụ hôn kỳ quái vừa rồi, nàng lại cảm thấy trong lòng bực bội vô cùng, ghen khuất không nói được, cực kỳ khó chịu! Tô Cẩm Bình bước

nhANH vài bước đến trước mặt hấn, sau khi trừng mắt hung dữ nhìn hấn một lúc lâu, hấn vẫn lẳng lẳng đứng đó như không có chuyện gì, không nhúc nhích, như chẳng có cảm giác gì vậy. Tiếp tục trừng mắt một lúc nữa, Tô Cẩm Bình đột nhiên nản lòng, có cảm giác muốn òa khóc... sao nàng lại quên mất người này căn bản không nhìn thấy chứ? Trừng mắt làm gì cho mất công!!!

Hấn im lặng đứng trước mặt nàng, không nói gì cả, không có cảm xúc gì cả, nhưng trong lòng lại cảm thấy vui sướng đến khó hiểu. Nàng nói, dù có lạc mất, cũng sẽ tìm được hấn về. Có lẽ những lời này nàng chỉ thuận miệng nói ra, nhưng lại khiến hấn xúc động, cũng không từ ngữ nào có thể biểu đạt rõ cảm xúc của hấn nữa.

Tô Cẩm Bình lại nghiêng răng đến nửa ngày, tự an ủi mình trong lòng, rằng nàng đã cưỡng bức người ta, còn mắng mỏ người ta nữa, bây giờ người ta chỉ hôn mình một cái rồi quay đi, nếu so với chuyện mình đã làm, thì chuyện này cũng có phải chuyện gì lớn chứ! Đúng thế! Sau khi an ủi mình như vậy, trong lòng nàng cũng thoáng cân bằng hơn, nghiêng răng nói: “Ta về đây!”

Nói xong, nàng quay người bước đi, nhưng tay lại bị người ta nắm lấy. Cảm giác băng lạnh truyền tới từ đầu ngón tay, giọng nói thanh tao lạnh lạnh của người kia vang lên: “Không phải đã nói sẽ đối xử rất tốt với ta sao?”

A, sao tự dưng lại nhắc đến chuyện này? Nàng quay lại, hơi nghi hoặc nhìn hấn.

“Không ngủ được.” Nhẹ nhàng phun ra ba chữ. Thật ra, hấn chỉ muốn biết, nếu có người ngủ cùng, thì ban đêm hấn có ngủ yên ổn hơn được một chút không!

Tô Cẩm Bình nhất thời cảm thấy đầu óc mình như hoa lên, choáng váng, nàng đang nuôi trẻ con đấy à? Lại còn không ngủ được nữa: “Vậy huynh muốn thế nào? Chẳng lẽ còn muốn bà đây ngủ với huynh nữa à?” Cơn giận của nàng bùng lên, nhớ đến chuyện mình vừa bị trêu chọc, ngọn lửa càng bốc lớn hơn!

“U!” Hấn nhanh miệng đáp rồi hơi quay mặt đi, trong phòng không đột nển, vì vậy Tô Cẩm Bình cũng không nhìn thấy mặt hấn đang đỏ ửng lên.

“Cái gì?” Nàng cao giọng quát lên, dù là sẽ đối xử tốt với hấn, cũng đâu cần phải tốt đến mức này chứ?

Cô nàng nào đó vừa quát lên --- ngón tay giấu dưới tay áo bào rộng thùng thình của Bách Lý Kinh Hồng nhẹ hất lên, một cơn gió lạnh thổi tới, bật tung cửa sổ, ánh trăng sáng tỏ chiếu vào đôi mắt xám bạc của hấn, phản xạ thành một tia sáng yếu ớt, vì thế, cảm giác tội ác vì đã cướp mất sự trong sáng của người khác thoáng quay trở lại trong lòng Tô Cẩm Bình! Nàng ôm trán, thở dài, ông trời ơi, sao nàng lại gặp phải phiền phức lớn thế này chứ...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 71: Mới Sáng Sớm, Huỳnh Khiêu Gọi Như Thế Làm Gì Hả?

Phong và Tu ở cách đó không xa kích động ủng hộ điện hạ nhà mình! Đúng thế, chính là như thế! Không hổ là điện hạ nhà bọn họ, trên mặt chẳng có biểu cảm gì, nhưng thoát nhìn lại vô cùng đáng thương, hơn nữa, từng câu từng chữ đều lợi dụng sự áy náy của cô gái kia. Còn nữa --- cơn gió vừa thổi tung cánh cửa sổ, có phải rất kỳ quái không? Chiêu này thật cao siêu, bọn họ phải nhớ thật kỹ mới được, sau này có gặp người trong lòng còn có thể học theo điện hạ, thử xem thế nào!

Thấy nàng to tiếng phun ra hai chữ ‘cái gì’, hấn liền buông tay nàng ra, nhàn nhạt nói: “Không có gì.” Nhưng trên mặt lại mang nỗi cô đơn khó nói thành lời, thành công néo vào tim Tô Cẩm Bình một cái đau đớn! Bị ma ám r ấ!!!

Do do dự dự nhìn hấn một lúc lâu sau, nàng cũng không biết phải làm thế nào cho phải, nếu không đi, thì cảm thấy xấu hổ kinh khủng, nhưng nếu đi, lại giống như vừa ức hiếp người ta vậy.

“Nàng về đi.” Giọng nói nhẹ nhàng thản nhiên, nhưng lại mang vẻ cô đơn khó giấu.

Tu và Phong vừa nghe câu này của điện hạ nhà mình, kích động đến mức suýt lao ra vỗ tay! Lạt mềm buộc chặt, chiêu này hay!

Nghe câu này, Tô Cẩm Bình càng không đành lòng bỏ hấn lại, sau khi nhìn chằm chằm hấn một lúc lâu, cuối cùng lại xấu hổ gãi đầu: “Chuyện đó... ngủ cùng huynh cũng được, nhưng mà... không được làm gì hết.”

Nàng vừa dứt lời, khuôn mặt hần bỗng xuất hiện vẻ khó hiểu, giống như đang muốn hỏi nàng --- làm cái gì?

Vì thế, Tô Cẩm Bình lại nhận thức một cách sâu sắc rằng, suy nghĩ của mình thật sự không thu ần khiết chút nào! Còn nữa, nàng cũng đã làm gì làm gì người ta rồi, còn giả vờ ngây thơ như cô học trò nhỏ làm gì chứ: “Khụ khụ, vậy, hay là, ta quay về tắm rửa trước đã, tắm rửa xong sẽ quay lại ngủ?”

Nàng nói xong, người đối diện cũng bước ch ầm chậm đến bên giường, ng ồi xuống, lãnh đạm nói: “Nếu không muốn, cũng không sao.” Giọng nói cực kỳ lạnh lùng, dường như muốn ngăn cách tất cả ở bên ngoài cánh cửa lòng mình vậy.

Đúng là nàng thật sự không tình nguyện chút nào, có đi ều, nghĩ lại sáng nay mình đã nói: “Ta sẽ đối xử rất tốt với huynh”, còn câu Hoàng Phủ Dạ nói: “nàng muốn cái gì thì cho nàng cái đó”, khiến nàng cắn răng do dự một lúc lâu, cuối cùng mới không tình không nguyện đi tới cạnh giường hần: “Dịch vào trong chút đi.”

Nghe vậy, trong ánh mắt xám bạc thoáng hiện lên chút ý cười giảo hoạt không muốn người khác nhận ra, hơi cử động người, nhưng là nhích ra ngoài một chút. Vì vậy, Tô Cẩm Bình cũng hiểu ngay ý hần, tự giác đi vào bên trong.

Sau đó là những tiếng loạt xoạt cởi xiêm y, Tô Cẩm Bình liếc mắt nhìn hần, chỉ thấy hần đang chậm rãi tháo đai ngọc bên hông, áo khoác li ền trượt từ trên vai xuống, nếu không phải bên trong có mặc t ụng y, thì thực sự rất có cảm giác vai thơm hé lộ. Khụ khụ, nàng lại đang suy nghĩ linh tinh cái gì thế? Tô Cẩm Bình vội vàng lắc lắc đầu, tháo đai lưng của mình.

Hai người ngoài cửa sổ liếc nhìn nhau, tự hiểu suy nghĩ của người kia -- - quả nhiên ý tưởng của điện hạ hay, thực sự là một cao thủ theo đuổi con gái, sao trước kia bọn họ không nhận ra nhỉ?

“Phong, huynh nghĩ đêm nay điện hạ và cô nàng kia liệu có xảy ra chuyện gì không?” Đêm qua chẳng có chuyện gì cả, thật ra trong lòng hần

ta cũng hơi tiếc nuối.

Phong vừa nghe hắn ta hỏi, lại nhìn thấy dáng vẻ tiếc nuối của hắn ta, kinh ngạc hỏi: “Không phải huynh không thích cô gái đó sao?” Đúng rồi, sao hắn ta lại không để ý nhỉ? Cái tên Tu này, trước kia mỗi lần thấy Tô Cẩm Bình là kích động vô cùng, giống y như nhìn thấy kẻ thù lớn bao nhiêu năm vậy, nhưng hai ngày nay thái độ rõ ràng đã khác rất nhiều.

“Điện hạ thích là đủ rồi. Hơn nữa, dẫu kia điện hạ cũng đã cho nàng, lại bị thị tỳ uống mất, ta có tức giận cũng chẳng lấy lại được nữa.” Hai ngày nay hắn ta đã nhận ra, điện hạ của bọn họ không phải là vui đùa nhất thời, chỉ e là không biết ngài đã thích nàng ấy đến mức nào rồi, nhìn xem, đến hắn ta còn không nhận ra điện hạ nữa. Thậm chí điện hạ còn sử dụng kế sách hèn hạ để cô nương nhà người ta cam tâm tình nguyện ngủ cùng ngài nữa. Chỉ bằng ba chữ đơn giản --- không ngủ được! Còn về bích ngọc hờ hờ đần đần, tuy trong lòng hắn ta vẫn có khúc mắc, nhưng hắn ta thừa biết, dù có tiếp tục luân quần cũng chẳng có giá trị gì!

“Rốt cuộc huynh cũng nghĩ thông suốt rồi!” Phong tán thưởng nhìn hắn ta, giống như nhìn một con lừa khó khăn lắm mới hiểu chuyện vậy.

“Cút!”...

...

Trong phòng, sau khi hai người cởi chỉ còn lại trung y, Tô Cẩm Bình nhìn chiếc chăn trên giường, sau đó lại nhìn mấy chiếc chăn được xếp gọn gàng trong tủ cách đó không xa, định xuống giường đi lấy, nhưng không biết vô tình hay cố ý, cánh tay dài của hắn vung lên, chiếc chăn duy nhất trên giường liền phủ kín hai người họ. Vì vậy, bây giờ mà nàng đi lấy chăn hình như hơi thừa. Hơn nữa, lại có cảm giác như lấy dạ tiểu nhân mà đo lòng quân tử vậy!

Cô nàng nào đó bối rối một lúc, liền nằm xuống, mở to hai mắt, không cả dám thở. Tiếng hít thở đều đều của người kia vang lên bên tai, nàng lén lút quay đầu sang nhìn hắn một cái. Tóc đen xõa trên gối, ánh trắng chiếu xuống khiến khuôn mặt như ngọc khắc đẹp vô cùng, rèm mi dài mà cong

nhẹ nhàng phủ trên mắt, sống mũi cao thẳng hình thành một đường cong duyên dáng, lông ngực phập phồng vì hơi thở...

Tô Cẩm Bình bỗng có cảm giác một luồng khí tức giận trào lên, không phải hẳn nói không ngủ được sao? Vì cái lông gì mà nàng cảm thấy hẳn ngủ yên ổn như vậy chứ? Đang buồn bực, mắt hẳn bất chợt mở ra, nhìn thẳng lên đỉnh màn, không biết đang nghĩ gì.

A... “Huynh chưa ngủ à?” Tuy hai người họ đã phát sinh những chuyện này nọ, nhưng Tô Cẩm Bình vẫn rất xấu hổ, vội vàng nói: “Huynh yên tâm mà ngủ đi, đêm nay ta sẽ không làm gì huynh đâu! Thật đấy!”

Nói xong, sắc mặt cô nàng nào đó lại trắng bạch, thật sự là nàng không định làm gì hẳn, nên mới nói thêm câu “thật đấy”, để tỏ rõ sự cam kết chắc chắn không làm gì của mình. Nhưng vì sao nàng lại cảm thấy, thêm vào hai chữ đó càng tạo tác dụng ngược, nghe giống như “giả” vậy chứ?!

“Ha ha...” Hẳn bỗng bật cười, giọng cười vẫn êm tai như khúc nhạc tiên.

Tô Cẩm Bình chống tay vào đầu, nhìn ngắm khuôn mặt hoàn mỹ của hẳn, thật lòng nói: “Thật ra huynh cười lên nhìn rất đẹp, nhưng sao không cười nhiều một chút chứ?”

Nàng hỏi xong, đương nhiên cũng không nghe thấy hẳn trả lời. Tô Cẩm Bình đã quen với tính cách này của hẳn, lại nằm xuống giường, nhìn lên đỉnh màn, suy nghĩ một lúc lâu sau, lại quay sang nhìn hẳn, vẻ mặt như vừa tìm ra lời giải đáp của câu đố thiên cổ vậy: “Ta biết vì sao huynh không hay cười nữa, vì huynh cười, dễ dàng khiến người ta chảy máu mũi, huynh vì sự khỏe mạnh của quần chúng nhân dân đây mà!”

“...” Thì ra có thể giải thích như vậy à? Sao hẳn không biết nhỉ?

“Ôi, mà huynh có phát hiện ra không, thật ra vừa rồi giọng điệu của huynh rất ai oán!”

‘Nếu không muốn, cũng không sao’, ôi chao, vừa nhớ tới những lời này nàng đã cảm thấy mất tự nhiên rồi. Sao giống cô học trò nhỏ giận hờn thế?

Ai oán á? Có à? Hẳn hơi giật mình, cũng đỏ mặt vì những việc mình vừa làm hôm nay. Thủ hạ của mình còn đang trông chừng ngoài cửa sổ, mà hẳn lại làm chuyện kỳ quái như vậy, bọn họ không chấp nhận nổi đã đành, ngay cả hẳn còn không hiểu mình đang làm cái trò quỷ gì!

“Ôi dào, biết ngay là huynh sẽ không trả lời mà. Có đi ầu, chần của huynh mỏng thế này, đêm không thấy lạnh sao?” Thật ra, nàng hỏi vậy là vì chính nàng đang thấy hơi lạnh.

“Khá ổn!” Người có nội lực bình thường không sợ lạnh.

Khá ổn à? Nàng đang rét run lên đây này. Giờ cũng là cuối thu rồi, mùa đông sắp tới, hẳn vẫn dùng chiếc chăn mỏng của mùa hè này. Tô Cẩm Bình nghi hoặc đưa tay ra cấn vào cánh tay hẳn, cảm giác lạnh lẽo như băng, không có chút ấm áp nào.

Hẳn hơi ngạc nhiên, quay sang nhìn nàng đầy kinh ngạc, sau đó, hẳn lại thấy nàng tung chăn lên, chạy nhanh xuống giường, ôm chiếc chăn trong tủ tới, mở ra, đắp đè lên lớp chăn mỏng kia, làm thành hai lớp chăn, sau đó lại nhanh như chớp chui vào: “Lạnh quá! Lạnh quá!” Mẹ kiếp, ấm áp gì chứ, lạnh chết người đi được!

Nàng nhích lại gần hẳn theo bản năng, kết quả là vừa chạm vào cánh tay hẳn, nàng phải vội vàng rút tay về ngay. Mẹ kiếp, người tên này còn lạnh hơn! Tô Cẩm Bình xoa xoa cánh tay mình, đột nhiên nhớ ra gì đó, liền quay sang liếc nhìn hẳn một cái, rồi không nói gì cả, trực tiếp lao vào lòng hẳn, sau đó vươn cả hai tay hai chân, ôm hẳn như bạch tuộc.

“Nàng...” làm gì thế? Khuôn mặt bạch ngọc không biến sắc, nhưng trong mắt thoáng hiện lên vẻ ngạc nhiên.

Nàng mạnh mẽ kéo cơ thể hẳn lại gần, nằm nghiêng người sang, để cơ thể hai người gần sát vào nhau hơn. Mặt nàng dán vào lồng ngực hẳn, nóng rực: “Người huynh lạnh quá, sưởi ấm cho huynh này. Ta nói rồi, ta sẽ

đổi xử tốt với huynh mà!” Nàng nhắm mắt nói, trên môi còn cong lên một nụ cười bình yên.

Ta đã nói sẽ đổi xử tốt với huynh?

Rõ ràng là sợ lạnh vậy mà vẫn ôm chặt lấy cơ thể hắn. Trời sinh hắn có thể chất hàn băng, dù trong mùa hè, thân nhiệt vẫn lạnh như băng, làm sao ấm lên được? Vậy mà lúc này, hắn lại cảm thấy trong lòng mình nóng bỏng, “ta đã nói sẽ đổi xử tốt với huynh”... hắn cúi xuống nhìn người đang nhắm chặt mắt trong lòng mình, lông mi dài thật dài, đôi môi còn khẽ mỉm cười, vừa yên bình, vừa vô cùng xinh đẹp.

Hắn thẫn thờ dài một tiếng, vươn tay ôm ngang hông nàng. Trên đời này sao lại có cô nhóc ngốc đến thế này chứ? Nàng có biết không, nàng càng như vậy, ta lại càng không thể buông tay, đến lúc, ta hoàn toàn không thể buông nàng ra nữa, thì có lẽ, ta khi đó, sẽ biến thành ma quỷ, khiến nàng trốn cũng không kịp.

Hắn đang định dùng nội lực để làm ấm người cho nàng, lại chợt phát hiện cơ thể mình ấm áp đến lạ kỳ, người trong lòng, đã bình yên say giấc, còn cọ cọ vào ngực hắn, y như một chú mèo con.

Hắn cúi đầu mỉm cười, trong đôi mắt xám bạc cũng tràn ngập nụ cười dịu dàng... Hắn thế này, phải chuộc tội thế nào đây?!

Tô Cẩm Bình lại không nghĩ ngợi nhiều như vậy, nàng chỉ nghĩ, nàng đã ăn nằm với người đàn ông này, thì hắn là của nàng, nàng phải đổi xử tốt với hắn, không có nhiều cái ‘vì sao’ như vậy, chỉ vì hắn là của nàng thôi!

“Im lặng rồi à?” Phong khẽ lắc đầu, mặt đầy vẻ tiếc nuối.

Tu sờ sờ chóp mũi, dường như cũng hơi tiếc nuối: “Chúng ta quay về đi!” Nếu không, chưa biết chừng sáng mai điện hạ sẽ gây khó dễ.

“Ừ!” Hai bóng đen chợt vụt đi, biến mất ở cửa sổ. Nhưng sau khi bọn họ đi, ở cách đó không xa, một đôi mắt màu tím đậm quét về hướng cửa sổ

căn phòng kia, nhìn một lúc lâu, khóe môi lạnh lùng nở nụ cười phức tạp, rồi vung tay áo bào, xoay người bước đi.

...

“Bệ hạ, Tô Cẩm Bình đi Lê viên, hơn nữa, có manh mối cho thấy, đêm qua Tô Cẩm Bình ở lại Lê viên, nếu thuộc hạ đoán không nhầm thì lúc nàng tới đó đã trúng thiên đoạn tuyết rồi.” Một người đàn ông mặc áo đen quỳ gối giữa đại điện.

Trên khuôn mặt lạnh lùng điểm lệ thoáng xuất hiện nụ cười khó hiểu: “Mộ Dương biết chuyện này chưa?”

“Chắc là biết rồi ạ. Hơn nữa, thủ hạ của quận chúa cũng tra được ra chuyện này không chậm hơn thuộc hạ là mấy.” Hoàng thượng hỏi vấn đề này làm gì nhỉ?

“Ừm. Biết rồi.” Nếu Mộ Dung Song đã biết, thì dù hấn khuyên hay không, nhất định sẽ động thủ. Như vậy, hấn cũng chẳng cần phải làm điều thừa làm gì.

“Bệ hạ, còn việc này nữa. Hình như thuộc hạ nhìn thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn ở gần Lê viên. Nhưng lúc đó chỉ có mình hấn, hơn nữa khinh công cực kỳ nhanh, nên thuộc hạ cũng không biết liệu có phải đúng là hấn hay không.”

“Hả? Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng tới sao?” Ngón tay trắng nõn hơi giật giật, rồi lại nhếch môi cười, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Người nghĩ, nếu trăm yêu cầu Hoàng Phủ Hoài Hàn tặng nàng làm phi tử cho trăm, liệu Hoàng Phủ Hoài Hàn có đồng ý không?”

“O?” Âm vệ kia ngờ ngác ngẩng đầu lên nhìn hấn, không phải bệ hạ rất ghét cô gái kia sao? Hơn nữa, bây giờ có đủ các dấu hiệu cho thấy cô gái kia đã không còn trong sạch, có phải bệ hạ tức quá đến điên luôn rồi không?

Giống như nhìn thấu được sự nghi hoặc của hắn ta, hắn cười lạnh: “Có lẽ chính bản thân Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng không biết mình để tâm tới cô nàng kia. Vì thế, mỗi lần xuống tay với nàng, hắn đều thấy không đành lòng, nếu trông chờ vào Hoàng Phủ Hoài Hàn, thì chỉ thất vọng thôi. Nhưng nếu nhét vào hậu cung của trẫm, thì tra tấn chết một phi tử đâu phải chuyện gì to tát?”

Hiếm khi hắn tốt bụng giải thích, nhưng ám vệ kia lại sợ đến run người, tính tình bệ hạ vốn kỳ quái, trước giờ chưa từng nói nhiều với thuộc hạ như thế bao giờ, bình thường thì sau khi cư xử khác thường, nhất định sẽ hạ lệnh giết người, không phải hắn ta sẽ là người kế tiếp vô duyên vô cớ bị giết đấy chứ?

Một lúc lâu sau, trong phòng hoàn toàn tĩnh lặng không một tiếng động. Bỗng nhiên, Quân Lâm Uyên khẽ cười: “Người nên cảm thấy may mắn vì người không làm đi đâu. Lui xuống đi.”

Ám vệ kia lau mồ hôi trên trán, căng thẳng lo sợ lui xuống. May mà vừa rồi hắn không tiếp lời bệ hạ, nói “Hoàng thượng anh minh”, nếu không có khi bây giờ đã bị chém thành tám mảnh rồi!

...

Đêm nay, Bách Lý Kinh Hồng ngủ cực kỳ không ngon. Khi Tô Cẩm Bình vừa ngủ, nàng vẫn rất ngoan ngoãn, nhưng không được bao lâu, nàng bắt đầu trở mình, lăn lộn, chân rất thoải mái gác lên đùi người ta.

Khóe miệng người đàn ông lãnh đạm kia hơi co rút, thử giật chân, nhưng vẫn không đẩy được chân nàng xuống. Ngay sau đó, một cánh tay ngọc ngà quấn lên cổ hắn, không cần thận một chút, suýt thì bị kẹp tắc thở! Ngón tay thon dài của hắn đưa ra, đang nghĩ xem có nên điếm huyết ngủ của nàng, để mình ngủ được yên ổn không, nhưng do dự một lúc lâu cuối cùng cũng không điếm xuống. Quái quỷ!

Tư thế kỳ quái này giữ yên khoảng nửa canh giờ, hình như Tô Cẩm Bình muốn tránh ra, nàng đột ngột trở mình, quay lưng về phía hắn, hắn vừa kịp thở phào một hơi, chần đã bị kéo sạch! Giờ là cuối thu, đương

nhân cũng thấy hơi lạnh, hắn đưa tay ra kéo chăn, tiếc là không khống chế được lực mạnh yếu, chiếc chăn kia lại mang theo cả cô nàng nào đó quay trở về trong lòng hắn! Vì vậy ---

Chăn lại quay về trên người hắn, nửa người Tô Cẩm Bình cũng đặt trên người hắn, một chân đặt chỗ nào không đặt, lại đặt vào đúng cái vị trí nào đó ---

“Àm!” một tiếng, hắn cảm thấy máu toàn thân như muốn nổ tung, một luồng nhiệt từ đâu bỗng vọt lên, còn chưa kịp phản ứng gì, thì hình như việc kéo chăn vừa rồi đã khiến Tô Cẩm Bình bị đau, vì thế, nàng rất bực bội, duỗi chân ra...

Khuôn mặt người nào đó mới chỉ hơi hồng hồng, phút chốc liền đỏ rực! Nhưng chỉ trong chớp mắt, đã bị hắn đè ép xuống, sắc mặt lại khôi phục vẻ lãnh đạm như bình thường, nhưng luồng nhiệt dưới thân dưới không chỉ không tan đi, ngược lại còn có chiều hướng tăng mạnh! Trong đầu hắn bây giờ, hiển hiện bốn chữ to --- Tự làm tự chịu!

Tô Cẩm Bình cảm thấy chưa bao giờ mình ngủ yên giấc như vậy. Lúc trước, dù đang ngủ nàng cũng đề cao cảnh giác, chỉ có đêm nay, không hiểu sao nàng thấy yên tâm vô cùng, vì vậy thường cọ vào người hắn, giống như muốn xích lại gần người nào đó suốt đời có thể khiến mình yên tâm hơn vậy.

Đôi mắt màu xám bạc nhìn chằm chằm lên đỉnh màn, cuối cùng lại cúi đầu thở dài, định ngẩng dậy ra ngoài phòng khách ngả ra đất nghỉ tạm. Nhưng hắn vừa xốc chăn lên, một luồng gió lạnh ập tới, khiến Tô Cẩm Bình run rẩy, tay chân lại bò lên người hắn như bạch tuộc khiến hắn không thể cử động được.

Vì thế... đêm nay, dưới sự càn quấy không yên phận của Tô Cẩm Bình, người nào đó phải nhẫn nhịn suốt cả đêm không ngủ! Tới gần bình minh, Bách Lý Kinh Hồng không thể chống cự nổi cơn buồn ngủ nữa, mới từ từ thiếp đi!

Vừa tỉnh dậy, Tô Cẩm Bình phát hiện ngay ra mình đang ôm người ta, nàng cũng không thấy kỳ quái lắm, vì đêm qua trước khi ngủ, chính nàng

quay sang ôm hấn mà.

Khi nàng vừa tỉnh dậy, Bách Lý Kinh Hồng cũng đã tỉnh giấc, nhưng không biết vì mục đích gì mà hấn lại không mở mắt ra, trong lòng vốn tĩnh lặng như mặt hồ cũng như vừa bị ném một viên đá nhỏ xuống, tạo nên từng vòng từng vòng gợn sóng, còn có cảm giác hồi hộp đến khó hiểu.

Cô nàng nào đó trợn trừng hai mắt, nhìn dung nhan gầy trong gang tấc của đối phương, thẩn hốt hít sâu một hơi, rồi nhỏ giọng lầm bầm: “Ôi, sao mình lại xui xẻo vậy chứ? Tuy kiếp trước ta cũng chẳng làm chuyện gì tốt, nhưng cũng đâu có làm việc gì xấu chứ... Thôi được rồi, ta đã làm không ít việc xấu, nhưng chẳng lẽ đây là quả báo sao?”

“...” Hấn vẫn nhắm kín hai mắt, không nói gì cả, chỉ là, trong lòng lại dâng lên một cảm giác kỳ quái, chính hấn cũng không nói rõ được cảm giác đó là gì, có lẽ là... khổ sở chăng?

Một bàn tay mang theo hơi ấm chạm vào mặt hấn, đầu ngón tay chạm rãi phác thảo từng đường nét trên khuôn mặt hấn, Tô Cẩm Bình nhất thời có cảm giác tim mình đập rất nhanh, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nên vội vàng rút tay lại, ôm chặt lấy thắt lưng hấn, mặt áp vào ngực hấn: “Ôi, nhưng mà chẳng có cách nào khác cả, người của bà đây, phải che chở thôi!”

Nhận ra sự bất đắc dĩ trong giọng nói của nàng, hấn thoáng cảm thấy hối hận. Có lẽ, không nên lừa dối nàng, có lẽ, chính hấn không nên tham lam sự ấm áp vốn không thuộc về mình này. Hấn định mở mắt ra, nhưng nàng lại đột ngột ngẩng đầu lên, ngắm nhìn dung nhan tuyệt mỹ của hấn, trong đôi mắt phượng khó giấu được tia sáng chân tình: “Có đi đâu, ta cũng nên cảm thấy may mắn. Có lẽ huynh sẽ trở thành sự ràng buộc duy nhất của ta ở trong thế giới này.” Cũng đúng, là lý do duy nhất có thể cho nàng mục tiêu để cố gắng sinh tồn, bởi vì có hấn, nàng có thể tự nói với mình rằng, bây giờ nàng là người gánh trách nhiệm về cuộc sống của một người khác trên vai mình. Tuy nàng cũng chưa biến thái đến mức cho rằng một cô gái như nàng đảm đương việc chăm sóc người này tức là gánh vác trên người trách nhiệm nuôi cả gia đình. Nhưng nàng cảm thấy mình phải đối

xử tốt với hắn, nguyên nhân, có lẽ chính là vì cảm thấy đây là những gì mà nàng thiếu hắn, cũng bởi vì trong lòng nàng có thứ tình cảm khó có thể nói rõ ràng mà nàng dành cho hắn...

Một tiếng ồn lớn vang lên trong đầu hắn, đánh mạnh vào tim hắn! Hắn sẽ trở thành sự ràng buộc duy nhất của nàng sao? Nàng đâu biết rằng, sau khi mẫu phi qua đời, từ đêm hội hoa đăng kia, nàng đã trở thành sự ràng buộc duy nhất của hắn rồi.

Hai người, giống như hai linh hồn cô độc không nơi nương tựa, phiêu bạt trong cõi trần gian, may mắn thay, bọn họ lại có thể dựa vào gần bên nhau, thật may mắn, vì bọn họ gặp được nhau!

Đôi mắt màu xám bạc bỗng mở ra, lẳng lẳng nhìn người trước mặt, đáy mắt yên ả như nước hồ thấp thoáng vài tia sáng. Tô Cẩm Bình ngẩng đầu nhìn hắn, bốn mắt nhìn nhau, mắt của hắn từ từ lảng ra, lại biến trở về trạng thái không có tiêu cự như trước.

“Dậy rồi à?” Tô Cẩm Bình hơi xấu hổ nhìn hắn, hắn không nghe thấy những gì nàng vừa nói chứ?!

“Ừ.” Hắn nhẹ nhàng đáp, nhưng không có ý nghĩ dậy, mắt hơi mờ màng, giống như còn chưa tỉnh ngủ hẳn, dáng vẻ này nhìn ngây thơ đến chết người, trong lòng Tô Cẩm Bình thậm chí có cảm giác chảy nước miếng.

Mắt nàng đảo vòng quanh, bỗng nhiên rất đặc ý nói: “Có phải ban đêm ta ngủ rất ngoan không? Có phải ta không hề nhúc nhích không? Huynh xem, trước khi ngủ ta ôm huynh, đến lúc tỉnh lại cũng vẫn tư thế đó!” Đây là chuyện khiến nàng thấy kiêu ngạo nhất. Đời trước, khi huấn luyện sát thủ, ngay cả ngủ cũng phải huấn luyện, lúc nào cũng có thể bừng tỉnh ngay được, ngủ cũng không thể phát ra một chút tiếng động nào, không thể lăn lộn lung tung. Vì vậy, nàng hoàn toàn không ngờ đêm qua mình lại ngủ --- sinh động như vậy!

Khóe môi hơi co giật, đúng thế, trước khi ngủ là tư thế này, sau khi tỉnh vẫn là tư thế này, nhưng trong quá trình thì nàng đã lăn lộn đến vài vòng rồi! Môi hắn run lên, cuối cùng vẫn thản nhiên nói: “Ừ.” Giọng nói vẫn

lạnh lùng cao ngạo, nhưng lại mang theo vẻ biếng nhác vì vừa ngủ dậy, cực kỳ gọi cảm. Chuyện nàng làm đêm qua, nói ra cũng vô dụng, chỉ thêm xấu hổ mà thôi.

Cô nàng nào đó liếc mắt nhìn hấn một cái, khó khăn nuốt nước miếng, cái tên này, mới sáng sớm, bộ dạng không chỉ vô cùng ngây thơ đáng yêu, mà ngay cả giọng nói phát ra cũng mất hồn như vậy, quá hấp dẫn, ôi quá hấp dẫn đi!

“À, đúng rồi!” Nàng đuổi người ra, đột nhiên nhớ tới một chuyện: “Đêm qua hình như chúng ta không tắm rửa!” Chân vừa đuổi, đã chạm ngay phải một vật thể không rõ ràng, rồi từ từ lại cảm nhận được sự biến hóa cực kỳ rõ ràng của vật thể đó. Cô nàng nào đó rướn cổ nuốt nước miếng, nghiêng đầu nhìn hai gò má như bạch ngọc của hấn. Hấn hơi quay đầu đi, chỉ để nàng nhìn thấy bên cạnh mặt mình cùng với đường nét tinh xảo của khuôn mặt, nhưng nàng nhận ra, sắc mặt của hấn hơi ửng hồng.

Hiện giờ, vào thời khắc này, nhìn từ trên xuống dưới, dáng vẻ của người này thực sự mê hoặc người ta, dù dĩ người ta tới chà đạp. Cô nàng nào đó vội vàng đứng dậy, nhanh chóng mặc quần áo, cố gắng đè nén con tim đang đập loạn như nai con xuống, trong lòng thầm cảnh báo chính mình, chuyện đêm hôm trước, nàng còn có thể viện cớ bị trúng xuân dược, nhưng hôm nay nàng không thể “làm gì” người ta ngay lúc tỉnh táo thế này được!!!

Hấn không biết nàng đang nghĩ ngợi gì, chỉ nghĩ nàng bị mình dọa cho kinh hãi, nên cũng cảm thấy hậm hực với chính phản ứng của mình. Hấn nhẹ nhàng nói: “Xin lỗi nàng”, rồi ngẩng dậy. Mái tóc dài đen như mực xõa xuống sau lưng, ánh mặt trời ngoài cửa sổ chiếu vào dung nhan tuyệt mỹ của hấn, tạo nên một bức tranh đẹp đến không nói nên lời. Vì vậy, Tô Cẩm Bình đang đứng trên giường mặc quần áo, mặc trung y, trung khố, trên tay còn cầm áo khoác đang định mặc vào, cuối cùng lại ngăn người ra nhìn hấn, y phục trên tay cũng rơi xuống!

Quá... quá đẹp trai!!! “Phụt ---” hai dòng máu đỏ tươi phụt ra từ hai lỗ mũi, nàng vội vàng đưa tay lên ôm lấy, mồm miệng luống cuống gặm lên

với hắn: “Mới sáng sớm huynh khiêu gọi như thế làm gì hả? Huynh không biết ta là một người con gái bình thường sao?”

... Khiêu gọi sao? Hắn á? Trên mặt hắn dù vẫn không có biểu cảm gì, nhưng trong đôi mắt thần bí say lòng người lại thoáng có vẻ nghi hoặc, nhìn lại càng ngây thơ, đáng yêu. Vì thế, máu mũi của cô nàng nào đó phút chốc phun ầm ầm không kiềm chế nổi. Nàng vội nhảy xuống giường, tìm khăn tay bịt mũi lại, quay đầu nhìn hắn đầy oán hận: “Sớm muộn gì ta cũng bị huynh bức đến mức cạn hết máu mà chết thôi!”

“Ha ha...” Hắn bỗng bật cười, một nụ cười khiến vạn vật đều mất đi màu sắc. Nhìn hắn bây giờ, giống một tinh linh lạc xuống trần gian, mang theo cảm giác phóng khoáng xuất trần như thần tiên, cũng mang theo vẻ đơn thuần khờ khạo cực kỳ ngây thơ, mơ màng.

Tuy Tô Cẩm Bình biết dáng vẻ đơn thuần ngây thơ này của hắn đều là vì vừa ngủ dậy nên khiến người ta cảm thấy thế, nhưng máu mũi của nàng vẫn không thể kiềm chế được, lại càng chảy nhiều hơn! Quý quái! Nàng nhanh tay kéo xiêm y trên giường xuống, sau đó vội vàng mặc vào.

Hắn cũng đứng dậy, chậm rãi mặc y phục, mỗi động tác đều cực kỳ tao nhã, không nhanh, nhưng lại như mây bay nước chảy, đúng là cảnh đẹp ý vui. Tô Cẩm Bình chớp chớp mắt nhìn hắn, hoàn toàn đối lập với cách mặc đồ của mình. Vì thế, động tác của nàng liền chậm lại, uốn ngược lên, ra dáng thực nữ, chậm rãi mặc y phục, nhìn cũng rất ra dáng. Hắn nhìn thấy vậy, trong mắt thoáng hiện lên ý cười, cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Mặc đồ xong, ngoài cửa lại truyền tới tiếng bước chân, tiếng suốt bước đi nghe rất quen thuộc, chính xác là của Thiên Ưc. Tô Cẩm Bình không kịp chào hắn, nhanh chân bước ra ngoài. Lê viên là cấm địa của Hoàng cung, sao nha đầu kia lại to gan mà chạy vào đây như vậy.

Thiên Ưc đang định gõ cửa lại thấy cửa mở ra, tiểu thư nhà mình vẫn mặc bộ y phục hôm qua, không có gì khác thường. Cô lại không tìm được, liếc mắt nhìn lên vào trong phòng, nhìn thấy Bách Lý Kinh Hồng đang ng ồi bên giường không nhúc nhích, không biết đang nghĩ gì. Trên giường hơi hốt độn khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Ưc đỏ bừng lên, vội

vàng thu hồi ánh mắt, nói với Tô Cẩm Bình: “Tiểu thư, Hoàng thượng phái Tiểu Lâm tử công công tới truy vấn chỉ, nói là nếu vết thương của người đã lành thì chiều nay phải tới Ngự thư phòng báo lại. Lúc đó người không ở trong phòng, nô tỳ liền nói là người đi nhà xí, Tiểu Lâm tử công công cũng không hỏi nhiều, truy vấn chỉ xong về ngay. Nô tỳ sợ ban ngày người không về, nên mới nhân lúc cấm vệ quân không để ý, lén trốn vào đây!”

Nói đến lúc mình lén vào, sắc mặt cô trắng bệch, sợ đến run người, nếu bị cấm vệ quân phát hiện ra thì khó tránh khỏi tội thông đồng với địch phản quốc, chắc chắn phải chịu tội chết!

Nghe cô nói vậy, Tô Cẩm Bình hung hăng nghiêng răng nghiêng lợi, Hoàng Phủ Hoài Hàn đáng chết kia, hắn ta không thể chịu nổi nếu thấy nàng nhàn hạ một ngày mà. Con mắt nào của hắn nhìn thấy vết thương của nàng đã khỏi chưa? Mẹ kiếp, nói hươu nói vượn!

“Biết rồi! Ta về đây!” Nàng nói vọng vào trong phòng một tiếng, không chờ Bách Lý Kinh Hồng đáp lời đã nổi giận dùm dùm kéo Thiên Ưc đi.

Người trong nhà ngẩn ngẫn ra, cũng đã quen với bộ dạng này của nàng, không lên tiếng. Đôi mắt màu xám bạc như trâm xuống, đêm qua, Hoàng Phủ Hoài Hàn... đã tới phải không? Cho nên hôm nay mới cấp tốc gọi nàng tới quét sân đúng không?

Quay về cung Cảnh Nhân, cô nàng nào đó nghiêng răng ken két, nếu bây giờ mà Hoàng Phủ Hoài Hàn đứng trước mặt nàng, thế nào nàng cũng phải cắn chết hắn cho hả giận! Nếu không phải vì nghĩ tới mình đến cổ đại đã hai mươi sáu ngày, vài ngày nữa được lĩnh bổng lộc, thì đêm qua nàng đã thu thập hành trang mà bỏ trốn, chứ còn ở lại hoàng cung chết tiệt này làm gì để phải chịu ảm ức chứ!

Đi tới cửa, đột nhiên nàng nhạy bén phát hiện ra trong phòng có người, hơn nữa khí tức còn rất quen thuộc. Tô Cẩm Bình quay đầu liếc Thiên Ưc, hơi khó chịu, Thiên Ưc rụt cổ lại, không dám nói gì. Lãnh công tử đến từ đêm qua, hơn nữa cứ ngỡ đó không nói lời nào, cô nhìn cũng thấy rất đáng thương, nên vừa rồi ở trên đường mới không nói với tiểu thư.

Nàng quay đầu, đẩy cửa ra, bước chân vào. Trời đã sáng rõ, trong phòng tràn ngập ánh sáng. Tô Cẩm Bình quan sát kỹ người trước mặt. Vẫn là gương mặt tà mị phóng đảng đó, hai lọn tóc đen buông xuống hai bên mặt, vẽ ra đường cong quyến rũ. Chỉ khác là, ngày đó từ cơ thể hắn tỏa ra luồng khí cuồng ngạo, còn hôm nay lại rất ủ rũ. Đôi mắt đen láy bình tĩnh nhìn nàng, lại giống như đang nhìn một người trước giờ hắn chưa từng quen.

Nàng đưa tay đóng cửa lại: “Lần này lại muốn làm gì?” Giọng nói của nàng không giấu nổi vẻ giễu cợt, dù là người bình thường cũng khó có thể thích được người đã từng bóp cổ mình. Tô Cẩm Bình tự nhận mình là người rất bình thường.

“Nàng và hắn...” Chỉ nói ba chữ thôi mà cũng khiến toàn thân hắn như mất hết sức lực.

“Có liên quan gì tới người?” Nàng lạnh lùng hỏi lại.

Hắn đứng dậy, bước nhanh vài bước đến trước mặt nàng, một luồng gió mạnh mẽ như bao lấy cơ thể hắn, sau đó, bàn tay to cứng như thép nắm lấy bả vai nàng: “Nói cho ta biết, có phải đêm qua, nàng đã ở chỗ hắn?”

“Đúng thì sao?” Nàng nheo đôi mắt phượng, không hề che giấu sự chán ghét trong đáy mắt.

Sự ghét bỏ trong mắt nàng giống một lưỡi dao sắc nhọn xuyên thấu qua tim hắn, khiến trái tim hắn phút chốc bị đâm nát thành từng mảnh nhỏ, đau đến mức máu thịt lẫn lộn: “Đêm hôm trước, hai người có...”

“Có!” Nàng muốn chặt đứt mọi suy nghĩ, chờ mong trong đầu hắn, chặt đứt tâm tư tình cảm của hắn, vì hai người bọn họ căn bản không thể nào. Tô Cẩm Bình cũ đã chết, nàng không thể thay nàng ta để yêu người này, hơn nữa, bây giờ nàng cũng có trách nhiệm và sự ràng buộc của riêng mình.

Ánh mắt hắn đây vẻ đau đớn, nếu không phải đêm hôm trước hắn say rượu, có lẽ đã không xảy ra chuyện kia: “Vậy... đêm qua thì sao?” Nếu đêm hôm trước là ngoài ý muốn, thì đêm qua là thế nào?

“Cũng có!” Nếu đã muốn chặt đứt tình cảm của hắn, thì phải chặt đến không còn một đoạn nào!

Đôi mắt đen láy của hắn như biến thành một dòng lốc xoáy, sóng ngầm như muốn trào lên mãnh liệt, dường như muốn nuốt nàng vào trong vậy! Nhưng Tô Cẩm Bình vẫn nhìn thẳng hắn, sắc mặt không hề tỏ ra chút sợ hãi nào!

Bỗng nhiên, hắn ôm lấy hông nàng, ném nàng lên giường không chút dè dặt nào, sau đó, bàn tay hung hăng kéo vạt áo nàng ra ---

Tô Cẩm Bình kinh hãi, gào lên: “Người làm cái trò gì?!” Nàng thật sự muốn tát mạnh vào mặt hắn vài cái, nhưng lại bị hắn chế ngự, không cử động được!

“Ta không tin!” Cho nên ta muốn đích thân kiểm tra! Hắn không tin, không tin Tiểu Cẩm yêu hắn như vậy lại phản bội hắn. Không tin! Không tin!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 72: Sóng Sau Lại Tới!

Ngay khi Tô Cẩm Bình đang nghĩ xem có nên hét lên kêu cứu hay không, thì “xoẹt” một tiếng, một thứ gì đó bay về phía cổ tay Lãnh Tử Hàn. Hắn ta nhanh chóng lật tay đi, nhưng vật kia vẫn để lại một vết xước trong lòng bàn tay hắn ta, tuy không sâu nhưng cũng chảy máu.

Đôi mắt đen thoáng hiện lên sát khí, đây là lần đầu tiên hắn ta bị thương trong suốt mười năm qua. Dù sao danh hiệu thiên hạ đệ nhất cao thủ cũng không phải là nói chơi cho vui! Thứ vừa tấn công hắn ta lăn vài vòng rồi rơi xuống bên cạnh chân hắn ta, chính là chiếc còi trúc mà hắn ta đưa cho Tô Cẩm Bình hôm trước. Lãnh Tử Hàn ngẩng đầu nhìn ra cửa, cánh cửa hơi mở ra, một người mặc xiêm y trắng tuyết lẳng lẳng đứng đó, trên khuôn mặt như thần tiên không có chút biểu cảm nào, nhưng trong đáy mắt lại hiện rõ sát khí!

“Bách Lý Kinh Hồng!” Hắn ta buông nàng ra, bước vài bước đến trước mặt hắn, đôi mắt đen nhìn thẳng vào đối phương, tuy hắn ta chưa từng gặp Bách Lý Kinh Hồng, nhưng từ khí chất của người này cũng có thể đoán ra thân phận của hắn.

“Lãnh Tử Hàn!” Hắn thản nhiên phun ra ba chữ, như muốn nói, mình cũng đoán được đối phương là ai.

Lãnh Tử Hàn nghe vậy liền nhếch môi cười tà mị, trong mắt có luồng khí hắc ám kinh khủng như Tu La khát máu, nếu là người thường, chỉ cần nhìn dáng vẻ này của hắn ta cũng sẽ không kim được mà run rẩy! Nhưng người đang đứng trước mặt hắn ta đây, không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Đôi người không có tiêu cự của hắc thân nhiên lướt qua hắc ta, quay đầu nhìn người trong nhà, cất lời giải thích lý do mình tới: “Thứ đó, nàng đánh rơi ở Lê viên.”

Thứ đó, chính là chiếc còi trúc kia, nếu không phải nàng đánh rơi nó ở Lê viên, nếu không phải hắc nhất thời nổi hứng muốn tới đây trả lại cho nàng, chỉ sợ... chính hắc cũng không dám tưởng tượng sẽ xảy ra chuyện gì!

Tô Cẩm Bình đầy căm giận ng ẩ dậy, kéo lại cẩn thận vạt áo của mình, mà xuyên qua vạt áo bị kéo lộn xộn kia, Lãnh Tử Hàn cũng nhìn thấy dấu hôn đ ầy trên làn da trắng nõn của nàng. Sắc mặt hắc ta trắng bệch, nghi vấn trong lòng đã có câu trả lời, không cần phải kiểm chứng, sự thật đã bày ra trước mắt.

Nàng nhặt cây còi trúc dưới đất lên, liếc mắt nhìn Lãnh Tử Hàn đ ầy trào phúng, r ồi ném thẳng chiếc còi qua cửa sổ. Chiếc còi bay thành một hình vòng cung như cầu v ồng, nhưng cũng giống như một cây đao chém mạnh vào người hắc, không nặng đâu, nhưng thấu tới tận xương! Chỉ là, như thế vẫn chưa đủ. Nàng đi tới trước mặt hắc ta, nghiêng người nói với Bách Lý Kinh H ồng: “Huynh ra ngoài trước một chút đi.”

Hắc khẽ nhíu đôi mày đẹp, không hiểu ý nàng định làm gì, cũng hơi lo lắng. Nếu hắc đi ra ngoài, liệu Lãnh Tử Hàn có làm chuyện gì với nàng không? Có đi ầu, sắc mặt Tô Cẩm Bình cực kỳ kiên định, cũng khiến hắc thấy tin tưởng hơn.

Bách Lý Kinh H ồng hơi khựng lại một chút, r ồi l ẳng l ẳng quay người ra ngoài. Nếu hắc canh ngoài cửa, có chuyện gì cũng sẽ tới kịp nhỉ?

Cánh cửa được đóng lại, nhìn sắc mặt gi ấu c ợt, oán hận, đ ầy chán ghét của nàng, Lãnh Tử Hàn cảm thấy l ồng ngực đau đến không thở nổi! Vì sao? Vì sao chỉ một tháng không gặp, giữa bọn họ sao lại biến thành thế này?!

Nàng đưa tay lên --- “bốp” một tiếng, tát mạnh vào mặt hắc! Mặt Lãnh Tử Hàn đ ầy vẻ khiếp sợ, không thể tin nổi!

“Cái tát này, là dạy cho người biết tôn trọng là gì! Người nghĩ người là ai? Người tin hay không thì liên quan gì tới ta? Mười bốn năm trước ta đã cứu người sao? Lãnh Tử Hàn, bây giờ ta chỉ muốn nói với người một câu. Tốt nhất là người đừng để ta phải hối hận vì đã từng cứu người!” Đôi môi đỏ mọng gần từng chữ một đầy cay nghiệt. Nàng biết những lời này sẽ khiến người ta bị tổn thương sâu sắc, thậm chí nàng còn lợi dụng tình cảm của Lãnh Tử Hàn dành cho Tô Cẩm Bình cũ để làm tổn thương hẳn ta. Nhưng chuyện hẳn ta làm ngày hôm nay, thực sự không thể tha thứ được! Để Bách Lý Kinh Hồng đi ra ngoài rồi mới động thủ đánh hẳn ta, đã là giữ thể diện cho hẳn ta lắm rồi!

Nghe nàng nói xong, hẳn ta ngẩn ra đứng nhìn nàng. Trong mắt đầy vẻ kinh hoàng, đau đớn, bị thương. Bỗng nhiên, hẳn ta khẽ cười, cười đến tang thương mà tuyệt vọng, cảm giác đau rát trên má nhắc nhở hẳn ta, khi cô gái này xuống tay, nàng không hề nương tay một chút nào: “Tiểu Cẩm, nàng thay đổi rồi!” Nàng không chỉ không còn thích hẳn ta, hơn nữa còn trở nên vô cùng tàn nhẫn. Nàng trước đây, nếu gặp chuyện thế này, chắc chắn sẽ chỉ biết khóc, kinh hãi như con thỏ, nhất định sẽ không giống nàng của hôm nay, từng câu từng chữ xuyên thấu tim hẳn ta, thậm chí còn giờ tay tát hẳn ta một cái!

Chỉ là, tại sao hẳn ta lại cảm thấy, nàng như thế này càng thu hút hẳn ta hơn hứ? Nàng độc lập, kiên cường, tàn nhẫn, giống như đóa mai hồng cô độc nhưng ngạo nghễ với thế gian, cứng cỏi, bất khuất, kiêu ngạo đón gió giống như cành cây vươn lên trong gió tuyết. Nhưng, dù nàng có thay đổi thế nào, nàng cũng không thuộc về hẳn ta, nàng đối với hẳn ta, chỉ có oán hận mà thôi!

“Cút!” Lại một từ nữa, hung hăng đâm mạnh vào lòng hẳn ta, nhưng đôi môi đỏ kia vẫn không chút lưu tình, lại nói tiếp: “Sau này đừng xuất hiện trước mặt ta nữa. Cảm ơn!”

“Tiểu Cẩm, ta...” Hẳn ta vội vàng lên tiếng, muốn xoay chuyển tình thế, nhưng thời khắc này, hẳn ta mới cảm thấy mình rất luống cuống. Hẳn ta luôn nói rằng chuyện khiến hẳn ta không thể chấp nhận được nhất là nàng quên hẳn ta, có đi ầu, đến lúc này hẳn ta mới biết, có một chuyện càng đáng

sợ hơn việc nàng quên hẳn ta, đó là --- không bao giờ được xuất hiện trước mặt nàng nữa! Nếu như không bao giờ được xuất hiện trước mặt nàng nữa, thì hẳn ta sống còn có giá trị gì đây? Hẳn ta thậm chí còn không biết vì sao mình phải tiếp tục sống...

“Người không cần phải nói thêm gì nữa! Cút ngay đi!” Hẳn ta liên tục xâm phạm vào giới hạn của nàng. Đầu tiên là bóp cổ nàng, bây giờ thậm chí còn điên cuồng đến mức này nữa. Thực sự coi Tô Cẩm Bình nàng là quả hồng mìn để mặc người ta ức hiếp chà đạp hay sao?!

Hẳn ta lùi lại từng bước, mặt đầy vẻ hối hận: “Xin lỗi nàng!”, sau đó nhảy qua cửa sổ ra ngoài. Bọn họ đâu cần chút thời gian để bình tĩnh lại, bây giờ cứ tạm rời đi trước đã...

Cho đến khi hẳn ta đi xa, Tô Cẩm Bình vẫn cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, một luồng khí lạnh di chuyển từ gót chân lên tới tận đỉnh đầu! Tuy nàng không coi trinh tiết quá nặng nề như con gái cổ đại, nhưng trong khoảnh khắc đó, cảm giác hoảng sợ này cũng vô cùng chân thật, đầu óc trống rỗng, dưới đáy lòng thậm chí còn cảm thấy tuyệt vọng. Nàng chưa từng cảm thấy bất lực như bây giờ, trừ lần duy nhất nhìn thấy bố mẹ nuôi nằm trong vũng máu kia. Mà hình ảnh đó, bây giờ lại như hiển hiện rõ trước mặt nàng, chỉ cần nghĩ tới đã cảm thấy đau đớn đến thấu xương!

Cửa bị đẩy ra, hẳn lặng lẽ đứng ở cửa nhìn nàng, ánh mắt không có tiêu cự, gương mặt lãnh đạm không vương bụi trần, nhìn dáng vẻ hơi kinh hoàng của nàng, trong lòng hẳn thoáng đau đớn, có lẽ đó là một cảm giác mà người ta hay gọi là “đau lòng”. Hẳn im lặng nhìn nàng một lúc lâu, rồi nhẹ giọng hỏi: “Nàng, không sao chứ?” Là câu hỏi, nhưng giọng điệu vẫn lạnh tanh, không thể nhận ra chút vẻ quan tâm nào.

“Không sao!” Nàng cố gắng nhếch môi cười, nói: “May mà huynh tới kịp, nếu không...” Nếu không sẽ thế nào, thật ra nàng cũng biết. Với tính cách của Lãnh Tử Hàn, chưa chắc hẳn ta đã làm tới cùng. Lúc ấy chỉ là vì hẳn ta bị ghen tuông làm mù mị đầu óc mà thôi. Nhưng, có làm tới cùng hay không, thì ai biết được câu trả lời chứ?! Chỉ e chính Lãnh Tử Hàn cũng không biết.

Nghe nàng nói vậy, trong lòng hấn hơi căng lên, nhưng cũng không đáp lại nàng, chỉ im lặng đứng ở cửa nhìn Tô Cẩm Bình. Một lúc lâu sau, bên tai nghe được tiếng bước chân của thị vệ truy ền tới, có lẽ là đi tu ần tra, môi hấn mấp máy một chút, cuối cùng lại lạnh nhạt xoay người bước đi.

Nhìn theo bóng lưng của hấn, lần đầu tiên trong đời, Tô Cẩm Bình có cảm giác mất mát. Tuy đối với hấn mà nói, hỏi một câu “nàng không sao chứ” đã là sự quan tâm hiếm có rồi. Nhưng sau đó, nàng vẫn hy vọng hấn có thể an ủi mình vài câu, dù là giả vờ giả vịt thôi cũng được. Dù sao, vào thời điểm con người ta yếu ớt, cũng vẫn mong có người quan tâm đến mình. Hơn nữa... đối với nàng, hấn cũng hơi đặc biệt... Có đi ầu, suy nghĩ này vừa xuất hiện, chính nàng cũng giật nảy mình! Đặc biệt à? Đặc biệt cái gì chứ? Có phải gần đây nàng phát điên rồi không?

Nàng kéo lê cơ thể như nhũn ra của mình đến bên bàn, ng ồi xuống, nghĩ đến mọi chuyện, sắc mặt vẫn hơi trắng bệch ra. Không bao lâu sau, một đôi gi ầy màu trắng xuất hiện trước mắt nàng, nàng đảo mắt, khẽ nhếch môi nói: “Mấy hôm nay, não nhiệt thật!” Lại là một người đến “thăm bệnh” sao?

“Sự... à không, tiểu Cẩm!” Giọng nói nhẹ nhàng của Hoàng Phủ Dật vang lên trên đ ầu.

“Có chuyện gì à?” Nàng đi ầu chỉnh lại tâm trạng của mình, ngừng đ ầu, cố gắng dùng ánh mắt bình thường nhất để nhìn hấn. Hấn hôm nay, trong đôi mắt màu hổ phách tràn đ ầy vẻ đau thương, và tiếc nuối, cây quạt thủy mặc vẫn hay c ần không thấy đâu nữa, mà đổi thành cây sáo ngọc xanh biếc, phát ra những tia sáng nhẹ nhẹ, lấp loáng dưới ánh mắt trời, đẹp vô cùng.

Hoàng Phủ Dật mấp máy môi, muốn nói gì đó nhưng vẫn không dễ cất lời, hấn cảm thấy hỏi thẳng ra hình như không ổn. Nhìn mặt nàng giống như vừa bị tổn thương sâu sắc, nên hấn cũng tự nghĩ thành là vì nàng trúng thiên đoạn tuyết, xảy ra chuyện với Bách Lý Kinh H ồng nên tâm trạng không tốt.

Thấy hắn không nói gì, nàng hít sâu một hơi, sau đó trợn trừng mắt đầy nghịch ngợm, cười cười nói với hắn: “Ta thấy cây sáo này thích hợp với huynh hơn cây quạt kia đấy!” Tâm trạng của nàng đã ổn định lại, cần gì phải vì một người kỳ quái mà phá hỏng tâm trạng của mình chứ.

Nhìn nàng cười, hắn cũng khẽ cười, trên dung nhan cực kỳ giống Hoàng Phủ Dạ kia toát ra vẻ phóng khoáng, tiêu dao, nàng thế này mới đúng là người hắn biết: “Cây sáo này vốn là của ta. Cây quạt kia là mượn của Thượng Quan đại nhân mà!”

“Huynh không nghèo đến mức không mua nổi một cây quạt đấy chứ? Quạt cho mát thôi mà cũng phải mượn quạt của người ta à?” Cô nàng nào đó nhìn hắn đầy nghi hoặc, không phải Hoàng Phủ Dạ có rất nhiều tiền sao? Vì cái lông gì mà đệ đệ của hắn ta lại nghèo đến mức này?!

“Khụ khụ...” Hắn ho sặc sụa, thì ra hắn mượn quạt của Thượng Quan Căn Duệ là vì hắn nghèo tới mức không có tiền mua quạt sao? Cách lý giải này, thật là...: “Cũng không phải, chẳng qua, vì ta thích tranh vẽ của danh họa trên mặt quạt của Thượng Quan đại nhân, hiếm khi thấy được, nên mới mượn vờngắm một chút”. Hắn cũng không thể nói thật rằng vì mình nghi ngờ Thượng Quan Căn Duệ có âm mưu tạo phản đúng không?

“Nói tới nói lui, cũng chỉ chứng minh huynh quá nghèo. Danh họa vẽ tranh, người ta thì mua được, huynh lại không mua nổi, còn phải thảm thương đến mức mượn vờngắm!” Nói xong, nàng vỗ nhẹ vai hắn: “Thật ra, ta có ý kiến thế này, huynh có thể tới yêu cầu hoàng huynh của huynh, bảo hắn tặng chút bổng lộc cho huynh, vậy là huynh có tiền mua quạt rồi! Đương nhiên, ý kiến tuyệt hảo này, là ta đề xuất, cho nên, sau khi huynh được tặng bổng lộc, cũng có thể nghĩ ngợi một chút, tặng ta chút bạc cảm ơn là được rồi!”

Ặc... “chuyện này... thật sự không cần đâu!” Bổng lộc của thân vương cũng không thấp, hơn nữa, hàng năm hắn phiêu bạt giang hồ, đúng là cũng không dùng hết bao nhiêu bạc, tặng bổng lộc cũng chẳng để làm gì. Còn về chuyện suy nghĩ tặng bạc để cảm ơn nàng thì... Khụ khụ!

Nghe hắn nói xong, Tô Cẩm Bình rút tay lại, ra vẻ thông cảm phẩy tay: “Thôi đi, thôi đi, đâu phải ta không biết hoàng huynh của huynh chứ, cực kỳ keo kiệt, có mỗi hai lượng bạc mà cũng phải tính toán rõ ràng với Hoàng Phủ Dạ. Huynh không dám tới ý kiến với hắn là chuyện bình thường thôi!” Nàng còn nhớ rất rõ, ngày mà nàng xuyên không tới đây, hỏi bọn hắn lương bổng của cung nữ quét rác là bao nhiêu, cuối cùng Hoàng Phủ Hoài Hàn còn nói với Hoàng Phủ Dạ một câu: “Sau này bổng lộc mỗi tháng của đệ bớt đi hai lượng bạc”. Quá keo kiệt!

Hic, sau đầu vị vương gia nào đó xuất hiện một giọt mồ hôi to tướng. Đại hoàng huynh là người như vậy sao? Sao hắn lại không biết nhỉ? “Thật ra, đại hoàng huynh...” hắn rất muốn giải thích hộ hoàng huynh của mình, nhưng Tô Cẩm Bình lại làm ra vẻ ‘ta hiểu hết mà’, nói đây về bí hiểm: “Ta biết huynh không dám nói xấu hắn, nên mới muốn giải thích giúp hắn. Huynh yên tâm, ở chỗ này của ta không có người của hoàng huynh huynh đâu. Hắn không thể nghe được chuyện gì hết. Nếu huynh có ý kiến gì với hắn, hoặc có gì bất bình, cứ can đảm mà nói ra. Ta cam đoan một trăm phần trăm sẽ giữ bí mật giúp huynh!” Nói xong, mặt nàng lại hào hứng đúng kiểu thích thú buôn chuyện, cứ nghe hắn nói đã, sau đó sẽ dùng lời hắn nói để tạo áp lực với hắn, đổi chút bạc là được rồi! Tô Cẩm Bình sung sướng thầm tính toán trong lòng.

“...” Hắn làm sao có ý kiến hay bất mãn gì với đại hoàng huynh được chứ? Nhìn nàng thế này, đủ thấy chính nàng mới có kha khá ‘ý kiến’ với ‘bất mãn’ với đại hoàng huynh ấy! Hắn đành phải lảng sang chuyện khác: “Khụ khụ, chuyện đó... có một số việc nếu đã xảy ra rồi, thì cũng đừng bận lòng nữa. Người thực sự thích nàng, chắc chắn sẽ không để tâm đâu. Vì dù sao, chuyện đó cũng không phải do nàng cam tâm tình nguyện!”

Bỗng nhiên hắn buông ra một câu không đầu không cuối, rồi hơi quay đầu đi, khuôn mặt tuấn tú còn hơi ửng hồng. Tô Cẩm Bình kỳ quái nhìn hắn, còn không hiểu vì sao đột nhiên hắn lại nói như vậy. Đột nhiên, trong cái đầu toàn những sợi dây thần kinh đứt đoạn kia bỗng chợt hiểu ra, vì sao hắn lại nói những lời vừa rồi. Bây giờ có lẽ người dân cả nước đều biết chuyện tốt của nàng rồi!

“Huynh cố tình tới đây để an ủi ta sao?” Thật không ngờ, trong hoàng thất còn có người lương thiện hiền hậu thế này tồn tại. Vốn nhìn thấy cái tên Hoàng Phủ Hoài Hàn coi ích lợi là số một, lại đến tên mỹ nhân rắn rết Quân Lâm Uyên kia, còn cả Hoàng Phủ Dạ ăn chơi trác táng không biết đã làm biết bao nhiêu cô gái đau lòng, nàng đã kết luận, người trong hoàng thất, tất cả đều vì lợi ích cá nhân mà thôi. Không ngờ người này lại cố tình tới để an ủi nàng, đúng là hiếm có, hiếm có!

Hắn hơi ngần người, rồi nói: “Coi như là thế đi!” Bàn tay cầm sáo ngọc vì căng thẳng mà hơi toát mồ hôi, thật ra, hắn còn muốn hỏi, có phải Tử Hàn đã tới không, nhưng lại nghĩ, tình hình thế này, hỏi câu đó có vẻ không ổn lắm. Hôm nay, coi như hắn đã hiểu được cái gì gọi là “tình đầu chóng nở”, “trái tim rung động”, trước mặt cô gái này, dường như chỉ cần nói thêm một câu hắn cũng đỏ mặt. Hơn nữa, chuyện này thực sự rất trái ngược với tính cách phóng khoáng, tiêu dao tự tại trước đây của hắn, thậm chí hắn còn ngượng ngùng không dám mở miệng, đúng thế, là ngượng ngùng!

Nhìn dáng vẻ chân thành của hắn, Tô Cẩm Bình bỗng nổi hứng muốn đùa giỡn, khẽ lắc đầu giống như rất khó chấp nhận: “Ôi, một cái người tàn hoa bại liễu như ta, cuộc đời này không dám trông chờ vào ai nữa rồi!”

“Không được nói mình như vậy!” Hoàng Phủ Dật vội vàng phản bác, sau đó lại đỏ mặt ấp úng nói: “Nếu nàng tình nguyện, ta sẽ đi cầu xin hoàng huynh cho ta cưới nàng!” Hắn là người không màng thế tục, không ngại miệng lưỡi thế gian. Hoặc nên nói, hắn vốn không quen với cuộc sống bị những quy củ cũ rích ràng buộc, nên hắn mới rời xa khỏi sự phân tranh nơi hoàng thất, thỏa thích du sơn ngoạn thủy. Trong mắt hắn, Tô Cẩm Bình không còn trong sạch, tuy rằng về cơ bản không có một ai ở thời này có thể chấp nhận được, nhưng hắn lại nghĩ, tất cả chuyện này không phải lỗi của nàng, vì thế, hắn có thể thông cảm được.

“A... không cần! Huynh không cần phải thương hại ta đến mức đó đâu!” Tô Cẩm Bình nhanh chóng từ chối. Cái người này, có phải là lương thiện quá mức rồi không?

“Không phải là thương hại, là thích!” Hấn bình tĩnh nhìn vào mắt nàng, trong mắt đầy vẻ chân thành, nhìn đến mức tim Tô Cẩm Bình đập mạnh lên. Lúc này nàng cũng mới nhận ra rằng, không thể đùa với tên nhóc này được. Nàng thật sự muốn tát cho mình hai cái, rồi việc lại đi nói linh ta linh tinh!

“Ta nghĩ, tình cảm của huynh dành cho ta không phải là thích, chỉ là có cảm tình thôi. Chúng ta mới biết nhau không lâu, cũng không hiểu nhau kỹ càng, chỉ mới gặp phải lần, không thể nói tới chuyện thích được!” Tô Cẩm Bình có cảm giác như đầu mình đang phình ra, tuy kiếp trước xung quanh nàng cũng không ít ong mật, nhưng không nhiều đến mức như ở cổ đại này! Hơn nữa, ở cổ đại lại toàn là mỹ nam, là mỹ nam tuyệt thế nữa chứ! Chỉ có trời mới biết, mỗi lần từ chối một người, trong lòng nàng khó chịu thế nào!

Nghe nàng nói vậy, Hoàng Phủ Dật chỉ khẽ cười, đôi mắt màu hổ phách nhìn sâu vào mắt nàng, lớn tiếng tuyên bố: “Ta sẽ chứng minh cho nàng xem!” Dứt lời, không chờ nàng đáp lại, hấn đã quay người đi, dứt khoát, gọn gàng, thậm chí còn thoải mái hơn lúc Bách Lý Kinh Hằng rời đi vài phần.

Tô Cẩm Bình nhìn theo bóng lưng hấn, day day cái đầu đau nhức của mình! Cái quái gì thế này, toàn mấy chuyện linh tinh!

Thiên Ưc đi lấy đồ điểm tâm của mình và Tô Cẩm Bình xong liền bê khay về cung Cảnh Nhân. Nhìn tiểu thư không thích Lãnh công tử như vậy, chắc bây giờ Lãnh công tử đã về rồi chứ? Đang mãi nghĩ, bỗng chân cô đạp phải thứ gì đó, cúi đầu nhìn, hóa ra lại là một chiếc mũ trúc màu đen, Thiên Ưc nhặt lên nhìn một lúc lâu, hình như lúc trước khi Lãnh công tử đến phủ Thừa tướng gặp tiểu thư, cô có nhìn thấy mũ trúc này, hình như là cái còi thì phải. Cô lật ngược lại xem, quả nhiên thấy một lỗ nhỏ để thổi, chắc là của Lãnh công tử!

Nghĩ vậy, cô liền cất chiếc còi vào ngực áo, chờ lần sau Lãnh công tử tới, có cơ hội sẽ trả lại cho ngài ấy.

Buổi chiều, Tô Cẩm Bình cần chối, lòng không cam, tâm không nguyện đi về phía Ngự thư phòng, trong đầu đầu mãi mê suy nghĩ xem sau khi lĩnh lương bổng tháng này, nàng phải hung hăng ‘dạy dỗ’ Hoàng Phủ Hoài Hàn một trận thế nào, rồi thoải mái rời đi thế nào, không để cho hắn có một chút cơ hội nào để phản kích, báo thù hết, phải đền đáp đủ ơn ‘chăm sóc’ của hắn dành cho nàng suốt một tháng qua chứ!

Chưa được mấy bước, đằng trước lại có một đám người đi tới, người đi giữa dù rất cố gắng giữ dáng vẻ tao nhã, nhưng vẫn không giấu được bước chân khập khiễng của ả ta. Nhìn kỹ thì đúng là đám người Mộ Dung Song. Tô Cẩm Bình vội vàng cúi đầu, không nên trực tiếp xung đột với ả ta thì hơn, dù sao tính về thân phận, thì nàng vẫn thấp hơn ả rất nhiều.

Có đi đâu, Mộ Dung Song cố tình tới để gây sự, sao có thể để nàng trốn dễ như thế được? Đi tới trước mặt nàng, ả dừng lại, Tô Cẩm Bình âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, hơi cúi người giống như đang cung kính hành lễ: “Nô tỳ tham kiến quận chúa Mộ Dung!”

“Không phải là Tô Cẩm Bình đây sao? Lần trước bản quận chúa vừa gặp người mà như đã quen từ lâu, không biết bản quận chúa có được cái vinh hạnh mời người đến cung cả ta ng ỡ chơi chút không?” Mộ Dung Song vừa nói vừa cười rất tự nhiên, nhưng vẻ ghen tị và oán hận trong đáy mắt thì hoàn toàn không thể giấu nổi! ả dùng trăm phương nghìn kế khích bác Vinh phi, cuối cùng lại hóa ra đi tác thành cho Kinh H ồng ca ca và tiện nhân này, làm sao ả chịu nổi cái việc chữa lợn lành thành lợn què như thế chứ?!

Vừa gặp như đã quen từ lâu à? Là vừa gặp đã thù hận thì có! “Tạ ơn quận chúa đã yêu mến, nhưng bây giờ nô tỳ phải tới Ngự thư phòng quét tước, nếu tới chậm, Hoàng thượng trách tội, thì tội của nô tỳ sẽ to lắm.” Tới cung của người ng ỡ, ai mà biết ng ỡ xong rồi ta còn có mạng mà về không?

“Chuyện này thì người không cần phải lo. Bản quân chúa có thể sai người đi báo với Hoàng đế bệ hạ của quý quốc một tiếng, chắc hắn cũng sẽ không làm khó người đâu!” Mộ Dung Song đáp.

Tô Cẩm Bình nghiêng đầu, giống như đang thực sự suy nghĩ xem những lời này có tin được không, cuối cùng, nàng chớp chớp đôi mắt to tròn như chú nai con ngây ngô, nhìn Mộ Dung Song nói: “Nô tỳ xin nhận tấm lòng của quận chúa, nhưng đối với Hoàng thượng, nô tỳ luôn canh cánh trong lòng, chỉ cần nghĩ nếu nô tỳ không tới đó, cửa ngự thư phòng của Hoàng thượng không có ai quét tước, trong lòng nô tỳ lại đau đớn không chịu nổi, khổ sở không chịu nổi. Vì thế, nên bây giờ nô tỳ phải lập tức tới đó quét tước thì hơn, nếu không nô tỳ nhất định sẽ là cung nữ đầu tiên chết vì xấu hổ vì không hầu hạ Hoàng thượng cẩn thận mất!”

Mộ Dung Song thề, đời này ả chưa từng thấy một cô gái nào vô sỉ như người đang đứng trước mặt ả đây! Nàng nghĩ rằng ả không biết giữa nàng và Hoàng Phủ Hoài Hàn xung khắc thế nào sao? Lại còn canh cánh trong lòng ả? Xấu hổ chết đi được mà nàng cũng nói ra mồm. Mộ Dung Song cũng không vạch trần nàng, ả chỉ hơi nghiêng người đi, giống như không đứng vững ngã vào người Tô Cẩm Bình: “Ôi chà, đau chân quá!”

Tô Cẩm Bình vội nghiêng người sang một bên, để Mộ Dung Song bõ nhào sang bên cạnh, nếu không phải mấy thị tỳ nhanh tay đỡ ả lại, thì bây giờ ả đã ngã sòng xoài dưới đất rồi! ả cúi tiết, đang định gây khó dễ, Tô Cẩm Bình lại lên tiếng trước: “Quận chúa, vừa rồi ngài không đứng vững nhưng người nô tỳ lại bản thủ, nên không dám đỡ ngài, mong ngài thứ tội!”

Nói xong, nàng còn ra vẻ rất quan tâm đến ả, ghé đầu tới nói: “Quận chúa, nô tỳ nghĩ mình phải có trách nhiệm nhắc nhở ngài một chút, nếu chân không thoải mái thì đừng nên đi lại nhiều. Người ta nói bị thương xương cốt, mất một trăm ngày, xương chân của ngài bị gãy như vậy, nên ở trong phòng dưỡng thương, thì mới mau khỏi được! Dù sao thân phận của ngài cao quý như vậy, phẩm hạnh thanh cao, chắc chắn không thể giống những người phụ nữ thô tục thiếu hiểu biết, đã bị thương còn chạy ra ngoài tìm cách làm hại người khác. Vì thế, quận chúa nên ở trong phòng mình thì hơn, đầu tiên là dưỡng bệnh, sau đó là tránh hiềm khích, đó mới là thượng sách!”

“Người!” Ắ có gì mà sợ hi ền khích chứ? Hi ền khích à? Thiên Mặc đứng sau lưng Mộ Dung Song rất khó chịu muốn bước tới cái cọ giùm chủ nhân nhà mình, nhưng lại bị Mộ Dung Song đưa tay ra ngăn lại. Không phải đột nhiên ả rộng lượng không thêm so đo, mà ả biết đấu võ m ồm với nàng, e là ả không có phần thắng. Thiên Mặc lại càng không phải là đối thủ của nàng. Mục đích của ả hôm nay cũng không phải tới để đấu võ m ồm với nàng. Ắ đứng vững người, một cung nữ lảng lạng bước tới bên Tô Cẩm Bình. Tô Cẩm Bình liếc mắt nhìn cô ta một cái, định động thủ sao? Chỉ là, nàng cũng không quá để tâm!

Nhưng sự chú ý của nàng nhanh chóng bị Mộ Dung Song hấp dẫn: “Tô Cẩm Bình, người có biết quan hệ giữa ta và Kinh H ồng ca ca là thế nào không?”

Tới để thị uy à? Có đi ầu, Tô Cẩm Bình có thể nhận ra từ th ần sắc của đối phương, dường như không chỉ đơn giản là tới để thị tuy. Nghe ả hỏi, nàng không quan tâm, kh ể cười đáp: “Khởi bẩm quận chúa, nô tỳ biết, ngài là vị hôn thê cũ đã bị Tam hoàng tử Nam Nhạc từ hôn!”

“Người!” Ngón tay thon dài chỉ thẳng v ề phía nàng. Hôm nay ả mới lĩnh hội triệt để, cái gì gọi là tức chết người không đ ền mạng. Miệng lưỡi của Tô Cẩm Bình này, quả nhiên lợi hại: “Vậy hẳn là người cũng biết, một mình huynh ấy từ hôn, coi như không tính. Phải do đích thân Hoàng thượng Nam Nhạc nói hủy bỏ, mới có thể hủy bỏ được. Nếu không, chắc chắn sẽ bị gán tội kháng chỉ không tuân theo! Kháng chỉ, là tội chết!”

Lời này của ả khiến tim Tô Cẩm Bình đập mạnh, hơi khó chịu một chút, nhưng trên mặt vẫn không tỏ thái độ gì: “Quận chúa, tuy thân phận của nô tỳ thấp kém, nhưng vẫn muốn nhắc nhở ngài một câu, dưa hái xanh không ngọt, thứ cho nô tỳ không h ầu chuyện được ngài. Cáo từ!”

Nói xong, không chờ Mộ Dung Song đáp lời, nàng đã tức tối quay người đi! Nàng không hiểu nổi, một con người buồn chán như Bách Lý Kinh H ồng, vì sao cũng có thể trêu hoa ghẹo bướm chứ? Đúng là đáng ghét!!!

“Quận chúa, ngài nhìn nàng kia, không có chút lễ tiết nào hết, hoàn toàn không để ngài vào mắt mà!” Thiên Mặc chỉ theo bóng Tô Cẩm Bình, nghiêng răng nghiêng lợi nói, mặt đầy vẻ khó chịu.

Mộ Dung Song vốn phải rất tức giận, lúc này lại cười lạnh, trong mắt đầy vẻ đắc chí: “Cứ để tiện tỳ kia đắc ý đi, tiếc là, dù có đắc ý thế nào, thì nàng cũng không sống qua được hôm nay đâu!”

Thiên Mặc ngăn người, rồi lập tức cười theo, quả thật, dù có đắc ý thế nào nàng cũng không thể sống qua hôm nay!

...

Khi Tô Cẩm Bình tới cửa ngự thư phòng, Hạ Đông Mai đã ở đó, có vẻ cũng vừa tới không bao lâu. Không tởm, không phải Hoàng Phủ Hoài Hàn chỉ chĩa mũi dùi về một mình nàng, trong lòng Tô Cẩm Bình cũng cảm thấy thoải mái hơn chút. Vừa nhìn thấy Tô Cẩm Bình, mặt Hạ Đông Mai cũng rất vui vẻ. Tuy rằng làm cùng Tô Cẩm Bình, mỗi ngày đều rất mạo hiểm, nhưng cô tiến cung nhiều năm, đây là lần đầu tiên được nghỉ, còn được nghỉ hẳn một ngày rưỡi, ngủ hai giấc dài thật dài, cô mới biết cảm giác ngủ nướng thích thú đến nhường nào. Mà tất cả những chuyện này, đều nhờ công của Tô Cẩm Bình cả!

“Cô đến rồi à? Hoàng thượng không có đây, hình như là được hoàng thượng Bắc Minh hẹn tới Ngự hoa viên đi dạo rồi!” Hạ Đông Mai nhanh chóng “báo cáo” tình hình cho Tô Cẩm Bình.

Vì thế, mặt cô nàng nào đó vốn đã đen, nay lại càng trầm xuống hơn, trong lòng lẳng lặng nghiêng răng, Hoàng Phủ Hoài Hàn chết băm chết vằm kia, mình thì sung sướng thoải mái đi dạo Ngự hoa viên, còn gọi nàng tới quét rác, có cần ác độc đến thế không? Nàng nguy hiểm rửa cái tên đó đoạn tử tuyệt tôn! (Không con không cháu)

Nàng đang định nói gì, thì tiếng bước chân liền truyền tới từ bên trái. Tô Cẩm Bình đảo mắt nhìn qua, thấy ngay đám người Hoàng Phủ Hoài Hàn và Quân Lâm Uyên đang đi tới. Nàng lập tức bước thấp bước cao, khó khăn bước từng bước lên cầu thang, rồi bỗng quay đầu, làm như vừa nhìn

thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn, vội dạt sang bên cạnh hành lễ: “Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng!”

Hoàng Phủ Hoài Hàn nghe thấy, chỉ lạnh lùng quét mắt nhìn nàng, trong đó mắt màu tím đậm thoáng hiện lên vài tia sáng lạnh, cũng không biết hẳn đang nghĩ gì, chỉ là, khuôn mặt hẳn lạnh lùng như băng khiến người khác khó có thể thân thiện lại càng không thể với cao. Một lúc lâu sau, đến tận khi Quân Lâm Uyên đứng bên cạnh dùng ánh mắt ẩn ý nhìn hẳn, hẳn mới lạnh nhạt nói: “Đứng lên đi.”

“Tạ ơn Hoàng thượng!” Tô Cẩm Bình đáp xong, không đợi Hoàng Phủ Hoài Hàn đi lên trước, đã quay người bước trước lên cầu thang, bước thấp bước cao nhìn vô cùng vất vả.

Khóe môi hẳn co rút: “Tô Cẩm Bình, người làm cái quỷ gì thế?”

Tiểu Lâm tử cũng đứng bên cạnh lau mồ hôi lạnh, có phải đầu Tô Cẩm Bình này có bệnh không, trước mặt Hoàng thượng mà cũng dám thất lễ, bày ra dáng vẻ thế này!

Cô nàng nào đó nghe vậy, quay đầu nhìn hẳn đầy vẻ đáng thương, dùng giọng điệu như Đậu Nga kêu oan nói: “Hoàng thượng ~~~ hôm trước nô tỳ bị phạt trọng, đến hôm nay vẫn đau không chịu nổi, hành động không tiện, phải chậm rãi. Hoàng thượng nói cho phép nô tỳ nghỉ hai ngày, nô tỳ vô cùng biết ơn, kiếp sau cũng cần rơm cần cỏ báo đáp. Nhưng không biết Hoàng thượng nghe tên tiểu nhân nào gièm pha, lại nói vết thương của nô tỳ đã lành, kêu nô tỳ quay lại quét tước. Ngài nhìn xem, nô tỳ thế này, giống người đã lành lắm sao?”

Nói xong, nàng lại đi tới vài bước, chân khuyu xuống một cái, lão đảo suýt ngã quy! Nhưng mà, dưới ánh mắt cảm thông của chúng cung nhân, nàng lại khó khăn giữ vững cơ thể, đôi mắt phượng đầy vẻ oán hận thường quét về phía Quân Lâm Uyên, cũng như muốn nói với Hoàng Phủ Hoài Hàn rằng, tên tiểu nhân buông lời gièm pha chính là hẳn ta vậy! Mọi người cũng rất thấu hiểu tâm trạng của Tô Cẩm Bình, chuyện hôm trước, rõ ràng là do chính vị Hoàng thượng Bắc Minh này giáo huấn nàng, nên mới ném khăn tay của mình xuống, rồi hại nàng bị kéo xuống phạt trọng. Nếu hẳn

ta có nói gì với Hoàng thượng thì cũng không có gì kỳ quái. Có đi đâu, lần này nàng thật sự nghĩ oan cho Quân Lâm Uyên rồi, chuyện này chẳng liên quan tới hắn một chút nào cả.

Nhưng người biết rõ mọi chuyện như Tiểu Lâm tử, hay Hạ Đông Mai đâu há hốc mồm, trợn mắt nhìn nàng trình diễn, không phải là không bị đánh sao? Sao chỉ có nàng bị “thương” đến mức này chứ?

Khóe miệng Hoàng Phủ Hoài Hàn co rút mạnh, chỉ muốn xông lên tung một chưởng đánh bay cô nàng vô sỉ kia tới tận chân trời! Đã không bị đánh còn giả vờ giả vịt giống như vậy, người nào không biết chuyện có khi còn nghĩ rằng một người hoàng đế như hắn lại cố tình gây khó dễ cho một cung nữ nhỏ mọn! Khi hắn đang vô cùng tức giận, thì đám cung nhân ở cửa ngự thư phòng cũng nhìn Tô Cẩm Bình với ánh mắt không đành lòng, rồi lại quay sang nhìn hắn như đang nhìn một bạo quân, khiến ngọn lửa trong lòng hắn bùng cháy, suýt nữa đốt hắn thành tro bụi! Hắn nghiến chặt răng, lạnh mặt đảo mắt nhìn đám cung nhân kia. Vì vậy, những người đang cảm thông với Tô Cẩm Bình lập tức cúi đầu, chỉ muốn tát cho mình hai cái, cảm thông cho Tô Cẩm Bình, có khác nào đối đầu với Hoàng đế, bọn họ không cần mạng nữa hay sao?!

Quân Lâm Uyên vô duyên vô cớ bị đổ oan nhìn thấy nàng như vậy, khế nhếch môi cười lạnh, nốt ruồi son ở mi tâm càng rục rở, khiến dung mạo của hắn xinh đẹp khác thường, đôi mắt hẹp dài cũng nheo lại cười, nhìn có vẻ như tâm trạng đang cực kỳ tốt. Không cần biết có phải hắn hại nàng hay không, hắn cũng không phủ nhận rằng nhìn thấy nàng chật vật, tức tối, hắn cảm thấy tâm trạng hắn sung sướng đến lạ kỳ!

Nhưng nụ cười trong mắt hắn rõ ràng là chẳng khác nào thừa nhận với Tô Cẩm Bình, khiến nàng hoàn toàn xác định, chính tên tiểu nhân này đâm một dao sau lưng mình! Hoàng Phủ Hoài Hàn và Quân Lâm Uyên đều cùng một giuộc, hoàng đế trong thiên hạ, chẳng có tên nào tốt hết! Mà bất công nhất là, tuy cái loại sinh vật mang tên Hoàng đế kia chẳng có gì tốt, nhưng lại vô cùng lắm tiền, trái ngược với một người cực kỳ tốt như nàng đây, nghèo chết đi được. Nghĩ vậy, nàng chỉ muốn chỉ thẳng tay lên trời mà

máng mở trời xanh, lão già trộm cướp kia, có phải ông bị mù rồi không mà bất công thế hả?!

“Thương thế của người còn chưa khỏi à?” Giọng nói âm u lạnh lùng phun ra từ kẽ răng, đôi mắt màu tím đậm hiện rõ sát ý, cứ như chỉ cần Tô Cẩm Bình nói một câu ‘đúng vậy’, thì giây tiếp theo hắn sẽ chém đứt cổ nàng vậy!

Nhìn dáng vẻ quái gở của hắn, Tô Cẩm Bình cảm thấy sống lưng hơi run lên, nhưng vẫn ưỡn ngực, bình tĩnh nói: “Đúng thế ạ! Vết thương của nô tỳ còn chưa khỏi hẳn! Hơn nữa, còn cực kỳ nghiêm trọng!” Đôi mắt phượng cũng không dám nhìn thẳng Hoàng Phủ Hoài Hàn, người kia quá thông minh, nàng mà nhìn hắn, chỉ sợ hắn sẽ nhìn ra manh mối gì.

“Hạ Đông Mai, vết thương của người khỏe chưa?” Hắn lạnh lùng quay sang hỏi vị cung nữ nào đó đang cặm chổi đứng ngăn người.

Đột nhiên bị gọi tên, Hạ Đông Mai sợ tới mức mềm nhũn hai chân, quỳ sụp xuống đất: “Khởi bẩm Hoàng thượng, vết thương của nô tỳ, vết thương của nô tỳ...” Lúc này Tô Cẩm Bình đang liêu chết nháy mắt với cô ta, mà Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng nhìn chăm chăm về phía cô ta.

Hạ Đông Mai thẫn thờ, cô nên nói vết thương mình đã khỏi rồi, hay là chưa khỏi đây?

“To gan, Hoàng thượng hỏi người, người còn không mau trả lời?” giọng nói lạnh lạnh của Tiểu Lâm tử vang lên, nhìn sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn lại bõ thêm câu nữa: “Nếu dám nói dối Hoàng thượng, sẽ phải chịu tội diệt thân. Tru di toàn tộc đấy!”

Gã vừa dứt lời, Hạ Đông Mai toát mồ hôi như tắm, cho tới giờ cô cũng chưa từng nghĩ, chỉ là một cung nữ nho nhỏ mà trong vòng vài ngày đã bị Hoàng thượng gọi tên tới hai lần. Vinh sủng thế này không phải khiến cô mừng như điên, mà là vô cùng kinh sợ! Cô liếc mắt nhìn Tô Cẩm Bình đầy áy náy, rồi thành thật đáp: “Khởi... khởi bẩm Hoàng thượng, vết thương của nô tỳ đã khỏi rồi ạ!”

Cô ta vừa dứt lời, Tô Cẩm Bình liền nhìn cô ta bằng ánh mắt chỉ hận rèn sắt không thành thép. Cái cô này, không có tíền đờ gì cả!

Hạ Đông Mai thì không muốn chỉ vì mất một buổi chiều nghỉ ngơi mà lại phạm tội khi quân, dùng tính mạng cả nhà mình để đùa giỡn. Trong mắt cô ta, tất cả những việc Tô Cẩm Bình làm, thực sự quá điên cuồng!

“Vết thương của người đã khỏi! Vậy, Tô Cẩm Bình, sao vết thương của cô ta đã khỏi, mà vết thương của người lại chưa khỏi? Hay là người định lừa bịp trẫm?” Hắn nhìn nàng như cười như không, nếu đứng gần hắn, có khi còn nghe thấy tiếng nghiến răng.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, tuy Hạ Đông Mai và nô tỳ cùng bị đánh, nhưng dù sao xuất thân của cô ấy và nô tỳ không giống nhau. Cô ấy từ nhỏ đã làm việc cùng cha mẹ, còn nô tỳ lại là thiên kim phủ Thừa tướng, dù chỉ là con thiếp thất, nhưng cũng là một tiểu thư, đương nhiên không phải làm việc gì nhĩ nhũ. Da thịt non mềm hơn cô ấy, khó khép miệng hơn, đó cũng là bình thường thôi!” Tô Cẩm Bình nói rất thật lòng.

Hoàng Phủ Hoài Hàn giận quá hóa cười, khuôn mặt núi băng càng trở nên lạnh lùng hơn, khóe môi cong lên, giận dữ nói: “Vậy, có cần trẫm phải tìm một cô tới khám cho người không?” Cô nàng này đúng là mượn gan trời mà. Chưa nói tới chuyện hôm trước nàng căn bản không hề bị đánh, mà dù có bị đánh đi chẳng nữa, hắn bắt nàng tới làm thì nàng phải tới, lại còn dám cò kè với hắn, đúng là không biết đi đâu!

Á, tìm cô tới khám à? Cô nàng nào đó vội nhảy dựng lên, cầm chổi vọt tới cửa ngự thư phòng, quét như gió cuốn mây trôi, lá rụng và bụi đất bay lên, xung quanh nhất thời đen mù mịt.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn nàng, không phải vừa mới nói là vết thương rất nặng sao? Nụ cười trên khóe môi Quân Lâm Uyên cũng như rạn nứt, cô nàng này, đâu có bệnh à?!

Hoàng Phủ Hoài Hàn cười lạnh: “Không phải vừa rồi còn nghiêm trọng lắm sao? Bây giờ khỏe rồi à?”

“Đầu là nhờ hồng phúc của Hoàng thượng. Nô tỳ vừa nhìn thấy ngài, liền cảm thấy giống như trên trời chiếu một luồng sáng vào thẳng nô tỳ, rơi chính xác vào lòng nô tỳ, cho nên thương thế đã hồi phục hoàn toàn. Hoàng thượng không cần quá lo lắng ạ!” Cô nàng nào đó không thèm quay đầu lại, nói hươu nói vượn.

Gân xanh ở thái dương nảy lên bần bật, hắc hừ lạnh, nói với Quân Lâm Uyên: “Lâm Uyên huynh, mời!”

“Mời!” Hai người đi ngang qua Tô Cẩm Bình, bụi mù mịt khiến nét mặt cả hai đều rất khó chịu, còn Tô Cẩm Bình, làm ra vẻ đứng không được vững, bất cẩn trượt ngã về phía Quân Lâm Uyên. Đến lúc suýt ngã, thì lại vươn tay, kéo mạnh tay áo của hắn, khó khăn lắm mới đứng vững được.

Sau đó, nàng lại cố gắng làm ra vẻ vô cùng kinh hãi, quỳ xuống: “Nô tỳ đáng chết, vừa rồi nô tỳ bị trượt chân, không đứng vững, Bắc Minh bệ hạ đại nhân đại lượng, chắc chắn sẽ không so đo với nô tỳ đúng không ạ?!”

Quân Lâm Uyên chán ghét nhìn qua tay áo mình, chính mình cũng chưa xảy ra chuyện gì, hôm trước đã gây khó dễ cho nàng rồi, nếu hôm nay lại gây khó dễ nữa, thì e chừng không ổn lắm. Vì vậy, hắn nhẹ nhàng kéo một cái, xé rách lớp ngoài cùng của tay áo, mảnh vải màu ánh trắng phát phờ phờ xuống đất, sau đó nói với Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Hoài Hàn huynh, trăm phải về thay bộ y phục!”

Chuyện này khiến sĩ diện của Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng không chống đỡ nổi, hắn giận dữ quát Tô Cẩm Bình: “Cút sang một bên, nếu còn tái phạm, trăm nhất định sẽ chém chết ngươi!” Tuy mắng vậy, nhưng hắn không hề có ý xử lý nàng, đừng nói Quân Lâm Uyên, ngay cả Tiểu Lâm tử cũng nhìn thấu Hoàng thượng có ý bảo vệ nàng. Chỉ có bản thân Hoàng Phủ Hoài Hàn và Tô Cẩm Bình là không hề nhận thấy.

Tô Cẩm Bình nghe xong, chỉ muốn nhảy dựng lên mà gào lên với Hoàng Phủ Hoài Hàn --- ông đây không va vào ngươi, liên quan gì tới ngươi! Nhưng nàng cũng chỉ dám nghĩ vậy, rồi vội vàng đứng dậy, cần chỗi lùi vài bước: “Nô tỳ đáng chết, tạ ơn Hoàng thượng không giết!”

Quân Lâm Uyên chỉ thản nhiên liếc nhìn Tô Cẩm Bình, đôi mắt hẹp dài đầy sát khí lạnh lùng, rồi quay người đi. Cô nàng nào đó nhỏ giọng thì thầm sau lưng hắn ta: “Quả nhiên là trinh tiết liệt nam!” Kéo tay áo có chút thôi mà đã phản ứng mạnh mẽ như vậy, còn về thay y phục nữa chứ. Tay này bị bệnh thích sạch sẽ còn nghiêm trọng hơn cả Bách Lý Kinh Hồng!

Nàng vừa dứt lời, tuy nói rất nhỏ, nhưng bước chân của người phía trước hơi dừng lại, nốt ruồi son nơi mi tâm càng đỏ thắm, sát ý trong mắt càng dày đặc hơn! Hoàng Phủ Hoài Hàn chỉ muốn lôi cô nàng chết tiết này ra mà chém thành trăm nghìn mảnh! Lần này Quân Lâm Uyên tới vì muốn Đông Lăng và Bắc Minh hợp tác với nhau cùng tiêu diệt thế lực bất minh ở biên giới giữa Đông Lăng và Bắc Minh, nhưng cô nàng chết tiết Tô Cẩm Bình này lại vô tình hay cố ý ở giữa phá hoại!

Quân Lâm Uyên còn chưa kịp quay lại nói gì, thì Mộ Dung Song cùng đám thị tỳ ở cách đó không xa đã lao tới, khóc như hoa lê dưới mưa. Lúc này, khóe môi hắn hơi nhếch lên, hiện giờ hắn rất tò mò, không biết biểu muội của hắn có ý kiến gì hay!

Chờ Mộ Dung Song đi vào, hắn liền ra vẻ quan tâm hỏi: “Mộ Dương, muội làm sao thế?”

Nghe giọng điệu dịu dàng quan tâm hiếm có của biểu ca, Mộ Dung Song ngăn người ra một chút, rồi lập tức khóc to hơn giống như chịu ấm ức gì rất lớn vậy!

Hoàng Phủ Hoài Hàn nhíu mày, cảm thấy việc này lại là tới vì cô nàng kia, nên thoáng nhìn về phía Tô Cẩm Bình theo bản năng, lại thấy nàng cúi đầu, tay cầm chổi siết chặt, không biết đang nghĩ gì.

“Biểu ca, biểu ca, ta...” Nói xong, ả lại khóc không thành lời.

“Đủ rồi! Đường đường là một quận chúa, khóc bù lu bù loa thế này còn ra thể thống gì. Nói đi, rốt cuộc là làm sao?” Quân Lâm Uyên cũng rất phối hợp diễn trò với ả.

Vì vậy, Mộ Dung Song càng cảm thấy mạnh mẽ hơn: “Biểu ca, năm đó khi hoàng thượng tứ hôn cho ta và Kinh Hông ca ca, có đưa cho phụ thân một cây trâm phượng làm tín vật, đó cũng là biểu tượng cho thân phận hoàng thất. Tuy Kinh Hông ca ca cố tình từ hôn, nhưng ngày nào Hoàng thượng còn chưa thu hồi thánh chỉ tứ hôn, thì ngày đó ta vẫn phải giữ gìn cây trâm đó, không thể xảy ra sơ suất gì, nếu không chính là phạm trọng tội coi thường hoàng thất. Nhưng hôm nay ta đi dạo một vòng, lại đánh mất cây trâm kia. Nếu để Hoàng thượng biết được, thì không chỉ ta phải chết, e rằng cả phủ trấn quốc công cũng không thoát được!”

Nghe ả nói xong, Tô Cẩm Bình bỗng ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Song, trong lòng thầm cười lạnh. Biết ngay là đến vì nàng mà, đúng là không yên tĩnh nổi nữa khác!

“Tìm chưa?” Hả hỏi như quan tâm lắm.

“Tìm rồi. Ta đã đưa mấy người này tìm hết trong cung rồi trải qua những địa điểm mà ta đã đi qua, nhưng không tìm thấy. Biểu ca, ta phải làm sao bây giờ?! Ta phải làm sao nói năng với Hoàng thượng, làm thế nào để đối mặt với phụ thân bây giờ?” Mộ Dung Song có vẻ rất lo lắng.

Ngay sau đó, thị tỳ phía sau ả như nhớ ra chuyện gì, bỗng chỉ tay về phía Tô Cẩm Bình: “Quận chúa, không phải lúc đi trên đường chúng ta đã gặp nàng sao? Lúc ấy ngài còn suýt ngã nữa, không phải là do nàng...”

“Không được nói bậy! Tô Cẩm Bình dù gì cũng là ngự tỳ quét dọn, sao có thể tùy tiện bôi bẩn thanh danh người ta như thế được?” Mộ Dung Song lên tiếng trách cứ, nhìn thì như đang nói giúp Tô Cẩm Bình, nhưng trên thực tế là đang ép Hoàng Phủ Hoài Hàn lên tiếng giúp mình.

Thị tỳ kia mấp má môi, muốn nói lại thôi, rồi lùi lại.

Tô Cẩm Bình cũng nhảy bén nhận ra, thị tỳ kia chính là kẻ đã thừa lúc Mộ Dung Song nói chuyện với nàng để lẫn ra sau lưng nàng.

Hoàng Phủ Hoài Hàn nhìn Tô Cẩm Bình, lại nhìn Mộ Dung Song, đang định cất lời, thì Tô Cẩm Bình đã lên tiếng trước: “Đúng là nực cười. Lúc

ấy quận chúa ngã nhào xuống, ta nhìn thấy người mình bản thủ, nên còn chẳng dám tới đỡ, căn bản không chạm tới quận chúa, làm sao mà trộm trâm của quận chúa được.”

Mộ Dung Song nghe vậy, mặt cũng hơi ngượng ngùng, nói với Tô Cẩm Bình: “Đúng thế, là ta không dạy dỗ hạ nhân tốt. Cô đừng tức giận!” Một quận chúa lại hạ mình nói với một cung nữ như vậy cũng đủ để chứng tỏ phong thái của mình, vì thế, những người đứng đây đều bất giác có cảm giác thân thiện với Mộ Dung Song hơn, ánh mắt nghi hoặc đều dồn về phía Tô Cẩm Bình.

Hoàng Phủ Hoài Hàn quan sát tình hình, lạnh lùng nói: “Nếu đã vậy, thì cứ khám người đi. Cũng dễ chứng minh sự trong sạch của người!”

Tô Cẩm Bình lại quét mắt nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn, trong đôi mắt phượng hàm chứa những tia sáng lạnh sắc nhọn, sự chán ghét dưới đáy mắt càng sâu thêm vài phần. Bất gặp ánh mắt của nàng, Hoàng Phủ Hoài Hàn hơi ngẩn người, rồi một cảm giác tức giận thoáng lan tràn khắp toàn thân, hần lạnh giọng nói: “Người đâu, tới khám người!”

Hết chương 072

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 73: Tô Cẩm Bình, Người Chán Sống Rồi À?!

Hắn vừa dứt lời, vài thị vệ liền bước tới, Hoàng Phủ Hoài Hàn nhướng mày, nói: “Gọi Hồng Phong đưa vài người tới kiểm tra!”

“Vâng!” Tiểu Lâm tử nhận lệnh, lập tức sai người đi báo cho Hồng Phong.

Mộ Dung Song tươi cười nhìn Tô Cẩm Bình, lòng tràn đầy tin tưởng, vừa rồi ả sai thị tỳ của mình nhét trâm phượng vào người nàng. Chỉ cần kiểm tra ra, chắc chắn nàng chỉ có một con đường chết! Quân Lâm Uyên cũng khẽ cười, những lời Tô Cẩm Bình nói hôm nay đã hoàn toàn đắc tội hắn, trinh tiết liệt nam à? Hắn thấy, nàng không muốn sống nữa rồi!

Tuy Hạ Đông Mai không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng ở trong cung bao nhiêu năm như vậy, cô cũng biết không ít những chiêu trò hãm hại nhau ở chốn hậu cung, chỉ là, trong lòng cô vẫn thầm suy nghĩ, nhìn dáng vẻ Mộ Dung Song, có lẽ đã sai người lén nhét trâm phượng vào người Tô Cẩm Bình từ trước rồi. Suy nghĩ này cũng khiến cô cảm thấy rất lo lắng cho Tô Cẩm Bình.

Nhân vật chính Tô Cẩm Bình chỉ lạnh lùng liếc nhìn Mộ Dung Song, trong mắt đầy sát ý! Giỏi lắm, nếu nàng đoán không nhầm, thì chuyện xuân được đêm hôm trước chắc chắn có liên quan tới ả, vì nàng tin chắc rằng, đối phương không thể nào nhẫn nhịn cho tới tận hôm nay được.

Chỉ một lát sau, Hồng Phong đã đưa vài người tới, nhìn thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn, bà lập tức hành lễ: “Khởi bẩm Hoàng thượng, vừa rồi nô tỳ

tới phủ Nội vụ để xử lý một vài việc nên mới tới muộn! Xin Hoàng thượng thứ tội!”

“Ừm. Tìm đi!” Hấn phẩy tay, không có chút hứng thú nào với việc bà với bầm báo. Hiện giờ, chính hấn cũng không rõ cảm xúc của mình thế nào. Hấn muốn dạy dỗ Tô Cẩm Bình một chút, nhưng cũng biết nếu thật sự tìm ra được gì đó trên người nàng, thì nàng nhất định chỉ có một con đường chết. Tiếc là bây giờ nàng còn chưa thể chết được! Vì vậy, hấn cũng càng không thể hiểu nổi, rốt cuộc là mình mong tìm ra được thứ gì đó, hay không tìm ra được gì mới là tốt!

Hồng Phong hơi lo lắng liếc nhìn Tô Cẩm Bình, vừa rồi ở trên đường, tiểu thái giám truyền lệnh đã nói hết cho bà nghe mọi chuyện. Nhìn dáng vẻ Mộ Dung Song thế này, có lẽ đã nắm chắc đến mười phần. Tô Cẩm Bình e là lành ít dữ nhiều!

Một vài cung nữ bước tới khám xét người Tô Cẩm Bình, còn nàng thì không hề nhúc nhích, giang hai tay ra, để mặc họ kiểm tra. Mắt nàng bình tĩnh nhìn Mộ Dung Song, thậm chí trong mắt còn có chút ý cười. Tìm đi, để xem các người có thể tìm được gì?!

Nhìn nụ cười trong mắt nàng, Mộ Dung Song chỉ muốn lao tới mà móc hai mắt nàng ra! Nhưng dần dần, ả cũng bình tĩnh lại, đôi môi đỏ mọng hơi cong lên, ừ, người cứ đắc ý đi, bản quận chúa rất muốn nhìn xem, người có thể đắc ý bao lâu. Chờ tới khi tìm được thứ kia, thì lúc đó cũng là lúc người chết!!!

Thị tỳ đứng sau lưng Mộ Dung Song cũng vô cùng đắc ý, bao nhiêu năm làm việc cho chủ nhân, chưa từng bại lộ bao giờ, vật đó, chắc chắn ả đã bỏ vào trong người Tô Cẩm Bình.

Có đi đâu, các ả nhanh chóng không còn cười nổi nữa! Bởi vì nụ cười trên mặt Tô Cẩm Bình càng lúc càng tươi hơn, mấy cung nữ kia... cũng dần thu tay lại, quay đầu nói với Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Khởi bẩm Hoàng thượng, không có gì ạ!”

“Không thể nào!” Thị tỳ kia kêu to đậy kinh ngạc, sống lưng lạnh cả đi vì Mộ Dung Song đang lạnh lùng nhìn ả, ánh mắt như muốn xé tan ả thành từng mảnh nhỏ. Nếu việc này không thành, lúc về chắc chắn chủ nhân sẽ không tha cho ả!

Hồng Phong hơi nhú mày, không vui nói với thị tỳ kia: “Có hay không có, nếu người của quận chúa không tin, có thể tự tới khám xét!” Hồng Phong không chỉ là đại cung nữ ở bên Hoàng Phủ Hoài Hàn mà còn là một trong những thuộc hạ đặc lực của hắn, thân phận đương nhiên không giống người khác, từ trước tới giờ chưa có ai dám nghi ngờ năng lực của bà, chỉ là một thị tỳ của quận chúa Bắc Minh mà dám nói này nói nọ, khiến lòng bà vô cùng tức giận.

“Được! Vậy để ta tự...”

“Câm ngay!” Mộ Dung Song lớn tiếng quát ả, mắt tràn ngập sát ý! Hồng Phong đã dám nói những lời này, sắc mặt của mấy cung nữ vừa khám xét kia không có chút chột dạ nào, ánh mắt Tô Cẩm Bình lại đậy vẻ giễu cợt, tất cả những điếu này đã nói cho ả biết, trên người Tô Cẩm Bình thật sự không có gì cả! Đúng là đồ vô dụng, chỉ chút chuyện nhỏ này mà cũng không làm xong, còn muốn tự mình khám nữa à. Nếu để ả tự khám thật, thì không phải là làm mất thể diện của Hoàng Phủ Hoài Hàn hay sao? Chưa cần biết Hoàng Phủ Hoài Hàn có đồng ý hay không, dù hắn có đồng ý, thì khi quay về, biểu ca nhất định sẽ cho ả vài bạt tai!

Đôi mắt hẹp dài của Quân Lâm Uyên liếc nhìn các ả, lòng thầm giễu cợt, quả nhiên không thể mong chờ quá nhiều ở ả, ngay cả hãm hại người ta mà còn làm không xong, thì sống làm cái gì! Hắn quay đầu nói với Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Hoài Hàn huynh, nếu là hiểu lầm, thì việc này coi như xong đi!”

Coi như xong? Dễ dàng thế sao? Tô Cẩm Bình lạnh lùng nói: “Hoàng thượng Bắc Minh nói vậy là sai rồi! Quận chúa của quý quốc là khách từ xa tới, hơn nữa, thân phận cao quý như vậy, lẽ ra chúng ta đều phải kính trọng nàng, nhưng tỳ nữ của nàng lại không biết phân biệt trắng đen đòi khám xét nô tỳ. Khám xét xong, không tìm thấy gì, ả còn chắc chắn nói

“không thể nào”, chứng tỏ ả dám chắc rằng thứ đồ kia phải ở trên người nô tỳ. Nô tỳ thực sự muốn hỏi một câu, vì sao người lại dám chắc như thế?” Nói xong, đôi mắt sắc bén của nàng quét về phía tỳ nữ đứng sau lưng Mộ Dung Song, ánh mắt lạnh đến thấu xương, khiến ả không thể né tránh!

Ánh mắt của Tô Cẩm Bình khiến tỳ nữ kia kinh hãi, bất giác lùi lại vài bước, đến khi chợt nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của Quân Lâm Uyên, ả mới yên tĩnh lại, khó khăn lắm mới có thể đứng vững, đầu óc cũng tỉnh táo hơn một chút: “Không phải là ta dám chắc, có đi đâu, quận chúa đánh rơi đồ, tìm khắp nơi không thấy, nên ta mới nghi ngờ có thể nó ở trên người cô. Họ đâu nói không có, ta cũng chỉ vì lo lắng cho sự an nguy của quận chúa và phủ quốc công nên nhất thời vội vàng nói vậy thôi, không có ý như người nói!”

Tô Cẩm Bình đã đoán trước được ả sẽ nói vậy, nhưng nàng cũng không phải người dễ đối phó. Nàng quay đầu, nói với Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Hoàng thượng, tuy thân phận của quận chúa cao quý thật, nhưng nô tỳ cũng là ngự ti ền quét dọn do đích thân ngài phong, ngự ti ền là sao? Tức là tỳ nữ của ngài, quận chúa dung túng cho tỳ nữ của mình cư xử với nô tỳ như vậy, thật ra cũng không có gì, nhưng lại nói tỳ nữ của ngài trộm cắp, không phải là muốn đối đầu với ngài sao? Người ta nói, đánh chó phải ngó mặt chủ, Bắc Minh đúng là khinh thường Đông Lăng ta quá đáng!”

Lời qua tiếng lại, rõ ràng định hãm hại nàng, bây giờ lại bị Tô Cẩm Bình kéo cả thế diện quốc gia vào! Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng vô duyên vô cớ bị nàng kéo xuống cùng. Đương nhiên hẳn biết cô nàng này nói như vậy chỉ vì muốn hấn ra mặt giúp nàng, chứ đâu có để ý gì tới chuyện tranh chấp giữa các quốc gia. Nhưng nàng đã nói tới mức này, nếu mình vẫn không lộ mặt, không thêm đếm xỉa gì tới, thì chẳng khác nào thừa nhận rằng Đông Lăng của hẳn rất dễ bị người ta ức hiếp à?!

Quân Lâm Uyên cũng thầm nghiêng răng nghiêng lợi, miệng lưỡi của cô nàng này thật lợi hại!

Mộ Dung Song cũng sừng sốt, không ngờ Tô Cẩm Bình này lại bản lĩnh như vậy. Các gia tộc đấu đá với nhau, chắc chắn sẽ phải có người làm “vật

hi sinh”, có đi ầu, nha đ ầu này đ ă theo ả nhi ều năm, bây giờ phải đ ẩy ra làm vật hi sinh, cũng thấy hơi tiếc. Trừ Thiên Mặc ra, ả ta chính là người đ ắc lực nhất ở bên mình.

“Ha ha...” Quân Lâm Uyên bật cười, đ úng là chuyện này bọn họ đ ối lý, nên hẳn phải chịu lùi bước một chút, nghĩ vậy, trong lòng hẳn càng cảm thấy thù hận sự ngu ngốc và vô dụng của Mộ Dung Song: “Nói thế thì hơi quá r ồi, thành ý của trẫm tới Đông Lăng, không cần phải nói ra, Hoài Hàn huynh cũng nhìn thấy. Từ đ ầu Mộ Dương cũng đ ă nói không phải cung nữ này lấy trộm, suy cho cùng cũng chỉ là do tỳ nữ không biết chừng mực kia đ ề nghị khám xét người thôi. Lát nữa về cung, trẫm sẽ bảo Mộ Dương xử lý tỳ nữ kia thật nặng, Hoài Hàn huynh thấy thế nào?”

Với tính cách của Quân Lâm Uyên, những thứ vô dụng chắc chắn chỉ có một con đường chết! Thị tỳ kia chắc chắn không thể giữ đ ược mạng sống, có đi ầu, bây giờ còn phải giữ mạng ả lại, chờ đ ến khi quay về r ồi giết ả sau, bởi vì dù sao chuyện này cũng do một tay Mộ Dương bày ra, nếu bây giờ mà đ ẩy ả ra làm vật thí mạng, chỉ sợ chó cùng rứt giậu, ả lại quay sang cắn ngược lại một cái, nói hết mọi chuyện ra, thì sẽ càng mất mặt hơn!

Hoàng Phủ Hoài Hàn còn chưa lên tiếng, Tô Cẩm Bình đ ă nói trước: “Hoàng thượng Bắc Minh, nếu chỉ vu oan cho nô tỳ thôi thì cũng chẳng có gì, nhưng rõ ràng cô ấy coi thường uy nghiêm của hoàng thượng nước ta! Nói nô tỳ trộm cướp, tức là chỉ trích Hoàng thượng dung túng cho ta làm càn! Đông Lăng ta là nước lớn, mệnh mông trù phú, Hoàng thượng làm sao có thể thích thú một cây trâm phượng của các người chứ!”

Những lời này của nàng vô cùng chính nghĩa, cực kỳ khí phách, cũng khiến đ ăm hạ nhân ở cửa ngự thư phòng cảm thấy nhiệt huyết trong lòng như sục sôi, lòng tự hào dân tộc bốc lên ngùn ngụt, ánh mắt nhìn về phía đ ăm người Mộ Dung Song cũng vô cùng mất cảm tình! Sao bọn họ không nghĩ ra nhỉ, mục đích của chuyện này đ ầu phải hướng về cung nữ kia, rõ ràng là muốn hạ nhục Hoàng đ ế bệ hạ cao quý của bọn họ đ ấy chứ. Đ úng là muốn nhin cũng không nhin nổi! Nhất thời, mọi người đ ều cảm thấy phẫn nộ, nếu không phải Hoàng thượng còn đ ăng ở đ ây, không nên làm

cần, thì bọn họ đã xong lên mà lôi ả thị tỳ kia xuống, ngũ mã phanh thây r ồi!

Đôi mắt tím đậm của Hoàng Phủ Hoài Hàn khẽ liếc sang nhìn Tô Cẩm Bình một cái. Hắn không ngờ cô nàng này còn có tài làm nhà diễn thuyết nữa cơ đấy! Đến lúc xuất chinh đánh giặc, nếu không phái nàng qua nói vài lời cổ vũ tinh thần, sĩ khí thì đúng là quá đáng tiếc! Đã nói tới mức này, đương nhiên hắn cũng không tiện lên tiếng giảng hòa nữa.

Quân Lâm Uyên hít sâu vài hơi r ồi cười lạnh nói: “Vậy thì giết đi!” Chỉ một câu đã quyết định sống chết của thị tỳ kia. Cô ả sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, hoàn toàn không ngờ chuyện này không thành công lại đánh mất cả mạng sống của mình. ả cuống quýt nói với Mộ Dung Song: “Quận chúa, nô tỳ trung thành tận tâm với ngài mà quận chúa, ngài nhất định phải cứu nô tỳ!”

Lúc này ả càng nói mình trung thành tận tâm với Mộ Dung Song, thì càng kéo Mộ Dung Song vào giữa cơn lốc xoáy này, cũng khiến mọi người nhìn thấy chuyện này chắc chắn có liên quan tới Mộ Dung Song. Mộ Dung Song giận dữ nói: “Cái gì mà trung thành, tận tâm. Bản quận chúa thấy người muốn vu oan cho ta tội bất nghĩa thì có. Người đâu, kéo tiện tỳ này xuống cho bản quận chúa!” Người đưa từ Nam Nhạc tới, đương nhiên phải do chính ả xử lý.

Thị tỳ kia rõ ràng không ngờ đến thời khắc cuối cùng, quận chúa không những không cầu xin Hoàng thượng giùm mình, còn đẩy mình một cái, li ền lớn tiếng nói: “Hoàng thượng, ta có đi ều muốn nói! Chuyện này thực ra là...”

Vừa nhìn về phía Quân Lâm Uyên, trong khoảnh khắc nhìn thấy sắc mặt của hắn, người ả cứng lại! ả cứ nghĩ Quân Lâm Uyên muốn xử lý ả, là vì ả lảm đi ều, gây phiền phức cho quận chúa và mối bang giao giữa hai nước, nên mới định nói ra sự thật, xem có thể giữ lại mạng sống của mình không. Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Quân Lâm Uyên, ả mới hiểu được, Hoàng thượng căn bản đã hiểu hết mọi chuyện từ đầu tới cuối, ả nói

cũng vô dụng. Hơn nữa, Hoàng thượng muốn hi sinh ả, để bảo vệ quận chúa!

Tô Cẩm Bình lại cố tình to giọng nói: “Người muốn nói gì thì cứ nói đi! Hoàng thượng sẽ phân xử cho người!”

Thị tỳ kia nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn, trong mắt như cháy lên một tia hy vọng. Nếu ả nói thật, liệu Đông Lăng hoàng có cứu ả không? Chỉ là, Mộ Dung Song căn bản không cho ả có cơ hội nói thêm câu nào nữa. ả vung tay lên, một vài cung nữ liền bước tới, bịt miệng ả ta lại, kéo ả ta xuống. Thị tỳ kia cố gắng giãy dụa, còn muốn nói gì nữa, nhưng cả đời này, ả ta không bao giờ còn cơ hội lên tiếng nữa! Mà ả ta, cho đến lúc chết cũng không hiểu được, rõ ràng mình đã nhét trâm phượng vào người Tô Cẩm Bình, sao bây giờ lại không tìm thấy?

Mộ Dung Song cũng biết hành vi này của mình không ổn, nhưng ả thừa hiểu, nếu để tiện tỳ kia khai ra, hậu quả sẽ càng nát hơn, ả không còn sự lựa chọn nào khác!

“Quận chúa vội vàng giết người diệt khẩu thế à? Lời cô gái kia muốn nói, còn chưa nói hết mà.” Tô Cẩm Bình cười cười nhìn Mộ Dung Song, nhưng không hề có ý muốn ngăn người của ả lại để cứu cô ả kia.

Mà lúc này, khi Mộ Dung Song nhìn thấy nụ cười trong mắt nàng, ả cũng mới chợt hiểu ra tâm tư của đối phương! Hành động này của Tô Cẩm Bình, căn bản không phải là muốn làm cho tiện tỳ kia khai ra ả trong tình huống cấp bách, vì nàng hiểu rõ, để Hoàng Phủ Hoài Hàn giết quận chúa một nước chỉ vì chuyện này là đi đâu không tưởng. Chỉ là, chính ả lại bị nàng dắt mũi kéo đi tới tận lúc này, ánh mắt của người Đông Lăng nhìn ả vô cùng khó chịu, vừa rồi thị nữ kia rõ ràng muốn nói, nhưng ả lại không cho ả ta nói, bây giờ thì đến thẳng ngóc cũng không tin được rằng ả không hề có liên quan gì tới chuyện này.

Những người đứng sau ả, ngay cả Thiên Mặc đã đi theo ả mười mấy năm cũng dùng ánh mắt không tin nổi để nhìn ả! Thiên Mặc nghĩ, có đôi khi hi sinh một vài tiểu nha đầu để bảo vệ thanh danh của quận chúa thì

cũng đáng, nhưng quận chúa lại không hề cầu xin thay cho cô ta một tiếng nào, nói giết là giết, khiến cho mọi người vốn trung tâm cũng lạnh lòng!

Vì vậy, kế sách tưởng chừng rất nhẹ nhàng của Tô Cẩm Bình, lại làm cho Mộ Dung Song không thể sống yên ổn trong hoàng cung của Đông Lăng, sau này sẽ chỉ giống chuột chạy qua đường mà thôi, thậm chí còn chẳng hao tổn một quân tốt nào cũng đã ly gián được ả và hạ nhân của ả! Tâm tư thật độc ác! Lúc này, Mộ Dung Song chỉ muốn lao tới mà xé nát nụ cười trong veo của nàng, uống cạn máu nàng mới hả được cơn tức trong lòng mình!

Nghe nàng hỏi vậy, ả cố gượng cười nói: “Trước giờ bản quận chúa là người thưởng phạt phân minh, đã phạm lỗi phải chịu phạt. Tiên tỳ kia mạo phạm đến hoàng đế bệ hạ của quý quốc, dù người không nói thì bản quận chúa cũng không tha cho ả được. Nếu không phải bịt miệng ả, kéo ả xuống, thì không biết ả còn định hất nước bắn lên người bản quận chúa thế nào nữa!”

“Người ta nói, con người đến bước đường cùng thường nói thật, chẳng lẽ quận chúa chưa từng nghe câu này sao?” Tô Cẩm Bình cũng không có ý dừng lại, nàng muốn cho Mộ Dung Song hiểu rõ, nhận thức rõ, ả không phải là đối thủ của Tô Cẩm Bình nàng! Thức thời thì mau thu tay lại mà rút đi, đừng ép nàng phải nổi nóng!

“Người!!! Tô Cẩm Bình, người đừng khinh người quá đáng!” Miệng lưỡi của Mộ Dung Song có hạn, không thể phản bác được gì, liếc chỉ thẳng tay về phía nàng, thể hiện sự phẫn nộ của mình.

“Đủ rồi!” Lần này đến lượt Hoàng Phủ Hoài Hàn lên tiếng, Mộ Dung Song đã phải chịu thiệt ngầm, tiếp tục âm mưu cũng không được gì: “Chuyện này dừng ở đây thôi! Có thể trâm phượng của quận chúa Mộ Dương rơi ở nơi khác, trâm sẽ phải người tìm giúp người!”

“Vậy Mộ Dương xin tạ ơn Hoàng thượng!” Mộ Dung Song hành lễ, chuẩn bị quay về

Quân Lâm Uyên cũng phải vờ thay xiêm ý, liền khẽ gật đầu với Hoàng Phủ Hoài Hàn rồi định bước đi. Bỗng Tô Cẩm Bình lại lớn tiếng kêu lên: “A, Hoàng thượng Bắc Minh, trong cổ tay áo của ngài có cái gì thế?”

Nghe nàng nói vậy, Quân Lâm Uyên sửng sốt vung tay áo bào, một vật thể không biết là gì bay ra! Vật đó lặn trên đất hai vòng thì ngừng lại, nhìn có vẻ rất nhẹ. Mọi người tập trung nhìn, hóa ra là một cây trâm phượng được chế tác rất tinh xảo. Mộ Dung Song nhặt cây trâm phượng lên, tuy cây trâm được làm từ vàng, nhưng do nghệ nhân giỏi làm ra, một con chim phượng hoàng gắn ở đầu cây trâm, trong miệng phượng hoàng còn chảy ra mấy chuỗi hạt đỏ thắm, mà chuỗi hạt đó được làm từ những viên dạ minh châu cực nhỏ, xuyên lại thành chuỗi, vô cùng đắt giá nhưng lại rất nhẹ. Vì nó cực kỳ nhẹ, không dễ bị phát hiện, Mộ Dung Song mới chọn nó để làm công cụ hãm hại Tô Cẩm Bình.

Quân Lâm Uyên đảo mắt nhìn Tô Cẩm Bình, nốt ruồi son trên mi tâm đỏ rực như muốn tứa ra máu! Cô gái chết tiệt này! Không chỉ rất thủ đoạn, mà còn vô cùng độc ác, ngay cả hắc cũng bị nàng bày kế kéo vào! Cây trâm phượng kia rất nhẹ, đầu lại cực nhọn, hơn nữa, chính hắc cũng tự xé rách nửa tay áo, nên không phát hiện ra nàng động tay động chân trên người mình!

“Quận chúa, đó không phải là trâm phượng của ngài sao?” Giọng nói không mang ý tốt của Tô Cẩm Bình vang lên.

Nàng vừa dứt lời, ánh mắt của mọi người liền đảo qua đảo lại giữa Quân Lâm Uyên và Mộ Dung Song, mọi người đều nghĩ --- có phải hai biểu ca muội này cấu kết với nhau, mục đích là muốn đánh vào thể diện của bộ hạ bọn họ hay không? Có người còn nghĩ, vì sao trâm của Mộ Dung Song lại ở trên người Quân Lâm Uyên, liệu có phải giữa hai người có mối quan hệ bí mật gì đó không?! Vì thế, những ánh mắt nhìn họ lại càng quỷ dị hơn!

Lúc này, trong đầu Quân Lâm Uyên đang nhanh chóng suy nghĩ xem nên xử lý chuyện này thế nào, và các mặt lợi hại của mọi cách. Nếu nói là Tô Cẩm Bình nhét vào người mình, thì lại không có ai nhìn thấy, đến cuối

cùng chưa biết chừng lại thành một hoàng đế như hần thấy xảy ra chuyện lại đi vu oan cho một cung nữ nhỏ, thể diện của Quân Lâm Uyên hần cũng mất hết! Kế sách duy nhất hiện nay, là cũng chỉ có thể chấp nhận ám chiêu này!!!

Mộ Dung Song cũng phản ứng rất nhanh, cười với Tô Cẩm Bình, nói: “Ta quên mất, trên đường đến Đông Lăng ta phát hiện ra cây trâm phượng có lỗ hồng, biểu ca lại có nhiều người tài, nên mới nhờ biểu ca xem giúp, tiếc là nhất thời không nhớ ra, lại tạo thành hiểu lầm lớn như vậy!”

Quân Lâm Uyên đang định nói một câu hần cũng quên mất, thì Tô Cẩm Bình lại đi ầm tĩn nói: “À! Thì ra tín vật hoàng gia mà hoàng thượng Nam Nhạc ban cho quận chúa lại có lỗ hồng à?”

Nàng vừa dứt lời, sắc mặt Mộ Dung Song trắng bệch! Chính ả phải giữ gìn cây trâm phượng này cẩn thận, bây giờ lại nói nó có lỗ, không phải là tội chết hay sao? Ắ chợt phát hiện ra, trước mặt Tô Cẩm Bình này, ả hầu như không thể tự bảo vệ mình được, dù ả nói gì cũng thành sai hết, không có lần nào là đúng cả! Ắ còn định nói gì đó, thì Quân Lâm Uyên đã ngắt lời: “Nếu đồ đã tìm được rồi, thì mau về đi!”

“Vâng, biểu ca!” Mộ Dung Song ngoan ngoãn đáp lời, rồi đưa theo đám hạ nhân bước thấp bước cao quay về tấm cung của mình, nhất định Biểu ca sẽ có cách giải quyết.

Nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn, Quân Lâm Uyên khẽ cười một tiếng, nói: “Hoài Hàn huynh, trẫm muốn mượn huynh ân tình lần này!” Ý hần là, Hoàng Phủ Hoài Hàn phải bịt miệng mấy người này lại. Chuyện này nói lớn thì không lớn, nhưng nói nhỏ cũng không nhỏ, nếu để những người có ý đồ xấu biết, không biết sẽ bị lợi dụng đến mức nào nữa.

“Lâm Uyên huynh cứ yên tâm, chuyện hôm nay sẽ không có bất cứ kẻ nào lăm đi ầu nói ra hết! Ý của trẫm, các người nghe rõ chưa?” Hần quét mắt lạnh qua đám hạ nhân.

Đám cung nhân nhất loạt đáp: “Khởi bẩm Hoàng thượng, nô tài/ nô tỳ hiểu rồi ạ!” Tô Cẩm Bình cũng biết bây giờ không phải lúc nói nhiều, đành

cúi đầu không hé răng.

“Lâm Uyên huynh, Lương Thành của Đông Lăng ta đang bị hạn hán, không có giọt mưa nào...” Ý của hắn rất rõ ràng, bây giờ muốn đòi lại ân tình đó. Tuy hắn không thiếu thốn gì, nhưng có ai không thích nhà mình nhiều lương thực chứ?”

Quân Lâm Uyên ngừng một chút, lại khẽ cười: “Chờ trăm quay về Bắc Minh sẽ cho người đưa vạn đảm lương thực tới đây!” Đối với việc giải cứu một thành trì mà nói, thì vạn đảm chỉ có thể lo được một phần ba thành, nhưng Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng biết, việc này cũng chỉ bán được từng đó đã thể hiện khí phách của một vị hoàng đế như Quân Lâm Uyên rồi, cất lời không thể thiếu sự phóng khoáng! Hắn gật đầu, cười nói: “Vạn tạ Lâm Uyên huynh!” (1 đảm = khoảng 50kg)

“Không cần khách khí!” Quân Lâm Uyên đáp, lại liếc nhìn Tô Cẩm Bình đầy ẩn ý, cười lạnh một tiếng rồi phất tay áo bào, giẫm bước mà đi.

Hoàng Phủ Hoài Hàn nhìn Tô Cẩm Bình, tâm trạng vui vẻ nên ánh mắt cũng có phần phức tạp. Cô gái này quá to gan, ngay cả Quân Lâm Uyên mà cũng dám hăm hại, xem ra bình thường hắn đã đánh giá nàng quá thấp! Giữ cô nàng này lại, vẫn còn nhiều tác dụng! Nhớ đến hình ảnh mình nhìn thấy đêm qua ở Lê viên, khóe môi lạnh lùng nhếch lên, sau đó quay người bước vào ngự thư phòng.

Tô Cẩm Bình cũng rất khó chịu, mẹ kiếp, gài tới gài lui, cuối cùng lại là tên cầu hoàng đế Hoàng Phủ Hoài Hàn này thắng lớn nhất! Tức chết nàng mất!

Hạ Đông Mai lau mồ hôi trên trán, lẳng lặng nhích về phía Tô Cẩm Bình: “Vừa rồi thật sự làm ta sợ muốn chết đi được, còn tưởng rằng cô nhất định phải chết rồi chứ!”

“Hừ, ta phúc lớn mạng lớn, sao có thể chết dễ dàng như thế được!” Thực tế là, khi cây trâm phượng kia vừa được nhét vào người nàng, nàng còn không phát hiện ra, nếu không đã ném đi trên đường tới đây rồi, sao dám mạo hiểm giữ lại mà chạy tới hại Quân Lâm Uyên chứ! Tới tận lúc giả

vờ mình bị trọng thương chưa khỏi với Hoàng Phủ Hoài Hàn, nàng lão đảo người mới nhìn thấy trong cổ tay áo mình có gì đó. Không thể hãm hại Hoàng Phủ Hoài Hàn được, vì hại hẳn xong chính nàng cũng không tử tế gì. Những người khác lại không oán không thù với nàng, nàng không muốn hại họ, chỉ còn một mình Quân Lâm Uyên!

Có đi đâu, đây cũng là một bài học cho nàng, nàng quá sơ suất nên mới trúng ám chiêu này, nếu không phải nhất thời nổi hứng giả vờ trọng thương, không phát hiện ra cây trâm kia, thì e rằng giờ đã bị người ta lôi xuống chém đầu rồi! Chỉ là, chuyện này, e vẫn chưa xong! Mộ Dung Song à, hừ, còn nhiều thời gian!!!

...

“Choang!”, bình hoa bị ném mạnh xuống đất, sau đó là các đồ sứ khác liên tiếp bị gạt xuống đất! Cả căn phòng như vừa bị càn quét, khắp nơi đâu là những mảnh vỡ nhỏ, rơi tán loạn trên mặt đất, món đồ nào cũng rất đắt tiền!

Cuối cùng, hắn đập mạnh một quyển xuống bàn, tạo thành một lỗ hổng trên mặt bàn, tức giận của hắn mới tiêu tan một chút!

“Hoàng thượng, xin ngài bớt giận!” Hạ nhân đứng bên cạnh sợ đến run người, một lúc lâu mới dám nói một câu, chỉ sợ không cẩn thận một chút, bản thân mình cũng sẽ tan nát thành từng mảnh nhỏ như đám mảnh vỡ trên đất mất!

Mấy chữ này lại khiến cơn giận vừa áp chế được quay về, lửa giận lại bùng lên trong lòng. Hắn quay đầu, mặt đầy vẻ tàn nhẫn nhìn gã hạ nhân, nốt ruồi son nơi mi tâm như tỏa luồng khí hắc ám, khiến người kia sợ tới mức mặt trắng bệch, suýt nữa ngất xỉu. Gã vội vàng lùi lại vài bước theo bản năng, nhưng vẫn không nhanh bằng tay người kia, hắn tung một chưởng, gã hạ nhân phun máu, ngã xuống đất, chết ngay tức khắc, ánh mắt vẫn trợn trừng, đến chết vẫn vô cùng sợ hãi!

Không bao lâu sau, một vài ám vệ bước vào, kéo cái xác kia ra!

Cho đến lúc này, cơn giận của Quân Lâm Uyên mới bớt đi một chút! Giỏi cho Tô Cẩm Bình người, giỏi! Giỏi lắm! Từ khi Quân Lâm Uyên hẳn ng ồi lên ngôi vị hoàng đế tới nay, không có người nào dám lộng hành trên đ ầu hẳn, vậy mà Tô Cẩm Bình này, còn dám tính kế hẳn, những người khác, có thể nói chuyện với hẳn đã là đáng ngạc nhiên lắm r ồi. Tuy vạn đảm lương thực không ít, nhưng Bắc Minh vốn là nước giàu có nhất, một chút đó cũng chẳng là gì đối với hẳn. Có đi ầu, việc khiến cho hẳn khó chấp nhận nhất là Quân Lâm Uyên hẳn lại có một ngày bị một cung nữ bé nhỏ tính kế, thực sự vô cùng nhục nhã! Đúng là làm trò cười cho thiên hạ!

Hắn hừ lạnh một tiếng, quyết tâm muốn diệt trừ nàng càng cao hơn, cô nàng chết tiệt đó... nếu đã chết tiệt, thì chết thật là được r ồi... “Người đ ầu!”

...

Tô Cẩm Bình thắng một ván, tuy không phải là người thu được lợi nhi ều nhất, nhưng tâm trạng của nàng vẫn khá sung sướng. Làm cho Quân Lâm Uyên phải chịu thiệt trên tay mình, tuy rất mạo hiểm, nhưng cũng khiến nàng cảm thấy rất có thành tựu! Chỉ là, nàng cũng thừa biết, nhất định cái tên Quân Lâm Uyên kia sẽ không từ bỏ ý đ ồ, chưa biết chừng bây giờ đang tức đến lật bàn, sau đó nghĩ cách đối phó với nàng ấy chứ. Có đi ầu, binh đến tướng đỡ, Tô Cẩm Bình nàng cũng đ ầu phải kẻ vô dụng!

Nàng vừa quét tước, vừa khe khẽ ngân nga, thật sung sướng, vui vẻ! Hoàng Phủ Hoài Hàn lật xem tấu chương trong phòng, từng quyển tấu chương chuyển lên đ ầu là nói về việc Lương Thành hạn hán, Nhạc Châu lũ lụt vân vân, Lạc Dương còn gặp tuyết lở, bây giờ dân đói chạy nạn đ ầu hướng về kinh thành, vì thế, tâm trạng vốn đang không t ối của hẳn cũng tiêu tan trong nháy mắt!

Cũng may, ba nước khác cũng gặp không ít tai họa, nên mới không gây chiến, nếu không, chờ quân nước khác đánh tới, thì mình chưa cần ra khỏi thành nghênh chiến đã gặp nội loạn r ồi!

Vừa r ồi Quân Lâm Uyên và hẳn ở ngự hoa viên bàn bạc chuyện này. Hai nước đ ầu gặp thiên tai liên tiếp, bây giờ còn có một thế lực bất minh ở

biên giới, đương nhiên họ phải hợp lực để đập tan thế lực đó đi. Dù sao bây giờ ba nước cũng có mối lo riêng, cho nên không ai muốn phá vỡ thế chân vạc của bốn nước hiện giờ, chỉ là, ở phía Tây có Tây Võ đang như hổ đói rình mồi...

Lão thất phu Tô Niệm Hoa dạo này cũng không an phận. Thượng Quan Căn Duệ vốn là quân cờ của mình, gần đây lại muốn phá bàn cờ lao ra, không chịu nằm trong tay mình nữa! Đúng là loạn trong giặc ngoài, càng nghĩ càng phiền muộn! Tiếng ngân nga vui vẻ của người nào đó lọt vào tai, gân xanh ở thái dương của vị hoàng đế nào đó nảy lên bần bật, dù là ai, thì lúc trong lòng đang có chuyện buồn bực, lại nghe thấy người khác ca hát cũng không thể nào chịu nổi!

Hắn nhướn mày, cố gắng áp chế sự tức giận trong lòng, dù sao, vừa rồi cũng nhờ có nàng “giúp đỡ”, hắn mới hại Quân Lâm Uyên được một chút, chịu được thì cứ chịu đi, chắc cũng chỉ hát một lúc nữa rồi sẽ mệt thôi. Nhưng mà, người ở bên ngoài dường như ca hát không hề biết mệt, thậm chí còn càng lớn tiếng hơn! Tiểu Lâm tử hơi lo lắng nhìn sắc mặt hắn, đang nghĩ xem có nên ra ngoài nhắc nhở Tô Cẩm Bình kia một chút không, nhưng gã còn chưa kịp hành động, Hoàng Phủ Hoài Hàn đã không nhìn nổi nữa! Hắn ném mạnh bút vào ống đựng bút, nổi giận đùng đùng lao ra ngoài cửa!

Tô Cẩm Bình ở ngoài cửa hoàn toàn không hay biết nguy hiểm đã tới gần, nàng còn vui vẻ ngân nga hát. “Kẹt” một tiếng, cửa ngự thư phòng mở ra, mặt vị hoàng đế nào đó đen như mực, một khí tức lạnh như núi băng ập tới!

Nàng liếc mắt nhìn thấy hắn nhưng vẫn làm như không thấy, cũng chẳng có phản ứng gì với khí phách áp đảo của hắn, ra vẻ bình thường đứng quét quét sân, giọng ngân nga trong cổ họng lại càng lớn hơn: “Là la la la, la la la la la...” câu hoàng đế, có phải tâm trạng của người không tốt không? Bà đây càng thích hát đấy, tức chết người đi!

“Tô Cẩm Bình! Người chán sống rồi à?” Hắn hét lên!

Cô nàng nào đó làm ra vẻ bị giật mình hoảng hốt, quay đầu qua, kinh hoàng nhìn hắn, ấp úng nói: “Hoàng... hoàng thượng, làm sao thế ạ?”

“Ai cho người ca hát trước cửa ngự thư phòng?” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói, mặt đen thui, ánh mắt trời chiếu xuống bộ long bào màu tím sẫm phản ra những ánh sáng kỳ quái khiến người ta nhìn đã thấy sợ hãi!

Cô nàng nào đó gãi đầu, mặt đậy vẻ ngờ ngác: “Hoàng thượng, nô tỳ có hát đâu ạ? Nô tỳ chỉ ngân nga, tự độc thoại linh tinh thôi mà!” Kết hợp với câu nói đó là một dáng vẻ ngây thơ vô tội đến tột cùng, chỉ là, trong đôi mắt phượng lại không giấu được vẻ đắc ý!

Vị hoàng đế nào đó nghe thấy vậy, lại nhìn ánh mắt đắc ý của nàng, liền cắn chặt răng, mắt như tóe ra những tia sáng lạnh như muốn ướp lạnh chết cô nàng này! Trọng điểm mà hắn muốn nói là đi đâu này sao?!!!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 74: Bách Lý Kinh Hồng, Chàng Sắp Làm Cha Rồi!

Hắn nghiêng răng nghiêng lợi một lúc, rồi bộc phát, gầm lên giận dữ: “Ai cho người tùy tiện độc thoại linh tinh trước cửa ngự thư phòng?”

“Đúng nhỉ, nhưng cũng có ai nói với nô tỳ là ở trước cửa ngự thư phòng không được tùy tiện độc thoại đâu chứ?” Nàng chớp chớp đôi mắt to nhìn hắn.

“Phụt...” Hạ Đông Mai không nhịn được liền bật cười, cô ta vừa phát ra tiếng cười, ánh mắt lạnh của Hoàng Phủ Hoài Hàn đã quét tới khiến cô ta sợ hãi vội vàng bịt miệng lại, máu toàn thân như đông cứng!

Nếu như bình thường thì Hạ Đông Mai này đã bị lôi xuống chém từ lâu rồi, nhưng hôm nay lại có Tô Cẩm Bình, người còn đáng chết hơn cô ta ở đây, nên sự chú ý của hắn lại quay trở về bên người Tô Cẩm Bình: “Xem ra, tâm trạng của người không tồi nhỉ!” Mấy lời này như rít qua kẽ răng phát ra.

“Hôm nay cảnh xuân xán lạn tươi đẹp thế này! Lại có hoàng thượng anh tuấn, phong lưu, phóng khoáng là thế nói chuyện phiếm với nô tỳ, cho nên tâm trạng của nô tỳ không chỉ không tồi, mà còn cực kỳ tốt nữa ấy ạ!” Cô nàng nào đó không biết xấu hổ trả lời.

Nói chuyện phiếm với nàng à?! Hoàng Phủ Hoài Hàn cảm thấy như có một búng máu dõn lên tới cổ họng, chỉ muốn phun ra ngoài, trong đầu lập tức xuất hiện hàng trăm suy nghĩ, tất cả đều trả lời cho một câu hỏi: làm thế nào để cắt đứt cổ cô gái này ra thành từng đoạn! Hắn tức giận nói: “Chẳng lẽ người không biết gần đây thiên tai liên miên hay sao? Thân là

con dân của Đông Lăng ta, vậy mà ở thời điểm này lại vui vẻ ngân nga, thì sao có thể xứng là con dân của Đông Lăng ta chứ? Vậy mà ban nãy người còn ra vẻ tự đắc, hùng hồn ca ngợi quốc uy!"

Ngại quá, bà đây là người Trung Quốc mà, ai thêm làm con dân Đông Lăng của người chứ! Nhưng mấy lời này không thể nói ra được, cô nàng nào đó lập tức làm ra vẻ khiếp sợ nhìn hắn, sau đó mặt đầy bi thương nói: "Ôi trời ơi, sao lại xảy ra chuyện như thế chứ?! Hoàng thượng, nô tỳ từng nghe nói, nước có thiên tai đều là do quân vương không có tài đức, cho nên, nô tỳ thực sự nghĩ rằng, ngài nên lập tức hạ một chiếu thư thú tội, cầu xin trời xanh tha thứ đi ạ!"

Hoàng Phủ Hoài Hàn suýt thì tức đến không đứng vững nổi. Mặt hắn vừa đen lại vừa xanh, khó coi đến cùng cực! Hắn giơ tay chỉ thẳng vào Tô Cẩm Bình, chỉ muốn lôi cô nàng này xuống bầm vằm thành trăm nghìn mảnh nhỏ! Quân vương không tài đức à? Hắn mà phải cầu xin trời xanh tha thứ á?

Tiểu Lâm tử đứng bên cạnh sợ tới mức không dám thở, chiếu thư thú tội có thể tùy tiện viết hay sao? Làm gì có thần tử nào dám đênhị như vậy với quân vương chứ, chẳng khác nào cất nã dưới thắt lưng. Thế mà Tô Cẩm Bình này lại dám bình thản nói ra mấy lời đó, mặt còn không đổi sắc. Gan nàng thật sự quá lớn rồi!

Vị hoàng đế nào đó trừng mắt nhìn nàng đầy dữ tợn một lúc lâu, cuối cùng cười lạnh nói: "Giỏi lắm, vậy người thử nói trăm nghe xem, trăm không tài đức như thế nào hả?"

Những chi tiết kém tài đức của người nhiều lắm, ví dụ như thường xuyên gây khó dễ cho bà đây chẳng hạn! Cô nàng nào đó làm ra vẻ suy tư, mặt rầu rĩ nhìn lên trời xanh, một lúc lâu sau, mới tiếc nuối lắc đầu: "Hoàng thượng, vừa rồi nô tỳ nhìn trời xanh một lúc lâu, mà cũng không hiểu rõ được thiên cơ, có lẽ vấn đề này, ngài nên đích thân đi hỏi ông trời một chút thì hơn!" Chờ người chết là lên trời hỏi được rồi!

Nhìn cô nàng nào đó ra vẻ thần toán, vị hoàng đế nào đó hừ lạnh một tiếng, rầu rĩ châm biếm: "Hừ, người còn biết nhìn số trời nữa cơ à? Để người

quét sân đúng là trăm không trọng dụng nhân tài r ồi, người nên làm quan khâm thiên giám mới đúng!"

"Hoàng thượng anh minh!" Thuận sườn núi mà xuống là truy ền thống tốt đẹp của dân tộc Trung Hoa!

"Người!" Hấn nói châm biếm như vậy mà cô nàng này lại có thể hiểu theo nghĩa đen được, thật sự không hiểu nổi nội tâm của nàng mạnh mẽ tới cảnh giới nào nữa! Nói mạnh mẽ chỉ là cho dễ nghe thôi, chứ thực chất phải nói nàng là vô sỉ! Hấn hít sâu một hơi, biết bây giờ mình có nói gì cũng chẳng ra làm sao, lại hừ lạnh, chuyển chủ đề "Được, cho dù người nói đâu là sự thật đi, người đã biết xem thiên cơ như vậy, sao không biết bây giờ thiên tai đang d ần dập, mà lại còn đứng cửa ngân nga là thế nào?!"

Không phải người nói người biết đọc thiên cơ sao? Để trăm xem người định phản bác thế nào!!!

Nghe hấn nói vậy, Tô Cẩm Bình làm ra vẻ oan ức, ai oán nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn nói: "Khởi bẩm Hoàng thượng, vừa r ồi có phải là nô tỳ ngân nga bình thường đâu, là nô tỳ đang đọc th ần chú, cầu nguyện trời xanh phù hộ cho thiên tai sớm qua mau một chút, để Đông Lăng ta sớm có ngày quốc thái dân an, một ruộng cội nước nhà như nô tỳ đây, mà ngài chẳng những không khen thưởng, ngược lại còn giận dữ chửi v ấn nô tỳ, thực sự khiến nô tỳ đau lòng! Nô tỳ chỉ muốn lao đầu vào cột mà chết luôn cho r ồi, để chứng minh sự trong sạch và chân thành của mình dành cho Hoàng thượng!"

Nàng nói nghe thì rất chân thành, nhưng chân lại như mọc rễ cắm vào mặt đất, hoàn toàn không hề có ý muốn lao đầu vào cột.

Lúc này, ánh mắt của Hoàng Phủ Hoài Hàn đã kinh khủng đến mức không thể dùng hai từ "kinh khủng" để miêu tả nữa, nhìn vô cùng đáng sợ! Thấy cô nàng nào đó cố tình tỏ vẻ chân thành, hấn cười lạnh: "À? Người muốn đâm đầu chết để thể hiện lòng thành với trăm à? Vậy người đi đi! Trăm rất muốn nhìn xem người chân thành với trăm đến đâu!"

Hắn vừa dứt lời, trong lòng Tô Cẩm Bình lại thẫn thờ và hắn đến trăm nghìn lần. Tên cầu hoàng đế này, lại dám xuất chiêu độc như vậy! Bảo nàng tự sát à? Mơ mộng hảo huyền!!! Cô nàng nào đó nghe vậy, quay sang nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn đầy “lưu luyến” rồi đi tới bên cây cột kia.

Hoàng Phủ Hoài Hàn hơi ngạc nhiên nhìn theo bóng nàng, cô nàng này sẽ ngoan ngoãn đi đập đầu vào cột thế á? Trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện ba chữ rất to --- không thể nào!!!

Quả nhiên, cô nàng nào đó đi đến bên cây cột kia, sau đó lập tức quay lại, mặt đầy vẻ kinh hoàng, hành lễ nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, nô tỳ vốn định đâm đầu vào cột để thể hiện sự chân thành đối với ngài, nhưng ngay lúc đó, một ánh sáng vàng lại chiếu thẳng vào tim nô tỳ. Nô tỳ đang hoảng hốt, bỗng nghe thấy một giọng nói nói rằng: Tô Cẩm Bình, nếu người chân thành, thì tuyệt đối không thể chết, phải sống sót để thể hiện lòng trung thành với Hoàng thượng, trung thành với Quốc gia! Nô tỳ nghĩ đây chắc là sự cảnh cáo của trời cao dành cho nô tỳ, nên bây giờ nô tỳ vẫn chưa thể chết được!”

Khóe miệng vị hoàng đế nào đó co rút, hắn biết ngay mà!!! Còn đang định nói gì đó, thì Hoàng Phủ Dật đột ngột xuất hiện sau lưng Tô Cẩm Bình, hắn nhướng đôi mày rậm, nhìn người đứng sau lưng nàng. Ngay lập tức, Hoàng Phủ Dật đi tới trước mặt hắn, cúi người hành lễ: “Thần đệ bái kiến Hoàng huynh!”

“Không cần đa lễ!” Dật rất ít khi chủ động tới tìm hắn, hôm nay vì sao lại đột ngột tới đây?

“Tạ ơn hoàng huynh!” Hắn ta đứng dậy, vui vẻ nhìn Tô Cẩm Bình: “Tiểu Cẩm, nàng ở đây à?”

Tô Cẩm Bình quay sang, liếc nhìn hắn ta một cái, khẽ cười: “À, ừ!” Vì cái lông gì mà tự dưng nàng lại có dự cảm xấu nhỉ, Hoàng Phủ Dật tới làm gì chứ?

“Làm càn! Ai cho người nói chuyện với Dật vương như vậy?” Hắn quát to, muốn nhắc nhở Tô Cẩm Bình, để nàng nhận thức rõ thân phận của

mình, cũng nhắc nhở cho Hoàng Phủ Dật biết, sự chênh lệch giữa thân phận của bọn họ.

Cô nàng nào đó lảng lạng nghiêng rặng nghiêng lợi, ra vẻ sợ hãi nói: “Nô tỳ đáng chết!” dứt lời, nàng cất cao âm lượng, kéo dài giọng nói: “Khởi bẩm Dật vương điện hạ, nô tỳ cũng ---- ở đây ạ ~~~!”

“Ngươi!” Hoàng Phủ Hoài Hàn còn định dạy dỗ nàng một trận, lại bị Hoàng Phủ Dật cười kéo lại: “Hoàng huynh, thần đệ đến tìm ngài là có việc quan trọng!”

Hoàng Phủ Hoài Hàn liếc hắt ta một cái rồi quay người đi vào ngự thư phòng. Hoàng Phủ Dật nhìn Tô Cẩm Bình đầy ẩn ý, sau đó cũng đi theo vào ngự thư phòng. Chính cái nhìn này, lại khiến sự nghi ngờ trong lòng Tô Cẩm Bình càng dâng lên, tên Hoàng Phủ Dật này muốn làm gì chứ?!

Nàng quay đầu, nhìn thoáng qua Hạ Đông Mai, chợt phát hiện ra trên quần cô ta có vết gì đó màu đỏ, hơn nữa, nàng còn nhạy bén ngửi ra được đó là mùi máu, liền vội vàng bước tới, nhíu mày hỏi: “Trên quần cô dính gì vậy?”

Nghe nàng hỏi, đám thị vệ ở cửa đầu quay sang, đồng loạt nhìn về phía quần Hạ Đông Mai. Lúc này cô ta mới cúi đầu nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn chợt đỏ bừng lên, thấy ánh mắt của đám thị vệ nhìn mình đầy kỳ quái, cô ta vô cùng xấu hổ, nhỏ giọng nói: “Đến... nguyệt sự! Ta quên không tính ngày, làm sao bây giờ...”

Câu trả lời của cô ta khiến Tô Cẩm Bình hơi giật mình, á, nguyệt sự à? Hình như nàng xuyên không đã được hai mươi sáu ngày, hôm nay là ngày thứ hai bảy, vì cái lông gì lại chưa thấy nguyệt sự chứ?

Thấy nàng ngẩn người, cô hơi lo lắng lay lay tay nàng: “Ta đi thay quần, nếu Hông Phong cô có hỏi, cô nói với bà ấy giúp ta nhé!”

Có đi đâu, cô nàng nào đó vẫn còn đang mãi ngẩn ngơ!

“Này!” Hạ Đông Mai lại lớn giọng gọi.

Lúc này, Tô Cẩm Bình mới giật mình phản ứng: “À à, ừ ừ, cô đi đi!” sau đó mặt như vừa nghe được tin sét đánh, c ãm chổĩ quét quét sần. Hic, nguyệt sự của nàng còn chưa tới, không phải là nàng lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn đấy chứ? Nhớ đến chuyện điên cu ờng vừa phát sinh ngày hôm trước với Bách Lý Kinh H ờng, nàng nhướn cổ, khó khăn nuốt nước miếng, chẳng lẽ nàng phải làm mẹ khi chưa kết hôn à? Nghĩ vậy, nàng li ền lắc mạnh đầu, không thể nào, không thể nào! Tuyệt đối không thể nào đâu, chờ đến lúc về phải hỏi Thiên Ưc xem nguyệt sự tháng trước của mình là ngày nào mới được!

...

“Có chuyện gì cứ nói đi, có đi ầu, đừng vượt quá giới hạn!” Hoàng Phủ Hoài Hàn vẫn hiểu hoàng đệ nhà mình rất rõ, nhìn dáng vẻ của hắn ta là biết hắn ta đến có chuyện muốn c ầu xin mình, nên mới cảnh cáo trước một tiếng.

Nghe xong câu cuối cùng của hắn, Hoàng Phủ Dật hơi do dự, bàn tay c ãm sáo ngọc siết chặt lại, đang nghĩ xem nên mở lời thế nào.

Nhìn thấy hắn ta do dự, Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng không vội vàng, nhắc ngự bút chậm rãi khoanh vòng trên tấu chương, chờ hắn ta lên tiếng. Một lúc lâu sau, Hoàng Phủ Dật như đã nghĩ thông suốt xem phải nói thế nào, li ền cất lời: “Hoàng huynh, đệ muốn cưới Tô Cẩm Bình làm phi!”

“Đệ cũng biết vài ngày trước xảy ra chuyện gì chứ?” Ngự bút trên tay không ngừng lại chút nào, chỉ lạnh lùng hỏi, thái độ cũng rất lãnh đạm. Vài ngày trước, tuy hai người kia không xảy ra chuyện gì, nhưng thanh danh cô nàng đó đã bị hủy, có người đàn ông nào tình nguyện đón nhận một người phụ nữ đã bị người khác nhìn thấy hết cơ thể chứ? Hơn nữa, Dật còn là một thân vương cao quý! Vì thế, bản thân hắn cho rằng, Hoàng Phủ Dật nói ra yêu c ầu này, chẳng qua là vì không biết vài ngày trước đã xảy ra chuyện gì thôi.

Ai ngờ, Hoàng Phủ Dật rất nghiêm túc nói: “Hoàng huynh, th ần đệ biết, th ần đệ tuyệt đối không phải người nông cạn, xin hoàng huynh tứ hôn cho đệ!”

Hắn dừng bút, ngẩng đầu nhìn hắn ta, trên khuôn mặt xinh đẹp rất giống Dạ kia, ánh lên vẻ kiên nghị. Trước đến giờ, Dật luôn là người thờ ơ với mọi chuyện, ánh mắt lúc nào cũng phóng khoáng, tiêu dao, nhưng hôm nay, đệ ấy lại cầu xin mình với vẻ đàng hoàng thành. Một Dật như thế, hắn thực sự chưa bao giờ nhìn thấy!

Có đi đâu, dù Tô Cẩm Bình vô dụng đi chăng nữa, hắn cũng không thể để một cô gái như vậy trở thành con dâu hoàng thất được! Hắn cúi đầu, lại tiếp tục khoanh tròn trên tấu chương, lạnh lùng nói: “Tiểu Cửu, trầm nghĩ gần đây đệ thấy tam hoàng huynh, tứ hoàng huynh của đệ đều đã cưới vợ, nên cũng động lòng phải không? Muốn lập Vương phi cũng không phải chuyện gì lớn. Trầm thấy quận chúa Tử Lăng không tệ, thiên kim nhà Mạnh đại nhân và Bạch đại nhân cũng vừa tới tuổi thành thân, đệ nhìn trúng người nào, hoàng huynh sẽ chỉ hôn cho đệ!”

Lời này cũng là một câu từ chối khéo. Hắn nhíu đôi mày rậm, cố ý tỏ rõ cho Hoàng Phủ Dật thấy, chuyện này không thể thương lượng được! Hoàng Phủ Dật đương nhiên cũng hiểu rõ hoàng huynh nhà mình. Nếu là những chuyện khác, hắn ta cũng sẽ để mặc hoàng huynh sắp xếp, nhưng chỉ duy nhất chuyện này, thì không được: “Hoàng huynh, thân đệ chỉ cần một mình nàng!”

Gân xanh trên tay hắn nổi lên, động tác hạ bút vẫn không hề đình chỉ: “Tiểu Cửu, đệ hẳn phải hiểu ý của trầm chứ?!” Giọng nói đã ẩn chứa sự tức giận.

Tiểu Lâm tử nhìn nhìn hai người, đương nhiên gã biết Hoàng thượng đã nổi giận, đang nghĩ xem có nên khuyên nhủ Dật vương điện hạ không, thì còn chưa kịp mở miệng, giọng nói trong trẻo của Hoàng Phủ Dật lại vang lên tiếp: “Hoàng huynh, thân đệ chưa từng cầu xin huynh đi đâu gì. Chỉ có chuyện này, xin hoàng thượng nhất định phải đồng ý với thân đệ!” Thấy đối phương tức giận, Hoàng Phủ Dật vẫn kiên quyết nói!

“Cạch” một tiếng, ngự bút trên tay bị ném mạnh xuống bàn, nhìn đệ đệ trước giờ vẫn luôn nghe lời, mặt hắn lạnh như băng: “Tiểu Cửu, đệ có biết mình đang nói gì không?”

“Xin Hoàng huynh nhất định phải đồng ý với thần đệ!” Hấn lặp lại, bàn tay cầm sáo ngọc đã ướt đầm mồ hôi! Hấn không muốn chọc Hoàng huynh tức giận, nhưng hấn ta đã nói, sẽ chứng minh cho nàng thấy thành ý của mình, hấn nhất định phải làm được. Hơn nữa, hấn thích nàng, rất thích, rất thích. Đối với hấn, nàng vừa là tri kỷ trong âm nhạc, lại là nữ thần trong mộng của hấn. Hoàng Phủ Dật hấn cả đời này không cần gì nữa, chỉ cần có một tri kỷ làm bạn trăm năm, vậy là đủ sung sướng trọn đời rồi. Vì vậy, hấn không ngại chọc giận hoàng huynh, cũng kiên quyết phải cưới nàng làm phi bằng được!

“Làm càn! Hoàng Phủ Dật, đây là thái độ khi người nói chuyện với trẫm sao?” Hoàng Phủ Hoài Hàn thực sự nổi giận!

Tiểu Lâm tử đi theo hấn nhiều năm, chưa từng thấy hấn nổi giận như thế với Dật vương điện hạ bao giờ, ngay cả ba chữ “Hoàng Phủ Dật” cũng gọi thẳng ra, gã vội vàng lên tiếng khuyên giải: “Dật vương điện hạ, xin ngài bớt lời đi ạ. Hoàng thượng cũng vì muốn tốt cho ngài thôi mà!” Chỉ hy vọng Dật vương có thể nghe gã, tạm thời gạt chuyện này sang một bên, tránh để Hoàng thượng tức giận quá, lại làm ra chuyện không thể cứu vãn được.

Dương nhiên Hoàng Phủ Dật hiểu lòng tốt của Tiểu Lâm tử, nhưng chuyện gì hấn cũng có thể nhường bước, chỉ chuyện này là không thể. Hấn quỳ sụp xuống giữa đại điện: “Thần đệ đáng chết! Xin Hoàng huynh tác thành!” Hấn quỳ thẳng lưng, mím chặt đôi môi mỏng của mình, trong con người màu hổ phách đầy vẻ kiên quyết.

“Hừ, được! Giỏi lắm! Có một chút bản lĩnh là bắt đầu học thói chống đối trẫm!” Hấn cười lạnh, phun ra mấy câu đó, hai mắt như muốn bốc lửa, rốt cuộc cô nàng kia có gì tốt mà hai đệ đệ nhà mình cứ như bị bỏ bùa thể cơ chứ? Chẳng lẽ con gái trong thiên hạ chết hết rồi hay sao? Hay là tất cả con gái bây giờ đều không muốn gả vào hoàng thất?

Hoàng Phủ Dật biết Hoàng Phủ Hoài Hàn rất tức giận nên mới nói vậy, nhưng hấn không hề có ý nhường bước, cao giọng nói: “Hoàng huynh, nếu

ngài không đồng ý, thần đệ sẽ quỳ ở đây, quỳ đến khi nào ngài đồng ý mới thôi!”

Nghe Hoàng Phủ Dật nói vậy, Tiểu Lâm tử toát mồ hôi lạnh, Hoàng thượng đã đang giận dữ rồi, Dật vương điện hạ còn nói thế, không phải là đồ thêm dầu vào lửa hay sao?

“Bốp” một tiếng, quyển tấu chương bay về phía Hoàng Phủ Dật, đập mạnh vào người hắn. Trên khuôn mặt lạnh như băng của Hoàng Phủ Hoài Hàn như bùng lên lửa giận: “Hoàng Phủ Dật, ngươi muốn uy hiếp trẫm à? Ngươi dám chắc là trẫm không nở để ngươi quỳ đến chết ở đây sao?”

“Hoàng huynh, thần đệ không có ý đó! Chỉ là, tâm ý thần đệ đã quyết, cuộc đời này không phải Tô Cẩm Bình không cưới. Xin Hoàng huynh tác thành!” Hoàng huynh ném rất mạnh, nếu hắn không nhầm, thì ngực đã bầm tím rồi, nhưng hắn không thể lùi bước được! Tuyệt đối không thể! Trước khi tới đây, hắn đã biết hoàng huynh hắn không thể nào dễ dàng đồng ý, cho nên, tất cả mọi chuyện đều nằm trong dự liệu của hắn.

“Cút ngay cho trẫm!” Hắn quát to, tức giận ngập trời!

Tiểu Lâm tử vốn còn định nói gì đó để khuyên giải một chút, giờ lại sợ đến mức hoàn toàn không dám lên tiếng nữa.

Hoàng Phủ Dạ nghe vậy liền đứng dậy nói: “Hoàng huynh, thần đệ sẽ quỳ ngay trước cửa ngự thư phòng, quỳ đến khi nào ngài đồng ý mới thôi!” Nói xong, hắn đi thẳng ra cửa không quay đầu lại...

Ngực Hoàng Phủ Hoài Hàn phập phồng vì tức giận, trong đôi mắt màu tím đậm tràn ngập sát khí, xem ra, kế hoạch không thể kéo dài hơn nữa. Chuyện này phải giải quyết sớm một chút, Tô Cẩm Bình kia, cũng phải sớm diệt trừ, nếu không, không biết Dạ và Dật sẽ biến thành cái dạng gì!!!

“Kẹt!” Cánh cửa ngự thư phòng mở ra, Tô Cẩm Bình vẫn đang cúi đầu quét sân, nghĩ về việc nguyет sự của mình, chợt thấy một đôi giày màu trắng lướt qua tầm mắt, cái nhìn nóng rực khóa chặt vào cơ thể mình, khiến

nàng kinh ngạc ngẩng đầu, thấy ngay Hoàng Phủ Dật vừa bước từ ngự thư phòng ra.

Nàng khẽ cười, chào: “Dật vương, huynh về à?” Ngự thư phòng do những nhà thiết kế tài ba tạo ra, nên trong phòng có thể nghe được âm thanh bên ngoài, nhưng bên ngoài lại không thể nghe thấy tiếng động gì bên trong. Vì thế, dù vừa rồi Hoàng Phủ Hoài Hàn giận dữ phát ra tiếng động rất lớn, thì Tô Cẩm Bình ở ngoài này vẫn chẳng nghe thấy gì hết.

Hoàng Phủ Dật cười, gật đầu, không nói gì, bước nhanh vài bước xuống cầu thang, quỳ xuống ngay ở bậc thang bạch ngọc cách đó không xa!

Á... Tô Cẩm Bình nhìn Hoàng Phủ Dật, lại nhìn cửa Ngự thư phòng đang đóng chặt, trong đầu nảy ra một câu --- huynh đệ nội chiến à? Sau đó nàng lại nhanh chóng lắc đầu, cái tên Hoàng Phủ Hoài Hàn này cũng quá độc ác, ngay cả đệ đệ ruột thịt của mình mà cũng phạt quỳ ngoài cửa, đúng là, độc nhất là lòng dạ đế vương!

Nàng nhìn cửa ngự thư phòng, đoán chắc tạm thời cầu hoàng đế kia sẽ không đi ra, liền lén lút chạy xuống cầu thang nhìn Hoàng Phủ Dật: “Đồ đệ, huynh đắc tội gì với hoàng huynh huynh thế? Không sao, bây giờ hắc đang ở trong ngự thư phòng, không nhìn thấy huynh, huynh có thể lén đứng dậy, nghỉ một chút, chờ hắc đi ra, huynh lại quỳ tiếp!”

Khóe miệng vị vương gia nào đó co rút mạnh, nhìn dáng vẻ bí bí hiểm hiểm của nàng, sau đầu chảy xuống một giọt mồ hôi rất lớn, cười nói: “Không sao, không phải là hoàng huynh phạt ta quỳ, là ý của ta!”

“Huynh điên à?” Tô Cẩm Bình bật kêu lên kinh ngạc.

“Ta không điên! Cả đời này, ta chưa từng tỉnh táo như bây giờ!” Hắc vội nói, vẻ phóng khoáng, tiêu dao trong mắt như tan đi. Cho tới bây giờ, hắc cũng chưa từng nhận thức rõ ràng mình muốn gì như vậy. Cũng có thể nói, Tô Cẩm Bình chính là ham muốn duy nhất của hắc gần hai mươi năm qua.

Thấy hắn đột nhiên trở nên kích động, Tô Cẩm Bình lại nghĩ, hình như quan hệ giữa nàng và Hoàng Phủ Dật cũng không phải là thân thiết lắm, không cần phải tranh cãi với hắn về điều này. Vì vậy, nàng cần chỗi quay lại trước cửa ngự thư phòng, tiếp tục nghĩ chuyện của mình.

“Hoàng thượng, xin ngài bớt giận, dù sao Dật vương điện hạ cũng còn trẻ, gặp được cô nương mình thích mới phản ứng như thế. Tuyệt đối không phải là có ý đối đầu với ngài đâu ạ!”

“Trẻ tuổi à? Qua đông chí đã hai mươi rưỡi, còn trẻ gì nữa? Nó còn định coi trời bằng vung như thế đến bao giờ? Nó nghĩ quỳ trước cửa thì trăm nhất định sẽ thỏa hiệp sao? Hừ, lần này trăm phải cho nó một bài học, thích quỳ, trăm cho nó quỳ đủ thì thôi!” Lúc này Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng quá tức giận, không muốn nghe Tiểu Lâm tử khuyên can nữa.

Thấy hắn như vậy, Tiểu Lâm tử không tiện nói thêm gì. Có đi đâu, Dật vương điện hạ luôn ra vẻ bất cần, không màng gì hết, nhưng lần này lại có vẻ rất kiên quyết khiến gã cũng hơi lo lắng.

Mặt trời dần lặn ở hướng Tây, hôm nay coi như Tô Cẩm Bình đã quét sân xong, vội vàng định quay về hỏi Thiên Ưc chuyện nguyệt sự của mình. Đi tới bên cạnh Hoàng Phủ Dật, thấy ánh mắt nóng rực của hắn nhìn mình chằm chằm, đôi môi đỏ mọng của nàng hơi giật giật, cuối cùng cũng nói được gì. Thôi đi, việc riêng của huynh đệ nhà người ta, mình quan tâm làm gì chứ, nàng cũng không phải con gà mẹ thích quản tất cả mọi việc linh tinh như cái tên Hoàng Phủ Hoài Hàn kia: “Ta về đây, huynh nghĩ thông suốt rưỡi thì mau đứng lên đi. Hoàng huynh của huynh không có tình người như vậy, huynh có quỳ đến chết ở đây hắn cũng không có cảm giác gì đâu!”

“Tô Cẩm Bình, ngươi nói cái gì hả?!” Hoàng Phủ Hoài Hàn đang định quay về điện Dưỡng Tâm, nghe thấy ngay mấy lời to gan lớn mật của cô nàng kia!

Cô nàng nào đó cứng đờ người, quay đầu sang, gượng cười nói: “Ha ha, Hoàng thượng, ý nô tỳ là, ngài không có tình người, vì ngài là rợ, là con trời cơ mà, là tình rợ mới đúng! Nô tỳ cáo lui!” Tình rợ, tức là tình súc sinh ấy, ối chà!!! Nói xong, nàng vội vàng xách chổi chạy mất...

Chỉ để lại một làn khói bụi ngập trời, tốc độ đó, khiến người khác không thể theo kịp!

Hoàng Phủ Hoài Hàn lạnh lùng nhìn theo bóng nàng một lúc lâu, lại nhìn Hoàng Phủ Dật quỳ gối trước cửa, hừ lạnh một tiếng rồi phẩy tay áo bỏ đi...

----bamholyland.com----

Quay về cung Cảnh Nhân, việc đầu tiên Tô Cẩm Bình làm là chạy vội đến Thiên điện tìm Thiên Úc. Lúc này, Thiên Úc đang thu dọn y phục, vì cô nhớ rõ mấy hôm trước tiểu thư có nói, chuẩn bị trốn khỏi cung. Tuy không biết tiểu thư nói thật hay đùa, nhưng cứ chuẩn bị trước một chút sẽ tốt hơn!

“Thiên Úc, ta hỏi em một chuyện!” Nàng đẩy cửa ra, đột ngột hỏi.

“Tiểu thư, người hù chết em!” Thiên Úc vỗ ngực, xoay người lại, mặt đầy vẻ hoảng hốt. Tiểu thư bây giờ lúc nào cũng xuất quỷ nhập thần, đi đường còn không có tiếng động, lại thường xuyên đột ngột lên tiếng, khiến cô sợ chết khiếp đi được.

“Thiên Úc, nguyệt sự tháng trước của ta là ngày nào?” Nàng vạn lần đừng như nàng nghĩ nhé, nếu thực sự như thế, thì rất đáng sợ huuhhu!

Thiên Úc gãi gãi đầu, nhớ lại một chút rồi nói: “Tiểu thư, nguyệt sự tháng trước của người, là vào giữa tháng!” Có đi đâu, không phải nguyệt sự của tiểu thư luôn không đầu sao, đột nhiên tiểu thư hỏi chuyện này làm gì?

Giữa tháng! Tô Cẩm Bình cảm thấy như bị năm tia sét giáng thẳng vào đầu! Giữa tháng là ngày mười lăm, mười sáu, hôm nay đã là ngày hai mươi bảy, mẹ kiếp, giờ mà nói mình không mang thai cũng chẳng ma nào tin được: “À, ta biết rồi! Thiên Úc, em có biết cung nữ mà mang thai sẽ có kết cục thế nào không?”

“Bị tòng xẻo ạ! Tiểu thư, người hỏi đi đâu này làm gì? Đợi đã, cái gì cơ? Không phải là người mang thai đấy chứ?” Thiên Úc há hốc mồm, nắm tay

nhét vào miệng cắn, mặt vô cùng sợ hãi.

Tô Cẩm Bình khổ sở khẽ gật đầu, sau đó quay đi, bước về phía phòng mình...

Vừa vào phòng, nàng nhìn xuống bụng mình, không biết vì sao, hôm nay cứ cảm thấy bụng to hơn mấy hôm trước một chút. Cô nàng nào đó sụt sịt mũi, đau lòng không kìm nén được, quả nhiên nàng có thai rồi!

Thiên Ưc như bị sét đánh, ngẩn người nhìn theo bóng nàng. Cô thấy hơi khó hiểu, dù là đại phu có y thuật cao siêu tới đâu, cũng phải một tháng mới xác định được là có mang thai hay không chứ? Hay tiểu thư có bản lĩnh tiên đoán trước? Nhưng mà... tiểu thư đã nói mình có thai thì chắc không sai đâu nhỉ?

Đến khi cô chạy vào phòng chính, muốn bàn bạc với tiểu thư một chút xem nên xử lý chuyện này thế nào, thì thấy tiểu thư nhà cô đang nằm trên giường, đắp chăn kín mít, chỉ lộ một đôi mắt ra ngoài, một loạt sọc đen chảy dài sau gáy cô: “Tiểu thư, người đang làm cái quỷ gì thế này?”

“Ta có thai, là phụ nữ có thai, ta phải chăm sóc bảo vệ thật tốt cơ thể của mình!” Nàng trả lời rất hiển nhiên.

Khóe miệng cô giật điên cuồng, làm gì có phụ nữ có thai nhà nào lại đi quấn kín mít nằm ngủ trên giường giữa ban ngày ban mặt thế này chứ? Tiểu thư nhà cô đã từng nhìn thấy “phụ nữ có thai” rồi sao? Cô bước tới vài bước, do dự một chút, rồi hỏi: “Tiểu thư, chuyện này người định làm thế nào?”

Làm thế nào bây giờ? Làm thế nào? Nàng cũng không biết: “Ta chưa nghĩ ra!”

“Vây... vậy... người có định tới nói cho cô gia biết không?” Việc này vẫn nên để cô gia biết thì hơn chứ?

Nhắc tới Bách Lý Kinh Hồng, Tô Cẩm Bình thoáng trầm mặc. Tuy nàng rất tùy tiện, đôi khi còn có vẻ điên điên khùng khùng, không giống

con gái bình thường, nhưng mục tiêu cuộc sống của nàng, cũng chỉ hy vọng có người quan tâm, có người nâng niu cưng chiều mà thôi. Sáng nay, tuy hấn cứu nàng từ tay Lãnh Tử Hàn, nhưng biểu hiện sau đó của hấn lại khiến nàng rất bất mãn, dù biết đó là bản tính vốn có của người đó, nhưng trong lòng nàng vẫn cảm thấy không thoải mái. Dù bọn họ đã thân mật đến như vậy, mà người đó hình như cũng chẳng mấy quan tâm đến nàng, đúng không? Suy nghĩ này khiến nàng vô cùng chán nản, còn cảm thấy hơi chua xót nữa. Thật ra, cũng không nói rõ được là cảm giác thế nào, chỉ thấy vô cùng khó chịu!!!

Nhìn vẻ mặt chăm chú chờ nghe câu trả lời của Thiên Úc, nàng nghiêm mặt, lạnh lùng nói: “Đây là chuyện của ta, không liên quan gì tới hấn!”

“Á...” Thiên Úc hơi sững sờ, không phải sáng sớm nay còn tốt lắm sao? Nhưng nhìn sắc mặt nàng như vậy, cô cũng không dám hỏi lại nữa, do dự một lúc, Thiên Úc liền lui ra ngoài, đi nhận cơm chiều của họ. Dù sao thì cũng không thể để tiêu tiêu công tử hay tiêu tiêu thư bị đói được!

Ăn cơm tối xong, Tô Cẩm Bình lại chui vào trong chăn. Thiên Úc nhìn nàng, hỏi: “Tiêu thư, tối nay người không đi Lê viên ả?”

“Không đi!” Nhớ đến chuyện hôm nay hấn chẳng thèm an ủi mình được câu nào, cứ thế quay đi là nàng lại tức điên! Đi làm gì chứ, nàng coi hấn như bảo bối, hấn lại coi nàng như cây cỏ, chưa biết chừng, trong lòng hấn thật ra còn chẳng hề muốn nhìn thấy mình chút nào, cảm thấy mình rất phiền phức ấy chứ. Tô Cẩm Bình càng nghĩ lại càng cảm thấy mọi chuyện đúng là như vậy.

“À!” Cô cúi đầu đáp, sau đó bê bát đĩa ra ngoài, trong lòng vô cùng buồn bực, hay là hai người này cãi nhau?

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, chỉ còn một mình Tô Cẩm Bình nằm trên giường, nhìn lên đỉnh màn, càng nghĩ càng cảm thấy mũi cay xè. Cả đời nàng từ trước tới giờ chưa từng dùng hết tim hết phổi đối xử với một người nào như thế, kết quả là mình xảy ra chuyện, người ta còn chẳng thèm an ủi lấy một câu nào! Rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, Tô Cẩm

Bình thẫn thờ rửa mình trong lòng, mà là đờng ngũ! Bị người ta coi thường!

Nàng chớp chớp mắt thật mạnh, gạt hết hơi nước trào lên trong mắt đi. Từ sau khi bố mẹ nuôi mất, nàng không hề rơi một giọt nước mắt nào nữa, bây giờ cũng tuyệt đối không thể ngoại lệ được. Sát thủ phải máu lạnh, nếu còn rơi nước mắt, tức là máu vẫn chưa đủ lạnh! Nếu còn có nước mắt, chứng tỏ lưỡi đao của mình đã cùn, nàng tuyệt đối không thể chấp nhận mình như vậy được!

Trong lòng nàng đang ngổn ngang trăm mối tơ vò, đột nhiên lại nghe được tiếng bước chân rất nhẹ truyền tới, ngay sau đó, cửa bị đẩy ra.

Nàng quay đầu, vừa nhìn thấy người đang đứng cửa, nàng đã ngăn cả người! Sao hắn lại đến đây?

Ánh hoàng hôn nhuộm đỏ chân trời, những tia nắng cuối ngày đỏ rực chiếu xuyên qua đám mây, phủ lên bộ xiêm y tuyết trắng của người nọ, khiến cho dung nhan lạnh lùng tuyệt trần của hắn như thấm đượm sinh khí của con người hơn. Thời khắc này, người nọ đang đứng ở cửa, đôi mắt không có tiêu cự nhìn về phía nàng ở trên giường, nhẹ giọng nói: “Nàng ốm sao?”

Tô Cẩm Bình vẫn ngăn người, không kịp nghĩ xem vì sao hắn lại chạy tới đây, đột nhiên nghe hắn hỏi vậy, nàng vội đáp: “À, ừ bệnh, à, không phải, không phải!” Mang thai đâu phải là bệnh nhỉ?

“Ừ.” Lại một tiếng đáp thản nhiên, dường như không hề quan tâm.

Khóe miệng Tô Cẩm Bình co rút, nàng đã quen với cái kiêu đó của hắn rồi, thật đấy! Chỉ là, có ai có thể nói cho nàng biết vì sao người này lại đột ngột xuất hiện ở đây không? Còn nữa, có ai có thể nói cho nàng biết, vì cái lông gì mà người này vừa bước vào, tâm trạng vốn đang chìm dưới đáy vực của nàng lại nhảy nhót bay lên một cách chết tiệt thế này không? Đây là cái tình trạng quái quỷ gì thế chứ?!

“Sao huynh lại tới đây?” Không biết vì cái lông gì mà hấn tới đây, vậy thì tự hỏi luôn đi.

“Tới đón nàng.” Nói xong, đầu hấn hơi quay đi, mặt hơi đỏ lên.

Khóe mắt nàng giật giật, nghiêng người sang, ngẩng đầu dậy hỏi hấn: “Đón ta? Hôm nay huynh đổi tính đấy à?” Hay hấn biết tối nay nàng không định tới?

“Lãnh Tử Hàn, không an toàn!” Chỉ có sáu chữ đơn giản, hai câu nói đã nói rõ ràng nguyên nhân. Khi nàng làm việc dưới mí mắt của Hoàng Phủ Hoài Hàn thì chắc chắn sẽ không có chuyện gì, nhưng buổi tối là lúc phòng thủ của hoàng cung lơ lửng nhất. Nếu Lãnh Tử Hàn lại tới, mà hấn không ở đó... Vì vậy, hấn đi thẳng tới đây để đón nàng.

Vừa nghe mấy từ này, cảm giác cay mũi của Tô Cẩm Bình lại quay về, thì ra người này đang nghi ngờ nàng... Nàng sịt sịt mũi, cố gắng đè nén cảm giác uất ức trong lòng xuống, chui đầu vào chăn, bu ãn bực nói: “Hôm nay ta không muốn đi!” Có lẽ nàng phải dành thời gian suy nghĩ kỹ càng về quan hệ của bọn họ. Nàng cũng không muốn mình lại biến thành mấy cô nàng óc heo khổ sở vì tình trong tiểu thuyết đâu!

“Ừ, vậy ta ở lại, cũng giống nhau thôi!” Hấn thản nhiên nói, giọng điệu vẫn vô cùng lạnh lùng, không thể nhận ra được chút cảm xúc khác thường nào.

Cái gì? Nàng trợn trừng mắt nhìn hấn, cứ như hôm nay là lần đầu tiên nàng biết hấn vậy. Có đi ầu, hôm nay hấn cũng quá khác thường mà: “Huynh... vẫn không ngủ được sao?” Hừ, nàng thành thuốc ngủ của người ta à!!!

“Nàng đã nói, sẽ đối xử rất tốt với ta mà!” Hấn không trả lời câu hỏi của nàng, chỉ lặp lại câu nàng nói hôm qua, cũng như ngậm thừa nhận, nhưng bất chợt nhìn thấy ánh nước trong mắt nàng, hấn lại hơi giật mình: “Nàng, sao thế?”

Nàng nhướn mày, cái người này, chỉ biết lấy câu nói của nàng ra lấp liếm thôi! Nghe thấy câu hỏi của hắn, nàng lại hơi ngạc nhiên: “Cái gì mà ta làm sao?”

Hắn im lặng một chút, rồi khẽ nói: “Không có gì!” Là vì hắn sao? Vì sáng nay hắn quá lạnh nhạt à?! Nhưng mà... trước giờ hắn vẫn thế mà! Ngay sau đó, tâm trạng của hắn lại chùng xuống, có lẽ... là vì... cái người tên “yêu vật” kia!

“Tiểu thư, nô tỳ...” Thiên Ước vừa đẩy cửa vào, thấy ngay trong phòng có thêm người khác. A... “Cô... cô gia!” Cô ập úng lên tiếng chào.

Tiếng “cô gia” này khiến cả hai người kia không hẹn mà cùng quay đầu đi, mặt hơi nóng lên.

Nhìn cả hai người, Thiên Ước khẽ nhú mày, cô nghĩ chuyện kia vẫn nên để cô gia biết thì hơn, nên không cần xin ý kiến Tô Cẩm Bình, nói thẳng: “Chuyện đó, cô gia, có một việc nô tỳ phải nói cho ngài biết, là về chuyện tiểu thư có...” thai! Nhưng còn chưa dứt lời, Tô Cẩm Bình ở trên giường đã nhảy dựng lên!

“Này này này, chúng ta mau đi thôi!” Còn đang mặc trung y mà nàng đã đứng bật dậy kéo Bách Lý Kinh Hồng đi. Đùa đấy à, nàng vẫn chưa định nói cho hắn biết đâu! Nói xong, ánh mắt nàng nhìn Thiên Ước đầy uy hiếp.

Thiên Ước sợ đến run người, lại nhìn Bách Lý Kinh Hồng, không dám nói nữa: “Tiểu thư, người mặc quần áo vào đã rồi hãy đi!” Nói xong, Thiên Ước ôm mặt chạy vội ra ngoài, tuy danh tiết này nợ của tiểu thư nhà cô đã không còn, nhưng nha hoàn như cô vẫn còn rất thuần khiết mà!

Nàng lẳng lặng mặc quần áo, liếc nhìn hắn: “Đi thôi!”

Hắn cảm thấy hôm nay nàng hơi khác, hình như Thiên Ước cũng muốn nói gì đó, nhưng hắn cũng không hỏi gì, chỉ khẽ gật đầu, hai người cùng đi về Lê viên. Thị vệ qua lại rất nhiều, nhưng với thân thủ của hai người này, thì cứ như đi dạo chỗ không người vậy, hoàn toàn không có chút áp lực, về tới tận Lê viên.

“Nàng không vui.” Không phải câu hỏi, mà là câu khẳng định. Hấn rất hiếm khi nhìn thấy nét mặt này của nàng, dù không thể hiện rõ, nhưng từ thần sắc của nàng cũng có thể đoán ra được là nàng không vui.

“Đúng vậy!” làm gì có ai vô duyên vô cớ mang thai mà vui được chứ, hơn nữa, cha đứa nhỏ dường như còn chẳng quá nhiệt tình, hào hứng gì với mẹ đứa nhỏ nữa!

Hấn nhẹ nhàng bước tới trước mặt nàng, trầm lặng. Nàng không vui, là vì không muốn đến đây sao? Một lúc lâu sau mới nói: “Sau này, nếu không muốn đến, thì đừng đến đây.” Giọng nói của hấn lạnh tanh, cứ như hoàn toàn không thèm để tâm, cũng chính giọng điệu thờ ơ này, khiến Tô Cẩm Bình nản lòng vô cùng!

Nàng cúi đầu, một lúc lâu sau, rốt cuộc không thể nhịn được nữa, ngừng đầu gào lên với dung nhan như thần tiên của hấn: “Chẳng lẽ huynh không hỏi được một câu vì sao ta không vui sao? Vừa mở miệng đã nói không muốn đến thì đừng đến. Chẳng lẽ huynh không muốn biết vì sao ta không muốn đến sao? Mẹ kiếp, cưỡng cũng cưỡng r ấ, ngủ cũng ngủ r ấ, không muốn bà đây chịu trách nhiệm thì huynh cũng có thể nói thẳng ra, huynh cứ thờ ơ không nóng không lạnh như vậy rốt cuộc là có ý gì chứ?!”

Nàng giận dữ nói một tràng dài, ầm ầm trút xuống đầu hấn! Đôi mắt không có tiêu cự của hấn lẳng lẳng nhìn nàng, đôi môi mỏng phun ra được mấy từ: “Nàng... giận à?” Vì hấn sao? Vì hấn không quan tâm nàng, còn vì hấn độc đoán, chủ quan kết luận như thế?

“Không!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi đáp! Sau đó, chính Tô Cẩm Bình cũng ngẩn người, nàng làm sao thế này? Bản thân nàng chưa từng thế này bao giờ, người ta có quan tâm mình hay không là quyền tự do của người ta, nàng có quyền gì mà can thiệp vào, có lý do gì để tức giận chứ? Tức giận là tối kỵ đối với một sát thủ, nhưng hôm nay nàng lại giận dữ một cách kỳ quái, còn hờn dỗi nữa chứ!

Đang định nói gì để kéo lại một chút hình tượng của mình, thì mùi hương tuyết liên bỗng xộc vào mũi, nàng bị người kia ôm vào lòng. Không

kéo mạnh, nhưng lại rất nhanh, cảm giác lạnh như băng cũng khiến nàng giật mình, mặt hơi đỏ hồng lên, mẹ kiếp, chuyện gì thế này?

“Đừng giận dữ, được không?” Giọng nói vẫn rất lạnh nhạt, thanh thanh, lạnh lạnh, giống như vầng trăng treo trên chín tầng trời, không thể nghe ra cảm xúc trong đó.

“Đã nói là không giận còn gì!” Nàng đáp rất nhanh, nhưng lại không đủ khí thế, trong lòng còn hơi chột dạ, cái người này, nói chuyện thì cứ nói đi, tự dưng lại ôm nàng làm gì?

Nghe nàng nói vậy, hắn khẽ cười, tiếng cười trong trẻo như khúc nhạc tiên, hư vô mờ ảo, nhưng lại cực kỳ êm tai, nhẹ nhàng chạm vào màng nhĩ người nghe, khiến người ta thoải mái tới kỳ lạ: “Nàng nói không giận, thì coi như không giận vậy.”

“Huynh thôi cái trò này đi nhé! Bà đây không sa vào mỹ nhân kế đâu, buông ra!” Miệng thì nói là không sa vào mỹ nhân kế, nhưng thật ra đã bị người ta làm cho mê muội đến điên đảo cả thần hồn rồi, cái tên này, tối rồi còn cười mê người như thế làm gì chứ, không phải là muốn dụ dỗ nàng làm mấy chuyện không hay ho gì kia sao?

“Mệt rồi, đi ngủ thôi.” Dứt lời, hắn đặt người trong lòng lên giường, tung chăn ra, phủ lên người cả hai. Bị hắn ôm chặt vào lòng, cô nàng nào đó vốn rất tức tối, muốn phản công, kết quả là một câu nói lạnh lạnh thanh thanh truyền ra từ miệng hắn, khiến mọi động tác của nàng đều dừng lại: “Nàng đã nói, sẽ đối xử rất tốt với ta.”

Vì thế, Tô Cẩm Bình nhụt chí tức thì, dù sao cũng là nàng sai trước mà! Nàng không nhúc nhích, rúc vào lòng hắn, trong lòng thậm chí chảy nước mắt, nàng làm gì nên tội thế này!!!!

Mùi hương tuyệt liên nhân nhạt bay vào mũi, vô cùng dễ ngủ, dần dần, tâm trạng nóng nảy của cô nàng nào đó cũng bình tĩnh lại, dựa vào ngực hắn, chậm rãi nói: “Ta... ta có thai...”

Vòng tay ôm nàng chợt cứng đờ, một cảm giác tê lương tràn ngập cả cơ thể hắn, câu hỏi “là của ai” đang định thốt ra, bị hắn cưỡng ép đè xuống. Là của ai, Lãnh Tử Hàn, Hoàng Phủ Dạ, hay là Yêu Vật? Dù của ai thì cũng không thể nào là của hắn. Thời khắc này, hắn thậm chí còn có cảm giác vạn mũi tên vừa xuyên qua tim mình khiến máu thịt lẫn lộn...

“Này, Bách Lý Kinh Hồng, sao huynh sắp làm cha rồi mà cũng không thèm nói gì thế? Có phải huynh không thể chấp nhận được chuyện mình đột nhiên trở thành cha không? Thật ra ta cũng không thể tiêu hóa nổi chuyện mình sắp làm mẹ! Nhưng sự thật là thế, Thiên Ưc nói nguyệt sự tháng trước của ta là giữa tháng, nhưng tháng này đã sắp hết tháng rồi mà còn chưa tới nữa, còn xảy ra chuyện trời ơi kia với huynh! Hơn nữa, hơn nữa, ta vừa mới phát hiện ra, hình như bụng ta to hơn rồi, hu hu hu... Huynh nói xem, chúng ta có muốn đưa bé này không?” Tô Cẩm Bình nhanh chóng nói hết những lời mình muốn nói, sau đó vênh tai chờ câu trả lời của hắn. Trong tiềm thức, nàng vẫn rất muốn biết hắn có muốn có đứa bé này hay không.

Nghe nàng nói vậy, đôi môi mỏng của hắn lặng lẽ run lên một chút. Giữa tháng trước có nguyệt sự, dù có mang thai thì cũng mới chỉ một tháng, bụng làm sao đã to ra được? Phân tích mấy lời nàng vừa nói xong, hắn mới biết, chẳng qua là nàng chưa thấy nguyệt sự tới, nên mới suy đoán lung tung thôi! Câu hỏi cuối cùng của nàng khiến hắn hơi sững lại, đôi môi mỏng cong lên một nụ cười nhẹ không rõ là cảm xúc gì: “Muốn.”

Đã vậy, không phải là mình phải nghĩ cách làm cho nàng mang thai thật hay sao?

Cô nàng nào đó nghe xong, cảm thấy tâm trạng sáng sủa lên nhiều, vượt ve cái bụng phẳng lì của mình theo bản năng, đắc ý nói: “Vậy huynh nói xem, có phải sau này huynh nên đối xử tốt với ta một chút không? Nếu không, bà đây sẽ tiêu diệt con của huynh!”

“Được!” Hắn thản nhiên đáp, đôi mắt xám bạc như ánh trăng tràn ngập ý cười, thậm chí còn giấu đi vẻ dịu dàng hiếm có.

Tô Cẩm Bình đang định nói gì đó, thì một tiếng “`âm `ân” vang lên! Một luồng sáng lóe lên trên không trung, đã cuối thu rồi mà trời vẫn còn sấm sét! Nàng đột nhiên trắng bệch mặt, lao vào lòng hắn, cơ thể còn hơi run lên. Sợ những ngày mưa bão, đây là nhược điểm duy nhất của nàng, vì quá khú mà nàng không hề muốn nhắc tới kia.

Cảm giác được sự sợ hãi của nàng, hắn ôm chặt nàng hơn: “Đừng sợ, có ta ở đây.”

Nàng thật sự không ngờ, một kẻ kiêu ngạo như tên này lại có thể nói được câu đó! Có đi ầu, nàng không thể phủ nhận rằng, những lời đó khiến nàng vô cùng yên tâm, lẳng lặng chui sát vào lòng hắn hơn. Có lẽ, chuyện mình bất cẩn ăn mất người này, thật ra cũng không tính là chuyện xấu lắm nhỉ.

...

“Hoàng thượng, trời mưa ạ!” Mặt Tiểu Lâm tử đầy vẻ lo lắng, lên tiếng nhắc vị đế vương sắc mặt lạnh lùng kia.

“Nó vẫn quỳ à?” Đương nhiên hắn muốn hỏi Hoàng Phủ Dật. Nhưng Tiểu Lâm tử không cần nói thì hắn cũng đã biết đáp án, bằng sự hiểu biết của hắn đối với tên nhóc thối kia, thì chắc chắn nó vẫn còn quỳ.

Tiểu Lâm tử khẽ gật đầu, sau đó vội cúi thấp đầu xuống, không dám nhìn sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn. Lần này Dật vương diện hạ thật sự chân thành, mà hoàng thượng dường như cũng thực sự tức giận...

Đôi mày rậm hơi nhướng lên, nhìn ra ngoài cửa sổ. Từng giọt mưa thi nhau trút xuống, đôi môi lạnh lùng mím chặt, cuối cùng bước nhanh ra khỏi điện Dưỡng Tâm!

Tiểu Lâm tử vội vàng đưa đám hạ nhân chạy theo, che ô cho hắn đi ra ngoài. Hoàng Phủ Hoài Hàn bước nhanh từng bước, đến khi còn cách ngự thư phòng một đoạn, thì hắn dừng lại từ rất xa, mái tóc đen được cột bằng long quan màu tím đậm xoa xuống bờ vai, dung nhan lạnh lùng như bùng cháy lên những ngọn lửa nhỏ, lẳng lặng nhìn người đang thẳng lưng quỳ

trước cửa ngự thư phòng kia. Từng giọt mưa thi nhau quất vào người hắn ta, xiêm y màu trắng đã ướt sũng từ lâu, mà ngay cả cây sáo ngọc luôn được chủ nhân giữ gìn, nâng niu cũng như mất đi ánh sáng thường ngày.

Tiêu Lâm tử che ô cho Hoàng Phủ Hoài Hàn, lén nhìn sắc mặt hắn, thận trọng nói: “Hoàng thượng, hay là để Dật vương đứng lên đi ạ, cuối thu rồi còn mưa to thế này, nếu nhiễm phong hàn thì...”

Đôi mắt màu tím đậm như bùng lửa, nhíu mày nhìn chằm chằm Hoàng Phủ Dật, cuối cùng hừ lạnh một tiếng, quay người đi: “Nó muốn quỳ cứ để cho nó quỳ!”

Tiêu Lâm tử vội vàng đuổi theo, cũng không dám khuyên thêm nữa...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 75: Ăn Thêm Lần Nữa Cũng Có Sao Đâu Chứ?

Một lúc lâu sau, chờ tiếng sấm tan đi, sắc mặt trắng bệch của Tô Cẩm Bình mới dịu đi một chút, vòng tay ôm thắt lưng hắn cũng buông lỏng hơn.

“Nàng sợ sét à?” Một câu nói nhẹ nhàng nhưng lại đầy ngạc nhiên phát ra từ miệng hắn, thật ra, con gái sợ sấm sét cũng là bình thường, nhưng hắn lại cảm thấy, với tính cách của nàng, thì lẽ ra không sợ gì hết mới đúng.

A, nếu nói sợ có mất mặt quá không? Tô Cẩm Bình ngẩng đầu nhìn gương mặt tuyệt mỹ của hắn, do dự một lúc lâu, cuối cùng cũng thành thật khẽ gật đầu: “Ừm! May mà hôm nay tới đây!” Ở hiện đại, mỗi khi tới ngày giông tố, nàng đầu kéo yêu vật ngủ cùng, nếu hôm nay không tới đây, một mình nàng ngủ trên giường chắc chắn sẽ sợ chết khiếp, lại phải trải qua thử thách đứng giữa làn ranh của sự sống và cái chết thêm một lần nữa!

Có đi ầu, nói xong câu này, nàng lại thấy không ổn lắm, dù thế nào nàng cũng là con gái, nói cứ như mình vô cùng cao hứng nhảy lên giường người ta vậy, lại còn may mà đã tới nữa chứ! Đúng là...

Nghe nàng nói vậy, hắn không nói gì cả, chỉ siết chặt nàng vào lòng. Lẳng lặng truy ền hơi ấm cho nàng, luồng nhiệt nóng bỏng vây lấy nàng, hòa tan cảm giác xấu hổ trong lòng Tô Cẩm Bình.

Tiếng nước tí tách truy ền tới từ cửa sổ, giọt mưa nhẹ nhàng rơi trên mặt đất, giống như một khúc nhạc êm ái lay động lòng người, làm nhạc đệm cho hai người đang k ề sát bên nhau ở trong căn phòng nhỏ kia. Sau đó, mưa càng lúc càng to, không biết là vì lạnh, hay vì sợ, hai người lại càng xích lại gần nhau hơn. Thời khắc này, trọng lượng của người đàn ông này

trong lòng Tô Cẩm Bình dường như cũng nặng hơn một chút. Đôi môi đỏ mọng cong lên, hấn không chỉ là người duy nhất khiến nàng cảm thấy đau lòng, cũng là người duy nhất khiến nàng cảm thấy an toàn, dù thái độ của hấn dành cho nàng luôn lãnh đạm như vậy, nhưng nàng lại có thể cảm nhận được sự quan tâm ẩn giấu trong vẻ lãnh đạm đó.

Nàng chui vào ngực hấn cọ cọ, động tác nhẹ nhàng như chú mèo con, khiến hấn hít sâu một hơi lạnh. Cô nhóc này, hình như quên mất hấn là một người đàn ông bình thường rồi thì phải, ôm ngọc mền thơm ngát trong lòng, mà nàng còn dám lộn xộn! Hấn cố gắng chặn luồng nhiệt ở bụng dưới đang bùng phát, nhẹ nhàng cắn môi, không để nàng phát hiện, khuôn mặt bạch ngọc đỏ như sắp tiết ra máu, đôi mắt xám bạc thoáng hiện vẻ rối rắm, hấn không ngờ chính mình cũng có lúc khó kiềm chế thế này, đúng là... bị quỷ ám mà! Cũng đúng lúc này, giọng nói của nàng vang lên từ ngực hấn: “Này, hình như, ta hơi thích huynh rồi!”

Câu nói này, như sấm sét, lại như tiếng trời cao, nhẹ nhàng bay vào tai hấn. Nàng thích hấn sao? Cảm giác mừng như điên tràn ngập khắp cơ thể hấn, muốn nói gì đó, nhưng lời nói tới miệng lại không thể phát ra thành lời, chỉ cảm thấy trong lòng hơi hoảng hốt, trái tim ở ngực trái như muốn phá lồng ngực mà ra! Nhưng đột nhiên, lòng hấn bỗng bình tĩnh lại, người trong lòng nàng, không phải là yêu vật sao?

Hấn không nói gì khiến nàng nhất thời thấy xấu hổ: “Khụ khụ, huynh cũng không cần phải nghĩ ngợi nhiều, ta chỉ nói là hình như thôi mà!” Nói xong, nàng chỉ muốn tát cho mình hai tát, tuy rằng, với tính cách của nàng, nếu thích ai nhất định sẽ thổ lộ, nhưng hiện giờ chính nàng cũng chưa muốn làm rõ xem có phải mình thích hấn hay không, còn thổ lộ cái lông gì chứ! Đặc biệt là với một đối tượng không hiểu gì về tình cảm mây gió này, hấn vĩnh viễn cũng không thể đáp lại nàng một câu --- thật ra, ta đã yêu nàng từ lâu!

Phì! Phì! Nàng đang nghĩ cái quái gì thế, chưa gì đã nằm mơ rồi à!!!

“Ừ.” Đôi môi mọng của hấn cong lên, dù là “hình như” thì cũng như nói với hấn rằng, nàng ở lại bên hấn, không phải chỉ vì muốn chịu trách nhiệm

cho “sự kiện” ngày đó, mà còn một phần nguyên nhân khác là vì nàng cũng có chút tình cảm với mình.

“Ngủ thôi!” Tô Cẩm Bình ngáp một cái, nhắm nghiền mắt. Hắn nói hắn không ngủ được nên mới kéo nàng tới ngủ cùng, nhưng nàng lại phát hiện, hình như hai người ngủ cùng nhau, nàng mới là người ngủ rất ngon giấc ấy, ít nhất cũng không có ác mộng quấy nhiễu.

Đêm nay, Tô Cẩm Bình ngủ rất ngoan, nhưng vì bên ngoài thỉnh thoảng lại có tiếng sấm rền, khiến nàng hơi sợ hãi, cho nên không lăn lộn như hôm trước, chỉ rúc thẳng vào lòng hắn mà cọ, ôm chặt đến không thể gỡ ra nổi, dần dần qua hết một đêm. Còn người kia, khuôn mặt lãnh đạm như phủ băng, sắc mặt không đổi, nhưng cứ mỗi lúc nàng cử động một chút, đôi lông mày đẹp sẽ hơi nhíu lại như đang cố kìm nén đi đâu gì...

----bamholylnd.com----

“Vương gia, đến giờ Dật vương điện hạ vẫn còn quỳ trước cửa Ngự thư phòng. Hoàng thượng đứng từ rất xa nhìn lại, cuối cùng lại như rất giận dữ bỏ đi ạ!” Một ám vệ quỳ gối trước mặt Hoàng Phủ Dạ, bẩm báo.

Hắn đưa tay lên day mi tâm, nghe tiếng mưa rơi ngoài cửa, mưa đã lâu lắm rồi, nếu là mưa mùa hè còn đỡ, giờ lại là cuối mùa thu, dù thân người có làm bằng sắt cũng không thể chịu nổi! Tên nhóc này, trước giờ sao hắn không phát hiện ra nó lại quật cường như vậy chứ? Dung nhan yêu nghiệt thoáng xuất hiện vẻ u buồn, một lúc lâu sau, hắn đứng dậy đi ra cửa.

“Vương gia, ngài đi đâu vậy?” Ám vệ đứng trong phòng hỏi.

“Hoàng cung!” Hai chữ còn vương lại, bóng người áo đỏ đã đội mưa đạp bước đi xa.

Quản gia ở cửa vôi vàng nói: “Vương gia, ngài cưỡi ô che đã!” Nói xong, mấy hạ nhân đều chạy tới.

Đâu ngờ, người kia còn không quay đầu lại, nhanh chóng lao về phía Hoàng cung. Vừa đến cửa cung, hắn đã gặp ngay Hoàng Phủ Vũ và Hoàng

Phủ Thương Dịch cũng đang ướm nhếch nhác đi tới, có lẽ đầu đến vì Hoàng Phủ Dật. Họ khẽ gật đầu với nhau, r ã vào cung...

“Tam hoàng đệ, đệ nên quay về biên cương sớm chút thì hơn!” Hoàng Phủ Dạ lên tiếng nhắc nhở, Tam hoàng đệ cưới công chúa Bắc Minh, nhưng Quân Lâm Uyên làm Bắc Minh hoàng, tới đây lâu như vậy mà cũng chưa từng hỏi đến muội muội của mình! Lần trước, trong yến tiệc trung thu, hẳn ta không thấy vợ chồng hai người tham gia, nhưng cũng không hề hỏi lấy một lời, có thể thấy, cái gọi là hòa thân đó cũng chẳng có ý nghĩa gì nhiều với Bắc Minh, có cũng được, không có cũng chẳng sao. Như vậy, Vũ cũng không cần phải vì nàng là công chúa nước khác mà phải ở lại bầu bạn thêm một thời gian, chậm trễ thời gian quay về biên cương nữa.

“Ông đây đã muốn về lâu r ã! Nếu không phải vì huynh chạy trốn, thì đệ phải gánh cái vạ này hay sao? Nhìn dáng vẻ ngang ngược của mụ ta là ông đã thấy chán lắm r ã! Thật không hiểu vì sao đại hoàng huynh lại đẩy một cô ả như vậy cho ông nữa!” Hoàng Phủ Vũ là người rất nóng tính, không thèm để ý tới thân phận của mình, mở miệng ra là “ông đây”.

“Được r ã, Tam hoàng huynh, dù sao cũng cưới nàng về r ã, nên sống tốt với nàng một chút. Cũng chỉ là làm trò cho Bắc Minh xem thôi mà, ai bắt huynh phải đối xử tốt với nàng ta thật đâu! Giải quyết chuyện Tiểu Cửu trước đã, tên nhóc thối đó bình thường phóng khoáng tiêu dao như vậy, không ngờ lại bướng bỉnh đến mức này!” Nếu không phải vì hắn, thì bọn họ cũng sẽ không vội vàng đến mức không kịp buộc tóc đã chạy vào cung giữa đêm hôm thế này.

“Các đệ đi xem Tiểu Cửu thế nào, ta đi xin hoàng huynh!” Hoàng Phủ Dạ nhanh chóng phân công nhiệm vụ, r ã đi thẳng đến điện Dưỡng Tâm. Dọc đường đi, hắn lại nghĩ rằng, nếu để tiểu Cẩm Cẩm cưới Tiểu Cửu, có lẽ cũng là cách tốt nhất. Tiểu Cửu có thể đưa nàng đi ngao du giang hồ, du ngoạn khắp thiên hạ, điểm này thì dù là mình hay là Bách Lý Kinh Hông đều không thể cho nàng được! Tiểu Cửu có thể mạo hiểm quỳ trong mưa cầu xin hoàng huynh, nhưng nếu là mình, thì chẳng thể làm được gì hết, cũng chẳng dám hứa hẹn gì, ngay cả đặt nàng ở vị trí quan trọng nhất trong

lòng mình cũng không được. Nếu đã thế, chi bằng khuyên hoàng huynh tác thành cho họ còn hơn!

“Vâng!” Hai người đáp rồi đi về phía cửa ngự thư phòng, trong lòng thầm nghĩ, dù thế nào cũng phải kéo tên nhóc thối kia về, nếu không, trời mưa tầm tã thế này, để nhiệm phong hàn sẽ vô cùng nguy hiểm!

Lúc này, Hoàng Phủ Hoài Hàn đang nằm nghiêng trên ghế dài, tay cầm một quyển sách, mà mãi không thấy lật sang trang khác. Bàn tay to lớn mạnh mẽ thỉnh thoảng day mi tâm, càng nghĩ càng đau đầu vì chuyện của Hoàng Phủ Dật.

“Hoàng thượng, Dật vương điện hạ cầu kiến ạ!” Tiểu Lâm tử bước tới bẩm báo.

Hắn ném sách sang bên cạnh, biết rõ ý đồ Dạ tới đây, liền chậm rãi ngẩng dậy, nói: “Để nó vào đi!”

Chỉ giây lát sau, bóng người mặc xiêm y đỏ rực xuất hiện trong phòng, tóc vẫn còn nhỏ nước, vẻ nhếch nhác không thể giấu được phong thái hào hoa tuyệt thế vô song: “Hoàng huynh, chuyện Tiểu Cửu...”

“Đâu tới cả à?” Hắn liếc nhìn hắn ta, thong thả bước tới bên cửa sổ.

“Vâng ạ! Tam hoàng đệ, tứ hoàng đệ đều tới, huynh cũng biết tính Tiểu Cửu rồi, thần đệ...” Hoàng Phủ Dạ chậm rãi nói ra suy nghĩ của mình.

Nhưng chỉ mới nói được một nửa đã bị hắn ngắt lời: “Đệ nghĩ trăm nên đừng ý nó sao?” Giọng nói lạnh lẽo mang theo hơi lạnh đến tận cùng.

Hoàng Phủ Dạ nhận ra vẻ không vui trong giọng điệu của hắn, vội vàng quỳ một gối xuống đất, nụ cười lảng lơ thường ngày cũng biến mất, dung nhan tươi đẹp đầy vẻ nghiêm túc: “Hoàng huynh, thần đệ cầu xin ngài tác thành cho Tiểu Cửu!”

“Là tác thành cho Tiểu Cửu, hay là tác thành cho chính đệ?” Hắn quay đầu nhìn hắn ta, trong đôi mắt màu tím đậm ngoài sự tức giận còn mang

chút thất vọng.

Ánh mắt này, khiến Hoàng Phủ Dạ ngẩn người, cúi đầu không thể nói gì để phản bác! Thật ra, hẳn muốn tiểu Cẩm Cẩm tránh được màn phân tranh này, lại vừa hay có Tiểu Cửu thích nàng. Giữa Hoàng huynh và Bách Lý Kinh Hồng, nàng càng lún sâu vào thì càng nguy hiểm. Nếu nàng rời khỏi hoàng cung theo Dật, cũng vẫn coi như là một sự lựa chọn tốt, ít nhất Dật cũng sẽ đối xử tốt với nàng: “Hoàng huynh, Tiểu Cửu rất nghiêm túc!”

“Trẫm cũng rất nghiêm túc!” Một giọng nói đầy tức giận vang lên: “Hoàng Phủ Dạ, Hoàng Phủ Dật quên đi trách nhiệm của hoàng thất, chẳng lẽ đệ cũng quên sao? Hoàng thất đã bao giờ có hôn nhân đơn thuần? Các đệ đều chỉ nghĩ tới bản thân mình, có bao giờ các đệ nghĩ tới trẫm chưa?”

Những lời này khiến Hoàng Phủ Dạ trầm mặc hẳn. Quả thật, năm đó vì phụ hoàng quá tin tưởng đám người Tô Niệm Hoa, đánh mất một phần hoàng quyền, đại hoàng huynh vì muốn lấy lại những thứ thuộc về Hoàng Phủ gia, mà hy sinh không biết bao nhiêu điếu. Hôn nhân, chỉ là một trong những điếu đó thôi! Bọn họ là thân vương của hoàng thất Đông Lăng, được hưởng sự đãi ngộ cao nhất, đã không cố gắng chút nào, ngược lại còn gây khó xử cho Hoàng huynh... Nghĩ tới đây, hẳn đứng dậy, mặt áy náy nói: “Đại hoàng huynh, là thần đệ quá đáng rồi!”

“Chỉ là một người con gái, nếu không phải trẫm muốn bắt nàng để đổi phò với Bách Lý Kinh Hồng, thì chỉ với thái độ này của các đệ, cũng không đáng để trẫm giữ nàng ở lại trên cõi đời này nữa rồi!” Trong Hoàng thất, cưới hỏi là công cụ để củng cố vương quyền, đường đường là một thân vương, lại muốn hạ mình cưới con gái một thị thiếp làm phi, đúng là chuyện cười trong thiên hạ!

“Vậy Tiểu Cửu...” Chuyện đã tới nước này, hẳn cũng không tranh cãi thêm. Hoàng huynh đứng ở vị trí cao nhất, cũng phải trả giá nhiều nhất, hẳn có tư cách gì mà yêu cầu hoàng huynh chứ?

“Muốn quỳ thì cứ để nó quỳ! Nếu nó vẫn không nghĩ thông suốt, thì quỳ đến khi nào nghĩ ra mới thôi! Sinh ra trong hoàng thất, bản thân nó cũng phải gánh trách nhiệm của mình! Tô Cẩm Bình vẫn còn có tác dụng,

trẫm không thể thả nàng xuất cung được! Còn nó, thân là Dật vương điện hạ cao quý, hôn nhân của nó cũng không phải do nó quyết định!” Hấn lạnh lùng nói xong rồi quay người đưa lưng về phía hấn ta, bức tranh giang sơn gấm vóc đập ngay vào mắt. Nhìn bức tranh đó, đôi mắt tím đậm của hấn không hề có chút tình cảm hỗn loạn nào. Vì sự phồn hoa, thịnh vượng này, thân là người của hoàng thất, dù có phải hy sinh nhiều hơn nữa cũng là đáng giá!

Hoàng Phủ Dạ khẽ nhếch đôi môi mỏng màu anh đào của mình lên, gật đầu rồi lui ra ngoài: “Hoàng huynh, thân đệ cáo lui!” Thật ra, hấn cũng biết trước, hôn sự của mình, mình cũng không thể quyết định được, chỉ là, có thể tránh được lúc nào hay lúc đó thôi. Hôm nay, hoàng huynh lại nhắc nhở hấn, đây là nỗi đau thương của hoàng thất, cũng là cái giá lớn nhất phải trả khi họ được nhận tất cả sự tôn vinh cao quý nhất thiên hạ!

“Lui đi!” Hoàng Phủ Hoài Hàn đáp, cũng không quay đầu lại. Chờ Hoàng Phủ Dạ lui ra ngoài, hấn mới thàn thờ phào một hơi.

Tiểu Lâm tử lo lắng bước tới: “Hoàng thượng, ngài cần gì phải nói với Dạ vương điện hạ những lời đó ạ?” Không nói thì ngài ấy cũng hiểu mà?

“Vì trẫm không muốn để nó ôm hy vọng hảo huyền, nên nhìn nhận rõ thực tế thì tốt hơn! Trẫm làm thế này, cũng vì muốn giúp chúng nó trưởng thành thôi!” Sự thật này, hấn đã nhận thức rõ từ mười năm trước! Con người màu tím đậm đảo tới bản đồ đặt trên bàn, bàn tay chụp mạnh xuống! Vì ngôi vị Hoàng đế, vì hoàng thất, người của Hoàng Phủ gia như hấn và bọn họ, đã phải hi sinh nhiều như vậy, cho nên, thứ mà Hoàng Phủ Hoài Hàn muốn, tuyệt đối không chỉ là một Đông Lăng nhỏ bé này!

Hoàng Phủ Dạ đội mưa đi thẳng tới cửa Ngự thư phòng, nhìn thấy Hoàng Phủ Vũ và Hoàng Phủ Thương Dịch đang ra sức kéo Hoàng Phủ Dật, nhưng hấn ta lại kiên quyết quỳ dưới đất không nhúc nhích.

Hấn bước nhanh vài bước tới, giọng nói phong lưu thường ngày đã không còn chút ý cười nào: “Tiểu Cửu, đệ nhất quyết ép Đại hoàng huynh phải đồng ý sao?”

Hoàng Phủ Dật ngẩn người, khuôn mặt tuấn tú thoáng xuất hiện nụ cười khổ, vì dầm mưa cả đêm, giọng nói cũng hơi khàn khàn: “Chỉ e là đệ không chết thì hoàng huynh cũng tuyệt đối không đồng ý thôi.” Hấn hiểu rõ đại hoàng huynh, một khi hoàng huynh đã quyết, thì dù mình có quỳ bao lâu cũng chỉ khiến huynh ấy càng giận dữ hơn mà thôi.”

Hiểu, nó hiểu rõ hoàng huynh sẽ không đồng ý, nhưng vẫn vì yêu mà quỳ ở đây, nó có thể làm được, còn Hoàng Phủ Dạ hấn thì sao? Hấn không làm được gì hết... Hoàng Phủ Dạ cười khổ, mưa rơi xuống khiến hấn tỉnh táo hơn, tiêu Cẩm Cẩm à, trên thế gian này, người không có tư cách ở bên nàng nhất, e rằng chính là ta đây!!!

“Nhị hoàng huynh!” Hoàng Phủ Vũ nhìn hấn không biết làm sao, thẩn hởi ý kiến hấn.

Hoàng Phủ Dạ cố nén tâm trạng của mình xuống, day day mi tâm, sau đó khẽ gật đầu với họ: “Các đệ cứ về đi, để bản vương giải quyết.”

Hai người liếc nhau một cái, rồi gật đầu, mặt đầy vẻ lo lắng, quay lưng rời đi. Còn Hoàng Phủ Dạ, sau khi nhìn Hoàng Phủ Dật, hấn lại đội mưa đi về phía cung Cảnh Nhân, vừa tới cửa cung, hấn đã cảm thấy một luồng sát khí ập thẳng về phía mình, mặt hấn vô cùng căng thẳng, thân hình màu đỏ lóe lên một cách quỷ dị, nhanh chóng lén vào trong.

Động tĩnh này khiến hai mươi mấy hắc y nhân nhanh chóng xoay người, nhìn thấy ngay người vừa tới. Xiêm y đỏ rực, một lọn tóc dính vào mặt, dưới cơn mưa như trút nước, nhìn hấn như ác quỷ khiến người ta kinh sợ. Đám hắc y nhân liếc nhìn nhau, đây là Dạ vương của Đông Lăng, nhưng Hoàng thượng đã hạ lệnh, nếu đêm nay không lấy được mạng của Tô Cẩm Bình, thì bọn họ cũng không cần quay về nữa! Phải làm sao bây giờ?

Sau một giây suy nghĩ ngắn ngủi, hắc y nhân cần đầu kín đáo ra hiệu bằng mắt, ý là một nửa bao vây Hoàng Phủ Dạ, một nửa xông vào giết Tô Cẩm Bình. Cấp dưới lĩnh mệnh, hơn mười người lao vào tấn công Hoàng Phủ Dạ, chiêu thức nào cũng sắc bén, hạ thủ vô cùng tàn nhẫn, nhưng rõ ràng không hề định lấy mạng hấn. Hoàng Phủ Dạ vươn tay ra, một chiếc

quạt vàng rơi từ trong tay áo bào đỏ như lửa, nhanh chóng bay ra, giống như một lưỡi đao tử vong, nhẹ nhàng cắt cổ một hắc y nhân!

Cây quạt bay một vòng, quay về tay hắn, ngay lập tức, tiếng chém giết vang lên, thị vệ ở xung quanh đã bị đám người kia xử lý sạch sẽ, vì thế, Hoàng Phủ Dạ đành phải chiến đấu một mình. Hắn phi thân tới cửa, muốn ngăn lại đám hắc y nhân kia, nhưng lại nhanh chóng bị vây lại, giao đấu quyết liệt, ánh đao kiếm lóe sáng, xiêm y đỏ tung bay, trên dung nhan xinh đẹp hiện rõ sát khí, cây quạt kia như món thần binh sắc bén, từng đao hạ xuống lấy đi một mạng người!

Nhưng mà, khả năng của một người dù sao cũng có hạn, vẫn có bảy hắc y nhân rời khỏi vòng chiến đấu, chạy về phía phòng trong. Cũng đúng thời lúc đó, một trận gió mạnh ập tới, một người đàn ông mặc xiêm y đen tuyền bước tới trong bóng đêm, gương mặt tà mị tuấn mỹ nở nụ cười khiến người ta sợ mất mật. cơn gió này khiến đám hắc y nhân ở cửa phòng cũng hơi bối rối, tạm thời bỏ ý định muốn tiến vào phòng Tô Cẩm Bình. Bảy người liếc nhau, rồi lao về phía Lãnh Tử Hàn.

Trên tay người kia không có vũ khí gì, chỉ kéo hồ lô rượu ở bên hông xuống, cười tà nói: “Đi thôi!” Hắn nhẹ nhàng ném ra, nhưng hồ lô kia lại như mũi tên xuyên phá bầu trời đêm, bay về phía bảy người kia, xuyên thủng qua người một hắc y nhân, rồi tiếp tục lao như không có thứ gì cản trở, xuyên qua ba người nữa. Những tiếng “soạt soạt soạt” vang lên, ba hắc y nhân vẫn còn đang giơ kiếm đứng đó, nhưng ngược lại xuất hiện một lỗ thủng lớn, chưa kịp nói gì đã ngừng thở!

Chiếc hồ lô kia, dạo một vòng trong không trung lại quay về tay hắn, bên trên còn không dính chút máu nào! Lực sát thương mạnh mẽ như thế khiến bản thân Hoàng Phủ Dạ cũng phải kinh hãi, nội lực có thể mạnh đến mức này, hơn nữa, luồng khí cuồn cuộn ngạo, tà đạo đó, trừ Tà công tử Lãnh Tử Hàn ra, tuyệt đối không thể có người thứ hai!

Nhưng Hoàng Phủ Dạ hắn cũng không phải kẻ vô dụng! Đôi môi anh đào cong lên cười, một vài con rắn bạc phóng ra từ tay áo hắn, cầm chính

xác vào cổ bốn hắc y nhân kia, cắn một cái, máu đen văng khắp nơi, bốn hắc y nhân kia từ từ ngã xuống!

Mười mấy người còn lại đã biết hôm nay mình gặp phải đối thủ thế nào! Hắc y nhân cậ̀m đậ̀u nói: “Lui!” sau đó thi triển khinh công bay đi trước, nhưng vừa bay lên, người y đã khựng lại, trên tay vẫn còn cậ̀m trường kiếm, nhưng người lại rơi thẳng xuống. Đến khi chạm xuống đất, y đã biến thành thi thể!

Rơi xuống cùng với y còn có một nút đậ̣y h òlô rượu, cổ y xuất hiện một lỗ thủng nho nhỏ tròn tròn, máu chảy xối xả từ lỗ đó ra, chết vô cùng đáng sợ, mà đậ̀u sỏ gây nên chuyện cực kỳ đáng sợ này, lại đang dựa vào lan can, ngượ̀ đậ̀u thản nhiên uống rượu. Chậ́t lỏng trong suốt chảy xuống theo đường cong của cậ̀m hặ́n, không thể phân định rõ là nước mưa hay là rượu. Giọng nói tà mị cất lên trong đêm tối, nghe còn đáng sợ hơn cả Ma vương: “Muốn chạy à? Đã hỏi ý bản tôn chưa?”

Những người còn lại liếc nhìn nhau, bàn tay cậ̀m đậ̀o run rẩy không ki ệ̀m chế đượ̣c, người toát mộ̀ hôi lạnh, bọn y tới để giết Tô Cẩm Bình, sao lại gặp hung thậ̀n này chứ?! Nhưng còn chưa nghĩ xong nên xuất chiêu hay không, thì mấy con rắn nhỏ đã lặ́ng lẹ̃ bò lên cổ bọn y, Hoàng Phủ Dạ cũng chậm rãi bước đến bên cửa, nhàn nhã dựa vào lan can. Hặ́n vốn có thể tung rắn ra sớm, nhưng cảm nhận đượ̣c lu ộ̀ng khi của một cao thủ khác, nên mới cố tình tỏ ra yếu thế, để dụ hặ́n ta ra, không ngờ lại là Lãnh Tử Hàn!

Lúc này chỉ còn lại hai hắc y nhân, một người nhìn họ, định cắn lưỡi tự vẫn, bị Lãnh Tử Hàn ném h òlô trống rỗng qua, đập thẳng vào mặt, khuôn mặt dưới khăn che đã bậ̀n tím, răng cũng rụng mất vài cái, thuốc độc giấu trong răng nanh cũng rơi ra. Chiếc h òlô kia đập y xong, lại bắn ngược sang người người khác, xuyên thủng qua người y, một chiêu mất mạng!

Sự sợ hãi trong mắt ám vệ kia đã không còn có thể diễn tả bằng lời đượ̣c nữa. Y trợn trừng mắt nhìn hai người họ, ám vệ của hoàng thất Bắc Minh đậ̀u đượ̣c tuyển chọn từ ngàn vạn người, dù là tổ chức sát thủ đệ nhất

thiên hạ cũng không dễ dàng đánh bại họ, vậy mà hai mươi bảy người hôm nay lại dễ dàng bị họ sát hại như vậy!

Lãnh Tử Hàn cười tà, thần nhiên nói: “Bản tôn còn chưa đồng ý, mà người dám tự sát à?”

Nghe hắn ta nói vậy, người kia lùi lại vài bước, ánh mắt nhìn hắn ta vô cùng kinh sợ, như đang nhìn thấy một tên ác quỷ vậy! Nếu hắn ta không cho phép, thì chết cũng không được, đúng là một kẻ cuồng ngạo, độc đoán, chẳng lẽ đây chính là giáo chủ ma giáo, kẻ làm giang hồ phải khiếp sợ, Tà công tử Lãnh Tử Hàn?

Hắn chậm rãi đứng thẳng người dậy, giọng nói tà ác lại vang lên: “Quay về nói cho chủ nhân người biết, sau này đừng dùng lại chiêu này nữa, có bản tôn ở đây, nếu hắn không tự đến, thì không ai có thể gây tổn thương cho Tô Cẩm Bình được!” Rõ ràng hắn đã biết bọn y là người của ai.

Hắc y nhân kia sợ hãi nhìn hắn một lúc rồi nhanh chóng rút lui...

“Không hổ là cao thủ đệ nhất thiên hạ, Tà công tử thật bản lĩnh!” Giọng nói tao nhã, phong lưu mang theo ý cười của Hoàng Phủ Dạ vang lên.

“Dạ vương diện hạ quá khiêm nhường rồi!” Hắn không ngờ Hoàng Phủ Dạ còn có chiêu đó, nội lực không bằng hắn, nhưng nếu thật sự so tài, thì chưa chắc hắn đã chiếm được ưu thế. Hắn ta có thể khống chế rắn, không hổ là hoàng huynh của Dật!

Hoàng Phủ Dạ hít sâu một hơi hỏi: “Tìm nàng sao?” Khi phát hiện tính cách tiểu Cẩm Cẩm có gì đó khác lạ, chính hắn đã cho người đi đi điều tra, cũng phát hiện, trước khi vào cung, hình như nàng có qua lại với Lãnh Tử Hàn. Khi đó, nghe hạ nhân báo, hắn còn không dám tin, nhưng bây giờ thì không tin cũng phải tin!

“Tiếc là nàng không ở đây.” Chuyện lần trước là do hắn ta quá kích động, nhưng lần này hắn ta đến, cũng không phải cố ý đến để xin lỗi. Hắn ta có tra xét một chút chuyện trong cung, biết tình cảnh của nàng, cũng đã đoán trước, sớm muộn gì qlu cũng không chịu nổi mà động thủ, nên mới

quyết định canh gác đêm ở đây, không ngờ vừa vặn gặp chuyện này. Có đi đâu, hôm nay vừa tới đã không cảm nhận được khí tức của nàng ở trong phòng.

Hoàng Phủ Dạ nghịch lọn tóc trước ngực, nhàn nhã dựa vào lan can, gương mặt còn đẹp hơn phụ nữ vài phần lộ ra nụ cười kiêu diễm, đúng thế, nếu nàng ở đây, động tĩnh lớn thế này thì nàng đã đi ra lâu rồi, sao còn ngủ trong phòng được. Số nàng cũng rất may mắn, có người đến ám sát lại đúng lúc nàng ra ngoài!

“Huynh nghĩ nàng đi đâu?” Giọng nói phong lưu ước át mang theo ý cười vang lên hỏi.

Hắn nhướn đôi mày kiếm, giọng nói tà mị đáp lại: “Huynh mà không biết sao?”

Hắn nói vậy có ý gì? Động tác của Hoàng Phủ Dạ hơi khựng lại, đôi mắt màu tím nhạt đảo về phía Lê viên: “Ý huynh là...?”

“Huynh yêu nàng, nàng yêu hắn!” Lãnh Tử Hàn chậm rãi nói, nói ra nhìn nhận của bản thân, trong mắt đầy vẻ hài hước, nhưng ẩn dưới sự hài hước, lại là tự giễu cợt mình.

Hoàng Phủ Dạ cười khở: “Chẳng lẽ huynh thì không sao? Buồn cười là đến bây giờ Dật vẫn còn quỳ gối trước cửa ngự thư phòng!” Tiểu Cẩm Cẩm à, rốt cuộc nàng là người thế nào mà có thể khiến cho nhiều người động tâm vì nàng như thế? Thơ từ ca phú, không gì không biết, phương diện nhạc lý cũng ưu việt hơn người, thân thủ tốt như vậy, tính nết như thế, lại có khả năng bao biện khiến đại hoàng huynh cũng không phải là đối thủ. Có đôi lúc, hắn thật sự nghĩ rằng nàng là từ trời xanh phái đến, làm rối loạn cả hồ nước xuân!

Hai người đàn ông chưa từng gặp mặt, nhưng thời khắc này lại đột nhiên có cảm giác gặp người cùng cảnh ngộ: “Đi uống rượu không?” Lãnh Tử Hàn cất lời đề nghị.

“Được!” Hắn cũng đồng ý.

...

“Hoàng thượng, thuộc hạ vô dụng, ám sát thất bại!” Âm vệ kéo lê thân hình đầy máu, xuất hiện trước mặt qlu.

Đôi mắt hẹp dài đảo về phía y: “Thất bại à?” Giọng nói rất ôn hòa, nhưng cũng chính sự ôn hòa này khiến cơ thể âm vệ kia run lên!

“Là do Lãnh Tử Hàn và Dạ vương của Đông Lăng. Nội lực của Lãnh Tử Hàn rất thâm hậu, chúng thuộc hạ không phải là đối thủ của hắn, mà Dạ vương Đông Lăng không chỉ có võ công cao cường, còn có thể khống chế rắn, chỉ có mấy con rắn bạc nhỏ cũng đã giết chết mấy người của chúng ta rồi! Lãnh Tử Hàn còn nói thuộc hạ truyền lời cho ngài, rằng chỉ cần có hắn ở đó, nếu ngài không tự đến, thì không thể động tới Tô Cẩm Bình!” Lãnh Tử Hàn là ai, là “Tà công tử”, là ông vua không ngai! Hắn không có quốc gia, không có thuộc địa, nhưng dùng khả năng của một mình hắn mà khiến giang hồ phải kinh sợ, bọn họ sao có thể là đối thủ chứ!

“À?” Hắn nheo đôi mắt xéch lại, nốt ruồi son càng tươi đẹp hơn, Lãnh Tử Hàn cũng nhúng tay vào sao? Hắn nhẹ giọng nói: “Lui xuống đi.” Nếu Lãnh Tử Hàn đã nhúng tay vào, có lẽ mình nên thay đổi kế hoạch một chút!

“Dạ?” Âm vệ kia hơi sững sờ, y không cần phải chết sao?

Một đôi mắt đầy ý cười lập tức quét về phía y khiến y kinh hãi lạnh cả người, vội nói: “Thuộc hạ cáo lui!”

...

Sáng sớm, u ám đã lùi dần, mưa cũng ngừng lại.

Tô Cẩm Bình mơ màng mở hai mắt mờ sương, sau đó vươn tay vặn lưng một cái, tạm thời vẫn còn chưa kịp nhớ ra mình đang ở đâu, nàng vừa động dậy, đương nhiên cũng khiến người bên cạnh tỉnh giấc.

Vặn người xong, ngẩng đầu lại nhìn thấy gương mặt khiến người ta phun máu mũi của người nào đó, nàng vội vàng cúi thấp đầu xuống, nhưng

vừa cúi, lại nhìn thấy vật áo hơi hé mở cùng với làn da màu mật ong của hắn! Tô Cẩm Bình nhanh chóng đưa tay lên ôm mũi, ngẩng đầu định mắng hắn vài câu, nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt mơ màng của hắn, nàng lại đành phải nuốt xuống!

Người đàn ông nào đó mở mắt mơ mơ màng màng, rèm mi dài như lông vũ vẫy vẫy trên mặt hắn, giọng nói có vẻ lười biếng vang lên: “Nàng dậy rồi à?” Tuy giọng nói vẫn thản nhiên, nhưng lại mang theo vẻ quyến rũ lạ thường, dường như có thể biến thành một sự hấp dẫn đến chí mạng!

“Dậy... dậy rồi!” Nàng khó khăn nuốt nước miếng, đè nén thú tính trong lòng mình xuống, không ngừng tự nhủ, tuy hắn rất đẹp trai, nhưng mình là một người có phẩm hạnh, tuyệt đối không thể làm những chuyện không bằng cấn thú được. Làm vậy, chính nàng còn thấy khinh bỉ bản thân mình!

“Ta dậy đây!” Tô Cẩm Bình vội tung chăn lên, định ngẩng dậy, nhưng tay hắn vẫn đang đặt ở ngang hông nàng, nên khi nàng nhấc người lên, không chỉ không ngẩng dậy được, mà cả cơ thể còn bị va mạnh vào lồng ngực của hắn.

Một cánh tay và nửa người bám trên người hắn, Tô Cẩm Bình hơi xấu hổ ngẩng đầu, hắn vội vàng rút tay đang ôm eo nàng về khuôn mặt bạch ngọc thoáng ửng hồng, bụng dưới cũng như có đốm lửa nhen nhóm.

“Bách Lý Kinh Hồng, ta nghĩ, sau này chúng ta không thể ngủ cùng nhau được đâu!” Tô Cẩm Bình thật lòng nói.

Nét ửng hồng trên mặt hắn nhanh chóng biến mất, gương mặt vốn hơi lúng túng lại quay trở về vẻ lãnh đạm thường ngày, lạnh lùng nói: “Ừ.” Về xa cách lại phủ lên người hắn, giống như một đũa trẻ đang giận dỗi vì không được ăn kẹo vậy.

Chỉ là, Tô Cẩm Bình cũng đang buồn bực, nên không chú ý được nhiều như thế, lại nói càng chân thành hơn: “Ta nghĩ, nếu sau này chúng ta cứ ngủ cùng nhau nữa, một sáng nào đó, đột nhiên ta không kiềm chế được, sẽ làm chuyện xấu với huynh mất!”

Tâm trạng vốn đang hậm hực của người nào đó bỗng nhảy nhót lên sau khi nghe câu nói này của nàng, cảm nhận được cơ thể mềm mại của nàng đang đặt trên người mình, hô hấp của hắn cũng hơi rối loạn.

Nhưng Tô Cẩm Bình lại hốt nhiên chưa phát hiện ra, đưa tay lên túm tóc mình, buồn bực nói: “Đúng rồi, sao ta lại quên mất nhỉ, huynh đã là người của ta rồi còn gì, ăn thêm một lần nữa thì cũng có sao đâu?” Nói xong, nàng mở to mắt, đôi mắt long lanh như rực sáng nhìn chằm chằm hắn không chớp mắt.

Hô hấp của hắn như ngừng lại, nàng đang mời gọi hắn sao? Hắn khẽ nhướn đôi mày đẹp, xoay người, áp nàng xuống dưới, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Cẩm Bình hơi đỏ lên, nhưng vừa rồi, rõ ràng chính nàng tự đề nghị trước, bây giờ mà rút lui thì e cũng hơi hèn! Mùi hương tuyết liên bay vào mũi, cực kỳ dễ ngủ, người kia đang ở trên người nàng, ánh mắt xám bạc say lòng người không có tiêu cự, đôi môi mỏng mím lại thành một đường thẳng, như đang lo lắng gì đó, lại như đang cố gắng nhẫn nhịn gì đó.

Nhẫn nhịn à? Tô Cẩm Bình nhìn sắc mặt hắn, liền đưa tay đẩy mạnh hắn ra, mặt đỏ ửng vẻ chán ghét nói: “Muốn đi ị thì mau lên đi! Đừng có dùng cái mặt đó nhìn ta!” Hét lên với hắn xong, nàng lại nghĩ đến nghị của mình hoàn toàn không thể dùng vào thời điểm này được! Đùa cái gì thế, bây giờ nàng là phụ nữ có thai, sao có thể làm chuyện đó được, không tốt cho đứa bé chút nào!

Muốn ị à? Ba sọc đen to chảy thẳng xuống sau gáy hắn, không khí ấm áp bị phá hỏng hoàn toàn! Nàng nhìn thế nào mà lại nghĩ hắn muốn đi ị chứ? Sau khi trằn mặc một lúc lâu, hắn cũng không biết phải nói gì mới ổn, cứ cảm thấy mấy từ “ta không buồn ị” thực sự rất khó nói, không thể cất lời được!

Hắn ngẩn im không nhúc nhích, mái tóc dài đen như mực xõa sau lưng, một vài lọn vẫn vương trước ngực, vạt áo hơi mở ra, làn da màu mật ong lộ rõ, còn có thể thấp thoáng nhìn thấy điểm đỏ đỏ bên trong. Mà người kia dường như không hề biết cảnh xuân của mình bị lộ ra, chỉ ngờ ngác ngẩn đó, ánh mắt mơ màng cực kỳ giống một đứa trẻ vừa đánh mất đồ chơi.

Ánh mắt Tô Cẩm Bình như bị thứ gì đó khóa lại, lặng lẽ đảo vào trong vạt áo hần, lẳng lẳng ngắm nhìn, không ngừng nuốt nước miếng, máu mũi đã bắt đầu nhen nhóm rục rịch, cứ như sẽ phun ra ngay tức khắc vậy. Mẹ kiếp, không được không được, cứ tiếp tục thế này thì nàng sẽ biến thành cặn thú mất: “Ta về trước đây. Ta nghĩ rồi, vì sự phát triển của đứa bé, ta nên chịu đựng thì hơn!”

Đứa bé à? Miệng của hần bất giác co rút lên, bỗng thấy hối hận vì đêm qua không nói rõ chuyện này.

Ngay sau đó, cô nàng nào đó nhanh chóng đứng dậy mặc quần áo, rồi lại dùng tốc độ sét đánh lao ra cửa. Vừa chạy được vài bước, nàng bỗng cảm thấy không ổn, quay đầu nhìn lại, quả nhiên người kia vẫn giữ nguyên tư thế ngồi trên giường, đôi mắt xám bạc như lấp lánh nước, tuy toàn thân vẫn không nhiễm chút bụi trần, dường như cách xa trần thế, nhưng nhìn lại vô cùng đáng thương! Còn đáng thương hơn cả con cún con vừa bị chủ nhân vứt bỏ!

Vì thế, Tô Cẩm Bình xoay người, đi vài bước đến bên giường, không chờ hần kịp phản ứng liền kéo hần đến trước mặt mình, ấn mạnh môi mình lên môi hần, mùi hương tuyết liên nhàn nhạt bay vào mũi, khiến nàng cảm thấy vô cùng thư thái! Hần vẫn ngồi lặng lẽ, đón nhận nụ hôn cuồng nhiệt hùng hực khí thế của nàng!

Hôn xong, Tô Cẩm Bình buông hần ra, nhìn dáng vẻ tội nghiệp của hần, nàng đưa tay xoa xoa đầu hần, nói: “Cha đứa nhỏ này, chờ bà đây về nhé. Giờ ta phải đi quét sân đã, còn hai ngày nữa là lĩnh bổng lộc rồi, những mười lăm lượng bạc, bỏ đi thì tiếc lắm! Chờ lĩnh bổng lộc xong, chúng ta sẽ trốn khỏi cung, sau này không bao giờ phải gặp lại cái tên thối nát Hoàng Phủ Hoài Hàn đó nữa!”

Cảm nhận được bàn tay đang đặt trên đầu mình, khóe miệng hần hơi run lên, nghe thấy câu cha đứa nhỏ, mắt hần cũng bắt đầu giật giật, nhưng mấy câu cuối cùng lại khiến tâm trạng của hần vui vẻ hơn hẳn. Hần rất thích thú khi mỗi khi nàng nhắc đến người đàn ông khác ở trước mặt hần mà lại dùng giọng điệu khinh bỉ và chán ghét.

Không nghe thấy hắn trả lời, nàng lại hỏi lại: “Huynh có đồng ý không?”

“Được.” Hắn nhẹ nhàng đáp lại một tiếng, không nhận ra được là tâm trạng gì, nhưng lại mang theo vẻ ngây ngô, ngái ngủ vì vừa ngủ dậy.

Vì thế, Tô Cẩm Bình lại có cảm giác như mình đang dụ dỗ trẻ con vậy! Nghe hắn đồng ý, nàng liền vội vội vàng vàng bước ra ngoài, bước thật nhanh...

Sau khi nàng đi rồi, người kia mới đưa đầu lưỡi ra, khẽ liếm viền môi của mình, viền môi mang theo hương vị của nàng... khóe môi mỏng của hắn hơi cong lên. Hắn đưa tay chỉnh lại vạt áo của mình, che hết cảnh xuân “không cần thận bị lộ ra” đi, trong đôi mắt xám bạc thoáng xuất hiện nụ cười giảo hoạt, bây giờ, nếu hắn mọc thêm hai cái tai nữa, thì rõ ràng hắn là một con đại hồ ly nham hiểm, xảo trá!

Vừa quay về cung Cảnh Nhân, Tô Cẩm Bình đã nhìn thấy ngay Hoàng Phủ Dạ ngẩng ở cửa, bộ xiêm y đỏ rực vẫn còn chưa khô, tóc trên đầu vẫn còn nhỏ nước. Nàng cong khóe môi đỏ mọng, bước nhanh tới, hỏi: “Hiếm có thật, lão nhân gia ngài làm sao đây? Sao lại nhếch nhác thảm hại thế này? Hôm qua bị chó đuổi à?” Mũi nàng nhạy bén ngửi thấy mùi máu tanh, nhìn xung quanh nhưng cũng không phát hiện dấu vết đánh nhau, ngay cả một vết máu cũng không có, xem ra, có người xử lý giúp mình rồi.

“Tìm nàng có chút việc.” Hắn làm như không nghe thấy câu trêu chọc của nàng, nhẹ nhàng nói. Đêm qua, hắn và Lãnh Tử Hàn ngẩng uống chút rượu, cuối cùng, Lãnh Tử Hàn nói Tô Cẩm Bình không muốn gặp lại mình, nên quay về, còn hắn thì có việc tìm Tô Cẩm Bình nên quay lại chờ nàng.

“Chuyện gì?” Hiếm khi thấy vẻ mặt hắn nghiêm túc như vậy, ngay cả nụ cười xinh đẹp luôn dính trên môi cũng biến mất tăm, không phải đã xảy ra chuyện gì chứ?

“Chuyện của Dật, nó nói với hoàng huynh là muốn cưới nàng làm phi. Hoàng huynh không đồng ý, nó liền quỳ trước cửa ngự thư phòng, đã quỳ suốt cả đêm rồi! Chúng ta khuyên nó cũng không nghe, nên muốn nhờ

nàng tới khuyên nó giúp!” Đêm qua, hẳn chỉ hy vọng Tô Cẩm Bình có thể giúp hẳn việc này, nhưng nàng lại không có ở đây. Cũng không biết vì sao, nhưng hẳn không muốn tới Lê viên tìm nàng, có lẽ vì sợ phải nhìn thấy hình ảnh mà mình không muốn thấy chẳng.

“Cái gì?” Hôm qua, khi nàng gặp Hoàng Phủ Dật cũng thấy trong lòng dâng lên một cảm giác lạ, sau đó nhìn thấy hẳn quỳ, nàng cũng chỉ cười ngượng xem hoa, chạy qua hỏi một hai câu, không ngờ hẳn lại vì nàng nên mới đối đầu với Hoàng Phủ Hoài Hàn sao?

Không chờ Hoàng Phủ Dật đáp lời, nàng lao vào phòng, lấy chổi r ồi lại chạy ra ngoài. Nhất định là Hoàng Phủ Dật điên r ồi, hai người bọn họ căn bản không quen thân gì, gặp mặt cũng mới chỉ gặp một vài lần như vậy, lần trước nghe hẳn nói cái gì mà “ta sẽ chứng minh cho nàng thấy”, nàng cũng không cho là thật. Không ngờ hẳn lại điên tới mức này!

Nhìn theo bóng nàng, Hoàng Phủ Dật hít sâu một hơi, định xuất cung, bỗng nghe thấy tiếng nàng truy ền tới từ rất xa: “Chuyện đêm qua, cảm ơn huynh!” Nàng nói cảm ơn, đương nhiên là vì chuyện hẳn giúp nàng xử lý đám sát thủ kia.

Hoàng Phủ Dật hơi sửng lại, không ngờ nàng lại chạy đến mức thế, khẽ cười: “Không chỉ mình ta giúp nàng, còn có Lãnh Tử Hàn nữa.”

Ba chữ Lãnh Tử Hàn vừa xuất hiện, Tô Cẩm Bình hơi dừng bước, nhưng chỉ trong chớp mắt, nàng lại tiếp tục bước đi. Lãnh Tử Hàn à? Trước giờ nàng là người ân oán rõ ràng, ân tình này, nàng nhận, nhưng thù hận giữa hai bọn họ, hình như còn nhiều hơn!

Nàng đi thẳng tới cửa ngự thư phòng, mặt đất sáng bóng, nước mưa đêm qua ề ề chảy xuống theo độ nghiêng của sân, không tạo thành vũng nước trước cửa ngự thư phòng. Hoàng Phủ Dật quỳ gối trước cửa, vẫn dựng thẳng lưng, sừng sững như cây tùng cây bách, bị nước mưa xối cả đêm, toàn thân hẳn không có chỗ nào không nhếch nhác, thảm hại!

Tô Cẩm Bình bước nhanh vài bước tới, lạnh lùng hỏi: “Huynh điên à?”

Hoàng Phủ Dật ngẩng đầu, sắc mặt đỏ hồng, có vẻ hơi sốt. Hắn nhìn nàng, khẽ cười: “Chẳng qua chỉ là quỳ một đêm thôi mà, không có gì!”

“Đứng lên!” giọng nói kiên quyết không cho phép thỏa hiệp.

Hắn vẫn quỳ không nhúc nhích, giọng khàn khàn vang lên: “Nàng biết à?”

“Đứng lên!” Nàng không trả lời hắn, nhưng sự kiên quyết của nàng lúc này cũng là câu trả lời tốt nhất.

Hoàng Phủ Dật nghe vậy, không đáp lại, vẫn quỳ không nhúc nhích: “Nàng không cần phải xen vào, đây là chuyện của ta!”

“Được!” Tô Cẩm Bình nhìn hắn một lúc lâu, cuối cùng trầm mặc quay người bước lên cầu thang.

Không bao lâu sau, Hoàng Phủ Hoài Hàn và Quân Lâm Uyên cùng đi tới. Sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn có vẻ rất bình thường, không thể nhận ra vẻ không vui vì việc Quân Lâm Uyên phái sát thủ đến hoàng cung đêm qua, chỉ có đi đầu... hắn thực sự đã đánh giá thấp Quân Lâm Uyên này rồi!

Quân Lâm Uyên vẫn mặc y phục màu ánh trắng như bình thường, nhìn Hoàng Phủ Dật quỳ trước cửa, môi khẽ nhếch lên cười hỏi: “Dật vương thế này là?” Đêm qua hắn ta đã nghe thấy chuyện Hoàng Phủ Dật quỳ ở đây, vốn ở trong cung cũng không biết được nguyên nhân gì, nhưng cơ sở ngầm mà hắn ta đặt ở phủ Tam vương gia đã thăm dò được đầu đuôi sự tình từ chỗ Hoàng Phủ Vũ.

Hoàng Phủ Hoài Hàn cảm thấy vô cùng mất mặt, Hoàng Phủ Dật cũng biết chuyện này do mình gây ra, ở thời điểm này thật sự không ổn chút nào, nhưng vẫn không lên tiếng, mặt đầy vẻ kiên định.

“Tên nhóc thối này phạm sai lầm, nên ta dạy dỗ nó một chút thôi! Lâm Uyên huynh, mời!” Hắn hừ lạnh một tiếng, rồi đưa Quân Lâm Uyên đi ngang qua mặt hắn ta, khi đôi mắt tím đậm nhìn thấy mặt hắn ta đỏ ửng lên

rất bất thường, trong lòng cũng cảm thấy hơi lo lắng, nhưng chỉ chợt lóe lên rồi biến mất.

Quân Lâm Uyên khẽ cười không nói gì, đi theo hắn vào ngự thư phòng.

...

Tô Cẩm Bình và Hạ Đông Mai cằn chỗi lên, nhìn mặt Hoàng Phủ Dật càng lúc càng đỏ, thân người cũng lung lay như sắp đổ, cứ cảm thấy hình như hắn sắp không chống chọi nổi nữa, thế mà hắn vẫn cố chịu đựng. Tới giờ ăn trưa, Tô Cẩm Bình nhìn hắn, muốn khuyên vài câu, lại nghĩ mình có nói cũng vô dụng, đành im lặng không nói gì.

Cho đến tận buổi chiều, từng giọt mưa nhỏ lại tí tách rơi xuống, người quỳ gối trước cửa rốt cuộc cũng không gượng nổi nữa, ngã xuống hôn mê.

Những tiếng kêu hoảng hốt vang lên, lập tức có người chạy vào báo với Hoàng Phủ Hoài Hàn, khuôn mặt lạnh lùng của đế vương nghiêm lại, vội vàng đi ra cửa: “Gọi ngự y! Mau lên!” Bàn tay giấu dưới tay áo bào rộng thùng thình siết chặt lại, đầu ngón tay run rẩy thể hiện hết sự lo lắng của hắn.

...

“Hoàng thượng, thần bất lực!” Viện Phán của Thái y viện quỳ gối bẩm báo.

“Vớ vẩn! Chỉ là bị phong hàn thôi, bất lực là sao?” Mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn vô cùng dữ tợn, hắn chỉ muốn dạy dỗ tên nhóc này một chút, nếu thực sự hết thuốc chữa như thái y nói thì...!

“Cách đây không lâu Dật vương điện hạ bị bệnh nặng, lúc đó không chữa trị tận gốc, hơn nữa, hôm nay ngài ấy bị phong hàn, lại suốt một ngày một đêm không ăn cơm, bệnh cũ chưa qua bệnh mới đã đến, nên mới nghiêm trọng như thế ạ!” Thái y cúi người bẩm báo.

Hoàng Phủ Hoài Hàn túm lão lại, nhìn thẳng vào mặt lão, khuôn mặt lạnh lùng như nổi bão tố: “Người nói cho trăm nghe, thật sự không có bất cứ cách nào sao?” Về mặt hấn như ác quỷ từ địa ngục tới, thái y tin rằng chỉ cần lão nói “đúng vậy”, thì giây tiếp theo e sẽ phải chết ngay tại chỗ!

Nhưng sự thật lại là như thế! Lão cúi người, kiên định nói: “Đúng vậy! Thần bất lực!”

Quân Lâm Uyên đứng bên cạnh bỗng lên tiếng: “Để trăm xem thử xem!” Ai cũng biết Quân Lâm Uyên là đệ tử chân truyền của thần ý, ba năm trước thần ý đã qua đời, cho nên, hấn cũng trở thành người có y thuật cao nhất thiên hạ!

“Vây, đa tạ Lâm Uyên huynh!” Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng không từ chối, dù sao, bây giờ chuyện gì cũng không thể quan trọng bằng tính mạng của Dật.

Bất mạch xong, trong mắt Quân Lâm Uyên thoáng hiện lên tia sáng quý dị, nhưng vì Hoàng Phủ Hoài Hàn đang lo lắng cho sự an toàn của Hoàng Phủ Dật nên không để ý, hấn ta cười nói: “Tuy là bị phong hàn lại có bệnh cũ, nhưng cũng không phải hết thuốc chữa. Trăm kê vài vị thuốc cũng có thể trì hoãn được bệnh tật, nhưng tâm bệnh cần phải có tâm dược. Ý của trăm, chắc hấn Hoài Hàn huynh cũng hiểu chứ?” Nói xong, hấn ta viết phương thuốc xuống, giao cho ngự y.

Các ngự y vừa nhìn thấy phương thuốc kia, liền ngẩn mặt ra, trong lòng thần tán thưởng, không hổ danh là đệ tử thần ý, lại có thể nghĩ được ra cách này!

Trên mặt Quân Lâm Uyên vẫn không có biểu cảm gì, chỉ thần cười lạnh. Thật ra, bệnh này không khó chữa, nhưng mà... không phải Hoàng Phủ Dật thế này vì Tô Cẩm Bình kia sao. Đã vậy, để hấn ta giúp một tay là được rồi! Tin rằng Tô Cẩm Bình sẽ rất thích lễ vật này của hấn ta, dù sao, người nàng thích là Bách Lý Kinh Hồng mà!!!

Nghe hấn ta nói vậy, sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn trở nên vô cùng quý dị, lạnh lùng quét mắt nhìn người đang tái nhợt mặt mũi nằm trên giường

kia. Cũng đúng lúc này, giọng nói nhỏ xíu của Hoàng Phủ Dật vang lên: “Xin Hoàng huynh tác thành...”

Tiêu Lâm tử cũng bước tới nói: “Hoàng thượng, bây giờ giữ lại tính mạng của Dật vương điện hạ mới là việc quan trọng nhất ạ!”

Quả thật, giữ được mạng của Tiêu Cửu mới là quan trọng nhất, diệt trừ Bách Lý Kinh Hồng còn có hàng trăm cách khác, hơn nữa, hắn cũng biết, chỉ cần tứ hôn cho Tiêu Cửu và Tô Cẩm Bình, cũng đủ khiến người kia thống khổ rồi! Bàn tay hắn siết chặt dưới tay áo bào rộng thùng thình, gân xanh ở thái dương nảy lên, cuối cùng, giống như đã hạ quyết tâm, hắn nghiêng răng, lạnh lùng nói: “Truyền chỉ của trẫm, tứ hôn!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 76: Nàng, Chỉ Có Thể Là Người Phụ Nữ Của Bách Lý Kinh Hồng Ta!

Vừa nghe thấy hai chữ “tứ hôn”, Hoàng Phủ Dật có vẻ yên lòng hẳn, miệng cũng không còn lẩm bậm lặp đi lặp lại câu “xin Hoàng huynh tác thành” nữa! Quân Lâm Uyên cười vô cùng sung sướng, Hoàng Phủ Hoài Hàn đã hạ chỉ tứ hôn, cô nàng kia sao có thể thoát được chứ!

Thoáng một cái đã hết một ngày, Tô Cẩm Bình cặm chỗi đứng ở cửa, hơi lo lắng cho tình trạng hiện giờ của Hoàng Phủ Dật. Nói gì thì nói, người ta cũng là vì mình nên mới thành như vậy. Dù là kiếp trước, hay kiếp này, nàng cũng đều may mắn có được dung mạo xinh đẹp, nên xung quanh cũng không thiếu người theo đuổi. Có đi ầu, quỳ đến mức ngất đi rồi bệnh thành như vậy, thì Hoàng Phủ Dật đúng là người đầu tiên. Nói không kinh hãi là nói dối, từ bao giờ mà đối với Hoàng Phủ Dật nàng lại quan trọng như thế chứ?

Không lâu sau, Tiểu Lâm tử bước từ trong điện ra, nhìn Tô Cẩm Bình đầy ẩn ý, ánh mắt giống như đang nhìn thấy một kẻ vừa chiếm được món hời cực lớn vậy, mà cũng chính ánh mắt đó, khiến Tô Cẩm Bình ngẩn người, dự cảm xấu trong lòng càng dâng lên mạnh hơn.

“Tô Cẩm Bình, Hoàng thượng cho gọi cô vào!” Tiểu Lâm tử mở miệng truy ền chỉ.

“Vâng!” Nàng đáp lại, ném chỗi qua một bên rồi bước vào.

Tiểu Lâm tử biết rõ tính cách của nàng nên cũng không trách cứ nàng không hiểu quy củ, chỉ im lặng đưa nàng vào trong điện. Hoàng Phủ Hoài

Hàn và Quân Lâm Uyên đang ng ỡ đó, nhìn nàng bước vào không chút hình tượng. Hoàng Phủ Dật uống thuốc xong, mặt cũng bớt đỏ đi, nhưng vẫn rất suy nhược, xem ra, đợt phong hàn lần này cũng ảnh hưởng không nhỏ đến sức khỏe của h ắn.

“Nô tỳ bái kiến Hoàng thượng, bái kiến bệ hạ Bắc Minh!” Tô Cẩm Bình gượng ép cúi người hành lễ, nàng không đoán được Hoàng Phủ Hoài Hàn gọi nàng vào làm gì.

Hành lễ xong một lúc lâu cũng không thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn hé răng, trong lòng nàng lại th ần mắng h ắn một trận, to giọng lặp lại: “Nô tỳ bái kiến Hoàng thượng, bái kiến bệ hạ Bắc Minh!”

“Đứng dậy đi!” Hoàng Phủ Hoài Hàn lạnh lùng đáp, trên khuôn mặt lạnh băng đó không thể nhìn ra được h ắn đang nghĩ gì, nhưng chỉ cần là người có mắt thì cũng nhận thấy tâm trạng của h ắn không tốt.

Quân Lâm Uyên ng ắm nghĩa chiếc nhẫn ngọc trên tay phải của mình, xoay xoay từng vòng một, thỉnh thoảng lại ng ẩng đầu nhìn về phía Tô Cẩm Bình, mắt đ ầy ý cười. Nụ cười này của h ắn càng khiến Tô Cẩm Bình bất an hơn! Về lý mà nói, nàng dám gài bẫy Quân Lâm Uyên như vậy, h ắn phải rất tức giận với hành động của nàng, nhìn thấy nàng chỉ muốn giết chết nàng ngay mới đúng. Nhưng hiện giờ h ắn lại cười, nụ cười trên mặt h ắn, không phải là nụ cười ẩn chứa nét lạnh lùng dưới vẻ ngoài ôn hòa, cũng không phải là vì giận dữ đến cực điểm nên cười, mà rõ ràng là nụ cười cực kỳ vui sướng! Đúng thế, là vui sướng, còn có vẻ thảnh thơi ng ỡ xem trò vui nữa!

Hoàng Phủ Hoài Hàn chỉ lạnh lùng nhìn nàng, trong mắt như bắn ra những tia sáng lạnh như muốn xé nát nàng ra. Trong phòng yên tĩnh không một tiếng động. Quân Lâm Uyên nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn, lại nhìn sang Tô Cẩm Bình, r ỡ đứng dậy, kh ẽ cười nói: “Hoài Hàn huynh, có lẽ trẫm nên về trước!”

Hôn sự này, Tô Cẩm Bình không hài lòng, Hoàng Phủ Hoài Hàn càng không thể hài lòng, cho nên, nếu h ắn cứ ở lại đây sẽ chỉ khiến không khí càng kỳ quái hơn, chi bằng lánh mặt để lại không gian cho họ bùng nổ thì

hơn. Tuy không thể tận mắt nhìn thấy vẻ mặt như bị ngàn tia sét đánh trúng của Tô Cẩm Bình kể cũng hơi đáng tiếc, nhưng vẫn còn nhiều thời gian mà, hôn lễ của Hoàng Phủ Dật, không phải là hắn cũng sẽ tới tham gia sao?

“Lâm Uyên huynh, việc hôm nay, ngày khác sẽ cảm tạ!” Nói đến hai chữ “cảm tạ”, trong mắt hắn lại hiện lên cảm xúc phức tạp. Hắn nhìn thấu được mục đích của Quân Lâm Uyên, nhưng hắn lại chỉ có thể đi theo chiêu trò của hắn ta, vì vừa rồi, nhóm thái y đã nói, chỉ cần Dật vương điện hạ uống thuốc kia, tích tụ trong lòng cũng sẽ tan, thân thể lập tức sẽ khỏe lại, nếu không như vậy, thì tức là thuốc không có tác dụng.

“Khách sáo!” Hắn buông lại hai chữ rồi bước đi, trước khi ra tới cửa còn liếc nhìn Tô Cẩm Bình một cái, cười vui vẻ đến lạ kỳ, nốt ruồi son ở mi tâm như phát ra ánh sáng màu hồng phấn, đẹp vô cùng.

Hắn ta vừa rời đi, Hoàng Phủ Hoài Hàn liền tức giận quát Tô Cẩm Bình: “Tô Cẩm Bình! Trẫm thật không ngờ người còn có bản lĩnh như vậy, biến Tiểu Cửu thành cái dạng này!”

“Xin Hoàng thượng thứ cho nô tỳ ngu dốt không hiểu được ý ngài!” Chuyện này liên quan gì đến nàng chứ? Nàng cũng khuyên Hoàng Phủ Dật rồi, nhưng hắn không nghe, thì nàng biết làm thế nào được? Vì cái lòng gì mà nói cứ như là nàng đánh Hoàng Phủ Dật thành như vậy thế không biết?

“Không hiểu à?” Hắn đứng dậy, bước vài bước đến trước mặt nàng, trong mắt đầy sát khí, đều vì cô gái chết tiệt này, nên Tiểu Cửu mới suýt mất mạng, bây giờ nàng lại dám nói với hắn là nàng không hiểu à?! Hắn cười lạnh: “Được! Không phải người muốn làm Dật vương phi sao? Trẫm sẽ tác thành cho người!”

Cái gì???

“Hoàng thượng, từ trước tới giờ nô tỳ chưa từng nói mình muốn làm Dật vương phi, xin Hoàng thượng đừng suy đoán suy nghĩ của người khác bừa bãi như vậy!” Nàng lớn tiếng từ chối, sắc mặt lạnh như băng, hoàn toàn không có hứng thú với việc bị người khác sắp xếp. Nàng cũng cảm

thấy không yên lòng lắm, nếu như Hoàng Phủ Hoài Hàn thật sự hạ lệnh xuống, không biết nàng có trốn nổi không.

Đừng suy đoán suy nghĩ của người khác bừa bãi à? Cô gái này đang muốn châm chọc hằn tợn cho mình là thông minh sao? Khóe môi lạnh băng khẽ nhếch lên một nụ cười giấu cợt: “Ngày ấy ở dưới lầu Vọng Nguyệt, không phải người đã thổ lộ với Dật sao? Sao hả? Vừa quay đầu đi đã quên rồi à?” Chuyện ngày ấy đã rõ như ban ngày, nên ở trong tiềm thức, hằn cũng thoáng có suy nghĩ rằng cô nàng này thuộc dạng dựa rờng bám phượng, chỉ là, thấy không dựa được vào Tiểu Cửu, nên mới chuyển hướng sang Bách Lý Kinh Hồng thôi.

“Hoàng thượng, chuyện đó chỉ là nô tỳ tùy tiện nói ra, xin Hoàng thượng hãy thu hồi mệnh lệnh đã ban! Hơn nữa, nô tỳ không dám trèo cao. Thân phận của nô tỳ thấp kém, không xứng với Dật vương điện hạ. Không chỉ có vậy, chính Hoàng thượng cũng biết, nô tỳ đã không còn trong sạch, càng không có tư cách gả vào hoàng thất. Xin Hoàng thượng nghĩ lại!” Hoàng Phủ Dạ cũng biết chuyện đêm đó, thì không có lý nào Hoàng Phủ Hoài Hàn lại không biết. Đây cũng là một lý do từ chối tương đối hợp lý.

“Người cũng rất biết mình biết ta!” Khuôn mặt lạnh lùng đầy vẻ khinh thường, khiến Tô Cẩm Bình như bốc hỏa, nhưng nàng cũng biết, trong tình huống này, đối phương càng khinh thường mình, thì sẽ càng có lợi cho việc mình trốn thoát được ba chữ “Dật vương phi” kia.

Có đi đâu, nàng đã nói hết lời, Hoàng Phủ Hoài Hàn lại chẳng ừ hử gì, đầu nàng chợt lóe lên, nảy ra một ý định khiến đối phương càng miệt thị mình hơn. Cô nàng nào đó cười hì hì nói: “Hoàng thượng, đột nhiên nô tỳ lại cảm thấy, gả cho Dật vương điện hạ cũng không tệ, làm Dật vương phi, thì nô tỳ chính là đương gia chủ mẫu của phủ Dật vương rồi, nhiều tiện nghi biết bao nhiêu ấy chứ! Hay là cứ để nô tỳ làm Dật vương phi đi?”

Nói xong, nàng còn trưng ra bộ mặt tham tiện tham tài khiến người ta chán ghét đến cùng cực!

Vị hoàng đế nào đó lạnh lùng nhìn nàng một lúc lâu, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mặt nàng, nhưng cũng không thể nhìn ra được là nàng nói thật

hay giả, còn đang định nói gì đó, thì Hoàng Phủ Dật lại tỉnh lại, hé mở đôi mắt mờ sương ra, cặp lông mày tuấn tú nhíu lại, đôi mắt màu hổ phách đảo về phía này, nhìn thấy Tô Cẩm Bình, hấn hơi sững người một chút, sau đó lại cố gắng chống cơ thể đang bệnh tật của mình lên, muốn ng ồi dậy, Tiểu Lâm tử lập tức bước tới đỡ hấn: “Vương gia, ngài nên nằm nghỉ một chút thì hơn, có chuyện gì cứ sai nô tài là được r ồi!”

Giọng nói lạnh băng của Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng vang lên: “Nằm xuống!” Tuy hấn dùng giọng điệu ra lệnh, nhưng lại không giấu được sự quan tâm.

“Hoàng huynh, th ần đệ đã nói r ồi, ngài không đ ồng ý với th ần đệ, th ần đệ sẽ quỳ mãi trước cửa ngự thư phòng. Vì thế, bây giờ th ần đệ phải ra ngoài quỳ, nếu không sẽ là tội khi quân phạm thượng!” Giọng Hoàng Phủ Dật rất nhỏ, nhưng lại vang vang mạnh mẽ.

“Trẫm đ ồng ý với đệ!!!” Từng chữ một lạnh lùng vang lên từ đôi môi lạnh băng đó, trong mắt hấn có rất nhi ều cảm xúc phức tạp, vừa có cảm giác may mắn vì đệ ấy không sao, nhưng cảm xúc chỉ hận rền sắt không thành thép còn nhi ều hơn!

“Tạ ơn hoàng huynh!” Nụ cười như nở rộ trên dung nhan tuấn tú đang tái nhợt kia, nhìn hấn lúc này cũng có sinh khí hơn nhi ều, ánh mắt sung sướng nhìn về phía Tô Cẩm Bình, nhưng lại không hề thấy nàng có vẻ cao hứng, ngược lại còn rất phức tạp.

Thấy hấn vui vẻ như vậy, Hoàng Phủ Hoài Hàn nói: “Dưỡng bệnh cho tốt!” r ồi quay người bước ra ngoài, Tiểu Lâm tử liếc nhìn tình hình trong phòng, phân phó cung nhân chăm sóc hấn cẩn thận, r ồi chạy theo Hoàng Phủ Hoài Hàn.

“Hoàng thượng, nô tỳ...” Tô Cẩm Bình muốn lên tiếng để bọn họ vứt bỏ cái suy nghĩ buồn cười đó đi, nàng hoàn toàn không có thứ tình cảm đó với Hoàng Phủ Dật, hơn nữa, đêm qua khó khăn lắm nàng mới phát hiện ra mình hơi thích người kia một chút, giờ lại làm “Dật vương phi” cái gì gì đó, thì thực sự là vô cùng vớ vẩn!

Nhưng vừa nói được mấy chữ, ánh mắt đầy cảnh cáo của Hoàng Phủ Hoài Hàn đã quét lại! Cơ thể của Tiêu Cửu bây giờ đã không thể chịu nổi bất cứ sự đả kích nào hết, nếu bây giờ cô gái chết tiệt này còn đứng trước mặt nó mà nói không muốn gả cho nó, có lẽ hậu quả còn nghiêm trọng hơn cả việc hấn không đồng ý chuyện này!

Nhìn thấy sự cảnh cáo trong mắt hấn, Tô Cẩm Bình liền ngậm miệng ngay lập tức. Tự nàng nghĩ cách trốn đi là được rồi, nếu chọc giận Hoàng Phủ Hoài Hàn, để hấn nổi ý muốn giết nàng, thì cái mạng nhỏ của nàng cũng sẽ mất ở đây thôi!

Thấy nàng không nói nữa, Hoàng Phủ Hoài Hàn liền quay người đi tiếp, chưa được mấy bước, Hoàng Phủ Dật lại nhỏ giọng nói: “Hoàng huynh... đệ xin lỗi!” Mặt hấn đầy vẻ áy náy, hấn biết sự tùy hứng của mình đã phá hỏng kế hoạch của hoàng huynh, tuy hấn cũng không biết kế hoạch đó là gì, nhưng cũng thoáng cảm thấy kế hoạch này có ảnh hưởng rất lớn. Chỉ là, cuộc đời này hấn chưa từng mong muốn đi đâu gì, chỉ có lần này, hấn muốn cầu xin cho mình một lần thôi! Dù biết rằng có lỗi với hoàng huynh, nhưng hấn cũng không có cách nào khác.

Người mặc xiêm y tím đậm dừng lại ở cửa, trên mặt thoáng xuất hiện cảm xúc rất kỳ dị, rồi lại nhanh chóng bước đi, ném câu xin lỗi của Hoàng Phủ Dật ra sau lưng...

Hoàng Phủ Hoài Hàn vừa đi, trong phòng cũng chỉ còn lại Hoàng Phủ Dật và Tô Cẩm Bình. Đám cung nhân nhìn hai người rồi cũng biết đi đâu lùi ra ngoài, đóng cửa lại.

Tô Cẩm Bình nhìn hấn, bất đắc dĩ hít sâu một hơi, hoa đào nở rộ quá cũng không phải chuyện hay ho gì. Nàng phiến muộn day day mi tâm, định quay người ra ngoài, hấn lại bỗng ho khan vài tiếng, bàn tay thon dài đặt lên mũi, ho không ngừng được khiến mặt mũi đỏ bừng lên, nhìn có vẻ rất đau đớn.

Nàng liền bước tới bên giường vỗ nhẹ lưng cho hấn, dần dần tiếng ho của hấn cũng nhỏ đi. Hoàng Phủ Dật ngẩng đầu nhìn nàng, đôi mắt màu hồ phách nóng rực lên: “Cảm ơn nàng!”

“Đừng khách sáo!” Nàng dịu dàng nói, nghĩ nghĩ một chút, rồi chậm rãi ng ồi xuống bên giường hắn. Khuôn mặt tái nhợt của hắn nở nụ cười yếu ớt, trong mắt đầy thâm tình, nhìn nàng không chớp mắt.

Khuôn mặt này rất giống Hoàng Phủ Dạ, nhưng lại có vẻ cô độc, thu ần khiết hơn vẻ xinh đẹp tà tử của người kia nhiều. Tô Cẩm Bình nghĩ một lúc, cuối cùng mới lên tiếng: “Hoàng Phủ Dạ, ta thấy chúng ta không hợp nhau đâu! Huỳnh thích ta, chẳng qua vì ta biết hát mấy khúc hát lạ, chỉ là mấy khúc hát thôi mà. Trong thiên hạ có biết bao nhiêu cô gái biết ca hát chứ, hơn nữa...” Hơn nữa, đây cũng không phải do chính nàng sáng tác ra.

Nhưng nàng còn chưa nói hết, Hoàng Phủ Dạ đã ngắt lời: “Không phải... Khụ khụ, không phải, ta thích nàng không chỉ vì nàng biết viết nhạc, mà còn vì rất nhiều đi ều khác nữa. Có lẽ nàng không nhớ rõ, nhưng ta lại nhớ rất rõ. Ngày đó, khi ta tới tìm nàng tìm sư học nghệ, nàng bất cẩn c ần lõi lê ném trúng đ ầu Hoàng huỳnh. Hoàng huỳnh vốn nổi giận đùng đùng muốn xử lý nàng, cuối cùng lại bị nàng nói dăm câu ba đi ều mà hóa giải hết, thậm chí... khụ khụ, thậm chí còn xúi giục hoàng huỳnh chém lõi lê kia. Lúc đó, ta đã cảm thấy nàng rất đặc biệt, rất đặc biệt!”

Nói tới chỗ này, mặt hắn đầy ý cười, cũng luôn dùng ‘ta’ chứ không hề dùng danh xưng ‘bản vương’. Đôi mắt màu hổ phách như mơ màng, giống như đang nhớ lại kỷ niệm đẹp nào đó. Ngay sau đó, hắn lại lập tức ho sặc sụa, hắn như thế, khiến Tô Cẩm Bình cảm thấy hơi khó chịu, tuy nàng vẫn luôn cho rằng mình rất vĩ đại, nhưng nàng không biết mình lại có sức quyến rũ lớn như vậy.

“Sau đó... khụ khụ, sau đó hoàng huỳnh lừa ta, nói là đã đưa nàng đi Thịnh Kinh, ta lại tin tưởng, cho nên rất lâu sau cũng không tới tìm nàng. Ta đã nghĩ, sau đêm Trung thu, đoàn tụ với các hoàng huỳnh xong, ta nhất định phải tới Thịnh Kinh tìm nàng, không ngờ lại gặp nàng ngay dưới lầu Vọng Nguyệt, kết quả... khụ khụ... khụ... kết quả là, lại nhìn thấy nàng làm hoàng huỳnh tức chết!” Nói xong, Hoàng Phủ Dạ cũng hơi buồn cười.

Tô Cẩm Bình hơi xấu hổ gãi đ ầu, hình như mấy chuyện nàng làm cũng chẳng vẻ vang gì. Chuyện khi đó nàng vẫn còn nhớ rất rõ, mình thì xun xoe

nịnh nọt, nếu không kéo Hoàng Phủ Dật phối hợp với mình, thì có khi đã bị tên cầu Hoàng đế thiếu phong độ kia kéo xuống chém lâu rồi!

“Sau nữa, trong yến tiệc Trung thu, ở hội thơ cầu Hỉ Thước, nàng khéo léo bao biện, thông minh tuyệt đỉnh, biết lợi dụng nhược điểm của Mộ Dung Song, khiến cho lời nói của ả và Liễu Xương Ngạn có mâu thuẫn, cuối cùng còn khiến ả ngậm đắng nuốt cay, rõ ràng nắm được nhược điểm của nàng, lại bị người ta chế nhạo. Ngâm thơ đối từ, tuy nàng kém vị vương phi của Vương gia chiến thần nghìn năm trước kia, nhưng cũng có thể coi là độc nhất vô nhị trong các đời vương gia, vương phi từ trước đến giờ.” Hoàng Phủ Dật nhẹ nhàng nói, càng nói, ánh mắt càng trở nên nóng bỏng hơn.

Tô Cẩm Bình hơi ngượng ngùng nhún vai nói: “Thật ra, cũng chỉ là có chút bản lĩnh bao biện thôi. Ngâm thơ đối từ gì gì đó cũng không phải là tốt lắm. Nếu đối là Mộc Nguyệt Kỳ ở vị trí của ta, thì biểu hiện của nàng ấy chưa chắc đã kém ta!” Nói xong, trong đầu nàng đột nhiên lại xuất hiện hình ảnh của vị Mai phi kia. Có lẽ, nếu là người đó, chưa chắc đã kém hơn nàng.

“Không, trên người nàng, có một cảm giác mà các nàng ấy đều không thể có được. Có lẽ chính nàng cũng không phát hiện ra, nhưng nàng như vầng thái dương, dù ở trong hoàn cảnh khắc nghiệt, cũng dễ dàng hóa giải nguy cơ của mình. Dù bị biếm thành cung nữ, cũng không hề thấy nàng thực sự đau lòng, khổ sở. Nàng không biết, nụ cười của nàng có sức hút đến thế nào đâu, tuy nàng không cười nhiều, nhưng lại luôn giảo hoạt, đặc ý, đáng yêu như một chú holly vậy! Thứ cảm giác tùy tiện, thoải mái phóng khoáng đó, những người khác đều không có. Nàng cũng không biết nàng có sức quyến rũ đến mức nào đâu! Người thích nàng, có lẽ không chỉ có ta, mà còn có nhị hoàng huynh, thậm chí... cả vị tam hoàng tử Nam Nhạc kia nữa!” Hoàng Phủ Dật, là người đơn thuần nhất trong Hoàng thất, nhưng cũng là người nhìn thấu sự tình nhất trong các huynh đệ!

Chỉ khi nào có một đôi mắt đơn thuần, nhìn thấy được vẻ đẹp ẩn giấu, thì mới có thể nhìn xuyên thấu mọi chuyện, phát hiện được những điểu tốt đẹp trên thế gian này. Khi hắn nhìn Tô Cẩm Bình, hắn luôn nhìn thấy

những ưu điểm của nàng, không thấy sự lúng túng khi nàng nịnh nọt người ta, cũng không thấy sự thảm hại khi nàng bị người khác chèn ép vì thân phận thấp kém của mình, mà chỉ có dáng vẻ kiên cường bất khuất của nàng, giống như đóa mai hồng, không sợ giá lạnh, đứng thẳng trong gió tuyết, nhưng lại nhiều sức sống, nhiều ánh sáng hơn đóa mai hồng gấp nhiều lần.

Thấy Tô Cẩm Bình không lên tiếng, hắn lại cười bẽn lẽn thêm một câu: “Còn nữa, thật ra, ngày đó khi nàng đạp Mộ Dung Song ngã xuống cầu thang, ta có nhìn thấy!” Nói xong, hắn khẽ cắn môi, giống đứa trẻ nhỏ ăn vụng được miếng kẹo, cười vô cùng đắc ý, nham hiểm.

Bây giờ thì Tô Cẩm Bình đã không thể giữ bình tĩnh được nữa, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn kia đã đỏ bừng lên, không phải vì thẹn thùng, mà vì xấu hổ! Hoàng Phủ Dật nghĩ nàng tốt quá rồi, nàng đâu có ưu tú như thế chứ, cuối cùng còn nói ra chuyện nàng đạp người ta xuống cầu thang nữa, nàng vẫn nghĩ chuyện đó nàng làm rất kín đáo, không ngờ bị vị “quận chúa Tử Lăng” kia nhìn thấy đã đành, lại cả Hoàng Phủ Dật cũng nhìn thấy!

“Chuyện này, thật ra, ta cũng không tốt như huynh nghĩ đâu!” Ít nhất, về bản chất, thì nàng là một người máu lạnh, có lẽ vì nàng còn độc ác, tàn nhẫn, nên đối với người đơn thuần như Hoàng Phủ Dật, nàng vẫn không thể nói nặng lời được.

“Ta biết, những thứ ta biết về nàng, chỉ là một góc nhỏ mà thôi. Nhưng ta tình nguyện dùng cả đời này để hiểu nàng. Ta cũng sẽ giống Nam Lăng vương, cả đời chỉ cưới một Vương phi duy nhất là nàng!” Nam Lăng vương là vị vương gia si tình nhất trong bốn nước, cả đời chỉ cưới một vương phi. Thậm chí sau này, khi Vương phi của ngài ấy bệnh nặng qua đời, ngài ấy cũng không tái giá thêm lần nào nữa, ngược lại còn tuyệt thực tự sát. Có đi đâu, trong thiên hạ cũng không có ai cười nhạo ngài ấy đường đường là một Vương gia lại tự sát vì một người phụ nữ cả, vì ngài ấy còn để lại một bức di thư, từng câu từng chữ đều nói về tình cảm của mình và người vợ yêu đã qua đời, khiến người ta đọc mà lòng chua xót. Chuyện này không những không trở thành truyện cười cho người đời, ngược lại

còn thành vị hôn phu tốt nhất trong ước mơ của các thiếu nữ trong khuê phòng.

Nàng không biết Nam Lăng vương là ai, nhưng nàng lại nghe rõ câu cả đời chỉ cưới một Vương phi duy nhất là nàng. Là một vương gia cổ đại, vậy mà lại tình nguyện hứa hẹn như vậy, Tô Cẩm Bình nàng có tài đức gì mà được hần đối xử tốt đến thế chứ? Từng câu từng chữ của hần đều đầy tình ý chân thật, không có chút tạp chất nào. Hơn nữa, hôm nay vì nàng, hần còn bệnh thành thế này, trong lòng Tô Cẩm Bình thầm nghĩ, nếu không phải vì đã có Bách Lý Kinh Hồng, thì có lẽ chính nàng cũng thật sự nên đón nhận hần!

Thấy nàng cúi đầu không nói gì, hần hơi cuống quýt: “Nàng không tin ta phải không? Nếu không tin, ta có thể thề, cũng có thể xin hoàng huynh hạ chỉ, không cưới trác phi, không nâng bình thê, không nạp tiểu thiếp, cũng không nạp thông phòng, hứa với nàng cả một đời một kiếp chỉ một đôi. Nếu vi phạm, sẽ phạm tội kháng chỉ bất tuân, được không?”

Nghe hần nói vậy, Tô Cẩm Bình càng trầm mặc hơn, hần càng chân thành, càng tình nguyện trả giá nhiều bao nhiêu, thì nàng càng không biết phải từ chối thế nào. Do dự một lúc, trong đầu nàng đột nhiên lóe lên, nghĩ một chút rồi nói: “Thật ra, ta có thai!”

Nàng vừa dứt lời, Hoàng Phủ Dật ngăn cả người, trong đầu xuất hiện một dấu hỏi chấm rất lớn. Nàng và Bách Lý Kinh Hồng vừa xảy ra chuyện kia có vài ngày thôi mà? Sao nàng biết mình mang thai chứ? “Nàng chắc chứ?” Hần ngây ngô hỏi.

“Ừ!” nàng gật đầu rất thật lòng, mặt tỏ vẻ chán nản ủ rũ, nhưng khóe mắt lại lén liếc nhìn hần, hy vọng có thể dùng chuyện này khiến hần bỏ đi suy nghĩ kia.

Thấy nàng chắc chắn như vậy, nụ cười trên mặt hần như cứng lại, trong mắt cũng thoáng lộ vẻ đau đớn, nhưng chỉ một lát sau, hần lại nhỏ giọng nói: “Ta sẽ coi nó như con của mình.”

Cái quái gì thế?! Bây giờ người cổ đại cũng thoáng thế sao?! Chuyện này ngay cả một số người hiện đại còn chẳng chấp nhận nổi mà?! “Ôi, thật ra thì như vậy không ổn chút nào, làm gì có ai cưới vợ còn mua một tặng một thế chứ? Hơn nữa, nếu hoàng huynh của huynh mà biết, thì dù huynh có quỳ đến chết, hắn cũng nhất định không đ ồng ý đâu!”

“Không thể để hoàng huynh biết được!” Hoàng Phủ Dật kích động ngắt lời nàng: “Chuyện này nhất định không thể để hoàng huynh biết, nếu không, hoàng huynh tuyệt đối sẽ không buông tha cho nàng!” Dù là cung nữ mang thai hay là Dật vương phi mang thai, hoàng huynh cũng tuyệt đối không giữ lại mạng nàng!

“Nhưng huynh có nghĩ tới chưa, nếu huynh thực sự cưới ta, đứa bé trong bụng ta phải nhập gia phả hoàng thất, hoàng thất của Nam Nhạc lại nhập vào hoàng thất Đông Lăng huynh, hậu quả đó, huynh có thể gánh nổi sao?” Lời nói của Tô Cẩm Bình hơi sắc bén, sắc mặt cũng nghiêm nghị hơn.

Lúc này, nét mặt của Hoàng Phủ Dật lại kiên định đến kỳ lạ, nghiêng răng nói: “Bản vương nói đứa bé này là của mình, thì nó sẽ là con của bản vương, không ai có thể nghi ngờ được!”

“Huynh...” nàng thật sự không biết phải nói gì nữa, nhìn hắn kích động như vậy, nàng cũng sợ nếu mình tiếp tục kích thích hắn sẽ khiến bệnh tình của hắn nặng thêm, li ền chậm rãi đứng dậy nói: “Huynh dưỡng bệnh cho tốt, ta v ề ăn cơm!”

“Được! Khụ khụ...” Hắn ho khan vài tiếng, mặt đ ầy vẻ dịu dàng, nhìn âu yếm khiến Tô Cẩm Bình phát sợ, vội quay đ ầu chạy nhanh ra ngoài.

Mở cửa ngự thư phòng, Hạ Đông Mai đã v ề từ lâu, cung nhân ở cửa nhìn thấy nàng, cũng có vẻ cung kính khác thường, cứ như nàng đã trở thành Dật vương phi cao quý vậy. Nàng cúi đ ầu quay v ề cung Cảnh Nhân, chỉ cảm thấy đ ầu mình như to ra, sao lại gặp chuyện này chứ?!

Nàng vừa bước chân vào cung Cảnh Nhân, thì ở sau lưng, cung Cảnh Nhân đã bị vây kín, hơn một ngàn người vây lấy cung điện nhỏ vắng lặng

này, đến mức không còn một kẽ hở! Ngay sau đó, người mặc long bào màu tím xuất hiện, ánh mắt tím đậm lạnh lùng nhìn nàng, nói: “Tô Cẩm Bình, mấy ngày này, ngươi nên ngoan ngoãn chờ trong này đi. Trước khi hôn lễ hoàn thành, không được rời đi nửa bước.”

“Hoàng thượng thật sự định cho nô tỳ làm Dật vương phi sao?” Đôi mắt phượng nhìn thẳng vào khuôn mặt lạnh lùng của hắn, hy vọng có thể tìm thấy chút do dự hay sơ hở trên mặt hắn, nhưng lại không nhìn thấy gì cả.

Vị đế vương nhìn nàng chăm chăm một lúc lâu, cuối cùng hừ lạnh một tiếng, không đáp lời, phát tay áo bỏ đi...

...

“Điện hạ, thuộc hạ đã đi đầu động hết mọi người của Dạ Mạc sơn trang, thậm chí còn lôi kéo không ít thế lực trong triều đình để tìm người tên yêu vật kia, nhưng hoàn toàn không có chút dấu vết gì về người này cả! Trong giang hồ, ngay cả người lấy danh là “yêu vật” cũng không có!” Diệt cúi đầu, cung kính bẩm báo.

Người đàn ông mặc xiêm y trắng đứng dưới gốc cây lê, từng phiến hoa bay bay rơi xuống, tà áo trắng nhẹ bay theo gió, giống như tách rời khỏi trần thế. Dung nhan tuyệt mỹ kia lại tạo nên vẻ tao nhã, tuyệt thế vô song như châu ngọc trong biển khơi, đôi mắt xám bạc nhắm chặt, rèm mi dài thật dài khẽ lay động, nghe hắn ta bẩm báo xong, một lúc lâu cũng không lên tiếng, không biết đang nghĩ gì.

Đương nhiên Diệt biết điện hạ thế này là không hài lòng với kết quả đi đầu tra của họ, vì thế đành phải cố gắng nói cho hết lời: “Nhưng thuộc hạ có tra được trên giang hồ, có Lão Yêu Thái Sơn, Yêu Tiên, còn có một bang phái nhỏ tên là Yêu ma minh, tự xưng là một chi nhỏ của ma giáo nữa, nhưng ma giáo cũng không thừa nhận sự tồn tại của họ!”

“Diệt trừ toàn bộ!” Bốn chữ thản nhiên bay ra, tuy giọng điệu lạnh tanh, nhưng có thể khiến người nghe cảm thấy một luồng sát khí nồng đậm.

Khóe miệng Diệt co rút, mấy đại ám vệ bọn họ suy đoán, người tên “yêu vật” kia, có lẽ là tình địch của điện hạ, nhưng Lão yêu Thái Sơn đã là một lão già hơn bảy mươi, còn không được liệt vào dạng cao thủ võ lâm nữa, còn “yêu tiên” kia lại là một mỹ nhân tuyệt thế cực giỏi dùng độc, “yêu ma minh” là tên một bang thái, không ai trong số họ có khả năng là tình địch của điện hạ được mà? Diệt trừ toàn bộ sao?!

Nhưng đã là mệnh lệnh của điện hạ, dù có quá đáng cũng không có chỗ cho hần ta chen lời vào, đành cung kính đáp: “Vâng ạ!”

Sau đó, Diệt lại bẩm báo với hần chuyện Lục hoàng tử bị xử tử đêm Trung thu, nhà mẹ đẻ của Lưu Đức phim cũng là mẫu phi của Lục hoàng tử bị Hoàng thượng nhờ cỏ tận gốc. Cuối cùng hần ta mới bẩm báo đến hôn sự của Tô Cẩm Bình và Hoàng Phủ Dật: “Hoàng Phủ Dật quỳ xuống cầu xin Hoàng Phủ Hoài Hàn, cuối cùng ngắt xiú trước cửa. Quân Lâm Uyên đẩy thêm một kích, Hoàng Phủ Hoài Hàn đã đồng ý rồi. Bây giờ Tô Cẩm Bình đang bị giam lỏng, Hoàng Phủ Hoài Hàn hạ lệnh, trước khi hôn lễ hoàn thành, nàng không được phép rời khỏi cung Cảnh Nhân nửa bước!”

Người đứng dưới tán cây nghe vậy, khóe môi cong lên nở nụ cười trào phúng, nhưng không nói gì cả, giống như bậc đại tiên không hề nghe thấy bất cứ chuyện gì dưới chốn nhân gian.

Nhưng Diệt ngược lại còn sốt ruột hơn: “Điện hạ, chúng ta có nên động thủ phá hỏng hôn lễ không?”

“Bản cung tự biết chừng mực.” Hần thần nhiên đáp lại, không thể nhận ra cảm xúc gì trong giọng nói thanh lạnh đó.

“Vâng!” Diệt cúi đầu, càng không hiểu nổi suy nghĩ của điện hạ, nhưng hần ta vẫn không kìm được, nói: “Điện hạ, thật ra thuộc hạ thấy, cô gái kia chẳng có gì tốt cả.”

Hần ta vừa dứt lời, người đang quay lưng về phía hần ta bỗng mở to đôi mắt xám bạc, nhìn vào hư không, trời xanh, mây trắng nhẹ bay, từng tia nắng ấm áp chiếu xuống người hần, chiếu vào sâu tận đáy lòng, nhưng một

lúc lâu cũng không nói gì. Cho đến tận khi Diệt nghĩ rằng hắn sẽ không trả lời, thì giọng nói nhẹ nhàng của hắn mới chọt vang lên...

“Đúng thế, chẳng có gì tốt cả!” Giọng nói bỗng trở nên trầm thấp hơn, trên khuôn mặt lãnh đạm bỗng xuất hiện một nụ cười: “Nhưng, trừ nàng ra, sẽ không có ai nói với ta rằng --- ‘đừng để người khác ức hiếp huynh, ta không thích’. Trừ nàng ra, sẽ không có người nào vì ta bị đánh mà tâm tâm niệm niệm kéo ta đi báo thù. Trừ nàng ra, sẽ không có ai nghĩ tới việc tết Trung thu chạy tới đưa cho ta một chiếc bánh trung thu. Trừ nàng ra, sẽ không có ai sau khi mẩu phi qua đời, kéo ta đi thắp một nén hương cầu phúc cho mẩu phi ta nữa. Diệt, người có nhìn thấy không, nàng giống như ánh mặt trời, đem những tia sáng của mình chiếu rọi vào lòng ta. Nếu không có mặt trời, ta còn có thể chờ đến ngày mai. Nhưng, nếu không có nàng, có lẽ... ta sẽ chết!”

Nghe hắn nói vậy, ngực Diệt như cứng lại! Hắn ta không ngờ cô gái đó lại có thể quan tâm đến điện hạ như vậy! Dù bọn họ là những người trung thành, tận tâm một lòng vì điện hạ, nhưng cũng không hề nghĩ đến chuyện đem trung thu mang bánh đến cho điện hạ, càng không nghĩ đến việc thắp một nén nhang cầu siêu cho Căn phi nương nương. Nhìn bóng điện hạ, mũi hắn ta bỗng cay cay, điện hạ lãnh đạm như vậy, thì ra cũng không phải vì không cần sự quan tâm, mà vì thiếu sự quan tâm nên mới càng cách xa trần thế.

Hắn ta đang định lên tiếng, thì giọng nói thanh lạnh của Bách Lý Kinh Hồng lại vang lên, mang theo vẻ kiên định trước giờ chưa từng có: “Thế nên, ta đã xác định mình muốn nàng rồi. Nàng, chỉ có thể là người phụ nữ của Bách Lý Kinh Hồng ta! Trừ khi ta chết, trừ khi nàng chết!” Nếu không yêu, hắn sẽ ngăn tất cả ở bên ngoài cánh cửa của mình. Còn nếu đã yêu, thì sống chết cũng phải quấn lấy, cho đến chết cũng không ngừng! Đây chính là cách yêu của hắn, nồng đậm, bá đạo, cũng mang theo sự quyết tâm đến hủy trời diệt đất!

Diệt ngẩn người, lập lại trong vô thức: “Trừ khi ngài chết, trừ khi nàng chết.” Điện hạ đã cố chấp đến mức này rồi sao?

“Đúng, trừ khi ta chết, trừ khi nàng chết.” Hấn trầm giọng đáp, rồi lại tiếp tục nói: “Nếu ta chết, thì coi như không còn ham muốn, không còn cầu mong được gì nữa, một đời này không oán hận. Nếu nàng chết, ta sẽ đi cùng nàng, cùng tan đi như ánh mặt trời kia, hoặc là lẳng lặng diệt vong, hoặc sẽ tỏa sáng trong hư không, xuyên thủng qua vạn vật, cuối cùng biến thành một chùm sáng đi về nơi vĩnh hằng. Nhưng, dù là diệt vong, hay là trường tồn, cũng sẽ đều quấn quít bên nhau, thời thời khắc khắc, trọn kiếp không rời.”

Thời khắc này, Diệt đã không còn có thể giấu được sự kinh hãi trong lòng mình nữa, đưa tay lên ôm lấy lồng ngực, giống như lần đầu tiên thực sự hiểu biết người trước mặt mình, một lúc lâu sau mới nhỏ giọng nói: “Điện hạ, thuộc hạ hiểu rồi ạ!”

“Thế nên, người nghĩ rằng bản cung sẽ dễ yên để nàng gả cho Hoàng Phủ Dật sao?” Hấn nhẹ nhàng hỏi.

Khóe miệng Diệt lại co giật, điện hạ, ngài đang đùa giỡn với thuộc hạ sao? Hấn ta cố kìm chế khóe miệng run rẩy, đáp: “Không ạ!”

“Lui đi!” Hình như, hôm nay hấn nói hơi nhiều.

“Vâng!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 77: Nàng Không Cần Yêu, Ta Yêu Nàng Là Đủ Rồi

Diệt vừa đi, khóe môi của người đang đứng dưới tán cây lê bỗng cong lên, người mình hiểu rõ nhất, đương nhiên là đối thủ của mình, hôn sự này, Hoàng Phủ Hoài Hàn đang chờ hắn ra tay, mục đích, đương nhiên là muốn xem thực lực của Bách Lý Kinh Hồng hắn! Nhưng mà, hắn sẽ ngu ngốc trúng kế như vậy sao?

Hơn nữa, hôn sự này vốn là... Ài, chỉ có thể nói, hắn quá hiểu Hoàng Phủ Hoài Hàn mà thôi...

Sức khỏe của Hoàng Phủ Dật hồi phục rất nhanh, dưới sự chăm sóc của Quân Lâm Uyên, không bao lâu sau hắn đã bình phục. Hôn lễ đang được gấp rút chuẩn bị như nước sôi lửa bỏng, mà Tô Cẩm Bình đã bị giam lỏng suốt năm ngày!

Trong năm ngày này, nàng đã phát hiện ra thời điểm có thể đột phá vòng vây của vệ binh ngoài cửa, khoảng bốn năm giờ sáng, là lúc bọn họ buồn ngủ nhất, ở phía Tây có thể sẽ mở được một lối đi nhỏ, nhưng có rất nhiều người, nàng mà ra tay, sẽ kinh động đến những người khác. Tuy một mình nàng thì có thể chắc chắn chạy thoát khỏi nơi này, nhưng nàng đi rồi, Thiên Ưc phải làm sao bây giờ?

Người ở Lê viên kia cũng không hề xuất đầu lộ diện, mấy ngày nay, nàng không qua đó được, hắn cũng không thèm tới tìm nàng, nhớ mấy ngày hôm trước, nàng còn xoa đầu hắn nói quét sân xong sẽ quay lại, vậy mà giờ lại có cảm giác như đã trôi qua tới mấy đời. Mẹ kiếp, chẳng lẽ đây

là ‘một ngày không gặp tựa ba thu’ trong truyện thuyết sao?! Phì phì!!!
Nàng đang nghĩ linh tinh cái gì thế?!

Đứng bên cửa sổ nhìn đám thị vệ chướng mắt kia, nàng hít sâu vài hơi, rồi thẫn thẩn trấn an mình, nàng là phụ nữ có thai, không thể nổi giận, nhất định không thể nổi giận bừa bãi, nếu không sẽ ảnh hưởng tới đứa bé. Cái tên Hoàng Phủ Hoài Hàn kia, đúng là thêm ăn độn mà, hấn lao tâm khổ tứ như vậy, là vì muốn gả nàng cho Hoàng Phủ Dật sao? Nàng cảm thấy sự tình không đơn giản như thế!

Thiên Ưc hơi lo lắng hỏi: “Tiểu thư, nếu người thật sự phải gả cho Dật vương điện hạ, thì cô gia phải làm sao bây giờ?” Còn tiểu tiểu công tử hay tiểu tiểu thư đó phải làm sao bây giờ? Tiểu thư đã nói với cô rằng Dật vương điện hạ không để ý, nhưng cô gia thì sao? Chắc Dật vương điện hạ không đến mức không để ý cả cô gia, để cho tiểu thư đưa cả cô gia theo, gả về Dật vương phủ chứ?

“Ta không thể gả cho Hoàng Phủ Dật!” Nàng kiên định đáp, giọng nói còn có vẻ không cho phép người khác xen vào. “Yêu nghiệt” nàng tuyệt đối không phải là người để mặc cho người khác sắp xếp, hôn sự của nàng, cũng không cho phép Hoàng Phủ Hoài Hàn hoa chân múa tay can thiệp!

“Nhưng mà...” nhưng mà tình hình đã đến nước này rồi, cô còn tưởng rằng dù sao cô gia cũng là Tam hoàng tử Nam Nhạc, dù là con tin, thì Đông Lăng cũng sẽ không làm gì ngài ấy, nếu đứng ra nói một câu có lẽ sẽ cứu vãn được tình thế. Nhưng mà ngài ấy lại chẳng hề truy vấn đến một chút tin tức nào, không biết rốt cuộc ngài ấy có dự tính gì.

“Em yên tâm, ta vẫn cảm thấy, chuyện này không đơn giản như bề ngoài!” Đột nhiên, nàng nhớ ra gì đó, quay lại nhìn Thiên Ưc, mặt đầy vẻ chân thành nói: “Thiên Ưc, đột nhiên ta nhớ ra một việc rất nghiêm trọng!”

“Dạ? Chuyện gì ạ?” Thiên Ưc chưa từng thấy nét mặt chân thành này của nàng bao giờ, nên bất giác cũng hơi căng thẳng.

Một tiếng kêu thê lương vang lên: “Bồng lộc tháng này của hai chúng ta, có phải là chưa lĩnh không?”

“...” Trong khoảnh khắc, gáy Thiên Ưc phủ đầy sọc đen, giờ là lúc nào rồi mà tiểu thư còn nghĩ đến mấy chuyện này chứ: “Cái đó... hình như là chưa lĩnh, vì cung Cảnh Nhân bây giờ nội bất xuất, ngoại bất nhập, vì thế không chỉ chúng ta chưa lĩnh, mà cả các cung nữ khác trong viện này cũng chưa lĩnh ạ!”

Vì thế, cô nàng nào đó liền tức đến xanh mặt, bước nhanh vài bước tới cửa. Cánh cửa kia đã bị khóa lại, mấy ngày nay cơm nước đều được đưa qua cửa sổ vào trong. Tô Cẩm Bình tung người đá một cước, cánh cửa lập tức như diều đứt dây, bay vút ra xa.

Sau đó, một cô gái mặc y phục cung nữ màu vàng, tóc tai tán loạn như người điên lao vọt ra, không nói năng gì, đi thẳng về phía cửa.

Vài thị vệ vội vàng ngăn nàng lại: “Tô Cẩm Bình, Hoàng thượng nói, trước khi hôn lễ hoàn thành, cô không thể rời khỏi đây nửa bước!”

Gương mặt xinh đẹp tuyệt trần tiến đến trước mặt hắn, tiếp theo, một tiếng hét như xé không gian phun ra từ đôi môi anh đào xinh xắn ấy, sắc mặt cô nàng nào đó đã giận dữ đến đỏ bừng lên: “Người có biết ta ra ngoài có việc gì không? Đây là việc quan trọng hơn cả tính mạng người ta! Người biết không? Biết không hả?”

Trưởng thị vệ bị nàng hét cũng váng cả đầu, ngăn người hỏi: “Có chuyện gì?”

“Bồng lộc tháng này của bà đây còn chưa lĩnh! Người có biết bồng lộc là gì không? Là ti ền, ti ền đấy! Ti ền có ý nghĩa thế nào người đã hiểu chưa? Ti ền chính là bồng lộc!!!” Nàng tuôn ra một tràng lộn xộn khiến chính mình cũng mơ mơ hồ hồ luôn: “Tóm lại, là người mau tránh ra cho bà, ai dám cản trở bà đi lĩnh bồng lộc, bà đây sẽ li ều mạng với kẻ đó!”

Câu nói cuối cùng vừa chấm dứt, cả cung Cảnh Nhân lặng ngắt như tờ! Tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm nhìn gương mặt dữ tợn của cô

nàng nào đó, chỉ thấy đôi mày liễu của nàng nhướng lên, bộ dạng vô cùng giận dữ, mắt đầy vẻ sốt ruột, tóc tai hỗn loạn, còn kinh khủng hơn cả người chạy tù trong trại thương điên ra!

Không ít người thẩn cảm thán trong lòng, đây là cô gái mà Dật vương điện hạ bất chấp sự tức giận của Hoàng thượng cũng muốn cưới nàng bằng được hay sao? Khẩu vị của Dật vương điện hạ quả nhiên không phải người bình thường có thể hiểu được!

Thiên Ưc đưa tay lên ôm trán, có cảm giác muốn tự đào lỗ chôn mình luôn cho xong! Tiểu thư thật đúng là, quá mất mặt, khiến nha hoàn như cô cũng không có thể diện mà đi gặp người khác nữa!

“Khụ khụ này, chuyện này cũng không phải chuyện gì lớn, ta...”

“Cái gì mà không phải chuyện lớn chứ? Trên đời này còn có chuyện gì quan trọng hơn tiền bạc hay sao?” Nàng lại gào lên: “Tốt nhất là người tránh ra ngay lập tức cho ta, bây giờ ta phải đi gặp Hoàng thượng, hấn thân là hoàng đế một nước, lại đi thiếu bổng lộc của một cung nữ, thật quá đáng ghét mà!” Cái tên Hoàng Phủ Hoài Hàn chết bầm chết vằm đó, lại có thể làm cái chuyện giảm hết giá trị con người như vậy, hấn nhất định sẽ bị quả báo!!!

Thị vệ canh cửa lau mồ hôi lạnh vì sự to gan của nàng, Hoàng thượng mà thiếu bổng lộc của cung nữ à? Vậy mà nàng cũng nghĩ ra được: “Chuyện đó, Tô Cẩm Bình này, gần đây trong cung đều bận rộn chuẩn bị hôn lễ cho Dật vương điện hạ, vì điện hạ còn chưa khỏi bệnh, nên hôn lễ này đều do Hoàng thượng tự xử lý, phủ Nội vụ gần đây đều bận cố gắng vì việc này mà. Vì thế, bổng lộc tháng này của toàn bộ cung nhân trong hoàng cung đều chưa phát, tổng quản phủ Nội vụ đã thông báo xuống dưới, nói là sau khi xử lý xong hôn lễ của Dật vương điện hạ, nhất định sẽ phát bù cho chúng ta!”

“Thật sao?” Tô Cẩm Bình nghi hoặc nhìn y, gương mặt nhỏ nhắn đầy vẻ hoài nghi!

“Thật mà!” Y đưa tay lau mồ hôi trên trán, không thể nói được câu gì: “Không tin cô cứ hỏi họ đi!” nói xong, y chỉ tay về phía đám thị vệ.

Đám thị vệ còn đang mãi há hốc mồm, không kịp phản ứng!

Trưởng thị vệ tức giận gào lên: “Ta đang hỏi các người đấy!”

Đám thị vệ ngẩn người, rồi chợt giật mình đáp: “A, đúng thế, đúng thế, đầu chưa được phát mà. Tính ra thì hôn lễ của Dật vương điện hạ là ngày mừng năm, sau khi xong hết mọi chuyện, thu dọn này nọ, chắc tầm mừng tám sẽ được lĩnh bổng lộc thôi!” Đáp xong, chính y cũng thấy bội phục trưởng thị vệ, trong tình huống này mà có thể phản ứng nhanh như vậy, lại còn mặt không đổi sắc đối đáp với cô nàng điên khùng kia nữa chứ! Đúng là khiến người ta phải quỳ gối bái phục!

Vì vậy, Tô Cẩm Bình dãn bình tĩnh hơn. Nếu tất cả đầu chưa được phát, thì cũng không phải chuyện gì lớn! Nàng vỗ nhẹ vào ngực mình: “Thế thì ta yên tâm rồi, đúng là làm ta sợ chết đi được!” Nói xong lại quay vào phòng, để lại cả đám thị vệ đứng chết lạng, ngẩn người nhìn theo bóng lưng nàng. Nét mặt của họ lúc này, y như vừa bị người ta lôi ra ngoài đánh cho trăm ngàn gậy vậy!

Thiền Ưc lau mồ hôi trán, đang định quay về phòng cùng Tô Cẩm Bình, thì Tiểu Lâm tử đưa đám cung nhân đến nói: “Tô Cẩm Bình, Hoàng thượng truyền người yết kiến!”

----bamholyland.com----

Chỉ chớp mắt đã hai ngày nữa trôi qua, khắp hoàng cung đều giăng đèn kết hoa, mọi người đều biết tân nương sẽ xuất giá từ Hoàng cung, hơn nữa, vài ngày trước, tân nương được phong là “quận chúa Trường Nhạc”, được ban thưởng đất phong, để thân phận có thể xứng đôi với Dật vương điện hạ, nhưng không ai biết rốt cuộc tân nương tử là người nào.

Trong cung Cảnh Nhân, Tô Cẩm Bình mặc lễ phục tân nương đỏ rực như lửa, ước chừng cũng phải mười sáu lớp, vô cùng nặng nề, đầu bị trâm phượng vàng lục vĩ đè nặng, nhìn vô cùng ung dung, cao quý. Cổ tay áo

được thêu hoa văn chìm, là dấu hiệu của hoàng gia, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn được trang điểm đậm, nên càng xinh đẹp đến ngỡ ngàng!

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên những tiếng hô hào ầm ĩ: “Dật vương điện hạ, ngài không thể vào được, ngài vào là đi ầm xấu!”

“Có gì mà tốt với xấu! Bản vương chỉ muốn vào xem một chút thôi mà!” Giọng nói của hắn đầy vui sướng, hạnh phúc, chỉ chốc lát sau, người đàn ông tuấn tú, thanh cao, sáng sủa đó đã xuất hiện trong phòng, cũng y phục đồ rực, dây buộc tóc đỏ cột cao trên đầu, gương mặt tuấn tú phi phàm, con ngươi màu hổ phách nhìn chằm chằm Tô Cẩm Bình đến ngây dại.

Một lúc lâu sau, hắn mới nói được một câu: “Hôm nay nàng đẹp quá!” Câu này hắn nói rất thật lòng, trước giờ Tô Cẩm Bình đâu mặc y phục cung nữ màu vàng, tóc cũng chỉ búi kiểu hời hợt tâm kế đơn giản nhất, tuy nàng có dung mạo tuyệt mỹ, nhưng chưa từng khiến người ta thấy kinh diễm như hôm nay!

(http://img4.duitang.com/uploads/item/201312/21/20131221125944_zNV3F.jpeg hình ảnh tâm kê)

Tô Cẩm Bình chỉ lãnh đạm nhìn lại hắn, trên mặt không có cảm xúc gì, cũng không đoán ra nàng đang nghĩ gì. Không bao lâu sau, Hoàng Phủ Dạ và Hoàng Phủ Thương Địch, Hoàng Phủ Vũ cùng vui vẻ chạy vào: “Tiểu Cửu, tên nhóc nhà đệ vội vàng thế cơ à? Sắp rước nàng về ngay bây giờ rồi mà còn vội vàng xông vào đây nữa!”

Ba người vừa vào, nhìn Tô Cẩm Bình đang ngồi ngay ngắn ở bàn trang điểm cũng thoáng giật mình! Sau một giây ngẩn người, Hoàng Phủ Dạ khẽ nhếch đôi môi anh đào lên cười khế, giấu đi vẻ đau đớn trong đáy mắt: “Tiểu Cẩm Cẩm, chúc mừng nàng!”

Nghe hắn nói vậy, Tô Cẩm Bình cũng chỉ ngồi im, không nói gì.

“Ồn ào cái gì thế?” một giọng nói lạnh như băng vang lên, chính là người chủ hôn hôm nay, Hoàng Phủ Hoài Hàn. Lần này thì mama đang sửa

soạn cho Tô Cẩm Bình cùng với quan Tư Nghi cũng sợ trắng mặt, theo tục lệ trước lúc thành thân mà tân lang vào phòng tân nương là đi ầm xấu, nhưng lần này còn nhiều người kéo đến như vậy, ngay cả Hoàng thượng cũng tới, khiến họ không dám cất tiếng can ngăn nữa.

Quân Lâm Uyên cũng tới, hai người đảo mắt vào trong phòng, khi nhìn thấy Tô Cẩm Bình, trong mắt họ không phải là kinh diễm, mà là kinh sợ! Hoàn toàn không thể ngờ được khi cô gái này ăn mặc trang diễm lên lại đẹp đến như thế!

“Sao hả? Còn sợ trẫm lừa đệ sao? Muốn đích thân tới kiểm tra hả?” Hoàng Phủ Hoài Hàn lạnh lùng nói, nhưng trong giọng nói của hắn lại mang theo nụ cười đầy sủng ái.

Mặt Hoàng Phủ Dật đỏ lên, đáp: “Thần đệ không dám ạ!”

Hắn ta đặt một bàn tay lên vai hắn, nói đầy thâm ý: “Tiểu Cửu, cưới vợ rồi, sau này đừng sống như trước nữa, bớt tùy hứng đi, nên suy nghĩ về trách nhiệm của mình một chút.”

Vừa nghe thấy những lời này, Hoàng Phủ Dạ nhảy bén nhận ra có gì đó không ổn, nhưng nhìn quanh một lúc lâu cũng không phát hiện ra không ổn ở chỗ nào. Tô Cẩm Bình ngồi bên bàn trang diễm chỉ cúi đầu nghịch nghịch móng tay mình, đôi mắt phượng chứa đầy cảm xúc phức tạp.

“Hoàng huynh, thần đệ hiểu rồi ạ!” Hoàng Phủ Dật nghiêm túc đáp lời.

Hoàng Phủ Vũ liền cười nói: “Được rồi được rồi, ngày vui thế này, nói mấy chuyện đó làm gì chứ! Mau ra ngoài thôi, để tân nương tử trang diễm sửa soạn rồi còn lên kiệu hoa chứ! Tên nhóc Tiểu Cửu này đã sắp nôn nóng muốn chết rồi, mấy người còn đứng đây mà nói hươu nói vượn!”

Hắn ta vừa dứt lời, mọi người đều cười ầm lên, Hoàng Phủ Thương Địch cười nói: “Mau lên mau lên, mau ra ngoài thôi, hôm nay là ngày vui lớn mà chúng ta chạy cả vào đây thật sự là đi ầm xấu đấy!”

“Ha ha... Cả hai vị chân long thiên tử đầu vào đây rồi còn có đi ầm xấu gì được chứ!” Mấy lời này là Hoàng Phủ Dạ nói, giọng nói hoa lệ, thanh nhã, nhưng lại mang theo ba phần ý cười, có vẻ hơi gượng ép. Nếu hắn cũng có thể kiên trì như Dật, quỳ trước cửa vài ngày, có lẽ hôm nay người cưới nàng sẽ là hắn!

“Đi! Đi thôi!” Hoàng Phủ Dật bị các hoàng huynh nhà mình lôi ra ngoài, cửa phòng đóng lại vẫn có tiếng trêu chọc của Hoàng Phủ Vũ vọng vào: “Tiểu Cửu, ánh mắt của đệ cũng không tởm đâu!” Hắn ta vốn còn cảm thấy hơi tiếc cho tên nhóc này, vì ngàn chọn vạn tuyển bao nhiêu năm, cuối cùng lại đi chọn một cung nữ, nhưng không ngờ khi cô gái đó trang điểm lên thì dùng hai chữ “khuynh thành” cũng không đủ để miêu tả nữa!

“Tam hoàng huynh, huynh đừng trêu đệ nữa mà!” Giọng nói hơi ngượng ngùng của Hoàng Phủ Dật vang lên.

“Ôi chà, tên nhóc này, đệ còn đỏ mặt nữa à?” Lại một tiếng trêu ghẹo nữa cũng với những tiếng cười giòn giã vang lên.

...

Tiếng kèn sáo vang lên, một chiếc kiệu tám người khiêng đi ra từ cung Cảnh Nhân, bên hông Hoàng Phủ Dật đeo cây sáo ngọc xanh biếc, khuôn mặt cười tươi như gió xuân bước ra khỏi hoàng cung. Hôm nay thời tiết không tệ, ánh mặt trời tươi sáng, khiến tâm trạng của tân lang quan càng thêm sung sướng.

Lần này Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng không câu nệ quy củ gì nữa, đi bộ cùng Quân Lâm Uyên ra khỏi hoàng cung, tới phủ Dạ vương chủ trì hôn lễ. Hai Hoàng đế đầu đi bộ, đương nhiên Hoàng Phủ Dật không thể cưới lên con ngựa cao to kia nữa, cả đám người cứ thế trò chuyện vui vẻ đi về phía phủ Dạ vương...

Mặt đất trải thảm đỏ, hai bên đường đều là dân chúng đứng xem, nhìn cảnh tượng ngàn năm có một này. Thật sự chưa từng thấy vị thân vương nào thành thân mà phô trương như vậy, hai vị hoàng đế đi bộ theo đã đủ kỳ lạ rồi, mà kỳ lạ nhất là tân nương tử lại xuất giá từ hoàng cung! Bao nhiêu

năm nay, trừ công chúa ra, thì không có cô gái nào xuất giá từ hoàng cung nữa, vì thế, hôm nay mọi người đều háo hức tới xem chuyện vui này.

Đến trước cửa phủ Dật vương, Hoàng Phủ Hoài Hàn và Quân Lâm Uyên bước vào trước, các hỉ nương ở cửa vội chạy tới nói với Hoàng Phủ Dật: “Dật vương điện hạ, bây giờ ngài phải đá cửa kiệu đi!”

Đá cửa kiệu, chính là ra oai phủ đầu, đây là trình tự thành thân theo quy củ, nhưng Hoàng Phủ Dật lại đẩy hỉ nương ra, đi thẳng tới, vén rèm kiệu lên, kéo tân nương ở trong kiệu ra.

Xung quanh bốn phía vang lên những tiếng hít khí lạnh, ngay cả ra oai phủ đầu cũng không làm, Dật vương điện hạ yêu Vương phi của ngài ấy đến thế sao?

Hỉ nương ngẩn ra một chút, rồi vội vàng lấy lụa đỏ ra, đưa cho hai người cầm lấy, một đôi tân nhân cùng đi về phía cửa phủ Dật vương. Tới trước cửa, Hoàng Phủ Dật dừng bước, lạnh lùng nhìn chậu than ở bậc cửa, một lúc lâu sau, đám hạ nhân cũng kịp hiểu ra, vội bước tới bê chậu than cất đi.

Hai người nắm lụa đỏ, bước thẳng vào đại điện. Trong đám người, sắc mặt Thượng Quan Cận Duệ phức tạp nhất, người bên ngoài không biết tân nương là ai, nhưng hẳn sao có thể không biết. Dù thế nào, tiểu Cẩm cũng không thể gả cho Hoàng Phủ Dật được, không chỉ vì nàng là vị hôn thê của mình, mà còn vì...

Hắn gập cây quạt trên tay lại, cất ra sau lưng, treo nụ cười máy móc lên mặt, xung quanh có không ít người của hắn đang mai phục, chỉ chờ hắn ra hiệu sẽ tùy cơ mà hành động.

Hoàng Phủ Hoài Hàn ngẩng ghế trên, Quân Lâm Uyên ngẩng sang một bên. Dù hẳn có là Bắc Minh hoàng cao quý, cũng không nhận nổi một lay cao đường của Hoàng Phủ Dật, nên ngẩng lách sang một bên. Đôi mắt hẹp dài vẫn ung dung nhìn tân nương, vô cùng tò mò không biết dưới lớp khăn hỉ kia là nét mặt thế nào. Tô Cẩm Bình, Dật vương phi cao quý, món quà lớn này, cô có thích không?

“Nhất bách thiên địa!” Quan Tư Nghi to giọng hô.

Hai người quay về phía cửa, cúi đầu, động tác rất đồng đều, không hề do dự. Lúc này cả Hoàng Phủ Dạ và Quân Lâm Uyên đều hơi kinh ngạc, rõ ràng là nàng thích Bách Lý Kinh Hồng mà? Tại sao còn ngoan ngoãn bách đường thế này?

“Nhị bách cao đường!” Cái cúi đầu này đương nhiên là hướng về phía Hoàng Phủ Hoài Hàn.

Trên mặt Hoàng Phủ Dật lộ ra nụ cười hạnh phúc, trong nụ cười còn mang theo vẻ cảm kích nữa, hẳn cảm ơn hoàng huynh đã tác thành, cảm ơn trời xanh đã cho hắn và người hắn yêu được ở bên nhau, vì thế, hắn quay người, nghiêm trang cúi đầu bách Hoàng Phủ Hoài Hàn.

Hoàng Phủ Hoài Hàn khẽ chớp mắt, Tô Cẩm Bình gả cho Dật, nếu Bách Lý Kinh Hồng có thực lực, thì hôm nay... chắc sẽ phải ra tay chứ? Có đi đâu, dù hắn ta có ra tay, thì hôm nay hắn cũng đã bố trí thiên la địa võng cẩn thận rồi, để cho hắn ta có đi mà không có về! Hành động lần này, chẳng qua chỉ muốn nhìn xem thực lực của đối phương mạnh mẽ đến mức nào thôi!

“Phu thê giao bách!” Một tiếng hô lạnh lốt vang lên, bốn phía xung quanh đều là những tiếng cười nói vui mừng.

Thượng Quan Cẩn Duệ đang định ra hiệu cho thuộc hạ động thủ, nhưng đôi mắt đen láy bất chợt lướt qua đám người, rồi ngẩn ra! Đó là...

Ở cách đó không xa, một người ăn mặc theo kiểu sai vặt đứng lẫn trong đó, nhưng khuôn mặt kia, khuôn mặt kia rõ ràng là... Tô Cẩm Bình! Hắn quay vụt đầu sang nhìn người đang bách đường, tiểu Cẩm ở đây, vậy cô gái đang bách đường là ai?!

Tô Cẩm Bình mặc quần áo của gã sai vặt, nhìn Hoàng Phủ Dật. Nụ cười trên mặt hắn trong sáng đến tận cùng, trong đôi mắt màu hổ phách đều ánh lên nụ cười hạnh phúc. Nụ cười đó, khiến móng tay Tô Cẩm Bình cắm sâu vào lòng bàn tay! Hoàng Phủ Dật, xin lỗi huynh!

Trong đầu nàng chợt hiện lên chuyện trong đại điện hôm trước, Hoàng Phủ Hoài Hàn phái người gọi nàng tới---

“Tô Cẩm Bình, trẫm muốn người phối hợp với trẫm làm một việc!” Hoàng Phủ Hoài Hàn ngẩng trên long y, lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt tím đậm hoàn toàn không cho nàng được phép nghi ngờ.

“Phối hợp với người lừa Hoàng Phủ Dật à?” Nàng liếc nhìn mấy cô gái đứng bên cạnh, đầu rất quen mắt, nàng đã gặp họ trong hội thơ vài ngày trước. Nàng vốn đã cảm thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn không thể đồng ý với lời cầu xin của Hoàng Phủ Dật, tới thời khắc này, rốt cuộc nàng cũng hiểu được tính toán của hắn.

Hắn trầm mặc một lúc lâu rồi phun ra mấy chữ: “Người rất thông minh.” Hắn đoán ngày đó Dật nhất định sẽ xông vào tân phòng, nếu cô nàng này không phối hợp, thì vở kịch này sẽ không thể diễn tiếp được.

Sau đó, Hoàng Phủ Hoài Hàn chỉ vào một cô gái mặc xiêm y màu trắng, dung mạo như tranh vẽ, toàn thân toát ra khí chất của dòng dõi thư hương, thân hình cũng không chênh lệch với Tô Cẩm Bình bao nhiêu: “Nàng ấy, là con gái của Đại tướng quân Uy Vũ, sẽ thay người giả vào phủ Dật vương!”

“Hoàng thượng, xin thứ cho nô tỳ hỏi câu này, ngài không sợ sau khi Dật vương điên hạ phát hiện ra chân tướng sự việc sẽ... với ngài sao?” Hoàng Phủ Hoài Hàn, quả nhiên, rất tàn nhẫn, rất ích kỷ. Vì củng cố quyền lực của hoàng thất, vì sự cố chấp với quan niệm môn đăng hộ đối trong lòng hắn, mà hắn gài bẫy cả đệ đệ ruột thịt của mình.

“Việc này không liên quan gì tới người! Người có hai lựa chọn, một là phối hợp với trẫm. Hai, là chết! Tự chọn đi!” Hắn lạnh lùng nói, trong mắt không giấu nổi vẻ chán ghét. Người phụ nữ chết tiệt này, năm lần bảy lượt đối nghịch với mình, nếu không phải vì nàng còn có tác dụng, thì mình đã trừ bỏ nàng từ lâu rồi!

Dương nhiên Tô Cẩm Bình biết hắn đang hù dọa mình, nếu thật sự giết nàng, sẽ không có ai phối hợp với hắn lừa Hoàng Phủ Dật nữa. Cho nên, con đường thứ hai, không phải là chết, mà là làm Dật vương phi! Nàng

không muốn làm Dật vương phi, cũng không muốn lừa Hoàng Phủ Dật, dù sao đây cũng là hôn nhân của hắn, là chuyện cả đời của hắn, nàng không thể quyết định thay hắn được, nên nhất thời nàng cũng cảm thấy hơi khó xử.

Nhìn sắc mặt của nàng, hắn hiểu ngay Tô Cẩm Bình đã đoán được là mình đang dọa nàng, liền cười lạnh nói: “Tô Cẩm Bình, người thực sự rất thông minh, nhưng mà, nếu người chọn con đường thứ hai, Thiên Ưc sẽ chết, hôm nay quay về, người sẽ không nhìn thấy cô ấy nữa.” Ý của những lời này, tức là Thiên Ưc đã bị hắn bắt lại.

Tô Cẩm Bình ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt lạnh lùng của hắn. Hoàng Phủ Hoài Hàn quả nhiên quá đê tiện!!! Đây mới là bộ mặt thật của hắn phải không? Quả thật là vừa rồi nàng đã nghĩ đến việc lựa chọn con đường thứ hai, sau đó tìm cơ hội chạy trốn, như vậy nàng sẽ không phải gả cho Hoàng Phủ Dật, mà hắn cũng không cần cưới người hắn không thích. Nhưng Thiên Ưc đã bị bắt!!! Trước giờ nàng không hề có nhược điểm, nhưng hiện giờ, Thiên Ưc chính là nhược điểm của nàng! Nàng không thể để Thiên Ưc xảy ra chuyện gì được, nhưng tình cảm chân thành của Hoàng Phủ Dật dành cho nàng, cũng khiến nàng không thể tàn nhẫn mà quyết tâm được!

Bây giờ nàng có nên nhanh chóng lao về phía Hoàng Phủ Hoài Hàn, liều chết với hắn một phen không? Trong khi nàng còn đang do dự, thì cô gái mặc áo trắng kia chợt bước ra.

Nhìn Tô Cẩm Bình, nàng ấy không hề vì nàng là cung nữ mà tỏ ra kiêu ngạo chút nào, ngược lại, trên khuôn mặt đẹp như tranh vẽ kia, còn đầy vẻ tôn trọng: “Tô cô nương, từ nét mặt của cô, ta cũng nhận ra được là cô không thích Dật vương điện hạ. Nhưng từ sau buổi yến tiệc mừng thọ Hoàng thượng lần trước, ta đã ái mộ chàng rồi. Xin cô hãy tin ta, tuy bây giờ người chàng thích không phải là ta, nhưng một ngày nào đó ta nhất định có thể hòa hợp với chàng!” Nói hết câu, hai gò má nàng ấy đã đỏ bừng lên, dù sao, đối với người cổ đại, thì nói được ra thế này đã là cực kỳ khó khăn rồi.

Tô Cẩm Bình nghe nàng ấy nói vậy, cũng đưa mắt nhìn nàng ấy. Tuy mặt nàng ấy hơi thẹn thùng, nhưng mắt lại đầy vẻ kiên nghị, thần sắc còn lộ ra sự thâm tình dành cho Hoàng Phủ Dật, khí chất thanh cao tỏa ra từ người nàng ấy. Có thể dễ dàng nhìn thấy, tuy nàng ấy xuất thân từ nhà tướng, nhưng cũng là một tài nữ! Một lúc lâu sau, Tô Cẩm Bình bỗng nhòe miệng cười nói: “Được, ta tin cô!” Hoàng Phủ Dật quá cố chấp với nàng cũng không có lợi cho hắn. Còn cô gái này, không chỉ xuất sắc mà hiếm có nhất là cô ấy có tình cảm sâu đậm dành cho hắn, không màng đến thế tục. Có lẽ, ở bên một cô gái như thế này, mới là tốt nhất cho Hoàng Phủ Dật!

Mục Tử Lăng đứng một bên nổi giận đùng đùng. Ái thích Dật vương điện hạ, nhưng ả lại cao hơn Tô Cẩm Bình một chút, nên mới phải dăng không cơ hội cho người khác hưởng lợi!

“Mấy ngày này, các vị tiểu thư cứ ở lại hoàng cung đi!” Hoàng Phủ Hoài Hàn quyết định rất dứt khoát, mục đích của hắn, là vì sợ họ ra ngoài sẽ để lộ kế hoạch của hắn.

...

Nàng thu lại tâm tình, mắt lại lần nữa hướng về phía người kia. Hoàng Phủ Dật, huynh sẽ hạnh phúc đúng không? Cô gái đó, chắc hẳn sẽ khiến huynh hạnh phúc! Lúc ở cung Cảnh Nhân, khi bọn họ vừa rời đi, một cô gái mặc xiêm y giống nàng như đúc mới bước ra, cung kính thi lễ cảm tạ nàng, rồi chòm khăn hỉ bước ra ngoài.

Còn nàng, khó khăn lắm mới có thể trốn khỏi hoàng cung, vì muốn đích thân tới tham dự hôn lễ này, tự mình thề nguyện chúc phúc cho hắn!

Hai người kia cúi đầu bái xong, quan Tư Nghi liền cao giọng hô: “Lễ hoàn thành, động phòng hoa chúc!”

Hoàng Phủ Dật cầm dải lụa đỏ, muốn đưa nàng vào tân phòng, vài hỉ nường cũng bước tới trái nâng phải đỡ tân nương, nhưng đúng lúc này, một cơn gió tố bỗng nổi lên, chiếc khăn hỉ trên đầu tân nương bị thổi bay đi.

Cả đám người Hoàng Phủ Dạ đều ngẩn người sau cơn gió đó. Cô gái này cũng rất đẹp, cũng mặc y phục giống y hệt Tô Cẩm Bình, nhưng rõ ràng không phải là người bọn họ đã gặp! Trên môi Quân Lâm Uyên lộ ra nụ cười quỷ dị, chuyện kỳ quái cả nửa ngày hôm nay, rốt cuộc cũng đã có câu trả lời. Hắn biết mà, làm sao lúc bãi đường Tô Cẩm Bình kia lại không hề phản kháng gì được chứ. Xem ra, hắn đã xem thường Hoàng Phủ Hoài Hàn rồi!

Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng đứng dậy, nếu phát hiện vào lúc động phòng thì không sao, nhưng hiện giờ ở trước mặt mọi quan khách, nếu âm ỉ lên sẽ cực kỳ khó coi!

Dải lụa đỏ trên tay Hoàng Phủ Dật rơi xuống đất, ngo ngác nhìn người con gái trước mặt, mặt hắn ngơ ngàng đến không thể tin nổi, cũng không dám tin, quay đầu nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn, sắc mặt lại đờ đẫn giận dữ, có thất vọng, cũng có tang thương, thê lương và tuyệt vọng: “Vì sao? Vì sao?”

Tân khách ở đây còn chưa kịp hiểu ra sự tình thế nào, chỉ nhìn rõ dung mạo cô gái kia, thì ra chính là Bạch Tịch Nguyệt, con gái của Bạch đại nhân, cũng là tài nữ nổi danh của Đông Lăng. Nhưng phản ứng của Dật vương điện hạ thế này thì...

“Tiểu Cửu, trầm...” Hoàng Phủ Hoài Hàn muốn lên tiếng giải thích.

“Thì ra, ngay từ đầu huynh đã không định tác thành cho ta sao?” Nhìn hoàng huynh mà trước giờ mình luôn kính trọng, trong mắt Hoàng Phủ Dật tràn ngập sự thất vọng.

Hoàng Phủ Dạ bước tới vài bước, lên tiếng nhắc nhở: “Tiểu Cửu, chú ý chừng mực!” Hắn cũng hiểu sự phẫn nộ của Tiểu Cửu bây giờ, nhưng dù có phẫn nộ cũng không thể quên thứ bậc quân thần được!

Hoàng Phủ Dật lại như không nghe thấy, lùi dần từng bước về sau, sau đó quay người định chạy đi, lại bị một tiếng quát lạnh lẽo kìm chân lại: “Đứng lại! Đệ định đi đâu?”

Hắn quay lưng về phía hắn ta, xiêm y đỏ rực, sống lưng thẳng tắp như cây tùng: “Ta muốn đi tìm nàng!”

Tô Cẩm Bình ở trong đám người không nhìn được nữa vội bịt miệng mình, trong mắt như có dòng nước nóng sắp trào ra, Hoàng Phủ Dật, thâm tình như vậy, bảo nàng phải đáp lại thế nào đây?! Dù thế nào thì nàng cũng không thể gả cho hắn được, cho nên, chi bằng giải quyết dứt khoát một lần luôn đi. Khi nhìn thấy Bạch Tịch Nguyệt, nàng cảm thấy nàng ấy hợp với hắn hơn mình rất nhiều nên mới hạ quyết tâm làm việc này. Nhưng thời khắc này, nàng không thể không tự hỏi, mình thật sự làm đúng sao?!!!

“Tìm nàng à? Bây giờ đệ đã bái đường với Bạch tiểu thư, đi tìm nàng về, muốn để nàng làm thiếp sao?” Giọng nói lạnh băng đó như một lưỡi dao sắc bén, đâm mạnh vào tim hắn.

Lúc này tân khách mới hiểu ra sự tình, thì ra người mà Dật vương điện hạ vừa bái đường, không phải người mà ngài ấy muốn cưới! Ánh mắt mọi người đều đảo về phía Bạch Tịch Nguyệt, tò mò không biết nàng đóng vai gì trong chuyện này.

Nghe hắn ta nói vậy, khuôn mặt tuấn tú của Hoàng Phủ Dật đay về thống khổ, thân người run lên, giọng nói thanh lạnh cất lên: “Hoàng huynh, vì sao phải ép đệ?! Vì sao?” Vì sao phải ép hắn tới mức này? Hắn vẫn nghĩ rằng mình bé nhất, được sủng ái nhất, không phải luôn như vậy sao? Vì sao hôm nay tất cả đều thay đổi chứ?!

“Vì đệ là người trong hoàng thất!” Chỉ một câu, nhưng lại vô cùng đánh thếp, khiến không ít đại thần phải cúi đầu! Đám cưới trong Hoàng thất, là một trong những công cụ để cân bằng các thế lực trong triều, trong lòng mọi người đều thâm hiểu chuyện này. Nhưng hôm nay Hoàng Phủ Hoài Hàn lại nói thẳng điếu này ra, chắc hẳn trong lòng đã giận dữ đến cực điểm rồi!

“Ha ha... người trong hoàng thất à...” Bước chân hắn lão đảo, vài hạ nhân muốn bước tới đỡ hắn, nhưng còn chưa lại gần, một nhúm máu tươi đã phun ra từ miệng hắn, hòa vào xiêm y đỏ rực, giống như một bông hoa lửa đẹp đến kinh người đang nở rộ! Sau đó, hắn ngã gục xuống, chiếc áo

ngọc bên hông, dường như cũng hiểu được tâm trạng của chủ nhân, vừa chạm vào mặt đất đã vỡ thành hai đoạn...

“Tiêu Cửu!”

“Vương gia!”

Những tiếng kêu sợ hãi vang lên, nơi này hoàn toàn hỗn loạn.

...

Tô Cẩm Bình mất hồn lạc phách quay lại hoàng cung. Suốt chặng đường, nàng cố kìm nén nước mắt, tự hỏi mình, chuyện này rốt cuộc nên trách ai đây? Tự trách mình à? Thật ra, chính mình cũng là một trong những người bị hại mà, hơn nữa, nàng cũng biết rằng, dù không có nàng, thì sớm muộn gì Hoàng Phủ Dật cũng sẽ bị Hoàng Phủ Hoài Hàn ép phải bước vào con đường này!

Nàng lao đảo đi vào hoàng cung, không biết sao, nàng lại cực kỳ muốn gặp người kia. Vào Lê viên, nàng nhìn thấy ngay hấn đang ngồi trong nhà, hai mắt nhắm lại không biết đang nghĩ ngợi đi đâu. Nghe tiếng bước chân của nàng, đôi mắt xám bạc chợt mở ra, hơi kinh ngạc nhìn nàng. Hấn đã đoán trước với tính cách của Hoàng Phủ Hoài Hàn sẽ không thể thật sự gả Tô Cẩm Bình cho Hoàng Phủ Dật được, nên mới không ra tay, nhưng nàng thế này là...

“Nàng sao thế?” Hấn nhẹ nhàng hỏi.

Nàng ngẩng đầu nhìn hấn không chớp mắt, trong mắt nàng còn ánh lên bóng nước, hỏi một câu khiến người nghe như lọt vào sương mù: “Huynh có biết, yêu là gì không?” Tình yêu, rốt cuộc tình yêu là thứ gì, mà có thể ép Hoàng Phủ Dật đến mức đó?!

Nghe nàng hỏi, hấn hơi ngần người, yêu là gì? Yêu là một ngày không gặp, tình thẫn thờ ngỡ ngàng, hốt hoảng, như cách xa đến ba mùa thu. Yêu là nếu không được đáp lại, trái tim sẽ đau đến tận xương tủy, đau đến nát lòng. Yêu là vì nụ cười của nàng mà không sợ phải trả giá đắt, cũng muốn

dâng hiến cho nàng tất cả. Yêu là rõ ràng có hàng trăm nghìn đi ều muốn nói, nhưng lại sợ khiến nàng kinh hãi, đành phải giấu dưới đáy lòng thôi. Trong lòng hắn có rất nhiều câu trả lời, nhưng lại không thể nói thành lời được một câu nào, cuối cùng lại nhẹ nhàng đáp: “Ta không biết.”

Dứt lời, không chờ nàng phản ứng gì, hắn đã đưa tay ra, ôm nàng vào lòng, nhỏ giọng nói: “Đừng tự trách mình, không có nàng, Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng vẫn sẽ làm như thế.” Chỉ là sớm hay muộn thôi.

“Ta biết.” Nàng rúc vào ngực hắn, nhớ tới hình ảnh Hoàng Phủ Dật ngã xuống vừa rồi, nàng vẫn cảm thấy rất khó chịu, ch ầm ch ậm nói: “Nếu yêu mà đau đớn đến tận xương tủy như Hoàng Phủ Dật, thì ta tình nguyện cả đời này không yêu một ai còn hơn!”

Nghe nàng nói vậy, đôi môi mỏng hơi gi ật gi ật, rồi lạnh lùng nói một câu, giọng nói băng lạnh đến cực điểm: “Nếu nàng sợ đau, vậy thì nàng không cần phải yêu, để ta yêu nàng là đủ rồi!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 78: Nghe Nói, Như Vậy Sẽ Tốt Cho Đứa Bé

Hắn nói xong cũng không thấy cô gái trong lòng mình có phản ứng gì, cúi đầu nhìn xuống, thì ra nàng đã ngủ mất rồi! Hắn khẽ bật cười, xem ra, bản thân hắn quả thực không hợp nói những lời như thế, hiếm khi nói được một lần, nàng lại không nghe thấy...

...

Phủ Dật vương đã bận đến rồi tung rỗi mù, người ngã ngựa đổ, rõ ràng là ngày vui, cuối cùng là ồn ào thành thế này! Nhưng chuyện khiến người ta kỳ lạ nhất, đó là Bạch Tịch Nguyệt kia, gặp phải trường hợp xấu hổ thế này, nhưng không khóc không than, ngược lại còn chú tâm chăm sóc Hoàng Phủ Dật cùng đám hạ nhân, khiến cho những kẻ muốn chế nhạo cũng chẳng có việc gì làm.

Mặt Hoàng Phủ Dật tái nhợt nằm trên giường, Hoàng Phủ Dạ cúi đầu cầm hai mảnh sáo ngọc của hắn, một lúc lâu cũng không nói gì. Đại phu chẩn mạch xong, chỉ nói là có khí tích tụ ở ngực, nên mới hộc máu ngắt xỉu, cố gắng đi điều dưỡng một thời gian ngắn sẽ khỏi hẳn. Người đang mặc y phục tân nương rất nặng kia, cũng không hề bận tâm đang có nhiều người ở đây, chỉ nhẹ nhàng cầm khăn lau mặt cho Hoàng Phủ Dật.

“Hoài Hàn huynh, nếu Dật vương diện hạ đã không sao rồi, trăm nên về cung thôi! Còn nữa, có lẽ trăm cũng phải quay về nước rồi, hôm nay muốn thông báo một tiếng với Hoài Hàn huynh.” Ở Bắc Minh đã có cả đồng chuyện đồn lại chờ hắn về xử lý, còn Tô Cẩm Bình kia... trước khi đi đương nhiên phải có một phần quà lớn cho nàng!

“Không ở lại thêm vài ngày sao?” Hoàng Phủ Hoài Hàn lên tiếng giữ người, thật ra trong lòng vẫn mong đôi phương dứt sớm một chút thì hơn, chuyện của Đông Lăng cũng khiến hắn thấy phiền phức lắm rồi, bây giờ lại thêm chuyện Tiểu Cửu nữa, đúng là phiền càng phiền hơn, Quân Lâm Uyên rời đi, coi như cũng bớt đi một chuyện phiền phức.

“Không được, nếu trăm không quay về, chỉ sợ ngôi vị Bắc Minh hoàng cũng đổi chủ mất.” Hắn nửa đùa nửa thật nói.

“Ha ha ha, Lâm Uyên huynh thật khéo đùa, nếu đã vậy, trăm cũng không giữ người nữa, nhưng chân của quận chúa Mộ Dương thì...” Chân ả ta còn chưa khỏi hắn, đương nhiên hành động sẽ rất bất tiện.

Quân Lâm Uyên chỉ khẽ cười: “Chuyện này cũng không phiền Hoài Hàn huynh phải bận tâm, một chút bản lĩnh xử lý chút chuyện nhỏ đó, trăm vẫn có mà! Hoài Hàn huynh ở lại chăm sóc Dật vương đi, trăm h ấi cung trước.”

“Mời!” Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng không nhiều lời. Chờ Quân Lâm Uyên đi xa, nụ cười trên khóe môi mới cứng lại, nhìn Hoàng Phủ Dật nằm trên giường, rồi quay người bước ra ngoài. Hoàng Phủ Dạ cũng nhanh chóng ra theo.

Đứng khoanh tay dưới tán cây phong, đôi mắt tím đậm nhìn xa xăm, không biết đang suy nghĩ gì. Nghe tiếng bước chân ở sau lưng, giọng nói của hắn lạnh lùng vang lên: “Dạ, đệ có nghĩ trăm làm sai không?” Hắn nghĩ Tiểu Cửu chỉ là bị cô gái kia cuốn hút một chút thôi, không ngờ tình cảm của nó lại sâu sắc đến thế.

Hoàng Phủ Dạ nghe hắn hỏi, tr ầi mặc một lúc lâu, hai mảnh sáo ngọc trên tay cũng như có sức nặng ngàn cân, cuối cùng, giọng nói tao nhã của hắn vang lên: “Không ạ!” Tất cả những gì hoàng huynh làm, đều là vì Đông Lăng, vì hoàng thất, cũng vì Tiểu Cửu! Đến lúc diệt trừ Tô Niệm Hoa mà đường đường là Dật vương phi lại là con gái của Tô Niệm Hoa thì dù thế nào Dật cũng không thể phủi sạch quan hệ được.

“Dạ, cuối cùng cũng chỉ có đệ hiểu trẫm nhất!” Đúng thế, vì lợi ích, nên hấn muốn dùng hôn nhân của Hoàng Phủ Dật để cân bằng các thế lực, cũng không thể thả Tô Cẩm Bình rời cung làm rối loạn kế hoạch của mình, càng không thể để một cô gái không còn trong trắng vào làm dâu Hoàng thất, nhưng quan trọng nhất là, vì muốn bảo vệ mạng sống của Tiểu Cửu!

“Hoàng huynh, một ngày nào đó Tiểu Cửu sẽ hiểu ra thôi!” Dật thoải mái phiêu du giang hồ nhiều năm, chưa từng dính vào chính sự, nên bản thân hấn ta vốn đã rất miễn cảm đối với chuyện quyền lực, triều chính, vì thế nhất thời chưa nghĩ thông suốt. Nhưng mà, vì sao hấn cũng không nhìn thấu được mục đích của Hoàng huynh chứ?

Hoàng Phủ Hoài Hàn cúi đầu thờ dài, nhắc chân đi về phía hoàng cung, bộ thường phục màu tím sẫm, hoa văn rồng bay thêu rộng trên tà áo, vương miện trên đỉnh đầu, mái tóc đen thả dài sau lưng, đạp bước trong ráng chiều chợt tắt. Bóng lưng đó, thoạt nhìn rất khí phách, nhưng cũng thấm đẫm cảm giác cô đơn, lạnh lẽo.

...

Lãnh cung.

Tiếng chim bay về tổ xẹt qua bầu trời đêm, một cô gái mặc váy trắng, tóc tai rối bời đứng bên cửa sổ, đôi mắt to sáng ngời ngược lên ngắm trời đêm, như đang quan sát thứ gì, lại như đang chờ đợi điều gì đó.

Chỉ một lát sau, cửa lãnh cung kêu “kẹt” một tiếng rồi mở ra.

Một hắc y nhân xuất hiện trong phòng, giọng nói kính cẩn vang lên: “Đại tiểu thư, tướng quân đại nhân nói tất cả đã chuẩn bị tốt, xin ngài cứ yên tâm, chuyện này hoàn toàn không có chút sai sót nào.”

“Ừ.” Nàng ta quay lưng về phía y, nói: “A tiện nhân kia chết chưa?” Người nàng ta nhắc đến, đương nhiên là Hách Liên Dung Nhược.

“Không ạ! Bị chặt gãy hai chân, bây giờ chỉ có thể nằm trên giường, không đi lại được, nhưng gần đây có vẻ rất bí hiểm, không biết đang mưu

tính chuyện gì. Bên phía Hiên phi lại không có động tĩnh gì cả, như muốn thể hiện ả không quan tâm đến tranh quyền đoạt lợi, nhưng không ít người ở hậu cung vẫn chĩa mũi giáo về phía ả. Có đi đâu, thuộc hạ lại cảm thấy, chuyện này không đơn giản như vậy.” Hắc y nhân kia bầm báp.

“Biết rồi, lui xuống đi.” Nàng ta lạnh lùng đáp, lạnh lùng, cao ngạo, thanh cao như hoa mai.

Chờ hắc y nhân kia lui ra ngoài, Nam Cung Ninh Hinh mới ngẩn người nhìn lên trời không, sau đó, khẽ cười, nhỏ giọng nói: “Hoàng thượng, rốt cục chàng cũng đạt được như ý nguyện rồi, chàng có vui không?”

Chỉ là, ánh trăng sáng trên bầu trời cũng không trả lời được câu hỏi của nàng ta. Nàng ta khẽ cười tự giễu cợt, chờ đợi trong lãnh cung lạnh lẽo này hai năm, nàng ta cũng bắt đầu học được cách độc thoại rồi sao...

...

Sáng sớm, Tô Cẩm Bình tỉnh dậy, lại thấy mình nằm trên giường của Bách Lý Kinh Hồng, nhưng hôm nay không giống những ngày trước, nàng cứ cảm thấy có thứ gì đó đè nặng lồng ngực của mình, rất khó chịu. Vừa mở mắt, nàng đã nhìn thấy ngay gương mặt như tiên giáng trần ở trước mặt mình, sau vài giây im lặng, nàng bỗng hét lên: “A~~~”

Hắn hé mở đôi mắt vẫn còn đang ngái ngủ ra, con ngươi màu xám bạc như tỏa hào quang, giọng nói mềm mại dịu dàng vang lên: “Sao thế?” Lần này là hắn thật sự bị nàng đánh thức, vì thế giọng nói cũng không lãnh đạm như bình thường, mà còn có vẻ làm nũng.

Nhìn bàn tay ở trên ngực mình, Tô Cẩm Bình dùng ánh mắt “huynh đúng là khiến người ta giận phát điên” để nhìn hắn: “Tên sắc lang này! Huynh còn không mau bỏ cái móng vuốt của huynh ra!”

Nghe nàng nói vậy, nét mơ màng trên mặt hắn dần biến mất, hình như đã tỉnh táo hơn, thu tay mình lại.

Ngay sau đó, Tô Cẩm Bình lại phát hiện một vấn đề khiến người ta học máu hơn: “Vì sao hai chúng ta không mặc quần áo?” Làm cái quái gì thế? Đêm qua nàng ngủ say thế cơ à? Bị người ta lột sạch mà còn không biết gì là sao?

“Ủm?” Hấn có vẻ hơi mơ hồ, nhưng trong đôi mắt xám bạc lại hiện lên nụ cười giảo hoạt, không để Tô Cẩm Bình nhìn thấy.

“Ủm cái em gái huynh ấy! Huynh thôi giả ngu đi cho ông nhé. Huynh nói đi, vì cái lông gì mà chúng ta không mặc quần áo, còn nữa, vì sao móng vuốt của huynh lại đặt trên ngực bà đây hả?” Tô Cẩm Bình vô cùng tức giận, mắng xối xả vào mặt hấn.

Đôi mắt phượng cũng nhìn sạch cả nửa người trên của hấn, thực sự bị kích thích mạnh mẽ đến mức muốn phun máu mũi!

Lúc này hấn mới phản ứng lại, chậm rãi nói: “Nghe nói, như vậy tốt cho đứa bé.” Giọng nói vừa trong trẻo vừa cao ngạo, lại tinh khiết như tuyết liên trên núi băng, dù thế nào cũng không thể liên tưởng cái người trước mặt này với cái giọng nói ấy thành một con sói háo sắc được!

Nhưng Tô Cẩm Bình cũng không phải kẻ ngốc, tuy nàng không hiểu rõ lắm phụ nữ có thai sẽ thế nào, nhưng tuyệt đối không thể như hấn nói được, phụ nữ có thai không mặc quần áo thì sẽ tốt cho đứa bé à? Lại còn đặt móng vuốt lên ngực nàng nữa chứ? Đùa cái quỷ gì vậy: “Nói lung tung! Huynh nghĩ bà đây là đờng ốc à?”

Nàng hò hét xong, hấn lại không nói gì, chỉ lẳng lặng ngẩng đầu, nghiêng người về phía nàng không nhúc nhích, mái tóc xõa dài trên làn da màu mật ong, tạo nên sự quyến rũ đến chí mạng.

Tô Cẩm Bình nghiêm mặt, kéo y phục của mình sang mặc lên, nhìn hấn đầy vẻ đờ đàng: “Hôm nay ta mới nhìn rõ bản chất của huynh, giả vờ đứng đắn!”

Giả vờ đứng đắn à? Khóe miệng hấn hơi run lên.

Không nghe thấy hắn trả lời, Tô Cẩm Bình liền quay đầu lại lên nhìn hắn một cái, chỉ thấy sắc mặt hắn vô cùng lãnh đạm, nhưng trong mắt lại như hơi uất ức, dù không thể hiện rõ lắm, nhưng cũng vẫn nhận ra được, a... “Chuyện đó... có phải huynh bị người ta lừa không?” Với tính cách của người này, cũng không phải dạng người có thể làm ra chuyện đó, liệu có phải là vì bị người khác lừa nên mới...

Nghe nàng nói vậy, hắn cũng không nói gì, đứng dậy, mặc quần áo, hoàn toàn không thèm để ý tới nàng.

Vì vậy, Tô Cẩm Bình cũng hiểu ngay, quả nhiên người này bị người ta lừa rồi, nghĩ lại vừa rồi mình quát nạt hắn như thế hình như không ổn lắm, hơn nữa, nàng đã ăn sạch người ta từ lâu rồi, bây giờ còn ra vẻ thu ân khiết gì nữa chứ? Nàng âm thầm khinh bỉ, phỉ nhổ mình thậm tệ, chậm rãi mặc cho xong y phục của mình, sau đó bò xuống giường, áp úng nói: “Chuyện đó... ngại quá... Ta không cố ý mắng huynh đâu. Nhưng mà, sau này huynh cũng phải tỉnh táo một chút, đừng để người khác lừa nữa.”

Nàng nói xong, người kia vẫn quay lưng về phía nàng, không nói một câu này. Từng đốm lửa nhỏ nhen nhóm trong lòng Tô Cẩm Bình, rõ ràng là do hắn ngốc, bị người ta lừa, sao còn tức giận với nàng chứ: “Này, huynh...” nàng còn đang định gào thét thì đã bị một câu nói nhẹ nhàng của người ta chặn lại: “Không phải nàng đã nói sẽ đối xử tốt với ta sao?”

Vì thế, cô nàng nào đó đang bưng bưng lửa giận, liền á khẩu ngay tức khắc, nghiêng răng nghiêng lợi một lúc lâu, cuối cùng đành phải cố gượng cười, ra vẻ dịu dàng nói: “Cưng à, đừng giận dữ mà, ta chỉ nhất thời kích động chút thôi! Tức giận không tốt cho sức khỏe, nếu huynh mà tức đến bệnh luôn rồi, thì con chúng ta sẽ thành cô nhi mất!”

Tức bị bệnh thì sẽ thành cô nhi à? Bị bệnh nhất định sẽ chết sao? Khóe miệng hắn hơi run lên, nhưng vẫn quay lưng về phía nàng, chậm rãi mặc đồ, thể hiện trọn vẹn dáng vẻ uất ức, tủi thân.

Tô Cẩm Bình lại hít sâu một hơi, tự trấn an mình, đừng tức giận, ngàn vạn lần đừng tức giận với hắn, người này là thế mà, nàng đã quen rồi còn

gì. Một lúc lâu sau, rốt cuộc cũng nén được lửa giận xuống, lại dịu dàng nói: “Tiểu Hồng Hồng à, huynh tha thứ cho ta lần này đi!”

Tiểu Hồng Hồng? Cách xưng hô này khiến mắt hắn cũng run lên, cũng cảm thấy sự kiên nhẫn của đối phương sắp dùng hết, liếc lạnh lùng đáp: “Ừ.” Chỉ một chữ mỏng manh như làn gió, nhưng lại giống như vô cùng uất ức, cực kỳ đáng thương, tự nhiên lại khiến cơn giận dữ trong lòng Tô Cẩm Bình tan biến hết.

Cô nàng nào đó cúi đầu, âm ừ nói, dáng vẻ như đứa bé làm sai chuyện gì: “Ta về đây!” Hôm nay là mừng sáu, trong cung đầu xử lý những chuyện t ồn động sau hôn lễ, sau hôm nay mới lĩnh bạc được.

Dương nhiên, nàng lại không nghe thấy hắn trả lời.

Khóe mắt Tô Cẩm Bình giật lên điên cuồng, âm thầm nghĩ rằng nghiêng lợi, bước nhanh vài bước ra ngoài. Cuộc đời này đúng là xúi quẩy mà, gặp phải cái tên khô khan chết người này, mà lại không thể không chịu trách nhiệm nữa chứ!

Nàng tức giận nên bước đi rất nhanh, lại không nhìn thấy cùng lúc đó, người vẫn còn đứng trong phòng khẽ nhếch môi lộ ra nụ cười giảo hoạt, dáng vẻ đó, y như một con h ồly vừa ăn vụng được miếng thịt ngon vậy.

...

Về tới cung Cảnh Nhân, nàng đã thấy Thiên Úc đang đứng chờ sẵn, kiễng chân nhìn ngó xung quanh, rõ ràng là cô ấy cũng không biết chuyện gì xảy ra, có lẽ Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng chỉ giam cô ấy lại chứ không hề nói gì với cô ấy cả.

“Tiểu thư, nô tỳ nghe nói Dật vương điện hạ cưới vợ!” Mà không phải cưới người, những lời này cô chỉ giữ trong lòng không nói ra, lẳng lẳng nhìn sắc mặt của Tô Cẩm Bình! Mấy hôm trước, đột nhiên cô bị người ta đưa đi, chẳng biết sao lại bị giam trong địa lao vài ngày, đêm qua mới được thả ra, trong lòng vẫn còn đang lo không biết tiểu thư gả đến phủ Dật

vương r ồi thì mình phải làm sao, kết quả là lại nghe thấy người được gả vào phủ Dật vương không phải tiểu thư, mà là Bạch tiểu thư nào đó.

“Ừ!” Nàng đáp, trên mặt không nhìn rõ là vui hay buồn, nhưng rõ ràng là không muốn nhắc tới chuyện này.

Tô Cẩm Bình bước vào phòng, nhắc chổi định đi, đột nhiên Thiên Ưc nhớ tới một chuyện: “Tiểu thư, ban nãy có thị tỳ trong cung Hi ền phi nương nương tới, nói là tối nay muốn người qua chỗ Hi ền phi nương nương, cùng đến cung của Hoàng hậu nương nương để thăm hỏi xem thương thế của Hoàng hậu nương nương thế nào r ồi ạ!”

Nàng hơi nhíu đôi mày thanh tú, Hi ền phi muốn tới thăm Hách Liên Dung Nhược, cần một cung nữ quét sân như nàng đi thăm làm cái lông gì? Không phải là quá vô nghĩa sao?

“Tiểu thư, nô tỳ nghĩ người không thể đi được, chắc chắn có âm mưu.” Ngay cả người đơn thu ần như Thiên Ưc cũng nhận ra chuyện này không đơn giản.

Tô Cẩm Bình nhún vai: “Có thể không đi sao?”

Thiên Ưc á khẩu, đúng thế, Hi ền phi nương nương đã hạ mệnh lệnh, dù hôm nay tiểu thư đột nhiên bệnh nặng cũng phải tới.

Thấy cô không nói gì nữa, Tô Cẩm Bình khẽ cười, đã biết rõ là âm mưu, nhưng nàng lại không thể không đi, có đi ầu, Tô Cẩm Bình nàng cũng không phải kẻ ngốc. Đôi mắt phượng hơi nheo lại, hàng ngàn vạn ý nghĩ hiện lên trong đầu, cuối cùng li ền quay sang gọi Thiên Ưc: “Thiên Ưc, lại đây!”

Nàng ghé vào tai cô, nói nhỏ vài câu, mặt Thiên Ưc có vẻ rất ngạc nhiên, nghe nàng nói xong li ền hỏi: “Tiểu thư, người muốn mấy thứ đó làm gì ạ?”

“Em đừng quan tâm ta muốn làm gì, em chỉ cần nói em có tìm được hay không thôi?” Tô Cẩm Bình cười nhìn cô.

Thiên Ưc hơi nhíu mày, hình như thứ đó cũng không dễ kiếm lắm, nhưng đột nhiên trong đầu cô hơi lóe lên, chợt nhớ tới chiếc còi trúc đen của Lãnh công tử kia, nếu cô không tìm được, thì nhờ Lãnh công tử giúp là được rồi, nghĩ vậy, cô mỉm cười gật đầu: “Tiểu thư, người cứ yên tâm, nhất định em sẽ hoàn thành nhiệm vụ!”

“Ừ!” Tô Cẩm Bình khẽ cười rồi định xuất môn: “Vậy giao cho em, ta phải đi quét sân rồi, nếu không tên cầu hoàng đế kia lại gây sự mất!” Khi nhắc đến Hoàng Phủ Hoài Hàn, trong mắt Tô Cẩm Bình đầy vẻ chán ghét, nhưng cũng dần lạnh đi, huynh đệ ruột thịt nhà người ta gài bẫy lẫn nhau thì liên quan quái gì đến nàng, nàng cũng đâu phải thánh mẫu, quan tâm nhiều như vậy làm gì?

“Vâng ạ! Tiểu thư, người mau đi đi!” Thiên Ưc đã quen với cách tiểu thư nhà mình gọi Hoàng thượng, nên chỉ cúi đầu cười trộm, không nói thêm gì.

Tô Cẩm Bình đang định xuất phát, lại thấy một cô gái mặc áo gấm đi cùng đám hạ nhân bước tới. Nàng hơi nheo mắt nhìn chăm chú về phía ả ta. Khuôn mặt này rất xa lạ, về việc nhận biết người, trước giờ Tô Cẩm Bình vốn có bản lĩnh chỉ gặp một lần là không thể quên. Nhưng cô ả kia thì nàng không hề nhận ra, hơn nữa, với cách ăn mặc của ả, nhìn cũng không phải là người trong hậu cung.

Cô gái kia vừa bước vào cung Cảnh Nhân đã nhíu mày, đưa tay lên phất phất bụi trong không trung, đôi mắt xếch hẹp dài quét về phía sân, mặt đầy vẻ khinh bỉ, chán ghét. Nhìn thấy Tô Cẩm Bình mặc y phục cung nữ, ánh mắt ả thoáng xuất hiện vẻ ghen ghét đố kỵ, rồi dần dần lại quay về vẻ khinh thường, hạ thấp, giọng nói lạnh lốt đầy ương ngạnh vang lên: “Người chính là Tô Cẩm Bình đó sao?”

“Đúng!” Tô Cẩm Bình đó? Mình đắc tội nhân vật thế này từ bao giờ vậy? Khuôn mặt này nhìn rất quen, nhưng lại không quá quen thuộc, nghĩ mãi cũng không nhớ rốt cuộc đã gặp ở đâu. Bỗng nhiên, trong đầu nàng chợt lóe lên, ánh mắt kia, không phải rất giống Quân Lâm Uyên sao? Diện

mạo cô gái này cũng rất đẹp, ngũ quan xinh xắn, nhưng so với khuôn mặt lạnh lùng diễm lệ của Quân Lâm Uyên thì vẫn còn kém xa.

Một từ “đúng” vừa phát ra, cô ả kia bước nhanh vài bước tới, cười lạnh với Tô Cẩm Bình, rồi vung tay lên định tát vào mặt nàng...

Một tiếng “bốp” vang lên chát chúa, nhưng mọi người đều ngẩn ra, vì cái tát của cô ả kia, lại kỳ quái vỗ thẳng vào mặt mình, thế là sao?!!! Vừa đánh xong, cô ả kia cũng có vẻ rất nghi hoặc với cái tát này, cơn giận bùng lên, những người xung quanh thì đầu bu ãn cười nhưng lại không dám cười, Thiên Ưc nén cười đến đỏ bừng cả mặt.

Tô Cẩm Bình thẫn cười lạnh, muốn đánh nàng đâu có dễ như thế? Nàng chẳng qua chỉ lách người đi một chút, lại lảng lạng chạm vào cánh tay ả chút thôi mà, nhưng như vậy vẫn chưa đủ. Cô nàng nào đó làm ra vẻ kinh ngạc nhìn ả ta, sắc mặt nàng như đang nhìn thấy một người tâm thần, nhưng lại như không dám nói thẳng ra, sau đó ấp úng khuyên nhủ: “Vị cô nương nàng, nếu trong lòng ngài có vướng mắc gì đó, cứ từ từ nói ra là được, sao tự dưng lại tự tát mình một cái vậy. Nhìn xem kìa, mặt ngài đỏ ửng lên rồi, chắc khó chịu lắm đúng không? Các người còn ngẩn ra đó làm gì? Không mau tìm khối băng đến cho chủ nhân các người chườm mặt đi!”

Nói xong, như cảm thấy mình rất nhân từ, nàng lại cười tủm tỉm nói tiếp: “Thật ra, nếu ngài có phạm sai lầm gì, cũng không cần phải tát mạnh vào mặt mình như thế, càng không cần ngài phải tự động thủ làm gì, làm thế tay ngài sẽ đau lắm, nô tỳ tình nguyện giúp ngài mà!”

Bị cái tát kia đánh vào mặt, cô ả vốn đã vô cùng tức giận, nghe xong mấy lời này của Tô Cẩm Bình, cô ả suýt tức đến phun máu, đôi mắt phượng như bốc hỏa: “Con tiện tỳ này, bản công chúa có gì mà vướng mắc trong lòng chứ? Người dám nói nhăng nói cuội à? Ta đánh người người còn dám trốn sao? Còn dám mơ mộng hão huyền đòi đánh bản công chúa à. Bản công chúa thấy người đúng là ăn gan hùm mật gấu rồi! Người có biết ta là ai không hả?”

Nghe ả nói vậy, không chỉ Tô Cẩm Bình, mà ngay cả Thiên Ưc cũng co rút khóe miệng, có phải đầu óc cô ả này có vấn đề không? Mở miệng ra là

tự xưng “bản công chúa”, nói xong còn hỏi người ta biết mình là ai không, không phải là công chúa sao?

“Không biết ngài là vị công chúa nào?” Hoàng Phủ Hoài Hàn và Quân Lâm Uyên còn bị nàng đắc tội, một công chúa nhỏ bé đã là cái lông gì? Nàng bây giờ đã đắc tội đủ hết rồi, cũng chẳng ngại thêm một vài lỗi nữa đâu!

Không chờ cô ả kia trả lời, thị tỳ đứng sau ả đã bước lên nói: “Đây chính là công chúa điện hạ của Bắc Minh ta, cũng là Tam vương phi của Đông Lăng người. Tiện tỳ nhà người to gan thật, thấy công chúa điện hạ lại dám không quỳ, còn bất kính với công chúa điện hạ như vậy, người biết tội chưa?”

“Khởi bẩm công chúa điện hạ, gần đây nô tỳ bị đau chân, đầu gối cứng lại, nên không quỳ được! Hơn nữa, nô tỳ từng nghe nói công chúa Bắc Minh không những xinh đẹp, lương thiện mà tấm lòng còn rộng rãi, hiền hòa, cũng rất rộng lượng với hạ nhân, nên mới cả gan không quỳ ạ!” Nàng lớn tiếng nói, nhưng trong mắt không giấu được vẻ khinh bỉ, bảo nàng quỳ với một kẻ vừa định đánh mình, hơn nữa kẻ đó còn không được nàng để vào trong mắt, thì Tô Cẩm Bình nàng còn chưa uất ức đến mức ấy đâu!

“Hay cho con tiện tỳ nhà người! Quả nhiên rất nhanh miệng nhanh miệng, bản công chúa đánh người mà người cũng dám tránh, đúng là ăn gan hùm mật gấu! Người đâu, vả miệng cho ta!” ả quát lên the thé, nhưng quanh đi quẩn lại cũng chỉ có mấy câu kia.

Mấy người đi sau ả bước tới, giờ tay định đánh, khiến Thiên Úc đứng sau Tô Cẩm Bình cũng hơi lo lắng, cô thật sự không hiểu nổi, nhóm nương nương ở hoàng cung này gây sự đã đành, sao cả công chúa Bắc Minh cũng muốn gây khó dễ cho tiểu thư nhà mình chứ?!

Chỉ là, không bao lâu sau, tiếng kêu thảm thiết liên vang lên, mấy người đang định đánh nàng kia, đều ôm cổ tay, mặt vô cùng khổ sở như đang rất đau đớn vậy.

Cô nàng nào đó tỏ ra kinh ngạc hỏi: “Thì ra cái tát vừa rồi không phải là ngài muốn tự đánh mình, mà là muốn đánh nô tỳ à?” Câu nói này khiến Thiển Ước suýt phì cười thành tiếng, chưa chờ công chúa Bắc Minh gây khó dễ, Tô Cẩm Bình lại nói tiếp: “Có đi ầu, nô tỳ cả gan hỏi công chúa, nô tỳ phạm tội gì? Nếu không phạm tội, thì ngài có lý do gì để đánh nô tỳ chứ?”

Công chúa Bắc Minh à? Nhìn có vẻ cũng cùng tuổi với nàng, chắc hẳn là muội muội của Quân Lâm Uyên, ngang ngược hống hách, vừa nhìn là biết bị người khác giạt dây đến đây rồi. Thật không hiểu nổi vì sao một người thông minh, nham hiểm, độc ác như Quân Lâm Uyên lại có muội muội ngu xuẩn đến mức này! Có đi ầu, tâm trạng của nàng hôm nay cũng không được tốt cho lắm, vì thế, nàng rất thích thú được tác thành cho loại người ngu ngốc tìm tới tận cửa để gây sự này.

Thấy mấy thị tỳ của mình đều không làm gì được nàng, Quân Lâm Uyên như mù mịt đầu óc vì giận dữ, gằn lên với Tô Cẩm Bình: “Bản công chúa muốn đánh người cần gì phải có lý do?! Con tiện tỳ này, dám làm người của bản công chúa bị thương, người đâu, bắt nàng lại cho ta!”

Tiếng quát của ả khiến thị vệ ở cửa đều bước vào, nhưng vào trong sân rồi cũng chỉ do dự đứng quanh nhìn, tuy thân phận của Tam vương phi rất cao quý, hạ lệnh thì bọn họ phải nghe theo, nhưng bọn họ là ngự lâm quân, ngự lâm quân chỉ nghe theo lệnh của một mình Hoàng thượng. Hoàng thượng không hạ lệnh, thì trước giờ họ đều rất hiếm khi quan tâm đến các việc lật vật trong cung. Hơn nữa, bình thường khi các nương nương xử lý cung nhân, cũng đều sai chính hạ nhân trong cung của mình có thể giải quyết được, không cần đến họ. Vì thế, nhìn tình hình này, họ cũng không biết có nên bắt người hay không đây.

Đang do dự, Quân Lâm Mộng liền bước về phía đám thị vệ kia, giơ tay tát cho trưởng thị vệ một cái. Tiếng “bốp” inh tai vang lên, ngay sau đó là tiếng hét giận dữ: “Bản công chúa bảo người bắt tiện tỳ kia, người không nghe thấy à? Người có biết bản công chúa là ai không hả? Ta đường đường là công chúa Bắc Minh, còn là Tam vương phi của Đông Lăng các người, người dám coi mệnh lệnh của bản công chúa như gió thoảng bên tai sao?”

Tô Cẩm Bình đứng ở cửa phòng lạnh lùng nhìn ả, ngu xuẩn đến cùng cực. Thật sự không hiểu là ả ta vốn ngu ngốc như thế, hay là bị Quân Lâm Uyên cố tình nuôi thành như vậy nữa. Cái tát kia của ả hạ xuống, trưởng thị vệ nghe theo lời ả mới là lạ!

Quả nhiên, trưởng thị vệ cũng là người cứng đầu, vô duyên vô cố bị tát một cái, còn ở trước mặt nhi ều thuộc hạ như vậy, đúng là mất hết thể diện. Y cười lạnh một tiếng, nói: “Tam vương phi, trừ mệnh lệnh của Hoàng thượng ra, ngự lâm quân không nghe lệnh của ai hết. Thuộc hạ không có nhiệm vụ giúp ngài bắt Tô Cẩm Bình!”

“Công chúa điện hạ, xin ngài tránh đường giùm, nô tỳ còn có nhiệm vụ của mình, không h ầu ngài được!” Tô Cẩm Bình nhìn sắc trời, giờ làm việc của nàng đã đến r ồi, nếu không đi thì sẽ muộn mất, bị mắng là chuyện nhỏ, bị trừ bổng lộc mới là chuyện lớn! Nói xong, nàng định vòng qua ả đi ra.

“Người đứng lại cho bản công chúa!” Ả g ăm lên giận dữ, r ồi quát đám Ngự lâm quân kia: “Các người muốn kháng mệnh sao? Các người đừng quên, hoàng huynh ta hiện giờ đang ở ngay Đông Lăng, chỉ c ần hấn nói một câu, thì thứ chờ các người phía trước, chính là tội tru di cửu tộc!”

L ần này thì Tô Cẩm Bình thực sự muốn trợn tròn mắt mà nhìn. Cô nàng này đã ngu ngốc đến vượt quá cảnh giới cho phép r ồi! Đường đường là một Tam vương phi, chỉ c ần nói vài câu như là xảy ra chuyện gì ả sẽ tự chịu trách nhiệm, chắc chắn đám thị vệ kia sẽ nghe lệnh ả mà bắt nàng lại. Nhưng ả lại đi gào thét điên cu ồng, uy hiếp, đe dọa, vừa làm giảm giá trị của mình xuống, cũng càng khiến người khác khinh bỉ ả hơn! Cuối cùng, dù có bị ả uy hiếp, thì trong lòng họ cũng th ảm phỉ nhổ ả ta đến ngàn l ần!

Tuy trưởng thị vệ cũng cực kỳ giận dữ, nhưng cũng kinh ngạc khi thấy ả lời cả Quân Lâm Uyên ra, quả thật, ai cũng biết vị Bắc Minh hoàng nhìn có vẻ rất dịu dàng nhã nhặn kia, thực ra lại vô cùng độc ác, tàn nhẫn. Nếu hấn muốn mạng mình thì chỉ c ần một câu cũng giải quyết được. Nhưng bảo y phải nghe theo lời cô ả ngang ngược này, thì y lại cảm thấy thể diện của mình cũng mất hết. Cân nhắc một chút, y li ền nói: “Thuộc hạ có thể

giúp ngài đưa Tô Cẩm Bình tới trước mặt Hoàng thượng, xin Hoàng thượng xử lý!”

Tuy không dám đối nghịch với ả, nhưng cũng không muốn thỏa mãn ý muốn của ả! Đưa tới trước mặt Hoàng thượng, thị phi đúng sai thế nào, đương nhiên có Hoàng thượng quyết định, dù sao cô ả điên khùng trước mặt y đây, nhìn thế nào cũng không giống người bị hại!

“Được, gặp hoàng thượng thì gặp hoàng thượng! Bản công chúa nhất định phải bảo Hoàng huynh băm vằm đám người các người ra thành trăm nghìn mảnh!” Giọng nói ngang ngược kiêu ngạo vang lên, lạnh lùng lườm Tô Cẩm Bình một cái rồi đi thẳng về phía ngự thư phòng.

Tô Cẩm Bình vốn cũng đang muốn đi ngự thư phòng làm việc, liền cầnhỏi lên, đi theo sau ả. Nhóm thị vệ cũng đi sau các nàng...

Tới cửa ngự thư phòng, ả bước lên cầu thang bạch ngọc, nhỏ giọng nói: “Các người mau đi vào bẩm báo cho bản công chúa. Ta muốn gặp Hoàng thượng!” Dật vương vừa đại hôn, Hoàng thượng hạ chỉ miễn triều ba ngày, nên lúc này Hoàng Phủ Hoài Hàn đang ở Ngự thư phòng, mà Quân Lâm Uyên ngày mai sẽ khởi hành quay về Bắc Minh cũng đang ở trong cùng đánh nốt ván cờ đang dở với hắn.

“Hoài Hàn huynh, nếu ván này vẫn không phân biệt được thắng bại, trăm thật sự rất tuyệt!” Quân Lâm Uyên cười nói, trong giọng điệu ôn nhu đó lại ẩn chứa sự lạnh lùng, ngoan độc.

Hoàng Phủ Hoài Hàn nghe vậy, nhếch khóe môi đáp: “Dù Lâm Uyên huynh có bỏ được, thì trăm cũng tuyệt!” Quân Lâm Uyên đến Đông Lăng đã hơn mười ngày, nhưng ván cờ của bọn họ đến hôm nay vẫn không phân thắng bại, thậm chí còn có một lần cục diện bị lâm vào tình trạng bế tắc, cuối cùng lại gỡ bỏ được, sau đó là tiếp tục giằng co.

“Có nghe thấy không? Nhanh lên cho bản công chúa...”

“Ai ồn ào ngoài đó?” Hoàng Phủ Hoài Hàn có vẻ không vui. Sáng sớm nay khi tới ngự thư phòng, hắn không nhìn thấy Tô Cẩm Bình kia, hắn nghĩ

có lẽ vì chuyện hôm qua, tâm trạng hỗn loạn nên tới trễ. Cũng không biết vì lý do gì, mà hần cũng nhắm một mắt mở một mắt bước vào ngự thư phòng, chứ không nghĩ tới trách cứ, cũng không phái người đi thúc giục. Càng khiến hần cảm thấy kỳ quái hơn là sau khi vào ngự thư phòng, hần cứ cảm thấy không quen lắm, thậm chí còn không yên lòng, quý quái thật. Lúc này nghe thấy tiếng cãi vã ồn ã ngoài cửa, hần lại càng thấy bức bối hơn.

Tiêu Lâm tử vội chạy ra cửa, vừa thấy tình hình ngoài đó, lại lập tức quay về bên Hoàng Phủ Hoài Hàn, nhìn Quân Lâm Uyên rồi bầm với Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Khởi bẩm Hoàng thượng, Tam vương phi đến, muốn cầu kiến ngài!”

Tam vương phi nghe nói Hoàng huynh và biểu tỳ của mình đều đến Đông Lăng, nói là không kìm được sự nhớ thương, nên mới dâng tấu trình Hoàng hậu xin cho mình vào cung vấn an biểu tỳ. Tuy là thân huynh muội, nhưng cũng phải tránh đi đầu tiếng, nên không thể nói là vấn an hoàng huynh mình. Tuy Hoàng hậu bây giờ chỉ là cái bình hoa, nhưng thân phận vẫn còn đó, sau khi nhận được tấu sớ này, ả lập tức đề nghị không cần nghĩ ngợi nữa. Chuyện này Hoàng thượng cũng biết, chỉ không thèm hỏi đến thôi. Có đi đâu, không phải Tam vương phi muốn tới thăm biểu tỳ mình sao? Sáng sớm đến đây ồn ã làm gì?

“Hả? Là hoàng muội à?” Tay Quân Lâm Uyên vẫn đang cầm quân cờ trắng, mặt bỗng có vẻ cân nhắc, giọng nói tỏ ra vui mừng, nhưng trên mặt lại không hề có sự cao hứng thực sự. Con ả ngu ngốc đó tới đây làm gì?

“Mau mời vào!” Hoàng Phủ Hoài Hàn thả quân cờ đen trong tay vào hộp cờ, nói với vẻ rất thân thiện. Dù sao Quân Lâm Uyên cũng đang ở đây, cũng phải làm bộ làm tịch một chút.

Tiêu Lâm tử lĩnh mệnh, quay người bước ra ngoài. Không bao lâu sau, cửa ngự thư phòng rộng mở, Quân Lâm Mộng nhanh chân bước vào, vừa nhìn thấy Quân Lâm Uyên, ả vui vẻ không thèm để ý đến Hoàng Phủ Hoài Hàn mà nói thẳng với Quân Lâm Uyên: “Hoàng huynh, huynh cũng ở đây à?” Trước giờ Hoàng huynh sủng ái ả nhất, dù ả có phạm lỗi gì, hần cũng không phạt ả, bất kể là chuyện gì, cũng đều bảo vệ ả vô điều kiện. Vì thế,

có hoàng huynh ở đây, thì trận đấu này ả tất thắng, không còn nghi ngờ gì nữa! Hôm nay, Tô Cẩm Bình chết chắc!

“Ừ!” Quân Lâm Uyên lãnh đạm đáp, sắc mặt lạnh lùng, không hề nhìn thấy vẻ thân mật của huynh muội, càng không thêm nhắc nhở ả, hành động của ả hiện giờ không ổn.

Quân Lâm Mộng bỗng cảm thấy có gì đó không ổn, nhưng lại không thể nói rõ là không ổn ở chỗ nào. Quay sang nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn, ả thấy ngay hấn đang lạnh lùng nhìn mình, đôi mắt tím đậm như tỏa ra những tia sáng lạnh lùng, hơn nữa, còn lạnh đến đáng sợ.

Từ xưa đến nay, hấn không thích bất cứ kẻ nào xem nhẹ uy quyền của hấn, nếu Quân Lâm Mộng vẫn là công chúa Bắc Minh thì coi như thôi, nhưng bây giờ ả đã gả vào Đông Lăng, là con dân của Đông Lăng hấn, dù là ai, không được trụy ền thì cũng không thể bước chân vào ngự thư phòng. Cô ả này lại dám hô to gọi nhỏ trong ngự thư phòng của mình, thấy hấn thậm chí còn không hành lễ, mà thái độ của Quân Lâm Uyên cũng khiến người khác vô cùng khó hiểu!

“Thần thiếp bái kiến Hoàng thượng!” Tâm trạng Quân Lâm Mộng bỗng trở nên bất an, vội hành lễ với Hoàng Phủ Hoài Hàn.

“Đứng lên đi, Tam vương phi có chuyện gì?” Hấn gọi là “Tam vương phi” chứ không phải “công chúa Lâm Mộng” là muốn nhắc nhở Quân Lâm Mộng nhớ rõ thân phận của mình.

“Hoàng thượng, Tô Cẩm Bình kia đúng là coi trời bằng vung, bản công chúa muốn đánh nàng, vậy mà nàng lại dám trốn, còn hạ thủ khiến vài thị tỳ của ta bị thương, chẳng coi bản công chúa ra gì. Xin Hoàng thượng phân xử giúp bản công chúa!” Quân Lâm Mộng đã quen được chi ầu nên vô cùng ngang ngược, không để ý tới cách gọi “tam vương phi” của Hoàng Phủ Hoài Hàn, chỉ muốn nhanh chóng nói chuyện này ra, xử lý Tô Cẩm Bình kia.

Quân Lâm Uyên vốn định không thêm đếm xỉa đến, lại nghe thấy ba chữ Tô Cẩm Bình liền nhếch môi, quay người nói với Hoàng Phủ Hoài

Hàn: “Hoài Hàn huynh, xem ra lá gan của tiểu cung nữ này đúng là rất lớn, dù Mộng nhi giờ không còn là công chúa Bắc Minh ta, nhưng cũng là Tam vương phi của Đông Lăng, vậy mà nàng cũng dám bất kính! Huynh xem...”

“Lâm Uyên huynh yên tâm, nhất định trăm nhất định sẽ cho công chúa một câu trả lời thích đáng!” Hai chữ công chúa được hấn gằn giọng nói, cũng thể hiện rõ sự ghét bỏ dành cho Quân Lâm Mộng.

Đương nhiên Quân Lâm Uyên cũng nhận ra Hoàng Phủ Hoài Hàn không thích Quân Lâm Mộng, nhưng kỳ lạ là hấn chẳng những không khuyên giải vì hoàng muội nhà mình, ngược lại, khóe môi còn xuất hiện nụ cười quỷ dị, dường như rất thích thú khi gặp tình huống này.

“Truyền Tô Cẩm Bình vào!” Hấn phân phó Tiểu Lâm tử, gã đáp lời rồi vội vàng đi ra cửa.

Lúc này Tô Cẩm Bình đang nhàn hạ dựa vào lan can ngáp dài. Nàng chẳng muốn gặp lại cái tên cầu hoàng đế Hoàng Phủ Hoài Hàn kia chút nào hết, cũng chẳng muốn nhìn thấy đôi huynh muội nhà Quân Lâm Uyên khiến người ta chán ghét kia. Tiếc là không muốn thì không muốn, vẫn không thể không vào được. Vừa nhìn thấy Tiểu Lâm tử bước ra, không chờ gã mở miệng, nàng đã tự giác vút chổi vào theo.

Trên đường đi, Tiểu Lâm tử cũng cảm thấy vô cùng kỳ quái. Hình như Hoàng thượng cực kỳ ghét Tô Cẩm Bình này, hơn nữa, còn rất khinh thường, nhưng hết lần này đến lần khác lại cứ cho nàng cơ hội tự cứu mình, nếu đổi là một cung nữ khác đắc tội với Quân Lâm Mộng, chỉ e bây giờ đã bị kéo ra ngoài chém rồi, sao còn có thể diện thánh để giải thích! Hoàng thượng thật sự rất khoan dung với nàng!

“Nô tỳ bái kiến Hoàng thượng, bái kiến hoàng thượng Bắc Minh!” Nàng to giọng nói, có vẻ rất cung kính, nhưng không khó nhận ra vẻ coi thường, chống đối trong đó.

Hoàng Phủ Hoài Hàn lạnh lùng quét mắt nhìn nàng, nhìn thấy ngay vẻ ghét bỏ trong mắt nàng! Đúng, là ghét bỏ. Lúc trước khi nàng nhìn hấn, có

tức giận, có khinh bỉ, có xem nhẹ, nhưng chưa từng có ghét bỏ, vậy mà hôm nay lại thêm cảm xúc này, hơn nữa còn ghét bỏ cực kỳ rõ ràng! Không hiểu sao ánh mắt này lại khiến hắn hơi kinh hãi, thậm chí còn không thể nào miêu tả nổi cảm xúc của mình bây giờ. Ghét hắn, là vì chuyện của Dật sao? Hắn nhướn đôi mày rậm, bỏ qua cảm xúc phức tạp trong đáy lòng, lạnh lùng hỏi: “Tô Cẩm Bình, công chúa nói nàng ta động thủ với người, người lại dám né tránh, thậm chí còn làm thị tỳ của nàng ta bị thương, có đúng không?”

Nghe hắn hỏi vậy, Tô Cẩm Bình làm ra vẻ vô cùng uất ức, lại cực kỳ thật thà, đáp: “Khởi bẩm Hoàng thượng, đúng là chuyện không tưởng ạ! Nô tỳ không hề mạo phạm công chúa, nhưng công chúa điện hạ lại chẳng nói một lời, đã muốn động thủ với nô tỳ. Tuy nô tỳ chỉ là một cung nữ, nhưng dù gì cũng là ngự tiền quét dọn, là người ở bên Hoàng thượng, nếu vô cớ bị người ta đánh, cũng chẳng khác nào làm mất thể diện của Hoàng thượng, vì vậy nô tỳ mới cả gan né tránh. Sau đó công chúa lại phái người tấn công nô tỳ, vì thể diện của ngài, nên nô tỳ mới can đảm phản kháng ạ!”

Vị hoàng đế nào đó nghe xong, khóe miệng bất giác run lên, chuyện gì mà nói từ miệng cô nàng này ra cũng sẽ bị dính lên người mình là sao? Vì thể diện của hắn à? Nói thẳng ra hắn là lá chắn của nàng chứ gì?

Quân Lâm Mộng giận dữ đang định lên tiếng, thì Quân Lâm Uyên đã ngắt lời ả, đưa ra một vấn đề mà cả hắn và Hoàng Phủ Hoài Hàn đều cố tình lờ đi từ đầu đến giờ: “Vết thương trên mặt Mộng nhi là thế nào?”

Thứ hắn nhắc đến, đương nhiên là vết tay trên má ả, Quân Lâm Mộng giật mình, lập tức nghĩ ra, chỉ thẳng tay về phía Tô Cẩm Bình, giận dữ nói: “Chính tiện tỳ này đánh muội!” Cái tát đó ả hạ thủ rất nặng, nên vẫn còn để lại vết hồng hồng trên khuôn mặt trắng nõn của ả. Lúc ấy chỉ có người của ả chứng kiến, nên chỉ cần ả một mực nói rằng do Tô Cẩm Bình này hạ thủ, thì tiện tỳ kia tuyệt đối không thoát được!

“Tô Cẩm Bình, người cũng dám đánh Tam vương phi à? Người biết tội chưa?” Đánh công chúa nước khác thì chắc chắn phải chết, nhưng nếu đánh Vương phi của nước mình, thì còn có thể có cách khai ân được.

Hoàng Phủ Hoài Hàn nắm được điểm này, nên hy vọng với trí tuệ của cô gái này, nàng sẽ có thể tự cứu chính mình.

“Hoàng thượng, xin ngài hãy so vết tay trên mặt Tam vương phi với bàn tay của ngài ấy đi ạ. Tay nô tỳ vẫn ngắn hơn tay của Tam vương phi một chút!” Một câu trả lời chẳng đâu vào đâu nhưng lại giúp nàng lấy lại thế cân bằng.

Vì thế, ngay cả cung nhân hầu hạ trong ngự thư phòng cũng không kìm được, liếc nhìn tay Quân Lâm Mộng, rồi lại liếc lên vết đỏ trên mặt ả ta, trong mắt mọi người đều hiện rõ vẻ khinh bỉ! Đường đường là một công chúa, giờ lại là Vương phi của vị Tam vương gia dũng mãnh nhất Đông Lăng bọn họ, không ngờ lại hèn hạ đến mức tự tát mình một cái rồi vu oan cho một cung nữ!

Đôi mắt hẹp dài của Quân Lâm Uyên cũng đảo tới mặt Quân Lâm Mộng, vừa rồi khi nhìn thấy vết thương trên mặt ả, chính hắn cũng đoán là do Tô Cẩm Bình động thủ, không ngờ lại do chính con ả ngu ngốc này tự làm! Quân Lâm Mộng lại càng mờ hồ hơn, không hiểu vì sao một kẻ sách hoàn hảo ban đầu lại dễ dàng bị người ta phá giải như thế, ả vừa xấu hổ, vừa không biết phải làm sao, chợt nhớ trước kia dù mình làm gì sai, Hoàng huynh cũng sẽ giúp ả, liền bước tới trước mặt Quân Lâm Uyên, nói như làm nũng: “Hoàng huynh, Mộng nhi chỉ muốn lấy mạng nàng thôi, Hoàng huynh ~~~”

Ai ngờ, lúc này Quân Lâm Uyên chỉ muốn đập chết đờng xuẩn này thôi! Lúc trước hắn cưng chiều ả lên tận trời, cũng không phải vì mình thích cô muội muội này nhiều bao nhiêu, mà ngược lại là cực kỳ chán ghét ả, ghét đến cùng cực! Hôm nay, sợ dĩ hắn ra mặt vì ả, chẳng qua vì đối thủ của ả là Tô Cẩm Bình thôi, nhưng chính hắn cũng không thể ngờ được ả lại ngu ngốc đến mức đó! Vì thế, hắn đã chẳng còn muốn nói gì hay ho với ả nữa rồi, giận dữ nói: “Ở Bắc Minh, người có thể coi trời bằng vung, nhưng đến Đông Lăng rồi mà vẫn không biết chừng mực! Đường đường là một công chúa, lại làm mất hết thể diện của Bắc Minh, quay về cấm túc suy nghĩ đi, nếu còn tái phạm, thì sau này đừng gọi trẫm là Hoàng huynh nữa!”

Tô Cẩm Bình thành thoi đứng một bên xem hai huynh muội đấu với nhau.

Từ bé tới giờ, Quân Lâm Mộng chưa từng bị Hoàng huynh nói nặng lời như vậy, sắc mặt nghiêm nghị, quát tháo ả, mà tất cả chỉ vì Tô Cẩm Bình kia! Bỗng nhiên, trong đầu ả vang lên lời khuyên của mẫu hậu mình trước đây: “Đừng quá thân thiết với Hoàng huynh con, con, Nhã nhi và hần tuy đều là do mẫu hậu sinh ra, nhưng lòng dạ của Hoàng huynh con vô cùng độc ác, tàn nhẫn, con phải đề phòng hần thật cẩn thận!” Lúc ấy, ả cứ nghĩ rằng do mẫu hậu mình nghĩ nhiều quá, Hoàng huynh tốt với mình như vậy, sao lại phải đề phòng hần chứ, nhưng hôm nay...

Tới lúc này, đương nhiên Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng chỉ có thể lên tiếng khuyên giải: “Được rồi, công chúa Mộng còn nhỏ tuổi, chẳng qua là nhất thời hờ dờ thôi, xin Lâm Uyên huynh bớt giận. Không phải công chúa Mộng tới để thăm quận chúa Mộ Dương sao? Hôm nay cứ ngủ lại Hoàng cung một đêm đi.”

Quân Lâm Mộng nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn, rồi lại quay sang nhìn Hoàng huynh nhà mình, lờm Tô Cẩm Bình một cái rồi dậm mạnh chân bước ra ngoài! Hành động không có chút lễ tiết nào lại khiến trong mắt Hoàng Phủ Hoài Hàn thoáng hiện lên sát ý, nhưng chỉ chợt lóe rồi biến mất! Quân Lâm Uyên ngẩng đầu đối diện lại coi như không nhìn thấy ánh mắt của hần, chỉ ngẩng ngay ngắn trên ghế, không nói gì.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, nô tỳ còn phải quét sân, cây chổi ngoài kia đã cực kỳ nhớ thương nô tỳ rồi, nô tỳ xin lui trước!” Nhìn hai người này thêm một giây nàng sẽ thấy vô cùng khó chịu!

Khóe miệng hần nhếch lên, chổi nhớ thương nàng à? Hần lạnh lùng nói: “Ra ngoài đi!”

Tô Cẩm Bình nghe vậy, nhanh chân bước ra ngoài, không muốn ở cùng một phòng với hai người đàn ông này thêm một khắc nào hết! Khi nàng quay đi, bọn họ lại đều nhìn theo bóng nàng, một ánh mắt vừa phức tạp vừa sâu xa, một ánh mắt lại có vẻ ngẫm nghĩ, kèm theo sát ý.

...

Đến buổi chiều, Tô Cẩm Bình quét sân xong, liền quay về cung Cảnh Nhân, ăn cơm với Thiên Úc, rồi đứng dậy đi tới tâm cung của Hách Liên Dung Nhược.

Vừa tới cửa, đôi mày thanh tú của nàng đã nhíu lại, mùi máu tanh nồng xộc vào mũi, cửa vẫn đóng chặt. Nàng bước nhanh vài bước tới, đẩy cửa ra, trong phòng không có một thị tỳ nào, mà mùi máu tanh càng lúc càng nồng.

Tô Cẩm Bình chậm rãi bước vào phòng trong, nhìn thấy ngay một người phụ nữ mặc phượng bào màu vàng sáng, lúc này trợn trừng mắt nằm trong vũng máu! Nhìn tình hình có vẻ chết chưa bao lâu!

Nàng nheo đôi mắt phượng, liếc qua thi thể của ả, có vẻ như ả bị chủy thủ đâm vào ngực mà chết. Về cơ bản, nếu Hiên phi muốn hại nàng, thì sẽ phải để chủy thủ kia lại, nhưng bây giờ thi thể thì ở đây, còn chủy thủ đâu? Cửa sổ đóng lại, nhưng lại không khép kín lắm, có lẽ lúc rời đi, hung thủ hơi vội vàng.

Ngay sau đó, những tiếng bước chân dồn dập truyền tới từ ngoài cửa, có rất nhiều người đến! Đôi môi đỏ mọng nhếch lên một nụ cười giễu cợt, nàng biết ngay mà, dọc đường đến cung Phi Phượng, có không ít cung nhân nhìn thấy nàng tới đây, bây giờ dù có rời đi cũng không thoát khỏi hiềm nghi. Chỉ là, đi đâu nàng muốn biết nhất là, Hách Liên Dung Nhược đã từng mang một thi thể đến để vu hại mình, liệu ả có từng nghĩ đến chuyện có một ngày chính ả lại biến thành thi thể để hại nàng không? Còn nữa, Hiên phi chưa từng gặp mặt kia vì sao lại muốn hãm hại nàng?

Cửa cung bị đẩy ra, những tiếng thét chói tai vang lên, một người phụ nữ mặc váy thêu hoa lan lộ ngực, khoác áo lụa mỏng màu xanh đi phía trước, trên đầu cài kim bộ dao, mặt trang điểm rất nhã nhặn, sắc mặt lãnh đạm như không muốn dính vào chuyện phân tranh quyền thế, nhìn tình cảnh trong điện, ả không hỏi gì, chỉ quát lớn: “Tiện tỳ này mà cũng dám ám sát Hoàng hậu, người đâu, bắt nàng lại!”

Một đám cung nhân lao v ề phía Tô Cẩm Bình!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 79: Bà Đây Đánh Người Mà Cần Phải Có Lý Do Sao?

Từ nãy tới giờ, Tô Cẩm Bình chỉ lẳng lặng đứng nhìn ả, vì nàng biết, còn có người khác sẽ tới, hơn nữa, chuyện tày đình như sát hại Hoàng hậu, chỉ một Hiên phi nhỏ bé cũng không xử lý được!

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng bước vào, đi sau còn có một người đàn ông trung niên khoảng bốn năm mươi tuổi, mặt đỏ hồng, nếu trên tay lão có thêm cây trường đao, thì nhìn còn hơi giống dáng vẻ của Quan Vân Trường. Vừa nhìn thấy người nằm trên vũng máu, mặt lão trắng bệch, bất chấp Hoàng Phủ Hoài Hàn còn ở đây, vội vàng chạy vào trong: “Nhược nhi! Nhược nhi! Con làm sao thế này?! Nhược nhi!”

Hoàng Phủ Hoài Hàn lạnh lùng nhìn quanh trong phòng, giọng nói lạnh như băng cất lên: “Sao lại thế này?”

“Hoàng thượng, thần thiếp ở trong cung nghe hạ nhân bẩm báo, nói có người nhìn thấy Tô Cẩm Bình đi về phía tẩm cung Hoàng hậu nương nương, dáng vẻ như hung thần đầy sát khí, mà thần thiếp cũng nghe nói nàng có biết công phu, nên mới vội vàng chạy tới đây, đúng thời sai người tới báo với ngài, không ngờ vừa vào cửa đã thấy Hoàng hậu nương nương đã... cung nữ này lại đang ở trong phòng, ngay sau đó là ngài bước vào! Là do thần thiếp tới chậm, nếu tới sớm hơn một chút, có lẽ Hoàng hậu tỷ tỷ sẽ không...” Giọng nói như bi thương của Hiên phi vang lên, cầm khăn tay chấm nước mắt ở khóe mắt, dường như rất đau buồn vì cái chết của Hách Liên Dung Nhược.

Nghe ả nói vậy, đôi mắt tím đậm lẳng lẳng nhìn ả một lúc, không nói gì, nhìn đến mức Hiên phi thẩn hốt hoảng, Hoàng Phủ Hoài Hàn mới thu mắt về Hấn quay sang nhìn Tô Cẩm Bình, chuyện hôm nay chắc chắn không liên quan gì tới nàng, vì với thân thủ của cô gái này, giết người xong sẽ chạy ngay, nhất định không thể đứng đây để người ta phát hiện được!

“Tô Cẩm Bình là ai?” Người đàn ông trung niên đang ôm Hách Liên Dung Nhược quay đầu, ánh mắt cực kỳ hung ác, dáng vẻ đó, như chỉ muốn băm vằm hung thủ ra thành trăm ngàn mảnh vậy.

“Xin Hách Liên tướng quân nén bi thương, cái chết của Hoàng hậu, trăm nhất định sẽ truy ra manh mối!” Ánh mắt hấn hướng về phía Tô Cẩm Bình, nhìn thấy mặt nàng lộ vẻ bối rối, hấn cho rằng nàng không có cách nào tự cứu mình, nên nhất thời cũng thấy đau đầu! Nhiều người ở đây như vậy, muốn gỡ tội cũng rất khó!

Hách Liên Bá đã năm mươi tuổi, tuy trong nhà có vô số vợ đẹp thiếp xinh, con cái cũng không ít, nhưng Hách Liên Dung Nhược là do phu nhân Cổ thị, vợ cả của lão sinh ra. Cổ thị gả cho lão đã nhiều năm, hai vợ chồng vẫn luôn rất yêu thương, hòa thuận, nhưng vì suốt tám năm không sinh được con, cuối cùng vì thấy áy náy nên chủ động đề nghị lão nạp thiếp. Dưới sự áp bức của mẹ đẻ và gia nghiệp khổng lồ của người thừa kế, lão bắt buộc phải nạp mấy vị thiếp xinh đẹp về, dần dần cũng có con nối dõi, nhưng lão cũng không quá quan tâm đến mấy đứa con của mình, chỉ vì chúng không phải do người phụ nữ lão yêu nhất sinh ra. Cũng không bao lâu sau, Cổ thị lại mang thai, rồi sinh ra Hách Liên Dung Nhược, nhưng vì cơ thể không khỏe, lại sinh non, nên chưa được mấy năm đã qua đời.

Dung mạo của Nhược nhi cũng rất giống mẹ ả, dù tính cách không dịu dàng như Cổ thị, ẩn giấu sự độc ác, tàn nhẫn từ trong bản chất, nhưng lão vẫn cho rằng ả thừa kế sự sát phạt tàn nhẫn của lão khi chinh chiến nơi sa trường, vì thế, lão vô cùng cưng chiều đứa con gái này, dù có muốn trời muốn trăng, lão cũng sẵn sàng hái xuống cho ả.

Chỉ một cái nhìn thoáng qua, ả đã yêu Hoàng Phủ Hoài Hàn, chính lão cũng liều mạng đưa ả vào cung, ai ngờ bây giờ lại mất cả tính mạng của ả!

Chỉ trong thoáng chốc, Hách Liên Bá như già đi mười mấy tuổi, dáng vẻ già nua hiển hiện rõ, hai tròng mắt đỏ như máu, nhìn cực kỳ đáng sợ!

Tô Cẩm Bình nhìn Hiên phi, bộ dạng như rất kích động, nói: “Hoàng thượng, Hiên phi nương nương, nô tỳ thật sự không mưu hại Hoàng hậu!”

Hách Liên Bá đứng dậy, bước vài bước đến trước mặt Tô Cẩm Bình, đưa tay ra bóp chặt lấy cổ nàng: “Là người giết con gái ta sao?”

Hiên phi thấy thế liền cười lạnh một tiếng, đôi mắt tao nhã dịu dàng nhìn hướng ra cửa sổ. Ắ đã nhận được tin báo, rằng đêm nay Hoàng thượng cho gọi Hách Liên Bá tiến cung, vì muốn bàn bạc chuyện phòng ngự nơi biên quan, vì thế ả mới chọn lúc này để hành động. Giờ thì Hoàng thượng có muốn tìm người che giấu, thế thân cho Tô Cẩm Bình kia cũng không được nữa rồi! Với tính cách của Hách Liên Bá, thì ai cũng biết, cái mạng nhỏ của Tô Cẩm Bình chắc chắn sẽ mất dưới tay lão thôi!

“Nô nô nô tỳ không có!” Nói xong, Tô Cẩm Bình dường như rất khó chịu, vươn tay mình, muốn đẩy tay đối phương ra, nhưng đúng lúc nào, “cạch” một tiếng, một vật rơi từ trong cổ tay áo mình xuống!

Tiếng rơi đánh gọn vang lên, sự chú ý của mọi người đều bị cuốn về phía phát ra tiếng động đó. Hách Liên Bá cũng hơi thả lỏng tay, nhìn lại, chỉ thấy trên mặt đất có một cây chủy thủy nhuộm máu, màu máu đỏ tươi phủ kín lưỡi dao, thoáng tỏa ra tia sáng lạnh dưới ánh đèn cung đình!

Đến nước này thì Hoàng Phủ Hoài Hàn đang định nói giúp Tô Cẩm Bình cũng hơi nhú mào, sao cô nàng này lại ngốc đến mức giấu chủy thủ vào tay áo chứ?! Ngay cả Hiên phi cũng sửng sốt, không phải Tô Cẩm Bình sợ đến ngu người rồi chứ? Thấy Hách Liên Dung Nhược chết, sợ tới mức nhét cả dao vào tay áo à?!

“Tang vật đã ở đây rồi, người còn gì để nói?” Mặt Hách Liên Bá đỏ bừng bừng, lão thực sự tức giận đến bốc hỏa, một tay đẩy Tô Cẩm Bình xuống, rút bội kiếm bên hông định giết nàng.

Nhưng ngay khi lưỡi kiếm chỉ còn cách mình một khoảng cách rất nhỏ, Tô Cẩm Bình lại lên tiếng, giọng điệu cực kỳ bình tĩnh: “Tướng quân, chẳng lẽ ngài không muốn biết thủ phạm thực sự đã giết chết con gái ngài là ai sao?” Hẳn là Hách Liên Bá sẽ không ngạc nhiên đến mức ấy chứ?!

Quả nhiên, nàng vừa nói mấy lời này, tay Hách Liên Bá liền dừng lại, nhìn Tô Cẩm Bình: “Ý người là sao?” Trong đầu đột nhiên cũng cảm thấy không đúng lắm, một cung nữ sát hại một Hoàng hậu à? Không phải là muốn chết sao? Lão lập tức giận dữ hỏi: “Có phải có người khác sai khiến người không?”

Nãy giờ Hoàng Phủ Hoài Hàn vẫn luôn thờ ơ, lúc này trong mắt cũng thoáng xuất hiện vẻ nhẹ nhõm, hẳn biết cô gái này sẽ không an phận chờ chết như thế, nên mới đứng yên không lên tiếng. Nhưng hẳn cũng thầm thấy kỳ quái, vì sao nàng lên tiếng để biện hộ cho mình, trong lòng hẳn lại có cảm giác thờ phào nhẹ nhõm chứ?

“Tướng quân, chuyện là thế này, chính ngộ hôm nay, Hiên phi nương nương sai người đến truy vấn lời, bảo nô tỳ tối nay đến cung của Hoàng hậu nương nương để thăm hỏi xem thương thế của ngài ấy sao rồi. Lúc đó nô tỳ đã cảm thấy rất kỳ quái, đường đường là một Hiên phi, nếu muốn thăm Hoàng hậu thì sao phải gọi nô tỳ đến chứ. Nhưng nương nương lại nói, dù nô tỳ có bệnh liệt giường cũng vẫn phải tới đây, nô tỳ không thể cãi lệnh, nên mới chạy tới. Vừa đến cửa, thấy có một cây chùy thủ ghim vào cánh cửa, nô tỳ hoảng sợ vội lấy nó xuống, sau đó bước vào tâm cung của Hoàng hậu, không bao lâu sau thì Hiên phi nương nương dẫn người vào ạ.”

Tô Cẩm Bình nói một hơi dài, trong mắt thoáng hiện lên tia sáng kỳ dị, cánh cửa kia cũng chẳng cắm cây chùy thủ nào cả, mà chùy thủ này là do chính nàng mang đến.

“Tô Cẩm Bình, bản cung khuyên người đừng nên nói lung tung. Bản cung muốn thăm Hoàng hậu tử tử mà phải phái một cung nữ quét sân như người đến thăm sao? Người cho rằng bản cung ngốc nghếch à? Hơn nữa, thị tỳ của bản cung cả ngày hôm nay không hề rời khỏi cung Cẩm Tú, bản

cung thật sự không hiểu người lấy đầu ra chứng cứ mà nói những lời này?”
Hiền phi chậm rãi nói, sắc mặt không hề bối rối chút nào.

Hách Liên Bá liếc mắt nhìn ả một cái, thấy thần sắc ả tự nhiên như vậy, nếu không phải chuyện này thật sự không liên quan đến ả, thì chắc chắn sẽ là đã chuẩn bị chu toàn từ trước rồi.

Hoàng Phủ Hoài Hàn trầm mặc một lúc lâu, bỗng mở miệng hỏi: “Cung nhân của cung Phi Phượng đâu?”

Mọi người ngẩn ra, bây giờ mới nhớ tới vấn đề này. Đúng vậy, vì sao Hoàng hậu bị ám sát, mà trong cung Phi Phượng lại không có một hạ nhân nào? Chỉ chốc lát sau, thị vệ ngoài cửa tiến vào bẩm báo: “Hoàng thượng, thuộc hạ vừa phát hiện thi thể của cung nhân cung Phi Phượng ở cách đây không xa, tổng cộng hơn hai mươi người, không còn ai sống sót!”

Tiếng nói này vừa dứt, Hiền phi vội vàng nói: “Tô Cẩm Bình, người giỏi thật! Đúng là độc ác như rắn rết, ngày đó Hoàng hậu tử tử gài bẫy hại người chẳng qua chỉ là nhất thời hồ đồ, người oán hận trong lòng cũng không sao, nhưng vì sao lại hạ độc thủ như vậy? Hơn hai mươi người, vậy mà người không chịu buông tha một ai!”

Lời này của ả, là vì muốn nhắc mọi người, lúc trước Tô Cẩm Bình có thù oán với Hoàng hậu! Quả nhiên, Hách Liên Bá nghe vậy, ánh mắt sắc bén lập tức nhìn chằm chằm Tô Cẩm Bình.

“Xin hỏi Hiền phi nương nương, nô tỳ chẳng qua chỉ là một cung nữ nhỏ bé, tay trói gà không chặt, vậy làm sao có thể trong một khoảng thời gian ngắn ngủi đó, mà giết chết hơn hai mươi người còn không kinh động đến ngự lâm quân của Hoàng cung? Ngài không thấy chuyện này quá hoang đường sao?” Tô Cẩm Bình lạnh lùng phản bác, nói rất khí phách! Đây cũng là nguyên nhân vì sao vừa rồi cái người được gọi là Hách Liên tướng quân kia động thủ với nàng mà nàng lại không đáp trả. Nếu để đối phương biết thân thủ của mình, thì chẳng phải bây giờ sẽ thiếu mất một chứng cứ có lợi cho mình hay sao?

Hiền phi nghe vậy cũng hơi sững lại. Ả chỉ vội vàng muốn để mọi người nghĩ chuyện này là do Tô Cẩm Bình làm, nên mới nhanh mồm nhanh miệng như thế, nhất thời lại quên mất điểm này. Nhưng ả cũng nhanh chóng bình tĩnh lại: “Biết đâu người có người giúp đỡ thì sao?”

“Biết đâu, tức là nương nương chỉ đang phán đoán phải không ạ?” Tô Cẩm Bình cười hỏi lại, mặt thể hiện rõ vẻ đã dự tính hết từ đầu.

Nếu bây giờ còn không phát hiện ra điểm không ổn, thì Hách Liên Bá đúng là đờngốc, sự nghi ngờ nhen nhóm trong đáy lòng đang dậy sóng ngầm vì tức giận.

Hiền phi cũng biết, nếu tiếp tục tranh cãi sẽ chỉ chia mũi giáo về phía mình thôi, nên ả cũng không cãi cọ gì nữa, chỉ nhẹ nhàng nói: “Người cho rằng bao biện vài câu như vậy là có thể phủ nhận việc tang chứng vật chứng đâu đây đủ sao?”

“Đương nhiên là không rồi! Hoàng thượng, xin ngài hãy mời ngũ tác tới đi ạ!” Tô Cẩm Bình lúc này hoàn toàn không giống với người mà bọn họ nhìn thấy khi vừa bước vào tầm cung. Nàng lúc ấy, chỉ kinh hãi nhìn bọn họ, như vô cùng hoảng loạn, còn bây giờ, lại tràn đầy tự tin. (ngũ tác = khám nghiệm tử thi)

Hoàng Phủ Hoài Hàn nghe vậy, cũng không nói thêm gì, chỉ phân phó thị vệ ngoài cửa: “Truyền ngũ tác!”

“Vâng!” Hạ nhân lĩnh mệnh, nhanh chóng chạy đi.

Hiền phi chỉ thờ ơ liếc nhìn Tô Cẩm Bình một cái, không hiểu đối phương muốn tìm ngũ tác đến để làm gì, nhưng ả tin rằng, dù ngũ tác có tới đây, thì cũng không thể xuất hiện một chứng cứ có lợi nào cho Tô Cẩm Bình.

Hách Liên Bá cũng dằn bình tĩnh lại, tuy giết một cung nữ cũng chẳng phải chuyện gì to tát, nhưng giết Tô Cẩm Bình, cực kỳ có khả năng con gái lão sẽ hàm oan mà chết, chết không nhắm mắt, lão không thể chấp nhận một kết quả như thế được.

Không bao lâu sau, ngỗ tác được đưa tới, nhìn thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn, ông đang định hành lễ, lại bị hấn ngăn lại: “Không cần đa lễ, tới xem thi thể của Hoàng hậu đi!”

“Vâng!” Ngỗ tác lĩnh mệnh, rồi đi tới xem xét thi thể của Hách Liên Dung Nhược.

Ông nhanh chóng có kết luận, quay sang bẩm báo với Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương bị vật nhọn đâm vào ngực, trúng tim nên mới...” Nói xong, ông lại thoáng nhìn thấy chủ thủ rơi trên mặt đất, bỗng nhiên, mắt ông hơi nheo lại, thấy hơi kỳ quái liền nhặt cây chủ thủ kia lên nhìn, xem xét kỹ lưỡng, nét mặt ông càng trở nên kỳ lạ.

Hoàng Phủ Hoài Hàn đương nhiên cũng nhận ra sự khác thường của ông, liền hỏi: “Cây chủ thủ đó có gì không ổn sao?”

Nghe hấn hỏi, ngỗ tác kia khẽ nhíu mày rồi nói với Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Khởi bẩm Hoàng thượng, vì thần có thể quả quyết, cây chủ thủ này không phải hung khí sát hại Hoàng hậu nương nương!”

“Câu đó có ý gì?” Lần này là Hách Liên Bá hỏi.

Hiền phi cũng ngăn người nhìn Tô Cẩm Bình, lại thấy đối phương như đã dự đoán trước rằng sẽ nhìn sang, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm vào mặt ả, trong mắt còn không hề giấu diếm nụ cười trào phúng, giống như tất cả đều nằm trong dự kiến của nàng vậy. Ánh mắt này khiến Hiền phi kinh hãi, đột nhiên lại cảm thấy bất an.

Ngỗ tác kia cầm cây chủ thủ lật qua lật lại rồi nói: “Tướng quân, ngài nhìn chiều rộng của chuôi chủ thủ này đi, có phải là rộng hơn các chủ thủ thông thường một chút không? Mà vết đâm trên người Hoàng hậu nương nương cũng không to như thế. Hơn nữa, vết máu trên chủ thủ này đã nhiễm được khoảng hơn hai canh giờ trước, Hoàng hậu nương nương chỉ mới bị hại chưa đến nửa canh giờ, nên vì thần mới có thể quả quyết, hung khí tuyệt đối không phải cây chủ thủ này!”

Những lời này được thốt ra, cái gọi là “tang chứng vật chứng” đương nhiên không thể sử dụng được nữa. Lúc này, Tô Cẩm Bình ra vẻ uất ức nói: “Mọi người thấy chưa, cây chủ thủ này căn bản không phải là hung khí giết chết Hoàng hậu nương nương, vậy thì ta động thủ thế nào được chứ?”

Người khác còn chưa kịp hiểu ra, nhưng Hoàng Phủ Hoài Hàn thì đã hiểu ngay! Khóe môi lạnh lùng cong lên một nụ cười ẩn ý, cô nàng này đã đoán trước được Hiên phi gọi nàng đến với mục đích xấu rồi, thậm chí nàng còn đoán được đối phương sẽ giết Hoàng hậu để vu oan cho nàng nữa. Mà nàng cũng biết rằng, bản thân mình không thể không đến, lúc đó chắc chắn không thể thoát được tội sát hại Hách Liên Dung Nhược, vì thế, nàng mới cố tình tạo ra một cây chủ thủ làm “chứng cứ giả”, giấu sẵn trong tay áo, ở thời điểm mấu chốt sẽ để cây chủ thủ đó rơi ra, khiến mọi người đều nghĩ rằng đó chính là hung khí sát hại Hách Liên Dung Nhược, cũng kéo hết những ánh mắt nghi ngờ về phía mình, cuối cùng lại xin hãn cho đòi Ngổ tác đến, chờ Ngổ tác khám nghiệm xong, phát hiện ra điểm bất thường, sẽ phủ định toàn bộ mọi chuyện lúc trước, cũng xóa bỏ hoàn toàn sự nghi hoặc của mọi người về nàng, hoàn toàn không liên quan đến nàng nữa, một chiêu lấy lui làm tiến cực kỳ cao minh!

Hãn vẫn biết nàng thông minh, chỉ không thể ngờ được nàng lại thông minh đến thế này!

Hiên phi kinh ngạc đến suýt rơi cằm xuống đất, chuyện này là thế nào? Chẳng lẽ cây chủ thủ kia không phải là hung khí? Hay ngổ tác đã bị mua chuộc rồi? Nhưng nhìn sắc mặt của ngổ tác cũng không giống bị mua chuộc...

Kết luận này khiến mọi người hoàn toàn không còn nghi ngờ Tô Cẩm Bình nữa. Ánh mắt quý dị của Hách Liên Bá liên hướng về phía Hiên phi! Sao lão lại quên rằng nếu ả này muốn làm Hoàng hậu, thì con gái mình chính là chướng ngại vật lớn nhất của ả chứ? Cho nên, ả còn đáng nghi ngờ hơn Tô Cẩm Bình gấp nhiều lần!!! Lúc trước khi con gái lão nói chuyện với lão về ả, đã từng nói rằng tâm địa của ả vô cùng thâm sâu, cả ngày đều giấu mình, chưa biết chừng một ngày nào đó sẽ đâm cho nàng một đao, bây giờ xâu chuỗi hết tất cả lại, sự nghi ngờ của Hách Liên Bá

dành cho Hiên phi giống như dây leo phát triển nhanh như thổi, không thể ngừng lại!

Ánh mắt này đương nhiên cũng khiến Hiên phi hoảng hốt, trong lòng hơi chột dạ, ả quá xem thường Tô Cẩm Bình. Sự tình tới nước này mà đối phương còn có thể xoay chuyển được! Có đi ầu, chính ả phải làm thế nào để thoát khỏi nghi ngờ đây?

Trong lòng Tô Cẩm Bình cũng hơi bất mãn, theo tính toán ban đầu của nàng, thì sau khi đến cung của Hách Liên Dung Nhược, nàng sẽ tìm cách để nhét hung khí thực sự vào người đối phương, nhưng cuối cùng đến đây nàng lại không tìm thấy chủ thủ! Xem ra, hung thủ thực sự rất keo kiệt, giết người mà còn tiếc rẻ không nỡ để lại chủ thủ, làm cho nàng muốn lật ngược kế hoạch hãm hại của đối phương cũng không được. Có đi ầu... nàng nheo đôi mắt phượng, trong mắt lóe lên những tia sáng lạnh, liệu cây chủ thủ kia có...

Hiên phi nói: “Nếu nói vậy, là hung thủ muốn hãm hại Tô Cẩm Bình sao? Nhưng bản cung thấy rất kỳ quái, nếu hung thủ đã muốn vu oan cho người khác, vì sao không cắm hung khí thực sự trên cửa, ngược lại còn dùng một cây chủ thủ khác như thế chứ?”

Nghe ả nói vậy, Tô Cẩm Bình cười lạnh: “Nô tỳ ngu dốt, thực sự không tìm được đáp án cho vấn đề này. Nếu Hiên phi nương nương tò mò, có thể tự đi hỏi hung thủ một câu, vấn đề này, trừ hấn ra, chỉ e không có ai biết được!”

“Người!” Hiên phi ghen lời, hơn nữa, còn vô cùng tức giận, đang định nói gì đó, thì tiếng Hoàng Phủ Hoài Hàn lại vang lên: “Nếu thế này, tức là Tô Cẩm Bình bị oan, nhưng thị tỳ được phái từ cung Hiên phi đi là thế nào?” Dứt lời, hấn li ền quay đầu lạnh lùng nhìn Hiên phi.

Câu hỏi của hấn cũng khiến Hiên phi lúng túng, đáp: “Có lẽ có người muốn hãm hại thần thiếp, nên mới phái người tới chỗ Tô Cẩm Bình, giả mạo là người của thần thiếp. Thần thiếp tuyệt đối không có liên quan đến chuyện này, xin Hoàng thượng minh xét!”

Tình hình bị lâm vào bế tắc, cuối cùng, Hách Liên Bá lên tiếng: “Hoàng thượng, nếu cây chủ thủ này không phải hung khí, vậy hung khí ắt vẫn còn ở trong cung, xin Hoàng thượng hạ lệnh đi tìm.”

Trong Hoàng cung, trừ cấm vệ quân ra, thì không cho phép bất cứ ai mang theo vũ khí, mấy thứ chủ thủ này nọ, trừ Hoàng thượng ra, thì không ai được phép mang theo. Những người khác trong cung không thể có được, nên chỉ cần hung thủ thật sự còn chưa chạy ra khỏi cung, thì chắc chắn sẽ tìm thấy cây chủ thủ đó!

“Người đâu, truy tìm chỉ của trẫm, đi tìm hoàng cung, không bỏ qua bất cứ một nơi nào!”

“Vâng!” Thống lĩnh ngự lâm quân lĩnh mệnh rời đi.

Chờ ngự lâm quân đi hết, sắc mặt những người trong tầm cung đều rất khác nhau. Hoàng Phủ Hoài Hàn lặng lẽ đứng trong phòng, đôi mắt màu tím đậm khẽ đảo vòng qua mấy người trong phòng, không biết đang nghĩ gì.

Trong mắt Hiên phi thoáng hiện lên vẻ tiếc nuối, nhưng cũng không bộc lộ quá nhiều. Mục đích của ả chỉ là muốn diệt trừ Hách Liên Dung Nhược mà thôi, chỉ cần ả đó còn sống một ngày, thì bản thân mình còn chưa thể nghĩ lên ngôi vị Hoàng hậu được! ả vẫn luôn lặng lẽ chờ đợi trong hậu cung, là vì chờ ngày mấy kẻ kia đấu nhau đến cá chết lưới rách, ả sẽ trở thành ngư ông đắc lợi! Có đi đâu, khả năng thủ hạ của ả cũng có hạn, muốn bí mật diệt trừ nhiều người như vậy quả thật không phải chuyện đơn giản. Nhưng mấy hôm trước, đột nhiên Mộ Dung Song tới tìm ả muốn hợp tác, một kẻ muốn lấy mạng Hách Liên Dung Nhược, một kẻ muốn lấy mạng Tô Cẩm Bình, đương nhiên sẽ ăn khớp với nhau. Chỉ là, sự thật cho thấy, chính ả đã đánh giá Tô Cẩm Bình quá thấp, tang chứng vật chứng rành rành mà nàng còn chối tội được!

Một lúc lâu sau, rốt cuộc Thống lĩnh Ngự lâm quân cũng đưa người quay về, cầm trên tay một cây chủ thủ nhuộm máu, nói với Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Hoàng thượng, may mà thuộc hạ không làm nhục sứ mệnh, đã tìm được hung khí rồi ạ!”

Ngỗ tác bước nhanh vài bước đến, nhìn nhìn cây chủ thủ kia, rồi gật đầu với Hoàng Phủ Hoài Hàn, ý muốn nói, hung khí chính là cây chủ thủ này!

“Tìm được ở đâu?” Hấn lạnh lùng hỏi.

Đôi mắt phượng của Tô Cẩm Bình hơi nheo lại, bàn tay giấu dưới tay áo đã siết chặt, nếu cây chủ thủ này được tìm thấy ở cung Cảnh Nhân, thì tất cả mọi việc nàng làm hôm nay đều uổng phí hết!

Trên mặt Hiên phi cũng lộ ra nụ cười đắc ý. Quả nhiên Mộ Dung Song không hổ danh là một trong thiên hạ song xu, ngay cả việc này cũng tính đến, xem ra hôm nay Tô Cẩm Bình nhất định không trốn thoát được!

Nhưng ngoài ý muốn là, thị vệ kia hơi do dự một chút, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Hiên phi, rồi nói với Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Khởi bẩm Hoàng thượng, chủ thủ này tìm thấy ở cung Cẩm Tú của Hiên phi nương nương ạ!”

“Cái gì?” Hiên phi trợn trừng hai mắt, không thể tin nổi: “Người nói hươu nói vượn cái gì thế? Cây chủ thủ đó sao có thể tìm thấy trong cung của bản cung được?” Chẳng lẽ Mộ Dung Song kia muốn hại ả sao? Không, không thể thế được, bản thân ả không hề gây trở ngại gì cho Mộ Dung Song kia, nếu thật sự là Mộ Dung Song làm, thì cây chủ thủ kia phải nằm ở cung Cảnh Nhân mới đúng! Vậy rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Đầu óc ả như hỗn loạn cả lên.

Tô Cẩm Bình khẽ nhíu mày, Hiên phi có thể nghĩ tới, đương nhiên nàng cũng có thể đoán được, người muốn lấy mạng mình, lại tốn nhiều công sức để khiến Hiên phi hợp tác như vậy, thì ngoài Quân Lâm Uyên ra, cũng chỉ có Mộ Dung Song. Quân Lâm Uyên chắc chắn sẽ không thể hợp tác với một người phụ nữ, chỉ còn lại Mộ Dung Song thôi! Nàng cũng không ngu ngốc đến mức nghĩ rằng đột nhiên lương tâm của Mộ Dung Song trở dậy, nên quyết định thay đổi kế hoạch đã bàn bạc trước, còn giúp nàng một phen. Nếu thế, chứng tỏ có người đang thầm lặng giúp nàng. Lần trước khi nàng và Bách Lý Kinh Hồng đi báo thù, cũng bất ngờ xuất hiện một “thích khách” tới gánh tội thay, hôm nay lại có người giúp nàng đưa chủ thủ đến

cung Cẩm Tú... Đôi mắt phượng nheo lại, rớt cuộc là ai hết lần này đến lần khác âm thầm giúp nàng chứ?!

“Hiền phi nương nương, cây chủ thủ này đúng là tìm thấy trong cung của ngài, chôn trong chậu hoa cúc. Lúc ấy, mọi người đều chứng kiến tận mắt, không ai dám đặt điếu thị phi, vu oan giá họa cả!” Thống lĩnh ngự lâm quân nói.

Sắc mặt Hách Liên Bá trở nên vô cùng hung ác, lão bước tới trước mặt Hiền phi: “Quả nhiên là người, vừa rồi bản tướng quân vẫn luôn nghi ngờ, vì sao con gái ta bị sát hại, trong cung chưa có một ai phát hiện ra, mà người lại biết được, còn phái người đến mời Hoàng thượng và ta tới đây. Thì ra cũng chỉ để diễn một màn kịch bắt người tận tay mà thôi! Nếu không phải nhờ có ngõ tắc kiểm tra ra cây chủ thủ kia không ổn, thì bản tướng quân đã bị người che mờ mắt rồi!”

Hiền phi sợ hãi lùi về sau vài bước, nói: “Hách Liên tướng quân, trước giờ bản cung và Hoàng hậu nương nương vẫn luôn là tỷ muội tốt, sao có thể ra tay sát hại tỷ ấy được. Nhất định là có người muốn hãm hại bản cung!” Á cũng biết chỉ cần ả đến, thì ả sẽ trở thành đối tượng tình nghi đầu tiên, nhưng ả lại nghĩ rằng, nếu có thể tự mình phát hiện ra việc Hoàng hậu bị sát hại, chưa biết chừng sẽ có thể chứng minh được với Hoàng thượng rằng mình có năng lực và sự nhạy cảm của một Hoàng hậu. Không ngờ rằng, không ăn trộm được con gà, còn mất luôn nắm thóc! Nói xong, ả nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn với ánh mắt cầu cứu, chỉ cần Hoàng thượng lên tiếng, thì ả còn có thể thoát được tình huống này!

Ai ngờ, Hoàng Phủ Hoài Hàn lại như không nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của ả, trong con người màu tím đậm thoáng lướt qua một nụ cười lạnh, nói: “Hách Liên tướng quân, dù Hiền phi có phạm tội, cũng phải chờ Đại Lý tự và Hình bộ đến thẩm vấn. Ông định làm gì thế?”

Hiền phi nghe hắn nói vậy, mặt trắng bệch, không phải Hoàng thượng đang giúp ả, mà là muốn hại ả! Uống công ả nghĩ rằng Hoàng thượng giao việc quản lý hậu cung cho ả là vì có ý muốn để ả ngẩng lên ngôi vị Hoàng hậu, nhưng nhìn tình hình hiện nay, thì hoàn toàn không phải vậy!

Những lời này rõ ràng đã kích thích Hách Liên Bá, con gái mình đã chết, mà cha của Hiên phi lại là Đại Lý tự Khanh, nếu đưa người đã sát hại con gái mình đến Đại Lý Tự, chỉ e sẽ lập tức được phán là vô tội rồi phóng thích ngay! Nghĩ vậy, lão rút bội kiếm bên hông ra, không nói nhieu, chém ngay về phía Hiên phi. Hiên phi sợ đến mức liên tục lùi lại phía sau, túm cung nữ bên cạnh mình đẩy ra chắn. Trong khoảnh khắc, máu tanh bắn ra khắp tứ phía, các cung nữ hoảng sợ chạy trốn, những tiếng kêu thảm thiết liên tiếp vang lên!

Nhưng cung nữ bên người ả cũng có hạn, Hách Liên Bá cũng đã chém giết đến đỏ mắt, cuối cùng, lão giơ tay lên, chém thẳng xuống. Một tiếng hét thảm thiết vang lên, đầu Hiên phi lặn từ trên cổ xuống, chỉ còn lại một thi thể không đầu đứng đó khiến những cung nữ may mắn thoát chết sợ đến trắng bệch mặt mũi. Ngay sau đó, thi thể không đầu kia cũng ngã xuống. Hiên phi, dù ả có thông minh đến đâu, chắc cũng không bao giờ ngờ được, có một ngày âm mưu do chính ả bày ra, tính đúng thời cơ để dẫn Hách Liên Bá đến, cuối cùng lại giết chết chính mình!

Ánh mắt lạnh của Hoàng Phủ Hoài Hàn lảng lảng liếc về phía Tô Cẩm Bình. Tô Cẩm Bình đương nhiên biết đối phương muốn nhìn thấy phản ứng của mình đối với trường hợp này, nên nàng càng làm khoa trương hơn, hét lên một tiếng, trợn trắng mắt, ngã xuống “ngất xỉu”! Khi còn làm sát thủ, nàng đã phải học cách khống chế cách hô hấp và tần suất tim đập cho phù hợp với các trạng thái của con người. Nên đừng nói là giả vờ ngất xỉu, dù bảo nàng giả chết, nàng cũng có thể làm mà không hề có chút sơ hở nào!

Nàng vừa ngã xuống, một cánh tay to mạnh mẽ đã đỡ được nàng, nhưng chủ nhân của cánh tay đó ngay khi vừa chạm vào người nàng đã giống như chạm phải thứ gì đó nóng bỏng tay vậy, vội vàng đẩy nàng về phía đám thị vệ kia. Đám thị vệ thấy Hoàng thượng đẩy tới, đương nhiên đành phải đưa tay ra đỡ lấy. Trong lòng Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng hơi hỗn loạn, buồn bực trong lòng, liền quay sang gầm lên với Hách Liên Bá: “Hách Liên tướng quân, hành hung trong cung, sát hại hoàng phi, giết bốn cung nữ, người biết tội chưa!!!”

Tiếng quát này khiến Hách Liên Bá ngẩn ra, đứng thế, dù Hiên phi là hung thủ giết Hoàng hậu, nhưng cũng không đến lượt ngoại thần như lão động thủ, lão vừa xuống tay, lập tức đã gây đại họa diệt môn rồi! Đầu gối lão mềm nhũn, quỳ xuống nói: “Xin Hoàng thượng thương xót cho nỗi đau mất con của cựu thần, cựu thần tự biết mình đã gây nhiều tội nghiệt nặng nề, chỉ xin Hoàng thượng chấp nhận cho thần được đưa vợ con về, cáo lão hưởng...” Hách Liên gia là một gia tộc lớn, Hoàng Phủ Hoài Hàn không thể vì chuyện này mà thẳng tay xử trảm cả nhà lão, lúc này lão chịu từ quan, cũng vì muốn lấy lui làm tiến mà thôi.

Quả nhiên, Hoàng Phủ Hoài Hàn nghe vậy liền đáp: “Trẫm có thể hiểu được lòng của Tướng quân, dù sao Hiên phi cũng có lỗi. Cứ vậy đi, phạt bổng lộc ba năm, cấm túc một năm. Những đại thần trong tộc Hách Liên từ tứ phẩm trở lên giáng cấp một bậc, còn về quân quyên, giao lại cho Lâm tướng quân đi!”

“Tạ ơn Hoàng thượng tha mạng! Thần tuân chỉ!” Thời khắc này, lão đã hiểu rõ, sở dĩ Hoàng thượng không ngăn lão lại, là vì muốn tước binh quyên trong tay lão thôi. Mà lão giết Hiên phi, cũng không khác nào lật mặt với Đại Lý tự Khanh, tất cả, đều đã được hấn sắp đặt ổn thỏa. Cũng có thể, hấn đã biết trước được chuyện hôm nay, biết có người muốn giết Nhược nhi, nhưng không ngăn cản, là vì muốn chờ thời khắc này thôi!

Hách Liên Bá khẽ cười, Hoàng đế này, người đàn ông mà lão đã nhìn hấn trưởng thành, giờ đã thay đổi rồi, càng ngày càng điềm tĩnh, thâm trầm, tàn nhẫn, quyết đoán, bây giờ ng ồi vững trên ngôi vị hoàng đế, đã biết cách qua cầu rút ván rồi!!! Nhưng lão cũng không thể không thừa nhận, đối phương càng ngày càng có khí phách của bậc vương giả, đây là bất hạnh của lão, cũng là vận hạnh của quốc gia!

“Báo cho phủ Nội vụ và Lễ bộ, xử lý cho tốt hậu sự của Hoàng hậu và Hiên phi!” Nói xong, hấn lạnh lùng quay người rời đi. Ban đầu, hấn không phế hậu là vì lễ Trung thu, sau đó vẫn kéo dài, cũng vì nảy lên ý đồ khác, chính là muốn kích thích Hiên phi động thủ! Nếu hôm nay không có tình huống phát sinh, cũng không tìm được cây chùy thủ kia, thì hấn cũng sẽ nghĩ cách để đẩy chuyện này lên người Hiên phi. Với tình yêu của Hách

Liên Bá dành cho con gái, chắc chắn sẽ giết Hiên phi ngay tại chỗ. Sát hại hoàng phi nhất phẩm, là trọng tội xử chém toàn gia. Thứ hấn muốn, là hai mươi vạn đại quân trong tay Hách Liên Bá, cũng muốn kiên chế cả tộc Hách Liên thanh danh hiển hách đó! Đi đầu duy nhất hấn không dự đoán được, đó là chuyện này lại có liên quan tới Tô Cẩm Bình.

Tô Cẩm Bình lúc này, vì “ngất xỉu” nên được đám thị vệ đưa về cung Cảnh Nhân. Thiển Ưc dường như đã quen với tình cảnh này, nếu cô đoán không nhầm, thì chờ sau khi đám thị vệ kia đi khuất, tiểu thư nhà mình sẽ tỉnh ngay! Quả nhiên, đám thị vệ vừa bước chân trước ra khỏi cửa, Tô Cẩm Bình ở sau lưng đã ngẩng dậy ngay: “Mẹ kiếp, giả vờ ngất xỉu mệt chết đi được!”

“...” Tiểu thư, đám người kia đỡ người về mới mệt hơn chứ?

Nàng đứng dậy, sửa sang lại vạt áo, kiểm mấy sợi dây nịt buộc vào cổ tay áo, vừa làm vừa hỏi Thiển Ưc: “Đúng rồi, quên mất không hỏi em, em lấy đâu ra cây chủy thủ và máu đó vậy?” Lúc trưa nàng có dặn Thiển Ưc đi kiếm một cây chủy thủ to hơn chủy thủ bình thường một chút, nếu có thể thì vẩy lên mặt dao chút máu, không có máu người thì dùng máu động vật cũng được. Ban đầu nàng nghĩ chuyện này cũng không có gì khó, nhưng vừa rồi mới biết, ở trong cung không được phép có mấy thứ đó.

Thiển Ưc nghe hỏi, ấp úng nói: “Nô tỳ nhờ Lãnh công tử kiếm giúp ạ!”

Động tác của nàng hơi dừng lại một chút, Lãnh Tử Hàn à? Vậy còn người giúp nàng giấu chủy thủ vào tấm cung của Hiên phi, chẳng lẽ cũng là hấn ta? Không, không thể nào. Đây là lần thứ hai nàng được người kia giúp đỡ, mà lần đầu tiên người đó giúp nàng, thì Lãnh Tử Hàn cũng không ở Đông Lăng! Vậy rốt cuộc là ai? Hấn có mục đích gì?

“Tiểu thư, người đang nghĩ gì vậy?” Thiển Ưc vừa hỏi vừa lên quan sát sắc mặt của nàng. Cô biết tiểu thư không thích Lãnh công tử, nên cũng không biết liệu tiểu thư có tức giận vì chuyện này không.

“Không có gì! Thiển Ưc, nếu xuất cung, em muốn đi đâu?” Nàng giấu đi suy nghĩ của mình, vừa buộc dây nịt, vừa ra vẻ lơ đãng hỏi.

“A, đi đâu ạ? Nếu có thể, thì em hy vọng có thể quay về quê nhà mình một chuyến, tìm muội muội của em, có lẽ muội ấy vẫn còn sống!” Thiên Ước trả lời, có vẻ hơi hoài niệm.

Tô Cẩm Bình quay lại nhìn cô: “Muội muội của em à? Quê nhà em ở đâu?”

“Ở Tây Vỹ ạ. Năm đó nhà em chạy loạn tới Đông Lăng, nên hai tỷ muội bị tách ra, cũng chưa gặp lại được muội ấy.” Nói xong, trong mắt Thiên Ước thấp thoáng bóng nước, từ từ cúi đầu xuống.

“Ừ, chờ chúng ta xuất cung, việc đầu tiên sẽ là đưa em đi tìm cô ấy!” Tô Cẩm Bình nói rồi đi ra cửa.

Thiên Ước còn chưa kịp cảm động, thấy nàng định xuất môn, vội hỏi: “Tiểu thư, người đi đâu vậy?”

“Đương nhiên là đi tìm người tính số!” Hừ, Quân Lâm Mộng! Nếu coi Tô Cẩm Bình nàng là quả hồng mềm mặc người nhào nặn, thì ả sai lầm lớn rồi. Còn Mộ Dung Song, nể tình ả còn đang què quặt, tạm tha ả lần này!

Nàng lắc mình một cái, bóng người biến mất trong bóng tối, nhảy lên, hạ xuống, động tác nhanh nhẹn đến quỷ dị! Không bao lâu sau, nàng đã đến trước tấm cung Mộ Dung Song, nghe đôi tỷ muội nói chuyện bên trong: “Hừ, mạng của ả Tô Cẩm Bình kia cũng lớn thật. Đã đến nước ấy rồi mà ả còn thoát được, lại khiến Hiên phi mất mạng!”

“Biểu tỷ, tỷ đừng giận dữ, Tô Cẩm Bình ả là cái gì chứ? Chẳng qua chỉ là một cung nữ nhỏ bé, biểu tỷ phu chỉ nhất thời bị ả làm cho mê muội, chơi bời vài ngày sẽ chán ngấy ngay thôi, đàn ông không phải đều thế cả sao?” Quân Lâm Mộng khuyên nhủ.

Biểu tỷ phu à? Tự tin quá nhỉ! Tô Cẩm Bình nàng không đồng ý, thì nghĩ cũng đừng nghĩ nữa!

“Ôi, thôi bỏ đi, cũng muộn rồi, mọi đi nghỉ ngơi đi!” Mộ Dung Song nói, ả cảm thấy cực kỳ không cam lòng, khó khăn lắm mới mượn được mấy ám vệ hàng đầu của Biểu ca, làm việc gọn gàng, lưu loát, không để lại chút dấu vết nào. Không ngờ lại bị người ta phá giải dễ dàng như vậy! Tức chết ả mất!

“Được rồi, mọi về phòng đây. Tỷ cứ yên tâm, dù ngày mai hai người đi rồi, cũng không cần phải lo. Có mọi ở đây, tất nhiên phải giúp tỷ xử lý ả tiện nhân kia đến nơi đến chốn! Còn nữa, dù ta có không làm gì được ả, thì tới cuối cùng, cũng không biết ả có thể đi Nam Nhạc hay không. Dù có đi, ả không thân không thích, sao có thể đấu lại tỷ chứ?!”

Tiện nhân à? Tô Cẩm Bình lại cười, bà đây sẽ nhớ kỹ!

Mộ Dung Song nghe vậy cũng thấy có lý, khẽ gật đầu: “Ừ! Quay về nghỉ ngơi đi!”

Nói xong, chỉ một lát sau Quân Lâm Mộng đã bước ra khỏi phòng Mộ Dung Song, đằng sau có bốn thị tỳ đi hầu, bước về phía cung điện cách đó khoảng trăm thước.

“Soạt!” Trong bóng tối, bốn hòn đá bay ra, đánh chính xác vào bốn thị tỳ kia. “Phịch phịch phịch!” vài tiếng, mấy thị tỳ kia ãng loạt ngã xuống. Quân Lâm Mộng kinh hãi, đang định hét ần lên, một bàn tay đã vươn từ sau lưng ra bịt miệng ả lại, nhân tiện nhét một miếng vải vào miệng ả. Một chiếc bao tải chụp lên đầu ả...

“Bốp bốp! R ần! Chát! Binh!” một loạt những tiếng động kỳ quái và tiếng rên khe khẽ đau đớn vang lên.

Không lâu sau, người trong bao tải đã không còn nhúc nhích nữa, có vẻ như bị đánh đến hôn mê, nhưng người đang hạ thủ vẫn không hề dừng lại, những cú đấm cú đá liên tiếp rơi xuống. Đến khi đánh đến mệt phờ người, nàng mới cười lạnh một tiếng, giẫm một chân lên bao tải, rồi lột bao tải ra, để lộ khuôn mặt bị đánh cho sưng phồng như đầu heo của Quân Lâm Mộng. Nàng dùng chân day day đầu ả: “Công chúa điện hạ, người muốn

giáo huấn bà đây thì không cần lý do, nhưng có ai nói cho người biết rằng, bà đây muốn đánh người cũng không cần lý do không? Tiện nhân à?”

Nói xong, nhìn đến tay đối phương, nàng dấm mạnh lên, “rắc rắc” một tiếng vang lên giòn rã! Để xem ai thực sự là tiện nhân hơn ai!!!

Cuối cùng, nàng hừ lạnh một tiếng, để lại trên mặt ả một dấu chân r ỡ ngang nhiên rời đi!

...

“Hoàng thượng, kế hoạch của quận chúa Mộ Dương lại...” lại thất bại, hình như từ sau khi bọn họ đến Đông Lăng, dù thực hiện kế hoạch nào cũng đều luôn thất bại, thất bại, thất bại vậy!

“Không trách người được! Đứng dậy đi!” Dường như tâm trạng của Quân Lâm Uyên kia rất tốt, nốt ru ồi son ở mi tâm như phát ra tia sáng h ồng nhạt. Đêm nay, lúc qua cung Phi Phượng, nhìn thấy bóng đen kia, hẳn đã biết kế hoạch hôm nay chắc chắn sẽ thất bại. Tô Cẩm Bình này không chỉ có phúc lớn mạng lớn, còn luôn luôn có nhiều người giúp đỡ như vậy. Chỉ là, đi đâu này cũng không phải trọng điếm, trọng điếm là người kia cũng đã nhúng tay vào.... Sau này chỉ e Hoàng Phủ Hoài Hàn sẽ gặp phiền phức không nhỏ!

“Vâng!”

...

Khi Tô Cẩm Bình tới Lê viên thì đã là đêm khuya, tên kia đã ngủ r ỡ. Nàng không nghĩ ngợi nhiều, cởi áo khoác r ỡ chui vào giường. Người trên giường vốn đã ngủ say, không biết là cố tình hay vô ý, nhanh chóng quay sang ôm nàng, một đêm ngon giấc...

Hôm sau, trời còn chưa sáng, Tô Cẩm Bình đã tỉnh dậy. Hôm qua khi đánh ả công chúa chó má kia, nàng khổng chế lực rất tốt, nên chưa đến sáng, ả chắc chắn chưa tỉnh lại, vì thế, nàng phải lập tức quay về, tránh để

người ta tra ra nàng. Tô Cẩm Bình mặc quần áo lại cẩn thận, hôn nhẹ lên trán ai đó, rồi nhanh chóng bước ra ngoài.

Chờ nàng ra khỏi cửa, người trên giường liền mở mắt ra, trong mắt ẩn chứa nụ cười, nhưng cũng mang theo vẻ không biết làm sao, bao giờ thì nàng mới có thể không kiên cường như vậy nữa, để ta được bảo vệ nàng? Hắn đề cao sự thông minh của nàng, nhưng đôi khi cũng tức giận với sự thông minh của nàng. Nếu nàng không thông minh như vậy, nàng sẽ có thể sống an phận dưới sự che chở của hắn, không lo lắng, không buồn rầu rĩ.

Chuyện hôm qua hắn cũng biết hết, luôn phái Tu bí mật theo dõi, để giúp đỡ nàng vào thời điểm tất yếu. Nhưng cuối cùng nàng vẫn tự hóa giải được, tuy cũng có người giúp nàng, có đi đâu người kia... Đôi môi mỏng hơi cong lên, bí ẩn, khó hiểu...

...

“Này, cô có nghe tin gì chưa, sáng sớm nay, người ta tìm thấy tiệp nhân Tam vương phi kia ở sau núi giả, ôi chao, mặt ả bị đánh đến bầm dập cả lên, sưng vù như đầu heo, nghe nói cổ tay cũng bị gãy, bị bao lại như cái móng heo ấy, ôi cười chết ta luôn!” một tiểu cung nữ nói.

Cung nữ kia vội ngắt lời cô ta: “Suýt, đừng nói nữa, nếu để người khác nghe thấy thì chết đấy! Nghe nói Hoàng thượng và Bắc Minh hoàng đã biết chuyện này rồi, cả hai đều vô cùng tức giận, mà ngay cả Tam vương gia cũng giận dữ đến mức lao vào cung từ sáng sớm, bây giờ khắp hoàng cung đều đang tra xét vụ việc này. Nếu để người khác biết chúng ta cười đùa vì ả gặp họa, chỉ e sẽ không thoát được đâu!”

“Không phải Tam vương gia không thích vị Vương phi đó sao?” Quả thật, Quân Lâm Mộng được gả đến Đông Lăng mới một tháng, đã xử tử không ít thị thiếp của Tam vương gia, trong đó còn có một người đang mang thai. Có tin đồn rằng ngay cả hưu thư Tam vương gia cũng viết rồi, cuối cùng nhờ Tứ vương gia khuyên giải nên mới thôi, lẽ ra, theo lý thuyết thì cô ả đó bị đánh, hắn phải rất cao hứng mới đúng chứ?

Cung nữ kia nghe vậy liền lườm cô ta một cái: “Dù không thích thì cũng là Vương phi của mình, ở bên ngoài bị đánh ra như vậy, thể diện của ngài ấy còn vớt vào đâu?” Vừa dứt lời, đối phương liền gật gù: “Thì ra là để ý việc đó!”

Tô Cẩm Bình chậm rãi đi tới ngự thư phòng, trên đường đầu nghe thấy mọi người bàn tán, nghe nói hôm nay là ngày Quân Lâm Uyên và Mộ Dung Song về nước. Nghe vậy, nàng cảm thấy vô cùng đặc ý, chỉ muốn đốt pháo hoa tưng bừng mà ăn mừng ngày hai kẻ kia cút đi thôi, suốt chặng đường đầu khe khẽ hát..

...

Trong khi nàng và Hạ Đông Mai đang nói chuyện trên trời dưới biển, thì các đại thần cũng chậm rãi đi về phía Ngự thư phòng, xem ra là đến để tiễn Quân Lâm Uyên.

Không bao lâu sau, Hoàng Phủ Hoài Hàn và Quân Lâm Uyên cũng cười nói xuất hiện ở cửa Ngự thư phòng: “Kỳ nghệ của Lâm Uyên huynh mới đúng là giỏi nhất!”

“Hoài Hàn huynh đừng quá khiêm tốn!” Giỏi nhất sao? Sao hẳn lại cảm thấy như đối phương đang cố tình thua từng bước chứ: “Hôm nay ta phải về nước mất rồi. Nếu sau này có cơ hội, nhất định phải tái chiến ba trăm hiệp với Hoài Hàn huynh!”

“Một lời đã định!” Giọng nói lạnh băng vang lên.

“Một lời đã định!” Hẳn khẽ gật đầu.

Không bao lâu sau, đội hình của Mộ Dung Song cũng đã chấn chỉnh sẵn sàng, đang chờ ngoài cửa điện Triều Dương.

Nhìn Quân Lâm Uyên, không hiểu sao Tô Cẩm Bình luôn cảm thấy có gì đó không ổn, dự cảm xấu càng lúc càng dâng lên.

Hai người người nói, đang định tiến hẳn rời cung thì Quân Lâm Mộng bỗng vọt tới: “Hoàng huynh, huynh không thể đi được, Hoàng huynh! Huynh phải tìm hung thủ giúp ta chứ. Hoàng muội bị người ta đánh thành thế này, hung thủ lại vẫn đang nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, sao ngài có thể đi được!!!” Đi theo sau ả còn có cả Hoàng Phủ Vũ, vừa thấy hành vi bất kính, vô lễ của ả, hẳn chỉ muốn lao lên tung một đao chém chết ả luôn cho xong! Nhưng vì Quân Lâm Uyên đang ở đây, nên hẳn đành phải bước tới kéo tay ả: “Vương phi, đương nhiên Hoàng huynh sẽ tìm được hung thủ cho cô, mấy việc nhỏ đó đừng làm phiền Bắc Minh hoàng!”

“Tìm được hung thủ à? Hoàng Phủ Dạ, đừng cho rằng ta không biết trong đầu người đang nghĩ gì. Người vì con tiểu tiện nhân mang thai đưa con hoang kia mà thề oán hận bản công chúa, bản công chúa giết chết ả đấy, thì sao nào? Rốt cuộc người có biết ai mới là kẻ kết tóc với người không? Bây giờ bản công chúa bị người ta đánh, chưa biết chừng người còn đang mừng thầm trong bụng ấy chứ. Còn nói tìm hung thủ giúp ta à? Bản công chúa thấy hung thủ chính là Tô Cẩm Bình kia kia! Trừ ả ra, trong hoàng cung này, bản công chúa cũng chẳng gây thù chuốc oán với ai cả, hoàng...”

“Bốp!!!” một tiếng đánh gọn, bàn tay Quân Lâm Uyên đã rơi xuống mặt ả, khuôn mặt vốn sưng như đầu heo, bây giờ lại càng sưng thêm. Quân Lâm Mộng bị cái tát này đầy ngã xuống đất, đầu óc càng mơ hồ không hiểu vì sao.

Hoàng Phủ Vũ đứng bên cạnh cũng nghiêng răng nghiêng lời, nếu không phải vì có mặt Quân Lâm Uyên ở đây, thì hẳn đã bóp chết con tiện nhân này từ lâu rồi! Bây giờ nhìn thấy Quân Lâm Uyên tát cả một cái, trong lòng hẳn cũng thấy thoải mái hơn!

“Hoàng... hoàng... hoàng huynh...” Quân Lâm Mộng nhìn hẳn với vẻ không thể tin nổi.

Quân Lâm Uyên bước vài bước đến trước mặt ả, nốt ruồi son nơi mi tâm đỏ rực, càng làm nổi bật lên vẻ đẹp đến kinh người của hẳn: “Trẫm đã nói gì với người? Đường đường là công chúa một nước, lại ở trước cửa

ngự thư phòng làm ầm lên như mấy mụ đàn bà ngoài đường ngoài chợ, không có chứng cứ lại đi nghi ngờ người khác. Ở Bắc Minh đã ngang ngược như vậy, gả tới Đông Lăng làm vợ người ta còn không biết kìm chế bớt lại. Sao Bắc Minh ta lại có thể sinh ra loại người như người chứ? Trẫm luôn cung chi ầu sủng ái người, là để người coi trời bằng vung, không biết trên dưới nữa hay sao?”

Nghe hắn nói vậy, sắc đỏ trên mặt Quân Lâm Mộng dần bợt đi, lúc trước ả làm ầm lên ngoài ngự thư phòng Bắc Minh, hoàng huynh còn khen tính cách ả thật thà, thẳng thắn, sao hôm nay lại thành mấy mụ đàn bà ngoài đường ngoài chợ chứ?

“Hoàng huynh...”

Ả còn đang định nói gì đó, nhưng đối phương còn lười phải nhìn ả thêm một cái, quay đầu nói với Hoàng Phủ Vũ: “Nếu Quân Lâm Mộng còn không biết chừng mực như vậy, Tam vương gia cứ tự xử lý theo ý mình là được, không cần phải kiêng dè gì trẫm!”

Hắn vừa dứt lời, xung quanh đầu vang lên những tiếng hít khí lạnh, ý của Bắc Minh hoàng... là muốn vứt bỏ công chúa này sao? Có đi ầu, đây là muốn vứt bỏ công chúa, hay xóa bỏ liên hôn giữa Bắc Minh và Đông Lăng?

Tô Cẩm Bình đứng một bên, lạnh lùng nhìn hai huynh muội này. Nàng cứ cảm thấy hai người họ rất kỳ quái, Quân Lâm Uyên dường như cực kỳ chán ghét muội muội mình, nhưng Quân Lâm Mộng lại như không hề hay biết. Rốt cuộc chuyện này là thế nào?

“Hoàng huynh, chính ngài đã đưa ta tới để kết thân với Đông Lăng mà!!!!” Ả cố tình nói ra câu này, để nhấn mạnh thân phận của mình, nâng giá trị của mình lên.

Quân Lâm Uyên cười lạnh một tiếng: “Ngoài người ra, vẫn còn có Nhã nhi, Mạch nhi! Trẫm tin rằng dù là ai trong số hai muội ấy, cũng sẽ không giống như người bây giờ!”

Lúc này các vị đại thần Đông Lăng mới thở phào một hơi, thì ra là bất mãn với muội muội của mình thôi, không phải là muốn xóa bỏ quan hệ thân gia với Đông Lăng. Tô Cẩm Bình lại thoáng cảm thấy, hành động này của Quân Lâm Uyên là có mục đích riêng, chính là muốn thể hiện trước mặt mọi người rằng, hắn vứt bỏ Quân Lâm Mộng! Với hành vi thường ngày của Quân Lâm Mộng, không có sự che chở của hắn, sớm muộn gì cũng không thoát khỏi cái chết. Hắn thế này, là muốn giết chết muội muội ruột thịt của mình! Vì sao lại như thế?

“Lâm Uyên huynh, hôm nay là ngày huynh về nước, không nên để mấy việc nhỏ làm hỏng tâm trạng của mình.” Hoàng Phủ Hoài Hàn lên tiếng khuyên giải.

Cơn giận của Quân Lâm Uyên dường như tiêu đi một chút, hắn lập tức cười nói: “Hoài Hàn huynh, mấy ngày nay ở Đông Lăng, trẫm lại phát hiện ra một món bảo bối, không biết liệu hoàng huynh có từ bỏ được để tặng trẫm mang theo không?”

“Không biết là thứ gì?” Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng không ngạc, sẽ không đáp ứng ngay.

Hắn đưa một ngón tay ra, chỉ chính xác về phía Tô Cẩm Bình: “Nàng!”

Nghe hắn nói vậy, các đại thần đều kinh hãi, sau đó quay sang nhìn nhau. Đúng là dung mạo của Tô Cẩm Bình này rất đẹp, nhưng ngay cả Bắc Minh hoàng mà cũng “anh hùng khó qua ả mỹ nhân” sao? Có đi ầu, vừa rồi Quân Lâm Uyên mới tỏ thái độ muốn vứt bỏ Quân Lâm Mộng, bây giờ dùng một cung nữ đổi lấy giao tình hai nước cũng coi như có lời rồi!

Tô Cẩm Bình biến sắc, biết ngay là lại dính nàng vào mà. Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng hơi nhíu mày, không ngờ đối phương lại đưa ra yêu cầu này trước mặt nhiều văn võ bá quan như vậy. Tình hình này khiến hắn muốn từ chối cùng không được!

“Trẫm biết là Hoàng Phủ Hoài Hàn không dỡ, dù sao Tô Cẩm Bình cũng là thị tỳ đặc lực của huynh. Chỉ là, trẫm cũng không phải nổi hứng nhất thời, trẫm tình nguyện cho nàng ngôi vị Quý phi!” Quân Lâm Uyên

nói xong, mắt liền hướng về phía Tô Cẩm Bình, ánh mắt lóe sáng như một con rắn nhả kính vương, nốt ruồi son ở mi tâm càng rực rỡ hơn.

Đến lúc này, thì mọi người không hẹn mà cùng cho rằng Tô Cẩm Bình kia dẫm phải một bãi cứt chó cực lớn, bình thường muốn hòa thân đều là phải gả công chúa đi, làm gì có chuyện gả cung nữ chứ! Vì vậy, tất cả mọi người đều hưng phấn nói với Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Hoàng thượng, bệ hạ Bắc Minh đã có thành ý đến thế này rồi, ngài nên đồng ý đi thôi, chuyện này rất có lợi cho mối quan hệ giữa hai nước!”

“Đúng thế! Hoàng thượng, đây chính là niềm vinh hạnh lớn cho nước ta!” Một người khác lại lên tiếng.

Tô Niệm Hoa suýt thì vui mừng đến ngất xỉu, không ngờ tiểu tạp chủng này còn được Quân Lâm Uyên nhìn trúng, nếu thật sự làm Quý phi của Bắc Minh, không phải lão sẽ thành Quốc trượng của Bắc Minh sao? Như vậy, đương nhiên lão cũng sẽ có thêm hậu thuẫn, vì thế, lão lập tức nói: “Hoàng thượng, tiểu nữ có thể được bệ hạ Bắc Minh ưu ái như vậy, cũng là phúc phận của con bé, xin Hoàng thượng cho con bé có cơ hội cống hiến cho đất nước ạ!”

Chỉ vài ba câu, Tô Cẩm Bình đã bị đẩy ra đầu sóng ngọn gió, chỉ có nàng và Hoàng Phủ Hoài Hàn, Quân Lâm Uyên hiểu rằng, nếu nàng thực sự đi theo hắn, tuyệt đối không phải là quý phi gì cả, mà sẽ là thi thê! Có đi đâu, Quân Lâm Uyên đã nói đến mức này, nếu Hoàng Phủ Hoài Hàn còn không đồng ý, thì có vẻ như không hợp tình hợp lý lắm! Gân xanh ở thái dương hắn nảy lên vài cái, do dự một chút, đang định cất lời...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 80: Mau Lên, Ta Sảy Thai Rồi!

Hắn còn chưa nói xong, đã nghe “soạt” một tiếng, Tô Cẩm Bình quỳ sụp xuống, có vẻ vô cùng hoảng loạn, vừa quỳ vừa lết đến bên chân Hoàng Phủ Hoài Hàn.

Ánh mắt mọi người nhìn Tô Cẩm Bình đều cực kỳ phức tạp, có hâm mộ, có ghen tị, có cảm thán, mà ngay cả Tô Niệm Hoa cũng bị người ta nhìn bằng ánh mắt đố kỵ, vì thế, mọi người đều nghĩ hành động của Tô Cẩm Bình là muốn dập đầu tạ ơn, hoặc vì quá cao hứng đến không thể kìm chế được!

Ai ngờ, cô nàng nào đó vừa tới bên chân của Hoàng Phủ Hoài Hàn, liền ôm lấy chân hắn gào khóc ãm lên không còn chút hình tượng nào: “Hoàng thượng, nô tỳ không nở xa ngài đâu Hoàng thượng! Ơn của Hoàng thượng đối với nô tỳ chất cao như núi, nô tỳ sao có thể bỏ ngài mà đi chứ! Nếu nô tỳ thực sự đi theo Bắc Minh hoàng, không quá ba ngày sẽ chết vì nhớ Hoàng thượng mất! Ngài luôn yêu dân như con, xin ngài tuyệt đối không thể đồng ý với yêu cầu của Bắc Minh hoàng được ạ!”

Nói xong, nước mắt nàng rơi lã chã, nhìn vô cùng thương tâm, một bàn tay lại lén lút néo mạnh vào bắp đùi mình ở góc mà mọi người không nhìn thấy. Đúng là “ơn cao như núi”, cao đến mức không có lúc nào là nàng không muốn cắn chết đối phương! Mà cũng đúng là không quá ba ngày, nàng chắc chắn sẽ phải chết, có đi đâu, không phải chết vì nhớ Hoàng Phủ Hoài Hàn, mà là vì bị mỹ nhân rắn rết Quân Lâm Uyên kia bóp chết!

Khóe miệng Hoàng Phủ Hoài Hàn run đến không thể kiềm chế nổi, ơn của mình dành cho nàng chắt cao như núi à? Còn có thể chết vì nhớ thương mình sao? Cô gái này, đúng là cái gì cũng dám nói!!! Bình thường đối đầu với mình thì đặc ý như vậy, hôm nay bỗng nhiên lại tỏ ra cứ như là “trung thành” lắm ấy! Chỉ e là mấy vị đại thần đặc lực, năm xưa từng hết mực trung thành, tận tụy với phụ hoàng, đã qua đời nhiều năm giờ cũng muốn đời sống dậy vì cảm thấy xấu hổ do năm đó mình không thể trung thành với tiên hoàng đến mức này quá!

Sắc mặt của Quân Lâm Uyên cũng thoáng bối rối không thể tin nổi. Trong ấn tượng của hắn, cô gái này luôn to gan lớn mật đối đầu với mình, bình thường cũng không hề khách khí với Hoàng Phủ Hoài Hàn, hắn còn tưởng nàng cứng đầu cứng cổ, thuộc loại người có thể chết không thể chịu nhục cơ, nhưng vừa nhìn thấy tình cảnh này... khóe miệng hắn giật mạnh, đúng là một cô gái có một không hai!!! Không biết tại sao, nốt ruồi son nơi mi tâm vốn đang đỏ rực bỗng nhạt màu đi một chút!

Chúng đại thần thì kinh ngạc đến mức suýt rơi cầm xuống đất, chuyện tốt như vậy mà nàng lại không muốn đi, nàng trung tâm với Hoàng thượng đến mức thế sao?! Bọn họ tự cảm thấy mình còn chẳng bằng cái móng chân của nàng nữa! Những cũng có người lại cảm thấy chẳng qua nàng lấy lui làm tiên, giả vờ giả vịt lạt mềm buộc chặt mà thôi.

Tô Niệm Hoa nghe thấy vậy, mặt cũng trắng bệch đi, vội đứng dậy ra về cha hiền, cất lời dạy bảo Tô Cẩm Bình: “Bình nhi, giả đến nước Bắc Minh là cơ hội tốt để con cống hiến cho Đông Lăng, nếu con trung thành với Hoàng thượng, thì nên đồng ý mới phải chứ!” Nói xong, lão ra sức nháy mắt ra hiệu với Tô Cẩm Bình, như muốn uy hiếp, đe dọa này. Dù là nàng có giả vờ không muốn giả hay thật sự không muốn giả, thì cũng bắt buộc phải giả cho hắn!

Tô Cẩm Bình liếc mắt nhìn đối phương, thấy lão mặc triều phục Tùng Hạc, tuổi cũng đã ngoài năm mươi, nhưng ánh mắt vẫn sáng ngời, còn thoáng thấy vẻ âm hiểm, khuôn mặt lão có nét giống Tô Cẩm Thu, thêm một tiếng “Bình nhi” của lão, nàng cơ bản đã xác định được thân phận của đối phương. Vài ngày trước, lão đã bày mưu cho Tô Cẩm Thu hạ độc

Thiên Ưc, để uy hiếp mình, hôm nay lại muốn đẩy mình đi hòa thân, xem ra, chính chủ của cơ thể này cũng không được cha yêu thương gì mấy! Nếu đã vậy, nàng cũng chẳng cần thiết phải nể mặt bọn họ.

Lão vừa dứt lời, thì chúng đại thần đầu gật gật đồng ý, cảm thấy lão nói rất có lý. Nhưng Hoàng Phủ Vũ và Hoàng Phủ Thương Dịch lại cười lạnh, mọi người bên phe Tả tướng vẫn duy trì im lặng, không nói gì, dù sao người cần đầu của bọn họ còn chưa đến. Vì Hoàng hậu tấn thiên, về lễ tiết, thì Hoàng thượng và chúng đại thần phải đến tiễn Quân Lâm Uyên, nên Thượng Quan Cận Duệ được ủy thác cùng Lễ bộ xử lý tang lễ của Hoàng Hậu nương nương. Mấy đại thần bọn họ chờ Quân Lâm Uyên đi rồi cũng sẽ phải qua đó để làm tròn đạo hiếu. Không ngờ bây giờ lại xảy ra chuyện này, cũng không biết thái độ của Tả tướng đại nhân thế nào. Một triều thần lẳng lặng nháy mắt với cung nhân ở cửa ngự thư phòng, cung nhân kia nhận được ám hiệu, liền nhìn trái nhìn phải rồi lặng lẽ rời đi.

Ánh mắt lạnh lùng của Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng liếc thấy hành động của cung nhân kia, nhưng không lên tiếng ngăn lại, vì hắn cũng muốn biết -- Thượng Quan Cận Duệ có đồng ý gả Tô Cẩm Bình đến Bắc Minh hay không!

“Từ xưa đến nay, hôn nhân đại sự đều do cha mẹ có lời, mỗi chức dẫn lối. Nếu Hữu tướng đại nhân đã đồng ý để trăm đưa Tô Cẩm Bình đi, vậy không biết Hoài Hàn huynh có đồng ý làm bà mối hay không?” Quân Lâm Uyên cười nói, đôi mắt hẹp dài liếc về phía Tô Cẩm Bình, ẩn dưới sát ý nồng đậm, còn thoáng có vẻ hứng thú mà chính hắn cũng không phát hiện ra.

Đã nói tới nước này rồi, nếu Hoàng Phủ Hoài Hàn còn không đồng ý chính là tự tay làm mất mặt Quân Lâm Uyên trước mặt mọi người, đương nhiên sẽ rất bất lợi cho mối quan hệ giữa hai nước. Nhưng mà... hắn hít sâu một hơi... chính hắn cũng cảm thấy không cam lòng, sự tình đã đến nước này rồi, bảo hắn thả Tô Cẩm Bình đi thì...

“Bệ hạ Bắc Minh, nô tỳ cho rằng những lời ấy của phụ thân là sai ạ!” Tô Cẩm Bình nói xong liền đứng dậy, lau nước mắt vì bị mình nhéo đùi mà

ra, uốn ngực, kiêu ngạo đứng thẳng, đôi mắt phượng quét qua đám người phía dưới. Chỉ trong khoảnh khắc, mọi người thậm chí còn nghĩ, cô gái đứng trước mặt họ chính là Hoàng hậu – mẫu nghi thiên hạ, mang trên người khí phách ngạo mạn, hào hùng, đứng trên cả thiên hạ!

Ngay sau đó, nàng lớn tiếng nói, giọng điệu vô cùng nghiêm nghị: “Phụ thân đại nhân, nếu con gái gả cho Hoàng thượng Bắc Minh, thì chính là công thần lớn trong mối bang giao của hai nước, thậm chí còn có thể khiến đại danh của con gái được ghi vào trong sử sách, vinh quang đến mức nào chứ! Nếu ở lại Đông Lăng, con gái cũng chỉ có thể là một cung nữ bé nhỏ, cuối cùng vùi tro cốt vào nơi giếng cạn hoang vu mà thôi, chết cũng chẳng ai biết. Vì thế, về lý thuyết mà nói, thì chuyện này đối với con gái chỉ có trăm đi đầu lợi mà không hề có chút hại nào. Con gái hẳn phải nên đồng ý ngay mới đúng!”

Nghe nàng nói vậy, mọi người đều quay sang nhìn nhau, lập tức gật gật đầu, quả thật, nàng nói không sai! Nhưng đột nhiên Tô Cẩm Bình lại nói mấy chuyện này làm gì? Ngay cả Tô Niệm Hoa cũng trở nên mơ hồ, đầu tiên là ngạc nhiên vì sự thay đổi hoàn toàn của đứa con gái này sau khi nhập cung, sau đó lại càng tò mò về mục đích của mấy lời này.

“Nhưng mà, phụ thân đại nhân, người cũng biết, Hoàng hậu nương nương vừa tấn thiên, con gái đã vội vàng xuất giá, đây chính là chuyện đại bất kính! Nếu để truyền ra ngoài, người đời sẽ bàn tán về con gái thế nào đấy? Điêu đó cũng không quan trọng, quan trọng hơn là, phụ thân nhất định sẽ bị mang tiếng dạy dỗ con gái không nghiêm, nếu con gái đẩy phụ thân đại nhân rơi vào tình thế như vậy, chính là bất hiếu! Đến lúc đó, Hoàng thượng cũng sẽ bị con dân bêu xấu, dè bỉu, còn nghĩ rằng một quốc gia rộng lớn trù phú như Đông Lăng ta, vì muốn liên minh với Bắc Minh mà vội vội vàng vàng kết thân ngay lúc Hoàng hậu tấn thiên. Nếu nô tỳ đẩy Hoàng thượng vào tình thế đó, chính là bất trung! Mà bệ hạ Bắc Minh, vừa đến Đông Lăng có mấy ngày, lại vô cùng “quan tâm”, “tình nghĩa” như vậy với nô tỳ, khiến nô tỳ vô cùng cảm động. Nhưng nếu nô tỳ thật sự gả qua đó trong thời điểm này, sẽ chỉ khiến người trong thiên hạ xì xào bệ hạ Bắc Minh không hiểu lễ tiết, chính là bất nghĩa! Nô tỳ dù chết cũng tuyệt đối không thể làm người bất trung, bất hiếu, bất nghĩa như vậy được!”

Nàng gằn từng tiếng một, mạnh mẽ, rõ ràng, ánh mắt còn trào dâng nghĩa khí, khiến không ít võ tướng đứng đây cũng bị nàng thuyết phục. Đầu tiên là kính nể sự gan dạ hiểu biết của nàng, sau là kính nể nhân phẩm, đức hạnh của nàng! Thậm chí, có những cựu thần nhìn dáng vẻ này của Tô Cẩm Bình, còn thầm nghĩ trong lòng, nếu Tô Cẩm Bình mà là con chính dòng của danh môn vọng tộc, thì với phẩm hạnh đó, dù làm Hoàng hậu cũng không đủ, so với Hách Liên Dung Nhược kia, thì nàng mạnh mẽ hơn gấp mấy trăm lần! Chỉ có người con gái như vậy mới xứng đáng làm quốc mẫu của Đông Lăng bọn họ!

Nói xong những lời này, nét mặt Tô Cẩm Bình vô cùng nghiêm túc, giống như vô cùng trung tâm với Hoàng Phủ Hoài Hàn, vô cùng kính trọng Tô Niệm Hoa, cũng vạn phần cảm tạ tình cảm của Quân Lâm Uyên vậy. Chỉ là, lúc nhắc đến Quân Lâm Uyên, hai từ “quan tâm”, “tình nghĩa” được nàng gằn lên rất nặng! Đúng là vô cùng quan tâm, Quân Lâm Uyên chết tiệt, nếu có một ngày nào đó để hất rơi vào tay nàng, nhất định nàng sẽ băm vằm hất thành trăm nghìn mảnh! Nàng cố thu lại tâm trạng, thậm chí cười gian một tiếng, Hách Liên Dung Nhược thực sự chết rất đúng lúc, cho nàng một lý do mạnh mẽ, hợp lý như vậy!!!

Khóe miệng Hoàng Phủ Hoài Hàn và Quân Lâm Uyên lặng lẽ run lên, cô gái này mà có nhân phẩm tốt như thế sao? Bọn họ thực sự không nhận ra!!! May mà nàng là phụ nữ, chứ nếu là đàn ông, chỉ cần lên triều nhất định sẽ làm nổi lên một màn máu tanh mưa máu, chỉ cần há miệng cũng có thể cái chết thành sống. Hiếm thấy nhất là, khi cô nàng này nói những điếu trái lương tâm, trên mặt còn chẳng hề có chút chột dạ, áy náy nào, nói những điếu đó như một sự thật hiển nhiên, giống như thực sự nghĩ cho bọn họ vậy!

Quan tâm? Tình nghĩa à? Nụ cười trên khóe miệng Quân Lâm Uyên càng sâu thêm...

“Đúng! Nói rất đúng!” Hoàng Phủ Vũ lớn tiếng nói, ánh mắt sáng rực. Hắn ta là người luôn chinh chiến nơi sa trường, từ trong bản chất đã luôn thể hiện một khí phách anh hào khiến người khác khó có thể so bì, lúc này nghe Tô Cẩm Bình nói vậy, toàn bộ khí thế trong người đều bị nàng khơi

lên, không tìm được liềm bước tới can gián: “Hoàng huynh, Tô Cẩm Bình nói rất có lý. Nếu thật sự gả nàng đi Bắc Minh, người đời chắc chắn sẽ cười nhạo Đông Lăng ta không biết liêm sỉ, chỉ e ngay cả Hoàng thượng Bắc Minh cũng sẽ bị người đời bàn tán theo, thậm chí cho rằng, hôn sự này không thể tiến hành được!”

Vốn dĩ Hoàng Phủ Vũ không biết ân oán giữa Tô Cẩm Bình và Quân Lâm Uyên, nên hẳn ta nghĩ rằng, nếu Tô Cẩm Bình được gả tới Bắc Minh, sẽ chỉ khiến lão già Tô Niệm Hoa có thêm một hậu thuẫn vững chắc, hơn nữa, vừa rồi Tô Cẩm Bình nói cũng thực sự rất có tình có lý, khiến hẳn không khỏi cảm thán trong lòng, Tiểu Cửu tinh mắt thật, nhìn trúng cô gái có trung có nghĩa như thế, chỉ tiếc thân phận của đối phương lại... Đáng tiếc, quá đáng tiếc!

Tuy Tô Niệm Hoa đã bị biếm xuống thành Lễ bộ Thượng thư, nhưng Lễ bộ Thượng thư cũ còn chưa đi đâu động đi nơi khác, không biết là Hoàng Phủ Hoài Hàn đã quên rồi, hay là cố tình kiềm chế quyền lực của Tô Niệm Hoa, nhưng mấy phần tử trung thành trong bè phái Hữu tướng ban đầu nghe vậy cũng muốn nói vài lời cứu vãn tình hình, nhưng Tô Cẩm Bình đã nói vậy, bọn họ cũng không thể tìm được câu nào phù hợp để phản bác nữa. Phản bác tức là gì? Tức là hại Hoàng thượng bất nghĩa, tức là bọn họ vô sỉ đến mức không bằng cả một cô gái được nuôi lớn nơi khuê phòng nữa!

Một số ít các đại thần yêu nước cũng đứng ra đồng ý với Hoàng Phủ Vũ, ánh mắt nhìn Tô Cẩm Bình, giống như đang nhìn một nữ thần, trong mắt đầy vẻ tán thưởng và khâm phục!

Khóe môi Quân Lâm Uyên giật mạnh, cũng không biết phải nói gì mới tốt, cứ như dù có nói gì, thì cũng không thay đổi được kết cục là hẳn đã thua vậy! Đấu với Tô Cẩm Bình bao nhiêu lần đều nhận phần thua, hẳn vốn phải tức đến chết đi được, nhưng không hiểu sao, lúc này hẳn lại thấy hơi buồn cười.

Quân Lâm Mộng còn nằm dưới đất kia, bây giờ mới chợt hiểu ra, bảo sao, bảo sao hoàng huynh không chịu ra mặt giúp mình! Thì ra, thì ra hẳn cũng bị con ả lẳng lơ này mê hoặc rồi. Còn cả Hoàng Phủ Vũ nữa, ánh mắt

hắn nhìn Tô Cẩm Bình thế kia là sao? Á tức đến nóng bừng cả người, nghiến chặt răng, Tô Cẩm Bình, nổi nhục mà hôm nay bản công chúa phải chịu, ngày khác nhất định sẽ trả lại ngươi gấp trăm lần!

Đúng lúc này, cung nhân lúc này lên đi hỏi ý kiến Thượng Quan Cận Duệ đã quay lại, đứng sau Hoàng Phủ Hoài Hàn lên ra hiệu với phái Tả tướng, vì vậy mọi người trong phái Tả tướng đều đứng dậy, góp ý với Hoàng Phủ Hoài Hàn, cho rằng việc này không ổn.

Thái độ của phái Tả tướng khiến trong đáy mắt Hoàng Phủ Hoài Hàn thoáng xuất hiện nụ cười, Tô Cẩm Bình đúng là bảo vật, chỉ giữ một mình nàng, không biết có thể khống chế được biết bao nhiêu người! Mà những người đó, tình nguyện trả giá vì nàng đến mức nào? Câu trả lời cho vấn đề này thực sự khiến hắn ngạc nhiên.

Tình hình hiện giờ, là nói về lòng yêu nước, trung thành, phía Tả tướng nói không ổn, phía Hữu tướng không nói được một lời, Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng ra vẻ khó xử nhìn Quân Lâm Uyên nói: “Lâm Uyên huynh, Tô Cẩm Bình nói cũng có lý, huynh xem, việc này...”

Đương nhiên Quân Lâm Uyên thừa hiểu bản thân Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng không muốn, mà ý đối phương thế này đã rõ ràng, liền nói: “Là trăm suy nghĩ không chu toàn rồi. Hơn nữa, Hoàng hậu quý quốc vừa tấn thiên, trăm cũng nên thấp một nén nhang mới đúng, tự dừng lại nói chuyện này, quả thực không ổn!”

Hoàng Phủ Hoài Hàn liền cười khách sao: “Dù Hoàng hậu có tôn quý bao nhiêu cũng không đủ tư cách để Lâm Uyên huynh tự dâng hương đầu, Lâm Uyên huynh khách sáo quá rồi!”

“Nếu đã vậy, trăm cũng không miễn cưỡng nữa. Có đi đâu, Hoài Hàn huynh, chuyện này trăm nói rất thật lòng, vài ngày nữa, trăm sẽ gửi quốc thư đến, huynh xem xét nhé?” Muốn hắn buông tha cho Tô Cẩm Bình à? Không dễ thế đâu!

Nếu tiếp tục từ chối, thì chẳng khác nào Hoàng Phủ Hoài Hàn không muốn giao hảo với hắn, khóe môi lạnh như băng cong lên nói: “Nếu thế,

thì cứ quyết định vậy đi! Được Lâm Uyên huynh nhìn trúng là phúc khí của tiểu cung nữ này!” Thêm vài ngày nữa, giá trị của Tô Cẩm Bình cũng đã tận dụng triệt để, bỏ đi cũng chẳng sao!

Ai ngờ, Tô Cẩm Bình lại không chấp nhận sự sắp xếp của hai người này, nói: “Hoàng thượng, Hoàng hậu là quốc mẫu, chúng chính là mẫu thân của thần dân Đông Lăng ta, để tỏ sự hiếu kính chân thành với Hoàng hậu, cũng tỏ rõ sự trung thành của nô tỳ với Đông Lăng, nô tỳ tình nguyện chịu tang với Hoàng hậu ba năm. Xin Hoàng thượng cho phép!” Ai biết được ba năm nữa mọi chuyện sẽ thay đổi thế nào? Đương nhiên, việc dễ xảy ra nhất là nàng đã sung sướng rời khỏi cái nơi quỷ quái này từ lâu rồi!!!

Vị Hoàng đế nào đó ngăn người, khước miệng lại kéo lên, cô nàng này càng nói càng quá thể, rõ ràng nàng và Hách Liên Dung Nhược cảm hận nhau đến cực điểm mà còn nói trung thành với Hoàng hậu à? Chịu tang ba năm nữa á?

Tô Niệm Hoa bước lên vài bước: “Hoàng thượng, cựa thên cho rằng không thể như vậy được. Thân phận của Hoàng hậu nương nương cao quý như vậy, có muốn chịu tang cũng phải là công chúa tôn kính, Tô Cẩm Bình tuy là con gái của cựa thên, nhưng cũng chỉ là con thiếp thất không được phép xuất hiện ngoài phòng khách, nếu chịu tang với Hoàng hậu chính là bôi nhọ sự cao quý của Hoàng hậu. Hoàng thượng không thể đồng ý với yêu cầu vô lý của con bé được ạ!” Đùa đấy à? Lão còn đang muốn nhanh chóng lên làm Quốc trượng Bắc Minh để còn khởi binh, chờ ba năm nữa ai biết mọi chuyện sẽ thế nào? Vô tình nhất là bậc đế vương, bây giờ Quân Lâm Uyên còn có ý với con bé, phải nhanh chóng mà đẩy con bé sang đó, lợi dụng triệt để, chứ chờ đến ba năm sau, chỉ e hắn đã quên chuyện này lên tận chín tầng mây rồi!

“Phụ thân đại nhân, Hoàng hậu nương nương còn chưa sinh con, người lại không đồng ý cho con gái chịu tang với ngài ấy, ý người là đường đường là một Hoàng hậu của Đông Lăng, vậy mà sau khi tấn thiên lại chẳng hề có lấy một người tình nguyện chịu tang sao? Hơn nữa, ý người nói vậy là sao? Con gái chịu tang với Hoàng hậu là bôi nhọ sự cao quý của Hoàng hậu ư? Vậy con gái mà gả cho hoàng thượng Bắc Minh chẳng phải

sẽ càng bồi nhọ sự cao quý của Hoàng thượng Bắc Minh sao?” Thực ra, Đông Lăng cũng không có quy định rằng Hoàng hậu tấn thiên thì người dân phải chịu tang không được cưới gả. Nói chung, mọi người đều tự giác chịu tang khoảng ba tháng mà thôi. Vì vậy, mấy lời này của Tô Cẩm Bình coi như cũng có lý, thành công bác bỏ lời nói của Tô Niệm Hoa khiến lão không còn biết nói gì hơn!

Mặc dù mọi người cũng thề phê phán việc Tô Cẩm Bình phản đối cha mình trước mặt mọi người, nhưng cũng không thể không thừa nhận rằng Tô Niệm Hoa suy nghĩ không đến nơi đến chốn, nói như lão khác nào hạ thấp Quân Lâm Uyên? Vì vậy, mọi người lại thề tán phục nghĩa khí của Tô Cẩm Bình!

Tô Cẩm Bình nói xong lại quay người nói với Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Hoàng thượng, lúc này không thể đến chịu tang trước linh cữu của Hoàng hậu đã khiến nô tỳ vô cùng đau khổ rồi, xin Hoàng thượng đừng lấy những chuyện thế tục ra để làm rối loạn lòng thành của nô tỳ dành cho Hoàng hậu nữa!” Dứt lời, nàng lại nói với Quân Lâm Uyên: “Bệ hạ Bắc Minh, thiên hạ còn rất nhiều những người con gái tốt đẹp, xin ngài đừng cố chấp với nô tỳ như vậy, nô tỳ cảm tạ thâm tình của ngài, nếu như có kiếp sau, nô tỳ nguyện có thể kết li hôn cảnh với ngài!”

Nếu đã nói tới nước này mà Quân Lâm Uyên còn không chịu thôi, thì lại mang tiếng dây dưa quá. Nốt ruồi son ướt át, gương mặt xinh đẹp đến chết người khiến không ít đại thần đứng đây suýt chảy máu mũi, ánh mắt nhìn Tô Cẩm Bình như có ẩn ý sâu xa, khẽ cười rồi nói với Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Nếu đã vậy, ba năm nữa trăm lại gửi quốc thư tới, ba năm này, mong rằng Hoài Hàn huynh sẽ không gả nàng cho người khác!” Hừ, ba năm à, sau ba năm nữa, hắn cũng không thể quên được cô gái đã nhiều lần khiến mình phải kinh ngạc này! Dù có quên, qua ba năm nữa, cô gái này cũng đã hai mươi mốt, chưa nói đến chuyện cung nữ không thể gả chồng, dù có được phép gả, thì tuổi đó cũng chẳng thể nào gả cho ai được nữa!

Hắn vừa dứt lời, chúng đại thần đều hít khí lạnh, ánh mắt nhìn Tô Cẩm Bình vô cùng phức tạp, cung nữ này thật quá may mắn mà, đã từ chối hết cách còn có thể khiến Bắc Minh hoàng thật lòng chờ đợi như vậy. Khiến

người ta phải kinh ngạc hơn nữa là, dưới sự quyến rũ, dụ dỗ như vậy, mà vì trung thành với Đông Lăng, nàng lại có thể từ chối dứt khoát không chút do dự, đúng là một cô gái có tình có nghĩa!

Tô Cẩm Bình âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng thầm trách chính mình sao đêm qua không trùm bao tải mà đánh cho hấn sừng mặt lên luôn đi! Có cần phải cố tình dây dưa như thế không, ba năm nữa mà còn không chịu buông tha cho nàng. Hấn có còn là người nữa không? Có phải là người không? Vậy mà cũng là vua được!

“Được! Ba năm nữa trăm sẽ chờ quốc thư của Lâm Uyên huynh!”
Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng không từ chối.

“Đã vậy, trăm yên tâm rồi. Mộ Dương còn đang chờ trăm, trăm cáo từ!”
Quân Lâm Uyên nói xong liền muốn quay đi.

Hoàng Phủ Hoài Hàn đưa tay ra: “Mời!”

Vì Hoàng hậu tấn thiên, nên nghi lễ đưa tiễn cũng không quá long trọng, mọi người chỉ đi bộ theo Hoàng Phủ Hoài Hàn, tiễn đoàn người Quân Lâm Uyên ra khỏi hoàng cung. Vì chuyện vừa rồi, nên Tô Cẩm Bình cũng phải đi theo đội ngũ đưa tiễn. Đến cửa cung, Hoàng Phủ Hoài Hàn và Quân Lâm Uyên lại hàn huyên tràng giang đại hải mấy lời máy móc, vô nghĩa, khiến nàng ngáp liên tục, lại không thể không bày ra dáng vẻ cực kỳ nghiêm túc.

Nàng liếc mắt nhìn quanh, lại thấy thiếu mất vài người. A? Sao Hoàng Phủ Dạ và Hoàng Phủ Dật không tới? Nghĩ đến Hoàng Phủ Dật, trong lòng nàng lại dâng lên cảm giác áy náy, không biết bây giờ hấn thế nào. Đúng lúc này, nàng lại nghe Hoàng Phủ Thương Dịch nhỏ giọng nói với Hoàng Phủ Vũ: “Tam hoàng huynh, sao hôm nay Nhị hoàng huynh không tới?” Về lý thuyết mà nói, thì mấy trường hợp thế này, hấn nên xuất hiện mới đúng chứ? Hơn nữa, Hách Liên Dung Nhược chết, dù thế nào hấn cũng phải vào cung cúng viếng.

“Chẳng phải là phải chăm sóc Tiêu Cửu sao? Có bao giờ Nhị hoàng huynh coi trọng mấy thứ lễ giáo cũ kỹ này đâu, không tới cũng chẳng có gì kỳ lạ!” Hoàng Phủ Vũ đáp, lúc nói đến Hoàng Phủ Dật, hẳn ta còn hơi buồn phiền day mi tâm. Dứt lời, cả hai đều nhìn về phía Tô Cẩm Bình.

Tô Cẩm Bình đứng cách đó không xa, vừa nghe vậy liền ngăn người, bắt gặp ánh mắt của họ, nàng chậm rãi cúi đầu xuống, không nói được lời nào. Nàng im lặng đứng đó, cũng không nói với hai người kia câu gì. Có thể nàng quan tâm đến Hoàng Phủ Dật, nhưng đây cũng chính là cuộc sống của người ta, nàng không cần thiết phải chịu trách nhiệm cho cuộc đời của người khác, mạnh được yếu thua, nếu như hẳn đủ mạnh mẽ, cũng sẽ không bị Hoàng Phủ Hoài Hàn gài bẫy như vậy. Tất cả những chuyện này đều không phải vấn đề của nàng. Hơn nữa, hẳn và nàng tuyệt đối không thể. Chỉ mong, rồi sẽ có một ngày, hẳn suy nghĩ thông suốt hơn!

Trong khi tâm tư của nàng đang rối loạn, Quân Lâm Uyên đứng cách đó không xa bỗng quay đầu nhìn nàng, đôi mắt hẹp dài lấp lánh, nốt ruồi son đỏ rực như lửa, dưới ánh mắt nghi hoặc của mọi người, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, nói với Tô Cẩm Bình: “Bình nhi, chúng ta còn nhiều thời gian!”

Hắn buông ra một câu nói đầy ẩn ý sâu xa, rồi nhướn miệng cười khê, tung người lên ngựa. Nụ cười này, khiến không ít người mất hồn, thần tán thưởng trong lòng, Bắc Minh hoàng quả là vô cùng xinh đẹp, bảo sao trước đây...

Bình nhi à?! Dạ dày Tô Cẩm Bình quặn lên, suýt nữa nôn thốc nôn tháo!!! Cái tên Quân Lâm Uyên này, đúng là cái gì cũng nói được! Mi tâm nàng nảy lên bần bật, cười lạnh nói: “Đúng thế, còn nhiều thời gian!” Còn chưa biết cuối cùng ai sẽ lạc vào tay ai đâu!

Chúng đại thần nghe hai người này nói thì như tâm tình, nhưng lại thoáng có cảm giác như gương cung bạt kiếm, khiến mọi người đều quay sang nhìn nhau. Còn không để cho họ nghĩ nhiều, Quân Lâm Uyên đã thúc ngựa chạy đi, xe ngựa của Mộ Dung Song theo sát phía sau. Ngay khi lướt qua mặt Tô Cẩm Bình, một bàn tay trắng nõn bỗng nhấc rèm che lên, đôi mắt âm độc nhìn nàng chằm chằm, quả thật, còn rất nhiều thời gian!!!

Tô Cẩm Bình khẽ cười nhìn theo bóng họ! Cút mau đi! Hẹn gặp lại, à không, tốt nhất là đừng bao giờ gặp lại nữa!!! Có điên mới muốn có nhiều thời gian với các người!

Tiền Quân Lâm Uyên xong, mọi người đương nhiên phải chuẩn bị quay về thay áo tang đến linh đường chịu tang. Hoàng Phủ Hoài Hàn quay đầu, ánh mắt đầy ẩn ý và trêu tức nhìn nàng, nhưng một lúc lâu sau cũng không thấy đối phương lộ ra vẻ áy náy hay mất tự nhiên nào, chỉ đặc ý nhìn lại hắn. Khóe mắt vị hoàng đế nào đó hơi giật lên, cười lạnh một tiếng rồi phất tay áo bỏ đi. Tô Cẩm Bình đương nhiên phải chạy đuổi theo...

Chúng đại thần cũng đều đi theo sau bọn họ, thương cảm nhìn theo bóng Tô Cẩm Bình. Dù là phe Tả tướng, phe Hữu tướng, hay là các hoàng thân quốc thích, đều không hẹn mà cùng cảm thán trong lòng, đúng là một cô gái tốt có nhân có nghĩa! Chỉ tiếc là Hoàng thượng lại chỉ cho nàng làm một cung nữ nhỏ bé, tiếc quá, thật sự quá đáng tiếc! Nghĩ vậy, tất cả đều bất giác cùng lắc đầu...

----bamholyland.com----

Hoàng Phủ Hoài Hàn đi phía trước, nghe tiếng bước chân vui vẻ của người nào đó đi sau mình, hắn lại bất giác thấy buồn cười, thầm nghĩ, nếu không phải vừa rồi nàng vừa ra vẻ chân thành, đằng sau còn có chúng đại thần, thì có khi nàng còn lắm bả ca hát rồi! Không biết vì sao, thấy nàng vui sướng, tâm trạng của hắn cũng thoải mái hẳn lên.

Tới trước cửa điện Triệu Dương, chúng đại thần liền cáo biệt Hoàng Phủ Hoài Hàn, đi thay đổi y phục, rồi tới linh đường. Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng quay về điện Dưỡng Tâm đổi một bộ thường phục phù hợp để tới linh đường, dù thế nào cũng phải ra vẻ một chút.

Đi tới con đường rẽ hai lối đi Ngự thư phòng và điện Dưỡng Tâm, Tô Cẩm Bình muốn quay về buôn chuyện với Hạ Đông Mai, liền nói với Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Hoàng thượng, nô tỳ phải quay về quét sân, xin cáo lui trước!”

Ai ngờ vị hoàng đế nào đó hừ lạnh một tiếng, châm chọc nói: “Về quét sân à? Tô Cẩm Bình, không phải người vô cùng trung tâm với Hoàng hậu sao? Sao không đợi trăm thay y phục rồi đưa người qua, cho người có thể chịu tang Hoàng hậu chứ?”

Cô nàng nào đó âm thầm nghiến răng nghiến lợi, cố gắng kìm nén cảm giác muốn đập cho tên đứng trước mặt mình một trận, gượng cười, rít răng nói: “Khởi bẩm hoàng thượng, người đi chịu tang phải mặc tang phục, khả năng kinh tế của nô tỳ có hạn, không mua được áo tang ạ!” Lừa được chút bạc cũng tốt!

Mắt Hoàng Phủ Hoài Hàn giật giật, lạnh lùng nói: “Vậy đúng là cũng uất ức cho người rồi!” Dứt lời, hất quay sang phân phó Tiểu Lâm tử: “Đi kiếm cho nàng một bộ áo tang đến đây!” Hắn biết Tô Cẩm Bình không muốn chịu tang Hách Liên Dung Nhược, cho nên hắn cũng chỉ đơn thuần muốn làm nàng phải ảm ức thôi!

Tô Cẩm Bình nghe thấy thế lại tiếp tục nghiến răng, trong lòng không ngừng đâm chọc tên tiểu nhân Hoàng Phủ Hoài Hàn này. Cái đầu người ấy! Ai thèm đi chịu tang Hách Liên Dung Nhược chứ? Chịu tang cho đờ tiện nhân đó, thà đâm cho nàng một đao chết luôn cho xong! Nàng hít sâu vài hơi mới bình tĩnh lại được, gượng cười đáp: “Nô tỳ tuân mệnh!”

Tô Cẩm Bình nhàm chán đứng ngoài cửa chờ đợi một lúc lâu, nhìn cái nhà xí quen thuộc ở cách điện Dưỡng Tâm không xa, cả tấm biển có hai chữ xa lạ treo trên đó nữa. Nghe nói, đó là hai chữ “Ngự dụng” được viết theo chữ phồn thể, nàng bỗng có cảm giác như thời gian đã trôi qua lâu lắm rồi!

Nàng thầm suy nghĩ, nếu không phải vì đêm hôm đó mình xuyên không, tâm trạng không tốt vì mất tiền mà chạy ra ngoài đi dạo, cũng không vừa vặn đánh rắm rồi đấu võ mồm với Hoàng Phủ Dạ, thì đã không chạy tới đây tìm WC! Nếu sau khi đến đây, mình không chủ quan cho rằng Hoàng thượng đều mặc long bào vàng, hơn nữa đi nhà xí còn phải có rất nhiều người đi theo, thì đã không hiểu lầm Hoàng Phủ Hoài Hàn là hàng giả mạo rồi đắc tội đối phương! Nàng sẽ càng không bị biếm thành cung nữ quét

cung Cảnh Nhân, cũng sẽ không quen biết cái tên kiêu ngạo nhõng nhẽo kia, trên bụng cũng sẽ không mơ mơ hồ hồ mà nhiều thêm một miếng thịt! Mẹ kiếp, nói tới nói lui, cũng là vì đóng phen trong bụng làm cho mình bị phiền phức mà!!! Chảy cả nước mắt...

Nàng vừa oán thán cho nhân sinh của mình, vừa chờ tên cầu hoàng để thay một bộ y phục mà còn vất vả hơn thêu hoa kia đi ra! Phải đến ba tuần hương sau, dưới sự hù dọa của đám hạ nhân, Hoàng Phủ Hoài Hàn mới thay đổi xong y phục. Hắn mặc một chiếc áo bào gấm đen bước ra, vạt áo và cổ tay áo đều được thêu hoa văn rờng, hông đeo một chiếc thắt lưng gấm cùng màu, trên đầu vẫn là long quan bằng vàng, vừa nhìn đã thấy vô cùng khí phách, còn mang tiêm ả khí chất lạnh đến thấu xương!

Tô Cẩm Bình ngẩn người trong giây lát, người này mặc áo bào gấm đen nhìn còn đẹp hơn màu tím đậm, tuy bớt đi khí chất cao quý kia, nhưng lại càng khí phách và lạnh lùng hơn. Thấy cô nàng nào đó thoáng thất thần, không hiểu sao trong lòng vị hoàng đế nào đó lại bỗng cảm thấy sung sướng, có lẽ là xuất phát từ lòng tự trọng đơn thuần của đàn ông thôi. Từ trước tới giờ, hắn luôn là một sự tồn tại khiến phụ nữ phải ngược nhìn, chỉ có trước mặt cô gái này, dường như con người hắn chẳng có chút giá trị nào, giá cả thị trường gần như chìm xuống tận đáy vực, hôm nay nhìn thấy sắc mặt này của nàng, đương nhiên hắn cũng vớt vát được một chút tự tôn và hư vinh.

Nhưng mà, sau một giây ngẩn ra, thái độ của Tô Cẩm Bình lập tức khôi phục lại như bình thường, trong đôi mắt phượng còn thoáng có vẻ tiếc nuối. Đáng vẻ anh tuấn như vậy, tiếc là nhân phẩm lại kém đến thế! Tiếc thật, thật sự rất đáng tiếc!

Biểu cảm này của nàng cũng khiến Hoàng Phủ Hoài Hàn đen mặt. Một tiểu thái giám nhanh chóng đưa một bộ tang phục đến, đưa cho Tô Cẩm Bình. Tô Cẩm Bình khoác bừa lên người mình, trong đầu đột nhiên lóe lên chút gì đó, liền quay sang hỏi Hoàng Phủ Hoài Hàn với dáng vẻ cực kỳ thâm sâu: “Hoàng thượng, ngài có cảm thấy hôm nay nô tỳ hơi khác khác không?”

Gân xanh ở thái dương của vị hoàng đế nào đó hơi nảy lên, khóe môi lạnh như băng cũng hơi co giật, vì sao hẳn lại cảm thấy mấy lời này nghe quen quen nhỉ? Không phải cô nàng này lại tiếp tục đẩy chửi: “Có gì khác?”

“Khụ khụ!” Cô nàng nào đó ho khan vài cái thật to, rồi đưa một bàn tay lên, ra vẻ thâm sâu nhấn nhá mi tâm của mình, hơi cúi đầu, ra vẻ nhân vật thần bí, trầm giọng nói: “Chẳng lẽ Hoàng thượng không cảm thấy tư thế của nô tỳ hôm nay oai hùng đến bất ngờ sao? Khí phách lẫm liệt, lại tuyệt đối trung tâm với Đông Lăng và ngài, nên hôm nay nhìn thân hình của nô tỳ càng cao lớn đến kỳ lạ sao?”

Khóe mắt hẳn giật lên điên cuồng, nhìn cao lớn đến kỳ lạ à? Hẳn thật sự không nhận ra! Tiểu Lâm tử lại có cảm giác muốn ngất xỉu, chỉ muốn xông lên bổ đầu cô nàng này ra, nhìn xem bên trong đó chứa những thứ hỗn độn gì! Tư thế oai hùng hiên ngang? Khí phách lẫm liệt? Thân hình cao lớn? Tô Cẩm Bình này đúng là cái gì cũng nói được!

Hoàng Phủ Hoài Hàn chăm chú nhìn nàng một lúc lâu, thấy nàng vẫn giữ dáng vẻ kia, nhìn vô cùng quý dị và... buồn cười, khóe miệng hẳn giật giật, hỏi: “Vậy thì sao?”

“Vậy thì sao à? Ngài lại đi hỏi ta vậy thì sao á?!” Nàng ngẩng đầu nhìn đối phương với ánh mắt không thể tin nổi, đôi môi đỏ mọng hé mở: “Chuyện này không phải rất đơn giản sao? Nô tỳ trung thành với quốc gia như thế, mọi chuyện đều tính toán vì Hoàng thượng, chẳng lẽ ngài không nên thưởng một chút bạc cho người con gái tình nghĩa đến bất ngờ là nô tỳ đây sao? Ví dụ như một trăm lượng vàng chẳng hạn?”

“R`ân! R`ân! R`ân!” Một vài thái giám vừa nghe xong mấy lời này đều không đứng vững nổi mà ngã nhào xuống đất, nước mắt lưng tròng, ông trời ơi, xin đừng gây sức ép với trái tim bé nhỏ của chúng con như vậy được không? Có phải cô gái này bị điên rồi không? Vô sỉ đã đành, lại còn ngang nhiên đòi tiền Hoàng thượng nữa chứ!

Bước chân Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng hơi lảo đảo, tuy hẳn đã đoán trước được cô nàng này sẽ nói gì, nhưng sau khi thật sự nghe câu này, hẳn lại có cảm giác rất khác.

Hoàng Phủ Hoài Hàn lẳng lẳng day mi tâm không nói gì, sáng suốt chọn cách phớt lờ câu nói của nàng, đi thẳng về phía linh đường.

Tô Cẩm Bình nghiêng răng nghiêng lợi đi theo sau hắn, tên cầu hoàng đế keo kiệt này, vất cổ chày ra nước, nàng ngần ngại rửa hắn, vạn năm cũng không 'lên' được! Nghiến răng sỉ vả xong, nàng lại đi theo sau, nhỏ nhẹ nói: “Hoàng thượng, thật ra cũng không cần đến một trăm lượng vàng đâu, tám mươi lượng cũng được mà!”

Người đi đằng trước nghe vậy, chân hơi dừng lại, khuôn mặt lạnh lùng như xuất hiện những vết rạn nứt, nhưng cũng không nói gì, lại tiếp tục bước đi.

Thấy đối phương vẫn thờ ơ, Tô Cẩm Bình lại nói tiếp: “Hoàng thượng, thật ra năm mươi lượng cũng được vậy! Làm người đừng nên bủn xỉn quá, huống gì là làm Hoàng đế như ngài...”

Tiêu Lâm tử chỉ muốn bịt chặt hai lỗ tai mình lại, không muốn nghe mấy lời nói quái gở không biết sống chết như thế. Nàng lại dám cò kè mặc cả với Hoàng thượng, còn dạy Hoàng thượng làm người đừng keo kiệt à? Cô nàng này đúng là chán sống rồi!

Kỳ quái hơn là, khi gã lén lút liếc nhìn sắc mặt Hoàng thượng, phát hiện ra tuy đối phương không nói không rằng, nhưng lại đang cười, đúng, đúng là đang cười, chỉ là Tô Cẩm Bình đi sau nên không nhìn thấy thôi. Tiêu Lâm tử kinh hãi không dám nhìn nữa, gã cúi đầu nhưng tâm trạng lại vô cùng rối loạn.

Tới trước cửa linh đường, Tô Cẩm Bình đã hạ giá chỉ còn có mười lượng vàng, nhưng Hoàng Phủ Hoài Hàn vẫn không hề có chút ý tứ nào là đồng ý. Nàng hít sâu một hơi, cái tên Chu Bái Bì này chắc không thể nào đồng ý với nàng rồi, giờ đã đến linh đường, không tiện nói thêm gì nữa, nàng đành phải tức giận im lặng.

Hoàng Phủ Hoài Hàn vừa đến, mọi người đều phải đứng dậy hành lễ. Vị đế vương phất tay áo bào, để bọn họ bình thân rồi đứng giữa linh

đường, thấp một nén nhang, sắc mặt lạnh lùng không thể nhận ra được cảm xúc bi thương hay gì khác.

Tiếng khóc vang lên tận trời xanh, có thật lòng, cũng có giả tạo. Tô Cẩm Bình đứng trong đám người cũng giả vờ giả vệt lau nước mắt không tồn tại trong ánh mắt đầy tán thưởng của chúng đại thần, nhìn nàng vô cùng đau lòng, khổ sở. Không ít đại thần đều thầm cảm thán trong lòng, cưới vợ phải cưới một người con gái như vậy mới đáng, có con gái cũng phải lấy Tô Cẩm Bình làm hình mẫu mà giáo dục. Đương nhiên, nếu Hoàng Phủ Hoài Hàn mà biết được những suy nghĩ này, chắc chắn khước miệng hẳn sẽ co giật đến chết mất! Nếu con gái khắp thiên hạ đều giống như Tô Cẩm Bình, thì đám đàn ông bọn họ thôi đừng nghĩ đến chuyện cưới vợ nữa!

Trong lúc phúng viếng, Hoàng Phủ Dạ bỗng xuất hiện bên cạnh Tô Cẩm Bình. Hắn còn chưa biết chuyện hôm nay, chỉ vừa chạy từ bên phủ Dật vương tới. Quay sang nhìn người đứng bên cạnh mình, sắc mặt hắn hơi phức tạp, đôi môi anh đào mấp máy, rồi lại không biết nên nói gì.

Một lúc lâu sau, hắn nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Cẩm Cẩm, nàng biết ý định của Hoàng huynh từ lúc nào?”

Đương nhiên Tô Cẩm Bình hiểu hắn muốn hỏi gì, nhưng mặt nàng cũng không hề biến sắc, thản nhiên đáp: “Ngay từ đầu ta đã cảm thấy hắn sẽ không đồng ý rồi. Trước đại hôn hai ngày, hắn bắt Thiên Ưc, uy hiếp ta.”

“Nếu Hoàng huynh không bắt Thiên Ưc thì sao?” Hắn vội vàng hỏi câu này, nhưng hỏi xong hắn lại hơi ngần người.

“Dù không bắt, ta cũng không thể gả cho Hoàng Phủ Dật được. Ta và hắn, không hợp.” Đây là cách nói rất uyển chuyển, không phải là không hợp, mà là không thích.

Hoàng Phủ Dạ khẽ cười, một nụ cười vô cùng phức tạp, không biết là bi thương thay cho Hoàng Phủ Dật, hay là cao hứng cho chính mình...

Tô Cẩm Bình đã không còn tâm tình mà tiếp tục thảo luận chuyện này, vì dù có thêm gì đi chăng nữa, cũng không thể có kết cục khác được. Nàng

quay sang liếc nhìn hấn một cái, hôm nay hấn mặc một chiếc áo bào gấm trắng, kết hợp với gương mặt xinh đẹp kia, nhìn thế nào cũng thấy không tương xứng, liền cất lời trêu ghẹo: “Sao hôm nay không mặc áo đỏ nữa à?”

Hấn nhếch miệng, bất mãn nhìn y phục trên người mình, đáp: “Nếu hôm nay còn mặc áo đỏ nữa, mấy lão già trong dòng tộc còn không tụng kinh chết bản vương đi à?”

Nghe hấn nói vậy, Tô Cẩm Bình chỉ cười không đáp. Quan Tư Nghi bắt đầu đọc bài điều văn dài dằng dặc: “Hoàng hậu Hách Liên thị, phẩm hạnh trung hậu, hiền lương thực đức... Từ khi lên hậu vị, luôn vì đất nước, chăm sóc, quan tâm con dân, ân đức ngàn đời khó quên. Ân đức ngàn đời khó quên, trường tồn vạn năm. Sống khiêm nhường, thác tiêu dao, mẫu nghi thiên hạ, từ đức vô ngần...”

Từng câu từng chữ ca ngợi thi nhau tuôn ra, ngay cả người không mấy hiểu biết về văn thơ cổ như Tô Cẩm Bình cũng phải trợn mắt há hốc mồm. Nhân... nhân phẩm của cái ả Hoàng hậu đó tốt như vậy sao? Sao nàng lại không hề biết gì thế? Lại còn phẩm hạnh đôn hậu, hiền lương thực đức, quan tâm chăm sóc con dân à? Vậy mà những người khác đều thành kính cúi đầu, rất chân thành lắng nghe mấy câu ca ngợi đó nữa chứ!

Nghe một lúc lâu, cuối cùng Tô Cẩm Bình không nhịn nổi nữa, liền nói với Hoàng Phủ Dạ đứng bên cạnh: “Tiểu Dạ Dạ, huynh xác định người mà người kia đang nói đến là Hách Liên Dung Nhược chứ?” Mẹ kiếp, sao nghe lạ vậy?

Nhận ra sự kinh ngạc trong giọng nói của nàng, Hoàng Phủ Dạ bật cười: “Đúng là Hách Liên Dung Nhược không có đức như thế, có đi đâu, điều văn không phải đều như vậy sao?”

“Quả nhiên, những thứ hoàn mỹ nhất đời người đều nằm trong điều văn, hy vọng ngày nào đó cũng sẽ có người viết cho ta một cái như vậy!” Nếu Hách Liên Dung Nhược mà còn sống, nàng có thể chắc chắn trăm phần trăm rằng lòng ả sẽ vui như nở hoa khi nghe mấy lời khen này!

“...” Hấn nhìn nàng một cái, không biết phải nói gì, làm gì có ai chờ mong điều văn của mình chứ?!

...

Truy điệu xong, đại thần và các gia quyến vẫn quỳ ở linh đường, Hoàng Phủ Hoài Hàn xoay người rời đi. Tô Cẩm Bình cũng không có hứng đứng đây tiếp tục giả khóc nữa, liền chào Hoàng Phủ Dạ một cái rồi đuổi theo Hoàng Phủ Hoài Hàn. Kỳ lạ là Hoàng Phủ Hoài Hàn lại không gây khó dễ cho nàng, mặc kệ để nàng theo mình về ngự thư phòng.

Đọc đường đi, Tô Cẩm Bình bỗng cảm thấy bụng dưới đau quặn lên, hơn nữa, cảm giác đau đớn càng lúc càng rõ ràng, thậm chí trên trán nàng còn bắt đầu toát mồ hôi lạnh, bước chân dần trở nên mơ hồ. Mẹ kiếp, sao tự dưng lại đau thế nhỉ?!

Nghe tiếng bước chân không bình thường của nàng, Hoàng Phủ Hoài Hàn quay lại nhìn nàng một cái, thấy mặt nàng trắng bệch liền nhướn mày hỏi: “Sao thế?”

“Không... không sao!” Nàng hơi bối rối đáp, cảm thấy người nặng như treo mười lăm thùng nước vậy. Không ổn, tự dưng lại đau bụng kỳ quái thế này, không phải là bị động thai đấy chứ? Vì vậy, nhất định không thể để Hoàng Phủ Hoài Hàn biết mình có chuyện gì được, nếu hấn mà gọi ngự y -- không khéo nàng còn bị kéo đi lăng trì xử tử mất!

Hoàng Phủ Hoài Hàn hơi nghi hoặc, nhưng nàng đã nói không sao, hấn cũng không tiện nói thêm gì nữa. Đến trước cửa ngự thư phòng, Tô Cẩm Bình ở lại cửa chuẩn bị quét tước, nàng cởi áo tang đưa cho Tiểu Lâm tử, Tiểu Lâm tử lại giao lại cho hạ nhân.

Trước khi vào ngự thư phòng, Hoàng Phủ Hoài Hàn lại không yên lòng liếc nhìn Tô Cẩm Bình một cái, nhìn bộ dạng của nàng như đang cố gắng chịu đau vậy, chẳng lẽ nàng trúng độc? Nhưng cũng không hề thấy dấu hiệu trúng độc, cô nàng này vẫn còn có ích, bây giờ chưa thể chết được. Hấn lại lạnh lùng hỏi: “Thật sự không sao chứ?”

“Không sao!!!” Giọng của Tô Cẩm Bình hơi lớn, rõ ràng là không hề thoải mái khi bị hỏi lại, nhưng thật ra, còn là do nàng đau đớn không chịu nổi, lại lo lắng sợ đứa bé có chuyện gì, nên cảm thấy rất phiền phức, tự dưng nghe Hoàng Phủ Hoài Hàn hỏi tiếp, đương nhiên nàng vô cùng khó chịu.

Tiêu Lâm tử và Hạ Đông Mai đều kinh hãi khi nghe nàng quát lớn, to gan thật, lại dám quát lại Hoàng thượng! Cả hai đều lén lau mồ hôi lạnh vì nàng.

Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng không vui, hắt lạnh lùng gằn giọng: “Tô Cẩm Bình, ngươi to gan thật! Dám bất kính với trẫm!” Là do hấn quá dung túng nàng sao? Nên mới khiến cô gái này coi trời bằng vung như thế?!

Tô Cẩm Bình còn chưa kịp đáp lời, đã thấy Hạ Đông Mai hét lên một tiếng sợ hãi: “A----.”

Tầm mắt mọi người đều bị thu hút qua đó, Tô Cẩm Bình cũng hơi kỳ quái nhìn cô ta, khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Đông Mai đỏ bừng lên, chỉ vào quầng Tô Cẩm Bình, nói: “Trên quầng cô dính cái gì kia?!” Nếu cô đoán nhầm thì chắc là nàng tới nguyệt sự phải không? Lần trước khi cô tới nguyệt sự, cũng nhờ nàng nhắc nhở, lần này... Có đi đâu, vừa nói xong, Hạ Đông Mai cũng hơi hối hận, dù sao ở đây có nhiều người như vậy, quan trọng nhất là --- Hoàng thượng cũng đứng đây!

Quầng dính cái gì? Tô Cẩm Bình quay lại, cúi đầu nhìn, trên mông nàng có một vết máu nho nhỏ, khiến nàng tái nhợt mặt mũi! Không phải nàng mang thai sao? Thứ kia sao có thể là nguyệt sự được? Hơn nữa, dù là nguyệt sự thì cũng đâu có đau bụng vô cớ thế này chứ? Như vậy là...

“Tô Cẩm Bình, rốt cuộc là ngươi bị làm sao?” Nhìn vết máu trên quầng nàng, Hoàng Phủ Hoài Hàn nhất thời cũng không kịp nghĩ đến chuyện nguyệt sự.

Cô nàng nào đó nghiêm mặt nhìn vết máu đang lan dần kia, nghe Hoàng Phủ Hoài Hàn hỏi vậy, mặt nàng tái đi, khổ sở rên lên: “Nhanh lên, ta sắp

thai r ấ!" Nói xong, không chờ những người khác kịp phản ứng, nàng trợn trắng mắt, ngã xuống đất...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 81: Bách Lý Kinh Hồng, Huỳnh To Gan Thật!!!

Sảy thai à?! Khóe miệng mọi người đều co rút không kìm nổi, Hạ Đông Mai lại sợ đến mức bịt chặt miệng mình, Tô Cẩm Bình mang thai á?!

Hoàng Phủ Hoài Hàn đi đến bên “tử thi” đang nằm trên mặt đất, khóe môi lạnh băng hơi run lên. Một tháng trước, Tô Cẩm Bình vào cung tham gia tuyển phi, mà tất cả những người con gái tham gia tuyển phi, trước đó đều phải nghiệm thân xem có phải là xử nữ hay không, vậy mà nàng vào cung có một tháng gần ngủ đã --- sảy thai à?!

Hắn cảm thấy thực sự không biết phải nói gì, mà người nằm trên mặt đất cũng không hề nhúc nhích, giống như đã hôn mê thật vậy. Vị hoàng đế nào đó giờ ‘chân rờng’ cao quý ra, đá đá nàng vài cái, giọng nói lạnh lùng như vừa bước ra từ hẻm băng, lên tiếng đầy vẻ thiếu kiên nhẫn: “Tô Cẩm Bình! Người đứng lên cho trẫm!”

Tô Cẩm Bình nằm trên mặt đất, nhắm chặt hai mắt, bỗng cảm thấy có gì đó hơi kỳ quái. Không phải bình thường sảy thai đều ngất xỉu sao? Sao nàng vẫn còn ý thức nhỉ?! Hơn nữa, Hoàng Phủ Hoài Hàn đá nàng, nàng vẫn tỉnh táo cảm nhận được! Hay là nàng bị đá nên mới tỉnh dậy? Nghĩ vậy, nàng liền tức tối mở mắt, rờn rờn nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Không được đá, vì sao ngay cả chuyện bà đây ngất xỉu mà người cũng muốn quấy rầy chứ?!”

Quát xong, nàng lại nghiêng đầu ngã xuống, tiếp tục nhắm mắt lại!

Khóe miệng vị hoàng đế nào đó co rút mạnh, suýt thì ngã nhào xuống đất! Hai người Tiểu Lâm tử và Hạ Đông Mai đứng bên cạnh cũng phải

quay sang đở nhau, cố gắng đứng vững!

“Tô Cẩm Bình! Người mau cút lên cho trẫm!” Hấn gầm lên một tiếng! Cô nàng chết tiệt này, đang yên đang lành đi nằm lăn ra trước cửa ngự thư phòng đã đành, lại còn dám to gan lớn mật quát mình, đúng là không muốn sống nữa rồi!

Tiếng gầm này khiến óc ngự thư phòng cũng phải rung lên vì chấn động, chim chóc ở quanh cửa đầu kinh hoàng bay mất!

Mà Tô Cẩm Bình cũng nghe rõ ràng từng tiếng, từng tiếng một. Nàng hơi bực bội, sao nàng vẫn nghe thấy nhỉ? Chẳng lẽ mình không ngất xỉu à?! Nàng nheo mắt thành một đường chỉ, rồi chậm chậm mở ra, trong ánh mắt mơ mơ màng màng là gương mặt như ướp lạnh của vị hoàng đế kia, a...

Ngay sau đó, dưới ánh mắt vô cùng âm u và lạnh lẽo của vị hoàng đế nào đó, nàng chậm rãi đứng dậy, bụng vẫn đau quặn lên từng cơn. Nàng ôm bụng, nước mắt lưng tròng nhìn đối phương nói: “Hoàng thượng, nô tỳ sảy thai thật rồi, khó chịu chết mất, ngài tạm thời tha cho nô tỳ được không?” Nói xong nàng còn sụt sịt mũi, nhìn vô cùng đáng thương.

Hoàng Phủ Hoài Hàn nhướng mắt, đây là lần đầu tiên hắn thấy cô gái này có vẻ mặt như vậy, nhìn rất giống có chuyện thật, cứ như là sảy thai thật ấy. Hắn còn chưa kịp nói gì, Hạ Đông Mai đã chạy vội lên kéo tay áo Tô Cẩm Bình: “Hoàng thượng, dẫu đây đâu óc Tô Cẩm Bình hơi rối loạn, nên mới nói năng linh tinh, nàng không mang thai đâu ạ!” Nếu mang thai thật sẽ là tội chết, sẽ bị lăng trì đó!

Đương nhiên Tô Cẩm Bình biết cô ấy có ý tốt, nhưng cơn đau của nàng càng lúc càng rõ ràng, thậm chí còn có cảm giác đau đến mức đứng không nổi nữa, ánh sáng của tình mẫu tử như tỏa ra từ người nàng, mũi cay xè, thật sự rơi nước mắt: “Hoàng thượng, xin ngài cứu mẹ con chúng ta đi! Nô tỳ biết mình không nên suốt ngày đối đầu với ngài như vậy, nhưng đứa bé không có tội tình gì mà!” Nói xong, nàng càng khóc đến đau lòng, khổ sở hơn, đôi môi đỏ mọng còn thường phát ra những tiếng “hu hu” nho nhỏ.

Một vạch đen to tướng sỗ thẳng xuống sau gáy Hoàng Phủ Hoài Hàn, nhìn cô nàng đang khóc đến đứt gan đứt ruột, khóc như cha mẹ chết ở trước mặt kia, khóc miệng hấn run rẩy nói: “Tô Cẩm Bình, rốt cuộc người có biết mình đang nói gì không hả?” Cứu mẹ con họ à? Đứa bé không có tội tình gì sao?

“Soạt” một tiếng, Tô Cẩm Bình quỳ sụp xuống chân r ùng của hấn, to giọng kêu lên: “Hu hu hu... Hoàng thượng, xin ngài cứu con ta đi, tuy ta cũng không mong có đứa bé này, nhưng dù sao nó cũng là máu mủ ruột thịt của ta mà! Hu hu hu...” Tô Cẩm Bình vừa khóc vừa cố gắng kìm nén lửa giận đang bốc lên tận trời xanh của mình, đang yên đang lành làm sao có thể sảy thai được, nhất định có người hại nàng!

Nhìn nàng khóc đau đớn như vậy, hoàn toàn không giống giả vờ, trong lòng Hoàng Phủ Hoài Hàn thoáng nghi hoặc, nhưng mà nói: “Tô Cẩm Bình, có phải người nhầm lẫn gì không?”

Hả? Nhầm gì chứ? Tô Cẩm Bình ngẩn người ra một chút, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đ ãy nước mắt. Đây là lần đầu tiên nàng khóc suốt mười mấy năm quá, tấm lòng của người mẹ dành cho con mình quả nhiên là thật nhất. Một lúc lâu sau, nàng sụt sịt mũi, lại khóc ãn lên: “Hoàng thượng, nô tỳ không nhầm mà! Nô tỳ không nhầm một chút nào hết! Van xin ngài, từ nay về sau, nô tỳ sẽ không bao giờ đối đ ãu với ngài nữa, cũng không bao giờ... th ãn mắng ngài là cầu hoàng đế, Chu Bái Bì nữa... nô tỳ...”

Khóc đến lúc này, tự dưng nàng cảm thấy nhiệt độ quanh mình dần giảm xuống tới mức đóng băng! Tô Cẩm Bình mới giật mình nhận ra những lời mình vừa nói thực sự không ổn, thút thút thêm một lúc nữa, nàng khó khăn nuốt nước miếng xuống, ngẩng đ ãu nhìn gương mặt đen thui của vị hoàng đế kia, lông tơ ở sống lưng dựng thẳng đứng...

Hoàng Phủ Hoài Hàn cười lạnh một tiếng, nhìn nàng một lúc lâu rồi nói: “Thì ra trong lòng người luôn th ãn mắng trẫm là cầu hoàng đế và Chu Bái Bì à?” Gân xanh trên mu bàn tay hấn nảy lên b ãn bật, cứ như chỉ một giây sau đó thôi sẽ tung một chưởng đánh cô gái trước mặt mình đây bay đến tận chân trời vậy!

“Khụ khụ, Hoàng thượng à, đó là một sự hiểu lầm rất dễ thương thôi, vì nô tỳ sốt ruột quá, nên mới nhất thời nói sai, ngài ngàn vạn lần đừng tưởng là thật ạ!” Nói xong, nàng vừa quỳ vừa lê lùi lại phía sau vài bước.

“Hiểu lầm dễ thương à?” Khuôn mặt lạnh băng đen thui như cứt trâu vừa ra lò, thối hoắc, vô cùng nóng sốt!!!

“À...” Nàng lại khó khăn nuốt nước miếng, “Đúng thế ạ, là sự hiểu lầm dễ thương, chà, xem kìa, sự hiểu lầm đó mới dễ thương làm sao... Hu hu hu, Hoàng thượng, nô tỳ biết sai rồi!” Nói được một nửa, nàng thật sự không chịu nổi khí lạnh toát ra từ người hắn, đành phải nhận lỗi.

Hắn hừ lạnh: “Người mà cũng có lúc biết nhận sai cơ à?!” Không phải trước giờ cô gái này rất biết cách giả mù giả điếc à? Sao hôm nay lại ngoan ngoãn nhận lỗi thế?

“Vâng, Hoàng thượng, nô tỳ biết sai rồi. Xin ngài nể tình nô tỳ trung tâm với Đông Lăng và ngài, thương tình nô tỳ đã biết nhận lỗi, mà truyề nự y tới khám cho nô tỳ đi. Nô tỳ cảm thấy, chỉ một lát nữa thôi mình sẽ ngất xỉu mất!” Mặt Tô Cẩm Bình bu ồm rười rượi nói.

Tiểu Lâm tử và Hạ Đông Mai cứ như vừa được xem kịch, á khẩu đứng một bên nhìn Tô Cẩm Bình khóc lóc kể lể, sắc mặt các cung nhân khác ở cửa thì rất khác nhau, ánh mắt lại cùng nhìn về phía cô nàng nào đó, y như đang nhìn người điên vậy!

Vị hoàng đế nào đó hít sâu vài hơi, nhớ tới mấy lời nàng vừa nói, trong lòng lại thấn trấn an mình, cô gái này vẫn còn tác dụng, vẫn còn tác dụng, dù tức giận cũng không thể giết nàng được! Một lúc sau, hắn mới lạnh lùng nói: “Tiểu Lâm tử, mời ngự y đến đây!” Hắn có thể xác định mười phần mười rằng cô nàng này không sảy thai, còn máu kia thì... Nếu hắn không nhầm, đó là nguyệt sự phải không? Có đi ầu, chính hắn hiểu rõ, nếu hắn không gọi ngự y đến đích thân nói cho cô nàng này nghe, thì nàng tuyệt đối sẽ không chịu thôi!

Hiện giờ chúng đại thần đều đang ở linh đường chịu tang, cho nên, muốn tìm một ngự y tới cũng không cần tốn nhiều công sức. Tiểu Lâm tử

đáp lời rồi chạy về phía hậu viện. Tô Cẩm Bình đang gào khóc cũng chuyển thành thút tha thút thít, nàng lau nước mắt trên mặt, nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn đây vẻ cảm kích, không ngờ tên cầu hoàng đế này không phải chuyện gì cũng tệ, nghĩ vậy, bỗng bụng dưới nàng lại đau quặn lên! Nước mắt lại thi nhau rơi xuống... Tuy không phải nàng hoàn toàn chào đón đứa bé này, nhưng bây giờ có lẽ sẽ bị sảy thai khiến lòng nàng vô cùng khó chịu, chẳng lẽ đây là tình mẹ con trong truyền thuyết sao?

Khóe môi Hoàng Phủ Hoài Hàn run lên, nhìn nàng không nói gì, cảm xúc phức tạp trong lòng khiến hắn không thể nào nói rõ được, cô nàng này, đúng là đầu óc có bệnh mà!

Một lúc lâu sau, một ông lão mặc áo tang trắng chạy theo sau Tiểu Lâm tử tới: “Vi thần tham kiến Hoàng thượng!”

“Đứng dậy đi, xem bệnh cho cô gái này!” Hắn thờ ơ nói, không nghĩ là đúng.

Ngự y kia đáp: “Vâng!” rồi bước tới chỗ Tô Cẩm Bình. Tô Cẩm Bình vội đưa tay mình ra, nước mắt lưng tròng nhìn ông ta...

Vài sọc đen sẫm thẳng xuống sau gáy ngự y, sau đó bắt mạch cho nàng, vừa bắt mạch vừa vuốt râu, vẻ mặt càng lúc càng kỳ quái chẳng hiểu ra sao. Ông ta thu tay lại, khó hiểu nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, vị cô nương này không có bệnh gì cả ạ!” Mạch vững vàng như bình thường, không có một chút dấu hiệu gì của bệnh tật, chỉ có một chút vấn đề duy nhất đó là đến nguyệt sự thôi.

“Nói bậy!” Tô Cẩm Bình bực tức đứng dậy: “Rõ ràng là ta sảy thai, sao ông lại nói ta không có bệnh!”

Sảy thai á? Ngự y kia cảm thấy sọc đen đan dày đặc sau đầu mình, khóe miệng run lên, ngay cả chòm râu cũng nhúc nhích: “Vị cô nương này, nếu ngay cả việc có phải sảy thai hay không, mà vi thần cũng không chẩn đoán được, thì vi thần đã không có tư cách gì làm việc trong viện thái y nữa rồi.”

“Vậy ta tự dưng đau bụng như thế là sao? Còn máu này nữa là chuyện gì chứ?” Nói tới máu, Tô Cẩm Bình còn định quay người cho ông nhìn thử, nhưng lại cảm thấy không ổn nên không quay ra.

Ngự y vượt râu, nói: “Vị cô nương này, chẳng lẽ ngay cả nguyệt sự của mình mà cô nương cũng không biết sao?” Vừa rồi ở trước mặt Bắc Minh hoàng, biểu hiện của cô gái này đã thuyết phục hết cả đám người bọn họ, ông ta vốn nghĩ nàng vô cùng thông minh, cơ trí, không ngờ ngay cả một chuyện nhỏ như thế này mà nàng cũng hờ hững như vậy.

“Nguyệt... nguyệt sự?” Tô Cẩm Bình trợn mắt há hốc mồm nhìn đối phương, không phải nàng mang thai sao? Sao lại có nguyệt sự?

“Hơn nữa, xin thứ cho bản quan nói thẳng, cô không chỉ không sảy thai, mà vẫn còn là xử nữ, căn bản không thể mang thai được!” Ông gằn từng tiếng rõ ràng, đập thẳng vào tai Tô Cẩm Bình. Thầy của ông là đệ tử cuối cùng của Quỷ Y, rất hiểu biết về phương diện này, vì thế, căn bản có thể khẳng định cô gái trước mặt mình là một xử nữ.

“Hả?” Cô nàng nào đó há hốc mồm, dường như rất kinh ngạc.

Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng hơi kinh ngạc. Hắn biết đêm nàng trúng xuân dược, nàng và Bách Lý Kinh Hồng không xảy ra chuyện gì hết. Nhưng sau đó hai người này lại nhiều lần ngủ cùng nhau, cô nam quả nữ, trong tiềm thức hắn đã cho rằng quan hệ của họ không đơn thuần như vậy, nhưng nghe ngự y nói thế này... Thật sự khiến hắn có cảm giác như một đám mây u ám trong lòng đang tan ra, tâm trạng thoải mái hơn nhiều.

Nhìn nét mặt này của nàng, ngự y thực sự không biết phải nói gì. Chẳng lẽ trên đời này còn có người mà không biết mình có phải là xử nữ hay không nữa à?!

“Sở dĩ cô thấy đau bụng không chịu nổi, là do đau bụng kinh mà ra, kê mấy thang thuốc đi đều dưỡng uống vào là tốt rồi!” Nói thì nói vậy, nhưng từ xưa đến nay, làm gì có cung nữ nào được đãi ngộ đến mức đau bụng kinh còn được kê thuốc uống chứ? Vì thế, chuyện này ngự y cũng chỉ nói cho có mà thôi.

Ai ngờ Hoàng Phủ Hoài Hàn lại lạnh lùng nói: “Lui xuống kê thuốc đi!”

Hắn vừa dứt lời, Tiểu Lâm tử, Hạ Đông Mai và ngự y kia đều ngẩn ra, có phải Hoàng thượng đối xử với Tô Cẩm Bình này quá tốt rồi không? Vậy mà Tô Cẩm Bình kia còn ngẩn người đứng đó, không cả nói được một lời tạ ơn nào, đúng là có phúc không biết hưởng mà! Tuy trong lòng họ nhiều cảm xúc, nhưng cũng biết chuyện này bọn họ không nên nói xen vào. Ngự y nghe vậy, liền cung kính cúi người hành lễ, nói: “Vi thần tuân chỉ!” rồi lui xuống.

Người đang có phúc mà không biết hưởng kia, vẫn đứng ngây ra đó, đầu óc càng lúc càng trở nên mơ hồ, nàng không mang thai, vẫn là xử nữ, chứng tỏ nàng và tên kia chưa hề xảy ra chuyện gì cả, nhưng mà... nhưng mà... mấy chuyện lung tung rối loạn sau đó là thế nào? Đầu nàng như vừa bị người ta cầm gậy đập mạnh cho vài cái vậy, một lúc lâu sau cũng không có phản ứng gì.

Cuối cùng, suy nghĩ của nàng dần trở nên rõ ràng hơn, những lời ngự y kia nói, chỉ làm bật lên một sự thật rằng --- tên kia dám lừa nàng! Mà nàng, vua sát thủ thông minh cơ trí, chưa từng có bất cứ kẻ nào dám chơi tiểu xảo trước mặt người đứng đầu giới sát thủ là nàng đây. Vậy mà... lần đầu tiên nàng lại bị người ta lừa! Lại bị lừa đến thâm!

Nhìn thấy sắc mặt xanh tím hồng trắng thay đổi liên tục của đối phương, Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng không biết nàng đang nghĩ gì, chỉ lạnh lùng nhìn nàng một cái, không kìm nổi nữa, liền lờm nàng đây khinh thường rồi quay người bước vào ngự thư phòng. Nhìn ánh mắt trắng dã của Hoàng thượng, Tiểu Lâm tử kinh hãi suýt kêu thành tiếng!

Hạ Đông Mai rợn tóc gáy khi nhìn gương mặt dữ tợn của Tô Cẩm Bình, bất giác thấy hơi sợ hãi. Ngay lúc đó, cô nàng kia hung dữ nghiêng răng, rít ra từng chữ một: “Hay cho Bách Lý Kinh Hồng huynh, lại dám lừa bà đây à!”

Lừa nàng rằng nàng cưỡng bức hắn đã đành, còn lợi dụng câu “Ta sẽ đối xử tốt với huynh” mà nàng nói, để liên tục uy hiếp nàng hết lần này

đến lần khác, còn được voi đòi tiên yêu cầu nàng ngủ cùng. Nhớ tới biểu hiện mấy ngày nay của mình, nàng chỉ muốn đập cho mình vài cái!

Bảo sao lần trước khi nàng nói với hắn chuyện đưa bé, miệng hắn dường như hơi run lên, chắc chắn là lén cười nàng đây mà! Từng ngọn lửa giận bốc lên ngút trời, tức giận vì bị lừa gạt, lại xấu hổ vì những hành vi của mình, khiến nàng chỉ muốn đào hố mà chôn mình luôn xuống cho xong! Đương nhiên, trước khi chôn mình, nhất định phải đánh cho tên kia một trận tơi bời!

Hạ Đông Mai không nhịn được nữa, liền đi tới trước mặt Tô Cẩm Bình, kéo tay áo nàng: “Tô Cẩm Bình, cô làm sao thế?” Không mang thai không phải là tốt quá rồi sao? Nếu mang thai thật, chỉ e sẽ mất luôn cả cái mạng nhỏ này mất, nhưng sao nhìn Tô Cẩm Bình lại không quá cao hứng nhỉ?

“Ta làm sao chứ?” Giọng cười vô cùng u ám, khiến Hạ Đông Mai sợ đến mức suýt tháo dép chạy mất: “Ta! Rất! Ổn!!!” Ba chữ rít qua kẽ răng mà ra, sự tức giận bùng lên ngập trời, ánh mắt quắc lên nhìn về phía Lê viên, nhếch môi, y như hồn ma oan uổng đến từ địa ngục, mang theo sự oán hận đến cùng cực!

Sau đó, nàng nhấc chổi lên, mạnh mẽ khua trên mặt đất, cơn đau quặn ở bụng dưới, giờ đây dường như cũng không còn đau nữa! Quét sân! Quét xong, sẽ báo thù!!!

...

“Điện hạ, hôm nay ở trước mặt mọi người, Quân Lâm Uyên nói muốn đưa Tô Cẩm Bình đi, cuối cùng lại bị cô gái đó hoa ngôn xảo ngữ hóa giải được!” Diệt đứng bên cạnh bẩm báo, thời khắc này, trong lòng hắn ta cũng vô cùng sùng bái Tô Cẩm Bình. Cô gái đó thật giỏi bao biện, chưa nói đến chuyện điện hạ thích nàng tới cực điểm, nếu thật sự gả cho điện hạ, làm quốc mẫu của Nam Nhạc bọn họ, nếu có giao tiếp với bên ngoài, chỉ e không ai có thể chiếm được lợi dưới miệng lưỡi của nàng.

“Ừ.” Hắn lãnh đạm đáp, nhấc ấm trà lên, rót vào tách. Tiếng nước róc rách cực kỳ giống như tiếng nhịp đập của trái tim hắn, không nhanh, không

chậm, nhưng lại ng ầm chứa đựng sự vui sướng.

“Điện hạ, còn chuyện nữa ạ!” Diệt hơi do dự! Chuyện đó... hình như Tô Cẩm Bình đã biết chuyện mang thai là do điện hạ nói dối, nhìn tình hình lúc đó, dường như nàng cũng rất tức giận, e rằng không lâu nữa sẽ tới tính sổ với điện hạ, liệu hẳn có nên nhắc nhở điện hạ một chút không nhỉ?

Thấy hẳn do dự, Bách Lý Kinh H ồng vẫn làm ra vẻ thờ ơ lãnh đạm, quả thật, không có chuyện gì có thể khiến tâm trạng của hắn dao động, trừ... nàng!

Diệt đang định nói tiếp, bỗng nhiên, Tu đột ngột xuất hiện trong phòng như một làn gió, nhìn thấy Bách Lý Kinh H ồng, hắn ta vội quỳ xuống hành lễ: “Điện hạ, có chuyện lớn r ồi! Phủ Mộ gia bị tra ra là phản quốc, cấu kết với Tây Võ. Bệ hạ đã hạ chỉ bắt giam hết cả nhà. Đại tướng quân cũng bị áp giải về kinh thành! Thuộc hạ đã tra ra được, bức mật thư mưu phản kia, đầu là do Tấn vương phái người bỏ vào trong phủ. Có đi ầu, khi thuộc hạ bắt được kẻ kia, thì y đã tự tử. Thuộc hạ bất tài, xin điện hạ trách phạt!”

Mộ gia là nhà mẫu phi của điện hạ, là nhà mẹ đẻ của Căn phi nương nương, đương nhiên cũng là hậu thuẫn lớn nhất của điện hạ. Mộ gia vốn là danh môn vọng tộc của Nam Nhạc, lão thái gia là thái sư đương tri ầu, có hai người con trai, con trai trưởng là Đại tướng quân nắm trong tay ba mươi vạn binh mã, con trai thứ là Binh bộ thị lang. Các chi khác cũng không thiếu người làm quan, coi như cũng một đời ph ần vinh, nên móng vững chắc. Phạm là những gia tộc lớn, thì đương nhiên cũng có vô số kẻ thù, nhưng người Mộ gia cũng không phải kẻ ngốc, trước giờ chưa từng thực sự chịu thiệt bao giờ. Thế mà lần này lại bị tra xét ra có giữ thư mật có âm mưu tạo phản trong nhà! Một khi Mộ gia thất thế, thế lực của điện hạ đương nhiên sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn!

Nghe hẳn ta bầm báo, Bách Lý Kinh H ồng khẽ khếp đôi mắt xám bạc lại, sắc mặt không hề thay đổi. Một lúc lâu sau, khi hắn mở mắt ra, trong đôi mắt màu bạc của hắn như xuất hiện những luồng khí lạnh như băng, giống như dòng lốc xoáy, không ngừng xoay tròn, r ồi dần khuếch trương ra, cuối cùng, đôi môi mỏng khẽ hé mở: “Ăn miếng trả miếng, gây ông đập

lưng ông.” Giọng nói thanh thanh, lạnh lùng, thờ ơ, giống như khúc nhạc tiên lại khiến lòng người run sợ.

“Nhưng...” Ý của điện hạ là cũng ném một phong thư tạo phản vào phủ Tấn vương sao? Vậy còn Mộ gia? Có cứu không?

Thấy đối phương không hiểu ý mình, hắn lại chậm rãi nói: “Phủ Tấn vương có thể giấu một phong thư cấu kết với Tây Vỹ, âm mưu tạo phản vào phủ Mộ gia, vì sao bản cung không thể ném vào phủ Tấn vương một phong chú? Tất cả mọi chuyện đều là vì Tấn vương cấu kết với Tây Vỹ, muốn mưu hại mọi người của Mộ gia bằng lá thư mưu phản đó thôi.”

“Nhưng mà, nếu làm như thế thật, Hoàng thượng sẽ tin sao?” Tu hơi lo lắng hỏi.

Đôi môi mỏng cong lên nở nụ cười trào phúng, có đi ầu, gương mặt như tiên giáng trần của hắn vẫn đẹp như trăng sáng trên cao. Hắn liếc nhìn Tu một cái, rồi cất giọng ngạo mạn, tuyệt tình, đáp: “Quan trọng, không phải là lão có tin hay không. Mà là, lão có muốn tin hay không!”

Tu và Diệt đều nhú mày, hiểu ngay ý hắn. Thật ra, nếu nói là Mộ gia cố ý mưu phản, thì chỉ cần Hoàng thượng còn có chút lý trí, sẽ tuyệt đối không tin tưởng. Bởi vì, đấng quân vương cũng không phải hoàn toàn là hôn quân. Nếu Mộ gia thực sự muốn mưu phản, dù có thành công, cũng là danh không chính, ngôn không thuận, chỉ tổ rước lấy sự phỉ báng của người dân! Hơn nữa, Mộ đại tướng quân cầm binh trong tay lại ở biên quan xa xôi, hoàn toàn không có khả năng khởi binh ép vua thoái vị!

Nhưng, nếu Hoàng thượng đã “tin”, vậy thì chỉ có một mục đích duy nhất, đó là mượn cơ hội này để loại bỏ Mộ gia! Còn ý của điện hạ thế này, chính là muốn vu cáo ngược lại phủ Tấn vương. Trước giờ, phủ Tấn vương và phủ Mộ gia đều như nước với lửa, thanh thế ngang nhau, chỉ khác là, mấy năm gần đây, Tấn vương đã dần bộc lộ dã tâm muốn soán ngôi đoạt vị của mình. Tuy Hoàng thượng tức giận, nhưng cũng không có chứng cứ xác thực nào. Bây giờ, nếu hai nhà đều rơi vào chuyện này, bệ hạ chỉ cần so sánh một chút xem mối nguy nào lớn hơn, thì kẻ bị diệt trừ chắc chắn sẽ là phủ Tấn vương!

Nghĩ thông suốt, ánh mắt hai người họ nhìn Bách Lý Kinh Hồng càng thêm phần khâm phục. Đương nhiên bọn họ biết chủ nhân của mình cơ trí hơn hẳn người thường, nhưng không ngờ có thể thông minh đến mức này, chỉ trong giây lát đã nhìn thấu hết thế cục. Khi nghe thấy Mộ gia gặp chuyện không may, ngài cũng không hề lúng túng, lập tức nghĩ ra đối sách ngay, quả nhiên không hề phụ thanh danh “Tài chấn thiên hạ, diễm kinh cử châu” của điện hạ!

“Điện hạ, thuộc hạ hiểu rồi ạ!” Tu hiểu ý, liền nhận mệnh rời đi.

“Diệt, cậu cũng già rồi!” Hắc lại lãnh đạm nói, nhẹ nhàng phun ra năm chữ, rồi đưa tách trà lên môi, chậm rãi nhấp nháp. Mộ gia lại để người ta gài bẫy đến mức này, cái chuôi đó, vốn phải là thứ vũ khí sắc bén để hắc sử dụng, nhưng bây giờ dường như cũng cùn rồi, hơn nữa... không phải là hắc không nhìn thấy dã tâm của cậu cả.

Diệt ngẩn người, rồi lập tức hiểu ra, ý của điện hạ, tức là đã không còn tin tưởng thực lực và sự trung thành của Mộ gia đối với mình nữa. Nếu vậy, vị trí của Đại tướng quân, bọn họ cũng nên nghĩ cách để thay người được rồi: “Điện hạ, thuộc hạ hiểu rồi. Thuộc hạ sẽ đi xử lý ngay!”

Nói xong, Diệt cùng Tu nhanh chóng bay ra ngoài. Nhưng khi đang bay giữa không trung, hắc ta vẫn cảm thấy như mình quên mất chuyện gì đó. Thấy sắc mặt hắc ta không ổn, Tu liền hỏi: “Huynh sao thế?”

“Hình như ta quên không bẩm báo với điện hạ chuyện gì đó, hơn nữa, chuyện này còn rất quan trọng!” Nói xong, hai người cùng nhảy ra khỏi hoàng cung.

Tu không đồng ý, nói: “Còn chuyện gì quan trọng được nữa chứ? Hôm nay đầu óc điện hạ đều bị cô gái kia mê hoặc hết rồi, nàng còn làm chuyện gì không thể cứu vãn được nữa đâu?”

Hắc vừa dứt lời, Diệt lập tức nhớ ra: “Đúng rồi, chính là chuyện về nàng đó!” nói xong, hắc ta liền kể lại cho Tu nghe chuyện mà thủ hạ hắc ta nhìn thấy ở trước cửa ngự thư phòng. Ty nghe xong, sắc mặt bất giác cũng

biến đổi, á khẩu nhìn hấn ta chăm chăm, nói năng cũng không trôi chảy:
“Á... vậy... vậy điện hạ...” Không phải sẽ rất thảm sao?

Diệt cũng chảy mồ hôi sau gáy, cảm thấy không yên lòng: “Hay là ta quay lại báo cho điện hạ một tiếng?”

“Ta thấy không cần đâu. Dù huynh không báo, thì sớm muộn gì điện hạ cũng biết mà!” Tu nuốt nước miếng, cũng hơi lo lắng cho tương lai của điện hạ nhà mình.

“Nhưng mà...” Nếu ta không nói, chẳng phải là điện hạ sẽ không thể chuẩn bị trước được chút nào hay sao?

Có đi ầu, hấn còn chưa dứt lời thì người đã bị Tu kéo đi xa thật xa:
“Nhanh nhanh đi thôi, nếu quay về đúng lúc điện hạ bị “xử lý”, thì những người chứng kiến “chuyện không nên thấy” như chúng ta cũng không hay ho gì đâu!”

...

Trong Lê viên, sau khi Diệt và Tu đi rồi, Bách Lý Kinh Hằng bỗng khẽ nhíu mày, hình như lúc này Diệt còn muốn nói gì đó. Xong, hấn lại dãn giãn chân mày ra, nếu có chuyện gì quan trọng, với tính cách của Diệt, sau khi nhớ ra chắc chắn sẽ quay về bẩm báo chứ? Nhưng một lúc lâu sau cũng không cảm nhận được đối phương có dấu hiệu quay về bẩm báo, nên hấn nghĩ chắc cũng không phải chuyện gì lớn.

Có đi ầu, vừa nghĩ đến đây, mí mắt hấn bỗng giật lên vài cái, không hiểu sao trong lòng cũng xuất hiện dự cảm xấu...

Đến chi ầu tối, Tô Cẩm Bình quét sân xong, mặt càng lúc càng dữ tợn, cười lạnh một tiếng rồi xách chổi đi về cung Cảnh Nhân. Trong lòng nàng đã thầm nhằm qua tất cả các thủ đoạn để bằm vằm tên đàn ông kia ra thành trăm nghìn mảnh, nhưng sau đó lại gạt đi hết, không phải vì nàng nhân từ, mà vì nàng cảm thấy, những thủ đoạn đó cũng không thể biểu lộ được lửa giận ngập trời của mình!

“Tiểu... tiểu thư, người sao vậy?” Từ xa Thiên Ưc đã nhìn thấy gương mặt dữ tợn của nàng, bản thân cô cảm thấy vô cùng đáng sợ.

“Không sao cả, chỉ là bị người ta lừa thôi, cũng chẳng phải chuyện gì lớn! A ha ha ha... Con người ta vốn luôn rộng lượng mà, tuyệt đối sẽ không so đo tính toán với hần, thật đấy!” Vừa nói nàng còn vừa nghiêng răng nghiêng lợi, ngay cả tiếng cười “a ha ha ha” kia cũng là rít qua kẽ răng mà ra!

Thiên Ưc khó khăn nuốt nước miếng, gượng cười nói: “Tiểu thư, ai dám lừa người vậy ạ? Người đừng tức giận, tức giận không tốt cho đứa bé trong bụng người đâu!”

Không nhắc đến đứa bé còn đỡ, vừa nhắc tới đứa bé, cơn giận của Tô Cẩm Bình lập tức bùng lên tận trời xanh, khiến nàng còn không có tâm trạng mà ăn cơm tối nữa, quay đầu đi thẳng về phía Lê viên!

“Ôi... tiểu thư!!!” Thiên Ưc vội gọi với theo nàng, nhưng người kia không hề quay lại, cứ như bị lửa đốt mông chạy như điên đi mất. Lửa đốt mông à? Đợi đã, vết máu đỏ trên mông tiểu thư là sao?! Cô hoảng hốt bịt miệng lại, chẳng lẽ là... nguyệt sự sao? Trước đó vài ngày, tiểu thư đã nói cô gia cũng biết có đứa bé này rồi... A... không phải là... không phải là... Ôi, cô gia, ngài tự cầu phúc đi!

...

“Rầm” một tiếng, nàng đá văng cánh cửa phòng ở Lê viên, cửa vừa mở ra, nhìn thấy ngay người đó đang ngồi bên bàn ăn cơm, cử chỉ tao nhã, dáng vẻ bình thản, lãnh đạm. Bỗng, hần nghe thấy tiếng động lớn này, liền nhẹ nhàng quay đầu nhìn về phía cửa, như đang muốn thăm hỏi nàng làm sao.

Dưới ánh chiêu tà, dung nhan như tiên giáng trần kia khiến người khác như bị hút hồn vào vậy.

Có đi đâu, cô nàng nào đó bình thường cứ thấy khuôn mặt này là sẽ chảy máu mũi, hôm nay càng nhìn lại càng tức giận, hai tay vòng trước ngực,

cười lạnh một tiếng rồi bước vài bước về phía hắn, hỏi: “Bách Lý Kinh Hông, huynh có biết con của chúng ta làm sao không?”

Tim hắn nhảy dựng lên, đặt đôi đũa trong tay xuống, thân nhiên nhìn nàng, như đang đợi câu tiếp theo của nàng, đứa bé làm sao?

Thấy đối phương bày ra vẻ mặt này, ngọn lửa trong lòng Tô Cẩm Bình càng bùng cháy mạnh hơn, dùng giọng điệu vô cùng trào phúng nói: “Ý ta là, bà đây đã mang thai rồi, huynh làm cha, chẳng lẽ không cần phải quan tâm đến mấy thứ tã lót, quần áo này nọ của đứa bé hay sao?”

Dứt lời, nàng dẫm một chân lên ghế, ghé sát vào mặt hắn, mặt nàng vô cùng hung dữ!

Không biết vì sao, hình như hôm nay hắn thoáng ngửi thấy mùi thuốc nổ trên người nàng, hơn nữa, cũng cảm thấy mấy lời của nàng... hơi lạ lạ. Tuy nhiên, khi mà chưa rõ ý của đối phương là gì, hắn vẫn giữ im lặng theo thói quen, vì thế, nghe nàng nói vậy, hắn cũng không nói gì.

“Bà đây đang hỏi huynh đây, huynh có nghe thấy không hả? Huynh không sợ bà đây xóa bỏ con của huynh sao?” Ý châm biếm vô cùng rõ ràng! Tên đàn ông chết bầm chết vằm này, vô duyên vô cớ lại lừa mình, lãng phí cảm xúc đã đành, cứ nhớ đến chuyện mấy ngày trước, hắn còn lột hết đồ của nàng, hai người ngủ cả đêm không sợi vải che thân, móng vuốt hắn còn đặt trên ngực nàng, ngủ dậy còn dám nói như vậy tốt cho đứa bé, là nàng lại có cảm giác muốn cắn chết hắn luôn! Vậy mà lúc ấy nàng còn bị đáng về ngạo kiêu kia của hắn hù dọa, còn chủ động kiếm cớ giùm hắn --- có phải bị người khác lừa không nữa chứ!!! Mẹ kiếp!

Nghe nàng nói vậy, hắn khẽ nhíu mày, trong đôi mắt xám bạc như thoáng lóe sáng, hơi buồn cười, thì ra nàng đang tức chuyện này à. Một lúc lâu sau, hắn mới nhẹ nhàng đáp: “Ta, sẽ sai người đi chuẩn bị.” Hắn nhấn mạnh từng chữ một rõ ràng.

“À! Thì ra ngài sẽ sai người chuẩn bị cơ đấy!” Giọng nàng cao vút, ý khiêu khích gây sự cực kỳ rõ ràng! Từ “à” kia còn đặc biệt kéo dài ra.

Đến giọng điệu này, thì hắn đã không còn ng ỡ yên được nữa, cũng không biết vì sao đôi phương không vui, chẳng lẽ, nàng mong hắn sẽ tự chuẩn bị sao?

Trong mắt hắn thoáng lướt qua vẻ khốn đốn, im lặng một chút, lại hỏi: “Nàng, mong rằng ta sẽ tự chuẩn bị sao?” Tuy hắn hỏi, nhưng giọng điệu vẫn rất nhẹ nhàng.

Vẫn còn giả vờ! Vẫn còn giả vờ nữa!!! Tô Cẩm Bình cười lạnh...

“Bách Lý Kinh H ồng, huynh to gan thật đấy!” Giọng nàng lúc này âm u đến kinh khủng...

Á... tim hắn nảy lên, thế này... chẳng lẽ nàng biết r ỡ sao? Lẽ nào, chuyện lúc đó Diệt định bẩm báo là chuyện này? Dung nhan vốn lãnh đạm của hắn thoáng xuất hiện cảm xúc rất quý dị, trong đ ầu đã nhanh chóng suy nghĩ xem nên làm thế nào để hóa giải tình thế khốn quẫn này của mình. Cuối cùng, hắn quyết định thẳng thắn để nhận khoan h ồng: “Nàng... biết r ỡ à?”

“Bốp!” Tô Cẩm Bình tung một quyền đập thẳng vào khuôn mặt tuyệt mỹ của hắn, sau đó g ăm lên giận dữ: “Cái con mẹ nó chứ, Bách Lý Kinh H ồng! Huynh biến thành gấu mèo cho bà đi!!!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 82: Cơn Ghen Bốc Lên Tận Trời!

Tô Cẩm Bình hung hăng tung một quyển vào mặt hắn, khi nàng thu tay lại, một mảng máu bầm tím hiện ra ngay hốc mắt phải của người kia.

Bị đánh một quyển, khuôn mặt lãnh đạm của Bách Lý Kinh Hồng vẫn không hề biến đổi, chỉ lẳng lặng nhìn người trước mặt, dường như đang chờ nàng hết giận. Tô Cẩm Bình hạ thủ cũng không hề lưu tình chút nào, vì thế, vết bầm tím kia nhìn vô cùng rõ ràng, cũng vô cùng buồn cười.

Sau khi đánh cú này, Tô Cẩm Bình vẫn cảm thấy cơn tức giận trong lòng mình còn quá nặng, vì thế không thêm nghĩ ngợi nhiều, lại tung tiếp một quyển khác đâm thẳng vào mắt bên kia. Người kia cũng không né tránh, “bốp” một tiếng nữa, một vết bầm tím tiếp tục xuất hiện bên mắt trái của hắn. Tô Cẩm Bình cười lạnh nói: “Thế này mới cân xứng này!”

Nhìn gương mặt đã bị thay đổi hoàn toàn của hắn, Tô Cẩm Bình bỗng chợt nhớ, mấy ngày trước đã rất nhiều lần nàng muốn đánh hắn vài cái, cuối cùng lại vì cảm thấy có lỗi khi mình đã cưỡng bức hắn, nên mới dễ dàng bỏ qua mọi chuyện, lúc này, lửa giận lại tiếp tục bùng lên, nàng dùng hết sức lực đánh tiếp, những tiếng “bình bốp chát” vang lên nối tiếp nối tiếp nhau...

“Huynh dám lừa bà đây này! Huynh ăn gan hùm mật gấu à?! Hả?!?!”

“Dám lừa ta, dám lừa ta này! Còn hở một chút là lời câu “đối xử tốt với huynh” mà ta nói ra! Đối xử tốt với huynh cái cục cút ấy!”

“Đứa bé à? Bé bé cái đầu huynh ấy! Bà đây sống bao nhiêu năm, chưa từng gặp người nào nham hiểm như huynh! Cái đầu khô khan vô sỉ này!”

“Mấy ngày nay lừa bà đây thích lắm phải không? Có phải nhìn thấy bà đây bị huynh lừa giỡn xoay tròn như vậy, huynh cảm thấy thỏa mãn lắm đúng không? Hả?”

“Đúng là đầu ta bị cửa kẹp rồi nên mới chạy tới lo mấy việc linh tinh của huynh! Quen biết với một người lòng dạ thâm hiểm như huynh, mà bà đây còn đi nghĩ huynh là người thật thà nữa chứ!”

...

Từng câu từng câu mắng mỏ liên tiếp vang lên từ miệng Tô Cẩm Bình, mà Bách Lý Kinh Hồng từ đầu tới cuối vẫn không nói lời nào, lặng lẽ đón nhận những lời mắng chửi, đấm đá của nàng. Cuối cùng, Tô Cẩm Bình đánh mệt tay, mắng mệt mồm, cơn giận cũng đã tiêu tan gần hết, mới thu tay lại, thở hắt hắt, lạnh lùng nhìn hấn.

Bên ngoài chiếc áo bào trắng như tuyết của Bách Lý Kinh Hồng đây những vết bẩn và dấu chân, gương mặt sáng đẹp vô song giờ đã bị đánh đến bầm tím! Ngón tay thon dài khê đưa ra, nhẹ nhàng lau đi vết máu bên khóe môi, sắc mặt vẫn lãnh đạm như trăng, dường như người vừa bị đánh không phải là hấn vậy. Nhìn nàng vẫn đang đứng thở hắt hắt, đôi môi mỏng hơi mấp máy, cuối cùng vẫn không nói được lời nào.

“Sao hả? Sao bây giờ không nói đi? Sao không tụng tiếp cái câu “Không phải đã nói sẽ đối xử tốt với ta sao” nữa đi? Sao không nói nữa? Hả?” Hấn càng im lặng, nàng càng bốc hỏa.

“Ta...” Hấn chỉ nói được một chữ “ta”, rồi dường như lại không biết phải nói gì tiếp theo. Sau đó lại là một khoảng thời gian dài trầm mặc.

“Huynh? Huynh làm sao? Giả vờ đi! Giả vờ tiếp đi! Cứ lừa ta tiếp đi! Không phải thú vị lắm sao???” Những câu nói đầy vẻ châm chọc liên tiếp được tuôn ra từ miệng Tô Cẩm Bình. Thậm chí, nàng còn có suy nghĩ, không phải người này cố tình lừa giỡn nàng, để làm nhục nàng chứ?

Trong đôi mắt màu xám bạc như lóe lên những tia sáng nhè nhẹ, hắn biết dù bây giờ mình có nói gì cũng vô dụng, vì đối phương đã biết được sự thực rồi, hơn nữa, hắn cũng chưa bao giờ thích giải thích, vì thế, vẫn giữ im lặng như trước.

“Bách Lý Kinh Hồng, có phải huynh thấy đùa giỡn bà đây như kẻ ngốc vậy rất thú vị không?” Giọng nói của nàng lúc này đã không còn mang theo vẻ tức giận nữa, mà thoáng có sự thất vọng và không dám tin.

“Không phải!” Hắn vội vàng đáp. Hắn nói dối, chẳng qua vì muốn giữ nàng ở bên mình, có thể thường xuyên nhìn thấy nàng, có thể ôm nàng ngủ mỗi đêm, có thể cảm nhận sự ấm áp của nàng còn không được đó, hoàn toàn không phải muốn đùa giỡn nàng như kẻ ngốc!

“Không phải thì là gì?” Tô Cẩm Bình lạnh lùng nhìn hắn, nhưng lại mong đối phương có thể cho mình một câu trả lời, một đáp án để cho nàng biết, hắn cũng không có ác ý đối với nàng.

Chỉ là, đôi môi mỏng của Bách Lý Kinh Hồng chỉ khẽ mấp máy, rồi cũng không nói được lời nào. Giờ bảo hắn nói rằng vì ta yêu nàng, vì thích nàng nên mới lừa nàng để nàng ngày ngày ở đây sao? Với tính cách của hắn, làm sao nói ra được những lời như thế?

Một lúc lâu sau cũng không nghe hắn trả lời, Tô Cẩm Bình khẽ cười một cái, một nụ cười rất khó hiểu. Chính nàng cũng không hiểu nổi mình cười cái gì, sau đó quay người bước đi. Hắn đưa tay ra muốn kéo nàng, nhưng chỉ chạm được vào ống tay áo của nàng...

“Rầm!” một tiếng, cửa bị đóng lại, người kia bước thẳng đi, đầu không hề ngoảnh lại.

Mặt Bách Lý Kinh Hồng đầy vẻ đau thương đứng trong phòng, nhìn theo bóng nàng xuyên qua ô cửa sổ. Hắn biết, nếu bây giờ không đuổi theo nàng, có lẽ sẽ vĩnh viễn mất nàng, nhưng đuổi theo rồi, hắn phải nói gì đây? Có đi đâu, cứ để cho nàng đi như vậy sao? Không được!!!

Hắn không thèm thay y phục, vội vàng đuổi theo nàng ra ngoài, bước theo dấu chân nàng. Nhưng chưa được mấy bước, lại có một toán thị vệ đi qua nơi này. Nàng, đã lướt qua toán thị vệ đó rồi đi, hắn lại bị vây tại chỗ. Hắn đứng nhìn theo bóng nàng, một lúc lâu sau mới quay người về phòng, xem ra, đành phải chờ đến đêm rồi mới tìm nàng vậy.

...

Quay về cung Cảnh Nhân, Thiên Ước thấy cơn giận dữ của Tô Cẩm Bình dường như đã tiêu tan, nhưng lại cũng không phải tiêu tan, mà là chuyển biến thành một cảm giác kỳ quái hơn, lòng như nước lặng, còn thoáng có vẻ âu sầu.

Thiên Ước không dám nói chuyện, chỉ bước tới rót cho nàng một tách trà, đặt trước mặt nàng, lặng lẽ an ủi nàng.

“Thiên Ước, em thấy có phải ta rất ngu không? Bị người ta lừa như một kẻ ngốc, rõ ràng là chẳng có chuyện gì xảy ra cả, vậy mà lại ngu ngốc sắp tới đòi chịu trách nhiệm, có phải ta rất ngu ngốc nên mới bị người ta lừa như vậy không?” Nàng ngẩng đầu nhìn đối phương, không thể nói rõ cảm xúc trong lòng mình lúc này, có oán hận, cũng có xấu hổ, nhiều hơn nữa là những cảm xúc chính nàng cũng không thể gọi tên rõ ràng được, sự ấm áp của mấy ngày trước, dường như vẫn đang hiển hiện trước mắt nàng. Hắn và nàng, giống như một đôi uyên ương bình thường, nàng còn thoáng mong chờ đứa con của mình, định sẽ đưa hắn và Thiên Ước xuất cung, sống cuộc sống bình thường của một gia đình ba người. Dù nàng cũng không biết có phải mình đã thích hắn không, cũng không biết cảm xúc của hắn dành cho mình là gì, nhưng nàng lại khao khát sự ấm áp từ cái chữ “nhà” đó.

Có đi đâu, hôm nay, khi nàng phát hiện ra tất cả mọi chuyện chỉ là một lời nói dối, trong lòng nàng là sự phẫn nộ đến ngạt trời, còn cả cảm giác xấu hổ vì sự ngu ngốc của mình nữa, nhưng cảm giác đau buồn, tuyệt vọng vì giấc mộng vỡ tan, vì sự tan biến của cái “nhà” đó còn nhiều hơn!

Nghe nàng nói vậy, Thiên Ước trợn tròn mắt kinh ngạc, không có chuyện gì xảy ra cả, nếu vậy, cái gọi là “cô gia” không phải cũng không tồn tại

sao? Thấy Tô Cẩm Bình có vẻ hơi khở sở, cô cắn chặt răng, uốn cao cơ thể nhỏ nhắn nói: “Tiểu thư, người không ngu ngốc! Chẳng phải là bị Tam hoàng tử Nam Nhạc lừa sao? Chưa biết chừng ngài ấy lừa người là vì ngài ấy quan tâm đến ngài, chưa biết chừng...” Hơn nữa, cô cũng nhận ra, Tam hoàng tử Nam Nhạc có ý với tiểu thư mà!

“Đủ rồi!” Nàng lạnh lùng ngắt lời cô, nàng không phía kẻ ngốc, đương nhiên cũng nghĩ đến hành động này của Bách Lý Kinh Hồng liệu có phải vì thích mình hay không, chỉ là, nàng đã hỏi tới nơi rồi, mà đối phương vẫn không chịu nói một lời, ngay cả một lời giải thích cũng không chịu cho nàng. Thích như vậy, rốt cuộc có thể đáng giá bao nhiêu?

Sự giận dữ rõ mồn một khiến Thiển Ưc á khẩu, một lúc lâu sau mới nói: “Tiểu thư, dù có bị Tam hoàng tử Nam Nhạc lừa thì đã sao? Người vẫn còn nô ty mà! Không phải người nói muốn dẫn nô tỳ xuất cung sao? Dù là ở trong cung, hay ngoài cung, nô tỳ cũng vĩnh viễn đi theo người! Dù chết cũng phải chết bên người!” Cô nói rõ từng chữ một, mạnh mẽ, kiên quyết!

Tim Tô Cẩm Bình như run lên, ngẩng đầu nhìn gương mặt nhỏ nhắn đầy kiên nghị của cô, nàng bỗng nở nụ cười sung sướng, vòng tay ôm cô ấy: “Thiển Ưc, có em bên cạnh thật tốt biết bao!” Đúng thế, đàn ông là cái cục cứt gì, Tô Cẩm Bình nàng cũng không phải dạng phụ nữ không có đàn ông thì lao đầu đi tự tử! Để cái tên Bách Lý Kinh Hồng chết bầm chết vằm đó đi đời nhà ma đi!

“Vâng! Tiểu thư, có nô tỳ ở đây mà!” Thiển Ưc cười đáp.

“Sau này đừng xưng nô tỳ nữa, nghe không quen. Gọi ta là tỷ tỷ đi, ta lớn hơn em một chút. Không phải em nói nhà em ở Tây Vỹ sao? Chờ sau khi xuất cung, chúng ta sẽ đi Tây Vỹ, tìm một nơi non xanh nước biếc, núi cao biển rộng, sắp xếp ổn thỏa xong, sẽ đi tìm muối muối của em, sau đó, cả nhà chúng ta sẽ sống cùng nhau, được không?” Nhà, đã cách nàng xa lắm rồi, nhưng chữ nhà này, vẫn khiến nàng dù nằm mơ cũng mong chờ. Vì thế, nàng phải thực sự cố gắng.

Nghe nàng nói vậy, dường như Thiển Ưc cũng bị cảnh tượng nàng miêu tả mê hoặc, vừa kinh ngạc, nhưng cũng vờ cảm động, trong mắt còn lấp

lánh nước mắt: “Vâng ạ! Nhà chúng em ở Dương Châu, Tây Võ. Bên bờ Tây Hồ còn có một rặng liễu rủ. Em còn nhớ rõ, ở đó liễu xếp thành hàng dài, muội muội và em đã từng chơi trốn tìm dưới tán cây nữa. Tiểu thư, người biết không, muội muội của em giống em như đúc, năm đó, ngay cả mẹ chúng em cũng không phân biệt được nữa.”

“Giống em như đúc à? Nếu vậy, sau này khi chúng ta thực sự xuất cung, thì cuộc sống của ta không được thoải mái rồi, mỗi ngày chỉ lo phân biệt xem ai là ai thôi!” Tâm trạng Tô Cẩm Bình tốt hơn hẳn, cũng bắt đầu trêu đùa.

Thiên Ưc vốn đang hơi hoài niệm, bi thương, vừa nghe nàng nói vậy liền phì cười: “Tiểu thư, người thật khéo đùa!”

Đúng lúc này, đột nhiên vẻ mặt của Tô Cẩm Bình nghiêm túc hẳn, nàng quay đầu sang một bên, cảnh giác nhìn ra cửa. Thiên Ưc đang định hỏi, chợt nghe tiếng gõ cửa vang lên, liếc nhìn Tô Cẩm Bình thấy nàng khẽ gật đầu mới mang tâm trạng bất an ra cửa. Trời đã sắp tối rồi, ai đến thế nhỉ?

“Kẹt!” Cánh cửa mở ra, Bạch Tịch Nguyệt mặc y phục trắng toát đứng ngay giữa cửa, sau nàng ta còn có vài thị tỳ.

Vừa nhìn thấy nàng ta, Tô Cẩm Bình đứng dậy, đi tới cửa nói: “Nô tỳ tham kiến Dật vương phi!”

Trên khuôn mặt đẹp như tranh vẽ của Bạch Tịch Nguyệt thoáng hiện lên vẻ đau đớn, xót xa, sau đó gượng cười nói với Tô Cẩm Bình: “Không cần khách khí, hơn nữa, dù gì bản vương phi cũng coi như thiếu nợ cô một ân tình!” Vì nàng ta biết, nếu không phải vì cô gái trước mặt này, thì e rằng cả đời Dật vương điện hạ cũng sẽ không cưới nàng làm phi.

Tô Cẩm Bình khẽ cười không đáp, hỏi: “Không biết Dật vương phi đến đây có chuyện gì?”

Bạch Tịch Nguyệt nhìn Thiên Ưc và đám thị tỳ sau lưng mình, mặt thoáng hiện ra vẻ khó xử, sau đó nói: “Các người lui hết ra đi!”

Nàng ta vừa dứt lời, cả Thiên Ưc và đám thị tỳ đều lùi ra xa. Thiên Ưc không yên tâm cho sự an nguy của tiểu thư nhà mình, nhưng thấy Tô Cẩm Bình nhìn cô như trấn an, khiến cô cũng buông lỏng hơn.

Bạch Tịch Nguyệt bước vào phòng, Tô Cẩm Bình cũng rất hiếu ý, đóng cửa lại: “Vương phi nương nương, có chuyện gì xin cứ nói thẳng!”

“Cô là một người con gái thông minh, ta cũng không lừa cô nữa. Từ sáng sớm nay, sau khi tỉnh lại, Dật vương điện hạ không ăn không uống, cũng không chịu uống thuốc. Chỉ ngăn người cậ̀n cây sáo ngọc đã vỡ đôi của mình, ai khuyên cũng không nghe. Dạ vương điện hạ đã khuyên chàng vài ngày, nhưng không có tác dụng gì. Bản vương phi thực sự không có cách nào khác, nên mới nghĩ đến việc tới cậ̀n xin cô đến khuyên nhủ chàng!” Bạch Tịch Nguyệt nhanh chóng nói ra ý tứ của mình.

Tô Cẩm Bình nghe nàng ta nói vậy, trên mặt cũng không có vẻ gì khác lạ, chỉ cười nói: “Vương phi, xin thứ cho nô tỳ không thể đ̣ng ý với thỉnh cậ̀n của ngài được!” Nàng cũng không hề biết gì về Bạch Tịch Nguyệt, chỉ biết rằng đối phương thật lòng với Hoàng Phủ Dật, còn những việc khác thì không hề biết gì cả. Mà suy cho cùng, hai người có thể coi là tình địch, trong lòng Bạch Tịch Nguyệt thực sự nghĩ gì, thì rất khó mà nói rõ được!

Nghe nàng đáp vậy, Bạch Tịch Nguyệt hơi sửng sốt, ṛĩ cười khổ nói: “Cô quả thật rất thông minh. Đúng thế, nếu cô thoải mái đ̣ng ý ngay, chứng tỏ cô có ý với Vương gia. Chờ khi cô khuyên Vương gia xong, ta chỉ có thể kết liễu cô ngay. Dù sao, mặt lợi mặt hại trong chuyện này, người khác có thể không biết, nhưng ta lại biết rõ. Vì thế, ta nhất định không thể để cô và Tô đại nhân gây phiền phức cho Vương gia, gây phiền phức cho phủ Dật vương được. Nhưng cô lại không đ̣ng ý...” Nói xong, nàng ta tỏ ra hơi hoài cảm.

“Vương phi nương nương, từ trước đến giờ nô tỳ chưa từng thích Dật vương điện hạ, hiện giờ không, sau này lại càng không! Ngày ấy, tình hình trong đại điện ngài cũng nhìn thấy ṛĩ, ngài cũng biết nô tỳ vô tình với Dật vương. Nếu ngài không có việc gì khác, thì xin mời ngài về đi!” Tô Cẩm Bình hạ lệnh đuổi khách.

Bạch Tịch Nguyệt bước tới từng bước, nói: “Không, cô phải đi theo ta tới khuyên nhủ Vương gia. Bây giờ trừ cô ra, chỉ e là không ai có thể khuyên nổi chàng!”

“Nô tỳ có nghĩa vụ gì mà phải đi theo ngài tới khuyên Dật vương điện hạ? Xin Vương phi nương nương đừng quên, nô tỳ là ngự tiền quét dọn, ngày nào cũng có nhiệm vụ của mình. Hơn nữa, cung nữ không được phép xuất cung, nếu Vương phi bất mãn với thái độ này của nô tỳ thì có thể tới xin Hoàng thượng, để Hoàng thượng hạ lệnh phái nô tỳ xuất cung!” Nàng cũng không qua tình cảm quá sâu với Hoàng Phủ Dật, nhưng cũng không đến mức không tới khuyên nhủ được. Chỉ là, người phụ nữ ở trước mặt rõ ràng có sát khí với mình này, thì có tư cách gì mà đến yêu cầu mình? Cô ta coi Tô Cẩm Bình nàng là quả hồng mềm để mặc người ta nắm bóp hay sao? Hơn nữa...

Những lời này không khác nào dằn Bạch Tịch Nguyệt đến đường cùng, thử hỏi Hoàng thượng sao có thể hạ chỉ cho một cung nữ bé nhỏ đi thăm hỏi một thân vương chứ? Hơn nữa, chuyện ngày đại hôn đã ồn ào như vậy, muôn dân trăm họ đâu xôn xao khắp nẻo đường ngõ hẻm, nếu thực sự ngang nhiên để Tô Cẩm Bình đi, thì không biết bên ngoài sẽ ồn đại đến mức nào nữa. Đối phương nói như thế, chẳng qua vì muốn để nàng ta chịu thua, hơn nữa, là muốn trả thù nàng ta vừa có suy nghĩ muốn lấy mạng nàng mà thôi.

Để một người đường đường là con gái tướng quân, hơn nữa lại là Dật vương phi như nàng ta cúi đầu cầu xin một cung nữ nhỏ bé, nếu là bình thường thì hoàn toàn không thể nào. Nhưng cứ nhớ tới khuôn mặt tái nhợt của phu quân, nàng ta lại thấy trong lòng đau xót, cắn răng quỳ xuống trước mặt Tô Cẩm Bình: “Coi như bản vương phi cầu xin cô!”

Ngay khi hai đầu gối của nàng ta sắp chạm xuống đất, Tô Cẩm Bình lại đột ngột dùng hai chân mình chặn đầu gối nàng ta lại, đỡ đối phương lên: “Vương phi, ta đồng ý là được chứ gì!” Để nàng ta chịu cúi đầu là một chuyện, thật ra, mục đích lớn hơn là vì nàng muốn biết, ngày đó ở đại điện mình có chọn sai hay không. Cô gái này, có thực sự yêu thương Hoàng Phủ

Dật hay không. Kết quả kiểm chứng cho thấy, quyết định của nàng ngày hôm ấy là hoàn toàn chính xác.

----bamholyland.com----

Hai người vừa ra khỏi cửa điện, Tô Cẩm Bình liền nói với Thiên Úc: “Ta tới phủ Dật vương thăm Dật vương điện hạ, nếu có người hỏi, em cứ nói đúng như sự thật!” Nàng tin rằng, cứ nói thật hết mọi chuyện cũng sẽ không xảy ra chuyện gì cả. Chuyện nàng xuất cung, Hoàng Phủ Hoài Hàn không thể không biết, mà với thủ đoạn mạnh mẽ của đối phương, thì chắc chắn sẽ không để chuyện có thể gây bất lợi cho hoàng thất này truyền ra ngoài đâu!

“Vâng ạ!” Thiên Úc khẽ gật đầu rồi nhìn theo bóng hai người đi xa.

Đến gần cửa Hoàng cung, nhìn thấy một chiếc xe ngựa, Bạch Tịch Nguyệt cười nói: “Tô cô nương, phải chịu thiệt rồi!” Nếu cứ ngênh ngang đi ra ngoài thì mọi người sẽ lập tức biết ngay.

Tô Cẩm Bình khẽ gật đầu, nhanh chóng lên xe ngựa. Xe ngựa chạy thẳng một mạch, qua cửa, hướng về phía phủ Dật vương. Hai cô gái đều im lặng, không ai nói gì, chỉ nghe thấy tiếng xe ngựa lộc lộc cộc cộc, cùng với tiếng vó ngựa bên ngoài xe. Tô Cẩm Bình chậm rãi nhắm hai mắt, dựa vào vách xe, lặng lẽ tận hưởng cảm giác mới mẻ của lần đầu tiên ngồi xe ngựa...

Bỗng nhiên, tiếng thở dài buồn phiền của Bạch Tịch Nguyệt vang lên: “Thật ra, bản vương phi rất hâm mộ cô!” hâm mộ nàng, vì nàng được Vương gia ái mộ như thế.

Nghe nàng ta nói vậy, Tô Cẩm Bình bỗng mở mắt, môi đỏ mọng hơi nhếch lên: “Vương phi, nô tỳ không có gì đáng để ngài hâm mộ đâu! Thứ nô tỳ có, Vương phi không có, mà thứ Vương phi có, chỉ e là cả đời này nô tỳ cũng không có được. Con người ấy mà, chỉ cần học cách biết đủ là đã vui vẻ rồi. Nếu suốt ngày hâm mộ người khác, có lẽ hâm mộ cả đời cũng không xong!”

Những lời này của nàng dường như khiến Bạch Tịch Nguyệt ngẩn người, nàng ta ngây ra một lúc rồi mới kịp phản ứng, cười đáp: “Cô nói cũng đúng!” Nàng ta được nuôi lớn nơi khuê phòng, chưa từng nghe những đi đầu kỳ lạ như vậy, nhưng lại không thể không thừa nhận, lời nói đó quả thực rất có lý.

Khi hai người đang nói chuyện, thì xe ngựa đã dừng trước cửa phủ Dật vương. Hạ nhân vén màn xe lên, để Bạch Tịch Nguyệt xuống. Bạch Tịch Nguyệt nhắc váy, chậm rãi bước xuống, giơ tay nhắc chân đầu tỏ rõ phong phạm của tiểu thư khuê các. Còn Tô Cẩm Bình thì nhảy thẳng ra khỏi xe, thoáng cái đã đứng trước cửa phủ Dật vương. Dải lụa đỏ thắm treo trên biển hiệu trước cửa vẫn còn chưa tháo xuống, nhưng nhìn lại vô cùng lạnh lẽo, không còn không khí vui vẻ khi phủ Dật vương đón đầu mấy người trước nữa.

Nàng đi theo Bạch Tịch Nguyệt, dọc đường đầu thấp đèn sáng trưng, đến trước cửa phòng Hoàng Phủ Dật, Bạch Tịch Nguyệt dừng chân, nói với Tô Cẩm Bình: “Cô vào đi, ta không vào đâu, Vương gia cũng không muốn nhìn thấy ta!”

Tô Cẩm Bình nghe vậy cũng không đáp gì, nhắc chân bước vào.

Lúc này Hoàng Phủ Dật đang nằm trên giường, dung nhan tuấn tú lãng tử không có chút thần thái nào, chỉ ngẩn người nhìn lên đỉnh màn, chiếc sáo ngọc vỡ đôi đặt trên chiếc bàn ở ngay đầu giường. Nghe tiếng bước chân, hắn còn không thèm quay đầu, nói: “Đã nói bản vương không muốn ăn gì nữa. Đi ra!”

“Nếu ta ép huynh phải ăn thì sao?” nàng đảo mắt đến chỗ đồ ăn trên bàn.

Giọng nói này khiến Hoàng Phủ Dật giật mình, vội vàng quay phắt đầu sang nhìn người mà mình ngày đêm mong nhớ, trong mắt thoáng hiện lên vẻ không thể tin nổi, sao nàng lại ở đây? Hắn muốn ngẩng dậy, nhưng người lại quá yếu, mấy ngày không ăn cơm, hoàn toàn không có chút sức lực nào.

Tô Cẩm Bình cầm bát, bước vài bước đến bên giường hấn, giọng không kiên nhẫn lắm: “Ăn!”

“Nàng tới thăm ta sao?” Hấn không để ý đến lời nàng nói, cong môi cười khiến dung nhan tái nhợt có sinh khí hơn nhiều.

“Đúng thế!” Nàng đặt bát qua một bên, lẳng lặng nhìn hấn, hỏi: “Huynh muốn làm gì đây? Không ăn không uống, định tự sát à?”

Nghe nàng hỏi vậy, sắc mặt hấn lại hơi tái đi, nằm xuống giường không nói gì: “Nàng tới khuyên ta sao? Hoàng huynh phải nàng tới à?”

“Không phải Hoàng thượng, mà là Vương phi của huynh nhờ ta tới! Hoàng Phủ Dật, ta nghĩ huynh cũng biết rõ, đối với một người con gái, đi cầu xin người con gái khác tới khuyên chớ mình uống thuốc, ăn cơm, cần phải có bao nhiêu dũng khí, trong lòng phải chấp nhận sự đau đớn đến nhường nào. Nàng thật lòng đối xử với huynh như thế, mà huynh không hề nhìn thấy sao? Không ăn không uống, huynh chỉ nghĩ xem bản thân mình có vui vẻ hay không, nhưng huynh có từng lo nghĩ cho những người xung quanh huynh không?” Giọng Tô Cẩm Bình rất nghiêm khắc.

Hoàng Phủ Dật dường như hơi kinh ngạc, quay sang nhìn nàng, môi cũng trắng bệch: “Là nàng sao?”

“Đúng thế! Là nàng ấy, ta mong rằng huynh có thể suy nghĩ cho thấu đáo. Hoàng huynh huynh làm như vậy, thật ra cũng vì muốn tốt cho huynh thôi! Dù huynh không thể hiểu được, thì cũng không nên đày đọa chính mình như thế! Huynh phải biết rằng, huynh sống không phải chỉ vì chính bản thân mình. Huynh đã cưới Bạch Tịch Nguyệt, không cần biết huynh có thích nàng hay không, thì nàng ấy cũng là trách nhiệm của huynh! Huynh là một người đàn ông, cần phải có trách nhiệm như thế, nếu không, sẽ chỉ khiến Tô Cẩm Bình ta coi thường huynh! Huynh nói huynh yêu ta, tình yêu của huynh là nằm trên giường bỏ ăn bỏ uống, chờ đến khi chết để khiến ta phải áy náy sao? Nếu đó là cách yêu của huynh, thì tình yêu “vĩ đại” đó, ta không cần, cũng không dám nhận!” Nàng gằn từng tiếng một, nói không chút lưu tình, cũng khiến sắc mặt Hoàng Phủ Dật hơi biến đổi.

Bạch Tịch Nguyệt đang đứng nghe lén ở cửa sổ, lòng cũng như run lên! Thảo nào mà Vương gia lại thích nàng như vậy. Trong khi bọn họ chỉ biết kính cẩn khuyên Vương gia nên nghĩ thoáng ra một chút, thì Tô Cẩm Bình lại có thể nói từng câu từng chữ đánh thẳng vào nơi sâu thẳm nhất trong lòng người ta, đánh thật mạnh, ép người ta không thể không tỉnh lại!

“Nàng nói... nếu ta chết, nàng sẽ áy náy sao?” Dường như hắn chỉ nghe được duy nhất một câu đó, coi những lời còn lại như mây bay gió thoảng.

“Đúng thế! Bởi vì ta cũng là con người! Nhưng huynh thì sao? Huynh nhìn xem bộ dạng của huynh bây giờ thế nào? Không phải chỉ là một mối hôn nhân thôi sao? Vậy mà huynh biến mình thành thế này, lại còn muốn tự sát. Huynh nghĩ mình là cô nương trong khuê phòng đấy à?” Từng lời nói chua ngoa, châm biếm tuôn ra từ miệng Tô Cẩm Bình.

“Ta...” Hoàng Phủ Dật cũng nghẹn lời, quyết tâm vì yêu mà chết của mình lại bị người ta coi như một đại cô nương làm nũng tự tử, thật sự khiến hắn khó mà chấp nhận nổi!

Bạch Tịch Nguyệt ở ngoài cửa sổ nghe đến đây cũng dở khóc dở cười, Tô Cẩm Bình này thật thú vị, những lời nói của nàng cũng khác hẳn họ, cô nương khuê các à?

“Bây giờ huynh có ăn cơm không?” Nàng không kiên nhẫn, hỏi.

Hắn im lặng một chút, rồi giọng nói hơi khàn khàn vang lên: “Bản vương không đói bụng!”

“Huynh không đói, nhưng ta đói!” Vì đi tính sổ với người đàn ông kia, nên nàng còn chưa ăn gì. Nàng không thèm để ý đến hắn nữa, đi đến bên bàn ăn, cầm đũa bát, ăn uống rất tự nhiên.

Hoàng Phủ Dật cũng trợn mắt há hốc mồm, không phải nàng đến khuyên mình ăn cơm sao? Sao lại tự mình ăn trước chứ? Ngay khi hắn đang nghi hoặc, nàng lại đột ngột quay đầu hỏi: “Rốt cuộc huynh có ăn hay không? Một mình ta ăn chẳng vui vẻ gì!”

“Không ăn!” Thực sự không muốn ăn.

“Không ăn thì thôi. Ta h ỗ cung, quay v ề ăn cùng Thiên Úc!” Nói xong, nàng đứng lên, định đi ra ngoài cửa.

Thấy nàng định đi, h ản cuống cu ờng nói: “Đợi đã!”

“Sao? Muốn ăn cơm à?” Tô Cẩm Bình quay lại, nhìn h ản đ ầy vẻ trêu chọc.

“Bản vương ăn!” Lần này nàng đi, không biết bao giờ mới có thể gặp lại, hơn nữa, bây giờ h ản đã...

Nàng đưa hết thức ăn đến bên giường h ản, sau đó đưa đũa cho h ản: “Tự mình ăn, hay là ta đút cho huynh?”

“Có thể được nàng đút sao?” V ậy coi như đây là... yêu c ầ cuối cùng của h ản dành cho nàng đi.

“Khó chi ều!” Nàng phàn nàn không thèm giấu diếm, c ầm đũa gấp thức ăn cho h ản.

Nghe nàng cần n ần, Hoàng Phủ Dật không nhin đ ược, kh ẽ cười một tiếng, sau đó lại ho khan một trận, kh ụ kh ụ một h ỗ lâu mới có thể há miệng đ ể Tô Cẩm Bình đút cho h ản ăn. Lúc này, đôi mắt màu hổ phách nhìn nàng không chớp mắt, giống như muốn khắc sâu dung nhan của nàng vào tận đáy lòng v ậy.

Ánh mắt sáng rực nhìn Tô Cẩm Bình, nhưng mặt nàng lại chẳng có vẻ gì khác lạ, chỉ lạnh lùng nói: “N ể tình huynh là người bệnh, chỉ một l ần này thôi đ ấy! L ần sau không đ ược viện cớ này nữa! Từ bữa này trở đi, tự mình ăn cơm, tự mình uống thuốc, trả lại cho ta một người bằng hữu tốt, một người tri kỷ tốt, một đ ồ đệ tốt thật khỏe mạnh, biết chưa?”

“Nàng thật sự là tri kỷ của ta sao?” Thật ra, nhi ều ngày nay h ản cũng đã suy nghĩ rất kỹ càng. Rõ ràng là nàng không thích h ản, chỉ tại h ản cố chấp, tự cho là đúng thôi.

“Vớ vẩn!” Tô Cẩm Bình lườm hấn một cái: “Huynh phải biết rằng, hoàng huynh của huynh ấy mà, lòng dạ độc ác, hơi một chút là muốn lấy mạng ta, nếu không có những tri kỷ như các huynh giúp đỡ ta, thì e rằng ta đã chết sớm dưới ma trảo của hấn rồi. Cho nên, huynh phải ăn uống ngon lành vào, phải sống cho thật tốt, dù không vì chính mình, thì cũng phải vì những nhân loại đáng thương đang bị thế lực ác bá áp bức như chúng ta mà tỉnh táo lại đi chứ!”

“Ha ha ha, sư phụ, nàng lúc nào cũng thú vị như vậy!” Vì thế, ta càng khó mà buông tay, so với tri kỷ, có phải sư phụ sẽ thân thiết hơn một chút không?

“Nếu huynh đồng ý, thì vị sư phụ thú vị này của huynh sẽ che chở huynh cả đời. Sau này, khi huynh ra cửa, chỉ cần nói ra tên của ta, mọi người chắc chắn sẽ lùi xa ba thước, tuyệt đối không có ai dám bất kính với huynh!” Tô Cẩm Bình vỗ ngực, nói khoác mà không biết ngượng, đùa giỡn với hấn. Có đi đâu, làm sao nàng biết được, tương lai tên tuổi của nàng cũng thực sự uy hiếp cả thiên hạ chứ. Đương nhiên, những chuyện này là nói sau.

“Phì...” Tên của nàng à? Hoàng Phủ Dật không kịp được, lại bật cười, lần này, là sự vui vẻ thực sự. Tô Cẩm Bình thấy vậy cũng dần yên tâm hơn: “Tốt lắm, đồ đệ ngoan, ăn cơm đi!”

Hoàng Phủ Dật há miệng, chậm rãi nhai nuốt đồ ăn trong miệng, si mê nhìn người trước mặt. Sư phụ, tiểu Cẩm, nếu hôm qua nàng đến thì thật tốt biết bao. Nhưng hôm nay, ta đã không còn quay đầu được nữa rồi...

Đang ăn, bỗng một cảm giác khó chịu dần lan tỏa khắp toàn thân, sắc mặt hấn cũng dần trở nên rất kỳ quái...

Thấy sắc mặt hấn không ổn, Tô Cẩm Bình hỏi: “Sao thế? Có phải vết thương tái phát không?”

“Không... không phải!” Hấn hơi hoảng hốt đáp, lại như sợ nàng phát hiện ra gì đó, vội rút sâu vào trong chăn một chút, nhưng động tác hơi

manh mẽ khiến một vật rơi từ trên giường xuống. Sắc mặt Hoàng Phủ Dật biến đổi hẳn, định giật lại nhưng đã bị Tô Cẩm Bình cầm lên!

“Trả ta!” Hoàng Phủ Dật muốn đứng dậy lấy lại bọc giấy kia thì Tô Cẩm Bình đã mở nó ra, đưa lên mũi khê ngửi, mắt nàng trợn trừng lên, bước chân cũng lảo đảo, không thể tin nổi gào lên với hắn: “Hoàng Phủ Dật, huynh điên rồi!”

...

Thiên Ưc nhìn bóng người đứng mãi ngoài sân không nhúc nhích, trang phục và thân hình đó, hình như là Tam hoàng tử Nam Nhạc đúng không nhỉ? Nhưng sao khuôn mặt biến dạng hoàn toàn thế kia? A... không phải là bị tiểu thư nhà mình đánh đấy chứ? Còn nữa, bây giờ ngài ấy đến đây làm gì?

“Tam hoàng tử Nam Nhạc điện hạ, ngài tới tìm tiểu thư nhà em à?” Rốt cuộc Thiên Ưc không nhịn được nữa liền hỏi.

“Nàng không có nhà.” Không phải câu hỏi, mà là khẳng định.

Thiên Ưc gãi đầu: “A... đúng thế, tiểu thư đến phủ Dật vương thăm Dật vương điện hạ ạ!”

Cô vừa dứt lời liền cảm thấy luồng khí đầy áp lực bao quanh người mình, còn chưa kịp phản ứng thì người kia đã quay người rời đi. Luồng khí căng thẳng ban nãy cũng dần dịu xuống...

Quay về Lê viên, trong lòng vốn bình tĩnh không gợn sóng bỗng như nổi cơn sóng lớn, nhưng từng đợt sóng đánh vào tâm hồn hắn lại khiến toàn thân hắn đầy vị chua! Thăm Hoàng Phủ Dật à? Có gì hay mà thăm?!

Đúng lúc này, Phong đột ngột xuất hiện trong phòng, nhìn gương mặt thay đổi hoàn toàn của hắn, hắn ta hơi ngần ra, nhưng lại nhớ tới chuyện Tu và Diệt nói lúc sáng, bèn cố gắng nín nhịn cảm giác buồn cười, cúi đầu báo lại tin mình vừa thăm dò được: “Điện hạ, thuộc hạ vẫn bám theo Tô

Cầm Bình theo ngài phân phó. Hiện giờ nàng đã tới phủ Dật vương, đang đút cho Dật vương ăn cơm, hai người nhìn có vẻ rất thân mật.”

Hắn ta vừa nói xong, lập tức có cảm giác nhiệt độ trong phòng giảm xuống đến mức đóng băng! Phong lén ngẩng đầu, nhìn gương mặt vô cùng thâm trầm của điện hạ nhà mình, chỉ thấy trên khuôn mặt đó không hề có vẻ gì khác lạ, thản nhiên nói: “Biết rồi, lui đi!”

“Vâng!” Hắn ta vội vàng lui ra ngoài, nhưng còn chưa được mấy bước đã nghe thấy “R ầm!” một tiếng, quay đầu nhìn lại, chiếc bàn trong phòng điện hạ đã biến thành đống gỗ mục!”

Còn chưa kịp phản ứng, một luồng khí mạnh mẽ bắn ra từ cửa sổ, điên cuồng lướt qua Lê viên. Phong vội vàng né người sang một bên tránh luồng khí kia. Hơn hai mươi cây cổ thụ trăm năm cứ như vậy mà ầm ầm ngã xuống đất! Vị ám vệ nào đó khó khăn nuốt nước miếng, nếu mình còn đứng đó, thì e kết cục cũng giống những cái cây kia thôi!

Khắp vườn đầu tràn ngập vị chua, cứ như chủ quán nào đó vừa mở một hũ dấm chua ngâm từ bao năm rồi vậy, mùi hương tỏa ra bốn phía, lao thẳng lên tận trời mây! Phong lại nuốt nước miếng lần nữa, bình dấm chua của điện hạ lớn thật!!!

Mà người trong nhà, sắc mặt vẫn lãnh đạm như cũ, có đi đâu, trong đôi mắt như ánh trăng say lòng người kia, lại xuất hiện một cơn lốc xoáy, từng vòng từng vòng, vô cùng mạnh mẽ, nhìn có vẻ rất nguy hiểm. Một lúc lâu sau, đôi môi mỏng khẽ hé mở, rít răng nói ba chữ: “Hoàng Phủ Dật!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 83: Sau Đây, Cách Xa Người Con Gái Của Ta Ra Một Chút

Phong ở cách đó không xa, nghe tiếng nói như rít ra từ kẽ răng của điện hạ nhà mình, không kịp được mà run lên một chút, sau khi do dự trong chốc lát, cuối cùng hắn ta quyết định phải nhanh chóng mà biến đi, tránh cho mình vô tội lại gặp họa. Vừa lách người đi chưa được mấy bước, lại chợt nghe thấy tiếng điện hạ nhà mình: “Phong!”

Giọng nói nhẹ nhàng bay tới, không giống với giọng nói lúc trước, nhưng không hiểu sao lại khiến cho hắn ta có cảm giác nổi da gà, hắn ta như nuốt nước miếng một cái, dù có hơi sợ hãi, nhưng vẫn lập tức xuất hiện trong phòng như một cơn gió, quỳ một gối xuống đất: “Điện hạ!”

“Vô Trần công tử, gần đây giết trưởng lão phái Thanh Thành phải không?” Hắn thản nhiên hỏi.

Phong ngẩn ra, Vô Trần công tử, là Hoàng Phủ Dật, Dật vương của Đông Lăng. Có đi đâu, hắn đã quay về kinh thành một thời gian rồi, sao có thể giết trưởng lão phái Thanh Thành chứ? Điện hạ nghe thấy tin đồn này ở đâu ra vậy?

“Hả?” Giọng nói thanh lạnh vang lên, nghe rất rõ ràng, nhưng không hiểu sao cứ khiến Phong cảm thấy không khí xung quanh mình như đông đặc lại.

Phong quan sát cẩn thận sắc mặt của hắn: “Điện hạ, không...” có mà, nhưng vừa nói đến chữ “không”, hắn ta lại cảm thấy trong đáy mắt đối phương dần hiện lên tia sắc lạnh, bỗng, hắn ta đột nhiên hiểu rõ, lau mồ hôi trán nói: “Thuộc hạ hiểu rồi ạ!”

“Nghe nói bang chủ phái Thái Sơn cũng là do hấn giết.” Lại một câu trăn thuật nữa.

Vị ám vệ nào đó đã dãn bình tĩnh lại, khước môi khẽ kéo lên, đáp: “Đúng ạ!” Rõ ràng hai người kia còn sống mà điện hạ!!!

“Vụ án tham ô thành Bạch Hồ của Đông Lăng, cũng có liên quan đến Dật vương nhỉ?” Hấn nhẹ nhàng hỏi, ánh mắt lơ đãng nhìn rất xa, giọng nói cũng mơ hồ, êm tai.

Dật vương chưa bao giờ nhúng tay vào chuyện quan trường, làm như vậy có phải quá giả rỗi không? Nhưng điện hạ nói có liên quan, vậy cũng chỉ có thể có liên quan thôi! “Vâng, điện hạ! Thuộc hạ sẽ lập tức đi xử lý!”

“Ừ! Đi đi!” Hấn thản nhiên phun ra ba chữ, sau đó không thềm bận tâm, đi thẳng ra ngoài cửa.

“Điện hạ, ngài đi đâu vậy ạ?” Phong hơi ngạc nhiên.

“Phủ Dật vương.” Chỉ có ba chữ ở lại, bóng trắng trước mặt chợt lóe lên, đã không còn thấy bóng dáng của người kia đâu nữa.

Phong đứng nguyên tại chỗ, sau một lúc lâu sững sờ, hấn ta khẽ lắc đầu, Dật vương điện hạ à, gặp phải điện hạ nhà chúng ta, đúng là sự bi ai của ngài rỗi! Đương nhiên, trưởng lão phái Thanh Thành và bang chủ phái Thái Sơn lại càng bi ai hơn, đang sống sờ sờ ra đó, bây giờ lại phải đi làm người chết! Hơn nữa, hai bang phái này đều là hai bang lớn tám bang phái lớn trên giang hồ, gây ra chuyện thế này, Hoàng Phủ Dật cũng sẽ gặp phiền phức không nhỏ với mấy người chính đạo. Điện hạ ra tay quá tàn nhẫn!

----bamholyland.com----

Sau khi Tô Cẩm Bình gằm lên một câu “Huynh điên rỗi”, Hoàng Phủ Dật khẽ cắn môi dưới, rụt sâu vào bên trong giường, nhìn giống như một đứa bé bị oan ức: “Xin... xin lỗi...”

Vì hắn nghe nói, hút mấy thứ đó, là có thể nhìn thấy những gì mình muốn thấy. Hắn biết, cả đời này hắn và nàng tuyệt đối không thể nào nữa, cho nên... dù biết những thứ mình thấy chỉ là mộng ảo, nhưng hắn vẫn động vào!

“Xin lỗi à? Huynh có lỗi với ta sao?” Nàng quát ầm lên, trong mắt đầy vẻ thất vọng, không ngờ hắn lại đi động vào mấy thứ thế này! Nếu hắn đã thật sự sa đọa đến thế này, thì nàng cũng không cần thiết phải can thiệp vào cuộc sống của hắn nữa.

Đúng lúc này, cuối cùng Bạch Tịch Nguyệt ở ngoài cửa đã không chịu nổi nữa, vội vàng xông vào, bước từng bước tới bên cạnh Tô Cẩm Bình, hỏi: “Đây là cái gì? Là độc dược à?” Ai đặt mấy thứ này vào phòng Vương gia?

“Độc dược á?” Tô Cẩm Bình cười lạnh một tiếng: “Đây là ngũ thạch tán!” Ngũ thạch tán, nói thẳng ra cũng chẳng có gì khác thuốc phiện ở hiện đại, chỉ là độ tinh khiết không được cao như hiện đại thôi! Khi nàng còn làm sát thủ, đã vô số lần phải tiếp xúc với mấy thứ này, cho nên chỉ vừa ngửi qua đã có thể đoán ra ngay!

“Ngũ thạch tán!!!” Bạch Tịch Nguyệt không dám tin bịt miệng lại, đôi mắt đẹp nhìn Hoàng Phủ Dật đầy vẻ kinh ngạc! Trong lòng nàng ấy, trước giờ Dật vương điện hạ luôn là người cao quý xuất trần, phóng khoáng hào hiệp, giống một tiên nhân chỉ có thể gặp mà không thể ao ước, nhưng vì sao một người như chàng lại động vào mấy thứ như ngũ thạch tán chứ?

“Sao? Hối hận vì gả cho hắn rồi hả?” Nghe thấy tiếng kêu sợ hãi này, Tô Cẩm Bình quét ánh mắt lạnh lùng qua, trong đáy mắt đầy vẻ giễu cợt.

Nghe câu hỏi này của nàng, Bạch Tịch Nguyệt hơi run lên, sau đó, dưới ánh mắt không bận tâm của Hoàng Phủ Dật, nàng ấy chậm rãi lắc đầu, vẻ kinh ngạc trong mắt dần chuyển thành thống khổ và đau lòng đến không chịu nổi: “Không, dù Vương gia có biến thành thế nào đi chăng nữa, cũng vẫn là phu quân của Bạch Tịch Nguyệt ta! Chỉ là...” Chỉ là, chẳng lẽ để cho Vương gia cả đời đều chịu khổ sở vì thứ độc dược kia sao?

Nàng ấy vừa dứt lời, trên mặt Hoàng Phủ Dật thoáng hiện lên vẻ kinh ngạc, ánh mắt nhìn nàng ấy cũng đờ đẫn vẻ không thể tin nổi. Ngũ thạch tán, nếu là người bình thường dính vào mấy thứ này, đâu sẽ bị người đời cười nhạo, để truy vấn ra ngoài, thì ngay cả danh hiệu cao quý của Hoàng Phủ Dật hẳn cũng sẽ không giữ được nữa, vậy mà nàng ấy cũng chấp nhận được sao?

Tô Cẩm Bình lại khẽ cười, nói: “Quả nhiên là ta không nhìn lầm cô!”

Nhưng cũng đúng vào lúc này, nét mặt Hoàng Phủ Dật bỗng trở nên vô cùng khổ sở, cả khuôn mặt cực kỳ vặn vẹo, cuối cùng không chịu nổi nữa liền nói với Tô Cẩm Bình: “Sự phụ, đưa cho ta cái kia!”

Lời này vừa vang lên, sắc mặt Tô Cẩm Bình lập tức lạnh đi: “Sao hả? Huynh định dựa vào thứ này để sống cả đời sao?”

“Nhưng mà...” Nhưng mà một khi đã dính vào mấy thứ này, thì căn bản là không thể cai được, hơn nữa, hẳn cũng nghe nói, nếu không ăn đúng lúc sẽ thống khổ đến mức nào! Dần dần, một cảm giác không thể hít thở nổi lan ra khắp toàn thân, ở trái tim như có hàng mấy chục vạn con kiến đang gặm cắn, quấy nhiễu khiến hẳn khó chịu đến cực điểm, cắn chặt môi dưới, ánh mắt nhìn Tô Cẩm Bình đờ đẫn vẻ cầu xin: “Sự phụ, van xin nàng, cho ta!”

“Không! Không thể đưa cho chàng được!” Bạch Tịch Nguyệt bỗng kêu lên, đẩy Tô Cẩm Bình sang bên cạnh một chút, khiến nàng cách xa Hoàng Phủ Dật ra một chút: “Không! Không thể cho được! Trước kia ta đã nghe phụ thân nói qua, mấy thứ này càng dùng sẽ càng nghiện, Vương gia tuyệt đối không thể chạm vào mấy thứ này được!”

Ai ngờ, Tô Cẩm Bình lại kéo Bạch Tịch Nguyệt sang một bên, chạm rãi bước tới, đưa gói đồ kia đến trước mặt hẳn: “Huynh muốn không? Cho huynh!”

Dứt khoát như vậy lại khiến Hoàng Phủ Dật hơi sững sờ, bàn tay lại do dự không dám nhận.

“Cô điên rồi!” Bạch Tịch Nguyệt kêu lên sợ hãi, ánh mắt nhìn Tô Cẩm Bình cực kỳ hung dữ, còn mang theo vẻ thù địch! Nhưng, Tô Cẩm Bình cũng không đáp lời nàng ấy, chỉ đưa tay ra nói với Hoàng Phủ Dật lần nữa: “Không phải huynh muốn nó sao? Đây, cho huynh đây! Còn đi!” Nàng lạnh lùng nói, khuôn mặt xinh xắn vô cùng hững hờ, ánh mắt nhìn hẩn như đang nhìn một người xa lạ.

“Ta!!!” Mặt Hoàng Phủ Dật đầy vẻ thống khổ và không thể chịu đựng nổi, hẩn cũng có thể tưởng tượng ra, dáng vẻ của mình lúc này nhìn thảm hại thế nào, hẩn không muốn bày ra bộ dạng này trước mặt nàng, nhưng hiện giờ... Hẩn cũng nhận ra vẻ không vui trong giọng nói của nàng, biết là nếu mình nhận, có thể sẽ gặp hậu quả gì, nhưng hẩn thật sự rất khó chịu, dường như đau đớn đến không muốn sống nữa! Tuy hẩn chỉ mới dùng thứ này từ hôm qua, nhưng có lẽ là do hôm qua hẩn cũng đã ăn không ít!

Tô Cẩm Bình bình tĩnh nhìn hẩn, một lúc lâu sau mới chậm rãi nói: “Nghe đây, nếu còn tiếp tục động vào mấy thứ này, huynh sẽ mất người bằng hữu là ta! Có đi đâu, bây giờ huynh sẽ có thể rất thoải mái, không cần phải chịu đựng chút khổ sở nào nữa. Tự huynh chọn đi!”

Bạch Tịch Nguyệt cũng bị lời nói của Tô Cẩm Bình làm cho rung động, ngẩn ra nhìn nàng...

Nghe nàng nói vậy, Hoàng Phủ Dật đã ngẩn bật từ trên giường dậy, hung hăng siết chặt nắm tay đến đau đớn, đôi mắt màu hổ phách giờ đã biến thành đỏ tươi, cắn môi dưới của mình, vì môi còn thoáng thấy vết máu, khuôn mặt tuấn tú đã sạm vạm vẹo, cuối cùng, ôm lấy hai chân mình, nhìn Tô Cẩm Bình, giọng nói khàn khàn vang lên: “Vứt đi! Vứt đi!” Hẩn gầm lên hai tiếng, toàn thân đã đau đớn khổ sở đến không thể kiềm chế nổi!

“Nghe cho rõ, đây là tự huynh chọn!” Nói xong, Tô Cẩm Bình đi tới bên cửa sổ, ném bao ngũ thạch tán ra ngoài, “tùm” một tiếng rơi xuống nước.

Trong khoảnh khắc bao ngũ thạch tán đó bay ra ngoài, suýt nữa Hoàng Phủ Dật không khống chế được, muốn đưa tay ra giật lấy! Cảm giác rần

rật toàn thân càng lúc càng đậm đặc, Bạch Tịch Nguyệt đau lòng bước tới:
“Vương gia...”

“Cút ngay!” Hấn vung tay, hất nàng ấy ngã xuống đất, sắc mặt cu ồng bạo, nằm trên giường ra li ều mạng lẩn lộn, càng lúc càng đau đớn. Hấn biết bây giờ nhìn mình thế nào, chỉ là, sao hắn có thể để nàng nhìn thấy mình thế nào như thế chứ?! Nỗi đau trên cơ thể cùng với sự tra tấn trong nội tâm khiến hắn thậm chí còn cảm giác được vị tanh ngọt xông lên cổ họng!

Dần dần, cảm giác đau đớn kia còn lớn hơn lý trí còn sót lại trong đầu hắn. Hắn ng ồi dậy, muốn điên cu ồng lao đầu vào thành giường. Tô Cẩm Bình nhanh chóng ra tay, vịn cổ tay hắn, giữ chặt hắn lại, quát Bạch Tịch Nguyệt đang nước mắt ngấn nước mắt dài ng ồi dưới đất: “Lấy xích sắt đến đây!”

“Xích sắt? Không! Sao có thể dùng thứ đó để đối xử với Vương gia chứ?” Bạch Tịch Nguyệt gào lên theo phản xạ.

“Trừ khi cô muốn hắn tự hại mình mà chết!” Lúc trước, khi nàng thực thi nhiệm vụ, đã từng đến trung tâm cai nghiện, cũng đã thấy những người điên cu ồng vì không được dùng ma túy. Vì thế, nàng biết rằng, nếu không khống chế được Hoàng Phủ Dật, thì chính hắn sẽ càng không thể khống chế được!

Bạch Tịch Nguyệt cũng phát hiện ra không ổn, cuối cùng đành cắn răng vội vàng chạy ra ngoài.

Tô Cẩm Bình vẫn dốc sức kiềm chế hắn, dù sao đối phương cũng là người có nội lực, nàng cũng phải dùng hết sức mình mới có thể khống chế được hắn. Không bao lâu sau, Bạch Tịch Nguyệt cầm xích sắt bước vào, “loảng xoảng” vài tiếng, Tô Cẩm Bình đã trói gọn Hoàng Phủ Dật lại, hắn thì vẫn như nổi điên muốn đâm đầu xuống đất, lại bắt đầu gào thét: “Đưa ngũ thạch tán cho ta! Đưa cho ta!”

“Bốp” một tiếng, Tô Cẩm Bình tát thẳng vào mặt hắn. Nàng xuống tay rất nặng, khiến mặt hắn nổi lên một vết đỏ h ồng, Hoàng Phủ Dật cũng bị

cái tát này đánh sâu vào tận đáy lòng, thoáng trấn tĩnh hơn một chút.

Bạch Tịch Nguyệt rất đau lòng đứng bên cạnh, muốn nói gì đó, nhưng rồi lại không lên tiếng, vì nàng ấy biết, mình không giúp được chàng.

Thấy hắn thoáng hồi phục thần trí, Tô Cẩm Bình lạnh lùng gằn từng tiếng: “Bây giờ nói cho ta biết, huynh thật sự muốn ngũ thạch tán?”

“Ta muốn... không, ta...” Nói tới đây, hắn đã đau đớn đến không chịu nổi nữa, hai tay đang bị xích sắt trói lại túm lấy tóc mình, dường như muốn giật hết cả tóc trên đầu xuống. Một lúc lâu sau, hắn ngược lên nhìn Tô Cẩm Bình, nước mắt lưng tròng, sắc mặt nhếch nhác: “Sự phụ, ta khó chịu!” Nếu không phải vì mình là đàn ông, thì hắn thật sự đã khó chịu đến phát khóc rồi!

Bộ dạng này cũng lọt ngay vào mắt Bách Lý Kinh Hồng ở cách đó không xa. Đôi người màu xám bạc chột lóe lên, khóe môi mỏng nhếch lên cười nhạt, hắn biết rõ, Tô Cẩm Bình thuộc tuýp người tim rất mềm, không chịu nổi nhất chính là ánh mắt đáng thương của người khác, chiều này, chính hắn cũng từng dùng qua. Có đi đâu, bây giờ nhìn thấy người khác dùng... Một làn sương mù hắc ám chậm rãi bốc lên từ người hắn, sát ý hiển hiện rõ, những luồng khí lạnh cũng tỏa ra theo. Hoàng Phủ Dật phải không? Đáy mắt hắn như có những cơn sóng dâng trào, bỗng nhiên, lại đột ngột biến mất...

Ánh mắt này khiến lòng Tô Cẩm Bình mềm nhũn, nhìn dáng vẻ đáng thương của hắn, không hiểu sao mũi nàng cũng cay cay, vốn trong đầu nàng còn có suy nghĩ không thêm quan tâm đến, nhưng giờ cũng hoàn toàn biến mất, nàng đưa tay ra, cầm chặt lấy tay hắn: “Đồ đệ, huynh tin ta không?”

“Tin!” Hắn cắn răng, cố gắng nhịn đau, cũng có thể cảm nhận được hơi ấm của nàng truyền từ lòng bàn tay vào từng chút từng chút một, giống như một nguồn suối mạnh mẽ cho hắn dũng khí đến vô tận!

“Nếu tin ta, thì cố gắng chịu đựng! Tin ta, chỉ cần cố gắng chịu đựng vài lần sẽ ổn thôi! Đường đời của huynh còn rất dài, tuyệt đối không thể bị

hủy bỏ bởi một gói ngũ thạch tán bé nhỏ này được! Sau này huynh còn phải mang theo sự hào hiệp của mình đi ngao du giang hồ, sau này, huynh còn phải vui thú đàn ca sáo nhạc, vì thế, hôm nay huynh nhất định phải chịu đựng! Cố gắng vượt qua, biết không?” Trong mắt Tô Cẩm Bình cũng đỏ ửng lên nhìn rất hung dữ, còn có phần hơi điên cuồng.

“Được!” Hắn khẽ gật đầu, môi dưới đã bị cắn đến tứa máu, Bạch Tịch Nguyệt đứng bên cạnh không kìm được, liền bước tới đưa cổ tay mình qua. Hoàng Phủ Dật thì không hề nghĩ ngợi nhiều, lập tức cắn phập vào!

Một tiếng “a” dù cố nén vẫn bật ra từ miệng nàng ấy, nhưng nàng vẫn cắn chặt răng, không rút tay lại.

Tô Cẩm Bình quay đầu, giận dữ nói: “Cô làm cái gì vậy?”

“Vương gia sẽ làm mình bị thương mất!” Chỉ một câu, đơn giản, rõ ràng, nhưng cũng thể hiện rõ quyết tâm của nàng ấy.

Thần trí Hoàng Phủ Dật cũng đột nhiên thanh tỉnh trong một giây ngắn ngủi, hấn há miệng, thả tay nàng ấy ra, ánh mắt nhìn nàng ấy cũng hơi phức tạp, nhưng lập tức lại bị cơn đau đón thay thế. Cổ tay trắng ngần của Bạch Tịch Nguyệt bị cắn hấn lên một vòng máu, nhưng cũng không kêu đau, chỉ rơi lệ đau lòng nhìn hấn. Dật vương của nàng, phu quân của nàng, bây giờ đang tra tấn bản thân mình thành như vậy, bảo nàng làm sao có thể không đau lòng!!!

“Sự phụ, hát cho ta nghe được không? Hát... hát bài hát ngày đó nàng hát trong bữa tiệc mừng thọ Hoàng huynh ấy!” Hấn bỗng quay đầu, cắn răng nhìn Tô Cẩm Bình, đưa ra một yêu cầu như vậy.

Tô Cẩm Bình cũng biết, đối phương có ý chí rất mạnh mẽ, hơn nữa, hấn si mê âm nhạc, có lẽ thật sự có thể giúp hấn một chút. Nàng khẽ gật đầu, cất tiếng hát: “Như hoa, như mộng, là cuộc tương phùng ngắn ngủi của đôi ta. Triền miên, những lời nhỏ nhẹ, giọt lệ son rơi nhẹ xuống khoe môi...”

Ban đầu, giọng hát còn hơi gượng gạo, nhưng dần dần cũng hòa hợp vào tiếng hát, từng âm điệu xa xăm phát ra từ miệng nàng, càng hát lại càng cảm thấy trong lòng chua xót, nếu không có bài hát này, nếu không có màn biểu diễn của nàng ở bữa tiệc mừng thọ Hoàng Phủ Hoài Hàn, có phải sẽ không hại Hoàng Phủ Dật thành thế này không?

Trong tiếng hát của nàng, sắc mặt Hoàng Phủ Dật dần yên ổn hơn, Bạch Tịch Nguyệt đứng bên cạnh dường như cũng đang chìm đắm trong tiếng hát này, thật mềm mại, uyển chuyển, một ca khúc quá đẹp, quả thật rất có sức trấn an lòng người.

Nàng chậm rãi hát, Hoàng Phủ Dật dường như cũng được âm nhạc trấn an, sắc mặt khổ sở đã biến mất, hần cuộn tròn người lại, hơi run rẩy.

Tô Cẩm Bình cũng biết một nửa nguyên nhân là do tiếng hát của mình, còn một nửa khác, là vì Hoàng Phủ Dật mới chỉ hát vài lần, nên chất gây nghiện còn chưa ngấm sâu, một lúc lâu sau, dường như hần đã vượt qua được cơn nghiện lần này.

Bách Lý Kinh Hồng ẩn náu ở cách đó không xa, cũng chỉ lẳng lặng đứng nghe nàng hát. Ngày ấy hần đi tới bữa tiệc mừng thọ Hoàng Phủ Hoài Hàn để giúp nàng hơi muộn, nên cũng chưa từng nghe thấy ca khúc này. Hôm nay là lần đầu tiên hần được nghe, hát rất hay, giai điệu cũng rất mới mẻ, hần lại không biết nàng còn có tài nghệ như vậy. Chỉ là, hần không biết, mà Hoàng Phủ Dật lại biết, đi đầu này khiến vị chua trong lòng hần càng đậm thêm một chút. Khiến hần càng tức giận hơn nữa là, nàng lại hát cho Hoàng Phủ Dật nghe, mà ngay cả cái ngày nàng cho rằng nàng có thai con của hần, nàng cũng chưa từng hát cho mình nghe bài nào. Suy nghĩ này vừa xuất hiện, một cảm giác tên là “ghen tuông” điên cuồng nảy sinh trong đáy hồ tĩnh lặng của hần, thậm chí trong đầu hần còn bị kích thích đến mức nghĩ rằng, nếu hần cũng ăn ngũ thạch tán, liệu nàng có thể cũng đối xử với hần như vậy không?

Cuối cùng Hoàng Phủ Dật cũng hoàn toàn khôi phục thần trí, hần ngừng đầu nhìn về phía Tô Cẩm Bình, mái tóc hơi loạn, sắc mặt cũng tái nhợt, toàn thân nhìn như trong suốt, cực kỳ thể lương. Hần cười khổ một tiếng,

khàn giọng nói: “Như hoa, như mộng, là cuộc tương phùng ngắn ngủi của đôi ta... ha ha...” Hấn không ngờ, ca khúc nàng hát ngày đó, lại hát ra kết cục của bọn họ ngày hôm nay.

Thấy hấn nhỏ giọng hát, Tô Cẩm Bình cũng không nói gì nhiều, chỉ lạnh giọng nói: “Lần này coi như xong rồi, lần sau có lẽ sẽ càng khó chịu hơn, nhưng cố gắng nhẫn nhịn vài lần, huynh sẽ không sao nữa, vì huynh ăn cũng không nhiều.”

Sau khi nàng nói xong, Hoàng Phủ Dật cũng chỉ cúi đầu, không biết đang nghĩ gì, một lúc lâu sau mới nói: “Thật ra, cai hay không cai, với ta cũng có gì khác đâu.”

Nghe hấn nói vậy, cảm giác giận dữ lan tỏa khắp toàn thân Tô Cẩm Bình, nàng tức giận nói với hấn: “Hoàng Phủ Dật, ta nói cho huynh biết, cuộc đời của huynh là do huynh tự quyết, huynh nên chịu trách nhiệm với chính mình. Từ nay về sau, huynh muốn thế nào, ta cũng không xen vào nữa, ta cũng không thêm quan tâm nữa, cũng như thế, bên cạnh Tô Cẩm Bình ta tuyệt đối không có loại bằng hữu chìm đắm trong truy lạc. Nếu huynh sống như vậy, thì sau này cách xa ta ra một chút!” Tô Cẩm Bình nói xong liền đứng dậy định rời đi.

“Sự phụ, đợi đã!” Hoàng Phủ Dật vội lên tiếng ngăn nàng lại.

“Hử?” Nàng quay đầu nhìn hấn, mắt đầy vẻ cảnh cáo.

Hấn cười khô: “Sự phụ, ta biết rồi, ta sẽ bỏ mà!” Dù có khó khăn thế nào, dù có thống khổ ra sao, hấn cũng sẽ bỏ, chỉ vì không muốn để nàng ghét mình.

Tô Cẩm Bình cười, đang định nói gì đó, thì hạ nhân vương phủ chợt vào bẩm báo: “Vương gia, Vương phi, người trong cung đến!”

Bạch Tịch Nguyệt nhìn bộ dạng hiện giờ của Hoàng Phủ Dật, cũng biết hấn không thể gặp khách được, liền nói: “Nói là Vương gia nghỉ ngơi rồi, bản vương phi sẽ ra ngay!”

Có đi ầu, nàng ấy vừa dứt lời, Tiêu Lâm tử đã bước đến cửa phòng, nhìn tình hình trong phòng, nói: “Nô tài tham kiến Dật vương, Dật vương phi!”

“Không biết Tiêu Lâm tử công công tới đây có việc gì?” Bạch Tịch Nguyệt hỏi.

Xích sắt trên người Hoàng Phủ Dật còn chưa cởi ra, hắn chỉ ng ồi trên giường, đầu cũng chẳng ngẩng lên, dường như không hề muốn biết hoàng huynh cho người đến truy ền tin tức gì một chút nào cả.

Tiêu Lâm tử hít sâu một hơi, đáp: “Dật vương phi, Hoàng thượng và Dạ vương điện hạ đã biết tình hình ở đây, sai nô tài tới truy ền lời, để Tô Cẩm Bình ở lại đây một vài ngày, chờ Dật vương điện hạ khỏi hẳn rồi lại h ồi cung!”

Nghe gã nói vậy, Hoàng Phủ Dật lập tức ngẩng đầu, ánh mắt sáng lên, dường như không thể tin được rằng hoàng huynh nhà mình sẽ phái người nói như thế.

Người đàn ông áo trắng ở ngoài phòng cách đó không xa nghe thấy lời này, nắm đấm giấu dưới ống tay áo bào rộng thùng thình siết chặt lại, khóe môi mỏng nhếch lên, sắc mặt của khuôn mặt bị đánh đến biến dạng hoàn toàn kia không hề thay đổi nh ều, nhưng lại khiến người ta cảm thấy cực kỳ đáng sợ!

“Rắm thối ấy!” Tô Cẩm Bình buột miệng mắng đầy giận dữ, ngày mai là mừng tám, cũng là ngày lành nàng được nhận ti ền, ở lại đây thì bổng lộc của nàng phải làm sao bây giờ?

Tiêu Lâm tử nghe vậy, khóe miệng khẽ run lên vài cái, th ăm nghĩ Hoàng thượng và Dạ vương điện hạ quả là liệu sự như th ần, ngay cả phản ứng của Tô Cẩm Bình cũng đoán trước được, sau khi cảm thán xong, gã liền nói: “Hoàng thượng nói, ti ền bổng lộc hàng tháng của cô, chờ đến trung tu ần tháng này sẽ phát cho cô, tính bổng lộc một tháng rưỡi.” Nhìn thấy sắc mặt Tô Cẩm Bình đã khó coi như vật thể không rõ trong nhà xí, gã vội nói tiếp:

“Hoàng thượng còn nói, cô vất vả như vậy, đến trung tuần tháng này sẽ phát cho cô một trăm lượng bạc!”

Nghe vậy, sắc mặt dữ tợn của Tô Cẩm Bình thoáng dịu đi, trong lòng nhanh chóng tính toán, bổng lộc một tháng rưỡi là hai mươi lượng, nếu biến thành một trăm lượng, thì còn hơn cả gấp ba rưỡi. Thật ra, gần đây nàng vẫn luôn bực bội, vì đến mừng tám linh bổng lộc xong nàng sẽ bỏ trốn, chẳng khác nào làm không công cho người ta tám ngày nữa! Bây giờ biến thành thế này, dường như cực kỳ có lợi với nàng, không chỉ hơn rất nhiều tiền, mà còn tiêu tan hết cảm giác hậm hực vì phải làm không công lúc đầu. Hơn nữa, ở lại phủ Dật vương mấy ngày, tất nhiên sẽ được ăn ngon mặc đẹp, chưa biết chừng còn lừa gạt được Hoàng Phủ Dật một vài thứ nữa, nên việc làm ăn này, tính thế nào cũng có lời cả!

Vì thế, vẻ mặt tức giận của cô nàng nào đó biến mất trong nháy mắt, bước lên vài bước, cười vô cùng hòa ái, vỗ vai Tiểu Lâm tử, cảm thấy vô cùng cảm kích vì đối phương mang đến cho mình một tin tốt như vậy, nói: “Công công, ngài vất vả quá! Hoàng thượng cũng khách sáo quá đi mất, không phải chỉ giúp đỡ chăm sóc Dật vương điện hạ một chút thôi sao? Thật ra, đây đều là trách nhiệm của nô tỳ mà, thân làm nô tỳ, đương nhiên là phải thời thời khắc khắc nghĩ cách san sẻ giúp Hoàng thượng rảnh. Vì thế, đây đều là chuyện chúng ta phải làm thôi, thế mà Hoàng thượng còn muốn thưởng cho nô tỳ nữa, nô tỳ sao có thể không biết xấu hổ như thế chứ!”

Khóe miệng Tiểu Lâm tử hơi co rút, cũng không biết nên đáp lại thế nào cho tốt, chẳng lẽ lại bảo biết xấu hổ là tốt, cũng tiết kiệm được chút tiền cho Hoàng thượng à? Hoàng thượng và Dật vương chuyện gì cũng dự tính được, chỉ có không ngờ rằng nàng sẽ nói ra mấy lời này thôi!

Có đi đâu, cũng không lâu sau, sự khó khăn của gã hoàn toàn biến mất! Tô Cẩm Bình thu tay lại, nói tiếp: “Có đi đâu, Hoàng thượng đã nói như vậy rồi, người ta nói lệnh vua không thể chối từ, ta đành phải cố mà nhận vậy! Xin Tiểu Lâm tử công công cứ quay về nói với Hoàng thượng, nô tỳ vô cùng xấu hổ, sau này xin ngài đừng khách sáo như vậy!”

Nghe nàng nói câu này, đến Hoàng Phủ Dật cũng cảm thấy có vài sọc đen chảy xuống sau gáy mình, nhìn dáng vẻ người kia đi, có chút bộ dạng nào của người “cố mà nhận” không?!

“Ta biết rồi!” Tiểu Lâm tử càn phất trần, thật sự chịu không nổi nhìn nàng một cái, rồi lắc đầu hừ một tiếng, bỏ đi! Rõ ràng là cao hứng muốn chết đi, còn nói nhiều câu vô nghĩa như vậy làm gì chứ? Lãng phí cảm xúc của gã!

Tô Cẩm Bình sống chết kìm nén cảm giác muốn cong khóe môi lên cười, nói với hai vợ chồng nhà kia: “Nếu đã vậy rồi, ta đành phải ở nhờ ở đây vài ngày vậy, vương phi sẽ không để ý chứ?”

Nàng vừa hỏi xong, Tiểu Lâm tử đã đi thật xa bỗng quay lại, vì gã vừa bị phản ứng của Tô Cẩm Bình làm cho quên mất một chuyện rất quan trọng, vừa lên tiếng: “Vương...”

Tô Cẩm Bình liền nhảy dựng lên, hét to: “Không phải là Hoàng thượng đổi ý nhanh như vậy chứ?”

Mặt Tiểu Lâm tử như xuất hiện vết rạn, Hoàng thượng sẽ đổi ý vì một trăm lượng sao? Vậy mà nàng cũng nghĩ cho được! Gã không thèm đáp lại nàng, nói với Bạch Tịch Nguyệt: “Vương phi, Hoàng thượng có dặn, nhắc ngài quản lý chặt một chút miệng lưỡi đám hạ nhân, chuyện này không thể lan truyền ra ngoài được!”

Truyền ra, không chỉ khiến Dật vương điện hạ sau này không thể ngăn đầu lên nhìn người khác được, mà cũng tổn hại đến uy danh của Hoàng thất Đông Lăng. Vì thế, Hoàng thượng mới để gã đến nhắc nhở Dật vương phi một chút.

Bạch Tịch Nguyệt nghe vậy khẽ gật đầu đáp: “Công công yên tâm, dù Hoàng thượng không dặn, bản vương phi cũng sẽ không để chuyện này truyền ra ngoài! Hơn nữa, cũng do bản vương phi sơ suất nên mới để Vương gia dùng mấy thứ đó. Xin công công chuyển lời giúp đến Hoàng thượng, Bạch Tịch Nguyệt tự biết tội nghiệt của mình, xin Hoàng thượng trách phạt!”

Nàng ấy vừa dứt lời, trên mặt Tiêu Lâm tử thoáng hiện ra vẻ tán thưởng, Dật vương phi quả nhiên là người thông minh. Khi Hoàng thượng nghe ám vệ bẩm báo rằng Dật vương điện hạ dùng ngũ thạch tán, đúng là đã nổi trận lôi đình, cực kỳ giận dữ vì Dật vương phi không chăm sóc Dật vương cẩn thận, muốn trừng phạt nàng ấy. May mà có Dạ vương điện hạ khuyên mấy câu, Hoàng thượng mới không hạ chỉ xử phạt. Nghĩ vậy, gã liền khẽ gật đầu với Bạch Tịch Nguyệt: “Vương phi yên tâm, lời của ngài, chắc chắn nô tài sẽ báo lại với Hoàng thượng!”

“Vậy tạ ơn Tiêu Lâm tử công công!” Nói xong, nàng ấy ra hiệu với quản gia đứng ở cửa phòng, quản gia kia nhanh chóng nhét mấy thỏi bạc vào cổ tay áo Tiêu Lâm tử ở ngay góc độ mà Tô Cẩm Bình có thể nhìn thấy được.

Vì thế, Tiêu Lâm tử rời khỏi Dật vương phủ trong ánh mắt vô cùng ghen tị nhìn vào cổ tay áo gã của Tô Cẩm Bình. Nhìn thấy ánh mắt này của nàng, cả Hoàng Phủ Dật và Bạch Tịch Nguyệt đều run run khóe miệng.

Bách Lý Kinh Hồng ở cách đó không xa lại khẽ bật cười, xem ra, nàng có vẻ rất thích bạc. Nếu vậy, mình sau này có phải lại có thêm một lợi thế không?

“Quản gia, đi chuẩn bị một gian phòng tốt nhất cho Tô cô nương, ở gần viện của Vương gia một chút, cũng tiện chăm sóc chàng.” Bạch Tịch Nguyệt phân phó quản gia ngoài cửa.

Quản gia kia nghe vậy, nhìn Vương gia nhà mình, lại nhìn Tô Cẩm Bình rồi cúi người hành lễ: “Vâng, lão nô sẽ đi sửa soạn ngay!” Nói xong, lão liền lui xuống đi sắp xếp, chỉ là, trong lòng lại thầm lắc đầu liên tục, Vương phi đúng là một người phụ nữ tốt, hiền lương thực đức, chỉ tiếc là Vương gia lại không nhìn thấy sự tốt đẹp của Vương phi.

Tô Cẩm Bình liếc nhìn hai người này một cái, nói: “Đồ đệ, vi sư đi nghỉ trước, sáng sớm mai không cho phép ai gọi ta dậy, để ta ngủ bù một giấc!” Ngày nào cũng phải dậy từ sáng sớm để quét sân, phải tranh thủ thời gian này mà nghỉ ngơi chứ.

“Được!” Hoàng Phủ Dật bật cười, sau đó nhìn theo bóng nàng rời khỏi phòng.

Hắn quay sang, liếc nhìn Bạch Tịch Nguyệt, nghĩ đến những phản ứng vừa rồi của đối phương, con người màu hồ phách lại rơi xuống vết máu trên cổ tay nàng ấy, giọng nói khàn khàn vang lên: “Đi bằng bó một chút đi!”

Bạch Tịch Nguyệt ngẩn người, dù có nằm mơ nàng ấy cũng không nghĩ đối phương sẽ nói với mình câu đó, lúc này, ngay cả sống mũi cũng cay cay, nuốt lệ gật đầu nói: “Tạ ơn Vương gia quan tâm, thiếp thân đi ngay!”

Thấy dáng vẻ này của nàng ấy, môi Hoàng Phủ Dật hơi mấp máy, nhưng cuối cùng cũng không nói thêm gì nữa, chỉ khẽ gật đầu, nhẹ nhàng “ừ” một tiếng.

Bạch Tịch Nguyệt cởi xích sắt trên người cho hắn xong liền lui ra ngoài. Cả căn phòng chìm trong im lặng, chỉ có ánh nến lấp lánh, mờ ảo...

Bỗng nhiên, con người màu hồ phách của người nằm trên giường chợt mở ra, tia sáng trắng chợt lóe lên, một bóng người đột ngột xuất hiện trước mặt mình. Khi nhìn thấy mặt đối phương, Hoàng Phủ Dật rõ ràng hơi sững sốt một chút, khuôn mặt hắn bị sao thế kia? Hai hốc mắt trái phải đều bầm tím, khóe môi hơi sưng đỏ, trên mặt còn đầy các vết xanh tím khác, nhìn có vẻ rất thảm hại, nhưng luồng khí tức cao ngạo, lạnh lùng thanh cao như trăng sáng kia, lại khiến người ta bị kích thích mạnh vào thị giác.

Mày kiếm nhướng lên, hỏi: “Bách Lý Kinh Hằng?”

Hắn ta vừa dứt lời, đối phương liền ném cho hắn ta một chiếc bình sứ nhỏ: “Ăn!” Giọng nói lãnh đạm không nghe ra chút cảm xúc gì.

Hắn biết, hôm nay mình xuất hiện ở đây, Hoàng Phủ Hoài Hàn lập tức sẽ bắt đầu đề phòng mình, nhưng nhẫn nhịn nhiều năm như vậy, đã quá đủ rồi! Hơn nữa, đi đâu gì hắn cũng có thể dễ dàng tha thứ, dễ dàng bỏ qua, chỉ không thể dễ dàng đánh mất nàng được. Vì thế, hắn phải xuất hiện.

Hắn ta đưa tay ra đón lấy, mở nắp bình gửi thử, là “Chân nguyên đơn” ngàn vàng cũng khó kiếm được, tác dụng của viên thuốc này, chính là khiến cho người ta khôi phục được trạng thái tinh thần và thể lực tốt nhất của mình trong một khoảng thời gian ngắn, bình thường có thể duy trì khoảng ba canh giờ. Tuy Hoàng Phủ Dật không biết hắn muốn làm gì, những vẫn nuốt viên thuốc kia vào không chút do dự.

Ngay sau đó, hắn ta liền cảm nhận được một trận gió mạnh mẽ bao phủ cả căn phòng, nội lực hùng mạnh của Bách Lý Kinh Hồng cứ như vậy mà bộc lộ ra, không hề giấu diếm, hắn che giấu tất cả mọi âm thanh, sau đó không nói một lời, tung ngay một quyền đánh về phía mặt của Hoàng Phủ Dật!

Sau khi Hoàng Phủ Dật ăn viên thuốc kia vào, cơ thể cũng hồi phục trong nháy mắt, ngăn nắm đấm của hắn lại, nói: “Tam hoàng tử Nam Nhạc, hành động này của ngươi có ý gì?”

Người kia chỉ lãnh đạm nhìn hắn ta, khóe môi mỏng cong lên: “Giữa đàn ông với nhau, thì dùng sức mạnh mà nói chuyện. Nàng, không phải là người mà ngươi nên tôn trọng!”

“Nàng?” Hoàng Phủ Dật lập tức hiểu ra, biết ngay “nàng” ở đây là ai! Vì thế, dung nhan tuấn lãng liền nở nụ cười tự tin, dùng sức mạnh để nói chuyện à? Hắn ta lên tiếng đáp: “Được!”

Một trận gió xoáy cuộn nổi lên, hai người đàn ông nội lực thâm hậu đánh nhau đến trời long đất lở, không hề khoan nhượng. Bách Lý Kinh Hồng xuống tay không chút lưu tình, Hoàng Phủ Dật cũng sử dụng tất cả khả năng võ học của mình...

Nửa canh giờ sau, người đàn ông mặc áo bào gấm trắng như tuyết kia, bước qua trước mặt Hoàng Phủ Dật đang quỳ rạp dưới đất, mặt mũi bần đật, giọng nói lạnh như băng bay vào tai đối phương: “Sau này, cách xa người phụ nữ của ta ra một chút!” Giọng nói thanh lạnh như trăng, lại mang theo sát ý và luồng khí tàn bạo đến không kể xiết.

Sau khi nhấc chân bước ra khỏi phòng Hoàng Phủ Dật, hắn liền không nhanh không chậm bước về phía phòng Tô Cẩm Bình ở cách đó không xa...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 84: Kinh Hồng Vs Tử Hàn

Tô Cẩm Bình vào phòng, đang định đi ngủ, chợt nhớ tới một chuyện, việc đó --- nàng vội vén y phục lên, nhìn xuống bụng mình, lúc trước vẫn cảm thấy nhều nhều thêm chút thịt, nàng còn cứ một mực nghĩ rằng do mình mang thai nên thế. Nhưng nếu không mang thai, vậy có phải chứng tỏ rằng --- nàng béo lên không? Tô Cẩm Bình nhéo nhéo cái bụng phẳng lì của mình, suy xét kỹ càng một hồi lâu, rốt cuộc cũng xác định --- bản thân mình bị tác dụng của tâm lý!!!

Khóe miệng nàng co rút mạnh, quả nhiên là khi ngờ vực một chuyện gì đó, càng ngờ vực thì sẽ càng cảm thấy chuyện chính là như vậy! Trong lúc nàng đang mãi nghĩ ngợi, chợt nghe tiếng gõ cửa vang lên, nàng bước nhanh vài bước đến mở cửa, một tiểu nha đầu bước vào: “Tô cô nương, nô tỳ hầu hạ ngài tắm rửa!”

“Không cần, người cứ nói cho ta biết nơi tắm rửa ở chỗ nào là được rồi.” Nàng lạnh lùng lên tiếng từ chối, nàng không quen để người khác chạm vào mình.

Tiểu nha đầu kia nghe thấy vậy, cũng không kiên trì, chỉ cúi đầu đáp: “Vâng!” sau đó bước vào phòng, đưa Tô Cẩm Bình đi vòng qua bình phong, phía sau bình phong còn có một hành lang quanh co, đi hết hành lang đó, liền thấy ngay một hồ nước trong veo, còn bốc lên hơi ấm, nhìn có vẻ là suối nước nóng từ trên núi chảy xuống, vì thế, trong lòng cô nàng nào đó lại thẩn cảm thán, quả nhiên là cuộc sống của người có tiền. Chờ đến lúc nàng có tiền, cũng sẽ tiêu xài như vậy, đỡ phải ki ki cốp cốp như

đời trước, tần tiện quá cuối cùng chỉ tở để cho con nhóc yêu vật kia được lợi!

“Tô cô nương, cô nương cứ tắm rửa ở đây đi, nô tỳ sẽ cho người đưa y phục tới. Cô nương cứ yên tâm, tất cả đều là y phục mới may, Vương phi cũng đã sắp xếp thỏa đáng ăn mặc, đi lại của cô nương, chỉ cần yên tâm ở lại đây là được!” Cô ta nói rất máy móc với Tô Cẩm Bình, nhưng đôi mắt thanh tú chưa từng nhìn vào mặt Tô Cẩm Bình.

Cô ta vừa dứt lời, Tô Cẩm Bình hơi kỳ quái quay lại nhìn cô ta một cái, thấy sắc mặt cô ta không chút thay đổi, nhưng lại không khó phát hiện ra vẻ thù địch trong đáy mắt cô ta. Nàng thẫn thờ dài trong lòng, xem ra, Bạch Tịch Nguyệt này cũng là một người bản lĩnh, vừa vào phủ Dật vương chưa tới vài ngày, mà đã thu phục được hết đám hạ nhân trong phủ rồi!

“Ủm, ta biết rồi, lui xuống đi!” Nàng lên tiếng phân phó, lại bỗng nhớ ra mình đang đến kinh nguyệt, hình như gội nước tắm thì sẽ tốt hơn: “Đúng rồi, lấy cho ta cái gáo nước đến đây, nhân tiện chuẩn bị giúp ta mấy tấm vải dùng cho kinh nguyệt đến!”

Thị tỳ kia sửng sốt, hơi ngạc nhiên nhìn Tô Cẩm Bình, cô nương gia nào đến kinh nguyệt mà không ấp úng khó nói? Vậy mà nàng lại nói thản nhiên như vậy, đã chẳng hề đỏ mặt, thậm chí còn chẳng hề nhăn nhó một chút, ngược lại còn khiến thị tỳ kia đỏ bừng mặt lên, khẽ gật đầu rồi vội nhanh chân đi ra ngoài.

Nàng thong thả tắm rửa, bỗng nhiên, đôi mắt phượng hơi nheo lại, đưa tay với tấm lụa mỏng treo trên bình phong, lắc người một cái đi tới bên cửa sổ, mở cửa sổ ra, một bàn tay nhanh chóng chộp về phía cổ họng của đối phương, nhưng vừa đưa ra một nửa, nàng chợt dừng lại, nhìn thấy đối phương mặc y phục màu trắng, khuôn mặt đầy vết bầm tím, nhuộm cả người trong ánh trắng, không phải Bách Lý Kinh Hồng thì là ai?

“Huynh tới đây làm gì?” Sao hẳn lại chạy tới phủ Dật vương? Nghe tiếng bước chân hẳn, có vẻ vừa mới tới bên cửa sổ thôi.

Đôi mắt như ánh trăng say lòng người của hấn lơ đãng quét tới lớp lụa mỏng trên người nàng, có đi ầu, lụa mỏng như tấm lưới khoác nhẹ lên cơ thể, khiến cho cơ thể nàng hiển hiện khá rõ, mặt hấn hơi đỏ lên, nhưng vì trên mặt đã đầy các vết b ầm tím nên không nhìn ra được chút th ần sắc kỳ dị nào. Một lúc lâu sau, dường như hấn có vẻ không được tự nhiên, mới nhẹ quay đầu đi.

Thấy hấn không nói lời nào, ngược lại, con người không có tiêu cự kia lại nhìn thẳng vào người mình, Tô Cẩm Bình cúi đầu nhìn, thấy ngay cảnh xuân đang lộ rõ. Mẹ kiếp, đây là y phục Bạch Tịch Nguyệt phân phó người mang tới cho mình à? Sao lại hở hang thế này chứ? Nàng đâu biết rằng, đây đúng là y phục mặc trên người, nhưng chỉ là lớp lụa mỏng phủ ra bên ngoài y phục thường mà thôi. Một cảm giác bực bội xấu hổ và không tự nhiên lan tràn khắp toàn thân trong nháy mắt. Sau đó, nàng chột bình tĩnh lại, nhìn hấn đầy vẻ xem thường: “Nhìn huynh nhìn ta không chớp mắt thế kia, ai không biết còn tưởng huynh nhìn thấy được cơ đấy!”

Mẹ kiếp! Đã không nhìn thấy, còn nhìn mình chằm chằm thế làm gì?!

Nàng vừa dứt lời, sắc mặt Bách Lý Kinh H ồng không chút thay đổi, nhưng trong đáy mắt màu xám bạc thoáng hiện lên vẻ khốn đốn, nếu một ngày nào đó để nàng biết thực ra mình nhìn thấy, liệu có thể bị đánh thê thảm hơn bây giờ không?

“Nói đi, tới đây làm gì? Nếu tới để xin lỗi, thì không cần!” Nàng dựa vào cửa sổ, thờ ơ nhìn hấn, có đi ầu, trong lòng lại thoáng có chút chờ mong, đúng là nghĩ một đằng nói một nẻo.

Hấn im lặng một chút, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên: “Ta...” một chữ ‘ta’ vang lên, lại dừng lại, suy nghĩ xem nên sắp xếp từ ngữ thế nào.

Có đi ầu, Tô Cẩm Bình thấy hấn ngập ngừng, lửa giận lại bùng lên ngút trời, không chịu cho hấn đến nửa giây sắp xếp từ ngữ nữa, “r ần” một tiếng, đóng cửa sổ lại! Theo quan điểm của nàng, nếu muốn nói gì đó, mà còn phải suy nghĩ rất lâu mới nói ra được, thì tuyệt đối chẳng phải là lời tâm huyết gì, cho nên, nàng cũng không muốn mất thời gian nghe người ta nói dối mình làm gì.

Nhìn cửa sổ đóng chặt trước mắt, một lúc lâu sau, hấn mới khe khẽ thở dài, cũng cảm thấy bức tức với tính cách của chính mình, vốn đã không thích giải thích nhiều, mà suy cho cùng, hành động của hấn dường như cũng không thể giải thích được, vì thế mới biến thành tình trạng hiện giờ!

Đóng cửa sổ vào xong, Tô Cẩm Bình tiếp tục tắm rửa như không có chuyện gì xảy ra, mặc lại cẩn thận y phục mà Bạch Tịch Nguyệt chuẩn bị cho mình, chậm rãi đi vào phòng ngủ, nằm lên giường, cũng vẫn có thể cảm nhận được người kia vẫn đang đứng ở cửa sổ chưa rời đi. Nàng hơi bức bối trở mình một cái, cầ n gối úp lên đầu mình, mẹ nó chứ, có tâm tình gì thì cứ nói thẳng ra đi, nói là thích nàng, để ý nàng đi, vì cái lông gì mà vừa nhìn thấy nàng lại nói không nên lời chứ? Chẳng lẽ Tô Cẩm Bình nàng có khuôn mặt đáng sợ đến mức khiến người ta không nói được thành lời sao? Nếu là không thèm để ý đến mình, thì đêm hôm hấn còn chạy từ Hoàng cung ra làm cái gì? Đứng ở cửa sổ phòng người ta bao nhiêu lâu cũng không thèm lặn đi, rốt cuộc là muốn làm gì chứ?

Dương nhiên, những đi đầu đó cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là hấn thích hay không thích, tới hay không tới là việc của hấn, có một xu quan hệ nào với nàng đâu? Nàng đang rối rắm cái quái gì chứ? Chẳng lẽ nàng thích hấn sao? Suy nghĩ này vừa xuất hiện đã khiến Tô Cẩm Bình sợ đến mức giật thót người, bật nảy người ng ồi dậy như cá chép, nàng lại đi thích cái tên ngạo kiêu kia à? Không thể nào! Không thể nào!!! Tuyệt đối không thể!!! Nàng cũng đâu phải thuộc hiệp hội mê trai như con nhóc “Yêu vật” kia, vừa nhìn thấy mấy anh chàng đẹp trai là thích chứ. Hơn nữa, nàng cũng tự nhận thấy, trong bao nhiêu anh đẹp trai của cổ đại, Bách Lý Kinh H ồng là người có cá tính kém đáng yêu nhất, gu của nàng đâu có kỳ quái như vậy!!!

“R ầm” một tiếng, nàng lại nằm lại xuống giường, hai mắt mờ mịt nhìn lên đỉnh màn, có ai có thể nói cho nàng biết, chuyện này rốt cuộc là làm sao không?

Bách Lý Kinh H ồng ở ngoài cửa sổ nghe thấy động tĩnh trong phòng cũng không biết đối phương đang ở trong phòng làm gì, mà mình cứ đứng

mãi ở ngoài cửa thế này, cũng không nghĩ thông suốt được là có nên vào hay không, còn nữa, nếu vào thì phải nói gì đây?

Sau một lúc lâu suy nghĩ, hắn xoay người, đập lên ánh trăng mà đi. Thỏa thuận giữa hắn và Hoàng Phủ Dật đã đạt được, kẻ bại trận sẽ phải tự giác cách xa nàng một chút, vì thế, để nàng ở lại đây, hắn cũng không có gì phải lo lắng. Nếu hiện giờ không biết nên nói gì với nàng, vậy thì tạm thời cứ không nói gì đi, chờ nàng hết giận lại đến. Dù sao... những ngày này nàng cũng chỉ có thể ở lại phủ Dật vương, mà mặt Hoàng Phủ Dật đã bị hắn đánh cũng không khác gì hắn bây giờ lắm, chắc chắn nàng cũng không thể thích hắn ta được đâu!

Nghe thấy tiếng bước chân rời đi của người nọ ở ngoài cửa sổ, mặt Tô Cẩm Bình tái mét! Nàng ng ỡ bật dậy, chộp lấy gối, đập thật mạnh vào thành giường, làm một hành động cực kỳ ngây thơ, trong lòng thì lại điên cuồng mắng chửi, Bách Lý Kinh Hồng chết băm chết vằm kia, rốt cuộc có thành ý hay không hả? Không xin lỗi đã đành, đứng ở cửa một lúc như vậy rồi, lại còn, lại còn... lại còn đi thẳng!!! Mẹ nó chứ! Mẹ nó chứ! Mẹ nó chứ!

Nàng cứ hung hăng đập, coi thành giường như khuôn mặt của người kia, trong lòng lại vô cùng hối hận sao hôm qua mình không xuống tay mạnh hơn một chút, tốt nhất là làm cho tên kia không cả có sức mà đi ra ngoài nữa luôn đi! Tức chết mất! Cho đến khi gối bị đập đến biến dạng, Tô Cẩm Bình mới giận dữ dùng dùng buông tha cho chiếc gối đáng thương kia, sau đó lại dùng chính bàn tay ngọc thon nhỏ của mình đập mạnh vào thành giường tiếp, gầm lên giận dữ: “Bách Lý Kinh Hồng chết băm chết vằm kia! Cái đầu huynh ấy! Đời này huynh đừng có xuất hiện trước mặt bà đây nữa!!!”

Tiếng hét của nàng, kéo dài du dương, khiến cho không ít người trong phủ Dật vương kỳ quái nhìn về hướng này, đã hơn nửa đêm rồi, ai còn gào thét ầm ĩ thế?! Bỗng nhiên, một cơn gió lạnh chợt nổi lên, mọi người đều cảm thấy sau lưng mình lạnh lẽo, không hẹn mà cùng run rẩy cả người, vội vàng chạy về phòng mình.

Mà cô nàng nào đó đập một cái đến đỏ ửng tay xong, rốt cuộc cũng cảm thấy hơi đau đớn, đưa tay mình lên nhìn, chợt thấy tay tê dại, đau đến không còn cảm giác gì nữa, mà cũng đúng lúc này, sau gáy nàng chợt xuất hiện một dấu hỏi thật lớn, nàng đang tức giận cái gì thế? Người ta đến hay không, đi hay không, có liên quan cái lông gì đến nàng? Sau khi đặt ra nghi vấn trong lòng, một lúc lâu sau nàng cũng chỉ nhận được một đáp án là một chuỗi chấm lửng, khóe miệng nàng hơi run lên, nằm phịch xuống giường! Xem ra, nàng điên rồi!

Mà người vốn đã phải vượt trời hoàng cung, lúc này lại không sai không lệch xuất hiện trên nóc phòng Tô Cẩm Bình, có đi đâu, hẳn kiếm chế hô hấp, nên không bị phát hiện. Khóe môi hẳn cong lên, cảm xúc vui sướng trong đáy mắt rõ nét đến lạ kỳ, nghe thấy giọng nói mình muốn nghe rồi, lúc này hẳn mới lắc mình đi về phía Hoàng cung. Tin tức mình xuất cung, hẳn là Hoàng Phủ Hoài Hàn đã biết rồi chứ?! Vì thế, hẳn cũng phải phòng bị trước một chút thì hơn.

Sáng hôm sau, Tô Cẩm Bình mang một đôi mắt gấu mèo bước ra khỏi phòng ngủ của mình, trong lòng thầm rơi lệ, chuyện quái quỷ gì thế này? Tối hôm qua nàng lại mất ngủ nữa chứ? Đây là lần đầu tiên trong đời nàng mất ngủ, trong đầu đầu là mấy chuyện lùm xùm kia, rối rắm, buồn bực suốt cả đêm, tâm trạng của nàng đã nguy hiểm đến mức nào thế này chứ!!!

Nàng loạng choạng đi đến trước cửa phòng Hoàng Phủ Dật, gặp ngay Bạch Tịch Nguyệt đang đi từ trong phòng ra. Vừa nhìn thấy mặt Tô Cẩm Bình, nàng ấy sững sốt, trên mặt Vương gia đây những vết xanh tím, trên mặt Tô Cẩm Bình cũng lộ ra đôi mắt đen thui, mắt cứ như buồn ngủ đến không mở ra được, rốt cuộc đêm qua đã xảy ra chuyện gì nàng không biết sao?

Nàng ấy lại đưa mắt nhìn kỹ y phục của Tô Cẩm Bình, xiêm y gấm trắng uốn lượn, ngực thêu hoa ngọc lan, tay áo rộng bay bay trong gió thu tạo ra cảm giác rất phiêu dật, mái tóc đen dài chỉ tùy tiện dùng một cây trâm gỗ vấn lên, nhìn rất thanh tao, nhã nhặn, tươi mát, y như một đóa sen trong bùn mà không nhiễm bẩn vậy. Dung nhan tuyệt mỹ cũng khiến y phục này càng tươi đẹp hơn vài phần. Ban đầu khi nàng ấy sai người chuẩn bị

xiêm y cho nàng, nàng ấy còn lo màu trắng không hợp với khí chất của đôi phương, nhưng giờ nhìn mới biết, so với người hay mặc màu trắng như nàng ấy, thì nàng còn thích hợp hơn rất nhiều.

Nàng ấy cười nhẹ, nói: “Ô cô nương, bộ y phục này, rất hợp với cô!”

Tô Cẩm Bình tùy ý nhìn lại mình một cái, đáp: “Vương phi quá khen!” Thật ra, trong lòng nàng lại thầm lờm một cái, mặc y phục của nàng có phải đơn giản hơn nhiều không, bộ xiêm y này, đẹp thì đẹp đấy, nhưng đi làm chẳng tiện chút nào, có đi đâu, vì Bạch Tịch Nguyệt đã tốn công sức chuẩn bị, đương nhiên nàng không thể tỏ thái độ chán ghét ra mặt được.

Nghe nàng nói vậy, Bạch Tịch Nguyệt khẽ cười: “Xem ta này, mãi nói chuyện lại quên mất, cô tới thăm Vương gia phải không? Vương gia đã dùng đồ ăn sáng rồi, cô cứ vào đi!”

“Không phải, ta tới ăn điểm tâm!” Tô Cẩm Bình rất thẳng thắn đáp.

“...” nụ cười trên môi Bạch Tịch Nguyệt rõ ràng hơi cứng lại một chút, khóe miệng còn hơi co rút, một lúc lâu sau mới gượng cười nói: “Bản vương phi lo liệu không chu toàn rồi, lại quên mất chuyện này. Vậy cô vào trước đi, bản vương phi sẽ phái người đưa đồ ăn sáng của cô tới ngay.”

“Được! Vậy cảm ơn Vương phi!” Nàng rất hớn hở gật đầu, đi vòng qua nàng ấy, đẩy cửa phòng Hoàng Phủ Dật.

Bạch Tịch Nguyệt vẫn giữ nụ cười trên môi, chờ nàng đi khuất, nụ cười trên mặt nàng ấy cũng cứng lại, rồi khẽ thở dài, trong đáy mắt xuất hiện vẻ ai oán, thời khắc này, nàng cũng phải tự hỏi chính mình, lúc trước giả mạo Tô Cẩm Bình để giả cho Vương gia một cuộc có đúng hay không? Nhưng nếu không giả cho chàng, lại để mình giả cho người khác sao? Chỉ e là đến chết cũng không tình nguyện mất... Nàng ấy khẽ cười, mang theo sự chua xót đến tận cùng, đi về phía phòng mình.

Tô Cẩm Bình bước vào phòng, đảo mắt nhìn về phía giường, mà người trên giường dường như hơi kinh ngạc một chút, rồi quay người đưa lưng về phía nàng. Khoe miệng cô nàng nào đó hơi nhếch lên, thế này là làm

sao? Hoàng Phủ Dật cũng học thói bướng bỉnh của Bách Lý Kinh Hông à? Lòng nàng đầy vẻ nghi hoặc, đi về phía giường: “Đồ đệ!”

“Ừm! Sư phụ, nàng dùng điếm tâm chưa?” Hắn vẫn quay lưng về phía Tô Cẩm Bình hỏi. Giọng nói có khí lực hơn rất nhiều, nhưng lại mang theo chút cảm giác đau đớn.

“Chưa! Huynh sao thế?” Nàng hơi nghi hoặc nhìn bóng lưng hắn.

Hoàng Phủ Dật ấp úng nói: “Không... không sao cả! Sư phụ, đồ nhi sẽ sai hạ nhân đưa đồ ăn sáng đến cho nàng!”

“Không cần, Vương phi đã phân phó xuống rồi!” Nói xong, nàng liền kéo chiếc ghế dài ngồi trước giường hắn.

Hai chữ “vương phi” vừa phát ra, Hoàng Phủ Dật liền trầm mặc.

Một lúc lâu sau, giọng nói của Tô Cẩm Bình lại vang lên: “Huynh quay lưng về phía ta làm cái gì? Chẳng lẽ huynh không biết thế này rất không lễ phép sao?” Người này đang làm cái quái gì thế?

“À... sư phụ, là do đêm qua lúc ngủ ta không cẩn thận, nên ngã từ trên giường xuống, bị sưng mắt lên, đồ nhi sợ dọa nàng sợ thôi mà!” Hoàng Phủ Dật vẫn quay lưng về phía nàng đáp.

“Quay lại đây cho ta xem!” Nàng dùng giọng điệu ra lệnh, nói láo vừa thôi chứ, cái gì mà ngã từ trên giường xuống sưng mắt?!!!

“Hay là thôi đi!” Lần đầu tiên trong đời, vị vương gia nào đó cảm thấy vô cùng ngại ngùng.

Cô nàng nào đó lờm một cái: “Vậy ta đi. Bà đây không thích người ta quay lưng về phía mình nói chuyện!”

Nàng vừa dứt lời, Hoàng Phủ Dật liền quay ngay lại: “Thôi được!” Trong khoảnh khắc nhìn thấy mặt hắn, Tô Cẩm Bình như nhìn thấy gương mặt bị nàng đánh bầm dập của Bách Lý Kinh Hông! Khuôn mặt tuấn tú đã

không còn nhìn rõ hình dạng gì, khoe miệng nàng run run: “Huynh chắc chắn là mình rơi từ trên giường xuống nên thành như vậy, chứ không phải bị người nào đó đánh trong mơ chứ?” Như thế có phải là hơi thái quá không?

Khuôn mặt tuấn tú như võ vụn, gật đầu nói: “Chắc chắn!”

“Ôi huynh đúng là đứa bé đáng thương!” Nàng ôm trán thở dài.

...

Ba ngày sau, trên triều...

Hoàng Phủ Hoài Hàn mặc long bào uy nghiêm khí phách xuất hiện trên điện Kim Loan.

“Chúng thần tham kiến bệ hạ. Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Chúng đại thần lập tức quỳ xuống hành lễ.

Hắn bước đến long ỷ, xoay người ngó xuống, tay áo bào vung lên, nói: “Các khanh bình thân!”

Giọng nói lạnh như băng vang lên, chúng đại thần cùng đồng thanh: “Tạ ơn bệ hạ!”

“Có chuyện khởi tấu, vô sự bãi triều!” giọng nói lãnh lốt của Tiêu Lâm tử vang khắp đại điện.

Một vị đại thần nhìn khoảng sáu bảy mươi tuổi đứng dậy: “Khởi bẩm Hoàng thượng, thần có bản tấu!”

“Nói!” Một chữ lạnh lùng cất lên, trên mặt không có chút cảm xúc nào, trong mắt còn hiện rõ vẻ chán ghét, chỉ vì đối phương là quận vương của Hoàng thất Đông Lăng hẳn, trên đầu còn mang dòng họ “Hoàng Phủ”, hưởng hết tôn vinh của vương thất, nhưng lại là người bên đảng Tô Niệm Hoa.

“Hoàng thượng, dạo gần đây, những nơi gặp thiên tai của nước ta đều đã giảm bớt, việc cứu trợ thiên tai cũng đang tiến hành từng bước, quả thật là may mắn lớn cho Đông Lăng ta, đều là nhờ phúc của Hoàng thượng. Mà tang sự của Hoàng hậu nương nương cũng đã xử lý tốt, Hoàng thượng cũng nên lo lắng cho hậu duệ Hoàng thất của Đông Lăng ta rồi. Hiện giờ, Hoàng thượng đặt việc triều chính lên hàng đầu, thực sự là may mắn của Đông Lăng ta, nhưng việc sinh hạ con cái nối dõi tông đường cũng là việc mà đế vương cần lo. Hoàng thượng cũng nên lo lắng cho thiên thu vạn đại của Đông Lăng ta đi ạ!” Lão già kia tỏ vẻ rất chân thành nói.

Lão vừa dứt lời, Hoàng Phủ Vũ đứng bên cạnh liền lên tiếng giễu cợt: “Sinh con hạ cái à? Hoàng thúc, có phải thúc già rồi nên hồ đồ không? Hoàng huynh là đàn ông, sao có thể sinh con hạ cái chứ?”

Giọng điệu thô lỗ đó vừa cất lên, các đại thần xung quanh đều vang lên những tiếng cười trộm, Tam vương gia luôn như thế, rõ ràng là hiểu hết mọi chuyện, nhưng lại cứ vô tình hay cố ý làm càn một phen, khiến người khác dở khóc dở cười!

Mặt lão quận vương lúc đỏ lúc trắng, bị nghẹn lời đến khó chịu. Tô Niệm Hoa thấy thế, lập tức bước lên từng bước, nói với Hoàng Phủ Vũ: “Tam vương gia, lão Quận vương chỉ là nhất thời nói sai, ngài cần gì phải gây sự như vậy?”

“Tô đại nhân dạo này cũng lớn lối gớm nhỉ, giờ cả bản Vương cũng dám chỉ trích à?! Bản vương là thân vương mà mất thể diện quá, chỉ là một Lễ bộ thượng thư thất phẩm mà cũng dám ngang nhiên chất vấn bản vương. Hoàng thượng, hay là ngài phế bỏ Vương vị của thần đệ đi, một Vương gia vô dụng như thần đệ có giữ cũng chỉ mất thể diện Hoàng thất, bôi nhọ sự uy nghiêm của Hoàng thất mà thôi!” Hoàng Phủ Vũ giả vờ giả vịt nói với Hoàng Phủ Hoài Hàn.

Tô Niệm Hoa tức đến đỏ bừng mặt mũi, chỉ muốn chỉ thẳng vào đối phương mà mắng chửi một phen, Hoàng Phủ Vũ chết tiệt này, luôn đối đầu với lão! Nhưng dù lão có tức giận đến mức nào, thì thời khắc này cũng chỉ có thể chịu thua, quay sang nói với Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Hoàng thượng,

là cựu thần quá mức, không nên bất kính với Tam vương gia trước mặt mọi người, xin Hoàng thượng trách phạt!”

Lão vừa dứt lời, ai cũng biết là lão chỉ giả vờ khách sáo xin nhận trách phạt thôi, nhưng không ngờ Hoàng Phủ Hoài Hàn lại thuận nước đẩy thuyền: “Đúng là Tô đại nhân cũng hơi quá, nếu phạt, thì phạt nửa năm bổng lộc đi! Coi như là cảnh cáo các vị đại nhân, phải biết tôn ti trật tự, các đại nhân nói năng nên chú ý một chút, đừng có không nhận thức rõ thân phận của mình!”

Hình phạt này rất nặng, hơn nữa, ý nói bóng nói gió cũng rất rõ ràng, khiến mọi người thần run sợ, đồng thanh đáp: “Chúng thần cần tuân lời Hoàng thượng dạy bảo!”

Tô Niệm Hoa tức đến xanh mặt, Hoàng Phủ Vũ vẫn không chịu buông tha, lại nói: “Các vị đại thần quả thật cũng hẳn là nên cần tuân lời dạy dỗ của Hoàng huynh, nên lấy Tô đại nhân làm tấm gương, nhất định không thể học theo lão được, nếu học theo, sẽ mất hết bổng lộc đấy!”

Hắn ta vừa dứt lời, mặt Tô Niệm Hoa hoàn toàn tức đến đen thui, một ngụm máu tươi trào lên cổ họng, lên không được, xuống cũng chẳng xong, muốn chỉ thẳng vào mũi Hoàng Phủ Vũ mà mắng một phen, nhưng lão biết mắng xong chính lão cũng sẽ bị phạt thật nặng, nên nhất thời tức đến váng đầu, không biết làm sao cho phải.

Lúc này lão thân vương lại đứng ra nói: “Hoàng chắt, Tô đại nhân là đại thần đắc lực của Đông Lăng ta, dù có bất kính với cháu, thì Hoàng thượng cũng đã trừng phạt rồi, cháu nên độ lượng, khoan dung một chút, sao cứ phải nói mãi không chịu buông tha thế?”

“Hoàng thúc, tuy rằng ta phải tôn kính trưởng bối, nhưng dù sao đây cũng đang ở trên triều, đương nhiên phải dùng thân phận mà nói chuyện. Tam hoàng huynh là thân vương, Hoàng thúc là quận vương, bây giờ Hoàng thúc lại chỉ trích Tam hoàng huynh, e cũng không ổn lắm! Hay là hoàng thúc vừa mới đây đã quên lời của Hoàng huynh rồi?” Hoàng Phủ Thương Định cũng lên tiếng nói đỡ.

Lão quận vương nghe vậy, khóe miệng run mạnh lên vài cái, nói: “Đúng là bản vương nhất thời sơ sót!” Nói xong, lão cũng không tiếp tục vấn đề này nữa, quay sang nói với Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Hoàng thượng, dù ngài không suy nghĩ cho mình, thì cũng nên suy nghĩ cho Hoàng thất Đông Lăng ta, xin Hoàng thượng sớm lâm hạnh phi tần, sinh hạ hoàng tử cho Đông Lăng ta!”

“Ái khanh thật có lòng.” Hấn ôn hòa đáp, không từ chối cũng không có ý hưởng ứng.

Tô Niệm Hoa bước tới nói: “Hoàng thượng, Hoàng hậu vừa tấn thiên, nhắc đến chuyện này cũng không ổn, nhưng cự thần cũng vì chuyện này mà không thể không can gián. Hoàng hậu nương nương hiên lương thực đức, nay đã qua đời, mà tiếc nuối duy nhất của ngài ấy, cũng chỉ là trước khi bị hại, không được nhìn thấy Hoàng thượng có con nối dõi mà thôi. Xin hoàng thượng suy xét ạ!”

Chuyện này không liên quan đến mình, nên Thượng Quan Cận Duệ chỉ đứng một bên, cúi đầu, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim. Bên ngoài, thì hấn là người của Hoàng Phủ Hoài Hàn, nhưng chuyện này đối với Hoàng Phủ Hoài Hàn mà nói cũng không phải không tốt. Quân vương một nước mà không gần nữ sắc, đây là chuyện trước giờ chưa từng có, Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng nên lâm hạnh phi tần hậu cung một chút, tránh cho họ thường xuyên đối đầu với tiểu Cầm.

Hoàng Phủ Thương Dịch và Hoàng Phủ Vũ liếc nhìn nhau, tuy biết rằng hoàng huynh không tình nguyện với chuyện này, nhưng vì huyết mạch của hoàng thất Đông Lăng, có lẽ cũng nên sủng hạnh phi tần, nghĩ vậy, hai người cũng không lên tiếng nữa.

“Vậy, theo ý ái khanh, thì ai mới là người có tư cách hạ sinh long duệ trước?” Hấn lạnh lùng nhìn lão, trong đáy mắt giấu đi vẻ giễu cợt không muốn để người khác biết.

“Đương nhiên là phi tần có ngôi vị cao nhất ạ!” Tô Niệm Hoa đứng thẳng lưng, cúi đầu giấu đi tâm trạng của mình. Cầm Thu đã phái người truyền tin ra, nhờ lão khuyên Hoàng thượng, chỉ cần Hoàng thượng đến

chỗ con bé, con bé sẽ có cách mang thai r ồng, hơn nữa, con bé cũng đã nói đây là biện pháp mà Tô Cẩm Bình đưa ra khi nửa tháng trước con bé dùng tính mạng của Thiên Úc để uy hiếp Tô Cẩm Bình. Chính lão càng ngày càng không nhìn thấu được Tô Cẩm Bình, nhưng nói gì thì nói, con bé cũng là con gái Tô gia, chắc sẽ không hại lão, hơn nữa, dù thế nào con bé cũng vẫn bận tâm đến cái mạng nhỏ của Thiên Úc.

Hoàng Phủ Hoài Hàn làm ra vẻ đắn đo suy nghĩ, rồi lạnh lùng nói: “Nói vậy, thì người có ngôi vị cao nhất, đương nhiên là Hoàng quý phi, con gái của Tô đại nhân rồi. Thôi được, trăm cũng rất hài lòng với Hoàng quý phi, cũng coi như theo tâm nguyện của các vị ái khanh đi!”

“Ngô hoàng anh minh!” Các vị đại thần đồng thanh nói. Dù sao, theo quan niệm của bọn họ, thì Hoàng thượng không g ần nữ sắc cũng không phải chuyện gì tốt.

Tô Niệm Hoa lại hơi kinh ngạc, Cẩm Thu rất được lòng Hoàng thượng à? Lời này là thật hay giả? Nếu thật như vậy, có phải con đường đoạt vị của mình sẽ dễ đi hơn một chút không?

Vẻ khốn đốn trong chớp mắt của lão đương nhiên cũng lọt vào mắt Hoàng Phủ Hoài Hàn. Mục đích của hắn, cũng là muốn mượn việc này để làm mờ mắt Tô Niệm Hoa, còn về chuyện đi tới chỗ Tô Cẩm Thu xong, có làm gì hay không, không phải là do hắn quyết định sao?

Bỗng nhiên, trong đầu hắn chợt lóe lên một chuyện, khóe môi mỏng lạnh như băng bất giác cong lên, cô gái chết tiết kia, hôm nay cũng phải quay về rồi chứ?

...

Vì Hoàng Phủ Dật hít ngũ thạch tán không nhiều, hơn nữa, Hoàng Phủ Dạ và Lãnh Tử Hàn tìm về rất nhiều dược có thể khống chế tác hại của chất gây nghiện, nên chỉ vài lần sau, chất gây nghiện cũng đã tan đi, vết thương trên mặt được bôi thuốc tốt cũng đã gần hồi phục hẳn, khiến Tô Cẩm Bình không khỏi cảm thán, y thuật của cổ đại thật thần kỳ. Ngay cả hiện đại còn không tìm ra thuốc khống chế chất gây nghiện, mà hiện đại

cũng không thể làm tan máu bầm nhanh như vậy, nhưng triều đại tranh quyền đoạt lực này, lại có thánh dược đi đầu dưỡng như vậy. Đương nhiên, nàng cũng biết, nếu là bệnh lao phổi, hay phong hàn nặng, hoặc những bệnh cần phẫu thuật, thì trên cơ bản không thể tìm được cách chữa trị ở cổ đại.

Mà đi đầu kỳ quái nhất là, mấy ngày nay, hình như Hoàng Phủ Dật cố tình né tránh nàng, nói cũng chẳng nói được mấy câu, trừ ánh mắt nóng rực ra, thì thái độ đối với nàng lạ lẫm hơn nhiều, vì thế, mỗi lần độc phát, hầu như là Bạch Tịch Nguyệt chăm sóc hẳn là chính, khiến nàng còn thẫn thờ tự hỏi, không biết có phải mình làm gì đắc tội đối phương hay không, nhưng cuối cùng nàng lại tự động lý giải thành, có thể tên nhóc này bị Bạch Tịch Nguyệt làm cho cảm động, nên mới quyết định giữ khoảng cách với mình chẳng.

Nếu hẳn đã ổn rồi, thì chính mình cũng đã có thể rời đi. Nàng thay lại y phục cung nữ, rồi đi tìm Bạch Tịch Nguyệt để cáo từ. Vừa vào cửa, nàng đã cất lời: “Vương phi, làm phiền lâu rồi, ta cũng phải về thôi, mấy ngày nay cô cũng đã biết cách phải chăm sóc Vương gia thế nào, có ta ở đây cũng chẳng có tác dụng gì!”

“Tô cô nương không tự đi từ biệt Vương gia sao?” Bạch Tịch Nguyệt hỏi. Chính nàng ấy cũng thấy hơi ngạc nhiên, gần đây mỗi lần Lãnh công tử tới, hai người kia đều tránh đi chỗ khác, mà mỗi lần Dạ vương điện hạ tới thăm, thì dường như lại đặc biệt thân mật, nàng ấy còn thẫn thờ phỏng đoán, không phải là Tô Cẩm Bình thích Dạ vương điện hạ chứ?

“Không! Dù sao sau này cũng không phải là không có cơ hội gặp lại nữa!” Nàng dừng dừng đáp. Không biết vì cái lòng gì, mà nhắc đến hồi cung, bỗng nhiên nàng lại hơi nhớ cái tên kia, nhưng lại nhớ đến chuyện ngày đó hẳn đã chạy tới đây rồi, cuối cùng lại quay lưng bỏ đi, khiến nàng tức đến không yên được!

“Nếu vậy, ta cũng không giữ cô nữa!” Nói xong, Bạch Tịch Nguyệt liền sai hạ nhân chuẩn bị xe ngựa tiễn Tô Cẩm Bình về cung.

Tô Cẩm Bình lại nói một câu cáo từ rồi rời đi theo hạ nhân kia.

Bạch Tịch Nguyệt đứng ở cửa, nhìn theo bóng xe ngựa. Chiếc xe ngựa còn chưa đi được bao xa, một bóng người màu trắng đã xuất hiện ngay bên cạnh nàng ấy. Nàng ấy quay sang nhìn, thấy Hoàng Phủ Dật liền giật mình: “Vương gia, chàng ở đây à? Vừa rồi sao không ra từ biệt nàng?”

Trong đôi người màu hổ phách hiện lên vẻ đau đớn, cười khổ nói: “Sợ đi ra, lại không nở...” Chưa nói đến chuyện mình đã có Vương phi, mà lần trước đánh thua Bách Lý Kinh Hồng, chính hắn cũng đã hoàn toàn mất đi tư cách đứng bên cạnh nàng rồi.

Bạch Tịch Nguyệt nghe thấy vậy, lại quay sang, vòng tay ôm lấy hắn không chút e dè: “Vương gia, thiếp thân hiểu lòng chàng, sau này, hãy coi thiếp thân như tri kỷ được không?”

Hoàng Phủ Dật hơi giật mình, một lúc lâu sau, mới khẽ gật đầu, cười nói: “Được!”

“Giữa ban ngày ban mặt lại đứng ngay cửa ân ân ái ái, mắt bản tôn cũng bị các người làm mù mất thôi!” Giọng nói Lãnh Tử Hàn vang lên, trong vẻ tà mị lại mang theo nụ cười khó kìm nén.

Bạch Tịch Nguyệt đỏ mặt, vội buông Hoàng Phủ Dật ra. Không biết vì sao, Hoàng Phủ Dật cũng hơi xấu hổ, nhìn Lãnh Tử Hàn đang bước tới, nói: “Nàng vừa đi, huynh lại đến.”

Lãnh Tử Hàn nghe vậy, mặt hơi biến sắc, nhưng lại khôi phục vẻ lạnh nhạt ngay: “Bản tôn đến là muốn nói cho huynh một tin tốt! Không biết tin đồn phát từ đâu ra, nói huynh có liên quan đến vụ án tham ô lớn, dù không có chứng cứ xác thực, nhưng bên ngoài đang đồn đại rất ồn ã!”

Hắn ta vừa dứt lời, mặt Hoàng Phủ Dật lập tức trở nên rất khó coi, ai cũng biết hắn không nhúng tay vào việc quan trường, đối thủ còn không có, sao lại gây phiền phức cho hắn?

“À, còn có một việc nữa, có người tận mắt thấy Vô Trần công tử giết trưởng lão phái Thanh Thành, và bang chủ của bang Thái Sơn, hiện giờ huynh là đối tượng mà chính đạo không buông tha, chỉ vì ngại thân phận

huynh là thân vương của Đông Lăng, nên bọn họ còn chưa tìm tới cửa, nhưng đám nhân sĩ chính nghĩa đó chắc cũng không nhẫn nhịn được bao lâu đâu. Sao hả? Hay là sau này theo bản tôn vào ma giáo đi?” Lãnh Tử Hàn cất lời trêu đùa ngả ngớn.

Sắc mặt Hoàng Phủ Dật đã khó coi đến cùng cực: “Huynh còn có tâm trạng mà đùa nữa!”

“Không sao đâu, không phải sắp đến đại hội Võ lâm rồi sao? Thu xếp một chút đi, bản tôn sẽ đi cùng huynh, giải thích cho rõ ràng.” Lãnh Tử Hàn cười đễnh.

“Được!”...

...

Tô Cẩm Bình ngồi không trên xe ngựa, vén rèm xe ngắm đường phố. Lúc qua tiệm điểm tâm Duyệt Ký, nàng hơi nhíu mày! Cửa hàng đó đã thay đổi, trên cửa cũng treo biển hiệu của nhà khác, chẳng lẽ nàng nhớ nhầm sao? Nghĩ vậy, nàng vén màn xe hỏi xa phu: “Tiểu ca, người có biết tiệm điểm tâm Duyệt Ký ở đâu không?”

“Tiệm điểm tâm Duyệt Ký à? Chính là khách điểm kia kìa, vài ngày trước không biết đã xảy ra chuyện gì, bị người ta phóng hỏa, ông chủ và bà chủ ở bên trong cũng chết cháy theo, giờ mới đổi lại thành tửu quán này! Ôi, hai người đó tốt như vậy, làm điểm tâm lại ngon, đối nhân xử thế thì hài hòa nữa chứ.” Xa phu vừa nói vừa hơi hoài cảm.

Mặt Tô Cẩm Bình trắng bệch ra, ngày đó vợ chồng họ giúp nàng trong yến tiệc Trung thu, nàng còn chưa suy xét cho cẩn thận xem vì sao hai người đó lại nói dối giúp nàng, vẫn đang tìm cơ hội cảm ơn họ, không phải chuyện đó làm hại họ chứ?

“Tiểu ca, vụ phóng hỏa đó xảy ra lúc nào?”

“Ngày hôm sau của lễ Trung thu thì phải, lửa bốc rất to, khiến không ít người sợ hãi. Ờ, mà cô hỏi chuyện này kỹ thế làm gì? Không phải là thân

thích nhà họ chứ?” Xa phu hơi nghi hoặc quay lại hỏi.

“À, không có gì, vì nghe nói điếm tâm nhà họ ăn ngon, nên tùy tiện hỏi vài câu thôi.” Nói xong, nàng ng ồi lại trong xe, trong lòng bỗng cảm thấy vô cùng khó chịu. Quả nhiên là do nàng làm hại họ, nhưng người ra tay, là tên mỹ nhân rắn rết kia, hay là nhà Vinh phi?

Xa phu nghe vậy, khẽ gật đầu không nói thêm gì.

...

Buổi tối, trong cung Thu Ý đèn đuốc sáng trưng, hôm nay là lần đầu tiên Hoàng thượng sủng hạnh phi tần, đương nhiên không ít các phi tần đầu ghen đến đỏ mắt, mà người của cung Thu Ý lại vô cùng vui mừng, chờ Hoàng thượng đến. Tô Cẩm Thu đã sớm cao hứng đến không biết phải làm sao, cầm lấy khăn tay của mình, niền vui hiện rõ đến cả chân mày, vừa r ồi phụ thân phái người truyền tin, nói Hoàng thượng đã tuyên bố trên triều rằng mình rất được lòng thánh giá, nên mới chọn mình thị tẩm, bảo ả phải bắt chặt lấy lòng Hoàng thượng, sớm hạ sinh long tử.

Bỗng nhiên, trong đầu ả chợt lóe lên, nhớ tới chủ ý của Tô Cẩm Bình, cũng bắt đầu cân nhắc, nếu Hoàng thượng tới mà không chạm vào mình thì phải làm thế nào, li ền lên tiếng phân phó: “Các người ra ngoài hết đi! Khi nào cần bản cung sẽ gọi!”

“Vâng, nương nương!” Đám cung nhân đáp r ồi lui ngay ra ngoài.

Tô Cẩm Thu đứng dậy, nhanh nhẹn bước vào phòng trong, lấy một chiếc hộp ra, sau đó đi đến bên lư hương, nhìn quanh một chút, r ồi chậm rãi đổ thuốc bột bên trong vào, tay hơi run rẩy, vì thế cũng không cẩn thận để rơi ra bên cạnh lư hương, ả vội vàng dùng khăn tay lau đi, xoay lại lư hương nghiêm chỉnh.

...

Quay về cung Cảnh Nhân, Tô Cẩm Bình chào hỏi Thiển Úc một câu, r ồi nằm giang ra hình chữ đại ở trên giường. Nàng hơi mệt, đầu óc cũng

rất hỗn loạn, nhớ đến người nào đó ở Lê viên, tâm tình lại càng loạn hơn, cứ cảm thấy hẫng như một cây gai trong lòng mình, không rút ra thì không chịu được! Nhưng phải rút như thế nào, thì lại là vấn đề khác, nghĩ một hồi, nàng bực bội trở mình.

Trời dần tối, ý thức lại càng tỉnh táo, không ngủ được! Nàng hít sâu mấy hơi, trong lòng thẫn chửi to một tiếng “mẹ nó chứ”, rồi xoay người bắt đầu tự thôi miên mình: “Ngủ đi, ngủ đi!”

Bỗng nhiên, một tiếng bước chân truyên tới, nhưng lại có vẻ rất vội vã, mạnh mẽ.

“Rầm!” một tiếng, cửa phòng nàng bị đá văng ra, Thiển Úc ở phòng bên cạnh cũng giật mình, vội chạy ra cửa xem đã xảy ra chuyện gì.

Từ lúc tiếng mở cửa vang lên, đôi lông mày thanh tú của Tô Cẩm Bình đã nhíu lại, mẹ nó chứ, dám đập cửa phòng nàng, tên nào không có mắt vậy? Nàng quay người, nhìn thấy ngay Hoàng Phủ Hoài Hàn đang đứng trước mặt mình, ánh trăng chiếu vào phòng, có thể nhìn thấy rõ dung mạo hắn, nhưng lại không phát hiện ra màu đỏ rực trong đôi mắt tím đậm của hắn. Đám người Tiểu Lâm tử cần đèn lồng đứng ở cửa, không dám bước vào, cũng không rõ hôm nay rốt cuộc làm sao, Hoàng thượng vốn nên ở cung Thu Ý sủng hạnh Hoàng quý phi, nhưng đang yên đang lành lại đột nhiên lao từ bên trong ra, sau đó phóng thẳng về phía cung Cảnh Nhân.

Hồ hấp của hắn càng lúc càng dần dập, bước vài bước đến trước mặt Tô Cẩm Bình, cánh tay dài mạnh mẽ đè nàng xuống, dùng không ít nội lực, khiến Tô Cẩm Bình cũng phát đau, nhưng nàng vẫn chịu đựng không đánh trả, nói: “Không biết nửa đêm Hoàng thượng còn tới đây chơi là có chuyện gì?”

“Giới cho Tô Cẩm Bình người, chính người dạy con tiện nhân Tô Cẩm Thu kia dùng “xuân phong tiểu” phải không?” Giọng nói lạnh như băng rít ra từ kẽ răng, ngày đó khi hắn đi tới cung của Tô Cẩm Thu đã cảm thấy thần sắc của cả ba người này đều không bình thường. Hắn biết Tô Cẩm Thu, tuyệt đối không to gan như vậy, chỉ có một cách giải thích duy nhất là

do có người xúi giục, mà người xúi giục kia, cũng chỉ có thể là cô gái trước mặt hắn đây!

Xuân phong tiếu à? Là cái gì? Nghe hô hấp của đối phương càng lúc càng nặng nề, Tô Cẩm Bình liền hiểu ngay, quả thật là ngày ấy nàng xui Tô Cẩm Thu dùng xuân dược, kịch bản nàng vẽ ra là Tô Cẩm Thu hạ dược Hoàng Phủ Hoài Hàn, mà với tính cách của Hoàng Phủ Hoài Hàn, đương nhiên sẽ giết chết cả ta khi còn tỉnh táo, dù có nhìn được, thì chờ khi giết chết lão cha già kia của nàng, nhất định cũng sẽ không bỏ qua Tô Cẩm Thu, có đi đâu sao bây giờ đối phương lại biết chứ?

Trong khoảnh khắc nàng mãi suy nghĩ, Hoàng Phủ Hoài Hàn liền cười lạnh: “Người hy vọng trăm không thể kiềm chế dục vọng như vậy sao?! Được! Vậy trăm sẽ cho người ném thử, hậu quả của việc khiến trăm không thể kiềm chế dục vọng là thế nào!”

Nói xong, hắn ném nàng xuống giường, một tay đưa ra muốn kéo vạt áo nàng, đã là ban đêm, nên Tô Cẩm Bình chỉ mặc một lớp trung y, thấy hắn như vậy liền quát lớn: “Người phát điên cái gì thế? Người hạ dược người cũng có phải là bà đây đâu! Cút đi!”

Chỉ là, đối phương đã không còn nghe lọt tai lời nàng nói nữa, toàn thân mang theo luồng khí tà ác lao tới, Tô Cẩm Bình giơ chân, vội vàng đạp mạnh về phía hắn, lại bị hắn dễ dàng tránh thoát được. Ngay sau đó, một luồng gió mạnh mẽ đánh đập về phía nàng, bao vây nàng lại, khiến nàng nhanh chóng không thể cử động được nữa, mà thân người của người kia đã lập tức đề lên!

“Tô Cẩm Bình, dám tính kế trăm, thì người phải chuẩn bị sẵn tinh thần mà gánh chịu hậu quả!” Nói xong, hắn mạnh mẽ kéo một cái, trung y của nàng đã bị xé nát.

Cảm giác bất lực lan tràn khắp toàn thân, y như ngày đó Lãnh Tử Hàn dùng sức mạnh với nàng, rốt cuộc nàng cũng nhận thức được sự đáng sợ của nội lực! Nàng hất mạnh tay ra muốn phản kháng, nhưng càng phản kháng, thì càng chọc giận đối phương, bỗng nhiên, nàng có cảm giác ngực mình lạnh lạnh, một cảm giác tuyệt vọng ập xuống trong nháy mắt!

Hai mắt nàng trống rỗng nhìn lên đỉnh màn, có cảm giác muốn khóc nhưng lại không khóc được. Cũng ngay tại thời khắc đó, người bên trên người nàng đột nhiên bất động, đầu rũ xuống tựa vào ngực nàng, Tô Cẩm Bình quay sang nhìn, thấy một người đàn ông mặc áo đen người đầy sát khí đứng ngay bên cạnh giường nàng, vội vàng đẩy Hoàng Phủ Hoài Hàn ra rồi kéo Tô Cẩm Bình lên...

“Tiểu Cẩm, đừng sợ!” Lãnh Tử Hàn nói xong, liền ôm chặt lấy nàng, nếu không phải hắn gửi cây còi trúc ở chỗ Thiên Úc, mà Thiên Úc thấy tình hình không ổn, thổi cây còi lên, nếu không phải đêm nào hắn ta cũng quanh quần gài tấm cung của nàng một lúc, thì e rằng hôm nay đã không kịp cứu nàng!

Vòng tay xa lạ mà ấm áp bao quanh nàng, cơ thể Tô Cẩm Bình cũng hơi run lên, cho đến lúc này, nàng mới nhận thức rõ ràng rằng mình vẫn chưa đủ mạnh, hoàn toàn không đủ mạnh, cho nên mới bị người khác chế ngự như vậy!

Mà Lãnh Tử Hàn, lại càng run mạnh hơn nàng, cứng rắn nói: “Tiểu Cẩm, đừng sợ, có ta ở đây rồi!”

Đúng lúc này, bóng người Bách Lý Kinh Hồng lại xuất hiện trong phòng. Hắn biết đêm nay nàng đã quay lại, nên mới muốn đến giải thích, nhìn thái giám ngất xỉu ngoài cửa, hắn thoáng cảm thấy có gì đó không ổn, vội vàng lao vào trong. Vừa bước vào trong phòng, hắn đã nhìn thấy ngay hình ảnh hai người quần áo không chỉnh tề ôm nhau, mà đứng ở góc độ này, nên hoàn toàn không nhìn thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn ở bên cạnh giường.

Mấy ngày nay, hắn vẫn luôn nghe thuộc hạ bẩm báo lại, rằng nàng quan tâm chăm sóc Hoàng Phủ Dật cẩn thận chu đáo thế nào, hôm nay lại để hắn nhìn thấy hình ảnh này, một cơn giận dữ đến khôn cùng hừng hực bốc lên, không kịp suy nghĩ nhiều, tay áo bào đã vung ra, một luồng gió đánh đập về phía Lãnh Tử Hàn.

Lực đạo gần tới, Lãnh Tử Hàn liền buông Tô Cẩm Bình ra, tay phất lên, hai trận gió va vào nhau trong không trung, cuối cùng biến mất hoàn toàn.

“Bách Lý Kinh Hồng!” Một tiếng quát phát ra từ miệng Lãnh Tử Hàn, trước giờ hắn ta vốn rất ghét người đứng trước mặt mình đây, cực kỳ chán ghét! Nhưng vì tiêu Cẩm, nên hắn ta mới không đối đầu với hắn, không động thủ với hắn, nhưng hôm nay, Hoàng Phủ Hoài Hàn làm chuyện này với tiêu Cẩm, hắn đã không biết, lại còn dám ra tay với mình!

“Lãnh Tử Hàn!” giọng nói vẫn trong trẻo nhưng lại lạnh lùng đến khiếp người, đôi mắt xám bạc quét về phía người đứng trước mặt mình, lần trước khi hắn ta định cưỡng bức nàng, chính mình đã muốn lấy mạng hắn ta rồi, lần này hắn ta lại còn dám tới nữa!

Lãnh Tử Hàn cười tà ác: “Thôi được, đến cũng tốt. Tiêu Cẩm, hãy nhìn cho rõ, nhìn xem rốt cuộc ai mới xứng đáng làm người đàn ông của nàng!”

“Đúng thế, nên nhìn cho rõ ràng!” Giọng nói của Bách Lý Kinh Hồng vẫn lạnh lùng, gương mặt bị Tô Cẩm Bình đánh thành xanh tím đã khôi phục lại như ban đầu, đẹp như trăng sáng trên bầu trời đen.

Tô Cẩm Bình tím y phục lên che ngực, khó hiểu nhìn hai người, tình hình này là sao? Hai người kia, một người thì y phục trắng hơn tuyết, đẹp như tiên trên trời; một người y phục đen tà ác, cũng dã như Tu La dưới địa ngục, mà cả hai người đều là mỹ nam tuyệt thế, chỉ cần liếc mắt một cái đã cướp mất hồn người khác!

Khóe môi Lãnh Tử Hàn cong lên, đầu cũng hơi hất về phía trước, lộ ra đường viền khuôn mặt hoàn mỹ, nói: “Bách Lý Kinh Hồng, ta chờ ngày hôm nay đã lâu rồi! Có thể được bản tôn chọn làm đối thủ, là vinh hạnh của ngươi!”

“Tiếc thật, cho đến bây giờ ngươi cũng không xứng làm đối thủ của ta!” Hắn thản nhiên đáp, giọng nói tuy không có vẻ khinh thường, nhưng nội dung câu nói của hắn lại là sự nhục nhã lớn đối với Lãnh Tử Hàn!

“Hai người...” nàng muốn nói gì đó.

“Đây là cuộc đọ sức của đàn ông với nhau, nàng không cần quan tâm!” Giọng nói cuồng ngạo, tà ác vang lên.

“Đây là cuộc đọ sức của đàn ông với nhau, nàng không cần quan tâm!”
Giọng nói thanh lãnh cao ngạo vang lên.

“...” Hai người này thật ăn ý!

“Nếu đã vậy, thì dùng thực lực nói chuyện đi!” Lãnh Tử Hàn nói xong
liền vung tay tấn công về phía hắn.

Bách Lý Kinh Hồng cũng không hề lùi bước, phất tay áo bào, nhanh
tay đánh trả. Hai người nhanh chóng giao đấu kịch liệt. Bạch y bay lượn,
hắc y quần lầy, đánh đến không tách ra được!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 85: Nụ Hôn Giận Dữ!

Tô Cẩm Bình ngồi trên giường, lạnh mặt nhìn hai người kia, trong đầu tạm thời vẫn còn chưa nghĩ ra vì sao họ đánh nhau.

Từng luồng khí đấu nhau kịch liệt trong phòng, đồ đạc trong nhà nhanh chóng bị đánh vỡ tung thành từng mảnh nhỏ! Một lúc lâu sau, hai người dừng lại, Bách Lý Kinh Hồng lùi về phía sau hai mươi bước, Lãnh Tử Hàn đứng tại chỗ, khoe môi chảy máu tươi! Ván này, hai người ngang sức!

Giọng nói thanh lạnh vang lên: “Rút đao đi!” Vừa dứt lời, ‘soạt’ một tiếng, hắn rút một vật mềm mại màu trắng từ bên hông ra, uốn lượn trên không trung thành những đường cong huyền diệu, nhạy bén như rắn.

Lãnh Tử Hàn cười lạnh một tiếng, trong tay áo bào trượt ra một lưỡi đao, dài hơn chủy thủ rất nhiều, nhưng lại ngắn hơn kiếm rất nhiều, cây đao đen sì, hình dáng cũng cực kỳ kỳ quái. Âm thanh cuồng ngạo tà ác của hắn ta vang lên: “Bách Lý Kinh Hồng, người nên cảm thấy vinh hạnh, vì qua bao nhiêu năm, người là người duy nhất có thể khiến bản tôn rút đao!!!”

Người đời thường nghĩ Tà công tử Lãnh Tử Hàn không đao không kiếm, chỉ dùng nội lực của bản thân có thể giết đối thủ trong giây lát, nhưng không ai biết rằng, sở dĩ hắn ta không rút đao, chỉ là vì chưa từng có đối thủ nào xứng đáng để hắn ta rút đao mà thôi!

Nghe hắn ta nói vậy, Bách Lý Kinh Hồng không nói lời nào, một luồng kiếm khí màu trắng nhanh chóng lao tới, đánh thẳng vào mặt Lãnh Tử Hàn. Lãnh Tử Hàn cũng không nhắm mắt làm ngơ, nâng hắc đao lên tung một

chiêu, đao kiếm chạm nhau, hoa lửa tóe ra! Ánh mắt hai người gặp nhau trên không trung, giống như có một ngọn lửa vừa được nhóm lên, cháy bùng bùng! Trong lòng Lãnh Tử Hàn hơi giật mình, không phải Bách Lý Kinh Hông không nhìn thấy sao?! Ánh mắt này...

Bách Lý Kinh Hông cũng không hề che giấu thực lực của mình, Lãnh Tử Hàn đứng đầu trong thiên hạ đệ nhất cao thủ, danh hiệu này của hắn ta cũng không phải chuyện đùa, không cho phép hắn giấu tài. Tô Cẩm Bình ngồi một bên xem cũng hơi nghi hoặc, nhìn nhãn thần của Bách Lý Kinh Hông sắc bén như vậy, sao lại nhìn không thấy nhỉ?

Đao kiếm chạm vào nhau, nhưng thứ họ đấu lại là nội lực! Một luồng khí màu trắng và một luồng khí màu đen xoáy trong không trung, toàn thân hai người như được bao phủ bởi những luồng kiếm khí khác nhau, nhưng lực sát thương cũng kinh người như nhau!

Cuối cùng, một tiếng “âm” không lớn không nhỏ vang lên, hai người đều bị kiếm khí của đối phương đẩy văng ra, lùi lại phía sau mấy bước mới có thể đứng vững được.

Ngay sau đó, nhuyền kiếm trong tay Bách Lý Kinh Hông như vẽ ra một đóa hoa, lao về phía Lãnh Tử Hàn, còn chiêu thức của Lãnh Tử Hàn lại cực kỳ đơn giản, chỉ nhanh chóng đưa cây đao lên chắn, những âm thanh “keng keng keng” vang lên, binh khí lại va vào nhau, đánh đến không thể nào phân ra được! Ánh kiếm trắng và ánh đao đen lóe lên khắp bốn phía, người xem cũng hoa cả mắt, nhưng đến cuối cùng cả hai người vẫn không phân thắng bại, trong tay đều cầm thanh binh lợi khí, nhưng cũng không có tổn hại gì, chỉ thoáng lấp lánh những tia sáng lạnh.

Hai người dừng lại, đôi mắt đen láy nhìn thẳng vào đôi mắt xám bạc, cùng cười lạnh, có đi đâu, một người treo nụ cười lạnh bên môi, còn một người lại giấu trong đáy mắt!

Bỗng nhiên, phía sau Bách Lý Kinh Hông như bốc lên một trận sương mù, luồng khí xám trắng bùng lên, ống tay áo bào tuyết trắng cũng bay theo gió, làn sương khói mịt mù như đang chìm trong cảnh mộng.

Đằng sau Lãnh Tử Hàn cũng nổi lên một luồng khí hắc ám, vạt áo trước ngực bị gió thổi càng mở rộng hơn, luồng sát khí mạnh mẽ tràn ngập trong phòng. Sắc mặt cả hai đều cực kỳ nghiêm túc, bọn họ đều biết, đối phương đã muốn xuất ra sát chiêu rồi!

“Choang” một tiếng, hai luồng kiếm khí lại chạm vào nhau, dùng hết toàn lực của cả hai người!

Thời khắc này, cả hai đều nhìn thấy vẻ kinh hãi trong mắt đối phương! Một người dùng “Kỳ Lân Ngâm” còn một người dùng “Ngự Long Quy”! Cả hai chiêu thức này nghe nói đều là truyền từ thời thượng cổ đến nay, không có nhiều người biết, trải qua trăm nghìn năm qua, người có thể luyện thành lại không có một ai cả. Chỉ có duy nhất hai người họ là ngoại lệ! Nguyên nhân chẳng qua là, người đời chỉ biết nghiên cứu chiêu thức, lại không biết trong kiếm pháp có mang phong cách của chính mình, dung nhập vào máu thịt của chính mình, vì thế, những người khác đều không thành công, chỉ có hai người họ luyện được, mà hai chiêu thức này, từ trăm nghìn năm trước đã không phân được thắng bại!

Giờ đây, ngoài sự chán ghét và sát khí, bọn họ còn nhìn thấy trong mắt đối phương sự tiếc nuối khi anh hùng gặp anh hùng!

Nội lực tản ra, khóe môi hai người đều rướm máu, cả hai đều bị thương. Lãnh Tử Hàn cười tà ác, gương mặt phóng đặng lại thêm vết máu bên môi khiến hắn càng giống ma quỷ trong đêm tối khiến người ta kinh sợ: “Bách Lý Kinh Hồng, nghe nói nghìn năm trước, Kỳ Lân Ngâm và Ngự Long Quy đã không phân thắng bại, hôm nay, ta nhất định phải phân định thắng thua với ngươi!”

Bách Lý Kinh Hồng nghe vậy, gương mặt vẫn lãnh đạm như tiên, vết máu bên môi càng làm tôn lên vẻ đẹp của hắn, giống như một vị tiên bị đánh lạc xuống trần thế, một cảm xúc đánh mạnh vào thị giác của người khác. Đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, bốn chữ lạnh lẽo phun ra từ miệng hắn: “Vui lòng phụng bả!!!”

“Choang!” Lại một hồi so đấu bắt đầu!

Tiếng đao kiếm chạm nhau đương nhiên cũng khiến thị vệ tuần tra bên ngoài chú ý, bọn họ rất muốn vào xem rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, nhưng trước khi Hoàng thượng vào đã phân phó, dù xảy ra bất cứ chuyện gì cũng không được quan tâm, chưa được truy vấn thì không cho phép vào, vì thế, bọn họ đều đứng ngoài cửa, không dám bước vào! Tô Cẩm Bình cũng chỉ ng ồi một bên xem trận chiến, từng luồng gió mạnh thổi ập vào khiến hai má nàng đau rát, đôi mắt phượng lóe ra tia sáng lạnh, không ngờ võ công cổ đại lại lợi hại đến như vậy, xem ra, muốn sống yên ổn ở cổ đại này, mấy thứ như nội lực gì gì đó, không thể không học!!!

Trong khi nàng đang mãi suy nghĩ, từng luồng khí đảo ngược trên không trung, nhưng sau khi hai luồng nội lực chạm vào nhau, Tô Cẩm Bình như nhìn thấy một con Kỳ Lân đen và một con rồng trắng như tuyết đang giao đấu trên không, tình cảnh này vô cùng hư ảo, hai con thú lao vào cắn xé nhau, cuối cùng biến thành hai chùm tia sáng, vừa chạm vào nhau đã hóa giải đi bầy thành lực đạo! Có đi ều, ba thành lực đạo cuối cùng kia, bay lượn trên không một vòng, lại đi chệch quỹ đạo, lao thẳng về phía Tô Cẩm Bình đang ng ồi gần người trên giường!

Cả ba người đều ngẩn ra! Tuy luồng khí này chỉ còn ba thành lực đạo, nhưng hai luồng lực hoàn toàn khác nhau hòa vào nhau, nếu đánh vào người không hề có nội lực, thì người đó chết chắc!

Tô Cẩm Bình hơi sợ hãi mở to mắt nhìn luồng khí kia lao về phía mình, khí thế của luồng khí đó vô cùng mạnh mẽ, ngoài việc hứng chịu, thì nàng không có cách nào có thể tránh được! Lại một lần nữa bị cái chết uy hiếp, nhưng thời khắc này, trong lòng nàng lại sinh ra cảm giác quyến luyến với thế giới này, sự quyến luyến đó từ đâu mà có, thì chính nàng cũng không nói rõ được, cũng rất bực bội, vì sao chỉ ng ồi xem mà cũng dính chương?

Ngay khi Tô Cẩm Bình nghĩ mình chết chắc rồi, thì bỗng nhiên, ánh sáng trắng lóe lên, một cảm giác hơi lạnh lẽo ôm chặt lấy người nàng. Sau đó, một tiếng “a” đau đớn vang lên, máu ộc ra từ miệng người kia, phun thẳng ra giường! Tiếp nữa, là cảm giác hai luồng khí băng hỏa tràn vào cơ thể. Thân thể hẳn giống như bị hai luồng lực xé rách, va đập, tàn phá, hẳn

ôm chặt lấy người nàng, khó khăn lắm mới có thể giữ vững được thân hình!

Lãnh Tử Hàn đến chậm một bước, ngăn người đứng bên giường, nhìn Tô Cẩm Bình mặt đầy vẻ kinh hãi, trong đôi mắt đen của hắn, vừa có sự vui mừng, cũng có sự buồn bã, vui mừng, là vì nàng không sao. Còn buồn bã, là vì ở thời khắc mấu chốt đó hắn lại ngăn người ra một giây, nên mới đến chậm hơn một bước! Hắn im lặng một lúc lâu, rồi mới bước lên, đưa tay ra, vận nội lực, đưa về phía sau lưng Bách Lý Kinh Hồng.

Tô Cẩm Bình bỗng hoảng hốt kêu lên: “Lãnh Tử Hàn! Không được đánh hắn!” Vì cứu nàng nên hắn mới bị thương như thế, hắn ta sao có thể thừa cơ đánh lén được chứ?!

Nghe nàng nói vậy, đôi mắt đen của Lãnh Tử Hàn thoáng lóe lên tia đau đớn, sau đó đặt tay lên lưng Bách Lý Kinh Hồng, chậm rãi rót lực vào, hóa giải nội kình của mình cho đối phương.

Cảm giác đau đớn trên người Bách Lý Kinh Hồng dần giảm bớt, hắn ôm Tô Cẩm Bình, gác cằm lên vai nàng, trong đôi mắt xám bạc ẩn chứa sự đau đớn và nụ cười thỏa mãn, đồng thời cũng nhìn thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn bên cạnh giường, xâu chuỗi lại mọi chuyện, tâm trạng của hắn cũng rõ ràng hơn. Đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, nói: “Cảm ơn!”

“Không cần, ta mới nên cảm ơn người!” Hắn ta thu tay lại, giọng nói phóng túng vang lên. Tuy thương thế của hắn vẫn còn nghiêm trọng, nhưng đã khá hơn rất nhiều rồi.

Bách Lý Kinh Hồng nghe vậy cũng không nói gì, ý kháng cự rõ ràng với câu “cảm ơn” của Lãnh Tử Hàn!

Đương nhiên Lãnh Tử Hàn cũng cảm nhận được, sắc mặt như chứa đầy vẻ bi thương, nói với Tô Cẩm Bình: “Tiểu Cẩm, trong lòng nàng, Lãnh Tử Hàn ta là kẻ đi lợi dụng lúc người ta gặp nguy hiểm sao?”

Tô Cẩm Bình vẫn còn chưa kịp nghĩ thông suốt hết mấy chuyện lằng nhằng này, nên ngăn người ra không kịp phản ứng. Khi nàng còn đang im

lặng, Lãnh Tử Hàn đã hơi mất mát đi ra cửa. Ván này, hẳn ta đã thua rồi! Thua vô cùng thể thảm! Có thể là về võ công, hẳn ta không hề thua kém Bách Lý Kinh Hồng, nhưng hẳn ta lại thua ở một giây ngẩn người kia, vì thế mới bỏ lỡ cơ hội cứu nàng. Còn nữa, hẳn ta thua, chính là trong lòng nàng, Lãnh Tử Hàn hẳn cũng chỉ giống một kẻ tiểu nhân vô sỉ mà thôi!

Cho đến khi hẳn ta ra tới cửa, Tô Cẩm Bình mới chợt tỉnh ra, vội vàng cất lời nói: “Lãnh Tử Hàn, xin lỗi...”

Chỉ vừa nghe thấy mấy chữ kia, sự cô đơn trên người hẳn ta thoáng bay mất, quay lại cười phóng đãng như xưa: “Không sao.”

Không sao? Hẳn không giận sao? Tô Cẩm Bình hơi kinh ngạc.

Lãnh Tử Hàn dường như cũng nhìn thấu được sự nghi hoặc của nàng, cười nói: “Tiểu Cẩm, nếu là nàng, dù có làm gì, ta cũng tha thứ hết.” Sẽ tha thứ vô điều kiện, chỉ cần đó là nàng!!!

Nhưng Tô Cẩm Bình lại hơi thất vọng, cúi đầu thấp giọng nói: “Nếu ta, không phải là ta thì sao?”

“Nàng chính là nàng!” Sau khi nói xong, Lãnh Tử Hàn không hề cho nàng cơ hội lên tiếng nữa, nhanh chóng rời đi.

Tô Cẩm Bình còn định nói gì đó, lại nghe tiếng ho khan rất nhỏ vang lên, quay đầu nhìn thấy ngay sắc mặt tái nhợt của người kia, tái y như tờ giấy trắng, thậm chí còn như trong suốt!

“Bách Lý Kinh Hồng, huynh không sao chứ?” Trong đầu nàng bây giờ đang vô cùng rối loạn, đầu tiên là không hiểu sao Hoàng Phủ Hoài Hàn lại xâm nhập vào đây, sau đó là hai người này tự dưng đánh nhau, đương nhiên, càng khiến nàng ngạc nhiên hơn đó là người này lại che chắn cho nàng!

Chờ mãi cũng không thấy hẳn trả lời, nàng không khỏi sốt ruột, đẩy hẳn ra, muốn nhìn xem rốt cuộc hẳn làm sao, nhưng toàn thân hẳn lại suy yếu đến cùng cực, Tô Cẩm Bình đành phải để hẳn dựa vào người mình. Nhìn

sắc mặt lo lắng của nàng, hấn ho khan vài tiếng, giọng nói mỏng manh vang lên: “Không sao.” Giọng nói vẫn lạnh lùng như thường ngày, nhưng dường như đã yếu đến mức không thờ nổi nữa.

Tô Cẩm Bình đưa tay lau đi vết máu bên khóe môi hấn, nhìn dung nhan tuyệt mỹ mà tái nhợt kia, trong một thoáng, nàng có cảm giác muốn rơi nước mắt: “Thật không hiểu cái nhà huynh này nghĩ cái gì nữa. Lúc thì lãnh đạm như từ trước giờ chưa từng quen biết ta, lúc thì lại thế này! Cho người ta một phần dịu dàng thì lại xả tiếp ba phần lạnh lùng, khiến người ta không thể nào hiểu rõ được, rốt cuộc người nào mới là huynh chứ!”

Nghe nàng nói vậy, hấn cũng không nói gì, chỉ quay người, lẳng lẳng ôm hông nàng, nhắm mắt đi đầu dưỡng nội lực.

Thấy hấn từ từ nhắm hai mắt lại, im lặng như đứa trẻ đang say giấc, rèm mi dài thật dài phủ trên mắt y như đôi bướm đang giương cánh. Nàng chăm chú nhìn hấn một lúc lâu, đến tận khi hơi thở của hấn dần ổn định lại, một giọt chất lỏng trong suốt mới ‘lách tách’ một tiếng, bất ngờ rơi xuống mặt hấn. Hấn chợt mở mắt ra, đôi mắt không có tiêu cự rơi xuống mặt nàng, nhẹ nhàng hỏi: “Đau lòng sao?” giọng nói dịu dàng đến không tả nổi, cũng lãnh đạm đến không thể nói hết thành lời, nhưng cũng ẩn chứa thứ cảm xúc gì đó rất khó tả.

Tô Cẩm Bình thật lòng gạt đầu, lại một giọt nước mắt nữa rơi xuống. Nàng có thể xác định, là đau lòng, nhiều hơn nữa là sự xót xa, từ trước tới giờ, chưa từng có ai quan tâm đến nàng như vậy, dòng máu lạnh như băng trong cơ thể dường như cũng thoáng ấm dần lên, cảm nhận được hương vị ấm áp và tươi sáng như ánh mặt trời.

Nghe nàng đáp, môi hấn khẽ nhếch lên cười, nhất thời đầu khiến cho cả ánh trăng và bầu trời đầy sao mất đi nhan sắc. Hấn chậm rãi ngẩng dậy, ôm chặt lấy nàng: “Ta không sao.” Giọng nói đã khôi phục như ban đầu, hình như thật sự không sao cả, chỉ có đi đầu, sắc mặt vẫn tái nhợt như trước.

Gương mặt nhỏ xinh xắn của Tô Cẩm Bình ghé lên vai hấn, hơi oán trách nói: “Đã bị thương như vậy rồi còn dám nói không sao!”

“Đáng giá mà!” Chỉ ba chữ vang lên từ miệng hắn, đôi mắt xám bạc đầy ý cười, có thể khiến nàng rơi nước mắt vì mình, thì dù có bị thương nặng hơn nữa, cũng đáng giá!

Nàng lau nước mắt trên mặt, chợt cảm thấy mình hơi mất mặt, từ khi đến chỗ đại đáng ghét này lại khóc đến hai lần, cả hai lần đều vì hắn nữa chứ. Một lần, là vì không có đứa bé, một lần là lúc này. Máu của sát thủ luôn lạnh lẽo, nhưng nàng lại phát hiện ra, trước mặt hắn, trái tim và dòng máu vốn đóng băng của mình lại từ từ tan chảy. Bất chợt nghe thấy ba chữ “đáng giá mà” kia, nàng im lặng một lúc lâu mới ngập ngừng nói: “Huynh nói mấy lời như thế, sẽ khiến người ta hiểu lầm!”

“Ha ha...” Tiếng cười khẽ vang lên từ miệng hắn, âm thanh như khúc nhạc tiên mờ ảo, êm tai, nhưng cũng không trả lời câu nói vừa rồi của nàng.

Tiếng cười này khiến Tô Cẩm Bình hơi tức giận liền đưa tay đẩy mạnh hắn ra: “Cười cái gì mà cười! Đừng tưởng rằng hôm nay huynh đỡ giúp ta một chưởng này, thì ta sẽ thay đổi thái độ với huynh. Tô Cẩm Bình ta cả đời này đâu không quên được đã từng bị lừa thê thảm như thế nào! Bị huynh lừa giống như một kẻ ngốc, mà ngay cả một lời giải thích cũng không chịu cho ta, một câu giải thích cũng không tình nguyện nói với ta, mà kỳ quái nhất là ta lại dùng cả tấm lòng để đối xử với huynh. Bách Lý Kinh Hồng, huynh nói xem, rốt cuộc đối với huynh, ta là gì chứ? Là một người khác, một phong cảnh lướt qua cuộc đời huynh, hay là một thứ đồ chơi mà huynh rảnh rỗi nên nhất thời nổi hứng?”

Không biết vì sao, nhưng nàng rất muốn có một câu trả lời rõ ràng! Giữa hai người là cái gì? Rốt cuộc họ là gì của nhau? Có vẻ rất quan tâm đến nhau, nhưng rồi lại vẫn có khoảng cách như ẩn như hiện, giống một bức tường ngăn không nhìn thấy được cũng không sờ được, vô tình chia cách hai người, không nhìn thấy hiện tại, lại càng chẳng thấy được tương lai. Nhưng càng nói, cảm giác tuyệt vọng trong lòng nàng càng đậm thêm, hắn như một tiên nhân không nhiễm bụi trần như vậy, sao có thể dừng bước vì những chuyện thường tình nhân gian, đương nhiên lại càng không thể dừng bước vì nàng.

Nhưng, ngay khi sắc mặt nàng càng lúc càng trắng bệch đi, hắn bỗng đưa tay ra, giữ lấy đầu của nàng, mạnh mẽ hôn xuống môi nàng, mạnh mẽ cắn mút, chiếm lấy đôi môi nàng, nụ hôn mang theo lửa giận đến ngập trời! Chỉ là một người khách qua đường, là một phong cảnh lướt qua cuộc đời của hắn ư? Là đờchơi khi hắn rảnh rỗi nên nhất thời hứng khởi sao? Nàng đánh giá tình cảm của hắn dành cho nàng là như vậy sao? Hơn nữa, rõ ràng từ đầu là nàng tới trêu chọc hắn trước mà, không phải sao?!

Cảm giác đau đớn trên môi khiến nàng giật mình một cái, suy nghĩ cũng dần tỉnh táo hơn, mùi hương tuyệt liên trên người hắn, và mùi máu tanh trong miệng, từng thứ đều tràn ngập trong hơi thở của nàng, khiến nàng không chịu nổi. Nhưng hắn lại vẫn thấy không đủ, hoàn toàn không đủ, hắn giày vò, lưu luyến trên môi nàng, lại không hề có chút dịu dàng nào, dường như chỉ đang muốn phát tiết lửa giận trong lòng mình, cho đến tận khi Tô Cẩm Bình không chịu nổi, kêu đau thành tiếng, hắn mới buông nàng ra.

Đôi môi đỏ mọng hé mở, đang muốn mắng hắn, lại thấy đôi mắt không có tiêu cự của đối phương nhìn thẳng vào mắt mình, sắc mặt vẫn lãnh đạm như trước, nhưng tình ý lại đọng đầy trong đáy mắt, giọng nói thanh lạnh vang lên: “Đây, chính là câu trả lời của ta!” Tình nồng ý đậm, triền miên tới tận xương tủy!

Đây chính là câu trả lời của ta!

Thấy nàng hơi ngần người, giống như còn chưa hiểu chuyện gì, hắn cong môi cười khế, lại ôm nàng vào ngực mình, nhẹ nhàng nói: “Nếu không quan tâm, sao ta phải khổ như thế chứ? Nếu không thích, sao ta phải khổ sở lừa nàng?” Nói xong hai câu này, hắn nhất thời cảm thấy thoải mái hơn nhiều, quả thật, hắn không nói được những câu tình ý sâu đậm triền miên, thậm chí, trên phương diện này, hắn còn không thể cởi mở, thoải mái được như Lãnh Tử Hàn, có đi đâu, đây cũng là phương thức bày tỏ của riêng hắn, là cách yêu của riêng hắn thôi.

Tình yêu, dù là bày tỏ như thế này, thì không phải cũng đều giống nhau sao? Chính hắn cũng không ngờ rằng, có một ngày mình cũng sẽ nói ra những lời như vậy.

Tô Cẩm Bình lại càng kinh ngạc hơn hẳn, giống như khám phá ra một đại lục mới vậy, nàng thậm chí còn có cảm giác muốn đưa tay ngoáy lỗ tai một cái, xem có phải là vì tai nhiều ráy tai quá, nên nghe nhầm hay không. Một lúc lâu sau, nàng mới nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mắt của ông đây quả nhiên có vấn đề rồi!” Nếu đến tận bây giờ mà nàng vẫn không thể xác định được rằng mình có thích hẳn hay không, vậy thì cuộc đời này nàng sống cũng uổng phí!

“Ha ha...” một tiếng cười khẽ lại vang lên, không có ý kiến gì về việc mắt nàng có vấn đề.

“Này, bây giờ huynh sao rồi?” Nàng hơi lo lắng, hỏi thăm thương thế của hắn, giọng điệu nghe cũng chẳng tốt đẹp gì, khiến cho chính nàng còn cảm thấy bực bội, chẳng lẽ nàng cũng thuộc loại hàng ngạo kiêu sao?!

Nàng hỏi xong, một lúc lâu sau cũng không thấy hắn đáp lời. Ngay khi Tô Cẩm Bình lại bắt đầu hối hận vì mình thật sự xem trọng cái tên ngạo kiêu này, thì giọng nói thản nhiên của hắn mới nhẹ nhàng truyền tới: “Khá tốt.”

Lại là một khoảng thời gian dài im lặng, Tô Cẩm Bình muốn nói câu gì đó để xóa bỏ tình trạng xấu hổ này, lại nghe thấy hắn lên tiếng, giọng nói vẫn thanh lạnh, cao ngạo, giống như truyền tới từ trời xanh: “Ta biết, nàng không thích tính cách của ta. Ta sẽ sửa.” Nói xong, gương mặt bạch ngọc hơi hồng lên, dung nhan tái nhợt đến mức gần như trong suốt cũng nhuộm thêm chút màu máu.

Nghe hắn nói vậy, Tô Cẩm Bình ngẩn người, rồi lập tức cười đáp: “Không cần, huynh là huynh, không cần phải cố gắng sửa làm gì, sửa đi rồi, sẽ không còn là huynh nữa.” Huống chi, ở thời điểm mà nàng thích hắn, hắn cũng vẫn là cái đức hạnh này mà. Tính cách đã đi cùng với hắn suốt hơn hai mươi năm, nếu thật sự muốn thay đổi, cũng không phải một sớm một chiều mà làm được, nếu thật lòng thích hắn, cần gì phải cố chấp khiến hắn khó khăn chứ?

“Ừ.” Hắn nhẹ nhàng đáp một chữ, sắc mặt không thay đổi, trong đáy mắt ngập tràn vẻ hạnh phúc. Có đi đâu, khi quét mắt nhìn về phía Hoàng Phủ

Hoài Hàn nằm bên cạnh giường, trong đáy mắt thoáng xuất hiện luồng khí lạnh lẽo, quý dị khó lường.

Một lát sau, Tô Cẩm Bình mới chợt nhớ tới một chuyện rất nghiêm túc: “Này, trúng Xuân phong tiếu, nếu như không cái đó cái đó, liệu có thể có chuyện gì không?”

“Cái đó cái đó?” Hấn hơi ngạc nhiên hỏi lại.

A, cái này bắt nàng phải nói thế nào đây? “Ý ta là, cứ bỏ mặc Hoàng Phủ Hoài Hàn thế này, sẽ không có chuyện gì chứ? Hấn trúng Xuân phong tiếu đấy, huynh nói xem, liệu sáng sớm mai ta có bị gánh tội hành thích vua trên lưng không?”

“Không đâu!” Hấn thản nhiên đáp. Xuân phong tiếu là loại xuân dược an toàn nhất trong các xuân dược, hiệu quả không tồi, còn có một ưu điểm đó là, dù không làm gì, cũng sẽ không gây nên ảnh hưởng gì xấu với cơ thể. Chắc người hạ dược lo sẽ gặp chuyện không may, nên không dám dùng loại dược quá mạnh. Có đi đâu, hấn thật sự hy vọng Hoàng Phủ Hoài Hàn chết luôn đi cho xong!

Chỉ nói hai chữ “không đâu” thôi à, vì cái lông gì mà không giải thích cho người ta nghe một chút hả?! Khóe miệng Tô Cẩm Bình run mạnh lên vài cái, cũng không hỏi tiếp nữa, nàng thật sự đã rất hiểu hấn rồi mà, thật đấy!!!

Trời dần sáng, phỏng đoán tên cầu hoàng đế kia và đám cung nhân ngoài cửa sắp tỉnh lại, Tô Cẩm Bình nói: “Huynh về trước đi, nếu để người khác nhìn thấy thì phiền phức lắm.” Nàng biết hấn dường như đang cố tình giấu diếm thực lực của mình, giống như nàng lúc đầu, ở nơi này, muốn sống sót, thì không thể bộc lộ quá nhiều tài năng.

“Nhưng mà...” Nếu sau khi Hoàng Phủ Hoài Hàn tỉnh lại, hấn ta...

“Yên tâm đi, hấn sẽ không sao đâu!” Giao thủ với hấn nhiều lần, nàng cũng hiểu tính cách của Hoàng Phủ Hoài Hàn. Chẳng qua, hôm qua hấn quá tức giận, nên mới có hành động như vậy, chờ khi hấn tỉnh lại, hiệu lực của

xuân được trên người hắn đã tan biến, vốn dĩ hắn đã ghét nàng như vậy, không gây chuyện phiền phức đã là kỳ tích rồi, sao còn có thể muốn làm cái chuyện gì kia với nàng chứ.

Bách Lý Kinh Hồng đương nhiên cũng hiểu cá tính của Hoàng Phủ Hoài Hàn, có đi đâu, vẫn cảm thấy không yên lòng lắm, vì thế nên hắn do dự một lúc cũng không nhúc nhích: “Ta muốn giết hắn, làm sao bây giờ?” Hắn thản nhiên hỏi, sắc mặt lạnh lùng, hoàn toàn không giống như đang thảo luận về chuyện sống chết của đế vương một nước.

“Huynh có thể chờ ta lĩnh bổng lộc xong rồi hãy giết!” Tô Cẩm Bình cũng nổi hứng đùa cợt, nếu giết hắn thật, thì bọn họ chắc chắn sẽ không trốn thoát được, bản thân Bách Lý Kinh Hồng đang bị trọng thương, nàng tự nhận thấy mình cũng không có bản lĩnh chống lại thiên quân vạn mã.

Đương nhiên, hắn hiểu rõ suy tính của nàng, nhưng hắn nghĩ khác nàng. Nếu Hoàng Phủ Hoài Hàn chết thật, người Tô gia chỉ sợ không ai có thể trốn thoát được, theo quan niệm của hắn, thì thông thường người ta đều rất quan tâm đến tính mạng của người thân của mình. Nàng cũng không phải là ngoại lệ. Vì thế, dù có giận dữ hơn nữa, hắn cũng chỉ có thể nín nhịn không dám bộc phát thôi.

Thấy hắn còn không đi, Tô Cẩm Bình mới trêu ghẹo hắn: “Này, nếu không đi, Hoàng Phủ Hoài Hàn sẽ tỉnh dậy mất đấy. Ta nói này, liệu ta có thể hiểu hành động này của huynh là vì không nỡ xa ta không?”

Nàng vừa dứt lời, người kia như bị kích thích, vội buông nàng ra, đi thẳng ra cửa, đầu cũng không quay lại.

Khóe miệng cô nàng nào đó hơi co rút, quả nhiên là vậy mà! Xem ra, chiêu này dùng với người kia rất có tác dụng, chỉ cần kích thích một chút là lập tức bỏ chạy ngay, trăm lần như một! Nhưng có một điểu khác xưa đó là, khi người kia đi tới cửa, bỗng dừng lại, lãnh đạm nói: “Có thể!”, nói xong lại vội vã rời đi, y như có sói đuổi sau lưng vậy!

- Ta có thể hiểu hành động này của huynh là vì không nỡ xa ta không?

- Có thể.

Nên hiểu như thế đúng không? Tô Cẩm Bình cào cào tóc, cái người này, nói thẳng ra thì chết à? Có cần phải ra tới cửa mới nói thật nhanh rồi chạy trốn chết như thế không? Còn bắt nàng phải nhớ lại xem vừa rồi mình nói gì, sau đó xâu chuỗi lại nữa chứ! Đúng là...

“Này, sau này nếu có thời gian rảnh, dạy ta luyện công được không?” Không thể tiếp tục yếu đuối như vậy được, nếu không, sẽ chỉ chịu thiệt trước mặt đám đàn ông này!

Hắn hơi dừng bước, một chữ nhẹ nhàng bay tới: “Được.” Lời vừa dứt, lại tiếp tục bước đi.

Sau khi Bách Lý Kinh Hồng rời đi, vừa bước vào Lê viên, bước chân hắn lập tức đảo đảo, một ngụm máu tươi lại trào ra, hắn vốn bị thương rất nặng, nhưng vừa rồi ở bên cạnh nàng nên mới cảm thấy không quá khó chịu thôi. Hơn nữa, hắn muốn làm nàng đau lòng, nhưng thấy nàng đau lòng quá, bản thân lại không nổi, nên đành phải gắng chịu đựng. Máu đỏ thấm dính trên áo bào gấm trắng như tuyết, nhìn lại rất giống đóa mai hồng rơi trên nền tuyết trắng, mang theo cảm giác đẹp đến rung động lòng người.

Ngay lúc đó, Phong và Tu nhanh chóng xuất hiện ngay cạnh hắn. Tuy biết điện hạ không thích người khác đụng vào người, nhưng bọn họ vẫn không tìm được muốn đỡ hắn. Có đi đâu, không bao lâu sau, Bách Lý Kinh Hồng đã hồi phục dần, né tránh cánh tay đỡ của bọn họ, bước từng bước một về phía Lê viên, tuy bước chân vẫn còn hơi loạng choạng, nhưng cũng đã vững vàng hơn nhiều.

Tu và Phong đi theo sau hắn, hai người do do dự dự một lúc lâu, cuối cùng, tính cách Tu vốn nóng nảy, gầm lên một tiếng giận dữ với Bách Lý Kinh Hồng: “Điện hạ, ngài điên rồi!” Người ngoài không thấy, chứ hắn ta và Phong ở ngoài cửa sổ lại nhìn rất rõ ràng! Hai luồng khí kia đang yên đang lành sao tự dưng lại lao về phía Tô Cẩm Bình? Rõ ràng chính là do điện hạ nhà hắn ta ra tay mà! Đáng thương cho tên Lãnh Tử Hàn kia đã không nhận ra, lại còn ử rử rời đi như thế. Có đi đâu, có ai có thể nói cho hắn

ta biết, nếu một tay điện hạ sắp đặt, thì còn cỡ tình xuống tay nặng như thế làm gì? Để mình bị thương thành thế này, chưa nói đến chuyện phải mất một thời gian ngắn đi điều dưỡng, mà còn rất có khả năng khiến kẻ địch của họ thừa cơ nữa chứ!

“Nếu không bị thương nặng, thì làm sao Lãnh Tử Hàn chủ động rời đi được? Nếu không bị thương nặng, thì sao nàng sẽ đau lòng thương tiếc ta chứ?” Nói xong, đôi môi mỏng cong lên lộ ra vẻ đắc ý. Trên môi hẳn dường như vẫn còn vương hương vị của nàng, thắng lợi của ngày hôm nay, không chỉ diệt trừ đi một tình địch cực mạnh, mà cũng hóa giải hết mâu thuẫn của hai người suốt mấy ngày nay, đương nhiên tâm trạng của hẳn bây giờ vô cùng tốt.

Khóe miệng Phong co rút, đầu tiên là Hoàng Phủ Dật đáng thương kia, sau đó là Lãnh Tử Hàn xui xẻo, tất cả đều bị điện hạ nhà mình gài bẫy đến thế thảm! Một tên Hoàng Phủ Dật, coi trọng nhất là thanh danh của mình trong giang hồ, chỉ có bảo đảm về thanh danh của mình, mới có thể hành tẩu trên giang hồ mà không bị ngăn cản. Vì thế, điện hạ mới âm thầm hạ thủ sau lưng hẳn ta, vu oan giá họa cho hẳn ta. Một tên Lãnh Tử Hàn, đi đầu hẳn ta không thể tha thứ nhất, chính là có người còn yêu Tô Cẩm Bình hơn chính bản thân hẳn ta. Vì thế, khi thấy điện hạ hành động nhanh hơn, mà hẳn ta lại ngăn người trong giây lát, nên mới cho rằng bản thân hẳn ta không bằng điện hạ, trên thực tế, làm gì có người bình thường nào đột nhiên gặp tình trạng như vậy mà lại không ngăn người ra một chút chứ? Đương nhiên, cô nàng Tô Cẩm Bình kia cũng bị tính kế đủ thế thảm đi, điện hạ thế này, là từng bước từng bước một lừa người ta bước vào lưới tình của mình còn gì?!

Có đi đâu, hẳn ta vẫn không thể thông cảm được với những gì điện hạ đã làm: “Điện hạ, ngài làm thế này khác nào tự mình hại mình!” giọng nói hoàn toàn không có vẻ ủng hộ, “Kỳ Lân Ngâm” và “Ngự Long Quy” đều giống nhau, đủ để khiến cho một cao thủ nói chung có thể chết vì máu huyết rối loạn, vậy mà điện hạ lại hứng chịu cả hai loại nội lực này, đây không phải là tự hại mình thì là gì chứ? Chỉ cần không khống chế tốt một lực đạo, thì chỉ e...

Hắn ta vừa dứt lời, người đi phía trước liền dừng bước, khí chất cao ngạo lạnh lùng nhẹ nhàng tản theo gió, nhếch môi nói: “Nếu có thể khiến nàng đau lòng, tự mình hại mình thì có sao?” Tuy những lời nói ra đầy tình ý lưu luyến, nhưng giọng nói, ngữ điệu lại vẫn lãnh đạm, thanh cao, giống như đến từ trời xanh, không nhiễm thế tục. Gương mặt bạch ngọc tuy vẫn còn hơi trắng bệch nhưng vẫn đẹp như tiên nhân trên trời, đẹp hơn cả hoa cúc tháng chín vào thu.

Khóe miệng Tu co rút mạnh: “Điện hạ, thuộc hạ thấy, ngài điên thật rồi!” Hắn ta cất lời oán trách không có chút quy củ, chú ý thân phận chủ tớ gì cả!

Đối phương nghe vậy cũng không giận, chỉ bước từng bước về phía Lê viên! Điên sao? Có lẽ hắn điên thật, nhưng điên thì đã sao? Đòi một con người, có thể buông thả cho chính mình điên cuồng thế này được mấy lần đâu? Phong và Tu chẳng qua cũng chỉ vì quan tâm lo lắng cho hắn, đương nhiên, hắn cũng sẽ không trách cứ.

Phong vỗ vỗ vai Tu đang hằm hằm tức giận, nói: “Được rồi, được rồi, huynh đừng tức giận nữa, chân tình là đi đầu vĩ đại nhất thế gian này, huynh không hiểu được đâu!”

Tu đánh bay tay hắn ra khỏi vai mình, lườm hắn một cái: “Đừng có nói như huynh hiểu lắm vậy!” Rõ ràng là một tên lẳng tử lẳng nhăng, không biết đã làm tổn thương bao nhiêu cô nương lâu này quán nợ rồi!

“So với tên hòa thượng rởm như huynh, thì cũng hiểu hơn kha khá!” Phong cũng chạm thẳng vào nỗi đau của đối phương không chút lưu tình.

“Cút!”...

Nghe bọn họ cãi cọ, Bách Lý Kinh Hồng cũng không tức giận, hắn thừa biết, câu nói của Phong chẳng qua chỉ là châm chọc mà thôi. Có đi đâu... chân tình trên thế gian, quả thực là hai người họ không thể hiểu được. Một lúc lâu sau, thấy bọn họ vẫn còn cãi cọ, hắn thản nhiên nói: “Dạo này, quên hết quy củ rồi sao?”

Hai người đều biến sắc, biết ngay mình đã chạm vào giới hạn của điện hạ, vội vàng quỳ một gối xuống nhận lỗi: “Thuộc hạ biết tội, xin điện hạ trách phạt!”

“Đi lĩnh hai mươi quân côn đi!” Hai người này cũng nên dạy dỗ một chút.

“Vâng!”...

...

Tô Cẩm Bình chỉnh trang lại y phục của mình, nhìn người bên cạnh mình, khóe môi cong lên một nụ cười tà ác. Nàng lật người hẳn lên, nhìn khuôn mặt anh tuấn của hắn, tay giơ cao, rất thật lòng tự hỏi mình, có muốn đánh cho hắn vài cái không? Sau khi suy nghĩ một lúc lâu...

“Bốp!” một tiếng, cú đấm rơi chính xác xuống mũi Hoàng Phủ Hoài Hàn, sau đó, hai dòng máu đỏ tươi chảy từ trong mũi hắn ra, kéo dài xuống tận môi, nhìn vô cùng buồn cười.

Nàng lại giơ nắm đấm lên, đang định hạ xuống, thì đôi mắt màu tím đậm bất chợt mở ra. Tô Cẩm Bình ngăn người, nắm đấm liền rơi ngay xuống đất giương bên cạnh mặt hắn.

Hoàng Phủ Hoài Hàn vừa tỉnh dậy, thấy ngay nàng đang giơ nắm đấm với mình, chuyện đêm qua nhanh chóng quay về trong óc của hắn, khuôn mặt lạnh đi vài phần, cuối cùng hung dữ nhìn nàng nói: “Tô Cẩm Bình, người dám đánh trẫm ngất xỉu!!!”

“Hoàng thượng, ngài đánh giá nô tỳ cao quá rồi, nô tỳ không có thuật phân thân, làm sao có thể đánh ngài hôn mê được.” Tô Cẩm Bình thản nhiên cười đầy khinh thường, rất không kiên nhẫn, nói.

Vị hoàng đế nào đó suy nghĩ kỹ càng một lúc lâu, cũng cảm thấy hình như đúng thế thật, đêm qua cô nàng này bị hắn đè xuống, sao có thể đánh ngất hắn từ đằng sau được, vậy... thì là ai? Bỗng nhiên, hắn cảm thấy mũi mình không ổn, đưa tay lên sờ lại thấy một màu đỏ tươi, tình cảnh này

chắc chắn là vừa bị đánh, ánh mắt lạnh lùng như bùng cháy, quay đầu nhìn Tô Cẩm Bình, nghiến răng nghiến lợi nói: “Người mà cũng dám đánh trẫm?”

“Hoàng thượng, nô tỳ đánh ngài bao giờ, không có chứng cứ thì ngài đừng nói lung tung chứ!” Tô Cẩm Bình bình tĩnh trả lời.

Vị hoàng đế nào đó nhếch môi, đưa bàn tay dính máu ra cho nàng xem, trợn mắt nghiến răng nói: “Đây không phải là chứng cứ sao?”

“Đây mà là chứng cứ gì chứ, trời nóng thế này, ngài chảy chút máu mũi thì có gì kỳ lạ đâu? Cũng không ngoại trừ trường hợp là ngài nằm mơ thấy một tuyệt thế giai nhân xinh đẹp như ta, nên quá kích động mới chảy máu mũi thôi mà!” Tô Cẩm Bình đáp, khi nói đến câu “tuyệt thế giai nhân xinh đẹp như ta”, thần sắc nàng không hề có chút xấu hổ nào, giọng nói và sắc mặt còn rất thật lòng.

Hoàng Phủ Hoài Hàn nghe vậy, trên trán xuất hiện vài sọc đen to, cô gái này còn có thể vô sỉ đến mức nào được nữa? Tuyệt thế giai nhân xinh đẹp như nàng à? Hắn cũng đâu phải người dễ bị lừa thế: “Tô Cẩm Bình, người nghĩ trẫm không phát hiện vừa rồi người giờ tay định đánh trẫm sao?”

“Hoàng thượng, ngài hiểu lầm nô tỳ rồi, nô tỳ vừa quay lại, đột nhiên thấy ngài chảy máu mũi, sợ đến mức đấm ngực dậm chân, nhân tiện dấm cả dất giường thôi mà!” Nàng bịa chuyện mà mặt không đổi sắc.

Vị hoàng đế nào đó giật giật khóe miệng, trong đôi mắt tím đậm hiện lên chút cảm xúc không biết là khóc hay cười, nói: “Người còn có thể sợ đến đấm ngực dậm chân vì trẫm sao?” Giọng nói của hắn đầy vẻ khinh thường và giễu cợt!

Tô Cẩm Bình gật đầu ra vẻ hiển nhiên: “Đương nhiên rồi, nếu Hoàng thượng vì mất máu quá nhiều mà chết trẻ chẳng phải nô tỳ sẽ phải gánh tội hành thích vua hay sao? Hơn nữa... nếu ngài mà bất hạnh cưỡi hạc về trời, thì nô tỳ cũng làm sao nhận được tiền lương nửa tháng này chứ?!”

“...” Hấn có thể xác định mười phần mười rằng đi đâu cô nàng này quan tâm nhất chính là nửa vế sau: “Đêm qua ai đánh trộm?” Mắt hấn nhìn chăm chăm vào mặt nàng.

“Vấn đề này thật sự quá huyền bí, nô tỳ khổ sở suy nghĩ cả đêm cũng không biết được!” Tô Cẩm Bình cười ha ha ra vẻ chẳng có gì quan trọng.

“Người không nhìn thấy hấn sao?” Sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn lạnh đi, có thể chắc chắn rằng người con gái này đang nói dối!

Cô nàng nào đó suy nghĩ một lúc lâu, rồi thật thà nói: “Hoàng thượng, nô tỳ thật sự không biết đối phương là ai, lúc ấy hấn bịt mắt, ta thật sự không nhận ra! Nhưng hấn có tiết lộ hấn là hái hoa tặc nổi danh trong giang hồ, đến đây là vì sắc đẹp của nô tỳ, bất chợt nhìn thấy Hoàng thượng, lo bị phát hiện nên mới đánh ngài hôn mê!”

Nghe nàng nói tùm lum tà la, lại còn tiếp tục thay đổi cách khác để cường điệu về sắc đẹp của mình lần nữa, miệng vị hoàng đế nào đó co giật liên tục, cuối cùng như cười như không hỏi: “Hả? Vậy chẳng phải là người đã không còn trong sạch nữa rồi sao?” Hấn quét mắt nhìn nàng từ trên xuống dưới, đột nhiên nhìn thấy vết máu trên giường, sắc mặt hấn hơi biến đổi.

Ánh mắt của Tô Cẩm Bình cũng nhìn đúng vị trí mà mắt hấn đang nhìn, vết máu kia là do Bách Lý Kinh Hồng phun ra đêm qua, đầu nàng chợt lóe lên, đáp: “Sao có thể thế được chứ! Đêm qua, ngay khi tên hái hoa tặc kia muốn làm mấy chuyện bậy bạ, nô tỳ mới dùng những lời lẽ chính nghĩa thuyết phục hấn ta một phen, cuối cùng, người đó vô cùng xấu hổ, cũng vạn phần ân hận đối với những hành vi mình đã gây ra, cực kỳ tức giận đến mức phá nát hết cả đồ đạc trong phòng nô tỳ, cuối cùng còn tự mình làm mình ầm ức đến mức phun ra một ngụm máu tươi! Sau đó, ngay trước khi ngài tỉnh lại không lâu, hấn đã ôm ngực xấu hổ rời đi rồi!” Nàng cũng đồng thời châm chọc Hoàng Phủ Hoài Hàn đêm qua muốn làm mấy chuyện bậy bạ!

Hoàng Phủ Hoài Hàn nghe mà trợn mắt há mồm, nhìn cô gái trước mặt với ánh mắt không thể tin nổi, trong đầu xuất hiện một dấu hỏi rất lớn:

Trên thế gian này, còn có chuyện gì mà cô nàng này không thể bịa đặt không?

“Hoàng thượng, ngài cũng đừng quá kinh ngạc, nô tỳ vô cùng thấu hiểu đạo nghĩa, có tài ăn nói, phẩm chất đức hạnh cao thượng cũng là chuyện mà mọi người đều biết, vì thế, sau khi được nô tỳ giáo huấn cho một bài, tên hái hoa tặc kia đành xấu hổ rời đi, cũng đâu phải chuyện gì quái lạ chứ, ngài cứ yên tâm mà chấp nhận sự thật này đi! Hơn nữa, tên hái hoa tặc kia còn nói, từ nay về sau sẽ không bao giờ tùy tiện xuất hiện ở Hoàng cung làm rối loạn trật tự xã hội nữa, nô tỳ cũng coi như là có chút cống hiến vì trị an của Hoàng cung, ngài có cảm thấy là nên ban thưởng cho ta một chút không? Ví dụ như một trăm lượng... à không, một lượng vàng chẳng hạn?” Nàng chợt nhớ, lần trước đòi hắt một trăm lượng vàng không thành công, tên này rất keo kiệt, chi bằng thử đòi một lượng xem thế nào, dù sao cũng là mười lượng bạc chứ có ít đâu.

Thật đúng là nói ba câu không rời được chữ ti ền! Còn nữa, trật tự xã hội và trị an là cái gì? Hắt xoay người, ng ẩng dậy, xuống giường, tư thế như mây bay nước chảy, vô cùng khí phách, đứng trước mặt Tô Cẩm Bình, lạnh lùng nhìn nàng: “Chính người bày cho Tô Cẩm Thu dùng Xuân phong tiểu với trăm phải không?” Trong ánh mắt lạnh lùng mang theo sát khí lạnh đến tận xương tủy khiến người ta phải run sợ!

“Hoàng thượng, ngài thân là vua một nước, sao có thể tùy tiện bôi xấu trung thần lương tướng như thế chứ? Nô tỳ làm chuyện đó bao giờ? Hoàng quý phi là trưởng tử của nô tỳ, về lý thuyết, nô tỳ hẳn phải nghe lời tử ấ y mới đúng, sao nô tỳ xui tử ấ y dùng Xuân phong tiểu được?” Một chuỗi những lời phân tích rất đúng lý hợp tình cất lên từ miệng Tô Cẩm Bình.

“Tốt nhất là người đừng có giả ngu cho trầm!” Nói xong, tay hắt đã đưa ra túm lấy cổ nàng: “Có biết kết cục của Tô Cẩm Thu không?”

Tô Cẩm Bình làm như đau đớn không chịu nổi, sờ soạng cổ mình, sau đó lại lần mò, túm chính xác vào mạch môn ở cổ tay của Hoàng Phủ Hoài Hàn, hài lòng khi nhìn thấy khoe mắt vị hoàng đế nào đó hơi giật giật, nhẹ nhàng đáp: “H ử Hoàng thượng, nô tỳ không biết ạ!”

Hắn “hừ” lạnh một tiếng, rồi thu tay lại, sự kiêu chề lẫn nhau cũng mất hiệu lực. Hắn nhìn thẳng vào mắt nàng, gằn từng chữ một nói: “Đêm qua, trẫm đã tự tay giết chết ả, dùng xuân dược trong cung, là tội chết!” Dù thế nào, Tô Cẩm Thu cũng là tỷ tỷ ruột thịt của nàng, nàng cũng phải có chút tình cảm chứ?!

Ai ngờ, Tô Cẩm Bình nghe thấy thế lại khẽ gật đầu với vẻ đương nhiên phải thế, dùng giọng điệu thâm trầm nói: “Hoàng thượng, tỷ tỷ thật sự quá hồ đồ, ngài làm rất đúng ạ!” Con ả đệ tiện kia, đáng chết từ lâu rồi, dám uy hiếp nàng, đời nàng, thích nhất là mượn đao giết người!!! “Có đi ầu, Hoàng thượng à, vì thiên thu vạn đại của Đông Lăng, tốt nhất là ngài nên bớt chém giết, dính máu tanh, tích đức nhiều một chút là hơn!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 86: Tình Ý Ngọt Ngào

Thấy nàng lại chằm biếm, sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn tối sầm đi, chỉ thẳng vào mũi đối phương, quát to một tiếng: “Tô Cẩm Bình, ngươi còn dám bất kính, không sợ trảm giết ngươi sao?”

Nghe hắn nói vậy, trong mắt Tô Cẩm Bình thoáng hiện lên vẻ trào phúng không muốn người khác biết, đúng là nàng thật sự không sợ đối phương giết mình. Hoàng Phủ Hoài Hàn hết lần này đến lần khác dễ dàng tha thứ cho mình, ắt là vì mình vẫn còn tác dụng, trong khi nàng còn chưa “cống hiến sức lực” vì hắn, thì hắn sao có thể giết nàng được! Nhưng cũng không thể nói ra miệng như thế được: “Hoàng thượng, xin thứ cho sự cá gan của nô tỳ, nô tỳ quốc sắc thiên hương như thế, quả thực là tuyệt thế giai nhân xưa nay hiếm có, nên tạm thời ngài hãy là không nỡ giết nô tỳ đâu, đúng không?”

Chân vị hoàng đế nào đó lão đảo, suýt thì đứng không vững, trên đời này còn có người nào vô sỉ hơn nàng nữa không? Im lặng một lúc lâu sau, đôi mắt tím đậm chợt lóe lên, rít răng nói: “Không giết được, chẳng lẽ trảm còn không đánh được ngươi sao? Người đâu?”

Quát một lúc lâu cũng không ai tiến vào, vì đám người Tiểu Lâm tử đã ngắt xiủ ở cửa từ lâu rồi. Vị hoàng đế nào đó lại hét lên: “Người đâu?!”

“...” Vẫn không có ai trả lời.

Trong lòng Tô Cẩm Bình thầm cười trộm, ngoài mặt vẫn không tỏ thái độ gì, giống như tiếc nuối nói: “Hoàng thượng, đi đâu này đã chứng tỏ, ý muốn đánh nô tỳ của Hoàng thượng, hoàn toàn đi ngược với ý dân, tất cả

mọi người đều cho rằng, hạ độc thủ với một người quốc sắc thiên hương như nô tỳ, là hành vi bất chính, nên là, ngài cũng đừng kêu nữa, có kêu cũng không ai đáp lại ngài đâu.”

Sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn xanh mét, đừng nói là sau khi kế vị, ngay cả lúc còn làm Hoàng tử, hắn cũng chưa từng phải nín nhịn tức giận như lần này. Tiểu Lâm tử chết tiết kia, thực sự chán sống rồi sao? Đang định cất cao giọng gọi một tiếng “người đâu” nữa, thì một tên Ngự lâm quân vội vàng vàng chạy vào nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, Thượng Quan đại nhân có việc gấp cần kiến!”

Hoàng Phủ Hoài Hàn hơi sững lại, ánh mắt chợt lóe lên, trong mắt cũng thoáng hiện lên vẻ nghi ngờ ngẫm, trời còn chưa sáng hẳn, Thượng Quan Cận Duệ có thể có chuyện gì gấp được chứ? Hơn nữa, cũng sắp đến giờ lên triều rồi, có chuyện gì mà không thể nói trên triều? Bỗng, mắt hắn quét về phía người con gái kia, không phải là vì nàng chứ? Đôi môi thoáng hiện lên nụ cười lạnh: “Truyền!”

“Vâng!” Ngự lâm quân kia hơi do dự, lại nói tiếp: “Hoàng thượng, Tiểu Lâm tử công công và hạ nhân trong cung của ngài đều đang ngất xỉu ngoài cửa, có cần truyền ngự y tới khám cho họ không ạ?”

Bây giờ Hoàng Phủ Hoài Hàn mới hiểu vì sao mình gọi mãi cũng không có ai đáp lời, mặt hắn lạnh đi, nói: “Kéo mấy tên vô dụng đó tới chỗ của ngự y đi!”

“Vâng!” Ngự lâm quân kia vội vàng vàng lui ra ngoài, cũng không quên gọi vài người tới đây hầu hạ.

Không bao lâu sau, Thượng Quan Cận Duệ mặc áo lam liền bước vào, kỳ lạ là hôm nay hắn lại chưa mặc triều phục, tay cầm cây quạt thủy mặc của hắn, vẫn đôi mày kiếm, mắt sáng, vô cùng tuấn tú đó, gương mặt dịu dàng nhã nhặn vẫn treo một nụ cười máy móc, vừa thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn đã cúi người hành lễ: “Thần tham kiến Hoàng thượng!”

“Ái khanh chạy tới hậu cung cần kiến bẩm, có chuyện gì sao?” Thông thường, nếu không có chuyện quan trọng, hoặc không được cho truyền thì

ngoại thần không được phép vào hậu cung.

Tô Cẩm Bình cũng hơi ngạc nhiên nhìn Thượng Quan Cận Duệ, sau lần trước Mộc Nguyệt Kỳ tới nhắc nhở chuyện của nàng, ấn tượng của nàng đối với con hổ biết cười này cũng không tởm, hơn nữa, hôm nay hẳn đến lúc này, cũng giúp nàng thoát việc bị đánh, vì thế, vài lần qua lại, trong lòng nàng đã thầm coi hẳn là người nhà.

Đôi mắt ôn hòa của Thượng Quan Cận Duệ nhìn lướt vào trong phòng, thấy Tô Cẩm Bình đứng bên giường, mắt hẳn thoáng hiện lên vẻ dịu dàng không dễ dàng nhận ra, sau đó nói với Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Hoàng thượng, việc này e không nói thẳng được!”

Hừ! Thì ra người ta không tin mình! Tô Cẩm Bình lườm một cái đầy khinh thường, làm ra vẻ “ta không thèm nghe”, quay lưng về phía họ.

Thượng Quan Cận Duệ hơi buồn cười, hẳn sao có thể không tin nàng chứ, chẳng qua, biết chuyện này không có lợi cho nàng, có rất nhiều thời điểm, càng biết nhiều sẽ càng nguy hiểm! Hắn chậm rãi đi tới trước mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn, nhỏ giọng thì thầm, không lâu sau, sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn biến đổi mấy lần, nói: “Nếu vậy, hôm nay ái khanh miễn lâm triều, chuyện này, người đi lo liệu đi!”

“Vi thần cẩn tuân thánh dụ!” Thượng Quan Cận Duệ cung kính cúi người đáp, rồi đi thẳng ra ngoài. Càng khiến Hoàng Phủ Hoài Hàn ngạc nhiên hơn là, khi đối phương rời đi thậm chí còn không liếc mắt nhìn Tô Cẩm Bình một cái, đi đâu khiến hẳn không đoán được suy nghĩ của Thượng Quan Cận Duệ.

Nghe bước chân Thượng Quan Cận Duệ rời đi, Tô Cẩm Bình mới quay đầu lại, mà cơn giận dữ của Hoàng Phủ Hoài Hàn giờ cũng tiêu tan gần hết, sau khi nhìn nàng một lúc, hẳn hừ lạnh rồi vung tay áo bào rời đi. Ra tới cửa, hẳn bỗng quay lại, nói với Tô Cẩm Bình: “Mấy ngày này, người nên an phận một chút cho trầm, nếu còn giống lần trước đắc tội với Bắc Minh hoàng, lỡ có gặp phải chuyện gì, đắc tội người không nên đắc tội, thì trầm cũng mặc kệ người đấy!”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, nô tỳ vốn là người thực sự rất an phận mà, ngài nói lời này là sao?” Một chiêu hiểu rõ mà giả ngu diễn hình, trong lòng lại thầm cân nhắc lời nói của hắn, chẳng lẽ sắp người nào tới hoàng cung này sao?!

Nàng là một người thực sự rất an phận sao? Vậy thì khắp thiên hạ này làm gì còn ai không an phận chứ? Hoàng Phủ Hoài Hàn biến sắc mấy lần, cuối cùng cũng biết không đấu lại được miệng lưỡi của nàng, bản thân hắn không phải là đối thủ của cô nàng mồm mép xảo quyệt này, vì thế cũng không tranh cãi với nàng, chỉ cảnh cáo: “Mấy ngày này, ít nói đi một chút, sẽ tốt với người hơn!”

Không phải hắn lo cho sự an nguy của cô gái này, mà là trước khi diệt trừ Bách Lý Kinh Hằng, nàng vẫn không thể chết được! Mấy ngày trước, Tiểu Cửu đã phái người tới truy vấn tin, nói Bách Lý Kinh Hằng không đơn giản như vẻ bề ngoài, sự nghi ngờ của họ suốt mấy năm nay đã được chứng thực, vì thế quyết tâm diệt trừ hắn càng trở nên kiên định hơn!

“Hoàng thượng, cái miệng này chỉ để ăn cơm và nói chuyện, nếu không nói lời nào, nô tỳ sẽ rất khó chịu!” Dù nàng cũng không phải người thích nói nhiều, nhưng nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn bị mình chọc đến tức điên lên, không hiểu sao nàng lại đặc biệt thích thú!

Hoàng Phủ Hoài Hàn nghe vậy, cơn giận thoáng ngập tràn đôi người tím đậm, nghiến răng giận dữ nói: “Không nói lời nào thì người chết à?”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, không nói lời nào, thì nô tỳ cũng không chết, nhưng mà sẽ sống không bằng chết ạ!” Tô Cẩm Bình thật thà đáp.

Tiếng nghiến răng ken két phát ra từ miệng Hoàng Phủ Hoài Hàn, sau khi nhìn Tô Cẩm Bình một lúc lâu, hắn bỗng cười lạnh: “Nếu đã vậy, thì để trảm giết người luôn cho xong, tránh cho người phải sống những ngày tháng đau khổ!”

Tô Cẩm Bình ngẩn ra, cũng cảm giác đối phương thực sự nổi sát khí, trước khi hắn tiến lại gần mình, liền ngừng đầu, nịnh bợ nói: “Hoàng

thượng, không phiền ngài đại giá đầu ạ, nô tỳ cam đoan những ngày này sẽ cố gắng thật ít nói ạ!”

“Hả? Vậy người sẽ không cảm thấy sống không bằng chết à?” Hân hừ lạnh, khuôn mặt tuấn tú đen đi.

Cô nàng nào đó gãi gãi gáy, thật thà nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, so với chết thì nô tỳ thích sống không bằng chết hơn ạ!”

Vị hoàng đế nào đó trượt chân, suýt thì ngã! Lẳng lẳng nhìn nàng một lúc lâu, khuôn mặt hân biến sắc vài lần nữa, cuối cùng phẩy tay áo bào, quay người rời đi. Nói thêm với cô nàng này vài câu nữa, thì sớm muộn gì hân cũng chết vì tức!

Thấy trời đã không còn sớm, sắp đến giờ mình phải đi làm việc, Tô Cẩm Bình bỗng cảm thấy buồn ngủ không chịu nổi, bước vài bước đến bên giường, ngã “rầm” một cái xuống, chỉ muốn chợp mắt một lát thôi...

Trời nắng đã lên đến ba sào, Thiển Ưc hơi lo lắng đứng bên cạnh Tô Cẩm Bình, không biết nên đánh thức nàng dậy thì hơn, hay không gọi dậy thì hơn. Hiện giờ chỉ e là Hoàng thượng đã hạ triều rồi, không biết tiểu thư cứ ngủ như lợn chết thế này thì liệu có bị trách phạt không nữa. Nghĩ một lát, cô liền cắn răng, thay y phục của Tô Cẩm Bình, đi về phía Ngự thư phòng. Nếu có người hỏi, cứ nói tiểu thư bị ốm, mình đến làm thay là được rồi!

Hoàng Phủ Hoài Hàn bước ra khỏi điện Kim Loan, đi thẳng về phía Ngự thư phòng, bên cạnh hân còn có một người đàn ông mặc xiêm y màu đen có khí phách tương đương. Trong khoảnh khắc nhìn thấy người đàn ông áo đen kia, Thiển Ưc dường như còn nghĩ mình vừa nhìn thấy Lãnh Tử Hàn, vì khí chất của người kia có vài phần giống Lãnh Tử Hàn, nhưng rồi lại thấy hoàn toàn khác nhau. Hai người đều có loại khí tà ác, cùng ngạo, nhưng người này lại khiến người ta thấy rất lạnh lẽo, hơn nữa, con người của hân ta màu xanh biếc, hơi lóe lên những tia âm u, ngón tay áp út và ngón giữa đều đeo ban chỉ, phía trên có khảm đá mắt mèo và ngọc điên quý giá nhất. Toàn thân hân ta tỏa ra vẻ cao quý, tao nhã, nhưng lại tàn nhẫn, hung ác vô cùng.

Hai người vừa bước tới cửa, nhìn thấy Thiên Ưc, khóe miệng Hoàng Phủ Hoài Hàn hơi run rẩy, sao lại là cô ta? Cô nàng chết tiết kia đi đâu rồi?

“Sao lại là người?” hấn lạnh giọng hỏi.

Thiên Ưc sợ đến run người, vội quỳ xuống đáp: “Hoàng thượng, tiểu thư bị ốm, hiện giờ đang nằm trên giường không động đậy được, nô tỳ lo không có đủ người quét tước trước cửa Ngự thư phòng, nên tự động đến làm thay tiểu thư ạ!”

Hoàng Phủ Hoài Hàn nghiêm mặt nhìn cô một lúc, sáng sớm còn gương nhan múa vuốt chọc tức hấn, mà giờ đã bị ốm sao? Còn ốm đến mức không ngẩng dậy được á? Coi Hoàng Phủ Hoài Hàn hấn là kẻ ngốc đấy à?! Nhưng nghĩ một lúc, cuối cùng cũng thấy cô nàng chết tiết kia không ở đây có khi lại tốt hơn, nếu nói vài câu chết tiết đắc tội Mộ Dung Thiên Thu, chỉ e rằng sẽ khó lo liệu hơn cả đắc tội Quân Lâm Uyên. Tuy hai người đều tàn ác như nhau, nhưng Mộ Dung Thiên Thu lại không bán khoản đến thể diện của bậc đế vương như Quân Lâm Uyên, coi mạng người như cỏ rác, hành động tùy theo cảm hứng, tự định đoạt sinh tử của người khác! Nghĩ vậy, hấn cũng không lên tiếng trách cứ, nói với Mộ Dung Thiên Thu: “Mộ Dung huynh, mời!”

Đôi mắt xanh lục của Mộ Dung Thiên Thu đảo qua Thiên Ưc, đáp: “Hoài Hàn huynh cứ gọi ta là Tử Thần đi.”

Khóe môi lạnh lùng của Hoàng Phủ Hoài Hàn cong lên, cũng hiểu ngay ý đối phương. Dù sao Mộ Dung Thiên Thu cũng âm thầm tới Đông Lăng, nếu để lộ thân phận, e là phiền phức không nhỏ, nên cũng nói: “Cung kính không bằng tuân mệnh!”

“Lúc trước khi còn ở Tây Vỗ, ta đã nghe nói ở trước cửa Ngự thư phòng của Hoài Hàn huynh có một cung nữ ngự tiễn quét dọn rất hiểu đạo nghĩa, thậm chí còn được Bắc Minh hoàng ái mộ, không biết có thể cho ta gặp vị ấy một lần không?” Nói xong, ánh mắt xanh lục của hấn ta lại lướt về phía Thiên Ưc và Hạ Đông Mai, trong mắt đầy vẻ dò xét và trêu tức. Có thể được Quân Lâm Uyên nhìn trúng, thì không cần biết là giả hay là thật

sự coi trọng, cũng sẽ là một nhân vật không đơn giản, đương nhiên hẳn ta cũng hơi hứng thú.

Hoàng Phủ Hoài Hàn nghe vậy chỉ lãnh đạm đáp: “Thật không khéo, nha đầu kia là thị tỳ của cô gái ấy, xem ra hôm nay nàng bị ốm, Tử Thần huynh không gặp được rồi!”

“Hả? Vậy thì tiếc thật.” Dứt lời, hẳn ta lại liếc nhìn Thiên Ưc một cái, làm như không để ý, thở dài: “Hoài Hàn huynh đối xử với hạ nhân cũng rộng rãi thật, ngay cả ngự tỳ ần quét dọn thối mà còn có thể cáo ốm xin nghỉ cơ à.” Hẳn ta vừa dứt lời, sắc mặt Thiên Ưc liền trắng bệch, nếu để Tô Cẩm Bình nghe thấy mấy lời này, chắc chắn sẽ thẩn mẩn ần lên trong lòng cái tên đáng ghét thích xen vào việc người khác này!

Nghe hẳn ta nói vậy, Hoàng Phủ Hoài Hàn vẫn lãnh đạm, mặt không đổi sắc, đáp: “Chỉ là mấy việc nhỏ không ảnh hưởng đến toàn cục thôi, Tử Thần huynh, mời!”

Mộ Dung Thiên Thu nghe vậy liền khẽ gật đầu, đi theo Hoàng Phủ Hoài Hàn vào Ngự thư phòng.

Thiên Ưc quỳ trước cửa đã sớm chảy mồ hôi lạnh ướt sũng toàn thân, vậy mà cô còn nghĩ khí chất người này giống Lãnh công tử chứ, rõ ràng là hoàn toàn không giống chút nào cả! Lãnh công tử tuy cuồng ngạo, lãng tử, nhưng người này lại lạnh lẽo, hung ác. Cô lau mồ hôi lạnh trên trán, đứng dậy tiếp tục quét sân...

...

Tô Cẩm Bình ngủ một giấc tới tận buổi chiều, sau khi mơ mơ màng màng tỉnh dậy, nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, nàng giật mình ngẩng bật dậy, thối rồi, mẹ nó chứ, muộn mất rồi! Xong rồi xong rồi, sắp tối đến nơi rồi, sao Thiên Ưc không đánh thức nàng chứ?! Tên cậu hoàng đế Hoàng Phủ Hoài Hàn kia chắc chắn sẽ mượn chuyện này mà dạy dỗ nàng một phen! Sẽ không bị trừ bổng lộc chứ?!

Sau khi ng ỡ dậy, nàng nhìn quanh một lúc lâu, không thấy ch ỏi của mình đâu cũng hơi kỳ quái, gọi “Thiên Ức, Thiên Ức” vài lần cũng không thấy ai đáp lời. Tô Cẩm Bình hơi nghi hoặc ôm đ ầu, tình hình này là sao? Không có ch ỏi thì chắc chắn nàng không thể làm việc được, có đi ầu, kỳ lạ là bây giờ nàng còn chưa thềm đến Ngự thư phòng, mà sao tên cầu Hoàng đế kia cũng không phải người tới gây sự nhỉ?!

Thôi quên đi, kệ vậy! Nàng ngáp dài, lại ng ỡ lên giường, mệt mỏi chờ Thiên Ức quay về.

Mặt trời dần ngả về hướng Tây, cuối cùng Thiên Ức cũng lau mồ hôi trán, vác ch ỏi quay về. Cô không giống với Tô Cẩm Bình, Tô Cẩm Bình thì tận dụng hết khả năng có thể để nhàn hạ lười biếng, còn cô ấy lại rất chăm chỉ, thành thành thật thật quét từng tấc đất một, chỉ sợ sơ sẩy một cái, sẽ khiến tiểu thư bị chỉ trích vì mình. Vừa vào phòng, thấy Tô Cẩm Bình, cô liền cười nói: “Tiểu thư, người tỉnh rồi à? Lúc ấy nô tỳ thấy người ngủ say quá, nên mới không làm phiền người, c ần ch ỏi của người đi Ngự thư phòng. Cũng may là tuy Hoàng thượng phát hiện nhưng cũng không chỉ trích nô tỳ!”

Nghe cô ấy nói vậy, Tô Cẩm Bình hơi ngạc nhiên, tên cầu Hoàng đế bụng dạ hẹp hòi kia mà cũng có lúc độ lượng như vậy sao? Chẳng lẽ gần đây hắn bị kích thích gì đó, rốt cuộc cũng nhận ra mình đáng ghét như thế nào, nên quyết định sửa chữa lỗi lầm sao? Không, không thể nào!

Thấy Tô Cẩm Bình không nói gì, Thiên Ức lại nói tiếp: “Tiểu thư, vừa rồi nô tỳ nhìn thấy một người rất kỳ quái, hắn ta đi cùng Hoàng thượng, hơn nữa còn xưng huynh gọi đệ, toàn thân mặc màu đen, rất giống Lãnh công tử, nhưng mắt của hắn ta màu xanh biếc!”

Xưng huynh gọi đệ với hắn à? Tên cầu hoàng đế kia còn không đối đãi với đệ đệ ruột Hoàng Phủ Dạ của mình như vậy mà? Chỉ có duy nhất một lần, xưng hô với tên mỹ nhân rắn rết Quân Lâm Uyên kia thôi, hay là người lần này cũng có thân phận tương đương với Quân Lâm Uyên? Nhớ tới mấy lời lúc ấy Hoàng Phủ Hoài Hàn cảnh cáo mình, nàng càng có thể khẳng định hơn, xem ra, người lần này tới cũng là một nhân vật lớn!

“Nhìn rất giống à?” Nàng hỏi.

Thiên Ưc nghĩ ngợi trong giây lát, rồi thật thà lắc đầu: “Diện mạo cũng không giống lắm, nhưng khí chất hơi tương tự, có đi đâu, nếu nghĩ kỹ lại thì... hình như cũng giống!” Thiên Ưc nói tới nói lui, cuối cùng cũng không biết mình đang nói gì, tóm lại một câu: “Có đi đâu cũng là một mỹ nam cực phẩm, không hề kém hơn Lãnh công tử, nhưng nhìn dáng vẻ lại khiến người ta rất sợ hãi!”

Tô Cẩm Bình cười nói: “Thôi đi! Kệ người ta, cũng chẳng liên quan gì đến chúng ta! Ôi, Thiên Ưc, hôm nay vất vả cho em rồi, em quả nhiên là người thân yêu nhất của ta!” Tô Cẩm Bình nói xong liền đứng vậy, ôm lấy vai đối phương, cảm giác có một tử muội tốt đúng là không tởm.

Sự nhiệt tình của nàng khiến Thiên Ưc đỏ mặt: “Tiểu thư, cái gì mà yêu với thương chứ, người nào không biết còn tưởng... còn tưởng...”

Nhìn vẻ lúng túng của cô, Tô Cẩm Bình cười to vài tiếng, cười đến mức đối phương hờn dỗi dậm chân vài cái bỏ đi nàng mới chịu thôi, trêu đùa tiểu nha đầu cố đại vui thật: “Được rồi được rồi, em đi lấy cơm đi!” Sau khi ăn xong nàng còn muốn tới Lê viên học võ nữa, võ công tên kia nhìn có vẻ rất lợi hại.

“Vâng, nô tỳ đi ngay!” Thiên Ưc nói xong liền ngoan ngoãn bước ra ngoài. Tô Cẩm Bình nhìn theo bóng cô, khẽ lắc đầu, đã bảo cô ấy gọi mình là tử tử, nhưng cô ấy vẫn chưa sửa được, thôi đi, gọi thế nào cũng chỉ là cách xưng hô thôi mà.

Ăn xong bữa cơm chiều chẳng có khẩu vị gì, nàng càng nhớ món “tôm hầm gạch cua” của Hoàng Phủ Hoài Hàn, hương vị ngon lành đó, đến giờ nàng vẫn không thể quên được. Nhìn xem bây giờ nàng đang ăn cái gì này?! Chẳng khác gì đồ ăn cho heo. Nàng nghiêng chặt răng, có cơ hội nhất định phải ném lại lần nữa!

Sau khi ăn xong, chờ trời tối hẳn, nàng liền lén vào Lê viên. Người kia, đã ở trong phòng chờ nàng từ lâu.

Cửa không khóa, bóng người mặc xiêm y trắng tuyết lảng lạng ng ồi bên bàn, đôi mắt xám bạc nhắm lại, dường như đang chờ ai. Đến khi Tô Cẩm Bình đi tới trước mặt hẳn, hẳn mới chậm rãi mở mắt ra, đ ồng tử không có tiêu cự nhưng lại có thể tìm được chính xác vị trí của Tô Cẩm Bình, đôi môi mỏng hơi nhếch lên: “Nàng...” Hẳn muốn nói câu gì đó để chào hỏi, nhưng một lúc lâu sau cũng không nói được gì.

“Được rồi, đừng nàng nàng ta ta nữa, biết huynh không nói được mấy câu đâu mà. Nếu ngày nào đó đột nhiên huynh nói nhiều ta mới thấy kỳ quái ấy!” Nhưng sau khi Tô Cẩm Bình nói xong câu này, nàng lại phát hiện ra một vấn đề rất nghiêm túc. Kiếp trước nàng đâu có thích nói chuyện? Vì sao tới cõi đại lại nói nhiều đến kỳ lạ thế này? Chẳng lẽ nàng đã bất tri bất giác biến thành một kẻ lảm đi ầu hay sao?

Nghe nàng nói vậy, hẳn không biết phải nói gì, bỗng, bàn tay thon dài đặt bên môi, khẽ ho khan vài tiếng, sắc mặt cũng hơi tái đi. Tô Cẩm Bình lo lắng hỏi: “Thương thế của huynh có khá hơn không?”

“Khá hơn nhiều.” Hẳn thản nhiên phun ra ba chữ, vô cùng lãnh đạm, hoàn toàn không có chút vẻ lưu luyến tâm tình nào của những người đang yêu.

Khóe miệng Tô Cẩm Bình co rút, ở bên hẳn, dường như trừ việc tập cho quen với chuyện này, thì nàng cũng chỉ có thể cố mà quen thôi! Cứ trông chờ có một ngày nào đó đối phương nói với mình những lời ngon tiếng ngọt, thì e rằng còn khó hơn chờ sông Hoàng Hà cạn khô, hơn nữa... cứ nghĩ đến cảnh một người cao ngạo lạnh lùng thanh tao như hẳn lại biến thành bộ dạng kia, nàng chỉ thấy toàn thân lạnh run lên.

Nàng còn đang mãi suy nghĩ, hẳn lại ho khan vài tiếng nữa, trong tay còn thoáng nhìn thấy vết máu, Tô Cẩm Bình hơi lo lắng bước lên vài bước: “Huynh thật sự không sao chứ?”

Nàng vừa dứt lời, hắn muốn nói gì đó, nhưng một cơn ho khan lại ập tới, sắc mặt cũng càng nhợt nhạt hơn. Trong lòng Tô Cẩm Bình nảy sinh cảm giác áy náy, tự trách, đau lòng nùng đậm. Nếu không phải vì nàng không đủ năng lực, thì sẽ không khiến hắn bị thương nặng như thế. Nghĩ vậy, đầu nàng cũng dần cúi xuống. Quả thật, thân thủ của nàng vốn dĩ rất cao, nhưng đối với những cao thủ võ lâm ở cõi đại này, thì chẳng là gì cả!

Thấy nàng cúi đầu như đang áy náy này, hắn đưa tay ra, nhẹ nhàng kéo nàng vào lòng mình, khuôn mặt cũng hơi đỏ lên vì hành động của mình, nhẹ nhàng nói: “Đừng tự trách mình, ta cam tâm tình nguyện mà!” Đúng là hắn cam tâm tình nguyện, nếu không, thì chuyện này căn bản không thể xảy ra.

Ngồi trên đùi hắn, Tô Cẩm Bình nhất thời có cảm giác toàn thân không tự nhiên, thậm chí còn cảm thấy mông mình dần nóng lên, mà mặt nàng cũng giống mông, đầu có khuynh hướng nóng dần lên. Mẹ kiếp, đứa bé chưa từng nói chuyện yêu đương bao giờ, quả nhiên không thể chịu nổi mà! Mùi hương tuyết liên nhàn nhạt từ người hắn tỏa ra bay vào mũi nàng, giọng nói thanh lạnh nhẹ nhàng vang lên bên tai, mặt cô nàng nào đó càng lúc càng nóng, trong đầu cũng bắt đầu có những suy nghĩ không thuần khiết.

Thấy sắc mặt nàng càng lúc càng đỏ, biểu cảm cũng càng ngày càng kỳ quái, hắn hơi kinh ngạc, nhẹ giọng hỏi: “Sao thế?”

“Chuyện đó... huynh có cảm giác... không quen lắm không?” Nói xong, ánh mắt Tô Cẩm Bình đảo tới đảo lui, mông mình cũng thật sự có cảm giác ngứa không yên.

Mấy lời này rõ ràng là một mồi lửa châm lên sự lúng túng xấu hổ giữa hai người. Khuôn mặt hơi hồng hồng của hắn cũng như bừng lên ánh sáng đỏ rực, nhìn vô cùng xinh đẹp, hắn bất chợt cảm thấy chân mình hơi nóng lên, lại càng hậm hực vì hành vi của mình, hắn trở nên chủ động như thế từ bao giờ vậy?!

Đang lúc hai người đầu xấu hổ, thì một luồng khí huyết lại dâng lên, hắn ôm miệng ho khan vài tiếng. Tô Cẩm Bình vừa nghe tiếng này, không thèm để ý đến chuyện xấu hổ nữa, vội ngẩng đầu lên, chỉ thấy gương mặt

như bạch ngọc của hắc đồ như sắp cắt ra máu. Nhìn hắc đồ như vậy, nàng cũng chỉ nghĩ là vì hắc đồ khan nên thế, lo lắng hỏi: “Có cần mời đại phu khám cho huynh một chút không?” Cứ thế này sẽ không sao chứ?

“Không cần!” Hắc đồ từ chối, đã dần ổn định lại hơi thở.

Một cơn gió thổi qua, một lọn tóc của Tô Cẩm Bình bị gió thổi qua gò má, thổi qua thổi lại, khiến mặt nàng hơi ngứa ngứa. Nàng đang định đưa tay lên vén lọn tóc kia qua sau tai, hắc đồ bắt lấy tay nàng: “Đừng cử động.” Ngón tay trắng nõn thon dài đưa tay, rút cây trâm cài trên đầu nàng xuống, bàn tay không bị dính máu xuyên vào tóc nàng, cảm giác lạnh như băng truyền từ đỉnh đầu xuống.

Cuối cùng, tóc nàng được hắc đồ búi thành một búi, sau đó cầm cây trâm trong tay, gài xuyên qua búi tóc nàng. Tô Cẩm Bình ngẩng đầu, ngắm nhìn hắc đồ. Gương mặt luôn lãnh đạm vốn thanh lạnh đẹp tuyệt trần lúc này lại khiến người ta cảm thấy có vẻ rất thận trọng, mỗi động tác đều chăm chú, nghiêm túc, đến khi gài hết cây trâm gỗ kia vào tóc nàng xong, mới thu tay lại, đỏ mặt nói: “Ta chỉ biết búi kiểu này thôi.”

Kiểu tóc này chỉ là vén tóc lên búi bình thường, một nửa tóc để xổ sau lưng, là kiểu tóc mà nam giới triều đại này thường dùng, nhưng cũng không ít nữ giới hành tẩu trong giang hồ cũng dùng nó, có đi đâu, bình thường các nàng đều dùng hai cây trâm đối nhau gài lên búi tóc, mà trên đầu Tô Cẩm Bình lại chỉ có một cây, nên thoạt nhìn cũng chẳng ra sao cả.

Tô Cẩm Bình sờ sờ búi tóc trên đầu, tuy cảm thấy có thể hơi buồn cười, nhưng một cảm giác được người ta nâng niu trong lòng bàn tay mà cung chiêu thoáng lan khắp toàn thân, cười nói: “Cái này coi như là búi tóc đen à?” Búi tóc đen, bện tơ tình!

Nghe nàng hỏi vậy, hắc đồ im lặng một lúc, chậm rãi nói: “Mẫu phi nói, nếu có yêu thương người con gái nào, thì hãy búi tóc cho nàng.” Sau khi nói xong, dung nhan khó khăn lắm mới khôi phục vẻ bình thường, lại bắt đầu đỏ bừng lên, y như một quả táo chín, mời gọi người ta tới cắn một miếng.

“Câu này của huynh, có tính là tỏ tình không?” Tô Cẩm Bình lại lên tiếng trêu đùa, mặt đầy vẻ lả lơi đùa giỡn, mắt híp lại thành một đường cong hạnh phúc.

Lời này vừa dứt, mặt hắn lại càng đỏ hơn, một lúc lâu sau, đến tận khi Tô Cẩm Bình nghĩ hắn sẽ không đáp, thì đôi môi mỏng của hắn mới nhẹ nhàng phát ra một chữ: “Tính!” Có đi ầu, giọng nói rất nhỏ, nếu không chú ý lắng nghe, thì căn bản không nghe thấy.

Tô Cẩm Bình có tuyệt kỹ trong người, đương nhiên nghe được lời hắn nói. Có đi ầu, bây giờ nàng lại nổi hứng muốn trêu hắn, vì thế, ra vẻ mơ hồ nói: “Huynh nói gì? Ta không nghe rõ!”

“Tính!” Hắn nói lại lần nữa, tuy giọng có cao hơn một chút, nhưng vẫn rất nhỏ.

“Cái gì?” Tiếp tục giả điếc.

Đương nhiên hắn biết nàng đang trêu mình, cũng cảm thấy chán nản vì sự gượng gạo của mình, sau khi nghe thấy câu “cái gì” của nàng một lần nữa, hắn buồn bực, xấu hổ cúi xuống, bịt kín miệng nàng lại!

Mùi hương tuyết liên nồng đậm xộc vào mũi, Tô Cẩm Bình như nhìn thấy trước mắt mình dâng lên một màn sương mù trắng xóa, mắt phủ kín sương mù, trong đầu là một mảng trắng xóa, thậm chí, dường như còn có cảm giác cơ thể mình đang ở trên đỉnh Thiên Sơn, chìm đắm trong cả cánh đồng hoa tuyết liên ướt át.

Cảm giác lạnh như băng thấm vào gan ruột nháy mắt tràn ngập toàn thân. Đôi môi lạnh của hắn giống như một miếng băng mỏng trong ngày hè nóng nực, khiến người ta vô cùng thoải mái. Đây không phải là lần đầu tiên hắn hôn nàng, nhưng lại là lần đầu tiên nàng cảm nhận được vị ngọt ở đầu lưỡi. Đôi môi đỏ mọng của nàng khẽ nhoen cười, sau đó tự đưa lưỡi của mình ra, điên cuồng phản công. Hắn hơi ngẩn người một chút, rồi môi lập tức tăng thêm lực, không chịu lùi bước!

Một nụ hôn còn triền miên du dương hơn cả một nụ hôn nồng nhiệt tiêu chuẩn, dây dưa một lúc lâu, lại càng khó chia lìa, cũng là một màn quyết đấu giữa hai người!

Cuối cùng, môi hai người cũng tách ra, một sợi chỉ bạc vẫn còn vương trên khóe môi. Tô Cẩm Bình há to miệng ra sức hít thở, trong lòng thẫn mẫn, Bách Lý Kinh Hồng chết bầm chết vằm kia, mẹ nó chứ, sao khả năng nhịn thở cũng mạnh hơn nàng vậy?

“Nàng thua rồi!” Hần thản nhiên nói ba chữ, giọng điệu không thấy đắc ý bao nhiêu, nhưng lại vô cùng khí phách.

Ba chữ đó vừa vang lên, lửa giận liền bốc ngùn ngụt từ đáy lòng Tô Cẩm Bình: “Rắm thối ấy! Lại lần nữa!” Mẹ nó chứ, việc khác thì có thể thua được, chuyện này nhất quyết không thể. Điều này sẽ quyết định sau này ai chiếm thế chủ động trong mấy việc này, cho nên, nàng tuyệt đối không thể thua!

Vừa dứt lời, Tô Cẩm Bình liền bật dậy, xoay người một cái, mạnh mẽ đè hẳn xuống bàn, bộ ấm và tách trà trên bàn cũng bị gạt bay xuống đất, tạo ra những tiếng vỡ vụn chát chúa, nhưng cả hai người đều chẳng có ai rảnh rỗi quan tâm mấy việc này nữa. Tô Cẩm Bình nhìn xuống dung nhan tuyệt mỹ của hắn, sau đó đưa tay ra, khêu cằm đối phương, nói: “Mỹ nhân, huynh nhất định phải thua!” Giọng nói đầy vẻ tự tin!

Ngay sau đó, không chờ hắn đáp lời, nàng đã như sói đói gặp dê non, hung hăng cúi xuống gặm cắn môi hắn, xâm nhập vào miệng hắn không có chút quy cách nào, khơi dậy hết tư tình, dẫn dụ đến triền miên. Còn hắn, từ bị ép phải đón nhận, dần dần lại chuyển thủ thành công, kích tình mãnh liệt.

Nụ hôn này, y như hai đội quân đang chém giết trên chiến trường, huynh giành ta đoạt, không hề khoan nhượng chút nào!

Cuối cùng, hình thức bỗng đảo ngược, tay hắn, ôm lấy vòng eo mảnh mai của nàng, lật người một cái, đặt nàng dưới thân mình, nụ hôn, càng lúc càng nồng nàn hơn, như lửa bỏng dầu sôi, không khí mờ ám cũng càng lúc càng dày đặc, cả căn phòng như ấm dần lên.

Vấn và Diệt vừa tới cách đó không xa, sợ đến mức trợn trừng mắt, nhìn trân trân vào cánh cửa mở rộng và hai người đang ở trên bàn kia! Sau vài giây sửng sốt, hai người vội ôm mặt chạy mất, đúng là làm cho người ta mặt đỏ tim đập mà, ngay cả cửa còn không thềm đóng đã làm mấy chuyện đó rồi, ông trời ơi!!! Thân là người đàn ông bình thường, bọn họ tuyệt đối không thể ở lại đây để tự kích thích mình được.

Một lúc lâu sau, nụ hôn chấm dứt, Tô Cẩm Bình không ngừng chớp mắt, thở hổn hển, suýt nữa ngất xỉu!

Trong đôi mắt xám bạc của người nằm trên người nàng thoáng hiện lên nụ cười không muốn người khác nhìn thấy, đôi môi mỏng cong lên, giọng nói lạnh lùng cất lên: “Còn muốn nữa không?” Giọng nói thanh lạnh du dương ấy, lọt vào tai Tô Cẩm Bình nghe lại gọi đòn đến kỳ lạ!!!

Khó khăn lắm mới thở lại được, nàng nghiêng rằng nói: “Huynh cứ chờ đó cho bà, một ngày nào đó, bà đây nhất định sẽ trả lại trận này!!!”

“Ha ha...” Nghe nàng nói vậy, hắn bật cười, đẹp đến mức khiến người ta hoa mắt. Máu mũi của Tô Cẩm Bình lại muốn chảy ra, nhưng cố sống cố chết kìm nén lại. Cười xong, hắn nhẹ nhàng nói: “Được, ta chờ.” Giọng điệu đầy vẻ cứng chiêu, dường như cũng đang rất mong chờ cái ngày nào đó đến.

Tô Cẩm Bình đẩy hắn từ trên người mình ra: “Được rồi, bà đây đến học võ, lại bị tên khốn nhà huynh làm rối lên thế này!” Trận này thua, khiến tâm trạng Tô Cẩm Bình rất tệ!

Đương nhiên hắn biết nguyên nhân thực sự khiến nàng tức giận là gì, nhưng cũng không nói ra, đứng dậy đưa một quyển sách nhỏ cho nàng, không nói nhiều, chỉ có ba chữ: “Hợp với nàng.”

Thân thể Tô Cẩm Bình không có võ công căn bản, mà mấy thứ như nội lực này nó đều là tu luyện từ nhỏ mà có. Bắt đầu luyện từ lúc càng bé, thì nội lực trong cơ thể càng tinh khiết, hiện giờ nàng đã mười tám tuổi, không thể nào tu luyện được nội lực công pháp thượng thừa, nhưng có thể học

một số chiêu thức biến thể, tránh đòn tấn công, hoặc chạy trốn, sau đó thừa cơ phản công!

Nghe hắn nói xong, Tô Cẩm Bình liền mở quyển sách kia ra, mỗi chiêu thức trong này đều có khả năng tấ sát y như những chiêu thức giết người mà nàng học ở hiện đại, chỉ khác là chiêu thức trong quyển sách này chỉ ra cách tránh các chiêu tấn công nội lực, từ vị trí nào thì có thể nhìn ra được đối phương muốn dùng nội lực, rồi nên ra tay từ góc độ nào. Mặc dù không thể tính toán hoàn hảo được hết nội lực vốn có của đối phương, nhưng đây cũng xem như bản tổng hợp thượng đẳng hiếm có rồi: “Cảm ơn!”

Hắn nghe vậy, câu nói “Giữa ta và nàng, không cần phải nói cảm ơn” vừa lên đến bên môi, lại không thể nào nói ra miệng, cuối cùng chỉ lãnh đạm ngẩng đầu, không nói một lời.

Tô Cẩm Bình lườm hắn một cái không thêm khách sáo: “Chẳng lẽ huynh không thể nói một câu ‘không cần khách sáo’ được sao? Chẳng lịch sự gì cả!”

“...” Khóe miệng hơi run lên.

“Mấy thứ này, khoảng bao lâu thì có thể học xong?” Nàng quay sang nhìn hắn.

Hắn hơi nghĩ ngợi một chút, đáp: “Ít thì ba tháng, nhiều thì ba năm. Cũng có người, cả đời cũng không học được.” Nói xong, hắn đứng dậy định thu dọn mấy mảnh vỡ trên mặt đất.

Bỗng nhiên, ngay khi tay hắn sắp chạm tới mảnh vỡ của ấm trà, Tô Cẩm Bình vội túm lấy tay hắn: “Đừng nhất, cẩn thận bị cứa. Để ta làm.” Hắn không nhìn thấy, đương nhiên sẽ dễ bị đứt tay.

Hơi ấm truyền đến từ đầu ngón tay khiến cả trái tim hắn cũng thấy ấm áp, tâm trạng giống như mặt nước hồ đang dần phẳng lặng lại, lại tiếp tục nổi lên từng vòng gợn sóng, cũng không lắng nhằng nhiều, thu tay lại để nàng dọn dẹp.

Tô Cẩm Bình nhặt gọn gàng mấy mảnh vỡ dưới đất lên, sau đó nhìn quanh trong phòng hắt, tìm một miếng vải, gói gọn mấy mảnh vỡ đó lại, rồi ném qua cửa sổ ra ngoài. Nếu không gói kỹ, khi hắt bước đi không cẩn thận cũng sẽ dẫm phải mất. Hiếm khi nào nàng cẩn thận đến thế này, khiến chính nàng còn ngạc nhiên đến suýt cắn vào lưỡi.

Hắt lúc này, đã bị tình cảm ấm áp len sâu vào trong trái tim mình, không còn biết là đêm hay ngày nữa. Gặp nàng, chính là phúc đức cả đời này của hắt!

Tô Cẩm Bình lại đột ngột lên tiếng: “Ta nói này, mắt huynh không nhìn thấy gì, nên mấy việc có độ nguy hiểm cao này, cứ để ta xử lý là được, nhưng mà... mấy thứ như giết đờ, nấu cơm này nọ, tốt nhất là huynh nên lập tức học ngay đi, bà đây không có hứng thú với việc hắt hạ người ta ăn ở đi lại đâu!”

Giết đờ? Nấu cơm? Người ta có câu “Quân tử tránh xa nhà bếp”. nếu là những người phụ nữ bình thường, tuyệt đối sẽ không cho phu quân động chạm vào mấy thứ này, chứ đừng nói đến giết đờ. Sao nàng lại có suy nghĩ kỳ quái như thế nhỉ? Hắt thoáng nghĩ người trong một khoảng thời gian ngắn, hoàn toàn không phản ứng kịp.

“Sao hả? Huynh có ý kiến à?” Giọng điệu Tô Cẩm Bình bỗng trở nên gay gắt hơn.

Nàng vừa cất lời, cũng đánh thức hắt khỏi sự ngạc nhiên ngỡ ngàng, đôi môi mỏng lập tức hé mở, đáp: “Không có.” Hắt bật cười, nhưng tiếng cười cũng rất khẽ, chỉ trong một chớp mắt đã biến mất khỏi khuôn mặt bạch ngọc kia.

“Không có là được rồi!” Nàng thô lỗ nói, rồi lật lật quyển sách trong tay. Bỗng, nàng tự tin hỏi: “Huynh có tin không, nếu là ta, chỉ cần một tháng có thể học hết quyển sách này?”

Hắt nói ít thì ba tháng, nhiều thì nửa năm, nhưng nàng không nghĩ thế.

“Tin.” Hấn thản nhiên đáp, cũng không nói với nàng, lúc trước khi hấn học quyển sách này, chỉ dùng nửa tháng đã học xong rồi. Hấn nói ba tháng đến ba năm, là nói người bình thường thôi.

“Cũng tinh mắt đấy!” Nàng vỗ bộp một cái vào vai hấn, giọng đầy vẻ đắc ý. Bỗng nhiên, đôi mắt phượng nheo lại, sắc mặt hơi căng thẳng, ánh mắt lướt ra ngoài cửa.

Nghe nàng nói vậy, khóe môi hấn hơi giật giật, hình như, nàng tự tin đến khác thường. Cũng cùng lúc ấy, hấn chợt cảm thấy không ổn, đôi mắt xám bạc cũng nhìn ra phía cửa phòng, lập tức nhỏ giọng nói: “Muốn tu luyện tâm pháp, thì phải dằn khí xuống đan đi dằn, tâm phải thật tĩnh, nếu không sẽ rất dễ bị tẩu hỏa nhập ma.” Giọng nói lạnh lạnh vang lên muốn nhắc nhở nàng.

“Được, vậy ta về đây.” Nói xong, nàng nhét quyển sổ kia vào ngực áo, định rời đi. Thật ra, luyện công ở chỗ này của hấn sẽ an toàn hơn một chút, không chỉ không dễ bị phát hiện, mà nếu có vấn đề gì, thì cũng có thể nhờ hấn chỉ giúp, nhưng mà, nàng cảm thấy, luyện công bên cạnh hấn, thì thật sự rất khó mà tĩnh tâm được. Còn có một lý do nữa, đó là nàng bị theo dõi! Mắt phượng liếc xéo về phía Tây Nam bên ngoài phòng, nếu không phải vì sợ đánh rần động cỏ, thì nàng thật sự muốn thẳng tay giải quyết luôn tên theo dõi kia rồi!

Hấn không nói gì cả, chỉ lẳng lặng đi vào phòng trong, đưa cho nàng một bộ y phục, ý tứ rất rõ ràng. Tô Cẩm Bình cũng không từ chối, vội vàng cởi áo khoác của mình ra, sau đó thay y phục nam giới: “Chưa biết chừng, bây giờ mọi người trong Hoàng cung đều bắt đầu truy lùng ta rồi!” Tô Cẩm Bình nói đầy vẻ trào phúng. Nàng thật sự không nghĩ ra được là mình đã trêu chọc ai, vì sao trong cung này luôn có người muốn gây phiền phức cho nàng.

“Ừ.” Hấn chỉ đơn giản đáp lại một câu. Thật ra, nếu như mọi ngày, với tính cách của hấn, thì sẽ chẳng nói gì cả. Không phải vì không quan tâm đến sự an toàn của nàng, mà là vì hấn tin ở nàng.

Ngay khi tiếng “ừ” của hắn vừa dứt, Tô Cẩm Bình liền lén từ cửa sổ phía sau ra ngoài, khéo léo tránh được khoảng giám sát của đối phương, chuẩn bị ra khỏi Lê viên, đi thẳng về cung Cảnh Nhân, nhưng lại phát hiện ra giữa Lê viên và cung Cảnh Nhân đều được sắp xếp kín hộ vệ, xem ra muốn ôm cây đơm thỏ, chờ nàng đi ra ngoài. Một đội nhân mã đang phi về phía phòng Bách Lý Kinh Hồng, mục đích, đương nhiên là muốn bắt tại trận.

Fuck! Nàng thầm chửi thề trong lòng, sau đó nhanh chóng lách mình đi về phía Bắc Lê viên, định ra khỏi Lê viên đã, rồi quay về cung Cảnh Nhân sau.

Tên ám vệ đã theo dõi rất lâu trước cửa phòng Bách Lý Kinh Hồng, thấy Bách Lý Kinh Hồng chậm rãi đóng cửa, mà một lúc lâu sau không thấy trong phòng có động tĩnh gì, y cũng nhanh chóng phát hiện có đi đâu bất bình thường, liền nhìn xung quanh một vòng. Vừa vặn thấy cấm vệ quân chạy tới, y vung tay lên, đuổi theo hướng Tô Cẩm Bình rời đi.

“Hủy!” Giọng nói lạnh lùng vang lên.

Một người đàn ông mặc áo đen đột ngột xuất hiện trong phòng. Hắn ta, chính là người đứng đầu ngũ đại ám vệ do chính Bách Lý Kinh Hồng tự mình đào tạo nên --- Hủy! So với những người khác, khả năng ẩn nấp của hắn ta cao thâm hơn nhiều, trừ Bách Lý Kinh Hồng, về cơ bản rất khó có người phát hiện ra khí tức của hắn, ngay cả Tô Cẩm Bình cũng không phát hiện ra! Hắn ta cũng là người luôn theo sát bảo vệ Bách Lý Kinh Hồng không rời bước: “Điện hạ!”

“Đi bảo vệ nàng!” Tuy hắn tin vào năng lực của nàng, nhưng vẫn có cảm giác không yên lòng.

“Vâng!” Mệnh lệnh của điện hạ, dù là đúng hay sai, thì hắn ta cũng chỉ có thể nghe theo. Dứt lời, hắn ta giống như một bóng ma trong đêm, nhanh chóng lao qua cửa sổ. Nếu không phải người có nội lực thâm hậu, thì thật sự không nhìn thấy được bóng hắn ta.

Tô Cẩm Bình mặc y phục nam giới, tóc cũng búi kiểu tóc của nam giới, thị vệ phía sau lưng sắp đuổi kịp tới nơi.

Mắt nàng hơi nhíu lại, nhìn thấy một cung điện cách đó không xa, đèn đuốc sáng trưng, liền lắc mình một cái, nhảy vào qua cửa sổ. Nhưng vừa mới chạm đất, một bàn tay đã bóp ngay lấy cổ nàng. Đôi mắt xanh biếc của Mộ Dung Thiên Thu nhìn thẳng vào người thiếu niên trước mặt mình, áo bào trắng tuyết, dung mạo xinh đẹp, da thịt mịn màng, mày liễu, eo thon. Nếu không phải là bộ xiêm y này, và kiểu tóc này, thì hẳn ta thật sự nghĩ đối phương là nữ!

Thu lại bàn tay đang giữ cổ Tô Cẩm Bình, hẳn ta cong môi cười tà mị: “Đây là lễ vật Đông Lăng hoàng tặng cho trẫm sao?”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 87: Ai You! Thì Ra Là Chìa Khóa Quốc Khố À?

Nghे thấy tiếng nói trêu tức của đối phương, Tô Cẩm Bình hơi ngần người, rồi lập tức nheo mắt bắt đầu đánh giá hẩn. Y phục gấm vóc quý giá màu đen, ngọc quan búi tóc, gương mặt như đao khắc, e rằng chỉ có thể dùng bốn chữ “tuấn mỹ vô song” để miêu tả, đường viền góc cạnh, đôi mắt chim ưng màu xanh biếc ẩn giấu tính âm lược nồng đậm.

Luồng khí cuồn cuộn ngạo trên người của người này quả thật có vài phần giống với Lãnh Tử Hàn, nhưng lại hoàn toàn khác nhau. Một người như cơn cuồn cuộn phong quét sạch cả giang hồ, một người như cơn bão sẵn tung hoành thiên hạ! Chẳng lẽ đây là người mà hôm nay Thiên Ưc nhắc đến sao?

Lẽ vật mà Đông Lăng hoàng đưa cho hẩn à? Tô Cẩm Bình đang định phản bác, chợt nghe thấy tiếng đập cửa vang lên, khước môi Mộ Dung Thiên Thu cong lên một nụ cười tàn ác: “Này bé con, tới bắt người phải không?” Trong đôi ngươi màu xanh biếc lóe lên vẻ hứng thú mãnh liệt, nhìn chằm chằm người thiếu niên trước mặt mình. Rõ ràng là nam giới, vậy mà dáng vẻ còn mềm mại đáng yêu hơn Dạ vương của Đông Lăng vài phần. Hiếm có nhất là, nửa đêm nửa hôm lại chạy tới tẩm cung của mình, không phải Hoàng Phủ Hoài Hàn đã ra lệnh bất luận kẻ nào cũng không được tới gần đây sao?

“Không phải!” Giọng nói của Tô Cẩm Bình cũng hơi trung tính, du dương như nước chảy, nếu cố tình giấu diếm ngụ ý, thì đối phương cũng rất khó nhận ra manh mối.

“À?” Thấy trong mắt ‘hắn’ không hề có chút e ngại sợ sệt nào, sự hứng thú trong lòng Mộ Dung Thiên Thu càng nhiều hơn. Hắn đưa tay ra, nâng cằm Tô Cẩm Bình lên, cẩn thận quan sát khuôn mặt khó phân biệt nam nữ trước mặt mình này. Tô Cẩm Bình đang muốn phản kháng, hắn lại trầm giọng nói: “Tốt nhất là đừng nhúc nhích, nếu không, ta không tìm được lại lên tiếng, thì e rằng cái cổ mảnh mai này của người cũng sẽ...”

Đôi lông mày thanh tú của Tô Cẩm Bình nhíu lại, cũng biết chỉ cần đối phương hô lên một tiếng, người ở ngoài cửa sẽ xông vào ngay, chính nàng chắc chắn sẽ phải chết không còn nghi ngờ gì nữa! Nàng cắn chặt răng, biết đi đâu không cử động nữa.

Tiếng gõ cửa bên ngoài càng lúc càng lớn: “Lãnh công tử, Lãnh công tử!”

Mộ Dung Thiên Thu lại để ngoài tai, chỉ lẳng lẳng ngắm nghía khuôn mặt trước mắt mình. Hắn không đam mê đồng tính, cũng không có thú vui bao dưỡng trẻ con, nhưng cứ cảm thấy đáng vẻ của ‘người thiếu niên’ trước mặt quyến rũ đến lạ thường. Gương mặt trái xoan xinh xắn đáng yêu, mắt ngọc mày ngài, khuôn mặt hoàn mỹ không có chút tì vết nào. Đôi mày liễu hơi nhíu lại, trong đôi mắt phượng còn thoáng có vẻ giận dữ, đôi môi đỏ mọng hơi trễ xuống cũng bộc lộ sự mất hứng với chính mình. Có đi đâu, dưới ánh sáng của đèn cung đình, đôi môi đỏ mằm mằm kia nhìn gợi cảm đến lạ kỳ, dường như chỉ muốn kêu gọi người ta tiến tới cắn một miếng vậy.

Mà quả thật Mộ Dung Thiên Thu cũng làm như thế. Ngay trong tình huống chính bản thân hắn còn không tự chủ được, hắn cúi xuống không hề báo trước, che lấy môi nàng. Mềm mại quá! Căn bản không khác gì so với những người phụ nữ mà hắn đã từng chạm qua. Cũng ngay thời khắc đó, ‘rần’ một tiếng, cửa lớn bị đẩy ra. Tô Cẩm Bình ngừng lại một chút, tia sáng chợt lóe lên trong đầu, nhanh tay kéo áo ngoài của mình, rồi làm ra vẻ hai mắt mơ màng, ngã vào lòng đối phương.

Đám thị vệ vốn có nhiệm vụ, muốn bắt Tô Cẩm Bình lên vào Lê viên hện hồ với Tam hoàng tử Nam Nhạc kia, hơn nữa, hôm nay Hoàng thượng

đã phân phó, người đang ở trong tầm cung này không phải người bình thường, không kẻ nào được phép tới gần nơi này, mà mọi người cũng phải bảo đảm sự an toàn của hắn. Khi bọn họ truy lùng theo tung tích của Tô Cẩm Bình, phát hiện ra hình như nàng chạy tới đây nên mới tới gõ cửa, nhưng gõ một lúc lâu cũng không ai đáp lời, chỉ lo “Lãnh công tử” kia xảy ra chuyện gì đành to gan lớn mật xông vào!

Có đi ầu, vừa vào phòng, bọn họ lại nhìn thấy gì đây? Chỉ nhìn thấy một người đàn ông áo đen ôm một người thiếu niên áo trắng trong lòng. Mắt người thiếu niên áo trắng kia còn lơ mơ màng, khuôn mặt bị người đàn ông áo đen che gần hết, vạt áo rộng mở, ai cũng đoán hai người đang làm cái chuyện gì kia! Nhưng mà --- hai người đều là nam giới mà!!!

Mọi người vội vàng thu hồi ánh mắt của mình. Thật ra, mấy người giàu có thích bao dưỡng trẻ em cũng không phải chuyện gì kỳ quái, nhưng bắt một đám đàn ông chân chính bọn họ không hề chuẩn bị trước tinh thần mà nhìn thấy hình ảnh khiến người ta mặt đỏ tim đập thế này, trong lòng họ vẫn có cảm giác không tự nhiên, xin cứ tự tưởng tượng đi!

Mộ Dung Thiên Thu thấy hành động này của ‘hắn’ cũng hơi ngẩn ra, rồi ngay sau đó, đôi mắt xanh biếc lại tràn ngập nụ cười gian tà. Bé con này, thật sự có chút thú vị, còn biết lợi dụng mình để thoát hiểm nữa! Hắn ra vẻ không vui quay sang, giọng nói tàn ác mang theo sự tức giận ngập trời: “Ai cho các người vào? Cấm vệ quân của Đông Lăng không hiểu quy củ như thế sao?”

Một vẻ khí phách không thua kém thì Hoàng Phủ Hoài Hàn cứ như thế tuôn ra, khí chất vương giả trời sinh khiến chân đám thị vệ nhũn xuống, khuyu đầu gối quỳ rạp xuống đất: “Lãnh công tử, vì trong cung có thích khách, chúng thuộc hạ đang đi ầu tra, nhìn thấy tên thích khách kia hình như tới nơi này, vì lo lắng cho sự an nguy của ngài nên chúng thuộc hạ mới xông vào!” Bọn họ cũng có thể hiểu được sự không vui của hắn, dù là ai thì bị phá đám trong lúc đang làm chuyện này, cũng đều thấy không vui cả.

“Ý của người là bản công tử là thích khách, hay tiểu mỹ nhân của ta là thích khách?” Lúc nói đến ‘tiểu mỹ nhân’, khóe mắt hắn thoáng nhìn thấy

gân xanh ở thái dương của người trong lòng mình nhảy lên, khóe môi hần hơi cong cong, càng lúc càng thấy thú vị.

“Không dám! Không dám! Thuộc hạ không dám ạ! Chúng thuộc hạ sẽ lui ra ngay. Quý rầy Lãnh công tử r ồi!” Thị vệ kia nói xong liền muốn lui ra ngoài ngay.

Nhưng Mộ Dung Thiên Thu đâu phải người dễ nói chuyện như thế. Khóe môi hần thoáng nhếch lên một nụ cười âm tr ầm: “Lá gan cũng to thật, chọc vào bản công tử r ồi còn muốn đi dễ như thế à? Lục Nghị, đi gặp Đông Lăng hoàng, hỏi thay bản công tử xem đạo đãi khách của Đông Lăng này thế nào!”

“Vâng!” Một người đàn ông c ầm kiếm đứng ở cửa liền ôm kiếm đáp lời, sau đó đi về phía điện Dưỡng Tâm của Hoàng Phủ Hoài Hàn.

Đám thị vệ ngoài cửa thoáng trắng bệch mặt, sợ đến mức mất h ần mất vía. Hành động của bọn họ vốn không phải do Hoàng thượng phân phó, vị chủ nhân bên trên kia nói, dù xảy ra bất cứ chuyện gì, ả cũng sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm. Nếu bây giờ ần ào làm phi ến đến Hoàng thượng, thì bọn họ nhất định sẽ phải chết. Bọn họ muốn c ầu xin, có đi ầu, rõ ràng là đối phương không hề có chút hứng thú nào đứng nghe bọn họ nói mấy lời vô nghĩa: “Cút ngay lập tức!” Hiện giờ tâm trạng hần còn đang tốt, không muốn giết người.

“Vâng!” Đám thị vệ ngoan ngoãn lui ra ngoài.

Cơ thể Tô Cẩm Bình nhẫn nhẹn đến căng cứng cả người, chờ đám thị vệ vừa lui ra, nàng liền vội vàng rời ra khỏi người hần, sửa sang cẩn thận lại vạt áo của mình. Vì nể mặt vừa r ồi hần giúp mình, nên nàng sẽ không tính toán nụ hôn vừa r ồi nữa.

Nhưng hiển nhiên Mộ Dung Thiên Thu không muốn buông tha cho nàng, nhìn nàng dường như đang muốn chạy, hần lại lên tiếng trêu tức: “Sao thế? Bé con? Còn chưa nói một câu cảm ơn nào đã muốn đi r ồi à?” Bé con á? Mẹ kiếp, gọi một tiếng thì coi như bỏ qua, nhưng còn gọi vài lần như vậy, hần có thấy ghê tởm không hả?

Tô Cẩm Bình ngẩng mặt lên nhìn hắn, nếu không phải vì trong đôi người xanh biếc thường lóe lên những tia sáng đay tính xâm lược, thì nàng thực sự coi người này cũng cùng một giuộc với tên ăn chơi trác táng Hoàng Phủ Dạ kia rồi.

“Người chưa được phép đã hôn tiểu gia, nhưng lại giúp tiểu gia một lần. Coi như hòa nhau!” Nàng không quan tâm khẽ nhún vai, không cho rằng lời hắn nói là đúng.

“Ha ha ha...” Một trận cười phóng khoáng tuôn ra từ miệng hắn. Chưa được phép à? Hắn làm gì đã bao giờ cần ai cho phép?! Tiểu gia?! Mộ Dung Thiên Thu hắn sống cho đến ngày hôm nay, còn chưa có người nào dám tự xưng “tiểu gia” trước mặt hắn. Bé con này cũng to gan thật!

Nghe tiếng đám thị vệ ngoài cửa đi xa, Tô Cẩm Bình cũng lười phản ứng lại hắn, quay người muốn nhảy qua cửa sổ ra ngoài, một bàn tay lại giữ lấy eo nàng, kéo nàng đến trước mặt hắn, cười gian tà nói: “Bé con, bản công tử có hứng thú với người, làm sao bây giờ?”

Khóe môi cô nàng nào đó cứng đờ, quay lại nhìn gương mặt tuấn mỹ vô song của hắn, đôi mắt xanh biếc thoáng hiện lên vẻ hứng thú, dường như đang chờ phản ứng của nàng. Sau khi Tô Cẩm Bình nhìn hắn từ trên xuống dưới một phen, lại nhìn y phục nam giới trên người mình, lúc ấy vì muốn tránh sự truy đuổi của thị vệ, nên lúc thay y phục nam giới, nàng cũng bó buộc đơn giản ngực mình vào một chút, nhìn thế nào cũng giống nam giới, vậy mà hắn lại nói có hứng thú với mình sao? Phân tích xong xuôi, nàng quát ầm lên một tiếng: “Cút ngay cho ông! Mở to đôi mắt chó của người ra mà nhìn cho rõ, không nhận ra ông đây là đàn ông sao? Người có là đoạn tụ thì ông đây cũng không phải!”

Tiếng quát giận dữ này khiến cho Mộ Dung Thiên Thu sững sốt khoảng ba giây, nhìn chằm chằm gương mặt giận dữ của người thiếu niên trước mặt mình. Một lúc lâu sau, hắn bỗng cười phá lên thật to, cười đến mức dường như cả căn phòng cũng chấn động, mà đám thị vệ ngoài cửa lại có vẻ cực kỳ ngạc nhiên, hình như bệ hạ chưa từng thoái mái như vậy bao giờ!

Cuối cùng, dưới ánh mắt chán ghét như đang nhìn kẻ thần kinh của Tô Cẩm Bình, hắn mới cười nói: “Ha ha ha... bản công tử không phải đoạn tụ, có đi đâu, hôm nay lại thực sự muốn nếm thử một chút mùi vị của đàn ông!” Nói xong, hắn lại muốn tập kích môi nàng. Một tiếng “bốp” vang lên, chính giữa mũi Mộ Dung Thiên Thu!

Đang lúc Mộ Dung Thiên Thu đang ngẩn người thất thần vì không ngờ mình lại bị người khác đánh, thì nàng đã nhanh chóng tránh ra khỏi ngực hắn, lắc mình một cái nhảy qua cửa sổ, tư thế vô cùng khỏe khoắn, chỉ trong giây lát đã biến mất khỏi tầm mắt của hắn.

Sau khi Mộ Dung Thiên Thu hồi phục tinh thần, hắn đưa tay lên lau mũi của mình, một màu đỏ tươi lọt vào trong mắt, bảo thạch trên chiếc nhẫn ở ngón áp út chợt lóe lên những tia sáng âm u, vẻ hứng thú trong đôi mắt xanh biếc dần chuyển thành dục vọng chinh phục. Hắn nhìn theo hướng Tô Cẩm Bình rời đi một lúc lâu sau, lại khẽ sờ lên môi mình, dường như cảm xúc mềm mại đó vẫn còn tồn tại, khóe môi cong lên một nụ cười tàn ác: “Bé con, sẽ còn gặp lại!”

----bamholyland.com----

Tô Cẩm Bình đi thẳng về phía cung Cảnh Nhân, trên đường đi không ngừng chà xát môi mình. Mẹ nó chứ, còn dám kêu không phải đoạn tụ à, không phải đoạn tụ thì hôn nàng làm cái lông gì?! Bị một tên đoạn tụ hôn, đúng là con mẹ nó ghê tởm! Thật ra, bản thân nàng cũng rất thích mấy chuyện đam mỹ, nhưng khi chính mình đường đường là phụ nữ lại bị một tên đàn ông coi như đàn ông rồi hôn lên, cảm giác đó thật là... khiến cho nàng chỉ muốn lau đến trầy một lớp da ra thôi!

Vừa rồi hình như hắn tự xưng là ‘trẫm’, chẳng lẽ cũng là Hoàng đế sao? Nhưng nàng lại nhớ tới mọi người hình như đều gọi hắn là “Lãnh công tử”, khi tên Hoàng đế Quân Lâm Uyên kia ở đây, mọi người cũng không xưng hô như thế. Mà sau đó, hắn cũng tự xưng là ‘Lãnh công tử’, a, có lẽ là nàng nghe nhầm chẳng, cũng có thể tên của tên đó là “Chân” hay “Chính” gì đó, nên mới tự xưng như vậy thì sao.

Vừa đi vừa nghĩ ngợi, thoáng chốc đã về đến cửa cung Cảnh Nhân. Nàng đảo mắt nhìn vào bên trong, thấy có không ít thị vệ đứng ngoài cửa, Thiển Ưc đang che người trước cửa, tranh cãi với một người phụ nữ. Nàng nhận ra cô ả kia, chính là Doãn Thu Nguyệt Doãn mỹ nhân mà nàng đã đắc tội ngay sau khi xuyên không không lâu, lúc đó ả còn bị Hoàng hậu hạ lệnh kéo xuống đánh một trận, nhanh như vậy mà vết sẹo đã quên đau rồi sao?! Có đi ầu, chỉ là một mỹ nhân tứ phẩm nhỏ bé như Doãn Thu Nguyệt, sao có thể có quyền hành đi ầu động nhĩ ầu người trong cung như thế chứ?

Thấy Thiển Ưc sắp không ngăn được, nàng li ền lắc mình, nhanh chóng nhảy lên nóc nhà, khom người đi đến giữa mái ngói, cởi chiếc áo khoác nam giới mà Bách Lý Kinh Hồng đưa cho nàng ra, đặt trên nóc nhà, rồi gõ vài miếng ngói, nhảy xuống.

Vào phòng, nàng đưa tay gõ cây trâm cài trên đầu xuống, làm ra vẻ vừa tỉnh dậy, còn rất buồn ngủ, đi ra cửa. “Kẹt” một tiếng, cửa mở ra.

Cũng ngay lúc đó, Doãn Thu Nguyệt quát lên với Thiển Ưc: “Hay cho tiện tỳ nhà người, người ăn gan hùm mật gấu hay sao mà dám ngăn cản bản cung!!!” Ầ ờ tay lên, đánh về phía mặt Thiển Ưc.

Chỉ tiếc là, tay vừa vung được một nửa đã bị một bàn tay trắng nõn chặn lại. Doãn Thu Nguyệt sửng sốt, ngẩng đầu vừa nhìn thấy Tô Cẩm Bình, ả nhất thời như gặp quỷ, kinh hãi kêu lên một tiếng: “Tại sao người lại ở đây?”

“Nô tỳ cả gan hỏi nương nương, giờ đã hơn nửa đêm, nô tỳ không ở trong tấm cung của mình, vậy phải ở đâu? Chẳng lẽ ở trong cung của nương nương sao? Nô tỳ cũng không có nhã hứng như ai đó, hơn nửa đêm mất ngủ lại kéo nhĩ ầu người như vậy đi tới cửa tấm cung của người khác mà hô to gọi nhỏ, làm phiền giấc ngủ của người khác!” Giọng Tô Cẩm Bình đầy vẻ châm biếm nói, rồi thả tay Doãn Thu Nguyệt ra!

Doãn Thu Nguyệt tức giận đến đỏ bừng mặt mũi, rõ ràng là người kia nói với mình, tối ngày nào Tô Cẩm Bình cũng lén chạy đến Lê viên, nên mới báo mình tới đây để làm chứng cứ xác thực rằng nàng không có ở đây, trút hết nỗi oán hận trong lòng mình! Nhưng sau khi đến đây, tiện tỳ kia lại

sống chết không cho mình vào, ả cũng càng hoài nghi rằng Tô Cẩm Bình nhất định không có đây, nhưng... tình hình bây giờ là thế nào?

Nghe Tô Cẩm Bình châm biếm nói vậy, ả vốn đã tức giận, giờ đây mặt càng tái hơn: “Tô Cẩm Bình, dù người ở đây thì làm sao, ai cho người lá gan mà dám châm chọc bản cung? Chẳng qua bản cung chỉ giáo huấn một thị tỳ nhỏ nhỏ, người mà cũng dám ngăn cản ta?!”

“Doãn mỹ nhân nói sai rồi, nô tỳ châm chọc ngài bao giờ? Mà người này cũng không hề phạm lỗi, chẳng qua là vì trung thành bảo vệ chủ thôi, có gì không ổn chứ? Nô tỳ đang ngủ ngon, nếu để nương nương đưa nhiều đàn ông xông vào như vậy... Tuy nô tỳ chỉ là một cung nữ nhỏ bé, nhưng cũng có danh tiết chứ?” Tô Cẩm Bình đáp trả lưu loát như nước chảy.

Doãn Thu Nguyệt bị nói đến á khẩu, ả ở trong cung của mình tu dưỡng mấy ngày nay, chỉ biết tin có vài vị nương nương nhất phẩm gặp chuyện không may, cũng không biết tình hình cụ thể thế nào. Khi chính ả từng giao đấu với Tô Cẩm Bình, chẳng qua cũng chỉ bị đối phương ngầm hại một phen, nên cũng không biết nàng còn có bản lĩnh ăn nói bao biện tốt như vậy. ả cười lạnh: “Không châm chọc bản cung, vậy ai nói bản cung hơn nửa đêm mất ngủ kéo nhiều người đến phá hỏng mộng đẹp của người khác?”

“Nương nương, rõ ràng là nô tỳ nói ‘người nào đó’, chứ đâu có nói là nương nương ngài. Xin ngài đừng đoán mò như thế! Mà người bị phá vỡ mộng đẹp kia, cũng chưa chắc đã là nô tỳ, vì thế nên câu nô tỳ vừa nói càng không thể là nương nương ngài được. Sở dĩ nô tỳ bị đánh thức không phải vì nương nương, mà vì đang nằm mộng thì lại nghe thấy ngoài cửa có con gà trống không ngừng gáy gọi bình minh, nô tỳ tưởng lẩm là trời đã sáng, nên mới dậy thôi mà!” Tô Cẩm Bình thay đổi các kiểu nói năng để hạ nhục đối phương.

Nàng vừa dứt lời, Thiên Úc vội bịt miệng mình, cố gắng nhịn cười. Tiểu thư mắng người giỏi thật! Dám thị vệ đi theo Doãn Thu Nguyệt cùng với mấy thị tỳ đứng sau ả cũng đều muốn cười mà không dám cười đứng đó, ghen đến mức mặt đỏ bừng lên.

“Người!!!” Doãn Thu Nguyệt suýt tức đến trào máu: “Hay cho m ồm năm miệng mười! Hừ, đừng tưởng rằng người bao biện như vậy thì bản cung không có cách nào với người. Hoàng hậu nương nương qua đời rồi, tử ty ruột Tô Cẩm Thu của người cũng đã chết, ngay cả Thục phi luôn che chở người bây giờ cũng đang bị phạt cấm túc. Tô Cẩm Bình, người cho rằng chỉ bằng người cũng có thể đấu với bản cung sao?”

“Không hiểu nương nương nói thế là có ý gì, nô tỳ chẳng qua chỉ là một cung nữ nhỏ bé, tuân thủ quy củ, sao lại phải đấu với nương nương chứ?” Tô Cẩm Bình lại bắt đầu giả ngu.

“Ha ha ha... tuân thủ quy củ à? Đừng cho rằng bản cung không biết mấy chuyện nát bét của người và Tam hoàng tử Nam Nhạc! Đêm nay có người tận mắt nhìn thấy người đi đến chỗ hắn, người mau mau mà nhận tội đi, bản cung còn có thể cầu xin Hoàng thượng nhẹ tay với người!” Doãn Thu Nguyệt đánh thẳng vào h ồng tâm, chờ đợi nét mặt hoảng hốt của đối phương.

Có đi ầu, mặt Tô Cẩm Bình không hề đổi sắc, chỉ thản nhiên đáp: “Nương nương, người ta có câu bắt tận tay, day tận trán, ngài đã không hề có chứng cứ gì, lại cũng chẳng hề nhìn tận mắt mà lại bắt nô tỳ nhận tội, ngài không thấy quá hoang đường sao?”

“Không thừa nhận à?! Cũng không sao, Bản cung hỏi các người, có phải hôm nay các người tận mắt nhìn thấy Tô Cẩm Bình vào Lê viên không?” Á quay đầu hỏi đám thị vệ sau lưng.

Đám thị vệ sững sốt, sau đó gật đầu đáp: “Đúng thế! Tất cả chúng thuộc hạ ầu tận mắt nhìn thấy!” Nói xong, bọn họ vội vàng cúi đầu, không dám nhìn Tô Cẩm Bình. Từ xưa đến nay, thắng làm vua, thua làm giặc, bọn họ không muốn vu oan cho Tô Cẩm Bình, nhưng bọn họ cũng chỉ có thể nghe mệnh lệnh ở bên trên, không phải do bọn họ muốn nói thế.

“Thì ra các người ầu nhìn thấy sao? Có đi ầu, ta thật sự không hề đi tới đó thì làm sao bây giờ? Nương nương, đến khi tới gặp Hoàng thượng, hai bên ầu cho là mình đúng, mà ngài lại không có chứng cứ, thì Hoàng thượng sao có thể xét xử được, đúng không?” Tô Cẩm Bình cười nhìn ả.

“Ha ha, vậy thì đã sao, chỉ cần người và tiện tỳ này cùng chết ở đây, tới sáng mai, Hoàng thượng có hỏi gì, thì cũng chẳng còn ai lên tiếng vì người nữa. Còn nữa, Tô Cẩm Bình, đừng quên rằng, thân phận của người chẳng qua chỉ là một cung nữ nhỏ bé, bỏ ra nhiều tâm sức thế này để lấy mạng người cũng đã là coi trọng người rồi. Người còn mong ai ra mặt vì mình chứ? Người yên tâm, cấm vệ quân mà hôm nay bản cung dùng đến, ước chừng khoảng ba trăm người, nhất định có thể cho người chết yên ổn!” Trên mặt Doãn Thu Nguyệt xuất hiện một nụ cười tự tin, trong đôi mắt đẹp tràn ngập sát khí! Tiện nhân này hại mình bị Hách Liên Dung Nhược đánh thê thảm như vậy, ả làm sao có thể nuốt trôi cục tức đó được chứ!

Nghe ả nói vậy, Tô Cẩm Bình khẽ cười lạnh, xem ra đối phương muốn thẳng tay giết chết mình! Đúng là một con ả ngu xuẩn, tự tiện đi đâu động cấm vệ quân là tội chết, nàng có thể chắc chắn Doãn Thu Nguyệt tuyệt đối không có năng lực lớn như vậy, mà kẻ đứng sau lưng lại không ra mặt, để cho ả ngu xuẩn này xuất hiện, ngày mai dù có đi đâu tra mọi chuyện, thì người chết cũng chỉ có con tốt thí Doãn Thu Nguyệt này thôi. Bản thân sắp chết đến nơi còn muốn lấy mạng Tô Cẩm Bình nàng, nghĩ hay thật!!!

Nàng tập trung nhìn quanh, Doãn Thu Nguyệt nói có ba trăm người, mà trong viện chỉ có không tới một trăm người, như vậy, những người còn lại chắc vẫn còn đang chạy khắp Hoàng cung truy lùng mình. Đôi mắt phượng thoáng hiện lên nụ cười lạnh, nếu là Hoàng Phủ Hoài Hàn hạ lệnh làm cho thiên quân vạn mã đến bắt nàng thì đúng là nàng còn thấy hơi hãi, nhưng chỉ hơn một trăm người ở đây mà muốn lấy mạng Tô Cẩm Bình nàng, có phải là quá ngây thơ không?!

Thiên Ưc cũng sợ đến mức trắng bệch mặt mũi, không biết làm thế nào cho phải! Đúng lúc này, Tô Cẩm Bình nói: “Thiên Ưc, em vào phòng đi, ta không gọi thì em đừng ra!” Thiên Ưc ở đây chỉ tỏ vờng chân, hơn nữa, nàng cũng không muốn để cô ấy nhìn thấy hình ảnh tanh máu đó.

Doãn Thu Nguyệt nghe thấy vậy liền cười lạnh, cũng không ngăn cô ấy. Chờ giết Tô Cẩm Bình xong, lại vào xử lý nha đầu kia sau, cũng chẳng mất bao nhiêu công sức.

Thiên Ưc vốn hơi do dự, nhưng nghĩ một chút liền ngoan ngoãn chạy vào phòng, hơi siết nhẹ cây còi trúc trong tay áo.

“Còn đứng đó làm gì? Không mau động thủ đi?” Doãn Thu Nguyệt lên tiếng phân phó.

Hai thị vệ rút đao ra, lao về phía Tô Cẩm Bình. Doãn Thu Nguyệt cùng thị tỳ của mình lánh sang một bên chờ xem cảnh tượng máu thịt tứ tung!

“Phập!” một tiếng, âm thanh đao sắc cắm vào thịt! Đúng là máu thịt bay tứ tung, nhưng lại là máu thịt của hai tay thị vệ kia bay tứ tung. Doãn Thu Nguyệt ngẩn người tròn mắt nhìn họ ---

Hai thị vệ kia vốn đang chém về phía Tô Cẩm Bình, nhưng Tô Cẩm Bình đứng giữa bọn họ lại bỗng dừng tốc độ mà mắt thường không nhìn thấy được, nhanh chóng tránh sang một bên. Đao của hai người kia không kịp dừng, cuối cùng lại chém vào người nhau!

Những người khác đều sợ hãi cảm thán, thân thủ nhanh thật!!!

Sau khi Doãn Thu Nguyệt kịp phản ứng, ả mới biết Tô Cẩm Bình không hề đơn giản như ả tưởng tượng, vội vàng hét những thị vệ khác: “Còn không mau động thủ cho bản cung?! Mau lên!”

Nghe ả ra lệnh, đám thị vệ cùng ừa lên, đánh thẳng về phía Tô Cẩm Bình, nàng lại nhanh nhẹn đưa tay ra, túm lấy cổ tay đối phương, ‘rắc rắc’ một tiếng, cổ tay gãy, khuôn mặt thị vệ kia nhăn nhó vắn vẹo, kêu rên thảm thiết.

Lại một đường kiếm đánh úp sau lưng nàng, Tô Cẩm Bình cứ như mọc mắt sau lưng, vội vàng tung một cước về phía sau, thân thể đối phương lập tức bay ra thật xa như diều đứt dây! Bốn phương tám hướng đều vang lên những tiếng sát phạt, Tô Cẩm Bình đứng thẳng ở giữa, mặt không đổi sắc, thậm chí còn nhắm nghiền hai mắt lại, lắng nghe nhưng thanh âm xuyên thủng không gian lao tới.

Ngay sau đó, nàng vận dụng thân thủ ở mức nhanh nhất, từng chiêu thức đều tấn công vào tử huyệt, vào điểm yếu nhất của đối phương. Kiếp trước khi thực thi nhiệm vụ, dưới tình huống bị hai mươi cây RPK bắn phá, cùng với mấy trăm người vây quanh, nàng còn có thể chiến thắng bằng thủ pháp phi đao nhanh hơn đạn bắn của mình. Hiện giờ tuy không có phi đao, nhưng không phải là trong tay đối phương cũng không hề có vũ khí công nghệ cao sao? Mấy người này, “yêu nghiệt” nàng còn không để vào mắt!!!

Thời khắc này, nàng y như ác quỷ đến từ địa ngục, trên tay không có đao kiếm nhưng lại có thể dùng đôi tay trắng nõn như bạch ngọc để gạt hái sinh mệnh của đối phương. Càng khiến người ta kinh hãi hơn đó là, trước khi họ chết, họ thậm chí còn không có sức mà kêu rên lên tiếng nào! Tô Cẩm Bình cũng biết, những người này đều là do nhận lệnh của người khác, nhưng nàng vẫn hạ sát thủ, nguyên nhân rất đơn giản. Nàng muốn nói cho những người này biết, Tô Cẩm Bình nàng không phải là người dễ ức hiếp. Sau này nếu còn muốn ra tay, thì nên suy nghĩ trước một chút xem mình có bản lĩnh đó hay không đã! Những người đã đắc tội nàng, cũng nên chuẩn bị tinh thần để trả giá đắt!!!

Không bao lâu sau, trên mặt đất đã đầy các thi thể nằm ngổn ngang, mấy trăm người chỉ còn lại không đến một nửa. Tất cả mọi người đều cầm đao co cụm lại lùi về phía sau, không còn dám lại gần nữa mà đầu giết người không chớp mắt kia nữa. Thời khắc này, đôi mắt phượng của Tô Cẩm Bình đột nhiên mở ra, cười nhìn mọi người, đôi môi đỏ mọng cong lên lại mang theo luồng hơi thở khát máu: “Còn ai muốn lên nữa không?”

Đám thị vệ quay sang nhìn nhau, nhìn cả đống thi thể nằm đầy đất kia, rồi lại nhìn người con gái chỉ mặc trung y đứng giữa đám thi thể... một cảm giác lạnh lẽo thoáng lan tràn khắp toàn thân, cảm thấy mồ hôi lạnh như toát ra, đừng nói là muốn lên, bây giờ bọn họ chỉ hận không thể nhanh nhanh mà chạy trốn đi thôi.

Tô Cẩm Bình bước từng bước một lên, đám thị vệ lại lùi ra sau từng bước từng bước một. Doãn Thu Nguyệt đứng phía sau đám thị vệ nhìn thấy cảnh tượng này rất cuộc cũng không tìm được nữa liền bịt miệng nôn

điên cuồng. Từ bé đến giờ, ả chưa từng gặp trường hợp này bao giờ, sợ đến mức mặt ả trắng bệch ra, mà thị tỳ sau lưng ả cũng đã sợ đến mức ngất xỉu vài người rồi! Doãn Thu Nguyệt ngẩng đầu, kinh hãi nhìn Tô Cẩm Bình đang đi về phía mình, tim như vọt lên tới cổ!

Ả cố gắng trấn tĩnh, hét lên: “Tô Cẩm Bình, người có biết người đang làm gì không? Giết nhiều người thế này, nếu ngày mai Hoàng thượng đi đâu tra ra...”

“Không phải vừa rồi nương nương đã nói đó sao, chỉ cần người ở đây chết hết, sẽ không còn ai để đối chứng nữa. Ta muốn giết hết tất cả mọi người ở đây, đương nhiên, cũng bao gồm cả chính nương nương người nữa, sau đó, lột hết y phục của các người, ném vào một chỗ, rồi nói là nương nương không chịu nổi cô đơn, mới tìm một đám thị vệ tới thông dâm, để nô tỳ nhìn thấy, nhất thời tức giận không chịu nổi nên mới giết hết mấy người ở đây. Ngài thấy thế nào? Đến lúc đó, e cũng chẳng có mấy người chịu lên tiếng vì nương nương đâu nhỉ? Còn về phần mấy thị tỳ sau lưng ngài, toàn là những kẻ thấy chủ nhân phạm lỗi mà không biết đường khuyên nhủ, Hoàng thượng chắc cũng sẽ cảm thấy chết còn chưa hết tội!!!” Tô Cẩm Bình chậm rãi nói ý đồ của mình ra, sau đó mang nụ cười khiến người ta sợ hãi bước tới, nàng mặc trung y trắng, cùng với những vết máu đỏ dính trên y phục, trong đêm tối nhìn cực kỳ đáng sợ!

Doãn Thu Nguyệt cũng dần nhận ra đối phương không hề nói đùa với mình mà là nói thật! ả nhất thời vô cùng hoang mang lo sợ, không biết phải làm thế nào cho phải. Sắc mặt đám thị vệ kia còn đáng sợ hơn Doãn Thu Nguyệt, thông dâm với phi tần hậu cung là trọng tội có thể bị diệt tộc. Bọn họ chết cũng chẳng phải chuyện gì lớn, nhưng làm thế ắt sẽ liên lụy đến người nhà bọn họ, vừa nghĩ vậy, đôi chân vốn đang run rẩy giờ lại càng lạnh lẽo, run mạnh hơn!

Nhưng đúng lúc này, Tô Cẩm Bình hơi nheo đôi mắt phượng, lắng nghe tiếng động, có một đội nhân mã đang chạy từ phía Tây đến, còn cách khoảng tám trăm thước, nhân số rất đông, rất có khả năng đã có người phát hiện ra tình hình bên này không ổn nên tới thị sát! Hiện giờ đã không còn kịp giết sạch những người này, còn tạo ra chứng cứ thông dâm của họ

đã không còn kịp nữa rồi, hơn nữa, dàn dựng lên một phi tử với nhiều người thế này thì cũng hơi thái quá. Nàng nói như vậy đa phần mà muốn dọa Doãn Thu Nguyệt mà thôi.

Nàng nhìn bọn họ, nói: “Cho các người hai lựa chọn, thứ nhất, chết ở đây. Thứ hai, cút ngay lập tức, coi như hôm nay chưa từng xảy ra chuyện gì ở đây. Sau này, những nơi có mặt Tô Cẩm Bình ta, thì đều phải lui binh nhường bộ cho bà!” Không cần đến nàng động thủ, thì ngày mai chắc chắn Doãn Thu Nguyệt cũng sẽ phải chết, vì thế, nàng cũng không cần vội vàng.

Đám người Doãn Thu Nguyệt không hề biết đang có một đội nhân mã lớn đang tới, vì muốn nghĩ cho cái mạng nhỏ của mình, đương nhiên phải lập tức cuốn gói đi. Bọn họ vội đáp: “Chúng ta đi, lập tức đi ngay!”

Trong lòng Doãn Thu Nguyệt bây giờ chỉ tràn ngập sự hối hận, hận chính mình không nên chạy tới đây đắc tội một ác quỷ như vậy, hiện giờ ả đành vội vội vàng vàng kéo theo thị tỳ của mình chạy trốn như điên, đám thị vệ cũng chuẩn bị rút lui cùng.

Nhưng vừa tới cửa, lại nghe Tô Cẩm Bình lạnh lùng quát một tiếng: “Đứng lại!”

Mọi người run lên, cùng quay đầu lại, mặt đầy vẻ kinh hoàng, không phải là Tô Cẩm Bình này muốn đổi ý đấy chứ?

“Đưa hết đồng thi thể này đi cho ta. Ta đếm đến mười, đếm xong mà còn người ở lại đây, thì cũng không cần phải chạy nữa!!! Một, hai, ba, bốn...”

Tiếng đếm âm u vang lên, nàng lạnh lùng nhìn những người đó nhanh chóng kéo thi thể, sau đó vác thi thể và mấy thị tỳ ngất xỉu kia lên, nhanh chóng chạy trốn. Lúc đếm tới tám, trước mặt nàng đã không còn một bóng người! Tô Cẩm Bình khinh bỉ cười phì một tiếng, đúng là không biết tự lượng sức! Thật ra, về điểm này, nàng rất giống với Quân Lâm Uyên --- cực kỳ chán ghét những kẻ ngu xuẩn vô dụng đến cùng cực mà lại tự cho là thông minh!

Không bao lâu sau, hơn hai nghìn thị vệ liền xuất hiện ở nơi này. Sắc trời rất tối, không nhìn rõ vết máu trên mặt đất. Mọi người nhìn vào trong viện, chỉ thấy Tô Cẩm Bình đang vươn người, hình như định quay về phòng, sau một lúc ngẩn người, nghĩ là mình nghe lầm, lại ùng loạt rút lui như một cơn gió. Chờ đến khi mọi người đều đi hết, Tô Cẩm Bình mới nói với khoảng không: “Xuất hiện đi!”

Ba chữ vang lên, một người đàn ông mặc áo đen liền xuất hiện trước mặt nàng. Vẫn chiếc áo bào đen đó, có đi đầu, nụ cười tà mị bên môi đã biến mất, mắt chăm chú nhìn Tô Cẩm Bình!

“Xem bao lâu rồi?” Nếu không phải lúc ấy nhắm mắt cảm nhận luồng khí từ bốn hướng ập đến, thì nàng cũng không biết Lãnh Tử Hàn đã tới. Đương nhiên, trừ Lãnh Tử Hàn, trong chỗ tối còn có một người nữa. Nàng nhắm mắt lại, không phải là vì đánh giá thấp những người đó. Mà làm sát thủ, cảnh giới cao nhất chính là nhắm mắt lại, toàn bộ đều phụ thuộc vào thính giác và trực giác của mình để cảm nhận sự việc xung quanh. Tuy độ nhạy bén của thân thể này không cao được như thân thể nàng kiếp trước, nhưng cũng thừa sức để đối phó với mấy người kia.

Lãnh Tử Hàn trầm ngâm một lúc lâu mới mở miệng đáp: “Từ lúc nàng động thủ, ta đã tới rồi!” Trong lòng hắn cũng cảm thấy vô cùng kinh hãi, trăm mối tơ vò, nàng thật sự là Tiểu Cẩm sao? Tiểu Cẩm sao có thể có thân thủ tốt như vậy, hơn nữa, còn giết nhiều người như thế mà mặt không hề biến sắc. Tiểu Cẩm là một người nhút nhát, dịu dàng lương thiện, nhưng người con gái trước mặt hắn đây, vừa tàn nhẫn vừa quyết đoán lại cơ trí, ngoài khuôn mặt này ra, hai nàng căn bản là hai người hoàn toàn khác nhau!

Hắn vừa dứt lời, tay áo bào đen vung lên, một luồng gió cực mạnh đánh về phía nóc nhà. Chỉ giây lát sau, thân hình của Hủy cũng xuất hiện. Đôi mắt đen như mực nước của Lãnh Tử Hàn nhìn hắn ta, một lọn tóc xoắn trên trán ôm vào khuôn mặt tạo thành một đường cong hoàn mỹ, một lúc lâu sau mới nói: “Người của Bách Lý Kinh Hề?”

Hủy nghe hắn hỏi cũng chỉ im lặng không đáp. Là người đứng đầu ám vệ, đương nhiên hắn ta càng cẩn trọng hơn bốn thuộc hạ của mình. Chưa biết Lãnh Tử Hàn là địch hay là bạn, nên hắn ta cũng không cần phải trả lời hắn.

Tô Cẩm Bình nhìn hắn ta, khẽ cười: “Quay về đi, bản thân chủ nhân của người còn bị trọng thương, còn cần người bảo vệ hơn ta!” Người này cũng là một cái hũ nút, cùng một đức hạnh với Bách Lý Kinh Hằng, nói không phải là người của hắn, thì chính nàng cũng không tin được! Có đi đâu, hắn còn có thể phải người đến bảo vệ nàng, ừ, không tở, tên ngạo kiều khan này vẫn còn cứu vãn được!

Hủy nghe vậy liền đáp: “Điện hạ sai ta bảo vệ cô nương, nhất định không được rời một tấc!” Từ trước đến giờ, hắn chỉ nghe mệnh lệnh trực tiếp của điện hạ!

“Vậy, người cứ yên tâm để điện hạ đang bị trọng thương nhà các người một mình ở lại trong Lê viên, đối mặt với sự ám sát của Hoàng Phủ Hoài Hàn sao?” Lãnh Tử Hàn cười lạnh nói. Từ chỗ Hoàng Phủ Dật, hắn cũng biết một phần thế cục trong hoàng cung này.

Hủy ngăn người, cũng biết rõ ràng thế cục là như thế. Gần đây Hoàng Phủ Hoài Hàn không ngừng phái người tới ám sát. Tối hôm qua điện hạ bị trọng thương còn chưa đi đâu tức được nguyên khí, bây giờ lại không có một ai bên cạnh, thực sự cũng rất nguy hiểm. Hiện giờ Tô Cẩm Bình đã an toàn, hình như chính hắn cũng không cần phải ở lại đây nữa. Nghĩ vậy, hắn liền gạt đầu: “Vậy ta quay về phục mệnh!” Dứt lời, bóng đen chợt lóe lên, người đã biến mất không thấy tăm hơi đâu nữa.

Chờ hắn ta đi xa, Lãnh Tử Hàn mới bình tĩnh nhìn Tô Cẩm Bình, muốn nói gì đó, nhưng một lúc lâu sau cũng không nói được câu gì, chỉ nhướng đôi mày kiếm, cả người như chìm trong bóng đêm.

“Ta rất hiếu kỳ, vì sao mỗi lần ta gặp khó khăn, người đâu có thể xuất hiện đúng lúc như vậy?” Lần trước là thế, lần này cũng như vậy.

Nàng vừa dứt lời, Thiển Ưc liền đẩy cửa phòng bước ra, sắc mặt vẫn còn trắng bệch. Vừa rồi, cô lo lắng cho sự an nguy của tiểu thư, nên mới lên nhìn trộm qua khe cửa sổ, kết quả lại nhìn thấy hình ảnh tiểu thư nhà mình giết người điên cuồng, thật sự khiến người ta run sợ! Tiểu thư như vậy, hoàn toàn khác ngày thường, y như Tu La khát máu giết người không chớp mắt đến từ địa ngục vậy!

Cô nghĩ một chút, rồi chìa chiếc còi trúc trong tay ra cho Tô Cẩm Bình xem: “Cái này là của Lãnh công tử, mỗi lần người gặp nạn, nô tỳ đều thổi cái này nên Lãnh công tử mới đến!”

Có đi đâu, chiếc còi này cũng rất kỳ quái, căn bản thổi không ra tiếng, cô luôn rất tò mò, không hiểu Lãnh công tử làm thế nào mà nghe được âm thanh.

Lãnh Tử Hàn cũng lập tức lý giải ngay nghi hoặc của cô, đưa tay lấy con ốc biển nhìn có vẻ rất bình thường treo bên hông mình ra, nói: “Chỉ cần có người thổi chiếc còi trúc kia, con ốc biển này sẽ phát ra âm thanh.”

Nghe hắn nói vậy, Tô Cẩm Bình khẽ gật đầu, một lúc lâu sau mới nói với hắn: “Nể tình người đã giúp ta hai lần, những thù hận trước đây coi như xóa bỏ đi.” Ý nàng là, nàng đã không còn chán ghét hắn như trước nữa.

Lãnh Tử Hàn nghe thấy vậy, liền vui vẻ cười nói: “Vậy, có thể làm bằng hữu không?”

“Có thể!” Có một bằng hữu mạnh mẽ như thế giúp đỡ mình, tội gì không nhận chứ, “Được rồi, cũng đã khuya lắm rồi, mau về nghỉ ngơi đi!” Đối với bằng hữu, từ trước đến giờ nàng đâu không tiếc sự quan tâm của mình.

“Được, nàng cũng nghỉ ngơi sớm một chút!” Lãnh Tử Hàn cũng không nói nhiều, vừa dứt lời, thân hình vụt lóe lên, rồi biến mất.

Tô Cẩm Bình quay lại, nhìn lướt qua Thiển Ưc, hỏi: “Sợ không?” Con gái bình thường khi nhìn thấy cảnh tượng đó đâu rất sợ hãi phải không?

Thiên Ưc vội lắc mạnh đầu, sắc mặt trắng bệch đã sớm khôi phục như bình thường, nói: “Không sợ! Tiểu thư thật lợi hại!” Nói xong trong mắt cô ấy còn đầy vẻ sùng bái. Tô Cẩm Bình khẽ cười một tiếng, tiểu nha đầu này thật là... “Được rồi, đi ngủ thôi!”

“Vâng!” Thiên Ưc khẽ gật đầu, quay về phòng mình. Tô Cẩm Bình nhìn thoáng qua vết máu đầy sân, hiện giờ nàng buồn ngủ đến không mở mắt ra được, để sáng mai xử lý sau vậy!

...

Hủy vừa bước vào phòng chợt nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của điện hạ nhà mình vang lên: “Sao lại quay về?”

“Tô Cẩm Bình đã an toàn rồi, chính nàng bảo thuộc hạ quay về bảo vệ điện hạ ạ!” Hủy cúi đầu, kính cẩn đáp lời.

Bách Lý Kinh Hằng nghe vậy, đôi môi mỏng hơi cong lên, không nói gì. Ngay sau đó, Hủy liền bẩm báo lại mọi chuyện tối nay, có đi đâu, càng nói thì hắn ta lại phát hiện sắc mặt điện hạ nhà mình càng đen đi, đặc biệt là lúc nói đến chuyện Mộ Dung Thiên Thu hôn Tô Cẩm Bình, mặt điện hạ đen như tảng đá trong nhà xí, tuy cảm xúc không thay đổi, nhưng bầu không khí xung quanh mình dường như đều giảm xuống vài độ!

Đến khi hắn ta cố gắng chịu đựng khí lạnh bẩm báo cho hết lời thì giọng nói thanh lạnh của Bách Lý Kinh Hằng mới vang lên: “Người nói là, hiện giờ nàng đang ở cùng với Lãnh Tử Hàn, mà người thì quay về đây sao?” Giọng nói vẫn nhàn nhạt như trước, nhưng lại khiến người ta cảm thấy sợ hãi đến lạ kỳ, thậm chí ở cách vài trăm thước cũng có thể nghe được vị chua nồng!

Nghe hắn hỏi vậy, Hủy cứ cảm thấy hơi là lạ, nhưng lại không biết lạ ở đâu, thành thật gật đầu: “Vâng ạ!”

“Sáng sớm mai đi lĩnh bốn mươi trượng!” Hắn thản nhiên nói rồi đứng dậy đi vào phòng ngủ.

“Vâng, điện hạ!” Tuy hắn ta vẫn không hiểu vì sao điện hạ lại bảo hắn ta đi chịu phạt, nhưng đã là mệnh lệnh của điện hạ thì hắn ta buộc phải tuân theo. Đáp lời xong, hắn ta lắc mình một cái, tiếp tục ẩn nấp gần đó, chỉ thấy kỳ quái là suốt cả một đêm hắn ta đều ngửi thấy một mùi chua kỳ quái, mà mùi chua chua đó, lại bay ra từ cửa sổ của điện hạ nhà mình. Hắn ta phiến muộn nghiêng đầu ngó vào trong phòng mấy lần, chẳng lẽ trong phòng ngủ của điện hạ có bình dấm chua lâu năm sao?

...

Sáng sớm hôm sau, sau khi tỉnh dậy, Tô Cẩm Bình định ra ngoài xử lý vết máu ngoài sân sạch sẽ, nhưng vừa mở cửa nàng đã ngăn cả người. Ngoài sân hoàn toàn sạch sẽ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, có người quét dọn giúp nàng sao? Nàng bước vài bước đến trước cửa phòng Thiên Ưc, gõ cửa vài cái.

Thiên Ưc cũng vừa ngủ dậy, nghe tiếng gõ liền vội vàng chạy ra mở cửa: “Tiểu thư, có chuyện gì thế ạ?”

“Em lau dọn vết máu đêm qua rồi sao?” Sắc mặt Tô Cẩm Bình hơi nghiêm túc.

Nghe nàng hỏi, Thiên Ưc đáp: “Tiểu thư, người đùa gì thế, vết máu kia ghê sợ như vậy, nô tỳ làm sao dám...”

Vậy thì là ai? Đây đã là lần thứ ba nàng chịu ơn của người ta. Lần đầu tiên là lần Hách Liên Dung Nhược, lần thứ hai là khi Hiên phi hãm hại mình, lần thứ ba là hôm nay. Hiện giờ nàng càng lúc càng hiểu kỳ với thân phận của người âm thầm giúp mình kia. Nghĩ một hồi lâu nàng cũng không thể nào liên hệ được người mình vốn quen biết với người kia, bèn khẽ lắc đầu bỏ qua: “Được rồi, ta đi quét sân, em nghỉ ngơi đi!”

“Vâng!” Thiên Ưc vốn cũng ngủ không ngon giấc, nghe nàng nói vậy liền đóng cửa quay về giường mình.

Khi Tô Cẩm Bình cần chổi của mình đi tới trước cửa ngự thư phòng, thì Hạ Đông Mai đã sớm ở đó chờ nàng, vừa nhìn thấy nàng, cô ta vội nói:

“Cô khỏi ốm rồi à? Hôm qua làm ta lo chết đi được!”

Ốm à? “Ừ, không sao rồi!” Tô Cẩm Bình khẽ cười, nhớ đến chuyện hôm qua Thiên Ưc quét sân thay mình.

Nàng vừa dứt lời, Hạ Đông Mai liền ra vẻ thần thần bí bí nói với nàng: “Cô biết không, mấy hôm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện!”

“Hả? Chuyện gì?” Nàng ra vẻ rất tò mò hỏi.

“Ngày hôm trước, Hoàng quý phi vốn được thị tẩm, nhưng không biết ả nổi điên thế nào, đang êm đẹp lại đi hạ xuân dục với Hoàng thượng. Hoàng thượng quá tức giận nên giết chết ả luôn. Nghe nói Tô đại nhân còn vì chuyện đó mà chửi vắn Hoàng thượng trên triều, cuối cùng bị Hoàng thượng hạ chỉ đánh mấy trượng!” Hạ Đông Mai thần bí nói xong, chợt nhớ ra Hoàng quý phi là tỷ tỷ ruột thịt của Tô Cẩm Bình, cũng nhận ra mấy lời mình nói dường như không ổn lắm, đang định nói gì đó để làm dịu bầu không khí, lại nghe thấy Tô Cẩm Bình nói: “Tự gây chuyện, không thể sống được!”

Hạ Đông Mai thoáng ngẩn người, nhưng cũng phản ứng ngay lập tức, cười nói: “Đúng thế! Còn có một chuyện lạ nữa, đêm qua cũng không biết Doãn mỹ nhân nổi điên thế nào, lại dám triệu tập ba trăm cấm vệ quân không biết đi đâu tra gì đó trong Hoàng cung, còn động chạm đến một vị khách quý. Nghe nói, sau khi biết chuyện này, sáng sớm nay Hoàng thượng đã hạ lệnh lăng trì xử tử Doãn mỹ nhân, còn gọi vài phi tử tới xem hành hình, nói là để răn đe! Có đi đâu, kỳ lạ nhất là, không biết vì sao lại chết mất hơn một trăm cấm vệ quân, các cung tỳ của Doãn mỹ nhân cũng đều chết bất đắc kỳ tử hết!”

“Cô nói gì? Chết hơn một trăm người sao?” Tô Cẩm Bình vừa nghe đã vô cùng kinh ngạc quay sang nhìn cô ta, chết hơn một trăm cấm vệ quân sao? Rõ ràng đêm qua nàng chỉ giết khoảng hơn sáu mươi người, thị tỳ của Doãn Thu Nguyệt cũng chết rồi sao? Nàng cũng coi như có thể tránh được kiếp nạn bị đâm thị tỳ và cấm vệ quân có thể tiết lộ chuyện đêm qua ra ngoài rồi. Trong lòng nàng vẫn hơi bất an, nhìn tình hình này, thì lại có người xử lý giúp mình sao?

“U!” Hạ Đông Mai thật thà gật đầu, tỏ ra rất sợ hãi, “Đúng thế, có đi ầu, Hoàng thượng lại nói bọn họ có chết cũng chưa hết tội, cho nên cũng không đi ầu tra rõ ràng chuyện này. Cô nói xem, có phải gần đây nhóm nương nương đầu điên hết rồi không? Càng ngày càng làm nhiều việc quá đáng, từ mưu hại Hoàng hậu đến hạ xuân dược Hoàng thượng, rồi lại một mình triệu tập cấm vệ quân, đúng là...” Nói tới đây, Hạ Đông Mai cũng không biết phải dùng từ gì để hình dung về nhóm nương nương “bị điên” kia nữa.

“Phụt... có lẽ!” Nha đầu này đúng là đi theo nàng lâu rồi nên gan cũng to hẳn lên, những lời thế này mà cũng dám nói.

“Được rồi, không nói nhiều nữa. Ôi, cái vị Lãnh công tử hôm qua thực sự rất tuấn tú, tiếc là sáng sớm nay đã đi rồi, ôi...” Hạ Đông Mai nói xong còn ra vẻ tiếc nuối lắc đầu.

Tô Cẩm Bình ngăn người, Lãnh công tử? Tuấn tú? Không phải là gã đàn ông đoạn tụ mà nàng gặp đêm qua chứ? Vừa nghĩ tới hẳn ta, nàng lại nhớ lại nụ hôn đó, cảm giác lạnh lẽo mạnh mẽ ập tới: “Đi rồi là tốt, ở lại cũng là một tên tai họa!”

Hạ Đông Mai lại hiểu sai ý nàng: “Đúng thế, đúng là tai họa mà, đêm qua vài nha đầu trong cung còn bàn tán, nói là gần đây có nhiều mỹ nam xuất hiện thật đấy. Nguyên bản chỉ có Hoàng thượng, mấy vị vương gia và Thượng Quan đại nhân, nhưng giờ còn có Bắc Minh hoàng, Lãnh công tử, còn có cả vị Tam hoàng tử Nam Nhạc lúc nào cũng thần thần bí bí kia nữa chứ, đầu là một đám tai họa, không biết làm rối loạn trái tim của biết bao cô nương rồi! Ôi!”

Thấy ánh mắt mê trai của cô ta, Tô Cẩm Bình khẽ bật cười: “Thôi đi thôi đi, nói thì nói vậy, nhưng không biết trong lòng cô đang cao hứng thế nào đâu. Ta còn nhớ rõ, mấy ngày trước có người nói thích Bắc Minh hoàng cơ mà!”

“Cô nói cái gì thế!” Hạ Đông Mai xấu hổ phất cây chổi trong tay mình về phía Tô Cẩm Bình.

Tô Cẩm Bình cũng lùi về đằng sau vài bước để tránh. Trong lúc hai người đang cười đùa thì Hoàng Phủ Hoài Hàn đột nhiên quay về, nhưng các nàng đang đùa vui thoải mái, nên không hề phát hiện ra, tới tận khi Tô Cẩm Bình đụng cái ‘rần’ một tiếng vào người Hoàng Phủ Hoài Hàn.

Sau đó, ‘keng’ một tiếng, vật gì đó rơi xuống đất!

“Tô Cẩm Bình!” Tiếng quát to vang lên, bộc lộ hết vẻ không vui của Hoàng Phủ Hoài Hàn, chuyện đêm hôm qua chắc chắn có liên quan tới cô gái này, bây giờ còn dám to gan lớn mật đụng vào mình nữa.

Cô nàng nào đó giật thót mình, vội quỳ xuống với Hạ Đông Mai: “Nô tỳ đáng chết!” Vừa quỳ, nàng nhìn thấy ngay một chiếc chìa khóa xinh xắn trước mặt mình, toàn bộ đều làm bằng vàng, bên trên còn được khắc nạm đá quý, nhìn vô cùng xinh đẹp. Nàng đang định nhặt lên, thì Tiểu Lâm tử đã nhanh hơn nàng một bước, nhặt chiếc chìa khóa kia lên, phúi phúi rồi đưa lại cho Hoàng Phủ Hoài Hàn.

Hoàng Phủ Hoài Hàn nhận lấy chiếc chìa khóa kia, lạnh lùng nghiêm mặt nhìn nàng một lúc lâu, nghiêng răng nói: “Tô Cẩm Bình, hình như ngươi rất vui về nhỉ?! Tỷ tỷ của ngươi chết rồi, mà ngươi không hề đau lòng chút nào sao?” Lần trước hỏi nàng, nàng tỏ thái độ không có gì quan trọng, chính hắn còn cảm thấy có thể là nàng đang giả vờ, nhưng hôm nay nàng lại có thể vui vẻ đến mức này, thực sự khiến hắn phải nhìn nàng bằng cặp mắt khác!

“Hoàng thượng, tỷ tỷ chết rồi, chưa biết chừng hiện giờ đã lên Tây Thiên, cũng chưa biết chừng Phật tổ thấy tỷ ấy có tuệ căn, cho tỷ ấy làm một chức thần tiên nào đó, nô tỳ có gì phải đau lòng chứ?” Tô Cẩm Bình trả lời.

Khóe miệng vị Hoàng đế nào đó giật giật, chỉ muốn hung hăng đập thẳng cho cô gái này một cước, nhưng chợt nhớ còn có chuyện quan trọng phải xử lý, nên hắn cũng lười bận tâm đến nàng, hừ lạnh một tiếng rồi bước vào Ngự thư phòng.

Hạ Đông Mai vỗ nhẹ ngực mình nói: “Làm ta sợ muốn chết, cô đứng đến rơi cả chìa khóa quốc khố mà Hoàng thượng không xử lý chúng ta. Hôm nay chúng ta gặp may đấy!”

“Cái gì? Cô nói đó là chìa khóa quốc khố sao?” Mắt Tô Cẩm Bình bỗng nhiên tỏa sáng lấp lánh. Trong quốc khố chắc chắn có rất nhiều bạc, nếu có thể lấy được chiếc chìa khóa kia, không phải là nàng phát tài rồi sao? Còn phải bận tâm cái bổng lộc chó má gì nữa, tiện tay lấy vài thứ rồi bỏ chạy cũng đã đủ để nàng vui vẻ sung sướng cả đời rồi!

“Cô kinh ngạc thế làm gì? Ai mà không biết nhiều triều đại nay chìa khóa quốc khố đều là do Hoàng thượng cất giữ, một tác cũng không rời chứ. Chiếc chìa khóa vừa rồi nhìn đẹp để quý báu như vậy, chắc chắn là chìa khóa quốc khố.” Hạ Đông Mai đáp.

“Ai you!!!” Tô Cẩm Bình xoa xoa tay đây về thô tục, trong lòng lại vô cùng oán hận vì sao vừa rồi mình không nhặt chiếc chìa khóa kia lên, sở soạn một phen, quá tay giàu luôn đi cũng tốt mà!!!”

Hạ Đông Mai bỗng run rẩy, mồ hôi lạnh chảy xuống sau đầu, rất đề phòng nhìn dáng vẻ kỳ dị của nàng, nói: “Cô ai you cái gì?”

“A ha ha ha... không có gì, không có gì! Thật sự không có gì!” Đôi mắt sáng rực nhìn chằm chằm về phía cửa lớn của Ngự thư phòng, trong đầu nhanh chóng tính toán một chút. Ừ... sắp xuất cung rồi, chỉnh đốn tên cầu hoàng đế nào đó một chút, lại lấy chiếc chìa khóa xinh xắn đáng yêu kia đi trộm ít bạc, có phải là chuyện vô cùng hạnh phúc không?

Nghĩ tới đây, Tô Cẩm Bình lại kêu lên một tiếng: “Ai you! Hóa ra lại là chìa khóa quốc khố à?!” Nói xong, nàng còn vòng hai tay thành hình chữ thập, khom người đặt tay vào đầu gối, vặn vẹo thân người vài cái, nụ cười thô tục trên môi càng sáng rỡ, tươi đẹp hơn, cười đến lúc quá kích động còn dậm chân vài cái. Cuối cùng, nàng ôm mặt mình, dường như đã nhìn thấy viễn cảnh toàn bộ tiền bạc trong quốc khố đều rơi vào túi mình: “Ai you, thật quá hạnh phúc mà!”

Mọi người ở cửa đầu trợn mắt há hốc mồm nhìn nàng biểu diễn các kiểu tư thế “ai you” như một người bị thần kinh, tất cả đều không hện mà cùng đổ mồ hôi sau gáy. Một loạt sọc đen sỡ thẳng xuống sau gáy Hạ Đông Mai, vệt vàng nhảy ra thật xa, ra vẻ ‘ta không biết nàng’!

Tô Cẩm Bình đứng ở đó ‘ai you’ một lúc lâu sau mới định thần lại được, tim đập thình thịch trong lồng ngực, đầu cũng nhanh chóng tính toán, suy nghĩ xem nên làm thế nào lấy được chiếc chìa khóa kia vào tay mình, ừ... hay là đêm nay đi trộm đi?!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 88: Nếu Còn Có Lần Sau, Sẽ Khiến Phu Nhân Không Xuống Giường Được!

Nghĩ đến cảnh tượng tuyệt vời khi mình đi ăn trộm, Tô Cẩm Bình không kiềm chế được lại cười khanh khách thành tiếng, sao trên đời này lại tồn tại loại đồ vật đáng yêu kỳ diệu như chìa khóa quốc khố cơ chứ? Nghĩ rồi nàng quay đầu nói với Hạ Đông Mai: “Này, hỏi cô chuyện này!”

Hạ Đông Mai đề phòng nhìn nàng một cái, xác định chắc chắn nàng sẽ không “ai you” nữa, mới rụt rè hỏi: “Chuyện gì?”

Cô nàng nào đó nhìn quanh một vòng, xác định không có ai nghe lén, mới ghé sát vào tai cô ấy hỏi: “Cô có biết quốc khố ở đâu không?”

“Quốc khố á?” Cô thị tỳ nào đó kêu lên một tiếng, lùi lại vài bước, vô cùng kinh ngạc nói: “Cô hỏi quốc khố làm gì? Không phải là cô muốn... không phải là cô muốn...”

Đương nhiên là ta muốn rồi! Có đi đâu, mấy lời này tuyệt đối không thể nói ra được, cô nàng nào đó vội lắc đầu, ra vẻ rất trung thành nói: “Không phải gì chứ? Chẳng lẽ cô nghĩ ta sẽ đi lấy trộm chìa khóa quốc khố rồi đi trộm quốc khố hay sao? Nhân cách của Tô Cẩm Bình ta vốn quang minh lỗi lạc, sao có thể làm mấy chuyện xấu xa đó chứ? Ta chỉ muốn hỏi vị trí một chút thôi mà. Thân là con dân của Đông Lăng, đương nhiên phải có trách nhiệm biết những chuyện quan trọng của Đông Lăng mới có thể thể hiện tình yêu nước nồng nàn của mình chứ. Cô nghĩ mà xem, ta cũng không thể đi ra đường mà ngay cả đi đâu quan trọng như vị trí quốc khố của quốc gia ta ở đâu mà cũng không biết, đúng không?”

Đám thị vệ gác cửa nghe mấy lời này đầu cảm thấy hơi phù phiếm, cũng hơi là lạ, nhưng Hạ Đông Mai lại cứ thế mà bị Tô Cẩm Bình lừa, hoàn toàn tin tưởng, còn rất cảm động khẽ gật đầu: “Đông Lăng ta có một người trung thành tận tụy như cô, đúng là phúc của quốc gia! Ta thấy cô còn trung thành hơn cả những vị tướng quân hy sinh vì nước ấy chứ!”

Đúng thế, nhưng các vị tướng quân thì dùng mạng, còn Tô Cẩm Bình thì dùng miệng mép: “Được rồi, đừng nói linh tinh nữa, cô có biết vị trí cụ thể không?”

“Biết chứ, ở ngay trong cung điện đằng sau điện Dưỡng Tâm. Có đi đâu, cung điện đó có hai mươi tám ám vệ canh gác. Hai mươi tám ám vệ đó là niềm kiêu hãnh của Đông Lăng ta, võ công chỉ kém hơn Hoàng thượng và mấy vị Vương gia một chút, bên trong cung điện còn có vô số cơ quan, bên ngoài cung điện thì có hơn ba trăm cao thủ đứng hàng nhất đẳng canh giữ, ngay cả một con ruồi cũng không bay vào được! Có đi đâu, nói đi cũng phải nói lại, thật sự ta không hiểu cần nhiều người phòng thủ như thế làm gì, không có chìa khóa của Hoàng thượng, thì đâu có ai vào được chứ! Đúng rồi, dù cô có tò mò đến mấy, cũng đừng đi lại gần cung điện đó nhé. Hồi trước, có một cung nữ vừa tiến cung, chỉ đi nhầm đường nên lạc qua gần đó mà bị chém chết đấy! Bất cứ ai cũng không được phép lại gần nơi đó!” Hạ Đông Mai không yên tâm dặn dò Tô Cẩm Bình, chỉ sợ nàng kích động gây ra chuyện gì.

Tô Cẩm Bình nghe thấy vậy, liền làm ra vẻ ‘đương nhiên là thế’ nhìn Hạ Đông Mai: “Đi đâu đó là đương nhiên rồi, quốc khố là huyết mạch kinh tế của nước ta, cũng là biểu tượng trưng cho vương quyền của Hoàng thượng, nếu như bị người khác nhiễm bẩn thì nguy rồi. Tất nhiên là phải phòng thủ thật nghiêm ngặt! Tiếc rằng ta chỉ là một người con gái, nếu ta mà là nam giới, nhất định sẽ chăm chỉ luyện võ công, cố gắng trở thành ám vệ hạng nhất, tận trung với Đông Lăng, cố gắng hiến sức lực vì Hoàng thượng, một lòng trông chừng quốc khố, không cho bất cứ kẻ nào xâm phạm!” Chỉ để một mình ta xâm phạm thôi, a ha ha ha...

Những lời này khiến nhiệt huyết của Hạ Đông Mai như sôi trào, vô cùng kích động nói: “Tô Cẩm Bình, nếu Hoàng thượng mà nghe được mấy

lời này của cô, nhất định sẽ vô cùng cảm động! Ta nhất định phải nói lại mấy lời này cho Tiểu Lâm tử công công nghe, để ngài ấy chuyển lời lại với Hoàng thượng, chưa biết chừng Hoàng thượng cao hứng có khi lại ban thưởng cho cô ấy chứ!”

“Không được! Không thể nói cho Hoàng thượng được!” Tô Cẩm Bình bỗng kích động ngắt lời cô ta, đưa cái quý gì thế, nếu nói cho tên cầu Hoàng đế kia biết, chắc chắn hẳn sẽ phát hiện ra ý đồ của mình, chẳng phải là đánh rắn động cỏ sao? Vì thế, tuyệt đối không thể để Hoàng Phủ Hoài Hàn biết được. Nàng ngẩng đầu nhìn lên không trung, trời trong xanh, ửng, nếu vậy đêm nay nhất định sẽ không trăng không sao, thời cơ thích hợp để phóng hỏa giết người! Phì phì... không phải, là trời không trăng không sao, thích hợp để đi trộm ngân lượng mới đúng!

“Vì sao không thể nói cho Hoàng thượng biết?” Hạ Đông Mai hơi khó hiểu, không phải là được Hoàng thượng ban thưởng thì rất tốt sao?

Tô Cẩm Bình vỗ nhẹ vào vai cô ta, nói rất thâm sâu: “Chuyện này chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, những người như chúng ta, đều rất trung thành tận tụy với Hoàng thượng, nhưng nếu thực sự chân thành thì nên để trong lòng chứ không nên suốt ngày treo bên miệng, càng không cần phải để Hoàng thượng biết. Chúng ta phải mang lòng trung thành, mà lặng lẽ thể hiện tình yêu nước yêu vua nòng nài, không cần phải nói gì hết, cũng không cần phải dùng bất cứ hành động nào để ám chỉ, để thể hiện, chỉ cần khi quốc gia gặp nạn, dùng cơ thể uy vũ cao lớn của mình, tận trung vì tổ quốc là đủ. Một sự dâng hiến vô tư như vậy, một sự hy sinh thầm lặng nhường đó, mới thực sự là chân thành!!!”

Nói xong, Tô Cẩm Bình không để ý đến Hạ Đông Mai nữa, khe khẽ hát, vui vẻ quét sân.

Hạ Đông Mai và đám thị vệ ngoài cửa đầu kinh ngạc đứng đó, bọn họ chưa từng nghe cách lập luận đó bao giờ. Đúng thế, không phải là tận trung vì nước thì nên không mong báo đáp hay sao? Lòng cô gái này đầy nghĩa khí, trung thành, thật khiến đám đàn ông như họ phải xấu hổ!

Hoàng Phủ Hoài Hàn trong ngự thư phòng vừa ra đến cửa lại nghe thấy đúng đoạn ‘tâm tình’ đong dặc cuối cùng của Tô Cẩm Bình. Đứng sau cánh cửa, khóe môi hần hơi co giật, cô nàng này mà có ý chí rộng lớn và tình cảm sâu đậm như thế sao? Nếu thật sự là vậy, có lẽ hẳn thực sự nên cân nhắc sau khi trừ bỏ Tô Niệm Hoa, có nên giữ lại mạng cho nàng hay không! Có đi ầu, kinh nghiệm trong quá khứ nói cho hẳn biết --- chuyện này tuyệt đối không thể!!!

Trong lòng Tiểu Lâm tử cũng vô cùng kích động và kinh hoàng, thậm chí còn có cảm giác Tô Cẩm Bình này thậm chí còn coi trọng Hoàng thượng hơn cả vị Mai phi ở lãnh cung kia nữa!

Đúng lúc này, Hoàng Phủ Hoài Hàn lại lên tiếng: “Tiểu Lâm tử, người nghĩ mấy lời này của nàng, là thật hay giả?” Sự trung thành dành cho hẳn phải để trong lòng, không thể treo ngoài miệng, vào thời điểm quốc gia gặp nạn, phải làm gương cho binh sĩ, ý mà cô nàng kia muốn biểu đạt là như vậy phải không?

“Khởi bẩm Hoàng thượng, nô tài cảm thấy sự chân thành của Tô Cẩm Bình dành cho ngài, đúng là thế gian hiếm có ạ!” Tiểu Lâm tử rất thật lòng đáp.

Khóe môi lạnh lùng cong lên, trong đôi mắt tím đậm thoáng ánh lên một vẻ giễu cợt không biết là khóc hay cười, nói: “Không ngờ một kẻ tinh tường như người mà cũng bị nàng che mắt. Đúng thế, chân thành với trẫm thì nên để trong lòng, nhưng hiện giờ nàng lại đứng trước mặt bao nhiêu người mà nói ra như vậy làm gì? Những lời hay ầu để nàng nói hết r ầu, nhưng lại chưa hề làm gì cả! Ha ha...” Nói đến đây, chính hẳn cũng hơi buồn cười!

Nghe hẳn nói vậy, mặt Tiểu Lâm tử cứng đờ, nghĩ lại một chút thì thấy hình như đúng là thế thật. Gã lén quan sát kỹ sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn, thấy dù hẳn đang cười, nhưng trên mặt lại không có vẻ vui mừng gì, càng không thấy sự cao hứng, nên cũng không nói thêm gì nữa, chỉ phụ họa: “Hoàng thượng anh minh, nô tài vụng về quá. Nhưng mà, bây giờ ngài định đi đâu?”

“Đi thăm Hinh nhi. Hai năm nay đã để nàng chịu oan ức nhiều rồi. Có đi đâu, nàng sẽ nhanh chóng không còn phải ở lãnh cung chịu khổ nữa. Cả đời này, trăm không nợ ai, chỉ nợ nàng!” hấn lạnh lùng đáp lại một câu rồi nhấc chân bước ra ngoài.

Tiểu Lâm tử nghe vậy, vội cúi đầu, cố gắng tạo cảm giác mình không tởn tại. Lòng đế vương dù thế nào cũng không phải thứ mà gã có thể nghe!

Tiểu Lâm tử mở cửa cho hấn, bước một bước ra, đôi mắt tím đậm đảo một vòng, nhìn thấy ngay đám thị vệ và Hạ Đông Mai kia đều dùng ánh mắt vô cùng sùng bái nhìn Tô Cẩm Bình, y như đang tôn sùng một vị thần tiên, khoe miệng hấn lại co giật, quay đầu bước thẳng.

Đằng sau lưng hấn, một ánh mắt tha thiết, da diết, tình cảm nhìn theo bóng lưng hấn. Nàng chưa từng nghĩ đến có một ngày bóng lưng của tên cầu hoàng đế này lại trở nên cao lớn như vậy, dưới ánh nắng mặt trời đổ xuống, nhìn thân hình hấn sáng lấp lánh lên như một tòa núi vàng vậy, bóng lưng ấy, như đang điên cuồng gào thét với nàng: “Honey, I’m dollars!!!” không, không phải, không phải dollar, mà là “I’m money!!!”

Nàng mãi miết nhìn theo đến mức bất giác kiễng cả chân lên, Hạ Đông Mai kinh hãi nhìn dáng vẻ hoài xuân của nàng, nói: “Tô Cẩm Bình, cô nhìn cái gì thế?” Bóng lưng Hoàng thượng đẹp đến thế sao? Trước kia đâu thấy nàng nhìn mãi mê như vậy, hôm nay là thế nào? Chẳng lẽ là vì đột nhiên phát hiện ra Hoàng thượng anh tuấn phóng khoáng sao?

“Ta đang nhìn bạc.” Vừa thốt lên câu này, nàng lại vội vàng bịt miệng lại, quay đầu cười với Hạ Đông Mai: “Ta vừa nhìn Hoàng thượng, vừa nghĩ xem khi nào thì lão nhân gia hấn mới phát bạc cho ta!”

Hạ Đông Mai giấu cợt: “Cô thôi đi, nhìn bộ dạng của cô rõ ràng là hoài xuân mà, không phải là cô thích Hoàng thượng rồi đấy chứ? Có đi đâu, thích Hoàng thượng cũng là bình thường thôi, dáng vẻ của Hoàng thượng chúng ta tuấn tú như vậy, hiện giờ hậu cung lại chẳng có ai, nếu cô có ý thì cũng...”

Nghe đối phương càng nói càng quá đà, khoe moi cô nàng nào đó co rút đến không kiêu chế nổi: “Cô nói linh tinh cái gì thế, nói linh tinh cái gì thế, nói linh tinh cái gì thế?! Hoàng thượng là thiên tử, là người mà ta có thể thờ tưởng hay sao? Lo mà quét sân của cô đi!” Thích cái tên cầu hoàng đế kia à? Chi bằng chém một đao xuống cho nàng chết luôn đi cho xong!

“Ài, ta chỉ là tiện miệng thì nói vậy thôi, cô kích động thế làm gì?” Hạ Đông Mai cằm chối, cúi đầu quét sân.

Tô Cẩm Bình nhanh chóng tính toán hành động đêm nay, chờ nàng trộm được chìa khóa của Hoàng Phủ Hoài Hàn, cướp quốc khố xong, chắc chắn là nên rời đi ngay lập tức. Nếu không, chờ đến khi tên cầu hoàng đế kia phái binh mã truy lùng trong Hoàng cung, không phải là nàng sẽ bại lộ ngay sao? Vì thế, tối nay hẳn là nên về trước sắp xếp một chút, bảo Thiển Ưc và cái tên ngạo kiêu kia thu dọn hành trang, chờ nàng làm xong việc sẽ cùng trốn khỏi cung! Có đi đâu, mấy hôm nay nàng chịu bực tức trong cung nhiều như vậy, có phải trước khi đi cũng nên đáp lễ Hoàng Phủ Hoài Hàn hậu hĩnh một phen không? Nghĩ vậy, nàng đưa tay lên sờ sờ cảm thấy vẻ thô tục, lộ ra nụ cười nham hiểm, cười đến mức Hạ Đông Mai đứng bên cạnh nàng cũng nổi hết da gà: “Tô Cẩm Bình, có phải hôm nay cô bị điên rồi không?”

Điên à? Cô nàng nào đó quay đầu lại, nhìn cô ta một cái thấy vẻ không vui, nhưng nghĩ đến chuyện đêm nay mình sẽ chuẩn bị trốn khỏi cung, từ nay về sau cũng sẽ không gặp lại người đồng nghiệp tốt này nữa, vì thế liền bước lên vài bước, xúc động nắm tay cô ta nói: “Cưng à, ta không điên, chúng ta...”

“Từ từ đã, từ từ đã!” Hạ Đông Mai run rẩy nổi da gà khắp cả người, vội vàng rút tay mình lại: “Có gì thì cô cứ nói thẳng đi!” Lại còn cưng ơi cưng à, ghê tởm chết đi được!

Tô Cẩm Bình cũng không để ý, nói tiếp: “Có lẽ từ ngay mai, cô sẽ không còn được gặp lại ta nữa, nhưng dù có không còn nhìn thấy ta, ta cũng hy vọng cô vĩnh viễn đừng quên tình bạn của chúng ta. Cô phải nhớ kỹ, nhớ kỹ suốt đời này, rằng nhiều năm trước, ở trước cửa Ngự thư

phòng hoàng cung, có một người tên Tô Cẩm Bình, ngày ngày cười đùa vui vẻ với cô, vĩnh viễn khắc ghi trong lòng tình cảm khắc cốt ghi tâm này nhé!”

Hạ Đông Mai càng nghe càng thấy là lạ, cuối cùng rất thành thật gãi đầu hỏi: “Tô Cẩm Bình, có phải cô bị bệnh hiểm nghèo sắp chết không?”
Mấy câu này nghe thế nào cũng giống di ngôn!

“Phủi phui!” Nàng nhỏ giọng chửi: “Đừng nói mấy câu gở như thế được không?” Có khác nào đang nguy ần rửa nàng chưa ra trận đã tử vong không?

Hừ...

“Được rồi, cô không cần quan tâm, tóm lại là ngày mai cô sẽ không còn được gặp ta nữa đâu. Nhưng ta vẫn sống tốt, ta cũng sẽ vĩnh viễn nhớ cô. Cô nhất định cũng phải vĩnh viễn nhớ ta đấy!” Tô Cẩm Bình nói rất thật lòng, rồi lại tiếp tục vui vẻ quét sân.

Nghe nàng nói vậy, Hạ Đông Mai nhìn Tô Cẩm Bình một lúc lâu mới bình tĩnh lại được, ngày mai sẽ không gặp nàng nữa, chẳng lẽ nàng bị Hoàng thượng đi đâu đi nơi khác sao? Có đi đâu, vẫn ở trong cung, thì cũng vẫn sẽ gặp nhau được chứ?

...

Lãnh cung.

Một đôi long hài màu vàng sáng bước vào, trông mắt tím đậm lạnh lùng nhìn quanh, cùng là cung điện trong hoàng cung, tuy hơi lạnh lẽo, nhưng kiến trúc cũng không quá cũ nát. Ngoài cửa có một cây mai, đang là mùa thu, nhưng hoa mai lại nở rất đẹp. Đã hai năm không gặp, người ấy vẫn còn yêu thích hoa mai như vậy sao?

Tiểu Lâm tử dùng phất trần phẩy mạng nhện bám trên cổng vòm, mũi hơi cay cay, Mai phi nương nương, người con gái tốt đẹp nhường ấy, lại vì Hoàng thượng mà chịu khổ ở nơi quái quỷ lạnh lẽo này suốt hai năm trời!

Bước vài bước đến cửa chính, Tiểu Lâm tử nhanh chóng đẩy cửa ra, Hoàng Phủ Hoài Hàn bước vào nhìn thấy ngay một người con gái mặc xiêm y màu trắng đang quay lưng về phía mình, tay cầm một chiếc kéo đang cắt sửa gùi đó, nhìn có vẻ rất vui sướng, nhưng tấm lưng gầy đó nhìn lại vô cùng tiêu điều.

Nghe tiếng đẩy cửa, cô gái ấy dừng lại một chút, sau đó, giọng nói kiêu ngạo lạnh lùng vang lên: “Ở lãnh cung của ta còn có người tới thăm sao? Nếu nhóm nương nương muốn đến gây chuyện, chỉ e là đến nhầm chỗ rồi!”

Tiểu Lâm tử vội lên tiếng: “Mai phi nương nương, Hoàng thượng đến thăm ngài!”

“Cạch” một tiếng, chiếc kéo trong tay rơi xuống đất, suýt nữa rơi vào chân cô gái kia.

Giọng nói lạnh như băng lần đầu tiên xuất hiện chút vội vàng: “Hình nhi, cẩn thận!”

Nam Cung Ninh Hình nhanh chóng xoay người lại, nhìn thấy người mà mình ngày nhớ đêm mong suốt hai năm trời, chỉ trong chớp mắt, hốc mắt nàng liền ảm ướt, bàn tay trắng ngọc ngà che lên miệng, không dám tin nhìn ra cửa: “Hoàng thượng, Hoàng thượng? Thiếp chờ lâu lắm rồi, thậm chí thiếp còn nghĩ, cả đời này sẽ không còn được gặp lại ngài nữa!”

Vị đế vương lạnh lùng khẽ thở dài một tiếng, bước vài bước đến, ôm nàng vào lòng, giọng nói mang theo vẻ lo lắng trước giờ chưa từng có: “Hình nhi, khổ cho nàng rồi!”

Nhìn tình cảnh này, Tiểu Lâm tử biết đi đâu lui ra ngoài. Hoàng thượng và Mai phi nương nương là thanh mai trúc mã từ nhỏ. Nếu nói là Hoàng thượng thích Mai phi nương nương, thì hai năm trước sủng ái mình nàng lại chưa từng triệu nàng thị tẩm. Nhưng nói là không thích, thì đây lại là người con gái duy nhất mà Hoàng thượng quan tâm, long đế vương, thực sự khiến gã không đoán được.

“Không khờ, có thể giúp Hoàng thượng đạt được tâm nguyện, chẳng qua chỉ là nghỉ ngơi trong lãnh cung vài năm, khờ gì đâu?” Từ nhỏ nàng đã đuổi theo bóng người này, hiện giờ vì muốn giúp chàng hoàn thành quốc gia đại sự, nàng bỏ chút sức mỏng của mình ra thì đã là gì đâu?

Hoàng Phủ Hoài Hàn nghe vậy, lại thở dài, khoe môi lạnh lùng nhả ra vài chữ: “Hình như, nàng có còn nhớ rõ, trẫm đã từng nói gì không?”

Nam Cung Ninh Hinh ngẩn người, dựa vào ngực hắn, đáp: “Nhớ! Ngày mà Hoàng thượng lên làm Thái tử, đã từng nói với Hinh nhi, cuộc đời này, lòng chàng chỉ mang nặng xã tắc, trên vai gánh cả thiên hạ!”

“Trẫm nhắc đến không phải câu này.” Hắn lạnh lùng nói mấy lời này, sau đó, nhấn mạnh từng từ một, mạnh mẽ nói: “Trẫm cũng đã từng nói, cả đời này, không phụ thiên hạ, không phụ nàng!” Có phải vì yêu hay không thì hắn không biết, nhưng hắn biết rằng, đi đâu này hắn nợ nàng, hắn phải trả lại.

Nghe hắn nói vậy, Nam Cung Ninh Hinh cong môi cười, y như đóa mai nở rộ trong mùa đông, bỗng chợt nhớ ra hôm nay hắn đột nhiên đến đây, không phải là có gì khác thường chứ? Nghĩ vậy, nàng liền hỏi: “Hoàng thượng, hôm nay ngài tới đây, vì Tô Niệm Hoa sẽ hành động sao?”

“Ừ.” Hắn lãnh đạm đáp một tiếng, rồi nói tiếp: “Chỉ có Hinh nhi, mới là Hoàng hậu Đông Lăng ta!” Chỉ có nàng, mới có tư cách làm mẫu nghi thiên hạ. Nhưng không biết vì sao, vừa nói xong câu đó, trong đầu hắn đột nhiên lại xuất hiện khuôn mặt “gọi đòn” của Tô Cẩm Bình!

Từng bước từng bước một, đám hậu phi đã dần bỏ mình hết, đều là do sự tính toán khéo léo của hắn. Đầu tiên là đây Thục phi ra đầu sóng ngọn gió, nhìn đám phụ nữ đó đấu đến người chết ta sống. Cũng chính hắn, biết rõ Hách Liên Dung Nhược kiên cường ương bướng, ở trong cung trở thành cái gai trong mắt, cái kim trong thịt không ít người, nhưng không hề ngăn cản, chờ ả bị người khác diệt trừ. Còn Tô Cẩm Thu, sau khi Tô Niệm Hoa sụp đổ, chắc chắn ả cũng phải chết không thể cứu vãn được, hiện giờ ả dùng xuân dược tự hại chết chính mình, chẳng qua cũng chỉ thúc đẩy mọi việc tiến triển nhanh hơn một bước mà thôi. Ngay sau đó, hắn lại đẩy Hiên

phi trước giờ luôn dịu dàng đoan trang, rộng rãi lên phía trước, mục đích à, không có việc nào là không vì quét sạch những chướng ngại vật trên con đường bước lên ngôi vị Hoàng hậu của Hinh nhi sau này.

Nhưng vì sao, thời khắc này, trong tim hấn lại không hề có chút vui vẻ nào? Không phải nàng là người con gái duy nhất mà hấn quan tâm sao? Vì sao trong đầu hấn lại một lần nữa xuất hiện hình ảnh của Tô Cẩm Bình?

“Hoàng thượng, đi đâu mà thần thiếp muốn, chưa bao giờ là ngôi vị Hoàng hậu.” Thứ nàng muốn, là tình yêu của chàng!

Nghe nàng nói vậy, thân thể hấn bất chợt run lên một chút, nhắm mắt lại, lạnh lùng nói: “Cả cuộc đời này, trẫm chỉ có giang sơn, không có tình yêu!”

Chỉ một vài từ nhẹ nhàng nhưng lại như một cây chùy lớn nện mạnh vào tim nàng, trong tầm mắt chỉ nhìn thấy một màn máu thịt lẫn lộn. Một giọt nước mắt bất chợt chảy xuống trên gương mặt thanh tú, kiêu ngạo kia...

Hoàng Phủ Hoài Hàn đẩy nàng ra, bàn tay to chạm nhẹ vào má nàng, lau nước mắt trên mặt nàng, nói: “Hinh nhi, trẫm nghĩ nàng phải hiểu chứ. Là đế vương, không thể có tình yêu, nếu có tình yêu, sẽ trở thành nhược điểm duy nhất của đế vương, nàng muốn trở thành nhược điểm của trẫm sao?”

“Không muốn!” Giọng điệu của nàng bỗng kiên định hẳn lên, sắc mặt cũng cực kỳ nghiêm túc, đáp: “Phu quân của Nam Cung Ninh Hinh thiếp, phải là người ngẩng đầu trên cả thiên hạ, đón nhận sự kính ngưỡng của vạn người, mạnh mẽ không gì sánh nổi, còn thiếp, càng không thể trở thành nhược điểm của chàng!” Nàng biết, thứ chàng quan tâm nhất là giang sơn, đó cũng là tâm nguyện cả đời của chàng, nếu đã yêu chàng, sao có thể níu chân chàng lại chứ?

“Chỉ có nàng hiểu trẫm nhất!” Giọng nói lạnh như băng vang lên, trong lòng lại đầy áy náy. Hinh nhi, xin lỗi nàng, tha thứ cho sự ích kỷ của ta. Đế vương không có tình, một khi có tình, thứ đợi hấn phía trước, chính là muôn kiếp không thể quay đầu!

----bamholyland.com----

Mặt trời ngả dần về hướng Tây, thấy sân đã quét xong, tâm trạng Tô Cẩm Bình vô cùng vui sướng, càn chỗi chạy trước, còn rất nói chia tay rất thật lòng với Hạ Đông Mai, ý là hai người sau này sẽ không gặp lại nữa, sau đó vui vẻ hài lòng rời đi dưới ánh mắt quái lạ không hiểu ra sao của Hạ Đông Mai.

Đọc đường đi, nàng còn vui vẻ ca hát: “Quét sân vui vui, quét sân vui vui, quét sân vui vui...” khiến mọi người đi ngang qua ai cũng phải quay sang nhìn.

Quay về cung Cảnh Nhân, nàng thần thần bí bí nói với Thiên Úc: “Thiên Úc, mau thu dọn chút đồ đạc đi, chờ nửa đêm nay ta quay về, chúng ta sẽ xuất cung!”

“Tiểu thư, xuất cung ư? Người nói thật ạ? Nếu bị phát hiện thì...” Thiên Úc hơi sợ hãi bịt miệng lại, cô vẫn cho rằng suy nghĩ này của tiểu thư không ổn.

Tô Cẩm Bình chỉ hận rèn sắt không thành thép nhìn cô ấy: “Người ta nói qua hiểm nguy mới càng được phú quý, nếu không mạo hiểm, thì làm sao chúng ta có thể đại phú đại quý được chứ? Gan nhỏ quá cũng không được, như vậy thì làm sao em nhìn thấy cái ngày mà tiểu thư nhà em là ta đây phát tài chứ?”

“Tiểu thư, chuyện này mạo hiểm thì có mạo hiểm thật, nhưng có liên quan gì đến phú quý đâu ạ?” Thiên Úc khó hiểu.

“Ha ha, chuyện này em không biết đâu. Lại đây lại đây, ta nói cho em nghe.” Tô Cẩm Bình làm ra vẻ rất thần bí, chờ Thiên Úc ghé tai qua, nàng mới nhỏ giọng nói: “Tối nay ta muốn đi trộm quốc khố.”

“Cái gì cơ? Trộm quốc khố á?” Thiên Úc tròn trắng mắt, suýt nữa thì ngất xỉu, tiểu thư điên rồi, chắc chắn là điên rồi!!!

“Ai you, em cũng đừng quá cao hứng, chúng ta sẽ nhanh chóng trở thành người có tiền thôi. Ta đã xác định được chính xác quốc khố và chìa khóa quốc khố ở đâu rồi, chỉ cần lén lút lén vào, sẽ có thể mang hết bạc đi mà thần không biết, quý không hay!” Nói xong, Tô Cẩm Bình hào hứng quay về bên giường mình thu dọn đồ đạc, thật ra, thì nàng cũng chẳng có gì nhiều mà thu dọn, chỉ có hơn một nghìn lượng bạc cần theo mà thôi.

Thiên Úc trợn mắt há hốc mồm nhìn bóng lưng vui vẻ của nàng, cô đừng quá cao hứng à? Có cái gì phải cao hứng đâu chứ? Tiêu thư của em ơi, quốc khố có thể dễ dàng ăn trộm như vậy được sao? Người trong thiên hạ đâu biết chìa khóa nằm trong tay Hoàng thượng, sao không ai dám đến trộm? Là bởi vì mọi người cũng đều biết, Hoàng thượng là một cao thủ võ công!!! Hoàng đế của bốn nước đều phải có võ công tuyệt thế mới có thể bảo vệ tốt chìa khóa quốc khố, vậy mà suy nghĩ của tiêu thư lại quái lạ đến mức này!!!

“Tiêu thư, chuyện người muốn ăn trộm quốc khố, cô... à không, Tam hoàng tử Nam Nhạc có biết không ạ?” Cô có cần báo cho Lãnh công tử đến ngăn cản tiêu thư lại, đừng lôi cái mạng nhỏ của mình ra mà chơi đùa như vậy không?

Á... “Tối nay trước khi đi trộm chìa khóa, ta sẽ đến Lê viên trước một chuyến!” Thông báo cho cái tên ngạo kiều kia, dặn hắn cũng thu dọn đồ đạc một chút để trốn cùng nàng. Tuy nàng biết dường như hắn còn tính toán gì đó liên quan đến thiên hạ, giang sơn, chưa biết chừng còn chuẩn bị làm Hoàng đế thống nhất thiên hạ một phen, nhưng nếu thế chẳng phải là càng nên rời khỏi Hoàng cung sao? Ở đây thì có thể hoàn thành việc lớn gì được chứ, vớ vẩn vương tay!

Nghe nàng nói vậy, Thiên Úc mới yên lòng hơn, Tam hoàng tử Nam Nhạc thật lòng quan tâm đến tiêu thư, cho nên sẽ để ý lợi hại, nếu thật sự không ổn cũng sẽ ngăn tiêu thư lại.

Tô Cẩm Bình đi đến bên cạnh giường mình, lật hết chăn đệm lên, rút một xấp ngân phiếu ra, bước từng bước đến trước mặt Thiên Úc: “Em cất kỹ số bạc này đi cho ta, ngàn vạn lần không thể sơ suất chút nào, hiểu

chưa?! Mà thôi, không cần thu xếp hành trang gì cả, chờ ta trộm quốc khố xong, sau này cần gì cứ ra ngoài mua trực tiếp là xong!”

“Vâng!” Thiên Úc ngoan ngoãn gật đầu, cất kỹ mấy thứ đó đi.

Ăn cơm chiều xong, Tô Cẩm Bình liền dẫn mình đi Lê viên, thật ra là muốn nói tiếp việc đêm qua, hơn nữa, trước khi bắt được kẻ chủ mưu thực sự đứng đằng sau màn hạ độc thủ kia, thì đêm nay nàng cũng không nên đi, nhưng chỉ cần nghĩ đến bạc trong quốc khố và chuyện chuẩn bị lập tức xuất cung, nàng lại không thể kiên chế được cảm xúc dâng trào trong lòng mình!

Thời khắc này, trong Lê viên, Vẫn đang quỳ gối bên chân Bách Lý Kinh Hồng: “Điện hạ, chúng ta đã sắp xếp hơn mười ba người ám sát Mộ Dung Thiên Thu mấy chục lần suốt một ngày trời. Năm mươi ám vệ tâm đắc bên người hắn ta đã chết một nửa, Mộ Dung Thiên Thu vô cùng giận dữ, nhưng chúng thuộc hạ vẫn không thể làm bản thân hắn bị thương. Hiện giờ xe ngựa của hắn đã sắp rời khỏi lãnh thổ Đông Lăng, người của chúng ta vẫn tiếp tục đuổi giết!”

Bách Lý Kinh Hồng nghe vậy cũng không tức giận, Mộ Dung Thiên Thu vốn là một thế hệ nhân tài kiệt xuất, nếu bị bọn Vẫn giết dễ dàng như vậy, thì hắn mới thấy kỳ quái. Nhưng dám động vào người phụ nữ của hắn, nhất định phải biết sẽ phải trả giá đắt, dù không lấy được mạng, cũng phải quấy phá khiến hắn không sống yên ổn được!

Nghe Vẫn nói xong, một lúc lâu sau hắn mới lãnh đạm nói: “Tiếp tục đuổi giết, nếu hắn vào trong lãnh thổ Tây Võ rồi, thì các người dừng lại.” Giọng nói nhẹ nhàng như trăng tròn trên chín tầng trời.

“Vâng!” Vẫn cung kính đáp, nhưng cũng cảm thấy rất kỳ quái, đang yên đang lành, điện hạ muốn đuổi giết Tây Võ hoàng làm gì? Hiện giờ Tây Võ cũng không có xung đột gì với bọn họ. Còn một chuyện kỳ lạ nữa, là sáng sớm nay, thủ lĩnh quay về lãnh bốn mươi trượng. Mấy chục năm qua, thủ lĩnh luôn xử sự rất cẩn thận, nghiêm khắc, chưa từng phạm lỗi gì, hôm nay sao lại bị điện hạ hạ lệnh trừng phạt chứ? Việc này khiến bọn họ cảm thấy vô cùng kỳ lạ, nhưng hỏi thủ lĩnh, thủ lĩnh cũng không muốn nói.

Bọn họ nào đâu biết, không phải là Hủy không muốn nói, mà là chính hẳn ta cũng không hiểu hẳn ta đắc tội điện hạ chỗ nào mà bị đánh một trận như vậy!

“Chuyện tối qua, có tra ra được là ai động thủ không?” Doãn Thu Nguyệt chắc chắn không có năng lực lớn như vậy.

“Điện hạ, là Nguyệt phi và Tam vương phi liên thủ, hình như giữa hai người họ đã thỏa thuận một thỏa thuận gì đó.” Huynh trưởng của Nguyệt phi chính là thống lĩnh cấm vệ quân, vì thế nên mới nhúng tay vào chuyện này. Mà không biết vì sao, Hoàng Phủ Hoài Hàn lại không quan tâm đến việc này, không hề tra xét, lập tức hạ lệnh giết Doãn Thu Nguyệt.

Trong đôi mắt xám bạc thoáng hiện lên vẻ lạnh lẽo, đầy sát khí, giọng nói thanh lạnh vang lên: “Tìm một chút chứng cứ tung ra, để Hoàng Phủ Hoài Hàn trừ bỏ Nguyệt phi. Còn về Quân Lâm Mộng, cứ tạm thời để ả ta sống.” Không có sự che chở của Quân Lâm Uyên, Quân Lâm Mộng còn sống mới là sự tra tấn kinh khủng nhất dành cho ả. Hiện nay, tuy rằng còn có thể chạy ra khỏi vương phủ tác oai tác quái nhưng Hoàng Phủ Vũ chắc chắn cũng sẽ không cho ả sống yên ổn.

“Vâng!” vừa đáp lời xong, Văn liền nghe thấy tiếng bước chân không nặng không nhẹ truyền tới, đoán người đến là Tô Cẩm Bình, hẳn ta cúi đầu, khóe môi cương nghị hơi cong lên, cũng thấy vui thay cho điện hạ nhà mình: “Điện hạ, thuộc hạ cáo lui trước.”

“Ừ.” Hẳn nhẹ nhàng đáp một tiếng, nhớ đến chuyện Mộ Dung Thiên Thu đêm qua, lại nghe tiếng bước chân của người ấy, hẳn không biết là mình cao hứng hay giận dữ nữa.

Không bao lâu sau, Tô Cẩm Bình bước vào phòng. Nhìn thấy hẳn, nàng cười hì hì nói: “Ta đến rồi!” Sở dĩ Tô Cẩm Bình vui vẻ như vậy là vì hôm qua hai người ở bên nhau cũng không tệ lắm, thứ hai là vì tâm trạng hôm nay rất tốt.

Nhưng kỳ quái là tuy bình thường người kia vẫn luôn thờ ơ, nhưng ít nhiều gì cũng đáp lại một tiếng “ừ”, vậy mà hôm nay nghe nàng nói vậy,

hắn lại làm như không nghe thấy, nhắm mắt ngủ không nhúc nhích, cứ như đang ngủ vậy.

Tô Cẩm Bình khó hiểu bước tới, đẩy đẩy vai hắn: “Này, ta nói ta đến rồi, huynh có nghe thấy không? Hay là ngủ rồi?”

Nàng vừa dứt lời, người đang nhắm mắt kia bỗng mở to đôi mắt xám bạc ra, khuôn mặt bạch ngọc đầy vẻ lạnh lùng, cự tuyệt, cứ như muốn ngăn cách tất cả mọi thứ ra xa người mình, rồi đứng bật dậy, không thèm để ý đến Tô Cẩm Bình, quay người đi vào trong phòng ngủ.

Cô nàng nào đó đứng tại chỗ, vẫn giữ tư thế giơ tay ra đẩy hắn, ngây người nhìn theo bóng lưng hắn, tình hình này là sao? Khi mới quen hắn, nếu nàng làm như vậy, chắc chắn hắn sẽ nói: “Cô nương, xin tự trọng!”, qua quãng thời gian quen biết kia, dù không đáp lại tử tế thì cũng còn “ừ” một tiếng, lãnh đạm vậy thôi. Nếu dựa theo biểu hiện hôm qua của hắn, thì lẽ ra hôm nay phải rất vui vẻ mở mắt ra, đáp lại nàng vài câu mới phải chứ? Nhưng phản ứng hôm nay thế này là sao? Đứng dậy, bỏ đi, mặc kệ nàng à?!

Khóe miệng co giật, chạy vào phòng trong theo hắn, thấy hắn đứng trước cửa sổ, nàng lặng lẽ quan sát sắc mặt của hắn một chút, sau đó lên tiếng hỏi: “Này, huynh làm sao vậy?” Hắn bị kích thích gì à? Không phải hôm qua vẫn còn ổn sao?

Câu hỏi vang lên, đối phương vẫn lẳng lặng đứng đó không đáp. Đôi mắt không có tiêu cự hướng ra ngoài phòng, hoàn toàn không thèm nhìn Tô Cẩm Bình.

Nàng thẫn nuốt nước miếng đầy tức giận, lại thẫn nhiên răng nghiến lợi, đi vòng qua hắn, vòng sang bên kia hỏi tiếp: “Huynh có nghe thấy bà đây nói chuyện không hả?”

Nhưng mà, đối phương vẫn chẳng hề hé răng một lời nào, vẻ mặt lãnh đạm, người thẳng như cây trúc.

Gân xanh trên trán Tô Cẩm Bình nảy lên bần bật, quát to một tiếng: “Bách Lý Kinh H ồng, hôm nay huynh uống nh ần thuốc à?” Vì cái lông gì mà không để ý đến nàng? Vì cái lông gì chứ?!

Có đi ều, người kia vẫn như là không nghe thấy, mắt còn không chớp lấy một cái, quả là sóng yên biển lặng. Lu ồng khí thanh lạnh càng ngày càng dày đặc, chỉ thiếu nước cất lời hạ lệnh đuổi khách nữa thôi.

Cô nàng nào đó nương đôi lông mày thanh tú nhìn hẩn một lúc lâu, lại th ần nghĩ hay là mình làm sai chuyện gì khiến hẩn tức giận? Trong lòng tự đấu tranh đến nửa ngày, chuyện tình cảm, tốt nhất là cũng tự hạ thấp mình một chút, bản thân không nên dễ dàng bốc hỏa, hơn nữa, người này vốn dĩ có đức hạnh như vậy mà. Tự an ủi mình xong, nàng mới hạ giọng dịu dàng hơn một chút: “Tiểu H ồng H ồng thân yêu, nói ta nghe xem nào, hôm nay huynh làm sao vậy? Do ta làm sai chuyện gì, hay là do tâm trạng của huynh không tốt?” Giọng nói dịu dàng lạ thường, mặt cũng nở nụ cười hòa nhã, cong miệng cười chờ đối phương trả lời.

Nhưng chờ một lúc lâu sau, cho đến khi nụ cười trên mặt Tô Cẩm Bình cứng cả lại, hẩn vẫn không lên tiếng trả lời! Vì thế, nụ cười trên mặt cô nàng nào đó hoàn toàn không giữ được nữa, nàng dần thu lại nụ cười, trừng mắt hung dữ nhìn hẩn một lúc lâu, kết quả là người ta vẫn chẳng hề biến đổi, không hề bị ảnh hưởng chút nào, khiến nàng tức đến muốn học máu.

“Mẹ kiếp! Sao huynh lại m ềm rắn đầu không chịu thế hả? Được, bà đây không h ầu hạ nổi huynh, ai h ầu được cứ để người đó đi mà h ầu!!!” Nói xong, nàng nổi giận ùng ùng đi ra cửa, nhưng vừa đến bậc cửa, lại nghe thấy âm thanh lạnh tanh truyền tới: “Đi đi, cứ để mình ta ở đây, tự sinh tự diệt đi!!!”

Bàn chân đang nâng lên cao định bước ra ngoài bỗng dừng lại, quay đầu nhìn hẩn một cái, thấy sắc mặt hẩn vẫn lãnh đạm nhìn ra ngoài cửa sổ, áo trắng mờ ảo, cứ như sắp đạp bước theo ánh trăng mà đi. Tô Cẩm Bình thu chân lại, bước vài bước về phía hẩn, hai tay vòng qua ngực, lạnh lùng hỏi: “Vậy huynh nói thẳng ra xem, hôm nay huynh uống nh ần thuốc gì?”

“Chưa uống thuốc!” Đôi môi mỏng hơi nhếch lên, phun ra ba chữ khiến Tô Cẩm Bình suýt hộc máu.

Cô nàng nào đó giận dữ, quát ầm lên: “Chưa uống thuốc thì huynh nổi khùng cái gì hả?”

Hắn bỗng quay đầu, lẳng lặng nhìn Tô Cẩm Bình, dung nhan như tiên giáng trần vẫn thờ ơ như trước, nhưng trong đôi mắt xám bạc lại thoáng có vẻ ấm ức. Một lúc lâu sau mới nhỏ giọng nói: “Ta uống dấm chua.”

“Hả?” Cô nàng nào đó chưa kịp hiểu, lập tức trả lời theo phản xạ: “Vây huynh uống nước súc miệng đi!”

“...” Khóe miệng hắn hơi co rút.

“À, phụt --- ta nói sai rồi!” Rốt cuộc Tô Cẩm Bình cũng cảm thấy lời nói của mình không ổn, một lúc lâu sau mới nhìn hắn đầy vẻ trêu ghẹo, hỏi: “Nói xem nào, uống dấm chua gì hả?”

Câu hỏi này vừa vang lên, hắn lại tiếp tục trăn mặc, quay đầu không trả lời nàng. Khoảng năm phút sau, mới lạnh lùng nói: “Tự mình nghĩ.”

Tự nghĩ à? Vài từ này khiến trong lòng Tô Cẩm Bình hơi chột dạ một chút, hay là nàng thật sự làm sai chuyện gì? Nghĩ lại một chút, thì đêm qua hắn vẫn còn bình thường, mà sau khi nàng rời đi, hắn còn phái một người theo bảo vệ nàng, sau đó... a... nàng khó khăn nuốt nước miếng, ấp úng nói: “Chuyện... chuyện hôm qua... là ngoài ý muốn... Cái tên biến thái đoạn tụ kia cưỡng hôn ta, nhất thời ta không phản ứng kịp, sau đó lại có truy binh đến nên ta mới phối hợp một chút. Có đi đâu, không phải sau đó ta đã đánh hắn rồi sao?”

Nghe nàng nói vậy, hắn vẫn không nhìn nàng, lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, gió đêm nổi lên, thổi hoa lê bay tán loạn. Một lúc lâu sau, hắn mới lãnh đạm hỏi: “Còn gì nữa?”

“Hả? Còn nữa?” Tô Cẩm Bình bu ãn bực gãi đầu, còn gì nữa? Làm gì có gì? Không phải là nàng về rồi đấu đá với Doãn Thu Nguyệt cả đêm sao?

“Không, không có gì nữa!”

“À.” Chỉ một chữ nhẹ nhàng phun ra, hiện giờ, xem chừng là hấn lười chẳng muốn liếc nàng tới một cái.

Vì thế, đầu Tô Cẩm Bình cũng lập tức nhạy bén hơn: “Không phải là huynh vì Lãnh Tử Hàn mà thế này chứ? Ta chỉ nói với hấn hai câu rồi bảo hấn quay về Ta và hấn chả có nửa xu quan hệ nào cả.”

Nàng vừa dứt lời, bàn tay thon dài của hấn đặt lên môi, ho khan vài tiếng, ngay lập tức, một chút máu đỏ dính lên bàn tay hấn. Tô Cẩm Bình cũng nhớ ngay, người này vì cứu mình nên nội thương còn chưa bình phục hẳn, vì thế liền vội vàng bước lên muốn nắm lấy tay hấn, nhưng lại bị hấn nhẹ nhàng tránh ra: “Nàng đi đi. Tính cách của ta như vậy, vốn không hợp ý nàng, bây giờ, khụ khụ... Bây giờ ta còn là kẻ vô dụng bị thương, đừng nói là giúp nàng thoát hiểm như người kia, ngay cả bảo vệ chính mình cũng không thể. Hiện giờ ta cũng không hề xứng với nàng.”

Lần đầu tiên nghe hấn nói nhiều lời như thế, khiến trái tim nhỏ bé của Tô Cẩm Bình bị đâm đến đau nhói, cực kỳ khó chịu, một cảm giác áy náy nồng đậm bủa vây lấy nàng. Vốn là nàng sai trước, hấn cũng vì bảo vệ nàng mới thành thế này, hiện giờ mình tới đây còn gào thét giận dữ với hấn, lúc này, nếu không vì một câu nói của hấn thì nàng đã bỏ đi mất rồi! Tô Cẩm Bình càng nghĩ càng cảm thấy mình không phải người, thậm chí còn muốn giơ tay lên tát cho mình vài cái, xem cô ức hiếp trai đẹp thành cái bộ dạng gì kìa!!!

Lúc này, Bách Lý Kinh Hồng cũng làm ra vẻ vô cùng cô đơn, đáng thương y như chú chó nhỏ bị người ta bỏ rơi, vết máu dính trên đầu ngón tay cũng khiến Tô Cẩm Bình thấy chói mắt lạ thường.

Nàng lại bước vài bước tới phía trước, nói: “Được rồi, người ta biết sai rồi mà, không có lần sau nữa!” Tô Cẩm Bình cúi đầu rất thành thật, y như học trò đang chờ giáo viên trách cứ.

Nhưng người kia vẫn chẳng hề phản ứng, dường như đã thất vọng đến cùng cực với nàng rồi. Tô Cẩm Bình bước ra sau lưng hấn, đảo mắt vòng

tay ôm thắt lưng hắn, mùi hương tuyệt liên xộc vào mũi, ngoan ngoãn nói: “Người ta thật sự biết sai rồi mà, huynh đừng giận nữa, được không?” Nghe nói làm nàng rất có tác dụng, để nàng thử xem!

Trong con người xám bạc của Bách Lý Kinh Hồng hiện lên nụ cười, nhạt đến không thể nhận ra, sau đó nhẹ nhàng hỏi, giọng điệu vô cùng cao ngạo: “Thực sự biết sai rồi sao?”

“Thật mà! Thật mà!” Nghe giọng điệu của hắn có vẻ nhẹ nhàng hơn, nàng liếc vội vàng gạt đầu sau lưng hắn, giọng vô cùng thành khẩn.

“Nếu còn có lần sau thì sao?” Giọng nói lạnh tanh vang lên, không hề có cảm giác lưu luyến ngọt ngào giữa người yêu với nhau.

Nếu còn có lần sau à? Tô Cẩm Bình mím môi, buồm bực đáp: “Nếu còn có lần sau, thì không cần huynh nói, ta cũng tự rút đi!”

Đúng lúc này, hắn quay người lại, lật tay ôm nàng vào lòng, giọng nói thanh lạnh mang theo vẻ độc đoán đến tột cùng: “Nếu còn có lần sau, ta sẽ khiến cho nàng cả đời không xuống giường được.” Tránh để nàng ra ngoài trêu chọc mấy cái đóa hoa đào nát kia.

Giọng nói mơ hồ vừa dứt, hắn lại hung dữ cắn xuống chiếm lấy môi nàng, triền miên lưu luyến, lại vô cùng tanh máu!

Tô Cẩm Bình biết mình đuối lý, lần này không phản đối cũng không âm ỉ, ngoan ngoãn đón nhận lửa giận của hắn. Một lúc lâu sau, vừa hôn xong, nàng túm lấy vạt áo của hắn, người mềm nhũn trong lòng hắn: “Lần sau có thể dùng chiêu này được không?” Thở cũng không thở được, mỗi lần hôn lại cảm thấy như giao cả cái mạng nhỏ đặt vào tay hắn vậy.

“Vậy đổi chiêu khác nhé?” Nói xong, ánh mắt hắn như có như không liếc về phía giường.

Nhớ đến câu nói vừa rồi của hắn, lại thêm ánh mắt kỳ quái kia, trong đầu Tô Cẩm Bình bỗng xuất hiện một chút gì đó, thân hình của người này,

thật sự khiến người ta muốn chảy nước miếng! Chi bằng, nhân dịp này, ta thừa cơ ăn luôn hẳn đi, cũng tránh để người ngoài nhúng tay vào? Có đi ầu, ngay sau đó nàng lại th ầm lắc mạnh đ ầu, nếu là hôm khác thì đ ược, nhưng hôm nay nàng còn có việc rất quan trọng c ần làm --- chính là ăn trộm quốc khố!!!

“Đúng r ồi, ta tới vì muốn nhắc huynh, thu dọn hành trang một chút đi, vài canh giờ nữa chúng ta sẽ rời khỏi hoàng cung!” Tô Cẩm Bình ném câu nói vừa r ồi của hẳn ra sau đ ầu, lên tiếng nói thẳng.

Rời khỏi Hoàng cung? Sao còn phải chờ vài canh giờ nữa?

“Ồi dào, huynh đừng hỏi gì hết, thu dọn một chút là đ ược, chờ ta quay v ề” Nói xong nàng li ền rời khỏi ngực hẳn, lắc mình một cái nhảy qua cửa sổ ra ngoài.

Bách Lý Kinh H ồng khó hiểu nhìn theo bóng nàng, nàng định làm gì đây? “Hủy!” Hẳn nhẹ nhàng gọi một tiếng, bóng Hủy lập tức xuất hiện trong phòng, sáng nay bị đánh, đến giờ mông hẳn ta vẫn còn đau. Hẳn ta quỳ một gối xuống đất: “Điện hạ!”

“Bám theo xem nàng định làm gì!” Hẳn lên tiếng phân phó.

“Vâng!” Vừa dứt lời, bóng áo đen vụt lên, thân hình Hủy cũng lao ra ngoài.

Người ở trong nhà, l ẳng l ẳng nhìn theo bóng lưng họ rời đi, không biết vì sao, trong lòng bỗng dâng lên cảm giác lo lắng, nhưng nhớ tới nàng cũng không phải người vô dụng, nên hơi yên tâm.

...

Tô Cẩm Bình lao thẳng đến ngoài cửa điện Dưỡng Tâm, nhìn cửa điện đóng chặt, nàng cười nham hiểm r ồi lách người lên vào qua cửa sổ, kiễng mũi chân, cố gắng để bước chân mình hạ xuống thật nhẹ nhàng, vì thế, Hoàng Phủ Hoài Hàn vốn vô cùng cảnh giác cũng không cảm nhận đ ược.

Điện Dưỡng Tâm rất rộng, đi qua vài gian phòng, bóng người Tô Cẩm Bình mới xuất hiện bên cạnh giường của Hoàng Phủ Hoài Hàn, lại một nụ cười nham hiểm nữa cất lên, tròng mắt chuyển động, quét tới sợi đai lưng treo ở tấm bình phong bên cạnh, liền nhẹ nhàng gỡ xuống...

Cũng vào lúc này, Hoàng Phủ Hoài Hàn nằm trên giường hơi run rẩy lông mi, đôi mắt tím đậm khẽ hé mở, nhìn thấy ngay Tô Cẩm Bình đang cười tủm tỉm lấy đai lưng của mình. Hấn nhắm mắt lại, định nhìn xem rốt cuộc cô nàng này muốn làm gì, không phải là Tô Niệm Hoa phá nát giường đêm đến ám sát mình chứ? Nhưng nếu ám sát mình, có cần phải cười thô bỉ như vậy không?

Hấn nhanh chóng cảm giác được Tô Cẩm Bình đi đến bên cạnh giường mình. Cô nàng nào đó sờ sờ cầm mình, lại cười nham hiểm, sau đó cúi người, nhanh chóng buộc cổ tay Hoàng Phủ Hoài Hàn lại!

Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng “chợt tỉnh” rất đúng lúc, trợn trừng hai mắt, tức giận nhìn nàng: “Tô Cẩm Bình, ngươi muốn làm gì?”

Cách buộc thắt lưng của Tô Cẩm Bình cực kỳ tốt, người bình thường căn bản không cởi được, nhưng nàng lại không để ý đến một điểm rất quan trọng, đó là Hoàng Phủ Hoài Hàn có nội lực, hoàn toàn có thể giật đứt sợi dây lưng này. Nhưng hiện giờ Hoàng Phủ Hoài Hàn thật sự rất tò mò rốt cuộc cô gái này định làm gì, nên mới nín nhịn không cử động.

Sau khi buộc chặt, nhìn gương mặt tuấn tú vô song của đối phương, nàng cười phì ra một tiếng: “Ta muốn làm gì à? Chẳng lẽ ngươi còn nghĩ rằng bà đây có ý gì đó với ngươi, nên cố tình đến để sàm sỡ ngươi sao? Có đi đâu, nói đi cũng phải nói lại, Hoàng Phủ Hoài Hàn à, thật ra bộ dạng của ngươi cũng rất đẹp, hơn nữa lại giữ mình trong sạch, nếu không phải ngươi luôn không biết tự trọng, đối nghịch với ta, thì có lẽ bà đây cũng đến cướp sắc thật đấy! Có đi đâu, hà hà...”

“Tô Cẩm Bình! Ngươi có biết ngươi đang nói gì không hả?” Vị Hoàng đế nào đó bị trói ở trên giường, trong con ngươi màu tím đậm giấu nhũn nhũn tia sáng lạnh. Dám nói hắn không biết tự trọng à? Hừ, nàng mượn gan trời rồi sao?!!!

“Ta đang nói gì à?” Nàng hừ lạnh một tiếng, nhớ đến đủ loại ấm ức mà mình phải chịu đựng mấy ngày nay, không nhịn được nữa liền đập mạnh một cước vào đùi hắn: “Đương nhiên là ông biết mình đang nói gì rồi! Ta nói, câu hoàng đế này, lúc ức hiếp ông, người rất đặc ý đúng không? Có phải người nghĩ rằng ông sẽ chịu ấm ức cả đời không?”

Ngay sau đó, nàng lại đập bộp một cái vào đầu hắn: “Vênh đi! Vênh tiếp cho ông xem nào!!!”

“Tô Cẩm Bình! Người còn dám bất kính nữa, trăm nhất định sẽ lôi người ra ngũ mã phanh thây!!!” Cô nàng chết tiệt này, nếu không phải vì trong lòng hắn quá tò mò muốn biết mục đích nàng tới đây và cười thô bỉ đến như vậy là gì, thì hiện giờ hắn đã bỏ một chưởng chết nàng rồi!

Cô nàng nào đó làm ngơ, bắt đầu sờ soạng trên người hắn.

“Tô Cẩm Bình, rốt cuộc người định làm gì?” Vị hoàng đế nào đó giận đến đỏ bừng mặt mũi, mắt lại hiện lên một tia sáng đỏ nóng rực.

“Yên tâm, ông không có hứng thú với người!” Sờ soạng một lúc lâu sau, khoe môi nàng nhếch lên nở nụ cười hèn hạ, đầu ngón tay ngoắc lên, chiếc chìa khóa quốc khố đáng yêu kia đã nằm trong tay: “Câu hoàng đế, trong quốc khố của người bòn rút biết bao nhiêu mồ hôi nước mắt của người dân, lấy của dân, đương nhiên phải dùng cho dân! Ông sẽ mang đi một chút, coi như là làm việc thiện cho người, người không cần phải quá cảm động đâu! Ta luôn vĩ đại như thế mà, sau này, người có thể gọi ta là Vĩ ca!”

Dứt lời, nàng cầm chìa khóa ngênh ngang rời đi, để lại vị Hoàng đế nào đó trợn trừng hai mắt nhìn theo bóng nàng. Người con gái chết tiệt này!!! Hắn đang muốn giật đai lưng trên tay ra, ngăn nàng lại, chợt thấy Tô Cẩm Bình bỗng dừng bước. Vị Hoàng đế nào đó ngăn người thầm nghĩ, chẳng lẽ nàng hối hận? Nhưng mà... cô nàng nào đó bước nhanh vài bước quay lại bên cạnh giường hắn: “Sao ta lại quên mất nhỉ, nếu người mà to giọng hét lên, không phải những người bên ngoài sẽ bắt ta mất sao? Ngại quá, bắt người chịu ấm ức rồi!”

Nói xong, trước khi Hoàng Phủ Hoài Hàn kịp phản ứng, nàng liền giơ tay lên, “bốp” một tiếng, chặt chính xác vào cổ đối phương. Vị hoàng đế nào đó tối sầm mặt mũi, trong đầu chỉ còn lại một suy nghĩ duy nhất --- cô nàng chết tiệt này... tốt nhất là người đừng để lại rơi vào tay trẫm!!!

Tô Cẩm Bình cầm chìa khóa, nhẹ nhàng ẩn nấp lần ra ngoài, dựa vào hướng Hạ Đông Mai chỉ, nàng đi về phía sau điện Dưỡng Tâm. Còn chưa đến gần, nàng đã cảm nhận được xung quanh đều có ám vệ ẩn nấp, đôi môi đỏ mọng cong lên, trước mặt nàng, đám người kia chỉ như là múa rìu qua mắt thợ mà thôi!

Nàng ngẩng đầu nhìn xuống, nhặt mấy hòn đá lên, ném nhanh về góc tối ở hướng Tây Nam. Ngay sau đó, tiếng người ngã xuống đất vang lên! Không cần động tới mọi người, chỉ cần mở một đường vào là đủ rồi! Nàng nhẹ nhàng ẩn nấp đi qua, nhanh nhẹn xoay người phi lên bờ tường bên cạnh, thân thủ tốt như vậy khiến Hủy nấp trong bóng tối cũng không nhận được mà muốn vỗ tay khen nàng! Đêm qua một mình nàng giết nhiều thi vệ như vậy, dù là trong giang hồ thì cũng rất ít cao thủ làm được. Nhưng có thể phát hiện ám vệ và ám vệ chính xác như thế, lại còn đánh xiết đối phương mà không làm kinh động bất cứ ai, sau đó còn thuận lời lên vào, dù là hẳn ta cũng không làm được đến mức này!

Sau khi Tô Cẩm Bình tiến vào trong viện, nàng kiểm chế hô hấp, ánh mắt nhìn quanh bốn phía, nhanh chóng thấy được cánh cửa lớn bằng vàng, trên cửa còn được khảm rất nhiều đá quý, tỏa ra ánh sáng lập lòe dưới ánh trăng.

Nhưng nàng cũng không dám để đồng đá quý kia làm mù mị lý trí của mình, tai khê nhúc nhích, đoán được từ vị trí mình đang đứng, ở góc chín giờ và ba giờ đều có ám vệ, hơn nữa, tuy thân thủ đối phương không bằng nàng, nhưng nội lực lại cực kỳ đáng sợ!

Dùng cách gì để tránh được họ đây? Bỗng nhiên, khước môi nàng hơi giật, nhặt một hòn đá lên, ném về phía Hủy! Hầu hết mọi người đều nhanh chóng bị kinh động, lao về phía Hủy. Bản thân Hủy vẫn còn chưa nghĩ ra vì

sao nàng lại ném đá về phía mình, nhưng không chờ hắn kịp nghĩ, thì đã bị một đám người đuổi giết, đành phải quay đầu vội vàng chạy trốn.

Tô Cẩm Bình thầm cười lạnh trong lòng, chính vì tên kia mật báo với Bách Lý Kinh Hồng, mới hại mình hôm nay phải giải thích xin lỗi cả nửa ngày, có thù không báo không phải là phong cách của Tô Cẩm Bình nàng, hơn nữa, hiện giờ nàng cũng cần đối phương dẫn đám người kia rời đi giúp nàng. Không phải chính Bách Lý Kinh Hồng cũng để hắn đến giúp mình sao? Nàng cũng tin rằng, người của hắn, hắn sẽ không quá yếu ớt, chắc chắn cũng có thể thoát thân được!

Tuy đa số mọi người đều bị dẫn đi, nhưng ở cửa vẫn còn lại hai người canh chừng, có đi đâu, hai người này, Tô Cẩm Bình không để vào mắt! Nàng nhanh chân lách tới, giơ tay lên, đánh úp xuống. Hai tiếng “bộp bộp”, hai ám vệ đã bị nàng đánh xỉu.

Tô Cẩm Bình rút chìa khóa ra, nhanh chóng mở cửa rồi lên vào, lật tay đóng cửa lại! Lúc này, nàng mới bắt đầu tập trung nhìn tình hình trong điện. Một con đường nhỏ dẫn thẳng vào trong, hai bên vách tường đều là dạ minh châu, chiếu cả căn phòng sáng trưng. Nàng đảo mắt một vòng, phát hiện ngay bốn phía có giấu cơ quan. Kiếp trước nàng đặc biệt hứng thú với Mặc gia, mà cơ quan của Mặc gia ở cổ đại cũng là thứ tinh xảo nhất, cho nên, chỉ cần liếc mắt cũng có thể nhìn ra được nơi nào có để dẫm lên, nơi nào không!

Nhất thời nàng còn chưa nhìn ra được nơi nào sẽ khởi động toàn bộ cơ quan, nên không thể trực tiếp vô hiệu hóa các cơ quan trong phòng được, đành phải khéo léo né tránh nguy hiểm, nép vào vách tường, tiến từng bước một vào phòng trong, không tổn thương gì!

Sau khi tới phòng trong, Tô Cẩm Bình lập tức tìm kiếm! Bốn phía đều bày biện những giá đỡ tròn này nọ, mà trên những chiếc giá đó đầy đá quý, và các loại đồng ngọc quý giá! Mấy ngàn chiếc rương để đầy trong phòng. Tô Cẩm Bình nuốt nước miếng một cái, mang tâm trạng hưng phấn bước tới, mở một rương ra. Cả rương đầy chật vàng bạc khiến nước miếng nàng chảy đầy sàn.

Chỉ một lát sau, nàng lại nhìn thấy một cánh cửa, liền bước tới đẩy cửa ra! Đôi mắt phượng tròn xoe, vỗ nhẹ vào mặt mình: “Không phải là ta đang nằm mơ đấy chứ?” Một ngọn núi vàng tỏa ánh sáng vàng rực rỡ hiện ra trước mắt nàng, bên trên chất đầy vàng bạc châu báu! Mẹ nhà nó! Nàng cao hứng đến mức suýt hét lên thành tiếng, Hoàng Phủ Hoài Hàn thật giàu có, thật giàu có, ha ha ha, nàng cũng sắp giàu có rồi!!! Nghĩ vậy, nàng bước nhanh vài bước tới, vội vàng nhét mấy thứ kia vào trong y phục của mình...

...

Ở ngoài cửa, đám ẩn vệ đuổi theo Hủy quay về, nhìn hai huynh đệ ngất xỉu ở cửa, mới nhận ra đối phương có đồng phạm, nhưng nhìn cửa quốc khố đóng chặt, hiện giờ trong cung cũng không truy tìm ra chuyện mất trộm chìa khóa, như vậy chắc đối phương không có chìa khóa, cũng không thể vào trong thành công được, nên cũng yên lòng hơn.

...

Trời vừa sáng, Hoàng Phủ Hoài Hàn tỉnh dậy, cảm cổ vẫn còn hơi đau. Sau khi hồi phục tinh thần, hắn rít răng phun ra ba chữ: “Tô Cẩm Bình!” Hắn lập tức dùng sức giật tung đai lưng trên tay!

“Người đâu!”

Đám người Tiểu Lâm tử nhanh chóng bước vào, nhìn nét mặt giận dữ của Hoàng thượng, bọn họ cũng không hiểu ra sao: “Hoàng thượng, ngài...” Mới sáng sớm, sao lại giận dữ ghê gớm thế này?

“Truyền ý chỉ của trẫm, giới nghiêm cả nước, bất luận kẻ nào cũng không được phép ra khỏi biên cảnh, phái một vạn cấm vệ quân đi điều tra Hoàng cung, Kiều kỵ doanh và Hồ đầu doanh đi điều động mười vạn quân tra xét cả nước, nhất định phải bắt được Tô Cẩm Bình kia cho trẫm!” những lời này đều là rít qua kẽ răng mà ra! Nội bất xuất ngoại bất nhập, dù nàng có năng lực trời biển gì chăng nữa, thì cũng không thể nào ra ngoài được! Hơn nữa, với tính cách của nàng, nếu muốn đi, chắc chắn cũng sẽ mang theo Thiên Ưc kia, nếu vậy, thì rất dễ tìm!

“Vâng!” Tuy không hiểu gì, nhưng nghe lệnh hấn, Tiêu Lâm tử vẫn lập tức lui xuống truyền chỉ.

Trong đôi mắt tím đậm của Hoàng Phủ Hoài Hàn đầv vẻ lạnh lẽo, nghiêng răng nói: “Tô Cẩm Bình, muốn trốn ra khỏi Đông Lăng à? Nằm mơ đi!”

---o0o---

Lảm nhảm: Mọi người nghĩ, Tô Cẩm Bình có thể mang bạc chạy đi đâu? Ha ha ha...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 89: Hoàng Thượng, Trả Tiền Đây!

Suốt hai canh giờ, đám thị vệ không phát hiện ra một chút manh mối nào! Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng cảm thấy đau nhức bắp đùi và sau gáy mình, không cần nhìn cũng biết chắc chắn đùi mình bị bầm tím! Cô nàng chết tiệt đó!!!

Những thứ trong quốc khố, thì với một người con gái như nàng cũng chẳng lấy đi được bao nhiêu, nhưng nhớ đến những việc nàng làm với mình tối hôm qua, cùng với đủ các kiểu hành vi bất kính, khiến hấn tức đến hộc máu! Nếu không bắt nàng lại bằm vằm ra thành trăm nghìn mảnh, thì hấn chết cũng không nuốt trôi cơn tức này được!

Đến lúc dùng cơm trưa, Tiểu Lâm tử cùng đám hạ nhân bê đồ ăn tiến vào, nhìn sắc mặt giận dữ của Hoàng Phủ Hoài Hàn, liền lên tiếng khuyên nhủ: “Hoàng thượng, ngài tạm thời đừng giận dữ nữa, hiện giờ cả nước đã hạ lệnh giới nghiêm, chắc sẽ nhanh chóng tìm được nàng thôi! Có đi đâu, nô tài nghĩ mà không sao hiểu được, nếu muốn tìm nàng, chỉ cần tìm ở Hoàng cung không phải là xong rồi sao, sao còn phải tìm cả ngoài cung? Chẳng lẽ một người con gái yếu đuối như nàng mà có thể chạy ra ngoài cung sao?”

Hắn “hừ” lạnh một tiếng, không đáp. Cô nàng kia... bản lĩnh giỏi thật!!! Nhìn một bàn đầy đồ ăn, hấn lại chẳng thấy muốn ăn một chút nào, lửa giận cũng càng lúc càng bốc lên cao, cuối cùng, hấn vung tay áo, cả bàn ăn đều rơi xuống đất vỡ tan!

Bộ dạng giận dữ này khiến Tiểu Lâm tử sợ đến mức suýt ngất xỉu, cuống quýt quỳ xuống: “Hoàng thượng bớt giận! Hoàng thượng bớt giận!”

Từ trước đến giờ dù có vui hay giận Hoàng thượng đều không thể hiện ra mặt. Từ sau khi Tô Cẩm Bình kia tới đây, ngài lại nhiều lần bị chọc tới mức nổi trận lôi đình, bây giờ còn hất cả bàn ăn đi nữa, rốt cuộc đêm qua Tô Cẩm Bình kia đã làm gì chứ?

“Truyền lệnh xuống! Dù có phải đào cả ba thước đất lên cũng phải tìm cho được người phụ nữ chết tiết kia và thị tỳ của nàng cho ta!” Hắn gằn lên một tiếng, khuôn mặt lạnh lùng tức giận đến xanh mét, gân xanh ở thái dương vừa kéo vừa nảy lên, nhìn vô cùng đáng sợ!

“Đạ?” Tiểu Lâm tử hơi khó hiểu ngẩng đầu: “Hoàng thượng, ngài vừa nhắc đến thị tỳ tên Thiển Ưc kia sao ạ?” Không phải cô ấy ở ngay cung Cảnh Nhân sao? Sao lại phải đi tìm?

“Chẳng lẽ nàng còn thị tỳ nào khác?” Mấy chữ này như rít ra từ kẽ răng, gân xanh ở thái dương cũng không ngừng nảy lên bần bật! Tuy trong tay hắn vẫn còn một chiếc chìa khóa khác của quốc khố, nhưng chìa khóa quốc khố của mình lại bị người khác lấy đi, đặc biệt lại là con gái của lão già Tô Niệm Hoa kia, hắn muốn bình tĩnh cũng không bình tĩnh được! Hơn nữa, chuyện xảy ra đêm qua...

Tiểu Lâm tử sợ đến run người, vội đáp: “Hoàng thượng bớt giận, nô tài không có ý gì khác, chỉ là, Thiển Ưc kia hiện giờ vẫn ở ngay cung Cảnh Nhân ạ. Vừa rồi khi cấm vệ quân đi đến cung Cảnh Nhân tra xét, cô ấy ở ngay trong phòng, lúc nghe hỏi, cô ấy cũng nói không biết Tô Cẩm Bình đi đâu. Khi đó, thần sắc cô ấy nhìn rất kích động, đám hạ nhân còn phát hiện trên người cô ấy có ngân phiếu hơn một nghìn lượng, chúng nô tài có hỏi cô ấy, thì cô ấy không biết gì cả, chỉ nói bạc kia là do Tô Cẩm Bình đưa cho ạ!”

Gã vừa dứt lời, Hoàng Phủ Hoài Hàn lại trở nên trầm ngâm, chẳng lẽ nàng đi mà để Thiển Ưc lại? Trước khi đi còn đưa bạc lấy từ quốc khố chia cho Thiển Ưc một chút, để cô ấy tự sống một mình trong cung sao? Không, không phải! Hắn còn nhớ nàng đã từng lừa tiền của Tô Cẩm Thu và Lãnh Ngọc Sấu, nếu tính ra, cũng đủ hơn một nghìn lượng! Huống chi, với đức

hạnh của cô nàng đó, có bạc sẽ đi chia cho người khác sao?! Đó là không thể nào!!!

“Ý người là, cấm vệ quân lục soát mà không có một chút manh mối nào sao?” Mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn đầy vẻ trầm tư, hỏi.

“Đúng thế ạ!” Tiểu Lâm tử cúi đầu, lại lập tức nghĩ tới một chuyện: “Đúng rồi, Hoàng thượng, vừa rồi người bên quốc khố có tới bẩm báo, nói là đêm qua có thích khách tới gần quốc khố, định gây rối, bọn họ đuổi theo rất lâu mà không bắt được, cuối cùng vì lo thích khách có đờng bọn nên quay về!” Nói xong, gã lại cẩn thận kể lại chi tiết chuyện đó cho Hoàng Phủ Hoài Hàn nghe.

Hoàng Phủ Hoài Hàn càng nghe, sắc mặt càng lạnh hơn, trong đôi mắt màu tím đậm cũng đầy vẻ ngẫm nghĩ, với thân thủ của cô nàng kia, có thể lên vào hay không thì chưa biết, nhưng bằng sự yêu thích đối với tiền bạc của nàng thường ngày, thì không lấy được tiền, nàng sẽ không bỏ đi! “Người nói động tĩnh ở bên quốc khố chỉ nổi lên một lần thôi sao?”

“Dạ? À, đúng thế ạ!” Chẳng lẽ còn muốn nổi mấy trận nữa sao?

Hoàng Phủ Hoài Hàn trầm mặc một lúc lâu, trong đầu đột nhiên lóe lên, nói: “Đã đến Lê viên tìm chưa?”

“Tìm rồi ạ! Đã tìm khắp cả hoàng cung vài lần, cũng không phát hiện ra tung tích của nàng!” Tiểu Lâm tử đáp.

“Tam hoàng tử Nam Nhạc vẫn còn ở Lê viên à?” Giọng điệu bất giác cao lên một chút.

Tiểu Lâm tử hơi buồn bực, sao đột nhiên Hoàng thượng lại hỏi đến tam hoàng tử Nam Nhạc kia làm gì? “Khởi bẩm Hoàng thượng, đúng vậy ạ. Hơn nữa, hình như vị Tam hoàng tử Nam Nhạc kia còn vừa rời giường, cũng không biết chuyện gì xảy ra.”

Điều này càng khiến Hoàng Phủ Hoài Hàn cảm thấy không bình thường! Cô nàng kia đi, mà không mang theo Bách Lý Kinh Hồng, cũng

không mang theo Thiên Ước, bạc cũng không cần, thế là thế nào? Bỗng nhiên, khóe miệng hắn hơi kéo lên, nói: “Người đâu, theo trẫm đến quốc khố!”

Nói rồi hắn bước nhanh ra khỏi Ngự thư phòng. Hạ Đông Mai cần chỗi đứng ngoài cửa cúi đầu quét sân, vừa thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn vội vàng quỳ xuống: “Hoàng thượng!”

Hoàng Phủ Hoài Hàn đi qua mặt cô ta, đi được vài bước, đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn cô ta: “Hạ Đông Mai, hôm qua Tô Cẩm Bình có nói với người cái gì không?” Giọng nói lạnh như băng nghe vô cùng đáng sợ.

Hả? Hạ Đông Mai được sủng ái mà sợ hãi, không ngờ Hoàng thượng lại nhớ rõ tên mình, còn hỏi chuyện cô ta nữa, vội đáp: “Khởi bẩm Hoàng thượng, hôm qua Tô Cẩm Bình mấy lần nói từ biệt với nô tỳ, nói là nàng và nô tỳ không bao giờ có thể gặp lại nữa, bảo nô tỳ vĩnh viễn ghi nhớ người bạn tốt là nàng ạ!” Đến hôm nay Hoàng thượng lại hạ lệnh truy nã nàng, đêm qua nàng làm gì? Chẳng lẽ trốn khỏi cung sao?!

Gân xanh ở thái dương càng nảy lên mạnh hơn, xem ra, khi cô nàng kia nhìn thấy chiếc chìa khóa trên người mình đã nảy ra ý đồ kia rồi. Hắn không biết nên ca ngợi nàng tài cao gan lớn, hay là châm chọc nàng không biết sống chết đây?

“Còn gì nữa?” Nghĩ đến đoạn đối thoại của nàng mà hắn nghe thấy khi vừa ra đến cửa ngự thư phòng hôm qua, hắn thoáng cảm thấy còn có một chút chuyện gì đó nữa.

“Còn... còn... còn có chuyện nàng hỏi nô tỳ quốc khố ở đâu. Ban đầu nô tỳ còn tưởng nàng định gây rối gì đó, cũng nhắc nhở nàng, nhưng cuối cùng nàng nói rất nhiều lời cực kỳ chân thành với Hoàng thượng, thì nô tỳ mới biết là mình lo lắng quá nhiều. Có đi đâu, Hoàng thượng, nô tỳ cả gan cầu xin ngài, Tô Cẩm Bình thực sự rất trung thành, tận tụy với ngài, nếu sai lầm mà nàng phạm phải không lớn, xin Hoàng thượng tha cho nàng!” Nói xong, cô ta hơi cúi đầu, mồ hôi lạnh chảy xuống trán, cũng hơi sợ hãi vì sự lỗ mãng của mình.

Tô Cẩm Bình trung thành và tận tụy với mình à? Vị Hoàng đế nào đó hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì, cùng cả đám hạ nhân rời đi. Quả nhiên hần đoán không sai, cô nàng kia còn tạm biệt xong xuôi rồi nữa chứ, nàng đã đoán trước rằng Hoàng Phủ Hoài Hàn hần sẽ không bắt được nàng sao? Hừ, đừng nói là Đông Lăng, dù nàng có chạy đến chân trời góc biển, hần cũng bắt nàng về!!

Hần đi thẳng một đường tới quốc khố, vung tay áo bảo, nhóm ám vệ bảo vệ quốc khố lập tức hiểu ý hần, vội vàng tắt hết các chốt mở cơ quan đi. Sau đó, hần cùng đám cung nhân bước vào, lấy một chiếc chìa khóa, mở cửa quốc khố ra, đám cung nhân biết đi đâu đứng lại ngoài cửa, nhìn cũng không dám nhìn vào bên trong, chỉ có hai mươi mấy cao thủ hạng nhất đi theo Hoàng Phủ Hoài Hàn vào trong.

Đi qua con đường nhỏ vào quốc khố, chỉ cần liếc mắt một cái, hần đã biết ngay mấy thứ này đều bị người ta động vào, châu báu rơi đầy sàn, các rương vàng bạc cũng bị mở ra, nhưng kỳ lạ nhất là, chỗ vàng bạc châu báu đó lại không hề ít đi chút nào cả, chỉ có chiếc rương đựng ngân phiếu kia thì rõ ràng bị thiếu mất một lượng lớn. Xem ra cô nàng kia đã lấy bớt ngân phiếu đi rồi, không phải là vì phát hiện ra vàng bạc không tiện mang theo, nên mới lấy ngân phiếu chứ? Nếu vậy, chẳng lẽ chính hần đã đoán sai rồi sao?

Ngay sau đó, hần quét mắt nhìn vào phòng phía trong, ở bên đó mới là những thứ vô giá! Nghĩ vậy, hần bước vài bước đến trước cửa, nhanh tay đẩy cửa ra, trong phòng không có một bóng người, đồng châu báu cao như núi cũng vẫn giữ độ cao như lúc trước, trong lòng hần bỗng thấy hơi bực bội, người phụ nữ đó bỏ qua nhiều đồ vật quý báu thế này, không lấy gì cả mà bỏ đi sao?!

Nhóm ám vệ nhìn thấy những thay đổi ở đây, sắc mặt đều hơi biến đổi, giờ lại thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn nhìn không chớp mắt vào phòng trong, nhưng bên trong rõ ràng không hề có gì cả, rốt cuộc cũng không tìm được, liền hỏi: “Hoàng thượng, quốc khố bị người ta động chạm vào sao?”

“Người nói xem?” Hần lạnh lùng phun ra ba chữ!

Ám vệ kia run rẩy cả người, ngậm miệng lại không dám lên tiếng nữa, dù sao cũng là do bọn họ trông coi không cẩn thận!

“Đi thôi, chuyện này, bất luận kẻ nào cũng không được phép truy ền ra ngoài!” Cũng là do hấn sơ suất, để cô nàng chết tiệt kia trộm mất chìa khóa. Chìa khóa quốc khố rơi vào tay kẻ trộm, nếu truy ền ra ngoài, chắc chắn sẽ nổi lên một trận gió tanh mưa máu!

“Vâng, chúng thuộc hạ hiểu r ồi!” Ám vệ cung kính cúi đầu, cảm thấy vô cùng xấu hổ vì sự vô dụng của mình!

Hấn lạnh lùng quét mắt nhìn họ một lúc, hừ lạnh một tiếng r ồi nhấc chân định đi ra ngoài. Ai ngờ, vừa đi được vài bước, vành tai hấn khẽ nhúc nhích, như nghe thấy âm thanh gì đó! Nhíu mày nghe kỹ, lại chẳng thấy âm thanh gì nữa, hấn nhắm mắt lại, cảm nhận kỹ càng tiếng hô hấp từ bốn phía, một, hai, ba... là của hai mươi ba người, trong đó có một người hô hấp rất mỏng manh, nếu không cảm nhận kỹ thì căn bản không cảm nhận được, thậm chí sau khi cảm nhận được hơi thở đó, tiếp tục thăm dò lại không thấy gì cả!

“Phá, người dẫn bao nhiêu người vào?” Hấn cất tiếng hỏi.

Phá ngẩn người, r ồi bước lên phía trước đáp: “Khởi bẩm Hoàng thượng, cả thuộc hạ là hai mươi hai người ạ!”

Đôi mắt lạnh lóe lên, cũng đ ồng thời lúc đó, một tiếng “keng” vang lên, âm thanh của ngọc rơi xuống truy ền tới! Mọi người kinh hãi, đ ồng loạt quay người, thì ra là một chiếc bình ngọc làm từ noãn ngọc rơi xuống từ tháp châu báu kia, vì bên ngoài còn có một lớp vỏ vàng chạm khắc hoa rồng nên mới không bị vỡ.

Đột nhiên, tiếng “rột rột” truy ền tới, nhóm ám vệ đ ầu quay sang nhìn nhau, bụng ai kêu thê?!

Lúc này, Hoàng Phủ Hoài Hàn cười lạnh một tiếng, bước nhanh vài bước đến, đi dọc theo ngọn núi vàng kia, chưa được mấy bước, đã thấy trên đỉnh của ngọn núi vàng, nhô lên một thứ gì đó nhìn giống một ngón

tay, liền quát to một tiếng: “Tô Cẩm Bình, ngươi còn không lăn ra đây cho trẫm!!!”

“Không được! Ta không đi được!!!” Một giọng nữ yếu ớt vang lên, ngay sau đó, là tiếng vàng bạc châu báu rơi ãm ãm xuống đất, đầu Tô Cẩm Bình xuất hiện ngay trên đỉnh núi vàng, khóe miệng còn lộ ra chất lỏng trong suốt rất khả nghi, đầu lắc quây quây, mặt đầy vẻ van xin nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn, mẹ kiếp, lại bị phát hiện nữa chứ!!! Đầu do nàng vừa rã không tìm được mới đi sờ soạng chiếc bình ngọc kia!!!

“Người đâu, lời người phụ nữ chết tiệt này ra cho trẫm!!!” Hừ, không trốn thoát nên mới trốn vào đây à? Nếu hần mà không nhớ ra bên này, thì đúng là bị người phụ nữ này qua mặt rã!

Hần đâu biết rằng, sao Tô Cẩm Bình có thể không trốn thoát cơ chứ... Nhớ lại đêm qua, sau khi Tô Cẩm Bình vào trong quốc khố, liền nhanh chóng cất giấu vàng bạc châu báu này vào trong người mình, nhét đến mức không thể nào giấu được nữa mới chuẩn bị rời đi, nhưng khi đi tới cửa, nàng bỗng quay đầu nhìn lại ngọn núi vàng kia, sờ soạng mấy thứ nhỏ nhỏ giấu trong ngực, nàng lại không thể đi được nữa!

Thật không nỡ mà!!! Vì thế, nàng chảy nước miếng ròng ròng, quay trở lại bên ngọn núi vàng kia, đi vòng quanh vòng quanh, ôm ôm ấp ấp, bò tới bò lui, chảy nước miếng hạnh phúc, bò lên trên đỉnh núi rã vui mình trong đồng vàng bạc châu báu, cười ngơ ngẩn suốt cả đêm! Cũng vì thế, mà có tình huống hiện giờ.

Khóe miệng mấy ám vệ đầu co giật, không ngờ kẻ trộm lại trốn bên trong ngọn núi vàng, võ công của bọn họ cao như vậy, mà không hề cảm nhận được chút nào, tất cả đều tự sờ mũi mình, bước tới chuẩn bị cùng nhau lôi Tô Cẩm Bình ra. Có đi đâu, cả hai người đàn ông to lớn mạnh mẽ lôi nàng, vậy mà một cô gái bé nhỏ xinh đẹp như nàng lại có thể ôm lấy đồng vàng bạc châu báu kia không hề bị xô dịch!

Một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống sau gáy hai người kia, nhú mày tiếp tục kéo. Hai tay Tô Cẩm Bình biến thành gọng kìm, ôm chặt lấy ngọn núi

vàng kia, ngửa mặt lên trời gào thét: “Các người đừng lãng phí sức lực, dù chết ta cũng không ra ngoài đâu!”

Gân xanh trên trán Hoàng Phủ Hoài Hàn nảy lên vài cái, bước tới trước, dùng nội lực kéo mạnh một cái, châu báu nhất thời bay lên tứ tung, thân người Tô Cẩm Bình cũng bay lên không trung. Cô nàng nào đó xoay người, sau đó kiễng mũi chân, nhẹ nhàng đáp xuống đất. Ngay sau đó, người nàng lại tiếp tục lao về phía núi châu báu kia, nhưng vừa chạy được nửa đường, Hoàng Phủ Hoài Hàn đã chặn trước mặt nàng!

“Tô Cẩm Bình, người thêm bạc đến phát điên rồi sao?!” Giọng nói lạnh như băng vang lên.

Cô nàng nào đó nhìn đống vàng bạc gần ngay trước mắt mà lại xa tận chân trời, rốt cuộc không nhìn được nữa, méo miệng ôm đùi Hoàng Phủ Hoài Hàn khóc òa lên: “Hoàng thượng, ngài ngàn vạn lần đừng lôi nô tỳ ra ngoài! Từ bé đến giờ, đây là lần đầu tiên nô tỳ nhìn thấy nhiều bạc như vậy đây Hoàng thượng!!! Nô tỳ dù chết cũng không muốn rời khỏi chúng đâu Hoàng thượng!!!”

Vị Hoàng đế nào đó thấy hành vi này của nàng, khóe môi lạnh băng bất giác co giật, trong đầu bỗng xuất hiện một suy nghĩ, nói: “Tô Cẩm Bình, tốt nhất là người đừng nói với trẫm rằng, sợ dĩ người còn ở lại đây, là vì luyện tiếc chỗ bạc này!!!”

Tô Cẩm Bình nghe vậy liền lau nước mũi lên long bào của hắn, sau đó, dưới đôi mắt trợn trừng suýt nôn mửa, nhìn nàng chăm chăm của Hoàng Phủ Hoài Hàn, Tô Cẩm Bình mới nói: “Hoàng thượng, ngài thật sự rất hiểu nô tỳ, chúng ta đúng là tri kỷ! Khẩn cầu Hoàng thượng để nô tỳ ở đây cả đời trông coi bạc giúp ngài đi! Còn nữa còn nữa, sau này ngài nhất định đừng dễ dàng mở kho phát thóc, nếu không, nô tỳ sẽ đau lòng chết đi vì ngài mất!”

Vị Hoàng đế nào đó nghe nàng khóc lóc sụt sùi nói một hơi, trong đầu bỗng xuất hiện ba chữ rất có ý nghĩa khái quát --- “thần giữ cửa”! Chợt nhớ tới hành vi của người con gái này đêm qua, hắn cười lạnh: “Tô Cẩm

Bình, người có nhớ không, trăm đã từng nói, nhất định sẽ bằm vằm người thành trăm nghìn mảnh, ngũ mã phanh thây?”

Nếu là bình thường, Tô Cẩm Bình nhất định có thể ý thức được tầm quan trọng của sinh mệnh mình, nhưng hôm nay, nhìn cả phòng đầy ắp vàng bạc châu báu này, lý trí của nàng đã sớm bị đá bay đến tận chân trời! Nhìn núi vàng kia, nàng vô cùng đau lòng lau nước mắt ở khóe mắt, quay đầu, ngẩng mặt lên nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn nói: “Hoàng thượng, nô tỳ thỉnh cầu ngài chôn tro cốt của nô tỳ ở đây, để nô tỳ dù có chết thì linh hồn cũng ở lại nơi này, tận trung vì Hoàng thượng!”

Khóe miệng Hoàng Phủ Hoài Hàn giật giật, nhìn nét mặt đau lòng như chết cha chết mẹ của nàng, rít răng phun ra vài chữ: “Tô Cẩm Bình, xem như hôm nay trăm một lần nữa hiểu biết người!!!” Trong ấn tượng trước đây của hắn, thì người con gái này luôn luôn mê sảng, ngày đêm nói nhăng nói cuội, tuy thích tiển nhưng so với tiển thì rõ ràng cái mạng nhỏ của nàng vẫn quan trọng hơn, nói thẳng ra là một người lúc điên lúc tỉnh. Nhưng đến hôm nay... thì xem ra trước đây hắn đã quá đêcao người này rồi, nàng rõ ràng là một kẻ điên từ đầu đến chân!!!

Hắn nói ra câu này, cũng không nhận được phản ứng gì từ Tô Cẩm Bình, nàng vẫn chảy nước mắt, bộ dạng như sinh ly tử biệt nhìn núi bạc, tình ý tha thiết, đáng vẻ tình thâm lưu luyến, y như nhìn người yêu bao nhiêu năm của mình, khiến sau gáy Hoàng Phủ Hoài Hàn và đám ám vệ đầu chảy đầy vạch đen! Chẳng lẽ người phụ nữ này không hề nhận thức được tình cảnh hiện tại của mình chút nào sao?!

“Người đâu, lôi nàng ra ngoài cho trăm!!!” Hắn ra lệnh một tiếng rồi bước thẳng ra ngoài.

Nhóm ám vệ nhận lệnh, cùng tiến đến trước mặt nàng, dùng sức của chín trâu hai hổ mới có thể lôi được nàng ra ngoài. Tô Cẩm Bình to tiếng gào thét âm ỉ: “Ta không đi, hu hu... không đi, ta không đi... cứu với... Hoàng thượng giết người, cứu với... hu hu, Hoàng thượng giết người!”

Vị Hoàng đế nào đó nghe thấy vậy, chân hơi lệch đi, suýt nữa trượt chân! Nhóm ám vệ lại có cảm giác muốn ôm trán mà chửi vẩn trời cao!

“Ta không đi huhu, ta không đi!!!” Tô Cẩm Bình khóc như đứt từng khúc ruột!

Hoàng Phủ Hoài Hàn ngoảnh mặt làm ngơ, nhấc chân bước ra ngoài, nhóm ám vệ mang tâm trạng phức tạp kéo Tô Cẩm Bình gào khóc thảm thiết đi theo sau hắn. Mãi đến khi ra tới cửa, Hoàng Phủ Hoài Hàn đi trước vài bước cũng không nghe thấy tiếng bước chân truy ền tới, mới hơi ngạc nhiên quay đầu lại nhìn thấy ngay...

Hai ám vệ cố sống cố chết kéo Tô Cẩm Bình ra ngoài, nhưng Tô Cẩm Bình lại ôm chặt lấy bậu cửa, vừa khóc ãn ãn vừa gào thét điên cuồng: “Ta không đi, ta không đi, hu hu hu... Nếu ta đi r ồi, sau này ta phải sống thế nào đây, hu hu hu Ta không đi, hu hu...”

Khóe miệng Hoàng Phủ Hoài Hàn giật mạnh vài cái, giận dữ nói: “Các người đầu chết hết cả r ồi sao?!”

Nhóm ám vệ nghe vậy, sợ hãi vội vàng đưa tay điểm huyệt Tô Cẩm Bình r ồi nhẹ nhàng xách nàng đi. Mặt Tô Cẩm Bình chan chứa nước mắt bị bọn họ mang ra ngoài, ánh mắt thâm tình nhìn cửa quốc khố từ từ đóng lại, mặt lộ ra vẻ đau thương đến tận đáy lòng, cuối cùng, nàng ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng: “A----.” Âm thanh kéo dài du dương, vang vọng cả chín tầng trời!

R ồi sau đó, nàng trợn trắng mắt, hoa hoa lệ lệ ngất xỉu!

Phá có hiểu một chút y thuật, vốn nghĩ rằng cô gái này trúng độc gì đó nên mới có hành vi điên khùng như vậy, vội vàng đưa tay thăm dò mạch đập của nàng, sau đó lại run rẩy khóe môi thu tay về

Hoàng Phủ Hoài Hàn đi về phía trước, vừa giật giật khóe mắt, vừa nghe phía sau nói chuyện...

--- “Thủ lĩnh, có phải nàng trúng cổ độc Nam Cương gì đó không?”

--- “Không, nàng đau thương quá nên thế...”

--- “...”

...

“Điện hạ, thuộc hạ bất tài!” Hủy mang khuôn mặt ngàn năm không đổi sắc quỳ gối trước mặt Bách Lý Kinh Hằng.

Hắn đưa tay ra, cầm tách trà trên bàn, nhấp một ngụm, sắc mặt vẫn lãnh đạm thờ ơ, nhưng trong đáy mắt thoáng hiện lên vẻ dờ khóc dờ cười, đặt tách trà xuống, nhẹ nhàng nói: “Thôi, trước khi bản cung chết, Hoàng Phủ Hoài Hàn sẽ không động đến nàng.” Hắn thật sự không ngờ nàng lại điên cuồng đến mức như vậy. Đi cướp quốc khố đã đành, thành công rồi còn không nhẹ nhàng trốn đi, còn ôm núi bạc kia chờ bị bắt, thật đúng là... khiến hắn không biết nên nói gì mới được!

Hủy nghe vậy, liền kính cẩn đáp: “Vâng! Thuộc hạ cáo lui!” Trong lòng hắn ta lại thầm nổi lên mười hai vạn phần cảnh giác đối với Tô Cẩm Bình kia. Hôm nay hắn ta bị nàng gài bẫy thâm hiểm đến cùng cực, mấy ngày gần đây của hắn ta thật chẳng hay ho gì! Đang yên đang lành bị điện hạ hạ lệnh phạt bốn mươi trượng đã đành, đến tối còn bị cả đám người đuổi theo đến nửa đêm, nếu không phải vì khinh công và khả năng ẩn nấp của hắn ta rất cao, thì e rằng đã phải nộp cả cái mạng nhỏ này của hắn ta ra từ đêm qua rồi!

----bamholyland.com----

Đến trước cửa Ngự thư phòng, chiếc chìa khóa trên người Tô Cẩm Bình đã bị lục ra, một chậu nước lạnh hắt xuống làm nàng tỉnh dậy, mặt bu ồm rười rượi quỳ gối trước cửa ngự thư phòng, đau lòng đến không còn cảm giác gì nữa rồi!

“Tô Cẩm Bình, ngươi biết mình phạm lỗi gì chưa?” Hoàng Phủ Hoài Hàn lạnh lùng nhìn nàng, nghĩ đến đủ chuyện xảy ra đêm qua, thực sự là giờ có bắt hắn uống hết máu tươi của nàng thì hắn cũng uống được bằng sạch!

“Hoàng thượng, ngài xử tử nô tỳ đi, nô tỳ đã không còn muốn sống nữa rồi!” Hai mắt Tô Cẩm Bình trống rỗng, mơ hồ nói.

Hắn nhếch môi, lạnh lùng hỏi: “Tô Cẩm Bình, người không muốn sống nữa phải không?” Là thật sự không muốn sống nữa, hay là giả thôi?!

“Đúng thế. Có người dù chết nhưng hồn vẫn sống. Còn có những người dù vẫn sống nhưng thực ra đã chết rồi! Gió to xô đổ bình mai, lòng đã thành tro bụi!” Hiện giờ lòng nàng thực sự như tro tàn, chỉ cần nghĩ đến chuyện mình đã từng nhìn thấy nhiều bạc như vậy nhưng lại không thể biến bạc này thành của mình, thì nàng lập tức có cảm giác muốn đâm đầu xuống sông tự vẫn!

Thấy bộ dạng nàng thế này, Hoàng Phủ Hoài Hàn lại không muốn giết nàng nữa, trong đầu chợt lóe lên một ý định rất hay, thậm chí còn lên tiếng khuyên giải ngược lại: “Tô Cẩm Bình, người nên ngoan ngoan ngoan ngoan mà sống tiếp đi, hôm nay là mười lăm, chính là ngày lành người và trăng đoàn viên, giờ người cứ quỳ ở đây một ngày đi!”

Nói xong, dưới ánh mắt không hiểu ra sao của Tiểu Lâm tử, hắn lập tức bước thẳng vào Ngự thư phòng.

Hôm nay mười lăm à?! Hai con mắt đờ đẫn của Tô Cẩm Bình bỗng chớp chớp vài cái, mười lăm, ngày này nghe vô cùng quen thuộc! Bỗng, nàng chợt nhớ ra, không phải là ngày nàng được lĩnh bổng lộc sao? Một cảm giác vui mừng như nhảy nhót trong lòng nàng, nhưng cảm giác đau thương vì phải rời xa quốc khố còn nhiều hơn, vì thế, nàng cứ vừa đau lòng vừa vui vẻ quỳ ở đó, cố gắng kìm nén cảm giác muốn gào khóc âm ỉ!

Hạ Đông Mai kỳ quái nhìn người vừa mới hôm qua nói tạm biệt không gặp lại nữa, hôm nay lại bị Hoàng thượng bắt về, rất muốn bước tới hỏi vài câu xem rốt cuộc nàng đã xảy ra chuyện gì, nhưng lại không dám. Máy thị vệ ngoài cửa cũng nhìn Tô Cẩm Bình với ánh mắt quái dị, hôm qua nàng cao hứng phấn khởi như sắp thành tiên, còn nói tạm biệt với Hạ Đông Mai, vậy mà hôm nay mặt như đưa đám quỳ gối ở cửa, đau lòng đến không kìm chế nổi! Người này đúng là kiểu người rất... đặc biệt!

Sau khi quỳ trước cửa được hai canh giờ, hình bóng ngọn núi vàng trong đầu Tô Cẩm Bình cũng phai nhạt đi một chút, dần dần cũng bắt đầu có phản ứng lại! Nghĩ mà xem, nàng biết rõ rằng ở lại quốc khố thì sớm hay muộn cũng hoặc là bị bắt, hoặc là chết vì đói, vậy mà vì cái lông gì vừa nhìn thấy ngọn núi vàng kia, nàng lại không đi được, sống chết cũng muốn mang theo chứ? Mang theo mấy chục vạn lượng bạc chạy trốn không phải là tốt rồi sao? Bây giờ tự dừng lại xôi hỏng bỏng không! Trời ạ, sao nàng lại làm chuyện ngu xuẩn đến thế cơ chứ?!!!

Nghĩ rồi nàng thống khổ ôm đầu mình, đau lòng đến chết đi sống lại, nhất thời nước mắt giàn rụa, rất có xu thế nước lụt núi vàng! Mọi người xung quanh chỉ biết trợn mắt há mồm nhìn hành vi như trúng tà của nàng, không hện mà cùng nuốt nước miếng, đây là ảo giác, nhất định là họ thấy ảo giác!

Đúng lúc này, Hoàng Phủ Dạ y phục đỏ rực phe phẩy cây quạt vàng của mình, nhàn nhã thảnh thơi chậm rãi bước tới, nhìn bộ dạng khốc lóc khiến người ta hoàn toàn không biết phải nói gì của Tô Cẩm Bình, đôi môi anh đào khẽ giật giật, ngẩng lên xuống hỏi: “Tiểu Cẩm Cẩm, nàng sao thế?” Chuyện hôm nay cả nước lung sục bắt nàng thì hẳn cũng biết, chẳng qua là nhất thời không thoát thân được, thì cách đây không lâu đã nghe tin Hoàng huynh tìm thấy nàng rồi, nên mới tiến cung xem thế nào.

“Tiểu Dạ Dạ!” Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn phủ đầy nước mắt khiến tim Hoàng Phủ Dạ cũng co rút đau đớn theo, giọng điệu dịu dàng đi vài phần: “Rốt cuộc là làm sao? Quỳ lâu quá đau đầu gối phải không? Để ta đi xin Hoàng huynh cho nàng!”

“Không phải, là ta muốn chết!” hiện giờ trong lòng nàng đang đau đớn như bị tra tấn, mà còn hơn cả thống khổ, là cảm giác chán nản vì hành vi ngu xuẩn của mình lúc ấy, khiến nàng cảm thấy dù mình không đau lòng đến chết thì cũng sẽ bị chính mình chọc mình tức chết!

Hả? Muốn chết á? Hắn nhìn nàng từ trên xuống dưới một lượt, không thấy giống bị bệnh nặng hay trúng độc gì cả, Bách Lý Kinh Hồng vẫn còn

sống, thì chắc chắn Hoàng huynh cũng sẽ không động thủ với nàng bây giờ, vậy thì vì sao nàng muốn chết? “Sao lại nói thế?”

Vì vậy, dưới ánh mắt chăm chú của Hoàng Phủ Dạ và vẻ mặt trợn mắt há hốc mồm của những người xung quanh, Tô Cẩm Bình bắt đầu khóc sướt mướt kể lại chuyện xảy ra hôm nay. Đương nhiên, ở thời điểm này, nàng cũng không quên bảo vệ hình tượng cao đẹp anh minh thân võ của mình, chỉ nói là vì muốn giúp Hoàng thượng trông coi vàng, nhưng Hoàng thượng không muốn cho nàng cơ hội này, nên nàng mới đau khổ đến không kìm nén được, cảm thấy người như sắp chết: “Tiểu Dạ Dạ!” nàng lau nước mắt, nói tiếp: “Quan hệ giữa huynh và hoàng huynh của huynh tốt như vậy, huynh thử nói với hắn, để cho ta đi trông coi quốc khố được không?”

Khóe miệng vị Vương gia nào đó co giật mạnh, thật sự hy vọng hôm nay mình không xuất hiện ở chỗ này. Người khác nghe không hiểu mục đích của nàng, nhưng hắn lại có thể không hiểu sao? Hắn đang muốn nói gì đó, thì cửa Ngự thư phòng liền “kẹt” một tiếng mở ra. Tiểu Lâm tử nhìn bộ dạng bi thương của Tô Cẩm Bình một cái, rồi quay người cung kính nói với Hoàng Phủ Dạ: “Dạ vương điện hạ, Hoàng thượng mời ngài vào ạ!”

Hoàng Phủ Dạ nghe vậy, thoáng cảm thấy như có vị cứu tinh, đầu không quay lại, bước thẳng vào trong điện để lại một bóng lưng phóng khoáng cho Tô Cẩm Bình...

Đến chiêu tối, Tô Cẩm Bình mới từ từ lấy lại tinh thần dưới sự an ủi của Hạ Đông Mai, đến canh giờ mà Hoàng Phủ Hoài Hàn nói là ‘quỳ một ngày’, nàng hít sâu một hơi đứng dậy, ngẩng đầu nhìn trắng sáng, cảm thấy mây đen đã tan đi không ít. Nhớ đến chuyện hôm nay mình sẽ được lĩnh bạc, trong lòng cũng như có cảm giác mây đen tan đi, trắng sáng lại tới vậy! Nàng vỗ vỗ mông phủ bụi, nói với Hạ Đông Mai: “Không uổng công ta coi cô là bằng hữu!”

Hạ Đông Mai cũng khẽ cười, nói: “Lần trước nghe Tiểu Lâm tử công công nói mười lăm tháng này cô có thể nhận được một trăm lượng bạc,

không biết khiến bao nhiêu người ghen đố mắt. Cô mau đi lĩnh tiễn đi, đến muộn một chút là phủ Nội vụ đóng cửa, lại phải chờ tới mai đây!”

“Ừ, ta về trước nhé!” Lĩnh tiễn xong, nàng sẽ đưa mấy người Thiên Ưc xuất cung. Hôm nay cũng không nên từ biệt Hạ Đông Mai nữa, nếu chính mình lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn không đi được thì sao? Nghĩ vậy, nàng chán nản cầm chổi của mình, mặt buồn rười rượi rời đi.

...

Tiểu Lâm tử rất khó hiểu hỏi Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Hoàng thượng, Tô Cẩm Bình phạm lỗi lớn như vậy, mà ngài cứ thế tha cho nàng sao?”

Hoàng Phủ Dạ ngẩng một bên cũng chỉ nhàn hạ phe phẩy quạt, làm ra vẻ không liên quan gì đến mình.

Hoàng Phủ Hoài Hàn cười lạnh nói: “Tha cho nàng à? Người cứ chờ mà xem!” Coi như hắn đã hiểu rõ, dù có lời cô nàng kia ra đánh chết thì cũng không đả kích được nàng nhiều như đả kích nàng bằng bạc. Đã có biện pháp khiến nàng khó chịu hơn, thì sao hắn lại không làm chứ?!

...

Vừa về tới cung Cảnh Nhân, nhìn thấy Thiên Ưc, trong lòng Tô Cẩm Bình lại cảm thấy đau xót lạ thường, nước mắt nước mũi tiếp tục giàn rụa kể hết lại những chuyện hôm nay mình gặp phải một lần, rồi ôm đối phương khóc thảm thiết một lúc lâu. Thiên Ưc trợn trừng mắt nhìn nàng ôm mình khóc ã ã không ngừng, cũng thật sự không tìm được cách nào để an ủi nàng. Cuối cùng, Tô Cẩm Bình khóc đủ rồi, liếc nhìn vừa nấc vừa nói: “Tối nay chúng ta sẽ rời khỏi Hoàng cung, ta đi lĩnh bổng lộc, em thu dọn hành trang một chút đi, chúng ta không có tiễn ra ngoài mua đâu, hu hu...”

Nói dứt lời, nước mắt lại ào ào chảy ra, rồi đi thẳng về phía phủ Nội vụ, để lại Thiên Ưc đứng đó không biết khóc hay cười nhìn theo bóng nàng, ôi...

Đến phủ Nội vụ, nhìn thấy một công công hơi lớn tuổi, Tô Cẩm Bình bước nhanh vài bước đến: “Công công, hôm nay ta đến nhận bổng lộc!”

“Nhận bổng lộc à? Hôm nay không phải là đầu tháng, cũng không phải cuối tháng, cô tới lĩnh bổng lộc gì?” Công công kia kỳ quái nhìn nàng.

“Công công, chính Hoàng thượng nói mười lăm tháng này sẽ phát cho nô tỳ một trăm lượng bạc!” Nhắc đến bạc, tâm trạng Tô Cẩm Bình cuối cùng cũng tốt hơn một chút.

Nàng vừa dứt lời, đối phương chợt hiểu ngay: “À, ta biết rồi, có phải cô là Tô Cẩm Bình không? Hôm nay Hoàng thượng sai người đến phân phó, nói là cô phạm lỗi, nên số bạc đó sẽ bị trừ hết. Sau này cô cẩn thận một chút đi, dù sao cũng là người hầu hạ trước mặt Hoàng thượng, làm việc cũng nên cẩn thận một chút...”

Tô Cẩm Bình thoáng cảm thấy trước mắt mình tối sầm lại, bên tai vẫn vang lên tiếng nói không ngớt của công công kia, nhưng nàng lại không lọt tai chữ nào cả, trong đầu chỉ có một câu nói không ngừng quay cuồng: “Bạc đó bị trừ hết”, “bạc đó bị trừ hết”...

“Ông nói gì?” Nàng kéo áo đối phương, kéo luôn cả vị công công đáng thương kia lên, từng ngọn lửa hừng hực cháy bùng lên sau lưng nàng, mẹ kiếp, nàng chịu đủ rồi, chịu đựng đủ rồi!!!

“Tô Cẩm Bình, người... người mà cũng dám kéo ta...” công công kia hét thê thảm.

“Đừng có nói mấy lời vô nghĩa với bà, trừ tiền của bà à? Ông sống đủ rồi phải không?” Nàng hung hăng trợn trừng mắt găm lên giận dữ với người trước mặt.

Vị công công kia bị tóm đến mức suýt ngạt thở, vội vàng nói: “Đây là ý của Hoàng thượng, chúng ta đâu có cách nào khác chứ!”

“R`âm” một tiếng, nàng ném công công kia xuống đất, bước nhanh vài bước ra ngoài. Hoàng Phủ Hoài Hàn chết bầm chết vằm, bà đây sẽ cho

người biết mặt!

Quay về cung Cảnh Nhân, nàng đen mặt nói với Thiên Ưc: “Lấy bút ra đây!” Mẹ kiếp, đến cổ đại này lâu như vậy, ngày nào cũng phải quỳ tới quỳ lui với đám chủ nhân, ngày nào cũng bị người ta châm biếm mỉa mai, còn phải cặm chổi quét tới quét lui! Vì cái mạng nhỏ này, mà mẹ kiếp nàng đầu nhịn hết, hiện giờ ngay cả một chút tiền bông lộc làm cung nữ của nàng cũng bị trừ mất, nếu nàng còn nhịn nữa thì nàng đúng là Ninja Rùa!!!

“Tiểu... tiểu thư, người cần bút làm gì ạ?” Không phải lúc này nàng rất cao hứng ra ngoài lĩnh bạc sao? Hiện giờ quay về lại mang sắc mặt khó coi đến mức này, khiến cô cảm thấy vô cùng đáng sợ!

“Ta muốn viết thư cảnh cáo cho Hoàng Phủ Hoài Hàn!” Nàng rất căm tức nói.

“Cái gì ạ?” Cầm Thiên Ưc suýt rơi xuống đất, thực sự muốn đưa tay ra sờ thử đầu nàng xem có phải nàng phát sốt rồi không: “Viết... viết thư cảnh cáo Hoàng thượng ạ?”

“Đúng thế, em lập tức đi lấy bút ra đây, đừng có nói mấy lời vô dụng nhiều nữa!” Nàng đã nhịn lâu lắm rồi, bà mẹ nhà nó, tiền lương của Tô Cẩm Bình nàng mà cũng dám trừ --- bà đây liều mạng với các người!

Thiên Ưc vẫn hơi sợ hãi: “Tiểu thư, người thực sự muốn...”

“Em có lấy hay không?” Nàng hung dữ nhìn cô ấy.

Thiên Ưc sợ đến trắng bệch mặt mũi, vội vàng chạy ra ngoài cửa: “Tiểu thư, người chờ một chút, nô tỳ đi ngay!”

Chỉ một lát sau, Thiên Ưc mượn một cây bút và một tờ giấy chạy về, Tô Cẩm Bình nhanh tay đón lấy những thứ kia, sau đó cúi đầu viết lia lịa...

Thiên Ưc toát mồ hôi lạnh, đứng bên cạnh run rẩy sợ hãi nhìn nàng hăng hái viết lách. Chờ một lúc lâu, rốt cuộc Tô Cẩm Bình cũng viết xong

thư, Thiên Ưc lên tiếng hỏi: “Tiểu thư, người có thể cho em xem lá thư này một chút không?” hy vọng tiểu thư đừng viết những câu đáng chết gì đó!

“Được chứ!” Nàng thoả mái đưa thư cho cô ấy xem, bộ dạng đầy vẻ dương dương tự đắc.

Thiên Ưc xem một lúc lâu, lại quay sang nói với nàng: “Tiểu thư, người viết chữ nước nào vậy? Sao nô tỳ chỉ có thể hiểu được vài chữ? Mà lại toàn viết sai nữa?”

Sắc mặt Tô Cẩm Bình cứng lại, a... nàng quên mất, đây là cổ đại, nên dùng chữ phồn thể mới đúng. Nhưng nàng lại chỉ nhận biết được một vài chữ phồn thể, mà không viết ra được chữ nào hết. Phải làm sao bây giờ? “Thiên Ưc, ta đọc, em viết giúp ta được không?”

“A... vâng ạ!”

...

Tô Cẩm Bình cầm lá thư mình vừa viết, cảm xúc dâng trào đọc cho Thiên Ưc nghe: “Chó Hàn! Bà đây cảnh cáo người...”

“Khụ khụ... khụ khụ...” Tiếng ho khan điên cuồng vang lên, Thiên Ưc cầm bút, mặt nhăn nhó nhìn nàng: “Tiểu thư, chúng ta nhất định phải gọi Hoàng thượng như vậy sao?” Chó Hàn à?

“Hay Cầu Hoàng dê?” Tô Cẩm Bình liếc nhìn cô ấy, lập tức đọc tiếp: “Cầu hoàng đế đã dùng nhiều rồi, không có sáng kiến gì cả! Cứ để là chó Hàn đi!”

Cô thị tỳ nào đó như nhìn thấy cảnh tượng khủng bố mình và tiểu thư nhà mình bị chém đầu, mặt đầy vẻ bi thương nói: “Tiểu thư, em van xin người, đổi từ khác đi! Dùng từ này, nhất định cả hai chúng ta sẽ phải chết đấy!”

“Nhát như cáy ấy! Vậy thì viết là Hàn cặn bã!” Tô Cẩm Bình lườm cô ấy một cái đầy xem thường.

Hàn cận bã à? Tuy cũng rất đáng chết, nhưng ít ra vẫn còn tốt hơn từ ‘chó Hàn’ rất nhiều phải không? Vì thế, cô thị tỳ nào đó cúi người viết mấy chữ này xuống...

“Hàn cận bã, bà đây cảnh cáo người, biết đi đâu thì lập tức trả tiền bổng lộc cho bà đây!” Nàng nghiêng răng nghiêng lợi đọc.

Khóe miệng Thiên Úc run mạnh lên vài cái, thực sự muốn khóc, nói: “Tiểu thư, chúng ta có thể xóa ba chữ ‘biết đi đâu thì’ kia đi được không?”

Nàng bực bội phẩy tay: “Tùy em!” Đúng là vô dụng!

“Được rồi ạ, gì nữa ạ?” Thiên Úc hỏi.

“Thánh nhân đã có câu, đoạt tiền của người khác, là cặn thú! Có tiền mà còn cướp tiền người khác, thì không bằng cặn thú!” Cô nàng nào đó rung đùi đắc ý đọc tiếp.

Thiên Úc ngó người hỏi: “Tiểu thư, vị thánh nhân nào nói những lời này ạ? Sao trước giờ nô tỳ chưa từng nghe qua?”

“Ta chính là thánh nhân! Thánh nhân chính là ta! Em viết ngay đi, đừng có hỏi nhiều như thế!” Nàng gào lên giận dữ.

Cô thị tỳ nào đó sợ đến hồn vía bay lên mây, vội cúi đầu viết mấy câu này xuống.

Ngay sau đó, Tô Cẩm Bình lại đọc tiếp: “Vậy mà người lại cướp tiền của ta, người nói xem, là người không bằng cặn thú, hay là cặn thù còn kiên cường hơn người?”

“Tiểu thư, mấy câu này có thể bỏ đi được không?” Nói tới nói lui, không phải là để muốn mắng Hoàng thượng không bằng cặn thú sao?

“Bảo em viết thì em viết đi!” Lại quát to một tiếng.

“Nô tỳ biết rồi ạ!” Tiếng bút viết lên giấy loạt soạt lại vang lên.

Chờ cô viết xong, nàng lại đọc tiếp: “Được rồi, ta cũng không nói mấy đạo lý vĩ đại này với người nữa. Dù sao thì cái đầu heo kia của người cũng không thể hiểu được đâu, nói với người chẳng khác nào đàn gảy tai trâu. Tóm lại, tốt nhất là người lập tức trả lại tiền cho ta...”

...

“Tiểu thư, em viết xong rồi!” Sự bi thương trong lòng Thiên Ước sắp chảy đầy cả một con sông, đưa lá thư trong tay cho nàng.

Tô Cẩm Bình nhìn thoáng qua một chút, tuy đại đa số từ trong này nàng đầu không biết, nhưng trên cơ bản cũng có thể hiểu là lá thư này viết dựa theo ý mình: “Được rồi, em đi giao lá thư này cho Tiểu Lâm tử, bảo gã chuyển cho Hoàng thượng. Nói là ta có việc cơ mật quan trọng liên quan đến quốc gia đại sự cần bẩm báo!”

“Tiểu thư, chúng ta thật sự phải làm vậy sao?” Thiên Ước thực sự muốn khóc ãn lên, lại còn chuyện cơ mật quan trọng liên quan đến quốc gia đại sự nữa chứ?!

“Em cứ nói xem!” Nàng rít răng nói.

Cô thị tỳ nào đó sợ đến mức rùng mình một cái, quay người vội vàng chạy đi: “Tiểu thư, giờ em sẽ đi ngay ạ!”

...

“Thị vệ đại ca, phiền ngài gọi Tiểu Lâm tử công công ra một chút được không?” Thiên Ước bất an hỏi.

Chỉ một lát sau, Tiểu Lâm tử lập tức bước ra: “Nói đi, tìm ta có việc gì?”

Thiên Ước run rẩy lấy lá thư kia ra: “Tiểu Lâm tử công công, tiểu thư nhà chúng ta nói có chuyện cơ mật quan trọng liên quan đến an nguy của quốc gia cần bẩm báo với Hoàng thượng, phiền ngài giao lá thư này cho bộ hạ!” Nói xong, cô ấy lập tức biến đi như một làn gió...

Tiểu Lâm tử hơi kỳ quái nhận lấy lá thư dán kín mít từ tay Thiên Ưc,
nhìn bóng cô ấy chạy trời chết, gã khẽ nhú mày rồi quay người bước vào
Ngự thư phòng

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 90: Ta Là Cự Tổ Tô Nhà Người!!!

Chuyện cơ mật quan trọng liên quan đến an nguy của quốc gia à? Có nghiêm trọng tới mức đó không? Tiểu Lâm tử cầm thư mật, cảm thấy hơi nghi hoặc, bóng dáng chạy biến như bị ma đuổi của Thiên Ưc cũng khiến gã không hiểu ra sao. Lá thư này, có nên giao cho Hoàng thượng không? Một cung nữ thì có thể có chuyện gì quan trọng cần bẩm báo được chứ? Có đi đâu, nếu thật sự chậm trễ chuyện cơ mật quan trọng, thì không phải gã sẽ thảm r ồi sao?!

Vừa cúi đầu suy nghĩ vừa bước vào phòng, cuối cùng, gã chợt nhớ tới bộ dạng luôn luôn lưu manh của Tô Cẩm Bình, khóe miệng run lên vài cái, thôi đi thôi đi, cô nàng lúc nào cũng như thần kinh kia thì có chuyện gì quan trọng muốn bẩm báo với Hoàng thượng được chứ? Nếu có thật thì mới là quái lạ ấy! Nhưng mà...

Ôi, rốt cuộc là nên giao hay không đây? Thôi thôi, cứ giao cho Hoàng thượng đi, đến lúc đó ngài có muốn phạt thì cũng không phải là phạt mình, gã chỉ là người truyền tin, cùng lắm sẽ bị Hoàng thượng mắng vài câu thôi.

Đúng lúc này, Hoàng Phủ Dạ đột nhiên bước ra, thấy trên tay gã cầm thư, bộ dạng thì rối r ối r ầu r ầu, trong lòng hơi tò mò liền cất tiếng cười nói: “Tiểu Lâm tử công công, người cầm cái gì đó, có thể đưa bản vương xem không?”

“Vương gia, thứ này...” Tiểu Lâm tử do dự, có thể để vương gia xem không?

Nhìn gã do do dự dự như vậy, Hoàng Phủ Dạ lại càng hiếu kỳ: “Sao hả? Không phải là cung nữ nào viết thư tình cho Tiểu Lâm tử công công đấy chứ?” Thật ra bây giờ hắn còn có chuyện quan trọng phải làm, nhưng hiếm khi thấy Tiểu Lâm tử xuất hiện về mặt này, nên mới cảm thấy đặc biệt hứng thú thôi.

Hắn vừa dứt lời, mặt Tiểu Lâm tử trắng bệch, ai mà không biết ở trong cung này, chuyện thái giám với cung nữ qua lại là tội chết chứ, nếu bị vướng vào tội danh này, thì gã còn đường sống nữa hay sao? “Vương gia, ngài đừng trêu ghẹo nô tài mà. Đây là lá thư do thị tỳ của Tô Cẩm Bình kia vừa đưa tới, nói là có chuyện cơ mật quan trọng liên quan đến sự an nguy của quốc gia, muốn bẩm báo gấp với Hoàng thượng. Nô tài còn đan nghĩ xem có nên giao nó cho Hoàng thượng hay không ạ!”

Hoàng Phủ Dạ nghe vậy, lông mày nháy dựng lên, tiểu Cẩm Cẩm viết à?! Hắn vội nói: “Cứ đưa cho bản vương xem trước xem!”

Tiểu Lâm tử nghĩ, bình thường Hoàng thượng có chuyện gì cũng không hề kiêng dè Dạ vương điện hạ, nếu thật sự có chuyện lớn gì, thì cứ để Dạ vương điện hạ xem trước một chút cũng tốt, vì thế gã liền giao lá thư kia ra.

Mở lá thư ra, lọt vào trong mắt hắn là từng hàng từng hàng chữ gọn gàng như thêu hoa khiến hắn hơi nghi hoặc, tiểu Cẩm Cẩm có thể viết được những nét chữ nho nhã dịu dàng thế này sao? Rất đáng nghi! Nhưng, khi đôi mắt hoa đào màu tím nhạt nhanh chóng lướt qua nội dung trong lá thư, khóe miệng không ngừng run lên, từng sọc từng sọc đen thi nhau chảy thẳng xuống sau gáy, gan tiểu Cẩm Cẩm có phải là hơi to quá rồi không? Nếu để Hoàng huynh nhìn thấy lá thư này, thì e rằng chết mười lần còn không đủ!

Xem xong, hắn vội vàng gấp lá thư lại cẩn thận, cất vào phong thư rồi nói với Tiểu Lâm tử: “Tiểu Lâm tử, bản vương khuyến cáo người, tuyệt đối không cần phải đưa phong thư này cho Hoàng huynh xem, nếu không, ngay cả người cũng không tránh khỏi bị phạt trọng đâu!”

“Hả? Nghiêm trọng thế sao?” Gã đi theo Hoàng thượng bao nhiêu năm, nhưng số lần bị phạt trọng chỉ đếm đến năm đầu ngón tay, rốt cuộc Tô Cẩm Bình kia viết cái gì mà liên lụy đến mức gã cũng bị đánh chứ? Bỗng nhiên, gã run run khóe miệng, hỏi: “Vương gia, chẳng lẽ ở trong thư Tô Cẩm Bình tố cáo gì đó v ề nô tài sao?”

“Ha ha ha...” Tiếng cười sang sảng vang lên từ miệng hắn, “Tiểu Lâm tử, người lo lắng quá rồi, chuyện này không liên quan đến người nhiều lắm đâu! Được rồi, tốt nhất là người nên xử lý lá thư này đi, bản vương còn có việc quan trọng, đi trước!”

Nói xong, hắn phe phẩy cây quạt vàng, nhẹ nhàng bước đi, sỏi từng bước nhàn hạ như đi giữa sân vắng, chẳng bao lâu đã không còn thấy bóng dáng đâu.

Tiểu Lâm tử nghe thấy vậy thì dù thế nào cũng không dám giao lá thư này cho Hoàng thượng nữa, vội vàng nhét lá thư vào trong tay áo, rồi bước vào Ngự thư phòng hầu hạ Hoàng thượng. Khi gã bước vào, giọng nói băng lạnh của Hoàng Phủ Hoài Hàn lập tức truy ền đến: “Vừa rồi người và Dạ vương nói gì ở bên ngoài?” Hắn vẫn cúi đầu xử lý việc công, làm như lơ đãng cất tiếng hỏi. Tuy hắn không nghe rõ nội dung câu chuyện, nhưng tiếng cười của Dạ lại nghe được rõ ràng rành mạch.

“Dạ? Chuyện này... chuyện này...” Tiểu Lâm tử hơi do dự, có nên nói không? Nếu thực sự đưa lá thư này ra, lại bị phạt trọng đúng như Dạ vương điện hạ nói thì làm sao bây giờ? Nhưng nếu không nói không phải sẽ phạm tội khi quân sao? Tội này là tội mất đầu đấy!!!

Đang do dự, đế vương lạnh lùng bỗng ngẩng đầu, trên khuôn mặt không có chút cảm xúc nào, chỉ hỏi: “Sao hả? Có chuyện gì không muốn nói cho trẫm sao?”

Tiểu Lâm tử sợ đến m ềm chân, quỳ xuống đáp: “Nô tài đáng chết, nô tài đáng chết, dù gan nô tài có to bằng trời thì cũng không dám lừa Hoàng thượng ạ!” Gã vừa quỳ xuống, phong thư màu trắng trong tay áo li ền lộ ra một góc.

Ánh mắt tím đậm quét qua lá thư kia, đặt cây bút trong tay xuống, lạnh giọng nói: “Trình thứ gì đó trong tay áo người lên đây!”

“Vâng!” Dù sợ hãi, nhưng Tiểu Lâm tử vẫn ngoan ngoãn trình lá thư giấu trong tay áo lên, người nặng như treo mười lăm thùng nước, lão đà lão đảo, khiến gã vô cùng sợ hãi, sẽ không bị phạt trọng thật chứ?

Hoàng Phủ Hoài Hàn nhận lấy lá thư kia, vừa mở vừa nghiêm mặt hỏi: “Là của ai?”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, là Tô Cẩm Bình sai thị tỳ của nàng đưa tới, nói là có chuyện cơ mật quan trọng liên quan đến an nguy của quốc gia muốn bẩm báo với ngài, nô tài không biết thật giả thế nào, nên chưa dám trình cho ngài ạ!” Tiểu Lâm tử cúi người đáp, trên trán ướt đẫm mồ hôi.

Chuyện liên quan đến an nguy của quốc gia? Nếu hấn tính không nhàn, thì đêm nay sẽ là thời điểm mà lão già Tô Niệm Hoa kia động thủ, chẳng lẽ Tô Cẩm Bình đã biết trước hành động của lão, nên xuất phát từ sự trung thành với quốc gia, mới tới mật báo cho mình sao? Suy tính theo thời điểm hiện nay cùng với lời nói của người phụ nữ kia, thì cách giải thích hợp lý nhất có lẽ là như vậy. Nhưng mà... có thể là lý do đó sao? Trong lúc suy nghĩ, thì lá thư đó đã bị hấn mở ra...

Trong khoảnh khắc hấn mở lá thư, Tiểu Lâm tử liền đứng bên cạnh lên lút quan sát sắc mặt của hấn, chỉ thấy --- khuôn mặt tuấn tú vô song của vị Hoàng đế nào đó từ không hề thay đổi, đến gân xanh ở thái dương nẩy lên vài cái, rồi sắc mặt xanh mét, sau đó dần dần chuyển sang màu lam, cuối cùng là biến thành màu tím đậm, đủ mọi màu sắc vô cùng đẹp đẽ! Cuối cùng, sắc mặt hấn biến thành đen thui, gân xanh trên tay cũng như muốn bật nẩy lên, đập mạnh một cái xuống bàn, nghiến răng nói: “Hay cho Tô Cẩm Bình người, trẫm thấy người không muốn sống nữa rồi!!!”

Bộ dạng này khiến Tiểu Lâm tử vô cùng sợ hãi, lén lút đọc trộm tờ giấy đang bị bàn tay Hoàng thượng đè xuống kia, chữ nhỏ hoa mỹ, văn vẻ rõ ràng:

--- “Hàn cận bã, bà đây cảnh cáo người. Người lập tức trả tiền công lại cho bà! Thánh nhân có câu, đoạt tiền của người khác, là càn thú! Có tiền mà còn cướp tiền của người khác, thì không bằng càn thú!

Vậy mà người lại cướp tiền của ta, người nói xem, là người không bằng càn thú, hay là càn thú còn kiên cường hơn người?! Được rồi, ta cũng không nói mấy đạo lý vĩ đại này với người nữa, dù sao thì cái đầu heo của người cũng không có khả năng hiểu được, nói với người chẳng khác nào đàn gảy tai trâu. Tóm lại, tốt nhất là người lập tức trả lại tiền cho ta, nếu không, ta sẽ nguy hiểm rửa người nước mất nhà tan, vạn năm không ‘lên’ được!

Có đi đâu, nhìn bộ dạng người cũng không giống người có thể ‘lên’ được, bảo sao đã lớn tuổi thế rồi cũng chưa có phi tử nào sinh con cho người. Được rồi, ta cũng không nói nhiều lời vô nghĩa nữa, nếu người biết đi đâu, thì ngoan ngoãn mà giao tiền của bà ra đây, bà còn có thể để cho người toàn thân!”

Ở chỗ ký tên là mấy chữ rất to rõ ràng: “Cụ tổ Tô nhà người!”

Đọc lên đến chữ cuối cùng, Tiểu Lâm tử cảm giác như đứng quỳ mình cũng ướt. Ông trời ơi, có ai có thể nói cho gã biết vì sao trên đời này lại có người đòi tiền đến không muốn sống như thế được không? Gã biết là Hoàng thượng không dễ dàng buông tha cho Tô Cẩm Bình, thì ra là trừ bạc của nàng. Có đi đâu, cô gái này lại còn dám viết một lá thư cảnh cáo như vậy gửi cho Hoàng thượng, ông nội Tô sao? Chẳng lẽ nàng thật sự chê mạng quá dài? Đây là chuyện cơ mật quan trọng liên quan đến an nguy của Quốc gia sao?

Gân xanh trên thái dương vị Hoàng đế nào đó không ngừng nhảy lên, từng đợt tia sáng lạnh hiện lên trong tròng mắt, chờ giải quyết xong chuyện đêm nay, hẳn không thể không làm thịt cô nàng kia! Cụ tổ Tô à?! Hẳn hung hăng ngiên răng ngiên lợi, đến mức suýt gãy cả một chiếc răng trắng ngà!

...

“Tiểu thư, chúng ta gửi thứ đó cho Hoàng thượng, thật sự sẽ không có chuyện gì sao?” Sau khi trở về, Thiên Ước thấy Tô Cẩm Bình đang cầm một quyển sách tập luyện công, liền rất lo lắng lên tiếng hỏi. Cô thật sự rất sợ hãi, nội dung trong thư đã đủ tội chết rồi, cuối cùng ký tên còn thêm một câu ông nội Tô nữa!

Tô Cẩm Bình dừng lại, quay sang, vẻ mặt rất không kiên nhẫn nhìn cô: “Dù có chuyện gì thì bà đây cũng không sợ. Ta chỉ nói suy nghĩ trong lòng mình ra, muốn thu hồi số bạc thuộc về mình thôi!”

Khóe miệng cô thị tỳ nào đó co rút, nhủ thầm trong lòng: “Nhưng mà tiểu thư à, muốn thu hồi bạc của mình, thì cần phải lặp đi lặp lại chuyện Hoàng thượng không “lên” được ở trong thư sao? Làm thế không phải là muốn chết à?”

Tô Cẩm Bình lập tức nhếch môi cười lạnh: “Ông đây ở trong cung đã phải chịu đủ áp bức bực bội của hần rồi, khó khăn lắm mới hết khổ sở, vậy mà hần lại dám quẹt bạc của ông. Mẹ nhà hần, cùng lắm thì đừng quy vu tận chứ làm sao! Bà không sống tử tế thì mẹ kiếp đừng có ai mong sống được tử tế!”

Thiên Ước há hốc mồm thở dốc, cuối cùng không dám nói thêm gì, cũng đứng yên không nhúc nhích ở bên cạnh, không dám phát ra chút tiếng động nào. Tô Cẩm Bình lại tiếp tục luyện công, thậm chí cảm thấy hơi kỳ quái, theo cá tính của tên cầu hoàng đế kia, thì hiện giờ hần là phải nổi trận lôi đình sai người tới bắt nàng, hoặc là đột nhiên lương tâm trời dậy trả bạc lại cho nàng chứ. Nhưng chờ lâu như vậy cũng không có tin tức gì truyền tới, không phải tên kia bị nàng chọc cho tức giận đến mức quy tiên luôn rồi chứ?!

Nghĩ vậy, trong lòng nàng thoải mái sung sướng đến lạ kỳ, nàng làm thế này có tính là trừ hại cho thế giới không?

Toàn bộ việc này cũng rơi vào tai Bách Lý Kinh Hằng, hần vốn sai ám vệ thủ hạ của mình thay phiên bảo vệ nàng, lúc ấy Tô Cẩm Bình ở trong phòng nói to như vậy, muốn không nghe thấy cũng khó.

Sau gáy Diệt chảy xuống một giọt mồ hôi cực đại, khi bẩm báo lại chuyện này với điện hạ, miệng hắn ta còn không ngừng run lên, chỉ là một trăm lượng bạc thôi, vậy mà có thể khiến nàng chán sống đến nước này, thật sự khiến người ta không nhìn nổi! Nói xong, thấy sắc mặt điện hạ nhà mình vẫn thờ ơ không chút phản ứng, hắn ta không nhịn được mới lên tiếng hỏi: “Điện hạ, một người con gái như vậy có thể làm đương gia chủ mẫu của chúng ta sao?” Không phóng khoáng như thế làm gì có chút khí thế nào của bậc mẫu nghi thiên hạ chứ?!

Ai ngờ, vừa nghe câu hỏi này, người kia lại nổi hứng đùa giỡn: “Nếu nàng làm Hoàng hậu, thì Nam Nhạc ta có muốn không giàu cũng khó.” Thích tì ền như vậy, lại không phóng khoáng như vậy, rõ ràng là thần giử của! Nếu giao quốc khố cho nàng cai quản, thì thực sự rất an toàn!

Khóe miệng vị ám vệ nào đó căng lên, quả nhiên là tình nhân trong mắt hóa Tây thi, ánh mắt của điện hạ bị tro bụi phủ mờ r ấ!

“Điện hạ, thuộc hạ cáo lui trước!” Về mặt hắn ta như chết lặng, hiển nhiên là đã không muốn nhìn sắc mặt thờ ơ mặc kệ ‘dù nàng có làm gì thì cũng đều là ưu điểm’ của điện hạ nữa r ấ! Điện hạ nhà họ, đã trúng độc của người phụ nữ kia, hơn nữa, còn là kịch độc!

Bách Lý Kinh H ồng tr ền ngâm một lát r ấ nói: “Bảo vệ nàng cẩn thận, đêm nay trong cung e là không yên bình!”

Sau khi nói xong, hắn cũng thoáng kinh ngạc vì sự thay đổi của mình, từ bao giờ mà hắn đã bắt đầu để ý đến sự an nguy của người khác như vậy?

Hắn thì kinh ngạc, còn Diệt thì đã sớm quen với sự khác thường của điện hạ nhà mình, mặt cứng đờ đáp: “Vâng!” Dứt lời, hắn ta nhanh chóng bay ra ngoài.

Người đứng yên lặng trong phòng bất giác đặt một bàn tay lên vị trí tim mình, cảm giác này là gì? Một chút ràng buộc, một chút âu s ầu, trong đầu, trong tim tràn đầy hình bóng nàng... Hiện giờ, trong đầu hắn chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó là muốn gặp nàng, vô cùng cấp thiết muốn gặp nàng. Chỉ một ngày không gặp đã khó chịu như vậy... Khóe môi mỏng cong lên

một nụ cười như đắng cay lại như ngọt ngào, triền miên đến tận xương, tương tự khắc vào cốt, đây chính là nhung nhớ sao? Nếu đúng là thế, thì hẳn nghĩ, hẳn đã học được cách nhớ nhung rồi...

----bamholyland.com----

Tô Cẩm Bình đang tìm hướng luyện công. Vì trời sinh nàng đã có năng lực về phương diện này, hơn nữa, với bản năng làm sát thủ trước đây, nên nàng cũng nhanh chóng tìm được cách đột phá các tầng chiêu thức trong cuốn sách nhỏ này. Chỉ cần phá được cửa ải đầu, sẽ không khó học.

Thiên Ưc cũng từng nghe nói thời điểm luyện võ không thể bị làm phiền, nếu không sẽ dễ tẩu hỏa nhập ma, nên cô chỉ đứng bên cạnh, không nói lời nào, chỉ cảm thấy cực kỳ sợ hãi hậu quả mà lá thư cảnh cáo kia có thể mang lại!

Một lúc lâu sau, bỗng nhiên nghe thấy tiếng động ầm ầm vang lên ngoài cửa, tiếng bước chân rất nặng nề, xem ra số người không ít. Tô Cẩm Bình nhướng mày liếc, không phải là Hoàng Phủ Hoài Hàn phái binh tới bắt nàng chứ? Nhưng nàng nhanh chóng nhíu mày lại, phủ định suy đoán của mình, vì tiếng bước chân của những người đó cứ thể chạy vượt qua cửa phòng nàng, đi thẳng về hướng điện Dưỡng Tâm.

Thiên Ưc cũng nhìn thấy bóng người vội vội vàng vàng của họ qua cửa sổ, hơi kỳ quái nói: “Tiểu thư, có phải xảy ra chuyện gì rồi không? Sao bọn họ dường như hướng cả về tâm cung của Hoàng thượng thế nhỉ?”

Khóe miệng Tô Cẩm Bình bỗng cong lên một nụ cười cực kỳ kích động, cười đến mười phần thích thú, sau đó quay sang nói với Thiên Ưc: “Em nói xem, liệu có phải tên cầu hoàng đế kia bị đâm không? Nên nhóm cấm vệ quân mới hoảng hốt chạy tới như thế? À, có khi hiện giờ đã bị thích khách giết chết mất rồi. Nếu vậy thì tốt quá!” Nếu thực sự là thế, thì chắc hẳn nàng sẽ phải cúng bái thích khách đại ca kia thật hậu hĩnh, cảm ơn đối phương đã báo thù lớn giùm mình!

Sau gáy cô thị tỳ nào đó chảy xuống một loạt sọc đen, tiểu thư của em ơi, Hoàng thượng chỉ trừ của người có một trăm lượng bổng lộc thôi,

người cần gì phải nguy hiểm rửa ngài ấy như thế chứ? Thật ra, thì Hoàng thượng đối xử với tiểu thư đâu có tồi, chỉ với mấy chuyện mà tiểu thư đã làm này, thì dù người phạm lỗi là một Vương gia e là cũng chết cả trăm lần rồi, nhưng tiểu thư lại vẫn còn sống, đúng là có phúc mà không biết hưởng mà!

Nhưng Tô Cẩm Bình cũng nhanh chóng cảm thấy không bình thường, vì nàng còn thoáng nghe thấy tiếng chém giết truyền tới. Chẳng lẽ có khả năng thích khách xâm nhập vào cung sao? Ngay sau đó, nàng chợt nhìn thấy binh lính lao về phía các nàng, đúng thế, không phải thị vệ, cũng không phải cấm vệ quân, mà Tô Cẩm Bình nhạy cảm nhận ra, tất cả đều là quân binh! Người trong cấm vệ quân, được huấn luyện nghiêm khắc, võ công cao cường, còn quân binh thì tuy võ công từng người không cao như cấm vệ quân, nhưng bọn họ lại có luồng sát khí từ trong xương!

Chẳng lẽ là cung biến sao?! Chuyện này khiến Tô Cẩm Bình cao hứng đến mức miệng ngoác ra tận mang tai, cười đến không nhìn thấy tổ quốc đâu, sự trị vì của tên cầu Hoàng đế kia có vấn đề, nên mới có người đến lôi hất xuống đất phải không? Vậy thì đúng là quá tốt rồi! Ông trời có mắt!

Đang lúc nàng cao hứng, có một đám người lao vào cung Cảnh Nhân, những tiếng kêu thảm thiết vì bị chém giết lập tức vang lên, có lẽ phản quân muốn tàn sát hết cả Hoàng cung!

Mặt Thiên Ưc trắng bệch ra, nhìn bộ dạng cao hứng của tiểu thư nhà mình lại cảm thấy vô cùng kinh dị: “Tiểu thư, chúng ta mau chạy trốn thôi!”

“Trốn á? Sao phải trốn?” Nàng còn muốn gia nhập vào quân phản loạn, cùng lao tới xóa bỏ sự thống trị của tên cầu Hoàng đế mà! Còn đang nói thì cánh cửa phòng hai người đã bị đẩy ra, một viên tiểu tướng mặc áo bào trắng xuất hiện, vừa nhìn thấy Tô Cẩm Bình, mặt y liền đỏ ửng, ôm quyền nói: “Tiểu thư, đại nhân đã phát động cung biến, vì sự an toàn của ngài, mời ngài lập tức rời đi cùng thuộc hạ!”

Tô Niệm Hoa còn muốn dựa vào Tô Cẩm Bình để liên hôn với Bắc Minh, nên tuyệt đối sẽ không để nàng chết trong lần cung biến này. Viên tiểu tướng mặc áo bào trắng này vốn là phụ tá của Tô gia, trước kia đã ái mộ Tô Cẩm Bình dung mạo khuynh thành, ở trong phủ thấy nàng bị người ta ức hiếp cũng thường xuyên âm thầm giúp đỡ, vì thế, lần này y chủ động xin đại nhân cho y tự mình đến đón nàng đi.

Y vừa dứt lời, sắc mặt Tô Cẩm Bình lập tức thay đổi, nếu là người khác khởi binh mưu phản, thì nàng còn có thể có một tia hy vọng, nhưng nếu là người cha hám lợi kia của nàng, thì phải cân nhắc lại! Tô Cẩm Thu vừa chết, vè lý mà nói, thì hôm nay trên triều Hoàng Phủ Hoài Hàn phải cố gắng trấn an một phen, để giữ yên bình cho triều đình. Theo nàng hiểu, thì cái tên cầu Hoàng đế kia, tuyệt đối sẽ không vì nhất thời tức giận mà không thêm để ý, thật sự đánh người cha từ trên trời rơi xuống của nàng, để chuốc lấy phiền phức vào thân. Nếu vậy, thì chỉ có một cách giải thích, đó là hôm qua hấn căn bản là cố ý, cố ý chọc giận đối phương!

Hôm qua khi Hạ Đông Mai nói với mình những chuyện này, nàng đã cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng về cơ bản thì nàng không hề biết chút chuyện gì của triều đình, nên cũng không nghĩ ngợi nhiều. Mà hôm nay, phong thư cảnh cáo kia của nàng đã gửi đi nửa canh giờ, vậy mà Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng không tới tìm nàng, đã nói lên rằng so với việc nàng bất kính với hấn như vậy, thì hấn còn có chuyện quan trọng hơn cần phải xử lý! Nếu vậy, tức là từ ba canh giờ trước hấn cũng đã dự liệu đến chuyện cung biến này rồi. Mấy hôm nay thường xuyên không thấy bóng dáng Hoàng Phủ Dạ đầu. Nàng còn nhớ ngày ấy trong yến tiệc mừng thọ Hoàng Phủ Hoài Hàn, Hoàng Phủ Dạ xin không cần vào triều mấy tháng, trong mắt những người khác đầy vẻ nghi ngờ.

Sau khi phân tích triệt để những tin tức này, Tô Cẩm Bình hầu như đã có thể xác định được, đây là một cái bẫy! Hoàng Phủ Hoài Hàn chắc chắn đã sớm chờ đợi mấy người này tới chịu chết, hiện giờ đã giăng sẵn bẫy ra chờ bọn họ rồi, cho nên... nàng tuyệt đối không thể đi theo người trước mặt mình. Dù biết rằng nếu nàng không đi, thì mưu phản cũng là trọng tội tru di cửu tộc, nàng cũng không trốn thoát được. Nhưng không tham dự

vào, thì tốt xấu cũng còn con đường sống, nếu đi r ồi, chắc chắn sẽ phải chết không còn nghi ngờ gì nữa!

Nghĩ vậy, nàng li ền nói với tiểu tướng áo trắng kia: “Các người cứ đi trước đi, chúng ta trốn ở đây cũng sẽ không có chuyện gì. Nếu đi theo các người, đao kiếm vô tình lại thành ra không an toàn!” Hiện giờ quân phản loạn đã xâm nhập, nàng có muốn khuyên người ta quay về cũng không thể nào, nên chỉ có thể cố gắng để mình không liên quan tới thôi!

Thiên Ưc bịt miệng, không thể tin nổi, hoàn toàn không thể tin nổi đại nhân sẽ làm ra mấy chuyện này!!!

Tiểu tướng áo trắng kia nghe vậy cũng thấy có lý, li ền nói với Tô Cẩm Bình: “Vây xin tiểu thư chú ý an toàn, tiểu nhân lui xuống trước. Về lý thuyết thì cấm vệ quân sẽ không rảnh mà tới đây được, nhưng nếu họ đến, thì xin ngài nhất định phải trốn thật an toàn!”

“Ừ, biết r ồi, người đi đi!” Nàng th ần hít sâu một hơi, bỗng cảm thấy tâm trạng vô cùng tr ầm trọng. Hoàng Phủ Hoài Hàn đã sớm biết người cha từ trên trời rơi xuống của nàng sẽ mưu phản, vì sao hết lần này đến lần khác dung túng cho nàng làm càn? Ban đầu, nàng còn nghĩ liệu có phải vì muốn dùng nàng để kiềm chế Tô Niệm Hoa hay không, trong lòng còn cười nhạo Hoàng Phủ Hoài Hàn quá ngây thơ. Nhưng hôm nay nàng mới phát hiện, chuyện này tuyệt đối không phải như thế, vậy rốt cuộc hẳn muốn nàng làm gì?!

Chờ những người kia đi xa, Thiên Ưc lo lắng hỏi Tô Cẩm Bình: “Tiểu thư, lão gia làm mấy chuyện này, liệu có xảy ra chuyện gì không?”

“Hừ, Hoàng Phủ Hoài Hàn đã thiết kế tốt bấy rập chờ lão r ồi, ông già ngu xuẩn còn muốn mưu phản cái gì chứ?!” Tô Cẩm Bình hừ lạnh một tiếng đầy khinh thường, thật ra cũng không thể trách Tô Niệm Hoa được, chỉ trách là vì hôm nay Tô Cẩm Bình gửi lá thư cảnh cáo kia đi mà lại chẳng xảy ra chuyện gì cả, nên bây giờ mới có thể làm cho nàng liên hệ lại với chuyện này. Mà những chuyện này, thì Tô Niệm Hoa đầu không biết gì cả.

“Hả?” Thiên Ưc sợ đến mức trợn trừng mắt, lắp bắp nói: “Tiểu thư, mưu phản là trọng tội tru di cửu tộc, không phải... không phải là chúng ta...” chết chắc rồi sao?

Đôi mắt phượng thoáng xuất hiện vẻ căm ghét, nói: “Mẹ kiếp, lúc phú quý thì không cho ông hưởng phúc, giờ có chuyện còn muốn kéo ông xuống chôn cùng à?!” Thật ra, hiện giờ nàng chẳng hề quan tâm gì cả, thứ duy nhất nàng quan tâm đến là --- rốt cuộc bổng lộc của nàng... có thể lấy lại không?!

“Em trốn cho kỹ vào, ta ra ngoài xem!” nói xong nàng định đi ra ngoài.

Thiên Ưc rất lo lắng kéo tay áo nàng: “Tiểu thư, người đừng đi ra ngoài thì hơn, bên ngoài rất nguy hiểm!”

“Ở đây ng ờ chờ chết còn nguy hiểm hơn. Em không có võ công, tạm thời trốn kỹ ở chỗ này đi!” Vừa dứt lời, nàng đã lén theo cửa sổ ra ngoài. Ít nhất nàng cũng phải biết rõ cuối cùng ai thắng ai bại, sau đó tự nàng sẽ nghĩ xem bước tiếp theo mình nên làm gì. Chuyện gì cũng không biết chỉ phó mặc cho số phận không phải là phong cách của Tô Cẩm Bình nàng.

Nàng vừa ẩn nấp vừa lao đi trong đêm tối, chẳng mấy chốc đã tới cạnh điện Dưỡng Tâm, thời khắc này, điện Dưỡng Tâm đã bị quân binh vây lấy, đứng ở cửa, chính là người cha trời ơi đất hỡi mà nàng đã nhìn thấy vào ngày tiền Quân Lâm Uyên! Tô Cẩm Bình hít sâu một hơi, sau đó tập trung nín thở nấp sau gốc cây đại thụ.

“Hoàng thượng, tự ngài đi ra, hay để bản quan dẫn người vào?” Tô Niệm Hoa đứng ngoài cửa tự tin hỏi, trong mắt tràn ngập nụ cười đắc ý.

Một giọng nói lạnh băng vang lên: “Chỉ e là Tô đại nhân không có cơ hội bước vào!” Tiếng nói vừa dứt, người mặc long bào tím lập tức xuất hiện sau lưng Tô Niệm Hoa, tiếp theo đó, hơn một vạn hộ vệ danh tiếng vây lấy mấy nghìn người của Tô Niệm Hoa, khóe môi lạnh lẽo nhếch lên nụ cười trào phúng.

Tô Niệm Hoa kinh hãi, không ngờ đối phương đã sớm phòng bị trước, nhưng lão lập tức trấn định lại, cười nói: “Hoàng thượng, ngài nghĩ hơn một vạn người này của ngài có thể cứu vãn được thế trận sao? Dù ngài có thông minh tuyệt đỉnh, thì cự thế vẫn muốn nhắc nhở ngài một câu, gừng, càng già thì càng cay!”

Lão vừa dứt lời, một toán kỵ binh âm thầm lao tới, tư thế hào hùng, đầy vẻ sát phạt! Đây chính là những chiến sỹ anh dũng nhất của kiêu kỵ doanh, không mất bao lâu đã vây hết tất cả những người ở đây lại. Thống lĩnh kiêu kỵ doanh nhảy xuống ngựa, đi thẳng về phía Thừa tướng, vừa đến trước mặt lão, y cung kính cúi người: “Đại nhân!”

“Vất vả cho người!” Tô Niệm Hoa cười nói, rồi lập tức lạnh lùng nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Tên nhóc chưa ráo máu đầu, ông nhin người nhiều năm nay rồi, giết con gái cưng của lão phu, còn dám trách cứ lão phu trên triều, Hoàng Phủ Hoài Hàn, người thực sự nghĩ mấy chục năm nay Tô Niệm Hoa ta ăn không ngủ rồi sao?”

Thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn chỉ lạnh lùng nhìn lão không nói gì, Tô Niệm Hoa lại nói tiếp: “Yên tâm, toàn bộ hoàng cung đã bị người của ta bao vây rồi, dù người có mọc cánh cũng không thoát ra được. Mà kinh thành này, chắc người cũng chưa biết, toàn bộ kinh thành đã bị bốn mươi vạn nhân mã của ta khống chế! Hoàng Phủ Hoài Hàn, người vốn cũng không ngu ngốc, sao lại để bốn mươi vạn người dễ dàng lên như thế hả?” Lão mất gần ba tháng mới tìm cách lặng lẽ để bốn mươi vạn người này trà trộn vào, cứ nghĩ phải tốn rất nhiều công sức, không ngờ Hoàng Phủ Hoài Hàn lại không hề phát hiện ra khiến bọn họ đắc thủ dễ dàng!

Lão vừa dứt lời, khóe môi Hoàng Phủ Hoài Hàn mới cong lên, giọng nói đầy vẻ trào phúng: “Đúng thế, Tô ái khanh của trẫm, người thử nghĩ xem, trẫm không ngu ngốc, sao lại dễ dàng để cho bốn mươi vạn đại quân lên vào như thế chứ?”

Nghe hắn nói vậy, sắc mặt Tô Niệm Hoa hơi biến đổi, ánh mắt nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng mang theo vẻ dè chừng: “Người nói vậy là có ý gì?”

“Có ý gì à?” Hấn lạnh lùng hỏi ngược lại, vừa dứt lời, thống lĩnh kiêu kỵ doanh kia liền rút ngay kiếm ra, ‘keng’ một cái, rồi đặt lên cổ Tô Niệm Hoa!

Tô Niệm Hoa kinh hãi quay đầu giận dữ hỏi: “Lý Vinh Kế, người điên rồi à?”

Người được gọi là Lý Vinh Kế ngửa đầu lên cười dài một tiếng, rồi lộ mặt nạ da người đang đắp trên mặt mình xuống, không ai khác chính là Hoàng Phủ Vũ! “Tô Niệm Hoa, người biết tích Ly miêu tráo thái tử, chẳng lẽ lại không biết câu “tương kế tựu kế” sao?” Từ sau khi nhị hoàng huynh phát hiện thống lĩnh kiêu kỵ doanh có gì đó không bình thường, bọn họ quan sát một thời gian ngắn liền giết thống lĩnh kiêu kỵ doanh kia, sau đó lén lan truyền chuyện này với mọi người trong kiêu kỵ doanh. Hoàng Phủ Vũ vốn là thống soái ba quân nên đương nhiên bọn họ sẽ nghe lời hắn ta!

“Người!!! Giỏi, Hoàng Phủ Hoài Hàn, ta quá xem thường người rồi. Nhưng người cho rằng vậy hãm ta thế này thì mọi chuyện sẽ yên ổn sao? Bốn mươi vạn đại quân của ta lập tức xâm nhập hoàng cung, tốt nhất là người bảo hắn buông kiếm xuống, nếu không, thì cùng lắm người cũng chỉ có thể rơi vào kết cục đồng quy vu tận mà thôi! Nếu thả ta ra, viết một phong chiếu thư nhượng vị, ta còn có thể phong cho người làm một Vương gia, yên ổn mà sống hết nửa đời còn lại. Thiết hơn thế nào, người tự suy nghĩ đi!” Tô Niệm Hoa không hề ngại chút nào, lão đã tính, trong trường hợp xấu nhất, dù lão chết thì Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng không chạy thoát, vậy thì lão cần gì phải sợ?!

“Tô đại nhân vẫn tự tin như trước đây nhỉ. Thật khiến bản vương phải thán phục!” Giọng nói phong lưu lả lướt của Hoàng Phủ Dạ vang lên, phe phẩy cây quạt vàng, thong dong bước tới. Sau lưng hắn là một ông già khoảng gần sáu mươi tuổi, mặc tướng phục. Không biết vì sao, vừa nhìn thấy ông ta, Tô Cẩm Bình bỗng nhớ tới người con gái ở trong lãnh cung kia, đầu mang khí chất kiên nghị, cương quyết, sáng sủa.

Ông già kia quỳ xuống trước mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Cụu thần cứu giá chậm trễ, xin Hoàng thượng thứ tội!”

“Tướng quân Nam Cung đâu có tội gì!” Hoàng Phủ Hoài Hàn nói rồi tự đỡ đối phương lên, “Nếu không nhờ có tướng quân chịu nhục hai năm, lá mặt lá trái với lão già kia, thì hôm nay trăm sao có thể một chiêu bắt gọn lão ta và hai mươi vạn phản quân của lão chứ!”

Trước khi Đông Lăng lập nước đã tiêu diệt không ít các nước nhỏ, hai mươi vạn quân kia, từ ban đầu khi quy thuận, cũng đã không thực sự thuần phục. Nhưng dù vậy, hai mươi vạn người, nếu bọn họ không phải lỗi, hơn nữa lại thực sự quy hàng, thì việc xử lý bọn họ sẽ khiến tộc Hoàng Phủ bị bêu danh là bạo quân. Cuối cùng, những người không thực sự thuần phục ấy bị Tô Niệm Hoa lợi dụng, hình thành một lực lượng mưu phản! Cũng vào lúc đó, Nam Cung Ninh Hình nghĩ ra mưu kế, để Hoàng Phủ Hoài Hàn tìm cơ hội biếm nạng ta vào lãnh cung, lão tướng Nam Cung giả vờ vì con gái bị nhốt vào lãnh cung, nên vô cùng phẫn nộ mà liên minh với Tô Niệm Hoa. Hai năm tròn, ông đã hoàn toàn giành được sự tin tưởng của Tô Niệm Hoa, trở thành “đồng đảng” mưu phản nghịch!

Trong tay Tô Niệm Hoa có hai mươi vạn đại quân, nhưng quân thủ vệ kinh thành cũng không kém số này là mấy, nếu thực sự cứng rắn đối đầu thì cũng có thể thủ hòa được, ai thắng ai thua còn chưa nói trước được, thấy lão tướng quân Nam Cung ngã vênhàng ngũ của mình, đương nhiên lão phải vui vẻ tiếp nhận thôi!

“Nam Cung Liệt! Lão già thối tha này, người mà cũng dám, người mà cũng dám...” Tô Niệm Hoa hét to, nhưng hét xong lại bỗng cười ò lên: “Hoàng Phủ Hoài Hàn, không ngờ, thật không ngờ, chỉ là một thằng nhóc chưa ráo máu đầu mà tâm kế lại sâu đến vậy. Ngay cả lão phu cũng bị người gài bẫy!” Chỉ là, dưới nụ cười đó vẫn còn ẩn giấu đi đâu gì...

Nhìn lão cười như thế, Hoàng Phủ Hoài Hàn mơ hồ cảm giác có gì đó không ổn, đôi lông mày rậm nhướng lên, thầm nghĩ liệu có phải mình bỏ qua đi đâu gì đó hay không...

Tô Cẩm Bình cũng nhíu mày trốn sau cây đại thụ, thầm nghĩ ngợi --- mẹ nó chứ, vốn là bị trừ bạc, thì khả năng Hoàng Phủ Hoài Hàn trả lại cho nàng cũng đã rất nhỏ rồi, vậy mà người cha trời ơi đất hỡi chết bầm chết

vằm của nàng kia lại còn mưu cái quái gì phản nữa?! Đây không phải là chém thêm một đao vào tình yêu giữa nàng và ngân lượng vĩ đại của nàng sao? Bây giờ khả năng đòi được lại càng nhỏ hơn nữa! Vừa nghĩ thế, nàng thật sự có cảm giác muốn khóc ãn lên!

Cũng đúng lúc này, một bóng người lóe lên, Hoàng Phủ Lam mặc y phục màu xanh bị người khác đột ngột ném ra. Ngay sau đó, thân hình của Hoàng Phủ Dật cũng xuất hiện giữa hiện trường, trên khuôn mặt tuấn tú nở nụ cười lãnh đạm, thản nhiên, nói với Hoàng Phủ Lam: “Hoàng huynh, Tiểu Cửu đắc tội rồi!”

“Tiểu Cửu, chuyện gì thế này?” Hoàng Phủ Dạ kỳ quái nhìn Hoàng Phủ Dật. Tuy Hoàng Phủ Lam luôn đối đầu với hắn, nhưng dù sao cũng là người của Hoàng Phủ gia, hắn là sẽ không ngu ngốc đến mức giúp người khác mưu phản đâu phải không?!

“Chuyện gì à? Đệ theo dõi hắn lâu lắm rồi, vẫn nghĩ hắn có gì đó không ổn. Quả nhiên hôm nay bị đệ bắt được hắn lẻn vào Hoàng cung để trộm ngọc tỷ!” Hoàng Phủ Dật nói với vẻ khinh thường, dường như nhìn cũng chẳng muốn nhìn hắn ta một cái.

Cái gì?! Tất cả mọi người đều kinh ngạc, mà thời khắc này, Tô Niệm Hoa mới lộ ra nét mặt ‘lòng như tro tàn’. Lão vốn nghĩ rằng chỉ cần có ngọc tỷ là có thể đọ sức một trận cuối cùng nữa, nhưng hiện giờ chẳng có gì cả!

Nhìn tình hình hiện nay, Hoàng Phủ Lam cũng biết lần này mưu phản thất bại, vội lao tới bên chân Hoàng Phủ Hoài Hàn, gào khóc nói: “Đại hoàng huynh, thần đệ biết sai rồi, thần đệ thực sự biết sai rồi, huynh tha cho thần đệ lần này đi, thần đệ cũng chỉ nhất thời hồ đồ thôi!”

Hắn hung hăng tung một cước, đạp mạnh hắn ta sang một bên: “Nhất thời hồ đồ à? Hay cho một câu nhất thời hồ đồ của ngươi. Hoàng Phủ Lam, ngươi muốn làm Hoàng đế phải không? Dùng cái đầu lợn của ngươi mà nghĩ cho kỹ càng xem, ban đầu lão Tô Niệm Hoa là Thừa tướng, dưới một người trên vạn người, ai là Hoàng đế thì có ảnh hưởng gì tới lão? Vì sao lão lại muốn lấy tính mạng của cả gia tộc lão ra, để mạo hiểm trợ giúp

người làm Hoàng đế? Hoàng Phủ gia ta sao lại có một thằng ngu như người chứ?!” Lúc trước thấy hắn ta luôn đối nghịch với mình khắp mọi nơi, hắn cũng biết hắn ta bất mãn với việc phụ hoàng truy ền ngôi, nhưng hắn vẫn luôn mắt nhắm mắt mở không xử lý, không ngờ hắn ta lại ngu đến mức này!

Vừa nghe hắn nói vậy, Hoàng Phủ Lam như bị người ta dội thẳng một xô nước lạnh xuống đầu, hai mắt đờ đẫn nhìn về phía trước, một lúc lâu sau mới lấy lại tinh thần, sau đó lao về phía Tô Niệm Hoa như phát điên: “Người mà cũng dám lừa bản vương, người...”

“Nếu sự tình đã xử lý xong, thần đệ xin cáo lui!” Hoàng Phủ Dật nói rồi quay người đi.

“Tiểu Cửu!” Giọng nói băng lạnh vang lên, trong đôi người màu tím đậm thoáng hiện lên vẻ chờ mong, hắn biết Tiểu Cửu vẫn còn tức giận vì chuyện đó, nhưng hôm nay Tiểu Cửu lại giúp hắn, có phải cũng nói lên rằng trong lòng Tiểu Cửu vẫn còn có Hoàng huynh hắn hay không?

Hoàng Phủ Dật dừng bước, quay đầu lại cung kính hỏi: “Không biết Hoàng thượng còn gì phân phó?!” Hắn ta gọi là “Hoàng thượng” chứ không phải “Hoàng huynh”. Nét mặt cũng đậy vẻ xa cách.

“Đệ... không chịu tha thứ cho trẫm sao?” Hắn cũng chỉ vì muốn tốt cho hắn ta. Nếu thực sự Tiểu Cửu cưới Tô Cẩm Bình, thì hiện giờ bất luận hắn ta có dính dáng gì tới chuyện này hay không, cũng sẽ bị coi là đồng mưu với Tô Niệm Hoa.

“Hoàng huynh quan trọng hóa vấn đề ời. Thần đệ chưa từng trách ngài, nên hai chữ ‘tha thứ’ đương nhiên cũng không thể nhắc tới được. Những gì lúc trước hoàng huynh dạy bảo, thần đệ vẫn nhớ kỹ, không dám quên một giây một phút nào!” Sắc mặt Hoàng Phủ Dật lãnh đạm thờ ơ, miệng cũng chỉ nói toàn những lời lẽ máy móc cứng nhắc.

Điều này khiến trong lòng Hoàng Phủ Dạ và Hoàng Phủ Vũ đều cảm thấy xót xa, Tiểu Cửu tôn kính Đại hoàng huynh nhất đã biến mất rồi, tình cảm huynh đệ, coi như cũng tàn...

Trong mắt hấn thoáng hiện lên vẻ đau đớn đến tận cùng: “Tiểu Cửu, đệ thừa biết là vì trăm muốn tốt cho đệ!”

Đương nhiên hấn ta biết, đương nhiên biết hoàng huynh không đồng ý mục đích chính là vì muốn bảo vệ chính mình, ban đầu còn không hiểu, nhưng mấy ngày nay cũng đã nhìn thấy rõ ràng rồi. Nhưng mà... “Hoàng huynh, có lẽ cả đời này huynh cũng không thể hiểu rõ được, cả một đời người, đôi khi người ta chỉ mong được tùy hứng sống theo mong muốn của mình một lần, dù biết rõ hậu quả sẽ là mất đi tất cả, thậm chí phải trả bằng cả mạng sống của mình, nhưng cũng sẽ không hối tiếc. Có thể làm chuyện như vậy, dù rằng rất điên cuồng, nhưng thần đệ cho rằng, đó cũng là một sự may mắn. Chỉ có đi đâu, cả đời này, đệ đã không còn có cơ hội nhận được sự may mắn đó nữa. Mà tất cả, đều là nhờ ngài ban tặng. Hoàng huynh, ngài luôn như vậy, đặt giang sơn xã tắc ở vị trí thứ nhất. Nhưng thần đệ chỉ hy vọng, sau này, ngài sẽ không hối hận!” Nói xong, hấn quay người đi thẳng không quay đầu lại nữa.

Hoàng Phủ Hoài Hàn vẫn đứng sững lại chỗ, kinh ngạc nhìn theo bóng lưng hấn ta. “Có thể tùy hứng sống theo mong muốn của mình một lần, dù biết rõ hậu quả sẽ là mất đi tất cả, thậm chí phải trả cả mạng sống của mình, nhưng cũng sẽ không hối tiếc” ư? Tiểu Cửu nói rất đúng, có lẽ cả đời hấn thực sự sẽ không hiểu rõ được, nhưng mà... hấn cũng không cần hiểu rõ!

Sắc mặt Hoàng Phủ Dạ vô cùng phức tạp. Tiểu Cửu hiểu rõ, Hoàng huynh không hiểu, còn Hoàng Phủ Dạ hấn, hiểu rõ đạo lý này, nhưng lại không làm được. Còn Bách Lý Kinh Hông kia, hấn hiểu rõ, cũng đã làm được rồi. Hấn thừa biết tiểu Cẩm Cẩm có thể là người của Hoàng huynh, nhưng vẫn yêu thương nàng không chút cố kỵ, không chút ngại ngùng. Cũng vì thế nên tiểu Cẩm Cẩm mới chọn Bách Lý Kinh Hông sao? Hấn cong môi cười khổ, hấn thua không oan chút nào, hoàn toàn không oan ức!

Tô Cẩm Bình đứng sau gốc cây nhìn theo bóng Hoàng Phủ Dạ, càng nhìn cảm xúc càng phức tạp đến mức cay xè mũi. Nàng sụt sịt rồi quay người đi về cung Cảnh Nhân...

Nàng đi rồi, Hoàng Phủ Hoài Hàn vẫn còn nhìn theo bóng Hoàng Phủ Dật, cười khổ một tiếng, cúi đầu cảm thán: “Tiểu Cửu trưởng thành rồi!”

...

Tô Niệm Hoa mưu phản bị bắt, liên lụy đến cửu tộc. Toàn bộ người của phủ họ Tô cũng bị giam vào ngục tối. Người duy nhất may mắn thoát nạn, chính là Tô Cẩm Bình! Hoàng đế tức giận, hạ lệnh cuối mùa thu sẽ xử tử toàn bộ Tô gia, triều đình cũng trải qua một lần thanh tẩy, phàm là người có quan hệ mật thiết với Tô Niệm Hoa đều không có ai may mắn thoát được!

Sau đó, chuyện năm xưa Mai phi nương nương mưu hại Hoàng hậu cũng được tra ra là do bị hãm hại, Hoàng đế đặc xá cho nàng ra khỏi lãnh cung. Phi tử nhất phẩm trong hậu cung người thì chết người bị cấm túc, có người đứng ra khuyên can nói nước không thể một ngày không có quốc mẫu, Hoàng Phủ Hoài Hàn liền hạ lệnh sắc phong Mai phi làm Hoàng hậu, đại điển phong hậu cũng được cấp tốc chuẩn bị.

Tô Cẩm Bình chống tay lên đầu ngồi bên bàn. Nàng vốn cho rằng Tô Niệm Hoa xảy ra chuyện thì nàng đương nhiên cũng bị liên lụy, nhưng không ngờ là không có chuyện gì cả! Kỳ quái nhất là, nàng cứ nghĩ với thái độ cực kỳ bất kính hôm trước của mình, thì lần này chết chắc rồi, nên sân cũng chả thềm quét, vậy mà Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng không sai người tới gây phiền phức cho nàng! Tất cả mọi chuyện thực sự rất kỳ quái. Nàng cũng mơ hồ nhận ra, sau khi người cha trời ơi đất hỡi của nàng bị bắt, chuyện mà Hoàng Phủ Hoài Hàn muốn nàng làm, cũng sẽ nhanh chóng lộ ra thôi.

“Tiểu thư, người nghĩ Hoàng thượng có mục đích gì? Cứ như quên mất người rồi ấy!” Thật sự khiến cô cảm thấy rất kỳ quái, không phải là vì Hoàng thượng như quên mất tiểu thư là người của Tô gia, mà kỳ quái là vì Hoàng thượng nhận được lá thư kia mà đến hôm nay cũng không phát tác gì!

“Em yên tâm, cái tên bụng hạ hẹp hòi kia không thể nào quên được đâu!” Cũng giống như nàng vĩnh viễn cũng không thể quên được nàng bị người ta trừ bạc vậy! Nghĩ thế, trong đầu lại nhớ đến chuyện ngân lượng

của mình, nàng bỗng giật mình. Đúng rồi, sao nàng lại ngốc thế cơ chứ, tên cầu Hoàng đế kia còn chưa đạt được mục đích của mình, nên mới dễ dàng tha thứ cho nàng như thế, như vậy, có phải là trước khi thời điểm đó tới, thì nàng nên hoãn mái một phen không?

Nghĩ vậy, nàng bật người đứng dậy, vô cùng cao hứng cầm chổi chạy ra ngoài. Thiên Ưc rất kỳ quái nhìn theo bóng nàng: “Tiểu thư, người đi đâu vậy?”

“Đòi nợ!” Hai chữ từ rất xa truyền tới với vẻ kích động khiến Thiên Ưc suýt thì ngất xỉu. A... tiểu thư đi tự sát hay sao thế? Lần trước gửi một phong thư đi đã không chết rồi, lần này còn tự mình đi chịu chết sao?!

...

Hoàng Phủ Hoài Hàn xử lý công vụ xong, vừa đặt quyển tấu chương cuối cùng xuống, thì Tiểu Lâm tử cũng lập tức bước tới để thu dọn mấy thứ này. Ngay sau đó, ánh mắt lạnh lùng đảo qua, nhìn thấy một góc giấy lộ ra dưới chõng tấu chương. Hắn vô cùng ngạc nhiên nhíu mày, đưa tay rút tờ giấy ra, nhìn thoáng qua, chính là lá thư ngày ấy Tô Cẩm Bình sai người đưa tới! Chỉ trong nháy mắt, ánh mắt của hắn tràn ngập lửa giận. Mấy ngày nay vì bận bịu xử lý chuyện Tô Niệm Hoa tạo phản và chuyện lập hậu, tâm trạng lại buồn phiền vì Tiểu Cửu, nên hắn lại quên mất chuyện này!

Hắn hung hăng nghiêng răng ken két, có đi đâu, hiện giờ nhớ tới cũng không muộn! Tô Niệm Hoa đã sa lưới, mà cái lưới hắn giăng trên người Tô Cẩm Bình cũng nên thu rồi!

Tiểu Lâm tử đứng bên cạnh nhìn sắc mặt hắn, cũng thẫn thờ mờ mõi lạnh liên tục. Thực ra, mấy ngày nay gã vẫn luôn nhớ tới chuyện phong thư đó, thấy hình như Hoàng thượng đã quên, vốn còn nghĩ là mình gặp may, không ngờ lá thư vẫn còn ở đây. Ôi! Tô Cẩm Bình kia, tự cầu phúc đi thôi!

Đúng lúc này, ngoài cửa Ngự thư phòng lại vang lên những tiếng động âm ỉ. Hoàng Phủ Hoài Hàn nhíu mày, đang định phân phó Tiểu Lâm tử ra xem, chợt nghe giọng nữ trong trẻo truyền tới ---

“Hoàng thượng, ta cảnh cáo ngươi, lập tức trả tiền lại cho ta, nếu không, ta chết cho ngươi xem!” Vị cung nữ nào đó cằm chồi to, đứng gần cửa điện gào lên giận dữ. Hừ, đây là khoản tiền lương đầu tiên trong đời nàng, nàng dễ dàng lắm sao? Nói trù là trù! Dù có đánh mất cái mạng nhỏ này, nàng cũng phải đòi lại cho bằng được.

Vị hoàng đế nào đó ngổ trong điện, gân xanh ở thái dương nhảy lên vài cái, cô nàng chết tiết này, hẳn còn chưa tìm đến nàng, mà nàng ngược lại đã tìm tới tận cửa rồi!

Thấy hẳn không phản ứng, cô nàng nào đó cắn răng, sau đó tức giận hét âm lên: “Rốt cuộc ngươi có chịu trả không hả? Ngươi không trả, ta thực sự đi tự sát đấy!” Nàng không tin Hoàng Phủ Hoài Hàn có thể để nàng tự sát, nếu nàng thực sự chết dễ dàng như vậy, thì kế hoạch mà tên cầu hoàng đế mưu tính mất bao nhiêu lâu đương nhiên cũng sẽ thất bại, vậy chẳng phải là uổng công hẳn nhin nàng bấy lâu nay sao? Vì thế, Tô Cẩm Bình rất tự tin!

Thế nhưng, nàng hò hét xong, cửa Ngự thư phòng vẫn đóng chặt, không ai trả lời, nhìn tình hình có vẻ như nàng bị lừa đi!

“Ta đi tự sát thật đấy!!!” Tên khốn này, còn có tình người không hả? Nàng muốn chết mà cũng không kéo lại à?!

Mặt cô nàng nào đó đầy vẻ hung dữ, trừng mắt nhìn cửa điện. Mẹ kiếp, tên cầu Hoàng đế này đúng là không dễ uy hiếp chút nào cả! Nàng nhe răng trợn mắt một lúc lâu sau, đành cắn răng nói: “Mẹ nó chứ! Ông đây không chết nữa!” Nói xong, nàng cằm chồi vất ngang lên vai, thản nhiên rời đi.

Nhưng đúng lúc này, một giọng nói uy nghiêm khí phách vang lên: “Người đâu, lôi người đàn bà điên khùng kia ra chém cho trảm!” Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng không kịp được nữa, người phụ nữ chết tiết này, nếu thực sự chán sống như thế rồi, hẳn sẽ cho nàng toại nguyện!

Đám thị vệ ngoài cửa vốn đang lau mồ hôi nhìn Tô Cẩm Bình không biết nói gì, vừa nghe lệnh liền lập tức bước tới kéo lợn chết...

Á... đùa quá trớn rồi!!! Chọc giận hẳn rồi!!! Thấy đám thị vệ càng lúc càng tới gần, Tô Cẩm Bình nhón chân quay về phía cửa gào to hơn: “Hoàng thượng, nô tỳ chỉ đùa chút chút thôi mà... hiện giờ nô tỳ không muốn chết. Thật mà! Hoàng thượng tha mạng! Cùng lắm thì bổng lộc tháng sau nô tỳ cũng cho ngài là được chứ gì...”

Lảm nhảm: Tình tiết Tô Niệm Hoa bị bắt không phải là tình tiết ngoài lề, có liên quan rất lớn đến kế hoạch của Hoàng Phủ Hoài Hàn, cũng liên quan đến quá trình xuất cung thành công của nữ chính. Nguyên nhân thì xin chờ một chút, nói chung là một quá trình chuyển tiếp tương đối quan trọng trong quyển một này, nên đừng nói gia đông dài nhé!

Sau đó, tôi sẽ kể một vài chuyện khác cực kỳ bi thương ---

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 91: Hoàng Thượng, Nô Tỳ Không Có Liêm Sĩ - Bí Mật Về Thân Thế

Gào thét một lúc lâu, trong phòng vẫn không có ai thềm đáp lời, tình hình có vẻ quyết tâm lấy mạng nàng, vì thế, cô nàng nào đó nghiêng chặt răng, gào tiếp: “Hoàng thượng, bổng lộc ba tháng tới nô tỳ cũng cho ngài hết!”

Nghe nàng gào thét thế này, mọi người đều cảm thấy muốn bịt tai lại, dám cò kè mặc cả với Hoàng thượng, nàng điên rồ sao?! Hạ Đông Mai trắng bệch mặt mũi, tất cả mọi người đều bị nàng dọa đến choáng váng.

Hoàng Phủ Hoài Hàn trong ngự thư phòng nghe mấy lời ấy cũng liên tục cười lạnh!

Đúng lúc này, một bóng người mảnh mai màu trắng mặc áo gấm vóc, khí chất cao quý phi phàm, xuất hiện tại cửa Ngự thư phòng, đứng sau lưng là đám cung nhân. Nhìn tình hình trước cửa, nàng ta khẽ cười: “Các người cứ từ từ đi, bản cung vào khuyên nhủ Hoàng thượng!”

“Vâng, Mai phi nương nương!” Đám thị vệ đều cung kính cúi đầu nhìn Mai phi nương nương vào Ngự thư phòng. Hai năm trước, nàng ta là người duy nhất có thể vào ngự thư phòng mà không cần chờ được truyền, hai năm sau vẫn vậy.

Tô Cẩm Bình nhướng mày nhìn qua, nhận ra ngay là người đã giúp mình ở lãnh cung ngày ấy. Bộ dạng của nàng ấy hôm nay với người điên ngày hôm ấy hoàn toàn là hai người khác nhau! Ẩn giấu sâu thật! Có đi đâu, cô gái này cũng không tệ lắm, người sắp trở thành Hoàng hậu cũng là nàng

phải không? Xem ra, mắt của tên cầu Hoàng đế này cũng không đến mức tệ hết thuốc chữa! Nàng vừa nghĩ vừa nhìn theo người đang bước vào điện.

Vừa vào Ngự thư phòng, Nam Cung Ninh Hinh nhìn thấy ngay khuôn mặt đầy giận dữ của người kia, nàng cong môi cười khế, bước nhanh vài bước đến, cúi người hành lễ: “Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng!”

“Hinh nhi, đứng lên đi!” Vừa thấy nàng, sự tức giận trên mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn mới bớt đi một chút.

Nàng từ từ đứng dậy, thong thả bước đến bên cạnh hắn, lên tiếng khuyên nhủ: “Hoàng thượng, bây giờ nàng vẫn chưa thể chết được!” Nụ cười xinh đẹp ánh lên trong mắt như muốn khuyên Hoàng Phủ Hoài Hàn tìm lại lý trí.

Khóe môi lạnh như băng cong lên, cười lạnh một tiếng: “Đương nhiên trăm biết bây giờ nàng chưa thể chết được, chẳng qua trăm muốn biết, với nàng thì cái mạng nhỏ kia của nàng trị giá mấy tháng bổng lộc thôi!”

Nghe hắn nói vậy, sắc mặt Nam Cung Ninh Hinh hơi cứng lại, lẳng lẳng nhìn sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn, chỉ thấy sắc mặt hắn vẫn lạnh lùng, môi mỏng khế nhếch lên, có vẻ giận dữ, nhưng trong mắt lại chứa đầy vẻ hứng thú và cười cợt, có lẽ, là nụ cười mà chính hắn cũng không phát hiện ra. Tim nàng thoáng đập thịch một cái, một suy nghĩ mà nàng không dám ngờ tới bất giác nổi lên trong lòng, khi nhìn ra cửa, trong mắt nàng thoáng hiện lên tia sáng lạnh!

Tiểu Lâm tử đứng một bên thần lau mồ hôi lạnh, dường như cũng không ngờ Hoàng thượng sẽ có suy nghĩ như vậy, thấy Nam Cung Ninh Hinh không tiếp tục khuyên can nữa, liền bước ra ngoài truyền lệnh, nói với đám thị vệ kia: “Kéo xuống đi!”

“Vâng!” Đám thị vệ lĩnh mệnh, lại tiến lên, lúc này Tô Cẩm Bình gào to hơn: “Hoàng thượng, bổng lộc nửa năm, nửa năm...”

“Một năm, không, hai năm!!!” Cô nàng nào đó rơi lệ đầy mặt, chỉ muốn lao vào trong Ngự thư phòng lôi tên Hoàng Thế Nhân kia ra mà băm vằm

thành trăm nghìn mảnh: “Mẹ kiếp, bà đây làm không công cả đời cho người được chưa?”

“Vậy thì trăm còn có thể cân nhắc một chút!” Tiếng nói vừa dứt, cửa Ngự thư phòng liền mở ra, khuôn mặt của Hoàng Phủ Hoài Hàn xuất hiện trước mặt nàng. Hắn không ngờ, hóa ra trong lòng cô gái này, cũng có lúc mạng quan trọng hơn bạc.

Hắn đâu biết rằng vì Tô Cẩm Bình nghĩ tới nay nàng sẽ thu thập hành trang để chạy trốn, không cần tiền của tên cầu hoàng đế này nữa, chứ có điên mới làm không công cho hắn.

“Hoàng thượng, ngài nhất định phải cân nhắc cho thật kỹ càng, ngài xem, nô tỳ thông minh cơ trí như thế, lại nhanh nhẹn tài năng như vậy, nếu ngài chém nô tỳ thì thật sự rất đáng tiếc!” Cô nàng nào đó dốc sức ‘chào hàng’ chính mình với đối phương.

“Soạt!” một tiếng, một tờ giấy bị ném vào mặt Tô Cẩm Bình, chính là phong thư cảnh cáo kia của nàng. Giọng nói lạnh như băng của vị hoàng đế nào đó vang lên: “Tô Cẩm Bình, sự thông minh tài giỏi của người là dùng để hạ nhục trăm đúng không?”

Cứ tưởng rằng có thể nhìn thấy sắc mặt bối rối của nàng, ai ngờ cô nàng nào đó lại ra vẻ mờ hồ hỏi: “Sao Hoàng thượng lại nói thế ạ? Nô tỳ căn bản không biết tờ giấy này, cũng đâu có viết thư cảnh cáo gì cho ngài đâu?” Mẹ kiếp, mặc kệ, cứ giữ được mạng trước đã rồi tính sau!

Lúc này, Nam Cung Ninh Hình cũng bước theo ra ngoài, thấy tờ giấy trên mặt đất, nàng ta nhặt lên đọc, mi tâm cũng nảy lên vài cái, ánh mắt nhìn Tô Cẩm Bình xuất hiện vẻ quái dị.

“Ý người là, lá thư cảnh cáo này không phải do người viết à? Đây là do Thiển Ưc thị tỳ của người đưa tới đây!” Người phụ nữ chết tiệt này, coi hắn là tên ngọc sao?

Vốn không phải nàng viết mà, nhưng cũng không thể nói là Thiển Ưc viết thay nàng được. Bỗng, trong đầu Tô Cẩm Bình chợt lóe lên, nhớ đến

hình ảnh Hoàng Phủ Vũ kéo mặt nạ da người xuống đêm qua, sau đó mặt đây về thăm trăn nói: “Hoàng thượng, có lẽ có người đeo mặt nạ da người giả mạo thị nữ của nô tỳ, sau đó gửi lá thư này cho ngài, mục đích là muốn diệt trừ nô tỳ, một người luôn trung thành tận tụy với Hoàng thượng đấy ạ! Nếu ngài trúng kế chẳng phải là trúng bẫy của tiểu nhân sao? Ngài nên biết rằng, dung mạo của nô tỳ xinh đẹp thế này, đáng về lại thanh nhã, trong cung có biết bao nhiêu người đố kỵ nô tỳ. Vì thế nên bọn họ có làm ra hành vi thế này cũng là bình thường thôi! Ngài nghĩ mà xem, hôm đó trời tối như vậy, nếu đeo mặt nạ da người thì làm sao Tiểu Lâm tử công công nhận ra được ạ?!”

Nói xong, Tô Cẩm Bình cũng không kịp được mà muốn vỗ tay khen mình! Lý giải quá tốt!

“R ầm r ầm r ầm!” Tiếng vài người ngã nhào xuống đất vang lên, ngay cả người luôn cao ngạo đoan trang như Nam Cung Ninh Hinh cũng kinh hãi hơi há miệng ra, vẻ mặt không thể tin nổi. Dung mạo xinh đẹp? Đáng về thanh nhã? Đúng là dung mạo của nàng rất xinh đẹp, nhưng cái dáng về nịnh nọt thế này thì lấy đâu ra thanh nhã? Còn nữa... có ai tự khen mình như nàng sao?!

Hoàng Phủ Hoài Hàn và Tiểu Lâm tử đã quen với thái độ này của nàng, vậy mà khước miệng vẫn không thể không run lên vài cái! Nàng cung cấp đây đủ hết cả suy tính, quá trình và động cơ người ta hại nàng! Nếu nàng không đến làm quan ở Hình bộ thì thật đáng tiếc! Nhưng, Hoàng Phủ Hoài Hàn hẳn cũng chẳng phải người dễ lừa gạt, hừ lạnh một tiếng nói: “Ồ? Nếu lá thư này không có chút quan hệ nào với người thì làm sao người biết đây là thư cảnh cáo viết cho trẫm? Đây không phải là giấu đầu lòi đuôi sao?”

Hắn vừa dứt lời, cô nàng nào đó lập tức bày ra vẻ mặt “ngươi là đ ồ con lợn ngu ngốc” nhìn hắn: “Hoàng thượng, không phải lúc này nô tỳ đã nói rồi sao? Nô tỳ thông minh cơ trí, nhanh nhẹn tài năng, có thể đoán được nội dung lá thư này thì cũng có gì kỳ quái đâu?”

“...” Khước miệng vị Hoàng đế nào đó co rút mạnh, ngay cả Nam Cung Ninh Hinh cũng mang vẻ mặt như vừa gặp ma.

Hắn nghiên răng nói: “Tô Cẩm Bình, người thông minh cơ trí, nhanh nhẹn tài năng như thế, không biết người có đoán được bữa trưa hôm nay ăn gì không?” Trẫm xem người còn có thể khoác lác đến mức nào?!

“Hoàng thượng, về mấy chuyện như bữa trưa này ạ, không phải chỉ dựa vào thông minh mà có thể đoán được. Nhưng chỉ cần hiểu biết sơ qua về thiên cơ, cũng có thể phán đoán được một phần! Nói xong, cô nàng nào đó làm ra vẻ như thầy bói, đưa tay ra bấm vài đốt ngón tay, trong ánh mắt lạnh lùng của Hoàng Phủ Hoài Hàn, nàng rất buồn phiền nói: “Hoàng thượng, thật không khéo, hiện giờ các thần tiên đều đã nghỉ đi ăn trưa hết rồi, nên không thể cảm ứng với nô tỳ, nhưng mà...”

Vừa nhìn thấy sắc mặt đối phương tối dần đi, nàng lại vội nói tiếp: “Nhưng mà, vẫn còn có một tiểu tiên đang đứng gác ngay cửa thiên giới. Tiếc là tu vi của hắn quá thấp nên tiên đoán không đầy đủ, chỉ nói với nô tỳ rằng, những món hôm nay Hoàng thượng ăn đều là sơn hào hải vị, chỉ thiếu một thứ---” nàng cố tình kéo dài cuối câu.

“Thiếu cái gì?” Ba hoa đi, tiếp tục ba hoa cho trẫm nghe.

“Tôm hùm gạch cua!” Mặt nàng lộ ra nụ cười thô bỉ, nhẹ nhàng nói ra bốn chữ, sau đó, sắc mặt Hoàng đế lập tức trở nên vô cùng khó coi, chắc lại nhớ đến đồng xương kia!!!

Cô nàng nào đó cũng không quên rèn sắt khi còn nóng, nói tiếp: “Không biết nô tỳ đoán có đúng không? Hoàng thượng, ngài xem, nô tỳ thông minh cơ trí như thế, lại còn biết coi thiên cơ, giết nô tỳ rất đáng tiếc! Ngài thấy đúng không?”

“Phì!” Nam Cung Ninh Hình đứng bên cạnh phì cười: “Tiểu cung nữ, e là người tính toán sai rồi, Hoàng thượng thích ăn nhất là tôm hùm gạch cua!” Nàng ta và Hoàng thượng là thanh mai trúc mã, Hoàng thượng đã ăn món ăn đó mấy chục năm, thành thói quen luôn rồi, không thể nào từ bỏ được.

Ai ngờ, Nam Cung Ninh Hình vừa dứt lời đã cảm thấy nhiệt độ xung quanh mình giảm xuống mấy độ, Tiểu Lâm tử đứng bên cạnh lại điên

cu ồng nháy mắt với nàng, hiện giờ Hoàng thượng đâu còn thích ăn tôm h ần gạch cua nữa chứ. Từ sau khi xảy ra chuyện lần trước, bây giờ chỉ c ần nghe thấy tên món này là đã bu ồm nôn r ồi!

Đang lúc yên lặng, một viên quan mặc quan phục màu đỏ, thân trước thêu cây tùng xanh bước tới, trình một quyển sổ con lên cho Hoàng Phủ Hoài Hàn, nói: “Hoàng thượng, mọi thứ cho đại điển lập hậu đã được chuẩn bị tốt, mời ngài xem qua!”

Hắn đưa tay nhận lấy quyển sổ con kia, lại lạnh lùng nhìn Tô Cẩm Bình một lúc lâu, r ồi đột ngột nói: “Tô Cẩm Bình, người thông minh lại hiểu thiên cơ như vậy, thì người cũng biết, phụ thân Tô Niệm Hoa của người hiện nay đã bị tống giam vì tội mưu phản chứ?”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, nô tỳ có biết ạ. Mấy ngày trước, nô tỳ bẩm độn, biết g ần đây phụ thân có kiếp nạn. Nếu có thể vượt qua, chính là đứng trên vạn người, nhưng nếu không thể thì là tử kiếp. Nhưng nô tỳ lại thấy, chòm sao đế vương sáng lấp lánh, xung quanh tuy có mấy đám mây đen, nhưng cũng lại có hai chòm sao tướng, và ba đám tường vân bảo hộ, nên ta cũng đã lường trước được là phụ thân không thể vượt qua được kiếp nạn này. Đây là số trời r ồi, nô tỳ cũng bất lực!” Nói xong, nàng còn ra vẻ tiếc nuối lắc đầu.

Mấy lời này khiến cung nhân ở cửa đầu sửng sốt, ngay cả Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng tin vài phần. Hai chòm sao tướng kia không phải là Hoàng Phủ Vũ và Nam Cung Liệt sao? Còn ba đám tường vân kia, cũng chính là Hoàng Phủ Dạ, Hoàng Phủ Dật và Nam Cung Ninh Hinh. Nếu Tô Niệm Hoa mưu phản thành công thì đúng là đứng trên vạn người, không phải nàng thực sự biết thiên cơ đấy chứ? Bỗng hắn chợt nhớ tới ngày nàng bị Hách Liên Dung Nhược hãm hại, nàng cũng bộc lộ ra mình có dị thuật, chẳng lẽ... hàng trăm nghìn suy đoán lướt qua đầu Hoàng Phủ Hoài Hàn, đôi mắt tím đậm cũng như dòng xoáy ng ắm dưới mặt h ồ tĩnh lặng.

Tô Cẩm Bình lại th ầm cười trộm, chẳng qua là nói lại một sự việc theo thuật ngữ có vẻ rất chuyên nghiệp của th ầy tướng số thôi, vậy mà Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng bị gạt, xem ra nàng có thể đổi nghề làm quốc sư r ồi!

Một lúc lâu sau, ánh mắt lạnh lùng nổi sóng của Hoàng Phủ Hoài Hàn mới dần bình tĩnh lại, cười lạnh nói: “Dù là thế, thì tội mưu phản cũng là tội tru di cửu tộc, người nghĩ người có thể bình yên vô sự sao?”

“Chắc chắn là Hoàng thượng có thể nhìn thấy sự trung thành của nô tỳ nên cũng tuyệt đối không trách tội sang nô tỳ đâu!” Tô Cẩm Bình đáp. Cho đến hôm nay Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng không xử lý nàng, nhưng nàng tin rằng, các đại thần chắc chắn sẽ không ngừng thúc giục. Điêu này cũng chứng minh rằng, Hoàng Phủ Hoài Hàn đã tìm được lý do để phản bác họ, nếu không, nàng đã sớm bị tống giam giống những người kia rồi. Nếu đã vậy, nàng cần gì phải lo lắng?

“Hừ!” Hắc hừ lạnh, nói: “Người không hề lo lắng cho sự an nguy của mọi người trong Tô gia chút nào sao?”

“Đương nhiên là nô tỳ lo chứ. Nô tỳ lo đến mức cả đêm không ngủ được!” Nàng chỉ nói đúng hai câu, cũng lười phải nói đến vấn đề này. Đúng là cả đêm nàng không ngủ, có đi đâu, trong đầu chỉ nghĩ đến một trăm lượng bạc kia thôi.

Hoàng Phủ Hoài Hàn nhìn nàng với ánh mắt thâm trầm, nhất thời không đoán được trong lòng nàng đang nghĩ gì, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, cho đến tận khi Nam Cung Ninh Hinh đứng bên cạnh lên tiếng nhắc nhở: “Hoàng thượng.”

Một tiếng gọi nhẹ nhàng này mới khiến Hoàng Phủ Hoài Hàn thu lại thần trí của mình, cầm tấu chương trong tay bước vào Ngự thư phòng. Trước khi đi, hắc còn không quên nói: “Tô Cẩm Bình, đừng quên, mạng này của người, là dùng bổng lộc cả đời này đổi lấy!” Dứt lời, hắc nhanh chân bước đi, để Tô Cẩm Bình nhe răng trợn mắt phía sau.

Nam Cung Ninh Hinh trầm ngâm nhìn Tô Cẩm Bình, trong lòng vô cùng u ám. Dựa vào những gì nàng ta vừa nhìn thấy, thì tình cảm của Hoàng thượng dành cho nàng không hề đơn giản! Ngoài cuộc tỉnh táo, trong cuộc u mê, Hoàng thượng không hiểu, nhưng nàng đứng ngoài lại nhìn thấy rõ ràng. Nàng có thể chấp nhận chuyện Hoàng thượng không yêu nàng, nhưng lại không thể chấp nhận được Hoàng thượng yêu người khác!

Tia sáng lạnh lóe lên trong đáy mắt. Đúng lúc này, Tô Cẩm Bình lên tiếng: “Mai phi nướng nướng, đa tạ cô hai lần giúp đỡ!” Tuy hôm nay nàng ta không giúp được nàng, nhưng vẫn có ân tình.

Nam Cung Ninh Hinh nghe vậy hơi sững sốt, lập tức cười nói: “Nếu Tô cô nướng đã nhớ hai lần bản cung giúp đỡ, vậy sau này Bản cung có làm sai chuyện gì, xin Tô cô nướng lượng thứ!” Nàng ta để lại một câu ý tứ thâm sâu như vậy, rồi không chờ Tô Cẩm Bình đáp lại, xoay người quay về tấm cung của mình.

Tô Cẩm Bình vẫn đứng tại chỗ, khó hiểu nhìn theo bóng nàng ta, trong đầu thẩn ngẩn nghĩ, làm sai chuyện gì?!

Hạ Đông Mai lau mồ hôi lạnh trên trán, tiến lên trước nói: “Được rồi, Tô Cẩm Bình, sau này cô đừng làm mấy chuyện nguy hiểm như thế nữa. Không có bổng lộc chỉ là chuyện nhỏ, mạng mới là quan trọng nhất. Mau ngoan ngoãn mà quét sân đi!”

“Quét quét cái con khỉ ấy! Ta về đây, cô cứ từ từ mà quét!” Mẹ kiếp, đã không có tiền công rồi, ai thêm quét sân cho tên cầu hoàng đế kia chứ!

Nói xong, dưới ánh mắt trợn trừng trên trời của Hạ Đông Mai, nàng vác chổi nghênh ngang rời đi!

Mang vẻ mặt tức giận, nàng quay về cung Cảnh Nhân. Tức chết nàng mất, đã không đòi được một trăm lượng bạc thì chớ, còn chịu thiệt to như vậy, bạc của nửa đời sau cũng mất sạch! Bây giờ không đi thì còn ở lại đây làm gì chứ? Nhưng mà, đôi mắt phượng hơi nheo lại, đảo quanh một vòng, chợt thấy xung quanh tấm cung của mình ám vệ hay cấm vệ đầu nhieu thêm vài phần. Xem ra Hoàng Phủ Hoài Hàn đã biết nàng định trốn khỏi cung nên phòng bị nàng. Có đi ầu, Tô Cẩm Bình cười lạnh, phòng được một lúc, sao phòng được cả đời! Dù thế nào cũng sẽ có cơ hội để nàng trốn được khỏi cung thôi!

Đại điển lập hậu hừng hực khí thế khởi hành.

Ngày hôm đó, Tô Cẩm Bình thân là nhất đẳng cung nữ quét tước, ngày trọng đại như vậy, đương nhiên là nàng phải tham gia --- quét rác!

Dưới sự hướng dẫn của Hồng Phong, nàng cùng đám người Hạ Đông Mai đến nơi đó, rồi giả vờ giả vịt cầm chổi quét sân, vờ vờ vịt vịt quơ chổi vài cái. Hồng Phong đứng một bên nhìn bộ dạng này của nàng, chỉ biết lắc đầu!

Không bao lâu sau, Hoàng Phủ Hoài Hàn mặc long bào màu vàng sáng, đi cùng Nam Cung Ninh Hinh mặc phượng bào vàng sáng bước đến. Phía sau hai người là đám cung nhân, nam khí phách phi phàm, nữ diễm lệ cao quý, điệu bộ đúng là trai tài gái sắc. Y phục trên người họ đều được may từ tơ vàng chỉ bạc, váy dài như mây bay, nhìn vừa thoải mái vừa tôn quý, trên đầu gài toàn trâm vàng, ngọc quý khiến Tô Cẩm Bình nhìn chằm chằm mà rớt nước miếng! Giàu có thật, giàu có thật!!! Nàng mãi nhìn đến mức quên cả đứng gọn sang một bên...

Vì thế, mọi người liên tục nhìn thấy trên đài cao trang nghiêm, các văn võ bá quan, thị vệ cung nhân đều đứng gọn sang một bên, chỉ duy nhất một cô gái mặc y phục cung nữ màu vàng nhạt lại cầm chổi đứng ngơ ngác giữa cầu thang! Hoàng Phủ Hoài Hàn vừa nhìn thấy nàng, gân xanh trên thái dương hơi nảy lên, cô nàng chết tiệt này, cả đại điển lập hậu mà cũng muốn khiến mình tức chết sao?

Hạ Đông Mai đứng bên cạnh sợ đến trắng bệch mặt mũi, nhanh tay kéo tay áo Tô Cẩm Bình. Lúc này Tô Cẩm Bình mới kịp phản ứng, vội vọt sang một bên. Sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn hơi dịu đi. Hoàng Phủ Dạ và Thượng Quan Cận Duệ đứng một bên cũng thản thờ phào một hơi.

Nhưng vừa lùi vào bên cạnh, Tô Cẩm Bình đã cảm thấy cực kỳ khó chịu, vì nàng cảm giác được có một con muỗi đang cắn nàng. Mẹ kiếp, sắp mùa đông đến nơi rồi mà vẫn còn có muỗi là sao?! Càng về sau nàng lại càng thấy ngứa, rất muốn đưa tay ra gãi vài cái, nhưng tình hình hiện giờ quá nghiêm túc, dù là ai đi chăng nữa thì cũng không dám động đậy chút nào, cho nên, nàng vô cùng bực bội, chỉ nhẹ nhàng uốn éo người vài cái, nhưng vẫn ngứa không chịu nổi.

Thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn và Nam Cung Ninh Hinh dần đi qua trước mặt mình, nàng cắn chặt răng, cố nén cảm giác muốn gãi vài cái lại. Có đi ầu, ngay lúc đó, tiếng muỗi “vo ve” lại vang lên bên tai nàng khiến nàng không yên. Ông tổ nhà mày, ở đây nhi ều người như vậy, mày có c ần phải cắn một mình bà mày không hả?!!!!

Nhưng cố tình, con muỗi kia lại như có thù với nàng vậy, tiếp tục cắn nàng cái nữa! Bàn tay dưới tay áo rộng giật giật, thực sự muốn xé xác con muỗi đáng chết kia đi, nhưng tình hình hiện nay thực sự quá nghiêm túc, nàng hiểu rất rõ rằng nếu nàng thật sự cử động, sẽ gặp phải kết cục bi thương đến mức nào! Vì thế, nàng nghiến chặt răng, nhịn xuống!

Quan tư nghi trên đài cao đọc hết đoạn khấn này đến đoạn khấn khác, đương nhiên ầu là văn cổ. Tô Cẩm Bình căn bản không hiểu một câu nào, mà tiếng vo ve chét tiệt vẫn quanh quẩn bên tai nàng. Đã vậy, sau đó nàng lại còn hoa hoa lệ lệ bị cắn tiếp một cái nữa! Cố cắn răng, cố an ủi chính mình, không sao, chỉ là bị cắn vài cái thôi mà, không nên tức giận, không nên tức giận, chờ nghi thức xong thì con muỗi này sẽ biết mặt. Vừa tự an ủi lại vừa cắn răng thật chặt, nàng còn cảm giác như nàng cắn sắp gãy răng luôn r ồi!

Mà không biết vì sao, bên tai Hoàng Phủ Hoài Hàn vẫn nghe tiếng khấn của Quan tư nghi, nhưng đôi mắt lại thường liếc về phía Tô Cẩm Bình. Biểu hiện lạ thường này đương nhiên không thoát được ánh mắt của Nam Cung Ninh Hinh, trong mắt nàng ta thoáng hiện lên vẻ phức tạp, hai năm, hai năm trong lãnh cung, rốt cuộc nàng ta đã bỏ lỡ bao nhiêu?

Hắn liếc mắt nhìn thấy mặt Tô Cẩm Bình thường lộ ra vẻ khổ sở, không phải là vì mình lập hậu chử? Nghĩ vậy, không hiểu sao trong lòng hắn hơi hí hửng, nhưng dần dần lại bình tĩnh lại, trong lòng cũng rối như tơ vò, phản ứng của nàng thì có liên quan gì đến hắn chử, hí hửng cái gì?

Mà Tô Cẩm Bình lúc này, thì dùng khóe mắt uy hiếp con muỗi đáng ghét kia, lửa giận trong lòng đã lên tới đỉnh điểm! Ngay cả tên cầu Hoàng đế Hoàng Phủ Hoài Hàn kia nàng cũng không dễ dàng tha thứ như vậy, thế

mà giờ thì một con muỗi cũng dám liên tục khiêu chiến cực hạn của nàng. Năm tay nàng siết chặt lại, đáy mắt cũng xuất hiện vẻ căm giận.

Chỉ tiếc là, con muỗi kia hoàn toàn không biết đi đâu chút nào, lại cần thêm một cái nữa! Vì thế, Tô Cẩm Bình bùng cháy. Nàng vừa quay đầu, con muỗi kia liền điên cuồng chạy trốn. Ngay sau đó, cây chổi bay ra từ tay Tô Cẩm Bình, tiếng hét to vang lên: “Bà làm thật mày!!!”

Con muỗi kia chạy trốn không thành, bị cây chổi lao mạnh mẽ đập vào người. Chỉ là, cây chổi kia chịu lực tác động rất lớn từ lửa giận của Tô Cẩm Bình, vì thế sau khi đập trúng con muỗi, nó còn bay đi một đoạn rất dài, cuối cùng đập vào một bộ xiêm y màu vàng sáng, sau đó rơi xuống đất!

Yên tĩnh! Khắp nơi đều hoàn toàn yên tĩnh, yên tĩnh đến mức nghe cả thấy tiếng thở! Mà sau khi cây chổi kia rơi xuống đất, vẫn còn để lại một vết bẩn khổng lồ trên bộ y phục màu vàng sáng kia, trong vết bẩn, còn có thi thể của con muỗi nọ!

Cô nàng nào đó đương nhiên cũng biết cây chổi của mình gây ra họa lớn, nói chính xác ra thì chính nàng đã gây họa lớn rồi. Nàng hơi sợ hãi nhìn từ vết bẩn kia lên trên, nhìn thấy ngay gương mặt khó coi của Nam Cung Ninh Ninh, a... nàng hiện giờ sẽ bị coi là gì đây? Đánh Hoàng Hậu sao?!!! Trong mắt Hoàng Phủ Hoài Hàn thoáng hiện lên vẻ kỳ quái mà chính hắn cũng không phát hiện ra, người con gái này bất mãn vì mình phong Hình nhi làm Hoàng Hậu, nên mới ném chổi vào người Hình nhi sao? Còn cả câu nói to gan “bà đây làm thật người” nữa chứ...

Nhưng ở đại điển lập hậu lại ngang nhiên đánh Hoàng hậu, cũng là tội chết! Hắn đang định lên tiếng...

Giọng nói của Thượng Quan Cận Duệ lại vang lên: “Hoàng thượng, hôm nay là đại điển lập hậu, cung nữ này phạm lỗi, xin ngài tạm thời cho người giải đi, chờ nghi thức hoàn thành rồi xử lý sau cũng không muộn!”

“Đúng thế, Hoàng huynh, hôm nay là ngày vui của Hoàng tâu, nếu giết người, dính máu tanh sẽ là điềm xấu!” Hoàng Phủ Dạ cũng lên tiếng rất

đúng lúc, đôi mắt hoa đào đa tình lại nhìn Tô Cẩm Bình với vẻ hơi trách móc, hoàn toàn không biết vì sao nàng lại làm ra chuyện thế này, không cần mạng nữa sao?!

Hoàng Phủ Hoài Hàn nghe vậy cũng thấy có lý, khẽ gật đầu. Không hiểu sao trong lòng hẳn lại thẫn thờ phào một hơi, đáy mắt lập tức xuất hiện tia sáng lạnh, nói: “Người đâu, dẫn tiện tỳ này đi cho trẫm, giam vào đại lao, ngày mai trừng phạt!”

“Vâng!” Một đội cấm vệ quân tiến lên bắt người, Tô Cẩm Bình cũng biết hiện nay không phải thời điểm để mình phát huy sự “thông minh cơ trí” nên ngoan ngoãn đi theo đám cấm vệ quân kia, để lại Hạ Đông Mai đứng đó lo lắng nhìn theo. Ôi, lần trước cô ta đã hỏi có phải Tô Cẩm Bình thích Hoàng thượng không, Tô Cẩm Bình còn không thừa nhận. Hôm nay thì sao, lại còn không kìm chế được đánh Hoàng hậu nữa, nàng chết chắc rồi còn gì?!

Vì thế, cả kiếp trước lẫn kiếp này, hai lần sống, đây là lần đầu tiên Tô Cẩm Bình bị đẩy vào nhà tù, hơn nữa, lại là vì một con muỗi!

“Vào đi!” Đến cửa thiên lao, thị vệ đẩy nàng vào trong.

Nhìn nhà tù ẩm ướt, còn thỉnh thoảng có chuột chạy qua, Tô Cẩm Bình mím môi, có cảm giác muốn khóc ãm lên. Tuy nàng không sợ chuột gián gì đó, nhưng chỗ này thật sự rất ghê tởm! Còn tệ hơn gấp bao nhiêu lần xóm nghèo mà nàng ở kiếp trước.

Sau khi đi vào, nàng tìm một nơi sạch sẽ một chút ngõ xuống, vừa quay đầu liếc nhìn thấy ngay người ở phòng giam bên cạnh. Người đó mặc áo tù nhân màu trắng, tóc rối tung xõa xuống mặt, nhìn hơi quen mắt, hình như chính là người cha trời ơi đất hỡi kia của nàng!

Cùng lúc nàng nhìn sang thì Tô Niệm Hoa cũng ngẩng đầu nhìn về phía bên này, lão hít sâu một hơi, nói: “Không ngờ con cũng vẫn phải vào đây!” Lão vốn đang thấy lạ, mọi người trong Tô gia đã vào đây hết, sao chỉ có mình nàng không phải vào. Giờ đã có đáp án rồi, Hoàng Phủ Hoài Hàn vẫn không chịu buông tha cho nàng.

Tô Cẩm Bình nghe lão nói vậy không phản ứng gì, cũng không đáp lời. Dù đối phương là cha của chủ nhân thân thể này, nhưng sau khi nàng xuyên đến đây, chưa từng thấy một chút quan tâm nào của một người cha dành cho con gái từ ông ấy. Thậm chí, lão còn hạ độc, dùng Thiên Ưc để uy hiếp mình. Lúc trước Thiên Ưc cũng nói, những ngày tháng của nàng ở phủ Thừa tướng cũng chẳng tốt đẹp gì, vì thế, người này không đáng để nàng tôn trọng.

Thấy nàng không đáp lời, Tô Niệm Hoa khẽ cười: “Lúc trước, lão phu đối xử với con không tốt, nhưng con gặp lão phu cũng sẽ cung kính gọi một tiếng phụ thân. Vậy mà vào cung, chỉ vài tháng ngắn ngủi, con đã không còn biết đến lão phu nữa rồi!”

Lão vừa nói vậy, Tô Cẩm Bình khẽ cười một tiếng, vẫn không đáp, nhưng cũng cảm thấy xót xa thay cho chủ nhân thân thể này, có một người cha như vậy!

Tô Niệm Hoa lại không hề tức giận chút nào vì tiếng cười nhạt của nàng, có lẽ cũng biết mình gặp nạn lớn, nên đối với chuyện gì cũng cảm thấy nhẹ nhàng hơn. Lão dựa vào tường phòng giam, nhìn lên nóc phòng đầy mạng nhện, giọng nói già nua trầm trầm vang lên: “Chắc là con hận ta lắm, ta có ba con trai, mười một người con gái, đối xử với bọn chúng không tệ, ít ra thì cũng không thiếu cơm ăn áo mặc, nhưng chỉ riêng với con, ta lại chẳng hề quan tâm, ngay cả đám hạ nhân cũng dám ức hiếp con, con có biết vì sao không?”

Nói xong, lão đột ngột quay đầu nhìn Tô Cẩm Bình, dường như đang nhìn một người đáng thương cũng đáng thương giống lão vậy.

“Ông muốn nói thì cứ nói đi.” Vì sao thì có liên quan gì đến nàng, lão nói hay không mặc lão. Có đi đâu, hiện giờ cũng quá nhàm chán, nếu lão nói thì coi như nghe một câu chuyện cổ cũng không tệ, nàng đoán có lẽ là hấn và mẫu thân của thân thể này có chút ân oán gì đây!

“Ha ha... quả nhiên là thay đổi rồi!” Lão lại cười, nói tiếp: “Vì sao à? Vì con không phải là con gái ta!”

“Cái gì?!” Chuyện này thực sự khiến Tô Cẩm Bình giật mình, quay sang nhìn lão. Nàng cứ nghĩ là vì ân oán trước kia, nhưng không ngờ còn có lý do này. Nếu nàng không phải là con gái của lão, vậy thì là của ai? Sẽ không giống mấy cuốn tiểu thuyết chết tiệt, sau khi xuyên không còn mang gánh nặng gia tộc gì đó chứ? Vừa nghĩ vậy nàng đã lạnh cả người!

Tô Niệm Hoa thấy nàng giật mình, cũng như lão đã dự đoán trước, chỉ nhìn vào hư không tiếp tục nói, mặt đầy vẻ thâm tình, như đang hoài niệm đi đầu gì: “Năm đó, mẫu thân con mang theo con, cùng chạy trốn đến Đông Lăng. Khi đó đang bị người ta đuổi giết. Ta biết rõ thân phận hai người không đơn giản, nhưng vẫn giúp đỡ hai mẹ con con. Con biết không, mẫu thân của con cũng đẹp như con, dung mạo của hai người gần như là giống nhau như đúc. Chỉ có một đi đầu khác con là bà ấy có một đôi mắt màu xanh thẳm, còn đẹp hơn cả trời xanh vài phần.”

“Sau đó, ông yêu bà ấy sao?” Nhìn dáng vẻ của lão, nàng có thể đoán được vài phần.

“Đúng thế, ta yêu bà ấy. Con, quả nhiên cũng thông minh y như mẫu thân của con. Vì sự an toàn của cô, bà ấy không thể không nương nhờ vào ta. Dù ta biết bà ấy không cam tâm tình nguyện, nhưng vẫn nạ bà ấy làm thiệp. Ta cũng đã hỏi mẫu thân con về thân thế của hai người, nhưng mẫu thân con cũng không muốn nói ra. Bà ấy chỉ nói với ta rằng, bà ấy tên là Mộ Vân. Sau đó, ta không hỏi lại nữa. Lúc đó, con cũng đã bốn tuổi, ta chỉ nói với bên ngoài, rằng mẫu thân con là thiệp thất ta nuôi ở ngoài, nên mọi người cũng đều nghĩ con là con gái của ta.” Nói xong, lão quay đầu sang nhìn sắc mặt Tô Cẩm Bình.

Quả thật Tô Cẩm Bình cũng cảm thấy hơi kỳ quái, nếu nói vậy, tức là chủ nhân cũ của thân thể này cũng hoàn toàn không biết sao? Dù bốn tuổi không phải là lớn lắm, nhưng cũng không còn nhỏ nữa.

Thấy vẻ nghi hoặc trên mặt nàng, lão liền nói tiếp: “Chắc là con rất kỳ quái vì sao con không có một chút ấn tượng nào phải không? Vì năm ấy, trước khi con theo mẫu thân tới đây, thì con đã mất ký ức rồi, nên con mới coi ta như phụ thân ruột thịt của mình. Ta đối xử với con, cũng vô cùng tốt.

Mẫu thân con là người rất lương thiện, hiên lành, không gây chuyện với người khác bao giờ. Vì sự an toàn của mẫu thân con, thậm chí ta còn xua đuổi hết các cơ thiệp của mình, tìm lý do vi phạm vào thất xuất chi đi ầu để bỏ vợ cả, chỉ vì sợ họ làm hại mẫu thân con. Nhưng cuối cùng, mẫu thân con vẫn chết.” Nói xong, trên mặt Tô Niệm Hoa dần hiện lên cảm xúc bi thương.

Tô Cẩm Bình nghe vậy, bỗng sinh ra không ít cảm giác thân thiết với mẫu thân của thân thể mình, một người phụ nữ hiên lành lương thiện, sẵn sàng vì con gái mà trả giá nhiều như vậy, thực sự đáng để người ta kính nể: “Mẫu thân ta chết như thế nào?”

“Chết thế nào à? Đầu là tại Chi Doãn làm hại!” Sắc mặt lão bỗng trở nên kích động, nhưng thấy Tô Cẩm Bình nghi hoặc nhìn lão, lão lại dần bình tĩnh lại, nói tiếp: “Chi Doãn, là tên của tiên hoàng! Ta và hắn là huynh đệ kết nghĩa, hắn hơn ta một tuổi, nên là nghĩa huynh của ta. Chúng ta từ nhỏ đã cùng lớn lên, hầu như không có gì phải giấu diếm nhau. Hắn muốn làm Hoàng đế, ta liền giúp hắn tranh đấu giành thiên hạ. Cuối cùng, hắn là Vua, ta là Tướng, nhưng dù hắn làm Hoàng đế, chúng ta vẫn gọi nhau bằng tên. Khi đó, chúng ta cũng từng mưu đồ thống nhất thiên hạ, thậm chí đánh bại Nam Nhạc, khiến Nam Nhạc hoàng phải đưa Bách Lý Kinh Hông năm ấy chỉ mới tám tuổi tới làm con tin. Tất cả đều dựa vào kế hoạch của chúng ta. Nhưng mà, từ sau ngày đó, tất cả đều thay đổi, thay đổi hết!”

Nói đến đây, lão dừng lại một chút, khí phách trên mặt cũng biến mất, chỉ còn lại vẻ chán chường, suy sụp: “Ngày ấy, hắn tới tìm ta, vô tình nhìn thấy mẫu thân con, lập tức giống y như ta lúc trước. Chỉ liếc nhìn một cái đã không thể tự kiềm chế.”

“Thị thiệp của phủ tướng sao có thể vào cung được?” Tô Cẩm Bình lên tiếng, vừa là câu hỏi, cũng là khẳng định.

“Đúng thế, làm sao có thể vào cung được, hơn nữa, Chi Doãn và ta, vừa là quân thần, cũng là huynh đệ. Hắn cũng nhất định không đoạt người ta thương, nên giấu kín chuyện này dưới đáy lòng. Chỉ là, cuối cùng, tất cả mọi chuyện lại bị Nạp Lan Tuyết biết. Nạp Lan Tuyết chính là mẹ đẻ của

Hoàng Phủ Hoài Hàn, Hoàng hậu năm đó! Bà ấy yêu Chi Doãn sâu đậm, sau khi biết chuyện này, liền bày kế kéo ta ra khỏi phủ mấy tháng, sau đó phái người sát hại mẫu thân con. Chờ khi ta phát hiện chuyện này không ổn, muốn quay về, thì đã muộn rồi.” Đây là nỗi tiếc nuối lớn nhất của cả cuộc đời lão.

Tô Cẩm Bình vốn mang tâm trạng nghe một chuyện cổ, nhưng không biết vì sao, trong lòng lại thoáng đau nhói, trong đầu cũng như hiện lên một bóng dáng mơ hồ khiến nàng cảm thấy vô cùng thân mật. Nàng khẽ cắn môi, hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó à? Sau đó Chi Doãn biết rõ ràng việc này là do Nạp Lan Tuyết làm, nhưng vẫn lập con trai bà ta làm Thái tử, nhưng cũng tìm lý do để biếm Nạp Lan Tuyết vào lãnh cung. Có đi đâu, ta sao có thể cam lòng được chứ? Mộ Vân là người phụ nữ duy nhất mà ta yêu trên đời này, đã bị một kẻ không liên quan hại chết, Mộ Vân chết rồi, mà Nạp Lan Tuyết vẫn còn sống, dù ta chết cũng không cam lòng! Sau đó, ta điên cuồng trả thù, suốt năm năm, gia tộc Nạp Lan không hề đã từng bước một bị hủy diệt trong tay ta. Sau khi Mộ Vân qua đời, ta đã cắt bỏ đoạn nghĩa với Chi Doãn, từ đó về sau dứt tình huynh đệ!” Lão nghiêng răng nói.

Tô Cẩm Bình giấu cợt: “Nhưng rồi sau đó, lại bị sự ham mê quyền thế che mờ mắt phải không?”

Tô Niệm Hoa nghe vậy chỉ chậm rãi lắc đầu cười khờ: “Ham mê quyền thế à? Trong lòng Tô Niệm Hoa ta, quyền thế có là gì chứ? Nếu ta thật sự ham muốn, thì năm đó đã không giúp Chi Doãn tranh đấu giành thiên hạ, mà tự mình đoạt ngôi Hoàng đế rồi.”

Thấy nàng lộ ra vẻ nghi hoặc, dường như không thể hiểu nổi, Tô Niệm Hoa lại vừa cười vừa nói tiếp: “Chắc là con không hiểu đâu, khi ánh mắt con người bị thù hận che mờ, thì nhìn bất cứ ai cũng thành kẻ thù hết. Ta muốn Chi Doãn chết, muốn Nạp Lan Tuyết chết, cũng muốn Hoàng Phủ Hoài Hàn chết. Ta cũng muốn tiêu diệt cả giang sơn của họ Hoàng Phủ, để chôn cùng Mộ Vân của ta!” Nói xong, giọng điệu lão cũng trở nên kích động.

Thời khắc này, Tô Cẩm Bình chợt cảm thấy mình phải nhìn kỹ lại người đàn ông trung niên trước mặt này một lần nữa, chính lão giúp huynh đệ giành lấy giang sơn, cuối cùng lại muốn đích thân hủy diệt nó, lý do, lại là vì người phụ nữ mình yêu thương. Nghĩ vậy, sự ghét bỏ vốn có trong lòng nàng dành cho lão cũng tiêu tan không ít.

“Chi Doãn biết ta đang nghĩ gì, nhưng vì hấn áy náy, nên ra vẻ không nhìn thấy những hành động này của ta. Sau khi Mộ Vân qua đời không bao lâu thì chính hấn cũng chết vì đau buồn. Huynh đệ duy nhất của cả cuộc đời ta, cứ vậy mà chết đi...” Tuy lão nói với vẻ thản nhiên, nhưng trong đáy mắt lại thoáng lấp lánh bóng nước.

Tô Cẩm Bình lẳng lặng dựa vào tường, ngồi ở phòng giam bên kia nhìn dáng vẻ lão, nàng chỉ cúi đầu hít sâu một hơi: “Tạo hóa trêu chọc lòng người!”

“Đúng thế, là do tạo hóa trêu chọc lòng người. Con có biết không? Thực ra mấy năm nay ta cũng rất mệt mỏi, đã mệt mỏi từ lâu rồi. Dù ta thật sự có thể làm được, thật sự hủy được giang sơn Đông Lăng, hủy tất cả mọi thứ có liên quan đến Chi Doãn và Nạp Lan Tuyết, thì mẫu thân con cũng không thể quay về được nữa. Ta sao có thể không biết, bốn mươi vạn đại quân tiến vào kinh thành, làm sao Hoàng Phủ Hoài Hàn không biết gì được?! Ta cũng thu được tin tình báo, nói hôm trước Hoàng Phủ Hoài Hàn đi tới lãnh cung, nhưng ta không chờ được nữa, rốt cuộc không thể chờ được nữa. Mộ Vân đã đi mười hai năm rồi, ngay cả Chi Doãn cũng đi trước ta mười năm để ở bên bà ấy, con nói xem, sao ta lại cứ bình yên mà sống thế này chứ? Sống lâu một ngày, với ta mà nói, cũng là tra tấn!” Lão hít một hơi thật sâu, cả người như già đi không ít, cũng thoải mái hơn nhiều.

Lão quay sang nhìn Tô Cẩm Bình, cười nói tiếp: “Con có biết không, con và mẫu thân con giống nhau như đúc. Cũng vì thật sự giống nhau như đúc, nên ta mới sợ nhìn thấy con, thậm chí... là hận con! Hận con vì sao không phải là con gái ta, vì sao không phải là con gái của ta và Mộ Vân! Ta cũng ghen đến phát điên, ghen với người đàn ông mà mẫu thân con thực sự

yêu kia. Ghen với phụ thân ruột của con, dù ta không biết hắn là ai!” Cũng vì thế, mà lão đã làm rất nhiều chuyện cực đoan.

“Cả đời này, người mà ta có lỗi nhiều nhất, là Cẩm Thu. Ta biết rõ con bé kiêu ngạo phách lối, nhưng tâm tư lại đơn thuần, nếu vào cung chắc chắn khó có thể sinh tồn được. Nhưng vì sự thù hận của ta, ta vẫn đẩy con bé vào cung. Khi đó, con bé đã lén lút hẹn non thề biển với Trần Tử Hề, con trai thứ của nhà Binh Bộ thượng thư, nhưng lại không thể không phụng chiếu vào cung, bắt đầu bày mưu tính kế trong thâm cung đại viện này. Sau khi con bé tiến cung không bao lâu, thì Trần Tử Hề liên bệnh mà chết, kể từ đó, giữa con bé và ta, đã không còn tình cha con nữa. Nếu năm đó, ta tác thành cho hai đứa, thì hiện giờ, dù ta có gặp nạn, con bé cũng vẫn sống yên ổn với người mình yêu, sao có thể vì nghiệp lớn của ta mà chết trong tay Hoàng Phủ Hoài Hàn chứ.”

Nói đến đây, lão lại hít sâu một hơi: “VẬY mà, cũng vì sự ích kỷ của ta, dùng mẫu thân của con bé gây áp lực cho con bé, mới khiến con bé không thể không phối hợp với ta ở rong cung, cuối cùng bị con bày kế mà đánh mất tính mạng. Chỉ là, hiện giờ đến kết cục này, thì có lẽ ta đã có lỗi với mọi người trong nhà họ Tô rồi!”

Tô Cẩm Bình nghe xong cũng vẫn giữ im lặng, không nói gì. Nàng không ngờ Tô Cẩm Thu khiến người ta chán ghét kia còn có quá khứ và sự bất đắc dĩ như vậy. Nếu nàng biết, có lẽ nàng sẽ không hạ thủ nặng như thế.

Tô Niệm Hoa vẫn tự nói tiếp: “Người già rồi, nói cũng nhiều hơn. Con cứ coi như đang nghe một lão già lải nhải đi. Cuộc đời này, khoảng thời gian khiến ta hoài niệm nhất, chính là lúc cùng luyện kiếm với Chi Doãn. Lúc đó, chúng ta nấu rượu luận bàn vè thiên hạ, cuộc sống tùy ý phóng khoáng biết bao nhiêu! Chi Doãn là một nhân vật trí dũng kiệt xuất, cuối cùng, lại chết vì sự ách nạn đối với ta và với Mộ Vân! Nhưng mà, hắn cũng là người mà ta hận nhất đời này. Nếu không vì hắn, Mộ Vân sẽ không phải chết... Còn mẫu thân con, ta nghĩ ta sẽ nhanh chóng được đi tới bên bà ấy rồi.”

Tô Cẩm Bình giống như nghe thấy một câu chuyện cổ, rồi lại cảm thấy câu chuyện này có quan hệ vô cùng rối rắm với nàng, khiến trong lòng nàng có cảm giác cuộn cuộn như phong ba bão táp, liên tục chậm rãi nhắm mắt lại.

“Mộ của mẫu thân con nằm trong vườn đào ở phía Tây kinh thành. Ta không muốn để bất cứ kẻ nào đến quấy rầy sự thanh tịnh của mẫu thân con, nên mấy năm nay ngay cả con ta cũng không nói. Nhưng hiện giờ ta đã bị tổng giam, sau này không còn cơ hội nào đến tế bái bà ấy nữa. Nếu con có thể ra ngoài, đừng chí hàng năm, phải nhớ thấp nén nhang cho mẫu thân con.” Tô Niệm Hoa lên tiếng nhờ cậy.

Tô Cẩm Bình nghe vậy khẽ gật đầu, người mẫu thân này, đáng để nàng tôn trọng! Nhưng mà, nếu như lão nói, thì rốt cuộc nàng là ai?

Sau đó, toàn bộ nhà tù hoàn toàn tĩnh lặng.

Mãi cho đến gần nửa đêm, Tô Niệm Hoa bỗng mở mắt ra, nhìn bóng đen ở chỗ tối nhanh chóng rời đi. Trên mặt lão lộ ra nụ cười mừng rỡ, trong thiên lao này đâu là người của Hoàng Phủ Hoài Hàn, mấy lời này của lão, đương nhiên cũng vì muốn nói cho Hoàng Phủ Hoài Hàn nghe, chỉ hy vọng... có thể giữ lại mạng của Tô Cẩm Bình. Con bé không phải con gái mình, coi như không phải người của Tô gia, cũng không nên bị lão liên lụy! Lão quay sang, nhìn khuôn mặt Tô Cẩm Bình, dường như nhìn thấy được Mộ Vân của mười bốn năm trước. Lão khẽ cong môi cười, Mộ Vân, có lẽ đây là chuyện cuối cùng ta có thể làm vì nàng...

...

Nghe ám vệ bẩm báo, Hoàng Phủ Hoài Hàn khẽ nhướng đôi mày rậm, trong đôi mắt màu tím đậm tràn ngập ánh sáng lạnh! Hắn vốn cố ý muốn giam Tô Cẩm Bình vào đại lao, còn phân phó người nhất ngay bên cạnh Tô Niệm Hoa, mục đích là vì muốn kích thích tình cảm cha con của bọn họ, như vậy sẽ có tác dụng rất lớn với kế hoạch tiếp theo của mình, ai ngờ lại nhận được kết quả lớn như vậy!

Thì ra cái chết của phụ hoàng đầu là vì mẫu thân Tô Cẩm Bình, mà mẫu hậu tự treo cổ ở lãnh cung mấy năm sau đó, cũng không tránh khỏi liên quan đến chuyện này! Hai bàn tay dưới tay áo bào rộng thùng thình siết chặt lại. Bảo sao, bảo sao mẫu hậu từng nói với hắn, đời này đừng yêu ai, nếu không sẽ là vạ kiếp bất phục. Bảo sao, bảo sao trước khi phụ hoàng lâm chung, có nói Tô Niệm Hoa hoàn toàn không đơn giản như mình nghĩ, nếu có thể, chỉ hy vọng mình có thể tha cho lão một mạng!

Hắn hít sâu một hơi, cảm thấy cảm xúc trong lòng vô cùng hỗn loạn, đối với người phụ nữ tên Mộ Vân kia, hắn không thể nói rõ được là đờng tình hay oán hận! Đôi mắt lạnh nhắm chặt lại, một lúc lâu sau chợt mở ra, dòng thác dưới đáy mắt đã biến mất, tất cả những chuyện đã qua trước kia không liên quan gì đến hắn. Những gì hắn phải làm, chính là làm Hoàng đế thật tốt, bảo vệ tốt giang sơn Đông Lăng, hoàn thành tâm nguyện thống nhất thiên hạ!

----bamholyland.com----

“Điện hạ, Tô Cẩm Bình bị Hoàng Phủ Hoài Hàn bắt giam vào thiên lao, trong thiên lao phòng thủ rất nghiêm ngặt, vì sợ đánh động người trong cung nên người của chúng ta không lên vào.” Diệt quỷ gối trước mặt Bách Lý Kinh H ồng, bẩm báo.

Bách Lý Kinh H ồng nghe vậy, đôi môi mỏng hơi nhếch lên. Hắn đương nhiên biết rõ Hoàng Phủ Hoài Hàn đang tính toán đi ều gì. Giam nàng vào thiên lao, chỉ đơn giản là muốn để cho nàng phải lựa chọn giữa hắn và người nhà của nàng thôi.

“Diệt, bản cung có được coi là người thân của người không?” Hắn nhẹ nhàng cất tiếng hỏi, giọng nói thanh lãnh như sương.

Diệt kinh hãi, không hiểu rõ vì sao điện hạ lại hỏi vấn đề này, nhưng đến lúc hiểu ra, liền kiên định đáp: “Đúng vậy! Điện hạ và các huynh đệ ều là người thân của thuộc hạ!”

“Vậy, nếu có một ngày nào đó, người yêu một người con gái, người khác lại dùng tính mạng của bản cung và V ẫn để uy hiếp người giết nàng,

người có giết không?” Hói xong, chính hắn cũng cảm thấy mình thật buồn cười, hắn không tìm ra đáp án, lại muốn dùng cách này để đoán suy nghĩ của nàng.

“Có!” Hắn ta đáp không chút do dự! Trong lòng hắn, sự an nguy của điện hạ mới là quan trọng nhất, dù thế nào hắn ta cũng không thể vì một người con gái mà bỏ mặc điện hạ không để ý được!

Đúng vậy, sẽ là như thế! Dù đã yêu, thì vì người thân của mình cũng có thể giết được, huống chi, hiện nay nàng đối với mình, vẫn còn chưa phải là yêu, chỉ là thích. Nếu vậy, quyết đoán hạ thủ có phải sẽ dễ dàng hơn một chút không?

Dần dần, Diệt cũng đoán được manh mối chuyện này, hắn ta bỗng ngừng đầu nói: “Điện hạ, nếu đã vậy thì Tô Cẩm Bình kia không thể giữ được!”

Bách Lý Kinh Hồng nghe hắn ta nói lại như không nghe, không để ý tới lời của hắn ta. Một lúc lâu sau, dưới đáy đôi mắt xám bạc thoáng xuất hiện vẻ tự giễu, thản nhiên nói: “Ngày mai, nếu nàng muốn giết ta, các người không được ngăn cản.” Dùng mạng của mình, để đổi lấy mạng của người thân mà nàng quan tâm nhất, cũng coi như vì nàng mà chết. Chuyện này đối với hắn mà nói thì dường như cũng có thể coi là một điếu may mắn. Chỉ tiếc là, nếu thật sự như vậy, hắn sẽ không thể đi cùng nàng đến hết quãng đời còn lại nữa.

“Điện hạ!” Diệt lớn tiếng gọi, trên mặt đầy vẻ không đành ý.

Sắc mặt người kia vẫn cao ngạo, lạnh lùng không chút thay đổi, giọng nói thanh lạnh mang theo vẻ kiên quyết không thể chối từ: “Đây là mệnh lệnh!”

...

Sáng sớm hôm sau, Tô Cẩm Bình tỉnh lại từ trong giấc mộng, liền có thị vệ tới dẫn người đi, xem ra muốn bắt nàng đi trừng trị. Cũng vào thời khắc này, Tô Niệm Hoa bừng tỉnh, ngay khi Tô Cẩm Bình bị người khác áp

tải qua cửa phòng giam của lão, lão đột nhiên như phát điên lao tới cửa, cầm tay Tô Cẩm Bình: “Con gái, con nhất định phải cứu phụ thân ra, sau khi ra ngoài, con nhất định phải cầu xin Hoàng thượng, biết không hả?”

Sắc mặt Tô Cẩm Bình vốn không có chút cảm xúc nào, khi chạm vào vật gì đó trên tay, mặt nàng thoáng biến đổi, sau đó khẽ gật đầu đi theo đám thị vệ ra ngoài...

Trên tay nàng là thứ gì đó mà Tô Niệm Hoa đưa cho, nàng cúi đầu lên nhìn qua, vật đó giống như một sợi dây chuyền mặt ngọc màu xanh da trời, hơi lấp lánh sáng. Liếc nhìn thị vệ bên cạnh, nàng lặng lẽ cất sợi dây kia vào trong tay áo.

Lúc ấy nàng khẽ gật đầu, chẳng qua vì đối phương dùng giọng nói nhỏ nhất nói với nàng một câu: “Thứ này có liên quan đến thân thể của con. Còn nữa, vì mẫu thân con, con phải cố gắng sống sót. Phải sống thật tốt!” Dù không vì người tên “Mộ Vân” kia, thì nàng cũng sẽ cố gắng sống sót, không phải vì chính mình, mà vì... người kia!

Ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu vào người nàng, sự u ám dưới đáy lòng cũng tản đi ít nhiều. Quả nhiên, mỗi ngày đều là một ngày mới! Nhưng, nhớ đến chuyện tốt mình làm hôm qua, trong lòng hơi bất an, chắc chắn tên cầu hoàng đế kia sẽ khiến mình khốn đốn!

Nàng vừa nghĩ vừa bị dẫn đến Ngự thư phòng. Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng đã sớm nghiêm mặt chờ nàng. Lúc vừa nhìn thấy Tô Cẩm Bình, đáy mắt hắn thoáng xuất hiện vẻ phức tạp, nhưng chỉ chợt lóe lên rồi biến mất. Hắn đứng dậy, chậm rãi bước đến trước mặt Tô Cẩm Bình.

“Tô Cẩm Bình, người dám đánh Hoàng hậu, thử nói xem trăm nên phạt người thế nào?” Giọng nói lạnh như băng của Hoàng Phủ Hoài Hàn vang lên trên đỉnh đầu nàng.

Đánh thì đánh đi, còn muốn gì nữa? Hơn nữa, bà đây có cố tình đâu, là vì con muỗm chết tiệt kia mà: “Nô tỳ tùy ý Hoàng thượng xử lý.”

Tùy hấn xử trí à? Người phụ nữ này còn có lúc ngoan ngoãn thế này sao? Hấn nói tiếp: “Hôm qua trẫm đã bàn bạc với Hoàng hậu, người có biết chúng ta đã nói những gì không?” Giọng nói càng trở nên nguy hiểm hơn, thậm chí còn thoáng có sát ý.

Đồ điên! Vợ chồng các người nói cái gì thì làm sao ta biết được: “Hồi bẩm Hoàng thượng, nô tỳ không biết!” Có phải gần đây đâu óc Hoàng Phủ Hoài Hàn bị kẹp cửa không? Lại đi hỏi vấn đề rất nhọc não này?!

“Hay là, trẫm trực xuất người khỏi cung được không?” Giọng nói lạnh lùng không nghe ra cảm xúc gì, thật ra là đang thử phản ứng của đối phương.

“Nô tỳ cảm tạ đại ơn đại đức của Hoàng thượng, sau này không hẹn gặp lại!” Ôi chà, có thể không phải nhìn thấy tên cầu hoàng đế nhà người, thật sự quá hạnh phúc!

Nhìn thấy bộ dạng vui mừng ra mặt của nàng, trong tim hấn bỗng cảm thấy vô cùng khó chịu, hôm qua thấy nàng phản ứng như vậy, hấn còn thoáng nghĩ là vì hấn. Nhưng tình huống hiện giờ, đã chứng tỏ chắc chắn hấn nghĩ nhiều quá rồi! Nhưng mà, câu nói vọt ra miệng lại không hề qua đầu óc suy nghĩ: “Có đi đâu, trẫm lại đổi ý rồi, phạt người làm thiếp thân tỳ nữ của trẫm thì thế nào hả?” Sau khi hỏi xong, chính hấn cũng ngần cả người, sao hấn lại hỏi một câu thế này chứ?

Thiếp thân tỳ nữ à? Người không sợ bà đây nhìn lên con chim nhỏ của người sao? “Hoàng thượng, ngài không cất nhắc nô tỳ đến vậy chứ?” Mẹ kiếp, nếu có lần sau xuyên không, có thể đừng uất ức thế này được không? Dù không thể xuyên thành Hoàng đế, thì cũng đâu cần phải xuyên thành cung nữ chịu đủ kiểu ức hiếp thế này chứ?!

“Nếu trẫm nhất định muốn cất nhắc người như vậy thì sao?” Giọng nói lạnh lùng vẫn vang lên trên đỉnh đầu.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, nô tỳ vốn không có liêm sỉ, nếu ngài nhất định muốn cất nhắc nô tỳ như vậy, nếu nô tỳ làm ra chuyện gì đó không bằng cặn thú với Hoàng thượng anh tuấn phóng khoáng này, thì lúc đó,

xin ngài nhất định phải tha thứ cho nô tỳ!” Làm thiệp thân tỳ nữ cho người
à? Người nghĩ cũng hay quá đấy!!!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 92: Tiêu Hồng Hồng, Quả Nhiên Chỉ Có Huynh Đồi Xử Với Ta Tốt Nhất

Làm chuyện không bằng cậ̀n thú với hần à? Nghe nàng nói vậy, miệng hần không kìm được co rút, nhưng trong lòng lại thoáng có chút mong chờ.

Nhưng, hần nhanh chóng kìm nén nỗi lòng, lạnh lùng nói: “Tô Cẩm Bình, chuyện đánh Hoàng hậu, trăm có thể không trách người, thậm chí cả mọi người của phủ Thừa tướng, trăm cũng có thể tha mạng cho một lần, nhưng mà...”

Rốt cuộc cũng nói đến đi ều kiện mà hần muốn sao? Nhưng đúng lúc này, một luồng sát khí sắc bén ập tới, một cây kiếm đâm thẳng về phía Hoàng Phủ Hoài Hàn, hắc y nhân kia hét to một tiếng: “Cầu hoàng đế, ta lấy mạng người!”

Nhưng kiếm khí kia còn chưa chạm tới người Hoàng Phủ Hoài Hàn đã bị không chế không thể động đậy, ngay sau đó, Hoàng Phủ Hoài Hàn ch ần chậm đưa tay lên, kẹp mũi kiếm, nhẹ nhàng búng ra, kiếm kia gãy nát thành bốn năm mảnh rơi xuống đất!

Rõ ràng là tên sát thủ này còn có chiêu phòng bị, một thanh kiếm nữa lập tức bay từ cổ tay áo ra. Tô Cẩm Bình vốn đang quỳ trên đất lập tức mang tinh thần ng ỡ xem kịch vọt sang một bên. Cầu hoàng đế bị người ta ám sát, đây là chuyện khiến người ta kích động cỡ nào chứ! Đám thích khách này thật tinh mắt!

Hoàng Phủ Hoài Hàn nhanh chóng chế ngự thích khách kia, có đi ều, hiển nhiên là màn ám sát này đã được lên kế hoạch từ lâu, chỉ không bao

lâu sau, vài hắc y nhân mai phục sẵn đầu tiên vào, giao đấu với ám vệ của Hoàng Phủ Hoài Hàn. Tiểu Lâm tử đã sợ đến choáng người lúc này mới lấy lại tinh thần, sợ đến tè ra quần chạy vội ra ngoài cao giọng hét lên: “Bắt thích khách.” Nhưng gã còn chưa chạy tới cửa, một thanh kiếm đã bắn về phía gã, gim chính xác ngay trước mặt Tiểu Lâm tử, suýt nữa lấy luôn mạng gã. Vì thế, gã liền sợ hãi trốn tránh mất rồi hoa hoa lệ lệ ngất xỉu.

Thích khách lên vào cung khá nhiều, Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng nhanh chóng lâm vào thế bị thích khách bao vây, nhưng gương mặt lạnh lùng không có chút thay đổi, dường như không hề để đám thích khách này vào trong mắt, xuất chiêu rành mạch gọn gàng, dù trong tay không có vũ khí nhưng đám thích khách cũng hoàn toàn không thể lại gần người hắn! Dao kiếm chớp lóe khắp nơi, nhưng Tô Cẩm Bình rất nhàn hạ đứng một bên xem kịch.

Có đi đâu, không bao lâu sau, lại có thích khách chú ý đến Tô Cẩm Bình, một chiêu kiếm sắc bén ập từ sau lưng nàng tới. Tô Cẩm Bình làm như hoàn toàn không phát hiện, khước mắt quét lại phía sau, trong đầu thần tính toán cây kiếm kia còn cách mình quá xa, chờ đến khi chỉ còn cách mình khoảng một ly, nàng đang định ra tay thì Hoàng Phủ Hoài Hàn ở bên cạnh bỗng kéo nàng cách xa khỏi phạm vi tấn công của cây kiếm kia, nhưng đồng thời, cánh tay hắn cũng bị cây kiếm kia đâm một nhát!

“Cô gái này, nàng điên rồi sao?” Lại đi đứng sững ở đó không nhúc nhích, nàng muốn chết sao?!

Dòng máu đỏ tươi dần chảy ra từ tay áo bào của hắn, khắp hoàng cung cũng lập tức vang lên tiếng hô “bắt thích khách”, ngự Lâm quân nhanh chóng xông vào. Đám sát thủ thấy kế hoạch thất bại, đành phải nghĩ cách rút lui, nhưng giọng nói của Hoàng Phủ Hoài Hàn lại như tảng băng nói với đám thị vệ: “Nếu để cho một tên nào chạy thoát, thì các ngươi cũng chỉ còn đường chết!”

Hắn vừa dứt lời, đám thị vệ vội rút cung tên ra, bắn ào ào về phía đám thích khách. Dù đám hắc y nhân kia có võ công cao cường đến đâu, thì dưới sự công phá của ngàn vạn mũi tên, bọn họ vẫn không thể dùng lực

được. Dần dần cũng có mũi tên bắn vào người bọn họ, hành động chậm chạp một chút, từng mũi tên thi nhau găm vào cơ thể! Hơn hai mươi người nhanh chóng biến thành những con nhím, ngã xuống đại diện. Tô Cẩm Bình thấy vậy, lẳng lặng nuốt nước miếng. Nếu ngày mình xuyên không đó cứ không sợ chết đắc tội với Hoàng Phủ Hoài Hàn như vậy, có phải cũng sớm biến thành con nhím thế kia rồi không?

Tiêu Lâm tử ngất xỉu vì quá sợ hãi lúc này cũng tỉnh lại, vừa nhìn thấy cánh tay Hoàng Phủ Hoài Hàn, mặt gã thoáng trắng bệch, lao ra cửa hét lớn: “Đám vô dụng các ngươi, còn đứng đó làm gì, không mau truyền ngự y!”

Gã vừa dứt lời, lập tức có cung nhân lao nhanh về phía Thái y viện, đám thị vệ cũng nhanh nhẹn kéo thi thể ra ngoài. Thống lĩnh ngự lâm quân toát mồ hôi quỳ gối trước mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Hoàng thượng, thuộc hạ đáng chết, thuộc hạ phòng thủ không nghiêm mới để đám người kia lăn vào.”

“Kéo xuống, chém!” Hấn lạnh lùng phân phó, không chút lưu tình. Ngay sau đó, thống lĩnh ngự lâm quân suy sụp bị người ta kéo ra ngoài, “Phó thống lĩnh Ngự lâm quân nghe lệnh!”

“Có thuộc hạ!” Một người đàn ông bước ra khỏi hàng, quỳ xuống trước mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn.

Giọng nói lạnh băng của hắn tiếp tục vang lên: “Trẫm lệnh cho ngươi đi điều tra rõ việc này, tra được ra sẽ lập tức thăng chức thống lĩnh. Không tra được, thì mang đầu tới gặp ta!”

“Vâng, thuộc hạ lĩnh mệnh!” Phó thống lĩnh đáp xong liền kéo theo đám thị vệ rời đi.

Lúc này, trong phòng chỉ còn lại hai người Hoàng Phủ Hoài Hàn và Tô Cẩm Bình, cánh tay Hoàng Phủ Hoài Hàn vẫn còn đang chảy máu, màu máu đỏ tươi thấm đẫm trên long bào màu tím đậm tạo ra một cảm giác rất kỳ dị. Cả hai đều không nói gì, trong lòng đều rất phức tạp.

Tô Cẩm Bình biết rõ, dù Hoàng Phủ Hoài Hàn không ra tay cứu nàng, nàng cũng sẽ không bị thương. Bản thân nàng có năng lực tự bảo vệ mình, không cần hắn cứu. Chỉ tiếc là hiện giờ đã nhận ân tình của hắn, đi đâu này nàng không thể không thừa nhận. Có đi đâu, nàng hơi kỳ quái, không phải Hoàng Phủ Hoài Hàn luôn hận nàng đến nghiêng răng nghiêng lợi sao? Cần gì phải vì muốn cứu mạng nàng mà trả cái giá đắt là cánh tay mình bị thương chứ?

Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng cảm thấy vô cùng kinh hãi. Lúc ấy nhìn thấy cây kiếm kia lao về phía nàng, hắn không kịp nghĩ ngợi gì, lập tức đưa tay ra cứu nàng. Không nghĩ tới nguyên nhân, càng không nghĩ đến chuyện cứu nàng mình có thể bị thương, chỉ ra tay theo phản xạ. Nhưng hiện giờ, hắn không khỏi tự hỏi chính mình, vì sao hắn ra tay?! Thấy ánh mắt phức tạp của Tô Cẩm Bình nhìn mình, hắn thậm chí còn hơi xấu hổ!

“Đa tạ Hoàng thượng cứu giúp!” Có lẽ bây giờ nàng cũng phải thay đổi cách nhìn về tên cầu Hoàng đế này nhỉ?

Hoàng Phủ Hoài Hàn nghe vậy, chỉ lạnh lùng nhìn khuôn mặt như đang băn khoăn suy nghĩ của nàng, một lúc lâu sau cũng không nói gì, nhớ đến điếu kiện mình định nói lúc ấy, đang muốn lên tiếng, thì Tiểu Lâm tử lại đưa Ngự y tới: “Hoàng thượng, Lưu thái y tới rồi, vết thương của ngài cần xử lý ngay!”

Hoàng Phủ Hoài Hàn nhìn Tô Cẩm Bình với ánh mắt thâm sâu, rồi đi vào trong điện, ngự y theo sát phía sau. Không bao lâu sau, Nam Cung Ninh Hinh cũng tới đây, Tiểu Lâm tử và Tô Cẩm Bình cùng hành lễ: “Hoàng hậu nương nương!”

Nam Cung Ninh Hinh cũng không có tâm trạng mà quan tâm đến họ, vội chạy vào phòng trong: “Hoàng thượng, ngài không sao chứ?”

“Không sao.” Miệng nói không sao, nhưng Tô Cẩm Bình lại cảm giác có một luồng sáng lạnh bắn về phía nàng qua bức rèm. Nàng hơi mím môi buồn bực, tên cầu Hoàng đế này tự lao ra cứu nàng, sao còn nhìn nàng bằng ánh mắt đó chứ?!

Ngự y xử lý vết thương của Hoàng Phủ Hoài Hàn rất nhanh. Nam Cung Ninh Hinh hơi nghi hoặc, võ công của Hoàng thượng cao cường như vậy, sao vô duyên vô cớ lại bị thích khách làm bị thương chứ? Thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn tuy ở ngay bên mình, nhưng đôi mắt tím đậm lại liếc ra ngoài tấm rèm, vẻ mặt cũng như đang có đi ầu suy nghĩ, nàng ta kinh hãi, cũng liếc ra ngoài rèm, bàn tay dưới tay áo bào nhẹ nhàng siết lại, trong lòng th ần quyết định...

“Hoàng thượng, vết thương này chỉ cần kiêng nước vài ngày sẽ không có vấn đề gì nữa. Cứu th ần xin lui xuống kê thêm thang thuốc đi ầu dưỡng, không bao lâu là ngài có thể h ồi phục nguyên khí thôi ạ!” Thái y ph ẫu tay để được đ ồng thu dọn hòm thuốc của mình, cung kính nói với Hoàng Phủ Hoài Hàn.

“Ừ, lui xuống đi!” H ắn phát tay, khẽ cử động cổ tay mình r ồi đứng dậy. Chỉ là một vết thương nhỏ, đối với h ắn mà nói thì chẳng là gì cả.

“Hoàng thượng, không biết nên xử lý Tô Cẩm Bình kia như thế nào?” Nam Cung Ninh Hinh cất tiếng hỏi, trên dung nhan cao ngạo không có chút cảm xúc nào, nhưng bàn tay dưới lớp ph ượng bào đã siết chặt.

Quả nhiên, nàng ta vừa hỏi câu này, Hoàng Phủ Hoài Hàn li ền kỳ quái nhìn nàng một cái. Từ trước đến giờ, Nam Cung Ninh Hinh là người hiểu rõ đạo lý, cũng sẽ không vì một chút chuyện nhỏ đó mà so đo tính toán. Nhưng hiện giờ lại hỏi h ắn muốn xử lý Tô Cẩm Bình thế nào, quả thật không giống phong cách của nàng ta.

Nam Cung Ninh Hinh lại như không phát hiện ra sự kinh ngạc của h ắn, chỉ nói tiếp: “Hoàng thượng, trong đại điển lập hậu, nàng bất kính với th ần thiếp, dù không giết thì cũng phải phạt vài trượng rắn đe chứ?” Nàng ta chỉ muốn thử xem, có phải Hoàng thượng thực sự thích Tô Cẩm Bình kia không.

Tô Cẩm Bình ở bên ngoài rèm nghe mấy câu này, hơi bất đắc dĩ mím môi. Nàng vốn còn có ấn tượng không t ối với Nam Cung Ninh Hinh, không ngờ đối phương lại kích động Hoàng Phủ Hoài Hàn đánh mình. Có đi ầu, nàng cũng hiểu tâm trạng của nàng ta, dù là ai thì ở trong đại điển

phong hậu của mình lại bị người khác càn chõi đập chắc cũng không vui nổi. Đều là tại con muỗi chết bằm chết vằm kia!

Nàng ta vừa dứt lời, Hoàng Phủ Hoài Hàn vốn luôn nghe theo những gì Nam Cung Ninh Hinh muốn, lúc này lại nhíu đôi mày rậm, trong mắt còn xuất hiện vẻ không vui, dù chính hắn cũng không phát hiện ra cảm xúc này, nhưng lại không thoát khỏi ánh mắt của Nam Cung Ninh Hinh! Cảm thấy suy đoán của mình đã được chứng thực, khuôn mặt nàng ta vẫn không chút biến đổi, chỉ thản nhiên lên tiếng gọi: “Hoàng thượng?”

Ánh mắt tím đậm lạnh lùng nhìn nàng ta, nhưng chỉ trong chớp mắt lại ra vẻ không quan tâm nói: “Hinh nhi muốn đánh thì cứ đánh đi!”

Vẫn những lời đó, vẫn thái độ dung túng, nhưng Nam Cung Ninh Hinh lại cảm thấy dường như có gì đó không giống trước. Sự khác biệt này khiến trong lòng nàng ta như bốc lên một ngọn lửa vô danh, lửa giận ngập lòng muốn phát tiết ra, nhưng lại không tìm thấy đường thoát, cuối cùng quay người gằn lên giận dữ với người bên ngoài: “Các người không nghe thấy Hoàng thượng nói gì sao? Kéo Tô Cẩm Bình kia xuống cho bản cung, đánh mạnh hai mươi trượng!”

Tuy tức giận, nhưng nàng ta vẫn chưa mất hết lý trí. Thứ nhất, Tô Cẩm Bình còn có tác dụng, nếu đánh quá nặng, nàng chết mất, sẽ không thể dùng được nữa. Thứ hai, nếu Hoàng thượng thật sự thích nàng, mà mình lại hạ lệnh đánh chết, chờ đến lúc Hoàng thượng nhìn lại, e rằng cả đời cũng sẽ không tha thứ cho mình. Nam Cung Ninh Hinh nàng ta tuyệt đối không làm chuyện ngu ngốc như vậy!

Ngay sau đó, Tô Cẩm Bình bị đám thị vệ kéo ra ngoài. Không biết vì sao, Hoàng Phủ Hoài Hàn bỗng có cảm giác không đứng yên được, cũng đi theo ra ngoài.

Ở cách cửa Ngự thư phòng không xa, Thiển Ưc lo lắng nhìn về phía bên này. Hôm nay là ngày tiểu thư bị đưa ra khỏi ngục, không biết Hoàng thượng sẽ trừng phạt người như thế nào. Đang lo lắng, cô lại nhìn thấy Tô Cẩm Bình bị cung nhân kéo ra, Thiển Ưc sợ đến trắng bệch mặt mũi, không nghĩ nhiều vội lao tới: “Tiểu thư, tiểu thư...”

Tô Cẩm Bình đang nghĩ xem nên thoát nạn thế nào, chợt nghe tiếng kêu sợ hãi của Thiên Ước vang lên bên tai, vừa quay đầu đã thấy Thiên Ước vọt tới bên nàng: “Tiểu thư, bọn họ định làm gì?”

Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng nhanh chân bước theo, nhìn tình hình trước mặt, hần cũng không nói gì.

Thiên Ước hiểu ngay là họ đang chuẩn bị dụng hình, vội quỳ xuống, vừa quỳ vừa lê đến trước mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn, mặt đầy kinh hãi nói: “Hoàng thượng, xin ngài tha cho tiểu thư đi. Tiểu thư tuyệt đối không cố ý đâu, nô tỳ tình nguyện chịu phạt thay tiểu thư, xin Hoàng thượng tha cho tiểu thư!” Một tháng trước tiểu thư vừa bị Hoàng hậu đánh đến hấp hối, hiện giờ sao có thể chịu được trọng hình chứ?! Chỉ là, Hoàng Phủ Hoài Hàn không hề bị mấy lời của cô ấy lay động. Dưới tình thế cấp bách, Thiên Ước vội vàng dập đầu khiến trán đập xuống đất phát ra những tiếng “bộp bộp”, miệng vẫn nói: “Hoàng thượng, xin ngài đánh nô tỳ đi, cơ thể của tiểu thư không chịu được trọng hình đâu ạ!”

Chỉ trong chốc lát, cái trán nhăn nhó đã tím bầm lại, nhìn cô ấy dốc lòng vì mình, trong đáy mắt Tô Cẩm Bình thoáng lấp lánh bóng nước, nha đầu ngốc này, nàng cũng không phải là cô gái yếu ớt, hai mươi trượng, nàng vẫn chịu được, nhưng Thiên Ước thì tuyệt đối không chịu nổi! Nghĩ vậy, nàng tránh khỏi đám thị vệ, bước tới kéo cô ấy dậy: “Nha đầu ngốc, đứng lên, không phải chỉ là hai mươi trượng sao? Có gì mà không chịu nổi chứ?!”

“Nhưng mà, tiểu thư...” Hai mắt Thiên Ước đăm lẹ nhìn nàng, tiểu thư luôn to gan làm loạn, nhưng trước giờ chưa từng bị phạt, hôm nay lại bỗng bị phạt trượng khiến cô nhất thời không chấp nhận nổi.

Hoàng Phủ Hoài Hàn và Nam Cung Ninh Hinh chỉ lạnh lùng nhìn chủ tớ hai người, hoàn toàn không bị tình cảm của hai người làm ảnh hưởng. Người con gái mặc phượng bào quay đầu nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn một cái, ánh mắt đầy ám chỉ. Hoàng Phủ Hoài Hàn đương nhiên cũng cảm nhận được ánh mắt chăm chú của đối phương, lạnh lùng nói: “Còn ngần ra đấy làm gì? Không mau hành hình đi?”

Tô Cẩm Bình cắn răng nói: “Hoàng thượng, ngài thật sự nhẫn tâm đánh nô tỳ sao?” Tên cầu Hoàng đế nhà người không sợ trời phạt à?!

Đế vương nghe vậy chỉ lạnh giọng nói: “Có lỗi phải chịu phạt, đánh hai mươi trượng đã coi là nhẹ rồi!”

Hắn vừa dứt lời, Tô Cẩm Bình cũng không phản bác gì, chỉ hốt hoảng trợn trừng mắt, mặt đỏ ửng vẻ kinh ngạc nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn, nhìn đến khi da đầu Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng hơi run lên, nàng mới khẽ nhíu mày kêu to một tiếng: “Hoàng thượng, tiết khố của ngài bị rơi rồi!” Nói xong, nàng quay người kéo Thiển Ưc chạy mất...

Vị hoàng đế nào đó tưởng thật, hơi kinh hãi, sau đó mang vẻ mặt do dự cúi đầu nhìn qua một cái, đám thị vệ và Nam Cung Ninh Hinh cũng kinh ngạc, đầu nhìn về phía thân dưới của Hoàng Phủ Hoài Hàn. Ngay sau đó, mọi người đều im lặng, một giây, hai giây, ba giây... một tiếng quát vang lên: “Tô Cẩm Bình, người dám khi quân phạm thượng!”

Chờ bọn họ ngẩng đầu lên, thì Tô Cẩm Bình đã chạy xa đến mấy chục thước, khuôn mặt lạnh lùng của vị Hoàng đế nào đó tức giận đến tái mét! Nam Cung Ninh Hinh cũng hơi há hốc mồm, có vẻ bị sét đánh không nhẹ. Đám thị vệ lại càng rối loạn, tiết khố Hoàng thượng rơi à? Câu nói đùa này, có thể tùy tiện nói được sao?!

Đầu óc Thiển Ưc trống rỗng vội vàng chạy theo Tô Cẩm Bình, tiết khố của Hoàng thượng bị rơi? Rõ ràng là nói láo mà? Y phục bên ngoài của Hoàng thượng còn đang mặc chỉnh tề, làm sao tiết khố có thể rơi ra được? Ngay sau đó, nghe thấy tiếng quát to của Hoàng Phủ Hoài Hàn, cô ấy sợ đến trắng bệch mặt mũi, không nghĩ được gì nữa, chỉ biết chạy như điên theo Tô Cẩm Bình!

Có đi đâu, nếu là một mình Tô Cẩm Bình, thì có lẽ sẽ thật sự chạy thoát, dù Hoàng Phủ Hoài Hàn không muốn buông tha cho nàng thì sẽ gióng lên trước, truy nã nàng khắp Hoàng cung, nhưng lần này kéo cả Thiển Ưc đi, nên nàng nhanh chóng bị Ngự lâm quân vây quanh!

Vị Hoàng đế nào đó bước nhanh vài bước về phía trước, trong lòng vốn có cảm giác không biết vì sao lại không muốn đánh nàng, giờ cũng biến mất không còn nữa. Hiện giờ, trong đầu hắn chỉ có cảm giác muốn lôi người con gái này ra đánh thật tàn nhẫn. Tiết khố của hắn bị rơi? Vậy mà nàng cũng nghĩ ra cho được! Đương nhiên, khiến cho hắn không thể chấp nhận được đó là, chính hắn nghe xong câu này, lại thật sự cúi đầu nhìn, thật --- quá mất mặt!!!

Tô Cẩm Bình bị vài người ấn xuống, mặt đầy chán nản xuất hiện trước mặt hắn. Nàng bị đặt lên một băng ghế dài, nhớ tới mấy thích khách bị bắn thành nhúm trong ngục thư phòng lúc nãy, nàng cũng không dám phản kháng nữa, trong lòng thầm rơi lệ chan chứa, xem ra lần này không thể trốn được đòn rỗi, chỉ tại con muỗi chết bằm chết vằm kia...

“Đánh cho trảm, đánh mạnh vào!” Hắn cắn răng gặm lên, bộ dạng giận dữ này khiến Nam Cung Ninh Hinh cũng phải mở mắt, cũng thầm băn khoăn không biết có phải mình đoán nhầm rỗi không? Bộ dạng này của Hoàng thượng, rõ ràng là hận đến thấu xương, chứ làm gì có tình cảm yêu thích gì? Dường như tình hình không giống như mình tưởng tượng. Mà mục đích của nàng ta vốn cũng không phải vì muốn giáo huấn Tô Cẩm Bình, mà chỉ muốn thử xem Hoàng Phủ Hoài Hàn có tỏ ra đau lòng thương xót hay không thôi. Vì thế, nàng ta vội lên tiếng khuyên nhủ: “Hoàng thượng bớt giận, nha đầu này cũng chỉ nhất thời hờ dờ thôi. Bản cung cũng không muốn so đo chuyện này nữa, tạm tha cho nàng một lần đi!”

Có đi ầu, Hoàng Phủ Hoài Hàn đang vô cùng giận dữ, sao còn nghe lọt tai lời khuyên nhủ của nàng ta, hiện giờ, hắn chỉ muốn lôi Tô Cẩm Bình chết tiệt này ra mà chém thành trăm nghìn mảnh! Giọng nói lạnh lùng rít qua kẽ răng: “Hoàng hậu không cần phải cầu xin, dù nàng có muốn tha cho nàng ta, thì tội khi quân của nàng ta cũng không thoát được! Đánh cho trảm!”

Thấy thần sắc hắn nghiêm nghị, lời nói sắc bén như thế, Nam Cung Ninh Hinh cũng không dám khuyên nữa.

Vì thế, Tô Cẩm Bình cũng chỉ có thể nằm dài trên băng ghế, nhìn cây trượng giơ cao lên, mặt nhăn mày nhíu chặt hai mắt lại. “Bốp!” một tiếng vang lên, nhưng trên người nàng sao lại không có chút cảm giác nào? Sao lại thế? Ngay sau đó, nàng mới có cảm giác. Đâu phải là không có cảm giác gì đâu, rõ ràng là đau đến mức chết lặng đi rồi. Sự đau đớn lan khắp toàn thân khiến nàng nhe răng trợn mắt! Cầu hoàng đế, bà nguyền rủa người rơi tiết khổ cả đời!!!

“Bốp” một tiếng nữa, một trượng rơi xuống mông nàng. Nàng nghiêng rặng, cảm hận nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn, mẹ kiếp, nếu không phải vì cái tên đáng thương ngạo kiêu ở Lê viên kia, thì lúc này nàng chỉ muốn lao lên mà liều mạng với tên cầu Hoàng đế này thôi!

Diệt ở chỗ tối cũng hiểu tình hình này không ổn, vội bí mật lao nhanh về phía Lê viên.

Một trượng nữa lại giơ lên, nhưng lúc này Tô Cẩm Bình không cảm thấy đau đớn, ngược lại còn nghe tiếng Thiên Ưc hét chói tai. Nàng quay đầu, nhìn thấy ngay Thiên Ưc đang nằm đè lên lưng nàng, cứng rắn chịu trượng thay nàng. Cơ thể của Thiên Ưc còn chưa tới mười sáu tuổi, thân mình lại không có công phu gì, bị trượng đánh mạnh xuống khiến sắc mặt cô tái nhợt đi, mồ hôi lạnh cũng chảy dài xuống, nhưng cô vẫn cắn răng chịu đau, ngăn không cho thị vệ đánh nữa.

“Lôi cô ta ra cho trảm!” Hiện giờ hẳn không có tâm trạng mà xem màn chủ tớ tình thâm của hai người này, trong đầu hẳn chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó là lôi cô nàng này ra đánh thật mạnh. Chuyện nói rơi tiết khổ chẳng qua chỉ là một mồi lửa mà thôi, nhưng đã lôi hết tất cả oán hận của hắn mấy ngày hôm nay đối với người con gái chết tiết này ra mà đốt bùng lên!

Thiên Ưc khóc lóc bị mọi người kéo sang một bên, đau lòng nhìn Tô Cẩm Bình, mà Tô Cẩm Bình lại thản nhiên cười với cô, ra vẻ mình không sao. Trước đến giờ, có hình phạt kinh khủng nào mà nàng chưa trải qua, chẳng qua chỉ là vài trượng thôi mà, thứ này còn chưa làm gì được nàng

đâu! Sở dĩ nàng cảm hận, là vì mình mà lại bị đánh một cách nhục nhã thế này ở đây rồi!

“Bốp”, “bốp”... mấy trượng nữa tiếp tục hạ xuống. Bỗng, một tiếng chuông vang lên, truyền từ hướng điện Kim Loan ở hoàng cung đến. Cửa điện Kim Loan có một chiếc chuông lớn, khi Đông Lăng lập quốc đã từng có quy định, nếu không phải đại sự liên quan đến an nguy của xã tắc, thì bất luận kẻ nào cũng không được phép đánh chuông, nếu không, sẽ bị chém đầu!

Hoàng Phủ Hoài Hàn còn nhớ rõ lần trước chuông bị đánh lên, là khi mấy chục vạn đại quân vây quanh kinh thành, còn lần này là vì sao? Nghĩ vậy, mặt hắn biến sắc, không còn tâm trí đâu mà nhìn Tô Cẩm Bình một cái nữa, chỉ vội vội vàng vàng lao về phía điện Kim Loan, đám người Tiêu Lâm tử vội vã bám theo.

Nam Cung Ninh Hình nhìn chủ tớ hai người, thấy tay ý bảo thị vệ tránh ra, rồi chậm rãi bước tới trước mặt Tô Cẩm Bình, cúi thấp người nói với nàng: “Tô cô nương, cô là người thông minh, hẳn có thể nghĩ đến mục đích mà bản cung động thủ hôm nay cũng không phải là muốn đánh cô chứ?!”

“Hoàng hậu nghĩ quá nhiều rồi!” Đương nhiên nàng biết Nam Cung Ninh Hình sẽ không ăn no rửng mỡ mà gây sự với nàng. Hơn nữa, đối phương cũng không có vẻ là người hẹp hòi, như vậy, chỉ có một nguyên nhân duy nhất --- đó là vì tên cầu Hoàng đế kém nhân phẩm kia! Câu nói vừa rồi của nàng, cũng là cho Nam Cung Ninh Hình câu trả lời, tuy nàng không biết vì sao hôm nay tên cầu hoàng đế kia lại không để ý đến sự an nguy của chính mình để lao tới cứu nàng, nhưng nếu hắn có thể thích nàng thì chỉ có mặt trời mọc đằng Tây mà thôi!

“Vậy Tô cô nương có thể nói cho bản cung biết, vì sao hôm qua lại ném chổi về phía bản cung không?” Nói xong, đáy mắt nàng ta thoáng hiện vẻ lạnh lùng.

Vì thế, Tô Cẩm Bình rất thẳng thắn thành khẩn giải thích hết chuyện kia một lần, khiến khóe miệng Nam Cung Ninh Hình cứ run rẩy một lúc lâu không thể dừng lại được. Nàng cười lạnh nói: “Nương nương, nô tỳ cũng

không ngại nói cho ngài biết, Hoàng thượng không có khả năng thích nô tỳ, nô tỳ tuyệt đối cũng không thể nào thích hần ta! Từ khi nô tỳ vào cung tới nay, không biết bị Hoàng thượng ức hiếp bao nhiêu lần, nếu có thể thật sự thích hần, có lẽ nô tỳ nên đi tìm ngự y mà khám mắt rồi!”

Những lời to gan đó khiến Nam Cung Ninh Hinh sừng sốt một lát, người ngẩn ra, thứ nhất là vì lá gan của đối phương, thứ hai là kinh ngạc vì nàng lại thẳng thắn nói với mình những điều này. Nghĩ rồi, nàng ta khẽ thở dài, đứng dậy nói: “Được rồi, thả các nàng về đi!”

“Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng hạ lệnh đánh hai mươi trượng, hiện giờ mới đánh mười hai trượng, nhưng lại có một trượng đánh vào người thị tỳ kia, thế này...” Thị vệ hành hình hơi khó xử nói với Nam Cung Ninh Hinh.

Nam Cung Ninh Hinh cười lạnh một tiếng: “Sao hả? Ngay cả lời nói của bản cung cũng không nghe sao? Nếu Hoàng thượng hỏi, bản cung sẽ chịu trách nhiệm!”

“Vâng!” Nghe câu này, thị vệ kia không dám nói nhiều nữa...

Vì thế, Tô Cẩm Bình được thả ra, nhưng nàng cũng không vì thế mà sinh ra sự cảm kích hay gì đó với Nam Cung Ninh Hinh. Nếu không phải vì đối phương khơi mào khiến Hoàng Phủ Hoài Hàn đánh mình, thì đã không có chuyện nàng nói rơi tiết khố gì đó, càng không có chuyện sau này. Nàng nhóm người dậy khỏi băng ghế, kéo Thiên Ưc đang chuẩn bị nói cảm ơn với Nam Cung Ninh Hinh, quay người rời đi không hề quay đầu lại.

...

“Điện hạ, liệu sau khi Hoàng Phủ Hoài Hàn phát hiện cái chuông kia là bị “thích khách” đánh kêu lên, liệu có quay về đánh Tô Cẩm Bình tiếp không?” Diệt không biết phải nói gì, lên tiếng hỏi. Hần ta thì từ bé đến giờ, hần ta tuyệt đối không gặp người con gái nào can đảm hơn Tô Cẩm Bình, lại dám nói với Hoàng Phủ Hoài Hàn là tiết khố của hần bị rơi, Hoàng Phủ Hoài Hàn không tức giận mới là lạ.

“Không.” Chẳng qua là Hoàng Phủ Hoài Hàn nhất thời giận dữ nên mới xuống tay đánh nàng, chờ khi hắn phát hiện ra chuông là do thích khách đánh, sẽ càng suy nghĩ nhiều hơn, thích khách là do ai phái tới, lại chỉ gõ vài cái chuông, mục đích là thế nào?! Thậm chí, dần dần hắn cũng sẽ nghi ngờ đến mình, tuyệt đối không có tâm trạng mà bận tâm đến nàng nữa. Mà nếu Nam Cung Ninh Hinh đã cầu xin hộ nàng, thì ắt cũng sẽ không gây khó dễ cho nàng.

Nhìn sắc mặt thờ ơ của điện hạ nhà mình, Diệt không khỏi kỳ quái, không phải điện hạ rất thích người con gái kia sao? Hiện giờ nàng xảy ra chuyện, sao điện hạ không có vẻ gì khác lạ thế? Nghĩ vậy, hắn ta đánh bạo hỏi: “Điện hạ, Tô Cẩm Bình bị đánh hơn mười trượng, ngài không đau lòng sao?” Hối xong, hắn ta thực sự muốn tát cho mình hai cái. Từ bao giờ mà hắn ta lại lảm chuyện như vậy? Không cần mạng nữa hay sao?

Người ngồi bên bàn nghe câu này, sắc mặt lạnh lùng không thay đổi, đôi mắt xám bạc nhắm chặt lại, sau đó, đôi môi mỏng nhếch lên: “Không đau lòng.”

A? Ngay khi Diệt còn đang kinh ngạc, lại nghe một tiếng nói lạnh tanh truyền tới: “Vì đã đau đến tê dại rồi!” Không đau lòng ư, như thế sao có thể không đau lòng chứ?

Diệt nghe xong liền cảm giác da gà khắp toàn thân nhẩy dựng lên, chẳng lẽ đây là “sến thành thú vui” trong truyền thuyết hay sao?

“Diệt, ngươi có biết ngươi phạm lỗi gì không?” Hắn thản nhiên hỏi, trong giọng nói đầy vẻ không vui khiến lòng người lạnh đi.

Diệt ngẩn ra rồi lập tức quỳ một gối xuống đất: “Thuộc hạ biết sai rồi!” Khi vừa nhìn thấy Tô Cẩm Bình bị đánh, lẽ ra hắn ta nên sớm quay về bẩm báo, nếu hắn ta quay về nhanh, ít nhất cũng có thể miễn được vài trượng, nhưng lúc đó, hắn ta đã bị câu “rơi tiết khô” làm cho choáng váng, nên đứng ngơ người ra mất bao nhiêu lâu!

“Vậy thì lui xuống lĩnh phạt đi!” Giọng nói nhẹ nhàng như làn gió.

“Vâng!”...

----bamholyland.com----

“Ai uuui!” Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, mẹ kiếp, nếu là thân thể kiếp trước thì vài trượng nhãi con này cũng chẳng là cái quái gì cả. Nhưng cơ thể hiện giờ da non thịt mềm, hơn nữa lúc trước đã bị thương nặng, bị sốt cao, nên hiện giờ đau chết đi được.

Thiên Ưc bị đánh một trượng, mông cũng đau, nhưng so với Tô Cẩm Bình thì vẫn khá hơn nhiều. Ít nhất cô còn có thể đi đứng bình thường được, nhưng Tô Cẩm Bình hiện giờ thì chỉ có thể nằm sấp. “Tiểu thư, hay là nô tỳ nghĩ cách đi kiếm chút kim sáng được v ề?”

Nói đến kim sáng được, Tô Cẩm Bình cũng nhớ đến ngày mình xuyên không, có độc trong kim sáng được: “Thôi được rồi, em chuẩn bị mang nước vào đây cho ta rửa ráy chút đi!” Không nên tạo cơ hội cho người khác hạ độc mình thì hơn!

“Vâng, nô tỳ đi ngay!” Nói xong, Thiên Ưc lập tức ra cửa.

Sau khi Thiên Ưc ra ngoài, Tô Cẩm Bình vẫn đau đến nhe răng trợn mắt nằm trên giường, bỗng nghe thấy tiếng đẩy cửa vang lên, nàng cũng không quay đầu lại, nói: “Quay về nhanh vậy à?” Hỏi xong, lại không nghe thấy giọng nói của Thiên Ưc khiến nàng hơi kỳ quái quay đầu lại, nhìn thấy ngay người đàn ông mặc y phục trắng tuyết đứng đó.

Áo bào trắng xuất trần, tóc đen nhẹ nhàng bay, mày phượng thanh tú, dung nhan tuyệt thế tách rời khỏi trần gian, dáng người như lan như ngọc, luồng khí chất ngạo nghễ như trời cao, kết hợp với đôi mắt như ánh trăng say lòng người kia, không phải Bách Lý Kinh Hồng thì là ai?

Trong khoảnh khắc nhìn thấy hắn, Tô Cẩm Bình giống như nhìn thấy người thân, sự ấm ức trong lòng đầu dâng lên, vừa đến môi lại biến thành câu trách móc giận dữ: “Đồ chết bầm chết vằm nhà huynh, bà đây sắp bị người ta đánh chết rồi huynh mới đến à!”

Đôi môi mỏng như cánh hoa khẽ nhúc nhích, không nhanh không chậm bước đến bên giường nàng, giọng nói thanh lãnh vang lên, mang theo một chút trách cứ, lại nùng đậm vẻ cứng chiêu: “Ai bảo nàng ấy, cứ luôn gây họa.”

Chỉ vài ngày ngắn ngủi nàng đã gây ra biết bao nhiêu tai họa? Đánh Hoàng Phủ Hoài Hàn, trộm quốc khố, còn vác chổi đến trước cửa Ngự thư phòng đòi Hoàng Phủ Hoài Hàn trả tiền lại, đánh Nam Cung Ninh Hinh ở đại điện lập hậu, sau đó còn dám trêu đùa Hoàng Phủ Hoài Hàn, mấy chuyện này, không có chuyện nào là không phải tội chém đầu. Nếu không phải vì trong lòng Hoàng Phủ Hoài Hàn, mạng sống của mình khá nặng, thì nàng đã chết trăm ngàn lần rồi.

“Huynh nói thế là sao? Rốt cuộc huynh đứng về phía tên cầu Hoàng đế kia, hay là đứng về phía ta?” Tô Cẩm Bình cũng tức khí, hé miệng ra là lại giận dữ trách móc.

Hắn nghe vậy, sắc mặt vẫn không thay đổi, đôi mắt không có tiêu cự thản nhiên quét về phía nàng, làm như không thấy sự tức giận của nàng, không nói gì cả. Cho đến khi Tô Cẩm Bình hơi nản lòng không muốn đề ý đến người này nữa, thì bên tai lại vang lên ba chữ nhẹ nhàng: “Nàng nói xem?” Giống câu hỏi nhưng lại hoàn toàn không có ý hỏi.

Tô Cẩm Bình hùng hổ nghiêm mặt lại, quay đầu không nhìn hắn, nghiêng răng nói: “Ta không biết!” Mẹ kiếp, có ai nói yêu đương như thế sao? Hả?! Thấy nàng bị đánh cũng không an ủi gì, không an ủi đã đành, còn thêm dầu vào lửa, nói nàng gây họa nữa!

Thấy nàng giận dữ như trẻ con, hắn hơi buồn cười, tiếng cười nhẹ nhàng mờ ảo bật ra khỏi miệng khiến Tô Cẩm Bình càng tức giận hơn: “Cười cái gì mà cười? Huynh cút đi cho bà!”

Nàng vừa dứt lời, trong phòng lại im lặng. Ngay khi Tô Cẩm Bình nghĩ liệu mình có nói nặng quá không thì giọng nói của hắn lại vang lên: “Giận thật sao?”

“Huynh nói xem?” Tô Cẩm Bình trả lại câu “nàng nói xem” cho hắn. Trong lòng tức đến nghiến răng nghiến lợi, tên chết bầm chết vằm, hỏi hắn đứng bên nào, hắn lại trả lại mình một câu ‘nàng nói xem’. Huynh nói xem? Huynh nói xem? Nói cái đầu mẹ huynh ấy!

Nghe ba chữ đó, hắn biết ngay nàng tức giận thật sự, vì thế sắc mặt bỗng trở nên hơi khó xử. Hắn ấp ập ứng ứng, như muốn xin lỗi, lại như muốn an ủi, nhưng một lúc lâu sau cũng không nói được câu nào, khuôn mặt như bạch ngọc hơi đỏ lên, cũng thẫn cuống cu ồng vì tính tình của mình.

Nhìn bộ dạng này của hắn, sự tức giận trong lòng nàng mới tiêu đi một chút, xoay người sang, nhưng vì dùng sức mạnh quá lại chạm phải vết thương trên hông mình, khiến nàng đau đến nhăn răng: “Au uiiii!”

“Cẩn thận một chút.” Giọng nói vẫn thanh lạnh nhưng lại mang theo vẻ lo lắng hiếm thấy, lúc ấy hắn đã phái người đi gõ chuông, nhưng rốt cuộc vẫn chậm, để nàng bị đánh nhiều quá.

“Huynh còn biết quan tâm đến sống chết của ta à?” Giọng nói châm chọc vang lên.

Nghe câu này, sắc mặt hắn hơi bạc đi, hắn không thể nói được mấy lời tình cảm, mặc dù hắn thật sự thích nàng, nhưng không thể nào nói ra được. Vì thế, hiện giờ nhìn thấy nàng tức giận, hắn cũng không biết làm thế nào cho phải.

Đương nhiên Tô Cẩm Bình cũng đã biết thừa đức tính của hắn, nhìn bộ dạng hơi cuống quít bối rối của hắn, nàng lờm hắn một cái r ỡ nhả ra hai chữ: “Khô khan!”

“...” Khô khan à? Khóe môi mỏng hơi giật giật, nhưng cũng dần dần hiểu ra là nàng chỉ đang trêu chọc mình chứ không phải thật sự giận dữ, vì thế lại khôi phục lại dáng vẻ thờ ơ lãnh đạm như thường ngày.

“Mấy hôm nay có nhớ ta không?” Nàng hỏi thẳng thừng, không có chút thái độ thẹn thùng nào của con gái, khiến cho Thiên Ước đang bê chậu nước

vào cửa sọt tới mức dừng hẳn lại, khuôn mặt cũng đỏ bừng vì xấu hổ thay cho tiểu thư nhà mình. Sao tiểu thư to gan thế chứ? Cái gì cũng dám hỏi.

Nàng hỏi xong, đương nhiên, hiển nhiên là không nghe thấy hẳn trả lời, chỉ là sắc mặt hơi đỏ hồng lên, nhưng về cơ bản thì không thể nhìn ra được.

Tô Cẩm Bình cũng chẳng lạ lẫm gì, tên khờ khan lại ngạo kiêu này, nếu có thể đáp lại nàng một câu “nhớ” thì mới là kỳ quái: “Nhưng mà mấy ngày nay ta rất nhớ huynh!” Nàng rất thẳng thắn.

Câu nói của nàng giống như một miếng đường ném vào lòng hồ trong trái tim hẳn, tạo nên từng vòng từng vòng gợn sóng, cảm giác ngọt ngào chỉ trong chớp mắt đã lan tràn khắp toàn thân. Hẳn nhắc chân đi đến bên giường nàng, ngẩng xuống, nhẹ nhàng hỏi: “Thực sự nhớ ta sao?”

“Thật mà!” Tô Cẩm Bình rất quả quyết gật đầu, nhớ thì nói nhớ, có gì mà phải ngượng chứ, nghĩ rồi nàng còn bổ thêm một câu: “Đâu chỉ là nhớ đâu, thực sự là nhớ huynh chết đi được ấy!”

Nghe nàng nói vậy, khoe môi hẳn không kìm được khe cong lên, rất muốn đáp lại một câu “ta cũng nhớ nàng”, nhưng lời nói tới miệng lại như bị thứ gì đó mạnh mẽ ngăn cản lại, không thể mở miệng được.

Thiên Ưc đứng ngoài cửa không nghe nổi nữa, bên chậu nước chậm rãi bước vào, nói: “Tiểu thư, nước đây rồi!”

“Thiên Ưc, cuối cùng em cũng quay lại rồi, bà đây nhớ em chết đi được!” Tô Cẩm Bình rất kích động thuận miệng nói.

Vừa nói xong, nàng cũng thoáng cảm thấy áp suất không khí xung quanh mình bất giác tăng mạnh, khuôn mặt còn đẹp hơn bạch ngọc vài phần của Bách Lý Kinh Hồng thoáng có xu hướng biến thành màu đen. Thì ra “nhớ chết đi được” chỉ là câu nói thuận miệng mà thôi sao? Thiên Ưc vừa ra ngoài chưa được bao lâu, mà nàng cũng có thể nói một câu “nhớ em chết đi được”. Nói cách khác, là vừa rồi hẳn mừng hụt sao?

A... Thiên Ưc nghe câu nói này cũng thấy hơi khoa trương, cô mới chỉ đi ra ngoài một chút thôi mà? Cô đặt chậu nước sang một bên, hơi do dự nhìn Bách Lý Kinh Hồng, lại nhìn Tô Cẩm Bình. Nước đã sắp nguội rồi, muốn rửa sạch vết thương thì cũng nên làm nhanh thôi, nhưng Tam Hoàng tử Nam Nhạc vẫn đang ở đây thì phải làm sao bây giờ?

“Còn thất thần ra đó làm gì? Bà đây sắp đau chết đi rồi!” Tô Cẩm Bình quay sang nói với Thiên Ưc.

Thiên Ưc nhìn Bách Lý Kinh Hồng, vẻ mặt hơi do dự, vết thương của tiểu thư không phải chỗ nào khác, mà lại ở trên mông, có đàn ông ở đây, sao có thể cởi quần tiểu thư để rửa sạch vết thương chứ?

Thấy Thiên Ưc nhìn Bách Lý Kinh Hồng, Tô Cẩm Bình lườm cô một cái xem thường, bực mình nói: “Em có thấy em ngốc không? Hắn đâu có nhìn thấy?” Đúng là... có gì phải lo chứ? Chính nàng còn không thèm e dè đứng trước mặt hắn mặc quần áo không biết bao nhiêu lần rồi.

Nghe nàng nói vậy, Thiên Ưc mới chợt nhớ ra, đúng rồi nhỉ, sao cô lại quên mất, Tam Hoàng tử Nam Nhạc đâu có nhìn thấy chứ. Nghĩ vậy, cô khẽ thở phào một hơi, bước tới định xử lý vết thương cho Tô Cẩm Bình. Có đi ầu, cả hai người đều không phát hiện sau khi Tô Cẩm Bình nói mấy lời này, đôi mắt xám bạc của người nọ thoáng xuất hiện vẻ lúng túng, nhưng chỉ chợt lóe qua rồi biến mất, không để bất cứ ai phát hiện.

Thiên Ưc vừa tới trước mặt, Bách Lý Kinh Hồng bỗng nói: “Người ra ngoài đi, để ta làm.”

“Dạ?” Không phải Tam hoàng tử Nam Nhạc không nhìn thấy sao? Làm sao xử lý vết thương cho tiểu thư được? Tô Cẩm Bình cũng hơi nghi ngờ nhìn hắn: “Thôi thôi, cứ để Thiên Ưc làm đi, huynh không nhìn thấy gì cả, nếu nhắm mắt mò mẫm thì đau chết ta mất!”

“...” hiện giờ hắn có thể nói là thật ra hắn nhìn thấy không? Nhưng hắn biết rằng, nếu mình nói mình nhìn thấy, thì nàng càng không thể nào để cho mình làm. Cho nên, hắn cũng chỉ ng ẩng bên giường, không nói gì, lẳng lặng mà kiên quyết.

Cuối cùng, Tô Cẩm Bình mất kiên nhẫn hít sâu một hơi: “Được rồi được rồi, để hấn làm đi. Nhớ cẩn thận một chút cho bà!”

Vì thế, Thiên Úc rất lo lắng để chậu nước lại, sau đó do do dự dự lui ra ngoài.

Tô Cẩm Bình nằm sấp trên giường, không quay đầu lại nói: “Nhanh chút đi!” Tuy biết đối phương không nhìn thấy, nhưng nàng vẫn hơi xấu hổ, vì thế khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn kia cũng hơi hồng lên.

“Cố chịu một chút.” Giọng nói thanh lạnh truyền đến, rồi lập tức kéo quần của nàng xuống dưới. Đập vào mắt hấn là một mảng đỏ tươi, đúng tiêu chuẩn mộng nở hoa. Ngay khoảnh khắc nhìn thấy hình ảnh máu me này, trong mắt hấn kín đáo hiện lên sát ý mà không để người khác biết, vô cùng tàn độc.

Ngón tay thon dài trắng nõn thả vào trong nước, nhấc chiếc khăn lên vắt rồi nhẹ nhàng lau lên vết thương trên mông nàng, từng động tác đều rất nhẹ nhàng, nhưng Tô Cẩm Bình vẫn đau đến mức kêu lên oai oái. Thật ra nàng rất sợ đau, chẳng qua là khi còn làm sát thủ đã tập cho nàng thói quen, là không kêu đau trước bất cứ kẻ nào. Dần dần, ngay cả khi chỉ có một mình, nàng cũng quên kêu đau. Có đi đâu, hôm nay, trước mặt hấn, lại ngoại lệ!

“Nhẹ một chút, huhuhu, đau quá...” Tên cầu hoàng để chết bầm chết vằm, món nợ phạt trọng này, một ngày nào đó nàng sẽ trả lại cho hấn!

Động tác của hấn đã rất nhẹ nhàng, nhưng bị thương mà lau rửa thì thế nào cũng sẽ hơi đau, hấn nhẹ nhàng dỗ dành: “Sắp ổn rồi.” Giọng điệu bất giác dịu dàng hơn rất nhiều.

Tô Cẩm Bình túm lấy gối, nước mắt lưng tròng quay đầu lại: “Ta mà có cơ hội, nhất định sẽ trả thù tên cầu Hoàng để kia! A...” Lại một tiếng hét thảm thiết vang lên.

“Ha ha...” Thấy bộ dạng nước mắt lưng tròng của nàng rất đáng yêu, hấn không kìm được khẽ cười thành tiếng. Lại nghe thấy nàng nói vậy, liền

thản nhiên đáp: “Được!”

Lau rửa xong, chậu nước kia đã biến thành màu đỏ, mang theo vị tanh của máu tươi, khiến ánh mắt Bách Lý Kinh Hồng càng lạnh hơn. Sau khi ném chiếc khăn vào chậu nước, hắn lấy từ trong tay áo ra một bình sứ nhỏ. Vừa mở nắp bình, mùi thơm thanh nhạt lan khắp căn phòng, không cần hỏi cũng biết là thuốc tốt!

“Cái này để lau mông cho ta sao?” Tô Cẩm Bình hỏi, vừa hỏi xong, sắc mặt cũng hơi cứng lại. Mẹ kiếp, lau mông cái gì? Thứ để lau mông không phải là giấy bản sao?

Khóe môi hắn cũng hơi giật giật, nhưng vẫn nhẹ nhàng đáp: “Ừ, để bôi lên miệng vết thương.” Lau mông à? Mấy chữ đó, dù đánh chết hắn cũng không nói được thành lời.

“Huynh biết ta bị đánh sao?” Vậy mà còn không tới cứu nàng!

“Biết!” Biết nàng đang nghĩ gì nhưng hắn cũng không giải thích. Giải thích, là chuyện là từ trước đến giờ Bách Lý Kinh Hồng hắn không biết làm, huống chi, nếu là người hiểu hắn, thì căn bản không cần hắn giải thích.

Bỗng nhiên, trong đầu Tô Cẩm Bình thoáng xuất hiện một suy nghĩ, quay đầu nhìn hắn: “Chẳng lẽ lúc đó là do huynh phái người kéo Hoàng Phủ Hoài Hàn đi sao?” Nói xong nàng cũng thầm nghĩ có phải mình quá ngây thơ không? Hắn mà có năng lực lớn như vậy sao?

Không ngờ, hắn nghe vậy, lại khẽ nhếch môi đáp: “Đúng vậy!” Nàng đã có thể thấu hiểu tâm tư của hắn rồi sao?

Ai ngờ, Tô Cẩm Bình vừa nghe hắn nói thế, lại kinh ngạc há hốc mồm, một lúc lâu sau mới quay đầu lại lẩm bẩm: “Không ngờ tùy tiện đoán mò một chút mà lại đoán trúng, ta đúng là quá thông minh!”

“...” Sau buổi hôm nay, hắn hầu như đã hiểu rõ, ở bên nàng, tốt nhất không nên vui mừng quá sớm.

Hắn đồ thuốc trong bình sứ ra, bột thuốc màu trắng tuyết dính vào đầu ngón tay của hắn, rồi nhẹ nhàng thoa lên trên vết thương của nàng. Thế chất của hắn vốn là thể hàn, hơn nữa, bột này cũng là kim sáng được tốt nhất, còn mang theo chút lạnh lạnh của bạc hà nên cảm xúc lạnh lạnh tê tê chạm vào mông nàng khiến nàng cực kỳ thoải mái!

Cảm giác đau đớn vừa nóng vừa buốt suốt nửa ngày trời chợt giảm hẳn khiến Tô Cẩm Bình thỏa mãn thở nhẹ thành tiếng, sự tức giận đối với đủ các biểu hiện không hợp ý nàng sau khi đến đây của người này cũng thoáng tiêu tan nhĩ nhĩ. Sau khi cảm giác lạnh lạnh tê tê bao phủ khắp vết thương, cảm giác đau đớn nóng buốt cũng biến mất hẳn, vì thế, cảm giác cảm kích đối với hắn trong lòng Tô Cẩm Bình liền tuôn chảy như nước sông Hoàng Hà.

Nàng quay lại, cảm động nói: “Tiểu Hồng Hồng, quả nhiên là chỉ có huynh là người đối xử tốt với ta nhất!”

Nghe nàng nói vậy, trên mặt hắn nở rộ ra một lúm đồng tiền, xuất trần thánh khiết như tuyết liên, nhưng cũng rất khẽ, chỉ là một cái chớp mắt liền biết mất. Hắn bỗng cảm thấy, nàng bị thương thế này, ngoan ngoãn ở bên cạnh hắn, để hắn chăm sóc, để hắn che chở, cảm giác như vậy hình như cũng rất tốt.

Đương nhiên, nếu để Tô Cẩm Bình biết suy nghĩ hiện giờ của hắn, nhất định sẽ tức giận đến nhảy dựng lên, thu lại câu mình vừa nói, hơn nữa còn khó tránh khỏi việc nôn ra máu rồi hành hung hắn một trận!

Ở ngoài cửa, người đàn ông mặc xiêm y đỏ rực vừa nghe câu đó, nụ cười xinh đẹp liền cứng lại trên mặt, trong tay hắn, là một chiếc bình sứ giống của Bách Lý Kinh Hồng. Bách Lý Kinh Hồng đối xử với nàng tốt nhất sao? Hắn khẽ cười tự giễu, thu bình sứ vào trong cổ tay áo, bỗng quay đầu, thấy Thiên Ưc đang kinh ngạc nhìn mình, hắn nhẹ nhàng nói: “Hôm nay người cũng bị đánh đúng không?”

“Đạ?” Thiên Ưc sửng sốt, sau đó khẽ gật đầu. Nhưng Dạ vương điện hạ hỏi cô chuyện này làm gì? Nhìn gương mặt xinh đẹp tuyệt trần của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Ưc cũng hơi đỏ lên.

“Cầm lấy!” Cỗ tay áo màu đỏ vung lên, tung một chiếc bình sứ về phía Thiên Úc, sau đó mở cây quạt vàng của mình, phe phẩy vài cái rồi bước đi.

Nhìn chiếc bình sứ, Thiên Úc thoáng hiểu ra gì đó. Lúc ấy Dạ vương điện hạ tươi cười bước tới, nhưng cô cũng có thể nhận ra dưới nụ cười ấy giấu rất nhiều sự lo lắng. Nhưng khi ngài ấy vừa tới cửa, mình đang định cản lại thì nghe câu nói “tiểu Hồng Hồng, chỉ có huynh đối xử với ta tốt nhất” của tiểu thư nhà mình vọng ra, sau đó ngài ấy liền rời đi. Chắc là ngài ấy vội vàng tới đưa thuốc cho tiểu thư phải không?

Cô quay lại nhìn cánh cửa phòng, rồi lại nhìn theo bóng Hoàng Phủ Dạ. Thật ra Tam Hoàng tử Nam Nhạc và Dạ vương điện hạ cũng không tệ, nhưng trong lòng cô thì cô lại hy vọng tiểu thư ở bên Lãnh công tử hơn, dù sao Lãnh công tử cũng là người biết tiểu thư đầu tiên!

Hoàng Phủ Dạ cầm quạt phe phẩy, đi chưa được vài bước, chân bỗng đạp phải một chiếc bình sứ. Hắn cúi đầu nhìn, cũng là loại kim sáng được kia, chắc là người nào đó cũng tới đưa thuốc, giống hắn, sau khi nghe thấy câu nói kia của tiểu Cẩm Cẩm cũng rất tức giận. Hắn cười tươi, rồi ‘soạt’ một tiếng mở cây quạt vàng của mình ra: “Tử Hàn huynh, lần trước uống rượu chúng ta còn chưa phân thắng bại đâu!”

Hắn vừa dứt lời, một cơn gió nổi lên, Lãnh Tử Hàn mặc xiêm y đen nhẹ nhàng rơi xuống đất, ánh mắt lạnh lùng quét về phía hắn, giọng nói cuồng ngạo vang lên: “Nếu còn có lần sau, thì người nên nhắc nhở Hoàng huynh người một tiếng, bảo hắn chú ý sự an toàn của mình!” Nếu Lãnh Tử Hàn hắn muốn ám sát Hoàng Phủ Hoài Hàn, thì dù không giết được hắn ta, cũng khiến đôi phương phải đau đầu một thời gian ngắn.

“Ha ha ha... biết rồi, đi thôi đi thôi, dù sao...” Dù sao ở cung Cảnh Nhân này cũng không cần hai người dư thừa bọn họ, càng không cần bọn họ phí công đến đưa thuốc. Có đi đâu, chính hắn cũng biết rằng, dù như thế, nhưng nếu có lần sau, hắn cũng vẫn sẽ đưa thuốc đến, có lẽ đây là --- mất hết tự trọng chăng?!

Sao Lãnh Tử Hàn có thể không biết suy nghĩ trong lòng hắn chứ, chính hắn ta, cũng có khác gì đâu?

Hai người đàn ông mang tâm trạng đờng cảnh ngộ nhìn nhau cười rồi phi thân lên, sử dụng khinh công bay ra ngoài cung...

...

Đêm dần khuya,

Bách Lý Kinh Hồng ngồi ở bên giường, nhìn người nằm trên giường đã ngủ say, ngón tay thon dài nhẹ nhàng chạm vào gò má nàng, gương mặt như ngọc đầy thâm tình, giọng nói mờ ảo như mây chậm rãi vang lên: “Ta là người đối xử tốt với nàng nhất sao? Cuộc đời này, có lẽ nàng sẽ gặp rất nhiều người, có lẽ bọn họ đều đối xử với nàng rất tốt. Nhưng, nàng phải tin rằng, người ở bên nàng tới cuối cùng, nhất định là ta.”

Hắn vừa dứt lời, Tô Cẩm Bình vốn đang ngủ vẫn nhíu mày vì đau đớn bỗng giãn đôi lông mày thanh tú ra, miệng khẽ cười như đang mơ giấc mộng đẹp vậy...

Lảm nhảm: Đột nhiên tôi rất muốn biết sau khi Tô Cẩm Bình biết Bách Lý Kinh Hồng giả vờ mù thì sẽ có phản ứng thế nào. Các bạn có muốn biết không? A ha ha... có đi đâu tạm thời tôi không nói đâu, a ha ha...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 93: Tiểu Hồng Hồng, Có Phải Huỳnh Nghèo Đến Phát Điên Rồi Không?

“Thiếu chủ, đêm qua trong thiên lao, người của chúng ta đã tra được, Tô Niệm Hoa đã nói cho Tô Cẩm Bình biết nàng không phải con gái của mình rồi!” Một hắc y nhân đứng trước bàn bảm báo, trong thiên lao đương nhiên cũng có tuyến tình báo của bọn họ, nên biết tin này cũng không khó gì.

Người đàn ông mặc áo lam nghe vậy, nụ cười nhả nhận trên khuôn mặt vẫn không hề thay đổi, chỉ cần cây bút lông sói trong tay, chậm rãi vẽ. Nghe hắn ta nói xong, hắn chỉ khẽ gật đầu, nói: “Biết rồi, Tô Niệm Hoa vẫn chưa biết thân phận thật sự của Tô Cẩm Bình đúng không?” Tin tức lúc trước mà tuyến tình báo truyền đến, thì hình như là vậy.

“Đúng thế!” Hắc y nhân nói xong còn không quên liếc mắt nhìn người con gái mặc xiêm y màu tím đứng cạnh Thượng Quan Căn Duệ. Thiếu chủ không hề kiêng dè gì người con gái này, như vậy thật sự an toàn sao? Dù sao nàng ta cũng là con gái của trung thần Đông Lăng.

“Được rồi, người lui đi!” Hắn cười phân phó, bức tranh sơn thủy này đã hoàn thành hơn một nửa rồi.

Hắc y nhân lại nói tiếp: “Thiếu chủ, còn có chuyện này nữa...” tuy hắn ta bịt mặt nhưng cũng có thể thấy hắn ta hơi do dự.

“Chuyện gì?” Hắn cũng không ngẩng đầu lên, nét bút không hề ngừng lại chút nào.

“Hôm nay Tô Cẩm Bình bị Hoàng thượng hạ lệnh đánh hai mươi trượng, sau đó, tuy có Tam hoàng tử Nam Nhạc giúp đỡ, nhưng vẫn bị đánh hơn mười trượng, thương tích có vẻ không nhẹ!” Hắc y nhân cúi đầu nói thật nhanh.

“Cái gì?” Một tiếng nói thảng thốt vang lên từ miệng hắn, bàn tay cầm bút cũng bất giác trượt đi một chút, bức tranh mà người chủ nhân tỉ mỉ vẽ cả ngày trời cứ thế bị hủy hoại, giọng điệu đầy vẻ lo lắng: “Vậy hiện giờ Cẩm Cẩm thế nào?”

“Tam Hoàng tử Nam Nhạc đã tới thăm, cũng bôi thuốc, hình như không có gì đáng ngại nữa ạ.” Hắc y nhân nói tiếp.

Thượng Quan Cẩm Duệ nghe vậy, trên mặt cũng lộ ra vẻ thoải mái, ngược lại, nụ cười dịu dàng máy móc trên môi kia còn có vẻ trầm xuống: “Lui xuống đi, nếu lần sau Cẩm Cẩm gặp chuyện thế này, nhớ quay về bẩm báo sớm một chút.”

Hắc y nhân đáp: “Vâng!” rồi biến mất khỏi phòng.

Mộc Nguyệt Kỳ đứng bên cạnh nhìn sắc mặt hắn như vậy, mấy lần định lên tiếng rồi lại thôi, nhưng lúc sau vẫn không tìm được, nói: “Công tử, rốt cuộc Tô Cẩm Bình là gì của chàng?” Nàng biết mình không nên hỏi, nhưng nàng vẫn không nhịn được, sự quan tâm mà công tử dành cho người con gái đó, thực sự là quá mức.

Thượng Quan Cẩm Duệ nghe nàng hỏi vậy liền thu lại nụ cười, gương mặt dịu dàng như ngọc xuất hiện trên sắc không biết là vui hay là cảm thán, nhưng chứa đựng vẻ vui sướng rõ rệt, cuối cùng, hắn cười rồi nở ra ba chữ: “Vị hôn thê!”

Nghe hắn nói thế, Mộc Nguyệt Kỳ lùi về phía sau từng bước, sắc mặt thoáng trắng bệch...

...

Sáng sớm, khi Tô Cẩm Bình tỉnh dậy, bên giường đã không còn thấy tung tích của người kia, chỉ còn lại mùi hương tuyết liên nhàn nhạt bay trong không trung, cảm giác đau đớn trên mông dường như cũng giảm đi một nửa, xem ra, thuốc đó quả là thuốc tốt.

“Tiểu thư, người tỉnh rồi à?” Thiên Úc tập tễnh bước vào phòng, hôm qua cô tỏ ra thoải mái chẳng qua là cố gắng gượng thôi, dùng dược của Dạ vương điện hạ tuy cũng khá hơn rất nhiều rồi, nhưng vẫn còn đau lắm.

Vừa nhìn thấy Thiên Úc, trên mặt Tô Cẩm Bình thoáng xuất hiện vẻ áy náy, nếu không phải do nàng lỗ mãng, thì đã không liên lụy đến Thiên Úc cũng bị chịu một trượng cùng mình. Hơn nữa, chỉ cần nhớ tới hôm qua cô ấy đã đỡ thay mình một trượng kia, trong lòng Tô Cẩm Bình cảm thấy ấm áp đến lạ kỳ. Nàng nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ấy, nói rõ ràng từng từ một: “Thiên Úc, kể từ ngày hôm nay trở đi, Tô Cẩm Bình ta có thịt để ăn thì tuyệt đối sẽ không để em phải húp canh!” Hồi trước nàng cũng chỉ hứa hẹn với một mình “yêu vật” như vậy!

“Vâng!” Thiên Úc cười hì hì bước tới, xem thương thế của nàng.

“Đúng rồi, Thiên Úc, vết thương của em đã được bôi thuốc chưa?” Đêm qua sau khi nàng được bôi thuốc xong, cảm giác lành lạnh tê tê kia rất thoải mái, vì thế khiến nàng ngủ quên đi mất cho nên mới không kịp hỏi tình hình vết thương của cô ấy.

Thiên Úc nghe vậy, mặt thoáng xuất hiện sắc thái rất kỳ quái, cuối cùng, dưới ánh mắt đầy nghi vấn của Tô Cẩm Bình, cô đành nói: “Tiểu thư, tối hôm qua, khi Tam hoàng tử Nam Nhạc đang ở đây, Dạ vương điện hạ cũng tới, có đi đâu, nghe thấy hai người nói chuyện liền rời đi. Có vẻ như là vốn tới để đưa thuốc cho người, sau đó lại đưa thuốc kia cho nô tỳ.”

Nghe cô ấy nói, Tô Cẩm Bình trần mặc. Xem ra, lời nói của nàng hôm qua cũng không thỏa đáng lắm, người đối xử tốt với nàng cũng không ít. Bỗng nhiên, trong đầu nàng vang lên một giọng nói thanh lạnh: “Ta là người đối xử tốt với nàng nhất sao? Cuộc đời này, có lẽ nàng sẽ gặp rất nhiều người, có lẽ bọn họ đều đối xử với nàng rất tốt. Nhưng, nàng phải tin rằng, người ở bên nàng tới cuối cùng, nhất định là ta.”

Khuôn mặt của cô nàng nào đó lập tức ửng đỏ lên, mẹ kiếp, tên kia làm sao mà nói được mấy câu như thế. Nàng chỉ nhớ trong lúc mình mơ mơ màng màng, hình như có nghe thấy, giọng điệu không nhanh không chậm, chất giọng không nhẹ không nặng, mờ mờ ảo ảo như khúc nhạc tiên, nhưng mà... hẳn có thể tự mồm nói ra câu đó sao? Tuyệt đối không thể! Nói cách khác, chuyện này chỉ có một cách giải thích duy nhất --- là vì nàng rất muốn nghe mấy câu nói như thế, nên mới mộng xuân thôi!

“Tiểu thư, người đang nghĩ gì vậy?” Thấy mặt Tô Cẩm Bình đỏ bừng lên, ánh mắt còn đảo khắp nơi, Thiên Úc không kìm được liền hỏi.

“Khụ khụ...” Nàng xấu hổ ho khan vài tiếng, ra vẻ bình tĩnh đáp: “Không có gì!” Nàng có thể nói cho Thiên Úc biết nàng đang nghĩ đến giấc mộng xuân đêm qua sao?!

...

Trong ngự thư phòng,

Ánh mắt tĩnh lặng như nước hồ thu lạnh lùng nhìn vết thương trên cánh tay mình, từng tia sáng chợt lóe lên trong đáy mắt, cho đến tận bây giờ, hẳn vẫn không hiểu nổi vì sao lúc ấy mình lại bỏ qua tất cả mà lao tới cứu nàng.

Thấy hẳn nhìn chăm chăm vết thương đến tận trưa, Tiểu Lâm tử kỳ quái nói: “Hoàng thượng, có phải vết thương của ngài khó chịu không? Có cần truyền thái y tới đổi dược không ạ?”

Hắn đè nén tâm trạng xuống, lạnh giọng đáp: “Không cần.” Không phải vết thương khó chịu, mà là trong lòng hẳn. Sau chuyện hôm qua, sự tức giận của hẳn cũng tiêu tan, lại cảm thấy chán nản lạ kỳ vì hôm qua thật sự xuống tay đánh nàng, nhưng nguyên nhân vì sao chán nản thì hẳn đến giờ cũng không hiểu nổi, cũng mơ mơ hồ hồ như chuyện không biết nguyên nhân vì sao hôm qua mình bỏ qua tất cả để cứu nàng vậy! Trong một khoảnh khắc, hẳn dường như có thể nhìn thấy đáp án, nhưng bên ngoài đáp án lại bị một lớp sương mù mông mông lung lung bao quanh khiến hẳn không nhìn rõ được.

Cuối cùng, ánh mắt tím đậm chợt lóe lên, sau đó lý giải tất cả những chuyện này thành: vì người con gái kia không thể có chuyện gì được, nếu không kế hoạch của hắn sẽ không thể thực hiện. Có đi ầu, khi suy nghĩ này xuất hiện trong đầu, chính hắn cũng cảm thấy hơi gượng ép. Đang mãi suy nghĩ, một hắc y nhân xuất hiện ngay giữa điện, quỳ một gối xuống đất nói: “Bệ hạ, đã tra ra lai lịch của đám thích khách hôm trước. Là đám thuộc hạ còn sót lại của Tô Niệm Hoa. Còn thích khách hôm qua gõ Chung Minh Đình, thì tuy thuộc hạ không tra ra được cụ thể là ai, nhưng tất cả lại chỉ hướng về một người, là vị ở Lê viên kia.”

Quả nhiên là hắn! Bàn tay đặt trên long án nhẹ nhàng gõ xuống mặt bàn, hai mươi năm trước, quốc sư Đông Lăng đã phán rằng bản thân mình có mệnh cách thống nhất thiên hạ, là r ồng ngự trên chín tầng trời, nhưng cùng mang mệnh cách giống như thế, còn có một người nữa, chính là vị Tam Hoàng tử Nam Nhạc “tài chấn tứ quốc, diễm kinh cửu châu”, Bách Lý Kinh H ồng! Cũng vì nguyên nhân đó, mà phụ hoàng mới huy động binh lực cả nước tấn công Nam Nhạc. Nhưng khi hai nước giao chiến, hai nước còn lại cũng như hổ rình m ồi, ng ồi chờ làm ngư ông đắc lợi. Cuối cùng, trong trận chiến ấy, Nam Nhạc gửi quốc thư c ầu hòa, phụ hoàng lấy Bách Lý Kinh H ồng ra làm đi ầu kiện, đ ồng ý thư c ầu hòa của Nam Nhạc.

Mười sáu năm nay, Bách Lý Kinh H ồng cứ lảng lạng ở trong hoàng cung Đông Lăng như vậy, lúc trước mình còn rất khinh thường hắn, chỉ là một người mù thì có năng lực gì được chứ? Nhưng sau khi kế vị, tính cách hắn ta càng ngày càng cẩn thận, tr ần tĩn hơn, đã sớm qua cái tuổi non dại bảo thủ r ồi, đ ồng thời cũng một lần nữa xem xét kỹ Bách Lý Kinh H ồng, lại phát hiện ra đối phương không hề có một sơ hở nào cả, ngày ngày ngoan ngoãn ở trong Lê viên, trải qua những ngày tháng quá thanh nhàn, nhưng mà... không có sơ hở, thật ra mới là sơ hở lớn nhất!!!

“Biết r ồi, lui xuống đi.” Trước đó vài ngày, Dật phái người đến truy ền lời dặn mình cẩn thận hắn, tuy lúc đó bản thân mình cũng có phòng bị, nhưng lại không phòng bị đến tận mức này. Không ngờ đối phương có thể sai phái người đi gõ Chung Minh Đình ngay dưới mắt mình! Bách Lý Kinh H ồng, xem ra trăm phải nhìn lại người r ồi! Trận chiến này, ai thắng ai thua? Ta và người, cứ chờ xem!!!

Nghĩ vậy, hắn ta quay sang phân phó Tiểu Lâm tử: “Truyền Tô Cẩm Bình!”

“Vâng!” Tiểu Lâm tử lĩnh mệnh rồi rời đi, trong lòng vô cùng thông cảm với Tô Cẩm Bình. Nàng thật đáng thương, đã bị đánh rồi, giờ không biết đã xuống được giường chưa mà lại bị Hoàng thượng triệu kiến vào lúc này nữa.

Khi Tô Cẩm Bình nghe thái giám truyền lời nói những lời này, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn thể hiện cảm xúc vô cùng “hòa nhã”, quay đầu nói với thái giám kia bằng giọng điệu vô cùng “ôn hòa”: “Phiền vị công công này quay về nói với Hoàng thượng, là nô tỳ không muốn gặp hắn!”

“Hả?” Công công kia sợ đến mức trợn mắt ghen lời, trừng mắt còn suýt rơi cả ra ngoài. Gã có thể nói lại mấy lời này với Hoàng thượng sao? Nếu nói, chỉ e rằng Tô Cẩm Bình còn chưa bị Hoàng thượng trừng phạt, thì cái mạng nhỏ của mình đã đi trước rồi!

Thiên Ưc cũng sợ trắng bệch cả mặt mũi: “Tiểu thư, người nói linh tinh gì thế? Hoàng thượng là người mà chúng ta không muốn gặp thì có thể không gặp sao?” Vừa nói cô vừa nháy mắt với Tô Cẩm Bình, hy vọng đôi phương có thể hiểu được nói như vậy chẳng khác nào tự sát.

Nhận được ánh mắt của cô ấy, Tô Cẩm Bình thầm nghĩ, dù mình có bị đánh một chút cũng chẳng sao, nhưng nếu lại phiền đến Thiên Ưc thì không ổn. Vì thế, nàng hít sâu mấy hơi, nói tiếp với thái giám truyền lệnh kia: “Vị công công này, xin ngài nhắn với Hoàng thượng, hiện giờ nô tỳ vừa bị đánh, không tiện hoạt động, hơn nữa, hình tượng của Hoàng thượng quá sáng chói, nô tỳ chỉ sợ sau khi mình gặp hắn sẽ lại không kìm được mà so sánh hình tượng thô bỉ của mình với hắn một phen, cuối cùng lại không kìm được mà tự sát vì xấu hổ, hoặc là làm mấy hành động gì đó bất kính đối với Hoàng thượng, như vậy thì nô tỳ dù chết muôn lần cũng không thoát được hết tội. Vì vậy, vì sự an nguy của quốc gia, vì thiên thu muôn đời của Đông Lăng, nô tỳ nhất định không thể đi gặp Hoàng thượng được, xin công công bẩm báo chi tiết lại nỗi lo âu của nô tỳ với Hoàng thượng!”

Hả... còn nói được như vậy nữa à? Công công kia nhìn Tô Cẩm Bình một lúc lâu, muốn nhìn ra vẻ chột dạ từ sắc mặt nàng, nhưng nhìn cả buổi cũng chỉ nhìn thấy vẻ trung thành, thành khẩn, thẳng thắn đến vô hạn của nàng! Vì thế, sau khi do dự một lúc, thái giám kia đành ngần ngại gật đầu gãi tai rồi quay về phục mệnh!

Thiên Ưc há hốc mồm nhìn theo bóng tiểu thái giám kia, tên này ngược tới cảnh giới nào mới có thể bị tiểu như nhà mình làm cho đầu óc mơ hồ như vậy chứ?! Nhưng cô cũng không khỏi tự hỏi mình, nếu không phải vì ở bên tiểu thư lâu như vậy, đã vô cùng thấu hiểu tính nết của tiểu thư, thì có phải cô cũng sẽ bị gạt như vậy không? Cô quay lại nhìn Tô Cẩm Bình: “Tiểu thư, nô tỳ nghĩ, dù mấy lời này đến tai Hoàng thượng, thì ngài ấy vẫn nhất định phải gặp được người đấy!”

“Ta biết!” Tên cậu Hoàng đế kia cũng đâu phải người dễ nói chuyện.

“Đã biết vậy rồi người còn...” nói mấy lời đắc tội Hoàng thượng nữa?!

Đôi môi đỏ mọng cong lên nở nụ cười gian tà: “Ta còn biết, hửn nghe xong mấy lời này, chắc chắn sẽ tức đến giơ chân! Ta làm vậy chẳng qua chỉ đơn thuần là muốn chọc hửn tức chết thôi mà!” Lại dám đánh bà, dù không thể báo thù, thì bà cũng muốn khiến người phải tức tối đến cùng cực mới được!

“...” thế này thì cô còn biết nói gì đây?!

Quả nhiên, Tô Cẩm Bình không hề đoán sai, sau khi Hoàng Phủ Hoài Hàn nghe tiểu thái giám kia bẩm báo, hửn đúng là tức giận đến xanh mét mặt, mà tiểu thái giám kia, thì đã bị kéo xuống đánh mấy chục trượng dưới ánh mắt đầy cảm thông của chỉ trích của Tiểu Lâm tử. Tiểu Lâm tử nhìn sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn, nói: “Hoàng thượng, hay là nô tì lại phái người đi truy ền?”

Hoàng Phủ Hoài Hàn nghe vậy, cười lạnh: “Lại phái người tới truy ền, nếu nàng vẫn không chịu đến, thì bắt Thiên Ưc đến đây!”

“Vâng!” Tiểu Lâm tử lập tức ra ngoài phân phó.

Tô Cẩm Bình thanh thoi nằm sấp trên giường: “Thiên Ưc, em nghỉ, có phải bây giờ tên cầu hoàng đế kia đã tức đến hộc máu rồi không?”

Thiên Ưc gượng cười, trong nụ cười còn chứa đầy vẻ bất an và gượng gạo, sau đó run giọng nói: “Có... có lẽ ạ!” Hoàng thượng mà bị tức hộc máu, thì e rằng các nàng cũng sẽ không có kết cục tốt đâu!

Ngay sau đó, ngoài cửa lại vang lên tiếng vài tiểu thái giám tới, đã không phải là người ban nãy nữa, gã cao giọng nói: “Tô Cẩm Bình, Hoàng thượng truyền người yết kiến!”

“Xin công công chuyển lời với Hoàng thượng, nô tỳ...”

“Hoàng thượng nói, nếu người không muốn đi, thì để thiếp thân thị tỳ của người tới thay cũng được!” Không chờ nàng nói xong, thái giám kia liền đáp lời một cách máy móc, không có ý muốn cò kè mặc cả nghe Tô Cẩm Bình nói tiếp mấy lời tẩn bậy nữa.

Nàng nghiêng chặt răng, không tình nguyện ngẩng dậy, đi thì đi! Hắn có ăn được mình đâu!!!

Vì thế, cô nàng nào đó bước thấp bước cao bước ra ngoài dưới ánh mắt lo lắng và cảm động của Thiên Ưc. Đến cửa Ngự thư phòng quen thuộc, nàng cười với Hạ Đông Mai đang đứng trước cửa, xem như chào hỏi, rồi sau đó bước vào dưới sự dẫn đường của đám thái giám. Vừa bước vào, nàng đã cảm nhận được một ánh mắt lạnh lùng đầy áp lực gắn chặt vào người mình, chắc là dó vừa rồi bị mình chọc giận! Cô nàng nào đó thẫn cười khẩy trong lòng, rồi quỳ xuống nói: “Nô tỳ bái kiến Hoàng thượng, ngô hoàng bách tuế bách tuế bách bách tuế!” (trăm tuổi)

Nàng vừa dứt lời, nhiệt độ thoáng giảm xuống đến mức đóng băng! Ánh mắt lạnh đầy giận dữ của Hoàng Phủ Hoài Hàn như muốn phun ra lửa! Từ xưa đến nay, có Hoàng đế nào không được xưng tụng là vạn tuổi? Cô nàng chết tiệt này lại nói thành “trăm tuổi”: “Tô Cẩm Bình, người... người không muốn sống nữa sao? Dám nguyền rủa trăm!”

“Hoàng thượng, nô tỳ đâu dám nguy ền rửa ngài?” Cô nàng nào đó ra vẻ mơ hồ không hiểu.

Lần này thì chính Tiểu Lâm tử cũng không nhìn nổi, bước tới nói: “Người khác thấy Hoàng thượng đầu hô to vạn tuế, sao người lại nói là bách tuế?”

“À? Thì ra là vậy à?!” Tô Cẩm Bình ngẩng đầu lên, khuôn mặt xinh xắn không có chút cung kính nào với Hoàng Phủ Hoài Hàn, ngay cả vẻ mặt giả vờ giả vịt thường ngày cũng dẹp bỏ hết, thái độ không cho là đúng, đáp: “Hoàng thượng, xin ngài thực sự suy nghĩ c ầu thị một chút đi, trên đời này có ai sống được đến một vạn tuổi chứ? Có thể sống đến một trăm tuổi là ngài cũng nên mừng th ần r ồi. Nô tỳ hiểu rõ đạo lý này, ngài cũng hiểu, mà dám đại th ần ngày ngày tung hô vạn tuế cũng hiểu, nhưng bọn họ lại vẫn ngày ngày lừa gạt ngài như vậy, đây chính là biểu hiện bất trung. Hơn nữa, thực sự sống vạn năm không phải là người, cũng chẳng phải là chân long thiên tử, mà là con rùa đen dưới đáy biển sâu. Vì thế, bọn họ không chỉ lừa gạt ngài, mà còn nhục mạ ngài nữa. Chỉ có mỗi mình nô tỳ là trung thành với ngài, dám vạch tr ần lỗi sai của thiên hạ, để nói thật với ngài. Ngài nhất định phải khen ngợi nô tỳ thật nhi ều mới đúng chứ!” Hô người trăm tuổi đã là cho người thể diện r ồi, nếu không phải vì cái mạng nhỏ của ta, thì ta thật sự muốn hô người mười tuổi cho xong!

Khóe miệng Hoàng Phủ Hoài Hàn co giật, hấn không thể không nói, người con gái chết tiệt này thật sự rất giỏi nói hươu nói vượn! Nhưng mà: “Hừ, cho dù đa phần không có ai sống quá một trăm tuổi, nhưng cũng không ít người sống qua một trăm. Ví dụ như Tô lão thái gia hiện nay đang ở trong ngục, qua cửa ải cuối năm nay cũng đã một trăm r ồi. Ý người là mạng trăm không thể dài hơn mạng lão sao?”

Hấn nói đi ều này chẳng qua vì muốn nhắc nhở Tô Cẩm Bình, người của Tô gia hiện giờ ều đang bị mình nhốt trong đại lao, nhưng Tô Cẩm Bình lại làm như hoàn toàn không hiểu hấn ám chỉ ều gì, chỉ đáp: “Hoàng thượng cũng vừa nói, nếu qua cửa ải cuối năm thì là một trăm tuổi, nhưng người của Tô gia cũng sắp bị Hoàng thượng xử trăm cả r ồi, chỉ sợ ông nội

không thể sống qua cửa ải cuối năm được, nên là, một trăm tuổi này, ông nội vẫn không sống qua được!”

“Ngươi!!!” Hoàng Phủ Hoài Hàn nhất thời á khẩu. Hắn hoàn toàn không ngờ sau khi nghe xong câu này, trên mặt cô nàng kia lại hoàn toàn không thể hiện một chút cảm xúc khác thường nào, còn giống như đang nói đến chuyện chẳng liên quan gì đến mình, thái độ hờ hợt chẳng ra đâu vào đâu! Hắn cười lạnh nói tiếp: “Vậy nếu trăm may mắn sống qua một trăm tuổi thì sao?”

“Vậy chứng tỏ Hoàng thượng có thể sống lại lần nữa, chờ đến khi ngài một trăm tuổi mà vẫn chưa về trời, xin Hoàng thượng nhất định phải tạt sát một lần mới có thể sống thêm một trăm tuổi nữa!” Tô Cẩm Bình nói bừa đến tung trời.

Nghe nàng thốt hết lời này, mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn bị chọc tức đến tái mét, giờ cũng lười nói mấy câu vô nghĩa với nàng, vì hắn biết nói thêm gì đi nữa, thì bản thân mình cũng sẽ bị tức đến chết tươi tại chỗ mất! Hắn hừ lạnh, sau đó nghiêng răng nói: “Tô Cẩm Bình, mọi người Tô gia đang bị giam trong thiên lao, thân là con cháu Tô gia, ngươi không hề muốn cứu họ chút nào sao? Dù không vì họ, thì thế nào ngươi cũng nên muốn cứu ông nội và cha ngươi chứ? Bọn họ dù sao cũng là trưởng bối của ngươi!” Nếu Tô Cẩm Bình nói không muốn cứu, thì là bất hiếu! Từ trước đến nay, người con gái này hay giả nhân giả nghĩa, tuyệt đối sẽ không muốn mang danh bất hiếu trước mặt mọi người!

“Khởi bẩm Hoàng thượng, thật sự là phụ thân phạm tội quá lớn, nô tỳ cũng rất muốn nghĩ cách cứu ông, nhưng đúng là lực bất tòng tâm!” Đám người kia thì có liên quan cái lông gì đến nàng, tuy lần trước nói chuyện với Tô Niệm Hoa hết nửa đêm, ấn tượng của nàng với người đàn ông đó đã thay đổi ít nhiều, nhưng đi đâu này cũng không thể khiến nàng không thêm để ý đến mạng của mình mà đi cứu người, bởi vì... nếu lão không có tâm tư riêng, thì sao đến cuối cùng cũng không giao giải được của Thiên Ưc ra đây? Hiện giờ Tô Niệm Hoa cũng không thể nào biết được độc của Thiên Ưc đã được giải rồi, nói thẳng ra là vẫn hy vọng nàng có thể cứu lão vì Thiên Ưc.

Khóe miệng hơi run lên, dường như không dự đoán được là nàng sẽ nói ra những lời như thế. Hắn cứ nghĩ rằng, tuy Tô Cẩm Bình không phải là con gái của Tô Niệm Hoa, nhưng tốt xấu gì nàng cũng đã sống ở Tô gia nhiều năm như vậy, dù sao cũng phải có chút tình cảm, nhưng nàng lại không hề bận tâm đến: “Vậy nếu cho người một cơ hội để cứu bọn họ ra thì sao?”

“Vậy thì còn phải xem là cơ hội thế nào. Hoàng thượng nhất định đừng nói là dùng mạng của ta để đổi. Ngài nên biết rằng cha và ông nội ta cũng đã lớn tuổi rồi, không sống được bao nhiêu năm nữa, nhưng nô tỳ thì còn rất trẻ, chắc chắn bọn họ sẽ tình nguyện giữ lại cơ hội sống sót cho một người thanh xuân hào hoa phong nhã như nô tỳ. Nô tỳ là đứa con hiếu nghĩa hiếm có trên thế gian, nhất định cũng sẽ vâng lời ông nội và phụ thân đại nhân, sống thật tốt thay phần bọn họ!” Tô Cẩm Bình không hề tỏ ra xấu hổ, ngang nhiên nói.

Chân vị hoàng đế nào đó trượt đi, suýt thì ngã nhào xuống! Đây là lần đầu tiên thấy một người tham sống sợ chết mà còn nói với giọng điệu hiên ngang nghĩa khí như thế. Tiểu Lâm tử thì cảm thấy trước mắt mình đen đi, có cảm giác như sắp ngất!

Hắn lạnh mặt nhìn Tô Cẩm Bình một lúc lâu, mới nói tiếp: “Nếu trăm muốn người lấy mạng của Bách Lý Kinh Hông để đổi mạng của bọn họ thì sao?”

“Vậy thì ngài đừng nên nằm mơ nữa, chắc chắn Bách Lý Kinh Hông không đồng ý đâu!” Nàng dễ dàng đáp lại, nói xong còn chớp chớp đôi mắt to nhìn hắn, dáng vẻ tỏ ra rất ngây thơ.

Hoàng Phủ Hoài Hàn trượt chân, khó khăn lắm mới đứng vững được. Chắc chắn Bách Lý Kinh Hông không đồng ý à? Cô nàng này nghe không hiểu tiếng người, hay cố tình giả ngây giả ngô? “Tô Cẩm Bình, trăm không tin người không hiểu rõ ý trăm!”

“Hoàng thượng, nô tỳ rất hiếu ý ngài mà. Ngài muốn nô tỳ đi cầu xin Bách Lý Kinh Hông tự sát, để đổi lấy tính mạng bao nhiêu người nhà nô tỳ, chỉ là, tuy quan hệ của nô tỳ và Bách Lý Kinh Hông không tở, nhưng

không thân cũng chẳng quen, hấn sao có thể lấy mạng của mình để đổi mạng cả nhà nô tỳ chứ?” Nàng tiếp tục giả ngu, thì ra ần ỉ cả nửa ngày, mục đích của tên cầu hoàng đế này chính là đi ầu kiện này sao?! Nhưng Tô Cẩm Bình cũng nhanh chóng ý thức được, nếu mình tiếp tục tỏ thái độ bất hợp tác, thì đối với Hoàng Phủ Hoài Hàn mà nói, nàng hoàn toàn mất giá trị lợi dụng, nếu đã không còn giá trị lợi dụng, thì tử kỳ của mình cũng đến!

Nghe nàng nói vậy, khuôn mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn đã đầy vẻ tàn độc, rất muốn bỏ một chường chết tươi người con gái đang giả ngây giả dại trước mặt mình đây. Nhưng hấn nhanh chóng trấn tĩnh lại, nhìn Tô Cẩm Bình, hừ lạnh nói: “Tô Cẩm Bình, trăm có ý gì, trong lòng ngươi hiểu rất rõ ràng. Quay về mà nghĩ cho kỹ xem nên chọn lựa thế nào. Nhớ kỹ, ngươi chỉ có ba ngày để suy nghĩ. Đến lúc đó, trăm xem ngươi muốn mạng của Bách Lý Kinh Hồng hay muốn mạng của già trẻ lớn bé Tô gia và chính ngươi? Đương nhiên còn cả mạng của Thiển Úc nữa. Nếu ngươi đồng ý, thậm chí còn có thể mang theo cả Hạ Đông Mai!”

Khi Hoàng Phủ Hoài Hàn nhắc đến Thiển Úc và Hạ Đông Mai, trong đáy mắt Tô Cẩm Bình thoáng hiện lên sát ý. Thiển Úc là người mình muốn bảo vệ, Tô Cẩm Bình nàng có thể không c ận mạng của chính mình, nhưng không thể buông tha cho mạng của Thiển Úc. Nhưng bảo nàng vì Thiển Úc mà đi giết người kia, thì nàng cũng không thể làm được! Hạ Đông Mai cũng là người tốt hiếm có trong cung này, vì nàng mà c ầu xin không ít lần, cũng đối xử với nàng rất thật lòng.

Sự do dự của nàng đương nhiên không tránh được đôi mắt tím lạnh lùng sâu thẳm như hồ nước kia, một tia sáng lóe lên, sau đó lạnh lùng nói với Tô Cẩm Bình: “Quay về nghĩ cho kỹ đi, ba ngày sau trăm muốn có câu trả lời!”

“Nô tỳ tuân mệnh!” Nàng nheo mắt phượng, chậm rãi đứng lên, nhìn đế vương cao quý trước mặt mình, trong lòng lại chỉ nghĩ ---- hay là trong vòng ba ngày mình ám sát tên cầu hoàng đế này đi? À, ý tưởng không t ối, tối nay thương lượng với tiểu Hồng Hồng một chút vậy! Nghĩ thế, nàng

còn gật đầu như thật, sau đó rời khỏi ngự thư phòng dưới ánh mắt đầy khó hiểu của Hoàng Phủ Hoài Hàn.

Chờ nàng đi rồi, Nam Cung Ninh Hình chậm rãi bước tới trước mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn, nhẹ nhàng nói: “Hoàng thượng, ngài nghĩ sẽ có tác dụng sao?” Tô Cẩm Bình là người duy nhất có thể đến gần Bách Lý Kinh Hồng, cho nên, trừ nàng ra, quả thật không thể chọn người nào tốt hơn. Nhưng bằng trực giác của phụ nữ, nàng ta lại có thể nhìn ra, tuy ngoài mặt Tô Cẩm Bình này không thể hiện quá nhiều tình cảm với Bách Lý Kinh Hồng, nhưng lại giấu tình cảm sâu trong lòng, đã yêu Bách Lý Kinh Hồng rồi, thì sao có thể vì người khác mà giết đối phương?

“Không biết.” Giọng nói lạnh lùng lần đầu tiên mang theo vẻ không chắc chắn, đây là lần đầu tiên hắn không thể nhìn thấu một người như vậy, không nhìn thấu được nàng rốt cuộc có thực lực thế nào, không nhìn thấu được suy nghĩ trong lòng nàng. Mỗi khi hắn cho là mình sắp nhìn thấy rõ, thì sẽ lại xảy ra chuyện gì đó làm loạn hết cả cái nhìn của hắn, vì thế, hắn cũng không nắm chắc được rốt cuộc Tô Cẩm Bình có bị mình uy hiếp hay không.

Bỗng, hắn lại trầm giọng nói: “Dù có tác dụng hay không, thì đây đều là cách duy nhất!” Không ai có thể đến gần Bách Lý Kinh Hồng, cũng không thể ám sát được. Nếu ngang nhiên giết hắn, chắc chắn sẽ để mọi chuyện phơi ra ngoài ánh sáng. Dù mình làm có bí mật đến đâu, cũng sẽ bị truyền ra ngoài. Đến lúc đó, Đông Lăng và Nam Nhạc khai chiến, người được lợi sẽ là Bắc Minh và Tây Võ! Lần trước Mộ Dung Thiên Thu bí mật đến Đông Lăng với ý liên minh, cũng là sớm có ý muốn tranh giành thiên hạ. Nếu mình và Nam Nhạc trở mặt với nhau, chưa biết hắn ta sẽ cao hứng đến mức nào. Vì thế, để Tô Cẩm Bình lẳng lặng diệt trừ Bách Lý Kinh Hồng là biện pháp duy nhất hiện nay!

...

“Điện hạ, hôm nay Hoàng Phủ Hoài Hàn cho truyền Tô Cẩm Bình, nhìn dáng vẻ của Tô Cẩm Bình, thì hình như Hoàng Phủ Hoài Hàn đã nói điếu kiện của mình ra!” Diệt quỷ một gói xuống đất bầm báo.

“U.” Hấn thản nhiên đáp, sau đó, không khỏi khẽ hít sâu một hơi.

Hấn và nàng, cuối cùng cũng đi đến bước này, về cá nhân, thì hấn không muốn nàng khó xử vì mình, nhưng nhiều hơn nữa, là cảm giác muốn biết câu trả lời của nàng, muốn biết trong lòng nàng rốt cuộc mình nặng nhẹ ra sao!

“Điện hạ, thứ cho thuộc hạ nói thẳng, Tô Cẩm Bình tuyệt đối sẽ không vì ngài mà buông tha cho mạng của già trẻ lớn bé của Tô gia và cả mạng của nàng nữa.” Người phụ nữ đó, hấn ta theo nàng nhiều ngày nay, cũng rất thấu hiểu nàng, yêu ti ền hơn mạng, tham sống sợ chết, đối với điện hạ nhà mình cũng lúc gần lúc xa, không biết là thật lòng hay giả dối, nếu có thể vì điện hạ mà không cần mạng sống nữa thì mới là lạ!

Hấn nghe vậy, rèm mi dài như lông vũ khẽ run rẩy, giấu đi vẻ xót xa trong đáy mắt, sau đó lãnh đạm nói: “Bản cung, biết!” Hấn biết, nhưng nếu giữa nàng và hấn nhất định phải có một người chết đi, thì hấn hy vọng người đó là mình!

Theo hấn bao nhiêu năm, từ sắc mặt hấn, Diệt đương nhiên cũng nhanh chóng hiểu ra suy nghĩ của hấn. Về mặt vốn cung kính giờ biến thành chỉ hận rên sát không thành thép! Điện hạ thật đúng là...

...

Quay về cung Cảnh Nhân, Tô Cẩm Bình nói hết chuyện này từ đầu đến cuối cho Thiên Ưc nghe. Nói xong, nàng lại luôn miệng mắng chửi Hoàng Phủ Hoài Hàn, tên cầu hoàng đẽ chết bằm chết vằm, chính mình không có bản lĩnh đi giết người, lại uy hiếp người khác, sao hấn không chết luôn đi chứ?!

Thiên Ưc hơi lo lắng hỏi: “Tiểu thư, người định làm thế nào?” Sẽ thật sự không cần mạng của mấy người bọn họ, hay là đi giết Tam hoàng tử Nam Nhạc?

“Thiên Ưc, em sợ à?” Bỗng nhiên, nàng chăm chú nhìn cô, trong mắt đầy vẻ tự tin, như muốn bảo Thiên Ưc tin tưởng mình.

Nghe nàng hỏi, Thiên Úc nhìn sắc mặt nghiêm nghị của nàng, khẽ lắc đầu: “Tiểu thư, nô tỳ không sợ! Chỉ cần có thể ở bên tiểu thư, dù là sống hay chết, nô tỳ cũng không sợ!”

“Rất tốt! Không hổ là người của Tô Cẩm Bình ta!” Tô Cẩm Bình cười tán thưởng: “Còn về chuyện làm sao bây giờ, thì ta còn đang nghĩ. Tối nay sẽ bàn bạc với hắn một chút, xem có kế sách nào toàn vẹn cả đôi bên không!” Nàng muốn trực tiếp giết tên cầu hoàng đế kia, nhưng nàng cũng hiểu rõ, tên cầu hoàng đế đó có võ công cao như vậy, nếu thật sự giết hắn, không thể nào không kinh động đến những người khác, đến lúc đó, thì chính nàng cũng không chạy thoát được.

“Vâng, được ạ!” Thiên Úc gật đầu, đương nhiên cũng biết nàng nói “hắn” là ai!

Đột nhiên, Tô Cẩm Bình kinh hãi nhíu đôi mày thanh tú nhìn Thiên Úc: “Em nghĩ vì sao tên cầu Hoàng đế kia lại muốn mạng của tiểu Hồng Hồng nhà chúng ta?” Bách Lý Kinh Hồng không phải người Đông Lăng, không thể nào tranh cướp ngôi vị hoàng đế với hắn ta. Hơn nữa, tuy võ công cao cường, nhưng lại mù hai mắt, dù Hoàng Phủ Hoài Hàn muốn thống nhất thiên hạ, thì Bách Lý Kinh Hồng cũng không thể tạo sức ép gì cho hắn ta được. Vậy mà hắn ta còn mưu mô khó lường muốn giết hắn, thậm chí còn không tiếc thả người cha từ trên trời rơi xuống của nàng ra để làm điếu kiện với nàng, như vậy nguyên nhân là ở đâu?

Vấn đề này cũng khiến Thiên Úc á khẩu, đúng vậy, Tam hoàng tử Nam Nhạc có gây trở ngại gì cho Hoàng thượng đâu? Vì sao Hoàng thượng muốn giết ngài ấy? Nghĩ vậy, cô hoang mang gãi đầu, phán đoán: “Không phải là Tam hoàng tử Nam Nhạc có thứ gì mà chúng ta không biết chứ?”

“Ví dụ như là... bản đồ kho báu sao?” Tô Cẩm Bình ngẩng bật dậy, ánh mắt như phát ra những tia sáng lấp lánh ánh vàng! Không phải trong tiểu thuyết, các vị Hoàng đế đều có giữ bản đồ kho báu sao? Chẳng lẽ trong tay tên đó thực sự có thứ này?! Ngay sau đó, nàng lại kêu lên một tiếng thảm thiết “ui da...” cơn đau đớn trên mông khiến nàng lập tức ngoan ngoan ngoãn ngoãn nằm sấp lại xuống giường.

Sau gáy Thiển Ưc chảy xuống vài vạch đen, dù có thật sự có cái thứ bản đồ kho báu gì đó kia, thì tiểu thư cũng đâu cần phải kích động đến vậy chứ? Nghĩ rồi cô vội bước tới: “Tiểu thư, người đừng cử động loạn nữa, coi chừng mông của người!”

“Không được không được, Thiển Ưc, em tìm cho ta một con dao đến đây!” Tô Cẩm Bình phân phó vô cùng thật lòng.

“Làm... làm gì ạ?” Chẳng lẽ vì muốn bạc của Tam hoàng tử Nam Nhạc, nên mới quyết định giết người cướp của sao?

Tô Cẩm Bình cười gian xảo: “Tối nay ta muốn đi trộm bản đồ kho báu!” Tuy không biết có thật hay không, nhưng nàng nhất định phải đi xem một cái mới được, nếu không thì chính nàng cũng chết không cam lòng!

Cô thị tỳ nào đó run rẩy khước môi, không biết phải nói gì, nói: “Nhưng mà tiểu thư, trộm bản đồ kho báu cũng cần dao sao ạ?”

“Em có thấy có tên trộm nào nửa đêm ra ngoài trộm đồ mà không mang theo dụng cụ không? Chúng ta không tìm được thứ gì khác, nên mang theo một con dao thôi là được rồi!” Tô Cẩm Bình đáp.

“...” Tuy thực sự không còn gì để nói với cách giải thích của tiểu thư nhà mình, nhưng dù sao đi tìm một con dao vẫn còn hơn đi giết người cướp của đúng không? “Nô tỳ biết rồi ạ, nô tỳ đi tìm giúp người!”

----bamholyland.com----

Tối đến, Tô Cẩm Bình nằm sấp trên giường đợi mãi, nhưng cũng không thấy tên kia đến. Nàng vốn nghĩ rằng mình đang bị thương, hẳn sẽ đến thăm mình nhiều hơn vài lần. Nếu là ngày thường, nhất định nàng sẽ không vui một chút, nhưng hôm nay lại là một ngày đặc biệt, ngày mà nàng đi trộm tấm bản đồ kho báu ‘có thể tồn tại’ kia, vì thế, sự buồn bực dưới đáy lòng cũng nhanh chóng bị tấm bản đồ kho báu ‘sắp rơi vào tay’ kia xua tan đi hết.

Nhưng nàng đâu biết rằng, hắn không đến không phải vì không quan tâm đến thương thế của nàng, mà là vì đoán được đêm nay nàng sẽ tới Lê viên tìm hắn. Mục đích, đương nhiên là vì mạng của hắn. Nếu đâu luôn muốn gặp lại nhau, thì hắn đến hay nàng đi có gì khác nhau đâu?

Chờ khi vầng trăng nhỏ xuất hiện trên đám mây, xác định chắc chắn hắn sẽ không đến, Tô Cẩm Bình mới ngẩng dậy khỏi giường, đương nhiên, lại rất bất cẩn chạm tới miệng vết thương của nàng khiến nàng đau đến nhe răng trợn mắt. Mẹ kiếp, mỗi lần dính đến bạc là nàng lại kích động quá độ! Nàng đứng lên, tìm mấy sợi dây buộc gọn gàng cổ tay áo và ống quần lại, làm cho cơ thể nhẹ nhàng hơn một chút, sau đó cầm con dao mà Thiên Ưc tìm cho, nở nụ cười thô bỉ chần chịt đi ra cửa trong ánh mắt quái dị của Thiên Ưc.

Tránh được thị vệ tuần tra, lén vào Lê viên, đến gần phòng, nàng nấp sang bên cạnh rồi lén lút sờ soạng leo qua cửa sổ vào nhà.

Tô Cẩm Bình nhón chân, nhẹ nhàng rơi xuống đất, sau đó khom lưng, một bước, hai bước, ba bước... đi về phía chiếc tủ đứng kia. Nhưng đi được vài bước, nàng bỗng dừng khựng lại bất động, vì cổ tay nàng đã rơi vào lòng bàn tay của người khác. Nàng khó khăn nuốt nước miếng một cái, quay đầu lại nhìn hắn, trong lòng thầm rủa, mẹ kiếp, nhanh như vậy đã bị phát hiện rồi, quả nhiên là cơ thể này còn phải rèn luyện nhiều, ngay cả một nửa trạng thái tốt nhất của cơ thể cũ cũng không đạt được nữa!

Mắt phượng đảo qua, nhìn dung nhan tuyệt thế xuất trần của hắn. Hắn hôm nay thoát nhìn hơi khác với thường ngày. Vẫn đẹp như thế, vẫn mang khí chất xuất trần như thế, nhưng dường như hôm nay lại càng đẹp hơn, càng xuất trần hơn nữa! Thời khắc này, hoa lê trong vườn như đầu bay tán loạn sau lưng hắn, khiến cho hắn thoát nhìn như sắp cưỡi mây bay theo gió vậy, thanh nhã như tơ, thật mê hồn người. Trong đôi mắt như ánh trăng say lòng người thoáng có ý tứ thâm sâu, khi vừa nhìn thấy con dao trên tay nàng, đáy mắt hắn thoáng lướt qua vẻ tự giễu khó có thể nhận ra, sau đó lại trở về với sự lãnh đạm đến vô cùng, cô độc tịch mịch cùng trời đất.

Hắn lẳng lẳng nhìn vào mắt nàng, cũng nhìn thấu vẻ xấu hổ trên mặt nàng, đôi môi mỏng như cánh hoa khẽ nhếch lên, nhẹ nhàng nhả ra vài từ: “Nàng tới, là vì muốn gì?” Dứt lời, hắn buông bàn tay đang chế ngự nàng ra, thản nhiên nhìn nàng, mái tóc đen buông xõa một nửa, nhẹ nhàng bay trong căn phòng tối đen, tạo ra cảm giác cô đơn hiu quạnh đến vô hạn. Nàng muốn mạng hắn sao? Nàng đã muốn, sao hắn có thể không cho?

Tô Cẩm Bình nghe vậy, liền nghịch nghịch con dao nhỏ trong tay, mấy chữ ‘bản đồ kho báu’ đến bên miệng, muốn thốt ra, nhưng lại từ từ nén xuống. Thử nghĩ một cách khác, nếu là nàng, thì dù có thích Bách Lý Kinh Hồng đến mấy, cũng sẽ không giao bản đồ cho hắn, cho nên, bên kia cũng như vậy, đối phương cũng sẽ không thể giao bản đồ cho mình được. Vì thế, nếu bây giờ nói ra, chắc chắn sẽ đánh rần động cỏ! Vì thế, càng không thể nói được!

Nàng đâu biết rằng, đây chỉ là suy nghĩ của người coi của nặng hơn người như nàng thôi!

Nhìn dung nhan nhợt nhạt của hắn, còn cả cảm giác hiu quạnh như giấc mộng bay theo gió kia, vô cùng thờ ơ, giống như không thèm để ý đến bất cứ đi đâu gì cả, đôi mắt phượng của Tô Cẩm Bình bỗng xuất hiện vẻ trêu tức: “Muốn gì à? Ta mà muốn, huynh đâu cho sao?” Chà, thử trước một chút đã, người này luôn ra vẻ chẳng cần gì cả, chưa biết chừng lại cho nàng thật ấy chứ?!

“Chỉ cần nàng muốn, chỉ cần ta có thể.” Giọng nói thanh lạnh vang lên, trên gương mặt như ngọc như viết mấy chữ “không hề bận tâm” vậy.

Nhìn dáng vẻ lợn chết không sợ nước sôi (sống chết mặc bay) của hắn, Tô Cẩm Bình lại nổi hứng muốn đùa giỡn, khóe môi cong lên nụ cười gian tà: “Muốn huynh, có cho không?”

Nàng vừa dứt lời, gương mặt luôn lạnh lùng của hắn xuất hiện vẻ kinh ngạc rõ rệt, toàn thân hơi cứng lại, đôi mắt xám bạc như xuất hiện những dòng xoáy ngược, xoay tròn từng vòng từng vòng, tỏa sáng lấp lánh trong đêm tối, y như lấy cắp vầng trăng sáng trên bầu trời đêm, thu hết cả những

tia sáng của ánh trăng. Sau đó, hắn không hề lên tiếng, mà bế thốc người lên...

“Này này!!! Buông ra!!! Bà chỉ đùa chút thôi mà! Làm người phải có máu hài hước, phải hài hước, phải biết nói đùa chứ! Này này!” Giọng nói kinh hãi của Tô Cẩm Bình vang lên, hoàn toàn không ngờ người này lại làm thật! Mẹ kiếp, bà đẩy đến để trộm tiền mà?!!!

Nhưng ngay khi đang hét ầm ĩ, thì cơ thể của nàng đã bị hắn đặt lên giường. Ngay lập tức, đôi môi mỏng phủ lên đôi môi đỏ mọng không ngừng kêu lên vì sợ hãi của nàng, mang theo mùi hương tuyệt vời nồng đậm cùng với cảm giác lạnh lẽo như băng, khiến lòng người như mê như say. Trong đôi mắt xám bạc thoáng cười, có vẻ rất vừa lòng với phản ứng kinh hãi của nàng, trái tim sắp nhảy bật ra khỏi lồng ngực giờ đã về lại chỗ cũ. Chỉ có trời mới biết vừa rồi hắn đã sợ hãi như thế nào. Không phải sợ chết, mà sợ mình là nơi bị nàng vứt bỏ. Nụ hôn triền miên kéo dài, đầu lưỡi lạnh lạnh như băng xâm nhập vào miệng nàng, nuốt lấy từng chút từng chút một mùi vị ngọt ngào của nàng, giống như muốn nếm thử hết sự tốt đẹp của nàng, ghi nhớ lại hết hương vị của nàng.

“Mẹ kiếp! Huynh cút ngay!” Vừa tìm thấy thời cơ, nàng lập tức dùng tay đẩy mạnh hắn ra, không hiểu sao trong đáy lòng lại hơi hốt hoảng. Dù nàng đã trải qua rất nhiều việc, nhưng đúng là chỉ có duy nhất việc đó nàng chưa nếm trải bao giờ. Nếu tên này làm thật... khụ khụ... bây giờ nàng còn chưa chuẩn bị tốt mà!!!

Sau khi bị đẩy ra, hắn chỉ nhẹ nhàng nằm trên người nàng, hai cánh tay khuyu xuống, đặt ở hai bên người nàng, cũng để giữ một chút khoảng cách giữa hai người. Đôi mắt không có tiêu cự chăm chú ngắm nhìn dung nhan của nàng, đáy mắt chất chứa tình cảm thâm sâu, gương mặt lại vẫn lãnh đạm như trước, cho đến khi Tô Cẩm Bình cảm thấy mất tự nhiên vì bị nhìn chằm chằm, hắn mới nhẹ giọng nói: “Nói cho ta biết, rốt cuộc vì sao nàng tới đây?”

Có lẽ, nàng thật sự muốn lấy tính mạng của mình, chỉ là tự biết không đấu nổi, cho nên... Cũng có lẽ, là bất chợt đổi ý. Nhưng dù là lý do nào, thì

cũng không phải đi đâu mà hẳn có đủ dũng khí để chấp nhận.

“Ta có thể nói rằng ta không muốn nói không?” Nếu nói ra, thì đời này nàng sẽ hoàn toàn vô duyên với tấm bản đồ kho báu kia mất! Hẳn nhất định sẽ giấu kín phòng trừ nàng.

Hắn nghe vậy, trái tim cũng dần chìm xuống, đôi môi mỏng như cánh hoa cong lên, giọng nói nhẹ nhàng như hư không: “Nếu... ta nói là... ta nhất định phải biết thì sao? Mặc dù...” Mặc dù đáp án đó không phải là đáp án mà hẳn có thể chấp nhận. Ban đầu hẳn còn không mấy bận tâm, nhưng thời khắc này, hẳn lại vô cùng kiên trì, hẳn muốn biết, bức thiết muốn biết trọng lượng của mình trong lòng nàng, dù kết quả không như hẳn mong muốn, nhưng ít nhất, hẳn cũng có thể biết được vị trí của mình trong lòng nàng.

Tô Cẩm Bình không nghe thấy hai chữ cuối cùng của hẳn, vì thế chỉ chớp chớp đôi mắt to nhìn hẳn, khẽ cắn môi dưới rồi nhắm mắt lại không dám nhìn hẳn: “Nếu ta thật sự không muốn nói thì sao?” Chưa nói tới chuyện vô duyên với bản đồ kho báu, dù không có lý do đó, thì nàng cũng không thể ngang nhiên mà nói với người ta rằng: ta cố tình tới để trộm tiêng của huynh được, đúng không?

Khuôn mặt lãnh đạm, và cả đáy mắt hẳn bắt đầu nhuộm vẻ tức giận đến tái mét đi. Là sự hoảng sợ khi không thể thăm dò được câu trả lời, cũng là cảm thấy lo lắng vì không thể xác định được. Cuối cùng, đôi môi mỏng như cánh hoa cong lên một nụ cười gian tà, kết hợp với gương mặt thờ ơ kia, lại có vẻ hài hòa đến thần kỳ, giọng nói nhàn nhạt như ánh trăng vang lên: “Thật sự không muốn nói sao?”

Hỏi xong, ngón tay thon dài nhẹ đặt vào đai lưng bên hông nàng, khẽ kéo một cái. Sau đó, Tô Cẩm Bình cũng cảm giác được áo ngoài của mình bị mở tung ra bốn phía. Nàng hoảng hốt mở to mắt, ôm ngực mình, nhìn hẳn đầy đê phòng, sao nàng không biết người này còn có dáng vẻ vô sỉ như vậy chứ? Đầu lưỡi nàng cũng như cứng lại: “Không... không muốn...”

Ngay lập tức, nàng cảm nhận được ngay một bàn tay lạnh lẽo nhẹ nhàng di chuyển cách một lớp trung y trên bụng nàng, lên đến chỗ khuy áo, giọng

nói nhàn nhạt lại bay tới: “Thật sự không muốn nói, hả?” Tiếng hả này kéo dài thật dài, mang theo sự quyến rũ đến vô cùng, lại có cả phần uy hiếp trí mạng. Sau khi nói xong, chính hắn cũng hơi giật mình, từ khi nào mà hắn lại học được cách nói như thế này?

“Bách Lý Kinh Hồng, huynh buông tay cho bà...” Vừa gằn lên, nàng đã cảm thấy thất lưng trung y của mình bị mở ra nốt. Vì thế, Tô Cẩm Bình rất ấm ức vội sửa lại: “Ta nói, ta noi!!!” Lệ rơi chan chứa... không phải người này luôn cao ngạo mà lạnh lùng thanh khiết sao? Không phải là tiên giáng trần sao? Không phải là ngạo kiều sao? Không phải là khô khan sao? Sao hôm nay lại đột ngột biến hình thế này?

Hắn liền thu lại bàn tay đang móc áo nàng, thản nhiên nói: “Vậy nói đi!”

Tô Cẩm Bình hùng hổ nghiêm mặt nhìn hắn một lúc lâu, mày nhíu chặt như có thể kẹp chết một con muỗi, sau đó, cất lời nói mang ba phần thăm dò, ba phần chán nản, ba phần tức giận và một phần chờ mong: “Thật ra... ta tới để trộm tiềnn!”

“Phì...” Hắn không kìm được liền bật cười, nụ cười xinh đẹp như hoa lê tung bay, tươi như hoa đào nở rộ, hắn cứ cười một lúc lâu, lâu đến mức Tô Cẩm Bình còn nghi hoặc có phải hôm nay người này bị đánh tráo r ấi không, thì hắn mới dừng lại, hỏi: “Sao nàng lại nghĩ ở chỗ này của ta có tiềnn?”

Ánh mắt xám bạc đảo qua bài trí trong phòng, tuy không hư hỏng, nhưng cũng chẳng khác là bao, sao nàng lại có thể nghĩ rằng ở đây có tiềnn?

Nàng bực bội dùng một tay đẩy hắn ra, sau đó vội vàng kéo vạt áo mình lại, mặt hơi nóng bừng lên, khỉ thật, mắt mặt chết đi được! Trộm tiềnn bị bắt tại trận chưa nói, lại còn bị dùng chuyện này để uy hiếp nữa! Nàng cuống cu ờng thất lại đai lưng, hít sâu mấy hơi r ấi mới nói với hắn: “Còn không phải tại cái tên cầu hoàng đế kia lấy mạng của ta và Thiên Ưc ra để uy hiếp ta lấy mạng huynh à. Huynh nhìn huynh xem, trừ khuôn mặt ra thì làm gì có ưu điểm gì khác, tính tình lại lập dị kỳ quái. Vì thế, nên ta mới nghĩ tự đứng Hoàng Phủ Hoài Hàn muốn mạng huynh làm cái gì? Hay là... Tiềnn

Hồng Hồng thân yêu ơi, huynh thành thật khai ra đi, có phải huynh có một tấm bản đồ kho báu không?”

Nói đến câu cuối cùng, giọng điệu của nàng bỗng cao hẳn lên, liên tục nháy mắt, liếc ngang, mặt đầy vẻ nhỉnh bợ, ngữ điệu vô cùng đáng khinh!

Nghe nàng nhận xét về mình như vậy, khóe môi hắn hơi co rút, trừ gương mặt ra, hắn không có ưu điểm gì khác sao? Chẳng qua là tính cách của hắn hơi lãnh đạm thôi mà, sao lại đến mức ‘lập dị kỳ quái’ chứ? Câu cuối cùng được nói bằng giọng điệu cao vút kia lại khiến cả khóe mắt hắn cũng co giật theo. Hắn im lặng một lúc lâu mới có thể thản nhiên đáp: “Không có.”

“Ta biết ngay chắc chắn huynh sẽ không chịu nói mà!” Nàng bĩu môi, ra vẻ “ta đã đoán trước rồi mà”.

Thấy nàng có vẻ hơi mất hứng, cũng không tin hắn, hắn khẽ cười thành tiếng: “Ha ha... thật sự không có mà!”

“Không có thật à?” Tô Cẩm Bình nhướn mày, mặt đầy vẻ không tin.

Hắn dừng lại một chút, cũng rất thật lòng nói: “Thật! Nàng thấy ta đã lừa nàng bao giờ chưa?”

“Đương nhiên là huynh không lừa ta rồi, vì bình thường căn bản huynh có nói câu nào đâu, làm sao mà lừa được.” Tô Cẩm Bình không cho là đúng, lại tiếp tục kéo dài giọng hỏi lại: “Thật sao???”

“Thật!” Hắn đã bắt đầu có cảm giác không thể duy trì nổi vẻ lãnh đạm trên mặt mình nữa, cũng bắt đầu hiểu vì sao Hoàng Phủ Hoài Hàn luôn bị nàng chọc giận đến giờ chần.

“Ta tin huynh!” Nói ra câu này, nhưng Tô Cẩm Bình lại chần nản hẳn. Thì ra không có bản đồ kho báu, làm hại nàng mừng hụt!

Thấy nàng uể oải như vậy, hắn không khỏi phì cười: “Nàng thích bạc đến thế sao?”

“Đương nhiên rồi, vì bạc là bạc mà. Tất nhiên là ta còn thích vàng hơn! Huynh ấy mà, thật ra là vì nghèo quen rồi, nên mới không có cảm giác gì. Chứ nếu có một ngày nào đó, huynh nhìn thấy quốc khố của Hoàng Phủ Hoài Hàn ấy, mẹ nó chứ, chắc chắn huynh sẽ lập tức phát hiện ra sự đáng quý của sinh mệnh, sự xán lạn của ánh mặt trời, niềm hạnh phúc của đời người...” Nói đến đây, Tô Cẩm Bình đứng bật dậy trên giường, cái mông bị phạt trượng dường như cũng không còn đau đớn nữa, nàng vừa đi đi lại lại trong phòng, vừa giơ tay chỉ thẳng lên trời, bộ dạng như đại thi hào đang ngâm thơ, mặt đầy hy vọng.

Bách Lý Kinh Hồng nhìn nàng mà chảy xuống vài vạch đen sau đầu. Hẳn nghèo quen rồi sao? Khóe miệng lại co rút tiếp. Còn Tô Cẩm Bình, sau khi mang bộ mặt đầy khao khát giáng một hồi, lại tiếc nuối lắc đầu: “Chỉ tiếc là tên Hoàng Phủ Hoài Hàn kia không có nhân phẩm, nếu không, chỉ vì cái quốc khố đầy bạc của hắn, thì ta cũng nhất định phải gả cho hắn làm Hoàng hậu hay gì đó, rảnh rồi lại vào quốc khố lăn lộn cho sướng, ha ha ha...” Tình cảnh đó, chỉ cần nghĩ thôi đã thấy vô cùng tốt đẹp rồi!

Nàng vừa dứt lời, sắc mặt hắn thoáng lạnh đi, nhiệt độ không khí xung quanh cũng giảm hẳn xuống, giảm đến khi Tô Cẩm Bình hơi kinh ngạc quay lại nhìn hắn, hắn mới lãnh đạm nói: “Thật ra, ta cũng có rất nhiều tiền.” Chỉ là tiền thôi mà, Bách Lý Kinh Hồng hẳn sao có thể kém Hoàng Phủ Hoài Hàn chứ?

“Huynh nói gì?” Tô Cẩm Bình trợn trừng hai mắt không thể tin nổi, đi tới trước mặt hắn, dưới ánh mắt chăm chú không hiểu ra sao của hắn, nàng đưa bàn tay thon dài như ngọc ra, đặt lên trán hắn, hỏi: “Tiểu Hồng Hồng, có phải huynh nghèo đến phát điên rồi không?”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 94: Nàng, Có Bằng Lòng Theo Ta Không?

Nghèo đến phát điên rồi ư? Khóe miệng hần hơi giật giật, sau đó, dưới ánh mắt chăm chú đầy ngạc nhiên của Tô Cẩm Bình, hần chậm rãi đứng dậy đi tới trước tủ, mở cánh cửa ra.

Phong và Tu ở ngoài cửa không hện mà cùng vỗ bộp một cái vào trán mình! Điện hạ định làm gì đây? Khoe của sao? Có biết bao nhiêu cô gái muốn tự dâng mình lên tận cửa, Mộ Dung Song, Hoàng Phủ Dung Nhạc, người nào mà không phải là thiên kim tài nữ, nhưng điện hạ nhà họ còn chướng mắt, lại đi nhìn trúng một người không hứng thú gì với mình, bây giờ thậm chí còn muốn dùng tiền để tự nâng cao giá trị bản thân nữa. Điện hạ uất ức tới mức nào đây!!!

Thấy hần mở tủ ra, Tô Cẩm Bình rất nghi hoặc bước qua: “Huynh định làm gì...” Mới nói được một nửa, những lời còn lại toàn bộ đều nuốt thẳng xuống bụng!

Nàng nhìn thấy cái gì đây? Thật ra cũng chẳng có gì, chỉ có mấy miếng ngọc bội thôi mà, mỗi miếng đều tỏa ra những ánh sáng kỳ dị. Nàng vội đưa tay cầm một miếng ra, bàn tay nhỏ bé còn run rẩy vuốt ve, nét mặt càng lúc càng thô bỉ. Vàng có giá, ngọc vô giá, vì thế, kiếp trước nàng nghiên cứu nhiều nhất là loại bảo bối này. Mà mấy miếng ngọc xinh đẹp thoát nhìn có vẻ rất mộc mạc trong tủ của hần, chắc chắn là giá trị liên thành, chỉ cần tùy tiện cầm một miếng, thì ở hiện đại cũng phải có giá từ khoảng ba nghìn vạn tệ trở lên rồi! Từ trước đến giờ Bách Lý Kinh Hông không quen đeo ngọc bội, mấy thứ này đều do đám Phong và Tu chuẩn bị, không dùng đến nên hần cũng chỉ tùy tiện ném vào đây.

Tô Cẩm Bình cảm giác tim mình đang đập lên bình bịch, sắp nảy lên đến tận cổ họng. Nàng liếc mắt nhìn thoáng vào tủ, trong đó vẫn còn hơn mười miếng nữa. Lẳng lặng nuốt nước miếng xuống, nàng nói cũng lấp lụp: “Cái... cái đó... tiểu Hồng Hồng...”

“Ừm?” Chỉ một tiếng phát ra từ miệng hắn, chờ câu tiếp theo của nàng.

Thật ra Tô Cẩm Bình rất muốn nói huynh đã có nhiều như vậy, thì tặng cho ta một miếng đi, nhưng ấp úng nửa ngày cũng không thể không biết xấu hổ mà nói ra được. Ngượng chết đi được ấy, nàng định xin tiền người ta hay sao thế? Nếu yêu vật mà ở đây, chắc chắn sẽ nói: Cậu cũng có lúc nhìn thấy bạc mà thấy ngượng ngùng sao?

“Không đủ à?” Giọng nói nhàn nhạt truyền tới, sau đó lại tự nói tiếp: “Hình như cũng hơi thiếu một chút.” Ngay lập tức, hắn lại chậm rãi nhàn bước đến bên tủ quần áo bên cạnh, vận nội lực, nhẹ nhàng đẩy, tủ quần áo bị đẩy sang bên cạnh, một gian phòng nhỏ hiện ngay ra trước mắt Tô Cẩm Bình.

Giờ thì Phong và Tu đều muốn điên luôn! Điện hạ à, giá trị của lão nhân gia ngày thật sự đã tụt xuống thấp đến mức như thế rồi sao? Xin ngài mà, van xin ngài đừng kích thích chúng thuộc hạ như thế nữa được không?!

Tiếng gào thét trong lòng họ đương nhiên không thể rơi vào tai Bách Lý Kinh Hồng. Tô Cẩm Bình nhìn lướt qua gian phòng nhỏ, bên trong bài trí cũng rất đơn giản, không phải vàng vàng xanh xanh rực rỡ như nàng nghĩ, mà hoàn toàn là ánh sáng óng ánh nhàn nhạt của ngọc, ngay cả sàn nhà cũng đều do ngọc thạch quý báu tạo ra. Cả căn phòng được bao phủ trong thứ ánh sáng ấm áp lóng lánh, hình như là dùng thủy tinh đúc thành, lấp lánh lấp lánh, sáng đẹp tuyệt trần, cực kỳ phù hợp với phong cách của người kia. Kỳ lạ nhất là khối gì đó tỏa sáng lấp lánh trên bàn, hơn nữa còn rất to.

Tô Cẩm Bình quên ngay bên cạnh mình còn có một anh chàng đẹp trai tuyệt thế, vội vọt tới trước vật thể tỏa sáng to bằng khoảng nắm tay kia, chỉ thấy nó được khảm lên trên chiếc bàn thủy tinh kia, nhưng lại có thể phát ra những tia sáng lạ kỳ. Tô Cẩm Bình quay đầu lại, trong đầu giờ đã hoàn

toàn trống rỗng, lấp bắp hỏi: “Chẳng lẽ... chẳng lẽ... đây là kim cương sao?”

Mẹ kiếp, một cara thôi cũng đã đáng giá đến không thể tả nổi rồi, mà khối trước mặt mình đây, to thế này thì là bao nhiêu cara?! Người ta nói, phụ nữ luôn không thể kháng cự được sức quyến rũ của kim cương, mà nhất là với một người con gái của nặng hơn người như Tô Cẩm Bình thì càng không cần phải nói nhiều!

“Kim cương?” Hấn trề giọng hỏi lại, trong giọng nói mang theo vẻ mơ hồ, dường như chưa từng nghe thấy từ này, sau đó, trong ánh mắt vui sướng và mong chờ của Tô Cẩm Bình, hấn lại chậm rãi nói: “Thật ra ta chưa từng nghe thấy cái tên kim cương gì đó bao giờ, nhưng mà thứ này, được gọi là đá kim cương, rất rắn chắc, dường như không có gì là nó không thể cắt được.”

“Ai you! Đá kim cương không phải là kim cương sao?!” Ai cũng biết tên khoa học của kim cương là đá kim cương mà! Hơn nữa, độ cứng của nó được xếp ở vị trí đầu tiên trong các nguyên tố, tốc độ ăn mòn cũng chậm nhất, hình như bao nhiêu năm nó cũng không chịu quá nhiều tác dụng của hóa học, vì vậy nên mới có câu nói “Kim cương là vĩnh cửu, một viên lưu truyền vĩnh viễn.”

“Ai you?” Nghe thấy hai chữ này, da đầu hấn như run lên, cũng không kìm được thẫn thờ hỏi trong lòng, liệu để nàng nhìn thấy mấy thứ này rốt cuộc có đúng không? Hình như nàng... hơi kích động quá độ thì phải!

Tô Cẩm Bình chảy nước miếng, nhìn khối kim cương khổng lồ kia một lúc, rất lâu rất lâu sau mới vô cùng không nổi lời ánh mắt của mình về, hỏi hấn: “Thứ này huynh có nhiều không?”

“Thứ này cũng không phải ít, nhưng mà một khối lớn như vậy thì khắp thiên hạ cũng chỉ có khoảng năm khối, trong đó có ba khối ở trong tay ta.” Đối với đám người Hoàng Phủ Hoài Hàn thì thứ này còn không giá trị thực tế bằng vàng, vì thế bọn họ cũng không tốn thời gian tí nào bạc đi tìm, nhưng hấn lại khác. Hấn có thừa thời gian và tiền bạc để đi tìm. Vì mưu đoạt vị, không chỉ cần có đầu óc, còn cần có cả thủ đoạn, không có mấy

thứ như tiền bạc này nợ thì tuyệt đối không thể được. Vì thế, tài sản của Dạ Mạc sơn trang đã sớm nhiều gấp mấy lần một quốc khố rồi.

Nhiều tiền quá! Quá nhiều tiền!!! Ánh mắt hâm mộ và ghen tị của Tô Cẩm Bình quét khắp người hắn, nước miếng vẫn dâng lên trong miệng, cảm xúc tuôn trào như muốn bao phủ lấy nàng, cuối cùng, dưới ánh mắt kinh ngạc của ai đó kia, nàng từ từ hỏi: “Tiểu Hồng Hồng, huynh nói... có phải quan hệ của hai chúng ta rất tốt không?”

“Ừ!” Giọng nói thản nhiên như thường ngày nhưng lại mang theo chút ý cười mà chính hắn cũng không phát hiện ra.

“À... chuyện đó...” nói tới đây, nàng lại không tự chủ được nuốt nước miếng một chút, đá lông nheo với hắn rất thô bỉ, nói tiếp: “Vây... không biết huynh có ngại chia cho ta một chút bạc của huynh không? Thật ra cũng chẳng cần bao nhiêu, gỡ khối kim cương này ra là được rồi, à phải rồi, đương nhiên là nếu huynh không để ý, thì cũng có thể tặng cho ta cả mấy miếng ngọc ngoài kia nữa. À, cây bút, nghiên mực này hình như cũng không tệ, chiếc ghế kia thì to quá, mang theo lại không tiện lắm, chà, còn nữa...”

Giờ thì Phong và Tu đã bắt đầu ôm đầu khóc thầm lên! Ông trời ơi, đây là đương gia chủ mẫu của bọn họ mà do chính điện hạ nhà bọn họ chọn tới chọn lui mười mấy năm mới chọn được đây sao? Ôi trời ơi, phạm tội nghiệt gì mà lại thế này chứ?!

Tô Cẩm Bình ba la bô lô chỉ dám bảo vật kia nói một hồi, cũng quên luôn cả chủ nhân của chúng lên tận chín tầng mây. Vì thế, sắc mặt Bách Lý Kinh Hồng hoàn toàn sa sầm xuống, thời khắc này, hắn thực sự hối hận vì đã cho nàng xem mấy thứ này, vì lúc trước khi tới đây, trong mắt nàng luôn chỉ có một mình hắn, nhưng hiện giờ dường như đã không còn có sự tồn tại của hắn nữa rồi!

Mà Tô Cẩm Bình ba hoa đến nửa ngày, cuối cùng cũng có thể lòi đầu óc trở về lại hỏi tiếp: “Nói thật đi, trừ mấy thứ này ra, có phải huynh còn giấu bạc ở chỗ khác nữa không?” Hắn vừa mới nói, hắn có tới ba khối kim

cương to như vậy, nhưng ở đây chỉ có một khối, còn hai khối khác hẳn là giấu ở nơi khác chứ?

Hắn khẽ gật đầu, không nói. Trong ánh mắt xám bạc đã nhuộm chút tức giận, nhưng cô nàng nào đó vừa thấy bạc là cao hứng đến đến cả người lại hoàn toàn không hề nhận ra, chỉ mãi mê vui vẻ một mình: “Này, có thể chia cho ta một ít được không?”

“Không được.” Chỉ hai chữ phun ra khỏi miệng hắn, thanh lãnh cao ngạo, lãnh đạm như núi xa, hoàn toàn không hề lưu lại nửa phần thương lượng cho Tô Cẩm Bình.

Vì thế, khuôn mặt xinh xắn của cô nàng thô bỉ đang vuốt ve bảo bối nào đó thoáng tái mét, mặt đây về tức tối nói với hắn: “Nếu huynh không có ý định chia chỗ bạc này cho ta, thì còn cho ta xem làm gì? Không phải là cố tình muốn ta mất ngủ đêm nay sao?”

“Tài sản, chỉ có thể giao cho phu nhân.” Một vài chữ nhẹ nhàng bay ra, hơi quay đầu đi, trên khuôn mặt đã nhuộm màu ửng hồng.

Hắn vừa dứt lời, Phong và Tu đang khóc lóc vô cùng thương tâm bỗng nín thở tập trung nghe ngóng, chờ xem tình hình tiếp tục phát triển. Thì ra điện hạ đột nhiên khoe của thế này, là vì cầu hôn à? Chà, thế thì còn được!

“Phu nhân của huynh là ai?” Nàng hung hung hãn hãn hỏi, nàng muốn đi cướp phu nhân của hắn! Nói xong, nàng chợt dừng lại, không phải người này còn chưa có phu nhân sao? Nghĩ vậy, Tô Cẩm Bình liền đen mặt hỏi: “Không phải là huynh muốn nói đến cái cô nàng cần phải lau dử mắt Mộ Dung Song kia chứ?”

“...” Cần lau dử mắt à? Nhưng khiến hắn khó hiểu hơn là, sao nàng lại nghĩ đến Mộ Dung Song? Trầm ngâm một lúc, hắn mới mở miệng nhắc lại một sự thật: “Ta đã từ hôn với ả ta rồi!”

Vì thế, Tô Cẩm Bình bị rút não nửa ngày cuối cùng cũng hiểu ra, sau khi im lặng một lúc lâu, đôi mắt phương nhìn chằm chằm người đàn ông tuyệt sắc trước mặt không chớp mắt. Khuôn mặt của hắn vẫn lãnh đạm như

trước, nhưng dưới ánh mắt chăm chú của nàng, mặt hắn dần dần đỏ bừng lên vì mất tự nhiên, còn hơi có vẻ xấu hổ, đôi mắt xám bạc tuy vẫn không có tiêu cự, nhưng lại đảo loạn vòng quanh, vô cùng ngượng ngùng.

Sau đó, cô nàng nào đó vòng hai tay trước ngực, nhìn hắn như cười như không, hỏi đầy vẻ trêu tức: “Bách Lý Kinh Hề, không phải là huynh đang cầu hôn ta đấy chứ?”

“Nếu... nếu ta nói phải thì sao? Nàng, có bằng lòng theo ta không?” Gương mặt như ngọc đã sớm đỏ hồng như ánh nắng chiếu nơi chân trời, nhưng vẫn cố trấn định nhìn nàng, bàn tay dưới tay áo bào hơi siết chặt lại, đầy vẻ lo lắng.

“Thật lòng mà nói, thì huynh đối xử với ta rất tốt, ta cũng rất thích huynh, huynh cầu hôn ta, dường như ta cũng không có lý do gì mà không đồng ý, hơn nữa, huynh còn giàu có như vậy nữa. Nhưng mà, có một hiện thực chúng ta cần phải nhìn rõ, đó là, giữa ta và huynh, chỉ có tình cảm gắn kết, còn hoàn toàn không hiểu rõ lẫn nhau. Quả thật, tình yêu là nền móng của hôn nhân, chúng ta có nền móng, nhưng phải dùng cái gì để bảo đảm cho cả đời?” Trên phương diện tình cảm, thật ra Tô Cẩm Bình là một người rất lý trí, tuy thỉnh thoảng nàng hơi mơ hồ, nhưng cái gì cần phải nhìn rõ, thì nàng vô cùng nghiêm túc!

Nghe nàng nói vậy, hắn hơi ngẩn người, như là không ngờ nàng còn có thể có suy nghĩ như vậy. Ở thời đại này, không phải đâu là nam nữ ái mộ nhau, hoặc là môn đăng hộ đối thì có thể ở bên nhau sao? Dần dần hắn cũng hồi phục tinh thần: “Cổ lau dai như lụa, phiến đá không chuyển dời. Dù cho nàng không muốn làm cổ lau, thì ta cũng nguyện làm phiến đá!” Nói xong, mặt của hắn đã đỏ hồng như mộng của sinh vật nào đó. Lúc trước, dù có đánh chết hắn, hắn cũng không nói ra được mấy lời này.

Phong và Tu cảm giác như hô hấp của mình ngừng lại, điện hạ mà cũng có thể nói với người ta những lời như thế, đúng thật là...

Hắn vừa dứt lời, Tô Cẩm Bình hoàn toàn trầm mặc. Nàng vẫn không quên nơi này là nơi nào, là cõi đại mà ai cũng tam thế tứ thiếp. Đối phương, lại là người hoàng tộc, theo nàng thấy thì xem ra còn có dã tâm tranh đoạt

thiên hạ, nếu ở bên hấn, thì thứ mà cuối cùng nàng có được, sẽ chỉ là đấu đá không ngừng, thậm chí cả tình yêu cũng không có duy nhất. Cho đến khi không khí xung quanh như ngưng đọng lại, yên tĩnh đến mức chỉ nghe thấy tiếng thở của nhau, Tô Cẩm Bình mới nhấn mạnh từng từ một: “Ta, tuyệt đối sẽ không chung chường với người khác, huynh có thể đáp ứng không?” Giọng nói mạnh mẽ, rõ ràng, nàng có thể tranh đoạt thiên hạ, mưu toan quyên thế vì hấn, nhưng chỉ duy nhất điểm này, là sự kiêu ngạo của nàng mà không ai có thể xâm phạm, cũng là tôn nghiêm của phụ nữ hiện đại, là đường ranh giới cuối cùng mà nàng phải bảo vệ!

Điều này khiến cả Phong và Tu đều muốn xông thẳng ra ngoài, đùa cái quái gì thế, điện hạ là người sẽ bước lên ngai vàng, từ xưa đến nay, có Hoàng đế nào mà không tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần? Bọn họ đang muốn xông ra lên tiếng, nhưng vị điện hạ không có tì tần đờnà bọn họ đã lên tiếng đồng ý mất rồi ---

“Có thể!” Một chữ nhẹ nhàng bay ra, lại đập mạnh vào lòng Phong và Tu khiến bọn họ có cảm giác như sắp phát điên rồi!

Bách Lý Kinh Hồng hoàn toàn thản nhiên, nàng có thể nói ra yêu cầu như thế, hấn cũng không lấy gì làm kỳ lạ, vì bình thường tuy nàng tỏ ra không đứng đắn một chút, nhưng hấn lại có thể nhìn ra sự kiêu ngạo từ trong cốt cách. Hơn nữa, mẫu phi đã từng nói với hấn: “Hồng nhi, chớ tham lam phú quý trên thế gian, nếu có thể có được một người yêu thương mình, bên nhau đến tận lúc bạc đầu, mới thực sự là may mắn.” Mẫu phi cũng nói, năm xưa bà không hiểu điều này, nên mới khổ cả đời, hối hận cả đời, dặn hấn tuyệt đối không thể dẫm lên vết xe đổ của bà.

“Nhớ rõ những gì huynh nói, nếu không, ta sẽ tự tay chấm dứt tính mạng của huynh!” Nàng nhìn thẳng vào mặt hấn, nói từng chữ từng chữ một, giọng điệu tàn nhẫn không chút lưu tình, nói thẳng cho đối phương biết, mình không hề nói đùa. Cuộc đời của Tô Cẩm Bình nàng, không chấp nhận sự phản bội! Người phản bội --- phải chết!!!

Hấn nghe vậy, khẽ nở nụ cười, tươi đẹp như trăm hoa đua nở, rạng rỡ như cánh hoa anh đào: “Được!” Ngưng lại một chút, hấn lại cười nói:

“VẬY, NÀNG ĐỒNG Ý RỒI SAO?”

Nhìn bộ dạng cười xán lạn của điện hạ nhà mình, khoe miệng Phong co rút, lệ rơi đầy mắt quay đầu sang nhìn huynh đệ tốt của mình: “Huynh nhìn sắc mặt của điện hạ hiện giờ đi, đó là cao hứng sao?” Đường Đường là Hoàng tử một nước, dùng tài sản giàu có nhất nước cùng với lời hứa trọn kiếp một đôi để cầu hôn một cung nữ, thành công rồi còn cao hứng đến mức như vậy sao?

“Hình như là thế!” Giọng nói của Tu cũng mang theo vẻ nức nở.

Hai người nhìn nhau, rồi lại ôm đầu khóc òn lên, điện hạ xong thật rồi!!!

Nghe hẳn hỏi như vậy, nàng cười đáp: “Đồng ý!” Nàng còn lý do gì để mà không đồng ý chứ? Hai người yêu nhau không phải là vốn nên ở bên nhau hay sao? Hơn nữa, hẳn còn có thể đáp ứng điếu kiện như vậy rồi còn gì. Nàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “Này, nếu ta đã đồng ý rồi, vậy tài sản của chàng...” Nói tới câu này, nét mặt đang nghiêm túc lại trở nên thô bỉ.

“Đương nhiên là xin nương tử vui lòng nhận cho.” Nói xong, hẳn bước tới vài bước, kéo nàng đi ra phòng ngoài, động tác rất dứt khoát, không để cho nàng kịp phản ứng.

Tô Cẩm Bình lộ ra nụ cười bỉ ổi, nhìn cách bài trí trong phòng tượng trưng cho sự giàu có, còn chưa kịp phản ứng gì đã bị hẳn kéo ra ngoài, khiến nàng hoảng hốt hỏi: “Bách Lý Kinh Hằng, chàng làm gì đó?”

Tiếng kêu kinh hãi vang lên, hẳn bỗng ngừng tay, vẻ mặt hơi kinh ngạc quay đầu lại, lẳng lặng nhìn nàng, bên cạnh khuôn mặt xinh đẹp với góc cạnh duyên dáng đập vào mắt Tô Cẩm Bình, rèm mi dài như lông vũ nhẹ nhàng chớp một cái, như đang suy nghĩ gì đó, rồi lại chậm rãi nói với Tô Cẩm Bình: “Nương tử, không phải là nên ngủ cùng phu quân sao?”

“Chúng ta còn chưa thành thân!!!” Tô Cẩm Bình to giọng phản bác, điên à!!! Chưa thành thân thì ngủ cùng cái lông gì chứ?

Nhìn cô nàng y như con mèo xù lông, hấn cúi đầu khẽ cười thành tiếng: “Nên là, nương tử chỉ cần ngủ cùng vi phu là được, ta sẽ cố gắng không làm gì cả.”

“Không được không được!” Đùa cái khỉ gì thế, không phải là nàng khác người đâu, nhưng hai người vừa nói những lời tình tứ âu yếm như vậy, giờ lại lập tức phát triển đến mức leo lên giường, thật sự rất xấu hổ!!!

Hấn nhắm mắt làm ngơ, dùng nội lực chế ngự cổ tay nàng, đoạt lấy cơ hội phản kháng của nàng, kéo nàng đi tiếp, giọng nói thanh lãnh vang lên ở phía trước: “Nương tử, lên giường rồi vi phu sẽ nói cho nàng biết những nơi giấu bạc khác ở đâu.”

Chết tiệt! Tô Cẩm Bình không tìm được thềm chửi to một tiếng trong lòng! Đây không phải là dùng điểm yếu của người ta để uy hiếp người ta sao? Vì thế, sự phản kháng vốn vô cùng kiên định, dần dần cũng yếu đi, để mặc hấn kéo lên giường. Gương mặt lãnh đạm của Bách Lý Kinh Hồng lại thoáng ánh lên nụ cười khẽ, nhìn vô cùng sung sướng.

Phong và Tu không hẹn mà cùng lau nước mắt nơi khóe mắt. Nhìn tình cảnh này, bọn họ mừng thầm, may quá, điện hạ vẫn chưa bị ăn sạch, vẫn còn có chút tôn nghiêm của đàn ông, tuy rằng, tôn nghiêm này phải dùng bạc để đổi lấy.

Tô Cẩm Bình đi theo hấn, đi tới, đi tới, càng đi càng cảm thấy không ổn, nhìn bóng người trắng như tuyết đi đằng trước kia, không hiểu sao nàng lại như thoáng thấy sau lưng hấn có chín cái đuôi hồ ly đang vẫy vẫy. Đúng thế, không phải là một cái đuôi, mà là chín cái!!! Rõ ràng là một con hồ ly chín đuôi tâm địa gian xảo thâm độc. Trong lòng nàng lập tức cũng thấy hơi chột dạ, ôi trời ơi, sao nàng lại có cảm giác bị lừa thế nhỉ? Cứ như là vừa bước vào cái bẫy mà người ta đã giăng sẵn vậy!!!

Chờ đến khi nàng kịp phản ứng lại, thì nàng cũng đã nằm trong lòng hấn rồi. Vẫn là cảm xúc lạnh lạnh như băng, vẫn là mùi hương tuyết liên thơm ngát xộc vào mũi, vẫn là gương mặt tuyết trắng khiến người ta chảy máu mũi trước mặt, nhưng nàng lại cảm thấy người bên cạnh mình có gì

đó khác với bình thường, chà, đi đâu gì khác nhỉ? Có cảm giác như là... bộ mặt thật lộ ra vậy!!!

Nàng còn đang mãi suy nghĩ, cánh tay trên lưng bỗng siết chặt lại, bên tai vang lên giọng nói thanh lạnh của hắn: “Đang nghĩ gì thế?” Rõ ràng là câu hỏi, nhưng lại vẫn bình thản như hồ nước không một gợn sóng.

“Đang nghĩ là, bình thường không phải chàng đi đâu rất khô khan sao? Sao hôm nay đột nhiên lại tình cảm như thế chứ?” Tô Cẩm Bình thẳng thắn nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

“...” Hắn co rút khóe miệng, nhất thời á khẩu! Khô khan? Tình cảm? Hắn không biết đáp lại mấy lời này của nàng thế nào, nên không trả lời nữa, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể nàng, chậm rãi nhắm đôi mắt xám bạc tinh tường như ánh trăng kia lại. Hắn vẫn nhớ rõ, những ngày trước, khi nàng cho là mình làm gì với hắn, cũng cùng ngủ với hắn như thế này, rất ấm áp, cảm giác ấm áp thoải mái như hôm nay vậy. Dòng máu trong cơ thể hắn cũng như dần ấm lên, nếu có thể, hắn rất muốn cứ ôm nàng mãi như thế này, cả đời không buông tay...

Thấy hắn lại không nói lời nào, Tô Cẩm Bình bĩu môi, lại khô khan rồi! “Này, Hoàng Phủ Hoài Hàn muốn ta giết chàng, làm sao bây giờ? Nếu ta không giết chàng, hắn sẽ lấy mạng ta và Thiên Ưc.” Đây thực sự là một vấn đề

Hắn nghe vậy, rèm mi dài hơi run lên, một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng hỏi: “Vậy nàng định làm thế nào?”

“Ta định giết hắn, có đi đâu, nếu thực sự giết cái tên đoàn thợ đó, có lẽ ta cũng sẽ phải trả cả mạng của mình!” Vấn đề này thật sự rất nghiêm túc, nàng không hề muốn chết cùng với tên cầu hoàng đế đó chút nào.

Đoàn thợ à? Hắn hơi giật giật khóe môi, sau đó thản nhiên nói: “Yên tâm, nàng sẽ không sao! Đêm mai ta sẽ đưa nàng ra khỏi cung. Còn những người của Tô gia thì...” Cướp thiên lao không khó, nhưng trong phạm vi của Đông Lăng, cướp thiên lao còn phải đảm bảo để Hoàng Phủ Hoài Hàn

không tìm ra, thì quá khó khăn. Dù sao, Hoàng Phủ Hoài Hàn có thể làm đối thủ của hắn thì tuyệt đối cũng không phải là người dễ ứng phó.

“Người của Tô gia, có thể cứu được thì cứu, không cứu được thì thôi. Dù sao ta cũng không có nhiều tình cảm lắm với bọn họ.” Trong giọng nói của Tô Cẩm Bình mang theo vẻ không bận tâm, tất cả đều là do Tô Niệm Hoa gieo gió gặt bão, không liên quan gì đến Tô Cẩm Bình nàng cả.

Không có nhiều tình cảm lắm? Nghe nàng nói vậy, hắn khẽ nhíu mày, bất chợt mở mắt ra, hơi khó hiểu nhìn nàng: “Ông ấy, không phải là phụ thân của nàng sao?”

“Có thời gian ta sẽ nói cho chàng biết!” Không phải nàng không muốn nói, mà lai lịch của nàng thực sự quá ly kỳ, hơn nữa, dù nàng không đến từ thế giới khác, thì thân phận nàng có lẽ cũng chẳng đơn giản gì, chưa biết chừng còn liên quan đến cả ân oán vương triều, có thể không nói thì cố gắng không nói vẫn hơn.

Nghe câu này, hắn cũng không hỏi nữa, chỉ ôm chặt nàng hơn. Hắn biết nàng không muốn nói cho hắn biết, nhưng hắn cũng tin rằng, rồi sẽ có một ngày nàng bằng lòng nói cho hắn nghe. Hắn cũng tin rằng, ngày đó sẽ không quá xa.

Bỗng nhiên, Tô Cẩm Bình ngẩng đầu hỏi: “Chàng vừa nói ngày mai sẽ đưa ta ra khỏi cung à? Chàng đã chuẩn bị ổn rồi sao?”

Hắn khẽ cười, chậm rãi gật đầu. Kế hoạch ban đầu của hắn là thừa dịp lễ xuân thu ngày mai, nơi nơi đều ồn ào hỗn loạn, sẽ rời khỏi Đông Lăng. Mật đạo trong phòng hắn cũng đã được đào đến Tây Giao kinh thành, bên dưới là mê cung dày đặc, nếu không có bản đồ nhất định sẽ không thể tìm được đường ra. Cả tuyến đường và hành trình đã được hắn lên kế hoạch ổn thỏa, hắn muốn đi, thì dù là Hoàng Phủ Hoài Hàn kia cũng không thể giữ được. Thế cục bên phía Nam Nhạc đã bị hắn khống chế hơn một nửa, chỉ chờ hắn quay về Bày mưu tính kế suốt mấy chục năm nay, rốt cuộc cũng chờ tới ngày hôm nay, nhưng trong lòng lại thoáng thấy bất an, còn sự bất an này đến từ đâu thì hắn cũng không rõ lắm.

Tô Cẩm Bình không nghĩ nhiều như vậy, vì nàng cũng không hiểu rõ người đàn ông bên cạnh mình đây có thực lực đến đâu, cũng không rõ năng lực thực sự của Hoàng Phủ Hoài Hàn cao đến đâu, nên không hỏi tiếp nữa. Nàng ngập dài một cái, hỏi tiếp: “Vậy sau khi xuất cung, ta sẽ đi đâu?”

“Theo ta về Nam Nhạc.” Hắn trả lời ngắn gọn dứt khoát, không chút do dự nào.

Tô Cẩm Bình hùng hổ nghiêm mặt nhìn hắn: “Ta đã đồng ý rồi sao? Ta còn chưa đồng ý mà chàng đã tự tiện quyết định thay ta. Ta nói cho chàng biết, Tô Cẩm Bình ta là người rất có khí phách, ta không đồng ý đi Nam Nhạc thì đừng ai nghĩ đến chuyện bắt ta đi!” Hắn nói nàng quay về Nam Nhạc cùng hắn thì nàng phải theo hắn sao? Hắn nghĩ nàng quá không có chính kiến rồi!!!

Hắn nghe nàng nói vậy, liền trầm ngâm, một lúc lâu sau cũng không nói gì. Cho đến khi Tô Cẩm Bình nghĩ hắn sẽ không nói nữa, thì đôi môi mỏng bỗng phun ra vài chữ: “Chỗ bạc còn lại của ta, đều ở Nam Nhạc. Còn nhiều hơn quốc khố của Hoàng Phủ Hoài Hàn rất nhiều, nàng thật sự không muốn theo ta sao?”

“Ai you! Đi chứ, phải đi!” Tô Cẩm Bình thoáng kích động vô cùng, bạc nhiều hơn cả quốc khố của Hoàng Phủ Hoài Hàn à? Nếu nàng không đi thì đúng là đầu bị kẹp vào cửa rồi! “Vừa rồi ta chỉ tự tiện nói vậy thôi mà. Dù không vì nhiều bạc như vậy, thì ta cũng đâu nỡ bỏ tiểu Hồng Hồng chứ!” Tô Cẩm Bình vừa nói vừa thề phỉ nhổ chính mình, nói ra mấy câu này, chính nàng còn thấy buồn nôn, nhưng vì bạc dù có buồn nôn một chút cũng chẳng sao hết.

“Ha ha...” Hắn trầm giọng cười thành tiếng, tuy biết câu cuối cùng của nàng có phần không thật, nhưng hắn nghe vẫn cảm thấy sung sướng đến khó tả. Cười xong, hắn nhẹ nhàng nhắm mắt lại, ôm nàng, bình yên ngủ.

Nghe tiếng cười của hắn, vẫn nhẹ nhàng êm tai như lúc mới quen, nhưng lại mang theo không ít hơi thở của trần thế, Tô Cẩm Bình cũng cong môi cười, nhắm mắt ngủ.

Phong đẽ thấp giọng, đầu đẽ vạch đen nói: “Hoàng tử phi thực sự rất khí phách nhỉ!” Ban đầu còn rất nghiêm nghị, chính khí nói mình có khí phách, điện hạ vừa nói tới tên một cái là chẳng thấy khí phách đâu nữa!

Cầm Tu đã rơi thẳng xuống đất: “Ta cũng thấy thế!”

----bamhollyland.com----

Cung Cảnh Nhân, trên mái nhà, Tô Cầm Bình nằm ngửa người nhìn bầu trời trên hoàng cung, bên cạnh nàng là Thiển Úc: “Tối qua ta đã bàn bạc ổn thỏa với hắn rồi, đêm nay chúng ta sẽ xuất cung.”

Thiển Úc nghe vậy, khẽ gật đầu, nắm tay hơi siết chặt lại, có chút cảm giác lo lắng, nhưng cảm giác mong chờ còn nhiều hơn. Bỗng nhớ tới một chuyện, cô liền hỏi: “Tiểu thư, gần đây xảy ra một chuyện lớn, người có biết không?”

“Chuyện lớn gì?” nàng chỉ biết một chuyện lớn duy nhất, đó là mình bị người ta đánh vào mông, hơn nữa, đến giờ vẫn còn hơi đau.

“Dật vương điện hạ nói sau lễ xuân thu sẽ đi tham gia đại hội Võ lâm, mà hôm qua ngài ấy lại đưa cho Dật vương phi một thanh ngọc như ý nữa!” Thiển Úc nói hết một mạch.

Tô Cầm Bình hơi khó hiểu nhìn cô: “Ngọc như ý thì làm sao? Chẳng lẽ thanh ngọc như ý đó rất đáng giá sao?”

Sau gáy Thiển Úc xuất hiện một vạch đen rất to, đáng giá à? Sao tiểu thư nghĩ cái gì cũng thành tên thế? “Tiểu thư, chẳng lẽ người không biết nếu vương tôn quý tộc mà đưa ngọc như ý cho vợ của mình là có ý gì sao?”

“Có ý gì?” Tô Cầm Bình quay đầu sang, cảm thấy hơi hứng thú, vì ấn tượng của nàng đối với hai vợ chồng họ cũng không tệ lắm.

“Nếu đưa ngọc như ý, đầu tiên là muốn nói người con gái kia vẫn còn trong sạch, sau đó cũng là tỏ ý tình nguyện tặng cả tên bạc châu báu của

mình, để tỏ vẻ kính trọng tuyệt đối với người vợ đó. Mà ý nghĩa lớn nhất đó là để ông ý để đối phương tái giá.” Thiên Ưc nói thật nhanh rồi lại thở dài: “Dật vương phi tốt số thật, trăm nghìn năm qua, cũng chỉ có hai người con gái được tôn vinh như vậy.”

Tô Cẩm Bình lườm cô ấy một cái không đồng ý: “Không phải là thành bỏ vợ sao? Có gì tốt chứ?”

“Không!” Sắc mặt Thiên Ưc bỗng nghiêm túc hẳn, quay sang nói: “Tiểu thư, người phải biết rằng, phủ thân vương có biết bao nhiêu tài sản, mà Dật vương phi có thanh ngọc như ý kia, ắt sẽ có vô số đàn ông đổ xô vào ấy. Hơn nữa, đây hoàn toàn không phải bỏ vợ. Bỏ vợ tức là người vợ đó phạm vào bầy đi đâu cấm kỵ nên bị bỏ, bị bỏ rồi sẽ không còn ai cần nữa. Nhưng tặng ngọc như ý, là để nói rằng cô gái ấy hiền lương thực đức, mà người đàn ông kia tự cảm thấy mình không xứng với đối phương, mới đẩy cô gái đó lên địa vị cực kỳ cao, phủ Dật vương kia cũng sẽ trở thành nhà mẹ đẻ mới của Dật vương phi, như vậy, xuất thân còn cao quý hơn ban đầu rất nhiều! Tiểu thư, người nghĩ mà xem, so với việc gả cho một người không thương mình rồi sống cả đời, thì chi bằng có một xuất thân tốt hơn để gả cho người khác không phải sẽ tốt hơn nhiều sao?” Đi theo Tô Cẩm Bình lâu ngày, tư tưởng của cô ấy cũng thoáng hơn nhiều.

“Không ngờ còn có ý nghĩa này nữa!” Tô Cẩm Bình cảm thán, theo nàng nghĩ, cô đại tượng trưng cho phong kiến, cũng không biết còn có chuyện tiến bộ như vậy! Hoàng Phủ Dật cũng không tệ, không thích người ta nhưng cũng không quên tính toán tiền đồ tốt đẹp cho người ta.

“Tiếc là...” Thiên Ưc khẽ lắc đầu.

Tô Cẩm Bình quay sang nhìn cô: “Tiếc cái gì?”

“Tiếc là Dật vương phi lại đập nát thanh ngọc như ý đó trước mặt mọi người, còn cứng rắn đâm đầu vào cửa phủ Dật vương đến vỡ đầu chảy máu, nói là phụ nữ không thờ hai chồng, bảo nàng đi tái giá, chi bằng để nàng chết ở ngay phủ Dật vương này để bảo toàn thanh danh của mình.” Nói xong, Thiên Ưc vừa có vẻ tôn kính, lại vừa cảm thán, sắc mặt rất phức tạp.

Nghe cô ấy nói vậy, Tô Cẩm Bình lại khẽ cười, người con gái đó thật sự rất bản lĩnh, có đi ầu, thật ra tim Hoàng Phủ Dật kia cũng rất mềm, sau lần ần này, dù thế nào hẳn ta cũng sẽ không có suy nghĩ đó lần thứ hai nữa. Dù hẳn ta có không tương thân tương ái với Bạch Tịch Nguyệt, thì ít ra cũng sẽ tôn trọng nàng ấy. “Quả nhiên lúc trước ta không nhìn lần nàng.” Nàng cất tiếng thở dài, nỗi lòng đã bay lên tận chín tầng mây.

Nhìn bầu trời trong xanh, từng đám mây trắng bị gió thổi tan ra, biến đổi thành các hình dạng khác nhau, khiến Tô Cẩm Bình chợt nhớ tới một câu nói đậm chất thơ mà nàng đã nghe ở kiếp trước, quay sang nhìn Thiên Ưc hỏi: “Thiên Ưc, em nghĩ nếu không có gió, mây có buồn không?”

“Đạ?” Gì cơ ạ? Gió với mây thì có cái gì mà buồn chứ? Nhưng nhìn Tô Cẩm Bình nhìn mình không chớp mắt, cô gái đầu một lúc rồi đáp: “Tiểu thư, nô tỳ cũng không biết!”

“Ha ha ha... thật ra ta cũng không biết.” Nàng trầm giọng thở dài, nghĩ đến những ngày tháng mà mình đến nơi này, lại cười với Thiên Ưc: “Nhưng ta biết rằng, nếu không có tiểu nha đầu lảm đi ầu nhà em, thì ta nhất định sẽ rất buồn!”

“Tiểu thư, người đang khen em hay chê em thế?!” Thiên Ưc mím môi quay đầu đi, ra vẻ vô cùng mất hứng.

“Ha ha ha... được rồi được rồi, đừng giận mà, không trêu em nữa.” Tô Cẩm Bình cười khan khách.

Thiên Ưc nói: “Tiểu thư, nô tỳ đã nói rồi, người ở đâu, nô tỳ ở đó!”

Tô Cẩm Bình khẽ cười rồi lại cảm thán: “Có đi ầu, nói thật lòng thì, đến khi sắp phải rời đi, cũng cảm thấy hơi luyến tiếc hoàng cung này.” Lấy Hoàng Phủ Hoài Hàn làm đầu, ở nơi này cũng không ít kẻ tiện nhân, nhưng người tốt như Hồng Phong cô cô hay Hạ Đông Mai cũng khiến nàng không nở xa.

Thiên Ưc bĩu môi: “Có gì mà phải tiếc ạ? Cả đám nương nương kia, đáng ghét chết đi được, lúc nào cũng gây phiền phức cho người, sau này

rời cung sẽ không bao giờ phải gặp lại họ nữa.”

Tô Cẩm Bình cười, đang định nói gì đó, thì chợt thấy vài thái giám đi về phía cung của mình, liền không nói nữa, đưa tay ra kéo Thiên Ưc dậy, nhảy xuống dưới.

Đám thái giám kia thấy các nàng nhảy từ trên mái nhà xuống cũng giật mình kinh hãi, có đi đâu họ nhanh chóng bình tĩnh lại, nói với Tô Cẩm Bình: “Tô Cẩm Bình, Hoàng hậu nương nương truyền người tới yết kiến!”

Hoàng hậu à? Nam Cung Ninh Hinh tìm nàng làm gì? Thiên Ưc bất giác nắm lấy tay áo Tô Cẩm Bình, đêm nay chuẩn bị trốn ra ngoài rồi, Hoàng hậu nương nương lại cho truyền tiểu thư, sẽ không xảy ra chuyện gì bất trắc chứ?

“Được, ta đi ngay.” Tô Cẩm Bình nói rồi cho Thiên Ưc một ánh mắt trấn an, sau đó đi theo tiểu thái giám kia.

Đi theo đám người tới cung Phi Phương, tuy vẫn là cung điện lúc trước, nhưng cách bài trí bên trong đã thay đổi hết, từng món đồ đều là báu vật quý, bộc lộ hết sự trọng thị của Hoàng Phủ Hoài Hàn đối với vị hoàng hậu mới này của mình. Đãi ngộ đó tuyệt đối không phải là cùng một mức độ với Hách Liên Dung Nhược.

Bước vào phòng, nàng nhìn thấy ngay Nam Cung Ninh Hinh đang ngồi ở phượng tọa, phượng bào đoan trang mà cao quý, so với vẻ ngạo nghễ thường ngày, thì hôm nay nhìn nàng ta còn có thêm phần uy nghiêm. Thấy Tô Cẩm Bình đi vào, nàng ta liền lên tiếng phân phó hạ nhân xung quanh: “Lui hết ra ngoài cho bản cung!”

“Vâng, Hoàng hậu nương nương!” Đám cung nhân cúi người hành lễ rồi lui ra ngoài, trước khi đi còn không quên đóng cửa lại.

Đôi mắt phượng của Tô Cẩm Bình thoáng toát ra tia sáng lạnh, trong chỗ tối của điện này vẫn còn một người, hơn nữa, với khí thế từ người đó, có thể nhận ra người đó có năng lực của một sát thủ! Chờ mọi người lui hết, Tô Cẩm Bình cũng không quanh co lòng vòng, ngẩng đầu nhìn Nam

Cung Ninh Hinh: “Sao hả? Hoàng hậu nương nương muốn lấy mạng ta sao?”

Nam Cung Ninh Hinh ngẩn người, không hiểu nàng nói thế có ý gì, nhìn thấy vẻ lạnh lùng trong mắt nàng, nàng ta nghĩ một chút mới chợt hiểu ra, liền cười nói: “Cô nghĩ nhiều quá rồi, trong điện chỉ là người mà cha ta phái tới để bảo vệ ta. Bản cung cũng không nghĩ đến chuyện giết cô!” Thật ra, dù nàng ta có muốn giết, thì giết xong rồi biết phải nói năng thế nào với Hoàng thượng đây?!

Nghe nàng ta nói vậy, sát khí trên mặt Tô Cẩm Bình mới dịu đi, nói: “Nếu vậy, không biết nương nương tìm nô tỳ đến có chuyện gì?” Đối với Nam Cung Ninh Hinh, nàng không thích cũng không ghét, nhưng lại rất đẽ phòng.

“Nếu bản cung đoán không nhầm, thì chắc chắn cô sẽ không nghe theo Hoàng thượng mà đi giết Bách Lý Kinh Hồng, có phải không?” Tuy là hỏi, nhưng trên mặt nàng ta lại hoàn toàn mang vẻ đã dự đoán trước.

Nói chuyện với người thông minh, Tô Cẩm Bình cũng lười phải đi đường vòng, chỉ lạnh lùng đáp: “Nương nương thánh minh.” Lời nói có vẻ cung kính nhưng trong giọng điệu lại không hề có chút cung kính nào.

Nam Cung Ninh Hinh cũng không tức giận, đứng dậy khỏi phượng tọa, bước thong thả từng bước từ trên đài cao xuống, đi đến trước mặt Tô Cẩm Bình, bốn mắt nhìn nhau. Một lúc lâu sau, Nam Cung Ninh Hinh mới nói: “Vì bản cung cũng là phụ nữ, nên bản cung có thể hiểu được suy nghĩ của cô. Nếu bản cung đoán không nhầm, ngày mai cũng là ngày cô chuẩn bị rời khỏi hoàng cung!”

Nói tới đây, Tô Cẩm Bình vụt đưa tay ra, tóm lấy cổ họng Nam Cung Ninh Hinh. Tô Cẩm Bình nàng chưa bao giờ là người tốt, nếu có người uy hiếp tính mạng của nàng, thì nàng không hề ngại lấy mạng của đối phương ra để cam đoan mạng sống của mình một chút nào cả. Người trong chỗ tối thấy vậy dường như cũng muốn lao ra, Nam Cung Ninh Hinh chỉ chậm rãi nói, cổ của nàng ta ở trong tay Tô Cẩm Bình, trên mặt hoàn toàn không có chút vẻ hoảng hốt nào: “Yên tâm, mục đích của ta không phải là ngăn cản

cô. Nhưng cô phải biết rằng, ngày mai là lễ xuân thu, cũng là ngày lễ khai quốc của Đông Lăng vài chục năm trước. Nếu cô muốn đi ắt sẽ chọn ngày mai, đi đầu này, ta đoán được, chắc chắn Hoàng thượng cũng đoán được.”

Nghe nàng ta nói vậy, Tô Cẩm Bình mới thu tay lại: “Nên là?” Giọng nói lạnh như băng, khuôn mặt cũng lạnh đến đáng sợ.

“Ngày mai nhất định Hoàng thượng sẽ tăng cường phòng thủ, vì thế, đêm mai, ngay cả cửa cung Cảnh Nhân cô cũng sẽ không thể bước ra được. Trừ khi, bản cung lừa đám thị vệ đi giúp cô.” Nam Cung Ninh Hình chậm rãi nói.

Mắt phượng nheo lại, cười hỏi: “Điều kiện của cô?” Hai người không thân cũng chẳng quen, lại còn có mấy lần đụng chạm không lớn không nhỏ, nàng ta không có trách nhiệm hay nghĩa vụ phải giúp mình.

“Điều kiện à? Không có, chẳng qua, là xem như cô thiếu bản cung một ân tình!” Giọng điệu vẫn cao ngạo, đôi mắt đẹp nhìn Tô Cẩm Bình không chớp mắt.

Nàng nghĩ ngợi một chút, nếu tính như vậy, thì xem ra nàng cũng không thiệt thòi gì, mà lời Nam Cung Ninh Hình nói cũng rất có lý, nếu ngày mai muốn đi, ắt phải đi tới Lê viên, nhưng ngay cả cung Cảnh Nhân còn không đi ra được, thì sao có thể trốn đi chứ? Hơn nữa, nàng còn phải đưa cả Thiển Úc đi, mà ân tình này, Tô Cẩm Bình nàng cũng không nhất định phải trả, cứ tùy theo sức mình mà làm là được rồi.

“Tốt nhất là cô nên đồng ý đi, vì nếu bản cung đoán không nhầm, thì tối nay mà cô có chút biểu hiện lạ nào, chắc chắn Hoàng thượng sẽ hạ sát chiêu.” Đêm qua Tô Cẩm Bình đi Lê viên nhưng lại quay về mà không có chuyện gì xảy ra, sự lựa chọn của nàng đã quá rõ ràng.

“Vậy nô tỳ tạ ơn Hoàng hậu nương nương!” Lời này chính là đồng ý. Nói xong, không chờ nàng ta đáp lại, nàng liền quay người rời đi.

Chờ Tô Cẩm Bình đi khuất, một người đàn ông mặc áo đen bịt mặt bước ra từ hậu điện, chỉ để lộ một đôi mắt sáng, mày kiếm, vừa nhìn đã

biết là một mỹ nam. Hắn chậm rãi bước đến bên Nam Cung Ninh Hinh hỏi: “Đại tiểu thư, nàng thật sự muốn giúp Tô Cẩm Bình sao?”

“Đúng thế, chỉ cần nàng không còn ở hoàng cung, thì lòng Hoàng thượng sẽ không bị rối loạn nữa. Mà nếu bản cung muốn giết nàng, với thân thủ của nàng, không thể nào không kinh động đến Hoàng thượng. Đến lúc đó, Hoàng thượng cũng sẽ oán hận bản cung. Nhưng nếu giúp Hoàng thượng ngăn cản nàng, tuy Hoàng thượng luôn nói muốn giết nàng, nhưng bản cung tin rằng, nếu thật sự đi tới thời khắc đó, quyết định của Hoàng thượng, chắc chắn sẽ là không hạ thủ!!!” Nàng hiểu Hoàng thượng hơn bất cứ ai khác. Hoàng thượng đối xử với người con gái đó quá đặc biệt, cho tới giờ, Hoàng thượng cũng chưa từng dùng ánh mắt mà chàng nhìn Tô Cẩm Bình để nhìn bất cứ một ai khác. Vì thế, chỉ có cách giúp Tô Cẩm Bình rời đi, thì mới là biện pháp tốt nhất đối với nàng ta.

Người đàn ông bịt mặt kia nghe vậy hơi khó hiểu: “Nếu thế thì nàng cứ trực tiếp giúp nàng ấy là được, sao còn nói công khai? Giờ nàng cho truyền nàng ấy, với sự thông thái của Hoàng thượng, chắc chắn sẽ nghi ngờ đến nương nương thôi.”

“Bản cung vẫn cảm thấy nàng không đơn giản, để nàng thiếu bản cung một ân tình, phòng lúc bất trắc vẫn tốt hơn. Hơn nữa, dù có cho truyền nàng tới hay không, thì Hoàng thượng cũng đều sẽ nghi ngờ bản cung.” Người đàn ông mà nàng yêu, quá đa nghi, cũng quá nhạy bén.

“Nếu Đại tiểu thư đã quyết định rồi, thì thuộc hạ cũng sẽ không nói thêm gì nữa.” Người đàn ông bịt mặt nói xong liền lui ra. Đi chưa được mấy bước, giọng nói của Nam Cung Ninh Hinh lại truyền tới: “Cảnh Chi, thật ra huynh không cần phải đi theo bản cung như vậy, với danh tiếng đệ nhất tài tử kinh thành của huynh ba năm trước, chắc chắn có thể có tiền đồ xán lạn, hơn nữa...”

Vừa nói tới đây, đối phương đã ngắt lời nàng: “Đại tiểu thư, đây là quyết định của thuộc hạ, xin nàng đừng can thiệp!” Cũng giống nàng lúc trước tiến cung vì Hoàng Phủ Hoài Hàn vậy, biết rõ Hoàng Phủ Hoài Hàn

không yêu mình nhưng nàng vẫn tới, còn hẳn, có khác gì đâu? Một chữ ‘tình’ kia, luôn là thân bất do kỷ!

Nam Cung Ninh Hình nhìn bóng lưng cứng đờ của hẳn, khẽ thở dài nói: “Huynh tội gì phải như thế?!”

“Vậy còn Đại tiểu thư?” Câu hỏi phát ra một lúc lâu sau cũng không có câu trả lời, hẳn cười tự giễu rồi tiếp tục bước đi, để lại sau lưng một ánh mắt đẹp chứa đầy vẻ có lỗi nhìn theo...

...

Ra khỏi cung Phi Phượng, Tô Cẩm Bình đi thẳng về phía cung Cảnh Nhân. Giờ đã là giữa trưa, sắp đến giờ ăn cơm, nhưng không biết vì sao nàng lại cứ thấy hơi bất an, hơn nữa, đi thêm vài bước, sự bất an càng nặng thêm.

Nàng vội vàng quay về cung Cảnh Nhân, vừa tới cửa đã lớn tiếng gọi: “Thiên Úc! Thiên Úc!” Gọi một lúc lâu cũng không thấy ai trả lời, nàng lại nghĩ, không phải cô ấy đi lấy cơm chứ?

Tô Cẩm Bình bước tới bên giường, ng ả xuống, nhưng lại nóng ruột vô cùng khiến nàng đứng ng ả không yên liền đứng dậy đi ra cửa, cũng đi thẳng về hướng các nàng đi lấy cơm. Vừa bước vào cửa nàng đã gặp ngay Hạ Đông Mai. Nhìn thấy nàng, Hạ Đông Mai cười nói: “Tô Cẩm Bình, mấy ngày nay không thấy cô tới quét sân!”

“Ừ, cô có thấy Thiên Úc đâu không?” Nàng nhú mày nhìn vào trong nhà, cũng không nhìn thấy bóng Thiên Úc đâu, vừa r ả đi trên đường cũng không tìm thấy cô ấy.

“Thiên Úc? Là tiểu cung nữ ngày đó đã đỡ đòn giúp cô khi cô bị đánh sao?” Hạ Đông Mai cũng không dám chắc Thiên Úc là người nào.

Tô Cẩm Bình khẽ gật đầu: “Ừ, đúng r ả, cô có thấy cô ấy không?”

“Vừa rồi khi ta tới đây, có nhìn thấy hai tiểu thái giám đưa cô ấy đi, vội vàng vàng đi về phía ngự hoa viên, có đi đâu, hai tiểu thái giám kia nhìn rất lạ, không giống người trong cung. Ta còn nhìn bọn họ một lúc lâu nữa.” Hạ Đông Mai đáp.

Nghe cô ta nói vậy, Tô Cẩm Bình đã cảm thấy không ổn, thấy sắc mặt nàng kỳ quái, Hạ Đông Mai cũng nói: “Hay là để ta đi tìm giúp cô?”

“Ừ!” Dứt lời, hai người liền đi về phía ngự hoa viên. Dọc đường đi, lại nghe cung nhân nhỏ giọng ca thán: “Đáng thương quá!”

“Đúng thế, Tam vương phi hạ thủ quá độc ác! Cũng không biết cung nữ kia phạm lỗi gì nữa, ôi...” một người khác lên tiếng.

Tô Cẩm Bình càng nghe càng thấy hoảng hốt, Tam vương phi kia không phải là Quân Lâm Mộng sao? Nàng và ả đã va chạm không nhỏ, chẳng lẽ không gây được phiền phức cho nàng, nên mới tìm Thiển Úc sao? Nhìn thấu được sự bất an của nàng, Hạ Đông Mai không kìm được liền nắm lấy tay nàng: “Yên tâm, không sao đâu!”

Nhưng bây giờ Tô Cẩm Bình sao còn nghe được mấy lời này. Nàng cầm lấy tay Hạ Đông Mai, nhanh chóng lắc mình lao đi, khiến Hạ Đông Mai sợ đến mức suýt kêu thành tiếng, chỉ một lát sau, hai người đã đến ngự hoa viên. Mùi máu tanh thoang thoảng xông vào mũi, trên ao sen có một chiếc cầu hình vòng cung, mà chính giữa cây cầu đó, có vết máu nhưng lại không có người nào bên cạnh cả. Mấy người cung nữ ở bên thành cầu không biết đang chỉ trở thứ gì, còn có mấy tiểu thái giám đang vớt gì đó dưới nước.

Hạ Đông Mai nhạy cảm cảm giác được đầu ngón tay Tô Cẩm Bình run lên. Nàng buông tay Hạ Đông Mai ra, vội xông lên, đẩy đám cung nữ: “Các người đang nhìn cái gì?”

Đám cung nữ kia bị người ta đẩy ra còn hơi mất hứng, nhưng vừa nhìn thấy người đẩy là Tô Cẩm Bình, liền không dám hé răng nữa. Tô Cẩm Bình nhìn từ trên cầu xuống, chỉ thấy một bóng người màu xanh nhạt nổi trên mặt nước, hô hấp của nàng như ngừng lại, bàn tay dưới tay áo bào

cũng không ngừng run rẩy, mà mấy tiểu thái giám kia, đúng là đang vớt thi thể. Họ kéo được thi thể của cô ấy lên, Tô Cẩm Bình cũng chỉ đứng từ xa nhìn lại, không dám bước tới, thậm chí còn có cảm giác chân mình run lên.

Nhưng, ánh mắt phượng của nàng có thể nhìn thấy rõ, tiểu thái giám kia lật thi thể lên, gương mặt nhỏ nhắn xanh tím đến mức biến dạng của Thiên Ưc liền lộ ra, tóc xõa vắt ngang mặt, khoe môi còn vương vết máu. Chân Tô Cẩm Bình mềm nhũn, suýt ngã nhào xuống đất. Hà Đông Mai lo lắng đỡ nàng. Tô Cẩm Bình đẩy cô ta ra, run rẩy bước thẳng đến trước mặt Thiên Ưc, ngẩng xồm người xuống, không gào khóc ầm ĩ như mọi người tưởng tượng, mà ngược lại, nàng rất bình tĩnh, bình tĩnh như người gặp chuyện không may không phải là người thân của mình vậy.

Có đi đâu, Hoàng Phủ Dạ ở cách đó không xa lại có thể cảm nhận được lửa giận và sự oán hận của nàng đã lên tới cực hạn. Hắn vốn tiến cung để tham gia đại tiệc lễ xuân thu đêm nay, nhưng bỗng nghe thấy đám hạ nhân bàn tán về chuyện một cung nữ tên Thiên Ưc xảy ra chuyện, nên mới đi qua xem. Hắn bước vài bước đến bên Tô Cẩm Bình, ngẩng xồm xuống, nhìn gương mặt đầy giận dữ của nàng, nhất thời lại không dám lên tiếng gọi nàng.

“Là ai làm?” Giọng nói lạnh băng như ma quỷ đến từ địa ngục.

“Tiểu Cẩm Cẩm...”

“Là ai làm?” nàng lặp lại, ánh mắt đỏ tươi ngược lên, nhìn thái giám và cung nữ xung quanh, “Nếu để ta hỏi lại lần thứ ba, toàn bộ các người sẽ phải chết!”

Dứt lời, nàng tháo dây trâm gỗ trên đầu xuống, nhanh tay bắn ra, đâm chết thẳng một con chim đang bay trên bầu trời. Không chỉ là đâm xuyên qua chết, mà đầu con chim đó nứt toác ra, nhìn vô cùng tanh máu và kinh khủng! Đám cung nhân vội run rẩy nói: “Không biết, lúc ấy chúng ta chỉ thấy Tam vương phi đánh cô ấy, sau khi đánh xong, Tam vương phi liền rời đi, chúng ta cũng không dám đỡ cô ấy, nên quay về hết, nhưng không bao lâu sau lại nghe có người nói là có cung nữ nhảy xuống hồ tự tử.”

Nhảy xuống hồ à? Thiên Ưc tuyệt đối không thể tự nhảy xuống hồ!
“Người nói Thiên Ưc nhảy xuống hồ là ai?” Nàng lạnh lùng nhìn tiểu thái giám vừa nói.

“Có... có vài cung nữ đều nhìn thấy, nói là nhìn thấy cô ấy ngã từ trên cầu xuống, nhìn tư thế cô ấy ngã cũng giống bị người ta đẩy, nhưng lúc ấy không có ai bên cạnh cô ấy cả.” Ánh mắt nàng khiến tiểu thái giám kia sợ hãi đến mức nói chuyện cũng không lưu loát.

“Hiện giờ Tam vương phi ở đâu?” Tô Cẩm Bình nghiêm mặt hỏi.

Tiểu thái giám kia không dám trả lời, chỉ hướng mắt về phía điện Đăng Long...

“Tiểu Cẩm Cẩm, nàng bình tĩnh một chút.” Nhìn đôi mắt càng lúc càng đỏ của nàng, Hoàng Phủ Dạ không kiềm được liếc mắt nhìn khuyên nhủ.

“Bình tĩnh à?” Nàng quay đầu nhìn dung nhan tuyệt mỹ của hắn:
“Huynh bảo ta phải bình tĩnh thế nào? Nếu hoàng huynh của huynh xảy ra chuyện, huynh có bình tĩnh được không? Mới vừa rồi, cô ấy còn nằm ngất trời xanh mây trắng cùng ta trên mái nhà, giờ cô ấy chết rồi, ta vẫn còn sống, huynh bảo ta bình cái gì tĩnh chứ?” Hơn nữa, chính nàng đã gián tiếp hại chết cô ấy, nàng phải bình tĩnh thế nào đây?

“Tiểu Cẩm Cẩm, nhưng mà...” Nhưng mà Quân Lâm Mộng là công chúa Bắc Minh, chắc chắn không thể trách phạt ả ta vì một cung nhân nhỏ bé được.

Móng tay dài của Tô Cẩm Bình cắm sâu vào lòng bàn tay, máu đỏ chảy từ trên tay nàng xuống đất, trong mắt như lấp lánh gì đó, nhưng vẫn không vỡ òa ra. Hoàng Phủ Dạ đưa tay ôm lấy bả vai nàng: “Tiểu Cẩm Cẩm, muốn khóc thì khóc đi!” Nàng kiềm nén như vậy khiến hắn nhìn cũng thấy không chịu nổi.

Tô Cẩm Bình lại lạnh lùng đẩy hắn ra: “Ta sẽ không khóc! Trước khi báo thù cho Thiên Ưc, ta tuyệt đối sẽ không khóc!” Nói xong, nàng đứng dậy đi về phía điện Đăng Long.

“Tiểu Cầm Cầm, nàng đi đâu?” Giọng nói lo lắng của Hoàng Phủ Dạ vang lên.

“Đi báo thù! Xử lý hậu sự của Thiên Úc giúp ta!” Nàng bước từng bước một, kiên định mà quyết liệt!

---o0o---

Lời nói ngoài lề Ngày mai sẽ xuất cung! Ngày mai sẽ xuất cung! Ngày mai sẽ xuất cung!!!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 95: Xuất Cung --- Gia Không Muốn Đặt Tên!

“Tiểu Cẩm Cẩm...” Hoàng Phủ Dạ đứng phía sau gọi nàng, nhưng không thể cản trở nổi bước chân của nàng, chỉ đành phải phân phó ám vệ của mình xử lý chuyện Thiên Ước, rồi vội vàng đi theo sau. Lúc này, ở điện Đăng Long đầu là vương tôn quý tộc, nếu tiểu Cẩm Cẩm giết Quân Lâm Mộng ở trước mặt nhiều người như vậy, thì thực sự không thể nói năng gì được với bên Bắc Minh. Vì thế, hắn phải ngăn nàng lại.

Đọc đường đi, gương mặt xinh đẹp yêu mị của Tô Cẩm Bình âm thầm đến đáng sợ, sát khí toàn thân giống như một dòng chảy ngược, từng luồng từng luồng trào ra từ cơ thể nàng khiến người bên cạnh không dám nhìn thẳng. Đây là gì chứ? Như không còn là con người nữa rồi!!! Toàn thân nàng bao phủ bởi luồng sát khí y như vừa bước tới từ địa ngục, Mái tóc đen xõa tung bay như bàn tay tử thần, chậm rãi vươn ra, vô biên vô hạn, khiến người ta không nhìn thấy điểm cuối cùng, đập vào mắt chỉ có một mảng trời âm u...

Điện Đăng Long...

Tiếng sáo trúc du dương, chúng đại thần đầu tươi cười, khen ngợi lẫn nhau. Hoàng Phủ Hoài Hàn còn chưa tới, nên không khí ở đây cũng không quá nghiêm nghị.

“Thừa tướng đại nhân, không biết đến bao giờ mới có thể uống được rượu mừng của ngài đây?” Lại bộ thượng thư Hạ Viễn Chi nâng ly rượu tới trước mặt Thượng Quan Căn Duệ, cất giọng thăm dò.

Khuôn mặt đi ền tĩnh như ngọc nở nụ cười máy móc, trong ánh mắt như chứa nụ cười nửa thật nửa giả, cũng nâng ly rượu trong tay mình lên: “Đa tạ Hạ đại nhân quan tâm, e là cũng phải một thời gian nữa!”

“A? Sao vậy? Chẳng lẽ vẫn chưa tìm được người phù hợp sao? Nếu vậy, thì hạ quan lại có người muốn tiến cử đấy. Quận chúa Mộc Nguyệt nhà Bình Dương vương gia năm nay đã mười tám, dung mạo chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, nếu kết hợp với Thừa tướng đại nhân thì đúng là một đôi trời sinh. Không biết ý Thừa tướng đại nhân thế nào? Nếu Thừa tướng đại nhân đồng ý, thì hạ quan tình nguyện làm bà mai!” Giọng nói của Hạ Viên Chi hơi lớn, hơn nữa tốc độ cũng cực nhanh, hầu như không cho Thượng Quan Cận Duệ có cơ hội nói chen vào mà chỉ cố gắng nói hết ý của mình ra. Gã vừa nói xong, khắp điện đều im lặng hết.

Bình Dương vương và quận chúa Mộc Nguyệt cũng nhìn sang bên này. Trong mắt Bình Dương vương mang theo kỳ vọng, nhưng lại có phần không vui nhiều hơn. Nếu có thể có được người con rể như Thượng Quan Cận Duệ, thì thật ra cũng là Mộc Nguyệt trèo cao. Nhưng tên Hạ Viên Chi này, ông và gã không quen cũng chẳng thân, sao gã phải nói những lời này trước mặt mọi người chứ? Quận chúa Mộc Nguyệt thì đã sớm đỏ bừng mặt xấu hổ dưới ánh mắt hâm mộ của đa số các thiên kim thế gia ở đây, trong lòng lại thấy bất an không yên. Ai cũng biết bên cạnh Thượng Quan Cận Duệ có một vị hồng nhan tri kỷ, còn chưa biết đối phương có đồng ý hay không.

Thượng Quan Cận Duệ lại thấy rất rõ ràng, Hạ Viên Chi là người của Hoàng Phủ Hoài Hàn, cũng đã đoán trước rằng mình sẽ không đồng ý hôn sự này, nên mới nói trước mặt mọi người. Chờ khi mình từ chối, thì chẳng khác nào công khai hạ nhục quận chúa Mộc Nguyệt và phủ Bình Dương vương. Đến lúc đó, Bình Dương vương sẽ không còn nhớ được chuyện này là do ai khơi mào ra nữa, mà chỉ nghĩ đến chuyện Thượng Quan Cận Duệ hẳn cố tình gây sự mà thôi, đương nhiên cũng sẽ thuận lý thành chương đứng về phía đối lập với mình. Xem ra, Hoàng Phủ Hoài Hàn đã sinh lòng nghi ngờ hẳn, cũng đã có ý muốn động thủ. Nghĩ thông suốt, nên hẳn cũng không tức giận, nụ cười nhã nhặn vẫn treo bên môi, chậm rãi đáp:

“Đa tạ ý tốt của Hạ đại nhân, bản quan đã sớm có vị hôn thê, nên chỉ e phải phụ lòng tốt của Hạ đại nhân rồi.”

Hắn vừa dứt lời, sắc mặt của Bình Dương vương liền thay đổi, ông biết vị hôn thê này đương nhiên là Mộc Nguyệt Kỳ. Tuy nói rằng Mộc lão tướng quân oai hùng nổi danh, thiên hạ đều biết, Mộc Nguyệt Kỳ kia cũng là nhân tài kiệt xuất trong nữ giới, nhưng con gái của Bình Dương vương ông, cũng đâu có kém người ta? Quận chúa Mộc Nguyệt thì đã trắng bệch mặt, cầm khăn che lên miệng, suýt thì bật khóc trước ánh mắt thông cảm và khinh thường của các quý nữ mệnh phụ khác.

Hạ Viễn Chi dường như đã sớm tính đến câu trả lời này, lại nói tiếp: “Có phải là thiên kim của Mộc lão tướng quân, Mộc cô nương không?” Đạt được mục đích rồi, đương nhiên cũng muốn nói thêm vài câu giảng hòa, nhưng Thượng Quan Cận Duệ có thể đi lên vị trí Thừa tướng chỉ trong vài năm, đương nhiên cũng không phải là thùng rỗng kêu to. Hắn nghe vậy, chỉ cười đáp: “Hạ đại nhân nghĩ nhiều rồi, thật ra, đến nay bản quan vẫn chưa tìm được vị hôn thê của mình. Năm đó chẳng qua là phụ thân nói đùa một câu với hảo hữu, lại quyết định luôn chung thân đại sự của bản quan. Thật ra, bản quan cũng không rõ ràng lắm dung mạo của vị hôn thê mình như thế nào, tiếc là sau đó nhà nàng gặp nạn lớn, hiện giờ nàng cũng đã mất tích, bản quan tìm mấy chục năm nay mà không có kết quả gì.”

Hắn vừa dứt lời, mọi người ở đây đều kinh ngạc, bọn họ không thể nghĩ được Thượng Quan đại nhân trước đến giờ luôn ôn nhu nhã nhặn, như không hề để tâm đến bất cứ việc gì, lại hết lòng tuân thủ lời hứa như thế. Điều này khiến không ít người trước thường tự nhận là quân tử cũng phải sinh lòng bái phục. Hai mươi tư tuổi vẫn chưa cưới vợ, thì ra là vì muốn tìm kiếm vị hôn thê của mình! Sắc mặt Bình Dương vương đương nhiên cũng dị đi, mà quận chúa Mộc Nguyệt lúc này lại không hề có tâm trạng khóc lóc nữa. Nàng ta không ngờ người đàn ông đó lại có lòng như thế, đã lên đến chức Thừa tướng, nhưng vẫn nhớ lời hứa năm xưa, nghĩ vậy, trong lòng nàng ta vốn chỉ có bảy phần ái mộ Thượng Quan Cận Duệ, giờ đã biến thành mười phần.

Kế hoạch của Hạ Viễn Chi cứ thế bị phá hỏng chỉ bằng vài câu nói, ngược lại còn bồi đắp cho đối phương hình tượng cao lớn vĩ đại hơn nữa, ánh mắt lạnh lùng của Bình Dương vương cũng dần đảo về hướng gã, rõ ràng là không vui với hành động châm ngòi ly gián của gã. Đến nước này, dù nói gì cũng không thể kéo lại được, gã đành phải gượng cười: “Nếu vậy, thì Thừa tướng đại nhân cũng nên nghĩ cho mình nhiều hơn một chút. Nếu vẫn không tìm thấy vị hôn thê của ngài, chẳng phải sẽ chậm trễ chuyện chung thân đại sự của ngài sao?”

“Bản quan đa tạ Hạ đại nhân quan tâm, có đi đâu, người xưa đã có câu ‘vợ thuở hàn vi không thể bỏ’, sao bản quan có thể vì mình đã ngồi ở vị trí cao, mà bỏ vị hôn thê của mình, không thèm để ý được chứ? Huống chi, đó lại là hôn sự do phụ thân đại nhân định sẵn, nếu bản quan nuốt lời, để phụ thân đại nhân biết được, thì dù dưới chín suối cũng sẽ trách cứ bản quan. Mà Mộc Nguyệt quận chúa có dung mạo chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, bản quan sao có thể xứng đôi được, xin Hạ đại nhân cẩn thận lời nói, nếu hủy hoại danh tiết cô nương nhà người ta, chỉ e đại nhân không chịu trách nhiệm nổi đâu.” Dù có là một con sư tử hiền lành, thì cũng vẫn là sư tử, bị chọc tức cũng sẽ có lúc nổi giận, sau khi nổi giận rồi, thì người chọc tức hẳn, ắt phải trả một cái giá cực kỳ thâm!

Thời khắc này, Hạ Viễn Chi cũng đổ mồ hôi lạnh toàn thân, cùng lúc đắc tội cả Bình Dương vương và Thượng Quan Cận Duệ, mà vẫn không hoàn thành được nhiệm vụ Hoàng thượng giao phó. Cứ thế này, thì đường làm quan của gã sẽ vô cùng gập ghềnh mất. Gã lau mồ hôi lạnh rồi cố gắng quít tịt vài tiếng, sau đó lập tức quay về vị trí của mình.

Đúng lúc này, Quân Lâm Mộng mặc áo gấm mang theo đám hạ nhân bước vào. Dung mạo tuyệt sắc nhưng lại vô cùng kiêu căng ngạo mạn, trong đôi mắt phượng hẹp dài lại ánh lên vẻ đắc ý, có lẽ đã xảy ra chuyện gì đó khiến ả cao hứng. Nhưng thần sắc này lại khiến Thượng Quan Cận Duệ thoáng thấy bất an, chỉ là không biết sự bất an đó từ đâu mà ra.

À vừa bước vào, những quý nữ mệnh phụ khác đều mang vẻ mặt quái dị, nhưng rõ ràng là không có ai có ấn tượng tốt với vị công chúa Bắc Minh hưng hãn này cả. Gả tới Đông Lăng, không tuân thủ phụ đức, chuyện

xấu gì ả ta cũng làm hết, chỉ thiếu mỗi nước cầm sừng lên đầu Tam vương gia nữa thôi. Một người phụ nữ ác độc như vậy xuất hiện ở đây, đương nhiên các nàng không hề muốn kết thân, nếu không, sẽ chỉ tự hủy hoại thanh danh của mình. Từ lúc ả ta bước vào, Hoàng Phủ Vũ cũng không hề tặng cho ả sắc mặt hòa nhã.

Nhưng Quân Lâm Mộng không bận tâm, hôm nay ả đã trả được mối thù của mình, vì biểu tỳ nói cho ả biết, nếu ả giết chết Thiên Úc kia, sẽ khiến đối phương khổ sở hơn cả giết chết chính bản thân Tô Cẩm Bình. Vì thế, hôm nay tâm trạng của ả rất tốt, những người khác nhìn ả thế nào, nghĩ ả ra sao cũng chẳng ảnh hưởng được đến sự sung sướng vì báo được thù của ả!

Đúng lúc này, một cung nhân vội vội vàng vàng bước vào, không biết nói gì vào tai Thượng Quan Cẩm Duệ, mà Hoàng Phủ Dật ở ngay gần Thượng Quan Cẩm Duệ cũng nghe hết những lời này. Đồng tử cả hai người đều co rút lại, sau đó cùng quét mắt về phía Quân Lâm Mộng, ánh mắt đầy vẻ lạnh lùng, tàn nhẫn! Nhưng Quân Lâm Mộng lại hoàn toàn không phát hiện, chỉ chần chừ bước đến bên Hoàng Phủ Vũ rồi ngã xuống, không thèm để ý về mặt cảm ghét của phu quân, mặt ả vẫn tươi cười, ăn uống một cách tao nhã.

Mọi người im lặng một lúc lâu mới hồi phục lại tinh thần, tiếp tục nói chuyện phiếm, không khí cũng dần ấm áp hơn. Nhưng đúng lúc này, một tiếng 'rầm' vang lên, thị vệ ở cửa điện Đăng Long đều bị ném vào trong phòng. Mọi người kinh hãi cùng quay đầu ra, nhìn thấy ngay một người đầy sát khí, gương mặt xinh đẹp đó cũng không xa lạ gì với họ, nhưng đôi mắt đỏ tươi kia lại khiến người ta nhìn mà sợ hãi!

Ngay cả Thượng Quan Cẩm Duệ và Hoàng Phủ Dật đều bất giác siết chặt nắm đấm, ánh mắt đó là thế nào? Giống như ác linh từ địa ngục, như oan hồn bước ra từ điện Tu La, toàn thân bao phủ bởi sát khí, khiến người ta cảm giác được từng luồng khí u ám ùn ùn kéo đến, khắp điện tràn đầy làn sương mù màu đen!

Quân Lâm Mộng vốn hơi hoảng hốt, nhưng vào thời khắc nhìn thấy nàng, sắc mặt ả bỗng trở nên quý dị, nụ cười cũng càng đặc ý hơn. Sao hả?

Không chịu nổi rồi phải không? Ở đây có biết bao nhiêu cao thủ võ lâm, à không tin Tô Cẩm Bình có thể gây tổn thương cho à được, hơn nữa, mưu hại Vương phi lại là công chúa nước khác cũng là tội danh không hề nhỏ!

“Quân Lâm Mộng!” Ba chữ rít qua kẽ răng vang lên, thời khắc này, trên mặt Tô Cẩm Bình lại khẽ nở nụ cười, xinh đẹp tuyệt trần, y như một bông hoa mạn châu sa bên bờ bãi ngạn, khiến người ta trầm luân trên con đường cuối cùng tuyệt đẹp.

“To gan, chỉ là một cung nữ nhỏ bé mà dám gọi thẳng tọc danh của bản vương phi!” Giọng nói kiêu căng của Quân Lâm Mộng vang lên.

Nhưng, chỉ ngay giây tiếp theo, à đã bị người ta đạp một cước ngã lăn xuống đất. Không chờ à kịp phản ứng, một quyền nữa lại hung hăng đấm vào mặt à. “Bốp” một tiếng, máu văng khắp nơi: “Quân Lâm Mộng, người đánh Thiên Úc như vậy sao? Tất cả những gì người đã làm trên người muội ấy, hôm nay Tô Cẩm Bình sẽ đòi lại từng chút từng chút một!”

Quân Lâm Mộng đau đến mức không mở được mắt ra, cũng không ngờ Hoàng Phủ Vũ ngẩng ngay cạnh mình lại không ra tay giúp à. Nhìn khuôn mặt như ác ma của Tô Cẩm Bình, trong lòng à bỗng dâng lên cảm giác bất an, một sự sợ hãi vô biên vô hạn chậm rãi lan tỏa khắp toàn thân à, bóp chặt lấy hơi thở của à, khiến à không thể cử động được. À cắn răng, cố gắng trấn tĩnh nói: “Tô Cẩm Bình, người định giết bản vương phi sao?”

Ai ngờ, à vừa dứt lời, Tô Cẩm Bình lại nở nụ cười khát máu, dưới ánh mắt hoảng sợ của à ta, nàng chậm rãi lắc đầu: “Không, giết người thì quá dễ dàng cho người! Ta muốn đánh người đến khi chỉ còn lại nửa hơi thở, rồi vớt ra giữa sông để người chết đuối, người thấy thế nào?” Tất cả những đau đớn khổ sở mà Thiên Úc đã phải chịu, nàng muốn à trả lại gấp trăm gấp nghìn lần!

“Tô Cẩm Bình, người điên rồi!” Nhìn vẻ mặt xem kịch vui của mọi người xung quanh, Quân Lâm Mộng mới biết ở Đông Lăng mình bị bài xích đến mức nào, hiện giờ à lại không thể ức chế được sự hoảng hốt.

“Ta không điên! Nếu ta điên, thì bây giờ đã băm vằm người thành trăm nghìn mảnh r ỡ!” Dứt lời, nàng lại tung một cước, hung hăng đập thẳng xuống bụng ả. Nàng hạ thủ rất mạnh, khiến Quân Lâm Mộng ôm bụng mình cuộn tròn người lại. Những người nãy giờ ng ỡ xem kịch dường như bây giờ mới kịp phản ứng, vội kêu lên: “Người đâu, bắt...” thích khách...

Nhưng hai chữ cuối cùng của hắn ta lại bị nghẹn lại dưới ánh mắt lạnh lùng quyết liệt của Tô Cẩm Bình.

Hoàng Phủ Vũ thấy tiện nhân kia bị đánh vài cái, tức giận đè nén trong lòng vài ngày nay cũng tan đi ít nhi ều, mới ra vẻ quan tâm nói với Tô Cẩm Bình: “Tô Cẩm Bình, đánh Tam vương phi như vậy, cô không muốn sống nữa sao?”

“Hoàng hậu ta còn đánh r ỡ, ả có thể cao quý được như Hoàng hậu sao?” Tô Cẩm Bình đã tức giận đến mất hết lý trí, chỉ muốn xé nát người đàn bà trước mặt mình ra! Lúc này, Quân Lâm Mộng đã cuống cu ồng đứng dậy, chạy ra nấp sau lưng Hoàng Phủ Vũ!

Nàng bước tới trước mặt Hoàng Phủ Vũ, nói: “Tránh ra, chặn ta là chết!” Sáu chữ phun ra từ miệng nàng, nhưng không hề có người nào dám hoài nghi độ chân thật của nó!

Thượng Quan Cẩn Duệ và Hoàng Phủ Dật không hện mà cùng đứng bật dậy quát với người ngoài cửa: “Chết hết cả r ỡ hay sao? Còn không mau lôi cung nữ này ra ngoài?” Họ đều biết nàng phẫn nộ, nhưng họ cũng hiểu rằng nếu thật sự đánh chết Quân Lâm Mộng trước mặt mọi người thì sẽ lâm vào kết cục thế nào!

Một đám thị vệ tiến vào, nhưng lại ch ần chừ không dám tới gần Tô Cẩm Bình, vừa r ỡ khi nàng muốn vào, mấy huynh đệ của bọn họ có ngăn lại, nhưng bị đánh gục hết, thậm chí bọn họ căn bản còn không nhìn thấy nàng ra tay như thế nào, chỉ thấy huynh đệ của mình bay ra ngoài, bây giờ bọn họ sao còn dám ngăn nữa.

Đúng lúc này, một bóng người đỏ rức vội lao vào, giữ chặt lấy Tô Cẩm Bình, giọng nói tao nhã hoa lệ vang lên: “Tiểu Cẩm Cẩm, chúng ta ra ngoài

đã!”

“Hoàng Phủ Dạ, huynh cũng muốn ngăn ta?” Nàng cứ tưởng rằng đối phương ắt sẽ hiểu mình, không ngờ đến lúc này hấn lại ngăn nàng.

Ánh mắt tím nhạt thoáng xuất hiện vẻ phức tạp, bàn tay đang kéo nàng hơi dao động, nhưng cuối cùng vẫn kiên định nói: “Tiểu Cẩm Cẩm, theo ta ra ngoài!” Có trăm nghìn cách để đối phó với Quân Lâm Mộng, tuyệt đối không cần phải động thủ ở trong này.

“Ta đã nói rồi, ngăn ta thì chết!” Nàng lạnh lùng nhìn hấn, vẻ mặt kiên quyết không cho phép thương lượng.

Hoàng Phủ Dạ nghe vậy, khẽ hít một hơi, đi tới trước mặt nàng: “Được, nếu nàng nhất định muốn chết, thì giết ta trước đi! Dù giết ta cũng khiến ta thoải mái hơn phải nhìn nàng chịu chết!” Hấn nói từng chữ từng chữ một, vô cùng thật lòng, lời nói này cũng khiến cả điện đều tĩnh lặng!

“Huynh nghĩ rằng ta không dám sao?” Ánh mắt nàng bùng lên lửa giận, không chút lưu tình tung một quyền thật mạnh vào ngực hấn. Cú đấm này khiến cổ họng Hoàng Phủ Dạ tanh nùng vị máu, nhưng hấn cũng không lùi bước, không nói một lời nào đứng sừng sững trước mặt nàng. Trong đôi mắt tím nhạt đầy vẻ kiên định và chân thành.

Tô Cẩm Bình thấy mình hạ thủ nặng như vậy, đánh hấn một quyền mà hấn vẫn không chịu nhường đường, lửa giận trong lòng lại càng bùng lên, hết quyền này tới quyền kia thì nhau rơi xuống người hấn. Hoàng Phủ Dạ đứng gần đó thấy tình thế không ổn, muốn tới kéo nàng ra, lại bị Hoàng Phủ Dạ làm thủ thế ngăn lại!

Cho đến tận khi tiếng ‘phụt’ vang lên, dòng máu đỏ tươi phun ra từ miệng hấn, vấy hết lên váy Tô Cẩm Bình, thì nàng mới dừng lại, ngăn người nhìn chăm chăm người đứng trước mặt mình, cũng tìm lại được chút lý trí. Hoàng Phủ Dạ thấy vậy, liền đưa tay lau vết máu bên môi, nói: “Tình tảo lại chưa?”

Hắn vừa nói câu này, Tô Cẩm Bình nhất thời cảm thấy sức lực toàn thân như bị rút đi hết, chân cũng nhũn ra. Nàng hận, hận chính mình không có năng lực, không bảo vệ được Thiên Ước, bây giờ ngay cả báo thù giúp cô ấy cũng không quang minh chính đại, còn làm người thực sự quan tâm đến mình bị thương nữa! Đôi môi đỏ mọng khẽ giật giật, muốn nói câu ‘xin lỗi’ với hắn, nhưng lại không nói nên lời, thậm chí còn không thể tìm thấy giọng nói của mình.

Hoàng Phủ Dạ hít sâu một hơi, không thềm để ý ở đây đang có nhiều người, nhẹ nhàng nhét nàng vào lòng mình, đôi môi anh đào ghé sát vào tai nàng, nhỏ giọng nói hai chữ: “Thanh lâu!” Hai chữ này, phát ra rất nhỏ, nhỏ đến nỗi chỉ có hai người bọn họ nghe thấy.

Đờng tử của Tô Cẩm Bình co rút lại một chút, nhanh chóng hiểu ra ý của đối phương. Đúng thế, cứ như vậy mà đánh chết ả thì quá dễ dàng cho ả, nàng có kế hoạch tốt hơn gấp trăm lần để khiến ả thân bại danh liệt trước khi chết!

Đám thị vệ nhìn Tô Cẩm Bình, cũng không biết là giờ nên bắt hay không bắt. Giọng nói hoa lệ mang theo phần tức giận của Hoàng Phủ Dạ vang lên: “Còn đứng đó làm gì? Cút ngay cho bản vương!”

“Vâng!” Đám thị vệ đáp rồi vội vàng chạy ra ngoài.

Quân Lâm Mộng ôm khuôn mặt bị đánh chảy cả máu của mình, đứng ra nói: “Nhị hoàng huynh, cung nữ này đánh ngài học máu mà ngài cũng không trừng phạt sao? Cung nữ đánh thân vương, dù ngài không để ý nhưng e là cũng khó nói cho qua chuyện được.”

“Ai cũng biết bản vương thích tiểu Cẩm Cẩm, bản vương thấy vui, liên quan gì tới người?” Hắn lạnh lùng nhìn ả, ánh mắt tím nhạt đầy sát ý.

Ánh mắt này khiến Quân Lâm Mộng kinh hãi lùi lại từng bước, thậm chí cơ thể còn hơi run lên, nhưng ả lại nhanh chóng trấn tĩnh lại: “Dù là nhị hoàng huynh không tính toán, nhưng bản vương phi không thể không bận tâm, Tô Cẩm Bình đánh bản vương phi thế này, bản vương phi...”

“Nhắc đến việc này, thật ra hạ quan rất muốn hỏi Tam vương phi.” Mấy lời này là Thượng Quan Cận Duệ nói, nụ cười công thức vốn luôn đặt trên môi giờ đã biến mất, đôi ngươi đen láy lần đầu tiên xuất hiện vẻ tức giận, giọng nói nhã nhặn tiếp tục vang lên: “Trong hậu cung này, chỉ có Hoàng hậu nương nương và các vị nương nương mới là chủ nhân, Tam vương phi lại hành hung trong Hoàng cung, sát hại cung nữ là đạo lý gì đây?! Ngài vượt quá quy ền hành, coi thường thiên uy sao?”

“Thượng Quan đại nhân, chẳng qua bản vương phi chỉ đánh một cung nữ không biết phải trái thôi. Sau đó tự cô ta nhảy h ồ tự tử thì có liên quan gì đến bản vương phi? Sau khi bản vương phi hạ lệnh đánh cô ta, li ền mang đám hạ nhân theo mình rời đi, sao biết được sau đó xảy ra chuyện gì!” Quân Lâm Mộng không cho là đúng, đáp. Giết cung nữ sẽ bị trừng phạt, nhưng đánh một chút thì không sao.

Nghe ả nói vậy, Thượng Quan Cận Duệ cười: “Nếu tam vương phi đánh cung nữ kia r ồi rời đi, thì sao lại biết cô ấy nhảy h ồ tự tử?!”

“Chuyện này... ta..., bản vương phi nghe hạ nhân nói! Thượng Quan đại nhân, người đừng quên thân phận của mình. Người chẳng qua chỉ là một Thừa tướng, có tư cách gì mà chất vấn bản vương phi?!” Nói đến đây, ả vẫn vô cùng khí phách, nhưng lại khiến mọi người trong Hoàng Phủ gia không kìm được mà nhú mày, người đàn bà này thật đúng là...

Thượng Quan Cận Duệ hừ lạnh một tiếng r ồi quay đ ầu đi, nói thêm một câu nào nữa với cô ả này cũng khiến hấn cảm thấy tự làm ô uế miệng của mình!

Dứt lời, Quân Lâm Mộng lại quay sang nhìn Hoàng Phủ Dạ: “Nhị hoàng huynh, Tô Cẩm Bình này, ngài có thể tha, nhưng bản vương phi không thể tha nàng được!”

“Bản vương đã nói, Tiêu Cẩm Cẩm là người trong lòng của bản vương, có bản vương ở đây, đừng ai nghĩ đến chuyện động tới nàng. Hoàng đệ muội đã gọi bản vương một tiếng Hoàng huynh, chẳng lẽ chút thể diện này cũng không chịu cho sao?” Hoàng Phủ Dạ đã nén giận đến cực hạn, nếu hấn nhận được tin này sớm, có lẽ Thiển Ưc cũng sẽ không xảy ra chuyện,

mà tạo ra tất cả những chuyện này, đều là do ả đàn bà chết tiệt Quân Lâm Mộng kia.

“Bản vương phi...” Quân Lâm Mộng còn muốn nói gì đó nữa.

Nhưng ánh mắt Hoàng Phủ Dạ đã hướng về phía Hoàng Phủ Vũ: “Lão Tam, đệ quản giáo người phụ nữ của mình như vậy sao? Trước mặt mọi người lại chống đối huynh trưởng? Chưa nói đến hoàng gia, mà dù là gia đình bình thường, một người phụ nữ như thế này cũng đáng lôi ra ngoài đánh đến chết mới đúng!”

Mấy lời này hoàn toàn cho Hoàng Phủ Vũ một cơ hội để trút hết giận dữ của mình, bước nhanh vài bước đến, hung hăng tát một cái khiến Quân Lâm Mộng ngã nhào xuống đất, rồi găm lên tức giận: “Người làm cái trò gì thế? Dám chống đối Nhị hoàng huynh, phụ đức và nữ giới của người vút hết đến chân trời rồi sao?”

Lúc này, các trưởng lão trong họ mới đứng dậy khuyên giải, dù sao đối phương cũng là công chúa Bắc Minh, cứ làm ầm lên thế này rất khó coi!

Hoàng Phủ Dạ hừ lạnh một tiếng rồi đưa Tô Cẩm Bình ra ngoài dưới ánh mắt lo lắng của Thượng Quan Cận Duệ và Hoàng Phủ Dật.

...

Hai người cứ đi, đi mãi, tới một góc khuất ở Ngự hoa viên, cuối cùng Tô Cẩm Bình cũng không thể khống chế được mình nữa, ôm đầu gối rồi xồm xuống, vùi đầu vào hai đầu gối, giống như đang cố gắng kiềm nén sự đau đớn đến cùng cực. Rõ ràng, rõ ràng chỉ mới một canh giờ trước thôi, tỷ muội tốt vẫn còn nằm nói chuyện trên trời dưới biển với nàng, vậy mà giờ lại không còn nữa. Nàng còn nhớ rõ lần trước khi mình bị đánh, nha đầu kia thậm chí còn không màng đến mạng sống, lao ra che chắn cho mình. Dù nàng gặp tình huống khó khăn đến đâu, gương mặt thanh tú nhỏ xinh kia cũng luôn đầy vẻ kiên định “Tiểu thư ở đâu, nô tỳ ở đó.” Nàng cũng còn nhớ rõ mấy ngày trước, hai người còn cùng tưởng tượng đến những ngày tháng sau khi xuất cung, còn hẹn sẽ đi tìm muội muội của cô ấy, vậy mà... sao đột nhiên cô ấy lại không còn nữa chứ?!

Gió thu nổi lên, một cảm giác đìu hiu quanh quẽ rất khác, thân người cuộn tròn ng ỡ xõm dưới đất của nàng nhìn đơn côi đến thất lòng. Hoàng Phủ Dạ đứng bên cạnh, dung nhan yêu nghiệt hiện giờ cũng tái nhợt như trong suốt, mấy quy ền vừa r ỡ của nàng thật sự xuống tay rất nặng! Thấy nàng như vậy, giọng nói tao nhã của hắn lại vang lên: “Tiểu Cẩm Cẩm, đừng như vậy mà. Bản vương sẽ báo thù giúp nàng.” Đêm nay chính là ngày chết của Quân Lâm Mộng, chẳng qua là để cho ả sống lâu hơn một chút thôi.

“Không, ta muốn đích thân nhìn thấy ả chết!” Nàng nói rít qua kẽ răng.

“Nhưng mà...” Nhưng mà hôm nay nàng căn bản không thể ra ngoài được. Có đi đâu, mấy lời tiếp theo đều bị hắn nuốt vào bụng. Thật ra hắn có thể giúp nàng ra khỏi hoàng cung, nhưng nếu thật sự giúp nàng, thì hắn phải đối mặt với sự tín nhiệm của Hoàng huynh thế nào đây? Hơn nữa, hắn biết hoàng huynh không thể thật sự giết nàng, dù chính hắn cũng không rõ niềm tin này từ đâu ra.

Hắn vừa “nhưng mà”, Tô Cẩm Bình liền không lên tiếng nữa, cũng không có ý tiếp tục nghe hắn nói, chỉ ôm chặt lấy mình, cơ thể hơi run lên trong gió rét, như là đang khóc, nhưng r ỡ cũng không giống khóc, khuôn mặt vẫn vùi trong hai đầu gối, suy sụp chưa từng có. Nàng chưa bao giờ nghĩ rằng mình tùy ý làm vậy, sẽ liên lụy tới người bên cạnh mình đến tận mức này. Nàng luôn nghĩ đối phương không thể làm gì mình, nên mới không quá để tâm, lại quên mất rằng người vẫn luôn ở bên mình sẽ bị liên lụy! Mà tất cả những chuyện này, đều là do nàng không đủ mạnh, vì thế mới khiến người ta dễ dàng ức hiếp, mới trúng kế của người ta! Kiếp trước, yêu nghiệt đã ra mặt, thì làm gì có ai dám nói nửa chữ “không”? Nhưng kiếp này, tới xã hội phong kiến, tất cả mọi việc đều là thân bất do kỷ, khí thế ngạo nghễ đứng trên cả thiên hạ của nàng đã dần dần bị bào mòn đi, dần dần biến mất g ần như không còn chút gì nữa, thậm chí, đến sau cùng còn hại luôn cả người đối xử với nàng tốt nhất.

Ở cách đó không xa, đôi mắt lạnh màu tím đậm lẳng lẳng nhìn cơ thể đang cuộn tròn lại kia. Không biết vì sao, trái tim trước giờ luôn cứng rắn lại hơi co rút, đau đớn, nhưng chỉ một giây thoáng qua, hắn lại có cảm giác

như mình nhìn nh ằm, đó là nàng sao? Vẫn là nàng, người thường xuyên chọc hấn tức đến giờ ch ần sao? Hấn đã nhìn thấy trăm nghìn gương mặt khác nhau của nàng, nhưng lại chưa từng thấy nàng yếu đuối thế này bao giờ. Về mặt này, khiến người ta bỗng nảy sinh cảm giác đau xót, giống như bị một cây kim đâm mạnh vào trái tim, đau đến không kìm nén nổi, khiến người ta không biết phải làm thế nào!

Nam Cung Ninh Hinh đứng bên cạnh thấy ánh mắt của hấn li ền kh ẽ ho một tiếng, nói: “Hoàng thượng, các vị đại thần chờ ngài đã lâu rồi!”

Lúc này Hoàng Phủ Hoài Hàn mới hồi phục tinh thần, trong lòng cảm thấy vô cùng kinh hãi vì cảm xúc bất chợt đó, đi cùng Nam Cung Ninh Hinh hướng thẳng về phía điện Đăng Long, tâm trạng bay xa, thậm chí đã xa đến mức không còn giống chính mình thường ngày nữa.

Hai người cứ ng ồi ở ngự hoa viên rất rất lâu, cho đến tận khi trời tối, Tô Cẩm Bình vẫn giữ nguyên tư thế đó không động đậy! Mọi người cứ thế đi qua, sắc trời cũng đã tối hẳn, đưa tay lên không nhìn thấy năm ngón, vì thế, cũng không có ai chú ý tới bọn họ. Tiếng sáo trúc ở điện Đăng Long rất xa truyền tới, Tô Cẩm Bình lại cảm giác vị tanh nồng trào lên tới cổ họng. Thiển Ưc đã chết, Thiển Ưc của nàng chết rồi, nhưng những người khác lại đang ở đó vui mừng hưởng lễ xuân thu, hơn nữa, cả ả Quân Lâm Mộng vốn nên chết rồi kia cũng ở trong đó!

Đúng lúc này, một hắc y nhân bỗng xuất hiện, giao một chiếc bình sứ nhỏ cho Hoàng Phủ Dạ, bên trong, là tro cốt của Thiển Ưc. Hoàng Phủ Dạ trầm giọng nói: “Tiểu Cẩm Cẩm!”

Nàng ng ẩng đầu nhìn hấn, trong đôi mắt phương không hề có bóng nước, chỉ có sự oán hận đến ngập trời và vẻ tự trách nồng đậm. Nhìn chiếc bình trong tay hấn, nàng kh ẽ hỏi: “Cái gì đây?”

“Tro cốt của Thiển Ưc, ta dặn bọn họ lấy lại một bình nhỏ cho nàng. Tiểu nha đầu kia luôn muốn ở bên nàng mà.” Tình cảm chủ tớ của hai người, hấn ít nhiều cũng biết một chút.

“Cảm ơn!” nàng đón lấy chiếc bình sứ, cất vào trong ngực áo. Có lẽ, Thiên Ước càng hy vọng mình có thể đem tro cốt của muội ấy về quê hương của muội ấy.

Đột nhiên, những tiếng ồn ào chợt vang lên, dòng người qua lại nối dài không dứt. Xem ra, yến tiệc đã tàn, Tô Cẩm Bình hít sâu một hơi, chậm rãi đứng dậy, chuẩn bị rời đi. Bỗng, đúng thời khắc này, nàng lại nghe thấy tiếng nói chuyện nho nhỏ truyền từ bên kia núi giả tới: “Công chúa, lúc ấy Tô Cẩm Bình đánh ngài, sao ám vệ kia lại không giúp đỡ? Không phải võ công của hắn rất lợi hại sao?”

“Hắn ta chẳng qua chỉ giúp bản công chúa báo thù thôi, hoàn thành nhiệm vụ đương nhiên phải quay về bên biểu tỳ. Có đi đâu, phủ Trấn quốc công của Nam Nhạc đúng là nhân tài nhiều như nước, thậm chí còn có người có thể ẩn thân giỏi đến như vậy, đẩy tiện tỳ kia ra giữa hồ mà không ai nhìn thấy hắn ta động thủ.” Tuy Quân Lâm Mộng rất tức giận vì bị Tô Cẩm Bình đánh nhưng nhớ đến hôm nay một mạng sống đã chết trên tay mình, ả lại cảm thấy cũng chẳng có gì to tát lắm.

Thị tỳ kia nghe vậy khẽ gật đầu, rồi hơi bất mãn nói: “Công chúa, thân phận của ngài cao quý như vậy, mà tiện tỳ kia lại dám đánh ngài như thế, chẳng lẽ ngài không tức giận sao?”

“Không tức giận à? Bản công chúa chỉ muốn đâm chém nàng ra thành hàng nghìn hàng vạn mảnh! Chỉ cần bản công chúa có cơ hội, nhất định bản công chúa sẽ lấy mạng nàng!” Quân Lâm Mộng nói xong, bóng người cũng dần đi xa.

Tô Cẩm Bình nấp sau núi giả siết chặt nắm đấm lại. Thì ra không chỉ có Quân Lâm Mộng, mà còn có Mộ Dung Song, thậm chí là cả phủ Trấn quốc công! Giỏi! Rất giỏi!

Rõ ràng Hoàng Phủ Dạ cũng nghe hết mấy lời vừa rồi, khẽ nhú mày. Tô Cẩm Bình bỗng quay đầu nói với hắn: “Tiểu Dạ Dạ, đêm nay xin nhờ huynh! Ta muốn đích thân dẫn ả tới quỳ môn quan!”

“Nhưng mà...” Nàng định ra ngoài thế nào?

“Những chuyện khác huynh không cần phải xen vào, chỉ cần giúp ta loan tin ta rời khỏi cung ra ngoài là đủ rồi! Kính nhờ huynh!” Nói xong, nàng cúi thấp người về phía hắn. Tô Cẩm Bình nàng chưa từng cúi đầu trước bất kỳ ai, nhưng vì báo thù cho Thiên Úc, nàng không thể không cúi đầu với hắn! Dù sao Hoàng Phủ Vũ cũng là đệ đệ ruột của Hoàng Phủ Dạ, chắc chắn hắn sẽ không muốn gài bẫy hắn ta vì mình, nhưng chuyện này, trừ Hoàng Phủ Dạ ra, thì không có kẻ nào làm được hết.

Thấy nàng như vậy, Hoàng Phủ Dạ im lặng một lúc lâu, cuối cùng đành cười khở: “Đúng là bản vương thua trong tay nàng rồi!” Hắn vốn định nghĩ cách ném thẳng Quân Lâm Mộng vào thanh lâu, hành hạ chết ả rồi lôi về, nhưng xem ra, ý của tiểu Cẩm Cẩm là muốn ả thân bại danh liệt, chết không có chỗ chôn! Đến lúc đó, đương nhiên Hoàng Phủ Vũ cũng sẽ bị liên lụy, lần này căn bản là làm khó cho hắn, nhưng nhìn thấy nàng thế này, hắn lại không thể từ chối được.

“Vậy thì đa tạ! Ta về đây!” Nói xong, nàng mang theo lửa giận ngập trời, xoay người đi thẳng không hề quay đầu lại.

Chờ nàng đi xa, Hoàng Phủ Dạ mới ho sù sụ, một tay chống vào núi giả cố giữ vững thân người, máu cũng chảy ừng ực từ trong miệng ra. Một ám vệ vội vàng lao ra đỡ hắn: “Vương gia!”

“Bản vương không sao!” Nói là không sao, nhưng đôi môi anh đào lại nhếch lên cười khở. Tiểu Cẩm Cẩm, nàng hạ thủ độc thật!

Quay về cung Cảnh Nhân, nhìn căn phòng trống trải, Tô Cẩm Bình bỗng cảm thấy mũi mình cay xè. Nàng đưa tay sờ lên chiếc bình sứ trong ngực, trong đầu lại hiện lên từng cảnh từng cảnh hai người ở cùng nhau suốt thời gian qua. Tô Cẩm Bình khẽ cắn môi dưới, khàn giọng nói: “Thiên Úc, nhất định là muội đang trách ta đúng không? Trách ta không bảo vệ muội thật tốt. Cũng là do ta hại muội, nếu có kiếp sau, muội nhớ phải cẩn thận, ngàn vạn lần đừng gặp phải người chủ không có năng lực như ta!”

Nàng cứ nói một mình, trong phòng lại chẳng có tiếng trả lời. Nếu tiểu nha đầu kia vẫn còn ở đây, chắc chắn sẽ uốn bộ ngực nhỏ xinh của mình lên mà nói: “Nô tỳ chỉ đi theo một mình tiểu thư, tiểu thư vĩnh viễn là chủ

nhân của nô tỳ.” Nhưng hiện giờ, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, tối đen như mực, khiến nàng cũng không còn đủ dũng khí mà tiếp tục ở trong này nữa, vội vội vàng vàng đi thu dọn đồ đạc, gói ghém hành trang, rồi đi ra cửa cung Cảnh Nhân. Đi được vài bước, nàng vẫn không tìm được, quay đầu nhìn lại. Dường như nàng vẫn nhìn thấy tiêu nha đầu kia đang đứng ở cửa, khẽ cười vẫy tay với nàng...

Tô Cẩm Bình hoảng hốt quay người, bước nhanh chân đi. Thiên Ước, xin lỗi muội...

Nam Cung Ninh Hinh quả thật đã thực hiện lời hứa của mình. Tô Cẩm Bình thuận lợi ra khỏi cung Cảnh Nhân, đi thẳng về phía Lê viên, từng bước từng bước một, kiên định mà quyết liệt! Nếu không vì mình, không vì người kia thì cũng vì báo thù cho Thiên Ước, nàng nhất định phải rời khỏi Đông Lăng! Quân Lâm Mộng, Mộ Dung Song, phủ Trấn quốc công Nam Nhạc, nàng sẽ không bỏ qua cho bất cứ ai hết!

“Điện hạ, đến giờ mà nàng vẫn chưa tới, chúng ta đi trước thì hơn!” Trên lý thuyết, thì lẽ ra bọn họ phải đi từ hai canh giờ trước rồi, nhưng điện hạ cứ cố tình muốn chờ tới tận bây giờ. Hiện giờ yến tiệc xuân thu đã xong rồi, nếu còn không đi, chỉ sợ không còn cơ hội nữa.

Nhưng Bách Lý Kinh Hồng không hề bận tâm, chỉ lẳng lặng ngồi bên bàn, vững vàng như núi Thái Sơn, đôi môi mỏng chỉ nhả ra một chữ: “Chờ!” Việc xảy ra hôm nay, hắn cũng biết, nhưng hắn lại không thể xuất hiện để an ủi nàng. Có đi đâu, hắn tin rằng, dù không vì chính bản thân nàng, thì vì nha đầu kia, nhất định nàng sẽ tới. Đó mới là Tô Cẩm Bình mà hắn biết, có thù tất báo!!!

“Điện hạ!” Giọng nói của Tu hợi nóng nảy, nếu không phải đêm nay hoàng cung bị canh gác cẩn mật, thì hắn ta chỉ muốn lao ngay đi mà lôi cổ cô nàng kia tới đây.

“Kẹt!” một tiếng, cửa mở ra. Thấy trong phòng có vài người khác, trên mặt Tô Cẩm Bình cũng không có vẻ gì khác lạ. Nàng vẫn luôn biết có người bảo vệ bên cạnh hắn, nên hôm nay gặp cũng chẳng có gì kỳ quái.

Hơn nữa, giờ nàng cũng chẳng có chút tâm trạng nào để mà kỳ với quái nữa.

Thấy nàng bước vào, sắc mặt lãnh đạm của hắn vẫn không thay đổi, đứng dậy hỏi: “Không sao chứ?” Ánh mắt xám bạc say lòng người chăm chú nhìn nàng, trong đó còn giấu vẻ lo lắng không dễ phát hiện ra.

“Không sao!” Nàng cũng không muốn để hắn lo lắng vì mình.

Đúng lúc này, cánh cửa “r ầm” một tiếng, một hắc y nhân lao vào: “Điện hạ, Hoàng Phủ Hoài Hàn đã phát hiện Tô Cẩm Bình rời khỏi cung Cảnh Nhân, sau đó hạ lệnh nói Tô Cẩm Bình có mưu đồ phản nghịch, phải truy sát, vì thế đang tra xét khắp hoàng cung, nhưng chẳng qua chỉ là làm bộ như vậy thôi, còn bản thân hắn ta hiện giờ đã dẫn người tới đây rồi, chúng ta phải mau đi thôi!”

Hắn khẽ gật đầu, nắm lấy tay Tô Cẩm Bình, kéo về phía cửa mật thất. Phong và Tu trông chừng sau lưng họ, nhưng đúng lúc này, Vãn vội vàng lao vào: “Điện hạ, không ổn rồi!”

Hắn dừng bước, quay đầu nhìn hắn ta, im lặng hỏi.

“Vừa rồi Phạm Âm vào cung để tìm ngài, nhưng bị Hoàng Phủ Hoài Hàn bắt lại!” Giọng nói của Vãn vang lên, cả căn phòng lâm vào sự im lặng đến quỷ dị.

Phạm Âm là thủ hạ của hắn, cũng là người phụ trách chuyên về phần kiến tạo mật đạo. Bản đồ mê cung trong mật đạo này chỉ có hai bản, một bản nằm trong tay Bách Lý Kinh Hồng, bản còn lại là bản gốc của mê cung, nằm trong tay Phạm Âm, cũng không rời khỏi người hắn. Nói cách khác, bản đồ mê cung cũng đã rơi vào tay Hoàng Phủ Hoài Hàn!

Như vậy, bọn họ hiện giờ chỉ còn lại hai biện pháp. Thứ nhất là nhanh chóng chạy ra ngoài, chạy đua thời gian với Hoàng Phủ Hoài Hàn, nhưng nếu đối phương đã có tờ bản đồ kia, thì cũng sẽ nhanh chóng đuổi theo họ được. Trong địa phận của Đông Lăng, hơn nữa còn trong trường hợp bị đối phương giữ lấy bản đồ, thì với thực lực của Hoàng Phủ Hoài Hàn, bọn

họ chắc chắn sẽ không thoát được, đến lúc đó ắt sẽ phải bỏ mạng! Cách thứ hai, đó là ở lại, coi như không có chuyện gì xảy ra, rồi từ từ tìm một thời cơ khác! Có đi ầu, Hoàng Phủ Hoài Hàn đã nổi sát tâm với Tô Cẩm Bình, hơn nữa, hiện giờ Tô Cẩm Bình cũng đang ở đây, chờ người của Hoàng Phủ Hoài Hàn tới, thì tuyệt đối không thoát khỏi tội danh cấu kết với địch phản quốc, trong lúc nước sôi lửa bỏng, hấn cũng đã có quyết định!

Bách Lý Kinh Hồng buông lỏng tay Tô Cẩm Bình ra, nói: “Nàng đi, ta ở lại!” Giọng nói thản nhiên chỉ như đang thảo luận xem thời tiết hôm nay như thế nào.

“Nếu hấn đã có bản đồ, dù ta đi cũng bị bắt lại, ta cũng không đi!” Nàng chỉ bình tĩnh nhìn hấn, trong đáy mắt bất giác lấp lánh nước, nàng không phải kẻ ngu ngốc. Mục đích của Hoàng Phủ Hoài Hàn thực ra không phải là nàng, mà là Bách Lý Kinh Hồng. Nhưng vì Hoàng Phủ Hoài Hàn không tìm được lý do để giết hấn, nên mới luôn dễ dàng bỏ qua. Lời này của Bách Lý Kinh Hồng không chỉ đơn giản là nàng đi, hấn ở lại, mà là cho Hoàng Phủ Hoài Hàn một lý do để giết hấn. Con tin Nam Nhạc giúp nghịch tặc cấu kết với địch phản quốc chạy trốn. Có tội danh này, thì dù có giết hấn, bên phía Nam Nhạc cũng không thể ý kiến gì được.

“Nàng có tin ta không?” Bàn tay thon dài nhẹ nhàng chạm vào mặt nàng, đôi môi mỏng cong lên, trên mặt đầy vẻ đã dự tính trước, dù chuyện gì cũng không làm khó được hấn.

“Ta không đi!” Nàng không trả lời câu hỏi của hấn, mở miệng phát ra ba chữ, kiên định và quyết liệt. Vì nàng biết, lần này nàng đi, chính là ép hấn vào đường cùng! Thái độ này khiến cho mấy đại ám vệ vốn rất bất mãn với hành động của điện hạ cũng dần bình tĩnh hơn, thì ra không chỉ mình điện hạ tình nguyện dùng cái chết của mình để đối phương được sống, mà nàng cũng như vậy.

“Ta chỉ hỏi nàng, nếu Bách Lý Kinh Hồng ta, không phải là người mà hiện giờ nàng đang nhìn thấy, nàng, có còn muốn theo ta không?” Hấn không dây dưa vấn đề này nữa, chỉ đặt đôi mắt không có tiêu cự kia lên

người nàng, nhẹ nhàng hỏi chuyện mình đang muốn biết, nhỏ nhẹ như tình nhân đang tâm tình vậy.

Nàng gật mạnh đầu: “Muốn!”

“Nếu như ta không có tài sản khổng lồ, hơn nữa, cả đời này tính cách của ta cũng luôn lạnh lùng tẻ nhạt như vậy, không biết nói lời hay, cũng chẳng hiểu lãng mạn, nàng, có còn muốn theo ta không?” Đầu ngón tay lạnh như băng nhẹ nhàng khắc họa đường nét khuôn mặt nàng, như muốn khắc sâu dung nhan của nàng vào tận trong đáy lòng.

Tô Cẩm Bình cầm lấy bàn tay đang di chuyển trên mặt mình của hắn, từ trước tới giờ, chưa có lúc nào nàng cảm nhận được mình lại tới gần cái chết như vậy, cũng tới tận bây giờ, nàng mới nhận ra trong lúc nàng không hề hay biết, người này đã chiếm một vị trí lớn như vậy trong lòng mình. Nàng cắn chặt môi, kiềm nén nước mắt trong mắt: “Muốn!”

Nàng vừa dứt lời, hắn liền nở nụ cười, nụ cười đẹp y như lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn cười vậy, rạng rỡ như chiếu sáng cả thế gian: “Vậy, nếu ta và nàng đều có thể vượt qua kiếp nạn này, nàng có muốn ở bên ta trọn đời trọn kiếp không?”

“Muốn!” Nàng gật đầu không chút do dự.

“Keng” một tiếng, ánh kiếm lóe lên, một cây kiếm sắc bén lạnh lùng đặt lên cổ hắn. Bàn tay thon dài trắng nõn nắm lấy chuôi kiếm, giọng nói lãnh đạm mà quyết liệt, hắn đã biết được những điều muốn biết, thế nên, dù bây giờ có chết, hắn cũng không còn gì tiếc nuối nữa: “Đã vậy, bây giờ nàng hãy đi đi! Đi Nam Nhạc, nếu ta không thể sống được, nàng hãy sống thật tốt thay cả phần ta!”

Nhìn thấy hành động này của hắn, Tô Cẩm Bình nghiêng răng tức giận, mắng: “Bách Lý Kinh Hông, chàng khốn kiếp!” Nước mắt trong mắt rồi cuộc cũng không tìm được nữa, cứ thế trào ra! Nàng bước lên muốn đoạt lấy cây kiếm trong tay hắn, lại thấy hắn ấn mạnh tay hơn, trên cổ như bạch ngọc xuất hiện vết máu đỏ tươi. Nàng hung hăng nói: “Bách Lý Kinh Hông, chàng cho rằng chàng làm thế thì có thể uy hiếp ta sao? Không phải

chỉ là cát cổ thôi sao? Ai mà không biết chứ? Chàng dám cứa một nhát, bà đây dám cứa hai nhát!!!” Nàng lau mạnh nước mắt trên mặt mình, cảm tức nhìn hắn.

“Nàng không muốn báo thù cho Thiên Úc sao?” Hắn nhẹ nhàng nói, giọng nói vẫn luôn thanh lãnh như vậy.

Nghe hắn nói thế, Tô Cẩm Bình bỗng ngẩn người, tai lại thoáng nghe thấy tiếng bước chân, Hoàng Phủ Hoài Hàn không còn cách nơi này bao xa nữa. Hắn cũng bắt đầu sốt ruột: “Đi đi. Nếu không, nàng sẽ làm phụ lòng Thiên Úc!”

Nàng cắn răng, trong lòng thầm quyết định, quay đầu nhìn hắn một cái, sau đó đi thẳng vào cửa mật đạo. Hắn nói đúng, nàng phải báo thù cho Thiên Úc, chờ thù của Thiên Úc báo xong rồi, nếu hắn chết, nàng sẽ... Nghĩ tới đây, bỗng một giọng nói thanh lãnh vang lên sau lưng, chỉ có bốn chữ: “Cẩm nhi, ta yêu!”

Nàng dừng bước, bất động như trời trờng, nước mắt càng dâng lên như muốn trào ra. Tô Cẩm Bình quay lại nhìn dung nhan tuyệt thế khuyh thành của hắn, vành mắt đỏ hồng, cắn môi dưới hung dữ nói: “Bách Lý Kinh Hằng, nếu ta nói rằng, chàng mà chết, ta nhất định sẽ cùng lên trời xanh, cùng xuống suối vàng, sống chết theo chàng, nếu vậy, chàng còn dám chết không?”

Nghe nàng hỏi, hắn ngẩn ngơ. Một thoáng sau, nụ cười nở rộ trên khuôn mặt hắn, còn đẹp hơn vầng trăng sáng trên bầu trời hàng ngàn vạn lần. Sau đó, đôi môi mỏng khẽ hé mở, giọng nói mơ hồ như mây trời vang lên: “Không dám.”

“Vậy chàng nghe cho rõ đây, nhất định phải cố gắng sống sót!” Dứt lời, nàng cũng không còn can đảm nghe hắn trả lời, quay người đi thẳng, đầu cũng không quay lại nữa.

“Đi theo bảo vệ nàng.” Hắn mở miệng phân phó bốn người ở cửa.

Đám người Phong và Tu muốn nói lại thôi: “Điện hạ!”

“Đây là mệnh lệnh.” Chỉ bốn chữ phát ra, các đại ám vệ quay sang nhìn nhau, trong mắt đều là vẻ không biết phải làm thế nào, sau đó lần lượt bước vào trong mật đạo kia.

Chờ bọn họ đều vào hết, hắn mới bỏ cây kiếm trên cổ xuống, tung lên một chiêu, đánh chính xác vào chốt cửa, sau đó, chiếc giường di chuyển, che khuất cửa mật đạo kia. Hắn chậm rãi đi tới bên cửa phòng, mở cửa ra, sau đó ngẩng cạnh bàn, nhẹ nhàng cầm tách trà lên. Hương thơm nhàn nhạt của trà bay vào mũi, dung nhan lãnh đạm không có chút vẻ hoảng loạn nào, cũng không hề có chút sợ hãi trước tử vong, thậm chí, còn thoáng có nụ cười nhẹ...

Nàng nói, dù hắn không phải là hắn, không có tài năng ngấp trời, thậm chí suốt đời cũng chỉ có tính cách tẻ nhạt này, nàng cũng muốn ở bên hắn. Nàng còn nói, nếu bọn họ có thể sống sót, sẽ hứa cho hắn trọn đời trọn kiếp. Đã biết được những điếu này, thì dù một khắc sau phải vùi thân xuống địa ngục cũng có là gì đâu?

Người mặc long bào màu tím chợt xuất hiện ở cửa, sau lưng hắn ta là đám thị vệ. Vừa bước tới cửa, hắn ta lạnh lùng quay lại phân phó đám thị vệ: “Không được bước vào!” Đây là sự tôn trọng hắn ta dành cho đối thủ của mình, mà Bách Lý Kinh Hồng cũng xứng đáng được hắn tôn trọng như vậy!

Đôi long hài màu vàng sáng bước vào, lạnh lùng nói: “Tam hoàng tử Nam Nhạc, trăm nghe nói ở chỗ này của người có một mật đạo dẫn ra ngoài cung, mà trong Hoàng cung có người có ý đồ mưu phản, giờ cũng không tìm thấy chút điếu nào, không biết Tam Hoàng tử Nam Nhạc có ngại để trăm sai người lục soát một chút không?”

“Hoàng Phủ Hoài Hàn, người hắn cũng biết, nàng đi, người mới có lý do giết ta chứ?” Giọng nói vẫn lãnh đạm như mây, mờ ảo như sương, thờ ơ như điếu hắn đang nói đến không phải là sống chết của mình vậy.

Không sai, người con gái đó đi rồi, Bách Lý Kinh Hồng mới cấu thành tội giúp phản tặc chạy trốn, là đồng đảng cấu kết với tội phạm. Viết một tờ quốc thư gửi sang Nam Nhạc, thì Nam Nhạc hoàng cũng không nói thêm gì

được, lúc đó, hẳn ta có thể ngang nhiên diệt trừ Bách Lý Kinh H ồng một cách hợp lý. Còn nếu bắt Tô Cẩm Bình về tội danh kia nói lớn cũng lớn mà nhỏ cũng nhỏ, không đâu vào đâu. Đó là lý do vì sao hẳn ta thừa biết Nam Cung Ninh Hinh giúp Tô Cẩm Bình chạy trốn, nhưng hẳn ta cũng làm như không thấy. Đi ầu hẳn ta chờ, chính là thời khắc này đây!

Nhìn nam tử như tiên giáng tr ần trước mặt mình một lát, Hoàng Phủ Hoài Hàn mới nói: “Bách Lý Kinh H ồng, ván này, ngươi thua!” Không thua về mưu lược, không thua về thủ đoạn, càng không thua về thực lực. Hai người họ vốn sẽ có thể tranh đấu không phân thắng bại, nhưng Bách Lý Kinh H ồng vì muốn bảo vệ mạng sống của Tô Cẩm Bình, nên thua. Hơn nữa, còn là thua thảm hại!!!

Giọng nói lạnh băng truy ền vào tai hẳn, nhưng hẳn lại như không nghe thấy gì, thậm chí còn rất nhàn nh ả nh ấc tách trà lên, nhấp một ngụm, sau đó, giọng nói như khúc nhạc tiên mới vang lên: “Thua à? Ta cam tâm tình nguyện!”

Dứt lời, hẳn đặt tách trà trong tay xuống, đứng dậy, chậm rãi thông thả đi đến bên hẳn ta, ánh mắt xám bạc như ánh trăng nhìn thẳng vào đôi mắt tím của hẳn ta. Một cái liếc mắt như một thanh kiếm sắc bén, đâm vào ngực Hoàng Phủ Hoài Hàn, cuối cùng, đôi môi mỏng nhếch lên, nhả ra mấy chữ lạnh lùng: “Ta thua, có đi ầu, ngươi thực sự chiến thắng sao?”

Chỉ một câu nói lại khiến cơ thể Hoàng Phủ Hoài Hàn hơi run lên một chút, trong đầu bỗng xuất hiện hình ảnh hẳn ta nhìn thấy trong Ngự hoa viên hôm nay, một cảm giác thương tiếc như trào dâng trong tim, ánh mắt tím đậm chột lóe chột tắt, đ ầy tia sáng kỳ dị, phức tạp y như màn đêm đen tối, khiến người ta không thể nhìn thấu được hết diện mạo thực sự của vạn vật. Lúc này, hẳn ta hoàn toàn không thể hiểu được sự khác lạ trong tim mình là vì sao, nhưng hẳn ta cũng nhanh chóng bình tĩnh lại.

Thấy hẳn đã trấn tĩnh, Bách Lý Kinh H ồng lại nói tiếp: “Hoàng Phủ Hoài Hàn, ngươi thực ra không hề hiểu chính mình.” Hoàng Phủ Hoài Hàn hận nhất là người khác coi thường sự uy nghiêm của hẳn ta, nhưng hẳn ta lại luôn dễ dàng tha thứ cho nàng. Chính hẳn còn có thể nhìn ra sự khác

thường của Hoàng Phủ Hoài Hàn, nhưng đối phương lại vẫn tự ám thị chính mình, rằng tất cả chẳng qua vì giá trị lợi dụng của nàng mà thôi.

Đôi mắt lạnh lùng như ngưng đọng lại, hắn ta thừa nhận, người trước mặt hắn ta nói đúng. Có lẽ hắn ta thực sự thích người con gái kia, nếu không, hắn ta sẽ không dễ dàng tha thứ cho nàng như thế. Nếu không phải, thì hôm nay ở ngự hoa viên, hắn ta sẽ không sinh ra cảm giác thương tiếc khi nhìn thấy nàng như vậy, hơn nữa, cảm giác cũng sẽ không thể mạnh mẽ đến vậy. Nếu không phải, thì hiện giờ, khi xác định rằng nàng đã đi, hơn nữa, từ nay về sau cũng có thể sẽ không có lý do gì mà kéo nàng lại nữa... khi nàng đã hoàn toàn thoả mái bước ra khỏi sinh mệnh của hắn ta, thì trong lòng hắn ta lại cảm thấy trống rỗng thất bại như thiếu mất thứ gì đó như thế này...

Nhưng mà... thế thì đã sao? Thích thì thế nào? Dù là thực sự đau đến tận xương tận tủy thì lại làm sao? Hắn ta vĩnh viễn cũng không quên trọng trách trên vai mình, cũng vĩnh viễn sẽ không quên tâm nguyện mà hắn ta luôn luôn theo đuổi! Nhìn người đàn ông trước mặt, hắn ta cười lạnh nói: “Dù như vậy, trăm cũng không hối hận. Mời...”

Bách Lý Kinh Hồng không hề kinh ngạc khi nghe hắn ta nói, như đã sớm đoán trước được đối phương sẽ nói như vậy. Hắn cũng không nói nhiều, không nhanh không chậm bước theo hắn ta ra ngoài, bước chân thoả mái như đang đi trong sân vắng, nhàn nhã thảnh thơi đến cùng cực...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 96: Đạp Thành Thịt Nát

Tô Cẩm Bình vẫn đi dọc theo mật đạo trong mê cung, cũng cảm giác được đám người Phong và Tu đi theo sau nàng. Nàng dựa theo phương hướng được chỉ dẫn trên bản đồ, nhưng càng đi, nàng lại càng thấy chân mình nặng trĩu, rồi bỗng dừng hẳn lại.

Nàng vừa dừng lại, đám người Phong và Tu đương nhiên cũng dừng lại theo. Sắc mặt của họ rất khác nhau, có dò xét, có không vui, có phòng bị, thậm chí còn có ý thù địch!

Tô Cẩm Bình quay đầu nhìn bốn người họ: “Các người nghĩ, liệu Hoàng Phủ Hoài Hàn có giết chàng không?” Nếu Hoàng Phủ Hoài Hàn không động thủ ngay, thì nàng còn có thể nghĩ cách cứu được hắn, nhưng điểu kiện tiên quyết là những người này phải hành động theo đúng chỉ thị của nàng, mà muốn bọn họ nghe nàng, đương nhiên chỉ có thể dùng thực lực để áp đảo!

Ánh mắt bốn người như cứng lại, vấn đề này thực sự khiến bọn họ không biết phải trả lời thế nào, nhưng họ vẫn có một chút vững tin rằng: “Muốn giết điện hạ, tuyệt đối không dễ dàng như vậy!” Chủ nhân mà bọn họ sùng bái, là thần tiên mà bọn họ luôn phải ngưỡng đầu nhìn lên, dù thế nào cũng không thể dễ dàng chết trong tay người khác.

Tô Cẩm Bình quan sát thần sắc của mấy người họ, nhìn có vẻ thần nhiên, nhưng không một ai không giấu vẻ lo lắng, rõ ràng là chỉ muốn lập tức quay lại bên cạnh người kia, liếc đón lời, nói: “Ra khỏi mật đạo, nếu các người không muốn theo ta, thì không cần theo. Nhưng tốt nhất các

người không nên quay về hoàng cung. Ta có năng lực tự bảo vệ mình, nhưng chủ nhân của các người vẫn sai các người theo bảo vệ ta, đi đâu này có nghĩa là gì?”

Nàng vừa dứt lời, Tu tính tình nóng nảy nhất liền bùng lửa giận: “Ý của cô là muốn nói cho chúng ta biết, địa vị của cô trong lòng điện hạ sao?”

Nghe câu hỏi này, vẻ nhu hòa trên mặt Tô Cẩm Bình chợt biến mất, thay vào đó là vẻ khinh thường ra mặt, ánh mắt nàng như đang nhìn một con lợn ngu ngốc đến không còn thuốc chữa nữa vậy. Cũng chính ánh mắt này, giống như một thanh kiếm sắc bén, đâm thẳng vào, làm tổn thương lòng tự trọng của Tu!

Bắt gặp ánh mắt này, Tu muốn nổi giận, nhưng đối phương lại dùng ánh mắt như đang lựa chọn hàng hóa, nhìn hết mấy người bọn họ một lượt, rồi lạnh lùng nói: “Nếu không ai trong các người có khả năng hiểu được ý của hắn, thì ta cũng chỉ có thể nói rằng, các người đi theo hắn chỉ là sự trói buộc!” Những kẻ ngu ngốc đầu óc ngu si tứ chi phát triển, căn bản không có đến nửa phần giá trị tồn tại!

Diệt dùng ánh mắt kiêu căng chế Tu lại, sau đó chậm rãi nói: “Hành động của điện hạ, chẳng qua vì muốn bảo vệ chúng ta, với năng lực của chúng ta mà muốn hoàn toàn ẩn thân trước mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn thì hầu như không có khả năng. Người duy nhất có thể làm được là một mình thủ lĩnh, thế nên điện hạ mới muốn chúng ta tới bảo vệ cô. Nhưng, theo như cô vừa nói, chúng ta không có năng lực, đi theo điện hạ chỉ vướng chân vướng tay, còn như cô, không hề có một chút năng lực nào cả, cô có đi theo điện hạ cũng chỉ trở thành...”

Hai chữ cuối cùng còn chưa nói xong, một luồng gió mạnh chợt ập tới. Hắn ta né người, khó khăn lắm mới tránh thoát được, thì một luồng gió khác lại đánh thẳng vào ngực hắn. Còn chưa kịp hồi phục tinh thần, một vật gì đó đã đập vào vạt áo ngực của hắn ta, rồi rơi xuống đất.

“Lực này, nếu nặng thêm ba phần thì thế nào?” Tô Cẩm Bình nhìn hắn ta, lạnh lùng nói. Thứ nàng muốn, là dần dần khiến bọn họ phải tình

nguyện phục tùng, sau đó nhất nhất nghe theo sự sắp đặt của nàng để đi cứu hần.

Hiện giờ, Diệt đã không thể nào giấu đi tâm trạng khiếp sợ của mình nữa, thứ vừa đập vào người hần ta là thứ gì chứ? Chẳng qua chỉ là một nắm bùn đất, nhưng vừa đập vào người hần ta liền rơi xuống đất, thậm chí còn lăn đi vài vòng, mà không hề có dấu hiệu vỡ nứt ra, nhưng mà... đó chỉ là một nắm bùn thôi mà!!! Vậy mà khi đánh vào người hần ta, lực rất mạnh, thậm chí hần ta còn có cảm giác, chỉ cần mạnh thêm chút nữa thôi, có thể sẽ xuyên qua cả lực phủ ngũ tạng của mình vậy! Trong khi đó, bọn hần luôn tự xưng là võ nghệ cao cường, nhưng lại không ai thấy nàng ra tay thế nào!

Nghĩ vậy, ánh mắt hần ta nhìn về phía nàng cũng thêm ba phần kính trọng!

Nhìn dáng vẻ của bọn họ, Tô Cẩm Bình nói tiếp: “Không sai, hiện giờ ta chỉ là gánh nặng của chàng, nhưng những ngày tháng này sẽ không kéo dài bao lâu. Các người, là ám vệ cũng là sát thủ, nhưng trước mặt ta, thì dù ẩn thân hay một chiêu lấy mạng địch thủ, cũng chỉ là trò trẻ con chơi đánh trận giả mà thôi. Còn cả người thủ lĩnh kém tầm kia của các người nữa, chỉ là bình thường thôi!”

Lời này vừa buông ra, cơn giận của Tu lại nổi lên. Phong, Vãn, Diệt cũng cảm thấy nhục nhã, thậm chí mặt còn nóng lên như lửa đốt. Thì ra đương gia chủ mẫu mà bọn họ theo dõi, xoi mói lâu như vậy lại coi thường năng lực của bọn họ như thế! Nhưng bọn họ cũng nhanh chóng hiểu ra, chỉ cần thủ lĩnh cẩn thận một chút, thì ngay cả Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng không phát hiện được, nhưng người con gái trước mặt họ đây lại có thể nhận ra. Lẽ nào từ trước tới nay, họ thực sự xem thường nàng sao?

“Các nghiệp này đều có đặc trưng riêng. Làm ám vệ, cảnh giới cao nhất đó là hóa hữu hình thành vô hình, hòa vào bóng đêm thành một thể, muốn thế, thì trước hết người phải tin rằng người chính là bóng đêm, thì bóng đêm mới có thể phối hợp với người! Làm sát thủ, thì mỗi một thứ bên cạnh mình, đều có thể được dùng làm vũ khí, thậm chí chỉ một sợi tóc thôi, nhưng vào thời khắc mấu chốt, cũng có thể đẩy kẻ địch vào chỗ chết. Một

sát thủ chân chính, hẳn có thể dùng một chiêu mà lấy mạng đối tượng, không hề có kỹ thuật đao kiếm cao siêu hoa lệ gì. Người như vậy, mới có thể xứng đáng là một sát thủ.” Là vị vua chân chính của giới sát thủ, đương nhiên nàng có khí thế đập trên cả thiên hạ trong phương diện này, đôi mắt phượng như chứa đựng uy nghiêm đến vô tận, áp chế hết những người ở đây.

Tứ đại ám vệ đầu á khẩu không thể đáp lại được, mỗi một thứ xung quanh mình đều có thể trở thành vũ khí sao? Giới hạn của bọn họ vẫn luôn bị khống chế trong phạm vi của đao kiếm.

Ngay sau đó, giọng nói của nàng lại vang lên: “Nếu chàng có thể bình yên vô sự trở về, ta sẽ tự mình bồi dưỡng các người vì chàng!” Nói xong, nàng liền xoay người đi về phía cuối mật đạo.

Mấy người vốn cảm thấy không cam lòng và nhục nhã, nhớ lại những điều nàng vừa nói, còn có nắm bùn lúc này đập vào người Diệt xong lại làm vỡ một miếng đất mà vẫn nguyên hình dáng không xê xích gì, thì bọn họ bỗng thấy tin tưởng, tin rằng người con gái trước mặt này thực sự có bản lĩnh để cuồn cuộn ngạo như thế. Những lời vừa rồi nàng nói ra, nếu là người ngoài nghe thì chắc sẽ cảm thấy như truyện cổ tích, nhưng bọn họ rốt cuộc cũng đều là những cao thủ trong giới, nên nghe được chỉ cảm thấy rất đáng để họ ngưỡng mộ.

Tô Cẩm Bình cũng chẳng có tâm trạng mà quan tâm xem họ nghĩ gì. Hiện giờ hẳn là chuyện nàng nhờ Hoàng Phủ Dạ xử lý cũng đã xong, đang chờ nàng xuất hiện. Quân Lâm Mộ, không cần biết là người khởi xướng, hay là Mộ Dung Song khởi xướng, ta cũng không thể nào tha cho người được! Trong lòng nàng, có lo lắng cho người kia, cũng có thù hận dành cho đám người Mộ Dung Song, tất cả đều đè ép xuống khiến nàng có cảm giác không thở nổi!

Đi một lúc lâu nàng mới cảm nhận được một luồng khí tươi mới ập vào mũi, đôi mắt phượng đảo qua liền nhìn thấy ngay chốt mở cơ quan ở chỗ nào. Không chờ đám Phong Tu bước tới, nàng lập tức đi đến bên tường, gõ vài cái vào nắm đất nhìn có vẻ rất bình thường, sau đó, những tiếng động

nhỏ vang lên, một mảng tr ần trên đ ầu như bị thứ gì đó tác động, chậm rãi nứt sang một bên. Nàng ng ừa đ ầu nhìn thấy ngay một mảng trời đêm đ ầy sao.

Hô hấp của đám người Phong và Tu như ngừng hẳn lại, đ ừa cái quái gì thế, chốt mở cơ quan là do bậc th ầy nổi danh chế tạo, ngay cả điện hạ khi mới đến xem, cũng phải nhìn một lúc lâu mới phát hiện ra manh mối, các chốt mở cơ quan thông thường đ ều là xoay vặn, nhưng chốt này lại phải gõ, đ ồng thời, còn phải gõ có tiết tấu mới có thể mở đ ược. Người con gái này lại không hề hỏi câu nào, chỉ đảo mắt nhìn qua đã biết đ ược bản chất sao?

Dường như cảm nhận đ ược sự kinh ngạc tột cùng của họ, Tô Cẩm Bình lãnh đạm nói: “Ta không hiểu ngũ hành bát quái, nhưng chốt cơ quan của mật đạo thì sao có thể ngăn đ ược ta!” Hệ thống h ồng ngoại của hiện đại mà nàng còn xuyên qua đ ược, thì cái này đã là gì đ âu?! Nàng tung người lên, rời khỏi mật đạo, vừa hạ chân xuống đất, nàng đã chạm ngay vào một bãi cỏ, trên mặt cỏ còn có một chiếc xe ngựa chờ sẵn, xem ra đúng là hẳn đã chuẩn bị tất cả ổn thỏa.

Đám người Phong và Tu cũng nhanh chóng chui ra khỏi mật đạo: “Cô nương, chúng ta đi thôi!” Nhiệm vụ của bọn họ là đ ưa nàng đến Dạ Mạc sơn trang ở Nam Nhạc, sau đó lại quay v ề nghĩ cách cứu điện hạ. Hoàng Phủ Hoài Hàn dù có muốn đ ộng thủ với điện hạ, thì cũng phải gửi quốc thư sang Nam Nhạc trước, mới có thể ngăn chặn phản ứng của dân chúng, nên bọn họ phải nắm chặt thời gian mới đ ược.

Tô Cẩm Bình lại bỗng tr ầm giọng nói: “Nếu ta đoán không nh ầm, thì Hoàng Phủ Hoài Hàn phải gửi quốc thư trước, chờ Nam Nhạc hoàng đ ồng ý, hẳn mới có thể đ ộng thủ đ ược, đúng không?”

“Đúng vậy, nhưng hiện giờ...” Hiện giờ thì dù thế nào Hoàng Thượng cũng không thể từ chối đ ược nữa.

Tô Cẩm Bình nghe vậy mới thở dài một hơi, quả nhiên là như vậy! Ngay sau đó, mắt nàng chợt lóe lên tia sáng lạnh: “Ta có cách, có đi ều, các người nhất định phải hành đ ộng theo những lời ta nói.”

Mấy người họ ngăn ra, còn có vẻ không mấy tin tưởng nàng, nhưng nhớ tới ban nãy nàng phô bày thực lực, bọn họ cũng hơi do dự. Ngay sau đó, Tô Cẩm Bình chậm rãi nói ra chủ định của mình...

“Biện pháp này, tuy hơi mạo hiểm một chút, nhưng hiện giờ cũng không thể tìm được cách nào tốt hơn.” Lời này là do Diệt nói. mấy người bọn họ suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng xác định kế hoạch này có thể làm được. Nhưng hiện giờ bọn họ phải hộ tống Tô Cẩm Bình về Dạ Mạc sơn trang, không có bao nhiêu người có năng lực mà đáng tin cậy có thể đi làm chuyện này được. Nếu để nàng ở lại đây, thì nàng lại không thể nào tìm được Dạ Mạc sơn trang.

Tô Cẩm Bình nói: “Đêm nay ta còn có chuyện cần phải làm, các người để lại một người, ba người khác hành động theo kế hoạch của ta.”

Vừa dứt lời, Vẫn ở lại, còn ba người khác lập tức phi thân đi.

Nhìn theo bóng lưng của bọn họ, Tô Cẩm Bình lộ ra nụ cười đầy tự tin, tiểu Hồng Hồng, dù chàng có muốn chết một mình, thì cũng không đơn giản như vậy! Nghĩ xong, nàng ném hành lý của mình vào thùng xe, rồi phi người nhảy lên xe ngựa, quay đầu nói với Vẫn: “Vậy thì phải phi lên các hạ làm phu xe cho ta một lần nữa!”

...

“Cái gì? Tin chính xác không?” Quân Lâm Mộng đứng trong phòng, mắt đầy kích động nhìn ám vệ trước mặt mình.

Ám vệ này là do mẫu hậu lên giấu Hoàng huynh để gửi cho ở trước khi ở tới Đông Lăng, nên ở hoàn toàn dành cho y đến mười hai vạn phần tín nhiệm! Ám vệ kia đeo một chiếc mặt nạ che mặt, nói: “Công chúa điện hạ, tin tức hoàn toàn chính xác, Hoàng thượng đang phái người truy nã Tô Cẩm Bình, nói vậy, nàng cũng đến đường cùng rồi, nên phải rời khỏi hoàng cung.”

“Vậy thì còn chờ gì nữa, không mau báo cho Vương gia biết, nói là nghịch tặc phản quốc đã trốn khỏi Hoàng cung, để hắn lập tức đi bắt đi!”

Dù hẳn không chịu giúp ả, thì ả không tin Hoàng Phủ Vũ cũng không chịu đi bắt tội phạm bỏ trốn.

Ả vừa dứt lời, thị tỳ sau lưng ả chợt đáp ứng, những người khác vẫn đứng yên không nhúc nhích, không hề có ý muốn đi bẩm báo Hoàng Phủ Vũ. Dương nhiên Quân Lâm Mộng cũng dần nhận ra manh mối: “Sao thế? Vương gia không ở phủ sao?”

“Vương gia... hôm nay vương gia được Dạ vương điện hạ và mấy vị đại nhân mời ra ngoài uống “rượu hoa” ạ. Trước khi xuất môn, Dạ vương điện hạ đã phân phó, bất cứ ai cũng không được quấy rầy bọn họ.” Nói xong, cô ta vội vàng cúi đầu xuống. Xưa nay Vương gia luôn giữ mình trong sạch, tuy trong phủ có rất nhiều thế thiếp, nhưng không có ai là không xuất thân từ cô nương gia đình gia giáo, trước giờ chưa từng ra ngoài uống rượu hoa, nhưng hôm nay vào thời điểm mấu chốt thế này, lại bị Dạ vương điện hạ gọi ra ngoài!

Quân Lâm Mộng tức đến nghiến răng nghiến lợi, dù có ở địa vị thế nào, thì cũng chẳng có người phụ nữ nào thích phu quân mình ra ngoài uống rượu hoa cả, nhưng đã vậy rồi, hẳn ta còn đi đứng vào lúc này nữa: “Hoàng Phủ Dạ chết tiệt! Nhất định là hắn đã thông đồng với cô nàng kia, biết trong tay Vương gia nắm binh quyền, nếu thực sự hạ lệnh bắt nàng, thì dù nàng có mọc cánh cũng không thoát được, nên mới chọn đứng hôm nay để mời uống rượu. Sớm không uống, muộn không uống, lại cứ phải là hôm nay mới mời đi uống rượu hoa là sao? Tức chết bản công chúa mất!”

Nghe ả nói vậy, một thị tỳ vội vàng nói: “Công chúa, ngài đừng nên nói lung tung, Dạ vương điện hạ không phải là người dễ chọc vào đâu. Nếu mấy lời này mà truyền tới tai ngài ấy, thì dù ngài ấy có không nói gì, Vương gia cũng sẽ chỉ trích ngài. Như vậy, cũng chỉ có đám tiện nhân ở hậu viện kia được lợi thôi!”

Quân Lâm Mộng hít sâu một hơi, cũng hiểu mấy lời này hoàn toàn có lý, nên mới không phản bác gì. Có đi đâu, biết rõ tiện nhân Tô Cẩm Bình kia hôm nay trốn đi, mà bảo ả làm như không biết, thì ả thật sự không làm

được: “Người đâu, triệu tập hết hộ vệ của Vương phủ, ra ngoài truy lùng cùng bản công chúa!”

Nói rồi, ả thay y phục, sai đám hạ nhân nhanh tay trát phấn lên mặt ả để che đi vết thương. Chỉnh trang xong, ả lập tức ra cửa, nhưng chờ mãi cũng không thấy hạ nhân vương phủ đi ra. Quân Lâm Mộng hít sâu một hơi, quay sang quát người bên cạnh mình: “Không phải ta đã sai các người đi triệu tập hộ vệ Vương phủ sao?”

Đúng lúc này, một người phụ nữ mặc xiêm y màu lam bước từ trong Vương phủ ra. Vừa rồi khi Quân Lâm Mộng ra cửa, đám thị vệ canh cửa đều lặng im không nói năng gì, nhưng khi người phụ nữ áo lam này bước ra, đám thị vệ ngoài cửa đều đồng loạt cúi người hành lễ: “Tham kiến Trắc vương phi!”

“Đứng lên đi!” Người phụ nữ được gọi là trắc vương phi kia, dung mạo không phải là tuyệt sắc, nhưng lại có một vẻ quyến rũ khó tả, nàng ta nhìn Quân Lâm Mộng, cười nói: “Tỷ tỷ, vương gia có nói, khi chàng không ở quý phủ, thì mọi chuyện trong vương phủ đều do muội muội quyết định. Vì vậy, e là tỷ tỷ không thể động đến hộ vệ Vương phủ được đâu!”

Nghe vậy, Quân Lâm Mộng vô cùng giận dữ. ả vốn đã không vừa mắt con hồ ly láng lờ này, giờ lại càng tức giận không kìm được: “Mục Thanh Liên, người mở to mắt ra mà nhìn cho rõ, bản vương phi là muốn ra ngoài để truy lùng tội nhân phản quốc theo địch!!!”

ả vừa nói ra câu này, đừng nói là Mục Thanh Liên, ngay cả thị vệ canh cửa cũng muốn cười thầm lên, ả đàn bà này còn có thể có lòng yêu nước thương dân ằng nản đến thế sao? Thị tỳ sau lưng Quân Lâm Mộng cũng cảm thấy xấu hổ đến không ngẩng đầu lên được.

“Tỷ tỷ thật khéo đùa, hộ vệ của vương phủ đương nhiên là để bảo vệ cho an nguy của toàn bộ vương phủ, tội nhân phản quốc ắt sẽ có phải triệu tới phủ doãn kinh thành đi truy lùng. Chúng ta chỉ là phụ nữ chốn hậu viện, quan tâm đến mấy chuyện đó làm gì chứ. Trời đã tối rồi, tỷ tỷ nên đi nghỉ sớm thì hơn.” Nói xong, nàng ta lập tức quay người vào vương phủ. Hôm nay có người gửi một phong thư mật cho nàng ta, nói rằng nếu muốn diệt

trừ Quân Lâm Mộng, thì tối nay tuyệt đối không được cho thị vệ vương phủ xuất môn theo ả. Tuy Quân Lâm Mộng đã giúp nàng ta diệt trừ không ít đối thủ trong vương phủ, nhưng với thân phận của đối phương, thì không phải chính ả mới là đối thủ lớn nhất hay sao? Vì thế, nàng ta chẳng có lý do gì để từ chối, dù thật hay giả, thì nàng ta cũng chẳng thiệt thòi gì.

Quân Lâm Mộng tức đến trắng bệch mặt mũi, đưa tay chỉ vào người nàng ta nhưng một lúc sau cũng không nói được lời nào.

Cách đó không xa, trong một chiếc xe ngựa nấp bên cạnh một gian nhà, một đôi mắt phượng lạnh lùng nhìn hết tình hình ở đó. Xem xong, khoe môi khẽ nhếch lên cười, thời cơ đến rồi: “Vẫn, xin nhờ vào người!”

Vẫn cũng không biết Tô Cẩm Bình có ý định gì, nhưng vẫn lập tức nghe theo lời nàng phân phó lúc trước, đánh xe ngựa phi qua cửa Tam vương phủ. Đúng đến cửa, Tô Cẩm Bình cũng vừa vặn hất màn xe lên, lộ ra nửa khuôn mặt, thỏa mãn nhìn thấy sắc mặt kinh ngạc hoảng hốt của Quân Lâm Mộng! Ngay sau đó, xe ngựa lao thẳng qua mặt Quân Lâm Mộng mà đi.

Quân Lâm Mộng nhìn xe ngựa, cao giọng thét lên: “Đuổi theo cho ta, đuổi theo cho bản công chúa!” Đó là xe ngựa của Tô Cẩm Bình, người phụ nữ đó vừa mới cười với ả, hơn nữa, sắc mặt còn đầy vẻ giễu cợt! Nhưng lúc đó, người của vương phủ không một ai nghe theo sự đi đầu động của ả, khiến ả giận đến không kìm được, nhanh chóng nhảy lên xe ngựa trước cửa, triệu ám vệ đi theo ả từ Bắc Minh đến, đuổi theo Tô Cẩm Bình!

Đêm nay, ả nhất định phải diệt trừ người phụ nữ kia! Thế nhưng, bản thân ả lại không biết rằng, ngay khi ả đi, ám vệ vừa bẩm báo tin tức với ả, thàn nở nụ cười quỷ dị dưới lớp khăn che mặt kia...

...

Dưới sự phân phó của Tô Cẩm Bình, Vẫn đi đầu khiến xe ngựa không nhanh không chậm, đảm bảo cho người sau lưng có thể bám sát theo mình. Đến một con ngõ tối, hấn ta bỗng tăng tốc, Quân Lâm Mộng cũng nóng nảy, vội quát ám vệ tăng tốc đuổi theo, nhưng vừa qua khỏi cửa ngõ, chiếc

xe ngựa kia lập tức dừng lại, hơn nữa còn dừng lại trước cửa một thanh lâu!

Quân Lâm Mộng nhanh chóng tốc rềm xe lên, thấy một người con gái mặc cung trang màu vàng nhạt lao nhanh vào trong thanh lâu, chính là y phục mà Tô Cẩm Bình mặc lúc nãy! Ắ không thềm nghĩ ngợi nhiều, lập tức xuống xe ngựa, vội vội vàng vàng chạy về phía thanh lâu, nhưng thị tỳ bên cạnh ả lại cảnh giác hơn, vội giữ ả lại: “Công chúa, đây là thanh lâu, chúng ta không thể vào được!”

Quân Lâm Mộng quay lại hung dữ lườm cô ta: “Nếu người sợ thì cứ chờ ở đây, mấy người các người theo ta vào!” Nói rồi ả chỉ ba ám vệ đi theo mình, nhưng ả bỗng hơi nhíu mày, ám vệ mà ả tín nhiệm nhất lại không đi theo. Có đi ầu, lúc này ả cũng không còn nghĩ ngợi được gì nhiều nữa, ba ám vệ này đều là cao thủ tuyệt đỉnh, ả không tin bọn họ không bắt được một mình Tô Cẩm Bình!

Vừa đến vừa, tú bà nhìn thấy bọn họ vốn định ra ngăn, nhưng chợt nhớ lời Dạ vương điện hạ phân phó lúc nãy, trong đôi mắt khôn khéo thoáng xuất hiện chút tia sáng lạ, cũng không nói thêm câu gì, lập tức nhường đường cho đối phương.

Quân Lâm Mộng vốn rất xinh đẹp, tuy rằng còn lâu mới bằng huynh trưởng Quân Lâm Uyên của mình, nhưng cũng là một bảo vật, vết thương trên mặt được phủ một lớp phấn dầy, nên ả chỉ vừa xuất hiện, đương nhiên cũng khiến không ít ánh mắt tà dâm hướng về thân thể của ả. Nhưng lúc này, ả đã không còn tâm trạng nào mà để ý đến ánh mắt của mấy người đó, đôi mắt hẹp dài đảo quanh bốn phía, nhìn thấy một bóng người vàng nhạt bước vào trong một gian phòng hoa, ả thỏa mãn cười nhạt, rồi nhanh chân đưa ám vệ đuổi theo.

Ba ám vệ kia đến để giúp ả bắt người nên không bịt mặt, nhưng tất cả đều mặc xiêm y màu đen, trên tay vẫn cầm kiếm nên người khác không dám tới gần. Vừa bước lên lầu, chờ bọn họ đẩy cửa ra, Quân Lâm Mộng lập tức lao vào, có đi ầu, bên trong không một bóng người, cửa sổ lại bị mở

toang. Mấy người vội chạy đến bên cửa sổ quan sát, bỗng cảm thấy một mùi hương lạ ập vào mũi, đầu hơi mơ hồ, suýt thì đứng không vững.

Đám ám vệ xuất phát từ sự quan tâm, lập tức xông lên đỡ ả, nhưng mùi hương lạ kia cũng bay ngay vào mũi họ. Sau đó, bụng dưới của họ chợt dâng lên cảm giác nóng rực, cả mấy người đầu cảm thấy hơi choáng váng.

Đám ám vệ cảm thấy không ổn, nhưng hiệu quả của loại hương kia cực kỳ lợi hại, Quân Lâm Mộng hoàn toàn bị đờc tính thao túng trong nháy mắt, hai gò má ửng hồng quay sang dán lên người họ...

----bamholyland.com----

Ở một góc nhà cao ngang với gian phòng trong thanh lâu kia, Tô Cẩm Bình đang đứng cùng Vãn: “Có muốn biết trong đó xảy ra chuyện gì không?” Nàng quay sang hỏi người đàn ông mặc đồ đen bên cạnh.

Vãn nhún vai không nói gì. Có thể xảy ra chuyện gì được chứ? Lúc ấy nàng ném phong thư mật cho Trắc vương phi của Tam vương phủ, sau đó tự mình đi dẫn dụ Quân Lâm Mộng đến đây, rồi mở cửa sổ trốn thoát, cả một loạt hành động nối tiếp nhau, trong phòng có thể xảy ra chuyện gì được? Chính hắn ta cũng không đoán ra được rốt cuộc nàng muốn làm gì. Bỗng nhiên, mắt hắn ta hơi nhíu lại: “Không lẽ cô đặt thứ gì trong phòng sao?”

“Ngốc thì ngốc thật, nhưng cũng không ngốc đến cùng cực!” Tô Cẩm Bình đánh giá hắn ta, ngay trước khi trong mắt hắn ta xuất hiện vẻ giận dữ, nàng lại chậm rãi nói tiếp: “Thả thứ gì đó trong phòng, thì ả vẫn có thể nói là có người hại ả, nhưng vừa rồi ta đặt chút bột thuốc ở cửa sổ, phải tính toán chuẩn thời điểm, để chắc chắn khi ả lao tới cửa sổ có thể người thấy được, mà chờ khi người bên ngoài phát hiện ra bọn họ, thì chỗ bột thuốc còn lại đã sớm bị gió thổi bay hết rồi!”

Nghe vậy, Vãn nhướng đôi mày rậm, quay sang nhìn bên cạnh khuôn mặt tuyệt mỹ của nàng, hắn ta bỗng cảm nhận được bên cạnh mình có một luồng khí thể ngạo nghễ thiên hạ bàn tán về sống chết của người ta chỉ

như đang nói về chuyện con sâu cái kiến, hắn ta lên tiếng hỏi: “Nếu Quân Lâm Mộng không chạy đến bên cửa sổ thì sao?”

“Ả nhất định sẽ chạy đến bên cửa sổ!” Tô Cẩm Bình đáp rất chắc chắn, quay sang nhìn Vẫn nói: “Nhớ kỹ, khi muốn gài bẫy bất cứ ai, phải hiểu cặn kẽ đối phương, thậm chí còn phải tính toán chi tiết nhất cử nhất động của đối phương, như vậy mới có thể đạt được hiệu quả tốt nhất!” Vì thế, nàng có thể xác định chắc rằng đối phương nhất định sẽ đuổi đến bên cửa sổ. Quân Lâm Mộng, người cố mà hưởng thụ thật sung sướng cái giá đắt mà ta tặng cho người nhé. Có đi đâu, hưởng thụ xong rồi, người sẽ có kết quả thế nào, thì ta khó mà bảo đảm được!

Nghe nàng nói vậy, Vẫn kinh hãi, cũng bị thuyết phục vì sự tự tin và nhạy bén của nàng, nhưng ngay lập tức, hắn ta lại nghĩ đến một vấn đề rất thiết thực: “Dù sao người ở đây cũng không có mấy ai biết ả, hơn nữa, với quyên thế của ả, đã muốn giấu thì hoàn toàn có thể giấu được.”

“Vậy nên, vẫn còn có một bước sau chờ ả ta, muốn đi sang xem cùng ta không?” Nói xong, nàng liền phi thân sang nóc thanh lâu ở đối diện.

Vẫn đứng sau lưng nàng, nhìn thấy nàng rõ ràng không hề có nội lực, nhưng thân thủ thậm chí còn nhanh nhạy hơn cả bọn hắn, liền khẽ nhíu mày, rốt cuộc người con gái này là ai? Hắn ta không kịp nghĩ nhiều, vội thi triển khinh công theo nàng.

Sang nóc nhà bên kia, họ chợt nghe thấy ngay tiếng động dầm dặng vang lên. Nàng tháo một miếng ngói trên mái nhà, lạnh lùng nhìn tình hình bên dưới, ba nam một nữ đã trăn như nhộng từ lâu, mà một mình Quân Lâm Mộng vẫn hăng hái dán người vào mấy người kia. ả vừa áp vào, một chút lý trí còn sót lại của mấy ám vệ đều tan thành mây khói, không quan tâm nhiều nữa, lập tức đặt Quân Lâm Mộng xuống mặt đất, để thú tính phát huy đến điên cuồng.

Quân Lâm Mộng cũng như được thỏa mãn ham muốn, gương mặt ả đỏ bừng lên, dưới sự vận động tận tình của ám vệ, ả được đưa lên tận đỉnh sung sướng!

Tô Cẩm Bình cười lạnh nhìn biểu cảm của ả, hiện giờ người hạnh phúc bao nhiêu, thì một khắc sau người sẽ thống khổ bấy nhiêu! Nhìn tình hình trong phòng, Vẫn hơi căm ghét quay đầu đi, lại thấy Tô Cẩm Bình đứng xem một cách say sưa, khoe môi cương nghị hơi co rút, đây mà là phụ nữ sao? Nàng là phụ nữ thật sao?

Từng lượt từng lượt chiến đấu kịch liệt, tiếng kêu của Quân Lâm Mộng lại càng lúc càng to, khiến không ít người trong thanh lâu nghe mà kích động, đồng loạt nhìn về phía cửa phòng đang mở rộng kia, trong lòng muốn đi lên xem, nhưng lại thấy không ổn lắm. Cuối cùng, không biết là ai dẫn đầu, cả đám trai gái đều đi lên lầu, nhìn trân trân vào cảnh đông cung sống trong phòng, không nói nên lời. Ba nam một nữ điên cuồng quăn lầy nhau, nam thì cao to vạm vỡ, nữ thì cả tướng mạo và tư thế đều là báu vật nhân gian không thể nghi ngờ được.

Hình ảnh này thực sự cũng khiến mạch máu trong cơ thể người ta như muốn phun trào, có đi đâu cũng khiến mấy người này cảm thấy kính nể. Tuy nơi này là thanh lâu, nhưng cửa còn không đóng mà lại lãn lộn thành thế này, thật sự là không biết xấu hổ đến mức nào chứ! Nghĩ vậy, mọi người bắt đầu xì xào bàn tán, giọng càng lúc càng lớn. Nhưng đúng lúc này, cửa phòng bên cạnh bỗng bật mở, dung nhan tuyệt sắc khuynh thành của Hoàng Phủ Dạ xuất hiện trước mặt mọi người, vừa cười vừa ôm giai nhân như hoa trong lòng, nàng kia chính là hoa khôi của thanh lâu này, sau lưng hẳn, một vài người cũng bước ra theo, xem ra tất cả đều hơi ngà ngà say.

“Soạt” một tiếng, cây quạt vàng xòe ra, hẳn cười diêm lệ: “Có thể nói cho bản vương biết các người đang làm gì không? Dạ này hiếm lắm bản vương mới đến thanh lâu một lần, các người muốn phá hỏng sự hưng phấn của bản vương sao?”

Hắn vừa dứt lời, đám người kia sợ đến trắng bệch mặt mũi, vội vàng quỳ xuống. Ai cũng biết, dung mạo của Dạ vương điện hạ đẹp hơn phụ nữ đến ba phần, quyến rũ hơn bảy phần, hơn nữa, còn luôn mặc xiêm y đỏ rực, cầm cây quạt cán vàng trên tay, vì vậy, người trước mặt đây, chắc chắn là Dạ vương điện hạ, không sai được.

Một người hơi run rẩy nói: “Chúng tiểu nhân không biết Vương gia đang ở đây, vì nghe... vì nghe thấy...” gã đưa tay chỉ vào trong phòng.

Hoàng Phủ Dạ lại ra vẻ không quan tâm, cười: “Nghe tiếng phụ nữ kêu sao? Ở thanh lâu nghe thấy mấy âm thanh này thì có gì lạ đâu chứ?”

“Nhưng mà... nhưng mà...” Nhưng mà Vương gia à, ngài không nghĩ là bọn họ quá phóng khoáng sao?”

Hoàng Phủ Vũ ngà ngà say đứng bên cạnh, chầm chậm bước tới: “Được rồi Hoàng huynh, huynh đừng giận dữ nữa, vừa rồi bản vương cũng thấy âm thanh kia kêu hơi quá, cảm thấy rất khó chịu, không biết là vị cô nương nào mà lại...” Nói tới đây, hẳn ta cũng không nói thêm gì nữa. Thật ra, đi đâu khiến hẳn ta khó chịu nhất đó là, âm thanh truyền tới từ gian phòng bên cạnh, lại hơi giống với giọng nói của vị Vương phi mà hẳn ta ghét đến không thể ghét hơn, nên hẳn ta nghe thôi cũng thấy bực bội!

Mọi người không ngờ hôm nay Tam vương gia cũng đến đây, nhưng may mà ngài ấy lại xoa dịu Dạ vương điện hạ giúp bọn họ, nên tâm trạng cũng dần nhẹ nhàng hơn.

Hoàng Phủ Dạ cười nói: “Đệ nói bỏ qua thì bỏ qua vậy. Có đi đâu, bản vương thật sự cũng thấy tò mò, không biết là vị cô nương nào? Mấy tháng trước bản vương và Nguyệt nhi mây mưa với nhau, cũng chẳng kêu đến mức như vậy, Nguyệt nhi, nàng thấy ta nói đúng không?” Hẳn vừa nói vừa nâng cằm cô gái kia, nhìn có vẻ rất gọi tình, nhưng thật ra trong đôi mắt hoa đào kia lại chẳng hề có chút tình ý nào cả.

Nàng kia ngượng ngùng đỏ bừng mặt, mắt cũng chẳng dám ngược lên nhìn hẳn, nhưng trong lòng lại thấy trống rỗng, đã hơn một tháng Vương gia không hề tới đây rồi...

“Đi thôi, qua bên kia xem thử, cửa còn không thềm đóng cơ mà!” Hoàng Phủ Dạ nói rồi đi sang bên gian phòng kia. Mấy viên quan đi theo hẳn cũng đã sớm không kiềm chế được lòng hiếu kỳ nữa rồi, đến thanh lâu chơi bời, đương nhiên là mong phụ nữ càng lỏng lẻo thì càng tốt.

Tuy Hoàng Phủ Vũ cũng không có hứng thú gì, nhưng cũng chậm rãi đi theo, những người khác vội tránh ra nhường đường cho bọn họ.

Mấy người trong phòng trải qua nhiều lần mây mưa, được tính cũng dần tan đi, nhưng bọn họ vẫn hơi mơ màng, nên chưa dừng hành vi của mình lại được.

Cho đến tận khi đám người Hoàng Phủ Dạ và Hoàng Phủ Vũ xuất hiện tại cửa, Hoàng Phủ Vũ vốn chẳng mấy để tâm, bỗng trợn to hai mắt, nhìn người phụ nữ với vẻ mặt thỏa mãn đang nằm dưới háng người khác kia, khí huyết như xông lên đến tận cổ, phần nộ đến mức hắn ta muốn ngất đi! Các đại thần đứng đằng sau vừa nhìn thấy là Quân Lâm Mộng thì đều sợ đến tỉnh cả rượu, không dám nhìn sắc mặt Hoàng Phủ Vũ nữa.

“Quân Lâm Mộng!” Hắn ta hét to một tiếng, cả thanh lâu như đều chấn động theo.

Cũng chính tiếng hét này đã khiến Quân Lâm Mộng tìm lại được chút lý trí, đầu óc cũng khôi phục sự tỉnh táo trong nháy mắt. Hắn quay đầu nhìn Hoàng Phủ Vũ, rồi lại quay lại nhìn người còn đang ở bên trên người mình, đầu óc ả bỗng rỗng tuếch, sắc mặt lập tức trắng bệch, cũng hiểu ngay rằng mình vừa bị người ta gạt bẫy! Hắn vội vàng đẩy người ở trên mình ra, bò lê bò cào cơ thể trần truồng về phía Hoàng Phủ Vũ: “Vương gia, vương gia, không phải như những gì chàng thấy đâu, ta bị người ta hại!!!”

“Bị người khác hại à?” Hắn ta đưa một tay ra bóp chặt lấy cổ ả, nhắc cả người ả lên: “Có phải người còn định nói rằng mình bị bỏ thuốc nữa không? Vì sao bản vương vừa xuất hiện, mà được tính của người đã không còn nữa rồi?! Đột nhiên nhân này!”

Đầu óc Quân Lâm Mộng cũng rất mơ hồ, chính bản thân ả cũng không hiểu vì sao được tính lại không còn nữa. Nhìn sắc mặt phức tạp của Hoàng Phủ Dạ qua vai Hoàng Phủ Vũ, ả bỗng hiểu ra đây là một ván cờ, một ván cờ được bày ra để dụ ả sa bẫy. Hắn còn chưa kịp nói gì, thì Hoàng Phủ Vũ đã quá giận dữ vung tay lên, ném thẳng ả từ trên lầu xuống dưới lầu một!

“R ầm!” một tiếng, Quân Lâm Mộng toàn thân không một sợi vải bị ném đập vào chiếc bàn ở dưới lầu, chiếc bàn kia bị đập đến nát vụn, một dòng máu ộc ra từ miệng ả, ả đau đến mức không còn cảm giác gì nữa.

Hoàng Phủ Vũ lao người phi thân xuống lầu, còn đang muốn động thủ tiếp thì các đại thần cùng vội vàng ngăn cản: “Vương gia, xin ngài bớt giận, Vương phi cũng chỉ nhất thời hồ đồ thôi, dù muốn xử lý, thì ngài cũng nên bẩm báo với Hoàng thượng trước đã, phải gửi quốc thư sang Bắc Minh mới được ạ!”

Lúc này, Quân Lâm Mộng đã như rơi mất nửa cái mạng, cũng biết hiện giờ Hoàng huynh là vị cứu tinh duy nhất của ả, vội lên tiếng: “Không sai, Hoàng Phủ Vũ, ta là công chúa Bắc Minh, người không có tư cách giết ta!”

Những lời này đã thổi lửa giận của Hoàng Phủ Vũ bùng lớn hơn, mà mọi người trong thanh lâu cũng đã đoán ra người phụ nữ này là ai. Thì ra là vị Tam vương phi hung ác gần đây luôn được bêu danh trong các câu chuyện lúc trà dư tửu hậu, Quân Lâm Mộng, công chúa Bắc Minh.

Ả vừa dứt lời, người ám vệ biến mất đã lâu bỗng xuất hiện. Quân Lâm Mộng cũng lập tức hướng ánh mắt cầu cứu về phía y. Từ khi ả tới Đông Lăng đến nay, mỗi khi xảy ra chuyện gì, đều là do y đề xuất ý kiến giúp ả thoát nạn, tin rằng hôm nay cũng không ngoại lệ. Y là do mẫu hậu tặng cho ả, là người đáng tin cậy nhất!

Chỉ tiếc là, khi y bước vào, y chỉ ném cho ả ánh mắt thương hại, sau đó lấy một tấm kim bài tượng trưng cho Hoàng thất Bắc Minh từ trong ngực áo ra, nói với Hoàng Phủ Vũ: “Tam vương gia, trước khi tới Đông Lăng, bệ hạ đã nói với ta, trước đến giờ công chúa Lâm Mộng vốn ngang ngược không biết chừng mực, nếu thực sự gây ra chuyện gì, xin Tam vương gia cứ tùy ý xử lý, ngài sẽ không truy vấn gì!”

Những lời này hoàn toàn đã đẩy Quân Lâm Mộng vào đường cùng, ả trợn trừng mắt không tin nổi: “Người nói dối, người nói dối, Hoàng huynh sẽ không đối xử với ta như thế. Hơn nữa, hơn nữa, rõ ràng người là người của mẫu hậu, Hoàng huynh sao có thể nói với người mấy lời này được?”

“Công chúa, thuộc hạ vẫn luôn là người của bệ hạ!” Y nói ra một câu đầy ẩn ý, rồi lấy một phong thư mật có dấu của Bắc Minh hoàng trong tay áo ra đưa cho Hoàng Phủ Vũ. Hoàng Phủ Vũ đón lấy, mở ra đọc, sau đó cười lạnh một tiếng: “Tiện nhân, giờ thì ngươi còn gì để nói không?” Dứt lời, hắn ta ném thẳng lá thư kia vào mặt Quân Lâm Mộng.

Tờ giấy trắng nhẹ nhàng rơi xuống đất, những dòng chữ rờng bay phượng múa trên đó đích thị là bút tích của Hoàng huynh ả! Một chút hy vọng còn sót lại trong mắt bỗng bị dập tắt một cách vô tình, giọng nói của Hoàng Phủ Vũ vang lên bên tai: “Người đâu, lỗi tiện nhân này về vương phủ, ngày mai đưa tới buổi thao luyện kỵ binh, đập tiện nhân này thành thịt nát cho bản vương!”

Tiếng nói vừa dứt, mấy ám vệ lập tức xuất hiện, lôi Quân Lâm Mộng ra ngoài.

Trên mái nhà, Vẫn nhú mày nhìn Tô Cẩm Bình ở bên cạnh: “Thư của Quân Lâm Uyên cũng do cô chuẩn bị sao?”

“Không phải!” Với hiểu biết của nàng về Hoàng Phủ Vũ, thì ngày hôm nay hắn ta chắc chắn sẽ hạ sát chiêu với Quân Lâm Mộng, nên mới bắt tay vào sắp xếp tất cả những chuyện này, nhưng nàng không ngờ Quân Lâm Uyên lại hỗ trợ sau lưng nàng. Nhớ đến ánh mắt ngày đó Quân Lâm Uyên nhìn Quân Lâm Mộng trong Hoàng cung, nàng bỗng nhận ra chuyện này có lẽ không chỉ đơn giản như vậy.

“Hiện giờ chúng ta đi luôn sao?” Vẫn hỏi.

Tô Cẩm Bình nghe vậy chỉ cười lạnh: “Đi à? Chưa tận mắt nhìn thấy ả chết, ta sao có thể đi được!” Nói xong, nàng lắc mình một cái, biến mất khỏi mái nhà.

----bamholyland.com----

Đám người Hoàng Phủ Dạ dường như cũng hơi ngại ngùng, một đại thần lên tiếng: “Vương gia, hạ quan chột nhớ trong nhà còn chút việc, xin cáo lui trước.”

“U.” Hoàng Phủ Dạ lên tiếng, buông giai nhân trong lòng ra, sắc mặt cực kỳ phức tạp, quay lại nói với mọi người: “Chuyện hôm nay, bản vương không muốn bất cứ kẻ nào truy ền ra ngoài.”

“Vâng!” Tất cả mọi người trong thanh lâu đều đáp lời. Câu nói này của Dạ vương điện hạ chính là mệnh lệnh, ai dám không nghe theo chứ.

Hoàng Phủ Vũ đột nhiên quay đầu lại nhìn Hoàng Phủ Dạ, sắc mặt cũng rất phức tạp: “Hoàng huynh, chúng ta nói chuyện.”

Đôi mắt tím nhạt hơi sưng ra, trong lòng th ầm thở dài, sau đó đáp: “Được.”

Hai huynh đệ cùng bước ra khỏi thanh lâu, trong con hẻm tối đen, cơn gió mát mùa thu như thổi bay cơn say của Hoàng Phủ Vũ. Cả hai người im lặng một lúc lâu không nói gì.

Mặt Hoàng Phủ Dạ hơi xấu hổ, nhưng cũng không biết phải nói gì.

“Hoàng huynh, huynh cố tình phải không?” Giọng nói của Hoàng Phủ Vũ vang lên, hấn ta rong ruổi trên chiến trường hơn mười năm, chiến công bách chiến bách thắng cũng không phải dùng m ồm mà đơm đặt lên. Tuy hấn ta không hiểu rõ kế hoạch này, nhưng sau khi bình tĩnh lại, thì cũng nghĩ thông suốt hết.

Hấn thở dài một tiếng không đáp.

“Vì muốn giúp cô gái kia trả thù, mà huynh có thể tính toán cả huynh đệ của mình sao?” Mấy lời này đ ầy vẻ chất vấn.

Nhìn thấy hấn ta bỗng quay sang, đôi mắt đen đ ầy vẻ thất vọng còn có thêm ý chỉ trích, Hoàng Phủ Dạ nhất thời cảm thấy nụ cười giả dối bên môi cũng không thể giữ được nữa. Đúng thế, dù Vũ không thích Quân Lâm Mộng, nhưng hôm nay ả làm ra chuyện thế này, thì đệ ấy cũng mất hết thể diện. Hấn biết rõ như thế, nhưng vẫn phối hợp với Tô Cẩm Bình để dẫn dụ người đàn bà kia tới đây, còn sắp xếp kéo cả Hoàng Phủ Vũ đến... Hấn tr ầm ngâm một lát mới nói: “Vũ, xin lỗi... Ta không từ chối nàng được!”

Lúc đó, nhìn tình trạng của nàng như vậy, hắn không nhẫn tâm từ chối nàng.

“Vậy, rồi huynh có tính để cho Hoàng Phủ Vũ ta ngẩng đầu lên nhìn mọi người nữa không?” Một câu nói đầy hung dữ, hỏi khiến Hoàng Phủ Da không biết phải giấu mình vào đâu, hoàn toàn không thể tìm thấy giọng nói của mình, cũng không biết phải nói gì để chống chế.

Đúng lúc này, một giọng nữ trong trẻo vang lên: “Vậy Vương gia muốn cả đời phải nhìn bản mặt đáng ghét của ả đàn bà kia, cả đời để ả hại con nối dõi của mình, nín nhịn không phát tác sao?”

Tiếng nói vừa dứt, Tô Cẩm Bình mặc xiêm y trắng muốt liền xuất hiện trước mặt bọn họ, mái tóc đen như mực được tùy tiện vấn lên bằng một cây trâm gỗ, một vài sợi tóc không nghe lời bay phất vào mặt, dung nhan tuyệt mỹ cùng với bộ xiêm y trắng muốt đó tạo nên một vẻ đẹp đến bức người.

Hai người đàn ông ngẩn người ra một lúc mới kịp phản ứng lại. Hoàng Phủ Vũ nghe mấy lời nàng nói cũng thấy có lý, nhưng vẫn hỏi ngược lại: “Nhưng cô không thấy rằng làm như thế, cái giá mà bản vương phải trả quá lớn sao?” Rõ ràng có thể dùng cách khác, sao lại phải dùng cái cách khiến thanh danh của hắn ta cũng thành rác rưởi như thế chứ?

“Vương gia có cách nào tốt hơn sao? Có tội danh nào cực kỳ hợp lý để khiến Quân Lâm Mộng chết không có chỗ chôn sao?” Tô Cẩm Bình không đáp mà hỏi ngược lại.

Những lời này thực sự khiến Hoàng Phủ Vũ bị á khẩu, đúng thế, Quân Lâm Mộng là công chúa Bắc Minh, muốn giết ả tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng gì. Không chờ Hoàng Phủ Vũ trả lời, Tô Cẩm Bình lại nói tiếp: “Lẽ nào Vương gia không hề thương tiếc cốt nhục trong bụng thị thiếp của ngài sao?”

Nàng vừa dứt lời, trong mắt Hoàng Phủ Vũ xuất hiện vẻ oán hận rõ rệt! Sao hắn ta lại không đau lòng chứ? Niềm vui sướng hạnh phúc của người lần đầu tiên làm cha, cho đến giờ hắn ta vẫn nhớ rõ mồn một, nhưng tiện

nhân Quân Lâm Mộng kia lại ngang nhiên đánh chết ái thiếp của hắn ta, đưa con bé nhỏ của hắn ta, còn chưa kịp gọi hắn ta một tiếng phụ vương, đã biến mất không còn nữa! Sao hắn ta có thể không tiếc thương?!

“Xin thứ cho ta nói thẳng, nếu Quân Lâm Mộng kia vẫn còn sống như trên đời, thì chuyện xảy ra trong phủ Tam vương gia sau này chắc chắn sẽ không ít như vậy đâu!”

Hoàng Phủ Vũ nghe xong, lẳng lặng nhìn Tô Cẩm Bình một lúc lâu rồi bỗng bật cười, nói một câu đầy thâm ý: “Ánh mắt của Tiểu Cửu kia, quả nhiên không tệ.” Nói xong, hắn ta nhìn Hoàng Phủ Dạ với vẻ thấu hiểu và tha thứ, rồi quay người bước đi.

Giọng nói hoa lệ vang lên: “Cảm ơn nàng.” Hắn không ngờ nàng lại cố tình tới để giải vây giúp hắn.

“Phải là ta cảm ơn huynh mới đúng.” Nếu không vì giúp mình, thì sao hắn có thể bị đệ đệ của mình chỉ trích chứ.

“Nàng định làm gì bây giờ? Bách Lý Kinh Hồng...” có thể sẽ không qua được kiếp nạn này.

Tô Cẩm Bình lại cắt lời hắn: “Đi Nam Nhạc. Chàng sẽ không sao, vì chàng đã nói, chàng không dám chết.”

Hoàng Phủ Dạ nghe vậy chỉ cười tự giễu: “Nếu đã vậy, bản vương cũng sẽ không bận tâm lo lắng nữa.” Nói xong, hắn rút một tập ngân phiếu từ ngực áo ra, đưa cho nàng.

Nàng nhíu mày liếc nhìn, tờ ngân phiếu trên cùng là một nghìn lượng, nhìn số ngân phiếu này, cũng phải lên tới một vạn lượng. Tô Cẩm Bình hơi ngạc nhiên nhìn hắn: “Này là sao?”

“Nàng có còn nhớ ngày ấy trên nóc cung Cảnh Nhân, nàng bắt chẹt bản vương đòi một vạn lượng, bản vương đã đồng ý, nhưng đến giờ vẫn chưa đưa không?!” Hắn vừa cười vừa nói, ý bảo nàng nhận lấy.

Tô Cẩm Bình lườm hắt một cái: “Đương nhiên là nhớ r ồi, hôm đó huynh còn bị ta đánh cho một trận nữa, sao hả? Hôm nay quyết định cho ta sao?”

“Ha ha ha... Trí thông minh của nàng bị hao mòn, đương nhiên bản vương phải b ồi thường r ồi. C ần đi, đến Nam Nhạc, một thân một mình, không quy ền không thế, có chút bạc phòng thân vẫn tốt hơn.” Rõ ràng là Hoàng Phủ Dạ cũng nhớ lại hình ảnh ngày hôm đó, nên cười vô cùng vui vẻ.

Tô Cẩm Bình không khách sáo, nhận lấy r ồi nhanh chóng cất vào trong vạt áo: “Vậy ta đi đây!” Nói xong nàng li ền quay đ ầu bước đi, nhưng đi được vài bước, lại bỗng dừng lại, kỳ quái nhìn hắt: “Huynh biết ta sẽ quay lại gặp huynh sao?” Nếu không thì sao lại chuẩn bị sẵn ngân phiếu?

“Soạt!” một tiếng, cây quạt trong tay xòe ra, nhẹ nhàng phe phẩy vài cái, cười nói: “Bản vương không biết gì cả, nhưng mà, nếu nàng còn có chút lương tâm, nhất định sẽ đến tìm bản vương, bản vương sẽ đưa cho nàng. Còn nếu không còn chút lương tâm nào, vậy thì coi như không có duyên với số bạc này r ồi!”

Tô Cẩm Bình nghe vậy li ền lườm hắt một cái r ồi đi thẳng. Nhưng khi quay lưng v ề phía hắt, mặt nàng lại khẽ nở nụ cười. Hoàng Phủ Dạ, có một người bằng hữu tốt như huynh, thực sự là phúc khí của ta.

Phía sau nàng, người đang cười rất vui vẻ kia, dần dần thu lại nụ cười, cuối cùng, cũng không tìm được li ền nói với theo bóng nàng: “Tiểu Cẩm Cẩm, hạnh phúc mà ta không thể cho nàng, vậy thì để hắt tặng cho nàng đi. Nhưng mà, nàng phải nhớ rõ, nếu có một ngày nào đó, muốn quay đ ầu nhìn lại cảnh xưa, ta... vẫn còn ở đây...”

Nàng dừng bước, quay lưng v ề phía hắt khẽ gật đ ầu, r ồi nhanh chóng rời đi.

...

Ngày hôm sau, không biết vì sao mà chuyện đã bị Hoàng Phủ Dạ và Hoàng Phủ Vũ đề xuống lại bị mọi người biết được. Vì thế, khi Quân Lâm Mộng bị giải đi quân doanh, trên đường đi dân chúng vây lấy xem, ánh mắt nhìn Quân Lâm Mộng cũng đầy vẻ căm ghét! Tam vương gia là chiến thần của Đông Lăng bọn họ, là anh hùng của Đông Lăng, ả đàn bà này được gả cho Tam vương gia cũng là phúc khí của ả, đã không biết quý trọng thì thôi, lại còn làm ra chuyện thế này. Hơn nữa, ả là người Bắc Minh, vì thế, trong lòng họ không chỉ có sự oán hận với ả, mà còn có chút lòng tự tôn dân tộc bị tổn thương nữa.

Không biết ai trong đám người kia đột ngột hét lên một tiếng: “Đánh chết ả dâm phụ này!”

Vừa hét xong, dân chúng vây quanh đều thi nhau ném rau héo, dưa hỏng, trái cây thối vè phía Quân Lâm Mộng. Không bao lâu sau, thân thể của ả đã bẩn thỉu đến mức không ai nhìn! ả cũng điên cuồng gào thét: “Lũ dân đen các người không muốn sống nữa sao? Lũ dân đen! Ta là công chúa, ta là công...”

Chữ cuối cùng còn chưa kịp nói ra thì đã bị một loạt gạch đá ném thẳng vào mặt ả, khiến rằng ả cũng gãy rơi cả ra ngoài, trào cả máu. Một người dân giễu cợt: “Công chúa à? Công chúa thì làm sao? Công chúa làm dâm phụ thì không phải chết sao?”

Người đó vừa dứt lời, cả đám người lập tức cười ầm lên!

Trên đỉnh lương đình gần đó, hai bóng người một đen một trắng đứng cạnh nhau. Vẫn quay sang nhìn người con gái bên cạnh mình. Nàng đang cười, đúng là đang cười, trong đáy mắt và khóe môi đầy ý cười, mang theo hào quang khát máu mà xinh đẹp, cùng với vẻ sáng khoái đến khó hiểu. Nụ cười này, khiến hắn ta có cảm giác nàng bước ra từ địa ngục, vạt áo màu trắng bay phất phơ trong gió, cực kỳ giống quỷ chiêu hồn trên đường xuống suối vàng. Không hiểu sao, trong lòng hắn ta bỗng cảm thấy rung động, nhưng lập tức cúi đầu xuống. Hắn ta đang nghĩ gì thế này, nàng là người con gái của điện hạ!!!

Trong quân doanh, nhóm kỵ binh cũng kích động không kém gì dân chúng ngoài kia, chỉ muốn băm vằm ả đàn bà phản bội Vương gia kia ra thành hàng nghìn hàng vạn mảnh. Tiếng ngựa hí cũng liên tiếp vang lên, dường như chúng cũng cảm nhận được sự phẫn nộ của những người chủ của mình.

Quân Lâm Mộng bị mang đến trong tình cảnh như vậy, sau đó bị trói hết tay chân, vứt xuống đất. Nhìn thấy hàng vạn con ngựa tập trung xung quanh, đến gần cái chết như vậy, Quân Lâm Mộng sợ đến mức khóc thét lên, khiếp đảm nhìn những con ngựa này, kêu gào: “Cứu ta với”, “Tha cho ta”...

“Biết sợ chưa? Ngày đó có phải Thiên Ưc cũng cầu xin người như vậy không?” Một giọng nói truyên vào tai ả, nhưng ả nhìn xung quanh lại không hề thấy bóng người.

Giọng nói kia lại tiếp tục vang lên: “Vậy mà... người cũng không tha cho muội ấy, đúng không? Thế nên, người chết chẳng oan chút nào đâu. Đi theo hầu muội ấy đi...” Lần này, Quân Lâm Mộng có thể nghe rõ ràng chính là giọng nói của Tô Cẩm Bình. Xuyên qua rừng cây trước mặt, ả có thể nhìn thấy một người con gái mặc xiêm y màu trắng đang cười với ả, nụ cười vô cùng xán lạn, nhưng lại khát máu đến không gì bì kịp, ả đang muốn kêu lên sợ hãi, thì một đám ngựa đã phóng như điên về phía ả...

Sau khi đàn ngựa đi qua, trên mặt đất kia, chỉ còn lại một đống thịt nát, cảnh tượng này khiến một người đàn ông như Văn cũng cảm thấy da đầu mình tê dại, vậy mà Tô Cẩm Bình lại cười nói: “Không tệ, chết rất gọn gàng nhanh nhẹn!”

Dứt lời, nàng quay người bước đi, tay, bất giác đặt lên chiếc bình sứ trong ngực áo. Thiên Ưc, muội nhìn thấy không? Tiêu thư đã báo thù cho muội rồi, những người thiếu nợ muội, sẽ không một ai trốn thoát hết!

“Phải đi Nam Nhạc thôi, nếu không, chàng còn phải chờ ngược lại ta.” Tô Cẩm Bình cười thành tiếng, nhìn về phương Nam.

Vẫn nhìn nàng, hỏi: “Cô chắc chắn điện hạ có thể quay về như vậy sao?” Cách kia, thực sự có tác dụng à?

“Ta tin chàng, cũng tin ta!” Vừa nói, hai người cũng ra đến ngoài cánh rừng. Nàng tung người lên ngựa, thúc ngựa đi...

Vẫn cũng nhanh chóng phi lên ngựa, rời đi cùng nàng.

Trong khoảnh khắc, chỉ còn lại bóng vạt áo phất lên, bụi bay ngàn dặm...

----bamholyland.com----

À, mai sẽ đến Nam Nhạc rồi nhỉ? Cuộc sống hạnh phúc cũng phải tới sao? Ca sẽ không viết đoạn tiêu Hồng Hồng bị Hàn cận bã giam giữ đâu, để mọi người đỡ nói ca ngược...

Sơn ca tụng kinh: Không được gọi là Sơn cận bã, không được gọi là Sơn cận bã, không được gọi là Sơn cận bã...

Hết chương 096.

HẾT QUYỂN 1.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 1: Huynh Trưởng “Ruột Thịt”

Hoàng cung Bắc Minh, cung Vĩnh Thọ lạnh lẽo là nơi ở của người phụ nữ tôn quý nhất cả Hoàng cung, mẹ đẻ của Quân Lâm Uyên – Hoàng đế Bắc Minh – Vương thái hậu của hoàng triều Bắc Minh! Lúc này, mẹ đang ngồi trên phượng tọa mơ màng ngủ. Bỗng nhiên, những tiếng bước chân lọt vào tai mẹ, chỉ nghe tiếng bước chân cũng đủ biết người tới mang theo cảm giác vô cùng sung sướng.

“Mẫu hậu, trăm tới báo cho người biết một tin cực kỳ tốt!” Quân Lâm Uyên nở nụ cười ôn hòa, đứng trước mặt Vương thái hậu.

Thái hậu vốn đang mơ màng ngủ, nghe giọng nói này liền ngẩng đầu, ánh mắt đầy vẻ đề phòng nhìn hắn hỏi: “Tin gì?”

“Cũng chẳng có gì, chỉ là Quân Lâm Mộng, đứa con gái mà người yêu thương nhất bị người ta giết chết rồi. Hơn nữa, còn là bị vạn con ngựa đạp thành thịt nát, thật không khéo là nhi thần còn đẩy giúp người ta một phen nữa.” Đôi mắt xéch hẹp dài ánh lên vẻ sung sướng.

Nghe hắn nói vậy, Vương thái hậu trợn trừng mắt, không khống chế được liền đứng bật dậy, gào thét lên như phát điên: “Quân Lâm Uyên, con bé là muội muội ruột của ngươi, ngươi... đồ điên này, ngươi...”

Những lời tiếp theo lại bị chôn dưới cổ họng vì nụ cười tươi diễm lệ của hắn: “Trăm là đồ điên sao? Mẫu hậu của ta ơi, dù ta có điên, không phải cũng do chính người dằn ép hay sao?” Nốt ruồi son ở mi tâm đỏ rực như lửa, hắn lạnh lùng nhìn người phụ nữ trước mặt mình.

“Uyên nhi, chuyện năm đó, đúng là mẩu hậu quá đáng, con không tha thứ cho mẩu hậu cũng không sao, nhưng các muội muội của con đều vô tội mà!” Khóe mắt Vương thái hậu chảy xuống một giọt lệ hối hận, hối hận vì lúc trước lẽ ra mình không nên vì quy ền thế mà làm ra chuyện như vậy, nhưng mù đã tỉnh ngộ lâu rồi, còn con trai mù thì vẫn như trước không chịu bỏ qua!

“Muội muội vô tội sao?” Hấn cúi đầu, nhẹ nhàng lặp lại mấy lời này, sau đó bỗng ngẩng mặt lên, nốt ru ồi ở mi tâm chợt lóe sáng màu hồng phấn, kết hợp với nét mặt ngây ngô khờ dại kia, thoạt nhìn vô cùng đáng yêu, đôi mắt xé như phủ lớp sương mờ mờ h ồ “Vậy, mẩu hậu, Uyên nhi đáng chết sao?”

Nét mặt này khiến Vương thái hậu ngẩn người, vội lùi lại phía sau mấy bước. Hình ảnh này như trùng khớp với hình ảnh năm đó, khiến mù hối hận cũng không kịp, đau đớn đến không chịu nổi: “Uyên nhi, mẩu hậu...”

Có đi ều, đối phương cũng không cho mù có cơ hội nói tiếp, hấn lộ vẻ mặt như con thú nhỏ đi, khóe môi nở một nụ cười lạnh, xinh đẹp đến khiếp người, chậm rãi quay người bước từng bước một rời đi, từ rất xa, câu hỏi của hấn vọng lại: “Mẩu hậu, người nghĩ, khi nào thì Nhã nhi sẽ gặp chuyện không may?”

Vương thái hậu nghe thấy vậy liền ngã quỵ xuống phượng tọa, cười như điên dại: “Oan nghiệt... đúng là oan nghiệt...”

“Hoàng thượng, người của chúng ta đã xuất cung đuổi theo, bên phía Tô Cẩm Bình chỉ có hai người, chắc sẽ nhanh chóng bắt được nàng về” Một ám vệ quỳ gối bẩm báo trước mặt hấn.

Dung nhan như được thiếp vàng như nhếch lên cười: “Bình nhi, chúng ta sẽ nhanh chóng gặp lại thôi!” Giọng điệu giống như thâm tình lưu luyến, xưng hô cũng thân thiết tình cảm, nhưng trong ánh mắt lại đầy sát ý. Người con gái chết tiết đó, nếu không giết nàng, thì đúng là những ngày này hấn sống cũng không yên.”

Cả chặng đường thúc ngựa phi nhanh, Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng không phải người đuổi theo bọn họ, nên họ đi cũng khá thuận lợi. Đêm xuống, hai người họ lại đi vào một ngọn núi hoang vắng, không có khách điếm, đành phải nghỉ lại ngoài trời. Tô Cẩm Bình tung người xuống ngựa, sau đó đi một vòng xung quanh, nhặt được ít củi khô, sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của Vãn, nàng nhặt hai miếng đá lửa lên, nhẹ nhàng đánh một cái, tia lửa bắn ra, đống củi khô lập tức được đốt cháy.

Thuần thực như vậy, rõ ràng là kỹ năng phải thường xuyên phải sinh tồn bên ngoài mới có được, nhưng các tin tức hắc ta thu được, thì chỉ nói rằng người con gái trước mặt hắc ta là một người rất nhất gan, sợ phiền phức, là đại tiểu thư lớn lên chốn khuê phòng: “Rốt cuộc cô là ai?” Giọng nói hơi chât vấn vang lên.

“Người đang thăm vấn ta?” Nàng ngẩng đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắc ta.

Nghe vậy, Vãn ôm quyền, cúi đầu nói: “Không dám!” Dù đối phương là ai, cũng là người điện hạ đã thừa nhận, đương nhiên hắc ta không có tư cách chât vấn nàng, nhưng hắc ta lại phải chịu trách nhiệm cho sự an nguy của điện hạ!

Biết hắc ta lo ngại đi đâu gì, nên Tô Cẩm Bình cũng không tức giận, chỉ lạnh giọng nói: “Đừng quan tâm ta là người như thế nào. Người chỉ cần biết rằng, Bách Lý Kinh Hồng là người của ta. Dám động tới chàng, chết! Dám mơ tưởng đến chàng, sống không bằng chết!” Đôi môi đỏ mọng phun ra vài từ lạnh như băng, mang theo luồng sát khí đến tột cùng!

Vãn ngẩn người, cũng không ngờ một người con gái lại có khí phách như vậy! Hắc ta gật đầu: “Cô nương, ta đi bắt mấy con thỏ về!”

Tô Cẩm Bình nghe vậy liền cần một cây đuốc đưa cho hắc ta: “Đi nhanh về nhanh!”

Nhìn cây đuốc kia, hắc ta khẽ nhíu mày: “Cô nương, ta nhìn được.” Người tập võ dù trong đêm tối cũng có thể nhìn thấy mọi thứ, nên không cần dùng đuốc.

“Nếu gặp bầy sói thì sao? Cũng bót đi được một màn chém giết!” Nơi núi non hoang dã thường có nhiều nhất là mấy loại đó, một con sói thì không là gì cả, nhưng nếu cả một bầy thì lại thành phiền phức.

Sự quan tâm bất chợt này khiến Vẫn hơi rung động, ánh mắt nhìn Tô Cẩm Bình cũng có thiện ý hơn. Tô Cẩm Bình nhẹ nhàng nói: “Không cần phải nhìn ta bằng ánh mắt đó. Người là người của chàng, chàng ở có ở đây. Đương nhiên ta phải trông chừng giùm!” Nói xong, nàng đưa cây đuốc cho hắn ta, sau đó vòng hai tay trước ngực, dựa vào cây chộp mắt một chút.

Vẫn nhận lấy cây đuốc, rồi rời đi săn thú, cảm xúc trong lòng rất phức tạp, cũng không nói rõ được là cao hứng cho điện hạ, hay là... ghen tị nữa!!!

Tô Cẩm Bình dựa vào cây, trong lòng nhanh chóng tính toán, nàng đi Nam Nhạc lần này, nhất định phải báo thù, nhưng diệt trừ cả một phủ Trấn Quốc công tuyệt đối không đơn giản như diệt trừ một mình Quân Lâm Mộng, một đại thế gia như vậy, không chỉ thâm căn cố đế, mà vây cánh cũng trải rộng khắp nơi, không diệt tận gốc, thì phiền phức đến vô cùng vô tận cũng sẽ kéo đến theo. Còn muốn diệt tận gốc thì... trong đầu nàng bỗng xuất hiện một thứ rất hay — là thuốc nổ!!! Thứ đó thì đúng là diệt cỏ tận gốc!!!

Nhưng nàng lại nhanh chóng lắc đầu, ném thuốc nổ ở kinh thành chỉ có hai kết cục, một là bị người ta giết, hai là bị hoàng đế gọi đến hỏi han kỹ càng, chờ hỏi ra phương pháp chế thuốc nổ xong, cũng sẽ giết! Vì thế, cách này không thể thực hiện được, nàng phải nghĩ ra một kế sách vẹn toàn hơn!

Có đi đâu, nàng không quyên không thế, phải làm thế nào mới có thể diệt trừ tận gốc phủ Trấn Quốc công thành công chứ? Bỗng, bàn tay trắng ngọc ngà nhẹ nhàng chạm vào ngực, sau đó, một nụ cười đầy bí ẩn chợt thoáng lướt qua, nàng vội lấy ngân phiếu trong ngực áo ra, xòe lên đùi mình, a ha ha ha... đêm qua nhận bạc xong còn quên mất chưa đếm nữa chứ. Nếu tên Hoàng Phủ Dạ kia để tờ một nghìn ượng lên trên, còn bên dưới toàn là một trăm lượng thì biết làm sao bây giờ?

Niềm hạnh phúc khi chạm vào ngân phiếu khiến trong lòng Tô Cẩm Bình vui đến lạ kỳ, mà một chiếc vòng ngọc cũng rơi ra từ ngực áo nàng cùng đồng ngân phiếu, màu xanh thăm thẳm lóe lên trong đêm đen, thoát nhìn đẹp đến vô ngần. Tô Niệm Hoa nói thứ này có liên quan đến thân thể của nàng, nhưng nàng xem xét mãi cũng chẳng thấy manh mối gì, có đi đâu, có vẻ rất quý giá, chờ đến Nam Nhạc, nếu có cơ hội nàng sẽ đem bán nó đi! Nghĩ vậy, nàng khẽ gật đầu rồi đeo chiếc vòng ngọc kia lên cổ.

Nàng ngẩng đếm đồng ngân phiếu trước mặt, nhưng vừa lật tờ ngân phiếu trên cùng ra, nàng liền ngẩn người! Tờ trên cùng là một nghìn lượng, nhưng chín tờ sau đều là một vạn lượng cả. Hoàng Phủ Dạ sợ nàng không chịu nhận nên mới cố ý đổi thành thế này, sau đó lại nhắc với nàng chuyện một vạn lượng ngày ấy sao? Tô Cẩm Bình im lặng một giây, hai giây, ba giây, sau đó, từ trong rừng cây vang lên tiếng quát giận dữ: “Hoàng Phủ Dạ, tên gốc nhà huynh, vì sao không đổi luôn cả tờ ngân phiếu trên cùng thành một vạn lượng chứ?!” Thế này không phải là tự dưng bị bớt đi mất chín nghìn lượng sao?

Tô Cẩm Bình mím môi, mặt như đồ lệ, chẳng lẽ bình thường trước mặt Hoàng Phủ Dạ, nàng biểu hiện quá thanh cao, nên mới làm cho đối phương cảm thấy mình sẽ ngại nhận sao? Bạc là thứ tươi đẹp như vậy, sao nàng có thể ngại nhận được chứ? Tên ngu ngốc này!!! Nàng chảy nước mắt, cất chỗ ngân phiếu vào ngực, một vạn lượng biến thành chín vạn một nghìn lượng, nhưng tâm trạng Tô Cẩm Bình lúc này vẫn không thoải mái như lúc này, ngoài muốn khóc ra, thì cũng chỉ muốn khóc thôi.

Vẫn cặm cây đuốc và bốn con thỏ từ từ đi về phía này, đột nhiên nghe thấy Tô Cẩm Bình hét to một tiếng, khóe môi bất giác run lên vài cái. Đến trước mặt nàng, thấy nàng có vẻ rất đau buồn dựa vào thân cây, hẳn ta cũng không biết rõ là nàng đang đau buồn chuyện gì, nhưng tính hẩn ta trời sinh vốn lạnh lùng nên cũng không hề có ý muốn hỏi trong đầu, chỉ ngẩng bên cạnh nhanh nhẹn lột da thỏ rồi đặt lên đồng lửa nướng.

Người thấy mùi thơm, tuy cũng không ngon được như chính nàng nước, nhưng chắc chắn cũng là mỹ vị, Tô Cẩm Bình mở mắt phượng, bụng cũng kêu lên một tiếng rất đúng lúc. Vẫn đưa cho nàng con thỏ đã nướng chín,

rồi tiếp tục nướng con khác. Tô Cẩm Bình xé một cái chân ra, thoải mái ăn không hề giữ hình tượng, vừa ăn vừa hỏi: “Vẫn, người đi theo chàng bao nhiêu năm rồi?” Nàng ra vẻ không quan tâm, nhưng thực ra lại vẫn muốn hiểu người kia thêm một chút.

Hắn ta cũng biết đối phương hỏi đi đâu này để làm gì, vừa xoay con thỏ trong tay mình, vừa nói: “Từ sau chuyện điện hạ năm năm tuổi, chúng ta đã đi theo ngài rồi.” Năm đó, vào đúng lễ hoa đăng, điện hạ lên ra ngoài cung, cứu mấy huynh đệ bọn họ. Không ai ngờ được một đứa bé mới năm tuổi lại có tài trí và năng lực như vậy. Mười chín năm trước, điện hạ là vị thần trong lòng bọn họ. Mười chín năm sau cũng vẫn là như thế.

“À!” Tô Cẩm Bình lại cắn một miếng, chợt nhớ tới một chuyện: “Vậy người có biết được mà lần trước chàng cho ta để cứu Thiên Ưc là được gì không?” Nàng vốn đã quên mất chuyện này, nhưng vì hôm qua Hoàng Phủ Dạ bỗng nhiên nhắc lại chuyện một vạn lượng kia, cũng khiến nàng nhớ tới ngày đó, Hoàng Phủ Dạ còn nói một câu, nếu thực sự được đó là do hắn đưa, thì chính nàng sẽ thiếu hắn cả đời cũng không trả hết.

Nhắc đến chuyện này, Vẫn liềm im lặng, toàn thân còn toát ra vẻ thù địch nặng nề cuối cùng, dưới ánh mắt nghi hoặc và chờ đợi của Tô Cẩm Bình, hắn ta chậm rãi nói: “Đó là bích ngọc hồi hồn đan, nghe nói có công hiệu khai tử hoàn sinh, cũng là loại dược duy nhất có thể chữa được mắt cho điện hạ!”

Vừa nghe xong câu này, ánh mắt Tô Cẩm Bình như đông cứng lại, ngay cả hô hấp cũng ngừng lại một chút, giọng nói bất giác run lên mà đến chính nàng cũng không phát hiện ra: “Ý người là, chàng đưa viên thuốc duy nhất có thể chữa khỏi mắt mình... cho ta sao?” Lúc đó không phải hắn rất ghét nàng sao? Luôn hờ một tí là hạ lệnh đuổi khách, sao lại...

“Đúng thế! Đây cũng chính là nguyên nhân khiến chúng ta luôn không thích cô.” Vẫn thẳng thắn. Nhưng dừng một chút, hắn lại nói tiếp: “Có đi đâu, nếu biện pháp lần này của cô có thể cứu điện hạ ra, thì chuyện bích ngọc hồi hồn đan cũng không tính nữa!” Một đôi mắt và một mạng người, bên nào nặng bên nào nhẹ bọn họ vẫn có thể phân biệt được.

Tô Cẩm Bình bỗng cảm thấy con thỏ trên tay mình không còn mùi vị gì nữa, cũng không còn hứng thú mà ăn tiếp. Nàng nhìn Vãn, hỏi: “Bích ngọc h ữ h ần đan đó, còn viên nào không?”

“Cả thiên hạ chỉ có ba viên, một viên bị lão th ần y dùng, một viên bị thị tỳ của cô ăn mất, viên cuối cùng không biết ở đâu.” Nói xong, luồng khí lạnh ở người hắn ta càng trở nên dày đặc hơn.

Tô Cẩm Bình chợt nhớ đến khi mình gặp hắn lần thứ hai, còn nói nhất định sẽ chữa khỏi mắt cho hắn. Kết quả cuối cùng lại là vì mình mà khiến hắn mất đi cơ hội nhìn thấy ánh sáng, cảm xúc trong lòng nàng bây giờ vô cùng hỗn loạn, không biết phải nói gì. Nhưng cũng không chờ nàng kịp nói thêm gì, bên tai đột nhiên có tiếng bước chân truy ền đến, hơn nữa, số lượng người còn không ít, hiển nhiên là Vãn cũng nghe thấy tiếng bước chân này, hai người liếc nhìn nhau, không tìm được cùng siết chặt nhánh cây trong tay.

Nhưng Tô Cẩm Bình lại nhanh chóng nghe thấy những tiếng bước chân khác, tiếng bước chân này, khiến trên mặt nàng thoáng ánh lên vẻ hưng phấn. Nàng liếc nhìn Vãn một cái, sau đó c ầm một cây đuốc đưa cho hắn, bản thân mình cũng c ầm một cây, r ỡ dập tắt lửa trên mặt đất, tay còn lại cũng nhặt luôn chỗ da thỏ Vãn vừa lột ra ban nãy và hai con thỏ còn chưa được nướng lên.

Vãn hơi khó hiểu, không biết nàng định làm gì, đám người sắp tới rất đông, không cần thận một chút thôi, e rằng bọn họ sẽ vùi thân ở đây mất, nhưng nhìn nàng bây giờ lại có vẻ rất hưng phấn! Tô Cẩm Bình nhảy lên cây, ý bảo hắn ta lên theo. Vãn lại càng mơ h ờ hơn, nếu trốn lên cây, không phải là nên dập tắt lửa sao? C ầm cây đuốc khác nào báo cho kẻ địch biết vị trí của bọn họ?

“Còn không lên, để bị xé xác thì đừng trách ta không nhắc người!” Giọng nói lạnh lùng vang lên, lúc này Vãn mới phi thân lên trên cây.

Không bao lâu sau, một đám h ắc y nhân xuất hiện, ngẩng đầu nhìn lên hai người đang ng ữ trên cây, có cảm giác muốn cười ầm lên, hai người này trốn mà cũng không biết trốn sao? Còn c ầm đuốc trốn trên đó, sợ bọn

họ không biết hai người ở đâu, hay là vì trời đã tối, nên sợ tối? Nhìn thấy vẻ giễu cợt trong mắt bọn họ, Vẫn cũng cảm thấy mất thể diện.

Hơn bốn mươi hắc y nhân, mỗi người đều là cao thủ thượng đẳng, Vẫn có thể lấy một địch mười, mà Tô Cẩm Bình đối phó với ba mươi người còn lại cũng không thành vấn đề, nhưng sau khi đánh xong, ít nhất thì bản thân cũng sẽ bị trọng thương, việc làm ăn này không có lãi. Hơn nữa, trợ thủ của nàng sẽ đến ngay tức thì rồi!

“Người là Tô Cẩm Bình?” Thủ lĩnh hắc y nhân hỏi.

“Phải thì sao mà không phải thì sao?” Tai nàng vẫn đang lắng nghe tiếng bước chân truyền tới, chỉ còn cách nơi này khoảng ba mươi thước thôi.

Thủ lĩnh hắc y nhân bước tới từng bước: “Phải, thì ngoan ngoãn mà theo chúng ta về, chúng ta có thể cam đoan không làm tổn thương người. Nếu không phải, thì chỉ có chết!” Hành động của bọn họ không thể để bất luận kẻ nào biết được.

“Nếu ta nói phải, nhưng lại không muốn đi theo các người thì làm sao bây giờ?” Tô Cẩm Bình ôn hòa nói, ngữ điệu như chỉ đang hỏi đối phương xem tối nay đã ăn cơm tối chưa vậy.

“Vậy chúng ta không khách khí!” Hắc y nhân nói rồi bắt đầu rút đao ra.

Nhưng đúng lúc này, Tô Cẩm Bình lại ném thứ gì đó trong tay mình về phía họ. Ban đầu bọn họ thoáng kinh hãi tưởng ám khí gì, nhưng vừa nhìn thấy thứ đó là mấy con thỏ đã chết cùng với da thỏ, thì cả đám lại không khỏi cười ầm lên, xem ra cô gái này đã sợ đến váng đầu rồi! Có đi đâu, chỉ ngay sau đó thôi, một tiếng kêu hoảng hốt vang lên: “Chó sói! Chó sói!”

Trong bóng đêm, những ánh sáng xanh lục chớp tắt, hơn mười đôi mắt đang tham lam nhìn chằm chằm bọn họ. Thủ lĩnh hắc y nhân vừa thấy vậy liền giận dữ nói: “Kêu la cái gì, không phải chỉ là mười con sói thôi sao? Giết là xong!”

Y vừa dứt lời, một con sói lập tức lao về phía y, y giơ kiếm lên, đâm một chiêu, thân hình con sói kia cong lên như cánh cung, dừng hẳn lại trên không trung, dễ dàng bị giết chết! Nhưng hành động này rõ ràng đã chọc giận những con sói còn lại. Bầy sói thi nhau lao tới, điên cuồng cắn xé, không bao lâu sau, trên người vài hắc y nhân đầu bị cắn đến da bong thịt tróc, hơn mười con sói ban đầu, giờ bị giết không còn được mấy con!

Ba con sói còn lại hung dữ nhìn bọn họ, trong mắt đã không còn vẻ tham lam nữa, mà chỉ có thù hận!

Lúc này Văn mới hiểu Tô Cẩm Bình định làm gì, hắn ta quay sang nhìn nàng: “Cô đã biết sẽ có sói tới sao?” Hơn nữa, chắc chắn là bầy sói này bị mùi máu tươi của mấy con thỏ kia dẫn tới, nên nàng mới cần da thỏ và thịt thỏ lên, chờ sói vừa tới là ném về phía hắc y nhân kia phải không?

“Ừ.” Nhìn tình cảnh phía dưới, khóe môi nàng nhếch lên cười lạnh, vô cùng xinh đẹp.

“Nhưng chỉ có hơn mười con sói, hơn nữa còn sắp chết gần hết rồi!” Hơn bốn mươi hắc y nhân chỉ mới chết ba người, bị thương tám người.

Tô Cẩm Bình chậm rãi lắc đầu, quay sang nhìn hắn ta cười: “Không, người quá coi thường bầy sói này rồi!” Thấy hắn ta lại có vẻ nghi hoặc, nàng nói tiếp: “Đừng nói nữa, xem tiếp đi!”

Đám hắc y nhân kia thấy chỉ còn lại ba con sói, đầu không hện mà cùng thở phào một hơi, bỗng nhiên, một con sói bắt đầu không ngừng cào đất, sau khi hung hãn cào đất vài cái xong, nó chột ngẩng đầu tru lên một tiếng: “À ừ ừ ừ ừ ~”

“À ừ ừ ừ ừ ~” lại một tiếng tru nữa vang lên, hai con sói khác cũng cùng tru theo.

Ngay sau đó, từ phía xa, bốn phương tám hướng đầu vang lên tiếng sói tru, Văn hoảng sợ trợn trừng mắt: “Chẳng lẽ, chúng nó đang...”

“Đúng thế, đang cần cứu đồng loại.” Không bao lâu sau, hơn mười đàn sói nhanh chóng lao về phía này, ước chừng cũng phải lên tới vài trăm con. Có một con nhìn rõ ràng là to khỏe hơn những con sói khác một chút, đứng trên đầu, chắc hẳn là Lang vương của rừng xanh!

Ba con sói còn lại kia “grao” vài tiếng nhìn vô cùng ảm ức, Lang vương nghe hàm răng trắng ớn ra, hung dữ nhìn đám hắc y nhân kia. Lúc này, đám hắc y nhân mới biết mình gặp phiền phức như thế nào, thoáng nhìn nhau một cái, lại nhìn Tô Cẩm Bình trên cây, rồi vô cùng không cam lòng quay người chạy trốn. Đùa gì chứ, hơn mười con sói thì bọn họ còn đối phó được, mấy trăm con sói thế này, hơn nữa, từ bốn phương tám hướng vẫn còn những con sói khác đang lao tới, ở lại đây mà chịu chết à?! Đuổi bắt cô gái này, nếu bọn họ không đuổi được, thì còn các huynh đệ khác của bọn họ đuổi theo, giữ mạng đã rồi nói sau!

Bọn họ vừa đi, Lang vương kia lại ngẩng đầu nhìn hai người đang cần đuốc ở trên cây, lẽ chiếc lưới dài thật dài ra nhìn họ, phải đến khoảng nửa phút, đến tận khi mà Vẫn thẫn thẫn tự hỏi có phải bầy sói này định tấn công bọn họ không, thì Lang vương kia mới quay người, kéo theo một đám sói đuổi theo đám hắc y nhân kia!

Lúc này Vẫn mới thở phào, ánh mắt nhìn Tô Cẩm Bình cũng trở nên phức tạp hơn: “Cô không sợ bầy sói tấn công chúng ta sao?”

“Sói là loài động vật có thù tất báo, dù đám người kia có chạy xa bao nhiêu cũng sẽ bị giết chết, không chết không ngừng! Nếu muốn đuổi theo bọn họ, người nghĩ chúng còn có tinh lực mà tấn công chúng ta sao? Hơn nữa, trên tay chúng ta còn đang cần đuốc.” Nói xong, Tô Cẩm Bình lập tức nhảy xuống đất.

Nàng tung người lên ngựa: “Đi thôi, không có thời gian nghỉ ngơi đâu. Chưa biết chừng đám người khác lại sắp đuổi tới nơi!” Có đi đâu, nàng thật sự rất muốn biết ai muốn đuổi bắt nàng, không phải là tên mỹ nhân rắn rết kia chứ?

Vẫn cũng không nói nhiều, cùng thúc ngựa đi theo nàng, trong lòng vô cùng kinh hãi, rốt cuộc người con gái này là ai? Biết nhiều thứ như vậy,

còn cả khí chất ngạo nghễ thiên hạ, thậm chí là kỹ thuật cưỡi ngựa tuyệt hảo kia cũng khiến người ta theo không kịp, nàng thật sự là Tô Cẩm Bình sao?

Rời khỏi hoàng cung, Tô Cẩm Bình như con chim ưng mạnh mẽ tung cánh, chí khí bao la, chôn giấu toàn bộ những uất ức trong hoàng cung Đông Lăng, “Yêu nghiệt” tái xuất, từ nay về sau, trên thế gian này sẽ không còn một Tô Cẩm Bình của ngày xưa nữa, là bậc vương giả đứng trên cao mà nhìn xuống người đời, là con chim phượng hoàng rực cháy chói lòa, cũng là... một kẻ vô cùng thô tục coi tiền tài hơn mạng sống!

Ra khỏi rừng xây, quả nhiên hai người lại gặp một đám hắc y nhân khác, đôi môi đỏ mọng không kìm được, liền phun ra một từ đã lâu không dùng đến : “Fuck!” Nàng giơ roi quật mạnh vào hông ngựa, lúc trước, vì muốn giết tên bá tước ở trường đua ngựa Tây Ban Nha kia, kỹ thuật cưỡi ngựa của nàng đã luyện đến trình độ đứng đầu thế giới, mấy người này muốn đuổi theo nàng đúng là nằm mơ nói chuyện không tưởng!

Chạy khoảng hơn một nghìn thước, người truy đuổi phía sau mới bắt đầu dềnh nghi: “Thủ lĩnh, có cần bắn tên không?”

“Hoàng thượng nói là bắt sống!” nếu bắn tên mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì làm sao bây giờ? Có đi đâu, nhìn thấy khoảng cách giữa bọn họ và mình càng ngày càng xa, trong lòng y cũng hơi cuống.

Tô Cẩm Bình và Vẫn chạy thẳng một đường, không bao lâu sau, trước mặt lại xuất hiện một đám người mặc đồ trắng, cũng cưỡi ngựa, chẳng lẽ là chặn đầu chặn đuôi sao? Bàn tay nắm dây cương hơi siết chặt lại, có đi đâu, rõ ràng là nàng đã đoán nhầm, đám bạch y nhân trước mặt lao vút qua bọn họ, tiến thẳng về phía sau họ, giao đấu với đám hắc y nhân kia.

Thủ lĩnh bạch y nhân bịt mắt đi tới trước mặt Tô Cẩm Bình nói: “Đi thôi!” Nói xong, hần liền quay người thúc ngựa đi trước, xem ra có vẻ muốn hộ tống họ.

Tô Cẩm Bình và Vẫn liếc nhìn nhau, rồi vung roi, nhanh chóng đi theo hần. Chạy suốt cả ngày đường, ba người cũng không ai nói với ai một câu

nào, không ăn không uống đến tận hoàng hôn ngày hôm sau bọn họ mới tới biên giới Đông Lăng. Người đàn ông áo trắng phía trước lấy ra một tấm kim bài, lính canh ở Nhạn Môn Quan vừa nhìn thấy, cung kính cúi người rồi để họ ra ngoài. Ra khỏi Nhạn Môn Quan, đi thêm một đoạn đường nữa, người phía trước mới dừng lại.

Hắn nhảy xuống ngựa, đi tới trước mặt Tô Cẩm Bình và Vãn: “Ra khỏi Đông Lăng, hai người phải tự đi rồi. Ta đã ngăn cản hết những người muốn đuổi theo hai người.” Hắn cố ý biến đổi giọng nói để đối phương không nhận ra hắn rốt cuộc là ai.

Nhưng Tô Cẩm Bình lại nhìn ra manh mối từ ánh mắt quen thuộc của đối phương: “Thượng Quan Cận Duệ?”

Thượng Quan Cận Duệ nghe vậy thoáng ngẩn người, thật không ngờ hắn lại không giấu được ánh mắt của nàng. Hắn kéo khăn bịt mặt, cười nói: “Sao không đoán là Hoàng Phủ Dật?” Nói xong, hắn còn liếc nhìn cây sáo ngọc mình cố tình đeo bên hông.

“Vì cây sáo của Hoàng Phủ Dật đã bị vỡ lâu rồi, hơn nữa, ánh mắt người đã bán đứng người. Vì sao lại giúp ta?” Tô Cẩm Bình nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Vì...” Hắn trầm ngâm một lát, lại nhìn Vãn. Vãn vừa bắt gặp ánh mắt của hắn, liền biết đi đâu nhảy lên ngựa chạy ra xa chờ Tô Cẩm Bình.

Chờ hắn ta đi thật xa, Thượng Quan Cận Duệ mới nói: “Nàng đi Nam Nhạc, là vì Bách Lý Kinh Hằng sao?”

Tô Cẩm Bình cũng không giấu diếm: “Đúng vậy!”

Thượng Quan Cận Duệ bỗng nhoẻn miệng cười, cũng không biết rốt cuộc nụ cười đó có ý gì. Một lúc lâu sau, đôi mắt dịu dàng như khóa chặt lấy người nàng, chậm rãi nói: “Ta là huynh trưởng của muội!” Nếu nàng đã chọn Bách Lý Kinh Hằng, vậy thì để chính mình làm huynh trưởng của nàng đi.

“Ca ca ruột sao?” Tô Cẩm Bình nhướng mày.

Thượng Quan Cẩn Duệ dừng lại một chút, rồi đáp: “Ca ca ruột!” Cũng coi như huynh muội ruột nhỉ?

Bất chợt nghe thấy mình có một người ca ca, hơn nữa còn là ca ca ruột, Tô Cẩm Bình có cảm giác vô cùng hạnh phúc. Đối với nàng mà nói, tình thân vẫn luôn là thứ muốn mà không thể cầu được. Hơn nữa, hẳn có thể giúp nàng như vậy, chắc cũng sẽ không lừa nàng đâu. Nàng nhìn gương mặt ôn nhu nhã nhặn của đối phương, nói: “Vậy, huynh có thể nói cho muội biết, thân thế của muội không?”

Thượng Quan Cẩn Duệ mấp má môi, muốn nói, nhưng rồi lại vùi tất cả trong lòng, dịu dàng đáp: “Cẩm Cẩm, không biết sẽ tốt cho muội hơn. Biết rồi, thì sau này chỉ là sự phiền phức đến vô tận. Muội chỉ cần biết rằng, dù ở đâu, ca ca cũng sẽ bảo vệ muội là được!” Nói xong, hắn lấy một miếng ngọc bội màu trắng hình ngọn lửa từ trong ngực áo ra: “Ở bất cứ cửa hàng nào có ký hiệu này, muội chỉ cần đưa chiếc ngọc bội này ra, người ở đó sẽ giúp muội vô điều kiện.”

Tô Cẩm Bình nhận lấy miếng ngọc bội đó, lại nhìn hắn một cái: “Huynh thật sự là ca ca ruột của muội sao?” Rồi hắn là Thừa tướng Đông Lăng, sao còn có thể lực ở Nam Nhạc?

Hắn khẽ cười, bàn tay thon dài nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, quả thực là loại tình cảm cưng chiều của một huynh trưởng dành cho muội muội mình: “Nha đầu ngốc, không phải là ca ca muội, thì ai lại không thêm bận tâm đến việc đối đầu với Quân Lâm Uyên, chạy tới đây giúp muội trốn thoát chứ?”

Quân Lâm Uyên à? Tô Cẩm Bình nghiêng răng, quả nhiên là tên chết bầm chết vằm kia, vừa rồi nàng cũng đã nghĩ rồi mà!

“Được rồi, tiền người đi ngàn dặm cũng phải có lúc chia ly. Muội đi đi, chỉ cần ca ca còn sống, thì ắt sẽ là hậu phương vững chắc mạnh mẽ nhất của muội!” Nói xong, Thượng Quan Cẩn Duệ thu tay lại, ý bảo nàng đi đi.

“Ca...” Nghe hẳn nói vậy, Tô Cẩm Bình không kìm được, thoáng bật thành tiếng, mũi cũng hơi cay cay. Tình thân, đáng quý biết bao nhiêu. Đã mười mấy năm nàng không cảm nhận được tình cảm này rồi. Nhưng vừa biết được ca ca, thì đã phải chia lìa ngay: “Huynh không thể đi cùng muội sao?”

Thượng Quan Cẩn Duệ nghe vậy, ra vẻ thoải mái cười nói: “Cẩm Cẩm không nhớ xa ca ca sao?”

“Có một chút!” Tô Cẩm Bình thảng thẩn.

Thượng Quan Cẩn Duệ khẽ cười, nói: “Được rồi, tiểu nha đầu, mau đi đi! Ca ca còn có chuyện cần làm, có cơ hội, ta sẽ tới Nam Nhạc thăm muội!”

“Vâng!” Nàng khẽ gật đầu, cảm giác không nhớ chia lìa càng nặng hơn, không ngờ cảm giác có ca ca lại tốt như vậy. Tô Cẩm Bình tung người lên ngựa, Vẫn đang đứng ở phía xa chờ nàng. Bỗng nàng quay đầu nhìn hẳn, chợt nhớ tới một chuyện: “Trong cung luôn có người trợ giúp muội, có phải cũng là huynh không?” Ba lần có người giúp nàng, chẳng lẽ đầu là do huynh ấy phải tới?!

Thượng Quan Cẩn Duệ gật đầu, giọng nói mang đầy ý cười: “Đúng là ta, nhưng mà, sau này tới Nam Nhạc rồi, sẽ không có ai thu thập tàn cuộc giúp Cẩm Cẩm nữa, làm việc gì cũng phải thỏa đáng một chút, biết chưa?”

“Biết rồi ạ! Ca, muội đi đây!” Giọng điệu Tô Cẩm Bình đã trở nên vô cùng vui sướng, quay người thúc ngựa đi, mặt cười tươi như hoa.

Chờ nàng đi xa, một ông lão xuất hiện bên cạnh Thượng Quan Cẩn Duệ: “Thiếu chủ, vì sao vừa rồi ngài...” Hai người họ rõ ràng là quan hệ phu thê chưa cưới, cái gì mà huynh muội ruột chứ?

“Cẩm Cẩm thích Bách Lý Kinh Hằng, nàng không cần vị hôn phu. Nhưng nàng lại muốn có một người huynh trưởng. Ta, tình nguyện theo ý nàng!” Nói xong, hẳn hít sâu một hơi, lên ngựa đi về hướng ngược lại.

Ông lão phía sau hẳn khẽ lắc đầu, làm như vậy không biết là phúc hay họa đây...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 1.2 Bại Lộ

Hoàng cung Đông Lăng, trong nhà tù được làm từ huyền thiết nghìn năm, người đàn ông mặc y phục trắng tuyết vẫn nhàn nhã ngồi bên trong, sắc mặt tĩnh lặng, dường như đang chờ người nào đó. Cũng không bao lâu sau, tiếng bước chân chợt truyền tới, đôi mắt xám bạc màu ánh trăng bỗng mở ra, hơi nghiêng đầu nhìn người ở ngoài song sắt.

“Tam hoàng tử Nam Nhạc, chúc mừng, người có thể ra ngoài!” Giọng nói lạnh như băng không giấu nổi vẻ tức giận đến khó kiềm chế, đương nhiên, còn lẫn cả cảm xúc phức tạp nữa.

Ngay sau đó, có người lập tức bước tới mở cửa sắt, người bên trong chậm rãi đứng lên, bước từng bước thong thả không nhanh không chậm ra ngoài, nhìn thẳng vào người đàn ông lạnh lùng cao ngạo trước mặt, đôi môi mỏng nhếch lên: “Cũng phải chúc mừng Hoàng đế Đông Lăng mở rộng lãnh thổ.” Giọng nói lãnh đạm không mặn không nhạt, giống như đang nói về chuyện gì đó không quan trọng.

“Mười tòa thành, chẳng lẽ Tam hoàng tử Nam Nhạc không đau lòng chút nào sao?” Giọng điệu của Hoàng Phủ Hoài Hàn cực kỳ phức tạp, hẳn ta vốn chắc chắn rằng chờ quốc thư của Hoàng đế Nam Nhạc gửi đến là có thể giết người trước mặt này, tiếc rằng nội dung trong quốc thư mà sứ giả của Nam Nhạc đưa tới, lại là Hoàng đế Nam Nhạc áy náy đủ đường, cuối cùng tình nguyện dùng mười tòa thành ở biên giới giữa Đông Lăng và Nam Nhạc để đổi lấy việc Bách Lý Kinh Hằng về nước.

Dù Nam Nhạc là nước chiếm diện tích lớn nhất trong bốn quốc gia, nhưng mười tòa thành tuyệt đối không phải là con số nhỏ, tương đương với một phần bảy bản đồ của Nam Nhạc rồi! Lão hoàng đế quả nhiên cũng chịu bỏ ra! Bản thân hắn ta, đúng là rất muốn số tòa thành kia, nhưng hắn ta cũng cảm thấy người trước mặt mình còn có sức uy hiếp lớn hơn. Trong lúc hắn ta đang do dự nên lấy hay nên bỏ, thì chuyện này lại bị truy vấn khắp bốn nước, thậm chí còn có tin đồn nói rằng hắn ta vì sợ Bách Lý Kinh Hồng, không dám quyết đấu trực tiếp, nên đi đầu kiện mười tòa thành mà Nam Nhạc đưa ra hời như vậy, hắn ta cũng không dám thả hắn đi. Còn có người châm biếm giấu cọt, Hoàng đế Đông Lăng như thế mà lại e ngại một người đã mù mười mấy năm trời, nên mới hao tâm tổn trí muốn diệt trừ hắn!

Những lời này truy vấn ra, nếu hắn ta còn không thả Bách Lý Kinh Hồng đi, chẳng khác nào thừa nhận những tin đồn đó là thật! Các đại thần trong triều cùng với đám người trong hoàng thất cũng liên tiếp can gián, nói mười tòa thành đổi một hoàng tử mù, việc làm ăn này rất có lời! Đương nhiên hắn ta biết có lời, nhưng mất bao nhiêu công sức như vậy cũng không diệt trừ được người đàn ông trước mặt đây, thì hắn ta sao có thể cam lòng được? Hơn nữa, bỏ mất mười tòa thành này, chẳng lẽ hắn cũng không tiếc nuôi sao?

Nghe hắn ta hỏi vậy, Bách Lý Kinh Hồng thản nhiên đáp: “Nếu ta chết, nàng sẽ đau lòng. Nàng đau lòng, ta mới có thể đau lòng.” Mười tòa thành thì đã là gì? Đối với hắn mà nói, vẫn còn kém xa một nụ cười tươi của nàng!

Hoàng Phủ Hoài Hàn nghe thế liền ngẩn người, càng cảm thấy mình không nhìn thấu được người trước mặt này. Sau khi trầm ngâm một lúc lâu, hắn ta mới nói: “Chẳng hay Hoàng tử có thể nói cho trẫm biết, tất cả những chuyện này, có phải đều là chủ ý của người không?” Nếu thật sự là chủ ý của hắn, thì dường như chính mình còn kém một bậc, rõ ràng đã nắm thế chủ động, cuối cùng lại bị lời đồn đãi của người ta nắm mũi dắt đi.

Những lời này vừa vang lên, đôi mắt đẹp sáng như ánh trăng kia chợt nhìn thẳng vào mắt đối phương: “Hạ độc phụ hoàng, buộc lão phải dùng

thành trì để đối đung là chủ ý của ta. Tuy nhiên, sau đó chính nàng cũng nghĩ tới biện pháp này, có đi đâu, lan truyền tin đồn ở bên ngoài thì không liên quan gì đến ta.”

Thấy hắn thẳng thắn thừa nhận chính mình đã hạ độc Hoàng đế Nam Nhạc, khoe miệng Hoàng Phủ Hoài Hàn không tìm được, khẽ run lên một chút, nhưng lời đồn kia không liên quan gì tới hắn sao? Chẳng lẽ là...

Nhìn thấy vẻ kinh hãi trên mặt hắn ta, giọng nói thanh lãnh như trăng của Bách Lý Kinh Hồng vang lên: “Nếu không có kế sách của nàng, thì ván này ta với người chẳng qua cũng chỉ đấu ngang tay. Muốn mưu toan thành hay muốn lấy mạng ta, tất cả chỉ phụ thuộc vào một suy nghĩ của người. Nhưng có những tin đồn này...” Nói tới đây, hắn dừng lại, chờ phản ứng của đối phương.

Trên khuôn mặt lạnh lùng như xuất hiện vết nứt, bảo hắn ta tin rằng người con gái suốt ngày chỉ biết nói hươu nói vượn chọc tức chết người ta kia có tài trí như vậy, thì quả thực là... khó hơn cả bắt hắn ta tin rằng món Tôm hầm gạch cua vẫn là món ăn yêu thích của hắn ta! Trong đôi mắt màu tím đậm lóe lên tia sáng lạnh lùng, nhưng vẻ hoài nghi lại vô cùng rõ ràng! Hắn ta thà tin rằng nước cờ của Bách Lý Kinh Hồng cao tay hơn của hắn ta, cũng còn tốt hơn bảo hắn tin rằng người con gái kia có năng lực đến như vậy!

Bách Lý Kinh Hồng chậm rãi đi ngang qua người hắn ta, theo đám hạ nhân bước ra ngoài. Nhưng ngay khi vừa đi lướt qua Hoàng Phủ Hoài Hàn, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên nói một câu, rồi không chờ đối phương phản ứng, hắn liền từ từ bước đi.

Sau khi hắn đi rồi, Hoàng Phủ Hoài Hàn vẫn còn đứng im tại chỗ, đôi mắt tím đậm như có những cơn sóng to cuộn lên, giọng nói thanh lạnh vẫn như vang lên bên tai: “Người sẽ không biết được rốt cuộc người đã vượt mất gì đâu...”

...

Dạ Mạc sơn trang...

Tô Cẩm Bình nhàn hạ ngâm mình trong suối nước nóng, tẩy rửa cảm giác mệt mỏi trên thân thể. Không thể không nói, có người ca ca ruột như Thượng Quan Cẩm Duệ khiến trong lòng nàng sung sướng hơn nhiều. Nổi oán hận vì muốn báo thù cho Thiên Ưc cũng nhẹ vơi đi một chút. Lúc ấy nàng còn nghĩ nếu thật sự không làm gì được, thì cứ ném một quả bom là xong, có đi đâu, bây giờ nghĩ lại, ném một quả bom thì quá dễ dàng cho họ rồi, lại còn phải bỏ thêm cả mạng sống của mình nữa. Không có lời, thật sự không có lời!

Đang mãi suy nghĩ, một cô gái dáng người cao gầy bước vào, tuy dung mạo không thể so được với Tô Cẩm Bình, nhưng cũng là một mỹ nhân tuyệt sắc. Trên tay cô cầm một vài bộ xiêm y, nói với Tô Cẩm Bình: “Cô nương, sau này thuộc hạ là người hầu hạ ngài!” Không phải là “nô tỳ”, mà là “thuộc hạ”.

Tô Cẩm Bình quay đầu nhìn cô một cái: “Tên là gì?” Khí chất lạnh lùng cao ngạo kia, quả nhiên, không phải người giống nhau không vào cùng một cửa, tính cách thủ hạ của tên kia thật chẳng khác gì hẳn.

“Thuộc hạ tên là Tử Linh. Cô nương cứ gọi ta là Linh nhi là được!” Vốn nghe nói điện hạ đã chọn một người chủ mẫu cho bọn họ, mà vị chủ mẫu này, không chỉ không quyên không thế, không có năng lực lại còn tham tiền tài, nên trong lòng cô vốn không vui vẻ gì. Nhưng lại nghe nói lần này điện hạ có thể thoát hiểm được, một nửa cũng nhờ công của nàng, vì thế, tất cả mọi người trong Dạ Mạc sơn trang đều cảm kích Tô Cẩm Bình, đương nhiên cô cũng cung kính lễ phép với nàng!

Thấy ánh mắt của đối phương nhìn mình, trong vẻ cung kính lại có phần thân mật, Tô Cẩm Bình khẽ cười: “Ừ, được rồi, cứ đặt mấy thứ đó ở đây đi.”

Linh nhi nghe lời nàng, đặt y phục trên bình phong rồi cúi đầu đứng sang một bên. Thân phận của cô là hộ pháp của Diệt – thủ lĩnh ám vệ trong Thiên các, địa vị trong Dạ Mạc sơn trang cực kỳ cao. Tuy được phái tới hầu hạ Tô Cẩm Bình, nhưng tư thái cao ngạo vẫn nằm trong xương cốt, nên cô cũng không có hứng thú bước tới hầu hạ đối phương tầm rửa.

Tô Cẩm Bình vốn cũng không thích người khác hắt hủi mình lắm, nên không nói thêm câu gì. Nhưng nhìn cô ấy ngăn người đứng đó, không hiểu sao nàng lại thấy hơi buồn cười, nghĩ nghĩ một chút, rồi tìm chủ đề nói chuyện: “Nói xem, cô đã từng nhìn thấy tiểu Hồng Hồng nhà ta chưa?” Hình như thường đến Đông Lăng cũng chỉ có mấy người Diệt gì đó thôi thì phải.

Tiểu Hồng Hồng à? Trong đầu Linh nhi bỗng xuất hiện hình ảnh lạnh lùng trong trẻo như trăng kia của điện hạ nhà mình, kết hợp với tên ‘tiểu Hồng Hồng’ này... khóe miệng cô run lên nghiêm trọng, ngừng lại một chút, cô mới thẳng thắn nói: “Hồi bẩm cô nương, thuộc hạ đã từng gặp điện hạ rồi!” Nói xong, cô lại tỏ vẻ kiêu ngạo, phải biết rằng, ám vệ có tư cách gặp điện hạ, như vậy cũng đã nói lên rằng thực lực của cô được thừa nhận, đương nhiên cũng đáng để cô kiêu ngạo.

“Đừng có cái gì mà bẩm với không bẩm, có chuyện gì cứ nói thẳng ra là được. Ta cũng đâu phải chủ nhân thực sự của cô?!” nói xong, Tô Cẩm Bình bơi tới bên bờ suối nước nóng, mái tóc đen xõa sau lưng, mắt phượng nhìn chằm chằm cô ấy: “Thật ra, có một vài chuyện ta nghĩ không ra.”

“Mời cô nương cứ nói!” Nghĩ không ra cái gì?

“Bách Lý Kinh Hồng tốt vậy sao? Đáng để các người bán mạng như vậy à?” Cái tên không vương bụi trần, có vẻ rất thanh cao kia, lại có nhiều người tình nguyện chết sống chết đi theo như thế sao?

Nàng vừa dứt lời, sắc mặt Linh nhi lập tức trở nên rất khó coi, không vui nói với nàng: “Cô nương, dù là bàn về tài trí hay mưu lược, thì điện hạ cũng là nhân tài thế gian hiếm có. Tuy tính tình của ngài hơi lãnh đạm, nhưng chúng ta hoàn toàn có thể cảm nhận được sự quan tâm của ngài dành cho chúng ta. Ngay cả viên giải dược duy nhất có thể chữa khỏi mắt cho mình, điện hạ cũng cho cô nương rồi, nếu bốn năm nữa còn không tìm được viên giải dược cuối cùng, thì điện hạ sẽ hoàn toàn không nhìn thấy nữa. Vài ngày trước, ngài còn vì cô nương mà không tiếc bỏ đi mười tòa thành của Nam Nhạc, cô nương nói những lời như vậy, không sợ làm điện hạ thất vọng sao?”

Nhìn đối phương như con nhím xù lông lên, Tô Cẩm Bình mới cảm nhận sâu sắc địa vị của tên ngạo kiêu kia trong lòng những người này. Nàng sờ sờ mũi, cũng thấy mình hơi oan uổng, nàng chỉ thuận miệng hỏi vậy, muốn tán gẫu một chút thôi mà, sao lại chọc giận người ta rồi chứ? Có đi đâu... trong đầu nàng đột nhiên xuất hiện chút gì đó... “Nếu bốn năm nữa còn không tìm thấy viên giải dược cuối cùng, thì điện hạ sẽ hoàn toàn không nhìn thấy nữa...” Câu này có nghĩa là bốn năm sau sẽ không nhìn thấy, còn bây giờ...

Nàng ngẩng đầu lên, hỏi: “Cô nói là... Bách Lý Kinh Hồng nhìn thấy sao?” Kèn kẹt... trong miệng nàng truyền ra tiếng nghiến răng nghiến lợi! Đã nhiều lần nàng từng nghi ngờ rồi, nhưng cuối cùng đầu bị “sự thật” lừa gạt đi, khiến nàng có ấn tượng sâu sắc chính là lần mà hãn giao thủ với Lãnh Tử Hàn đó, đôi mắt có thần sắc bén kia, đến tận bây giờ ký ức của nàng vẫn như còn rất mới mẻ.

Linh nhi không biết nàng hỏi câu này có ý gì, vẫn còn có chút không vui nhịu mày: “Cô nương, ngay cả chuyện điện hạ nhìn thấy mà ngài cũng không biết sao? Ngài thật chẳng quan tâm đến điện hạ gì cả!!!” Người như vậy, sao có thể là đương gia chủ mẫu của bọn họ chứ?

Nghe vậy, Tô Cẩm Bình bỗng nở nụ cười, cười vô cùng kinh khủng, dữ tợn, khiến da đầu người ta cũng phải run lên. Ban đầu chỉ là cười khế, nhưng dần dần hóa thành một tràng cười điên cuồng, khiến Linh nhi cũng thoáng cảm giác như nhìn thấy cả hai chiếc răng nanh trong miệng nàng! Hay cho Bách Lý Kinh Hồng nhà chàng, dám lừa bà đây thế thảm như vậy!!! Nhớ đến bản thân mình nhiều lần mặc quần áo không hề dè gì trước mặt hãn, còn cả lần trước nàng bị đánh vào mông, cũng chính hàng đó đến bồi thuốc cho mình, chỉ nghĩ đến thôi cũng khiến nàng giận đến tái mặt! Năm dấm siết chặt lại phát ra những tiếng răng rắc, trong đầu hiện lên thập đại khổ hình Mãn Thanh (mười kiểu tra tấn dã man thời Mãn Thanh), nghĩ xem nên báo thù lớn của mình thế nào!

Nhìn vẻ mặt dữ tợn của nàng, Linh nhi cũng không dám nghĩ gì nữa, có đi đâu, trong lòng đầy vẻ phẫn nộ, cảm thấy sự dưng hiến của điện hạ nhà

mình thật không đáng! Càng nghĩ, cô càng thêm tức giận, liền nói với Tô Cẩm Bình: “Cô nương, thuộc hạ còn có chuyện phải xử lý, cáo lui trước!”

Nói xong, không chờ Tô Cẩm Bình đáp lời, cô lập tức lui ra ngoài. Nhưng vừa đi ra khỏi phòng tắm, chợt nghe “rầm” một tiếng, là tiếng bình phong vỡ... tiếp theo đó, lại là tiếng gằn giọng nghiến răng vang lên: “Hay cho Bách Lý Kinh Hồng nhà chàng, còn dám giả mù... bà sẽ cho chàng biết tay!!!”

Bước chân Linh nhi hơi khựng lại, có chút nghi hoặc nhưng cảm giác phần nộ vẫn nhiều hơn. Cô bước nhanh ra ngoài, lại gặp ngay Diệt đang đi tới. Thấy cô bước ra, hắn ta không hài lòng, nói: “Không phải đã phái cô đến hầu hạ cô nương sao? Nếu không chu đáo, điện hạ về sẽ trách phạt đó!” Hắn ta cũng không quên, gần đây vì Tô Cẩm Bình, cả ngũ đại ám vệ bọn họ căn bản đều bị đánh hết một lượt rùi!

Khuôn mặt thanh lạnh của Linh nhi xuất hiện vẻ khinh thường: “Phạt thì phạt đi, một người con gái như vậy sao có thể xứng đôi với điện hạ được chứ?! Dù có chút năng lực, nhưng lại hoàn toàn không biết gì về điện hạ cả, ngay cả chuyện mắt điện hạ nhìn thấy được mà nàng cũng không biết. Nàng ta dựa vào cái gì mà đòi sở hữu tình yêu của điện hạ và sự kính trọng của chúng ta?! Dù khi quay về điện hạ có muốn giết ta, ta cũng không muốn hầu hạ một chủ mẫu như vậy!”

“Cái gì? Cô vừa nói gì? “Ngay cả chuyện mắt điện hạ nhìn thấy được mà nàng cũng không biết”? Có phải cô đã nói gì với nàng không?” Trong lòng Diệt bỗng xuất hiện dự cảm không lành, cảm giác như lông tơ sau lưng đều dựng hết cả lên.

Thấy hắn ta dường như hơi sợ hãi, Linh nhi nhú đôi mày thanh tú, kể lại hết mọi chuyện vừa xảy ra trong phòng tắm cho Diệt nghe. Hai chân Diệt bỗng sụn xuống, suýt nữa thì ngất xỉu! Xong rùi, xong rùi! Vì Linh nhi là một trong bốn nữ đại ám vệ đặc lực nhất của Dạ Mạc sơn trang, nên hắn ta mới phái cô ấy đến hầu hạ Tô Cẩm Bình, ai ngờ lại gây ra chuyện thế này! Chờ đến khi điện hạ quay về, bọn họ còn đường sống hay sao?

Mặt hắn ta bu ãn như đũa đũa, vổ vổ trán mình, kêu lên: “Xong rồi, xong rồi...” Theo lịch trình, thì hoàng hôn ngày mai điện hạ sẽ về đến Dạ Mạc sơn trang. Bọn họ đã phái một chiếc xe ngựa khác giả mạo điện hạ đi về phía kinh thành Nam Nhạc để thu hút sự chú ý của đám người muốn truy sát điện hạ. Còn chiếc xe ngựa thực sự mà điện hạ đang đi sẽ đi thẳng về Dạ Mạc sơn trang, hành trình cũng nhanh hơn rất nhiều, vì thế... ngày chết của bọn họ cũng càng gần hơn...

“Các chủ, sao vậy?” Giọng nói nghi hoặc của Linh nhi vang lên.

Thời khắc này, Diệt đã cuống đến giờ cả chân lên, mặt như đầm đìa nước mắt kể hết từ đầu tới đuôi chuyện này cho Linh nhi nghe, cuối cùng còn tóm lại một câu: “Linh nhi, cô gây họa lớn rồi!”

Linh nhi cũng cảm thấy da đầu mình run lên, còn chợt nhớ tới tiếng chiếc bình phong vỡ nát trong phòng tắm vừa rồi, khó khăn nuốt nước miếng: “Các chủ... ta... chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Tạm... khụ khụ... tạm thời cứ giấu đi!” Nếu nói thẳng với điện hạ, thì mọi người trong Thiên các bọn họ sẽ bị lấy làm bia trút giận mất. Chỉ hy vọng sau khi điện hạ bị xử lý rồi, khụ khụ... nếu đã bị xử lý rồi... thì bỏ qua cho bọn họ thôi nhỉ?!!!

...

“Ha ha ha...” Những tiếng cười lạnh lẽo âm u truyền ra từ nhà chính của Dạ Mạc sơn trang...

Phong và Diệt ở ngoài cửa không hẹn mà cùng run lên, xem ra Hoàng tử phi thực sự rất tức giận! Cửa đột ngột mở rộng, giữa nhà chính đặt một chậu nước, một tấm ván giặt đồ, còn Tô Cẩm Bình thì cầm một cây gậy, không biết đang nghiên cứu gì, ngẩng đầu nhìn thấy Phong và Diệt, nàng còn cười rất thân thiện, sau đó lại cười lạnh “ha ha ha...” một tiếng, nhìn thứ gì đó trên mặt đất: “Các người thấy, nên bắt chàng bê nước rửa chân của ta quỳ một đêm trên ván giặt đồ, hay là dùng thứ này để xử lý chàng đây?”

Hai người nghe thấy vậy, chỉ muốn ôm đầu khóc ãn lên, vì sao lại phải xin ý kiến của chúng ta chứ? Dù chúng ta nói gì thì điện hạ cũng sẽ lột da chúng ta mất!!! Sau đó, nhìn thấy lông của đủ loại chim chóc bay đầy trời, lại nhìn thứ gì đó nàng đang cầm trên tay, bọn họ hơi sợ hãi hỏi: “Cô nương, thứ đó là gì vậy?”

“A ha ha ha ha...” Lại một tràng cười khùng khiếp nữa, răng nanh cũng lộ cả ra ngoài: “Đây là thứ mà bà mới nghiên cứu ra, công cụ tốt nhất để xử lý đàn ông — chổi lông gà!!!”

...

Ở một nơi trên lãnh thổ Nam Nhạc, một chiếc xe ngựa chậm rãi chạy, bên trong xe, trên khuôn mặt như tiên giáng trần của người đàn ông áo trắng thoáng hiện lên nụ cười hạnh phúc, sắp gặp lại nàng rồi...

Mà Vãn và Tu đang vội vàng đánh xe, chợt nhớ tới chuyện sáng nay Diệt truyên tới dặn bọn họ tuyệt đối không được nói ra, cảm nhận luồng không khí hạnh phúc truyên ra từ trong xe, hai người đều cảm thấy da đầu như run lên...

“Tu, thời tiết hôm nay đẹp nhỉ!” Khác hẳn bình thường, Vãn lại chủ động tìm chủ đề nói chuyện, giảm bớt cảm giác sợ hãi trong lòng mình.

Tu cười ngốc nghếch một tiếng, quay sang cười nói: “Đúng thế, thời tiết hôm nay đẹp thật!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 2.1 Thân Thế Hé Mở

“A ha ha ha...” Sáng sớm, trong phòng Tô Cẩm Bình lại truyền ra những tiếng cười quỷ dị.

Linh nhi đứng canh ngoài cửa sợ đến phát khóc, trong lòng thẫn thờ và mình mẫn chuyện, ước chừng đến buổi chiều nay điện hạ sẽ về tới nơi, phải làm sao bây giờ chứ?!!!

Tô Cẩm Bình cười đủ rồi, liền chậm rãi bước ra khỏi phòng, liếc nhìn Linh nhi đứng ngoài cửa, nàng hỏi: “Làm thế nào để ra ngoài?”

“Cô nương, ngài muốn ra ngoài sao?” Linh nhi khẽ nhíu mày.

“Ừ!” Nàng muốn ra ngoài xem xét xem giá cả hiện nay thế nào, nhân tiện xử lý luôn sợi dây trên cổ mình. Thân thế cái chết tiệt gì chứ, có quan trọng được bằng bạc không?

Nhớ đến chuyện điện hạ giả mù, Linh nhi thẫn thờ cân nhắc xem có nên đưa Tô Cẩm Bình ra ngoài đi dạo hay không, biết đâu cũng có thể xoa dịu nàng một chút, tìm lấy một con đường sống cho mình và điện hạ. Vì thế, cô khẽ gật đầu, đưa nàng tới gian nhà chính, mở một cơ quan ra, hai người cùng nhảy qua đó ra ngoài. Đập vào mắt họ lúc này, lại là một căn nhà khác, nhưng không giống dưới kia. Kiến trúc của căn nhà này chẳng qua chỉ giống như kiến trúc trong hoàng cung, còn dưới kia, thì là cả một tòa thành!

Linh nhi giới thiệu với Tô Cẩm Bình: “Đây là Dạ Mạc sơn trang trong mắt người đời. Chỉ là hơi thẫn thờ, hơi phô trương, còn rất cuộc thực lực

của chúng ta thế nào thì không ai biết được.”

Tô Cẩm Bình khẽ gật đầu, không ý kiến gì, sau đó cùng đi qua cánh cửa theo cô ấy ra ngoài. Đường phố cổ đại rất phồn hoa, người người lui tới tấp nập, bốn phía đâu vang lên những tiếng trò chuyện, chào hàng, mọi người bước đi không nhanh không chậm, trên mặt đâu nở nụ cười vui vẻ hạnh phúc. Tô Cẩm Bình bỗng cất lời cảm thán: “Thật ra, nếu có thể giống như họ, dậy lúc mặt trời mọc, ngủ lúc mặt trời lặn, sống bình bình yên yên cả đời thì cũng là một loại hạnh phúc!”

Linh nhi đi bên cạnh nghe thấy vậy bỗng ngẩng đầu kinh ngạc nhìn nàng, dựa theo những gì cô ấy biết, thì Tô Cẩm Bình là tiểu thư con nhà quan. Có vị tiểu thư con nhà quan nào mà không hy vọng có một hôn sự tốt, có thể phất lên như diều gặp gió chứ? Vậy mà nàng lại hăm mộ cuộc sống bình thường thế này sao? Cô không đáp lại lời nào, nhưng chỉ thầm nhớ kỹ những lời này trong lòng.

Đi được một quãng, cuối cùng Tô Cẩm Bình cũng tinh mắt phát hiện ra một tiệm cậ̀n đ̣ồ, nên kích động định lao qua nhưng bị Linh nhi giữ lại: “Cô nương, ngài định làm gì?”

“Vào tiệm cậ̀n đ̣ồ thì làm gì được chứ? Buông ra, nhanh lên!” Mặt nàng lộ rõ vẻ “cô đừng có chần con đường làm giàu của ta”.

Một sọc đen sỏ thặ̉ng xuống trán Linh nhi: “Cô nương, chúng ta không thiếu tịền, nếu ngài cậ̀n bạc có thể trực tiếp đến gặp Diệt đại nhân để lấy, không cậ̀n làm vậy mà!”

“Chẳng lẽ trên đời này lại có người than phịền vì quá nhịều tịền sao? Nếu ai cũng như cô, thì dù có nhịều tịền nữa cũng sẽ tiêu hết sạch mất!” Tô Cẩm Bình nhượ́ng đôi lông mày thanh tú, nói những lời triết lý thâm sâu.

Nhưng đúng lúc này, một chiếc xe ngựa đi ngang qua hai người, nhìn kiểu cách của chiếc xe ngựa đó cũng đủ biết chủ nhân không giàu thì sang. Bên trong xe ngựa, một cô nương tậ̀m mười tám mười chín nghịch ngợm nhấc rèm xe lên, đôi mắt sáng ngặ́m nhìn phong cảnh bên ngoài. Bà lão

ngồi cạnh nàng ấy liền trách móc: “Hồ đồ! Một cô nương mà lại đi vén màn xe lên thì ra thế thống gì nữa! Đã nói con bao nhiêu lần rồi, còn không mau buông ra!”

Nhưng bà quát như vậy, mà cô nương kia lại cứ như bị ma ám, nhìn chằm chằm Tô Cẩm Bình bên ngoài cửa sổ cứ như thấy quỷ, nên không nghe lọt tai!

“Lãnh Ngưng, lão phu nhân nói mà con không nghe thấy sao?” Một người phụ nữ ngồi bên cạnh liền cất lời trách cứ.

Lúc này cô gái tên Lãnh Ngưng kia mới hồi phục tinh thần, quay đầu nhìn bà lão và người phụ nữ trung niên kia, nói: “Tổ mẫu, mẫu thân, cô gái vừa rồi có dáng vẻ rất giống... rất giống...”

“Rất giống ai?” Sắc mặt bà lão kia hơi sầm xuống, rõ ràng là không vui vì vừa rồi bà gọi mà nàng ấy lại không nghe.

“Rất giống...” Nàng ấy nhú mày ngẫm nghĩ, bỗng quay đầu hô lên: “Rất giống cô gái trong bức tranh treo trong thư phòng của phụ thân ạ!”

Người phụ nữ bên cạnh nhẹ giọng trách: “Nói hươu nói vượn cái gì thế, phụ thân con từ xưa tới giờ vốn không thích múa bút vẽ tranh, trong thư phòng sao lại có...” nói tới đây, bà cũng chợt ngừng lại.

Hiển nhiên là lão phu nhân cũng ngỡ người, vội quay sang nhìn Lãnh Ngưng: “Con nói là con nhìn thấy một cô gái có dáng vẻ rất giống người con gái trong bức tranh kia sao?”

“Vâng! Đúng thế ạ!” Lãnh Ngưng gật đầu rất chắc chắn: “Nhưng mà cô gái trong bức tranh đó có đôi mắt màu xanh lam, còn mắt cô gái kia lại là màu đen ạ.”

“Dừng xe! Dừng xe!” Lão phu nhân bỗng hô lên, toàn thân cũng run rẩy vì kích động.

Vị phu nhân kia có vẻ cũng rất xúc động, vội vàng đỡ lão phu nhân, nói: “Mẫu thân, người từ từ thôi!” Hai người cùng xuống xe ngựa nhìn theo hướng mà Lãnh Ngưng vừa nhìn, nhưng lại không thấy gì cả.

Những người đi lại trên đường đều nhìn về phía họ. Đó là xe ngựa của nữ quyền phủ Tề quốc công, sao hôm nay lại dừng trên đường thế kia? Vân Lãnh Ngưng là cô nương, nên không xuống xe, còn lão phu nhân và phu nhân Tề quốc công đều đứng giữa đường. Lão phu nhân nhìn quanh nhìn quất cũng không thấy người mà Vân Lãnh Ngưng vừa nói, trong đôi mắt tuy già nua nhưng vẫn tinh tường thoáng lấp lánh ánh nước, bước chân cũng hơi lão đảo.

Phu nhân kia vội vàng đỡ bà, an ủi: “Mẫu thân, có lẽ là Lãnh Ngưng nhìn lầm thôi, sức khỏe của người không tốt, chúng ta nên về sớm thì hơn!”

Lão phu nhân nghe thấy vậy đành phải cầm khăn tay lau nước mắt, cảm xúc cũng suy sụp hẳn như vừa chịu cú sốc lớn, để mặc phu nhân Tề quốc công đi lên xe ngựa.

...

Tô Cẩm Bình và Linh nhi vừa đi vừa tranh cãi đến hết con đường. Linh nhi cũng không biết nói gì với sự nhiều chuyện của mình hôm nay, nàng muốn làm gì thì cứ để nàng làm đi, liên quan gì đến mình mà lại đi cãi cọ với nàng cả nửa ngày thế này chứ?

Từ đằng xa, Tô Cẩm Bình lại nhìn thấy một tiệm cốm đồn nữa, vội cưỡi sọt dây chuyền ngọc trên cổ mình xuống, còn nhìn Linh nhi đây về đề phòng: “Không được tiếp tục ngăn ta nữa! Cô chờ ở đây, tự ta vào!!!”

Linh nhi ngửa mặt lên trời lườm một cái, càng không biết phải nói gì với vị đương gia chủ mẫu tương lai này. Nhưng cô ấy cũng không giữ nữa, chỉ đứng ngoài cửa chờ nàng, trong lòng bắt đầu suy nghĩ lung tung, nếu để điện hạ biết mình dẫn nàng đến tiệm cốm đồn này, không biết còn xảy ra chuyện gì nữa!

Tô Cẩm Bình bước vào tiệm cậ̀n đ̣ồ, lấy sợi dây chuyệ̀n ngọc kia ra, đưa cho chượng quĩ tiệm cậ̀n đ̣ồ “Ông nhìn xem, nó đáng giá bao nhiêu tiền?”

Chượng quĩ nhận sợi dây chuyệ̀n, xem xét kỹ một chút, trong mắt lóe lên tia sáng vàng, sau đó giả vờ giả vịt lắc đ̣ầu: “Chỉ đáng từng nay thôi!” nói xong, lão giơ một ngón tay lên.

“Một nghìn lượng?” Một nghìn lượng bạc trắng ở thời địa này, tương đương với năm trăm vạn nhân dân tệ, sợi dây chuyệ̀n này được chế tác rất tỉ mỉ, tinh xảo, chất lượng cũng hoàn toàn tinh khiết, giá trị như thế cũng chẳng có gì là lạ.

“Không, một trăm lượng!” Chượng quĩ vuốt vuốt cọng âu dề của mình, nói.

Tô Cẩm Bình cười lạnh một tiếng: “Ta không bán, đưa đây!”

“Năm trăm lượng?” Chượng quĩ cắn răng một cái, nói ra một cái giá khác.

“Ta nói không bán!” Nàng không có nhiều thời gian rảnh để đứng đây cò kè mặc cả như vậy.

“Cô nương, cô nói một nghìn lượng thì một nghìn lượng vậy, lão hủ...”

Tô Cẩm Bình không kiên nhẫn đưa tay kéo một cái, sợi dây chuyệ̀n liền quay về trên tay nàng: “Đã bảo không bán! Nói nhiều như vậy làm gì?!”

Nói rồi nàng quay đ̣ầu bước đi, tới cửa bỗng nhiên lại va vào một người, sợi dây chuyệ̀n trong tay suýt nữa rơi xuống đất!

“Cô nương, xin lỗi nàng, tại hạ không cố ý!” Giọng nói nho nhã lễ độ vang lên, Tô Cẩm Bình vốn có bốc hỏa cũng không tiện phát tác nữa.

Nàng ngẩng đ̣ầu, nhìn thấy ngay một gương mặt tuấn tú nhã nhặn, mày kiếm mắt sáng, ngũ quan sáng sủa, trên người còn mang theo một khí chất

cao quý. Khi Tô Cẩm Bình nhìn hẳn, thì đối phương cũng đang quan sát Tô Cẩm Bình, dung mạo tuyệt mỹ, so với Mộ Dung Song đệ nhất mỹ nhân của Nam Nhạc thì cũng không hơn kém bao nhiêu, tỏa ra khí chất cương nghị từ trong cốt cách, thậm chí trong đôi người kia còn có thể cảm nhận được hào khí, khiến người ta thấy ngạc nhiên nhất là: đối phương là một cô nương, nhưng lại nhìn thẳng mình không chút e dè, các tiểu thư bình thường không phải đâu chỉ liếc một chút rồi vội cúi đầu ngay sao?

“Người đã thành tâm thành ý xin lỗi, thì bản tiểu thư cũng mở lòng từ bi mà tha thứ cho người một lần!” Nói xong, Tô Cẩm Bình quay người bước đi.

Người đàn ông kia vẫn quạt đứng tại chỗ, ngậy người một lúc lâu, rồi bỗng bật cười, đúng là một cô nương thú vị! Hắn quay đầu sang nhìn chưởng quỹ: “Nàng tới làm gì?”

“Điện hạ, nàng tới bán dây chuyền ngọc, đúng là một miếng ngọc quý, nhưng tính tình cô nương này không tốt lắm, tiểu nhân chỉ mới cò kè với nàng vài câu nàng đã phát hỏa, sau đó bỏ đi ngay!” Chưởng quỹ nói rồi khẽ lắc đầu.

Chỉ một lát sau, một người thị tòng đi từ trong tiệm vẫn đi ra, nói với người đàn ông kia: “Điện hạ, các vị đại nhân chờ ngài đã lâu rồi ạ!”

Bách Lý Nghị thu lại nụ cười trên mặt, trong ánh mắt vẫn mang ý cười chợt xuất hiện tia lo lắng nhàn nhạt, đi theo thị tòng kia vào hậu viện.

Khi Tô Cẩm Bình ra khỏi tiệm vẫn đi, nhìn thấy thần sắc Linh Nhi hơi phức tạp đứng ở cửa. Người vừa đi vào là đương kim Thất hoàng tử Bách Lý Nghị, vị hoàng tử điện hạ này luôn cười tủm tỉm, bình thường cũng không giao thiệp với ai, lại khiến bọn họ sợ suýt bỏ qua hẳn, không ngờ hẳn cũng có dã tâm đoạt vị. Nếu không phải hôm nay cô nàng tham tiền Tô Cẩm Bình này muốn đến tiệm vẫn đi, thì bọn họ còn không biết vị này cũng có tâm tư như thế!

“Đang nghĩ gì thế?” Nàng như cười như không nhìn cô ấy, chợt lên tiếng trêu ghẹo, “Không phải là vì vị công tử vừa đi vào kia chứ?”

Linh nhi giật mình, quay đầu nhìn nàng, im lặng dùng ánh mắt như muốn hỏi: Sao ngài biết? Trong lòng lại than thầm, nàng mà lại có khả năng quan sát nhạy bén như vậy sao? Điện hạ quả nhiên không nhìn nhầm người!

Vừa thấy ánh mắt dò hỏi của cô ấy, Tô Cẩm Bình che miệng cười gian một tiếng: “Ta biết bộ dạng của vị công tử kia rất anh tuấn, nhưng cô cũng đâu cần phải vừa liếc một cái đã vừa ý ngay chứ, ha ha... Có cần ta quay vào hỏi cách liên lạc cho cô không?” Tiểu nha đầu tư xuân đây mà!!!

Nghe nàng nói vậy, mặt Linh nhi thoáng tái đi, quả nhiên, tưởng tượng thì luôn tốt đẹp, nhưng lại có sự chênh lệch rất lớn với thực tế. Cô lờm nàng một cái, quay người bước đi. Tô Cẩm Bình có lòng tốt mà cuối cùng bị coi là đờ đờ hơi, nàng khẽ mím miệng, rời đi theo cô ấy.

Đi qua một con ngõ nhỏ, nơi nơi đâu là những ngôi nhà to san sát, từng tòa từng tòa trạch viện kề nhau, ngoài cửa đâu có thị vệ canh gác, những con sư tử đá ở ngoài cửa cách đó không xa cũng phô bày trăm nghìn hình dạng, thoạt nhìn vô cùng uy vũ khí phách.

Tô Cẩm Bình quay đầu nhìn, chợt thấy một tấm biển hiệu viết bốn chữ rất to: “Phủ Trấn quốc công”! Trong khoảnh khắc, nàng có cảm giác như máu toàn thân mình ngưng đọng lại, một tiếng nói đang điên cuồng gào thét: “Báo thù! Báo thù!”

Linh nhi đi vài bước, không nghe thấy tiếng chân nàng bước theo, liền quay lại nhìn thấy nàng đang hung dữ nhìn phủ Trấn quốc công. Nhớ đến chuyện Diệt đại nhân nói lúc trước, cô lại thẫn mẫn mình bất cần, bước lại kéo tay áo nàng: “Giờ không phải lúc kích động!”

Tô Cẩm Bình cười lạnh: “Ta đương nhiên biết đi đâu đó. Ta chỉ muốn nhìn tấm biển kia thêm vài lần thôi. Có lẽ, không bao lâu nữa, tấm biển kia sẽ biến mất ở Nam Nhạc!” Nàng thản nhiên nói, ngữ khí cũng đầy vẻ lạnh lùng, tàn độc.

Sau đó, nàng đảo mắt ra xa, nhìn qua mấy căn nhà bên cạnh, bình ổn sự tức giận trong lòng, lại cùng Linh nhi đi tiếp: “Những thế gia của Nam

Nhạc đầu ở đây à?”

“Đúng thế ạ, con ngõ này được gọi là ngõ Ô Y, là đất do tiên hoàng ban cho, tất cả trạch viện của thế gia đầu ở đây.” Nam Nhạc khác với Đông Lăng, tình hình là do mấy đại thế gia quản chế, mỗi nhà đầu có tiền, có quyền, có thế. Cũng không biết có phải vì quá thân cận nên mâu thuẫn nhiều không, mà đại đa số các thế gia đầu không vừa mắt nhau, Hoàng gia liền từ đi đầu đó mà tìm được yếu tố cân bằng giữa các thế gia, bảo hộ sự thống trị của mình.

Ngõ Ô Y à? Cái tên này nghe rất quen! “Nói ta nghe xem, có mấy đại thế gia?” Vừa đi nàng vừa hỏi.

“Có tất cả mười đại thế gia, Tề quốc công phủ đứng đầu, vì đó mà Thịnh gia, Trần gia, Ngụy gia đầu như Thiên Lô của Tề quốc công, chỉ đầu đánh đó. Hơn nữa, Vân lão tướng quân – phụ thân của Tề quốc công là vị vương gia khác họ duy nhất của Nam Nhạc. Tiếp theo là phủ Trấn quốc công, phủ Việt vương, phủ Tấn vương, Bạch gia và Lý gia. Vì phủ Tề quốc công là cây cổ thụ, nên Bạch gia và Lý gia cấu kết với nhau mới có thể có được chút địa vị nho nhỏ trong các thế gia! Còn một nhà nữa, là nhà ngoại của mẫu phi điện hạ, hiện giờ đã bị đẩy xuống cuối cùng, binh quyền của họ cũng đã nằm trong tay người của chúng ta!” Linh nhi đơn giản nói thẳng ra mối quan hệ của các đại thế gia.

Nói xong, thì hai người cũng vừa vặn đi tới trước cửa phủ Tề quốc công, chưa kịp liếc mắt một cái, đã thấy bên trong lòi một thi thể ra, vài người hầu nhỏ giọng bàn tán: “Đại tiểu thư lại nổi giận rồi. Ôi, không biết lần sau ai sẽ là người chết đây, không biết khi nào thì mất đầu nữa!”

Thấy Tô Cẩm Bình hơi ngớ người, Linh nhi lại nhỏ giọng nói: “Thế gia là nơi ẩn giấu nhiều chuyện đen tối nhất, có đánh chết vài thị tỳ cũng chẳng phải chuyện gì lớn!”

Còn đang nói chuyện, thì một xe ngựa đi tới trước mặt hai người, rèm xe được vén lên, đúng là mấy người lão phu nhân và phu nhân Tề quốc công, Vân Lãnh Ngưng và phu nhân Tề quốc công đầu đỡ lão phu nhân: “Tổ mẫu, người đi chậm một chút, vừa rồi đại phu có nhắc người nên thả

lòng một chút, chưa biết chừng vài ngày nữa chúng ta lại gặp lại vị cô nương kia mà!”

Dường như lão phu nhân không có tâm trạng nói chuyện, chỉ xuống xe theo hai người. Đám người bê thi thể kia đi qua bà, vừa nhìn thấy bà vội vàng hành lễ: “Lão phu nhân!”

Lão phu nhân vốn không thoải mái lắm, nhìn thấy thi thể kia suýt thì nôn ra, sắc mặt trắng bệch vô cùng khó coi, lớn tiếng giận dữ mắng: “Cái thứ không biết chừng mực kia, lại đánh chết người sao?”

“Mẫu thân, mẫu thân, người bớt giận!” Phu nhân Tề quốc công vội vàng khuyên giải, cũng cảm thấy rất đau đầu với đứa con gái mà thậm chí còn không thèm nghe lời bà kia.

Lão phu nhân quay đầu sang, mắng xối xả: “Đây là đứa con gái tốt mà cô dạy dỗ đấy, coi mạng người như cỏ rác, cái tiếng hung hãn khắp thiên hạ đâu biết. Đã hai mươi hai tuổi rồi, còn không có người nào dám tới cửa cầu thân. Cô làm mẫu thân mà chẳng lẽ trong lòng không thấy bận tâm chút nào sao? Còn cả mấy người không biết chừng mực các người nữa, mấy thứ này mà cũng đưa ra cửa lớn, các người có còn muốn giữ thể diện cho phủ Tề quốc công ta nữa không hả?”

Mọi người sợ tới mức luôn mồm nhận lỗi...

Tô Cẩm Bình ở cách đó không xa cũng cảm thấy lão phu nhân này khá thú vị. Linh nhi liếc nhìn nàng một cái, ý bảo nàng rời đi, dù sao thân phận của họ ở Nam Nhạc này cũng không thể đi loạn khắp nơi được. Tô Cẩm Bình nhận được ánh mắt ẩn ý kia, cũng lập tức đi theo cô ấy. Lão phu nhân đang ôm ngực tức giận, phu nhân Tề quốc công cung kính nhận lỗi, người qua lại không nhều lắm, nhưng cũng đều dùng ánh mắt vô cùng tò mò nhìn về phía cửa lớn phủ Tề quốc công.

Tô Cẩm Bình và Linh nhi đang muốn vòng qua chiếc xe ngựa kia, bỗng nhiên, Vân Lãnh Ngưng đang liếc nhìn về phía bên này, chợt sững người một chút, sau đó kêu lên như phát điên: “Tổ mẫu, tổ mẫu, là nàng! Là nàng!”

“Là nàng cái gì?” Lão phu nhân quay đầu nhìn về hướng đó, chỉ thấy bóng của hai cô nương.

Vân Lãnh Ngưng không kịp nghĩ ngợi gì nhiều, vội lao về phía Tô Cẩm Bình.

Tô Cẩm Bình đang đi, chợt thấy một cô nương tầm tuổi như mình chặn mình lại, chính là người ban nãy vừa từ trên xe ngựa xuống. Cô nương kia vừa thấy Tô Cẩm Bình liền nói ngay: “Cô nương, tổ mẫu của ta muốn gặp cô!”

Tô Cẩm Bình nghe vậy, vòng hai tay trước ngực, nhìn nàng ấy như cười như không: “Gặp ta làm gì? Ta cũng đâu có đắc tội Đại tiểu thư phủ Tề quốc công các người, không phải cũng muốn đánh chết ta đấy chứ?” Nói thật, nàng có ấn tượng vô cùng không tốt đối với Đại tiểu thư còn chưa từng gặp kia, nên mới nói năng chua ngoa như thế.

“Lãnh Ngưng, con đang làm gì thế?” Phu nhân Tề quốc công Trần thị quát to một tiếng với Vân Lãnh Ngưng.

Vân Lãnh Ngưng cũng không đáp lại lời nói của Tô Cẩm Bình, cao giọng nói: “Mẫu thân, đây chính là người mà ban nãy con nhìn thấy ở chợ!”

“Cái gì?” Lão phu nhân vừa nghe vậy liền bước như bay đến trước mặt các nàng.

Tô Cẩm Bình vô cùng ngạc nhiên, một bà lão khoảng tầm sáu mươi tuổi mặc áo gấm y như vừa bị sét đánh đứng trước mặt nàng, sau khi nhìn nàng giây lát, bà bỗng kích động nhảy dựng lên: “Là Mộ nhi, là Mộ nhi!!!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 2.2 Người Thân!

Phu nhân Tề quốc công đi tới, vừa nhìn thấy mặt Tô Cẩm Bình, hiển nhiên bà cũng hơi kinh ngạc, nhưng lập tức vội khuyên giải lão phu nhân: “Mẫu thân, có thể chỉ là dung mạo giống nhau thôi, hiện giờ Mộ nhi cũng phải sắp bốn mươi tuổi rồi, sao còn trẻ như một thiếu cô nương thế được! Hơn nữa, mắt Mộ nhi màu lam mà!”

Dường như lão phu nhân cũng nhận ra điểm này, ngăn người nhìn Tô Cẩm Bình, nức nở nói: “Đúng vậy, chắc ta nhận lầm rồi!” Bỗng nhiên, chợt thấy trong tay áo nàng có thứ gì đó lóe lên ánh sáng lam, bà liền nói: “Cô nương, trong tay áo cháu có thứ gì vậy? Có thể cho bà già ta nhìn một cái không?”

Á, thứ đó chính là thứ nàng chuẩn bị đem đi bán mà. Tô Cẩm Bình lấy ra đưa cho bà, lão phu nhân nhận lấy, vừa chăm chú nhìn chợt kích động nói: “Là của Mộ nhi, đúng là Mộ nhi mà! Nha đầu à, cháu lấy đâu ra thứ này vậy?”

Tô Cẩm Bình chợt nhớ đến lời nói mà Tô Niệm Hoa nói với mình ngày ấy, mẫu thân nàng tên là Mộ Vân, chẳng lẽ chính là Mộ nhi mà lão phu nhân này nhắc đến? “Thứ này là của mẫu thân cháu để lại cho cháu.”

“Mẫu thân của cháu à? Có phải mẫu thân cháu tên là Vân Mộ Nhi không?” Trong mắt lão phu nhân đã trào ra không ít nước mắt.

Tô Cẩm Bình nhẹ nhàng nói: “Cháu cũng không biết tên mẫu thân là gì, bà nói tên bà là Mộ Vân. Phụ thân nói dáng vẻ của cháu và mẫu thân giống nhau như đúc, có đi đâu mắt mẫu thân là màu xanh lam!” Tô Cẩm Bình

thoáng linh cảm được mấy người này có thể có liên quan đến thân thế của mình nên nói thẳng hết những đi ều này ra không chút e dè.

“Hiện giờ mẫu thân cháu ở đâu?” Lão phu nhân kích động cầm tay Tô Cẩm Bình.

“Mẫu thân cháu đã qua đời mười mấy năm rồi.” Tô Cẩm Bình tr ần giọng nói. Lần này trốn khỏi Đông Lăng, đi quá vội, thậm chí còn có truy binh, nên không thể thực hiện lời hứa của mình với Tô Niệm Hoa, tới thấp một ném hương cho mẫu thân cơ thể này của nàng, vì thế mà nàng cảm thấy vô cùng áy náy.

Nàng vừa nói câu này, lão phu nhân kia như bị đả kích nặng nề, lùi về phía sau vài bước mới đứng vững được. Trong mắt phu nhân Tề quốc cũng ngập nước mắt, vội vàng đỡ lão phu nhân: “Mẫu thân, Mộ Nhi mất rồi, nhưng không phải con gái của muội ấy còn sống sao, người hãy nhẹ lòng một chút!” Vân Mộ Nhi là muội muội ruột thịt của Tề quốc công, từ nhỏ đã được mẫu thân rất yêu thương, nhưng hai mươi năm trước, trong một đêm hội hoa đăng, nàng lén ra ngoài chơi, rồi không quay về nữa. Bọn họ tìm khắp cả Nam Nhạc cũng không thể tìm được nàng, mọi người đều nghĩ nàng đã gặp chuyện bất trắc, cũng vì chuyện đó mà mẫu thân ốm bệnh liệt giường triền miên nhiều năm, không ngờ hai mươi năm sau còn gặp được con gái của nàng.

Lão phu nhân nghe vậy, dường như cũng cảm thấy được an ủi, bước tới nắm lấy tay Tô Cẩm Bình, lại lau nước mắt rồi mới nói tiếp: “Cháu gái, ta là ngoại tổ mẫu của cháu, mẫu thân cháu là con gái của ta!”

“Cái gì cơ?” Tô Cẩm Bình hơi kinh ngạc, chỉ có vài ngày mà tự dưng có thêm một ca ca, lại thêm một ngoại tổ mẫu nữa, có phải là quá loạn không?

Phu nhân Tề quốc công cũng lên tiếng: “Ta là cữu mẫu của con!” Nói xong, bà kéo Vân Lãnh Ngưng lại gần, “Đây là biểu tỷ của con!”

Lúc này Vân Lãnh Ngưng đang cười với Tô Cẩm Bình, còn Tô Cẩm Bình vẫn cảm thấy đầu óc mình hơi rối loạn. Bỗng nhiên, Linh nhi kéo nhẹ tay áo nàng, ý bảo nàng tiếp nhận. Không cần biết lão phu nhân có phải

ngoại tổ mẫu của Tô Cẩm Bình hay không, thì việc nhận thân phận này cũng là chuyện tốt, vì sau này Tô Cẩm Bình sẽ danh chính ngôn thuận gả cho điện hạ, không có một thân phận quang minh thì tuyệt đối không được. Hơn nữa, phủ Tề quốc công đứng đầu các đại thế gia, chỉ cần Tô Cẩm Bình có thể có được sự yêu thương của Tề quốc công, muốn quang minh chính đại trở thành Tam hoàng tử phi cũng không phải việc gì khó! Chỉ khi có được thân phận này, thì mới có thể ngang hàng với địa vị của Mộ Dung Song.

Nhưng Tô Cẩm Bình lại không nghĩ vậy, là người thân thì là người thân, còn không phải thì là không phải, nàng không thể nhận thân nhận thích bừa bãi chỉ vì một lý do nào đó được. Hơn nữa, mấy người này, ai cũng đều nói là bậc trưởng bối của nàng, bắt nàng phải xưng hô “ngoại tổ mẫu”, “cữu mẫu” gì đó với những người không hề có chút quan hệ nào với nàng, thật sự là nàng không thể làm được! Có còn cần thể diện nữa không chứ?!

Thấy Tô Cẩm Bình không nói gì, lão phu nhân lại nói tiếp: “Cháu gái à, ta biết trong lòng cháu vẫn còn nghi hoặc, để ta cho cháu xem một bức họa, cháu sẽ hiểu ngay!”

Nói xong, bà tỏ ý muốn dẫn Tô Cẩm Bình vào phủ. Tô Cẩm Bình và Linh nhi liếc nhìn nhau, rồi cũng vào theo. Thư phòng của Tề quốc công, trừ lão phu nhân ra, thì không ai được phép tự tiện xông vào. Sau khi vào phòng, bà mở bức tranh có vẻ hơi cũ kỹ ra, cô gái kia quả thực giống Tô Cẩm Bình như đúc, trên cổ nàng đeo chính sợi dây chuyền mà Tô Cẩm Bình đang giữ. Nhìn màu giấy và nét mực trên bức tranh, hiển nhiên là lưu lại từ nhiều năm về trước, đến giờ Tô Cẩm Bình mới tin lời bọn họ.

“Ngoại tổ mẫu, cữu mẫu, biểu tỷ!” Xem tranh xong, nàng liền quay đầu chào hỏi mọi người, ngữ khí không thân thiện gì cho lắm, nhưng cũng ẩn chứa chút tình cảm bên trong.

Lão phu nhân nghe thấy liền vui mừng đến trào nước mắt, nắm tay Tô Cẩm Bình, nói: “Cháu ngoan! Cháu ngoan! Phụ thân cháu ở đâu? Trong

nhà có còn người nào nữa hay không? Bao nhiêu năm nay cháu sống thế nào?”

Những câu hỏi liên tiếp tuôn ra, Tô Cẩm Bình cũng biết bà lão trước mặt đối xử rất chân tình với mình, nên thành thật nói: “Cháu vốn cho rằng cháu là con gái của Tô Niệm Hoa ở Đông Lăng, cũng sống ở Đông Lăng bao nhiêu năm nay. Nhưng vài ngày trước, phụ thân vì tội mưu phản bị bắt, cháu khó khăn lắm mới trốn thoát được khỏi hoàng cung. Phụ thân cũng nói cho cháu biết, cháu không phải con gái của ông ấy, năm đó mẫu thân mang cháu chạy nạn mới tới Đông Lăng, nên ông ấy đã thu nhận hai mẹ con cháu. Vì thế, cháu cũng không biết phụ thân cháu là ai. Cháu ra khỏi hoàng cung cũng là nhờ có ca ca giúp cháu.”

Nghe thấy nàng thậm chí còn gặp phải những chuyện như vậy, lão phu nhân nhất thời cảm thấy trong lòng đủ vị đắng cay mặn chát, giọt nước mắt lúc này mới chảy dài xuống. Bà vừa lau nước mắt, vừa khóc nói: “Mẫu thân cháu chạy nạn, sao lại không quay về nhà chứ?!” Trần thị lập tức cất lời an ủi: “Mẫu thân, có lẽ là mọi việc ấy sợ liên lụy chúng ta!”

“Đứa bé ngốc nghếch! Đúng là đứa bé ngốc nghếch! Đều là người một nhà, liên lụy với không liên lụy cái gì chứ!” Lão phu nhân nói xong, nước mắt lại trào ra, bà khóc một lúc lâu mới chợt nhớ: “Cháu vừa nói cháu vẫn còn một ca ca nữa sao? Không phải là ta còn có đứa cháu trai nữa à?”

Á?! Tô Cẩm Bình há hốc mồm suy nghĩ mất vài giây, Thượng Quan Cẩn Duệ nói huynh ấy là ca ca ruột của mình, vậy thì chắc đúng rồi, vì thế, nàng liền khẽ gật đầu trong ánh mắt kích động của lão phu nhân: “Nhưng mà ca ca vẫn còn việc cần làm, huynh ấy nói khi nào có thời gian sẽ tới thăm cháu ạ!”

Lão phu nhân nghe vậy, nỗi bi thương cũng dịu đi một chút, cao hứng đến không kiềm chế được, kéo tay Tô Cẩm Bình nói: “Vậy sau này cháu ở lại đây đi, có phủ Tề quốc công chúng ta làm chỗ dựa cho cháu, sau này không ai dám ức hiếp cháu nữa!”

Vậy là, trong đầu Tô Cẩm Bình chợt xuất hiện hình ảnh một người — Lâm Đại Ngọc! Hình như năm đó lý do Lâm Đại Ngọc ở lại phủ họ Giả

cũng không khác tình hình của nàng bây giờ là mấy, chẳng lẽ nàng phải điễn Hồng Lôu Mộng ở cổ đại sao? Không biết liệu có Giả Bảo Ngọc nào cùng dựng nên một mối tình bi thảm với mình không đây, nghĩ vậy, chính nàng cũng lạnh run người! Nhìn ánh mắt thân thiết của lão phu nhân, Tô Cẩm Bình khẽ cười nói: “Ngoại tổ mẫu, cháu cũng không dám ở lại đây đâu ạ, nghe nói đại biểu tử...” Ở trong phủ này, nàng không quyên không thế, cũng không có trưởng bối làm chỗ dựa, chưa biết chừng cuộc sống còn không bằng cả nha hoàn, cho nên, phải tìm chỗ dựa vững chắc cho mình thì hơn.

Vừa nghe nàng nói vậy, sắc mặt lão phu nhân lập tức trở nên khó coi, sắc mặt Trần thị cũng không được tốt lắm, lão phu nhân tức tối lườm Trần thị một cái, rồi mới nói với Tô Cẩm Bình: “Cháu yên tâm, trong phủ đã có ta là chỗ dựa cho cháu, không ai dám động đến cháu cả, nếu ai dám gây phiền phức cho cháu ngoại bảo bối của ta, gia pháp sẽ đợi người đó, nghe rõ hết chưa?”

Lời này rõ ràng là nói cho Trần thị nghe, dù sao Trần thị cũng là đương gia chủ mẫu trong nhà. Trần thị vội gật đầu: “Mẫu thân, con biết rồi ạ, lát nữa con sẽ báo cho đám hạ nhân trong nhà!”

“Ừ!” Lão phu nhân vừa lòng khẽ gật đầu, lúc này mới nhìn sang Linh nhi: “Vị cô nương này là?”

“Lão phu nhân, chính cô nương đã cứu mạng cháu, nên cháu vẫn luôn theo hầu hạ bên cạnh cô nương!” Linh nhi quyết định rất nhanh, xem tình hình này thì có vẻ Tô cô nương muốn ở lại đây, nếu mình không lập tức ở lại bảo vệ, thì sau này điện hạ có muốn phái người vào đây cũng sẽ khó khăn.

Tô Cẩm Bình cũng nói ngay: “Cháu quen có Linh nhi hầu hạ rồi, không xa cô ấy được, ngoại tổ mẫu, giữ cô ấy lại được không?”

Lão phu nhân và Trần thị liếc nhìn nhau một cái, Trần thị liền nói: “Nếu vậy thì để nha đầu đó làm đại nha hoàn của con đi, cứu mẫu sẽ sắp xếp thêm vài nha hoàn nữa hầu hạ con!”

Lão phu nhân lập tức to giọng nói: “Vài nha hoàn đủ sao được, ít nhất cũng phải có ba mươi nha hoàn hầu hạ!”

Khóe miệng Trần thị hơi giật giật, ngay cả viện của Quốc công cũng chỉ có hai mươi nha hoàn, lão phu nhân thật đúng là... “Vâng, để con dâu đi thu xếp ạ!”

Lúc này lão phu nhân mới kéo tay Tô Cẩm Bình nói: “Cháu còn chưa nói cho ngoại tổ mẫu biết cháu tên gì đâu!”

Tên gì à?! Chợt nhớ tới Thượng Quan Cẩm Duệ, vậy chắc hẳn mình cũng họ Thượng Quan nhỉ? Hơn nữa, đối phương luôn gọi mình là “Cẩm Cẩm”... vì vậy, nàng liền đáp: “Cháu tên là Thượng Quan Cẩm ạ!”

...

Đến hoàng hôn, Bách Lý Kinh Hồng mới về tới Dạ Mạc sơn trang, nghe Diệt bẩm báo tin tức Linh nhi truyền về, trong đáy mắt hẳn hiện lên vẻ thất vọng rõ rệt, cứ nghĩ về đến nơi có thể nhìn thấy nàng... nhưng, trong đầu hẳn lập tức sáng tỏ hơn, đúng thế, nàng có một thân phận quang minh chính đại, thì việc bọn họ ở bên nhau sẽ danh chính ngôn thuận hơn rất nhiều. Hơn nữa, ngày mai hẳn hễ cung, trong cung tổ chức yến tiệc, dựa vào tin tức mà Linh nhi báo về, thì vị lão phu nhân Vân vương phi của phủ Tề quốc công kia nhất định sẽ đưa nàng đi dự cùng.

Vào phòng chính, nhìn thấy chậu nước và ván giặt đờ trong phòng, còn có cả cây gậy đánh đậy lông chim kia, đôi mày đẹp khẽ chau lại.

Phong khó khăn nuốt nước miếng một chút, vội vàng chạy tới thu dọn mấy thứ kia, sau đó, dưới ánh mắt nháy ra hiệu lia lịa như sắp rơi cả ra của Diệt, hẳn ta không dám nói thêm đi đâu gì: “Điện hạ thứ tội, cái này là Tô cô nương làm, chúng thuộc hạ quên thu dọn.” Nói xong, hẳn ta vội vàng định mang mấy thứ này ra khỏi phòng.

Bách Lý Kinh Hồng đột nhiên lên tiếng: “Đội đã.” Nói xong, hẳn đưa bàn tay trắng nõn ra, lấy chiếc chổi lông gà từ tay Phong, nhướn mày nhìn một lúc lâu cũng không biết là cái gì.

Phong và Diệt không hẹn mà cùng nuốt nước miếng một chút, thứ đó là thứ mà Hoàng tử phi tương lai của bọn họ nghiên cứu riêng để trừng phạt điện hạ, thứ như vậy, hẳn phải sớm xử lý đi mới đúng!

“Đây là cái gì?” Giọng nói thanh thanh lãnh lãnh vang lên mang theo vẻ nghi hoặc, thứ này, đúng là hẳn chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Để đề phòng việc Phong lỡ lời, Diệt lập tức nói tranh: “Ha ha, điện hạ, đây là đồ trang trí Tô cô nương nghiên cứu ra, tốn rất nhiều công động vật làm mất rất nhiều thời gian mới xong. Có đi ầu, Tô cô nương nói vẫn chưa đẹp nên muốn vứt đi, khi nào có thời gian sẽ làm lại sau ạ.” Tuyệt đối không thể nói ra vật đó chuẩn bị được dùng để trừng trị điện hạ được!

Đôi môi mỏng khẽ cong lên, sắc mặt lãnh đạm không thay đổi, nhưng lại cần chiếc chổi lông gà kia như là báu vật quý giá nhất. Một lúc lâu sau, hẳn mới chậm rãi nói: “Nếu đã là của nàng làm, thì giữ lại đi, tẩy hết mùi bám bên trên rồi để vào tủm cung của bản cung.”

Hả?! Hai đại ám vệ bỗng có cảm giác muốn ngất, không nhần chứ, còn giữ lại nữa à? Điện hạ sợ sau này không “được” chịu đòn hay sao thế?!

“Sao? Có gì không ổn à?” Hẳn hơi quay đầu lại nhìn hai người bọn họ.

Hai người không hẹn mà cùng nuốt nước miếng, đáp: “Ổn! Ổn ạ! Điện hạ, rất ổn ạ! Chúng thuộc hạ xin lui trước!” Điện hạ thật đáng thương!!!

“Ừ.” Hẳn nhẹ giọng đáp lại, rồi để đám hạ nhân hầu hạ đi tản.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 2.3 Bách Lý Kinh Hồng À? Bà Đây Không Quen

Ngày hôm sau.

Hôm nay chính là ngày mà mọi người đều biết rằng Tam hoàng tử điện hạ về nước, muôn dân trăm họ vô cùng vui mừng, đều đứng đông đúc ở hai bên đường, chờ để nhìn thấy phong thái của vị điện hạ kia. Không bao lâu sau, một chiếc xe ngựa chậm rãi đi qua con đường, mọi người đều kiễng chân hy vọng, muốn nhìn xem bộ dạng Tam hoàng tử điện hạ của họ ra sao. Hơn nữa, hẳn làm con tin là vì lợi ích của quốc gia, mà hy sinh sự an nguy của chính mình, để nước khác giam lỏng, vì thế hình tượng của Bách Lý Kinh Hồng trong lòng bọn họ vô cùng vĩ đại.

Có đi đâu, người ngồi trong xe ngựa lại không hề có nửa phần ý muốn ra ngoài gặp bọn họ, khiến không ít người thất vọng. Bỗng nhiên, một cơn gió nổi lên, khe thổi một góc rèm xe bay lên, lộ ra bên cạnh khuôn mặt của người trong xe, hình dáng tinh tế, đường nét ưu mỹ, chỉ một bên cạnh mặt mà khiến cho người ta phải ngừng thở ngắm nhìn! Con đường vốn đang ồn ào nhộn nhạo chợt yên tĩnh hẳn, ngay sau đó, tiếng những người con gái hét lên âm ỉ: “Điện hạ! Tam điện hạ!”

“Tam hoàng tử!”...

Từng tiếng hô hào vang lên như cuồn cuộn phong, đám con gái chỉ mong hóa thân thành thú hoang, xông lên lôi người trong xe ngựa ra mà ăn gọn!

Người bên trong xe ngựa, chỉ nhắm chặt đôi mắt xám bạc say lòng người, tiếng hò hét bên ngoài dường như không có chút ảnh hưởng nào đến hắn!

...

Tô Cẩm Bình vốn không có tư cách tới Hoàng cung dự tiệc, vì dù sao nàng cũng không phải là tiểu thư chính thức của phủ Tề quốc công, nhưng vì lão phu nhân thiên vị, cố tình gửi thư xin với Hoàng hậu để nàng tới cùng. Mục đích đương nhiên là vì muốn nàng lộ mặt trong giới quý tộc thượng lưu, sớm củng cố địa vị vững chắc.

Nàng mặc một bộ xiêm y gấm trắng như tuyết tới hoàng cung, dung mạo tuyệt mỹ kết hợp với búi tóc phi tiên, còn cả bộ y phục phiêu nhiên như tiên tử nữa, quả thực là vô cùng xinh đẹp. Đi theo lão phu nhân, bốn phương tám hướng đều hướng những ánh mắt kinh diễm về phía nàng, dung mạo của cô gái này không hề thua kém Mộ Dung Song, nhưng khí chất giống tiên lại giống yêu của nàng, hoàn toàn cao hơn hẳn Mộ Dung Song, không ít người nhĩ nhĩ chuyện đầu thầm bàn tán, chẳng lẽ vị trí đệ nhất mỹ nhân Nam Nhạc sẽ đổi chủ sao?

Khắp nơi đều có tiếng người xì xào: “Ồ, hôm nay sao Mộ Dung Song không tới? Không phải Tam hoàng tử là vị hôn phu của nàng ta sao?”

“Còn vị hôn phu gì nữa, nghe nói lần trước trong yến tiệc Trung thu ở Đông Lăng, Tam hoàng tử từ hôn, e là không còn mặt mũi nào mà đến đây rồi!” Lại một tiếng phụ nữ vang lên.

Không có mặt mũi đến à? Tô Cẩm Bình thầm cười lạnh, da mặt của cô ả kia còn dày hơn núi Nam, còn có thời điểm không có mặt mũi nữa sao? Nói vậy là ả lại đang tính toán gì rồi, nàng thậm chí trào phúng, nhưng ngoài mặt vẫn không thể hiện gì.

Bên cạnh Tô Cẩm Bình là cháu gái trưởng nữ của phủ Tề quốc công – Vân Tử Y và Vân Lãnh Ngưng. Tuy thanh danh của Vân Tử Y không tốt, nhưng cũng là bậc quốc sắc thiên hương, thường ngày mỗi lần xuất hiện cũng đều sẽ trở thành tâm điểm chú ý của mọi người, nhưng hôm nay bỗng dưng bị một biểu muội không biết chui đâu ra đoạt hết sự nổi bật, nên trong lòng rất khó chịu. Nhưng nhớ ra hôm nay chẳng qua chỉ đến để đón một tên hoàng tử bị mù, nên nàng ta cũng chẳng muốn nghĩ nhiều làm gì.

Tô Cẩm Bình đi theo sau lão phu nhân chưa được mấy bước, đã nhìn thấy ngay người đàn ông hôm đó gặp ở tiệm cà phê đang đi tới, bên cạnh hắn ta cũng có một cô gái, thoạt nhìn có vẻ trò chuyện rất vui. Đột nhiên hắn ta ngừng đầu lên, thấy đoàn người đang đi tới, trước thì ngẩn người, sau đó bắt đầu chào hỏi: “Vân vương phi, phu nhân Tề quốc công!”

“Thất hoàng tử điện hạ khách khí quá, phải là lão thân hành lễ với ngài mới đúng!” Lão phu nhân cười đáp, rõ ràng có vẻ rất thích vị hoàng tử nhỏ nhà lễ độ trước mặt mình đây.

Thất hoàng tử khẽ cười: “Tôn kính bậc trưởng bối vốn là việc dĩ nhiên phải làm, huống chi, Tề quốc công có công lao to lớn, Vân lão tướng quân lại là vị đại thần đắc lực của Nam Nhạc ta, bản cung sao có thể sơ suất được!” Cười nói xong, hắn ta ra vẻ không để ý, nhìn lướt qua Tô Cẩm Bình, nói tiếp: “Không biết vị tiểu thư này là ai? Trước giờ sao chưa từng thấy?”

Tô Cẩm Bình cũng không ngờ ngày hôm qua tùy tiện đi dạo một vòng cũng gặp được một vị hoàng tử, nghe hắn ta hỏi vậy, nàng lờm hắn ta một cái: “Thất hoàng tử điện hạ có bệnh mất trí sao?” Hôm qua vừa mới gặp, hôm nay lại làm như gặp lần đầu tiên.

Hiển nhiên Bách Lý Nghị bị ghen hòng một chút, không ngờ nàng lại nói ra câu này nên hắn ta cũng không biết phải nói gì mới ổn.

Lão phu nhân nhất thời cảm thấy hơi mất thể diện, quay sang nhìn Tô Cẩm Bình với vẻ trách móc: “Nha đầu nhà cháu, nói lung tung cái gì vậy, thân phận của điện hạ thế nào, sao có thể bất kính như thế chứ?” Nói rồi bà quay sang nói với Bách Lý Nghị: “Điện hạ, đứa cháu gái này của ta vừa tìm được cách đây mấy ngày, không hiểu quy củ, xin điện hạ đừng để tâm.”

Bách Lý Nghị nghe vậy liền cười nói: “Tính cách nàng chân thật quá thôi mà, đương nhiên bản cung sẽ không để bụng.” Thời khắc này, giai nhân xinh đẹp bên cạnh hắn ta thấy ánh mắt hắn ta vẫn đặt trên người Tô Cẩm Bình, nên sắc mặt cũng trở nên khó coi.

Đúng lúc này, lão hoàng đế mặc long bào đến: “Hoàng thượng giá lâm!”

“Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Mọi người cùng hành lễ.

Tô Cẩm Bình liếc mắt nhìn lão, đã khoảng hơn năm mươi tuổi, uy vũ phi phàm, mắt sáng mày kiếm, khi còn trẻ ắt hẳn cũng là một mỹ nam hiếm có. Đến trước mặt mọi người, lão trầm giọng nói: “Đứng lên đi!”

“Tạ ơn bệ hạ!” ...

Tâm trạng của Bách Lý Ngạo Thiên hơi phức tạp, đối với đứa con đã hạ độc mình, ép chính mình phải chịu thua, lão cũng không nói rõ được cảm xúc trong lòng mình là gì. Nhưng dù là cảm xúc gì đi chăng nữa, thì ngoài mặt cũng vẫn phải làm cho trọn vẹn, lão nhìn chúng đại thần và nữ quyến, nói: “Hồi nghi cũng sắp tới rồi, các vị cùng trầm ra ngoài nghênh đón đi!”

Lão vừa dứt lời, trong lòng mọi người đều giật mình một chút, bệ hạ đích thân nghênh đón, xem ra bọn họ phải xem lại một lần nữa trọng lượng của vị Tam hoàng tử mới về này.

...

Một chiếc xe ngựa chậm rãi chạy tới cửa Hoàng cung, cố gắng chậm hết mức có thể.

Vừa đến cửa, Diệt đánh xe nhìn thấy mọi người đã chờ sẵn ngoài cửa, liền nhảy xuống vén rèm xe lên. Sau đó, mọi người đều nhìn thấy một bóng người trắng như tuyết, thong thả bước xuống xe.

Chân vừa thả xuống đất, chỉ trong khoảnh khắc đã cướp đi hô hấp của mọi người! Gì thế kia? Là thần tiên sao?!

Xiêm y trắng muốt bay theo gió, tóc đen vấn lên một nửa, còn lại xõa tung phía sau đầu, không có gió cũng nhẹ bay bay, toàn thân như nhuộm bởi ánh mặt trời, rồi lại mang theo hào quang lạnh lùng trong trẻo của ánh

trắng, tư thái như chi lan ngọc thụ vươn thẳng tới trời cao. Chưa nhìn dung mạo cũng đã khiến người ta say lòng!

Dung nhan tuyệt thế xuất trần như thần tiên, đôi mắt màu bạc như ánh trăng say lòng người giống như một cơn lốc xoáy, có thể hút cả linh hồn của người ta vào! Rõ ràng là thần tiên, nhưng lại vô cùng mê hoặc. Có mấy cô gái lén néo cánh tay mình, quay sang nhìn người bên cạnh, ngây ngô hỏi: “Có phải ta đang mơ không?”

Cô gái bên cạnh nàng ta cũng ngẩn ngơ nhìn Bách Lý Kinh Hằng, nói: “Hình như... hình như ta cũng đang mơ!”

Ánh mắt của Vân Tử Y đã sớm dính chặt lên người hắn không xô dịch nổi! Vốn dĩ Đại hoàng tử, Tứ Hoàng tử, Thất Hoàng tử đều là mỹ nam nổi danh của Nam Nhạc, cũng là phu quân trong mộng của vô số các cô gái, nhưng, nhìn thấy người trước mặt, nàng ta đã quên luôn dung mạo của ba vị Hoàng tử kia như thế nào rồi!

Nhìn thấy ánh mắt si mê của mọi người, Tô Cẩm Bình khẽ hừ mũi đầy khinh thường. Lúc trước, chính nàng bị cái hình tượng của hàng này lừa gạt, nên mới tự hại mình thâm trọng như vậy, giờ trong lòng nàng chỉ muốn hành hung tên này một trận, để báo lại mối thù bị lừa bịp của mình thôi!

Trong nháy mắt nhìn thấy hoàng huynh mình, Bách Lý Nghị cũng sững sờ một chút, bỗng nhiên, bên tai hắn ta truyền đến tiếng hừ khẽ đầy khinh thường của Tô Cẩm Bình, liền hốt nhiên nhìn nàng một cái, giọng điệu đầy ý cười: “Sao thế? Bộ dạng của Tam hoàng huynh không hợp ý của cô nương sao?”

Tô Cẩm Bình tức tối nghiêng rằng: “Bộ mặt như hồ ly, có gì mà hợp chứ?” Suốt ngày chỉ biết phơi ra bộ mặt quyền rũ nữ giới khắp nơi, còn ra sức giở trò mưu ma quỷ quái với mình, giả mù giả ngốc không chuyện xấu nào không làm, giờ còn muốn nghe một câu hay ho dành cho Bách Lý Kinh Hằng từ miệng nàng, thì đúng là nằm mơ giữa ban ngày!

Linh nhi đứng sau nàng cũng gượng gạo nhìn quanh, xem ra Tô cô nương ghi hận mối thù này rất sâu, không biết sau đây điện hạ sẽ có kết

cục gì nữa.

Mắt Bách Lý Kinh Hồng chỉ nhẹ nhàng đảo qua đã nhìn thấy ngay Tô Cẩm Bình, đồng thời, cũng nhìn thấy cả Bách Lý Nghị bên cạnh nàng, trong ánh mắt xám bạc nhanh chóng xuất hiện vẻ ghen tuông, sau đó từ từ thu hồi ánh mắt lại.

Hắn không nhanh không chậm bước đến trước mặt Bách Lý Ngạo Thiên, cúi người hành lễ: “Nhi thần tham kiến phụ hoàng.” Giọng nói thanh lãnh du dương mờ ảo như khúc nhạc từ trời cao, khiến do đám quý nữ khó khăn lắm mới ôm ngực bình tĩnh được một chút giờ lại ngừng thở, bước vào trạng thái tư xuân.

Bách Lý Ngạo Thiên vươn tay đặt lên bả vai đối phương, nói: “Cực khổ rồi!” Trên tay lão dùng không ít nội lực, muốn thử đưa con xa quê hương mười mấy năm này.

Nhưng, nội lực của lão vào cơ thể của Bách Lý Kinh Hồng giống như lọt vào một vực sâu không đáy, bị đối phương nhẹ nhàng hút vào, thậm chí còn có cảm giác tay như bị dính chặt vào vai hắn vậy. Lão hơi hoảng hốt nhìn hắn, mà đối phương lại chỉ thản nhiên liếc nhìn lại lão một cái, cứ như không cảm nhận được gì. Ngay sau đó, tay lão mới thoát khỏi sự khống chế của đối phương, chậm rãi thu lại, trong lòng vô cùng kinh hãi.

Mọi người cùng quay về Hoàng cung, yên lặng không một tiếng động! Tất cả đều bị bóng hình tuyệt sắc đột nhiên lọt vào tầm mắt này làm cho kinh hãi, đám quý nữ đều ngẩng đầu nhìn bóng lưng trước mặt mình, không dám tới gần. Đúng thế, là không dám. Người này thoát nhìn như thần tiên khiến cho người ta chỉ dám đứng từ xa nhìn mà không dám lại gần. Ngay khi mọi âm thanh đều lắng xuống, bỗng, Tô Cẩm Bình phát ra một tiếng ngáp vô cùng bất nhã, trở thành người đầu tiên ở nơi này phát ra tiếng động. Lão phu nhân rất không vui quay đầu nhìn nàng một cái, ánh mắt đầy vẻ cảnh cáo. Tô Cẩm Bình lè lưỡi với bà, làm ra vẻ ngây thơ khờ dại. Lúc này cơn giận của lão phu nhân mới tan đi, ôn hòa quay đầu đi.

Bách Lý Nghị ở cách đó không xa lại hơi buồn cười quay sang, nhìn nàng hỏi: “Đêm qua cô nương ngủ không ngon sao?”

Lời này vừa cất lên, trong đáy mắt người nào đó đi bên cạnh Hoàng đế thoáng hiện lên tia sáng lạnh, vênh tai nghe ngóng động tĩnh sau lưng.

Tô Cẩm Bình lờm một cái, nhỏ giọng nói: “Ta chỉ cảm thấy như thế này thật nhàm chán thôi!” Khiến nàng không thể chịu đựng được nhất là, có quá nhiều người ở đây, nên dù nàng có muốn lôi cái tên chết tiệt kia ra đánh một chút cũng chỉ có thể — chịu đựng!

Bách Lý Kinh Hồng nội lực thâm hậu ở cách đó không xa, đương nhiên có thể nghe được mấy lời này của nàng. Sắc mặt lãnh đạm không thay đổi nhưng trong đáy mắt thoáng xuất hiện chút giận dữ, đến đón mình rất nhàm chán sao? Vậy, nói chuyện phiếm với Bách Lý Nghị thì không nhàm chán sao? Một cảm giác ghen tuông nồng đậm như cuộn lên trong tim hấn, nàng chỉ đến trước mình có vài ngày thôi mà đã ngay lập tức thân thuộc với Bách Lý Nghị như thế à? Hấn mãi mê suy nghĩ đến mức Bách Lý Ngạo Thiên gọi hấn vài câu mà hấn cũng không nghe thấy.

“Hồng nhi!” Bách Lý Ngạo Thiên hơi tức giận, dù đưa con trai này và mình không hề muốn gặp mặt nhau, cũng không thể để cho hoàng đế một quốc gia như lão gọi đến vài lần cũng không thèm đáp lời chứ? Hơn nữa, còn ở trước mặt bao nhiêu người thế này...

Bách Lý Kinh Hồng giật mình, r ã mới từ từ giãy dụa ra khỏi vò dấm chua, quay sang thản nhiên nhìn lão: “Có chuyện?” Hai chữ nhẹ nhàng bay ra, thờ ơ hờ hững, cứ như chuyện vừa r ã hấn không để ý đến lão căn bản chỉ là chuyện nhỏ không đáng nói vậy.

Khóe miệng lão hoàng đế giật giật, cố đè ép lửa giận của mình, nói: “Không có gì, chỉ muốn hỏi xem mấy năm nay con sống có thoải mái không thôi?”

“Nhờ hồng phúc của phụ hoàng, tất cả đều tốt cả!” Vốn là một câu nói nhỉnh bợ, nhưng được phát ra bằng chất giọng lạnh tanh của hấn khiến người nghe chỉ thấy trào phúng.

Bách Lý Ngạo Thiên nhất thời á khẩu, còn đang hoảng hốt thì đã tới chính điện, mọi người đều tự ng ã vào vị trí của mình. Bách Lý Kinh Hồng

thân là nhân vật chính hôm nay, đương nhiên phải ngồi ở bên trên tiếp nhận lễ “tẩy trần” bằng ánh mắt của đám quý nữ. Vì lão phu nhân là cáo mệnh phu nhân nhất phẩm, lại là Vương phi, nên Tô Cẩm Bình cũng được ngồi đối diện với Bách Lý Kinh Hồng cách đó không xa.

Các vị đại thần đều bước tới mời rượu, Bách Lý Kinh Hồng từ đầu đến cuối vẫn tỏ thái độ không mặn không nhạt, rượu thì uống ngay, nhưng nói lại chẳng nói gì nhiều. Đôi mắt xám bạc đã hơi tức giận nhìn Tô Cẩm Bình, vẫn còn nổi cáu vì vừa rồi nàng và Bách Lý Nghị trò chuyện với nhau thân mật như vậy. Có đi đâu, đối phương ngay cả nhìn cũng lười chẳng muốn nhìn hẳn, chỉ cúi đầu gầy gầy móng tay mình.

Đôi mày đẹp chau lại, hẳn không hiểu nổi, mấy hôm trước khi bọn họ chia tay, không phải vẫn rất tốt đẹp sao? Rốt cuộc gần đây có chuyện gì xảy ra khiến mình bị nàng lạnh nhạt như thế?! Mà ánh mắt Linh nhi cũng đầy vẻ tránh né, không dám nhìn thẳng hẳn, càng khiến hẳn cảm thấy có vấn đề.

Thấy Bách Lý Nghị đứng dậy dường như muốn tới chúc rượu nàng, Bách Lý Kinh Hồng cuối cùng cũng không nhịn được nữa, nhìn Tô Cẩm Bình nhẹ giọng nói: “Thượng Quan cô nương, đã lâu không gặp.” Giọng nói vẫn lạnh lùng đăm đăm như trước.

Hiện giờ tên của Tô Cẩm Bình là Thượng Quan Cẩm, tất nhiên được gọi là Thượng Quan cô nương. Câu nói này vừa cất lên, bước chân của Bách Lý Nghị hơi khựng lại một chút, ánh mắt của các cô gái xung quanh vừa có ghen tị, vừa có hâm mộ, vừa tức giận đều hướng về phía Tô Cẩm Bình, chỉ muốn bắn cho nàng thành trăm nghìn lỗ.

Mà cô nàng nào đó bị điếm danh, chỉ ngẩng đầu nhìn hẳn một cái: “Đã lâu không gặp à? Bách Lý Kinh Hồng, hình như bà đây không biết ngài thì phải!” Ai bảo chàng giả mù này!!!

“To gan!” Vân Tử Y đứng dậy, ánh mắt ghen ghét hung hăng nhìn Tô Cẩm Bình trừng trừng: “Thân phận của điện hạ thế nào mà người dám tự xưng “bà đây”?!”

— o0o—

Sơn cặn bã lắm nhảm: Lướt một vòng dưới khu bình luận, có vẻ có rất nhiều em gái cho rằng hôm nay tôi sẽ động thủ với nam chính nhỉ (☺☺☺)... Mục đích chủ yếu của chương hôm nay chỉ là muốn cho nữ chính một “hậu trường” khủng bố hơn Mộ Dung Song thôi — xin lỗi, hôm nay tôi đã phụ sự chờ mong của các bạn, chưa động thủ với nam chính, ngày mai nhất định sẽ bù cho mọi người, xin lỗi, xin lỗi, đội nấp nã chạy trốn...

Hết to — - xin đừng gọi tôi là Sơn cặn bã!!!

Hết chương 2

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 3.1

Câu này vừa vang lên, không chỉ Tô Cẩm Bình nhú mày, mà ngay cả lão phu nhân cũng khẽ nhú mày, sắc mặt nhìn Tô Cẩm Bình và Vân Tử Y đều rất xấu.

Bách Lý Kinh Hồng nhất thời cảm thấy đầu vầng mắt hoa, không biết hẳn ư? Đôi mắt thanh lãnh của hắn dừng lại trên người nàng, một lúc lâu sau, trên mặt đối phương cũng vẫn không chút bận tâm, mà ánh mắt Linh Nhi đứng sau lưng nàng lại né tránh khiến hắn càng lúc càng cảm thấy không ổn, nhưng không ổn ở chỗ nào thì hắn chưa nghĩ ra nổi.

Tô Cẩm Bình nhìn vị đại biểu tử rõ ràng đã bị mờ mắt vì sắc đẹp này của mình, nói: “Biểu tử, tử là danh môn thực nữ, sao có thể so đo với một cô thôn nữ như ta chứ, thôn nữ không hiểu chuyện, nói sai cũng chẳng có gì là lạ. Hoàng thượng anh minh, đương nhiên sẽ không chỉ trích, có đi ầu, biểu tử xuất thân từ gia đình gia giáo, Hoàng thượng còn chưa lên tiếng, tử đã cướp lời nói trước, chẳng phải là đại bất kính sao?” Tô Cẩm Bình nhất thời hứng khởi, còn dùng ngôn ngữ văn cổ để nói.

Những người có mặt ở đây đều không thể nói được gì, thôn nữ mà có thể hiểu đạo lý này, nói ra những lời như thế sao? Xem ra, Thượng Quan cô nương này của Vân gia đúng là không đơn giản!

Vân Tử Y bị nghẹn đến xanh trắng cả mặt, đứng một lúc lâu cũng không biết nói gì mới ổn, may mà lão hoàng đế chỉ ng ỡ trên long ý không nói lời nào, dường như không hề hứng thú với chuyện này, có đi ầu, đôi mắt khôn khéo lại đặt trên người Bách Lý Kinh Hồng, muốn tìm ra manh mối gì đó

từ sắc mặt hẳn, hay là... sợ hở gì đó! Nhưng đối phương như đã sớm phát giác, chỉ cúi đầu tụt rượu uống, làm như không nghe thấy mấy trò hề này.

Vân vương phi tức giận quát: “Tử Y, ng ỗ xuống!”

“Tổ mẫu!” Vân Tử Y dậm chân, vô cùng bất mãn với bà già chết tiệt luôn luôn tìm mọi cách xoi mói mình này.

“Sao thế, đại biểu tỷ nhất định phải làm trái ý ngoại tổ mẫu trước mặt mọi người, trong bữa tiệc tầy trần của Tam hoàng tử sao?” Giọng nói không mặn không nhạt của Tô Cẩm Bình vang lên.

Vân Lãnh Ngưng và Trần thị đều không kìm được, khẽ liếc nhìn Tô Cẩm Bình một cái, tâm kế của cô bé này thật sâu, nghe như là một câu không mặn không nhạt, nhưng lại khiến đối phương không thể không bước vào con đường chết mà mình bày ra, quả nhiên, Vân Tử Y từ trước đến giờ ngay cả lời quát mắng của Trần thị cũng làm ngơ, chỉ ngại mỗi Vân lão tướng quân và Tề quốc công, lại chỉ trừng mắt hung hăng nhìn Tô Cẩm Bình một cái, rồi lại liếc mắt đưa tình nhìn Bách Lý Kinh Hông một cái nữa, sau đó ngoan ngoãn ng ỗ xuống. Nhưng trong lòng nàng ta lại đang suy nghĩ, mình đã hai mươi hai tuổi còn chưa gả ch ồng không phải là vì không ai cầu hôn như người ngoài vẫn nghĩ, mà là ai tới nàng ta cũng thấy chướng mắt; bây giờ nhìn thấy Tam hoàng tử, nàng ta thoáng cảm thấy như chính mình chờ đợi hai mươi hai năm nay chưa gả thật ra là vì chờ đợi người này thôi.

Bách Lý Nghị chợt cười thành tiếng, giờ ly rượu lên trước mặt Tô Cẩm Bình và Vân Tử Y, cười nói: “Hôm nay là ngày vui mừng Tam hoàng huynh về nước, hai vị tiểu thư đừng nên mất hòa khí, uống cạn ly rượu này là biến chiến tranh thành tơ lụa, coi như bán cho bản cung chút thể diện được không?”

Tuy Vân vương phi cảm kích vì đối phương tới gỡ rối giúp, nhưng cũng vô cùng tức giận với hai nha đầu không biết chừng mực này, ầm ĩ như vậy ở nơi đông người, không phải là khiến cho những thế gia khác cười nhạo phủ Tề quốc công của họ sao? Nhưng, ngay khi nghe thấy mấy

lời nói tiếp theo của Tô Cẩm Bình, cơn giận dữ của bà lập tức biến mất: “Thất hoàng tử nói vậy là sai rồi, vừa rồi tiểu nữ chẳng qua cũng chỉ nói với đại biểu tý vài câu, cãi nhau vặt vãnh giữa các cô nương chỉ là chuyện thường tình, sao lại nói đến mức làm mất hòa khí được? Nói qua nói lại xong rồi chúng ta đều quên ngay, đại biểu tý, tý nói có đúng không?”

Dứt lời, ánh mắt nàng như lơ đãng liếc về phía Bách Lý Kinh Hồng một chút, Vân Tử Y biết ngay ánh mắt nàng muốn ám chỉ gì, liền tức tối nghiêng chặt răng, gượng cười nói: “Biểu muội nói rất đúng, chẳng qua chỉ tùy tiện đùa giỡn vài câu thôi, sao lại nói mất hòa khí chứ, Thất hoàng tử điện hạ nghĩ nhiều quá rồi!”

“Ha ha... vậy hóa ra là Bản cung nhiều chuyện rồi. Có đi đâu, nếu bản cung đã tới đây rồi, ly rượu này nhất định Thượng Quan tiểu thư phải uống mới được!” Đôi mắt sáng của Bách Lý Nghị nhìn Tô Cẩm Bình chăm chăm, qua việc vừa rồi, hẳn ta vốn chỉ có ba phần hứng thú với nàng cũng biến thành bảy phần. Cô gái này xuất chiêu nhìn thì có vẻ lỗ mang, nhưng thật ra lại rất lợi hại, xem ra rất tinh tường với những trò đấu đá trong thế gia vọng tộc. Một người con gái như vậy, lại thêm thân thế của nàng sẽ tạo ra một nguồn lực trợ giúp rất lớn cho mình. Nhưng dù sao, cháu gái ngoại thì địa vị đương nhiên cũng kém hơn Vân Tử Y và Vân Lãnh Ngưng một chút, nên là vẫn nên quan sát một thời gian ngắn nữa rồi nói sau.

Tô Cẩm Bình nghe vậy cũng không nói nhiều, càng không đưa ly rượu lên cùng ly với hẳn ta, chỉ cầm ly rượu trước mặt mình lên, uống thẳng một hơi như uống trà, rồi đặt xuống bàn. Bách Lý Nghị không ngờ nàng lại uống ngay như vậy, nên vẫn còn giữ ly rượu lúng túng đứng đó, không biết làm gì cho phải. Lúc này Tô Cẩm Bình mới làm ra vẻ giật mình hiểu ra, gãi gãi đầu mình, đẩy về ấy nấy nói: “Điện hạ, xin thứ tội cho một cô thôn nữ như ta, vừa đến đây, quả thực không hiểu lễ tiết, nếu có mạo phạm ngài thì xin thứ lỗi!”

Nói xong, nàng liền cúi đầu hoàn toàn không nhìn đến hẳn ta. Sự tính toán trong mắt hẳn không thể lọt khỏi mắt nàng một chút nào. Nàng không có hứng thú trở thành công cụ của Vân gia, cũng không hứng thú trở thành

vật hy sinh cho chính trị, cho nên, ngay từ đầu phải tránh xa các mối nguy hiểm là tốt nhất.

Ở phía đối diện, đáy mắt Bách Lý Kinh Hồng vốn hơi sa sầm xuống, u u ám ám, lúc này mới dịu đi được một chút.

“Ha ha ha...” Bách Lý Nghị cười một tiếng, trong ánh mắt nhã nhặn thoáng hiện lên tia âm u, không để bất cứ ai nhìn thấy, ngửa đầu uống cạn ly rượu trong tay mình rồi mới quay về chỗ của mình.

Lão hoàng đế trâm mặc từ nãy đến giờ lại giống như vừa ngủ dậy, bây giờ mới tỉnh giấc, quay sang nhìn Bách Lý Kinh Hồng nói: “Hồng nhi, Mộ Dung cô nương thiên kim phủ Trấn quốc công hôm nay bị bệnh, nói gì thì nói cũng là vị hôn thê của con, nếu có thời gian thì qua thăm đi.” Lần trước chuyện Bách Lý Kinh Hồng từ hôn ở Đông Lăng, trước mặt mọi người, Mộ Dung Song lấy cái chết để dọa dẫm đã sớm truyền khắp thiên hạ, phủ Trấn quốc công đương nhiên hận Bách Lý Kinh Hồng đến nghiến răng nghiến lợi, bảo hẳn đi thăm, thứ nhất là để xem đối phương có ý muốn đoạt vị hay không, thứ hai, cũng là để hẳn chịu chút cay đắng, cũng có thể làm cho đứa con trai này biết, dù tay hẳn có dài, thân hẳn có cao đến bao nhiêu thì từ đầu tới cuối mình mới là Hoàng đế của Nam Nhạc!

Tô Cẩm Bình nghe vậy liếc nhìn hơi nheo đôi mắt phượng, bị bệnh à? Nói vậy thì đây mới là nguyên nhân Mộ Dung Song kia không tới phải không? Để Bách Lý Kinh Hồng tự đến thăm ả, có vẻ có thể diện hơn nhiều so với việc tự ả tha thiết nhớ nhung lao đến, đặc biệt là sau khi xảy ra sự kiện từ hôn, làm như vậy không biết có thể thu lại được bao nhiêu thể diện, chưa biết chừng còn có thể cứu vãn được hôn sự này nữa. Quả nhiên, tính toán không đơn giản!

Nhưng, Bách Lý Kinh Hồng lại không cho Mộ Dung Song đến nửa phần cơ hội cứu vãn mặt mũi: “Phụ hoàng, nhi thần đã từ hôn rồi.” Hẳn lãnh đạm nói, chỉ là kể lại một câu chuyện, chứ không phải muốn hỏi ý kiến của lão.

Hắn vừa nói câu này, Bách Lý Ngạo Thiên lập tức cảm giác không giữ nổi mặt mũi nữa, đây dù sao cũng là hôn sự chính lão ban cho, sao có thể

nói từ là từ chứ? Nhưng giọng điệu lãnh đạm của đối phương lại khiến cho lão bốc hỏa đ ầy người mà không có chỗ phát: “Từ hôn à? Hôn sự đó người có thể tự từ được sao? Trẫm...”

Nói tới đây, người kia thản nhiên đứng dậy, chậm rãi nói: “Phụ hoàng, nhi thần no r ồi. Cáo lui!” Dứt lời, h ắn cũng chẳng chờ lão hoàng đế lên tiếng, xoay người đi thẳng. Thân hình h ắn di chuyển tới đâu, thì những ánh mắt ái mộ khao khát cũng theo tới đó.

Bách Lý Kinh H ồng vốn không thích những tình huống như vậy, nên đã sớm mất kiên nhẫn, hơn nữa, hiện giờ h ắn chỉ muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mới khiến cho mình bị nàng đối xử như vậy. Không biết à? Hay cho một câu không biết!!!

Cho đến tận khi trước mặt chỉ còn lại những tấm lụa mỏng manh phất lên, tay áo bào màu trắng tung bay, mái tóc đen dài lưu lại một dấu vết mỏng manh trên không trung, đám quý nữ mới thu h ồi ánh mắt của mình. Tam hoàng tử điện hạ, đúng là quá đẹp trai!!! Tô Cẩm Bình cũng lờm một cái đ ầy khinh thường rất đúng lúc. Coi như nàng đã hiểu ra r ồi, người này không chỉ không nóng không lạnh với mình, mà ngay cả đối với cha của h ắn, h ắn cũng không cho đến nửa phần thể diện, thực sự là chẳng thú vị gì cả!

Lão hoàng đế ng ồi trên long ỷ thì cảm giác như sắp trào máu lên tận cổ họng, lão ng ồi trên ngai vàng nhiều năm nay, chưa ai dám bất kính với mình như vậy, nhưng lão lại không thể vì một chút lý do nho nhỏ như thế mà lôi h ắn lại để trừng phạt được, vì sau khi chính mình bị hạ độc, lão thực sự không biết rốt cuộc đứa con trai này có thể lực đến mức nào, nếu thật sự động tới h ắn, cũng chưa biết lão sẽ có hậu quả ra sao.

Nhân vật chính của buổi tiệc đã về, có vẻ cũng không cần thiết tiếp tục tất cả những chuyện này nữa, lão hoàng đế đứng dậy nói: “Được r ồi, tất cả giải tán đi!” nói xong hình như lão hơi đau đầu, xoa xoa mi tâm của mình r ồi bước đi.

Mọi người cùng quỳ xuống hô to: “Cung tiễn bệ hạ!”

Tô Cẩm Bình đi theo Vân vương phi ra ngoài, dọc đường đi chợt nghe thấy đám nữ quyến líu ra líu ríu: “Bộ dạng của Tam điện hạ thật anh tuấn, nếu không phải vì ngài ấy không nhìn thấy, thì ta thật sự muốn được gả cho ngài!” Lời này là do Đại tiểu thư Thịnh gia trong thập đại thế gia nói. Thịnh gia xuất thân từ võ tướng, vị tiểu thư này cũng là người có tính tình thẳng thắn hiêm có nên mới nói ra như vậy.

Vân Tử Y vừa nghe lời này liền quay đầu cảm tức nhìn nàng ta: “Tam điện hạ không nhìn thấy thì cô cũng không với tới rồi, nếu nhìn thấy được, chỉ e có xếp hàng dài cũng chẳng đến lượt cô đâu!”

“Phì...” Linh nhi đi sau lưng Tô Cẩm Bình thật sự không nhịn nổi liền bật cười. Tuy cô có chút tán thưởng đối với khả năng nhận biết rất tốt của đối phương, có thể nhìn rõ giá trị của điện hạ nhà mình, nhưng nhạo báng còn nhiều hơn, một đại tiểu thư thế gia mà lại đi bên vực một người đàn ông không có nửa phần quan hệ với mình trước mặt mọi người, vậy mà nàng ta cũng nói cho được.

Tiếng cười này đương nhiên cũng khiến những tiểu thư khác bật cười theo. Thứ nhất là cười Vân Tử Y, thứ hai, tất nhiên là cười vị đại tiểu thư Thịnh Mộng Ảnh của Thịnh gia vừa bị quở trách kia. Nhưng các nàng ấy cũng không thể không nói, mấy lời của Thịnh Mộng Ảnh nói rất đúng, nếu không phải vì Tam hoàng tử điện hạ không nhìn thấy, thì các nàng dù có chen lấn đến chảy máu đầu cũng muốn gả mình vào phủ Tam hoàng tử.

Sắc mặt Vân vương phi và Trần thị lúc này đã khó coi đến cùng cực, mà sắc mặt của Lý thị, chủ mẫu Thịnh gia và Thịnh Mộng Ảnh thì càng không cần phải nói.

Vân Tử Y bị cười đến đỏ bừng mặt, quay sang hung dữ nhìn Tô Cẩm Bình và Linh nhi: “Biểu muội, đây là nha hoàn tốt mà người mang theo sao, còn dám nhạo báng chủ nhân à?”

Linh nhi nhẹ nhàng bước lên vài bước, cười lạnh nói: “Đại tiểu thư nói vậy là sai rồi, Tử Linh ta là hạ nhân của Cẩm tiểu thư, không phải hạ nhân của phủ Tề quốc công, thực sự không biết đại tiểu thư là vị chủ nhân nào của Linh nhi!”

Tô Cẩm Bình liếc mắt nhìn Linh nhi một cái, ý bảo cô ấy lui ra, rồi nói với Vân Tử Y: “Đại biểu tử, Linh nhi nói rất có lý, cô ấy quả thực không phải nha hoàn của phủ Tề quốc công, nhưng hiện giờ dù sao cũng đang ở Vân gia, đại biểu tử muốn trừng phạt không phải là không được. Có đi đâu, biểu muội chỉ muốn nói là, vừa rồi cô ấy cười chẳng qua cũng chỉ tùy tiện cười một tiếng thôi, sao đại biểu tử lại nói là cô ấy chế nhạo mình? Chẳng lẽ vừa rồi đại biểu tử làm chuyện gì đó khiến người ta bật cười sao?”

Lời này đã cho Vân Tử Y một bậc thang để bước xuống, cứu vãn thể diện của phủ Tề quốc công, cũng khiến Vân Tử Y ghen đến đỏ bừng mặt, một ngụm tức treo ngang giữa cổ.

Vân Lãnh Ngưng thấy sắc mặt người của Thịnh gia rất khó coi nên cũng biết họ thực sự rất tức giận. Dù Thịnh gia y như Thiên lôi của phủ Tề quốc công, chỉ đâu đánh đó, nhưng bị đánh vào thể diện trước mặt mọi người cũng là chuyện không nên làm với thế gia liên minh, liền bước tới nói: “Xin Thịnh tiểu thư đừng tức giận, tính tình của tử tử ta như vậy, bình thường ngay cả muội muội cũng luôn bị tử ấy chế nhạo mà. Xin Thịnh tiểu thư lấy đại cục làm trọng, chớ để tổn thương hòa khí của hai nhà.”

Nghe nàng ấy nói vậy, sắc mặt của Vân vương phi, Trần thị và người của Thịnh gia mới dịu đi một chút. Nếu nói rằng ở trong nhà, Vân Tử Y là người không biết chừng mực nhất, thì Vân Lãnh Ngưng lại là người giỏi về việc nhìn sắc mặt mà đoán ý người khác, dung hòa các mối quan hệ nhất. Tô Cẩm Bình cũng thán phục, một tiểu cô nương mười chín đôi mươi mà có tâm tư và thấu hiểu như vậy, người cô đại quả nhiên trưởng thành sớm, trưởng thành rất sớm!

Vân Tử Y còn định nói gì đó lại bị ánh mắt của lão phu nhân khống chế, khẽ gật đầu với Lý thị rồi cùng ra khỏi cung. Phía sau lưng vẫn còn truyền tới tiếng bàn tán về Bách Lý Kinh Hồng của đám quý nữ, hầu như đều cảm thấy tiếc vì hẳn không nhìn thấy, nếu không nhất định phải gả cho hẳn v.v..., những điếu này tất nhiên cũng khiến Tô Cẩm Bình vô cùng tức tối, tên hồ ly lẳng lơ chết tiệt, vừa tới một chút đã quyến rũ bao nhiêu người như vậy. Trong lòng nàng vốn đang có mười phần tức giận, thì giờ lập tức

thăng cấp lên đến mười hai phần. Nàng lặng lẽ nghiên răng nghiên lợi, nhất định phải trừng trị tên khốn này một trận ra trò mới được!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 3.2 Vác Chôi Lông Gà Đi Nhận Tội!

Phủ Tam hoàng tử.

“Điện hạ!” Đám hạ nhân ở cửa đờng loạt hành lễ.

Phong và Tu khẽ nhíu mày, không phải điện hạ vào cung dự tiệc sao? Sao lại về sớm như vậy? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì? Hơn nữa, nhìn sắc mặt của điện hạ nhà mình, tuy vẫn lãnh đạm như bình thường nhưng toàn thân đều tỏa ra luồng khí u ám, tỏ rõ với bọn họ rằng hắn đang tức giận, mà còn là vô cùng tức giận. Nhưng... vì sao?

Bước vào đại điện, mùi rượu trên người hơi nồng nặc, nhưng hắn vốn có bệnh thích sạch sẽ hiện giờ lại chẳng có nửa phần ý tứ muốn đi tắm nữa, ngồi trên ghế chủ vị, hắn lãnh đạm cất tiếng hỏi: “Mấy ngày nay, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hả? Xảy ra chuyện gì à? Có chuyện gì đâu nhỉ? Hai cái đầu to góc nghếch còn không kịp hiểu ra.

Lúc này, Bách Lý Kinh Hồng đang bùng bùng lửa giận như sắp thiêu cháy cả chính mình, vì sao đang yên đang lành nàng lại nói không biết mình? Rõ ràng đã nói rằng dù hắn có không phải là hắn, thậm chí cả đời này tính cách của hắn vẫn buồn tẻ như thế, nàng cũng bằng lòng ở bên hắn. Đã nói rằng nếu có thể qua được kiếp nạn này, nàng sẽ hứa với hắn trọn đời trọn kiếp, vậy mà hôm nay ở đại điện, hắn đang định mượn cơ hội xin cưới nàng, thì nàng lại đột nhiên nói không biết hắn! Không biết!!! Câu nói đó khiến cho tất cả những gì hắn muốn nói phải nuốt ngược vào trong bụng, vì hắn hiểu tính nết của nàng, trong tình hình này mà hắn hỏi cưới,

đối phương nhất định sẽ từ chối, chưa biết chừng còn cự tuyệt đến mức không có chút đường lùi nào, sau này sẽ rất khó xoay chuyển.

Hai người còn chưa kịp nghĩ cẩn thận xem điện hạ hỏi chuyện gì, bỗng nghe thấy “rầm” một tiếng, chiếc bàn bên cạnh Bách Lý Kinh Hồng ầm ầm đổ xuống, mà hắn vẫn ngẩng yên vị, tay còn chưa từng vươn ra, bộc lộ trọn vẹn sự phẫn nộ của mình.

Phong và Tu liếc nhau một cái, vẫn không nghĩ được ra là rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vì thế, rất thành khẩn đáp: “Điện hạ, gần đây không có chuyện gì phát sinh cả, ngoài việc chúng thuộc hạ vô tình phát hiện Thất hoàng tử cũng có mưu đồ đoạt vị ra, thì tất cả đều yên ổn.” Nhắc đến chuyện này, bọn họ cũng thầm tự trách, Thất hoàng tử có mưu đồ đoạt vị, chuyện lớn như vậy mà bọn họ lại không tra ra được, cũng có thể vì đối phương chỉ mới bắt đầu mưu tính mấy tháng trở lại đây thôi.

Thất hoàng tử à? Chợt, trong đầu hắn nhớ tới cảnh hai người kia trò chuyện vui vẻ với nhau, đôi đũa màu bạc hiện lên một tia sáng lạnh, chẳng lẽ thật sự vì Bách Lý Nghị? Nàng cảm thấy Bách Lý Nghị vĩ đại hơn mình sao? Cho nên... Càng nghĩ hắn lại càng đi theo chiều hướng xấu, mà suy nghĩ này cũng càng khiến hắn nóng ruột khó yên lòng, ngẩng cũng không ngẩng được. Một cảm giác ghen tuông nồng đậm lan tỏa khắp đại điện, bốc thẳng lên tận trời cao.

Vị chua quen thuộc khiến cả hai người đều hơi kinh ngạc, sao lại thế này? Sao lại giống như nỗi cơn ghen tuông thế? Chẳng lẽ hôm nay điện hạ bị hoàng tử phi kích thích gì sao? Nghĩ vậy, đôi đũa hai người không hẹn mà cùng trợn to lên, nhìn thấy ngay vẻ hoảng sợ trong mắt đối phương. Đang mải nghĩ, Bách Lý Kinh Hồng chợt đứng bật dậy, đi ra phía cửa, bước chân vẫn không nhanh không chậm như ngày thường, nhưng toàn thân lại ẩn chứa một vẻ tức giận và bi thương khó nói rõ được.

Phong không kịp liếc nhìn hỏi: “Điện hạ, ngài định làm gì thế?” Nói xong, hắn ta liếc nhìn Tu một cái, không phải đúng như chúng ta đang nghĩ chứ?!

Hắn dừng bước, nhưng lại không có ý muốn mở miệng. Dừng một chút, hắn lại nhắc chân lên, sắc mặt lãnh đạm bước ra ngoài...

“Điện hạ, không phải là ngài vì chuyện của Hoàng tử phi chứ?” Phong không kìm được lại hỏi một câu, nếu đúng là chuyện đó, khụ khụ... Tuy bọn họ cũng rất lo lắng cho an nguy của Diệt, người huynh đệ tốt của bọn họ, nhưng hiện giờ, sự an toàn của điện hạ mới là quan trọng nhất, nếu bị Hoàng tử phi đánh thì biết làm sao bây giờ? Cho nên, nhắc nhở điện hạ một chút vẫn hơn.

Ba chữ Hoàng tử phi khiến lửa giận ngập trời của hắn như tan đi một chút, hắn lại dừng bước, nói: “Đúng.” Chỉ một chữ, thản nhiên như trăng.

“Khụ khụ... có phải Hoàng tử phi nói gì với ngài không?” Ánh mắt của Phong hơi né tránh.

Nói gì sao? Trong đầu hắn lại vang lên câu “Hình như bà đây không biết ngài thì phải”, ánh mắt như cứng lại, kẽ gật đầu, càng cảm thấy rằng đối phương muốn phủi sạch quan hệ với mình mới cố tình nói câu đó để Bách Lý Nghị nghe, nghĩ vậy, trong lòng hắn vô cùng khó chịu.

Quả nhiên!!! “Khụ khụ... điện hạ, chuyện đó... chúng thuộc hạ quên mất không nói với ngài một chuyện!” Ánh mắt của Phong đảo trái đảo phải. Không phải là quên nói, mà căn bản là không dám nói.

“Chuyện gì?” Giọng nói thờ ơ không nghe ra nổi lòng, quay đầu nhìn hai người bọn họ, có vẻ rất lạnh nhạt, nhưng cơ thể lại hơi run lên, trong đầu xuất hiện đến trăm nghìn phỏng đoán, không có cái nào là không hướng về chuyện Bách Lý Nghị và nàng, cảm giác thù hận càng ngày càng đậm hơn, chỉ hận không thể xé nát Bách Lý Nghị ra, ngay cả đối với người được hắn gọi là phụ hoàng kia, hắn cũng chưa từng oán hận như thế. Đầu tiên là cái tên “yêu vật” kia, đến giờ hắn còn chưa tìm ra, bây giờ lại đến Bách Lý Nghị.

“Chuyện đó... là...” Phong đang nói, chợt nhìn thấy Tu bất giác như rón cổ lên nuốt nước miếng một cái, nhất thời khiến cho da đầu hắn ta hơi run lên. Nhưng, dưới ánh mắt lạnh nhạt đang nhìn mình chăm chú của điện hạ,

hắn ta vẫn phải nói nốt vế sau: “Hoàng tử phi đã biết mắt ngài nhìn thấy rồi.”

“Cái gì?” Giọng nói thanh lãnh lần đầu tiên pha chút vẻ kinh ngạc. Ngay sau đó, khuôn mặt lãnh đạm ngàn năm không đổi bỗng trở nên trống rỗng, sau gáy xuất hiện một loạt cái dấu chấm, sau những dấu chấm đó là bất an, cực kỳ bất an và cả lo lắng nữa...

Vì thế, Phong đành phải nói hết mọi chuyện ra. Lúc nói, hắn ta vẫn cúi đầu, không dám ngẩng lên nhìn sắc mặt điện hạ nhà mình.

“Vây...” Giọng nói hắn mang theo vẻ sợ hãi trước giờ chưa từng có, trong đầu chợt hiện lên hình ảnh hôm qua khi mình quay về Dạ Mạc sơn trang, nhìn thấy mấy thứ ván giặt đồ linh tinh gì đó kia, liền hỏi: “Hôm qua trong điện là...”

“Khụ khụ...” mấy chữ này vừa phát ra, một trận ho khan điên cuồng liền vang lên, Phong và Thu đầu chỉ hận không thể kiếm một cái lỗ mà chôn mình xuống, vì sao chuyện khủng bố như vậy mà phải do bọn họ truy cập lại với điện hạ chứ?!

Ho khan một lúc sau, thấy sắc mặt điện hạ càng lạnh lùng hơn, bọn họ mới bất an đáp: “Cái đó... cái đó là do Hoàng tử phi chuẩn bị sẵn để trừng trị ngài... Còn... còn cái vật mà ngài coi như bảo bối treo trong phòng đó... Hoàng tử phi nói đó là công cụ tốt nhất để trừng trị đàn ông, khụ khụ... là chổi lông gà... Hoàng tử phi còn hỏi chúng thuộc hạ, là nên dùng chổi lông gà trừng phạt ngài hay là để ngài bê chậu nước rửa chân của nàng quý trên ván giặt đồ một đêm. Nhưng mà, nhưng mà điện hạ, hai người thuộc hạ đầu chưa nói gì hết!!!” Hắn ta vội vàng phải sạch quan hệ.

Khóe miệng Bách Lý Kinh Hồng khẽ co giật, lần đầu tiên trong đời hắn cảm thấy da đầu mình hơi run lên. Hắn vốn định tìm một đại phu, giả vờ chữa khỏi hai mắt của mình, chuyện này coi như xong, nhưng không ngờ trước khi mình kịp động thủ thì nàng đã biết rồi.

Yên lặng, một khoảng yên lặng đến quỷ dị, Phong và Tu đầu cảm thấy như phủ Hoàng tử sắp biến thành một chiếc lồng hấp khổng lồ, mà hai

người bọn họ cũng sắp bị hấp chín vậy.

Một lúc lâu sau, Bách Lý Kinh Hồng mới nhẹ nhàng nói: “Mang cái... chổi lông gà ở trong phòng bản cung... ra đây.” Giọng nói lạnh tanh nhưng lại ẩn chứa chút vẻ kỳ quái.

“Điện hạ, ngài định làm gì ạ? Vứt đi à?” Tu vội mở miệng hỏi, không thể không nói, đối với hắn ta, thì mấy thứ nguy hiểm như vậy nên sớm ném đi mới đúng.

“Bảo huynh đi lấy thì đi lấy đến đây, nói nhiều thế làm gì?!” Phong huých huých tay hắn ta.

Vì thế, Tu mang tâm trạng đầy nghi hoặc ngoan ngoãn đi lấy chổi lông gà.

...

Một đám quạ đen bay qua nóc phủ Tam hoàng tử.

Bên trong đại điện, vị hoàng tử điện hạ vô cùng cao quý, thanh lãnh như trăng của bọn họ đang nhìn trừng trừng cây chổi lông gà trên bàn. Chổi lông gà cũng trừng trừng nhìn hắn, suốt một canh giờ đều không hề nhúc nhích.

“Phong, huynh nghĩ điện hạ đang làm gì?” Tu nghiêng đầu hỏi.

Phong nhìn một lúc lâu rồi đáp: “Có thể là điện hạ đang nghiên cứu xem sơ hở của cây chổi lông gà kia ở chỗ nào, sau này nếu Hoàng tử phi thực sự dùng nó để... khụ khụ... trừng trị điện hạ, thì cũng có chút đường mà chống trả.”

...

Trên xe ngựa, sắc mặt lão phu nhân Vân vương phi và Trần thị đều rất khó coi, nhất là lão phu nhân, vẻ cơ bản có thể nói là đen kịt, trách mắng Vân Tử Y: “Cháu đúng là đờ không hiểu chuyện, lại đi mắc mưu người ta

trên đại điện, làm khó biểu muội cháu, làm thế chẳng phải là để các thế gia khác chế giễu Vân gia ta sao?”

“Là tại nàng không biết chừng mực trước, dám tự xưng bà đây, nói ra mấy lời như vậy nên cháu mới lên tiếng mà. Ở trên đại điện dám bất kính với hoàng tử, chẳng lẽ nàng không sợ gây phiêu phức cho Vân gia sao?!” Vân Tử Y không phục, đáp.

Trần thị vừa nghe lập tức cất lời trách cứ: “Hồ đồ!! Tổ mẫu đang dạy bảo con, sao con dám cãi lại, còn không mau nhận lỗi?!”

“Mẫu thân!!!” Vân Tử Y trợn trừng mắt, tỏ vẻ cực kỳ bất mãn, hoàn toàn không hiểu vì sao sau khi một người mà nàng ta phải gọi là biểu muội đến đây, dường như chuyện gì cũng biến thành lỗi của nàng ta, ai ai cũng trách mắng nàng ta vậy.

Lão phu nhân tức đến mức ôm ngực ho khan vài tiếng, Vân Lãnh Ngung vỗ vỗ lưng cho bà thuận khí, bà mới dần bình phục, lại nói tiếp: “Dù biểu muội cháu có sai, thì những lời đó cũng không phải đến lượt cháu nói, để người ngoài chứng kiến thì còn ra thế thống gì? Người ta sẽ nói Vân gia ta không biết dạy dỗ, mới để cho hai người các cháu đấu khẩu đối đầu trước công chúng, nếu không phải biểu muội cháu nói với Thất hoàng tử rằng đây chẳng qua chỉ là chuyện con gái tranh cãi vợ vẫn, thì không biết người ngoài còn bàn luận về Vân gia chúng ta như thế nào nữa!”

Nghe mấy lời ấy, dù biết là có lý nhưng Vân Tử Y vẫn thấy tức tối, vì sao người phạm lỗi trước là Thượng Quan Cẩm, mà nàng lại chẳng làm sao cả, trong khi bản thân mình lại bị trách móc nhiều như vậy chứ? Trong lúc nàng ta đang thẫn thẫn bất bình, tiếng của Trần thị lại vang lên: “Không phải mẫu thân nói sai con đâu, nhưng Thịnh gia cũng là danh môn vọng tộc, dù Thịnh tướng quân có nghe theo phụ thân con đi chẳng nữa, thì cũng không chấp nhận được việc con động chạm vào thể diện của ông ấy trước mặt mọi người, về điểm này thì con thậm chí còn chẳng bằng muội muội của con, hơn nữa lại còn nói ra mấy lời mất mặt như vậy, đúng là uổng công con lớn hơn muội muội con những ba tuổi!”

Lần này thì Vân Tử Y thực sự tức đến phát điên, đặc biệt là khi khoe mắt nàng ta liếc nhìn thấy Tô Cẩm Bình từ từ nhắm hai mắt nghỉ ngơi, dáng vẻ vô cùng nhã nhặn, khiến nàng ta tức đến muốn học máu, đứng bật dậy: “Con biết mọi người đều không thích con, từ nhỏ đã chỉ cứng chiêng muội muội hơn rưỡi. Giờ thì ngay cả con gái của cô cô cũng khiến mọi người thích thú hơn con. Nếu mọi người đã không thích con như vậy, cứ đuổi con ra khỏi nhà là được, cần gì phải chế nhạo con?!”

Nàng ta vừa nói mấy lời này, thì ngay cả Tô Cẩm Bình cũng thực sự muốn bỏ đầu vị Đại tiểu thư này ra, để xem nàng ta chứa những cái gì. Mọi người tuy rằng trách cứ nhưng không có lời nào là không vì muốn tốt cho nàng ta, vậy mà nàng ta có thể nổi giận bưng bưng nói ra mấy lời này, xem ra đúng là nàng ta bị làm hư rưỡi!

Lão phu nhân tức đến suýt thì không thở nổi, cần khăn tay chỉ về phía nàng ta, ho khan mấy tiếng mới kìm lại được, nói: “Nếu vậy, ta không quản được cháu, chờ phụ thân và đại ca cháu sắp về đến đây rưỡi, để bọn họ lo mà quản cháu đi!!!”

Vừa nhắc đến phụ thân và đại ca của nàng ta, sắc mặt Vân Tử Y hơi cứng lại một chút, dáng vẻ kiêu ngạo cũng biến mất trong nháy mắt, thoát nhìn có vẻ hơi kiêng dè, ngăn người ngưỡi về vị trí của mình, sắc mặt cũng hơi hoảng hốt.

Trần thị thấy vậy cũng không đành lòng, liêng lên tiếng: “Mẫu thân, Tử Y cũng chỉ nhất thời hờ dờ thôi, con nghĩ không cần phải nói với Quốc công gia đâu, nói rưỡi thế nào cũng lại bị trách mắng.”

“Đứa bé này đều tại cô chiêng quá thành hư nên mới vô pháp vô thiên như vậy, không nói à, không nói tức là cứ để cho con bé tiếp tục làm mấy chuyện phá hoại thể diện của Vân gia chúng ta sao?” Lão phu nhân quá tức giận nên ngay cả Trần thị cũng bị mắng lây.

Trần thị đành phải luôn miệng xin lỗi, không dám khuyên giải nữa.

“Cẩm nhi, đại cữu cữu và đại biểu huynh của cháu sắp về đến đây rưỡi, hôm qua còn hàn huyên với ta suốt nửa đêm, còn chưa kịp đưa cháu đi gặp

mặt mọi người trong nhà, hôm nay cũng sẽ gặp đủ cả.” Lão phu nhân quay đầu, ôn hòa nói với Tô Cẩm Bình.

Tô Cẩm Bình cũng ngoan ngoãn gật đầu, hoàn toàn mang dáng vẻ của một tiểu thư khuê các khiến lão phu nhân càng nhìn càng vui mừng, chợt nhớ tới con gái của mình, người đầu bạc tiễn người đầu xanh, hốc mắt bà lại hơi ửng đỏ.

Vân Lãnh Ngưng liền an ủi: “Tổ mẫu, phụ thân và huynh trưởng sắp về rồi, sao người còn khóc. Cháu nghe quản gia nói lần này phụ thân và huynh trưởng về, nếu không có chiến sự thì sẽ không đi đâu cả. Đến lúc đó, con cháu đầu ở nhà hầu hạ người, có biết bao nhiêu người hâm mộ người lắm đấy ạ!”

“Cháu chỉ giỏi nói ngọt an ủi ta thôi!” lão phu nhân khẽ trách nhưng trên mặt không giấu được vẻ vui sướng.

Nói chuyện một hồi, xe ngựa cũng về đến cửa phủ Tề quốc công. Mọi người vừa xuống xe ngựa liền gặp ngay một đám người đứng ngoài cửa, xem ra là đang chờ Tề quốc công và Đại công tử hồi phủ. Nhìn thấy lão phu nhân, tất cả đều cúi người hành lễ.

Lúc này tâm trạng của lão phu nhân mới tốt hơn một chút, cầm lấy tay Tô Cẩm Bình rồi bước qua, chỉ vào một người đàn ông trung niên nói: “Đây là bác hai của cháu, còn kia là mợ hai cháu!”

“Cẩm nhi chào nhị cữu cữu, nhị cữu mẫu!” Nàng cúi người hành lễ, phong thái rất tự nhiên nhã nhặn.

Người đàn ông được gọi là nhị cữu cữu kia thấy Tô Cẩm Bình rất vui mừng, nói: “Cháu ngoan, đây là quà gặp mặt của ta và nhị cữu mẫu tặng cháu!” Nói xong, ông liền đưa cho Tô Cẩm Bình một phong bao lì xì.

Vừa nhìn thấy phong bao lì xì, ánh mắt đang ử rũ của Tô Cẩm Bình bỗng như lóe sáng, vội nhận lấy phong bao kia, đáp: “Cảm ơn nhị cữu cữu, nhị cữu mẫu!” nói xong, thấy ánh mắt nhị cữu mẫu Mộ Dung thị nhìn nàng

có vẻ không được thiện cảm lắm nhưng nàng cũng lờ đi, thích hay không chẳng ảnh hưởng gì tới bà, có tiền là được rồi!

“Hình như Cẩm nhi rất thích bạc nhỉ, khụ khụ... đây là chút tấm lòng của ta và tứ cữu mẫu của cháu, cầm lấy đi!” Một người đàn ông sắc mặt hơi tái khẽ ho khan đưa phong bao cho nàng, người phụ nữ bên cạnh ông ta cũng nở nụ cười thân thiện với Tô Cẩm Bình khiến nàng có cảm tình hơn nhiều.

“Cảm ơn tứ cữu cữu, tứ cữu mẫu!” Nàng khẽ gật đầu cười nhận lấy.

Lão phu nhân đứng bên cạnh nói: “Cậu ba cháu là Thứ sử Kinh Châu, không thể về nhà thường xuyên, nên hôm nay e là không gặp được.” Rồi bà lại chỉ về phía một thanh niên có dáng vẻ thư sinh nói: “Đó là Vân Diệp, nhị biểu huynh của cháu, còn bên kia...”

Giới thiệu hết một vòng, mọi người cũng đều tặng quà gặp mặt cho Tô Cẩm Bình khiến Tô Cẩm Bình vui đến mức cười toét miệng không thấy mắt đâu. Mấy người biểu huynh đệ tử muội này, có người có thiện ý, nhưng ác ý còn nhiều hơn. Tô Cẩm Bình cũng không bận tâm, đối với nàng thì có tiền để cầm là tốt rồi, hơn nữa, nàng cũng đâu định ở đây cả đời.

Thấy nàng lộ rõ vẻ mừng rỡ khi nhìn thấy bạc, Vân Tử Y đứng bên hừ lạnh đầy khinh bỉ: “Thật khó coi!”

Linh nhi nghe vậy liền nổi nóng, Tô Cẩm Bình là Hoàng tử phi tương lai của bọn họ, đương nhiên không thể để người khác khinh thường được. Cô bước lên nhưng lại bị Tô Cẩm Bình khẽ kéo cổ tay áo, ý bảo cô không cần nói nhiều khiến cô khó khăn lắm mới kìm xuống được. Nếu là bình thường, thì cô nhất định phải đánh cho cô nàng kia học máu mới thôi!

“Muội muội lại đang nói ai khó coi vậy?” Từng chữ rõ ràng vang lên ngay sau lưng họ, giọng nói sang sảng mang theo ý cười trêu trợt.

Mọi người đều quay đầu, thấy ngay một người đàn ông trung niên mặc y phục tướng quân ngồi trên lưng ngựa, ngoài khí chất nghiêm túc sắc bén

còn có chút khí tức nho nhã. Sau lưng ông là một vị tướng quân mặc áo bào trắng tươi cười nhìn bọn họ, gương mặt tuấn tú xuất trần, hào sảng vẫn không giấu được khí chất anh hào, hiển nhiên là người vừa phát ra tiếng nói kia. Phía sau là chúng thị vệ, chắc hẳn là hộ tống bọn họ tới đây.

Khi mọi người quay lại, hai người cũng tung người xuống ngựa, bước nhanh đến trước cửa, quỳ một gối xuống đất hành lễ với lão phu nhân: “Mẫu thân!/ Tổ mẫu!”

Lão phu nhân cười đỡ bọn họ lên: “Đang chờ các con về đây, phụ thân con vẫn khỏe chứ?”

“Phụ thân đều ổn cả ạ!” Trên mặt Tề quốc công cũng không giấu được vẻ vui mừng, tướng quân áo trắng sau lưng ông cũng hành lễ với Trần thị.

Tề quốc công đảo mắt nhìn, thấy ngay Tô Cẩm Bình đứng trong đám người, quả thật là bộ dạng giống tiểu muội của mình như đúc, liền nói: “Đây là con gái của Mộ Nhi mà mẹ nhắc đến trong thư ạ?”

“Đúng thế, nhờ Vân Lãnh Ngưng phát hiện ra, nếu không chúng ta cũng không tìm được con bé đâu!” Lão phu nhân khẽ gật đầu, rồi nói với Tô Cẩm Bình: “Đây là đại cữu cữu của cháu, còn đây là Vân Dật đại biểu huynh của cháu.”

“Chào đại cữu cữu, chào đại biểu huynh!” Tô Cẩm Bình chào từng người một.

Vân Dật cười gật đầu, Tề quốc công lại cười nói: “Không hổ là người của Vân gia ta, bộ dạng đều là quốc sắc thiên hương cả, không hề thua kém mẫu thân cháu. Cháu gái, mấy năm nay cháu vất vả nhiều rồi!” Nói xong, ông đặt một bàn tay lên bả vai Tô Cẩm Bình, rất ấm áp, là cảm giác của người thân! Tô Cẩm Bình cũng biết đối phương thực sự thương yêu mình, nên cũng cười đáp: “Vâng ạ, cuối cùng cũng gặp được đại cữu cữu. Nhưng mà các bác các mợ đều tặng quà gặp mặt cho Cẩm nhi, không biết đại cữu cữu có chuẩn bị không ạ?”

Mấy lời này chọc cho mọi người đều cười ầm lên, trên mặt Tề quốc công cũng dậy ý cười: “Quý nha đầu nhà cháu, đúng là giống y như mẫu thân cháu trước đây. Bác về vội quá nên quả thật không kịp chuẩn bị quà gặp mặt, chỉ bằng để bác tặng cháu món đồ này đi!” nói xong, ông rút bên trong giầy của mình ra một cây chủy thủ, trên cán nạm đầy đá quý nhìn vô cùng xinh đẹp, những viên đá quý kia cũng cực kỳ hợp ý Tô Cẩm Bình.

“Đây cũng không phải là chủy thủ bình thường đâu, mà là một trong thập đại danh khí, chém sắt như chém bùn, khó khăn lắm bác mới lấy được đây!” Nói xong, ông đưa cây chủy thủ đó cho Tô Cẩm Bình.

Mắt phượng chợt lóe sáng, đối với sát thủ mà nói, có một món vũ khí lạnh tuyệt hảo rõ ràng là chuyện khiến nàng vừa ý nhất. Tô Cẩm Bình vội nhận lấy: “Vây cháu xin nhận ạ!” Dáng vẻ cuống quýt như sợ đối phương đổi ý khiến mọi người lại cười ầm lên.

Vân Tử Y tức giận bước lên nói: “Phụ thân, con thích cây chủy thủ đó lâu như vậy mà cha cũng không cho, sao lại cho biểu muội?”

Tề quốc công nghe vậy sắc mặt liền trở nên khó coi, quay đầu nhìn nàng ta: “Con bất mãn với phụ thân sao?”

“Hừ, đâu phải con bé chỉ bất mãn với con, đối với ta, đối với tất cả mọi người trong Vân gia con bé đều bất mãn cả. Đây là đứa con gái tốt mà con dạy dỗ đấy, ngày ngày đêm đêm đến chọc tức ta, rồi có ngày ta bị chọc tức chết đi thì nó mới cam tâm phải không!” Lão phu nhân nói xong lại tiếp tục ho khan.

Tề quốc công vội vàng vỗ lưng cho bà thuận khí rồi nghiêm mặt quát Vân Tử Y: “Đồ súc sinh này lại làm chuyện gì khiến mẫu thân tức giận?”

Lúc này Vân Dật bước tới giảng hòa: “Được rồi mà, phụ thân, chúng ta vừa mới quay về, cha đừng trách móc muội muội nữa.” rồi hắn ta quay sang nói với Vân Tử Y: “Muội là một cô nương, cần chủy thủ làm gì, vì phụ thân thấy ánh mắt của biểu muội có vẻ anh hào nên mới tặng chủy thủ này cho muội ấy, muội cần gì phải nhảy vào giúp vui chứ.”

Vân Dật nói xong lại quay sang cười đầy thiện ý với Tô Cẩm Bình, có đi đâu, trong nụ cười ấy lại ẩn chứa vẻ đê phòng. Tô Cẩm Bình cũng không để tâm, cười đáp lễ một cái rồi cúi đầu ngắm nghía cây chùy thủ trong tay mình.

“Được rồi được rồi, ngày thu gió lớn, sức khỏe của mẫu thân không tốt, chúng ta vào nhà thôi!” Tề quốc công nói rồi đi cùng mọi người vào nhà.

Tô Cẩm Bình ôm tiền tài bảo vật đầy ngực, nhẹ nhàng bước về phía gian phòng của mình. Nhìn bóng người như sắp bay lên của nàng, khóe miệng Linh Nhi hơi giật giật, không phải chỉ là bạc thôi sao, có cần phải cao hứng đến mức đó không?

Về phòng, mở hết phong bao lì xì ra, hạnh phúc đếm tiền, dường như mọi chuyện đều bị ném lên tận chín tầng mây, rốt cuộc Linh Nhi cũng không tìm được liềm hỏi: “Cô nương, ngài không muốn gặp điện hạ chút nào sao?” Sao cứ như là nàng đã quên luôn điện hạ rồi thế?

Vừa nhắc đến cái tên chết bầm chết vằm kia, Tô Cẩm Bình ngẩng đầu lườm cô ấy một cái: “Muốn gặp hắn làm cái gì?”

À...

...

Phủ Tam Hoàng tử,

Trời đã tối hẳn, nhưng điện hạ nhà bọn họ vẫn còn ở trong phòng, nhìn chằm chằm cây chôi lông gà không chớp mắt.

Đầu Phong phủ đầy vạch đen bước tới: “Điện hạ, ngài vẫn nhìn nó làm gì ạ?” Chẳng lẽ nhìn mãi thì nó sẽ nở hoa sao?

“Chờ trời tối hẳn.” Giọng nói lãnh đạm vang lên, trong vẻ thanh lãnh còn mang theo chút... sợ hãi khó phát hiện ra.

Trời tối hẳn? Không phải trời đã tối hẳn rồi sao? Phong quay đầu nhìn sắc trời bên ngoài, đúng là tối rồi mà!!!

Nhưng cũng đúng lúc này, bóng người mặc xiêm y trắng tuyết kia đứng đây, cặm cây chổi lông gà nhìn đi nhìn lại, khẽ nhíu đôi mày đẹp dường như còn hơi do dự, sau đó cặm nó đi ra cửa.

“Điện hạ, ngài định đi đâu?” trời đã tối rồi còn muốn ra ngoài sao? Những mật thám của các phủ Hoàng tử khác đầu đang giám sát phủ Tam hoàng tử chặt chẽ mà.

Trước mắt hẳn ta chỉ còn là bóng áo trắng tung bay, còn điện hạ nhà họ đã không còn thấy bóng dáng đâu, nhưng từ rất xa, hai chữ lạnh lạnh chọt truyên tới: “Tạ tội!”

Một cơn gió thu thổi qua, hai người đầu cảm thấy lạnh lạnh, Phong quay sang nhìn Tu một cái: “Chẳng lẽ đây là chịu đòn nhận tội trong truyên thuyết sao?”

Mà Tu vốn không thích nói chuyện, lúc này lại nghiêm trang nhìn đối phương đáp: “Không phải, đây là vác chổi lông gà đi tạ tội!”

...

Sau khi tắm rửa xong, Tô Cẩm Bình thu dọn bạc của mình rồi ngồi bên bàn chờ người nào đó tự dâng mình lên tận cửa. Nhìn tình hình hôm nay, có vẻ hẳn còn chưa biết chuyện mình nói dối bị bại lộ, nếu nàng không tính sai, thì tối hôm nay hẳn sẽ phải tới hỏi mình tại sao, đương nhiên, khả năng lớn hơn nữa là hẳn chạy tới sau đó nói cũng chẳng nói một lời, chỉ im lặng mà hỏi thôi. Nhưng dù thế nào, hôm nay cứ tới là được.

Linh nhi canh gác ngoài cửa, chỉ nhìn thấy một bóng trắng chọt lóe lên, hình ảnh điện hạ nhà mình đã xuất hiện trước mặt cô. Ban đầu cô hơi giật mình, sau đó hoảng hốt cúi đầu hành lễ. Xong đời rồi, xong đời rồi, điện hạ tới tìm cô nương, tử kỳ của cô cũng gần kề rồi.

“Linh?” Giọng nói lãnh đạm bay tới tai cô khiến Linh nghi sợ đến mức suýt ngất xỉu. “Linh” là biệt hiệu của cô, đột nhiên điện hạ hỏi cái này làm gì? Cô vội gật đầu đáp: “Vâng điện hạ, thuộc hạ là Linh.”

Đôi mắt sáng đẹp quét qua mặt cô ấy, trong mắt ẩn chứa thâm ý đến vô hạn, một lúc lâu sau mới nói: “Dù là người nghe thấy đi đâu gì, cũng không thể nói ra, rõ chưa?” Hắn luôn luôn có dự cảm xấu...

“Thuộc hạ hiểu rồi ạ!” Linh nghi vội cúi đầu, sau đó nhìn người ấy đi qua cạnh mình. Trong lòng cô ấy vô cùng bất an, cô tuyệt đối không thể tin được là mình phạm lỗi lớn như vậy mà điện hạ lại bỏ qua cho cô, nhưng vừa rồi đúng là không hề bảo nàng đi lĩnh phạt mà. Trên mặt cô chảy dài hai dòng nước mắt, có ai có thể nói cho cô biết điện hạ có ý gì được không? Dù có lòi cô ra ngoài đánh vài cái cũng còn tốt hơn là để cô lo lắng bất an thế này. Trời cao ơi, ai tới cứu vị hộ pháp đáng thương này đi!!! Cô thật sự không cố ý bán đứng điện hạ mà!

Tô Cẩm Bình ngẩng đầu quay lưng về phía cửa, bỗng nghe thấy tiếng cửa mở ra, sau đó, là tiếng bước chân không nhanh không chậm. Nàng không quay đầu lại hỏi: “Đến rồi à?”

“Ừ!” Hắn thản nhiên đáp, nhưng bàn tay dưới tay áo bào đã siết chặt lại, hơi khẩn trương, trong đầu vẫn còn nhớ rõ chuyện lần trước bị nàng đánh cho bần dập mặt mũi. Dù chỉ là vết thương nhỏ, nhưng quả thật có thể khiến người ta không có dũng khí mà ra ngoài nữa.

Nàng chậm rãi quay người lại, nhìn gương mặt đẹp như tiên giáng trần của hắn, chậm rãi nói: “Có phải định tới hỏi ta, sao bỗng dừng lại nói không biết chàng không? Hay là vẫn muốn giả vờ giả vịt nói ‘nếu không biết thì coi như không biết đi’ rồi ra về đau lòng rời đi, chờ ta giữ lại?” Cái tên này chỉ có vài chiêu vớ vẩn đó, nàng xem phát chán rồi!

Nghe nàng nói vậy, vẻ mặt lãnh đạm của hắn vẫn không thay đổi, nhưng đáy mắt hiện lên vẻ xấu hổ rõ rệt, khuôn mặt bạch ngọc cũng hơi đỏ hồng lên. Dù sao ý đồ của mình bị người ta vạch trần như vậy cũng không phải chuyện vẻ vang gì. Một lúc lâu sau, chờ đến lúc Tô Cẩm Bình mất hết kiên

hắn muốn ném thẳng cái tên buồn tẻ lại đen tối này ra ngoài, hắn mới chần chập lên tiếng: “Ta... tới để tạ tội!”

Giọng nói vẫn thản nhiên không nghe ra cảm giác hối lỗi gì. Đôi mắt xám bạc say lòng người đảo trái đảo phải rồi từ từ đi tới trước mặt nàng, lấy cây chổi lông gà giấu sau lưng ra, đưa cho nàng, vừa bất an nhưng cũng hơi ngạc nhiên, rốt cuộc là dùng cái cây gậy nhìn rất kỳ quái này thế nào để trừng phạt người ta, chẳng lẽ là một loại ám khí sao?

Nhìn thấy hắn còn mang cả cây gậy mà mình làm ra đến, Tô Cẩm Bình bỗng cảm thấy hơi buồn cười, nhưng tuyệt đối không phải là cười vui vẻ mà là tức đến bật cười! Ngọn lửa giận vì bị lừa dối uất nghẹn mấy ngày nay như sục sôi trong lòng nàng không ngừng, nàng đưa tay ra lấy cây chổi trong tay hắn, rồi cười lạnh nói: “Biết lỗi rồi à?”

Mặt hắn cứng đờ, trong đôi mắt xám thoáng hiện lên vẻ mất tự nhiên, ánh mắt đảo ra bên ngoài, sau đó, giọng nói thanh lãnh vang lên: “Biết rồi!” Nói xong, gương mặt hắn hơi đỏ lên, nhưng rất nhạt.

“Vậy chàng nghĩ, ta nên báo đáp “ơn” lừa gạt của chàng thế nào đây?” Nàng rít răng phun ra những lời này.

Nghe nàng nói vậy, đương nhiên, hắn lại giữ im lặng.

Đến khi Tô Cẩm Bình tức đến sắp phát khùng hắn mới nhẹ nhàng nói bốn chữ: “Tùy nàng xử lý.” Vẫn là tiếng nói êm ái như tiếng trời cao, nhưng rõ ràng mang chút vẻ bất an. Đây chính là không sợ chết nhưng sợ chờ chết trong truyền thuyết!!!

Nghe hắn nói vậy, lửa giận trong lòng Tô Cẩm Bình mới thoáng dịu đi một chút, sau đó lạnh mặt nhìn hắn từ trên xuống dưới một lần, như đang tìm xem nên xuống tay thế nào. Bỗng, ánh mắt nàng đặt vào thân dưới của hắn, đôi môi đỏ mọng khẽ hé mở: “Cởi quần!”

Đờng tử hắn co rút lại, không dám tin nhìn nàng, cởi... cởi quần á?! Khuôn mặt vốn chỉ hơi hồng lên thoáng chốc trở nên đỏ rực như sắp tứa ra máu. Im lặng một lúc lâu sau, hắn mới đỏ mặt chập chững hỏi: “Nàng muốn

làm gì?” Trong vẻ thản nhiên còn có chút túng quẫn khiến người ta thả hồn mà mơ mộng.

Sắc mặt của Linh nhi ở ngoài cửa cũng thoáng đỏ ửng, bảo điện hạ cởi quần áo, Tô cô nương thật dứt khoát!

“Bốp!” Nàng đập cây chổi lông gà lên bàn, mắt phượng cong cong nheo lại đầy uy hiếp, hừ lạnh một tiếng: “Làm gì à? Chàng nghĩ là làm gì? Chàng có cởi hay không?”

Nhìn nàng một lúc lâu, cũng không thấy một chút nào là đang đùa giỡn, hắn mới hỏi lại: “Phải... phải cởi thật sao?” Hắn nói chuyện cũng hơi ngập ngừng, nếu không phải sắc mặt vẫn lãnh đạm như thường thì Tô Cẩm Bình còn nghĩ đây là người khác.

“Đừng có nói mấy lời vô nghĩa cho bà!” Nàng cầm chổi lông gà, nhìn hắn chằm chằm.

Hắn lặng lẽ cắn răng một cái, hạ quyết tâm, chậm rãi cởi đai lưng ra, động tác cực kỳ thông thả, giống như phim quay chậm vậy, sắc mặt càng lúc càng đỏ. Thật ra, hắn là đàn ông, vốn cũng chẳng cảm thấy gì nhiều, nhưng vì trong lòng đang áy náy, hơn nữa, lại vào thời điểm đối phương còn đang cầm chổi lông gà, thì cảm giác này cũng khó mà nói rõ được.

Quần ngoài trắng như tuyết rơi xuống mặt đất, sắc mặt hắn đã dần khôi phục lại bình thường, chỉ còn lại mỗi cái khố, hắn thản nhiên nhìn nàng, mắt còn có vẻ trêu đùa: “Vẫn cởi tiếp à?” Nhìn có vẻ bình tĩnh, nhưng thật ra tay hắn đã siết chặt lại dưới tay áo, còn sắp ướt đầm mồ hôi nữa.

“Chàng thấy sao?” Nàng lạnh lùng nhìn hắn, không đáp mà hỏi lại.

Vì thế, vẻ trêu đùa trong đáy mắt hắn cũng biến mất, trên mặt hiện rõ vẻ rối rắm, cuối cùng, dưới ánh mắt lạnh lùng quyết liệt của nàng, hắn đành quyết tâm, kéo một cái, chiếc quần nhỏ còn sót lại cũng rơi xuống đất. Tô Cẩm Bình cũng nghiêng đầu đi rất đúng lúc: “Quay người lại, úp sấp xuống bàn!”

Hử? Thế này là định làm gì đây? Trong đầu hấn thoáng xuất hiện những dấu ba chấm, sau đó ngoan ngoãn quay người úp sấp trên mặt bàn.

“Bốp!” cây chổi lông gà quất vào mông hấn, trên làn da màu mật ong lập tức xuất hiện vết đỏ tươi, nàng xuống tay rất nặng!

Giờ thì cuối cùng hấn cũng hiểu nàng muốn làm gì, khoe môi phát ra một tiếng kêu đau đớn, sau đó cắn chặt răng không phát ra âm thanh nào nữa.

Tô Cẩm Bình tiếp tục giơ cao tay lên, quất xuống như phát điên: “Chàng dám lừa bà đây này! Chàng lừa ta này! Chàng giả mù này! Giả mù đi! Giả mù tiếp cho bà!!!”

“Mẹ kiếp! Hôm nay mà ta không trừng phạt chàng cho ra trò, thì chàng sẽ không biết hoa vì sao mà đỏ!!!” Lại những tiếng “bốp bốp bốp” vang lên liên tiếp.

Mặt Bách Lý Kinh Hồng lúc này đã đỏ ửng như quả hồng, không phải bị chọc tức, cũng không phải vì đau, mà là vì mất mặt. Hấn lớn đến thế này, chưa bao giờ bị người ta lột quần đánh vào mông, hơn nữa, quần này còn là do mình tự cởi ra, mà thứ đang dùng để đánh hấn cũng là do chính hấn mang đến.

Linh nhi ở ngoài cửa há hốc mồm không thể tin nổi, thật sự rất muốn chọc cửa sổ nhìn cảnh tượng thê thảm của điện hạ nhà mình khi bị đánh vào mông, nhưng lại không dám. Nếu để điện hạ mà biết, thì cô còn đường mà sống sao?! Ngay sau đó, mắt cô ấy sa sầm xuống, nghĩ mà xem, tuy chưa nhìn tận mắt cảnh điện hạ bị đánh, nhưng mà... nhưng mà... cô cũng đã biết chuyện này rồi, sẽ không bị điện hạ giết người diệt khẩu chứ? Nghĩ vậy cô ấy không khỏi run người, ông trời ơi, chẳng lẽ cô chính thứ mà người ta hay gọi là vật hi sinh trong mâu thuẫn vợ chồng của điện hạ và Hoàng tử phi sao? Còn đang mãi suy nghĩ, bên trong lại truyền ra tiếng nói phẫn nộ của Tô Cẩm Bình...

“Ai bảo chàng nói bừa này, ng ỏi ngấm trắng, hỏi chàng trắng có đẹp không, chàng còn dám nói không nhìn thấy! Không nhìn thấy này!!!” Lại

một tràng tiếng roi quất vang lên theo câu nói...

“Nhìn thấy bà đây mặc quần áo, cũng không thèm nhắc nhở câu nào, giả mù này! Giả nữa đi!”...

“Bà đây bị đánh vào mông, chàng còn dám chạy tới bôi thuốc giúp ta. Ta đã nghĩ mà, cái đồ giả mù nhà chàng, không nhìn thấy thì làm sao lại xử lý vết thương chính xác như vậy chứ. Bách Lý Kinh Hồng, chàng có thiên nhân sao?” Tiếng châm chọc hòa lẫn với tiếng đánh, bộc lộ sự phẫn nộ đến vô hạn của Tô Cẩm Bình.

Mà Bách Lý Kinh Hồng chỉ cắn môi dưới, mặt đỏ hồng, không nói được lời nào, lảng lảng chịu đòn của nàng. May mà hôm nay hấn sai Hủy đi đi đầu tra Bách Lý Nghị, nếu không cái thể diện này cũng quăng đi hết rồi. Có đi đâu, chợt nhớ tới Linh Nhi ở ngoài cửa, đôi mắt sáng đẹp thoáng hiện lên tia sáng lạnh.

Một lúc lâu sau, “rắc” một tiếng, cây chổi lông gà bị gãy, Tô Cẩm Bình mới ngừng tay, nhìn những vết tím đỏ chằng chịt trên mông hấn, lửa giận trong lòng nàng mới nguôi đi chút: “Mặc quần vào!”

Nàng quay người đưa lưng về phía hấn, sau đó liền nghe thấy tiếng sột soạt vang lên sau lưng. Đôi môi mỏng của người đàn ông tuyệt mỹ kia thoáng cười khở, mông giờ đã đau đến không còn cảm giác gì rồi, nhưng đây cũng không phải trọng điểm, mà trọng điểm là thể diện của hấn ngày hôm nay đã bị ném sạch sẽ không còn thừa lại chút nào!

Chờ hấn mặc quần xong, Tô Cẩm Bình mới quay đầu lại, sắc mặt vẫn khó coi như trước, bước nhanh vài bước đến, túm lấy vạt áo ngực hấn: “Bách Lý Kinh Hồng, đời này bà đây hận nhất là phản bội và lừa dối, không có lần sau nữa!!!”

“Được.” Hấn ngoan ngoãn đáp, có vẻ vô cùng nghe lời.

Nhìn sắc mặt lãnh đạm của hấn, Tô Cẩm Bình lại nghiêng răng nói tiếp: “Nếu còn có lần sau, ta sẽ lột sạch chàng ra, rồi treo trước cửa phủ Tam hoàng tử, đánh gãy một trăm cái chổi lông gà mới tha!”

“Được.” Giọng nói nhẹ nhàng lại mang theo chút run rẩy, hấn cũng hiểu nàng nói được là làm được.

Tô Cẩm Bình hít một hơi thật sâu mới tiêu tan lửa giận trong lòng, buông vạt áo hấn ra.

Nhưng mà, giây tiếp theo, một vòng tay lạnh lẽo liền ôm lấy nàng, giọng nói lạnh như ánh trăng thanh của hấn vang lên bên tai: “VẬY, sau này cũng không được nói không biết ta nữa.” Tiếng nói của hấn mang theo vẻ lo sợ mà chính hấn cũng không phát hiện ra.

“VẬY thì còn phải xem biểu hiện của chàng.” Hiển nhiên Tô Cẩm Bình không dễ dàng đồng ý với hấn.

“Ta nhất định sẽ thể hiện thật tốt.” Dứt lời, nghe tiếng bước chân truyền tới, xem ra có người đang đến đây, hấn mới không cam lòng buông Tô Cẩm Bình ra. Tiếng nói lại nhẹ nhàng cất lên, ánh mắt xám bạc thản nhiên nhìn nàng: “Thật ra, ta vốn tính là nếu lần này nàng tha cho ta, ta sẽ đưa chìa khóa kim khố cho nàng trước, nhưng mà... thôi thì cứ đợi đến lúc thành thân vậy.” Nói xong hấn phi ra ngoài như một làn gió, cả phòng chỉ còn lại những chiếc lông gà bay tứ tung.

Tô Cẩm Bình ngẩn người, im lặng một giây, hai giây, ba giây, rồi bỗng hét lên điên cuồng: “Bách Lý Kinh Hông, tên khốn kiếp bụng dạ đen tối nhà chàng! Vì sao không nói sớm hả????!!” Hu hu... vì sao không nói sớm chứ?!

— o0o—

Đánh cũng đã đánh rồi, có thể đừng gọi tôi là Sơn cặn bã nữa được không?

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 4.2

Hôm sau, để ăn mừng Tam hoàng tử điện hạ về nước, công chúa Bình Dương mở tiệc mừng, yến tiệc mời thanh niên tài giỏi cùng các danh môn thực nữ, thiệp mời đương nhiên cũng gửi tới phủ Tam hoàng tử và phủ Tề quốc công, thế nên phủ Trấn quốc công cũng không bị bỏ sót. Vì thế, từ sáng sớm Tô Cẩm Bình đã cùng Vân Lãnh Ngưng, Vân Tử Y đến phủ công chúa Bình Dương.

Tới nơi, mọi người đều đang hàn huyên, Tô Cẩm Bình cùng Vân Lãnh Ngưng ngẩng hóng gió trong lương đình, Vân Tử Y không muốn nhìn thấy Tô Cẩm Bình nên bước ra thật xa mới ngẩng xuống. Hiện giờ tuy là mùa thu nhưng trong phủ công chúa Bình Dương trăm hoa đua nở, nhờ hạ nhân chăm sóc cẩn thận, nên trừ hoa đào và một số loại hoa quý hiếm, thì hầu như ở đây hoa nào cũng có. Bên tai vang lên tiếng bàn tán của nhóm quý nữ: “Biết gì không, hôm qua xảy ra chuyện lớn đấy!”

“Có rất nhiều nhà bị trộm, nhưng mà tên trộm này cũng rất kỳ quái, thứ nhất là không trộm tiền, thứ hai là không giết người, chỉ giết sạch gà trong nhà người ta, còn đốt sạch lông gà không để lại một cọng.”

Sáng nay lúc ta ra ngoài, có nghe quản gia nói hiện giờ toàn bộ kinh thành không thể tìm thấy một cọng lông gà nào.”

Mấy lời này là do thứ nữ phủ Tấn vương nói, địa vị của thứ nữ không thể so với con trưởng, chỉ cao hơn đám nha hoàn một chút thôi, nên mới cảm thấy hứng thú với mấy chuyện thế này. Tô Cẩm Bình nghe vậy, mi tâm khẽ giật, thẫn thờ đoán được là chuyện gì xảy ra, đôi môi đỏ mọng cong

lên cười lạnh, cái tên này, nghĩ rằng giết sạch gà r ồi thì mình không có cách nào khác sao? Trên đời này ngoài ch ổi lông gà ra thì vẫn còn có lông vịt, lông ngỗng, ngay cả lông chim sẻ cũng vẫn làm ch ổi được cơ mà.

Có thể nghĩ đến biện pháp trả thù trên l ũ gà thật đúng là vất vả cho h ắn! Khóe miệng Linh nhi cũng hơi run run, xem ra điện hạ đúng là bị đánh đến phát sợ. Không bao lâu sau, tiếng ồn ào nhộn nháo vang lên, thì ra là mấy vị mỹ nam của Nam Nhạc đến, Đại Hoàng tử Bách Lý H ề, Tứ Hoàng tử Bách Lý Th ần, Thất Hoàng tử Bách Lý Nghị cùng đến một lúc.

Tô Cẩm Bình nhìn những người kia từ xa một cái, không thể không nói, dung mạo của hoàng thất Nam Nhạc đều rất xuất chúng, mấy người kia tuy không so được với Bách Lý Kinh H ồng nhưng cũng đều là mỹ nam tuyệt thế. Nhóm quý nữ thoáng yên lặng như tờ, cố gắng phô bày phong thái đẹp nhất của mình, ai cũng như con chim công xòe đuôi, ngượng ngùng đỏ mặt nhìn mấy người kia. Bách Lý Nghị đảo mắt nhìn, lập tức thấy bóng người mặc xiêm y trắng muốt trong lương đình, nhớ đến cảnh mình bị lạnh nhạt trong yến tiệc ở Hoàng cung hôm qua, đáy mắt h ắn ta thoáng xuất hiện tia âm u, càng thờ ơ với h ắn ta, h ắn ta lại càng muốn có, người con gái này, h ắn ta đã nhắm r ồi!!! H ắn ta bước nhanh vài bước về phía Tô Cẩm Bình, nói: “Thượng Quan cô nương, có duyên quá!”

“Điện hạ không chỉ có duyên với ta, mà cũng rất có duyên với các tiêu thư có mặt ở đây.”

Ấn ý à, người đừng có nói mấy câu vô nghĩa như vậy. “Ha ha ha...”

Đại Hoàng tử Bách Lý H ềkhẽ cười, chậm rãi bước tới nhìn Tô Cẩm Bình, thoáng sửng sờ vì dung mạo của đối phương, r ồi cười nói với Bách Lý Nghị: “Thất hoàng đệ, thì ra vẫn còn có cô nương không vừa mắt đệ!”

Bách Lý Nghị vốn cũng cảm thấy mất thể diện, lại nghe thấy mấy lời này h ắn ta vô cùng nhục nhã, định nói câu gì đó để cứu vãn thể diện của mình, bỗng cảm giác không khí xung quanh như đóng băng lại.

H ắn ta quay đầu, thì ra là đệ nhất mỹ nhân Nam Nhạc, Mộ Dung Song đến, nhưng khác với thường ngày là, lúc trước tất cả mọi người đều chú ý

đến ả, là vì mỹ mạo xuất chúng của ả, còn bây giờ họ chú ý đến ả, lại vì chuyện giữa ả và Bách Lý Kinh Hằng.

Dù sao, một cô nương bị từ hôn đã không xấu hổ đến mức thất cố tự tử rồi thì từ nay về sau cũng nên đóng cửa ngõ nhà đừng ra đường nữa, thế nhưng hôm nay ả lại trang điểm chưng diện xinh đẹp vênh vang ra ngoài. Bên cạnh ả còn có mấy người thanh niên đi cùng.

Linh nhi lẳng lẳng ghé vào tai Tô Cẩm Bình giới thiệu: “Người mặc xiêm y màu trắng kia là Đại công tử phủ Trấn quốc công, cũng là tân khoa Trạng nguyên khoa cử năm nay, Mộ Dung Phong.

Người áo lam cầm quạt trên tay là Mộ Dung Hoa, nhị công tử phủ Trấn quốc công, kiêu ngạo ngang ngược hống hách, không việc ác nào không làm.

Người mặc áo xanh là Mộ Dung Hạo, Tam công tử, thống lĩnh kiêu kỵ doanh.”

Tô Cẩm Bình lạnh lùng nhìn mấy người đó, chậm rãi gật đầu. Mộ Dung Song đi thẳng tới, chợt nhìn thấy Tô Cẩm Bình, ả trợn trừng mắt như nhìn thấy ma, vì sao nàng lại ở đây?! Tin tức ả nhận được là Tô Cẩm Bình trốn đi, không rõ tung tích, có đi đâu, dù nàng có đến Nam Nhạc, cũng không có lý do gì xuất hiện ở đây chứ?! Thấy tiểu muội thất thố như vậy, Mộ Dung Phong khẽ ho khan vài tiếng nhắc nhở ả.

Lúc này Mộ Dung Song mới hồi phục tinh thần, nhưng ngay sau đó, ánh mắt ả ta dần chuyển thành vui sướng, đúng thế, là vui sướng, là sự vui sướng khi nhìn thấy con mồi! Tô Cẩm Bình, đến Nam Nhạc này, người có được mấy phần năng lực để đấu với ta?! Ánh mắt thâm độc đối chọi với ánh mắt khát máu như cười như không của Tô Cẩm Bình, một lúc lâu sau, hai người lại nhìn nhau cười rĩ rồi mất đi.

Mộ Dung Song, chúc người ngày hôm nay sẽ có một kỷ ức vui vẻ!!!
“Tinh!”

một tiếng vang lên, tiếng đàn sáo truyền tới, từng thanh từng âm như chạm tới tâm hồn của người ta, giống như làn gió mát nhẹ thổi tới, gột rửa sạch sẽ tâm linh của con người.

Bên môi Tô Cẩm Bình cũng không kìm được khẽ cười nhạt, đến rồi! Tiếng nhạc vừa vang lên, sắc mặt nhóm quý nữ đều trở nên kỳ quái, vừa phức tạp lại vừa thêm muốn.

Vân Lãnh Ngưng nói với Tô Cẩm Bình: “Chắc là tiếng đàn của Lăng công tử, trên đời này, trừ Lăng công tử ra, không thể tìm được người thứ hai có tiếng đàn thanh cao như thế.”

Tô Cẩm Bình khẽ gật đầu, trước khi đến đây, Linh nhi đã nói cho nàng biết người hôm nay sẽ tới, đương nhiên cũng chính là vị Lăng công tử này.

Khả năng gảy đàn của y làm thiên hạ phải kinh hãi, được tiếng là thiên hạ đệ nhất cầm sư, nhưng thân phận của y cũng là đầu bài của Tần Lâu sở quán.

Tuy là thanh quan (bán nghệ không bán thân), nhưng người đời cũng luôn nhìn y bằng ánh mắt khinh thường và dè bủ.

Mà người đứng ra tổ chức yến tiệc hôm nay, công chúa Bình Dương nhận hết thánh sủng, lại một lòng ái mộ y, chỉ vì do thân phận của y tác động, nên dù công chúa Bình Dương có thích y đến mấy thì bọn họ cũng không có khả năng.

Còn nghe nói, vị công tử kia không thèm để mắt tới công chúa Bình Dương, nhưng công chúa Bình Dương cũng rất thú vị, lại nói với Hoàng thượng rằng đời này không lấy chồng, vì sao thì mọi người đương nhiên đều biết hết, coi như là một bí mật công khai.

Vị Lăng công tử này, hôm nay chính là trợ thủ lớn nhất của Tô Cẩm Bình! Đại Hoàng tử nói: “Tiếng đàn của Lăng công tử cất lên, nói vậy hoàng muội cũng ở bên đó rồi, chúng ta đi qua thôi!”

Mọi người nghe vậy đều đứng dậy, vòng qua hoa viên Thúy Diệu Tề Minh, đi thẳng đến hồ Thanh Thủy ở hậu viện.

Từ rất xa đã nhìn thấy, ánh mặt trời lấp lánh trên mặt cầu, một công tử áo trắng cúi đầu, nhẹ nhàng gảy đàn, phong thái như chim hạc đậu trong rừng xanh, tay áo bào phất qua như nước chảy mây trôi, đứng nhìn từ xa, cảnh đẹp thật chẳng khác nào cảnh trong mộng. Nước hồ trong veo dưới làn gió nhẹ thổi qua tạo nên từng vòng gợn sóng, giống như chính tiếng đàn ấy đã lay động lòng hồ khiến nó gợn sóng.

Đẹp đến ngỡ ngàng, thực sự là đẹp đến ngỡ ngàng.

Nếu nói Bách Lý Kinh Hồng là thần tiên lạc bước xuống trần gian, thì người thanh niên này lại như đóa sen trắng không nhiễm bụi trần.

Bảo sao công chúa Bình Dương lại ái mộ y đến vậy, ngay cả Tô Cẩm Bình lúc trước vốn cho rằng đối phương chẳng qua chỉ có dung mạo xuất sắc một chút, lại mang theo khí tức phong trần thôi, nhưng không ngờ một người thanh niên phong trần cũng có thể thoát tục như thế.

Nàng lẳng lẳng nhìn y, không kìm được liền nói: “Mọc từ bùn lầy mà không nhiễm, tắm trong nước trong chẳng lúng lờ.”

Mấy từ này vang lên, một vài vị tiểu thư công tử có chút tài năng đều quay sang nhìn Tô Cẩm Bình, câu thơ hay quá, rất hay! Vị Lãng công tử kia nghe tiếng nói nhỏ này, bàn tay gảy đàn hơi run lên, dây đàn cũng đứt mất một dây, chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía phát ra tiếng nói, đôi mắt trong như nước dần hiện lên vẻ phức tạp.

Sau đó, y lại cúi đầu nhìn dây đàn bị đứt, chậm rãi nói: “Xin lỗi!”

Khi Tô Cẩm Bình nhìn thấy mặt của đối phương, mắt thoáng có vẻ kinh ngạc, quả nhiên là dung nhan thánh thiện như sen trắng, đường nét như hoa là để nói người đàn ông thế này đây. Mộ Dung Song chỉ nghe nói đến vị Lãng công tử này, nhưng chưa từng gặp, hôm nay vừa thấy cũng thán thán thưởng, nhưng dù người đàn ông đó có đẹp đến đâu, cũng không sánh bằng Kinh Hồng ca ca trong lòng ả. “Bộ dạng có đẹp không?”

Giọng nói lạnh tanh vang lên bên tai, Tô Cẩm Bình giật mình quay đầu, nhìn thấy ngay người nào đó, sắc mặt vẫn lãnh đạm như trước, nhưng trong mắt thoáng có vẻ ghen tuông. Linh nhi vừa nhìn thấy điện hạ nhà mình chỉ mong có thể lập tức chạy xa ra hơn mười thước, trong lòng vô cùng đau thương, buồn bực mà bất an. Hắn vừa xuất hiện, không ngoại lệ lại cướp đi ánh mắt của mọi người, ngay cả vị Lăng công tử kia cũng có vẻ ca ngợi.

Công chúa Bình Dương nãy giờ ngắm Lăng công tử đến gần người, giờ mới hồi phục tinh thần, quay sang nhìn Bách Lý Kinh Hồng: “Đây là Tam hoàng huynh phải không?”

Nàng ta cười đứng dậy đi đến trước mặt Bách Lý Kinh Hồng. “Ừ.”

Hắn lãnh đạm đáp, rõ ràng không có ý muốn nói nhiều.

Công chúa Bình Dương thấy hắn thờ ơ như thế cũng hơi xấu hổ, không biết phải nói gì tiếp.

Mộ Dung Song lại bước nhanh vài bước đến trước mặt Bách Lý Kinh Hồng: “Kinh Hồng ca ca!”

Tiếng gọi này khiến tất cả mọi người đều nín thở chăm chú theo dõi chờ xem trò hay.

Tô Cẩm Bình cũng từ từ quay sang, hơi mất vui nhìn bên này, à Mộ Dung Song kia còn có thể không biết xấu hổ hơn một chút không? Mà sau khi nhận được ánh mắt không vui của nàng, Bách Lý Kinh Hồng mới cảm thấy vị chua nhạt đi một chút, nhìn người con gái trước mặt, vẻ phiến chán hiện lên trong mắt, rất nhanh rồi biến mất: “Bản cung biết người sao?”

Câu nói này khiến không ít quý nữ cúi đầu cười trộm, nhiệt tình áp tới gọi một tiếng như vậy mà người ta căn bản không biết! Sau khi cười trộm, họ lại đỏ mặt nhìn người đàn ông kia.

Tuy hai mắt bị mù, nhưng vừa nhìn thấy hắn, các nàng lại không thể ức chế được tình cảm ái mộ đến cuồng nhiệt của mình. Không biết Bách Lý

Nghị cố tình hay vô ý, lên tiếng nhắc nhở: “Tam hoàng huynh, vị này là vị hôn thê của huynh mà, không phải mấy ngày trước vừa tới Đông Lăng thăm huynh sao?”

“À, quên mất.”

Ba chữ nhẹ nhàng bay ra, bộc lộ rõ hẳn chẳng thêm bận tâm đến đối phương.

Mộ Dung Song cứ nghĩ ở đây có nhiều người như vậy, dù thế nào đối phương cũng phải để cho mình chút thể diện, tiếc là chút thể diện không cấp đã đành, lại còn nói rằng quên mất khiến cho ả tức đến nổi suýt hộc máu! Tình huống này đương nhiên cũng khiến không ít cô gái không thích Mộ Dung Song vô cùng sung sướng.

Có đi ầu, ngay cả đệ nhất mỹ nhân Nam Nhạc mà Tam hoàng tử điện hạ còn không thêm để mắt, trong lòng các nàng không khỏi tò mò rốt cuộc cô gái như thế nào mới có thể được hắn nhìn tới? Một cơn gió thu nổi lên, lá phong màu đỏ như lửa rơi xuống tóc Tô Cẩm Bình.

Cũng đúng lúc này, người sáng chói như ánh mặt trời, lại dịu mát như ánh trăng kia chợt đưa bàn tay thon dài ra, gỡ chiếc lá phong đó xuống giúp Tô Cẩm Bình.

Đôi mắt xám bạc hiện lên vẻ dịu dàng đến lạ kỳ, động tác vô cùng đơn giản này, lại khiến hô hấp mọi người như ngừng lại. Đẹp như tia nắng, lãnh đạm như vầng trăng, rõ ràng là một người đàn ông đứng trên mây khiến mọi người phải ngước nhìn, rõ ràng là một người đàn ông còn tuyệt tình tuyệt tâm hơn cả thần tiên trên trời, lại bỗng cúi thấp cái đầu cao quý của mình xuống, đầu ngón tay trao hết cả dịu dàng cho một cô gái phàm trần.

Sắc mặt vẫn lãnh đạm như thường, chỉ là, trong phần lơ đãng lại toát ra tình ý như dòng suối nhỏ chảy giữa rừng sâu, chậm rãi rót vào lòng mọi người, nhìn hình ảnh này, họ thoáng cảm thấy ngọt ngào, nhưng vào trong miệng lại thêm cả vị chua chua.

Mộ Dung Song chỉ muốn lao tới xé nát Tô Cẩm Bình ra.

Kinh Hồng ca ca là của ả, dù không thương ả, cũng tuyệt đối không thể dịu dàng như thế với bất kỳ người nào khác! Tô Cẩm Bình cũng quay đầu, nhoẻn miệng khẽ cười với hắn.

Thời khắc này, nhìn hai người hài hòa đến kỳ diệu, khiến người ta cảm thấy bọn họ giống như đôi vợ chồng già đã thành thân nhiều năm, cũng khiến người ta bất giác nảy sinh cảm giác say mê đến lạ kỳ. Vân Tử Y nổi giận đùng đùng bước tới nói: “Tam hoàng tử điện hạ, biểu muội ta vẫn là cô nương khuê các chưa gả chồng, xin ngài tôn trọng một chút!”

Nói là nói vậy, nhưng ánh mắt thù hận lại nhìn thẳng Tô Cẩm Bình. “Điện hạ cũng chỉ có ý tốt thôi, đại biểu tỷ cần gì phải hùng hổ như thế.”

Tô Cẩm Bình không để tâm nói, rồi quay sang nói chuyện với Vân Lãnh Ngưng. Thái độ như thực sự bất cần này, vào trong mắt các cô gái khác, tự dưng lại thành chua cay mặn ngọt, ấm lạnh tự nhận thức.

Hình ảnh mà họ nằm mơ cũng không thấy, người ta nhận được lại như chẳng thêm bận tâm.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 4.3

Ánh mắt lãnh đạm của Bách Lý Kinh Hồng cũng chưa từng dừng lại trên người Vân Tử Y, hắn còn lười phải đáp lại nàng ta, chậm rãi bước đến trước mặt vị Lăng công tử kia, thản nhiên hỏi: “Đàn, có thể cho bản cung mượn dùng một chút không?”

Lăng Viễn Sơn nghe vậy khẽ cười: “Tam hoàng tử, cây đàn này đã đứt dây rồi!”

“Không sao.” Hắn vung tay áo bào, cây đàn kia liền bay vào tay hắn. Hắn chậm rãi ôm cây đàn đứt một dây, đi đến gốc cây lê cách đó không xa, ngửa xuống đất, hoa lê trên cây chậm rãi bay xuống, rơi xung quanh người hắn. Ngón tay trắng trẻo thon dài đưa ra, chậm rãi gảy dây đàn. Tuy cây đàn đã đứt một dây, nhưng vào tay hắn lại không nghe ra chút khác thường nào.

Mọi người tập trung lắng nghe, giai điệu ngân nga, tùy ý, không nhận ra là bản nhạc nào, nhưng lại giống như ánh trăng sáng tản ra. Mỗi âm điệu, mỗi khúc nhạc đều êm tai như tiếng trời xanh, hoa lê nhẹ nhàng khiêu vũ đầy trời, vô cùng lộng lẫy, mà còn đẹp hơn điệu múa của những đóa hoa lê, chính là người đang ngửa dưới tán cây kia, áo trắng tóc đen, mặt như ngọc khắc, dung nhan như đóa hoa vương. Nhìn hắn, trong lòng mọi người đều chỉ còn lại tám chữ — người trong thiên hạ, tao nhã vô song!

Nếu nói tiếng đàn của Lăng Viễn Sơn tinh khiết như sen trắng, gột rửa linh hồn nhân loại; vậy thì tiếng đàn của Bách Lý Kinh Hồng chính là tuyệt trần hơn cả khúc nhạc tiên, vừa thần bí vừa huyền ảo.

Một lúc lâu sau, tiếng gió ngừng lại, tiếng đàn kết thúc. Dưới tán hoa lê, người đàn ông tuyệt mỹ chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt đẹp như ánh trăng nhìn xuyên qua đám người, thản nhiên nhìn Tô Cẩm Bình, đôi môi mỏng cong lên: “Ta đàn, có thua y không?”

Linh nhi nghe vậy suýt ngã xuống đất! Cái quái gì thế, điện hạ đàn cả nửa ngày như vậy, thì ra là ghen vì vô nương nhìn Lăng công tử nhiều hơn một chút, lại tán thưởng bằng câu thơ kia, nên mới quyết phân cao thấp sao?!

Khóe miệng Tô Cẩm Bình hơi giật giật, không ngờ người này còn có bộ mặt ấu trĩ như vậy! Cuối cùng, dưới ánh mắt hâm mộ, ghen tị, phức tạp của mọi người, nàng chậm rãi đáp: “Ngang nhau, không phân biệt được.” Dù sao cái danh thiên hạ đệ nhất cầm sư của vị Lăng công tử kia cũng không phải là dùng miệng thổi phồng lên.

Mấy vị hoàng tử, công chúa khác của Bách Lý gia đều cảm thấy như có sét đánh ầm ầm trên đầu, thực sự không biết nói gì. Bách Lý Kinh Hồng đường đường là Hoàng tử của một nước, dù là vì nguyên nhân gì cũng không nên so đấu kỹ thuật đánh đàn với một người đàn ông của quán tiêu quan chứ?! Thế này dù thắng hay thua cũng đâu vẻ vang gì!!!

Nhưng, sau khi tung sét đánh cho mọi người bay hết hồn phách xong, hắn vẫn cảm thấy không đủ, giọng nói thanh lãnh lại vang lên: “Vậy, ta đẹp, hay y đẹp?”

Tô Cẩm Bình nhất thời cảm thấy đầu óc mình đau nhức, vì sao người đàn ông này có thể ấu trĩ đến mức này cơ chứ?! Ở đây còn có bao nhiêu người đang nhìn mà!

Nhưng Bách Lý Kinh Hồng lại như lên cơn, hôm nay nhất quyết phải hỏi cho ra nhẽ: “Ta đẹp, hay y đẹp?”

“Chàng đẹp!” Lời này là thật. Tô Cẩm Bình lườm hắn đầy khinh bỉ rồi mới đáp.

Câu này mới khiến hắn nở nụ cười, đôi môi mỏng khẽ cong lên, nụ cười rất nhẹ lại khiến cho đ̣ầy trời hoa lê mất đi màu sắc, vạn vật thế gian cũng chỉ như làm nền cho hắn, nhưng, hắn lại lập tức thu nụ cười đó lại, nhẹ nhàng nói: “Đã vậy, sau này nàng chỉ được nhìn ta!” Giọng nói thanh lãnh lại vô cùng độc đoán!

Fuck!!! Cái tên chết tiệt này sao lại ấu trĩ đến thế cơ chứ, thật khiến cho nàng chỉ muốn lao tới mà tát cho hắn vài cái. Chẳng lẽ hôm qua đánh như vậy mà hắn vẫn chưa tỉnh táo ra à?! Nhìn ánh mắt quỷ dị của những người xung quanh, khóe miệng Tô Cẩm Bình vừa run vừa giật, cuối cùng quay đầu bỏ đi!

“A!” tiếng hít khí lạnh vang lên rất to, rõ ràng là từ miệng người kia cất lên. Tô Cẩm Bình hơi lo lắng quay lại, nhìn thấy hắn đang chống một bàn tay xuống đất để đứng dậy, nhìn mặt có vẻ hơi thống khổ.

Nàng bước vài bước về phía hắn, không để tâm đến những người sau lưng, hỏi: “Sao thế?”

Ánh mắt hắn nhẹ nhàng quét sang hai bên, khuôn mặt bạch ngọc hơi hồng lên, một lúc lâu sau, đôi môi mỏng mới phun ra một chữ: “Đau.”

Vì thế, trong đầu cô nàng nào đó lập tức hiện lên cái mộng của ai đó bị mình đánh đến nở hoa, rồi lại lập tức nhớ tới chiếc chìa khóa kim khố đã bị mình bỏ lỡ kia, ng ẩi xồm xuống, nịnh nọt nói: “Vậy, chiếc chìa khóa kim khố...”

“Không cho nàng được!” Hắn đáp khẽ, chỉ để hai người họ nghe thấy.

Sắc mặt Tô Cẩm Bình lập tức trở nên khó coi, rít răng hỏi: “Vì sao?”

Đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào đôi mắt phượng đ̣ầy giận dữ của nàng, nhấn từng chữ rất thật lòng: “Nếu cho nàng rồi, có lẽ nàng sẽ không cần ta nữa. Trừ phi, nàng nhận cả người luôn.” Nói xong, mặt hắn hơi đỏ lên, nhẹ quay đầu đi, ngại nhìn nàng. Hắn không phủ nhận, hôm nay hắn thật sự bị kích thích, bị ánh mắt của Tô Cẩm Bình nhìn Lăng Viễn Sơn lúc này kích thích, nên mới hành động như thế...

Mà bộ dạng hơi đỏ mặt này của hắn, lại trong sáng chẳng khác nào bông tuyết đầu đông, không nhiễm thế tục, đám con gái ở cách đó không xa đều đưa tay lên ôm ngực, giống như giầy tiếp theo sẽ bị mê hoặc đến ngất xỉu vậy. Mộ Dung Song và Vân Tử Y lại tức đến nghiến răng nghiến lợi, cô nàng đó có gì tốt chứ, vì sao hắn không thèm nói với bọn họ một câu mà lại nhẹ nhàng ôn tồn nói chuyện với nàng như vậy.

Tô Cẩm Bình hung hăng nghiến răng ken két nhìn hắn, có ai có thể nói cho nàng biết là chuyện gì đang xảy ra nên mới khiến người đàn ông này trở nên ấu trĩ như thế được không? Bất luận là lời nói hay việc làm của hắn ngày hôm nay đều không có thứ nào bình thường cả! Nàng tức giận trừng mắt lườm hắn một cái rồi đứng dậy bỏ đi!

Mà người nào đó vốn tỏ ra đau đớn không chịu nổi, sau khi nàng quay đầu, vẻ đau đớn hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại nụ cười khế, đẹp như ánh nắng mùa xuân. Hắn biết nàng sẽ không dễ dàng để ý, cũng không sao, nếu ngay cả sự tự tin và biện pháp để nàng gật đầu mà hắn còn không có, thì không phải là Bách Lý Kinh Hồng hắn.

Công chúa Bình Dương là người tổ chức yến tiệc lúc này mới tỉnh táo lại, ho khan một tiếng rồi nói: “Mời các vị cùng tới ngắm hoa đi, hải đường trong phủ bản công chúa đang nở rất đẹp, hoa trong vườn cúc cũng rất tươi, không ít loại đều là danh phẩm do phụ hoàng mất rất nhiều công sức mới tìm về được cho bản công chúa.”

Mọi người đều khẽ gật đầu nói tạ ơn, đè nén cảm xúc phức tạp và đẩy kinh ngạc trong lòng xuống, tản ra ngắm cảnh. Một tiểu nha đầu bước tới, không biết nói gì với công chúa Bình Dương. Công chúa Bình Dương liếc nhìn nói một câu thứ lỗi với mọi người rồi nhíu mày đi theo nha đầu kia ra hậu viện.

Bách Lý Nghị từ từ bước tới trước mặt Bách Lý Kinh Hồng, bốn mắt nhìn nhau, trầm giọng hỏi: “Tam Hoàng huynh, mắt của huynh thật sự không nhìn thấy sao?” Nếu không nhìn thấy, sao lại biết chính xác lá phong đó rơi ở đâu? Nếu không nhìn thấy, vậy thì sao lại có ánh mắt đầy tình cảm sâu sắc như thế?

“Bản cung nói rằng mình không nhìn thấy khi nào?” Hấn thản nhiên nhìn lại hấn ta, giọng điệu không cao nhưng nội dung không chút kiêng dè.

Bách Lý Nghị thoáng có vẻ kinh hãi, nhưng còn chưa kịp hồi phục tinh thần, đã nghe tiếng nói lạnh tanh vang lên bên tai: “Cách xa nàng ra một chút, kể từ hôm nay, bản cung sẽ khiến các người hiểu được, phạm là người muốn tranh giành nàng với bản cung, đều sẽ không thể nhìn thấy được mặt trời của ngày mai!!!”

Lời còn chưa dứt, người đã không thấy bóng dáng đâu. Đờng tử Bách Lý Nghị siết chặt lại, nhìn theo bóng lưng hấn, trong lòng đầy cảm giác sợ hãi... Đúng là một kẻ cu ờng vọng!

“Thất hoàng đệ, đệ nói gì với Tam hoàng đệ vậy?” Bách Lý Hề cười hỏi hấn ta.

Bách Lý Nghị cười: “Đang nói đến chuyện chỉ sợ là ngày mai cả thiên hạ đều biết, vị Tam hoàng tử điện hạ của Nam Nhạc, tài hoa phong nhã, thanh lãnh cao ngạo, vì muốn theo đuổi một người con gái mà đi so đấu tài nghệ đánh đàn với đầu bài của quán tiêu quan thôi!”

“Ha ha ha... Tính tình của Tam hoàng huynh đệ cũng không như người thường, ta và đệ đương nhiên không hiểu được!” Nói vậy nhưng trong mắt hấn ta lại đầy vẻ trào phúng.

Có đi đâu, đám quý nữ đã sớm ôm lấy ngực mình mà cảm thán, nếu Tam hoàng tử điện hạ có thể làm như thế vì các nàng, thì dù phải chết họ cũng cam lòng. Nghĩ vậy, tất cả đều không hện mà cùng hướng ánh mắt ghen ghét về phía Tô Cẩm Bình!

...

Tô Cẩm Bình liếc mắt nhìn Mộ Dung Song ở cách đó không xa, sau đó khẽ cười bước lên cầu vòng cung. Ở bên cạnh cầu vòng cung có một bóng người áo trắng, đích thị là Lăng Viễn Sơn. Mắt y lẳng lẳng nhìn đóa sen giữa hồ, không biết đang nghĩ gì.

Tô Cẩm Bình đi tới trước mặt hắn ta, lên tiếng chào hỏi: “Lăng công tử!”

Lăng Viễn Sơn hơi ngạc nhiên quay sang nhìn nàng, giọng nói tinh khiết như tuyết liên vang lên: “Cô nương!” Hắn ta khẽ gật đầu như chào hỏi, nhưng trong lòng lại vô cùng kính hãi, một câu “Mọc từ bùn lầy mà không nhiễm, tắm trong nước trong chẳng lúng lờ” của nàng đã khiến y vô cùng rung động, cảm giác này chỉ trong lòng y hiểu được. Người con gái trước mắt đây nhìn mình với ánh mắt đầy tán thưởng, chỉ là tán thưởng thôi, khác với những cô gái khác ngoài tán thưởng ái mộ nhưng còn mang nhiều vẻ khinh thường, giấu cợt hơn. Điệu này đương nhiên cũng khiến y có thêm cảm tình với người con gái này.

“Tài nghệ của Lăng công tử quả nhiên là thiên hạ đệ nhất, tiểu nữ bái phục!” Nói xong, khước mắt nàng còn nhìn thấy Mộ Dung Song nổi giận đùng đùng ở cách đó không xa đang chạy tới, liền ra hiệu cho Linh nhi. Linh nhi hiểu ý vội lui xuống.

Lăng Viễn Sơn khẽ cười: “Tài nghệ của Tam hoàng tử cũng hiếm có trên thế gian, tại hạ không dám nhận.” Tình huống vừa rồi, giờ nghĩ lại y cũng cảm thấy hơi buồn cười.

Nhắc tới cái tên ấu trĩ kia, khước miệng Tô Cẩm Bình bất giác co rút một chút, nhưng đúng lúc nào, Mộ Dung Song đã vọt tới trước mặt Tô Cẩm Bình, tức giận mắng: “Đúng là không biết xấu hổ, thân là tiểu thư danh gia vọng tộc mà giữa ban ngày ban mặt lại chàng chàng thiệp thiệp với một gã đàn ông thân phận thấp hèn, uổng công Kinh Hồng ca ca đối xử với người khác biệt như vậy. Người không biết lễ nghĩa liêm sỉ là gì sao?”

“Mộ Dung tiểu thư, xin ngài nói năng cho cẩn thận, chúng sinh bình đẳng, ta không cho rằng những người con cháu danh môn như Mộ Dung tiểu thư và chúng ta thì có gì cao hơn Lăng công tử đâu. Chúng ta đều là con dân của bệ hạ, trước nay bệ hạ đều yêu dân như con, cho nên, dù cho xuất thân của chúng ta cao thấp thế nào, cũng đều là con của Hoàng thượng cả. Mộ Dung tiểu thư nói vậy, là muốn ám chỉ Hoàng thượng bất công với thần dân sao?” Mục đích của nàng là muốn dạy cho Mộ Dung

Song một bài học, nhưng nghe đối phương nói vậy, nàng vẫn không tìm được muốn lên tiếng vài câu vì Lăng Viễn Sơn.

Những lời này đương nhiên khiến Lăng Viễn Sơn cảm thấy lòng mình ấm áp, cảm động nhìn người trước mặt, chúng sinh bình đẳng ư? Y đã quen với những ánh mắt khinh bỉ, thật không ngờ thế gian này vẫn còn có người đặt y ở vị trí ngang hàng, vừa kinh ngạc, cũng vừa xúc động.

“Người cũng bảo vệ y quá nhỉ, người có biết y là ai không? Y là người của công chúa Bình Dương, là người người có thể nghĩ tới được sao? Thật không biết vì sao Kinh Hề ca ca lại coi trọng một người như người! Ta nói cho người biết...” Mộ Dung Song chỉ thẳng vào mũi Tô Cẩm Bình quát mắng ầm ỹ.

Tô Cẩm Bình nhìn Linh nhi sau lưng ả, khóe môi cong lên nụ cười quỷ dị: “Mộ Dung cô nương, xin cô đừng nói quàng nói xiên, công chúa Bình Dương là kim chi ngọc diệp, sao cô có thể nói ra mấy lời vô lý như thế, để truyền ra ngoài sẽ rất có hại cho danh dự của công chúa Bình Dương.”

Mộ Dung Phong ở cách đó không xa cảm thấy có gì đó không ổn, muốn bước tới nhắc nhở tiểu muội nhà mình, nhưng Mộ Dung Song đã nói trước: “Hừ, nhìn người thế này là biết rồi, thật sự nhìn trúng y rồi hả? Ta nói cho người biết, công chúa Bình Dương mang lòng ái mộ với gã đàn ông này, cả thiên hạ đều biết, vậy mà người còn muốn tranh cướp một gã đàn ông thấp hèn với công chúa Bình Dương, quả nhiên là vô sỉ đến cùng cực!”

“Mộ Dung Song!!!” Tiếng quát to vang lên, trong giọng nói mang theo sự phẫn nộ nồng đậm, chính là giọng nói của công chúa Bình Dương. Công chúa Bình Dương hung hăng trừng mắt nhìn ả, vô sỉ đến cùng cực à? ả ta mắng mình hay là mắng vị biểu tiểu thư Vân gia kia? Nhưng, khiến nàng ta khó tha thứ nhất là, Lăng Viễn Sơn, người đàn ông mà nàng ta yêu thích, ngay cả mình còn không nở nhú mày với y, vậy mà bị tiện nhân Mộ Dung Song này ra sức chế nhạo. Hôm nay Bình Dương nàng không lấy mạng ả không thôi!!!

Mộ Dung Song biến sắc, quay đầu nhìn sắc mặt giận dữ của công chúa Bình Dương, nhớ tới mấy lời mình vừa nói, sống lưng không khỏi lạnh

toát: “Công chúa điện hạ, ta...” Vừa rồi ả bị Tô Cẩm Bình chọc tức đến mất hết chừng mực nên mới...

Công chúa Bình Dương sao còn có thể nghe lọt tai mấy lời của ả, bước nhanh tới tát “bốp” một cái thật mạnh vào mặt ả: “Tiện nhân còn dám đặt điếu vờ hoàng thất, người đâu, kéo ả xuống đánh chết cho bản công chúa!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 5.1

Công chúa Bình Dương rất được phụ hoàng sủng ái, hơn nữa, thân phận cao quý, muốn trừng trị một ả Mộ Dung Song nói năng ngông cuồng đương nhiên là không nói đùa.

“Không, công chúa điện hạ, thần nữ không cố ý, thần nữ...” Mộ Dung Song luống cuống, sợ hãi kêu lên.

Mộ Dung Phong và mấy huynh đệ Mộ Dung gia vội bước tới cầu xin: “Công chúa điện hạ, tiểu muội chẳng qua nhất thời lỡ lời, hơn nữa, nàng không chỉ là tiểu thư phủ Trấn quốc công, còn là Hoàng tử phi đích thân Hoàng thượng tứ hôn cho Tam hoàng tử điện hạ, xin ngài trừng trị nhẹ tay!”

“Hoàng tử phi sao? Thiên hạ đều biết bản cung đã sớm từ hôn rồi.” Một câu nói nhàn nhạt truyền tới, chỉ đang trấn thủ lại một thực tế mà thôi. Ngay sau đó, bóng người tao nhã vô song kia mới xuất hiện trong tầm mắt của mọi người ở đây.

“Tam hoàng tử điện hạ, ngài đừng khinh người quá đáng!” Mộ Dung Hạo không kịp liếc nhìn tiến lên nói. Chẳng qua chỉ là một Hoàng tử vừa về nước không quyền thế lại còn mù hai mắt, thế mà hết lần này đến lần khác đập vỡ thể diện của Mộ Dung gia bọn họ, phủ Trấn Quốc công bọn họ cũng đâu phải quả hồng mềm mại người giày xéo chứ!

Hắn ta vừa dứt lời, đôi mắt đẹp như trăng của người kia thân nhiên quét về phía hắn ta, trong mắt mang theo vẻ khinh bỉ và coi rẻ nồng đậm, giống như bậc vương giả đang khinh bỉ một con kiến, cảm giác áp bức khiến Mộ

Dung Hạo không thể nói được câu thứ hai, lửa giận ngập trời biến thành hoảng sợ, ngăn người nhìn hắn. Ánh mắt đó, dưới ánh mắt chăm chú của hắn, bản thân mình dường như không có chỗ nào để ẩn nấp, hèn mọn, nhỏ bé như hạt bụi vậy!

Hiện giờ công chúa Bình Dương đang trong cơn tức giận, đương nhiên nàng ta biết Mộ Dung Song là con gái trưởng của phủ Trấn quốc công, nếu thật sự bị đánh chết, chính mình cũng không thoát được cảnh bị phụ hoàng trách mắng. Nhưng, nếu nàng ta bị người khác nói như vậy thật ra cũng chẳng có gì, mà người đàn ông nàng ta yêu thương lại bị tiện nhân Mộ Dung Song này làm nhục như vậy, dù có nhịn được cũng không thể nhịn nữa! Cuối cùng, nàng ta giận dữ quát: “Kéo xuống, đánh bốn mươi trượng lớn!” Bốn mươi trượng, đối với một thiên kim nhà quan mà nói, dù không chết cũng chỉ còn lại nửa hơi thở, cho nên, sống hay chết còn phải xem vận may của Mộ Dung Song.

Ngay sau đó, một vài hạ nhân bước tới, Mộ Dung Song gào lên: “Ai dám đánh ta, ta chính là tiểu thư phủ Trấn quốc công, không, ta còn là quận chúa Mộ Dung của Bắc Minh...”

À ta vừa nói vậy, trong mắt công chúa Bình Dương thoáng xuất hiện vẻ do dự, quả thật, đối phương là quận chúa Bắc Minh, nếu thật sự đánh để xảy ra chuyện gì, chỉ e không dễ dàng mà nói năng với bên Bắc Minh.

“Mấy lời này của Mộ Dung tiểu thư đúng là vô lễ, sao hả, quận chúa Bắc Minh thì cao quý hơn công chúa điện hạ của Nam Nhạc ta sao?” Tô Cẩm Bình cười nhạt nhìn ả.

Nàng vừa nói vậy, không chỉ Mộ Dung Song căm hận nhìn Tô Cẩm Bình, mà ba huynh đệ Mộ Dung gia cũng căm hận nhìn nàng. Mộ Dung Phong bước tới: “Vị cô nương này, dù tại hạ không biết tiểu muội đắc tội cô thế nào, nhưng oan gia nên giải không nên kết, làm người phải có lòng khoan dung, xin cô nương giơ cao đánh khề.”

Muốn nàng có lòng khoan dung, giơ cao đánh khề sao? Vậy lúc trước khi giết Thiên Ưc, ả có từng nghĩ tới chuyện giơ cao đánh khề? Nàng cười lạnh, chậm rãi nói: “Mộ Dung công tử nói thế nào vậy, rõ ràng là Mộ Dung

tiêu thư hạ thấp danh dự của công chúa Bình Dương trước mặt mọi người, công chúa muốn trừng phạt nàng ta, có liên quan gì tới ta chứ? Chẳng qua ta chỉ đang nhận xét thôi mà, chỉ đáng thương cho Lăng công tử, vô duyên vô cớ bị liên lụy.”

Nhận xét, hay cho một câu nhận xét, nhẹ nhàng vài từ đã phá hỏng luôn con đường sống duy nhất của tiêu muội, bốn mươi trượng này hạ xuống, không ai nói chắc được rằng có còn mạng hay không.

Những lời này hiển nhiên cũng kích thích công chúa Bình Dương, nàng ta liếc nhìn Lăng Viễn Sơn đứng yên bên cạnh không nói gì, sắc mặt y lạnh nhạt như đã sớm quen với sự khiêu khích giễu cợt của những người đó dành cho mình, điếu này khiến trong lòng nàng ta xót xa, sự oán hận đối với Mộ Dung Song càng sâu hơn, hung dữ nói: “Lôi ả xuống cho bản cung, đánh thật mạnh vào!”

Ngay sau đó, Mộ Dung Song gào thét bị hạ nhân lôi xuống.

Khi ngang qua người Tô Cẩm Bình, ả hung dữ quay đầu trừng mắt nhìn nàng, nhưng đối phương lại đáp lại ả bằng một nụ cười khát máu, giọng nói nhỏ đến mức chỉ có hai người nghe thấy: “Mộ Dung Song, đừng để bị đánh chết dễ dàng. Trò chơi giữa ta và ngươi, chỉ mới bắt đầu thôi! Nếu ngươi chết, chơi sẽ mất vui!” Dứt lời, nàng cũng nhìn thấy sự oán hận nồng đậm dâng lên trong mắt đối phương đúng như ý muốn.

Sự oán hận này lại châm lên ngọn lửa hưng phấn trong mắt Tô Cẩm Bình, hận đi, cứ hận đi, nếu chỉ có một mình ta cứ mãi đắm chìm trong ngọn lửa thù hận, chẳng phải là rất không công bằng sao? Phải cùng nhau hận mới thú vị!!!

Cũng đúng lúc này, bên tai nàng vang lên một giọng nói thánh khiết như hoa sen: “Đừng đánh mất bản thân!”

Mấy chữ này, người ngoài nghe không hiểu, nhưng Tô Cẩm Bình lại hiểu, đừng đánh mất bản thân, y đã nhìn ra rằng nàng đang trở nên điên cuồng sao? Còn đang hoảng hốt, tay của nàng bỗng được một bàn tay lạnh lẽo như băng cầm lấy, tuy đầu ngón tay không hề truy đến cảm giác ấm

áp, nhưng lại cho nàng cảm giác bình yên đến lạ thường. Tay áo của hai người rất rộng, vì thế mọi người chỉ cho rằng họ đứng hơi gần nhau thôi, cũng không biết họ đang cầm tay nhau.

Tô Cẩm Bình quay đầu nhìn hẩn một cái, lại thấy trên mặt hẩn hơi ửng hồng, nàng cười thẫn, cái người này ngoài những lúc ấu trĩ cũng có lúc rất đáng yêu đấy chứ! Lăng Viễn Sơn đứng bên cạnh, liếc nhìn bọn họ một cái rồi nói với công chúa Bình Dương: “Công chúa điện hạ, tại hạ phải về rồi.”

“Viễn Sơn, ta...” Công chúa Bình Dương bước lên từng bước, muốn nói gì đó nhưng lại ngại ở đây có nhiều người, muốn nói cũng khó mà nói được.

Trong đôi người tinh khiết như thủy tinh của Lăng Viễn Sơn chỉ có một vẻ lãnh đạm, cuối cùng chậm rãi nói: “Công chúa, mọi việc phải tùy vào duyên phận, không thể gượng ép được.” Nói xong, y quay người bước đi, hoàn toàn không hề để vị công chúa của Hoàng tộc này vào mắt, hoặc là nên nói, ngay cả sinh tử của chính mình y cũng không hề đặt vào mắt.

Môi của Tô Cẩm Bình lúc này khẽ cong lên một chút, như nhìn thấy chuyện gì đó thú vị. Ánh mắt này không để người khác thấy, nhưng lại không thoát được ánh mắt của người bên cạnh mình. Đôi mắt xám bạc chột lóe tia sáng lạnh, nhìn về bóng lưng của Lăng Viễn Sơn cũng chứa đựng sát ý.

Bên ngoài cửa vang lên từng tiếng kêu gào thảm thiết của Mộ Dung Song, kêu đến mức không ít thanh niên ở đây đều có chút không đành lòng, dù sao đó cũng là đệ nhất mỹ nhân của Nam Nhạc, cũng là nữ thần của không ít người trong số bọn họ. Giờ ả bị đánh như vậy, nói không đau lòng thì tuyệt đối không thể. Một lúc lâu sau, người phụ trách thi hình mới hạ màn che xuống, Mộ Dung Phong và Mộ Dung Hạo vội vội vàng vàng chạy tới đỡ Mộ Dung Song. Mộ Dung Hoa thì chỉ thờ ơ phe phẩy cây quạt của mình.

Đám hạ nhân đến trước mặt công chúa Bình Dương bẩm báo: “Công chúa điện hạ, đã đánh xong bốn mươi trượng rồi ạ!” Điêu kỳ quái là vị

thiên kim đại tiêu thư kia không chết đã đành, thậm chí còn không cả ngất nữa.

Công chúa Bình Dương vẫn còn đang chìm đắm trong câu nói kia của Lăng Viễn Sơn, “mọi việc phải tùy vào duyên phận, không thể gượng ép được”, y muốn mình đừng cố gắng ép buộc y sao? Chợt nghe tiếng hạ nhân bẩm báo, nàng ta hơi chán nản khẽ gật đầu. Mọi người cũng hiểu dưới tình huống này cứ tiếp tục ở lại cũng không tự nhiên, mà thời tiết vốn không tệ lắm lúc này lại chợt có mưa phùn, vì thế đám tài tử giai nhân cũng tìm được lý do cáo từ. Tất cả đều đứng dậy cáo từ công chúa Bình Dương.

Công chúa Bình Dương cảm thấy hơi khó chịu nên không giữ họ lại, tiễn họ ra đến cửa, mưa lại càng lúc càng to, công chúa Bình Dương khẽ nhíu mày: “Mưa to thế này, hay là các vị chờ ngót mưa rồi hãy về?”

“Không sao, mọi người đều ngồi xe ngựa đến đây, hạ nhân cũng đều cầm theo ô mà.” Bách Lý Thần cười đáp, khuôn mặt trẻ con xinh xắn thoát nhìn đáng yêu vô cùng.

Công chúa Bình Dương khẽ gật đầu: “Nếu đã vậy thì mọi người sẽ không giữ thêm nữa, các Hoàng huynh đi đường cẩn thận.”

Đám người Bách Lý Hằng gật đầu, Bách Lý Nghị lại quay sang nói với Tô Cẩm Bình: “Thượng Quan cô nương, mưa lớn thế này, không biết bản điện hạ có thể có vinh hạnh được tiễn nàng một quãng đường không?”

Điều này khiến những ánh mắt ghen ghét của nhóm quý nữ vốn đã đặt lên người Tô Cẩm Bình, giờ phút này càng nồng đậm hơn. Rồi cuộc người con gái này là ai chứ? Đột ngột xuất hiện giữa tầng lớp thượng lưu quý tộc, cướp đi toàn bộ sự dịu dàng của Tam hoàng tử điện hạ đã đành, còn cướp cả ánh mắt của Thất hoàng tử nữa!

Tô Cẩm Bình đang định lên tiếng từ chối khéo thì giọng nói lạnh tanh của Bách Lý Kinh Hằng đã vang lên: “Không cần, Cẩm nhi đã có bản cung hộ tống rồi.”

Cầm nhi ư? Những người đứng đây đều giật mình, tục danh của cô nương nhà người ta có thể tùy tiện gọi như vậy sao? Mà Tam điện hạ gọi nhẹ nhàng như thế, đương sự Tô Cầm Bình cũng ra vẻ thờ ơ lạnh nhạt như đã quen từ lâu vậy.

Người Mộ Dung gia thấy vậy khẽ hừ lạnh rồi đưa Mộ Dung Song bị thương nặng mặt đây về bi thương đi trước.

Mọi người đều gật đầu cáo từ nhau định ra khỏi mái hiên. Đúng lúc này, trong cơn mưa to gió lớn, một bóng người màu vàng nhạt vội vàng chạy tới, chỉ chớp mắt một cái liền nhào vào lòng Bách Lý Kinh Hồng: “Ca ca, huynh về rồi, Dung nhi rất nhớ huynh!”

Lông mày Bách Lý Kinh Hồng khẽ nhíu lại, từ trước đến giờ hắn không thích người khác chạm vào hắn, vừa rồi nếu không phải vì hắn cảm thấy cô gái này nhìn hơi quen quen nên thoáng thất thần, thì cũng sẽ không để nàng ấy bổ nhào vào lòng như thế.

Tô Cầm Bình đứng bên cạnh hơi nheo mắt lếc bọn họ một cái, trong mắt đây vẻ không vui! Đúng thế, là không vui!!! Nàng đã từng nói, người đàn ông của nàng, ai muốn chạm vào, chết, ai dám mơ tưởng, sống không bằng chết. Cô gái này, lại là cọng cỏ nào chứ?!

Hắn đẩy cô gái trong lòng ra, thờ ơ hỏi: “Cô là?”

“Tam hoàng huynh, ngay cả Dung nhi mà cũng không biết sao, trước đây con bé thích nhất là bám theo huynh mà!” Bách Lý Thiên cười nói.

Lúc này Linh nhi mới lặng lẽ ghé vào tai Tô Cầm Bình nói: “Bách Lý Dung, công chúa Dung Nguyệt, là muội muội ruột cùng một mẹ với điện hạ.”

Nghe câu này xong sát khí trên người Tô Cầm Bình mới hơi nín xuống.

“Dung nhi? Đã lớn thế này rồi sao?” Giọng điệu vẫn lãnh đạm nhưng có mang một chút vui mừng. Năm đó khi hắn rời khỏi Nam Nhạc, nha đầu này còn chưa quá hai tuổi.

Bách Lý Dung gật đầu, nhưng chỉ trong giây lát, nước mắt đã dâng đầy trong đôi mắt trong trẻo kia: “Ca ca, mẫu phi, mẫu phi...”

“Ta biết.” Trong đôi mắt sáng của hắn cũng thoáng xuất hiện vẻ đau đớn, thản nhiên nhìn nàng ấy một cái: “Về đi, sau này mưa lớn như vậy thì đừng ra ngoài.” Tuy là muội muội ruột, nhưng tính cách thanh lãnh của hắn khiến cho hắn chỉ nói thêm một câu rồi không có ý muốn nói tiếp nữa.

Không biết vì cái lông gì mà Tô Cẩm Bình đứng bên cạnh nhìn hình ảnh này đột nhiên lại cảm thấy rất khó chịu. Tuy biết nha đầu chết tiệt kia là muội muội ruột của Bách Lý Kinh Hông, nhưng với người vốn chỉ biết nói chuyện với một mình nàng như Bách Lý Kinh Hông mà nói, hiện giờ bỗng nhiên đi nói chuyện với người khác, dù là muội muội ruột thì nàng cũng không cao hứng!

“Vâng!” Bách Lý Dung ngoan ngoãn gật đầu, thật ra nàng ấy cũng chưa thân thuộc với ca ca này, nhưng lại có cảm giác vô cùng ỷ lại, đặc biệt là sau khi mẫu phi qua đời, người trong Hoàng tộc đấu đá với nhau thì vị ca ca cùng mẹ với nàng ấy đương nhiên cũng sẽ trở thành người thân duy nhất của nàng ấy. Vì vậy, cảm giác ràng buộc giữa người thân với nhau càng mạnh mẽ hơn.

Lúc này, đám cung nữ thái giám của nàng ấy mới đuổi tới nơi: “Công chúa, chúng ta hãy cung thôi. Nếu để hạ biết ngài lên chạy tới đây thì sẽ bị phạt mất.”

“Ca ca, huynh đưa muội về cung được không?” Bách Lý Dung ngẩng đầu nhìn Bách Lý Kinh Hông, trong mắt chứa chút hy vọng và cầu khẩn, giống như người phiêu bạt trên biển rộng nhiều năm đột nhiên nhìn thấy một gốc cây khô đang trôi vậy. Ánh mắt này ngay cả Tô Cẩm Bình cũng không đành lòng từ chối.

Bách Lý Kinh Hông đang muốn lên tiếng, Tô Cẩm Bình lạnh lùng nói: “Vậy cũng không phiến Tam hoàng tử đại giá đi tiễn người vô công vô việc như ta. Biểu tỳ, chúng ta đi thôi!” Nàng vừa nói câu này, ngay cả Linh Nhi cũng hơi giật mình, cô nương làm sao vậy? Không phải đã biết rõ đây là muội muội của điện hạ sao? Sao mũi thuốc nổ vẫn nung nặc thế này?

Tô Cẩm Bình vừa dứt lời, đám hạ nhân phủ Tề quốc công liền càn ô chạy tới đón các nàng. Bách Lý Kinh Hằng nhất thời dở khóc dở cười, nàng tức giận sao? Nhưng vừa rồi chính mình cũng đâu có định đưa Dung nhi về đâu: “Cẩm nhi!!!” Hai chữ nhẹ nhàng vang lên từ miệng hắn, mang theo sự lo lắng nhẹ nhàng không dễ phát hiện ra.

Gân xanh trên trán Tô Cẩm Bình nẩy lên vài cái, sao hả? Muốn nói là khó khăn lắm mới gặp lại thân nhân nên phải cho mình leo cây một lần sao? Nàng lạnh lùng quay lại: “Không biết Tam hoàng tử điện hạ có gì cần chỉ giáo?”

“Ta đưa nàng về” Tuy nói là thấy nàng có vẻ ghen tuông hắn cũng hơi vui sướng, nhưng nhìn nàng không vui, trong lòng hắn cũng rất khó chịu.

Hả? Không tiền muội muội của hắn sao? Chẳng lẽ là mình quá tiểu nhân sao?

“Ca ca!” Bách Ly Dung dậm chân tức giận, nhiều hơn nữa là cảm giác không dám tin rằng ca ca ruột của mình sẽ bỏ rơi mình như vậy: “Người con gái kia là ai?”

“Hoàng tẩu của muội.” Không bận tâm đến nhiều người đang ở đây, hắn lạnh lùng nói mấy chữ đó rồi đưa bàn tay thon dài ra đón lấy ô trong tay hạ nhân phủ Tề quốc công, tự mình che trên đầu nàng.

Mọi người đều hít một hơi lạnh, đặc biệt là những người biết thân phận của Tô Cẩm Bình đều cảm thấy hoa mắt váng đầu. Chẳng qua chỉ là một vị biểu tiêu thư của phủ Tề quốc công, hoàn toàn không có nhiều tác dụng với việc đoạt vị, Tam điện hạ lại nói ra như thế, chẳng lẽ ngài ấy điên rồi sao?

Lúc này Tô Cẩm Bình mới cảm giác lửa giận của mình vơi đi, nghiêng đầu nhìn hắn một cái, phun ra một câu khiến cho mọi người vốn đang vô cùng kinh hãi càng cảm thấy như có sét đánh ngang trời: “Ta đừng ý rồi sao?” Hình như mình còn chưa đừng ý giả cho hắn mà? Ngày đó nàng chỉ hứa với hắn một đời một kiếp, cũng không nói nhất định sẽ cho hắn một danh phận. Hơn nữa... sao nàng không biết cái hàng thích ra vẻ này còn có lúc... phóng khoáng như thế chứ?...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 5.2

Hắn nghe vậy, sắc mặt lãnh đạm không đổi, trên mặt đều là vẻ không để ý nhưng lại nhẹ nhàng nói: “Rồi sẽ có lúc nàng đừng ý.” Giọng nói lạnh lùng lại mang theo vẻ vô cùng tự tin, đôi mắt xám bạc nhìn Tô Cẩm Bình chăm chú, không phải ánh mắt muốn nhưng không có được, mà là ánh mắt đương nhiên như đang nhìn vật thuộc về mình vậy. Nàng vốn là của hắn!!!

Linh nhi trước giờ vốn luôn lạnh nhạt lúc này cũng chỉ hận không thể che mặt mình đi, ngượng chết đi được, điện hạ thật cỏi mở quá. Mà khiến cô ấy ca thán hơn chính là Tô Cẩm Bình ấy, có cô nương nhà ai nghe được câu đó mà không xấu hổ đến đỏ bừng má ngọc chứ, vậy mà sắc mặt nàng vẫn rất thờ ơ, giống như chưa có chuyện gì xảy ra vậy.

Bách Lý Thần cười nói: “Được rồi, Dung nhi, nếu Tam hoàng huynh muốn đưa giai nhân về phủ thì để Tứ hoàng huynh đưa muội về đi.”

“Không! Muội muốn Tam hoàng huynh đưa!” Tam hoàng huynh là ca ca ruột của nàng ấy, vì sao không đưa nàng ấy về mà lại để người ngoài tới nhận chứ?

Tình cảnh này cũng hơi căng thẳng, công chúa Bình Dương bước lên nói: “Hay là thế này đi, Tam hoàng huynh và biểu tiêu thư phủ Tề quốc công cùng đưa Hoàng muội về đến cửa Hoàng cung, sau đó Tam hoàng huynh lại đưa vị cô nương này về phủ Tề quốc công, được không?”

Biện pháp này coi như là biện pháp hợp lý nhất, nhưng đúng lúc này, trên không trung bỗng vang lên tiếng sấm sét, tia chớp xẹt trên không trung. Dưới màn mưa, sắc mặt Tô Cẩm Bình chợt trắng bệch, ngay cả cơ

thể cũng thoáng hơi run lên. Bách Lý Kinh H ồng đứng cạnh nàng cũng phát hiện ra, vội ôm lấy nàng, ô trong tay rơi xuống đất, bước nhanh vài bước đến xe ngựa của mình, đương nhiên không để ý đến mọi người ở đây, cũng để lại ánh mắt đ ầy phần hận của Bách Lý Dung! Đó rõ ràng là ca ca nàng ấy, người kia là cái gì? Là cái gì chứ?!!!

Mọi người vẫn còn ngẩn ra đứng ngoài cửa nhìn chiếc ô rơi trên đất, lắng lư qua lại trên mặt nước. Chuyện này... Ngay sau đó, ánh mắt mọi người đ ều hướng về chiếc xe ngựa kia, sạch sẽ nh ả nh ặt, đúng là phong cách của người nọ. Tình hình này rốt cuộc là sao?

Bây giờ Vân Lãnh Ngưng mới phản ứng kịp, vội nói với Linh nhi đang ngó người đứng bên cạnh: “Còn không mau mau đi theo cô nương nhà ngươi một chút!” Nói gì thì nói, Thượng Quan Cẩm cũng là một cô nương khuê các chưa gả, bị một người đàn ông bế vào xe ngựa của mình, nếu bên cạnh còn không có nha hoàn đi theo thì dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được!

Linh nhi đang bị điện hạ nhà mình làm cho sợ đến mất hồn lạc phách giờ mới giật mình, vội vàng chạy đến chiếc xe ngựa kia. Ngay khi cô vừa lên xe ngựa, chiếc xe đó cũng nhanh chóng phóng đi, chỉ trong nháy mắt đã biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Bên trong xe ngựa, người đàn ông tuyệt mỹ mặc áo trắng siết chặt hai tay ôm lấy Tô Cẩm Bình. Hắn có nhớ nàng từng nói mình sợ sấm sét, mà nhìn dáng vẻ của nàng hiện giờ, đúng là sợ hãi đến cùng cực. Sắc mặt Tô Cẩm Bình trắng bệch, trên trán cũng liên tục đổ mồ hôi lạnh, túm chặt lấy vạt áo hắn, thần sắc hoảng hốt như túm lấy khúc cây khô trôi nổi cuối cùng.

Giọng nói thanh lãnh của hắn vang lên bên tai nàng: “Đừng sợ, có ta đây rồi.” Có đi đâu, mấy chữ này lại như kích động ký ức nào đó của nàng, không chỉ không thể an ủi được nàng, ngược lại còn làm cho nàng như phát điên đẩy hắn ra: “Cút đi! Cút đi!”

Hắn khẽ nhíu mày, lần trước khi giông tố, nàng cũng rất sợ hãi nhưng không giống như hôm nay, y như đã mất hết lý trí vậy. Nghĩ vậy, hắn cũng

hơi cuống, cứ ôm chặt lấy nàng dù nàng đẩy thế nào hắn cũng không buông ra. Trong đôi mắt xám hiện lên vẻ kiên nghị, nhẹ nhàng nói bên tai nàng: “Cầm nhi, tin ta. Dù nàng đã trải qua chuyện gì, dù nàng đã từng gặp cảnh ngộ thế nào, nhưng nàng phải tin rằng, ta vĩnh viễn không phản bội nàng!”

Ta vĩnh viễn không phản bội nàng! Câu nói đó như một tia sét đánh thẳng vào trong tim nàng, đập vỡ ảo cảnh mà nàng đang chìm đắm, ánh mắt nàng cũng dần khôi phục sự tỉnh táo, hành động giãy dụa như điên cuồng cũng ngừng lại. Ký ức ập vào trong đầu nàng như thủy triều, đôi mắt phượng lấp lánh nước, lúc này, nàng không còn kiên cường như thường ngày nữa, mà rúc vào lòng hắn khóc òa lên, tiếng gào khóc không có chút hình tượng nào, khóc đến xé gan xé ruột.

Hắn chỉ lặng lẽ ôm nàng, bàn tay thon dài vuốt nhẹ tóc nàng, để mặc nàng phát tiết cảm xúc trong lòng mình. Hắn không biết vì sao nàng lại cảm thấy chật vật đến vậy, nhưng hắn biết, sau khi khóc xong, bóng ma trong lòng nàng nhất định sẽ vơi bớt đi một chút.

Bên ngoài xe, Phong vội vàng thúc xe ngựa, Linh nhi ngồi bên cạnh hắn ta. Từng giọt mưa ào ào đổ xuống, nhưng vì mái hiên trước của xe ngựa này được thiết kế đặc biệt nên bọn họ cũng không bị dính mưa. Có đi đâu, nghe âm thanh bên trong xe ngựa, bọn họ cũng hơi khốn đốn, tình hình thế này cũng không thể quay về phủ Tề quốc công được, nếu không ắt sẽ truyền ra những lời đồn không tốt. “Quay về phủ Tam hoàng tử đi.” Giọng nói của Linh nhi vang lên.

Phong quay sang nhìn cô ấy một cái, cuối cùng cũng không khỏi không tỏ vẻ đồng ý, dường như cũng chỉ có cách đó.

...

Phủ Tam hoàng tử.

Trời đã ngớt mưa, Tô Cầm Bình cũng khóc đến mệt mỏi, từ gào khóc đau đớn biến thành sụt sịt sụt sịt, nước mắt nước mũi chảy ướt đầm cả y

phục của hắn, mà hắn trời sinh vốn có bệnh sạch sẽ lúc này lại không hề bận tâm. Linh nhi vén màn xe lên, hắn liếc nhìn nữ nhân bước ra khỏi xe ngựa.

Vào phòng ngủ, hắn ngồi xuống mép giường, còn nàng ngồi trên đùi hắn. Sau đó, không gian im lặng đến quỷ dị, hắn không hỏi nàng cũng không nói. Tô Cẩm Bình chỉ yên lặng dựa vào ngực hắn, lắng nghe tiếng tim hắn đập. Một lúc lâu sau, nàng mới nói: “Chàng không hiểu kỳ vì sao ta lại khóc sao?”

“Ta... chờ nàng chủ động nói cho ta biết.” Giọng nói thanh lạnh bay bay bên tai nàng, tuy vẫn thờ ơ nhưng có thể nhận ra vẻ lo lắng ẩn chứa trong đó.

Tô Cẩm Bình khẽ cười một tiếng, dường như nói cho hắn biết cũng không phải là không thể. Nàng hít sâu một hơi đang chuẩn bị nói, hắn lại đột ngột lên tiếng: “Nếu không muốn nói thì đừng nói, quên đi là được.” Nếu nói ra kỷ ức kia khiến nàng thống khổ, hắn thà không biết còn hơn.

“Nhưng ta muốn nói cho chàng biết!” Nàng không muốn giữa bọn họ có bí mật gì, cho nên muốn nói cho hắn. Không chờ hắn nói tiếp, nàng liếc nhìn nhỏ: “Mười bốn năm trước, có một đôi vợ chồng nhận nuôi một cô bé. Đôi vợ chồng đó rất giàu có, nhưng lại không có con. Từ đó về sau, cô bé kia được họ đối xử như con gái ruột thịt, không khác gì công chúa, được nâng niu trong lòng bàn tay, nhưng vì cô bé chỉ là đứa bé được nhận nuôi, nên những đứa trẻ xung quanh đều không thích cô ấy, cũng khinh thường cô ấy. Cho đến khi cô ấy trưởng thành, vào năm cô ấy mười bốn tuổi, bị người ta phát hiện ra cô ấy có khả năng thôi miên, chàng biết thôi miên là gì không?”

Nói đến đây, nàng bỗng ngừng đầu nhìn hắn, hắn nghe vậy khẽ nhíu đôi mày đẹp nhớ lại ngày ấy ở hoàng cung Đông Lăng, cũng chính là ngày mình giúp nàng đã thấy tình cảnh kỳ quái đó, cung nữ kia giống như bị ma nhập vào, chẳng lẽ là cái đó?

“Đó là chỉ nhìn vào mắt người ta, nhưng thậm chí có thể xuyên thấu được linh hồn họ, sau đó khiến họ nói ra những điều mà mình muốn biết trong khi họ không hề có ý thức gì cả. Thậm chí, còn có thể thông qua thuật

thôi miên để sử dụng đối phương tình nguyện làm việc theo ý mình dưới trạng thái vô thức, sau khi làm xong, người đó cũng hoàn toàn không hề hay biết gì về hành vi của mình.” Tô Cẩm Bình chậm rãi nói những lời này, chờ xem cảm xúc trên mặt hắn.

Nhưng hắn vẫn rất bình tĩnh, không nói câu nào, trên mặt không có vẻ kinh ngạc hay kỳ quái gì, chỉ lẳng lặng chờ nghe nàng nói tiếp, chỉ là, bàn tay đang nắm tay nàng bất giác siết chặt hơn, không phải sợ hãi, mà là đau lòng... Hắn biết, cô bé mà nàng nhắc đến là chính nàng. Hắn cũng biết, khi nàng nói ra những đi ều này với mình, trong lòng nàng phải nhận sự đau đớn đến nhường nào.

“Theo lẽ thường, cô bé kia trở thành bậc thầy thôi miên quốc tế, những người xung quanh vốn khinh thường cô, lúc này đều bắt đầu e ngại cô ấy. Cô ấy cũng không bận tâm, cho đến buổi tối một ngày kia... Ngày đó, mưa rất to, sấm sét đầy trời, cô gái đang ngủ chợt nghe một tiếng hét thảm thiết. Sau đó, cô ấy vội vàng ng ồi dậy, chạy ra ngoài thì thấy... thấy...” Tay phải nàng túm chặt lấy cánh tay hắn, siết rất chặt, chặt đến mức khiến hắn hơi đau. Hắn đưa tay kia ra nắm lấy tay trái của nàng, giống như muốn truyền cho nàng dũng khí vô tận.

“Thấy bố mẹ nuôi của cô ấy nằm trong vũng máu, trong khoảnh khắc nhìn thấy cô ấy, họ vẫn còn cố nói cô ấy mau chạy đi...” Nói tới đây, mắt nàng trào ra vài giọt chất lỏng trong suốt, ký ức nặng nề trong đầu dồn ép khiến nàng cảm giác như không thở nổi.

Nàng cắn chặt răng, lại nói tiếp: “Sau đó, cô ấy được một người khác cứu, người đàn ông cứu cô ấy rất lợi hại, giết hết đám hung thủ kia, còn nói với cô ấy rằng, hung thủ là do một người khác phái tới, hỏi cô ấy có muốn báo thù không. Cô ấy tin người đàn ông đó, nhận ông ta làm thầy, gia nhập một tổ chức sát thủ có tên là “Lưỡi đao tử thần”. Bằng khả năng thiên phú của mình, cùng với sự nỗ lực và thuật thôi miên, cô ấy nhanh chóng trở thành một sát thủ xuất sắc, thậm chí cuối cùng còn trở thành sát thủ “yêu nghiệt” mà khiến ai vừa nghe tên cũng sợ vỡ mật. Cô ấy có một người đồng hành, gọi là “H ỡ”, hai người cùng hoàn thành vô số nhiệm vụ, là sự hợp tác thân thiết nhất khăng khít nhất, mà thầy của cô ấy cũng là

người cô ấy kính trọng nhất. Thầy nói với cô ấy kẻ nào là kẻ thù, cô ấy sẽ lập tức đi giết họ. Có đi đâu, cuối cùng cô lại phát hiện ra, tất cả chỉ là một ván cờ, một ván cờ do chính người thầy của cô, người mà cô cảm kích nhất thiết lập nên. Ông ta hy sinh bốn tay sát thủ hạng hai, diễn một vở kịch, chính là để mang người có thiên phú dị bẩm còn có cả thuật thôi miên là cô về, giúp bọn họ diệt trừ những người bọn họ không có khả năng giết.”

Trong mắt Tô Cẩm Bình hiện lên sự oán hận mãnh liệt, mà vào thời khắc này, giọng nói lạnh lẽo của hắn vang lên bên tai: “Nàng giết hắn sao?”

“Đúng thế! Ta giết hắn!” Mọi người đều biết nàng đã báo thâm thù cho bố mẹ nuôi của mình, nhưng không ai biết rằng, khi cầm con dao đó vào lòng ngực ông ta, nàng đã thống khổ đến mức nào. Đó là thầy của nàng, là người nàng tôn kính nhất, thậm chí nàng còn từng nghĩ rằng, có thể ông ấy chính là... bố của mình, nhưng nàng lại tự tay chấm dứt cuộc sống của ông ta. “Ta và ‘H ồ’ cùng giết ông ta. ‘H ồ’ nói kẻ thù của ta chính là kẻ thù của cô ta.”

“Đêm hôm đó cũng là một đêm giông tố. Thầy chết, cô bé kia đã báo được thù, rất vui vẻ nhưng cũng rất đau lòng. Vào thời khắc ấy, ‘H ồ’ ôm cô gái vào lòng nói: “Đừng sợ, có tôi ở đây, cậu vẫn còn có tôi.” Chỉ là, sau khi nói xong câu đó, con dao nhỏ trong tay cô ta lại hướng thẳng về phía ngực cô gái kia. Máu tươi văng tung tóe, cô ta cười nói chỉ khi ‘yêu nghiệt’ chết đi, ‘H ồ’ mới có thể trở thành sát thủ đứng đầu thế giới. Có đi đâu, cô ta phải thất vọng rồi, vì ‘yêu nghiệt’ cuối cùng vẫn là ‘yêu nghiệt’, là sự t ần tại mà bất cứ kẻ nào cũng không thể vượt qua, dù ngực trúng một dao, cô ấy vẫn giết chết ‘H ồ’ trong một giây, sau đó ôm thương tích bỏ trốn. Trong trận chiến ấy, cô đã giết hai người, một người là người thầy mà cô ấy tôn kính nhất, một người là đồng hành mà cô tin tưởng nhất. Đối với bất cứ kẻ nào, dù là người thầy và bạn đồng hành của chính mình, cô ấy cũng là ma quỷ không hạ thủ lưu tình!” Nàng chậm rãi nói hết những đi ều này ra, cảm giác nặng nề trong lòng cũng nhẹ nhàng đi nhi ều, chỉ là vẫn nhớ rõ m ặt một sắc mặt của bố mẹ nuôi trắng bệch, cùng với sắc mặt của ‘H ồ’ khi cầm dao vào ngực nàng vào ngày giông tố ấy.

Lúc này hắn mới hiểu vì sao lúc ấy khi mình nói câu nói đó, phản ứng của nàng lại kịch liệt như vậy!

“Từ đó về sau, cô gái không hề tin tưởng bất cứ kẻ nào, dù là ở cùng với ai, cô ấy cũng luôn giữ lại giới hạn của mình, không dễ dàng dùng chân tình mà đối xử nữa.” Đây là lý do vì sao ngay cả “yêu vật” cũng không biết nàng biết thôi miên. Người biết nàng có thuật thôi miên, chỉ có sư phụ và ‘Hồi’, cùng với những người trong cuộc sống trước đây của nàng, những người đã quên mất nàng rồi.

“Cô gái ấy vẫn mơ mơ hồ hồ mà sống tiếp. Đối với cô ấy, ý nghĩa duy nhất của việc sống sót, chính là để hàng năm đi thập cho bố mẹ nuôi một nén hương, dâng lên một bó hoa trước mộ họ. Cho đến một ngày, sau khi cô gái đi làm nhiệm vụ trở về, nằm ngủ trên giường, ngơ ngác ngác nhìn lên đỉnh màn, đột nhiên lại có dự cảm rằng mình ngủ giấc ngủ này rồi sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa. Có đi đâu, cuối cùng cô ấy vẫn tỉnh lại, nhưng lại tỉnh lại trên người một cô gái tên Tô Cẩm Bình, đến một thời đại xa lạ, một nơi xa lạ, đó... là ngày đầu tiên Tô Cẩm Bình tiến cung bị Hách Liên Dung Nhược đánh chết. Ta nhập vào người nàng. Như thế, coi như ta cũng đầu thai nhỉ?”

Nàng vừa dứt lời, vòng tay hắn càng ôm siết nàng chặt hơn, không nói được lời nào. Một lúc lâu sau, giọng nói thanh lãnh mới vang lên bên tai nàng: “Đầu là quá khứ rồi. Còn nữa — ta, Bách Lý Kinh Hồng xin thề tại đây, dù nước Vong Xuyên khô cạn, dù luân hồi trăm năm, ta, Bách Lý Kinh Hồng, cũng vĩnh viễn không phản bội nàng.”

“Nếu có một ngày nào đó chàng phản bội ta, ta thật sự sẽ giết chàng!” Giọng nói không hề có độ ấm của Tô Cẩm Bình vang lên, ánh mắt còn lạnh lùng ghê người hơn cả núi băng trong đông giá.

“Không có ngày nào đó.” Giọng hắn vẫn lạnh lùng như trước nhưng mang theo vẻ kiên định khó giấu được. Im lặng một lúc, hắn chợt ngừng đầu lặng lẽ nhìn nàng.

Rất lâu rất lâu sau, cho đến khi Tô Cẩm Bình nghĩ có phải hắn đang muốn an ủi mình không, thì đôi môi mỏng của hắn bỗng phun ra một câu:

“Nàng vừa mới nói, không tin tưởng bất cứ ai, dù ở bên ai cũng giữ lại giới hạn của mình. Như vậy, đối với ta cũng thế sao?” Vậy ngày đó rời khỏi Đông Lăng, vì sao nàng lại nói ra những lời đó? Hấn vẫn còn nhớ rõ, ngày đó nàng nói, nếu hấn chết, nàng sẽ cùng lên trời xanh cùng xuống suối vàng, sống chết có nhau.

À... câu hỏi này vừa dứt, mặt Tô Cẩm Bình hơi đỏ lên, quay đầu nhìn xung quanh, nói: “Dù với bất cứ ai cũng đều là như thế, nhưng chàng... là ngoài ý muốn!”

“Ha ha...” Tiếng cười sung sướng vang lên từ miệng hấn, nhẹ nhàng êm tai, không khó để nhận ra tâm trạng hiện giờ của hấn cực kỳ tốt.

Nhưng nụ cười này cũng khiến Tô Cẩm Bình vốn hơi ngượng ngùng trở nên ngượng ngùng đến cùng cực! Nàng hung hăng đập một cái thật mạnh vào đầu hấn, quát lên: “Chẳng lẽ chàng không biết vào thời điểm này chàng hấn nên an ủi ta mới đúng sao?! Vì sao lại hỏi cái câu chẳng liên quan gì thế?” Nàng quát to để giấu đi sự xấu hổ của mình.

“Ta biết sai rồi.” Hấn nhẹ nhàng nói, nhưng trong ánh mắt xám bạc lại hiện lên nụ cười狡 hoạt. Cuối cùng cũng làm cho nàng tin tưởng hấn hoàn toàn, hơn nữa còn giúp nàng bước ra từ cảm xúc bi thương ấy, mà quan trọng nhất là, dù hấn có biết lỗi, hiện giờ nàng cũng không có chổi lông gà để trừng phạt hấn nữa.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 5.3

Bốn đại ám vệ ở ngoài cửa cách đó không xa, chợt nghe thấy tiếng quát giận dữ này của Tô Cẩm Bình đều thấy yên lòng. Thật ra, trong lúc còn chưa kịp nhận thấy, thì bọn họ cũng đã coi cô gái kia là chủ nhân của mình, trở thành một nửa của điện hạ rồi, vì thế, khi nhìn thấy nàng nằm trong lòng điện hạ khóc vô cùng thương tâm, bọn họ cũng rất lo lắng, giờ rốt cuộc cũng thở phào được một hơi. Có đi đâu, sau khi thở phào xong, bọn họ đâu làm gì nhỉ? —

“Các huynh nghĩ, có phải điện hạ thật sự không kiên chế được, nên đã làm gì đó với Hoàng tử phi, vì thế...” Diệt xoa cằm, cười rất bỉ ổi.

Khóe miệng Linh nhi giật giật nhìn người đã từng là cấp trên của mình, Diệt đại nhân mà cô vẫn luôn rất kính trọng đột nhiên lộ ra đức hạnh thô bỉ như thế, nhất thời khiến cô cảm thấy đầu óc mình như ngu đi.

Phong nương mày nói: “Lúc ấy điện hạ bế Hoàng tử phi lên xe ngựa, vì mưa quá lớn nên điện hạ nói gì đó mà ta không nghe rõ. Có đi đâu, lại nghe thấy Hoàng tử phi gào ầm lên mấy tiếng “cút đi”, còn nghe được tiếng giấy dựa nữa, không bao lâu sau thì Hoàng tử phi bắt đầu khóc!”

Vừa nói xong, không chỉ hấn ta, tất cả mọi người đều ngẩn ra, chẳng lẽ Diệt đã đoán đúng?! Điện hạ... khụ khụ... vừa dùng sức mạnh sao?!

Ở phương diện này, năng lực cảm nhận của Tu là kém cõi nhất, nhưng lúc này cũng nghe hiểu bọn họ nói gì, nhú đôi mày rậm nói: “Hay là Hoàng tử phi đã mang thai cốt nhục của điện hạ?!”

“Các huynh nghĩ là bé trai hay bé gái?” Đây là giọng của Phong.

“Chắc là bé trai rồi. Điện hạ trả giá đắt như vậy, còn dùng đến sức mạnh, nếu còn không sinh cho chúng ta một vị thiếu chủ, kế thừa y bát của điện hạ thì thiệt thòi quá!” Giọng nói của Diệt.

Sắc mặt Văn hơi phức tạp, lạnh lùng nói: “Sau này phải bảo vệ Hoàng tử phi cho tốt!”

Sau đó, mấy người đàn ông bắt đầu ồn ào hơn, tranh luận xem rốt cuộc là con trai hay con gái, sau này ai bảo vệ Hoàng tử phi, nghiêm nhiên coi là Tô Cẩm Bình đã có rồi...

Đầu Linh nhi đầy vạch đen, nhìn những người từng là cấp trên trực tiếp của mình này, thực sự có cảm xúc muốn bước tới tát cho họ mấy cái, bọn họ thế này là suy nghĩ quá nhiều hay là đầu óc thoát khỏi lộ trình?!

Đúng lúc này, một cô gái có dáng người nhỏ xinh mặc áo hồng bước tới, nhìn dáng vẻ tranh luận hừng khởi của mấy người kia, liếc lườm một cái không hề khách khí, nói: “Diệt đại nhân, ngài tìm thuộc hạ tới có việc gì sao?”

Lúc này Diệt mới ngừng lại, quay đầu nhìn cô ấy, mặt đầy vẻ bi thương nói: “Dĩ Mạch, sau này cô không nhìn thấy ta nữa rồi!”

“Ngài sắp chết à?” Cô ấy đáp lại một câu theo phản xạ, sau đó dưới ánh mắt không dám tin của Diệt, cô ấy lại tiếp câu nữa: “Vậy thì tốt quá!”

Chân Diệt lão đảo suýt thì ngã, khó khăn lắm mới giữ vững được cơ thể: “Không phải ta sắp chết, mà là cô cũng bị đi đầu sang bảo vệ Hoàng tử phi như Linh nhi!”

“À, thất vọng thật!” Hiên Viên Dĩ Mạch đáp một câu dửng dưng như không.

Thất vọng? Thất vọng à? Không phải mình sắp chết thì cô ấy rất thất vọng sao? Khóe mắt nhìn thấy dáng vẻ cười trộm của các huynh đệ, hẳn ta

liền hét to: “Ta muốn ra ngoài trông cảnh Đông Nam, đừng có ai níu kéo ta!!!”

Tiếng cười lớn vang lên...

Thời khắc này, Hủy nấp ở một nơi gần đó nhìn nhóm thuộc hạ của mình, trong mắt cũng đầy ý cười. Từ khi Hoàng tử phi xuất hiện, điện hạ cũng đã nở nụ cười. Mà điện hạ vui vẻ, thì bọn họ cũng hay cười đùa hơn, cô gái kia giống như một tia sáng mặt trời, mang lại cho bọn họ sự hy vọng và ấm áp. Quả thật, cũng rất xứng với điện hạ...

...

“Rầm” một tiếng vang lên, mọi thứ trong phòng Vân Tử Y đều rơi đầy đất, “Dựa vào cái gì?! Dựa vào cái gì?! Thượng Quan Cẩm dựa vào cái gì? Xuất thân không bằng ta, tài năng không bằng ta, trừ khuôn mặt ra, nàng có gì tốt chứ? Vì sao Tam điện hạ chỉ nhìn một mình nàng? Rốt cuộc Vân Tử Y ta kém gì nàng?!”

Thị tỳ bên cạnh nàng ta không dám rên lên một tiếng nào, chỉ đứng ở cửa phòng nhìn nàng ta phát tiết cơn giận. Mỗi lần Đại tiểu thư giận dữ, ai dám nói thêm một câu hoặc hắt hơi một cái cũng sẽ bị kéo ra ngoài xử tử.

Cho đến khi mọi đồ đạc vốn có trong phòng đều bị ném vỡ, Vân Tử Y mới ngừng tay, hít sâu mấy hơi, trên mặt lộ ra nụ cười quỷ dị, Thượng Quan Cẩm, ta sẽ không để cho người cao hứng lâu đâu, ta cam đoan!!!

...

Ở phủ Trấn quốc công lúc này đang bận đến mù trời, Mộ Dung Song bị đánh còn có nửa cái mạng, đại phu đang chữa trị cho ả!

Trấn quốc công Mộ Dung Việt nghe mấy người con trai báo lại, sắc mặt cũng sa sầm xuống. Dù nói thế nào thì Mộ Dung Song cũng là trưởng nữ duy nhất của phủ Trấn quốc công, đã bị Bách Lý Kinh Hằng hạ nhục các kiểu, giờ lại bị đánh đến mức chỉ còn nửa hơi thở để người ta khiêng về, tất nhiên cũng khiến lão tức giận không nhẹ. Lão lạnh mặt nghe Mộ Dung

Phong nói nửa ngày, rồi mới lên tiếng: “Nói vậy, chuyện này là do một tay vị biểu tiêu thư của Vân gia kia bày ra? Nàng và Song nhi cũng có thù riêng sao?”

Thân là một trong các đại thế gia, Mộ Dung gia đương nhiên cũng có hệ thống tình báo cực kỳ rộng, Mộ Dung Phong giới thiệu ngắn gọn thân thế của Tô Cẩm Bình, biết nàng từ đâu đến, nhưng lại không biết vì sao Tô Cẩm Bình biến thành Thượng Quan Cẩm, sau đó lại kể lại chuyện mâu thuẫn giữa Bách Lý Kinh Hồng, Mộ Dung Song và Tô Cẩm Bình, cuối cùng cũng nói đến chuyện Mộ Dung Song và Quân Lâm Mộng cùng giết Thiên Úc.

Mộ Dung Việt nghe xong, cũng cảm thấy không phải chuyện gì lớn. Hôn sự với Tam hoàng tử không có nhà này còn có nhà khác, dù sao, người muốn cưới đệ nhất mỹ nhân Nam Nhạc cũng nhiều vô cùng, kẻ muốn có sự hậu thuẫn của Mộ Dung gia lão cũng không ít, ví dụ như Đại hoàng tử hiện nay thoát nhìn có vẻ có phần thắng nhất chẳng hạn. Mà Thiên Úc chẳng qua chỉ là một thị tỳ, chết thì chết đi, lão cũng không tin sau lần phát tiết này Thượng Quan Cẩm vẫn không chịu thôi.

“Chờ muội muội con tỉnh lại thì khuyên nhủ con bé một chút. Hôn sự với phủ Tam hoàng tử cứ thôi đi, Cẩn phi chết rồi, Mộ gia cũng xuống dốc, Hoàng tử này cũng chẳng còn giá trị gì nữa. Ta vốn cũng chẳng hài lòng với hôn sự này. Còn về Thượng Quan Cẩm kia, dù gì cũng chỉ là một tiểu nha đầu tâm tư hơi xảo quyết một chút, dạy dỗ chút cũng không sao, nhưng tốt nhất là đừng khiến quan hệ với phủ Tề quốc công quá căng thẳng!” Mộ Dung Việt lên tiếng phân phó Mộ Dung Phong.

“Vâng, phụ thân đại nhân!” Đáy mắt hắn ta hiện lên tia lạnh lẽo, hôm nay không cẩn thận nên mới để Thượng Quan Cẩm kia thành công, dù sao cũng là muội muội hắn ta, chẳng yêu thích gì mấy, nhưng cũng vẫn cứ là muội muội. Hôm nay bị đánh không chỉ là thể diện của một mình Mộ Dung Song mà còn là thể diện của cả mấy người bọn họ, nên hắn ta cũng phải khiến nàng trả giá một chút mới có thể nguôi ngoai oán hận được.

...

Trên xe ngựa, Tô Cẩm Bình vẫn ngồi trên đùi Bách Lý Kinh Hồng, một lúc lâu sau nàng mới chợt nhận ra hôm nay bọn họ thân mật quá mức, vội vàng đứng dậy muốn rời khỏi đùi hắn, nhưng cánh tay hắn lại vòng lấy eo nàng khiến nàng không cử động được.

Giọng nói thanh lãnh vang lên sau lưng: “Hôm nay... nàng ghen à?”

“Ai ghen? Ghen với ai?” Tô Cẩm Bình giống như con mèo bị đập trúng đuôi, lập tức to giọng hỏi lại.

“Nàng cứ nói xem?” Giọng nói nhẹ nhàng mang theo ý cười kín đáo, nếu không ghen, sao nàng lại phản ứng mạnh mẽ như thế?

Tô Cẩm Bình ngẩng đầu lườm hắn một cái, thấy sắc mặt hắn vẫn thờ ơ như trước nhưng trong mắt lại hiện rõ ý cười, càng cảm thấy nếu mình thừa nhận rằng mình ghen tuông, thì khuôn mặt kia không phải sẽ to bình thường nữa rồi! Vì thế, nàng nói: “Không có! Tô Cẩm Bình ta chưa bao giờ ghen!” Giọng điệu mườì phần chắc chắn.

“Thật sao?” Lại là một câu hỏi đầy ý cười.

Nàng lặng lẽ nghiêng răng: “Thật!”

“Thật sao?” hắn vẫn chưa từ bỏ ý đồ, nhất định phải bắt nàng thừa nhận mới được.

“Thật!” Trên trán bắt đầu nổi gân xanh.

“Thật sao?”

“Thật cái em gái nhà chàng ấy! Bách Lý Kinh Hồng, có phải chàng lại muốn ăn đòn không?” Nàng hung hăng nghiêng răng gặm lên.

Hắn nghe vậy, im lặng một lúc lâu sau mới thản nhiên nói, sắc mặt rất nghiêm trang: “Chỗ lông gà đã đánh gãy rồi!” Nói xong, trong mắt hắn xuất hiện vẻ đắc ý, không chỉ gãy chỗ lông gà, mà cả kinh thành Nam Nhạc đã không còn tìm được một cọng lông gà nào nữa rồi.

Tô Cẩm Bình ngẩng đầu cười lạnh nhìn hắn: “Có phải chàng còn định nói, không chỉ chổi lông gà bị gãy, mà chàng còn diệt trừ hết cả gà r ấ không?”

Nàng nói vậy, hắn thoáng ngẩn người, lúng túng nói: “Sao... sao nàng biết?” Mặt hắn hiện rõ vẻ xấu hổ.

“Tiểu H ồng H ồng, hình như ta quên ko nói cho chàng biết, trừ lông gà, lông vịt, lông ngỗng, các loại lông đầu có thể làm chổi được. Cho nên tốt nhất là chàng đừng cao hứng quá sớm!” Tô Cẩm Bình nói xong, sắc mặt vô cùng dịu dàng, dịu dàng đến mức khiến da đầu người ta run lên.

“...” Vậy, có phải hắn lại nên diệt trừ hết các động vật có lông không? Dù sao, cả đời này hắn cũng không muốn bị vật kia chiêu đãi lần thứ hai đâu.

Lúc này mưa đã tạnh, người ngoài xe có thể nghe rõ ràng câu chuyện của bọn họ. Phong hơi kinh ngạc nhìn Linh nhi, nhỏ giọng hỏi: “Cô có biết rốt cuộc đêm qua đã xảy ra chuyện gì không? Tối hôm qua sau khi quay về, điện hạ rất kỳ quái...” Hắn ta vẫn nhớ rõ nụ cười quý dị kia, cho đến giờ nhớ lại vẫn cảm thấy da đầu run b ần bật.

Tuy nhỏ giọng, nhưng không thoát được tai của hai người trong xe ngựa, cơ thể người nào đó rõ ràng hơi cứng lại, sau đó dưới ánh mắt trêu tức của Tô Cẩm Bình, gương mặt bạch ngọc ửng h ồng, tối hôm qua đúng là mất hết cả mặt mũi r ấ!

Linh nhi đẩy vẻ th ần bí, đang muốn nói lại chợt nhớ đêm qua khi điện hạ vào phòng cô nương có dặn, “nghe thấy cái gì cũng không cho phép nói ra!” Sắc mặt cô ấy chợt cứng lại, vội vàng lắc đầu nói: “Ta cũng không biết!”

Đời người thống khổ nhất chính là biết được một chuyện vô cùng thú vị, cực kỳ muốn chia sẻ với mọi người, nhưng mà lời lên tới miệng, lại vì sự an toàn của mình mà không thể nói ra một chữ nào, chỉ có thể âm th ần cao hứng một mình mỗi khi nhớ lại chuyện này. Loại cảm giác phức tạp này khiến cô cảm thấy thà rằng không biết còn hơn, thống khổ lắm!!!

“Thật sự không ghen sao?” Hấn vẫn chưa bỏ qua, muốn chính miệng nàng nói ra sự quan tâm với mình.

Tô Cẩm Bình bị hỏi cũng thấy phiền, tức giận nói: “Nếu bà đây nói là ghen thì sao?” Nàng khó chịu, vô cùng khó chịu, dù cuối cùng hấn rõ ràng vẫn chọn mình, nhưng nàng không thích là không thích cái cách hấn dùng ngữ điệu tình cảm đó để nói với người con gái khác, dù nàng biết đó là muội muội ruột của hấn, nàng cũng vẫn vô cùng khó chịu, nhưng khó chịu thì thế nào, hấn có thể vì nàng mà xa lánh muội muội ruột của mình sao? Không thể nào!!!

Nghe nàng trả lời hấn mới khẽ cười, nụ cười rất nhẹ nhưng lại rất đẹp mắt: “Con bé là muội muội!” Ngay cả dấm chua của muội muội mà nàng cũng uống sao?

Tô Cẩm Bình lờm một cái khinh thường, quay đầu lười đáp lại hấn, biết ngay sẽ là vậy mà!

“Nếu nàng không thích, sau này ta không để ý tới con bé là được.” Bên tai vang lên giọng nói của hấn, thanh lãnh nhưng đầy cứng chi ầu. Để mấy người Diệt chú ý đến sự an toàn của nàng ấy, làm tròn nghĩa vụ của ca ca này là được, cũng không cần phải tự mình ân cần.

“Thật sao?” Nàng cũng bắt chước hấn.

Nhẹ nhàng đáp: “Thật!”

“Thật sao?” Để cho tên này cảm nhận được chút cảm giác bị người ta hỏi đi hỏi lại câu “thật sao” cho biết!

Khóe miệng hấn hơi giật giật, biết nàng giờ mảnh khóe li ền không nói đến vấn đề này nữa. Hấn đổi đề tài, nghĩ đến chuyện hiện giờ vẫn khiến mình cảm thấy thật chướng mắt: “Lúc đó, nàng cười cái gì?”

“Lúc nào?” Tô Cẩm Bình không kịp hiểu.

Đôi mày đẹp của hấn nhíu lại, không tự nhiên nói: “Lúc đó ấy.”

“Lúc đó là lúc nào?” Sau đầu đã xuất hiện vạch đen.

Khuôn mặt lãnh đạm xuất trần đối diện với nàng, nhìn chăm chăm không chớp mắt, thấy nàng không có nửa phần muốn nói, liền nhẹ giọng nói: “Không muốn nói cũng không sao.”

Nói là nói vậy, nhưng trên mặt hắn đâu hề có ý muốn thôi chứ.

“Ta thật sự không nhớ!”

“Thì là... là lúc Lăng Viễn Sơn rời đi ấy.” Lúc ấy khi Lăng Viễn Sơn đi, có nói với công chúa Bình Dương một câu, tùy duyên đừng gượng ép, khi đó nàng liền nhoẻn miệng cười, chẳng lẽ là vì Bình Dương không có được trái tim của Lăng Viễn Sơn nên nàng thấy cao hứng sao?

“Ồ, thì ra chàng cũng biết ghen!” Tô Cẩm Bình gật gù đắc ý cảm thán, sau đó nhìn thấy trong mắt hắn có vẻ chán nản, nàng liền cười nói: “Ta cười là vì cái vị Lăng công tử đó, thật ra có thể tu tiên được. Chàng không phát hiện là mấy câu y nói ra giống hết mấy câu mà các vị cao tăng đắc đạo thường nói sao?”

Hắn nghe vậy cũng bình tĩnh hơn một chút, nhưng vẫn lạnh giọng nói: “Chỉ có nguyên nhân đó thôi?”

“Chàng còn hy vọng có nguyên nhân gì khác?” Nàng đen mặt nhìn hắn. Nàng chợt phát hiện ra, khi ghen lên rồi thì đàn ông còn ghê gớm hơn phụ nữ rất nhiều, đặc biệt là kiểu đàn ông đã ngạo kiêu lại thích ra vẻ này.

Hắn gác cằm lên vai nàng, giọng nói cao ngạo vang lên: “Không hy vọng!”

Giọng nói rõ ràng là lạnh đến mức có thể khiến người ta chết cứng, người cũng lãnh đạm đến ghê người, nhưng nhìn hắn lúc này, Tô Cẩm Bình lại thấy hắn y như một chú thỏ ngây thơ, thật đúng là... vừa đáng yêu lại vừa đáng ghét!

“Thật ra, ta, đẹp hơn y mà!” Giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên tai.

Khóe miệng nàng giật giật: “Ta biết!”

“Ta, nhiều tiền hơn y!” Hấn nói tiếp, ngữ khí lạnh lùng.

Gân xanh trên trán lại nảy lên: “Ta cũng biết!”

“Đánh đàn, ta cũng không thua y.” Dường như hấn đang xác thực lại, nhắm mắt nói từng từ một.

“Ừ!” Rốt cuộc tên này muốn nói gì?

Đôi mắt sáng đẹp mở ra: “Cho nên, nếu nàng thông minh thì nên chọn ta!” Nói xong, hấn có vẻ rất sợ nàng sẽ nói câu gì đó cự tuyệt, liền vội vàng nói thêm câu nữa: “Ta thật sự rất giàu.”

Cảm giác quen thuộc của buổi sáng hôm nay đã quay trở lại! ấu trĩ, người này thực sự rất ấu trĩ, hơn nữa đã ấu trĩ đến một cảnh giới rất cao rồi! Nàng xoa xoa đầu hấn như xoa đầu con cún nhỏ: “Ta cũng không nghĩ đến chuyện chọn y mà!” Cho nên, chàng thôi đi cho bà, chẳng lẽ chàng không biết chàng như vậy rất đáng yêu sao? Đáng yêu đến mức bà đây muốn ăn sạch chàng cho rồi!!!

Nghe nàng nói câu này, hấn có vẻ rất sung sướng: “Vậy sau này đừng nhìn y!”

“Ừ.” Gân xanh ở thái dương nảy lên.

“Liếc nhiều hơn một chút cũng không được.” Tiếp tục ngây thơ.

“Ừ.” Gân xanh trên tay cũng bùng nổ.

“Thật ra, nàng cũng không nên nói chuyện với y...”

... “Bốp!” một tiếng, đầu của hấn được thưởng ngay một cú thật mạnh, Tô Cẩm Bình dẫm một chân lên gế ng ỗ, một tay hung dữ chỉ vào mặt hấn, ánh mắt hung hãn quát to: “Bách Lý Kinh H ồng, chàng có thôi ngay không hả?!”

...

Bên ngoài màn xe, Phong, Linh nhi và Dĩ Mạch cùng ngẩng đầu nhìn trời không biết phải nói gì, điện hạ nhà bọn họ bị người ta tráo đổi rồi, chắc chắn là vậy!

Đến cửa phủ Tề quốc công, Trần thị đã đang chờ ngoài cửa, thấy bọn họ bước xuống xe ngựa liền nhanh chân bước tới. Lúc này Tô Cẩm Bình vẫn còn không chịu nổi người kia liền đi nhanh về phía trước ném hất lại sau lưng.

Sau khi xuống xe, Bách Lý Kinh Hồng liền nói với Trần thị: “Vừa rồi mưa quá lớn, ta mời Thượng Quan cô nương cùng uống một tách trà rồi mới về.” Coi như giải thích vì sao lại về muộn như vậy.

Trần thị cười nói: “Đa tạ Tam hoàng tử!”

Linh nhi bước từng bước tới, chỉ vào Dĩ Mạch nói: “Phu nhân, đây là Dĩ Mạch, muội muội ta bị thất lạc nhiều năm, vừa rồi gặp lại ở quán trà, cô nương cũng đồng ý cho Dĩ Mạch đi theo rồi.”

Trần thị khẽ nhíu mày nhưng vẫn đồng ý. Bây giờ Bách Lý Kinh Hồng mới lên tiếng cáo từ, quay người đi, nhưng trong lòng vẫn còn lẩn cấn một câu hỏi mà mình chưa hỏi ra, rốt cuộc “yêu vật” là ai?

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6.1

Ăn cơm tối xong, Tô Cầm Bình nằm nhoài ra bàn nghĩ đủ mọi chuyện trên đời, đương nhiên, chuyện đầu tiên đó là hôm nay rốt cuộc người kia bị làm sao vậy, đủ các loại hành vi khác thường và ấu trĩ khiến nàng chỉ muốn đập chết hẳn luôn!

Đang mãi nghĩ ngợi, chợt nghe hạ nhân bẩm báo: “Biểu tiểu thư, đại tiểu thư tới thăm cô!”

“Mời!” Lại đến gây chuyện sao? Có đi đâu, hôm nay thật sự rất kỳ quái, lại còn để người bẩm báo nữa chứ, nàng cứ nghĩ rằng với tính cách của vị đại biểu tử kia thì hẳn là sẽ xông thẳng tới cơ.

“Vâng!” Hạ nhân đáp rồi lui ra ngoài.

Vân Tử Y bước vào quả nhiên mang vẻ mặt tươi cười, vừa thấy nàng liền cười nói: “Biểu muội, ta tới tìm muội nói chuyện một lát!”

“Biểu tử có chuyện gì cần nói sao?” Giọng điệu rất ôn hòa, khác thường lắm có âm mưu, nàng ta muốn làm gì?

Thấy thái độ của nàng như vậy, sắc mặt Vân Tử Y hơi cứng lại, nhưng lập tức cười xem như không thêm bận tâm, quay lại nhìn nha hoàn đang cầm ấm trà trong tay, tươi cười nói: “Đây là trà hôm nay biểu tử đích thân pha, mang đến cho muội nếm thử một chút.” Trong đó, đã bỏ sẵn hạc đỉnh hồng, nàng ta không tin mình dùng thuốc độc giết nàng xong rồi, phụ thân và mẫu thân sẽ bắt mình phải đền mạng. Chờ người con gái này chết đi, Tam hoàng tử điện hạ đương nhiên sẽ là của nàng ta.

Tách trà kia được đặt xuống trước mặt Tô Cẩm Bình, đôi mắt phượng đảo qua nhìn tách trà kia, đôi môi đỏ mọng cong lên, sau đó dưới ánh mắt chờ đợi của Vân Tử Y, nàng bê lên, ngửa đầu một cái uống hết sạch, còn lên tiếng tán thưởng: “Trà ngon!”

Sau khi uống xong, nàng lại đặt tách trà xuống trong sự kinh ngạc của Vân Tử Y. Vân Tử Y nghĩ người nhìn nàng một lúc lâu cũng không thấy trên mặt đối phương có thần sắc gì không bình thường, càng không hề có dấu hiệu trúng độc khiến nàng ta không khỏi kỳ quái, rõ ràng lúc ấy chính mình thả hạc đỉnh hõng vào sau đó để hạ nhân đem đi nấu, chỉ sợ mùi vị đó quá nồng bị nàng nhận ra thôi, nhưng vì sao sau khi người trước mặt mình uống xong lại không hề có phản ứng gì? Vì sao chứ?

“Đại biểu tử, có phải tử cũng không hiểu được chuyện hôm nay Đại tiểu thư Mộ Dung gia bị đánh rất kỳ lạ không?” Tô Cẩm Bình làm như không thấy sự kinh ngạc của nàng ta, chỉ cười hì hì nói với nàng ta một chuyện khác.

“Kỳ lạ à?” Có gì mà kỳ lạ chứ? Chuyện khiến nàng ta cảm thấy ngạc nhiên nhất chính là vì sao sau khi uống xong hạc đỉnh hõng mà người con gái trước mặt nàng ta vẫn không sao cả.

Tô Cẩm Bình khẽ cười nói tiếp: “Từ trước đến giờ luôn là Lăng công tử ở đâu, công chúa Bình Dương sẽ ở đó, vì sao đúng lúc ấy công chúa lại có việc đi ra hậu viện chứ? À, còn nữa, ban đầu Mộ Dung Song vốn nhằm vào ta, đang yên đang lành vì sao phải chế nhạo Lăng công tử như vậy? Tử nghĩ có kỳ lạ không?” Giọng điệu nàng đã mang chút vẻ thần bí.

Với bộ dạng bí hiểm này của nàng mà Vân Tử Y vẫn không nhìn ra manh mối thì nàng ta đúng là vô cùng ngu xuẩn, nàng ta nhìn Tô Cẩm Bình hỏi: “Đó là do người thiết kế sao?”

“Cũng không thể nói là thiết kế được, chẳng qua là vì ta biết tầm quan trọng của vị Lăng công tử này đối với công chúa Bình Dương, trước hết là khiến người ta trộm cây đàn tuyệt thế mà công chúa Bình Dương chuẩn bị tặng cho Lăng công tử ở hậu viện đi để dụ công chúa rời khỏi, sau đó lại nói vài câu với Mộ Dung tiểu thư, có đi đâu chỉ vì Linh nhi không chấp nhận

được việc Mộ Dung tiểu thư hạ nhục Lăng công tử nên mới đi mời công chúa điện hạ tới cứu viện. Nói ra cũng chỉ là chút tài mọn không dám so bì cùng ai, còn cách hai chữ “thiết kê” xa lắm.” Nàng thản nhiên nói, cũng như lơ đãng liếc nhìn sắc mặt đối phương, hài lòng thấy trên mặt Vân Tử Y thoáng có vẻ hoảng hốt.

Vân Tử Y không thể tin nổi trợn trừng mắt nhìn nàng, cách này đúng là chút tài mọn thôi, nhưng ở trong phủ của công chúa mà có thể trộm được đàn, thì nàng làm thế nào? Thấy vẻ kinh hãi trên mặt nàng ta càng lúc càng rõ ràng, Tô Cẩm Bình mới nói tiếp: “Cho nên, đại biểu tử này, nếu không có chuyện gì thì cô về đi. Nể mặt cũu cũu và cũu mẫu, ta cũng không muốn người tiếp theo bị đánh sẽ là cô!” Đây mới là mục đích của nàng, cô gái này là đại biểu tử của mình, nếu không cần thiết, nàng thật sự không muốn động đến nàng ta, cách tốt nhất chính là khiến đối phương biết khó mà lùi!

Vân Tử Y lùi lại từng bước, sau khi nhìn Tô Cẩm Bình như nhìn thấy ma quỷ một lúc lâu mới hoảng sợ vội vã chạy ra ngoài. Đi tới cửa, nàng ta còn bất cẩn va vào cánh cửa, giữ vững người được lại tiếp tục chạy điên cuồng! Nhẹ nhàng miêu tả lại cách hãm hại Mộ Dung Song người nổi danh là một trong thiên hạ song xu của phủ Trấn quốc công, còn không chút dè chừng nói với mình rằng nàng trộm đàn trong phủ công chúa, hiện giờ uống hạc đỉnh hồng cũng không có chuyện gì cả, đây mà là người sao? Nàng không phải là người!!!

Linh nhi lạnh lùng nói: “Cô nương, cần gì phải nói nhiều với nàng ta như vậy, nếu nàng ta không biết đi đâu, giết cũng được!” Nói xong, khước mắt cô ấy quét đến bên cửa sổ, câu nói vừa rồi đúng là nói cho người kia nghe.

“Ra đi!” Tô Cẩm Bình nhìn về phía cửa sổ, cười nói.

Người ở cửa sổ hơi do dự một chút mới lộ diện, chính là nhị biểu tử của Tô Cẩm Bình, Vân Lãnh Ngưng, đi cùng thị tỳ của mình bước vào, sắc mặt hơi phức tạp, giết cũng được sao? Biểu muội này thực sự tàn độc đến vậy sao?

“Nhị biểu tử, chuyện hôm nay, cảm ơn tử!” Đầu tiên là ở trước cửa phủ công chúa nhắc nhở Linh nhi giúp nàng, sau đó à, đương nhiên là việc vừa rồi.

Vân Lãnh Ngưng kinh hãi: “Muội biết là ta sao?” Sáng sớm nay khi nàng ấy đi qua phòng đại tử nhìn thấy một nha đầu cặm thứ gì đó luống cuống bước vào phòng đại tử. Nàng ấy cảm thấy không ổn, còn thoáng có dự cảm bất an, nên mới bắt nha đầu kia lại tra hỏi một phen. Ban đầu nha đầu kia còn không chịu nói, cuối cùng vẫn phải khai, thì ra là vốn chuẩn bị hạc đỉnh hồng để hạ độc hại chết Tô Cẩm Bình, vì thế nàng ấy mới phải cho người lẳng lẳng đổi bình trà kia, tránh cho đại tử phạm vào sai lầm không thể tha thứ được.

“Nếu không phải tử giúp ta, thì sao bây giờ lại ở ngoài cửa sổ phòng ta?” Nàng không đáp mà hỏi lại, Vân Tử Y đến tuyệt đối không phải chỉ đơn giản vì muốn mời nàng uống trà, dù trong tách trà kia đúng là không có độc, một chút khả năng nhận biết như vậy nàng cũng vẫn có. Đã thế, chỉ có một cách giải thích duy nhất, đó là có người âm thầm giúp mình.

Vân Lãnh Ngưng nghe vậy khẽ cười sau đó nhẹ nhàng nói: “Biểu muội đã biết rồi. Đúng là ta giúp, biểu tử còn muốn xin biểu muội bao dung cho tử tử một chút, dù sao cũng đều là người một nhà, có thể không tính toán thì đừng tính toán.”

“Muội muội nói câu này rất đúng!” Tiếng cười sang sảng vang lên ngoài cửa. Vân Dật mặc y phục màu xanh lập tức bước vào, so với áo bào tướng quân ngày ấy, bộ y phục hôm nay khiến hắn ta nhìn có vẻ thoải mái hơn rất nhiều, hắn cười híp mắt đi tới nhìn Tô Cẩm Bình: “Không biết biểu muội có đồng ý nể tình biểu huynh và nhị biểu tử muội không?”

Cô gái này, từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng hắn ta đã cảm thấy không đơn giản. Hôm qua vì hắn và phụ thân phải tới bẩm báo công việc với Hoàng thượng nên không tham gia yến hội của công chúa Bình Dương, về chuyện Mộ Dung Song bị đánh hắn ta cũng chỉ nghe loáng thoáng, mơ hồ cũng nhận ra được vấn đề ở đâu. Từ ánh mắt của người con gái này có thể

nhìn ra được luồng sát khí, nếu Tử Y thật sự đối đầu với nàng, có thể sẽ chết đến không còn mảnh xương nào!

Tô Cẩm Bình cầm bình trà trên bàn lên, như cười như không nhìn hắn ta: “Nhị biểu tỷ đã giúp ta, đương nhiên ta phải nể tình, tha cho đại biểu tỷ một hai lần thật ra cũng không có gì. Có đi đâu, đại biểu huynh lấy cái gì ra để đòi biểu muội nể tình? Thứ nhất chúng ta không thân, thứ hai, biểu muội cũng chưa từng thiếu ơn tình của huynh, việc nể tình này à...”

“Ha ha ha...” Vân Dật nghe nàng nói mà bật cười, người chinh chiến nơi sa trường thích nhất là những người tính cách phóng khoáng thẳng thắn. Cô gái trước mặt không hề dè dặt nói như vậy, so với sự sợ hãi hay không vui của người bình thường, thì trong lòng hắn ta lại thấy tán thưởng nhiều hơn: “Vậy không biết phải làm thế nào biểu muội mới bằng lòng nể tình biểu huynh đây?”

Hắn ta vừa hỏi câu này, Tô Cẩm Bình liền liếc nhìn Vân Lãnh Ngưng: “Nhị biểu tỷ, vừa rồi cứu mẫu có tìm tỷ!”

Hả? Vân Lãnh Ngưng hơi ngẩn người một chút mới chợt hiểu ra, đối phương nói câu này là vì không muốn mình nghe chuyện. Nàng ấy ngượng ngùng cười nói: “Nếu vậy thì ta qua bên mẫu thân trước.” Dứt lời nàng ấy liền đi cùng thị tỳ của mình ra khỏi phòng.

Vân Dật không tìm được kẽ hở nhường đôi mày kiếm, rốt cuộc là có chuyện gì mà nàng phải tránh mặt muội muội mới nói? Các cô nương bình thường không phải đều chỉ quan tâm đến việc trong hậu viện sao?

“Không biết ấn tượng của biểu huynh đối với Mộ Dung Hạo thế nào?” Vân Lãnh Ngưng đi rồi, Tô Cẩm Bình mới lên tiếng. Dựa vào tư liệu mà Linh nhi cung cấp cho nàng, hình như có thời điểm trong quân ngũ, hai người Vân Dật và Mộ Dung Hạo không ưa gì nhau, thậm chí còn có thù riêng.

Nghe câu này, sắc mặt Vân Dật liền lạnh đi, lúc trước khi còn ở trường huấn luyện, Mộ Dung Hạo luôn tìm mọi cách đối đầu với mình, sau đó thậm chí còn cố tình bắn trượt mũi tên khi tập cưỡi ngựa bắn cung, giết

chết huynh đệ tốt của mình. Khi đó trong cơn giận dữ, hắn ta đã từng kéo các huynh đệ của mình lao đến phủ Trấn quốc công nhưng bị phụ thân kiên quyết giữ lại, nói là phủ Trấn quốc công là bách niên vọng tộc, nếu thật sự làm to chuyện, phủ Trấn quốc công bọn họ cũng chưa chắc đã có lợi thế. Nhưng lúc ấy hắn ta quyết tâm muốn báo thù, phụ thân thấy hắn ta nhất quyết không chịu nghe, liền cần rằng đẩy hắn ta ra biên ải rèn luyện tích lũy. Chuyện đó, thù đó, dù đã qua năm năm hắn ta vẫn nhớ rõ mồn một!

“Biểu muội hỏi vậy có ý gì?” Trong mắt đã xuất hiện vẻ nghi ngờ ngấm.

Tô Cẩm Bình cũng không rào trước đón sau với hắn ta, đặt tách trà ‘cách’ một tiếng lên bàn, giọng điệu tàn nhẫn: “Nếu ta có cách khiến Mộ Dung Hạo chết không có chỗ chôn, biểu huynh có đồng ý phối hợp không?”

“Muội và Mộ Dung Hạo cũng có thù riêng sao?” Vân Dật nhíu mày.

Nàng cười khát máu: “Không, ta và cả nhà Mộ Dung đều có thù, biểu huynh chỉ cần nói cho ta biết, huynh có bằng lòng giúp đỡ không là được rồi.”

“Chỉ cần không liên lụy đến Vân gia, dù có bỏ cả mạng sống của ta cũng được!” Báo thù cho huynh đệ, sống chết không nề hà. Nếu không phải mấy năm nay rèn luyện nơi biên ải khiến hắn ta trưởng thành lên không ít, thì lần này quay về hắn ta đã đến giết Mộ Dung gia rồi.

Tô Cẩm Bình thật sự không ngờ vị tướng quân thiếu niên trước mặt mình lại có tính cách cương trực đến thế, rất trọng nghĩa khí! Nàng cười nói: “Nếu đã vậy thì phải phiên biểu huynh rồi. Có đi đâu, biểu huynh yên tâm, biện pháp này sẽ không liên lụy đến Vân gia, cũng không cần mạng của biểu huynh. Chỉ cần biểu huynh làm theo lời ta bảo, dù Mộ Dung Hạo hắn không chết cũng sẽ không còn cơ hội đặt chân vào triều đình!”

“Không biết là cách gì?” Cứ hỏi rõ ràng vẫn hơn.

Tô Cẩm Bình liếc nhìn Linh nhi một cái, Linh nhi hiểu ý lập tức đóng cửa lại. Sau đó, Tô Cẩm Bình cười nói ý định của mình ra, Vân Dật nghe

mà khoe miệng không ngừng run rẩy, biện pháp như vậy mà nàng cũng tính ra được, thật đúng là...

Dứt lời, Tô Cẩm Bình còn cười đánh giá Vân Dật: “Biểu huynh, huynh phải biết rằng huynh vẫn không thể báo thù là bởi vì nhân cách của huynh quá quang minh lỗi lạc, nếu huynh có một nửa phần nham hiểm tàn độc của Mộ Dung Hạo năm đó khi mượn cơ bản trượt để giết huynh đệ huynh, thì huynh đã không bị đưa ra biên ải năm năm còn chưa báo thù được!”

Nghe nàng nói vậy, ánh mắt Vân Dật lạnh đi: “Muội đi đâu tra vết?” Rốt cuộc cô gái này có ý đồ gì? Đột nhiên đến Vân gia, còn muốn lợi dụng tâm lý muốn báo thù của mình để trừ bỏ Mộ Dung Hạo, tuy hẳn ta không phản đối việc báo thù cho huynh đệ, nhưng bị người ta lợi dụng cũng không phải chuyện gì đáng để cao hứng.

“Không chỉ có huynh, mà mọi người ở đây ta đều đã đi đâu tra. Đại biểu huynh, huynh nên biết rằng, nếu ta dám thẳng thắn nói cho huynh biết, cũng coi như ta có thực lực của mình, huynh chỉ cần lựa chọn hợp tác hay không hợp tác!” Với sự thông minh của Vân Dật chắc chắn sẽ nhanh chóng nghĩ tới chuyện mình đi đâu tra hẳn ta, cùng với chờ đến lúc đó để đối phương sinh lòng nghi ngờ với mình, chỉ bằng tự mình nói ra còn hơn.

“Ta muốn biết, rốt cuộc cô tới Vân gia có mục đích gì? Còn nữa, cô thật sự là biểu muội của ta?” Hẳn ta không cho phép người nào uy hiếp tới người nhà của hẳn ta.

Tô Cẩm Bình đứng dậy đi tới trước mặt hẳn, bốn mắt nhìn nhau: “Ta có phải biểu muội của huynh hay không, đi đâu này có ngoại tổ mẫu và cứu cứu nhận định. Còn về mục đích ta đến Vân gia... nếu không có nhị biểu tỷ phát hiện ra ta, ta căn bản sẽ không bước vào Vân gia. Muốn huynh trợ giúp chẳng qua là vì có sự trợ giúp của huynh mọi chuyện sẽ đơn giản hơn một chút mà thôi. Đã nói đến thế, tin hay không là tùy huynh!”

Vân Dật lạnh lùng nhìn vào mắt nàng, ánh mắt này hoàn toàn không phải ánh mắt của một cô nương nên có, tàn nhẫn, lạnh như băng, thậm chí ngoài thù hận ra hẳn còn không nhìn thấy cảm xúc khác. Không hiểu sao

hắn bỗng thấy hơi tò mò, rốt cuộc là thù hận đến mức nào mà khiến nàng lộ ra vẻ mặt như vậy?

Một lúc lâu sau, Vân Dật hồi phục tinh thần, cong môi cười nói: “Tin hay không không quan trọng, có đi đâu biện pháp của muội quả thật có thể giúp ta báo thù, cho nên hợp tác một lần cũng không phải là không thể.” Nói xong hắn ta mới như chợt nhớ ra một chuyện: “Phải rồi, tổ mẫu muốn gặp muội, ta tới truy vấn lời.” Vậy mà nói chuyện một hồi hắn ta suýt quên mất.

“Vâng!” Đột nhiên nàng có dự cảm xấu, tự dưng lão phu nhân tìm nàng để làm gì?

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6.2

Quả nhiên, Tô Cẩm Bình đoán không sai chút nào, từ sau khi vào viện của lão phu nhân, nàng đã bị bà răn dạy cả nửa ngày, chỉ đơn giản là vì mấy chuyện lùm xùm với Bách Lý Kinh Hằng hôm nay. Không biết làm thế nào mà mấy chuyện đó đến tai lão phu nhân, vì thế bà thao thao bất tuyệt dạy bảo nàng rằng cô nương phải thế nào thế nào, phải giữ khoảng cách với nam giới này này kia kia...

Bà nói đến mức nàng chỉ biết gật đầu liên tục thưa “vâng”, không ngừng xin lỗi tỏ vẻ mình đã hiểu rồi, mặt đậy vẻ mất kiên nhẫn nhưng lại không giấu được nụ cười trong đáy mắt, ngoại tổ mẫu của nàng đúng là rất quan tâm đến nàng. Vân Dật ngồi uống trà ở đối diện nhìn bộ dạng này của nàng cũng không kìm được nụ cười, vừa rồi trong phòng còn ra vẻ ma quỷ hiện giờ lại thành như vậy, đúng là... Xem ra chính mình cũng nghĩ quá nhiều, không biết cô gái này đối xử với người khác thế nào, nhưng đối với tổ mẫu chắc chắn là thật lòng.

Cuối cùng lão phu nhân còn nói tiếp: “Lần trước ta cũng đã gặp vị Tam hoàng tử điện hạ kia, dung mạo và khí chất đều là rường phượng trong loài người, chỉ là mắt lại không nhìn thấy. Ta thấy hình như Thất hoàng tử cũng có ý với cháu, nếu cứu cứu của cháu ra mắt, dù không được làm chính phi của Thất hoàng tử thì làm tiểu thiếp cũng không có vấn đề gì, cháu...”

“Được rồi mà ngoại tổ mẫu, Thất hoàng tử chẳng qua chỉ nổi hứng nhất thời thôi ạ. Dù có cưới cháu thật thì cũng không phải vì cháu, mà là vì

muốn kết minh với Vân gia. Rõ ràng trong lòng bà cũng hiểu đi đâu này mà, sao bà còn nói vậy ạ?!” Làm tiểu thiếp à?! Đùa cái gì thế?!

Nghe vậy, lão phu nhân hơi sững sốt, thật sự không ngờ nàng sẽ nói thẳng thắn như vậy. Bà thẫn thán thươg, vỗ nhẹ tay nàng: “Đúng là đưa bé thông minh, có đi đâu, con gái lớn sớm muộn gì cũng phải thành thân, giúp ch ông dạy con, có phủ Tề quốc công làm hậu thuẫn, dù là gả cho ai thì bà nghĩ họ cũng sẽ không dám bạc đãi cháu đâu. Có đi đâu, nếu cháu không thích Thất hoàng tử, vậy có chắc Tam hoàng tử sẽ đối xử tốt với cháu không? Làm sao cháu biết được hẳn không phải vì quy ền thế của Vân gia ta? Dù sao, đối với một hoàng tử không quy ền không thế vừa v ề nước, nếu có được sự giúp đỡ của Vân gia ta, cũng chẳng khác nào mặt trời giữa trưa.”

“Ngoại tổ mẫu, Tam hoàng tử điện hạ trước đây có quen với cháu ạ. Lúc biết nhau, hẳn cũng không biết cháu còn có thân phận này.” Tô Cẩm Bình vốn không muốn nói giúp cho tên kia, nhưng lão phu nhân đã nói thế này mà nàng không nói thì e hơi có lỗi với hẳn.

Nghe nàng nói vậy lão phu nhân thoáng ngạc nhiên rồi lập tức cười: “Thì ra là vậy, nói thế thì hai người các cháu đúng là có duyên. Trước là cùng ở Đông Lăng, cha cháu có chuyện, cháu trốn đến đây, hẳn lại cũng v ề nước, đây không phải là nhân duyên trái ngàn dặm hay sao? Hay là để ta đi nói chuyện với cữu cữu của cháu, để nó thăm dò ý tứ của Tam hoàng tử xem, có thể sớm tính toán hôn sự này hay không nhé?” Lão phu nhân là người rất tân tiến, vừa nghe thấy hai người vốn là người quen cũ, sự nghi ngờ trong lòng cũng biến mất.

Khóe miệng Tô Cẩm Bình giật giật vài cái, bây giờ nàng còn chưa muốn nghĩ đến chuyện thành thân mà?! Chỉ cần nghĩ đến chuyện nếu mình gả cho hẳn thật, ngày nào cũng nhìn nhau không nói gì, hoặc là tên kia nổi điên lên giống hôm nay thì nàng cũng đã thấy đau hết cả đầu rồi: “Được rồi mà, ngoại tổ mẫu, chuyện này đừng bàn thêm nữa, nếu cữu cữu đi hỏi thật, có khi người ta còn nghĩ rằng cháu tha thiết muốn được gả đi ấy... Chuyện này tốt nhất cứ để tùy duyên phận đi ạ, còn nữa, hai vị biểu tũ còn chưa gả, cháu có gắp gắp gì đâu ạ!”

“Được được được! Theo cháu, nghe cháu hết!” Nói xong, lão phu nhân chột quay đầu nhìn Vân Dật một cái, nhíu mày nói, “Cầm nhi, khó khăn lắm cháu mới quay về bên ta, ta cũng chẳng nỡ gả cháu ra ngoài. Hay là cháu gả cho biểu huynh của cháu đi, nhân phẩm của biểu huynh cháu không tồi, dù sao cũng là tướng quân trẻ đầy hứa hẹn, cháu gả cho nó cũng về vang, mà chúng ta thân lại càng thân hơn. Nếu nó dám bắt nạt cháu, ngoại tổ mẫu nhất định sẽ lột da nó. Cháu nhìn mà xem, biểu huynh cháu cũng đâu có thua kém gì Tam hoàng tử chứ!” Lão phu nhân nói rất chân thành.

“Phụt — .” Ngụm nước trà trong miệng Vân Dật phun mạnh ra ngoài, không hiểu nổi sao đang yên đang lành lại dính cả mình vào, nhìn thấy sắc mặt Tô Cẩm Bình cũng kỳ quái như mình, hấn ta vội xua tay: “Tổ mẫu, bà đừng nói đùa mà, biểu muội quốc sắc thiên hương thế kia, cháu làm sao mà xứng được.”

“Ý của ta, có chỗ cho cháu lên tiếng sao?” Lão phu nhân không vui nói.

Vân Dật nghe vậy, mặt cứng đờ, ngoan ngoãn ngậm miệng, thành thành thật thật cúi đầu làm con ngoan cháu hiền.

Quát cho Vân Dật không dám nói nữa xong, lão phu nhân lại kéo tay Tô Cẩm Bình nói: “Cháu thấy thế nào? Không cần để ý đến ý kiến của biểu huynh cháu, trong nhà này do ta quyết định, ta còn chưa chết thì chưa tới phiên nó lên tiếng. Hơn nữa, Cầm nhi à, ta nói cho cháu hay, phủ Tề quốc công của chúng ta ai cũng là người si tình, từ ngoại tổ phụ của cháu đến cữu cữu của cháu đều chỉ có duy nhất một người vợ chính thức, không có thông phòng cũng không có tiểu thiếp, nếu cháu gả cho biểu huynh cháu, nó mà dám nạp thiếp để xem ta có đánh gãy chân nó không!”

Khóe miệng Tô Cẩm Bình giật liên tục, thật sự không biết đáp lại những lời này thế nào, Vân Dật cũng đen mặt chỉ muốn lao thẳng ra khỏi phòng ngay! Cuối cùng, Tô Cẩm Bình ho khan nói: “Ngoại tổ mẫu, bà đừng lôi cháu và biểu huynh ra đùa đùa mà, bà muốn để sau này bọn cháu gặp nhau cũng ngại ngùng sao ạ? Ôi chà, cháu chột nhớ ra còn mấy việc ở phòng chưa làm xong, cháu về trước đây ạ!”

Nói xong nàng cuống quít đứng dậy chạy vội ra ngoài. Vân Dật cũng cảm thấy mông như có lửa đốt, đứng dậy nói: “Tổ mẫu, cháu vẫn còn việc công cần giải quyết, cháu đi trước!”

Chờ bọn họ đi hết rồi, lão phu nhân mới cười phá lên, Lý mama sau lưng bà liền hỏi: “Lão phu nhân, sao ngài lại trêu ghẹo Đại công tử và biểu tiểu thư thế, ngài biết rõ... Thế này không phải là khiến hai người họ đều xấu hổ sao?!”

Lão phu nhân quay đầu cười, xem ra tâm trạng rất tốt: “Người cũng già rồi, chỉ muốn tìm chút việc vui vẻ thôi. Nhìn mấy đứa trẻ này lại muốn trêu chúng một phen!”

Lý mama bật cười, lão phu nhân đúng là càng già càng trẻ con!

“Mai mời Thất hoàng tử đến đây. Ta rất thích tính cách của Thất hoàng tử, chưa biết chừng sự tình còn có thể chuyển biến!” Lão phu nhân đứng dậy phân phó.

“Vâng!” ...

...

Nhưng, khi chuyện này rơi vào tai phủ Tam hoàng tử, toàn bộ phủ hoàng tử đều là cảnh tượng bu ồn rầu u ám!!!

Bách Lý Kinh Hồng ngồi trên ghế chủ nhân, bên cạnh là bốn đại ám vệ đều lặng lẽ quan sát sắc mặt của điện hạ nhà mình.

“Tin tức có chính xác không?” Hắc lạnh giọng hỏi.

“Điện hạ, tin này do Dĩ Mạch báo về. Nói là hình như Vân vương phi coi trọng Thất hoàng tử hơn một chút, cuối cùng tuy cũng bị Tô cô nương thuyết phục nhưng lại nổi ý muốn thân càng thêm thân, Tô cô nương không biết phản bác thế nào đành quay về phòng! Sau đó, Vân vương phi lại phân phó hạ nhân ngày mai mời Thất hoàng tử đến!” Diệt nhanh chóng thuật lại tin tức nhận được một lần, quả thực trong lòng đầy vẻ không vui, bà già

chết tiệt đó lại có ý đồ ngốc nghếch gì vậy? Hôm qua điện hạ đã... với Hoàng tử phi... có lẽ còn mang thai tiểu chủ tử cho bọn họ rồi, làm sao có thể gả cho Vân Dật hay Bách Lý Nghị được nữa chứ?!

Sau đó, cả phòng im lặng đến quỷ dị. Bách Lý Kinh Hồng nhẹ cúi đầu như đang suy nghĩ đi đâu gì, trong ánh mắt sáng đẹp cũng thoáng xuất hiện vẻ khốn đốn. Bộ dạng này khiến tất cả mọi người đều hơi ngạc nhiên, mọi chuyện trong thiên hạ không có chuyện nào có thể ngăn cản được điện hạ, nhưng hiện giờ nhìn vẻ mặt hoang mang rối rắm của hắn, bọn họ đều không thể đoán được điện hạ đang nghĩ gì.

Một lúc lâu sau, hắn bỗng ngẩng đầu, nhẹ nhàng hỏi: “Các người nghĩ, nếu ngày mai bản cung không mời mà đến, tới cửa cầu hôn, liệu nàng có đồng ý không?” Nói xong hắn còn có vẻ không dám chắc, thậm chí hơi khẩn trương. Vân vương phi mở tiệc chiêu đãi Thất hoàng tử, nếu cứ để như vậy có lẽ nàng sẽ thực sự bị người ta cướp đi mất.

Mấy người kia run khóc môi, nghe tiếng quạ kêu bay qua sau lưng mình, chẳng lẽ nghĩ đến nửa ngày là vì đang nghĩ chuyện này sao? Nhưng vấn đề phức tạp như vậy làm sao bọn họ đoán được? Suy nghĩ của Hoàng tử phi hoàn toàn không giống với người bình thường, bảo họ đoán làm sao đây? Có đi đâu, bọn họ không thể không tán thưởng, ý định này thật sự rất cao tay! Rất cao! Chờ ngày mai Thất hoàng tử mang lễ vật tới cửa thăm hỏi, bọn họ lại khuôn cả đống sính lễ thật lớn tới, đối lập như vậy chỉ e sẽ khiến Thất hoàng tử xấu hổ đến mức muốn tìm hố mà chôn mình mất!

“Điện hạ, chuyện này chúng thuộc hạ thực sự không biết, có đi đâu ngài có thể thử xem thế nào.” Phong tính toán một chút rồi bước lên nói ra suy nghĩ của mình.

Vì thế, trong mắt người nào đó lại xuất hiện vẻ khốn đốn, rối rắm, khẩn trương. Chờ khi mọi cảm xúc đó tan đi, hắn lên tiếng phân phó: “Đi chuẩn bị sính lễ. Đừng làm bản cung mất mặt!”

“Vâng!” Xem ra điện hạ đã muốn thẳng tay hạ thủ! Diệt đáp rồi lui xuống chuẩn bị.

...

Sáng sớm hôm sau, không ít dân chúng đều tụ tập trước cửa phủ Tề quốc công để xem hình ảnh rất hậu hĩnh này.

Lựa đồ trải dài suốt con đường, một chiếc xe ngựa trắng tinh khôi đi trước. Phía sau xe là đám hạ nhân vui vẻ khiêng những chiếc thùng rất nặng, chỉ liếc mắt qua cũng có thể đếm được tới hàng trăm cái, ở đằng trước còn có người khiêng những súc lụa màu đỏ lửa, nhìn như vậy sao cứ thấy giống đi cầu hôn nhỉ?

Bách Lý Nghị, được Vân vương phi ưu ái, lúc này cũng đi cùng một tùy tùng tới đây. Hai chiếc xe ngựa cùng dừng trước cửa phủ Tề quốc công, màn xe vén lên, hai người đàn ông bốn mắt nhìn nhau! Một là ánh mắt ôn nhã chứa chút u ám, một là ánh mắt cao ngạo lại thêm vẻ lãnh đạm.

Sau đó, hai người cùng xuống xe, tứ phía đều vang lên tiếng hít khí lạnh. Tam hoàng tử điện hạ! Đó là tam hoàng tử điện hạ!!!

Hiện giờ, chuyện của Tam hoàng tử điện hạ cả Nam Nhạc bọn họ không ai không biết, dung mạo tuyệt thế, tao nhã vô song, nghe nói hôm qua còn vì Thượng Quan Cẩm biểu tấu thư phủ Tề quốc công mà đấu đàn với đầu bài của sở quán Tân Lô, khiến biết bao nhiêu cô nương hâm mộ Thượng Quan Cẩm muốn chết đi được, hôm nay lại mang nhiều đồ như thế tới đây định làm gì?!

Thất hoàng tử ở bên cạnh cũng khiến mọi người òn ào tán thưởng, dù sao, trước khi Bách Lý Kinh Hằng về nước, thì Tứ hoàng tử, Thất hoàng tử, Vân công tử và Lăng công tử chính là tứ đại mỹ nam của Nam Nhạc.

“Tam hoàng huynh!” Bách Lý Nghị ôm quyền chào. Vì bị xe ngựa ngăn cản nên hẳn ta chưa nhìn thấy hàng lễ vật phía sau xe ngựa của Bách Lý Kinh Hằng.

“Ừ.” Hắn thờ ơ gạt đầu ra vẻ đã biết.

Bách Lý Nghị nhớ tới lời nói của đối phương nói với mình ở phủ công chúa hôm qua, lúc vừa nghe hắn ta cũng hơi kinh hãi, nhưng hôm nay hắn ta đã bình tĩnh lại. Hắn ta cũng không cho rằng Bách Lý Kinh Hông có bản lĩnh tranh giành với hắn ta, cho nên, tuyệt đối không có chuyện lùi bước chỉ vì vài câu nói của đối phương: “Tam hoàng huynh cũng được Vân vương phi mời sao?”

“Không hề” Hắn thản nhiên phun ra hai chữ, mặt vẫn rất lạnh nhạt, không hề có chút xấu hổ nào vì mình là khách không mời mà đến.

Thời khắc này, Vân Dật được hạ nhân bẩm báo, làm Đại công tử Vân gia, đương nhiên hắn ta phải đi ra đón tiếp. Vừa nhìn thấy hai người đối đầu ngoài cửa, sắc mặt hắn hơi cứng lại một chút, hình như tổ mẫu không mời Tam hoàng tử thì phải? Nhưng vì hắn ta đứng trên bậc thềm cao nên có thể thấy được một hàng dài thật dài cả người lẫn vật sau xe ngựa của Bách Lý Kinh Hông, trong lòng đập thịch một cái, đột nhiên có dự cảm xấu.

Hắn ta bước xuống từng bước, ôm quyên hành lễ: “Tam hoàng tử điện hạ, Thất hoàng tử điện hạ! Tại hạ đón tiếp chậm trễ, xin thứ tội!”

“Khách khí!” Giọng nói lạnh tanh.

“Vân công tử không cần khách khí!” Giọng nói mang theo ý cười.

Hắn ta nhìn Bách Lý Kinh Hông hỏi: “Không biết Tam hoàng tử đến là...”

“Cầu hôn!” Bách Lý Kinh Hông còn chưa lên tiếng, Phong đã cười hi hi bước tới phía trước.

Ngay sau đó, đám hạ nhân liền khiêng hết vàng bạc châu báu, gấm vóc lụa là xếp lên phía trước, đặt trước cửa phủ Tề quốc công. Nhìn thấy đồng tiền này, lại nghĩ tới hộp quà trong tay tùy tùng phía sau lưng mình cầm, Bách Lý Nghị bỗng có xúc động muốn đập nát hộp quà đó ra, bàn tay cầm quạt cũng siết chặt lại, nhìn Bách Lý Kinh Hông cực kỳ không thân thiện, chắc chắn đối phương biết hôm nay mình sẽ đến nên mới cố tình chọn

ngày này để cầu hôn!!! Đúng là... quá đê tiện!!! Nếu biết trước như vậy thì hôm nay hẳn ta đã mang theo sính lễ tới.

“Khụ khụ...” Vân Dật lúng túng ho khan vài tiếng, chuẩn bị mời bọn họ vào.

Lão phu nhân nghe nói cũng từ trong nhà bước ra, đảo mắt nhìn đồng rương hòm trước cửa, bà thoáng kinh ngạc, nhiều rương như vậy rốt cuộc là bao nhiêu đồ đạc? Tam hoàng tử vừa về nước mà có nhiều tiền bạc như vậy sao?

Lúc này bà mới mới phát huy công dụng của mình, vội vàng chạy tới nói với lão phu nhân: “Vân vương phi, điện hạ nhà chúng ta tự mình tới cầu hôn, mấy thứ này đều là sính lễ, có hai pho tượng Quan Âm ngọc trắng, có mười đôi Ngọc Như ý, trăm thước lụa Thiên tâm ti, ngàn khúc Lưu Vân Cẩm Đoạn, bốn tấm da Tử Vân Điều, da hổ...”

Một chuỗi dài thật dài tuôn ra từ miệng bà mới khiến mọi người nghe mà ngẩn người sững sốt, thứ khác không nói, nhưng trăm thước lụa Thiên tâm ti ư? Thứ này ngay cả Hoàng cung cũng chẳng được mấy thước, phủ Thất hoàng tử chỉ có hai thước là do mẫu phi Thất hoàng tử ban tặng. Da của Tử Vân điều trong cả quốc khố cũng chỉ có ba tấm đúng không?

Bà mới nói tới đâu, đám hạ nhân mở rương ra đến đấy, đầy vàng bạc châu báu, đồ ngọc nổi danh chỉ trong nháy mắt đã làm mờ mắt người đời. Phải đến nửa canh giờ sau bà mới mới nói xong danh sách đó, đến cuối cùng còn bõ thêm một câu: “Một viên kim cương một cân!”

Bà mới dứt lời, Tu ở bên cạnh liền mở chiếc hộp trong tay mình ra, chỉ trong giây lát, mọi người đã nhìn thấy tia sáng lóa mắt tỏa ra, dưới ánh sáng mặt trời, viên kim cương kia tỏa sáng lấp lánh, quả thực như muốn làm mù mắt những người ở đây!

“Vân vương phi, điện hạ nhà chúng ta thành tâm thành ý muốn kết thân với biểu tiêu thư của quý phủ, trăm năm hảo hợp. Xin ngài đồng ý!” Bà mới nhanh miệng nói, chiếc khăn tay đỏ trên tay cũng không ngừng vung vẩy, đúng là nước miếng văng tung trời.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6.3

Lão phu nhân, Trần thị, Vân Dật và Bách Lý Nghị đều đã sợ đến ngớ người! Dù cuộc sống của bọn họ rất xa hoa, dù Bách Lý Nghị cũng là hoàng tử cao quý của một nước, nhưng bọn họ cũng chưa từng bị chấn động mạnh mẽ đến như vậy bao giờ! Chỗ này... e cũng phải bằng nửa quốc khố ấy chứ? Chưa nói thứ khác, chỉ riêng viên kim cương kia, một miếng nhỏ cũng là giá trên trời rồi, chưa nói đến chuyện một viên nặng cả cân!

Nhóm dân chúng đã kinh ngạc đến choáng váng, có lẽ nhà giàu có nhất thiên hạ cũng không có nhiều bạc như vậy! Có ai nói cho bọn họ biết vì sao Tam hoàng tử điện hạ bị nhốt ở Đông Lăng mà lại giàu có như vậy không?!

Sính lễ trên trời!!! Trong lòng mọi người đều chỉ còn lại bốn chữ này — sinh lễ trên trời! Số sính lễ này đem mua đến nửa giang sơn cũng đủ nữa!!!

Vì vậy, tất cả mọi người không thể không tò mò, rốt cuộc dung mạo của vị biểu tiêu thư kia thế nào mới có thể khiến Tam hoàng tử không tiếc dùng sính lễ lớn như vậy để cầu hôn?!

Bước chân lão phu nhân bất giác lão đảo một chút, may mà có Lý mama đỡ bà. Bà không phải người tham tiền tài, nhưng nhìn thấy nhiều bạc như vậy bà vẫn không thể không nghĩ... Nhiều sính lễ như vậy nếu về Vân gia bọn họ, sau này đừng nói là ngẩng vừng trên ngôi vị đứng đầu của thập đại thế gia, mà ngay cả vị đang ngẩng trên Long ý kia cũng phải cho bọn họ chút thể diện. Nói không động tâm thì chắc chắn không thể. Mà

khiến bà càng kinh hãi hơn chính là mắt mình quá mờ r ồi nên mới cho rằng người thanh niên trước mặt đây không xứng với cháu ngoại bảo bối của mình.

Sắc mặt Bách Lý Nghị cực kỳ khó coi, dù hôm nay hắn ta có bán hết tất cả của cải trong phủ Thất hoàng tử đổi lấy bạc cũng không được số bạc lớn như thế này. Hắn ta thật sự không nghĩ ra được hoàng huynh của mình làm thế nào mà có năng lực như vậy!

Lúc này hắn ta đã không còn chút mặt mũi nào mà vào dự tiệc nữa, liền nói với Vân vương phi: “Vân vương phi, trong phủ bản cung còn có việc, cáo từ trước!”

“Nếu vậy lão thân sẽ không giữ ngài. Thất hoàng tử điện hạ, mời!” Lão phu nhân cũng không tỏ vẻ hòa nhã với hắn ta, không phải vì bạc, mà vì khí độ. Thấy tình địch mang nhiều bạc đến như vậy, hắn ta cũng không thể cười không để bụng, mà thậm chí còn hẹp hòi tới mức tức giận bỏ về. Người như vậy không thể làm gì to tát được!

Bách Lý Nghị để tùy tùng giao lại lễ vật r ồi ng ồi xe ngựa của mình về phủ, nhưng không nhìn thấy sau khi hắn ta đi r ồi, trong đôi mắt thờ ơ của Bách Lý Kinh H ồng hiện lên vẻ đắc ý rõ rệt. Đúng thế, là đắc ý! Cũng chính sự đắc ý này khiến mấy đại thủ hạ bên cạnh vô cùng xấu hổ, hiện giờ điện hạ đã ấu trĩ tới mức nào r ồi thế này!

Lại nhìn sính lễ nhiều thế này, Vân vương phi nhất thời cảm thấy không biết nói gì, chỉ vì sính lễ thật sự quá nhiều, nếu nhận về có thể nảy sinh những hậu quả gì, bà chỉ là một phụ nữ tạm thời cũng không biết rõ, mà chuyện này cũng không phải chuyện hậu viện có thể quyết định được, xem ra phải chờ con trai về r ồi bàn bạc sau vậy.

“Điện hạ, việc hôn nhân này lão thân phải hỏi ý của Cẩm nhi mới có thể trả lời được!” Bà khéo léo nói.

Bách Lý Kinh H ồng nghe vậy cũng không nói thêm gì, thản nhiên gật đầu: “Nếu đã vậy thì cứ để mấy thứ này ở đây đi. Bản cung về trước!”

“Mời điện hạ!” Vân Dật cũng chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng mà tiến hẳn về, còn tiếp tục ở đây nữa thì không biết phủ Tề quốc công bọn họ sẽ bị bao nhiêu ánh mắt ghen tị chọc thủng!

Bách Lý Kinh Hồng khẽ gạt đầu, quay về xe ngựa của mình. Chiếc xe ngựa trắng tinh sạch sẽ rời khỏi cửa phủ Tề quốc công, để lại những ánh mắt kinh ngạc, khát khao.

...

“Cái gì?” Tô Cẩm Bình há hốc mồm không tin được nhìn Linh nhi, “Hắn điên rồi sao?”

Khóe miệng Linh nhi co rút, thật ra, cô cũng có suy nghĩ không biết có phải điện hạ điên rồi không, cầu hôn thôi mà, có cần phải làm long trọng hoành tráng như thế không? Thế này còn khủng bố hơn cả tiền sưu thuế, tiến cống hàng năm của địa phương. Hơn nữa, theo tin tức tin cậy báo về thì hành động này của điện hạ chủ yếu là vì muốn phô bày tài lực hùng hậu của mình trước mặt tình địch, để tình địch lui binh! Vì thế, Thượng Quan Cẩm vốn đã nổi tiếng, giờ lại thành nhân vật sóng gió trong Nam Nhạc.

“Cô nương, nghe nói hiện giờ Tề quốc công cùng với lão phu nhân, phu nhân và mấy vị cữu cữu, cữu mẫu của ngài đang bàn bạc về việc này, ngài có muốn qua đó không?” Thật ra trong lòng cô vẫn mong cô nương và điện hạ mau thành thân, vì dù sao nhân mạch của cô, bằng hữu, mọi người thân quen nhất đều ở phủ Tam hoàng tử và Dạ Mạc sơn trang.

Tô Cẩm Bình nghe vậy, cơn giận trong lòng bùng lên, nổi trận lôi đình đứng bật dậy, nhanh chóng lao về phía chính sảnh, đùa cái gì thế, tên ngốc kia đưa nhiều tiền như vậy đến là muốn nàng đau lòng đến chết sao? Đây là sính lễ, tức là để dành cho nhà mẹ đẻ, nói cách khác, nếu cuối cùng nàng gả sang, thì số bạc này nàng sẽ không cần được một xu nào hết, của hồi môn tuyệt đối không thể bù đắp được! Nàng chỉ mới đến phủ Tề quốc công có vài ngày mà, mới có vài ngày thôi, vì sao vô duyên vô cớ tốn kém nhiều tiền như vậy chứ?!

Vào chính sảnh, mọi người đang bưng bưng khí thế bàn tán, xem tình hình này là muốn đ ồng ý r ồi. Vừa nhìn thấy Tô Cẩm Bình, Tề quốc công rất vui vẻ nói: “Cẩm nhi, ta nghe mẫu thân nói cháu vốn cũng thích Tam hoàng tử, giờ ngài ấy lại có thành ý thế nào. Không phải cậu ham số ti ền này, mà ngài ấy có thể xuất ra nhi ều của cải như vậy chứng tỏ cháu cũng rất có trọng lượng trong tim ngài ấy. Vì thế nên cậu nghĩ hôn sự này có thể thành được, cháu thấy sao?”

Vân Tử Y đứng bên cạnh vò nát khăn tay của mình, nhìn các rương đ ồ trong phòng, nàng ta không tìm được mà coi chiếc khăn trong tay mình là Tô Cẩm Bình, khiến nàng ta chỉ muốn lao sang mà bóp chết nàng luôn! Ngọn lửa ghen tị thiêu cháy cả lòng nàng ta.

Nhưng những người khác của Vân gia đều mang vẻ mặt vui sướng, nói gì thì nói, số sính lễ hôm nay sẽ khiến phủ Tề quốc công bọn họ như hồ thêm cánh, có khi sau này ti ền tiêu vật hàng tháng của mỗi người phải tăng gấp đôi ấy chứ. Nên toàn bộ phủ Tề quốc công đều vô cùng cao hứng.

Nhưng Tô Cẩm Bình lại lạnh mặt nói: “Trả lại đi!” Ba chữ như sấm sét khiến mọi người ngỡ ngàng.

Người ngạc nhiên nhất chính là lão phu nhân, phản ứng tối qua của con bé rõ ràng là thích Tam hoàng tử, sao hôm nay lại nói trả lại? Vân Tử Y cũng giật mình, nhưng càng thấy căm hận hơn, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà Tam hoàng tử đối đãi như thế nàng còn không chịu nhận?

Tề quốc công nhíu mày không hiểu: “Cẩm nhi, ý của cháu là không muốn gả cho Tam hoàng tử sao? Nếu không muốn cháu cứ nói thẳng, cậu sẽ cho người trả v ề ngay!”

“Không phải là không muốn!” Nàng có thể nói là vì tiếc số ti ền của này sao? Tên Bách Lý Kinh H ồng chết bầm chết v ằm kia, rõ ràng đã nói ti ền của hắn đ ầu là của nàng r ồi, nàng còn chưa đ ồng ý, ai cho hắn dùng ti ền của nàng chứ?! Còn muốn sống nữa không hả?!

“Không phải không muốn, vậy thì vì sao?” Trần thị cũng bước tới nói, thân là đương gia chủ mẫu, lo liệu ăn mặc đi lại của nhi ều người trong phủ

như vậy nên bà cũng càng để tâm đến phần sính lễ có thể so với nửa quốc khố này hơn.

Tô Cẩm Bình nhìn mọi người một vòng, sau đó nhìn Tề quốc công nói: “Cứu cứu, cứu cứu có từng nghĩ đến chuyện cây to đón gió chưa? Ngày hôm nay mấy thứ này được đưa tới phủ Tề quốc công, có bao nhiêu người nhìn thấy? Có số tiền này, thực lực của phủ Tề quốc công có thể vượt xa các thế gia khác, nhưng cứu cứu có thể thăm dò được, vị ngẩng trên long ý kia sẽ dùng ánh mắt gì để nhìn chúng ta không?”

Câu nói này khiến sắc mặt Tề quốc công lập tức sa sầm xuống, vừa rồi bọn họ chỉ coi chuyện này là hôn sự của con gái để bàn bạc, cũng nghĩ đến những mặt tốt mà lại không hề nghĩ đến phương diện này! Quả thật nếu nhận về tất sẽ khiến Hoàng thượng sinh lòng nghi kỵ. Chỉ e chờ đợi Vân gia bọn họ không phải là sự vẻ vang người người thán phục, mà là giống như cả nhà Nhạc Trọng tướng quân, gặp phải mối họa diệt môn! Ông thở dài một hơi mới nói với Tô Cẩm Bình: “Đúng là cháu suy nghĩ rất thấu đáo, mấy năm nay cứu cứu chinh chiến ở sa trường, ném hết cả mấy chuyện tranh đoạt trên triều đình ra sau đầu. Sính lễ này chỉ có thể trả về thôi, nhưng nếu trả tức là không đồng ý hôn sự này, vậy cháu và Tam hoàng tử điện hạ...”

“Vẫn còn nhiều thời gian ạ, dù sao cháu cũng không thể gây phiền phức cho Vân gia được!” Nàng nói từng tiếng mạnh mẽ như cực kỳ suy nghĩ cho Vân gia, khiến lão phu nhân cảm động tới rơi nước mắt: “Cháu ngoan, đúng là cháu ngoan, vì Vân gia mà làm khổ cháu rồi!”

Khóe miệng Linh nhi co rút, cô có thể chắc chắn mười phần rằng vị trước mặt mình tuyệt đối không phải vì Vân gia, chẳng qua là vì đồng tiền này thôi, vậy mà người nhà Vân gia còn cảm động đến như vậy!

...

Vì thế, số sính lễ hôm nay, ngay trong ánh mắt hăm dọa ghen tị oán hận và khó hiểu của các thế gia khác, lại bị trả lại hết! Sau khi số đồ đó bị trả về, sắc mặt người nào đó đương nhiên cũng rất khó coi. Có đi đâu, theo cách

hiều của hắn thì vấn đề không phải ở tiền bạc, mà lại là vì nàng không muốn gả cho hắn nên mới cho người trả sính lễ lại!

“R`âm!” một tiếng, hắn vung tay áo bào, bàn ghế trong phòng chớp mắt biến thành mảnh vụn! Nhóm ám vệ bên cạnh sợ đến mức chỉ muốn ôm lấy nhau mà run rẩy, sau đó, người đàn ông mặc xiêm y trắng kia đứng dậy, quay về phòng mình.

Nhóm ám vệ nuốt nước miếng một chút, cũng không dám bước tới an ủi khuyên giải gì, cuối cùng ngậy người một lúc rồi đều tự tản đi làm việc của mình.

Hôm nay, Bách Lý Kinh Hằng đóng cửa trong phòng suốt cả ngày không ra, thức ăn thức uống đưa vào cũng không động chạm một miếng nào khiến các đại ám vệ đều hơi lo lắng.

Cho đến tối, Bách Lý Kinh Hằng mới từ trong phòng bước ra, muốn tìm nàng để hỏi xem rốt cuộc vì sao mà không muốn gả cho hắn, chợt nghe thấy Phong và Diệt nói chuyện.

“Phong, điện hạ...”

“Không sao đâu, tính cách Hoàng tử phi vốn kỳ quái, đâu phải huynh không biết, mấy ngày nữa là ổn thôi!” Phong không mấy bận tâm đáp, nhưng vẫn thấy hơi lo lắng vì người kia không chịu ăn cơm.

Diệt thở dài nhìn lên trời đêm, vô cùng buồn chán hỏi: “Phong, huynh nghĩ, phải làm thế nào mới có thể khiến cô nương nhà người ta thích? Tiêu tử nhà huynh cũng rất có duyên với phụ nữ, hay là dạy ta vài chiêu đi?” Hắn ta ra vẻ thuận miệng hỏi vậy, nhưng lỗ tai lại dựng thẳng lên, rất mong chờ đáp án.

Phong quay sang nhìn hắn ta một cái, ho khan một tiếng rồi nói rất thật lòng: “Thật ra, có một cách rất đơn giản, chính là nấu gạo thành cơm!!! Đến lúc đó ấy mà, cô nương nhà người ta dù có không cam lòng đến đâu, thì cũng phải bằng lòng thôi!” Có đi ầu, Hoàng tử phi nhà bọn họ là ngoại lệ, mấy lời này hắn ta còn chưa nói ra.

Nấu gạo thành cơm à? Tim người nào đó đập thịch một cái, ngược đôi mắt xám nhìn lên trời đêm, đôi môi mỏng dần nở nụ cười quý dị, sau lưng như mọc ra một chiếc đuôi thật to, phe phẩy trong gió...

Ngay sau đó, cơn gió nổi lên, bóng người hấn đã biến mất ở phủ Hoàng tử.

...

Tô Cẩm Bình đang định đi nghỉ, bỗng nghe thấy ‘kẹt’ một tiếng, cửa bị đẩy ra. Sau đó, bóng người thanh cao ngạo nghễ lập tức xuất hiện ở cửa. Nàng nửa nằm nửa ngồi trên giường nhìn hấn: “Có phải tới hỏi ta vì sao từ hôn không?”

“Không phải!” Giọng nói nhẹ nhàng truyền tới, sau đó từ từ đến trước mặt nàng. Vốn muốn hỏi, nhưng hiện giờ hấn đã đổi ý rồi, đôi mắt đẹp như ánh trăng nhìn nàng không chớp mắt, thoát nhìn vô cùng đáng yêu.

Ặc... Tô Cẩm Bình bị bộ dạng của hấn làm rung động, mắt đảo xung quanh rồi mới hỏi lại: “Vậy chàng tới làm gì?”

Hấn bước đến trước mặt nàng, trong mắt xuất hiện vẻ tủi thân: “Đau, không ngủ được.” Ở góc độ nàng không nhìn thấy, đôi mắt lãnh đạm kia lại hiện lên tia giảo hoạt, hấn có thể nói là hấn đến để... dùng sắc đẹp quyến rũ nàng sao?

Tô Cẩm Bình vội vàng đưa tay lên bịt lấy mũi mình, tránh để máu trong mũi chảy ra, ông trời ơi, đáng yêu quá! Có phải người này lại bị tráo đổi rồi không? “Vậy chàng muốn thế nào?”

Hấn rút một chiếc bình sứ trong tay áo ra đưa cho nàng, giọng nói thanh lãnh vang lên: “Bôi thuốc giúp ta.” Nói xong, hấn hơi nghiêng đầu đi, mặt đỏ hồng.

“Được! Cởi...” còn chưa kịp nói hết chữ cởi quần ra thì hấn đã cởi rồi. Khóe miệng Tô Cẩm Bình co rút, hôm nay hàng này làm sao thế? Lần

trước bảo hấn cởi quần không phải hấn còn nhăn nhó lắm sao? Sao hôm nay lại tích cực như vậy?

Nhưng ánh mắt nàng lập tức thu lại, vì nhìn thấy thứ gì đó không nên thấy khiến mặt nàng cũng đỏ lên.

Không chờ nàng nói tiếp, hấn rất tự giác nằm sấp lên giường nàng, quay đầu sang, khuôn mặt thờ ơ như thường, nhưng trong đáy mắt còn thoáng nhìn thấy bóng nước. Bộ dạng này khiến tim Tô Cẩm Bình nhói lên một cái vội bôi thuốc cho hấn, khi chạm vào mông hấn, tay nàng cũng nhẹ nhàng run lên một cái. Bôi thuốc vào mông đàn ông đúng là không quen chút nào, nàng cố nén cảm giác không thoải mái trong lòng, chậm rãi bôi thuốc trong tay lên. Đúng lúc này, ngoài cửa sổ chợt nổi gió, thổi bay vạt áo hấn lên, che vào mông.

Hấn có vẻ rất phiến toái, hơi nhồm người dẩy kéo vạt áo mình ra, cởi luôn áo khoác ngoài. Cũng không biết là vô tình hay cố ý, mà hấn kéo mạnh cả áo trong khiến vạt áo hơi mở ra một chút, có thể nhìn thấy rõ làn da màu mật ong bên trong.

“Bách Lý Kinh Hồng, vì sao ta cứ cảm thấy hôm nay chàng hơi là lạ nhỉ?” Dù là vạt áo bị thổi vào mông thì hấn cũng đâu cần bộc lộ dáng vẻ như vậy chứ? Vẻ mặt cau kính rõ rệt, quen hấn bao lâu nay còn chưa thấy hấn như thế bao giờ.

Người hấn hơi cứng lại, sau đó nhẹ giọng nói: “Đau.” Hấn lại nằm xuống, không nhìn nàng nữa, chờ đối phương tiếp tục bôi thuốc cho mình.

À, thôi được, thì ra là vậy! Bôi thuốc xong, đóng nắp bình sử dụng lại: “Được rồi!” Thật ra cũng đâu có nghiêm trọng lắm đâu, còn nhẹ hơn lần trước mình bị Hoàng Phủ Hoài Hàn đánh nhừ nhừ mà.

“Ừm.” Hấn nhẹ nhàng đáp rồi ngẩng dậy, cũng đúng lúc đó, không biết sao trung y trên người hấn lại trượt từ trên vai xuống, nửa vai lộ ra, mái tóc đen như mực xõa xuống đầu vai, đầu hơi nghiêng đi, đường nét tinh tế tạo nên phối hợp với dáng vẻ này tạo nên một hình ảnh vô cùng tươi đẹp.

“Lách tách!” Nước miếng cô nàng nào đó rơi xuống...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 7.1

“Khụ khụ... chàng... chàng mau mặc quần áo vào đi!” Tô Cẩm Bình vội quay đi, trong đầu xuất hiện đủ các suy nghĩ đáng khinh.

Thấy mặt nàng lộ vẻ mất tự nhiên, mắt hắn hiện rõ sự giao hoạt, sau đó chậm rãi ngồi dậy. Ngồi dậy xong, hắn cúi đầu sửa lại vạt áo, nhẹ nhàng kéo trung y bị chảy xuống đầu vai về phía trước, lại bất cẩn làm rơi cả vạt áo ra. Vì thế... Tô Cẩm Bình cũng nhìn thấy rất rất rõ ràng cảnh xuân kiêu diễm bên trong quần áo của hắn...

Nàng vô thức nói: “Bách Lý Kinh Hồng...”

“Ừ?” Hắn nhẹ nhàng đáp, mắt mơ màng chờ câu tiếp theo của nàng.

“Da chàng đẹp thật đấy!!!” Nàng cố kìm nén nước miếng nói.

“...” Đây là câu nàng muốn nói sao? Vì sao lại không giống như hắn nghĩ chứ?

Không chờ hắn kịp phản ứng, một bàn tay nhanh chóng thâm nhập vào trong vạt áo của hắn, sờ lên ngực, miệng nở nụ cười đậm đàng bỉ ổi: “Mịn thế!!!” nàng sờ từ trên xuống dưới vài cái, sàm sỡ hắn đủ rồi liền rút tay lại, sắc mặt đầy vẻ thỏa mãn.

Mà hắn vốn đến để dùng sắc đẹp quyến rũ nàng lại bị nàng trêu chọc ngược lại. Ánh mắt càng sâu hơn một chút, hỏi: “Trừ mịn ra, không còn gì nữa sao?” Chẳng lẽ không có chút...

“À, rất mềm nữa!” Tô Cẩm Bình nghiêm trang nói xong, còn gật đầu như thật.

Hắn nhất thời chán nản! Con người hờ hững nhìn nàng một lúc lâu cũng không nhận ra được một chút vẻ nói đùa hay trêu chọc hắn, như vậy chứng tỏ là — nàng hoàn toàn không hề có ý muốn nấu thành cơm với hắn.

“Chàng sao thế?” Sao lại có vẻ mất hứng vậy? Ngần ra một chút, Tô Cẩm Bình mới chợt hiểu, à... tự dưng bị người ta sờ soạng rồi nhận xét, hình như người bình thường cũng khó mà cao hứng được nhỉ? “À... này... vừa rồi ta chỉ là nhất thời không khống chế được mình, nên mới... Chàng đừng có để bụng nhé!”

“Giờ thì khống chế được chưa?” Giọng điệu vẫn nhẹ nhàng nhưng Tô Cẩm Bình lại phát hiện ra trong mắt hắn có vẻ hơi giận dữ.

Tình hình này là sao? Nàng hơi bất an nhìn lại hắn một cái rồi nói: “VẬY... chàng mong ta khống chế được hay là... không khống chế được?” Sao cứ cảm thấy hôm nay hắn hơi lạ lạ nhỉ?!

Hắn hơi tức giận đưa tay ra kéo nàng lại, lật úp một cái, Tô Cẩm Bình bị hắn đặt dưới thân mình. Vì khi hắn tới Tô Cẩm Bình đang chuẩn bị ngủ nên không mặc nhiều y phục lắm, mà vạt áo của hắn còn chưa cài cẩn thận, thế nên, giữa hai người chỉ cách nhau một lớp vải rất mỏng manh.

Đột ngột bị đè nặng, Tô Cẩm Bình tức khí, tình cảnh này là sao? Đang định phát hỏa, lại nhìn thấy đôi mắt lạnh đẫy tình cảm của hắn, khiến nàng ngờ ngẩn không nói được gì.

Hai người cứ duy trì tình trạng này một lúc lâu, trong phòng cũng im lặng đến cùng cực, chỉ nghe thấy tiếng hô hấp của nhau, mùi hương tuyệt liên quen thuộc len lỏi vào mũi khiến đầu óc vốn hơi mơ hồ cũng trở nên tỉnh táo hơn một chút. Cuối cùng, Tô Cẩm Bình nhú mày nói: “Chàng làm sao vậy?”

“Nàng...” Chỉ nói được một chữ, câu nói còn lại bị hấn giữ trong cổ họng, chưa nói thành lời mặt đã đỏ trước.

Khóe mắt nàng giật giật: “Ta làm sao?” Hỏi xong nàng cũng muốn hôn mê, vừa hỏi câu “chàng làm sao”, lại hỏi lại “ta làm sao”, khỉ thật!!!

“Nàng...” Nói xong, hấn lại im lặng, dường như vô cùng khó nói.

Nàng nhận nại hỏi tiếp: “Ta làm sao?”

“Nàng...” Lại “nàng” cả nửa ngày.

Gân xanh trên trán cô nàng nào đó nảy lên, lửa giận đã kiềm nén đến cực hạn: “Ta làm sao? Chàng có nói không hả?”

“Nàng... nàng không muốn ta chút nào sao?” Giọng nói nhẹ như mây trôi trên trời, nếu không nghe cẩn thận thì hoàn toàn không thể nghe thấy gì cả. Nói xong, một cái mông khỉ lập tức xuất thế.

Tô Cẩm Bình nhất thời có cảm giác một vạch đen sỗ thẳng xuống sau gáy, không biết nói gì đẩy hấn ra: “Tiểu Hồng Hồng, có phải chàng tư xuân không?”

Tư xuân à?! Hai chữ này khiến đầu hấn như ngán lại, sắc mặt cũng cứng đờ. Vì thế, theo lẽ thường, Tô Cẩm Bình lại không nghe thấy câu trả lời, có đi đâu sắc đỏ trên mặt hấn đã nhạt đi một chút, thần sắc cũng dần trở lại bình thường. Tư xuân à?! Thì ra trong mắt nàng, hành vi của hấn là biểu hiện của việc tư xuân sao?

“Đứng dậy, đứng dậy đi!” Nàng mất kiên nhẫn đẩy hấn dậy, thật đúng là, hơn nửa đêm còn chạy tới đây động tình, đúng là đầu óc bị bệnh mà! Còn hỏi mấy câu hỏi khiến người ta mơ mơ hồ hồ, thật sự khiến nàng muốn tát cho hấn vài cái bạt tai mới nguôi!

Thấy nàng như thế, hấn dường như không tin nổi, ngẩng đầu nhìn nàng, ngọc quan trên tóc không biết đã rơi xuống giường từ lúc nào, mái tóc dài đen như mực xõa sau lưng, một vài lọn thả xuống ngực nổi bật trên

làn da màu mật ong hình thành một đường cong mê người. Sắc mặt lãnh đạm như vậy nhưng trong mắt đây vẻ khốn đốn, lúc trước khi còn ở Đông Lăng, trong Lê viên, mỗi lần hắn vô ý hở vạt áo ra, nàng sẽ chảy máu mũi, nhưng hôm nay lại vô cùng bình thường, không hề bị hấp dẫn một chút nào cả. Chẳng lẽ là vì hiện giờ, đối với nàng, mình đã không còn sức quyến rũ nữa sao? Suy nghĩ này khiến hắn hơi hoảng hốt, cũng vô cùng mất hứng, sắc mặt vì thế mà lạnh đi một chút.

Tô Cẩm Bình kéo chăn chui vào, ngáp một cái rồi chuẩn bị đi ngủ, trước đó còn liếc nhìn hắn: “Chàng còn không về à?”

Mấy chữ này khiến suy nghĩ vốn không mấy chắc chắn của hắn giờ càng trở nên trống rỗng hơn. Hắn im lặng nhìn nàng một lúc lâu, đôi môi mỏng hơi nhếch lên nở ra hai chữ: “Vì sao?”

“Hả?” Vì sao cái gì? Sao nàng lại cảm thấy đạo này suy nghĩ của hai người không đi cùng đường nhỉ?

“Vì sao... không muốn ta?” Đôi mắt xám bạc khóa chặt vào đôi mắt phượng của nàng, nói vài chữ lạnh tanh, trong lòng như có ngàn vạn con kiến cắn nuốt, cực kỳ khó chịu.

Lại thêm một vạch đen nữa chảy xuống bên thái dương Tô Cẩm Bình, vì sao không muốn hắn ư? Thật ra, nàng rất muốn chứ, dù là diện mạo hay dáng hình của người này đều ở cấp bậc rất cao, hoàn toàn là mặt hàng cực phẩm, nhưng mà... ký ức về chuyện lần trước ở Lê viên vẫn còn quá mới mẻ với nàng, nếu nàng không kiềm chế được, cưỡng bức hắn, ắt sẽ phải chịu trách nhiệm, chắc chắn sẽ quay lại những tháng ngày trước đây, vì trong lòng áy náy mà bị hắn ăn sạch, cuộc sống không hề có thể diện cũng chẳng có tôn nghiêm, quãng thời gian sống không có đạo trời đó, cuộc đời này nàng không muốn trải qua lần thứ hai nữa!

Vì thế, nàng lườm hắn một cái, ra vẻ thuần khiết nói: “Vì ta là một người rất nghiêm túc chính trực, không dễ dàng nảy sinh suy nghĩ xấu xa với bất kỳ ai, về vấn đề nhân phẩm đạo đức cao thượng của ta, ta cứ nghĩ chàng biết rồi chứ. Không ngờ, đến hôm nay mà chàng vẫn còn có thể hỏi

ta câu này! Ôi...” Nói xong, nàng giả vờ giả vịt lắc đầu, “Chàng làm ta thất vọng quá!”

Sau gáy hắn cũng thoáng có vạch đen chảy xuống, khóe miệng hơi run lên vài cái, là do nguyên nhân này sao? Nàng là một người rất chính trực? Hắn thấy... không hẳn đâu! Trầm mặc một lúc lâu sau, hắn vẫn chưa chịu thôi, câu nói của Phong và Diệt vẫn văng vẳng trong đầu, phải nấu gạo thành cơm mới có hy vọng! Vì vậy, sau một khoảng thời gian im lặng quý dị, hắn lại chậm rãi nói: “Là nguyên nhân này sao?”

“Chàng đang nghi ngờ nhân phẩm của ta?” Tô Cẩm Bình bỗng quát to lên, sau đó ngẩng bật dậy khó chịu nhìn hắn, hắn nghĩ nàng không biết hắn đang âm mưu gì sao? Đơn giản là chờ nàng nổi máu háo sắc lên, sau khi làm chuyện gì đó với hắn, hắn lại chạy tới giả vờ ngây thơ, giả vờ đáng thương, sau đó lại giống lần trước, dù xảy ra chuyện gì cũng đều ẩn ẩn ý ý lôi chuyện đó ra khiến nàng áy náy trong lòng, đạt được mục đích thấp hèn của hắn!

Cho nên, nàng có thể xác định trăm phần trăm nếu nàng ăn hắn thật, thì cuộc sống sau này của nàng sẽ ảm đạm không còn chút ánh sáng, thậm chí chưa biết chừng sau này chửi lông gà cũng để hắn dùng trừng trị mình mất! Sắc đẹp cùng với hạnh phúc của nửa đời sau mà nói, nàng vẫn phân biệt được rõ ràng bên nào nặng bên nào nhẹ.

Trong mắt hắn xuất hiện tia ngoan độc, bàn tay thon dài đưa ra nắm lấy vai nàng, lạnh lùng hỏi: “Vậy nếu là Bách Lý Nghị thì sao?” Nếu là Bách Lý Nghị, liệu nàng có muốn không? Giọng nói mỏng tang như bông tuyết đầu đông, ngân dài trong ngày thu, trong khoảnh khắc, Tô Cẩm Bình còn nghĩ người hỏi nàng câu này không phải hắn mà là núi băng Hoàng Phủ Hoài Hàn kia.

Mắt nàng thoáng có vẻ tức giận, đưa tay lên kéo tay hắn xuống, giọng nói cũng bức bối hơn: “Chàng nghĩ nếu là Bách Lý Nghị thì sẽ thế nào?” Tuy nàng và hắn không cùng sống cùng chết, nhưng cũng coi như đã trải qua một lần khảo nghiệm sinh tử ở Đông Lăng, nàng không thể hiểu được vì sao hắn có thể hỏi ra câu này. Nàng vốn chỉ nghĩ hắn cấu kỉnh, ghen

tuông, tuy ấu trĩ nhưng rất đáng yêu, có đi ầu hiện giờ... câu hỏi này có phải hơi quá đáng không?! Nếu là nàng, chắc chắn sẽ không nghi ngờ giữa hấn và Mộ Dung Song có chuyện gì cả, nhưng hấn lại nửa đêm không ngủ chạy tới sinh sự với nàng những chuyện không đâu, ghen bóng ghen gió, khiến nàng có muốn không tức giận cũng không được!

Thấy nàng có vẻ tức giận, hấn mới d ầu bình tĩnh lại. Quả thật, tuy Bách Lý Nghị nhiệt tình với nàng, nhưng từ đầu tới cuối nàng vẫn giữ thái độ không lạnh không nóng với hấn ta. Có đi ầu, vẫn còn một người nữa: “Vây còn... Lăng Viễn Sơn thì sao?”

Hấn vừa dứt lời, lửa giận của Tô Cẩm Bình rốt cuộc cũng tuôn trào: “Cút ngay đi!” Bách Lý Nghị, Lăng Viễn Sơn, tiếp theo có phải hấn sẽ l ầu hết tất cả những người đàn ông mà nàng có biết ra để hỏi một lượt không?

Ba chữ này vừa cất lên, trong mắt hấn thoáng xuất hiện vẻ bi thương, nhưng chỉ hơi thoáng qua, tim như bị người ta khoan sâu vào, đau nhói. Lu ồng khí lạnh n ồng đậm tỏa ra từ người hấn, tr ầm mặc không lên tiếng, mặc lại quần áo tử tế, bước xuống giường, đi đôi giày trắng vào, không nói một lời nào. Bộ dạng này, chẳng khác nào vừa bị người ta bỏ rơi.

Hấn đứng dậy bước đi vài bước. Nhìn bóng lưng hấn, Tô Cẩm Bình bỗng cảm thấy sống mũi hơi cay cay, cảm giác đau lòng cũng d ầu nổi lên, li ền tr ầm giọng hỏi: “Bách Lý Kinh H ồng, chàng có từng nghe thấy câu này không? Tình cảm, cũng giống như cát trong lòng bàn tay, nắm càng chặt nó sẽ chảy xuống càng nhanh...” Nàng yêu hấn, thực sự yêu hấn, nhưng nàng lại không muốn tình yêu làm mất đi tự do. Dù là hai người có yêu nhau đến đâu, cũng vẫn nên giữ lại chút không gian riêng cho mỗi người, hôm nay rõ ràng hấn gây sự vô lý!

Hấn dừng bước, quay lại nhìn nàng, trong đôi mắt sáng nhuộm vẻ u buồn, ưu thương như đóa lan Tử La, môi mỏng hé mở: “Đó là vì, tình yêu chưa đủ!” Giọng nói nhẹ nhàng bay ra, không lẫn chút nghi ngờ, khốn đốn, hay mơ hồ nào, mà là một kết luận hoàn toàn chắc chắn!

“Cái gì?” Tô Cẩm Bình ngăn người, ở hiện đại nàng chỉ nghe đến triết lý về tình yêu và hạt cát, nhưng chưa từng nghe lời định đoạt như thế bao

giờ.

“Ta nói, là vì yêu chưa đủ. Nếu là ta, nàng càng siết ta chặt bao nhiêu, ta sẽ càng ở gần nàng bấy nhiêu. Nếu tình yêu đủ, sẽ chỉ hy vọng đối phương có thể hòa tan vào xương cốt của mình, đời đời kiếp kiếp không xa không rời. Nếu tình yêu đủ, đối phương nắm càng chặt, sẽ chỉ cảm thấy càng hạnh phúc hơn mà tuyệt đối không phải là gánh nặng.” Hấn nhẹ nhàng nói ra mấy câu đó, sắc mặt lạnh lùng nhưng lại mang vẻ buồn bã khó nói rõ được.

Tô Cẩm Bình hơi rung động, từ trước đến giờ nàng chưa từng nghĩ sẽ được nghe những lời như vậy từ miệng con người cao ngạo này. Khi nàng thực sự nghe thấy rõ, trừ cảm giác không thật ra, còn có cảm giác vô cùng chấn động. Nàng chậm rãi cười nói: “Thật ra, ta cũng không biết triết lý đó có đúng hay không, nhưng ta thực sự không muốn chàng nghi ngờ ta. Giống như ta sẽ không vô duyên vô cớ mà nghi ngờ chàng vậy, ta cũng hy vọng chàng có thể cho ta đủ sự tin tưởng.”

“Xin lỗi nàng.” Ba chữ nhẹ nhàng vang lên từ miệng hấn. Hấn đã nghĩ, đây là lỗi của hấn, hấn không nên nghi ngờ nàng, cũng không nên nghi ngờ tình cảm của nàng dành cho mình, nhưng mỗi khi những người đó xuất hiện trước mặt nàng, mỗi khi nàng nhìn bọn họ nhiều hơn một lần, dù biết rằng họ không có gì cả nhưng hấn vẫn ghen tuông, ghen đến điên cuồng, thậm chí trong lòng sẽ xuất hiện hàng trăm nghìn suy nghĩ, không dám chắc, cứ cảm thấy liệu có khi nào nàng lại đột nhiên không cần hấn nữa hay không.

Ba chữ đó của hấn vừa dứt, Tô Cẩm Bình liền đứng dậy đi đến trước mặt hấn, vòng hai tay ôm lấy thắt lưng hấn, úp mặt vào ngực hấn: “Xin lỗi chàng!” Nếu hai người cãi nhau, chắc chắn sẽ không phải là sai lầm của một bên, mà là trách nhiệm của cả hai người! Hơn nữa, quả thật nàng cũng luôn chỉ chú tâm đến suy nghĩ của mình, cố chấp với những quan niệm mà mình tin tưởng, không để tâm đến cảm nhận của hấn, nên mới xảy ra tình trạng ngày hôm nay.

“Không phải lỗi của nàng.” Hấn nhẹ giọng nói, cũng ôm lấy nàng, vòng tay siết cực kỳ chặt, như muốn nói cho nàng biết, ôm càng chặt thì giữ càng chắc. Mái tóc đen dài như khiêu vũ dưới ánh nến, đan vào nhau. Bỗng nhiên, hấn cảm giác ngực mình lạnh lạnh, cúi đầu chợt thấy nước mắt của nàng đã ướt đầm áo khoác của hấn.

Bàn tay trắng nõn chậm rãi đưa đến hông nàng, rút cây chủy thủy tinh xảo mà nàng đeo bên hông ra. “Soạt” một tiếng, tiếng đao cứa vào thịt vang lên, dòng máu đỏ tươi chảy từ cánh tay hấn xuống, hấn cắt rất sâu, thậm chí còn thoáng nhìn thấy cả xương bên trong.

Tô Cẩm Bình hoảng hốt ngừng đầu nhìn hấn: “Chàng điên rồi sao?” trên mặt nàng vẫn còn chưa khô nước mắt.

Hấn đưa cây chủy thủ kia cho nàng, thản nhiên nói: “Kể từ hôm nay, nếu ta khiến nàng chảy một giọt nước mắt, nàng hãy đâm cho ta một đao. Được không?”

“Chàng... đồ điên này!!!” Tô Cẩm Bình vội giật lấy chủy thủ trong tay hấn, sau đó tìm thuốc trong phòng. Chỉ giây lát nàng đã tìm được hòm thuốc mà Trần thị chuẩn bị cho nàng, thô bạo nắm lấy cánh tay hấn, bôi thuốc, sau đó dùng băng vải trắng quấn vết thương của hấn lại. Mỗi động tác của nàng đều rất cẩn thận, cảm giác vừa kinh hãi, vừa cảm động, vừa đau lòng đan xen cào xé khiến nàng vô cùng khó chịu.

Băng xong, nàng nhướn mày nhìn hấn: “Sau này không cho làm chuyện ngu xuẩn như thế nữa. Ta khóc không phải vì bị chàng chọc tức, mà bị chính mình chọc tức!” Nàng bực tức với chính mình vì sao lúc ấy lại nói hấn cú đi. Dù thế nào cũng không nên nói ra ba chữ đó, vào thời khắc hấn thật sự đứng dậy rời đi, nàng hầu như còn cho rằng mình thật sự mất hấn.

“Ha ha...” Hấn nghe vậy lại cúi đầu bật cười, tiếng cười rất nhẹ nhanh chóng tan biến.

“Chàng còn cười nữa! Chàng biết chắc ta sẽ đau lòng nên mới cố tình làm vậy phải không?” Tô Cẩm Bình tức giận nhìn hấn.

Nàng vừa nói thế, trong đôi mắt sáng đẹp như ánh trăng của hấn xuất hiện nụ cười hạnh phúc, giọng nói thanh lãnh vang lên: “Nếu nàng đã đau lòng, thì sau này đừng khóc nữa.” Nếu không hấn thật sự sẽ đổ máu đến chết mất.

Nghiêm mặt nhìn hấn một lúc lâu sau, nàng cũng chợt thấy bức bối vì hành vi mất mặt của mình vừa rồi! Mẹ kiếp, không phải chỉ là cãi nhau chút thôi sao, khóc cái cục ứ gì cơ chứ? Thế diện của nàng hôm nay mất sạch sẽ rồi. Tô Cẩm Bình hung dữ đứng dậy, đưa tay ra nhéo tai hấn: “Sau này đừng có tác oai tác quái cho bà, nếu không bà cho chàng biết mặt!!!”

Hành động này khiến nụ cười trong mắt hấn đông cứng lại, đầu tiên là bị chổi lông gà đánh vào mông, giờ lại bị nhéo tai... Gương mặt bạch ngọc của hấn đỏ hồng, cảm giác xấu hổ và giận dữ cuộn dâng lên, dường như trước mặt nàng hấn luôn luôn không còn một chút tôn nghiêm của đàn ông nào hết. Nhìn sắc mặt nàng vẫn hung hãn như cũ, hấn mới đành phải ngoan ngoãn đáp: “Được.”

Lúc này Tô Cẩm Bình mới buông tai hấn ra, xoa xoa đầu hấn như xoa đầu con chó con: “Nghe lời là được rồi.”

Hai người im lặng một lúc lâu sau, hấn mới nhớ lại mục đích hôm nay mình đến đây, ngật ngừng một lúc, thật sự không nhịn được nữa, lại ngắt đầu hỏi tiếp: “Nàng thật sự... không muốn ta chút nào sao?”

“Bốp!” Một cái tát đập mạnh vào trán hấn, mũi cô nàng nào đó như phun khí: “Đã bảo bà đây là người nghiêm túc chính trực, không muốn là không muốn!!!”

Nếu không muốn... thì biết làm sao mới có thể nấu gạo thành cơm bây giờ?

Nghe tiếng quát này của Tô Cẩm Bình, Linh nhi và Dĩ Mạch ở ngoài cửa mới thở phào một hơi. Vừa rồi khi nghe tiếng cãi cọ bên trong, họ sợ chết đi được! Cô nương lại quát điện hạ thì chắc là không có vấn đề gì rồi nhỉ?!

“Này, nếu vừa rồi ta không giữ chàng lại, có phải chàng sẽ đi thật không?” Tô Cẩm Bình nhướn mày hỏi, cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nghe nàng hỏi, mắt hắn thoáng xuất hiện tia xảo trá: “Nhất định nàng sẽ giữ.” Vừa rồi hắn cố tình lộ ra vẻ bi thương, mà nàng chẳng qua cũng chỉ nhất thời giận dữ nên mới nói ra câu đó, nhìn thấy mình như vậy sao có thể không giữ lại chứ.

Tô Cẩm Bình nhạy bén nhận ra trong lời nói của hắn có gì đó không bình thường, nhất định sẽ giữ à? “Sao chàng biết nhất định ta sẽ giữ?”

Câu hỏi này vừa cất lên, hắn ngẩng đầu nhìn nàng một cái, sau đó, dưới ánh mắt đầy vẻ nghi hoặc của nàng, hắn nói một câu suýt làm nàng học máu: “Không biết, biết là biết thôi!”

Lại cao ngạo! Lại giả vờ ngây thơ! Hóa ra hàng này không chỉ biết giả mù, còn biết làm thầy bói nữa!

“Vì sao lại trả lại sính lễ?”

“Chàng còn không biết xấu hổ mà hỏi nữa à? Ai cho phép chàng lấy tiền của bà đây ra dùng bừa bãi? Chàng không biết là đưa sính lễ này tới đây, ta sẽ tổn thất một số tiền rất lớn sao? Chàng không biết củi gạo quý thế nào, tiền bạc quan trọng bao nhiêu nên mới phạm sai lầm đơn giản như vậy. Ta nói cho chàng biết, tiền này đều là của ta, của một mình ta, không có nửa xu quan hệ nào với chàng cả! Chàng mà còn dám dùng bừa bãi như vậy, lấy tiền của ta ra chơi đùa như thế, ta nhất định sẽ cho chàng biết mặt!” Nàng chỉ vào mũi hắn quát lên.

“...” Lại là vì tiền. Hắn cứ nghĩ rằng mình đưa tới nhiều sính lễ như vậy, với bản chất ham tiền của nàng ắt sẽ rất cao hứng mới phải, không ngờ ngược lại còn chọc giận nàng: “Vậy... nàng muốn thế nào mới bằng lòng gả cho ta?” Còn tiếp tục dây dưa không biết sẽ tăng thêm bao nhiêu tình địch nữa. Hiện giờ Lãnh Tử Hàn đang đi dự đại hội Võ Lâm, xem ra không bao lâu nữa cũng sẽ quay về làm chứng mắt hắn, cứ cưới nàng về trước có vẻ an toàn hơn.

“Xét thấy lần này chàng phạm lỗi quá lớn, nên ta quyết định phải khảo sát chàng một thời gian ngắn rồi nói sao! Nếu không, sau này chàng cứ phá gia như vậy, bà đây đi theo chàng sớm muộn gì cũng bị chết đói!” Tô Cẩm Bình nghiên răng nghiên lợi nói.

Đôi lông mày đẹp khẽ nhíu lại, đầu tiên là chán nản vì hành vi nhất thời xúc động của mình, sau đó... lại càng kiên định với ý đồ trong lòng, xem ra mình nhất định phải nghĩ cách mau mau mà nấu gạo thành cơm, chỉ có như vậy mới có thể giữ chặt được nàng.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 7.2

Sáng sớm hôm sau, Linh nhi đứng trước mặt Tô Cẩm Bình bẩm báo tin tức mà đối phương bảo mình đi tìm hiểu.

“Cô nương, nơi Mộ Dung Hoa thường tới nhất là Thanh Phong các của kinh thành. Thanh Phong các là thanh lâu nổi tiếng ở Nam Nhạc, nó là một sự tồn tại rất đặc biệt, sau lưng không có quan lớn hay nhà giàu nào hậu thuẫn nhưng lại không có ai dễ dàng động được đến nó, vì tú bà Băng Tâm của Thanh Phong các là một người phụ nữ rất cứng rắn. Bên dưới nàng ta có bốn đại hoa khôi, mỗi người đều là mỹ nhân nổi tiếng, trong đó có hai người là thanh quan (bán nghệ không bán thân), một người tên Trầm Tịch, một người là Phượng Ca. Từ trước tới giờ, nếu có người muốn ép buộc các nàng ấy, tú bà kia lập tức sẽ không ngại ngần xung đột với người ta, bộ dạng như thể sẵn sàng đánh đổi cả mạng sống của mình lẫn cái thanh lâu kia vậy. Nếu thanh lâu đó thực sự sụp đổ, đương nhiên sẽ mất đi một chỗ tẩm hoan vui vẻ rồi, vì thế, dẫu dằn dặt mấy tay công tử chơi bời cũng bỏ đi suy nghĩ dùng quyên thế chèn ép người khác đi. Thanh Phong các tự nhiên cũng trở thành một sự tồn tại rất đặc biệt. Hơn nữa, Thanh Phong các không chỉ có danh kỹ mà còn có cả tiểu quan, vị Lăng công tử kia chính là người của Thanh Phong các, còn người Mộ Dung Hoa lưu luyến chính là cô gái tên Phượng Ca kia.”

“Ừ!” Tô Cẩm Bình đáp rồi đứng dậy, “Vậy hôm nay chúng ta tới đó xem!” Thanh lâu, đúng là một nơi rất tốt để hạ thủ hại người!

Tới đó à? “Cô nương, đó là thanh lâu mà!” Linh nhi há hốc mồm không dám tin.

“Nữ giả nam!” Quyết định dứt khoát.

...

Trên con đường ồn ào tấp nập, ba công tử như ngọc khó khăn lắm mới thoát khỏi hộ vệ và đám hạ nhân, phi người qua tường bao phủ Tề quốc công ra, ba người đều cầm quạt trong tay, cùng nói chuyện trên trời dưới biển. Một công tử có dung mạo xuất chúng, khí chất tao nhã đi ở giữa, hai bên là hai vị công tử, một người cao gầy sắc mặt lạnh lùng, một người nhỏ bé nhìn rất tinh ranh, lập dị.

“Không ngờ sau khi cải trang thế này nhìn ta cũng đẹp trai như vậy!” Tô Cẩm Bình rất tự kỷ.

“Dế mèn!” Một giọng nói không hài hòa vang lên, giọng nói này đến từ Hiên Viên Dĩ Mạch vừa mới theo nàng mấy ngày nay.

Gân xanh trên trán cô nàng nào đó bật lên, có cảm giác muốn quạt thẳng nha đầu không biết đi đâu này đến tận chân trời! Mẹ kiếp, vì sao Bách Lý Kinh Hồng lại đưa một nha đầu như vậy cho nàng chứ? Nàng có dự cảm sớm muộn gì cũng sẽ bị cô ấy chọc tức chết mất! Linh nhi đảo mắt nhìn quanh cố nén cảm giác buồn cười lại.

Nàng hít sâu một hơi, quay sang cười vô cùng hòa ái với Hiên Viên Dĩ Mạch: “Dĩ Mạch, thật ra cô nên đến lớp học tập một chút, từ đẹp trong từ dế mèn không giống từ đẹp trong từ ‘đẹp trai’. Học dốt cũng không phải chuyện gì quá xấu hổ, nhưng cố tình thể hiện ra thì không chỉ cô đánh mất thể diện của mình, mà ngay cả thể diện của chủ nhân cô là ta đây, cũng bị cô ném hết mất!”

(*) Từ dế mèn 蟋蟀 đọc là xīshuài

Còn từ đẹp trai 帅气 đọc là shuàiqì

Hai từ shuai 帅 气 âm khác chữ viết, khác nghĩa. Nên bạn Tô lợi dụng điểm này để nói đùa lại bạn Mạch.

Hiên Viên Dĩ Mạch ở Dạ Mạc sơn trang nhiều năm, luôn luôn nói năng không tức chết người ta không thôi như vậy, nhưng chưa từng bị ai chế nhạo cô như Tô Cẩm Bình, hơn nữa, mấy lời này thực sự không hề lưu tình, không hề nề nang chút nào. Cô suy nghĩ mãi không không biết phải phản bác làm sao, hơn nữa, càng không biết sau khi phản bác sẽ có hậu quả thế nào. Vì vậy cô liề n ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Trạng thái này khiến Linh nhi trợn trừng mắt, nha đầ u Dĩ Mạch kia mà cũng có lúc chịu thua sao?

Tranh luận thắng, tâm trạng Tô Cẩm Bình cũng tốt hơn, phe phẩy cây quạt trên tay cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều, thậm chí còn muốn hát vài câu để diễn tả cảm giác khoái trá của mình. Các cô nương đi ngang qua ba vị này liên tục liếc nhìn lại, công tử anh tuấn quá! Đang đi, đột nhiên họ nghe thấy có tiếng hét chói tai vang ra từ trong hẻm nhỏ: “Buông ra! Buông!”

Tô Cẩm Bình thoáng nhìn sang phía bên kia, chẳng qua chỉ là tiết mục thiếu niên hư chòng gheo mỹ nữ, nàng vốn cũng không phải người thích can dự vào chuyện người khác, nhưng nếu không làm thì thật uổng công bộ xiêm y anh tuấn phóng khoáng nàng mặc hôm nay, vì thế, nàng quyết định đi qua làm nữ anh hùng cứu mỹ nhân một phen vậy!

Nghĩ vậy, nàng liề n nghênh ngang bước tới, lọt vào tai đương nhiên lại là những câu thoại cũ rích: “Bản công tử nhìn trúng người là phúc khí của người, biết đi ề thì ngoan ngoãn theo ta về, nếu không...”

“Bốp!” một tiếng, chiếc quạt trong tay Tô Cẩm Bình ném ra, lực rất mạnh đánh thẳng vào mũi vị ‘bản công tử’ kia. Tiếng kêu như mỡ lợn lập tức vang lên, vị ‘bản công tử’ kia ôm mũi mình quay đầ u căm tức nhìn Tô Cẩm Bình: “Tên tiểu bạch kiểm ở đâu ra, dám...”

Tô Cẩm Bình cười lạnh một tiếng, khế gọi: “Linh nhi!”

Nàng vừa dứt lời, một cây roi mềm vung lên trong tay Linh nhi, cuốn lấy người vừa mắ ng Tô Cẩm Bình, quăng lên không trung r ẫ ngã sấp xuống mặt đường, máu vắ ng tung tóe!

Tô Cẩm Bình thẫn gật đầu, tốt lắm, người mà Bách Lý Kinh Hồng đưa cho nàng cũng không quá kém. Đám hạ nhân của vị ‘bản công tử’ kia đã xông lên hỗ trợ. Tô Cẩm Bình như cười như không liếc nhìn Hiên Viên Dĩ Mạch một cái: “Thân thủ của Linh nhi không tồi, lại có khả năng đọc qua là nhớ, nhìn thấy sẽ không quên, cũng coi là đệ nhất tình báo. Nếu cô không có bản lĩnh gì, thì không cần đi theo ta đâu.”

Nàng vừa dứt lời, ở cổ tay áo Hiên Viên Dĩ Mạch nhanh chóng bắn ra một con bọ cạp độc màu tím, lao thẳng về phía đám hạ nhân kia. Con bọ cạp độc đó cũng rất lợi hại, chỉ không bao lâu sau những tiếng kêu thảm thiết đã vang lên, mấy người kia tím xanh mặt ngã xuống đất.

Bọ cạp độc quay lại, Hiên Viên Dĩ Mạch nói: “Chủ nhân, không biết Dĩ Mạch có tư cách đi theo ngài không?”

Cô nàng nào đó chép chép miệng, bảo làm sao mồm miệng lại độc như vậy, thì ra là nuôi bọ cạp độc. Tô Cẩm Bình thẫn ‘phỉ nhổ’ trong lòng, nhưng vẫn thành thật gật đầu, hai nha đầu này cho nàng cảm giác như hồ thêm cánh, khiến nàng thấy bước chân mình cũng như bay lên. Dung mạo của cô nương được cứu kia cũng rất xinh đẹp, sau khi được nàng giải cứu liền nói với Tô Cẩm Bình: “Đa tạ công tử giúp đỡ! Thiếp không có gì để báo đáp, chỉ nguyện...”

“Nguyện lấy thân báo đáp sao?” Tô Cẩm Bình trêu chọc nói, không phải con gái cổ đại đều thích lấy thân báo đáp sao?

Nghe nàng nói vậy, sắc mặt nàng kia hơi cứng lại, sau đó nói tiếp: “Thiếp chỉ là phận gái thanh lâu, sao dám nói lấy thân báo đáp với công tử. Nếu công tử không chê, có thể cùng ta tới Thanh Phong các, mama ắt sẽ dốc lòng báo đáp công tử.”

Thanh Phong các à?! Nhìn cô gái trước mặt, Linh nhi nhanh chóng lục lại tư liệu trong đầu mình, sau đó cất tiếng hỏi: “Cô là Mộng Trầm Tịch?” Một trong hai vị thanh quan của bốn vị đại hoa khôi, tính cách dịu dàng nhẹ nhàng.

“Công tử biết thiếp?” Mộng Trầm Tịch ngạc nhiên, sau đó cười gật đầu.

Tô Cẩm Bình gập cây quạt trong tay lại, nói: “Vậy phiền cô nương dẫn đường!” Cuối cùng cũng không uổng công, cứu được cô nương Thanh Phong các. Nói vậy, vị Bạng Tâm mama vô cùng cứng rắn kia chắc cũng sẽ đối đãi với các nàng như thượng khách chứ hả?!

“Nhưng mà mấy người này...” Mộng Trầm Tịch do dự nhìn mấy người trên mặt đất, đám hạ nhân hình như đều trúng độc cả, nếu chết thật chỉ e trên lưng nàng ấy cũng sẽ gánh tội đồng lõa mất.

Không chờ Tô Cẩm Bình ra lệnh, Hiên Viên Dĩ Mạch đã lấy một chiếc bình sứ ra ném về phía mấy người kia, trong đó đương nhiên là giải dược.

Đi theo Mộng Trầm Tịch vào phố làng chơi, vì dung mạo ba người đều rất xuất chúng khiến không ít các cô nương ở thanh lâu khác nhộn nhạo lòng xuân, nhiệt tình vẫy gọi họ. Dưới ánh mắt ái mộ của mọi người, ba người cùng bước vào Thanh Phong các.

Trong Thanh Phong các, cách bài trí và thiết kế cũng không khác gì các thanh lâu bình thường, vì đang là buổi chiều nên cũng không có nhiều người tới.

Vừa vào cửa, một cô gái mặc y phục vàng nhạt liền bước tới, nhìn Mộng Trầm Tịch rồi lại nhìn mấy người Tô Cẩm Bình, nhíu mày hỏi: “Mấy vị này là?”

“Ma ma, hôm nay muội lại đi vào đó, không cẩn thận gặp ác bá trên đường. Nhờ có ba vị công tử này giúp đỡ nên mới thoát được. Để cảm tạ, muội liền dẫn bọn họ về đây.” Nói xong, Mộng Trầm Tịch có vẻ xấu hổ.

“Đã nói bao nhiêu lần rồi, muội ra ngoài thì phải mang theo hộ vệ chứ!” Nhẹ nhàng trách móc một câu, sau đó nói với ba người Tô Cẩm Bình đang thản nhiên nhìn quanh: “Đa tạ ba vị cô nương!”

Hả? Cô nương? Mộng Trầm Tịch hơi kinh ngạc.

Tô Cẩm Bình lại nở nụ cười, vị Bạng Tâm này tuy dung mạo không tính là tuyệt mỹ, nhưng nhìn cũng rất thoải mái, trang điểm thanh nhã, không

giống như hình tượng tú bà mặt trát đầy phấn như nàng nghĩ, hơn nữa, ánh mắt nhạy bén khác thường. Nghe nàng ta nói vậy, Tô Cẩm Bình chấp tay đáp: “Khách khí!”

“Đã cứu cô nương trong các cửa chúng ta, chính là ân nhân của Băng Tâm ta, sau này có việc gì cần giúp xin cứ nói thẳng, dù vượt lửa băng sông, Băng Tâm ta cũng không từ chối!” Băng Tâm mở miệng hứa, trọng nghĩa khí, có ân tất trả, có thù tất báo, rất chính xác với những tư liệu của Linh nhi đem về.

Tô Cẩm Bình nghe vậy cũng không giả vờ giả vịt nhiều, bước thẳng lên nói: “Không biết có thể ngồi trò chuyện một chút không?”

Băng Tâm hơi ngần ra rồi nói: “Mời!” Nói xong, trong ánh mắt kinh ngạc của các cô nương và khách khứa, nàng ta đưa ba người Tô Cẩm Bình lên lầu.

Mở cửa, bốn người bước vào một nhà các: “Cô nương, có lời gì xin cứ nói thẳng!” Băng Tâm là một người rất thẳng thắn, không thích quanh co, dù không khéo léo như thương nhân bình thường, nhưng cũng coi như có thủ đoạn kinh doanh độc đáo.

“Cũng không có gì, chỉ muốn cô cho ta mượn phòng của Phượng Ca để ta làm một số việc mà thôi, hơn nữa, ta có thể cam đoan chuyện này không liên lụy đến Thanh Phong các.” Dù có liên lụy, thì không phải cũng có Bách Lý Kinh Hồng chùi đít giúp nàng sao?

Băng Tâm do dự một chút, bỗng nghiêm mặt lạnh lùng nói: “Thứ cho ta nói thẳng, cô nương cứu Trầm Tịch là vô tình hay cố ý?” Vừa tới đã nhờ vả mình, như vậy trước khi đến ắt đã có chuẩn bị trước, nếu là do nàng tự biên tự diễn ra một màn kịch cứu Trầm Tịch, chẳng phải Băng Tâm nàng sẽ trở thành đứa ngốc để người ta trêu chọc sao?

“Sau khi cứu mới biết là nàng, vừa vặn cũng có chuyện muốn nhờ các hạ hỗ trợ, nên mới tới.” Tô Cẩm Bình biết mấy lời này của mình cũng rất khó khiến người ta tin tưởng, nhưng quả thật đây là sự thật. Nói xong, đôi mắt phượng của nàng nhìn chăm chăm Băng Tâm, trong mắt đầy vẻ thẳng

thần thành thật, người phụ nữ này rất cứng rắn, nếu mình cũng cứng thì chắc chắn không được, có thể khiến nàng ta phối hợp với mình thì sẽ tốt hơn.

Băng Tâm và nàng nhìn nhau một lúc lâu cũng không tìm được trong mắt nàng chút vẻ dối trá hay chột dạ nào, cuối cùng cười nói: “VẬY ta tin cô một lần! Có đi đâu, Phượng Ca không chỉ là cô nương của chúng ta, từ trước đến giờ ta coi nàng ấy như muội muội, ta không cần biết các cô muốn mượn phòng nàng làm gì, nhưng đừng gây phiền phức đến người của chúng ta.”

“Yên tâm. Ta đã nói sẽ không liên lụy đến các cô, thì sẽ không liên lụy.” Không ngờ chỉ nhất thời nổi hứng làm nữ anh hùng cứu mỹ nhân, lại có thể khiến sự tình tiến triển thuận lợi như vậy. Nghĩ thế, nàng bất giác sờ chiếc bình sứ trong ngực áo, có lẽ Thiên Ước ở trên trời linh thiêng, giúp đỡ mình.

Thấy trên mặt nàng thoáng xuất hiện vẻ hoài niệm và sự oán hận không dễ phát hiện ra, Băng Tâm cũng chợt hiểu, sự dè phòng trong lòng nhạt đi một chút: “Cụ thể phải làm thế nào cô nương cứ nói đi, ta cũng tiện phối hợp!”

...

Bàn bạc xong xuôi, mọi người đi ra khỏi gian phòng kia. Băng Tâm chỉ biết một phần kế hoạch của họ nhưng cũng không biết cụ thể họ muốn làm gì, có đi đâu làm gì cũng không quan trọng, đã cứu cô nương trong các cửa họ, đừng nói là cô gái này luôn miệng cam đoan sẽ không liên lụy đến Thanh Phong các, dù có liên lụy thì nàng ấy cũng không thể không giúp.

Ra khỏi gian phòng kia chưa được mấy bước, đến cửa cầu thang nàng liền gặp một người thanh niên áo trắng đi ngược lại, thánh thiện như sen trắng, hẳn là Lăng Viễn Sơn không thể sai được. Vừa nhìn thấy Tô Cẩm Bình, y hơi ngạc nhiên, có vẻ nhận ra nàng. Trong thanh lâu này cũng có phụ nữ tới tìm tiêu quan, nhưng mấy người phu nhân quyền quý đó thông thường đâu lén tìm một cỗ kiệu, phái người âm thầm đón từ thanh lâu ra,

chứ chưa từng có cô nương nào tự đến thanh lâu cả. Vậy sao nàng lại đến đây, còn giả trai thế kia?

Lăng Viễn Sơn vốn nghĩ khi đối phương thấy mình sẽ rất hốt hoảng ra vẻ không quen biết, sau đó nhanh chóng rời đi, không ngờ Tô Cẩm Bình lại cười chào y: “Lăng công tử, tình cờ quá!”

Y lại ngẩn người, lập tức cười gật đầu: “Tình cờ quá!” Thật sự không kiêng dè chút nào sao? Dù sao cũng là tiểu thư nhà giàu mà?!

“Trong nhà còn có chút việc, ta về trước, có duyên sẽ gặp lại!” Tô Cẩm Bình ôm quyền nói.

“Có duyên sẽ gặp lại!” Lăng Viễn Sơn cũng cúi đầu.

Cho đến khi các nàng đi xa, Băng Tâm mới lên tiếng: “Đệ biết nàng sao?”

“Chính là cô gái hôm trước ta nhắc đến.” Cô gái đã nói ra câu “Mọc từ bùn lầy mà không nhiễm, tắm trong nước trong chẳng lảng lo”, cô gái nói câu “chúng sinh bình đẳng” kia, “Nàng tới tìm tỷ có chuyện gì?”

Băng Tâm đáp: “Nàng cứu Trần Tịch, muốn ta giúp nàng một chuyện. Nhưng ta không biết có thể giúp được hay không. Chưa biết chừng sẽ phải mất cả Thanh Phong các của chúng ta. Dù sao ta cũng không thể xác định nàng cứu Trần Tịch là ngẫu nhiên hay là cố tình thiết kế.”

“Giúp đi. Ta cảm thấy người có thể nói ra bốn chữ “chúng sinh bình đẳng”, dù không phải là người tốt thì hẳn cũng không phải kẻ đê tiện gian ác.” Lăng Viễn Sơn nhẹ nhàng nói.

“Ôi, ta đúng là thua các đệ thôi!” Băng Tâm bất đắc dĩ thở dài.

...

“Cô nương, ngài nghĩ Băng Tâm kia liệu có giúp chúng ta không?” Lần này là Hiên Viên Dĩ Mịch hỏi.

“Vốn không chắc chắn, nhưng sau khi gặp Lăng Viễn Sơn thì chắc chắn.” Nàng phe phẩy quạt trên tay cười vô cùng thoải mái. Ngày mai chính là ngày chết của Mộ Dung Song và Mộ Dung Hoa, thật sự có muốn mất hứng cũng khó!

Linh nhi nhú mày: “Ngài chắc chắn Lăng Viễn Sơn kia sẽ giúp chúng ta sao?”

“Đương nhiên!” Nếu chút bản lĩnh nhìn nhận ấy mà nàng cũng không có, thì nàng cũng không cần phải bon chen nữa, “Nhớ kỹ, tối nay truyền hết thư ra cho ta, ngài mai chờ xem kịch hay!”

“Vâng!”...

...

Phủ Tam Hoàng tử, đại phu đang đổi thuốc giúp Bách Lý Kinh Hồng, băng từng vòng băng trắng lên xong liền lui xuống.

Sau khi ông ta rời đi, Bách Lý Kinh Hồng lại hơi mất hồn lạc vía cúi đầu ngẫm đó không biết nghĩ gì.

Phong và Tu liếc nhau, điện hạ bị kích thích gì vậy? Gần đây nếu không phải là vô cùng quý dị, thì lại mất hồn mất vía, từ đêm qua về cũng có vẻ không bình thường, bây giờ lại là vô cùng bất bình thường.

Một lúc lâu sau, người kia đưa ngón tay trắng nõn lên day day mi tâm, nhìn Phong và Tu trầm ngâm một lúc lâu, rồi do dự nói: “Phong, nếu...” Nói xong, hắn lại có vẻ khó nói tiếp.

“Điện hạ, nếu gì ạ?” Phong cúi người cúi đầu chờ đối phương nói tiếp.

“Nếu người là phụ nữ, người... có muốn ta không?” Giọng nói nhẹ nhàng bay ra như đang hỏi một chuyện chẳng ăn nhập gì, nhưng hỏi xong chính hắn cũng cảm thấy rất khó xử, vấn đề này hắn đã suy nghĩ suốt cả đêm cũng không hiểu được, cho nên mới nghĩ có lẽ mấy người Phong Tu có thể cho mình câu trả lời.

Cái gì?! Hai người cảm thấy như sét đánh vang trời! Phong lại có cảm giác muốn ôm lấy y phục của mình, nhẩy ra xa hơn mười thước để giữ gìn sự trong sạch. Điện hạ hỏi vậy chẳng lẽ vì có ý với hắn ta sao?! Hắn không phải đoạn tụ mà! Nhưng mà, thời khắc này, đôi người lạnh băng của điện hạ đang khóa chặt vào hắn ta, buộc hắn ta phải nói ra một câu trả lời. Vì thế, sau khi nhìn điện hạ nhà mình một lúc lâu, hắn ta lại gật đầu rất thành thật! Nếu mình mà là phụ nữ, hắn sẽ muốn đi, dù sao điện hạ ưu tú như vậy, hơn nữa hiện giờ ngoài kia liệu có được mấy người phụ nữ không muốn leo lên giường điện hạ?!

Có đi ầu... điện hạ hỏi câu này, không phải có ý với hắn ta thật đấy chứ?!

Nghe vậy, hắn khẽ nhíu đôi mày đẹp, l`âm b`âm: “Vậy tại sao ta gần như cười hết mà nàng cũng không muốn ta?”

Phong và Tu thoáng rơi lệ đ`ây mắt, ôm đ`ầu khóc `âm lên! Không phải chứ? Cười hết à?! Chẳng lẽ hôm qua điện hạ muốn đi quyến rũ Hoàng tử phi sao?! Ông trời ơi, điện hạ đã sa ngã đến mức này rồi à?!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 8.1

“Khụ khụ... điện hạ à... có lẽ... có lẽ là b ầu không khí chưa đúng nên Hoàng tử phi mới...” Phong lên tiếng an ủi.

“Không khí à?” Giọng nói thản nhiên lại mang chút vẻ nghi hoặc.

Phong lại ho khan vài tiếng: “Khụ khụ, đúng vậy, điện hạ à, mấy chuyện quyền rũ, dụ dỗ này kia ấy, phải chú ý thiên thời địa lợi nhân hòa, ngài đừng nóng giận, không được l ần này thì còn...” l ần sau...

Hắn ta còn chưa nói xong, Vẫn đã bước vào: “Điện hạ, hôm nay Hoàng tử phi mang theo Dĩ Mạch và Linh nhi đi tới Thanh Phong các, xem ra nàng muốn động thủ, chúng ta có c ần giúp nàng một tay không ạ?”

“Không c ần, cứ để cho thông tin lan rộng ra chút là được.” V ề năng lực của nàng hắn vẫn luôn rất tin tưởng, hơn nữa còn có Linh nhi và Dĩ Mạch giúp đỡ, mọi chuyện cũng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Hắn vừa dứt lời, một bóng người ngả nghiêng xiêu vẹo lại bước vào: “Điện hạ, khi nào thì có thể sắp xếp cho thuộc hạ hai hộ pháp ạ?” Diệt rớt nước mắt xông vào. Hai đại hộ pháp của hắn ta, Linh nhi – c ần roi đánh đầu trắng đó không gì cản nổi, là cao thủ trong cao thủ, bản lĩnh cực kỳ cao, là đệ nhất tình báo, trong đ ầu cô ấy là toàn bộ tư liệu đi ều tra mà Dạ Mạch sơn trang nắm được, bản lĩnh nhìn thấy sẽ không quên là ưu thế lớn nhất của cô ấy; còn Dĩ Mạch, được người trong giang hồ xưng là “Độc tiên tử”, v ề dùng độc không có mấy người trong thiên hạ có thể là đối thủ của cô ấy. Hai người đó vốn là sự kiêu ngạo của hắn ta, không chỉ chia sẻ gánh nặng với hắn ta rất nhiều, mà còn khiến các huynh đệ phải hâm mộ

hắn ta. Nhưng hiện giờ... ai cũng mất r ồi!!! Hâm mộ gì gì đó không quan trọng, quan trọng là... hắn ta sắp mất chết đi mất!

Hắn chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt thanh lãnh nhìn hắn ta, giọng nói du dương vang lên: “Chờ vết thương trên tay bản cung khỏi hẳn, r ồi sẽ sắp xếp cho ngươi!” Thật ra hắn vốn định nói là chờ vết thương trên mông hắn khỏi hẳn r ồi tính sau, nhưng chuyện mất mặt như vậy hắn tuyệt đối sẽ không nói ra.

Vết thương trên tay khỏi hẳn à?! Một đao kia chém rất sâu, bọn họ cũng nhìn thấy r ồi, chờ nó lành hẳn ít ra cũng phải nửa tháng. Diệt cảm thấy như bị sét đánh trúng đầu, khiến hắn ta có cảm giác như mạng mình chẳng còn được bao lâu nữa, một lúc sau mới nói: “Điện hạ, có thể cho thuộc hạ cơ hội lấy công chuộc tội không ạ?!” Đây là hy vọng duy nhất của hắn ta.

“Có thể!” Giọng nói du dương lại vang lên, giống như quăng cho Diệt một gốc cây cứu mạng, hắn ta vội quỳ xuống, vô cùng cảm động nói: “Điện hạ, ngài cứ ra lệnh đi ạ! Dù nguy hiểm đến đâu thuộc hạ cũng đi ngay!”

Đôi mắt sáng đẹp như ánh trăng đảo qua người hắn ta, trong đáy mắt xuất hiện nụ cười rất kín đáo, r ồi lên tiếng: “Giết Lãnh Tử Hàn.”

“Phụt — —.” Phong không kịp được li ền bật cười, đùa sao, giết Lãnh Tử Hàn à?! Đó chính là cao thủ thiên hạ đệ nhất, Diệt mà đi giết hắn ta á, ngoài chết ra còn có kết quả nào khác sao?!

“Phịch” một tiếng, Diệt ng ẫ bệt xuống đất, ngọn lửa hy vọng trong mắt bị dập tắt ngóm, “Điện hạ, có thể giết người khác không?” Chẳng lẽ mình đã đắc tội điện hạ đến mức không mất mạng thì tuyệt đối không được tha thứ sao? Còn nữa, không phải Lãnh Tử Hàn đang đi tham dự đại hội Võ Lâm à? Tay đó lại đắc tội điện hạ chuyện gì nữa r ồi?

Hủy thoánɡ hiểu ngay, đại hội Võ Lâm đã kết thúc, tin tức của tuyến tình báo truyền về rằng đối phương đang đi về phía Nam Nhạc, vì ai thì bất cứ người nào có đầu óc cũng đều biết cả, thế nên điện hạ nhà bọn họ mới nổi ý muốn diệt cỏ tận gốc.

“Giết người khác à? Cũng được.” Hấn đứng dậy, đi về phía hậu viện, lạnh lùng thở ra hai chữ: “Mỡ bụng!”

“Ha ha ha...” Giọng cười sung sướng khi thấy người ta gặp họa của Phong vang lên, trừ giết Lãnh Tử Hàn thì là mỡ bụng tự sát, xem ra điện hạ thực sự rất tức giận, đương nhiên, đi đầu này cũng khiến bọn họ càng thêm hiếu kỳ, rốt cuộc đêm hôm đó đã xảy ra chuyện gì?!

— - Diệt đã ngắt xiu trên mặt đất!!!

...

“Cô nương, hiện giờ Mộ Dung Song đã bị đánh chỉ còn nửa cái mạng, chỉ e xuống giường cũng khó, ngài nghĩ ả sẽ tới sao?” Hiên Viên Dĩ Mạch hơi lo lắng, dù sao đây cũng là nhiệm vụ đầu tiên mà cô thực hiện sau khi đi theo chủ nhân mới, nếu kế hoạch thất bại, quay về Dạ Mạc sơn trang cô cũng không còn mặt mũi nào mà nhìn đồng nghiệp trước đây nữa.

Tô Cẩm Bình nhàn hạ uống trà, cười bí hiểm: “Cô phải tin tưởng vào sức hấp dẫn của điện hạ nhà cô!” Đêm qua có mấy lần nàng suýt nữa thì không kiềm chế nổi, Mộ Dung Song thích hấn nhiều năm như vậy, nàng không tin đối phương sẽ buông tha cho cơ hội lần này.

Nghe nàng nói vậy, Hiên Viên Dĩ Mạch mới yên tâm. Sau đó, Linh nhi bước vào, khoe miệng run lên đưa thứ trong tay mình cho Tô Cẩm Bình: “Cô nương, đã tẩy sạch mùi r ối ả.” Đây là thứ cô nương nhà mình làm suốt buổi sáng giờ mới thành công, nhìn rất quen...

Tô Cẩm Bình cong môi cười tà ác, nhận lấy thứ trong tay cô ấy, chăm chú xem xét, cuối cùng, còn tỏ vẻ rất hài lòng với kiệt tác của mình, nên khẽ gật đầu. Chuyện là thế này, nhiều ngày nay nàng cảm thấy tên kia thật sự rất bất bình thường, có lẽ là tuổi động tình tới r ối. Đặc biệt là đêm qua, hành vi đó thật đúng là... Có đi đầu sau khi hai người nói chuyện nhiều như vậy, nàng lại quên mất không hỏi hấn vì sao nửa đêm không ngủ được lại chạy tới dụ dỗ mình. Nhưng nàng biết, nếu hấn còn chạy tới vài lần như thế, dùng sắc đẹp quyến rũ nàng vài lần như thế, thì sớm muộn gì cũng có

ngày nàng không khống chế được mà làm chuyện gì đó khiến nàng hối hận cả đời. Vì vậy, cứ phải đề phòng chuyện không may xảy ra thì hơn!!!

“Dĩ Mạch, cô đưa thứ này đến phủ Tam hoàng tử, nói với Bách Lý Kinh Hồng, sau này nếu ta không cho hắn đến thì nửa đêm không được xông vào phòng của ta nữa! Nếu không, trong lòng hắn tự hiểu!” Nàng cười hì hì đưa thứ đó cho Hiên Viên Dĩ Mạch. Linh nhi đã là người của nàng, nhưng Hiên Viên Dĩ Mạch vẫn còn liên hệ với bên kia.

Khóe miệng Linh nhi lại giật lên điên cuồng, nhìn thứ đó kia không biết nói gì nhưng trong lòng đầy vẻ sùng bái, biện pháp này — lợi hại!!! Quá lợi hại!!!

Hiên Viên Dĩ Mạch không hiểu, điện hạ sao có thể bị thứ này uy hiếp chứ, còn nữa, thứ này xù xù lông nhìn thật kỳ lạ, cô thật sự không kìm nén được cảm giác tò mò trong lòng, liền hỏi: “Cô nương, cái này là cái gì ạ?”

“À, là cái gì à?” Tô Cẩm Bình cười gian ác: “Quay về phải long trọng giới thiệu với điện hạ nhà cô, thứ này gọi là chổi lông vịt, thương hiệu độc quyền, không có chi nhánh!”

“Chổi lông vịt ạ?” Hiên Viên Dĩ Mạch đầy nghi hoặc cần thứ đó rời đi.

...

Đến tối, Tô Cẩm Bình lại mặc y phục nam giới kia vào, đi cùng Linh nhi và Dĩ Mạch ra khỏi phủ.

Tới Thanh Phong Các, Băng Tâm liền đưa ba người họ tới căn phòng đối diện với phòng của Phượng Ca.

“Ta thật sự không hiểu các cô đang mưu tính chuyện gì.” Rõ ràng là một tiểu cô nương chưa tới hai mươi tuổi, lại mang vẻ mặt thẫn thẫn bí bí, tâm tư còn thâm sâu hơn cả một người hơn nàng tới mười tuổi như nàng ta.

“Mưu tính chuyện gì thì mama không cần quan tâm, cứ chờ xem kịch là được. Buổi diễn hôm nay, nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, thì chắc

chấn sẽ rất phấn khích, chưa biết chừng mama sẽ thích ấy chứ!” Đây là món quà đáp lễ đầu tiên mà nàng dành cho Mộ Dung gia, hy vọng bọn họ sẽ thích.

Bằng Tâm khẽ lắc đầu, không để ý tới họ nữa, đi thẳng ra ngoài đón khách.

Tô Cẩm Bình nhàn hạ ngửi thưởng thức trà, trên mặt không hề có chút khẩn trương hay chờ mong nào, Linh nhi hơi ngạc nhiên hỏi: “Cô nương, ngài không lo lắng chút nào sao?” Chẳng lẽ không hề lo lắng kế hoạch của bọn họ có thể không thành công sao?

“Người phải lo lắng, là Mộ Dung Song mới đúng chứ?” Nàng không chút bận tâm, ngẩng đầu nhìn cô ấy.

Linh nhi á khẩu, mở cửa sổ nhìn qua bên kia, thấy căn phòng đối diện đóng chặt, rất lâu cũng không nhìn thấy người mà họ muốn thấy, nhưng phòng bọn họ lại có người gõ cửa.

Nhận được ánh mắt ra hiệu của Tô Cẩm Bình, Linh nhi liền bước tới mở cửa. Cánh cửa ‘kẹt’ một cái mở ra, Lăng Viễn Sơn liền xuất hiện ngay ở cửa, y nhìn Tô Cẩm Bình trong phòng, nói: “Có một số việc muốn hỏi cô nương một chút!”

“Mời!” Tô Cẩm Bình mời y vào. Chờ y vào trong, Linh nhi liền đóng cửa lại. Mà trong mắt Hiên Viên Dĩ Mạch đứng bên cạnh thoáng xuất hiện vẻ kỳ dị, đương nhiên, ánh mắt này cũng không thoát được mắt Tô Cẩm Bình. Nàng khẽ cười lạnh, xem ra không phải Bách Lý Kinh Hồng cho mình một trợ thủ, mà là một người phiền toái!

Lăng Viễn Sơn thông thả bước tới bên bàn, chậm rãi ngửi xuống. Khác với thường ngày chính là hôm nay trên mặt y đã không còn nụ cười tươi theo lẽ nghĩa nữa, ngược lại sắc mặt còn hơi khó coi, chuyện này y đã muốn hỏi từ lâu: “Tại hạ đến chỉ muốn hỏi cô nương, lần trước ở phủ của công chúa Bình Dương, là do cô nương cố ý sao?” Cố ý tiếp cận y, sau đó chọc giận Mộ Dung Song, mục đích chính là khiến công chúa Bình Dương động thủ với Mộ Dung Song.

“Đúng vậy!” Nàng thẳng thắn. Y đã đoán được, nàng cũng không muốn giấu diếm.

Trong mắt y thoáng xuất hiện vẻ mất mát, sau đó khẽ nhú mày, tỏ thái độ không đồng tình: “Cô nương, tuy tại hạ không biết giữa cô và vị Mộ Dung cô nương kia có thù hận gì, nhưng dù thế nào cô nương cũng không nên liên lụy người vô tội, cô làm như thế là hại công chúa Bình Dương làm chuyện bất nghĩa!”

“Xem ra Lăng công tử đúng là người có phẩm hạnh cao thượng!” Tô Cẩm Bình cười bình luận, có đi ầu, nụ cười ở khóe môi càng ngày càng lạnh, cuối cùng, dưới ánh mắt không đồng tình lại thêm vẻ phức tạp của đối phương, nàng nói tiếp: “Có đi ầu, Lăng công tử này, ta cũng không phải là người tốt. Hơn nữa, từ trước đến giờ ta vốn là người không từ thủ đoạn để đạt được mục đích! Mộ Dung Song cướp đi người ta yêu quý trân trọng nhất, ta nhất định phải bắt ả trả giá đắt! Ta cũng không muốn bàn luận chuyện ai đúng ai sai với công tử, vì trong lòng ta, đúng hay sai dưới ánh mắt người đời ầu không quan trọng. Quả thật chính ta cũng không biết ta làm có đúng hay không, nhưng ta biết đó là đi ầu ta muốn làm. Hơn nữa, không làm không được! Đúng hay sai có gì quan trọng? Ai có thể phân biệt chính xác được thiện hay ác? Ta chỉ là một người bình thường, một người bình thường muốn bảo vệ người bên cạnh mình, cho nên, ta không biết đúng sai gì cả, ta chỉ biết rằng — nếu ai động tới người ta quan tâm, ta sẽ khiến cho bọn họ biết được địa ngục nhìn như thế nào!!!”

Nàng cười lạnh nói, trên mặt ầy sát khí khát máu! Lăng Viễn Sơn hơi ngần người trong chớp mắt, sau đó thậm chí còn thấy hăm mộ người mà nàng quan tâm. Vì người mình quan tâm, nàng không ngại hóa thành ma quỷ sao?!

Y hít sâu một hơi, cũng không muốn tranh luận với nàng về vấn đề này, đứng dậy nói: “Cô nương, vẫn là câu nói đó, dù là thiên thượng nhân gian, hay là lao tù địa ngục, chỉ có một câu, đừng đánh mất chính mình!” Dứt lời, không chờ Tô Cẩm Bình nói tiếp, y liền đi ra cửa.

Khi y vừa tới cửa, Tô Cẩm Bình bỗng lên tiếng: “Lãng công tử, nếu có thể ta hy vọng được làm bằng hữu với huynh!” Vì trên người y có luồn khí tức rất thanh khiết, chỉ hàn huyên với y vài câu, nàng cũng cảm thấy sự oán hận trong lòng mình như được tinh lọc vậy. Hơn nữa, có lẽ sau này mình còn có thể cần sự giúp đỡ của y.

“Tại hạ vẫn luôn coi cô nương là bằng hữu!” Nếu không, y sẽ không tới đây để hỏi nàng những điều này. Dứt lời, người đã ra đến cửa, trước khi đi, y còn để lại một câu: “Đối với tại hạ, bằng hữu là sự tôn tại có thể nương tựa vào nhau. Chỉ hy vọng đối với cô nương, bằng hữu không chỉ dùng để lợi dụng!”

Câu nói vừa dứt, người đã đi ra ngoài. Chờ y đi khuất, Tô Cẩm Bình chợt nở nụ cười, đúng là một người thông minh, dễ dàng nhìn thấu suy nghĩ trong lòng nàng như vậy. Nàng liếc mắt nhìn Hiên Viên Dĩ Mạch, lạnh giọng hỏi: “Dĩ Mạch, vừa rồi cô nhìn thấy chuyện gì?”

“Thấy cô nương nói chuyện với Lãng công tử.” Hiên Viên Dĩ Mạch trả lời rất thật thà.

Nàng lại quay đầu hỏi Linh nhi: “Linh nhi, vừa rồi cô nhìn thấy chuyện gì?”

Dạ? Thấy gì à? Nhìn sắc mặt Tô Cẩm Bình, lại nhìn Hiên Viên Dĩ Mạch ở bên cạnh, trong đầu cô ấy suy nghĩ đến mấy vòng, rốt cuộc cũng hiểu rõ: “Cô nương, vừa rồi thuộc hạ không nhìn thấy gì cả!”

Hắn phải là như vậy! Tô Cẩm Bình thán phục trong lòng, trên mặt cũng không tỏ vẻ gì, lại nói với Hiên Viên Dĩ Mạch: “Dĩ Mạch, lặp lại những gì cô vừa mới nhìn thấy đi!”

Dĩ Mạch không hiểu kịp, không hiểu vì sao Linh nhi lại nói không nhìn thấy gì, cô ấy ngừng một lúc mới nói: “Cô nương, ngài có ý gì? Xin chỉ rõ cho thuộc hạ!”

“Ý của ta là, ta không thích người bên cạnh ta lòi hết mọi hoạt động của ta ra để báo cáo với hắn. Cô vốn là người của hắn, nếu không thể trung

thành với ta, thì cô quay về đi!” Giọng điệu của Tô Cẩm Bình rất kiên quyết, thái độ không dung thứ đến nửa phần, cô ấy cho rằng mình không biết sau khi Lăng Viễn Sơn bước vào, ánh mắt cô ấy hơi lóe lên muốn đi mật báo sao?

Sắc mặt Hiên Viên Dĩ Mạch cứng đờ, hiểu ngay đối phương không thích mình báo tin tức của nàng cho điện hạ, nhưng dù sao điện hạ mới là chủ nhân của mình, làm sao cô ấy lừa điện hạ được?

Linh nhi nhìn thấu sự do dự của cô ấy, liền bước tới nói: “Dĩ Mạch, hiện giờ nhiệm vụ mà điện hạ giao cho chúng ta, chính là coi cô nương là chủ nhân của mình!” Hơn nữa, cô tin rằng cô nương sẽ không làm chuyện gì có lỗi với điện hạ cả.

Im lặng một lúc lâu, Hiên Viên Dĩ Mạch mới nói: “Thuộc hạ hiểu rồi!” Nếu bị đuổi về thật, chẳng khác nào phản bội điện hạ, chỉ có duy nhất con đường chết. Cô không sợ chết, nhưng cô không gánh nổi tội danh phản bội điện hạ.

“Nhưng mà...” Nhưng mà ý cô nương là dù có chuyện gì cũng phải lừa điện hạ giúp nàng sao? Dù cô nương làm chuyện có lỗi với điện hạ? Nếu như vậy cô tuyệt đối sẽ không đồng ý!

Đương nhiên Tô Cẩm Bình hiểu cô ấy đang nghĩ gì, Dĩ Mạch theo mình chưa lâu, nên có nghi ngờ cũng là chuyện bình thường, vì vậy, nàng chỉ cười đáp: “Đừng nghĩ nhiều, ta không có gì muốn lừa hấn cả. Cô không bẩm báo với hấn thì Vẫn cũng sẽ bẩm báo với hấn. Ta chỉ không thích người đi theo mình lại là cơ sở ngầm của người khác thôi.”

Mấy lời này khiến hai người đều kinh ngạc, mà Vẫn ở chỗ tối cũng hoảng hốt, không ngờ nàng lại biết điện hạ phái mình âm thầm bảo vệ nàng.

Nói xong, Tô Cẩm Bình đưa một vật trong tay cho Dĩ Mạch: “Lần sau, đồ của mình nên quản tốt một chút!” Lúc ấy, nàng lấy bọ cạp độc của Hiên Viên Dĩ Mạch thật không biết quý không hay, mục đích chỉ vì Hiên Viên Dĩ Mạch nhìn có vẻ cung kính với nàng, nhưng thực tế đi theo mình chỉ vì

muốn hoàn thành nhiệm vụ thôi, thậm chí còn tồn tại như một gián điệp, nên nàng mới muốn thu phục đối phương.

Sau khi nhìn rõ thứ trong tay nàng, Hiên Viên Dĩ Mạch nhất thời cảm thấy hô hấp của mình ngừng lại. Trong tay Tô Cẩm Bình là bọ cạp độc của mình, từ trước tới giờ bọ cạp độc sẽ không chủ động rời khỏi cơ thể cô, nhưng hiện giờ lại nằm trong tay Tô Cẩm Bình! Điêu này chứng tỏ đối phương đã nhìn thấu sự vô lễ của mình nên cảnh cáo mình! Cô đưa tay ra để con bọ cạp đó bò lại tay mình, cúi đầu: “Chủ nhân! Sau này ngài chính là chủ nhân của thuộc hạ!”

Người như vậy có thực lực làm chủ nhân của cô! Cho đến giờ phút này, cô mới chính thức tiếp nhận nhiệm vụ của điện hạ, coi người con gái trước mặt mình là chủ nhân.

“Soạt!” một tiếng, nàng gập quạt lại, “Được rồi, chuẩn bị xem kịch đi!” Cũng phải đến rồi chứ?

“Nhưng mà cô nương, làm vậy sẽ không liên lụy đến điện hạ chứ?” Đây là vấn đề Linh nhi suy nghĩ cả ngày hôm nay. Đúng vậy, biện pháp này của cô nương có thể khiến Mộ Dung Song không thể quay đầu lại được, nhưng lá thư kia...

“Yên tâm!” Nếu làm phiền đến Bách Lý Kinh Hồng thì mất nhiều hơn được rồi!

Nàng vừa dứt lời đã thấy ở cửa dưới lầu có một người dáng vẻ công tử không biết nói gì với Băng Tâm, sau đó lại cho Băng Tâm không ít ngân phiếu. Có đi đâu, vị ‘công tử’ này thoạt nhìn có vẻ mảnh mai hơn ‘công tử’ bình thường một chút, cũng không biết che giấu mình như Tô Cẩm Bình nên nhìn chẳng ra sao cả, hơn nữa đi lại còn có vẻ hơi khó khăn.

“Đến rồi!” Khóe môi nàng cong lên cười lạnh, nhìn Mộ Dung Song giả trai! Mộ Dung Song nói với Băng Tâm vài lời xong, liền được Băng Tâm đưa thẳng vào phòng Phụng Ca.

Mộ Dung Song vào căn phòng kia, đương nhiên Phượng Ca đã ra ngoài. Ả hơi khấn trương ôm lấy ngực mình, đôi lông mày thanh tú cũng nhướng lên.

Hôm nay ả nhận được một lá thư, trên thư còn đóng dấu triện riêng của phủ Tam Hoàng tử, chắc chắn không phải là giả. Trong thư, Kinh Hồng ca ca nói với ả rằng hiện giờ Trấn quốc công có ý muốn gả ả cho Đại hoàng tử, nên muốn hẹn ả ra ngoài nói chuyện, liền chọn phòng của một cô nương tên Phượng Ca ở Thanh Phong các. Mà trong thư cũng nói chọn thanh lâu là vì muốn tránh tai mắt mọi người. Thật ra, trong lòng ả thoáng cảm thấy đi đầu này không có khả năng lắm, nhưng vì dấu triện kia tuyệt đối không thể là giả được.

Nghĩ vậy, ả khẽ cắn môi, trong lòng vô cùng căng thẳng, chắc chắn là thật! Đúng thế, Mộ Dung Song ả dù gì cũng là một trong thiên hạ song xu, cũng có mỹ mạo được trời xanh ưu ái, đi đầu quan trọng nhất là ả yêu nhất Kinh Hồng ca ca, như vậy, hẳn bị mình làm cho cảm động phải không?! Cũng vì suy nghĩ này nên ả mới cố chịu đựng cơn đau ở hông mà lết đến đây. Vết thương của ả còn chưa khỏi hẳn.

Cũng không lâu lắm, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ, Mộ Dung Song vội đứng dậy, Kinh Hồng ca ca đến sao? Cửa mở, hóa ra lại là Băng Tâm, nàng ta nói với ả: “Cô nương, nệm trong phòng sắp tắt rồi, ta vào đổi cây khác.” Nói xong, nàng ta định tới đổi cây nệm trên bàn.

Tim Mộ Dung Song thịch một cái, trong đầu xuất hiện một ý tưởng, sau đó nói với Băng Tâm: “Đợi đã! Nệm đó, không cần đổi đâu!”

Băng Tâm ngừng lại, trong tay là ngọn nến đã được ‘xử lý’, chẳng lẽ không được dùng đến sao? Có đi đâu, cũng không sao cả, nói ‘xử lý’ ở ngọn nến kia chẳng qua cũng chỉ là đặt vào đó một cái chốt kim loại, cháy không bao lâu sẽ tự tắt, trong phòng sẽ tối đen. Mà cô ả này lại bảo không cần đổi nệm, thì không bao lâu nữa cũng sẽ cháy hết, hiệu quả giống nhau thôi. Nghĩ vậy nàng ta liền gạt đầu rồi đi ra ngoài.

Đến phòng Tô Cẩm Bình, nàng ta hơi ngạc nhiên kể lại chuyện ở phòng bên cho nàng nghe. Tô Cẩm Bình nghe xong lại khẽ cười, xem ra nàng thật

sự đánh giá thấp sự vô liêm sỉ của Mộ Dung Song!

Thấy nàng bật cười, Linh nhi cũng băn khoăn: “Cô nương, ngài cười gì vậy?”

“Cười người buồn cười!” Trả lời qua loa xong, nàng lại chống tay lên cằm, nhìn động tĩnh ở phòng đối diện. Không bao lâu sau, đèn trong phòng đó tắt ngóm.

Ngay sau đó, Tô Cẩm Bình đảo mắt xung quanh, chợt nhìn thấy người dưới lầu, ánh mắt nàng cứng lại! Người kia cặm quặt, dáng vẻ ăn mặc y như công tử quý tộc, không mang tùy tùng theo. Xem ra hẳn ta không muốn bị ai phát hiện ra thân phận của mình. Không phải là Đại hoàng tử Bách Lý Hề sao?

Vừa bước vào, ánh mắt Bách Lý Hề nhìn chằm chằm về phía phòng của Phượng Ca, nhìn bộ dạng này có vẻ như biết Mộ Dung Song đã vào đó.

Linh nhi cũng nhíu mày: “Cô nương, sao Bách Lý Hề cũng tới? Hẳn ta sẽ không phá hủy kế hoạch của chúng ta chứ?”

“Không biết.” Sắc mặt Tô Cẩm Bình cũng không dễ nhìn. Mất bao nhiêu công sức như vậy, nếu bị tên Bách Lý Hề này phá hỏng, nàng chắc chắn sẽ tức đến hộc máu mất!

Sau khi bước vào, Bách Lý Hề cũng không lên lầu, mà chỉ giả vờ là người đến chơi thanh lâu, tìm một cô nương thanh thời uống trà dưới lầu.

Lại không lâu nữa, Mộ Dung Hoa dáng vẻ tuấn tú giỏi giang nhưng ánh mắt luôn chứa vẻ thâm tà đến, mặt đậy vẻ bỉ ổi đi thẳng về phía phòng Phượng Ca.

Hôm nay hẳn ta nhận được thư Phượng Ca gửi đến nói là đêm nay bằng lòng cho mình đêm đầu tiên. Phượng Ca là thanh quan của Thanh Phong các, cũng là người hẳn ta ham muốn đã lâu, nhưng ngay cả cái tay nhỏ kia hẳn ta cũng chưa từng được sờ, đột nhiên lại nhận được lá thư như vậy, hẳn ta sao có thể không kích động chứ?!

Nhìn hấn ta mang bộ dạng quý háo sắc lên l`ai, Bách Lý Hềkhẽ nhú
mày, cũng nhanh chân đi theo. Đi ầu này khiến nắm tay Tô Cẩm Bình siết
chặt lại.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 8.2

Vừa tới cửa, Mộ Dung Hoa đang định đẩy cửa vào, chợt thấy một cây quạt cản lại, hắn ta bực bội quay đầu, nhìn thấy Bách Lý Hề liền vội vàng lên tiếng chào hỏi: “Đại hoàng tử!”

“Người muốn vào làm gì?” Bách Lý Hề như cười như không nhìn hắn ta, sắc mặt không hề tốt chút nào.

“Điện hạ đùa sao, đến thanh lâu còn có thể làm gì?” Mộ Dung Hoa cũng thẳng thắn.

Tình hình này khiến Hiên Viên Dĩ Mạch trong phòng đối diện cũng cuống đến giờ chận, sao đột nhiên giữa đường lại xuất hiện một tên Trình Giảo Kim thế này? Nếu không phải Tô Cẩm Bình dùng mắt ra hiệu cho cô trấn tĩnh lại, thì cô đã chạy ra rồi.

Bách Lý Hề nhíu mày: “Người có biết bên trong là ai không?” Trong lòng hắn ta cũng sinh nghi, tối nay khi hắn ta đi qua phủ Trấn Quốc công, thấy một người lén lút chạy từ cửa sau ra, quan sát kỹ càng một lúc lâu, thì ra đúng là Mộ Dung Song, ứng cử tốt nhất cho vị trí Hoàng tử phi trong lòng hắn ta. Tuy cô nàng đó không có trí tuệ gì nhiều, nhưng tài năng dung mạo gia thế đều là người tốt nhất để chọn lựa, hơn nữa, Mộ Dung gia cũng có ý gả nàng cho mình. Hắn ta không yên lòng nên đi theo. Có đi đâu nhìn tình hình này của hai người, chẳng lẽ là huynh muội loạn luân sao?

“Đương nhiên là biết!” Sắc mặt Mộ Dung Hoa cũng hơi mất hứng, trong lòng thầm nghĩ chẳng lẽ Đại hoàng tử cũng thích Phượng Ca nên muốn tranh với mình sao? Do dự một lúc, hắn ta đành nói: “Nếu Đại hoàng

tử cũng thích, ta đành phải nén đau mà từ bỏ thứ mình yêu thích thôi! Mời Đại hoàng tử, tại hạ về trước!” Trong lòng hắn ta đầy vẻ uất nghẹn nhưng hắn ta cũng biết, vì một cô gái mà mâu thuẫn với Bách Lý Hề thì không có lời!

Vì thế, nói xong hắn ta liền xoay người rời đi.

Nhìn bóng hắn ta, Bách Lý Hề hơi ngạc nhiên, trong đó là Mộ Dung Song, dù hai huynh muội này có phải đúng như mình nghĩ hay không, cũng không nên “nén đau từ bỏ thứ yêu thích” mà ném muội muội ruột lại cho hắn ta chứ? Cho đến khi Mộ Dung Hoa đi ra khỏi cửa thanh lâu, hắn ta mới nghĩ ra, như vậy, có lẽ Mộ Dung Hoa không biết người ở trong đó là ai. Nói cách khác, đây rất có thể là một cái bẫy!

Nghĩ vậy hắn ta liền đẩy cửa, muốn nhắc nhở Mộ Dung Song một chút. Ai ngờ cửa mở ra, hắn ta vừa bước vào, cánh cửa đã bị người bên trong đóng lại. Hắn ta đang muốn nói chuyện, một cơ thể mềm mại thơm phức đã sà vào lòng hắn ta. Hắn ta chỉ đưa tay ra lập tức chạm ngay vào làn da mịn màng nõn nà, nàng... không mặc quần áo!

Trong phòng tối đen, đưa tay ra không nhìn thấy năm ngón, Bách Lý Hề cảm giác như máu trong người đông cứng lại. Được một đại mỹ nhân tuyệt thế cởi hết quần áo ôm lấy, người đàn ông bình thường nào cũng sẽ dâng trào nhiệt huyết, huống chi hắn ta vốn có không ít cảm tình với Mộ Dung Song. Nhưng lý trí lập tức quay về, hắn ta há miệng thở dốc định nói, đã bị đôi môi đỏ mọng bịt lại, sau đó, đối phương còn cầm tay hắn ta, đặt lên ngực mình. Hành động này khiến đầu óc Bách Lý Hề chợt trống rỗng.

Ngay sau đó, tiếng nói của Mộ Dung Song vang lên bên tai: “Đừng nói gì cả, muốn thiếp!”

Mấy chữ đó như một mồi lửa châm lên ngọn lửa điên cuồng trong lòng hắn ta, lý trí hóa thành dây cương cũng bị thiêu đốt trong chớp mắt. Hắn ta thô bạo ôm lấy người con gái trước mặt mình, ném ả lên giường, lao tới không chút thương hoa tiếc ngọc, điên cuồng chiếm đoạt, thô bạo giữ lấy...

...

Trong phòng đối diện, Tô Cẩm Bình vốn hơi thất vọng, thấy Bách Lý Hề đi vào nhưng không thấy đi ra, nàng bỗng cảm thấy hơi buồn cười. Chẳng lẽ Mộ Dung Song kia thật sự đúng như mình suy đoán, cởi hết y phục trong căn phòng tối để quyến rũ Bách Lý Kinh Hông, cuối cùng lại làm nổi dậy thú tính của Bách Lý Hề sao?

“Cô nương, hình như tuy kế hoạch không tiến hành theo chúng ta tính toán, nhưng mà...” Hiệu quả cũng không kém nhiều lắm.

Tô Cẩm Bình cũng cười gật đầu, đây đúng là việc tốt! Nàng vốn tính toán để Băng Tâm động tay động chân trong ngọn nến khiến cho đèn tắt đúng thời điểm mấu chốt, làm cho Mộ Dung Hoa nghĩ người trong phòng là Phượng Ca, còn Mộ Dung Song nghĩ người vào là Bách Lý Kinh Hông, rồi để hai huynh muội bọn họ diễn màn kịch này. Không ngờ bị Bách Lý Hề chen chân phá hủy, có đi đâu, hai người này cũng làm rồi, hiệu quả không khác lắm!

“Cô nương, chúng ta không cần làm gì sao?” Hiên Viên Dĩ Mạch khẽ nhíu mày, cô nương phân phó bọn họ gửi hai phong thư, giờ đến hai người kia ở trong phòng mây mưa vui vẻ, bọn họ cũng không cần tới phá hỏng sao?

Tô Cẩm Bình nhìn cô ấy một cái như nhìn kẻ ngốc: “Ý cô là nói chúng ta tới ngăn lại sao? Vậy cô thử nghĩ xem, ngày mai chúng ta sẽ nghe thấy tin gì? À... Đại Hoàng tử và thiên kim Mộ Dung gia mây mưa ở thanh lâu, biểu tiêu thư Vân gia giả trai tới bắt gian. Thanh danh của Mộ Dung Song bị hủy, vậy còn ta thì sao? Là người ái mộ Đại hoàng tử đến điên cuồng à?”

Sắc mặt Hiên Viên Dĩ Mạch cứng đờ, biết đối phương nói có lý nên cũng không phản bác: “Nhưng mà...” Nhưng mà cứ buông tha cho họ như vậy sao? Vụ bê bối này không bị công khai chẳng phải quá lợi cho họ à?!

“Sao thế được?!” Tô Cẩm Bình cười vô cùng sung sướng. Nụ cười vừa dứt, một cô gái mặc cung trang màu vàng nhạt liền đưa một đám người

bước vào, sau lưng nàng ta là Kinh triệu phủ doãn, còn có cả một đội binh mã nữa.

Hiên Viên Dĩ Mạch và Linh nhi đều kinh ngạc, kia không phải là công chúa Dung Nguyệt sao? Sao nàng ấy lại tới đây, còn đi cùng nhiều người như vậy?!

Thấy nhiều người lao vào, Băng Tâm hơi hoảng hốt, sau đó bước tới hỏi: “Các người là...”

“Nói cho bản công chúa biết, phòng Phụng Ca ở đâu?” Giọng nói của Bách Lý Dung vô cùng kiêu ngạo, ương ngạnh, gương mặt nhỏ nhắn cũng cực kỳ tức tối. Kinh triệu phủ doãn hơi đau đầu, vừa rồi công chúa đột nhiên lao đến phủ của ông, nói là vị biểu tiêu thư Vân gia kia đang quan hệ bất chính với người ta ở thanh lâu, muốn ông theo nàng ta đi bắt. Tuy ông cảm thấy vô cùng vướng víu hơn nữa dù người ta có làm chuyện đó thật thì cũng liên quan gì đến Kinh triệu phủ doãn ông đâu, nhưng vì thân phận của đối phương, ông cũng đành phải dẫn người tới!

Băng Tâm chỉ căn phòng trên lầu nói: “Chính là gian phòng kia!” Việc này cũng do mấy người trên lầu sắp đặt sao?

Thời khắc này, Bách Lý Hề và Mộ Dung Song ở trong phòng đang lúc củi khô gặp lửa cháy, ả hét ‘a’ một tiếng thảm thiết, sự trong sạch của Mộ Dung Song cứ thế mà biến mất. Sau khi kêu đau, nghĩ trên người mình là người mà ả đã ái mộ nhiều năm, ả lại hạnh phúc đến mức chảy nước mắt, không tìm được liền gọi một tiếng: “Kinh Hề ca ca...”

Bốn chữ này khiến động tác của Bách Lý Hề dừng lại! Kinh Hề ca ca à? Nàng cho rằng mình là Bách Lý Kinh Hề? Cảm giác phẫn nộ và xấu hổ ồng đậm bùng lên trong tim hắn ta. Không phải hắn ta yêu cô ả này quá nhiều, mà là chính mình lại đi làm thế thân cho kẻ khác! Bách Lý Hề hắn ta không bằng Bách Lý Kinh Hề sao? Hắn ta đường đường là Đại hoàng tử Nam Nhạc, mà còn kém cả một tên mù sao?!

Cảm giác được người bên trên dừng lại, hai mắt Mộ Dung Song mờ màng hỏi: “Kinh Hề ca ca, chàng làm sao vậy?”

À vừa dứt lời, cửa bị đẩy ‘rầm’ một tiếng, giọng nói giận dữ của Bách Lý Dung vang lên: “Đồ đệ tiện không biết xấu hổ, dám làm mấy chuyện vô sỉ như vậy!”

Lúc này trong phòng vẫn tối đen, nhưng vì cửa mở rộng nên ánh sáng bên ngoài sáng cũng chiếu vào. Trong khoảnh khắc đó, Bách Lý Hề cảm thấy hơi chói mắt nên đưa tay lên che, đồng thời, Băng Tâm cũng bước vào phòng châm đèn lên!

Bách Lý Dung vốn vô cùng giận dữ, khi nhìn thấy người đàn ông trên giường, nàng ta kinh hãi: “Đại hoàng huynh, sao lại là huynh?” Sắc mặt Kinh triệu phủ doãn cũng hơi khó coi, gặp phải chuyện tốt của Đại hoàng tử, việc này...

Cũng vì Bách Lý Dung ồn ào xông vào, nên ngoài cửa có không ít người vây xem, trong đó đương nhiên không thể thiếu mấy vị quan chức quyền quý. Trên giường là một đôi nam nữ không mảnh vải che thân, người nam giới chính là vị Đại hoàng tử xưa nay luôn giữ mình trong sạch không hề có tai tiếng xấu nào của bọn họ. Mọi người đều hơi sửng sốt, hôm nay Đại hoàng tử cũng tới thanh lâu sao? Còn về cô gái dưới thân hắn ta, vì góc độ che khuất nên họ còn chưa nhìn rõ.

Mộ Dung Song sợ đến ngẩn người! Không phải là Kinh Hề ca ca sao? Sao lại là Đại hoàng tử?

Thời khắc này hai người vẫn đang giữ tư thế vận động nguyên thủy nhất, nơi tư mật cũng kết hợp chặt chẽ với nhau, cho nên giờ có nói là hiểu lầm cũng không ai tin được! Bách Lý Hề phản ứng rất nhanh, mình đến thanh lâu cũng không phải đại sự gì, nhưng nếu Mộ Dung Song làm việc này ở đây lại là chuyện lớn! Hắn ta vội đưa tay che mặt Mộ Dung Song không để mọi người nhìn thấy.

Có đi đâu, sau khi Bách Lý Dung kịp hồi hồn, nàng ta làm sao để chuyện đó xảy ra được, nàng ta lao tới trước, không kiêng dè đẩy Đại hoàng tử sang một bên, lôi Mộ Dung Song lên: “Đồ đệ tiện nhân nhà người, đã có Tam hoàng huynh ta, còn dám quyến rũ Đại hoàng...” Chử cuối cùng bị ghen

trong cổ họng, kinh ngạc nhìn ả, không phải là Thượng Quan Cẩm sao? Sao lại thành Mộ Dung Song?!

Mọi người ngoài cửa hít một hơi lạnh, ông trời ơi! Đại hoàng tử và Mộ Dung Song làm chuyện này ở thanh lâu. Việc này... Nhưng trong mắt bọn họ nhanh chóng chuyển từ khiếp sợ sang chờ xem kịch vui, cũng không ít ánh mắt tham lam của đám đàn ông đầu quết về phía người Mộ Dung Song, quả nhiên, không hổ danh là đệ nhất mỹ nữ Nam Nhạc. Dung mạo đó, thân hình đó, quả là báu vật trên thế gian! Đại hoàng tử cũng phong lưu thật, còn cùng mỹ nhân đến thanh lâu kiếm cảm giác kích thích nữa.

Rốt cuộc Mộ Dung Song cũng phản ứng lại, bất chấp ngoài cửa đang có rất nhiều người thưởng thức thân thể của ả, ả như phát điên túm lấy Bách Lý Hề gào thét: “Vì sao lại là ngươi? Vì sao lại là ngươi? Rõ ràng phải là Kinh Hề ca ca, sao lại là ngươi?”

Mấy câu này vừa gằn lên, người ngoài cửa mới biết chuyện còn có nội tình, ánh mắt nhìn về phía Đại hoàng tử từ trên đũa biến thành hoài nghi và thông cảm, đương nhiên là thông cảm vì hắn ta làm thế thân cho người khác, mà hoài nghi là vì không biết có phải hắn dùng kế lừa cô nương nhà người ta vào phòng hay không.

Ánh mắt quý dị của mọi người cũng khiến lửa giận trong lòng Bách Lý Hề bùng lên, lòng tự trọng của đàn ông bị cô ả này dễ dàng đạp xuống gót chân. Hắn ta liền giơ tay, tát ‘bốp’ một cái, Mộ Dung Song bay từ trên giường xuống dưới đất. ả ôm khế miệng rớm máu của mình, ngơ ngẩn ngã xuống, hoàn toàn không thể chấp nhận sự thật này.

“Sao lại là ta à? Nếu không phải bản cung vừa vào ngươi đã cởi hết quần áo ôm lấy, còn đòi bản cung muốn ngươi, thì ngươi cho rằng bản cung sẽ để mắt đến ngươi sao?! Mộ Dung Song, ngươi nghĩ mình là ai thế?!” Trong tình huống này, hắn ta chỉ có thể nhanh chóng quyết định, đạp Mộ Dung Song xuống để giữ gìn thanh danh của mình. Thứ nhất, Mộ Dung Song không để hắn ta trong lòng, làm tổn thương sự tự tôn của hắn ta, bốp chết cảm tình của hắn ta dành cho ả. Thứ hai, nếu chuyện này rơi vào tai phụ hoàng, để phụ hoàng cảm thấy hắn ta và Mộ Dung Song cố tình

vào đây làm chuyện này, hấn ta coi như bị hủy hoại hoàn toàn. Thứ ba, hiện giờ thân thể của ả đã để cho bao nhiêu người nhìn thấy, nếu giờ hấn ta còn không nói rõ lập trường của mình, sau này cũng chỉ có thể cưới cô ả này về Bách Lý Hề hấn còn mặt mũi đâu mà ngẩng lên?!

Nghe hấn ta nói vậy, mọi người đều ò lên, thì ra là vậy, Đại tiểu thư Mộ Dung gia này bình thường đâu có vẻ vênh vênh tự đắc, không ngờ bản chất lại phóng đảng như vậy, còn khao khát quyến rũ đàn ông như thế.

Bách Lý Dung vẫn còn trong trạng thái ngẩn người, chỉ vài nay nàng ta dạo chơi ngự hoa viên, thấy một hòn đá lăn đến trước mặt mình. Nàng ta nhặt lên, bên ngoài hòn đá đó có buộc một tờ giấy nhỏ, nói rằng hôm nay biểu tiểu thư Vân gia sẽ tặng tịu với người khác ở thanh lâu. Vừa nhìn thấy tin này, nàng ta giận đến xanh mặt! Người phụ nữ đó tranh cướp ca ca với mình cũng không sao, nhưng chiếm được trái tim ca ca rồi còn dám làm mấy việc xấu xa với người khác, khiến nàng ta giận tới mức vội chạy đi không cần nghĩ ngợi nhiều. Nhưng là một cô nương, nàng ta lại không dám tới thanh lâu một mình, đồng thời cũng mong thiên hạ đều biết hành vi phóng đảng của tiện nhân đó, nên mới kéo Kinh triệu phủ doãn đến đây, chỉ là...

“Soạt” một tiếng, Tô Cẩm Bình cười hì hì gấp quạt lại, nói với hai người vẫn còn đang thất thần: “Chúng ta về thôi!”

...

Hai ngày sau, chuyện này đã bị đồn đại vô cùng ồn ào, đừng nói là người Nam Nhạc, ngay cả Quân Lâm Uyên, Bắc Minh Hoàng cũng hạ chỉ, nói Bắc Minh không có vị quận chúa như Mộ Dung Song, hủy bỏ phong hào và đất phong của ả. Chưa nói đến bản thân Mộ Dung Song, chỉ cái tên ‘Mộ Dung Song’ thôi cũng biến thành con chuột chạy qua đường, mọi người nhắc đến đâu chỉ muốn nhổ nước bọt một cái mới cam lòng!

Vì đến thanh lâu lại gây ra chuyện như vậy, nên Đại hoàng tử bị phạt bổng lộc nửa năm, cấm túc ba tháng. Nếu không phải nhờ Hoàng hậu cầu xin nói là Đại hoàng tử bị tiện nhân kia mê hoặc nên mới vậy, thì Hoàng thượng đã xóa tên Đại hoàng tử khỏi hoàng tộc trong cơn giận dữ rồi! Xảy

ra chuyện như vậy với người con gái bình thường cũng không có gì, nhưng lại là trưởng nữ thế gia, thế diện của lão vút ra tận chân trời r ồi!

Sau khi trở về, Mộ Dung Song luôn miệng nói mình bị người ta hại nhưng không ai tin ả. Chũ viết trên tờ giấy ả nhận được ngày hôm ấy lại nhạt đi, không nhìn rõ gì cả! Phủ Trấn quốc công xảy ra việc này, Mộ Dung Việt đương nhiên rất tức giận, Đại hoàng tử cũng nói rõ tuyệt đối không cưới người phụ nữ như vậy. Mộ Dung Song vốn đã bị thương giờ lại bị đánh gần chết. Các trưởng lão Mộ Dung gia đều thương lượng xem nên xử lý cặn bã của gia tộc này như thế nào!

...

“Cô nương, mấy ngày trước sao đột nhiên công chúa điện hạ lại tới?” Vấn đề này hai người suy nghĩ mấy ngày còn chưa ra.

Tô Cẩm Bình khẽ cười: “Còn nhớ mẫu giấy ta nhờ các cô viết mấy hôm trước không?” Nàng không biết viết, nên những tờ giấy đó đều nhờ họ giúp.

“Đương nhiên là nhớ ạ!” Nhưng cũng đâu có ai mang nó tới cho công chúa chứ?! Hiên Viên Dĩ Mạch chợt hô lên: “Xế chiều hôm đó, ngài nói muốn ngủ trưa, sai chúng ta ra ngoài...”

“Đúng vậy, chính là lúc đó.” Dù sao Bách Lý Dung cũng là muội muội ruột của Bách Lý Kinh Hằng, hai người họ chưa chắc đã giúp nàng, vì thế nàng chỉ có thể tự làm.

Linh nhi vẫn không hiểu: “Chuyện lá thư...” còn dùng triện của điện hạ đóng vào, lúc ấy điện hạ không hỏi tiếng nào, lập tức sai người đưa triện đến.

“Ta dùng con mực, màu sắc rất giống mực thường, viết thứ gì ra chỉ một lúc sau sẽ nhạt đi, mà khi viết ta còn pha nhiều nước hơn, nên tốc độ phai cũng nhanh hơn!” Tô Cẩm Bình cười cung sướng, Mộ Dung Song đã thân bại danh liệt, không biết người của Mộ Dung gia cuối cùng sẽ xử lý ả

thế nào. Vêly mà nói, vì thế diện của gia tộc, họ hẳn cũng sẽ không giữ lại mạng ả nhỉ.

Giờ thì trong mắt hai người chỉ còn lại sự kinh hoàng! Trời ạ, họ làm sao ngờ được mực của con mực còn có thể dùng như vậy chứ. Kế này nhìn rất đơn giản, nhưng ẩn trong đó không hề ít bí mật! Hiên Viên Dĩ Mạch cười nói: “Mộ Dung Song thật ngu ngốc, vào thời điểm đó, sự tình cũng không thể xoay chuyển được, vậy mà ả không biết ôm chặt lấy Đại hoàng tử, dù cuối cùng chỉ được làm tiểu thiếp cũng còn tốt hơn hiện giờ, chưa biết chừng còn bị lôi ra ngoài nhét lờng heo ấy chứ!”

“Nếu như vậy thật thì quá dễ dàng cho ả. Kế hoạch của cô nương cũng chẳng có tác dụng gì!” Linh nhi bình luận.

“Sai!” Tô Cẩm Bình cười nói, sau đó dưới ánh mắt khó hiểu của họ, nàng giải thích, “Nếu thật sự như vậy, Đại hoàng tử còn có hai sự lựa chọn, một là giữ ả lại, sau đó sẽ có được sự hậu thuẫn của phủ Trấn quốc công, nhưng cũng mất hết lòng dân. Hai, là giống như bây giờ phải sạch quan hệ, giữ lại thanh danh của mình, cũng kết thù với Mộ Dung gia. Dù là chọn hướng nào, thế lực của hắn ta cũng sẽ chịu ảnh hưởng rất lớn, cũng sẽ có tác dụng trợ giúp khá lớn cho việc đoạt vị của tiểu Hông Hông!” Dù Đại hoàng tử chọn đường nào cũng đều đáng giá với họ cả!

Hai người thoáng run khóe miệng vì mấy chữ “Tiểu Hông Hông”, sau đó cũng hơi vui mừng, ở thời điểm báo thù mà cô nương cũng nghĩ cho điện hạ!

Nhắc đến Bách Lý Kinh Hông, Tô Cẩm Bình bỗng cảm thấy hơi buồn cười, sau khi đưa chiếc chổi lông vịt kia sang, hắn quả thật rất ngoan ngoãn mấy ngày không thấy tới. Xem ra hắn thật sự sợ hãi! Có đi ầu, hắn không đến, nàng lại thấy hơi nhớ hắn...

...

Phủ Tam hoàng tử,

Bách Lý Kinh Hồng ngồi trong thư phòng, bỗng đứng bật dậy, rồi lại ngồi xuống, sau đó lại đứng dậy, ngồi xuống, lặp đi lặp lại...

Hủy, Phong, Tu, Diệt đều không biết nói gì nhìn hành vi quỷ dị của hắn. Điện hạ như vậy đã vài ngày rồi, từ sau khi cây ‘chổi lông vịt’ nhìn không khác cây chổi lông gà là mấy kia được đưa tới đây, điện hạ nhìn chăm chăm nó một lúc lâu rồi biến thành trạng thái hiện giờ. Mấy ngày nay nhất là đến tối, ngài đều đứng ngồi không yên.

“Điện hạ, rốt cuộc ngài làm sao vậy?” Phong thật sự không tìm được lí do. Cứ như vậy mãi bọn họ nhìn mà lo!

Vừa nghe hắn ta hỏi, hắn liền dừng lại, trong đôi mắt xám bạc xuất hiện vẻ kỳ quái, cuối cùng, dưới ánh mắt lo lắng của đám thuộc hạ, hắn nhẹ nhàng nói: “Hình như... là muốn gặp nàng!”

“Muốn gặp Hoàng tử phi thì ngài tới đi!” Tính cách của Tu vội vàng hấp tấp nhất, lập tức nói suy nghĩ của mình.

Lời này vừa dứt, trên mặt Bách Lý Kinh Hồng xuất hiện vẻ cực kỳ phức tạp, giống như sợ hãi, lại giống như xấu hổ. Một lúc lâu sau hắn mới phun ra hai chữ: “Không dám!” Đúng là không dám. Nàng nói nếu nàng chưa gọi mà đã đến, sẽ dùng cái chổi lông vịt kia tiếp đón mình. Ấn tượng về chiếc chổi lông gà lần trước còn chưa nguôi, hơn nữa, vết thương trên móng hắn còn chưa khỏi hẳn đâu!!!

Không dám à?! Hoàng tử phi là mãnh thú hay là thủy triều sao? Hay điện hạ thực sự bị mấy lời Dĩ Mạch truy vấn về ngày đó dọa? Một cây chổi lông vịt thì có gì mà sợ chứ?!

Bách Lý Kinh Hồng trầm mặc một lúc lâu sau, chợt nhìn thấy chiếc bút trên bàn, như nghĩ tới điều gì đó, trong đôi mắt đẹp thoáng có vẻ vui sướng, nhắc bút lên...

“Điện hạ, ngài muốn viết gì?” Bình thường muốn viết gì không phải đâu sai bọn họ viết thay sao?

“Viết... viết thư tình!” Khuôn mặt bạch ngọc đỏ ửng lên, thoạt nhìn vô cùng đáng yêu.

“Ầm ầm ầm!” Mấy đại ám vệ cảm giác như sét nổ trên đầu! Viết thư tình à?! Bốn người rơi lệ đầu mặt, nhìn dáng vẻ cúi đầu nhú mày nắn nét viết của điện hạ nhà mình, thực sự cảm thấy gần đây họ sắp bị kích thích đến phát điên rồi!

Bách Lý Kinh Hồng cúi đầu cầm bút, nhưng một lúc lâu sau cũng không viết được chữ nào.

Rất lâu sau, hấn ngừng đầu, sắc mặt lãnh đạm nhưng trong mắt đầy nghi hoặc nhìn mấy người bọn họ, giọng nói lạnh tanh cất lên, vô cùng khốn đốn và sâu não: “Thư tình, phải viết như thế nào?”

“Ầm!!!” Tiếng bốn vật nặng rơi xuống đất vang lên...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 9.1

Hạ triều, trong hoàng cung đầy tiếng chim hót và hương hoa thơm ngát, nhưng trên người vị chủ nhân của hoàng cung lại toát ra luồng khí lạnh như băng, đi thẳng về phía ngự thư phòng. Tiều Lâm tử đi bên cạnh luôn cẩn thận quan sát sắc mặt của hắn. Mấy ngày nay Hoàng thượng rất không bình thường, luôn bất chợt xuất thần, ngay cả hôm nay khi lên triều, người của Đại Lý tự tấu Tô Niệm Hoa vì trốn tội mà tự sát trung ngục, hẳn Hoàng thượng cũng như bay đến chân trời không hề nghe thấy, đến khi Dạ vương điện hạ ho khan vài tiếng mới hồi phục tinh thần.

Hoàng Phủ Hoài Hàn đi thẳng một đường, chợt có một lối rẽ dẫn đến chân hắn. Hoàng Phủ Hoài Hàn dừng bước, nhíu mày nhìn lối rẽ kia, chợt nhớ ra gì đó, trong đôi mắt lạnh thoáng hiện lên vẻ oán hận cùng với chút đau thương mà chính hắn không hiểu nổi.

Thấy Hoàng thượng dừng bước, người sau lưng hắn đương nhiên cũng dừng lại. Tiều Lâm tử nhìn thấy lối rẽ dưới chân Hoàng thượng, người gã cũng toát mồ hôi lạnh. Gã ngừng đầu nhìn quanh, thì ra là do cung nữ trong cung của Vinh phi lúc trước làm ra. Vinh phi đã chết, cung nữ trong cung nàng ta chỉ lo việc quét tước, vì thế vào lúc nhàn rỗi cũng chạy tới Ngự hoa viên tán gẫu, chắc trong lúc đùa giỡn không cẩn thận chửi lể nên mới dẫn đến trước mặt Hoàng thượng.

Giọng nói lãnh lốt của tiều Lâm tử vang lên: “Nô tài không có mắt, không thấy Hoàng thượng sao?”

Cung nữ kia vốn sợ đến trắng bệch mặt mũi, ngần người đứng ở đằng xa, nghe tiếng quát này cô ta mới giật mình, vội quỳ xuống bên chân Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Hoàng thượng, nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết!”

Đôi mắt hàn băng lạnh lùng nhìn cô ta, trong đầu chợt xuất hiện hình ảnh cô gái chết tiết kia ném lõi lê vào đầu mình! Lúc ấy cũng ra vẻ trấn tĩnh quỳ trước mặt mình, nói mấy câu nói kỳ kỳ quái quái, trong vô thức, hẳn lại nói ra những lời giống ngày ấy: “Người đâu, lõi cô gái chết tiết này xuống cho trẫm...”

“Hoàng thượng, hoàng thượng tha mạng! Nô tỳ nô tỳ thật sự không cố ý, Hoàng thượng, Hoàng thượng tha mạng...” cung nữ kia hoảng sợ xin tha.

Nhìn khuôn mặt kinh hãi của cô ta, trong lòng Hoàng Phủ Hoài Hàn bỗng xuất hiện cảm giác thất vọng nặng nề, trầm mặc một lúc lâu sau hẳn mới thốt lên một câu như tự hỏi: “Chẳng lẽ người không cảm thấy bị lõi lê đập là vinh hạnh của trẫm sao?”

Hắn vừa dứt lời mọi người đều ngần người, vừa kinh hãi lại vừa dờ khóc dờ cười! Chỉ có tiều Lâm tử hiểu rõ, Hoàng thượng là... Hơn một tháng trước, ở Cung Cảnh Nhân có một cung nữ còn phạm lỗi lớn hơn, cũng là lõi lê, nhưng lúc đó đập thẳng vào đầu Hoàng thượng, cuối cùng còn bạo gan nói hươu nói vượn, nàng nói lõi lê rất sùng bái Hoàng thượng nên mới vội vàng lao tới Hoàng thượng, Hoàng thượng hẳn phải cảm thấy vinh hạnh mới đúng. Lần đó Hoàng thượng giận đến bật cười, nhưng lại thật sự hạ lệnh chém lõi lê kia. Chẳng lẽ mấy hôm nay Hoàng thượng thất thần đầu vì Tô Cẩm Bình đã trốn đó sao?

Trong lòng tiều Lâm tử hiểu rõ, nhưng những người khác lại hoàn toàn không biết gì cả. Nghe xong mấy lời này đầu cảm thấy chẳng hiểu ra sao, cuối cùng mọi người đều nghĩ vì Hoàng thượng quá tức giận nên mới nói với cung nữ như thế.

Cung nữ kia sợ đến sắp ngất xỉu, vội dập đầu: “Hoàng thượng, nô tỳ không dám! Hoàng thượng, ngài tha cho nô tỳ một mạng đi, Hoàng thượng!” Nói đó là vinh hạnh của Hoàng thượng thì khác nào muốn chết?!

Trong đôi mắt tím đậm hiện lên vẻ thất vọng rõ rệt, hắn nghiêm mặt đi ngang qua người cô ta, giọng nói lạnh băng vang lên: “Chém!”

“Vâng!” Chúng thị vệt trả lời. Ngay sau đó, cung nữ kia bị kéo xuống.

Tiểu Lâm tử lẳng lẳng nuốt nước miếng, lén nhìn sắc mặt Hoàng thượng, đoán được gì đó nhưng lại không dám hỏi, chậm rãi đi theo hắn. Một lúc lâu sau, Hoàng Phủ Hoài Hàn bỗng lạnh lùng nói: “Lui hết đi! Tiểu Lâm tử hầu trăm đi dạo!”

“Vâng, Hoàng thượng!” Thái giám và các cung nữ đáp rồi cúi người lui ra.

Đế vương cao quý lạnh băng đi dạo không có mục tiêu rõ ràng trong ngự hoa viên, chưa được mấy bước, ánh mắt hắn bỗng dừng lại ở một ngọn núi giả, suy nghĩ cũng bay trở về mấy ngày trước. Ngày ấy khi Thiên Ưc gặp chuyện không may, đằng sau núi giả, nàng ngỡ xõm ở đó, vùi đầu, giống như bị cướp đi tất cả. Dạ yên lặng bảo vệ bên cạnh nàng, sắc mặt dịu dàng nhìn nàng.

Hắn vẫn còn nhớ rõ một hình ảnh hắn nhìn thấy ngày hôm ấy, cảm giác đau đến tận xương tủy của mình, thậm chí trong khoảnh khắc hắn còn hy vọng người đứng bên cạnh nàng không phải là Dạ, mà là chính mình. Đó, cũng là lần cuối cùng hắn nhìn thấy nàng.

“Hoàng thượng!” Thấy hắn ngăn người, tiểu Lâm tử lên tiếng nhắc nhở.

Sững một chút, hồi phục tinh thần, hắn lại nói: “Tiểu Lâm tử, vừa rồi trong lòng trăm xuất hiện một suy nghĩ rất kỳ quái!”

Tiểu Lâm tử nghe vậy cũng không dám hỏi là suy nghĩ gì, chỉ cúi đầu chờ hắn nói tiếp.

“Trăm nghĩ, nếu cung nữ kia có thể bạo dạn nói rằng bị lỗi lê đập là vinh hạnh của trăm, trăm sẽ phong nàng ta làm phi!” Suy nghĩ này khiến chính

hắn cũng cảm thấy buồn cười, nhưng khi đó trong lòng hắn thực sự nghĩ như vậy.

Ánh mắt tiểu Lâm tử co lại, quả nhiên lòng đế vương khó dò, găm vóc lựa là hay địa ngục không lối thoát, tất cả chỉ là ranh giới mong manh. Gã vốn không dám nói gì, cuối cùng vẫn không tìm được: “Hoàng thượng, ngài như vậy là... vì Tô Cẩm Bình sao?”

Nghe những lời này, con người của Hoàng Phủ Hoài Hàn thoáng lạnh đi, y như núi tuyết đóng băng vạn năm vào mùa đông vậy, lạnh lẽo đến tận xương tủy, sợ tới mức suýt nữa tiểu Lâm tử quỳ xuống xin lỗi. Nhưng lại chỉ trong nháy mắt, tảng băng trong mắt hắn tan biến, giọng nói lạnh lùng vang lên, vừa trả lời tiểu Lâm tử, cũng vừa là cảm thán: “Trong thiên hạ này, cuối cùng cũng chỉ có một nàng thôi!” Trong thiên hạ này, cuối cùng chỉ có một mình nàng mới dám khiêu chiến uy quyền của mình không chút kiêng nể. Cũng chỉ có mình nàng có thể giả ngây giả dại mượn gió bẻ măng trước mặt mình. Còn chỉ có một mình nàng, ném mình, mà còn mặt dày mày dạn nói đó là vinh hạnh của mình.

Bên tai hắn như vọng lại câu nói của Bách Lý Kinh Hồng, “Người sẽ không biết người đã vượt mất đi điều gì.” Hắn đã vượt mất, vượt mất một cảnh vật độc đáo, vượt mất đi điều tốt đẹp độc nhất vô nhị trong thiên hạ, để nàng từ phi tử của mình biến thành kẻ thù. Chỉ là, nếu thời gian có thể quay ngược lại một lần nữa, hắn tin rằng hắn vẫn sẽ lựa chọn giống như vậy!

Tiểu Lâm tử giật mình nhìn bóng người màu tím trước mặt, vô thức hỏi: “Hoàng thượng, ngài hối hận ư?” Hỏi xong, đờng tử gã co rút lại, suýt nữa chết gật vì sự to gan của mình.

Hối hận ư? Hối hận à? Hắn bỗng cười, quay người đi về phía Ngự thư phòng: “Không hối hận! Vì giang sơn gấm vóc này, vì phồn hoa thịnh vượng, có mất nhiều hơn nữa trăm cũng không hối hận. Huống chi...” huống chi tới tận bây giờ hắn cũng chưa từng có được, sao lại nói chuyện mất đi?!

Tiểu Lâm tử thẫn hất sâu một hơi trong lòng, gã cứ cho rằng vị đế vương mà mình phụng dưỡng vô tình vô tâm, hôm nay mới biết, không

phải Hoàng thượng vô tình vô tâm, mà là vì giang sơn xã tắc, ngài tình nguyện chôn vùi tất cả tình cảm xuống đáy lòng. Gã không biết đó là hạnh phúc hay bất hạnh, nhưng gã biết trong lòng Hoàng thượng nhất định rất khổ sở, rất khổ sở.

Đến cửa Ngự thư phòng, Hạ Đông Mai ngoan ngoãn cặm chổi quét sân, mắt không liếc ngang. Thấy Hoàng thượng tới, cô ta cũng giống đám hạ nhân, quỳ xuống hành lễ. Đôi mắt lạnh nhìn những người ngoài cửa, còn dừng lại ở Hạ Đông Mai nửa khắc, nhưng rốt cuộc cũng không nhìn thấy Hạ Đông Mai trốn việc tán gẫu với người con gái kia nữa, tất cả, chỉ vì nàng đã đi rồi, hơn nữa, còn do chính tay mình đẩy nàng đi. Đáy mắt hẳn xuất hiện vẻ đau đớn, giống như mất đi thứ mà mình yêu thích, hoặc như đang nhớ nhung chuyện gì đó khiến người ta khó quên...

— bamholyland.com—

Nam Cung Ninh Hình ngẩng trên phượng tọa nghe hạ nhân bẩm báo về sự khác thường của Hoàng thượng hôm nay, trong đôi mắt đẹp thoáng hiện lên vẻ bi ai. Chờ cung nhân kia nói xong, nàng ta mệt mỏi phẩy tay: “Lui đi!”

“Vâng!” Cung nhân lui ra, còn người trên phượng tọa vẫn trầm ngâm trong suy nghĩ của mình, chưa hề phục tinh thần.

“Nương nương, ngài không sao chứ?” Giọng nói trong trẻo mang theo lo lắng vang lên, là Vân Cảnh Chi.

Nàng mệt mỏi mở mắt ra, khẽ cười: “Không sao!” Đúng là không sao, Hoàng thượng không yêu nàng, đi đâu này nàng biết từ lâu, nếu thật sự có thể yêu thì đã yêu lâu rồi, không cần chờ đến hiện giờ. Lúc trước nàng chỉ đoán hẳn thích Tô Cẩm Bình, không ngờ tiên đoán lại thành thật.

“Hình nhi, hà tất phải vậy...” Giọng nói nhẹ nhàng vang lên, mang theo sự bi thương khó nói.

Nghe cách gọi đó, Nam Cung Ninh Hình thoáng ngẩn người, một lúc lâu sau mới bình tĩnh lại. Vân Cảnh Chi vốn là thứ tử của Tề Quốc công

Vân gia, là danh môn vọng tộc ở Nam Nhạc. Năm đó khi Vân lão tướng quân gặp Nam Cung tướng quân trên chiến trường, xuất phát từ tình cảm anh hùng mến mộ anh hùng, cuối cùng kết thành hảo hữu. Vân Cảnh Chi cũng là vị hôn phu được định sẵn của nàng, mỗi năm hai nhà lại sắp xếp cho họ gặp nhau vài lần. Chỉ là, nàng không thích vị hôn phu xuất sắc này của mình, lại yêu Hoàng thượng thanh mai trúc mã, người đàn ông tâm lạnh tình lạnh kia. Nàng là con gái duy nhất trong nhà, phụ thân không thể lay chuyển được nàng, cũng không nỡ thấy nàng khổ sở, đành chấp nhận mang tiếng bội bạc đi hủy hôn ước kia, từ đó về sau đoạn tuyệt với Vân gia.

Khiến nàng không ngờ tới, là Vân Cảnh Chi lại vì nàng mà không ngại xóa tên khỏi gia tộc, đến Đông Lăng, dùng địa vị tài tử đệ nhất kinh thành xuất hiện trước mặt nàng. Cuối cùng, nàng vẫn một lòng bước vào trong bức tường hoàng cung cao ngất đó. Hắn lại cam lòng vì nàng mà ủy khuất làm ám vệ, vào cung bảo vệ nàng. Vào hoàng cung, xưng hô của bọn họ liên tục chuyển thành “Đại tiểu thư”, “Nương nương”, cho đến tận hôm nay hắn mới đột nhiên gọi hai chữ “Hinh nhi”. Mơ mơ hồ hồ lại khiến nàng có cảm giác như đã qua đến mấy đời...

Hà tất phải vậy? Nàng cười khở: “Cũng giống huynh không buông tay được, ta cũng không buông Hoàng thượng ra được. Mà trong lòng Hoàng thượng lại không thể buông xuống người con gái kia. Ba người chúng ta, mỗi người lại ngóng trông sau lưng một người khác. Huynh xem, có phải rất buồn cười không?”

“Đó là vì, không ai muốn quay đầu lại!” Quay đầu lại nhìn người phía sau lưng mình.

“Đúng thế, chúng ta đều quá cố chấp, cố chấp cho rằng mình đúng, cố chấp đuổi theo bóng hình mà mình muốn theo đuổi, cho tới giờ cũng không muốn quay đầu lại, mà dường như cũng không thể quay đầu lại. Ta còn nghĩ, có lẽ sẽ có một ngày ta cảm thấy mệt mỏi và chán ghét những ngày tháng như vậy. Nhưng hiện giờ ta vẫn chưa muốn bỏ cuộc. Ta cứ cảm thấy chỉ cần có thể vẫn nhìn thấy hắn, chỉ cần có thể vẫn còn được ở bên hắn, cũng là một loại hạnh phúc rồi. Thậm chí, chỉ cần nghĩ tới người bên

cạnh hẳn là ta, người dùng danh nghĩa thế tử của hẳn đế t ần tại là ta, ta đã cảm thấy rất vui sướng, giống như có dưỡng khí vô hạn vậy. Huynh có thấy ta rất ngu ngốc không?” Nếu là rất ngu ngốc, thì chính nàng cũng không biết nàng còn ngốc như vậy bao nhiêu năm, ngốc thêm bao nhiêu ngày bao nhiêu tháng nữa.

Nghe nàng nói vậy, Vân Cảnh Chi cũng chỉ thản nhiên nhìn nàng, trong mắt đầy tình cảm. Hình nhi, nàng nói chỉ cần dùng danh nghĩa thế tử của hẳn đế t ần tại trên đời này là đã cảm thấy có dưỡng khí đến vô hạn, nàng làm sao biết được, ta chỉ cần nhìn thấy nàng, đã cảm thấy thiên hạ đều t ần tại trong lòng ta rồi? “Ta ở bên nàng!” Dù thế nào ta cũng ở bên nàng, ở bên nàng cho đến khi nàng không cần ta nữa, hoặc, nàng thật sự chạm tay vào hạnh phúc mà nàng muốn.

Nam Cung Ninh Hinh nghe vậy liền cười: “Được. Nếu có một ngày nào đó huynh mệt mỏi, nhớ nói với ta!”

“Được!” Đáp lại một tiếng rồi quay người ẩn thân. Đi theo bên cạnh nàng, hẳn sao có thể mệt mỏi được. Trừ phi... hẳn chết đi rồi, có lẽ sẽ thật sự mệt mỏi...

Đôi mắt đẹp nhìn theo bóng lưng hẳn, có áy náy, có vui sướng. Cảnh Chi, có huynh ở bên cạnh ta, thực sự rất tốt...

...

Nam Nhạc, phủ Tam Hoàng tử.

Người đàn ông xiêm y trắng muốt cầm cây bút trong tay mình đứng ở thư phòng suốt một đêm. Xung quanh bàn đều là những tờ giấy bỏ đi, có tờ viết một chữ, có tờ viết vài chữ, giờ đều bị ném sang một bên. Bách Lý Kinh Hồng vẫn cầm bút, nhíu đôi mày đẹp, chăm chú nhìn tờ giấy trước mặt, như muốn trừng mắt nhìn xuyên qua nó vậy.

Mấy ám vệ đã sớm tản đi làm việc của mình, sáng sớm quay về phủ hoàng tử chuẩn bị ăn sáng lại thấy đèn trong thư phòng của điện hạ vẫn còn sáng, mấy người liếc nhau, đều nhìn thấy một câu hỏi trong mắt nhau —

chẳng lẽ điện hạ nghiên cứu cách viết thư tình mà nghiên cứu nguyên cả đêm sao?!

Suy nghĩ này vừa xuất hiện, sau gáy bọn họ đều lộ ra một giọt mồ hôi rất lớn! Diệt nuốt nước miếng, nói: “Phong, hình như huynh rất hiểu biết về vấn đề này, chi bằng huynh tới giúp điện hạ đi?” Đêm qua khi điện hạ hỏi bọn họ viết thư tình như thế nào, ba người bọn họ đương nhiên cũng không biết, chỉ có mình Phong là am hiểu sâu mấy chuyện đó. Phong lại nói qua loa mơ hồ, bảo điện hạ cứ viết hết mấy lời muốn nói trong lòng ra là được. Vậy là điện hạ vĩ đại của bọn hắn, cứ ở trong thư phòng suy nghĩ những đi đâu muốn nói, rồi suy nghĩ đến hết đêm sao?!

“Cút! Ai bảo ta hiểu mấy chuyện này chứ, huynh đã bao giờ nhìn thấy ta viết thư tình cho cô nương nào chưa?” Phong lườm hắn ta một cái, không vui phản bác. Với sức quyến rũ của Phong hẳn đây mà còn phải viết thư tình cho cô nương nhà người ta à? Không phải là quá nực cười sao?

“Vậy phải làm sao bây giờ? Cũng không thể để điện hạ cứ ng ồi đó trầm ngâm suy nghĩ mấy ngày mấy đêm được!” Thuộc hạ như bọn họ nhìn cũng thấy đau lòng!

Phong xoa xoa cằm, quét mắt về phía điện hạ ở trong phòng, ra vẻ suy tư một lúc lâu mới nói: “Chi bằng bảo điện hạ viết một bài thơ tình là được rồi!”

“Đúng rồi! Ý kiến hay!” Người khác không hiểu điện hạ, chẳng lẽ bọn họ còn không hiểu sao? Muốn điện hạ viết ra một đống những câu nói tình tứ buồn nôn như vậy, đúng là còn khó hơn cả muốn lấy mạng của điện hạ, mà viết thơ tình, khéo léo súc tích, có lẽ điện hạ sẽ dễ dàng hơn chút.

Vì vậy, ba người cùng bước vào, nhìn sàn nhà đầy giấy, khóe miệng mấy người không nhịn được đều run lên vài cái, ai không biết còn tưởng điện hạ nhà mình đang luyện chữ ấy chứ!

Thấy bọn họ bước vào, Bách Lý Kinh Hồng ngẩng đầu, vẻ phiến muộn trong đáy mắt càng đậm hơn, dung nhan xuất trần không có nửa phần cảm xúc, nhưng lại không khó để nhìn ra tâm trạng vô cùng buồn bực của hắn

hiện giờ. Hấn chán nản đặt cây bút trong tay xuống, ng ồi vào ghế, cảm thấy hết sức thất vọng vì sự vô dụng của mình, uổng công hấn được xưng là “Tài chấn tứ quốc, diễm kinh cửu châu”, mà ngay cả một lá thư tình cũng không biết viết. Viết quá bình thường thì hình như không có cảm giác gì, viết quá n ồng nàn hấn lại không viết ra được, chỉ nghĩ đến những lời lẽ n ồng nàn thôi, còn chưa đặt bút viết thì hấn đã cảm thấy mặt mình nóng cháy như lửa đốt, đừng nói gì đến chuyện viết ra. Vì thế, hấn cứ đứng như vậy suốt cả đêm, vẫn không viết xong.

“Điện hạ, thuộc hạ có ý này!” Phong tiến lên vài bước, mặt th ần bí nói.

Bách Lý Kinh H ồng nghe vậy cũng không nói lời nào, chỉ dùng đôi mắt xám bạc say lòng người kia l ảng l ảng nhìn hấn ta, chờ hấn ta nói tiếp.

“Nếu ngài không viết được thư tình, thì viết thơ tình cũng được ạ!” Ý kiến này không t ối đúng không?

Quả nhiên, lời nói vừa dứt, tuy trên mặt hấn không lộ vẻ gì khác thường, ánh mắt lại sáng h ắn lên một chút, nhấc bút, lại bắt đầu cố gắng suy nghĩ...

Một lúc lâu sau...

Vạch đen sau đầu các đại ám vệ đã có thể bay lên đến t ầng c ờ mưa vạch đen, trên mặt đất vốn đ ầy giấy bỏ đi, giờ lại tăng thêm một độ cao mới, mà điện hạ nhà bọn họ cũng khôi phục lại thái độ chán nản khi họ vừa bước vào. Nguyên nhân rất đơn giản, viết quá mông lung thì không có cảm xúc, viết rõ ràng quá lại ngượng ngùng.

“Điện hạ, hay là ngài viết Phụng C ầu Hoàng đi?” Tự làm quá ngượng ngùng thì mượn của t iền bối là được r ồi.

Nghe vậy, hấn ta mới bình t ĩnh lại, cúi đầu vung bút viết thơ tình, mỗi nét bút đều vô cùng chú tâm.

“Đã bao giờ các huynh thấy điện hạ chăm chú làm một việc gì như vậy chưa?” Diệt vô thức hỏi.

Hai người còn lại lắc mạnh đầu vô cùng quả quyết, không có! Tuyệt đối không có!

...

“Cô nương, hôm nay xảy ra một chuyện rất ly kỳ!” Mặt Linh nhi đầy vẻ trào phúng nói.

Tô Cẩm Bình chăm chú nhìn sang: “Chuyện gì ly kỳ? Có phải người Mộ Dung gia cho Mộ Dung Song một cái chết rất đặc biệt không?”

Linh nhi nghe thế, vẻ trào phúng càng đậm hơn: “Nghe nói trưởng lão Mộ Dung gia quyết định nhét tiện nhân kia vào lòng heo, nhưng không biết Mộ Dung Song làm thế nào mà chạy ra ngoài được, quỳ trước cửa phủ Đại hoàng tử khóc lóc nửa ngày, cầu xin Đại hoàng tử cứu ả.”

“Cũng không ngốc lắm, biết được trừ Bách Lý Hềra không ai cứu được ả!” Tô Cẩm Bình nhấp một ngụm trà, trên mặt hiện lên vẻ thất vọng nhàn nhạt.

Thấy nàng tỏ vẻ thất vọng, Linh nhi hơi nghi hoặc: “Cô nương, chẳng lẽ Đại hoàng tử còn có thể cứu ả sao?” Ở thanh lâu Mộ Dung Song không hề cho Đại hoàng tử nửa phần thể diện nào.

“Vậy thì còn phải xem bản lĩnh của Mộ Dung Song, nếu ả có thể dựa vào khuôn mặt của mình, khóc lóc van xin giành được sự thương hại của Đại hoàng tử, thì cũng không phải không có khả năng cứu ả ta. Hơn nữa, đến lúc đó mọi người sẽ đều khen ngợi tấm lòng Đại hoàng tử thật lương thiện.” Đấu với Mộ Dung Song vài lần, cái đầu heo kia của ả ta chắc chắn không thể nghĩ ra biện pháp này. Cách giải thích duy nhất đó là có cao nhân chỉ điểm, cao nhân kia, đương nhiên không ai khác ngoài Mộ Dung Phong đại ca của ả ta.

Linh nhi hơi khó chịu: “Nếu thật sự như vậy chẳng phải là quá dễ dàng cho tiện nhân kia sao? Đại hoàng tử cũng có thể thừa cơ liên minh với phủ Trấn quốc công?”

“Sai! Nếu thật sự như vậy, phủ Trấn quốc công chắc chắn sẽ không thừa nhận người con gái này, bọn họ không gánh nổi một người như vậy. Hơn nữa, bất luận trong lòng họ nghĩ thế nào, thì bên ngoài cũng chỉ có thể đối địch với Đại hoàng tử. Dù sao, vì Đại hoàng tử nên thanh danh trăm năm vọng tộc của bọn họ mới thành rác rưởi như thế. Thời gian qua đi nếu Mộ Dung Song không nắm bắt được trái tim của Bách Lý Hề thì với quan hệ của hai nhà, Bách Lý Hề cũng sẽ không cho ả sống yên thân.” Nói xong, nàng đặt tách trà trong tay xuống.

“Nếu vậy thì đành giữ lại mạng ả vậy!” Linh nhi vẫn cảm thấy hơi đáng tiếc.

Tô Cẩm Bình lại cười: “Thật ra, để ả chết như vậy ta cũng thấy hơi dễ dàng cho ả. Tạm thời cứ để ả sống không bằng chết vài ngày đi. Từ một tiểu thư kiêu ngạo ương ngạnh không ai sánh bằng, biến thành kẻ tiện nhân người người thóa mạ khinh ghét, sự chênh lệch tâm lý quá lớn này cũng có ả ta chịu thôi!”

Nàng vừa dứt lời, Hiên Viên Dĩ Mạch liền bước vào, trên tay cầm một phong thư mật vừa rồi Phong đại nhân tự mình đưa tới. Cô đưa lá thư kia cho Tô Cẩm Bình, nói: “Cô nương, đây là thư điện hạ tự tay viết cho ngài. Nói rõ là ngài phải tự đọc.” Nói xong, sắc mặt cô ấy hơi quái dị, như muốn cười lại không dám cười.

“Muốn cười thì cứ cười đi. Cười xong nói cho ta biết cô cười cái gì!” Tô Cẩm Bình liếc nhìn cô ấy một cái, khẽ cười nói, cũng nhận lấy lá thư trong tay cô.

Lúc này Hiên Viên Dĩ Mạch mới như không nhin nổi nữa, vừa cười vừa nói: “Cô nương, Phong đại nhân nói đây là lá thư tình mà điện hạ suy nghĩ suốt cả đêm cũng không biết phải viết gì, cứ đứng mãi trong thư phòng, hủy đi trăm nghìn tờ giấy, còn bất giác bẻ gãy hai cây bút lông mới viết được đấy ạ.” Ông trời ơi, sao trước đây bọn họ không biết điện hạ còn có mặt hài hước như vậy chứ?!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 9.2

Tô Cẩm Bình nghe nói đã không cười nổi nữa, cầm lá thư trong tay. Tuy kiếp trước không ít người theo đuổi cô, nhưng đơn giản đều là xe đất tiền hay hoa tươi, nàng chưa từng nhận được thư tình bao giờ, chỉ vì thời trung học tất cả mọi người đều khinh thường nàng, sau đó lại làm sát thủ, nên chưa từng trải nghiệm qua tiết mục thư tình của nam sinh ngây thơ trong vườn trường. Hiện giờ người mình thích viết thư tình cho mình, nàng lại cảm thấy mặt hơi nóng lên, tai cũng dãn ửng đỏ.

Thật ra, nàng không biết là kiếp trước có rất nhiều người viết thư tình cho nàng, nhưng mọi người lại không biết nàng tên là gì, vì thế đều đặt ở cửa nhà nàng rồi rời đi. Mà bình thường đại đa số thời gian nàng đều ở ngoài làm nhiệm vụ, vì thế mấy lá thư tình đó đều bị yêu vật kia nhìn thấy lúc ra ngoài. Nhật được mấy lá thư tình không có người nhận chỉ có người gửi, yêu vật đương nhiên coi thư tình đó là viết cho mình. Vì thế...

Tô Cẩm Bình nhìn lá thư trên tay, không tìm được khẽ máng một câu: “Cái tên thích ra vẻ!” Mặt đã nóng bừng lên.

Hai người thấy nàng có vẻ đỏ mặt, đều không tìm được ôm bụng cười ầm lên. Không ngờ cô nương cũng có lúc thẹn thùng! Tô Cẩm Bình lờm hai người một cái, mở lá thư ra, chữ trong thư rất đẹp, mỗi đuôi chữ đều mang theo cảm giác phóng khoáng, thoát nhìn vô cùng thư thái, nhưng mà... nàng một chữ bẻ đôi không biết!!!

Nàng xấu hổ đưa lá thư cho Linh nhi: “Cô đọc cho ta nghe đi!”

Linh nhi ngẩn ra một chút, tuy khó hiểu nhưng vẫn ngoan ngoãn đọc: “Hữu mỹ nhân hề, kiến chi bất vong. Nhất nhật bất kiến hề, tư chi như cu ồng. Phượng phi cao tường hề, tứ hải c ầu hoàng. Vô nại giai nhân hề, bất tại đông tường. Tương c ần đại ngữ hề, liêu tả trung tràng. Hà nhật kiến hứa hề, úy ngã bàng hoàng.”

(*) Dịch nghĩa: Có mỹ nhân gặp rồi chẳng quên. Một ngày không gặp, nhớ đến cu ồng. Phượng bay cao, khắp bốn biển tìm bạn. Không ngờ giai nhân chẳng ở tường Đông. Dùng thơ thay lời muốn nói, viết đôi đi ầu tâm sự. Sao chẳng cho gặp an ủi lòng ta.

Hai câu cuối cùng không viết, xem ra ý tứ mà điện hạ muốn biểu đạt trong lá thư này chính là câu cuối cùng “sao chẳng cho gặp an ủi lòng ta”.

Hiên Viên Dĩ Mạch cười nói: “Cô nương, xem ra điện hạ rất muốn gặp ngài, ngài cho mời ngài ấy một lần đi!”

Linh nhi cũng không kìm được li ền lên tiếng giúp điện hạ nhà mình: “Đúng thế, cô nương, nhiều ngày nay không gặp, điện hạ nhớ ngài đến mức trà không uống, cơm không ăn!”

“Trà không uống, cơm không ăn à? Nghe cô nói cứ như nhìn thấy tận mắt ấy nhỉ!” Nàng lườm hai người họ một cái, nhìn lá thư kia, phun ra bốn chữ: “Không có thành ý!”

Nói xong, nàng bước vào phòng trong, để lại hai người bốn mắt nhìn nhau, không có thành ý à? Điện hạ đã thức suốt cả đêm mà cô nương vẫn thấy không có thành ý ư?

“Có lẽ cô nương không hài lòng việc điện hạ trực tiếp dùng câu của ti ền bối.” Hiên Viên Dĩ Mạch đoán.

Linh nhi cũng th ần tỏ vẻ đ ồng ý, vì thế li ền truy ền lại mấy lời này về bên kia.

Chỉ một lát sau, Trương mama ở bên Trần thị đi tới, thấy hai người bọn họ li ền cất tiếng hỏi: “Cô nương nhà các người đâu?”

“Có việc gì à?” Nghe có người tới, Tô Cẩm Bình vén rèm bước ra.

Trương mama đáp: “Vâng, Đại công tử phủ Trấn quốc công mở yến tiệc, chiêu đãi các tài tử giai nhân thế gia, cùng tới để ngâm thơ đối từ, luận bàn c ần kỳ thi họa. Phu nhân sai tôi tới để hỏi biểu tiêu thư một chút, xem cô có muốn đi hay không?” Trên thiệp mời của phủ Mộ Dung có nhắc tới biểu tiêu thư, nếu không đi hình như hơi khó nói, nhưng giữa biểu tiêu thư và Mộ Dung Song của phủ Mộ Dung dường như có chút thù hận, nếu không muốn đi thì Trần thị cũng không muốn miễn cưỡng.

“Đi chứ! Sao lại không đi! Bà v ề báo với cữu mẫu, ngày mai ta sẽ đi cùng nhóm biểu tử biểu muội.” Mộ Dung Phong gửi chiến thiệp cho nàng, sao có thể không nhận được. Có đi ầu, mục đích của đối phương chắc chắn không chỉ là so tài c ần kỳ thi họa được, nhất định còn có âm mưu khác chờ đợi mình.

“Nếu vậy, tôi sẽ v ề bẩm lại với phu nhân!” Trương mama nói xong liền lui ra ngoài.

Bà đi không bao lâu, Vân Lãnh Ngưng lại đến, nhìn thấy nàng liền cất lời chào: “Biểu muội.”

“Nhị biểu tử tới có chuyện gì không?” Tô Cẩm Bình cười nhìn nàng ấy.

Vân Lãnh Ngưng nhìn nàng, sắc mặt hơi nghiêm trọng, nghĩ tới chuyện ca ca vừa nói với mình, nàng ấy càng cảm thấy không nhìn thấu được biểu muội này: “Biểu muội, chuyện Mộ Dung Song có liên quan đến muội hay không thì ta không biết. Nhưng phụ thân và ca ca cũng biết mấy ngày trước muội thường cải trang thành công tử ra ngoài, những người được phái đi theo các muội cuối cùng cũng đều mất dấu, nên không biết rõ muội đi đâu. Chuyện này ta không hiểu lắm, cũng không muốn quản nhi ều, nhưng ta cứ cảm thấy yên hội của Mộ Dung Phong lần này là nhằm v ề phía muội, nếu có thể không đi, muội đừng đi là hơn.”

“Nhị biểu tử quan tâm ta, Cẩm nhi hiểu rõ. Nhưng mà, việc phải tới muốn trốn cũng không được, nhị biểu tử cũng đừng do, Mộ Dung Phong hẳn giỏi bày mưu tính kế, thì Thượng Quan Cẩm ta cũng không phải quả

h ồng m ềm, sẽ không có chuyện gì đâu.” Tô Cẩm Bình cười đáp, nàng vốn biết mình ra ngoài sẽ bị phát hiện, chỉ là không biết rõ ai phát hiện ra, không ngờ lại là cữu cữu và biểu huynh của mình, xem ra người của Vân gia đều không đơn giản!

“Nếu muội đã nói vậy, ta cũng không nhiều lời nữa. Chỉ muốn tới đây nhắc nhở muội một chút, ưu thế lớn nhất của Mộ Dung Song là rất giỏi múa, tuy hiện giờ xảy ra việc này nhưng cũng không dám chắc ngày mai ả sẽ không mất dầy ra so tài múa với muội để hạ nhục muội. Muội vẫn nên chuẩn bị trước một chút thì hơn.” Đây mới là mục đích nàng ấy tới đây.

“Cẩm nhi hiểu mà, đa tạ nhị biểu tỷ nhắc nhở!” Tô Cẩm Bình khẽ gật đầu, trong mắt đầy vẻ chân thành, thực sự coi người trước mặt mình là bằng hữu.

...

Cuối cùng, Mộ Dung Song khóc lóc động lòng Đại hoàng tử, nhờ Hoàng hậu đi cầu xin, cưới ả về làm tiểu thiếp phủ Đại hoàng tử, người còn chưa gả đi, nên bây giờ vẫn chờ ở phủ Trấn quốc công. Phủ Trấn quốc công tỏ vẻ chờ một tháng nữa hôn sự đến, gả ả ra ngoài xong, ả và phủ Mộ Dung sẽ không còn chút quan hệ nào nữa.

...

Phủ Trấn quốc công,

Mộ Dung Việt bớt giận, mới kiên nhẫn hỏi Mộ Dung Song rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Dù sao con gái lão thích Bách Lý Kinh H ồng không phải lão không biết, chắc chắn sẽ không quan hệ bất chính với Bách Lý H ề mới đúng.

Mộ Dung Song kể hết chuyện này từ đầu tới cuối, sau đó còn đưa cả tờ giấy đã bị mờ hết chữ ra. Mộ Dung Phong c ầm lên mũi người, hiểu ngay có chuyện gì, li ền hừ lạnh: “Phụ thân, mực trên lá thư này có vấn đề. Khi con ra ngoài du ngoạn có nghe nói dùng mực của con mực phun ra viết chữ có thể nhạt đi, nếu như vậy, thì chuyện này đều do người ta bày kế hết, hơn

nữa, chắc chắn không thể thoát được quan hệ với Tam hoàng tử.” Nếu không, dấu ấn trên lá thư mà muội muội nói ở đâu ra? Chỉ tiếc là đã bị nhạt mất, nên bọn họ cũng không thể tố cáo Tam hoàng tử được, chỉ có thể nuốt giận vào lòng.

Mộ Dung Song không thể tin nổi: “Sao thế được, nhất định không phải là Kinh Hồng ca ca, chỉ vì tiện nhân kia hại muội, Kinh Hồng ca ca làm sao đối xử với muội như thế được, không thể nào, chắc chắn không thể!”

“Muội vẫn cứ u mê không chịu tỉnh táo vậy sao?” Mộ Dung Phong lạnh lùng nhìn ả, trong mắt đầy vẻ thất vọng.

Bỗng nhiên, Mộ Dung Hoa khẽ nhíu mày, cũng giao lá thư trong ngực mình cho hắn ta: “Đại ca, huynh nhìn xem, có phải lá thư này cũng được viết bằng mực của con mực không?” Thật sự rất kỳ quái, ngày ấy khi nhận được lá thư này, hắn hưng phấn đi tới thanh lâu nhưng lại phải quay về, thầm nghĩ nếu Phụng Ca đã gửi cho hắn lá thư như vậy, thì mấy ngày nữa hắn tới cũng không sao. Ai ngờ hôm sau đến, tuy nàng vẫn ôn hòa với mình nhưng lại nói căn bản không biết lá thư kia ở đâu ra, chờ khi hắn lấy cho nàng xem, thì chữ bên trên đã mờ hết.

Mộ Dung Phong nhíu mày, xem qua một lượt, quay đầu nhìn hắn ta: “Sao lại thế này?”

Mộ Dung Hoa cũng kể lại chuyện hôm đó, càng nghe, mặt Mộ Dung Việt và Mộ Dung Phong càng xanh mét, Mộ Dung Hạo lại tức đến mức đấm một quyền xuống bàn, nói vậy, người bị gài bẫy không chỉ có tiêu muội, mà còn cả lão Nhị nữa! Nếu không phải vì Đại hoàng tử xen vào, thì hiện giờ sẽ không chỉ thiệt hại mình Mộ Dung Song, mà là chuyện huynh muội loạn luân. Đừng nói đến chuyện giữ lại được hai người kia, ngay cả Mộ Dung gia bọn họ cũng sẽ trở thành tiêu điểm cho người đời nhạo báng, sau này ra cửa tốt nhất nên trùm túi giấy lên đầu thôi! Đúng là tâm địa tàn độc!!!

Nghĩ thông suốt mọi chuyện, Mộ Dung Hoa bắt đầu run sợ, không ngờ mình chỉ tới thanh lâu một lần mà suýt nữa đánh mất mạng sống!

“Hừ, ngày mai ta sẽ khiến ả kia đẹp mặt! Ta muốn ả không còn thể diện để ở lại Nam Nhạc nữa!” Mộ Dung Phong nghiêng răng nói, khuôn mặt anh tuấn đen đến cùng cực. Ở Nam Nhạc này, trừ Thượng Quan Cẩm không biết sống chết kia, làm gì còn ai dám đối đầu với Mộ Dung gia bọn họ.

...

Đến tối, Trần thị phái người đưa xiêm y mặc trong yến hội ngày mai tới, Tô Cẩm Bình chỉ nhìn lướt qua rồi không để tâm nữa. Nàng nằm trên giường, suy nghĩ xem Mộ Dung Phong kia định xuất chiêu gì?!

Đúng lúc này, Hiên Viên Dĩ Mạch gõ cửa bước vào, đưa một tờ giấy trong tay cho Tô Cẩm Bình: “Cô nương, đây là thành phẩm mà điện hạ lại suy nghĩ nguyên cả ngày hôm nay!” Rốt cuộc điện hạ sợ cây chổi lông vịt đó tới mức nào chứ, nhớ thì cứ chạy tới là được, còn thay đổi các kiểu tự giày vò mình.

Tô Cẩm Bình nhận tờ giấy kia, trong lòng chợt xuất hiện chút mong chờ mà chính nàng không phát hiện thấy. Nàng mở tờ giấy, đó là một bức họa, trong vườn đầy hoa lê, một nam một nữ ngồi trên cây, người thanh niên co một chân lên, cánh tay đặt trên đầu gối, khẽ nhắm hai mắt lại, lỏng lẻo dựa vào thân cây, còn cô gái kia đặt hai tay sau đầu, vắt chân chữ ngũ nằm rất bất nhã. Hoa bay đầy trời, trên trời cao còn lộ ra vầng trăng sáng, chiếu vào mặt hai người, sắc mặt người thanh niên lãnh đạm, nhìn cô gái có vẻ đang nói chuyện. Hình ảnh này, không phải chính là cảnh tượng nàng cố tình kéo hẳn đi ngắm trăng ở Đông Lăng sao?

Bên cạnh bức tranh có viết ba chữ: Ta nhớ nàng.

Chỉ có ba chữ, nhưng lại động lòng người hơn cả bài thơ tình Phụng Cửu Hoàng kia rất nhiều. Ai bảo tên kia không biết lãng mạn chứ, đây không phải là rất dễ hiểu hay sao?! Đương nhiên, đây chỉ là cảm nhận của một mình Tô Cẩm Bình, khi nàng nhìn thấy ba chữ kia, trong lòng nàng thấy rất ngọt ngào, nhưng Dĩ Mạch và Linh nhi ở bên cạnh đều run run khóe miệng, điện hạ thật đúng là... Viết có ba chữ đó, chẳng lẽ không viết được thêm vài câu dễ nghe sao? Có đi đâu, khi nhìn thấy nụ cười trên môi Tô Cẩm Bình, hai người đều không hẹn mà cùng ôm trán, xem ra cô nương

đã hoàn toàn quen với tính cách điện hạ r ồi, người ta đã quen thì các cô còn nói gì được chứ?

“Cô nương, điện hạ bảo chúng ta truy ền lại bốn chữ: “Đủ thành ý chưa?”” Nếu đủ r ồi thì triệu kiến ngài ấy đi, làm thuộc hạ như bọn họ sắp chịu không nổi r ồi!

“Không đủ!” Nàng cười giảo hoạt, gấp gọn bức tranh lại, nhét vào ngực như giữ bảo bối, sau đó chui tọt vào trong chăn nhanh như chớp.

Hai người quay sang nhìn nhau, phản ứng này của cô nương, vẫn là chê bai chưa đủ thành ý sao?

...

Hôm sau, nàng thay xiêm y Trần thị đưa tới r ồi đi ra cửa. Vừa ra ngoài đã va vào một cô gái đi ngược chiều. Ban đầu cô gái kia nói ‘xin lỗi’, nhưng ngẩng đầu lên, nhìn thấy Tô Cẩm Bình, trong mắt nàng ta thoáng xuất hiện vẻ kinh hoàng, giống như trong lòng có tật, vội vàng cáo từ r ồi chạy mất.

Tô Cẩm Bình nhíu mày nhìn theo bóng nàng ta, trong lòng dâng lên cảm giác bất an: “Nàng ta là ai?”

“Là Tam tiểu thư Vân Lam của chi thứ hai, nhị phu nhân Mộ Dung thị là muội muội ruột của Trấn quốc công, nhưng là do thiếp thất sinh ra, cho nên ở Mộ Dung gia cũng không sung sướng gì. Hai nhà liên hôn chẳng qua chỉ ra vẻ bên ngoài thôi.” Linh nhi lập tức nói thông tin của Vân Lam ra.

Tô Cẩm Bình khẽ gật đầu r ồi đi cùng Linh nhi ra chính sảnh. Hôm nay không ít người tới, xem ra tất cả các tiểu thư trong phủ đều đi, Vân Lam cũng ở đó. Tô Cẩm Bình liếc mắt nhìn sang, đối phương thấy ánh mắt nàng, hơi sợ hãi quay đầu đi, trong đáy mắt còn hiện lên vẻ day dứt.

Tô Cẩm Bình cười lạnh một tiếng, r ồi đi ra cửa cùng các biểu huynh đệ tỷ muội dưới sự sắp xếp của Trần thị.

Đến phủ Trấn quốc công, không ít các công tử, tiểu thư đều đã tới. Mộ Dung Phong cũng tự mình đứng ở cửa đón tiếp mọi người. Vừa nhìn thấy Tô Cẩm Bình, ánh mắt hai người giao nhau, tia lửa văng tứ tung! Sau đó, trong mắt họ đồng thời hiện lên nụ cười lạnh: “Thượng Quan cô nương, đa tạ cô tới dự!”

“Mộ Dung công tử ưu ái, ta sao có thể không đến!” Nàng cười đáp lại.

Không lâu sau, bốn phía đều vang lên tiếng hít khí lạnh, không khí như ngưng đọng lại. Tô Cẩm Bình không cần quay đầu cũng biết ngay con hồ ly lẳng lơ kia tới, mỗi lần xuất hiện đều khiến mọi người kinh động. Nhưng khác với lúc trước, thần sắc của hắn hôm nay có vẻ hơi tiều tụy, là kết quả của mấy đêm không ngủ. Tô Cẩm Bình liếc nhìn hắn một cái, hơi nhíu đôi mày thanh tú, thật không ngờ hắn có thể ngốc đến mức lại thức trắng một đêm nữa để suy nghĩ cái ‘thành ý’ kia, khiến nàng hơi đau lòng và hối hận.

Hắn vừa đến, đôi mắt sáng như trăng đương nhiên lại dán vào người nàng, chỉ trong khoảnh khắc, ánh mắt hắn đã không còn bóng dáng người nào khác nữa. Đến hôm nay hắn mới thật sự hiểu được, cái gì gọi là một ngày không gặp tựa ba thu!

Mộ Dung Phong cười đón mọi người vào, mọi người liền bắt đầu nói cười thăm hỏi. Nhưng Bách Lý Nghị lại như cố ý, cứ kéo Bách Lý Kinh Hồng hỏi cái này cái nọ, không cho hắn đi về phía Tô Cẩm Bình, đây đưa đến mức khiến Bách Lý Kinh Hồng muốn bỏ cho hắn ta một chưởng.

Khách mời tới đủ, Mộ Dung Phong cười nói: “Đa tạ chư vị đã nỗ mặt tới tham dự yến hội của tại hạ. Hôm nay chỉ bình thơ đối từ, nghe nhạc hát múa, hy vọng mọi người sẽ thoải mái!” Nói xong, hắn ta chỉ vào đài cao ở cách đó không xa, nói tiếp: “Đó là sân khấu mà tại hạ sai hạ nhân làm, không biết các vị tiểu thư có bằng lòng phô diễn khả năng múa của mình không?”

“Ca ca, để muội ra trước!” Mấy lời này là do Mộ Dung Song nói, khi vừa xuất hiện, mọi người đều hơi chán ghét nhíu mày, nhưng vì e ngại Đại Hoàng tử bên cạnh nên cũng khó nói được gì.

Mộ Dung Phong nghe vậy cũng nhú mào, xem ra không mấy cao hứng, nhưng vẫn đáp: “Muội muốn múa thì múa đi!”

Hắn ta vừa dứt lời, Mộ Dung Song liền đi thay y phục. Những người khác đều ngẩng vào vị trí của mình, thong dong nhìn lên sân khấu. Các cô nương hoàn toàn không hiểu được vì sao cô nàng này còn có mặt mũi mà ra ngoài, còn dám thanh niên, vì biết kỹ thuật múa của Mộ Dung Song rất nổi bật, cho nên ngoài vẻ châm biếm còn có chút mong chờ.

Tô Cẩm Bình ngẩng xuống vị trí của mình, nhìn lên đài cao suy nghĩ, chợt cảm giác có người ngẩng bên cạnh, quay đầu nhìn sang, không ai khác chính là Bách Lý Kinh Hồng. Nàng hơi kỳ quái, không phải hắn bị Bách Lý Nghị kìm chân sao? Nàng đảo mắt nhìn về phía Bách Lý Nghị, thấy hắn ta tuy vẫn tỏ ra trấn tĩnh, nhưng rõ ràng đang nhẫn nhịn đi đầu gì đó, xem ra là bị dùng vũ lực. Khóe miệng nàng khẽ co rút rồi thu mắt lại.

Giọng nói thanh lãnh lập tức vang lên bên tai: “Nhớ nàng”. Nói xong, mặt hắn hơi ửng hồng, phải biết rằng để chính miệng hắn nói ra câu đó cần biết bao nhiêu dũng khí.

Tô Cẩm Bình nghe thấy liền cười, không ngờ hắn cũng tự nói được câu đó. Nụ cười này khiến màu đỏ trên mặt hắn càng đậm hơn, y như quả táo chín, quyến rũ người ta muốn lao tới cắn một miếng.

Ánh mắt ghen ghét của các cô nương bên cạnh nhanh chóng rơi xuống người Tô Cẩm Bình. Tam điện hạ vừa đến đã chỉ nhìn cô gái kia, giờ còn không kiêng dè gì ngẩng bên cạnh nàng ấy, các nàng sao có thể không ghen tị! Nghĩ vậy, khăn tay trong tay các nàng suýt bị vò nát.

Mộ Dung Phong và Mộ Dung Hạo ở cách đó không xa lại cười lạnh nhìn họ: “Đại ca, huynh chắc chắn không có vấn đề gì chứ?”

“Yên tâm, lát nàng sẽ đẹp mặt!” Gài bẫy người của Mộ Dung gia bọn họ thâm trầm như vậy, không trả giá đắt sao được. Vân Lam là biểu muội của hắn ta, cũng vẫn luôn ái mộ hắn ta, nên lần này hắn ta mới có thể mượn tay nàng ta làm chuyện này.

Lúc này, Mộ Dung Song mặc váy màu lam đã xuất hiện trên đài trong ánh mắt phức tạp của mọi người. Nhạc công bên cạnh tấu nhạc lên, cơ thể Mộ Dung Song lập tức uốn éo tùy theo điệu nhạc, giai điệu nhẹ nhàng, rất hợp với kỹ thuật múa lộng lẫy nhu hòa của ả. Mỗi động tác, mỗi cái xoay người đều lộ ra vẻ mềm mại của tứ chi ả ta, kỹ thuật múa như tỏa ra màu sắc, các thanh niên đều tỏ vẻ vui sướng thưởng thức điệu múa của ả, chỉ duy nhất ánh mắt của Bách Lý Kinh Hồng lại chưa từng nhìn lên trên đài một lần nào, chỉ thỉnh thoảng liếc mắt nhìn người bên cạnh mình.

Cảm nhận được ánh mắt bên cạnh, Tô Cẩm Bình nhỏ giọng trêu tức: “Mọi người đều đang xem múa, chàng nhìn ta làm gì?”

Hắn dừng một chút, đôi môi mỏng phun ra bốn chữ lạnh tanh: “Nàng, đẹp hơn ả.” Nói xong hắn lại vội quay đầu đi, chỉ để Tô Cẩm Bình nhìn thấy một bên tai đỏ lên của hắn.

Bàn về diện mạo, Tô Cẩm Bình và Mộ Dung Song không phân biệt được cao thấp, hơn nữa, hiện giờ Mộ Dung Song đang múa, nàng chỉ ngẩng không, ai đẹp hơn cũng dễ dàng phân biệt chứ? Nàng lườm hắn một cái: “Từ bao giờ mà chàng cũng học được cái miệng hoa mép dẻo rữa?”

Nghe nàng nói vậy, tuy sắc mặt hắn không có biến hóa gì, nhưng ánh mắt đã có chút chán nản. Một lúc lâu sau cũng không lên tiếng nữa, xem ra hắn thật sự tức giận.

Tô Cẩm Bình không nói gì, thẫn thờ lắc đầu, lại nổi hứng bướng bỉnh rữa!

Điệu múa của Mộ Dung Song kết thúc, mọi người vốn định vỗ tay nhưng nhớ tới hành vi của người con gái này, họ giơ tay lên lại không vỗ tiếp được, cuối cùng, nhờ Đại hoàng tử vỗ tay trước, mọi người mới không thể không phối hợp một chút. Tiếng vỗ tay dừng lại, ánh mắt sắc như dao của Mộ Dung Song lập tức bắn về phía Tô Cẩm Bình: “Người, có dám lên múa một điệu không?” Ca ca đã cho người động tay động chân trên y phục của nàng, chắc chắn sẽ khiến nàng mất mặt!

Quả nhiên tới rữa! Tô Cẩm Bình khẽ cười, đặt chiếc khăn trên tay xuống: “Có gì không dám?”

Vân Lãnh Ngưng sai người đi lấy y phục múa, bình thường ở những yến hội thế này, việc so tài múa là chuyện thường có, nên họ luôn chuẩn bị y phục sẵn sàng. Trần thị cũng chuẩn bị cho Tô Cẩm Bình một bộ, sau khi bộ xiêm y đó được đưa ra, Tô Cẩm Bình như có như không liếc Vân Lam một cái, thấy đầu nàng ta dường như càng cúi thấp hơn, có vẻ sợ hãi đi đâu gì đó. Môi nàng cong lên cười lạnh, né tránh một cách kỳ quái!

Tô Cẩm Bình thay y phục xong liền bước lên đài dưới ánh mắt chờ mong của mọi người. Nhạc vang lên, khúc môi Mộ Dung Phong nở nụ cười tà ác, chỉ cần người con gái đó bắt đầu múa, y phục trên người nàng lập tức sẽ rã ra và rơi xuống, hơn nữa, trên vải của bộ xiêm y kia, hắn ta còn rắc cả xuân dược, quần áo rơi xuống, lại động dục trên sân khấu... Hắn ta không tin nàng còn mặt mũi mà ở lại Nam Nhạc!

Bách Lý Kinh Hồng ngồi một bên nhìn thấy nụ cười này của hắn, sắc mặt không đổi nhưng trong đôi mắt xám bạc lại hiện lên sát ý...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 10.1

Tô Cẩm Bình cong môi cười, sau đó vung tay áo, đúng như tính toán của Mộ Dung Phong, y phục trên người nàng rã ra rồi rơi xuống dưới. Có đi đâu, tuy đột ngột rơi xuống nhưng lại giống như một đóa sen từ từ nở rộ trên người nàng. Về thanh thuần và quyến rũ kết hợp với nhau nhưng lại không hề có cảm giác bất ngờ, ngược lại còn vô cùng hài hòa.

Váy áo rơi xuống, bên trong lộ ra một bộ y phục múa khác, mỏng như cánh chuồn, cực kỳ uyển chuyển.

Trên mặt Mộ Dung Phong xuất hiện vẻ không tin nổi, vội quay sang nhìn Vân Lam, thấy trên mặt nàng ta cũng đầy vẻ kinh ngạc, rõ ràng là không hiểu chuyện này ra sao.

Ánh nắng rơi xuống người Tô Cẩm Bình, xiêm y tung bay trong gió theo điệu múa, nhẹ nhàng như chim hồng, uyển chuyển như rồng bay. Một đoạn lụa trắng bay ra từ cổ tay áo, mọi người chỉ nhìn thấy dải lụa kia tung lên như một con rắn linh hoạt, làn gió phụ họa khiến nàng như đang chầm chậm rải bước trên không trung.

Đôi môi đỏ mọng nở nụ cười tà ác, nàng không chỉ muốn đập vỡ kế hoạch của Mộ Dung Phong, còn muốn đập nát tôn nghiêm của Mộ Dung Song, đập nát thứ mà ả ta kiêu ngạo! Quan trọng hơn là, nàng muốn múa, cho người kia xem...

Múa, là môn học bắt buộc của mỗi sát thủ! Bất luận là jazz, Latin, ballet, múa cổ điển hay múa dân gian, nàng đều đã học qua. Điệu múa ngày hôm nay có tên là “Phượng Vũ Cửu Thiên”, xuất sắc, hoa lệ, vô cùng động

lòng người! Ngay khi mọi người đang đắm chìm trong màn múa hiều động nghịch ngợm như tiên tử kia, sau lưng Tô Cẩm Bình bỗng bắn ra mấy dải lụa đủ mọi màu sắc khiến không ít người không kịp nhìn mà hô lên thành tiếng!

Sau đó, chín dải lụa bay múa trên không trung, thân hình uyển chuyển của cô gái chậm rãi bước, khoáng đạt khí phách, dáng vóc tuyệt đẹp, giống như một con chim phượng hoàng đang tung cánh bay cao! Chỉ không chế hai dải lụa thôi nếu bản lĩnh không đủ thì đã vô cùng khó khăn rồi, chứ chưa nói đến chín dải lụa! Những dải lụa đó giống như có sự sống trong tay nàng, theo sự điểu khiển của nàng mà biến đổi ra các hình dạng khác nhau, giống như những bức họa của những họa sĩ nổi danh, tạo hình trên không trung rồi biến vụt mất, dựng lên một cảnh đẹp chí mạng, sáng rực rỡ vô cùng lóa mắt.

Mái tóc đen của nàng xõa ra, kết hợp với bộ y phục trắng muốt nhìn không khác gì vị Cửu Thiên Huyền Nữ tuyệt thế vừa giáng trần. Cái chớp mắt này, điệu múa phóng khoáng xuất trần đó, hờ hững với thế gian, giống như chỉ một giây sau người ấy sẽ biến mất khỏi trần thế, cùng bay lên bầu trời với vầng trăng khuyết. Ánh mắt nàng, đẹp như tinh linh trong truyện cổ tích, lại quyến rũ như yêu tinh trong màn đêm, ánh mắt nàng chỉ vu vơ nhìn lướt qua, không mang theo cảm xúc gì, dường như không dừng lại vì bất cứ ai, không ngừng chân vì bất cứ cảnh đẹp nào.

Cuối cùng, chín dải lụa tỏa ra bốn phía trên không trung, giống như những con rồng, xoay quanh nàng quay tròn quay tròn rồi rơi nhẹ xuống, nằm yên trên mặt đất. Mọi người vốn nghĩ điệu múa đã kết thúc, nhưng cô gái trên sân khấu lại chột nhón chân, quay người nhẹ nhàng tới trước mặt người nhạc công, trước ánh mắt kinh ngạc và ngẩn ngơ của đối phương, nàng lấy đi chiếc đàn tỳ bà trong tay nàng ấy.

Tay ngọc bay nhanh lay động dây đàn, âm thanh như thiên quân vạn mã tuôn trào ra, khiến cho những nhạc công khác cũng dừng tay lại, không thể không nhường đường cho giai điệu như thủy triều đó. Cô gái ôm tỳ bà, thân hình tạo thành các độ cong cực khó trên không trung, vô cùng đẹp đẽ, hấp dẫn vạn phần. Cuối cùng, khi chân nàng chạm xuống đất, nàng đặt cây

đàn tỳ bà kia ra sau lưng, bàn tay trắng nõn như ngọc trắng vẫn tiếp tục gảy. Đây là — đàn tỳ bà ngược sao?!

Không ít người đầu kinh ngạc, chỉ có người hiểu về nhạc khí mới biết đàn tỳ bà ngược khó đến mức nào, dù là nhạc công nổi danh nhất thiên hạ cũng chưa làm được. Kỹ thuật múa này, phá bỏ hết những tư duy thông thường, không chỉ đơn giản là múa nữa, mà đại diện cho một ý chí, một loại khí phách vừa phản nghịch lại vừa ngạo nghễ, một... Suy nghĩ của bọn họ bất giác cũng vươn xa, giống như muốn tránh ra khỏi đời thường, một mình tìm kiếm khoảng không gian yên lặng của riêng mình!

Cuối cùng, tiếng đàn chấm dứt, tỳ bà cũng bị ném ngược về tay nhạc công kia, mà mọi người vẫn ngẩn ra không kịp phản ứng.

Cô gái trên sân khấu, hất mũi chân, một dải lụa bay lên, nàng như đạp nhẹ từng bước trên dải lụa bước về phía một người. Chạm chân xuống đất, nàng đã đứng trước mặt Bách Lý Kinh Hồng, nhoẻn miệng cười, tự tin, liêu lĩnh: “Ta có xứng với chàng không?”

Lần trước, hắn so đàn với Lăng Viễn Sơn, khiến cho mọi người trong thiên hạ đều biết khả năng của hắn. Còn lần này, nàng cũng không thua hắn, thể hiện tài múa và khí phách của mình. Nàng muốn cho mọi người trong thiên hạ đều biết, nàng và hắn, không có ai trèo cao ai, mà là ông trời tác hợp! Họ mạnh mẽ như vậy, vốn là trời sinh phải ở bên nhau!

Làm cả thiên hạ kinh ngạc, làm mê loạn chốn phồn hoa, chỉ để bước tới trước mặt người đàn ông mà nàng yêu mến, hỏi một câu: Ta có xứng với chàng không?!

Lần đầu tiên trong đời các thanh niên ở đây hiểu được, cái gì là ghen tị. Đây là lần đầu tiên họ sinh ra cảm giác này từ lúc chào đời tới giờ! Ghen tị! Ghen tị với người đàn ông nhận được sự ưu ái của nàng, cũng giống như những cô gái kia, khi tiếng đàn của hắn vang lên, đều ghen đến điên cuồng với Tô Cẩm Bình vậy.

Đôi mắt sáng đẹp như ánh trăng quét lên người nàng, ánh mắt cũng ngưng đọng một lúc. Sự lạnh nhạt mấy hôm nay khiến hắn hầu như đã cho

rằng mình không hề quan trọng trong lòng nàng. Có đi đâu hôm nay nàng lại đột ngột cho mình một niềm vui bất ngờ như vậy. Đúng thế, là niềm vui bất ngờ, cuộc đời này của hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng có ngày nào cao hứng như hôm nay, dù trên khuôn mặt lãnh đạm của hắn không có chút cảm xúc nào, nhưng thần sắc trong ánh mắt đã bán đứng tâm trạng của hắn.

Một lúc lâu sau, mọi người chỉ nhìn thấy vật màu trắng lóa lên, áo khoác của hắn đã hạ xuống vai nàng. Đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, phun ra một chữ lạnh tanh: “Lạnh.”

Hiên Viên Dĩ Mạch và Linh nhi đứng bên cạnh đầu ôm trán thở dài, chỉ hận không thể lao lên mà bở cái đầu gỗ của điện hạ nhà mình ra! Ôi trời ơi, vì sao trong tình huống tình tứ thế này mà điện hạ nhà bọn họ vẫn không thể cởi mở chút vậy?! Chẳng lẽ không biết nói ngay mấy câu ‘Chỉ có nàng mới xứng với ta’, hay là ‘dù nàng có không biết múa, ta cũng không cưới ai khác ngoài nàng’ à?! Đúng là, khiến mấy thuộc hạ như họ đi theo cũng sốt ruột!

Các thanh niên ở đây không khỏi lắc đầu, tính không biết lãng mạn của Tam hoàng tử điện hạ không phải bình thường đâu!

Tô Cẩm Bình lại nở nụ cười, đây mới là phong cách của hắn, nếu hắn thật sự bước tới nói mấy lời ngon ý ngọt, thì đã không phải là Bách Lý Kinh Hềng. Có đi đâu nhắc mới thấy, đúng là hơi lạnh thật. Dù sao cũng cuối mùa thu rồi, không đến mấy ngày nữa sẽ là mùa đông. Nàng quay đầu, nhìn thoáng qua Mộ Dung Song, cười nói: “Kỹ thuật múa của Mộ Dung cô nương đúng là khuynh thành, ta bái phục!”

“Phục...” Linh nhi không kịp bật cười, những người khác cũng đều muốn cười mà không dám cười. Những lời này nếu phát ra từ miệng người khác thì không có gì, nhưng điệu múa vừa rồi của Hoàng tử phi nhà bọn họ đã đập người ta xuống dưới lòng bàn chân rồi còn nói ra mấy lời như thế, không phải là cố ý xé nát thể diện của người ta sao?

Mộ Dung Song tức giận đến trắng bệch mặt mũi, khả năng múa của ả vốn đã ít người trong thiên hạ có thể đấu lại, kết quả là hôm nay bị phản đòn đến không còn một nửa con đường sống nữa! Thất bại thảm hại!

Khiến ả ta không thể chịu được, là cuối cùng ả còn bị nàng chế nhạo như vậy.

Từ khi đến cố đại, Tô Cẩm Bình luôn nhường nhịn, luôn ngủ đông, nhưng hôm nay, nàng giống như viên ngọc sáng lấp lánh bộc lộ ra tài năng của mình, đẹp đến ngỡ ngàng, khiến không ai dám nhìn thẳng!

Trong mắt Mộ Dung Phong và Mộ Dung Hạo đều mang thần sắc phức tạp, có oán hận, có ngạc nhiên, có khiếp sợ, còn có chút... động tâm mà chính họ không phát hiện ra. Bách Lý Nghị siết chặt cây quạt trong tay mình, vừa rồi ngăn cản Bách Lý Kinh Hông khiến đối phương không thể không ra tay với mình, liên đấu nội lực với hắn ta, nhưng ngược lại lại khiến hắn ta bị nội thương, khiến hắn ta vô cùng khó chịu. Giờ nhìn thấy nàng xinh đẹp làm mọi người kinh ngạc như vậy, nhưng vẻ đẹp đó lại không nở rộ vì mình, khiến lửa giận và sự ghen tị trong lòng hắn ta lan ra như cỏ dại rồi bùng cháy.

Bách Lý Hề nhìn Mộ Dung Song, lại nhìn Tô Cẩm Bình, bỗng cảm thấy vô vị. Nhưng hắn ta nhanh chóng bình tĩnh lại, dù Mộ Dung Song có bị trục xuất thật thì cũng vẫn còn sự che chở của Mộ Dung Phong thay mặt cho cả Mộ Dung gia. Cưới một người con gái có lợi cho việc tranh ngôi đoạt vị của mình, vẫn hơn cưới một cô gái chỉ có dung mạo và tài năng rất nhiều. Hơn nữa, chờ đến khi hắn ta kế vị, muốn dạng con gái gì mà không có?

Cuối cùng, Tô Cẩm Bình ngồi xuống chỗ của mình, Mộ Dung Song lại giống như trò hề, đứng đó đón nhận ánh mắt phức tạp của mọi người. Trên mặt Vân Lam cũng tỏ ra lo lắng và khổ não, không hiểu vì sao lại xảy ra tình huống này. Mộ Dung Phong biết kế hoạch của mình thất bại, cũng chẳng muốn nhìn Vân Lam thêm một chút nào.

Sau đó, thiên kim các nhà đều lên múa, Tô Cẩm Bình chỉ chống cằm nghiêng đầu nhìn người bên cạnh mình, nàng nhìn đến mức khiến Bách Lý Kinh Hông dần cảm thấy mất tự nhiên, quay sang nhìn nàng. Ánh mắt giao nhau, họ lại cùng nhìn thấy nỗi nhớ nhung trong mắt nhau. Thật ra, Tô Cẩm Bình cũng không kịp nghĩ cho rõ ràng ngày hôm nay mình bị làm sao,

trước đây chỉ mình hấn biểu hiện trước mặt mọi người, nàng luôn luôn không đáp lại, nhưng hôm nay, nhìn thấy sự tham lam trong ánh mắt của các cô gái dành cho hấn, ánh mắt nhìn nàng lại càng lúc càng ghen tị, trong lòng nàng bỗng sinh ra một cảm xúc, muốn cho tất cả thiên hạ biết người đàn ông này thuộc về nàng, đừng ai nghĩ đến chuyện có ý đồ với hấn! Vì thế, nàng mới làm ra hành vi kích động như vậy.

Hai người cứ lẳng lẳng nhìn nhau, thỉnh thoảng chớp mắt một cái, không nói gì, khiến Dĩ Mạch và Linh nhi đứng sau lưng họ đều lắc đầu liên tiếp, ôi, trong tình huống này, dù thế nào cũng phải nói vài câu tình tình ý ý chứ, nhưng hai người này lại cứ chàng nhìn ta ta nhìn chàng, định chọi gà hay sao vậy?

Các cô nương vốn ái mộ Bách Lý Kinh Hồng điên cuồng giờ cũng không khỏi lẳng lẽ thu quân, đầu gối yên trên ghế của mình, ngẫm nghĩ tâm sự của mình. Thượng Quan Cẩm này các nàng không thể so bì được, hơn nữa, vừa rồi tuy Tam hoàng tử điện hạ không nói gì cả, nhưng lại khoác áo của ngài ấy lên người Thượng Quan Cẩm, bộc lộ thái độ của mình. Không chỉ vậy, các nàng dù không muốn cũng vẫn phải thừa nhận rằng, so với cô gái kia, các nàng thật sự không xứng với Tam điện hạ, vì vậy, tất cả đều kìm nén cảm giác muốn rơi nước mắt, ôm lấy trái tim thủy tinh của mình ngửi đó. Quả nhiên, người đàn ông hoàn mỹ đầu chỉ dùng để ngắm từ xa thôi.

Tô Cẩm Bình bất chợt dời mắt đi không nhìn Bách Lý Kinh Hồng nữa mà nhìn về phía sân khấu, vì lần này người lên sân khấu, là Vân Lãnh Ngưng, nhị biểu tỷ nhiều lần lẳng lẽ giúp đỡ nàng. Nàng ấy múa, đương nhiên nàng phải cổ vũ một chút.

Tính cách của Vân Lãnh Ngưng vốn thông minh và kiên nghị, vì thế cũng không múa cổ điển như các cô nương khác, ngược lại, nàng ấy nghĩ ra một điệu mới. Nàng ấy cầm hai cây quạt màu đỏ trong tay, đầu quạt gắn dải lụa rất dài, bay bay theo mỗi động tác của nàng ấy. Dù không bằng điệu múa của Tô Cẩm Bình, nhưng cũng tương xứng với Mộ Dung Song luôn tự cho rằng mình ở vị trí rất cao kia.

Điệu múa kết thúc, đôi mắt đẹp của nàng ấy lại hướng về phía Bách Lý Thần. Khuôn mặt trẻ con đáng yêu như thiên sứ kia của Bách Lý Thần cũng thoáng hiện lên nụ cười, đôi mắt sáng rực nhìn nàng ấy chăm chú. Tô Cẩm Bình ngẩng bên dưới lên cười trộm một tiếng, nhìn ánh mắt mà nhị biểu tỳ nhà mình và Bách Lý Thần trao cho nhau. Nhưng dần dần trong lòng nàng lại xuất hiện cảm giác lo lắng, Bách Lý Kinh Hồng muốn tranh đoạt ngôi vị Hoàng đế, Bách Lý Thần cũng là nhân vật khá nặng ký trong cuộc đấu này, nếu hai người đối đầu nhau, mình và nhị biểu tỳ phải làm thế nào?

Vân Lãnh Ngưng bước từ trên sân khấu xuống, tâm trạng thoát nhìn có vẻ rất vui sướng, cầm hai cây quạt của mình quay về chỗ ngồi.

Về đến vị trí của mình, trước khi ngồi xuống, nàng ấy lại liếc mắt nhìn Bách Lý Thần một cái, thấy đối phương nhìn mình không chớp mắt, mặt nàng đỏ hồng lên vội cúi đầu xuống. Các vị cô nương khác của Vân gia nhìn thấy thế cũng không nhịn được, liếc bật cười. Vân Dật lắc đầu cười khẽ, trong lòng thầm cảm thán, con gái lớn không thể giữ trong nhà!

Sau đó là đến lượt Vân Lam lên sân khấu. Tô Cẩm Bình nở nụ cười quỷ dị, lại nói, thật ra nàng ấy mà, tính toán chi li vô cùng, có thù tất báo, đối phương động tay động chân trên y phục của nàng, nàng liền sai Linh Nhi trả lại tất cả cho nàng ta. Có đi đâu, vì nhị cứu cứu cũng thật lòng với nàng, nên nàng mới không trả lại cả xuân dược cho nàng ta, chỉ để lại bộ y phục sắp rơi ra từng mảnh mà thôi. Đương nhiên, chắc chắn nàng cũng sẽ không buông tha cho Mộ Dung Phong!

Còn về việc làm sao nàng biết có vấn đề? Là vì lúc ấy nhìn thấy ánh mắt Vân Lam không bình thường nên mới sai Linh Nhi đi thăm dò hành vi của nàng ta. Có người nhìn thấy nàng ta lên rút ra khỏi phòng Đại phu nhân, suy nghĩ một chút, đảo qua những điểm hoài nghi trong lòng, suy xét từng cái một, nàng nhanh chóng có kết quả. Vì thế, lúc ấy sau khi nàng nhận bộ y phục kia, đi vào phòng liền đổi bộ bên trong thành một bộ y phục khác, Dĩ Mạch giúp nàng dùng kế Ly Miêu tráo Thái tử, trả cho Vân Lam bộ xiêm y cắt rời đó.

Sau khi lên sân khấu, trong lòng Vân Lam vẫn còn đang thắc mắc về chiếc áo kia, tinh thần vẫn đang chìm trong trạng thái hoảng hốt, nghe thấy tiếng nhạc vang lên, nàng ta không nghĩ nhiều liền vung tay áo, chuẩn bị múa. Ai ngờ cơ thể vừa chuyển động, các cô nương bên dưới đã ồn ào kêu lên, Vân Lam suýt thì ngất xỉu! Bộ y phục vốn vẫn còn nguyên vẹn trên người nàng ta cứ thế mà nhẹ nhàng rơi xuống, chỉ còn lại một chiếc yếm và một cái tiết khố sót lại! Vân Lam quá sợ hãi, ôm lấy ngực mình kêu lên điên cuồng. Huynh trưởng ruột của nàng ta, nhị biểu huynh của Tô Cẩm Bình lúc này cũng trắng bệch mặt mũi, may mà Vân Dật phản ứng nhanh, vội vàng cởi y phục của mình lao tới khoác lên người nàng ta.

Có đi đâu, thần kinh của Vân Lam đã gần như sụp đổ, nàng ta không hiểu vì sao y phục của mình lại rách ra, người bị gài bẫy không phải là Thượng Quan Cẩm sao? Mộ Dung Phong cũng khẽ nhíu mày, đờnгу xuẩn, một chút việc nhỏ như vậy cũng làm không xong, còn tự gây họa cho mình, đúng là ngu đến cùng cực!

Thời khắc này, Tô Cẩm Bình vốn định đứng dậy nói vài câu, khích bác Vân Lam để đối phương khai ra tất cả đều là âm mưu của Mộ Dung Phong, ai ngờ có một cô nương tinh mắt lại phát hiện ra sự khác thường trên cánh tay mịn màng của Vân Lam: “Nàng không có thủ cung sa!”

Không biết cô nương nhà ai phát ra một câu như vậy, ánh mắt kinh ngạc của mọi người đều đổ dồn vào cánh tay của Vân Lam. Con gái Nam Nhạc khác với Đông Lăng, từ lúc ra đời, mỗi người đều được chấm thủ cung sa, biểu hiện cho sự trong sạch và trinh tiết của cô nương, nhưng trên cánh tay Vân Lam lại không có, đi đâu này chứng tỏ cái gì thì mọi người đều biết!

Vân Lam hoảng hốt rụt tay lại, nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của mọi người, nàng ta không biết phải làm thế này, trong đầu vội vàng suy tính. Nếu nàng ta cứ quay về thế này, cũng sẽ trở thành tiện nhân như Mộ Dung Song, chưa biết chừng các trưởng lão trong nhà sẽ muốn lấy mạng nàng ta mất. Nàng ta và biểu huynh cũng không bao giờ có thể... nữa, nhưng nếu bây giờ nàng ta nói ra người đàn ông đó là ai, kéo đối phương cùng xuống với mình, dù mất đi thể diện, hẳn ta cũng không thể không cưới mình! Nghĩ tới đây, nàng ta đột ngột ngẩng lên nhìn Mộ Dung Phong, trong lòng

Mộ Dung Phong cũng bất chợt xuất hiện dự cảm bất an, nàng ta nói: “Biểu huynh, huynh vốn đã đồng ý sẽ cưới ta về, giờ mọi người đều biết cả, mà huynh không nói hộ ta một câu nào sao?”

Mộ Dung Phong nhất thời cảm thấy đau đầu. Trên thực tế, đúng là vì muốn nàng ta giúp mình, nên mới lừa nàng ta, nói rằng sau khi chuyện này thành công sẽ cưới nàng ta về nhà. Nhưng dù sao Mộ Dung gia cũng là thế gia đại tộc, tuy nàng ta là trưởng nữ, nhưng cũng không phải chi trưởng, vì thế chắc chắn không thể đủ tư cách làm phu nhân của mình. Hắn ta nói vậy chẳng qua là kế sách tạm thời. Có đi đâu, Vân Lam không phải kẻ ngốc, biết thân phận của mình không xứng với hắn ta, nên dù thế nào cũng không tin, vì thế, đêm hôm trước, vào lúc trời tối đen, hắn ta sai Nhị đệ giả mạo chính mình, làm chuyện đó với nàng ta, mới lừa được nàng ta giúp mình. Dù sao, nếu không phải là người của Vân gia, quả thật rất khó động tay động chân được vào bộ y phục kia. Hắn ta chỉ nghĩ chờ khi Thượng Quan Cẩm mất hết mặt mũi ở yến hội này, nàng chỉ còn lại con đường duy nhất hoặc là tự sát hoặc là xuất giá, hắn ta sẽ lập tức nuốt lời phủ nhận chuyện với Vân Lam, không ngờ nàng ta lại nói ra trước mặt nhiều người như vậy.

Mọi người đều ò lên, thì ra Đại công tử Mộ Dung gia ngọc thụ lâm phong, phẩm đức cao đẹp đó, không ngờ lại ngang nhiên làm việc xấu như thế, chưa kịp cưới người ta về đã cướp đi sự trong sạch của người ta, giờ còn ng ời đó không để mắt tới. Mộ Dung Phong hít sâu một hơi, đứng dậy nói: “Biểu muội, tuy ta và muội là biểu huynh muội, nhưng muội phạm lỗi sao có thể đổ lên người biểu huynh? Mộ Dung Phong ta từ xưa đến nay giữ mình trong sạch, sao có thể gian dâm với muội?!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 10.2

Hắn ta vừa nói câu này, Vân Lam không thể tin nổi nhìn hắn ta, mà sắc mặt của Mộ Dung Hoa cũng rất kỳ quái. Tô Cẩm Bình ng ỡ bên mang tâm trạng xem kịch vui, chờ xem tình hình phát triển thế nào, bỗng một cơn gió lạnh thổi tới khiến nàng không kịp được, khẽ run lên. Ngay lập tức nàng lại cảm giác có một bàn tay ôm lấy lưng mình, cả cơ thể bị hắn kéo vào lòng. Trừ Bách Lý Nghị và Mộ Dung Song ra, ánh mắt mọi người đều đang đặt ở Vân Lam và Mộ Dung Phong nên không chú ý tới tình huống bên này.

Tô Cẩm Bình quay lại lườm hắn một cái, người hắn còn lạnh hơn gió thu ấy! Hơn nữa, nhiều người ở đây như vậy, để người ta nhìn thấy khi nàng về lại bị lão phu nhân giáo huấn cho một bài nữa! Dường như hắn hiểu ánh mắt của nàng, liền vận nội lực, cơ thể lạnh lẽo cũng dần ấm lên, sưởi ấm người cho nàng.

Vân Dật cũng hiểu chuyện này hơi nghiêm trọng, nhíu mày nhìn Vân Lam, thấy dáng vẻ nàng ta không giống đang nói dối, nhưng Mộ Dung Phong không chịu thừa nhận thì cũng không có cách nào, đành nói với Vân Lam: “Muội nói là Mộ Dung Phong, có chứng cứ gì không?” Xảy ra chuyện như vậy, Vân Lam ắt sẽ không được Vân gia dung túng, nhưng nếu Mộ Dung Phong là người quan hệ bất chính với nàng ta, đương nhiên hắn ta cũng phải kéo cả Mộ Dung gia xuống nước, cùng mất hết thể diện mới cam lòng. Nghĩ vậy, ánh mắt đầy thù hận quét về phía Mộ Dung Hạo đứng một bên, nếu hôm nay không phải vì biết Mộ Dung Phong cố tình bày mưu với biểu muội, lo nàng xảy ra chuyện ở đây, thì hắn ta đã không đến Mộ Dung gia.

Vân Lam cắn răng cười vô cùng dữ tợn: “Ta biết huynh sẽ không thừa nhận, có đi đâu tối hôm trước, ta đã lấy một miếng ngọc bội trên người huynh, tin rằng mọi người đều biết miếng ngọc bội này là của ai!” Nói xong, nàng ta lấy miếng ngọc bội trong ngực ra, cảm thấy không yên lòng. Thật ra, miếng ngọc bội này không phải nàng ta lấy vào buổi tối xảy ra chuyện kia, mà là sau đó càng lúc nàng ta càng cảm thấy nghi hoặc có thể đối phương đang lừa gạt mình, vì vậy ngày hôm qua khi hắn ta tới nhấn mạnh chuyện này với mình, nàng ta liền lén rút từ trên người hắn ta ra.

Mộ Dung Phong tái mét mặt, đó là ngọc bội hắn ta đã đeo rất nhiều năm, hôm qua mới biến mất. Không ngờ tiện nhân này còn chuẩn bị để đâm ngược lại mình, có đi đâu, tình thế đã phát triển đến nước này, dù hắn ta có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không gột sạch được. Nếu thực sự cưới người phụ nữ này, trời ạ, một người phụ nữ đã ngủ với Nhị đế, hắn ta còn cưới về làm nương tử, chẳng phải là... Nếu để chuyện xấu này rơi vào tai Hoàng thượng, e rằng đường làm quan của hắn cũng ngừng tại đây!

Tuy Tô Cẩm Bình cảm thấy Mộ Dung Phong hắn sẽ không đến mức bán đứng ‘trinh tiết’ của mình cho Vân Lam để hại nàng, nhưng màn kịch này càng xem lại càng hay, thời điểm hạnh phúc nhất trên thế gian đó là ng ỡ xem chớ cẩn chớ! Thứ lỗi cho nàng vì đã hình dung Vân Lam như vậy, nếu không phải đối phương muốn hại nàng trước thì cũng không đến nông nỗi này.

Mộ Dung Hoa vội bước tới nói: “Là ta! Người làm chuyện đó với nàng là ta!” Đại ca bọn họ là nhân tài kiệt xuất trong những huynh đệ đồng lứa của gia tộc Mộ Dung, tuyệt đối không thể hủy hoại trong tay người phụ nữ này được, hơn nữa, quả thật đúng là do hắn ta làm!

Nhưng Vân Lam làm sao để hắn ta thừa nhận được, vội vàng lắc đầu: “Nhị biểu huynh, không phải huynh, là đại biểu huynh!” Người nàng ta thích là đại biểu huynh ngọc thụ lâm phong, chứ không phải nhị biểu huynh giá áo túi cơm này, nếu phải gả cho hắn ta thì thà chết cho xong!

Sắc mặt Vân Dật rất khó coi, đỡ Vân Lam dậy, nói với Mộ Dung Phong: “Tại hạ đưa xá muội về trước, hy vọng Mộ Dung công tử có thể

sớm cho Vân gia chúng ta một câu trả lời thích đáng. Nếu Mộ Dung công tử không trả lời được, chúng ta sẽ dâng tấu nhờ Hoàng thượng phân xử!”

Nói xong, hắn liền cùng Vân Diệp đưa Vân Lam đi trước. Xảy ra chuyện như vậy, yến hội đương nhiên cũng không thể tổ chức được nữa. Đầu óc Mộ Dung Phong choáng váng, dù nằm mơ hắn ta cũng không thể ngờ lại xảy ra chuyện thế này, chẳng lẽ cuộc đời này của hắn ta sẽ bị một miếng ngọc bội hủy hoại sao?!

Những người khác đều đứng dậy cáo từ, cảm thấy thực sự xấu hổ vì mình lại đến dự yến hội của một kẻ mặt người dạ thú như vậy. Họ vốn còn nghĩ rằng Mộ Dung Phong là thanh niên tài giỏi hiếm có, giờ mới biết, quả nhiên nhìn người không thể chỉ nhìn tướng mạo!

Tô Cẩm Bình và Bách Lý Kinh Hông cũng đứng lên cáo từ cùng mọi người. Khi đi đến chỗ Mộ Dung Phong, trên mặt Tô Cẩm Bình lộ ra nụ cười quỷ dị: “Mộ Dung công tử, trò chơi hôm nay, chơi có vui không?” Những người khác đều đã đi ra ngoài, không mấy chú ý đến bọn họ, có đi đâu nhìn thấy Thượng Quan Cẩm chỉ nói một câu mà sắc mặt Mộ Dung Phong lập tức trở nên cực kỳ khó coi, họ cũng chỉ nghĩ là Thượng Quan Cẩm vì Vân Lam nên cảnh cáo Mộ Dung Phong thôi, vì thế cũng không nghĩ gì nhiều.

Câu nói này khiến Mộ Dung Phong vốn đã lo lắng giờ lại tức giận đến nghiêng rãnh nghiêng lợi, suýt ngất xỉu! Nhưng Tô Cẩm Bình cũng lười phản ứng lại hắn ta, chỉ cười châm biếm rồi đi ra cùng Bách Lý Kinh Hông.

Bách Lý Kinh Hông đang định đưa nàng về, Tô Cẩm Bình lại hạ giọng nói với hắn: “Chuyện này phiền chàng giúp đỡ, Mộ Dung Phong nhất thời chưa nghĩ ra nên mới có thể như thế. Suy cho cùng thì hắn ta cũng chỉ đánh rơi một miếng ngọc bội thôi, đến lúc đó hắn ta hoàn toàn có thể nói rằng, nếu miếng ngọc bội đó cũng làm vật chứng được, vậy có phải chỉ cần hắn ta mất ngọc bội, thì các cô nương mất trinh tiết đều có thể vu oan cho hắn không? Hiện giờ chuyện mới xảy ra, hắn ta đang mơ hồ, nhưng hắn sẽ phản ứng lại ngay, sau đó sẽ có hành động khác. Vì thế, trước khi hắn ta

hành động, chúng ta phải giúp hắn khiến chuyện này thành ván đã đóng thuyền!”

“Được.” Hắn nhẹ nhàng đáp, giọng điệu lạnh tanh nhưng ánh mắt nhìn nàng thêm nhiều vẻ không nỡ, khó khăn lắm mới gặp được nhau, chỉ một lát thôi đã phải rời xa rồi sao? Hắn còn đang muốn hỏi xem đêm nay mình có thể tới gặp nàng không thì Tô Cẩm Bình đã mất kiên nhẫn đầy hắn: “Còn thất thân gì nữa, đi mau đi!”

Hắn cũng biết nàng lo lắng, muốn nhanh chóng giải quyết xong chuyện này nên cũng không nói thêm gì, khẽ gật đầu rồi quay người đi. Ván đã đóng thuyền, tức là nói chuyện này cho phụ hoàng, chờ phụ hoàng biết tin, tùy tiện phái một người đi đi đầu tra, Mộ Dung Phong nhất định sẽ không còn đường quay lại nữa. Sau khi phụ hoàng hạ chỉ xử lý, chuyện này có muốn rửa cũng không sạch, ai dám nói ý chỉ của Hoàng thượng là sai? Có đi đâu, trong đầu hắn bỗng xuất hiện một suy nghĩ, có thể hay không...

...

Vào Hoàng cung, chờ cung nhân thông báo xong, hắn mới được gặp người mà mình gọi là phụ hoàng.

Nhìn đứa con trai này, trong lòng Bách Lý Ngạo Thiên cũng rất phức tạp, có ngại ngùng, có sợ hãi, nhưng nhiều hơn hết là sự dè phòng. Năm đó khi đẩy hắn đi, lão hoàn toàn không nghĩ tới hắn còn có thể quay về hơn nữa lại dùng một phương thức rất cực đoan và ngắn gọn để quay lại. Sau khi trở về, lão cũng có ý muốn triệu kiến hắn, muốn biết suy nghĩ trong lòng hắn mấy năm nay, đương nhiên, mục đích lớn hơn là muốn biết rốt cuộc hắn có bao nhiêu thực lực, có uy hiếp đến hoàng quyền của mình hay không. Có đi đâu, lần nào hắn cũng dùng mọi lý do để từ chối, không chịu tới gặp mình. Hôm nay hắn lại chủ động đến đây khiến trong lòng lão ít nhiều cũng thấy bất an.

“Hôm nay tới tìm phụ hoàng có chuyện gì sao?” Lão cố gắng làm cho giọng nói của mình nghe có vẻ ân cần một chút rồi mới cất tiếng hỏi.

Bách Lý Kinh Hồng nghe giọng điệu của lão, thoáng có vẻ trào phúng, nhưng cũng không để lão thấy, chỉ đáp: “Phụ hoàng, nhi thần đến để nói cho ngài biết, Mộ Dung Phong và Tam tiêu thư Vân gia quan hệ bất chính, giờ cả thiên hạ đều đã biết.”

“Cái gì?” Lão Hoàng đờ hời kinh ngạc! Phải biết rằng Mộ Dung Phong chính là tân khoa Trạng Nguyên do chính lão tân điểm trong kỳ thi đình năm nay, văn võ bá quan đương nhiên cũng đều ưng thuận người làm gương cho muôn dân trăm họ này, có đi đâu, hiện giờ Mộ Dung Phong gây ra chuyện như vậy, rõ ràng là giáng một bạt tai vào mặt lão vì đã tự tân điểm hắn làm Trạng Nguyên.

Lão giận dữ quay sang nói với người bên cạnh: “Đi thăm dò, trăm muốn nghe tin tức xác thực ngay lập tức!”

“Vâng, Hoàng thượng!” Hạ nhân đáp lời rồi nhanh chóng lao ra ngoài.

Sau khi cung nhân rời đi, Bách Lý Kinh Hồng lại thản nhiên nói: “Nhi thần đến, còn có chuyện khác nữa.”

“Là chuyện từ hôn sao? Trăm biết rồi, Mộ Dung Song gây ra chuyện như vậy, quả thật cũng không xứng với con, do trăm nhất thời không xem xét kỹ mới chọn ả làm Hoàng tử phi của con. Hôn sự này trăm đã sớm hạ chỉ hủy bỏ rồi, con không cần quan tâm!” Nhắc đến chuyện này, trong lòng lão đột nhiên hơi nghi hoặc, sao gần đây gặp chuyện xấu đầu là Mộ Dung gia? Đầu tiên là Mộ Dung Song xảy ra chuyện, giờ lại đến lượt Mộ Dung Phong.

Bách Lý Kinh Hồng lại nói tiếp: “Không phải việc này, là xin phụ hoàng tứ hôn.” Hôn sự với Mộ Dung Song à? Từ trước tới giờ hắn chưa từng để tâm.

“Tứ hôn?” Chẳng lẽ chuyện ồn ào xôn xao gần đây là có thật? Con trai lão thật sự si mê biểu tiêu thư Vân gia kia sao?

“Đúng vậy.” Hắn thản nhiên đáp, không giống thỉnh cầu, mà giống như là... mệnh lệnh!

Bách Lý Ngạo Thiên do dự một chút, cũng không biết là do xuất phát từ sự e ngại với thực lực của đứa con trai này hay là từ sự áy náy với hấn, mà lão lại gật đầu đồng ý: “Tuy chỉ là biểu tiêu thư Vân gia, nhưng coi như cũng là xuất thân trong sạch. Nếu con thích, trăm cũng không nói thêm gì. Người đâu, hạ chỉ!”

Sau khi viết xong thánh chỉ, thái giám truyền chỉ kia liền cầm thánh chỉ đi tới phủ Tề quốc công, Bách Lý Kinh Hông lại nói tiếp: “Phụ hoàng, nhi thần vừa mới về nước, nếu đã tứ hôn, chẳng lẽ ngài không nên cho con chút sính lễ sao?” Nàng không cho mình dùng tên của ‘nàng’, vậy cũng chỉ có thể nghĩ cách khác.

Khóe miệng lão hoàng đế run lên vài cái, nhiều năm làm Hoàng đế, đây là lần đầu tiên lão bị bắt chẹt như vậy. Mấy hôm trước vừa mới nghe nói đứa con trai này có tài năng trời, đưa thẳng đi cầu hôn, không ít dân chúng đều nhìn thấy, giờ lại giả nghèo giả khổ với mình. Có đi đâu, đúng là hấn mới về nước, không có bạc cũng là chuyện rất bình thường, lời này nói hoàn toàn có lý, vì vậy lão đành cắn răng nói: “Lễ bộ chuẩn bị sính lễ!”

“Vâng!” Hạ nhân lĩnh mệnh, nhanh chân rời đi.

Bách Lý Kinh Hông đạt được mục đích của mình cũng không ở lâu nữa, quay người bước đi.

Chưa được vài bước, Bách Lý Ngạo Thiên bỗng nói: “Hông nhi, nếu mắt con có thể chữa khỏi, trăm thật sự rất muốn truyền ngôi vị Hoàng đế này cho con!” Những lời này, là thử.

“Không cần!” Hấn thờ ơ đáp, đi thẳng không quay đầu lại. Hấn cần, không phải là lão truyền ngôi cho hấn, mà là tự tay đoạt cái ngai vàng này về, sau đó thưởng thức sắc mặt thống khổ của đối phương khi đánh mất thứ mà mình vô cùng quý trọng.

...

Lúc này Mộ Dung gia đang vô cùng hỗn loạn, Mộ Dung Việt cũng thấy rất đau đầu, đứa con trai mà lão luôn kiêu ngạo lại gặp phải sơ suất lớn

như vậy.

Mộ Dung Phong nhíu mày im lặng một lúc lâu, trong đầu chợt lóe lên, nghĩ ra cách giải quyết: “Phụ thân, suy cho cùng chẳng qua chỉ là một miếng ngọc bội thôi, chúng ta chỉ cần loan tin ra ngoài, nói rằng miếng ngọc bội đó là do con bất cẩn làm mất, không biết sao lại bị Vân Lam nhặt được để vu oan giá họa, vậy là được rồi. Đến lúc đó, người bên ngoài cũng chỉ nghi ngờ, không có chứng cứ, bọn họ cũng không thể nói nhieu được.”

Nghe hắn ta nói vậy, Mộ Dung Việt cũng thấy có lý, vì thế liền nói: “Cũng chỉ có cách đó, hành động phải nhanh một chút, cũng đừng để rơi vào tai Hoàng thượng, nếu không...”

Vừa nói được một nửa, ngoài cửa đã vang lên: “Thánh chỉ tới!”

Ánh mắt mấy người căng lên, nhanh chân chạy ra ngoài tiếp chỉ.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết! Tân khoa Trạng Nguyên Mộ Dung Phong, có được thiên ân, lại không báo đáp gia quốc, ngược lại còn gây ra những việc mất lễ nghĩa liêm sỉ, lòng trẫm rất đau. Hủy bỏ hàm tân khoa Trạng Nguyên, trục xuất khỏi triều chính, vĩnh viễn không được bổ nhiệm, sớm thành thân với Tam tiểu thư Vân gia. Khâm thử!” Giọng lạnh lạnh của tiểu thái giám vang lên.

Gã vừa dứt lời, Mộ Dung Phong liền ngã sụp xuống đất, trong mắt đầy vẻ tuyệt vọng! Trục xuất khỏi triều chính, vĩnh viễn không bổ nhiệm, đây không chỉ là mất đi cơ hội để chính mình vào triều kiểm chức quan, cũng mất đi quyền thừa kế tước vị Trấn quốc công này. Từ nay về sau, Mộ Dung Phong hắn ta sẽ là một phế nhân, còn phải cưới người phụ nữ đã ngủ với đệ đệ ruột về làm vợ, chuyện bị ai nhất đời người cùng lắm cũng chỉ thế này thôi. Có đi đâu hiện giờ, chẳng những hắn ta không thể phản bác, còn phải lĩnh chỉ tạ ơn.

“Tạ chủ long ân!” Mấy chữ này rơi xuống, Mộ Dung Phong lại không chịu nổi sự đả kích này, phun ra một nhúm máu, ngất xỉu...

...

Thái giám truyên chỉ tới Vân phủ, đọc thánh chỉ tứ hôn của Hoàng thượng: “Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, Thượng Quan Cẩm hiên lương thực đức, tài đức vẹn toàn... Là do ông trời tác hợp với Tam hoàng tử, mệnh chọn ngày thành hôn.”

“Vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” Người Vân gia ra lĩnh chỉ xong, không bao lâu sau thì sính lễ được đưa tới. Ban đầu sắc mặt Tô Cẩm Bình còn hơi khó coi, sau đó lại nghe thái giám truyên lệnh nói là do lễ bộ đưa tới, sắc mặt nàng mới tan bớt mây mù. Giỏi lắm, người kia cũng thông minh hơn chút r ấ.

Nàng c ần thánh chỉ trong tay, ngáp dài quay v ề phòng mình dưới ánh mắt vui sướng và chăm chú của T ề quốc công và lão phu nhân.

Tuy trên mặt vẫn thờ ơ, nhưng trong mắt lại giấu nụ cười, thật khiến người ta vui mừng mà, rốt cuộc tên kia cũng biết củi gạo đất ti ền, cũng biết cách khiến người khác xuất ti ền được thì chắc chắn sẽ không tự mình bỏ ra, như vậy cũng tiết kiệm được cho bọn họ một số ti ền lớn r ấ! Không t ấ, không t ấ.

Nhìn nàng cao hứng như thế, Hiên Viên Dĩ Mạch và Linh nhi cũng chỉ nghĩ là nàng mong chờ hôn sự này nên không nói gì nhi ều.

Buổi tối, Tô Cẩm Bình đang định nghỉ ngơi, bỗng nhiên cửa bị đẩy ra.

Nàng vội quay đầu, nhìn thấy ngay người nào đó. Nàng cười gian tà: “Không phải ta đã nói không cho truyên thì không được đến sao? Chàng không sợ bị đánh à?”

Hắn nghe vậy, đáy mắt xuất hiện vẻ lúng túng, xem ra hắn cực kỳ e ngại chổi lông gà và chổi lông vịt của nàng.

“Sợ mà chàng còn dám tới à?” Nàng còn nghĩ hắn không sợ nữa cơ!

Hắn bước nhanh vài bước, đi tới trước mặt nàng, sắc mặt có vẻ không tự nhiên, sau đó rút từ trong ngực ra một chiếc chìa khóa: “Thế này đủ thành ý chưa?”

Tô Cẩm Bình vội giật lấy chiếc chìa khóa đó, ôm vào lòng mình, đáy mắt như nảy lên vài thỏi vàng sáng chói: “Ai you, đây có phải chìa khóa kim khố của chàng không?”

“Đúng vậy.” Quay về nghĩ mãi, rốt cuộc hẳn cũng nghĩ thông cái gọi là thành ý của nàng là cái gì. Không phải thư tình, cũng không phải tranh vẽ, càng không phải lời ngon tiếng ngọt, mà là... bạc.

Tô Cẩm Bình cười híp mắt, hài lòng sung sướng vỗ vai hắn: “Ai you, mang cái này đến sớm một chút có phải tốt rồi không! Có đi đâu, chẳng lẽ chàng không sợ đoán sai thành ý thực sự mà ta muốn là gì, sau đó bị đánh một trận sao?”

Hắn nhìn chằm chằm vào vẻ mặt hớn hở của nàng, một lúc lâu sau cũng không đáp. Cuối cùng, thấy nàng cố chấp nhìn mình, giống như không trả lời không được, hắn hơi xấu hổ quay đầu đi, giọng nói vẫn lạnh lùng như trước, trên mặt lại hơi ửng hồng: “Sợ. Nhưng, dù nàng đánh chết ta, ta cũng muốn đến.”

“Không rồi! Rất dũng cảm!” Tô Cẩm Bình vỗ nhẹ vào vai hắn, tán thưởng, thỉnh thoảng lại sờ sờ chiếc chìa khóa nhỏ đáng yêu trong ngực áo của mình, nở nụ cười bí ẩn khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng.

“Thánh chỉ tới rồi à?” Hỏi xong, hắn vẫn vênh tai chờ phản ứng của nàng, thật ra đi đâu hẳn muốn hỏi không phải là cái đó, mà là sau khi nhận được thánh chỉ, nàng có ý kiến gì không?!

Tô Cẩm Bình lại vỗ vai hắn mạnh hơn chút nữa: “Tới rồi, làm rất tốt, chúng ta tiết kiệm được một khoản sinh lễ lớn rồi!”

“...” Sao những đi đâu nàng nghĩ hình như đều liên quan đến bạc thế? “Ý ta hỏi là, về ngày thành thân...”

“Không phải trên thánh chỉ nói là chọn ngày thành hôn sao? Không sao, nếu chàng không muốn thành thân nhanh như vậy, chúng ta có thể hoãn mái thêm bốn năm sáu bảy tám năm nữa, ta cũng không muốn thành thân sớm như thế!” Tô Cẩm Bình cố tình giả ngu.

Đôi mày đẹp nhú lại, thêm bốn năm sáu bảy tám năm nữa à? “Có phải nàng... không muốn ta không?” Quả nhiên, nhận chìa khóa kim khố xong r ồi sẽ không muốn hấn nữa sao?

“Á, chuyện này...” Tô Cẩm Bình sờ sờ cảm nói tiếp, “Yên tâm, nhận được chìa khóa của chàng r ồi, đời này chắc chắn ta sẽ không gả cho người thứ hai. Nhưng chúng ta thực sự còn rất trẻ, không cần phải vội vàng thành thân làm gì. Chờ thêm vài năm nữa, cả hai đều ổn định r ồi bàn tính chuyện thành thân sau, chàng thấy thế nào?” Ti ền đã lấy được r ồi còn thành với thân cái r ắm gì! Kiếp trước nàng đã th ề, nếu có thể không cần lấy ch ồng, thì cả đời nàng sẽ không lấy ch ồng. Không phải nàng ăn no r ừng mỡ muốn làm bà cô già, mà cảm thấy sau khi thành thân xong, khó tránh khỏi mâu thuẫn vợ ch ồng, cãi vã nhau, r ồi còn cả chuyện con cái, lo toan đủ thứ việc trên đời như ăn ở đi lại, thật sự vô cùng phiền toái, hai người bọn họ cứ như bây giờ cũng rất tốt mà.

Đôi mắt đẹp như ánh trăng l ẳng l ặng nhìn nàng chăm chú, trong lòng càng kiên định ý tưởng nhất định phải sớm nấu gạo thành cơm. Nhìn dáng vẻ vô cùng đặc ý vì lấy được chìa khóa của nàng, hấn chậm rãi nói: “Thật ra, ta quên nói cho nàng biết. Ta có mười cái kim khố, vì thế, cũng có mười cái chìa khóa khác nhau.”

Nghe hấn nói vậy, nụ cười trên mặt Tô Cẩm Bình cứng lại, nghiêm mặt nhìn hấn quát: “Vì sao chàng không cất bạc cùng một chỗ? Chia ra cất như vậy thật lãng phí không gian!!!” Mẹ kiếp, uổng công nàng cao hứng, chẳng lẽ vì muốn lấy chín chiếc chìa khóa kia, mà nàng phải nghĩ đến chuyện thành thân sao? Nhưng nàng thật sự chưa muốn bước vào năm m ồ hôn nhân mà!!!

Hấn có thể nói rằng vì đ ề phòng nàng nhận chìa khóa không nhận người, nên hấn mới cố tình chia bạc ra cất sao? “Cất cùng một chỗ, không an toàn.” Đúng vậy, đối với hạnh phúc tương lai của hấn mà nói, thật sự rất không an toàn. “Gả, hay không gả?”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 11.1

“Gả thì chắc chắn phải gả rồi, nhưng về mặt thời gian ấy, chúng ta có thể chậm chậm một chút, chàng thấy sao?” Cô nàng nào đó nói với vẻ nhỉnh nọt, chỉ sợ nói sai một cái thôi, một giây sau chín chiếc chìa khóa còn lại sẽ bay theo gió, nhưng nàng cũng không muốn bán đứng mình dễ dàng.

Câu này vừa dứt, sắc mặt hắn không thay đổi, đáy mắt đã trềnh hần xuống, lẳng lẳng nhìn khõe môi nhỉnh hót của nàng, im lặng vài giây, hần lại quay người bước đi.

Tô Cẩm Bình vội gọi theo: “Này! Chàng tức giận sao?” Cứ vậy mà tức giận sao?

Nghe tiếng gọi của nàng, bước chân hần dừng lại một chút, toàn thân vô cùng lãnh đạm: “Nếu không muốn, cũng không sao!” Nói xong, hần bước chậm rãi từng bước một ra cửa, mở cửa ra, sau đó bước ra ngoài trong ánh mắt rồi rắm của Tô Cẩm Bình.

“Được rồi, được rồi! Đừng ý với chàng!” Nàng không tình nguyện nói, đúng là không chịu nổi, lại xuất chiêu này!

Đôi mắt xám bạc hiện lên ý cười giảo hoạt, giọng nói vẫn thanh lãnh: “Không cần miễn cưỡng.” Giọng nói mờ ảo như mây, giống như chỉ giây tiếp theo sẽ bị gió thổi bay mất, lại khiến người ta nghe ra sự ưu thương và... ai oán không dễ phát hiện.

Bóng áo trắng đứng ở cửa, hòa thành một thể với bóng đêm, thoạt nhìn vô cùng cô đơn. Tô Cẩm Bình hít một hơi, bước tới, ôm lấy thắt lưng hần

từ sau lưng, nói như cam chịu số phận: “Không miễn cưỡng, không hề miễn cưỡng chút nào cả! Thành thân với tiêu Hồng Hồng là chuyện hạnh phúc nhất trên thế gian này!” mới là lạ!!! Cuộc đời này của nàng đúng là thua trên tay hắn, vừa nhìn thấy dáng vẻ lạnh lùng thê thê lương lương của hắn, nàng đã cảm thấy nếu mình không nghe hắn thì giống như vừa phạm tội ác tà đình vậy!

Nghe nàng nói vậy, đôi môi mỏng của hắn khẽ cong lên, trên mặt cũng mang theo chút tự đắc mà chính hắn không phát hiện ra, nhưng hắn vẫn không trả lời nàng, như không tin lời nàng nói. Tô Cẩm Bình đau đầu, cũng thẫn thờ hỏi, chẳng lẽ uy tín của nàng đã thấp đến vậy rồi sao?

Mái tóc đen của hắn bay vào mặt nàng, rất mềm, rất thoải mái, có đi đâu cơ thể hắn lạnh như băng, mùa thu ôm vào làm nàng lạnh run: “Này, chàng nói đi nào!” Chẳng lẽ chàng không biết bà đây ôm chàng đến sắp chết vì lạnh rồi sao?!

Câu nói cất lên cũng không thấy câu trả lời, Tô Cẩm Bình không khỏi chán nản, sao trao đổi bàn bạc với người đàn ông này lại khó khăn thế chứ! “Này!” Nàng to giọng gọi.

“Khi nào?” Giọng nói thanh lãnh vang lên từ miệng hắn, bay vào tai Tô Cẩm Bình.

“Khi nào cái gì?” Sao nàng cứ cảm thấy gần đây tư duy của hắn cứ nhảy vọt rất cao thế nhỉ?

“Khi nào thành thân?” Hôm nay, hắn nhất quyết phải bắt nàng cho hắn một lời hứa mới thôi.

Tô Cẩm Bình hít sâu một hơi, nghiến răng nghiến lợi nói: “Chờ mọi người trong Mộ Dung gia chết hết, chúng ta sẽ thành thân!” Ngày đó cũng không xa, lâu nhất là nửa tháng thôi.

Bàn tay thon dài nắm lấy tay nàng, sau đó chậm rãi đẩy nàng ra, không nói lời nào, bước thẳng.

Cô nàng nào đó ngẩn người nhìn bóng lưng của hắn, tình huống này là sao? Không phải đã đề nghị rồi sao? Còn tức giận cái gì? “Này, chàng lại làm sao vậy?”

“Đi phủ Mộ Dung.” Giọng nói thờ ơ truyền tới, không hề giống nói đùa.

F*ck!

“Nếu chàng thực sự đưa người tới động thủ, chắc chắn sẽ bị người ta biết.” Đây là kinh thành, nơi nơi đều là cơ sở ngầm của các thế lực. Nếu để người khác biết hắn diệt trừ hết sinh mạng của cả một gia tộc lớn, chưa nói đến việc hắn sẽ mất đi cơ hội đoạt vị, mà dù một ngày nào đó có thực sự kế vị, cũng sẽ không có bao nhiêu đại thần trung thành với hắn, trong lòng bọn họ chỉ có đề phòng và sợ hãi.

“Không sao.” Bách Lý Kinh Hằng hắn chưa từng biết sợ ai.

Nhưng nàng lại không muốn chuyện của mình liên lụy hắn: “Nửa tháng, cho ta nửa tháng, đủ không? Nếu không thì đừng thành thân nữa!” Giọng nói kiên định chưa từng có.

“Được!” Lần này hắn lại rất dứt khoát, đối với Hoàng gia bọn họ mà nói, nửa tháng cũng đã là hơi vội vã, nên hắn mới chấp nhận mốc thời gian này.

Đột nhiên Tô Cẩm Bình có cảm giác mình vừa bị lừa!

Thấy sắc mặt quý dị của nàng như đang nghi ngờ đi đâu gì, hắn nhắc chân đi tới trước mặt nàng. Dịu dàng nhìn nàng, muốn nói gì đó nhưng lại không nói được. Trong đầu chợt nhớ tới mấy lời của Phong — “Mấy chuyện đó phải chú ý thiên thời địa lợi nhân hòa”, còn cả vấn đề “không khí” nữa. Ánh trăng sáng rơi trên người bọn họ, bóng hai người trải dài trên mặt đất. Đôi mắt sáng như ánh trăng của hắn chợt lóe lên, sau đó nói: “Muốn ngắm trăng không?” Nói xong, hắn quay đầu đi, thần sắc lãnh đạm nhưng cũng rất ngượng ngùng.

Chàng mà cũng có lúc muốn ngắm trăng à?! Câu nói dang tới miệng, Tô Cẩm Bình lại không nhẫn tâm nói ra làm tổn thương trái tim bướng bỉnh của hắn, liền cười gật đầu: “Muốn!” Bị lừa thì bị lừa đi, vì mấy chiếc chìa khóa trong tay hắn, dường như cũng không thiệt thòi gì.

...

Kinh thành Nam Nhạc.

“Đến đây thôi!” Áo trắng tung bay theo gió, sáo ngọc đeo bên hông, quay sang nhìn huynh đệ tốt của mình. Đại hội Võ Lâm lần này, nếu không nhờ hắn hỗ trợ, bản thân mình thực sự rất khó tẩy được tội, hơn nữa, nếu hắn ta không đoán sai, thì người làm chuyện tốt này chắc chắn là tên Bách Lý Kinh Hồng đã đánh mình một trận kia!

Bên cạnh Hoàng Phủ Dật, người đàn ông mặc y phục màu đen ngời vát vẻo trên con ngựa đen, vạt áo hở ra, làn da màu lúa mạch như ẩn như hiện, gió to nổi lên, vạt áo và tóc đen bay lên khiêu vũ, ngũ quan tuấn mỹ vô cùng sắc sảo không giống người phàm trần, nụ cười tà ác treo trên mặt, nhìn hắn ta: “Huynh không muốn tới gặp nàng sao? Dù sao cũng đã đến đây rồi.”

“Ta là thân vương của Đông Lăng, gặp nàng ngược lại còn khiến nàng phiền thêm, hơn nữa...” Hơn nữa hắn và nàng, để hoài niệm còn hơn gặp lại nhau...

Nhìn thấu sự cô đơn trong mắt hắn ta, Lãnh Tử Hàn cũng không nói nhiều nữa: “Nếu đã vậy, ta cũng không ép buộc huynh. Tiếp theo huynh định đi đâu? Đừng quên ở nhà huynh còn có cô vợ mới cưới, dù có chạy đi đâu cũng phải bận tâm chút chứ.”

Nhắc đến Bạch Tịch Nguyệt, sắc mặt Hoàng Phủ Dật hơi phức tạp, cười khờ: “Huynh cần gì phải lôi chuyện đó ra trêu chọc ta. Đừng nói ta, cứ nhìn huynh đi, dù sao Nam Nhạc Hoàng cũng đã tứ hôn cho nàng với Bách Lý Kinh Hồng rồi.” Hắn ta không phóng khoáng được như nhị hoàng huynh. Nếu là Nhị hoàng huynh thì cần gì phải quan tâm vợ mới cưới gì gì đó, bản

thân mình không thích là không thích, chắc chắn sẽ không thêm liếc mắt thêm một cái. Nhưng mà hắn ta... cuối cùng vẫn theo thói đời!

Nhắc đến chuyện Nam Nhạc Hoàng tử hôn cho Bách Lý Kinh Hồng và Tô Cẩm Bình, đôi mắt đen lạnh đi, lọn tóc đen phất qua hai má khiến mặt hắn càng thêm khiếp người trong đêm tối, khoe môi cương nghị cong lên nụ cười trào phúng và coi thường: “Không phải chỉ là tứ hôn sao? Dù có thành thân, cũng không nói chính xác được tiểu Cẩm là của ai. Cuộc chiến của bản tôn và Bách Lý Kinh Hồng lúc này mới bắt đầu!”

Mấy ngày nay, hắn luôn cảm thấy kỳ quái vì chuyện ngày ấy, sao hai luồng lực đang đối đầu nhau bình thường lại bay về phía tiểu Cẩm, vì nghĩ do lực đạo, nên hắn vẫn không nghĩ kỹ mấu chốt của vấn đề. Đến mấy ngày trước khi hắn nhìn thấy đại đệ tử của phái Thanh Thành và Vũ Dương Sơn luận võ ở đại hội Võ Lâm, có một chiêu khiến đầu hắn chợt sáng lên! Cái gì mà hứng đòn cho tiểu Cẩm chứ, từ đầu đã là do một tay người đàn ông đó bày ra rồi, vậy mà mình lại bị lừa, còn hậm hực bao nhiêu lâu. Mỗi khi nhớ tới chuyện này, hắn vô cùng căm giận!

“Tử Hàn, Bách Lý Kinh Hồng không đơn giản!” Hoàng Phủ Dật lên tiếng nhắc nhở, ánh mắt khẽ cười, nhưng trong nụ cười chứa vẻ lạnh lẽo. Lần trước đánh mình thâm hiểm như thế chưa đủ, lại còn vu oan giá họa cho mình, người đàn ông đó, thực sự thâm độc đến cùng cực!!!

Trên mặt Lãnh Tử Hàn cũng lộ ra vẻ khát máu, nói ra một câu đầy ẩn ý: “Đương nhiên ta biết hắn không đơn giản, chỉ có tiểu Cẩm mới bị hắn lừa vòng quanh thôi. Hừ, sau này có ta ở đây, để xem hắn còn giở trò gì được!” Hiểu rõ mình nhất chính là đối thủ của mình. Tình địch cũng là một dạng đối thủ. Mấy hôm nay, hắn đã nghiên cứu rất kỹ về Bách Lý Kinh Hồng, chẳng qua chỉ là con quỷ thâm hiểm dưới lốt thần tiên thôi, hắn không tin mình đấu không lại!!!

“Dù sao Nam Nhạc cũng là địa bàn của hắn, huynh cần thận chút thì hơn!” Nói xong, Hoàng Phủ Dật quay ngựa.

“Ta biết!” Địa bàn của hắn ta à? Trong mắt Lãnh Tử Hàn hắn không có chỗ nào là địa bàn của người khác hết. Bách Lý Kinh Hồng có ngôi vị

Hoàng tử, hần có danh là Giáo chủ Ma Giáo, danh hiệu ông vua không ngai của hần đâu phải nói đùa?!

Hoàng Phủ Dật chột nghĩ tới một chuyện: “Đại ca huynh...”

“Ta không có đại ca! Đi đây, bảo trọng!” Lãnh Tử Hàn nói rồi vung roi ngựa, kiên quyết rời đi, chỉ để lại bóng dáng phong trần và tiếng vó ngựa lảnh lót trong đêm. Chỉ là, tấm lưng đó hàm chứa bao nhiêu sự cô đơn, thì không ai nhìn rõ được.

Hoàng Phủ Dật hít sâu một hơi, khẽ lắc đầu rồi thúc ngựa đi...

...

Phủ Tề quốc công.

Đã là buổi tối, nên trong phủ hoàn toàn tĩnh lặng. Tô Cẩm Bình và Bách Lý Kinh Hằng cùng ngồi trên một thân cây trong hoa viên, tư thế không hề giống với lần hai người ngắm trăng trước kia. Ánh trăng mờ lung chiếu xuống hai người, giống như một chiếc lưới mở rộng, lúc mờ lúc ảo, khiến lòng người cũng như mê loạn.

Tô Cẩm Bình ngắm trăng trên bầu trời, nhìn mặt trăng màu bạc hơi giống với màu mắt hần, nàng không tìm được, khẽ cười quay sang nhìn hần, lại thấy mắt hần chăm chú nhìn phía trước không biết đang nghĩ gì, lông mi dài cong tạo ra độ cong mê người trên khuôn mặt như bạch ngọc của hần, thoát nhìn cực kỳ mê hoặc: “Này, trăng có đẹp không?”

Nghe nàng hỏi, hần ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm. Khuôn mặt nhìn nghiêng hoàn mỹ y như thiên tiên lạc xuống trần gian, lại giống yêu tinh mê hoặc lòng người. Một lúc lâu sau cũng không nói gì.

Tình trạng này, thật chẳng khác gì trước kia, Tô Cẩm Bình bỗng cảm thấy hơi thất bại: “Này, ta đang hỏi chàng đấy, đẹp không?”

“Đẹp hơn ta sao?” Hần chột quay sang nhìn nàng, đôi mắt màu bạc như một cơn lốc xoáy muốn hút cả Tô Cẩm Bình vào. Không khí, thế này có

coi là không khí không? Sắc mặt lãnh đạm, nhưng trong lòng không khỏi khẩn trương. Đôi mắt hấn, nhìn nàng không chớp mắt.

Tô Cẩm Bình ngờ ngác nhìn vào mắt hấn, trong khoảnh khắc nàng như bị hút vào trong đó, cũng thành công trở thành tù binh của sắc đẹp. Trong lúc mơ mơ hồ hồ, trừ khuôn mặt trước mắt nàng đây, nàng đã không còn nhìn thấy thứ gì nữa. Nàng ngây ngô đáp: “Không đẹp bằng chàng!” Chỉ cần một đôi mắt kia của hấn thôi cũng đã chiếm hết vẻ đẹp của ánh trăng rồi, nói chi toàn bộ cơ thể hấn.

Cơn gió thú nổi lên, lá phong đỏ bay múa trên bầu trời, cũng chần chừ chậm bay tới trước mặt hai người. Một chiếc lá phong lặng lẽ xẹt qua mắt họ, nhưng không phá vỡ khung cảnh hiện tại, ngược lại còn khiến sự mờ ám trong không khí càng đậm hơn.

Ngay khi Tô Cẩm Bình còn đang ngẩn người, chợt cảm thấy cảm xúc lạnh như băng chiếm hữu môi mình, mà mắt nàng vẫn còn đang dờ dạc với đôi mắt động tình của hấn chưa thoát ra được. Môi răng gắn kết, cánh tay hấn không biết đã đặt lên eo nàng từ lúc nào, hai mắt vẫn nhìn nàng không chớp, chứa đựng thâm tình nồng đậm, cùng với sự quyến rũ chết người.

Trong nháy mắt, nàng giống như bị mê hoặc, đầu trống rỗng, chỉ còn lại sự mơ hồ trong mắt và cảm xúc trên môi. Nụ hôn của hấn, không giống với thường ngày rất nhẹ, rất nhạt, thỉnh thoảng lại lướt qua, mà là đánh chiếm từng chút một, từ viền môi nàng, đến răng, cuối cùng rơi vào trong miệng, bám vào cái lưỡi dính hương, dẫn dụ nàng trầm luân...

Mắt hấn, giống như công cụ câu hồn, quấn chặt lấy đôi mắt phượng của nàng. Cũng không biết là do gió thu làm hai mắt nàng mê loạn, hay là vì ánh trăng quá say lòng, hoặc có thể lý trí của nàng đã bị cuốn đi trong lơ đãng, khiến nàng hoàn toàn quên phản kháng, để mặc đối phương tùy ý lấy đi thứ mình cần.

Dần dần, nụ hôn của hấn kéo dài xuống dưới, từ môi đến cổ, nhẹ nhàng gặm cắn. Cảm xúc lạnh lẽo như băng cùng với mùi hương tuyết liên thơm ngát. Tay hấn, ôm lấy cơ thể nàng, trong đôi mắt xám bạc như ánh trăng

bỗng hiện lên vẻ giảo hoạt, quả nhiên là... không khí. Một bàn tay, không biết đã đẩy vạt áo nàng ra từ lúc nào.

Tô Cẩm Bình như trầm luân trong mắt hắn, đã không còn có thể tự kiềm chế được. Đôi bàn tay bầu vú vào người hắn, y như người chết đuối túm chặt lấy khúc gỗ trôi nổi, thần sắc hoảng hốt, không biết mình đang ở đâu, thậm chí còn quên mất cả cảm xúc trên cơ thể mình.

Vạt áo bung ra, từng vạt từng vạt còn vương lại trên người, bỗng nhiên, môi hắn di chuyển đến trước ngực của nàng, ngậm lấy, khiến cơ thể Tô Cẩm Bình không kiềm được khẽ run lên một chút. Tia sáng mơ màng bất lực trong mắt càng sâu hơn, cũng chính tia sáng này khiến cho vẻ nóng rực trong mắt hắn càng tăng lên thêm một chút.

Từng cử chỉ hành động của hắn, đều mang theo tình cảm chân thành tha thiết nhất, cùng với dục vọng nguyên thủy nhất, mà Tô Cẩm Bình lại giống như một con rối gỗ, ngờ ngẩn dựa vào thân cây để mặc hắn đi đâu khiên.

Cũng ngay lúc tình hình chiến sự đang hùng hực khí thế này, một tiếng ho nhẹ chợt vang lên: “Khụ... khụ...” Ho khan xong một tiếng, dường như còn sợ họ không nghe được, lại “Khụ khụ khụ...” thật to vài tiếng nữa. Lúc này Tô Cẩm Bình mới hồi tỉnh, vội đẩy hắn ra, chợt phát hiện y phục của mình đã bị cởi gần hết trong lúc nàng không hề nhận ra, trên ngực còn đầy các vết hôn do hắn mới tạo nên, khiến nàng đỏ bừng mặt, sao đột nhiên lại bị sắc đẹp mê hoặc thế này?! Sắc mặt Bách Lý Kinh Hông cũng lạnh đi, vội che cơ thể của nàng đi, trong bụng đầy oán khí và giận dữ, khó khăn lắm mới tiến triển được đến mức này, chỉ còn thiếu một chút nữa thôi là gạo nấu thành cơm rồi, chỉ một chút nữa thôi nàng trốn cũng không thoát, đúng thời khắc mấu chốt này lại có người đến quấy rối! Chết tiệt!!!

Hơn nữa, dục vọng ở bụng dưới của hắn đang gào thét điên cuồng, chỉ muốn mạnh mẽ dung nhập cô gái nhỏ bên cạnh mình vào trong cơ thể mình thôi. Vừa rồi vì sợ làm nàng sợ hãi, nên động tác đều rất nhẹ rất chậm, nếu biết có người sẽ tới phá hỏng, thì hắn đã công chiếm trước rồi tính

sau!!! Nghĩ đến đây, trong đầu hẳn cũng như hôn mê, hẳn đang suy nghĩ cái gì vậy?!!!

Một đôi mắt phượng và một đôi mắt xám bạc cùng nhìn về phía phát ra tiếng động. Trong đêm tối, một đôi mắt đen như mực nhìn bọn họ chăm chăm, trong mắt đây sự tàn độc đến khát máu, cùng với sát ý ngập tràn, hẳn ta biết mà, người đàn ông tâm địa hiểm độc như Bách Lý Kinh Hồng này chắc chắn sẽ không có ý đồ gì tốt, nếu mình đến muộn hơn một chút thì tiểu Cẩm đã bị hắn ăn sạch rồi! Nghĩ vậy, vẻ lạnh lùng trong mắt càng đậm hơn.

Vừa nhìn thấy Lãnh Tử Hàn, Tô Cẩm Bình vốn đã xấu hổ giờ lại càng xấu hổ hơn, vì Lãnh Tử Hàn dù sao cũng là người yêu của chủ nhân cơ thể này, vì thế... khụ khụ, nàng dùng cơ thể của Tô Cẩm Bình để gì gì đó với Bách Lý Kinh Hồng, cứ luôn có cảm giác như yêu đương vụng trộm sau lưng chớng vậy, cảm giác này vừa xuất hiện khiến da đầu nàng run lên. Còn nữa, sao đang yên đang lành chỉ hỏi hắn trắng có đẹp hay không, mà hỏi đến mức suýt “thành chuyện đó” rồi là sao?

“Tiểu Cẩm, lại đây, hẳn không có ý tốt!” Dung nhan tuấn tú lạnh lùng nói, trong bóng đêm, khuôn mặt lạnh như ma quỷ càng khiến người ta thấy khủng hoảng và quyến rũ hơn.

Tô Cẩm Bình vội buộc lại vạt áo mình cẩn thận, nghe lời Lãnh Tử Hàn vừa nói, khóe môi nàng run lên nhưng trong lòng cũng hơi do dự, nguyên nhân là vì hôm nay tên này hình như thật sự không có ý tốt thì phải.

Bách Lý Kinh Hồng nghe vậy, đôi mắt sáng như trăng cũng hiện lên sát ý, lại không nói câu gì, giống như kinh thường không thèm nói chuyện với hắn ta vậy.

Sau khi cô nàng nào đó sửa sang quần áo xong, nhìn Bách Lý Kinh Hồng, lại nhìn Lãnh Tử Hàn, nhớ đến cảnh tượng lần trước hai người này gặp nhau rồi đánh đến người chết ta sống, nàng chợt cảm thấy đầu mình to lên gấp đôi.

“Lần trước, hình như còn chưa phân thắng bại!” Chỉ có tự hấn ra tay mới có thể giết chết người đàn ông chướng mắt này. Khó khăn lắm mới thành công được một nửa, hấn ta lại đột ngột xông ra! Hơn nữa, sau này còn không biết hấn ta sẽ chướng mắt đến mức nào, cho nên, diệt trừ đi là hơn.

“Ta cũng đang có ý đó!” Lãnh Tử Hàn không hề nhường bước: “Lần này, các hạ sẽ không lại muốn bản thân mình bị trọng thương nữa chứ?” Giọng điệu trào phúng tuôn ra từ miệng hấn ta, tay áo bào đen tung bay trong gió, dung nhan sắc bén thoát nhìn rất giống samurai anh tuấn trong anime.

Câu đó vừa ra, mắt Bách Lý Kinh Hồng lạnh đi, vạt áo trắng tùy ý bay múa trong khoảng không, đẹp hơn cả thần tiên trên trời vài phần, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ, nói vậy, mưu kế của mình lần trước đã bị hấn ta nhìn thấu, ý muốn diệt trừ hấn ta càng sâu hơn, nếu để Lãnh Tử Hàn nói gì đó trước mặt Cẩm nhi, khó tránh được việc lại gặp chút phiền phức.

Thấy hai người bọn họ lại muốn đánh nhau, Tô Cẩm Bình vội nói: “Đây là phủ Tê quốc công, hai người muốn đánh thì đi nơi khác!” Hơn nữa, nàng không hề muốn giống lần trước một chút nào, xem người ta đánh nhau mà cũng suýt tự giết chính mình!

Nghe nàng nói vậy, cơ thể Lãnh Tử Hàn liền vút lên không trung, câu nói vọng từ xa lại: “Rừng trúc ba dặm ngoại thành, kính chờ đại giá!!!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 11.2

Bách Lý Kinh Hồng nhìn Tô Cẩm Bình, ánh mắt xám bạc vẫn nóng bỏng chưa nguội, giọng nói thanh lãnh vang lên: “Nếu ta giết hẳn, nàng có hận ta không?”

Hả? Lãnh Tử Hàn đã giúp mình mấy lần, hiện giờ bọn họ là bằng hữu: “Chuyện đó... giết người là không đúng, đây là xã hội văn minh, vấn đề nào có thể dùng lời nói để giải quyết thì chúng ta tuyệt đối không nên giải quyết bằng quyên cược, vấn đề phải dùng quyên cược để giải quyết thì tuyệt đối không nên để máu chảy. Vì thế...”

“Nếu như, không chết không ngừng thì sao?” Nếu là bình thường, có lẽ hẳn còn không muốn lấy mạng một người đến mức độ này, chỉ là hôm nay trong lòng hẳn vốn đã bất mãn với tên kia, hơn nữa, ý đồ của mình bị hắn ta nhìn thấu, giờ còn phá hủy chuyện tốt của mình nữa, ngọn lửa ở bụng dưới của hắn khiến hắn không kiềm chế được, nếu không phải vì sợ nàng tức giận, hẳn thật sự muốn... Nghĩ nghĩ một lúc, cảm giác muốn giết người càng sâu thêm! Lãnh Tử Hàn chết tiệt!

Không chết không ngừng? Nghiêm trọng đến thế sao? Nhìn khuôn mặt không chút cảm xúc của hắn, kết hợp với lửa giận bùng lên trong đáy mắt, da đầu Tô Cẩm Bình hơi run lên, từ trước đến giờ người này vốn không quá để ý đến chuyện gì, dù đáy mắt có tức giận cũng chỉ rất nhạt nhòa, đã bao giờ giận dữ ngút trời như hôm nay đâu? Một suy nghĩ bất chợt xuất hiện trong đầu nàng: “Này... chàng giận dữ như vậy... không phải là do ‘dục cẩu bất mãn’ chứ?”

Nghe nàng nói vậy, mặt hấn thoáng xuất hiện vẻ xấu hổ, ngay sau đó, cơn giận trong mắt cũng bị hấn đè ép xuống, sắc mặt hoàn toàn khôi phục vẻ lãnh đạm thường ngày, r ồi mới đáp: “Không phải!” mới là lạ! Nhưng hấn tuyệt đối sẽ không thừa nhận.

“Hả? Vậy chàng tức giận đi ều gì?” Nói xong, trong ầu nàng lại nhớ lại hình ảnh vừa r ồi, mặt hơi đỏ ửng lên. Tuy nàng là cô gái tân tiến hiện đại của thế kỷ 21, nhưng đây cũng là lần ầu tiên trong cuộc đời nàng làm chuyện thế này, sao có thể không xấu hổ chứ.

Thấy nàng vẫn do dự không trả lời câu hỏi của mình, hấn chậm rãi đứng dậy, lạnh lùng nói: “Thôi, chuyện giữa đàn ông với nhau, nàng đừng quan tâm!” Nói r ồi, Tô Cẩm Bình chỉ cảm thấy bóng trắng lướt qua mắt mình, không còn thấy người trước mặt đâu nữa.

Cơn gió thu nổi lên, một phiến lá rụng xuống trước mặt nàng, chiếc lá kia nhìn nàng, nàng cũng nhìn chiếc lá. Sắc mặt hoảng hốt chợt nhớ lại hình ảnh chiếc lá rụng lúc trước kia, trong phủ T ề quốc công chợt vang lên tiếng gào thét đinh tai nhức óc: “Bách Lý Kinh H ồng chết bầm chết vằm! Dám dùng mỹ nam kế với bà!!!” Đang ngấm trắng yên lành, đột nhiên lại hỏi trắng đẹp hay hấn đẹp, hỏi hỏi r ồi... Mẹ kiếp!!!

Nghe tiếng hét chói tai này, không ít hạ nhân ầu giật mình tỉnh dậy! Thị vệ tu ần tra trong phủ T ề quốc công cũng nhanh chóng lao v ề phía này, nhưng sau khi tới hoa viên, đã không còn thấy bóng Tô Cẩm Bình đâu mà chỉ có một cơn gió lạnh thổi đến. Vì thế, ngày hôm sau, kinh thành lại xuất hiện tin đồn, trong hoa viên phủ T ề quốc công, có ma quỷ lộng hành!

Khi Tô Cẩm Bình quay v ề phòng, Hiên Viên Dĩ Mạch và Linh nhi vẫn chưa ngủ, đang chờ nàng v ề. Vừa vào nhà, hai người nhìn thấy dấu hôn trên cổ nàng, ầu không hện mà cùng sáng mắt lên, nghĩ th ầm chẳng lẽ kế hoạch của điện hạ thành công? Trong lòng nhất thời dâng lên cảm xúc vô cùng kích động như muốn tuôn trào, nhưng thấy sắc mặt Tô Cẩm Bình không dễ nhìn lắm, hai cô ầu không dám hỏi gì nhi ều, chỉ nói: “Cô nương có muốn tắm rửa không?”

Nhìn ánh mắt kỳ quái của hai người, Tô Cẩm Bình cũng biết họ nghĩ đến chuyện gì, chỉ là cảm thấy thực sự không thoải mái, liề n gặt đầu tỏ vẻ muốn tắm rửa.

Ngâm mình trong thùng tắm, hai người nhìn dấu vết trước ngực nàng, trong mắt đều hiện lên nụ cười mờ ám, điện hạ thật bản lĩnh, chỉ ra ngoài ngấm trắng thôi mà cũng ăn sạch cô nương luôn rồi.

Thấy họ lộ rõ vẻ vui mừng, sắc mặt Tô Cẩm Bình hơi trầm xuống: “Các cô nghĩ xa quá!” Nói một câu vu vơ như vậy, mục đích là muốn giải thích không có chuyện gì.

Chỉ là, nàng nói câu này không hề có dự đoán trước, lại biến thành tiết mục giấu đầu lòi đuôi, Hiên Viên Dĩ Mạch cười nói: “Công nương, không có gì, thật sự không có gì. Chúng ta đều hiểu mà!”

“Hiểu cái con khỉ ấy!” Nhìn nàng lúc này cũng biết không thể nào làm rõ được rồi, Tô Cẩm Bình tức tối đứng dậy, sau khi lau khô người liề n nhanh chóng mặc y phục vào. Trong lòng lại hơi lo lắng, hơn nửa đêm hai vị kia còn ra ngoài đánh nhau, sẽ không đánh đến mức xảy ra chuyện gì chứ?! Nhớ đến câu ‘không chết không ngừng’ của Bách Lý Kinh Hồng lúc trước, nếu hấn mà chết, mình làm sao bây giờ? Còn nữa, nếu Lãnh Tử Hàn chết, có phải mình cũng hơi có lỗi với nguyên chủ nhân của thân thể này không?

Nghĩ vậy nàng liề n nói với Hiên Viên Dĩ Mạch và Linh nhi: “Ta ra ngoài một chút, các cô ngủ đi.”

Nói xong, nàng chạy ra ngoài như một làn gió. Hiên Viên Dĩ Mạch và Linh nhi nhìn nhau, cũng cảm thấy mình hấn nên đi bảo vệ tiểu thư, vì thế cũng đi cùng. Vẫn ở trong chỗ tối cũng lập tức đi theo ngay khi Tô Cẩm Bình vừa ra ngoài.

Trong rừng trúc, hai người đàn ông đều đứng trên ngọn trúc, cách xa nhau khoảng hơn mười thước, ánh mắt sát phạt nhau trong không trung, đầu chỉ muốn chém đối phương thành trăm nghìn mảnh.

Lãnh Tử Hàn cười lạnh: “Bách Lý Kinh Hông, lần trước trúng kế của người, bản tọa cam đoan, người tuyệt đối sẽ không có cơ hội gài bẫy ta một lần nữa!”

Hắn ta nói vậy, Bách Lý Kinh Hông cũng không phản bác, chỉ lẳng lẳng nhìn hắn ta không nói gì. Cơ hội gài bẫy hắn ta tiếp sao? Nếu hắn ta chết ở đây thì cũng không cần mình lại ra tay bày mưu tính kế nữa!

Cả hai đều đã biết được thực lực của đối thủ, vì thế lần này cũng không cần phải giống như lần trước, so đấu nội lực để thử nhau nữa.

“Keng” một tiếng, hai người cùng lấy vũ khí của mình ra, đoản đao và nhuyễn kiếm lóe sáng dưới ánh trăng, người chưa xuất thủ, sát khí đã lộ hết!

“Mời!” Ánh mắt phóng túng, ngữ khí rét lạnh.

“Mời!” Sắc mặt lãnh đạm, mắt lộ hung quang.

“Choang!” một tiếng vang lên, cơ thể hai người đã giao đấu trên không trung. Áo đen như ma quỷ, áo trắng như thần tiên, gió gào hạc khóc, sát ý bùng bùng, từng luồng kiếm khí tản ra bốn phía, những cây trúc xung quanh đều bị tước ra từng mảnh.

Hủy, Diệt, Phong, Tu ở cách đó không xa xem trận quyết đấu này, Diệt hơi kinh ngạc hỏi: “Sao ta cứ cảm thấy hôm nay điện hạ có gì đó không giống bình thường nhỉ?”

“Huynh cũng phát hiện à? Ta cũng cảm thấy thế! Chỉ là, rốt cuộc khác chỗ nào ta?” Phong cũng lên tiếng, ánh mắt vẫn chăm chú về phía hai người đang đánh nhau kia.

Tu cũng nhíu mày rậm, dung nhan khát máu đầy vẻ ngạc nhiên, ôm kiếm nhìn một lúc lâu mới nói: “Ta biết khác chỗ nào rồi, ánh mắt của điện hạ!” Nghe vậy, ánh mắt bọn họ đều tập trung vào ánh mắt của Bách Lý Kinh Hông, đúng thế, đúng thế, chính là ánh mắt! Lúc trước có khi nào ánh mắt điện hạ không thờ ở đâu? Ngay cả có cảm xúc cũng chỉ lướt qua

một cái, nhưng hôm nay, ánh mắt đó, y như ánh mắt của thú hoang, đúng thế, là thú hoang, ánh mắt thú hoang muốn xé nát kẻ thù của mình! Trong đó đầy sát ý đẫm máu, hơn nữa, sát ý càng lúc càng mãnh liệt, không chỉ không hề giảm đi, mà ngược lại còn có xu hướng như muốn bùng nổ, thiêu đốt mọi thứ!

“Các huynh nghĩ điện hạ bị làm sao vậy?” Không phải chỉ là Lãnh Tử Hàn thôi sao? Cũng chưa làm gì mà? Điện hạ cần gì phải tức tối như vậy?

Chỉ có sắc mặt của Hủy đứng bên cạnh là hơi quái dị. Hắn ta là người theo sát điện hạ, lúc ấy thấy tình huống khác lạ nên hắn ta liếc nhìn ra rất xa, sau đó Lãnh Tử Hàn xuất hiện hắn ta mới quay lại bên cạnh điện hạ. Tuy hắn ta không nhìn thấy tận mắt, nhưng cũng thoáng đoán được nguyên nhân. Điện hạ giận dữ như vậy, nguyên nhân lớn nhất là vì Lãnh Tử Hàn đập nát kế hoạch của ngài ấy, còn phá hoại chuyện tốt của ngài ấy phải không?!

Ba người thấy Hủy không nói gì, cũng kỳ quái quay sang nhìn hắn ta, tuy bình thường thủ lĩnh vốn không thích nói chuyện, nhưng hôm nay lại trấn tĩnh quá khác thường... “Thủ lĩnh, có phải huynh biết chuyện gì không?” Câu này do Phong hỏi.

Nghe vậy, ánh mắt vẫn đặt trên hai người đang giao triền kia, chú ý sự an nguy của điện hạ nhà mình, không quay đầu sang, cũng không đáp gì.

Nhưng dáng vẻ này càng khiến bọn họ tin tưởng, chắc chắn thủ lĩnh biết gì đó. Diệt nhìn khuôn mặt nghiêng của Hủy, nín nọt nói: “Thủ lĩnh, huynh mở lòng từ bi, nói cho bọn thuộc hạ chút chút đi?”

“Đàn ông bình thường, tức giận nhất lúc nào?” Hủy cũng không trả lời thẳng vấn đề này, còn hỏi ngược lại để tự bọn họ đoán.

Đàn ông tức giận nhất vào lúc nào à? Có rất nhiều câu trả lời, nhưng thủ lĩnh nhấn mạnh mấy từ ‘đàn ông bình thường’ khiến cho suy nghĩ luôn phát triển về hướng nào đó. Hai người bọn họ còn ngây ngô chưa hiểu, nhưng Phong lại hiểu rất nhanh, nhớ đến kế hoạch ‘nấu gạo thành cơm’ của điện hạ mấy hôm nay, hắn ta kinh ngạc đoán: “Chẳng lẽ là điện hạ và

Hoàng tử phi tương lai... bị Lãnh Tử Hàn cắt ngang ngay thời điểm máu chốt sao?" Nếu nói vậy, thì việc điện hạ giận dữ cũng dễ hiểu thôi, đàn ông bình thường bị gián đoạn ngay thời điểm đó, sẽ... 'ra' sớm phải không? Tha cho sự bĩ ố của hắn ta, nhưng hắn ta cảm thấy thủ lĩnh dẫn dắt cho hắn ta theo đúng hướng này mà!

Dương nhiên Hủy hiệu Phong đã đoán đến 'thời điểm máu chốt' cực kỳ bĩ ố kia, vì thế liền lạnh giọng nói: "Xem ra, vẫn chưa đến thời điểm máu chốt như đệ tưởng tượng, nhưng chắc cũng không khác nhiều lắm."

Phong quay sang nhìn hắn ta, kỳ quái: "Thủ lĩnh, huynh xác thực như vậy, chẳng lẽ đầu nhìn thấy sao?" Tình huống đó mà thủ lĩnh cũng không kiêng dè, kết cục sẽ thảm lắm đấy?!

"Không. Nhưng nếu thật sự bị gián đoạn lúc đó, trong mắt điện hạ phải là xấu hổ và phẫn nộ, chứ không phải là 'dục c ầu bất mãn' và phẫn nộ." Ưu thế lớn nhất của Hủy ngoài võ công trác tuyệt cùng với thủ pháp ẩn thân cực kỳ cao cường ra, còn có cả năng lực phân tích thần quỷ khó lường của hắn ta nữa.

Phong nghe vậy, nhìn Hủy đầy sùng bái, nói: "Không hổ là thủ lĩnh, quả nhiên nhận thức sâu rộng, thuộc hạ bái phục!"

Ánh mắt của Diệt và Tu cũng sùng bái như thế. Bỗng nhiên, Hủy quay sang nhìn bọn họ: "Không được nói với điện hạ!" Nếu để điện hạ biết mình nói mấy lời này, không biết sẽ có kết cục gì.

Ba người khác gật đầu điên cuồng, đùa sao, bọn họ cũng tham dự vào cuộc thảo luận này mà! Nếu nói chuyện này với điện hạ, có khác gì giết người rồi đi tự thú đâu?! Khi bọn họ đang đối thoại, tiếng gió trong rừng trúc đã ngừng, trận đấu của hai người cũng đã có kết cục.

Họ chăm chú nhìn sang, hình như điện hạ bị trọng thương, dùng nhuyễn kiếm chống đỡ cơ thể, còn Lãnh Tử Hàn lại phun ra một ngụm máu, xem ra cũng không tốt gì hơn, tình hình này rõ ràng là bất phân thắng bại. Mấy người họ nhanh chóng lao tới bên Bách Lý Kinh Hồng, đỡ hắn dậy, sau đó

cần kiếm nhìn Lãnh Tử Hàn. Điện hạ muốn diệt trừ hẳn ta, bọn họ hẳn cũng nên giúp điện hạ một tay!

Lãnh Tử Hàn đưa tay lên lau vết máu bên môi, cười lạnh nói: “Sao hả? Muốn diệt trừ bản tọa giúp hẳn sao?”

Mấy người liếc nhìn nhau, suy tính trong lòng càng kiên định hơn, hiện giờ điện hạ và Lãnh Tử Hàn đều bị trọng thương, cho nên nếu lúc này họ muốn diệt trừ Lãnh Tử Hàn cũng không phải việc gì khó, chỉ là có chút không minh bạch thôi.

Giọng nói thanh lãnh của Bách Lý Kinh Hồng vang lên rất đúng lúc: “Chẳng phải các hạ cũng nghĩ thế sao?”

“Ha ha ha... Bách Lý Kinh Hồng, xem ra bản tọa thật sự xem thường ngươi!” Lãnh Tử Hàn cười lên cuống vọng, bỗng vung tay áo, mấy bóng người lóe lên, bốn người đàn ông áo đen xuất hiện trong rừng trúc.

“Bái kiến giáo chủ!” Bọn họ vừa nhận được tín hiệu truyền tin của giáo chủ cách đây không lâu, nên vội vàng chạy tới đây, vừa đến, giáo chủ đã cảm nhận được.

Hắn ta liếc nhìn bọn họ một cái, nói: “Đứng dậy đi!”

Chu Tước, Bạch Hồ, Thanh Long, Huyền Vũ, tứ đại hộ pháp Ma Giáo, võ công ngang hàng với mấy người Diệt. Sau khi ngẩng đầu, nhìn Lãnh Tử Hàn, trên mặt họ tuy vẫn là thái độ cung kính như trước, nhưng Bạch Hồ lại nhíu mày nói: “Giáo chủ, đi dự đại hội Võ Lâm có bao nhiêu nhân sĩ chính phái ở đó, thế mà ngài không chết, thật đáng mừng!” Nói là đáng mừng nhưng giọng điệu lại vô cùng đáng tiếc.

Y vừa nói vậy, sắc mặt mấy người Hủy đều ngẩn ra, thủ hạ của Lãnh Tử Hàn nói chuyện với chủ nhân như vậy sao? Kiểu cách đó của y... khiến bọn họ như nhìn thấy bóng dáng của Dĩ Mạch! Nhưng Dĩ Mạch cũng chỉ dám nói với bọn họ như vậy, chứ làm sao dám nói với điện hạ?

“Ôi, nguyện vọng muốn đoạt ngôi vị giáo chủ của chúng ta cũng tan biến rồi!” Thanh Long nói, hình như cũng vô cùng tiếc nuối.

“Sợ gì chứ, giáo chủ luôn đắc tội với mọi người ở khắp nơi không chút e dè, một ngày nào đó sẽ bị nhân sĩ chính phái vây giết thôi, đến lúc đó cơ hội của chúng ta cũng tới.” Chu Tước nói.

Huyền Vũ đứng gật đầu, nói: “Đúng vậy, đến lúc đó chúng ta nhất định phải nội ứng ngoại hợp với nhân sĩ chính phái, diệt trừ đại ma đầu thiên hạ đệ nhất này!”

Giờ thì không chỉ mấy người Hủy choáng váng, mà ngay cả Tô Cẩm Bình vừa chạy tới cũng há hốc mồm, nhìn đám Hủy cung kính kính với Bách Lý Kinh Hồng, bỗng nhiên lại thấy mấy người này, thật sự khiến nàng khó thích ứng được!

“Nói xong chưa?” Giọng nói tà đạo của Lãnh Tử Hàn vang lên, có đi ầu, trong vẻ tà ác còn có chút ý cười, khiến người ta dựng hết cả tóc gáy.

Bốn đại hộ pháp run lên, lập tức cất tiếng nịnh nọt: “Khởi bẩm giáo chủ, chúng thuộc hạ nói xong rồi!”

“Phá!” Hắn ta gọi một tiếng, thêm một người áo đen nữa xuất hiện, chính là đại trưởng lão cầ đầu của Ma Giáo: “Giáo chủ!”

“Người quản giáo ma giáo như vậy sao?” Lãnh Tử Hàn ra vẻ trách móc, nhưng thật ra giọng điệu lại như muốn cười.

Phá cung kính nói: “Khởi bẩm giáo chủ, trước khi ngài rời khỏi Ma Giáo có ra lệnh cho thuộc hạ, Ma Giáo chỉ làm những việc bất trung bất nghĩa, việc gì cũng không thể làm theo lẽ thường được. Thuộc hạ vô cùng nghiêm khắc tuân thủ lời dạy của ngài, nhấn nhủ tư tưởng của ngài cho mọi người trong Ma Giáo, chẳng lẽ còn không đủ sao? Xin giáo chủ chỉ bảo!”

“Người làm tốt lắm!” Lãnh Tử Hàn cười nói, thật lòng tán thưởng.

Phá đứng dậy, vui vẻ nói: “Đa tạ giáo chủ khích lệ!”

“Hiểu rồi, thì ra là một tên ngốc, hiểu sai ý chủ nhân, sau đó dạy ra một đám ngốc!” Phong lên tiếng bình luận.

Diệt xoa cằm mình, nói: “Huynh thấy bọn họ muốn hạ thủ với điện hạ, hay là muốn hạ thủ với chính chủ nhân của mình?”

“Hạ thủ với điện hạ, bằng năng lực của họ thì không có khả năng, còn hạ thủ với chủ nhân bọn họ, tỷ lệ thành công sẽ khá cao!” Tu nói.

Bên kia năm người, đương nhiên Vẫn cũng phải quay về đội ngũ. Hắn ta bước từ bên cạnh Tô Cẩm Bình ra, nói: “Không phải bọn họ nói muốn liên thủ với nhân sĩ chính phái giết giáo chủ bọn họ sao? Chúng ta đích xác là nhân sĩ chính phái, chi bằng cùng động thủ đi?”

Mấy câu châm chọc này của bốn người vừa vang lên, mấy người Ma Giáo tất nhiên cũng nổi giận. Bọn họ có nói gì cũng là chuyện của Ma Giáo bọn họ, liên quan gì đến mấy người này? Nghĩ vậy, họ liền quay sang nã pháo về phía đám người Hủy...

Vì vậy, lời qua tiếng lại, một màn đấu võ liền biến thành một trận đấu võ... mồm!

Tô Cẩm Bình run khóc miệng một lúc lâu, liền nói: “Chúng ta về thôi!” Nói xong, không chờ hai người đáp lại, nàng quay về thẳng không thèm quay đầu. Hơn nửa đêm còn cố tình chạy tới xem đám thanh niên kinh này cãi nhau, đầu óc nàng đúng là bị lừa đá rối!

Linh nhi và Dĩ Mạch cũng run run khóc miệng, hôm nay hai cô không chỉ được chứng kiến cái gọi là Ma Giáo, mà còn nhận thức được cả mấy vị đại nhân mà các cô luôn tôn kính nhiều năm qua, bộ dạng quái dị như... mấy ả đàn bà chanh chua ngoài chợ kia, cảm giác đó thật khiến người ta... khó tả!!!

Quay về phủ Tề quốc công, vừa đến cửa phòng mình, nhìn bên cạnh cửa, ánh mắt Tô Cẩm Bình căng lên, sau đó nhanh tay đẩy cửa ra, quả nhiên, mấy thứ bên trong đầu có dấu vết bị động chạm. Xem ra có người đã tới.

Sau khi nàng tra xét qua trong phòng một lần, thì Lý ma ma ở bên lão phu nhân đi tới: “Biểu tiểu thư, lão phu nhân mời cô qua!” Giờ đang nửa đêm khuya khoắt, qua đó làm gì? Hơn nữa, làm sao họ biết mình đã quay về? Nàng nghĩ một chút, trong lòng chợt có một hình dáng mơ hồ.

Đi cùng Linh nhi theo Lý mama đến viện của lão phu nhân, vừa vào cửa, còn chưa kịp nhìn xem trong phòng có những ai, đã nghe lão phu nhân quát to một tiếng: “Cấm nhi, hơn nửa đêm rồi cháu còn đi đâu?!”

Tô Cẩm Bình nhú mày, chưa kịp đáp, giọng nói Vân Tử Y đã vang lên: “Biểu muội, mọi người đều biết mấy chuyện bản thủ này của người rồi, người nên thành thật khai đi!”

Sắc mặt Tô Cẩm Bình lãnh đạm nhìn bọn họ một cái, nói: “Không biết đại biểu tử nói vậy là sao, Cẩm nhi ngu dốt, xin đại biểu tử chỉ rõ!”

Vân Tử Y chỉ vào một tên nô tài quỳ giữa đại điện, nói: “Hôm nay ta thấy gã lén lút muốn đi ra ngoài, nên bắt lại tra tấn nghiêm khắc một phen, không ngờ nô tài kia nói là hẹn với biểu muội ra ngoài gặp gỡ, sau đó cùng bỏ trốn. Thứ này là tín vật đính ước mà biểu muội đưa cho gã, giờ nhân chứng vật chứng đều đầy đủ, người còn gì để nói không?” Tiểu thư nhà quan tư thông với hạ nhân, chắc chắn là tội chết!!!

Nói xong, Vân Tử Y cười lạnh lấy một chiếc khăn tay ra, chiếc khăn kia, đúng là thứ trong phòng Tô Cẩm Bình...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 12.1

Mọi người trong phòng nhú mày nhìn Tô Cẩm Bình, tuy cảm thấy chuyện này không có khả năng lắm, nhưng chiếc khăn này phải giải thích thế nào? Còn nữa, hơn nửa đêm, nàng không ở phòng mình, còn ra ngoài làm gì?

Sắc mặt lão phu nhân cũng rất khó coi, chuyện bà khó chấp nhận nhất chính là việc bản thủ mất thể diện này, giờ khó khăn lắm bà mới tìm được cháu gái ngoại về, nhưng vừa về chưa được mấy ngày đã gặp phải chuyện này, sao có thể không tức giận!

“Ý đại biểu tử là chỉ với chiếc khăn kia đã định tội được ta rồi sao?” Tô Cẩm Bình cũng không tức giận, chỉ nhẹ nhàng hỏi lại, đôi mắt lạnh như băng quét trên người Vân Tử Y, trong mắt không có chút tình cảm gì, khát máu, tuyệt tình, giống như chỉ giây tiếp theo nàng sẽ xé nát Vân Tử Y vậy!

Ánh mắt nàng khiến Vân Tử Y kinh sợ, khẽ run lên, nhưng lập tức trấn tĩnh lại: “Biểu muội, không phải ta muốn định tội ngươi, mà là sự thật hiển hiện trước mắt. Đó là chiếc khăn thêu mẫu đơn lựa, trong cả phủ này chỉ có mình ngươi có, không phải của ngươi thì còn của ai?”

Khăn tay của mỗi cô nương trong Vân phủ đều có hình riêng, đương nhiên Tô Cẩm Bình cũng vậy, vì trong tên nàng có chữ “Cẩm”, nên mới thêu cho nàng hình mẫu đơn lựa.

“Muội muội, sự tình còn chưa rõ ràng, đừng hồ đồ kết luận!” Vân Dật nhú đôi mày kiếm, không đồng tình, nói. Đầu là người thân, muội muội cần gì phải làm khó biểu muội như thế.

Vân Tử Y tức giận nhìn hấn ta một cái: “Ca ca, mọi thứ của mọi người trong phủ đều do mẫu thân phụ trách, chi bằng để mẫu thân nhìn xem chiếc khăn này có phải của nàng hay không, đến lúc đó huynh sẽ biết muội có nghi oan cho nàng hay không!” Hiện giờ Thượng Quan Cẩm đã là vị hôn thê của Tam hoàng tử điện hạ, nàng ta chỉ có thể nghĩ cách diệt trừ cô gái này thì mới có hy vọng! Tối nay, nàng ta vốn tìm sát thủ định giết nàng, nhưng người được phái đi lại quay về báo cho nàng ta biết không có ai trong phòng, ngay cả hai nha hoàn của nàng đều không có ở đó, vì thế, nàng ta mới sai người đi lấy trộm thứ gì đó của nàng để làm vật chứng, lại cấu kết với hạ nhân tới hại nàng.

Chỉ cần chứng thực tội danh này, dù tổ mẫu không nỡ giết nàng ngay lúc này, để sự tình truyền ra ngoài, Tam hoàng tử điện hạ cũng sẽ không thừa nhận người con gái như vậy nữa!

“Huê nhi, con nhìn xem, có phải thứ do con chuẩn bị cho Cẩm nhi không?!” Lão phu nhân nói với Trần thị.

Trần thị thông thả bước tới trước mặt bọn họ, cầm khăn lên xem, nói: “Đúng là do con chuẩn bị cho Cẩm nhi, vì hình như Cẩm nhi rất ít khi dùng khăn, nên con cũng chỉ chuẩn bị cho con bé hai chiếc thôi. Một chiếc thêu mẫu đơn, một chiếc thêu hải đường, đều làm từ lụa Tuyết Phưởng.”

Ở thời đại này, chỉ có quý tộc mới có thể dùng lụa Tuyết Phưởng.

“Tổ mẫu, người nghe thấy chưa? Nhân chứng vật chứng đều có, biểu muội không biết xấu hổ tư thông với hạ nhân, người nhất định phải trừng trị nàng thích đáng!” Vân Tử Y hơi sung sướng.

“Câm miệng!” Lão phu nhân tức đến ôm ngực ho khan, Tề quốc công và Trần thị lập tức bước tới vỗ lưng giúp bà thuận khí, hai người cũng liếc nhìn Vân Tử Y hơi trách móc.

Vân Tử Y bực bội, rõ ràng là Thượng Quan Cẩm phạm lỗi, tổ mẫu lại cấu giận với nàng ta.

Lão phu nhân hô hấp bình thường rồi, mới chỉ vào Vân Tử Y mắng to: “Bất luận chuyện này là thật hay giả, thì Cẩm nhi cũng là biểu muội của người, là con gái của cô cô người. Nàng xảy ra chuyện như vậy, người đã không hề lo lắng gì, còn vui mừng ra mặt, Vân gia ta sao lại nuôi dưỡng ra một đứa như người!!!”

Lời mắng té tát này khiến mặt Vân Tử Y lúc đỏ lúc trắng, không tìm được từ nào phản bác, cũng cảm thấy mình cao hứng quá rõ ràng nên cắn răng không lên tiếng.

Sau khi bình tĩnh lại, lão phu nhân nhìn Tô Cẩm Bình đứng một bên như không có chuyện gì, hỏi: “Cẩm nhi, cháu có gì để nói không?”

Tô Cẩm Bình nhìn lướt qua gia đình đang quỳ gối trong phòng, đôi môi đỏ mọng cong lên, nói: “Ngoại tổ mẫu, Hoàng thượng đã tứ hôn cho cháu với Tam hoàng tử, người nghĩ cháu sẽ bỏ qua một vị hôn phu tốt như Tam hoàng tử, để bỏ trốn với một tên gia đình cần tài không tài, cần tướng không tướng, lại không quyên không thế cũng chẳng có tiền sao?”

Nàng vừa nói câu này, sắc mặt vốn hơi nghi hoặc của mọi người trong phòng đều biến thành kinh ngạc! Trong đầu không hẹn mà cùng hiện lên bóng dáng hào hoa phong nhã của Tam hoàng tử, nhìn lại tên gia đình xấu xí kia, cảm giác thật hoang đường xuất hiện trong đầu bọn họ.

Sắc mặt Vân Tử Y cứng đờ, thần sắc hơi kỳ quái, nói: “Người ta nói cải củ cải xanh, mỗi người có sở thích khác nhau, ai biết được trong lòng người nghĩ thế nào!”

“Nếu đại biểu tử không biết trong lòng ta nghĩ thế nào, vậy vì sao cứ không ngừng phỏng đoán, liên tiếp ép ta nhận tội?” Tô Cẩm Bình phản pháo.

“Người...”

Vân Tử Y còn muốn nói tiếp, nhưng Tô Cẩm Bình đã không cho nàng ta cơ hội lên tiếng lần nữa: “Tổ mẫu, nói tới nói lui cũng chỉ vì chiếc khăn kia. Khăn tay của Cẩm nhi ở ngay trong phòng mình, chiếc khăn này từ đâu

ra, Cẩm nhi thực sự không biết.” Vừa rồi tra xét một vòng trong phòng, nàng biết thiếu cái gì, nên lúc ra cửa mới nhỏ giọng sai Dĩ Mạch tìm một chiếc khăn giống như thế đến trong vòng một nén nhang. Điêu này cũng là lý do vì sao từ lúc đến tới giờ, nàng cứ đứng yên không nói chuyện, chỉ kéo dài thời gian.

Nàng nói vậy, mọi người đều ngẩn ra, Vân Tử Y lại vô cùng kinh ngạc, nàng nói vậy có ý gì?

“Chiếc khăn đó ở ngay trong phòng Cẩm nhi, nếu tổ mẫu không tin, có thể phái người tới phòng cháu xem xét, Dĩ Mạch vẫn còn ở trong phòng, để cô ấy lấy ra chứng minh là được!” Tô Cẩm Bình nhẹ nhàng nói, sắc mặt đã có vẻ mất kiên nhẫn.

Lúc này Vân Tử Y mới chợt hiểu, trong lòng thầm cười khẩy, Thượng Quan Cẩm này còn cho rằng mình tùy tiện tìm một chiếc khăn đến hại nàng, nên mới thờ ơ như vậy sao? Chờ đi tới phòng nàng xem xét một phen, nàng ta không tin nàng còn tiếp tục bình tĩnh được!

Lão phu nhân nghe vậy mới yên tâm một chút, quay sang nhìn Trần thị một cái, nói: “Nếu đã vậy, con tự dẫn người tới xem đi!”

Trần thị khẽ gật đầu, đi cùng Trương mama đến viện của Tô Cẩm Bình.

Gia đình quỳ trên mặt đất kia không ngừng đổ mồ hôi lạnh. Đại tiểu thư nói, chỉ cần có thể giúp nàng ta hãm hại biểu tiểu thư, chờ lão phu nhân muốn xử tử mình, nàng ta sẽ nghĩ cách thả mình ra ngoài, sau đó cho gã một số bạc lớn. Có đi đâu, hiện giờ biểu tiểu thư bình tĩnh như thế khiến trong lòng gã rất chột dạ. Ngay sau đó, gã cũng cảm nhận được ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía mình, làm lưng gã cũng cứng lại.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, có ánh mắt xem kịch vui, cũng có ánh mắt lo lắng.

Một lúc lâu sau, Trần thị quay về, trong tay cầm một chiếc khăn giống như đúc, nói: “Cái này cũng làm từ lụa Tuyết Phưởng, chắc là hiệu lần thôi!”

Bà vừa dứt lời, biểu cảm trên mặt Vân Tử Y lúc này trở nên cực kỳ khó coi: “Không thể nào!”

“Đại biểu tử, cái gì không thể?” Tô Cẩm Bình lạnh lùng nhìn nàng ta, bất giác tỏa ra sát khí, nếu không phải vì nể mặt nhiều người ở phủ Tề quốc công này, thì nàng thực sự muốn hành chết cô nàng không biết sống chết đó!

Đầu óc Vân Tử Y hỗn loạn, rõ ràng nàng ta sai người trộm khăn ra, sao còn một chiếc nữa? Nhìn Tô Cẩm Bình một lúc lâu nàng ta mới chợt hiểu, như vậy nàng đã biết mình lấy thứ gì đi từ trước, chuẩn bị kỹ càng rồi nên mới bình tĩnh như thế, nàng ta ra vẻ hồ hững nói: “À, không có gì, chỉ là biểu muội có thể nói cho biểu tử nghe một chút không, nếu chuyện này không phải là thật, vậy hơn nửa đêm người ra ngoài làm gì?”

Gia đình quý trên mặt đất cũng nói ngay: “Biểu tiểu thư, nàng thừa nhận đi, biết đâu lão phu nhân rộng lòng từ bi, sẽ đồng ý chuyện của hai chúng ta. Tam hoàng tử hẳn cũng không phải người không hiểu đạo lý, nhất định ngài ấy sẽ bằng lòng tác thành cho chúng ta!” Nếu chuyện này bị hỏng, dù hôm nay có thể sống sót, Đại tiểu thư chắc chắn cũng sẽ không tha cho mình!

Linh nhi thực sự không kiên chế nổi, bước tới đập mạnh một cước, gia đình kia ngã sòng xoài xuống đất, phun máu! Một cước này đương nhiên cũng khiến gã gia đình kia nhất thời đau đớn không nói được gì, cũng khiến Tề quốc công và Vân Dật khẽ nhíu mày, thân thủ của nha đầu này không đơn giản!

“Linh nhi, bản chân!” Tô Cẩm Bình thản nhiên nói mấy chữ.

Vân Tử Y lập tức to giọng quát lên: “Thượng Quan Cẩm, ngươi muốn giết người diệt khẩu sao?”

“Giết người diệt khẩu à?” Nàng lạnh lùng hỏi lại, đôi mắt phượng không chút tình cảm nhìn nàng ta, nói một câu rất ẩn ý: “Đúng là ta rất muốn!”

Vân Tử Y sợ hãi lùi về phía sau từng bước, suýt nữa đụng phải bàn trà bên cạnh.

“Được rồi, Cầm nhi, cháu nói cho bà biết, nửa đêm nửa hôm cháu ra ngoài làm gì? Cứu cứu cháu phải người tìm khắp phủ cũng không thấy cháu đâu. Cháu là một cô nương, đêm hôm ra ngoài làm gì?” Giọng lão phu nhân vẫn rất không vui, dù thế nào thì nửa đêm nửa hôm nàng cũng không nên chạy ra ngoài.

Ặc, ra ngoài làm gì nhỉ? Trong đầu nàng chợt nảy ra ý kiến hay, nói: “Ngoại tổ mẫu, vì ca ca đến Nam Nhạc thăm cháu, cháu nhìn thấy pháo hiệu của huynh ấy, nên ra ngoài gặp huynh ấy.” Chỉ có nói vậy lão phu nhân mới cao hứng, mới quên đi sự nghi hoặc đúng không? Quả nhiên...

“Cháu ngoại của ta đến sao?!” Lão phu nhân vui vẻ hẳn: “Nó ở đâu, sao không đưa về cho chúng ta gặp?”

Tô Cầm Bình đang định nói hẳn ta đã quay về rồi, lão phu nhân ho khan vài tiếng xong lại vừa cười vừa nói: “Không được, không được, ngày mai cháu nhất định phải đưa nó đến cho ta gặp, nếu thấy cháu trai, chưa biết chừng bệnh của ta lại khỏi được một nửa ấy!”

Câu này khiến Tô Cầm Bình đang định nói ca ca quay lại Đông Lăng liền á khẩu, nhìn bộ dạng ho đến đỏ bừng mặt mũi của lão phu nhân, trong lòng nàng xuất hiện một giải pháp: “Vâng! Mai cháu sẽ bảo ca ca tới gặp bà ạ!” Nếu có thể khiến bệnh của ngoại tổ mẫu đỡ đi, nhờ Lãnh Tử Hàn đóng giả ca ca mình một chút, chắc hẳn ta cũng không từ chối đâu nhỉ?

Có đi đâu, ngay sau đó, Vân Tử Y lại liếc mắt nhìn thấy dấu hôn trên cổ Tô Cầm Bình, trợn trừng hai mắt: “Thượng Quan Cầm, kia là cái gì? Người còn dám nói người không ra ngoài làm mấy việc bẩn thỉu à, nhìn xem trên cổ người có gì? Để ta xem người còn nói dối thế nào?!”

Nghe câu này mọi người đều dãn mắt về phía Tô Cầm Bình, mặt nàng không đổi sắc, đáp: “Muối đốt!”

“Nói láo! Muối nào mà đốt được thành như thế? Hơn nữa, giờ đang là mùa thu, làm sao có muối được?” Vân Tử Y giận dữ nói, muối đốt à? Nàng coi mình là kẻ ngốc sao?

“Đại biểu tử, con muối kia đốt ta xong bay mất rồi, không kịp bắt nó lại để đại biểu tử nghiên cứu xem là muối gì, biểu muội cảm thấy vô cùng áy náy! Trên thế gian này có biết bao chuyện kỳ lạ, có một hai con muối dị thường thì có gì đáng ngạc nhiên đâu? Có lẽ vì nó là muối mùa thu nên đốt cũng khác muối mùa hè chẳng.” Tô Cẩm Bình nghiêm trang nói.

Mấy người ở đây đương nhiên cũng biết nàng đang bao biện, nhưng mấy lời này dường như cũng không dễ phản bác lại. Vân Tử Y còn nói gì nữa, Linh nhi không nhịn được liếc lên tiếng: “Cô nương, có gì cần phải giấu diếm chứ, dù sao hôn kỳ của ngài và Tam hoàng tử điện hạ cũng tới gần rồi, điện hạ còn không sợ, ngài sợ cái gì?!” Cô cố tình nói mấy lời này, cố tình để Vân Tử Y biết quan hệ của cô nương và điện hạ, làm cho cô ả chết tiệt này ngậm cái miệng thối tha của mình lại, tự biết mình là ai!

Vừa nhắc đến Tam hoàng tử, thần sắc mọi người đều hơi lúng túng, tuy cảm thấy không ổn nhưng nói vậy cũng coi như cho qua đi. Tô Cẩm Bình không vui lờm Linh nhi một cái, thế này không phải là kiếm thêm phiền phức cho nàng sao?

Quả nhiên, lão phu nhân nói: “Vừa rồi không phải cháu nói cháu đi gặp ca ca sao? Sao lại liên quan đến cả Tam hoàng tử nữa?”

“Hiện giờ, ca ca thực sự đang ở cạnh Tam hoàng tử...” đánh nhau ả! Hai chữ cuối cùng, nàng không thể nói ra được.

Lão phu nhân ra vẻ thấu hiểu, gật đầu: “Thì ra Tam hoàng tử và cháu trai của ta là bằng hữu tri kỷ!” Nếu không sao lại ở cạnh nhau được!

Nghe bà nói vậy, sau gáy Tô Cẩm Bình và Linh nhi đều xuất hiện hai vạch đen, bằng hữu tri kỷ à?!

“Tuy vậy, nhưng sau này cháu cũng không nên tùy tiện ra ngoài buổi tối, dù sao cũng là cô nương, tuy đính hôn rồi, thì sau này ở bên Tam hoàng tử

điện hạ cũng phải dè dặt một chút, không được để mất lễ nghi, biết chưa? Nếu còn có lần sau, ta sẽ dùng gia pháp phạt cháu!” Lão phu nhân nhíu mày dằn dò.

“Cháu biết rồi ạ, ngoại tử mẫu!” Tô Cẩm Bình cúi đầu, dáng vẻ ngoan ngoãn.

Lúc này lão phu nhân mới quay đầu nhìn gia đình quỳ trên đất, giận dữ quát: “A Phúc, người mà cũng dám đặt đi đầu nói xấu biểu tiêu thư, biết tội chưa?”

“Lão phu nhân, con... con...” A Phúc vừa nói vừa nhìn Vân Tử Y.

Ánh mắt nghi hoặc của mọi người dồn về phía Vân Tử Y, chuyện này ngay từ đầu đúng là do Vân Tử Y bới lên, hiện giờ tình hình đã sáng tỏ, mọi người cũng biết ngay là có âm mưu hãm hại! Sắc mặt Vân Dật và Vân Lãnh Ngưng hơi khó coi, thoáng đoán được chuyện gì xảy ra, nhưng nếu thật sự do Vân Tử Y làm, giờ lại bị vạch trần thì sự tình sẽ càng khó coi.

Vân Tử Y cũng hơi cuống, chỉ lo A Phúc khai mình ra.

“A Phúc, người nói đi, vì sao người muốn hãm hại biểu tiêu thư?” Sắc mặt Tô Cẩm Bình công sa sầm xuống, trong lòng đã hiểu đây là chuyện tốt do con gái lớn của mình làm ra, cũng muốn giáo huấn nàng ta một chút!

“Cứu cứu, nếu đã biết rõ không liên quan gì tới cháu mà là do nô tài kia hãm hại, vậy cứ xử lý gã là được.” Tô Cẩm Bình nói như không có chuyện gì, ánh mắt lại cười nhìn Vân Dật và Vân Lãnh Ngưng, xem như nể mặt họ đi. Nếu Vân Tử Y phải gánh tội mưu hại biểu muội, ít ra cũng sẽ bị đánh vài đòn.

Vân Tử Y nghe vậy cũng sững sờ. Lão phu nhân lại không đồng ý: “Cẩm nhi, chuyện này cháu đã chịu oan ức như vậy, bà cũng phải lấy lại công bằng cho cháu chứ!” Nói xong, ánh mắt không vui của bà nhìn thẳng về phía Vân Tử Y.

Tô Cẩm Bình khẽ cười nói: “Cũng không có gì uất ức cả, chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, ngoại tổ mẫu không cần tra xét nữa, dù sao cũng đều là người một nhà.” Nàng còn muốn Vân Dật giúp mình diệt trừ Mộ Dung Hạo, đương nhiên lúc này không thể trở mặt với huynh ấy.

Mọi người nghe thế đều cảm phục khí độ của Tô Cẩm Bình, lão phu nhân cũng cầm khăn chấm nước mắt, cảm thán: “Cháu ngoan! Cháu ngoan!”

“Người đâu, kéo tên cầu nô tài này xuống đánh chết!” Tề quốc công quát to.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 12.2

Lúc này A Phúc mới thở phào một hơi, sau khi bị lôi ra ngoài, Đại tiêu thư đã phân phó người bên ngoài hết r ồi, sẽ tìm người khác thay mình. Sắc mặt nhẹ nhõm của gã rơi vào mắt Tô Cẩm Bình, khiến mắt phượng của nàng hơi nheo lại, th ần cười lạnh trong lòng, nói: “Linh nhi, ra ngoài giám sát. Nếu cô không tận mắt nhìn thấy gã chết, thì khó mà tiêu tan sự tức giận trong lòng ta!”

Những lời này khiến người đang thở phào nhẹ nhõm bỗng cứng lại, lúc này mới biết không phải Tô Cẩm Bình không để ý, mà là không muốn tính toán với Vân gia, nàng coi trọng tình thân như thế khiến trong lòng T ề quốc công nảy sinh không ít cảm giác áy náy.

Linh nhi li ền đáp: “Vâng!” r ồi theo đám hạ nhân ra ngoài. Cái mạng nhỏ này của A Phúc chắc chắn cũng không giữ được, gã hướng ánh mắt cầu cứu về phía Vân Tử Y, lại thấy đối phương còn không thèm nhìn gã một cái, ngọn lửa hy vọng cuối cùng trong mắt bị dập tắt, để mặc người ta kéo ra ngoài...

“Được r ồi, ần ào tới hơn nửa đêm, mọi người về đi. Cẩm nhi, ngày mai nhớ đưa cháu trai ngoan của bà đến, bà nhất định phải gặp nó!”

“Vâng ạ, ngoại tổ mẫu, cháu về trước!” Nói xong, Tô Cẩm Bình cáo từ r ồi đi ra. Những người khác cũng tự đứng lên đi về Đến trước cửa, giọng nói trong trẻo của Vân Dật vang lên: “Biểu muội, đa tạ muội đã hạ thủ lưu tình!”

Tô Cẩm Bình không quay đầu lại, nói: “Là do nể mặt đại biểu huynh thôi, thế nên, biểu huynh cũng đừng quên chuyện mình đã đáp ứng ta!”

“Đương nhiên không quên.” Hấn bật cười, nàng không thể kín đáo một chút sao, nói mấy câu như là nể tình biểu tỳ muội này nọ ấy? Hấn khẽ lắc đầu, quay lại nhìn Vân Tử Y bằng ánh mắt không vui, rồi rời đi.

Vân Tử Y cao giọng gọi: “Thượng Quan Cẩm!” Vừa gọi, nàng ta vừa đuổi theo Tô Cẩm Bình.

Tô Cẩm Bình quay lại nhìn nàng ta, chờ đối phương nói tiếp.

“Người đừng nghĩ rằng người làm như vậy thì ta sẽ biết ơn người. Chỉ có tổ mẫu với phụ thân mới tin đáng về giả tạo của người, ta không tin đâu! Người cứ chờ mà xem!” Nàng ta nghiêng răng cảnh cáo.

Tô Cẩm Bình nhún vai đáp: “Biểu tỳ, người hiểu lầm rồi! Ta cũng chẳng mong người biết ơn ta. Chẳng qua, ta nể mặt đại biểu huynh và nhị biểu tỳ mà thôi, có đi đâu, dù bọn họ có nhiều thế diện đến mấy thì cũng sẽ có ngày dùng hết ở chỗ ta, vì thế, xin khuyên đại biểu tỳ một câu, tốt nhất đừng chọc ta nổi giận, nếu không, đại biểu tỳ nhất định sẽ được biết hoa vì sao mà đỏ!” Bởi vì dưới đất được chôn rất nhiều thi thể của những người đối nghịch với nàng để làm phân bón!!!

Vân Tử Y tức giận giậm chân quay về phòng mình.

...

Vào phòng mình, Tô Cẩm Bình cảm giác được Vẫn đã quay lại, hơn nữa hô hấp còn hơi nặng nề, có vẻ bị thương.

“Đánh thế nào?” Nàng rót một tách trà, hỏi khoảng không.

“Hai bên cùng thiệt hại!” Năm chữ khái quát kết quả giao chiến của họ hôm nay. Điện hạ và Lãnh Tử Hàn bị nội thương không nhẹ, năm người bọn họ giao thủ với năm người bên kia cũng ngang tài, đều bị thương một

chút. Bởi vì họ đánh nhau quá ồn ào, rầm rộ, không biết ai đi nha môn thông báo, nên hai nhóm người bọn họ mới thu quân thu ngựa về.

Cứ nghĩ sẽ nghe được câu gì đó quan tâm từ miệng Tô Cẩm Bình, không ngờ, nàng nghe vậy lại cong đôi môi đỏ mọng, phun ra hai chữ: “Đáng đời!” Hai tên thần kinh, đánh chết cũng chẳng sao!

“...” Suy nghĩ của Hoàng tử phi quả nhiên không thể dùng lẽ thường để dự đoán.

“Hiện giờ Lãnh Tử Hàn ở đâu?” Ngày mai còn phải đến nhờ hắn đóng giả ca ca của mình nữa.

Không phải nên hỏi điện hạ ở đâu trước sao? “Ở khách điểm lớn nhất kinh thành, khách điểm Duyệt Lai!”

Khóe miệng nàng giật giật, quả nhiên, khách điểm nổi tiếng ở cố đại, cái nào cũng có tên là “khách điểm Duyệt Lai”! Đang nói chuyện thì Linh nhi quay về, Tô Cẩm Bình phân phó cô ấy ngày mai đi tìm Lãnh Tử Hàn đến phối hợp với mình, rồi yên tâm đi ngủ.

...

Sáng sớm hôm sau, Linh nhi xuất môn, nói chuyện này với Lãnh Tử Hàn. Lãnh Tử Hàn không suy nghĩ nhiều lập tức đồng ý. Khi hắn ta đi cùng Linh nhi ra khỏi khách điểm, các cô nương ven đường đều không kìm được mà hướng ánh mắt ái mộ về phía hắn. Công tử kia thật anh tuấn! Dung nhan sắc bén kết hợp với khí chất phóng đảng, chỉ e trừ Tam hoàng tử điện hạ ra, không ai có thể sánh được!

Lãnh Tử Hàn làm như không thấy ánh mắt của mọi người, đi theo Linh nhi về thẳng phủ Tề quốc công. Tô Cẩm Bình gấp dài, bị lão phu nhân lôi ra đứng đón ngoài cửa, vừa nhìn thấy Lãnh Tử Hàn, nàng hơi ngượng ngùng gọi: “Huynh trưởng!”

“Ừ!” Lãnh Tử Hàn cười gật đầu, tâm trạng có vẻ rất tốt.

“Đây chính là cháu trai ngoại của ta sao? Bộ dạng anh tuấn quá!” Lão phu nhân là người cao tuổi còn bị mê hoặc đến không đứng vững. Đứa nhỏ này và Tam Hoàng tử đúng là một chín một mười. Tam Hoàng tử đẹp thì có đẹp thật, nhưng hơi cao ngạo, nên cũng xa cách một chút, nhưng đứa bé này thoát nhìn có nhân khí hơn Tam hoàng tử nhiều, cũng càng khiến người ta thích hơn. Đương nhiên, lão phu nhân cũng hiểu, vì đối phương là cháu ngoại của mình nên bà mới thấy thoải mái như thế.

“Ngoại... tổ mẫu!” Lãnh Tử Hàn hơi choáng váng, lúc ấy chỉ nghĩ đến là có thể giúp nàng, lại không ngờ bây giờ phải gọi một bà cụ không quen biết là bà ngoại.

Lão phu nhân nghe vậy vô cùng cao hứng, khí sắc trên mặt cũng tốt hơn nhiều, nói: “Rốt cuộc cháu cũng đến đây, cháu ở lại Nam Nhạc thêm vài ngày được không? Phủ Tề quốc công ta không có gì nhiều, nhưng ăn mặc đi lại vẫn không thiếu, cháu cũng có thể trò chuyện với Cẩm nhi nhiều hơn!”

Cái gì? Tô Cẩm Bình nghe thấy thế liền vội vàng nháy mắt với Lãnh Tử Hàn, ý bảo hãy nhanh chóng từ chối. Lừa một lần là quá rồi, lại còn lừa cả một thời gian ngắn sao? Như thế này không ổn đâu?! Hơn nữa, còn bảo Lãnh Tử Hàn ở lại phủ Tề quốc công, chuyện này...

Có đi đâu, ánh mắt của nàng bị Lãnh Tử Hàn phốt lờ, không biết là không nhìn thấy hay giả vờ không thấy, cười quyến rũ nói với lão phu nhân: “Vậy thì tốt quá! Để cho cháu tiện nói chuyện với Cẩm nhi, ngoại tổ mẫu cũng sắp xếp phòng của cháu gần muội ấy một chút nhé!”

Cái quái gì thế?! Tô Cẩm Bình bỗng có cảm giác muốn chửi thề! Đầu tiên là Bách Lý Kinh Hồng, giờ tới Lãnh Tử Hàn, không có tên nào là đèn cạn dầu hết. Nếu Lãnh Tử Hàn thật sự ở cách vách mình, cái hũ dấm chua nào đó chắc chắn sẽ giận đối với nàng!!! Có đi đâu, ở chỗ đại dù có là huynh muội cũng không nên ở gần quá đúng không, hẳn là lão phu nhân sẽ không đồng ý.

Ai ngờ, lão phu nhân vừa nghe hắn nói đồng ý ở lại, nhất thời ném hết cả nam nữ khác biệt rồi dè chừng gì gì đó lên tận chín tầng mây, gật đầu lia

lạ, cười nói: “Không vấn đề, hai cháu là huynh muội ruột thịt, cũng nên thân thiết với nhau một chút!”

“Không được! Ngoại tổ mẫu, ở Đông Lăng ca ca còn có chuyện quan trọng, chúng ta không nên để huynh ấy bị chậm trễ!” Tô Cẩm Bình lên tiếng, nếu thật sự để Lãnh Tử Hàn ở cách vách nàng, không biết sẽ gặp bao nhiêu phiền phức.

“Tiểu Cẩm, trước khi đến đây ca ca đã xử lý xong chuyện ở Đông Lăng rồi, không cần lo!” Lãnh Tử Hàn cười vô cùng gian tà, tâm trạng rất tốt, nhất thời cảm thấy vết thương trên người dường như dễ chịu hơn nhiều.

“Nhưng mà...”

Lão phu nhân không vui ngắt lời nàng: “Được rồi, không nhưng nhị gì nữa, chẳng lẽ ca ca cháu ở đây với cháu thêm vài ngày, trò chuyện với bà già sắp chết này vài ngày, mà cháu cũng không hài lòng sao?”

Ặc... “Vâng!” Giờ nàng có thể nói gì khác được sao?

Vì thế, nói thêm vài câu, Lãnh Tử Hàn liền dùng thân phận ca ca của Tô Cẩm Bình để bước vào phủ Tề quốc công, lại ở ngay cạnh phòng của nàng, chỉ vừa bước ra khỏi cửa là gặp nhau.

...

“Cái gì?” Giọng nói lạnh lẽo mang theo sự tức giận khó kìm nén, đôi mắt sáng như trăng ngùn ngụt bốc lửa. Dù là để thoát nạn thì cũng không nên kéo cả Lãnh Tử Hàn đến phủ Tề quốc công chứ? Hơn nữa bây giờ còn ở lại? Còn ở cạnh phòng nàng? Đây không phải là tạo cơ hội cho Lãnh Tử Hàn ‘nhất cự ly, nhì tốc độ’ sao?

Phong thấp tha thấp thòms đứng giữa phòng, thật ra, trước khi bẩm báo họ đã biết điện hạ sẽ tức giận rồi, nên mới chơi bao búa kéo cả nửa ngày, sau khi hắn ta thua cuộc, đành phải chấp nhận số mệnh bước vào bẩm báo chuyện này với điện hạ. Nhưng mà... ông trời ơi, hắn ta sẽ không trở thành con cá chết trong chậu chứ?!

Ngay sau đó, trong phòng im lặng đến kỳ dị, lặng đến mức không nghe thấy cả tiếng thở. Phong lặng lẽ quan sát sắc mặt của điện hạ nhà mình, nhìn biểu cảm không có gì khác thường, nhưng dường như hắn ta lại nghe thấy tiếng nghiến răng nghiến lợi như có như không, không biết có phải ảo giác không, một giọt mồ hôi lăn dài trên trán, ngập ngừng nói: “Điện hạ, dù sao Lãnh Tử Hàn cũng dùng thân phận đại ca của Hoàng tử phi để ở lại, cho nên hắn sẽ không làm chuyện gì vượt quá giới hạn đâu, ngài... yên tâm!” Nói xong, chính hắn ta cũng muốn phỉ nhổ mình, chuyện này mà yên tâm được sao? Đừng nói đến điện hạ không yên tâm, ngay cả thuộc hạ như hắn ta cũng khó mà yên tâm được!

Nghe thấy Phong thốt ra mấy chữ “chuyện vượt quá giới hạn”, vẻ lạnh lẽo trong mắt hắn càng dày đặc hơn, đôi mắt luôn sáng như trăng lúc này như ngưng đọng lại khiến người ta nhìn thấy từng tảng băng dao động trong mắt hắn.

“Điện hạ, ngài, ngài định làm thế nào bây giờ?” Nếu không làm gì cả thì quá lợi cho tên Lãnh Tử Hàn kia, nhưng mà... cũng không thể lao vào phủ Tề quốc công lôi Lãnh Tử Hàn ra ngoài được đúng không?

Làm thế nào bây giờ... Hắn đứng dậy, chậm rãi bước đến bên cửa sổ, suy nghĩ đối sách... Trong lòng hiện lên hàng trăm nghìn suy nghĩ muốn xé nát Lãnh Tử Hàn ra, nhưng hắn biết, nếu không dùng quân đội, chắc chắn không giết được cái tên chướng mắt kia, nhưng dùng quân đội, thế lực của hắn sẽ bại lộ hoàn toàn. Có đi đâu, bảo hắn cứ ng ồi yên nhìn người ta ở đó ‘gần quan được ban lộc’ như vậy à? Không có cửa đâu!!!

Hắn bước nhanh ra khỏi phòng, Phong đi sau lưng hỏi: “Điện hạ, ngài định làm gì ạ?”

“Chuẩn bị xe, đến phủ Tề quốc công”...

...

“Cô nương, ngài muốn tìm người giả làm ca ca thì tìm người khác cũng được mà, vì sao lại cố tình chọn Lãnh Tử Hàn?” Làm thế không phải là

khiến điện hạ phiền phức sao? Cô cũng không dám tưởng tượng sau khi biết chuyện này, điện hạ sẽ tức đến mức nào!

Trong lòng Tô Cẩm Bình cũng vô cùng hối hận: “Cô nghĩ mà xem, ngoại tổ mẫu nói nếu gặp huynh trưởng, bệnh của bà sẽ khá hơn nhiều, ta cũng không thể tìm một tên lang thang bụi đời nào về chọc tức bà được đúng không? Vì thấy Lãnh Tử Hàn cũng không tệ lắm, nên mới...”

“Nhưng mà nhất định điện hạ sẽ...” Ầm ỉ với ngài đó! Cô phát hiện ra, đạo này tính cách của điện hạ càng lúc càng trẻ con, để điện hạ biết được, khụ khụ...

“Ta biết!” Mặt nàng buồn rười rượi, gục đầu xuống bàn. Vì biết, nên giờ mới cực kỳ muốn chết đây!

Đúng lúc này, Hiên Viên Dĩ Mạch bước vào: “Cô nương, Thanh Phong các xảy ra chuyện.”

“Chuyện gì?” Tô Cẩm Bình ngẩng bật dậy, không phải bị mình liên lụy chứ?

Thấy nàng kinh ngạc, Dĩ Mạch cũng nhíu mày: “Là Bình Quảng vương ả, gã vừa ý Mộng Trầm Tịch, nhưng nàng ấy sống chết không theo, Băng Tâm cũng là người kiên quyết, liên đới đầu với gã, có đi đâu, người mà Bình Quảng vương đưa tới đâu có võ công cao cường, vì thế có rất nhiều người ở Thanh Phong các bị thương, giờ còn chưa biết tình hình phát triển thế nào.”

“Không được, chúng ta lập tức qua đó!” Thanh Phong các đã giúp nàng, ân tình này chắc chắn phải đáp trả. Nàng vội vội vàng vàng đi ra khỏi phòng, lại đụng ngay Lãnh Tử Hàn đang đi tới: “Tiểu Cẩm, sao thế?”

Không kịp nói rõ với hắn, nàng liền đi thẳng ra ngoài, nhưng lại gặp lão phu nhân đang tới tìm nàng: “Cẩm nhi, cháu định đi đâu?”

Đi đâu, đi đâu? Đúng rồi! “Ngoại tổ mẫu, ca ca vừa tới Nam Nhạc, cháu muốn dẫn huynh ấy ra ngoài chơi!” Lý do này được đúng không?

“Ừ, nên dẫn nó ra ngoài chơi, tới trước phòng lính ít bạc rồi đi, đừng để người ta nói phủ Tề quốc công ta không phóng khoáng.” Lão phu nhân phân phó.

Bạc!!!

“Linh nhi, cô đi lấy bạc, Dĩ Mạch, cô đi trước với ta!” Có bạc mà không lấy là vương bát đản. Dứt lời nàng liền đi cùng Lãnh Tử Hàn ra ngoài... để lại Linh nhi đứng sau lưng run run khóe miệng, thời điểm này mà còn nghĩ đến bạc, cô nương thật đúng là...

Bọn họ đi không lâu, một chiếc xe ngựa trắng sạch sẽ thuần khiết dừng lại trước cửa phủ Tề quốc công, người bên trong chậm rãi bước ra, những người ở cửa vừa nhìn thấy lập tức chạy vào bẩm báo.

Chỉ một lát sau, Tề quốc công và Vân Dật ra đến nơi, vừa thấy Bách Lý Kinh Hằng liền cúi người hành lễ: “Tam hoàng tử điện hạ!”

“Miễn lễ.” Hắn nhẹ nhàng đáp hai chữ, cũng chẳng muốn nói nhiều với bọn họ, hắn đến là để tìm nàng, hơn nữa, hắn muốn biết phòng của Lãnh Tử Hàn và phòng của nàng, rốt cuộc... gần nhau đến mức nào!!!

Tề quốc công đứng thẳng người lại, cười nói: “Điện hạ tới tìm Cẩm nhi à?”

“Đại nhân, biểu tiêu thư không có nhà, nàng đưa biểu thiếu gia ra ngoài chơi rồi ạ!” Hạ nhân ngoài cửa nói.

Những lời này khiến mặt người nào đó đen lại! Chỉ mới đến có một buổi sáng, đã ra ngoài chơi à?! Nếu để hắn ta ở thêm vài ngày nữa, ở mãi đến khi bọn họ thành thân luôn thì mình còn có cơ hội nữa sao? Nghĩ vậy, bàn tay dưới tay áo bào siết chặt lại, trên mu bàn tay còn nổi gân xanh.

Tề quốc công ngạc nhiên, rồi nói với Bách Lý Kinh Hằng: “Điện hạ, thật không khéo, nếu vậy, mời ngài vào phủ ngẫm một chút, có lẽ Cẩm nhi sẽ vênh nhanh thôi.”

“Không cần. Cáo từ.” Hấn phun ra bốn chữ, trên mặt tỏ chút vẻ cung kính, sau đó ôm một bụng tức giận bỏ đi.

Nhìn theo bóng lưng của hấn, Tề quốc công thẫn gật đầu, từ lúc Tam hoàng tử điện hạ về nước tới nay, luôn luôn rất lãnh đạm với Hoàng thượng, vừa rồi lại có thể tỏ chút cung kính với mình, xem ra hấn rất thật lòng với tiểu Cẩm, nghĩ vậy ông cũng vui mừng. Nhưng nghĩ đến hôn sự của hai đứa con gái của mình, ông lại không khỏi đau đầu! Cháu gái gả cho Tam hoàng tử, con gái thứ hai hình như lại vừa ý Tứ hoàng tử, chuyện này... ôi!

Phong hoảng hồn vội vàng đánh xe, cảm nhận được luồng khí lạnh truyền từ bên trong ra khiến hấn ta thường run lên vài cái, xem ra hôm nay điện hạ vô cùng tức giận, Vẫn cũng thật là... chuyện lớn như vậy mà không bẩm báo với điện hạ, để bọn họ không chuẩn bị gì cả, nếu biết trước đã có thể nghĩ cách ngăn lại rồi.

“Hủy!” một tiếng lạnh tanh vang ra từ trong xe ngựa.

Hủy lập tức lên tiếng: “Điện hạ!”

“Đi theo họ.” Một mình Vẫn đi theo hấn cũng thấy không yên tâm, nếu Lãnh Tử Hàn mà nói với Cẩm nhi lần trước mình bị thương là do chính mình bày ra, thì phiền phức không nhỏ.

“Vâng!” Hủy đáp, định rời đi.

“Đợi đã!” Giọng nói nhẹ nhàng vang lên, ngừng một chút rồi nói tiếp, “Nhớ kỹ, đừng cho Lãnh Tử Hàn có cơ hội thể hiện gì cả!”

Một vạch đen chảy xuống sau gáy: “Vâng, điện hạ!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 12.3

Tùy tiện tìm một hiệu may, đổi một bộ y phục nam giới, sau đó, dưới ánh mắt ngạc nhiên, tán thưởng của Lãnh Tử Hàn, nàng vội vã chạy tới Thanh Phong các. Vừa vào tới cửa, một tên gia nô đã bị ném từ trong nhà ra.

“Chó điên ở đâu tới, dám giở trò ở Thanh Phong các?!” Tô Cẩm Bình nhíu mày quát to.

Mọi người bên trong đều dừng lại, một gã đàn ông cao lớn thô kệch quay đầu nhìn ra cửa, tay vẫn còn đang túm lấy cánh tay Mộng Trâm Tịch. Ở trong phòng nơi nơi đều là những người bị đánh đến ngã nghiêng ngã dọc, cùng với bàn ghế vỡ nát. Lăng Viễn Sơn cũng ở đại sảnh, khoe môi rướm máu.

Vừa thấy nàng đến, Băng Tâm và Lăng Viễn Sơn đều giật mình, sau đó lên tiếng: “Công tử, đa tạ đã giúp đỡ, nơi này không phải nơi ngài nên đến!” Bọn họ đều biết thân phận của nàng, nhưng biểu tiêu thư phủ Tề quốc công sao có thể đấu được với Bình Quảng vương, bọn họ không thể liên lụy đến người khác được.

“Râm!” một tiếng, băng ghế trước mặt Tô Cẩm Bình bay lên, đập thẳng vào bàn tay đang túm lấy tay Mộng Trâm Tịch của Bình Quảng vương, “Buông cái móng heo của ngươi ra cho ta!”

“Là ai cho ngươi lá gan mà dám to tiếng với ông!” Bình Quảng vương cũng là người tính tình nóng nảy, thấy tay bị thương liền chửi to!

Tô Cẩm Bình đang định ra tay, Lãnh Tử Hàn bỗng ngăn nàng lại: “Tiểu Cẩm, đứng xem là được rồi!” Dứt lời, hắn bước vài bước vào trong phòng, phất tay áo, luồng khí đen quét qua, chiếc bàn gãy chân ở trước mặt bị đẩy ra xa, hắn đưa tay lên, hất trên không một cái, một chiếc ghế bị hút lại trước mặt hắn. Hắn nghiêng người dựa vào ghế, cười tà ác: “VẬY, ai cho người lá gan mà hò hét với bản tôn?”

“Bản tôn? Người là cái thá gì, dám...”

“Phá!” một tiếng vang lên, một người đàn ông áo đen xuất hiện trong phòng, quỳ một gối xuống đất: “Giáo chủ!”

Giáo chủ?! Mọi người đều sửng sốt, bản tôn, giáo chủ, áo đen, tuấn mỹ tà ác, chẳng lẽ người này là — Lãnh Tử Hàn?!

“Bản tôn không muốn nhìn thấy họ!”

Phá đứng dậy, đi tới trước mặt Bình Quảng vương, nói vô cùng khách sáo: “Giáo chủ chúng ta không muốn nhìn thấy các người, phiền các người ra ngoài một chút!”

“...” Tô Cẩm Bình chịu thua đám người này, một Lãnh Tử Hàn trước khi đánh người còn phải tạo dáng, thủ hạ của hắn cũng toàn mấy tên nào tàn! Ngay cả mọi người trong Thanh Phong các cũng cũng kích động đến mức muốn đập văng hắn ra ngoài.

Lãnh Tử Hàn nhìn bọn họ như cười như không, sắc mặt ung dung tự tại.

Hiên Viên Dĩ Mạch nhìn Phá một lúc lâu sau, không tìm được liềm lờm một cái khinh thường, nói: “Đần độn!”

Phá quay đầu lại, nhìn cô ấy một cái như có như không, sau đó lại tiếp tục nhìn Bình Quảng vương.

Bình Quảng vương sửng sốt một lúc, mới nói theo phản xạ: “Nếu bản vương không muốn ra ngoài thì người dám làm gì?” Nói xong gã liền hối hận, ông trời ơi, gã đang nói chuyện với ai chứ?! Gã đang nói chuyện với

đại ma đầu đệ nhất thiên hạ đấy!!! Gã không muốn sống thì thôi, còn già trẻ lớn bé trong nhà biết làm sao bây giờ?

“Giáo chủ có lệnh, khi mà tâm trạng của những người trong Ma Giáo đang tốt, phải biết lễ phép, vì thế không thể tùy tiện ra tay với người ta. Nhưng mà, giáo chủ cũng nói, những vấn đề không thể giải quyết bằng lời nói, thì phải dùng quyền để giải quyết!” Dứt lời, y định ra tay.

Nhưng ngay lúc đó, một người đàn ông áo đen nhanh chóng lướt vào, gương mặt tuấn tú không chút cảm xúc, thoát nhìn vô cùng máu lạnh, ánh sáng lóe lên, hấn ta rút kiếm, tốc độ cực kỳ nhanh khiến người ta không mở nổi mắt! Không ít người đầu sững sờ, đó là... bạt đao thức Tinh Nguyệt Lưu!!! Đường kiếm của hấn ta cũng cực kỳ nhanh, chỉ mấy ánh đao lóe lên rồi cây kiếm lập tức quay về với vỏ của mình, những người mà Bình Quảng vương đưa tới, cũng chỉ còn lại duy nhất một mình gã còn sống! Điện hạ nói, không được cho Lãnh Tử Hàn có cơ hội thể hiện! Hấn ta phun ra một chữ với Bình Quảng vương: “Cút!”

Đây là... Hủy của Dạ Mạc sơn trang sao?!

Phá ung dung nhìn Hủy, tối hôm qua bọn họ vừa giao thủ trong rừng trúc, Hủy có bạt đao thức Tinh Nguyệt Lưu, y có kiếm pháp Mộc Nguyệt Lưu, hai người ngang bằng. Chiêu thức của đối phương là nhanh, còn chiêu thức của y là chuẩn.

“Người to gan thật, dám hành hung trước mặt mọi người, giết người của bản vương, người có biết bản vương là ai không? Bản vương là...”

“Nhớ cho kỹ, sau lưng Thanh Phong các là Dạ Mạc sơn trang!!!” Chỉ một câu như sấm sét giữa trời quang, khiến đầu óc mọi người đầu váng mắt, Dạ Mạc sơn trang sao?! Là Dạ Mạc sơn trang sao?! Người của Dạ Mạc sơn trang dù có giết người cũng sẽ không có ai dám quản! Từ trước đến giờ Hoàng thượng đầu mắt nhắm mắt mở với Dạ Mạc sơn trang.

Hủy dùng thân phận ám vệ đi theo Bách Lý Kinh Hồng, chưa từng lộ mặt công khai bao giờ, vì thế cũng sẽ không bại lộ thân phận của chủ nhân nhà mình.

Câu nói này khiến cho không chỉ đám Băng Tâm và cả Lãnh Tử Hàn cũng sững người, không ngờ Bách Lý Kinh Hồng lại là chủ nhân của Dạ Mạc sơn trang! Đôi mắt đen như mực lộ ra tia sáng như con báo săn, bây giờ, hẳn ta càng cảm thấy hứng thú hơn trong trận chiến với Bách Lý Kinh Hồng!

Bình Quảng vương run run rẩy rẩy đang muốn đi ra ngoài, lại chợt nghe thấy giọng nói tà ác của Lãnh Tử Hàn vang lên: “Tối nay, tại hạ sẽ đưa giáo chúng Ma Giáo đến quý vương phủ du ngoạn, liệu Vương gia có nề mặt chút không?”

Nghe mấy lời này, chân Bình Quảng vương nhũn ra, suýt ngất xỉu, đến quý phủ của gã du ngoạn à? Ai mà không biết tất cả những nơi đại ma đầu đã đi qua đều không còn ngọn cỏ, thân chất đầy đờng?! Đối đầu với Lãnh Tử Hàn, còn kinh khủng hơn đối đầu với Hoàng thượng. Ít ra Hoàng thượng cũng sẽ cho người hiểu vì sao người chết, còn Lãnh Tử Hàn sẽ khiến cho người không biết bao giờ chết, vì sao chết. “Lãnh giáo chủ, bản vương không cố tình mạo phạm, xin ngài lượng thứ!”

“Bản tôn cũng chẳng có ý gì, chỉ muốn đi chơi chút thôi mà. Có đi đâu, nếu Bình Quảng vương có thể dâng lên tất cả tiền vàng báu vật của quý phủ, nhất định bản tôn sẽ vô cùng cao hứng. Bản tôn mà cao hứng, đương nhiên cũng sẽ không để xảy ra chuyện máu me gì cả!” Lãnh Tử Hàn chống tay vào đầu, chậm rãi nói.

Tiền và mạng cái nào quan trọng hơn?! “Lãnh giáo chủ yên tâm, ta sẽ dâng bạc lên ngay lập tức!”

“Ừ!” hẳn hài lòng gật đầu, sau đó mới nói với Phá, “Dẫn người tới lấy đi, không được để lại bất cứ một thứ giá trị nào!”

“Vâng!” Phá đáp rồi lập tức ra ngoài. Đầu Bình Quảng vương như mù mịt đi, không được để lại bất cứ thứ giá trị nào sao?!

Ngay sau đó, Lãnh Tử Hàn đứng dậy, đi tới trước mặt Tô Cẩm Bình, nhẹ giọng nói vào tai nàng: “Nếu ba ngày nàng không gặp hẳn, số bạc này

thuộc về nàng hết. Sao hả?” Giọng nói phóng đảng tà ác, còn mang theo nụ cười gian xảo.

Nghe hắn nói vậy, Tô Cẩm Bình cứng đờ người, trong lòng rối bời: “Huynh... huynh để ta cân nhắc một chút!”

“Vậy nàng cũng phải nghĩ nhanh lên, người của Ma Giáo chẳng có bản lĩnh gì, nhưng bản lĩnh lớn nhất là... tiêu tìên!” Hắn đã nhận ra, từ sau khi nha đầu kia thay đổi tính tình, thì thứ nàng thích nhất là tìên!!!

Fuck! Đâm trúng tử huyết của nàng! Hủy bước vài bước đến trước mặt Tô Cẩm Bình, lạnh lùng nói: “Nhiệm vụ đã hoàn thành, thuộc hạ cáo lui!” Sau đó, một cơn gió đen lướt lên, hình bóng của hắn ta đã biến mất trong phòng.

Thuộc hạ?! Ánh mắt mọi người đều dồn về phía Tô Cẩm Bình, ai cũng biết Hủy là hộ pháp đứng đầu Dạ Mạc sơn trang, tự mình nghĩ ra bặt đao thức Tinh Nguyệt Lưu, giờ hắn ta lại xưng thuộc hạ với công tử kia, rốt cuộc thân phận của nàng là gì?

Hủy lại không ngờ, tư thế phóng khoáng tuấn lãng của hắn ta hôm nay đã rơi vào một đôi mắt đẹp không có ý tốt, dưới đôi mắt đẹp đó còn có nụ cười bỉ ổi...

“Công tử, mời lên lầu nói chuyện!” Băng Tâm nói với Tô Cẩm Bình.

Tô Cẩm Bình khẽ gật đầu, đi cùng Dĩ Mạch lên trên lầu.

Vừa vào phòng, Băng Tâm đã quỳ một gối xuống đất: “Cô nương có đại ân cứu giúp Thanh Phong các, từ nay về sau chính là chủ nhân của Băng Tâm, dù vượt núi băng sông ta cũng không chối từ!” Không phải nàng ta nhất thời nổi hứng, thứ nhất, là đối phương giúp các nàng, thứ hai, hôm nay nàng ta cũng nhận ra rằng, chỉ với mình mình không thể bảo vệ được mọi người trong Thanh Phong các, nhưng người trước mặt nàng ta có thể! Vừa rồi tuy nàng ta không ra tay, nhưng dễ dàng nhận thấy Lãnh Tử Hàn và Hủy đều vì nàng nên mới giúp nàng ta, vì thế, nàng hoàn toàn có thể nhận lấy hai chữ “chủ nhân”!

“Được!” Tô Cẩm Bình thẳng thắn đồng ý, thật ra hôm nay nàng tới đây cũng muốn mượn thời cơ này để thu phục Băng Tâm. Thanh lâu ấy mà, chính là nơi thu thập tin tức tốt nhất, muốn đứng ở bên cạnh người nào đó, không thể không có chút thế lực. Thanh Phong các chính là bước đầu tiên khuếch trương thế lực của nàng, cũng là mở đầu cho việc xây dựng hệ thống tình báo của nàng!

Thấy nàng đồng ý ngay, Băng Tâm cũng rất vui vẻ, nàng ta vốn thích những người thẳng thắn như thế! Nàng ta đứng dậy, nhìn Tô Cẩm Bình, chợt cười rất bí ẩn: “Chủ nhân, người đàn ông vừa rồi là ai?”

“Người nào?” Tô Cẩm Bình không hiểu.

“Chính là người đã ra tay giết người ấy, người gọi cô là chủ nhân ấy!” Ánh mắt Băng Tâm tỏa sáng như đang âm mưu gì đó.

Tô Cẩm Bình không kìm được bật cười: “Người đó là? Là Hủy, sao thế, cô vừa ý hả?”

“Chủ nhân, cô tặng hẳn cho ta lấy làm phu quân đi!” Từ bé đến giờ, đây là lần đầu tiên nàng ta cảm thấy có hứng thú với đàn ông.

Cái gì? Khóe miệng Hiên Viên Dĩ Mạch run lên, Vẫn ở trong chỗ tối cũng vánh đầu, may mà thủ lĩnh đang ở xa không nghe thấy chuyện bên này.

Tô Cẩm Bình cười thô bỉ: “Chuyện này không phải rất đơn giản sao? Thanh lâu chắc chắn là làm ăn lãi rất nhiều bạc phải không? Cô đưa bạc đó cho ta hết, sớm muộn gì ta cũng đóng gói người đàn ông kia lại mang tới cho cô.” Giao dịch độc ác!!!

“Vậy thì có gì đâu, tiền bạc là vật ngoài thân! Đồng ý! Hơn nữa, sau này cô chính là chủ nhân của Thanh Phong các, những thứ đó đều là của cô!” Băng Tâm vỗ ngực đồng ý ngay.

Hiên Viên Dĩ Mạch và Vẫn đều muốn ngất xỉu, không phải chứ? Thủ lĩnh cứ thế mà bị bán đi sao?!

Cô nàng nào đó cười như gió xuân đi xuống lầu, thấy Lãnh Tử Hàn dựa vào cửa Thanh Phong các, nhìn nàng như cười như không, có vẻ đang chờ câu trả lời của nàng. Ba ngày không gặp Bách Lý Kinh Hồng đôi được nhieu bực như vậy, hình như cũng không thiệt thòi gì!

Tô Cẩm Bình đi tới trước mặt hắn, cười hì hì nói: “Đừng ý!” Nàng không gặp hắn, nhưng hắn có thể tới gặp nàng mà, đúng không?

Nàng đi cùng Lãnh Tử Hàn về phủ Tề quốc công!

Nhìn theo bóng họ, Băng Tâm hít sâu một hơi, nghĩ đến chuyện chủ nhân vừa phân phó, nàng ta lại hơi nhức đầu, cuối cùng nàng ta vẫn để cả mình và Thanh Phong các bị cuốn vào trận chiến của triêu đình.

“Băng Tâm tử, xin lỗi tử, đầu do lỗi của muội!” Mộng Trầm Tịch cúi đầu, đáng vẻ áy náy.

“Không sao, cũng không nói rõ được là phúc hay họa, hơn nữa...” Nói xong nàng ta lại cười thô bỉ.

Phượng Ca và Mộng Trầm Tịch đầu ngạc nhiên: “Hơn nữa gì ạ?” Sao Băng Tâm tử lại nở nụ cười thô bỉ như thế?

“Không nói cho các muội biết!”

“...”

...

Khi Hủy bẩm báo lại chuyện hôm nay cho Bách Lý Kinh Hồng, cơn giận trên người hắn mới tan đi một chút. Thì ra là có chuyện phải giải quyết, không phải đi chơi cùng Lãnh Tử Hàn!

Ban đêm, hắn lên vào phủ Tề quốc công, đến trước cửa phòng Tô Cẩm Bình, đang định đẩy cửa lại nghe thấy một luồng chướng phong sắc bén đánh ập tới. Hắn vung tay áo, đẩy ngược luồng chướng kia về, quay đầu sang nhìn, quả nhiên là Lãnh Tử Hàn!

“Hơn nửa đêm Tam hoàng tử điện hạ lại không ngủ được, tới đây làm gì?” Lãnh Tử Hàn dựa vào tường, nhìn hấn, sắc mặt không tốt lắm.

Giọng nói thanh lãnh vang lên: “Liên quan gì đến ngươi?” Ánh mắt sáng như trăng hiện lên sát ý rõ rệt.

“Không liên quan gì tới ta, nhưng chỉ cần ta hô lên, Tam hoàng tử sẽ phải gánh đại danh hái hoa tặc, có vẻ không hay lắm đâu?!” Hấn ta không tin Bách Lý Kinh Hồng có thể không cần đến thanh danh của mình, dù đã có hôn ước, cũng không nên đến chơi lúc nửa đêm, để truy ền ra ngoài, chắc chắn hấn ta sẽ vô duyên với ngôi vị Hoàng đế.

Có đi ầu, Bách Lý Kinh Hồng nghĩ cũng đúng, nếu có người đến thật, sẽ tổn hại thanh danh của nàng. Hấn lãnh đạm nhìn Lãnh Tử Hàn một lúc lâu, đôi môi mỏng khẽ mở: “Lãnh Tử Hàn, ngươi cho rằng ở đây thì có thể thắng được ta sao?”

Lãnh Tử Hàn không đáp, chỉ nhún vai: “Dù sao, so với Hoàng tử điện hạ, tại hạ cũng có cơ hội ‘gần quan được ban lộc’ hơn!”

Trong mắt thoáng hiện lên tia sáng lạnh, ngay sau đó, một kế hoạch thành hình trong đầu hấn. Hấn nhìn Lãnh Tử Hàn, chậm rãi nói: “Gần quan được ban lộc à?! Ngươi cho rằng chỉ mình ngươi biết sao?” Dứt lời liền quay người rời đi.

Lãnh Tử Hàn chăm chú nhìn bóng lưng của hấn, người này lại có ý đồ gì?!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 13.1

Nghe tiếng nói ngoài cửa, trong lòng Tô Cẩm Bình vô cùng rối rắm, thật ra nàng có thể chạy ra ngoài nói đỡ cho tên kia, nhưng nhớ tới điếu kiện mình đã đồng ý với Lãnh Tử Hàn vì bạc, nên chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi trong phòng mình, buồm bực vẽ vòng tròn.

Linh nhi và Dĩ Mạch đều lắc đầu chán nản, cô nương thật sự rất... Ôi! Chẳng lẽ đối với nàng, ngoài bạc ra sẽ chẳng có gì khác sao?

Khi Bách Lý Kinh Hồng quay về phủ Tam hoàng tử, chúng ám vệ đều ngạc nhiên, sao lại về nhanh thế? Sẽ không phát hỏa nữa chứ? Điện hạ phát hỏa, không phải là lửa công khai, mà là lửa ngầm, nên mới khiến người khác cảm thấy vô cùng thâm trầm, cực kỳ sợ hãi. Nhưng, kỳ lạ là, Bách Lý Kinh Hồng về xong, sắc mặt vẫn lãnh đạm, hình như không hề tức giận chút nào cả, chỉ chậm rãi bước, thông thả đi vào thư phòng của mình như bình thường.

Nhìn bóng lưng hắn, Phong cảm thấy da đầu tê rần: “Huynh nghĩ điện hạ làm sao vậy? Lẽ ra phải vô cùng tức giận quay về chứ?”

Tu nghĩ một lúc lâu, kết luận: “Chắc điện hạ tức đến chết lặng rồi!”

Diệt lừm hai người một cái, đi vào thư phòng theo Bách Lý Kinh Hồng. Sao thế được, dáng vẻ của điện hạ, chắc chắn là nghĩ ra đối sách rồi! Thấy Diệt đi vào, hai người bọn họ cũng vào theo: “Điện hạ, ngài đã có cách rồi sao?” Ngài mau mau hạ lệnh đi, lần trước đánh nhau ngang tay với bốn đại hộ pháp Ma Giáo, nhưng đối với bọn họ mà nói, ngang tay đã

là một sự nhục nhã! Vì thế, hiện giờ bọn họ vô cùng mong chờ điện hạ nhà mình có diệu kế tuyệt hảo để hạ gục trực diện Lãnh Tử Hàn!

“Phóng hỏa!” Hai chữ lạnh tanh, trong giọng điệu còn có chút đắc ý. Trên đời này, không có chuyện gì có thể ngăn cản được Bách Lý Kinh Hồng hẳn, gần quan được ban lộc à, chẳng lẽ trong thiên hạ này chỉ mình Lãnh Tử Hàn hẳn biết sao?

“Đạ? Phóng Hỏa ạ? Thiêu chết Lãnh Tử Hàn sao?” Phong còn chưa kịp hiểu ra.

Bách Lý Kinh Hồng nghe vậy liền quay sang thờ ơ nhìn hẳn ta, trong mắt còn có chút ghét bỏ không dễ phát hiện ra, đúng thế, là ghét, ghét sự thiếu thông minh của hẳn ta: “Nếu như, đốt tới phòng của nàng thì làm sao?”

“Vậy ngài định?” Không đốt phòng Lãnh Tử Hàn, chẳng lẽ tự đốt nhà bọn họ sao?

Có đi ầu...

“Đốt phủ Tam hoàng tử.” Hẳn nhẹ nhàng nói.

“Cái gì cơ?!” Cầm mọi người đều rơi xuống đất, không phải điện hạ giận đến phát điên rồi chứ? Vì sao đang yên đang lành lại tự đốt nhà mình?

“Làm theo bản cung nói!” Hẳn thản nhiên phân phó, sau đó sai Hủy thu dọn mấy thứ quan trọng trong thư phòng, rồi đi ra ngoài trước.

Mấy đại ám vệ giật giật khóe môi, tuy cảm thấy vô cùng hoang đường, nhưng cũng đành nghe lệnh. Diệt vận chuyển hết những thứ đáng giá trong phủ Hoàng tử đến Dạ Mạc sơn trang, sau đó châm lửa trong viện của mình! Lửa bốc lên, chẳng bao lâu sau liền nhuộm đỏ nửa bầu trời đêm. Mấy ám vệ đứng cạnh nhau, nhìn ngọn lửa bốc tận trời, một lúc lâu sau cũng không nghĩ ra điện hạ đang tính toán gì.

Mặt Phong đờ đẫn: “Các huynh thấy, đốt phủ Hoàng tử rồi, chúng ta sẽ ngủ ở đâu?”

“Ha ha, chuyện này không phải rất đơn giản sao? Vừa rồi khi thu dọn đồ đạc, ta đã quấn chăn đệm của mình ra rồi, lát nữa chúng ta trải ra đất ngủ!” Diệt nói.

Tu quát to: “Khốn kiếp! Sao huynh quấn chăn đệm theo mà không bảo ta với? Huynh có chăn đệm còn trải ra đất được, ta thì ngủ ở đâu?”

Hủy vẫn im lặng từ nãy đến giờ, nhanh chóng phân tích mấy lời điện hạ nói hôm nay, thêm câu hỏi của Phong ban nãy, trong đầu hẳn ta đã có câu trả lời. Nghĩ xong, hẳn ta ôm kiếm trong tay mình, quay người đi.

Diệt nhìn theo bóng lưng của hẳn ta, nói: “Thủ lĩnh, có phải huynh biết điện hạ tính toán gì rồi không?”

Hẳn ta dừng bước, đầu không quay lại, đáp: “Phủ Hoàng tử cháy rồi, điện hạ sẽ ở đâu?”

“Dạ Mạc sơn trang!” Tu ngốc nghếch nói, nói xong, chính hẳn ta cũng cảm thấy câu nói của mình ngu đến cùng cực, điện hạ đốt một căn nhà của chính mình rồi đi ở căn nhà khác, không phải là có bệnh sao?

Nhưng Diệt lại sáng suốt hơn, lập tức phản ứng: “Chẳng lẽ điện hạ muốn... Nhưng nếu thế, có phải là rất...” không biết xấu hổ sao?

Phong cũng hiểu ra, hít sâu một hơi, vỗ vai huynh đệ của mình, nói: “So với nương tử, thể diện có là gì chứ!”

Lúc này, giọng nói lạnh băng của Hủy vang lên: “Không đơn giản như các đệ nghĩ!” Kế này của điện hạ, mục đích tưởng như chỉ có một, nhưng hẳn ta theo điện hạ lâu như vậy, đương nhiên biết tính cách của điện hạ, tâm tư ngài ấy trước giờ đều ngoắt ngoéo đến mười tám vòng, kế này kết hợp với kế kia, trong xử lý công việc cũng vậy, nếu mất đi hạt vừng thì cũng phải kiếm về quả dưa hấu, vì thế... tuyệt đối không thể đơn giản như

vậy! Nếu hấn ta đoán không nhầm, điện hạ còn có một ý nghĩ khác trong đầu...

“Không đơn giản như vậy?” Đã phức tạp thế rồi còn đơn giản gì nữa? Có phải tâm tư điện hạ quá thâm sâu rồi không?

“Thủ lĩnh, huynh nghĩ điện hạ còn có ý gì nữa?”

“Tự nghĩ đi.” Hấn ta để lại ba chữ rồi đi thẳng, không quay đầu lại.

Tự nghĩ à? Ba người run khóc miệng nhìn theo bóng lưng hấn ta...

Nửa canh giờ sau, Phong nhìn phủ Hoàng tử đã bị thiêu cháy gần hết, nói: “Tâm tư của điện hạ thật khó đoán!”

“Tâm tư của thủ lĩnh có thể đoán được tâm tư của điện hạ cũng rất khó đoán!” Diệt cảm thán.

Tu kết luận: “Thế nên huynh ấy mới là thủ lĩnh!” Chúng ta có phải đâu.

“Đừng vội, ngày mai sẽ biết ngay thôi!” Diệt an ủi huynh đệ và chính mình như thế.

...

Sáng sớm hôm sau, khắp kinh thành đều biết phủ Tam hoàng tử gặp hỏa hoạn, có thể nói là bốc ngùn ngụt lên tận trời, không còn một cọng cỏ nào. Ngọn lửa nhuộm đỏ nửa bầu trời, cho đến tận lúc Kinh triệu phủ doãn dẫn người tới cứu hỏa mới không hại đến các nhà xung quanh! Nhưng đến hừng đông, cả phủ Tam hoàng tử đã bị cháy sạch sẽ!

Kinh triệu phủ doãn vô cùng xấu hổ, đứng trước mặt Bách Lý Kinh Hồng: “Điện hạ, hạ quan bất tài, xin điện hạ thứ tội!”

“Về đi.” Hấn nhẹ nhàng nói, nhìn phủ Hoàng tử trước mặt mình bị cháy thành đống gạch vụn, trong mắt hấn lại thoáng có ý cười, khiến Kinh triệu phủ doãn đứng bên cạnh còn nghĩ mình hoa mắt. Làm gì có ai còn lộ ra được sắc mặt cao hứng khi nhà mình bị đốt cháy như thế chứ? Nhưng dù

thế nào, đây cũng không phải chuyện mình có thể nói nhiều, nên ông khẽ gạt đầu rồi quay về.

Khi Tô Cẩm Bình nghe được tin này, Bách Lý Kinh Hồng đã đến tận cửa. Tề quốc công phái người đến mời nàng ra ngoài, nàng liền vội vội vàng vàng đi ra. Vừa tới cửa, có người đã đứng dựa vào bức tường bên cạnh cửa chờ sẵn, hiển nhiên là Lãnh Tử Hàn. Đôi mắt đen láy như giấu tia sáng lạnh: “Tiểu Cẩm, hôm qua nàng nhận lời với ta thế nào?”

“Hôm qua ta có nhận lời gì sao?” Tô Cẩm Bình giả ngu.

Lãnh Tử Hàn bó tay: “Ta đã đổi hết bạc thành ngân phiếu tặng cho nàng, nàng muốn đổi ý sao?” Hắn không ngờ nha đầu này hôm nay lại thất hứa với hắn.

“Đâu có đổi ý, ta đã nhận lời huynh sẽ không gặp chàng ba ngày. Nhưng đâu có quy định rõ là ba ngày nào. Hôm qua là một ngày rồi, còn hai ngày nữa sau này từ từ sắp xếp đi!” Tô Cẩm Bình cười vô cùng gian trá.

Khuôn mặt quyền rũ phóng đãng của Lãnh Tử Hàn nhất thời cứng lại, trong đầu xuất hiện hai chữ rất to — gian thương! Nếu nha đầu này mà đi kinh doanh, chắc chắn sẽ thành gian thương!!!

“Được rồi, ta ra ngoài trước đây!” Tô Cẩm Bình nói rồi vòng qua người hắn ta, đi về phía chính sảnh. Đêm qua phủ Tam hoàng tử bị cháy, không biết hắn có sao không.

Ánh mắt Lãnh Tử Hàn càng lạnh hơn, ngừng một chút rồi đi cùng Tô Cẩm Bình. Tuy là tức giận, nhưng cũng không thể để Bách Lý Kinh Hồng chiếm lợi thế được! Cứ đứng đây không phải là tự tạo cơ hội cho đối phương sao?

Vào chính sảnh, nhìn người đang ngồi thưởng thức trà không có vẻ gì không ổn, cũng không có dấu hiệu bị thương, sự lo lắng trong lòng Tô Cẩm Bình mới vơi đi. Mà lúc này, Tề quốc công và Bách Lý Kinh Hồng đã bàn bạc xong xuôi, vừa nhìn thấy Tô Cẩm Bình liền cười nói: “Cẩm nhi, cháu đến đúng lúc lắm, phủ Tam hoàng tử bị cháy rồi, hiện giờ điện hạ không có

chỗ ở, lại nói, hôn sự của hai cháu đã được định đoạt, nơi này cũng coi như nhà thông gia của Tam hoàng tử, vì thế, ta thu xếp để Tam hoàng tử ở cạnh phòng cháu!”

Nói xong, trong lòng Tề quốc công cũng thầm toát mồ hôi, làm gì có Hoàng tử nào đến ở nhờ nhà thần tử đâu chứ, thậm chí từ xưa đến nay cũng chưa bao giờ có chuyện Hoàng tử đến ở nhờ nhà nhạc phụ, thế mà giờ một vị Hoàng tử lại đến ở nhờ nhà cữu cữu của vị hôn thê, ngay cả ông cũng thấy hoang đường. Nhưng người ta là Hoàng tử một nước đã đề nghị với mình như vậy, ông làm sao nở từ chối chứ?

“Cái gì ạ?” Không nhận chứ? Một Lãnh Tử Hàn ở ngay bên cạnh đã đủ phiên nàng lắm rồi, giờ người này cũng tới nữa, sau này bọn họ có đánh nhau mỗi ngày hay không thì chỉ có trời mới biết được! Hơn nữa, hai người này đánh nhau đâu phải là đơn đầu đầu, mà là quần áo, sức phá hoại cực kỳ kinh khủng!

“Nếu Cẩm nhi không muốn cũng không sao. Bản cung tới khách điểm ở là được.” Hắn nhẹ nhàng liếc nhìn nàng một cái, trong đáy mắt toát ra vẻ tủi thân, làm như không cố ý muốn để Tô Cẩm Bình nhìn thấy, thoát nhìn y như một chú chó nhỏ bị bỏ rơi ngoài đường, vô cùng đáng thương.

Vì thế, Tô Cẩm Bình lại rất không tiến bộ, bị xúc động bởi ánh mắt của hắn, đang định lên tiếng thu lại lời nói của mình, giọng nói từ tính của Lãnh Tử Hàn đã vang lên: “Ý này của Tam hoàng tử cũng không tồi, nên đi khách điểm ở thì hơn, dù sao ở nơi này có nhiều chuyện không tiện, cũng ảnh hưởng không nhỏ tới khuê danh của tiểu Cẩm. Nếu kinh tế của Tam hoàng tử hơi khó khăn, tại hạ tình nguyện xuất tiền mua một tòa nhà ở ngoài cho điện hạ, cũng tránh để người khác lời qua tiếng lại!”

Hôm nay vừa nghe nói phủ Tam hoàng tử bị cháy, hắn ta mới hiểu rõ hoàn toàn câu nói mà tối hôm qua Bách Lý Kinh Hằng nói là có ý gì, gần quan được ban lộc, hắn cũng biết?! Thế nên liền chạy về tự đốt nhà mình, rồi mặt dày mày dạn chạy tới xin ở nhờ sao? Vậy mà hắn cũng nghĩ ra được, không hổ là người làm chính trị, trong lòng ngoắt ngoéo tới tí tí vòng, người bình thường hoàn toàn không hiểu nổi!

Hắn ta vừa nói vậy, không khí như đông cứng lại. Bách Lý Kinh Hằng lãnh đạm đáp: “Chẳng lẽ, các hạ nghĩ bản cung không có một chút bạc đó sao?”

“Nếu đã vậy, điện hạ hẳn là nên...” tự mình ra mua nhà mà ở, chạy tới đây làm gì?

Nhưng đúng lúc này, lão phu nhân bước tới, người còn chưa xuất hiện, giọng nói đã vang lên: “Nghe nói Tam hoàng tử điện hạ tới à?” Giọng nói chứa đầy vẻ mừng rỡ.

“Vâng ạ, mẫu thân!” Tề quốc công đứng dậy đáp.

“Vân vương phi.” Hắn nhẹ nhàng lên tiếng như chào hỏi, nhưng vẫn hơi bất mãn với người này. Hắn vẫn chưa quên chuyện đối phương muốn tác hợp Cẩm nhi với Bách Lý Nghị đâu.

Lão phu nhân lại không để ý nhiều như vậy, chỉ cười nói: “Đúng là bậy thật, nhà đang yên đang lành sao lại chấy chửi, nếu điện hạ không chê thì cứ ở lại đây đi, hơn nữa, hôn kỳ của ngài và Cẩm nhi cũng sắp tới rồi, bõ đắp tình cảm nhiều nhiều một chút cũng tốt hơn. Có đi đâu chỉ sợ không tránh khỏi lời ong tiếng ve bên ngoài...”

“Mẫu thân, người của Vân gia ta từ xưa đến nay luôn làm việc đàng hoàng chính trực, sao phải sợ người ta đặt đi đâu nói này nói kia. Hơn nữa, hôn sự của Cẩm nhi và Tam hoàng tử đã được ấn định rồi, ai muốn nói cứ để họ nói, chỉ cần họ dám quyết tâm đối đầu với Vân gia ta đến cùng!” Tề quốc công là một người con hiếu thảo đúng tiêu chuẩn, cũng là người có tính cách rất cứng rắn, cực kỳ bao che khuyết điểm, không chấp nhận người khác đặt đi đâu nói xấu phủ Tề quốc công.

Lão phu nhân nghe vậy cũng gật đầu: “Nói rất đúng, người của phủ Tề quốc công ta từ trước đến giờ vốn quang minh lỗi lạc, sao phải sợ người ta nói bóng nói gió chứ!” Trừ con bé Tử Y không nên thân kia, cùng với con bé Vân Lam để người ngoài mê hoặc, những người khác đều chưa từng gây chuyện gì bên ngoài.

Tô Cẩm Bình ngậm miệng, đứng bên cạnh chờ kết luận cuối cùng của họ. Thật ra nàng rất hiểu, tuy lão phu nhân đối xử với nàng không tởi, nhưng trong nhà này, những chuyện lớn giống như vậy thì tạm thời bà không có quyền quyết định.

Đột nhiên, Lãnh Tử Hàn lại lên tiếng: “Đúng vậy, làm bậy kiêu gì mà đang yên đang lành, người ta không đốt ở đâu lại chạy đến đốt phủ Tam hoàng tử chứ?!” Giọng nói mang đầy vẻ công kích vang lên, trong đó chứa đầy sự châm chọc và vô cùng khinh bỉ của hắn ta dành cho Bách Lý Kinh Hồng, người đàn ông này thật sự quá đê tiện, bụng dạ lại đen tối tới cùng cực.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 13.2

“Vấn đề này, chẳng lẽ các hạ không biết rõ sao?” Hấn thần nhiên hỏi lại, trong đáy mắt thoáng xuất hiện nụ cười không dễ phát hiện ra, nhìn Lãnh Tử Hàn chăm chăm.

Lời này có hai ý, ý thứ nhất, chính là đem qua Bách Lý Kinh Hồng đã nói với Lãnh Tử Hàn rằng mình cũng sẽ tới đây ở, vì thế vấn đề này hấn Lãnh Tử Hàn phải hiểu rõ. Mà ý thứ hai à... là ngang nhiên đổ vấy cho Lãnh Tử Hàn đốt nhà mình để Tô Cẩm Bình biết!!!

Quả nhiên, vừa nghe hấn nói vậy, ánh mắt nghi hoặc của Tô Cẩm Bình liền quét về phía Lãnh Tử Hàn, hai người này vừa gặp nhau đã đánh đến chết đi sống lại, nói chuyện cũng chầm chầm chọc chọc khắp nơi, chẳng lẽ chuyện này đúng là chuyện tốt do Lãnh Tử Hàn làm sao?

Lãnh Tử Hàn ức chế!!! Làm giáo chủ ma giáo bao nhiêu năm nay, tới bây giờ đều là hấn ta hãm hại người khác, đã bao giờ bị người khác hãm hại đâu, nhìn ánh mắt của Tô Cẩm Bình, hấn ta chỉ cảm thấy cơn giận bốc lên tận trời: “Tam hoàng tử điện hạ, đều là đàn ông cả, việc gì phải nói bóng nói gió đặt đi đâu nói xấu tại hạ?”

“Ta có sao?” Hấn thần nhiên đáp lại, trên mặt đầy vẻ thờ ơ không bận tâm.

Lần này Lãnh Tử Hàn suyết thì tức đến nghẹn thở, hóa ra bây giờ người ta còn chơi trò giả ngu cho qua chuyện nữa, Bách Lý Kinh Hồng hấn coi như chỉ có ý đầu tiên, tức là chính mình biết rõ việc này từ đầu tới cuối, nhưng hấn lại thành công trong việc khiến tiểu Cẩm nghĩ rằng việc này là

do hấn ta làm! Đấy, ánh mắt hoài nghi và không vui của Tô Cẩm Bình đã hướng về phía hấn ta rồi đấy. Nhưng hấn ta còn có thể nói gì được? Hấn ta có thể nói rằng Bách Lý Kinh Hồng nói sai sao? Đúng là hấn ta biết chuyện gì xảy ra, nhưng mà... Trong khoảnh khắc, hấn ta bỗng kích động đến mức muốn chửi bậy!!! Nhìn người đàn ông như tiên giáng trần cách xa trần thế đang ngồi không xa kia, hấn ta thật sự không thể tưởng tượng được vì sao một người có bên ngoài như vậy lại có thể có bụng dạ đen tối như thế! Hấn ta nghiêng rặng nghiêng lợi cười lạnh một tiếng: “Tam Hoàng tử đại tài, tại hạ bái phục!”

Giờ thì đến kẻ ngốc cũng cảm nhận được mùi thuốc nổ giữa hai người này, lão phu nhân và Tề quốc công nhìn hai bên, thật sự không rõ vì sao hai người này phải tranh cãi gay gắt như vậy, về lý thuyết mà nói, quan hệ của em rể và anh vợ cũng đâu phải là khó xử lý đâu, nhưng tình hình giương cung bạt kiếm thế này là sao?!

Giọng nói kinh ngạc của lão phu nhân vang lên: “Không phải hai người là hảo hữu tri kỷ à? Sao nói chuyện cứ công kích nhau vậy, bà già ta nghe cũng thấy không quen!”

Hảo hữu tri kỷ?! Nghe câu này, trong mắt hai người đàn ông đầu bùng lên ngọn lửa không nhỏ, hai người bọn họ giống hảo hữu tri kỷ chỗ nào? Lúc này Tô Cẩm Bình mới ngại ngùng nói: “Ngoại tổ mẫu, bà không biết rồi, tính cách của hai người bọn họ là vậy đấy ạ, bình thường nói chuyện cũng quen như thế rồi, đây là cách quan hệ đặc biệt của họ ạ!” Vừa nói nàng vừa nháy mắt với hai người kia, trong mắt đầy vẻ uy hiếp.

“À, vậy sao?” Lão phu nhân vẫn hơi hoài nghi.

Hai người nhận được ánh mắt ra hiệu của Tô Cẩm Bình, thẫn thờ lạnh trong lòng rồi gật đầu với lão phu nhân: “Đúng thế ạ.”

“Thì ra là vậy, ta đã nghĩ mà, sau nhìn không giống hảo hữu tri kỷ chút nào, ngược lại còn như kẻ thù ấy! Có đi đâu, nếu hai người các cháu đã là hảo hữu tri kỷ, người ngoài có nói gì thì chúng ta cũng có thể nói là Tam hoàng tử điện hạ đến ở tạm nhà của hảo hữu, cách nói này cũng được phải không?” Nói xong, lão phu nhân cũng cảm thấy sự lo lắng tan đi một chút.

Vì thế, chuyện này cứ được quyết định như vậy! Mà cũng đến lúc này, Phong và Tu theo điện hạ tới đây mới hiểu được lời nói của thủ lĩnh tối hôm qua có ý gì, mục đích đầu tiên là muốn vào phủ ở, không thể để Lãnh Tử Hàn chiếm chút ưu thế nào! Mục đích thứ hai là mượn việc phóng hỏa phủ Tam hoàng tử để giá họa cho Lãnh Tử Hàn, vừa nói qua nói lại một hai câu, ánh mắt nghi hoặc không thiện cảm của Hoàng tử phi đã thường xuyên đảo về phía Lãnh Tử Hàn rồi, khiến bọn họ không thể không than thở trong lòng, hay cho một chiêu giết người không thấy máu!

Không bao lâu sau, lão phu nhân lại nói tiếp: “Mãi bàn chuyện mà quên cả giờ cơm, đi thôi, chúng ta đi ăn cơm, Tam hoàng tử phải chịu thiệt thòi dùng cơm cùng chúng ta rồi!” Bình thường Tô Cẩm Bình đều ăn cơm trong phòng mình, nhưng lúc nào lão phu nhân cao hứng cũng sẽ gọi mọi người trong nhà cùng ăn cơm.

“Người một nhà, không cần khách sáo!” Hẩn nhẹ nhàng nói bảy chữ này, trên mặt vẫn không có chút cảm xúc nào, nhưng lại khiến lão phu nhân và Tề quốc công thoáng liếc nhìn nhau, trong mắt hai người đều mang theo ý cười. Xem ra Tam hoàng tử vô cùng thích Cẩm nhi, làm gì có ai trong hoàng tộc cưới cháu gái ngoại của thân tử mà gọi thân tử là người một nhà chứ? Điêu này hiển nhiên đã làm bọn họ rất vui mừng, cũng cảm thấy thân thiện hơn với Bách Lý Kinh Hồng không ít.

Lãnh Tử Hàn đứng bên cạnh hừ lạnh một tiếng, vô cùng khinh bỉ, ánh mắt trào phúng cũng chưa từng rời khỏi người tên tiểu nhân đệ tiện kia!

Tề quốc công cũng như vừa bị kinh ngạc, nói: “Điện hạ coi trọng, chúng ta đi ăn cơm thôi, mời điện hạ!” Dứt lời, ông liền đưa mọi người đi về phía phòng khách.

Mọi người trong nhà chia ra mấy bàn ăn. Một bên là lão phu nhân, Tề quốc công, Trần thị, cùng hai vị cữu cữu, cữu mẫu của Tô Cẩm Bình, bên kia là nhóm các thiếu gia và tiểu thư.

Có đi đâu, ở trong nhà, Tô Cẩm Bình được lão phu nhân đặc biệt sủng ái, nên mới được ngồi cùng bàn với lão phu nhân, đương nhiên Lãnh Tử Hàn cũng vậy. Thân phận của Tam hoàng tử cao quý, vốn phải ngồi riêng một

bàn đê Tề quốc công hầu chuyện, nhưng Tề quốc công còn chưa kịp nói gì, hần đã đi tới ng ỗ xuống bên cạnh Tô Cẩm Bình, Lãnh Tử Hàn cũng không khách khí, ng ỗ xuống phía bên kia của Tô Cẩm Bình.

Vì vậy, sau khi Tô Cẩm Bình an vị, khoe môi nàng run lên, liếc mắt nhìn hai người bên cạnh mình, nhất thời cảm thấy da đầu như tê dại, không phải vì lý do gì khác, mà chỉ lo là hai người này ăn uống một h ỗ không hợp mắt lại quyết sống mái với nhau, mình ng ỗ giữa bọn họ, rất có khả năng sẽ trở thành vật hy sinh trong trận chiến của họ!

Các cô nương Vân gia đầu thường quay đầu sang nhìn lên hai người kia. Tuy Tam hoàng tử đã có hôn ước với Thượng Quan Cẩm, nhưng các nàng cũng có thể trở thành trác phi. Mà Thượng Quan Hàn là biểu huynh của các nàng, không chỉ xuất sắc tuyệt trần, lại chưa vợ, làm sao trong lòng các nàng có thể không nảy m ần xuân cơ chứ? Có đi ầu, nhìn cả nửa ngày cũng không thấy hai người kia liếc mắt nhìn mình lấy một cái, tất cả đầu hơi chán nản. Vân Tử Y hôm nay lại ngoan ngoãn lạ thường, cúi đầu ăn cơm, không biết đang nghĩ gì.

Mọi người ăn uống, Lãnh Tử Hàn cứ chút chút lại gấp thức ăn cho Tô Cẩm Bình, diễn vai diễn “ca ca tốt” một cách cực kỳ hoàn hảo, lão phu nhân nhìn thấy cũng rất vui mừng.

Còn Bách Lý Kinh H ồng, vì tính cách vốn đạ m ạc nên mãi cũng chẳng có hành động gì, chỉ lẳng lạng ăn cơm của mình, phong thái vô cùng tao nhã. Hần liếc nhìn thấy Lãnh Tử Hàn liên tục gấp đ ờ ăn cho Tô Cẩm Bình, ban đầu Tô Cẩm Bình khẽ nhú m ày, cuối cùng cũng đầu ăn hết, đôi mắt sáng đẹp bất giác bùng lên ngọn lửa không dễ phát hiện ra.

Dương nhiên Tô Cẩm Bình có thể cảm nhận được ánh mắt không tốt của người nào đó, nhưng hiện giờ Lãnh Tử Hàn đang dùng thân phận ca ca để gấp thức ăn cho nàng, nàng cũng không thể không ăn được, đúng không? Đang nghĩ ngợi, Lãnh Tử Hàn lại gấp cho nàng một miếng thịt bò nữa. Rốt cuộc người nào đó đang tằm trong hũ dấm chua cũng không thể chịu được nữa, li ền đưa đũa ra, gấp miếng thịt bò trong bát Tô Cẩm Bình

vứt sang một bên, sau đó, dưới ánh mắt tức giận của Lãnh Tử Hàn, hần thản nhiên nói mấy chữ: “Ăn thịt bò nhiều, nóng.”

Hần vừa dứt lời, Lãnh Tử Hàn lại bật cười, sau đó gấp một gấp rau vào bát Tô Cẩm Bình, Bách Lý Kinh Hồng lại không thèm để tâm, đưa đũa mình sang gấp ra, vứt sang bên cạnh: “Không có dinh dưỡng.”

Một giọt mồ hôi lớn chảy xuống trán Tô Cẩm Bình, hai người này... khụ khụ!

Lãnh Tử Hàn lại cười lạnh, đôi mắt đen như mực cũng xuất hiện sát ý rất rõ ràng! Nhưng, hần ta kìm nén xuống, lẳng lẳng gấp một miếng cá đặt vào bát Tô Cẩm Bình, Bách Lý Kinh Hồng đang định đưa đũa lại gần, lại bị một đôi đũa khác chặn lại, giọng nói từ tính vang lên: “Không biết Tam hoàng tử điện hạ còn gì chỉ giáo với miếng cá này?”

“Xương, nếu nàng bị hóc, các hạ định làm thế nào?” Nói xong, đũa của hần lại vòng qua đũa của Lãnh Tử Hàn, đối phó với miếng cá kia.

Nghe hần nói vậy, mọi người đều quay sang nhìn nhau, như ý của Tam hoàng tử, có phải là cả bàn thức ăn này không ăn được thứ gì không? Lãnh Tử Hàn tức đến bật cười: “Sao hả? Tam hoàng tử đã không muốn gấp thức ăn cho tiểu Cẩm, còn không cho người khác gấp sao?”

Hần ta vừa dứt lời, bàn tay đang định gấp miếng cá kia ra của Bách Lý Kinh Hồng chợt khựng lại, trong mắt hiện rõ vẻ rối rắm, bảo hần gấp đồ ăn cho nàng, không phải là không muốn, mà là... không quen, thật sự không quen làm mấy chuyện như vậy... Có vẻ Lãnh Tử Hàn đã đoán trước chắc chắn hần không gấp thức ăn cho Tô Cẩm Bình, hơi đắc ý nhìn hần, Bách Lý Kinh Hồng à, không phải luôn ra vẻ thanh cao sao? Lãnh Tử Hàn ta đây sẽ khiến cho hần thanh cao thỏa thích thì thôi, chờ hần thanh cao xong, tiểu Cẩm đã là của mình từ lâu!!!

Nghe đoạn đối thoại khiến người ta ngại ngùng này, nếu không phải vì bụng còn chưa ăn no, thì Tô Cẩm Bình đã ném đũa chạy đi luôn cho xong rồi. Có đi đâu, không thể phủ nhận rằng, nghe câu nói cuối cùng của Lãnh Tử Hàn, trong lòng nàng ít nhiều cũng có chút mất mát, mong chờ cái tên

kiêu ngạo này gấp thức ăn cho mình, thì thà mong mặt trời mọc ở hướng Tây còn thiết thực hơn.

Bách Lý Kinh Hồng trâm mặc một lúc lâu sau, liền rút đũa về, gấp một miếng cá to đặt vào bát mình, khiến Lãnh Tử Hàn suýt phì cười thành tiếng. Nhưng mà, sau khi gọt hết sạch xương cá ra xong, hắn lại gấp đặt vào bát Tô Cẩm Bình. Nhân tiện gấp luôn miếng cá còn xương mà Lãnh Tử Hàn gấp kia vứt ra ngoài, sau đó làm như không có chuyện gì xảy ra, quay đi tiếp tục ăn cơm của mình, thoạt nhìn không có gì kỳ quái, nhưng Tô Cẩm Bình lại tinh mắt phát hiện ra bên tai hắn đỏ lên.

Tô Cẩm Bình ngẩn người nhìn miếng cá trong bát mình, trong đầu hiện lên mấy chữ rất không hợp thời — được sủng ái mà kính sợ!

Lần này đến lượt Lãnh Tử Hàn tức tối, nhưng suy nghĩ mãi cũng chẳng tìm được lý do gì để gấp miếng cá đã gọt hết xương kia ra khỏi bát của Tô Cẩm Bình. Cho đến ngày hôm nay hắn ta mới biết, bản thân mình tự xưng là Giáo chủ Ma Giáo, đại ma đầu thiên hạ đệ nhất, vẫn còn quang minh lỗi lạc đến cỡ nào khi đối đầu với tên tiểu nhân dê tiện mang khuôn mặt thần tiên này!!!

Đang lúc yên lặng, bỗng có hạ nhân tới bẩm báo: “Đại nhân, vài ngày trước sau khi Đại công tử Mộ Dung gia đón thánh chỉ, liền nôn ra máu, phủ Trấn quốc công tìm rất nhiều danh y cũng không có chuyển biến gì, hôm nay nghe nói lại nôn ra một chậu máu rất lớn, nói chưa biết chừng, chỉ e...”

“Đó cũng là quả báo của hắn ta!!!” Lão phu nhân nghiêng răng nói, Mộ Dung Phong và Vân Lam lại gây ra chuyện như vậy, không chỉ ném đi thể diện của riêng Mộ Dung gia hắn ta, mà Vân gia cũng mất hết mặt mũi. Nếu không phải vì lão Nhị không làm quan, thì không biết nha đầu không biết trời cao đất dày Vân Lam kia còn liên lụy Vân gia đến mức nào nữa!

Trần thị khẽ nhú mày: “Mẫu thân, nếu Mộ Dung Phong không qua được hạn này, gả Lam nhi qua đó không phải là lỡ dở con bé sao?”

“Lỡ dở cái gì? Hiện giờ con bé đã là tàn hoa bại liễu rồi, con còn hy vọng có người khác muốn cưới con bé sao? Một cô nương khuê các mà lại không biết giữ gìn như vậy, dù có chết cũng khó tiêu tan được nỗi hận trong lòng ta đây! Cái thứ không biết xấu hổ, gả con bé sang Mộ Dung gia xung hỉ đi, gọi là xung hỉ cũng là coi trọng nó rồi!” Rõ ràng lão phu nhân rất giận dữ.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 13.3

Từ sau khi xảy ra chuyện đó, lão phu nhân nói không muốn nhìn thấy mấy thứ thương phong bại tục, nên Vân Lam vẫn bị nhốt trong phòng mình, trừ mỗi ngày tới quỳ ở từ đường ba canh giờ thì không được đi đâu khác, vì thế hôm nay ăn cơm cũng không có mặt Vân Lam. Cha của Vân Lam ngồi ở chỗ của mình, cúi đầu ăn cơm, không nói một lời, còn Mộ Dung thị đỏ bừng hai mắt, dù sao cũng là con gái của mình, dù có sai trái nhiều hơn nữa, thì bị nói thành thế này trong lòng bà cũng có chút oán giận. Bà ta đặt đũa xuống, nói: “Mẫu thân, con ăn no rồi, cơ thể con không được thoải mái lắm, con lui trước ạ.”

“Ừ!” Hiển nhiên là vì chuyện của Vân Lam nên lão phu nhân cũng chẳng muốn nhìn thấy Mộ Dung thị.

Nghe mấy lời qua lại này, Tô Cẩm Bình thoáng toát mồ hôi lạnh, may mà tối hôm trước bị Lãnh Tử Hàn cắt ngang, nếu không, nàng và tên kiêu ngạo kia mà xảy ra chuyện gì đó, chỉ e lão phu nhân cũng sẽ không hòa nhã gì với nàng. Cẩm cúi ăn một lúc, nàng chợt ngừng đầu nói với Tề quốc công: “Cứu cứu, người nghĩ, nếu các đại phu đều bó tay không có cách nào, liệu mạng của Mộ Dung Phong còn cứu được không?”

“E là phải tìm thần y. Mỗi đại thần y đều có một đệ tử chân truyền, kế thừa y bát của mình, chỉ tiếc là tới thế hệ này, không biết vì sao lão thần y lại chọn Bắc Minh hoàng làm đệ đệ, truyền hết tất cả y học tuyệt thế của mình cho hắn ta. Mà mấy năm trước lão thần y đã qua đời rồi, dù sao Bắc Minh hoàng cũng là Hoàng đế, mời hắn ta cứu người còn khó hơn lên trời. Dù Mộ Dung gia là họ hàng của hắn ta, nhưng ta nghĩ, hắn ta sẽ không hạ

mình tới cứu người. Nếu Bắc Minh hoàng không cứu, vậy thì khó nói, phải chờ xem số mệnh của Mộ Dung Phong thôi.” Tề Quốc công nói hết những gì mình biết ra.

Với sự hiểu biết của Tô Cẩm Bình dành cho tên mỹ nhân rắn rết kia, thì bản thân hẳn ta ghét nhất là những kẻ vô dụng, Mộ Dung Phong bị gài bẫy đến mức đó, còn tự mình tức giận đến ngã bệnh, thì chắc chắn Quân Lâm Uyên còn không thèm liếc nhìn lấy một cái chứ đừng nói là cứu giúp. Vì vậy, trên mặt Tô Cẩm Bình liền nở nụ cười sung sướng, bước thứ hai trong kế hoạch báo thù của mình cũng thành công! Nôn ra máu à, sẽ có lúc cả nhà các người đều nôn ra máu, ngày luyện binh của Cẩm vệ quân kinh thành sắp tới rồi, ngày Mộ Dung gia bị diệt cũng không còn xa.

“Tiểu Cẩm, ăn cơm xong đưa ca ca đi du hồ được không?” Lãnh Tử Hàn quay đầu sang nhìn Tô Cẩm Bình cười.

Vì thế, một ánh mắt lạnh như băng lại quét về phía nàng, cô nàng nào đó nhất thời cảm thấy từng đợt khí lạnh toát tỏa ra, cười gượng nói: “Du hồ à? À ha ha... Mọii không thích du hồ, nếu chết đuối thì không hay đâu!”

Hắn ta nói du hồ, chứ có phải là “bơi” trong hồ đâu???

(Từ ‘du – 游’ vừa có nghĩa là bơi lội, vừa có nghĩa là du ngoạn, dạo chơi)

“Cẩm nhi phải đi đập thanh với ta.” Hắc thân nhiên nói, muốn đập nát ý đồ của Lãnh Tử Hàn từ trong trứng nước.

Sau đó, hẳn nhẹ nhàng đưa mắt nhìn Tô Cẩm Bình, trong đáy mắt còn mang theo vẻ ai oán, vì thế, cô nàng nào đó hoàn toàn không có sức kháng cự với ánh mắt này, liền vừa cặm đũa và cơm, vừa gật đầu.

“Ta cũng muốn đi!” Lãnh Tử Hàn lên tiếng, ánh mắt liếc ngang Bách Lý Kinh Hồng.

Hắn lãnh đạm quay sang nhìn hắn ta, đôi mắt xám bạc như ánh trăng say lòng người mang theo vẻ ghét bỏ, nói: “Bản cung và Cẩm nhi đi đập thanh, các hạ không cảm thấy nếu mình đi theo thì thật quá không tâm lý sao?”

Mọi người trên bàn cơm lại quay sang nhìn nhau, lão phu nhân ho khan một tiếng, cũng cảm thấy Lãnh Tử Hàn đi theo không ổn lắm, đang định lên tiếng, giọng nói của Lãnh Tử Hàn lại vang lên trước: “Cô nam quả nữ ra ngoài du ngoạn cũng không ổn lắm, dù là vợ chồng chưa cưới, cũng cần kiêng dè một chút thì hơn. Tiểu Cẩm còn chưa gả cho Tam hoàng tử, nếu trước khi đại hôn Tam hoàng tử lại bất hạnh gặp phải chuyện bất trắc gì đó, thì sau này tiểu Cẩm thành thân sao được? Vì thế, người làm ca ca như ta đây vẫn nên đi theo thì tốt hơn, tiểu Cẩm còn nhỏ tuổi, lỡ bị người nào đó mê hoặc lại làm ra chuyện gì không hợp lẽ giáo!!!” Hắn ta sẽ cố gắng để Bách Lý Kinh Hồng “gặp chuyện bất trắc” trước đại hôn!!!

“Khụ khụ...” Tề Quốc công ho khan trước, trong lòng cũng thật sự không biết nói gì với cháu ngoại trai của mình, nói cái gì cũng tùy tiện, còn nguy hiểm rửa đối phương gặp chuyện bất trắc ngay trước mặt người ta, không phải là quá đáng sao...

“Bản cung không gây thù chuốc oán với ai, sao lại gặp bất trắc chứ? Ngược lại, các hạ hẳn là nên cẩn thận một chút mới đúng, cuộc đời Cẩm nhi thích nhất là bạc, nếu đại ca bất hạnh qua đời, còn phải tốn tiền lo liệu tang lễ, chắc chắn Cẩm nhi sẽ đau lòng lắm.” Giọng nói lạnh tanh vang lên, trong ngữ điệu chứa đầy đao thương, hắn cũng không hy vọng người đàn ông chướng mắt này sống lâu thêm một ngày nào cả!

Mấy lời này khiến Tô Cẩm Bình không tìm được lý lẽ quay sang nhìn hắn một cái, xem ra hôm nay người này bị chọc tức không nhẹ rồi, hoàn toàn lật ngược lại hình tượng vốn có của hắn!!!

“Khụ khụ khụ...” Giờ thì mọi người trên bàn đều ho khan, lão phu nhân sắc đến đỏ bừng mặt, rốt cuộc hai người này là thế nào? Thật sự là hảo hữu tri kỷ sao? Hảo hữu tri kỷ mà nguy hiểm rửa đối phương như vậy sao?! Khó khăn lắm mới thuận khí được, bà liền lên tiếng: “Hàn nhi nói cũng có lý, cô nam quả nữ xuất môn dễ khiến mọi người đặt điếu nói xấu, hơn nữa

Hàn nhi tới Nam Nhạc chưa bao lâu, cũng nên ra ngoài du ngoạn một chút, vậy thì cùng đi cả đi!”

Lãnh Tử Hàn nghe vậy liền mừng rỡ, gấp thức ăn vào bát lão phu nhân: “Ngoại tổ mẫu, người ăn cái này đi!” Gọi xong một tiếng, hắn ta lại chợt cảm thấy tiếng gọi “ngoại tổ mẫu” này thật ra còn rất gần gũi với Tiêu Cẩm, có cảm giác như cháu rể lại mặt vậy. Vì thế, dưới ánh mắt chăm chú như muốn giết người của người nào đó, Lãnh Tử Hàn lại cao giọng gọi mấy tiếng “Cữu cữu”, “cữu mẫu”, gấp thức ăn cho hết mọi người. Gấp xong, hắn ta còn khiêu khích quay sang nhìn Bách Lý Kinh Hồng một cái.

Sau gáy Tô Cẩm Bình chảy xuống một giọt mồ hôi rất lớn, cúi đầu, cố gắng không để ý đến màn đối chọi gay gắt của hai người họ. Bách Lý Kinh Hồng đặt đũa xuống, lãnh đạm nói: “Ta no rồi”, sau đó đứng dậy đi ra hậu viện.

Vì thế, Tô Cẩm Bình biết lần này lớn chuyện, đang định đứng dậy đi theo hắn, lại nghe Lãnh Tử Hàn nói: “Tiêu Cẩm, quan tâm đến hắn làm cái gì? Hắn no rồi, chúng ta còn chưa no, ăn tiếp đi!”

Lão phu nhân cũng quan tâm nói: “Đúng thế, Cẩm nhi à, cháu đã ăn được mấy miếng đâu, chỉ toàn nói chuyện thôi, ăn no rồi đi tìm Tam hoàng tử sau!”

Vì thế, trong tâm trạng vô cùng dằn vặt, Tô Cẩm Bình vội vàng ăn cho xong, Lãnh Tử Hàn ở bên cạnh khẽ cười nhìn nàng, trận chiến hôm nay quả thật đã chứng minh địa vị của Bách Lý Kinh Hồng trong lòng nàng nặng hơn mình rất nhiều, nhưng mà... vẫn còn nhiều thời gian!!!

Sau khi ăn xong, Tô Cẩm Bình đặt đũa xuống, vội vàng chạy về hậu viện, một cảm giác áy náy tội lỗi nặng nề đậm quanh quẩn trong lòng nàng. Nàng biết trong lòng hắn chắc chắn không thoải mái, nếu đổi lại là nàng, đặt mình vào vị trí của hắn, thì chắc đã phát hỏa từ lâu rồi, thế nên, bây giờ nàng phải nhanh chóng đi an ủi xoa dịu hắn một chút thì hơn.

Bước vào phòng, nàng thấy ngay người kia đang ngồi trong phòng, khẽ nhắm hai mắt như đang dưỡng thần, mà vị chua chua lại tràn ngập khắp cả

căn phòng, hun người ta đến không thể thở nổi.

“Tiểu Hồng Hồng à...” Giọng điệu dõ dành vang lên, khụ khụ... còn có cả phần chột dạ nữa.

Đương nhiên, không có tiếng trả lời.

“Tiểu Hồng Hồng yêu quý?” Không ngừng cố gắng.

Có đi ầu, vẫn không nghe thấy ai đáp lời.

Nàng lê bước đến ng ồi trước mặt hắn, chống cằm nhìn gương mặt tuyệt mỹ của hắn, cắn môi dưới, nói gì cũng không dám, trong lòng như treo đến mười lăm thùng nước, bất an!!!

“Ăn no chưa?” Hắn nhẹ nhàng mở mắt ra nhìn nàng.

Hả... “No... no r ồi!” Đừng nhìn ta bằng ánh mắt này được không, vô cùng khủng hoảng!!!

“Đ ồ ăn hắn gấp, có ngon không?” Lại một câu hỏi nữa, trên mặt không có biểu cảm gì nhưng Tô Cẩm Bình lại cảm thấy nhiệt độ quanh mình giảm thêm vài độ nữa.

Nàng vội lắc đ ầu, nịnh nọt nói: “Chàng gấp ăn ngon hơn!” Ông trời ơi, năm đó khi nàng ám sát tổng thống nước X cũng không căng thẳng thế này, khí chất của người này quá mạnh mẽ, áp lực!!!

Nghe nàng nói vậy, không khí xung quanh mới dịu đi một chút. Trong đôi mắt xám bạc thoáng xuất hiện nụ cười giả hoạt, gọi mấy câu “Ngoại tổ mẫu”, “Cữu cữu”, “Cữu mẫu” đâu phải bản lĩnh gì chứ, nếu Bách Lý Kinh Hồng hắn muốn, hắn cũng có thể gọi như thế được, nhưng sau khi đặt đũa xuống, Cẩm nhi tình nguyện đi theo mới là bản lĩnh của hắn! Như vậy, hiện giờ trong lòng gã đàn ông kia hắn cũng rất chua nhỉ?!

“Đúng r ồi, phủ Tam hoàng tử cháy là thế nào?” Hôm nay trong đại sảnh, nghe hai người họ nói vậy, nàng cảm thấy kỳ dị lạ thường, từ trong ra

ngoài đầu lộ ra vẻ kỳ quái.

Hắn nghe vậy, chỉ khẽ nhắm mắt lại như không muốn nói đến đi đâu gì, nhưng lại vô tình lộ ra lửa giận.

Nhìn dáng vẻ như bùng cháy của hắn, Tô Cẩm Bình đoán: “Chẳng lẽ thật sự do Lãnh Tử Hàn phái người làm sao?”

“Không phải.” Hắn mở mắt ra, sau đó nhẹ nhàng đáp, giọng nói rất khác thường, như có chút uất ức, lại như có chút căm hờn không biết trút vào đâu, thoạt nhìn vô cùng đáng thương.

Vì vậy, Tô Cẩm Bình hung hăng nghiêng rằng: “Quả nhiên là Lãnh Tử Hàn đáng chết kia mà, chẳng lẽ hắn không biết tìên của phủ Tam hoàng tử đầu là tìên của bà đây sao chứ? Hắn đốt biết bao nhiêu bạc của ta thế này!!! Không được, ta phải đi tìm hắn!”

Nàng vừa dứt lời, cổ tay lại bị người ta kéo lại, nhìn nàng nói: “Thật sự không phải mà.” Ánh mắt lại lóe lên một chút.

Ánh mắt này vừa xuất hiện, Bách Lý Kinh Hồng lập tức biến thành người đáng thương có nỗi khổ mà phải nuốt vào lòng, còn Lãnh Tử Hàn chính là đại ma đầu ức hiếp người khác! Điêu này càng làm suy nghĩ muốn tính sổ hắn ta trong đầu Tô Cẩm Bình càng trở nên kiên định hơn: “Không được, ta phải tính sổ với hắn, ta không nuốt trôi cục tức này được!”

“Đừng nói chuyện với hắn, ta không thích!!!” Giọng điệu lãnh đạm, nhưng từ ngữ đầy vẻ ghen tuông! Hơn nữa, không để cho Lãnh Tử Hàn có cơ hội giải thích không phải sẽ tốt hơn sao?

“Được!” Tô Cẩm Bình đồng ý rất dứt khoát, trong mắt bùng lên ngọn lửa, đốt mất bao nhiêu bạc của nàng, Lãnh Tử Hàn, lần này huynh đùa hơi quá rồ!!! Hiện giờ, ngoài việc muốn đánh hắn ta vài cái ra, trong lòng nàng đã không còn muốn nói gì với hắn ta nữa!

Mãi tức giận, nàng lại không nhìn thấy vẻ giảo hoạt thoáng qua trong mắt người nào đó. Hắn đâu có nói sai, đúng không?

Chờ đến khi Tô Cẩm Bình có vẻ bình tĩnh hơn một chút, hắn bỗng nhẹ nhàng nói: “Ta ghen.”

À... “Ta biết!” Chuyện rõ như ban ngày rồi còn nói với nàng làm gì?

Hắn đưa tay kéo nàng vào lòng: “Vì thế, nàng phải b ấi thường.” Sắc mặt không đổi, ánh mắt sáng rực.

“Chàng muốn ta b ấi thường thế nào?” Da đầu hơi run lên.

Một nụ hôn tri ền miên lưu luyến ập tới: “Tiếp tục chuyện... tối hôm trước còn chưa làm xong...”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 14.1

“Chàng chắc chứ?!” Tô Cẩm Bình cười gian xảo nhìn hắn, tuy bên tay vẫn vang vọng tiếng nói của lão phu nhân về chuyện Vân Lam, nhưng nàng cũng không đến mức vì sợ hãi một chuyện gì đó mà không dám làm gì cả. Hơn nữa... chuyện Lãnh Tử Hàn cũng không chỉ mình hắn bực bội, nàng cũng rất buồn bực, âm ỉ thêm vài lần nữa, hắn lại hiểu lầm thêm vài lần nữa, ai biết được hai người bọn họ sẽ biến thành thế nào? Đương nhiên, quan trọng nhất là, ăn người này dường như cũng không tệ lắm.

Nhìn nụ cười này của nàng, đôi môi của hắn bất giác tách rời môi nàng một chút, gần người ra một lát, sắc mặt lộ ra vẻ mất tự nhiên, nhớ đến biểu hiện càn rỡ vừa rồi của mình, hắn hơi hơi xấu hổ, nhưng cũng chỉ một chút thôi, hắn lại bình tĩnh lại, giọng nói lạnh lạnh vang lên: “Chắc chắn.”

“Chắc chắn thì được!!!” Vừa dứt lời, nàng liếc hôn ngược lại hắn, nhiệt tình như lửa, thật ra, có nhiều lý do hơn nữa cũng chỉ là lấy cớ, hôm nay nàng chủ động như vậy, chẳng qua là vì chính bản thân nàng nổi hứng mà thôi!

Nụ hôn kéo dài, từng sợi chỉ bạc lấp lánh sáng kết nối giữa môi hai người, tay nàng ôm lấy cổ hắn, quấn quít trần trọc như cố gắng giành quyền chủ động. Mà hắn cũng chưa từng phản kháng, chỉ lặng lẽ đón nhận, phối hợp, ai trên ai dưới, ai giành thế chủ động, mấy vấn đề này, để sau khi nấu gạo thành cơm rồi tính sau đi, lúc này hắn thực sự không muốn chỉ vì quyền chủ động mà hỏng việc lớn.

Nụ hôn vừa dứt, Tô Cẩm Bình đứng dậy, một tay kéo vạt áo hấn, ném thẳng lên giường không chút thương hoa tiếc ngọc nào, cười tà một tiếng: “Mỹ nhân, hôm nay gia sẽ từ từ thỏa mãn chàng!!!”

Hấn ngẩn ra một chút, đôi môi mỏng cong lên: “Được.”

Nàng bước nhanh vài bước tới, tay móc lên, vạt áo bên hông hấn liền bung ra, nụ cười thô lỗ xuất hiện trên mặt Tô Cẩm Bình, bàn tay trắng nõn nà kéo một cái, làn da màu mật ong lập tức lộ ra trước mắt nàng. Nàng quan sát một hồi, lên tiếng bình luận: “Cơ ngực, qua. Cơ bụng rắn chắc, da như mỡ cừu, sờ rất mịn màng, không t ả!”

Sau gáy hấn thoáng xuất hiện vài vạch đen, nàng đang đánh giá cơ thể của hấn sao? Thấy nàng nhìn mình chằm chằm, ánh mắt lóe lên những tia sáng xanh nhưng lại không có bước tiếp theo, hấn bỗng lên tiếng, chậm rãi phun ra vài từ lạnh tanh như thường: “Sử dụng... cũng không t ả!” Nói xong, hấn hơi nghiêng đầu đi, trên mặt không dấu được sắc h ồng.

“Vậy để ta thử xem!” Nói xong nàng liền áp sát về phía hấn, gặm gặm mút mút trên làn da mịn màng của hấn, còn hấn, y phục bung ra, vai lộ ra một nửa, mái tóc đen xõa xuống ngực, thoáng che đi chút cảnh xuân. Nhưng cũng chính vì dáng vẻ như ẩn như hiện này khiến hấn càng trở nên mê hoặc quyến rũ hơn, cũng càng kích động thú tính trong lòng cô nàng nào đó hơn.

Đôi môi đỏ mọng di chuyển trước ngực hấn, khẽ mút vào, tiếng hấn hít khí lạnh vang lên bên tai nàng, hơi thở cũng càng lúc càng nặng nề hơn.

“Mỹ nhân, muốn không?” Tô Cẩm Bình cười sung sướng.

Nghe câu hỏi này, trong lòng hấn ngượng ngùng đến lạ thường, xấu hổ vì mình vừa hít khí lạnh, mặt cũng d ần đỏ ửng lên, khuôn mặt vốn như ngọc trắng lại bị nhuộm đỏ, đẹp hơn hấn cảnh sắc nhân gian. Hấn lặng lẽ cắn môi dưới một chút, nhìn ánh mắt trêu chọc của nàng vẫn dừng lại trên người mình, lúng túng nói: “Muốn.” Giọng nói nhẹ đến mức gần như không nghe thấy, nói xong, mặt hấn vốn đỏ lại càng đỏ hơn, rục rĩ như lửa, đẹp như rặng mây h ồng.

“Ta không nghe thấy!” Lại nghĩ một đằng nói một nẻo này! Muốn thì nói muốn, còn xấu hổ cứ như đại cô nương lần đầu làm chuyện này ấy, rõ ràng nàng mới nên là đại cô nương thẹn thùng chứ?

Đôi mày đẹp nhíu lại, sắc đỏ trên mặt dần phai đi, đôi mắt sáng nhìn nàng không chớp mắt, trong mắt thoáng hiện lên chút ấm ức, sau đó nhẹ nhàng nói: “Muốn.” Giọng nói lạnh lùng mà kiên định. Sao lại không muốn chứ, hẳn có ý đồ này từ nhiều nhiều ngày trước rồi, nếu lần trước không phải vì Lãnh Tử Hàn phá hỏng thì đã thành công rồi!!!

“Tùy theo ý chàng!” Nói xong, Tô Cẩm Bình liền bắt đầu chuẩn bị đến bước tiếp theo, lại gặm lại cắn, nhưng không ngờ, ngay lúc đó —

“Cốc cốc cốc!” Tiếng gõ cửa vang lên!!!

Vì thế, sắc mặt cô nàng nào đó chợt cứng lại, sắc mặt của người đàn ông nào đó cũng vô cùng khó coi! Cảm giác của hai người lúc này y như có người dội cho một chậu nước lạnh, lạnh đến tận tim phổi!

“Tiểu Cẩm, không phải nói muốn đi đạp thanh sao? Xe ngựa xuất hành cũng đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta đi thôi!” Giọng nói cuồng ngạo của Lãnh Tử Hàn vang lên ngoài cửa.

Bách Lý Kinh Hồng lẳng lẳng cắn chặt răng, nắm đấm cũng bất giác siết chặt lại, lại là tên Lãnh Tử Hàn chết tiệt này!

Tô Cẩm Bình nhìn người vô cùng quyến rũ xiêm y bung ra ở trên giường, rồi lại quay đầu nhìn ra cửa, rồi rầm một lúc lâu liền nói với người bên ngoài: “Huynh đi đi, chúng ta không đi!” Nói xong nàng lại sờ soạng trên lồng ngực trơn mịn của hắn một hồi, miếng thịt béo dâng lên tận miệng rồi, không ăn không phải là rất đáng tiếc sao? Đạp thanh gì chứ? Có gì hay mà đạp?

Lãnh Tử Hàn ở ngoài cửa nghe thấy vậy, lông mày dựng lên, dự cảm không lành chợt dâng lên cuộn cuộn, nhớ đến hình ảnh mà mình nhìn thấy mấy hôm trước ở trong vườn, hắn ta cười lạnh: “Tiểu Cẩm, muội không đi, ta cũng không đi nữa! Hai người đang làm gì vậy?”

“Khụ khụ... chúng ta đang nói chuyện phiếm!” Tô Cẩm Bình trợn mắt nói dối.

Nghe tiếng ho khan gượng gạo này, Lãnh Tử Hàn càng xác định chắc chắn bên trong có vấn đề “Nói chuyện phiếm? Nói gì thế? Ta cũng muốn nghe! Ta vào nhé...”

“Đừng — .” Giọng nói thanh lãnh vang lên, hai gò má ửng hồng, nếu để tình địch nhìn thấy bộ dạng của mình lúc này, sau này hẳn không còn mặt mũi nào mà xuất hiện trước mặt Lãnh Tử Hàn nữa.

Tô Cẩm Bình cũng vội vàng nhảy từ trên giường xuống, chạy thẳng ra cửa, hai tay chặn lại, dùng ánh mắt ra hiệu cho Bách Lý Kinh Hồng mau chỉnh trang lại y phục: “Đợi... đợi chút!”

Cửa bị chặn, Lãnh Tử Hàn không vui hỏi: “Tiểu Cẩm, muội chặn cửa làm gì? Chẳng lẽ hai người đang làm chuyện gì xấu xa sao?”

“Huynh nói vớ vẩn nhiều thế làm gì?” Tô Cẩm Bình nghiêng răng đáp, mẹ kiếp, phá hỏng chuyện tốt của mình, còn đốt nhà tiểu Hồng Hồng, Lãnh Tử Hàn chết băm chết vằm, bà đây không để huynh được yên đâu!!!

Nghe câu nói không thiện cảm của Tô Cẩm Bình, Lãnh Tử Hàn cũng hơi nhú mày, dù có đang làm gì thật bị mình cắt ngang, thì với tính cách của tiểu Cẩm, cũng không đến mức nói với mình mấy lời này mới phải chứ?! Ánh mắt hắn ngưng tụ lại, trong con ngươi đen như mực đây vẻ lạnh lùng, chẳng lẽ tên tiểu nhân đê tiện kia lại nói gì với tiểu Cẩm?!

Không bao lâu sau, y phục của Bách Lý Kinh Hồng đã được sửa sang chỉnh tề lúc này, trong đầu hắn chỉ có một suy nghĩ duy nhất, hơn nữa, ý định vốn có càng ngày càng kiên định hơn... Nhất định hắn phải diệt trừ Lãnh Tử Hàn!!! Nhất định phải làm! Hơn nữa, càng nhanh càng tốt!!!

“Kẹt!”... cửa mở ra, sắc mặt Tô Cẩm Bình cực kỳ xấu, chẳng khác gì vật thể không thể nói rõ tên nào đó ở trong nhà xí, mắt phượng nhìn chằm chằm vào dung nhan như điêu khắc của Lãnh Tử Hàn, chột cười lạnh một

tiếng r ỡ quay đ ầu đi mất, trong mắt ngoài vẻ tức giận ra còn có cả sự thù hằn nữa.

Sự thù hằn rõ rệt này khiến trong lòng Lãnh Tử Hàn căng thẳng, nâng mắt nhìn sang, chạm ngay vào ánh mắt xám bạc, tia lửa trong mắt hai người tóe ra, thiêu đốt let xẹt trên không trung! Ánh mắt Lãnh Tử Hàn như muốn nói: Giỏi cho Bách Lý Kinh H ồng nhà ngươi, quả nhiên hãm hại bản tôn với tiểu Cẩm, đê tiện!

Bách Lý Kinh H ồng lại không hề bị ảnh hưởng chút nào bởi ánh mắt đó, chỉ thờ ơ quay đ ầu đi, sắc mặt như không có chuyện gì, hấn vốn đâu có nói dối câu nào?! Cẩm nhi hỏi có phải Lãnh Tử Hàn phóng hỏa không, hấn cũng nói không phải. Còn về ph ần nàng hiểu như thế nào, đương nhiên chẳng có liên quan gì đến hấn, sao lại nói hấn hãm hại Lãnh Tử Hàn chứ?

Ngay khi hai người đang giương cung bạt kiếm thì Vân Dật và Vân Lãnh Ngưng đi tới, vừa thấy họ liền cười nói: “Nghe tổ mẫu nói mọi người muốn ra ngoài đạp thanh, nếu không ngại thì cho chúng ta đi cùng với, đông người cũng vui hơn!”

Nhìn hai người đ ầy vẻ hào hứng, Tô Cẩm Bình cũng không tiện từ chối họ, lại lờm Lãnh Tử Hàn một cái nữa r ỡ mới bước ra ngoài: “Đi thôi!”

...

Hai chiếc xe ngựa chạy trên đường cái.

Trong xe phía trước là ba người Bách Lý Kinh H ồng, Lãnh Tử Hàn và Vân Dật. Bách Lý Kinh H ồng vốn có bệnh thích sạch sẽ, định đi xe ngựa riêng của mình, nhưng dưới ánh mắt khiêu khích của Lãnh Tử Hàn, hấn vẫn bước lên xe. Vì thế, trong chiếc xe này tràn ngập mùi thuốc nổ.

Lãnh Tử Hàn nghiêng người dựa vào một bên, một chân co lên đặt trên ghế, cánh tay vắt qua đ ầu gối, vạt áo hơi hé mở có thể nhìn thấy làn da màu lúa mạch, tóc đen buông xõa, nụ cười lạnh đ ầy tà tứ vẫn treo trên môi, đôi mắt đen như mực đ ầy ý lạnh, nhìn người đối diện mình.

Còn Bách Lý Kinh Hồng chỉ lẳng lặng ng ỡ đó, một lọn tóc đen buông trước ngực, thường khẽ bay lên theo chuyển động của xe ngựa, dung nhan tuyệt trần đầy mê hoặc, con người xám bạc lãnh đạm nhìn Lãnh Tử Hàn, trên mặt không có chút cảm xúc nào nhưng lại có thể khiến người ta cảm nhận được ngọn lửa đang bùng bùng lên trong người hắn, như muốn thiêu đốt cả đôi phương.

Vân Dật ng ỡ trong xe nhìn hai bên, một giọt mồ hôi lớn chảy xuống sau gáy, rốt cuộc hai người này có chuyện gì? Đang chơi gà sao?! Trong lòng hắn ta cũng hơi hối hận, nếu biết trước là sẽ gặp phải tình huống này, thì hắn ta ở lại trong phủ ngủ một giấc còn tốt hơn bây giờ! Hắn ta ho khan mấy tiếng, muốn giảm bớt bầu không khí căng thẳng trong xe ngựa, nhưng tiếng ho khan của hắn ta dường như không hề có chút ảnh hưởng nào đối với hai người kia, họ vẫn nhìn nhau như vậy, yên tĩnh mà kỳ dị!!!

Trong lòng mỗ Dật bất giác chảy dài hai dòng nước mắt, dù cảm giác t ờn tại của hắn ta có thấp đến đâu, thì cũng không đến mức vô hình chứ?!!!

Ở xe ngựa phía sau, Vân Lãnh Ngưng nhìn Tô Cẩm Bình cười: “Biểu muội, nhìn Tam hoàng tử điện hạ có vẻ rất thích muội!” Tuy thái độ rất lãnh đạm nhưng ai cũng có thể thấy hắn rất quan tâm đến nàng.

Tô Cẩm Bình khẽ cười không đáp, mà trêu ngược lại: “Biểu tỷ và Tứ hoàng tử cũng là một đôi trời sinh mà, nhưng không biết hôn sự là khi nào ạ?” Nếu Vân Lãnh Ngưng gả cho Bách Lý Thần thật, thì phủ Tề quốc công sẽ trở thành hậu thuẫn của Tứ hoàng tử, nàng không tự kỷ đến mức nghĩ rằng một đứa cháu họ vừa tới phủ Tề quốc công vài ngày mà lại quan trọng hơn con gái ruột quý giá như Vân Lãnh Ngưng. Có đi đâu, sau khi mình gả cho Bách Lý Kinh Hồng, chẳng lẽ sẽ đối đầu với phủ Tề quốc công sao? Chuyện đó nàng không hề muốn, cũng không muốn nghĩ đến...

Nghe nàng nói vậy, dường như Vân Lãnh Ngưng hơi trầm xuống, gượng cười nói: “Tứ hoàng tử điện hạ là người của Hoàng gia, chỉ có Hoàng thượng mới có thể quyết định hôn sự cho chàng được, sao đến lượt ta chứ.” Lời nói của phụ thân vẫn còn quanh quẩn bên tai, trước giờ phủ Tề quốc công không nhúng tay vào chuyện tranh đấu của hoàng thất, nên nàng

ấy không thể gả cho Tứ hoàng tử được, nếu không chính là thể hiện rõ lập trường của phủ Tề quốc công, kéo cả Vân gia vào cuộc chiến triêu đình, để nàng ấy sớm từ bỏ tình cảm, phụ thân chắc chắn sẽ nhanh chóng tìm cho nàng ấy một vị hôn phu như ý.

Tô Cẩm Bình khẽ nhú mồm nhưng cũng không nói thêm gì. Nhìn Vân Lãnh Ngưng thế này, có lẽ đã bị cưỡng ép tạo áp lực, đang định khuyên giải vài câu, đã có người vén màn xe lên: “Nhị tiểu thư, biểu tiểu thư, tới rồi ạ!”

Hai người nhìn nhau cười rồi xuống xe ngựa. Vừa ra khỏi xe, nàng lại không hề bất ngờ khi nhìn thấy dáng vẻ như gà chọi của hai người kia. Khóe môi Tô Cẩm Bình giật lên, quay đầu sang chỗ khác.

“Phong cảnh ở đây rất đẹp, Tam hoàng tử, biểu huynh, hay là chúng ta cùng vẽ tranh được không?” Vân Dật cất lời đề xuất.

Lãnh Tử Hàn nhún vai nói: “Vẽ tranh có gì thú vị đâu, ta hứng thú với luận võ hơn, không biết ý Tam hoàng tử điện hạ thế nào?”

“Biểu huynh, để hai người bọn họ đứng đây luận võ đi, chúng ta qua bên kia đi dạo một chút!” Giọng nói trong trẻo của Tô Cẩm Bình vang lên, trong mắt đầy vẻ chán nản.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 14.2

“Ừ, cũng được!” Vân Dật đáp lời rồi đi theo Tô Cẩm Bình và Vân Lãnh Ngưng.

Hai người đàn ông đang nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nhau đều ngần người, ánh mắt không vui liếc nhìn phía đó, thấy Tô Cẩm Bình đang đi ở giữa, Vân Dật và Vân Lãnh Ngưng mỗi người một bên, mà Tô Cẩm Bình đang quay sang không biết nói gì đó với Vân Dật. Ánh mắt hai người đều lạnh đi, chỉ hận không thể khiến cho Vân Dật biến mất ngay khỏi trời đất ngay tức thì!!! Cả hai liếc nhìn nhau, trong mắt trừ vẻ oán hận dành cho đối phương, còn thoáng có ý như tìm thấy kẻ thù chung, bước nhanh vài bước tới, ngăn cách Vân Dật và Tô Cẩm Bình ra.

Vân Dật đang mãi mê nói với Tô Cẩm Bình chuyện ngày thi Hương, nói một nửa đột nhiên bị người ta đẩy ra ngoài như vậy, định nói gì đó thể hiện sự bất mãn, lại cảm thấy hai ánh mắt như muốn giết người hướng thẳng về phía mình, mấy lời lên đến miệng chợt nghẹn lại, im lặng một lúc lâu cũng không nói được gì. Tô Cẩm Bình cũng không tìm được thềm trợn mắt tức tối, hai người này, đúng là bị điên rồi!!!

Mọi người đi được một đoạn, thấy hơi mệt liền ngồi xuống nghỉ.

Vân Dật nhớ ra vừa rồi chưa nói xong, liền quay sang nói với Tô Cẩm Bình: “Biểu muội, ngày mai...”

Vừa nói được bốn chữ, một người áo đen một người áo trắng, cả hai ánh mắt không hề tốt đẹp gì đâu quét tới. Lãnh Tử Hàn khẽ cười: “Biểu đệ

có chuyện gì cần nói với tiểu Cẩm? Chi bằng nói trước với biểu huynh được không?”

Con người đen láy nhìn thẳng hấn ta, ánh mắt mang theo nụ cười, thoát nhìn vô cùng hòa nhã, nhưng Vân Dật lại thấy ánh mắt đó y như một con rắn độc đang bò từ lòng bàn chân hấn ta lên khiến da đầu hấn ta hơi tê dại. Chinh chiến sa trường bao nhiêu năm nay, chưa từng có ngày nào hấn ta có cảm giác như hôm nay, trong lòng thềm thắc mắc, rốt cuộc vị biểu huynh này của hấn ta làm gì ở Đông Lăng? Sao lại có ánh mắt kinh khủng như thế chứ?

“Biểu huynh, về chuyện thi Hương ngày mai thôi, phụ thân đã nhận được ý chỉ của Thánh Thượng nói là tất cả các công tử thiên kim thế gia đều phải tham dự, biểu huynh và biểu muội cũng phải đi. Biểu huynh đi theo ta đương nhiên không có gì đáng ngại, nên vừa rồi ta muốn nhắc nhở biểu muội chú ý công việc ngày mai một chút, tránh để xảy ra sai sót gì!”

Bách Lý Kinh Hồng ngồi bên cạnh im lặng nãy giờ chợt lên tiếng, ngữ điệu rất thản nhiên: “Vân công tử có chuyện gì có thể nói với bản cung, bản cung sẵn lòng chuyển lời cho Cẩm nhi.”

Cái gì?!!! Đầu gối ở đây cả, chẳng lẽ mình không thể nói trực tiếp với Cẩm nhi sao?! Vì sao còn phải nói cho Tam hoàng tử nghe trước rồi để Tam hoàng tử chuyển lời cho biểu muội?! Đây không phải là dấu hiệu của việc đầu óc có bệnh à?!!! Có đi đâu, nhìn ánh mắt của hai người nhìn mình, đột nhiên hấn ta như hiểu ra gì đó, ngại ngừng cười gượng: “Khụ khụ, vậy để Lãnh Ngưng nói cho Cẩm nhi đi, ta không nói gì nữa!” Trong lòng lại hơi thắc mắc, không phải Hàn biểu ca và Cẩm nhi là huynh muội ruột thịt sao? Tình hình này là thế nào?!

Vân Lãnh Ngưng cũng cảm thấy vô cùng kỳ quái, nghe Vân Dật nói câu này xong cũng không nghĩ nhiều, liền nói thẳng với Tô Cẩm Bình: “Ngày mai thi Hương cũng như thường lệ, chẳng qua chỉ là các hoàng tử và các công tử của thế gia so tài bản cung thôi. Hôm nay ta và ca ca theo mọi người ra ngoài là vì muốn nhắc muội một chút, trong cuộc thi Hương hàng năm, luôn có một vài người chết vì mũi tên bắn lạc, bị người ta “không cần

thận” ngộ sát. Hiện giờ Mộ Dung gia đang nhìn muội chăm chăm, nên muội cần cẩn thận một chút, với bản tính của tên Mộ Dung Hạo kia, rất có khả năng sẽ chọn cơ hội này để xuống tay.” Họ không muốn nói ở nhà, vì trong nhà nhiều người, tai vách mạch rừng, để người khác nghe thấy chỉ e sẽ xảy ra chuyện gì đó.

“Khả năng bắn cung của Mộ Dung Hạo rất...” Thấy Tô Cẩm Bình có vẻ không bận tâm lắm, Vân Dật muốn nói thêm vài câu, nhưng vừa nói mấy chữ, ánh mắt không tốt của hai người kia lại bay tới, khiến hắn ta nhất thời cảm thấy xung quanh mình như nổi lên từng cơn gió lạnh u ám, khổ sở ngậm miệng lại, quay sang lớn tiếng nói với Bách Lý Kinh Hằng: “Tam hoàng tử điện hạ, khả năng bắn cung của Mộ Dung Hạo vô cùng chính xác, bắn tên cũng cực kỳ nhanh, hơn nữa, mũi tên còn có thể bắn theo đường vòng, thậm chí là mũi tên rõ ràng đã bắn ra rồi, còn có thể quay ngược lại ngay trong không trung, xin ngài nói chuyện này cho biểu muội biết, dặn muội ấy cẩn thận một chút!”

Nói xong, sau gáy Vân Dật chảy xuống một giọt mồ hôi rất lớn, chưa cần nói đến chuyện người khác sẽ nghĩ hành động của mình thế nào, ngay cả chính hắn ta còn cảm thấy mình như một tên thần kinh! Vân Lãnh Ngưng lại khẽ cúi đầu, che miệng cười trộm không ngừng.

“Ừ.” Hắn thản nhiên đáp lại, nhưng không hề “chuyển lời” cho Tô Cẩm Bình, trong lòng tương đối tán thưởng với cách nói vừa rồi của Vân Dật, Lãnh Tử Hàn cũng tỏ vẻ hiển nhiên là phải thế.

Đầu Tô Cẩm Bình phủ đầy vạch đen, rất sáng suốt không thêm để ý đến họ, đôi mắt phượng ngược lên nhìn trời xanh, mây cuốn mây trôi, che đi tia sáng mặt trời, gió thu nổi lên, cảm giác thoải mái hơn cả những ngày xuân rất nhiều. Nàng thu mắt lại, chợt... ánh mắt dừng lại ở sau lưng Lãnh Tử Hàn!

Sự hoảng hốt trong khoảnh khắc của nàng khiến mọi người đều ngạc nhiên, Lãnh Tử Hàn hỏi: “Tiểu Cẩm, sao vậy?”

Nhưng Tô Cẩm Bình lại như không nhìn thấy hắn ta, cũng không nghe hắn ta hỏi, chỉ nhìn chăm chăm ra sau lưng hắn ta, giống như hèn phách

đầu bị câu đi mất vậy. Bách Lý Kinh Hồng cũng nhìn ra sau lưng hắn ta, đôi lông mày đẹp khẽ nhíu lại.

Lãnh Tử Hàn quay lại, vừa nhìn thấy, ánh mắt hắn ta cũng chững lại, đó là... Thiên Úc sao?! Nhưng mà không phải Thiên Úc đã...

Cô gái đó mặc váy màu xanh lục, lúc này đang bị một tên ác bá lôi kéo cánh tay: “Đừng có rượu mời không muốn uống lại muốn uống rượu phạt, tiểu tiện nhân, hôm nay ông đây muốn người chắc r ồi, tốt nhất là người nên ngoan ngoan ngoãn ngoãn cho ông, nếu không, ông sẽ làm người ngay bây giờ đấy!!!”

Cô gái kia giãy dụa điên cuồng: “Buông ra! Nếu người không buông, ta sẽ báo quan!!!”

“Ha ha ha... báo quan à?! Báo đi! Người đi báo đi!” Lần này không chỉ ác bá kia cười mà ngay cả đám lâu la bên cạnh tên ác bá kia cũng cười.

“Thiên Úc...” Đó là Thiên Úc đúng không? Tô Cẩm Bình ngây người thôn thức, hốc mắt tràn ngập nước mắt, những hình ảnh nàng đang cố gắng quên đi như ập tới...

Một tiểu nha đầu, vỗ ngực mình, thề nguyền: “Tiểu thư ở đâu, nô tỳ sẽ ở đó!”

Đẩy cửa phòng ra, tiểu nha đầu nhào bột, cười hì hì nói với mình: “Tiểu thư, em đang làm bánh Trung thu, lễ Trung thu mà không ăn bánh Trung thu sao được...”

“Tiểu thư, rốt cuộc người đang khen em hay bêu xấu em vậy?!”

“Tiểu thư...”

“Thiên... Thiên... Thiên Úc!!! Là Thiên Úc!” Tô Cẩm Bình đứng dậy, lão đảo suýt ngã.

Bách Lý Kinh Hằng vội đưa tay ra đỡ nàng lại: “Bình tĩnh một chút, Thiên Úc chết rồi.”

Thiên Úc chết rồi! Những lời này như một tiếng sấm đánh thẳng vào tai Tô Cẩm Bình, nàng như phát điên lên gạt tay hắn ta, gào lên với hắn: “Nói láo! Thiên Úc không chết, không chết, chẳng lẽ chàng không nhìn thấy sao? Đó là Thiên Úc, là Thiên Úc của ta!”

Lãnh Tử Hàn cũng hơi nhú mày nhưng không nói thêm gì. Hắn ta đứng dậy đi vài bước tới trước mặt đám người kia, nhanh chóng ra tay, chỉ không bao lâu đã khiến đám ác bá đó bò lê bò còng dưới đáy kêu khóc. Còn đang định nói gì đó với cô gái kia, Tô Cẩm Bình đã ngả ngàng nghiêng nghiêng chạy tới, nhìn tiểu nha đầu dường như đang rất sợ hãi, nói: “Thiên Úc, em là Thiên Úc đúng không?”

“Tiểu Cẩm, cô ấy không phải là Thiên Úc!” Lãnh Tử Hàn ngắt lời, nha đầu này lùn hơn Thiên Úc một chút, chắc chắn không phải cô ấy, nhưng vì sao hai người lại giống nhau như vậy? Chẳng lẽ là mặt nạ da người? Nhưng nhìn một lúc lâu hắn cũng không nhìn ra sơ hở gì trên mặt cô ấy!

Nha đầu kia cũng sợ hãi hỏi lại: “Thiên Úc? Thiên Úc là ai?”

Câu nói này khiến sự hy vọng trong lòng Tô Cẩm Bình bị dập tắt trong nháy mắt, nhìn kỹ cô ấy, nàng cũng dần phát hiện ra không đúng, cô ấy quả thật không phải là Thiên Úc. Thiên Úc cao hơn cô ấy một chút, hơn nữa, tuy Thiên Úc nhát gan, nhưng luôn tỏ ra trấn tĩnh trước mặt nàng, không muốn để nàng lo lắng. Cô gái trước mặt này rõ ràng không phải là Thiên Úc, Thiên Úc đã đi rồi, rời khỏi nàng rồi, trong chiếc lọ nhỏ trong ngực áo nàng còn chứa tro cốt của Thiên Úc...

Bỗng nhiên, trong đầu nàng chợt nhớ tới câu nói của Thiên Úc: “Em có một muội muội sinh đôi, giống em như đúc, ngay cả mẫu thân cũng thường xuyên không phân biệt được.”

“Em... có phải em có một tỷ tỷ sinh đôi giống em như đúc không?” Chẳng lẽ cô ấy là muội muội của Thiên Úc? Chính là người muội muội mà Thiên Úc tâm tâm niệm niệm muốn tìm sao?!

Tiểu nha đầu nghe vậy hơi kinh ngạc: “Sao cô biết?”

“Quả nhiên là muội muội của Thiên Úc!” Tô Cẩm Bình cười, nhưng sau khi cười xong lại bật khóc, nhất thời không phân biệt được là đang khóc hay đang cười, y như người điên vậy.

Bách Lý Kinh Hồng bước tới, nhẹ nhàng nói: “Tìm được muội muội của Thiên Úc rồi, nàng nên vui mới phải chứ.”

“Đúng thế, ta nên vui mới đúng chứ!” Nàng chùi qua loa nước mắt nước mũi trên mặt, nhìn tiểu nha đầu kia, lúc trước khi nhắc đến cô ấy, Thiên Úc luôn đay vẽ nhớ nhung, yêu mến, không ngờ mình có thể gặp được, chỉ tiếc rằng Thiên Úc đã mất rồi: “Tỷ tỷ của em là muội muội của ta, cô ấy vẫn luôn muốn tìm em, có đi đâu...”

Cô gái kia nghe thấy vậy, hai mắt liền sáng lên nói với Tô Cẩm Bình: “Tỷ tỷ của ta? Cô gặp tỷ tỷ của ta rồi sao? Tỷ ấy ở đâu?”

“Cô ấy chết rồi!” Lãnh Tử Hàn không vui đáp. Tiểu Cẩm đã đau lòng lắm rồi, còn cứ nhắc đến Thiên Úc, không phải là chạm vào nỗi đau của nàng sao?!

“Chết... chết rồi sao?” Dường như tiểu nha đầu bị đả kích mạnh mẽ, nhìn họ với ánh mắt không thể tin nổi.

Tô Cẩm Bình bước tới, cầm tay cô ấy nói: “Em yên tâm, ta sẽ chăm sóc em thay tỷ tỷ của em.” Tâm nguyện duy nhất của Thiên Úc, nàng nhất định phải hoàn thành giúp cô ấy!!!

Tìm được muội muội của Thiên Úc, Tô Cẩm Bình không thể nói rõ được là mình vui vẻ hay đau lòng, nhìn nàng có vẻ kích động, mọi người liền đề nghị quay về trước. Ngồi trên xe ngựa, Tô Cẩm Bình mở to hai mắt nhìn nha đầu kia như chỉ sợ giây tiếp theo thôi cô ấy sẽ biến mất vậy. Từ khuôn mặt cô ấy có thể nhìn thấy được bóng dáng của Thiên Úc, giống như ký ức và hiện tại trùng khớp với nhau, khiến cho lòng nàng vừa vui lại vừa chua xót: “Em tên gì?”

“Ta không có tên, lúc trước chạy nạn từ nhà đi, vốn cũng có, nhưng chỉ tiếc đó là chuyện rất nhiều năm trước rồi, ta đã quên mất cái tên mà cha mẹ đặt cho khi đó...”

“Không có tên, vậy thì gọi là Thiên Thương được không?” Tô Cẩm Bình đề nghị. Thiên Ưc, Thiên Thương.

Tiểu nha đầu nghe vậy khẽ gật đầu.

Trong xe ngựa phía trước, Lãnh Tử Hàn và Bách Lý Kinh Hồng đều nhắm mắt nghỉ ngơi, muội muội sinh đôi của Thiên Ưc lại đột ngột xuất hiện ở đây vào thời điểm này, là tình cờ, hay có người sắp xếp? Có đi đâu, nhìn dáng vẻ cao hừng lại thận trọng của Tô Cẩm Bình, bọn họ không hèn mà cùng hít sâu một hơi, hy vọng là tình cờ!

Về đến phủ Tề quốc công, Tô Cẩm Bình y như tiếp đón khách quý, thứ gì cũng chọn thứ tốt nhất cho Thiên Thương, hơi một chút là hỏi han ân cần, giống như tất cả những đi đâu tốt đẹp mà nàng muốn dành cho Thiên Ưc, bây giờ đâu cho nha đầu này hết vậy. Chỉ cần nhìn thấy mặt Thiên Thương, nàng đã cảm thấy Thiên Ưc như vẫn còn sống, còn sống ở bên cạnh nàng. Ban đầu Thiên Thương còn hơi kiêng dè, nhưng dần dần cũng thoải mái hơn.

Trong đại sảnh, người Vân Dật phái đi thăm dò đã quay lại. Hơn mười năm trước, Tây Võ gặp nạn đói lớn, nha đầu kia chạy nạn tới Nam Nhạc, vốn làm việc trong nhà một viên ngoại, nhưng trước đó không lâu, việc làm ăn của viên ngoại kia sa sút, liền bán bớt hạ nhân trong nhà đi, cô ấy vừa bước ra khỏi nhà viên ngoại đã gặp ngay ác bá, cũng tình cờ gặp được họ.

Vân Dật cười nói: “Xem ra chúng ta suy nghĩ quá nhiều, bản thân nha đầu kia cũng trong sạch. Chúng ta nên nghĩ chuyện thi Hương ngày mai đi, biểu huynh, ngày mai huynh chịu trách nhiệm bảo vệ bên biểu muội, ta sẽ theo dõi Mộ Dung Hạo cẩn thận, Tam hoàng tử chịu trách nhiệm bao quát đại cục, tránh cho bọn họ dùng mưu ma quỷ kế gì!”

Hắn ta vừa dứt lời, hai người đầu gật đầu. Tuy từ trước tới giờ bọn họ chưa từng chịu sự sắp đặt của ai, nhưng sự sắp xếp của Vân Dật quả thực

rất hợp lý, không có chỗ nào để phản bác cả.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 14.3

Hôm sau, trường sấn Hoàng gia, cuộc thi Hương mỗi năm một lần hùng hực khí thế bắt đầu.

Một nhóm công tử, thiên kim thế gia đầu cưỡi ngựa vào bãi sấn bấn, Tề quốc công và mọi người trong phủ cùng hướng về trường sấn, vừa tới cửa đã gặp mọi người của phủ Trấn quốc công đang đi tới. Hai bên nhân mã giằng co trước cửa một lúc, trong mắt Tề quốc công đầy lửa giận, còn trong mắt mọi người của Mộ Dung gia đầy vẻ oán hận. Bên cạnh Tề quốc công chính là nhân vật đang nổi danh ở Nam Nhạc, Bách Lý Kinh Hồng; còn sau lưng họ là các vị thiếu gia tiêu thư của Vân gia, đương nhiên cũng có cả Tô Cẩm Bình và Lãnh Tử Hàn.

Sau khi nhìn thấy những người này, Trấn quốc công hừ lạnh một tiếng rồi đưa mọi người trong nhà mình vào.

Tô Cẩm Bình nhìn theo bóng mọi người Mộ Dung gia, như cười như không. Ngày thi Hương năm sau, chắc sẽ không nhìn thấy những người này đâu nhỉ?

Mấy người bọn họ đi đợt này chỉ vừa cưỡi ngựa vào trường sấn đã khiến không ít thiên kim thế gia kêu lên. Một vị Tam hoàng tử điện hạ đã đủ khiến người ta ngừng thở rồi, giờ còn thêm một vị công tử áo đen tuấn tú phong trần, hôm nay các nàng gặp vận gì mà có thể nhìn thấy hai vị mỹ nam tuyệt thế cùng một lúc thế này?

Lúc này, các vị hoàng tử khác cũng đã tới, bên cạnh Đại hoàng tử còn có cả ả Mộ Dung Song không biết lễ nghĩa liêm sỉ kia. Ánh mắt khinh bỉ

của mọi người thường quét về phía kia, như nhìn thứ gì đó rất bẩn thỉu, nhưng Mộ Dung Song lại như không cảm thấy gì cả, làm như không nhìn thấy những ánh mắt này, đôi mắt tàn độc thâm hiểm chỉ nhìn chằm chằm Bách Lý Kinh Hồng và Tô Cẩm Bình ở cách đó không xa. Chờ mà xem, hôm nay sẽ là ngày chết của các người, thứ mà Mộ Dung Song ả không chiêm được, thì đừng ai mong có được!!!

Bỗng nhiên, Bình Quảng vương ở phía bên kia đưa mắt nhìn xung quanh trường bắn, trong lúc lơ đãng lại đảo mắt tới chỗ Tô Cẩm Bình và Lãnh Tử Hàn, đồng tử trợn trừng lên, đang định kêu lên thành tiếng, lại bị đôi mắt đen láy chặn lại, ánh mắt người kia đầy ý cười, nhưng lại khiến người ta dựng tóc gáy! Bình Quảng vương vội ngậm miệng lại không dám nói gì, từ sau khi bị Ma Giáo cướp sạch, hiện giờ ngày ngày gã phải húp cháo loãng, gã không muốn chọc vào Đại ma đầu này chút nào cả, cuối cùng đến nước cơm cũng chẳng còn mà uống mất!

Thấy gã im lặng, Lãnh Tử Hàn mới hài lòng thu lại ánh mắt của mình.

“Hoàng thượng giá lâm!” Tiểu thái giám hô to, không bao lâu sau, Bách Lý Ngạo Thiên mặc long bào liễn ng ỡ trên long liễn tiến vào trường săn.

Mọi người đều xuống ngựa hành lễ: “Tham kiến Hoàng thượng, vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Lão hoàng đế xuống khỏi long liễn, bước lên đài cao, nói với mọi người: “Bình thân!”

“Tạ ơn bệ hạ!” Mọi người đứng dậy, sau đó cung kính đứng sang một bên.

“Hôm nay là ngày thi Hương mỗi năm một lần, vẫn quy định cũ, trên dưới chia làm hai, ai săn được nhiều con m ỡ thì thắng!” Lão Hoàng đế nói xong, thái giám bên cạnh liễn kéo tấm vải đen che cái chu ồng ở bên cạnh ra, trong đó là một con sói nhỏ màu vàng kim, “Đây là phần thưởng của buổi thi Hương hôm nay, là cống phẩm của Nam Cương năm nay, trong thiên hạ chỉ có một con! Ai thắng sẽ thuộc về người đó! Hôm nay cơ thể

trăm không được khỏe, không tham gia trò vui này, năm trước người thắng cuộc là Nghị nhi, để xem năm nay sẽ là ai!”

Nói tới cuối cùng, trong giọng nói của lão Hoàng để mang theo không ít ý cười, dường như rất kiêu ngạo vì đưa con trai Bách Lý Nghị kia.

Lông trên người con sói nhỏ kia như phát ra ánh sáng màu vàng, tỏa sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, con người màu xanh biếc lộ ra vẻ hoang dã, chắc chắn là loài vật hiếm có trên thế gian! Nhìn con sói nhỏ kia, trong mắt Tô Cẩm Bình bất giác lộ ra vẻ hứng thú, cũng có chút vẻ quyết tâm có được nó!

“Nàng thích à?” Giọng nói nhẹ nhàng truyền tới bên tai, rõ ràng vẫn luôn quan sát ánh mắt của nàng.

Tô Cẩm Bình thẳng thắn gật đầu: “Ừ, thích!” chỉ tiếc là hôm qua Vân Lãn Ngưng đã nói thi Hương này chỉ có nam giới được tham gia thi đấu, nữ giới chỉ có thể đứng xem, nếu không nàng cũng thật sự muốn bộc lộ tài năng cướp bé con kia về. Có đi ầu, thứ mà Tô Cẩm Bình nàng đã nhìn trúng, dù cho bị người khác đoạt đi, dù phải trộm nàng cũng trộm về!

Bách Lý Kinh Hồng đang định lên tiếng, giọng nói của Lãn Tử Hàn đã vang lên: “Nếu tiểu Cẩm thích, ta sẽ giành về cho muội!” Nói xong, hắn ta bắn ánh mắt khiêu khích về phía Bách Lý Kinh Hồng.

Đúng lúc này, lão Hoàng để lại nói: “Nếu mắt Hồng nhi không nhìn thấy, cũng không cần phải tham gia buổi săn bắn hôm nay, tránh để bị ngộ thương!”

Lão vừa dứt lời, ánh mắt của nhóm quý nữ đều lộ vẻ tiếc nuối, đứng r ối, nếu không phải vì Tam hoàng tử điện hạ không nhìn thấy, thì dù không biết xấu hổ, mất hết mặt mũi các nàng cũng muốn gả mình qua đó, làm gì đến lượt Thượng Quan Cẩm kia! Tiếc thật...

Ánh mắt vui sướng khi người khác gặp họa của Lãn Tử Hàn cũng nhìn sang, hừ, sao hắn ta lại quên mất nhỉ, tên tiểu nhân đê tiện này đang phải giả mù, làm sao đấu với mình được!

Ai ngờ, hôm nay dường như Bách Lý Kinh Hồng bất chấp tất cả, lãnh đạm nói với lão Hoàng đế: “Mắt của bản cung, đã khỏi rồi!” Làm sao có thể để một mình Lãnh Tử Hàn chiếm hết sự nổi bật chứ, con sói này, phải do tự tay mình tặng nàng mới đúng.

Cái gì?! Điều này khiến không chỉ lão Hoàng đế kinh ngạc, mà còn vô số ánh mắt trợn trừng của đám quý nữ thế gia nữa, đã... đã khỏi rồi sao?!!! Ánh mắt của mấy vị Hoàng tử cũng chột lóe lên, nhìn Bách Lý Kinh Hồng với vẻ đêphòng hơn. Còn Bách Lý Nghị, ngoài đêphòng còn có chút phức tạp và ghen tị!

“Khỏi từ bao giờ? Sao không nghe con nói tới?” Trong lòng lão hoàng đế không nén được sự kinh hãi, mắt của nó đã khỏi rồi, vậy...

“Không lâu. Phụ hoàng đâu có hỏi.” Hừ, không phải ta không nói, mà tại ông không hỏi!!!

Nhóm quý nữ đều muốn dấm ngực dậm chân, hỡi hện đến mức trong lòng xám xịt như than! Khỏi rồi ư? Thế mà lại khỏi ư?! Vì sao họ không nghe chút tin tức nào? Làm sao bây giờ? Thế này không phải là quá lợi cho Thượng Quan Cẩm kia sao? Từ sau điệu múa lần trước, các nàng đã thừa nhận Thượng Quan Cẩm tài năng hơn họ rất nhiều, nhưng mà thân phận các nàng đâu chỉ cao hơn Thượng Quan Cẩm một bậc chứ!

“Hoàng thượng, đã đến giờ lành, nên bắt đầu buổi săn bắn ạ!” Tiểu thái giám bên cạnh lên tiếng nhắc nhở.

Lão Hoàng đế hồi phục tinh thần, nói: “Được rồi! Buổi săn bắn bắt đầu, các người đều là thanh niên tài giỏi của Nam Nhạc ta, đừng để trẫm thất vọng!”

“Cẩn tuân hoàng mệnh!” Mọi người đáp.

Lãnh Tử Hàn và Bách Lý Kinh Hồng liếc nhau, trong mắt họ trừ khiêu khích và ý lạnh ra thì không còn gì khác nữa, cùng quay đầu, ném một ánh mắt cho Vân Dật ý bảo giao nhiệm vụ bảo vệ Tô Cẩm Bình cho hắn ta, sau đó vung roi lên, nhanh chóng phi vào trong rừng.

Vân Dật run run khoe miệng, lặng người nhìn theo bóng hai người kia. Không phải hôm qua bọn họ đã bàn bạc ổn thỏa, Hàn biểu ca bảo vệ Cẩm nhi, Tam hoàng tử bao quát cục diện sao? Giờ lại giao cho một mình hắn ta, đừng có ức hiếp người ta như vậy chứ?!

Tô Cẩm Bình không hề quan tâm đến họ, chỉ nhếch môi cười, nhìn con sói nhỏ trong lồng không chớp mắt. Con sói kia dường như cũng có linh tính, thấy Tô Cẩm Bình nhìn nó, ánh mắt lập tức lộ ra vẻ hung hãn, còn nhe hàm răng nhọn hoắt ra như muốn uy hiếp nàng. Tô Cẩm Bình thấy vậy lại khẽ cười, càng thấy hứng thú với con sói nhỏ này hơn. Máy thứ đây vẻ hoang dã rất thu hút nàng, nếu giống như con thỏ con nhu nhược thì không đáng giá để nàng thích!

Nàng liếc mắt thấy Mộ Dung Song ở cách đó không xa bỗng đứng dậy, nhìn xung quanh một chút, thấy không ai để ý đến mình, mới lén lút rời khỏi đài cao, đi ra phía sau. Nàng cong đôi môi đỏ mọng lên, ra hiệu với Vân Lãnh Ngưng một cái rồi đi theo ả, Vân Dật cũng bám theo nàng.

Từ đằng xa họ đã nghe thấy tiếng nói của Mộ Dung Song: “Tam ca, lát nữa huynh nhất định phải bắn chết tiện nhân kia, đây là cơ hội tốt nhất để chúng ta giết nàng!”

“Không cần muội nói ta cũng biết, ta nhất định sẽ báo thù cho Đại ca!” Chuyện của đại ca tuyệt đối có liên quan đến tiện nhân kia, “Đại hoàng tử điện hạ, không phải ngài cũng muốn thừa cơ diệt trừ Tam hoàng tử sao?”

Đại hoàng tử lúc này vốn nên ở trong bãi săn bắn, khẽ cười nói: “Đương nhiên, thi Hương là cơ hội tốt nhất, dù có ngộ sát, trong lòng phụ hoàng tức giận cũng sẽ không bắt người ta lấy mạng đền mạng. Có đi ầu, một mũi tên trúng hai đích mới là tốt nhất!” Nói xong, hắn ta lấy đầu mũi tên có dấu hiệu của mình xuống, hạ nhân lập tức dâng lên một đầu mũi tên có dấu hiệu của Tứ hoàng tử. Sau khi lắp vào tên, hắn ta nói với Mộ Dung Hạo: “Bản cung nghĩ người nên đổi mũi tên, phải sạch quan hệ thì hơn, tránh kết thù chuốc oán với phủ Tề quốc công!”

“Thù oán của ta đã sớm kết từ lâu rồi, cũng chẳng thiếu một chút này. Mộ Dung Hạo ta nhất định phải dùng mũi tên của Mộ Dung gia, để tiện

nhân kia chết cũng biết được!!” Mộ Dung Hạo nghiêng răng nói.

“Tùy ngươi!” nói xong, Bách Lý Hề liền giục ngựa đi thẳng.

Mộ Dung Hạo bám sát theo hần ta.

Bọn họ vừa đi, Mộ Dung Song liền quay lại đài cao, Tô Cẩm Bình và Vân Dật nhẹ nhàng lách người trốn sau màn che của đài cao, để Mộ Dung Song đi qua bọn họ. Chờ ả đi xa, hai người mới hiện thân. Vân Dật hơi lo lắng nhìn vào rừng: “Tam hoàng tử điện hạ...”

“Yên tâm, chàng sẽ không sao!” Người mà nàng vừa ý, nếu không trốn được một kích sau lưng, thì không có tư cách đứng bên cạnh nàng. Nhớ đến nơi mà Bách Lý Hề vừa đứng, nàng ng ỡ xỏm người xuống, nhặt đầu mũi tên đại diện cho phủ Đại hoàng tử kia lên, môi đỏ cong lên cười đầy thâm ý, sau đó cất đầu mũi tên vào trong tay áo. Muốn một mũi tên trúng hai đích à? Vậy để ta chờ xem, rốt cuộc ai mới là người bắn một mũi tên trúng hai đích?!

Sau khi quay về đài cao, Tô Cẩm Bình ng ỡ xuống như không có chuyện gì, tán gẫu với Vân Lãnh Ngưng.

Trò chuyện một lúc, chợt nhóm quý nữ kêu lên kinh hãi, đôi mắt phượng của Tô Cẩm Bình cũng nheo lại, bên tai nghe thấy tiếng gió sắc nhọn, đôi môi đỏ mọng cong lên, đen r ỡ sao? Nàng quay đầu, nhìn thấy một mũi tên đang xé gió lao về phía mình...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 15.1

“A!” Tô Cẩm Bình hét lên một tiếng, vội quay sang ôm lấy Vân Lân Ngưng, tỏ vẻ vô cùng sợ hãi, sau đó, ở góc mà mọi người không nhìn thấy, nàng phóng đầu mũi tên trong tay áo mình ra!

Vì vậy, mọi người liền nhìn thấy mũi tên đang xé gió lao tới như bị đưng phải thứ gì đó một chút, vòng một vòng trên không trung rồi lao thẳng về phía Hoàng đế ở trên đài cao nhất! Lão hoàng đế thoáng biến sắc, đứng tử trận trừng lên, ngay khi mũi tên kia bắn đến trước mặt mình, lão nhanh tay kéo một cái, một tiểu thái giám bên cạnh bị kéo lại chắn trước mặt lão...

“A!!!” Tiếng hét thảm thiết vang lên, tiểu thái giám mất mạng tại chỗ!

Hoàng hậu và nhóm mệnh phụ đều hét ầm ĩ, nhóm quý nữ thì sợ đến mức tè ra quần, không còn chút phong thái của thực nữ nào.

Lão hoàng đế nổi giận, đập mạnh xuống bàn, quát: “Im lặng! Cẩm hết cho trẫm!”

Tiếng quát này khiến mọi người trấn định lại một chút. Nhóm quý nữ run lên, ôm chặt lấy người bên cạnh.

“Người đâu! Tra xem mũi tên của ai cho trẫm! Dám mưu hại trẫm!!!” Lão hoàng đế tức giận đến xanh mét mặt, nếu không phải có tiểu thái giám bên cạnh, thì giờ người mất mạng chính là lão rồi!

Mộ Dung Song thoáng trắng bệch mặt mũi, nếu đoán không nhầm thì mũi tên kia chính là của Tam ca nhà mình, đang bắn thẳng về phía Tô Cẩm Bình, sao đột nhiên lại vòng lên chỗ Hoàng thượng chứ?! Nghĩ vậy, ả kinh hãi nhìn về phía Tô Cẩm Bình, lại thấy đối phương dùng một nụ cười bí hiểm để đáp trả, cười xong, trong đôi mắt phượng còn đầy vẻ đáng tiếc, vốn định báo thù giúp tiểu Hồng Hồng, mượn cơ hội này để diệt trừ lão Hoàng đế không có tình người kia, tiếc là thất bại, quá đáng tiếc! Có đi đâu, hại được người của Mộ Dung gia và Đại Hoàng tử cũng đủ rồi nhỉ?

Không bao lâu sau, mấy người đi tra xét bước lên xem, sau đó lập tức quay đầu bậm báo với lão Hoàng đế: “Khởi bẩm Hoàng thượng, đây là mũi tên của Mộ Dung gia ạ!”

“Người đâu, đưa người của Mộ Dung gia ra đây cho trẫm, trẫm muốn đích thân thẩm vấn!” Lão hoàng đế giận dữ đỏ bừng mặt, nổi cả gân xanh lên, dường như đã quên mất Mộ Dung gia là thế gia đứng thứ hai trong mười thế gia lớn, ngoài phủ Tề quốc công ra, không ai có thể sánh ngang với họ được.

Mọi năm, hầu như đều là những người trẻ tuổi chiến thắng trong buổi thi Hương, nhưng các đại thần vẫn phải tham dự. Vì vậy, Mộ Dung Việt, Mộ Dung Hoa và Mộ Dung Hạo nhanh chóng bị đưa tới, các chi khác của Mộ Dung gia cũng cùng bước lên, nhưng vì chi chính của mỗi thế gia đều có dấu hiệu riêng, nên mũi tên này cũng không thể đổ lên những người của chi thứ được. Mộ Dung Việt giận đỏ bừng mặt, đây không phải lần đầu tiên con trai lão thừa cơ thi Hương để giết người, nhưng sao hôm nay lại lộ liễu như vậy chứ, còn bắn về phía Hoàng thượng, không phải là hành thích vua sao?

“Keng!” Một mũi tên bị ném tới trước mặt mọi người Mộ Dung gia, lão Hoàng đế gằn giọng: “Mộ Dung Việt, ngươi giải thích cho trẫm nghe xem chuyện này là thế nào! Ngươi muốn mưu phản sao?!”

“Hoàng thượng, cựu thầ... cựu thầ... Chuyện này đều là hiểu lầm thôi ạ, nếu cựu thầ dùng mũi tên của nhà mình để mưu sát Hoàng thượng trong buổi thi Hương, chẳng phải là muốn chết sao? Chuyện này nhất định

có người hãm hại, xin Hoàng thượng tra xét rõ ạ!” Mộ Dung Việt vội lên tiếng gỡ tội cho mình.

Ai ngờ, mấy lời này lại nhắc nhở lão Hoàng đế, trong tay Mộ Dung Việt cầm hai mươi vạn đại quân, hiện giờ đang đóng quân ở Bá Thượng, chỉ cách kinh thành khoảng hơn mười dặm, nếu lão muốn giết mình rồi khởi binh mưu phản thì cũng không phải là không thể!

Xảy ra chuyện lớn như vậy, đương nhiên mọi người đang đi săn cũng bị triệu tập quay về Binh bộ thị lang là thủ hạ của Mộ Dung Việt, vừa rồi cũng không đi quá xa, nhớ lại tình huống vừa rồi, gã liền bẩm báo với lão Hoàng đế: “Hoàng thượng, xin cho thần nói một lời. Thần cảm thấy chuyện này hơi kỳ quái, rõ ràng tất cả mọi người đều nhìn thấy mũi tên này lao về phía Thượng Quan Cẩm, sao đột nhiên lại đổi hướng bay về phía Hoàng thượng? Nhất định là có người đứng giữa gây chuyện!”

“Vậy ý đại nhân là, Hoàng tử phi của bản cung không bị bắn chết nên ông cảm thấy vô cùng tiếc nuối sao?” Giọng nói lạnh tanh bay tới, không lãnh đạm như thường ngày mà xen lẫn lửa giận hừng hực khiến người khác nghe mà lạnh người. Hắn vừa dứt lời, chiếc trường cung gắn kim cương bảo thạch trên tay hắn liền ném thẳng tới trước mặt Binh bộ Thị lang, tỏ rõ sự uy hiếp.

Binh bộ thị lang sợ đến suýt ngất xỉu, vội quay lại nói: “Tam hoàng tử điện hạ tha tội, hạ quan tuyệt đối không có ý này, hạ quan chỉ nói ra sự nghi hoặc trong lòng mình thôi ạ.” Tuy vị Tam hoàng tử này mới về nước, nhưng tài sản khổng lồ của hắn đã nói rõ cho mọi người biết, hắn tuyệt đối không đơn giản như mọi người nghĩ, thái độ của Hoàng thượng đối với hắn cũng mờ hồ không rõ ràng, dù không nhìn ra chỗ nào đặc biệt hơn người khác, nhưng nhiều lần Tam hoàng tử bỏ qua lễ nghĩa quân thần mà Hoàng thượng cũng không trừng phạt thì mọi người đều nhìn thấy cả. Vì thế, có cho gã một trăm lá gan, gã cũng không dám cứng rắn đối đầu với Bách Lý Kinh Hông.

Vì vậy, những ánh mắt bị dẫn dắt về phía Tô Cẩm Bình, sau khi nghe Bách Lý Kinh Hông châm chọc như vậy lại quay về phía mọi người của

Mộ Dung gia. Bách Lý Kinh Hằng chậm rãi bước tới bên Tô Cẩm Bình, hoàn toàn không để ý đến bao nhiêu người ở đây, cũng không thêm bận tâm đến cái gì gọi là nam nữ khác biệt, hấn ng ỡ xuống cạnh nàng, sau đó kéo nàng vào lòng: “Đừng sợ!”

Tô Cẩm Bình cũng rất phối hợp rúc vào lòng hấn run lên, cúi đầu như đang thút thít, hoàn toàn mang dáng vẻ cực kỳ hoảng sợ, một thiếu nữ bị dọa đến mức sợ hãi quên hết cả nam nữ cách biệt như vậy, ngã vào lòng người đàn ông khóc nức nở trước mặt bao nhiêu người, thì còn ai nghi ngờ chuyện này có liên quan đến nàng nữa?

“Vậy ý ái khanh là, mũi tên này muốn bắn trúng hai đích, đầu tiên là giết con dâu tương lai của trẫm, sau đó lại giết trẫm sao?” Sắc mặt lão Hoàng đế cũng rất khó coi, ngọn lửa giận vì suýt bị bắn chết lúc nãy đã nguôi đi, nhưng trong lòng lão lại nảy sinh sự nghi ngờ rất lớn, giao hai mươi vạn binh mã cho Mộ Dung gia rốt cuộc có đúng không? Vì vậy, không cần biết thực hư chuyện này ra sao, lão nhất định phải mượn cơ này để thu lại binh quyền trong tay Mộ Dung gia!

Binh bộ thị lang m ềm nhũn hai chân, lập tức quỳ xuống: “Bệ hạ, thần hoàn toàn không có ý này, bệ hạ!!!” Gã quỳ xuống, đầu gối lại tỳ lên một vật gì đó rất cứng. Gã cúi đầu nhìn, nhặt vật kia lên, thì ra là một cái đầu mũi tên, “Cái này ở đâu ra?”

“Trình lên đây!” Lão hoàng đế nghiêm mặt nói.

Giờ thì không chỉ Mộ Dung Hạo mà ngay cả sắc mặt của Mộ Dung Song cũng biến đổi, đó không phải là đầu mũi tên lúc nãy Đại hoàng tử vứt đi sao?

Bách Lý Hề cũng cảm thấy chân nhũn ra, vừa r ỡ hấn ta vào rừng vốn muốn tìm cơ hội bắn chết Bách Lý Kinh Hằng, nhưng không tìm được thời cơ để động thủ, nên đầu mũi tên có dấu hiệu của phủ Tứ hoàng tử kia vẫn còn trong giỏ tên của hấn ta. Đầu hấn ta trở nên rối loạn, chuyện này rốt cuộc sẽ có hậu quả thế nào thì nhất thời hấn ta chưa nghĩ thông được.

Đầu mũi tên kia được đặt vào tay lão Hoàng đế, vừa nhìn thấy dấu hiệu trên đầu mũi tên, khuôn mặt vốn rất khó coi của lão bỗng trở nên thối hoắc như tảng đá trong nhà xí: “Bách Lý Hề, người vội vàng muốn lấy mạng trẫm như vậy sao?!”

Tiếng quát to vang lên khiến mọi người đều choáng váng suýt ngất! Mũi tên kia đang yên đang lành vì sao lại lao về phía Hoàng đế? Chỉ có một cách giải thích đó là bị bắn chệch đi. Nhưng không ai ngờ được người làm việc này lại là Đại hoàng tử.

Bách Lý Hề lập tức ngã từ trên ngựa xuống không còn chút vẻ cao quý nào của Hoàng tử lúc bình thường nữa. Hắn ta lê đến trước mặt lão Hoàng đế: “Phụ hoàng, nhi thần bị oan! Nhất định là có người hãm hại nhi thần, nếu nhi thần muốn hành thích vua, làm sao có thể dùng đầu mũi tên của mình được ạ, xin phụ hoàng tra xét rõ!”

Lão hoàng đế nhíu mày trầm ngâm, quả thật, nếu đúng là hắn ta làm, thì sao lại dùng mũi tên của chính mình được?!

Ngay khi mọi âm thanh đều tĩnh lặng, một giọng nói cuồn cuộn ào ào lại vang lên: “Không ngờ, một cái đầu mũi tên nhỏ như vậy mà cũng bị phát hiện!”

Giọng nói này là của Lãnh Tử Hàn, lúc Tô Cẩm Bình nghe câu này suýt thì phì cười thành tiếng, hắn ta nói câu này không phải là dè dặt Bách Lý Hề vào con đường chết sao?

Quả nhiên, mọi người còn chưa kịp trách cứ Lãnh Tử Hàn không hiểu cấp bậc lễ nghĩa thì lão Hoàng đế đã giận dữ quát tháo: “Người nói là có người hãm hại người, nếu người ta hại người sao không bắn thẳng ra một mũi tên đánh trượt mũi tên của Mộ Dung gia đi, đến lúc đó chứng cứ rõ ràng sẽ càng hãm hại người dễ hơn, sao phải tìm một cái đầu mũi tên nhỏ nhỏ như thế? Rõ ràng là người có âm mưu làm loạn, còn muốn trẫm bị mù mắt không nhìn thấy đầu mũi tên này sao?”

Đại hoàng tử thoáng sợ hãi bay hết cả hồn vía, may mà Hoàng hậu mẹ đẻ của hắn ta vội đứng dậy nói với Hoàng thượng: “Hoàng thượng, một cái

đầu mũi tên cũng không thể nói rõ là do Đại hoàng tử gây ra được ạ, có lẽ có người nào đó cố tình hãm hại Đại Hoàng tử.”

“Vậy vì sao người ta không hại ai khác mà lại cố tình hại nó?” Lão Hoàng đế quát lên giận dữ, quát xong, chính lão cũng nhíu mày. Nếu Đại hoàng tử gặp chuyện không may, thì người đặc ý nhất đương nhiên là đứa con trai thứ tư Bách Lý Thần của mình, hiện giờ sự tranh đấu mưu đoạt ngôi vị Hoàng đế của hai người này đang càng lúc càng căng thẳng, nếu thật sự là có người hãm hại, thì lão phải cân nhắc chuyện này thật kỹ.

Thấy ánh mắt của lão Hoàng đế như có như không quét về phía mình, trong lòng Bách Lý Thần cũng hơi giật mình, chuyện này đâu có liên quan gì tới hắn chứ?! Con người sáng nhìn quanh một vòng, chợt nhìn thấy gió thổi từ sau lưng của Bách Lý Hề có một đầu mũi tên hơi khác, vì thế liền nói: “Đại hoàng huynh, mũi tên sau lưng huynh là thế nào?”

Ánh mắt của lão Hoàng đế lập tức hướng về phía đầu mũi tên kia, không chờ Bách Lý Hề có hành động gì đã tự mình rút mũi tên đó ra. Lúc này tim Bách Lý Hề đã như rơi xuống vực thẳm, có được đầu mũi tên của các Hoàng tử khác cũng không phải việc dễ dàng gì, vì hiện giờ cuộc đấu tranh cho hoàng quyền đang vô cùng kịch liệt, đầu mũi tên của mỗi người đều có dấu hiệu riêng của Hoàng gia dành cho mỗi người, bên ngoài không thể làm giả được, nếu trộm một mũi tên của đối phương ắt sẽ bị phát hiện, nên hắn ta mới sai người của mình đang nằm vùng tại phủ Tứ hoàng tử trộm một cái đầu mũi tên ra, chỉ cần gắn lên cây tên của mình, thì lập tức có thể hãm hại Bách Lý Thần, nhưng hiện giờ mũi tên đó đã nằm trong tay phụ hoàng...

Giờ thì phải chờ xem phụ hoàng nghĩ thế nào, có thể là nghĩ mình bị người ta hãm hại đổi mất đầu mũi tên, nhưng cũng có thể sẽ nghĩ rằng mình dùng trăm phương ngàn kế để mưu hại phụ hoàng nhưng sợ bị vạch trần nên cùng đường phải tùy tiện nhặt một đầu mũi tên lắp vào cho đủ số lượng.

Quả nhiên, vừa nhìn thấy đầu mũi tên kia, lão Hoàng đế hơi trầm ngâm, như thế này chứng tỏ nếu chuyện này không phải lão Đại làm, thì chính là

do lão Tứ làm! Đôi mắt sắc bén đảo qua hai người họ, Bách Lý Thần cách rất xa, còn chưa biết đầu mũi tên đó là của quý phủ nhà mình nên sắc mặt vẫn rất thoải mái tự nhiên, Bách Lý Hề lại chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, cơ thể hơi run lên, dễ dàng khiến người ta liên tưởng tới bốn chữ, có tật giạt mình!

“Keng!” một tiếng, lão Hoàng để ném mũi tên kia ra: “Lão Tứ, đầu mũi tên trên cây tên này là của người, người còn gì để nói không?” Ánh mắt đây vẻ uy nghiêm lạnh lùng nhìn hắn, muốn tìm ra manh mối gì đó trên mặt hắn.

Bách Lý Thần thoáng hoảng hốt, không ngờ hắn phát hiện mũi tên của Bách Lý Hề có vấn đề mà chuyện lại chuyển hướng thẳng về phía hắn, vội tung người xuống ngựa, quỳ xuống nói: “Phụ hoàng, nhi thần cũng không biết chuyện này là thế nào ạ!”

Vân Lãnh Ngưng bất giác túm lấy tay Tô Cẩm Bình, xem ra có vẻ rất căng thẳng. Tô Cẩm Bình quay sang nhìn nàng ấy một chút, khẽ nhíu mày, nàng có thể lên tiếng giải vây giúp Bách Lý Thần, nhưng hiện giờ Hoàng đế đang nghi ngờ hai đứa con trai của mình, nếu nàng chen lời vào, không chỉ khiến Hoàng đế nghĩ nàng có liên quan đến chuyện này, hơn nữa, rất có thể sau này mà có xảy ra chuyện này nữa, thì ngay cả phủ Tề quốc công và Bách Lý Kinh Hề đều bị hoài nghi lây.

Bách Lý Kinh Hề vẫn luôn ôm vai nàng đương nhiên cũng nhận ra vẻ bất an của nàng, đôi mắt sáng đẹp dừng lại trên người Bách Lý Thần một lát, sau đó mở lời: “Phụ hoàng, nếu là Tứ hoàng đệ, thì việc gì đệ ấy phải vạch trần mũi tên đó ra chứ?” Giọng điệu nhẹ nhàng lại khiến mọi người đều ngẩn ra!

Ngay cả Bách Lý Thần cũng ngạc nhiên nhìn hắn, từ sau khi Tam hoàng huynh về nước, trừ việc thường xuyên tạo điếu tiếng bên ngoài với vị Thượng Quan cô nương kia ra thì chưa từng để tâm đến việc gì khác, vậy mà hôm nay lại lên tiếng giúp mình sao?! Nhưng dù vì nguyên nhân nào, thì hôm nay hắn cũng nợ huynh ấy một ân tình!

Lão Hoàng đế nghe thấy vậy cũng cảm thấy rất có lý, quả thật, chuyện này vốn không liên quan đến lão Tứ, mà nó lại vạch trần chuyện mũi tên ra, chẳng phải là mua dây buộc mình sao? Có đi đâu, Bách Lý Kinh Hồng lên tiếng giúp nó là sao, chẳng lẽ đã đứng về phía lão Tứ? Trong lòng lão luân quần vô vàn suy nghĩ nhưng lão cũng biết, hiện giờ chuyện quan trọng nhất là phải giải quyết việc này đã: “Hồng nhi nói rất có lý, như vậy chuyện này chỉ có thể là chuyện tốt do người gây ra!!!” Nói xong, lão lại quát tháo đầy giận dữ với Đại hoàng tử.

Lúc này Bách Lý Hồng chỉ muốn tung một đao giết chết Bách Lý Kinh Hồng! Cái tên luôn im lặng cả ngày không đánh một cái rắm nào, vừa mở miệng đã muốn lấy mạng người khác... Hắn ta nói với lão Hoàng đế: “Phụ hoàng, nhi thần thật sự không biết chuyện này! Nhi thần vô tội, nhi thần...”

Thấy không thể thăm tra ra đi đâu gì ở bên này, lão Hoàng đế lạnh lùng nhìn về phía mọi người Mộ Dung gia: “Các người thử nói xem, vì sao đang sẵn bản yên lành, mũi tên lại bắn về phía đài cao? Ai là người bắn mũi tên này?”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, là do cựu thần bắn ạ! Cựu thần tuổi cao, nhìn không rõ đã bắn tên, ai ngờ mũi tên lại bay lên đài, đây đều là lỗi của mình cựu thần, xin Hoàng thượng trừng phạt tội bắn nhầm của cựu thần!” Mộ Dung Việt đáp.

Mộ Dung Hạo kinh ngạc quay sang nhìn Mộ Dung Việt. Mũi tên này do mình bắn ta, sao phụ thân đại nhân lại nhận là người bắn chứ?! Mộ Dung Việt cũng lập tức dùng ánh mắt ra hiệu cho hắn ta không được lên tiếng. Mộ Dung gia bọn họ có rất nhiều chi thứ, cũng có rất nhiều con trai, nhưng thực sự ra hôn thì chỉ có con trai cả Mộ Dung Phong của mình và con trai thứ ba Mộ Dung Hạo, hiện giờ Phong nhi coi như đã hỏng hắc, nếu cả con trai thứ ba cũng bị đẩy xuống thì Mộ Dung gia của họ sẽ không còn ai nối nghiệp nữa! Vì thế, nhất định phải giữ lại Hạo nhi!

Tô Cẩm Bình nhìn bọn họ hơi ngạc nhiên, tình hình này là Mộ Dung Việt muốn hy sinh cho con trai mình sao? Có đi đâu, lão già này đúng là gian

xảo, chỉ nói là bắn nh ần, đã bắn nh ần đương nhiên nói lớn cũng lớn mà nhỏ cũng nhỏ, hoàn toàn không thể so với việc hành thích vua được!

Lão Hoàng đế không phải kẻ ngốc, cười lạnh nói: “Bắn nh ần à? Trẫm thấy các người cố tình mưu hại thì có! Vì bắn nh ần, mũi tên lệch đi, nên mới tìm ám khí đánh cho mũi tên bay thẳng về phía này phải không, là vì muốn lấy mạng trẫm chứ gì?! Không nhận tội cũng được, người đâu, lôi Đại hoàng tử và người của Mộ Dung gia đến Đại Lý tự, dùng đại hình cho trẫm. Để trẫm xem các người có nhận tội hay không!”

“Xin hoàng thượng nghĩ lại! Phủ Trấn quốc công là danh môn đại tộc của Nam Nhạc ta, nếu bị đưa đến Đại Lý tự thì dù có được ra ngoài cũng không còn chút thanh danh nào nữa. Xin Hoàng thượng bớt giận, dù sao họ cũng là nhân vật không thể thiếu của Nam Nhạc ta mà!” Tề quốc công nói.

Tô Cẩm Bình suýt phì cười thành tiếng, mấy lời này nghe thì như đang cầu xin giúp họ, nhưng thực tế lại hại họ nhiều hơn. Câu này không phải muốn nói cho Hoàng thượng nghe thân phận của họ cao quý thế nào sao, khiến Hoàng thượng càng nhận thức sâu sắc rằng có thể bọn họ cũng có dã tâm sao? Xem ra vị cứu chủ này của mình cũng không phải người tầm thường! Mấy đại thế gia đi theo Vân gia cũng vừa lúc ra mặt, đều rất ‘chân thành cầu xin’ cho phủ Trấn quốc công.

Nhìn mấy người này thi nhau ‘cầu xin’, Mộ Dung Việt tức giận đến nghiến răng kèn kẹt, tính cách của Hoàng thượng, người khác có thể không biết chứ lão thì sao lại không hiểu chứ? Ngài vốn đã kiêng kỵ mấy thế gia đại tộc, sợ dĩ muốn xử lý mình chẳng qua là vì đã có lòng nghi kỵ với mình mà thôi, đám người kia còn thêm mắm dặm muối vào nữa...

Vì vậy, lửa giận khó khăn lắm mới đè nén xuống được của lão Hoàng đế nháy mắt lại bùng nổ, tức giận nói: “Đúng vậy, Mộ Dung gia đều là những nhân vật không thể thiếu được, trẫm không thể động được vào họ, địa vị của họ còn cao quý hơn trẫm, trẫm suýt nữa bị bắn chết cũng không thể thẩm tra họ phải không?”

Lão vừa nói lời này, mấy đại thế gia đều xuống ngựa quỳ xuống: “Hoàng thượng thứ tội, chúng thần hoàn toàn không có ý này! Hoàng

thượng thứ tội!”

“Hừ!” Lão Hoàng đế phẩy tay áo bào, sau đó quay sang nói với cung nhân bên cạnh: “Còn ngần ra đó làm gì? Không mau lôi đám loạn thần tặc tử này xuống cho trẫm?”

Đã dùng đến “loạn thần tặc tử” rồi, xem ra lão đã xác định bọn họ có âm mưu hành thích vua, nếu bị lôi vào trong ngục, chắc chắn sẽ không thể vùng lên được nữa! Bách Lý Hề quyết định rất nhanh, vội vàng nói: “Phụ hoàng, nhi thần thú tội! Nhi thần cung khai!”

“Được, người nói đi! Nói xem người mong muốn trẫm chết nhanh như thế nào?!” Lão hoàng đế giận xanh mặt, Hoàng hậu vốn định lên tiếng cầu xin cũng cứng họng.

Nghe lão nói vậy, Bách Lý Hề quỳ rạp trên mặt đất gần rõ từng tiếng: “Phụ hoàng, nhi thần cũng không biết có chuyện gì xảy ra, đầu mũi tên đúng là do nhi thần dõ. Ban đầu nhi thần vốn tính thừa cơ này để diệt trừ Ngự sử đại phu, sau đó giá họa cho Tứ hoàng đệ, nên đã ném đầu mũi tên của mình đi, vì thế không biết có chuyện gì xảy ra, có lẽ là có người nhặt được nên đã dùng để hãm hại nhi thần!” Ngự sử đại phu là người của hắn ta, nói ra như vậy cũng không có hiềm khích gì lớn, vẫn tốt hơn nói là mình muốn diệt trừ Bách Lý Kinh Hề hay hành thích vua rất nhiều!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 15.2

Tô Cẩm Bình nhướn mày, không ngờ hắnta cũng không ngu lắmm, nhanh chóng nghĩ ra cách giải quyết! Giờ thì phải xem suy nghĩ của Hoàng đế thế nào, nếu Hoàng đế không muốn xử lý thì hắnta có thể thoát được, còn nếu cố tình xử lý, thì khó nói!

Lão Hoàng đế lạnh lùng nhìn hắnta, chợt, lão đột ngột đắp cho hắnta một cước, sau đó cười lạnh: “Người nghĩ trăm là kẻ ngốc sao? Ngự sử đạiphu là người của ai, chẳng lẽ trăm nhìn không ra? Người nghĩ trăm mù à?!” Lão Hoàng đế vốn đang rất coi trọng đứacon trai lớn nhất của mình, có đi ầu, việc hôm nay thực sự chọc giận lão, vì lão cũng không thể xác định rõ, rốt cuộc Bách Lý Hề có muốn giết cha soán vị hay không!

Ngự sử đạiphu sợ hãi trắng bệch mặt mũi, từ xưa đến nay Hoàng thượng ghét nhất là kết bè kết phái, tuy tri ều đạinào cũng có những chuyện như vậy, nhưng có thể khiến Hoàng thượng giận đến mức nói thẳng ra, thì thực sự cách ngày chết không còn xa. Chân gầ m ềm nhũn ra, quỳ xuống, run rẩy toàn thân không dám nói gì, chỉ sợ chọc giận long nhan.

Đạ Hoàng tử cũng không ngờ lão Hoàng đế lại nói thẳng như vậy, giờ hắnta mới hiểu, đốiphương thực sự nổi giận! Nếu bây giờ mình bị đứatới Đạ Lý tự, Đạ Lý tự khanh là người của Bách Lý Nghị, dù Bách Lý Nghị không thể hiện ra mình muốn đượcvị hay không, nhưng xưa nay vốn không hợp với mình, vì thế, dù không phải mưu phản, chắc chắn cũng sẽ bị vu oan giá họa! Nhưng nếu nói thật, mưu hại huynh đệ cũng coi như không phải trọng tội, chỉ là trời đất không dung thôi! Không nói, thì chỉ có đường chết, còn nói ra, sẽ không có duyên với ngôi vị Hoàng đế nữa!

Cuối cùng, hắn ta đành nói: “Phụ hoàng, nhi thần khai thật, nhi thần định bần Tam hoàng đệ trọng thương, tạo hiềm khích giữa Tứ hoàng đệ và Tam hoàng đệ ạ!”

Hắn ta nói như vậy, cơn giận của lão Hoàng đế mới tan đi một chút, ít ra cũng là nửa câu nói thật! Vì vậy, lão lại đập hắn ta một cước thật mạnh nữa: “Thứ không biết liêm sỉ, lễ nghĩa, ngay cả đệ đệ ruột mà cũng muốn hãm hại!”

“Phụ hoàng, nhi thần biết sai rồi, nhi thần biết sai rồi!” Mồ hôi trên đầu rơi xuống từng giọt lớn, gương mặt tuấn tú cũng vô cùng sợ hãi.

“Lỗi sai của ngươi lại đi xin trẫm sao? Đi mà xin lỗi các đệ đệ của ngươi ấy! Nếu hai đứa nó không chịu tha thứ cho ngươi, thì ngươi quỳ đến chết ở đây đi!!!” Lão Hoàng đế nghiêng răng nói, rồi quay đầu đi không nhìn hắn ta nữa, lão vẫn không đành lòng giết con trai mình, cho nên vạch cho hắn ta một con đường sống để hắn ta tự kiếm về.

Bách Lý Hề lập tức đứng dậy quay lại nói với Bách Lý Thần và Bách Lý Kinh Hề: “Hai vị Hoàng đệ, Hoàng huynh nhất thời hốt hờ, mong hai đệ tha thứ cho vi huynh lần này!” Trong lòng hắn ta tức đến nghiêng răng, có chuyện hôm nay, sau này mình có ngẩng trên ngai vàng cũng sẽ thường xuyên bị người ta đâm chọc thôi!

“Hoàng huynh biết sai, biết sửa đổi thì không còn gì tốt hơn!” Giọng điệu hơi giễu cợt của Bách Lý Thần vang lên. Còn Bách Lý Kinh Hề vẫn không nhúc nhích, coi như không nghe thấy hắn ta nói gì.

“Tam hoàng đệ...” Bách Lý Hề cắn răng nhắc.

“Có chuyện gì?” Hắn thản nhiên ngẩng đầu nhìn hắn ta.

Bách Lý Hề tức khí, hay cho Bách Lý Kinh Hề nhà ngươi, dám giả vờ không nghe thấy! Hắn ta nghiêng răng lặp lại lời vừa rồi lần nữa.

Dung nhan tuyệt mỹ vẫn lãnh đạm như thường, chậm rãi phun ra ba chữ: “Ngươi xứng sao?”

Hắn vừa dứt lời, xung quanh đều hết hồn, mấy lời này của Tam hoàng tử thật cuồn cuộn ngạo! Ngay cả Bách Lý Nghị cũng hơi giật mình, dù thế nào thì hiện giờ phụ hoàng cùng văn võ bá quan đều ở đây, muốn thể hiện mình là một vị hoàng tử rộng lượng, thì dù có thực sự tức giận cũng nên giả vờ tha thứ mới phải chứ, đằng này hắn lại đáp trả một câu như vậy!

Bách Lý Hề cảm thấy rất mất mặt, Hoàng hậu liền bước tới nói: “Tam hoàng tử, dù thế nào thì Đại hoàng tử cũng là huynh trưởng của ngươi, dù có sai, ngươi cũng không nên ép người như vậy chứ!”

Tô Cẩm Bình nghe bà ta nói thế liền bật cười lạnh: “Thứ cho dân nữ nói thẳng, là luật pháp nào quy định rằng huynh trưởng phạm sai lầm thì sau khi xin lỗi xong đệ đệ nhất định phải tha thứ? Còn nữa, ý của Tam hoàng tử cũng không phải là Đại hoàng tử không xứng được chàng tha thứ, mà là căn bản không xứng để khiến chàng tức giận, nếu đã không tức giận, thì nói gì đến tha thứ chứ? Tam hoàng tử, chàng thấy ta nói đúng không?”

Hắn hơi nghiêng đầu sang, ánh mắt đầy ý cười nhìn nàng: “Đúng!”

“To gan! Bản cung đang nói, ai cho ngươi xen mồm vào? Người đâu, tới vả miệng cho bản cung!” Con trai bị hạ nhục, đương nhiên Hoàng hậu phải ra mặt giúp một tay.

Đôi mắt đậm mạc nhẹ nhàng quét tới, ánh mắt rất lãnh đạm, rất nhạt nhòa, nhưng lại khiến Hoàng hậu run người. Hắn chậm rãi nói: “Ý của Hoàng hậu là muốn Đại hoàng huynh quỳ chết ở đây sao?”

Vừa rồi Hoàng thượng đã nói, nếu Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử không tha thứ cho Đại hoàng tử, Đại hoàng tử chỉ có thể quỳ đến chết ở chỗ này. Vua không nói chơi, Hoàng hậu cũng không phải kẻ ngốc, lập tức hiểu ra, cắn răng không lên tiếng nữa! Lãnh Tử Hàn ở trên đài cao lại cười lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn Hoàng hậu chột lóe tia sáng lạnh rất khó hiểu.

Lần này, coi như Bách Lý Hề được gỡ tội, nhưng cũng hoàn toàn bị lão Hoàng đế chán ghét và bỏ qua. So với Bách Lý Thần, hắn ta đã mất đi phần thắng không nhỏ. Hơn nữa, lão Hoàng đế cũng chưa nói là sẽ không xử lý hắn ta.

Sau đó, ánh mắt lão Hoàng đế lại nhìn về phía đám người đang quỳ, Đại hoàng tử đã được gỡ tội, còn người của Mộ Dung gia thì chưa: “Nói vậy, việc này đều là do một tay các người bày ra?”

Ánh mắt Mộ Dung Hạo hơi căng ra, nhớ đến chuyện vừa rồi Đại Hoàng tử nói giả giả thật thật nhưng lại gỡ được tội, cũng học theo, nói: “Hoàng thượng, vừa rồi ngài cũng thấy, mũi tên kia vốn không phải là bắn về phía ngài mà giữa đường bị người ta đánh trượt đi! Cô gái tên Thượng Quan Cẩm kia phá hoại nhân duyên của mọi người, thần nhất thời tức giận không chịu nổi nên mới muốn dạy dỗ nàng một bài học, ai ngờ lại để cho kẻ có âm mưu lợi dụng, nên mới suýt nữa ngộ thương Hoàng thượng!”

“Đường Đường là một nam tử hán đại trượng phu, là thống lĩnh kiêu kỳ doanh, hành động lại ác độc bỉ ổi như thế, thù hận một cô gái đến không bỏ qua được, người làm mất hết cả thể diện của đàn ông Nam Nhạc ta rồi!!! Tước chức thống lĩnh kiêu kỳ doanh, hãy phủ tñnh tâm cho tỉnh táo đi!” Lão Hoàng đế gằn giọng nói.

Đáng ngạc nhiên là, Vân Dật từ trước đến giờ vốn bất hòa với Mộ Dung Hạo, lúc này lại lên tiếng: “Khởi bẩm Hoàng thượng, Mộ Dung Phong đã bị ngài hạ chỉ vĩnh viễn không được làm quan, nếu giờ Mộ Dung Hạo cũng bị tước chức thống lĩnh kiêu kỳ doanh, không phải Mộ Dung gia sẽ... xin Hoàng thượng giơ cao đánh khẽ ạ!”

Lão Hoàng đế sững sốt một chút, dường như cũng cân nhắc lại, một lúc lâu sau mới nói: “Vậy kéo xuống phạt một trăm trượng lớn để răn đe!”

“Tạ ơn Hoàng thượng khai ân!” Tuy Mộ Dung Hạo cảm thấy rất kỳ quái vì sao hôm nay Vân Dật lại giúp mình, cũng cảnh giác hơn một chút, nhưng dù sao chịu chút đau đớn ngoài da cũng còn tốt hơn mất chức quan rất nhiều, vì vậy hắn ta ngoan ngoãn để hạ nhân kéo xuống.

Ánh mắt của lão Hoàng đế lại hướng về phía Mộ Dung Việt: “Mộ Dung Việt! Rõ ràng mũi tên đó là do Mộ Dung Hạo bắn, người lại nói là người bắn, khi quân phạm thượng, người biết tội chưa?!”

Trong lòng Mộ Dung Việt lạnh đi, biết mấy lời đối phương nói còn có ý khác, cũng hiểu hôm nay mình đã bị nghi ngờ, cúi đầu nói: “Cựu thần biết tội, xin Hoàng thượng trừng phạt!”

“Nếu đã vậy, người giao quân đội ở Bá Thượng cho Hông nhi tiếp quản đi! Còn người, yên phận mà ở trong phủ Mộ Dung của người, suy nghĩ cho kỹ sai lầm của mình. Nếu còn có lần sau, trẫm tuyệt đối sẽ không khách khí! Nghe rõ chưa?”

Lão nói câu này, mọi người đều kinh ngạc! Giao hai mươi vạn binh mã cho Tam hoàng tử, đi đâu này không chỉ có nghĩa là một thế gia bị tiêu diệt như vậy, cũng ngầm tuyên bố giờ đây người mà lão coi trọng là Tam hoàng tử. Được Hoàng thượng coi trọng, rất có khả năng sẽ bước lên ngôi Hoàng đế, vì hiện giờ ở Nam Nhạc, chỉ có duy nhất Bách Lý Kinh Hông là hoàng tử nắm binh quyền trong tay!

Chỉ là, trong lòng Bách Lý Kinh Hông lại thầm giễu cợt, hành động này của Bách Lý Ngạo Thiên không phải vì muốn trọng dụng hắn, mà là thử! Nếu hắn nhận, chứng tỏ lòng hắn không thần phục, nếu không nhận thì mới có thể chứng minh ‘lòng thành’ của mình! Hắn lãnh đạm liếc nhìn Bách Lý Ngạo Thiên, gần như dùng ánh mắt nói cho đối phương biết rằng mình đã nhìn thấu tính toán của lão, sau đó chậm rãi nói: “Nhi thần tuyệt đối không phụ sự kỳ vọng của phụ hoàng!”

Câu này vừa vang lên, sắc mặt Bách Lý Ngạo Thiên lập tức biến đổi, ánh mắt nhìn Bách Lý Kinh Hông đã không còn chút ý cười nào như lúc đầu, mà vô cùng lạnh lùng tàn độc! Đứa con trai này của lão, tài chấn tứ quốc, diễm kinh cửu châu, chắc chắn không phải chỉ là hư danh. Vì vậy, lão có thể xác định đối phương hẳn có thể hiểu được ẩn ý trong câu nói của lão, nhưng nó lại tiếp nhận ngay vậy sao?! Tiếp nhận, cũng chẳng khác nào tuyên chiến với mình!!! Lão không nghĩ hiện giờ Bách Lý Kinh Hông lại to gan như vậy, lão nói câu đó ra, chẳng qua vì muốn đối phương cự tuyệt để mình yên tâm hơn, không ngờ đối phương lại đồng ý, mà lời lão đã nói, thì tuyệt đối không thể thu lại được, chỉ có thể trợn mắt nhìn Mộ Dung Việt giao lại hồ phù cho Bách Lý Kinh Hông!

Sắc mặt lão hoàng đế lúc này đã khó coi đến cực điểm, chỉ là, Bách Lý Kinh Hồng lại làm như không nhìn thấy sắc mặt lão. Hai mươi vạn binh mã, là đòn đối phương dùng để thử mình, nếu thực lực của mình yếu hơn một chút, chắc chắn sẽ không dám nhận, nhận về rồi hẳn hẳn sẽ phải chết không còn đường khác. Có đi đâu, thực lực trong tay hẳn hiện giờ hoàn toàn có thể đối địch với Bách Lý Ngạo Thiên, nếu cộng thêm hai mươi vạn binh mã này nữa, chẳng khác nào hổ thêm cánh, đã vậy, tội gì hẳn không nhận?!

Tô Cẩm Bình hơi nheo đôi mắt phượng, xem ra tiêu Hồng Hồng muốn hạ thủ rồi!

Hiện giờ lão Hoàng đế, Mộ Dung gia và lão Hoàng đế đứng là tiền mất tật mang! Đặc biệt là Đại hoàng tử, đúng là hẳn ta muốn hại Bách Lý Kinh Hồng thật, nhưng còn chưa kịp ra tay đã ngã một võ lớn như vậy, tức chết hẳn ta mất!!!

Lão hoàng đế vô cùng tức giận, lão đem cả lửa giận do Bách Lý Kinh Hồng vừa thổi bùng lên, đổ hết xuống đầu Đại hoàng tử và Mộ Dung gia: “Đại hoàng tử cấm túc trong phủ ba tháng, không có ý chỉ của trẫm, không cho bất cứ kẻ nào tới thăm!”

“Hoàng thượng!” Hoàng hậu vẫn muốn cầu xin.

“Ai cầu xin cũng chịu cùng tội!” Lão lạnh lùng nhìn sang, Hoàng hậu lập tức im lặng.

Ánh mắt của Mộ Dung Việt lại biến đổi: “Hoàng thượng, một tháng nữa là hôn kỳ của Song nhi và Đại Hoàng tử, chuyện này...”

“Hừ, chẳng qua chỉ là một ả đàn bà hèn hạ không biết liêm sỉ, chẳng lẽ còn có tư cách qua cửa chính sao? Khiêng kiệu qua cửa sau là được rồi, tránh làm bẩn thể diện của Hoàng gia ta!” Mấy lời của lão Hoàng đế hoàn toàn không để lại chút mặt mũi nào cho Mộ Dung gia, không chỉ Mộ Dung Song trắng bệch mặt, mà những người khác của Mộ Dung gia cũng tái mặt, những thế gia khác thậm chí đầu cúi đầu cười trộm, hoặc ngẩng đầu nhin cười. Nhìn tình hình này, hôm nay quay về phủ, Mộ Dung Song chắc hẳn không thể thoát được trừng phạt! Hơn nữa, đường đường là con gái chi chính, vì

sự tình lần trước mà mất hết thể diện rồi, giờ còn bị đưa vào từ cửa sau, sau này cùng lắm cũng chỉ là trác phi của Hoàng tử, cũng khó mà nâng đầu lên nhìn người khác!

“Hoàng thượng, thần nữ...” Mộ Dung Song muốn bao biện cho mình mấy câu.

Ai ngờ, tâm trạng lão Hoàng đế vốn không tốt, nghe ả lên tiếng còn giận dữ hơn: “Thứ hèn hạ như vậy có tư cách gì nói chuyện với trẫm, người đâu, vả miệng bốn mươi cái cho trẫm, cho ả nhìn nhận rõ thân phận của mình!”

“Không...” Còn chưa dứt lời, mấy nữ quan trong cung đã bước tới, vung tay tát mạnh mấy cái vào mặt ả. Mấy nữ quan này thường xuyên chấp pháp trong cung, đương nhiên xuống tay rất nặng, chỉ một lát sau, khuôn mặt của Mộ Dung Song đã bị đánh đến bầm tím, từng tiếng kêu thảm thiết phát ra từ miệng ả, rồi sau đó, ngay cả răng cũng bị đánh rụng mất một cái! Mấy quý nữ đứng nhìn vừa có chút vui sướng khi thấy ả gặp họa, cũng vừa có chút không đành lòng.

Tô Cẩm Bình lại không hề dè dặt cười nhìn ả, ánh mắt hung dữ của Mộ Dung Song cũng nhìn thẳng về phía Tô Cẩm Bình như muốn xé nát nàng ra!

Sau khi đánh xong bốn mươi bạt tai, mặt Mộ Dung Song đã thay đổi hoàn toàn, Đại hoàng tử nhìn cũng thấy buồn nôn liền quay đầu đi...

Xử lý bên này xong, lão Hoàng đế lại nói với người của Hình bộ: “Đi tra xét rõ ràng xem ai ném đầu mũi tên này ra, tra không ra thì các người mang đầu tới gặp trẫm!”

“Rõ!” Hình bộ thượng thư run rẩy trong lòng đáp.

“Được rồi, buổi thi Hương năm nay dừng lại ở đây đi!” Lão Hoàng đế nói rồi nhìn con sói vàng nhỏ kia, “Ai săn được nhiều thú nhất thì con sói vàng này thuộc về người đó!”

Tiểu thái giám nhanh chóng kiểm kê rồi đọc lên: “Hoàng thượng, thế tử phủ Việt vương sẵn được mười hai con, phủ Bạch gia...” sau khi nói cả danh sách dài dằng dặc, gã lại đọc tiếp: “Thất Hoàng tử sẵn được hai mươi bảy con, Tam hoàng tử và Thượng Quan công tử của phủ Tề quốc công đều sẵn được bốn mươi hai con.”

Vì vậy, mọi người đang định chúc mừng Thất hoàng tử đều khựng lại! Về mặt đặc ý của Bách Lý Nghị cũng cứng ngắc!

Nhóm quý nữ há hốc mồm không tin nổi nhìn hai người có dung mạo xuất sắc đến nghịch thiên này, bốn mươi hai con thú ư? Đây là con số nhiều chưa từng có trong suốt bao nhiêu năm qua, hơn nữa lại chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy!

Thực lực hai người ngang nhau, nên khó mà nói được con sói vàng nhỏ này sẽ thuộc về ai. Giằng co một lúc lâu cũng không ai tình nguyện bỏ qua con sói này, chẳng lẽ lại phải so tài lại lần nữa sao?! Ánh mắt Lãnh Tử Hàn đảo qua đài cao, chợt nhìn thấy một người đang tha thiết nhìn Bách Lý Kinh Hồng, hắn ta thoáng cười, nói: “Nếu Tam hoàng tử đã thích, tại hạ sẽ không tranh giành với ngài!”

Nghe hắn ta nói vậy, Bách Lý Kinh Hồng hơi kỳ quái nhìn hắn ta, nhưng nhớ đến mục đích ban đầu của mình, hắn cũng không từ chối. Khi cung nhân đưa lồng sắt kia tới trước mặt Bách Lý Kinh Hồng, một cô gái mặc cung trang màu vàng nhạt vội lao tới, chớp chớp đôi mắt to, nhìn Bách Lý Kinh Hồng đầy tha thiết: “Ca ca, tặng cho muội được không? Con sói vàng này đáng yêu quá, Dung nhi rất thích!”

Giờ thì Bách Lý Kinh Hồng đã hiểu Lãnh Tử Hàn có ý đồ gì, thì ra là vì hắn ta nhìn thấy ánh mắt của Dung nhi. Tô Cẩm Bình cũng khẽ nhíu mày.

“Đây là tín vật tặng cho hoàng tâu của muội.” Hắn nhẹ nhàng từ chối. Tuy hắn biết nàng còn muốn hắn tặng tín vật là chín chiếc chìa khóa kim khóa còn lại hơn nhiều, nhưng hiện giờ chưa để tặng vật đó được, tặng cho nàng, chỉ e hôn kỳ sẽ kéo dài không kỳ hạn mất!

Nghe hắn nói vậy, sắc mặt Bách Lý Dung lập tức thay đổi, tức tối lườm Tô Cẩm Bình một cái rồi ôm mặt khóc chạy đi!

Bách Lý Kinh Hồng nhìn theo bóng nàng ấy, có vẻ lo lắng nhưng vẫn không nói gì, đưa lưng sắt kia cho Dĩ Mạch đứng sau lưng Tô Cẩm Bình.

“Nếu chàng lo thì đi xem muội ấy thế nào đi!” Tô Cẩm Bình nhẹ nhàng nói, giọng điệu rất bình tĩnh.

“Nàng không giận sao?” Hắn quay sang hỏi.

“Không giận!” Bách Lý Dung là người thân duy nhất của hắn, hắn quan tâm cũng chẳng có gì sai.

Tô Cẩm Bình cứ tưởng nghe nàng nói vậy hắn sẽ cao hứng, không ngờ hắn lại quay đi không để ý đến nàng, hơn nữa, thoạt nhìn còn có vẻ tức giận. Giờ thì đến lượt Tô Cẩm Bình không hiểu ra sao cả!

“Được rồi, quay về hết đi!” Lão hoàng đế nói rồi mang vẻ mặt thối hoắc rời đi trước.

Bách Lý Kinh Hồng cũng đột ngột buông Tô Cẩm Bình ra, đứng dậy, nhảy lên ngựa bỏ đi, hướng về phía phủ Tề quốc công, để lại Tô Cẩm Bình ngẩn người đứng sau lưng hắn, sau gáy đầy những dấu hỏi chấm, sao lại thế này? Dĩ Mạch cầm con sói vàng nhỏ kia cũng hơi kỳ quái, điện hạ làm sao vậy?

Tô Cẩm Bình lên ngựa, đi chưa được mấy bước Lãnh Tử Hàn cũng bám theo. Thật ra chính hắn ta cũng không hiểu Bách Lý Kinh Hồng đang nghĩ gì, ban đầu thấy hình như Bách Lý Dung cũng có vẻ muốn có con sói nhỏ kia, nên mới cố tình đẩy hắn vào tình huống khó xử, kết quả là vấn đề đó không gây khó dễ cho hắn được, nhưng đang yên đang lành lại bỏ đi trước, hơn nữa nhìn bộ dạng có vẻ rất tức giận. Có đi ầu, hắn hành động như vậy không phải đã tạo cho hắn ta cơ hội nói chuyện riêng với tiểu Cẩm sao?

Tề quốc công dẫn đầu đoàn người, Lãnh Tử Hàn liền đi sát vào bên cạnh Tô Cẩm Bình nói: “Tiểu Cẩm, có một số việc muốn nói cho muội biết!”

“Chuyện gì?!” Thấy hắn ta có vẻ nghiêm túc, Tô Cẩm Bình cũng tạm thời gạt lời mình hứa với Bách Lý Kinh Hồng rằng sẽ không nói chuyện với hắn ta sang một bên.

Mi tâm Hiên Viên Dĩ Mạch nhảy dựng lên, cứ cảm thấy chuyện mà Lãnh Tử Hàn nói cũng không phải chuyện gì tốt đẹp. Quả nhiên...

“Muội còn nhớ rõ lần trước ở Hoàng cung, Bách Lý Kinh Hồng và ta giao đấu với nhau, cuối cùng ngộ thương hắn chứ?”

Tô Cẩm Bình khẽ gạt đầu, đương nhiên là nhớ rõ, lúc đó nàng đau lòng chết đi được!

“Chuyện đó đầu do một mình hắn dựng lên, cố tình đánh trượt đi, mục đích là vì muốn chiếm được cảm tình của muội. Còn nữa, nếu ta đoán không nhầm, hắn còn nói dối với muội rằng chính ta đốt phủ Hoàng tử của hắn, chưa biết chừng còn yêu cầu muội không được để ý đến ta nữa. Tiểu Cẩm, ta nói cho muội biết, tên đó thực sự rất đê tiện! Thoạt nhìn thì có vẻ giả nhân giả nghĩa vậy thôi, hắn đốt phủ Hoàng tử thứ nhất là vì muốn vào phủ Tề quốc công ở, thứ hai là vì muốn hãm hại ta, muội nên cẩn thận với hắn một chút, nếu không...” Nói tới đây, hắn ta dừng lại không nói nữa.

Sắc mặt Tô Cẩm Bình đã hơi khó coi, nghiêng răng nói: “Ý huynh là, lần đó bị thương cũng do hắn tự sắp đặt?”

“Đúng vậy!” Lãnh Tử Hàn cười khẽ gạt đầu, đôi môi nở nụ cười tà quyến rũ, nhìn khuôn mặt giận dữ của Tô Cẩm Bình, hắn ta cảm thấy vô cùng sung sướng!

Cô nàng nào đó nghiêng răng ken két, trên mặt hiện lên nụ cười vô cùng u ám...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 16.1

Thấy thần sắc của Tô Cẩm Bình có vẻ dữ tợn, trong lòng Lãnh Tử Hàn thẫn thờ cười lạnh, Bách Lý Kinh Hồng, người thực sự nghĩ Lãnh Tử Hàn ta là kẻ ngu ngốc có oan ức cũng chỉ biết nuốt vào bụng sao? Tuy Hiên Viên Dĩ Mạch không biết rõ chuyện điện hạ bị thương là thế nào, nhưng về chuyện hỏa hoạn, thì cô cũng biết chút đỉnh, chuyện đó căn bản là do chính điện hạ làm ra, vì thế trong lòng cô lúc này hơi bất an, nhìn cô nương như vậy, tương lai của điện hạ sẽ gặp khó khăn rồi... Giờ đã qua buổi trưa, mặt trời chói chang, nhưng vẫn chưa tới giờ ăn cơm chiều nên mọi người đều tự quay về gian phòng của mình.

Tô Cẩm Bình cũng định sau khi cất sói nhỏ sẽ đi tính sổ với tên kia, trước hết phải hỏi rõ xem tự dưng hắn vô duyên vô cớ tức giận cái gì, sau đó sẽ tính sổ chuyện Lãnh Tử Hàn nói! Nếu lần trước bị thương đều là do hắn bày ra, hừ hừ, vậy thì Tô Cẩm Bình nàng đúng là không khác gì kẻ ngốc bị người khác lừa vòng quanh! Hơn nữa, có cần phải làm như thế không? Hắn không biết rằng hắn bị thương thì lòng nàng sẽ rất khó chịu sao? Vào viện của mình, nhìn thấy một cô gái mặc trang phục thị nữ màu xanh nhạt đang cúi đầu ngó ngoài cửa không biết nghĩ ngợi gì, Tô Cẩm Bình chợt cười gọi: “Thiên Ưc!”

Gọi xong, chính nàng cũng ngẩn ra, mà Thiên Thương cũng giật mình. Cô ta ngẩng đầu nhìn Tô Cẩm Bình, khuôn mặt nhỏ xinh không khác gì Thiên Ưc, nhìn thấy nàng, cô ta vẫn hơi rụt rè, cười nói: “Cô nương nhớ tỷ tỷ lắm à?”

Tô Cẩm Bình khựng lại, sau đó gượng cười: “Đúng thế!”

Hiên Viên Dĩ Mạch và Linh Nhi hơi nhú mày, hai người cứ tưởng sau khi cô nương tìm được Thiên Thương rồi, để cô ta đi theo mình cũng như một sự an ủi, nhưng nhìn tình hình hiện giờ thì có vẻ không được như vậy.

Lúc trước thỉnh thoảng cô nương mới nhớ đến cô gái tên Thiên Úc kia, nhưng hiện giờ cứ mỗi lần gặp Thiên Thương, vết thương của nàng lại bị chọc vào một lần.

Tìm thấy cô ta, đối với cô nương mà nói, cũng không phải chuyện gì đáng mừng. “Tỷ tỷ đã từng nói, ta và tỷ ấy là một, ta còn sống, thì tỷ ấy cũng còn sống!”

Thiên Thương không phải hạ nhân phủ Tề quốc công, mà sau khi Tô Cẩm Bình đưa cô ta về, cũng không đối xử với cô ta như hạ nhân, có đi đâu, trong viện của Tô Cẩm Bình không có quần áo dư thừa, nên Linh Nhi mới tùy tiện mang một bộ y phục của hạ nhân đến cho cô ta mặc thôi, cũng không coi là thị tỳ của Tô Cẩm Bình nên mới dám nói chuyện với nàng không chút kiêng dè gì như thế. Những lời này khiến Tô Cẩm Bình khẽ cười, lúc này tâm trạng mới khá hơn một chút: “Nha đầu ngốc, em không cần phải thay tỷ tỷ em ở bên ta, mà là ta thay tỷ tỷ em chăm sóc cho em!”

Dứt lời, nàng mang con sói nhỏ kia vào trong phòng. Đám Thiên Thương cũng vào theo, cất kỹ lồng sắt đi, con sói vàng nhỏ kia còn giương nanh dọa dẫm Tô Cẩm Bình, dáng vẻ như đang sẵn sàng tấn công, muốn đấu với nàng một trận vậy! Tô Cẩm Bình nhìn nó mà bật cười, tên nhóc này không to lớn gì mấy, nhưng tính khí cũng chẳng nhỏ đâu.

Hiên Viên Dĩ Mạch chợt kêu lên một tiếng kinh ngạc: “Cô nương, răng của nó có độc!”

“Ồ?”

Ánh mắt của Tô Cẩm Bình cũng hướng về phía hàm răng của con sói nhỏ kia, hàm răng trắng ửng lại lóe lên tia sáng, kết hợp với đôi mắt xanh lục kia khiến nó càng trở nên hùng mạnh hơn.

Có đi ầu, độc kia không giống như là do người khác bơi lên, mà như phát ra từ chính thân thể của con sói này. “Chẳng lẽ là Sói vương con?”

Linh Nhi nhú mày nói. Tô Cẩm Bình quay lại nhìn cô ấy: “Sói vương con?”

“Nghe đồn khoảng năm trăm năm trước, Thánh nữ Nam Cương đi du ngoạn ở Mạc Bắc cùng thị tỳ của mình, vô tình phát hiện ra một con sói vàng, mà bên cạnh nó còn có một con sói cái màu bạc đang nằm bẹp, nhìn tình hình thì con sói cái đó có vẻ sắp không vượt qua được, Thánh nữ nhất thời nổi lòng thương, liền sai người cứu con sói cái kia, sau đó mới biết, con sói vàng chính là Sói vương của Mạc Bắc, từ đó về sau, Sói vương luôn dẫn đầu đàn sói bảo vệ Nam Cương, cho tới khi vị Thánh nữ đó qua đời chúng nó mới rời đi.

Trước khi đi, chúng để lại một con sói con đang gào khóc đòi ăn, sau đó lại sinh ra từng thế hệ Sói vương con bảo vệ Nam Cương.

Sau khi sinh sói con xong, Sói vương và Sói hậu cũng quay về thảo nguyên Mạc Bắc.”

Nghe Linh Nhi nói tới đây, Tô Cẩm Bình cũng hơi ngạc nhiên: “Nếu tin đồn này là thật, thì làm sao Nam Cương có thể cam tâm tiến cống nó tới Nam Nhạc chứ?”

Hơn nữa, mấy chuyện này tuy rằng cũng có vẻ hơi hoang đường, nhưng cũng không phải là hoàn toàn không thể. Linh Nhi khẽ cười nói tiếp: “Cô nương, em chưa nói xong.

Đến thế hệ này, sau khi Hoàng hậu sinh hạ Sói vương con, thì từ nhỏ đã có kịch độc trong người, còn có tính cách hoang dã không ai phục tùng được, nếu ai tới gần nó, nó sẽ cắn người đó.

Hơn nữa, người từng bị nó cắn, nếu qua nửa canh giờ không đi ầu trị thì dù có dùng thuốc tiên hay châm cứu cũng không có tác dụng gì nữa.

Đừng nói là bảo vệ Nam Cương, ngay cả Nam Cương Vương cũng bị nó tấn công.

Chắc người Nam Cương cảm thấy nó rất phiền toái, nên mới đưa nó đi.

Dù thế nào thì bọn họ cũng không dám giết hậu duệ của Sói vương, nếu không, đàn sói bảo vệ bọn họ mấy trăm năm mà phản công, hậu quả thế nào, bọn họ cũng biết rõ ràng!”

Nghe cô ấy nói vậy, Tô Cẩm Bình càng cảm thấy hứng thú hơn với con sói nhỏ kia.

Sau khi đến Nam Nhạc, vào lúc rảnh rỗi nàng vẫn tìm đọc chút tư liệu về thời không này, Sói Mạc Bắc là loài hung dữ nhất, cũng là loài dũng mãnh nhất, mà bên trong lồng sắt này lại là một con Sói vương con, nàng xoa xoa cằm đầy thô lỗ rồi quay lại nói với Linh Nhi: “Em nghĩ nếu ta đem bán nó đi thì có thể được bao nhiêu bạc?”

Sau gáy Linh Nhi chảy xuống một vạch đen to tướng, cô cứ nghĩ cô nương sẽ cao hứng vì mình có được một bảo bối cơ, sao lại là bạc?! Con sói nhỏ kia cũng gầm đầu tru dài một tiếng, như đang vô cùng nhục nhã vậy! Biết được giá trị của con sói nhỏ này rồi, Tô Cẩm Bình liền nói với Linh Nhi: “Em ở đây chăm sóc nó, ta đi trước, tính sổ với tên nào đó!!!”

Quay về sẽ thu phục chú nhóc này sau. Nàng vừa dứt lời, Linh Nhi liền nhìn Tô Cẩm Bình đầy kỳ quái, tính sổ với tên nào đó à? Tên nào đó là ai? Nghĩ vậy, cô liếc mắt nhìn Hiên Viên Dĩ Mạch một cái, nhưng Hiên Viên Dĩ Mạch lại cúi đầu né tránh, có vẻ hơi lo lắng.

Sao lại thế này? Còn không kịp chờ cô ấy nghĩ xong, Tô Cẩm Bình đã ra khỏi phòng, ánh mắt tò mò của Thiên Thương cũng hướng về phía con sói nhỏ kia... .. “Kẹt”

... cửa phòng bên cạnh mở ra, hiển nhiên lúc này Bách Lý Kinh Hồng vẫn chưa biết Lãnh Tử Hàn đã khai sạch toàn bộ hành vi của hắn ra, vẫn còn đang hờn hờn dỗi dỗi. Tô Cẩm Bình vòng hai tay trước ngực, bước vài

bước đến trước mặt hắn, khẽ cười: “Nói xem, tự dưng chàng lại vô duyên vô cớ giận dữ cái gì?”

Thật ra nàng cũng cảm thấy bó tay, có nhà ai yêu đương mà không phải là bạn trai đồ dành bạn gái đâu, sao gặp nàng lại ngược lại hoàn toàn thế này chứ? “Không có gì.”

Hắn nhẹ nhàng đáp, thoải mái đưa tay ra nhấc ấm trà trước mặt lên, rót vào tách, nước trà chảy róc rách vào cái tách trước mặt hắn, thoát nhìn có vẻ rất nhàn hạ thảnh thơi, thoát nhìn có vẻ như thật sự không tức giận gì. “Chắc chắn không tức giận gì?”

Không giận mà còn cười ngượng chạy trước, không phải tức giận, chẳng lẽ là vội vàng chạy về để đầu thai sao?! “Ừ.”

Hắn phun ra một chữ, có đi ều ngữ điệu cũng nhạt hơn một chút nữa. Cuối cùng Tô Cẩm Bình cũng không thể nhịn được nữa, lườm hắn một cái: “Được! Chàng không giận thì thôi, bà đây càng vui vẻ thoải mái!”

Nàng vừa dứt lời, hắn bỗng quay đầu nhìn nàng, sắc mặt lãnh đạm nhưng lại mang cảm giác tủi thân uất ức rất rõ rệt.

Im lặng một lúc lâu, hắn mới nói: “Ừ, ta biết, có Lãnh Tử Hàn, nàng đã không còn cần chín chiếc chìa khóa kia nữa rồi!”

Hả?! Sắc mặt giận dữ của cô nàng nào đó thoáng trở nên vô cùng hèn mọn, uốn éo người, bước đến trước mặt hắn đồ dành: “Ha ha... tiểu Hồng Hồng, chàng nghe tin đồn ở đâu ra vậy, làm sao ta lại không cần chín chiếc chìa khóa kia được chứ, được rồi được rồi, đừng giận nữa, ngoan, nói cho ta biết chàng đang tức giận cái gì, được không?”

Hắn quay đi, không thềm để ý. Nàng lặng lẽ nghiêng răng, đi tới trước mặt hắn, nói tiếp: “Ai you, tiểu Hồng Hồng, tiểu Hồng Hồng yêu thương ời?”

Hắn nhấc tách trà lên, nhẹ nhàng nhấp một hơi, sau đó, chậm rãi đặt xuống, vẫn không đáp lời. Gân xanh trên thái dương bật lên, cố gắng tự

trấn an mình, Tô Cẩm Bình, bình tĩnh, bình tĩnh, tuyệt đối không được dùng bạo lực với mỹ nam, tất cả phải kiên chế vì tiền, bình tĩnh, bình tĩnh! Bỗng nhiên, trong đầu nàng chợt lóe sáng, sắc mặt dần trở nên khó coi: “Chẳng lẽ chàng tức giận vì ta không chủ động tặng con sói kia cho muội muội của chàng sao?”

“Không phải!”

Thấy nàng còn giận ngược lại, hơn nữa, phương hướng hiểu lầm lại hoàn toàn không tốt, hắn đành phải lập tức lên tiếng phản bác. “Vậy thì là cái gì?”

nàng dẫm một chân lên ghế vô cùng bất nhã, dáng vẻ như muốn nói chàng mà không nói ra ta nhất định không bỏ qua.

Vì vậy, tình thế lập tức nghịch chuyển hoàn toàn, Bách Lý Kinh Hồng vốn là người giận dữ, giờ lại biến thành Tô Cẩm Bình! Đôi mắt xám bạc nhìn nàng một lúc lâu, trong lòng thầm đấu tranh tư tưởng mãi, cuối cùng lại thầm cười khở, ban đầu là hắn chiếm ưu thế, sao giờ lại bị đẩy ngược vào thế bị động thế này? Hắn đành phải nói sự nghi hoặc trong lòng mình ra: “Lúc trước, nàng còn ghen vì Dung nhi, hôm nay lại bảo ta đi theo muội ấy.”

Nói tới đây, hắn đã không thể nói thêm được nữa, vấn đề còn lại cứ để nàng tự ngẫm đi. Ặc... Nhìn gương mặt lãnh đạm của hắn, một lúc lâu sau, Tô Cẩm Bình hung hăng đập bộp một cái: “Đầu óc chàng có bệnh à?! Rõ ràng là bà đây có ý tốt, nghĩ dù sao muội ấy cũng là người thân của chàng, nếu chàng lo thì đi theo xem muội ấy thế nào cũng là chuyện bình thường, người ta cũng đỡ nói bà đây không phải là người thấu tình đạt lý.

Giờ thì hay rồi, lòng tốt của ta lại bị chàng nghĩ thành lòng lang dạ thú, còn quay về nỗi giận với ta nữa!”

Trán bị đập mạnh một cái vẫn còn hơi đau đau, nhìn sắc mặt giận dữ của nàng, hắn mới biết hóa ra mình hiểu nhầm, nhưng nàng có thể suy nghĩ cho hắn như vậy, khiến cho tâm trạng vốn hơi buồn bực chợt bay lên, có đi ầu,

nhìn nàng vẫn còn đang giận dữ bưng bưng nhìn mình, hấn mấp máy môi, muốn xin lỗi lại không nói được thành lời. “Biết sai chưa?”

Tô Cẩm Bình nghiêng rặng nhìn hấn, trong lòng lại th ầm giận mình không làm thêm vài cái chổi lông vịt nữa để dạy dỗ tên nhóc này cho tử tế!!! Nghe nàng hỏi, hấn lại im lặng, cúi đầu như đứa trẻ con vừa mắc lỗi. “Ta hỏi chàng đã biết sai chưa?”

Nàng lại quát lên. Một lúc lâu sau, cho đến khi Tô Cẩm Bình nghiêng rặng định hỏi lại lần nữa, hấn bỗng ngẩng đầu, nhẹ nhàng nói: “Biết sai rồi!”

Ánh mắt không tìm được li ền liếc ra bên ngoài, sắc mặt đ ầy vẻ mất tự nhiên. Lúc này cơn giận của Tô Cẩm Bình mới vơi đi một chút, hỏi đến chuyện mà mình định tính sổ: “Bách Lý Kinh H ồng, ta hỏi chàng, chuyện lần trước chàng bị thương ở hoàng cung là thế nào?”

Ặc... Tim hấn đập thịch một cái, trong mắt thoáng xuất hiện vẻ chột dạ, nhưng ngoài mặt không có vẻ gì khác lạ, ngẩng đầu nhìn nàng nghi hoặc như không hiểu nàng đang hỏi gì, trong lòng lại chỉ hận không thể ăn sống nuốt tươi tên Lãnh Tử Hàn kia.

Cẩm nhi biết được chuyện này, chắc chắn là do tên Lãnh Tử Hàn lén tố cáo!!! Nhưng nhớ tới chuyện lần trước mình ‘được’ chổi lông gà chiêu đãi, thì dù đánh chết hấn cũng tuyệt đối không thừa nhận! “Lãnh Tử Hàn nói lần trước bị thương là do chàng sắp đặt ra! Nay nhóc, gan chàng to nhỉ?!”

Nàng nghe rặng trợn mắt nói. Hấn nghe nàng nói vậy, chỉ hơi nhíu đôi lông mày đẹp, mắt đ ầy vẻ mơ hồ, nhìn nàng như rất thắc mắc, khoác lên người bộ dạng vô tội không hiểu chuyện gì một cách hoàn hảo. Nhìn dáng vẻ vô cùng nghi hoặc này của hấn, Tô Cẩm Bình cũng thấy nghi ngờ, thật ra khi Lãnh Tử Hàn nói với nàng, nàng cũng không tin hoàn toàn, vì gần đây hai người này càng ngày càng đối đầu gay gắt hơn, cũng không phải không có chuyện hãm hại nhau này nọ.

Hơn nữa, Bách Lý Kinh H ồng là con người vừa kiêu ngạo vừa ra vẻ, chẳng lẽ còn có thể có ý đồ như thế sao? Thấy ánh mắt nàng dần hiện lên

vẻ nghi ngờ, sự lo lắng trong đáy lòng hắn lại tăng lên một chút, chậm rãi nói: “Có phải hắn ta còn nói, rằng ta vu oan cho hắn ta đốt phủ của ta không?”

Giọng nói nhẹ nhàng, thanh lãnh, lại chứa đựng sự trào phúng rõ rệt. Cũng chính sự trào phúng này khiến sự nghi ngờ của Tô Cẩm Bình dành cho Lãnh Tử Hàn sâu hơn một chút.

Lại nói, lúc ấy khi mình hỏi hắn có phải Lãnh Tử Hàn làm không, hắn còn liên tục phủ nhận là không phải, Lãnh Tử Hàn dựa vào đâu mà dám nói Bách Lý Kinh Hông vu oan cho Lãnh Tử Hàn đốt phủ của hắn chứ? Về nghi hoặc càng lúc càng rõ ràng trong mắt nàng, hắn vội vàng rên rỉ khi còn nóng, nhẹ nhàng nói: “Nàng thà tin hắn ta, cũng không muốn tin ta sao?”

Giọng nói lạnh lạnh như vầng trăng sáng treo trên chín tầng trời, lại cô đơn, mỏng manh như làn gió nhẹ thổi trong đêm đen... Câu nói này khiến Tô Cẩm Bình vốn đang bưng bưng lửa giận, nháy mắt biến thành áy náy: “Ta... ta không có ý đó...”

Mẹ kiếp! Lãnh Tử Hàn chết tiệt, dám lừa bà, ta sẽ cho huynh biết mặt!!!
“Ha ha...”

Hắn khẽ cười, như chứa đựng sự tự giễu cợt đến vô tận, sau đó nhẹ nhàng đứng dậy, “Nếu nàng chọn hắn ta, vậy thì đi đi, coi như ta nhìn nhầm...”

Nói xong, hắn chậm rãi đi vào phòng trong, dáng người thanh mảnh, xiêm y trắng muốt, nhìn bóng lưng vô cùng cô đơn, quạnh quẽ. Hiên Viên Dĩ Mạch ở ngoài cửa chỉ muốn vỗ tay tán thưởng điện hạ nhà mình! Hay cho một chiêu lật mền buộc chặt!!! Vì thế, cô nàng nào đó vốn vô cùng áy náy liền bước nhanh vài bước đến, vội vàng ôm lấy thắt lưng hắn: “Được rồi mà, sau này không nghi ngờ chàng nữa! Đừng giận mà!”

Trong đôi mắt xám đẹp như ánh trăng xuất hiện nụ cười giảo hoạt, lại chất chứa sự đắc ý đến vô hạn.

Lãnh Tử Hàn chứ gì, muốn đấu với hần à, còn kém lắm!!! “Vậy, sau này không được dùng chổi lông gà đánh ta nữa!”

Hần ra đi ầu kiện! Không chờ Tô Cẩm Bình lên tiếng, hần lại nhanh miệng nói tiếp: “Chổi lông vịt cũng không được.”

Nhớ đến cây chổi lông vịt mình giấu kỹ trong tủ, hần đã cảm thấy da đầu mình run lên, vấn đề này nên giải quyết sớm thì hơn. Hiên Viên Dĩ Mạch ở ngoài cửa kinh ngạc đến há hốc mồm.

Cái gì? Điện hạ bị đánh bằng chổi lông gà sao?! Hủy trong chỗ tối cũng run run da đầu, bảo sao điện hạ kiêng kỵ cây chổi lông vịt kia như vậy, thì ra là có chuyện như thế! Trời ơi, không biết sau khi mình biết chuyện cơ mật thế này, liệu điện hạ có giết người diệt khẩu không?! Một vạch đen chảy dài xuống sau gáy Tô Cẩm Bình, nhìn hần thế này có vẻ thực sự sợ hãi vì bị đánh: “Được!”

“Thật sao?”

Hần quay lại, thản nhiên nhìn nàng. Hiếm khi thấy bộ dạng kích động của hần, khóe miệng Tô Cẩm Bình hơi run lên, đáp: “Thật!”

“Vậy ta đi vứt cái chổi lông vịt đi!”

Vô cùng vội vàng! “...”

Đến mức như vậy sao? Hủy và Hiên Viên Dĩ Mạch thẫn nuốt nước miếng, dù có bị thứ kia đánh vài cái cũng có phải chuyện gì to tát đâu? Điện hạ cần gì phải kích động đến mức này chứ? Tô Cẩm Bình nhìn hần đây nghi hoặc, quen biết hần bao nhiêu lâu nay nhưng đây chắc chắn là lần đầu tiên nàng nhìn thấy hần lộ vẻ kích động như vậy: “Này Bách Lý Kinh Hồng, chàng sợ cái chổi lông vịt đó đến mức này sao? Có phải là chàng lại định lúc nào đó lại nói dối ta vài câu, lừa dối ta vài chuyện không đấy?”

Thật ra hần đã nói dối nhiều lắm lắm rồi, đặc biệt là mấy chuyện liên quan đến Lãnh Tử Hàn, thế nên hiện giờ, trong lòng hần vô cùng sợ hãi

hậu quả của chuyện này, nếu bị đánh vào mông lần nữa, thì có lẽ hẳn không sống nổi mất.

Nhưng hẳn cũng không thể nói ra miệng mấy lời này được, nhìn sắc mặt không tốt của nàng, hẳn ra vẻ bình tĩnh đáp: “Không phải nàng đã đồng ý rồi sao?”

Né tránh không trả lời. Nàng cười lạnh: “Chàng vút đi! Ta đi tính sổ với Lãnh Tử Hàn!”

Nói xong, nàng quay người đi thẳng, không dùng chổi lông gà lông vịt, chẳng lẽ nàng không biết dùng chổi lông ngỗng sao?! Bách Lý Kinh Hồng, chàng quá coi thường bà đây!!! Nhìn thấy nụ cười lạnh của nàng trước khi rời đi, trong tim hẳn đột nhiên lại hiện lên chút dự cảm không lành...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯƠNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 16.2

Vừa ra đến cửa, Linh Nhi đã vội vàng bước tới: “Cô nương, Thiên Thương bất cẩn thả con sói vàng kia ra mất rồi!”

“Cái gì?!” Con sói vàng kia có độc, nếu cắn phải người ta thì hậu quả thật không lường được! Nàng vội vội vàng vàng đi theo Linh Nhi về phòng mình, vừa vào cửa đã nghe Thiên Thương hét lên một tiếng thảm thiết!

Tô Cẩm Bình nhú mày nhìn sang, chỉ thấy con sói nhỏ kia đang treo người trên cánh tay cô ta, trên tay áo màu xanh nhạt có dính vết máu nhỏ màu đen. Vừa nhìn thấy các nàng, con sói nhỏ kia vội lao ra ngoài chạy trốn, chỉ để lại một bóng hình trên không trung! Tô Cẩm Bình không nghĩ ngợi nhiều, nhanh chân bước tới, vén tay áo Thiên Thương lên, há miệng mút vết thương kia.

Linh Nhi và Dĩ Mạch đều kinh hãi muốn ngăn lại mà không kịp!

Nàng hút vài hơi, hút hết máu đen ra giúp cô ta, sau đó nhổ xuống đất, hút đến khi ra máu đỏ Tô Cẩm Bình mới ngừng lại: “Linh Nhi, băng bó giúp cô ấy một chút!”

Đôi môi đỏ mọng dần biến thành màu tím, trong miệng tê dại đã không còn cảm giác gì, Dĩ Mạch vội đưa cho Tô Cẩm Bình một viên thuốc: “Cô nương, đây là Thanh Tâm hoàn, trị độc tố còn sót lại rất hiệu quả.”

Tô Cẩm Bình nhận lấy rồi nuốt xuống, sau đó mới hỏi Linh Nhi: “Sao lại thế này?”

Trên mặt Thiên Thương thoáng hiện lên vẻ áy náy, trong lòng cũng đầy kinh hãi, cô ta không thể ngờ được Tô Cẩm Bình sẽ vì cô ta mà không màng đến mạng sống lập tức hút độc ra cho cô ta, dù sao họ biết nhau còn chưa tới một ngày: “Cô nương, vừa rồi ta thấy con sói kia đáng yêu nên muốn thả ra chơi một chút, ai ngờ...”

Tô Cẩm Bình khẽ gật đầu ra vẻ đã hiểu, nhưng hiện giờ con sói nhỏ kia đã chạy mất rồi, nếu để nó làm người khác bị thương thì tai họa thật khôn cùng: “Em cứ chờ ở đây đã, Linh Nhi chăm sóc cô ấy, Dĩ Mạch theo ta đi tìm con sói kia.”

Dứt lời nàng liền vội vàng chạy ra ngoài, đầu vẫn còn hơi váng vất, có đi đâu, may mà lúc hút độc nàng cũng cảnh giác khống chế tốc độ lưu chuyển nước bọt trong miệng, nên nọc độc vào trong cơ thể nàng cũng không nhiều, nhưng chạy được vài bước, chân nàng lão đảo một cái, suýt thì đứng không vững, nàng bám vào núi giả, khó khăn lắm mới ổn định được cơ thể.

Hiên Viên Dĩ Mạch vội đỡ nàng, nhíu mày nói: “Cô nương, hành động vừa rồi của cô quá mạo hiểm, nếu thuộc hạ không ở đó...” thì nàng nguy hiểm rồi!

“Đương nhiên ta cũng biết làm thế là nguy hiểm, nhưng mà...” Nhưng Thiên Ưc đã chết rồi, nàng không thể trở mắt mà nhìn Thiên Thương gặp chuyện không may: “Đừng nói nữa, dù là Thiên Thương hay là hai em bị cắn, thì ta cũng sẽ làm như thế.”

“Cô nương...” Trong đáy mắt Dĩ Mạch thoáng hiện lên vẻ cảm động.

Nhắm mắt lại suy nghĩ một chút, trong đầu Tô Cẩm Bình chợt lóe sáng, nghĩ ra một ý kiến hay: “Đi đến phòng bếp lấy thịt tới đây, nhớ lấy cả hạt tiêu và rau thơm nữa!”

...

Mùi thịt nướng thơm lừng bay ra từ hậu viện phủ Tề quốc công, mọi người đi qua không ai là không chép miệng, nhưng Dĩ Mạch đã phân phó

không cho phép ai lại gần, nên bọn họ chỉ có thể lén lút đứng từ xa nhìn vào.

Hiên Viên Dĩ Mạch nhíu mày hỏi: “Cô nương, cách này liệu có hiệu quả không?”

“Có hiệu quả hay không, em cứ chờ xem là biết!” Bên tai nàng nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ, đôi môi đỏ mọng cong lên nở nụ cười gian xảo, độc tố còn sót lại trên người lúc này cũng đã được viên giải dược kia giải trừ hoàn toàn.

Miếng thịt xiên trên que nướng cháy xèo xèo, từng dòng mỡ vàng ươm chảy từ trên bề mặt xiên thịt xuống. Ở cách đó không xa, một con sói vàng nhỏ hơn há miệng, đôi mắt xanh lục đầy vẻ tham lam, Tô Cẩm Bình bỗng quay đầu nhìn nó, giơ xiên thịt trong tay mình lên: “Muốn ăn không?”

Nàng vừa dứt lời, con sói nhỏ vốn đang định lao tới cướp thịt chọt khụng lại, nhìn nàng đầy vẻ dè phòng.

“Muốn ăn thì ăn đi!” Nói xong, Tô Cẩm Bình ném xiên thịt trên tay mình xuống đất, ý bảo nó có thể lấy ăn.

Con sói nhỏ nhìn nàng rồi lại nhìn xiên thịt kia, cứ lạp đi lạp lại một lúc lâu sau, cuối cùng vẫn không ngăn được sức hấp dẫn của thức ăn ngon, liền bước tới ăn. Cắn một miếng, quả nhiên, thịt nướng thơm vô cùng, hơn nữa, nó dám chắc rằng, nó tuyệt đối chưa từng ăn món nào ngon hơn món này!

Nhìn nó ăn ngon lành như vậy, Tô Cẩm Bình liền nói: “Nếu đi theo ta, thỉnh thoảng lại được ăn đồ ăn ngon đấy!” Con sói này rất thông minh trí tuệ, nàng tin là nó hiểu được nàng nói gì.

Con sói vàng hơi vẩy vẩy tai, nhưng cũng không thẳng thắn đáp lại Tô Cẩm Bình, nhưng chỉ một chút hành động nhỏ cũng thấy được nó đang do dự. Sau khi ăn xong, nó lại quay đầu nhìn Tô Cẩm Bình, há miệng ra thở hừng hực, nghe răng nanh nhìn vẫn dữ tợn như trước, nhưng đã thân thiện

hơn rất nhiều, đúng là cắn người miệng mềm! (Ý nói là đã ăn của người ta thì không dám nói mạnh nữa)

“Này, ăn no rồi đúng không? Giờ ta với người quyết đấu! Nếu ta có thể khống chế được người, nếu ta thắng, sau này người phải ngoan ngoãn mà đi theo ta, nếu ta không làm được, thì sẽ để người đi, sao hả?” Nàng vòng hai tay trước ngực, nhìn xuống nó.

Nghe nàng nói vậy, ánh mắt của con sói nhỏ lập tức trở nên vô cùng hung ác, rõ ràng rất bất mãn vì mình bị coi thường, nhân loại mà dám quyết đấu với nó sao? Nghĩ vậy, cơ thể nó lao mạnh về phía Tô Cẩm Bình như một thanh kiếm sắc bén, nhưng, khi bay tới giữa không trung, cơ thể nó bỗng khựng lại, một dùm lông sau gáy bị người ta túm lấy, đôi mắt phượng nhìn thẳng vào mắt nó đầy vẻ giễu cợt: “Nhóc này, người còn yếu lắm!”

Nó nghe răng ra hằm hè không phục! Tô Cẩm Bình cũng không tức giận, ném nó sang một bên: “Cho người một cơ hội nữa!”

Lần này con sói nhỏ đã thông minh hơn, không hướng thẳng về phía nàng nữa, mà nhanh chóng lúi sang bên cạnh người nàng, có vẻ muốn tập kích bất ngờ từ sau lưng nàng! Chọn đúng thời cơ, nó liề lao về phía cổ nàng, mà Tô Cẩm Bình vốn không có chút phản ứng nào, đột ngột quay đầu lại, tay phải đưa ra bằng tốc độ không thể tin nổi, lại túm lấy dùm lông trên cổ nó lúc này!

Đôi mắt xanh lục trợn trừng lên, nhìn nàng không dám tin!

“Sao hả? Vẫn chưa phục à? Được, vậy lại cho người một cơ hội nữa!” Nàng lại ném nó sang một bên, lần này, con sói nhỏ bật người lên, nhanh chóng xoay vòng quanh cơ thể Tô Cẩm Bình trên không trung. Tô Cẩm Bình cũng nhắm mắt lại, lắng nghe âm thanh xung quanh mình, tiếng gió sắc bén bỗng thay đổi, quét từ hướng chín giờ tới, nàng lại đưa nhanh tay ra, khống chế con sói kia!

“Sao? Có phục không?” Mắt nàng đầy ý cười, hôm nay nàng nhất định phải thu phục được con sói này mới thôi.

Con sói nhỏ cúi đầu như bị đả kích mạnh mẽ, dáng vẻ uể oải chán nản.

“Được rồi, đừng có bày ra cái bộ dạng đó nữa, không đánh lại thì cố gắng làm cho mình mạnh lên, mạnh lên rồi lại đánh tiếp, rồi sẽ có ngày vượt qua ta thôi!” Đe dọa, cảm dỗ, trước là dùng đồ ăn để dụ dỗ, sau đó dùng thực lực để đàn áp, để con sói nhỏ này nhận nàng làm chủ nhân! Nhưng đi đâu mà nàng muốn không chỉ là một con thú cưng ngoan ngoãn như con thỏ con, mà là một đống bọn đầy hoang dã!

Con sói nhỏ nghe xong liền sáng mắt lên, há mồm hú lên một tiếng, rồi thuận thế nép vào người Tô Cẩm Bình.

Hiên Viên Dĩ Mạch há hốc miệng không tin nổi, không phải chứ? Chỉ một lát thế mà đã nghe lời rồi à?

“Được rồi, để ta đặt cho em cái tên nhé!” Nàng xoa xoa đầu nó, mặt đầy vẻ suy tư.

“Gọi là Bạc nhé?!” Tô Cẩm Bình vừa nói vừa gật đầu hạnh phúc.

“...” Một người một sói không nói được câu nào.

“À ừ...” Thế hiện sự bất mãn của mình.

Dĩ Mạch cũng cảm thấy cái tên này rất thiếu trình độ, liền nói: “Cô nương, hay là đổi tên khác đi, tên này...” nghe quá tầm thường!

Tô Cẩm Bình cũng nghĩ ngợi một lát, nhìn con sói vàng nhỏ một lúc lâu sau mới quyết định dứt khoát: “Vậy gọi là Vàng đi! Lông của nó màu vàng, hơn nữa, ta thích nhất là vàng!”

“...” “Vàng” lại gục đầu xuống trong chớp mắt.

— Hiên Viên Dĩ Mạch suýt nữa ngất xỉu!

Ôm Vàng vui vẻ quay về phòng mình, gặp Lãnh Tử Hàn đi ngược chiều tới, nàng cười u ám: “Tiểu Hàn Hàn, huynh giỏi thật!”

“Tiểu Cầm, muội sao thế?” Ánh mắt phóng túng nhìn về phía nàng, chợt cảm thấy không yên, nàng chưa từng nói chuyện với mình như thế bao giờ.

Nàng tung một cước về phía hắn ta. Lãnh Tử Hàn không ngờ nàng lại đột nhiên ra tay, nên không kịp né tránh, một dấu chân đen rất to in lên áo bào của hắn ta: “Tiểu Cầm, muội...” Không phải là nàng nên đi tính sổ với Bách Lý Kinh Hồng sao? Đang yên đang lành sao lại đá mình một cước?!

Tô Cẩm Bình cười lạnh: “Lãnh Tử Hàn, sau này huynh muốn đấu với Bách Lý Kinh Hồng thế nào thì ta không cần biết, nhưng còn dám chạy tới vu oan cho hắn nữa, ta sẽ cho huynh biết mặt!” Nói xong, nàng đi thẳng.

Lãnh Tử Hàn đứng ngẩn người sau lưng nàng một lúc lâu, rồi chợt vung tay áo bào lên, một luồng khí mạnh mẽ quét qua hoa viên, ‘rầm’ một tiếng, một ngọn núi giả sừng sững lập tức vỡ tan tành thành bốn năm mảnh! Khóe môi cương nghị cong lên một nụ cười tà ác: “Bách Lý Kinh Hồng! Người cứ chờ đó cho bản tôn!”

Quay về phòng mình, Tô Cẩm Bình gặp ngay Thiển Thương áy náy nhìn mình: “Cô nương, xin lỗi, tại ta mà hại cô suýt nữa thì...”

“Không sao, không phải ta cũng không có chuyện gì sao? Sau này có gì chưa quen thì cứ nói với Linh Nhi, đừng câu nệ, cứ coi nơi này như là nhà của em là được, cũng coi ta như tỷ tỷ của em đi!” Tô Cẩm Bình không để ý đáp lời, rồi ra hiệu cho Linh Nhi đi làm một cái tổ cho Vàng.

Thiển Thương nghe vậy hơi chấn động một chút, sự áy náy trong mắt càng đậm hơn, nhưng không nói thêm câu gì nữa.

Đúng lúc này, ‘rầm’ một tiếng, cửa phòng Tô Cẩm Bình bị người ta đá văng ra, Vân Lam bước nhanh vài bước vào, đôi mắt hạnh tức giận đến đỏ ửng lên: “Tiện nhân, chính người động tay động chân trên y phục của ta, hại ta bị mất mặt đúng không?” Nhiều ngày nay nàng ta vẫn luôn suy nghĩ, dường như chỉ có một đáp án duy nhất đó, chỉ có tiện nhân trước mặt nàng ta đây mới có thù oán với Mộ Dung gia, mà trong chuyện này, người bị

thiệt hại nhiều nhất là Mộ Dung gia, nên chỉ có nàng là người bị tình nghi nhiều nhất.

“Sao thế, không phải tam biểu muội nên cảm ơn biểu tỷ đã giúp người lấy được một hôn sự tốt sao? Nếu không có ta, thì dù chết Mộ Dung Phong cũng không thể nào cưới người, ta nghĩ, điểm này dù ta không nói người cũng tự hiểu chứ?” Đúng là nực cười, chỉ cho phép Vân Lam nàng ta hại mình, chính mình lại không thể ăn miếng trả miếng sao?

Thấy nàng thẳng thắn thừa nhận còn châm chọc mình như vậy, Vân Lam nhất thời giận dữ đến xanh mặt: “Thượng Quan Cẩm, quả nhiên là người, ta sẽ nói với cữu cữu, tố cáo sự ác độc của người cho mọi người biết! Hãm hại biểu muội, để ta xem người còn thể diện nào mà sống ở kinh thành nữa!” Nói xong nàng ta liền vội vàng chạy ra ngoài.

“Đi đi, đi đi, cũng tiện miệng nói luôn cho cữu cữu biết, là ai động tay động chân trên xiêm y múa của ta trước, còn hạ được nữa!” Nàng vuốt lông Vàng, cất tiếng nói như không có chuyện gì to tát.

Vân Lam dừng bước, quay lại nhìn nàng không dám tin: “Người biết là ta làm?”

“Nếu không, thì vì sao ta không hại ai lại chỉ hại người?” Nàng không đáp mà hỏi ngược lại, hơn nữa, nàng tự thấy là mình đã lưu tình rồi, nên mới không trả lại cả xuân được cho nàng ta.

“Dù biết là ta, dù người đã phát hiện, nhưng ta cũng không hại được người, vì sao người không chịu bỏ qua, còn nhất quyết không buông tha mà xuống tay với ta chứ?! Thượng Quan Cẩm, dù sao ta cũng là biểu muội của người, chẳng lẽ người không nể tình cảm tỷ muội chút nào sao?” Vân Lam mạnh mẽ cãi lý.

Nghe mấy lời này, đừng nói là Tô Cẩm Bình, ngay cả Linh Nhi và Dĩ Mạch đều khó chịu nhíu mày, trên thế gian này còn có loại người vô sỉ như vậy sao? Thực sự khiến người ta không chịu nổi, chính mình đi hại người khác lại đòi người khác phải tha thứ cho mình, có ai như thế không?!

Tô Cẩm Bình lườm nàng ta một cái khinh thường, cũng lười tranh luận với loại người không biết xấu hổ này. Cái cọ với một kẻ không biết xấu hổ, cuối cùng cũng chỉ khiến mình biến thành kẻ không biết xấu hổ như người ta mà thôi, hơn nữa, đến sau cùng, đối phương còn có thể dùng đủ mọi cách mất mặt để đánh bại mình nữa! Hai chữ ‘nào tàn’ chính là sự phân tích và kết luận của người dân thế kỷ 21 dành cho loại người này, hôm nay nàng cũng đem phân tích và kết luận đó để gán vào con người ‘không biết xấu hổ’ kia, dường như có thể áp dụng được!

Thấy Tô Cẩm Bình không đáp lời, mặt Vân Lam càng hung dữ hơn, cuối cùng còn lao về phía Tô Cẩm Bình như muốn đánh nhau với nàng: “Thượng Quan Cẩm, sao người không nói gì hả? Người nói đi, ta đang nói chuyện với người đấy! Tiện nhân, dám hại ta, tiện nhân, tiện nhân!”

“Đóng cửa! Thả Vàng!” Đôi môi đỏ mọng cong lên, lạnh lùng nói bốn chữ!

“A! A!” Sau vài tiếng kêu thảm thiết, Vân Lam ôm đầu kinh hoàng chạy ra khỏi phòng, y phục rách tả tơi, trước khi đi còn không quên nói mấy lời độc ác: “Thượng Quan Cẩm, ta nguyện rửa người chết không yên thân, chết cũng không yên thân!!!”

Vàng không làm nàng ta bị thương, chỉ cản y phục của Vân Lam, nhưng cũng đủ để khiến một thiên kim tiểu thư như nàng ta sợ đến tè ra quần!

Linh Nhi khẽ nhíu mày: “Cô nương, như vậy liệu có dễ dàng cho nàng ta quá không?”

Dường như Vàng cũng hoàn toàn đồng ý với cô, hú lên một tiếng.

Tô Cẩm Bình nghe vậy chỉ cười nhạt một tiếng, nàng vốn định lấy mạng của Mộ Dung Phong vào ngày đại hôn của Vân Lam và Mộ Dung Phong, nhưng vẫn nể mặt nhị cữu cữu nên không tiện làm quá đáng, hơn nữa, nếu làm thật, sau khi Vân Lam gả qua đó, có khi chỉ được mấy ngày đã bị người ta dùng có ‘khắc phu’ để giết chết hoặc đuổi ra khỏi nhà rồi! Vì kiêng dè nên nàng còn đang do dự một chút, nhưng hiện giờ Vân Lam

tới đây gây sự, nàng đã không còn chút do dự nào nữa rồi: “Linh Nhi, hôn sự với phủ Mộ Dung là khi nào?”

“Là ngày mai ạ, có đi ầu, Tề quốc công cảm thấy Vân Lam làm mất mặt Vân gia, nên cũng không chuẩn bị gì hết, nghe nói muốn để nàng ta lên thẳng kiệu hoa gả sang đó!” Thế nên chuyện lớn như vậy nhưng trong phủ cũng không có ai nói năng gì.

“Lại đây, giao cho em một việc!” Nàng nhỏ giọng nói vào tai Linh Nhi.

Linh Nhi nghe xong, khước môi co rút: “Cô nương, như vậy có phải hơi độc địa quá không?”

“Càng độc càng tốt!” Hiên Viên Dĩ Mạch cười hì hì nói.

...

Đêm xuống, Phá đứng trước mặt Lãnh Tử Hàn: “Giáo chủ, người của chúng ta đến chậm một bước, khi chúng thuộc hạ đến, Hoàng hậu đã bị người ta đánh ngất xỉu rồi, hơn nữa, đầu còn trợn bóng!”

“Cho nên các người không làm gì cả à?!” Hắn ta nhướng mày, đôi mắt như nước sơn quét về phía người y. Hoàng hậu lại dám hạ lệnh vả miệng tiểu Cẩm, không giáo huấn một chút sao được?! Theo như Phá nói, chắc hẳn Bách Lý Kinh Hồng đã động thủ trước mình một bước, đi ầu này khiến trong lòng hắn ta rất khó chịu!

“Giáo chủ đã từng bảo, thân là người của Ma giáo, trên phương diện làm ‘kẻ ác’, tuyệt đối không được để cho kẻ nào vượt mặt mình, vì thế, thuộc hạ đã sai người xử lý Hoàng hậu Nam Nhạc ra trò, ngày mai, sau khi tỉnh lại, chắc hẳn mặt ta sẽ rất cao hứng!” Phá cung kính đáp.

Lãnh Tử Hàn nghe vậy, khước môi cương nghị cong lên nụ cười tà ác, mắt lộ vẻ tán thưởng, cũng không hỏi Phá xử lý thế nào, lòng lại thêm tự đắc, ngay cả báo thù cho tiểu Cẩm, mình cũng không thể thua Bách Lý Kinh Hồng được!

...

Ngày hôm sau, trong hoàng cung xảy ra một chuyện lớn!

Hoàng hậu nương nương bị người ta cạo trọc đầu đã đành, còn bị lột hết y phục rồi treo trước cửa lãnh cung! Đám thị vệ đi tuần phát hiện ra, trên cửa lãnh cung còn gắn một tờ giấy ghi: Da thịt của mẹ già này đã lỏng lẻo lắm rồi, hoan nghênh mọi người đến sờ thử. Ở dưới phần ký tên là ba chữ to rất cuồng ngạo — Lãnh Tử Hàn!

Thần trí của Hoàng hậu Nam Nhạc gần như sụp đổ, ôm cái đầu trơn bóng của mình, điên cuồng gào thét, cuối cùng lại phát điên thật!

Nam Nhạc Hoàng giận dữ, hạ lệnh truy nã Lãnh Tử Hàn, lấy được đầu hắn ta sẽ được thưởng vạn lượng vàng! Lần này lão quyết tâm phải lấy mạng Lãnh Tử Hàn, còn Hoàng hậu bị cạo trọc đầu lại bị treo suốt cả đêm để vô số người nhìn thấy sau đó phát điên, thì bị lão hạ lệnh biếm vào lãnh cung, bè phái của Đại hoàng tử bị tổn thương nặng nề, cơ bản đã mất đi cơ hội tranh đoạt ngôi vị hoàng đế!

Trong phủ Tề quốc công, Lãnh Tử Hàn lại lạnh mặt nhìn Phá và bốn đại hộ pháp: “Ai cho các người viết tên bản tôn vào tờ giấy đó?”

“Giáo chủ đã từng nói, chúng ta thân là người của Ma giáo, nếu làm chuyện xấu nhất định không thể tự xưng tên mình, phải nghĩ cách để người khác gánh thay! Thuộc hạ nghe theo lời dạy bảo của giáo chủ, nên không đi tên mình mà dùng tên ngài ạ!” Phá trả lời rất cung kính.

“Vậy sao?” Giọng điệu tà ác vang lên, mang theo chút vẻ cân nhắc.

Nghe ngữ khí của hắn ta không bình thường, Phá mới biết mình đùa quá đáng, vội quỳ xuống: “Giáo chủ, thuộc hạ biết lỗi rồi, sau này thuộc hạ không bao giờ dùng đại danh của ngài nữa!”

Chu Tước cũng lên tiếng khuyên giải: “Đại trưởng lão, chuyện này ngài làm đúng là không thỏa đáng, sao có thể hãm hại giáo chủ như vậy được,

viết đại danh của giáo chủ lên đó, thì mọi người trong thiên hạ đều biết là giáo chủ làm mất r ấ!”

“Đúng thế đúng thế, dùng đại danh của giáo chủ không phải là tự gây phiền phức cho giáo chủ sao, nên dùng nhũ danh của giáo chủ mới đúng!” Bạch Hồ nói.

Mấy người còn lại không hện mà cùng gật gật đầu! Mặt Phá cũng đầy vẻ tiếc nuối: “Thật ra lúc ấy ta cũng nghĩ vậy r ấ, nhưng nhất thời không nhớ ra nhũ danh của giáo chủ là gì!”

“Thật ra ta cũng không nhớ rõ, nếu không lúc đó đã nhắc ngài r ấ!” Huyên Vũ nói.

Thanh Long đang định lên tiếng, Lãnh Tử Hàn lại chột lạnh lòng nói: “Bốn người các người chịu trách nhiệm biến người của Thiếu Lâm tự thành người Ma giáo đi, nếu không làm được, thì các người sang chính đạo luôn được r ấ, Ma giáo không nuôi thứ vô dụng! Thanh Long, người muốn nói gì sao?”

Thanh Long lập tức nịnh nọt: “Giáo chủ, thuộc hạ chỉ muốn nói là bọn họ quá bất kính với ngài, nên phạt!” Y th ần lau mồ hôi lạnh một phen, đùa sao, nhiệm vụ này của giáo chủ căn bản không thể nào hoàn thành được! May mà y lên tiếng chậm hơn các huynh đệ một chút!

“Giáo chủ ~~~” Bốn tiếng kêu thê lương mang theo sự hối hận vô hạn vang lên...

...

Hôm nay là ngày Vân Lâm thành thân. Máy vị trưởng bối Vân gia đều không xuất hiện, chỉ có Mộ Dung thị mẹ của Vân Lam bước ra. Hơn nữa, ngày hôm nay ngay cả khách khứa dự yến tiệc cũng không được mời đến, đường đường là con gái chính thê của một gia tộc danh giá lại phải dùng cách này để xuất giá, khiến Mộ Dung thị không ngừng lau nước mắt. Nhớ đến mấy lời đêm qua con gái nói với mình, bà ta lại nhìn về phía phòng Tô Cẩm Bình, tiện nhân kia, mình nhất định sẽ cho nàng biết mặt!!!

Nhưng Mộ Dung gia lại giống trống kua chiêm rất rộn ràng, nguyên nhân là vì hôn sự này để xung hỉ cho Mộ Dung Phong, dù bọn họ biết rằng chính vì hôn sự này nên Mộ Dung Phong mới bệnh nặng như thế, có đi đâu bọn họ cũng không có cách nào khác cả. Đây là cách thái y nói, chỉ có thể thử xem sao, Hoàng thượng đã hạ chỉ, bọn họ không thể cưới người khác được.

Lúc này, Tô Cẩm Bình đang ngồi cùng Bách Lý Kinh Hồng trên tầng hai của khách điếm Duyệt Lai, đối diện là phủ Trấn Quốc công. Phủ Tề quốc công và phủ Trấn quốc công đều ở phố Ô Y nên cách nhau cũng không xa.

“Chuẩn bị xong hết chưa?” Tô Cẩm Bình quay lại nhìn Linh Nhi.

“Cô nương, chuẩn bị ổn thỏa rồi ạ!” Chiêu này thật sự rất độc địa, xem ra hôm nay Mộ Dung Phong sẽ bị tức chết tươi mất, chưa biết chừng còn có thể chọc lão già Mộ Dung kia cũng tức đến đổ bệnh!

Đôi môi đỏ mọng cong lên, chống cằm nhìn xuống dưới đường, Vân Lam lên kiệu hoa, Mộ Dung Phong cáo bệnh không tự mình tới rước kiệu, chờ đến khi kiệu hoa hạ xuống trước cửa phủ Trấn quốc công, Mộ Dung Phong mặc áo đỏ đi ra, đã không còn dáng vẻ của một quý công tử tao nhã như xưa nữa, sắc mặt ồm yếu đen như than, thoạt nhìn vô cùng nhếch nhác.

Linh Nhi phất tay, người phía sau lập tức lên sà...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 17.1

Tiếng trống tiếng kèn sáo từng từng cheng cheng vang lên, trước cửa phủ Mộ Dung đây khách khứa tươi cười vui vẻ, chỉ là, nụ cười đó có mấy phần thật mấy phần giả thì không ai nói rõ được. Hiện giờ phủ Trấn quốc công cơ bản đã bị đẩy đến bước đường cùng, nhưng lạc đà gầy vẫn to hơn ngựa, vì thế bọn họ cũng không dám tùy tiện đắc tội, còn có một số các thế gia lớn không cùng chiến tuyến khác cũng đến đây, chẳng qua là vì muốn xem trò cười, dù sao, hôn sự này quả thật không hề vẻ vang gì.

Mấy hôm nay Mộ Dung Phong vô cùng suy sụp, bệnh tình đã có chút khởi sắc, nhưng trong lòng vẫn còn bị một lớp mây đen lớn bao phủ. Phụ thân đã đồng ý với hắn ta, sau khi cưới Vân Lam kia vào phủ sẽ tìm cách giết chết nàng ta, chuyện này cũng không có trở ngại gì. Nhưng, Hoàng thượng đã hạ chỉ, vĩnh viễn không bổ nhiệm hắn ta, tì ền đồ của hắn ta đã bị hủy hoại hoàn toàn! Phụ thân nói, để Tam đệ kế thừa tước vị nhưng phủ Trấn quốc công vẫn do hắn ta nắm giữ, quản lý hết toàn bộ việc làm ăn từ trên xuống dưới phủ Trấn quốc công. Quản lý phủ!!! Một người đàn ông như hắn ta, là tân khoa Trạng Nguyên, lại suy bại đến mức phải đi quản lý gia đình, hơn nữa, hiện giờ Tam đệ chưa cưới vợ còn đỡ, chờ khi hắn cưới vợ rồi chỉ e sẽ vô cùng phiền phức, đến lúc đó, mình là một đại thiếu gia không quyền không thế, làm sao có thể đấu lại được cả nhà Tam đệ có chức quan trên người chứ? Cuối cùng, có khi còn không có cả quyền quản lý gia đình nữa!!!

Kiệu hoa hạ xuống trước cửa, trong cõi lòng tâm tối bỗng dâng lên một búng máu, nếu không phải vì cô ả Vân Lam không biết liêm sỉ này, thì

mình làm sao lại bị hại đến nông nỗi này chứ, bây giờ còn phải chịu nhục cưới nàng ta về, đúng là tức chết hần ta!!!

Thấy hần ta vẫn đứng yên không nhúc nhích, hỉ nương ở bên cạnh liền lên tiếng nhắc nhở: “Đại công tử, kiêu hoa tới rồi, ngài nên tới đá cửa kiêu đi!”

“Khụ khụ...” Hần ta ôm ngực ho khan vài tiếng, lại ho đến mức phun ra một búng máu khiến khách mời sợ hãi kêu lên ầm ĩ. Xem ra Đại công tử Mộ Dung gia đúng là bị bệnh không nhẹ.

Người của Mộ Dung gia cũng kinh hãi, đang định gọi đại phu, nhưng đúng lúc này, một đám người khiêng linh cữu đi qua cửa nhà bọn họ, tiếng vàng bay đầy trời, cũng bay theo gió đến trước cửa lớn phủ Trấn quốc công! Giờ thì mọi người đều ngừng thở, rốt cuộc là người nhà ai lại to gan như vậy? Phủ Trấn quốc công đón dâu mà dám làm chuyện này trước cửa nhà bọn họ?

Sắc mặt Mộ Dung Phong vốn đã tái nhợt, giờ càng trắng bệch hơn, đôi mắt căm hờn nhìn đám người đưa tang ở trước cửa, trong khoảnh khắc thậm chí còn sinh ra ảo giác như nó đang tới chiêu hồn mình vậy. Ảo tưởng này khiến lòng hần ta run lên sợ hãi, lại ho mạnh vài tiếng nữa rồi phun ra một ngụm máu.

Mộ Dung Việt vô cùng tức giận, nhanh chân bước tới quát tháo đám người đưa tang kia: “Các người to gan thật, con trai bản quan đón dâu, mà các người dám đưa ma trước cửa à?!”

Người cầm đầu lại không mặc áo tang, chỉ mặc bộ xiêm y đen tuyền, trên tay còn cầm kiếm, quay sang cười tươi nhìn Mộ Dung Việt, không hề có chút vẻ đau buồn vì nhà có người chết: “Đại nhân, pháp luật triều đại ta cũng đâu có quy định là không được đưa ma trước cửa nhà nào đang tổ chức hôn lễ chứ?”

Các khách mời ngoài cửa đều bàn tán xôn xao, đúng là Nam Nhạc không có đi đâu luật nào như vậy, nhưng phạm là người có chút lương tâm thì đâu không nên làm thế. Thế này không phải là hơi thiếu đạo đức sao?

“Hay là, con trai nhà đại nhân đón dâu là chuyện lớn, còn nhà ta có người chết chỉ là việc nhỏ, ngay cả lo liệu tang lễ cũng không được? Nghĩa tử là nghĩa tận, chẳng lẽ đại nhân ngài chưa nghe bao giờ sao?” Người kia còn kiên quyết không chịu thôi.

Câu nói này khiến những người vốn đang nhìn họ với ánh mắt chỉ trích đều bình tĩnh lại, đúng thế, nghĩa tử là nghĩa tận, nhà các người tổ chức hôn lễ cũng không thể bắt người ta không được phép đưa ma được!

“Ha ha ha...” Tô Cẩm Bình không kìm được liếc bật cười, không ngờ Diệt còn có lúc mồm mép nhạy bén như vậy.

Nghe tiếng cười vui vẻ của nàng, Bách Lý Kinh Hồng nhìn theo ánh mắt nàng nhìn Diệt, sắc mặt chợt sa sầm xuống.

Không biết ai chợt lên tiếng: “Ồ, không phải người kia là thị vệ của Tam hoàng tử sao? Trong phủ Tam hoàng tử xảy ra chuyện gì à?”

Lúc này mọi người đều kinh ngạc, nếu phủ Tam hoàng tử có người xảy ra chuyện, đúng là quan trọng hơn chuyện của phủ Trấn quốc công nhỏ bé, đây là sự khác nhau giữa Thiên gia và thần tử. Mộ Dung Việt cũng hơi ngạc nhiên, Mộ Dung Phong vốn đang ho vô cùng nghiêm trọng cũng dừng lại, nếu có ai đó của phủ Tam hoàng tử xảy ra chuyện, đối với bọn hắn mà nói, đúng là vui mừng hơn cả xung hỉ này nọ nữa!

Diệt ôm quyền đáp: “Đa tạ vị đại nhân này quan tâm, thật ra thì cũng chẳng phải chuyện lớn gì, vì hôm qua con lợn cưng của điện hạ ăn hơi nhiều nên đầy bụng chết mất, điện hạ cố tình tổ chức tang lễ này để siêu độ vong hồn con lợn cưng của ngài ấy!”

“Phụt — .” Không biết ai phì cười thành tiếng, sau đó vội bịt miệng mình lại, mấy người bên cạnh cũng đều mang vẻ muốn cười mà không dám cười, cực kỳ khó chịu. Ngày đại hôn của người ta, chết có một con lợn thôi cũng muốn đưa ma trước cửa nhà người ta, đây không phải là cố tình thì còn có cách giải thích nào khác hay sao?

“Người!!!” Mộ Dung Việt tức giận đến mức ngực phập phồng từng nhịp, ai cũng biết hiện giờ Tam hoàng tử đang ở trong phủ Trấn quốc công, sao tự dưng lại muốn tổ chức đám ma cho một con lợn được? Không phải là nói nhăng nói cuội sao? Hơn nữa, đã đưa ma sao cứ phải đưa qua cửa phủ Trấn quốc công? Có khác nào cố tình gây khó dễ Mộ Dung gia lão chứ?!

Mộ Dung Phong giận đến mức lồng ngực nghẹn cứng, hắn ta ôm ngực ho kịch liệt, từng dòng từng dòng máu tươi chảy từ miệng hắn ta ra! Vương thị, mẹ của Mộ Dung Phong không nghĩ gì nhiều, chỉ vội vàng bước tới đỡ hắn ta: “Phong nhi, đừng tức giận, đừng tức giận, bọn họ cố tình muốn chọc tức con thôi, con tuyệt đối không thể trúng kế của họ được!”

Bà ta dám nói thẳng ra như vậy trước mặt bao nhiêu người, hẳn là do bị chọc tức đến không kiềm chế được nữa rồi.

Phong đứng cạnh Diệt nói: “Phu nhân Trấn quốc công, ngài nói mấy lời này là sai rồi. Đức hạnh của điện hạ chúng ta vô cùng toàn vẹn, làm sao lại làm ra mấy chuyện này chỉ để chọc tức các người được. Thật ra, sau khi lợn cưng của điện hạ qua đời, đêm qua lại báo mộng cho điện hạ, nói nguyện vọng của nó chỉ đơn giản là mong đội đưa ma có thể đưa qua cửa phủ Trấn quốc công mà thôi. Nó cũng nói rõ lý do, là vì lợn cưng của điện hạ biết hôm nay quý phủ có hôn sự, nó hy vọng kiếp sau được đầu thai làm người, có thể đầu thai vào quý phủ hưởng vinh hoa phú quý trọn đời. Điện hạ không đành lòng nhìn thấy nguyện vọng duy nhất của lợn cưng cũng không hoàn thành được, nên mới phải làm vậy. Lại nói, các người hẳn là nên cảm tạ điện hạ mới phải, điện hạ lại bằng lòng để cho kiếp sau lợn cưng của mình đầu thai vào phủ Mộ Dung, đây là ơn huệ của Hoàng gia, các người không tạ ơn đã đành, sao còn trách ngược lại điện hạ chứ?”

“Phụt — .” Mộ Dung Phong nghe xong, toàn thân run lên vì tức giận, hai tròng mắt trợn trừng lên như là hận không thể xé nát Phong ra, cuối cùng lại phun một ngụm máu nữa rồi sa sầm mặt mũi ngã vào lòng Vương thị. Vương thị kinh hãi đưa tay ra thăm dò hơi thở của hắn ta, nhưng hắn ta đã ngừng thở hoàn toàn!

Tiếng gào khóc nhất thời vang lên: “Con trai của ta ơi, con đi rồi thì mẹ biết làm sao đây... Con trai của ta...”

Lúc này mấy người đến tham dự hôn lễ mới kìm nén tâm trạng, vội bước tới an ủi người nhà Mộ Dung, không ngờ một người đang yên đang lành lại bị chọc tức chết như vậy, Tam hoàng tử điện hạ đúng là quá độc ác! Mộ Dung Việt thấy Mộ Dung Phong ngừng thở cũng dâng máu lên phun ra một nhúm máu tươi, Mộ Dung Hạo lập tức bước tới đỡ lão: “Cha, người...” Nói được mấy từ, hắn ta lại không thể nói tiếp được nữa, đại ca đang khỏe mạnh lại qua đời như thế...

Vân Lam cũng bất chấp lễ tiết kéo lụa đỏ trên đầu mình xuống, nhìn thấy Mộ Dung Phong ngã vào lòng Vương thị, nàng ta nhất thời cảm thấy trời đất như đảo điên. Hiện giờ nàng ta đã thành quả phụ, lại góa chồng trước khi thành thân, dù ai cũng biết Mộ Dung Phong bị người của phủ Tam hoàng tử chọc tức mà chết, nhưng tội danh khắc chồng trước khi thành thân này của Vân Lam nàng ta nhất định sẽ không thể cởi bỏ được! Phủ Tam hoàng tử, Bách Lý Kinh Hồng, Thượng Quan Cẩm!!! Lại là tiện nhân kia, lại là tiện nhân kia, nàng không thể chịu được khi thấy mình yên ổn, nên mới làm như thế phải không? Chỉ cần Vân Lam nàng ta còn sống một ngày, nhất định sẽ khiến tiện nhân kia sống không bằng chết!!!

Đám người Phong và Diệt ở ngoài cửa thấy đã đạt được mục đích liền hô to: “Ôi, lợn của điện hạ chết rồi, Đại công tử Mộ Dung gia cũng chết, ôi, nhưng mà cũng tốt, Mộ Dung đại công tử có thể kết bạn với lợn cứng của điện hạ, đỡ cô quanh trên đường xuống suối vàng!” Để lại một câu cảm thán như vậy rồi họ đưa hết đội ngũ đưa ma đi thẳng, khiến Mộ Dung Việt uất ức đến trợn trắng mắt ngất xỉu!

Người của các thế gia khác không hện mà cùng tự cảnh báo mình trong lòng, sau này dù có đắc tội ai cũng không được đắc tội Tam hoàng tử, ngài ấy thực sự có thể làm người tức chết tươi!

“Ha ha ha...” Linh Nhi và Dĩ Mạch đều ôm bụng cười ầm lên, cơ thể nhỏ xinh của Vàng cũng lăn lộn trên bàn có vẻ rất cao hứng.

Tô Cẩm Bình cong môi cười, quay sang nhìn Bách Lý Kinh Hông: “Năng lực làm việc của người của chàng cũng không tệ lắm!” Nàng chỉ nói ra ý định bước đầu thôi, không ngờ có thể phát triển được thành như vậy, trình độ đọc miệng của mấy người này cũng ngang hàng với mình chứ chả chơi! Nàng đâu biết rằng, bọn họ đều là đi theo nàng mà học, mura dầm thắm đất, dù thế nào cũng phải có chút tiến bộ thôi!

Nghe nàng nói vậy, hắn chỉ lẳng lặng rót cho mình một ly rượu, không nói gì, mặt lại đay vẻ hiển nhiên. Quay đầu lại liếc nhìn Linh Nhi và Dĩ Mạch một cái, hai người kia liếc giật mình, lập tức phản ứng kịp, xách ngay Vàng đang lăn lộn trên bàn lên. Vàng đang chơi vui đột nhiên bị xách lên, đương nhiên cũng tức tối giương nanh hăm dọa, nhưng vì lúc trước đã bị Tô Cẩm Bình cảnh cáo không được cắn người bừa bãi, nên dù có tức giận nhiều hơn nữa cũng đành phải nín nhịn, bị Linh Nhi và Dĩ Mạch xách ra ngoài.

Chờ hai người đi khuất, Bách Lý Kinh Hông mới đứng dậy, dùng ánh mắt ra hiệu cho Tô Cẩm Bình đi theo mình ra ngoài. Tô Cẩm Bình nghi hoặc nhưng cũng không hỏi gì thêm, theo hắn đi ra cửa. Xuống đường phố, bốn phía đều rất đông người tấp nập rộn ràng, dung mạo của Bách Lý Kinh Hông và Tô Cẩm Bình xuất chúng như vậy, nhanh chóng trở thành một phong cảnh mỹ lệ ở trên đường.

Tô Cẩm Bình nhất thời còn chưa nghĩ ra được là hắn định làm gì nên chỉ đi theo bên cạnh hắn, một lúc lâu cũng không nói gì. Bỗng nhiên, bàn tay lạnh lẽo tìm được tay nàng, giọng nói lạnh lạnh vang lên: “Không phải nàng nói rất ao ước những ngày tháng bình thường sao? Hôm nay, chúng ta cũng làm vợ chồng thường dân một lần được không?”

Hắn vừa dứt lời, Tô Cẩm Bình thoáng giật mình, mấy lời vừa rồi quả thật là những lời nàng đã từng nói với Linh Nhi, không ngờ mình chỉ thuận miệng nhắc tới nhưng hắn cũng đặt trong lòng khiến nàng không khỏi có chút cảm động. Nàng cũng lật tay nắm lấy tay hắn, lại quên mất không phản bác hai chữ ‘vợ chồng’ kia.

Đọc đường đi, không ít người dân đều chú ý hai người họ, không hèn mà cùng tán thưởng đúng là thần tiên quyến rũ, nhất thời còn không có tâm trí mà nghiên cứu thân phận của họ. Đi qua Lâm Lang các, không ít công tử nhà giàu đều đưa nương tử hoặc thiếp thất của mình tới chọn đồ trong đó, lúc rời đi, trên mặt mấy người phụ nữ đó đều tươi cười sung sướng, bước chân của hần không khỏi khựng lại ở cửa, hơi nghiêng đầu sau hỏi Tô Cẩm Bình: “Có muốn không?” Lâm Lang các là tiệm bán châu báu lớn nhất kinh thành, mỗi một món đồ trong đó đều vô cùng xa xỉ, các cô nương hần là đều thích những thứ này nhỉ?

Tô Cẩm Bình nhìn thoáng qua, nhún vai: “Không có hứng!” Tuy nàng rất thích vàng, nhưng mấy thứ trang sức này nọ đeo nặng chết đi được, nàng cũng không có hứng thú tự mang sự không thoải mái vào người.

Đúng lúc này, một cô bé cầm một giỏ hoa đi tới, ngẩng đầu nhìn họ không chớp mắt: “Ca ca, huynh mua một bó hoa tặng vị tỷ tỷ xinh đẹp này đi?”

Tình cảnh này lại hoàn toàn trùng hợp với cảnh tượng trong ngày lễ hoa đăng đó, cũng có một cô bé cầm giỏ hoa bán hoa, Tô Cẩm Bình còn mua một cành treu chọc người kia. Nghĩ vậy, ánh mắt treu chọc của nàng lập tức hướng về phía Bách Lý Kinh Hồng, chờ phản ứng của hần. Nàng thật sự rất muốn chờ xem trải qua bao nhiêu lâu như vậy liệu người này có gì khác không?

Thấy ánh mắt của nàng nhìn về phía mình, trên mặt hần đầy vẻ lúng túng, khuôn mặt tuấn tú như ngọc trắng thoáng ửng hồng, đưa bạc cho cô bé kia. Cô bé kia vừa nhìn thấy liền nói: “Ca ca, nhiều bạc quá, muội không có tiền thối lại!”

“Không cần thối lại!” Hần khẽ đáp rồi lấy cả giỏ hoa về đưa cho nàng, mắt còn không dám nhìn vào mắt nàng.

Dung mạo hai người vốn cũng đã vô cùng thu hút sự chú ý của người khác, giờ dừng lại trên đường, người thanh niên còn cầm giỏ hoa trên tay nên cũng nhanh chóng hút ánh mắt của người qua đường về phía này. Nhìn thấy vẻ lúng túng của công tử kia, mọi người đều buồn cười, một vị đại

thăm nhiệt tình còn nói với Tô Cẩm Bình: “Cô nương kia ời, cô mau mau nhận đi, tướng công nhà cô đã xấu hổ lắm rồi kia!”

Một đại thẩm khác lại cười nói: “Đúng thế, đúng thế, cô nương à, cô mau mau nhận lấy đi, cái lão chết tiệt nhà ta á, chưa từng làm mấy chuyện này với ta đâu! Cô có phúc thật đấy!”

“Ặc, mọi người đừng hiểu lầm, hấn không phải là...” tướng công của ta.

Còn chưa nói xong, tay nàng đã bị hấn kéo nhẹ một cái, nửa câu còn lại bị nuốt thẳng xuống cổ họng. Hấn quay sang nhìn nàng, đôi môi mỏng hơi hé mở: “Nương tử, nàng nhận đi!”

Bốn phía vang lên những giọng nói đầy ý cười: “Cô nương à, nhận đi!” Bọn họ chỉ nghĩ rằng một cô nương như Tô Cẩm Bình sẽ cảm thấy ngại ngùng nên không nghĩ gì nhiều mà liên tục lên tiếng nhắc Tô Cẩm Bình nhận lấy.

Tô Cẩm Bình như bị sét đánh, ngẩn người nhìn hấn, không nh nhâm chứ? Người này là Bách Lý Kinh Hông sao? Đúng là hấn sao? Nương tử, ai là nương tử của hấn chứ, mất mặt chết đi được!!! Nhưng nhớ tới lúc này hấn nói hôm nay làm một đôi vợ chồng thường dân, nàng cũng không phản bác, giờ làm sao tiện phản bác gì nữa.

Nàng đưa tay nhận lấy giỏ hoa trong tay hấn, khoe miệng hơi run lên, người ta đâu chỉ tặng hoa thôi, nhưng hấn thì ngược lại, tặng luôn cả giỏ cho nàng! Bách Lý Kinh Hông nhìn thấy vậy cũng chợt nhận ra nên càng xấu hổ hơn, vừa rồi hấn không kịp nghĩ nhiều, tặng luôn cả giỏ hoa thế này đúng là không thỏa đáng lắm.

Mọi người ven đường cũng buồn cười: “Vị tiểu tướng công này, lần sau có tặng hoa cho nương tử nhà ngươi, thì nhớ phải bỏ cái giỏ đi trước đã nhé, ha ha ha...” Bốn phía đều vang lên những tiếng cười đầy thiện chí.

Bách Lý Kinh Hông bị mọi người nói như vậy, hai gò má đỏ ửng lên, càng lúc càng xấu hổ, nhưng vì tính cách lãnh đạm không cho phép, nên

hắn nhanh chóng trấn tĩnh lại, nhẹ nhàng nói: “Đa tạ đã nhắc nhở.”

Nói xong, hắn kéo tay Tô Cẩm Bình bình thản rời đi, bước chân vững vàng, nhưng lưng có vẻ hơi cứng lại. Tô Cẩm Bình cũng rất buồn cười, cái tên thích đối lòng này mà bị dồn ép đến như vậy, đúng là không phải thú vị bình thường đâu!!!

Sau lưng vẫn vang lên tiếng trêu đùa của mấy đại thẩm: “Tiểu tướng công kia thú vị thật đấy! Còn xấu hổ nữa chứ!” Bà ấy vừa dứt lời, sắc mặt khó khăn lắm mới bình tĩnh lại được của người nào đó, lập tức lại đỏ hồng lên.

“Trai tài gái sắc, đúng như câu mà con trai ta nói, cái gì ấy nhỉ...”

“Là trời đất tác thành...”

“Thần tiên quyến lữ...”

...

Đi dạo hết các con đường một lần, Tô Cẩm Bình vừa cảm thấy nhàm chán nhưng lại cũng có chút ngọt ngào. Nhàm chán là vì tính cách người này rất buồn tẻ, không chủ động nói câu nào đã đành, mình bắt chuyện với hắn, cũng là nói đến nửa ngày hắn mới đáp lại một câu, hoặc thậm chí còn không thèm đáp lời. Tuy hắn đã tiến bộ hơn rất nhiều so với thời điểm hai người mới quen, nhưng tình trạng này thật sự khiến người ta khó mà chấp nhận nổi, đúng là... buồn tẻ đến chết đi được! Nhưng hôm nay hắn có thể chủ động cầm tay nàng, còn đề nghị đi dạo phố cũng coi như là có tiến bộ rồi.

Hai người đang đi, chợt thấy một đám người xúm quanh một tờ giấy màu vàng, không biết đang xem cái gì, thỉnh thoảng còn có người nói: “Người của Ma giáo to gan thật, xem này, chọc tức bệ hạ đến mức này cơ đấy!”

“Đúng vậy, Hoàng hậu nương nương cũng phát điên rồi, ôi, tên Lãnh Tử Hàn này thật sự không phải tầm thường!”

“Suyt, người nói nhỏ thôi, giáo chúng Ma giáo rất đông, họ mà nghe được, thì người còn mạng nữa không?!”

“Sao thế này?” Tô Cẩm Bình quay sang nhìn hấn một cái rồi kiễng chân nghiêng ngó, hình như là cáo thị nhưng nàng không biết chữ nào trên đó cả. Hơn nữa, sáng sớm nay sau khi rời giường, nàng chỉ nghĩ đến chuyện đối phó với Mộ Dung Phong, nên không để ý nhiều việc này, Lãnh Tử Hàn gặp chuyện gì?

Lúc này sắc mặt Bách Lý Kinh Hồng hơi sầm xuống, đi dạo phố mà cũng có thể nhìn thấy chuyện liên quan tới Lãnh Tử Hàn, hơn nữa, nàng còn ra vẻ hứng thú như vậy, khiến trong tim hấn tràn ngập cảm giác không vui.

Một tiếng nói nữa lại vang lên: “Một vạn lượng vàng đấy! Nếu chúng ta mà bắt được Lãnh Tử Hàn thật thì phát tài to!”

“Đúng thế, nhưng chỉ dám nghĩ thôi, chứ bắt Lãnh Tử Hàn đâu có dễ như vậy? Trừ phi là chán sống rồi!” một người khác nói.

Dưới ánh mắt chăm chú thiết tha của Tô Cẩm Bình, Bách Lý Kinh Hồng không tình nguyện nói: “Lãnh Tử Hàn cưới sạch đồ của Hoàng hậu rồi treo trước cửa lãnh cung, giờ bị truy nã, ai bắt được hấn ta được thưởng một vạn lượng vàng.”

Nghe hấn nói vậy, Tô Cẩm Bình kinh ngạc há hốc miệng, lắp bắp nói: “Lãnh Tử Hàn đáng giá thật!!!” Nàng còn nhớ lúc trước mình đòi Hoàng Phủ Hoài Hàn thưởng cho một vạn lượng vàng mà không thành công, giờ hoàng đế Nam Nhạc lại chấp nhận trả một giá cao như vậy để bắt hấn ta sao?

“...” Chẳng lẽ không phải nên lo lắng cho sự an toàn của Lãnh Tử Hàn trước sao? Tại sao lại là tiền nữa?!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 17.2

Biết được chuyện này, hai người đầu mang tâm trạng khác nhau thong thả bước ra vùng ngoại thành. Nơi này có một bãi cỏ rất rộng, nhưng phía dưới bãi cỏ đó lại là vực sâu vạn trượng, cho nên dù phong cảnh nơi đây đẹp tuyệt trần thì cũng ít người dám lui tới. Vì vậy, vào thời khắc này, ở đây chỉ có hai người Tô Cẩm Bình và Bách Lý Kinh Hồng. Nàng nằm xuống đất, ngắm nhìn bầu trời xanh thẳm trên cao, tâm trạng cũng thoải mái hơn nhiều: “Cảm ơn chàng chuyện hôm nay.” Nàng cảm ơn đương nhiên là chuyện tang lễ kia, đã làm như vậy, sau này phủ Tam hoàng tử và phủ Trấn quốc công chắc chắn sẽ như nước với lửa, chưa biết chừng ngày mai Mộ Dung Việt còn tấu trình tố cáo Bách Lý Kinh Hồng trên triều nữa.

Hắn nghe vậy cũng không đáp lời, chỉ nhẹ nhàng nhắm mắt lại, ngẩng trên mặt cỏ, làn gió nhẹ thổi bay lọn tóc đen của hắn, tạo nên một vẻ đẹp như mộng ảo, nhưng Tô Cẩm Bình lại nhạy cảm phát hiện ra, dường như hắn không vui khi nghe nàng nói vậy. Nàng đang định nói thêm gì đó, lại chợt nghe thấy những tiếng bước chân truyền tới, liền ngẩng bật dậy, nheo đôi mắt phượng, tia sáng lạnh chợt hiện lên!

Bách Lý Kinh Hồng cũng mở to đôi mắt xám bạc của mình ra, hơi nhíu mày, lấy một quả pháo hiệu trong tay ra, ném lên không trung, làn khói đặc thù nổ tung trên trời, dường như hắn định gọi người của mình tới.

“Người gây sự tới rồi!” Tô Cẩm Bình đứng dậy, đôi môi đỏ mọng cong lên cười lạnh, gan cũng to thật, dám hành động ngay trên đầu nàng! Nghe tiếng bước chân, có vẻ người đang tới cũng không ít, bước chân vững vàng, đầu là cao thủ bậc trung trở lên.

Bách Lý Kinh Hồng cũng chậm rãi đứng dậy, lẳng lặng chắn trước người Tô Cẩm Bình, bất giác đẩy nàng lùi lại phía sau, nhưng Tô Cẩm Bình lại khẽ cười, đứng sang bên phải hắn, giọng nói ngọt ngào vang lên: “Ta không yếu như chàng nghĩ!”

Nàng là Vua sát thủ kiêu ngạo nhất thiên hạ, không phải là đờ vô dụng chỉ biết tránh sau lưng đàn ông! Nghe nàng nói vậy, hắn hơi nhú mày nhưng cũng không nói thêm gì.

Chỉ một lát sau, hơn hai trăm người áo đen xuất hiện trước mặt bọn họ. Vừa nhìn thấy họ, bọn chúng không nói hai lời lập tức vung kiếm lao tới, trong chốc lát, hai người liền bị vây vào giữa. Tô Cẩm Bình nhanh chóng rút chủy thủ bên hông mình ra, giơ tay lên chém xuống, đánh thẳng vào chỗ hiểm của đám sát thủ kia. Mười mấy người vây quanh nàng rất nhanh chỉ còn lại một nửa! Bên Bách Lý Kinh Hồng, còn chưa cần rút kiếm, tay áo bào trắng bay múa trên không trung, nội lực hùng mạnh như những luồng cuồn phong lấy đi tính mạng người ta!

Đó là nội lực! Người có nội lực cao, dù chỉ cao hơn một tầng thôi, nhưng đấu với người nội lực thấp hơn cũng đủ để giết người ta trong một giây, khiến cho đối thủ không có sức đánh trả, nhưng lại vô cùng tổn thương nguyên khí.

Trong chỗ tối, một chiếc phi tiêu tập kích vờ phía Bách Lý Kinh Hồng, đôi môi mỏng cong lên, một nụ cười lạnh rất nhạt xuất hiện, hắn vung tay áo bào, ám khí kia liền bị bắn ngược lại. “Phụt” một tiếng, người trong chỗ tối bị bắn trúng mi tâm, một mạng sống cứ vậy mà biến mất.

Một lát sau, đám sát thủ cũng khó có thể chiếm ưu thế với hai người họ, thậm chí từng người từng người một còn mất mạng dưới tay họ, nhưng dù sao bọn chúng cũng đông người hơn, chết một người lại tới một người, xem ra bọn chúng muốn dùng chiến thuật biển người. Thời gian trôi qua, đám người kia mới nhận ra sự lợi hại của hai người này, một người không cần rút kiếm cũng giết đi vô số người của chúng, một người thì giơ tay lên chém, cây chủy thủ nhỏ y như lưỡi hái tử thần. Khiến người ta e ngại là, bàn tay không cần chủy thủ của nàng cũng có thể dễ dàng lấy mạng người

ta một cách bất ngờ! Vì thế, trong lòng chúng thoáng kinh hãi, cũng không dám bước tới tấn công trực diện nữa.

Người nấp ở một nơi bí mật gần đó nhìn thấy tình cảnh này cũng không nhìn được nữa, vì hắn ta biết rõ, nếu còn đánh tiếp, người của Bách Lý Kinh Hồng đến thì sẽ không động được vào họ nữa. Hơn nữa, thời điểm Bách Lý Kinh Hồng đi một mình quá ít, cơ hội chỉ có thể nắm bắt mà không thể chờ đợi được!

Hôm nay, vì muốn đi dạo phố với Tô Cẩm Bình, nên đừng nói những người khác, ngay cả Hủy Bách Lý Kinh Hồng cũng không mang theo nên mới bị người ta theo dõi.

Người trong chỗ tối do dự một lúc lâu sau mới cắn chặt răng vung tay lên, một đội quân mấy nghìn người liền bước ra, trong tay đều cầm cung tên, ánh mắt Bách Lý Kinh Hồng lạnh đi một chút, không nhiều người có thể đi đầu động quân đội ở kinh thành Nam Nhạc. Nếu là người của Mộ Dung gia, hiện giờ tuyệt đối không thể nhanh như thế được, như vậy, hẳn là...

“Thất hoàng đệ vội vàng muốn lấy mạng của bản cung như vậy sao?” Hắn thản nhiên lên tiếng, ánh mắt quét về chỗ tối nào đó, vừa dứt lời, bốn phía xung quanh đều lặng như tờ.

Tô Cẩm Bình cũng lao đến chắn trước mặt Bách Lý Kinh Hồng, nhìn thấy nhiều mũi tên như vậy, nàng chợt nhớ đến tình cảnh ngày ấy trong ngự thư phòng của Hoàng Phủ Hoài Hàn, nhìn tên thích khách bị bắn như con nhím, da đầu nàng hơi run lên, nàng thật sự không muốn bỏ mạng khi còn trẻ thế này đâu, thật đấy!

Bách Lý Kinh Hồng vừa dứt lời, Bách Lý Nghị liền cầm quạt bước ra. Thật ra, nếu không phải là không còn cách nào khác, thì hắn ta thực sự không muốn dùng đội quân này, đội quân này không phải của hắn ta mà là thủ hạ của ngoại công, chỉ cần dùng tới quân đội lập tức sẽ có thể đi tra ra hắn ta, hơn nữa, tự ý dùng binh là trọng tội! Nhưng giao chiến bao nhiêu lâu đã chứng minh rằng, nếu không dùng quân đội mà muốn lấy mạng của Bách Lý Kinh Hồng quả thực là chuyện chỉ có trong cổ tích!

“Tam hoàng huynh thật thông minh, nhanh chóng đoán ra bản cung như vậy, có đi ầu, để người biết là ta cũng không sao, vì người sẽ nhanh chóng không có cơ hội mở miệng nữa!” Hấn ta mang đến đây bảy nghìn kỵ binh dũng mãnh, khả năng bắn cung đều là hạng nhất, dưới vạn mũi tên bắn ra, hấn ta không tin Bách Lý Kinh H ồng còn có đường sống!

Đôi mắt tuấn tú quét về phía Tô Cẩm Bình đứng bên cạnh: “Thượng Quan cô nương, nếu hiện giờ nàng bỏ qua Bách Lý Kinh H ồng để chọn ta thì vẫn còn kịp!” Khi nhìn nàng, trong mắt hấn ta còn mang chút ý cười thật thật giả giả, ban đầu hấn ta chỉ hơi hứng thú với cô gái này mà thôi, nhưng sau khi nàng chọn Bách Lý Kinh H ồng, cảm giác muốn giành lấy nàng của hấn ta càng đậm hơn, vừa rồi lại nhìn thấy nàng có thân thủ tốt như vậy nữa, một người con gái như thế quả thật cũng xứng để sánh vai với hấn ta!

“Xin hỏi Thất hoàng đệ điện hạ, nếu là ngài, ngài sẽ bỏ qua một con thiên nga để chọn một con vịt sao?” Nàng cười nhìn hấn ta, đáy mắt đầy vẻ trào phúng!

Nghe nàng nói vậy, trong đôi mắt xám bạc của Bách Lý Kinh H ồng thoáng hiện lên nụ cười, có vui sướng, cũng có cảm động, dù sao tình cảnh hiện giờ bọn họ gặp phải, cũng là một lần khảo nghiệm sống chết, nhưng nàng vẫn có thể đâm chọc nhạo báng Bách Lý Nghị!

Khóe miệng Bách Lý Nghị run lên vài cái thật mạnh, giọng nói vốn luôn ôn hòa lúc này trở nên vô cùng u ám: “Người lại dám nhận định hấn là thiên nga, còn bản cung là... là...” Hấn ta thật sự không nói được hai chữ ‘con vịt’!

“Thất hoàng tử cũng đừng kích động như vậy, vịt cũng có cái tốt của vịt, tuy rằng giá bán hơi rẻ, không đáng tiền như thiên nga, nhưng dân chúng đều rất thích!” Lại một giọng nói trào phúng sắc bén vang lên.

Hấn ta hừ lạnh một tiếng, nghiêng răng nói: “Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt! Bắn tên!”

Trăm nghìn mũi tên bay về phía hai người họ, “viu viu” một tiếng, bóng kiếm lóe lên, Bách Lý Kinh H ồng rút nhuyễn kiếm bên hông ra, những tia

sáng bén ngọt xẹt qua, lớp tên đầu tiên bắn về phía họ bị một kiếm của Bách Lý Kinh Hồng đánh rơi hết xuống đất. Hắn đưa cánh tay dài ra, vòng lấy eo nàng, giọng nói lạnh lạnh vang lên: “Tin ta không?”

“Tin!” Tuy không biết hắn định làm gì nhưng nàng vẫn đáp lời.

Ngay sau đó, cơ thể hắn bay lên, cùng mang theo nàng nhảy xuống vực thẳm. Mọi người trên bãi cỏ kinh hãi muốn ngăn lại nhưng không còn kịp nữa! Bách Lý Nghị khẽ nhíu mày, vực thẳm ở nơi này sâu khoảng một vạn trượng, nếu rơi xuống thì hai người kia chắc chắn chỉ có đường chết. Hắn ta trầm ngâm một lát rồi vung tay lên: “Lui!” sau đó đưa hết đám người của mình nhanh chóng rời đi!

Bách Lý Kinh Hồng ôm Tô Cẩm Bình lật ngược người lại trên không trung, tiếng gió gào thét bên tai họ. Không bao lâu sau, mũi chân hắn chạm nhẹ một cái, mượn lực đạp vào tảng đá, bàn tay cầm nhuyễn kiếm túm được vào một sợi dây mây trên vách núi.

Tô Cẩm Bình cũng vội tránh ra khỏi ngực hắn, túm lấy một sợi dây mây khác, một sợi dây khó có thể chịu được sức nặng của cả hai người. Vì địa thế nơi đây rất cao, hơn nữa lại đang ở giữa vách núi đá, khí hậu đặc thù nên chỉ một lát sau, trên người họ đã phủ một lớp sương lạnh mỏng manh. Ở cách đó không xa có một sơn động tối đen, hai người liếc nhìn nhau rồi cong môi cười khẽ, họ mượn sức lay động một cái rồi nghiêng người lao vào cửa động.

Chạm chân xuống đất, Tô Cẩm Bình cười hỏi: “Chàng biết ở đây có sơn động à?”

“Ừ.” Lúc trước sư phụ thường lén đưa hắn ra ngoài cung, sau đó tìm một nơi cực kỳ gian khổ để dạy hắn luyện công, đây chính là một trong những chỗ đó, có đi đâu, hiện giờ không biết sư phụ đang ở đâu.

Thấy hắn chỉ đáp một chữ, Tô Cẩm Bình cũng đã quen rồi, chỉ tiếc rẻ nói: “Đáng thương cho giò hoa của ta, hiếm khi chàng tặng ta một lần!” Nói xong, nàng lại nhìn hắn với vẻ trêu chọc.

Nghe nàng nói vậy, hắn hơi mất tự nhiên, liếc lảng sang chuyện khác: “Chờ mấy người Hủy tới rồi chúng ta đi ra.” Trong lúc họ đang nói chuyện bên ngoài trời lại đổ mưa, chưa nói đến chuyện không biết Bách Lý Nghị có còn ở trên đỉnh núi hay không, nhưng giờ mây sợi dây mây kia gặp mưa cũng rất trơn, nếu bám vào để lên đỉnh núi sẽ dễ dàng thất bại.

“Ừm!” Nàng khẽ gật đầu, rồi chợt ‘hắt xì’ một tiếng, cơ thể run rẩy. Sức khỏe của cơ thể này vẫn chưa đủ, lớp sương lạnh tạo thành mây mù ở trên không trung ngấm vào y phục lúc này đang dần tan ra, xiêm y cũng ướt nhẹp hết, nước còn chảy lách tách từ trên tóc xuống. Hiện giờ trời đã vào thu, bên ngoài lại đang đổ mưa nên không khí cũng hơi lạnh.

Bách Lý Kinh Hằng nhìn vào bên trong sơn động, lúc trước ở đây có rất nhiều củi lửa, nhưng không biết mười mấy năm rồi liệu có còn không. Hắn chậm rãi bước vào, nhìn thấy ngay một đống củi, vì qua năm tháng hong khô nên bây giờ ngược lại còn dễ bén lửa hơn.

Một ngọn lửa nhanh chóng được đốt lên, hai người ngồi bên cạnh đống lửa, lắng nghe tiếng mưa tí tách bên ngoài kia, chợt có một cảm giác rất lạ kỳ. Tô Cẩm Bình cười nói: “Nếu không phải vì nơi này không ổn, thì chúng ta thật sự rất giống...” Giống cái gì? Giống vợ chồng dân thường sao? Khụ khụ, lời nói rõ ràng như vậy, không nên tùy tiện nói ra thì hơn!

Hắn cũng quay sang nhìn nàng, sắc mặt lãnh đạm trong ánh mắt lại mang theo ý cười, đương nhiên hắn hiểu được nàng định nói gì.

Tô Cẩm Bình ngắm nhìn khuôn mặt hắn, mái tóc dài đen nhánh bị dính nước, dán lên gương mặt tuyết thế khuynh thành kia, khác hẳn với khí chất thanh lãnh cao ngạo thường ngày, lại tăng thêm không ít sự khiêu gợi quyến rũ. Nàng nuốt nước miếng một chút, vội quay đầu đi, cúi gằm xuống dùng nhánh cây gầy gầy đất. Khụ khụ, ta là người rất thuân khiết, không thể làm mấy chuyện xấu xa, cũng không nên có những suy nghĩ xấu xa...

...

“Giáo chủ, Bách Lý Kinh H ồng và Tô Cẩm Bình bị tập kích ở ngoại ô, hai người ngã xuống vực!” Thanh Long báo cáo lại tin mình vừa thăm dò được cho Lãnh Tử Hàn.

Khuôn mặt cu ồng ngạo lộ ra nụ cười tàn ác, nghiêng răng nói: “Bách Lý Kinh H ồng, đ ồ vô dụng! Đã nhảy xuống vực còn liên lụy tiểu Cẩm! Tình hình hiện giờ thế nào?” Vừa hỏi, hắn ta vừa đứng bật dậy đi ra ngoài cửa.

Một giọt mồ hôi lớn chảy xuống sau gáy Thanh Long, y đáp: “Người của Bách Lý Kinh H ồng đã chạy tới đó, có đi ều hiện giờ trời đang đổ mưa, không biết hai người họ thế nào!”

“Người cứ đi làm việc của mình đi, một mình bản tôn đi là được rồi!” Hắn ta đã biết trước rồi mà, một mình tên Bách Lý Kinh H ồng kia đi cùng tiểu Cẩm ra ngoài chắc chắn sẽ không có chuyện gì tốt cả. Nhưng chuyện Mộ Dung Phong hôm nay, hắn ta biết mình có đi theo cũng không chen tay vào được, còn phải nhìn sắc mặt đặc ý của tình địch, nên hắn ta mới nhin xuống không đi cùng. Ai ngờ lại xảy ra chuyện này!

Thanh Long dừng bước, đáp: “Vâng!” Nhìn theo bóng Lãnh Tử Hàn, y cũng không lên tiếng nữa. Thật ra, y rất muốn nói với giáo chủ, hiện giờ khắp kinh thành đ ều đang truy nã giáo chủ, ngài ấy thật sự không nên xuất hiện bên ngoài! Nhưng nghĩ lại thấy dường như cũng không có mấy người được nhìn thấy giáo chủ của bọn họ, ví dụ như phủ T ề quốc công cũng không nhiều người biết, mà hiện giờ Bình Quảng vương cũng không dám hé răng, nên ngài ấy ra ngoài một chút chắc cũng không sao. Vì thế, nên y mới dừng lại.

...

Trong sơn động im lặng đến kỳ dị, Tô Cẩm Bình không biết nói gì mới được, nên không nói gì cả, mà với tính cách vốn có của Bách Lý Kinh H ồng, cũng rất khó chủ động lên tiếng nói gì đó, vì thế hắn cũng không nói gì cả. Cuối cùng mới tạo thành tình cảnh kỳ dị hiện giờ.

Bỗng, Tô Cẩm Bình hỏi: “Này, chàng nghĩ tự dưng đang yên đang lành Lãnh Tử Hàn lại gây chuyện với Hoàng hậu làm gì?” Nàng cố gắng tìm đ ề

tài để hóa giải tình cảnh ngượng ngùng này.

Ánh mắt hần lạnh đi, vô cùng bất mãn với việc nàng tỏ ra quan tâm đến Lãnh Tử Hàn, nhưng không biểu hiện quá rõ ràng, chỉ nhẹ giọng nói: “Ta cũng gây chuyện với bà ấy.”

“Cái gì?”

Hần chỉ nhắm mắt lại, không trả lời nàng.

Tô Cẩm Bình suy nghĩ một lát, bỗng trợn trừng mắt, kinh ngạc hỏi: “Chàng cũng gây chuyện với Hoàng hậu?” Hoàng hậu đắc tội gì hai người này chứ?

“Ừ.” Chết giọng thanh lãnh vang lên, ngữ khí rất lãnh đạm, cảm nhận được ánh mắt nghi hoặc của nàng vẫn đang nhìn mình, hần lại nói tiếp: “Thi Hương, bà ta muốn đánh nàng.”

Coi như lời giải thích! Tô Cẩm Bình nhất thời hiểu ra, không ngờ hai người này cũng không t ỏi, nàng còn chưa ra tay báo thù, họ đã giải quyết trước giúp nàng r ỡ: “Vậy sao chàng không có chuyện gì cả, mà Lãnh Tử Hàn lại bị truy nã?” Suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Tô Cẩm Bình là, chẳng lẽ vì Bách Lý Kinh H ồng là người trong Hoàng thất nên có thể tránh được tội?

“Lãnh Tử Hàn để giấy lại, nói là mình làm.” Hần lại lên tiếng, sắc mặt càng ngày càng lãnh đạm, trong lòng như có một ngọn lửa to bùng cháy, hiếm lắm mới có một ngày tên chướng mắt Lãnh Tử Hàn kia không có mặt, vậy mà nàng trò chuyện với mình lại đều về những vấn đề của tên Lãnh Tử Hàn kia. Đúng r ỡ, hôm nay tên Lãnh Tử Hàn kia không có mặt phải không? Người nào đó chột mở mắt ra, trong mắt thoáng có vẻ gì đó rất kỳ dị...

Cái gì? Khóe miệng Tô Cẩm Bình không ngừng co rút, một lúc lâu sau mới nhận xét: “Lãnh Tử Hàn đúng là một tên ngu ngốc!” Làm thế không phải là tự chuốc phiền vào người sao? Nói xong một lúc lâu cũng không

thấy tiếng đáp lại, nàng ngạc nhiên quay sang lại thấy hắn nhìn chằm chằm mình không chớp mắt.

Ặc... nhìn... nhìn gì thế? Nàng sờ lên mặt mình: “Trên mặt ta có gì sao?”

Câu hỏi của nàng lại không có ai trả lời, mắt hắn vẫn chỉ lảng lạng quẩn quít lấy nàng, đáy mắt như có cơn sóng đang trào lên, lại giống như sự mời gọi trong yên lặng, trong lòng hắn thẫn thẫn chán nản, sao đến giờ hắn mới nhớ ra là tên chướng mắt Lãnh Tử Hàn kia không có ở đây chứ? Đây không phải là thời cơ tốt nhất để nấu thành cơm sao?

Một vạch đen chảy xuống sau gáy: “Không phải chàng lại đang nghĩ đến chuyện gì gì đó đấy chứ?” Thôi được, nàng thừa nhận, thật ra vừa rồi nàng cũng nghĩ đến.

Bất ngờ là hắn lại thẳng thắn thừa nhận: “Ừ.” Lại chỉ một chữ, rất nhẹ, nhưng thể hiện ý định rất rõ ràng.

Tô Cẩm Bình nghi hoặc nhìn hắn, với sự hiểu biết của mình về hắn, thì chắc chắn hắn không phải người thích thú nhiều với mấy chuyện này, nhưng gần đây lại có rất nhiều biểu hiện kỳ quái, các kiểu mời gọi từ ẩn ý đến rõ ràng, đáng nghi!!! Vô cùng đáng nghi!!! “Gần đây rốt cuộc chàng đang có ý đồ gì vậy hả?”

Nghe nàng hỏi vậy, tim hắn đập thịch một cái, đôi môi mỏng mấp máy nhưng cũng biết mình tuyệt đối không thể nói ý định của mình ra được, nếu không, sẽ càng không thể thành công. Thấy nàng vẫn nhìn mình đầy nghi ngờ, hắn do dự một lúc lâu rồi đưa tay ra, kéo nàng về phía mình. Tô Cẩm Bình đang định lên tiếng, lại bị ánh mắt hàn nhạt của hắn chặn lại. Trong lòng có hàng ngàn hàng vạn câu ‘nấu gạo thành cơm’ đang gào thét, tuyệt đối không thể nói ra mình có ý định gì, nhưng nấu gạo thành cơm, thì chắc chắn phải làm.

Có đi đâu, sự tính toán của hắn còn chưa hoàn thành, thì Lãnh Tử Hàn mặc y phục đen tuyền đã rơi xuống trước cửa sơn động. Nhìn tình hình bên trong chỉ thấy Bách Lý Kinh Hồng đang kéo Tô Cẩm Bình chứ cũng không

phát sinh chuyện mà hắn ta lo lắng, trong lòng hắn ta thoáng yên lòng hơn một chút. Chỉ là, ngay sau đó, một luồng chưởng phong mạnh mẽ ập về phía hắn ta, Bách Lý Kinh Hồng ra tay! Chuyện tốt liên tiếp bị gián đoạn khiến lửa giận trong lòng hắn đã lên tới đỉnh điểm, hôm nay nếu không phải là hắn ta chết, thì sẽ là mình chết!!!

Lãnh Tử Hàn cũng không chịu nhường bước, hai người lại nhanh chóng quần lấy nhau giao chiến trong sơn động nhỏ hẹp này. “Bốp” một tiếng, Tô Cẩm Bình cầm một tảng đá trên tay, Lãnh Tử Hàn bị đập ngất xỉu!

Bách Lý Kinh Hồng giật mình, nhìn nàng không hiểu.

Cô nàng nào đó cười rất thô bỉ: “Nếu Lãnh Tử Hàn bị giam vào đại lao, hắn ta hắn có thể nghĩ cách trốn ra ngoài đúng không?!”

Hắn khẽ gật đầu, với năng lực của Lãnh Tử Hàn thì hắn là có thể chạy thoát được.

“Vậy chúng ta trời hắn ta đưa đến nha môn đổi tiền thưởng đi! Mua ha ha ha ha...” Một vụn lượng vàng đấy!!! Tô Cẩm Bình cười xong, thấy Bách Lý Kinh Hồng ngăn người nhìn mình, liền nhíu mày hỏi: “Chẳng lẽ vừa rồi chàng vô duyên vô cớ động thủ với hắn ta không phải vì có ý này sao?”

“...” Hắn có thể nói gì bây giờ?

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 18.1

Đang nói chuyện, một viên pháo hiệu nổ vang trên không trung, có vẻ là đám Hủy phát tín hiệu cho Bách Lý Kinh Hông. Cũng không lâu sau, một cái thang dây được thả từ trên đỉnh núi xuống, lắc lư trước cửa sơn động.

Bách Lý Kinh Hông đi ra ngoài trước, Tô Cẩm Bình đứng sau kêu lên: “Này, kéo Lãnh Tử Hàn ra ngoài đi!”

Nhưng gọi mãi người kia cũng chẳng hề có ý muốn quay đầu đáp lại nàng. Tô Cẩm Bình khẽ nhíu mày, cái tên chết tiệt, lúc cần lại chẳng có tác dụng gì! Nàng cắn chặt răng rồi không Lãnh Tử Hàn ra ngoài, vì thân thủ của mình không tồi nên không Lãnh Tử Hàn cũng không thấy nặng nề gì lắm, có đi ầu, nàng vừa làm như vậy, trong lòng hẳn lại càng mất hứng hơn.

Hắn dừng bước, chờ nàng đi đến bên cạnh mình, rồi không nói lấy một lời, xách thang Lãnh Tử Hàn về phía này, kéo ra cửa động, vận đủ nội lực sau đó ném thang lên trên.

Đám người Hủy ở trên đỉnh núi thấy một vật thể bất minh màu đen bay lên ầu giạt mình đánh ngược nó lại theo phản xạ. May mà Phá vừa chạy tới nơi nhanh tay nhanh mắt đón được giáo chủ nhà mình, mới giúp Lãnh Tử Hàn thoát khỏi vận mệnh bị người ta đánh rơi xuống vực trong lúc ngất xỉu.

Sau đó, Bách Lý Kinh Hông và Tô Cẩm Bình cùng đi lên, chân chỉ vừa chạm đất, nhìn thấy Phá đang định đưa Lãnh Tử Hàn ngất xỉu rời đi, Tô Cẩm Bình trợn trừng hai mắt, vội hét to: “Ngăn họ lại!”

Tiếng nàng vừa dứt, Hủy liễn chặn ngay trước mặt Phá. Ngay cả điện hạ mà hoàng tử phi còn dám đánh, nếu mình còn chưa muốn chết thì ngoan ngoãn nghe lời nàng là hơn!

Tô Cẩm Bình quay đầu sang hung dữ lườm Bách Lý Kinh Hông một cái, nếu tự tay khiêng Lãnh Tử Hàn lên rỗi đem đi đổi tiễn thưởng là xong rỗi, cái tên chết tiệt này lại cố tình ném lên. Giờ thì hay, ném nữa đi, chưa biết chừng một vạn lượng vàng đến miệng rỗi còn rơi mất thôi!!!

Thấy ánh mắt không mấy lương thiện của nàng, khoe môi Bách Lý Kinh Hông hơi giật giật lên vài cái, sau đó, một luồng khí cực mạnh cũng tuôn trào ra khỏi cơ thể hắn, áp bức Phá ở cách đó không xa. Phá nhú mày cân nhắc tình trạng hiện giờ, giáo chúng Ma giáo còn chưa đuổi kịp tới nơi, lúc này chỉ có một mình y đỡ giáo chủ đang ngất xỉu, trước mặt là Hủy có thực lực tương đương với mình, sau lưng là Bách Lý Kinh Hông tuyệt đối có thể giết mình trong một giây. Y do dự một chút, sau đó rất hèn nhát buông giáo chủ nhà mình ra, đi mất!

Dù sao bọn họ cũng không thể làm gì giáo chủ, y cần gì phải lãng phí cái mạng nhỏ của mình ở đây chứ?!

Vì thế, ngay trong lúc đang hôn mê, Lãnh Tử Hàn bị thủ hạ của mình bỏ rơi, bị Tô Cẩm Bình sai người trói lại đưa tới nha môn. Tuy sắc mặt Bách Lý Kinh Hông vẫn lãnh đạm như trước, nhưng trong đôi mắt xám bạc kia lại hiện lên vẻ vui sướng khi thấy người khác gặp họa, còn có chút sung sướng vì thấy tình địch xui xẻo nữa.

“Đi thôi, chúng ta phải về rỗi!” Nói xong, Tô Cẩm Bình liếc mắt nhìn thấy giỏ hoa đã bị đập nát bấy kia, ánh mắt thoáng có vẻ tiếc nuối.

“Đêm nay...” Giọng nói thanh lãnh vang lên, nhưng chỉ nói hai chữ rỗi dừng lại. Thôi, không cần phải nói cho nàng biết chuyện này, hắn tự xử lý là được rỗi.

Tô Cẩm Bình nhìn hắn cười nói: “Đêm nay, chính là một đêm khiến cả Mộ Dung gia và phủ Thất hoàng tử đều vô cùng sung sướng!”

Thấy nàng cũng hiểu ngay ý mình, hấn khẽ cười, nhìn nàng một cái rồi cất bước đi về.

...

Vừa về đến phủ Tề quốc công, Dĩ Mạch và Linh Nhi đầu lao ra kéo Tô Cẩm Bình nhìn từ trên xuống dưới, xác định nàng không sao mới yên lòng: “Cô nương, cô làm chúng ta sợ chết mất thôi!”

“Được rồi, có gì mà phải sợ chứ, ta là người vô dụng như vậy sao?”
Còn đang nói chuyện thì Vàng đã lao nhanh đến, cái đầu xù lông rúc vào ngực nàng.

Thiên Thương không biết chuyện hôm nay Tô Cẩm Bình bị tập kích, nên cũng không thể hiện gì. Về phòng mình, Tô Cẩm Bình cười với cô ta, Thiên Thương cũng chỉ nhạt nhẽo gật đầu một cái. Đôi mắt phượng nhìn lướt qua căn phòng, cảm giác có chút thay đổi, nhưng hiện giờ còn có thêm một Thiên Thương hay ra vào nơi này, nên vị trí đồ đạc bị di chuyển cũng không phải chuyện gì đáng ngạc nhiên, vì thế Tô Cẩm Bình không mấy bận tâm.

Có đi đâu, Vàng lại đột ngột lao ra khỏi ngực Tô Cẩm Bình, phi nhanh như chớp vào trong tủ của nàng, không biết cần xé cái gì. Tô Cẩm Bình hơi buồn cười, tên nhóc này còn muốn luyện răng như chuột nữa sao? Chỉ là, nàng nhanh chóng không cười nổi nữa! Bởi vì, Vàng lại lôi một thứ từ trong tủ của nàng ra, ngậm đến trước mặt Tô Cẩm Bình!

Đó là một hình nhân nhỏ, bên trên có dán giấy, bị cắm khoảng mười cây kim bạc dài ngắn khác nhau. Tuy Tô Cẩm Bình không biết trên giấy viết chữ gì, nhưng nhìn hình nhân kia, lại nhớ đến một số bộ tiểu thuyết nàng từng xem khi rảnh rỗi trước khi xuyên không tới đây, nàng liền hiểu ra ngay, xem ra, đây chính là thuật yểm bùa!

Mọi người trong phòng đều kinh hãi, tại sao trong phòng Tô Cẩm Bình lại có thứ này chứ? Linh Nhi nhặt hình nhân kia lên, nhìn ngày sinh tháng đẻ trên giấy, vội vàng lọc lại tư liệu trong đầu mình, cuối cùng nói với Tô

Cầm Bình: “Cô nương, đây là ngày sinh tháng đẻ của Vân vương phi, cũng chính là lão phu nhân ạ.”

Tim Tô Cầm Bình đập thịch một cái, xem ra mình lại bị người ta nhìn trúng, còn nghĩ ra cả biện pháp này để hại mình, quả nhiên là không từ bất cứ thủ đoạn bẩn thỉu nào! “Trong phòng ta sao lại có mấy thứ này được?”

Linh Nhi khẽ lắc đầu tỏ vẻ không biết. Dĩ Mạch cũng bức bối nói: “Chúng ta đều luôn ở đây không ra ngoài, sao có thể... A, phải rồi, lúc ấy không biết Vàng chạy đi đâu, nên ba người chúng ta đều chạy ra ngoài tìm nó, chẳng lẽ lúc đó có người lẻn vào phòng sao?”

Tô Cầm Bình nhìn Vàng một cái, sói là tổ tiên của chó, mà chó, cũng tiến hóa từ sói lên, cho nên, chó biết đánh hơi, sói hẳn cũng có thể. Tô Cầm Bình đưa hình nhân kia ra trước mặt Vàng, nói: “Vàng, ngửi thử đi, xem có tìm thấy mùi này ở đâu không?”

Vàng vừa ngửi một chút, đôi mắt màu xanh biếc nhìn Tô Cầm Bình không chớp mắt, sau đó chạy nhanh như chớp ra ngoài. Tô Cầm Bình ném hình nhân cho Dĩ Mạch bảo cô ấy đốt đi, sau đó chạy theo Vàng ra ngoài. Tốc độ của Vàng cực kỳ nhanh, chờ đến khi Tô Cầm Bình đuổi tới nơi thì thấy nó đang cắn vạt áo Mộ Dung thị, ra sức cắn xé. Ánh mắt Tô Cầm Bình nhíu lại, cũng hiểu ngay là có chuyện gì. Xem ra, Mộ Dung thị muốn báo thù cho con gái của mình đây mà!

Vàng cắn y phục của Mộ Dung thị, Mộ Dung thị cũng cảm thấy rất luống cuống, thứ này là do Hoàng thượng ban cho Thượng Quan Cầm, coi như vật nợ ban tất nhiên không thể dễ dàng làm nó bị thương được, hơn nữa, hàm răng nó có độc, nếu cắn vào da mình chỉ e sẽ dữ dội lắm! Trong lúc hoảng hốt, mục ta đập mạnh một cước về phía Vàng, lại bị Vàng tránh được: “Súc sinh!!! Mau buông ra! Buông ra!”

Tuy một cước này không đập đến nơi, nhưng Vàng vẫn rất tức giận, nhe răng trợn mắt nhìn Mộ Dung thị, có vẻ muốn cắn mục ta!

Tô Cầm Bình vội chạy tới, đừng đùa chứ, thú cưng mình nuôi lại cắn chết người, thì dù thế nào cũng không thoát tội được. Nàng tươi cười vẫy

vẫy Vàng, Vàng lập tức buông Mộ Dung thị ra, chạy về phía Tô Cẩm Bình: “Cửu mẫu đã nói nó là súc sinh, sao còn hứng thú đánh nhau với súc sinh chứ? Chỉ có súc sinh mới đấu với súc sinh thôi, cửu mẫu thấy có đúng không?”

Nghe nàng nói vậy, Mộ Dung thị tức giận đến xanh mét mặt, vốn định chất vấn hỏi tội nàng, nhưng lúc này cũng đành phải bỏ qua. Nếu cố tình làm to ra, chẳng khác nào thừa nhận mình là súc sinh như Thượng Quan Cẩm vừa nói. Nhìn thấy khuôn mặt khiến mình chỉ muốn xé nát ra của đối phương, Mộ Dung thị tức khí một lúc lâu, cuối cùng lại nở nụ cười, nói: “Cẩm nhi nói rất đúng, cửu mẫu sao có thể so đo với súc sinh chứ? Có đi đâu, cháu nên trông coi thứ này cẩn thận, nếu vẫn không biết đi đâu chạy ra ngoài cản người bừa bãi, gặp cửu mẫu thì không sao, chứ gặp phải người có tính tình không tốt, chưa biết chừng sẽ xảy ra chuyện lớn đấy.” Mấy lời này không chỉ tự khen mình rộng lượng, mà cũng thề mắng Tô Cẩm Bình không trông coi sói của mình cẩn thận.

“Không sao, Vàng là do Hoàng thượng ban cho ta, có hoàng ân che chở, ai dám so đo với nó chứ? Chẳng phải là không muốn sống nữa sao? Người ta cũng nên biết rằng, phạm là đờ của Thiên gia tất cả đều vô cùng quý giá, mạng một người bình thường cũng không giá trị hơn nó được.” Mấy lời này là muốn mắng chửi mạng của Mộ Dung thị còn không đáng giá bằng mạng của một con thú.

Mộ Dung thị thề nghiêm chặt răng, không ngờ ở trong một gia đình danh gia vọng tộc thế này, dù đối đầu với Trần thị hay đối đầu với thiếp thất này nọ, mẹ ta chưa từng chịu thua thiệt gì, hôm nay lại bị nhục nhã trong tay tiểu nha đầu khốn kiếp này!!! Nhưng, nhớ tới chuyện hôm nay mẹ ta sắp đặt, mẹ lại từ từ bình tĩnh lại: “Đúng thế, đờ của Thiên gia thực sự vô cùng quý giá, sau này cháu phải cẩn thận một chút, đừng để nó bị sút mẻ gì.” Để xem người có thể cao hứng được đến bao giờ!!!

Mẹ ta nói vậy tức là chịu thua, Tô Cẩm Bình nhìn mẹ như cười như không, vẻ trào phúng hiện rõ trong đôi mắt phượng, như đang cười nhạo sự ngu ngốc của mẹ, lạnh lùng nói: “Cửu mẫu, Cẩm nhi còn có việc khác, không nói chuyện được nữa!” Nói rồi nàng ôm Vàng bước đi.

Mộ Dung thị ngẩn người nhìn theo bóng Tô Cẩm Bình, bỗng cảm thấy sau lưng rờn rợn lên, quay đầu sang hỏi Vương mama bên cạnh mình: “Sao ta cứ cảm thấy có vẻ như nàng biết chuyện gì đó rồi nhỉ?”

Vương mama là nha hoàn h ỏi môn của Mộ Dung thị, đi theo Mộ Dung thị vài chục năm nay, nghe mụ nói vậy, mụ ta chỉ cười lạnh nói: “Phu nhân, chỉ là một nha đầu vớ vẩn thôi, biết được chuyện gì chứ? Hơn nữa, nàng chỉ vừa mười tám tuổi, là tuổi háo thắng, xốc nổi nhất, nếu thật sự biết được chuyện gì đó, chẳng lẽ còn không đến chắt vấn ngài sao? Ngài đừng nghĩ nhiều!”

“Cũng đúng, vật kia do chính tay ta làm, cũng chính tay ta đặt vào phòng Tô Cẩm Bình, chưa từng trao qua tay người khác, chắc cũng không thể bại lộ được gì đâu.” Lúc này trong lòng Mộ Dung thị mới bình tĩnh hơn một chút: “Mấy món được thiện sai các người chuẩn bị đã xong chưa?”

“Đã xong hết rồi ạ, bây giờ đưa qua luôn sao?” Vương mama hỏi.

Mộ Dung thị do dự một lát rồi nói: “Không, đợi lát nữa đi, sắp đến giờ ăn tối rồi, chờ đến lúc đó rồi đưa sang, hiện giờ đưa sang chỉ e sẽ khiến người khác sinh lòng nghi ngờ!”

“Vâng!”

...

Khi Tô Cẩm Bình về phòng, Dĩ Mạch đã đốt hình nhân kia. Vừa nhìn thấy nàng, cô ấy liền hỏi: “Cô nương, có biết là ai không ạ?”

“Là nhị cữu mẫu của ta, muốn báo thù cho Vân Lam ấy mà.” Nàng nhún vai không bận tâm.

Linh Nhi nhíu mày hỏi: “Cô nương, xin thứ cho thuộc hạ nói thẳng, chẳng lẽ ngài định tha cho mụ ta sao? Nếu tha cho mụ ta thật, chỉ sợ sau này mụ ta sẽ còn nghĩ cách khác để hại ngài!”

“Tha mụ ta à? Tô Cẩm Bình ta đâu phải phật bà hay thánh nữ gì, nhất định phải cho mụ ta một bài học nhớ đời!!!” Nói xong, nàng vẩy vẩy Dĩ Mạch, thì thẩn bên tai cô ấy một hồi.

Dĩ Mạch nghe xong liền hỏi: “Cô nương, ngài muốn...”

“Tương kế tựu kế!” Nàng khẽ cười, buông Vàng ra, sau đó cầm một miếng vải sạch sẽ đi về phía phòng của Trần thị. Muốn chơi à, vậy thì chúng ta phải chơi cho đã đời!!!

Đến viện của Trần thị, Trương mama vừa nhìn thấy Tô Cẩm Bình liền cười nói: “Sao hôm nay biểu tiêu thư lại rảnh rỗi tới đây thế này? Cô tới tìm phu nhân à? Để lão nô đi bẩm báo!” Hiện giờ Tam hoàng tử điện hạ là người có ưu thế rất mạnh cho ngôi vị Hoàng đế, mà biểu tiêu thư lại có hôn ước với Tam hoàng tử, chưa biết chừng tương lai sẽ lên ngôi Hoàng hậu, nói chuyện khách khí một chút thì hơn.

“Đúng là ta đến tìm đại cữu mẫu, phi tần Trương mama thông báo giúp ta một tiếng!” Tô Cẩm Bình cười đáp.

Trương mama cười nói: “Biểu tiêu thư, ngài khách khí quá!” Nói rồi bà đi thẳng vào phòng, không bao lâu sau lại quay ra: “Biểu tiêu thư, ngài tới rất đúng lúc, phu nhân vừa ngủ trưa dậy, mời ngài vào!”

“Vâng!” Nàng khẽ gật đầu rồi bước vào, nhìn thấy Trần thị liền ngoan ngoãn chào: “Cẩm nhi chào cữu mẫu!”

Trần thị cười: “Là người trong nhà cả, còn khách khí thế làm gì, Cẩm nhi đến tìm cữu mẫu có chuyện gì không?”

Lúc này Tô Cẩm Bình mới tỏ vẻ vô cùng thẹn thùng, dường như có chuyện gì đó rất khó nói, âm ừ một lúc lâu sau cũng không nói ra được, đóng giả hình tượng một đại cô nương xấu hổ rất trọn vẹn, ấp úng nói một tiếng: “Cữu mẫu, cháu...” Hai gò má lập tức ửng đỏ lên, dáng vẻ như càng ngượng ngùng hơn.

“Có chuyện gì thì cứ nói đi, cháu còn không tin được cữu mẫu sao?”
Trần thị kéo tay nàng, cười nói.

Tô Cẩm Bình dùng trạng thái vô cùng do dự, lấy một chiếc khăn trắng trơn ra, đỏ mặt nói: “Cữu mẫu, qua mấy ngày nữa là đến hôn kỳ của Cẩm nhi và Tam hoàng tử điện hạ rồi. Cẩm nhi muốn tự tay thêu một bức Uyên ương nghịch nước, coi như ân ý một chút, chỉ tiếc là không chỉ Cẩm nhi mà cả mấy nha đầu trong viện của cháu cũng không hề biết thêu thùa, chỉ có múa đao múa kiếm là giỏi thôi, các cô ấy không dạy cháu được. Cháu nghe nói kỹ thuật thêu thùa của đại cữu mẫu rất xuất chúng, nên mới tới đây muốn xin cữu mẫu chỉ dạy cho ạ.”

Trần thị nghe vậy đương nhiên trong lòng cũng vui vẻ, nhưng vẫn thật thà nói: “Nói đến kỹ thuật thêu thùa, dù ta cũng không tệ nhưng vẫn kém hơn nhị cữu mẫu của cháu nhiều, cháu học mọi cái ấy có lẽ sẽ đáng tin hơn là học với sư phụ lơ mơ như ta!” Hiếm khi Trần thị có tâm trạng tốt như lúc này, còn nổi hứng vui đùa với Tô Cẩm Bình.

Tô Cẩm Bình hít sâu một hơi, dường như có vẻ rất buồn bã: “Cũng không biết có phải do cháu nghĩ nhiều không, mà cứ cảm thấy hình như nhị cữu mẫu không thích cháu lắm. Hôm nay con Vàng của cháu lại bất ngờ chạy ra ngoài, còn suýt cắn mợ ấy nữa, hiện giờ nhìn thấy cháu chỉ sợ nhị cữu mẫu sẽ càng chán ghét hơn thôi, không nên tìm mợ ấy thì hơn ạ!” Nói xong, nàng lại tỏ ra rất hối hận: “Đại cữu mẫu, Cẩm nhi chỉ nhất thời lỡ miệng, không có ý gì khác đâu ạ!”

Ở cổ đại, nếu là cô gái ngoan thì tuyệt đối không thể phê phán bậc trưởng bối của mình, dù trưởng bối làm sai, thì cũng tuyệt đối không được nói trưởng bối không tốt sau lưng người đó, vì thế, nàng phải nhận lỗi ngay thì mới chứng tỏ được mình là một cô gái ngoan.

“Xem cháu kìa, cứ như nhị cữu mẫu cháu hung dữ lắm vậy. Đứa bé này, cháu nhạy cảm quá! Thôi, nếu cháu kiên quyết muốn học cữu mẫu, thì cữu mẫu dạy cháu cũng được. Nhưng đến cuối cùng đừng có chê ta dạy không tốt đấy!” Trần thị cười nói.

“Đại cữu mẫu khéo léo thông thạo như thế, làm sao lại dạy không tốt được ạ. Cữu mẫu đừng khiêm tốn như thế!” Tô Cẩm Bình nịnh nọt.

Tận tới giờ dùng bữa tối, Tô Cẩm Bình thậm chí còn không học được cả cách khâu kim, thậm chí còn bực tức làm gãy mất vài cái kim nữa, cuối cùng phải nhờ Trần thị khuyên nhủ an ủi nàng một hồi, nàng mới chịu về ăn cơm trước rồi từ từ học sau.

“Cữu mẫu, ngài tuyệt đối đừng nói chuyện này với ai nhé, nếu không, để các tiểu thư thế gia khác biết được cháu lớn thế này còn không biết làm nữ công, e rằng phủ Tề quốc công sẽ bị người ta cười nhạo mất!” Để rơi vào tai Mộ Dung thị, thì sẽ không dễ dàng tương kế tựu kế được nữa!

“Cháu yên tâm, chuyện thế này ta nói ra ngoài làm gì? Chẳng lẽ đối với cháu, cữu mẫu lại là người nhiều chuyện thế sao?”

“Cữu mẫu, Cẩm nhi không có ý đó mà.” Tô Cẩm Bình nhăn nhó mặt mày giải thích, cuối cùng mới cười đùa rời đi trong ánh mắt thông cảm, thấu hiểu của Trần thị.

Ra đến cửa, Trương mama tươi cười hỏi: “Biểu tiểu thư, ngài về à?”

“Vâng, sau này nếu Trương mama có thời gian rảnh, thì sang chỗ ta ngồi chơi!” Tô Cẩm Bình nói vài câu khách sáo.

Trương mama cũng cười gật đầu nói “được” liên tục.

Ra khỏi viện của Trần thị, trên mặt Tô Cẩm Bình mới xuất hiện nụ cười lạnh, đừng nói là thêu hoa, dù phóng một lúc hàng trăm nghìn cái kim thêu nàng cũng làm được, có đi đâu... hiện giờ thì nàng buộc phải không biết một thứ gì cả, nếu không, làm sao có thể tạo chứng cứ có lợi cho mình được chứ?

Quay về phòng mình, bữa tối đã được chuẩn bị xong, nàng vừa dùng bữa, vừa nghe Linh Nhi bẩm báo: “Cô nương, vừa rồi nghe đám hạ nhân bàn tán, nói lúc lão phu nhân ăn tối xong, không được bao lâu thì đột nhiên

rất đau đầu, hiện giờ đã đi nghỉ rồi, ngài có muốn qua xem thế nào không?”

“Xem cái gì? Yên tâm, ngày mai ngoại tổ mẫu sẽ còn đau đầu kinh khủng hơn!” Việc lão phu nhân đau đầu chắc chắn không thể không dính dáng đến Mộ Dung thị, muốn đến phòng mình tìm con hình nhân kia, thì cũng phải có lý do chứ, phải không? Tuy ngoại tổ mẫu đối xử với nàng rất tốt, nhưng vì sự bình yên vĩnh viễn của cả phủ Tề quốc công, đành phải tạm thời thấy mà như không thấy, phải để bà chịu khổ một chút rồi.

Tối đến, Tô Cẩm Bình mặc y phục gọn gàng chuẩn bị xuất môn, Linh Nhi ngạc nhiên hỏi: “Cô nương, ngài định...”

“Ta có chuyện quan trọng cần làm.”

“Nhưng mà bên phía Mộ Dung thị...” Nếu cô nương đi rồi, Mộ Dung thị lại bất ngờ đánh úp thì làm sao?

Tô Cẩm Bình khẽ cười: “Yên tâm, chưa tới thời cơ tốt nhất, tối nay mục ta sẽ không đến!” Ngoại tổ mẫu đã nghỉ ngơi rồi, đương nhiên mục ta cũng không tìm thấy lý do để tác oai tác quái, đêm nay hẳn là sẽ chuẩn bị loại thuốc có tác dụng mạnh hơn. Nghĩ vậy, nàng ghé tai Linh Nhi nói nhỏ vài câu, Linh Nhi tỏ vẻ đã hiểu, khẽ gật đầu. Lúc này Tô Cẩm Bình mới nháy qua cửa sổ ra ngoài.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 18.2

Sang đến phòng Bách Lý Kinh Hồng ở bên cạnh, lúc này hắn đang đứng bên bàn, tấm bản đồ mở rộng ra trước mặt hắn, hai người nhìn lướt một vòng trên bản đồ, cuối cùng dừng lại ở một vị trí, Hồ Lô cốc! Từ Nam Nhạc đến Bắc Minh có hàng trăm nghìn con đường, nhưng dù đi theo đường nào thì cuối cùng vẫn phải đi qua Hồ Lô cốc! Mà đêm nay, mục tiêu của bọn họ, chính là Mộ Dung Phong ‘đã chết’ kia!

Mộ Dung Phong có thể thi đỗ Trạng Nguyên, hơn nữa còn có võ công siêu phàm, nếu hộc máu vì bị thánh chỉ của Hoàng đế đả kích thì còn có thể, nhưng bệnh đến mức hấp hối không sống được, thì lại khiến người ta nghi ngờ. Mấy ngày trước Tô Cẩm Bình cũng hơi nghi hoặc, nhưng chỉ nghĩ rằng vì mình quá đa nghi mà suy nghĩ nhiều nên mới không truy đến cùng. Hôm qua tổ chức tang lễ cho lợn tụy đã thành công chọc ‘tức chết’ Mộ Dung Phong, có đi đâu bọn họ lại càng thấy nghi ngờ hơn. Nếu như Mộ Dung Phong thật sự đã chết vì tức giận, lại làm cho Mộ Dung Việt giận đến ngất xỉu, thì hiện giờ mấy người của Mộ Dung gia, đặc biệt là Mộ Dung Hạo tính tình dữ dằn cùng với Mộ Dung Song thích cắn người khắp nơi, chắc chắn đã ầm ĩ lên từ lâu rồi, làm sao có thể bình tĩnh như thế được?

Còn Vân Lam, chưa bước vào cửa đã thành quả phụ, chỉ riêng điểm này thôi Mộ Dung gia chắc chắn cũng sẽ không thể nào thừa nhận nàng ta là dâu Mộ Dung gia, nhất định sẽ nói nàng ta trời sinh có mệnh khắc phu nên mới khắc chết con mình, thế nhưng, lạ kỳ thay, ngay cả mắng mà Mộ Dung gia cũng không mắng Vân Lam lấy một câu, giống như nàng ta chỉ là người không quan trọng, cũng chẳng nói lời nào mà để nàng ta bước vào

cửa phủ Trấn quốc công. Tất cả những đi đầu này đều như nói với họ một tin tức: Mộ Dung Phong vẫn còn sống.

Chuyện này rất có khả năng là do Mộ Dung gia tương kế tựu kế, mà mục đích duy nhất khiến bọn họ làm như vậy, chính là để cái tên Mộ Dung Phong vĩnh viễn thoát ly quan hệ với Nam Nhạc và Mộ Dung gia, như vậy đương nhiên cũng thoát được thánh chỉ của Hoàng đế Nam Nhạc. Nhưng lúc trước Mộ Dung Phong cũng đã lộ mặt nhiều, cho nên không thể để hắn ta mai danh ẩn tích ở Nam Nhạc sau đó lại thi lấy công danh, sống một cuộc sống khác được. Vì vậy, chỉ có một cách giải thích cho hành động này của Mộ Dung gia, là khiến hắn ta rời khỏi Nam Nhạc, đi kiếm tiền ở một nước khác. Mà đi tới một nước mà mình hoàn toàn không biết gì cả, đương nhiên không thể bằng việc đi đến nước của biểu huynh mình. Không phải Quân Lâm Uyên đang thống trị Bắc Minh sao?

“Tuyên tình báo truyền tin về, nói là khả năng đêm nay hắn ta sẽ xuất phát. Mộ Dung gia đã đóng kín quan tài, nhưng người bên trong đã bị thay đổi.” Bách Lý Kinh Hồng lãnh đạm nói.

Tô Cẩm Bình gật đầu ra vẻ đã hiểu, sau đó cười nói: “Vậy chúng ta còn chờ gì nữa. Đi thôi, tự tay dạy dỗ bọn chúng một bài học!” Nói xong, nàng liền nhảy qua cửa sổ ra ngoài, Bách Lý Kinh Hồng giật mình một chút sau đó cười khẽ rồi bám theo sau.

Trên quan đạo, người thanh niên xiêm y trắng cưỡi con ngựa tốt chạy nghìn dặm, roi ngựa vung cao, quất mạnh vào mông ngựa, mái tóc đen bay bay tạo thành một đường thẳng tắp trên không trung, giống như đang chạy trốn gì đó. Sau lưng hắn ta, một tên tùy tùng cũng đang ra sức quất roi ngựa muốn đuổi kịp người đi phía trước mình, thấy khoảng cách càng ngày càng xa, tên tùy tùng kia không nhịn được nữa liền kêu lên: “Công tử, chúng ta đã ra khỏi kinh thành rồi, còn vội vàng chạy trốn như vậy làm gì ạ?”

Mọi người trong thiên hạ đều nghĩ công tử đã chết, cho nên cũng sẽ không có ai chú ý đến ‘người chết’ nữa, nếu đã vậy thì còn vội vàng làm gì chứ?

Mộ Dung Phong nghe gã nói vậy, động tác tay chậm hơn một chút, cũng cảm thấy đối phương nói đúng. Nhưng không biết vì sao, hắn ta cứ có dự cảm xấu, giống như mình sắp xảy ra chuyện gì vậy, chỉ là không nghĩ ra nguyên nhân. Cảm giác kỳ dị này cũng khiến tim hắn ta cảm thấy vô cùng bu ồm bực, lời nói của tên tùy tùng khiến hắn ta yên tâm hơn một chút, đúng thế, hiện giờ mọi người đều nghĩ hắn ta chết rồi, hắn ta còn gì phải sợ chứ? Nghĩ vậy, hắn ta không còn quát ngựa điên cu ồng nữa mà chậm hẳn lại, tiếng vó ngựa lộp cộp lộp cộp vang lên. Nhìn khu vực trước mặt, tên tùy tùng cảm thấy rất kinh khủng, liền cất tiếng hỏi: “Công tử, chúng ta đang ở đâu vậy?”

“Đến Hồ Lô cốc rồi.” Đi qua Hồ Lô cốc, thêm mười dặm nữa là hắn ta có thể đến được Bắc Minh. Mẫu thân viết thư gửi cho dì, nhưng chưa thấy dì hồi âm, có đi đâu biểu huynh lại gửi mật thư tới nói rằng hắn ta thông minh như vậy, có thể nghĩ ra cách Kim Thiển thoát xác đúng là cũng có chút bản lĩnh nên sẽ để cho hắn ta vị trí Lễ Bộ thượng thư. Chỉ cần hắn ta rời khỏi Nam Nhạc là có thể bắt đầu lại lần nữa, có thể vùng dậy dưới sự che chở của biểu huynh. Với tài năng của hắn ta, sau này muốn đứng ở một tầm cao mới cũng không phải là không thể. Còn về Tô Cẩm Bình đã hại mình đến nông nỗi này, đương nhiên hắn ta cũng sẽ báo đáp trọn vẹn ơn tình của nàng, quân tử báo thù mười năm không muộn!

“Đến khách điểm tiếp theo, chúng ta tìm chỗ nghỉ ngơi một chút, gột rửa bụi bặm đường trường.” Mộ Dung Phong đưa tay day day mi tâm, nói. Gương mặt vẫn tuấn tú như xưa, không còn thấy chút vẻ bệnh hoạn nào như ngày đại hôn nữa, chỉ thoáng có chút mệt mỏi thôi.

Tùy tùng đáp: “Vâng, công tử!”

“Mộ Dung công tử có nhã hứng thật, có muốn tiện đường đi dạo thanh lâu để vơi bớt cảm giác cô đơn trong lòng không?” Trong bóng đêm, một giọng đàn ông đàng về giẽu cọt vang lên cùng với tiếng gió thê lương khiến người ta cảm thấy vô cùng kinh khủng.

Mộ Dung Phong ngẩn người, ánh mắt phòng bị quét xung quanh: “Là ai? Đi ra cho bản công tử!”

Hắn ta vừa dứt lời, những cây đuốc lập tức rực sáng bốn phía, ngọn lửa màu vỏ quít như chiếu sáng đến nửa bầu trời đêm, giống như một ngôi nổ phá tan đêm tối, sáng rọi cả con đường phía trước, nhưng với Mộ Dung Phong thì đi đâu này chẳng khác nào một tia sét đánh giữa trời quang!

Hắn ta đưa mắt nhìn về phía vừa phát ra tiếng nói.

Phong mặc y phục màu đen đứng bên cạnh lối vào Hồ Lô cốc, tươi cười nhìn Mộ Dung Phong: “Là bản đại gia!”

Phong, đương nhiên hắn ta nhận ra người này, vừa xuất hiện trong hôn lễ của mình đêm qua, hơn nữa, còn là tới để phá hoại! Hắn là người của Bách Lý Kinh Hông, nói vậy... tức là Bách Lý Kinh Hông biết mình còn sống sao?! Như vậy, Tô Cẩm Bình kia hắn cũng biết mình còn sống?!

Khi hắn ta còn đang mãi suy nghĩ, giọng nữ trong trẻo liền vang lên: “Đúng là vất vả cho Mộ Dung công tử, ngay cả chiêu giả chết này mà cũng nghĩ ra, tiểu nữ bội phục!” Vừa dứt lời, Tô Cẩm Bình xuất hiện ngay nơi mà Phong vừa đứng, bên cạnh nàng còn có Bách Lý Kinh Hông. Phong rất tự giác lùi lại đứng ở phía sau.

“Tô Cẩm Bình, người muốn gì?” Ánh mắt hắn ta đầy vẻ đề phòng, vì lần này là bí mật trốn đi nên phụ thân đại nhân không sắp xếp nhiều người bảo vệ hắn ta, chỉ có một tùy tùng và mười tên ám vệ lặng lẽ bám theo. Nhưng hiện giờ so với số người bên phía họ, thì rõ ràng là không bằng đến một nửa.

Nàng cong môi cười gian tà: “Mộ Dung Đại công tử nghĩ ta muốn gì? Chẳng lẽ hơn nửa đêm dẫn bao nhiêu người đến đây vây người để cướp người về làm áp trại phu quân sao?”

Nghe nàng nói vậy, bốn phía đều vang lên những âm thanh khe khẽ như buồn cười mà không dám cười. Bách Lý Kinh Hông vẫn lãnh đạm đứng bên cạnh Tô Cẩm Bình, một lúc lâu cũng không mở miệng nói gì, ánh mắt nhìn Mộ Dung Phong rất bình thản, bình thản như đang nhìn một người chết, hoặc là một kẻ sắp chết...

Trên mặt Mộ Dung Phong như xuất hiện vết rạn, trong lòng có chút khiếp sợ nhưng cảm giác phần nộ còn nhiều hơn. Hắn ta đã bị dồn ép tới nước này rồi mà đối phương vẫn bám theo không chịu buông tha: “Các người phải nghĩ cho kỹ, nếu giết ta, tuy lưới trời thưa nhưng các người cho rằng mình có thể trốn ngoài vòng pháp luật sao?”

Tô Cẩm Bình cười phì thành tiếng, nếu mấy lời này mà nói ở thế kỷ 21 thì còn có chút đáng tin, nhưng đây là cổ đại không có nhân quyền, câu này rõ ràng chỉ giống như một câu nói đùa với trẻ con mà thôi: “Mộ Dung đại công tử, hình như người quên mất một chuyện rất quan trọng, Mộ Dung Phong chết rồi. Cho nên, dù có giết người chẳng qua cũng chỉ là xử lý một thi thể đột nhiên vùng dậy thôi, liên quan gì đến lưới trời chứ?”

Mộ Dung Phong làm sao có thể tưởng tượng được kẻ sách mà mình lao tâm khổ tứ nghĩ ra, hiện giờ lại thành con đường cùng dồn mình vào chỗ chết chứ? Hắn ta mang theo tia hy vọng cuối cùng hướng về phía Bách Lý Kinh Hồng: “Tam hoàng tử điện hạ, ta biết những người này đều là người của ngài, xin ngài cân nhắc thật kỹ, nếu ngài thả ta lần này, ta có thể cam đoan sau này Mộ Dung gia sẽ trở thành Thiên lôi của ngài, chỉ đâu đánh đó. Có sự hậu thuẫn của Mộ Dung gia, con đường đoạt vị của ngài chắc chắn sẽ thuận lợi hơn rất nhiều!”

Những lời này nhẹ nhàng bay lên không trung, không thể không nói, đối với một vị Hoàng tử, có được sự tương trợ của Mộ Dung gia chắc chắn sẽ không khác gì hổ thêm cánh. Tuy hiện giờ Mộ Dung gia không còn mạnh như trước, nhưng cơ nghiệp trăm năm cũng không dễ dàng bị lay chuyển. Chỉ tha cho một người nhưng đối phương lại có thể thỏa mãn đi đầu kiện vô cùng cảm dỗ như vậy, dù thế nào thì sự trao đổi này cũng rất có lợi. Mộ Dung Phong hoàn toàn tự tin rằng Bách Lý Kinh Hồng sẽ đồng ý với đi đầu kiện của mình! Phụ nữ, đều là thứ động vật cảm tính, dễ hành động theo tình cảm, cho nên, nếu nói mấy câu này với Tô Cẩm Bình, hắn ta tin rằng sau khi nghe xong, Tô Cẩm Bình thậm chí còn chẳng nhíu mày, kiên quyết muốn lấy mạng mình. Vì vậy hắn ta mới nói thẳng với Bách Lý Kinh Hồng, chỉ có đàn ông mới hiểu cách cân nhắc chuyện lớn, cân nhắc xem làm thế nào mới là tốt nhất với mình, làm thế nào mới có thể đạt được lợi ích lớn nhất.

Ai ngờ, hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hắn ta, một giọng nói êm tai như tiếng của trời cao vang lên, nhưng những lời nói ra lại khiến lòng người lạnh lẽo hơn cả nghe tiếng chuông gọi hồn từ địa ngục truy hồn tới: “Đắc tội người phụ nữ của bản cung, chết!” Giọng nói rất nhạt, hầu như không có chút cảm xúc nào, nhưng lại mang theo sự kiên định không thể thương lượng được. Đắc tội với người phụ nữ của hắn, chỉ có một con đường duy nhất, đó là — chết, không có đường thoát!

Mộ Dung Phong khẽ nhíu mày, hắn ta thật sự không ngờ Bách Lý Kinh Hồng có thể từ chối đi đầu kiện như vậy, hắn điên rồ!!! Nhìn mấy người ở trên sườn núi, rốt cuộc hắn ta cũng hiểu cảm giác bất an không yên lòng ngày hôm nay là vì sao, xem ra hắn ta lành ít dữ nhiều.

Tô Cẩm Bình cười nhìn Bách Lý Kinh Hồng, cũng không nghĩ hôm nay người này có thể nói ra một câu nói đầy tình cảm như thế. Thấy nàng nhìn mình như vậy, hắn ngẩn ra một chút, lại nhớ đến câu mình vừa nói, trong mắt hắn không khỏi lộ ra nụ cười, thẳng thắn nhìn lại Tô Cẩm Bình cho đến khi Tô Cẩm Bình mất tự nhiên quay đi, giọng nói thanh lãnh của hắn lại vang lên: “Là... đắc tội nương tử của bản cung, chết!!! Đúng không?” Nói xong, sắc mặt hắn cũng hơi ửng hồng.

Quả nhiên, nghe hắn nói vậy, nét mặt của Tô Cẩm Bình càng lúng túng hơn, thậm chí nghiêng răng, xấu hổ bực bội lườm hắn một cái. Đúng là muốn chết mà, bây giờ bọn họ còn chưa thành thân đâu, nói bừa bãi trước mặt mọi người như thế, cảm giác này đúng là... hơi kỳ quái...

Khóe môi mọi người run lên, từng đàn quạ đen bay qua sau gáy, vào thời điểm này mà hai người còn có tâm trạng tán tỉnh nhau à? Mộ Dung Phong lại cảm thấy mình đang bị hạ nhục!

Tô Cẩm Bình trấn tĩnh lại cảm xúc, ra vẻ bình tĩnh quay lại nói với Phong: “Bắt hết ám vệ lại xử lý trước đi, ta không muốn giữa đường lại có người lên về mặt báo, để nảy sinh mấy chuyện râu ria đâu.”

“Vâng!” Vừa dứt lời, Phong và Diệt nhìn nhau, sau đó đồng thời lấy cung tên từ người đứng bên cạnh mình sang, bắn vào khoảng không.

Mấy tiếng “soạt soạt soạt” vang lên, sau đó là tiếng cơ thể người rơi xuống đất.

Chín hắc y nhân ngã xuống từ không trung, còn có một kẻ chạy thoát, Phong đang định đuổi theo, nhưng Tô Cẩm Bình lại nhanh tay rút chủ thủ bên hông mình ra, giơ tay phóng đi. Chủ thủ bay một đường thẳng tắp về phía hắc y nhân đang chạy trốn kia. “Phụt...” y phun ra một ngụm máu tươi, hắc y nhân cuối cùng cũng rơi từ trên cao xuống.

Phong và Diệt kinh ngạc trợn trừng mắt, bảo sao ngày ấy ở trong địa đạo nằng có thể phủ nhận thực lực của họ không chút nỗ lực. Từ khoảng cách xa như vậy, không cần mượn lực bên ngoài mà có thể phóng chủ thủ qua đó, sức sát thương mạnh đến mức nào chứ?!

Mộ Dung Phong cố gắng trấn tĩnh lại, sau đó nói với Tô Cẩm Bình: “Tô Cẩm Bình, ta và người không thù không oán, suy cho cùng cũng chỉ có tiểu muội đắc tội người, người cần gì phải gây khó dễ cho ta chứ?”

“Nếu Mộ Dung công tử chấp nhận cởi hết y phục ra, ăn xuân dược, sau đó tự múa may ở đây, bản cô nương sẽ tha cho người! Người thấy thế nào?” Tô Cẩm Bình cười vô cùng phóng túng.

Mộ Dung Phong ngẩn người, lúc này hẳn ta mới biết thì ra đối phương đã biết rõ âm mưu của mình từ lâu, có đi ầu... “Không phải kế hoạch đó không thành công sao?”

“Nếu thành công, thì hiện giờ người chết là ta mới đúng, phải không? Nhưng mà, hiện giờ Mộ Dung công tử chết cũng không hề oan uổng gì, nếu ngày đó ta thật sự trúng kế của người thì mới là chết oan chết uổng!” Tô Cẩm Bình lạnh lùng châm biếm hẳn ta, sau đó không đợi hẳn ta nói tiếp, “Mộ Dung đại công tử, người tự chọn đi, muốn ăn xuân dược để múa, hay là...”

Mộ Dung Phong trừng mắt hung dữ nhìn Tô Cẩm Bình một lúc lâu mới nghiêng răng nói: “Sĩ có thể chết, không thể nhục!” Dứt lời, hẳn ta rút kiếm bên hông định tự sát, nhưng Tô Cẩm Bình chọt lao như tên bắn ra đoạt lấy

kiếm của hắn ta, dùng tốc độ nhanh như chớp bổ một chưởng vào cổ hắn ta!

“Bốp” một tiếng, Mộ Dung Phong ngất xỉu, tên tùy tùng bên cạnh hắn ta cắn răng lao về phía Tô Cẩm Bình: “Buông công tử nhà ta ra, ta liề mạng với người...”

Nàng ngoác mũi chân, cây kiếm của Mộ Dung Phong lập tức bay lên, nhắm thẳng vào ngực tên tùy tùng kia, một chiêu chí mạng!

Phong không hiểu, hỏi: “Cô nương, chúng ta mất bao nhiêu công sức mới bắt được hắn, bây giờ ngài lại...”

“Ngày thao luyện của kỵ binh kinh thành là ngày nào?” Nàng không đáp mà hỏi ngược lại.

“Bảy ngày nữa ạ.” Nàng hỏi chuyện này làm gì?

Tô Cẩm Bình khẽ gật đầu: “Ừ, người nghĩ, nếu đột nhiên Mộ Dung Hạo lại dẫn kỵ binh của mình bao vây diệt trừ phủ Thất hoàng tử, thì sẽ có hậu quả gì?”

Phong ngần người: “Tự ý sử dụng binh mã của Hoàng gia là tội chết, làm sao Mộ Dung Hạo có thể làm ra mấy chuyện đó được?”

“Vậy, nếu hắn ta làm gì sao?” Nàng cúi đầu liếc nhìn Mộ Dung Phong một cái, ánh mắt đầy ý cười.

Phong chợt hiểu ra: “Cô nương quá tài giỏi, thuộc hạ bái phục!”

“Ném thi thể tùy tùng kia đến trước cửa lớn phủ Trấn quốc công, nhớ phải ngụy tạo thành tình trạng thật bi thảm như gã phải mất hết sức lực mới có thể bò về được, sau đó nắm tay gã viết xuống đất mấy chữ Thất hoàng tử.” Nhìn chóc cấn chóc mới là vui nhất!

Phong nghe vậy liền đưa tay ra hiệu, mấy tên tùy tùng liền bước tới khiêng gã đi, Tô Cẩm Bình lại bổ sung thêm: “Nhớ rõ, đừng viết toàn bộ,

viết chữ “Thất”, chữ “Hoàng” thì thêm một nét nữa là đủ rồi.”

Nàng vừa dứt lời, không chỉ Phong và ngay cả trong mắt Bách Lý Kinh Hồng cũng lướt qua chút tán thưởng, nếu làm theo cách của Tô Cẩm Bình, dù quá trình xử lý mọi việc đều ổn thỏa kín kẽ, nhưng người của phủ Trấn quốc công vẫn sẽ nửa tin nửa ngờ. Có đi đâu, nếu như không viết đủ hết, thì hoàn toàn có thể chứng minh là tên tùy tùng kia thực sự không còn sức nữa nên mới không viết xong, nhưng chỉ cần là người có chút đầu óc, đều đoán được đó là do Thất hoàng tử làm, hơn nữa, xuất phát từ sự thỏa mãn vì mình ‘đoán’ được hung thủ là ai nên mọi người cũng sẽ tin tưởng hơn. Chi tiết này, không chỉ không chỉ nắm chắc bản năng sinh lý của con người trước cái chết, mà còn phán đoán chính xác tâm lý của người trong phủ Trấn quốc công, không thể nói là không cao tay được!!!

Hiện giờ, ánh mắt của mấy người Phong nhìn Tô Cẩm Bình càng cung kính hơn.

“Bắt Mộ Dung Phong về giam lại!” Bước tiếp theo, chính là muốn toàn bộ phủ Mộ Dung chết vì Mộ Dung Phong, chỉ làm cho Mộ Dung Hạo đưa binh vây phủ Thất hoàng tử thì làm sao đủ được?

“Như thế có dễ dàng cho hấn ta quá không?” Giọng nói thanh lãnh như trăng vang lên, đôi mắt sáng đẹp cũng lạnh đi.

Tô Cẩm Bình cười lạnh: “Đương nhiên là không, chặt tay hấn ta đi, dùng băng giữ lại cẩn thận, chờ đến lúc phủ Trấn quốc công và phủ Thất hoàng tử xung đột mãnh liệt nhất thì gửi tới phủ Trấn quốc công!” Nàng sẽ không cho bất cứ kẻ nào của Mộ Dung gia sống yên ổn, đây là cái giá đắt mà bọn họ phải trả vì đã cướp Thiên Ưc của nàng đi!

...

Hoàng cung Bắc Minh, Quân Lâm Uyên mặc trường bào màu ánh trăng đứng trước cửa đại điện, gương mặt xinh đẹp đến mức gây áp lực cho người khác, nốt ruồi son ở mi tâm càng làm những đóa hoa xung quanh như ảm đạm đi nhiều.

Đúng lúc này, Thừa tướng Bắc Minh đi tới trước mặt hắn, hành lễ xong liền lên tiếng: “Hoàng thượng, chuyện hợp tác với Đông Lăng đã xử lý xong.”

“Ừ!” Lên tiếng xong, hắn lại nhìn lên bầu trời sao mờ ảo, bỗng nhiên, bàn tay trắng nõn đưa lên che miệng ho khan vài tiếng.

Thừa tướng thàn hít sâu một hơi: “Hoàng thượng, ngài phải chú ý giữ gìn sức khỏe! Ngày mai biểu đệ Mộ Dung Phong của ngài sẽ tới, có cần cự thàn phân phó hạ nhân sắp xếp tiệc tẩy trần cho hắn ta không ạ?”

“Không cần.” Giọng nói dịu dàng mang thêm ba phần lạnh lùng vang lên, nốt ruồi son ở mi tâm đỏ rực, đôi môi mỏng nhếch lên cười lạnh: “Đến Bắc Minh à? Hắn ta quá coi thường Bách Lý Kinh Hông. Nếu hắn ta đến đây được thật thì trăm mới cảm thấy lạ!” Hắn đồng ý, chẳng qua là vì muốn dẫn Mộ Dung Phong ra khỏi phủ sớm hơn một chút, đẩy mạng hắn ta vào trong tay Bách Lý Kinh Hông thôi. Nguyên nhân à... Ha ha...

Nhìn về phía Nam Nhạc, hắn thàn thở dài, Bách Lý Kinh Hông đúng là một đối thủ đáng để đối đầu, hắn thật sự rất chờ đợi ngày mà bọn họ đối mặt với nhau. Còn về Tô Cẩm Bình hiện giờ vẫn đang ở Nam Nhạc kia à, một ngày nào đó cũng sẽ rơi vào trong tay mình, đến lúc đó, chắc chắn nàng sẽ sống không bằng chết!!!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 19.1 Lại Bị Gây Chuyện

Phủ Trấn quốc công,

Mộ Dung Phong đã đi lâu rồi, Mộ Dung Việt vẫn còn ôm ngực ho khan. Tuy lão biết tất cả những chuyện này đều là mưu kế của con trai, nhưng Bách Lý Kinh Hông lại cố tình gây sự, đưa ma cho lợn ở hôn lễ của con, đúng là khinh người quá đáng! Lúc ấy con trai lão giả vờ, nhưng một nhúm máu tươi của lão thì hoàn toàn là do bị chọc tức mà phun ra.

Mộ Dung Hạo cũng tức giận bóp tay: “Cha, Bách Lý Kinh Hông quá đáng quá. Không dạy cho hắn một bài học, con nuốt không trôi cục tức này được!”

Mộ Dung Song cũng cười lạnh, ả hiểu rõ hiện giờ ả đã không còn xứng với Bách Lý Kinh Hông, ả cũng thừa biết lần trước khi mình bị trúng kế, Kinh Hông ca ca yêu quý của ả chắc chắn có liên quan. Vì thế, thời khắc này, toàn bộ tình yêu trong tim ả đã chuyển hẳn thành hận thù, chỉ muốn giết chết hết bọn họ đi mới có thể nguôi oán hận!

“Đừng kích động, dù sao Bách Lý Kinh Hông cũng là Hoàng tử, trong tay còn nắm giữ hai mươi vạn binh mã. Hơn nữa, ta vẫn cảm thấy hắn không đơn giản. Hiện giờ đại ca các con đã đi nhờ vả biểu huynh con rồi, các con ngoan ngoãn mà an phận ngỗ chờ cho ta, đừng để xảy ra chuyện gì nữa! Chờ đại ca con ổn định xong, chúng ta lại vùng lên cũng chưa muộn.” Lần này Mộ Dung gia của lão ngã một cú đau như vậy mà bảo lão thừa nhận thất bại à, không có cửa đâu!!! Hơn nữa, người khác có thể không hiểu tính cách của Hoàng thượng, chẳng lẽ lão lại không hiểu sao?! Việc

giao hai mươi vạn binh mã cho Bách Lý Kinh Hồng căn bản chỉ là thử mà thôi. Nực cười là Bách Lý Kinh Hồng lại nhận về Nhất định Hoàng thượng sẽ tìm cơ hội lấy lại quân quyền, mà việc lão phải làm, chính là tạo cho Hoàng thượng một cơ hội như vậy.

Mộ Dung Hạo khẽ nhíu mày, đang muốn nói gì đó, nhưng đúng lúc này, một hạ nhân lão đảo chạy vào, chính là thị đồng bên cạnh Mộ Dung Hoa: “Đại nhân, đại nhân. Không ổn rồi! Xảy ra chuyện, xảy ra chuyện rồi!”

“Cuống cuống quít quít lên thế kia còn ra thể thống gì nữa? Xảy ra chuyện gì?” Mộ Dung Việt nhíu mày nhìn tên hạ nhân đang lao tới.

“Là Đại công tử, là... tùy tùng của Đại công tử... Đêm xuống, quản gia phân phó đóng chặt cửa, nhưng đến giờ nhị công tử cũng chưa về, tiểu nhân sợ đại nhân biết sẽ trách phạt nhị công tử, nên không dám nói gì với quản gia, tự ý mở cửa ra định chờ nhị công tử quay về. Nhưng vừa mở cửa đã thấy tùy tùng của Đại công tử nằm trong vũng máu!” Việc Mộ Dung Phong còn sống là chuyện vô cùng bí mật, trừ Mộ Dung Việt, Vương thị, Mộ Dung Hạo và Mộ Dung Song ra, thì ngay cả Mộ Dung Hoa cũng không biết, sợ hấn ta ra ngoài uống rượu lại lỡ miệng, vì thế, tay hạ nhân kia cũng không biết sự thực thế nào, chỉ thầm thắc mắc trong lòng, sao Đại công tử chết vì tức rồi mà tùy tùng của ngài ấy cũng bị người ta giết chết.

Đầu óc Mộ Dung Việt chột váng vất, tùy tùng đi theo Phong nhi chết rồi, còn quay lại phủ, xem ra Phong nhi ắt hẳn lành ít dữ nhiều!!! Cả đám người vội vội vàng vàng đi ra cửa, chỉ thấy hạ nhân kia thực sự nằm trong vũng máu, tình trạng tử thi hơi thê thảm, bàn tay vẫn đang giữ tư thế cố gắng viết trên mặt đất, đập vào mắt họ là một vết máu viết thành chữ ‘Thất’, nhưng từ tiếp theo còn chưa viết xong, chỉ viết được một nét.

“Cha, thế này là...” Thật ra, ban đầu bọn họ đều nghĩ là Bách Lý Kinh Hồng ra tay, nhưng hiện giờ nhìn thấy mấy chữ bằng máu này, trong lòng họ tràn ngập sự nghi ngờ.

Mộ Dung Song nhíu mày: “Liệu có phải là Tô Cẩm Bình kia giờ trò vu oan cho Thất hoàng tử không?” Nhưng nói xong, ả cũng cảm thấy suy luận này vô lý, đang yên đang lành, Tô Cẩm Bình lại hãm hại Thất hoàng tử làm

gì? Hai người họ không thù không oán, dù muốn hãm hại cũng chỉ có thể hãm hại Tứ hoàng tử mới đúng chứ? Dù sao hiện giờ Tứ hoàng tử cũng là nhân vật có tiềm năng nhất trong cuộc đua giành ngôi vị Hoàng đế, Thất hoàng tử vẫn kém hơn một chút.

Chuyện Bách Lý Nghị dẫn quân muốn giết Bách Lý Kinh Hồng vô cùng bí mật nên hiện giờ bọn họ vẫn chưa hề hay biết.

Mộ Dung Việt suy nghĩ một lát, nói: “Không thể nào!!! Nếu Bách Lý Kinh Hồng làm muốn vu oan cho Bách Lý Nghị, sao không viết hẳn tên ra?”

Lão vừa nói vậy, mọi người đều gật đầu thấy đúng! Mộ Dung Hạo nhíu mày: “Nói vậy là đại ca đã rơi vào tay Bách Lý Nghị? Liệu đại ca có gặp nguy hiểm không?”

“Yên tâm, nó sẽ không nguy hiểm gì. Bách Lý Nghị bắt đại ca con, nói thẳng ra cũng chỉ vì muốn uy hiếp Mộ Dung gia ta giúp đỡ hắn ta thôi. Nếu động thủ với đại ca con sẽ không có chút lợi thế nào cho hắn ta cả. Hắn ta sao có thể làm thế được.” Xem ra Thất hoàng tử cũng có lòng muốn đoạt vị.

Mộ Dung Hạo hơi cảm phẫn: “Cha, chẳng lẽ sau này chúng ta đành phải để Thất hoàng tử sử dụng sao?” Phủ Trấn quốc công bọn họ oai hùng bao năm nay, nhưng chỉ trong có vài ngày đã ngã ngựa liên tục, khiến lửa giận trong lòng hắn ta bùng bùng thiêu đốt, Bách Lý Kinh Hồng, Bách Lý Nghị, bọn họ nghĩ là người Hoàng gia thì giỏi lắm sao? Trong buổi thi Hương, hắn ta còn bị đánh một trăm trượng, nếu không phải gân cốt của mình cường tráng, thì cái mạng nhỏ này cũng mất luôn rồi, hiện giờ nằm trên giường đến động còn không động được ấy chứ, làm sao có thể nhẫn nhịn sự đau đớn này được. Hắn ta khó tha thứ nhất là khi đám thủ hạ biết được hành vi của mình, ánh mắt nhìn hắn ta cũng đều mang chút vẻ khinh bỉ như có như không, khiến cơn tức trong lòng hắn ta càng khó nguôi hơn!

Mộ Dung Việt nghe vậy chỉ cười lạnh: “Đúng là hậu sinh khả úy, chỉ tiếc rằng mấy tên tiểu bối này quá coi thường lão phu. So với việc sau này phải co ro cúm rúm nghe theo hắn ta, chi bằng phô bày thực lực của Mộ

Dung gia ta cho bọn họ biết rõ chúng ta lợi hại còn hơn! Đến lúc đó, ta không tin hẳn ta sẽ không ngoan ngoãn thả đại ca con ra!”

Trên nóc nhà cách đó không xa, nghe mấy lời Mộ Dung Việt nói, đôi môi Tô Cẩm Bình khẽ cong lên cười nhạt. Phải thế chứ, gần đây Mộ Dung gia gặp chuyện liên tục, sự tức giận đã lên tới đỉnh điểm, cho nên, mình vu oan cho Bách Lý Nghị không chỉ khiến bọn họ sẽ không dựa dẫm vào Bách Lý Nghị, mà còn có thể kích động toàn bộ lửa giận của bọn họ, khiến bọn họ phải cho Bách Lý Nghị ‘biết tay’ một chút, cũng thuận tiện để cho nàng nhìn xem rốt cuộc thực lực của Mộ Dung gia đến đây, còn có thể báo mối thù lằn trước với Bách Lý Nghị. Một mũi tên hạ hai con chim, tội gì không làm?

Nghe được chuyện mình muốn nghe, nàng liền quay sang nói với Bách Lý Kinh Hồng: “Đi thôi, chúng ta tới thiên lao!” Hôm nay mấy người Phong đưa Lãnh Tử Hàn đến nha môn lĩnh một vạn lượng vàng, lão Hoàng đế đang rất cao hứng vì bắt được Lãnh Tử Hàn, hạ lệnh ngày mai sẽ lột hẳn ta ra ngũ mã phanh thây.

Bách Lý Kinh Hồng nghe vậy vẫn không nhúc nhích, đôi mày đẹp hơi nhíu lại: “Nàng muốn cứu hẳn ta?” Bảo hẳn đi cứu tình địch cùng nàng, dù thế nào hẳn cũng không cam lòng.

Tô Cẩm Bình khẽ cười: “Không phải, chúng ta tới xem trò vui.” Ngày mai Lãnh Tử Hàn bị xử tử, làm sao cần đến nàng ra tay, chỉ e mấy người Ma Giáo đã sớm không chịu nổi rồi.

“Không đi.” Chỉ hai chữ rất nhẹ nhàng nhưng vô cùng kiên quyết.

Tình trạng này giống y như khi vừa quen nhau không bao lâu, Tô Cẩm Bình rủ hẳn đi ngắm trăng với mình, hẳn cũng vô cùng lạnh nhạt nói hai chữ “Không đi” vậy.

“Đi đi mà, đi nào! Dù gì bây giờ cũng đã nửa đêm rồi, đâu có việc gì nữa đâu!” Thôi được, nàng thừa nhận là không mấy tin tưởng vào đám thủ hạ nào tàn của Lãnh Tử Hàn, chỉ lo bọn họ cứu người sẽ sơ suất gì đó, nên vào thời khắc mấu chốt khả năng nàng sẽ phải giúp một chút. Nàng có thể

trời Lãnh Tử Hàn đi đôi tiều thường nhưng cũng không thể trở mắt nhìn một người đối xử với mình không tệ lắm lại bị hại chết vì mình được.

“Không đi!” Giọng nói lạnh tanh lại vang lên, trên khuôn mặt lãnh đạm không có chút cảm xúc nào, nhưng trong đôi mắt xám bạc lại toát ra vẻ không vui.

“Đi mà...” Nàng vẫn cố gắng không ngừng.

Hắn quay người, không nhanh không chậm bước về phía phủ Tề quốc công.

Tô Cẩm Bình đứng sau lưng hắn mím môi: “Không đi thì thôi, ta tự đi!” Dứt lời, nàng liền chạy về hướng thiên lao.

Hắn dừng bước, cảm giác chua chua trào lên trong tim hắn, sắc mặt không chút thay đổi, nhưng trong mắt lại tràn đầy sát khí nồng đậm: “Hủy!”

Một tiếng gọi vang lên, Hủy lập tức xuất hiện trước mặt hắn: “Điện hạ!”

“Không cần biết người dùng cách gì, cũng phải dẫn dụ Lãnh Tử Hàn ra khỏi Nam Nhạc cho ta!” Giọng nói thanh lãnh vang lên, kết hợp với vầng trăng trắng trên chín tầng trời, nghe du dương không giống âm thanh của trần gian.

Nhiệm vụ này có thể gian khổ hơn được nữa không? Một vạch đen như có như không sổ thẳng xuống sau gáy Hủy, sau đó hắn ta nói với Bách Lý Kinh Hằng: “Vâng! Thuộc hạ lĩnh mệnh!” Dù gian khổ thì hắn ta cũng phải làm thôi!

“Ừ.” Hắn lãnh đạm đáp sau đó quay người, bóng người xẹt qua không trung.

“Điện hạ, ngài đi đâu vậy?” Hướng mà điện hạ đi đâu phải là phủ Tề quốc công?

“Thiên lao.” Hai chữ lạnh lùng vọng lại, ẩn chứa chút tức giận mà chính hắn cũng không phát hiện ra. Dù không muốn đi thì cũng không thể tạo cơ hội cho Lãnh Tử Hàn được.

Thiên lao.

Đám thị vệ gác cửa đã ngã đầy đất, Phá cùng bốn đại hộ pháp đứng trước mặt Lãnh Tử Hàn, cửa phòng giam đã sớm bị họ mở ra.

Lãnh Tử Hàn đã tỉnh lại từ buổi chiều, vừa nhìn tình hình của mình là biết ngay có chuyện gì xảy ra. Xem ra, tiểu Cẩm không chỉ yêu ti ền, mà toàn bộ cơ thể đã chui luôn cả vào đồng ti ền r ấ! Sở dĩ hắn ta còn ở đây chưa đi, không phải vì không đi được mà là chờ đám thuộc hạ vô dụng kia đến nhận tội!

“Giáo chủ...” Mặt Phá đầy vẻ nịnh nọt nói.

Hắn ta liếc mắt nhìn y: “Hử?” Dường như ng ỡ chờ trong thiên lao đã mài mòn sự sắc nhọn của hắn ta vậy, giọng điệu không thấy vẻ cu ồng ngạo ngày xưa nhưng vẻ tùy tiện, tà ma lại càng nhiều hơn.

Phá cũng hiểu tình trạng hiện giờ của giáo chủ chỉ là vẻ ngoài thế thôi, là biểu cảm giả để làm mờ mắt bọn họ! Nghĩ vậy, cơ thể y khẽ run lên một cái, vội quỳ xuống nói: “Giáo chủ, thuộc hạ biết ngài sẽ không sao cả nên mới để ngài lại. Giáo chủ đã từng nói, người thông minh nhất định sẽ không hy sinh vô ích. Vì thế, vì muốn mình được sống lâu hơn một chút, để cống hiến cho Ma giáo và Giáo chủ, nên mới to gan bỏ đi ạ.”

“Đại trưởng lão làm rất đúng ạ, nếu không hiện giờ đại trưởng lão đã hy sinh r ấ. Ma giáo chúng ta cũng mất đi một b ềtôi đắc lực!” Chu Tước lên tiếng.

Huyền Vũ cũng tán thành, nói: “Tình hình hiện giờ cũng chứng tỏ hành vi của đại trưởng lão hoàn toàn chính xác. Giáo chủ vào đây ng ỡ nửa ngày, cũng tốt hơn để đại trưởng lão mất mạng. Thật sự rất thỏa đáng!”

“Đúng thế, hơn nữa, ăn cơm tù không phải trả tiền, còn tiết kiệm được chút bạc cho Giáo chủ. Đại trưởng lão rất biết cách làm ăn!” Bạch Hồ nói.

Chỉ có Thanh Long nói đúng trọng điểm: “Còn nữa, Giáo chủ, hiện giờ Tô cô nương mang ngài đi đổi nhiều bạc như vậy, sau này chắc chắn sẽ đổi xử khác với ngài!” Đây mới là sự giải thích chính xác nhất.

“Vậy người nói cho bản tôn biết, hiện giờ mấy người này đều biết bản tôn rồi, sau này bản tôn làm sao dùng thân phận Thượng Quan Hàn để xuất hiện nữa?” Khóe môi cương nghị nhếch lên cười, nếu chuyện này họ cũng không xử lý tốt thì có thể đi tự sát được rồi!

Lúc này Phá mới nịnh nọt nói: “Giáo chủ, ngài yên tâm, thuộc hạ đã giết sạch những người nhìn thấy diện mạo của ngài rồi, cũng không giữ lại mạng của Kinh triệu phủ doãn kia.”

“Đúng vậy, từ trước đến giờ, người Ma Giáo chúng ta làm việc luôn gọn gàng sạch sẽ, tuy mọi người cũng sẽ nhanh chóng biết được đây đều là do người Ma Giáo chúng ta làm, nhưng mà...” Huyên Vũ mới nói một nửa đã bị Chu Tước giành mất.

“Nhưng mà Giáo chủ, dù sao ngài cũng đã dẫn dắt chúng ta làm nhiều chuyện xấu như vậy, thêm chuyện này cũng có là gì đâu!”

“Đúng vậy, giáo chủ, sau lần này uy danh của Ma giáo chúng ta lại vang khắp thiên hạ!” Giọng điệu rất vui sướng.

Tô Cẩm Bình ngồi trên nóc nhà nghe mấy người này nói chuyện mà trong lòng tràn ngập sự cảm thông dành cho Lãnh Tử Hàn. Có một đám thuộc hạ như vậy đúng là sự bi ai của đời người!!! Không bao lâu sau, khóe mắt nàng nhìn thấy một vạt áo trắng bị gió đêm thổi bay lên. Nàng quay đầu nhìn hẳn cười nói: “Không phải chàng nói không tới sao?”

Câu hỏi vang lên mà không có ai đáp, Tô Cẩm Bình mất hứng mím môi, lại quay đầu đi.

Đôi mắt tà ác của Lãnh Tử Hàn quét qua năm người họ một lúc lâu, cuối cùng mới hít sâu một hơi. Thanh Long nói đúng, sau chuyện này, dù Tiêu Cẩm không nhìn mình với ánh mắt khác xưa thì cũng sẽ có chút cảm giác áy náy, sau này đấu với Bách Lý Kinh Hồng lại thêm một phần thắng nữa! Hắn ta đứng dậy, ngưng tụ nội lực thành một hình cầu trong lòng bàn tay, cuối cùng tung một chưởng vào bức tường sau lưng. Tường thiên lao vốn vô cùng chắc chắn lập tức bị nổ vỡ. Sau đó, hắn ta ngang nhiên bước ra ngoài.

Phá giật giật khoe môi: “Giáo chủ, hiện giờ cửa thiên lao đã mở hết rồi, ngài có thể đi thẳng ra ngoài mà.”

“Hôm nay bản tôn sẽ dạy các người một đạo lý nữa. Người trong Ma giáo tuyệt đối không thể quang minh chính đại đi qua cửa thiên lao để ra ngoài! Hơn nữa, nếu bản tôn đi như vậy thật, thì người trong thiên hạ sẽ chỉ nghĩ rằng các người vào ngục cứu ta, ắt sẽ có người giết chết bản tôn yếu đến mức không thoát nổi một cái thiên lao. Lãnh Tử Hàn ta sao có thể mất mặt như thế được?!” Giọng nói cuồn cuộn ngạo vang lên trong không trung, âm thanh cũng độc nhất vô nhị như chủ nhân, dường như ‘tùy tiện’ chính là danh từ riêng dành cho người này vậy.

Tô Cẩm Bình vòng hai tay trước ngực, ánh mắt đầy ý cười nhìn theo bóng Lãnh Tử Hàn. Cá tính như vậy, nàng thích! Tùy tiện, không câu nệ thế tục, nhưng lại có bản lĩnh để ngông cuồng, nếu làm huynh đệ tốt nhất định sẽ không tởm. Đang mãi nghĩ, một mùi vị chua loét lại xộc vào mũi, nàng nuốt nước miếng một cái, quay sang nhìn hắn, thấy hắn chỉ thản nhiên nhìn nàng, ánh trăng chiếu xuống dung nhan tuyệt mỹ càng làm hắn đẹp đến mức không giống người phàm trần, nhưng trong đáy mắt lộ rõ vẻ... ai oán! Dáng vẻ như nàng dẫu nhỏ khiến một vạch đen chảy thẳng xuống sau gáy Tô Cẩm Bình!

Lãnh Tử Hàn cũng nhanh chóng cảm nhận được hai người họ, tung người lên nóc nhà, đôi mắt đen lách khóa chặt vào người Tô Cẩm Bình: “Tiêu Cẩm, có phải muội quá...” thất đức không?

“Ha ha...” Cô nàng nào đó nói với vẻ nịnh nọt, “Ai bảo huynh đáng giá như thế chứ, ta không kiềm chế được!”

Hắn ta cười như chẳng để tâm, gió thu thổi mái tóc đen của hắn ta bay lên, trong bóng đêm nhìn hắn ta cũng đẹp tới lạ thường: “Mà thôi, tha thứ cho nàng một lần!” Hắn ta làm sao nỡ trách cứ nàng chứ, hơn nữa, nàng đến đây không phải là đến cứu mình sao?

Nghe hắn ta nói vậy, Tô Cẩm Bình mới thở phào một hơi, sau đó lại nói rất thật lòng: “Huynh thấy, liệu ta có thể trói huynh đi đổi thưởng thêm lần nữa không?”

“...”

Lúc này thì đừng nói Lãnh Tử Hàn, ngay cả Bách Lý Kinh Hồng cũng suýt không còn giữ vững được phong thái cao cao tại thượng không màng thế tục của hắn.

“Ha ha, đùa chút thôi mà! Chúng ta mau đi thôi, huynh gây ra âm thanh lớn như vậy, chắc sẽ không giữ được bao lâu đâu, sắp có người tới kiểm tra rồi!” Nói xong, Tô Cẩm Bình rời đi trước, nhẹ nhàng nhún chân vài cái liền biến mất trong bóng đêm.

Lãnh Tử Hàn và Bách Lý Kinh Hồng liếc nhau một cái, đầu nhìn thấy sát ý trong mắt người kia, ngay lập tức, một người nhếch môi cười lạnh, một người lộ vẻ khinh thường trong mắt, sau đó đầu quay đầu phi thân đuổi theo Tô Cẩm Bình.

Vừa về đến phủ Tề quốc công, Tô Cẩm Bình lại nhìn thấy một bóng người lén lút vào hậu viện, đôi mắt phượng nhíu lại, đó là Vân Tử Y, nhìn bộ dạng có vẻ vừa đi ra ngoài về. Có đi đâu, hơn nửa đêm rồi nàng ta không ngủ hay sao mà còn chạy ra ngoài làm gì?

“Tiểu Cẩm, nàng đang nhìn gì thế?” Lãnh Tử Hàn cũng liếc nhìn sang, nhưng khi hắn ta nhìn qua đó, Vân Tử Y đã vào phòng rồi nên không phát hiện gì cả.

Tô Cẩm Bình khẽ cười: “Không có gì, v`ề ngủ thôi!” Dứt lời, nàng li`ền quay v`ề phòng mình.

...

Ngày hôm sau, Tô Cẩm Bình ngủ đến tận khi mặt trời lên quá ba sào mới dậy. Vừa mặc y phục xong, Vàng đã chạy tới trước mặt nàng, một lát sau Linh Nhi cũng bước vào. Thấy Tô Cẩm Bình đã dậy, cô ấy li`ền nói: “Cô nương, quả nhiên đúng như ngài dự đoán, hôm nay lão phu nhân đau đầu ghê gớm hơn, hiện giờ T`ê quốc công và phu nhân, còn có các cữu cữu, cữu mẫu của ngài đầu tới, các cô nương và thiếu gia ở các viện khác cũng đi sang r`ồi. Điện hạ và Lãnh công tử đang ở ngoài cửa, có lẽ đang chờ ngài dậy r`ồi cùng đi sang bên đó.”

Tô Cẩm Bình đang nghe đoạn trước trôi chảy, tự dưng nghe thấy Lãnh Tử Hàn và Bách Lý Kinh H`ồng đều đang ở ngoài cửa, hơi giật mình một chút: “Hiện giờ hai người bọn họ đang làm gì trước cửa phòng ta? Không phải là lại luận võ đấy chứ?” Nhưng đâu nghe thấy âm thanh gì?

“Khụ khụ, cô nương, lần này họ so đấu nội lực nên ngài mới không nghe thấy âm thanh!” Linh Nhi cũng cảm thấy không còn gì để nói.

Quả nhiên!

Sau khi rửa mặt chải đầu xong, nàng li`ền mở cửa phòng. Hai người nhìn thấy nàng bước ra cũng lập tức ngừng tấn công, nhìn nàng như không có chuyện gì xảy ra, cứ như vừa r`ồi căn bản không hề có chuyện họ đấu đá với nhau vậy.

Tô Cẩm Bình cũng giả vờ như không biết gì, đi cùng hai người họ đến viện của lão phu nhân. Vừa bước vào, nàng thấy ngay lão phu nhân đang ôm đầu, đại phu đang bắt mạch, T`ê quốc công và Trần thị cũng rất lo lắng đứng bên cạnh, vừa thấy mấy người bọn họ li`ền hành lễ: “Tham kiến Tam hoàng tử điện hạ!”

“Không cần câu nệ!” H`án lãnh đạm nói xong mọi người mới đứng dậy.

Đại phu lại bắt mạch tiếp, một lúc lâu sau mới nói: “Lão phu nhân không nhiễm bệnh gì cả, triệu chứng này không phải là bệnh, cũng không phải bị trúng độc. Còn vì sao bị đau đầu thì ta bắt mạch hồi lâu cũng không rõ!” Nói rồi lão lơ đãng liếc mắt nhìn Mộ Dung thị một cái, Mộ Dung thị cũng liếc mắt đáp lại lão.

Tô Cẩm Bình thấy vậy liền cười lạnh trong lòng.

Tề Quốc công giận dữ nói: “Nếu không có bệnh gì, tại sao lão phu nhân lại đau đầu không dứt?”

Lúc này đại phu kia cũng trở nên do dự, làm ra vẻ ngẫm nghĩ kỹ càng, một lúc lâu sau lại mang bộ dạng như có đi đầu gì đó khó nói.

“Đại phu, có đi đầu gì thì ông cứ nói ra đi!” Mộ Dung thị vội lên tiếng.

Mi tâm Lãnh Tử Hàn khẽ giật giật, cứ cảm thấy chuyện này có chút vấn đề, nhìn hai người Tô Cẩm Bình và Bách Lý Kinh Hồng đều không có biểu cảm gì thậm chí còn như đã dự đoán trước, trong tim hẳn ta thoáng có chút không vui. Nhìn dáng vẻ hai người này, rõ ràng đã biết trước rồi, nhưng chỉ một mình hẳn ta không biết. Suy nghĩ này khiến hẳn ta vô cùng khó chịu!

Mộ Dung thị vừa nói vậy, đại phu liền nói: “Quốc công gia, tiểu nhân đã từng nghe có người nói, nếu làm một hình nhân rồi viết ngày tháng năm sinh của một người nào đó lên, sau đó dùng châm bạc đâm vào, thì dù không bệnh không trúng độc cũng sẽ tự dưng phát bệnh. Lão phu nhân bị thế này, chẳng lẽ cũng là vì...” Nói tới đây lão dừng lại không nói nữa.

“Nói bừa! Phủ Tề quốc công chúng ta làm sao có mấy thứ bản thủ đó được?!” Tề quốc công thấy rất hoang đường, trong phủ này không thể có mấy người độc ác như vậy được, hơn nữa, ông chinh chiến sa trường bao năm nay, không mấy tin tưởng vào những chuyện ma quỷ như thế, nên mới lập tức gạt đi.

Nhưng lão phu nhân lại là người tin Phật, bà hoàn toàn tin chuyện này không chút nghi ngờ, liền lên tiếng: “Con đừng vội, cũng có thể là có ai đó

không chịu được bà lão này sống dai đến trăm tuổi nên dùng mấy chuyện xấu xa đó chưa biết chừng. Để đám hạ nhân đi tìm thử đi, nếu tìm thấy thứ đó ở chỗ của ai, thì rút ngay ra khỏi phủ Tề quốc công cho ta, phủ của chúng ta không chấp nhận được mấy thứ thấp hèn đó.”

Tề quốc công khẽ nhíu mày, vẫn cảm thấy hơi hoang đường, đang định đáp lời thì Trần thị đã lên tiếng trước: “Phu quân, cứ nghe theo ý mẫu thân đi, dù có dù không cũng khiến mẫu thân yên tâm hơn!” Trần thị không nghĩ ngợi nhiều lắm, chỉ xuất phát từ lòng hiếu thảo của mình mà thôi.

Tề quốc công hơi khó xử nhìn mấy người Tô Cẩm Bình. Tam Hoàng tử điện hạ đang ở nhờ trong phủ, đương nhiên không thể lục soát phòng ngài ấy, mà Cẩm nhi và Hàn nhi đều là cháu ngoại, dù gì cũng là người thân, làm gì có đời thừa nhà ai người thân đến nhà còn đi lục soát phòng họ chứ? Đây cũng là nguyên nhân khiến ông cảm thấy không thể lục soát được, để chuyện này truyền ra ngoài, nhất định người ngoài sẽ nói phủ Tề quốc công bọn họ còn không chấp nhận nổi hai đứa con mồ côi của muội muội ruột thịt.

Thấy ông nhìn về phía này, Tô Cẩm Bình mới cười nói: “Cứu cứu, cứ lục soát đi ạ, coi như để ngoại tổ mẫu yên tâm!”

“Cây ngay không sợ chết đứng, cứ lục đi!” Giọng nói ngông cuồng của Lãnh Tử Hàn vang lên.

Bách Lý Kinh Hồng im lặng một chút rồi cũng lãnh đạm nói: “Bản cung cũng tình nguyện chứng minh sự trong sạch của mình.”

Ba người đều nói vậy, Tề quốc công lại nhìn bọn họ bằng ánh mắt áy náy rồi mới để hạ nhân đi lục soát. Sau đó là một khoảng thời gian dài chờ đợi, dường như cơn đau đầu của lão phu nhân đã giảm bớt một chút, lúc này đang dựa vào ghế để Lý mama chăm sóc. Trên mặt Mộ Dung thị dần xuất hiện vẻ kích động và sung sướng, nhanh, sẽ rất nhanh thôi, mục đích được nhìn thấy tiện nhân kia gặp chuyện rồi!!!

Vân Tử Y chỉ cúi đầu, dáng vẻ như đang có tâm trạng nặng nề không biết đang nghĩ gì. Nhớ tới hình ảnh mình nhìn thấy đêm qua, Tô Cẩm Bình

không khỏi chú ý nàng ta hơn một chút. Vân Lãnh Ngưng và Vân Dật hơi lo lắng ng ỡ một bên, sống trong cao môn đại viện đã lâu, đương nhiên cũng biết có một số chuyện mờ ám dễ xảy ra, chưa biết chừng đây cũng là một âm mưu hại người của ai đó.

Một lúc lâu sau, đám hạ nhân quay lại, đi đầu là Trương mama bên viện của Trần thị, trên tay bà ấy quả nhiên có c ầm một hình nhân nhỏ, bên trên đúng là có ghi ngày sinh tháng đẻ, còn cắm mấy cây châm bạc! Trong lòng Mộ Dung thị đã vô cùng kích động, ngày chết của tiện nhân kia đến rồi!

Sắc mặt của lão phu nhân và Tề quốc công cũng thoáng xanh mét, không ngờ lại có chuyện này thật! Không chờ Trương mama lên tiếng, lão phu nhân đã ôm ngực đứng dậy: “Tức chết ta, tức chết ta mất! Quả nhiên có người mong ta chết sớm. Thứ này tìm thấy trong viện của ai?!!! Hôm nay ta không đánh chết đứa con cháu hư hỏng này thì không yên!”

Bà vừa dứt lời, Trương mama liền nhìn về phía Tô Cẩm Bình, ánh mắt rất phức tạp, sau đó mới nói: “Lão phu nhân, thứ này được tìm thấy trong phòng của biểu tiêu thư ạ!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 19.2

“Cái gì?!” Giờ thì không chỉ lão phu nhân mà ngay cả Tề quốc công, Vân Dật và Vân Lãnh Ngưng đều kinh hãi.

“Tổ mẫu, tuyệt đối không thể có chuyện này được. Chắc chắn biểu muội sẽ không làm mấy việc này!” Vân Lãnh Ngưng đứng lên nói.

Vân Dật cũng nhíu mày: “Tổ mẫu, cháu cũng cảm thấy không thể nào như thế được. Bà đối xử với biểu muội cực kỳ tốt, biểu muội vốn cũng rất kính trọng ngài, sao có thể gây ra mấy chuyện này được?!”

Mộ Dung thị cười lạnh: “Sao lại không thể? Chưa biết chừng các cháu đều bị vẻ ngoài của nó lừa bịp thôi! Dù mẫu thân đối xử với nó tốt đến đâu, thì nó cũng chỉ là một con sói vô ơn không thể nuôi trong nhà được!”

Tề quốc công là chủ nhà, cũng không dễ dàng kết luận ngay mà quay sang nhìn Tô Cẩm Bình nói: “Cẩm nhi, chuyện này cháu có ý kiến gì không?”

Tô Cẩm Bình như vừa tỉnh táo lại từ sự kinh hoàng, vội đứng dậy, vô cùng hoảng loạn nói: “Cháu cũng không biết ạ! Ngoại tổ mẫu, cháu làm sao có thể làm chuyện này được, cháu... cháu... cháu cũng không biết vì sao hình nhân này lại ở trong phòng cháu. Hơn nữa, hơn nữa cháu cũng không biết ngày sinh của bà mà!”

“Hừ, không biết thì tùy tiện hỏi hạ nhân một cái chẳng phải sẽ biết ngay sao?” Mộ Dung thị lại lên tiếng.

“Nhị cứu mẫu, Cẩm nhi biết người không thích cháu, nhưng người cũng không thể nói mấy lời đó để hại Cẩm nhi được. Có trời đất chứng giám, nếu cháu hỏi hạ nhân nào đó trong phủ, thì cháu chết cũng không yên thân! Nếu mọi người không tin, có thể gọi hết hạ nhân trong phủ đến, hỏi từng người một xem cháu có từng hỏi họ hay không!” Tô Cẩm Bình tỏ ra càng bối rối hơn, từng lời từng chữ đều nhấn mạnh Mộ Dung thị không thích mình.

Lúc này Vân Tử Y cũng có phản ứng: “Ai mà biết liệu người có mua chuộc hạ nhân kia hay không? Nếu bị người mua chuộc rồi đương nhiên sẽ phải nói tốt cho người. Người nghĩ chúng ta đều là kẻ ngốc, ngay cả chuyện đơn giản như vậy cũng không hiểu sao?”

“Đủ rồi! Đừng ồn ào nữa! Ta tin Cẩm nhi sẽ không làm chuyện như vậy, đi đâu tra cho cẩn thận xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!” Giọng nói uy nghiêm của lão phu nhân vang lên, nhưng ánh mắt nhìn Tô Cẩm Bình lại mang chút do dự. Bà cũng không biết rốt cuộc có phải đưa cháu gái ngoại này làm hay không, nhưng Mộ nhi đã mất rồi, dù thế nào bà cũng phải bảo vệ con bé!

Nghe bà nói vậy, trong mắt Tô Cẩm Bình thoáng có vẻ cảm động, giờ mới bình tĩnh hơn một chút.

Mộ Dung thị lại giận dữ nói: “Mẫu thân, người đừng để nó lừa, để một tai họa như vậy ở trong phủ thực sự không có lợi cho sự an toàn của người!”

Vân Tử Y cũng nói: “Đúng vậy, tổ mẫu, nếu không phải vì nàng thì làm sao bà lại đau đầu không ngừng được ạ. Mà hình nhân này sao không xuất hiện ở chỗ nào khác, lại cố tình xuất hiện trong phòng nàng?! Nhất định là nàng!”

Lão phu nhân còn chưa kịp nói gì, Tô Cẩm Bình bỗng sáng mắt lên, nói: “Đúng rồi, ta không biết làm nữ công, làm sao làm ra thứ này được? Nếu đúng là do ta làm, thì chuyện bí mật như vậy cũng không thể dễ dàng giao cho người ngoài được. Cho nên ta vô tội!”

“Người có thể sai thị tỳ của người làm mà!” Vân Tử Y lập tức phản bác.

“Các cô ấy cũng không biết làm.” Tô Cẩm Bình đáp.

Vân Tử Y cười lạnh: “Bên cạnh người có ba thị tỳ chẳng lẽ không một ai biết làm?”

Lúc này Trần thị lại lên tiếng: “Cẩm nhi và thị tỳ của con bé đúng là không biết làm. Chiều hôm qua Cẩm nhi còn tự đến viện của ta, nhờ ta dạy nàng, học suốt từ trưa mà ngay cả khâu kim còn không làm được, có nhiều lần suýt nữa đâm cả vào tay. Có đi đâu, Cẩm nhi cũng nhờ ta không nói chuyện này với ai, tránh làm mất thể diện của một cô nương, cho nên ta mới không nói đến!”

“Mẫu thân!” Vân Tử Y tức tối nói, vì sao mẫu thân cũng muốn nói giúp tiện nhân này chứ?! Nàng ta nghiêng răng nói: “Mẫu thân, đây chỉ là những lời phiến diện của người, không đủ độ tin cậy!”

“Ngay cả lời nói của mẫu thân mà con cũng nghi ngờ sao?” Sắc mặt Trần thị hơi khó coi.

Lúc này Vân Tử Y mới ý thức được mình đang nói chuyện với ai, vội cúi đầu: “Tử Y không dám ạ.”

Trương ma ma cũng góp lời: “Chiều hôm qua, quả thật biểu tiêu thư có đến tìm phu nhân ạ!”

Giờ thì hiềm nghi của Tô Cẩm Bình đã mất đi hơn một nửa, Mộ Dung thị tức giận cắn răng, lại nói: “Có lẽ nó chỉ giả vờ thôi. Nếu không phải là nó, thì sao thứ này lại xuất hiện trong phòng nó chứ?”

“Đúng thế, chẳng có ai lui tới phòng cháu cả. Có đi đâu, hôm qua không thấy Vàng đâu, mọi người đều chạy ra ngoài tìm, cháu có vô tình nhìn thấy nhị cữu mẫu đi từ trong phòng cháu ra, chẳng lẽ...” Nói xong nàng vội bịt kín miệng mình, giống như không thể tin nổi đối phương sẽ làm chuyện như vậy.

Mộ Dung thị trợn trừng mắt: “Nói láo, làm sao ta có thể làm mấy chuyện đó được. Người đừng ngậm máu phun người!”

Đúng lúc này, Trương mama nhìn lại hình nhân trong tay, nói tiếp: “Lão phu nhân, thứ cho lão nô nói thẳng, đúng là cách thêu hơi giống kỹ thuật của Nhị phu nhân!”

Trần thị khẽ nhú mày, đón lấy hình nhân kia, nhìn đường thêu rất giống mấy đồ thêu mà Mộ Dung thị hay làm. Mộ Dung thị nhất thời cảm thấy chân hơi nhũn ra. Khi đó, vì cẩn thận nên mục tự làm hết, thật sự không tính đến tình huống này, nghĩ vậy mục lại nói: “Có thể có người bắt chước thủ pháp của ta.”

Tô Cẩm Bình thầm cười lạnh trong lòng, cũng không ngu ngốc lắm, quả thật đúng là do mình sai Dĩ Mạch kiếm mấy món đồ Mộ Dung thị thêu tới, bắt chước mất một lúc lâu mới ra được thành phẩm, con hình nhân cũ kia đã bị nàng đốt lâu rồi.

Có đi ầu, ngay sau đó Trần thị lại chú ý tới chất liệu của hình nhân kia: “Chất vải này không phải là gấm tuyết hoa sao? Thứ này là do năm đó khi phụ thân và phu quân đánh trận thắng, nên được Hoàng thượng ban thưởng. Lúc ấy mỗi vị chủ nhân trong phủ đều được chia một ít, hầu như lấy đi may y phục hết. Nhưng vì Tam đệ muội không có mặt, nên Nhị đệ muội cũng lấy luôn phần của muội ấy, như vậy...”

Giờ có nói là không phải Mộ Dung thị làm thì cũng không ai tin nữa! Mộ Dung thị cũng trợn trừng mắt, hôm mục làm thứ này cũng đã nghĩ đến những điếm đó nên mới dùng gấm lưu vân, thứ mà viện nào trong phủ này cũng có. Sao tự dưng lại biến thành gấm tuyết hoa chứ? Đầu óc mục hiện giờ rất hỗn loạn, hoàn toàn không biết phải giải thích chuyện này thế nào, chẳng lẽ mình lấy nhầm sao?

Tô Cẩm Bình cười lạnh nhìn dáng vẻ hoảng hốt của mục ta. Đây là nguyên nhân nàng đốt con hình nhân vốn có kia. Đốt con hình nhân đó, rồi nghĩ cách lấy trộm một mảnh gấm tuyết hoa mà trong phủ chỉ có một mình Mộ Dung thị còn giữ, sau đó làm một cái khác, như vậy mới tạo được hiệu quả phản đòn tốt nhất!

Vân Tử Y thấy vậy cũng ngậm miệng, chán nản ng ồi xuống chỗ của mình. Tình hình này xem ra lại không làm gì được nàng r ồi! Trong lòng nàng ta th ần oán giận mẫu thân Tr ần thị của mình nhi ều chuyện!

Mộ Dung thị nhất thời không biết phải làm sao, thấy tất cả mọi người trong đại sảnh đ ều nhìn mình bằng ánh mắt hoài nghi, mặt ta cũng cảm thấy hơi sợ hãi, đột nhiên trong đ ầu mặt lóe sáng, li ền nói: “Dù đúng là ta bày kế hại nó đi chẳng nữa, thì chuyện mẫu thân đau đ ầu kịch liệt kia là thế nào?”

“Bốp!” một tiếng, lão phu nhân bước nhanh vài bước đến, tát mạnh một cái vào mặt Mộ Dung thị, dường như cơn đau đ ầu đã đỡ đi rất nhi ều: “Người còn mặt mũi mà hỏi đ ầu đó sao? Đương nhiên là do người làm ra mấy thứ bẩn thỉu này muốn hại Cẩm nhi, cũng nhân tiện diệt trừ luôn bà già chết tiệt khiến người chán ghét này chứ gì?! Dám dùng thuật yểm bùa để hại ta, người độc ác thật đấy!!! Có phải hiện giờ trong lòng người đang cảm thấy đáng tiếc vì không nguy ền rửa ta chết thành công phải không? Quả nhiên, mẹ nào con nấy, ta đã nói mà, Vân gia chúng ta quang minh lỗi lạc bao nhiêu đời nay, làm sao có thể sinh ra thứ đ ệ tiện như Vân Lam chứ. Hoàn toàn là do người dạy mà ra, do cái kẻ làm mẹ như người giáo dục ra thôi!!!”

“Không, không... không phải thế, mẫu thân, không phải thế, con dâu không bao giờ dám có một chút ý nghĩ nào như thế, con... con...” Mộ Dung thị ôm mặt mình, nói năng cũng lộn xộn hẳn.

Tô Cẩm Bình lại chột lên tiếng: “Ngoại tổ mẫu, muốn biết cơn đau đ ầu của bà là do đâu thì cứ mời đại phu đến khám đi ạ!”

Nàng vừa dứt lời, tay đại phu kia chột có vẻ chột dạ.

“Cẩm nhi nói vậy là sao?” Lão phu nhân nhìn nàng không hiểu.

Linh Nhi bước lên nói: “Lão phu nhân, có một chuyện không biết Linh Nhi có nên nói không!”

“Nói đi!” Lúc này lão phu nhân càng tin là có chuyện kỳ quái hơn.

Linh Nhi nói tiếp: “Hôm nay khi thuộc hạ đi qua phòng bếp, thấy Vương mama ở viện của Nhị phu nhân lén lút vào bếp, không biết định làm gì, bộ dạng bà ta lúc đó còn có vẻ rất kích động!”

“Nói láo!” Vương mama đỏ bừng mặt, lập tức lên tiếng phản bác.

Lý mama lại tiếp lời: “Lão phu nhân, lão nô cũng nhìn thấy Vương mama đi xuống bếp!” Đây là nhiệm vụ mà Tô Cẩm Bình giao cho Linh Nhi trước khi xuất môn tối hôm qua, chờ khi Mộ Dung thị hạ thủ thì dẫn người hầu bên cạnh lão phu nhân qua đó.

Tề quốc công lập tức nhìn về phía tay đại phu kia, thấy lão run lên bần bật như rất sợ hãi, có tật giật mình, ông liền lạnh giọng nói: “Người còn lời gì muốn nói không?” Dù sao cũng là người chinh chiến nơi sa trường lâu năm, giọng nói vô cùng khí thế khiến tay đại phu kia toát mồ hôi lạnh.

Thấy ưu thế đã sụp đổ, nếu mời đại phu khác đến khám, chắc chắn mình sẽ bị lộ, chỉ e đến lúc đó chết còn thê thảm hơn! Nghĩ vậy, lão liền bối rối đáp: “Tiểu nhân biết tội rồi, tiểu nhân biết tội rồi! Tiểu nhân nhận một trăm lượng bạc của Nhị phu nhân, nên mới liên thủ với Nhị phu nhân để lừa ngài. Lão phu nhân bị người ta bỏ thuốc, thuốc này không có tác dụng phụ gì, chỉ khiến ngài đau đầu như muốn vỡ nát ra, rất khổ sở, tiểu nhân... tiểu nhân vốn tính là sau khi chuyện này kết thúc sẽ cho lão phu nhân uống giải dược, nhưng mà... nhưng mà... tiểu nhân hoàn toàn không hề có ý muốn mưu hại tính mạng của lão phu nhân!”

Đại phu này cũng là một trong mấy vị đại phu có tiếng nhất kinh thành, giờ lại vì bạc mà làm mấy chuyện như vậy, khiến Tề quốc công giận dữ gầm lên: “Người đâu, lời tên đại phu không có ý đức này lên cho quan thẩm vấn!”

Lúc này, Vân Lãnh Ngưng lại bước tới nói: “Phụ thân, chuyện này không nên báo quan!” Không tốt cho thanh danh của Vân phủ.

Nghe vậy, Tề quốc công mới bình tĩnh lại một chút, nhưng Vân Dật đã lên tiếng trước: “Đánh gãy chân lão rồi ném ra khỏi phủ, sau này không

được phép xuất hiện ở kinh thành!” Hấn ta vừa dứt lời, đại phu kia bị hạ nhân lôi đi ngay.

Giờ cũng chỉ còn lại Mộ Dung thị chờ bị xử lý. Thấy mọi người đều nhìn mình, Mộ Dung thị không khống chế được cảm giác sợ hãi, chân mềm nhũn ra, quỳ sụp xuống: “Mẫu thân, mẫu thân, con đâu nhất thời kích động, người tha cho con lần này đi! Mẫu thân...”

“Tha cho người à? Người thân là cứu mẫu lại gây khó dễ cho cháu gái như vậy. Cẩm nhi đã mất hết phụ mẫu không nơi nương tựa, chỉ còn lại các người là người thân thôi. Sao người có thể độc ác nghĩ ra mưu kế này để hại con bé chứ? Rốt cuộc con bé đắc tội gì với người? Người nói cho ta nghe xem!!!” Lão phu nhân nói với vẻ vô cùng đau lòng.

Trong lòng Tô Cẩm Bình cũng không khỏi xúc động, Bách Lý Kinh Hồng lẳng lẳng nắm lấy tay nàng, cảm giác lạnh như băng truyền từ đầu ngón tay tới lại khiến nàng cảm thấy thật ấm lòng.

Mộ Dung thị ấp a ấp úng mà không nói được thành lời. Mụ không thể nói ra chuyện Vân Lam và Thượng Quan Cẩm hãm hại lẫn nhau được, không có chứng cứ, chỉ sợ nói ra rồi kết cục sẽ còn thảm hại hơn: “Mẫu thân, con... con...”

Lão phu nhân hít sâu một hơi, quay đầu nhìn đứa con trai thứ hai của mình: “Lão nhị, con định thế nào?”

“Tùy mẫu thân xử lý ạ!” Nói xong, ông cúi đầu, mặt đầy vẻ áy náy, là do ông quản lý gia đình không nghiêm nên mới xảy ra chuyện như vậy!

Lão phu nhân hừ lạnh một tiếng: “Hãm hại mẹ chồng, nếu đúng theo luật pháp nước ta, thì là tội chết! Quả nhiên, không hổ danh là người của Mộ dung gia, toàn những kẻ bạc nghĩa vô sỉ!!! Nễ tình người đã sinh ra Diệp nhi cho Vân gia ta, ban cho một ly rượu độc!”

“Mẫu thân...” Mộ Dung thị vẫn muốn cầu xin nhưng lão phu nhân không còn muốn nghe mụ ta nói nữa. Dù Cẩm nhi có sai trái đến đâu cũng là con cháu, mụ là trưởng bối lại hạ độc thủ như vậy đã đành, còn dám

dùng độc được giày vò bà già này nữa. Thứ bản thủ như vậy còn ở lại Vân gia mới đúng là tai họa!

Rượu độc được bê lên, trong mắt Tô Cẩm Bình dần hiện ra nụ cười lạnh. Hại ta à? Không ngờ cuối cùng phải dùng chính tính mạng của mình để đền phải không?

Ánh mắt của nàng đương nhiên cũng lọt vào mắt Mộ Dung thị, Mộ Dung thị không thèm để tâm đến nàng nữa, nhìn Lý mama bê rượu độc đi về phía mình, mặt hoảng sợ kêu lên: “Mẫu thân, con không uống. Phu quân, Diệp nhi, cứu ta... cứu ta!”

Lúc này Vân Diệp mới có phản ứng, hoảng hốt đứng dậy muốn tới cầu xin cho Mộ Dung thị, lão phu nhân lại lạnh giọng nói: “Giữ chặt lấy Nhi công tử! Tiện nhân này không chịu uống thì không chế đồ thẳng vào miệng cho ta!”

“Không — a, không...” Cuối cùng, rượu độc kia vẫn bị rót vào trong họng Mộ Dung thị, dòng nước bọt màu trắng ọc ra từ miệng mũi, cơ thể mũi không ngừng co giật trên sàn nhà, cuối cùng, run mạnh vài cái rồi bất động. Không còn hơi thở nữa.

Lão phu nhân nói: “Lôi ra ngoài chôn đi, nói là bị nhiễm bệnh dịch nặng, không tiện làm tang lễ! Chuyện này không được truyền ra ngoài, ai dám nói lung tung làm tổn hại thể diện Vân gia ta, ta nhất định sẽ lấy mạng người đó! Nghe rõ chưa?”

“Rõ rồi ạ!” Mọi người đồng thanh đáp.

Nói xong, lão phu nhân lại nói với Bách Lý Kinh Hồng: “Tam hoàng tử điện hạ, để ngài chê cười rồi, chuyện này lão thân hy vọng ngài...”

“Bản cung không phải người nhiều chuyện!” Hắc lãnh đạm đáp rồi đứng dậy đi mất.

“Đa tạ Tam hoàng tử điện hạ!” Lão phu nhân nói xong liền liếc mắt ra hiệu cho Vân Dật, ý tứ ám chỉ hoàn toàn rõ ràng, Vân Dật lập tức hiểu

ngay. Xem ra tay đại phu kia cũng không giữ lại được!

...

Ra khỏi viện của lão phu nhân, Linh Nhi hơi khó hiểu hỏi Tô Cẩm Bình: “Cô nương, ngài nhìn thấy Mộ Dung thị đi vào phòng chúng ta bao giờ?” Khi Mộ Dung thị tới giấu hình nhân, không phải cô nương đã đi ra ngoài rồi sao?

“Ta không nhìn thấy gì cả, chỉ nói lung tung thôi ấy mà.” Muốn thu hút hết những ánh mắt nghi ngờ về phía Mộ Dung thị, đương nhiên chỉ có cách đó.

Khóe môi Linh Nhi run lên, lại nói tiếp: “Cô nương, vậy vì sao ngài không đặt luôn hình nhân kia trong phòng Mộ Dung thị mà lại giấu trong phòng mình chờ người ta lục ra?”

“Nếu tìm thấy trong phòng mù ta, mọi người sẽ nghi ngờ có người muốn hãm hại mù, nếu xuất hiện trong phòng ta chẳng phải sẽ ổn hơn sao, không ai nghi ngờ là có người muốn hại mù nữa!” Tô Cẩm Bình cười vui vẻ, chợt nhớ tới một chuyện: “Em theo dõi Vân Tử Y chặt chẽ giúp ta. Ta vẫn có cảm giác hôm nay nàng ta không bình thường.”

“Vâng!”

Hai người đang nói chuyện thì Lãnh Tử Hàn đuổi theo tới nơi, nói với Tô Cẩm Bình: “Tiểu Cẩm, vừa rồi Phá nghe tin truyền đến nói Dật có chút chuyện. Không biết là thật hay giả nhưng ta vẫn phải quay về Đông Lăng xác thực lại một chút. Lâu thì nửa tháng, nhanh thì ba ngày, mấy ngày này, muội phải thận trọng một chút!”

“Ừm!” Tô Cẩm Bình khẽ gật đầu, nghe nói Hoàng Phủ Dật gặp chuyện không may, trong lòng nàng cũng có chút lo lắng.

...

Tối đến, tâm trạng của Bách Lý Kinh Hồng vô cùng vui vẻ, tung tin giả nói Hoàng Phủ Dật có chuyện, cuối cùng cũng dẫn được tên Lãnh Tử Hàn chướng mắt kia đi. Tuy có thể chẳng được mấy ngày hắn ta sẽ quay lại, nhưng không phải ít nhiều gì cũng được vài ngày yên tĩnh sao?

Hắn mở cửa phòng, đang định đi sang bên phòng Tô Cẩm Bình, một tiểu nha hoàn lại bước tới: “Tam hoàng tử điện hạ, tiểu thư nhà chúng ta mời ngài qua nói chuyện!”

Bách Lý Kinh Hồng thờ ơ nhìn cô ta, dường như đang muốn hỏi tiểu thư nhà cô ta là ai.

Thấy hần không nói gì, Xuân Đào lại nói tiếp: “Tam hoàng tử, Đại tiểu thư nói có thể ngài không muốn tới, nhưng trong tay nàng ta có Bích ngọc hũ hần đan. Chắc hẳn ngài cũng biết công dụng của thuốc này. Nàng ta nói nếu ngài không tới, nàng ta sẽ vứt viên thuốc đó đi! Còn nữa, ngài phải qua đó một mình!”

Nghe cô ta nói vậy, ánh mắt Bách Lý Kinh Hồng hơi căng lên, Vân Tử Y mà lại biết đến thứ này thì rất có khả năng là thật, vì không có bao nhiêu người biết chuyện hai mắt của mình chưa khỏi hoàn toàn. Hơn nữa, dù là giả thì một người như Vân Tử Y cũng chẳng thể làm gì hần. Nghĩ vậy, hần ta liền gật đầu đi theo.

Đến viện của Vân Tử Y, nha hoàn ở cửa lập tức mở cửa phòng. Hần bước vào trong, lãnh đạm nhìn người đang ngồi chờ sẵn, Vân Tử Y cũng bất an nhìn hần: “Tam hoàng tử điện hạ, ta...”

“Thuốc đâu?” Hần không thừa tình lực mà nói nhiều với nàng ta, lập tức đi thẳng vào chủ đề.

Vân Tử Y khẽ cắn môi dưới, đưa chiếc lọ sứ trong tay mình cho hần: “Ở trong này!”

Hần nhận lấy, trong đôi mắt sáng như ánh trăng thoáng hiện lên vẻ nghi hoặc, nếu đây thực sự là giải dược, vì sao nàng ta không hề có đi đâu kiện gì cả mà đưa cho hần dễ dàng như vậy? Thấy Vân Tử Y nhìn hần đầy vẻ

mong chờ, cảm giác nghi ngờ càng nhiều thêm, lẳng lặng mở nắp lọ, đồ viên thuốc bên trong ra tay.

Viên thuốc ánh lên màu xanh biếc, quả thật rất giống Bích ngọc hõ hõn đan. Hắn đưa viên thuốc lên mũi ngửi thử, đôi mắt xám bạc chợt hiện lên chút vẻ khinh bỉ không dễ nhận ra. Thứ này, là xuân dược, không phải Bích ngọc hõ hõn đan.

Vân Tử Y vẫn đang nhìn chăm chăm đầy hy vọng, chờ Bách Lý Kinh Hông uống viên thuốc kia vào. Bách Lý Kinh Hông đang định ném viên thuốc rồi bỏ đi, thì một tiếng ‘rầm’ vang lên, cửa bị Tô Cẩm Bình đập văng ra!

Hôm nay nàng sai Linh Nhi theo dõi Vân Tử Y, đã tra ra được chiều nay nàng ta cải trang ra ngoài mua xuân dược. Khi tới tiệm thuốc kia để hỏi thăm mới biết, Vân Tử Y còn nhờ người ta nhuộm viên thuốc thành màu xanh biếc. Tô Cẩm Bình vốn rất nghi ngờ, nhưng vừa rồi lại nghe nói Bách Lý Kinh Hông được Vân Tử Y mời sang, thì nàng biết ngay gốc rễ của vấn đề là ở đâu.

Nàng bước nhanh vài bước đến, không nói lời nào mà đưa thẳng tay ra tát mạnh vào mặt Vân Tử Y một cái. Thị tỳ ngoài cửa đầu đã bị Linh Nhi đánh ngất nên cũng không ai vào giúp đỡ. Cái tát này khiến Vân Tử Y đập thẳng vào góc bàn gỗ, ngất xỉu! Dám mơ tưởng đến người của nàng, muốn chết sao?!

Nàng quay đầu nhìn Bách Lý Kinh Hông, liếc mắt nhìn thấy chiếc lọ sứ trống không rơi trên mặt đất, liền trợn trừng mắt, không thể tin nổi hỏi: “Chàng ăn rồi sao?”

Nghe câu hỏi này, hắn hơi khựng lại một chút, nhưng lại lẳng lặng kín đáo rút viên thuốc trong lòng bàn tay vào trong tay áo, sắc mặt lập tức đỏ hồng, bám dính vào người Tô Cẩm Bình. Lãnh Tử Hàn không có mặt, nàng lại đang hiểu lầm, đây không phải là thời cơ tốt để nấu thành cơm sao?

“Fuck!!! Tên ngu ngốc nhà chàng, sao lại dính phải mấy chuyện thế này chứ?” Tô Cẩm Bình không kìm được liền chửi thề.

Hắn lại như không nghe thấy, chỉ ra sức dấn vào người Tô Cẩm Bình, đôi con người xám bạc như bị phủ lớp sương mờ, giả dạng hoàn toàn giống bộ dạng một người bị trúng xuân dược!!!

“Mẹ kiếp!” Lại thêm một câu chửi đầy tức tối bật ra từ miệng nàng, nhìn quanh phòng một chút rồi vội vàng đỡ lấy Bách Lý Kinh Hồng, nhẹ nhàng nhón chân phi thân về phòng mình. Vừa đi, nàng vừa nói với Linh Nhi: “Mau đi chuẩn bị nước đá!”

“Cô nương, thuốc mà điện hạ vừa uống, phải sinh hoạt vợ chồng mới giải được, nếu không, không quá một canh giờ sẽ bùng nổ mà chết!” Linh Nhi cũng không biết Bách Lý Kinh Hồng không ăn phải viên thuốc kia, chỉ báo cáo lại tin tức mà hôm nay mình tìm hiểu được ở tiệm thuốc.

Còn đang nói dở thì Tô Cẩm Bình đã về đến phòng mình. Cô ấy vừa dứt lời, Tô Cẩm Bình chợt cảm thấy như có một tia sét đánh thẳng vào đầu khiến nàng bay ra đến hàng trăm dặm! Linh Nhi vội đẩy mạnh hai người vào trong phòng: “Cô nương, hai người mau vào đi! Sự an nguy của điện hạ xin nhờ vào ngài!” Sau đó cô ấy đóng cửa ‘ầm’ một tiếng!

Tô Cẩm Bình vẫn còn đang chìm trong trạng thái ngơ ngẩn, mà Bách Lý Kinh Hồng với vẻ mặt đỏ bừng đã bắt đầu kéo kéo vạt áo của mình, miệng còn thỉnh thoảng phát ra mấy chữ: “Nóng, nóng quá...”

Nhìn dáng vẻ đầy căm dỗ của hắn, não cô nàng nào đó cũng như bị rút lại, nói: “Chờ chút, ta đi tìm một cô nương về cho chàng!” Vừa nói xong câu này, chính nàng cũng rối rắm, nàng làm được đi đâu này sao?!

Còn đang suy nghĩ, hắn đã nhanh chóng đưa tay ra kéo nàng vào lòng rồi đẩy thẳng nàng lên chiếc giường rộng mềm mại kia không kịp cho nàng thời gian phân bua, sau đó bắt đầu cởi y phục của nàng: “Ta chỉ cần nàng thôi.”

“Này, bình tĩnh, bình tĩnh!” Tô Cẩm Bình hoảng hốt kêu lên.

Hắn thực sự ngừng lại, trong mắt tràn ngập tia sáng nóng bỏng, cả khuôn mặt đỏ bừng, cắn môi dưới nhìn nàng, còn thấp thoáng thấy được

ánh nước trong mắt hắn: “Cầm nhi, ta khó chịu.”

Mẹ nhà nó!!! Bà đây bị chàng đè mới khó chịu ấy!!! Muốn quát lên một câu, nhưng nhìn thấy ánh mắt chăm chú đáng thương của hắn, nàng lại kìm xuống. Thấy nàng không phản kháng nữa, hắn lại tiếp tục kéo áo nàng, cơ thể hắn lúc này không còn lạnh lẽo nữa mà nóng đến kinh người. Có đi đâu, mấy biểu hiện giả dối này đều chỉ là do hắn dùng nội lực tạo ra mà thôi.

Môi hắn nhẹ hôn lên môi nàng, không lưu luyến tình cảm như trước, mà tràn ngập sự vội vàng, hấp tấp, thể hiện dáng vẻ trúng xuân được cực kỳ chính xác! Ngay sau đó, nụ hôn di chuyển xuống, ánh mắt Tô Cầm Bình cũng dần mờ sương vì nụ hôn của hắn...

Không biết từ lúc nào, xiêm y của hai người đã rơi tán loạn dưới giường, tiếp xúc trực tiếp với nhau. Hắn của hôm nay, không còn lãnh đạm như thường ngày, dù là ánh mắt, là bàn tay, hay là đôi môi, đều chứa đầy cảm xúc mãnh liệt, nóng cháy.

Tô Cầm Bình cũng dần dần buông thả cho mình trầm luân dưới thân hắn, hai gò má dần hồng lên, toàn thân cũng như bị thiêu đốt, nóng đến lạ thường.

“Chuẩn bị xong chưa?” Giọng nói của hắn mang theo vẻ trầm thấp, nóng ấm chưa từng có, giống như một bình rượu vang được ủ suốt một thế kỷ vậy. Đôi mắt sáng như ánh trăng gắn chặt lấy cơ thể nàng. Nói hắn dễ tiện cũng được, mà nói hắn bĩ ối cũng không sao, ngày hôm nay, hắn nhất định phải có được nàng! Từ nay về sau, giữa hai người sẽ không bao giờ có vị trí của Lãnh Tử Hàn nữa!

Tô Cầm Bình cắn môi dưới, khẽ gật đầu: “Xong rồi!”

Nhưng đúng lúc này Bách Lý Kinh Hồng lại hơi khựng lại một chút, tim chột đập mạnh như sấm, trong lòng luôn có dự cảm xấu, chỉ lo Lãnh Tử Hàn sẽ đột nhiên xuất hiện ngay giây tiếp theo, phá hỏng chuyện tốt của hắn. Nghĩ vậy, động tác của hắn cũng nhanh hơn một chút.

“A!” Tiếng kêu đau đớn vang lên, Tô Cẩm Bình cắn mạnh vào môi mình, loáng thoáng có thể nhìn thấy vết tưa máu trên môi. Đau, thực sự rất đau, nhưng nàng không thể kêu lên được, để người khác nghe thấy thì phiền phức.

Đến tận lúc này, hắn mới yên lòng hơn một chút. Không bị Lãnh Tử Hàn phá hỏng!!!

Hắn cúi đầu, thấy sắc mặt nàng như đang cố chịu đựng, hắn cũng đau lòng: “Đau lắm à?”

“Chút chút.” Thật ra cũng không phải đau quá đáng, khi còn làm sát thủ, có nỗi đau nào mà nàng chưa từng trải qua, đối với nàng mà nói, cơn đau ở mức độ này cũng không là gì cả.

Một lúc lâu sau nàng mới dần bình tĩnh lại, mà hắn cũng không kìm nén mình thêm nữa, bắt đầu hãm sâu vào cuộc hoan ái này, thể xác và tâm hồn hòa quyện với nhau.

Tô Cẩm Bình cắn chặt môi mới khiến mình không kêu lên thành tiếng, nhìn người đàn ông đang nằm trên người mình, nàng bỗng có cảm giác rất thỏa mãn. Không phải là thỏa mãn về thể xác, mà là sự thỏa mãn trong tâm hồn, giống như có một giọng nói đang thủ thủ trong lòng nàng, hai người đã hòa làm một. Cuối cùng hắn cũng thuộc về nàng... Nghĩ vậy, nàng không kìm được đưa cánh tay ngọc ngà lên, quấn lấy cổ hắn, làm cho cơ thể của hai người càng gần sát nhau hơn.

Mà sắc mặt hắn lúc này vẫn ửng hồng như trước, cố gắng đóng giả một người trúng xuân dược, lưu lại dấu ấn của mình trên cơ thể nàng hết lần này đến lần khác, chiếm lấy nàng hết lần này đến lần khác, cũng không thể khống chế được cảm xúc sung sướng trào dâng trong lòng mình. Sau đêm nay, rốt cuộc nàng sẽ không trốn được hắn nữa.

Đây là một trận tập kích bất ngờ, cũng là một trận chiến đấu trường kỳ, chiến đấu tới tận lúc bình minh, ngoài cửa sổ đã dần nghe thấy tiếng chim hót, Linh Nhi và Dĩ Mạch canh ngoài cửa cũng đã đỏ bừng mặt, tim đập nhanh, nghe tiếng ván giường lắc lư kéo cà kéo kẹt. Dùng đầu ngón chân

mà nghĩ thì cũng biết được bên trong xảy ra chuyện gì. Thế lực của điện hạ tốt thật! Trên gương mặt lạnh như băng của Hủy đứng gác ở cách đó không xa cũng thoáng có vẻ không tự nhiên. Chỉ tội cho Vân Tử Y, ngàn tính vạn tính, bày mưu gài bẫy điện hạ nhà mình một hồi, cuối cùng điện hạ trúng xuân dược lại ăn được Hoàng tử phi, không biết trong lòng ngài hiện giờ đã cao hứng đến mức nào rồi.

“Fuck!!!” Một tiếng quát to truyền ra từ trong phòng, “Bách Lý Kinh Hồng, chàng có thôi đi không hả?! Cái mạng nhỏ của bà đây cũng sắp... sắp... ưm... mất trên tay chàng rồi!”

Vốn là một câu mắng mỏ, cuối cùng lại biến thành tiếng rên rỉ khe khẽ, Linh Nhi và Dĩ Mạch ở ngoài cửa đầu xấu hổ đến mức chỉ muốn ôm mặt chạy mất. Hai cô vẫn là hoàng hoa khuê nữ mà!!!

Nghe tiếng quát này của nàng, động tác của hắn hơi dừng lại, cắn môi dưới nhìn nàng như đang rất khó chịu: “Dược hiệu vẫn chưa hết!!!” Dáng vẻ đó, vô cùng uất ức, vô cùng ai oán...

“A... mẹ kiếp!” Ngay sau đó, tiếng quát mắng lại vang lên: “Rốt cuộc là xuân dược nhà nào mà hiệu quả lâu như thế chứ?!” Thực sự nên đưa công thức gia truyền này đến hiện đại, chắc chắn sẽ đắt hàng hơn cả Viagra!!!

Cuối cùng của cuối cùng, trời đã dần sáng hẳn, Tô Cẩm Bình thậm chí còn không có sức mà mắng chửi nữa, yếu ớt đến mức chỉ muốn òa khóc. Sự thực là, nàng cũng ứa nước mắt thật: “Chàng ăn hiếp ta!” Hiện giờ nàng còn mệt thế này, nếu là cô nương nào đó không có võ công, chẳng biết đã ngất xỉu đến bao nhiêu lần rồi. Rõ ràng người này ức hiếp nàng!!!

Nghe nàng nói vậy, hắn mới kìm nén cơn thủy triều đang dâng trào ở bụng dưới, lúc này, cả hai người đều toát mồ hôi đầm đìa. Hắn dừng lại, trong mắt tràn ngập tình cảm lưu luyến, nói: “Cẩm nhi, gả cho ta được không?” Đến nước này rồi nàng còn từ chối được sao?

Ai ngờ, Tô Cẩm Bình lại nhú mày do dự, tim hắn cũng căng thẳng theo sự do dự của nàng: “Có lẽ, sau hôm nay nàng đã có hài tử của ta rồi, chẳng

lẽ nàng muốn để đứa bé bị người ta xoi mói sao?”

Hắn vừa dứt lời, mắt Tô Cẩm Bình liền toát ra vẻ bi thương, khẽ gật đầu chấp nhận số mệnh, nói: “Dược hiệu hết rồi sao?”

“Hết rồi.” Trong lòng chợt có chút chột dạ.

Tô Cẩm Bình cười lạnh một tiếng: “Là nó đã sớm hết từ lâu rồi, chàng còn cố tình tiếp tục phải không?”

Ánh mắt của hắn bắt đầu đảo khắp nơi, thật ra, hắn vốn không trúng xuân dược, câu hỏi này bảo hắn trả lời sao đây?

“Hừ!” Thấy hắn như vậy, Tô Cẩm Bình biết ngay là mình đoán đúng: “Còn không lăn xuống cho bà!”

Lần này hắn rất ngoan ngoãn rút lui. Tô Cẩm Bình chợt cảm thấy thất vọng như muốn gãy đôi, vừa lật người, một vật gì đó bỗng lăn từ trên giường xuống, lăn vài vòng trên mặt đất rồi dừng lại!

Ánh mắt hai người đều nhìn về phía đó. Vừa nhìn rõ thứ ở trên mặt đất, Bách Lý Kinh Hồng chợt cảm thấy da đầu run lên, sợ hãi với cây chổi lông gà lại tràn ngập trong tim, đó là...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 20.1 Dĩ Mịch, Lây Ván Giật Đờ Ra Đây!!!

Tô Cẩm Bình nhìn kỹ vật thể bất minh ở trên sàn nhà, đầu óc trống rỗng. Mà người bên cạnh nàng lúc này lại chợt nảy lên nguyện vọng muốn mình biến mất khỏi căn phòng này trong khoảnh khắc, gương mặt lãnh đạm bạc cả đi, trong đầu vang lên những tiếng binh binh bộp bộp, tràn ngập hình ảnh mình bị hành hung thê thê thảm thảm.

“Bách Lý Kinh Hờng!!!” Mấy chữ rít qua kẽ răng vang lên.

Đầu óc Bách Lý Kinh Hờng đình trệ mất một lúc, rồi như bị rút não, kéo chăn che lên mặt: “Ta đang ngủ.” Một giọt mồ hôi lớn rớt xuống sau gáy, viên thuốc đó vẫn luôn ở trong tay mình, vì tai nàng rất thính, nếu đi đường mà ném đi chắc chắn sẽ bị phát hiện. Cũng không phải hẳn không nghĩ đến chuyện ăn viên thuốc đó, nhưng nếu ăn vào chẳng khác nào một sự sỉ nhục đối với một người đàn ông như hắn. Làm gì có chuyện ở bên người mình yêu lần đầu tiên mà còn phải ăn xuân dược chứ? Ai ngờ... cuối cùng nàng lại đột ngột lật người, hất rơi viên thuốc mà hắn lén lút giấu dưới chăn xuống...

Đang ngủ à?!?! Khóe miệng cô nàng nào đó giật giật, khuôn mặt trái xoan như bị kéo dài ra, nhìn không khác mặt con lừa là mấy. Nàng quay lại, giật mạnh chăn ra, néo mạnh tai hắn không cho phép thanh minh: “Con mẹ nó, chàng không trúng xuân dược còn phát tác đến nửa ngày như vậy. Mẹ nó chứ, chàng ngứa đờn phải không?” Mẹ kiếp, thất lưng như vỡ vụn cả ra rồi, hóa ra tên chết bầm chết vằm này lại giả vờ!!!

Tai vừa bị nhéo lên, mặt hấn lập tức tràn ngập vẻ xấu hổ, nhưng nhéo tai và bị đánh đòn thì cái nào thê thảm hơn? Thâm so sánh trong lòng một chút, đột nhiên tâm trạng cũng bình tĩnh hơn nhiều. Nhưng ánh mắt vẫn rừ xuống một góc sáu mươi độ, giấu đi vẻ lúng túng của mình.

Dĩ Mạch và Linh Nhi ở ngoài cửa đầu giạt mình trốn tránh mắt nghe đối thoại ở trong phòng. Không nhầm chứ? Điện hạ không trúng xuân dược mà còn... Ôi trời ơi!!! Có phải điện hạ quá thâm hiểm không?!!!

“Tự chàng nói xem, ta phải xử lý chàng thế nào đây?” Nàng nghiêng răng nhìn hấn.

Hấn sửng người một chút, cảm giác tai mình vẫn đang trong tay nàng, liềnlập người đề lên trên người nàng, giọng nói thanh lãnh vang lên: “Ta biết lỗi rồi.” Đề nàng xuống, đương nhiên nàng sẽ không trừng trị được mình nữa.

“Biến đi!” Hấn định giở trò à?! Đang định bùng cháy, bên tai lại nghe thấy tiếng nói nhẹ nhàng như mây trời của hấn: “Đã đi qua bước này rồi, sẽ không còn dư phần cho Lãnh Tử Hàn chen chân vào nữa đúng không?”

Tô Cẩm Bình khựng lại một chút mới hiểu được thì ra chủ ý của hấn là như vậy, cảm giác bất lực nồng đậm dâng lên, cắn mạnh một cái vào vai hấn, cắn đến khi trong miệng ngửi thấy mùi máu tanh, nàng mới cảm thấy cơn giận nguôi đi một chút: “Lãnh Tử Hàn là bằng hữu, từ trước tới giờ chưa từng có cơ hội chen chân vào giữa ta và chàng!” Ở bên nàng chẳng lẽ lại bất an đến vậy sao? So với khả năng trêu hoa gẹo nguyệt vạn người si mê của hấn thì nàng còn tốt hơn chán vạn lần ấy chứ?!!!

Nghe được câu này, hấn mới cúi đầu cười, ngay cả bả vai bị nàng cắn chảy máu cũng không còn thấy đau nữa. Hấn vòng tay ôm chặt eo nàng, độc đoán tuyên bố chủ quyền của mình: “Nàng là của ta!”

Nàng là của ta! Không có nhiều từ ngữ dư thừa, chỉ có bốn chữ thôi, nàng là của ta!

“Chàng cũng là của ta!” Giọng nói ngông cuồng hoàn toàn không cho phép nghi ngờ.

Câu nói vừa dứt, trong phòng chợt im lặng rất lâu, rất rất lâu sau, hắn mới đỏ mặt nói một chữ: “Ừ!” Không thoải mái như khi chính mình nói ra câu nói kia, muốn đáp lại lời của nàng, hắn cứ cảm thấy trong lòng như có một rào cản rất khó vượt qua, khó có thể mở miệng được, nên mới do dự một lúc lâu như vậy.

Tô Cẩm Bình nghe một tiếng này, lại thẫn thờ lắc đầu bó tay, cũng một lần nữa dựng thẳng ngón giữa với ánh mắt chọn người của mình, người này đúng là trong ngoài bất nhất! Nàng nhìn lên đỉnh màn, trần mặc, một giây, hai giây, ba giây, một tia sáng chợt lóe trong đầu nàng, sát khí bùng lên, há miệng hét to: “Bách Lý Kinh Hồng, chàng nghĩ chàng đánh trống lảng thì ta sẽ quên mất chuyện tốt chàng gây ra hả?!”

...

“Giáo chủ, đừng quá đau lòng!” Phá đứng trước mặt Lãnh Tử Hàn, mặt đậy vẻ cảm thông.

Lúc này, người đàn ông mặc xiêm y đen tuyền, ngông cuồng thẫn thờ bí như ma quỷ trong đêm tối, đang ngẩng trên nóc nhà cách đó không xa, tà áo và mái tóc đen như mực cùng bay lên trong gió, vạt áo nửa mở ra, chất lỏng trong suốt chảy dài xuống giữa ngực. Nghe Phá nói vậy, hắn chỉ cười rì rì ngửa đầu dốc một ngụm rượu vào trong miệng, đường nét khuôn mặt tao nhã nhưng lại như vẽ ra một hình ảnh đầy tang thương.

Chiều nay hắn bị dẫn dụ về phía Đông Lăng, sắp ra khỏi Nam Nhạc hắn lại bỗng giật mình nghĩ lại, thân thủ của Dật không tể, trong thiên hạ đâu có mấy người có thể làm hắn ta bị thương, sao lại vô duyên vô cớ gặp chuyện được? Sai Phá đi đi đâu tra lại hướng phát tin tức này, thì mọi manh mối đều chỉ thẳng về một vị trí, là mưu kế của Bách Lý Kinh Hồng! Hắn mang tâm trạng ngập tràn lửa giận quay về lại gặp được ngay tình cảnh này...

Thanh Long thận trọng quan sát sắc mặt của Lãnh Tử Hàn: “Giáo chủ, ngài...” mấy lời tiếp theo y lại không biết phải nói thế nào.

“Sao hả? Muốn hỏi xem có phải bản tôn rất khó chịu hay không sao?” Hấn quay sang nhìn y, khóe môi cương nghị lại cong lên cười, nhưng nụ cười đó chỉ khiến lòng người chua xót hơn.

Hấn vừa dứt lời, Thanh Long lập tức cúi đầu.

“Nếu người biết ngày đầu tiên khi bản tôn đến Nam Nhạc đã nhìn thấy hình ảnh gì, thì người sẽ biết bản tôn không đau lòng!” Đúng vậy, không đau lòng, vì đã đau đến tê dại từ lâu rồi. Hấn biết tình cảm của họ là từ hai phía, cũng biết mình là kẻ thừa thãi, nhưng vẫn luôn tự lừa mình dối người. Ngày đó, nếu hấn không đến thì hai người họ cũng đã đi đến bước này rồi. Hấn đến chẳng qua cũng chỉ khiến họ bị chậm lại vài ngày mà thôi!

Hôm nay hấn mới bừng tỉnh, thì ra giáo chủ Ma Giáo Lãnh Tử Hàn mà người trong thiên hạ chỉ vừa nghe tên đã sợ vỡ mật, cũng có lúc đau lòng...

Thanh Long khẽ nhíu mày không hiểu.

Lãnh Tử Hàn không giải thích gì nữa, lại ngửa đầu uống một ngụm rượu nữa, đôi mắt đen láy như tỏa sáng dưới ánh trăng. Hấn hít sâu một hơi, nói: “Lui đi!”

“Giáo chủ...” Tuy bình thường rảnh rỗi luôn thích trêu ghẹo giáo chủ, nhưng bọn họ cũng biết hiện giờ giáo chủ hấn rất khó chịu, nếu đi thật thì vẫn có chút không yên tâm.

Gọi một tiếng không nghe thấy ai đáp lại, mấy người cũng thở dài rồi hơi chán nản rời đi, chỉ còn lại một mình Phá vẫn đứng yên không nhúc nhích. Chờ mấy đại hộ pháp đi xa, y mới nói: “Giáo chủ, thật ra cũng chẳng có gì ghê gớm lắm, sau này chúng ta vẫn có thể...”

“Cướp được người, liệu có cướp được trái tim không?” Giọng nói ngang tàng vang lên, ngữ điệu đã lại phóng túng, thoải mái như trước. Dù hấn không muốn thừa nhận, nhưng hấn lại không thể không thừa nhận rằng

mình đã thua, thua thảm hại!!! Trong lòng nàng đã không còn có hình bóng của hắn nữa, không một chút nào! Khi còn ở bên nàng, hắn chưa từng nghĩ đến chuyện thích hay không thích, chỉ cho rằng năm đó nàng cứu hắn thì nàng sẽ là người mà Lãnh Tử Hàn hắn phải bảo vệ suốt cả đời. Nhưng đến thời khắc này, hắn mới biết thì ra mình đã chìm đắm từ lâu, đến không thể kiềm chế được. Có đi đâu, trong mắt nàng bây giờ đã không còn có sự hiện hữu của hắn nữa, cho dù chỉ là một chút cũng không có...

Phá giật mình, đó quả thật là chuyện không thể không thừa nhận. Giáo chủ không phải là người quá bận tâm đến thói đời, nếu thật sự thích cô gái ấy, thì dù nàng không phải xử nữ, giáo chủ cũng sẽ không để ý. Chỉ là, cô gái kia hoàn toàn không thích giáo chủ, nếu không cũng sẽ không trối giáo chủ mang đi lĩnh thưởng!

“Phá, người có tin không, thật ra lúc này ta rất muốn được khóc một trận thật thoải mái...” Nói xong, tia sáng trong đôi mắt đen kia như càng sâu thêm.

Nhưng hắn không thể, hắn không thể khóc được, vì hắn là Lãnh Tử Hàn! Sự tồn tại của hắn giống như một vị thần dưới ánh mắt của hàng vạn vạn người. Dưới tiếng tăm lừng lẫy của hắn, hắn đã không có tư cách để buông lỏng cảm xúc của chính mình nữa. Nếu hắn khóc, những người coi hắn là chỗ dựa, là hậu thuẫn sẽ phải làm sao đây?!

Phá cúi đầu, môi mấp máy nhưng lại không nói được lời nào.

Thấy y cúi đầu không đáp, Lãnh Tử Hàn bỗng hít sâu một hơi, dùng sức ném mạnh vò rượu trong tay ra xa, tiếng vỡ loảng xoảng vang lên, giống như trong trái tim hắn, có gì đó đã nát vụn, chỉ còn lại những mảnh vỡ mà thôi! Hắn cong môi cười, phóng túng, thoải mái: “Thôi quên đi! Nếu đây là hạnh phúc mà nàng chọn, ta sẽ giúp nàng!”

Từ xưa tới nay, Lãnh Tử Hàn hắn không phải là người cần lên được không bỏ xuống được. Thích, hay là yêu, cũng không nhất định phải ở bên nhau. Ngoài đống hành, còn có bảo vệ nữa.

Phá nghe vậy đang định nói gì đó, thì người bên cạnh đã tung người nhảy xuống: “Giáo chủ, ngài đi đâu vậy?”

“Ngủ!” Trừ ngủ ra, hắn thật sự không biết còn làm gì được nữa. Nếu ở Đông Lăng, hắn còn có thể kéo Hoàng Phủ Dật ra ngoài uống rượu cho say, nhưng ở Nam Nhạc, đến người nhìn thuận mắt một chút cũng chẳng có, đành đi ngủ thôi, biết đâu lại không còn đau đớn nữa.

Hủy ở cách đó không xa nhìn thấy một bóng đen lướt vào phòng của Lãnh Tử Hàn, mi tâm lại nhức nhối! Xem ra, Lãnh Tử Hàn đã biết chuyện xảy ra tối nay. Nhưng đó không phải trọng điểm, trọng điểm là hắn ta đã quay lại! Khó khăn lắm mới nghĩ ra được cách dẫn dụ hắn ta đi, giờ đã quay về rồi. Mình lại phải tiếp tục vắt óc suy nghĩ thôi!!!

...

Tô Cẩm Bình nhanh chóng mặc y phục gọn gàng, cười tà ác nhìn bên cạnh khuôn mặt tuyệt mỹ của hắn: “Chàng nói xem, ta nên xử lý chàng thế nào?” Giọng nói âm u khủng bố vang lên.

Hắn cúi đầu, lẳng lặng mặc quần áo không nói một lời nào, cài vạt áo xong, mồ hôi lạnh ướt đầm sau gáy, người cũng như run lên, ấp a ấp úng một lúc lâu mới nhẹ nhàng lên tiếng: “Chìa khóa có được không?”

“Giờ chàng đã là người của bà đây, chàng nghĩ mấy chiếc chìa khóa kia còn có sức hấp dẫn với bà đây không?” Ở trên tay ai thì có gì khác nhau chứ?

“Vậy...” Phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ lại bị đánh nữa?!

Sau khi mặc y phục xong, Tô Cẩm Bình bước xuống giường, chân lão đảo một cái, suýt thì ngã. May mà hắn nhanh tay nhanh mắt ôm lấy hông nàng. Nhưng màn anh hùng cứu mỹ nhân này lại chẳng hề kích động cảm xúc vui sướng trong lòng Tô Cẩm Bình, ngược lại còn thổi bùng ngọn lửa giận lên tận trời xanh. Bây giờ đứng còn không vững là đủ biết đêm qua nàng bị giày vò thảm thương thế nào! Mà chuyện hổ nhất đó là việc hắn trúng xuân dược lại chỉ là giả mà thôi, nàng hy sinh vô ích!!!

Tô Cẩm Bình tức tối đẩy tay hắn ra, sau đó cắn răng bước vài bước ng ỡ xuống ghế dài cạnh bàn nước dưới ánh mắt lo lắng của hắn: “Dĩ Mạch, lấy ván giặt đ ờa đây!”

“Dạ? À, vâng!” Hiên Viên Dĩ Mạch mang tâm trạng đ ầy nghi hoặc rời đi, cũng rất khó hiểu, đang yên đang lành cô nương lại cần ván giặt đ ờa làm gì?! Muốn giặt quần áo sao?! Linh Nhi cũng lảng lạng nuốt nước miếng một chút, ký ức về mấy tấm ván giặt đ ờa, nước rửa chân gì gì đó ở Dạ Mạc sơn trang vẫn còn rất mới mẻ trong cô!

Chỉ một lát sau, ván giặt đ ờa được mang đến, Tô Cẩm Bình nhìn hắn như cười như không, ý tứ trong mắt vô cùng rõ ràng.

Hiên Viên Dĩ Mạch nhìn tình hình trong phòng, nuốt nước miếng r ồi lao như bay ra ngoài, vội vàng đóng cửa lại.

Hiện giờ mặt trời đã lên cao, không ít người đã rời giường, nếu không, Tô Cẩm Bình nhất định sẽ đánh chết tên này mới thôi!

Hắn im lặng, nhìn ván giặt đ ờa, nhìn nàng, do do dự dự một lúc lâu cũng không nói ra được lời nào. Khuôn mặt bạch ngọc đã sớm đỏ như mông khỉ, dưới gối đàn ông có vàng, hắn thật sự không quỳ nổi.

Tô Cẩm Bình cũng không vội vàng gì, bàn tay ngọc ngà trắng nõn vẫn nhẹ nhàng gõ xuống mặt bàn, nhưng lại nặng như một cây búa, nện từng nhát từng nhát vào tim hắn. Cuối cùng, hắn hít vạt áo lên, dùng một phong thái cực kỳ thanh cao, quỳ xuống, hơi cúi đ ầu, thậm chí đã xấu hổ đến mức không thể tự đối diện với chính mình hiện giờ. Ngay sau đó, một tiếng nói khiến lòng hắn run rẩy lại vang lên: “Chàng nghĩ, có nên đánh vài roi không?”

Hắn vội đáp lời: “Ta đã vứt chổi lông vịt đi r ồi!” Vô cùng kích động!

Khóe miệng Tô Cẩm Bình giật giật, thật sự rất muốn cười, người này sợ chổi lông gà đến nông nổi này sao?! Nàng đứng dậy, bước nhanh vài bước ra cửa, mở cửa ra, đương nhiên cũng không quên che đi cảnh tượng trong phòng. Người đàn ông của nàng chỉ có thể để cho nàng trừng trị, dù

thế nào cũng không thể để người ngoài nhìn thấy khiến hấn mất hết thế diện được. Dưới ánh mắt kinh ngạc của Linh Nhi và Dĩ Mạch, Tô Cẩm Bình cấn cây chổi ở cửa quay lại phòng.

“Tự mình cời hay ta cời giúp chàng?”

Hai cô nàng ngoài cửa đầu kinh hãi, trong lòng thầm nghĩ, thế lực của cô nương tốt thật, vẫn muốn điện hạ cời nữa à?

Hấn im lặng một chút rồi đáp: “Ta tự cời!” Tâm trạng thấp đến cùng cực, thật không ngờ, không chỉ có chổi lông gà lông vịt, mà ngay cả chổi quét nhà cũng có thể dùng để trừng trị mình được.

Sau một loạt những tiếng “đét đét bốp bốp”, người nào đó cấn môi dưới, mặt đỏ như tía ra máu, nhưng trong lòng lại nghĩ, tuy bị phạt quỳ, bị đánh vài roi, cũng mất hết mặt mũi, nhưng suy cho cùng, vẫn rất có lời. Ai ngờ, Tô Cẩm Bình lại nghiêng răng nghiêng lợi nói tiếp: “Đời này chàng đừng nghĩ đến chuyện bò lên giường bà đây nữa!!!”

“Ầm ầm ầm!” Sấm chớp nổ đi đùng! Tuy hấn không phải là kẻ háo sắc, nhưng cả đời thì...

Một lúc lâu sau, giọng nói thanh lãnh mới cất lên: “Có thể thương lượng được không?”

Hấn vừa dứt lời, Tô Cẩm Bình liền hừ lạnh một tiếng, thương lượng à? Khi tên chết băm chết vằm này gài bẫy mình thì có từng thương lượng với mình không? Tên thối tha này!!! “Cút ngay đi!”

Nói xong, nàng thật sự mệt mỏi đến không mở nổi mắt ra nữa, chỉ lết đến bên giường, ngã nhào xuống đệm...

Sắc mặt lãnh đạm của Bách Lý Kinh Hồng vẫn không thay đổi, đôi mắt sáng đẹp lại thoáng hiện lên vẻ đau lòng, xem ra nàng thực sự rất tức giận: “Vậy... còn hôn sự...”

“Nằm mơ đi!!!” Gài bẫy bà đây à, không cho chàng nếm chút đau khổ sao được!!!

Vì thế, cuối cùng hẳn cũng hiểu lần này mình chữa tốt thành xấu rồi!

...

Vân Tử Y vừa tỉnh lại đã sợ đến bạc mặt, nếu kế hoạch đó không thành công, riêng tội mưu tính Hoàng tử đã đủ khiến nàng ta bị từng xẻo rồi, lại còn dùng xuân dược nữa, nếu để truyền ra ngoài, thanh danh vốn không tốt của nàng ta sẽ càng... Nghĩ vậy, lòng nàng ta càng rối bời hơn!

Đúng lúc này, Vân Lãnh Ngưng đi tới. Nàng vốn đến để đưa đồ, nhưng thấy sắc mặt nàng ta trắng bệch liền lo lắng hỏi: “Tỷ tử, tỷ không khỏe à?”

“Lãnh Ngưng, ta gây họa rồi! Mau... mau tìm đại ca, tìm đại ca giúp ta!” Không thể tìm phụ thân được, nếu không sẽ chỉ có một đường chết mà thôi.

“Rốt cuộc là có chuyện gì? Sáng nay đại ca bàn việc với phụ thân xong thì đi sang phủ Việt vương cầu hôn rồi, e rằng nhất thời chưa về được.”

Vân Tử Y nghe vậy mới kể lại chuyện đêm qua cho Vân Lãnh Ngưng nghe, sau khi mình bị biểu muội đánh ngất xỉu, cũng không biết chuyện gì xảy ra nữa. Vân Lãnh Ngưng im lặng một lúc lâu mới nghiêm mặt nói: “Tỷ tử, nếu tỷ thực sự hối hận, muội sẽ đến cầu xin biểu muội để Tam hoàng tử điện hạ hạ thủ lưu tình. Nếu không, muội muội cũng không có cách nào cả!” Cứ để tỷ ấy sống càn quấy như vậy không biết sẽ còn gặp bao nhiêu tai họa nữa.

Vân Tử Y đã vô cùng sợ hãi rồi, làm sao còn nghĩ được nhiều nữa. Hiện giờ trong đầu nàng ta chỉ còn lại một suy nghĩ duy nhất, nếu Tam hoàng tử điện hạ muốn lấy mạng nàng ta, thì nàng ta chắc chắn phải chết: “Nhưng mà... nhưng mà biểu muội liệu có tha thứ cho ta không?” Đêm qua Thượng Quan Cẩm tức giận như vậy, tát mạnh cho mình một cái, chỉ e sẽ không dễ dàng tha thứ cho mình.

“Biểu muội không giống tử. Muội ấy rất coi trọng tình thân!!!” Vân Lãnh Ngưng không kìm được li ền giễu cợt một câu.

Vân Tử Y giận dữ: “Ta không tin nàng thực sự tốt bụng như vậy!”

“Vậy tử đi theo nhìn xem!” Vân Lãnh Ngưng không nói thêm gì nữa, quay người bước đi.

“Đi thì đi!” Nói xong, Vân Tử Y cũng đi theo Vân Lãnh Ngưng đến phòng của Tô Cẩm Bình.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 20.2

Vừa tới cửa, Dĩ Mạch và Linh Nhi cũng không hệtỏ vẻ hòa nhã với nàng ta. Vân Lãnh Ngưng lễ độ nói: “Phiền hai người vào báo một tiếng, ta có chuyện muốn nói với biểu muội!”

Linh Nhi biết Vân Lãnh Ngưng đã giúp cô nương mấy lần nên ấn tượng đối với nàng ấy cũng không tệ lắm, liền gạt đầu r ối vào phòng. Lúc này Tô Cẩm Bình đang nằm ngủ mê man trên giường, toàn thân chẳng còn chút sức lực nào. Nghe tiếng cửa mở ra nàng liền tỉnh lại.

“Cô nương, Đại biểu thư và nhị biểu thư đến.”

Tô Cẩm Bình ngẩn ra một chút r ối cong môi cười. Xem ra nhị biểu tử của mình đến cầu xin thay đại biểu tử đây! Cái tát của mình đêm qua cũng coi như một sự trừng phạt nặng nề đối với một vị thiên kim đại biểu thư. Hơn nữa, hiện giờ nàng không còn chút sức lực nào để mà đánh người hay mắng người nữa, Vân Lãnh Ngưng lại tự mình tới cầu xin: “Truyền lời ra ngoài giúp ta, nể mặt nhị biểu tử, ta và Tam hoàng tử đồng ý tha cho nàng ta một lần, nhưng nếu còn có lần sau thì dù cữu cữu và ngoại tổ mẫu cầu xin, ta cũng sẽ không đồng ý.”

“Vâng!” Linh Nhi đáp, trong lòng không thoải mái lắm, quá dễ dàng cho ả tiện nhân kia! Nhưng cô đâu biết rằng, Tô Cẩm Bình sống hai kiếp, hiếm có được người nhà tốt với nàng như vậy, chưa nói đến chuyện cả nhà Tề quốc công đối xử với nàng thế nào, mà chỉ riêng chuyện vì không muốn dính dáng đến tranh đấu hoàng quyền, ngay cả hôn sự của Vân Lãnh Ngưng và Bách Lý Thần cũng còn bị gạt đi để tác thành cho hôn sự của

nàng và Bách Lý Kinh Hồng thôi, cũng đủ khiến nàng cảm động rồi. Chuyện lần này của Vân Tử Y, nàng coi như là lần cuối tha thứ dễ dàng cho nàng ta, đáp trả tình cảm của Vân gia.

Sau khi Linh Nhi truy vấn lại mấy lời này, Vân Tử Y kinh ngạc ngẩn người. Nàng ta hoàn toàn không ngờ suýt nữa mình phá hỏng hôn sự của đối phương, mà đối phương thậm chí còn không cần hỏi một câu đã tha thứ cho mình. Hơn nữa, nàng cũng hoàn toàn không truy xét chuyện lần trước mình hãm hại nàng nữa. Lần đầu tiên trong đời, nàng ta có cảm giác áy náy trong lòng, khẽ cắn môi nói với Linh Nhi: “Nói với cô nương nhà các người, Vân Tử Y ta có lỗi với nàng. Về chuyện Bích Ngọc hồi hôm đàn là do Mộ Dung Song nói cho ta biết, nhắc nàng cẩn thận ả một chút! Sau này nếu có chuyện gì cần Vân Tử Y ta thì cứ nói!”

Nói xong, nàng ta vội vã rời đi. Dù nàng ta có ảm ức nhiều hơn nữa thì hiện giờ nàng ta cũng không thể không thừa nhận rằng mình thật sự kém nàng rất xa, dù là tài năng, hay là phong thái, ngay cả tình cảm với mọi người trong gia đình, nàng ta cũng không sánh bằng! Từ bé đến giờ, ngay cả trước mặt ả đàn bà đối trá Mộ Dung Song kia, nàng ta cũng chưa từng cảm thấy tự ti như vậy! Nhìn theo bóng Vân Tử Y, Vân Lãnh Ngưng mới nở nụ cười, cuối cùng tở tở cũng tỉnh ngộ!

Vân Lãnh Ngưng khẽ gật đầu với Linh Nhi rồi quay về viện của mình. Linh Nhi chuyển lại lời của Vân Tử Y cho Tô Cẩm Bình, Tô Cẩm Bình cũng khẽ cười. Không tệ lắm, tha cho nàng ta hai lần, lại cứu được nhân tính của nàng ta, đáng giá!

“Cô nương, đến giờ dùng cơm trưa rồi, ngài có muốn ăn cơm không?” Linh Nhi vừa dứt lời, cửa đã bị đẩy ra. Người bước vào là Lãnh Tử Hàn, trên tay còn bê một bát canh. Hắn ta đặt xuống, sau đó lướt đôi mắt đen láy về phía Tô Cẩm Bình, khước môi cong lên: “Ta tự làm, muội nếm thử chút đi!” Nói xong, hắn ta cũng không quay đầu lại, lập tức bước ra khỏi phòng.

Tô Cẩm Bình hít sâu một hơi, nhìn dáng vẻ của Lãnh Tử Hàn rõ ràng đã biết rồi còn làm như vậy, cần gì phải làm khổ mình như thế chứ?

Chỉ một lát sau, chuyện này đã rơi vào tai Bách Lý Kinh H ồng. Đôi mày đẹp kh ẽ nhíu lại, h ắn vốn cũng lo lắng cho sức khỏe của nàng, nhưng tự mình nấu canh thì... Nhớ đến ngày ấy nàng nói với mình, sau này h ắn phải phụ trách chuyện nấu cơm giặt giũ, trong lòng lại càng bất an hơn. Lãnh Tử Hàn nhanh hơn mình một bước! Một lúc lâu sau, giọng nói thanh lãnh mới vang lên: “Mời ngự trù tới!”

“Điện hạ, chẳng lẽ ngài cũng...” Khóe môi của Diệt hơi run lên, trong lòng th ần mẫn chờ Lãnh Tử Hàn, quá đ ề tiện, tìm mọi cách để nịnh nọt sẵn đ ón. Một người đàn ông mà còn tự nấu canh cái gì chứ? Đúng là mất hết thể diện nam nhi!!! Giờ đến cả điện hạ cũng định...

“Học nấu ăn!” Giọng nói mỏng manh như sương, nhưng lại th ần cười kh ỗ không ngừng, h ắn chưa từng nghĩ có một ngày mình cũng biến thành thế này. Thâm hiểm đến mức đó đã đành, lại còn bị nhéo tai, bị đánh đòn, bị phạt quỳ, giờ còn phải học cả nấu ăn nữa. Nếu sự phụ mà có ở đây, chắc chắn sẽ chỉ cảm thán một câu: “Nghiep chươg.”

Quả nhiên!!! Diệt choáng váng, thật sự không kìm đ ược lại nói: “Điện hạ, có phải nếu l ần sau Lãnh Tử Hàn rửa chân cho Hoàng tử phi, ngài cũng sẽ muốn học không?”

H ắn thản nhiên nhìn h ắn ta một cái, r ồi nói: “Bản cung không chỉ rửa sạch hơn h ắn ta, còn lau khô cho nàng nữa.” Tuy h ắn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện làm mấy việc đó, nhưng nếu Lãnh Tử Hàn làm, thì dù h ắn mất hết thể diện cũng không thể thua đ ược. Nàng đã từng nói chỉ có h ắn đ ối xử với nàng tốt nhất, như vậy, mọi hành đ ộng của h ắn cũng không thể phụ bạc mấy lời này mới đ ược...

— Diệt suýt ngất xỉu!

Ngay lúc này, Phong bước vào phòng, câu đ ầu tiên là: “Điện hạ, chúc mừng ngài!” H ắn ta vừa biết đ êm qua điện hạ đã thành công!

Nghe h ắn ta nói vậy, sắc mặt Bách Lý Kinh H ồng lập tức biến đ ổi, nhớ đến câu “Đời này chàng đừng nghĩ đến chuyện bò lên giường bà đây”, r ồi

cả câu “Năm mơ” kia, đầu óc hẳn cũng mê muội cả đi rồi, làm sao còn nghe lọt tai câu này của Phong nữa: “Nói!”

Chữ này ý bảo hẳn ta có việc gì thì mau nói ra. Phong buồn bực, sau điện hạ ăn được Hoàng tử phi rồi mà vẫn không vui?! Chợt nhớ mình còn có chuyện chính sự cần bẩm báo, liền nói: “Điện hạ, hôm nay Mộ Dung gia và Thất hoàng tử đối đầu kịch liệt trên triều. Dường như Thất hoàng tử chưa chuẩn bị gì nên mất luôn chức Đại lý tự khanh.”

Đại lý tự khanh là chức quan rất cao, có thể nói là nắm giữ toàn bộ Đại lý tự, đại đa số án kiện đều nằm dưới sự khống chế của Bách Lý Nghị, nhưng lại bị mất đi như vậy, chắc chắn hiện giờ Bách Lý Nghị đang tức giận đến phát điên!

Sắc mặt lãnh đạm không có cảm xúc gì, đôi môi mỏng nhếch lên: “Biết rồi. Nhắc Nhạc Trọng tướng quân chuẩn bị một chút.” Chỉ không bao lâu nữa sẽ bắt đầu động thủ. Hẳn phải nhìn tận mắt thấy người kia ngã từ đài cao xuống, mất đi thứ mà lão quý trọng nhất!!!

“Vâng! Thuộc hạ đi lo liệu ngay!”

...

Phủ Thất hoàng tử,

Mọi thứ trong thư phòng của Bách Lý Nghị đã sớm bị đập nát vụn! Khuôn mặt tuấn tú của Bách Lý Nghị đây vẻ âm u, mất bao nhiêu công sức cũng không diệt trừ được Bách Lý Kinh Hồng đã đành, giờ Mộ Dung gia còn như con chó điên cắn càn, cắn cả hẳn ta!

Mưu thần đứng bên cạnh liền mở lời can gián: “Điện hạ bớt giận, có thể Mộ Dung gia có hiểu lầm gì đó với ngài, ngài thử tính xem có nên mang chút lễ vật đến nhà thăm hỏi không, có khi cũng có thể hóa giải được!”

Y vừa dứt lời, sắc mặt vốn đang giận dữ đùng đùng của Bách Lý Nghị càng khó coi hơn: “Bản cung đang yên đang lành bị mất đi chức Đại lý tự

khanh, người còn muốn bản cung tởi tặng quà à?! Đúng là hoang đường! Chỉ là một cái Mộ Dung gia thôi, ta đường đường là hoàng tử mà phải sợ lão sao? Chẳng qua cũng chỉ là một con chó điên bị rơi xuống nước!”

Muru thần khê nhú mày, vẫn muốn can gián tiếp. Dù thế nào thì Mộ Dung gia cũng có gốc rễ trăm năm nay, tuy dòng chính xảy ra chút chuyện không may, nhưng các chi thứ cũng còn rất đông, không ít người làm quan làm tướng. Hơn nữa, Mộ Dung gia không giống các thế gia khác, chưa từng có chuyện tranh đấu trong gia tộc, cơ bản đầu đầu chí đầu lòng, điện hạ giằng co với bọn họ sẽ không có lợi: “Điện hạ...”

“Người đừng nói thêm nữa. Nếu ngay cả một Mộ Dung gia nhỏ bé còn không trừng trị được thì bản cung cũng không cần phải nghĩ đến chuyện đoạt vị nữa!” Trong lòng hắn ta chỉ thấy hơi kỳ lạ, từ trước đến giờ Mộ Dung Hạo và Vân Dật vốn như nước với lửa, lần trước tại sao Vân Dật lại cầu xin thay cho Mộ Dung Hạo? Chẳng lẽ hiện giờ phủ Tề quốc công và Mộ Dung gia đã đứng cùng một chiến tuyến? Giữa các thế gia với nhau, không có bằng hữu và kẻ thù vĩnh cửu, chỉ có ích lợi là vĩnh viễn. Nếu bọn họ thực sự đứng cùng chiến tuyến, thì chính hắn ta buộc phải tính toán lại một lần nữa.

Muru thần thần hít sâu một hơi, khuyết điểm duy nhất của điện hạ là sau nhiều năm nhẫn nhịn, bây giờ trong lòng không còn muốn kiềm chế nữa, ngược lại càng ngày càng cố chấp, ngang bướng hơn. Nếu tiếp tục như vậy, tương lai của họ sẽ rất khó khăn: “Điện hạ, chuyện Tam hoàng tử lần trước, bên kia lại không hề có chút động tĩnh nào, có phải quá kỳ quái không?”

Đó quả thật cũng là vấn đề mà Bách Lý Nghị nghĩ ngợi suốt mấy ngày nay. Hắn ta cứ nghĩ Bách Lý Kinh Hề sẽ phản kích ngay lập tức, không ngờ hắn ta phòng thủ kín kẽ mà đối phương lại thể hiện như đã quên mất hắn ta vậy. Hắn ta thở dài một cái rồi nói: “Tạm thời đừng động đến chuyện của Bách Lý Kinh Hề, dốc toàn lực diệt trừ Mộ Dung gia rồi nói sau!”

“Vâng!” Diệt trừ Mộ Dung gia dễ dàng như thế sao? Chỉ e cuối cùng lại thành cả hai cùng thiệt hại khiến người bên ngoài hưởng lợi mà thôi! Nhưng khuyên can không nghe thì y còn có thể nói gì được chứ?

...

Ngủ tới tận chiều, Tô Cẩm Bình mới cảm thấy sự mệt mỏi vơi đi một chút. Trần thị đi cùng Trương mama tới, sau khi Linh Nhi vào phòng tắm báo liền đưa hai người vào nhà.

“Cẩm nhi chào cửu mẫu, không biết cửu mẫu tới là...” Có chuyện gì mà đáng vẻ của bà đây vui sướng thế kia?

Trần thị tươi cười bước tới nói: “Cẩm nhi, chuyện là thế này, đại biểu huynh của cháu với quận chúa Đặng Lam Tân của phủ Việt vương từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã với nhau. Hôm nay cửu mẫu đưa đại biểu huynh cháu đi cầu hôn, phủ Việt vương cũng đồng ý rồi. Cửu mẫu đến là muốn hỏi hôn sự của cháu và Tam hoàng tử định khi nào thì tiến hành, để mợ cũng tiện sắp xếp chuyện của Dật nhi.”

“Đại biểu huynh sắp kết hôn ạ?” Nghe tin này, tâm trạng của Tô Cẩm Bình cũng không tệ, “Mợ cứ tùy ý thu xếp đi ạ, dù sao đại biểu huynh cũng hơn cháu mấy tuổi, để huynh ấy cưới trước mới đúng.” Đây đúng là tin tốt, rất phù hợp với câu nàng vừa nói sáng nay. Dám gài bẫy nàng, gài bẫy xong còn muốn nghĩ đến hôn sự, Bách Lý Kinh Hồng, chàng năm mợ giữa ban ngày à?!!!

Trần thị nghe vậy cũng cười: “Cẩm nhi biết trước biết sau như thế, mợ cũng vui mừng!” Nói xong, sắc mặt lại chợt ảm đạm đi.

“Mợ, mợ sao thế...”

“Là chuyện của nhị biểu tử cháu. Bình thường con gái mười lăm tuổi vừa qua lễ trưởng thành sẽ lập tức đính hôn. Nhưng đại đa số các thế gia đều giữ con gái lại đến mười tám hai mươi tuổi mới gả chồng. Đại biểu tử cháu thì không ra sao cả, ta cũng chẳng muốn để ý đến nó, nhưng nhị biểu tử cháu ấy, con bé và Tứ hoàng tử vốn có tình cảm với nhau, nhưng ta

khuyên thế nào cứ cứ cháu cũng không chịu đồng ý. Giờ cứ cứ cháu nhất quyết muốn gả con bé sang Ngụy gia, chi đâu nay đã nói chuyện với con bé rồi, tuy con bé không nói gì, nhưng ta nhìn là biết con bé không vui.” Nói tới đây, bà đưa tay gạt nước mắt: “Từ nhỏ đến lớn Lãnh Ngưng vốn rất nghe lời, nhưng hôm nay, aizz, người làm mẹ như ta nhìn mà không đành lòng.”

Giờ Tô Cẩm Bình mới hiểu Trần thị đến đây với mục đích gì, có lẽ muốn nhờ mình đi nói giúp. Nàng hít sâu một hơi nói: “Mợ, mợ cứ về trước đi ạ, cháu sẽ đi nói chuyện với cứ cứ xem sao, có lẽ...” Nói đến đây nàng lại dừng lại không nói tiếp nữa, khó mà nói được liệu chuyện này có thành công hay không, vì dù sao việc này cũng liên quan đến đường hướng của cả một gia tộc.

Trần thị không ngờ mình còn chưa mở lời thì nàng đã đồng ý, trong lòng cũng cảm động, khẽ gật đầu: “Vậy chuyện này đành nhờ vào cháu!”

“Vâng!” Tô Cẩm Bình đáp rồi đi cùng Trần thị ra khỏi phòng. Đến lối rẽ, Trần thị quay về viện của mình, còn Tô Cẩm Bình đi về phía thư phòng của Tề quốc công.

Người ở ngoài thư phòng vừa nhìn thấy Tô Cẩm Bình liền vào phòng bẩm báo, hạ nhân nhanh chóng ra mời nàng vào.

“Cứ cứ!” Nàng cất lời chào trước.

Nhìn thấy nàng, Tề quốc công rất vui vẻ nói: “Cẩm nhi có chuyện gì à?” Trong ánh mắt của ông ngoài sự vui mừng khi nhìn thấy cháu gái, còn có chút gì đó mà nàng nhìn không hiểu.

Tô Cẩm Bình cũng không vòng vo nhiều, nói thẳng vào vấn đề “Cháu đến vì chuyện của Tứ hoàng tử và Nhị biểu tỷ ạ.”

“Cẩm nhi, cháu đừng bận tâm đến chuyện này, cậu tự biết chừng biết mực, Nhị biểu tỷ cháu phải gả sang Ngụy gia!” Không ngờ thái độ của Tề quốc công lại vô cùng kiên quyết.

Nghe ông nói vậy, Tô Cẩm Bình mới khẽ nhíu mày: “Chẳng lẽ cậu thật sự nhẫn tâm đứng nhìn nhị biểu tử đau lòng như vậy sao? Nếu cậu vì chuyện của Cẩm nhi và Tam hoàng tử, thì cũng không cần thiết đâu, dù tương lai cậu lựa chọn như thế nào, Cẩm nhi cũng sẽ không trách người!” Nàng không muốn chuyện của mình sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của Vân Lãn Ngưng.

“Cháu...” Tề quốc công giật mình ngạc nhiên, ông không ngờ một cô gái trẻ lại có thể nghĩ đến những chuyện này, trong lòng cũng thầm tán thưởng. Ông hít sâu một hơi rồi nói tiếp, “Cẩm nhi, cháu sắp trở thành Tam hoàng tử phi rồi, ta cũng không giấu cháu nữa. Đi đâu cháu nói, chỉ là một trong những nguyên nhân mà thôi. Còn một nguyên nhân quan trọng hơn mà cháu không biết, và ngay cả Tam hoàng tử cũng không biết!”

Nhìn sắc mặt nghiêm túc của ông, Tô Cẩm Bình cũng chăm chú hơn.

“Hai mươi năm trước, Quốc sư Mặc Khiếu của Nam Nhạc ta đã cứu mạng ngoại công cháu. Không chỉ có vậy, Cận phi nương nương, cũng chính là mẫu phi của Tam hoàng tử, còn giúp Vân gia ta vượt qua một kiếp nạn lớn. Lúc đó, phủ Tề quốc công chúng ta cũng đã thề với Mặc Khiếu và Cận phi, sẽ dùng toàn lực trợ giúp Tam hoàng tử kế vị. Có đi đâu, sau này Tam hoàng tử bị đưa tới Đông Lăng làm con tin, quốc sư Mặc Khiếu cũng ngao du thiên hạ, chuyện này không thể thực hiện được. Hiện giờ Tam hoàng tử đã trở về, Vân gia ta cũng nên thực hiện lời hứa của mình. Vì thế, Lãn Ngưng không thể gả cho tứ Hoàng tử được, nếu không, chỉ e sau cùng lưỡi kiếm của ta sẽ nhắm thẳng vào con rể ta mất!”

“Cái gì ạ?” Tô Cẩm Bình hơi kinh ngạc, thực sự không nghĩ tới còn có lý do này nữa.

Tề quốc công vỗ nhẹ vào vai nàng: “Giờ thì cháu hiểu chưa?” Ông lấy một lệnh bài màu đen đưa cho Tô Cẩm Bình: “Năm đó, khi chúng ta thề với Mặc Khiếu đã dùng thứ này làm tín vật. Cháu giao lại nó cho Tam hoàng tử, Tam hoàng tử sẽ hiểu được tấm lòng thành của phủ Tề quốc công chúng ta.” Ông vẫn luôn tìm cơ hội để nói chuyện này với Tam hoàng tử, nhưng vì đối phương vừa về nước không có thể lực gì, nói ra chỉ sợ sẽ

bất lợi cho sự an toàn của Bách Lý Kinh H ồng, nên ông mới không lên tiếng. Nhưng sính lễ ngập trời ngày đó, và hai mươi vạn binh mã ở buổi thi Hương, cùng với lời nói của Tô Cẩm Bình hôm nay khiến ông cảm thấy có lẽ Tam hoàng tử không đơn giản như ông nghĩ, và cũng đến thời điểm không thể không nói r ồi.

“Nhưng mà...” Có Vân gia và thủ hạ của Vân gia tương trợ, tiểu H ồng H ồng gần như có thể nắm chắc phần thắng, nhưng dù các thế gia kia không nhúng tay vào, thì tiểu H ồng H ồng cũng sẽ không thua, cần gì phải hy sinh cả hạnh phúc của Vân Lãnh Ngưng chứ?

Thấy nàng còn định nói gì đó, Tề quốc công lại phất tay ngắt lời nàng: “Cẩm nhi, cháu không cần phải nói gì cả. Vân gia ta thiếu nợ quốc sư và Cận phi, không cần biết Tam hoàng tử có cần sự giúp đỡ của chúng ta hay không thì Vân gia ta vẫn phải giúp, đây là chữ tín của Vân gia! Hơn nữa, cháu cũng không biết về Mặc Khiếu, lão có thể xem sao đoán thiên mệnh, là quốc sư mấy chục năm chưa từng tính sai lần nào. Lão từng nói, Nam Nhạc ta chỉ có thể nằm trong tay Bách Lý Kinh H ồng mới có thể thống nhất thiên hạ. Thế nên, dù không có ơn tình của họ đối với Vân gia, mà chỉ riêng đi ầu lão nói thôi, thì ta cũng phải giúp đỡ Bách Lý Kinh H ồng r ồi. So với lợi ích của quốc gia và chữ tín của gia tộc, thì vinh nhục được mất của cá nhân đã không còn có ý nghĩa gì nữa, cháu hiểu không?”

Tô Cẩm Bình đành phải gật đầu. Đã nói đến nước này r ồi, nàng cũng biết không dễ dàng gì thuyết phục được đối phương, nên cũng không nói gì nữa: “Nếu đã vậy, Cẩm nhi không dám nhì ều lời nữa.”

“Ừ. Ta biết, nhị biểu tử cháu rất quý cháu. Nếu cháu rảnh, thì đi khuyên nhủ con bé giúp ta. Đại công tử Ngụy gia cũng là người có nhân phẩm và học thức hạng nhất, nhị biểu tử cháu gả qua đó cũng thành chính thê, có Vân gia ta đứng đằng sau, Ngụy gia sẽ không dám khinh thường con bé. Giúp con bé nghĩ thoáng ra một chút, Tứ hoàng tử không phải mối nhân duyên phù hợp với con bé.”

Nói xong, Tề quốc công khẽ lắc đầu, làm sao ông lại không rõ cảm giác đau khổ vì yêu mà không có được chứ. Ông cũng từng trải qua r ồi, nhưng

cuối cùng, không phải ông và Trần thị cũng sống được với nhau cả đời hay sao?

“Cháu hiểu rồi ạ!” Tô Cẩm Bình khẽ gật đầu, định quay người bước ra.

Tề quốc công lại đột ngột nói: “Cẩm nhi, bộ dạng của cháu và mẫu thân cháu thật sự rất giống nhau!” Câu nói như lời cảm thán khiến bước chân Tô Cẩm Bình dừng lại một chút, cứ cảm thấy mấy lời này của ông rất kỳ quái: “Tự xưng cậu nói thế là sao ạ?”

“À, không có gì, cháu về đi!” Trong mắt Tề quốc công thoáng xuất hiện vẻ bối rối.

Tô Cẩm Bình nhìn ông đầy nghi hoặc, sau đó lại quay đi. Biểu hiện của cậu đúng là hơi là lạ.

Ra ngoài cửa, không biết Linh Nhi và Dĩ Mạch đang nói chuyện gì mà còn cười khúc khích, nàng hỏi: “Hai em cười gì vậy?”

“A! Cô nương!” Hai người giật mình, nhìn thấy Tô Cẩm Bình đang cười nhìn hai người chờ câu trả lời, liền đáp: “Cô nương, là thế này ạ, điện hạ nghe nói Lãnh Tử Hàn nấu ăn cho ngài, nên giờ cũng chạy đi học, nghe nói hun khói đến đen xì cả mặt, suýt nữa đốt cháy cả phòng bếp của phủ Tề quốc công nữa!” Xin thứ cho các cô vì cười nhạo chủ nhân, nhưng mà họ thật sự không kìm chế được, điện hạ quả thực rất buồn cười!!!

Khóe môi Tô Cẩm Bình hơi giật giật, không biết là cảm giác ngọt ngào hay là cảm thấy không biết phải nói gì vào vào lòng nàng. Người đó... thật sự khiến người ta dở khóc dở cười!

Chuyện này cũng nhanh chóng lọt vào tai Lãnh Tử Hàn. Nghe Phá báo lại, trên mặt Lãnh Tử Hàn nở nụ cười vô cùng sung sướng.

Phá không hiểu hỏi: “Giáo chủ, chúng ta...” Ý chỉ nghĩ, Bách Lý Kinh Hồng và Tô Cẩm Bình đã đến nước này rồi, dù giáo chủ muốn bảo vệ thì bảo vệ cô gái kia là được, cần gì phải làm nhiều chuyện để gây khó dễ cho Bách Lý Kinh Hồng như vậy?

“Có phải người định nói bản tôn không cần gây ra nhiều chuyện như vậy không?” Hấn nhìn y như cười như không, lọn tóc rủ xuống tạo nên một đường cong vô cùng quyến rũ, quyến rũ đến chết người.

Phá đáp: “Giáo chủ, ngài quả là hiểu thuộc hạ quá rõ!”

“Ta phải làm thế, cũng phải ép buộc hấn như vậy!” Hấn vừa dứt lời, sắc mặt của Phá càng trở nên mơ hồ hơn.

Lãnh Tử Hàn thở dài, sau đó chậm rãi nói: “Nếu ta không dằn ép, thì với tính cách trong nóng ngoài lạnh kia của Bách Lý Kinh Hông, cả đời này hấn cũng sẽ không biết cách đối xử tốt với tiểu Cẩm!”

Nếu hấn không ép, cả đời này Bách Lý Kinh Hông sẽ không học được cách chủ động gấp thức ăn cho nàng. Nếu hấn không ép, cả đời này Bách Lý Kinh Hông cũng sẽ không nghĩ đến chuyện nấu cơm cho nàng ăn. Nếu hấn không ép, thì người đàn ông kia cũng sẽ không học được cách nũng nịu hay chơi xấu đến mức đó.

Đối với tiểu Cẩm, không phải Bách Lý Kinh Hông không yêu, không phải không quan tâm, thậm chí còn nhiều hơn tình cảm mình dành cho tiểu Cẩm một chút, nếu không, lần trước ở Đông Lăng hấn cũng sẽ không dùng tính mạng của mình để bày mưu, cứng đầu đón một chưởng kia. Có đi đâu, tính cách của hấn quá lãnh đạm, nếu mình không ép buộc hấn mà muốn hấn chủ động với tiểu Cẩm, thì đúng là chỉ có trong chuyện cổ tích!

Có lẽ, đây là lễ vật và sự chúc phúc cuối cùng mà hấn có thể tặng nàng. Dù có lẽ tiểu Cẩm sẽ cảm thấy phiền phức bực bội với những việc mình làm, nhưng hấn vẫn muốn làm như vậy.

Nhìn bóng lưng của hấn, trong lòng Phá rất hoang mang. Dù đã chọn sẽ buông tay, nhưng vẫn muốn dùng toàn lực để bảo vệ nàng. Dù khiến đối phương chán ghét, cũng muốn giúp nàng có được hạnh phúc lớn nhất. Đây là tình yêu sao?

“Giáo chủ, thuộc hạ hiểu rồi!”

...

— o0o—

Hết chương 20.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 21.1 Tình Cảm Mãnh Liệt, Triền Miên

Đến tối, Bách Lý Kinh Hông vẫn không nấu ăn thành công, nhưng bếp thì đã bị đốt mất hai gian rồi. Khói đen phủ kín phủ Tề quốc công, nồng nặc đến mức người ta không mở nổi mắt, đám hạ nhân phủ Tề quốc công đều âm ức mà không dám nói gì! Ai bảo người ta là Hoàng tử chứ, ôi!

Tô Cẩm Bình ngồi trong phòng nghe Linh Nhi bẩm báo mà lắc đầu liên tục, không bao lâu sau, Dĩ Mạch bước vào, vừa nhìn thấy Tô Cẩm Bình liền hỏi ngay: “Cô nương, Băng Tâm mama của Thanh Phong các nhờ ta về hỏi ngài, chuyện ngài hứa với nàng ấy, khi nào mới thực hiện?”

Ặc... suýt thì quên mất: “Khụ khụ, chúng ta đi thôi!” Đi tìm Bách Lý Kinh Hông mượn Hủy nào.

Đi theo hạ nhân xuống phòng bếp, từng làn khói đen xì phun từ bên trong ra, đầu Tô Cẩm Bình phủ đầy vạch đen, phân phó hạ nhân bên cạnh: “Mời Tam hoàng tử ra đi!”

“Vâng, biểu tiểu thư!” Ngài mau mau đưa Tam hoàng tử đi giúp chúng ta đi, đây đúng là gây họa cho thiên hạ đấy!!!

Chỉ một lát sau, người mặc xiêm y trắng muốt bước ra, vẫn cao quý như xưa, dù trên mặt dính đầy vết nhọ đen, nhưng vẫn không che khuất được phong thái tao nhã của hắn. Tô Cẩm Bình đang định lên tiếng, một cơn gió xoáy lại ập tới, lao về phía Bách Lý Kinh Hông. Tuy Bách Lý Kinh Hông hơi tránh ra một chút, nhưng sau khi đứng vững vẫn bị tiểu nha đầu kia ôm lấy cánh tay: “Hoàng huynh, Dung nhi rất nhớ huynh, huynh không chịu tới thăm Dung nhi!!!”

Lông mày Tô Cẩm Bình khẽ nhíu lại, nàng thật sự không hiểu, vì sao trên thế giới này phải tồn tại thứ sinh vật có tên là muối muối chứ? Sắc mặt Bách Lý Kinh Hồng cũng hơi xấu hổ, muốn rút tay mình ra, nhưng vừa kéo một chút, hai tròng mắt của Bách Lý Dung lập tức sưng nước, thoát nhìn vô cùng đáng thương, nhất thời khiến hắn không đành lòng.

TềQuốc công cũng đi theo tới đây, mồ hôi toát đầy đầu, vừa nhìn thấy mặt Bách Lý Kinh Hồng, ông lại suýt ngất xỉu! Thì ra đám hạ nhân nói thật à?!

Bách Lý Dung cũng ngửa đầu nhìn mặt Bách Lý Kinh Hồng, lập tức giận dữ quát tháo TềQuốc công: “Làm càn!!! Người dám sai Hoàng huynh ta như đầu bếp, biết tội chưa?!!! Còn không mau sai người múc nước tới cho Hoàng huynh ta rửa mặt?!”

TềQuốc công chợt cảm thấy như có tuyết rơi giữa trời tháng sáu, mỗi bông tuyết đầu ca vang bài hát kêu oan của Đậu Nga, may mà không chờ ông lên tiếng, Bách Lý Kinh Hồng đã nói: “Là do hoàng huynh muốn nấu cho hoàng tẩu của muối một bữa cơm.” Giọng nói lãnh đạm nhưng lại mang chút vẻ ngượng ngùng không dễ phát hiện ra. Hắn vừa dứt lời, không ít ánh mắt hâm mộ và kinh ngạc đều hướng về phía Tô Cẩm Bình.

TềQuốc công lau mồ hôi trên trán không biết nói gì, vội sai hạ nhân đi múc nước.

Bách Lý Dung nghe vậy, lập tức nhìn Tô Cẩm Bình đầy giận dữ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta ghét người! Người cướp ca ca của ta!”

“...” Tô Cẩm Bình thề, nàng chưa bao giờ muốn đánh một đứa trẻ như thế!!! Nhìn hai huynh muội bọn họ, đáng vẻ thân thân mật mật, mà Bách Lý Kinh Hồng nghe con bé nói vậy xong cũng không nói câu gì, nàng ngừng lại một chút rồi cười lạnh, quay người bước đi.

Lúc này Bách Lý Kinh Hồng mới hơi luống cuống, muốn tránh ra khỏi tay Bách Lý Dung nhưng đối phương lại kiên quyết không chịu buông, đôi mày đẹp nhíu lại: “Buông ra!”

“Ca ca, muội không buông!” Bách Lý Dung dậm chân.

“Buông ra!” Hấn lặp lại lần nữa, trong sự kiên quyết còn có chút lạnh lùng.

Bách Lý Dung mím môi, ng ỡ bệt xuống đất òa khóc: “Mẫu phi qua đời r ỡ, Hoàng huynh cũng không cần muội, phụ hoàng không quan tâm đến muội. Dung nhi là đứa bé không ai cần hết... hu hu hu...”

Cô bé vừa bật khóc, Bách Lý Kinh Hồng cũng không biết nên làm thế nào. Dù sao cũng là muội muội ruột của mình, hấn muốn dỗ dành vài câu lại không biết phải dỗ ra sao, hơn nữa, Cẩm nhi còn có vẻ tức giận.

Tô Cẩm Bình ở phía trước bỗng dừng chân, chợt cảm thấy như mình bị rút não, đi so đo với đứa trẻ con làm gì chứ? Nàng quay lại, bước vài bước đến trước mặt cô bé, ng ỡ xồm xuống đưa khăn cho cô bé: “Được r ỡ, đừng khóc nữa!”

Bách Lý Dung nhìn chiếc khăn, ngẩng đầu lên nhìn nàng đề phòng: “Người có ý đồ gì? Ta cho người biết, ca ca là của ta, ta ghét người, đừng nghĩ rằng người đưa cho ta một chiếc khăn thì ta sẽ cảm động! Thứ đàn bà giả dối!”

“...” Hôm nay Tô Cẩm Bình mới biết, xử lý mấy đứa trẻ ương bướng là chuyện khiến người ta phiền phức chán ghét đến mức nào! Nàng không nói không rằng, cần khăn lau khắp mặt con bé, không hề có chút dịu dàng nào. Bách Lý Dung cố gắng giả vờ, miệng còn gào lên quát mắng: “Thượng Quan Cẩm, đồ đệ tiện, người muốn độc chiếm hoàng huynh, còn muốn mưu sát bản công chúa sao? Buông ra, ta là công chúa của Hoàng thất...”

Mắng tới đây, tay Tô Cẩm Bình đã dừng lại, khuôn mặt phù dung của Bách Lý Dung đã bị nàng chà chà lau lau đến đỏ bừng, nhìn y như quả táo, Tô Cẩm Bình móc tay lên, gõ vào trán Bách Lý Dung không chút lưu tình: “Con nhóc con nhà cô, tính tình cũng ghê gớm nhỉ. Dù ta có muốn độc chiếm hoàng huynh cô, thì cũng không cần phải giết cô. Cô chết hay sống, thì Hoàng huynh cô cũng chỉ là của mình ta thôi!!!”

Mấy lời này vừa cất lên, bốn phía xung quanh đều vang lên tiếng hít khí lạnh! Thân con gái, dù đã là vị hôn phu, vị hôn thê đi chẳng nữa, thì nói đến đàn ông vẫn là hành vi không có lễ nghĩa liêm sỉ. Bây giờ nàng lại nói ra lời này trước mặt mọi người, thực sự khiến người ta kinh hãi! Có đi ầu, nghe mấy lời vô cùng khí phách đó của nàng, lại không ai cảm thấy không đúng, ngược lại còn cảm thấy đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa, trời sinh nên là như thế.

Người đàn ông như tiên giáng trần đứng bên cạnh nghe vậy, đôi mắt sáng như ánh trăng thoáng hiện lên nụ cười khẽ, cảm giác ngọt ngào nhẹ nhàng dâng lên trong lòng, xem ra, sau chuyện hôm qua, dù nàng nói là tức giận, nhưng thật sự cũng không tức đến mức muốn vứt bỏ mình.

Bách Lý Dung trợn trừng mắt, nhìn nàng không thể tin nổi: “Người đúng là người phụ nữ không biết xấu hổ, còn dám nói mấy lời đó nữa! Mà người... người lại còn dám đánh bản công chúa!” Nói tới câu cuối cùng, khuôn mặt nhỏ xinh càng đỏ hơn, hiển nhiên là vô cùng xấu hổ vì bị cốc vào trán.

“Bà đây là tẩu tử của cô, đánh cô một cái thì làm sao?” Chỉ là một cô nhóc bướng bỉnh cố chấp thôi, nhất định phải dạy dỗ con bé thật ngoan ngoãn nghe lời mới được! Nếu không, để con bé cứ ngày ngày đêm đêm chạy theo sau đít nàng chửi nàng là tiện nhân, hơn nữa còn là muội muội của Bách Lý Kinh Hông, giết cũng không giết được, thì nàng sẽ phiên chết mất, “Còn nữa, lời ta vừa nói thật ra cũng chẳng có gì ghê gớm. Chỉ vừa nhìn là biết tính cách công chúa rất thẳng thắn đáng yêu, nên chờ đến khi cô gặp được phò mã tương lai, cũng sẽ giống như ta vừa rồi thôi! Hơn nữa, người khác muốn được ta đánh, ta còn chẳng thèm đánh ấy!”

Nghe tới đây, mặt Bách Lý Dung đỏ hồng như ánh chiêu tà phía cuối chân trời. Phò mã à?! Giờ thì không chỉ Bách Lý Dung đỏ mặt mà ngay cả mặt Bách Lý Kinh Hông cũng đỏ bừng lên, nàng nói nàng là tẩu tử của Dung nhi, vậy có phải là nàng đã quyết định sẽ gả cho mình rồi không?

“Đứng dậy đi! Mặt mũi của Hoàng huynh cô đều bị con nhóc con nhà cô ném sạch sẽ rồi. Lần sau còn dám không biết chừng mực như thế nữa,

ta sẽ đánh nát mộng cô! Hoàng huynh cô cũng biết bản lĩnh đánh người của ta rồi đấy, đảm bảo sẽ hầu hạ cô vô cùng thoải mái!” Nói xong, Tô Cẩm Bình kéo Bách Lý Dung đứng dậy.

Bách Lý Dung nghe vậy liền liếc nhìn Bách Lý Kinh Hồng đầy nghi hoặc, ánh mắt đầy vẻ thắc mắc. Bách Lý Kinh Hồng né tránh ánh mắt cô bé, không dám nhìn thẳng.

Bầu không khí cuối cùng cũng dịu đi, Tề quốc công thở phào một hơi, đám thị nữ hầu hạ Bách Lý Dung lại nhìn Tô Cẩm Bình đầy sùng bái. Ngay cả Hoàng thượng nói mà công chúa còn không thèm nghe lời, lần này lại ngoan ngoãn vậy sao?

“Trời tối rồi, để cựu thần phái người hộ tống công chúa hầu cung!” Tề quốc công lên tiếng.

Khó khăn lắm mới gặp được hoàng huynh, đương nhiên Bách Lý Dung không muốn quay về liền nhìn Tô Cẩm Bình rồi to giọng nói: “Bản công chúa không về! Người phái người đi báo với phụ hoàng, hôm nay bản công chúa muốn... muốn... muốn ngủ cùng với Hoàng tâu!” Nói xong cô bé lại ngượng ngùng nhìn Tô Cẩm Bình, vừa rồi mình còn mắng người ta là tiện nhân, giờ lại... Nhưng nàng không muốn về!!

Tô Cẩm Bình biết rõ làm gì có chuyện nha đầu kia muốn ngủ cùng mình, chẳng qua là lời mình ra làm cái cớ, muốn ở bên cạnh hoàng huynh lâu thêm chút thôi. Nàng thầm lắc đầu trong lòng nhưng cũng không nói thêm gì.

“Nhưng mà công chúa, chuyện này không đúng quy củ!” Tề quốc công nhíu mày.

“Bản công chúa nói thế nào thì là thế ấy. Hay là người có thành kiến với bản công chúa?” tính cách của Bách Lý Dung không tốt đẹp gì lắm, nhưng phong thái thì vẫn rất ra dáng.

Tề quốc công không biết làm sao, đành nhìn về phía Bách Lý Kinh Hồng, lại thấy thái độ của Bách Lý Kinh Hồng bình tĩnh như thường, cuối

cùng đành phải hít sâu một hơi, nín nhịn đi ra ngoài sai người vào cung truyền lời. Chờ Tề quốc công đi khuất, Bách Lý Dung mới căn răng nói với Tô Cẩm Bình: “Người đừng nghĩ rằng ta tin mấy lời nói nhăng nói cuội của người, trừ khi... trừ khi...”

“Trừ khi sao hả? Trừ khi đưa cô ra ngoài chơi một chút, có đồ ăn ngon, có thứ chơi vui, cô mới bằng lòng chấp nhận ta phải không?” Tô Cẩm Bình nheo mắt nhìn cô bé, thân là bậc thầy thôi miên quốc tế, nàng vẫn có chút năng lực phân tích tâm lý người khác.

Bách Lý Dung ngăn người hỏi: “Sao người biết?” Nói xong lại vội bịt miệng mình, khuôn mặt nhỏ xinh tiếp tục đỏ bừng lên!

Ngay khi bầu không khí đang vô cùng gượng gạo này, hạ nhân bê nước đến: “Tam hoàng tử điện hạ, nước đây ạ!”

Bàn tay thon dài ngâm vào trong nước, sau đó rửa sạch mặt mình. Chờ hẳn rửa mặt xong, Tô Cẩm Bình liếc mắt nhìn đám hạ nhân bên cạnh một cái. Bất gặp ánh mắt của nàng, đám hạ nhân hiểu ngay, vội lui ra ngoài.

Chờ mọi người đi hết, cô nàng nào đó mới nở nụ cười thô bỉ: “Tiểu Hồng Hồng, có phải bên cạnh chàng có một người hộ vệ vô cùng anh tuấn cao to, lại cực kỳ phong độ, lạnh lùng không?”

Dáng vẻ này vừa xuất hiện đã khiến lòng bàn chân của Bách Lý Dung lạnh toát, thật... buồn nôn quá!!!

Đôi mày đẹp của Bách Lý Kinh Hồng khẽ nhíu lại, nàng nói đến ai?

Hiên Viên Dĩ Mạch ho khan một tiếng, bước tới nói: “Điện hạ, cô nương đang nói đến... thủ lĩnh ạ!” Mi tâm của Hủy ở trong chỗ tối bỗng nhướng lên, đột nhiên sinh ra không ít dự cảm không lành, sao tự dưng lại nhắc đến mình?!

Toàn thân người nào đó bỗng nùng nặc vị chua, Hủy vô cùng anh tuấn cao to, lại cực kỳ phong độ, lạnh lùng sao? Thấy hẳn không nói gì, Tô Cẩm Bình mất kiên nhẫn hỏi lại: “Rốt cuộc là có hay không?”

“Có!” Một chữ rất nhạt, nhạt đến mức khiến Hủy cảm thấy da gà trên cánh tay nổi hết lên, lạnh run...

Vì thế, vẻ mặt Tô Cẩm Bình càng trở nên nịnh nọt hơn: “Có thể cho ta mượn hắc đế dùng vài ngày không?”

“Dùng làm gì?” Cảm giác không vui càng dày đặc hơn, mọi người trong viện đều cảm nhận được sự bức bối của hắc đế, chỉ có một mình Tô Cẩm Bình là nhất thời chưa nhận ra.

Lại một nụ cười thô bỉ nữa nở rộ trên khuôn mặt Tô Cẩm Bình: “Chàng đừng quan tâm làm gì, cho ta mượn hắc đế là được. Hắc đế có giá trị rất cao, ta muốn lợi dụng triệt để từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài!”

Linh Nhi và Dĩ Mạch chợt có cảm giác muốn đánh cho Tô Cẩm Bình vài cái, để nàng mở mang đầu óc, cô nương của ta ơi, ngài không biết mấy lời này của ngài khiến người ta rất dễ hiểu lầm sao?

“Ta vẫn không thể làm nàng hài lòng sao?” Giọng nói lạnh lẽo phát ra từ miệng hắc đế, lạnh đến kinh người.

“Hả? Cái gì?” Tô Cẩm Bình ngẩn người. Bốn phía cũng biến thành tượng đá trong chớp mắt, sắc mặt Bách Lý Kinh Hông cũng dần đỏ lên.

Còn đang định nói gì, Bách Lý Kinh Hông đã nhanh chóng túm lấy eo nàng, tung người khê nhảy lên một cái, biến mất khỏi viện. Bách Lý Dung gãi gãi đầu, không hiểu: “Họ đi đâu vậy?”

“Khụ khụ, chuyện này... chuyện này...” phải trả lời làm sao đây? Nước mắt Linh Nhi chan chứa...

Dĩ Mạch cũng ho khan vài tiếng, nghiêm trang nói: “Hoàng tử phi phạm lỗi, nên điện hạ muốn dạy dỗ nàng một chút.”

Bách Lý Dung vui mừng, vừa rồi mình còn bị nàng dạy bảo, giờ có hoàng huynh giáo huấn nàng giúp mình, quá tốt quá tốt!!!

“R ầm!” một tiếng, Tô Cẩm Bình bị ném lên giường mình. Mà Bách Lý Kinh H ồng mang khuôn mặt lãnh đạm lạnh lùng đã bắt đầu cởi vạt áo ra. Nhớ tới tình hình chiến sự đêm qua, cô nàng nào đó cảm giác da đầu run lên, hỏi một vấn đề rất bại não: “Chàng định làm gì?”

Nàng vừa dứt lời, người kia đã đứng trước mặt nàng, trên thân không còn một sợi vải nào: “Không phải nàng muốn sao?”

“Cút thôi ấy! Ta nói thế bao giờ?” Đây rõ ràng là bôi nhọ nàng mà, bôi nhọ trắng trợn luôn!

Tô Cẩm Bình vội đưa tay ra định chống cự, nhưng lại hoàn toàn không chống lại được sức mạnh của hắn. Tay hắn kéo một cái, vạt áo của nàng cũng mở tung ra, chỉ có một cái yếm vẫn còn vương lại trên người. Trên ngực phủ đầy dấu hôn hắn để lại đêm qua, nhưng sắc mặt hắn vẫn chưa vì vậy mà buông lỏng ra, ngược lại còn sa s ầm xuống.

Thấy hắn càng ngày càng đến gần mình, Tô Cẩm Bình muốn bùng lửa: “Bách Lý Kinh H ồng, đang yên đang lành chàng nổi điên lên làm gì?”

Nhưng ngay giây tiếp theo, nàng lại cảm thấy ngực mình lạnh lạnh, đang muốn nói tiếp, hắn đã đâm mạnh vào trong cơ thể mình, không có chút dịu dàng nào.

“Um...”

Người đàn ông tuyệt mỹ im lặng nằm trên người nàng, đôi mắt sáng như ánh trăng nhìn nàng chăm chú, lại mang theo chút oán hờn khó kìm nén được. Từ trước tới giờ, nàng chưa từng nhìn thấy hắn như thế này, trong lòng chợt có chút chợt dạ. Ngay sau đó, động tác của hắn trở nên điên cuồng mạnh bạo hơn, hung hăng xâm chiếm cơ thể và linh hồn nàng, giọng nói thanh lãnh vang lên: “Nói cho ta biết, nàng cần Hủy làm gì?”

Fuck!!! Có thể làm được cái gì chứ?! Tô Cẩm Bình rất muốn nói, nhưng lúc nàng chỉ có thể cắn môi kìm nén không để mình phát ra âm thanh. Vì nàng biết, chỉ cần mình há miệng, chắc chắn sẽ không nói ra đáp

án hẳn muốn mà là bật lên những tiếng rên rỉ thở than đủ để khiến một cô gái thế kỷ 21 như nàng xấu hổ đến mức muốn chui xuống đất.

Thấy nàng không nói gì, hẳn lại cảm thấy sự ghen tuông như bao phủ lấy hẳn, lửa giận và lửa ghen bốc lên tận trời đầu biến thành sự kích thích cuồng nhiệt, mang theo dục vọng điên cuồng, va chạm lung tung trong cơ thể nàng không chút tiếc thương.

Tô Cẩm Bình chợt cảm thấy mình còn oan hơn Đậu Nga, xui xẻo hơn cả Bạch Mao Nữ! Fuck!!! Sao nàng lại gặp phải một tên sát thần thế này chứ?! Người này thật đúng là trong ngoài bất nhất!!! Tô Cẩm Bình nghiêng răng nói: “Bách Lý Kinh Hằng, tốt nhất là chàng... a... ưm...” Câu nói tiếp theo bị phong ấn bởi nụ hôn của hẳn.

Nụ hôn này mang theo mùi máu tanh nồng, thái độ hoàn toàn khác hẳn với vẻ lãnh đạm thường ngày của hẳn, rõ ràng là cảm giác lạnh như băng nhưng lại rục rủa đến cùng cực. Ban đầu Tô Cẩm Bình còn cố gắng chống cự, dần dần là bắt buộc phải đón nhận, để mặc hẳn giày vò cơ thể mình. Đêm qua còn không nghỉ ngơi đủ, thêm hiện giờ nữa khiến sự mệt mỏi bủa vây lấy ý thức của nàng, mắt không mở ra nổi, cảnh tượng trước mắt dần trở nên mơ hồ...

Vì thế... Chuyện khiến Tô Cẩm Bình cảm thấy xấu hổ nhất cuộc đời này đã xảy ra!!! Nàng bị làm đến mức ngất xỉu!!! Trước khi mất đi ý thức, trong đầu nàng chỉ còn lại duy nhất một hình ảnh, một con ngựa hoang đáng yêu chạy trên thảm cỏ xanh, trên lưng ngựa có dán một tờ giấy, viết ba chữ to: “Mẹ nhà nó!!!”

Đêm nay, không biết nàng bị hẳn húc tỉnh lại bao nhiêu lần, cũng không biết bị làm đến ngất xỉu đi bao nhiêu lần!

Bách Lý Dung vẫn ồn ào đòi đi tìm Tô Cẩm Bình và Bách Lý Kinh Hằng, Linh Nhi cùng Dĩ Mạch đành phải đưa nàng ấy vào phòng của Bách Lý Kinh Hằng, nói là đến tối Bách Lý Kinh Hằng sẽ quay lại. Tiểu nha đầu kia tin, nên ngoan ngoãn nằm ngủ dưới sự chăm sóc của Linh Nhi và Dĩ Mạch.

Sáng sớm, Tô Cẩm Bình đã biến thành ‘xác chết’ từ lâu, nằm yên trên giường, mặc hần làm gì cũng không có dấu hiệu tỉnh táo lại. Hần biết nàng rất mệt, khó khăn lắm mới không chế được sự ghen tuông và giận dữ của mình, dừng lại, lật người cuống để nàng rúc vào lòng mình ngủ.

Đến giữa trưa, Tô Cẩm Bình vẫn chưa tỉnh lại, Bách Lý Dung tới tận cửa muốn vào trong phòng, Linh Nhi và Dĩ Mạch rất kiên quyết ngăn lại. Dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết tình trạng bên trong thế nào, để công chúa vào sao được!

“Các người tránh ra, bản công chúa muốn vào!” Bách Lý Dung rất tức giận, “Chẳng lẽ nàng mưu hại Hoàng huynh ta ở bên trong, các người cũng không quan tâm sao?”

Công chúa ơi, hoàng huynh ngài mưu sát cô nương thì có ấy!

“Công chúa, ngài đợt chút nữa rồi vào được không, chắc không bao lâu nữa là ổn thôi!”

Nghe tiếng cãi cọ bên ngoài, Tô Cẩm Bình bực bội mở mắt ra. Đôi mắt phượng vừa hé mở, nhìn thấy gương mặt ‘gợi đòn’ của người nào đó, ký ức đêm qua ùa về, nàng không nói hai lời, giơ tay lên tát về phía mặt hần.

Tay vung được một nửa đã bị hần chặn lại, đôi mắt xám vẫn còn toát ra lửa giận, tay kia siết lấy eo nàng, khẽ dùng sức kéo một chút khiến khoảng cách giữa hai người càng gần hơn. Một tiếng ‘ưm’ phát ra từ miệng Tô Cẩm Bình, nhắc nàng nhớ thứ gì đó vẫn còn đang ở trong cơ thể mình. Uy hiếp một cách trắng trợn!!!

Sắc mặt cô nàng nào đó biến đổi mấy lần, thu tay lại, sau đó vội vàng ngẩng dậy, giải thoát cơ thể của mình khỏi phạm vi uy hiếp của hần. Nhưng vừa nhắc người, Tô Cẩm Bình đã cảm thấy thất lực như gãy vụn cả ra, vì vậy... rất bi thương nằm lại chỗ cũ!!! Sau đó, miệng hai người cùng phát ra tiếng ngân nga khe khẽ không kìm nén được. Nhìn tia sáng nóng bỏng lại hiện lên trong đáy mắt hần, Tô Cẩm Bình vội nói: “Chàng còn dám cử động nữa, sau này bà đây nhìn thấy chàng là chạy xa ba thước!!!”

Nghe nàng nói vậy, hắn mới cố gắng khống chế ngọn lửa ở bụng dưới của mình, đôi mắt say lòng người thản nhiên nhìn nàng, đáy mắt sâu như hồ nước, khiến người ta chỉ nhìn một cái cũng không thoát ra được. Sắc mặt lãnh đạm không vương chút hơi thở nhân gian, một lúc lâu sau, giọng nói lạnh lùng mới vang lên: “Đêm qua, nàng đã hài lòng chưa?”

Hả?! “Hài lòng cái muội muội nhà chàng ấy!!!” Suýt mất cả mạng luôn rồi còn hài với chả lòng!!!

Hắn lật người một cái, đặt nàng dưới thân mình: “Không hài lòng thì làm lần nữa.”

“Cút thôi!!! Hài lòng, hài lòng, hài lòng rồi!” Cô nàng nào đó rơi lệ chan chứa, còn dám không hài lòng sao? Nàng đâu có chán sống chứ? Thời buổi bây giờ, đến lời nói thật cũng không được nói nữa!!!

Nghe nàng trả lời hắn mới không tiếp tục động tác nữa, mắt khóa chặt lấy mặt nàng: “Vậy, còn cần Huy nữa không?”

“Ai nói ta cần hắn chứ! Hu hu hu...” Tô Cẩm Bình gào khóc rất âm ỉm nhưng lại không rơi được giọt nước mắt nào, thật sự là khóc không ra nước mắt đúng tiêu chuẩn!!! Nàng vừa sụt sịt vừa nhỏ giọng nói ra tính toán của mình, kể hết chuyện của Băng Tâm ra, chuyện to chuyện nhỏ, không giấu diếm chút gì!

Huy đứng ở trên cây cách đó khá xa không dám tới gần gian phòng nàng nên cũng không nghe thấy âm thanh trong phòng. Chỉ không biết vì sao, đột nhiên hắn ta rùng mình một cái.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 21.2 Trái Tim Của Tứ Hoàng Tử

Chờ Tô Cẩm Bình nói xong, Bách Lý Kinh Hông ngăn người mất một lúc, cũng hơi xấu hổ, hóa ra mình hiểu lầm, vậy mà đêm qua còn giày vò nàng cả đêm. Trong lòng thoáng cảm thấy áy náy, nhìn nàng không chớp mắt, muốn nói gì đó nhưng lại không nói được lời nào.

“Còn chưa cút đi nữa!!!” Nàng nghẹn ngào nạt hấn. Người nào đó rất tự giác lặn sang bên cạnh, nhìn vết xanh xanh tím tím phủ đầy người nàng, cảm giác áy náy càng đậm hơn. Tô Cẩm Bình lau nước mắt nước mũi, sụt sịt ng ỡi mặc y phục, mặc được một lớp, lại lau nước mắt một lần, nức nở than: “Sao số ta lại khổ thế này!!!”

Linh Nhi và Dĩ Mạch ngoài cửa nghe Tô Cẩm Bình khóc lóc thảm thương, vạch đen phủ đầy sau gáy, mấy lời thoại này của cô nương thật đúng là...

Bách Lý Kinh Hông nhìn nàng khóc cũng đau lòng, mồ hôi chảy dài sau gáy. Dù thế nào cũng không đến mức khóc thê thảm thế này chứ?! Hấn đâu biết rằng, Tô Cẩm Bình hoàn toàn cố tình, trong lòng vốn đã khó chịu sẵn, nên nàng chỉ phóng đại cảm xúc ra thôi, mục đích là vì muốn để hấn nhìn thấy lần này nàng khóc lóc thương tâm như vậy, lần sau nếu có chuyện gì xảy ra phải bình tĩnh mà nói chuyện, đừng có chơi cái trò giày vò đến chết người này!

Bách Lý Kinh Hông cũng mặc y phục, thấy Tô Cẩm Bình hung dữ nhìn mình, không biết hấn lấy khí phách ở đâu ra, thờ ơ liếc nàng một cái, lạnh lùng nói: “Sau này, chỉ cần nàng liếc mắt nhìn người khác nhiều một lần,

chúng ta lại làm một lần.” Lúc trước hẳn đầu luôn miệng nhận lỗi, cuối cùng hôm nay hẳn cũng tìm được cách để chèn ép nàng.

Ta nhờ vào!!! “Bách Lý Kinh Hồng, ta muốn đoạn tuyệt quan hệ với chàng!” Loại đàn ông này nàng không thể dây dưa được! Làm lần nữa à?!!! Nếu thế thì cái sinh mạng quý giá của nàng cũng sớm game over mất!!!

Nghe nàng nói vậy, Bách Lý Kinh Hồng khẽ nhếch môi cười, chậm rãi đi đến trước mặt nàng. Vừa thấy hẳn đến gần, Tô Cẩm Bình không kìm được, nuốt nước miếng một cái, da đầu giật giật vội lùi về phía sau. Giọng nói thanh thanh lạnh lạnh vang lên bên tai nàng: “Đoạn tuyệt quan hệ à?!” Giọng nói lãnh đạm như mây trắng tan ra trên bầu trời, lại khiến người ta cảm thấy rất âm u lạnh lẽo, nhưng ánh mắt của hẳn, lại như lơ đãng liếc về phía giương.

Ánh mắt đầy ý tứ này đương nhiên không thoát khỏi mắt Tô Cẩm Bình, cô nàng nào đó đưa tay lên lau nước mắt trên mặt, cân nhắc lại lần nữa hậu quả có thể gặp phải khi lặp lại câu ‘đoạn tuyệt quan hệ’ lần nữa, rồi rất âm ỉ nói: “Ta chỉ đùa thôi mà!” Ôi trời ơi, sao nàng lại gặp phải tên cặn bã như thế này?!

Hắn chậm rãi đưa tay ra, nhẹ nhàng ôm lấy mặt nàng, cảm giác lạnh như băng này khiến Tô Cẩm Bình không kìm được lại run lên một chút, sau đó, giọng nói mỏng manh vang lên, mang theo vẻ kiên quyết đến tận cùng: “Sau này, không được nói đùa như thế! Ta không thích!”

Tiếng mắng chửi lên đến cửa miệng, muốn gào lên mắng hẳn, nhưng nhìn thấy dáng vẻ thâm trầm khủng bố này của hẳn, lại nghĩ đến hai chân đang sắp không đứng nổi của mình, Tô Cẩm Bình nghiêng đầu đi, rơi hai dòng nước mắt, nàng chui thẳng vào hang sói thật rồi!!! Lau nước mắt nước mũi xong, nàng lại trừng mắt hung dữ nhìn hẳn, nghiến răng nghiến lợi nói: “Bách Lý Kinh Hồng, trừ uy hiếp ta ra, chàng còn có thể làm gì chứ?”

“Yêu nàng.” Hai chữ cất lên không chút do dự.

Ngay sau đó, cả hai người đều ngẩn ra, hai gò má cùng đỏ hồng lên, đều nghĩ sang chuyện khác...!

“R`âm!”, cửa phòng bị Bách Lý Dung đẩy ra. Vừa bước vào, thấy Tô Cẩm Bình nước mắt nước mũi giàn rụa, hoàng huynh nhà mình thì đứng cách đó không xa, Bách Lý Dung nhìn hai bên rồi hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Không có chuyện gì cả!” giọng nói mạnh mẽ của Tô Cẩm Bình.

“Không có chuyện gì cả!” Giọng nói lạnh lạnh của Bách Lý Kinh H`ng.

Nhưng cả hai người đều trả lời quá nhanh khiến Bách Lý Dung vẫn nhìn họ đ`ây nghi hoặc một lúc lâu.

Tô Cẩm Bình quay đầu đi, nhìn hấn xin xỏ: “Giờ có thể cho ta mượn Hủy được chưa?”

Hấn nghe vậy hơi do dự một chút, dù sao Hủy cũng đi theo mình nhiều năm, nếu để nàng mượn mang đi, chẳng khác nào bán đứng Hủy. Nhưng mà... nhìn sắc mặt ai oán của Tô Cẩm Bình, nghĩ đến tối hôm qua mình không thềm hỏi han gì đã gây chuyện bừa bãi, cảm giác áy náy lại dâng lên, vì vậy, lập tức bán đứng Hủy: “Ừ.”

Tô Cẩm Bình thất tha thất thểu bước ra ngoài, đi đến cửa, chân nàng nhũn đi một cái, phải bám chặt vào cánh cửa, khó khăn lắm mới đứng vững được, trong lòng lại th`ầm chảy nước mắt. Băng Tâm, bà đây vì tử mà trả giá đắt thế này này! Tử tuyệt đối đừng làm bà đây thất vọng!!!

Bách Lý Kinh H`ng bước nhanh vài bước đến muốn đỡ nàng, Tô Cẩm Bình lại như nhìn thấy ma, tránh như tránh sói, vội vội vàng vàng lùi về phía sau, mặt đ`ây vẻ đ`èphòng: “Chàng cách xa ta ra một chút!” Linh Nhi và Dĩ Mạch đều cúi đầu, nét mặt mờ ám, cố nhịn cười.

Đúng lúc này, Diệt đi tới nói với Bách Lý Kinh H`ng: “Điện hạ, T`ê quốc công mời ngài qua nói chuyện.”

Giờ Tô Cẩm Bình mới nhớ đến chuyện hôm qua, không kịp nói gì nhiều với hắn, chỉ đưa thẳng cho hắn tấm lệnh bài màu đen kia, không dám chạm vào hắn chút nào: “Thứ này là hôm qua cứu cứu đưa cho ta, chàng đi trước đi.”

Vừa nhận tấm lệnh bài, trong mắt Bách Lý Kinh Hồng hiện lên vẻ vui sướng, đây là thứ mà sư phụ luôn mang theo người, hay là... Hắn không nghĩ nhiều, khẽ gật đầu với Tô Cẩm Bình rồi đi theo Diệt. Trước khi đi, còn không quên phân phó: “Hủy, đi theo Hoàng tử phi!”

“Vâng!” Đối với mệnh lệnh của chủ nhân, việc duy nhất hắn ta phải làm là phục tùng.

Đến giữa trưa, sau khi ăn uống no say, Tô Cẩm Bình liền bước từng bước một đầy khó khăn đi ra cửa. Vừa ra khỏi cửa, nàng gặp ngay Lãnh Tử Hàn, cảm giác xấu hổ chợt dâng lên.

Lãnh Tử Hàn nhìn nàng từ trên xuống dưới một lần, khi nhìn thấy hai chân nàng đứng không vững, trong mắt thoáng có chút khác thường, sau đó lại cười bồn chồn: “Có cần ta công muội không?”

“Không cần!” Nàng nhanh chóng từ chối, ngừng một chút lại nói tiếp: “Không phải huynh có việc gì cần xử lý sao?”

Mắt hắn hơi co lại, con ngươi đen láy vẫn lẳng lặng nhìn nàng: “Muội đuổi ta à?”

“Ta không có ý đó, nhưng huynh cũng biết, ở đây trong lòng huynh càng khó chịu hơn, cần gì phải thế?” Nàng không quanh co lòng vòng, mà nói thẳng suy nghĩ của mình.

Lãnh Tử Hàn cười ngông cuồng, trả lời không chút bận tâm: “Tiểu Cẩm, ngàn vạn lời nói, cũng không địch lại được một câu: “Ta cam tâm tình nguyện!””

Tô Cẩm Bình nhất thời á khẩu.

Bách Lý Dung ở trong phòng nghe hai người họ nói chuyện mà không hiểu ra sao, do góc đứng nên nàng ấy chỉ nhìn thấy vạt áo của Lãnh Tử Hàn. Đang định cất tiếng hỏi...

“Cô nương, xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta...”

“Các người muốn ra ngoài chơi sao? Bản công chúa cũng muốn đi theo!” Bách Lý Dung liền hô to lên.

Tô Cẩm Bình quay lại nhìn nàng ấy: “Cô đi theo cũng được, nhưng sau khi ra ngoài, mọi chuyện đều phải nghe lời ta.”

“Làm càn, ta là công chúa! Vì sao ta phải nghe lời người?” Bách Lý Dung không chịu nghe.

Không nghe, đương nhiên Tô Cẩm Bình có cách trị nàng: “Không vui à, vậy cô đi một mình đi, đừng đi theo chúng ta.”

“Người!” Ngón tay run rẩy chỉ về phía nàng, cuối cùng chán nản rụt tay lại, “Nghe người thì nghe người! Hừ!”

Mấy người ra khỏi cửa liền bước lên xe ngựa. Bách Lý Dung nhìn chằm chằm y phục trên người mình, mặt đầy vẻ háo hức, không ngờ mặc nam trang nhìn cũng rất đẹp. Nàng ấy cúi đầu ngắm nghía, đột nhiên cảm thấy vô cùng tò mò và mong chờ nơi mà họ chuẩn bị đến.

Lãnh Tử Hàn vốn định đi theo, nhưng thấy Bách Lý Dung ở đó, trong mắt thoáng hiện lên vẻ chán ghét với nhân vật thừa thãi này, quay người nói với Tô Cẩm Bình: “Tiểu Cẩm, các muội đi đi, tối ta sẽ đón muội!”

Dứt lời, không chờ Tô Cẩm Bình đáp lời, hần lập tức bước đi. Trừ tiểu Cẩm, đối với người phụ nữ nào hần cũng cảm thấy ghét bỏ và không thể kiên nhẫn nổi...

...

Trong thư phòng.

Tề quốc công nói hết mọi chuyện với Bách Lý Kinh Hằng xong, liền cúi người nói: “Phủ Tề quốc công thề chết đi theo điện hạ, cống hiến hết tâm sức cho điện hạ!”

“Tề quốc công đứng dậy đi!” Giọng nói thanh thoát vang lên, trầm tư nhìn lệnh bài trong tay mình. Thì ra nhiều năm trước sự phụ và mẫu phi đã tính toán giúp mình đến tận bước này. Nếu không có phủ Tề quốc công giúp đỡ, hiện giờ với sáu mươi vạn binh mã trong tay, thực lực của Dạ Mạc sơn trang cùng với sự tương trợ của Nhạc Trọng tướng quân, muốn đoạt được ngôi vị Hoàng đế cũng không phải chuyện gì khó khăn, giờ đúng là như hổ thêm cánh, một trận tất thắng!

Tề quốc công đứng lên lại nói tiếp: “Điện hạ, hiện giờ Bạch gia đứng sau lưng Tứ hoàng tử, Lý gia cũng ngầm giúp Thất hoàng tử, tuy Mộ Dung gia không nói gì, nhưng có vẻ hỗ trợ Đại hoàng tử. Hoàng hậu xuất thân từ phủ Tấn vương, nhưng hiện giờ phủ Tấn vương đã không còn thực lực để đấu đá nữa, mà phủ Việt vương lại liên hôn với Vân gia ta. Vì thế, chỉ cần phủ Tề quốc công bỏ đi quan điểm trung lập, thể hiện rõ lập trường, thì danh vọng của điện hạ ở trên triều có thể vượt xa mấy vị hoàng tử khác, không biết ý điện hạ thế nào?”

“Ý của Tề quốc công là, để bản cung cũng làm giống bọn họ, nịnh nọt trước mặt phụ hoàng để giành lấy quyền kế thừa ngôi vị sao?” Đây không phải là đi đầu hấn muốn. Thứ hấn muốn là, tự mình đạp kẻ đang ngồi trên ngai vàng kia xuống địa ngục. Hấn muốn để người đó biết, tất cả những gì lão gây ra với mình, Bách Lý Kinh Hằng hấn sẽ hoàn trả gấp trăm lần!

Câu nói này khiến Tề quốc công sửng sốt: “Chẳng lẽ điện hạ định...” đảo chính sao?!

“Tề quốc công không dám?” Hấn lãnh đạm nhìn ông.

Tề quốc công sửng người một chút, trong lòng cảm thấy vô cùng kinh hãi, nếu đảo chính, tức là làm phản!!!

“Nếu không dám, bản cung cũng không ép buộc. Mấy lời hôm nay, bản cung coi như chưa nghe thấy.” Nói xong, hấn liền chậm rãi đứng dậy,

chuẩn bị bước ra ngoài.

“Không! Điện hạ! Thiên hạ này không có chuyện gì phủ Tề quốc công chúng ta không dám làm!” Giọng điệu rất mạnh mẽ kiên quyết.

Đôi môi mỏng cong lên: “VẬY sau này xin nhờ Tề quốc công.”

“Không dám! VẬY điện hạ, tiếp theo chúng ta sẽ làm gì?” Hiện giờ trên triều đình đang nổi phong ba bão táp, tranh đấu gay gắt, nếu để mấy vị Hoàng tử đấu xong, chỉ e bọn họ cũng không còn chỗ mà phát huy nữa.

Bách Lý Kinh Hồng thản nhiên đáp: “Không làm gì cả, chờ thời điểm tất yếu, châm thêm một ngọn lửa là đủ rồi.”

Hiện giờ mấy thế lực lớn đều đang hùng hực khí thế đấu tranh, thực lực các bên đều bị tổn hại, chỉ duy nhất phía họ chưa tổn thất chút nào. Chờ đến cuối cùng, trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi chẳng phải sẽ tốt hơn sao? Đợi cho các bên đấu đến hơi thở cuối cùng, hắt lại châm lửa to lên, khiến bọn họ càng cháy càng khói mù mịt, càng đấu càng tổn thất dữ dội. Hơn nữa, mấy ngày tới là ngày thao luyện binh mã của kinh thành, ngày mà Mộ Dung gia nhẩy vào cái bẫy bọn họ cẩn thận bày ra cũng không còn xa, khi đó, không chỉ một mình Mộ Dung gia chết, mà cả Bách Lý Nghị cũng chết.

Tề quốc công hiểu ngay, hiện giờ Mộ Dung gia và Thất hoàng tử đang xung đột gay gắt, Mộ Dung gia lại là người của Đại hoàng tử, đương nhiên cũng khiến Đại hoàng tử và Thất hoàng tử đối đầu với nhau! Có một điếu ông không hiểu, có phải bên phía Tứ hoàng tử hơi bình tĩnh thái quá không?

Thật ra, ông đoán sai rồi, bên phía Bách Lý Thần không hề bình tĩnh chút nào!

Trong ngự thư phòng, Bách Lý Thần quỳ trước mặt Hoàng đế, mặt đầy vẻ kiên nghị, trừ việc cầu xin phụ hoàng tứ hôn, hẳn đã không còn đường nào để đi nữa: “Phụ hoàng, xin ngài tứ hôn cho con!”

Bách Lý Ngạo Thiên tức giận quát: “Tề quốc công đã đính hôn với Ngụy gia rồi, người còn muốn phụ hoàng hạ chỉ đoạt con dâu của Ngụy gia sao? Nếu làm thế thật, để truyền ra ngoài, người trong thiên hạ sẽ nhìn trộm thế nào, sẽ đánh giá Hoàng thất chúng ta ra sao?”

Đứa con mà lão hoàng đế thích nhất là Nhị hoàng tử, vì nhị hoàng tử rất giống lão khi còn trẻ, nhưng Nhị hoàng tử lại chết một cách kỳ lạ. Khi đó, đúng là lúc Bách Lý Thần và Bách Lý Hề xung đột gay gắt nhất, nên lão cứ cảm thấy trong hai người họ chắc chắn có một người làm chuyện này. Vì thế, lão luôn không mấy quan tâm đến hai đứa con này, ngược lại còn quan tâm đến kẻ gần đây mới lộ ra tham vọng đoạt vị là Bách Lý Nghị nhiều hơn một chút. Còn về Bách Lý Kinh Hồng, đứa con trai đó đúng là rất vĩ đại, nhưng càng vĩ đại thì lão lại càng cảm thấy nguy hiểm, vì thế, lão chỉ nghĩ xem nên làm thế nào để diệt trừ hắn.

Bách Lý Thần chán nản, mấy ngày trước hắn đang định tới cầu hôn, lại đột ngột nghe tin Vân Lãnh Ngưng và Ngụy gia đã đính hôn. Hắn im lặng suy nghĩ mấy ngày cũng không nghĩ ra cách nào khác, chẳng lẽ phải buông nàng ra thật sao? Nhưng hắn không cam lòng...

Nhìn lão hoàng đế một lúc lâu, hắn bỗng hiểu ra. Nếu là Nhị hoàng huynh yêu cầu phụ hoàng, chắc chắn phụ hoàng sẽ đồng ý. Muốn trách, chỉ dám trách mình không được phụ hoàng yêu thích thôi! Giường co nữa cũng vô dụng, hắn đứng dậy, hành lễ nói: “Phụ hoàng, nhi thần cáo lui!”

“Đi đi!” Lão hoàng đế phẩy tay đầy vẻ mất kiên nhẫn.

Vừa bước ra khỏi Ngự thư phòng, tiểu thái giám liền tới bẩm với Bách Lý Thần: “Tứ điện hạ, Trang phi nương nương mời ngài qua!”

Trang phi là mẹ đẻ của Tứ hoàng tử!

Bách Lý Thần ngăn người cười khở, đi theo thái giám.

Vừa đến tẩm cung của Trang phi, một người phụ nữ mặc áo gấm tát mạnh một cái vào mặt hắn, dung nhan diễm lệ, quý phái giận đến xanh mét: “Nghịch tử!!! Hiện giờ Bách Lý Nghị và Bách Lý Hề đang đấu đến đâu

roi máu chảy, người lại lôi mấy việc nhi nữ tình trường ra để chọc giận phụ hoàng người. Sao ta lại sinh ra thứ không chịu tranh giành như người chứ?! Không phải chỉ là một người phụ nữ thôi sao? Chờ người làm Hoàng đế rồi, thứ phụ nữ nào mà không có?”

Khuôn mặt trẻ con của Bách Lý Thần lạnh đi: “Mẫu phi, từ trước tới giờ con chưa từng muốn làm Hoàng đế, là mọi người cứ ép con. Bao nhiêu năm nay, chuyện gì con cũng nghe theo người, nhưng chỉ riêng chuyện này là không thể! Nếu ngay cả người con gái con yêu cũng phải gả cho người khác, con làm Hoàng đế còn có ý nghĩa gì nữa?”

“Người gặp nàng được mấy lần? Tại sao có thể mê hoặc người đến mức này chứ?” Trang phi giận tái mặt.

Mấy lần à? Đâu chỉ mấy lần? Bách Lý Thần cũng không biết nói gì, vì dù hắn nói gì đi chăng nữa, mẫu phi cũng không hiểu hắn. Hắn vén vạt áo, quỳ trước mặt bà, dập đầu ba cái: “Mẫu phi, nhi thần tạ ơn người đã nuôi dạy bao nhiêu năm qua. Nếu tương lai nhi thần làm chuyện gì khiến người thất vọng, xin mẫu phi thông cảm!” Nói xong, hắn đứng dậy đi thẳng ra ngoài điện.

Từ trước đến giờ, hắn không hề có chút hứng thú nào với việc làm Hoàng đế, thứ hắn muốn, chính là cuộc sống bình bình yên yên, gửi tình yêu vào núi non biển cả. Làm Hoàng đế mệt mỏi biết bao, nhìn dáng vẻ của phụ hoàng là biết, nếu làm Hoàng đế thật, tương lai hắn sẽ còn phải tận mắt chứng kiến con cái của mình đấu đá nhau vì tranh ngôi đoạt vị. Nhưng vì mẫu phi mong muốn, hắn vẫn luôn ngoan ngoãn nghe theo. Sống hơn hai mươi năm, hắn đều vì người khác. Chỉ duy nhất lần này, hắn muốn sống vì chính mình một lần. Không sợ mất hết danh dự, cũng chẳng sợ thịt nát xương tan! Chỉ vì, hắn có thể bỏ qua tất cả, chỉ duy nhất nha đầu kia, là hắn không thể dứt bỏ được!

Sau lưng vang lên tiếng quát mắng của Trang phi, khuôn mặt trẻ con của Bách Lý Thần thoáng hiện lên chút áy náy, mẫu phi... con xin lỗi...

...

“Điện hạ, đây là tin tức của mật thám trong Hoàng cung gửi ra. Hình như Tứ hoàng tử trở mặt với Trang phi.” Diệt bẩm báo. Đối với bọn họ mà nói, đây đúng là tin tốt. Đại hoàng tử và Thất hoàng tử sắp thành cây đèn cạn dầu, Tứ hoàng tử lại trở mặt với Trang phi, gần như rời khỏi cuộc chiến giành hoàng quyền. Không phải là trời cũng giúp họ sao?!

Nhưng đúng lúc này, Bách Lý Kinh Hồng lại thoáng khó xử: “Diệt, người nghĩ, nếu tương lai bản cung cũng phải lựa chọn giữa nàng và ngôi vị hoàng đế, liệu bản cung có thể... chọn như Bách Lý Thần không?”

Cái gì?!!! Đối với quan điểm của hắn ta, thì rõ ràng Tứ hoàng tử bị điên rồi, nhưng điện hạ nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ cũng muốn điên theo sao? “Điện hạ, thuộc hạ không biết.”

Hắn chậm rãi đi tới bên cửa sổ nhìn mây trắng nhẹ trôi bên ngoài, ánh nắng mặt trời chói chang, chiếu vào người hắn lại như mây tan trời sáng. Tâm trạng vốn đang khó xử chợt trở nên thoải mái hơn. Đáp án, thực ra đã nằm trong tim hắn...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 22.1

Nghĩ thông suốt cũng cảm thấy sắc trời sáng sủa hơn nhiều. Một cơn gió nhẹ nổi lên, nhìn đám lá đỏ bay bay ngoài cửa sổ, hấn bỗng lãnh đạm nói: “Cũng nên gửi cái tay kia đi rồi.”

“Vâng, điện hạ!” Diệt đáp nhanh, rồi lại nói tiếp: “Điện hạ, sau khi bị chặt tay phải, tinh thần của Mộ Dung Phong hơi điên loạn, thường xuyên nổi khùng trong nhà lao!”

Nổi điên à? Khi hấn ta muốn gài bẫy tiểu Cầm, thì cũng nên biết mình sẽ gặp phải hậu quả thế nào rồi, “Không cần quan tâm, chỉ cần giữ hấn sống đến ngày luyện binh là được.”

Diệt gật đầu: “Thuộc hạ hiểu rồi! Hoàng tử phi đi Thanh Phong các, Lãnh Tử Hàn nói tối sẽ tới đón nàng.”

Nghe hấn ta nói vậy, sắc mặt hấn sa sầm xuống. Tên Lãnh Tử Hàn này, đúng là thừa hơi rồi việc: “Tối nay chuẩn bị xe cho bản cung!”

“Vâng!” Diệt đáp, trong đầu lại hơi thắc mắc. Nếu Lãnh Tử Hàn không đi, với tính cách của điện hạ liệu ngài có chủ động đi không? Chỉ e là dù Hoàng tử phi có yêu cầu, ngài ấy cũng phải đờ mặt im lặng đến nửa ngày mới đồng ý ấy chứ, “Điện hạ, ngài nghĩ, liệu có phải Lãnh Tử Hàn cố tình không?”

“Hấn cố tình!” Giọng nói thản nhiên lại vô cùng chắc chắn. Chuyện mà Lãnh Tử Hàn có thể nghĩ đến, đương nhiên hấn cũng có thể nghĩ đến.

Diệt bó tay: “Điện hạ, ngài biết hấn cố tình mà còn chơi cùng hấn, không phải là trúng bẫy của hấn sao?”

“Vì hấn cố tình, nên ta càng không thể không theo.” Hấn trầm giọng nói, ánh mắt lơ đãng nhìn lên đám mây. Lãnh Tử Hàn có thể làm đến mức đó vì nàng, mà nếu ngay cả chuyện này Bách Lý Kinh Hồng hấn cũng không theo nổi Lãnh Tử Hàn, thì cũng không xứng đáng ở bên nàng. Lãnh Tử Hàn, cũng nhìn trúng điểm này của hấn phải không?

Nghe hấn nói vậy, khoe môi Diệt giật run lên, lý luận kiểu gì thế này? Thôi thôi, đầu óc của hấn ta không đủ để dùng, không nghĩ nữa, chờ thủ lĩnh về hỏi thủ lĩnh là được! Hấn ta nào biết rằng, lúc này thủ lĩnh của hấn ta đang ở trong tình trạng đầu sôi lửa bỏng!!!

...

Một chiếc xe ngựa dừng lại ở phố hoa, sau khi Bách Lý Dung hứa đi hứa lại ở trên xe ngựa rằng xuống xe sẽ không tự xưng là ‘bản công chúa’ nữa, Tô Cẩm Bình mới đưa cô bé ra ngoài. Vừa bước ra, nhìn thấy nơi mình đã từng bắt gian Đại hoàng huynh và Mộ Dung Song, sắc mặt nàng ấy hơi khó coi: “Chúng ta đến chỗ như thế này làm gì?”

“Công chúa không cảm thấy chúng ta mặc như vậy bước vào trêu đùa các cô nương sẽ rất vui sao?” Tô Cẩm Bình cười nhìn cô bé.

Bách Lý Dung ngẩn người một chút, sau đó hai mắt sáng lên, nhưng lại không tiện đề nghị rằng trò này chơi vui, nên nhăn nhó nhó nhó một lúc lâu cũng không nói gì. Tô Cẩm Bình khắp nhà khắp khiêng đi vào Thanh Phong Các trước, những người khác bám theo sau. Vì đang là ban ngày, nên cũng không có khách khứa gì, bên trong khá yên tĩnh.

Vừa nhìn thấy họ, Băng Tâm sáng rực mắt, nhiệt tình chạy tới, ánh mắt đảo khắp nhóm mấy người Tô Cẩm Bình, tìm kiếm bóng dáng của Hủy. Không nhìn thấy người mình muốn gặp, mặt nàng ta hơi sa sầm xuống. Tô Cẩm Bình thấy thế liền cười nói: “Yên tâm, có mang người đến cho tử rỗi. Nói chính sự trước đi.”

Nghe nàng nói vậy, Băng Tâm mới thở phào một hơi, trong lòng Bách Lý Dung lại thoáng lo lắng, mang người đến, chẳng lẽ là muốn bán mình sao? Tô Cẩm Bình liếc mắt nhìn Linh Nhi và Dĩ Mạch một cái rồi nói với Băng Tâm: “Chúng ta lên lầu nói chuyện trước!”

Trên mặt Bách Lý Dung hiện lên vẻ đê phòng, nhưng cũng không ồn ào đòi đi lên theo. Dù sao mình chỉ có một mình, nếu chọc giận họ thì biết làm sao? Trong lòng nàng thẫn hốt, lẽ ra không nên đi theo cô gái này ra ngoài.

Lên lầu, Băng Tâm hành lễ xong liền nói: “Cô nương, chuyện ngài giao chúng ta đã thăm dò được rồi. Mưu thần đứng đầu dưới trướng Thất hoàng tử là Vương đại nhân, Binh bộ thượng thư. Người này nhìn có vẻ rất nghiêm chỉnh nhưng cực kỳ thích đánh bạc, cũng là người mà Bách Lý Nghị tín nhiệm nhất. Còn Đại hoàng tử, nói thẳng ra là một tên mặt người dạ thú, thoạt nhìn thì nhã nhặn cao sang, lễ độ lịch lãm, trên thực tế hắn ta rất háo sắc, tuy hắn ta ít đến chỗ chúng ta, nhưng đám hạ nhân phủ Đại hoàng tử cũng từng tới đây, nói hắn ta lên nuôi rất nhiều tiểu thiếp, còn không biết đã giày vò chết bao nhiêu người, trước mặt người khác còn luôn ra vẻ đạo mạo đàng hoàng.”

Nghe mấy tin này, Tô Cẩm Bình khẽ cười nhạt, hai chuyện này nói lớn không lớn nhưng nói nhỏ cũng không nhỏ, còn phải xem là sử dụng nó ra sao: “Bên phía Tứ hoàng tử không có chút sơ hở nào sao?”

“Thật ra thì cũng có. Mấy ngày trước, có mấy vị đại nhân ngồi uống rượu với nhau, đến lúc rượu vào lời ra, cũng có nói một vài chuyện, ta nghe lén thì biết hình như là có thủ hạ của Tứ hoàng tử lén buôn lậu muối. Chuyện này ta không tra được nên không biết thật giả thế nào.” Nhiều triều đại nay, mỏ muối và mỏ đồng đều là tài sản quốc gia, lén khai thác hoặc buôn bán không hợp pháp đều là tội chết. Vì thế, trước khi tra xét rõ ràng, thì Băng Tâm cũng không dám nói bừa một chuyện lớn như vậy.

Sau khi nghe xong, Tô Cẩm Bình gập quạt lại, cười nói: “Đều là những tin tức có ích, tỷ vất vả quá!”

Băng Tâm khẽ cười: “Chuyện cô nương phân phó, dù có phải vượt lửa vượt sông thì Băng Tâm cũng không từ chối.”

“Ha ha ha... E là còn có ý đồ khác thôi! Hủy, ra đi.” Nàng vừa dứt lời, Hủy mặc y phục đen tuyền liền hạ xuống đất: “Chủ nhân có gì phân phó?” Hắn ta thoáng thắc mắc, câu ‘e có ý đồ khác’ kia là có ý gì? Vì sao trong lòng hắn ta lại thấy bất an?

“Không có gì cần phân phó cả, người cứ công khai đi theo ta là được!” Tô Cẩm Bình nhìn Băng Tâm cười mờ ám.

Lúc này hên phách của Băng Tâm đều bị câu đi mất rồi, làm sao có thể nhận ra được ánh mắt của Tô Cẩm Bình nữa, chỉ liếc mắt đưa tình nhìn Hủy. Tô Cẩm Bình đi ra khỏi phòng trước, Băng Tâm và Hủy đều đi theo sau nàng, cô nàng nào đó bước đi khó khăn, nghe đối thoại ở sau lưng, trong lòng không ngừng cười trộm, thủ hạ của Bách Lý Kinh Hồng toàn thể loại gì vậy? Ngốc chết đi được?!

— Băng Tâm: “Vị công tử này, bộ dạng của ngài tuấn tú thật đấy!”

Hủy ngăn người, quay đầu sang cứng ngắc nhìn nàng ta một cái, sau đó lại đáp cứng ngắc: “Cảm ơn cô nương khen ngợi!” Sau đó lại quay đi, tiếp tục đi theo sau Tô Cẩm Bình, hoàn toàn không hiểu ẩn ý trong câu nói của Băng Tâm.

Mặt Băng Tâm hơi cứng lại, cười xấu hổ rồi lại nói tiếp: “Không biết công tử cảm thấy tiểu nữ thế nào?”

Hủy lại ngăn người tiếp, thềm cảm giác người phụ nữ này hơi kỳ lạ, nhíu mày nói: “Cô nương, tại hạ không phải là người nhiều chuyện, cũng không tiện đàm tiếu về cô nương nhà người ta thế nào. Sau này, xin cô nương cũng đừng hỏi đàn ông như vậy, không tốt cho thanh danh của mình!” Nói xong, hắn ta lại ngăn người nhìn trộm nhà, hình như nàng ta là tú bà của kỹ viện này, làm gì có thanh danh mà nói nhỉ?!

“Ha ha ha...” Tô Cẩm Bình không kiềm được bật cười thành tiếng, đúng là gái đa tình gặp trai đầu gỗ, tỷ nói gì hắn ta cũng không hiểu, hoàn toàn

không hiểu ẩn ý của tỳ, nàng thật sự rất tò mò không hiểu người này làm thế nào để sống đến bây giờ.

Băng Tâm cũng cảm giác như nụ cười gượng của mình sắp vỡ nát, nhìn vẻ ngây ngô ngốc nghếch của tên đầu gối này cũng khá đáng yêu, nhưng hoàn toàn chẳng có chút tình cảm nào hết, chẳng hiểu gì cả... Tình hình này mà nàng ta muốn bắt chông thành công, không biết còn phải tốn bao nhiêu công sức nữa.

Linh Nhi và Dĩ Mạch đứng ở đằng xa nhìn tình trạng này cũng cúi đầu cười trộm không ngừng. Thủ lĩnh vẫn hoàn toàn không biết mình đã bị cô nương bán đứng sao? Nhìn hai người cười lên, Bách Lý Dung hơi khó hiểu quay sang: “Các người cười cái gì?” Không phải là bán mình thật đấy chứ?

Dĩ Mạch cười mấy tiếng nữa, mới ghé vào tai Bách Lý Dung nói nhỏ. Sắc mặt Bách Lý Dung lập tức trở nên rất kỳ quái, giờ mới biết mình hiểu lầm, không ai định bán mình đi cả. Nhưng mà, cái người tên Băng Tâm kia có phải là quá to gan không?! Nàng ấy không kìm được liếc mắt nhìn Hủy, quả nhiên, dung mạo tuấn tú thật, chẳng trách, chẳng trách!!!

Tô Cẩm Bình bám vào lan can cầu thang, vừa cười vừa khó khăn đi chuyển. Vừa rồi vì chỉ nhìn thấy Tô Cẩm Bình mà không thấy Hủy, Băng Tâm rất hụt hẫng nên không để ý dáng đi bất thường của Tô Cẩm Bình, giờ nhìn thấy liền hỏi: “Cô nương, ngài... làm sao vậy?”

Trừ Bách Lý Dung không biết gì ra, những người khác nghe câu hỏi này đều hơi lúng túng, Tô Cẩm Bình lại tức đến nghiến răng nghiến lợi, chỉ muốn đâm một dao giết chết Bách Lý Kinh Hông, báo mối thù lớn của mình, không cần phải tự đào hố chôn mình nữa, đỡ phải xấu hổ mất hết thể diện! Nàng ngại ngần nói: “Ha ha, không có gì, đêm qua không cẩn thận nên bị ngã thôi mà!”

Băng Tâm sống ở nơi phong hoa tuyết nguyệt bao năm nay, làm sao có thể không nhìn ra? Nàng ta che miệng cười, mờ ám nói: “E là đêm qua ngài vất vả nhỉ?!” Nàng ta biết thân phận thật của Tô Cẩm Bình là vị hôn thê của Tam hoàng tử, tiểu cô nương ở dưới nhà kia nhìn cũng rất quen, rõ ràng là tiểu công chúa lần trước dẫn quan binh tới đây. Vì thế, nàng ta cũng

kết luận được — người làm chuyện tốt đêm qua, chắc hẳn là vị Tam hoàng tử điện hạ như thần tiên giáng trần của bọn họ nhỉ?

Nàng ta nói vậy, mặt Tô Cẩm Bình chợt đỏ ửng lên! Tuy nàng không phải người cổ đại, nhưng nói chuyện này trước mặt mọi người vẫn vô cùng xấu hổ!!! Toàn do tên chết bầm chết vằm kia, cũng chỉ vì nàng quá nôn nóng muốn thực hiện sớm lời hứa với Băng Tâm nên mới ra ngoài, nếu không, hôm nay dù thế nào nàng cũng sẽ không xuất môn để đỡ xấu hổ. Còn đang cười đùa thì Lăng Viễn Sơn đi tới, thấy Tô Cẩm Bình, y thoáng giật mình, sau đó nhìn dáng vẻ của nàng, y cũng không nói gì thêm, có đi đâu trong ánh mắt xuất hiện thêm nhiều vẻ kỳ quái: “Thượng Quan cô nương!”

“Lăng công tử!” Nàng khẽ gật đầu với Lăng Viễn Sơn, rồi đỏ mặt như quả táo chín, cắn răng gượng cười với Băng Tâm: “Bà đây còn không phải là vì tử sao, nếu trả giá đắt như vậy rồi mà tử cũng không thành công, thì sau này đừng có ra ngoài nữa, đi chết luôn đi!”

Lời nói này vừa vang lên, những người biết nội tình đều che miệng cười trộm, người không biết lại nhìn Tô Cẩm Bình rất mờ hồ. Hủy là người thấy khó hiểu nhất, hẳn ta cứ cảm thấy chuyện này có liên quan đến mình, nhưng lại không nói rõ được là liên quan thế nào.

Nghe Tô Cẩm Bình nói vậy, Băng Tâm cảm động đáp: “Đại ân đại đức của công tử, đời này Băng Tâm nhất định sẽ không quên! Chắc chắn ta sẽ không làm công tử thất vọng!”

“Ừ!” Nàng loạng choạng bước xuống cầu thang, lòng thẩn rơi lệ.

Đi xuống lầu, mọi người cùng ngẩng uống trà tán gẫu, Hủy đứng sau lưng Tô Cẩm Bình, Băng Tâm ở cách đó không xa lén nháy mắt với Tô Cẩm Bình một cái, cô nàng nào đó hơi mím môi, phân phó Hủy: “Người đi giúp Băng Tâm một chút đi, ta không cần người hầu ở đây!”

“Vâng!” Nhưng mà, Băng Tâm đang ngẩng yên lành ở đằng kia, có gì cần mình giúp chứ? Hắn cảm thấy khó hiểu nhưng cũng không thể không nghe theo sự phân phó của Tô Cẩm Bình, đi sang bên kia.

Chờ hẳn đi qua, mọi người không hẹn mà cùng vênh tai mở to mắt nhìn hai người kia, trong mắt đầy vẻ hứng thú chờ xem quá trình phát triển của gian tình.

Băng Tâm lên tiếng: “Không biết công tử có hôn phối chưa?”

“Cảm ơn cô nương quan tâm, ta chưa có!” Dứt lời, trên khuôn mặt lạnh lùng của Hủy còn nở nụ cười cảm động, thật sự cảm kích sự quan tâm của đối phương.

Đây là lần đầu tiên trong đời Băng Tâm kích động muốn chửi bậy, người đàn ông này là lợn à?! Dù là tên ngốc thì cũng biết câu hỏi của mình có ẩn ý gì chứ? Nàng ấy hít sâu mấy hơi, lại nói tiếp: “Công tử có yêu cầu gì với nương tử tương lai của mình không?”

Mấy người Tô Cẩm Bình ngẩng đầu kia đều gắng nhịn cười, cúi xuống uống nước. Đã hỏi đến nước này rồi, nếu Hủy vẫn không hiểu thì các nàng sẽ phun ra mất!

Hủy cân nhắc rồi đáp: “Nếu cô nương muốn giới thiệu nương tử cho tại hạ thì thật sự không cần đâu. Đời này tại hạ phải cố gắng sức lực cho chủ nhân, không có tâm trạng nào nghĩ đến tình cảm nam nữ!”

“...” Giới thiệu nương tử cho hẳn à? Vậy mà hẳn cũng nghĩ cho được! Tên đầu gỗ này... sao lại ngốc đến thế cơ chứ?!

“Phụt...” Tô Cẩm Bình phun hết cả nước trà ra. Nàng vừa phun thì hai người bên kia cũng quay sang nhìn về phía này, Tô Cẩm Bình cuống quýt xua tay tỏ vẻ không có chuyện gì, nhưng không thể giấu được nụ cười trên mặt. Rốt cuộc Bách Lý Kinh Hồng nuôi thuộc hạ ngay thơ đến mức nào chứ?!

“Khụ khụ...” Băng Tâm ho khan mấy tiếng rồi nói tiếp: “Thì ra là vậy, nhưng công tử cũng là đàn ông bình thường, chẳng lẽ từ trước tới giờ chưa từng nghĩ đến chuyện cưới vợ sinh con sao?”

Hủy khê nhú mày: “Đã là người của Dạ Mạc sơn trang mà không có được chút tự chủ ấy thì không xứng đáng làm thuộc hạ của chủ nhân. Xin thứ cho tại hạ nói thẳng, cô nương quan tâm hơi quá r ấ. Tại hạ cũng hiểu ý cô nương, có đi ầu, xưa nay tại hạ vốn giữ mình trong sạch, e là không thể thỏa mãn ý của cô nương được. Tuy thanh lâu của cô nương có không ít các cô gái xinh đẹp, ki ầu diễm, nhưng tại hạ cũng không hề có chút ý đ ồ xấu xa nào với các nàng cả, cũng không có thói quen nghỉ đêm ở thanh lâu. E rằng suy nghĩ này của cô nương không thể thực hiện được!”

Ha!!! Hấn ta lại hoàn toàn cho rằng Băng Tâm đang mời chào khách cho thanh lâu của mình sao?! Đừng nói là Tô Cẩm Bình, ngay cả Linh Nhi và Dĩ Mạch đ ầu cười đến không đứng thẳng người được. Bách Lý Dung cũng che miệng, nhìn Băng Tâm đ ầy cảm thông.

Gân xanh ở thái dương của Băng Tâm nảy lên b ần bật, hấn hiểu ý mình ư? Hiểu cái cút chó ấy! Nửa câu trước còn nói rất ra dáng, làm cho nàng nghĩ mình bị từ chối, tâm trạng chùng xuống một cái, nhưng nghe hấn nói đến nửa phần sau thì nàng lại hiểu rõ ràng, con lợn này căn bản không hiểu gì hết!!! Nàng ta nghiêng răng, cố gắng ép mình dịu dàng một chút, lại nói tiếp: “Công tử hiểu l ầ r ấ, ta cũng không có ý đ ồ!”

“Vây xin cô nương đừng nói ra mấy lời khiến người khác hiểu l ầ!” Hủy nói rất nghiêm túc.

Ha ha ha... mấy người Tô Cẩm Bình vồ đ ầu, ngửa mặt lên trời cười điên cu ờng không ngừng! Sao trên thế gian này lại có người ngốc đến mức này cơ chứ?!

Nhìn khuôn mặt lạnh lùng lại ngốc nghếch của hấn, Băng Tâm chợt nổi lên một ý đ ịnh, sau đó cười nói: “Công tử, ngài xem đây là cái gì?”

“Cái gì?” Hủy ngạc nhiên, nhận lấy lọ sứ từ tay nàng ta.

“Người thử thì biết.” Nàng ta cắn răng nói. Mẹ kiếp, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt. Cứ thích phải dùng bạo lực cơ!!!

Với tính cách cẩn thận thường ngày của Hủy, chắc chắn sẽ không dễ dàng nghĩ cái lọ kia, nhưng dù sao Thanh Phong các cũng là tài sản của Hoàng tử phi, mọi người ở đây đều là người một nhà, có nghĩ chắc cũng không có vấn đề gì. Vì thế, hắn rất nghe lời đưa lên mũi nghĩ, ánh mắt chợt cứng lại, lọ sứ trong tay cũng rơi cách một tiếng xuống đất, ngã người xuống bàn ngất xỉu.

Băng Tâm cười lạnh: “Hừ, đây là mê hồn tán bà nghiên cứu pha chế mấy chục năm mới thành công, ai cần biết người là cao thủ võ lâm hay là tôm là tép gì, chỉ cần nghĩ một chút thôi, không nghĩ hết ba canh giờ mà đòi tỉnh lại thì chỉ có nằm mơ!!!”

Ặc... mấy người Tô Cẩm Bình và Linh Nhi đều đứng bật dậy, hơi lo lắng nhìn Hủy. Không phải hắn... chọc Băng Tâm tức đến mức muốn giết người diệt khẩu chứ?

Băng Tâm nhướn đôi mày liễu, nói với hạ nhân thanh lâu: “Người đâu, khiêng hắn vào phòng bà cho bà!!!”

Đám hạ nhân khó khăn nuốt nước miếng, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ mama độc thân bao nhiêu năm của bọn họ cuối cùng cũng đọc chán kinh phật quay về ông trời rồi sao? Bọn họ nhìn người kia đây cảm thông, rồi khiêng hắn lên, nhắm mắt đưa về phòng Băng Tâm.

Khi mấy người họ đi ngang qua một cái bàn, còn không cẩn thận va vào khiến bình hoa trên bàn ngã lăn ra, một đóa hoa rơi từ trong bình xuống đất. Băng Tâm nhìn Tô Cẩm Bình cười tà ác: “Cô nương, cô có biết ta định làm gì không?”

Tô Cẩm Bình thẫn thờ gật đầu, cảm thấy vô cùng khâm phục nàng ta, bây giờ phụ nữ cổ đại cũng to gan đến thế sao?! Trong một khoảnh khắc, nàng chợt cảm thấy rất áy náy với Hủy.

“Được rồi, mọi người cứ nghỉ ngơi nhé, bà đây đi làm chính sự đã!” Vừa dứt lời, trên mặt nàng ta lại nở nụ cười cực kỳ đắc tiện đi thẳng lên lầu. Lúc đi ngang qua cái bàn kia, không biết vô tình hay cố ý, chân nàng ta còn đạp lên đóa hoa rơi trên mặt đất, một bông hoa đẹp tươi rực rỡ, nháy mắt

trở nên vô cùng thâm thúy. Mọi người không hẹn mà cùng liếc nhìn bông hoa kia, trong lòng đầy sự thông cảm với Hủy, chẳng lẽ đây chính là ‘vùi hoa dập liễu’ trong truyền thuyết sao?!

Mộng Trầm Tịch và Phượng Ca đã không còn biết nói gì nữa. Sao các nàng không biết Băng Tâm tỷ còn có bộ mặt khủng bố như vậy nữa.

Chờ Băng Tâm lên lầu, dưới nhà im lặng kỳ dị, Dĩ Mạch và Linh Nhi đầu tiên nghĩ một vấn đề, hôm nay các cô thấy thủ lĩnh gặp nạn mà không cứu, liệu sau này ngài ấy có trả thù không? Nhưng cô nương đang ở đây, các cô cũng không tiện nhúng tay vào mà!

Đúng lúc này, cửa thanh lâu bị người ta đá ‘rầm’ một cái, một tên công tử ăn mặc kiêu nhà giàu bước vào, nhìn dáng vẻ đã say khướt, đằng sau còn có một đám tiểu lâu la, to giọng nói: “Phượng Ca tiểu nương tử, gia đến đón nàng về nhà đây!”

Phượng Ca nghe thấy vậy, mặt đầy vẻ căm ghét: “Y công tử, xin ngài tự trọng!”

Linh Nhi vội ghé vào tai Tô Cẩm Bình nói nhỏ: “Y Băng Khả, chơi bời trác táng nổi tiếng kinh thành, là con trai một của Đại Tư Không, Đại Tư Không là người của Thất hoàng tử.”

“Tự trọng gì chứ? Người có biết Y gia là ai không? Gia là tướng công của người, vừa ý người là cái phúc của người! Mẹ nó chứ, đừng có được lợi còn không biết đi đâu.” Càng là thứ không chiếm được lại càng khiến người ta mơ ước. Vì thế, nhân duyên của Mộng Trầm Tịch và Phượng Ca ở trong thanh lâu này còn cao hơn hai vị hoa khôi khác rất nhiều. Mộng Trầm Tịch luôn mang dáng vẻ dịu dàng yếu ớt, đương nhiên cũng khiến một số người có sở thích bảo vệ che chở để ý đến, còn Phượng Ca thì luôn cao quý sang trọng như đóa hàn mai, nên mấy tay công tử nhà giàu rất ưu ái.

Tô Cẩm Bình mở quạt ‘soạt’ một tiếng, ghé tai Hiên Viên Dĩ Mạch nói mấy câu. Hiên Viên Dĩ Mạch gật đầu ra vẻ đã biết, sau đó lấy một con sâu nhỏ đến mức khó nhìn thấy từ trong tay áo ra, phóng về phía Y Băng Khả.

Chờ Dĩ Mạch gạt đầu với ý đã thành công, Tô Cẩm Bình mới phát tay:
“Đá văng gã đàn ông ẻo lả này ra ngoài cho bản công tử!” Y Băng Khả à?
Nghe thế nào cũng giống tên con gái! Rốt cuộc cha y nghĩ gì thế?!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 22.2

“Người nói cái gì? To gan, người dám nói bản công tử éo lá, người có biết bản công tử là...” chữ ‘ai’ còn chưa ra khỏi miệng, Linh Nhi đã nhanh chóng ra tay, ném cả y và đám hạ nhân ra khỏi thanh lâu.

Phượng Ca lườm một cái đầy khinh bỉ, nói: “Chưa từng thấy ai không biết xấu hổ như vậy! Ai là nương tử của y chứ?! Ta nhổ vào!” Lần nào đến cũng chạy theo mông mình gọi nương tử nương tử, đúng là làm mất hết cả hứng thú của người khác!

Tâm trạng của Tô Cẩm Bình cũng không tệ, không ngờ lần này đến thanh lâu, biết được nhiều tin tức có lợi như vậy đã đành, còn có thể đá kích Đại Tư Không, đúng là rất có lời! Có đi đâu, gần đây càng ngày càng nhiều người đến gây chuyện ở thanh lâu: “Linh Nhi, em ở lại đây đi, trông chừng cẩn thận giúp ta. Gần đây có vẻ nhiều kẻ đến tự sát quá!” Trước là Bình Quảng vương, giờ lại đến Y Băng Khả.

Linh Nhi gật đầu: “Vâng!” Ở đây còn an toàn hơn đi theo bên cạnh cô nương, vì đi theo cô nương, sẽ thường xuyên biết một số chuyện không thể biết, nhất là mấy chuyện mất mặt của điện hạ, tránh xa phiền phức sẽ có lợi cho sự an toàn của mình hơn!

Bách Lý Dung trợn trừng hai mắt nhìn người vừa bị đá văng ra ngoài kia, hoàng tâu khí phách thật! Đó là con trai độc nhất của Đại Tư Không, ngay cả nàng ấy là công chúa cao quý cũng không dám không lưu tình như vậy! Trong lòng nàng ấy đột nhiên cảm thấy rất sùng bái Tô Cẩm Bình!

Tô Cẩm Bình nhìn lên tầng hai, cửa vẫn đóng chặt, chắc trận chiến vẫn còn kéo dài một thời gian nữa, nàng khẽ lắc đầu đứng dậy: “Chúng ta về trước đi! Đến tối, Hủy sẽ tự biết mà quay về”

“Vâng!” Hiên Viên Dĩ Mạch và Bách Lý Dung đáp rồi đứng dậy đi theo.

Vừa ra khỏi cửa, lên xe ngựa, Bách Lý Dung liền vén rèm xe, tò mò nhìn quanh. Nàng ấy lén lút chạy từ trong cung ra ngoài một lần cũng không dễ dàng gì, hơn nữa, sau khi hoàng huynh trở về nàng ấy mới dám trốn ra, nên chưa từng có cơ hội để ngắm nghía xem thế giới bên ngoài như thế nào. Nàng ấy rất muốn nói Tô Cẩm Bình cho ra ngoài xem, nhưng lại nghĩ quan hệ hiện giờ của hai người không được tốt lắm, nên không nói gì. Tô Cẩm Bình cũng biết suy nghĩ của nàng ấy, chỉ cười phe phẩy quạt, cũng không nói gì thêm.

Xe ngựa đi chưa được mấy bước, chợt có người ngăn lại. Phu xe vén màn lên, nhỏ giọng nói: “Biểu tiêu thư, có người chặn xe của chúng ta, nói là công tử nhà y muốn gặp ngài!”

Có lẽ do Bách Lý Dung vén rèm xe lên nên khiến người quen nào đó nhận ra mình.

“Cô nương, có đi không ạ?”

“Đi!” Không phải nàng tự kiêu, nhưng quả thật không có mấy người có thể làm gì nàng. Mấy ngày nay, nàng đã học được bảy tám phần quyển sách nhỏ mà Bách Lý Kinh Hằng đưa cho nàng, cơ thể cũng khôi phục trạng thái tốt nhất như kiếp trước, đương nhiên, nếu đêm qua nàng không bị ai đó giày vò suốt đêm...Ặc, nhớ đến chân của mình, Tô Cẩm Bình bỗng cảm thấy không nhấc nổi chân lên nữa. Thế này... không an toàn!!!

“Khụ khụ, hay là thôi đừng đi nữa, nói với công tử nhà bọn họ, sau này có cơ hội thì gặp sau!” Làm người phải biết nhìn nhận tình hình!

Phu xe đáp lời, không bao lâu sau lại cậm một tấm lệnh bài vào: “Biểu tiêu thư, công tử nhà y đưa ngài xem cái này!”

Vừa nhìn thấy tấm lệnh bài kia, mắt Tô Cẩm Bình rục sáng, lập tức đứng dậy. Hiên Viên Dĩ Mạch và Bách Lý Dung cũng đứng dậy xuống xe theo, nhưng gã sai vặt kia lại nói với hai người: “Công tử nhà ta nói chỉ gặp một mình nàng!”

Dĩ Mạch đang muốn nổi giận, Tô Cẩm Bình lại cười nói: “Không sao, em đưa nha đầu kia đi dạo một chút, lát nữa ta sẽ tự về!”

“Vâng!” Hiên Viên Dĩ Mạch đáp rồi đưa Bách Lý Dung đi.

Nàng đi theo gã sai vặt lên lầu đến một gian phòng hảo hạng. Vừa bước vào, nàng liền nhìn thấy một người đàn ông áo lam đang đứng quay lưng về phía mình, tay cầm một cây quạt thủy mặc. Nghe tiếng mở cửa, hắn quay lại cười với Tô Cẩm Bình, tao nhã như gió xuân.

“Ca ca!” Tiếng gọi đầy ngạc nhiên vui sướng vang lên, Tô Cẩm Bình bước nhanh vài bước tới lao vào người hắn.

Thượng Quan Cẩn Duệ cũng không ngờ nàng lại niêm nở như thế, nhất thời ngẩn người ra, nhưng vẫn vòng tay ôm lấy nàng, ánh mắt đầy ý cười: “Nha đầu ngọc!”

Vẫn ở cách đó không xa nhìn thấy hình ảnh này, tim đập thịch một cái, vội sai người đi báo cho điện hạ, tình huống này không ổn cho lắm!!!

Ngẩng đầu từ ngực hắn lên, Tô Cẩm Bình vô cùng sung sướng hỏi: “Ca ca, sao ca ca lại tới đây?”

Hắn dịu dàng xoa đầu nàng: “Đương nhiên là tới thăm muội rồi!”

“Không đơn giản như vậy chứ?” Nhìn sắc mặt của hắn, nàng cảm thấy không đúng lắm.

“Thông minh ra phết!” Hắn cười nói, rồi lấy một thứ gì đó hình con hổ đưa cho Tô Cẩm Bình.

“Cái gì đây ạ?” Sao nhìn có vẻ giống hổ phù trong truyện thuyết nhỉ?

Thượng Quan Cận Duệ khẽ cười: “Nam Nhạc có tất cả một trăm bốn mươi vạn binh mã, một trăm bốn mươi vạn binh mã đó đều tự lập trận, ủng hộ mấy vị hoàng tử. Chỉ có duy nhất một người cầm hai mươi vạn binh mã trong tay lại không ủng hộ ai, vẫn luôn giữ quan điểm trung lập. Người đó, là người của ta.”

Tô Cẩm Bình hoảng hốt trợn trừng mắt, Thượng Quan Cận Duệ gài người vào Nam Nhạc làm gì? Hơn nữa, còn có thể bước lên vị trí cao như vậy trong quân đội, trong tay cầm hai mươi vạn binh mã, chuyện này...

“Người đó đã lên vào từ mười năm trước. Luôn ở Nam Nhạc cũng không bị phát hiện ra manh mối gì. Suốt mười năm ta chưa từng liên lạc với hắn, đó cũng là nguyên nhân vì sao hắn không bị phát hiện.” Nói tới đây, hắn dừng lại một chút, rồi nói tiếp: “Binh phù này, bây giờ ta tặng cho muội!”

“Nhưng mà...” Lập mưu mười năm, lấy được binh phù lại đưa cho nàng dễ dàng như thế sao? Tô Cẩm Bình bỗng cảm thấy cái binh phù này như nóng rát lên.

Thấy nàng có vẻ do dự, Thượng Quan Cận Duệ lại cười nói: “Nhận đi, nếu đi theo Bách Lý Kinh Hông, muội sẽ thành Hoàng hậu, dù phủ Tề quốc công đối xử với muội tốt đến mấy cũng vẫn có chút khoảng cách. Có binh phù này, hai mươi vạn đại quân chính là sự hậu thuẫn mạnh mẽ của muội ở Nam Nhạc, sau này nếu ai có muốn động đến muội cũng đều phải cân nhắc một chút. Đây cũng coi như của hồi môn ca ca chuẩn bị cho muội đi.” Thượng Quan Cận Duệ, vị tướng thông tuệ nhất thiên hạ, có chút nhìn xa trông rộng cũng là chuyện thường.

Tô Cẩm Bình hoàn toàn hiểu binh phù này có ý nghĩa như thế nào! Mười năm, không chỉ đơn giản là một con số. Mười năm này phải tốn bao nhiêu công sức bày mưu tính kế, trải qua bao nhiêu vất vả gian nan, khó khăn lắm mới tới được bước này, hắn lại dễ dàng tặng nó cho nàng. Tình nghĩa như vậy... bảo nàng báo đáp thế nào đây?

“Không nhận tức là khách sáo, hay là muội cũng không muốn thừa nhận ca ca là ta đây?” Giọng nói trêu chọc vang lên.

Tô Cẩm Bình nghe vậy, trong mắt thoáng lấp lánh nước: “Cảm ơn ca ca!” Nàng biết hai mươi vạn binh mã này có ý nghĩa như thế nào với hắn, và cũng hiểu nó sẽ có ích với mình như thế nào trong tương lai. Tình nghĩa này, chỉ e cả đời nàng cũng không đẽn đáp nổi.

“Nha đầu ngọc, lớn thế này rồi còn khóc nhè à!” Hắn gõ nhẹ vào đầu nàng để về cứng chũu, khiến nước mắt của Tô Cẩm Bình cũng thu hết vào trong.

Đúng lúc này, hạ nhân ngoài cửa bẩm báo: “Công tử, Tam hoàng tử Nam Nhạc tới!”

“Xem ra muội muội của ta không chọn nhũn người!” Thượng Quan Cận Duệ cười trêu nàng, tới nhanh như vậy, đúng là cũng rất để tâm.

Sắc mặt của Tô Cẩm Bình lập tức trở nên vô cùng kỳ quái, chuyện đêm qua vẫn còn khiến nàng rất tức tối, tạm thời không muốn nhìn thấy tên kia.

Cánh cửa mở ‘kẹt’ một cái.

Người đàn ông mặc xiêm y trắng muốt chậm rãi bước vào. Đôi mắt sáng đẹp như ánh trắng quét về phía Thượng Quan Cận Duệ, lãnh đạm nói: “Thượng Quan đại nhân, không biết để đón tiếp từ xa!” Thừa tướng nước khác chạy đến Nam Nhạc, giết còn không quá đáng. Cho nên, câu nói này không phải là chào hỏi, mà là cảnh cáo.

“Tam hoàng tử Nam Nhạc không biết là ngài hắn nên gọi ta một tiếng đại cữu tử sao?” Mặt hắn ta vẫn nở nụ cười nhũn nhặn, giọng nói vô cùng ấm áp êm tai.

Bách Lý Kinh Hằng ngẩng người, cũng không biết quan hệ của đối phương và Tô Cẩm Bình. Hắn quay sang nhìn Tô Cẩm Bình một cái, Tô Cẩm Bình lại lờm hắn rồi quay đầu đi.

Hắn thũn cười khổ trong lòng, xem ra nàng vẫn còn chưa nguôi giận. Đêm qua... cũng đâu phải toàn bộ là lỗi của hắn chứ? Nếu không phải do nàng đang yên đang lành nói mấy câu để hiểu lầm như vậy, thì sao mình lại

ghen tuông ngấp trời, cũng sẽ càng không giày vò nàng như thế: “Tại sao lại nói vậy?”

“Huynh ấy là ca ca của ta!” Tô Cẩm Bình nghiêm mặt nói, còn túm lấy cánh tay Thượng Quan Cận Duệ như thị uy, “Cho nên, sau này nếu chàng dám ức hiếp ta nữa, thì chàng xong đời!”

Sắc mặt của hắn thoáng sa sầm xuống, đôi mắt xám bạc nhìn chằm chằm vào tay nàng như muốn trừng xuyên qua cánh tay của Thượng Quan Cận Duệ vậy! Hắn ngẩng đầu, thản nhiên nói: “Vương Thế Trung!”

Hắn vừa dứt lời, Thượng Quan Cận Duệ lập tức biến sắc, rồi lại cười: “Không hổ là Tam Hoàng tử Nam Nhạc tài chấn tứ quốc, không ngờ ngài nhận ra nhanh như thế. Đúng vậy, Vương Thế Trung là người của ta, có đi đâu, binh phù của hắn, ta đã đưa cho Cẩm Cẩm rồi. Nếu ngài dám ức hiếp muội ấy, kẻ làm đại ca như ta đây tuyệt đối sẽ không tha cho ngài!”

Đôi mày đẹp khẽ nhíu lại, hoàn toàn không ngờ mục đích Thượng Quan Cận Duệ tới đây lại là thế này. Hắn sững lại một chút, rồi lại cất giọng lạnh lùng: “Người không nói, bản cũng cũng sẽ không ức hiếp nàng.”

Đôi mắt sáng như ánh trăng nhìn thẳng vào đôi mắt dịu dàng ấm áp như ngọc, một lúc lâu sau, Thượng Quan Cận Duệ mới cười: “Ta tin ngài!”

Tô Cẩm Bình bực bội bĩu môi, đem qua ai ức hiếp nàng thế?! Hừ!!! Không biết vì sao, ở bên cạnh ca ca, nàng luôn có cảm giác được tùy hứng như một đứa trẻ, rất thoải mái, rất ấm áp.

Bầu không khí dần dịu xuống, Thượng Quan Cận Duệ nhìn Tô Cẩm Bình cười nói: “Được rồi, muội về cùng hắn đi. Ta cũng phải đi rồi!”

“Ca ca phải đi nhanh thế à?” Nàng hơi luyến tiếc nói.

“Ừ, ca ca còn có việc. Cẩm Cẩm, ở lại Nam Nhạc cũng không sao, nhưng nếu không ở được nữa, hoặc có ai ức hiếp muội, thì quay về Đông Lăng tìm ca ca. Muội muội của Thượng Quan Cận Duệ ta tuyệt đối không thể chịu một chút ấm ức nào! Nhớ chưa?” Hắn cười nhìn nàng.

Nàng cắn môi dưới gật đầu: “Nhớ r ấ ả!”

Bách Lý Kinh H ồng chợt cảm thấy trong lòng rất vô vị, dường như hai người kia mới là người thân, còn hẳn là người thừa vậ.

“Đi đi!” Thượng Quan Cẩn Duệ cười giục nàng đi, nhất thời cũng không nói rõ được cảm xúc trong lòng mình là thế nào.

Tô Cẩm Bình không thèm để ý đến ánh mắt như giết người của ai đó, lại ôm Thượng Quan Cẩn Duệ một chút nữa mới đen mặt để người nào đó lôi đi.

Chờ họ đi khuất, một ông cụ mới bước từ trong phòng trong ra, ánh mắt nhìn Thượng Quan Cẩn Duệ đầy vẻ chỉ hận rèn sắt không thành thép: “Thiếu chủ, hành động này của ngài thật là...”

Hắn gập quạt lại, nhìn Bách Lý Kinh H ồng đưa Tô Cẩm Bình lên xe ngựa ở dưới đường, mà Tô Cẩm Bình lại ngẩng đầu vẫy tay với mình, sau khi vẫy tay đáp lại nàng mấy cái, hẳn cũng không quay đầu lại, nói: “Ông không nghe thấy sao, hiện giờ Bách Lý Kinh H ồng cũng đã biết r ấ ả, dù ta không đưa cho nàng, thì cũng không được bao lâu nữa, nước cờ bí mật này sẽ bị hủy.”

“Hai mươi vạn binh mã, dù Bách Lý Kinh H ồng có muốn diệt trừ chắc chắn cũng không phải chuyện một sớm một chiều!” Sắc mặt của ông cụ kia rất khó coi.

Hắn nhíu mày, nụ cười máy móc ở bên môi biến mất hẳn: “Hạnh phúc của Nam Cung Cẩm, là trách nhiệm của Nam Cung Duệ, hiểu rõ chưa?”

Trách nhiệm, là trách nhiệm sao? Ông cụ kia chán nản: “Thiếu chủ, ta hiểu r ấ ả!”

...

Trên xe ngựa, Tô Cẩm Bình cần hỗ phù, nhìn trước nhìn sau, Bách Lý Kinh H ồng chỉ nhẹ giọng nói: “Nhận đi.”

“Hả?” Nàng nhướn mày nhìn hắn, đại chiến sắp tới, nàng cứ tưởng rằng hắn sẽ cần hỗ phù trong tay mình, hai mươi vạn binh mã hoàn toàn là sự giúp đỡ rất lớn.

“Cần, cũng có thể yên tâm hơn một chút.” Giọng nói thanh lạnh vang lên đầy vẻ thật lòng. Tuy nói rằng bất luận ra sao, hắn cũng sẽ không bạc đãi nàng, nhưng hai mươi vạn binh mã này nhất định có thể khiến trong lòng nàng yên tâm hơn. Hơn nữa, thứ của Thượng Quan Cận Duệ, hắn sao có thể cần được. Đoạt được từ tay Thượng Quan Cận Duệ là thực lực của hắn, nhưng nếu lấy từ tay nàng, là vô sử!!!

Tô Cẩm Bình khẽ cười, cũng không nói thêm gì, cất hỗ phù vào ngực áo. Thật ra, nàng cũng tiếc nuối, không phải tiếc hai mươi vạn binh mã này, mà tiếc tình nghĩa của Thượng Quan Cận Duệ. Đi ngàn dặm xa xôi tới đây, chỉ vì muốn trao cho mình một cây quyên trượng. Có người ca ca như vậy, là sự may mắn của nàng.

Sau đó, trong xe ngựa im lặng lạ thường, còn có chút mùi chua chua. Tô Cẩm Bình quay sang nhìn hắn trêu chọc: “Sao thế? Ghen à?”

Câu hỏi vang lên nhưng không có ai trả lời. Hắn nhắm mắt lại không nhìn nàng, dáng vẻ lạnh lùng đơn độc.

Thấy hắn như vậy, Tô Cẩm Bình lại giả vờ giả vịt hít sâu một hơi, bắt chước giọng điệu của hắn ngày ấy: “Huynh ấy là ca ca!”

Vừa nghe câu này, khóe môi Bách Lý Kinh Hồng thoáng run lên, nàng thù dai thật. Lần trước Dung nhi ôm mình một cái, nàng ghen, chính mình cũng nói một câu: “Con bé là muội muội.”

“Nếu ta không thích, sau này nàng sẽ không để ý tới hắn sao?” Hắn mở mắt, khẽ liếc nhìn nàng.

Nàng lườm hắn một cái: “Không phải chính chàng còn nói rất dễ nghe sao? Nói là nếu ta không thích sẽ không để ý đến con bé. Kết quả thế nào, không phải hôm qua vừa nhìn con bé khóc một chút đã không nữa à?!” Giọng nói đầy vẻ chua chát.

Hắn nghe vậy lại cười, nụ cười khẽ bật ra khỏi miệng, du dương như tiếng trời cao: “Hôm qua, nếu không phải nàng quay lại, thì chắc chắn ta cũng sẽ đi theo nàng.” Hắn hoàn toàn tự tin về điếu này.

Nàng nheo mắt nhìn hắn, khinh thường nói: “Hừ, xong chuyện rồi thì nói thế nào chả được!”

“...” hắn nói thật lòng mà!

Hắn đưa tay ra muốn kéo nàng lại gần, nhưng nàng lại đề phòng hắn như phòng sói, vội vàng dịch mông ra xa: “Tốt nhất là chàng cách xa ta một chút!” Nàng cảm thấy hiện giờ chỉ cần ngồi gần người kia một tí thôi, da đầu cũng sẽ run lên không thể khống chế được.

Thấy nàng đề phòng như vậy, mặt hắn dần hiện lên vẻ ngại ngùng, dù sao, đúng là đêm qua hắn hơi quá đáng! Im lặng một lúc lâu, hắn mới nhẹ nhàng nói: “Sau này, ta sẽ kiềm chế hơn một chút.” Nói xong, khuôn mặt bạch ngọc đỏ hồng lên, màu sắc diễm lệ vô cùng tươi đẹp. Hắn vốn không phải kẻ đăm mê sắc dục, nhưng không biết vì sao, cứ bắt đầu là không muốn dừng lại. Giống như chỉ cần làm nhiều thêm một khắc, nàng lại thuộc về hắn nhiều thêm một khắc vậy. Hơn nữa, đêm qua là vì hắn thực sự tức giận!!!

Hắn vừa dứt lời, Tô Cẩm Bình cười lại, cắn răng phun ra vài chữ dưới ánh mắt mong chờ và hối lỗi của hắn, trong mắt đầy vẻ ghét bỏ: “Chàng đi mà lừa trẻ con!!!”

“...” Hiện giờ trong mắt nàng, hắn đã không còn chút uy tín nào sao?

“Chàng đừng có ra vẻ oan ức như thế. Ta hiểu chàng quá rõ rồi, nhìn thì có vẻ cao quý lạnh lùng, thực ra bụng dạ vô cùng đen tối. Ta bị vẻ ngoài của chàng che mắt nên mới lên nhàn thuyền kẻ trộm!!!” Tô Cẩm Bình cười lạnh nói.

Hắn nghe xong cũng không nói gì, chỉ có điếu, trong mắt thoáng hiện lên vẻ gian xảo, dù là là thuyền kẻ trộm, thì đã lên rồi cũng đừng nghĩ đến

chuyện bước xuống. Nhưng câu nói này, có đánh chết hấn cũng sẽ không nói ra.

Im lặng một chút, Tô Cẩm Bình lại chợt nhớ đến một chuyện: “Tốt nhất là chàng thành thật nói rõ cho ta, chuyện lần trước Lãnh Tử Hàn nói, là thật hay giả?” Chuyện hấn bị thương và chuyện phủ Tam hoàng tử bị hỏa hoạn. Cái tên bụng dạ đen tối này, chưa biết chừng chuyện đó đều là thật!

Chuyện này... một giọt mồ hôi lớn chảy xuống sau gáy, ấp úng một lúc lâu cũng không dám nói gì.

“Thằng thản được khoan hồng, chống cự sẽ bị nghiêm hình!” Thấy hấn không nói gì, nàng biết ngay là mình đoán đúng! Tên khốn này, giấu diếm quá kỹ!!!

Hấn im lặng một chút, trong đầu lại chợt lóe lên, nhẹ giọng hỏi: “Đêm qua nàng có hài lòng không?”

Nói chuyện chẳng liên quan gì đến nhau!

Cái cục cứt ấy!!! Tô Cẩm Bình chợt muốn chửi thề ầm lên, tên khốn này lại dùng chiêu đó để uy hiếp nàng! Nàng nghiêng răng, cơn giận bùng lên đầu, không kịp nghĩ nhiều liền nói: “Ta tin rằng nếu không phải chàng mà là người khác, ta sẽ còn hài lòng hơn!” Dứt lời, nàng hất cằm lên, còn lẳng lặng nghiêng răng ken két.

“Ồ?” Giọng nói thản nhiên vang lên, mang theo chút ý lạnh, khiến trái tim đang treo cao của Tô Cẩm Bình rơi thẳng xuống đất. Nàng nuốt nước miếng một chút, cúi đầu nhìn hấn: “Ta chỉ đùa chút thôi mà. Chàng biết rồi đấy, con người ta rất thích nói đùa.”

Hấn lại không mấy để tâm, lãnh đạm nhắm mắt lại, giọng nói trong trẻo lạnh lùng vang lên mang theo sự tức giận khó kìm chế: “Tối nay, ta sẽ làm cho nàng càng hài lòng hơn.”

Gào khóc — —!!!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 23.1

Quay về phủ Tề quốc công, vừa vào cửa đã nhìn thấy lão phu nhân chờ ở đại đường, Tô Cẩm Bình chợt cảm thấy không ổn. Trên đường về nàng bị Bách Lý Kinh Hông dọa dẫm nên quên không thay y phục, bây giờ vẫn đang mặc nam trang. Sắc mặt của lão phu nhân rất xấu, hiển nhiên là đã nhìn thấy cô.

“Cẩm nhi, cháu bước vào đây cho ta!” Giọng nói đầy vẻ tức giận.

Tô Cẩm Bình thẫn thờ trong lòng một tiếng, rồi bước vào: “Ngoại tổ mẫu!”

“Cháu nhìn lại cháu xem, bộ dạng cái kiểu gì thế kia? Đường đường là một cô nương khuê các lại ăn mặc như vậy, còn ra thể thống gì nữa?” Bà quát to.

Bách Lý Kinh Hông hơi sững lại một chút, định lên tiếng, nhưng còn chưa kịp mở miệng, lão phu nhân đã chặn trước: “Tam hoàng tử điện hạ, Cẩm nhi có hôn ước với ngài, nên lão thân rất hy vọng ngài có thể quản chặt con bé một chút, cứ mơ mơ hồ hồ coi trời bằng vung như thế, sau này không chỉ đánh mất thể diện của phủ Tề quốc công ta, mà còn cả thể diện của Hoàng gia nữa!”

Ngay cả Hoàng tử mà cũng bị giáo huấn, xem ra lần này lão phu nhân tức giận đến mức quên hết cả nghi lễ quân thần rồi!

“Tổ mẫu, dù sao biểu muội cũng chỉ vừa tới phủ Tề quốc công không bao lâu, có lẽ cũng đã quen tự do thoải mái rồi nên mới không suy nghĩ chu

đáo như vậy. Hơn nữa, có Tam hoàng tử điện hạ đi cùng, cũng sẽ không xảy ra chuyện gì đâu mà. Bà tạm tha cho muội ấy lần này đi!” Thật bất ngờ, những lời này lại do Vân Tử Y nói.

Lão phu nhân nhìn nàng ta khó hiểu: “Không phải từ trước đến giờ cháu luôn bất hòa với con bé sao? Hôm nay lại có ý đồ gì mà ra mặt nói giúp con bé thế?”

Vân Tử Y cười nói: “Như vậy không phải đã chứng minh rằng biểu muội thực sự không phạm lỗi gì quá nặng nề sao? Đến ngay cả người luôn bất hòa với muội ấy là cháu đây còn nói giúp cơ mà. Tổ mẫu luôn thương yêu muội ấy, cũng nên tha thứ cho muội ấy mới phải!”

Nghe nàng ta nói vậy, Tô Cẩm Bình liếc nhìn Vân Tử Y, ánh mắt mang theo nụ cười.

Lão phu nhân cũng rất vui mừng nói: “Không ngờ con nhóc nhà cháu cũng có lúc hiểu thông suốt mọi chuyện. Người một nhà hẳn là phải hòa hảo với nhau, cháu cứ rồi việc lại gây khó dễ cho biểu muội cháu làm gì. Cháu hiểu ra là tốt rồi, hiểu ra là tốt rồi!”

Đây cũng là lần đầu tiên Vân Tử Y thấy lão phu nhân dùng vẻ mặt ôn hòa như vậy để nói với mình, lúc này nàng ta mới hiểu rằng, không phải lão phu nhân không thích đứa cháu gái này, mà vì hành vi của nàng ta luôn ngang ngược vô phép, nên bà mới luôn tức giận với nàng ta. Nghĩ vậy, trong lòng nàng ta thẫn thờ dài cảm than, cũng hơi hối hận với những hành vi quá quắt trước đây của mình.

Thấy Vân Tử Y đã tỉnh ngộ, sắc mặt lão phu nhân cũng dịu đi nhiều, quay sang nói với Tô Cẩm Bình: “Mình cháu chạy ra ngoài nghịch ngợm đã đành, lại còn kéo cả công chúa điện hạ ra ngoài đường, để cho nha hoàn đưa đi nữa. Công chúa là kim chi ngọc diệp, lỡ xảy ra chuyện gì thì cháu chịu trách nhiệm nổi không?”

“Đâu phải bản công chúa không biết đường chứ, không cho bà già nhà người ức hiếp hoàng tẩu của ta!” Giọng nói thanh thoát của Bách Lý Dung vang lên, mặt cau lại tức tối đứng chắn phía trước mặt Tô Cẩm Bình.

Nàng ấy vừa đứng ra, đừng nói là người khác, ngay cả Tô Cẩm Bình cũng nhìn nàng ấy khó hiểu, dù có không ghét nàng đi chẳng nữa, cũng sẽ không đến mức đứng ra bênh vực nàng như thế chứ? Quả nhiên vẫn còn là trẻ con, vui buồn yêu ghét thay đổi quá nhanh.

Giờ thì lão phu nhân mà nói thêm gì nữa mới là không biết đi đâu! Thấy Bách Lý Dung vốn ghét Tô Cẩm Bình cũng bảo vệ nàng, lão phu nhân cảm thấy vui thay cho nàng: “Thôi được, nếu tất cả mọi người đều ra mặt vì cháu như vậy thì bà già này còn nói gì được nữa! Mấy ngày sau là hôn lễ của nhị biểu tử cháu rồi, thời gian này các cháu nên gần gũi với con bé một chút, sau này chỉ sợ muốn gặp nhau cũng khó.”

“Nhanh vậy ạ?” Tô Cẩm Bình hơi ngạc nhiên, trước giờ làm gì có hôn lễ nào được xúc tiến nhanh như thế chứ? Hơn nữa, hôn sự của Vân Dật còn chưa lo xong, sao lại gả Vân Lãnh Ngưng đi trước?

Câu hỏi này vang lên, bốn phía đều im lặng, có vẻ không ai muốn nói đến chuyện này. Lão phu nhân nói: “Được rồi, về hết đi, ta cũng mệt rồi. Tam hoàng tử điện hạ, hôm nay lão thân thất lễ quá.”

Nghe câu nói này, Bách Lý Kinh Hồng cũng không đáp lại lời nào. Dù sao hẳn cũng là Hoàng tử, quả thực hôm nay lão phu nhân hơi quá lời. Nếu không phải vì nể mặt Cẩm nhi, chắc hẳn sẽ không đứng đây để người ta phê phán lên mặt. Nhưng xét trên địa vị của Tô Cẩm Bình, hẳn cũng đành ép mình gật đầu một cái.

Mọi người bước ra ngoài, Tô Cẩm Bình liếc mắt nhìn Bách Lý Kinh Hồng ý bảo hẳn cứ về trước, còn nàng thì đi theo sau Trần thị. Tâm trạng của Trần thị rất nặng nề nên nhất thời không biết Tô Cẩm Bình đi theo sau mình. Đi một quãng xa, đến nơi yên tĩnh, Tô Cẩm Bình mới cất tiếng gọi: “Cữu mẫu!”

“A?” Trần thị giật mình quay đầu, vừa nhìn thấy nàng liền cười nói: “Cẩm nhi à? Có chuyện gì thế cháu?”

Tô Cẩm Bình nhìn đám hạ nhân phía sau bà, mấy người họ rất hiểu ý, lập tức tránh ra xa.

“Cữu mẫu, cháu muốn hỏi về hôn sự của nhị biểu tỷ, sao lại nhanh thế ạ?” Nàng đã khuyên Tô Cẩm Bình công nhưng không thành công. Có đi đâu chuyện này cũng quá nhanh, dù thế nào cũng cảm thấy kỳ quái.

Trần thị cười đáp: “Vị công tử Ngụy gia kia thâm ngưỡng mộ nhị biểu tỷ cháu đã lâu, nên mới muốn hôn sự được tiến hành càng sớm càng tốt. Cứ hờ một chút lại tới phủ thăm hỏi, khiến cữu cữu của cháu thấy vô cùng phiền phức. Hơn nữa, cháu cũng biết tâm tư tình cảm của nhị biểu tỷ cháu rồi, để tránh sự việc phức tạp hơn, cữu cữu cháu định kết thúc sớm mọi việc luôn cho xong, nên mới quyết định chọn ngày gần như thế.”

Xem ra vị công tử Ngụy gia cũng thật lòng thật dạ với Vân Lãnh Ngưng. Còn đang mãi suy nghĩ, Trần thị lại hành lễ với Tô Cẩm Bình: “Cẩm nhi, tình cảm của nhị biểu tỷ cháu nhất định không thể để người khác biết được. Cữu mẫu mong cháu tuyệt đối đừng nói cho ai biết!”

“Cữu mẫu, cữu mẫu cứ yên tâm ạ!” Tô Cẩm Bình vội đỡ bà dậy.

Trần thị càng nghĩ lại càng xót lòng, đưa tay lên chấm nước mắt rồi nói tiếp: “Cháu đi thăm Lãnh Ngưng đi, tính của cữu cữu cháu rất cứng rắn, ta khuyên thế nào ông ấy cũng không nghe. Ta biết cháu cũng cố gắng hết sức rồi, giờ chỉ có thể mong Lãnh Ngưng nghĩ thoáng ra một chút thôi.”

“Vâng ạ.” Tô Cẩm Bình gật đầu chào tạm biệt Trần thị rồi đi tới viện của Vân Lãnh Ngưng. Tâm trạng vô cùng rối rắm. Nếu như là ở hiện đại, chắc hẳn nàng sẽ động viên Vân Lãnh Ngưng dung cảm theo đuổi hạnh phúc của mình, vứt hết những lễ nghi giáo điều phong kiến này, rồi lệnh của cha mẹ, lời của mai mối sang một bên. Nhưng đây là cổ đại, nàng biết phải khuyên thế nào đây? Khuyên nàng ấy chấp nhận số phận sao?

Còn đang nghĩ ngợi thì nàng cũng đã đi vào tới viện của Vân Lãnh Ngưng. Chờ đám hạ nhân vào bẩm báo xong, nàng liền bước vào phòng. Lúc này Vân Lãnh Ngưng đang cầm một cây kéo, cùng cắt chữ “Hi” với hạ nhân. Chuyện này vốn không cần một thiên kim tiểu thư như nàng ấy làm, nhưng nàng ấy lại vẫn làm, hơn nữa, đôi mắt kia vẫn nhìn chăm chú vào tờ giấy đỏ trong tay, đôi môi còn thoáng nở nụ cười, chỉ là, nụ cười đó chỉ khiến người ta chua xót hơn.

“Các người ra ngoài trước đi!” Tô Cẩm Bình hít sâu một hơi, phân phó.

“Vâng, biểu tiêu thư!” Nha hoàn đặt giấy xuống rồi vội vàng ra ngoài.

Nàng bước đến bên bàn, ngồi xuống. Không chờ nàng lên tiếng, Vân Lãn Ngưng đã nói trước: “Ta đã từng không ngừng nghĩ rằng, những bông hoa giấy kia, những chữ hỉ này, ta cất là vì chàng, giá y đó, ta cũng mặc vì chàng. Có thể mọi sẽ cảm thấy ta không biết xấu hổ, nhưng mà, ta thực sự đã nghĩ như vậy...”

Nói tới đây, ánh mắt nàng ấy nhìn về phía áo cưới treo trên giá, mặt lộ ra nụ cười trào phúng.

“Tình cảm của Tứ hoàng tử dành cho tỷ là thật lòng sao?” Tô Cẩm Bình hỏi.

Vân Lãn Ngưng chột cười, nhìn Tô Cẩm Bình, ánh mắt sáng như sao: “Mọi biết không, đêm qua chàng tới đây. Chàng nói muốn đưa ta đi, bỏ hết mọi vinh hoa phú quý, chỉ đưa ta đi đến chân trời góc biển, đi bất cứ nơi nào chúng ta muốn.”

“Nhưng tỷ không đồng ý.” Trong mắt nàng, Vân Lãn Ngưng rất thông minh, cũng rất bình tĩnh.

“Đúng thế, ta không đồng ý. Chàng là Hoàng tử, dù chàng có tình nguyện bỏ đi, thì những kẻ thù của chàng nhất định sẽ không bỏ qua cho chàng. Nếu chúng ta đi rồi, thứ mà chúng ta phải đối mặt không phải là trời cao biển rộng, mà sẽ là sự truy sát không ngừng nghỉ. Ta không sợ chết, nhưng ta không thể khiến chàng sống mệt mỏi như vậy được!” Một giọt nước mắt trong veo chảy từ khóe mắt, rơi xuống tờ giấy đỏ.

Nhìn dáng vẻ này của nàng ấy, Tô Cẩm Bình cũng cảm thấy không đành lòng, nàng hít sâu một hơi: “Vậy là tỷ chấp nhận số phận sao?”

“Không chấp nhận!” Vân Lãn Ngưng chột ngẩng vạt đầu lên, nước mắt đã ướt đầm cả khuôn mặt nàng ấy từ lâu, “Dù phụ hết mọi người trong thiên hạ, ta cũng sẽ không phụ chàng. Nhưng mà, ta cũng không muốn

khiến phủ Tề quốc công bị người ta nói này nói kia, chờ sau khi ta tới Ngụy gia rồi...”

Nói tới đây, nàng ta dừng lại một chút, nhìn về phía mũ phượng ở cách đó không xa, nở nụ cười thoải mái. Nụ cười đó, giống như con thiêu thân bị nhốt trong lồng, cuối cùng cũng nhìn thấy tia sáng lóe lên trong đêm tối, cho dù thịt nát xương tan, cũng muốn lao về phía ánh sáng, rồi hóa thành tro tàn trong ngọn lửa rực cháy, kết thúc một kiếp của mình.

Nhưng nhìn nụ cười của nàng ấy, Tô Cẩm Bình chỉ cảm thấy rất bi ai, bi ai đến vô tận. Nàng lại thở dài, chợt hạ quyết tâm: “Được, ta sẽ giúp tử!” Giúp nàng ấy, cũng coi như tự giúp mình. Nếu có thể khiến Bách Lý Thiên bỏ đi cùng nàng ấy, đương nhiên Bách Lý Kinh Hằng cũng bớt đi một đối thủ, giang sơn Nam Nhạc này cũng mau chóng bị thu vào túi của họ thôi.

Vân Lãnh Ngưng ngẩng đầu nhìn nàng: “Giúp ta ư? Giúp ta như thế nào?”

“Tử không cần quan tâm! Cứ làm theo lời ta là được! Nhưng nếu chuyện này thành công, tử cũng sẽ không có cách nào dùng thân phận nhị tiểu thư Vân gia để sống trên đời này nữa. HẮN cũng sẽ không còn là Tứ hoàng tử quyền cao chức trọng, hai người chỉ có thể là một cặp vợ chồng thường dân, còn Vân Lãnh Ngưng và Tứ hoàng tử thực sự đều chết rồi. Tử có bằng lòng không?”

“Bằng lòng!” Nhưng mà, muội ấy thực sự có cách sao?

Nàng nhìn nàng ấy một chút, sắc mặt chợt trở nên nghiêm túc: “Nhưng tử cũng phải chuẩn bị trước tinh thần. Nếu hẮN thực sự yêu tử đủ mức cần thiết, thì kế hoạch này mới có thể thành công. Nếu thiếu dù chỉ một chút thôi, tử sẽ phải lang bạt khắp các chân trời một mình, lấy bốn biển làm nhà. Tử có dám đánh cược một lần không?”

“Dám! Dù dùng cả tính mạng để đặt cược, ta cũng bằng lòng, vì ta yêu chàng!” Ánh mắt Vân Lãnh Ngưng tỏa ra những tia sáng kiên nghị.

Sự bình tĩnh và kiên quyết của nàng ấy khiến Tô Cẩm Bình hơi ngạc nhiên, đó là tình yêu sao?! Yêu!!! Một người thời xưa mà cũng có thể kiên quyết không chùn bước vì tình yêu, bình thản thẳng thắn thừa nhận mình yêu người ta như vậy sao?! Ngay cả chính mình dường như cũng không được dũng cảm như nàng ấy, cho tới tận bây giờ cũng không dám nói yêu hẳn. Chẳng phải do chính mình quá hèn nhát nên mới khiến hẳn luôn ghen tuông và bất an không tin tưởng sao?! Xem ra, mình thực sự phải kiểm điểm lại!

Nàng lại nhìn Vân Lãnh Ngưng một lần nữa rồi ra cửa: “Mấy ngày này, tỷ cứ yên lòng chờ đi, chờ sự sắp đặt của ta!”

“Được!”

...

Về viện của mình, nàng không vội vàng vào phòng, mà chuyển hướng đi sang phòng của Bách Lý Kinh Hông. Mở cửa ra, không chờ người trong phòng có phản ứng gì, nàng liền lao tới ôm lấy hẳn. Nàng phải cảm ơn Vân Lãnh Ngưng đã nói cho nàng biết — nếu yêu, nên thẳng thắn nói ra!

Mọi người trong phòng đều ngẩn người, Phong và Tu thực sự chỉ mong chính bản thân mình bốc hơi biến mất luôn, vội vàng chạy ra khỏi phòng, đóng cửa lại cho họ. Bách Lý Kinh Hông cũng không kịp phản ứng gì, không phải hôm nay nàng vẫn luôn tránh mình sao? Sao tự dưng lại chủ động như thế?

“Bách Lý Kinh Hông, chàng nghe cho rõ, ta chỉ nói một lần thôi...” Nói tới đây, nàng khẽ cắn môi dưới, hít sâu một hơi.

“Ừm?” Hẳn nhẹ giọng đáp lại, trong lòng như tỏa ra từng vòng gợn sóng.

Dường như, hẳn cũng đoán được nàng định nói gì. Nhưng mà... nhưng mà vẫn cứ muốn nghe nàng nói.

“Ta yêu chàng!” Ba chữ vang lên, giọng không lớn nhưng vô cùng kiên định!

“Ha ha...” Tiếng cười du dương phát ra từ miệng hắn, không khó để nhận ra tâm trạng của hắn cực kỳ tốt, bàn tay lạnh như băng nhẹ ôm lấy mặt nàng, rất thoải mái, giọng nói lạnh lạnh vang lên mờ ảo như khúc nhạc tiên: “Ta biết.”

Mấy chữ nhẹ nhàng bay vào tai nàng. Ta biết! Thật ra, hắn vẫn luôn biết rõ, dù nàng chưa từng nói bao giờ. Nhưng cũng không thể phủ nhận rằng, khi nghe nàng nói ra, dường như hắn yên tâm hơn rất nhiều.

Tô Cẩm Bình chợt thấy bất mãn, bình thường khi nói xong mấy lời này, không phải đối phương nên đáp lại một câu ‘ta cũng yêu nàng’ sao? “Ta biết” là cái kiểu đáp án gì chứ?! Nàng ngẩng đầu, cau có nhìn dung nhan tuyệt thế khuynh thành của hắn, hai người đứng rất gần nhau, trán của nàng gần như sắp chạm được vào rèm mi dài cong veo của hắn, cắn răng nói: “Chẳng lẽ chàng không có đi đâu gì khác muốn nói sao?”

Đi đâu khác à?

“Ta không nói, nàng cũng có thể hiểu mà?” Giữa nàng và hắn, dù không nói ra cũng có thể hiểu rõ nhau.

“Ta không hiểu.” Vì sao chính mình đã thổ lộ rồi mà hắn còn không nói, lại còn bắt mình tự hiểu chứ? Dù có hiểu nàng cũng vẫn nói mình không hiểu!

“Thật sự không hiểu sao?” Giọng nói lạnh lạnh đả kích về ám muội.

Tô Cẩm Bình chợt cảm thấy da đầu tê dại, ép mình phải dựng thẳng lưng, lặp lại: “Thật sự không hiểu!”

Tay hắn lỏng lẻo dời về phía dây đai lưng của nàng: “Muốn ta chứng minh cho nàng thấy không?”

“Không muốn!” Nàng vội đáp lời, “Cứ để ta tiếp tục không hiểu cũng được!” Cái giá để hiểu quá đắt!!!

Thấy nàng hoảng loạn, hắn không kìm được bật cười thành tiếng. Không phải hắn không thể nói ba chữ kia, chỉ là... hắn không nói được thành lời. Nói những câu tình cảm triền miên từ trước đến giờ vốn không phải là việc mà hắn biết làm, nhưng nếu nàng muốn nghe, hắn cũng không thể không nói. Hắn ngập ngừng một chút, rồi đỏ mặt: “Ta... yêu nàng!”

“Gì cơ?” Tô Cẩm Bình ngoáy ngoáy tai, nàng không nghe nhầm chứ?

Nàng nói xong cũng không thấy hắn lên tiếng nữa, hiển nhiên là không muốn lặp lại lần thứ hai. Tô Cẩm Bình chán nản bĩu môi, mặt u ám tối sầm lại.

“Ta yêu nàng.” Ba chữ lại vang lên bên tai, nhẹ nhẹ mơ hồ như mây trời, “Thật ra, chữ yêu này, ta đã nói rồi.”

Hắn đã nói rồi, Tô Cẩm Bình cũng nhớ rõ. Ngày đó khi xuất cung, hắn đã nói, Cẩm nhi, ta yêu! Nhưng mà, nàng vẫn muốn nghe hắn nói hoàn hoàn chĩnh chĩnh cả ba chữ kia một lần mà thôi.

“Ta nhớ, nhưng mà...”

“Nhưng mà vẫn muốn nghe chính miệng ta nói phải không?” Hắn nhẹ giọng nói, chắt chứa đầy tình cảm ấm áp, “Cẩm nhi, ta yêu nàng. Chỉ cần nàng muốn nghe, dù phải nói bao nhiêu lần ta cũng bằng lòng.”

“Cẩm nhi, nàng phải nhớ rõ, ta yêu nàng, chỉ yêu mình nàng.”

Rõ ràng đều hiểu cả, rõ ràng không nói ra cũng đều hiểu cả, nhưng mà... vẫn muốn nghe. Muốn nghe những lời này được nói ra từ miệng đối phương! Nói bao nhiêu lần cũng sẽ không thấy chán tai, nói bao nhiêu lần cũng không thấy giả dối.

“Ta cũng vậy! Trọn đời trọn kiếp, chỉ một mình chàng!” Đây là lời hứa nàng dành cho hắn.

Hắn cúi đầu cười nhẹ nhõm, ôm chặt lấy nàng: “Là suốt đời suốt kiếp. Dù kiếp này kết thúc, còn có kiếp sau, dù nàng có biến đổi thế nào, chúng ta... cũng chỉ thuộc về nhau.”

Suốt đời suốt kiếp?! Nàng thực sự không ngờ hắn có thể nói được những lời này, không kìm được khẽ nhỏ giọng cười.

“Nàng không tin sao?” Nghe tiếng cười của nàng, hắn cúi xuống hỏi, đôi mắt sáng như ánh trăng đầy vẻ chân tình. Gần đây, dường như nàng không mấy tin tưởng những lời mình nói.

“Tin!” Nàng vòng tay qua cổ hắn, kéo hắn xuống, hôn ‘chụt’ một cái vào môi hắn rồi đẩy ra, “Nếu là người khác, ta còn có thể nghi ngờ một chút, nhưng nếu là chàng, chàng nói được mấy lời đó đã là kỳ tích rồi, bắt chàng phải nói trái lương tâm thì có lẽ đánh chết chàng cũng không cam lòng!”

Nghe nàng nói vậy, sắc mặt hắn hơi lúng túng...

...

Quay về phủ Tề quốc công, nhìn thấy Phong và Tu đứng ngoài cửa, Diệt hỏi: “Chuyện của phủ Thất hoàng tử các huynh đã bẩm báo với điện hạ chưa?”

“Chưa chưa, huynh huynh huynh tuyệt đối đừng có vào, Hoàng tử phi đang ở trong phòng!” Phong lắp bắp nói.

Diệt nở nụ cười mờ ám: “Chẳng lẽ ở bên trong lại đang...”

“Không phải, là thế này này!” Phong đột ngột ôm lấy eo Tu.

Tu trợn trừng hai mắt, đẩy hắn ta như xua ruồi xua bọ: “Huynh phát điên cái gì đấy?”

“Khụ khụ, chúng ta diễn lại một lần cho huynh ấy xem đi!” Phong nói xong lại ôm lấy Tu, thanh thanh giọng bắt chước giọng nói của Tô Cẩm

Bình, “À, ta yêu chàng!”

Tu lạnh hết cả người, vừa rồi Hoàng tử phi có nói bằng giọng như vậy sao? Nhưng hẳn ta vẫn nghiêm túc học theo ngữ khí của Bách Lý Kinh Hồng, nói: “Ta biết!”

Linh Nhi và Dĩ Mạch vừa quay về cách đó không xa, nghe thấy ‘ta yêu chàng’ với ‘ta biết’ đầu đột ngột chết đứng thành hai pho tượng, trợn mắt há hốc mồm nhìn bọn họ! Linh Nhi quay về là để bẩm báo với Tô Cẩm Bình chuyện của Thanh Phong các, sao vừa về đến nhà đã thấy Phong đại nhân và Tu đại nhân làm mấy chuyện kinh tởm thế này chứ?!

Phong đẩy Tu một cái, lại thanh thanh giọng nói tiếp: “Đáng ghét! Chẳng lẽ chàng không có câu gì khác để nói sao?”

Nghe đến câu này, mấy người trong Ma giáo đang bàn bạc công việc với Lãnh Tử Hàn ở phòng bên cạnh không hẹn mà cùng mở cửa sổ ra, lên nhìn về phía này. Ngay cả Lãnh Tử Hàn cũng run run khóe miệng, khó tin nhìn hai người đang ôm lấy nhau kia.

Khóe miệng Tu cũng lảng lảng run lên một chút, Hoàng tử phi đâu có kinh tởm như thế chứ? Nhưng màn kịch này vẫn phải diễn cho hết, hẳn ta cười xấu xa, hỏi: “Thật sự không hiểu sao?”

“Ta hiểu rồi!” Phong vội giữ chặt hai vạt áo của mình, thanh giọng nói, “Ta đã hiểu rồi, chàng tuyệt đối đừng có làm gì người ta, đêm qua chàng thật sự quá dũng mãnh, làm người ta chịu không nổi mà!”

“Oe!” Dưới sự dẫn dắt của Phá, mấy người Ma Giáo thi nhau nôn điên cu ồng, nôn đến chết đi sống lại, trời đất đảo điên. Khuôn mặt phóng túng của Lãnh Tử Hàn đã sớm cứng đờ lại...

“Ta... yêu nàng!” Tu bắt chước giọng nói của Bách Lý Kinh Hồng, đáp.

Cái gì đây?! Là đoạn tụ đây sao?!?! Đoạn tụ!!! Hiên Viên Dĩ Mạch nuốt nước miếng, nói: “Ôi trời ơi, bảo sao Tu đại nhân chưa bao giờ chạm vào phụ nữ, thì ra là...”

“Ai you, người ta còn muốn nghe nữa!” Phong uốn éo người, ngượng ngùng nói với Tu.

Mí mắt Tu giật lên vài cái, nói: “Ta yêu nàng, dù phải nói bao nhiêu lần ta cũng bằng lòng, ta yêu nàng!”

“Đại khái vậy nhỉ?! Đại khái là thế đấy!” Nói xong, Phong buông thất lưng Tu ra, quay sang nhìn Diệt đang ngăn người há hốc mồm nhìn bọn họ, hỏi: “Sao hả?”

“R`ân!” một tiếng, cửa phòng Lãnh Tử Hàn bị đẩy ra, năm người đàn ông lao từ trong phòng ra ngoài, bám lấy gốc cây ngoài cửa, nôn ọe điên cuồng. Lãnh Tử Hàn cũng bước ra, dùng ánh mắt cảm thông nhìn hai người kia một cái, dường như cũng nhận định rằng quan hệ của bọn họ là tình yêu bị người đời phỉ nhổ.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 23.2

Linh Nhi và Dĩ Mạch lại có cảm giác như đầu mình vừa bị lừa đá vài cái, vang lên những tiếng ong ong ong ong, họ đang làm cái trò gì thế?!

Lúc này Phong và Tu mới biết màn bắt chước của mình bị bao nhiêu người để ý, còn chưa kịp lên tiếng cứu vãn lại danh dự của mình thì cửa đã mở ‘kẹt’ một tiếng. Cửa phòng Bách Lý Kinh Hông mở ra, sắc mặt Tô Cẩm Bình không dễ nhìn lắm, sắc mặt Bách Lý Kinh Hông vẫn không chút thay đổi, trong mắt lại toát ra từng tia lửa nhỏ, lãnh đạm nhìn hai người kia.

Chuyện này... Phong và Tu chợt cảm thấy như có một cơn gió lạnh thổi qua, cùng với sự sợ hãi vô hạn, cũng xác định rằng thể diện của mình đã bất giác hy sinh hoàn toàn không còn chút nào nữa! Sao đang yên đang lành lại bị nhiều người nghe thấy vậy?!

“Điện... điện hạ, thuộc hạ... chúng thuộc hạ...” Tu tức tối nhìn Phong, đúng là bị cái tên này hại chết mà!!! Đang yên đang lành lại lôi kéo mình làm mấy chuyện vớ vẩn này, giờ thì hay chưa?!

“Có chuyện gì?” Hãn thờ ơ, thản nhiên nhìn họ. Mấy người Lãnh Tử Hàn thì mang tâm trạng chờ xem kịch vui, theo dõi bọn họ.

“Không có gì ạ! Không có gì!” Vội vàng lắc đầu.

Tô Cẩm Bình cười lạnh: “Vậy hai người có thể giải thích một chút, vừa rồi hai người đang làm gì được không?”

“Vừa rồi... vừa rồi chúng thuộc hạ không làm gì cả!” Tuyệt đối không thể thừa nhận là bắt chước họ được, không cần mạng sống nữa sao?!

Đôi mắt sáng của Bách Lý Kinh Hồng bỗng hiện lên ý cười: “Bản cung cũng nghe thấy hết rồi. Chọn ngày tốt, tổ chức hôn sự đi!”

“Gì ạ? Điện hạ! Không được đâu ạ!” Hai người cùng kêu lên! Đùa gì thế?! Hai người họ là đàn ông mà!!!

May mà đúng lúc này, thủ lĩnh của bọn họ lại ngả nghiêng xiêu vẹo quay về, khiến Bách Lý Kinh Hồng cũng không tiện nói tiếp nữa. Mọi người đều dùng ánh mắt kỳ dị nhìn Hủy, xem ra, hắn ta bị giày vò và đả kích không nhẹ! Ánh mắt Hủy nhìn Tô Cẩm Bình lại như nhìn người có thù giết cha vậy! Ánh mắt của hắn ta cũng khiến Tô Cẩm Bình hơi chột dạ, đảo mắt nhìn khắp nơi, không dám nhìn hắn ta.

“Điện hạ! Thuộc hạ đã quay về rồi” Giọng nói vẫn lạnh lùng tuyệt tình như trước, nhưng dung nhan tuấn tú như núi băng kia, lúc này cũng không che khuất được tâm trạng bi thương của hắn ta.

Bách Lý Kinh Hồng hơi khó xử, nhìn quanh một lúc lâu mới đáp: “Ừ!”

“Thủ lĩnh, huynh không sao chứ?” Câu này do Diệt hỏi, hắn ta cũng biết một chút về chuyện này.

Lần đầu tiên của đàn ông, bị một người phụ nữ kỳ kỳ quái quái hạ được cường bức mất, hắn ta có thể không sao được à?! Nhưng vì thể diện quý giá của hắn ta, dù có đánh chết hắn ta cũng không nói là có sao, “Không sao cả!”

“A ha ha... Ta về trước, mọi người từ từ nói chuyện!” Tô Cẩm Bình vội vàng bỏ trốn.

...

Hai ngày sau, phủ Tề quốc công giảng đèn kết hoa, khách khứa ùn ào náo nhiệt đều cười nói nịnh nọt.

Không bao lâu sau, kiệu hoa của phủ Ngụy gia tới. Vân Lãnh Ngưng mặc y phục tân nương được đỡ ra ngoài, sau khi nghe lời dặn dò ở đại đường, lại bước ra cửa lên kiệu hoa. Dáng vẻ của đại công tử Ngụy gia cũng rất tuấn tú lịch lãm, không giấu được nụ cười ngập tràn trên khuôn mặt.

“Nâng kiệu hoa!” Hỉ nương hô lên.

Đám hạ nhân nhắc kiệu hoa, một cây quạt ném từ trong kiệu ra, người của Vân gia hắt một bát nước ngoài cửa, lại rải thêm một bát gạo với ý con gái gả ra ngoài như bát nước hắt đi.

Kiệu hoa đi qua các con phố sầm uất, dân chúng qua đường đều dừng lại xem lễ kết hôn, kèn trống tấu vang khắp con đường, vô cùng ồn ào náo nhiệt.

Ở trên mái nhà cách đó không xa, một người đàn ông áo trắng lẳng lặng đứng đó, khuôn mặt trẻ con xinh xắn tràn ngập sự đau đớn, bàn tay siết chặt lại dưới tay áo bào rộng thùng thình, cố gắng kiềm chế sự kích động muốn lao xuống phá hỏng hôn lễ của nàng lại.

Đại công tử Ngụy gia cưỡi con ngựa cao to, cười vô cùng hạnh phúc. Bỗng nhiên, một đám người áo đen đột ngột xuất hiện, ngăn họ lại!

“To gan, các người là ai? Dưới chân thiên tử mà các người cũng dám cướp hôn lễ sao?” Đại công tử Ngụy gia vô cùng giận dữ.

Vân Lãnh Ngưng ở trong kiệu hoa hơi căng thẳng. Biểu muội nói với nàng rằng không cần phải làm gì cả, chỉ chờ nàng ấy sắp xếp là được, những người này đều do nàng ấy sắp đặt sẵn sao?

Đám người áo đen kia cũng không nói năng gì, vung dao chém về phía con ngựa to của Ngụy Kinh Phong, đại công tử Ngụy gia. Con ngựa bị mất chân trước, Ngụy Kinh Phong khó khăn lắm mới kéo được dây cương lật ngược lại, sau đó vững vàng đặt chân xuống đất, không bị ngã xuống.

Tình huống nhất thời không thể khống chế được, dân chúng hét ầm lên sợ hãi, hoảng hốt chạy trốn, không ai có thể ngờ được, giữa ban ngày ban mặt, trước mắt bao nhiêu người mà cũng có kẻ dám cướp kiệu hoa của phủ Tề quốc công và Ngụy gia!

Có đi ầu, lúc này đám người áo đen kia đã đánh đến tận cửa kiệu hoa. Kiệu hoa của Nam Nhạc khác với Đông Lăng, những thế gia lớn đều dùng xe kết hoa, to hơn kiệu, cũng đẹp hơn kiệu, còn có thể dùng ngựa kéo đi thẳng, nhưng bên cạnh vẫn gắn mấy cây gỗ dài để người ta khiêng tượng trưng, tạo cảm giác cao quý như là kiệu lớn tám người khiêng. Một người áo đen nhảy lên xe ngựa, vung mạnh roi, quất xe ngựa kia chạy đi!

Vân Lãnh Ngưng ở trong kiệu cũng không ng ỡ vững, suýt ngã văng ra ngoài!

Bách Lý Th ần ở trên mái nhà không chờ được nữa, vận khinh công đuổi theo xe hoa kia, nhưng trên đường vẫn có người áo đen tấn công hấn, nên mãi cũng không tới gần được!

Ngụy Khinh Phong giật trường kiếm của người bên cạnh, vội vàng đưa hạ nhân đuổi theo xe hoa.

Bách Lý Th ần nhìn thấy xe hoa càng ngày càng cách xa mình, trong lòng cũng hơi luống cuống, xuất chiêu càng sắc bén hơn. Mắt của mấy người áo đen đang chiến đấu với hấn chợt lóe lên một chút, lộ ra sơ hở để Bách Lý Th ần công phá được, sau đó lùi lại vài bước. Lúc này Bách Lý Th ần mới thoát được họ, đuổi theo xe ngựa.

Vân Lãnh Ngưng trùm voan đỏ, toàn thân không ngừng lắc lư trong xe ngựa, khó khăn lắm mới kéo được khăn trùm đầu ra, muốn hỏi phu xe xem có chuyện gì, nhưng còn chưa kịp lên tiếng, xe ngựa lại xóc lên một cái nữa. Nàng thét ‘a’ lên r ỡ cả người văng ra khỏi xe ngựa!

Mọi người đuổi theo gần đến nơi đầu hoảng sợ trợn trừng mắt, bên đó là vực thẳm!!! Ngụy Khinh Phong còn chưa kịp lao tới, bóng người mặc giá y đỏ thẫm li ền rơi xuống vực, hấn ta thậm chí còn không chạm được vào vạt áo của nàng.

“Ngưng nhi!” Một tiếng kêu vang lên, Bách Lý Thần lao vụt tới như xé thủng không gia, nhưng cũng chỉ kịp nhìn thấy nàng rơi xuống. Hắn không hề do dự, lập tức nhảy xuống theo!

“Tứ hoàng tử!” Không biết ai kêu lên thành tiếng, mọi người cũng trợn trừng mắt không tin nổi. Tứ hoàng tử nhảy xuống vực theo nhị tiểu thư Vân gia sao?

Mọi người đi về phía xe ngựa, chỉ thấy bên trong trống rỗng, người áo đen đánh xe cũng không biết đã đi đâu rồi!

Vân Lãnh Ngưng rơi từ trên vách núi xuống, ngẩng đầu lên lại thấy Bách Lý Thần cũng nhảy theo, nàng ôm miệng muốn nói gì đó, lại cảm thấy có một sợi dây mây quấn lấy eo mình, kéo một cái, cơ thể nàng lập tức rơi vào một cửa động. Cửa động này, chính là nơi Tô Cẩm Bình và Bách Lý Kinh Hồng đã trú lại khi bị rơi xuống vực lần đó.

Bách Lý Thần cũng cảm nhận được một luồng gió mạnh hút mình vào, vội dùng lực theo luồng gió kia, cũng nhảy vào cửa động!

“Được rồi, chúng ta chỉ có thể giúp hai người đến đây thôi. Hai ngày nữa ta sẽ kiếm hai thi thể bị thú hoang ăn rồi nói là của hai người. Hai người đi đi, sau này sẽ chỉ là biển rộng trời cao thôi!” Tô Cẩm Bình nói rồi đưa một túi hành trang cho Vân Lãnh Ngưng. Bên trong có một bộ y phục, mặc giá y này chỉ e chưa chạy được bao xa đã bị phát hiện.

Giờ thì Bách Lý Thần mới hiểu chuyện gì đang xảy ra, hắn ta cười nhìn Vân Lãnh Ngưng, sau khi cười vài tiếng, tròng mắt còn lấp lánh nước, ôm chặt lấy nàng ấy, giọng nói nhã nhặn hơi khan đi: “Ngưng nhi, chúng ta đi thôi!”

Vân Lãnh Ngưng cũng vội gạt đầu, nước mắt thi nhau rơi xuống.

“Được rồi, còn dây dưa nữa sẽ có người tìm đến, không đi được thì đừng trách ta không nhắc hai người!” Tô Cẩm Bình ngắt lời họ.

Bách Lý Thần bước ra, quay sang nói với Bách Lý Kinh Hồng: “Tam hoàng huynh, cảm ơn huynh!”

Bách Lý Kinh Hồng hơi ngần ngại, khẽ gật đầu. Bách Lý Thần lại lấy trong ngực áo ra một cái hồ phù và một tấm bản đồ “Tam hoàng huynh, ta đi rồi, hồ phù này cũng không dùng được nữa, ta tặng huynh! Còn tấm bản đồ này, có lần ta vô tình phát hiện ở giữa núi có một chất lỏng rất kỳ quái, không biết là cái gì nhưng cứ cảm thấy nó không đơn giản, có lẽ cũng có ích với hai người! Coi như để cảm tạ hai người đã giúp đỡ!”

“Cái này...” Nàng thực sự chỉ muốn giúp Vân Lãnh Ngưng một lần, sau đó để Bách Lý Thần đưa nàng ấy đi, giờ lại nhận đồ của người ta có vẻ không hay lắm!

Bách Lý Thần lại hiểu sự do dự của nàng theo ý khác, tưởng Tô Cẩm Bình lo thủ hạ của mình cảm thấy Tô Cẩm Bình hãm hại mình, bèn tháo ngọc bội bên hông đưa cho nàng: “Yên tâm, chỉ cần có miếng ngọc bội này, tâm phúc của ta đều nghe lệnh hai người!”

“Nhận đi, chúng ta mang theo mấy thứ này chạy trốn mới thực sự không an toàn. Hơn nữa, đối với Tứ hoàng tử, thứ này đã không còn tác dụng gì nữa!” Vân Lãnh Ngưng cũng khuyên nhủ.

Tô Cẩm Bình không từ chối nữa, nhận lấy mấy thứ kia. Nàng không hề biết rằng, tấm bản đồ trong tay mình có giá trị lớn thế nào, càng không biết lần này nàng thiện chí giúp đỡ, tương lai lại giúp mình một việc lớn ra sao!

Chờ mấy canh giờ, rất nhiều người đầu xuống tìm Vân Lãnh Ngưng và Bách Lý Thần, trên đỉnh núi không còn ai nữa bọn họ mới đi ngược lên núi. Lãnh Tử Hàn ngồi trên bãi cỏ, tay chống xuống đất, xem ra đã đợi bọn họ lâu rồi. Nhìn thấy họ lên, hắn ta liếc đánh mắt sang con ngựa bên cạnh ra hiệu cho họ. Bách Lý Thần hành lễ với mọi người rồi mới đưa Vân Lãnh Ngưng đi về phía con ngựa kia, nói với mấy người Tô Cẩm Bình: “Ngày sau có dịp lại tương phùng!”

Tô Cẩm Bình khẽ cười: “Không hẹn gặp lại thì hơn!”

Hai người ngẩn ra, rồi gật đầu cười nói: “Không hẹn gặp lại! Tam hoàng huynh, nếu sau này kiếm của huynh vào đến Hoàng cung, có thể giữ lại mạng của mẫu phi ta không?”

“Có thể.” Hắc khê đáp, coi như cảm ơn tấm hổ phù và bản đồ của đối phương.

Bách Lý Thần cười: “Đa tạ Tam hoàng huynh! Giá!”

Con ngựa đen ngàn dặm lập tức lao đi, để lại bụi đất bay đầy trời ở sau lưng...

Mấy người Hủy hơi ử rữ đứng bên cạnh: “Điện hạ, chúng thuộc hạ ra tay chậm hơn một chút!” Trong kế hoạch vốn là bọn họ ra tay dẫn người tới đây, sau đó điện hạ và Hoàng tử phi đón được Bách Lý Thần và Vân Lãnh Ngưng, nhưng bọn họ đang định ra tay thì Lãnh Tử Hàn đã nhanh hơn họ một bước.

Thanh Long cắn một cọng cỏ, vô cùng thông dong nói: “Mấy chuyện cướp dâu này nọ, nên để Ma Giáo chúng ta làm, các người cứ ngẩng đầu ngăn một bên đi!”

“Đúng thế, khó khăn lắm giáo chủ của chúng ta mới nổi lòng từ bi muốn cứu Ngụy công tử một lần!” Chu Tước nói.

Huyền Vũ không hiểu: “Không phải là cứu Tứ hoàng tử sao?”

“Ngu thế! Nếu Ngụy công tử cưới nàng kia về nhà, nương tử hắc ta sẽ tự sát! Sau đó khắp thiên hạ đều biết hắc ta khắc thế, làm gì còn cô nương nào dám gả cho hắc ta nữa?!” Bạch Hồ nói.

Phá kết luận: “Vì thế, giáo chủ của chúng ta rất vĩ đại, cứu vớt hồn nhân của Ngụy công tử.”

Vào lúc này, Bách Lý Kinh Hồng lại thản nhiên nhìn Lãnh Tử Hàn một cái, đôi môi mỏng cong lên: “Đa tạ!” Nguyên nhân khiến Lãnh Tử Hàn làm việc này rất đơn giản, kinh thành có biết bao nhiêu ánh mắt đang theo dõi

bọn họ. Dù là ai ra tay cũng nhanh chóng bị người ta tìm ra manh mối, mình lại có thân phận Hoàng tử, sau khi làm xong chuyện này, hậu quả sẽ vô cùng nặng nề. Nhưng Lãnh Tử Hàn lại đứng ra, gánh hết tội danh hại chết thiên kim Tề quốc công và Tứ hoàng tử lên người mình.

“Bản tôn không làm vì người!” Nếu Bách Lý Kinh Hồng bị người theo dõi, Tiểu Cẩm cũng bị liên lụy. Vì thế, việc này hẳn ta chỉ có thể gánh thay cho hắn. Dù sao Lãnh Tử Hàn hẳn ta làm chuyện xấu nhiều rồi, thêm chuyện này cũng chẳng sao.

Đương nhiên hắn biết không phải vì hắn, nhưng hắn và người phụ nữ của hắn thì có gì khác nhau đâu! Bách Lý Kinh Hồng và Cẩm nhi vốn là một.

Trên đường quay về phủ, dân chúng đều bàn tán xôn xao, Ma Giáo to gan thật, đầu tiên là hại Hoàng hậu, giờ lại gây ra chuyện lớn như thế, muốn cướp tiểu thư của Vân gia. Lãnh Tử Hàn quá vô sỉ!

Tuy Ma Giáo rất tà quái, nhưng cũng chưa từng bị gánh mấy tai tiếng như thế này. Nghe tiếng bàn tán xung quanh, Tô Cẩm Bình hơi áy náy nhìn Lãnh Tử Hàn, Lãnh Tử Hàn lại cười không bận tâm. Chỉ cần giúp được nàng, thanh danh có là gì đâu? Nếu không phải có nàng ở đây nên hẳn ta không muốn đại khai sát giới, thì hẳn ta đã diệt trừ hết mấy người lắm mồm này rồi.

Tứ Hoàng tử gặp nạn, Hoàng đế cũng nổi giận, hạ lệnh phải bắt cho được Lãnh Tử Hàn. Nếu ai có thể bắt được hắn ta, sẽ cắt đất phong Vương! Xem ra, lần này Nam Nhạc Hoàng thực sự rất tức giận. Đương nhiên, nếu dân chúng mà biết Đại ma đầu bọn họ đang nói đến hiện giờ đang nghênh ngang ngay trước mắt bọn họ, thì không biết sẽ hoảng sợ đến mức nào.

Vào phủ Tề quốc công, khắp nơi đều vang lên tiếng khóc, lão phu nhân và Trân thị đều khóc rất thảm thiết, Tề quốc công cũng đỏ ửng hai hốc mắt, Vân Dật đưa một đám hạ nhân xuống đáy vực tìm kiếm.

Thấy Tô Cẩm Bình trở về, lão phu nhân khóc lóc hỏi: “Cẩm nhi, cháu đi đâu vậy? Nhị biểu tử của cháu có chuyện rồi!”

“Cẩm nhi nghe nói nhị biểu tử gặp chuyện chẳng lành nên mới ra ngoài tìm kiếm, nhưng không tìm được ạ!” Tô Cẩm Bình cúi đầu, mắt đậy về ấy nấy.

“Ta gây tội lỗi gì thế này! Cảnh Chi đoạn tuyệt quan hệ với Vân gia ta vì một đứa con gái, bây giờ Lãnh Ngưng lại xảy ra chuyện, khiến ta phải kể đầu bạc tiễn người đầu xanh thế này. Đầu do ông cả, nếu không phải do ông ích kỷ, không muốn nhúng tay vào chuyện Hoàng gia, thì làm sao khiến Lãnh Ngưng mất mạng được!” Trần thị chỉ vào Tề quốc công trách móc, vút hết cả nữ giới, đức hạnh ra tận chân trời.

“Phu nhân!” Tề quốc công quát lên một tiếng, mấy lời này sao có thể nói tùy tiện được!

Trần thị giật mình sợ hãi, rồi lại khóc òm lên.

Tô Cẩm Bình lại chú ý đến điểm khác, Cảnh Chi là ai?

“Từ Y đâu?” Tề quốc công nhìn quanh một vòng, mọi người đầu đã ở đây, chỉ riêng Vân Tử Y là không thấy đâu.

Hạ nhân nói: “Lúc ấy có tin báo về là nhị tiểu thư xảy ra chuyện, đại tiểu thư liền vội vã chạy ra ngoài, đến giờ cũng chưa quay về.”

“Mau phái người đi tìm! Lãnh Ngưng đã có chuyện rồi, phủ Tề quốc công ta không thể mất thêm một người con gái nữa!” Tề quốc công lạnh mặt nói.

Hạ nhân lên tiếng: “Vâng!” Rồi vội vàng ra ngoài.

Tình hình trong phủ Tề quốc công vô cùng bi thảm, Tô Cẩm Bình ngỡ trong viện của mình do do dự dự không biết có nên nói thật với họ hay không. Lần này Vân Lãnh Ngưng ra đi chắc chắn sẽ không quay về, nếu nói ra cũng chẳng có tác dụng gì. Hơn nữa, chắc gì lão phu nhân có thể

chấp nhận được. Nhưng nếu không nói, thấy bọn họ đau lòng khổ sở như vậy, nàng cũng không nỡ.

“Hoàng tâu, tâu không sao chứ?” Giọng nói thánh thót của Bách Lý Dung vang lên.

Tô Cẩm Bình cứ tưởng Dĩ Mạch bước vào, không ngờ là Bách Lý Dung, quay sang nhìn cô bé, cười: “Không sao.”

“Tiểu Cẩm!” Lãnh Tử Hàn cũng đột ngột đi từ trong phòng ra, nhìn thấy Bách Lý Dung, hấn ta khẽ nhíu mày, mắt đậ̀y vẻ phi ền chán, không lên tiếng nữa.

Vừa nhìn thấy Lãnh Tử Hàn, Bách Lý Dung chợt đỏ bừng mặt, căn bản không dám nhìn hấn ta. Sao trên thế gian này lại có người đàn ông tuấn tú đến thế cơ chứ. Lần trước nàng ấy chỉ nghe thấy giọng nói của hấn ta, không nhìn thấy diện mạo! Nàng ấy vội cúi đậ̀u nói với Tô Cẩm Bình: “Ta nghe nói nhị tiểu thư Vân gia xảy ra chuyện, lo tâu bu ền bã nên lén chạy ra ngoài thăm tâu, nếu tâu không có chuyện gì thì ta về đậ̀y!” Nói xong nàng ấy lại then thùng liếc mắt nhìn Lãnh Tử Hàn một cái r ậ́i vội quay người chạy.

Nhìn bộ dạng cu ồng bỏ chạy của cô nhóc kia, Tô Cẩm Bình chợt phì cười, trong lòng lại chợt xuất hiện một ý tưởng. Dáng vẻ chợt nảy ý đậ̀o khác của nàng đương nhiên không thoát đậ̀u ánh mắt của Lãnh Tử Hàn: “Tiểu Cẩm, ta qua đệ̉ nói cho mu ọi biết, Thượng Quan Cẩn Duệ đậ̀o quay về Đông Lăng bình an r ậ́i.”

“Vâng!” Tô Cẩm Bình khẽ cười, cảm kích tậ́m lòng của hấn ta. Lãnh Tử Hàn không nói nhi ều, quay người đi ngay.

“Này, Lãnh Tử Hàn, nha đậ̀u vừa r ậ́i...”

Hấn ta dừng bước, giọng nói ngông cu ồng cao ngạo truy ền tới: “Tiểu Cẩm, mu ọi phải nhớ kỹ. Cả đời này, Lãnh Tử Hàn ta không thể yêu một người nào khác nữa!” Tuyệt đậ̀o không thể!!! Tiếng nói vừa dứt, hấn ta lại tiếp tục bước đi, tay áo bào rộng thùng thình lay đậ̀ng theo từng bước chân,

bay lên không trung tạo thành một đường cong phóng túng, cũng khiến người khác cảm thấy cô độc đến tận cùng.

Lời nói của Tô Cẩm Bình nhất thời nghẹn lại ở cổ họng. Nàng quay đầu, đột nhiên nhìn thấy một đốm lửa lóe trên không trung, đôi mắt phượng nheo lại, tia sáng lạnh bắn ra...

— o0o—

Sơn ca: Lãnh Tử Hàn là người đàn ông chung tình, không thể yêu một người khác nữa. Vì thế, các người đẹp không được gửi bình luận yêu cầu tìm cô nương tốt cho Lãnh Tử Hàn nữa, nếu không, cây roi nhỏ sẽ phục vụ các vị đấy!!!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 24.1

“Dĩ Mạch!” Tô Cẩm Bình cao giọng gọi, nhìn về phía đống lửa đang lóe lên kia.

Hiên Viên Dĩ Mạch lập tức bước tới nói: “Cô nương, sao thế?”

“Vân Tử Y đã về chưa?” Nàng trầm giọng hỏi, suy nghĩ đã bay theo đống lửa kia đi rất xa.

“Đã về một lúc lâu rồi, nghe nói lúc về nhìn như hồn bay phách lạc, có lẽ cái chết của Vân Lãnh Ngưng đã kích nàng ta khá mạnh.” Hiên Viên Dĩ Mạch cúi đầu đáp.

Tô Cẩm Bình trầm mặc một lúc lâu, lại quay đầu nhìn lên không trung, cuối cùng chán nản hít sâu một hơi rồi quay về phòng mình.

Nếu phải tới, thì chắc chắn không thể trốn được!

Vân Lãnh Ngưng xảy ra chuyện, hôn sự của Vân Dật và Đặng Lam Tân đương nhiên cũng bị lùi lại. Sang buổi chiều ngày hôm sau, Kinh Triệu phủ doãn mới nhận chức tìm được hai thi thể dưới đáy vực, mặc y phục có màu sắc, kiểu dáng giống y như đúc y phục của hai người khi rơi xuống vực, có đi đầu, y phục đã bị thú hoang cắn nát, người cũng không còn nhìn rõ hình hài dáng vóc nữa, chỉ còn lại hai bộ xương trắng! Lão phu nhân và Trần thị vừa nhìn thấy liền bất tỉnh nhân sự, sau khi tỉnh lại thì khóc đến chết đi sống lại, không ai khuyên giải được.

Trong hoàng cung, Trang phi tức tối, hận Vân gia đến thấu xương! Lão hoàng đế lại nổi giận, cũng thề hời hận vì không đồng ý lời cầu khẩn của Bách Lý Thần, nếu lão mà đồng ý, có lẽ đứa con trai này đã không phải chết. Dù không thích, thì hẳn vẫn là con trai lão. Sau đó, lão lại hạ lệnh truy lùng, người đi lùng bắt Lãnh Tử Hàn lại tăng thêm gấp mấy lần. Có đi đâu, chưa có binh lính nào từng gặp Lãnh Tử Hàn, tuy trong giang hồ cũng có người từng gặp Lãnh Tử Hàn, tuy thời thời khắc khắc muốn diệt trừ Ma giáo, nhưng nếu bảo họ cả gan theo đám quan binh đi truy bắt Lãnh Tử Hàn, bọn họ cũng không dám! Nếu để Ma giáo hạ tuyệt sát lệnh, liệu bọn họ còn có đường sống không?

Vân Lãnh Ngưng là tiểu bối, nếu theo lễ tiết thì không thể tổ chức tang lễ long trọng để tiếp đón khách khứa, nhưng vì Vân gia quyền cao chức trọng nên người muốn tới chia buồn cũng không ít. Tề quốc công cố nén bi thương để tạ ơn mọi người.

Tô Cẩm Bình cũng ra về ‘đau lòng’ theo họ, phủ Tam hoàng tử mới đã được sửa xong, vì thế tâm trạng của Bách Lý Kinh Hồng không được tốt lắm, nhưng ngược lại tâm trạng của Lãnh Tử Hàn lại rất tốt. Nếu không có người Ma Giáo bọn họ ‘hỗ trợ’, thì có khi đến sang năm phủ của Bách Lý Kinh Hồng cũng không sửa xong.

Dư luận bên ngoài vô cùng xôn xao, mấy lời đồn ban đầu vốn nói là Tứ hoàng tử ái mộ nhị tiểu thư Vân gia nên tự tử theo nàng, không ít người đầu đàm luận về danh dự của họ, nói nhiều câu rất khó nghe khiến Trần thị và lão phu nhân vốn đau lòng lại càng khổ hơn. Cũng may không biết có một tiên sinh kể chuyện ở đâu tới, kể lại chuyện này vô cùng sinh động, nói rằng nhị tiểu thư Vân gia xui xẻo rơi xuống vực, Tứ hoàng tử đây nghĩa khí lao ra cứu giúp không ngờ lại bất hạnh rơi xuống theo, vì vậy, chuyện này dần dần được truyền bá thành một câu chuyện rất đẹp, mà tiên sinh kể chuyện kia chính là người do Tô Cẩm Bình sắp xếp ra. Mấy tin đồn ngoài đường vốn là ai nói gì thì nghe vậy, chỉ xem họ cảm thấy phiên bản nào hợp lý hơn thôi, vì thế, thay đổi cách nói một chút, dân chúng cũng dễ chấp nhận hơn, mà trong lòng người nhà Vân gia cũng cảm thấy trấn an ít nhiều.

Mọi người trong phủ Tề quốc công đều mặc áo tang trắng, hôm nay nhìn Vân Tử Y cũng tiều tụy lạ thường, trên mặt không hề trang điểm, mắt sưng đỏ. Mà kỳ lạ là khi nàng ta bước vào phòng, lại hung dữ trừng mắt nhìn Tô Cẩm Bình một cái, ánh mắt đó giống như đang nhìn kẻ thù không đội trời chung vậy! Tô Cẩm Bình khẽ nhíu mày, suy nghĩ đầu tiên là không biết có phải đối phương hiểu lầm gì đó không, nhưng tình hình hiện giờ cũng không cho phép nàng giải thích, vì vậy liền cúi đầu im lặng, không nhìn nàng ta nữa.

Cả ngày hôm nay, mọi người trong phủ đều khóc lóc thảm thương, Trần thị khóc nửa ngày lại ngất xỉu. Vân Tử Y chợt nói với Tô Cẩm Bình: “Biểu muội, phiền muội đưa mẫu thân về phòng được không?”

Tô Cẩm Bình không từ chối, cùng Dĩ Mạch đưa Trần thị về phòng.

Lúc này, ở trong hậu viện, Bách Lý Kinh Hồng và Lãnh Tử Hàn đang ngồi đối diện nhau, một người nở nụ cười phóng túng, đáy mắt lạnh lùng, một người mang vẻ lãnh đạm nhưng mắt như sắp phun hỏa. Trong mắt hai người đều như bắn ra tia lửa khắp nơi. Lãnh Tử Hàn chợt cười tà: “Tam hoàng tử điện hạ, ngày mai ngài phải quay về phủ rồi. Chắc bản tôn không tiễn được!”

Bách Lý Kinh Hồng nghe vậy cũng không nói gì, chỉ lãnh đạm nhìn hắn ta, giống như chỉ cần nhìn Lãnh Tử Hàn nhiều thêm một chút cũng có thể giết chết hắn ta, giúp mình bớt đi một tình địch vậy.

Cuối cùng, Lãnh Tử Hàn lại nói: “Bách Lý Kinh Hồng, ta thừa nhận, ván này ngươi thắng, nhưng nếu ngươi dám làm chuyện gì có lỗi với tiểu Cẩm, không cần biết nàng có bằng lòng hay không, dù là chân trời góc biển ta cũng sẽ đưa nàng đi.”

“Người sẽ không có cơ hội đó.” Giọng nói thanh thoát, nhẹ nhàng như mây gió.

“Hy vọng thế.” Dứt lời, hắn ta nhìn sang bên cạnh, chỉ một lát sau, Phá bê hai vò rượu tới. Hắn ta đón lấy, ném một vò cho Bách Lý Kinh Hồng: “Uống cạn! Nhớ rõ lời hứa của người ngày hôm nay!”

Bách Lý Kinh Hồng không từ chối, đưa tay ra nhận lấy vò rượu. Cụng vào vò rượu của Lãnh Tử Hàn một cái xong, hai người đều ngửa đầu uống sạch rượu trong vò.

Chất lỏng trong suốt trào ra, chảy xuống cằm, đi qua cổ rồi chui vào trong vạt áo, tạo thành cảm giác đẹp đến mất hồn. Một lúc lâu sau, ‘choang’ một cái, vò rượu trong tay Lãnh Tử Hàn bị ném sang một bên, vỡ vụn không còn đến nửa giọt. Bách Lý Kinh Hồng chỉ nhẹ nhàng thả tay, vò rượu rơi bên cạnh chân, cũng vỡ vụn không còn sót giọt nào.

Hai người lại nhìn nhau, vẫn thái độ giương cung bạt kiếm. Lãnh Tử Hàn chợt cười lạnh: “Bách Lý Kinh Hồng, bản tôn thật sự không hiểu, rốt cuộc ngươi cho tiểu Cẩm ăn mê hồn dược gì mà khiến nàng quên mất ta không còn chút ký ức nào thế?”

Lời này vừa dứt, đương nhiên cũng không nghe thấy câu trả lời của Bách Lý Kinh Hồng.

Nhưng Phong và Tu ở trong chỗ tối đều muốn kêu oan thay cho điện hạ nhà mình. Đâu phải điện hạ cho Hoàng tử phi ăn mê hồn dược đâu, rõ ràng là tại Hoàng tử phi cho điện hạ ăn bánh trung thu mê hồn đấy chứ. Bọn họ còn nhớ rất rõ, chính cái bánh trung thu chết tiệt kia đã chôn vùi hết nửa đời còn lại của điện hạ!

Thấy hắn không nói gì, Lãnh Tử Hàn lại chế giễu: “Vừa trầm vừa tẻ nhạt, thật không biết tiểu Cẩm phải lòng ngươi vì cái gì nữa.”

Hắn ta vừa dứt lời, đôi môi mỏng của Bách Lý Kinh Hồng liền cong lên, giọng nói thanh thanh truyền tới: “Dù ta có tẻ nhạt, thì nàng cũng hứa với ta trọn đời trọn kiếp rồi.”

Lãnh Tử Hàn nghe vậy, trong mắt hiện lên vẻ đau đớn, dung nhan phóng đảng cũng mang theo chút tự giễu cợt, hơi ngửa đầu nhìn lên trời đêm, không nói nữa.

Phong ở cách đó không xa hơi cảm thông với hắn ta: “Điện hạ đã thắng người ta rồi, cần gì phải đả kích hắn như vậy chứ! Ôi! Đàn ông cần gì phải

gây khó dễ cho đàn ông!”

Tu lờm hấn ta khinh bỉ, không đồng ý với hấn ta: “Nếu hiện giờ người thắng là Lãnh Tử Hàn, thì hấn ta cũng sẽ chế nhạo điện hạ y như vậy!” Hai người này đều kiêu ngạo từ trong cốt cách, cũng chính sự kiêu ngạo này mới khiến họ muốn đập nát tất cả mọi hy vọng của kẻ thù, để giành lấy chiến thắng trọn vẹn!

“Bách Lý Kinh Hồng, người biết ta cố ý đúng không?” Hấn ta cúi đầu xuống nhìn hấn, đôi mắt đen như mực khẽ nheo lại mang theo nụ cười như có như không.

Đương nhiên hấn biết Lãnh Tử Hàn hỏi chuyện hai người so đấu mấy ngày nay, cũng thản nhiên đáp: “Các hạ muốn chơi đùa, bản cung sao có thể không theo chứ.”

“Ha ha ha...” Tiếng cười phóng túng vang lên, lồng ngực Lãnh Tử Hàn phập phồng theo từng hơi thở, một lúc lâu sau mới ngừng lại được, “Quả nhiên, Tam hoàng tử điện hạ không hổ là Tài chấn tứ quốc, diễm kinh cửu châu.”

Tài chấn tứ quốc, diễm kinh cửu châu à?! Nếu câu này phát ra từ miệng người khác, chắc chắn hấn sẽ đáp lại một câu “Chỉ là hư danh thôi”, nhưng từ miệng Lãnh Tử Hàn, thì hấn không muốn phản bác, đầu hơi ngẩng lên. Chợt, mắt hấn trừng lên nhìn về phía Tây.

Thấy sắc mặt hấn đột ngột thay đổi, Lãnh Tử Hàn cũng nhíu mày quay lại nhìn.

Cách đó không xa, viện của Trần thị bốc lên một màn khói dày đặc.

Lãnh Tử Hàn vội kêu lên: “Người đâu! Tới cứu hỏa!!!”

...

Giờ phút này, tất cả mọi người đều ở linh đường, ngay cả Tô Cẩm Bình sau khi đưa Trần thị về viện của mình xong cũng quay lại linh đường tiếp

tục đốt tiền vàng với lão phu nhân.

Chỉ một lát sau, cả phủ Tề quốc công đều ồn ào nhốn nháo, xung quanh vang lên những tiếng kêu kinh hãi: “Lấy nước, lấy nước!”

“Cái gì?!” Mọi người trong linh đường đều hoảng hốt, Tề quốc công vội chạy ra ngoài, gặp một hạ nhân đang lao tới: “Đại nhân, không ổn rồi! Phải lấy nước! Viện của phu nhân gặp hỏa hoạn!”

“Vậy người còn ở đây làm gì?! Không mau chạy đi cứu hỏa?!” Tề quốc công nổi giận.

Vân Dật thi triển khinh công lao ngay ra ngoài! Lão phu nhân vốn đã rất suy sụp vì chuyện của Vân Lãnh Ngưng, giờ nghe thấy tin này, đầu chợt váng vất khó khăn lắm mới giữ cho mình không ngất xỉu, vội vàng đưa mọi người đi về phía viện của Trần thị.

Trời đã tối, những khách khứa cần tới cũng đều tới rồi, Tề quốc công chấp tay nói với họ: “Nội viện bị hỏa hoạn, vì sự an toàn của các vị đại nhân, bản quan không dám giữ nữa!”

Mấy người quyền cao chức trọng đương nhiên cũng đều quý trọng tính mạng của mình, muốn sống lâu thêm vài năm, hưởng phúc thêm vài năm. Vì thế, vừa nghe Tề quốc công nói vậy, họ còn chẳng kịp nói vài câu khách sáo, vội vàng vàng cáo từ rồi về mất. Chỉ có cô con dâu tương lai của Vân gia, sau khi do dự một lúc lâu, cũng lo lắng cho sự an toàn của mẹ chồng tương lai, kiên quyết không chịu đi. Việt vương phi không thuyết phục được nàng, đành phải ở lại cùng nàng.

Khi cả đoàn người đi tới hậu viện, lửa đã nhuộm đỏ nửa bầu trời, viện của Trần thị bị ngọn lửa lớn bao quanh, mà Vân Dật vốn tới để cứu hỏa cũng không biết đang ở đâu, Tề quốc công gầm lên giận dữ: “Đại công tử đâu?”

“Đại nhân, Đại công tử lao vào cứu phu nhân ạ!” Một hạ nhân bị dính muội đen mặt vội bẩm báo.

Lão phu nhân nghe xong lại ngã thẳng xuống ngất xỉu! Mặt Đặng Lam Tân cũng trắng bệch, Việt vương phi vội đỡ lấy nàng mới giúp nàng không bị ngã. Ngọn lửa bốc lên tận trời cao thế này, lao vào hiên nhiên là lành ít dữ nhiều! Sắc mặt của Vân Tử Y đứng một bên chợt trở nên rất kỳ quái. Nhưng đúng lúc này, ánh mắt sắc bén của Tô Cẩm Bình hướng về phía nàng ta, khiến nàng ta hơi kinh hãi một chút sau đó lại hung dữ trừng ngược lại Tô Cẩm Bình, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống nàng luôn. Tô Cẩm Bình hơi ngạc nhiên, lại chuyển mắt đi chỗ khác!

Một lúc lâu sau, cuối cùng cũng có bóng người khập khiễng đi từ trong viện ra, trên lưng còn cõng một người nữa, khuôn mặt tuấn tú bị làn khói dày đặc nhuộm thành màu đen, không còn nhìn ra trạng thái ban đầu, áo tang trắng cũng bị đốt thủng vài lỗ lớn, vạt áo vẫn còn đang cháy xì xèo. Tô Cẩm Bình giạt xô nước từ tay một hạ nhân đứng bên cạnh, hất vào áo Vân Dật mới dập tắt được lửa bám trên người hắn ta.

Trần thị vốn đã ngất xỉu cũng bị sặc khói tỉnh lại, ho mạnh vài tiếng. Tề quốc công quát to: “Còn ngần ra đây làm gì? Không mau dập lửa đi? Mau đi mời đại phu!”

“Vâng!”

Thế lửa mạnh như hổ báo, chỉ trong chốc lát, viện của Trần thị đã bị đốt sạch không còn chút gì. Trong viện có không ít đồ quý giá, còn có cả của hồi môn mà Trần thị mang theo từ nhà mẹ đẻ khiến bà rất tiếc nuối, nhưng so với việc bản thân mình tìm được đường sống, kéo được cái mạng này về thì cũng vẫn tốt hơn nhiều!

Đám hạ nhân mất bao nhiêu công sức mới có thể dập tắt được ngọn lửa. Sự phẫn nộ trên mặt Tề quốc công không thể khống chế được: “Tra xét đi! Tra xét cho ta! Rốt cuộc tại sao lại bị hỏa hoạn thế này!!!” Gần đây Vân gia bọn họ bị làm sao vậy? Đầu tiên là mất mất Vân Lãnh Ngưng, giờ thì chỉ chút xíu nữa thôi là mất cả phu nhân và Vân Dật, ông không thể không nghi ngờ có người thù hận Vân gia, cố tình gây khó dễ cho họ!

Chỉ một lát sau, quản gia bước tới nói: “Đại nhân, tiểu nhân kiểm tra xung quanh, tuy không tìm được nguyên nhân gây hỏa hoạn, nhưng nhìn

thế lửa này không giống như từ trong phòng bốc ra, dường như có người cố tình phóng hỏa.”

“Cái gì? Cố tình phóng hỏa à?!” Sắc mặt Tề quốc công vô cùng khó coi, “Tra xét cẩn thận, xem có ai tới gần viện của phu nhân!”

Trương ma ma hừ hạ Trần thị lên tiếng: “Đại nhân, lúc đó phu nhân ngất xỉu, sau khi biểu tấu thư rời khỏi đây, lão nô đã phân phó không cho phép ai tới làm phiền phu nhân rồi đi xuống bếp để sắc thuốc an thần cho phu nhân, lão nô nghĩ hẳn là không ai dám to gan bước vào đâu ạ!”

Trương mama theo hầu Trần thị nhiều năm, người trong viện của Trần thị cũng bị bà ta quản lý chặt chẽ, nên bà ta mới dám tự tin nói rằng không có ai to gan bước vào.

“Trương ma ma có dám chắc lúc đó biểu muội đã rời khỏi đây rồi không?” Vân Tử Y bước lên phía trước, ánh mắt độc ác hướng về phía Tô Cẩm Bình, dáng vẻ như chỉ muốn chém Tô Cẩm Bình ra thành nghìn mảnh, hoàn toàn trái ngược với dáng vẻ đứng ra lên tiếng thay cho Tô Cẩm Bình mấy ngày hôm trước.

“Chuyện này...” Trương ma ma cũng hơi sửng lại, quả thật bà ta không dám xác định một trăm phần trăm rằng lúc đó Tô Cẩm Bình đã rời khỏi đây rồi.

Tề quốc công nhíu mày: “Tử Y, con nói vậy là sao? Chẳng lẽ con cho rằng biểu muội con làm sao?”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 24.2: Chân Tướng

Vân Tử Y ngẩng đầu nói: “Con không có ý gì cả! Có đi đâu, trong viện này không có ai khác lui tới, mà chỉ có một mình biểu muội từng xuất hiện ở đây. Là ai làm, có lẽ đã rất rõ ràng rồi! Hơn nữa, vì sao sớm không cháy, muộn không cháy, mà đúng lúc biểu muội quay về linh đường thì viện của mẫu thân lại cháy?!”

Tô Cẩm Bình chợt cười lạnh: “Như vậy vừa rồi trừ ta ra, không có ai từng rời khỏi linh đường sao?” Nàng dám chắc nếu chuyện này là do Vân Tử Y bày ra để hãm hại mình, thì nhất định lúc đó nàng ta cũng rời khỏi linh đường.

Ánh mắt nghi ngờ của mọi người đều đặt lên người Vân Tử Y. Lúc ấy Vân Tử Y cũng ra ngoài! Thấy mọi người đều nhìn mình, Vân Tử Y giận dữ nói: “Các người nhìn ta làm gì? Đúng là ta có ra ngoài, nhưng hạ nhân trong phủ đâu nhìn thấy ta đi về phía viện của mình, căn bản chưa từng bước chân sang viện của mẫu thân!”

Nàng ta nói vậy, không ít hạ nhân đều gật đầu nói đúng, khi đó bọn họ đều nhìn thấy Vân Tử Y quay về viện của mình, không bao lâu lại quay lại linh đường!

“Đại biểu tỷ không đi tới viện của cửu mẫu, cũng không có nghĩa là không thể làm!” Ánh mắt Tô Cẩm Bình lạnh đi, nàng vốn nghi ngờ nàng ta bảy tám phần, giờ đã hoàn toàn xác định rõ ràng, nhưng nàng không hiểu, dù Vân Tử Y có hận mình đến thế nào đi chăng nữa, thì Trần thị cũng là mẹ ruột của nàng ta, sao nàng ta có thể làm chuyện này được? Ban đầu

nàng còn cho rằng dù có phóng hỏa thì chẳng qua cũng chỉ là làm cho có vẻ một chút thôi, không ngờ nàng ta lại khiến ngọn lửa này bốc to như vậy, hành động này của nàng ta căn bản không hề nghĩ đến chuyện giữ lại mạng của Trần thị.

Tô Cẩm Bình vừa nói vậy, sắc mặt Vân Tử Y lạnh đi, sắc mặt của mọi người trong Vân gia cũng rất khó coi, không chờ Vân Tử Y lên tiếng, Trần thị đã nghiêm giọng nói: “Cẩm nhi, không cần biết chuyện này có phải do cháu làm hay không, nhưng cháu cũng không nên hất sang người đại biểu tử của cháu như vậy. Dù tính cách đại biểu tử cháu không được tốt lắm, thì cũng không phải kẻ đại gian đại ác!”

Vậy sao? Tô Cẩm Bình nghe thế chỉ tự cười lạnh, còn trong mắt Vân Tử Y thoáng hiện lên vẻ áy náy!

“Cẩm nhi chỉ muốn chứng minh sự trong sạch của mình mà thôi. Ngọn lửa này không nhất thiết phải từ trong viện của cứu mẫu mới bùng lên được. Theo Cẩm nhi được biết, có một loại đèn được gọi là đèn Khổng Minh, không biết đại biểu tử có biết tác dụng của nó không?” Tô Cẩm Bình cười lạnh nhìn Vân Tử Y.

Vân Tử Y chợt giật mình, lùi về phía sau vài bước, trong mắt đầy vẻ hoảng hốt.

Dáng vẻ này của Vân Tử Y cũng khiến mọi người nhìn nàng ta đầy nghi hoặc. Đèn Khổng Minh không phải để thả bay lên trời sao? Còn có tác dụng gì nữa? Chẳng lẽ...

Tô Cẩm Bình chợt bước lên vài bước về phía Vân Tử Y, càng gần nàng ta, trên mặt nàng lại lộ nụ cười như ma quỷ: “Nếu đại biểu tử không biết đèn Khổng Minh có tác dụng gì, thì để biểu muội nói cho tử biết! Châm đèn Khổng Minh có thể khiến nó bay lên không trung, nhưng nếu chỉnh một chút, cũng có thể khiến nó dừng lại chính xác ở vị trí mình muốn rồi rơi xuống đúng vị trí đã định, sau đó gây nên một trận hỏa hoạn lớn. Đại biểu tử, tử thấy có đúng không?”

Nếu không phải đêm qua nhìn thấy đốm lửa trên trời, thì chưa biết chừng hôm nay nàng sẽ thực sự trúng đòn! Có lẽ Vân Tử Y cũng chưa từng dùng cách này bao giờ nên đêm qua mới cố tình thử nghiệm một chút!

“Ta không biết người đang nói gì!” Vân Tử Y cố gắng bình tĩnh.

Tô Cẩm Bình lại đột ngột lấy một vòng sắt nhỏ màu đen ra, đặt trước mặt Vân Tử Y: “Biểu tỳ không biết ta đang nói gì, vậy biểu tỳ có biết cái này là gì không?”

Vật kia nhìn như bị lửa thiêu cháy đen, người ngoài có thể không biết, nhưng Vân Tử Y nghiên cứu đèn Khổng Minh suốt đêm thì sao có thể không biết được! Đó là đũa đánh lửa bên trong đèn Khổng Minh. Trong lòng nàng ta hơi chột dạ, cắn răng cãi: “Ta không biết!”

“Không biết à? Thứ này ta vô tình nhặt được trên mặt đất khi mọi người tới dập lửa vừa rồi. Nếu đại biểu tỳ không biết, thì để biểu muội nói cho người biết. Thứ này đặt bên trong đèn Khổng Minh, xem ra, cả cái đèn đều bị cháy sạch rồi chỉ còn lại vòng sắt này thôi. Vì thế, lửa trong viện của cữu mẫu bốc lên như thế nào, mọi người cũng đều hiểu rõ rồi chứ?” Dứt lời, Tô Cẩm Bình cười nhìn mọi người Vân gia.

Vân Tử Y cười lạnh: “Nếu biểu muội đã biết rõ ràng như vậy rồi, còn dám nói là không phải mình làm sao?”

Khôn quá hóa dại! Tô Cẩm Bình cũng cười lại, nói tiếp: “Đêm qua Cẩm nhi lo nghĩ chuyện của nhị biểu tỳ, không ngủ được nên ra ngoài dạo một chút. Cũng thật không khéo, lại nhìn thấy đốm lửa lóe lên ở bên viện của đại biểu tỳ. Không biết đêm qua đại biểu tỳ làm gì? Đại biểu tỳ cũng không cần phải vội vàng, biểu muội chưa nói gì cả, rốt cuộc chuyện này do ai làm, chúng ta có tranh cãi nữa cũng vô dụng. Chi bằng nhờ cữu cữu sai người đi đến các cửa hàng bán đèn Khổng Minh trong kinh thành hỏi một vài câu, xem hôm qua có ai đi mua đèn Khổng Minh chẳng phải sẽ biết ngay sao?”

Nàng vừa dứt lời, Vân Tử Y liền lùi lại từng bước, biết mình hoàn toàn thất thế, rồi lại như nổi điên lên lao về phía Tô Cẩm Bình, hai tay bóp lấy

cổ Tô Cẩm Bình: “Ta muốn giết ngươi, ta giết ngươi! Là ngươi, là ngươi hủy hoại ta! Tiện nhân! Tiện nhân!”

Vân Dật vội chạy tới kéo nàng ta ra: “Muội nổi điên cái gì thế?”

Vân Tử Y như bị kích thích, ôm đầu mình ng ồi xồm xuống, nước mắt giàn giụa nhưng không nói gì nữa. Tô Cẩm Bình chỉ lạnh lùng nhìn nàng ta. Không c ần biết vì chuyện gì mà nàng ta như vậy, nhưng Vân Tử Y cũng không đáng để nàng thông cảm nữa. Hai kiếp của nàng đều không được hưởng tình yêu của mẹ, mà Vân Tử Y có người mẹ tốt như Tr ần thị lại không biết quý trọng, vì hại người cũng sẵn sàng đánh đổi cả mạng sống của người mẹ luôn yêu thương mình. Người như vậy, không còn xứng đáng được nàng thương hại nữa!

Đúng lúc này, hạ nhân đột nhiên bẩm báo: “Đại nhân, người của phủ Mộ Dung c ần kiến!”

Mọi người đều hiểu lúc này người của phủ Mộ Dung đến để làm gì! Không phải là do biết Vân gia có người chết lại xảy ra hỏa hoạn nên cố tình tới xem kịch sao?! Càng như vậy, thì càng không thể yếu thế trước mặt mấy người Mộ Dung gia: “Mời!” Tề quốc công cần rằng nói r ồi liếc nhìn Vân Tử Y một cái: “Tạm thời đưa đại tiêu thư về cho ta, lát nữa lão phu sẽ tự tay đánh chết đứa con gái bất hiếu này!”

“Vân huynh làm gì mà giận dữ thế!” Giọng nói của Mộ Dung Việt truyên tới, giọng điệu đầy vẻ cười cợt. Sau lưng lão là Mộ Dung Hoa, Mộ Dung Hạo và Mộ Dung Song, sắc mặt tươi cười. Thật ra nhà họ cũng có chuyện, sáng sớm hôm qua, một cánh tay bị ném vào phủ Mộ Dung, vừa nhìn là biết tay của Mộ Dung Phong, nhưng dù Mộ Dung gia có khó chịu đến đâu thì cũng không thể bỏ qua cơ hội cười nhạo, chèn ép Vân gia!

“Mộ Dung huynh, không kịp đón tiếp!” Tề quốc công cố nén giận nói.

Mộ Dung Song nhìn tình huống ở đây, cười lạnh hỏi: “Ở đây có chuyện gì thế, viện bị cháy sạch cả thế này?! Không phải là trong nhà thế bá có chuyện gì khuất tất nên bị trời phạt đấy chứ?”

Người của Vân gia vô cùng giận dữ, đang định lên tiếng thì Tô Cẩm Bình đã lạnh lùng đáp trả: “Với những hành vi của Đại công tử và Đại tiểu thư của Mộ Dung gia mà phủ Trấn quốc công còn không bị trời phạt, thì phủ Tề quốc công ta sao có thể bị trời phạt được chứ?”

Vừa nghe nàng nói vậy, Mộ Dung Hoa tức giận bước tới: “Tiện nhân nhà ngươi nói bậy bạ cái gì đó, ngươi...”

Giọng hắn ta vừa vang lên, Vân Tử Y vốn đang ôm đầu gối trên đất gào khóc chợt ngừng vọt đầu lên, hai mắt mở to, không dám tin nhìn Mộ Dung Hoa, ánh mắt như muốn xé nát hắn ta ra. Sau đó, nàng ta điên cuồng đứng bật dậy, lao về phía Mộ Dung Hoa: “Ta giết ngươi! Ta giết ngươi!”

Chuyện này là thế nào? Mọi người trong Vân gia giật mình vội ngăn Vân Tử Y lại, trên mặt Mộ Dung Hoa cũng bị Vân Tử Y cào chảy máu. Mọi người hai bên đều cảm thấy kỳ quái, Vân Tử Y lại túm lấy vạt áo Vân Dật, khóc òa lên: “Đại ca, chính hắn ta, là hắn ta, ta nhớ rõ giọng của hắn ta! Dù ta có thành ma cũng nhớ, chính hắn ta tối qua dẫn người tới cưỡng hiếp ta! Chính là hắn ta!”

Cái gì?! Mộ Dung Song kinh ngạc nhìn Mộ Dung Hoa. Đây là âm mưu của ả, muốn Nhị ca tìm người cưỡng hiếp Vân Tử Y, với sự thù hận trước đây của Vân Tử Y đối với Tô Cẩm Bình, chắc chắn Vân Tử Y sẽ nghĩ rằng Tô Cẩm Bình sai người làm, sẽ không tiếc trả giá đắt để trả thù Tô Cẩm Bình. Nhưng tại sao nhị ca lại tự mình làm chứ?!

Trong mắt Mộ Dung Hoa cũng hiện lên vẻ chột dạ, đúng là hắn ta định cho mấy tay thủ hạ đi lo liệu. Hôm qua Vân Tử Y ra phủ cũng là cơ hội hiếm có, vì thế bọn họ liền đánh vào gáy nàng ta khiến nàng ta ngất xỉu rồi đưa đi. Mấy hạ nhân cũng bị đánh ngất hết. Có đi đâu, tuy tính cách của Vân Tử Y không tốt nhưng dung mạo rất xinh đẹp, cởi hết y phục ra, thân hình cũng vô cùng nóng bỏng, khiến hắn ta nhất thời không khống chế được, liền bị mất rồi tự mình ra trận, đầu gối lại bị nàng ta nhận ra để tố cáo chứ! Chuyện như thế này tuyệt đối không thể thừa nhận được, hắn ta phản bác: “Ngươi nói lung tung cái gì thế? Bản công tử mà thêm cưỡng hiếp ngươi à?”

Nhưng mọi người đều biết, một cô nương khuê các không thể vô duyên vô cớ nói ra mấy lời này trước mặt mọi người! Mà thực ra, nếu Vân Tử Y còn chút lý trí thì hẳn cũng sẽ không nói, nhưng hiện giờ tinh thần của nàng ta đã hoàn toàn hoảng loạn, biết mình đối phó nhầm người, còn suýt đánh mất tính mạng của mẫu thân, thậm chí người đã hủy hoại mình đang đứng ngay trước mặt, nàng ta không còn nghĩ ngợi được gì nữa, chỉ muốn giết chết đối phương mà thôi!

“Đại ca, huynh phải tin muội. Đúng rồi! Hôm qua... hôm qua muội có cắn mạnh vào tay hắn, cắn sâu vào tận xương, dù có được tốt đến mấy cũng không trị hết nhanh như thế được. Nếu không tin, huynh bảo hắn đưa tay cho huynh xem đi!” Từ trước đến giờ Vân Dật luôn rất bảo vệ Vân Tử Y, dù nàng ta phạm lỗi gì, hắn cũng luôn cầu xin giúp nàng ta, vì thế nên Vân Tử Y mới không kéo bất cứ ai, chỉ kéo Vân Dật để nói.

Giờ thì Mộ Dung Hoa cũng cảm thấy không ổn, quả thật tiện nhân kia có cắn mình một cái, lúc đó vì tức tối nên hắn ta cũng giáng mạnh cho nàng ta một bạt tai, sau đó ném nàng ta cho thủ hạ của mình để bọn chúng cùng sáng khoái một phen rồi mới nguôi cơn tức, bỏ đi! Hiện giờ vết thương vẫn còn ở trên cánh tay, như vậy...

Khuôn mặt già của Mộ Dung Việt cũng xanh mét, nói: “Dù trên cánh tay của Hoa nhi thực sự có vết thương đi chăng nữa, cũng không thể chứng minh chuyện này không phải do người khác hãm hại!”

Tề quốc công nổi giận, cười lạnh: “Được! Nếu đã vậy, chúng ta lên gặp Hoàng thượng để nói cho ra lẽ!”

“Chuyện này... Vân huynh, nếu thật sự có chuyện này, phủ Trấn quốc công ta cũng tình nguyện chịu trách nhiệm mà!” Mộ Dung Việt lập tức nhượng bộ, hầu như ai cũng hiểu chuyện này như thế nào. Nếu để đến tai Hoàng thượng, thì Hoàng thượng cũng đâu phải kẻ ngốc!

“Chịu trách nhiệm à? Chịu trách nhiệm như thế nào? Dù lấy hết mạng của toàn bộ phủ Trấn quốc công các người cũng không đủ bù được danh dự của muội muội ta!” Vân Dật cũng nổi trận lôi đình, dáng vẻ như muốn động thủ! Vân Tử Y phóng hỏa hại mẫu thân và biểu muội là sai, chuyện

này có thể nói sau, nhưng muội muội hẳn lại bị người ngoài làm nhục, bảo Vân Dật hẳn làm sao nuốt trôi được nỗi hận này.

Mấy lời này cực kỳ khó nghe, nhưng hiện giờ Mộ Dung gia cũng biết không thể cứng rắn phản đối được, Mộ Dung Việt chỉ muốn làm thật ngay thẳng con trai hèn kém này, lại dám để dính vào chuyện thế này: “Vậy hiên chất muốn thế nào?” Dựa theo lời nói của Vân Tử Y, thì người làm nhục nàng ta không chỉ có một, con dâu như thế không thể cưới về nhà được. Nhưng nếu Vân gia kiên quyết muốn họ cưới về, thì bọn họ cũng không có cách nào từ chối!

“Muốn thế nào à? Ta muốn lấy mạng của Mộ Dung Hoa!” Vân Dật không nói hai lời, lập tức rút bội kiếm của hạ nhân ở bên cạnh ra.

“Thế này...” Mộ Dung Việt vẫn còn muốn nói gì đó.

Tề quốc công lại cười lạnh: “Phủ Tề quốc công chúng ta, không dám dính đến một nhà thông gia như phủ Trấn quốc công đâu. Mộ Dung huynh muốn giữ mạng của quý công tử, hay là cứ giữ để giải thích trước mặt Hoàng thượng đi. Tự người chọn lấy!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 24.3

Giải thích với Hoàng thượng à?! Khi tiên hoàng còn sống, ngài sủng ái nhất là con gái của mình, cũng chính là muội muội ruột của đương kim Hoàng thượng, công chúa Lạc Nhạn. Có một lần công chúa vì ham chơi mà lên xuất cung, bất hạnh bị một đám người xấu nhìn thấy. Bọn chúng không biết thân phận của công chúa Lạc Nhạn, nên làm nhục nàng đến chết. Tiên hoàng giận dữ, mấy kẻ cưỡng hiếp nàng đều bị tru di tam tộc! Chuyện này cũng bị giấu đi, nhưng mấy thế gia lớn đều biết rõ chuyện này. Sau đó, tiên hoàng còn ra pháp lệnh, phạm là những kẻ dám cưỡng hiếp con gái của vương tôn quý tộc, dù thân phận thế nào cũng sẽ tru di tam tộc! Nếu bây giờ đưa Mộ Dung Hoa đến giải thích với Hoàng thượng, thì Mộ Dung gia bọn họ thật sự sẽ bị hủy diệt!

“Vân huynh thực sự không lưu tình chút nào sao?” Mộ Dung Việt vẫn cố gắng vùng vẫy.

“Từ trước đến giờ, phủ Tề quốc công và phủ Trấn quốc công vốn chẳng hề có chút tình nào đáng để bàn đến!” Từ vài chục năm trước, hai nhà đã luôn đấu đá nhau, chỉ duy trì vẻ hòa hoãn ở ngoài mặt mà thôi. Giờ đã đến nước này, còn luyện tiệc làm gì lớp da đó mà không xé rách ra chứ?!

Lúc này Mộ Dung Hoa mới sợ hãi run rẩy nói với Mộ Dung Việt: “Cha, con không muốn chết! Cha!”

Hiện giờ trong phủ Tề quốc công chỉ có Vân gia, Mộ Dung gia và Việt vương phi, Đặng Lam Tân. Giết chết một tên Mộ Dung Hoa, chỉ cần mọi

người không nói thì chuyện cũng sẽ không truyền ra ngoài! Mộ Dung Việt liếc mắt nhìn Mộ Dung Hoa một cái, sau đó không đành lòng quay đầu đi, tỏ vẻ không bận tâm đến sống chết của hắn ta. Lão không còn cách nào khác, chỉ có thể hy sinh một con tốt thí thôi! Nếu biết đi tới đây lại bị thiệt hại mất một đứa con trai, thì đánh chết lão cũng không tới!

Vân Tử Y giật kiếm trên tay Vân Dật, đâm thẳng về phía Mộ Dung Hoa. Vừa thấy nàng ta như vậy, Vân Dật vội xoay người ôm lấy Đặng Lam Tân, không để nàng nhìn thấy cảnh máu me này. Không ít phụ nữ đều kêu lên, chỉ duy nhất một mình Tô Cẩm Bình khẽ cười đứng nhìn. Nhìn người của Mộ Dung gia chết là chuyện khiến nàng cảm thấy vô cùng sung sướng!

“A!!!” Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, mạng của Mộ Dung Hoa đã kết thúc trên tay Vân Tử Y, kết thúc kiếp sống phóng đảng của hắn ta. Vân Tử Y buông kiếm xuống, điên cuồng cười lên rồi ngã xuống đất, hết cười lại khóc.

Người của Mộ Dung gia khiêng thi thể của Mộ Dung Hoa lên, quay về không nói một lời tạm biệt nào! Đến thì mặt mày hớn hở, về lại thì thảm bi thương.

Vân Tử Y khóc lóc nói với Trần thị: “Mẫu thân, con xin lỗi, mẫu thân! Con cứ nghĩ Thượng Quan Cẩm sai người làm chuyện này. Lần trước khi nhị thẩm muốn hại nàng, chính người nói giúp nàng mới khiến nàng giữ được mạng sống... Nên con... con bất hiếu... dám hận cả người, con xin lỗi... con xin lỗi...”

Hai mắt Trần thị cũng đỏ bừng lên, bất chấp cơ thể còn đang suy yếu, chạy tới ôm nàng ta: “Con bé ngốc này, đừng khóc nữa, làm sao mẹ trách con được!”

“Hu hu...” Nghe bà nói vậy, Vân Tử Y càng khóc thương tâm hơn, vừa cảm động, lại cảm thấy xấu hổ nhiều hơn.

Tề quốc công nói với Việt vương phi vẫn sừng sờ đứng một bên: “Việt vương phi, chuyện này, ta hy vọng...”

Việt vương phi cũng là vương phi thế gia, gặp không ít chuyện thế này, khẽ gật đầu nói: “Phủ Việt vương và phủ Tề quốc công đã là thông gia rồi, ta và Vương gia chỉ có một cô con gái Lam nhi quý báu này thôi, hai nhà thân thiết như một, đương nhiên chúng ta cũng sẽ không lăm đi đâu nói chuyện này ra ngoài, làm mấy chuyện bất lợi cho Vân gia!” Thật ra, trong cảm nhận của mình, bà vẫn thấy Vân gia quá phức tạp, gả viên ngọc quý trong tay mình tới đây, đúng là vô cùng lo lắng. Nhưng vừa rồi, khi Vân Tử Y đâm một kiếm kia qua, Vân Dật có thể che chở ngay cho Lam nhi trước tiên, chứng tỏ đứa con rể này cũng không đến nỗi tệ lắm. Hơn nữa, con gái cũng thích hẳn, đành phải vậy thôi!

Chuyện này, cứ thế kết thúc.

Bách Lý Kinh Hằng đứng yên lặng một bên từ đầu tới giờ chợt lên tiếng: “Tề quốc công, tối nay bản cung sẽ quay về phủ Tam hoàng tử!”

Phủ Hoàng tử mới đã xây dựng xong, nhưng muốn đi thì cũng nên chờ đến ngày mai. Có đi đâu, hiện giờ xảy ra chuyện thế này, Tề quốc công cũng không tiện ngăn cản, đành phải nói: “Vậy thân tiễn điện hạ!”

“Cầm nhi cũng phải đi cùng bản cung!” Không phải hỏi ý kiến, mà là tuyên bố quyết định của mình.

Tô Cầm Bình nhìn hẳn khó hiểu, mọi người cũng đều kinh ngạc, chuyện này e không được ổn lắm!

Hắn cũng không thêm để ý đến việc đang có bao nhiêu người đứng đây, thong thả đi tới bên Tô Cầm Bình, cầm tay nàng rồi nói với Tề quốc công: “Phủ Tề quốc công không an toàn, Cầm nhi phải thời thời khắc khắc ở bên cạnh bản cung, bản cung mới yên lòng được.”

Mấy lời này thực sự đánh thẳng vào thế diện của phủ Tề quốc công, quả thật, Tô Cầm Bình chỉ mới đến phủ mấy ngày, nhưng lại nhiều lần bị hãm hại, đi đâu này khiến mọi người của Vân gia hơi ngại ngùng, nhưng mà... Trần thị do dự nói: “Dù sao Cầm nhi cũng là cô nương chưa chồng, chuyện này...”

“Vân gia gặp hỏa hoạn, Cẩm nhi hoảng sợ, bản cung đưa nàng đi tĩn dưỡng.” Ngay cả lý do cũng chuẩn bị sẵn luôn. Lãnh Tử Hàn đứng bên cạnh, trong mắt như tóe lửa, cuối cùng lại để Bách Lý Kinh H`ng được hưởng lợi!!! Chắc chắn cái tên lòng dạ đen tối thâm hiểm này đã tính toán rất lâu xem làm thế nào để đưa tiểu Cẩm đi cùng r`i! Cuối cùng hẳn cũng tìm được lý do!!!

Một vạch đen chảy dài sau gáy Tô Cẩm Bình, nàng có thể nói là nàng không cần tĩn dưỡng không?! Người của phủ T`êquốc công ch`n chừ một chút, cuối cùng hít sâu một hơi, đành phải chấp nhận!

“Tiểu Cẩm đến ở phủ Tam hoàng tử, để tránh người ngoài đặt đi`u nói xấu, đại cửu ta đây cũng nên sang đó ở nhờ vài ngày, Tam hoàng tử điện hạ, ngài thấy thế nào?” Lãnh Tử Hàn cắn răng ép mình phải d`y mặt để nói.

Bách Lý Kinh H`ng lãnh đạm nhìn hắn ta một cái, nói: “Tệ trạch đơn sơ, sợ không chứa thêm người thừa thãi được.”

“Người!!!”

...

Cuối cùng, Tô Cẩm Bình ôm Vàng ng`i trên xe ngựa cùng Bách Lý Kinh H`ng, còn người thừa thãi Lãnh Tử Hàn phải ở lại phủ T`êquốc công.

Dĩ Mạch lại bị Tô Cẩm Bình kiên quyết kéo lên ng`i cùng trong xe ngựa để phòng ‘sói’, Thiên Thương ng`i ở xe ngựa phía sau. Nhìn nghiêng khuôn mặt của Tô Cẩm Bình, Hiên Viên Dĩ Mạch không kìm được hỏi: “Cô nương, chiếc vòng sắt lúc đó cô đưa cho Vân Tử Y xem ấy, cô nhặt được lúc nào vậy?” Cô luôn bám sát cô nương, không thấy nàng cúi xuống nhặt đ`o lúc nào cả.

“Cái đó à? Vì ta dự đoán có thể sẽ xảy ra mấy chuyện như thế này, nên trước đó đã chuẩn bị sẵn một cái vòng sắt, r`i đốt đen đi để lừa nàng ta.” Tô Cẩm Bình cười đáp.

Ặc...

“Cô không sợ Vân Tử Y không chịu nhận sao?” Có phải quá mạo hiểm không?

“Không nhận cũng không sao, tối hôm qua ta sai Vàng ngậm mấy cái đèn Khổng Minh mới sang giấu ở hậu viện của nàng ta, bình thường sẽ không có ai lui tới đó, nhưng nếu lục soát khắp phủ, thì vật đó sẽ bị tìm ra. Đến lúc đó, không phải nàng thì cũng là nàng!” Thứ khác thì không ra sao, chứ riêng năng lực phản đòn của Tô Cẩm Bình thì vô cùng mạnh mẽ!

Đã tính toán tới tận mức đó rồi sao? Hiên Viên Dĩ Mạch chợt cảm thấy vô cùng sùng bái Tô Cẩm Bình, còn chưa kịp thể hiện sự ngưỡng mộ của mình, cô lại đột ngột cảm giác nhiệt độ trong xe ngựa giảm đi vài độ. Cô khó khăn nuốt nước miếng, nhìn về phía Bách Lý Kinh Hồng, thấy sắc mặt hần... khụ khụ, lạnh đến mức khiến người ta rùng mình, vội nói với Tô Cẩm Bình: “Cô nương, thuộc hạ muốn đi nhà xí, xin lui trước.”

Nói xong, không chờ Tô Cẩm Bình đáp lời, cô lên vội ra ngoài như một cơn gió. Ngay sau đó, một vật thể lạ màu vàng lại bay từ trong xe ngựa ra, ngã lăn xuống đất, ngoài Vàng ra thì còn ai vào đây nữa. Vàng nghiêng rặng nghiêng lợi, không chịu khuất phục lại lao vào trong xe ngựa, nhưng vừa đặt chân lên đã bị một luồng gió mạnh đẩy bật ra, rơi xuống còn thảm hại hơn lần trước! Móng vuốt nhỏ quơ quơ lên mấy cái, sau đó rất biết thời biết thế y như chủ nhân của mình, quay đầu đi sang xe ngựa phía sau theo Dĩ Mạch. Hức, dạo này sói xuống xe ngựa bị người khinh!!!

Bên trong xe ngựa lúc này chỉ còn lại hai người bọn họ. Tô Cẩm Bình cong môi cười nhưng lại nói như rất bất mãn: “Chàng nói đi, lúc ấy đại biểu huynh ta còn biết ôm lấy đại biểu tâu không để nàng nhìn thấy mấy cảnh máu me đó. Không phải chàng luôn tự nhận là yêu ta sao? Sao không làm giống huynh ấy?”

Nàng vừa dứt lời, trong xe ngựa vô cùng im ắng. Đôi mắt xám bạc của hần nhìn nàng chằm chằm một lúc lâu mới nhẹ nhàng nói: “Vì ta hiểu nàng.” Vì hần biết, đi đâu nàng muốn nhìn thấy nhất, chính là nhìn thấy người của Mộ Dung gia chết. Nên hần mới không che đi.

Nghe hắn nói vậy, Tô Cẩm Bình khẽ cười, rồi sà vào người hắn, cũng là lần đầu tiên chủ động ôm hắn: “Bé cưng bé cưng! Cho bà đây ôm một cái nào!”

“...” Đôi môi mỏng hơi giật giật, bé... cưng á?

Khi xe ngựa đến gần phủ Tam hoàng tử, bên ngoài đã có không ít người đang chờ bọn họ. Bách Lý Kinh Hồng đưa Tô Cẩm Bình xuống xe, đi vào trong phủ. Lần này xây lại phủ, phong cách hoàn toàn khác với lúc trước. Phủ Tam hoàng tử lúc trước đều dựa theo tính cách lãnh đạm thanh cao của Bách Lý Kinh Hồng để xây dựng, nhưng lần này lại dùng vàng dát mỏng ra để làm đường đi, bốn phía xung quanh cũng gắn đá quý sáng lấp lánh.

Tô Cẩm Bình mím môi: “Chàng xây nhà thế này, nếu gặp trộm thì làm thế nào?”

Hắn không đáp, nhưng Hiên Viên Dĩ Mạch lại nói trước: “Cô nương, trộm mà muốn bước vào đây chỉ e có đi không có về!” Phủ Tam hoàng tử bọn họ là nơi mà người ngoài có thể vào làm loạn sao?

“Không thích à?” Hắn khẽ hỏi.

“Thích!” nàng vội gật đầu, “Có thể đưa cho ta kế ước nhà đất luôn được không?” Mắt nàng cũng tỏa sáng lấp lánh.

“... Có thể.”

...

Khế ước nhà đất chẳng qua chỉ là một tờ giấy mỏng manh. Tô Cẩm Bình gấp tờ khế ước gọn gàng, rồi lại dùng sáp dán kín, sau đó cười vô cùng thô thiển, lén giấu khế ước vào trong tai của Vàng, còn rất nghiêm túc dặn dò: “Vàng, dù có mất mạng thì cũng không thể làm mất khế ước nhà đất, hiểu chưa?”

“À ừ!” Tỏ vẻ đã biết.

Lúc này Tô Cẩm Bình mới yên tâm đi theo Dĩ Mạch đi tắm rửa. Rửa mặt sạch sẽ, mặc xiêm y chỉnh tề xong, nàng mới nói với Hiên Viên Dĩ Mạch: “Đưa ta về phòng của ta đi!”

“...” Dĩ Mạch im lặng một lúc, mới len lén nhìn sắc mặt Tô Cẩm Bình, nói: “Cô nương, cô không có phòng!”

Cái gì?! Không có phòng á?!

“Vậy ta ngủ ở đâu?”

“Ngủ... ngủ cùng điện hạ ạ!” Thật ra cô cũng cảm thấy không ổn, nhưng đây là ý của điện hạ, ai dám trái lời chứ?

“Cút thôi ấy!” Nàng chửi bậy!

Hiên Viên Dĩ Mạch vội nói: “Cô nương, cô yên tâm, chuyện này tuyệt đối sẽ không truyền ra ngoài!”

Tô Cẩm Bình vẫn còn muốn phát hỏa thì cửa đã bị đẩy ra. Vừa nhìn thấy Bách Lý Kinh Hồng, Hiên Viên Dĩ Mạch như được đại xá, vội vàng chạy mất! Tô Cẩm Bình nghiêng rằng, muốn tranh thủ đòi quyền lợi cho mình thì hẳn đã lên tiếng trước: “Nếu nàng nghe lời, tối nay sẽ không làm gì hết!”

Cô nàng nào đó nghe vậy liền nhú mày! Thể hiện rõ sự bất mãn!

“Hay là, nàng muốn làm ngay ở đây?!” Hắn nhẹ nhàng nói, nhưng lại lộ rõ sự uy hiếp trắng trợn!

Hai dòng nước mắt như muốn ào ra: “Bà đây nhất định sẽ rất nghe lời!”

Trên giường, Tô Cẩm Bình nhìn lên đỉnh màn, được hắn ôm chặt vào lòng, cảm thấy hắn thực sự không có xu hướng làm gì, mới yên lòng, lại nghĩ đến chuyện Vân gia.

“Nghĩ đến Vân gia à?” Giọng nói du dương vang lên bên tai.

“Ừ!” Nàng không giấu diếm.

Nhưng âm thanh vừa dứt, Tô Cẩm Bình lại cảm nhận được bàn tay hần bắt đầu du ngoạn trên cơ thể mình: “Này, không phải chàng nói bà đây mà nghe lời thì chàng sẽ không làm gì sao?”

“Ừ!” Hần thản nhiên đáp lại, nhưng người đã phủ lên trên người nàng, không đáp lại lời nào nhưng lại như muốn nói, nàng không nghe lời.

Áo lụa đầu mở hết, tay hần đã tìm được đến thân dưới của nàng. Tô Cẩm Bình cắn răng giận dữ quát: “Chết tiệt!!! Bà đây không nghe lời cái gì chứ?! A...”

Đánh thẳng một mạch, động tác từ chậm đến nhanh, đôi mắt sáng đẹp như ánh trăng lẳng lẳng nhìn nàng, chậm rãi nói đáp án: “Trong mắt của nàng, trong tim của nàng, chỉ có thể có ta!” Cho nên, nghĩ đến Vân gia, tức là không nghe lời.

Chết tiệt!!! Nghĩ một chút chuyện thôi cũng không được sao?! “Chàng, ưm...” nàng cắn môi dưới, không nói nữa.

Đến tận sáng hôm sau, phủ Tam hoàng tử lại vang lên tiếng quát tháo: “Bách Lý Kinh Hềng, chàng là đờkhốn kiếp!” Tiếng quát vang lên khiến vô số chim chóc kinh sợ bay mất!

Hần dừng động tác, nhìn nàng như suy nghĩ gì đó, sau đó lại nghiêm túc nói: “Không hài lòng sao? Vậy thì tiếp tục!” Động tác cũng nhanh hơn, mạnh hơn.

“Cút thôi!!!”...

...

Đến giữa trưa, tiếng gõ cửa vang lên, là hạ nhân tới để gọi họ đi ăn trưa. Tô Cẩm Bình như được đại xá, nước mắt lưng tròng nhìn ra cửa, bụng cũng kêu lên một tiếng rất đúng lúc. Thấy nàng đói bụng, hần mới buông nàng ra. Cô nàng nào đó hùng hù hỏ hỏ mặc y phục, chỉ muốn chuyển ra

ngoài ngay lập tức, còn hấn lại vẫn chỉ lẳng lặng nhìn nàng, sắc mặt lãnh đạ, ánh mắt như cười, thoạt nhìn rất giống một con h ồly vừa được ăn no nê.

Bỗng nhiên, giọng nói của Phong vang lên ngoài cửa: “Điện hạ, có người tìm ngài!” Nói rồi hấn ta đưa một tấm lệnh bài vào.

Bách Lý Kinh H ồng vừa nhìn thấy, hai mắt sáng lên đ ầy vẻ vui sướng, sau đó kéo tay Tô Cẩm Bình nhanh chân bước ra ngoài.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 25.1 Quốc Sư Mặc Khiếu

Ở bên hấn bao lâu nay, nhưng đây là lần đầu tiên Tô Cẩm Bình thấy hấn lộ rõ nét mặt vui mừng như vậy, khiến nàng không khỏi tò mò về người đang chờ ở ngoài kia.

“Điện hạ, ngài...” Phong không hiểu.

“Bản cung tự ra đón.” Giọng nói lãnh đạm của hấn lần đầu tiên có vẻ vội vàng.

Phong ngạc nhiên ngẩn người, còn có người nào cần điện hạ tự ra đón sao? Địa vị của người đó cao đến mức đấy sao?

Tô Cẩm Bình đi theo hấn ra cửa. Vừa tới cửa, nàng nhìn thấy ngay một người đàn ông mặc áo bào đen đang quay lưng về phía họ, trên tay cầm một chiếc quạt lông vũ, chậm rãi phe phẩy. Làn gió nhẹ thổi bay vạt áo ông ta, tạo nên chút dáng vẻ như đại tiên đắc đạo.

“Sư phụ!” giọng nói lạnh lạnh vang lên nhưng lại tỏ rõ sự kích động.

Sư phụ? Ấn tượng của Tô Cẩm Bình về sư phụ của hấn vốn rất tốt đẹp, hai mươi năm trước, Bách Lý Kinh Hông vừa được bốn tuổi, Mặc Khiếu này đã có thể tính toán dọn đường cho hấn tất cả, lấy được sự tương trợ của Tề quốc công. Người này, không chỉ thật lòng thật dạ với Bách Lý Kinh Hông, mà thật sự cũng không đơn giản!

Bách Lý Kinh Hông vừa dứt lời, người đàn ông mặc áo bào đen kia liền quay người lại, khuôn mặt tuấn nhã thanh tú, dường như năm tháng

không hề để lại dấu vết nào trên mặt ông ta, khiến cho ông ta nhìn không hề giống một người đã hơn bốn mươi tuổi, mà chỉ giống một người đàn ông vừa hơn ba mươi tuổi, toát lên vẻ quyến rũ của người đàn ông trưởng thành. Nếu muốn dùng một từ nào đó để miêu tả về ông, thì chỉ có bốn chữ “vũ phiến luân cân”! (*)

(*) Vũ phiến luân cân 羽扇纶巾 Từ này để miêu tả phong thái thong dong, đạo mạo, vũ phiến (quạt lông vũ) và luân cân (mũ vải) là hai điểm đặc trưng của Gia Cát Lượng. Nên dùng từ này để miêu tả Mạc Khiếu cũng có phong thái như Gia Cát Lượng. Chỗ này mình cũng chỉ giải thích theo ý hiểu của mình nên hơi tối nghĩa một chút, mọi người thông cảm. Có thể tham khảo hình ảnh Gia Cát Lượng để biết thêm chi tiết :D

Mạc Khiếu nhìn Bách Lý Kinh Hồng, mắt đầy ý cười: “Tiểu tử, không làm vi sư thất vọng!” Đờ đờ của ông ta không hổ là sao đế vương trời sinh, trước khi quân cờ bí mật của mình khởi động, hắn cũng đã nắm giữ được thế cục, tài trí như vậy quả không phụ tâm huyết bao nhiêu năm của ông ta.

Bách Lý Kinh Hồng đi tới trước mặt ông ta, đôi môi mỏng khẽ mấp máy nhưng lại không nói được lời nào.

Mạc Khiếu thấy vậy lại cười: “Được rồi, không biết nói gì thì đừng nói nữa, từ nhỏ tính cách của con đã trầm lặng như vậy, vi sư quen rồi!”

Nghe ông ta nói vậy, Bách Lý Kinh Hồng hơi mất tự nhiên, khẽ ‘vâng’ một tiếng.

Lúc này, Mạc Khiếu mới như chợt nhận ra có Tô Cẩm Bình ở đây, quay sang nhìn nàng với ánh mắt thăm dò: “Cô là?”

“Vi hôn thê của đờnhi.” Không chờ Tô Cẩm Bình lên tiếng, Bách Lý Kinh Hồng đã trả lời trước, vì câu hỏi này, các cô nương bình thường không tiện đáp lời.

Nhưng hắn vừa nói xong, ánh mắt Mạc Khiếu lại lạnh đi, nhìn Tô Cẩm Bình cũng vô cùng sắc bén, khác hoàn toàn dáng vẻ nho nhã vừa rồi. Tô Cẩm Bình cũng không e ngại, lạnh lùng nhìn lại ông ta! Tuy nói rằng phải

biết tôn kính trưởng bối, nhưng nếu trưởng bối không vừa mắt nàng, nàng cũng không phải quả hồng mềnh mệch người ta bóp nặn.

Sau khi nhìn nhau một lúc lâu, Mặc Khiếu mới chột nở nụ cười: “Rất có khí phách!” Sống bao nhiêu năm nay, ngay cả nam giới cũng không có mấy người dám đón nhận ánh mắt của ông ta mà không sợ hãi gì, vậy mà đối phương chỉ là một cô gái nhỏ đã có dũng khí như vậy, quả nhiên không tở. Có đi ầu... sát khí trên người nàng dường như quá nặng.

“Quá khen!” Tô Cẩm Bình cũng biết ánh mắt của đối phương nhìn mình không quá thân thiện, nên cũng không định nói thêm câu gì để làm tăng thiện cảm của đối phương, chỉ lãnh đạm đáp lại hai chữ.

Nhưng Mặc Khiếu cũng không định buông tha cho nàng dễ dàng như vậy, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào mắt Tô Cẩm Bình, dường như có thể nhìn thấu tất cả, xuyên thẳng vào tâm hồn của người ta. Ánh mắt kỳ dị này của ông ta khiến Tô Cẩm Bình có cảm giác như mình không có chỗ nào có thể giấu diếm được dưới cái nhìn chăm chú ấy! Một lúc lâu sau, Mặc Khiếu mới nói: “Cô không phải người của thế giới này!” Giọng điệu hoàn toàn chắc chắn.

“Cái gì?” Mọi người đứng ở cửa đầu kinh ngạc! Sư phụ của điện hạ là ai, bọn họ ầu biết rõ, là Quốc sư Mặc Khiếu rung trời chuyển đất của Nam Nhạc năm ấy, cả đời ông ta từng tính toán số mệnh hàng nghìn hàng vạn lần, nhưng chưa từng tính sai bao giờ! Có đi ầu, Hoàng tử phi tương lai không phải là người của thế giới này... chẳng lẽ... là ma sao?!

Đôi mắt phượng của Tô Cẩm Bình nheo lại, đáy mắt hiện lên tia sáng lạnh. Nàng thực sự không ngờ có người có thể nhìn thấu được mấy chuyện quỷ thần này. Nàng vốn cho rằng thầy tướng số chẳng qua chỉ là giả thần giả quỷ, mà mấy người quốc sư chẳng qua cũng chỉ là có chút thông minh để đoán trước sự việc thôi, nhưng... bây giờ phải xử lý thế nào?

Bách Lý Kinh Hồng cũng kinh ngạc, đương nhiên hẳn biết Tô Cẩm Bình không phải người của thế giới này, ngày ấy nàng cũng đã nói qua với hẳn rồi, nhưng sư phụ lại nói ra trước mặt mọi người như vậy, quả thật

không ổn. Hắn đang định lên tiếng, Mặc Khiếu lại sững lại một chút: “Không phải!”

Dứt lời, ông ta vội vàng bấm đốt ngón tay vài cái, một lúc lâu sau, lại ngừng lại nhìn Tô Cẩm Bình, mặt đờ vể ngẫm nghĩ: “Không ngờ lại có chuyện như vậy, coi như là duyên số! Nhưng quay trở lại cũng không biết là họa hay phúc!”

Quay trở lại?! Ý ông ta là gì? Nàng vốn là người của nơi này sao?! Tô Cẩm Bình nghe vậy chỉ thấy vô cùng kỳ quái, Mặc Khiếu lại cười nói tiếp: “Được rồi, đừng đứng ở cửa nữa, vào trong nhà thôi!”

Bách Lý Kinh Hồng khẽ gạt đầu rồi cùng Tô Cẩm Bình đưa Mặc Khiếu vào chính sảnh. Sau khi ngồi xuống, mọi người đều tự động rời khỏi phòng, Tô Cẩm Bình hỏi: “Tiên sinh, ông nói quay trở lại cũng tốt là có ý gì?” Chẳng lẽ có liên quan đến thân thể của mình sao?

Mặc Khiếu nghe vậy chỉ phe phẩy cây quạt trên tay, nói: “Thiên cơ bất khả lộ!”

Cút thôi! Tô Cẩm Bình chợt có cảm giác muốn chửi thề nhưng nghĩ đến đối phương là sư phụ của Bách Lý Kinh Hồng, nàng vẫn nhịn xuống.

“Đồ nhi, con không hiểu kỳ thời gian vừa rồi sư phụ đi đâu sao?” Mặc Khiếu vừa phe phẩy quạt, vừa nhìn Bách Lý Kinh Hồng hỏi.

Bách Lý Kinh Hồng im lặng một lát, đáp: “Chắc là đi du sơn ngoạn thủy ạ?”

“Ha ha ha... cũng không ngộc!” Mặc Khiếu nói rồi nở nụ cười có vẻ rất sung sướng.

Tô Cẩm Bình không tìm được lờm hai người một cái, mấy câu vô nghĩa này có gì cần đoán đâu chứ. Có đi đâu, thầy trò hai người đoàn tụ, mình hẳn cũng nên biết đi đâu tránh mặt một chút. Nghĩ vậy nàng liền đứng dậy: “Hai người tán gẫu, ta đi dạo một chút.”

Bách Lý Kinh Hồng đang định lên tiếng thì Mặc Khiếu lại nói trước: “Đi sang phía Tây hậu viện đi!”

Nghe ông ta nói vậy, Tô Cẩm Bình không hiểu ông ta có ý gì, nhưng thấy ông ta lại tiếp tục quay đầu đi phe phẩy quạt, có vẻ không định giải thích gì thêm, nàng liềm mím môi, oán thăm trong lòng rồi đi về phía ông ta vừa nói.

Đôi mày đẹp của Bách Lý Kinh Hồng hơi nhíu mày, nhìn Mặc Khiếu không hiểu, phía Tây hậu viện là nơi HuyỀN các của Dạ Mạc sơn trang luyện kiếm và ám sát, những người khác không dễ dàng đi vào đó. Sư phụ bảo nàng đi qua đó là có ý gì?

Bắt gặp ánh mắt khó hiểu của Bách Lý Kinh Hồng, Mặc Khiếu khẽ cười: “Sao thế? Lo nàng gặp chuyện gì à?”

Hắn lắc nhẹ đầu tỏ ý không phải.

Mặc Khiếu lại đứng dậy: “Trên người nàng có một luồng sát khí, nếu vì sự đoán không nhầm, thì kiếp trước nàng làm sát thủ. Để nàng đi qua đó, chẳng qua cũng chỉ vì muốn nhìn xem nàng có thực lực để đứng cạnh con hay không thôi.”

Nghe ông ta nói vậy Bách Lý Kinh Hồng mới yên lòng. Dù sao, hắn có thể thừa nhận chuyện nàng không phải là người của thế giới này, nhưng hắn không biết sư phụ có thể chấp nhận được hay không.

“Đi thôi, theo vì sư qua đó xem.” Dứt lời, Mặc Khiếu đi trước, Bách Lý Kinh Hồng đi sát phía sau.

Còn chưa tới nơi mà Mặc Khiếu chỉ, Tô Cẩm Bình đã cảm giác được một luồng sát khí cực mạnh bao phủ, không phải là sát khí của một hai người, mà là của cả một đám người phát ra. Trong một khoảnh khắc, nàng chợt nhớ tới thời điểm mình rời khỏi hoàng cung Đông Lăng, ở trong địa đạo, nàng có nói với mấy thủ hạ của Bách Lý Kinh Hồng rằng, nếu hắn có thể bình an vô sự trở về, nàng sẽ tự tay huấn luyện đám người kia thay hắn.

Nghĩ vậy, nàng bước nhanh hơn một chút. Người ở cửa nhìn thấy nàng cũng không ngăn lại. Tô Cẩm Bình đi vào liềm nhìn thấy Tu đang ôm kiếm đứng một bên nhìn thủ hạ của mình. Mỗi người bọn họ đều xuất chiêu rất nhanh, kiếm phong vô cùng sắc bén, nhưng không bao lâu, Tô Cẩm Bình liềm nhìn ra sơ hở của họ! Càng nhìn, đôi lông mày nàng càng nhíu chặt lại.

Thấy Tô Cẩm Bình đến đây, Tu vốn đang định hành lễ, nhưng thấy nàng nhíu mày nhìn đám thủ hạ đáng kiêu ngạo của mình, hơn nữa ánh mắt còn có vẻ rất bất mãn, khiến tự tôn của Tu bị tổn thương sâu sắc. Hắn ta bất chấp lễ giáo chủ tớ, bước tới nói: “Hoàng tử phi, bọn họ làm gì khiến cô bất mãn sao?”

Hắn ta vừa dứt lời, động tác của mọi người đều hơi dừng lại một chút, vĩnh tai chờ câu trả lời của Tô Cẩm Bình. Dù sao, có được sự thừa nhận của chủ nhân là sự tự hào của mỗi ám vệ, mà Hoàng tử phi là người điện hạ đã thừa nhận, đương nhiên cũng là chủ nhân của họ.

“Quá yếu!”

Chỉ hai chữ không chút nể nang!

Nghe vậy, nhóm ám vệ đều giận dữ, cảm giác như có một ngọn lửa đang bùng cháy trong lòng mình, nhưng e ngại đối phương là chủ nhân nên cũng không tiện bùng phát!

Tu cười lạnh một tiếng, nói: “Có gì chưa ổn, xin Hoàng tử phi chỉ giáo!” Hắn ta biết Hoàng tử phi rất lợi hại, nhưng vừa rồi thủ hạ của hắn ta đang luyện trận pháp tuyệt sát, mỗi người ra tay đều chứa đựng ý đồ khác, đồng thời cũng che giấu sát chiêu của người khác, từng vòng từng vòng đan vào nhau y như một tấm lưới không có khe hở. Trong thiên hạ này chắc chắn không có mấy người có thể thoát được, vậy mà Hoàng tử phi lại nói là ‘quá yếu’!

“Có nói người cũng không phục. Nếu người đã cảm thấy trận pháp này lợi hại như vậy, thì để bọn họ cùng lên đi. Để xem cái trận pháp rách nát này của các người có thể vây được ta không!” Nàng không hiểu ngũ hành bát quái, nhưng nàng cũng có xem qua một chút trận pháp đơn giản. Nói

‘trận pháp rách nát’ thật ra là cố tình chọc tức bọn họ, để đối phương không nể mặt thôi!

Nàng vừa dứt lời, mặt mọi người đều có vẻ như bị sỉ nhục, một người áo đen bất chấp thân phận chủ tớ, bước nhanh vài bước tới, nghiêng răng nghiêng lợi nói với Tô Cẩm Bình: “Hoàng tử phi, nếu ngài đã tự tin như vậy, chúng thuộc hạ sẽ không khách khi!”

Vừa nói xong, y liền đâm một kiếm về phía Tô Cẩm Bình. Ngay lập tức, không ít người đều giờ kiếm lên đâm về phía nàng. Mấy bóng đen vụt lướt quanh nàng, vây lấy Tô Cẩm Bình! Hiện giờ trong lòng họ đã không còn chút kính cẩn hay sợ hãi nào, chỉ có sự oán hận nồng đậm, dù chết cũng phải đòi lại tự tôn vừa bị đập nát của họ!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 25.2 Luyện Cho Chàng Một Đội Quân Thép

Tô Cẩm Bình đứng giữa vòng vây, sắc mặt không chút thay đổi, chậm rãi rút Ngự Tràng (*) bên hông mình ra, nhìn họ cười, ánh mắt đầy vẻ khinh miệt.

(*) Ngự Tràng: Tên một loại danh kiếm nằm trong mười vũ khí nổi tiếng. Tên riêng nên mình giữ nguyên. Đây cũng là thứ mà Tề quốc công tặng cho Tô Cẩm Bình lần trước.

“Keng—” bóng kiếm lóe lên, lưỡi kiếm mỏng như cánh chuồn lấp lánh tỏa sáng dưới ánh mặt trời, tia sáng lạnh bắn ra bốn phía khiến người ta nhất thời không mở mắt ra được!

Từng tiếng “keng keng” vang ra từ Tây Uyển, mọi người trong phủ Hoàng tử nghe thấy âm thanh này đều cảm thấy sững sốt, chẳng lẽ Tu đại nhân nghĩ ra cách huấn luyện mới, dùng thực chiến để rèn giữa sao?! Nghĩ vậy, không ít người đều chạy qua xem, nhưng sau khi vội vàng chạy tới, nhìn thấy hình ảnh trước mắt, tất cả đều vô cùng kinh hoàng, mấy người kia điên rồ sao, dám to gan lớn mật tấn công Hoàng tử phi?! Mà... khiến bọn họ ngỡ ngàng nhất là, dưới sự tấn công của bao nhiêu người, Hoàng tử phi cũng không hề lộ ra chút yếu thế nào!

“Đồ nhi, xem ra thủ hạ của con đều rất thích náo nhiệt nhỉ!” Giọng nói như cười như không của Mặc Khiếu vang lên.

Ông ta vừa nói vậy, mấy người ngoài cửa đều biết mình phạm lỗi lớn, không lo việc của mình lại chạy tới đây hóng hớt, liền vội vàng quỳ xuống nhận lỗi. Không chờ Bách Lý Kinh Hông lên tiếng, Hủy lập tức đưa họ

xuống lĩnh phạt. Hai bóng người một đen một trắng bước vào giữa sân tập, nhìn cảnh tượng so đấu vô cùng quyết liệt ở bên trong.

Mặc Khiếu vẫn phe phẩy quạt, trên mặt vẫn mang theo nụ cười như có như không nhìn Tô Cẩm Bình, ánh mắt vừa nghi ngờ ngấm vừa tán thưởng.

Bách Lý Kinh Hồng khẽ nhíu mày, chú ý từng chiêu thức biến đổi kỳ ảo trong sân. Chiêu thức của nàng không có chút động tác dư thừa nào, gọn gàng đến mức khiến người ta trợn mắt kinh ngạc! Ngay cả Bách Lý Kinh Hồng hẳn mang một thân võ công tuyệt thế, cũng chưa từng biết giết người có thể dùng cách gọn nhẹ, trực tiếp như vậy.

Cuối cùng, dưới ánh đao kiếm lóe sáng, Tô Cẩm Bình đã chạy thoát khỏi vòng vây của họ, sát khí vẫn đang bùng lên, nàng cười lạnh thành tiếng: “Nhìn ngực các người đi!”

Nghe nàng nói vậy, tất cả đều nhìn xuống ngực mình, cũng đúng lúc này, ngực áo bên trái của họ bỗng loạt rơi xuống nhất như lá rụng, mà khiến người ta cảm thấy châm biếm nhất là, mấy trăm miếng vải rơi xuống, còn cùng lúc xoay vài vòng giống hệt nhau trên không trung!

“Hoàng tử phi, thuộc hạ bái phục!” Mọi người đều quỳ xuống, trên mặt đầy vẻ xấu hổ và hoàn toàn phục tùng.

Giọng nói của Tô Cẩm Bình vô cùng lạnh lẽo: “Thứ ta cần không phải là sự bái phục của các người! Vì các người thậm chí còn không có tư cách bái phục dưới chân ta!”

Mấy lời này rõ ràng đã khiến rất nhiều người giận dữ, Tu bước tới, bất mãn nói: “Hoàng tử phi, dù cô có thể đánh bại chúng ta, nhưng cũng không nên hạ nhục chúng ta như vậy! Chúng ta thà chết chứ không chịu nhục!”

Mấy người áo đen đang quỳ không hện mà cùng giơ kiếm trong tay mình lên, như muốn tự sát để giữ gìn danh dự của chính mình!

“Hôm nay ta sẽ dạy các người một điếu, trong cuộc đời này, nắm đấm mới là đạo lý mạnh mẽ nhất! Không có thực lực, thì không có tư cách nói

đến danh dự!!!” Nàng nhấn mạnh từng chữ một, đôi mắt phượng như bắn ra những mũi tên vô cùng lợi hại, lạnh lùng nhìn họ.

Không có thực lực thì không có tư cách nói đến danh dự sao?! Đây là lần đầu tiên họ nghe thấy cách nói này, trước giờ họ đều cho rằng là con người ai cũng có danh dự, mỗi người đều có một điểm giới hạn không cho phép người khác xúc phạm đến. Nhưng chỉ có người con gái trước mặt đây lại dễ dàng đánh bại họ, người con gái dẫm nát danh dự của họ dưới lòng bàn chân lại nói cho họ biết rằng, không có thực lực, thì không có tư cách nói đến danh dự sao?!

Hai con người lạnh như băng nhìn chằm chằm bọn họ. Danh dự à? Danh dự là cái gì? Khi nàng vẫn chỉ là một con gà mờ trong giới sát thủ, bị người ta dẫm đạp dưới chân hết lần này đến lần khác, thì nàng đã sớm quên mất danh dự và tự tôn là cái gì từ lâu rồi. Chính thầy của nàng, cũng là người đàn ông mà nàng đã tự tay kết liễu kia nói cho nàng biết, không có thực lực thì không có tư cách nói đến danh dự! Vào thời điểm đó, nàng mới biết được, dù có van xin hay tỏ ra yếu thế cũng đều vô ích, cách duy nhất chính là khiến mình mạnh mẽ hơn, không ngừng mạnh mẽ hơn, mạnh đến mức mọi người đều phải nằm bò dưới chân mình, thì mình mới có thể đứng trên đám mây mà mắt người không thể nhìn tới được! Từ đó về sau, cũng chỉ có nàng mới có thể khinh miệt người khác, không kẻ nào dám dùng ánh mắt khinh miệt để nhìn nàng nữa!

“Nếu các người thực sự có danh dự, thì cần phải biết rằng, danh dự, là khiến cho những kẻ xem thường các người cảm thấy hẳn có mắt không trông; danh dự, là hung hăng dẫm nát mấy kẻ từng hạ nhục các người dưới lòng bàn chân; danh dự, là khiến cho mình trở nên mạnh mẽ khiến người đời chỉ có thể nhìn lên, chỉ có thể đắm chìm trong hào quang của các người! Đương nhiên, nếu các người vẫn cảm thấy danh dự tức là vừa bị hạ nhục đã xấu hổ giận dữ muốn tự sát, thì đừng nên làm ô uế thanh kiếm trong tay các người. Ta sẵn lòng tặng cho các người một sợi dây thừng. Dù sao, chỉ có kiểu tự sát như thắt cổ hay nhảy sông mới phù hợp với những người có ‘danh dự’ như các người!”

Mấy lời này giống như một cái tát thẳng tay, đập thật mạnh vào mặt họ! Đúng thế, hành vi của họ hiện giờ thậm chí còn không có tư cách chết dưới cây bảo kiếm đã theo họ bao nhiêu năm nay! Vài câu nói của Tô Cẩm Bình, khiến cả đám đàn ông đỏ bừng mặt mũi, á khẩu không trả lời được. Mọi người trong phủ Hoàng tử cũng há hốc miệng kinh ngạc vì tuyên ngôn đầy kiêu ngạo của nàng! Một người phụ nữ, Hoàng tử phi chỉ là một người phụ nữ, mà lại khí phách đến nhường ấy!!!

“Bây giờ, các người nói cho ta biết, các người muốn mạnh mẽ hơn, để chứng minh rằng ta có mắt không trông, không nhìn thấy được hào quang lấp lánh của các người, hay muốn ta sai người đi kiếm một sợi dây thừng đến cho các người thắt cổ tập thể?” Giọng nói lạnh lùng ác liệt như từ địa ngục vọng về, mang theo sát khí lạnh lẽo cùng với một chút khinh bỉ.

Nàng vừa dứt lời, mọi người đều hô vang: “Thuộc hạ muốn mạnh mẽ hơn! Cầu xin Hoàng tử phi chỉ dạy!”

Vào lúc này, Tu cũng cảm thấy xấu hổ không biết phải nói gì, khuôn mặt phong trần đỏ bừng lên. Tô Cẩm Bình quay đầu nhìn về phía hai người đang đứng xem kịch đã lâu kia. Mặc Khiếu chỉ thông thả phe phẩy quạt, dường như rất hài lòng với biểu hiện của Tô Cẩm Bình, còn đôi mắt sáng như trăng của Bách Lý Kinh Hồng lại thoáng hiện lên ý cười, thậm chí vẻ tán thưởng, hơi quay đầu sang, gọi: “Hủy!”

“Điện hạ!” Hủy bước lên, quỳ gối trước mặt Bách Lý Kinh Hồng.

Đôi môi mỏng khẽ hé mở, lãnh đạm nói: “Nếu Hoàng tử phi đã bằng lòng dạy các người, thì đưa cả người của Địa các đến đây đi.” Trong bốn các lớn Thiên Địa Huyền Hoàng, Thiên các chịu trách nhiệm thu thập tin tình báo, Địa các chịu trách nhiệm luyện binh, binh pháp, Huyền các chịu trách nhiệm ám sát, còn Hoàng các phụ trách về kinh doanh, từ trước đến giờ phân công rất rõ ràng.

“Điện hạ, Hoàng tử phi hiểu về binh pháp sao?” Hủy ngạc nhiên.

Bách Lý Kinh Hồng nghe vậy cũng chỉ bình thản nói: “Làm theo lời bản cung.” Nếu nàng không hiểu binh pháp, lúc trước cũng sẽ không nghĩ

đến chuyện lợi dụng tin đồn để chuyển thế bị động thành chủ động. Nếu nàng không hiểu binh pháp, sao có thể nhìn thấu được kế Kim thiên thoát xác của Mộ Dung Phong?!

Nghe hai người nói chuyện, Tô Cẩm Bình quay sang nhìn hẩn một cái, ánh mắt mang theo nụ cười, giọng điệu lại chứa vẻ ngạo nghễ, ngông cuồng chưa từng có: “Nếu chàng tin ta, chắc chắn ta sẽ luyện cho chàng một đội quân thép!”

Hẩn khẽ cười nhưng không nói gì cả.

“Lão phu rất muốn nhìn xem cô dạy dỗ họ thế nào!” Mặc Khiếu cũng cười, bước vài bước tới ngẩng xuống.

Tô Cẩm Bình lườm ông ta một cái không chút khách khí, lão già này cố tình lừa mình đến đây không phải là vì muốn xem thực lực của mình đến đâu sao? Mẹ kiếp! Hôm nay bà đây sẽ tỏa sáng chói mù mắt chó của ông!!!

Cái lườm này khiến Mặc Khiếu ngớ người, chợt cảm thấy dở khóc dở cười, Mặc Khiếu ông sống đến chừng tuổi này còn chưa từng bị khinh bỉ như thế bao giờ, lại khiến ông nhất thời không nói rõ được cảm xúc trong lòng mình.

Bách Lý Kinh Hằng chậm rãi bước đến bên Tô Cẩm Bình, dù hẩn tin tưởng thực lực của nàng, nhưng cũng không muốn nàng mệt mỏi như thế.

Tu không kìm được, hỏi: “Hoàng tử phi, chẳng lẽ ngài cũng từng làm sát thủ sao?” Hỏi ra câu này, chính hẩn ta cũng cảm thấy vô cùng vớ vẩn, bọn họ đều đã đi điều tra vè lai lịch của Hoàng tử phi, làm sao có thể làm sát thủ được chứ?!

“Đúng!” Nàng thẳng thắn thừa nhận.

Hẩn ta ngẩn người, rồi lại hỏi tiếp một câu hỏi mà mình tò mò nhất: “Nhưng mà Hoàng tử phi, nếu ngài đã từng làm sát thủ, vì sao trên người không có chút sát khí nào hết?” Những sát thủ như họ, từ cốt cách đã tỏa ra

luồng sát khí rất mạnh, không thể che giấu được, nhưng vì sao trên người Hoàng tử phi không hề có chút sát khí nào hết?

Hắn ta chỉ vừa dứt lời, một luồng sát khí cực mạnh lập tức bao phủ khắp khoảng sân này! Sát khí đó, y như luồng mây mù đen tối từ địa ngục phun lên, hay giống như Tu La dẫm lên hàng nghìn hàng vạn thi thể mà tới. Màu đen, màu đen vô biên vô hạn trùm lên vạn vật khiến người ta cảm thấy như tử thần từ địa ngục bước tới, đè ép tất cả sát khí trên người họ xuống không còn dư chút nào!!! Sát khí, đến lúc này họ mới biết cái gì thực sự là sát khí. Sát khí như vậy làm cho người ta chợt cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé, thậm chí còn không kìm được mà co rúm lại trước người này!

Người như vậy mới xứng đáng được gọi là sát thủ, hoặc phải gọi là, Vua sát thủ!!! Trời sinh phải đứng trên đám mây, đón nhận sự sùng bái của đám sát thủ bọn họ!

Nhưng, chỉ trong nháy mắt, luồng sát khí này lại bị nàng giấu đi, rốt cuộc cũng không thể tìm thấy một chút dáng vẻ nào của sát thủ nữa, thoải mái kiểm soát nó!!! Luồng sát khí mạnh mẽ đến vậy, nhưng nàng lại có thể kiểm soát nó rất thoải mái!!!

“Một sát thủ đủ tư cách là không được phép khiến người khác cảm nhận được chút sát khí nào từ người mình! Vì thế, nên ta mới nói rằng các người quá yếu, ngay cả việc cơ bản nhất như ẩn giấu sát khí cũng không làm được!” Đứng từ đằng xa nàng đã có thể cảm nhận được sát khí trong sân này, mà khi sát thủ đi làm nhiệm vụ, đặc biệt là nếu trong đó có cao thủ, chỉ cần lộ ra chút sát khí cũng sẽ bị người ta phát hiện!

Nghe những lời này, đám sát thủ lại cúi đầu xấu hổ!

Tu nói: “Xin Hoàng tử phi chỉ dạy!”

“Được. Ta nhất định sẽ dạy dỗ các người cẩn thận!!!” Tô Cẩm Bình nói đầy ẩn ý, sau đó quay đầu nói với đám sát thủ, “Đi đâu đầu tiên ta muốn dạy các người, là thần công vung chổi!”

Hả?!

— Mọi người đều trợn mắt!!! Thần công vung chổi á?!!!

“Thần công vung chổi này, là để dạy các người, học cách giải quyết tốt hậu quả! Cho nên, kể từ ngày hôm nay, Huyền các phải có một đội phụ trách giải quyết hậu quả, vung chổi phải thật mạnh mẽ hào hùng cho ta, không được phép để lại chút sơ suất nào!” Nơi này không thể so với hiện đại, nếu giết người ở hiện đại, thì các thế lực liên quan cũng không hề có chút dính dáng gì với “yêu nghiệt” nàng, nhưng ở cổ đại, chỉ một mình Bách Lý Kinh Hồng cũng có không biết bao nhiêu người muốn tước gót chân Asin của hắn, đương nhiên không thể để chừa chút nhược điểm nào hết!

Đám đàn ông thi nhau lắc đầu ra vẻ không muốn làm công việc ‘vung chổi’ này. Đùa gì thế, bọn họ đang là sát thủ nghiêm chỉnh, tự đứng lại đi đổi nghề làm lao công, có ma mới thêm làm!

Thấy họ đều có vẻ không muốn, Tô Cẩm Bình lại dụ dỗ: “Thật ra, nếu luyện tốt Thần công vung chổi này, thì ngay cả Tam hoàng tử vĩ đại của các người e rằng cũng không phải là đối thủ!” Hơn nữa, khi nàng vung chổi ở Đông Lăng, nàng mạnh mẽ cỡ nào chứ, ngay cả chó Hàn cũng bị chọc tức đến giờ chân còn gì!!!

Nàng vừa dứt lời, mi tâm của Mặc Khiếu ở cách đó không xa khẽ giật giật, dùng ánh mắt nghi ngờ ngẫm nhìn theo bóng Bách Lý Kinh Hồng. Mà lúc này, Bách Lý Kinh Hồng cũng lộ vẻ lúng túng, mấy ngày trước sau khi mình không trúng xuân dược mà giả vờ trúng xuân dược để lừa lấy đi lần đầu tiên của nàng, chẳng phải cũng bị cây chổi dạy dỗ một trận ra trò hay sao. “Thần công vung chổi” này, quả thật chính mình cũng... khó mà chống lại được.

Mọi người nghe xong đều hướng ánh mắt nghi hoặc về phía Bách Lý Kinh Hồng, điện hạ cũng không phải là đối thủ sao? Thật sự lợi hại như vậy ư?!

Cuối cùng, dưới ánh mắt thăm dò của chúng thuộc hạ, người nào đó vô cùng thành thật gật gật đầu tỏ ý, đó là sự thật!

Vì vậy, chúng sát thủ nghĩ tới ‘tuyên ngôn về danh dự’ của Tô Cẩm Bình lúc này, rồi đến mong muốn trở nên mạnh mẽ hơn, liên tục vô cùng nhiệt tình tham dự, vì họ tin rằng, dù mấy lời này có vẻ vớ vẩn đến đâu đi chăng nữa, thì điện hạ vĩ đại của bọn họ chắc chắn cũng sẽ không lừa họ!

Vì vậy, phủ Tam hoàng tử xảy ra một chuyện rất kỳ lạ, mọi người của Huyên các có mặt trong phủ đều thi nhau quét sân, vung chổi còn nhanh hơn vung kiếm, tranh cướp với đám hạ nhân để quét sạch phủ Hoàng tử. Sau khi quét sạch rồi, cũng không thiếu các đồng chí nào tàn khác, vì muốn luyện thật tốt thân công này, liên tục chổi quét sạch sẽ cả con đường trước cửa phủ Tam hoàng tử. Có người thứ nhất, tự nhiên sẽ có người thứ hai. Vì thế, người này nối tiếp người kia, kết thúc câu chuyện là, cả kinh thành đều được một đám người áo đen được huấn luyện chính tề quét sạch như bong.

Phiên bản theo lời đồn là thế này: Mọi người trong phủ Tam hoàng tử đồng loạt mặc quần áo đen ra ngoài lao động công ích, quét sạch sẽ cả kinh thành!

Dân chúng đều trầm trồ khen ngợi Tam hoàng tử điện hạ đúng là người tốt hiếm có, để thủ hạ của mình ra ngoài làm mấy chuyện ích nước lợi nhà này. Thậm chí còn có một số các đại thần trung lập yêu nước yêu dân nghe thấy chuyện này còn cho rằng, nếu người như vậy lên làm Hoàng đế hẳn sẽ làm được rất nhiều chuyện có lợi cho dân cho nước, vì họ cho rằng, nếu Bách Lý Kinh Hồng muốn mua chuộc lòng dân, thì sẽ đi vung tiền vung vàng hoặc vỗ về dân chúng nghèo khổ chứ ai lại đi quét đường. Không biết bao nhiêu người vì thế mà cảm kích hẳn, cũng cố gắng hiến không nhỏ cho tình hình kinh thành hiện nay. Có một câu nói thế này: “Không quét được một căn phòng thì dùng cái gì để quét cả thiên hạ”, Tam hoàng tử điện hạ lại sai người quét sạch sẽ cả kinh thành như thế, nếu làm Hoàng đế chắc chắn sẽ là đáng minh quân! Vì vậy, danh vọng của Bách Lý Kinh Hồng bất ngờ cao vọt lên, người ủng hộ cũng vì thế mà đông lên một cách kỳ quái!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 25.3

Đến tận buổi chiều, khi mặt trời lặn về phía Tây, bóng đêm buông xuống, sắp đến giờ ăn cơm tối, buổi huấn luyện quét sân này của Huyền các mới chấm dứt. Giờ thì không chỉ là một nhóm nhỏ học thần công vung chổi nữa, mà hầu như ai cũng học xong rồi, tính toán ban đầu của Tô Cẩm Bình cũng có thể hủy bỏ, vì tất cả mọi người đều kiên quyết, để khổ luyện thần công này, hơn nữa, cũng không khiến cho mình lười biếng vì một thời gian dài không luyện tập, không thể trở nên mạnh mẽ hơn để cống hiến cho điện hạ, mọi người đều quyết định sau này mỗi lần ra ngoài làm nhiệm vụ, đều mang theo một cây chổi nhỏ bên người, ngay sau khi hoàn thành nhiệm vụ xong, sẽ lập tức giải quyết hậu quả tại chỗ!!!

Còn bên Địa các cũng bị sự huấn luyện ma quỷ của Tô Cẩm Bình giày xéo cả một ngày dài, từ luyện binh pháp đến quyết chiến thực tế, thực lực của mọi người đều có vẻ nâng cao hơn!

Hiên Viên Dĩ Mạch biết hết nội tình, nhìn năm vị đại nhân Hủy, Diệt, Phong, Tu, Vấn mà trước đây mình luôn sùng bái vừa học binh pháp, vừa cầm chổi quét đến mồ hôi đầm đìa, khóe môi cô vừa run vừa giật! Thật ra, năm người này cũng không ngu ngốc đến mức mắc mưu của nàng, nhưng vừa rồi cả điện hạ cũng gật đầu nói mình không đấu lại được thần công vung chổi này, thử hỏi ai dám tin rằng vị điện hạ thần thánh trong lòng bọn họ lại nói dối chứ?! Đương nhiên họ đều thật lòng học hỏi. Hơn nữa, đúng là điện hạ cũng không nói sai... Cô ấy thậm chí cảm thấy may mắn vì ngày ấy mình đứng ngay ngoài cửa nghe thấy toàn bộ quá trình điện hạ bị đánh, nếu không bây giờ cô cũng ngu ngốc ra sức vung chổi như mấy người kia rồi!

“Được rồi, ăn cơm thôi!” Mặc Khiếu thông thả đứng dậy, vỗ nhẹ vào lưng mình, ánh mắt nhìn Tô Cẩm Bình cũng đầy vẻ tán thưởng, cô gái này thật ra cũng rất có bản lĩnh, không phải là bản lĩnh lừa gạt người ta, mà là nàng biết lợi dụng sự tin tưởng tuyệt đối của mọi người trong phủ Tam hoàng tử dành cho Bách Lý Kinh Hồng, khiến họ đi theo con đường mà mình đã vạch sẵn. Đầu óc rất nhanh nhẹn, thông minh!

“Cụ già đã đói bụng rồi sao?” Giọng nói đầy vẻ châm biếm của Tô Cẩm Bình vang lên.

Nghe vậy, ánh mắt xem thường của mọi người đều nhìn về phía ông ta, dù mọi người đều biết ông ta là sư phụ của điện hạ, nhưng cũng không khống chế được cảm giác khinh bỉ trong lòng mình. Bọn họ mệt mỏi cả ngày, huấn luyện cả ngày còn chưa thấy đói, mà người ng ồi xem không thôi lại thấy đói bụng, thật sự khiến bọn họ có muốn không khinh bỉ cũng không được! Ngay cả ánh mắt của Bách Lý Kinh Hồng nhìn sư phụ nhà mình cũng có chút là lạ!

Vì vậy, Mặc Khiếu lập tức trở thành mục tiêu công kích của mọi người! Chỉ nói có năm chữ mà lại bị mọi người phỉ nhổ thế này, thực sự khiến ông tức chết!

Tô Cẩm Bình th ần cười khẩy trong lòng, lão già hư hỏng này vừa đến đã bày mưu tính kế với mình, rõ ràng là biểu hiện thêm bị ăn đòn, nếu không chọc tức lão một chút, thì không phải phong cách của Tô Cẩm Bình nàng!

Mặc Khiếu cười khở, không ngờ cô nhóc này còn thù dai như vậy. Ho khan vài tiếng, ông lại ngại ngừng giải thích cho câu nói ban nãy của mình: “Ta sợ các người đói bụng mà!”

Nói câu này xong, vẻ khinh bỉ trong mắt mọi người càng sâu hơn, họ gốc mới tin câu này! Thế nên, Mặc Khiếu càng xấu hổ hơn!

...

Sau khi ăn tối xong, Tô Cẩm Bình nói với Hiên Viên Dĩ Mạch trước mặt Mặc Khiếu: “Dĩ Mạch, đưa ta về phòng!”

Hiên Viên Dĩ Mạch hơi ngẩn người, không hiểu ý nàng ra sao, không phải hôm qua cô đã nói là cô nương không có phòng, phải ngủ cùng điện hạ sao?

Cô không hiểu, nhưng Bách Lý Kinh Hông lại hiểu rõ. Sư phụ ở đây là trưởng bối, mà hai người họ còn chưa thành thân. Để trưởng bối biết họ ở cùng phòng đương nhiên không ổn chút nào! Hắn lẳng lặng cắn chặt răng, cố kìm nén ngọn lửa đang bùng lên trong lòng, nói với Hiên Viên Dĩ Mạch: “Đông Uyển, Cẩm Tú các.”

“Vâng!” Hiên Viên Dĩ Mạch nhìn Tô Cẩm Bình đầy vẻ đắc ý, còn điện hạ nhà mình tuy không tỏ thái độ gì nhưng lại có vẻ không vui lắm, Mặc Khiếu thì ngẩng đầu nhìn họ nghi hoặc. Sau khi nhìn cả ba người một lúc lâu, cô mới hiểu ra, thì ra là thế, chiêu này của cô nương, quá cao tay!!!

...

“Điện hạ, Lãnh Tử Hàn phái người tới tặng quà cho Hoàng tử phi!” Phong bước vào thư phòng bẩm báo. Lúc này, Bách Lý Kinh Hông đang cúi đầu đọc tài liệu Thiên các truy vấn về, nghe mấy lời ấy, hắn hơi dừng lại rồi thản nhiên nói: “Không phải là chính hắn ta đến, thì cứ thả vào đi.” Nếu để Cẩm nhi biết có người tặng quà mà bị hắn ngăn lại, với tính cách yêu tiền của nàng, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hắn. Nhưng nếu là chính Lãnh Tử Hàn tới thì dù nàng có giận mình, hắn tuyệt đối cũng sẽ không cho hắn ta vào.

“Vâng!” Phong lui ra.

Chỉ một lát sau, Phá ôm một chiếc hộp đi tới cửa phòng Tô Cẩm Bình, nói với cô gái xinh xắn đáng yêu ngoài cửa: “Phiên cô nói với cô nương nhà cô biết, giáo chủ phái ta tới tặng quà!” Y còn nhớ rõ lần trước ở Thanh Phong các, nha đầu này chửi mình là ngu ngốc. Bản thân y không có đặc điểm gì, nhưng bản lĩnh thù dai thì không ai bằng. Món nợ đó, sớm muộn gì y cũng sẽ đòi lại!

Hiên Viên Dĩ Mạch vốn không thích Lãnh Tử Hàn cứ tranh giành cô nương với điện hạ nhà mình, cũng không thích người đàn ông nào tàn trước mặt, vì thế ngẩng đầu nhìn y, cười gian xảo, không thèm khách khí nói: “Phủ Tam hoàng tử chúng ta không thiếu gì cả, giáo chủ nhà các người nhiều chuyện quá. Có đi đâu, cô nương nhà chúng ta cũng không cần hẳn nhiều chuyện như vậy!”

Phá nghe thế cũng không giận, quay đầu đi thẳng: “Biết rồi, ta sẽ chuyển lời của cô nương cho giáo chủ. Mấy ngày nữa giáo chủ có gặp cô nương nhà cô, hẳn sẽ hỏi thăm vài câu! Chà, không biết cô nương nhà cô mà biết mình từ chối bảo bối tốt như vậy thì liệu có giận dữ gây ra chuyện gì không đây?”

Hiên Viên Dĩ Mạch tái mặt, mấy lời này của y đâu phải là cảm thán với tự nhủ chứ, rõ ràng là uy hiếp trắng trợn: “Đứng lại!”

“Hôm nay chân tại hạ không được ổn lắm, không đứng được!” Phá vừa đáp vừa đi ra ngoài, mắt ẩn giấu nụ cười xảo quyệt! Hôm nay y nhất định phải khiến nha đầu thối này cầu xin mình ở lại mới được! Chửi mình ngu à? Đúng là không biết trời cao đất dày!

Đôi mày liễu của Hiên Viên Dĩ Mạch dính vào nhau, phất tay áo, một con bọ cạp độc lập tức bay về phía Phá, đuôi nhắm thẳng vào chân y, cũng may võ công của Phá rất cao cường, nên vội lách người sang một bên mới không trúng chiêu! Y quay đầu nhìn Hiên Viên Dĩ Mạch, mặt lạnh đi: “Cô nương, có cần phải xuống tay độc ác như thế không?” Bọ cạp độc, chẳng lẽ cô ấy chính là “Độc tiên tử” nổi danh giang hồ?!

“Không phải chân của người không khỏe sao? Không khỏe tức là không thoải mái, bản tiên tử phế nó đi giúp người, để người đỡ đau đớn không tốt hơn sao?” Hiên Viên Dĩ Mạch nghiêm mặt nói.

Phá tức khí! Nha đầu thối này!!! Nếu không phải hôm nay trên tay mình đang cầm thứ không thể va đập được, thì y nhất định sẽ trừng trị cô ấy! Y thầm tự nhủ với mình — mình là đàn ông, là đàn ông, không được đánh nhau với phụ nữ, một lúc lâu sau mới có thể kìm nén ý muốn rút kiếm xuống! Y quan sát Hiên Viên Dĩ Mạch từ trên xuống dưới một lần, mới nở

nụ cười châm chọc, miệng phát ra âm thanh quái dị: “Oe!... Tiên tử á? Cô á?! Để ta nôn một canh giờ đã nhé...” Nói xong, y quay người chạy sang một góc sân khác, dáng vẻ như sắp nôn ra đến nơi.

Mặt Hiên Viên Dĩ Mạch biến đổi đủ loại màu sắc, đang định lên tiếng châm chọc lại, thì giọng nói của Tô Cẩm Bình đã vang lên: “Ồn ào gì thế?” Trời tối rồi, không biết mình đang buồn ngủ sao?!

Lúc này Dĩ Mạch mới kiềm nén lửa giận ngập tràn cõi lòng, hung hăng trừng mắt nhìn Phá một cái rồi mới nói: “Giáo chủ Ma giáo phái người tới tặng quà cho cô à?”

“Tặng quà à?! Mau cho vào đi!” Giọng điệu vô cùng kích động.

Một vạch đen chảy dài sau gáy Hiên Viên Dĩ Mạch, cô nương, cô có cần phải thể hiện như thế không? Dù cao hứng cũng đừng trắng trợn vậy chứ? Cô làm thế, thuộc hạ đi theo cũng mất mặt lắm!!!

Phá đi qua người Hiên Viên Dĩ Mạch, cười giễu cợt, như đang cười nhạo danh xưng ‘tiên tử’ của cô, khiến Hiên Viên Dĩ Mạch tức đến nghiến răng nghiến lợi, lửa giận bốc lên tận trời dẫn y vào trong: “Cô nương, thuộc hạ dẫn gia súc vào rồi!”

“Dù là gia súc cũng không mặt dầy tự xưng tiên tử!” Phá đốp lại.

“Người!”

Tô Cẩm Bình nhìn hai người bọn họ, đột nhiên có cảm giác rất kỳ quái, khẽ cười hỏi: “Lãnh Tử Hàn đưa gì tới vậy?”

Nàng vừa dứt lời, Phá đã đặt chiếc hộp trên tay mình xuống, mở ra: “Đây là cá Thiên Tư Tuyệt mà Giáo chủ của chúng ta tìm suốt một ngày một đêm, trải qua hai mươi ba công đoạn mới chế biến thành, mời cô nương nếm thử!”

...

Khi chuyện này rơi vào tai Bách Lý Kinh Hồng đang ngồi ở thư phòng, người nào đó bóp gãy luôn cây bút lông sói đang cầm trong tay, Lãnh Tử Hàn chết tiệt này, vẫn còn dây dưa không chịu thôi! Hắn ta thấy lần trước mình không thể học được cách nấu ăn cho nàng, nên cố tình chèn ép không buông tha sao?!

Diệt đứng bên cạnh khuyên nhủ: “Điện hạ, chẳng qua chỉ là cá Thiên Tư Tuyết thôi mà, chúng ta mời ngự trù tới làm là được, chắc chắn sẽ không kém hơn Lãnh Tử Hàn!” Cho nên ngài hãy tha cho bếp của phủ Tam hoàng tử đi, lần trước ngài đã đốt mất hai gian bếp của phủ Tề quốc công rồi, may mà người ta tốt tính, nể mặt người thân nên mới không đòi chúng ta bồi thường!

“Bản cung cũng không thể thua Lãnh Tử Hàn được.” Hắn đặt bút xuống, đi thẳng xuống bếp. Hắn không tin Bách Lý Kinh Hồng hắn không học được cách nấu ăn!!!

...

Trong bóng đêm, một người đàn ông cầm quạt lông vũ trong tay, nhìn sao trên trời, nhanh tay bấm độn. Mặc Khiếu, nhìn sao đoán được thiên mệnh, trong thiên hạ này hầu như không có chuyện gì ông ta không thể tính ra được, nhưng lần này, ông ta khẽ nhíu mày giống như gặp chuyện gì đó rất khó khăn! Ông ta nhắm mắt lại, tốc độ bấm độn càng lúc càng nhanh, nhưng cuối cùng lại phun ra một nhúm máu...

Ông ta chán nản hít sâu một hơi, mở mắt ra. Chuyện duy nhất mà ông ta không tính được, là mạng của chính mình. Nhưng hôm nay, lại xuất hiện thêm một người nữa, đó là cô gái vừa gặp kia! Thế cục vốn có của thiên hạ này, là hai vị vua tranh đoạt với nhau, một người ở phía Đông, một người ở phía Nam, khó phân thắng bại, nhưng vì một ngôi sao phượng hoàng mệnh Thiên sát phá hồng hướng đi của tương lai! Trăm nghìn năm qua, chưa từng xuất hiện sao đế vương hay sao phượng hoàng có mệnh Thiên sát, nhưng Tô Cẩm Bình này lại là ngoại lệ.

Mệnh thiên sát, vốn là mệnh khắc chết tất cả mọi người xung quanh mình, nhưng mệnh cách của nàng dường như lại bị người ta cố tình sửa lại,

nên thoáng hiện lên chút tia sáng may mắn, giấu đi sát khí, vì thế mới không liên lụy đến những người xung quanh nàng. Nhưng mỗi nguy hại vẫn còn tồn tại, ông bấm độn rất lâu cũng chỉ có thể biết được quá khứ của nàng, không thể biết trước tương lai. Như vậy, liệu sẽ phát sinh biến cố thế nào?

Ông ta nhìn chằm chằm bầu trời đêm một lúc lâu, lại chợt thấy một tia sáng tím lóe lên, trong mắt ông ta thoáng hiện lên vẻ mơ hồ khó hiểu...

— o0o—

Tác giả lảm nhảm:

Ngày mai sẽ diệt hoàn toàn Mộ Dung gia.

P/s: Hôm qua có độc giả bình luận rằng mấy chương gần đây ca viết hơi rườm rà, nhưng ca có thể trách nhiệm mà nói rằng, trong truyện này không có một chi tiết hay nhân vật nào thừa thãi. Tất cả đều có tác dụng riêng, sau này mọi người sẽ hiểu ý ca. Muốn diệt một thế gia trăm năm cũng cần có thời gian, không thể vì muốn ‘ngắn gọn’, muốn ‘nhanh’ mà giáng cho một tia sét xuống đánh chết hết họ được đúng không? Thế nên, cần phải tiến hành từng bước từng bước một. Việc nam chính đăng cơ cũng không phải là uống một ly rượu, cũng cần phải nói đến quá trình một chút chứ (Hơn nữa, ca cũng đã viết đấu đá cung đình gì đâu, chỉ nói chút về binh quyền thôi mà). Lại thêm một số nhân vật mới xuất hiện, ca dám thề rằng, tuyệt đối đều có tác dụng! Không nói nhiều nữa, sau này sẽ không nói về những điểu này nữa, chỉ có một câu thôi — tin ca thì hãy đi theo, go go go!!! Không tin thì cứ việc ra đi, ca có thể theo dõi ở thông báo người đọc, cho nên cũng không cần cố tình vào khu bình luận để thông báo đâu. Tha cho trái tim thủy tinh của ca đi mà, cảm ơn rất nhiều!!!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 26.1 Ngày Tàn Của Mộ Dung Gia

Nhiều ngày nay, trải qua quá trình huấn luyện của Tô Cẩm Bình, tuy chỉ mới vài ngày nhưng thực lực của mọi người trong phủ Tam hoàng tử đều tăng lên rõ rệt! Hiện giờ người của Huyền các đã có thể đảm nhiệm được tốt danh hiệu ‘sát thủ’ trong lòng Tô Cẩm Bình, người của Địa các cũng hoàn toàn thoát khỏi lý luận sách vở, học được cách quyết đấu thực chiến cũng như cách hợp tác với nhau, Tô Cẩm Bình cũng vẻ vang thăng cấp thành vị thần thứ hai trong phủ Tam hoàng tử, thực sự được thừa nhận là nữ chủ nhân của nơi này! Mấy ngày nay, Bách Lý Kinh Hồng cũng luôn lén lút học nấu ăn, không dám để Tô Cẩm Bình biết nữa.

“Dĩ Mạch, đêm nay kỵ binh kinh thành sẽ thao diễn đúng không?” Tô Cẩm Bình thản nhiên hỏi, ánh mắt đây vẻ hưng phấn, đúng thế, là hưng phấn. Toàn bộ thù hận trong lòng nàng, hôm nay sẽ kết thúc cùng Mộ Dung gia!

“Đúng thế, cô nương. À phải rồi, thuộc hạ cảm thấy...” Hiên Viên Dĩ Mạch khẽ nhíu mày.

Tô Cẩm Bình quay sang nhìn cô: “Cảm thấy cái gì?”

“Cảm thấy Thiên Thương kia có chút kỳ quái.” Điều này cô nghi hoặc đã lâu nhưng vì thấy cô nương luôn đối xử với Thiên Thương kia như muội muội ruột thịt, nên cô cũng khó nói được gì.

“Em nghĩ nhiều quá thôi. Thiên Thương là muội muội của Thiên Úc, chắc chắn Thiên Úc sẽ không phản bội ta!” Thiên Thương hơi kỳ quái sao? Thật ra nàng cũng cảm nhận được, từ lần trước Vàng bị cô ta vô ý thả ra,

nàng đã để ý đến rồi, nhưng nha đầu đó là muội muội của Thiên Ưc, có lẽ cũng sẽ không phản bội mình. Hơn nữa, mình lảng lảng quan sát cô ta lâu như vậy cũng không phát hiện manh mối gì, có lẽ chỉ do mình nghĩ quá nhiều thôi.

Nhưng Thiên Thương không phải là Thiên Ưc! Mấy lời này lên tới miệng, nhưng Hiên Viên Dĩ Mạch lại không thể nói nó ra, vì cô biết dung mạo của hai người kia giống nhau như đúc, trong lòng cô nương cũng thường coi Thiên Thương là Thiên Ưc! Cô hít sâu một hơi, nói: “Cô nương, mấy tên lưu manh trêu chọc Thiên Thương ngày ấy đều chết một cách kỳ quái, chết trong ngôi miếu đồ của thành Tây. Điện hạ đã sớm sai chúng ta đi thăm dò nghe ngóng, nhưng trừ tin tức mà ngày ấy Vân công tử phái người đi đầu tra ra, thì không tra được gì nữa, nhưng lại phát hiện không ít manh mối kỳ lạ, những người biết rõ chuyện này cũng không ngoại lệ, đều chết hết!” Đây là điểm nghi ngờ lớn nhất!

“Đủ rồi!” Tô Cẩm Bình đứng dậy, mặt thoáng giận dữ: “Thiên Thương là người của ta, không cho mọi người đi đầu tra về cô ta nữa!” Dù có nhiều điểm đáng ngờ hơn nữa, dù Thiên Thương thực sự đi theo mình vì có ý đồ khác, dù nha đầu kia muốn lấy mạng nàng, thì nàng cũng phải giữ cô ta ở bên cạnh để chăm sóc, đây là lời hứa của nàng với Thiên Ưc, cũng là đi đầu nàng nợ Thiên Ưc! Lúc trước, nếu không phải vì nàng, Thiên Ưc cũng đã không phải chết. Thứ nàng nợ Thiên Ưc và Thiên Thương, là một mạng sống!

Dĩ Mạch cũng hiểu tính Tô Cẩm Bình, nói: “Cô nương, trọng tình nghĩa rất tốt, nhưng cô vẫn nên đề phòng cô ta một chút thì hơn. Thuộc hạ sẽ bẩm báo với điện hạ ý của cô.”

“Ta biết.” Mạng của Tô Cẩm Bình rất cứng rắn, đâu mất dễ dàng như thế được, “Truyền tin cho đại biểu huynh ta ở phủ Tề quốc công. Tối nay sẽ là ngày tàn của Mộ Dung gia.”

“Vâng!” Hiên Viên Dĩ Mạch đáp rồi lui ra ngoài.

Chờ cô ấy đi khuất, Tô Cẩm Bình mệt mỏi ngửa sụp xuống ghế, xoa xoa lọ sứt trong ngực mình, nhỏ giọng thở than: “Thiên Ưc, muội muội của

em hẳn sẽ không hại ta đâu, đúng không? Vì... cô ấy là muội muội của em mà...” Hai khuôn mặt giống nhau như đúc như vậy, sao có thể phản bội nàng chứ!

“Điện hạ, cô nương nổi giận, rất khó chịu vì chúng ta đi điều tra chuyện của Thiên Thương, cũng nói không cho chúng ta tiếp tục đi điều tra cô ta nữa!” Dĩ Mạch đứng ở thư phòng bẩm báo.

Bàn tay cầm bút hơi ngừng lại rồi lãnh đạm nói: “Làm theo ý Hoàng tử phi đi.” Nàng không thích đương nhiên không thể tra tiếp nữa.

“Vâng!” Hiên Viên Dĩ Mạch đáp rồi lui ra ngoài, cô hiểu ý điện hạ, với trí tuệ của Hoàng tử phi, cũng sẽ không dễ dàng bị người khác gạt bẫy.

Sau khi cô ấy đi rồi, Bách Lý Kinh Hằng lại đặt bút xuống, nhớ đến những lời hôm qua sư phụ nói với mình, đáy mắt như nổi sóng to, sâu không thấy đáy...

Trong địa lao.

Tô Cẩm Bình thành thoi bước vào, nhìn Mộ Dung Phong đã phát điên trong nhà lao, cười nói: “Mộ Dung đại công tử, đã lâu không gặp!”

Vừa nghe thấy giọng nàng, Mộ Dung Phong sững lại rồi như phát điên lên lao về phía nàng, có đi đâu, tấm song sắt kiên quyết ngăn hẳn ta lại, khiến hẳn ta thậm chí còn không chạm được vào vạt áo của Tô Cẩm Bình.

Nhìn bộ dạng này của hẳn ta, Tô Cẩm Bình lại cười tiếp: “Nhìn Mộ Dung đại công tử thế này, có vẻ cũng chưa điên nhỉ, ít ra vẫn còn nhận ra ta! Hôm nay ta đến đây, để tiễn người một đoạn đường!”

“Tô Cẩm Bình! Rốt cuộc Mộ Dung gia ta đắc tội với người thế nào mà ả đàn bà ác độc nhà người cứ nhất quyết không chịu buông tha chứ?!”

“Người không biết đã đắc tội với ta như thế nào sao?” Nụ cười trên mặt nàng chợt biến mất, ánh mắt sắc bén hơn rắn độc, lạnh lùng nhìn hẳn ta,

chỉ muốn lột da lọc xương hấn ta, hoặc dùng ánh mắt đê độc chết hấn ta cùng với tất cả những người đầu có tên “Mộ Dung thị” như hấn ta vậy.

Ánh mắt của nàng khiến Mộ Dung Phong hơi kinh ngạc, cảm giác lạnh lẽo toát ra từ đáy lòng khiến hấn ta run rẩy hỏi: “Ta... ta chỉ muốn làm người mất mắt một chút, nhưng người đã chặt một tay của ta, phá hoại ti ền đ ồ của ta, người còn muốn thế nào nữa?”

“Đúng thế, người chẳng qua chỉ muốn làm ta mất mắt thôi, nếu đúng như người nói, thì hình như ta cũng có thể tha cho người một mạng. Nhưng mà, người của Mộ Dung gia các người giết người của ta, không nghĩ đến nợ máu trả máu sao?” Đôi môi nhếch lên cười lạnh, nhìn hấn ta đ ầy trào phúng.

“Chỉ là một nha đầu thôi, mạng của một hạ nhân thì đáng giá bao nhiêu ti ền chứ, ta...”

“Xoảng!” một tiếng, cửa nhà lao bị Tô Cẩm Bình đập văng ra, xi ềng xích bên trên cũng đứt từng đoạn, xem ra nàng thực sự tức giận! Nàng bước nhanh vài bước vào, đập hấn ta xuống lòng bàn chân: “Đúng thế, trong mắt đám con dòng cháu giống các người, mạng của một hạ nhân chẳng đáng mấy đ ồng ti ền, nhưng mà, thứ các người cướp của ta, là máu là thịt, cảm giác đau đớn tới tận xương tủy này, chỉ khi các người cùng trải nghiệm thì mới hiểu được! Mộ Dung Phong, ta quên nói cho người biết, Mộ Dung Hoa chết r ồi! Sao hả? Nghe xong thấy có cảm giác gì? Hận không? Oán không?”

“Cái gì?!” Mộ Dung Phong vốn bị đập xuống đất không nhúc nhích được, lại giãy dụa muốn bật dậy như phát điên, mặt tím xanh lại, “Đ ồ đàn bà độc ác nhà người, ta giết người! Chỉ c ần Mộ Dung gia ta còn lại một người, họ cũng sẽ không bỏ qua cho người!”

“Yên tâm, bọn họ sẽ lập tức biến mất hết thôi! Mộ Dung Phong, người vì muốn hãm hại ta mà hủy hoại Vân Lam, Mộ Dung Hoa cũng làm không ít chuyện táng tận lương tâm, Mộ Dung Hạo dùng mưu ma chước quỷ giết biết bao nhiêu người tử tế, chuyện này không c ần ta nói người cũng biết chứ?! Còn Mộ Dung Song kia, ả phải đ ền mạng Thiên Ưc cho ta!!! Tính ra,

nhà các người có chết hết cũng không ai oan uổng, hiểu chưa?” Mặt nàng như tỏa ra luồng khí hắc ám, thoạt nhìn vô cùng kinh khủng.

Mấy lời này khiến Mộ Dung Phong đang nổi điên dần tìm lại lý trí, ngừng đầu oán hận nhìn nàng.

“À, phải rồi, còn phụ thân đại nhân của người nữa, nói ra thì lão cũng vô tội, cũng không đắc tội ta, cả các chi các nhánh của Mộ Dung gia, cũng có thể đầu vô tội nhỉ. Chắc chắn là người cảm thấy ta không nên xuống tay với họ đúng không? Vậy người có biết không, thật ra Thiên Ưc cũng vô tội, muội muội người hại cô ấy chỉ vì muốn ta khó chịu mà thôi. Ta cũng rất muốn biết, nếu ta giết hết mọi người trong Mộ Dung gia, thì muội muội người có khó chịu không? Người thấy thế nào?”

“Tô Cẩm Bình, người là đồ điên!!! Người là đồ điên!!!!” Mộ Dung Phong gào lên giận dữ.

“Dù ta điên, thì cũng do các người ép ta phải điên. Được rồi, xuống địa ngục đi!” Bàn tay đưa ra bóp chặt lấy cổ hắn ta, khiến sắc mặt hắn ta xanh tím.

Nhưng mà, trước khi Mộ Dung Phong trút hơi thở cuối cùng, ánh mắt hắn ta lại như cười lạnh, nói với Tô Cẩm Bình: “Tô Cẩm Bình, người đừng cao hứng sớm quá, người... người... sẽ lập tức đi theo chúng ta thôi...”

“Vậy người cứ đứng dưới tuổi vàng chờ mà xem!” Nàng dùng sức một cái, cổ Mộ Dung Phong vẹo sang một bên, tắt thở.

“Hành xác!!! Đánh càng thảm càng tốt. Nghĩ cách dùng danh nghĩa của Thất hoàng tử ném vào doanh trại luyện binh!” Những người khác muốn vào doanh trại rất khó, nhưng đối với thủ hạ của Bách Lý Kinh Hồng, chuyện này rất đơn giản.

Người trong địa lao quay sang nhìn nhau, ánh mắt đẩy về kính nể nhìn theo bóng Tô Cẩm Bình, một người phụ nữ lại có thể nói ra những điều tàn khốc như vậy mà không hề biến sắc. Hành xác à!!! Chuyện này...

...

Trong doanh trại luyện binh, Mộ Dung Hạo đang luyện binh, những thủ hạ vốn hơi khinh bỉ hắn ta cũng dần dần dần phục lại dưới chính sách vừa mềm vừa rắn của hắn ta.

Đúng lúc này, Vân Dật đột ngột xuất hiện, thoải mái bước đến trước mặt hắn ta: “Ồ, đây không phải là Mộ Dung huynh sao?”

Mộ Dung Hạo biến sắc, nhìn hắn đầy vẻ thù địch: “Vân công tử có gì cần chỉ giáo?” Mới vài ngày trước, nhị ca mất mạng trên tay họ, vì thế ánh mắt Mộ Dung Hạo nhìn Vân Dật như phun ra lửa!

“Chỉ giáo thì không dám, có đi đâu gần đây Mộ Dung gia thăm quá, đầu tiên là Đại công tử bị người ta chọc tức chết, nhị công tử cũng bệnh nặng qua đời, tại hạ chỉ muốn tới dặn dò Mộ Dung huynh một chút, có lẽ gần đây nhà huynh đắc tội thần phật nhà ai rồi, nên cần nhắc mời một đạo sĩ tới cúng viếng cho cẩn thận, tránh tà ma quỷ quái. Ta nghe nói ở thành Tây có vị Trương thiên sư rất giỏi, nếu Mộ Dung huynh có thời gian thì có thể đi qua đó xem, đỡ để người tiếp theo gặp nạn là chính mình!” Mục đích của hắn à, chỉ là chọc tức Mộ Dung Hạo thôi, càng giận càng tốt, như thế mới tiện cho kế hoạch tiếp theo của họ!

Hắn vừa dứt lời, xung quanh đầu vang lên tiếng cười trộm, những tiếng khúc khích này khiến khuôn mặt vốn tái xanh vì tức của Mộ Dung Hạo giờ lại thay đổi hết xanh đến tím, vô cùng khó coi. “Vân Dật, người nói mấy câu đó không phải là rất quá đáng hay sao?”

Dường như cũng đến tận hôm nay, đám thuộc hạ của Vân Dật mới biết miệng lưỡi của tướng quân nhà mình lại độc địa như vậy!

Vân Dật cười lắc đầu: “Đâu có, đâu có! Tại hạ chỉ xuất phát từ lòng tốt, xuất phát từ sự quan tâm với Mộ Dung tướng quân thôi mà!”

Quan tâm à?! Quan tâm ta có chết hay không hả?! Loại quan tâm này dù có thì cũng phải giấu trong lòng không nói ra mới đúng chứ?! Mộ Dung Hạo nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Vậy bản tướng quân phải cảm tạ sự quan

tâm của người r ồi!” Nếu có thể, hẳn ta thực sự muốn tổng thắng một quy ền thật mạnh vào mặt hẳn!

Cứ tưởng rằng đối phương đã chiếm lợi thế ngoài miệng r ồi thì sẽ căm đi, ai ngờ Vân Dật vẫn không buồn tha, còn vỗ vai hẳn ta như huynh đệ tốt: “Mộ Dung huynh cần gì phải khách khí vậy, tại hạ cũng muốn đ ề xuất với huynh thế này, sau buổi thao diễn này, huynh nên ngoan ngoãn ng ồi trong nhà đi, đừng ra ngoài nữa. Bên ngoài thực sự không an toàn với huynh đâu! Có đi ầu, trốn trong nhà cũng chưa chắc đã an toàn...” Nói xong hẳn lại ra về tr ần tư.

Mộ Dung Hạo tức xanh mặt: “Ta đường đường là nam tử hán đại trượng phu, cần gì phải trốn trong nhà! Không phi ền các hạ bận tâm!” Nói xong hẳn ta vung tay ra hiệu cho thủ hạ đ ể đổi sân tập.

Nhưng chưa đi được mấy bước, hẳn ta lại nghe giọng Vân Dật truy ền tới: “Ta nói với Mộ Dung huynh mấy lời này là vì gần đây Mộ Dung gia thật sự bị quỷ thần chú ý, dù người có trốn trong nhà thì cũng không an toàn. Mấy ngày trước tại hạ có được một cái mai rùa ngàn năm, nghe nói là có thể được phật quang bảo hộ, tại hạ tình nguyện tặng nó cho Mộ Dung huynh trốn trong đó trừ tà, không biết ý Mộ Dung huynh thế nào?”

Mấy lời này vừa dứt, mặt Mộ Dung Hạo tái đi: “Vân Dật, người đừng khinh người quá đáng!”

“Khinh người?! Người ở đâu?” Vân Dật còn giả vờ giả vịt nhìn khắp nơi.

“Người!” Mộ Dung Hạo đang muốn ra tay, lại bị hai phó tướng kéo lại: “Tướng quân bớt giận! Đánh nhau ở thao trường, ai ra tay trước sẽ bị tội chết!” Hai phó tướng này đ ều là gia thần của Mộ Dung gia nên vô cùng chân thành!

Cục tức của Mộ Dung Hạo lên đến cổ, muốn phát ra lại không dám, nhất thời tái mét mặt, răng nghiến vào nhau ken két khiến người ta hoàn toàn tin tưởng rằng, nếu không phải bị người ta kéo lại, chắc hẳn ta sẽ lao tới xé xác Vân Dật thành từng mảnh nhỏ mới thôi! Mà lúc này, Vân Dật

chỉ cười lạnh, mắt đậy vẻ khiêu khích như dám chắc đối phương chỉ là kẻ hèn nhát không dám ra tay vậy!

Ngọn lửa giận của Mộ Dung Hạo còn chưa có chỗ phát, thì đúng lúc này một hạ nhân của Mộ Dung gia mang theo vẻ oán hận chạy tới, ghé tai Mộ Dung Hạo nói nhỏ gì đó. Hai mắt Mộ Dung Hạo lập tức như phun ra lửa, chút ranh giới còn sót lại cùng với cảm xúc không thể khống chế được liền lao vọt ra, hấn ta chạy nhanh ra ngoài thao trường! Vân Dật đứng vòng hai tay trước ngực nhìn theo bóng hấn ta cười lạnh...

Đến cửa thao trường, bước chân Mộ Dung Hạo lão đảo suýt ngất xỉu, nhìn thi thể đại ca mình bị tra tấn đến mức không khác gì người tàn tật, hấn ta chợt cảm thấy như trời đất đảo điên! Mọi người đứng xung quanh đều xông xáo: “Đây không phải là Mộ Dung đại công tử sao? Sao lại ở đây?”

“Ai biết được, không phải Mộ Dung đại công tử đã chết gần nửa tháng rồi sao?! Sao thi thể cứ như vừa chết được mấy ngày vậy?”

“Chuyện này ai mà biết chứ, có đi đâu hấn chết cũng thảm thật, đã chết rồi còn bị hành xác, giày vò đến mức này. Ôi! Gây tội lỗi gì mà đến mức này?”

Mộ Dung Hạo giận đến dựng tóc gáy, gầm lên với hạ nhân bên cạnh: “Còn không mau đưa thi thể đại ca ta về!”

“Vâng!” Hạ nhân vội bước tới đưa thi thể của Mộ Dung Phong đi.

Chờ bọn họ đi khuất, Mộ Dung Hạo đã giận hoa cả mắt, chạy đến chuồng ngựa, lôi ngựa của mình ra rồi nhảy lên phi ra ngoài! Phó tướng thấy vậy vô cùng sợ hãi. Bình thường không có chiến sự mà muốn đi đầu động binh mã là phải có hổ phù. Mộ Dung Việt biết tính tình Mộ Dung Hạo dễ kích động nên mới giữ hổ phù thay hấn ta để tránh xảy ra chuyện gì, chỉ có duy nhất hôm nay là ngày thao luyện binh mã, Mộ Dung Việt mới giao lại hổ phù cho Mộ Dung Hạo, ai ngờ xảy ra chuyện ngay thế này! Tam hoàng tử như vậy hấn là muốn tới phủ Thất hoàng tử! Hai người muốn ngăn cũng không ngăn được, vội quay về phủ Trấn quốc công bẩm báo việc này. Trong ngày thao luyện binh mã mà tự ý rời vị trí là tội lớn, mà

dẫn binh vây phủ Thất hoàng tử lại là tội chết, nếu để người xấu lợi dụng, không biết hậu quả sẽ thế nào!

Hai người đang định đi, Vân Dật lại đột ngột lên tiếng: “Hai vị tướng quân định đi đâu vậy? Chẳng lẽ cũng muốn bắt chước tướng quân nhà các người, tự ý rời đi như thế sao?”

Vân Dật là tướng quân tam phẩm, bọn họ là quan tứ phẩm, cho nên đối phương hoàn toàn có quyền xử lý bọn họ! Hai người liền nói: “Chúng ta không được khỏe lắm, muốn tới chỗ chủ soái xin lệnh để về nghỉ một chút.”

“Ồ? Không khỏe à?! Người đâu, triệu quân y.” Nói xong, Vân Dật nhìn sắc mặt cứng đờ của hai người kia, lại nói tiếp, “Về mặt của hai vị tướng quân thế kia là sao?! Sợ gặp quân y à?! Hai người nên biết rằng, vào ngày thao luyện, dù là quân hay là tướng, nếu dám viện cớ bị ốm để lười biếng sẽ bị xử lý y như binh lính đào ngũ!”

Đào ngũ, trừ chết ra không còn kết quả nào khác! Hai người vội đáp: “Không, vừa rồi chúng ta chỉ hơi choáng váng một chút thôi, bây giờ không sao nữa!” Dứt lời, họ vội vàng quay về vị trí của mình.

Xem ra nhất thời không thể về phủ Trấn quốc công bẩm báo được, chỉ mong Tam công tử không gặp chuyện quá lớn!

Vân Dật cười lạnh, tiếp tục quay về luyện binh mã của mình...

...

“Bách Lý Nghị, người lăn ra đây cho ông!” Mộ Dung Hạo đưa mấy vạn kiêu kỵ binh đến vây chặt lấy phủ Thất hoàng tử! Cơn giận vừa bị Vân Dật khơi lên, sự uất nghẹn của Mộ Dung gia mấy hôm nay, thêm cảm xúc bi thương khi nhìn thấy thi thể của đại ca vừa rồi, tất cả đều chuyển thành lửa giận không thể dập tắt trong lòng hắn ta. Hoàng gia, người của hoàng gia thì hay lắm sao?! Mộ Dung Hạo hẳn hôm nay nhất định phải bắt Bách Lý Nghị trả giá đắt! Dân chúng nhìn thấy tình cảnh này đều sợ trắng mặt, hoảng hốt bỏ chạy...

Chỉ một lát sau, Bách Lý Nghị mặc trường bào trắng bước ra, vừa nhìn thấy cảnh tượng này liền nhíu mày: “Mộ Dung Hạo, người muốn tạo phản sao?”

Vừa nghe hai chữ tạo phản, binh lính sau lưng Bách Lý Nghị lập tức chần chừ! Bọn họ đi theo tướng quân tới đây không phải là để tham gia vào việc tạo phản sao?! Đó là trọng tội diệt môn!!!

Thấy mặt đám lính đều có vẻ do dự, Mộ Dung Hạo giọng cao hồ phù nói: “Hồ phù ở đây, quân lệnh như sơn, ai dám không theo?”

Đám tướng sĩ lập tức im lặng, đứng thế, chống lại mệnh lệnh của tướng quân mới thực sự là tội chết!!! Thiên chức của quân nhân chính là phục tùng quân lệnh!!! Hồ phù trong tay ai, thì phải nghe người đó!

Mộ Dung Hạo thấy lòng quân ổn định, lại cười lạnh nhìn Bách Lý Nghị: “Bách Lý Nghị, người giết đại ca của ta đã đành, người lại còn tra tấn huynh ấy như vậy, mối thù này, Mộ Dung Hạo ta nhất định phải bắt người trả bằng máu!!! Dù có kinh động đến Hoàng thượng, thì Mộ Dung gia ta cũng có lý!”

“Người nói bậy cái gì đó?! Ta giết Mộ Dung Phong bao giờ?! Không phải Mộ Dung Phong đã chết lâu rồi sao?!” Đầu Bách Lý Nghị chợt choáng váng, cũng cảm thấy vô cùng hoảng hốt, chẳng lẽ mấy hôm nay Mộ Dung gia luôn đối đầu với mình là vì họ cho rằng mình động đến Mộ Dung Phong sao?!

“Đủ rồi! Người đừng giả vờ giả vịt! Gần đây không phải chính người luôn đối đầu với Mộ Dung gia ta như đầu sôi lửa bỏng sao? Nếu thật sự không phải do người làm, thì đã sớm đến giải hòa rồi, người coi Mộ Dung Hạo ta là tên ngốc, chỉ nghe vài ba câu nói của người đã bị lừa sao?” Sắc mặt Mộ Dung Hạo xanh mét, cứ như chỉ một giây nữa sẽ lao vào xé nát Bách Lý Nghị ra từng mảnh nhỏ vậy!

Lúc này Bách Lý Nghị mới biết ngày đó mình không nghe theo đề nghị của mưu thần là ngu ngốc cỡ nào, lại khiến cho hiểu lầm phát triển thành tình huống này! Nhưng gần đây hắn và Mộ Dung gia càng đấu càng gay

gắt, mưu th ần của h ắn cũng không khuy ến can n ữa, ngược lại còn thêm d ầu vào lửa là sao?! H ắn đ ầu biết rằng, mưu th ần của h ắn đ ầu bị Tô Cẩm Bình túm đ ược nh ược đi ể m từ lâu. Qua B ăng Tâm, Tô Cẩm Bình biết đ ược rằng người kia rất thích đ ánh bạc, nên mới làm người ta đ ộng tay đ ộng chân khiến người kia thua sạch s ẽ, thậm chí còn nợ ch ồng nợ ch ất. Nếu không nghe lời Tô Cẩm Bình, đ ể người ta báo lên nha môn, không giữ đ ược chức quan chỉ là chuyện nhỏ, bị chủ nợ đ ánh ch ết là chuyện đ ương nhiên. Thì ần đ ồ của Bách Lý Nghị quan trọng hay mạng của mình quan trọng? Đi ều này còn c ần nghĩ n ữa sao?! ***

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 26.2 Mộ Dung Gia Bị Hủy Diệt!

Nhìn tình hình trước mặt, Bách Lý Nghị nhíu mày, dường như tình cảnh có vẻ bất lợi với mình: “Mộ Dung Hạo, bây giờ người muốn thế nào?”

“Vương tử phạm pháp xử như thứ dân, đương nhiên người phải đền mạng cho đại ca ta!” nói xong, hắn ta phi thân lao về phía Bách Lý Nghị.

Võ công của Bách Lý Nghị cũng cực kỳ lợi hại. So đấu một hồi, Mộ Dung Hạo bại trận. Sự thua kém này không làm giảm đi nhục khí của hắn ta, ngược lại còn khiến lửa giận trong lòng hắn ta càng sâu hơn. Đại ca chết rồi, thế diện của mình cũng mất hết, hắn ta nghiêng răng cười lạnh: “Người đâu! Bản tên!”

Cái gì?! Đám lính không dám động đây chút nào, sợ hãi trốn tránh mắt nhìn! Bách Lý Nghị cũng hoảng hốt, vội kêu lên: “Mộ Dung Hạo, người điên à?”

Mộ Dung Hạo quay đầu nhìn quân lính: “Bản tên!!! Xảy ra chuyện gì, một mình bản tướng quân chịu! Nhưng nếu cả quân lệnh, các người biết hậu quả chưa?!”

Hắn ta dứt lời, mấy vạn quân lính đồng loạt rút mũi tên ra, bắn thẳng về phía Bách Lý Nghị. Bách Lý Nghị nhón chân nhảy vài cái, lao nhanh vào phủ Hoàng tử. Đám hạ nhân lập tức đóng cửa lại. Dưới sự chỉ huy của Mộ Dung Hạo, đám lính lại bắt đầu phá cửa, Bách Lý Nghị lập tức dùng bô câu gửi tin cho ngoại công của mình, nhưng bô câu chỉ vừa bay qua tường đã bị bắn chết.

Không bao lâu sau, Kinh Triệu phủ doãn nghe tin chạy tới, nhưng binh mã trong tay ông ta không địch lại được Mộ Dung Hạo, nên không ngăn được trận chiến này!

“R`âm” một tiếng, cửa phủ Thất hoàng tử bị phá, mặt Bách Lý Nghị xám ngoét, dung nhan tuấn tú đầy vẻ lo lắng tức giận, quát Mộ Dung Hạo: “Mộ Dung Hạo, người có biết người làm thế này sẽ có hậu quả gì không?”

“Cùng lắm là chết, Mộ Dung Hạo ta không sợ!” Vừa dứt lời, hắn ta đang định nói tiếp thì một tiêu tướng chạy tới, “Tướng quân, không hay rồi, chúng ta bị Lý Trụ Quốc bao vây!”

Lý Trụ Quốc và gia chủ Lý gia, cũng là ngoại công của Bách Lý Nghị, nghe tin này Bách Lý Nghị yên lòng hơn nhiều! Chắc là ngoại công nghe tin tức xôn xao bên ngoài nên đưa người tới cứu mình.

Mộ Dung Hạo lại cười lạnh: “Đến thì đã sao? Chỉ là một lão già hết hơi, ông còn sợ lão sao?” Nói xong, hắn ta quay đầu nhìn Bách Lý Nghị một cái rồi bước nhanh ra ngoài.

Bách Lý Nghị vốn cho rằng Mộ Dung Hạo lười bước, ai ngờ lại nghe bên ngoài vang lên tiếng chém giết! Chân hắn nhũn ra suýt ngã xỉu! Ngoại công đưa quân đến giúp mình tuy cũng vi phạm quốc pháp, nhưng xét trên phương diện ngoại công tới vì muốn cứu mạng mình, phụ Hoàng cũng sẽ không phạt nặng. Nhưng hiện giờ ngoại công giao đấu với Mộ Dung Hạo ở ngoài kia, dù không tính là âm mưu tạo phản, thì chắc chắn cũng là tội chết! Dù phụ hoàng không trách phạt, quốc pháp cũng không buông tha! Nếu ngoại công chết, chuyện mình ng ẩ lên ngai vàng chỉ là chuyện trong mơ!

Thật xấu hổ cho hắn tự cho rằng mình thông minh nhưng lại không dự đoán được sự tình sẽ diễn biến như thế này! Nếu biết trước, hắn đã nghe lời can của mưu thần. Hắn quay sang nhìn mưu thần đang cúi đầu trách: “Vì sao lúc trước người không khuyên can bản cung thêm vài lần chứ?”

Vì ta bị người ta dùng nợ uy hiếp mà! Nhưng lời nói phát ra lại thành: “Điện hạ thứ tội, hạ quan nhất thời h ồ đ ồ, cảm thấy Mộ Dung gia đáng bị giáo huấn một chút, nên...”

Bách Lý Nghị không phải kẻ ngu ngốc, hắn âm u nhìn gã một lúc lâu, càng nhìn càng cảm thấy kỳ quái. Hừ, chờ chuyện này kết thúc, bản cung sẽ đi điều tra kỹ càng!!! Nhưng hắn đâu biết rằng, hắn đã không còn cơ hội đi điều tra đối phương nữa.

Lý Trụ Quốc cũng không ngờ Mộ Dung Hạo không cần cả mạng sống, lao tới giằng co với mình. Lão vốn tính toán đối phương chưa đến một vạn binh mã, lão dẫn tới đây hai vạn binh mã có thể đe dọa uy hiếp được hắn ta, sau khi giữ được mạng cho ngoại tôn thì sẽ tới xin chịu tội với Hoàng thượng, cùng lắm chỉ bị phạt bổng lộc nửa năm này nọ thôi. Ai ngờ Mộ Dung Hạo vừa lao ra đã ra tay ngay, lão không thể nghĩ chờ chết được, không có cơ hội nói lời nào đã làm cho sự việc phát triển tới mức này!

Trận đấu này y như chiến tranh, đánh một lúc lâu tin tức mới lọt vào Hoàng cung. Khi Lão hoàng đế nghe được tin này, cả kinh thành máu đã chảy thành sông! Cuối cùng, hai bên binh mã bị mười vạn binh mã phụng mệnh bao vây, áp giải vào cung, mà người áp giải chính là Bách Lý Kinh Hồng trong tay đang nắm giữ hai mươi vạn binh mã. Lúc này Bách Lý Nghị mới biết mình trúng bẫy của ai, thảo nào, lần trước mình động thủ với hắn, nhưng hắn vẫn luôn im lặng không đáp trả gì. Thì ra hắn chờ đến ngày hôm nay!!! Nhưng dù Bách Lý Nghị hắn có thông minh đến đâu, cũng không thể đoán được kết cục này!

Bách Lý Nghị không phạm pháp, nên Bách Lý Kinh Hồng không cần bắt hắn ta, nhưng vì hắn ta muốn cầu xin cho ngoại công mình nên tự đi vào cung theo.

Vừa bước vào ngự thư phòng, tiếng quát giận dữ vang lên: “Các người to gan lớn mật thật!!!” Hoàng thượng nổi trận lôi đình.

Lý Trụ Quốc sợ hãi run chân, quỳ vội xuống. Mà dường như cũng đến lúc này Mộ Dung Hạo mới bị tiếng quát đó đánh thức, đầu óc tỉnh táo hơn một chút, cuối cùng cũng cảm thấy hơi hoảng sợ!

Thời khắc này, văn võ bá quan đều đứng đầy đủ trong Ngự thư phòng. Bị triệu tập khẩn cấp, trong lòng họ đều cảm thấy chuyện hôm nay quá hoang đường! Nam Nhạc khai quốc mấy trăm năm nhưng lần đầu xảy ra

chuyện này! Hai tướng quân dẫn mấy vạn binh mã đánh nhau trong kinh thành, thật là...

“Hoàng thượng, thần biết tội rồi, xin Hoàng thượng...” Hai người cùng lên tiếng.

“Biết tội à?! Các người coi mạng người là trò đùa sao?! Hay các người nghĩ binh mã của trẫm là tài sản riêng của nhà hai người, có thể lôi ra để đấu đá với nhau?” Bách Lý Ngạo Thiên tức giận đến đứng cũng không vững.

Câu nói này của lão rất nặng, coi quân đội là tài sản riêng, không phải là âm mưu phản loạn sao?

“Hoàng thượng, thần tuyệt đối không có ý đó, chỉ là...”

“Đủ rồi! Trẫm không muốn nghe nữa! Người đâu, truyền chỉ của trẫm, Lý Trụ Quốc và Mộ Dung Hạo cầm trọng binh trong tay lại ngang nhiên đấu đá với nhau tạo ra thảm cảnh như thế, tổn thất mấy vạn binh mã của trẫm. Bắt hết toàn bộ phủ Trụ Quốc và phủ Mộ Dung, xử trảm toàn tộc!” Giọng nói uy nghiêm pha lẫn sự giận dữ càng đậm vang lên!

Triều thần vội quỳ xuống cầu xin cho hai phủ: “Hoàng thượng, hai vị tướng quân chỉ nhất thời hồ đồ, xin Hoàng thượng giơ cao đánh khẽ!”

Nhưng Bách Lý Ngạo Thiên nghe vậy cũng không hề dao động. Bách Lý Nghị liền lên tiếng: “Phụ hoàng, xin cho thần nói một lời!”

Lão Hoàng để nhìn hắn ta một cái mới kiên nhẫn chờ được một chút cơn giận vừa rồi, Lý Trụ Quốc phạm tội lớn như vậy, đáng chết vạn lần, nhưng nếu mình thực sự diệt trừ Lý gia, thì người mà lão coi trọng nhất hiện giờ sẽ mất hậu thuẫn để tranh đoạt ngôi vị: “Nói!”

“Thật ra đây đều là lỗi của Mộ Dung gia...” hắn giải thích hết đầu đuôi câu chuyện, Mộ Dung Hạo muốn phản bác nhưng lại không thể nói được, dù sao trong tay hắn ta không hề có chứng cứ chính xác chuyện Bách Lý Nghị hại đại ca nhà mình, hơn nữa Mộ Dung Phong vốn đã ‘chết’ từ ngày

đại hôn, nếu bị lôi ra chuyện đến bây giờ mới chết, thì phủ Mộ Dung bọn họ sẽ còn phải gánh thêm cả tội khi quân nữa.

Cả ngự thư phòng hoàn toàn yên tĩnh, nếu đúng như Thất hoàng tử nói, thì quả thật hành vi của Lý Trụ Quốc cũng có thể hiểu được, nhưng hậu quả của việc này thật sự đáng sợ, dù có lý do đó cũng không thể gỡ tội được!

Một người trước giờ chưa từng lên tiếng trên triều như Bách Lý Kinh Hông lại đột ngột lên tiếng: “Tính mạng của Thất hoàng đệ quả thật quan trọng hơn tính mạng của mấy vạn tướng sĩ nhiều.”

Mấy lời này không khác gì càn lửa châm vào kíp nổ! Nếu dùng phương pháp giá trị để phân tích, không phải là Lý Trụ Quốc vì muốn cứu tính mạng của một mình Thất hoàng tử mà hy sinh mấy vạn tướng sĩ sao? Chưa bàn đến chuyện mạng của Hoàng tử quan trọng, hay mạng của mấy vạn tướng sĩ quan trọng, nhưng câu vừa rồi của hắn lại châm bùng lửa giận của các võ tướng, chẳng lẽ mạng của họ không đáng giá sao?! Trấn quốc Đại tướng quân bước lên nói: “Hoàng thượng, tuy hành động này của Lý Trụ Quốc có thể lý giải được, nhưng quốc pháp khó dung tha, xin Hoàng thượng xử phạt theo quốc pháp!”

“Xin Hoàng thượng xử phạt theo quốc pháp!” Các võ tướng đồng loạt quỳ xuống. Không ít quan văn đứng đây đều thầm giơ ngón tay cái với Bách Lý Kinh Hông, hay cho một chiêu giết người không cần dao!

Ánh mắt lão hoàng đế nhìn Bách Lý Kinh Hông càng thâm sâu hơn, cân nhắc một lúc lâu, càng ngày càng nhíu chặt mày, nhưng vẫn không muốn bỏ rơi Bách Lý Nghị. Nghĩ vậy, lão quay sang nhìn Đại Tư Không bình thường luôn bên vức Bách Lý Nghị trong mọi tình huống, nói: “Y khanh, khanh thấy thế nào?”

Lúc này Bách Lý Nghị mới thở phào nhẹ nhõm, Đại Tư Không là người của mình, hỏi ông ta có khác nào mở cho mình đường sống.

Nhưng chuyện khiến hắn ta không tin được lại xảy ra: “Hoàng thượng, cựa thần cho rằng ngài nên xử lý nghiêm Lý Trụ Quốc và Thất hoàng tử!”

Cái gì?! Trừ Bách Lý Kinh Hồng, mọi người đều trợn mắt kinh ngạc, sao Đại Tư Không lại nói như vậy?

“Ái khanh nói vậy là sao?” Lão hoàng đế nhíu mày, dù Lý Trụ Quốc có tội thì cũng đâu liên lụy đến tiểu Thất?! Chuyện này tiểu Thất rõ ràng là người bị hại!

Đại Tư Không quỳ xuống nói: “Hoàng thượng, cựu thần có tội, biết rõ Thất hoàng tử có ý đồ phản loạn nhưng lại lần nữa không bẩm báo với ngài! Thất hoàng tử không chỉ một lần nói với cựu thần rằng hần muốn làm Hoàng đế, oán giận Hoàng thượng sao không mau... mau... Dù cựu thần khuyên can thế nào, hần cũng không hề hối cải. Chuyện của Lý Trụ Quốc hôm nay cũng là do bình thường Thất hoàng tử quá ngông cuồng nên ảnh hưởng tới Lý Trụ Quốc! Do cựu thần lo lắng cho mình nên không bẩm báo sớm mới tạo ra đại họa thế này!”

“Nói láo! Bản cung nói như thế bao giờ?!” Bách Lý Nghị bùng bùng lửa giận.

“Thất hoàng tử điện hạ, dù ngài có thừa nhận hay không, thì những lời cựu thần nói đều là thật. Cựu thần dám thề rằng, nếu như có nửa lời nói dối, cựu thần chết không toàn thây!” Nói xong, Đại Tư Không vội cúi đầu. Thật ra, mấy lời của lão hoàn toàn là nói dối, Thất hoàng tử vốn không hề nói như thế, nhưng thằng con trai mất nết Y Băng Khả của lão lại trúng độc, mời rất nhiều danh y cũng không giải được. Khi y sắp không qua khỏi, lại đột nhiên nhận được một tờ giấy nói nếu lão làm theo lời đối phương thì có thể giữ được mạng của con trai mình. Lão làm thế này cũng chỉ vì không còn cách nào khác thôi!

Người xưa đều rất coi trọng lời thề, Đại Tư Không thậm chí còn thề độc như vậy, đương nhiên không còn ai nghi ngờ là lão nói dối nữa!

Lão Hoàng đế nghe xong suýt không đứng vững, lão hoàn toàn không ngờ đứa con mà lão coi trọng nhất lại luôn ao ước mình chết sớm một chút! Con giận của lão nhất thời không kiềm chế được, quát: “Nghiệp chướng! Súc sinh!!! Người đâu, lôi Thất hoàng tử cùng bọn họ ra ngoài chém hết đi!!!”

Mọi người đều ngần ra, không ai dám cầu xin cho Thất hoàng tử nữa. Đã đến nước này rồi, nếu còn cầu xin chẳng khác nào bọn họ cũng mong lão Hoàng đế chết sớm!

“Phụ hoàng, nhi thần bị oan, Phụ hoàng, có người hãm hại nhi thần, phụ hoàng!” Nhìn thấy có người kéo mình xuống, Bách Lý Nghị sợ hãi trắng bệch mặt mũi vội kêu lên thanh minh cho mình.

Lão hoàng đế cười lạnh: “Oan à? Nếu người khác nói thì trẫm còn tin là người bị oan, nhưng Đại Tư Không trước giờ luôn bảo vệ người cũng nói như vậy, thì người còn oan uổng gì nữa?! Lôi xuống!!!” Đại Tư Không là nguyên lão hai triều, sao có thể vô duyên vô cớ hãm hại người khác? Đặc biệt lại còn là Bách Lý Nghị mà lão hỗ trợ bấy lâu nay nữa?!

“Không, phụ hoàng — nhi thần bị oan mà phụ hoàng...”

“Hoàng thượng, Hoàng thượng tha mạng, cừu thần...”

“Hoàng thượng, xin Hoàng thượng tha cho mọi người của phủ Trấn quốc công, đây là lỗi của một mình thần, Hoàng thượng...”

Ngàn vạn lời nói cũng không xoa dịu được cơn giận của Lão Hoàng đế! Cho đến khi bọn họ đều bị kéo ra ngoài chém, cấm vệ quân đi đến Lý gia và Mộ Dung gia bắt người, tinh thần của Lão hoàng đế mới tỉnh táo hơn một chút. Lão quét mắt nhìn Bách Lý Kinh Hông, hiện giờ lão chỉ còn hai đứa con trai, một là Bách Lý Kinh Hông, một là Bách Lý Hề Vêly vệtinh mà nói thì lão nên lựa chọn Bách Lý Kinh Hông, nhưng không hiểu sao, từ trước tới giờ lão không thích đứa con trai quá ưu tú này, truyền ngôi Hoàng đế cho ai lại trở thành một vấn đề lớn!

Cũng không lâu sau, Thống lĩnh cấm vệ quân bước vào: “Hoàng thượng, đã bắt hết mọi người của phủ Trấn quốc công về thụ án, chỉ còn lại Mộ Dung Song đang ở phủ Đại hoàng tử. Đại hoàng tử nói Mộ Dung Song đã mang thai, xin Hoàng thượng tha cho một mạng.”

Mộ Dung Song và Đại hoàng tử làm mấy chuyện đồi phong bại tục như vậy, bây giờ chưa gả đã có thai, thật đúng là đê tiện đến cùng cực! Trong

đầu lão Hoàng đế vốn đang do dự xem nên chọn ai kế vị, vừa nghe câu nói này, lập tức không còn chút do dự nào nữa, chỉ có lửa giận ngập trời, tên nghiệt tử này hoàn toàn không xứng với sự mong đợi của mình: “Một kẻ lòng dạ đàn bà như vậy làm sao xứng là người của Hoàng gia ta!!! Truyền chỉ của trẫm, chém Mộ Dung Song, Đại Hoàng tử không phân biệt phải trái, không biết lễ nghĩa liêm sỉ, biếm làm thứ dân!”

Hiện giờ nghe ý chỉ của lão, Bách Lý Kinh Hông lại không hề cảm thấy bất ngờ. Đôi môi mỏng cong lên cười châm biếm, nếu là những vị đế vương khác, có lẽ sẽ thực sự tha cho Mộ Dung Song vì cốt nhục của Hoàng gia, nhưng vị phụ hoàng này của hắn, ngay cả con trai ruột mà lão còn hạ độc mù mắt rồi đưa đi làm con tin, tính cách tàn độc như vậy làm sao có thể bận tâm đến một đứa cháu còn chưa chào đời?! Hành động này của Bách Lý Hề chỉ khiến cho người này vô cùng căm ghét mà thôi!

Mọi người đều nhìn về phía Bách Lý Kinh Hông theo phản xạ, mấy vị Hoàng tử, người thì chết, người thì bị phế, hiện giờ chỉ còn lại một mình Tam hoàng tử! Ngôi vị hoàng đế này...

Dường như lão hoàng đế cũng nghe được tiếng lòng của họ, dù không thích Bách Lý Kinh Hông thì hiện giờ lão cũng không thể không thừa nhận rằng đối phương là người thích hợp nhất để kế thừa ngôi vị, hơn nữa, giờ lão cũng không còn lựa chọn nào khác. Lão hít sâu một hơi, nói: “Chiêu cáo thiên hạ, phong Tam hoàng tử làm Hoàng thái tử, chờ trẫm băng hà sẽ đăng cơ kế vị!”

“Tạ ơn phụ hoàng.”

“Vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” Chúng đại thần đều quỳ xuống.

...

Khi nghe Dĩ Mạch báo lại kết quả chuyện này, Tô Cẩm Bình rất hài lòng. Nàng vốn định để Mộ Dung Hạo giết Bách Lý Nghị, rồi sắp đặt cho Mộ Dung Hạo bao vây hoàng cung. Không ngờ Bách Lý Kinh Hông sửa lại kế hoạch để người ta cố tình phao tin đến tai Lý Trụ Quốc nên sự tình mới diễn biến như thế này.

Với kế hoạch của nàng, lần này có thể diệt trừ được Bách Lý Nghị và Mộ Dung gia, báo mối thù lần trước Bách Lý Nghị muốn bắn chết nàng và Bách Lý Kinh Hồng, nhưng cái tên lòng dạ hiểm độc kia muốn kéo toàn bộ Lý gia vào theo, diệt cỏ tận gốc, vô cùng tàn nhẫn!! Không hổ là người đàn ông mà nàng nhìn trúng! Hoàng đế ban thưởng phủ Thái tử tuy không rực rỡ khí phách như phủ Tam hoàng tử hiện nay, nhưng cũng coi như là uy vũ, trang nghiêm.

...

Ngoài chợ, Mộ Dung gia và Lý gia bị xử tử, Tô Cẩm Bình mặc nam trang, tâm trạng rất tốt, ôm Vàng ra xem. Máy trăm người của hai gia tộc, kể cả gia đình, ám vệ đều không thoát khỏi! Vừa nhìn thấy nàng, Mộ Dung Song như phát điên đứng bật dậy lao về phía này: “Tô Cẩm Bình, tiện nhân nhà người, người...”

Tô Cẩm Bình đứng từ xa làm khẩu hình nói với ả ta: “Là do người tự chuốc lấy! Giết người của ta lại không muốn trả giá đắt sao?”

Mộ Dung Song ngăn người, lại chột bật cười. Nụ cười này khiến Tô Cẩm Bình khẽ nhíu mày: “Ha ha ha... Tô Cẩm Bình, người muốn báo thù cho Thiển Ưc đúng không, Ha ha ha... Thì ra người cũng có lúc tính toán sai lầm, ha ha ha...” Cười đến đây, ả cũng không mở miệng ra nữa, ánh mắt nhìn Tô Cẩm Bình đầy vẻ giễu cợt. ả biết mình không tránh được tai họa lần này, nhưng cũng chưa từng nghĩ rằng đối phương dồn ép mình hết lần này đến lần khác, lại chỉ vì một nha đầu kia. Tô Cẩm Bình, cuộc đời này cũng có lúc người tính toán sai!!! Mặt Mộ Dung Việt cũng đầy vẻ suy sụp, không ngờ tính mạng cả gia tộc nhà mình lại chôn vùi trong tay một tiểu nha đầu chưa tới hai mươi tuổi!

Nghe Mộ Dung Song nói mấy lời này, thêm vẻ giễu cợt trong đáy mắt, Tô Cẩm Bình nhíu mày ngẫm nghĩ, trong đôi mắt phượng cũng hiện lên vẻ u ám, ả có ý gì?!

Còn đang suy nghĩ, nàng lại cảm giác có người đứng cạnh mình, xiêm y trắng muốt khuynh thành, mắt ngài mày phượng, vừa xuất hiện đã cướp đi hô hấp của mọi người. Ánh mắt sáng như ánh trăng lẳng lẳng nhìn những

đầu người rơi xuống trên đài cao, lãnh đạm nói: “Người của Mộ Dung gia bị diệt r ồi!”

Tô Cẩm Bình khó hiểu nhìn hắn, vậy thì sao?!

Thấy nàng còn chưa hiểu ra, hắn nhất thời ủ rũ: “Nàng đã hứa với ta...”

“Hứa cái gì?” Nàng cong môi cười gian xảo.

Biết nàng lại trêu chọc mình, hắn mới bình tĩnh một chút, ánh mắt tràn ngập chân tình, nhìn thẳng vào mắt nàng, nhẹ nhàng nói: “Ngày mai chúng ta sẽ thành thân.” Dứt lời, trong lòng hắn hơi căng thẳng, lòng bàn tay cũng ướt đẫm mồ hôi.

Tô Cẩm Bình nhìn hắn một lúc lâu, r ồi chợt cong môi cười khẽ: “Được!”

Hết chương 26

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 27 Đại Hôn Sóng Gió

Hôm nay, cả cửa phủ Thái tử và phủ Tề quốc công đều sắp bị đập đổ, không ít người mang lễ vật quý giá đến, thi triển hết bản lĩnh nịnh bợ ra. Mọi người của phủ Tề quốc công đều tươi cười hớn hở đón khách. Vì sắp xuất giá nên Tô Cẩm Bình đã quay về phủ Tề quốc công.

Linh nhi cũng được triệu tập về đang cùng Hiên Viên Dĩ Mạch thay y phục cho Tô Cẩm Bình. Áo cưới đỏ như lửa, vạt áo thêu phượng hoàng, đai ngọc thắt bên hông, ở giữa khảm một viên ngọc quý tròn xoe. Một cây trâm phượng màu vàng được cài lên búi tóc, mắt của phượng hoàng dùng kim cương tạo thành, tỏa sáng lấp lánh lóa mắt khiến người ta không dám nhìn thẳng, ở đầu trâm rủ xuống mấy sợi tua rua, gắn những viên minh châu Đông Hải cực kỳ nhỏ tỏa ra ánh sáng dịu dịu, thể hiện rõ sự quý giá của nó. Phía sau cây trâm phượng là những cây trâm vàng đỏ, tất cả đều được chuẩn bị theo đúng nghi lễ của Thái tử phi, lộng lẫy sa hoa đến lạ thường. (Vàng đỏ ở đây là Vàng tây ở hiện đại, loại vàng pha các kim loại khác chứ không thuần như vàng ta)

Môi Tô Cẩm Bình vẫn giữ nụ cười khẽ, thản nhiên ngồi trước bàn trang điểm, chợt cảm thấy hứng thú, nàng lại cầm bút tỉ mỉ vẽ lông mày. Dung mạo của nàng vốn đã vô cùng xinh đẹp, lông mày không cần tô cũng đen, nhưng dưới thủ pháp độc đáo có một không hai của nàng, khuôn mặt càng trở nên xinh đẹp rạng ngời hơn. Nàng cầm hộp son bảy màu ở bên cạnh lên, nhẹ nhàng pha vào nhau, sau đó quét một lớp mỏng màu hồng lên mí mắt, đôi mắt đẹp như tỏa sáng long lanh, đẹp như tiên nữ khiến tim người ta lạc nhịp, lại cũng giống như một yêu tinh vô cùng quyến rũ nhân gian.

Sau khi trang điểm xong, nàng lẳng lẳng ngắm mình trong gương.

Hôm nay, nàng sẽ xuất giá. Trước đây nàng chưa từng nghĩ tới chuyện này, nhưng đến giờ phút này, đột nhiên nàng lại thoáng mong chờ r ồi lại hơi căng thẳng. Tô Cẩm Bình quay lại nhìn Dĩ Mạch và Linh nhi đang ngẩn người, cười hỏi: “Ta có đẹp không?”

“Đẹp ạ.” Cả hai ngây ngô gật đầu, cùng nói giống hệt nhau, “Thái tử phi, tiên nữ hạ phàm cũng không thể đẹp hơn được ạ.”

Hôm nay, nàng mặc giá y vì hấn, cũng muốn để hấn chiêm ngưỡng hình ảnh xinh đẹp nhất của mình. Lần trước khi nàng mặc giá y, là vì lừa gạt Hoàng Phủ Dật. Còn lần này, là vì sắp gả cho người nàng yêu.

Bàn tay trắng ngọc ngà chạm nhẹ lên cây trâm phượng trên búi tóc, cười nói: “Thứ này thực sự rất đẹp.”

“Thái tử phi, cái này là do đích thân Thái tử điện hạ làm, đương nhiên là không thể xấu được. Từ nửa tháng trước Thái tử điện hạ đã bắt đầu chuẩn bị cây trâm phượng này r ồi, phá mất một khối kim cương một cân, cả một tráp minh châu Đông Hải, cùng với mấy trăm lượng vàng đỏ mới chế tác thành công đấy ạ.” Hiên Viên Dĩ Mạch vừa cười vừa kể công hộ điện hạ nhà mình.

Ở hiện đại, vàng đỏ không quý như vàng nguyên chất, nhưng ở cổ đại, số lượng vàng đỏ rất ít, thế nên nó quý hơn vàng nguyên chất rất nhiều. Cứ tưởng Tô Cẩm Bình nghe xong mấy lời này sẽ có thể vui vẻ khen điện hạ vài câu. Ai ngờ nàng lại nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cái tên phá gia chi tử này, bà đây còn chưa gả sang đó mà hấn đã vung tiền như nước r ồi! Không biết làm sao không để người khác làm chứ? Lãng phí bao nhiêu thứ của bà đây!!! Đúng là không biết còn ra vẻ!!!” Nhìn cây trâm đẹp đến ngỡ ngàng kia, nàng đã không còn cảm thấy nó đẹp nữa, chỉ cảm thấy rất xót ruột, xót lòng, thậm chí xót toàn thân!

Hiên Viên Dĩ Mạch chợt cảm thấy da đầu mình gật gật, điện hạ đã từng dặn, tuyệt đối không được nói với cô nương về lai lịch thứ này, nhưng cô lại nhất thời nhanh miệng nói ra mất r ồi... Nhìn

phản ứng này của cô nương, nếu giận quá đi tính sổ với với điện hạ, thì không biết lành dữ thế nào!!!

Nhưng đúng lúc này, cửa ‘kẹt’ một tiếng r ễ mở ra, Đặng Lam Tân kéo tay Vân Tử Y bước vào. Vừa nhìn thấy Tô Cẩm Bình, Vân Tử Y thoáng lúng túng một chút, nhưng thấy ánh mắt của đối phương không có ác ý gì, lòng nàng ta mới bình lặng lại một chút.

“Mẫu thân bảo chúng ta tới xem muội chuẩn bị xong chưa, kiệu hoa của phủ Thái tử sắp tới r ễ!”

Đặng Lam Tân bước vài bước đến trước mặt Tô Cẩm Bình, cười nói: “Xem ra đã chuẩn bị xong hết r ễ, tân nương hôm nay xinh đẹp quá, đúng là một đôi trời sinh với Thái tử điện hạ hào hoa phong nhã tuyệt thế!”

“Đại biểu tâu và biểu huynh ta chẳng phải cũng là một đôi trời sinh sao?” Tô Cẩm Bình cười trêu chọc.

Tuy phủ Việt vương và phủ T ề quốc công đã đính ước với nhau, nhưng dù sao hai người cũng chưa thành thân, nghe Tô Cẩm Bình nói vậy, Đặng Lam Tân liền xấu hổ đỏ mặt: “Đừng nói lung tung!”

Dáng vẻ này khiến mọi người trong phòng đều bật cười khiến Đặng Lam Tân chỉ muốn chui thẳng xuống đất. Chợt, nàng ấy ngẩng đầu lên, nhìn thấy cây trên đầu Tô Cẩm Bình, liền nói: “Mỗi cái đầu là đ ồ quý giá cả, Thái tử điện hạ rất coi trọng muội.”

Ở Nam Nhạc, không có người phụ nữ nào không thích những trang sức vàng bạc châu báu quý giá xinh đẹp, bởi vì, đó không chỉ là giá trị, mà còn là thể diện nữa, trên mặt Đặng Lam Tân không khỏi hiện lên vẻ vô cùng hâm mộ.

Nhìn thấy nét mặt hâm mộ của nàng ấy, Tô Cẩm Bình nhất thời cảm thấy vô cùng có thể diện. Tuy nàng không phải người quá thích hư vinh, nhưng con người mà, ai chẳng có chút sĩ diện, vì thế, trong lòng vốn đang định phải trừng phạt Bách Lý Kinh H ồng một trận ra trò, nháy mắt cũng tan biến.

Nàng nói với Đặng Lam Tân: “Thì ra biểu tâu thích cái này à?! Chờ đến lúc đại biểu huynh đón dâu, ta nhất định sẽ nhắc đại biểu huynh chuẩn bị một cái thật đẹp!”

“Mọi người đang nói gì đấy?”

“R ầm” một tiếng, cửa lại bị mở mạnh ra, một bóng người màu vàng nhạt chạy vào phòng. Vừa nhìn thấy Tô Cẩm Bình, nàng ấy ngẩn người, khuôn mặt nhỏ xinh đ ầy vẻ si mê, lấp bắp nói: “Hoàng tâu, tâu đẹp quá!”

“Công chúa, sao ngài lại chạy tới đây?” Đặng Lam Tân hơi ngạc nhiên. Theo đúng lễ tiết, dù Bách Lý Dung xuất cung thì cũng không nên đến phủ T ề quốc công, mà phải ở phủ Tam hoàng tử mới đúng chứ?!

Bách Lý Dung lườm nàng ấy một cái không chút khách khí, ngang ngạnh nói: “Sao hả? Không được à?! Ta muốn nhìn thấy tân nương như thế nào trước Hoàng huynh ta đấy!” Mày liễu dính vào nhau, ra vẻ rất tức giận, rõ ràng không hề nề mặt Đặng Lam Tân chút nào.

Mọi người đều biết vị công chúa điện hạ này rất ngang ngược, ương bướng, không hòa nhã với bất kỳ ai, bây giờ Hoàng huynh ruột thịt lại lên Hoàng thái tử, thân phận nàng ấy tự nhiên cũng lên theo, không ai dám chọc nàng ấy nhú mày. Đặng Lam Tân cũng không so đo với một tiểu nha đầu, chỉ nhẹ nhàng nói: “Công chúa điện hạ thứ lỗi, thần nữ lảm đi ầu!”

“Công chúa điện hạ, cao giá gó m nhỉ!” Tô Cẩm Bình nói như lơ đãng.

Vì thế, người nào đó vừa hung hăng như hổ cái, lập tức biến thành một con mèo sấn tới bên cạnh Tô Cẩm Bình: “Hoàng tâu, muội đâu dám, không phải Dung nhi vội vàng muốn tới gặp tâu sao!” Nàng ấy còn đang mong sau này Hoàng tâu rảnh rỗi sẽ đưa nàng ấy ra ngoài chơi mà, nên tuyệt đối không thể đắc tội hoàng tâu được!

Nàng nhéo nhéo mũi cô bé, nói: “Tốt nhất là muội nên ngoan ngoãn một chút, sau này đi theo hoàng tâu mới có thịt mà ăn!”

“Vâng ạ!” Bồng nàng ấy ngẩng đầu nhìn thấy trâm phượng trên đầu nàng, “Hoàng tâu, cây trâm này đẹp quá, tặng muội được không? Muội sẽ lấy hết trâm quý của muội ra đổi lại cho tâu!” Nàng ấy chưa từng nhìn thấy thứ gì tỏa sáng lấp lánh như thế, thật sự rất đẹp!

Thứ này do hấn tự tay làm ra, đương nhiên Tô Cẩm Bình không muốn cho, khế lặc đầu: “Cái này không được, mấy cái khác thì còn có thể!”

“Keo kiệt quá, vậy mà cũng nói là Hoàng tâu của ta, hừ! Một cây trâm cũng tiếc rẻ! Bách Lý Dung ta không có người Hoàng tâu như vậy, ta sẽ mách Hoàng huynh là tâu bắt nạt ta!” Nàng ấy vòng hai tay trước ngực, quay đầu đi không thèm nhìn Tô Cẩm Bình, có vẻ rất mất hứng.

Nhưng đúng lúc này, có một hạ nhân đi ngang qua cửa, nghe mấy lời này của Bách Lý Dung, gã nhìn vào cửa một chút, chẳng lẽ bên trong đang cãi nhau?! Mắt gã hơi lóe lên, rồi vội vàng bước đi.

Nhìn cô bé tức giận, Tô Cẩm Bình lại bật cười: “Y như quả bong bóng! Chờ đến lúc muội xuất giá, ta sẽ tự tay làm một cái còn đẹp hơn để tặng muội!”

“Tâu nói thật không?” Bách Lý Dung nhìn nàng nghi hoặc, nhưng ánh mắt lại sáng rực lên.

“Ôi... đúng là con gái hơn không thể giữ trong nhà, công chúa điện hạ của chúng ta đã vội vàng muốn thành thân rồi!” Tô Cẩm Bình trêu ghẹo.

Bách Lý Dung xấu hổ đến giọt mồ hôi: “Hoàng tâu, tâu đáng ghét!”

Còn đang cười đùa thì tiếng gõ cửa lại vang lên: “Xong chưa? Kiệu hoa của phủ Thái tử tới rồi!”

Nghe tiếng gọi, Hiên Viên Dĩ Mịch vội lên tiếng: “Xong rồi xong rồi! Chúng ta ra ngay!” Dứt lời, cô ấy liền phủ khăn tân nương lên đầu Tô Cẩm Bình rồi đỡ nàng ra cửa.

Tiếng đàn sáo nói cười vang lên không dứt. Lãnh Tử Hàn là ‘ca ca’ của Tô Cẩm Bình, nên cũng phải gánh trọng trách công nàng xuất môn. Nhìn nàng mặc áo cưới đỏ như lửa, trong mắt hắn ta cũng ánh lên nụ cười vui mừng, công Tô Cẩm Bình lên, giọng nói từ tính ngông cuồng khẽ vang lên, chỉ hai người họ nghe thấy: “Tiểu Cẩm, đưa muội xuất môn xong, ta sẽ đi!”

“Ừm!” Nàng đáp, tỏ ý đã biết, nhưng nhất thời lại không nói rõ được cảm xúc trong lòng mình lúc này.

“Hồng trăn của ta, cuối cùng cũng không phải là hồng trăn của nàng!” Hắn cảm thán một câu như thật như giả, để Tô Cẩm Bình cảm nhận được sự thoải mái trong giọng điệu của mình. Trong lòng Lãnh Tử Hàn, hạnh phúc của tiểu Cẩm là quan trọng nhất, nếu có thể khiến nàng yên tâm một chút, thì chính mình giả vờ thoải mái cũng đâu có sao?!

Nhận ra sự trống trải trong lời nói của hắn, Tô Cẩm Bình cười nói: “Huynh nên sớm nghĩ thoáng ra một chút, hồng trăn vạn trượng luôn luôn sẽ có một thước thuộc về riêng huynh!”

Nghe câu nói này, hắn cũng không đáp lời nữa. Đúng thế, hồng trăn vạn trượng luôn luôn có một thước thuộc về ta. Nhưng mà tiểu Cẩm, nàng đâu biết rằng, trong lòng ta, dù có cả vạn trượng hồng trăn, cũng không bằng một mình nàng. Nàng đâu biết rằng, tự mình công nàng, để giao nàng vào vòng tay người khác, đối với ta là sự giày vò đến mức nào. Nhưng mà, chỉ cần nàng hạnh phúc, muốn Lãnh Tử Hàn ta làm gì, ta cũng bằng lòng! Chỉ là, giấu kín sự đau đớn ở trong lòng, để nhận được gì đây?! “Đúng, ta cũng nên sớm nghĩ thoáng ra, sau này nếu muội cần ta giúp đỡ gì đó, cứ thổi cây còi trúc này. Chỉ cần Lãnh Tử Hàn ta còn sống...”

Nói tới đây, hắn như nghẹn lại không nói thêm gì nữa.

Tô Cẩm Bình cười tiếp lời: “Chỉ cần còn sống, thì quyết không nuốt lời sao?”

Không phải, mà là... chỉ cần Lãnh Tử Hàn ta còn sống, chính là vì nàng mà sống, cũng là giá trị tồn tại duy nhất của Lãnh Tử Hàn ta. Nhưng câu

nói này, làm sao hấn có thể nói ra để khiến nàng áy náy tự trách mình chứ?

“Đúng vậy, chỉ cần ta còn sống, quyết sẽ không nuốt lời! Muội cất kỹ cái còi trúc này đi, đừng ném đi nữa!” Nói xong, hấn đưa cánh tay phải đang đỡ nàng ra phía trước, lấy cây còi trúc đưa cho nàng.

Tô Cẩm Bình tươi cười đón lấy: “Yên tâm, huynh có cần xin ta ném đi, ta cũng không ném!”

Nàng vừa dứt lời, Lãnh Tử Hàn đã bước tới cửa, thả Tô Cẩm Bình xuống đất.

Ở cửa lớn, cách xa khoảng mười thước, một người đàn ông mặc áo đỏ đứng đó, khí chất như thần tiên, kết hợp với màu áo đỏ rực yêu mị, hai đặc tính trái ngược nhau lại hòa hợp đến lạ thường, tạo nên sức hấp dẫn chỉ mạng trong sự mâu thuẫn đó.

Xiêm y đỏ như máu nhẹ bay theo gió, mắt phượng mày ngài, ngũ quan tinh xảo như kiệt tác của trời xanh, mái tóc đen như mực được ngọc quan đỏ búi cao lên đỉnh đầu, sống mũi cao thẳng như hàm chứa khí chất của trời cao, dáng người như chi lan ngọc thụ, đứng thẳng ở đằng xa. Đôi mắt như ánh trăng say lòng người sáng rực, chỉ một cái liếc nhìn cũng khiến nhân gian trầm luân không kiềm chế được. Ánh nắng chói chang rơi xuống người hấn, lại càng tô đậm thêm vẻ tao nhã nghiêng đảo thế gian, thậm chí trải dài dưới chân, hấn bước từng bước một về phía người con gái hấn yêu, đôi môi mỏng hơi cong lên, đẹp như một cây sen đỏ đang thì nở rộ khiến người ta không dám nhìn chăm chú.

Đến trước mặt nàng, hấn đưa tay ra, nhẹ nhàng nói: “Cùng lên trời xanh, cùng xuống suối vàng, vĩnh viễn không phụ nàng.”

Vừa nghe thấy lời này, mọi người đều chấn động! Những việc mà Thái tử điện hạ, vị Thái tử điện hạ như thần tiên của bọn họ, làm vì Thượng Quan Cẩm kia vẫn còn ít sao? Đấu đàn, so vẻ đẹp, không việc nào không khiến người ta dở khóc dở cười. Vậy mà hiện giờ còn nói ra lời thề ước này trước mặt mọi người nữa sao?!

Nàng nghe xong, liền đặt tay vào trong tay hắn: “Đời đời kiếp kiếp, chỉ một mình chàng!”

Đời đời kiếp kiếp, chỉ một mình chàng! Trong mắt Lãnh Tử Hàn thoáng lướt qua vẻ đau đớn, đời đời kiếp kiếp chỉ một người thôi sao? Tức là dù có kiếp sau nàng cũng không chịu cho hắn cơ hội sao?!

Những người xung quanh nghe vậy cũng vô cùng kinh hãi, là một cô nương chẳng lẽ còn muốn gả cho hai người sao? Đương nhiên là chỉ một người này thôi chứ?! Chỉ là, đi đâu khiến họ càng kinh hãi hơn đã xảy ra, Bách Lý Kinh Hồng cong môi cười khẽ, nụ cười khiến trời đất đều nhạt màu, sau đó, hắn thu lại nụ cười, nhẹ nhàng nói: “Đời đời kiếp kiếp, chỉ một mình nàng!” Làm sao hắn không nghe ra ý tứ khác trong lời nói của nàng chứ, chẳng qua nàng đang nhắc nhở hắn, nàng phải là duy nhất. Nhưng dù nàng không nói, hắn cũng sẽ không quên!

Cái gì?!!! Mọi người chỉ cảm thấy đầu óc váng vất, không nhắm chứ?! Thái tử điện hạ là người sẽ đăng cơ làm vua. Như thế này... tức là sau này sẽ phế bỏ hậu cung sao?!

Có đi đâu, dường như Bách Lý Kinh Hồng cảm thấy không đủ, lại nói tiếp: “Nếu có một ngày nào đó, ta vi phạm lời thề này, sẽ bị rơi xuống luân hồi, vĩnh viễn rơi vào đường súc sinh!”

Gì nữa đây?!!! Ôi trời ơi!!! Chắc chắn là tai họ có vấn đề rồi, chắc chắn là đạo này cuộc sống quá áp lực, nên mới nghe nhầm. Chắc chắn là thế! Chắc chắn là thế!!!

Tô Cẩm Bình khẽ cười, rồi để mặc hắn đưa đi. Hỉ nương cầm đoạn lụa đỏ còn lại đứng bên cạnh cũng không tiện nói gì. Hắn đưa nàng vào kiệu, rồi tung người lên ngựa, động tác lưu loát như nước chảy mây trôi khiến người ta vui tai thích mắt. Không ít cô nương ôm lấy miệng mình mới không bật kêu lên thành tiếng.

Tiếng kèn sáo vang lên, đoàn rước dâu rời khỏi cửa phủ Tề quốc công. Một cây quạt ném từ trong kiệu ra, Trần thị lại hắt nước và gạo. Lãnh Tử Hàn mặc y phục màu đen ngấn người nhìn theo hướng kiệu hoa rời đi, cho

đến khi mắt hắn ta không còn nhìn thấy màu đỏ tươi chói mắt đó nữa, hắn ta mới dờ mắt đi, r ồi ‘phụt’ một tiếng, phun ra một nhúm máu tươi, còn đỏ hơn bộ áo cưới màu đỏ của Tô Cẩm Bình hôm nay vài phần.

“Hàn nhi, cháu...” Trần thị hoảng sợ.

Lãnh Tử Hàn chỉ lãnh đạm liếc nhìn bà một cái, máu từ khoe môi nhỏ xuống áo đen, khiến màu sắc càng đậm hơn. Hắn khẽ gật đầu tỏ ý mình không sao, r ồi tung người bay lên không trung...

...

Phủ Thái tử.

Các khách mời đều đứng ở cửa chờ tân lang tân nương trở về Thái tử cưới vợ vội vàng quá, nên bọn họ chưa kịp chuẩn bị thì đã nhận được thiệp mời. Cứ tưởng đám cưới vội vàng như vậy sẽ có chút sơ suất, không ngờ họ lại tổ chức linh đình rực rỡ như thế, lớn đến mức người ta cần lười!

Tiếng kèn sao vang vọng khắp nơi, mọi người đều kiễng nhân ngóng chờ. Đột nhiên, Diệt đứng ở cửa vô tình nhìn thấy chậu than ngoài cửa, liền hoảng hốt vội vàng bước tới kéo chậu than kia ra thật xa. Với bản tính chăm sóc Thái tử phi của điện hạ, nhìn thấy chậu than này, đừng nói là sẽ thiêu luôn người đặt chậu than ra đây, mà thậm chí còn b ồi thêm cả mọi người trong phủ Thái tử chưa biết chừng.

Mọi người của phủ Thái tử, trừ Hủy ra, hầu như đều vui ra mặt. Hủy vốn cũng rất thích Tô Cẩm Bình, nhưng từ sau khi xảy ra chuyện với Băng Tâm lần trước, hắn ta khó có thể có cảm tình với cô gái này nữa. Chỉ cần vừa nghĩ đến chuyện sau này đối phương làm Thái tử phi, không biết liệu mình có lại bị đưa đi làm ấm giường cho người ta nữa hay không, là đầu hắn ta đã to lên gấp đôi, chỉ muốn chém nàng cho xong. Hơn nữa, cái cô nàng Băng Tâm chết tiết kia, hiện giờ đang lùng sục khắp phủ Thái tử để tìm hắn ta. Vì thế, hắn ta phải ẩn nấp càng kỹ càng tốt!!! Còn Mặc Khiếu mặc áo đen đứng bên cạnh, cũng không nhìn ra được nét mặt ông ta là buồn hay là vui.

Kiệu hoa vừa đặt xuống đất, Bách Lý Kinh Hồng và Tô Cẩm Bình cậ̀n dải lụa đỏ cùng bước vào phủ Thái tử.

“Tinh!” một tiếng, tiếng đàn như ảo như mộng vang lên, chính xác là tiếng đàn của Lăng Viễn Sơn. Một khúc nhạc vốn rất buồn bã đau thương, dưới bàn tay của y lại chợt trở nên thuần khiết thanh nhã như nước trên núi chảy xuống. Có rất nhiều nhà tổ chức đám cưới đều mời Lăng Viễn Sơn tới, nhưng lần nào cũng giống lần nào, người này chưa bao giờ để tâm tình hưởng thế nào, chỉ mặc xiêm y trắng, nếu không thích thì không đi. Vì thế hôm nay, y cũng mặc cả bộ đồ trắng, đưa bàn tay thon dài ra, khẽ khàng gảy dây đàn.

Y không phải do Bách Lý Kinh Hồng mời đến, mà là đi cùng Băng Tâm. Cả phủ Thái tử, ai cũng biết Băng Tâm là người của Tô Cẩm Bình, nên không dám ngăn cản. Có đi ầu, nghe tiếng đàn của y, người nào đó hơi lúng túng. Hôm nay là đại hôn của hặ́n và Cẩm nhi, cũng không thể bước tới đầu đàn như lần trước được đúng không?!

Tiếng đàn sâu xa dừng lại, Lăng Viễn Sơn đứng dậy, đi tới trước mặt hai người, nói với Tô Cẩm Bình đang đội khăn tân nương: “Chúc mừng! Chúc cho hai vị bên nhau tới bạc đầu, trăm năm hạnh phúc!” Giọng nói như nước suốt trong vặ́t vô cùng êm tai, vừa sạch sẽ vừa thuần khiết.

“Đa tạ!” Tô Cẩm Bình gậ̣t đầu

“Thái tử điện hạ, giờ lành tới rồi!” Tư nghi lên tiếng nhắc nhở.

Quang cảnh ồn ào náo nhiệt chợt yên tĩnh hẳn, chỉ còn vang lên những tiếng cười đùa khe khẽ của khách mời. Bách Lý Kinh Hồng lãnh đạm nhìn Lăng Viễn Sơn một cái, cậ̀n lụa đỏ cùng sánh vai với Tô Cẩm Bình bước vào đại điện. Hai người đứng trong điện chờ Tư nghi lên tiếng.

Tư nghi ngặ́ng đầu, cao giọng hô: “Nhất bái thiên địa!”

Cả hai cùng quay lại, cúi người vái ra cửa...

“Thái tử điện hạ, không hay rồi, không hay rồi!” Một hạ nhân hoảng hoảng hốt hốt lao vào.

Hôn lễ đang tiến hành suôn sẻ đột ngột bị ngắt đứt. Sắc mặt Bách Lý Kinh Hồng lần đầu tiên sa sầm xuống, Diệt cũng vội chạy tới ngăn gãi lại: “Hôn lễ của Thái tử điện hạ có gì không hay chứ? Người chán sống rồi à?! Có chuyện gì chờ hôn lễ kết thúc rồi nói sau!”

Nhưng hạ nhân kia vẫn đứng rất cố chấp, gào lên với Bách Lý Kinh Hồng: “Thái tử điện hạ, công chúa Dung Nguyệt bị người ta sát hại!”

“Cái gì?” Mọi người đều kinh hoảng, Tô Cẩm Bình đưa tay kéo khăn hồng trên đầu mình xuống, để lộ khuôn mặt xinh đẹp như tiên, quyến rũ như yêu trước mặt mọi người, nhưng mọi người cũng chỉ ngạc nhiên một chút rồi đều quay đầu nhìn về phía hạ nhân kia.

Bách Lý Dung bị sát hại sao?! Vừa rồi con bé còn nói chuyện với mình ở trong phòng cơ mà?! Trong khoảnh khắc, nàng chợt cảm thấy đây là một âm mưu, một âm mưu thiết lập ra vì mình. Đối phương chỉ chờ ngày hôm nay, chờ đúng đại hôn, khi tất cả mọi người đều buông lỏng cảnh giác mới động thủ!

Lúc này Bách Lý Kinh Hồng đã bước tới trước mặt hạ nhân kia, sắc mặt kích động chưa từng có: “Người nói gì?” Bách Lý Dung là muội muội ruột duy nhất của hắn, sao có thể có chuyện được? Sao thế được?!!!

“Công chúa Dung Nguyệt bị người ta sát hại, thi thể của nàng được phát hiện ra ở khuê phòng của Thái tử phi trước khi xuất giá.”

Quả nhiên!!! Ánh mắt Tô Cẩm Bình lạnh đi, lúc ấy khi ra khỏi phòng, nàng mãi bận tâm đến tâm trạng của Lãnh Tử Hàn, nên quên mất Bách Lý Dung, không để ý tới nha đầu thích náo nhiệt kia. Chắc chắn là con bé muốn đi cùng với nàng, nên mới thành thế này.

Ánh mắt mọi người đều chuyển hướng về phía Tô Cẩm Bình, trong mắt đầy vẻ nghi hoặc. Lần trước trong yến hội của công chúa Bình Dương, Thượng Quan Cẩm và công chúa Dung Nguyệt không vui vẻ gì với nhau.

Công chúa Dung Nguyệt cũng từng to giọng mắng nàng là tiện nhân. Nếu thật sự là do nàng muốn báo thù riêng mà giết công chúa Dung Nguyệt thì cũng không phải là không thể. Bách Lý Kinh Hồng lại nhanh chóng suy xét trong đầu, chắc chắn Cẩm nhi sẽ không động vào Dung nhi, chỉ vì Dung nhi là muội muội của mình, thì chắc chắn Cẩm nhi sẽ không động tới con bé, vậy thì, là ai?!

“Đi tới phủ Tề quốc công.” Hắc khê nói một tiếng rồi bước nhanh ra cửa.

Lúc này mọi người mới phản ứng theo, đúng thế, đứng đây hoài nghi thì có ích gì chứ. Thi thể của Bách Lý Dung vẫn còn đang ở phủ Tề quốc công, phải đi xem mới biết kết quả được!

Tô Cẩm Bình cũng bất chấp một thân y phục rườm rà, vội vội vàng vàng đi theo Bách Lý Kinh Hồng. Các khách mời cũng vội đi theo về phía phủ Tề quốc công.

Vừa bước vào cửa, mọi người thấy ngay dáng vẻ nóng ruột của Tề quốc công, một vị công chúa chết trong phủ nhà mình, chuyện này không to sao?! Thấy Bách Lý Kinh Hồng và Tô Cẩm Bình đầu tới, mặt ông xanh đi! Ai cũng biết con gái gả đi như bát nước hắt ra ngoài, nhưng vừa đi đã quay lại ngay thì vô cùng xui xẻo!!! Nhưng giờ phút này còn ai quan tâm được đến những chuyện đó nữa.

Tất cả đi thẳng đến phòng Tô Cẩm Bình, nhìn thấy Bách Lý Dung thực sự nằm trong vũng máu, xem ra vừa chết không lâu, bên cạnh còn có một bình hoa lớn, vỡ nát trên mặt đất, chắc hẳn là hung khí sát hại Bách Lý Dung.

Trong nháy mắt nhìn thấy thi thể Bách Lý Dung, mắt Tô Cẩm Bình hiện lên vẻ đau đớn cùng cực, còn Bách Lý Kinh Hồng lại cảm thấy chân mình hẫng hụt một chút. Hắc khê vội xõm người xuống, ôm Bách Lý Dung, cơ thể hơi run lên, ngón tay thon dài siết chặt thành quyền, trong lòng tràn ngập sự hổ thẹn. Dung nhi, xin lỗi muội, ca ca không bảo vệ muội thật tốt...

Nhìn dáng vẻ này của hắn, Tô Cẩm Bình không nói được gì. Nàng biết hiện giờ hắn rất khó chịu, nên không lên tiếng làm phiền hắn.

Kinh Triệu phủ doãn cũng nghe chuyện chạy tới, nhìn thấy thi thể trên mặt đất liền nói: “Thái tử điện hạ, công chúa điện hạ chết ước chừng khoảng nửa canh giờ rồi!”

Nửa canh giờ, đại khái là khoảng cách giữa phủ Thái tử và phủ Tề quốc công. Nói cách khác, là ngay thời điểm Tô Cẩm Bình xuất giá, Bách Lý Dung cũng bị sát hại!

Nếu như vậy, người hiềm nghi lớn nhất hiện giờ chính là nàng. Kinh Triệu phủ doãn bước tới trước mặt Tô Cẩm Bình, nói: “Thái tử phi, xin thứ cho hạ quan vô lễ, ngài có thể nói cho hạ quan biết, vì sao công chúa lại chết trong phòng ngài không?”

“Ta không biết.” Câu này là lời nói thật, nàng thật sự không biết. Nếu biết, chuyện này đã không xảy ra.

Bỗng nhiên, có một hạ nhân cúi rúm bước lên nói: “Đại nhân, tiểu nhân có điều muốn nói!” Hạ nhân kia vừa nói vừa run rẩy, cố gắng trấn tĩnh chính mình. Thật ra gã vốn không muốn dính vào chuyện này vì chẳng liên quan gì tới gã, hơn nữa, làm sai một chút thì cũng mất luôn cả tính mạng của mình. Nhưng công chúa điện hạ là người trong hoàng tộc của Nam Nhạc bọn họ, mà Thượng Quan Cẩm kia lại là người Đông Lăng, khoảng cách dân tộc khiến gã cảm thấy bây giờ mình phải đứng ra làm nhân chứng!

Kinh Triệu phủ doãn kia rất khó xử, dù sao thân phận của Thượng Quan Cẩm cũng rất đặc biệt, hiện giờ là Thái tử phi, chưa biết chừng tương lai sẽ là hoàng hậu đương triều, gã không dám chắt vấn gì, bây giờ thấy có người lên tiếng, gã vô cùng mừng rỡ: “Người là người ở đâu? Muốn nói điều gì?”

Hạ nhân kia là gia đình phủ Tề quốc công, bước lên vài bước nói: “Tiểu nhân là gia đình phủ Tề quốc công, hôm nay khi tiểu nhân đi ngang qua phòng Thái tử phi, tiểu nhân có nghe thấy công chúa và Thái tử phi cãi cọ

bên trong. Hình như công chúa thích một cây trâm phượng của Thái tử phi, mà Thái tử phi không chịu cho nên hai người to tiếng với nhau!”

“Nói láo!” Hiên Viên Dĩ Mạch bước tới giận dữ nói: “Thái tử phi chưa từng cãi cọ với công chúa! Chẳng qua là công chúa tức giận nói một câu thôi, Thái tử phi cũng đã hứa với công chúa, chờ lúc nàng ấy xuất giá sẽ tặng nàng ấy một cái còn đẹp hơn. Công chúa còn rất cao hứng hỏi Thái tử phi nói thật không. Người chẳng qua chỉ nghe thấy một câu đã suy đoán bừa bãi vu oan cho Thái tử phi, người biết tội chưa?!”

“Cô nương, cô là thị tỳ của Thái tử phi, nên lời nói của cô không đủ cơ sở để tin!” Kinh Triệu phủ doãn nghiêm mặt nói, ngắt lời Hiên Viên Dĩ Mạch.

Linh Nhi cũng đứng ra nói: “Mấy lời chúng ta nói không đủ cơ sở tin tưởng, vậy quận chúa phủ Việt vương, cùng với Đại tiểu thư phủ Tề quốc công cũng đều nhìn thấy, mấy lời của các nàng thì đủ cơ sở chứ? Hơn nữa, khi đó vì có hạ nhân giục giã, Thái tử phi vội vàng đi ra ngoài, Đại tiểu thư phủ Tề quốc công và quận chúa phủ Việt vương cũng đều đi ra ngoài cùng Thái tử phi!”

Kinh Triệu phủ doãn nghĩ một chút lại nói: “Những người có quan hệ thân thích với Thái tử phi, đều có hiềm nghi!” Mấy lời này, chính là nói Vân Tử Y đại biểu tỳ của Tô Cẩm Bình cùng với đại biểu tâu tưng lai Đặng Lam Tân cũng không đủ cơ sở để tin.

“Người!!!” Linh Nhi tức khí!

Tô Cẩm Bình cười lạnh một tiếng rồi nói: “Vậy ý đại nhân là, mấy lời của chúng ta đều không đáng tin, chỉ với một câu nói của nô tài kia thì có thể định tội của ta sao?”

“Chuyện này... không phải... hạ quan không có ý này!” Kinh Triệu phủ doãn vội cúi đầu, nhưng vẫn cứng đầu nói: “Thái tử phi, dù thế nào, thì chuyện công chúa chết trong phòng ngài cũng là sự thật, hơn nữa, thời gian xảy ra sự việc cũng rất trùng hợp. Hiện giờ lại có hạ nhân làm chứng chuyện ngài và công chúa từng xảy ra mâu thuẫn. Mọi chứng cứ có ở đây

đầu bất lợi cho ngài. Ngài bắt buộc phải đưa ra một lời giải thích hợp lý mới được, còn nếu không, hạ quan đành phải làm theo quốc pháp, đưa Thái tử phi ra đại đường thẩm vấn!”

“Làm càn! Thân phận của thái tử phi là gì? Là người mà người muốn thẩm vấn là thẩm vấn sao?” Dĩ Mạch tức giận.

Kinh Triệu phủ doãn cúi đầu: “Bản quan chỉ làm việc theo quốc pháp!”

Tô Cẩm Bình nhìn gã một lát, trong đầu hơi hoảng loạn, cứ cảm thấy dường như chính mình để lọt mất chi tiết nào đó... Không biết Vàng cũng đi tới bên Tô Cẩm Bình từ lúc nào, nó chạy tới trước mặt Bách Lý Dung ngửi ngửi một chút, bỗng lao vọt về phía đám thiên kim thế gia kia khiến mọi người đều kêu lên sợ hãi, vội tránh ra một bên. Mà Vàng vẫn cứ lao tới, r ỡ cắn vào vạt áo Thiên Thương!

“Tinh” một tiếng, sợi dây đàn trong đầu Tô Cẩm Bình chợt đứt, Thiên Thương! Đúng thế, là Thiên Thương!!! Nàng đã bỏ lỡ thứ gì? Chính là bỏ lỡ người này đây. Hôm nay khi mình ở trong phòng trang điểm thay đồ, Thiên Thương luôn im lặng chờ trong phòng, không hề hé môi nói câu gì, mà chính mình cũng không hề để tâm sau khi các nàng rời đi r ỡ, Thiên Thương có đuổi theo hay không!!!

Là cô ta làm sao? Nàng ngược mắt nhìn thẳng vào mắt cô ta, nhưng lại thấy vẻ oán hận tràn ngập trong mắt cô ta!!!

Đúng thế, là do chính cô ta làm, lúc trước Mộ Dung Song vô tình gặp cô ta trong thanh lâu, r ỡ sau đó tự Mộ Dung đại công tử nói với mình rằng, chính người con gái này đã hại chết tở tở ruột của mình!!! Vì thế, mình mới có thể nhận lời họ, tiếp cận nàng, mục đích là vì muốn báo thù cho tở tở của mình! Bao nhiêu lâu nay cô ta không biết phải xuống tay thế nào, lần trước thả con sói kia ra là muốn nó cắn chết nàng, nhưng cũng không thành công.

Nếu không phải có cao nhân giúp đỡ chỉ điểm cho một chút, thì cô ta cũng không thể nghĩ ra cách tốt như vậy! Giết Bách Lý Dung, vu oan cho cô gái này, sát hại công chúa một nước, chắc chắn sẽ phải chết!!! Hơn nữa,

dù có bị người khác biết là mình làm cũng không sao, vì cô ta là nha hoàn của Tô Cẩm Bình, cô ta giết người, nói rằng bị nàng sai khiến, không phải càng hợp lý hơn sao?! Để báo thù giúp tử tử, dù có đẽn cả mạng sống của mình, cô ta cũng không tiếc! Đúng, đúng là Tô Cẩm Bình kia đối xử với mình rất tốt, nhưng dù tốt đến đâu cũng không đổi được mạng sống của tử tử về. Nếu nàng cho rằng, vì hồ thẹn với tử tử của mình mà đối xử với mình tốt một chút thôi, cũng sẽ khiến Thiên Thương này cảm động đến phát khóc, thì nàng hoàn toàn sai lầm rồi. Làm như thế chỉ khiến mình càng căm ghét người đàn bà dối trá đó hơn mà thôi!

Hiên Viên Dĩ Mạch cũng kinh hãi, không ngờ phán đoán hôm qua lại thành sự thật! Thật ra họ luôn đẽ phòng cô ta, nhưng phòng là phòng cô ta sẽ động thủ với Thái tử phi hoặc hạ độc, không ngờ cô ta lại xuất chiêu này. Hiện giờ dù Thái tử phi có thể tìm được chứng cứ nói là cô gái này làm, thì cũng không tháo gỡ được hiềm nghi của mình!

Tô Cẩm Bình hít sâu một hơi, siết chặt nắm đấm. Một lúc lâu sau, đôi mắt phượng mở ra, ánh mắt vừa thất vọng vừa phức tạp nhìn về phía Thiên Thương: “Chuyện này, là...”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 28.1 Sự Thật Phơi Bày

Là do ta làm!!! Mấy chữ này còn chưa nói ra, một giọng nói thanh lạnh liền vang lên: “Không thể do Cẩm nhi làm!”

Hắn vừa dứt lời, mọi người đều nhìn về phía Bách Lý Kinh Hồng, Kinh Triệu phủ doãn bước tới nói: “Thái tử điện hạ, mọi chứng cứ thu được đều hướng về phía Thái tử phi, dù không phải do Thái tử phi làm thì nàng cũng phải theo chúng thần về để thẩm tra!”

“Bản cung nói không phải nàng, tức là không phải nàng!” Ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng về phía gã, không mang theo chút cảm xúc nào.

Biểu cảm này khiến Kinh Triệu phủ doãn run lên, muốn nói tiếp nhưng trong lòng lại hơi sợ hãi.

Ngay sau đó, Hình bộ thượng thư trước giờ vẫn công tư phân minh liền lên tiếng: “Thái tử điện hạ, vương tử phạm pháp cũng chịu tội như dân thường. Dù ngài cố ý muốn che chở cho Thái tử phi, cũng không thể chống lại được chứng cứ vững chắc như núi. Xin ngài đừng cản trở Kinh Triệu phủ doãn làm việc!”

Thiên Thương đứng bên cạnh căng thẳng vặn tay, chợt thấy ánh mắt Bách Lý Kinh Hồng nhìn về phía mình, ánh mắt đó rất lạnh đậm, lạnh đến khiếp người, khiến cô ta bỗng cảm thấy vô cùng run sợ, nhưng cố gắng trấn tĩnh lại, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Trong lòng Tô Cẩm Bình cũng như bị hàng ngàn vạn con kiến gặm cắn, tuy Bách Lý Dung hơi cố chấp, nhưng bản chất vẫn rất thuần khiết, lương

thiện. Dù là vì cái gì, thì cũng không đáng để Thiên Thương giết con bé để hãm hại chính mình. Mà Thiên Thương là muội muội của Thiên Ưc, nàng cũng không thể để cô ta chết được! Hơn nữa, chiêu này thật sự rất độc ác, ép mình tới đường cùng. Dù nàng có nói là Thiên Thương làm, thì nàng cũng không thoát được tội chủ mưu, dù nàng dùng thôi miên dẫn dắt đối phương thừa nhận chuyện này không liên quan gì đến mình, cũng không có ai tin tưởng. Nếu đã vậy, cần gì phải lôi Thiên Thương ra nữa? Đây mới là nguyên nhân vì sao lúc này nàng định nhận lỗi. Nếu nói là Thiên Thương bị Mộ Dung Song sắp đặt, thì nàng tin, nhưng nếu nói chính bản thân Thiên Thương có thể nghĩ ra chiêu thức xảo diệu đến vậy thì đánh chết nàng cũng không tin, vậy ai là người đứng phía sau thúc đẩy chuyện này?!

Nhìn Hình bộ thượng thư ở cách đó không xa, Tô Cẩm Bình cười lạnh: “Muốn bắt ta, e không dễ dàng như vậy.” Nếu đã không thể phá thế cờ này, vậy cũng chỉ có thể nghĩ cách khác. Nhớ đến lời nói của Mộ Dung Song hôm qua, nói sẽ chờ nàng trên đường xuống suối vàng, như vậy hẳn là ta cũng đã tính toán tới ngày hôm nay. Ván cờ này nàng thua ả, thua ở tình cảm dành cho Thiên Ưc và sự tin tưởng đối với Thiên Thương. Nhưng nàng không phải người ng ỗ chờ chết, nếu thật sự bị bắt giữ, dù Bách Lý Kinh Hồng và mình có năng lực đến tận trời, cũng không thể rũ sạch được tội danh này, chưa biết chừng phía trước mặt vẫn là con đường chết!!!

“Làm người, đừng quá tự tin!” Giọng nói nho nhã vang lên, chính là từ Mặc Khiếu đang phe phẩy quạt lông vũ đi tới, nhìn Tô Cẩm Bình, cười lạnh nói: “Cứ tưởng rằng cô có mệnh phượng hoàng trời sinh, vốn nên là mẫu nghi thiên hạ, không ngờ tâm địa lại độc ác như thế!”

Bách Lý Kinh Hồng giật mình buông xác Bách Lý Dung ra, đứng dậy nói: “Sư phụ, Cẩm nhi không làm chuyện này.” Sự thật sờ sờ trước mắt, đây là âm mưu của Mộ Dung gia, là do Thiên Thương gây nên, với trí tuệ của sư phụ, sao có thể không đoán ra?!

Nhưng mọi người vừa nhìn thấy Mặc Khiếu liền phản ứng rất mạnh mẽ. Quốc sư. Đó là Quốc sư của Nam Nhạc bọn họ, lời quốc sư đại nhân đã nói ra, làm sao sai được?! Ngay lập tức, một toán quân cấm vệ lao vào, là người mà Kinh Triệu phủ đoán mang tới, bao vây toàn bộ đại điện. Mọi

người đầu bị dẹp sang một bên, trong phòng chỉ còn lại Tô Cẩm Bình, Bách Lý Kinh Hồng, Mặc Khiếu, quân cấm vệ, và Bách Lý Dung nằm trong vũng máu.

“Đồ nhi, con còn nhớ ta nói gì không?” Ánh mắt nho nhã quét về phía Bách Lý Kinh Hồng.

Đương nhiên hẳn nhớ rõ, sư phụ nói với mình rằng, sư phụ không tính được mạng của nàng... Như vậy, việc sư phụ hiểu lầm là nàng làm, cũng hẳn là chuyện có thể xảy ra, dù sao sư phụ cũng không thân thuộc với nàng. “Sư phụ...”

“Không cần nói nữa, mạng của nàng mang sao thiên sát, ta vốn cảm thấy nàng không xứng với con, nếu thực sự trở thành Hoàng hậu, chưa biết chừng sẽ thành yêu nữ hại nước hại dân. Bây giờ xảy ra chuyện thế này, dù vi sư không muốn nghi ngờ nàng cũng không được!” Sắc mặt Mặc Khiếu rất lạnh lùng, ánh mắt nhìn Tô Cẩm Bình còn nghiêm nghị hơn cả lúc mới gặp.

Mạng mang sao thiên sát à?! Tô Cẩm Bình còn không biết mình còn gánh cái danh này nữa đây. Đôi mắt phượng nheo lại, bàn tay lặng lẽ nắm chặt Ngự Tràng, đã đến nước này, dù nàng có thể chứng minh mình trong sạch, thì Mặc Khiếu cũng không bỏ qua cho nàng, chỉ đơn giản với cái danh ‘mạng có sao Thiên sát’ kia thôi... Nàng hơi hít cảm lên: “Vậy xin Quốc sư chỉ giáo!”

Câu nói vừa dứt, bóng người đỏ rực nhanh chóng tấn công Mặc Khiếu, đánh thẳng chính diện! Nàng biết mình làm thế này chẳng khác nào hoàn toàn thừa nhận mình là hung thủ, nhưng hiện giờ, yếu thế sẽ càng chết thảm hơn, vì nàng đã thoáng đoán được ai đang đối phó nàng! Mặc Khiếu giờ quạt lông vũ đánh lại, nụ cười lạnh hiện rõ trên môi: “Trẻ con ngu dại!”

Mặc Khiếu ra tay không chút lưu tình, nội lực mạnh mẽ đàn áp vào tận gan phổi người ta. Tô Cẩm Bình biết nếu so đấu với ông ta, chỉ có thể áp sát lại gần thì mình mới có phần thắng, nếu cách xa ra một chút sẽ mất ưu thế của mình, thậm chí còn hoàn toàn bị sa vào trạng thái bị khống chế, vì thế nàng luôn giữ khoảng cách rất gần với Mặc Khiếu!

Người bên cạnh cũng vội lao tới giúp đỡ Mặc Khiếu, có đi đâu Tô Cẩm Bình đánh thẳng tay không hề lưu tình chút nào, trong lúc tranh đấu còn dễ dàng lấy đi mạng sống của không ít quan cấm vệ! Mặc Khiếu nhìn thấy vậy, trong mắt hiện lên vẻ tán thưởng nhưng xuống tay càng nặng hơn, tuyệt đối không thể giữ lại cô gái này!!!

Thi thể quân cấm vệ ngã la liệt xuống đất. Những người còn lại thấy vậy cũng không còn dám bước lên nữa, hèn nhát đứng sang một bên, cầm đao theo dõi.

Ngay khi đang đánh nhau, Tô Cẩm Bình chợt lật ngược lại đâm thẳng về phía ngực Mặc Khiếu, nhưng không ngờ Mặc Khiếu lại đứng im không nhúc nhích. Tô Cẩm Bình giật mình vội thu tay lại, ông ta là sư phụ của Bách Lý Kinh Hồng, nàng không thể giết ông ta được! Nhưng vừa thu tay lại, một chưởng của Mặc Khiếu lập tức phóng về phía nàng...

Bách Lý Kinh Hồng ở bên cạnh thấy vậy vội ra tay hóa giải chưởng lực của Mặc Khiếu, nhưng đột ngột ngưng tụ nội lực hoàn toàn không thể đấu lại được chiêu thức mà Mặc Khiếu đã tính toán từ trước. Chưởng này của ông ta vẫn đánh vào người Tô Cẩm Bình hơn một nửa.

“Phụt—.” Tô Cẩm Bình phun ra một ngụm máu tươi, chống một tay xuống đất mới không bị ngã xuống. Đi đâu tới kỳ của sát thủ, chính là thất thân trong lúc giết người. Không thể mềm lòng. Dù chỉ là một chút sơ hở cũng có thể đưa mình vào chỗ chết. Nhưng hôm nay nàng lại phạm đi đâu tới kỳ đó, chỉ vì đối phương là sư phụ của Bách Lý Kinh Hồng, chỉ vì hai chữ ‘tình yêu’, cây đao trên tay nàng đã cùn đi, không bao giờ là ‘yêu nghiệt’ đánh đâu thắng đó không có thứ gì ngăn cản được nữa!!!

Mặc Khiếu làm nàng bị thương nàng nhưng vẫn chưa chịu buông tha cho nàng, ông ta bước nhanh tới định xuống tay, thì Bách Lý Kinh Hồng đã chắn trước mặt nàng, thân hình cao ngất như cây tùng, đôi mắt xám bạc nhìn thẳng vào Mặc Khiếu: “Sư phụ, không ai được phép động tới nàng.” Vừa rồi hẳn không ra tay, là vì tin rằng nàng có năng lực tự bảo vệ mình, nhưng không ngờ sư phụ lại...

“Ý của ngươi là, ngươi muốn rút kiếm ra với vi sư sao?” Sắc mặt Mặc Khiếu lạnh lùng chưa từng có, ánh mắt nhìn Bách Lý Kinh Hồng đầy vẻ thất vọng.

Sắc mặt lãnh đạm không thay đổi, nhưng dưới tay áo bào rộng, bàn tay siết chặt lại, giọng nói lạnh lùng vang lên: “Sư phụ, đồ nhi sẽ không rút kiếm ra với người, nhưng nếu người muốn động đến Cẩm nhi, trừ khi con chết!”

Mấy lời này khẳng định rằng hắn sẽ không đánh trả, nhưng dù mất mạng cũng sẽ che chở trước mặt nàng! Dòng máu đỏ tươi ứa ra từ khoe môi Tô Cẩm Bình, tuy bị nội thương nhưng cũng không nặng, chỉ cần đi ều dưỡng một chút là ổn, nhưng lúc này không có cơ hội cho nàng đi ều dưỡng. Ý chí của nàng cố gắng gượng dậy, cuối cùng không gượng nổi nữa li ền ngã sụp xuống đất.

Mặc Khiếu chột cười lạnh: “Ngươi cho rằng ta không nỡ đánh ngươi sao?” Vừa dứt lời, ông ta li ền tung một chưởng về phía Bách Lý Kinh Hồng. Cứ tưởng rằng khi nguy hiểm tới trước mặt, hắn sẽ ra tay theo bản năng. Nhưng không ngờ hắn thật sự đứng đó, chưa nói đến chuyện đánh trả, ngay cả một chút ý phòng ngự cũng không có. Chưởng phong đã tới trước mặt, không thể thu lại được nữa, đánh thẳng vào người Bách Lý Kinh Hồng khiến hắn ngã xuống đất!

Có đi ều, hắn lại nhanh chóng đứng thẳng người, máu đỏ tươi chảy ứa ra từ khoe môi mỏng, ánh mắt nhìn Mặc Khiếu vô cùng kiên nghị, giọng nói hơi dứt quăng: “Sư... sư phụ, không được động đến nàng. Dù thế nào, cũng không thể... không thể động đến nàng!”

“Ngươi!” Mặc Khiếu tức khí, nhìn khuôn mặt trước mặt này như trùng khớp với khuôn mặt xinh đẹp trong trí nhớ, ông ta không thể nào nhẫn tâm tung một chưởng tiếp được, nhưng bảo ông ta thả Tô Cẩm Bình thì ông ta cũng không làm được. Cô gái kia tuyệt đối không thể ở lại bên cạnh Bách Lý Kinh Hồng, nhất định sẽ phá hủy đế nghiệp của Hồng nhi!!!

Đang lúc giằng co, một giọng nói nhã nhặn như sen trắng chột vang lên ngoài cửa: “Phi ền các vị nương đường!”

Giọng nói này là của Lăng Viễn Sơn! Ánh mắt của mọi người trong phòng đều nhìn về phía cửa. Một người đàn ông áo trắng chậm rãi bước tới, mang theo khí chất thánh thiện tinh khiết, đôi mắt như nước suối lẳng lẳng nhìn thi thể trên mặt đất, ánh mắt chất chứa sự thương cảm, sau đó y lại nhìn về phía Tô Cẩm Bình, cái nhìn này chứa đựng cảm xúc phức tạp hơn rất nhiều, giống như đang nhìn tri kỷ, lại giống đang nhìn bằng hữu. Trong mắt vừa có chân tình lại thoáng có cảm kích, thậm chí còn có chút kiên định. Ánh mắt này khiến ngực Tô Cẩm Bình cứng lại, chợt loáng thoáng hiểu được đối phương bước vào đây làm gì.

Ngay sau đó, Lăng Viễn Sơn thu mắt lại, nhìn Mặc Khiếu, nói: “Quốc sư, Lăng Viễn Sơn vào để nhận tội...”

“Lăng Viễn Sơn, người im ngay!” Tiếng quát vang lên từ miệng Tô Cẩm Bình! Nàng và Lăng Viễn Sơn chỉ gặp gỡ vài lần, y có lý do gì mà nhận tội cho mình chứ? Nếu là vì hai chữ ‘bằng hữu’ mà nàng nói lúc trước, thì nàng thà rằng chưa từng kết giao với y còn hơn!!!

Sáu chữ này vừa vang lên, Lăng Viễn Sơn khẽ cong môi cười, trong trắng xinh đẹp như mây trắng, ánh mắt nhìn Tô Cẩm Bình cũng thoáng có ý cười, nhưng lời mà y nói ra lại không chút do dự vì câu nói của Tô Cẩm Bình: “Công chúa Dung Nguyệt là do ta giết!”

“Cái gì?” Chúng đại thần ngoài cửa thoáng ngẩn người! Công chúa Bình Dương lại lao tới như phát điên, túm tay áo y gào lên: “Viễn Sơn, chàng nói lung tung gì thế! Chàng...”

“Không! Không phải y! Là do ta giết!” Đây là sai lầm của một mình Tô Cẩm Bình nàng, là do nàng dễ dàng tin người, là do kiên quyết cố chấp với cái chết của Thiên Úc, nên mới dẫn tới tình trạng hôm nay. Dù chết, nàng cũng không thể liên lụy bất kỳ ai!

Vừa rồi vốn không ai nhận tội, giờ lại thi nhau tranh tối, khiến người ta khó phân xử được ai thật ai giả! Khiến họ khó hiểu nhất là, vì sao Thái tử phi và một tiểu quan thanh lâu lại đứng ra bảo vệ nhau?!

Lăng Viễn Sơn khẽ cười: “Thái tử phi, tuy lần trước tại hạ giúp cô, nhưng cô cũng không cần gánh tội thay tại hạ. Đã dám làm, đương nhiên phải dám nhận!” Y, chẳng có toan tính gì cả. Chỉ là vì không thể nhìn được lại có người vô tội đổ máu trước mắt mình, không nhìn được có người như cha như mẹ tái sinh của mình chịu oan ức mà chết, không nhìn được... người con gái nói với mình rằng mọi người đều bình đẳng lại gặp chuyện không may, nên là, y mới bước ra.

Mấy lời này của y, nhìn như khuyên giải, nhưng thực ra cũng là đang giải thích với mọi người vì sao Tô Cẩm Bình lại giúp mình. Dù là gánh tội thay nàng, y cũng không quên giữ gìn thanh danh cho nàng. Vì sao trên đời này lại có người có tâm địa tinh tế đến như vậy chứ? Nhưng trong lòng Tô Cẩm Bình chỉ cảm thấy vô cùng giận dữ, ánh mắt như bắn ra lửa, điên cuồng găm lên với Lăng Viễn Sơn: “Lăng Viễn Sơn, huynh nên nhìn cho rõ, huynh là người, không phải đấng cứu thế!!! Ta không cần huynh gánh tội cho ta!!!”

Y không phải đấng cứu thế!!! Y không cần phải hy sinh chính mình vì bất cứ ai cả!!!

Mặt công chúa Bình Dương cũng đầy vẻ kinh hoàng, kéo tay y: “Viễn Sơn, chàng có biết chàng đang nói gì không?”

Lăng Viễn Sơn lãnh đạm rút tay áo mình trong tay nàng ta ra: “Đương nhiên ta biết ta đang nói gì. Công chúa Dung Nguyệt từng hạ nhục ta trong yến hội của công chúa Bình Dương. Chẳng lẽ... khụ khụ, chẳng lẽ công chúa quên sao?” Nói đến đây, y chợt biến sắc rồi nôn ra một nhúm máu đen.

Vừa nhìn thấy máu đen, mọi người đều giật mình, không ngờ y uống thuốc độc!

Y cũng chỉ có thể uống thuốc độc trước rồi mới vào đây. Nếu không, chờ người của Hình Bộ tra hỏi, y phải giải thích thế nào về việc rõ ràng y ở phủ Thái tử mà có thể giết Bách Lý Dung ở phủ Tề quốc công?! Chỉ có chết, mới không có ai đối chất nữa! Y lau máu đen bên môi, nhưng dòng máu đó lại chảy ra, lau thế nào cũng không hết được. Y quay đầu nhìn Tô

Cẩm Bình, cười nhạt nói: “Thật ra, trên đời này vẫn có rất nhiều đi đầu tốt đẹp... chỉ là... nàng phải nhớ kỹ... đừng đánh mất trái tim của mình!”

“Lăng Viễn Sơn, đờngu ngốc! Huynh là đờngu ngốc!!!” Tiếng mắng giận dữ vang lên từ miệng Tô Cẩm Bình, mắt bất giác rơi lệ. Nàng chưa từng biết rằng, hóa ra trên thế gian này còn có người thực sự thuần khiết đến mức này, vì không muốn người khác đổ máu mà tình nguyện hy sinh tính mạng của mình. Lăng Viễn Sơn, huynh dùng tính mạng của mình để chứng minh cho ta thấy, thế gian còn rất nhiều đi đầu trong sạch và tươi đẹp sao?! Nhưng mà, huynh có thể đừng chết không?! Ta đã hiểu rồi, ta thật sự đã hiểu rồi mà...

Ngư ngốc ư?! Y lại cảm thấy, chẳng qua người đời không nhìn thấu mà thôi! Dòng máu đen chảy xuống vạt áo trắng, vô cùng chói mắt. Cơ thể của y cũng dần rũ xuống đất, vạt áo trắng vẽ lên một đường cong trên không trung, giống như một cây sen trắng sau đó phô bày trọn vẹn vẻ đẹp lu mờ thế gian của mình, lại quay về với cát bụi vậy...

Ánh mắt trong sạch tinh khiết như nước suối nhìn lên cao, chợt bật cười, lẩm bẫm như tự nhủ: “Thật ra, Lăng Viễn Sơn vốn không nên sống trên thế gian này...” Lời vừa dứt, đôi mắt chậm rãi nhắm lại, không còn mở ra nữa...

Thật ra... y quên nói cho nàng biết, y thích nàng, từ lần đầu tiên gặp mặt, nàng nói “Mọc từ bùn lầy mà không nhiễm, tắm trong nước trong chẳng lảng lơ” ấy, y đã thích rồi...

Nhưng mà, y biết, y không xứng đáng! Y là tiểu quan thanh lâu, không xứng nói thích nàng, càng không xứng để nói... yêu!

Y nghĩ, nàng vĩnh viễn không biết tâm sự y giấu dưới đáy lòng, dù đến chết cũng sẽ không nói ra. Nhưng có thể chết vì nàng, y thật sự rất vui sướng, rất vui sướng...

“Không— -” Tiếng kêu vang lên tận chín tầng trời. Tô Cẩm Bình không hề ngờ rằng, có một ngày, nàng sẽ đau đớn vì một người mà mình chưa từng để ý đến mức này.

Lăng công tử với tài đánh đàn có một không hai, xinh đẹp khiến thế gian ngỡ ngàng kia, cây sen trắng thuần khiết không vương bận hồng trần đó, cứ lẳng lặng nằm xuống đất, không có nụ cười, không còn hơi thở... mà tất cả chỉ vì nàng! Chỉ vì sự ngu xuẩn của nàng, chỉ vì sự tin người của nàng!!! Nàng có tư cách gì mà khiến một người vừa gặp mình vài lần phải chết vì mình chứ? Nàng có tư cách gì chứ?

“Cấm nhi...” Nhìn dáng vẻ bi thương của nàng, Bách Lý Kinh Hồng chợt có chút ghen tị với Lăng Viễn Sơn, nếu người chết là mình...

Tô Cẩm Bình cố gắng gượng dậy bước tới bên Lăng Viễn Sơn, nhìn khuôn mặt như thiên sứ của y nàng chợt nở nụ cười. Phải, Lăng Viễn Sơn nói rất đúng, y vốn không nên tồn tại trên thế gian này. Một người sạch sẽ như y, căn bản không nên bước tới trần thế bẩn thỉu này, y là cây sen trắng độc lập khác biệt giữa chốn nhân gian, đến một cách thuần khiết và ra đi không chút vương bận. Cho tới tận lúc chết, cũng không làm bẩn cõi niết bàn/ chốn cực lạc trong lòng y.

Công chúa Bình Dương vừa rơi nước mắt vừa lau máu đen bên môi y, Tô Cẩm Bình lại khẽ nói: “Không cần phải lau, dù có bẩn đến đâu, thì y cũng là người sạch sẽ nhất trên đời này!”

“Ha ha...” Công chúa Bình Dương ngăn người rồi bật cười. Đúng thế, chàng là người sạch sẽ nhất, dù tất cả mọi người trong thiên hạ đều coi chàng là hung thủ giết người, thì nàng cũng không tin!!!

Một màn kịch kết thúc bằng cái chết và lời thú tội của Lăng Viễn Sơn! Dù trong lòng mọi người vẫn còn rất nhiều nghi hoặc, nhưng bây giờ đã có người nhận tội, hơn nữa chết không có ai đối chất, bọn họ cũng không có cách nào khác. Tô Cẩm Bình được gỡ tội, Kinh Triệu phủ doãn vội tiến cung phục mệnh.

Mọi người đi hết, Tô Cẩm Bình mới nhìn về phía Thiên Thương: “Có thể nói cho ta biết vì sao không?”

“Vì người hại chết tỷ tỷ của ta!” Thiên Thương biết đối phương đã biết là mình, nếu những người khác còn ở đây, cô ta sẽ thừa nhận rồi kéo Tô

Cầm Bình xuống nước cùng mình. Nhưng hiện giờ không còn người dư thừa nữa, cô ta cũng lười phải giả vờ vô tội, bước tới từng bước, ánh mắt đầy vẻ oán hận, “Người cho rằng người đối xử tốt với ta, thì ta sẽ cảm kích người ư?! Nằm mơ!” Cô ta hận, hận chính mình đã tính toán tới bước này mà vẫn không thể hại chết người phụ nữ chết tiệt này!

Tô Cầm Bình đứng dậy, căn môi chịu đựng chân khí chạy loạn trong cơ thể, chậm rãi đi tới trước mặt cô ta: “Đúng thế, là ta hại chết tử tử người, vì sự sơ suất của ta mới để Mộ Dung Song và Quân Lâm Mộng thuận lợi đánh muội ấy thế thảm rồi đây muội ấy chết chìm trong hồ.”

“Cái gì?! Người nói láo, không thể có chuyện đó!” Mộ Dung Song là ân nhân của mình, chính ả nói với mình rằng tử tử bị người phụ nữ này hại chết, sao có thể...

Đôi mắt phượng ẩn chứa nụ cười lạnh, lãnh đạm nói: “Không thể à?! Cả hoàng cung Đông Lăng có vô số người biết Quân Lâm Mộng là người giết tử tử người, có cần ta đưa người đi đối chất không? Tử tử người nói, nhà của các người lúc trước ở Tây Võ, nếu ta và muội ấy xuất cung được, muội ấy sẽ đi tìm người, sau đó chúng ta sẽ sống ẩn dật ở quê hương của hai người, sống những ngày tháng bình bình yên yên. Nhưng vào ngày chúng ta chuẩn bị xuất cung, thì muội ấy chết, bị người ta đâm chết tươi, nếu không phải vì muốn báo thù cho muội ấy, ta cần gì phải đối đầu với cả Mộ Dung gia?”

“Không thể nào! Người lừa ta! Không thể nào!” Ánh mắt Thiên Thương đầy vẻ bối rối, sao lại thế được, chắc chắn không thể thế được!

“Người phải biết rằng, ta muốn giết người chỉ đơn giản như bóp chết một con kiến, vậy ta có lý do gì để lừa người?” Nàng lạnh lùng nhìn cô ta, ánh mắt không còn nhìn được ra cảm xúc gì.

Thiên Thương suy sụp lùi lại hai bước, trong lòng đã chấp nhận sự thực này. Đúng thế, bây giờ nàng chỉ tùy tiện tìm một lý do cũng giết được mình, mà mình cũng chẳng có giá trị lợi dụng với nàng, vậy nàng còn lừa mình làm gì?!

Không chờ cô ta nghĩ nhiều, Ngự tràng trong tay Tô Cẩm Bình đã cắm sâu vào ngực cô ta! Thiên Thương kinh ngạc trợn trừng mắt nhìn nàng không tin nổi. Cô ta nghĩ Tô Cẩm Bình nói với mình nhiều như vậy, là vì nể mặt tử tử mình mà tha mạng cho mình. Nhưng không ngờ nàng lại xuống tay giết mình không chút do dự! Nhìn thẳng vào mắt nàng, cô ta chợt phát hiện ra trong mắt nàng ngập tràn sự đau đớn và kiêu nết. Thiên Thương hỏi: “Vì... vì sao?”

Không phải nàng rất quan tâm đến tử tử sao? Sao có thể nhẫn tâm xuống tay giết người có dung mạo giống tử tử như đúc chứ?

Nhìn vào mắt cô ta, Tô Cẩm Bình cố kìm nén sự đau đớn cùng cực trong lòng, nói từng chữ một: “Người có biết không, dù người có hận ta, cũng không nên lấy đi mạng sống của hai người khác! Bách Lý Dung hoàn toàn vô tội, Lăng Viễn Sơn cũng có tội tình gì đâu? Nhất đao này, ta đòi lại thay họ, khi nào ta chết đi, xuống địa ngục, ta sẽ tự nhận lỗi với tử tử người!”

Vừa dứt lời, nàng rút Ngự Tràng ra, cơ thể Thiên Thương chậm rãi rơi xuống đất, hai mắt vẫn mở lớn không thể tin...

Nhìn gương mặt giống mặt Thiên Ưc như đúc kia, Tô Cẩm Bình chỉ cảm thấy trong lòng quặn lên đau đớn. Thiên Ưc, Thiên Ưc, em sẽ hận ta sao?

Cuối cùng, cơ thể Tô Cẩm Bình rũ xuống đất, xung quanh vang lên những tiếng kêu hoảng hốt...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 28.2 Sinh Ly Tử Biệt

Khi mở mắt ra lần nữa, nhìn đỉnh màn màu hồng nhạt, trong đầu nàng chột ngẩn ngơ, ký ức như cơn thủy triều ập tới. Đôi mắt phượng nhắm chặt lại, giấu đi nỗi đau dưới đáy lòng! Đối với nàng, đây là bài học được dạy bằng máu, nhưng cũng không thể hạ gục được nàng! Tuyệt đối không!!!

Nàng là yêu nghiệt, là yêu nghiệt càng ngày càng mạnh mẽ sau trái ngang, càng gặp đả kích lớn, nàng sẽ càng không bị tổn thương, mà ngược lại càng trở nên cứng cỏi, kiên cường hơn!!! Hơn nữa, nàng biết, hiện giờ mạng của nàng đã không còn là của một mình nàng nữa, là thứ mà người đàn ông thuần khiết như sen trắng kia dùng mạng để đổi lấy, vì thế, nàng sẽ sống thật tốt, nàng sẽ sống thật hạnh phúc để những người mong muốn nàng chết kia chổng mắt nhìn xem!

Tô Cẩm Bình ngẩng dậy xuống giường, trong phòng không có ai cả. Nàng chậm rãi bước tới trước gương, nhìn thẳng vào người con gái hiện lên trong gương, sắc mặt tái nhợt, không có nét nào không thể hiện sự ốm yếu, khe khẽ tiếng bình tĩnh, kiên định: “Tô Cẩm Bình, mày phải trưởng thành! Sau này, đừng làm việc theo cảm tính nữa, không thể bị thất bại đánh gục, càng không thể khiến người quan tâm đến mày phải hy sinh nữa, hiểu chưa?”

Đôi mắt phượng của người con gái trong gương cũng kiên nghị và sắc bén y như nàng! Sau đó, nàng khẽ cười, ấm áp như ánh mặt trời, Sen trắng, ta sẽ sống thật tốt, chắc chắn!!! Ta tin rằng, trên đời này vẫn còn những điếu trong sạch, tươi đẹp, y như huỳnh...

‘Kẹt’ một tiếng, cửa bị đẩy ra, nhìn thấy Tô Cẩm Bình, Linh Nhi liếc gương cười nói: “Cô nương, cô tỉnh rồi à?”

“Ừ! Tỉnh rồi, chàng đâu?” Về lý mà nói, nàng tỉnh lại, hẳn nên ở trong này. Nhưng trước khi nàng ngất xỉu, hình như hẳn cũng bị thương!

“Điện hạ...” Nói tới đây, Linh Nhi khẽ cúi đầu, như do dự không biết có nên nói với nàng hay không.

Đôi mày thanh tú nhướng lên: “Chàng làm sao?”

“Cô nương, hôm ấy Thái tử điện hạ cũng bị thương, hiện giờ đang hôn mê chưa tỉnh. Quốc sư đại nhân đã chữa trị cho ngài ấy, nói là không có gì đáng ngại, nhưng vẫn không tỉnh lại, hơn nữa còn luôn gọi tên cô...”

Nghe cô ấy nói vậy, Tô Cẩm Bình vội bước ra ngoài, Linh Nhi cũng nhanh chân chạy theo, dẫn Tô Cẩm Bình tới phòng Bách Lý Kinh Hông. Vừa bước vào cửa, nàng nhìn thấy ngay hẳn đang nằm trên giường, sắc mặt lãnh đạm không có chút sắc máu nào, rèm mi cong dài phủ trên mắt, đôi mày đẹp nhú lại, dáng vẻ vô cùng bất an, miệng luôn gọi: “Cẩm nhi, cẩm nhi...”

Nàng bước nhanh tới, ngồi bên giường hẳn, cầm lấy tay hẳn. Lúc này hẳn mới có vẻ bình tĩnh hơn, đôi môi mỏng há ra mím lại, không biết đang nói gì, Tô Cẩm Bình cúi đầu ghé sát tai vào miệng hẳn mới nghe thấy: “Cẩm nhi, ở lại bên ta, vĩnh viễn... vĩnh viễn đừng đi tới nơi... mà cánh chim của ta không thể bao bọc cho nàng...”

“Ta sẽ bảo vệ nàng...”

“Có ta ở đây, không ai được phép động vào nàng...”

Nàng biết hẳn sợ hãi, sợ trong trận chiến này, hẳn không thể cứu nàng ra khỏi tay Mặc Khiếu. Nàng cũng biết nỗi đau của hẳn khi mất đi muội muội ruột thịt, lại đối đầu với sự phụ của mình. Nhìn sắc mặt trắng bệch của hẳn, trong lòng nàng đau đớn, có lẽ, Mặc Khiếu nói rất đúng, mình

thực sự là sao Thiên sát, ở bên hấn chỉ mang lại tai họa cho hấn, nhưng mà... nàng không nở đi, không nở rời xa hấn, phải làm sao đây?!

Tiếng bước chân rất nhỏ vang lên, Mặc Khiếu mặc trường bào đen bước vào, nhìn người nằm trên giường, ông ta khẽ thở dài rồi nói với Tô Cẩm Bình: “Có thể theo ta ra ngoài một chút không? Ta có chuyện cần nói với cô!”

“Ta cũng có đi đâu cần nói với ông!” Tô Cẩm Bình đột ngột quay sang, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo!

Bắt gặp ánh mắt này, Mặc Khiếu hơi ngần người, đúng là một người thông minh lanh lợi, hấn cũng đoán được phải không? Ông ta đi tới, nhẹ điếm huyết Bách Lý Kinh Hồng, để hấn buông tay nàng ra, sau đó bước ra ngoài. Tay Tô Cẩm Bình bất giác siết chặt Ngư Tràng trong tay áo, nhìn Bách Lý Kinh Hồng áy náy, rồi đi theo Mặc Khiếu. Nàng biết Mặc Khiếu gọi nàng ra ngoài làm gì, nàng cũng biết, mình đã không còn chút đường lùi nào nữa, vì dù nàng có nương tay, Mặc Khiếu cũng không tha cho nàng! Hơn nữa, mối thù của Bách Lý Dung và Lăng Viễn Sơn, nàng không thể không báo. Có đi đâu, sau trận chiến này, giữa nàng và hấn, sẽ biến thành cục diện thế nào? Nàng thực sự không dám nghĩ...

Mặc Khiếu cần quạt lông vũ đi rất xa, Tô Cẩm Bình vẫn đi theo ông ta, lặng lẽ đi theo, tới tận bên một vách núi cao...

Mặc Khiếu dừng bước, quay lưng về phía Tô Cẩm Bình nói: “Người biết là ta?”

“Trừ ông ra, còn ai được nữa?” Nàng đã nghĩ tới rất nhiều người, thậm chí còn nghĩ tới cả Quân Lâm Uyên ở Bắc Minh xa xôi, nhưng khi Mặc Khiếu ra tay với mình, nàng đã đoán được chính là ông ta.

“Người nên biết những việc ta làm đều vì Hồng nhi!” Đây là đi đâu ông ta đã hứa với người phụ nữ xinh đẹp thông minh kia, nhất định sẽ đưa con trai nàng lên ngai vàng. Nhưng trong mệnh cách của Tô Cẩm Bình có rất nhiều điếm xấu, chỉ có diệt trừ nàng, ông ta mới yên tâm được.

Tô Cẩm Bình cười lạnh: “Làm sao ông biết được ta không thể giúp chàng san bằng bốn biển?”

“Nếu không có người, ta chắc chắn có thể giúp hấn thống nhất thiên hạ!” Mặc Khiếu quay lại, đáp từng chữ một. Đây là lý do ông ta phải diệt trừ nàng, nếu có nàng ở đây, thì ỷ đồ của H ồng nhi chưa biết sẽ ra sao!

Nàng vòng hai tay trước ngực, đôi mắt phượng lạnh đi: “Cho nên mới không ngại ngần xuống tay giết hại muội muội ruột của Bách Lý Kinh H ồng?”

Vừa nghe câu hỏi này, ánh mắt Mặc Khiếu ánh lên vẻ oán hận, giọng nói nho nhã ẩn chứa sự thâm độc: “Giết thì đã sao? Chẳng qua chỉ là một đứa con hoang!”

Tô Cẩm Bình nhíu mày: “Ý người là Bách Lý Dung không phải muội ruột của Bách Lý Kinh H ồng sao?”

Sắc mặt Mặc Khiếu đột nhiên càng trở nên điên cuồng hơn: “Con bé đúng là muội muội, nhưng chúng cũng là con của Bách Lý Ngạo Thiên!”

“Đâu là con của Nam Nhạc hoàng, vì sao ông lại đối xử khác biệt như thế?” Cảm nhận rõ rệt sự khác thường của ông ta, Tô Cẩm Bình cố tình hỏi làm loạn tâm trạng của ông ta.

Nhưng ông ta lại nhìn thấu ý đồ của Tô Cẩm Bình, khẽ cười thản nhiên nói: “Ta biết người có ý đồ gì, nhưng e rằng người phải thất vọng rồi. Có đi đâu, nói với người chuyện này cũng không sao, vì người sẽ lập tức trở thành người chết rồi!”

“Ta và Căn phi đã qua đời, cũng là mẫu phi của Bách Lý Kinh H ồng, vốn có tình ý với nhau. Nhưng sự phụ ta, chính là cha của Căn phi, lại tính toán ra nàng có mệnh cách sinh hạ Chân long thiên tử, chỉ cần gả cho Bách Lý Ngạo Thiên, con trai của nàng có thể trở thành vị vua nổi danh thiên cổ, lưu danh trong sử sách. Vì thế, nàng chọn cách tiến cung, còn ta, vì muốn giúp nàng hoàn thành ý nguyện, mà trở thành Quốc sư.” Sắc mặt Mặc Khiếu rất lạnh nhạt như nói chuyện chẳng liên quan đến mình.

“Nếu vậy, vì sao Bách Lý Dung cũng là con gái của Căn phi, ông lại có thể nhẫn tâm giết cô bé?” Muốn diệt trừ mình mà chấp nhận trả giá đắt như vậy sao?

Ánh mắt Mặc Khiếu đầy oán hận, đáp: “Người cho rằng ta không hận sao? Ta hận từng người của Bách Lý gia bọn hắn, từng thời từng khắc, ta đều chỉ muốn giết chết Bách Lý Kinh Hông và Bách Lý Dung. Nhưng ta đã hứa với nàng, ta phải giúp Bách Lý Kinh Hông thống nhất thiên hạ! Ta đã hứa với nàng, hơn nữa...” Hơn nữa dung mạo của Bách Lý Kinh Hông vô cùng giống nàng, nàng năm đó, cũng xinh đẹp có một không hai, ông ta không xuống tay được.

“Vì thế, nên dù mạng của người không có sao Thiên sát, thì ta cũng diệt trừ người! Vì Bách Lý Kinh Hông yêu người như vậy, ta muốn người của Bách Lý gia bọn họ không ai được hạnh phúc hết!” Đúng, ông ta đã hứa với Căn phi sẽ đưa con trai nàng lên ngai vàng, nhưng chưa từng hứa sẽ để hắn hạnh phúc.

Nhìn Mặc Khiếu có vẻ điên cuồng, trong lòng Tô Cẩm Bình chợt cảm thấy bi ai, cuộc đời của Mặc Khiếu cũng là một thảm kịch. Bỗng, tai nàng khẽ động đây, nghe được tiếng bước chân đang tới đây, đôi môi khẽ nhếch lên cười khô: “Mặc Khiếu, xem ra cả hai chúng ta đều không đi được!”

Mặc Khiếu cũng ngăn người, lần đầu tiên nụ cười nho nhã của ông ta hơi cứng lại.

Không bao lâu sau, một đội kỵ binh bao vây bọn họ, hiện giờ mấy vị Hoàng tử ở kinh thành đều đã thất thế, còn ai có thể đàn trận lớn thế này?

Đáp án lập tức xuất hiện. Một con ngựa ngàn dặm trắng muốt chậm rãi đi tới, yên ngựa màu vàng sáng thêu rồng bay, mà trên lưng ngựa, chính là người cao quý nhất Nam Nhạc, Nam Nhạc Hoàng Bách Lý Ngạo Thiên!

Đôi mắt hơi già nua nhưng vẫn sáng sủa tinh tường nhìn hai người họ, rồi dừng lại trên mặt Mặc Khiếu, giọng nói như châm biếm vang lên: “Đại quốc sư của trăm, mấy năm nay sống có tốt không?”

Mặc Khiếu cười lạnh: “Tạ hồng phúc của bệ hạ, mọi thứ đều tốt cả!”

“Nói vậy, Quốc sư cũng rất nhớ nhung Cận phi của trẫm nhỉ?” Bách Lý Ngạo Thiên cười lạnh. Mặc Khiếu hận lão, chẳng lẽ lão không hận Mặc Khiếu sao?! Lão không yêu Cận phi, thứ lão yêu chỉ duy nhất ngôi vị Hoàng đế của mình, nhưng lão cũng không thể chấp nhận để trong lòng người phụ nữ của mình lại chứa đựng người đàn ông khác! Lúc trước nàng vào cung cũng không phải do lão ép buộc, nhưng tiện nhân đó lại luôn một lòng nhớ thương Mặc Khiếu, thậm chí đến lúc chết cũng gọi tên Mặc Khiếu. Bách Lý Ngạo Thiên lão là Hoàng đế, là vị đế vương cao cao tại thượng của Nam Nhạc, sao có thể chịu sự nhục nhã này?! Vì thế, lão tuyệt đối không tha cho Mặc Khiếu, người đã khiến lão nhục nhã đến vô hạn này!

Lão vừa dứt lời, đám thị vệ đều kinh ngạc, dù sao Hoàng đế nói lời này cũng rất không ổn, bọn họ chỉ cố gắng làm cho mình như vô hình, để Hoàng thượng đừng nảy sinh suy nghĩ giết người diệt khẩu vì họ biết quá nhiều.

“Đúng vậy thì sao?” Mặc Khiếu thẳng thắn, ánh mắt nhìn Bách Lý Ngạo Thiên không có chút ấm áp nào, chỉ có sự oán hận nồng đậm.

“Đúng vậy, thì xuống địa ngục đi! Cung tiền thủ chuẩn bị!” Nói dứt lời, Bách Lý Ngạo Thiên lại nhíu mày nhìn Tô Cẩm Bình như ngắm nghía xem nên xử lý nàng thế nào.

Tô Cẩm Bình bước sang bên cạnh vài bước, nói: “Hoàng thượng, dân nữ không có chút quan hệ nào với Mặc Khiếu!” Hôn lễ của nàng và Bách Lý Kinh Hồng tiến hành được một nửa thì bị người ta phá hủy, nên chỉ có thể tự xưng dân nữ. Nàng không hề có ý định cầu xin cho Mặc Khiếu. Để Bách Lý Ngạo Thiên giết ông ta cũng tốt, nàng đỡ phải ra tay.

Bách Lý Ngạo Thiên bình tĩnh nhìn Tô Cẩm Bình, ánh mắt đầy vẻ dò xét. Thật ra trong lòng lão rất tò mò, rốt cuộc cô gái này có sức quyến rũ đến mức nào mà có thể khiến cho đứa con trai vĩ đại đến quá đáng kia của mình nhiều lần làm những hành động không hợp lẽ thường?! Ngày Bách Lý Kinh Hồng về nước, trên đại điện, nàng tự xưng ‘bà đây’, lão muốn

nhìn xem Bách Lý Kinh Hồng sẽ phản ứng thế nào nên mới giả vờ hồ đồ không tính toán với nàng, nhưng trong lòng cũng có chút để tâm, bây giờ mới thấy đúng là một nha đầu to gan. Nếu giữ lại nàng, chưa biết chừng lại là tai họa! Nghĩ vậy, đáy mắt lão sâu hơn một chút...

Sự biến đổi của lão không thể tránh được ánh mắt của Tô Cẩm Bình, biết đối phương muốn giết mình, nàng liền ra vẻ nhu thuận nói: “Hoàng thượng, thật ra vèly mà nói, thần tức phải gọi ngài là phụ hoàng. Lúc trước thần tức vô cùng sùng bái ngài, nên sau này, thần tức cũng tuyệt đối tuân theo mệnh lệnh của phụ hoàng!” Giữ mạng trước đã rồi tính sau, nói dối vài câu thì đã sao!

Ý của nàng chính là muốn giúp mình giám sát Bách Lý Kinh Hồng sao? Trong mắt Bách Lý Ngạo Thiên hiện lên vẻ hài lòng, ánh mắt nhìn Tô Cẩm Bình cũng hòa nhã hơn nhiều, ra hiệu cho Tô Cẩm Bình đi tới bên mình. Chờ Tô Cẩm Bình bước qua, lão mới quay đầu nhìn về phía Mặc Khiếu, lạnh lùng nói: “Bắn tên cho trẫm!”

“Vâng!” Đám thị vệ đáp lời, ngàn vạn mũi tên lập tức bay về phía Mặc Khiếu. Từ khi Bách Lý Ngạo Thiên xuất hiện, Mặc Khiếu đã biết hôm nay mình lành ít dữ nhiều, dù ông ta có bản lĩnh cao cường, có võ công tuyệt thế, cũng không thể chống lại được thiên quân vạn mã. Nhưng ông ta có chết cũng phải kéo Bách Lý Ngạo Thiên theo! Mắt ông ta nheo lại, đột ngột tấn công Bách Lý Ngạo Thiên, xuất chiêu vô cùng tàn nhẫn!

Võ nghệ của Bách Lý Ngạo Thiên không cao, nhưng bên lão không thiếu cao thủ, một vài cao thủ đại nội bao vây Mặc Khiếu khiến ông ta không thể tới gần Bách Lý Ngạo Thiên. Một mũi tên chọt xé gió lao tới, cắm thẳng vào vai trái ông ta, một mũi tên lại bắn vào đùi phải ông ta. Bách Lý Ngạo Thiên lạnh lùng nói: “Mặc Khiếu, ngươi nhìn sao biết được mệnh trời, có thể tính toán được mạng của mọi người, nhưng chỉ duy nhất không tính được ngày hôm nay mình sẽ mất mạng như vậy phải không?”

Trúng hai tên, nhưng ánh mắt oán hận của Mặc Khiếu vẫn nhìn lão chằm chằm, thấy mình không thể tới gần lão, ông ta lại như phát điên lao về phía lão, phản ứng này khiến mọi người đều giật mình, Bách Lý Ngạo

Thiên cũng vội rút kiếm ra định ngăn cản, hai tử sĩ bên cạnh lão cũng nhanh chóng lao ra định ngăn Mạc Khiếu lại. Ai ngờ vừa bay đến bên Bách Lý Ngạo Thiên, Mạc Khiếu lại chợt chuyển hướng túm lấy Tô Cẩm Bình ở bên cạnh. Tô Cẩm Bình không ngờ ông ta hướng về phía mình nên không hề đề phòng, cuối cùng bị nội lực mạnh mẽ của ông ta khống chế, lao thẳng về phía vách núi...

“Fuck!” Tô Cẩm Bình không kịp được bật chữ thề, lão Mạc Khiếu này đúng là đồ điên!!!

Nàng muốn tránh ra nhưng không thể tránh được, chỉ đành trơ mắt nhìn mình lao xuống vách núi vạn trượng cùng ông ta!!!

Tiếng gió gào thét bên tai, Mạc Khiếu nói: “Dù chết, ta cũng phải lôi ngươi theo!” Dù thế nào cũng không thể để nàng ở lại bên Bách Lý Kinh Hông!

...

“Hoàng Thượng, làm thế nào bây giờ?” Nhìn hai người đầu rơi xuống vách núi, người bên cạnh liền lên tiếng hỏi.

Làm thế nào à?! Địa thế của Nam Nhạc rất cao, vách núi đá này cũng rất đặc biệt, dưới đáy vực là một ngọn núi tuyết, người bình thường đi vào đó căn bản không thể ra được. Vì thế, người rơi xuống đó nếu không phải ngã chết thì cũng bị đông lạnh mà chết!

“Đi thôi!” Cũng hơi tiếc nha đầu kia, rõ ràng có thể lợi dụng nàng để khống chế Bách Lý Kinh Hông mà.

...

Đến ngày hôm sau Bách Lý Kinh Hông mới tỉnh lại. Vừa mở mắt, hắn đã cảm thấy vô cùng bất an, Phong đứng bên cạnh cũng có vẻ muốn nói lại thôi.

Nhìn dáng vẻ của hắn ta, cảm giác bất an của hắn càng mãnh liệt hơn:
“Phong, xảy ra chuyện gì?”

“Điện hạ, không có chuyện gì cả!” Ánh mắt Phong né tránh, nhưng cũng không dám nói gì.

Nhìn bộ dạng này, Bách Lý Kinh H ồng biết ngay có vấn đề, mắt cũng lạnh đi: “Nói!”

Phong quỳ một gối xuống đất, mặt thoáng có vẻ xấu hổ: “Điện hạ, quốc sư và Thái tử phi cùng rơi xuống vách núi, khi chúng thuộc hạ đuổi tới nơi thì đã không kịp nữa rồi.”

“Cái gì?” Vừa nghe câu này, một nhúm máu phun thẳng từ miệng hắn ra, chỉ chớp mắt đã nhuộm đỏ cả tấm chăn trên giường.

“Điện hạ!” Phong vội bước tới đỡ hắn, “Điện hạ, người của chúng ta đã xuống tìm rồi, có lẽ... có lẽ...” Còn có lẽ gì được nữa chứ, nếu là vách đá khác thì còn có hy vọng, nhưng lại là vách đá tuyết kia! Bên dưới là núi tuyết, dù có còn sống, thì chờ họ xuống đến nơi, chỉ e cũng còn lại có thi thể mà thôi!

Bách Lý Kinh H ồng đẩy mạnh hắn ta ra, cố gắng gượng dậy xuống giường. Chân vừa chạm đất, suýt nữa hắn đứng không vững: “Chuẩn bị ngựa, bản cung phải tự đi tìm!”

“Điện hạ, sức khỏe của ngài hiện giờ làm sao ra ngoài được!” Phong lập tức gạt đi, hắn ta biết trong lòng điện hạ rất khó chịu, đầu tiên là công chúa Dung Nguyệt, giờ lại là Quốc sư và Thái tử phi, ai cũng đều là sự đả kích chí mạng đối với điện hạ, nhưng hiện ba người họ đều đi cả rồi...

“Yên tâm, bản cung sẽ không gục ngã!” Trước khi tìm thấy nàng và sư phụ, hắn tuyệt đối sẽ không ngã gục.

“Điện hạ!” mấy đại ám vệ đều bước tới muốn khuyên can.

Ánh mắt lãnh đạm quét về phía họ, giọng nói lạnh lùng vang lên: “Đây là mệnh lệnh!”

“Vâng!” Mấy người lập tức ra ngoài chuẩn bị.

Họ vừa đi, hắn đưa tay túm lấy mép giường mới đứng vững được. Đôi mắt xám bạc nhắm chặt lại, Cẩm nhi, nàng tuyệt đối đừng có chuyện gì. Ta tin rằng, chắc chắn nàng sẽ không bỏ ta lại một mình...

Còn cả, sư phụ nữa...

...

Phá đứng trong phòng Lãnh Tử Hàn, nhìn vò rượu rơi đầy đất, cất tiếng bầm báo: “Giáo chủ!”

Lãnh Tử Hàn mở mắt, nhất thời cảm thấy đầu đau như muốn vỡ ra, đầu là do đêm qua say rượu mà ra: “Sao thế?”

“Tô Cẩm Bình rơi xuống vực!” Phá cứng rắn nói.

“Cái gì?” Lãnh Tử Hàn bật dậy từ trên giường, sự hoảng hốt và kinh ngạc đầu biến thành lửa giận ngập trời, nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Tên vô dụng Bách Lý Kinh Hềng, bản tôn vừa đi tiêu Cẩm đã xảy ra chuyện. Hắn làm cái trò gì thế?! Đưa mọi người xuống núi tìm người cho bản tôn!”

Phá cúi đầu: “Vâng!”

...

Núi tuyết, tuyết trắng bao phủ, một mảng trắng xóa, không nhìn thấy giới hạn.

Một chiếc kiệu quý giá sang trọng đi xuyên qua núi tuyết. Bỗng nhiên, một tùy tùng hô to: “Hoàng thượng, bên kia có hai người ngất xỉu!” Vừa nói xong, gã lại sợ đến khiếp người, vô duyên vô cớ gã nhiều chuyện cái gì chứ? Tính cách Hoàng thượng thế nào, chắc chắn sẽ lấy mạng gã mất!

Quả nhiên, người trong kiệu thoáng ngạc nhiên một chút rồi vô cùng giận dữ. Nốt ruồi son ở mi tâm đỏ rực lên, giọng nói ôn hòa lại tàn ác vang lên: “Chém!”

“Vâng!” Tùy tùng kia còn chưa kịp xin tha đã mất mạng, nhưng không có ai cảm thông với gã, vì tình huống này đã quá bình thường rồi.

Hôm nay là ngày giỗ của thần y, ngày này hàng năm, Hoàng thượng đều đến núi tuyết để tế bái.

Cỗ kiệu đi ngang qua, chợt gió lạnh nổi lên thổi bay rèm che, Quân Lâm Uyên hơi quay đầu, sau khi nhìn thấy dung mạo của người nọ ở trên tuyết, hắn chợt ngăn người, rồi lập tức nở nụ cười đẹp tuyệt trần: “Có được mà không tốn chút công sức nào!!! Mang người phụ nữ kia đi cho trẫm!”

“Vâng Hoàng thượng, còn người đàn ông kia ạ?”

Nếu là bình thường, hắn đã mất kiên nhẫn rồi, nhưng hôm nay tâm trạng đang rất tốt: “Đừng động đến.” Người không liên quan gì, chết cũng chẳng sao.

“Vâng!”

...

Chờ khi Tô Cẩm Bình tỉnh lại, nàng chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức! Vừa mở mắt nàng liền nhìn thấy màn lụa màu vàng, trong điện cũng vô cùng tươi đẹp, quý giá. Đây là đâu?

“Cô nương, cô tỉnh rồi à? Để nô tỳ bẩm báo Hoàng thượng!” một thị tỳ lạnh lùng nói rồi lui ra ngoài.

Hoàng thượng?! Tô Cẩm Bình sợ đến tỉnh cả người. Hoàng thượng? Là Hoàng thượng nào? Nhìn dáng vẻ lạnh băng của thị tỳ kia, nàng lập tức bình tĩnh lại, tính cách này hoàn toàn giống Hoàng Phủ Hoài Hàn kia, không phải là chó Hàn chứ?! Không ngờ lại rơi vào tay chó Hàn nữa, có đi đâu cũng không sao, tên cầu hoàng đế đó không đâu lại được nàng, cùng

lắm cũng lại bắt nàng đi quét rác thôi! Nghĩ vậy, nàng đắc ý dựa vào đầu giường, mặt đậy vẻ nhàn hạ!

Có đi đâu, sau khi nghe tiếng bước chân vang lên, nàng quay đầu nhìn thấy người mặc trường bào màu bạc kia, đầu thoáng vầng vất! Mẹ nhà nó, đừng chơi bà đây như vậy chứ? Là mỹ nhân rắn rết sao?! Nàng vội ngẩng bật dậy, suy nghĩ cách đối phó!

Vừa nhìn thấy nàng, trên mặt Quân Lâm Uyên lộ ra vẻ mèo vờn chuột: “Tô Cẩm Bình, không ngờ ngươi lại rơi vào tay trảm phải không?”

Hắn vừa dứt lời, Tô Cẩm Bình liền quyết đoán xông tới, ôm lấy đùi hắn khóc ãn lên: “Hoàng thượng tha mạng, chuyện của chúng ta năm đó chỉ là hiểu lầm thôi! Thật mà, ngài phải tin ta, tất cả chỉ là hiểu lầm thôi!” Mặt mũi là cái khí gió gì, giữ mạng đã rồi tính sau!

“Hiểu lầm à?”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 29.1

Hoàng thượng, ta bị mất trí nhớ thật mà!

Giọng nói mềm mại mang theo ba phần lạnh lùng vang lên khiến người ta lạnh run lên từng chập. Hiểu lầm? Nàng nghĩ mình là tên gốc à?!

Tô Cẩm Bình khó khăn nuốt nước miếng, nàng thề từ trước tới giờ, chưa có lúc nào nàng nhớ tên cầu hoàng đế Hoàng Phủ Hoài Hàn kia như bây giờ. Nếu đối mặt với hắn ta, chắc chắn nàng sẽ an toàn hơn rất nhiều! Nghe hắn hỏi vậy, cô nàng nào đó gật đầu điên cuồng: “Đúng thế, tất cả chỉ là hiểu lầm thôi, Hoàng thượng, ngài đại nhân đại lượng, tạm tha cho tiểu nhân đi mà!”

Quân Lâm Uyên nhíu mày cúi đầu nhìn nàng khó hiểu, không phải lúc trước ở Đông Lăng nàng rất giỏi biện hộ, còn luôn to gan lớn mật đối đầu với mình sao? Sao đột nhiên lại biến thành dáng vẻ xum xoe nịnh bợ thế này? Nhìn bấp bệch mình vẫn còn bị nàng ôm, giọng nói càng trở nên lạnh lùng hơn: “Buông ra!”

Ặc, Tô Cẩm Bình vội buông hắn ra. Sao nàng lại quên mất tên này cu ờng sạch sẽ chứ, nếu ban đầu hắn vốn không định chém mình, giờ bị ôm một cái lại nổi sát khí thì làm sao bây giờ? Nàng li ền mang về mặt nịnh nọt nói: “Hoàng thượng, tiểu nhân ôm chân ngài là vì chân r ờng của ngài thật sự quá cường tráng, ta nhịn không được nên mới muốn ôm ấp chiêm ngưỡng một chút, ngài nhất định phải thứ lỗi cho tiểu nhân!”

Khóe miệng vị hoàng đế nào đó giật giật vài cái, ánh mắt càng trở nên khó tin hơn! Chân của hắn cường tráng à? Rõ ràng là chân hắn rất dài và

thon mà!!! Đôi mắt xếch hẹp dài nhú lại, nốt ru ồi son ở mi tâm càng trở nên tươi đẹp lóa mắt hơn, giọng nói lại rất du dương êm ái: “Tô Cẩm Bình, người nghĩ rằng người nói mấy câu như vậy thì trăm sẽ tha cho người sao?” Sự thất bại ở Đông Lăng vẫn như còn sờ sờ trước mặt, mấy ngày trước hẳn vừa phải vận chuyện vận đăm lương thực cho Hoàng Phủ Hoài Hàn xong, mà tất cả những chuyện đó đều là chuyện tốt do cô gái chết tiết này gây ra!

“Hoàng thượng, làm người phải rộng lượng một chút, tiểu nhân cho rằng, ngài là Chân long thiên tử, tấm lòng hẳn sẽ còn bao la rộng lớn hơn người bình thường, rộng lớn như là... như là lãnh thổ của ngài ấy! Thế nên, ngài tạm tha cho tiểu nhân lần này đi, kiếp sau tiểu nhân nhất định sẽ làm trâu làm ngựa cho ngài!” Tô Cẩm Bình cúi đầu xuống nước nở nói. Mấy lời này nghĩa là nếu người hẹp hòi muốn giết ta, chứng tỏ lãnh thổ của người cũng chỉ có chút chút vậy thôi!

Mi tâm hẳn run lên, thần sắc trong đáy mắt như biến thành ngàn vạn lưỡi dao nhỏ khiến người ta vừa nhìn đã lạnh người, kiếp sau làm trâu làm ngựa à? Ý nàng là kiếp này thì không sao? Tấm lòng bao la như lãnh thổ à? Cô gái này, thật sự thông minh đến mức khiến người ta muốn hành chết nàng đi. “Nếu trăm vẫn không định tha cho người thì sao?” Hẳn rất muốn chờ xem cô gái này còn có thể nói ra những lời chết tiết nào nữa.

Không định tha nàng à?! Hai con người của Tô Cẩm Bình đảo một vòng, đứng bật dậy đi tới bên giường rồi trợn trắng mắt ngã vào giường, miệng kêu lên: “A... ta ngất xỉu!”

Động tác lưu loát như nước chảy mây trôi, không có chút điểm dừng nào. Một loạt vạch đen chảy dài sau gáy Quân Lâm Uyên, cảm giác không biết nên khóc hay nên cười đột ngột đâm ch ối từ lòng đất, nhìn người đang nằm trên giường không nhúc nhích, hẳn chợt cảm thấy vô cùng khâm phục khẩu vị của Bách Lý Kinh H ồng, quả nhiên không hổ là người có tài chấn tứ quốc, diễm kinh cử châu, ngay cả khẩu vị cũng hoàn toàn khác với người bình thường!

“Tô Cẩm Bình, người...” Vừa nói tới đây, người trên giường chợt mở mắt ra, giống như vừa tỉnh lại, đảo mắt ngơ ngác nhìn quanh một vòng, mơ hồ hỏi: “Đây là đâu?”

“...” Quân Lâm Uyên thề, đời này hắn chưa từng có một ngày nào cứng họng như ngày hôm nay!!!

Ngay sau đó, người trên giường lại quay đầu sang, nhìn dung nhan như tô vàng điểm ngọc của hắn, vô đầu bút tai, mặt nhăn nhó hỏi: “Người là ai?”

“Người...” Hắn là ai à?! Cô gái này dễ quên lắm sao?!

Thấy hắn không nói gì, Tô Cẩm Bình lại ra vẻ ngây ngây ngô ngô hỏi: “Ta là ai?”

“Tô Cẩm Bình, rốt cuộc người muốn chơi trò gì hả?” Ngay cả Quân Lâm Uyên cũng bị nàng quấy đảo đến váng cả đầu.

Nghe câu hỏi này, Tô Cẩm Bình vội ôm đầu mình, hét lên: “Trời ơi! Ta không nhớ gì cả! Chắc chắn ta bị mất trí nhớ rồi! Nếu trước kia ta có làm gì sai, ngài hãy tha thứ cho ta vì ta mất trí rồi, thật mà, ta bị mất trí nhớ thật rồi!”

Chân Quân Lâm Uyên cứng đờ ra, suýt nữa gục ngã! Mất trí nhớ?! Hiện giờ rốt cuộc hắn cũng thoáng hiểu được cảm nhận lúc trước của Hoàng Phủ Hoài Hàn, cô gái này đúng là... điên không nhẹ!!! Mặt hắn chợt nở nụ cười lạnh, tươi đẹp đến cực hạn, nốt ruồi son ở mi tâm đỏ rực lên, chậm rãi bước tới bên Tô Cẩm Bình, nhìn xuống mặt nàng: “Tô Cẩm Bình, mất trí nhớ à?! Người mất trí nhớ rất đúng lúc! Có cần trẫm giúp người khôi phục trí nhớ không?” Hắn cứu nàng, là vì muốn sau khi cứu nàng sống sót, sẽ giày vò nàng một trận, để nàng trải nghiệm cảm giác sống không bằng chết, rồi mới đẩy nàng xuống địa ngục. Có đi đâu, cô gái này thực sự khiến người ta rất... khó tả!!! Mất trí nhớ sao?!

Tô Cẩm Bình nghe vậy, liền ngẩng đầu nhìn hắn không chút sợ hãi, vì nàng biết Quân Lâm Uyên căm ghét nhất là kẻ vô dụng, nên nàng không

thể để lộ sự nhút nhát được. Sau đó, nàng mang vẻ mặt chân thành nói: “Hoàng thượng, thật ra mất trí nhớ là ý của ông trời, nếu ngài cố tình muốn giúp ta khôi phục trí nhớ, sẽ là ngược với ý trời, rất dễ gặp phải kiếp nạn, đi đâu này hoàn toàn không tốt cho sự an toàn của ngài! Hơn nữa, chuyện hôm qua là của ngày hôm qua, chuyện hôm nay thì để hôm nay tính, nếu ta đã quen rồi, cứ để mọi chuyện bay theo gió đi!”

Một nụ cười lạnh lùng nở trên khuôn mặt diễm lệ của hắn, đẹp đến lóa mắt, khiến người ta không dám nhìn kỹ: “Tô Cẩm Bình, nếu người đã mất trí nhớ, làm sao người biết trẫm là Hoàng thượng?!”

À... cô nàng nào đó đảo mắt một vòng, nhanh chóng đáp: “Hoàng thượng, là thế này, tiểu nhân vừa nhìn thấy ngài đã cảm thấy long khí xộc thẳng vào mũi, đây là khí tức chỉ có thể có trên người của Chân long thiên tử, vì thế tiểu nhân mới dám phán đoán ngài chính là Hoàng thượng. Đi đâu này chứng minh rằng trời sinh ngài là bậc đế vương, thân mang khí chất đế vương, chắc chắn là vị vua của thiên cô!”

Khóe môi hắn lại hơi giật giật vài cái, cảm giác dở khóc dở cười tiếp tục dâng lên, cô gái này... Bỗng nhiên, trong đầu hắn chợt nảy ra ý định, thay đổi luôn tính toán ban đầu, bình tĩnh nhìn Tô Cẩm Bình, hỏi: “Người đã mất trí nhớ, vậy người có nhớ thân phận của mình là gì không?”

Biết đối phương tạm thời đã không còn muốn giết mình, chuẩn bị đùa giỡn mình ra trò, nếu chơi vui, thì mạng này mới giữ được, vì thế Tô Cẩm Bình lập tức to gan lớn mật bịa đặt. Thân phận gì? Đương nhiên càng cao càng tốt: “Hoàng thượng, chẳng lẽ tiểu nhân là công chúa điện hạ gì đó trong truyền thuyết sao?”

Công chúa à?! Tưởng tượng cũng giỏi đấy! “Công chúa thì cũng có, nhưng vài ngày nữa phải gả đến vùng hoang dã rồi, có phải người không?”

“A ha ha ha... vậy thì hắn không phải là tiểu nhân rồi, có lẽ tiểu nhân là thiên kim nhà giàu nào đó, xuất môn gặp phải người xấu, được Hoàng thượng cứu. Xin Hoàng thượng sớm thả tiểu nhân xuất cung để tìm người thân của mình!” Dứt lời, nàng còn giả vờ giả vịt lau nước mắt, giống như rất nhớ nhung người thân mà mình vừa nhắc tới vậy.

“Người sai rồi, thân phận của người cũng không phải như vậy, người là cung nữ tẩy rửa ngự dũng của trẫm!” Trong mắt Quân Lâm Uyên chứa đựng nụ cười gian tà, nốt ruồi son chột biến thành màu hồng nhạt, dường như đã kích được Tô Cẩm Bình khiến hắn cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Ngự dũng à?! Đó không phải là thùng cứt sao?! Bảo Tô Cẩm Bình nàng đi cọ thùng cứt cho người ta à, mơ đi!!! “Hoàng thượng, chắc chắn là ngài nhớ nhầm rồi, tiểu nhân chắc chắn không phải là cung nữ cọ rửa ngự dũng, thật ra tiểu nhân không có bản lĩnh gì nhiều, chỉ có bản lĩnh quét rác là không ai bằng. Ngài có thể phong cho tiểu nhân làm Ngự tiệp quét dọn, ta cam đoan chỉ cần chổi của ta vung lên, trước cửa Ngự thư phòng của ngài sẽ hoàn toàn không còn chút bụi bẩn nào!”

Quân Lâm Uyên chột bật cười lạnh, cái giá đắt cho việc không có chút bụi bẩn nào là giống như Hoàng Phủ Hoài Hàn lúc trước, khi xử lý quốc sự còn phải nghe cô gái này hát hò trước cửa phòng mình, còn nói lung tung đủ thứ chuyện trên đời à? Hơn nữa, muốn tra tấn cô gái này ra trò, chẳng phải là nên bắt nàng làm chuyện nàng không muốn làm sao? Không muốn cọ rửa ngự dũng, thì hắn càng phải bắt nàng làm: “Trẫm nói người là thế thì người phải là như thế!”

“Hoàng thượng, chắc ngài cũng mất trí nhớ nên nhớ nhầm rồi!” Tô Cẩm Bình nói với vẻ mặt chân thành.

Khóe môi Quân Lâm Uyên run lên, thực sự có cảm giác muốn lôi nàng ra ngoài chém, nhưng hắn lại nghĩ nếu giết nàng như vậy thì quá dễ dàng cho nàng. Mặt hắn nghiêm lại, sắc đỏ của nốt ruồi son đậm hơn. Vừa nhìn thấy hắn như vậy, Tô Cẩm Bình biết người này đã nổi giận. Quả nhiên, giọng nói vừa êm ái lại vừa tàn độc vang lên: “Tô Cẩm Bình, người chắc chắn là người mất trí nhớ chứ?”

“Chắc chắn ạ! Chắc chắn tiểu nhân mất trí nhớ, thật mà, ta có thể dùng nhân cách của ngài để cam đoan đi đâu này!” Tô Cẩm Bình giơ tay lên trời.

Nụ cười ôn hòa thường gắn trên môi Quân Lâm Uyên lúc này cũng không giữ được nữa, dùng nhân cách của mình để cam đoan à? Cô gái chết tiệt này, bản thân nàng không có nhân cách sao? Vì sao phải dùng của hắn?!

Nghĩ tới đây, chính hắn cũng giật mình, từ bao giờ mà hắn lại có sự thắc mắc ấu trĩ đến thế chứ?!

Cung nhân ngoài cửa đầu trợn mắt nghe đối thoại trong phòng mà không tin nổi, cô gái này thật quá to gan!!! Khiến họ ngạc nhiên nhất là, đến bây giờ mà nàng vẫn còn sống, tính cách của Hoàng thượng tốt lên từ lúc nào vậy?! Bọn họ đâu biết rằng, không phải là tính cách vị Hoàng thượng từ trước đến giờ vẫn luôn rất bạo tàn của họ tốt lên, mà là cảm thấy giết nàng đơn giản như thế quá dễ dàng cho nàng thôi!

“Người đi cạo rửa ngực dưỡng cho trắng, hay là đi thiên lao ném thử mười hình phạt tàn khốc nhất của trắng? Tự chọn đi!” Dung nhan lạnh lùng điểm lệ nở rộ ra một nụ cười tươi đẹp, kết hợp với nốt ruồi son nơi mi tâm càng khiến hắn đẹp đến chấn động lòng người. Thấy sắc mặt nàng trở nên đau khổ, lần đầu tiên trong đời hắn cảm giác được một thứ tình cảm gọi là ‘sung sướng’. Đúng thế, là sung sướng, nhìn thấy cô gái chết tiệt này khó chịu, hắn vô cùng sung sướng!

Hàng vạn con ngựa gào thét chạy qua bãi cỏ trong lòng Tô Cẩm Bình! Dù là ở Đông Lăng nàng cũng chưa từng uất nghẹn như thế này. Tên cầu hoàng đế Hoàng Phủ Hoài Hàn kia bị mình ném vào đầu cũng chưa từng nham hiểm như thế. Cọ thùng cứt... tên Quân Lâm Uyên chết băm chết vằm, thật không phải là người mà!!! Trong lúc tức tối đến xì khói, nàng cũng cảm nhận được tình trạng cơ thể mình hiện giờ rất kém, chắc hẳn là vì bị rơi từ trên vách núi cao xuống, nên khí huyết đầu bị tổn hại, đã vậy còn bị tên mỹ nhân rắn rết này chọc tức đến khó thở xì khói nữa, mẹ kiếp còn để hắn kích thích thêm chút nữa, thì kinh nguyệt vốn không đầu của nàng sẽ càng mất cân bằng hơn! Bỗng nhiên, trong đầu nàng lóe lên, lập tức có đối sách...

“Tiểu nhân đi cạo rửa ngực dưỡng vậy! Có đi đâu, Hoàng thượng à, tiểu nhân đang bị thương nặng, ngài cũng nên cho ta nghỉ ngơi thêm vài ngày mới đúng chứ?!”

Bị thương nặng? Quân Lâm Uyên nhìn nàng như cười như không, vừa rồi là ai lao vun vút đến để xin tha mạng?! Lúc đó còn hoạt bát lắm mà, giờ

phải làm việc lại bị thương nặng à? Chỉ là, hấn cũng không vội, dù sao cũng thừa thời gian để chơi. Hấn đã phong tỏa toàn bộ tin tức có liên quan đến nàng rồi, bất luận kẻ nào cũng không thể tìm tới nơi đây. Cô gái này, chỉ có thể giống như một con chuột, giẫy dụa cỡ nào cũng phải chết trong tay mình thôi. “Hai ngày!”

“Hoàng thượng, ít ra cũng phải cho ta hai mươi ngày chứ?!” Tô Cẩm Bình thẫn thờ chảy nước mắt, vì sao nàng cứ luôn xui xẻo như vậy? Vì sao? Hoàng Phủ Hoài Hàn không phải là người tốt, Nam Nhạc Hoàng lại hại mình rơi xuống vực, Quân Lâm Uyên cũng là tên đàn ông độc ác rắn rết, vì sao không có tên Hoàng đế nào tốt, mà vì cái lông gì mà nàng cứ có duyên với Hoàng đế như thế chứ? Cứ vài ngày lại gặp một người, trong khi biết bao nhiêu người cả đời cũng chẳng gặp được một người nào. Thật quá phi lý!!!

Quân Lâm Uyên cười lạnh: “Tô Cẩm Bình, rơi từ trên vách núi cao vạn trượng xuống, người nên cảm thấy may mắn vì người gặp được trẫm, ngược lại, dù là bất cứ ai cũng không thể cứu được người. Nhưng người cũng phải xác định cho rõ, trẫm có thể cứu người cũng có thể giết người. Tốt nhất là người đừng cò kè mặc cả với trẫm, sự kiên nhẫn của trẫm có hạn!”

Thật ra hấn đã dùng quá nhiều sự kiên nhẫn của mình trên người cô gái này rồi. Rất ít khi hấn có tâm trạng nói với ai nhiều như thế, nhưng nàng lại không hề biết chừng mực!

Thấy hấn xù lông, Tô Cẩm Bình biết đi đâu im bật: “Hoàng thượng, tiểu nhân biết rồi!”

Nhưng Quân Lâm Uyên lại không quen nhìn bộ dạng ngoan ngoãn đó của nàng, nhíu mày nói: “Tô Cẩm Bình, người không thắc mắc vì sao trẫm không giết người à?” Hấn không tin rằng cô gái này thực sự cho rằng đó là hiệu quả của ‘luận điệu mất trí nhớ’.

“Hoàng thượng, trước kia tiểu nhân có đắc tội ngài sao? Vì sao muốn giết ta?” Đóng vai mất trí nhớ tới cùng. Người đàn ông này vừa tàn nhẫn lại biến đổi khó lường, nàng không nên dễ dàng lộ sơ hở thì hơn.

Khuôn mặt lạnh lùng diễm lệ như xuất hiện vài vết nứt, khóe miệng co giật, lại nói tiếp: “Vậy người không hề tò mò vì sao trẫm lại cứu người à?”

“Chuyện này có gì mà phải tò mò chứ, đây không phải là chuyện rõ như ban ngày rồi sao?” Tô Cẩm Bình ra vẻ đương nhiên.

Quân Lâm Uyên khẽ nhú mày, trên mặt thoáng toát lên vẻ tán thưởng, chẳng lẽ cô gái này đã biết mục đích của mình? Vậy chẳng phải càng thú vị hơn sao. Có đi đâu, suy nghĩ và hiện thực thật sự có khác biệt rất lớn...

“Vì quốc khố của Hoàng thượng cạn kiệt, thiếu một nha đầu cọ rửa ngựa dững giúp ngài, nên mới cứu mạng ta, để có thể dùng lý do là ân nhân cứu mạng của ta không cần phải trả tiền công nữa, tự dưng lại có một người làm miễn phí!” Nói xong, nhìn vẻ mặt như bị sét đánh của hắn, nàng lại nói tiếp, “Hoàng thượng, ngài keo kiệt quá!”

Một vạch đen rất rất to sỗ thẳng xuống sau gáy Quân Lâm Uyên, một hàng dấu chấm xuất hiện trên trán, lấy nốt ruồi son ở mi tâm làm điểm bắt đầu, phía cuối còn có một dấu chấm than khổng lồ! Nhóm cung nhân ngoài cửa lại cảm thấy như có một đàn quạ đen bay qua đỉnh đầu, cô nương được cứu này không chỉ to gan, mà suy nghĩ cũng kỳ lạ đến dị thường, cách suy tư khiến cho người ta cực kỳ ngưỡng mộ!!!

Sắc mặt vị hoàng đế nào đó biến đổi mấy lần, cuối cùng dưới ánh mắt khinh bỉ của Tô Cẩm Bình, hắn cắn răng phun ra một câu: “Trẫm nói không trả công khi nào?!” Hắn keo kiệt? Vì muốn có người làm miễn phí? Nếu coi công sức cứu nàng thành bạc, không biết có thể trả tiền công cả đời cho mấy trăm cung nữ nữa!!! Có đi đâu, nói xong câu nói đó, thấy mặt Tô Cẩm Bình hưng phấn hẳn lên, hắn mới cảm nhận một cách sâu sắc rằng, mình bị lừa!!!

“Vậy đa tạ Hoàng thượng!” Đây mới là mục đích của Tô Cẩm Bình! Làm công cho kẻ thù cũng phải làm ra bạc mới được chứ! Cô nàng nào đó cười vô cùng đắc ý, sau đó, trước khi nốt ruồi son của Quân Lâm Uyên đỏ đến tứa ra máu, nàng vội vàng thu lại vẻ đắc ý của mình, ra chiều suy nghĩ sâu xa: “Nếu không phải vì lý do này, thì vì sao Hoàng thượng lại cứu ta nhỉ? À... ta biết rồi!”

“Chắc chắn là vì khi Hoàng thượng đi ngang qua đây vục, nhìn thấy một cô gái có dung mạo tuyệt sắc nghiêng nước nghiêng thành như tiên nữ, mà hiếm có nhất là trên trán nàng còn hiện rõ khí chất anh hào, vừa nhìn là biết đó là một người con gái tốt có chí khí, nên ngài mới sinh lòng thương tiếc, thẩn than trong lòng, một cô gái như vậy mà chết đi thật sự rất đáng tiếc, nếu ông trời biết được cũng sẽ không tha thứ cho ngài. Vì vậy ngài mới nghe theo mệnh trời, cứu tiểu nhân về, đúng thế không ạ?” Tô Cẩm Bình cười tươi, ánh mắt sáng ngời, giọng nói trầm trầm bổng bổng.

- Quân Lâm Uyên như bị sét đánh!
- Chúng cung nữ ngã hết xuống đất!
- Đám thái giám vẹo hết thắt lưng!!!

Một lúc lâu sau, Quân Lâm Uyên mới như quay về nhân gian từ chốn hư vô mờ mịt, nhìn mặt Tô Cẩm Bình, vô cùng bình tĩnh nói: “Tô Cẩm Bình, người thực sự rất tự tin!” Chỉ một câu không biết là khen hay là châm biếm! Dung mạo tuyệt sắc nghiêng nước nghiêng thành đúng là không sai, nhưng trong mắt nàng không phải đều là dáng vẻ rất tầm thường thô bỉ sao? Lấy đâu ra khí chất anh hào?! Lại còn là cô gái tốt đầy chí khí à?!

Tô Cẩm Bình ngại ngùng phẩy tay: “Ai you, người ta biết mình biết ta mà, thời xưa có câu con người quý nhất ở chỗ tự biết mình là ai, vì thế, người rất biết mình là ai như tiểu nhân, là người vô cùng quý giá, vì vậy Hoàng thượng hẳn là nên phát cho tiểu nhân nhiều tiền công một chút mới phải!” Đương nhiên nàng biết ý đồ của Quân Lâm Uyên là gì, nhưng nàng cũng biết, nếu nói thật ra sẽ chỉ khiến tình cảnh của mình khó khăn hơn mà thôi. Đầu nàng cũng đâu có bệnh gì, nói ra làm gì chứ?!

Nghe mấy lời này, lại nhìn biểu cảm bu ồm nôn kia của nàng, Quân Lâm Uyên chỉ cảm thấy dạ dày mình cuộn lên! Ai you?! Đây là câu cảm thán của nước nào?! Sao hẳn chưa từng nghe thấy?! Khó khăn lắm mới kiềm chế được cảm giác bu ồm nôn, hẳn nói: “Hai mươi lượng.” Dù có cho nhiều hay ít thì nàng cũng chẳng còn mạng mà ra ngoài tiêu xài!

Hai mươi lượng? Hai mắt Tô Cẩm Bình sáng lên, vội lao tới phía trước, đưa tay mình ra, vô cùng kích động túm lấy tay Quân Lâm Uyên lắc lắc: “Hoàng thượng, ngài đúng là người rất rộng rãi! Hào phóng hơn tên Cửu hoàng đế của Đông Lăng nữa!” Nhắc đến tên, nàng lại cao hứng quên luôn cả chuyện mình giả mất trí nhớ.

Nhìn nàng nắm tay mình, trong mắt Quân Lâm Uyên hiện lên vẻ căm ghét, nhanh chóng rút tay ra. Thị tùng ngoài cửa thấy vậy vội đưa một tấm khăn lại để hắn lau tay, mà hắn cũng lau mạnh như vô cùng kinh tởm. Tô Cẩm Bình biết mình bị hắn ghê tởm nhưng nàng không bận tâm, chỉ cần Quân Lâm Uyên có thể trả tiền công, dù hắn có lau nát cái tay kia nàng cũng chẳng để ý, vì tay đó là của hắn!

Sau khi lau sạch sẽ tay của mình, Quân Lâm Uyên ngược mắt cười lạnh: “Không phải người mất trí nhớ à?! Sao lại nhớ Hoàng đế Đông Lăng?”

“Ôi chà!” Tô Cẩm Bình vỗ vỗ trán, bỗng sắc mặt như đờ đẫn ra, lại nhìn Quân Lâm Uyên nói vô cùng chân thật, “Ta lại quên mất rồi!”

“Rầm!” tiếng cung nhân ngã xuống đất.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 29.2 Nàng Thực Sự Chưa Chết!!!

“Sau này, cách xa trăm ra một chút!” Hấn không thích bất cứ kẻ nào chạm vào hấn. Bình thường, nếu người nào chưa được phép mà dám chạm vào hấn, đầu chỉ có một con đường chết, dù là đệ đệ ruột của hấn cũng vậy! Nhưng cô gái chết tiết này thì hấn không muốn giết nàng đơn giản như vậy. Hấn muốn dìm nàng đến con đường chết. Bây giờ nàng vẫn còn phải sống. Hấn muốn nhìn thấy cảnh nàng không muốn sống nữa nhưng hấn cũng không cho nàng chết. Cảnh tượng đó, chắc chắn sẽ vô cùng thú vị!

Tô Cẩm Bình thầm cười mỉa trong lòng, nếu không phải vì bà đây nghe đến bạc, thì dù người có quỳ xuống bên chân ta, ta cũng không thèm đứng gần người như vậy. Nàng vẫn ngoan ngoãn gật đầu: “Nô tỳ biết rồi. Hoàng thượng yên tâm, chỉ cần hàng tháng ngài trả tiền công cho nô tỳ đúng thời hạn, nô tỳ tuyệt đối sẽ không chạm vào ngài!”

“...” Ý của mấy lời này là nàng cho rằng Quân Lâm Uyên hấn là người sẽ đi ăn bớt tiền công của nàng sao?! Hấn nhanh chóng cân nhắc các hành vi của cô gái này, chợt phát ra hai điểm, thứ nhất, là nàng rất coi trọng tính mạng của mình, thứ hai, là nàng rất coi trọng tiền bạc! Như vậy... đôi mắt hẹp dài chợt hiện lên vô số tia sắc lạnh, như vậy thì trò chơi này sẽ càng vui hơn! Hấn hừ lạnh rồi quay người đi, “Nhớ rõ, người chỉ có hai ngày!”

“Vâng!” Mong bà đây cọ thùng cứt à, nằm mơ đi! Nghĩ vậy, nàng không kịp được liền làm mặt quỷ với bóng lưng của hấn, nhưng ngay lúc đó, Quân Lâm Uyên lại đột ngột quay lại, vừa vặn nhìn thấy mặt quỷ của nàng! Gân xanh ở thái dương nảy lên: “Tô Cẩm Bình, người chán sống rồi à?!”

Đầu óc Tô Cẩm Bình cũng đình trệ mất một lúc, mẹ kiếp, đi thì đi đi, đột ngột quay lại làm cái gì?! Trong đầu nàng nhanh chóng suy nghĩ đối sách, lại thấy mặt hắn càng lúc càng khó coi, liền vội vàng nói: “Hoàng thượng, là thế này, là... là...”

“Là thế nào?” Hắn lạnh lùng nhìn nàng, nụ cười trên môi càng trở nên yêu mỉ hơn. Cô nàng này thật đúng là coi trời bằng vung, dám làm mặt quỷ với mình, trên cổ nàng có mấy cái đầu?!

“Là... à, là vì ta thấy ngài sắp đi, trong lòng không nở đến lạ thường, vì quá bi thương, cơ mặt mới run lên, vì vậy mới biến thành dáng vẻ đó!” Cô nàng nào đó vội vàng bịa chuyện, lòng bàn tay cũng ướt đầm mồ hôi. Cái tên này khó chơi thật, cao hứng cũng cười, mất hứng cũng cười, khiến nàng thật sự không đoán được tiếp theo tâm trạng hắn sẽ thế nào, chỉ có thể nịnh bợ trước đã rồi tính sau. Quân Lâm Uyên này đúng là một đối thủ mạnh mẽ!

Nghe xong mấy lời này, cơ mặt của Quân Lâm Uyên giật mạnh, lạnh lùng nhìn nàng một lúc lâu. Bỗng nhiên, một cung nhân vội vàng bước vào bẩm báo: “Bệ hạ, Mộng phi và Trang phi tranh cãi ở ngự hoa viên!”

“Sau đó thì sao?” Hắn quay đầu nhìn gã, chỉ chút chuyện nhỏ ấy cũng không nên đến làm phiền hắn, trừ khi gã chán sống.

Cung nhân lau mồ hôi trên trán, nói: “Sau đó, sau đó bất cẩn đạp phải chậu quân tử lan của ngài... Có đi đâu, có đi đâu thợ làm vườn nói vẫn còn cứu được, chỉ bị rơi rụng vài bông hoa thôi!” Cung nhân này là người phụ trách trông coi vườn hoa, xảy ra chuyện gì sẽ phải chạy tới bẩm báo. Trong ngự hoa viên tròng hơn trăm khóm quân tử lan của bệ hạ. Tuy rằng một đóa hoa có chuyện cũng không phải việc gì lớn, nhưng với tính cách của bệ hạ thì rất khó nói! Mộng phi biết rõ điểm ấy nên mới hại Trang phi như vậy đúng không?

“Ai đạp?” Giọng nói êm ái lại rợn tóc gáy vang lên.

“Là Trang phi đập ạ. Trang phi bị Mộng phi đẩy.” Cung nhân này là người thật thà hiếm có trong cung nên hoàn toàn nói thật.

Quân Lâm Uyên chợt liếc nhìn Tô Cẩm Bình một cái, đôi mắt hẹp dài thoáng có ý cười mơ hồ, không mấy bận tâm nói: “Trẫm không muốn nhìn thấy Trang phi nữa!” Câu nói này có nghĩa là hẳn muốn lấy mạng của Trang phi!

Cung nhân nghe vậy, dù không biết vì sao bệ hạ tha cho Mộng phi, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, vội vàng lui ra ngoài...

Ánh mắt Tô Cẩm Bình hơi cứng lại, nàng biết đối phương đang cố tình nói cho mình nghe, hẳn nhắc nhở nàng, người thất bại không có tư cách sống sót. Do Mộng phi đẩy nên Trang phi mới dẫm vào hoa, nhưng vì Trang phi vô dụng nên mới có thể bị người ta gài bẫy. Cùng với đó, hẳn cũng muốn nói rằng hẳn có bao nhiêu thủ đoạn để giày vò người khác và tâm địa tàn nhẫn đến mức nào. Trò chơi đã bắt đầu, hơn nữa, chỉ cần Tô Cẩm Bình thất bại, hẳn sẽ khiến nàng sống không bằng chết. Nhưng, nếu sợ hãi, thì nàng đã không phải là Tô Cẩm Bình. Nàng day day trán mình, than thở một câu: “Ôi ôi, ta bị thương quá nặng, ta muốn nghỉ một chút, nghỉ một chút!” rồi ngã xuống giường giả chết.

Quân Lâm Uyên cười lạnh một tiếng rồi nhấc chân bước ra ngoài, không nói thêm câu gì.

Chờ hẳn đi khuất, Tô Cẩm Bình lập tức mở mắt. Nàng đã thử hoạt động toàn thân, không thiếu chân thiếu tay, cũng không có xu hướng tàn tật gì cả. Rơi từ nơi cao như vậy xuống dưới, chính nàng cũng nghĩ rằng mình chết chắc rồi, nhưng nàng lại còn sống. Xem ra y thuật của Quân Lâm Uyên thực sự rất cao. Nàng hít sâu một hơi, thầm nghĩ xem tiếp theo phải làm thế nào. Ở lại đây chắc chắn không an toàn, nhưng muốn đi đường như cũng không dễ dàng gì! Cái chết của Bách Lý Dung, Lăng Viễn Sơn, Thiên Thương và câu nói ‘mạng có sao Thiên sát’ của Mặc Khiếu vẫn còn hiển hiện trước mắt! Thôi đi, đến đâu hay đến đó, tìm được cơ hội thì chuồn thôi, gần đây tâm trạng cũng không tốt, mấy ngày này cứ coi như nghỉ ngơi một chút vậy. Với sự thông minh của tiểu Hồng Hồng, chắc hẳn sẽ

biết nàng còn sống, hơn nữa, bây giờ nàng có muốn chạy cũng không chạy được.

Nghĩ tới đây, nàng phẩy tay một cái nhưng đột nhiên lại cảm thấy có gì đó khác khác. Vừa dùng lực... mặt chợt biến sắc, Quân Lâm Uyên chết tiệt, hấn cho nàng ăn cái gì mà trong đan đi ền không còn chút khí lực nào thế này?! Tuy tuyệt chiêu của sát thủ không cần dùng đến nội lực, nhưng chắc chắn phải có khí lực, nếu không dùng khí được, đánh gần còn có phần thắng, chứ muốn trèo tường để trốn khỏi hoàng cung, thì căn bản là nằm mơ giữa ban ngày!!! Mỹ nhân rắn rết, quả nhiên không hổ danh là mỹ nhân rắn rết! Tô Cẩm Bình hung hăng nghiêng răng ken két, không đi thì không đi, để xem ai là kẻ xui xẻo nhất!!!

Thật ra, Quân Lâm Uyên không nói với nàng một chuyện. Khi cứu nàng, hấn đã sai người đổi y phục trên người nàng với một xác chết, còn ném hai thi thể vào khu vực sỏi tuyết thường hay lui tới, để tạo ra hiện trường giả là nàng đã chết rồi.

...

Trong núi tuyết, mấy đợt nhân mã đi qua đi lại tìm kiếm, Bách Lý Kinh Hồng vốn mang nội thương nặng trong người, giờ lại chạy đi tìm kiếm nhiều ngày, đúng là tai họa liên tiếp. Hấn cắn nát môi dưới vài lần mới có thể giữ vững tinh thần để không ngất xỉu. Chuyện của Dung nhi đã tra ra được manh mối, hấn cũng biết cái chết của Dung nhi là do một tay sư phụ gây ra, cùng với đó, việc sư phụ dẫn nàng tới đây cũng là vì muốn lấy mạng của nàng, nên cuối cùng mới rơi xuống vực. Vì vậy, hiện giờ chính hấn cũng không biết cảm giác của hấn đối với sư phụ là gì. Có kính trọng, nhưng cũng có oán hận.

Chợt, những tiếng ồn lớn vang lên, sắc mặt Phong vô cùng đau xót đi về phía này: “Điện hạ, chúng thuộc hạ tìm được hai thi thể, nhưng khi khám nhân mã tìm thấy, thi thể đã bị sỏi tuyết ăn sạch, chỉ còn lại cánh tay, y phục... là của Thái tử phi và Quốc sư!”

Tĩnh lặng!!!

Núi tuyết vốn đã rất hoang vắng giờ càng trở nên tĩnh lặng hơn, ngay cả tiếng hít thở cũng trở nên hoặt sâu hơn hoặt mỏng manh hơn, khiến người ta cảm thấy không chân thực.

Ban đầu Phong cứ nghĩ rằng khi nghe mấy lời này, hấn ta sẽ nhìn thấy cảm xúc điên cuồng của điện hạ, nhưng không ngờ nghe xong, sắc mặt hấn lại rất lãnh đạm, giọng nói thanh thanh lạnh lạnh còn lạnh hơn tuyết trong núi tuyết vài phần: “Đưa ta đi.” Bước chân bất giác hơi lảo đảo một chút. Tìm thấy thi thể rồi, nhưng hấn không tin, không tin nàng thực sự sẽ bỏ hấn lại.

Hấn vừa dứt lời, một người đàn ông mặc xiêm y đen tuyền xé gió lao tới, không nói lời nào, giáng mạnh một đấm vào mặt Bách Lý Kinh Hông! Giọng nói ngông cuồng tà ác tràn ngập sự đau đớn: “Bách Lý Kinh Hông! Người là đồ vô dụng!”

Máu đỏ văng khắp nơi, nhưng dường như hấn không hề có cảm giác gì, không tức giận, cũng chẳng đau đớn. Phải, Lãnh Tử Hàn nói đúng, hấn là kẻ vô dụng, đích xác là kẻ vô dụng, nếu không phải vì hấn cố chấp giữ vững nguyên tắc/ tín đi đầu trong lòng mình rằng không rút kiếm với sư phụ, thì hấn cũng sẽ không ngất xỉu, cũng sẽ không biến thành cục diện ngày hôm nay. Hấn nhớ rõ rất nhiều thứ, nhưng lại quên mất một đi đầu duy nhất, nếu hấn ngất xỉu, hoặt chết đi rồi, ai sẽ bảo vệ nàng đây?!

Lãnh Tử Hàn trừng mắt hung dữ nhìn hấn một lát rồi quay người đi về phía Phong nói là phát hiện hài cốt.

Bách Lý Kinh Hông đưa tay lau vết máu bên môi, sau đó cũng đi theo Phong tới chỗ đặt hài cốt. Bàn tay dưới tay áo bào đã siết chặt ra máu, rơi từng giọt trên mặt đất, đỏ đến chướng mắt. Y phục, là của nàng, xương cốt, thân hình cũng không khác, nhưng hấn không tin, hấn không tin nàng đã chết, hấn không tin, rõ ràng hấn vẫn cảm nhận được nàng còn sống.

Mắt Lãnh Tử Hàn đã biến thành màu đỏ tươi, đấm thẳng một quyền vào sâu trong lòng tuyết. Hấn ta hận, hận Bách Lý Kinh Hông không bảo vệ nàng cho tốt, cũng hận chính mình, chẳng qua chỉ là một hôn lễ thôi mà, vì sao hấn ta phải rời khỏi nàng, vì sao chứ? Đó là tiêu Cẩm sao?! Một thi

thể cụt chân chỉ còn lại một cánh tay sao: “Bách Lý Kinh Hồng, người hài lòng chưa?”

“Cầm nhi không chết.” Hấn nhẹ giọng nói, ánh mắt nhìn thi thể trên mặt đất cũng vô cùng lãnh đạm.

Lãnh Tử Hàn kinh ngạc: “Người nói gì?”

“Cầm nhi không chết, nàng còn sống.” Dù thi thể của nàng ở ngay trước mắt, nhưng hấn cảm giác nàng vẫn còn sống, là một sự cố chấp đến khó hiểu. Biết đâu nàng nghĩ ra cách nào đó chống chọi để sống sót, rời đi vì muốn báo thù phụ hoàng của hấn, người đã hại nàng rơi xuống vách núi.

Nàng còn sống ư? Lãnh Tử Hàn nhìn lướt qua phần tay chân còn sót lại, đến khi chợt nhìn thấy lòng bàn tay trái của thi thể, hấn ta trợn trừng mắt hưng phấn nói: “Tiểu Cầm không chết, nàng thực sự không chết!”

Dáng vẻ này của Lãnh Tử Hàn cũng khiến hấn kinh ngạc, khi ánh mắt đảo qua lòng bàn tay trái của thi thể kia, hấn cũng cười, tuy nụ cười rất nhẹ. Nàng thực sự không chết, hấn nhớ rõ trong lòng bàn tay trái của nàng có một vết sẹo. Vốn nên thở phào một hơi, nhưng hấn chợt nghĩ xồm người xuống, bàn tay thon dài ôm chặt lấy miệng mình, cố kìm nén tiếng khóc. Có trời mới biết hấn đã sợ hãi đến mức nào, cực kỳ sợ nàng sẽ bỏ hấn lại. Hấn đã trắng tay rồi, chỉ có mình nàng thôi, chỉ có mình nàng thôi...

Mọi người đều kinh sợ, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy vị diện hạ cao quý như thần tiên của họ khóc, không hề giữ chút hình tượng nào, giống y như một đứa trẻ, nghĩ xồm xuống khóc trước mặt họ. Đó là cảm giác tiêu đi đầu cô quạnh đến tuyệt vọng, chỉ nhìn thôi cũng đủ khiến lòng người ta đau quặn. Người đó, vẫn là vị diện hạ của họ sao?!

Đôi mắt đen như mực của Lãnh Tử Hàn nhìn về phía hấn, cuối cùng hấn ta cũng hiểu, hiểu rõ vì sao tiểu Cầm lại chọn Bách Lý Kinh Hồng. Người đàn ông này yêu tiểu Cầm không ít hơn mình nửa phần, nhưng quan trọng nhất là, dù Lãnh Tử Hàn hấn có vì tiểu Cầm mà đau lòng đến chết, thì cũng sẽ không khóc. Vì hấn ta biết có hàng ngàn ngàn vạn người

coi hấn ta như vị thần. Hấn ta có thể chết, nhưng không thể khóc! Nếu hấn ta khóc, sẽ làm sụp đổ tín ngưỡng của biết bao nhiêu người.

Nhưng Bách Lý Kinh Hồng thì khác, dù hấn biết có ngàn vạn người coi hấn là thần, dù biết rằng hấn mà khóc sẽ có bao nhiêu hậu thuẫn kiên cố không gì phá nổi trong lòng mọi người bị phá hủy, nhưng hấn vẫn khóc vì nàng. Bởi vì, trong lòng hấn, chỉ có nàng, chỉ có nàng mà thôi... Thần thì là cái gì? Hậu thuẫn thì là cái gì? Chẳng là gì hết. Trong lòng hấn, chỉ có nàng, chỉ có một mình nàng...

...

“Băng Tâm tử, bây giờ chúng ta phải chuyển đi đâu?” Mộng Trầm Tịch đeo hành trang đi theo sau Băng Tâm. Sau khi Viễn Sơn ca ca gặp chuyện chẳng lành, Băng Tâm tử quay v ề lập tức bảo họ thu dọn hành trang chuẩn bị rời đi. Quả nhiên tử ấy không đoán sai, bọn họ vừa bước chân trước đi, thì chân sau quan binh đã tới, niêm phong Thanh Phong các, sau đó còn lùng bắt các nàng khắp nơi. Nhờ có người của Dạ Mạc sơn trang giúp đỡ, các nàng mới có thể chạy thoát được.

Người của Thanh Phong các đã đi gần hết, chỉ còn lại Băng Tâm, Mộng Trầm Tịch và Phượng Ca. Bu ộc cười là, những người bình thường đều to m ồm nói mình chân thành ra sao thì bây giờ chẳng còn một ai cả, nhưng ngược lại, tiểu nhị Quý Cát Lợi chạy việc vặt lại vẫn đi theo các nàng, vỗ vỗ ngực nói: “Băng Tâm tử ở đâu, Quý Cát Lợi ta ở đó, Tiểu Cát Lợi ta không biết gì nữa, nhưng vẫn hiểu việc đền ơn đáp nghĩa!”

Tuy Thanh Phong các không còn nữa, nhưng Băng Tâm cũng là người nặng tình nặng nghĩa, nếu đã nhận cô nương là chủ, đương nhiên cũng coi nàng là chủ: “Người của Dạ Mạc sơn trang nói với ta rằng cô nương còn sống, hấn là có người có lòng cứu đi r ồi. Dù thái tử điện hạ truy tìm thế nào cũng sẽ có chỗ bỏ sót. Chúng ta cứ vào Nam ra Bắc tìm thử xem, dù sao...” Dù sao Thanh Phong các cũng bị hủy r ồi, các nàng không có chỗ để đi nữa. Vốn là định tá túc ở Dạ Mạc sơn trang, nhưng Băng Tâm nàng đây cũng không phải người có tính thích ăn nhờ ở đậu người khác.

Phượng Ca nói: “Băng Tâm tử, tử có trách Viễn Sơn ca ca không?” Dù sao tâm huyết cả đời của tử ấy cũng vì thế mà bị hủy đi.

“Có gì đáng trách chứ, chẳng qua chỉ là một tòa Thanh Phong các thôi mà, chờ bà đây có tiền, sẽ mở thêm tám gian mười gian như thế! Hơn nữa, nếu tên tiểu tử thối đó biết là chết đi rồi sẽ liên lụy đến chúng ta, thì chắc chắn cũng sẽ không bước ra gánh tội thay.” Lăng Viễn Sơn, người khác có thể không hiểu ý, chứ Băng Tâm nàng ta sao có thể không hiểu. Lưu lạc chốn phong trần vốn phải cực kỳ khôn khéo, nhưng tiểu tử đó lại chất chứa trong lòng sự thương cảm cho chúng sinh nhân loại. Người khác xảy ra chuyện gì, dù có là người chẳng hề liên quan, ý cũng đều tình nguyện lao ra gắng sức giúp đỡ, đó cũng là lý do vì sao bao nhiêu lần, có bao nhiêu người muốn ý tiếp khách, nàng ta đều cố gắng ngăn cản. Nàng ta không ngờ rằng, tên tiểu tử ngốc này phát lòng từ bi khắp nơi, nhưng lần này lại thật sự đánh mất cả mạng mình!

Vừa nhắc tới Lăng Viễn Sơn, Mộng Trầm Tịch òa khóc: “Viễn Sơn ca ca là người tốt mà...”

Phượng Ca cũng không kiềm được nước mắt. Quý Cát Lợi là đàn ông, đứng bên cạnh cũng đỏ bừng hai mắt lên. Khi bị khách gây sự ở Thanh Phong Các, Lăng Viễn Sơn cũng từng giúp đỡ rất nhiều, người tốt như vậy nhưng lại không được sống lâu...

“Đừng khóc nữa, người tốt thường không sống lâu, tai họa lại trường tồn ngàn năm. Thế nên ý mới chết, còn chúng ta vẫn sống! Tâm hồn của tiểu tử đó quá từ bi, nếu thấy mọi người khóc, ý nhất định sẽ buồn lòng. Đừng đau lòng nữa, chúng ta vui thì ý ở dưới suối vàng mới vui được!” Đây mới đúng là Băng Tâm, cách an ủi cũng chẳng giống người bình thường. Tiểu tử ngốc đó chết vì cô nương, chính ý cũng cảm thấy vui vẻ đúng không? Người khác có thể không nhận ra tâm tư của ý, nhưng nàng ta sao có thể không đoán ra!

“Vâng! Mọi người không khóc nữa!” Mọi người cùng lau nước mắt rồi đi theo Băng Tâm đi tìm Tô Cẩm Bình.

Chưa được mấy bước, Phượng Ca lại đột ngột hỏi: “Băng Tâm tử, chúng ta cứ thế này mà đi, tử không tiếc...” không tiếc cái tên lạnh như băng kia sao?

Nhắc tới Hủy, Băng Tâm lại tức giận! Tên chết bầm chết vằm đó, dù thế nào thì hắn ta cũng là người đàn ông của nàng ta rồi, nhưng kết quả thì sao?! Vừa thấy chính mình đã như nhìn thấy quỷ, chạy biến đến mức không cả nhìn thấy bóng áo bào đâu. Băng Tâm nàng đây sống bao nhiêu năm nay cũng chưa từng bị hất hủi như thế! Có tiếc thì cũng phải buông thôi, thật tức chết nàng ta mất!

“Băng Tâm tử!” Tiếng gọi vang lên sau lưng, là của Linh Nhi và Dĩ Mạch.

Băng Tâm dừng bước nhìn hai người: “Hai cô định...”

Linh Nhi đáp ngay: “Cô nương vốn sai ta ở lại Thanh Phong Các để giúp mọi người, giờ mấy người các tử không có võ công, đi tìm cô nương cũng không an toàn. Ta và Dĩ Mạch sẽ đi cùng mọi người!”

“Được! Chúng ta đi thôi! Đi bốn phương trời, đường xa xôi, sông thật rộng...” Băng Tâm vừa hát vừa đi.

Sau lưng nàng ta, mọi người đều chảy dài vài vạch đen trên mặt: “Băng Tâm tử, bài hát gì vậy, khó nghe quá...” Hơn nữa, dường như đây là bài dành cho đàn ông hát mà!

“Khụ khụ, đây là bài cô nương dạy ta, hát cũng không tệ lắm đúng không?” Nàng ta quay đầu, nhìn họ đầy mong chờ.

Mặt Dĩ Mạch như có hai dòng nước mắt chảy xuống, quay sang nhìn Linh Nhi. Vâng vâng, đúng là không tệ, không tệ đến mức sắp phun hết cả bữa trưa nay ra rồi! Nếu biết trước thế này, thì cô và Linh Nhi đã trực tiếp đi tìm luôn cho rồi, cần gì phải tới đây cùng...

Dạ Mạch sơn trang.

Nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, Huy hỏi: “Người trong đó đâu?”

Một ám vệ bước tới bầm báo: “Thủ lĩnh, các nàng ấy nói muốn đi tìm Thái tử phi nên chiều nay đã đi rồi ạ!”

Câu nói vừa dứt, Diệt liền cười nói: “Thủ lĩnh, chúc mừng huynh, cuối cùng cũng được giải thoát rồi!” Nhiều ngày nay, thủ lĩnh bị người đàn bà tên Băng Tâm kia đuổi tới bắt lui, nhìn huynh ấy như sắp phát điên đến nơi, cuối cùng người đàn bà phiền phức đó cũng đi rồi!”

Đúng là được giải thoát, nhưng không hiểu vì sao hẳn ta lại không cười nổi, lạnh mặt đi mất...

Diệt và Tu quay sang nhìn nhau, thủ lĩnh động lòng rồi sao?!

Tu: “Sao ta cứ cảm thấy dường như thủ lĩnh hơi mất hứng nhỉ?”

“Ta cũng thấy thế, nhưng thủ lĩnh vẫn luôn chỉ có một khuôn mặt lạnh, rất bình thường!” Diệt đáp.

Bên môi Phong khẽ nhếch lên cười, quay sang nhìn hai tên gốc kia: “Chuyện cao thâm như thế, với chỉ số thông minh của hai huynh thì không hiểu được đâu!”

“Cút!”

...

Sáng hôm sau, Tô Cẩm Bình rời giường vặn thắt lưng. Một cung nữ bước vào: “Tô Cẩm Bình, Hoàng thượng nói hôm nay cô phải bắt đầu làm việc.”

Vì vậy, cô nàng nào đó đang vặn thắt lưng được một nửa liền khựng lại. Tên chó trời Quân Lâm Uyên, thật sự muốn bà đây cạo rữa thùng cứt cho người sao?

Nàng nghiêng răng ken két đi theo cung nữ ra ngoài. Người có kế Trương Lương, ta có kế vượt tường. Cạo thùng cứt à? Mơ đi!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 30.1

Đông Lăng, Ngự thư phòng.

Hoàng Phủ Dạ cầ n một cây quạt cán vàng, phe phẩy rất phong lưu, dung nhan còn diễm lệ hơn nữ giới vài phần kia hàm chứa nụ cười xinh đẹp, giọng nói tao nhã lại gọi cảm vang lên: “Hoàng huynh, huynh thực sự muốn đưa thầ n đệ cùng đi Bắc Minh sao? Việc quốc sự giao cho Thượng Quan Cẩ n Duệ huynh cũng yên tâm đượ c à?” Ngược lại Hoàng Phủ Dạ hẳn lại thấy không yên tâm.

Đôi môi mỏng của vị đê vương lạnh lùng ngạo mạn nhếch lên cười lạnh, con ngươi màu tím đậm cũng tối đi, nhưng ngự bút trong tay lại không hề ngừng lại, giọng nói lạnh như băng tuyết vang lên: “Bắc Minh, trăm nhất định phải đi. Quân Lâm Uyên đã đến thăm Đông Lăng, tuy cũng chẳng biết đượ c nhi ều nội tình gì, nhưng rút cuộc cũng biết một biết hai. Người ta nói có đi mà không có lại là thất lễ, đương nhiên trăm cũng phải đi một chuyến xem thực hư ra sao!”

“Nếu vậy, thầ n đệ lại cho rằng hoàng huynh có thể đích thân đi Bắc Minh, để thầ n đệ tạm thời lo liệu việc quốc sự, giao Đông Lăng cho con hồ ly Thượng Quan Cẩ n Duệ kia, sau này thực sự không nói chính xác đượ c sự tình sẽ biến thành thế nào nữa!” Từ sau khi Tô Niệm Hoa thất thế, Thượng Quan Cẩ n Duệ càng làm cho họ khó hiểu hơn. Bọn họ đã dùng mọi cách những không thể thấu hiểu hoàn toàn rốt cuộc con hồ ly đó có ý đồ gì, càng không thể dụ hẳn lộ ra chút sơ hở nào. Trong tình huống này, hoàng huynh lại giao quốc sự cho hẳn tạm quản lý, chưa biết chừng lại thành dẫn sói vào nhà!

Nghe hắn nói vậy, Hoàng Phủ Hoài Hàn cười nhạt, cây bút lông sồi trong tay bất giác gãy đôi, trầm giọng nói: “Thứ trăm muốn, là động thái khác thường của hắn! Chỉ cần hắn dám hành động, trăm ắt sẽ khiến hắn chết không có chỗ chôn!” Cứ thăm dò nhau như vậy, với sự cẩn thận của Thượng Quan Cận Duệ, chắc chắn họ sẽ không thu hoạch được gì, vậy nên Hoàng Phủ Hoài Hàn hắn mới phải sắp đặt một phen, mở rộng lưới ra, sau đó ném hết quốc sự cho Thượng Quan Cận Duệ. Nếu hắn ta thực sự có ý đồ khác, ắt sẽ không bỏ qua cơ hội tuyệt hảo này. Mà chỉ cần hắn ta hành động, bản thân mình hoàn toàn có thể đẩy hắn ta xuống địa ngục!

“Nhưng mà Hoàng huynh, Thượng Quan Cận Duệ liệu có mắc bẫy không?” Con holly đó thực sự rất giáo hoạt!

Hoàng Phủ Hoài Hàn cười lạnh: “Có mắc bẫy hay không, thì chúng ta cũng đâu tổn hại gì, đúng không?” Hắn cũng không nghĩ rằng Thượng Quan Cận Duệ sẽ bị dẫn dụ ra, nhưng thử một chút cũng chẳng mất gì.

Nghe vậy, Hoàng Phủ Dạ khẽ cười: “Hoàng huynh tính toán chu toàn cả rồi, là thần đệ lo nhiều quá.”

Tiếng nói vừa dứt, trong phòng chợt yên lặng hẳn, Hoàng Phủ Dạ nhìn ra ngoài cửa sổ, con người tím nhạt thoáng ánh lên tia sáng u buồn, bầu không khí trầm hẳn xuống.

Thấy sắc mặt hắn hơi là lạ, ánh mắt Hoàng Phủ Hoài Hàn lạnh đi, trong lòng cũng quặn đau, cất tiếng nói như không mấy bận tâm: “Đang nghĩ đến nàng sao?” Hắn ta cũng nhận được tin báo nàng gặp sự cố, bây giờ đang không có tung tích gì, hắn ta cũng lặng lẽ phái người đi tìm, nhưng hoàn toàn không có tin gì hết.

Hoàng Phủ Dạ thoáng ngẩn người, quay sang nhìn Hoàng huynh nhà mình một cái, trong mắt ẩn chứa tia sáng lạ thường. Trước đây mỗi khi nhắc đến nàng, Hoàng huynh đều hận đến nghiến răng nghiến lợi gọi nàng là “cô gái chết tiết đó”, sao hôm nay cứ thấy là lạ nhỉ?! Sau khi nhìn kỹ hoàng huynh nhà mình một lúc lâu, thấy ánh mắt bối rối của Hoàng Phủ Hoài Hàn liếc sang chỗ khác, hắn mới giả vờ cười nhẹ nhõm: “Đúng thế,

Hoàng huynh cũng hiểu rõ tâm tư của thần đệ mà...” Nói tới đây hẳn không nói nữa, không có tin tức gì cả nàng, hẳn sao có thể không lo?!

Hoàng Phủ Hoài Hàn lại chợt cười, cũng không luẩn quẩn nhiều vấn đề này, chỉ lạnh nhạt nói một câu không biết là an ủi hay than thở: “Nói thật ra, mọi người trong hoàng thất Đông Lăng ta cũng phải cảm ơn người con gái đó. Nếu không có nàng, thì vị thân vương ưu tú nhất Đông Lăng ta bây giờ vẫn còn là Dạ vương đêm đêm ngủ thanh lâu, vung tiền như rác vì mỹ nhân rồi!” Từ sau khi Dạ thích cô gái đó, đệ ấy lại học được cách giữ thân sạch sẽ!

“Hoàng huynh!” Hoàng Phủ Dạ đen mặt kêu lên, khuôn mặt xinh đẹp hiện lên vẻ xấu hổ như con rắn vừa bị đánh đúng vào chỗ bẫy tặc vậ. Sống đến tuổi này rồi hẳn cũng chưa từng thấy Hoàng huynh nói đùa bao giờ, nhưng vừa nói đùa lại đi châm biếm chính mình, làm sao hẳn không xấu hổ chứ?

Thấy hẳn xù lông nhím, khóe môi lạnh băng của Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng khẽ nhếch lên, sau đó cầm quốc thư đưa cho tiểu Lâm tử: “Phái người đưa tới Bắc Minh đi!”

“Vâng!” Tiểu Lâm tử lĩnh mệnh rồi lui ra.

...

Phủ Tả tướng.

Một ông già đứng trước mặt Thượng Quan Cận Duệ: “Thiếu chủ, Hoàng Phủ Hoài Hàn và Hoàng Phủ Dạ đi Bắc Minh, đây chính là cơ hội tuyệt hảo cho chúng ta, chúng ta có nên...”

Một tấm bình phong giấy dựng thẳng, người đàn ông mặc xiêm y màu lam, gài ngọc quan màu lục trên đầu, một tay cầm bút, một tay vấp sau lưng, đứng múa bút trước bình phong. Mực đen phóng ra, hình thành những nét vẽ tinh tế, rùng rúc bằng mực đen trùng trùng điệp điệp, từng phiến lá nhỏ gắn trên ngọn trúc cũng như có khí phách, nhìn tưởng rất mong manh, thật ra lại ẩn chứa sức mạnh phi thường. Nghe tiếng nói vang

lên bên tai, hấn vẫn lẳng lặng vẽ từng nét, như không hề có ý muốn trả lời ông cụ kia.

“Thiếu chủ!” Ông cụ cho rằng hấn không nghe rõ, lại lên tiếng nhắc nhở.

Ông vừa dứt lời, một cô gái mặc áo gấm màu tím nhạt bước ra, dung nhan khuynh thành, trên nét mặt hiện rõ sự trí tuệ và hào khí, không ai khác ngoài Mộc Nguyệt Kỳ. Nàng nhìn ông cụ kia, cười nói: “Ý của Tướng gia đã rất rõ ràng rồi. Hoàng Phủ Hoài Hàn không phải kẻ ngốc, hấn và Hoàng Phủ Dạ đi Bắc Minh không phải là thời cơ tốt nhất cho chúng ta, ngược lại còn là một tấm lưới chờ chúng ta sa vào. Nếu không, dù có cần phải đi thì hấn đi một mình là được, mang theo Hoàng Phủ Dạ làm gì?! Còn nữa, dù hai người họ đều đi thì để một người có chút mưu lược như Hoàng Phủ Kinh Thương bảo vệ Đông Lăng vài ngày cũng không sao. Nhưng Hoàng Phủ Hoài Hàn lại giao quốc sự cho Tướng gia, chẳng lẽ với hấn, huynh đệ ruột thịt còn không đáng tin bằng Tướng gia sao?”

Vừa nghe câu này, Thượng Quan Cận Duệ thoáng quay đầu lại nhìn nàng, ánh mắt như hơi tán thưởng, còn có chút cảm giác như gặp được tri kỷ. Ông cụ nghe vậy cũng ghen lời, vừa rồi khi nghe tin này, ông vô cùng vui vẻ, hoàn toàn không nghĩ được nhiều như thế. Mà khiến ông càng xấu hổ hơn đó là sống đến chừng tuổi này rồi nhưng mưu lược thậm chí còn chẳng bằng một tiểu cô nương hai mươi tuổi đâu, thật đúng là... ôi... Vừa xấu hổ, ông vừa vội vàng nói: “Thiếu chủ, thuộc hạ hiểu rồi rồi, ta lui trước!”

“Ừ!” Hấn đáp lời, rồi lại tiếp tục với bức tranh mặc trúc của mình. Bỗng nhiên, giọng nói chột vang lên, vô cùng nhã nhặn, du dương: “Mộc cô nương, Mộc tướng quân cả đời là trung thần, tại hạ thực sự không muốn làm tổn hại thanh danh của cô nương.” Nếu Mộc Nguyệt Kỳ đứng về phía hấn, ắt sẽ hủy hoại cái danh trung thần lương tướng của Mộc gia.

“Trong lòng Mộc Nguyệt Kỳ, Tướng gia là quan trọng nhất. Chỉ cần là thứ mà Tướng gia quan tâm, ta sẽ giúp chàng bảo vệ. Chỉ cần là thứ mà Tướng gia muốn, ta sẽ giúp chàng giành lấy!” Nàng cất lời nói lên suy

ngĩ trong lòng mình, trên nét mặt không hề có chút e thẹn của các cô nương.

Thượng Quan Cận Duệ hơi dừng bút, trong mắt thoáng ánh lên vẻ cảm động, lại nói: “Không đáng.”

“Có đáng hay không, trong lòng Mộc Nguyệt Kỳ tự biết! Ta chỉ muốn hỏi Tướng gia một câu, chàng... yêu nàng ấy sao?” Nàng biết không nên hỏi, thậm chí nàng cũng biết đáp án đã vô cùng rõ ràng rồi, nhưng nàng vẫn không tìm được bật ra câu hỏi này.

Yêu? Yêu à?! Thượng Quan Cận Duệ cũng thoáng trăn trăn một chút, một lát sau mới đáp: “Yêu hay không yêu, ta cũng không biết. Chỉ là, nàng là trách nhiệm của ta.” Từ khoảnh khắc nhìn thấy nàng, cũng từ khoảnh khắc nàng trở thành vị hôn thê của mình, nàng đã trở thành trách nhiệm của hắn, dù là yêu hay không yêu, dù nàng có gả cho hắn hay không, thì hắn cũng không thể chối bỏ trách nhiệm này.

Mộc Nguyệt Kỳ lại chột cười, từ trước tới giờ, hắn coi trọng nhất là hai chữ ‘trách nhiệm’. Đó cũng là điểm khiến nàng thích nhất ở hắn. Nhưng mà, Tướng gia, liệu có lúc nào Mộc Nguyệt Kỳ cũng có thể trở thành trách nhiệm của chàng không?

...

Ra khỏi cung điện, Tô Cẩm Bình đi theo cung nữ kia, đến một đoạn đường, cô nàng nào đó ra vẻ tươi cười hỏi: “Cô có biết chỗ Hoàng thượng tắm ở đâu không?”

Cung nữ quay lại nhìn nàng không hiểu: “Cô hỏi chỗ Hoàng thượng tắm làm gì?”

“Vì nhiệm vụ mà Hoàng thượng giao cho ta là đi cọ rửa dục dũng (thùng tắm) của ngài ấy mà!” Dục dũng cũng là ngự dũng! Tuy nàng biết tên mỹ nhân rắn rết đó không dễ qua mặt như vậy, nhưng nàng cũng cần thời gian đi đâu đình mới nghĩ ra kế sách cao siêu hơn được đúng không?

“Hả? Không phải Hoàng thượng sai ta đưa cô đến...” nhà xí sao?

Không chờ cô ta nói xong, Tô Cẩm Bình đã tỏ vẻ như ‘chắc chắn là cô nhâm r ấ’, nhúu mày phẩy tay, hai lông mày nhúu chặt đến mức kẹp chết một con ru ồi: “Ôi dào, chắc chắn cô nghe nhâm r ấ, mấy hôm trước Hoàng thượng đã bàn bạc kỹ càng với ta, là đục dũng, tuyệt đối không phải là cái ở trong nhà xí kia đâu!” (— giải thích một tí, nhà xí của vua được gọi lịch sự là ‘ngự dũng’ nhưng thùng tắm cũng là ‘dũng’, nên Tô Cẩm Bình mới cố tình nói lái đi để tránh đi cọ thùng cứt—)

Thấy nàng chắc chắn như vậy, cung nữ nhất thời không biết thật giả thế nào, nhúu mày do dự. Cô ta không nghĩ mình nghe nhâm, nhưng làm gì có ai to gan đến mức cố tình xuyên tạc lời của Hoàng thượng chứ? Thế nên cô gái này hẳn cũng không có gan làm thế đâu, trừ khi nàng không muốn sống nữa.

Thấy cô ta do dự một lúc lâu, Tô Cẩm Bình mới vội khơi cho lửa to thêm: “Nhanh lên chút đi, nếu cô còn chần chừ nữa, đến lúc Hoàng thượng muốn tắm rửa, mà đục dũng còn chưa được cọ xong, thì ai chịu trách nhiệm?” Thật ra là nàng nói huowu nói vượn, nghĩ mà xem, bây giờ đang là buổi sáng sớm, người cô đại làm gì có ai ăn no rồi việc lại đi tắm buổi sáng?

Nhưng cung nữ kia cũng vô cùng hoảng sợ, Hoàng thượng có bệnh cu ồng sạch sẽ rất nghiêm trọng, một ngày tắm rửa không biết bao nhiêu lần, chưa biết chừng một khắc sau lại muốn tắm nữa! Nghĩ vậy, cô ta vội vội vàng vàng đưa Tô Cẩm Bình đến phòng tắm ngự dụng — điện Long Trạch, vừa tới cửa cô ta liền nói: “Đến r ấ, cô ở đây nhé.”

Nói xong cô ta lập tức quay người đi ngay, chắc hẳn là muốn quay về vị trí để phục mệnh.

Trên mặt Tô Cẩm Bình hiện lên nụ cười gian xảo, đẩy cửa bước vào.

Vừa vào trong, đập vào tầm mắt là một tấm bình phong, trên bình phong đặt một chậu quân tử lan, cao quý, rất có phong thái quân tử. Mỹ nhân rắn rết ấy mà, đúng là rất cao quý, nhưng nàng không hề cảm thấy có

chút phong thái quân tử nào hết, thật sự nghĩ không ra vì sao hẳn lại thích loài hoa này.

Nghe tiếng nước truyền tới từ bên kia bức bình phong, chắc có người đang cọ rửa phòng tắm, Tô Cẩm Bình liền cười càng rạng rỡ hơn, vòng qua bình phong ra phía sau, thấy một suối nước nóng, trong phòng còn có làn khói mờ mờ ảo ảo y như cảnh trong mơ, mấy người cung nữ đang cọ rửa trên mặt đất, nghe tiếng bước chân của Tô Cẩm Bình liền ngẩng đầu nhìn nàng, hỏi: “Cô là ai?”

“Ta à?” Ánh mắt đảo một vòng, nàng không muốn làm việc, thế nên không thể nói là mình tới để cọ rửa buồng tắm được, vậy thì..., “Còn cần phải hỏi sao? Ta là người được Hoàng thượng phái tới trông chừng các người!”

Cái gì?! Mấy cung nữ đều kinh hãi, lập tức quay sang nhìn nhau, đang yên đang lành Hoàng thượng lại phái người đến giám sát họ làm gì?

Dường như Tô Cẩm Bình hiểu sự nghi hoặc của họ, hắng giọng rất điệu bộ, nói: “Chuyện là thế này, hôm nay Hoàng thượng rất tức giận, nói rằng gần đây buồng tắm không sạch sẽ, có thể là do các cô lười biếng không cọ rửa, nên mới phái ta đến giám sát các cô, để xem các cô có lười biếng hay không!” Hình như các nữ quan đều nói với cung nữ hạ đẳng như thế này nhỉ?

Cung nữ vừa nghe mấy lời này, mặt liền trắng bệch ra, làm sao còn nghĩ được xem Tô Cẩm Bình nói thật hay giả! Hơn nữa, ai cũng biết tính cách của Hoàng thượng rồi, tàn nhẫn không ai bì kịp, buồng vui thất thường, dù có to gan đến mấy cũng không có ai dám truyền thánh chỉ giả! Họ vội cúi đầu khúm núm: “Cô cô yên tâm, chúng ta sẽ lập tức cọ rửa sạch sẽ!” Bình thường họ đã không dám qua loa, giờ lại càng cẩn thận hơn.

Ha, tùy tùy tiện tiện nói mấy câu mà nàng đã thăng cấp lên thành cô cô rồi cơ à?! Tô Cẩm Bình cười tùm tùm đi qua, nhìn thấy một đĩa trái cây cách đó không xa, liền ngang nhiên cầm một quả táo lên cắn, phát ra những tiếng “răng rắc” giòn tan. Họ rất muốn nhắc nàng đó là đồ ăn của Hoàng

thượng, nhưng chỉ lo mình mà nói, cô gái này sẽ lấy việc chung trả thù riêng, vu cáo bừa bãi với Hoàng thượng, nên họ đành phải nhịn xuống.

...

Trong ngự thư phòng, Quân Lâm Uyên đang xử lý chính sự, nhìn thấy quốc thư từ Đông Lăng gửi tới, hần không khỏi buồn cười. Hoàng Phủ Hoài Hàn và Hoàng Phủ Dạ muốn đến Bắc Minh, hần là để thăm dò thực hư Bắc Minh hần ra sao phải không? Nhưng, đi đâu hần quan tâm cũng không phải đi đâu đó, mà là... nếu để Hoàng Phủ Hoài Hàn nhìn thấy Tô Cẩm Bình đã khiến hần ta hận đến nghiến răng nghiến lợi, có phải sẽ rất thú vị không? Nghĩ vậy, hần liền nhắc bút: “Hoài Hàn huynh có thể đến đây, lòng trăm vô cùng vui mừng, sẽ dọn sẵn phòng ốc tiếp đón...”

Còn đang viết, cung nữ đưa Tô Cẩm Bình đi cạo rửa ‘dục dũng’ kia đã trở lại: “Hoàng thượng, nô tỳ đã đưa cô nương kia đi...”

Còn chưa dứt lời, Quân Lâm Uyên đã cắt đứt: “Nàng ngoan ngoan ngoan làm việc sao?” Hần ngược mắt nhìn cô ta, trong mắt hiện lên vẻ ngẫm nghĩ, nếu như nàng thực sự bằng lòng đi cạo rửa ngự dũng cho hần thật, thì đúng là hần đã coi trọng nàng! Giữ lại, cũng chẳng có giá trị gì!

“Dạ?” Cung nữ kia kinh hãi vội quỳ xuống, “Hoàng thượng, nô tỳ đưa nàng tới đó rồi đi ngay nên không biết nàng có...”

“Lui ra đi.” Hần không tức giận, nốt ruồi son nơi mi tâm tỏa sáng như trăm hoa đua nở, giành hết mọi sắc màu của thế gian, thể hiện cho mọi người thấy tâm trạng hần hiện giờ không tệ lắm.

Cung nữ kia không ngờ mình còn giữ được cái mạng này, vội vàng run cấn cập đứng dậy lui ra ngoài.

Cung nữ ra ngoài rồi, gã thái giám bên cạnh len lén quan sát sắc mặt đế vương, càng không hiểu nổi suy nghĩ của hần.

Quân Lâm Uyên hạ bút rất nhanh, trên môi vẫn giữ nguyên nụ cười ôn hòa. Viết xong chữ cuối cùng, hần đặt bút xuống rồi đi ra cửa. Hần rất

muốn tự đi nhìn xem cô gái kia có làm cho hấn thất vọng hay không!

Thái giám vội vàng muốn đuổi theo, nhưng vì đứng không vững lại bất ngờ va vào nghiên mực trên ngự án. Nước mực bắn vào tay áo bào màu bạc của Quân Lâm Uyên. Quân Lâm Uyên nhú mày lộ vẻ căm ghét, nhưng cũng không nổi giận.

“Hoàng thượng tha mạng, Hoàng thượng thứ tội! Nô tài, nô tài...” Cũng may chỉ là nước mực văng lên người Hoàng thượng, vẫn còn có chút đường sống, chứ nếu là gã bất cẩn va phải Hoàng thượng, thì chỉ còn duy nhất một con đường chết!

“Nếu còn có lần sau, trẫm sẽ lấy mạng ngươi.” Giọng nói vô cùng lạnh lẽo, nếu không phải vì tên nô tài này đã hầu hạ mình lâu cũng không gây ra lỗi lớn gì, thì hấn tuyệt đối không tha cho gã.

Gã thái giám kia vội dập đầu kêu c ùng cộc: “Hoàng thượng tha mạng, nô tài không dám nữa!”

Nhìn vết mực trên y phục, hấn cũng chẳng còn tâm trạng đi nhìn xem Tô Cẩm Bình đang làm gì nữa, liền phất tay áo bào nói: “Đi chuẩn bị đi, trẫm muốn tắm!”

“Vâng!”...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 30.2

Điện Long Trạch,

Tô Cẩm Bình vui vẻ ng ời ăn hết một quả táo, lại ăn hết một quả lê, con người đảo một vòng, thừa lúc chúng cung nữ không để ý li ền lén ném cả lõi táo lẫn lõi lê xuống bể tắm, không phải Quân Lâm Uyên cu ồng sạch sao, để hấn từ nay về sau mỗi ngày phải ngâm mình với mấy cái lõi này đi!

Nàng vươn móng vuốt ra, đang định nhón lấy quả đào kia, chợt nghe một loạt tiếng bước chân vang lên ngoài cửa, còn có một giọng nói lạnh lạnh vang lên: “Hoàng thượng giá lâm!”

Cái gì? Quân Lâm Uyên tới à?! Tô Cẩm Bình sợ đến mức ba h ần bay mất bảy phách, vội nhảy dựng lên, nhìn quanh nhìn quẩn một vòng. Trong này chỉ có một cái bể tắm và một cái ghế quý phi phủ da điếu. Nàng phi thân lên chạy về phía cái ghế quý phi kia, sau đó dưới ánh mắt vô cùng kinh ngạc của chúng cung nữ, nàng nấp xuống phía sau ghế, mắt mở lớn, ngừng thở theo dõi động tĩnh ngoài cửa, trong lòng không ngừng oán hận, đầu óc tên Quân Lâm Uyên bị bệnh à?! Sáng bảnh mắt tắm rửa cái gì?!

“Kẹt” một tiếng, cửa mở ra. Chúng cung nữ mang tâm trạng sợ hãi thấp thỏm quỳ xuống đất, trong đầu vang lên câu nói ban nãy của Tô Cẩm Bình — Hoàng thượng rất bất mãn vì họ không cọ rửa phòng tắm sạch sẽ. Còn nữa, có ai có thể nói cho họ biết, vì sao Hoàng thượng vừa tới, cô gái kia lại phải nấp như thế không? Chẳng lẽ...

Còn đang mãi nghĩ ngợi, Quân Lâm Uyên đã bước vào, trường bào màu ánh trắng vung lên, quả nhiên mang theo khí chất cao quý của quân tử lan.

“Nô tỳ báỉ kiến Hoàng thượng!” Chúng cung nữ ðồng loạt hô to, trong lòng cũng ðều bấn khoăn một ðiều, có nên nói cho Hoàng thượng biết chuyện cô gái kỳ quái kia không?”

“Lui ra ði!” Giọng nói êm ái lại mang theo vẻ lạnh lùng vang lên. Giờ thì ðừng nói là hít thở, ngay cả tiếng tim ðập Tô Cẩm Bình cũng mong nó biến mất luôn ði. Chân nàng như nhũn ra, hẫ như vậy không giống là ðã biết nàng ðang ở ðây. ðã vậy thì càng không thể ðể hẫ biết ðược, nếu không, nàng xong ðời mất!

“Vâng!” Hoàng thượng tắm rửa ðều không cần bất cứ kẻ nào hẫ hạ.

Chờ mọi người ði hết, ðầu Tô Cẩm Bình chợt nhảy lên một cái, chẳng lẽ tiếp theo sẽ phải diễn màn sóỉ nữ háo sắc rình xem mỹ nam tắm sao?! Nghĩ vậy, nàng vội vàng lặc ðầu rồi cúi thấp ðầu xuống hơn nữa, bên tai vang lên tiếng cởi quần áo sột soạt, sau ðó là tiếng nước róc rách, xem ra tên kia ðã vào bể tắm.

Lúc này Tô Cẩm Bình mới ðần yên lòng hơn, chỉ cần nắp kín một chút thì sẽ không có vấn ðề gì cả.

Quân Lâm Uyên ngâm nước kỳ cộ cơ thể mình. Thật ra thì cũng chẳng có gì cần phải kỳ cộ, nhưng không hiểu sao hẫ cứ cảm thấy bấn thũ, nước nóng giống như có tác dụng tĩnh tâm khiến tâm trạng của hẫ ðần bình tĩnh lại. Bỗng nhiên, chân hẫ ðạp phải thứ gì ðó cứng cứng! Hẫ nhíu mày, cúi xuống nhậ thứ kia lên...

Một giây, hai giây, ba giây sau, nốt ru ồi son ở mi tâm chợt ðỏ tươi như máu, tia sáng lạnh nơi ðáy mắt cũng như biến thành trăm ngàn con dao nhỏ muốn xẻ thịt lột da người khác ra!

Nghe tiếng ðộng trong ao chợt yên tĩnh, trong lòng Tô Cẩm Bình thoáng có dự cảm không lành, lảng lạng ngẩng ðầu lên nhìn ra bên ngoài. Vừa thấy lổỉ táo trong tay hẫ, nàng như có cảm giác trời ðất ðảo ðiên, chỉ muốn tát mạnh cho mình vài cái! Nàng chỉ vì sự vui vẻ nhất thời thôi, ai ngờ người này lại ðến tắm ðúng lúc thế chứ?!

Ngay sau đó, hắn nhanh chóng lao từ dưới bể tắm lên, Tô Cẩm Bình vội nhắm mắt lại để tránh nhìn thấy thứ không nên thấy. Quân Lâm Uyên lấy y phục bên cạnh phủ lên người rồi quỳ sụp xuống nôn thốc nôn tháo: “Người đâu!” Hắn quát to lên một tiếng, giọng nói còn kinh khủng hơn khi Hoàng Phủ Hoài Hàn phát hỏa!

Chúng hạ nhân lập tức chạy vào. Tô Cẩm Bình cũng rất tỉnh táo nhận ra lần này mình thảm rồi. Cả đám cung nữ kia đều biết chính nàng ăn quả táo đó!

“Hoàng thượng, ngài...” Nhìn hắn nôn đến tối tăm mù mịt, sắc mặt trắng bệch ra, mọi người đều không hiểu sao cả.

Nhưng khi mấy cung nữ nhìn thấy lõi táo trên mặt đất thì chợt hiểu ra một chút, trên mặt lõi táo kia có dính nước, chẳng lẽ...

“Chém hết những người cọ rửa điện Long Trạch hôm nay cho trẫm!” Lửa giận của đế vương bốc lên tận chín tầng trời.

“Hoàng thượng tha mạng, không phải do chúng nô tỳ làm, là...” Nói rồi cô ta chỉ về phía Tô Cẩm Bình.

Tô Cẩm Bình nhanh chóng đứng bật dậy nói: “Hoàng thượng, ta biết đầu sở là ai, chính là do ông trời làm đấy ạ!”

Nghe giọng nói quen thuộc vang lên, Quân Lâm Uyên quay lại, nhíu mày, sao nàng lại ở đây?! Hơn nữa, nàng ở đây nhưng vì sao vừa rồi hắn không hề cảm nhận được?!

“Hoàng thượng, nô tỳ từng nghe người ta nói, nếu có ai đó đang tắm mà dẫm phải lõi táo, thần táo sẽ phù hộ người đó bình an cả đời, thế nên nô tỳ mới to gan đoán rằng đây đều là chuyện tốt của ông trời làm ra! Hơn nữa, ngài hẳn nên cảm thấy vui vẻ vì ngài được thần táo phù hộ rồi!” Người ta nói bịa chuyện là cả một nghệ thuật, dù nàng cũng tự biết rằng, chắc chắn hắn không tin, nhưng tốt xấu gì cũng còn có một con đường sống, cũng tốt hơn là chờ người ta tố cáo mình rồi kéo thẳng ra ngoài chém đầu đúng không?

Cái gì?! Trong lòng đám cung nữ đầy dấu chấm than và vạch đen nhìn nàng, đây là ý trời á?! Lại còn thần táo nữa?! Đây rõ ràng là chuyện tốt do nàng ăn táo xong gây ra mà?!

Nghe nàng nói xong, nhìn tình trạng xung quanh, Quân Lâm Uyên cũng đoán ngay được ra chuyện là do chính cô gái này làm, môi cong lên nở nụ cười rạng rỡ xinh đẹp động lòng người, nốt ruồi son ở mi tâm đỏ như tía máu khiến người ta không dám nhìn lâu, quay đầu lớn tiếng quát đám cung nữ kia: “Dọn dẹp sạch sẽ nơi này cho trẫm rồi rút ngay đi!”

“Vâng!” Sau một loạt động tác nhanh gọn, cả điện lập tức không dính một hạt bụi nhỏ nào, đám hạ nhân cũng vội vàng lui ra ngoài.

Lúc này, trên người Quân Lâm Uyên chỉ khoác một tấm xiêm y, bên hông đeo thắt lưng lụa lỏng lẻo, rất giống với áo khoác tẩm của hiện đại, hai vạt áo hơi hé mở để lộ ra làn da trắng nõn trong veo và cái chân thon dài đẹp đẽ, nhưng hiện giờ Tô Cẩm Bình không còn chút tâm trạng nào mà thường thức mỹ nam nữa, trong lòng đang gióng lên hồi chuông cảnh báo mãnh liệt, vì nàng biết rõ, chỉ cần không cần thận một chút thôi, mạng nàng sẽ bay theo mây gió ngay!

Vị đế vương mang nét mặt khiến người ra run sợ, bước vài bước tới trước mặt nàng, ánh mắt vô cùng tàn nhẫn, môi nhếch lên nụ cười tàn ác: “Tô Cẩm Bình, lá gan của ngươi thật sự rất to!!!”

“Khụ khụ... đâu giống nhau, giống nhau cả mà!” Nàng đáp rất khiêm tốn, nhưng trong lòng lại chảy dài nước mắt, sao lại xui xẻo thế cơ chứ, cả một cái bể tắm rộng thênh thang như vậy, vì cái lông gì mà hấn lại đập đúng cái lõi táo nhỏ xíu kia chứ?! Thật ra mấy lời nàng nói lúc nãy cũng đâu có sai, việc này thực sự do ông trời làm mà, vì ông trời luôn luôn đối nghịch với nàng, nên mới xảy ra chuyện đấy chứ!

Giống nhau à?! Quân Lâm Uyên đưa tay ra, một luồng khí dâng lên đầu ngón tay, có vẻ chuẩn bị ra tay, Tô Cẩm Bình nhanh tay nhanh mắt túm ngay lấy tay hắn: “Hoàng thượng, có phải tay ngài khó chịu không? Nô tỳ xoa bóp giúp ngài nhé!”

Khóe môi giật giật, mi tâm nảy lên, một cảm giác bu ãn nôn quen thuộc lại kéo về, đôi mắt xếch khẽ nheo lại, nhìn về mặt nịnh bợ trước mặt mình, căm ghét rứt tay lại. Nhưng kỳ lạ là, vừa r ãi trong lòng hấn còn ngập tràn sự phẫn nộ, sự kích động muốn đánh bay cô gái này đi chợt tiêu tan đi không ít.

Nhìn hấn rứt tay lại, Tô Cẩm Bình vội lên tiếng: “Hoàng thượng, ngài cố tình đi tới bên tiểu nhân như vậy chắc là mệt lắm đúng không? Nào nào nào, ngài mau ng ãi xuống đi, để nô tỳ quạt quạt cho ngài mát mẻ!” Không để hấn kịp nói gì, nàng đã kéo hấn đến bên ghế, ấn xuống một cái, cầm cây quạt bên cạnh lên, nịnh nọt phe phẩy, trong lòng không ngừng kêu than, người tha cho ta đi, tha cho ta đi! Van xin người đấy!!!

Nhiệt độ trong phòng tắm rất cao, hơn nữa lòng Quân Lâm Uyên ngập tràn lửa giận, đúng là trên trán cũng lấm tẩm mồ hôi, quạt vừa quạt được vài cái, cơn giận của hấn cũng bay đi ít nhieu.

Thấy hấn không nói gì, Tô Cẩm Bình đoán hấn đang th ãm cân nhắc xem rốt cuộc nên xử lý nàng thế nào, nàng cũng rất lo sợ, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Được r ãi, nói gì thì cũng bị vạch trần, chỉ có nịnh bợ là không: “Hoàng thượng, thật ra từ trước tới giờ tiểu nhân luôn vô cùng sùng bái ngài, thật đấy! Nhờ có ngài thống trị mà Bắc Minh mới có thể ph ãn vinh thịnh vượng như thế, hoàng đế của các quốc gia khác có thúc ngựa cũng không đuổi kịp sự trí tuệ và sáng suốt của ngài! Được phụng dưỡng một vị Hoàng đế bệ hạ sáng suốt như vậy đúng là phúc tu tám kiếp của tiểu nhân...” Phúc cái con mẹ gì mà phúc!!!

Bây giờ phải phát hành khúc nịnh bợ!!!

Tô Cẩm Bình nhanh tay quạt quạt, m ãm cũng không ngừng nói nói, khen Quân Lâm Uyên như là đáng minh quân vạn năm khó có được một người, chỉ có ở trên trời không có chốn nhân gian, hoàn toàn là vị đế vương của thiên cổ!

Vị hoàng đế nào đó nghe mấy lời nịnh nọt trái lòng ấy, không hiểu sao cũng hơi đắc ý, vẻ tàn khốc trong đôi mắt hẹp dài tiêu tan đi ít nhieu. Tô Cẩm Bình, khi người đối đầu với trẫm ở Đông Lăng, chắc sẽ không ngờ

tới có ngày người lại phải vứt bỏ thể diện để nịnh nọt trăm thế này đúng không?

Thấy sắc mặt hắn có vẻ dịu đi, Tô Cẩm Bình hớn ha hớn hở, bỗng như cảm thấy vô số các mầm cây đang nảy lên từ mặt thảo nguyên rộng lớn, tóm lại là dạt dào sức sống! Vì vậy, mấy lời nịnh nọt lại càng trở nên trơn tru hơn: “Ngài không chỉ vô cùng sáng suốt uy phong, mà còn rất tuấn tú phóng khoáng, phong lưu rộng lượng, không biết đã quyến rũ biết bao nhiêu giai nhân xinh đẹp xiêu lòng! Ngài biết không, bây giờ rất nhiều cô nương đều thích mặc y phục màu trắng, đó là do quá ái mộ ngài, thấy ngài mặc nên cũng mặc theo! Còn nữa, vẫn còn có rất nhiều tham quan ô lại tồn tại, sợ dĩ bọn họ làm nhiều chuyện trời đất không dung như vậy, thật ra là vì muốn có một ngày ngài tự tay xử lý bọn họ, để bọn họ được chiêm ngưỡng phong thái như thần tiên của ngài. Trong lòng họ thầm mong ngài tức giận vì họ, là vì muốn được lưu lại chút ấn tượng nhỏ nhoi trong cõi lòng thánh thiện của ngài...”

Nàng nói cứ như chính mình là những tham quan ô lại kia, hiểu thấu hết những suy nghĩ trong lòng họ vậy.

“Ngài có biết vì sao chầu quân tử lan kia lại đẹp như vậy không? Nếu ngài cho rằng đó là nhờ tay nghề của thợ làm vườn thì ngài hoàn toàn sai lầm rồi! Đó đều là do khí chất cao quý ngập tràn của ngài ngấm vào nó, nên nó mới đẹp đến lạ thường như thế!”

“Còn nữa, còn nữa...”

Bây giờ là bản giao hưởng nịnh bợ!

Cho đến khi cô nàng nào đó nói đến mức miệng đắng lưỡi khô, ngay cả vì sao hoa kia đỏ, vì sao lá kia xanh mà nàng cũng có thể liên hệ tới Quân Lâm Uyên, rốt cuộc Quân Lâm Uyên cũng ngả thân thể cao quý của hắn xuống dựa vào tháp quý phi, đầu ngón tay móc sợi dây lưng lụa bên hông lên: “Nói xong chưa?”

“Nói xong...” Từ ‘rồi’ còn chưa kịp thoát ra khỏi miệng, ánh mắt hắn đã lạnh đi vài phần, nàng vội vàng sửa lại, “Nói xong à? Làm sao có thể nói

xong được?! Hoàng thượng, dù có nói ba ngày ba đêm à không, bảy ngày bảy đêm cũng không hết được ưu điểm của ngài! Sự tôn kính và sùng bái vô bờ bến của tiểu nhân dành cho ngài thì dù nói cả năm cũng không thể hiện trọn vẹn được...” Nói đến đây, giọng nói của nàng chợt trở nên ai oán hơn: “Ngài thực sự nhẫn tâm xử lý một người sùng bái ngài như vậy sao?” Dứt câu, nàng còn đưa tay lên ra vẻ lau giọt nước mắt mà không hề ền tại chút xíu nào.

Quân Lâm Uyên cười lạnh, ngược mắt nhìn nàng: “Vậy người nói xem, vì sao trẫm phải xử lý người?” Không phải lỗi táo đó là do ‘ông trời’ làm sao? Cuối cùng nàng cũng tỉnh ngộ, cũng biết bản thân đáng bị xử lý à?

Vừa nghe hẳn hỏi, Tô Cẩm Bình lập tức thuận theo sườn núi mà trượt xuống: “Ngay cả Hoàng thượng cũng không biết vì sao phải xử lý tiểu nhân, chứng tỏ rằng tiểu nhân không đáng bị xử lý một chút nào hết. Ôi, tiểu nhân đúng là quá ngu ngốc, sao lại không nghĩ tới đi ầu này chứ, chỉ cần Hoàng thượng vẫn còn chút lý trí và sự thông minh, chắc chắn sẽ không xử lý một người chân thành như tiểu nhân đây, vậy mà tiểu nhân còn sợ bóng sợ gió mất bao nhiêu lâu!”

“...” Quân Lâm Uyên thề, cuộc đời này hẳn chưa từng gặp một người con gái nào tự biên tự diễn giỏi như nàng! Có đi ầu, hôm nay được nàng nịnh bợ nhiều như vậy, tuy rằng hẳn không tin một chữ nào mấy lời nàng nói, nhưng ít nhiều cũng xả được chút tức giận!

Thấy hẳn không có vẻ muốn xử lý mình nữa, Tô Cẩm Bình thở phào một hơi nhẹ nhõm, nhưng lại nhanh m ồm nhanh miệng, lỡ phán thêm một câu: “Hoàng thượng, một thời gian không gặp ngài, tiểu nhân phát hiện ra ngài trở nên tuấn tú phóng khoáng hơn nhiều!”

“Một thời gian không gặp à?” Đôi mắt xếch đ ầy vẻ lạnh lùng còn có chút vui sướng khi thấy nàng lỡ lời.

Ặc, sao nàng lại quên mất chứ, bây giờ nàng còn đang mất trí nhớ, làm sao có thể nói là một thời gian không gặp được?! Mắt nàng đảo vài vòng, ra vẻ tiếc nuối nói: “Đúng thế ạ, đã tròn hai ngày nô tỳ không nhìn thấy ngài rồi, một ngày không gặp như xa cách ba mùa thu, ta thế này đâu phải chỉ là

một thời gian không gặp ngài đâu, mà rõ ràng là...” Nói tới đây, nàng ngừng tay nhìn hắn, sau đó học theo ngữ điệu của người Nhật nói tiếng Trung, phát âm từng từ từng từ một: “Rõ ràng là — rất — rất nhiều — thời gian!”

Khóe miệng vị hoàng đế nào đó lại khẽ giật giật lên, đó là khẩu âm của nước nào? Hắn hơi quay đầu đi, giọng nói du dương lại lạnh lẽo vang lên: “Tô Cẩm Bình, vậy người có thể giải thích cho trẫm biết, vì sao rõ ràng trẫm ra lệnh cho người đi cọ rửa ngự dũng, mà người lại ở đây không?”

Tô Cẩm Bình nhanh chóng quay sang hoang mang chỉ vào cái bể tắm kia: “Đó không phải là dục dũng sao?! À, đúng rồi, đó không phải dũng, mà là dục trì!” (dũng = thùng, trì = ao/ bể) Câu này nói rõ cho đối phương biết, ta chỉ hiểu sai thôi mà! Hơn nữa, dục dũng với ngự dũng chẳng đùng âm còn gì?!

Hắn không tin cô nàng này không biết từ nào mới là ‘ngự dũng’!!! “Tô Cẩm Bình, người...”

“Hoàng thượng, quân vô hí ngôn!!! Ngài sai nô tỳ đi cọ rửa ngự dũng, nô tỳ đã tới đây rồi, ngài mà đổi ý chứng tỏ ngài...”

Hắn nheo mắt lại, đáy mắt lạnh như con rắn Nhãn kính vương đang chờ thời cơ tấn công vậy: “Tô Cẩm Bình, hình như người quên mất lời trẫm rồi nhỉ. Trẫm đã từng nói, trẫm không thích có kẻ cò kè với trẫm, người đừng thử khiêu chiến với sự nhẫn nại của trẫm!”

Nàng ném cây quạt ‘soạt’ một tiếng xuống đất, quay đầu đi thẳng, “Hoàng thượng, tiểu nhân xin cáo lui, bây giờ tiểu nhân phải đi cọ rửa ngự dũng đây!”

Nhìn theo bóng người vội vàng chạy đi của nàng, mi tâm của Quân Lâm Uyên bỗng nảy lên mấy cái, cô gái này mà ngoan ngoãn thế sao?! Chờ khi tiếng đóng cửa vang lên, hắn cúi đầu nhìn cây quạt dưới chân, trên khuôn mặt xinh đẹp bỗng hiện lên một nụ cười nhạt rất khó hiểu. Hắn sai hạ nhân chuẩn bị nước một lần nữa, tắm rửa cơ thể hơn mười lần thật sạch sẽ, cảm

giác buồn nôn vừa rồi mới vơi đi một chút, mặc lại y phục rồi bước ra khỏi điện Long Trạch.

Bên ngoài điện Long Trạch là ngự hoa viên, từ rất xa, Quân Lâm Uyên đã nhìn thấy một đám hạ nhân tùm tùm lại đi về phía bên kia, không bao lâu sau còn có một ngự y cũng chạy qua đó. Một dự cảm không hay nảy lên trong đầu hắn. Hắn quay sang nói: “Đi xem có chuyện gì xảy ra!”

“Vâng!” Một tiểu thái giám nhanh chân chạy đi, không mất nhiều thời gian đã quay lại, sắc mặt vô cùng quái dị, “Hoàng thượng, là... là... Điệp phi, Vân phi và Mộng phi đang đánh nhau, để tranh giành... khụ khụ, một cái thùng cứt, à không, không... là ngự dũng của ngài. Vân phi không cẩn thận cào vào mặt Điệp phi, hiện giờ thái y đang khám ạ!”

Nói xong, gã cũng thẩn toát mồ hôi lạnh, một cái thùng cứt à?! Đúng là gã chán sống nên mới nói bậy như thế, nhưng ở trên cái đó, thực sự có một tờ giấy, bên trên viết hai chữ ‘thùng cứt’ mà!

Hắn lẳng lặng nghiêng răng ken két, ánh sáng khó hiểu nơi đáy mắt càng lạnh hơn! Quả nhiên lại là chuyện tốt của cô nàng kia gây ra đây mà. Tuy rằng nếu ngược lại nàng đi cạo rửa ngự dũng thật, thì hắn nhất định sẽ giết nàng vì thất vọng. Nhưng khi nghe mấy chuyện hay ho nàng gây ra, cảm giác muốn giết người của hắn cũng chẳng hề giảm đi chút nào, thậm chí còn nồng nặc hơn!!!

Mỗi hắn cong lên cười nhạt, thực sự vô cùng xinh đẹp, sau đó nhấc chân đi về phía ngự hoa viên! Đến giữa vườn, từ rất xa hắn đã nhìn thấy cô gái kia ngời vô cùng thanh thoi, mà ngự dũng của hắn thì đang được Mộng phi cạo rửa một cách cực kỳ vui sướng. Thái y đang băng bó vết thương cho Điệp phi, Điệp phi lại tức giận mắng chửi Vân phi không ngừng. Cũng không biết có phải Vân phi sợ hãi hay không mà đứng yên bên cạnh không dám lên tiếng.

Khi hắn xuất hiện ở nơi này, mọi người đều quỳ xuống: “Thần thiếp/cựu thần/ nô tỳ/ nô tài tham kiến Hoàng thượng!” Tô Cẩm Bình đương nhiên cũng ngoan ngoan ngoan ngoan quỳ theo.

Mọi người hành lễ xong cũng không nghe thấy Quân Lâm Uyên đáp lời, bầu không khí nhất thời lạnh đi. Mộng phi lặng lẽ ngẩng đầu liếc nhìn Quân Lâm Uyên, ánh mắt chứa đựng tình cảm nồng đậm, còn có chút như muốn giành công.

Ánh mắt tàn độc bắn về phía Tô Cẩm Bình, sau đó lạnh lùng nói: “Ai có thể nói cho trẫm biết, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra không?” Đặc biệt là khi nhìn thấy bên cạnh băng ghế Tô Cẩm Bình vừa ngẩng đầu có một tờ giấy Tuyên Thành trắng toát, bên trên viết hai chữ to — thùng cứt, còn vẽ thêm hình ảnh ngựa đũng gì gì đó, ánh mắt hắn càng sẫm lại.

Mộng phi lên tiếng nói: “Hoàng thượng, cung tỳ này nói rằng, chỉ cần cạo rửa ngựa đũng cho ngài, ngài sẽ sẵn lòng yêu thương chiêu chuông, thế nên thần thiếp mới...”

Chuyện xảy ra là thế này, khi Tô Cẩm Bình ra khỏi điện Long Trạch liền tùy tiện tìm một hạ nhân, khiêm tốn thỉnh giáo người ta xem chữ thùng cứt viết như thế nào, sau đó phao tin ra là hôm nay ở ngự hoa viên sẽ đột ngột thông báo một sự kiện trọng đại về Hoàng thượng. Sau đó nàng lôi một cái ghế băng ra ngẩng đầu làm Khương thái công, chờ đám người kia tình nguyện làm cá cắn câu! Quả nhiên, không bao lâu sau đã có ba con cá ngu ngốc kéo tới, sau đó nàng mới nhặt một cành cây chỉ vào bức tranh thùng cứt kia hỏi: “Các vị nương nương có biết đây là cái gì không? Đây là thùng cứt, nhưng không phải thùng cứt bình thường mà là ngựa đũng Hoàng thượng dùng để đại tiểu tiện! Hôm qua khi ta đi ngang qua Ngự thư phòng, từng nghe Hoàng thượng cảm than rằng, ngài ấy vẫn chưa lập hậu là vì trong hậu cung này không có một người phụ nữ nào thật lòng yêu ngài. Nếu trong đám phi tần hậu cung, có một người phụ nữ nào tình nguyện cạo rửa ngựa đũng vì ngài ấy, ngài ấy chắc chắn sẽ nguyện trọn đời trọn kiếp chỉ một mình người đó, mãi mãi không thay lòng!”

Nói xong, nàng ngẩng đầu chờ phản ứng của họ. Điệp phi và Vân phi đều hơi do dự, thứ nhất là lo mấy lời nàng nói là giả, nhưng lại nghĩ chẳng lẽ có người to gan đến mức mượn danh nghĩa Hoàng thượng để trêu chọc ba vị sủng phi sao? Vậy nên cũng có thể tin được. Thứ hai, dù đây là sự thực, thì tốt xấu gì họ cũng là Hoàng phi, làm sao có thể làm mấy chuyện buồn nôn

đó được chứ?! Nhưng cuối cùng, Mộng phi cắn răng xông lên trước, bất luận là thật hay giả, chỉ cần có một chút hy vọng được Hoàng thượng để tâm thì nàng ta cũng không buông tha. Nàng ta vừa xông lên, có người thứ nhất sẽ có người thứ hai, sự nghi ngờ trong lòng hai người kia cũng không còn nữa, cùng nhau lao tới nhà xí ngự dùng để tranh giành ngự dùng, sau đó đánh nhau tới bờ đến người chết ta sống. Rồi sau nữa, Vân phi bất cẩn làm Điệp phi bị thương, cha của Điệp phi là Uy Vũ đại tướng quân, cực kỳ nóng tính. Xuất thân của Vân phi không bằng nàng ta, lo nàng ta bị thương sẽ có chuyện gì, vì vậy mới... ‘thuận lợi’ cho Mộng phi.

Quân Lâm Uyên căm ghét nhú mày, ánh mắt nhìn Mộng phi như nhìn thứ gì đó vô cùng buồn nôn, lạnh lùng đảo qua ngự dùng đã được cọ rửa sạch sẽ không còn một chút cáu bẩn nào. Hắn lại quét mắt nhìn Tô Cẩm Bình, cười lạnh hỏi: “Tô Cẩm Bình, ngươi có thể nói cho trẫm biết, trẫm nói câu đó bao giờ không? Tốt nhất là ngươi nên nói cho rõ ràng, tội khi quân hay truyền thánh chỉ giả đều là tội chết!!!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 31.1: Ưu Điểm Lớn Nhất Của Ta Là Khiêm Tốn!

Cái gì?! Vừa nghe câu này, cả ba phi tử đều ngẩn người, một sợi dây đàn như đứt phụt trong đầu, nhưng giây tiếp theo cũng ý thức được hình như họ đã quên mất một vấn đề, Hoàng thượng bị bệnh cu ồng sạch sẽ nghiêm trọng như thế, làm sao có thể thích người con gái mà mình hứa hẹn cả đời lại chạm vào ngự dũng được?! Nói cách khác, ba người họ đánh nhau ở đây nửa ngày trời, đặc biệt là Mộng phi còn cọ rửa ngự dũng, căn bản đầu là bị người ta giỡn mặt thôi! Ba người phụ nữ đều quay đầu hung dữ trừng mắt nhìn Tô Cẩm Bình, ánh mắt kia như muốn nói rằng dù có giết nàng đến trăm nghìn lần cũng không hết giận!

Đương nhiên Tô Cẩm Bình biết cuối cùng chuyện này sẽ khiến nàng phải hứng chịu lửa giận của đám phi tần, có lẽ cũng sẽ có chút phiền phức, nhưng bảo nàng phải chịu đựng sự ghê tởm để đi cọ thùng cút cho Quân Lâm Uyên, so với việc đắc tội phi tử của Quân Lâm Uyên, thì nàng rất quyết đoán lựa chọn hướng thứ hai. Hơn nữa, đến một kẻ rắn rết thâm độc như Quân Lâm Uyên mà nàng còn dám đắc tội, thì sợ gì không đắc tội mấy phi tử ngu ngốc kia chứ?! Có thể để nàng lừa gạt làm mấy chuyện này, chắc chắn cũng là nhân tài kiệt xuất trong đám ngu xuẩn! Chờ nàng lợi dụng xong, sẽ lừa gạt một hồi, hà hà...

Vì tính toán như vậy nên nàng mới to gan làm như thế. Nghe câu hỏi của Quân Lâm Uyên, cô nàng nào đó ngẩng đầu lên đáp rất chân thành: “Khởi bẩm Hoàng thượng, về chuyện ngài nói câu đó lúc nào... thì có lẽ là trong mộng ạ! Vừa rồi khi nô tỳ nói với mấy vị nương nương lại sót, quên không nói cho các nàng biết là nô tỳ nghe thấy trong mơ. Nên nô tỳ không

truyền thánh chỉ giả, hơn nữa, hiện giờ nô tỳ hoàn toàn nói thật, nô tỳ thực sự nằm mơ như thế, xin Hoàng thượng soi xét rõ ràng!”

Nàng vừa dứt lời, mọi người đều trợn tròn mắt! Rõ ràng là thế cớ chết nhưng lại bị nàng hóa giải dễ dàng như vậy. Nằm mơ ư?! Nghe thấy trong mơ à?! Vậy mà nàng cũng nghĩ ra được!

Trong lòng Tô Cẩm Bình thầm cười đắc ý, bà đây có mơ giấc mơ đó hay không, người biết được à?!

Quân Lâm Uyên cũng như bị nàng làm cho á khẩu, dù hắn có bản lĩnh đến cỡ nào cũng không thể đưa ra được chứng cứ chứng minh cô gái này căn bản không hề nằm mơ thấy giấc mơ kỳ quái đó! Có đi đâu, một cơ hội tốt như thế này chẳng lẽ lại phải buông tha cho nàng sao?! Chợt đảo mắt thấy vẻ mặt như muốn xé xác Tô Cẩm Bình của đám phi tần kia, hắn bỗng cảm thấy để cô gái này thành tấm bia cho mọi người chỉ trích hình như cũng không tệ lắm! Hắn liền quay đầu nhìn Mộng phi đây ghê tởm: “Nếu Mộng phi đã thích cạo rửa nợ dưng như vậy, thì cũng không cần phải làm phi nữa, sau này ngoan ngoãn cạo rửa nợ dưng của trẫm đi!”

“Âm ầm ầm!” sét đánh ngang tai! Mộng phi ngơ ngàng ngẩn phịch xuống đất, nàng ta nghĩ đến nát óc cũng không thể ngờ được rằng mình tranh giành được cái nợ dưng, lại đánh mất ngôi vị hoàng phi. Nàng ta vội vàng bước ba bước thành hai lao về phía Quân Lâm Uyên: “Hoàng thượng, ngài tha cho thần thiếp lần này đi, thần thiếp bị che mờ mắt, thần thiếp...”

Thấy nàng càng lúc càng gần mình, cảm giác buồn nôn dâng lên trong dạ dày Quân Lâm Uyên, giọng nói du dương nhưng lạnh lẽo vang lên: “Giữ lấy nàng!”

Đám hạ nhân vội vàng giữ Mộng phi lại, ánh mắt Tô Cẩm Bình sáng lên, có Mộng phi cạo thùng cứt rồi thì mình không cần cạo nữa đúng không? Vì vậy, nàng lập tức đổ dầu vào lửa: “Mộng phi nương nương, ngài phản đối kịch liệt như vậy là vì không muốn cạo rửa nợ dưng cho Hoàng thượng sao? Thì ra trọng lượng của Hoàng thượng trong lòng ngài cũng chỉ đến vậy thôi à?”

Nàng vừa nói câu này, cả Vân phi và Diệp phi đều sững sờ, có cần phải độc ác như thế không? Quả nhiên, dù trong lòng Mộng phi không hề muốn thế, cuối cùng cũng đành phải nói: “Thần thiếp... không, thần thiếp sẵn lòng ạ...”

Lúc này Tô Cẩm Bình mới lướt đến trước mặt Quân Lâm Uyên, nói: “Hoàng thượng, nếu đã có người sẵn lòng cạo rửa ngự dũng cho ngài rồi, thì ngài bỏ qua cho tiểu nhân được không?”

“Trẫm không ngại có hai người cạo rửa ngự dũng cho trẫm!” Hắn như cười như không nói, đáy mắt có vẻ đùa cợt chờ xem vẻ mặt chán nản của Tô Cẩm Bình.

Quả nhiên, cô nàng nào đó nghe vậy liền hung hăng nghiêng răng nghiêng lợi, thề mắng Quân Lâm Uyên hàng trăm nghìn lần, sau đó giấu lửa giận trong lòng, ngậm miệng lại.

Đúng lúc này, một tiểu thái giám vội vội vàng vàng chạy tới nói với Quân Lâm Uyên: “Hoàng thượng, không ổn rồi, bệnh của Thái hậu lại tái phát.”

Quân Lâm Uyên nghe vậy chỉ thờ ơ đáp lời, liếc nhìn Tô Cẩm Bình một cái rồi đi theo tiểu thái giám kia, bước chân rất thong thả nhàn hạ, không có chút vẻ gì lo lắng cho mẹ ruột của mình. Tô Cẩm Bình nhìn sang mấy phi tần bên cạnh, thấy họ đều mang ánh mắt bình tĩnh nhưng dưới đáy mắt lại giấu vẻ phức tạp khiến nàng càng cảm thấy kỳ quái, mẹ Quân Lâm Uyên bị bệnh mà hắn cũng không lo lắng sao?!

Khi bóng dáng Quân Lâm Uyên vừa biến mất, Mộng phi liền như phát điên lao tới Tô Cẩm Bình: “Tiện tỳ nhà ngươi, tại ngươi hại bản cung, bản cung muốn giết ngươi!”

“Phiền ngươi ý thức cho rõ ràng, hiện giờ ngươi cũng là tiện tỳ thôi!” Tô Cẩm Bình quay đầu, lãnh đạm nhìn nàng ta, ánh mắt chắt chứa tia sáng lạnh đó làm Mộng phi kinh hãi dừng bước, nhất thời quên cả tức giận, quên cả tiếng nói.

Hai vị phi tử kia cũng nổi giận, Diệp phi ôm mặt đứng dậy nhìn nàng: “Tiện tỳ, người dám đùa giỡn bản cung, làm hại mặt bản cung thành thế này. Bản cung phải lột da người mới nguôi được!”

Tô Cẩm Bình cúi đầu nói: “Nương nương, nếu là nô tỳ thì vì Hoàng thượng, dù mặt có bị thương cũng vô cùng cao hứng mới đúng! Vân phi nương nương gặp rắc rối vì Hoàng thượng, chắc hẳn cũng cảm thấy rất sợ hãi, hoàn toàn có thể kể về sự sợ hãi của mình cho người đáng giá nghe mà!”

Chỉ một câu đã như đốt sáng ngọn nến trong lòng họ! Đúng thế, sao các nàng lại không nghĩ ra nhỉ, mặt Diệp phi bị thương chẳng phải là cơ hội để lôi kéo sự thương xót của Hoàng thượng sao? Còn sự mỏng manh của Vân phi lại là vũ khí lợi hại nhất của phụ nữ, đại đa số đàn ông bình thường đều thích những người phụ nữ có thể sánh vai với mình đứng bên cạnh mình, nhưng sâu thẳm trong nội tâm họ, cũng vô cùng thích những người phụ nữ dựa dẫm vào mình, thỏa mãn sự tự tôn của đàn ông. Chỉ là, Tô Cẩm Bình cũng hiểu rất rõ, chắc chắn Quân Lâm Uyên không phải loại đàn ông như thế, nhưng để hóa giải nguy cơ hiện tại, nói dối mấy câu đã sao?! Vì sự an toàn của mình, nàng nói đầu ít những lời dối trá.

Sau khi tâm trạng thoải mái hơn, ánh mắt Diệp phi và Vân phi nhìn Tô Cẩm Bình cũng thêm chút ý thâm sâu, nếu lôi kéo được một cô gái thông minh như vậy về phía mình, thì sao phải lo không chiếm được ngôi vị Hoàng hậu?! Chỉ một mưu kế đã diệt trừ được Mộng phi, tùy tiện nói vài câu lại giúp các nàng xoay chuyển tình thế! Hai người vừa nghĩ vậy, nét mặt lập tức hiền hòa thân thiện hơn nhiều, Vân phi bước tới nắm tay Tô Cẩm Bình, cười nói: “Đúng là một cô gái thông minh tâm lý, dù là dung mạo hay khí chất đều là ít người có được. Nếu người muốn, bản cung sẽ giúp người một bước lên mây, chỉ là chuyện ngày một ngày hai thôi!”

Ý của nàng ta là, chỉ cần Tô Cẩm Bình về dưới trướng nàng ta, chờ nàng ta lên ngôi Hoàng hậu, nhất định sẽ nâng Tô Cẩm Bình làm phi.

Làm phi tử cho Quân Lâm Uyên à?! Tô Cẩm Bình nhất thời cảm thấy lạnh cả người, cảm giác đó chỉ e cũng không khác gì cảm giác ngày nào

cũng ngủ cạnh một con măng xà lớn vậy, tưởng tượng thôi cũng đã đủ thấy da đầu run lên, câu nói đùa này đừng nên nói thì hơn! Có đi đâu...

Cô nàng nào đó vẫn dịu dàng cười nói: “Nô tỳ xin nhận ý tốt của Vân phi, nhưng chuyện một bước lên mây, nô tỳ không màng tới. Nói thế nào thì nô tỳ cũng chỉ là một kẻ thô tục, trừ bạc ra, không có thứ gì có thể khiến ta quan tâm, e rằng phải phụ ý tốt của Vân phi rồi.”

Câu này nghĩa là, ta không có hứng thú làm phi, nhưng nếu người sẵn lòng dùng bạc để hối lộ ta, thì tất cả đều có thể!!!

Vân phi nghe vậy, trong lòng mừng rỡ. Nàng ta vốn tính rằng một cô gái thông minh như nàng, nếu giúp mình lên được ngôi vị Hoàng hậu, thì việc đầu tiên nàng ta làm khi lên ngôi sẽ là diệt trừ nàng, vì nàng sẽ lập tức trở thành sự uy hiếp của mình. Nhưng nếu nàng chỉ thích bạc, thì đương nhiên dễ nói chuyện hơn nhiều! Trừ nàng ta ra, Điệp phi cũng cảm thấy rất cao hứng, chỉ cần dùng bạc đã có thể mua chuộc được thì cũng không phải chuyện gì lớn. Thấy Vân phi vui vẻ về về nắm tay Tô Cẩm Bình, nàng ta cười lạnh một tiếng rồi đi cùng cung nữ quay về cung của mình. Bạc à, tất nhiên là ai đưa nhiều nàng sẽ đi với người đó, Ngọc Điệp Nhi nàng ta đây thì tiền đây của, chẳng lẽ lại thua Vân phi sao?!

Điệp phi vừa đi, Vân phi lại kéo tay Tô Cẩm Bình nói nhăng nói cuội một hồi, lấy một chiếc vòng ngọc tặng nàng như quà làm quen rồi mới chịu rời đi. Nhìn màu sắc của chiếc vòng kia, tuy cũng không phải là phẩm thúy tốt nhất, nhưng cũng là dương chi chất ngọc không tồi, Tô Cẩm Bình vui vẻ nhận vòng rồi tiễn Vân phi. Đám thị tỳ của Mộng phi nhìn nhìn nàng ta. Hiện giờ không cần phải coi nàng ta là chủ nhân nữa, nhớ đến những ấm ức trước đây phải chịu, tất cả đều cười lạnh rồi đi, khiến Mộng phi tức giận nghiến răng nghiến lợi nhìn theo bóng họ.

Tô Cẩm Bình cười nói: “Thiên hạ là thế, thấy lợi thì tới thấy hại thì xa, cô cũng đừng tức giận, họ thể hiện như vậy cũng là bình thường thôi. Hiện giờ hậu cung đang tranh đấu khốc liệt, hiện giờ cô ẩn mình cũng không phải không tốt. Chờ các nàng đấu đến người chết ta sống cô mới xuất hiện, chẳng phải sẽ tốt hơn sao?! Hơn nữa, Hoàng thượng còn chưa xử lý

cô chuyện Trang phi lần trước, chứng tỏ trong tim hắn vẫn còn chút tình nghĩa với cô. Nếu hắn đã có tình với cô, cô cần gì phải lo mình không xoay chuyển được tình thế?”

Tô Cẩm Bình lại bắt đầu thủ đoạn lừa gạt của mình, Quân Lâm Uyên bỏ qua Mộng phi thì có cái ‘tình nghĩa’ chó má gì đâu, nhưng hiện giờ cô phải nói như vậy. Bởi vì Mộng phi có thể làm phi tần chứng tỏ thế lực nhà mẹ đẻ của nàng ta cũng không kém, nếu nhà mẹ đẻ nàng ta góp tay vào nữa thì giết chết nàng chỉ dễ như dĩa nát một con kiến thôi, chắc chắn Quân Lâm Uyên cũng sẽ vô cùng vui sướng khi nhìn cảnh đó!

Ở đây khác với Đông Lăng. Khi còn ở Đông Lăng, sở dĩ nàng có thể giở đủ mọi biện pháp với những người đối nghịch với mình là vì Hoàng Phủ Hoài Hàn vẫn còn có chút kiêng dè nàng, nên không động tới nàng. Có đi đâu, ở Bắc Minh này, nàng không hề có chút lợi thế nào cả, có thể bớt được kẻ thù nào là tốt kẻ thù đó, thỉnh thoảng trừng trị một chút thì được, nhưng nếu thực sự gây thù chuốc oán, thì chắc chắn là tự mình làm cho mình khó chịu!

Mộng phi cũng hơi ngần ngại, cảm thấy lời nói của Tô Cẩm Bình rất có lý, thậm chí còn có suy nghĩ rằng tất cả những việc mình phải đối mặt hiện giờ đều có tác dụng trợ giúp mình trong tương lai. Nàng ta cắn môi nói: “Nếu cô có thể giúp ta, ta nhất định sẽ không quên ân tình của cô! Bạc, Mộng gia ta không thiếu!”

Vì thế, Tô Cẩm Bình hãm hại ba phi tần, cuối cùng lại thu đuôi trong ánh mắt mang ơn của họ, tính toán của Quân Lâm Uyên hoàn toàn vô dụng! Tô Cẩm Bình nở nụ cười như bà ngoại sói, đáp lời Mộng phi: “Chỉ cần sau này cô chịu trách nhiệm cọ rửa ngự dũng, một ngày nào đó nhất định ta sẽ giúp cô giành được độc sủng!” Vậy thì nàng cũng không cần phải cọ thùng cứt nữa!

“Chuyện này cô cứ yên tâm, ta nhân cha ta sắp xếp mấy người vào đây là được. Chuyện như thế đâu cần chúng ta phải tự tay làm!” Nếu không phải vì muốn lấy lòng Hoàng thượng, thì còn lâu nàng mới làm mấy chuyện buồn nôn như vậy. Ngừng một chút, nàng ta lại nói với Tô Cẩm

Bình: “Tốt nhất là cô nên nhớ rõ mấy lời cô nói hôm nay. Cô gài bẫy hãm hại ta như thế nào, ta cũng sẽ không quên. Nếu cô dám lừa dối ta, thì đừng trách ta tính toán cả thù mới lẫn hận cũ!”

“Biết rồi!” Tô Cẩm Bình nhanh chóng gạt đầu, trong lòng thầm giờ hai ngón tay hình chữ V, cách mạng thành công rồi!

Quân Lâm Uyên bị Thái hậu gọi đi, không còn ai gây sự với Tô Cẩm Bình nữa, vì thế ngày hôm nay nàng cực kỳ nhàn rỗi, đôi mắt phượng soi xét từng góc nhỏ, nghiên cứu xem có chỗ nào có thể chạy trốn được. Tuy nàng không muốn quay về Nam Nhạc, nhưng lại nghĩ không biết cái tên miệng lạnh tim nóng kia sẽ suy sụp đến mức nào, đành phải tìm cách mà chạy trốn thôi!

...

Đêm xuống, trong hoàng cung Nam Nhạc, nhìn cấm vệ quân đứng đầy cả phòng, Bách Lý Ngạo Thiên nhíu mày nhìn con trai mình: “Bách Lý Kinh Hằng, người định làm gì?”

“Ông đoán thử xem?” Giọng điệu lãnh đạm không vương chút bụi trần, đôi mắt sáng đẹp như ánh trăng nhìn thẳng vào lão, trong mắt không thể tìm được chút tình cảm nào.

Vị đế vương đập mạnh xuống long án một cái, nhồm người dậy nghiên răng nhìn hấn: “Người muốn ép vua thoái vị?”

“Sai rồi, là phụ hoàng tự cảm thấy tuổi đã cao, không đủ sức xử lý quốc sự nữa nên mới truyền ngôi cho nhi thầ!” Hấn thản nhiên nói như đang trầ thuật một sự thật.

“Người!” Bách Lý Ngạo Thiên đứng bật dậy, lão biết đứa con trai vĩ đại quá mức này là sự uy hiếp lớn nhất của lão, nhưng không ngờ rằng mình đã lập hấn làm Thái tử mà hấn muốn ép lão thoái vị, “Người gấp gáp muốn lên ngôi Hoàng đế như vậy sao? Người nên biết rằng hiện giờ con trai trẫm chỉ còn lại mình người, ngôi vị Hoàng đế này còn có thể truyền cho người ngoài sao?”

Lão nói xong câu này, sắc mặt lãnh đạm của hắn vẫn không thay đổi nhưng đôi môi mỏng lại nhếch lên cười châm biếm: “Phụ hoàng thật sự nghĩ sẽ truy ền ngôi cho ta sao?” Đôi mắt màu bạc lạnh lùng nhìn lão, ánh mắt ấy như nhìn thấu hết vạn vật trên thế gian, chỉ còn lại vẻ trào phúng nhàn nhạt.

Bách Lý Ngạo Thiên lùi lại phía sau vài bước, dường như không thể tin nổi hắn có thể dễ dàng nhìn thấu ý định của mình như thế! Đúng, cho tới bây giờ lão cũng chưa từng nghĩ sẽ truy ền ngôi cho hắn. Phế truất đại hoàng tử Bách Lý Hề chẳng qua cũng chỉ vì muốn che mắt Bách Lý Kinh Hồng mà thôi, như vậy mới có thể bảo vệ Bách Lý Hề an toàn được! Con trai của lão, lão hiểu chứ, tuy Bách Lý Hề hơi đàn bà một chút, nhưng cũng có sự quyết đoán cần thiết, làm Hoàng đế, dù không có năng lực mở rộng biên cương, nhưng nếu đủ quyết đoán cũng có thể thành việc lớn. Thế nên... Nhưng lão không ngờ rằng tính toán này dễ dàng bị hắn nhìn thấu như vậy!

“Muốn biết Bách Lý Hề đang ở đâu không?” Giọng nói lạnh lẽo vang lên, hắn mặc xiêm y trắng muốt đứng trước mặt lão, thoạt nhìn vô cùng ngạo nghễ, thậm chí còn giống đế vương hơn cả người đang khoác long bào kia!

Nghe câu hỏi này, Nam Nhạc Hoàng trợn trừng mắt, nhìn hắn không dám tin: “Người làm gì Hề nhi?”

“Làm gì à? Có lẽ, ông còn muốn biết Bách Lý Chiêu chết thế nào hơn nhỉ.” Hắn không trả lời câu hỏi của lão mà nhắc đến một chuyện khác.

Bách Lý Chiêu, Nhị hoàng tử, chính là đứa con trai mà Bách Lý Ngạo Thiên yêu thương nhất! Bách Lý Ngạo Thiên nhất thời cảm thấy máu xông lên cổ: “Chuyện của Chiêu nhi, là do người làm ư?” Lão đã từng nghi ngờ Bách Lý Hề, nghi ngờ Bách Lý Thần chỉ duy nhất Bách Lý Kinh Hồng là lão chưa từng nghi tới.

“Không, những chuyện đó đều do phụ hoàng làm.” Hắn chậm rãi bước từng bước về phía lão, bóng dáng mơ hồ như bước trên những đóa sen, sắc mặt vô cùng thờ ơ lại khiến người ta nhìn mà lạnh cả người.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 31.2 Tương Tư Khắc Cốt

Đầu do lão làm ư? Bách Lý Ngạo Thiên chột hiệu ra hết! Hắc vẫn luôn hận mình, hận mình năm đó hạ độc làm mù mắt hắc, mà tất cả những việc hắc làm, chỉ vì muốn trả thù thôi! “Bách Lý Kinh Hồng, dù ta có sai thì ta cũng là phụ hoàng của ngươi!”

“Phụ hoàng ư? Đã chết từ mười sáu năm trước rồi!” Hắc chột cười, trăm hoa đều mất đi vẻ đẹp, nhưng trong nụ cười đó lại chứa đựng sự thống khổ mà không ai nhìn thấy được. Từ trước tới giờ, sự yếu ớt của hắc cũng chỉ dành cho một mình nàng nhìn thấy thôi. Hắc không hận phụ hoàng đưa hắc đi Đông Lăng vì sự an nguy của Nam Nhạc, mà hận lão vì muốn đề phòng mình quay về trả thù mà độc ác hạ độc làm mù mắt hắc. Nếu vẫn không tìm thấy viên Bích ngọc hắc hắc đan cuối cùng kia, đến khi hắc thành kẻ mù lòa, thì biết lấy tư cách gì đứng bên nàng nữa?!

Không chờ Bách Lý Ngạo Thiên lên tiếng, giọng nói lạnh lùng trong trẻo của Bách Lý Kinh Hồng đã vang lên tiếp: “Nợ ta, sớm muộn gì cũng phải trả. Nếu ông không động đến Cẩm nhi, ta còn có thể học cách tha thứ, cũng sẵn lòng tha thứ. Nhưng Cẩm nhi rơi xuống vực vẫn không có tung tích gì, ta không tìm thấy nàng, đi đâu cũng không tìm được nàng. Ông nói xem, ta phải làm sao bây giờ? Ông nghĩ, nếu như ta giết ông để báo thù này, liệu nàng có cảm thấy vô cùng vui vẻ rồi quay về bên ta không?”

Thì ra là vì người phụ nữ kia! Bách Lý Ngạo Thiên vội giải thích: “Không phải ta, mục tiêu của ta là Mặc Khiếu, nàng bị Mặc Khiếu kéo xuống! Hơn nữa, người phụ nữ đó cũng không tốt như ngươi nghĩ đâu. Nàng nói, sẵn lòng giúp ta giám sát ngươi, nên ta mới quyết định giữ lại

mạng của nàng. Người phụ nữ như thế cũng không xứng đáng được người đối xử như vậy!”

“Ông nhần r ồi.” Ba chữ vang lên từ miệng hắn, giống như vầng trăng treo trên chín tầng trời làm người ta say mê.

Nhần ư?! Bách Lý Ngạo Thiên thoáng sửng sờ r ồi biến sắc: “Ý người là, người phụ nữ đó lừa ta sao?” Không thể nào, lão đã gặp biết bao nhiêu người, có hạng người nào mà lão chưa từng gặp qua đâu. Lúc ấy vẻ sợ hãi và nịnh bợ của người phụ nữ đó đều vô cùng chân thực!

Thấy lão kích động như vậy, Bách Lý Kinh Hồng chỉ nhếch môi cười giễu cợt, thản nhiên đáp: “Ta không biết có phải nàng lừa ông hay không. Nhưng mà, dù nàng có làm gì thì cũng đều đúng. Dù nàng làm gì, ta cũng sẽ không trách nàng, dù nàng muốn lấy mạng ta, ta cũng không chớp mắt lấy một cái.”

Cái gì?! Bách Lý Ngạo Thiên chợt cảm thấy như bị đập một gậy vào đầu! Luận điệu kiểu gì đây?

“Không hiểu à? Vì ông không có tình yêu, nên ông không thể hiểu được.” Nói tới đây, hắn như nhớ ra gì đó, lại nói, “Sao ta có thể quên được nhỉ, thật ra ông có tình yêu đấy chứ. Ông yêu cái ngai vàng của mình. Ông làm cho Cẩm nhi mất tích, ta cũng sẽ giành lấy ngai vàng ông yêu nhất, sau đó chúng ta cùng đau khổ, ông thấy có được không?”

“Bách Lý Kinh Hồng, người điên r ồi sao?” Nhìn vẻ mặt của hắn, Bách Lý Ngạo Thiên chỉ cảm thấy hắn hoàn toàn phát điên r ồi, dường như đã hoàn toàn bị ma nhập vậy!

Nghe lão nói vậy, ánh mắt hắn nhìn Bách Lý Ngạo Thiên lại dịu đi vài phần, một lúc lâu sau mới nói: “Không, như vậy mới công bằng!”

Công bằng! Quả thực rất công bằng, cùng mất đi thứ mà mình yêu quý nhất thì sao có thể nói là không công bằng được! Nhưng Bách Lý Ngạo Thiên không thể chấp nhận được lý do khiến mình mất ngai vàng lại là như vậy: “Bách Lý Kinh Hồng, người có từng nghĩ đến hậu quả khi người

làm như vậy chưa? Trẫm tuyệt đối không thể viết chiếu truy ền ngôi được. Dù người có làm Hoàng đế, người cũng chỉ có thể gánh tiếng xấu oán ngôi đoạt vị trên lưng mà thôi!

“Tiếng xấu à, là cái gì?” Mặt hần thoáng có vẻ nghi hoặc như thực sự không hiểu rõ câu nói kia có ý gì, sau đó lại tự nói tiếp, “Ông nghĩ, nếu mọi người trong thiên hạ đều mắng ta, liệu Cầm nhi có vì thương ta mà bất chấp tất cả để quay về không?”

“Người...” Bách Lý Ngạo Thiên không còn biết phải nói gì, Bách Lý Kinh H ồng nói rất đúng, lão không có tình yêu, cả đời này đều không có, nên lão không hiểu được cảm giác đó như thế nào, nhưng điên cuồng đến mức này thì còn là con người nữa sao? Rõ ràng là một kẻ điên, điên từ đầu đến chân!

Ai ngờ, Bách Lý Kinh H ồng nói xong lại tự gật gù, môi khẽ nở nụ cười, dường như còn mang theo chút ngọt ngào: “Nếu mọi người trong thiên hạ đều chửi mắng ta, chắc chắn nàng sẽ rất đau lòng. Ông nghĩ, nếu ta giết huynh giết cha, liệu thiên hạ có sỉ vả ta gay gắt hơn nữa không?”

“Ừ, giết huynh giết cha, giết huynh giết cha...” Giọng nói lạnh lạnh trong trẻo vang lên trong đại điện, không ngừng lặp đi lặp lại.

“Điện hạ!” Hủy nhúu mày gọi một tiếng, tiếng gọi này như sét đánh giữa trời quang, nổ to trong đại điện! Lúc này thần trí của Bách Lý Kinh H ồng mới chậm rãi khôi phục chút tỉnh táo, ánh mắt mơ mơ hồ hồ cũng chợt lấy lại vẻ trí tuệ thường ngày, dường như hần đã giã dựa thoát ra khỏi cảm giác điên cuồng vừa rồi. Hần nhắm mắt lại, trầm ngâm một lát rồi mới từ từ mở ra, nhìn ‘phụ hoàng’ của mình, nói: “Muốn viết thì viết. Không muốn viết cũng không sao. Ngai vàng này ta nhất định phải có. Sau này, ông và ta... cùng tiếp tục tồn tại...” Khi nói ra những lời này, hần hầu như không còn nghe thấy tiếng tim đập của mình nữa. Tim hần... đã sớm hòa thành một thể với nàng. Nàng không ở bên cạnh, tim hần làm sao có thể đập được nữa?!

Dáng vẻ này khiến lòng mấy đại ám vệ đều nhói đau, bọn họ có thể dám chắc rằng nếu vừa rồi Hủy không gọi điện hạ, chắc chắn điện hạ sẽ

phát điên, chắc chắn sẽ phát điên!

Bách Lý Kinh Hồng nói xong cũng không nghe âm thanh sau lưng mình nữa, bước thẳng ra khỏi điện. Nhìn theo bóng hắt, mấy đại ám vệ cũng không biết phải làm thế nào. Dường như điện hạ lạnh lùng hơn lúc trước. Khi còn ở Đông Lăng, cảm giác cô độc tuyệt tình đó là vì trong lòng còn oán hận. Nhưng hiện giờ, hắt như mất đi trái tim vậy. Điện hạ như thế khiến bọn họ cảm thấy vừa lạ lắm vừa xa xôi.

“Vẫn đâu?” Hủy liếc nhìn mấy người kia một cái rồi hỏi.

Sắc mặt của Diệt hơi phức tạp: “Sau khi trở về, biết Thái tử phi xảy ra chuyện, Vẫn vô cùng áy náy, đã chạy đi tìm Thái tử phi rồi!” Mấy ngày đó Thái tử phi luôn hôn mê, bên phía Nhạc Trọng tướng quân lại có chuyện nên Vẫn phải rời đi, không ngờ hắt ta đi không bao lâu thì Thái tử phi tỉnh dậy.

“Ta cứ cảm thấy tiểu tử kia có gì đó hơi là lạ.” Tu nhúu mày nói. Mấy người bọn họ lớn lên bên nhau, bình thường cứ có gì đó hơi khác lạ là không thể thoát khỏi mắt của mấy người còn lại.

Trong lòng Phong lại hiểu rõ: “Được rồi, có gì mà lạ với không lạ, hiện tại nên nghĩ cách làm thế nào tìm được Thái tử phi thì hơn! Điện hạ như vậy cũng không phải là cách tốt.”

Người của họ đã tìm khắp cả thiên hạ nhưng không tìm thấy một chút tin tức nào. Vì căn bản không có ai vô duyên vô cớ vào được núi Tuyết còn mang cả một thi thể đi mà không để lại chút manh mối nào. Như vậy chứng tỏ có người cố tình xóa dấu vết. Nhưng ai mà phải làm thế chứ?! Bọn họ đều rà soát hết một lượt, nhưng cuối cùng cũng đều bị phủ định hết! Họ thậm chí còn không biết bây giờ Thái tử phi có còn sống hay không. Dù sao ngã từ nơi cao như vậy xuống, tỷ lệ còn sống thật sự quá thấp.

Bách Lý Kinh Hồng vừa ra khỏi đại điện, một con sói nhỏ màu vàng đột ngột chạy về phía hắt. Nó dừng lại trước mặt hắt, một người một sói cứ thế nhìn nhau.

Vàng cũng muốn đi tìm chủ nhân nhưng nó là sói Mạc Bắc, hoàn toàn không thể đánh hơi được chút nào trong núi Tuyết. Mùi bên trong núi Tuyết chỉ có sói tuyết mới ngửi thấy được. Ngày đó nó đi theo mọi người vào trong, còn suýt nữa đóng băng mà chết, sau đó được đưa về nhà tĩnh dưỡng tới giờ mới bình phục.

Nó bước tới bên chân Bách Lý Kinh Hồng, cọ cọ vài cái, ngửa đầu nhìn hắn: “À... ú...” một tiếng, đôi mắt xanh lục ẩn chứa những tia sáng óng ánh. Nó vốn không thích Bách Lý Kinh Hồng, vì khi chủ nhân còn ở bên cạnh nó, hắn cứ hờ một tí là lại ném nó đi. Nhưng không biết vì sao, sau khi không tìm được chủ nhân, cứ nhìn hắn là nó lại cảm thấy thân thiết đến lạ thường.

Bách Lý Kinh Hồng nhìn nó làm sao lại không cảm thấy thân thiết lạ thường chứ?! Trong một khoảnh khắc, hắn còn như nhìn thấy hình ảnh nàng ôm Vàng, nhoẻn miệng cười thật tươi. Hắn ng ỡ xồm xuống, bế Vàng lên, nhìn vào đôi mắt xanh lục của nó, nhẹ nhàng nói: “Nàng sẽ không bỏ chúng ta lại đâu, đúng không?”

Dường như Vàng hiểu lời của hắn, khẽ gật gật cái đầu nhỏ xinh của mình.

Hắn vốn có bệnh cu ờng sạch nhưng lúc này lại đưa bàn tay trắng nõn ra nhẹ nhàng vuốt đầu Vàng, r ỡ sau đó ôm lấy nó không hề có chút ghê tởm nào: “Cứ tin ta. Ta sẽ tìm được nàng...”

“À... ú...”

...

Nửa đêm, Tô Cẩm Bình bật người ng ỡ dậy, chợt cảm thấy không thể hít thở nổi! Vừa r ỡ, nàng nằm mơ thấy hắn. Mơ thấy hắn ép vua thoái vị, mơ thấy hắn ôm Vàng nói sẽ tìm được nàng. Mấy ngày không gặp, sự nhớ nhung đến khắc cốt ghi tâm trào dâng từ đáy lòng, trói chặt lấy trái tim, vô cùng khó chịu. Nhìn Mộng phi nằm trên giường cách đó không xa, Tô Cẩm Bình đứng dậy đi ra ngoài cửa. Chưa biết chừng có thể trốn đi được, dù nàng biết tỷ lệ không lớn, nhưng không thử thì sao biết được?

Nàng rón rén đi ra cửa điện của mình, trong lòng thẩn thờ xa tên thối nát Quân Lâm Uyên, không biết hẳn cho nàng ăn cái gì mà không thể dùng được chút khí lực nào. Lát nữa ra đến tường bao, e rằng cũng chỉ có thể vất vả trèo tường thôi.

Lẩn trốn được lớp hộ vệ dày đặc, cuối cùng cũng tới bức tường bao quanh cung, nhìn bề mặt tường nhẵn nhụi kia, nàng lại cảm thấy bất lực! Tô Cẩm Bình trèo lên gốc đại thụ bên cạnh, sau đó phi người nhảy sang tường! Có đi đâu, tường rất cao — nên nàng ngã sòng xoài xuống đất!

Tô Cẩm Bình ‘phì phì’ nhổ bùn đất trong miệng ra, kìm nén cảm giác muốn gào lên chửi bới xuống, lại chuẩn bị trèo lên lần nữa!

Nàng chạy như điên tới bên cái cây kia, trèo được hai cái, một giọng nói du dương lạnh lùng mang theo bốn phần cười cợt và năm phần trào phúng vang lên: “Tô Cẩm Bình, người định làm gì vậy?”

“...” Vì sao có người tới mà nàng không hề có chút cảm giác nào cả?! Chẳng lẽ lớn tuổi rồi nên tai cũng nghễnh ngãng sao?! Còn một cách giải thích nữa đó là võ công của đối phương quá cao cường! Nàng dò dẫm quay đầu lại, chỉ có một mình hẳn, không có cung nhân. Nhìn gương mặt diễm lệ của hẳn, Tô Cẩm Bình lại bắt đầu nói nhăng nói cuội: “Hoàng thượng, đêm nay trăng thật sự quá đẹp, tiểu nhân chỉ muốn thưởng thức chút cảnh đêm, nên mới trèo lên cây cho gần bầu trời hơn, nhìn rõ hơn thôi!”

Nghe nàng nói lung tung, hẳn cũng không tức giận, vì có tức giận đến mấy thì vừa rồi nhìn thấy cú ngã kia của nàng cũng đã tiêu tan gần hết rồi, trong lòng hẳn hiện giờ chỉ cảm thấy cực kỳ hả hê! “Trăng à?! Đêm nay có trăng sao?! Sao trẫm không thấy nhỉ?” Bầu trời đêm đen kịt, đừng nói là trăng, ngay cả sao cũng không có lấy một ngôi nào.

“Trăng sáng ở trong lòng ta mà! Nhưng Hoàng thượng, nửa đêm ngài không ngủ còn ra ngoài làm gì vậy?” Kế hoạch chạy trốn thất bại, đương nhiên nàng rất bực tức.

“Chẳng qua trẫm nhìn thấy một con chuột không an phận đang trèo cây, nên mới qua xem thôi.” Giọng điệu đầy vẻ châm biếm và khinh thường,

đôi mắt hẹp dài tỏa ra tia sáng lạnh, muốn chạy à? Nàng coi Quân Lâm Uyên hẳn là người chết sao?

Chuột?! Tô Cẩm Bình chợt cảm thấy máu dâng lên tận họng, quay lại nhìn hắn, to gan nói: “Hoàng thượng, ngài đã bao giờ thấy chuột biết leo cây chưa?”

“Chẳng lẽ người không phải à?” Sát khí xuất hiện trong mắt hắn, ẩn trong bóng đêm càng khiến người ta sợ hãi hơn.

Vì thế, sự gan dạ khó khăn lắm mới trỗi dậy của Tô Cẩm Bình, lập tức bị sát khí kia đánh bay, nhưng bảo nàng thừa nhận mình là chuột thì đúng là hạ nhục nhân cách của mình: “Rõ ràng là khỉ mà, giống chuột bao giờ?!” Nói xong, nàng cũng thẫn gạt nước mắt trong lòng. Tuy vẫn rất mất mặt, nhưng ít nhiều gì cũng cứu vãn được một chút đúng không?

“...” Quân Lâm Uyên á khẩu! Khỉ? Chuột? Sững sờ một lúc hắn mới giễu cợt: “Dù sao cũng không phải là người!”

“Đương nhiên rồi, đối với rất nhiều người, sự tồn tại của nô tỳ không phải là người, mà là thần!” Câu này hoàn toàn là nói thật, trong giới sát thủ, nàng là một vị thần không ai có thể vượt qua, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn lên!

Vừa nói xong câu này, sắc mặt Quân Lâm Uyên lạnh đi vài phần: “Vậy sao?”

Nhận ra sự uy hiếp trong giọng nói của hắn, Tô Cẩm Bình vội lên tiếng nịnh nọt: “Nô tỳ chỉ đùa chút thôi mà, ngài biết đấy, nô tỳ thích nhất là nói đùa!”

“Tô Cẩm Bình, trăm thật sự có chỗ không hiểu nổi người!” Cô gái này giỏi biến sắc mặt, giỏi bao biện, rõ ràng là trăm năm hiếm có, ít nhất cho tới thời điểm hiện tại, hắn cũng chưa từng gặp người nào như thế! Nghĩ vậy, sát khí trong mắt hắn càng dày thêm, người mà hắn không hiểu được, vẫn nên diệt trừ thì an toàn hơn.

Nghe hắn nói vậy, hồi chuông cảnh báo trong lòng Tô Cẩm Bình rung mạnh, vội nói: “Hoàng thượng, thật ra bản thân nô tỳ rất dễ hiểu, thật đấy. Tuy có đôi lúc nhìn ta có vẻ rất thâm sâu, khiến người khác không đoán được gì, nhưng đó chỉ là vẻ ngoài thôi! Nếu lúc nào Hoàng thượng cảm thấy khó hiểu thì cứ hỏi nô tỳ, nô tỳ nhất định sẽ nói hết không giấu diếm gì!”

Khóe miệng vị Hoàng đế nào đó run lên vài cái, ánh mắt nhìn Tô Cẩm Bình càng có vẻ ngẫm nghĩ, thâm trầm hơn, nhưng sát khí lại biến mất nhanh: “Người rất thông minh, nếu sự thông minh của người không phải dùng để đối đầu với trẫm thì trẫm sẽ rất tán thưởng một người con gái như người! Nhưng mà...” Nhưng nàng đã đắc tội hắn triệt triệt để, dù có thông minh mấy thì hắn cũng chỉ thấy căm hận nàng thôi!

Tô Cẩm Bình vội lên tiếng: “Hoàng thượng, ai rồi cũng sẽ thay đổi mà. Sau này nô tỳ sẵn lòng làm bạn với ngài, thật đấy! Ta xin thề sẽ không bao giờ đối đầu với ngài nữa!” Nàng giơ ba ngón tay lên trời, thề thốt với vẻ rất chân thành. Thật ra nàng biết, dù bây giờ nàng có quỳ xuống trước mặt Quân Lâm Uyên thì hắn cũng sẽ không tha thứ cho nàng, nhưng hắn đã nói đến mức vậy mà nàng không phối hợp một chút, thì chắc chắn sẽ phải đón nhận cái chết!

Quân Lâm Uyên cười lạnh thành tiếng: “Vậy người có thể nói cho trẫm biết, tay kia của người đang làm gì không?”

Một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống sau gáy Tô Cẩm Bình, tay kia của nàng đang vòng ra sau lưng, chĩa thẳng ba ngón tay xuống đất, phủ định lời thề của mình. Người này có cần phải thông minh quá đáng như thế không, ngay cả việc tay kia của nàng đang làm gì mà hắn cũng đoán được, “Ha ha, tay kia của tiểu nhân đang gãi... đang gãi...”

Quân Lâm Uyên nghe xong chỉ hừ lạnh một tiếng: “Trẫm quên không nói cho người biết, mấy ngày nữa sẽ có khách tới, đến lúc đó chắc người sẽ rất cao hứng!”

“Không biết vị khách đó là ai?” Vì cái lông gì mà nghe câu đó xong nàng chỉ có cảm giác là mấy ngày nữa sẽ vô cùng mất hứng nhỉ?

Nói tới đây, Quân Lâm Uyên chợt biến sắc, một cơn ho khan kịch liệt vang lên như muốn long cả phổi ra ngoài. Hắn đưa tay che miệng, dù trong bóng đêm Tô Cẩm Bình cũng có thể nhìn thấy máu đỏ dính trên ngón tay hắn. Cơn ho của hắn vô cùng nghiêm trọng, vẻ mặt cũng trở nên rất khổ sở, thậm chí còn đứng không vững.

Tô Cẩm Bình bước lên mấy bước, lại thấy ánh mắt đầy vẻ cảnh giác của hắn bắn về phía mình, cứ như chỉ cần bước thêm một bước nữa, hắn sẽ ra tay vậy. Nàng khẽ nhíu mày rồi không cử động nữa. Một lúc lâu sau, tiếng ho của hắn mới dần nhẹ đi, cùng lúc đó, mấy cung nhân chạy tới, nhìn có vẻ như đã tìm hắn rất lâu. Một tay thái giám vừa thấy hắn liền chạy nhanh tới nói: “Hoàng thượng, đêm khuya rồi, ngài nên về mau thôi, còn ở đây nữa nô tài sợ cơ thể của ngài sẽ không chịu nổi.”

Quân Lâm Uyên không nói nhiều, chỉ lạnh lùng nhìn Tô Cẩm Bình một cái, tia sáng lạnh trong mắt vô cùng sắc bén. Tô Cẩm Bình mím môi, hiểu ngay hắn có ý gì, rất tự giác đi về hướng phòng mình, trong lòng cũng rất hoang mang. Không phải Quân Lâm Uyên là bề môn đệ tử của thần y sao? Mình ngã từ vách núi cao như vậy xuống mà còn bình yên vô sự dưới sự chữa trị của hắn, sao ngược lại bệnh của hắn lại nghiêm trọng như vậy? Nếu Hoàng Phủ Hoài Hàn bệnh thế này, chắc chắn Tô Cẩm Bình sẽ vui sướng phán một câu ‘quả báo’, nhưng đây lại là Quân Lâm Uyên. Nói gì thì nói nàng cũng làm phật lòng người ta khá nhiều, hơn nữa dù thế nào thì hắn cũng là ân nhân cứu mạng của mình, hai chữ ‘báo ứng’ kia quả thực không thể nói được thành lời!

Kế hoạch chạy trốn hoàn toàn thất bại, nàng quay về phòng ngủ của mình, có đi đâu, rốt cuộc người khách mà Quân Lâm Uyên nhắc đến là ai? Nàng mãi mê suy nghĩ rồi dần chìm vào giấc ngủ...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 31.3

Sáng sớm hôm sau, Tô Cẩm Bình vừa tỉnh dậy đã nghe nói Thái hậu truyền nàng tới yết kiến. Lại nói, nàng đã gặp không ít Hoàng đế, nhưng đúng là chưa từng gặp một vị Thái hậu nào, vì vậy nàng liền ôm tâm trạng thấp thỏm đi theo cung nhân truyền chỉ.

Vào trong điện, Tô Cẩm Bình thấy ngay một người phụ nữ trung niên xinh đẹp mặc áo gấm đỏ thẫm ng ỡ trên phượng tọa, búi tóc không có nhiều đồ trang sức thừa thãi, nhưng trên cổ tay lại có một chuỗi phật châu, nhìn không giống một thái hậu tôn quý mà ngược lại giống người tu hành hơn. Kỳ quái là, nếu dựa vào tuổi của Quân Lâm Uyên để tính, thì năm nay Thái hậu cùng lắm cũng chỉ tầm bốn mươi tuổi, tuy dung mạo vẫn xinh đẹp như xưa, nhưng khóe mắt lại hằn lên nếp nhăn rất sâu, tóc cũng đã điểm bạc. Quan sát mục một lúc Tô Cẩm Bình mới cúi thấp người nói: “Nô tỳ bái kiến Thái hậu nương nương!”

“Đứng lên đi.” Giọng nói của Thái hậu dường như hơi buồn ngủ, đầy vẻ mệt mỏi.

“Tạ ơn Thái hậu!” Nàng đứng dậy, vẫn cúi đầu.

Thấy dáng vẻ kính cẩn của nàng, Vương thái hậu không khỏi gật gù trong lòng, xem ra cũng xuất thân từ gia đình danh giá: “Ai gia truyền người đến là muốn hỏi xem quê nhà của người ở đâu? Gia đình làm gì? Còn có người thân nào không? Bên cạnh Hoàng đế cũng không thể có mấy người không rõ lai lịch được.”

Nàng ở bên cạnh Quân Lâm Uyên sao? Sao nàng không biết? “Khởi bẩm Thái hậu, nô tỳ mất trí nhớ nên không biết quê nhà ở đâu ạ!”

“To gan! Dám lừa dối ai gia!” Mụ quát lớn.

Tô Cẩm Bình bình thản ngẩng đầu: “Thái hậu, nô tỳ thực sự mất trí nhớ. Hơn nữa, xin thái hậu cứ tin tưởng rằng, Hoàng thượng của chúng ta là vị đế vương sáng suốt trí tuệ nhất thiên hạ, nếu nô tỳ là một sự uy hiếp, thì chắc chắn ngài ấy sẽ không để nô tỳ ở bên cạnh. Hay là ngài không tin vào trí tuệ của Hoàng thượng?” Không có người mẫu thân nào lo lắng cho con trai mà lại không thích người ta nịnh bợ con trai mình.

Vừa nghe câu này, Vương thái hậu lại nở nụ cười. Mụ không biết nha đầu kia có mất trí nhớ thật hay không, mụ ta quát nạt cũng chỉ để thử nàng mà thôi, giờ nghe nàng nói vậy, không chỉ gạt bỏ hết sự hoài nghi trong lòng, mà ngược lại mụ còn tán thưởng sự thông minh và khí phách của nàng: “Đương nhiên ai gia rất yên tâm về Hoàng đế. Nha đầu nhà người cũng to gan thật, lại khá thông minh, chẳng trách Hoàng đế để tâm đến người như vậy!”

Khóe môi Tô Cẩm Bình khẽ run lên vài cái, nếu kết quả của việc ‘được’ mỹ nhân rắn rết kia để tâm là phải đi cọ thùng cứt, thì nàng thà không có vinh dự đó còn hơn! Nghe Thái hậu nói xong, nàng cũng không nói gì, chỉ cúi đầu ra vẻ không bận tâm. Thái độ này càng khiến Thái hậu hài lòng hơn: “Nha đầu, ai gia nhắc Hoàng thượng phong cho người làm quý phi được không?”

Cái gì?! “Thái hậu, thân phận của Hoàng thượng rất tôn quý, là Chân long thiên tử, một người con gái nông cạn như nô tỳ tuyệt đối không thể xứng đôi với ngài ấy được, xin Thái hậu thu lại lời nói vừa rồi!” Đùa cái quái gì thế, làm quý phi của Quân Lâm Uyên à? Ha ha... trừ khi Tô Cẩm Bình nàng thật sự không gả được cho ai thì mới đùa giỡn với cái mạng nhỏ này!

Nàng vừa dứt lời, nụ cười trên môi Vương thái hậu càng sâu hơn: “Sau này người cứ hễ hạ bên cạnh Hoàng thượng đi, nói là ý của ai gia. Được rồi, ai gia hơi mệt mỏi, người lui đi!”

“Thái hậu, nô tỳ thấy không ổn đâu ạ!” Hài hạ bên cạnh hẳn, đúng là thà đi cọ thùng cứt còn hơn!

“Huệ Hương, đưa nàng ra ngoài!” Vương thái hậu nhắm mắt, rõ ràng không muốn nói chuyện nữa.

Tô Cẩm Bình cũng biết đi đâu đi theo cung nữ tên Huệ Hương kia ra ngoài, trong lòng rối như tơ vò, rốt cuộc Thái hậu này có ý đồ gì?!

Chờ nàng đi khuất, Huệ Hương lại quay về bên Thái hậu: “Thái hậu, nha đầu kia cũng đâu có gì đặc biệt, sao ngài lại...” Trong cung này, phụ nữ ngu ngốc không ít, nhưng phụ nữ thông minh thì đây nhan nhản, sao Thái hậu lại đối xử khác biệt với nha đầu kia?!

Vương thái hậu day day mi tâm của mình, nói: “Vậy người đã từng thấy Hoàng đế để tâm đến ai như thế chưa?” Dù là Hoàng đế thích nàng hay căm hận nàng, thì cứ để tâm là được rồi.

“Việc này... quả thật không có. Nhưng mà, nếu Hoàng thượng thích nàng thật, thân phận của nàng...” Huệ Hương đi theo Thái hậu nhiều năm, đương nhiên biết lúc ấy Thái hậu nói ‘phong làm quý phi’ chỉ là thăm dò thôi. Một cung nữ bị Hoàng thượng sai đi cọ rửa ngự dũng mà lên làm phi tâu chắc chắn sẽ khiến thiên hạ cười rưng rưng.

“Chuyện năm đó, ai gia quá đáng. Uyên nhi hận ai gia bao nhiêu năm nay, trong lòng nó làm sao thoải mái được. Nếu nha đầu này có thể giúp nó nghĩ thoáng ra một chút, thì dù muốn lấy cái mạng già này của ai gia, ai gia cũng sẽ giúp nàng lên làm phi!” Huống chi, với tính cách của Uyên nhi, nếu như thích thật, thì thậm chí còn có thể đưa nàng lên làm Hoàng hậu.

Huệ Hương cũng thản thờ dài: “Thái hậu, chuyện năm đó đã qua lâu rồi, chắc không bao lâu nữa Hoàng thượng cũng sẽ nghĩ thông suốt thôi. Ngài ấy sẽ tha thứ cho ngài mà.” Dù rằng tỷ lệ rất rất nhỏ, nhưng cô ta cũng chỉ có thể khuyên nhủ như vậy thôi.

Vương thái hậu khẽ lắc đầu: “Người không cần an ủi ai gia, tội lỗi do ai gia tự tạo ra, bản thân cũng hiểu rõ mà! Cả đời này, Uyên nhi... cũng sẽ

không tha thứ cho ai gia. Ai gia chỉ hy vọng nó có thể sống thoải mái hơn một chút, chỉ sợ cơ thể của nó không còn chống đỡ được mấy năm nữa...” Nói tới đây, hai hốc mắt Thái hậu đỏ ửng lên, hai giọt nước mắt chảy dài xuống.

Đêm qua Hoàng thượng lại ho ra máu, thái y bận bịu suốt đêm mới xong, người trong cung đều biết tin này. “Thái hậu, phải có người khuyên nhủ được Hoàng thượng, thì mới cứu được ngài ấy!” Câu nói ‘đại phu không thể tự chữa cho mình; căn bản không hề có ý nghĩa đối với Hoàng thượng. Người khác có thể không chữa được bệnh của Hoàng thượng, nhưng với y thuật của ngài ấy thì vẫn có thể chữa được, chỉ có đi đâu không biết vì sao ngài ấy lại không chịu chữa cho mình, cứ như đang đợi chờ cái chết vậy.

“Ôi, đương nhiên ai gia cũng biết đi đâu đó. Hiện giờ ai gia chỉ hy vọng nha đầu kia sẽ không làm ai gia thất vọng...”

...

Tô Cẩm Bình vừa đi vừa chửi rửa, đến thẳng cửa ngự thư phòng. Thị vệ gác cửa đầu nhìn nàng: “Người không có phận sự không được tới gần ngự thư phòng.”

“Thái hậu bảo ta tới!” Họ nghĩ nàng muốn đến làm sao?

“Cho nàng vào đi.” Giọng nói du dương lạnh lẽo vang lên.

Đám thị vệ nghe vậy vội để nàng đi qua. Tô Cẩm Bình cũng bước vào trong phòng, nhìn gương mặt diễm lệ của hấn hơi tái nhợt, nàng lại nhớ tới hình ảnh hấn ho ra máu đêm qua, sự oán hận thường ngày cũng vội đi ít nhi ều: “Hoàng thượng, nô tỳ...”

“Đúng là trầm xem thường người, nhanh như thế mà đã bám được vào Thái hậu rồi!” Đôi mắt xếch hơi nheo lại, tia sáng lạnh trong đáy mắt khiến người ta không dám nhìn lâu, nốt ru ồi son ở mi tâm đỏ rực như máu.

Tô Cẩm Bình nhảy bén phát hiện ra hắn đang tức giận, hơn nữa còn là vô cùng tức giận, đặc biệt khi nhắc tới hai chữ ‘thái hậu’, hắn căn bản không thể kiềm chế được sự căm hận khiến nàng hơi kinh hãi. Sau khi trấn tĩnh lại, nàng mới đáp: “Hoàng thượng, nô tỳ hoàn toàn sẵn lòng không để ý đến mấy lời Thái hậu nói, không biết ý ngài thế nào ạ?”

Nghe nàng nói vậy, Quân Lâm Uyên lại hơi ngần người ra, hỏi: “Thái hậu nói gì?”

“Thái hậu nói để nô tỳ hầu hạ bên cạnh ngài, nhưng nô tỳ cảm nhận một cách sâu sắc rằng, người như nô tỳ chỉ hợp để cọ thùng cứt, à không... hầu hạ ngự dũng của ngài thôi, không phù hợp để hầu hạ ngài!” Những lời này rất bén nhọn, đánh đùng thẳng Quân Lâm Uyên với ngự dũng.

“Tô Cẩm Bình, miệng lưỡi sắc bén là bản lĩnh của người. Nhưng người cũng đừng quên, tính mạng của người còn đang nằm trong tay trẫm.” Hắn như cười như không nhắc nhở nàng, nhưng tâm trạng rõ ràng đã tốt hơn nhiều. Thái độ này khiến Tô Cẩm Bình càng không hiểu được tâm tư của hắn. Nếu là Hoàng Phủ Hoài Hàn chỉ e đã quát thăm lên một câu: “Tô Cẩm Bình, người chán sống rồi à?”, nhưng hắn lại có vẻ vui sướng, đúng là một tên biến thái!

Đúng lúc này, một tiểu thái giám bước vào bẩm báo: “Hoàng thượng, Tuyệt phi, Thần phi, Đoan phi, Lệ phi, Kính phi và Nguyệt phi cùng tới thỉnh an ạ!” Bẩm báo xong chính gã cũng cảm thấy đầu óc váng vất. Ai mà không biết tính cách Hoàng thượng chứ? Từ trước đến giờ ngài ấy không thích các phi tử đến làm phiền mình, nhưng hôm nay lại có tới sáu người cùng tới đây, quả thực là yến hội tự sát chưa từng có bao giờ!

Tô Cẩm Bình chợt cảm thấy da đầu tê rần, nàng vừa bị Thái hậu phái tới đây một chút, mà đám phi tử đã tới ngay sau lưng, tám chín phần là đến vì mình! Hiển nhiên Quân Lâm Uyên cũng nghĩ như nàng, môi thoáng cười lạnh: “Tô Cẩm Bình, người ra ngoài đón các nàng vào giúp trẫm!”

Tiểu thái giám cũng ngỡ ngàng, Hoàng thượng mà lại cho các vị nương nương bước vào sao? Đây là chuyện chưa từng có!!!

Tô Cẩm Bình lại hiểu rõ. Đây đâu phải là sai mình ra đón người, hoàn toàn là đẩy mình ra cho người ta giày vò thì có! Nàng bất chấp bước ra cửa, vừa ra đến ngoài, một loạt những lời châm chọc đã ập xuống: “Ôi! Đây là ai ai đó được thái hậu coi trọng đấy à?! Bao nhiêu năm nay Thái hậu chưa từng hòa nhã với ai đâu đấy, có thể dạy bản cung cách giành lấy sự yêu thích của Thái hậu không, bản cung cũng muốn học!”

“Chắc là mấy chiêu nịnh nọt dụ dỗ thôi đúng không?”

“Tỷ tỷ nói đùa, mấy chiêu nịnh nọt dụ dỗ làm sao có thể dùng để mê hoặc Thái hậu được!”

“Cũng đúng, nhưng dù sao cũng chỉ là mấy chiêu thức không hay ho gì, có được Thái hậu yêu mến đi chăng nữa, cũng chỉ là một ả cọ rửa ngự dưỡng thôi mà!”

“Ôi đừng nói vậy, nếu người ta mà mách lẻo với Thái hậu về chúng ta, thì chúng ta không chịu trách nhiệm nổi đâu! Ôi... Trong cung này của chúng ta lại sắp có thêm một vị tỷ muội nữa rồi!” Phi tần trong cung không ít, nhưng nếu có Thái hậu làm hậu thuẫn, địa vị đương nhiên cũng khác hơn một chút. Dù thái độ của Hoàng thượng đối với Thái hậu thế nào, thì Thái hậu cũng vẫn là Thái hậu.

Tô Cẩm Bình đã bao giờ bị mắng xối xả như thế? Nàng tự giễu chính mình, cắn chặt răng, trong đầu lóe sáng, chợt nhớ tới mẫu truyện trong quyển sách mình xem trước khi xuyên không, cảnh hai người cùng bước vào một cánh cửa rất nhỏ, đầu bỗng nảy ra một kế hay. Nàng nhìn sáu người trước mặt, lại liếc mắt nhìn đại môn ngự thư phòng một cái: “Nương nương, đó đều là do nô tỳ thông minh tuyệt đỉnh, hiên lành phúc hậu, đương nhiên, ưu điểm lớn nhất của nô tỳ là biết khiêm nhường, thái hậu và Hoàng thượng đều rất tán thưởng điểm này của nô tỳ, các vị quả thật có thể học một chút.”

Khiêm nhường à?! Câu nói vừa rồi của nàng có chút khiêm nhường nào sao? Tô Cẩm Bình lại nói tiếp: “Các vị nương nương, Hoàng thượng đang chờ các vị đấy, mau vào thôi. Nhớ là phải biết khiêm nhường thì Hoàng thượng mới thích!”

Nghe đoạn đối thoại ngoài cửa, Quân Lâm Uyên chợt cảm thấy có gì đó không ổn.

Tô Cẩm Bình nói xong liền bước vào, tuy mấy phi tầu kia không tin lời Tô Cẩm Bình, nhưng cũng cảm thấy khiêm nhường trước mặt Hoàng thượng cũng là việc tốt, vì vậy mọi người lại bắt đầu khiêm nhường với nhau ngay ngoài cửa: “Tuyệt phi tử tử, tử vào trước đi!”

“Nguyệt phi muội muội, muội vào trước thì hơn.” Tuyệt phi đáp.

Nguyệt phi nhú mày: “Hay là Thầu phi tử tử vào trước vậy, dù sao tỷ ấy hầu hạ Hoàng thượng cũng lâu hơn chúng ta một chút!”

“Chúng ta đầu là phi tầu nhị phẩm, tử tử sao dám nhận mình lớn hơn!”

Đám thái giám nhìn họ mà không biết nói gì, bình thường thì luôn tranh nhau xem ai vào trước, sao hôm nay lại đầu đẩy nhường nhịn nhau thế này?!

Mọi người còn đầu giằng co, giọng nói của Tô Cẩm Bình lại vang lên: “Chi bằng các vị nương nương cùng vào đi?” Vừa nghe câu nói này, mi tâm Quân Lâm Uyên nhảy dựng lên, dự cảm không lành ập tới.

Sáu phi tầu nghe xong đầu cảm thấy có lý: “Như thế cũng hay, chúng ta cùng vào nào!”

Họ sánh vai nhau hình thành một hàng ngang rất dài. Tuy cửa kia có to thật, nhưng cũng không chứa đầu sáu người cùng vào một lúc. Vì thế, sáu vị phi tầu xinh đẹp động lòng người, béo gầy đủ cả, sau khi cùng bước vào phòng dưới lời đầu nghị của Tô Cẩm Bình, ngay tại cửa ngự thư phòng mở rộng ấy...

— họ bị kẹt lại!!!

Nhất thời ra không đầu, vào cũng chẳng xong, sắc mặt của họ vô cùng đầu khổ!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 32.1

Khuôn mặt diễm lệ của Quân Lâm Uyên chợt đen như mực, hung dữ nhìn chằm chằm đám phi tần ngu xuẩn kia, giọng nói du dương lạnh lùng vang lên: “Cút hết đi cho trẫm!”

“Vâng, thần thiếp cáo lui!” Sáu người phụ nữ cùng lên tiếng, nhưng người vẫn kẹt ở cửa, hoàn toàn không đi ra được! Chỉ cần có người vừa động dậy một chút những người khác đều kêu la thảm thiết! Tô Cẩm Bình cúi đầu cười trộm không ngừng, quả nhiên xem tiểu thuyết, phim truyền hình nhiều một chút cũng tốt, bất chợt gặp cảnh nào cũng có thể nghĩ ngay ra được một mưu kế để lừa người ta, hôm nay cả sáu người này đều mất hết thể diện rồi nhỉ!

“Ôi ôi, Tuyệt phi tử tử, người nhẹ chút, chen chết bản cung!”

“Người nghĩ rằng bản cung khác hơn người sao?! Sao lúc trước bản cung không biết muội muội yếu điệu như thế nhỉ, vừa chen vài cái đã không chịu nổi à?!”

“Được rồi, đừng ồn nữa, nghĩ xem làm thế nào đi!” Họ hoàn toàn không ngờ cùng đi một lúc lại bị kẹt như thế này!

“Rầm!”, Quân Lâm Uyên ném tấu chương trong tay về phía các nàng, mang theo luồng lực rất mạnh, đẩy bay cả sáu người phụ nữ cùng ngã ra ngoài!

Mấy tiếng ‘ui da’ vang lên thảm thương, sau vị phi tần bình thường đầu vô cùng đoan trang tao nhã, lúc này đầu ngã chổng vó lên trời! Giọng nói

căm ghét của Đế vương vang lên: “Cút hết cho trẫm!” Mấy ả ngu ngốc, làm mất hết thể diện của hần!

Sáu phi tần biết hôm nay mình chọc giận Hoàng thượng, còn mất hết mặt mũi, chỉ có thể cố gắng giảm bớt cảm giác tẫn tại của mình để Hoàng thượng đừng có ấn tượng quá sâu với mình, sau đó cúi đầu nói: “Vâng! Thần thiếp cáo lui!” rồi đồng loạt vội vàng chạy mất.

Nhìn dáng vẻ cúi đầu cười trộm của Tô Cẩm Bình, nốt ruồi son ở mi tâm của Quân Lâm Uyên đỏ rục như máu, nụ cười trên khóe môi cũng thâm trầm hơn một chút, nhưng nhìn đáng sợ đến kỳ lạ: “Tô Cẩm Bình, đúng là trẫm xem thường ngươi!” Vốn cử nạng ra ngoài đón là để chúng phi tần gây khó dễ một phen, không ngờ người bị trêu chọc lại là sáu ả ngu ngốc kia. Cô gái này quả thật thông minh đến mức khiến hần phải tán thưởng, nhưng mà... từ trước đến giờ hần vốn không thích người quá thông minh!

“Đâu có đâu có, Hoàng thượng khen nhầm rồi!” Tô Cẩm Bình kính cẩn cúi đầu. Đâu phải là người xem thường ta đâu, cả tim lẫn mắt của người đầu nhỏ như hạt đậu xanh thì có ấy!!!

“Lá gan thật sự rất to!” Câu này là nói chuyện nạng chính đám phi tần vừa rồi.

Tô Cẩm Bình hắng giọng, mặt đầy vẻ chân thành nói: “Hoàng thượng, điều này chứng tỏ khẩu vị của Hoàng thượng rất tốt, các vị phi tần của ngài đều là người rất khiêm nhường!”

Mấy chữ ‘khẩu vị rất tốt’ này khiến khóe môi Quân Lâm Uyên co giật đến không kiềm chế được. Đây mà là khen cái gì, rõ ràng là châm biếm. Đôi mắt xếch hơi nheo lại, vốn nổi sát khí nhưng lại chợt nhớ tới một chuyện, giọng nói mang theo chút ý cười vang lên: “Trẫm quên không nói cho người biết, vị khách sắp tới là người quen cũ của người, chắc gặp hần rồi người cũng sẽ vô cùng vui vẻ!”

Có thể khiến tên rắn rết này vui vẻ như vậy, chắc chắn không phải là ‘người quen cũ’ đáng mong chờ gì: “Hoàng thượng, ngài đừng úp úp mở

mở nữa, nô tỳ ngu dốt, thực sự không đoán ra được, xin ngài chỉ rõ!”

“Ồ? Người cũng có lúc ngu dốt sao? Hóa ra trầm tra xét không cần thận!” Không phải cô gái chết tiệt này rất tự tin sao?

“Nô tỳ đã nói rồi mà, ưu điểm lớn nhất của nô tỳ là khiêm nhường. Vì thế trong mọi thời khắc nô tỳ đều là người cực kỳ khiêm tốn, nói mình ngu dốt chẳng qua cũng chỉ để giữ vững ưu điểm của mình thôi!”

Nàng vừa dứt lời, mặt Quân Lâm Uyên lạnh hẳn đi, xem ra rất bất mãn với sự nhanh miệng nhanh miệng của nàng. Tô Cẩm Bình vội nói tiếp: “Hoàng thượng đừng giận, đi đầu này cũng chứng minh rằng ngài không hề sơ sót, long nhãn của ngài vẫn là đôi mắt sáng suốt thông minh nhạy bén nhất thiên hạ này!”

Long nhãn, cũng là một loại quả có mùi vị không tệ lắm.

Nếu là Hoàng Phủ Hoài Hàn thì đã tức giận đến mức muốn xé nát nàng rồi, nhưng Quân Lâm Uyên thì lười phải tính toán với nàng, hẳn cong khóe môi, cười rạng rỡ hơn nữa: “Khách ngày mai sẽ tới, là Hoàng đế Đông Lăng, Hoàng Phủ Hoài Hàn!”

“Cái gì?!” Tô Cẩm Bình kinh ngạc trợn trừng mắt! Không nhầm chứ?! Tên cầu Hoàng đế kia sắp tới Bắc Minh? Hơn nữa còn không sớm không muộn, lại nhằm đúng lúc mình rơi vào tay Quân Lâm Uyên để tới? Ta nói, ông trời này, ông còn chơi xỏ ta hơn được nữa không?

“Phản ứng này của người, có vẻ rất mong chờ được gặp hẳn nhỉ? Trầm tin rằng hẳn cũng rất mong chờ được gặp lại người!” Nốt ruồi son nơi mi tâm tỏa ra ánh sáng hồng nhạt, không khó để nhận ra tâm trạng hẳn lúc này đang cực kỳ tốt.

Tô Cẩm Bình chợt cảm giác như trời đất sụp đổ! Một tên Quân Lâm Uyên đã đủ lắm rồi, Hoàng Phủ Hoài Hàn lại có thâm thù đại hận với nàng, hiện giờ cũng không còn lý do gì để giữ lại mạng mình nữa. Nói cách khác, nàng sắp phải trải qua những ngày tháng trước mặt có rắn rết sau lưng có hổ báo rồi!!! Nàng run run lên tiếng, dường như không tìm thấy giọng nói

của mình nữa: “Nô tỳ to gan xin hỏi Hoàng thượng, khi nào thì câu... à không, Đông Lăng Hoàng sẽ tới ạ?” Tốt nhất là mười ngày nửa tháng nữa hãy tới!

“Nếu nhanh thì chắc là mai. Đông Lăng và Bắc Minh giáp ranh, tới nhanh cũng là bình thường.” Hấn rất kiên nhẫn giải thích cho Tô Cẩm Bình nghe, nói xong, nụ cười càng sâu hơn.

Đông Lăng và Bắc Minh ngay cạnh nhau, kinh thành cũng cách nhau không xa. Hoàng Phủ Hoài Hàn và Hoàng Phủ Dạ chắc cũng không bao lâu nữa là tới nơi.

“Hoàng thượng, không biết gần đây hoàng cung mình có nhiệm vụ xuất cung mua đồ này nọ không ạ? Nô tỳ vô cùng tình nguyện cống hiến sức lực vì Hoàng thượng. Nếu nơi mua đồ xa xôi, sẽ có rất nhiều người không muốn đi, nhưng tiểu nhân cực kỳ trung thành tận tâm với Hoàng thượng, nên vô cùng tình nguyện đi ạ.” Tô Cẩm Bình vẫn giãy chết.

Quân Lâm Uyên nghe vậy liền đặt bút xuống, ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt lóe lên vẻ chờ xem trò vui: “Đi xa mua đồ đúng là cũng có, nếu người tình nguyện đi, trăm cũng không ngăn người. Có đi ầu... Đông Lăng hoàng là người quen cũ của người, nếu không gặp lại nhau một lần thì trăm có vẻ không có tình người quá, người thấy đúng không?”

Đúng đúng cái đầu mẹ nhà người! “Hoàng thượng, nô tỳ hoàn toàn không muốn gặp người quen cũ gì hết, đối với nô tỳ mà nói, có ngài là đủ rồi ạ!” Nói xong câu này, đừng nói là Quân Lâm Uyên, ngay cả khốe môi nàng cũng không tìm được kẽ run lên, còn có cảm giác muốn nôn mửa, câu này sao nghe giống tỏ tình thế?!

“Cứ nên gặp thì hơn, không phải người mất trí nhớ sao? Có thể Đông Lăng hoàng này sẽ giúp cho người nhớ lại được một chút! Dù sao trên đời này làm gì có ai muốn mình bị mất trí nhớ chứ?!” Khuôn mặt diễm lệ vẫn giữ nụ cười đẹp hơn cả anh đào vài phần, nhưng Tô Cẩm Bình chỉ muốn lao tới đập mạnh vào mặt hấn hai quyên!!!

Chẳng lẽ chuyện ‘mất trí nhớ’ là tự đào hố chôn mình sao? “Hoàng thượng, hình như nô tỳ chợt nhớ ra chút gì đó rồi, không cần gặp Đông Lăng hoàng đâu ạ, thật đấy!” Thù mới hận cũ của nàng và tên cầu Hoàng đế kia còn nhiều hơn Quân Lâm Uyên nhiều, gặp rồi không biết sẽ thảm đến mức nào, nên nếu có thể không gặp, thì đừng gặp là tốt hơn.

“Người nói là, người nhớ ra rồi?” Đôi mắt hẹp dài nheo lại, sát khí bùng lên. Hắn không thích có người dám can đảm làm trái với sự sắp xếp của hắn!

Tô Cẩm Bình nhú mày, nói chuyện với người này còn đáng sợ hơn nói chuyện với một con rắn, chỉ cần nói một câu không ổn thôi, hắn có thể cắn chết người ngay lập tức, vô cùng nguy hiểm! Thấy sát khí trong mắt hắn càng lúc càng dậy, nàng vội lên tiếng: “A ha ha ha... nô tỳ lại vừa quên mất rồi! Đông Lăng Hoàng đúng là người xưa đáng gặp, chúng ta gặp lại một lần thì hơn!” Không thể để Hoàng Phủ Hoài Hàn chưa kịp tới thì cái mạng nhỏ này đã mất rồi!

“Hừ!” Quân Lâm Uyên hừ lạnh một tiếng, không nói gì, nhưng Tô Cẩm Bình lại như nhìn thấy bốn chữ to viết trên mặt hắn — cũng biết đi đâu đấy!

Cô nàng nào đó cúi đầu, nhanh chóng suy tính xem nếu cầu Hoàng đế tới thì nên ẩn nấp thế nào, đột nhiên nhớ tới một việc vô cùng quan trọng, liền ngược nhìn lên, mắt long lanh nước nhìn Quân Lâm Uyên, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của hắn, nàng nghẹn ngào nói: “Hoàng thượng, nô tỳ có thể cầu xin ngài một chuyện được không?” Hoàng Phủ Hoài Hàn đến đây mà biết nàng là cung nữ cạo rùa thùng cứt... thì... cái mặt già của nàng cũng ném thẳng về nhà bà ngoại mất thôi!

“Cầu xin trăm à? Nói thử xem!” To gan thật, còn dám cầu xin hắn?!

Cô nàng nào đó vội lao tới trước mặt hắn, ôm lấy đùi hắn trong ánh mắt vô cùng ghê tởm của hắn: “Hoàng thượng, van xin ngài, thẳng quan cho nô tỳ đi, giáng chức cũng được! Cầu xin ngài, làm gì cũng được mà, Đông Lăng hoàng sắp đến đây rồi, dù sao nô tỳ cũng là người quen cũ của hắn, sao có thể đi cạo rùa thùng cứt... à không, cạo rùa ngựa cũng được! Xin ngài...” Nếu để cầu Hoàng đế kia biết mình trăm khổ ngàn sở chạy trốn khỏi Đông

Lăng lại chạy thẳng tới đây cọ thùng cứt, thì không biết hẳn ta sẽ vui sướng đến mức nào, có khi còn cười rụng cả răng mất! Nàng đã có thể tưởng tượng ra dáng vẻ hả hê của chó Hàn r ồi!

“Trẫm lại không nghĩ thế. Cọ rửa ngự dũng cũng là làm việc vì trẫm, coi như là nô tỳ của trẫm, nếu Đông Lăng hoàng biết chắc cũng sẽ cảm thấy vui vẻ thôi!” Hẳn hiểu rõ nàng đang nghĩ gì, nhưng Quân Lâm Uyên hẳn thích nhất là làm những chuyện không đúng ý nàng!

Đương nhiên tên cầu Hoàng đế kia sẽ vui vẻ r ồi, nhưng nàng chẳng vui tí nào cả!!! “Hoàng thượng, nói thì nói vậy, nhưng nô tỳ là một người rất sĩ diện, từ ngự ti ền quét dọn biến thành ngự hậu cọ rửa, chuyện này rất mất mặt!” Nước mắt chọt trào ra, vô cùng bi thương.

“Không phải người mất trí nhớ sao?” Giọng nói như cười như không vang lên.

“...” Mẹ nó chứ!!! Đừng lôi chuyện mất trí ra nói nữa được không? “Thi thoảng nô tỳ cũng nhớ ra một vài hình ảnh, ví dụ như lúc nô tỳ c ần chõ này, hay là dáng vẻ uy vũ phi phàm kia múa này!”

“Tô Cẩm Bình, hình như người lại quên mất trẫm đã từng nói gì nhỉ!” Hẳn không thích có người cò kè với hẳn.

Nàng buông đùi hẳn ra, thù người đứng dậy: “Tiểu nhân biết r ồi ạ!” Đây không phải là lỗi của Quân Lâm Uyên, đây là sai lầm của nàng. Đầu nàng bị lừa đá mới có thể mong chờ người này sẽ rộng lòng từ bi thả cho mình một con đường sống!

Thấy nàng ủ rũ, tâm trạng của hẳn có vẻ rất tốt. Hẳn chậm rãi đi tới trước mặt nàng, nhìn sát vào mặt nàng: “Tô Cẩm Bình, người nên cảm thấy vinh hạnh vì suốt tám năm nay không ai có thể đòi hỏi được thứ gì từ trẫm, nhưng người là người ngoại lệ! Mỗi một hành vi lời nói của người đều đủ để trẫm bóp chết người, nên tốt nhất là người ngoan ngoãn chờ đó cho trẫm, nếu chơi vui, trẫm còn có thể chơi thêm vài ngày, còn nếu không vui...”

Nói tới đây, hắn dừng lại không nói thêm gì nữa.

Tô Cẩm Bình cũng hiểu, nếu hiện giờ mình cứ đầu ưỡn ngực đối chọi với hắn, kết cục chắc chắn là bị lôi ra Ngọ môn chém đầu, nên đành phải ngoan ngoãn ngậm miệng không nói nữa, trong lòng thầm nguyện rửa người này mau chết đi.

“Phải rồi, trăm quên không nói cho người biết, mấy ngày nữa Bách Lý Kinh Hông sẽ đăng cơ, nghe nói là soán vị đoạt ngôi, dân chúng trong thiên hạ đều xôn xao bàn tán, những lời mắng nhiếc chửi bới vang lên không dứt. Tin tốt này, chắc người sẽ thích nhỉ?” Nếu tin mà hắn thu được không sai, thì mấy ngày trước khi nàng bị rơi xuống vực, nàng đã chuẩn bị đại hôn với Bách Lý Kinh Hông, có đi đâu, hôn lễ đó bị phá hỏng, vậy giữa hai người hắn cũng có tình cảm!

Tô Cẩm Bình nhíu mày, nàng không biết mối quan hệ phức tạp trong hoàng thất Nam Nhạc, cũng chỉ biết một chút về chuyện của Bách Lý Kinh Hông, còn không ai nói cụ thể với nàng cả. Tới thời khắc này nàng mới phát hiện ra dường như mình không hề hiểu hắn. Nhưng càng khiến nàng khó hiểu hơn là, vì sao đang yên đang lành hắn lại muốn soán vị? Chẳng lẽ vì chuyện của mình?

“Sao hả? Lo cho hắn à?” Trong mắt lộ ra nụ cười chói mắt, hiển nhiên là nếu Tô Cẩm Bình lo lắng không yên, tâm trạng của hắn sẽ cực kỳ tốt.

Tô Cẩm Bình liếc nhìn hắn một cái, thản nhiên đáp: “Không lo!” Nàng tin vào năng lực của hắn, không có gì phải lo lắng cả. Hơn nữa, nàng ở đây lo lắng cũng chẳng làm được việc gì, chỉ khiến Quân Lâm Uyên vui sướng hơn mà thôi.

“Vậy thì đúng là trăm nên cảm thấy thương thay cho hắn. Hiện giờ hắn đã tìm người khắp thiên hạ, người lại nói không hề lo cho hắn. Ha ha...” Nói tới đây, nhìn thấy trong mắt nàng thoáng hiện lên vẻ nhớ nhung và lo lắng, trong ngực hắn lại cảm thấy sung sướng lạ thường.

Tô Cẩm Bình chờ hắn nói xong cũng không đáp lại lời nào, nói thêm một câu lại lộ thêm chút sơ hở.

“Lại nói, Bách Lý Kinh Hồng thật ra cũng thông minh, trẫm sai người thay y phục của người ném vào trong núi tuyết, chờ khi bọn họ tìm được e rằng đã bị sói ăn hết rồi, vậy mà hắn cũng có thể vững tin rằng người còn sống.”

Hắn vừa dứt lời, Tô Cẩm Bình ngẩng đầu trừng trừng nhìn hắn, ánh mắt như không thể tin nổi. Không ngờ tên đáng chết này lại tàn độc đến như vậy, rõ ràng muốn chặt đứt hoàn toàn đường lui của nàng. Đầu tiên là cho nàng uống thuốc khiến nàng không tự chạy trốn được, rồi lại dùng thêm chiêu kia. Nếu mọi người đều nghĩ nàng đã chết thì nàng càng không thể chờ bên ngoài hỗ trợ cho mình chạy trốn nữa!

Thấy ánh mắt đầy tức giận của nàng, tâm trạng vốn không tệ của Quân Lâm Uyên lại càng tốt hơn. Mặt rạng rỡ nhìn nàng, nói: “Trẫm không cần người ở đây hầu hạ, đi cọ rửa ngựa dững đi!”

“Vâng.”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 32.2

Suốt cả ngày, Tô Cẩm Bình đều trải qua trong lo lắng, lo lắng cho tình hình hiện giờ của Bách Lý Kinh Hồng, cũng lo sáng sớm mai nếu thực sự gặp lại tên Cầu hoàng đế kia thì phải làm sao bây giờ. Nếu hãnta nhất thời nổi hứng lại bảo Quân Lâm Uyên lôi mình xuống đánh mấy chục trượng, chắc chắn tên mỹ nhân rắn rết kia sẽ cực kỳ vui vẻ! Hơn nữa, chỉ cần nhớ đến ‘công việc’ hiện tại của mình, tuy đã có Mộng phi nghĩ cách để người khác làm, nhưng bây giờ nàng cũng vẫn mang danh đi cộthùng cút, nói ra là mất mặt r ối!

Ngày hôm sau, vừatỉnh giấc, việc đầu tiên Tô Cẩm Bình làm là bật thẳng dậy khỏi giường, sau đó mặc y phục nghiêm chỉnh r ối vội vàng chạy ra ngoài! Nếu nàng đoán không nhầm, chờ khi Hoàng Phủ Hoài Hàn tới đây, mỹ nhân rắn rết kia sẽphái người tìm nàng qua đó! Cho nên, chạy trước là hơn! Nàng không ởđây, đám hạ nhân không tìm thấy nàng, như vậy cũng không cần phải gặpnữa đúng không?!

Nghĩ vậy, nàng vừa nhìn quanh nhìnquần, vừa chạy, đột nhiên đụng phải một vật cứng!!! Còn chưa ngẩng đầu, nàng đã cảm nhận được khí tức lạnh băng ập tới, đập vào mắt lại là màutím đậm cao quý tươi đẹp... Cô nàng nào đó th ần nhe răng trợn mắt tronglòng, có cần phải trùng hợp như thế không?! Mắt nàng đảo một vòng, vộiquy xuống méo giọng nói: “Hoàng thượng tha tội, tiểu nhân không cố tình!”

Hoàng Phủ Hoài Hàn và Hoàng Phủ Dạ đang đượcthái giám dẫn đường tới ngự thư phòng. Hôm nay cơ thể Quân Lâm Uyênkhông khỏe, sáng sớm lại ho ra máu nên không tự ra đón tiếp. Vị hoàng đế nào đó đảo mắt nhìn cô

gái đang quỳ bên chân mình, thấy nàng cúi đầu quỳ thành thành thật thật, không biết sao hẳn lại cảm thấy đáng vẻ của nàng quen thuộc đến kỳ lạ, thậm chí còn trùng khớp với hình bóng luôn quanh quẩn trong đầu mình mấy ngày hôm nay. Nhưng hẳn lại nhanh chóng lắc đầu, làm sao có thể thế được!!!

“Hoàng huynh, chỉ là một chuyện nhỏ thôi mà, không đáng để tâm. Đi thôi!” Giọng nói ta nhã hoa lệ lại mang theo chút ý cười của Hoàng Phủ Dạ vang lên, đôi mắt hoa đào quyến rũ thản nhiên liếc nhìn cô gái quỳ dưới đất, thân hình này quả thật hơi giống tiểu Cẩm nên hẳn ta mới lên tiếng cầu xin thay cho nàng.

Hoàng Phủ Hoài Hàn nghe vậy cũng hơi sửng sốt chút rồi nhắc chân đi tiếp, cảm giác trong lòng rất phức tạp. Nếu là nàng thật thì hiện giờ có đụng phải mình chưa biết chừng cũng sẽ lại nói câu bị đụng phải là vinh hạnh của mình ấy chứ? Làm sao quỳ gối nhận lỗi như vậy được. Đợi đã! Hẳn chợt dừng bước, mà cùng lúc đó, Hoàng Phủ Dạ bên cạnh cũng kinh ngạc, mím môi nghi hoặc.

Bọn họ chỉ vừa tới Hoàng cung Bắc Minh, làm sao có cung nữ biết thân phận của Hoàng Phủ Hoài Hàn được? Nhưng vừa rồi cung nữ kia nói là ‘hoàng thượng’!!!

Hai người cùng quay lại, nhưng đã không còn thấy bóng dáng cung nữ kia đâu nữa, đầu nhìn thấy vẻ kinh ngạc đầy nghi hoặc trong mắt người kia, thân thủ rất nhanh!!! “Hoàng huynh, huynh nghĩ...” có phải nàng không?

Đôi mày kiếm của Hoàng Phủ Hoài Hàn nhíu lại, không nói chắc được, nhưng lại cảm thấy khả năng không lớn! Hẳn hiểu rõ tính cách của Quân Lâm Uyên, nếu nàng rơi vào tay Quân Lâm Uyên thì sao có thể còn sống được. Nhưng bọn họ đã truy tìm gần khắp thiên hạ cũng không tìm được nàng, sống không thấy người, chết không thấy xác, nếu đây không phải nàng, thì nàng đang ở đâu? “Có lẽ là trùng hợp!”

Hoàng Phủ Dạ khẽ cười, gạt gù rồi đi theo thái giám kia. Trong lòng tiểu thái giám kia cũng cảm thấy quái lạ, sao hai vị quý nhân này lại để tâm đến một tiểu cung nữ như thế? Đâu có gì đặc biệt?!

...

Tô Cẩm Bình vừa chạy vừa vỗ ngực, thật sự quá nguy hiểm, ai ngờ được đang chạy trốn lại đụng trúng cầu Hoàng đế chứ?! May mà nàng thông minh vội quỳ xuống! Nàng còn đang hoảng hốt thì một đội nhân mã đi qua chỗ này, mắt quét khắp nơi như đang tìm nàng. Quân Lâm Uyên đứng là không khiến nàng mất hết mặt mũi thì không cam lòng mà!

Nàng trốn trong bụi cỏ, đôi mắt sáng rực thăm dò xung quanh. Một tiểu thái giám đi đầu hô to: “Tô Cẩm Bình, người đừng trốn nữa. Hoàng thượng nói nếu hôm nay người không đi, ngày mai ngài ấy và hai vị khách quý Đông Lăng sẽ tự tới nhìn người cạo rửa ngực dưng, tránh được một ngày không trốn được cả đời đâu!”

Tô Cẩm Bình biến sắc, miễn cưỡng đứng dậy! Đối mặt với Hoàng Phủ Hoài Hàn so với việc cạo rửa ngực dưng, nàng chột cảm thấy tên cầu hoàng đế kia đáng yêu hơn nhiều.

“Ta ở đây!”

Tiểu thái giám liếc nàng một cái: “Ta không hiểu nổi người nữa. Đi gặp Hoàng đế Đông Lăng là phúc khí bao nhiêu người cầu còn không được, sao người lại không cam lòng như thế chứ? Còn phiền chúng ta mất bao nhiêu công sức!”

Tô Cẩm Bình còn không thèm liếc gã lấy một cái, lẳng lặng đi, trong lòng thầm nghĩ xem nên đối phó thế nào. Đột nhiên, ánh mắt nàng sáng lên, xé vạt áo mình che lên mặt! Tiểu thái giám kiên nhẫn hành động của nàng lại càng chẳng hiểu ra sao.

Đi thẳng tới cửa Ngự thư phòng, tiểu thái giám bẩm báo trước: “Hoàng thượng, đưa người tới rồi ạ!”

“Ừ! Để nàng vào đi!” Giọng nói du dương thêm ba phần ý cười vang lên, dứt lời hắn lại quay sang nói với Hoàng Phủ Hoài Hàn, “Hoài Hàn huynh, trăm cho huynh gặp một người quen cũ!”

Họ đang nói thì Tô Cẩm Bình bước vào phòng. Nàng ra sức nheo mắt lại, biến đôi mắt như nước hồ thu của mình thành hai đường chỉ, tránh để họ nhìn thấy manh mối trên mặt mình. Vừa nhìn thấy bộ dạng gầy như không nhìn thấy hai mắt của nàng, khóe môi Quân Lâm Uyên khẽ run lên mấy cái, cô nàng này lại làm sao đây? Điên à?! Che mặt híp mắt thì thay đổi được cái gì?!

Hoàng Phủ Hoài Hàn và Hoàng Phủ Dạ cũng nhanh chóng nhận ra cung nữ kia là người vừa đụng phải Hoàng Phủ Hoài Hàn ở ngự hoa viên. Một đôi mắt lạnh màu tím đậm và một đôi mắt hoa đào đều chăm chú nhìn nàng. Trong mắt Hoàng Phủ Dạ đã bất giác xuất hiện nụ cười, không cần biết cô gái này có phải tiểu Cẩm Cẩm hay không, nhưng làm được thành dạng này để bước vào đây cũng đủ khiến hắn thấy vui rồi!

“Tô...” Quân Lâm Uyên đang định lên tiếng.

Vừa nói được một chữ, Tô Cẩm Bình đã ngắt lời: “Hoàng thượng, ngài gọi tiểu nhân đến có... chuyện gì thế ạ ~” Nói một chữ dừng một chữ, cô họng thanh thanh, giống y như giọng nói độc nhất vô nhị của thái giám ngoài cửa, ánh mắt còn không ngừng hấp háy với Quân Lâm Uyên, để Hoàng Phủ Hoài Hàn và Hoàng Phủ Dạ đều nghĩ mình chỉ là một cung nữ nào tàn yêu thầm Quân Lâm Uyên mà thôi.

Ánh mắt của nàng khiến dạ dày Quân Lâm Uyên quặn lên suýt nôn ra, suy nghĩ hỗn loạn lại quên cả việc gọi tên nàng lên, chỉ quay đầu liếc nhìn khuôn mặt như đang ngắm nghía của Hoàng Phủ Hoài Hàn và khuôn mặt xinh đẹp của Hoàng Phủ Dạ một cái: “Gọi người tới gặp người quen cũ!”

Tô Cẩm Bình quay đầu sang, nheo mắt nhìn hai người kia một cái, Hoàng Phủ Hoài Hàn vẫn bộ dạng núi băng người khác chớ lại gầy, còn Hoàng Phủ Dạ cũng vẫn khuôn mặt xinh đẹp độc nhất vô nhị khiến tim của đàn ông cũng phải đập mạnh. Nhìn thấy ‘người quen cũ’, mặt Tô Cẩm Bình vẫn giữ trạng thái rất xa lạ, như căn bản không hề biết họ, dậm chân một cái rồi quay lại nói với Quân Lâm Uyên: “Ai you, Hoàng thượng à, chẳng lẽ ngài quên là tiểu nhân mất trí nhớ sao? Làm sao có thể biết họ được chứ? Có đi đâu, nhìn họ đẹp trai thật đấy, Hoàng thượng muốn làm mai cho tiểu

nhân sao? Nhưng trong lòng tiểu nhân chỉ có một mình ngài thôi, ngài không cần phải bận lòng như vậy, thật sự không cần mà...”

“...” Hoàng Phủ Hoài Hàn run run khoe miệng.

“!” Hoàng Phủ Dạ đẩy vạt đen sau gáy.

Phong thái này, thật sự rất giống Tô Cẩm Bình!!!

Sáng sớm Quân Lâm Uyên đã ho ra máu, giờ lại có cảm giác muốn nôn hết cả cơm ra, làm mai à?! Trong lòng nàng chỉ có mình thôi? Ọe — -

Khó khăn lắm hẳn mới bình tâm lại được, mà ánh mắt Hoàng Phủ Hoài Hàn và Hoàng Phủ Dạ nhìn Tô Cẩm Bình lại càng nghi hoặc hơn, phong thái giống nhau, dáng người giống nhau, giọng nói khác, bịt mặt lại còn vắn veolông mày, người này... tám chín phần mười là nàng đúng không?!

“Trẫm gọi người tới gặp người quen cũ, người bịt mặt làm cái gì?” Đôi mắt hẹp dài hiện lên nụ cười trào phúng.

“Khụ khụ... tiểu nhân bị thương hàn, sợ lây cho mọi người, càng lo bị lây cho Hoàng thượng yêu quý của ta, nên mới bịt mặt. Hoàng thượng quan tâm tanhư vậy là vì không nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của tiểu nhân sao? Aiyou, không sao không sao, mấy ngày nữa tiểu nhân khỏi bệnh sẽ để ngài ngắm thỏa thích!” Cô nàng nào đó ra vẻ ngượng ngừng nói.

Quân Lâm Uyên cảm thấy như có một tia sét nổ ầm lên! Trên đời này còn có người con gái nào vô sỉ hơn nàng không?! Còn chưa kịp nói gì, Hoàng Phủ Dạ đã ôm bụng cười ầm lên: “Tiểu Cẩm Cẩm, nàng đừng giả vờ nữa, cười hết bản vương mất!”

Ánh mắt Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng rất kỳ quái, dù đã quen với kiểu không giới hạn này của nàng nhưng mỗi lần nhìn thấy nàng điên thế này, khoe môi hẳn vẫn giật lên không kìm chế được! Gặp lại nàng, trong lòng không biết là vui hay buồn, nhưng cảm giác mừng rỡ đó lại vô cùng rõ ràng.

Nét mặt của Tô Cẩm Bình chợt trở nên u bu òn, kéo mảnh vải trên mặt mình xuống, nhìn Hoàng Phủ Dạ nói: “Sao huynh nhận ra được?”

“Thiên hạ này trừ nàng ra thì còn có người thứ hai nói năng như thế sao?” Kỳ lạ là câu nói này không phải Hoàng Phủ Dạ đáp lời nàng, mà là Hoàng Phủ Hoài Hàn nói, giọng điệu vẫn lạnh băng như xưa, nhưng đôi mắt màu tím đậm lại có vẻ ôn hòa hơn. Đúng thế, ít ra trên thế gian này, trừ nàng ra không thể có kẻ nào dám nói với Hoàng đế hai chữ ‘ai you’!

Ặc... sao nàng chợt cảm thấy hình như Hoàng Phủ Hoài Hàn thân thiện với nàng hơn nhiều nhỉ? Ảo giác à?!

“Tiểu Cẩm Cẩm, sao nàng lại ở đây?” Sau khi cười đã rồi, cảm xúc vui sướng dần cũng chợt biến mất, trong lòng Hoàng Phủ Dạ vô cùng lo lắng, rơi vào tay Quân Lâm Uyên hoàn toàn không ổn cho nàng.

Tô Cẩm Bình đang định nói, nhưng chợt nhớ ra bây giờ mình vẫn còn đang ‘mất trí nhớ’, lại chuyển lời: “Ôi, nghe nói là ta bất hạnh rơi xuống vực, Hoàng thượng rủ lòng từ bi cứu mạng ta về. Có đi đâu cụ thể là đã xảy ra chuyện gì thì ta không biết, vì ta bị mất trí nhớ.” Khi nói đến mấy chữ ‘lòng từ bi’, người ta còn thoáng nghe thấy tiếng nghiến răng của nàng.

Mất trí nhớ? Ba chữ đó vừa vang lên, cả Hoàng Phủ Hoài Hàn và Hoàng Phủ Dạ đều nghi hoặc nhìn nàng, dáng vẻ này của nàng giống người mất trí nhớ sao?

Hoàng Phủ Dạ vẫn rất lo lắng cho sự an toàn của Tô Cẩm Bình, vì thế liền hỏi: “Không biết Bắc Minh Hoàng thu xếp cho tiểu Cẩm Cẩm thế nào?”

Vừa nghe câu hỏi này, mặt Tô Cẩm Bình biến sắc, đôi môi Quân Lâm Uyên cũng nở nụ cười trào phúng như có như không: “Vấn đề này để nàng tự trả lời huynh đi!”

Tô Cẩm Bình lẳng lặng cắn chặt răng, cố dặn mình không được nổi giận, ra sức tỏ vẻ bình tĩnh rồi mới nói: “A haha... Hoàng thượng phái ta làm

mấy việc vệ sinh ấy mà.”

Nghe nàng nói vậy Hoàng Phủ Hoài Hàn và Hoàng Phủ Dạ mới yên lòng, làm việc vệ sinh, dù sao trước kia nàng cũng phụ trách quét dọn ở Đông Lăng, đến Bắc Minh quét sân cũng quen tay!

Thấy họ không định hỏi lại, Tô Cẩm Bình thở phào một hơi. Nhưng còn chưa kịp mừng thầm thì giọng nói của Quân Lâm Uyên đã vang lên: “Sao người không nói cho họ biết người cọ rửa này nọ?” Nốt ruồi son ở mi tâm biến thành màu hồng nhạt, nhìn xa như nhụy hoa anh đào vô cùng xinh đẹp.

Mẹ kiếp, vẫn chưa thôi à?! “Hoàng thượng, mọi người cũng đều là những người không câu nệ tiểu tiết, nói cụ thể thế làm gì! Đâu phải mấy cụ già nhiều chuyện đâu chứ!”

Nàng châm chọc Quân Lâm Uyên nhiều chuyện, nhưng hẳn cũng không giận, ngược lại còn cười rạng rỡ hơn, thản nhiên nói trong ánh mắt nghi hoặc của hai huynh đệ Hoàng Phủ gia: “Hiện giờ, nàng đang là cung nữ cọ rửa ngự dũng cho trẫm!”

Nếu có thể, Tô Cẩm Bình thực sự muốn tháo đôi giày dưới chân mình ra, ném mạnh vào mặt Quân Lâm Uyên! Vì sao trên thế giới này lại có một người đàn ông tàn độc, khẩu vị tởm, thấp kém, sở thích quái dị như hắn chứ, hơn nữa, hắn lại còn là Hoàng đế, khiến người ta tức giận cũng không dám nói gì!

“Cái gì?” Hoàng Phủ Hoài Hàn nhìn Tô Cẩm Bình không tin nổi, hắn rất hiểu cô gái này, e rằng có chết cũng không thể suy bại đến mức cọ rửa ngự dũng cho Quân Lâm Uyên đúng không? Trong mắt Hoàng Phủ Dạ đầy vẻ thương cảm, đau lòng.

Thật ra, nàng đâu có cọ rửa hồ xí cho người ta đâu, nhưng chức vị hiện giờ của nàng quả thật là như vậy! Tô Cẩm Bình bỗng có cảm giác như người cầm ăn hoàng liên, nhìn vị hoàng đế nào đó đang cười sung sướng trên long kỷ, đôi mắt phượng thoáng lạnh đi, người làm bà đây mất mặt, bà đây cũng phải kéo người xuống nước: “Đúng thế, ta và sủng phi của Hoàng thượng cùng cọ rửa ngự dũng!”

Giờ thì ánh mắt nghi hoặc của Hoàng Phủ Hoài Hàn và Hoàng Phủ Dạ đều chuyển về phía Quân Lâm Uyên. Đúng là tính cách Quân Lâm Uyên chuyển biến khó lường, nhưng hiện giờ sở thích đã kỳ quái đến mức đề sủng phi của mình đi cọ nhà xí sao?! Sắc mặt Quân Lâm Uyên cũng trở nên hơi khó coi, tuy Mộ Dung phi đã bị phế, nhưng nói là đề phi thì đã bị phế đi cọ nhà xí thì hình như cũng chẳng khác gì lắm! Tô Cẩm Bình!!! Hắc quá xem thường nàng!

Tô Cẩm Bình quay sang, thấy ánh mắt của Hoàng Phủ Hoài Hàn và Hoàng Phủ Dạ nhìn mình vẫn kỳ quái như trước, liền xấu hổ ho khan mấy tiếng, cứu vãn thể diện: “Ta... ta nói cho các huynh biết, tuy công việc hiện giờ của ta là cọ rửa ngự dũng, nhưng thì công cao hơn trước kia, một tháng được hai mươi lượng bạc, nhiều hơn hẳn năm lượng. Hơn nữa, hơn nữa... Hoàng thượng đã cam đoan chắc chắn sẽ không nợ thì công của ta!”

Chuyện nàng bị Hoàng Phủ Hoài Hàn khấu trừ thì công vẫn còn mới như vừa xảy ra ngày hôm qua vậy!

Câu giải thích này của nàng chỉ càng khiến họ có cảm giác khó nói được thành lời. Trước kia họ biết nàng rất thích bạc, nhưng cũng không đến mức vì bạc mà làm đến tận những công việc này chứ? Đặc biệt là Hoàng Phủ Dạ, hẳn nhớ rõ lúc trước hẳn đưa cho nàng gần mười vạn lượng, ở trong vương phủ cũng là một khoản thì công không nhỏ rồi, sao nhanh như vậy mà nàng đã đến mức vì hai mươi lượng đi cọ nhà xí rồi?!

Thấy ánh mắt phức tạp của họ nhìn mình, cảm giác muốn cởi giày ném Quân Lâm Uyên càng dâng mạnh trong lòng Tô Cẩm Bình!

Cuối cùng, sau một thời gian dài trầm mặc, giọng nói lạnh như băng của Hoàng Phủ Hoài Hàn lại vang lên: “Lâm Uyên huynh, trăm muốn ra ngoài nói chuyện với cung nữ này mấy câu, ý huynh thế nào?”

Hắn ta vừa nói câu này, cả ba người đều hơi ngạc nhiên, Hoàng Phủ Hoài Hàn định... Hoàng Phủ Dạ không rõ hoàng huynh có ý gì, Tô Cẩm Bình lại cực kỳ đề phòng, nàng với tên cầu hoàng đế này có gì mà nói? Quân Lâm Uyên cũng hơi ngạc nhiên, Hoàng Phủ Hoài Hàn gặp Tô Cẩm Bình lẽ ra phải nên thích thú gây sự chứ? Theo hẳn được biết, thù hận giữa

hai người họ rất sâu, còn có gì cần phải nói?! Nhưng hắn vẫn cười khẽ, ôn hòa đáp: “Người xưa ôn chuyện, đương nhiên trăm không ngăn cản rồi, mời huynh!”

“Vậy tạ ơn Lâm Uyên huynh!” Dứt lời, Hoàng Phủ Hoài Hàn liếc nhìn Tô Cẩm Bình một cái, đứng dậy đi ra ngoài. Tô Cẩm Bình cũng đầy nghi hoặc và đờ đẫn, bước theo hắn ra ngoài dưới ánh mắt lo lắng của Hoàng Phủ Dạ...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 33.1

Nàng đi theo Hoàng Phủ Hoài Hàn tới tận ngự hoa viên, đám hạ nhân qua lại cũng rất biết ý tránh sang chỗ khác. Đi rất lâu sau, hấn mới dừng bước.

Tô Cẩm Bình cũng đứng cách đó không xa, sắc mặt hơi nghiêm túc, bóng người màu tím đậm ở phía trước chậm rãi quay đầu lại, đôi mắt tím đậm quét về phía nàng, từng làn sóng như cuộn lên trong con ngươi lạnh băng ấy khiến người ta không nhìn rõ được cảm xúc của hấn.

Bị hấn nhìn như vậy, Tô Cẩm Bình rất mất tự nhiên, nói: “Không biết Đông Lăng Hoàng gọi tiểu nhân ra đây có gì cần chỉ giáo?” Dù sao ngày đó khó khăn lắm mình mới trốn được khỏi hoàng cung Đông Lăng, nếu hấn thực sự muốn dùng tội phản quốc để gây sự với mình, thì vấn đề nàng gặp phải cũng không nhỏ.

“Tô Cẩm Bình, nàng rời khỏi Đông Lăng lâu như vậy, liệu có khi nào...” Nói tới đây, hấn lại dừng lại, khuôn mặt tuấn tú vô song mang theo chút bất an, bứt rứt.

Nhìn bộ dạng đó của hấn, Tô Cẩm Bình khẽ nhíu mày, sao hôm nay Hoàng Phủ Hoài Hàn có vẻ là lạ nhỉ? Có khi nào cái gì?

Nhìn thấy vẻ nghi hoặc trên mặt nàng, vị hoàng đế nào đó cắn răng một cái, đột nhiên lại có cảm giác như tráng sĩ dứt áo, một đi không trở về, lạnh giọng nói: “Có khi nào nhớ trăm không?” Nói xong, khuôn mặt vẫn lạnh như núi băng không nhìn ra được cảm xúc gì.

“Đương nhiên, sao có thể không nhớ tới ngài được?!” Trong lòng Tô Cẩm Bình thẫn lờm hẳn một cái khinh bỉ, tên cậu Hoàng đế này lại nghĩ ra trò gì mới mẻ để giày vò nàng đây? Đương nhiên là nàng nhớ tới hẳn rồi, không có thời khắc nào không nhớ, bởi vì...

“Thật sao?” Đôi mắt lạnh màu tím đậm thoáng có vẻ vui mừng, trong lòng cùng trào lên cảm giác vui sướng, khiến hẳn như muốn bay lên tận trời xanh.

Tô Cẩm Bình cười nhưng lòng không cười, nói tiếp: “Dù nô tỳ chết rồi cũng sẽ không quên Hoàng thượng, vì ngài nợ ta một trăm lượng bạc mà!” Tên cậu Hoàng đế này cho rằng mình mất trí nhớ thật sao?! Mới bao lâu không gặp mà hẳn đã mong mình quên chuyện hẳn nợ tiền mình rồi à?! Mơ đi!

Vừa nghe câu này, cảm giác vui sướng trong lòng vị Hoàng đế nào đó thoáng tan thành mây khói, đôi môi mỏng lạnh băng bất giác run lên vài cái, hẳn biết là không thể ôm kỳ vọng quá lớn với cô gái này mà!!! Có đi đâu, sau khi nàng nói như vậy, tâm tư cất giấu trong lòng bao nhiêu ngày qua muốn nói ra thành lời cũng chột không biết phải giải bày thế nào nữa. Trong tình huống này, lại đối mặt với nàng, dù nói ra bằng cách nào thì hẳn cũng cảm thấy bối rối lạ thường!

“Tô Cẩm Bình, nàng nhớ trăm đều chỉ vì một trăm lượng bạc kia sao?” Lòng mày nhíu chặt như có thể kẹp chết một con ruồi. Khuôn mặt kiêu ngạo nghiêm lại nhưng cũng không thiếu phần mát mẻ mà chính hẳn không phát hiện ra.

Nhìn sắc mặt hẳn có chút hung hãn, mi tâm Tô Cẩm Bình nháy dựng lên, thẫn nghĩ hay hẳn vẫn còn nhớ mối thù với mình?! Nàng gượng cười một tiếng, nói: “Hà hà, Hoàng thượng, mấy chuyện ngày xưa như là tiểu nhân tranh nhà xí với ngài gì gì đó chỉ là hiểu lầm thôi. Hơn nữa, không phải sau đó ngài cũng trừng phạt tiểu nhân rồi sao? Ngài tha thứ cho tiểu nhân năm đó còn trẻ tuổi khờ dại đi mà!”

Lòng mày Hoàng Phủ Hoài Hàn giật giật, năm đó trẻ tuổi khờ dại à?! Bây giờ mới trôi qua có hai tháng thôi mà?! Hẳn chột nhớ tới hình ảnh

ngày đó cô nàng chết tiệt này tranh cướp nhà xí với mình, những lời định nói vốn đã khó cất lên thành tiếng rồi, giờ lại càng không tiện mở lời hơn. “Tô Cẩm Bình, trăm không định so đo tính toán mấy chuyện đó với nàng.”

“Chẳng lẽ ngài vẫn còn nhớ thù khác nữa sao?” Nàng còn chưa thềm tính toán chuyện hắn năm lần bảy lượt muốn đẩy nàng vào chỗ chết đâu, vì cái quái gì mà một người đàn ông lại có thể nhỏ nhen đến thế chứ?!

Hắn biết nếu để nàng nói tiếp thì đê tài sẽ càng lúc càng xa, Hoàng Phủ Hoài Hàn liền bước tới mấy bước, Tô Cẩm Bình cũng giật mình lùi ra phía sau một chút. Đôi mày kiếm của hắn nhíu lại, giọng nói lạnh như băng vang lên: “Trăm không có ý đó, ý trăm muốn hỏi nàng là, liệu nàng... nàng... có tình ý với trăm không?” Đôi mắt tím đậm lóe lên những tia sáng nhàn nhạt, ánh mắt nhìn Tô Cẩm Bình vô cùng chân thành.

Mấy lời này là sao? Nàng có hiểu lắm không? “Không biết vì sao Hoàng thượng lại hỏi câu này?” Nàng có tình ý với hắn á? Bỗng nhiên, hai mắt nàng sáng lên, quan sát hắn từ đầu đến chân một lượt, sau đó vòng hai tay trước ngực, nói giọng ngả ngớn: “Chẳng lẽ sau khi ta đi rồi, Hoàng thượng mới chợt phát hiện ra sự xuất sắc tốt đẹp của ta, rốt cuộc cũng không thể kiềm chế được mà yêu ta sâu sâu sâu đậm sao?”

“...” Bị nàng châm chọc như vậy, hắn phải trả lời thế nào? “Nếu trăm nói phải thì sao?” Giọng nói vẫn lạnh như băng, nhưng cũng chân thành chưa từng có.

Điều này ngược lại lại khiến Tô Cẩm Bình giật mình kinh ngạc, lại nhìn hắn từ đầu đến chân một lúc lâu, như muốn tìm thấy bộ dạng đùa giỡn trên người hắn vậy, nhưng lại không tìm được gì cả. Chẳng lẽ người này thật lòng sao? “Chắc chắn là hoàng thượng đang đùa!” Nàng thật sự không tự tin đến mức đó đâu!!!

Mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn biến sắc, mắt thoáng xuất hiện nhiều thứ cảm xúc không biết tên: “Tô Cẩm Bình, trăm nói thật lòng!”

Dung nhan lạnh lùng ngay gần trước mặt, khác xa với dáng vẻ tàn nhẫn trước đó không lâu của hắn, đôi mắt lạnh khóa chặt vào đôi mắt phượng

của nàng, tình cảm trong lòng như gào thét, Tô Cẩm Bình, tình cảm của trẫm là chân thực, chân chân thực thực thích nàng!!! Nhưng mấy lời này, hẳn phải nói ra thế nào đây, đặc biệt khi đối diện là người con gái luôn chọc hấn tức đến giờ chân, hấn càng cảm thấy khó mở lời hơn!

Thật lòng??? Tô Cẩm Bình ngược mắt nhìn hấn, trong lòng ngoài cảm giác lạnh run lên thì không có cảm giác nào khác, tên Cầu hoàng đế này thích nàng ư?! Trừ khi mặt trời mọc ở đằng Tây!!! Nhìn thấy ánh mắt chăm chú của hấn, nàng cũng cảm giác như da gà toàn thân của mình đang có xu hướng nhảy dựng lên mà hát quốc ca. Chấp nhận nguy cơ sẽ bị kéo ra ngoài chém đầu, nàng nói một câu rất thật lòng: “Hoàng thượng, ngài có thể đừng nhìn ta bằng ánh mắt bu Ồn nôn đó được không?”

Ánh mắt vốn tràn ngập thâm tình, thoáng biến hết thành lửa giận, từng đốm lửa bùng cháy bùng cháy từ đáy mắt, giận dữ chỉ vào mũi cô nàng chết tiệt kia, tức tối quát lên: “Tô Cẩm Bình, nàng có biết nàng đang nói gì không?” Bu Ồn nôn à?! Ánh mắt của hấn bu Ồn nôn lắm sao?!

Thời buổi này, đến nói thật cũng không được nữa à?! Ánh mắt hấn vốn rất bu Ồn nôn mà!!! Thấy lửa giận của hấn bị mình châm lên nhanh như vậy, Tô Cẩm Bình cũng càng không tin lời hấn hơn.

Ngay khi vừa tức giận quát tháo xong, Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng hơi hối hận, lại không tìm được nổi giận với nàng nữa rồi. Nhưng đi đâu này sao trách hấn được, rõ ràng là tại nàng không biết suy xét!

“Hoàng thượng, biểu hiện vừa rồi của ngài đã chứng tỏ ngài đang nói đùa. Chắc chắn cả đời này Hoàng thượng vĩnh viễn sẽ không quên những hành động lời nói của nô tỳ khi còn ở Đông Lăng năm đó, mà cũng như vậy, cả đời này nô tỳ cũng không dám quên những hành động lời nói của Hoàng thượng. Xin Hoàng thượng sau này đừng đùa như vậy nữa, trong lòng nô tỳ đã sớm có người thương rồi, tuyệt đối sẽ không mắc lừa đâu!” Hấn nghĩ rằng mình không biết ý đồ của hấn sao? Đơn giản là muốn dùng mỹ nam kế với mình, chờ nàng mắc mưu sẽ trả thù nàng một trận ra trò! Hơn nữa, bản thân Hoàng Phủ Hoài Hàn này quá thâm hiểm, dù rốt cuộc

hắn nghĩ thế nào, thì nàng cũng không thể tin tưởng người này được, bởi vì hắn là người có thể bỏ qua tất cả những người khác vì giang sơn xã tắc!

Câu nói của nàng như một quyên đập mạnh vào lòng hắn. Những điếu nàng nhớ rõ, chỉ có thù hận giữa hai người họ. Hơn nữa, nàng cũng nói thẳng thắn rằng nàng đã có người thương!!! Hắn nhắm mắt lại, trăn ngâm nửa khắc, sau đó lại mở ra, ánh mắt đầy sương lạnh: “Tô Cẩm Bình, nàng nói rất đúng. Trẫm không có khả năng thích nàng, nhưng trẫm có thể giúp nàng rời khỏi Bắc Minh!”

“Điều kiện?” Tên cầu Hoàng đế này giúp nàng, sao có thể không có điều kiện gì được.

“Điều kiện là nhập cung làm phi! Trẫm nguyện dùng nghi thức Hoàng hậu để nghênh đón!” Hắn lạnh lùng nhìn nàng, trong mắt đã không còn chút tình cảm nào. Nếu nàng không có tình cảm với hắn, nói nhiều cũng chẳng để làm gì, nhưng nếu có cơ hội khiến nàng quay trở về bên mình, dù nàng có muốn hay không, hắn cũng sẽ không bỏ qua.

Tô Cẩm Bình thầm cười lạnh trong lòng, nói với vẻ giễu cợt: “So với việc về Đông Lăng làm phi, nô tỳ thà ở đây cạo rửa ngựa dững còn hơn!” Mục đích của hắn tám chín phần là hướng về Bách Lý Kinh Hồng! Lần trước hắn cũng lợi dụng mình, ép Bách Lý Kinh Hồng đến đường cùng, cuối cùng bọn họ không thể làm gì khác, phải dùng mười thành trì để trao đổi mới xong chuyện. Nàng sao có thể cho Hoàng Phủ Hoài Hàn cơ hội như thế nữa chứ? Còn về chuyện dùng nghi thức Hoàng hậu để nghênh đón, chẳng qua cũng chỉ mình muốn che lấp thủ đoạn của mình mà thôi!

Nhận ra sự giễu cợt trong giọng nói của nàng, hắn cũng hiểu ngay nàng đang nghĩ gì, nhưng nhất thời lại không biết trả lời thế nào. Hiện giờ hắn muốn đón nàng về là thật lòng, nhưng hắn cũng biết rõ, nếu lại một lần nữa gặp phải tình huống như lúc trước, bản thân hắn sẽ lại buông tha cho nàng không chút do dự để đổi lấy lợi ích lớn nhất. Bởi vì, trong lòng Hoàng Phủ Hoài Hàn hắn, giang sơn xã tắc mới là quan trọng nhất! Trấn tĩnh lại tâm trạng của mình, hắn ra vẻ lãnh đạm nói: “Nếu đã vậy, thì nàng cứ ở lại đây là cạo rửa ngựa dững của nàng đi!”

“Tạ ơn Hoàng thượng quan tâm!” Nàng không muốn nói nhiều với hắn thêm một câu nào nữa.

Hoàng Phủ Hoài Hàn nhìn nàng một lúc lâu rồi mới quay người đi. Tô Cẩm Bình cảm cúi đi theo sau hắn, càng lúc càng thấy khinh bỉ con người này hơn, ngay cả mỹ nam kế mà hắn cũng làm được, quả nhiên, không phụ cái tên ‘chó Hàn’ mà mình đặt cho hắn!

Quay về đại điện, không biết Quân Lâm Uyên và Hoàng Phủ Dạ đang nói gì, nhưng hai người đều cười vô cùng giả dối, nụ cười khách sáo theo đúng tiêu chuẩn. Thấy hai người vừa bước vào, một đôi mắt xếch hẹp dài và một đôi mắt hoa đào lẳng lơ đều quét về phía Tô Cẩm Bình, thấy nàng bình yên vô sự, trên mặt người trước có vẻ tiếc nuối như có như không, còn người sau thì thoáng thờ phào nhẹ nhõm.

“Hoài Hàn huynh đi đường xa tới đây, phải chơi thật thoải mái rồi mới được về đây nhé!” Quân Lâm Uyên cười nói.

Đôi môi mỏng lạnh lùng của Hoàng Phủ Hoài Hàn hơi cong lên: “Lâm Uyên huynh khách sáo quá. Trẫm vẫn nhớ mãi ván cờ kia, không biết Lâm Uyên huynh có hứng thú chơi tiếp không?”

Nghe hắn ta nói vậy, nụ cười trên mặt Quân Lâm Uyên cứng lại, Hoàng Phủ Hoài Hàn muốn ám chỉ rằng hắn ta biết ván cờ kia là mình cố tình thua sao? Nhưng chỉ cứng đờ ra trong chớp mắt, hắn lại bình thường lại, nói: “Đương nhiên là sẵn lòng, vậy mời Hoài Hàn huynh dời bước sang ngự hoa viên, bên đó phong cảnh đẹp hơn.”

“Mời!” Hoàng Phủ Hoài Hàn đứng dậy trước.

“Mời!” Quân Lâm Uyên đi ra cửa trước, hai người kia đi theo sát phía sau. Tô Cẩm Bình cũng đi ra cửa Ngự thư phòng nhưng nàng đi ngược chiều với họ. Nàng không có hứng thú đứng xem mấy người này chơi cờ. Ai ngờ, đi chưa được mấy bước, giọng nói lạnh băng của Hoàng Phủ Hoài Hàn đã vang lên: “Tô Cẩm Bình, khó lắm mới gặp lại mà nàng vội vàng quay về vậy sao?” Nàng không đồng ý với điều kiện của hắn, nhưng hắn

vẫn muốn nhìn thấy nàng nhiều hơn một chút, dù sao hắn đã từng nghĩ cả đời này hắn cũng không còn cơ hội gặp lại nàng nữa.

Quân Lâm Uyên liếc nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn một cái, đáy mắt càng lóe lên nụ cười trên nỗi đau khổ của người khác, khuôn mặt diễm lệ thoáng cười lạnh: “Tô Cẩm Bình, Đông Lăng hoàng tiệc nuôi người, người theo hầu đi.”

Hầu cái em gái nhà người!!! “Khởi bẩm Hoàng thượng, thứ nô tỳ phải hầu là ngự dưỡng mà.” Ân ý là, nếu người thừa nhận mình là ngự dưỡng thì ta sẽ hầu người.

Đôi mắt xéch nhíu lại, bắn ra tia sáng lạnh: “Tô Cẩm Bình, người đừng khiêu khích sự nhẫn nại của trẫm!” Hình như cô nàng này lại quên mất tính mạng mình đang nằm trong tay ai rồi!

Hoàng Phủ Dạ lại khẽ cười nói: “Không muốn hầu hạ thì ngồi chơi bên cạnh cũng được, lâu rồi bản vương không gặp nàng, Tiểu Cẩm Cẩm không nhớ bản vương chút nào sao?”

“Nhớ...” bạc của huynh!

“Vậy đi cùng luôn đi!” Nói xong, hắn phe phẩy cây quạt trên tay mình, cười cười đi theo Quân Lâm Uyên và Hoàng Phủ Hoài Hàn.

Tô Cẩm Bình đi theo sau họ, vừa đi vừa thẫn mắng Hoàng Phủ Hoài Hàn, tên cầu hoàng đế, hắn ta nhất định không muốn mình sống yên ổn mà!

Đến ngự hoa viên, bên trong lương đình, đám hạ nhân đã chuẩn bị sẵn bàn cờ ngọc và bàn, ghế, hoa quả tươi ngon đặt một bên, cũng không thiếu hoa quả trái mùa khiến cô nàng nào đó lại thẫn cảm thán, người của Hoàng gia quả nhiên rất biết hưởng thụ! Thật ra, nếu nàng không phải là thẫn giữ của như vậy, thì cuộc sống kiếp trước của nàng cũng chẳng kém gì họ, tiếc là...

“Hoài Hàn huynh, mời!” Quân Lâm Uyên đưa tay ra mời Hoàng Phủ Hoài Hàn ngồi xuống.

“Lâm Uyên huynh khách sáo quá!” Hoàng Phủ Hoài Hàn đáp lời, chuẩn bị ngồi xuống. Mắt Tô Cẩm Bình đứng sau lưng Hoàng Phủ Hoài Hàn chợt lóe sáng, cầu hoàng đế nhà người dám gây sự với bà à! Nàng đưa nhanh chân ra đẩy chiếc ghế kia dịch nhẹ sang một cái, rồi đứng yên ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra.

Hoàng Phủ Hoài Hàn nghe thấy một tiếng động cực kỳ nhỏ, nhưng cũng không để ý nhiều, chỉ chậm rãi hạ mông từ trên cao xuống, chậm rãi ngồi vào chiếc ghế kia, nhưng hạ đến vị trí ‘có thể ngồi’ lại không cảm nhận được sự tồn tại của chiếc ghế kia, cơ thể mất trọng tâm, ngã ngửa thẳng ra đằng sau!

Mặt hắn ta đầy hoảng hốt, Hoàng Phủ Dạ vội đưa tay kéo hắn ta lại mới giúp hắn ta thoát được số phận bị ngã ngửa xuống đất! Nhìn dáng vẻ chật vật của Hoàng Phủ Hoài Hàn, Quân Lâm Uyên cũng hơi buồn cười nhưng dù sao mình cũng là chủ, tuyệt đối không thể mở miệng cười nhạo Hoàng Phủ Hoài Hàn được. Hắn bước lên mấy bước, cười nói: “Sao Hoài Hàn huynh không cẩn thận hơn một chút!”

Một giọt mồ hôi to cũng chảy thẳng xuống sau gáy Hoàng Phủ Dạ, người khác không nhìn thấy, nhưng hắn nhìn rất rõ Tiểu Cẩm Cẩm đưa chân ra... Một thời gian ngắn không gặp, mà nàng vẫn to gan lớn mật không sợ chết như xưa!

Sao không cẩn thận chút à?! Hắn ta đã cẩn thận lắm rồi đấy chứ!!! Hắn ta hoàn toàn không tin với khả năng ghi nhớ không gian của mình mà lại không ngồi đúng vào được một cái ghế!!! Nhớ đến tiếng động rất nhỏ mình nghe được lúc đó, hắn ta quay vệt đầu lại nhìn Tô Cẩm Bình, đáy mắt không có chút thân thiện nào.

Tô Cẩm Bình cũng nhìn hắn ta như cười như không, trong mắt ẩn chứa sự đắc ý, còn bước tới ra vẻ quan tâm: “Ôi, Hoàng thượng, ngài bất cẩn quá, nếu không phải Dạ vương nhanh tay nhanh mắt kéo ngài lại, thì ngài đã bất cẩn ngã ngửa ra rồi. Nếu thế á, nô tỳ sẽ đau lòng chết mất thôi!”

Đau lòng chết mất à?! Hắn ta cho rằng nàng sẽ vui chết mất thì có!!! Thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn nhìn Tô Cẩm Bình bằng ánh mắt lạnh lùng tàn nhẫn, Hoàng Phủ Dạ cũng dở khóc dở cười. Quan sát biểu cảm của nàng, Quân Lâm Uyên cũng hiểu ngay có chuyện gì xảy ra! Khóe môi hắn khẽ giật giật hai cái, nhìn Tô Cẩm Bình lại thêm chút kính nể, cô gái này thật sự quá to gan! Xem ra bình thường mình tức giận đến nghiến răng nghiến lợi như vậy cũng chỉ là chuyện bé xé ra to thôi, nàng đối xử với mình cũng nể nang lắm rồi! Nghĩ vậy, hắn cũng thầm cảm thông cho Hoàng Phủ Hoài Hàn hơn.

Tô Cẩm Bình đã chuẩn bị tốt tâm lý sẽ bị Hoàng Phủ Hoài Hàn gây khó dễ, sau đó giả vờ như mình không biết gì cả, dù sao họ cũng không có chứng cứ. Nhưng không ngờ Hoàng Phủ Hoài Hàn chỉ lạnh lùng nhìn nàng một lúc lâu, lông mày kiếm nhướng cao, khóe môi lạnh băng cũng nhếch lên cười nhạt, sau đó lại quay đầu, ngẩng xuống ghế, chuẩn bị chơi cờ với Quân Lâm Uyên, có vẻ không muốn tính toán!

Đôi mắt hoa đào của Hoàng Phủ Dạ thoáng có vẻ không đồng ý, như muốn nhắc nhở Tô Cẩm Bình chú ý chừng mực một chút. Người khác có thể không biết, chứ hắn ta hiểu quá rõ tính cách của hoàng huynh, nếu tiểu Cẩm Cẩm còn tiếp tục coi trời bằng vung như vậy, dù Hoàng huynh có nhiều sự nhẫn nại hơn nữa cũng sẽ dùng hết sạch.

Tô Cẩm Bình quay sang cười với hắn ta, nàng vẫn nhớ rõ ân tình của tiểu Dạ Dạ dành cho nàng.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 33.2

Hai người kia đã bắt đầu hạ cờ, tay áo tung bay, khẽ nâng lên đặt xuống, không bao lâu sau, trên bàn cờ nhỏ bé đã xếp nên thế cục thiên hạ. Tô Cẩm Bình cũng có chút nghiên cứu với cờ, nhìn hai người họ đặt cờ, trong mắt nàng thoáng có vẻ tán thưởng, quả nhiên không hổ danh là người làm Hoàng đế, mỗi quân cờ đều ẩn chứa ý tứ sâu xa, giống như đang thử nhau.

Còn đang mãi tán thưởng, giọng nói của Quân Lâm Uyên chợt vang lên: “Đứng đó làm gì? Còn không mau hắt hạ trăm và Đông Lăng Hoàng, Dạ vương dùng hoa quả đi?!”

Hoàng Phủ Dạ liếc nhìn Tô Cẩm Bình một cái đầy vẻ cảm thông, cười nói: “Không cần, bản vương tự ăn!” Nói xong, hắn cất quạt vàng vào trong tay áo, cấn một quả táo lên, dùng dao cắt miếng ra, ăn rất tao nhã.

Quân Lâm Uyên vẫn đưa mắt lạnh lùng nhìn Tô Cẩm Bình, ý là, dù Hoàng Phủ Dạ không cần hắt hạ, nhưng hắn và Hoàng Phủ Hoài Hàn vẫn rất cần hắt hạ! Tô Cẩm Bình nghiêng răng ken két, đi đến bên đĩa hao quả, cúi đầu chăm chú chọn hoa quả, nàng nhanh chóng nhắm trúng nải chuối tiêu, vừa tưởng tượng cảnh tượng tuyệt vời khi mình dùng thứ này đâm vào hoa cúc của hai tên vương bát đản kia, vừa hung hãn bóc vỏ rồi đưa cho hai người kia.

Hai người họ đương nhiên không hiểu trong lòng Tô Cẩm Bình, chuối tiêu còn có ‘cách dùng kỳ diệu’ như vậy, đầu đón lấy, vừa chơi cờ vừa tao nhã ăn chuối.

Nhìn hai người vui vẻ ăn, lửa trong lòng Tô Cẩm Bình càng cháy mạnh hơn, bỗng nhiên, trong đầu nàng chợt lóe sáng, nhảy dựng lên kêu to: “Ôi cha, thảm rồi, sáng nay ta cọ rửa ngự dũng xong lại quên không rửa tay!”

“Phụt...” Miếng táo trong miệng Hoàng Phủ Dạ văng thẳng ra ngoài.

“Oe!” Hai hoàng đế cùng ném chuối trong tay mình ra xa vạn dặm, cúi đầu nôn oe!

Nôn xong, Quân Lâm Uyên mới chợt nhớ cô gái chết tiết này vốn không cọ rửa ngự dũng, vì thế, hấn nhận thức sâu sắc rằng, mình vừa bị chơi xỏ!!! Hấn quay đầu tức tối nhìn Tô Cẩm Bình, nốt ruồi son ở mi tâm đỏ rực như lửa, nghiến răng nói: “Người đâu, lời nàng xuống đánh bốn mươi trượng cho trẫm!”

“Vâng!” Ngự lâm quân đáp lời, lập tức có người bước tới bắt nàng.

“Đợi đã!” Không ngờ Hoàng Phủ Hoài Hàn và Hoàng Phủ Dạ lại cùng lên tiếng.

Hạ nhân bên cạnh dâng khăn lên cho Hoàng Phủ Hoài Hàn, hấn ta đưa tay nhận lấy, lau miệng xong liền quay đầu nhìn Tô Cẩm Bình, sắc mặt rất phức tạp. Hấn ta biết ngay cô nàng chết tiết này sẽ không chịu ngoan ngoãn hầu hạ họ mà! “Lâm Uyên huynh, dù sao cũng không phải chuyện gì lớn, chi bằng huynh nể mặt trẫm, tha nàng được không?”

Câu nói vừa dứt, đừng nói là Quân Lâm Uyên, ngay cả Tô Cẩm Bình và Hoàng Phủ Dạ đều nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn với ánh mắt vô cùng kỳ dị, hấn mà cũng cầu xin cho Tô Cẩm Bình sao?!!!

Sau khi hồi hồn lại, Hoàng Phủ Dạ cũng vội lên tiếng: “Tiểu Cẩm Cẩm là người quen cũ của bản vương, xin Bắc Minh hoàng mở lòng tha cho nàng một lần!”

Quân Lâm Uyên lạnh lùng nhìn Tô Cẩm Bình một lúc lâu, sát khí bùng lên dưới đáy mắt, rồi chợt nói: “Nếu Đông Lăng hoàng và Dạ vương đều cầu xin cho người, trẫm tạm tha cho người lần này!”

Tô Cẩm Bình cười lạnh, không kìm được nữa liền nói: “Hoàng thượng, nô tỳ chỉ nói thật thôi mà, ngài cần gì mà thẹn quá hóa giận mà đánh nô tỳ?! Nô tỳ cũng đã nói từ trước rồi, nô tỳ chỉ phụ trách cọ rửa ngự dũng, chính ngài muốn nô tỳ hầu hạ các ngài!” Mẹ nó chứ, muốn lấy đầu cũng chỉ có một cái, muốn chết cũng chỉ có một lần, cùng lắm thì lôi mình ra ngoài chém chứ gì, nhưng dù chết nàng cũng không chịu cái kiêu uất ức này một chút nào nữa! Chưa từng gặp người nào quá đáng như tên Quân Lâm Uyên kia!!!

“Người...” thật không biết phải trái!!! Đang muốn hạ lệnh trừng phạt, Hoàng Phủ Dạ vội đứng dậy bước nhanh vài bước đến che trước mặt Tô Cẩm Bình, cười nói: “Bắc Minh hoàng, bản vương có mấy câu cần nói với Tô Cẩm Bình, xin phép ra ngoài một chút!”

“Cứ tự nhiên!” Sắc mặt Quân Lâm Uyên lạnh chưa từng có.

Hoàng Phủ Dạ đi tới bên Tô Cẩm Bình, kéo nàng đi. Có cơ hội không cần phải nhìn mặt hai người kia, Tô Cẩm Bình đương nhiên vô cùng vui vẻ, cũng để mặc hắn kéo mình đi.

Hai người đi thật xa, đến sau một ngọn giả sơn, hoàn toàn không nhìn thấy Hoàng Phủ Dạ và Quân Lâm Uyên nữa, Hoàng Phủ Dạ mới buông tay nàng ra, nhưng đồng thời lại bất ngờ ôm nàng...

Tô Cẩm Bình khẽ nhíu mày: “Hoàng Phủ Dạ, huynh...”

“Một chút thôi!” Giọng nói hoa lệ phóng túng lại nhuốm vài phần ưu thương vang lên khiến Tô Cẩm Bình không nở đẩy hắn ra, nhưng đôi lông mày thanh tú dần nhíu lại.

Một lúc lâu sau hắn mới buông nàng ra, nụ cười xinh đẹp quyến rũ thường ngày lại nở rộ trên môi, giống như tất cả mọi chuyện vừa rồi chỉ là ảo giác của Tô Cẩm Bình vậy. “Soạt” một tiếng, cây quạt vàng trong tay hắn mở ra, phe phẩy rất phong lưu: “Tiểu Cẩm Cẩm, nàng thật sự có nhớ đến bản vương sao?”

“Đương nhiên, ai bảo huynh đã cho ta tiền lại còn thay đổi số lượng như vậy, cả đời này ta đều không quên huynh!” Tô Cẩm Bình vòng hai tay trước ngực, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của hắn, ra vẻ bất mãn nói.

Hoàng Phủ Dạ khẽ cười: “Vậy, tiểu Cẩm Cẩm có thấy rất cảm động không?”

“Bốp!” một cái tát bất ngờ đập xuống đầu hắn, sau đó dưới ánh mắt đờ đẫn của vị Vương gia nào đó, nàng mới nói: “Cảm động à?! Cảm động cái con khỉ! Vì sao huynh phải đổi tờ ngân phiếu trên cùng thành một nghìn lượng hả?”

Hoàng Phủ Dạ vẫn còn sững sờ, ngẩn ngơ đáp: “Ta sợ nàng không nhận mà!”

“Có bạc tội gì không nhận? Chẳng lẽ bình thường ta biểu hiện quá đạo đức trước mặt huynh hay sao mà khiến huynh có ảo giác đó hả? Huynh có biết vì thế mà ta đau lòng bao lâu không?! Tốt nhất là huynh mau mau chóng chóng trả lại ta chín nghìn lượng kia cả gốc lẫn lãi để bù đắp sai lầm của mình đi. Ta sẽ cố mà tha cho huynh lần này!”

Ha! Lại còn biến thành sai lầm của hắn nữa à?! Hoàng Phủ Dạ phe phẩy quạt, môi nở nụ cười rạng rỡ: “Được được được! Bản vương nhất định sẽ trả lại nàng cả vốn lẫn lãi chín nghìn lượng kia, để bù đắp sai lầm của bản vương!” Mấy chữ ‘trả lại cho nàng’ và ‘sai lầm’ được hắn nhấn rất mạnh!

Lúc này Tô Cẩm Bình mới hài lòng khẽ gật đầu.

...

“Điện hạ, đại lễ đăng cơ đã chuẩn bị ổn thỏa rồi!” Phong đứng trước mặt Bách Lý Kinh Hồng bẩm báo.

Người đàn ông như tiên giáng trần lẳng lặng ngồi trên ghế chủ nhân, trên tay ôm một con sói nhỏ màu vàng, đôi mắt xám bạc nhắm lại, dung nhan tuyệt mỹ tinh xảo không có chút cảm xúc nào, nghe mấy lời này xong cũng không hề bất ngờ, chỉ thờ ơ nói: “Biết.”

Nhìn Vàng trong lòng Bách Lý Kinh Hồng, trong mắt Phong rất phức tạp. Hiện giờ con thú nhỏ này trở thành thứ được sủng ái nhất cả phủ Thái tử, người ngoài chỉ bất cẩn va chạm một chút thôi cũng bước vào đường chết ngay. Điện hạ yêu người nên yêu cả thú cưng sao? “Vẫn không có tin tức gì của Thái tử phi, nhưng đã tìm được nhóm Băng Tâm rồi, thuộc hạ cũng phái người theo bảo vệ họ theo sự phân phó của ngài.” Thật ra có Linh Nhi và Dĩ Mạch ở đó, các nàng căn bản cũng không thể gặp nguy hiểm gì.

“Ừ.” Chỉ một chữ lạnh tanh, hoàn toàn không thấy chút nhân khí nào.

Nhìn bộ dạng này của hắn, Phong thực sự không tìm được lời khuyên như: “Điện hạ, sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ tìm thấy Thái tử phi, xin ngài hãy bớt phiền muộn, Thái tử phi là người tốt sẽ được trời phù hộ, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

Nghe hắn ta nói vậy, hắn mới chậm rãi mở mắt ra, rèm mi cong dài khẽ run rẩy, đôi mắt sáng đẹp như ánh trăng nhìn hắn ta: “Thật sao?” Ánh mắt hắn rất mơ màng, còn có vẻ yếu đuối không dễ phát hiện ra.

Phong nghe vậy vội kiên định gật đầu: “Thật mà! Ngài phải tin vào Thái tử phi, dù chúng ta không tìm thấy nàng, nhất định nàng cũng sẽ tìm cách để trở về.”

“À ừ...” Vàng kêu lên một tiếng như đồng ý.

Trong mắt Bách Lý Kinh Hồng dấy lên tia sáng hy vọng. Đã nửa tháng trôi qua nhưng không hề có chút tin tức nào của nàng. Có đi ầu, đã có người tìm thì thể khác đến giả mạo nàng, chứng tỏ nàng không có chuyện gì. Phong nói rất đúng, hắn nên tin nàng, nếu có cơ hội, chắc chắn nàng sẽ nghĩ cách để quay về.

Vào thời khắc này, Diệt bống bước vào: “Điện hạ, hôm nay Hoàng Phủ Hoài Hàn và Hoàng Phủ Dạ đã đến Bắc Minh nhưng chưa biết cụ thể họ bàn bạc chuyện gì.”

Nơi bí ẩn nhất bốn nước, thật ra đều là Hoàng cung! Vì đảm bảo chuyện cơ mật của quốc gia, mỗi một hạ nhân trong hoàng cung bốn nước đều phải có lai lịch rõ ràng, gia đình trong sạch, đảm bảo không có ai để lộ bí mật của Hoàng cung ra ngoài. Vì thế, mấy người Diệt không tra được tình hình cụ thể trong hoàng cung Bắc Minh cũng là chuyện bình thường.

“Lần này Hoàng Phủ Hoài Hàn đi chẳng qua cũng chỉ muốn thăm dò thực hư ra sao thôi. Mấy thứ bản cung sai các người chuẩn bị, đã chuẩn bị xong chưa?” Hắc lãnh đạm hỏi.

Phong cúi đầu: “Đã chuẩn bị xong hết và đưa tới phòng ngài rồi ạ!” Phong thực sự khó hiểu, thời gian trước điện hạ vừa sai bọn họ diệt hết tất cả gà trong kinh thành đi, còn muốn đốt không thừa lại con lông gà nào, hôm qua lại đột ngột hạ lệnh bảo bọn họ thu thập gà khắp cả nước, còn muốn nhổ hết lông gà đưa tới, điện hạ muốn làm gì vậy?

“Ừ.” Hắc đáp lời rồi ôm Vàng đứng dậy đi về phòng.

Nhìn đồng lông gà trên bàn, hắc chậm rãi cầm keo nước ở bên cạnh lên, dính vào cây gậy. Vàng mở to đôi mắt xanh lục kia, kêu lên vài tiếng như muốn hỏi hắc đang làm gì.

Nghe tiếng nó kêu, hắc đưa tay ra vuốt vuốt đầu nó, sau đó giọng nói thanh lạnh như ánh trăng vang lên: “Lúc trước khi ta phạm lỗi, nàng sẽ dùng thứ này để phạt ta. Sau đó gà bị ta giết hết, chổi lông vịt cũng bị ta vứt đi luôn, có lẽ nàng tức giận nên mới không chịu về. Chờ ta làm xong một trăm cái chổi lông gà, chắc... nàng sẽ về thôi...”

Trước kia hắc sợ nhất là thứ này, nhưng sau khi nàng mất tích, hắc mới biết rằng, chỉ cần nàng còn ở bên mình, dù bị đánh cũng là một sự may mắn.

Vàng lại ‘à ừ’ rồi cọ cọ vào người hắc...

...

Tán gẫu với Hoàng Phủ Dạ đến tận hoàng hôn, Hoàng Phủ Dạ nhìn nàng, đột ngột hỏi: “Tiểu Cẩm Cẩm, nàng muốn xuất cung không?”

“Muốn chứ!” Nói rồi ánh mắt lại nhìn về phía Nam, thời gian càng dài, nỗi nhớ trong lòng càng sâu thêm.

Hoàng Phủ Dạ hiển nhiên không xem nhẹ phương hướng nàng đang nhìn, đó là Nam Nhạc!!! Trong lòng vừa chua xót vừa cay đắng lại dâng lên chút đố kỵ, hấn trăn ngâm một lúc lâu mới nói tiếp: “Tiểu Cẩm Cẩm, thật ra có một vấn đề luẩn quẩn trong lòng ta đã lâu...”

Tô Cẩm Bình quay sang nhìn hấn với vẻ nghi hoặc: “Vấn đề gì?”

“Rõ ràng...” Vừa nói tới đây thì một tiểu thái giám đi tới bậm báo: “Dạ vương diện hạ, cuối cùng tiểu nhân cũng tìm thấy ngài. Hoàng thượng sai tiểu nhân đi mời ngài về dùng bữa tối.”

Câu nói của Hoàng Phủ Dạ mắc kẹt trong cổ họng, nét mặt cũng hơn đau khổ. Tô Cẩm Bình vừa nghe tiểu thái giám kia nói vậy, lập tức lên tiếng: “Nếu thế thì huynh về ăn đi, ta về trước!” Thật ra nàng cũng hiểu hấn muốn hỏi gì, không phải vấn đề gì hay ho, tránh được thì cứ tránh là hơn.

Đi chưa được mấy bước, hấn lại túm lấy tay nàng từ phía sau, giọng nói hoa lệ tao nhã vang lên: “Tiểu Cẩm Cẩm, ta muốn hỏi, rõ ràng ta gặp nàng trước, vì sao... vì sao nàng lại yêu hấn?” Hấn không cam lòng, tới bây giờ cũng không cam lòng. Rõ ràng hấn gặp tiểu Cẩm Cẩm trước, dù nàng cảm thấy mình không thể đặt nàng ở vị trí thứ nhất trong lòng hấn, cũng không thể không có chút tình cảm nào với hấn như thế chứ, rõ ràng hấn gặp nàng trước mà!!!

Tiểu thái giám nghe vậy, trợn tròn hai mắt! Không nhàn chút, Dạ vương Đông Lăng tỏ tình với một cung nữ trong cung của họ sao, chuyện này...

Nghe hấn hỏi vậy, Tô Cẩm Bình chợt thấy hơi buồn cười, gặp trước à?! Hấn nghĩ chuyện này giống đi mua đồ, ai tới trước được trước sao? Nàng chậm rãi rút tay mình ra, giọng nói ôn hòa như có ý cười, khuyên nhủ:

“Tiểu Dạ Dạ, trong tình cảm không phân biệt được thứ tự đến trước hay đến sau.”

Dứt lời, nàng bước đi thẳng không quay đầu lại. Nàng biết ánh mắt đau thương của hắn vẫn bám theo nàng, nhưng nàng không thể quay đầu lại, vì nếu nàng quay đầu, thứ nàng cho hắn không phải là sự an ủi, mà là hy vọng, càng hy vọng nhiều, sẽ càng tổn thương sâu hơn. Nàng cũng sẽ không khuyên hắn đi tìm hạnh phúc khác, vì nếu hắn muốn tìm, dù nàng không nói hắn cũng sẽ hiểu, còn nếu hắn không có tâm trạng nào đi tìm, nàng nói ra sẽ không phải là khuyên nhủ hắn, mà là dấn nát tình cảm của hắn dành cho mình dưới lòng bàn chân. Đối với một người như hắn, nàng làm vậy chẳng khác nào hạ nhục hắn.

Hoàng Phủ Dạ, tình yêu của huynh là may mắn của ta, không phải là gánh nặng. Người có thể có được tình yêu hay sự yêu thích của huynh, đều là những người may mắn. Có được người bằng hữu như huynh, ta thật sự rất may mắn...

Tiếng nói của nàng vọng tới từ rất xa: “Hoàng Phủ Dạ, gặp huynh là vận may cả đời của ta. Ta sẽ không khuyên huynh đi tìm hạnh phúc khác, chỉ mong huynh có thể sống vui vẻ, chỉ cần huynh cảm thấy thoải mái, thế nào cũng được cả.”

Nghe nàng nói vậy, Hoàng Phủ Dạ khẽ cười, xinh đẹp, diêm dúa, khiến vài người đàn ông cách đó không xa đều chảy máu mũi. Nàng rất hiểu hắn, nàng không khuyên hắn đi tìm người khác, chứng tỏ nàng rất quý trọng chính mình và tình cảm này của mình. Dù nàng không yêu, nhưng nàng không phủ nhận tình cảm của hắn. Tiểu Cẩm Cẩm, quả nhiên bản vương không yêu nhầm người, chỉ là, tâm tư của nàng tinh tế sắc sảo như vậy, chẳng phải sẽ càng khiến bản vương khó buông tay hơn sao?!

“Dạ vương điện hạ, hai vị Hoàng thượng đang chờ ngài!” Tiểu thái giám thấy hắn vẫn ngồi đó nhìn theo bóng Tô Cẩm Bình, không khỏi lên tiếng nhắc nhở.

Hoàng Phủ Dạ cong môi cười, lại khôi phục vẻ yêu nghiệt mê hoặc cả thiên hạ kia, đứng dậy phe phẩy quạt: “Đi thôi!”

...

Ban đêm, mọi tiếng động đều tĩnh lặng lại, mọi người trong cung đã đi nghỉ, Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng quay về căn phòng mà Quân Lâm Uyên thu xếp cho.

Tô Cẩm Bình và Mộng phi đang ngủ ngon, chợt có tiếng gõ cửa vang lên, hai người đều bị đánh thức.

“Ai đó?” Tô Cẩm Bình khó chịu hỏi.

Nàng chậm chạp ngẩng dậy, đi ra mở cửa. Một cung nữ lạ mặt đứng trước cửa phòng Tô Cẩm Bình, nhìn Tô Cẩm Bình chỉ mặc trung y, liền nói: “Đông Lăng hoàng tuyên cô qua yết kiến!”

Sắc mặt Tô Cẩm Bình lập tức rất khó coi, hơn nửa đêm còn tìm nàng làm cái gì. “Không đi!” nói xong nàng định đóng cửa lại!

Cung nữ ngoài cửa há hốc miệng, thời buổi này còn có cung nữ to gan thế sao? Không đi à?! Dù là Hoàng đế nước khác cũng không thể không nề mặt như vậy chứ?! Nhưng nếu nàng không đi thật thì kế hoạch của nương nương sẽ bị hỏng mất, mình quay về chắc chắn sẽ bị lột da. Nghĩ vậy cô ta vội đẩy cửa không cho Tô Cẩm Bình đóng lại: “Không được, cô nhất định phải đi!”

“Nhất định phải đi à?!” Tô Cẩm Bình nhìn cô ta với vẻ thăm dò, nếu Hoàng Phủ Hoài Hàn muốn gặp mình, cung nữ này tới truyền lời, dù mình có không đi cũng chẳng ảnh hưởng gì đến cô ta, quay về bẩm báo là được, cứ kiên quyết muốn mình đi như vậy là có ý gì?!

Thấy Tô Cẩm Bình nhìn mình có vẻ nghi hoặc, cung nữ kia thoáng bối rối, ánh mắt đảo trái đảo phải nói: “Đông Lăng hoàng bảo ta nhất định phải mời cô qua đó!”

“Được, ta đi!” Tô Cẩm Bình nói như cười như không, vào phòng mặc quần áo rồi đi theo cung nữ kia. Nhìn thấy cung nữ kia thở phào một hơi, Tô Cẩm Bình cũng càng khẳng định suy đoán của mình.

Đi tới khu vực cây cối rậm rạp, Tô Cẩm Bình đột ngột đưa tay ra chế ngự cô ta: “Nói! Ai sai người tới, nếu dám kêu lên, ta sẽ làm thịt người!” Tuy bị Quân Lâm Uyên bỏ thuốc, nhưng ứng phó với một tiểu cung nữ trói gà không chặt thì vẫn không thành vấn đề.

Cung nữ kia sợ đến mất hồn lạc phách, cố cứng miệng: “Không phải ai phái ta tới, đúng là Đông Lăng hoàng muốn gặp cô mà!” Cô ta cũng không muốn hại người, nhưng hôm trước vừa nhập cung làm cung nữ, được phân phó hầu hạ Huệ phi nương nương, mệnh lệnh của nương nương dù cô có không muốn cũng không có cách nào khác cả.

Tô Cẩm Bình hừ lạnh một tiếng, bóp chặt lấy cổ họng cô ta: “Không nói à? Cũng được, bây giờ ta sẽ tiễn cô xuống địa ngục, sau đó về ngủ tiếp!” nói xong, tay nàng từ từ siết chặt lại, đôi mắt cung nữ kia cũng trợn trừng lên, lưỡi lè cả ra ngoài.

“Người nên biết rằng, dù người nói cũng không ai biết người nói, cùng lắm chủ nhân người sẽ chỉ trách người vô dụng. Nhưng nếu không nói, người sẽ chết ngay bây giờ!” Tay nàng lại siết chặt thêm chút nữa.

“Ta nói, ta nói!” Cung nữ kia ôm cổ mình, khổ sở lên tiếng. Tô Cẩm Bình cũng chậm rãi buông tay ra, lạnh lùng nhìn cô ta.

“Là Huệ phi nương nương, khụ khụ... nương nương nghĩ cách hạ Thiên đoạn tuyết vào trà của Đông Lăng hoàng, chỉ cần đưa cô qua đó, cô sẽ... không thể tranh sủng với ngài ấy nữa.” Cung nữ kia nói đứt quãng, rõ ràng là suýt nữa bị Tô Cẩm Bình bóp chết.

Thiên đoạn tuyết, xuân dược không màu không vị, Tô Cẩm Bình từng trúng một lần, đương nhiên biết tác dụng của nó. Nàng liếc nhìn cung nữ kia một cái: “Tìm chỗ trốn một đêm đi, đừng để người khác tìm thấy người thì người có thể thoát được chuyện này!” Nói xong nàng không giải thích gì cả, quay người đi. Sắc mặt tiểu cung nữ kia rất kích động, chắc chắn là lần đầu tiên làm mấy chuyện hại người này, nên nàng mới tha cho cô ta một lần. Nếu là trước kia, nàng ắt sẽ thẳng tay giết ngay. Nhưng mà... cả đời này nàng cũng sẽ không quên sự cảm động mà người đàn ông thánh

thiện đó đã trao cho nàng, nhân chi sơ, tính bản thiện, có thể tha cho một người chưa hoàn toàn lạc lối, thì hãy bỏ qua đi...

Đang định đi về phía hậu cung để trừng trị Huệ phi kia một chút, chợt nhớ đến một chuyện rất thú vị. Ha ha, Hoàng Phủ Hoài Hàn trúng xuân dược, nếu mình không đi mà để Quân Lâm Uyên đi, hơn nữa còn là lúc tối đen như mực, vậy... chắc chắn sẽ rất kích thích! Càng nghĩ càng cảm thấy hai người này mà có thể làm đam mỹ, thì chẳng phải vừa vặn một công một thụ sao? Nghĩ vậy, miệng cô nàng nào đó ngoét ra tới tận mang tai!

Quân Lâm Uyên đã đi ngủ, tiếng gõ cửa lại vang lên: “Hoàng thượng, Đông Lăng hoàng có chuyện quan trọng cần mật đàm với ngài!”

Đôi mắt xéch hẹp dài mở ra, thoáng có vẻ nghi hoặc. Dù muốn mật đàm cũng không cần phải làm giữa đêm chứ, nhưng mà... Hoàng Phủ Hoài Hàn hẳn cũng không trêu đùa hấn. Nghĩ vậy, hấn ngẩng dậy để hạ nhân hầu hạ mặc y phục vào, ra cửa nhìn một chút, hỏi: “Người đến bẩm báo đâu rồi?”

Thái giám lên tiếng đáp: “Đi trước rồi ạ.” Nói xong, thái giám cũng thấy rất kỳ quái, vì lúc người kia truy vấn lời với mình, sắc mặt vô cùng quái dị, ánh mắt trống rỗng như bị trúng tà nhưng lời nói lại hoàn toàn không có vấn đề gì, nói năng rất lưu loát.

Quân Lâm Uyên nghe vậy khẽ nhíu mày, trong lòng càng nghi hoặc hơn, Hoàng Phủ Hoài Hàn muốn mật đàm cũng không nên tùy tiện phái người đến mới phải! Tuy nghi ngờ nhưng hấn nghĩ, dù có là giả thì đi theo cũng chẳng có gì đáng ngại. Vì vậy, hấn nói với đám hạ nhân: “Không cần đi theo!”

Đám thái giám nghe vậy liền cung kính đáp: “Vâng!”

Nếu mật đàm, không mang theo người thừa thì tốt hơn. Đám thái giám vừa dứt lời, Quân Lâm Uyên liền đi một mình đến tẩm cung Hoàng Phủ Hoài Hàn. Trong bóng đêm, một đôi mắt phượng bĩ ổi sung sướng nhìn theo bóng hấn. Hoàng Phủ Hoài Hàn, Quân Lâm Uyên, hai tên khốn các người, ức hiếp bà à, quả báo tới rồi! A ha ha ha...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 34: Nỗi Đau Của Quân Lâm Uyên

Quân Lâm Uyên đi thẳng về phía tâm cung của Hoàng Phủ Hoài Hàn, càng nghĩ càng thấy kỳ quái, lông mày nhíu chặt, đôi mắt xếch lóe lên tia sáng lạnh. Từ xa, hắn nhìn thấy tâm cung của Hoàng Phủ Hoài Hàn tối om, cảm giác nghi ngờ càng sâu thêm. Đi tới cửa, chúng thị vệ nhìn hắn định hành lễ, lại bị hắn đưa tay ngăn lại. Nhìn cánh cửa điện đóng chặt, giọng nói du dương lạnh lùng vang lên, khẽ gọi: “Hoài Hàn huynh?”

Câu hỏi vang lên nhưng không nghe thấy tiếng người trong nhà đáp lại. Đáy mắt hắn dần hiện lên vẻ tàn khốc, quả nhiên hắn bị người ta lừa bỡn! Đang định quay người đi về, hắn lại chợt nghe trong phòng có tiếng động rất nhỏ, hắn chăm chú lắng nghe, tiếng động kia càng lúc càng lớn. Quân Lâm Uyên nghi hoặc bước thêm vài bước về phía cửa điện, sau đó chậm rãi đẩy cánh cửa ra, bước vào trong điện trong bóng đêm tối đen: “Hoài Hàn huynh?”

Hắn vừa dứt lời, chợt nghe thấy tiếng thở gấp vang lên, sau đó, một bóng đen rất lớn ập xuống người hắn, còn chưa kịp lên tiếng, một lực cực mạnh đã túm lấy cổ tay hắn, tay kia bắt đầu kéo vạt áo hắn ra.

“Hoài Hàn huynh!” Giọng nói của hắn càng lạnh hơn, cố gắng tránh khỏi tay hắn ta, cũng cố gắng khống chế lửa giận đang trào lên trong lòng.

Nhưng Hoàng Phủ Hoài Hàn lúc này đã trúng dược một lúc, lý trí trong đầu bị ngọn lửa ở bụng dưới thiêu đốt đến không còn chút nào, hắn ta căn bản không biết là ai với ai, hắn ta chỉ biết rằng sợi lý trí cuối cùng trong đầu hắn ta đã đứt phụt ngay khi cánh cửa điện bị đẩy ra vừa rồi. Vì thế,

hắn ta cũng không nghe thấy giọng nói của Quân Lâm Uyên, hơi thở nặng nề phả lên mặt Quân Lâm Uyên, chuẩn bị dán mặt vào cổ hắn.

Quân Lâm Uyên vội dùng nội lực đánh bật tay hắn ta ra, giọng nói lạnh đến khiếp người, còn mang theo sát khí nồng đậm: “Hoàng Phủ Hoài Hàn!” Không thể nghi ngờ rằng nếu như giây tiếp theo Hoàng Phủ Hoài Hàn vẫn làm như vậy, hắn sẽ không ngần ngại tự tay kết liễu hắn ta!

Nhưng đối phương lại như không nghe thấy lời hắn, sau khi tay bị đánh bật ra, Hoàng Phủ Hoài Hàn lại lao tới. Ngay trước khi hắn ta ra tay, Quân Lâm Uyên đã nhanh chóng đưa tay ra chèn vào mạch môn của hắn ta, đồng thời cũng phát hiện ra ngay sự bất thường, mặt chợt biến sắc: “Người đâu!”

Thị vệ ngoài cửa nghe tiếng gọi vội đẩy cửa ra, ánh trăng sáng chiếu vào phòng khiến mọi người nhanh chóng nhìn thấy rõ cảnh tượng bên trong. Hoàng thượng Bắc Minh của bọn họ đang cầm lấy cánh tay Đông Lăng hoàng, mà Đông Lăng hoàng lại cứ dán người vào người hoàng đế bề hạ của họ, trong lúc xô xô đẩy đẩy, vạt áo hai người đều xộc xệch, cảnh tượng này thực sự khiến họ có muốn không nghĩ lung tung cũng không được. Bọn họ chợt như hiểu được hơn nửa đêm Hoàng thượng không ngủ lại chạy tới đây để làm gì. Thêm việc mấy ngày trước Hoàng thượng vừa đi Đông Lăng gặp Đông Lăng hoàng xong, Đông Lăng hoàng lại lập tức tới đây để thăm Hoàng thượng, trong khoảng thời gian đó thì không cần phải nói cũng biết có bao nhiêu chuyện thú vị vui vẻ xảy ra rồi.

Dương nhiên Quân Lâm Uyên cũng cảm giác bầu không khí không ổn, khiến sắc mặt vốn đã khó coi của hắn lại càng khó coi hơn, toàn thân phát ra hơi thở cuồn cuộn bạo khiến không ai dám nhìn thẳng. Hắn giận dữ quát: “Đi chuẩn bị nước lạnh!” Khi đang nói, hắn cũng mượn thế di bàn tay đang chế ngự mạch môn của Hoàng Phủ Hoài Hàn lên điểm huyệt hắn ta.

Đám hạ nhân nhanh chóng bê thùng tắm vào, sau đó lại nghe hắn phân phó: “Hầu hạ Đông Lăng hoàng cởi y phục ra!”

Hắn vừa dứt lời, sắc mặt đám hạ nhân càng kỳ quái hơn nhưng cũng không dám nói gì, vội bước tới cởi y phục của Hoàng Phủ Hoài Hàn, trong

lòng đoán già đoán non đủ kiêu, nhưng Quân Lâm Uyên lại chỉ phất tay áo bèo đẩy cơ thể hắn ta vào trong nước, sau đó, đèn trong phòng được cung nhân đốt sáng lên. Không nhìn thấy cảnh tượng mà họ đang mong đợi, thật ra mọi người cũng thấy hơi tiếc nuối.

Trên khuôn mặt diêm lệ của vị Hoàng đế nào đó hiện lên nụ cười vô cùng chói mắt, nhưng những ai hiểu rõ tính cách của hắn đều biết rằng đây là đi ền báo hắn đang tức giận: “Đi tra xét cho trẫm, xem hôm nay ai đã động đến trà của Đông Lăng hoàng!” Hắn đảo mắt nhìn qua bàn, thân là bề môn đệ tử của thần y, chỉ cần liếc mắt hắn cũng đoán được manh mối.

Không bao lâu sau, hạ nhân trước cửa ngự thư phòng cũng được truyền tới để hỏi xem cung nữ bẩm báo là ai. Hoàng Phủ Dạ ở tầm cung cách đó không xa cũng bị đánh thức, nhanh chân bước tới tầm cung của Hoàng Phủ Hoài Hàn.

Thấy Quân Lâm Uyên giận dữ, hắn ta khẽ nhíu mày: “Bắc Minh hoàng, chuyện này...” khước mắt hắn ta nhìn thấy ngay Hoàng Phủ Hoài Hàn đang ng ồi trong thùng tắm, hai mắt nhắm chặt như đang kìm nén đi ều gì đó khiến trong lòng hắn ta càng lo lắng hơn.

“Là lỗi của trẫm, nhất thời sơ suất để người ta hạ Thiên đoạn tuyệt lên người Hoài Hàn huynh!” Nói thì nói vậy nhưng trong giọng nói không có nh ều cảm giác áy náy, mà lửa giận của hắn lại thể hiện rõ ràng hơn.

Không có ai từng ở Hoàng cung mà không biết đến tác dụng của Thiên đoạn tuyệt. Sắc mặt Hoàng Phủ Dạ sa s ầm xuống, nụ cười xinh đẹp trên môi chợt tắt lịm, tia sáng lạnh vụt lóe lên trong đôi mắt tím nhạt của hắn ta. Quân Lâm Uyên hiển nhiên cũng vô cùng giận dữ, Hoàng Phủ Hoài Hàn trúng Thiên đoạn tuyệt, lại dẫn dắt hắn tới đây, chuyện này rõ ràng là nhắm về phía mình. Kẻ đã âm thầm sắp đặt chuyện này, quả thực chán sống r ồi!

Nhưng cả hoàng cung này có ai to gan như thế, dám gài bẫy cả hai vị Hoàng đế chứ? Trong đầu hắn lập tức xuất hiện khuôn mặt không có lúc nào không đáng chết của Tô Cẩm Bình, đang muốn phái người đi gọi nàng tới thì Tô Cẩm Bình đã bước đến, đứng trước cửa nhìn ngó vào trong điện,

ra vẻ rất kinh ngạc hỏi: “Không phải người ta nói là Đông Lăng hoàng tìm ta sao? Sao lại nhiều người ở đây thế này?”

Thấy nàng có vẻ ngạc nhiên không giống giả vờ, Quân Lâm Uyên khẽ nhú mày, nói: “Đỡ nàng vào đi!”

Tô Cẩm Bình bước vài bước vào trong điện, ánh mắt nhìn Quân Lâm Uyên rất bình thản, chân thực.

“Trẫm hỏi người, ai gọi người tới?” Đôi mắt xéch nheo lại, nhìn thẳng vào mắt Tô Cẩm Bình.

Tô Cẩm Bình vội đáp: “Nô tỳ đang ngủ, đột nhiên có người gõ cửa nói là Đông Lăng hoàng cho truy ền tiểu nhân đến yết kiến. Người tới báo nói là hạ nhân của Huệ phi. Tuy nô tỳ cảm thấy kỳ lạ, tại sao hạ nhân của Huệ phi lại truy ền lời giúp Đông Lăng hoàng, nhưng tiểu nhân vẫn đi tới đây. Được nửa đường thì cung nữ kia nói mình có việc đi trước, nô tỳ càng thấy kỳ lạ hơn, theo dõi cô ấy một lúc lâu cuối cùng lại mất dấu nên mới tới trễ.”

Nghe nàng nói vậy, cả hai người đàn ông đều hiểu ngay. Thì ra là hạ được Hoàng Phủ Hoài Hàn sau đó dẫn Tô Cẩm Bình tới đây, lại lôi Quân Lâm Uyên đến dàn dựng tiết mục bắt gian, chỉ tiếc là vì Tô Cẩm Bình nghi ngờ cung nữ kia, chạy đi theo dõi cô ta, nên mới để Quân Lâm Uyên đến trước. Màn kịch này, dù là ai ở trong hậu cung cũng đều nhìn thấy quá nhiều, hơn nữa, Tô Cẩm Bình cũng chỉ nói thẳng kế hoạch vốn có của Huệ phi ra, nên họ cũng không nghi hoặc gì.

Nhưng mà... Quân Lâm Uyên nheo mắt lại, hung tàn nhìn Tô Cẩm Bình: “Chỉ là một cung nữ nhỏ nhoi mà người cũng để mất dấu sao?”

Độ tin cậy của câu nói này không cao, hơn nữa, sự ngoan ngoãn của nàng hôm nay hơi khác thường. Có đi đâu hẳn cũng không nghi ngờ đi đâu nàng nói về Huệ phi, vì nàng tiến cung chưa được mấy ngày, căn bản chưa từng gặp Huệ phi, giữa hai người cũng chưa từng có thù oán gì với nhau, nàng sẽ không hãm hại Huệ phi mới phải.

Tô Cẩm Bình lườm hán một cái, nói: “Đi đâu thì phải tạ ơn Hoàng thượng ngài rồi, cho tiểu nhân ăn cái thứ thuốc gì đó nên thân thủ mới bị kì ỳ chế thế này.”

Câu nói này kết hợp với ánh mắt khinh bỉ khó chịu của nàng, giống hệt hình tượng thường ngày nên sự nghi ngờ của Quân Lâm Uyên mới dần vơi đi. Đúng lúc này, người phụ trách trà nước trong điện của Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng tới: “Nô tài khấu kiến Hoàng thượng!”

“Hôm nay có ai động vào trà của Đông Lăng hoàng không?” Hán nhíu mắt, lạnh lùng nhìn gã.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, nô tài không biết ạ. Nô tài không nhìn thấy ai cả, nhưng hôm nay thị tỳ của mấy vị nương nương đều tự đến phòng trà để lấy trà, có lẽ...”

“R ầm!” hán đập mạnh xuống bàn một cái, chiếc bàn kia lập tức vỡ ra thành bốn năm mảnh, khiến Tô Cẩm Bình đứng bên cạnh nhìn mà giật nảy mình. Nàng chưa từng thấy Quân Lâm Uyên giận dữ như vậy bao giờ, chuyện này đâu đến mức khiến hán phẫn nộ như thế chứ? Đôi mắt hẹp dài đầy lửa giận, nốt ru ồi son ở mi tâm đỏ rực như máu, đi đâu khác với ngày thường là, bình thường nếu hán càng nổi giận thì cười càng tươi đẹp hơn, nhưng hôm nay vẻ mặt hán vô cùng tàn bạo làm cho Tô Cẩm Bình nhay bèn nhận ra có chút gì đó không bình thường.

Thái giám kia sợ đến mức suýt ngất xỉu, thật ra gã biết trong chuyện này mình sẽ lãnh ít dữ nhi ều, nhưng gã vẫn thành thật đến bẩm báo, chỉ mong không liên lụy đến người nhà: “Hoàng thượng tha mạng, Hoàng thượng tha mạng, nô tài thật sự không nhìn thấy gì cả, chắc chắn có người thừa lúc nô tài không ở đó để làm, chuyện này do nô tài sơ suất, nhưng tuyệt đối không phải nô tài làm ạ.”

“Đi tra xem hôm nay có người của những cung nào đến phòng trà nước?” Hán lạnh lùng phân phó thị vệ ngoài cửa.

Đám thị vệ nghe lệnh liền nhanh chóng chạy đi, Tô Cẩm Bình càng nhíu chặt mày hơn, Quân Lâm Uyên nghe xong mấy lời mình nói, lẽ ra phải

đi đâu tra từ chỗ Huệ phi trước chứ? Sao phải buông lưới rộng như vậy? Chẳng lẽ muốn rung cây dọa khỉ?

Dường như nhìn thấu sự nghi hoặc của nàng, Hoàng Phủ Dạ trâm giọng nói: “Tiểu Cẩm Cẩm, có lẽ chuyện này không đơn giản như vậy, chưa biết chừng có người muốn hãm hại Huệ phi.”

Tô Cẩm Bình nghe vậy cũng không nói gì thêm, chỉ ra vẻ ta đã hiểu, khẽ gật đầu. Nhưng nhìn mặt Quân Lâm Uyên, trong lòng nàng lại có thể tin rằng chuyện này không đơn giản như Hoàng Phủ Dạ nói. Quân Lâm Uyên là dạng người sẽ đi để ý một vị Huệ phi nhỏ bé có phải bị người ta vu oan hay không sao? Theo thái độ lãn trước hấn đối xử với Trang phi là đủ hiểu, dù Huệ phi có bị oan, chắc chắn hấn cũng sẽ xử tử Huệ phi mà không cần biết có phải do nàng ta làm hay không. Hấn luôn không thích để những người vô dụng ở bên mình. Nhưng lần này...

Vì vậy, nàng không khỏi nảy sinh suy đoán, chẳng lẽ Hoàng Phủ Hoài Hàn đã thành công nên hấn mới tức giận như vậy?

Nhưng nếu Hoàng Phủ Hoài Hàn thành công thì sao còn phải ngậm mình trong thùng tím? Thái độ của Quân Lâm Uyên thực sự rất kỳ quái.

Sau đó, cả căn phòng im lặng đến lạ thường, im lặng đến mức nghe thấy cả hơi thở của người trong phòng.

Một lúc lâu sau đám thị vệ mới bước vào báo: “Khởi bẩm Hoàng thượng, hôm nay có cung nữ của Tuyết phi, Nguyệt phi, Thần phi, Huệ phi tới phòng trà nước ạ.”

Nghe xong, ánh mắt Quân Lâm Uyên lại quét về phía tiểu thái giám của phòng trà nước kia, tuy biết rằng dù cho đưa ra bao nhiêu lợi lộc thì gã cũng không to gan đi hãm hại Đông Lăng hoàn, vì một khi sự việc bị bại lộ, gã sẽ là người đầu tiên bị lôi ra đối chứng. Nhưng, hấn cũng không muốn tha cho bất cứ kẻ nào có liên quan đến chuyện này, dù rằng cơ hội để cho họ dính dáng đến chuyện này gần như bằng không: “Hôm nay người đã nhìn thấy những người nào?”

“Đạ? Nhìn thấy người nào ạ? Hoàng thượng, hôm nay nô tài không nhìn thấy ai cả ạ, người trong phòng trà nước cũng có thể làm chứng cho nô tài.”

Quân Lâm Uyên thu mắt lại, lúc này mới khẽ cười nhạt, xinh đẹp đến mức khiến người ta không dám nhìn lâu, giọng nói du dương lạnh lẽo vang lên: “Ban chết cho toàn bộ người của cung Tuyết phi, Nguyệt phi, Thần phi, Huệ phi. Những người hôm nay có gặp gỡ các nàng hoặc cung nữ trong cung các nàng, dù chỉ nói một câu thôi cũng lôi ra chém hết cùng với chủ nhân của họ cho trẫm.”

Mệnh lệnh này vừa ban ra, Tô Cẩm Bình chột kinh hãi! Cứ kéo dây thế này thì sẽ có bao nhiêu người bị liên lụy? Chuyện này chọc giận hấn đến mức đó sao? Nàng tin rằng với thủ đoạn của hấn, nếu muốn tra thì nhất định sẽ tra ra được thủ phạm đứng đằng sau việc này, nhưng hấn lại dùng biện pháp thà giết lằm còn hơn bỏ sót, xử lý toàn bộ những người có liên quan. Đây không phải là trừng phạt, mà là giận cá chém thớt!

“Vâng!” Thị vệ đáp lời rồi ra ngoài chấp hành mệnh lệnh.

Sau khi thị vệ ra ngoài, Quân Lâm Uyên chột quay đầu nhìn Tô Cẩm Bình một cái, ánh mắt như hàng ngàn mũi dao, lóe tia sáng lạnh, âm u: “Tô Cẩm Bình, tốt nhất là người không dính dáng gì đến chuyện này, nếu không, trẫm nhất định sẽ phanh thây người thành nghìn mảnh, hơn nữa, trẫm có thể đảm bảo rằng, trước khi người chết cũng sẽ không thiếu một đao nào.”

Tô Cẩm Bình nhanh chóng cúi đầu: “Tiểu nhân hiểu!” Chuyện này nàng không dính vào quá nhiều, nhưng cũng không ít. Lúc ấy nàng thấy có một cung nữ mặt đậy vẻ lo lắng đứng ở gần điện Tiềm Long, cũng là nơi cách tâm cung của Quân Lâm Uyên không xa, giống như đang chờ đợi ai đó, chắc hẳn là người trong cung Huệ phi được sắp xếp để chờ người đến báo Tô Cẩm Bình nàng đã vào điện của Hoàng Phủ Hoài Hàn rồi, thì sẽ dẫn Quân Lâm Uyên qua đó. Nàng chỉ dùng một chút thuật thôi miên để cung nữ kia nghĩ là nàng đã đến rồi, sau đó đi bẩm báo với Quân Lâm Uyên thôi.

Suốt cả đêm nay, trong hoàng cung thường nghe thấy những tiếng kêu thê lương và tiếng cầu xin tha mạng. Huệ phi vùng ra khỏi đám hạ nhân chạy thẳng đến tấm cung của Hoàng Phủ Hoài Hàn, gào lên kêu oan với Quân Lâm Uyên, nhưng Quân Lâm Uyên còn không cho nàng ta có cơ hội được nói, vung tay áo lên, một lực cực mạnh ập tới, cơ thể nàng ta đập vào cây cột cách đó không xa, máu văng khắp nơi, còn có một vài giọt bắn vào trong thùng tắm của Hoàng Phủ Hoài Hàn.

Từ đầu tới cuối, trên mặt Quân Lâm Uyên vẫn giữ nụ cười tươi, nếu không phải vì nốt ruồi son trên mi tâm hấn đỏ rực lên thì Tô Cẩm Bình thật sự đã nghĩ rằng hấn đang rất vui vẻ!

Suốt một thời gian dài, tra xét cả chặng đường, hề thấy người nào có dính líu một chút thôi, đầu không giữ lại ai cả. Nghe những tiếng kêu thảm thiết này, nụ cười trên mặt Quân Lâm Uyên càng sâu thêm.

Chuyện này cuối cùng cũng kinh động đến Thái hậu! Vương thái hậu được Huệ Hương đỡ, đi cùng một đám hạ nhân tới. Mụ ta vừa đến, Quân Lâm Uyên liền đứng dậy chậm rãi nói: “Nhi thần thỉnh an mẫu hậu!” Cũng cùng lúc đó, Tô Cẩm Bình nhạy bén phát hiện ra sự oán hận trong mắt hấn.

Hoàng Phủ Dạ cũng đứng dậy: “Bản vương cũng có lễ!”

Wương thái hậu gượng cười với Hoàng Phủ Dạ một cái, nói: “Dạ vương Đông Lăng không cần đa lễ!” sau đó nói với Quân Lâm Uyên: “Uyên nhi, chuyện này...”

“Mẫu hậu, trẫm đã đăng cơ làm đế, xin mẫu hậu đừng gọi thẳng tục danh của trẫm!” Trong mắt hấn không hề che giấu sự oán hận! Người đàn bà này căn bản không có tư cách gọi thẳng tên của hấn.

Wương thái hậu thoáng giật mình, sau đó lại chua xót trong lòng, bình thường mụ gọi như thế, dù hấn có phản cảm nhưng cũng chưa từng phản ứng mạnh mẽ như hôm nay, chắc hấn đã có chuyện thực sự khiến hấn giận dữ, nhưng mụ cũng không dây dưa nhiều ở vấn đề này, chỉ nói: “Hoàng đế nói vậy, ai gia không gọi nữa là được, nhưng chuyện này liên lụy rất nhiều

người, gia gia chỉ mong Hoàng đế có thể tra xét cẩn thận, cứ giết người thế này không biết sẽ có bao nhiêu oan hồn vô tội!”

“Sao trước đây trẫm không biết mẫu hậu lại có tấm lòng trách trời thương dân như thế nhỉ?” Câu nói đầy vẻ trào phúng vang lên từ miệng hắn, thậm chí còn không thềm kiêng dè Hoàng Phủ Dạ vẫn đang đứng bên cạnh, chắc hẳn vì quá tức giận rồi.

Vương thái hậu nghe vậy, môi hơi giật giật, nhất thời không biết nói gì nữa.

Nhìn dáng vẻ mặt ta, sự trào phúng trong mắt Quân Lâm Uyên càng sâu hơn, lại nói tiếp: “Đúng rồi, sao trẫm lại quên mất nhỉ, tấm lòng của mẫu hậu rất bao la, có thể chứa đựng đủ sinh linh trong thiên hạ, tiếc thường từng mạng người, dù là một con chó con mèo cũng xót cũng thương, chỉ duy nhất đối với con trai của ngài là ngài không có chút tình cảm nào thôi!”

Mấy lời này khiến Tô Cẩm Bình khẽ nhíu mày, hẳn là người có mắt đều có thể nhìn thấy sự quan tâm của Vương thái hậu dành cho Quân Lâm Uyên, vì sao hắn lại nói như vậy?

“Hoàng đế, con nói ai gia thế nào cũng không sao, ai gia thừa nhận tất cả đều là lỗi của ai gia, nhưng con cứ tiếp tục tàn sát như vậy, sớm muộn gì cũng phải gánh danh bạo quân trên lưng!”

“Trẫm không quan tâm, trong lòng họ trẫm đã sớm là bạo quân rồi! Người đâu, đưa thái hậu hãy cung!” Hắn phất tay áo bào, không còn muốn liếc nhìn Vương thái hậu một cái nào nữa! Bạo quân à? Bạo quân thì đã sao? Quân Lâm Uyên hắn còn không cần cả mạng sống của mình, chẳng lẽ lại để ý hai chữ bạo quân sao?!

Mấy lời này của Quân Lâm Uyên hoàn toàn đúng, hẳn đúng là bạo quân. Mọi người trong Bắc Minh đều kính sợ hắn, bọn họ biết có một hoàng đế như vậy nên quốc gia của họ mới có thể không thua kém các nước khác, nhưng đồng thời họ cũng sợ hãi vị hoàng đế tàn bạo này, cảm thấy hắn biến đổi thật quá khó lường, giết người cũng không hề lưu tình

chút nào. Có biết bao nhiêu người muốn lật đổ hắn, chỉ là bọn họ không có năng lực đó, nên dù bất mãn nhiều hơn nữa cũng chỉ có thể ghen trong lòng thôi!

Thấy hắn như thế, Vương thái hậu rơi cả chuỗi phật châu trong tay xuống đất, mắt rưng rưng: “Hoàng đế, ai gia biết con không nghe mấy lời của ai gia, nhưng ai gia cũng chỉ muốn tốt cho con thôi!”

“Muốn tốt cho trăm à? Vậy thì trăm thật sự phải cảm ơn mẫu hậu đã quan tâm! Có đi đâu, người ngoài có thể không biết vì sao trăm giết nhiều người như vậy, liên lụy nhiều đến như vậy, chẳng lẽ mẫu hậu cũng không biết sao? Trăm cứ nghĩ trong lòng người rất rõ mới phải chứ?!” Nói xong, hắn lạnh lùng nhìn mẹ ta đầy oán hận, thâm độc, muốn tốt cho hắn à? Lúc trước chính vì hắn tin mẹ ta nên mới bị đẩy vào cảnh không còn đường quay đầu nữa!

Vương thái hậu cũng chột kinh hãi hiểu ra, bà cứ tưởng rằng chuyện này chẳng qua do hắn nhất thời tức giận thôi, nhưng nhớ đến tin tức hạ nhân bẩm báo, mẹ ta mới hiểu được, trong lòng mẹ lúc này vừa kinh hãi vừa hối hận vô cùng, lại không biết phải nói gì nữa.

“Mẫu hậu, người phải nhớ kỹ, không phải trăm hại những người này, mà chính là người!!!” Câu nói đó như cây búa đập mạnh vào người Vương thái hậu. Người mẹ lão đảo một cái, toàn thân như già đi thêm vài tuổi, Huệ Hương vội đỡ mẹ lại.

Tô Cẩm Bình nhíu mày nhìn họ, lại nhìn sang Hoàng Phủ Dạ ở cách đó không xa, chợt phát hiện ra sắc mặt hắn ta rất thản nhiên như chuyện xảy ra hoàn toàn bình thường vậy, đi đâu này càng khiến nàng thấy kỳ lạ hơn.

Huệ Hương cất lời khuyên nhủ: “Thái hậu, chúng ta nên về trước thì hơn!”

Cô ta vừa dứt lời, những tiếng kêu gào thảm thiết xin tha lại truyền tới khiến Quân Lâm Uyên bực bội nói: “Làm cho họ câm miệng đi, nếu còn để trăm nghe thấy tiếng kêu la nữa, xử tử luôn những người đang thi hành mệnh lệnh!”

“Vâng!” Thị vệ đáp một câu rồi run sợ chạy ra ngoài.

Giờ thì Vương thái hậu càng đau đớn hơn, chuyện này chẳng qua chỉ do một vài người âm mưu, nhưng cách xử lý này không biết đã giết mất bao nhiêu người, đặc tội biết bao nhiêu gia tộc quyền quý! Mụ lão đảo bước ra, vừa tới cửa không cẩn thận vấp một cái, may mà Huệ Hương đi trước nên mới đỡ được mụ lại. Vương thái hậu bước ra khỏi điện, nhìn lên hư không, đấm ngực nói: “Ông trời ơi! Đây đâu là lỗi của một mình ai gia, tất cả sai lầm cứ để một mình ai gia gánh vác đi!!!” Dứt lời, nước mắt mụ ta lại thi nhau rơi xuống.

Nhưng Quân Lâm Uyên nghe vậy lại nở nụ cười nhìn theo bóng mụ, châm chọc: “Cần gì phải làm bộ làm tịch như vậy, ngày nào trăm còn chưa chết thì mẫu hậu cũng sẽ không chết. Đấng cay trên thế gian này, cũng phải có người thưởng thức cùng trăm mới thú!”

Vương thái hậu nghe xong, khẽ cười rồi rời đi dưới sự nâng đỡ của đám hạ nhân, không quay đầu lại nhìn một cái nào nữa.

Chờ mụ đi xa, Quân Lâm Uyên mới cười với Hoàng Phủ Dạ: “Để Dạ vương chê cười rồi!”

“Đâu có!” Hoàng Phủ Dạ khẽ gật đầu, trong đôi mắt hoa đào quyến rũ thoáng lướt qua chút cảm thông, nhanh đến mức khiến người ta không nắm bắt được.

Nhưng Tô Cẩm Bình lại vẫn nhìn thấy, trong lòng thầm nghi hoặc, hoàn toàn không hiểu vì sao con trai bắt nạt mẹ mà tiểu Dạ Dạ còn cảm thông?!

Một lát sau, thống lĩnh Ngự lâm quân bước vào bẩm báo: “Khởi bẩm Hoàng thượng, đã trưng trị toàn bộ những người có liên quan, tổng cộng là 362 người, trong đó có một vị phi tử tòng nhất phẩm, bảy vị phi tử chính nhị phẩm, mười hai vị tòng nhị phẩm, chín vị quý nhân. 54 cung nữ nhất đẳng, 54 thái giám nhất đẳng, bảy người Ngự lâm quân, còn lại đều là hạ nhân sai vặt. Người có dính dáng là Đức phi, hôm nay cung nữ của Thân phi vô tình gặp cung nữ của Đức phi trong ngực hoa viên, nói qua nói lại vài câu, không biết...” Thân phận của Đức phi cao quý, là phi tần chính

nhất phẩm duy nhất trong cung, lại là cháu gái của Thái hậu, y chỉ là một thống lĩnh ngự lâm quân nhỏ bé, không dám động vào nàng ta. Hơn nữa, kiêu dĩnh dáng này cũng không phải là chuyện lớn.

“Xử tử!” Hai chữ vang lên không chút do dự, hoàn toàn không có đường thương lượng, đáy mắt đầy vẻ chán ghét.

“Vâng!”...

...

Chuyện này rốt cuộc cũng kết thúc bằng cái chết của gần 400 người, coi như cũng cho Đông Lăng một câu trả lời. Không ít người bình thường tác oai tác quái trong hậu cung, lại dễ dàng bị một câu của Quân Lâm Uyên kết thúc vận mệnh như vậy. Nhưng Tô Cẩm Bình có thể nhận ra, hẳn không chỉ đơn thuần muốn cho Hoàng Phủ Hoài Hàn một câu trả lời, mà còn mang theo cả tâm trạng giận cá chém thớt muốn phát tiết cơn giận nữa.

Cuối cùng, Quân Lâm Uyên quay đầu nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn, thấy trong thùng tắm của hắn ta có một chút đỏ tươi chói mắt, nhớ ra vừa rồi máu của Huệ phi bị bắn vào, mới nhìn Tô Cẩm Bình nói: “Đi lấy thùng tắm mới đến đây!” Thứ bắn thủ, đương nhiên phải thay.

Khóe môi cô nàng nào đó giật giật, chột cảm thấy mình thật sự rất xui xẻo, ở đây có bao nhiêu đàn ông mà hắn không sai, cố tình sai mình, không phải muốn gây sự thì là gì?! Hơn nữa, bê thùng tắm còn phải bê cả nước nữa, nặng lắm đấy có biết không? Trong lòng vô cùng tức tối nhưng ngoài mặt vẫn không bộc lộ gì, mở miệng nói: “Hoàng thượng, tiểu nhân đi ngay!”

Thùng tắm à? Hừ hừ!!!

Hoàng Phủ Dạ hơi thông cảm, muốn xin hộ nàng nhưng nàng lại thoải mái đồng ý khiến hắn ta cũng không tiện nói nhieu.

Hai người đầu ng ồi trong phòng chờ Tô Cẩm Bình quay về, nhưng một lúc lâu sau cũng không thấy người đâu, nơi để thùng tắm không cách xa

nơi này lắm, nàng cũng phải về ỉ chứ?!

Chờ đến khi Quân Lâm Uyên mất kiên nhẫn định phân phó người đi xem, Tô Cẩm Bình mới quay lại, trên tay cầm một cái ‘ngự dũng’ đã được người mà nhà mẹ đẻ Mộng phi phái tới cọ rửa sạch sẽ, nói: “Hoàng thượng, ngự dũng đây ạ!”

“...” Hoàng Phủ Dạ không biết phải đáp câu gì.

“!” Quân Lâm Uyên tức khí những lại không biết phải nói gì.

Ngự dũng, đúng là dục dũng!!! Sao hắn lại quên mất cô gái này rất giỏi bóp méo câu nói chứ?!

Tô Cẩm Bình giấu nụ cười gian xảo trong mắt, ra vẻ nghi hoặc hỏi: “Hoàng thượng, sao tự dưng ngài lại cần ngự dũng?! A?! Chẳng lẽ ngài muốn đi ngoài trước mặt mọi người sao?” Nói xong, nàng vội đưa tay lên bịt miệng mình, ra vẻ ta chưa hề nói gì cả!

Không chờ Quân Lâm Uyên lên tiếng, nàng lại nói tiếp: “Hoàng thượng, ngự dũng này được cọ rửa ỉ, cũng có thể dùng như mới. Tiều nhân muốn tiết kiệm tiền giúp ngài nên không lấy cái mới ra, ngài tuyệt đối đừng quá cảm động nhé!”

Quân Lâm Uyên chợt cảm thấy máu xông lên cổ, suýt nữa phun ra ngoài! Cố gắng lắm mới kiềm chế được lửa giận trong lòng, hắn ra lệnh cho đám thị vệ đang đỡ m ô hôi ngoài cửa điện: “Đi đổi dục dũng đến!”

“Vâng!” Bọn họ thực sự không có gan chạy đến nhà xí ngự dụng của Hoàng thượng lấy ngự dũng đến đây đâu!

Sau đó, hắn lạnh lùng nhìn Tô Cẩm Bình: “Tô Cẩm Bình, ngươi có vẻ rất thích đối đầu với trẫm nhỉ?!” Hắn còn phải cảm động nữa à?!

“Hoàng thượng, tiều nhân không rõ ý của ngài, nếu tiều nhân có làm sai chuyện gì thì đều là do tiều nhân quá ngu dốt mà ra, xin Hoàng thượng đừng trách tội!” Ai bảo ngươi có bao nhiêu người không sai lại cố tình sai

bà đi lấy thùng tắm chứ, người thực sự khinh bỉ Tô Cẩm Bình ta là quá hèn mèn mặc người chà đạp sao?!

“Khụ khụ...” Hoàng Phủ Dạ ho khan mấy tiếng ngắt đứt cơn giận Quân Lâm Uyên đang định bùng phát, nói: “Cũng khuya rồi, Bắc Minh hoàng cứ về nghỉ ngơi đi, Hoàng huynh ở đây đã có bản vương ở đây chăm sóc.”

Tô Cẩm Bình lườm Hoàng Phủ Hoài Hàn một cái, trong mắt đầy vẻ khinh bỉ! Tên cầu Hoàng đế này bình thường thì rõ thông minh, làm chuyện gì cũng oai phong mạnh mẽ, kết quả là nàng biết hẳn ta chưa bao lâu mà đã thấy hẳn ta bị hạ xuống hai lần rồi, thế mà đến giờ vẫn giữ được tấm thân ‘trong trắng’ thật đúng là kỳ tích! Vì thế, trong lòng Tô Cẩm Bình không khỏi hoài nghi, liệu có phải tên này nhìn bao nhiêu năm sắp hỏng rồi nên mới cố tình tương kế tựu kế, cũng tiện tìm một người sung sướng một phen hay không?!

Còn đang nghĩ vẫn nghĩ vợ, Quân Lâm Uyên đã ra khỏi điện, lần này hẳn phá lệ không gây sự với Tô Cẩm Bình, chỉ một mình rời đi.

Chờ hẳn đi khuất, cô nàng nào đó vắn vẹo người rất bất nhã, cũng định quay về ngủ tiếp. Chưa được mấy bước, Hoàng Phủ Dạ chợt hỏi: “Tiểu Cẩm Cẩm, chuyện này thật sự không liên quan đến nàng sao?”

Nàng khựng lại một chút, quay đầu nhìn hẳn: “Không!” Giọng điệu rất bình tĩnh, dù sao người mà Hoàng Phủ Dạ bảo vệ nhất chính là Hoàng huynh của hẳn!

Hoàng Phủ Dạ thoải mái hẳn, cười nói: “Ừm, vậy nàng mau về nghỉ ngơi đi.”

“Có phải huynh biết chuyện gì đó không? Ta cảm thấy thái độ của Quân Lâm Uyên hôm nay thật sự rất kỳ quái!” Dù tức giận cũng không cần phải tức đến mức đó, giết đi biết bao nhiêu người như vậy.

Nghe nàng hỏi, mặt Hoàng Phủ Dạ thoáng bị vẻ lúng túng bao phủ, đúng là hẳn ta biết, nhưng mà... “Tiểu Cẩm Cẩm, có một số việc, nàng

không biết thì tốt hơn!” Đối với nàng mà nói, biết chuyện mới là nguy hiểm.

Lúc trước khi còn ở Đông Lăng, đột nhiên nghe Hoàng Phủ Dạ nói đủ các lời khuyên nhủ, mục đích là khiến mình cách xa cái hàng trong nóng ngoài lạnh kiêu ngạo ấu trĩ kia một chút, kết quả là nàng không nghe lời, cuối cùng lại tự đẩy mình vào tay cái tên không thú vị đó. Giờ nghe hắn ta khuyên bảo, nhớ đến hậu quả của lần trước không nghe lời, lần này nàng rất ngoan ngoãn gật đầu: “Vậy ta không hỏi nữa!” nói xong, nàng lập tức quay người rời đi.

Ra khỏi cửa điện, Tô Cẩm Bình chợt có cảm giác nếu quay về chỗ chốn sẽ không ngủ được, liền đi dạo một chút trong cung.

Nếu là ngày thường thì tuyệt đối không thể đi dạo trong cung vào lúc nửa đêm, nhưng hôm nay xảy ra chuyện lớn như vậy, rất nhiều người chết, tình cảnh đã rất rối loạn rồi, hiện giờ nơi nơi đều lo xử lý hậu sự, làm gì có thời gian rảnh mà để ý đến một cung nữ nhỏ như nàng.

Vì thế, hôm nay nàng thoải mái đi dạo nhàn nhã lạ thường. Gió thu thổi qua, tinh thần cũng sáng khoái, bất tri bất giác lại bước đến một cung điện yên tĩnh. Nơi này khác với những nơi khác, có cảm giác rất âm u, hơn nữa còn không có một hạ nhân nào canh gác. Khi nàng còn đang hoảng hốt, một tràng tiếng ho lại vang lên, Tô Cẩm Bình nhíu mày, đó là giọng Quân Lâm Uyên, sao hắn lại ở đây? Không phải hắn quay về nghỉ ngơi sao?!

Nàng giấu hơi thở của mình, nhẹ chân đi qua. Từ rất xa nàng đã nhìn thấy bóng người mặc y phục trắng muốt ngời dưới tán cây, vẻ mặt ngần ngại nhìn cung điện đã thành đồng hồ cát. Y phục màu ánh trắng, mái tóc dài đen tuyền xõa xuống, toàn thân chìm đắm trong ánh trăng mang theo vẻ đẹp vô cùng mong lung, ảo diệu. Đây là lần đầu tiên Tô Cẩm Bình nhìn thấy Quân Lâm Uyên như vậy. Hắn lúc này, không hề giống với dáng vẻ tàn nhẫn thường ngày, mà giống một thiếu niên xinh đẹp bị sự bi thương bào mòn vậy.

Quân Lâm Uyên chậm rãi đưa tay lên bịt kín môi mình, ánh mắt lóe lên tia sáng, nhìn cung điện cách đó không xa như cố chịu đựng sự đau đớn

khủng khiếp, ngay cả cơ thể cũng bất giác run lên, một lúc lâu sau, hấn lại ho mạnh từng cơn, dòng máu đỏ tươi cũng phun ra, chảy xuống qua kẽ ngón tay.

Dáng vẻ này khiến cho Tô Cẩm Bình vốn vô cùng chán ghét hấn chợt sinh ra chút cảm giác không đành lòng. Một thiếu niên xinh đẹp ốm yếu như vậy, làm thế nào có thể bắt mình dùng phong thái tàn nhẫn lạnh lùng để sống trước mặt người đời?!

Sau khi cơn ho dừng lại, hấn buông tay xuống, trên môi ánh lên màu đỏ chói mắt, giọng nói u buồn mang theo vẻ thõng khô, giống như từng màn sương mù tan trên không trung, mơ mơ hồ hồ than thở: “Làm sao bây giờ, không thể quên được... làm thế nào cũng không thể quên được...”

Dù hấn sắp quên hết, cũng luôn có người đến nhắc hấn nhớ lại. Ví dụ như hôm nay...

Cuối cùng, nụ cười xinh đẹp lại nở rộ trên khuôn mặt tái nhợt kia, nốt ruồi son ở mi tâm càng rực rỡ, bất giác hút hết cả ánh sáng tươi đẹp của thế gian, đẹp đến mức khiến tim người ta vỡ vụn: “Sắp xong rồi, tất cả đã sắp kết thúc rồi...”

Oán hận của hấn, những người hấn căm hận, đều đến hết rồi, nét bút cuối cùng cho bức tranh cũng đến lúc phải đặt xuống...

Thời khắc này, không hiểu sao trong lòng Tô Cẩm Bình bỗng dâng lên cảm giác nhói nhói, nằng nghĩ, bất cứ ai nhìn thấy một thiếu niên xinh đẹp như vậy cũng đều động lòng trắc ẩn đúng không? Quân Lâm Uyên, rốt cuộc trên lưng hấn phải gánh quá khứ như thế nào?

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 35.1: Tương Tư Khắc Cốt

Chân Tô Cẩm Bình hơi di chuyển, đã nhấc lên, rồi lại rụt về. Hiện giờ nàng không thể đi ra được, vì với tính cách của Quân Lâm Uyên, nếu để hắn biết bộ mặt yếu đuối đó của hắn đã bị người khác nhìn thấy, chắc chắn sẽ lấy mạng nàng vì tự trọng của mình. Người đàn ông này ghét nhất kẻ vô dụng, đương nhiên cũng không thể thích thú khi người khác nhìn thấy vẻ mặt này của mình.

Khi nàng còn đang do dự, Quân Lâm Uyên đã chậm rãi cúi đầu, biểu cảm trên mặt khiến người ta khó nhìn rõ được. Gió thu thổi tóc hắn bay lên, nét ưu thương trên mặt hắn cũng dần nhạt đi. Hắn đứng dậy, lạnh lùng nhìn cung điện kia, đưa tay lên lau vết máu trên môi, ánh mắt lạnh như băng, tàn khốc đến khiếp người, đột ngột cười một tiếng, sát khí bùng hết lên, sau đó, bước từng bước một về phía tấm cung của mình.

Bóng áo màu ánh trăng bước đi trong bóng đêm dường như càng tiêu đi đều hơn, Tô Cẩm Bình nhìn theo một lúc lâu mới mang tâm trạng phức tạp quay về điện của mình.

Một đêm không ngủ. Nàng lăn qua lộn lại suy nghĩ không biết rốt cuộc tên mỹ nhân rắn rết đó đã trải qua chuyện gì, nàng cũng biết nếu là trước kia dù hắn có chết mình cũng sẽ không mềm lòng nửa phần vì cái người nhiều lần uy hiếp đến tính mạng của mình kia, vì sát thủ vốn máu lạnh. Nhưng cái chết của Lăng Viễn Sơn khiến nàng bị chấn động rất mạnh, vì thế cũng kích thích không ít tính ‘thiện’ trong lòng nàng. Nàng không khỏi suy tư, đầu tiên là cái chết của Lăng Viễn Sơn cảm hóa nàng, sau đó rơi xuống vực vừa vịn được Quân Lâm Uyên cứu lên, bây giờ lại vô tình để

nàng nhìn thấy bộ mặt yếu đuối của hắn. Tất cả những chuyện này cũng giống như một sợi dây dẫn đường trong bóng đêm, dẫn dắt tình hình phát triển, nhưng chắc chắn không phải là con người sắp đặt.

Nghĩ tới đây, nàng chợt nở nụ cười, chẳng lẽ ông trời cố tình sắp đặt tất cả, muốn để nàng đến hóa giải nút thắt trong lòng Quân Lâm Uyên sao?

Có đi ầu... nếu mình làm được thật, hắn sẽ thả mình đi đúng không? Nghĩ vậy, nàng mới luồn tay lấy cây trâm phượng dưới gối ra, là thứ Bách Lý Kinh Hồng đưa cho nàng vào ngày đại hôn. Chiếc trâm này vẫn không rời khỏi người nàng, ngay cả ngày đó khi rơi xuống vực, nàng cũng vẫn cầm nó theo người, Quân Lâm Uyên sai người thay y phục cho nàng nhưng lại vẫn để chiếc trâm này lại cho nàng. Dù xuất phát từ lý do gì nhưng đối với Tô Cẩm Bình mà nói, hắn không lấy nó đi đã là ân huệ với nàng rồi. Có lẽ hắn cũng không quá xấu xa...

Ngắm nghía cây trâm phượng một lúc lâu, cảm giác chua xót bỗng trào dâng trong tim nàng. Sắc nhọn, băng lạnh, khiến cho chóp mũi nàng cũng cay cay. Xa hắn mấy hôm nay, cuối cùng nàng mới hiểu được đối với nàng, hắn là gì... Trước kia khi ở bên hắn, nàng luôn cảm thấy mắt mình mờ rồi nên mới nhìn trúng cái tên bụng dạ đen tối đến cùng cực như thế, thậm chí có đôi lúc nàng còn cảm thấy hắn thật thừa thãi, là sự ràng buộc không nên có. Nhưng mà, chỉ khi xa nhau rồi, nàng mới hiểu rằng, đối với nàng mà nói, hắn đã sớm trở thành chỗ dựa trong lòng nàng. Ở Nam Nhạc, dù nàng có làm gì, nàng cũng luôn biết rằng có người đứng sau lưng mình, bảo vệ mình. Lúc trước còn không cảm thấy gì, nhưng khi chỗ dựa đó đột ngột biến mất, nàng mới cảm nhận được sâu sắc giá trị của hắn... Giống như là... không thể dứt bỏ được!

Đôi mắt phượng xuyên qua cửa sổ, nhìn lên vầng trăng sáng treo trên chín tầng mây. Ánh trăng lạnh lạnh trong trẻo tỏa ra, giống như con người kiêu ngạo cô độc đó. Nhìn vầng trăng kia, nàng thầm nhủ trong lòng. Bách Lý Kinh Hồng, thật ra ta có đủ năng lực để tự bảo vệ mình, dù có chàng bên cạnh hay không. Nhưng mà, ta vẫn hy vọng có một người như vậy luôn đứng sau lưng ta, vẫn luôn là chỗ dựa của ta, không để ta sợ hãi, không để

ta khổ đau, không để ta phải lang thang nghèo khổ, không để ta không nơi nương tựa...

Ở cổ đại không có thứ gì thuộc về mình này, nơi nào có chàng, nơi đó là nhà của ta...

Yêu nghiệt nàng, là Thần, là vị thần cao cao tại thượng không thể vượt qua trong mắt rất nhiều người. Nàng máu lạnh, nàng bạo tàn, giống như đêm nay, hơn bốn trăm người chết, tuy cũng có chút liên quan đến nàng, nhưng nàng không hề đau lòng chút nào, cũng không hề áy náy chút nào, vì nàng không cần những người đó!!! Mà... vì mọi người chỉ nhìn thấy bộ dạng của nàng khi thì tỏa sáng, khi thì khát máu, khi thì tham tiền, họ sẽ tán thưởng, sẽ khuất phục, sẽ ôm bụng cười to, nhưng cũng dễ dàng quên mất rằng, thật ra nàng cũng chỉ là một người phụ nữ, nàng cũng muốn trên đời này sẽ có một người có thể trở thành chỗ dựa cho mình. Dù nàng luôn tự tin, không có chỗ dựa đó, nàng cũng có thể sống tốt được, nhưng mà... nàng cảm nhận rất rõ ràng, nàng thật sự thật sự rất cần sự tìn tại của một người như vậy!!!

Có lẽ đây cũng là lý do ông trời bắt bọn họ phải chia xa một thời gian chẳng, để cho nàng có thể hiểu rõ ràng vị trí của hấn trong lòng mình...

Nàng siết chặt cây trâm phượng trong tay, chặt đến mức tay đau nhói, Bách Lý Kinh Hông, ta với chàng cá cược với nhau được không? Nếu ta có bản lĩnh hơn chàng, tự mình chạy thoát ra ngoài, thì sau này sẽ bắt nạt chàng cả đời. Nếu chàng thắng ta, có thể cứu ta ra trước, sau này ta... sẽ không bao giờ... đánh chàng nữa...

...

“Điện hạ, ngự trù đã đánh giá qua món cá Thiên Tư Tuyệt của ngài, ngự trù nói có thể coi là thượng phẩm ạ.” Ánh mắt Diệt rất phức tạp đứng trước mặt Bách Lý Kinh Hông. Bàn tay của đàn ông tôn quý đến mức nào, chỉ vẽ mắt cài trâm cho người phụ nữ mình yêu thôi cũng đã được coi là sự sùng ái đến tột cùng rồi, vậy mà điện hạ còn học nấu ăn. Thân phận cao cao tại thượng như vậy, lại tự hạ thấp tư thái của mình xuống tận mức này, khiến

hắn ta nhất thời không biết hành vi này của điện hạ là đáng khen ngợi, hay là tự làm mình sa đọa đi nữa.

“Ừ.” Hắn thản nhiên đáp, động tác tay cũng không dừng lại. Một lúc lâu sau, hắn mới đưa thành phẩm ra trước mặt Diệt, hỏi: “Cây chổi lông gà này, so với cái nàng làm thì thế nào?”

Hắn ta đã từng nhìn thấy cây chổi lông gà mà Hoàng tử phi làm ngày đó, rời rạc, lẻ tẻ, không có gì đặc biệt, nhưng cái mà điện hạ làm, mỗi một cọng lông đều được gắn lên rất cẩn thận, không chỉ chắc chắn mà nhìn còn rất đẹp. Vì vậy, hắn ta thật thà gật đầu: “Điện hạ, đẹp hơn cái Thái tử phi làm ạ.”

Nghe câu này xong hắn mới hài lòng đặt cây chổi lông gà trong tay xuống, đi tới bên chậu nước trong phòng để rửa tay, sau đó ôm Vàng đã ngủ say đi về phía thư phòng.

“Điện hạ, muộn thế này rồi ngài còn không nghỉ ngơi sao?” Diệt nhíu mày.

“Chính sự khá nhiều, dù sao cũng phải xử lý.” Hắn lãnh đạm đáp, giống như thực sự có chuyện như thế vậy.

Diệt nhìn theo bóng lưng hắn, muốn nói lại thôi. Đúng là chính sự rất nhiều cần xử lý, nhưng điện hạ cũng không thể giày vò mình như thế được! Một mỗi cả ngày lẫn đêm, rồi cũng sẽ có lúc không chịu nổi...

“Điện hạ...”

Hắn ta gọi một tiếng nhưng người trước mặt lại như không nghe thấy, không đáp lại hắn ta tiếng nào, đi thẳng đến thư phòng.

Trong thư phòng, Bách Lý Kinh Hồng cầm bút, lật xem tấu chương. Làm sao hắn lại không hiểu sự lo lắng của Diệt, chỉ là, hắn không dám nghỉ ngơi, chỉ cần vừa nhắm mắt lại, hắn sẽ thấy khuôn mặt của nàng, có đôi khi, khuôn mặt đó thậm chí còn nhầy nhụa máu thịt, dường như đang tự nói với mình rằng, nàng đã không còn ở đây nữa. Tin tức của nàng cũng hoàn

toàn biến mất, không thể tìm được một chút nào cả, thời gian càng lâu, hấn lại càng dễ nghĩ lan man. Nếu nàng còn sống, chắc cũng sẽ tìm cách quay về bên mình, hoặc là tìm cách lộ cho mình chút tin tức chứ. Nhưng không có... không có gì cả...

Hấn không ngừng tự hỏi mình, vì sao, vì sao không hề có chút tin tức nào cả?! Hấn cũng tự nghĩ ra rất nhiều đáp án. Rơi từ nơi cao như vậy xuống dưới, có lẽ nàng bị mất trí nhớ, cũng có thể là do gặp được người tốt hơn hấn, nên mới có thể... biến mất như thế... Càng nghĩ, cảm giác tuyệt vọng trong lòng hấn càng sâu hơn, vô số âm thanh gào thét trong tim hấn, nàng không cần người, nàng bỏ rơi người rồi... Âm thanh này khiến cho hấn mấy lần suýt phát điên lên!

“Rắc” một tiếng, cây bút trong tay gãy làm đôi! Lúc này hấn mới chợt phát hiện ra thứ ngòi bút của hấn viết ra không phải là phê duyệt tấu chương gì gì đó, mà nội dung trong tấu chương cũng chưa hề lọt vào đầu hấn một chữ nào cả.

Những dòng chữ phóng khoáng, bay bay trước mắt hấn, giống như đang tấu lên khúc nhạc bày tỏ sự nhớ nhung, nét mực còn chưa khô, nhưng nét bút cũng rất rõ ràng...

Có mỹ nhân gặp rồi chẳng quên.

Một ngày không gặp, nhớ điên cuồng.

Phượng bay cao, khắp bốn biển tìm bạn.

Không ngờ giai nhân chẳng ở trường Đông.

Dùng thơ thay lời muốn nói, viết đôi điếu tâm sự.

Sao chẳng cho gặp an ủi lòng ta.

Bài thơ này là vì mấy ngày đó nàng không chịu gặp hấn, nên hấn mới viết gửi cho nàng. Lúc ấy, nàng nói hấn không có thành ý nên vẫn không chịu gặp.

Ngón tay trắng thon dài nhẹ nhàng lướt trên những dòng chữ, màu mực đen dính lên tay, nét chữ, cũng nhòa đi. Cầm nhi, nàng không chịu về là vì ta chưa đủ thành ý sao? Vậy, chờ khi nàng quay về, ta móc tim ra cho nàng nhìn, được không?

Tiếng mưa rơi tí tách vang lên bên tai, tim hắn không khỏi thảng thốt. Mưa này, là mưa, hay là nước mắt của trời?!

“Nếu nàng quay về, chìa khóa kim khố ta đầu cho nàng hết. Không giữ một cái nào...”

“Chìa khóa quốc khố, ta cũng sẽ đưa cho nàng luôn...”

“Sau này, chuyện gì ta cũng nghe theo nàng, dù là cả đời không chạm vào nàng, ta cũng cam lòng. Dù nàng muốn làm nữ hoàng, ta cũng sẽ san bằng cả thiên hạ cho nàng.”

“Như vậy... Cầm nhi... nàng quay về đi được không...”

“Về đi... được không?”

...

Mưa, càng lúc càng lớn. Phong và Tu đứng ngoài cửa, nghe tiếng nỉ non khe khẽ truyền tới từ trong phòng. “Dù nàng muốn làm Hoàng hậu, ta cũng sẽ san bằng cả thiên hạ cho nàng” sao? Nữ hoàng?! Cả đại lục này từ trước tới giờ chưa từng có nữ hoàng. Nữ hoàng, là sự tồn tại ngược với ý trời! Nhưng chỉ cần Thái tử phi trở về, điện hạ thậm chí còn sẵn sàng lật úp cả thiên hạ sao?!

Tu trầm mặc một lúc lâu, rồi đột ngột quay người đi.

Phong ngạc nhiên hỏi: “Tu, huynh đi đâu vậy?”

“Đi tìm Thái tử phi!” Hắn ta không thể chịu được khi nhìn điện hạ như vậy nữa. Ở lại phủ Thái tử thêm một ngày, bọn họ sẽ khó chịu theo điện hạ một ngày, hơn nữa, hắn ta cũng đã muốn đi tìm Thái tử phi từ lâu rồi. Đối

với hắn ta mà nói, Thái tử phi không chỉ là chủ nhân, mà còn là sư phụ. Nếu không có Thái tử phi đào tạo, thì Tu hắn ta cả đời này cũng không thể huấn luyện được ra một đám sát thủ thành công như thế. Nàng, còn có ơn với bọn họ!

Phong ngăn người nhưng cũng không cản hắn ta! Tu vốn là người không thích Thái tử phi nhất nhưng bây giờ cũng lo lắng cho an nguy của Thái tử phi như mọi người. Thái tử phi, thực sự là một người dễ dàng khiến người ta đặt ở trong lòng, vì nếu nàng quan tâm ai, thì chắc chắn sẽ thật lòng thật dạ đối xử với người khác. Bọn họ làm sao có thể dùng sự giả tạo để đáp lại được?! Mây đen che khuất ánh trăng, ánh mắt của Phong nhìn lên không trung xuyên qua những hạt mưa tí tách. Thái tử phi, ngài mau về đi, nếu còn không về nữa, điện hạ sẽ điên thật mất...

...

Sáng sớm, Tô Cẩm Bình mang một đôi mắt gấu mèo rời khỏi giường. Đêm qua nàng lăn lộn đến hết cả đêm không ngủ, nghĩ chuyện Quân Lâm Uyên rồi lại nghĩ đến hắn. Nhìn mình trong gương, hai bọng mắt to tướng dưới mắt, nàng không khỏi thẫn thờ hỏi mình, Tô Cẩm Bình à Tô Cẩm Bình, mà mà cũng nghĩ ngợi đến mất ngủ à? Rốt cuộc trong lòng mà đang mưu tính tới mức nào vậy?!!!

Mộng phi cũng liếc nhìn nàng một cái khó hiểu, tuy chỉ mới ở chung với Tô Cẩm Bình vài ngày, nhưng nàng ta đã hiểu rõ tính cách kỳ quái của cô gái này, hoàn toàn không tìm không phổi, vậy mà sáng sớm nay lại có thể xuất hiện hai con mắt đen thui trên mặt thế kia, đúng là khiến người ta... không thể tưởng tượng được!

Nhớ đến chuyện xảy ra đêm qua, nàng ta cười nói: “Tô Cẩm Bình, lời cô nói, ta tin rồi! Nói lại, thì ta còn nên cảm ơn cô nữa!” Quả thật, gần đây trong hậu cung nổi cuồn phong, nàng ta trốn ở đây mới giữ được mạng, nếu không, chưa biết chừng đêm qua nàng ta đã bị liên lụy giống mấy phi tử kia rồi...

Tô Cẩm Bình quay lại nhìn vào mắt nàng ta, nói từng chữ một vô cùng chân thật: “Cô có biết đi đâu này chứng minh cái gì không? Chứng minh

rằng, tin ta, là bất tử!”

“...” Coi như nàng ta chưa nói gì đi.

...

Hoàng Phủ Hoài Hàn tỉnh lại trong nước đá, vừa mở mắt đã nhìn thấy ngay dung nhan tuyệt mỹ của Hoàng Phủ Dạ, đầu hấn nhất thời vẫn hơi đau, đưa tay lên day day.

Thấy hấn tỉnh lại, Hoàng Phủ Dạ hỏi: “Hoàng huynh, ổn hơn chưa ạ?”

Ký ức nhanh chóngập tới, hấn chỉ nhớ khi về hấn có uống một tách trà, không lâu sau, trên người chợt khô nóng, cảm thấy không ổn định gọi người, lại nhớ hiện giờ mình đang ở Bắc Minh, trúng xuân dược cũng không phải chuyện hay ho gì, nếu có thể chịu được thì nên chịu. Nhưng hấn không ngờ dược hiệu của nó lại mạnh như vậy, không bao lâu sau, hấn nghe thấy tiếng mở cửa, sau đó không kìm được liền lao tới, sau đó... chuyện sau đó... hấn không nhớ rõ nữa!

Nghe Hoàng Phủ Dạ hỏi, hấn mở miệng đáp: “Trẫm không sao, chuyện này là thế nào?”

Hoàng Phủ Dạ hơi gượng gạo kể lại chuyện đêm qua, nói xong, gương mặt lạnh như núi băng của Hoàng Phủ Hoài Hàn đen như mực! Yên lặng một lúc lâu, hấn mới hỏi một câu mà chính hấn cũng cảm thấy rất não nản: “Đêm qua, trẫm không có làm gì Quân Lâm Uyên chứ?”

“Phụt...” Hoàng Phủ Dạ cười phì thành tiếng, xem ra, đầu óc của hoàng huynh cũng mơ hồ cả rồi, “Hoàng huynh, nếu huynh thực sự làm gì hấn thì còn cần phải ngâm nước đá nữa sao?”

Nghe hấn ta nói vậy, Hoàng Phủ Hoài Hàn mới chợt nhận ra cả người mình đang trần truồng ngâm trong thùng tắm. Hoàng Phủ Dạ lại nói tiếp: “Hơn nữa, nếu huynh thật sự làm gì hấn, với tính cách của hấn, chỉ e là dù ngày mai quân đội Đông Lăng có đánh vào kinh thành Bắc Minh thì hấn nhất định cũng sẽ không giữ lại tính mạng của huynh đệ mình!” Mấy lời

này mang theo vẻ trêu chọc, nhưng cả hai người đều hiểu rõ, sự thật là như thế.

Hai người đang nói chuyện thì Quân Lâm Uyên bước vào, giọng nói du dương lạnh lùng vang lên: “Hoài Hàn huynh, việc hôm qua là do trẫm quản giáo hạ nhân không nghiêm, xin Hoài Hàn huynh thứ lỗi.”

Nhìn Quân Lâm Uyên hôm qua suýt bị mình vô lễ thâm, Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng hơi xấu hổ, ho khan một tiếng rồi mới nói: “Hôm qua trẫm cũng thất lễ!”

Mấy lời này khiến khéo môi Quân Lâm Uyên hơi cứng lại trong chớp mắt, đôi mắt xéch hẹp dài cũng hiện lên tia sáng lạnh, nhưng rồi nhanh chóng bình tĩnh lại, thản nhiên nói: “Không sao, trẫm ra ngoài trước, Hoài Hàn huynh thay y phục đi.”

“Mời!” Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng đang xấu hổ, sống hơn hai mươi năm, chưa có lúc nào hấn xấu hổ như bây giờ, vì thế, vừa nghe câu đó của Quân Lâm Uyên, hấn lập tức không giữ người.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 35.2

Dịch: Mẹ Cherry

Đến giữa trưa, mưa đã tạnh, Quân Lâm Uyên và Hoàng Phủ Hoài Hàn đang chơi nốt bàn cờ dang dở kia, Tô Cẩm Bình ngáp dài đứng bên cạnh, trong lòng không ngừng mắng chửi Quân Lâm Uyên, tên đàn ông rần rết này, bọn họ chơi cờ thì liên quan cái lông gì đến mình, vì sao phải lôi mình tới đây phạt đứng chứ?! Người đứng là tên độc ác nhất thế gian!!!

Tuy vì cảnh tượng đêm qua, nàng có chút cảm thông với người này, nhưng cảm thông không đồng nghĩa với việc nàng phải tha thứ cho chuyện hấn gây sự với nàng hết lần này đến lần khác!

“Tin về việc diệt thổ phỉ, Hoài Hàn huynh cũng biết chứ?” Quân Lâm Uyên đặt một quân cờ xuống, chậm rãi nói.

Hoàng Phủ Hoài Hàn khẽ nhíu mày kiếm, giọng nói lạnh lẽo cũng vang lên: “Đúng là có biết, nhưng hiện giờ trăm rất tò mò, rốt cuộc ai có năng lực lớn như vậy, mà lại cảnh giác như vậy?”

Ban đầu Quân Lâm Uyên tới Đông Lăng, cũng là vì đột nhiên xuất hiện một thế lực bất minh ở biên giới của Đông Lăng và Bắc Minh, vì thế hai nước quyết định cùng ra tay giải quyết, tránh để một nước thứ ba ra tay, nhóm binh mã kia lại chạy vào dưới trướng nước khác. Nhưng hai nước bọn họ hợp tác bao vây tiêu diệt, lại không thể tìm được một bóng dáng thổ phỉ nào cả!

Cả ngự thư phòng, chỉ có bốn người Hoàng Phủ Hoài Hàn, Quân Lâm Uyên, Hoàng Phủ Dạ và Tô Cẩm Bình, ba người kia đều ngẩng, chỉ có mình Tô Cẩm Bình đứng ôm một bụng oán khí. Nghe nội dung câu chuyện của họ, nàng cảm thấy vô cùng nhàm chán, không kìm được liền ngáp dài một cái...

Cái ngáp không chút e dè này của nàng đương nhiên cũng không tránh được mắt của ba người kia, khoe mắt ba người đều hơi giật giật một chút nhưng lại không hề quả trách gì nàng.

Quân Lâm Uyên nhìn bàn cờ, không biết có phải vì tự tin rằng Tô Cẩm Bình tuyệt đối không có năng lực rời khỏi đây hay không mà hần nói chuyện quốc gia đại sự hoàn toàn không dè chừng nàng: “Hoài Hàn huynh, có thể việc ta và huynh bí mật hợp tác tiêu diệt thổ phỉ đã bị kẻ khác biết được.”

Đôi mắt tím đậm của Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng giấu tia sáng lạnh, hần ta cũng nghĩ thế. Nhưng chuyện này không có nhiều người biết, hơn nữa, số người trong thế lực bí mật kia không ít, nhưng đột ngột biến mất như vậy, không chỉ chứng minh rằng Đông Lăng và Bắc Minh đã gặp phải đối thủ mạnh mẽ, mà còn chứng minh rằng tin tức đã bị lộ ra!

“Việc này, ở Đông Lăng trừ trẫm và Hoàng Phủ Dạ, không có người thứ ba biết!” Vì họ chỉ bí mật bàn bạc với nhau, nên không thông báo rộng rãi, ngay cả tướng lĩnh thực thi nhiệm vụ cũng không hay biết gì, chỉ làm theo mệnh lệnh mà thôi.

Quân Lâm Uyên cũng nói: “Ở Bắc Minh, trừ trẫm và Thừa tướng ra, cũng không có người thứ ba biết chuyện! Thừa tướng, trẫm tin được. Nếu đã vậy, thì chắc hẳn có người phát hiện ra manh mối từ hành vi cử chỉ của trẫm và huynh, rồi đoán ra mục đích. Như thế thì tài trí của người kia quả thật không thể khinh thường được.”

“Người có thể tiếp xúc với ta và huynh, lại có mưu trí như vậy cũng không nhiều, mà kẻ có hiềm nghi rõ ràng, chỉ có một người thôi!” Hoàng Phủ Hoài Hàn trầm giọng nói. Nếu không phải có một cao nhân khác ẩn nấp đâu đây, thì bên ngoài sáng thực sự chỉ có một người như thế.

“Thượng Quan Cẩn Duệ!” bốn chữ cùng lúc vang lên từ miệng hai người!

Nghe thấy Thượng Quan Cẩn Duệ bị nhắc tới, mi tâm Tô Cẩm Bình nảy lên, trạng thái vốn đang buồn ngủ lập tức tỉnh táo lại! Chuyện diệt thổ phỉ thì liên quan gì đến ca ca chứ?

“Thì ra Hoài Hàn huynh cũng nghi ngờ hử!” Hoàng Phủ Hoài Hàn chỉ nghi ngờ, còn Quân Lâm Uyên thì tin chắc! Lần trước khi Tô Cẩm Bình rời khỏi Đông Lăng, người của mình phái đi diệt trừ nàng lại bị Thượng Quan Cẩn Duệ phá hoại, lúc ấy hử đã biết người đó không đơn giản. Lại thêm chuyện ngày đó ở hoàng cung Đông Lăng, hử thấy có bóng đen xuất hiện ngầm giúp đỡ Tô Cẩm Bình, thân hình và thân thủ của người đó cực kỳ giống với Thượng Quan Cẩn Duệ.

Đôi mày kiếm của Hoàng Phủ Hoài Hàn nhướng cao, không tỏ vẻ gì. Hử ta vẫn luôn nghi ngờ Thượng Quan Cẩn Duệ, nhưng vì ban đầu muốn dùng hử để chèn ép Tô Niệm Hoa, mà Thượng Quan Cẩn Duệ thực sự làm được điều đó, giúp mình trong tối ngoài sáng chèn ép Tô Niệm Hoa không ít lần, chính hử ta cũng buông lỏng để thế lực của Thượng Quan Cẩn Duệ từ từ phát triển, cuối cùng mới phát hiện ra, mình nuôi hổ trong nhà! Có đi đâu, tên cáo già đó không để lại một chút sơ hở hay nhược điểm nào, khiến hử muốn ra tay cũng không viện được cớ gì hết!

“Hừ!” Tô Cẩm Bình chột hếch mũi lên trời, khinh bỉ hừ một tiếng, lôi kéo sự chú ý của hai người.

“Nàng hừ cái gì?” Hoàng Phủ Hoài Hàn quay đầu sang, lạnh lùng liếc nhìn nàng.

Tô Cẩm Bình cười nhưng lòng không cười, nói: “Thứ cho tiểu nhân nói câu này, hai vị Hoàng thượng nghi ngờ Thượng Quan Cẩn Duệ tuyệt đối không phải vì huynh ấy có sơ hở gì, vì một người đã giúp tiểu nhân nhiều lần như vậy, chắc chắn sẽ không thể là người xấu!” Ai như hai tên khốn kiếp nhà các người, cứ rồi việc lại gây sự với bà đây!!! Nhưng mấy lời này nàng chỉ giấu trong lòng, không nói ra.

Đây là lần đầu tiên nghe nàng lên tiếng vì một người khác, hai người đều hơi ngạc nhiên. Trên mặt Quân Lâm Uyên bỗng hiện lên nụ cười kỳ quái, ôn hòa nói: “Vậy, theo như ý người, trẫm và Hoài Hàn huynh nghi ngờ Thượng Quan Cận Duệ không phải vì hắn có sơ hở gì, vậy thì vì sao?”

Hắn vừa nói vậy, Tô Cẩm Bình liền ghéch mặt nói: “Rõ ràng là các người ghen tị với đầu óc sắc sảo, dung mạo anh tuấn của Thượng Quan Cận Duệ!”

“...” Hoàng Phủ Hoài Hàn không biết phải nói gì.

“...” Quân Lâm Uyên giật giật mi tâm.

“Khụ khụ khụ...” Hoàng Phủ Dạ ho sù sụ.

Bọn họ ghen tị à?! Bọn họ có điểm nào kém hơn Thượng Quan Cận Duệ sao? Cần phải ghen tị sao?! Có phải đầu cô nàng này bị lừa đá không?!

“Thiếu nhận thức!!!” Giọng nói du dương lạnh lẽo của Quân Lâm Uyên vang lên, cũng không biết có phải Hoàng Phủ Hoài Hàn đã quen với tính cách của nàng hay không mà không nói câu gì.

Sau đó, hai người cũng không bàn luận chuyện của Thượng Quan Cận Duệ nữa, nói sang chuyện khác, vì bọn họ không hề muốn bị người ta chỉ trích mình là vì ghen tị thêm một chút nào nữa!!!

Điêu này cũng chính là mục đích của Tô Cẩm Bình, chen vào nói vài câu chọc cười, tránh cho hai tên này nói tới nói lui lại bàn đến chuyện hợp tác đối phó với ca ca. Nhưng đây cũng không phải kế sách lâu dài, nàng cũng phải nghĩ chút biện pháp mới được.

Khi nàng còn đang suy nghĩ, một tiểu thái giám bước vào bẩm báo:

“Hoàng thượng, công chúa Mạch đã trở lại!”

Vừa nghe câu này, đôi mắt xếch của Quân Lâm Uyên chợt hiện lên vẻ vui mừng, quay đầu nói: “Tử Mạch đã về rồi sao?! Cho nàng vào đi!” Dứt

lời, hấn lại chậm rãi nói với Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Hoài Hàn huynh, huynh không ngại để Tử Mạch vào chứ?”

“Đương nhiên trăm không để ý!” Quân Tử Mạch, Thất công chúa Bắc Minh, là muội muội duy nhất khác mẹ với Quân Lâm Uyên, nhưng lại được hấn quan tâm hết mực. Hơn nữa, theo mình phân tích, thì cách Quân Lâm Uyên đối xử với Quân Tử Mạch tốt hơn rất nhiều so với hai muội muội cùng mẹ kia của hấn, bởi vì, đối với Quân Tử Mạch, hấn quản giáo theo kiểu buông lỏng vừa phải, còn đối với muội muội ruột thịt cùng một mẹ kia thì vô cùng dung túng, để mặc các nàng ta gây chuyện. Kiểu dung túng này khiến Hoàng Phủ Hoài Hàn không thể không cảm thấy rằng đó không phải là sủng ái, mà là hại họ!

Quân Tử Mạch đi tới trước mặt Quân Lâm Uyên, cúi người hành lễ: “Thần muội tham kiến Hoàng huynh!”

“Đứng lên đi, nửa năm không gặp, có nhớ Hoàng huynh không?” Hấn khẽ cười, chứng tỏ tâm trạng của Quân Lâm Uyên lúc này không tồi.

Quân Tử Mạch lè lưỡi làm mặt xấu: “Nhớ huynh mới là lạ ấy!”

Khi ‘công chúa Mạch’ kia nói câu này, Tô Cẩm Bình kinh ngạc phát hiện ra, Quân Lâm Uyên không chỉ không tức giận, ngược lại trên mặt còn nở nụ cười khế khiến trong lòng nàng vô cùng nghi hoặc.

Quân Tử Mạch trêu chọc Quân Lâm Uyên xong mới quay sang nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn và Hoàng Phủ Dạ một cái, thoáng ngần người rồi hỏi: “Hoàng huynh, họ là ai ạ?”

“Không được vô lễ! Đây là Đông Lăng hoàng và Dạ vương Đông Lăng!” Quân Lâm Uyên giới thiệu rồi nói với Hoàng Phủ Hoài Hàn và Hoàng Phủ Dạ, “Chỉ tại trăm làm hư nha đầu kia, mong hai vị không để tâm!”

“Đương nhiên là không!” Giọng nói lạnh như băng của Hoàng Phủ Hoài Hàn vang lên.

“Ồ?!” Quân Tử Mạch chợt đưa tay che cái miệng nhỏ xinh của mình, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Hoàng Phủ Dạ, nói với vẻ không thể tin được: “Chẳng lẽ đây chính là mỹ nam thiên hạ đệ nhất, Dạ vương Đông Lăng Hoàng Phủ Dạ sao?”

Nếu nói về ‘đẹp’ thì trong thiên hạ này không ai sánh bằng được Hoàng Phủ Dạ, khuôn mặt đó của hắn ta, còn đẹp hơn cô gái xinh đẹp nhất ba phần, quyến rũ hơn bảy phần. Nếu cả thế gian này có mười phần xinh đẹp, thì một mình hắn ta đã độc chiếm mất bảy phần rồi. Vì thế, danh hiệu ‘mỹ nam thiên hạ đệ nhất’ đã sớm rơi vào tay hắn ta. Hoàng Phủ Dạ nghe vậy, môi liền nở nụ cười lạnh lơ: “Câu nói đó của công chúa điện hạ, không phải là vì vốn có ý với bản vương đấy chứ?”

Ai cũng biết tính cách của Hoàng Phủ Dạ, mấy lời này đương nhiên không hề thật lòng. Mà dưới tiếng hô kinh ngạc của Quân Tử Mạch, Quân Lâm Uyên chỉ khẽ cười rồi nói với Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Hoài Hàn huynh, chuyện của Lâm Mộng, trăm cảm thấy vô cùng áy náy, nha đầu không nên thân kia đã bị xử lý, nhưng mong Hoài Hàn huynh hãy tin rằng, trăm thực sự muốn liên hôn với Đông Lăng.”

Hắn vừa nói vậy, mặt Hoàng Phủ Dạ liền biến sắc!

Nụ cười trên môi Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng hơi lạnh đi, Quân Lâm Uyên thấy Quân Tử Mạch có vẻ vừa ý Dạ, nên lại nổi ý muốn liên hôn sao?

Hắn ta không phản đối liên hôn, mà muội muội Quân Lâm Uyên thực sự yêu thương gả cho Dạ, hắn ta càng không phản đối, nhưng tình trạng hiện giờ là thế nào? Thân vương của Đông Lăng hắn ta, là để cho công chúa Bắc Minh được lựa chọn sao? Cứ vừa ý là nhất định phải cưới à?!

Thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn không nói lời này, Quân Lâm Uyên cũng hiểu suy nghĩ trong lòng hắn ta, khẽ cười, dung nhan đẹp lóa mắt như mạ vàng: “Hoài Hàn huynh, trăm cũng không muốn quanh co, Dạ vương điện hạ đúng là tài năng tuyệt thế, trăm cũng muốn gả Tử Mạch cho hắn. Nhưng trăm cũng hiểu, nha đầu Tử Mạch này không xứng với Dạ vương điện hạ,

nên trầm tình nguyện dùng mười thành trì làm của h ỡ môn, không biết ý Đông Lăng hoàng thế nào?”

Câu này vừa dứt, Tô Cẩm Bình kinh ngạc vô cùng! Mười thành trì, vì hôn sự của Quân Tử Mạch, Quân Lâm Uyên lại cam tâm bỏ đi mười thành trì?!!! Nàng cứ nghĩ rằng đến mẫu thân của mình mà mỹ nhân rắn rết còn có thái độ kia, thì chắc chẳng có ai được hấn yêu thương, đối xử thật lòng cả. Nhưng không ngờ đối với vị muội muội Quân Tử Mạch này, hấn lại yêu thương thật lòng!!!

Sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng dịu đi, Quân Lâm Uyên nói như vậy tức là muốn dùng mười thành trì đổi lấy vị trí Dạ vương phi của Đông Lăng! Không phải Bắc Minh hấn chọn lựa thân vương của Đông Lăng, mà là Bắc Minh hấn dùng mười thành trì mong được gả tới. Vì sao Quân Lâm Uyên sẵn sàng từ bỏ như vậy cũng không quan trọng, mà quan trọng là, giao dịch này tính thế nào cũng có lời!!! Nhưng, hiển nhiên Dạ không muốn, hấn ta đã làm tổn thương một tiểu Cửu r ỡ, chẳng lẽ còn tiếp tục hy sinh hôn nhân của Dj vì lợi ích của Hoàng gia sao?!

Hoàng Phủ Dạ vốn còn mang tia hy vọng trên mặt, định phản bác, nhưng sau khi câu nói của Quân Lâm Uyên vang lên, hấn ta lập tức ngậm miệng. Người của Hoàng gia, từ xưa tới nay vốn không có hôn nhân đơn thuần, hôn sự của hấn ta đã sớm có giác ngộ phải hy sinh vì lợi ích chính trị r ỡ. Nghĩ vậy, hấn ta không hề phát ra một lời nào cả, đôi mắt hoa đào quấy r ỡ nheo lại, phe phẩy quạt như không để ý, giấu đi sự đau đớn trong lòng.

Quân Tử Mạch gào lên không dám tin: “Hoàng huynh, huynh nói gì vậy? Vì sao huynh muốn gả Tử Mạch đến Đông Lăng? Huynh không muốn nhìn thấy muội nữa sao?”

Quân Lâm Uyên quay sang nhìn nàng ấy, khẽ nhíu mày: “Vừa r ỡ khi nhắc đến Dạ vương, muội kêu to như vậy, chẳng lẽ không phải vì... Hoàng huynh lo hôn sự cho muội, sao muội lại không vui?”

Quân Tử Mạch lờm hấn một cái không chút nề nang: “Hoàng huynh, huynh nghĩ đi đâu vậy? Chẳng qua th ần muội chỉ cảm thán chút thôi mà.

Diện mạo của Dạ vương diện hạ còn đẹp hơn cả bản công chúa, ngày nào cũng nhìn mặt hấn, bản công chúa còn không tự chọc tức mình đến chết đi sao?”

“Ha ha ha... nếu đã vậy thì Bắc Minh hoàng không nên ép nàng!”
Hoàng Phủ Dạ lập tức cười tiếp lời, trong lòng rất thoải mái.

Quân Lâm Uyên cũng khẽ cười: “Nếu là trăm hiểu l`ần, thì việc này coi như cho qua đi!” Hấn hoàn toàn không có vẻ như ‘lời vua đã nói không thể đổi ý’, xem ra, hấn thật sự vô cùng sủng ái yêu thương vị muội muội này.

Tô Cẩm Bình cũng không kìm được khẽ nhoẽn miệng cười, tính cách cô công chúa này đúng là rất thẳng thắn!

Nụ cười của nàng cũng thu hút sự chú ý của Quân Tử Mạch sang, kỳ lạ thật, xưa nay hoàng huynh chưa từng cho phép phụ nữ bước vào thư phòng huynh ấy, ngay cả mình mà một năm cũng chẳng vào được mấy l`ần, sao cô gái này lại được vào? “Cô là phi tử của hoàng huynh à?”

“Hả?” Câu hỏi của nàng ấy khiến Tô Cẩm Bình ngẩn người một chút rồi lập tức lắc đầu, “Không phải!” Đùa đấy à, phi tử của Quân Lâm Uyên?! Muốn ép người ta tự sát sao?!!!

Quân Tử Mạch che miệng cười, bước tới cầm tay Tô Cẩm Bình nói: “Hoàng huynh, cho muội mượn phi tử của huynh một lát được không?”

Khóe miệng Tô Cẩm Bình giật giật, nha đầu này nghe không hiểu tiếng người à?! Có đi đâu, một tia sáng chợt lướt qua đôi mắt phượng, Quân Lâm Uyên sủng ái nàng ấy như vậy, nếu mình có thể giữ quan hệ tốt với nàng ấy, thì có thể nàng ấy sẽ thành bùa bảo mệnh của mình ở Bắc Minh rồi!

Quân Lâm Uyên nhíu mày, hiển nhiên cũng cực kỳ phản cảm với suy luận ‘Tô Cẩm Bình là phi tử của mình’, liếc nhìn nàng một cái nói: “Nàng không phải là phi tử của trăm, muốn nói chuyện với nàng thì cứ đi đi!”

“Tạ ơn Hoàng huynh!” Nói xong, Quân Tử Mạch bước tới cầm tay Tô Cẩm Bình chạy ra ngoài...

— o0o—

Sơn cặn bã: Tác dụng của công chúa Tử Mạch này rất lớn, hơn nữa, ca
giơ tay lên thề, nàng ấy sẽ không hy sinh giống Bách Lý Dung, mọi người
cứ yên tâm!

Mẹ Cherry: Tin Sơn cặn bã có mà ra đê ở >__

Hết chương 35.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 36.1: Bệnh Vực Công Chúa Mạch

Dịch: Mẹ Cherry

Ra khỏi đại điện, Quân Tử Mạch kéo Tô Cẩm Bình tới thẳng tấm cung của mình.

“Bái kiến công chúa điện hạ!” Thị tỳ ngoài cửa đờng loạt hành lễ.

Quân Tử Mạch phẫy phẫy tay r ỡ kéo Tô Cẩm Bình vào trong, vừa vào đã hỏi ngay: “Có phải hoàng huynh ta thích cô không?”

Khóe môi Tô Cẩm Bình giật giật, vội vàng đáp: “Công chúa điện hạ, câu đùa này của cô không vui chút nào cả, hoàng huynh cô thích ta à? Hẳn không giết ta đã là kỳ tích r ỡ!”

Nàng vừa nói vậy, Quân Tử Mạch há hốc miệng, nhìn nàng bằng ánh mắt không thể tin được một lúc lâu mới ngơ ngác ngác nói: “Thảo nào hoàng huynh thích cô, cô hoàn toàn khác hẳn, những phi tử khác của hoàng huynh nói chuyện với ta đều rất khách sáo!”

“...” Cuối cùng nàng cũng gặp được một người tự quy ền tự ý hơn cả mình, mấy lời nàng nói, cô công chúa gì gì này hoàn toàn không hiểu chút nào sao? Thấy nàng ấy vẫn còn ngơ ngác, Tô Cẩm Bình ngậm miệng không nói gì nữa, thôi đi, lười phản bác!

Thấy nàng không nói gì, Quân Tử Mạch vội c ầm tay nàng: “Thật ra ta hiểu ý cô, Hoàng huynh thích cô, nhưng cô không thích Hoàng huynh đúng không? Ta nói cho cô biết, tuy Hoàng huynh nhìn có vẻ rất khủng bố,

nhưng thật ra, huynh ấy là người rất rất tốt, chỉ là... nhưng mà thôi, từ từ rồi cô sẽ hiểu điểm tốt của huynh ấy. Nếu huynh ấy thật sự thích cô, huynh ấy sẽ hái cả trăng cả sao trên trời xuống cho cô!”

Chuyện này liên quan gì đến nàng? Tô Cẩm Bình oán thầm trong lòng.

Tiểu công chúa kia vẫn nói không ngừng, giống như hoàng huynh nhà nàng ấy là người tốt hiếm có trên đời vậy. Tô Cẩm Bình cũng nhạy cảm phát hiện ra một số ý mà nàng ấy sơ hở để lộ ra, chỉ đơn giản là hoàng huynh nàng ấy vốn là người rất tốt nhưng vì một chuyện nào đó nên mới biến thành như vậy.

Cho đến khi tiểu công chúa kia nói: “Thật ra huynh ấy cũng không muốn, huynh ấy... ôi...!” Nói tới đây, trên mặt Quân Tử Mịch lộ ra vẻ ưu sầu.

Tô Cẩm Bình nhíu mày nhìn nàng ấy, thật sự không tìm được lý do hỏi: “Vậy vì sao mà hắn biến thành như vậy?”

“Hả?” Trên mặt Quân Tử Mịch thoáng hiện lên vẻ bối rối, trong sự bối rối còn có cả vẻ lúng túng nữa, ấp úng nói, “Xin lỗi, chuyện này ta không thể nói cho cô biết được. Cô chỉ cần biết Hoàng huynh là một người rất tốt là được rồi, chỉ là đôi khi hơi nổi tính trẻ con một chút, không muốn chịu thua, nhưng huynh ấy thật sự không phải người xấu!”

Mấy lời này thì Tô Cẩm Bình thật sự cũng hơi tin, vì Quân Lâm Uyên bắt nàng tới đây, nói thẳng ra cũng chỉ vì muốn xả giận một chút mới hận cũ ở Đông Lăng thôi, thấy nàng không thoải mái, trong lòng hắn liền cảm thấy vui vẻ, đó không phải là tính trẻ con thì là gì?! Nếu hắn xấu xa thật thì sẽ không đối xử với nàng như vậy, mà ném thẳng nàng vào nhà tù thưởng thức hàng trăm nghìn loại khổ hình rồi. Nhìn tiểu công chúa vẫn đang riu ra riu rít kia, Tô Cẩm Bình cười nói: “Được rồi, đừng nói nữa. Hoàng huynh cô không thích ta. Hắn hận ta đến tận xương ấy chứ! Bắt ta tới đây cũng chỉ vì muốn báo thù thôi!”

“Hoàng huynh không thích cô thì sao có thể cho cô vào ngục thư phòng?” Quân Tử Mịch không tin, nói.

“À, là vì để trêu chọc ấy mà!” Tô Cẩm Bình đen mặt đáp.

“Hả?” Quân Tử Mạch ngó người ra một chút rồi lại nhanh chóng mở miệng: “Còn lâu ta mới tin, trước đây Hoàng huynh chẳng thèm trêu chọc ai đâu!”

Tô Cẩm Bình câm nín hỏi trời xanh, mấy lời này nàng phải trả lời thế nào? Chẳng lẽ nói là vì nàng có giá trị sâu xa để đáng bị trêu chọc à?! Nghĩ rồi nàng cũng không muốn luẩn quẩn ở vấn đề này thêm nữa: “Cô nói thế nào thì là thế đi! Dù sao, ta cũng nghĩ rằng, một người bình thường sẽ không sai người mình thích đi cọ rựa dũa!” Thế nên, Quân Lâm Uyên thích nàng rõ ràng là truyện cổ tích Phương Tây, hay còn gọi là .

“Cái gì?! Hoàng huynh để cô đi cọ rựa dũa á?” Quân Tử Mạch nhảy dựng lên, dáng vẻ như hận không thể rèn sắt thành thép, lắc lắc đầu: “Bảo sao cô không thích huynh ấy, thì ra là có chuyện như vậy. Ngay cả theo đuổi phụ nữ mà hoàng huynh cũng không biết, nhất định ta phải nói chuyện nghiêm túc với huynh ấy.”

“...” Rốt cuộc hôm nay nàng cũng hiểu được thế nào gọi là ông nói gà bà nói vịt!

Đúng lúc này, một cung nữ bước vào nói: “Công chúa điện hạ, công chúa Nhã tới!”

Nghe câu này, sắc mặt Quân Tử Mạch chợt trở nên hơi khó coi, mày liễu nhíu chặt, ra vẻ rất mất hứng nhưng vẫn mím môi, không thoải mái nói: “Mời nàng vào đi!”

Không bao lâu sau, một cô gái mặc áo gấm đỏ thẫm bước vào, đôi mắt xéch như giận như không, trang sức trên cài rọc rỡ sắc màu, cái trán cao cao, đôi trâm năm đôi chim loan xanh cắm lên búi tóc, đầu hơi hếch lên, dáng vẻ cao ngạo vênh váo hung hăng, vừa nhìn thấy Quân Tử Mạch liền nói: “Hoàng muội về rồi à?!” Lời nói như quan tâm nhưng nghe lại khiến người ta cảm thấy rất châm chọc.

Quân Tử Mạch gượng cười nói: “Tử Mạch tham kiến hoàng tỷ.”

Đôi mắt xéch quét về phía Tô Cẩm Bình đứng bên cạnh, vừa nhìn thấy bàn tay hai người đang nắm lấy nhau, đáy mắt ả hiện lên vẻ trào phúng: “Đi thịnh kinh một chuyến, về lại càng không biết quy củ hơn, quay về không biết tới vấn an mẫu hậu và hoàng tử ta đây, lại đi lôi lôi kéo kéo một con tiện tỳ ng ồi chỗ này nói trời nói biển, tự hạ thấp thân phận của mình. Quả nhiên, mẫu thân hạ tiện nên cũng sinh ra đứa con gái hạ tiện!”

Nghe ả nói vậy, Quân Tử Mạch chột nổi giận, đôi mắt sinh động tỏa sáng như đá quý chột lóe lên tia sáng lạnh, bước nhanh vài bước đến trước mặt Quân Mộng Nhã, vì nàng ấy không cao nên chỉ có thể ngẩng đầu nhìn ả: “Hoàng tử, tử nói ta thế nào cũng không sao, nhưng dù thân phận của mẫu thân ta là gì, thì người cũng là trưởng bối của tử, xin tử ăn nói cẩn thận!”

“Hừ!” ả cười khẩy một tiếng, mặt đ ầy vẻ khinh bỉ: “Trưởng bối à?! Chẳng qua chỉ là một con tiện tỳ rửa chân được phụ hoàng bất cẩn sủng hạnh sau khi say rượu thôi, còn vọng tưởng bay lên làm phượng hoàng à?! Nếu không phải vì mang thai thứ bản thủ như người, thì người mẹ hạ tiện đó đã sớm bị xử tử hàng trăm nghìn lần rồi!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Quân Tử Mạch chột trắng bệch, giận dữ run rẩy môi, chỉ vào Quân Mộng Nhã một lúc lâu cũng không nói được một câu đ ầy đủ.

“Kẻ hạ tiện là hạ tiện như vậy đấy!” Nói xong ả lại tỏ vẻ rất khinh bỉ liếc nhìn Tô Cẩm Bình một cái.

Tuy biết rằng mình không nên đối đ ầu với ả công chúa vênh váo hung hăng này, nhưng dáng vẻ tức giận đến run người của Quân Tử Mạch nhanh chóng khiến Tô Cẩm Bình nhớ tới Bách Lý Dung, hơn nữa, ả đàn bà này còn dám chửi mình là tiện tỳ, hạ tiện! Nàng hừ lạnh một tiếng, nói: “Ý của vị công chúa này là thân phận của công chúa Mạch có cao quý hay không, không phải do phụ hoàng các người quyết định mà là do địa vị nhà mẹ đẻ quyết định sao?”

Những lời này của nàng cực kỳ tàn nhẫn, nếu đ ể người có ý đ ồng nghe thấy, thì tức là có tâm mưu phản, không tôn trọng hoàng thất, không đ ể vua

vào trong mắt! Quân Mộng Nhã biến sắc, chỉ vào mặt Tô Cẩm Bình, giận dữ không nói được thành lời: “Người đâu, vả miệng cho bản cung!”

“Công chúa điện hạ muốn vả miệng cũng được, có đi đâu nô tỳ là người hầu hạ trước mặt Hoàng thượng, chờ đến khi Hoàng thượng hỏi tới, nô tỳ chắc chắn phải thẳng thắn nói suy nghĩ và hành động của công chúa ra, cũng tiện để Hoàng thượng biết, nếu tương lai ngài ấy có con nối dõi, thì cũng chẳng liên quan gì đến hần, còn phải xét xem thân phận của vị phi tử sinh con cho ngài ấy có cao quý hay không, rồi mới từ từ quyết định địa vị của vị hoàng tử hay công chúa kia!” Tô Cẩm Bình nhìn thẳng ả ta không chút sợ hãi, giọng điệu trào phúng mang đầy gươm giáo.

Quân Mộng Nhã tức giận xanh mét mặt, trừng mắt hung hăng nhìn nàng một lúc lâu, hừ lạnh một tiếng: “Miệng lưỡi lợi hại đấy!!! Chờ bản cung tới xin Hoàng huynh để lời người về, để xem bản cung sẽ xử lý người thế nào!”

Nói xong, ả giận dữ ngút trời bước đi!

Chờ ả đi khuất, Tô Cẩm Bình chợt giác ngộ, thôi xong, giúp Quân Tử Mạch lại đẩy chính mình vào, Quân Lâm Uyên mà nghe thấy có người muốn trừng trị mình thay hần, nhất định sẽ vô cùng vui vẻ!

Quân Tử Mạch quay đầu nhìn Tô Cẩm Bình một cái, ánh mắt đầy vẻ cảm kích và kính nể: “Cô lợi hại thật! Trước kia Nhã hoàng tử và Mộng hoàng tử thường xuyên ức hiếp ta, ta cũng không dám đối đầu với họ đâu!”

Tô Cẩm Bình cũng thẩn cảm thán trong lòng, vâng, nàng lợi hại lắm, lợi hại đến mức hại cả mình luôn rồi! Tô Cẩm Bình thẩn oán trong lòng nhưng đây cũng là do mình ngứa mồm mà ra, không trách được người khác, sỉ vả mình một lúc lâu sau mới nói: “Hoàng huynh cô đối xử với cô tốt như vậy, sao cô lại sợ họ đến mức đó?”

“Vì hoàng huynh đối xử với họ rất tốt.” Nói xong, Quân Tử Mạch sụt sịt mũi, dáng vẻ rất ảm ức, “Nếu ta phạm lỗi, chắc chắn Hoàng huynh sẽ trách phạt ta rất nặng nề, nhưng nếu các nàng ấy phạm lỗi, từ trước tới giờ hoàng huynh chưa từng phạt họ!”

Nghe nàng ấy nói vậy, Tô Cẩm Bình hơi ngần người, cảm giác kỳ quái lại dâng lên, nhìn Quân Tử Mạch nói: “Ta không nghĩ thế, hoàng huynh cô làm như vậy không phải là sủng ái các nàng ấy, mà là hại họ. Cô nghĩ mà xem, dù họ có phạm lỗi gì, hoàng huynh cô cũng không quản, thì họ vĩnh viễn cũng không hiểu mình đã làm sai, chỉ biết phạm lỗi liên tục, cuối cùng cũng sẽ có ngày gây họa lớn. Nhưng với cô thì khác, chỉ cần cô phạm lỗi, hẳn sẽ dạy dỗ cô, để cô biết cô sai thế nào, sau này sẽ không tái phạm nữa. Hoàng huynh cô như vậy là muốn tốt cho cô. Hơn nữa, cô nghĩ lại mà xem, Hoàng huynh cô sẵn sàng bỏ ra mười thành trì vì hôn sự của cô, còn để mặc cô tùy ý quấy phá trước mặt hắn, hắn có đối xử tốt với các nàng ấy như vậy sao?”

Tô Cẩm Bình cho rằng không, vì nếu hắn cũng đối xử tốt với hai công chúa kia như vậy thì họ đã không đến gây sự. Nói thẳng ra, cũng là vì quá ghen tị mà thôi, mà trên người Quân Tử Mạch, chắc chắn cũng có thứ đáng để họ ghen tị. Thứ duy nhất đó chính là hoàng sủng!!!

Nàng vừa dứt lời, Quân Tử Mạch lại ngần ngại, vẻ ảm đạm trong mắt tan đi rất nhiều, tia sáng chợt lóe lên: “Thì ra là vậy à?” Sau khi nghĩ đến ngẫm kỹ lưỡng mấy lời này, nàng ấy cũng cảm thấy rất có lý, ánh mắt nhìn Tô Cẩm Bình càng thân mật hơn, vỗ vỗ ngực mình rất có vẻ hiệp nữ: “Lần này cô giúp ta, sau này cô cũng chính là tỷ tỷ của ta, ở trong hoàng cung này, có chuyện gì ta sẽ bảo vệ tỷ! Ngay cả hoàng huynh cũng đừng mong có thể dễ dàng làm gì tỷ!”

Đây vốn là mục đích ban đầu của Tô Cẩm Bình, tìm cho mình một chỗ hậu thuẫn, nhưng nhìn thấy ánh mắt sáng rực của nha đầu này, cùng với vẻ thẳng thắn thật lòng đó, khiến nàng cũng thấy rất cảm động, cũng thật lòng thích nha đầu này. Nàng cười gật đầu, bất giác nói: “Cô thực sự rất giống muội muội của ta, thật sự rất giống!” Rất giống Thiên Úc, cũng rất giống Bách Lý Dung, vừa đơn thuần đáng yêu, lại đầy nghĩa hiệp. Càng là những người có tâm hồn ấm áp, sẽ càng thích những người như vậy, vì trong lòng họ, người đơn thuần giống như vầng thái dương, có thể sưởi ấm từng góc ngách trong lòng bọn họ. Có lẽ, Quân Lâm Uyên thích cô muội muội này cũng vì nguyên nhân đó chăng.

“Vậy thì hay rồi, ta cũng cảm thấy có một tử tử như tử mới tốt, hoàn toàn không giống hai người đáng ghét kia!” Nói xong, nàng ấy nhe răng trợn mắt, cuối cùng lại thêm một câu, “Nếu tử mà là hoàng tẩu của ta thì quá tốt, ừ... chưa biết chừng vài hôm nữa hoàng huynh sẽ phong tử làm hậu ấy chứ!”

“...” Vì sao lại nói đến chuyện này?

Bỗng nhiên, Tô Cẩm Bình nhướng mày, ánh mắt chợt lóe lên, quay đầu nhìn về phía Tây Nam, sau đó, trên mặt như hiện lên vẻ nghi ngờ ngẫm...

...

Trong ngự thư phòng, Hoàng Phủ Hoài Hàn đã quay về, một hắc y nhân đang bẩm báo trước mặt Quân Lâm Uyên.

Quân Lâm Uyên ngẩng thẳng lưng trên long ý, trầm ngâm một lúc lâu sau mới hỏi: “Nàng nói vậy thật sao?” Trừ việc nói mấy câu chọc cười ra, cô gái đó còn có tâm mắt như vậy cơ à?!

“Đúng vậy ạ!” Hắc y nhân cúi đầu đáp. Thật ra, y vẫn còn giấu một câu trong lòng chưa nói, lúc ấy, hình như y bị phát hiện, nếu nói ra chẳng khác nào chứng tỏ y vô dụng, nên y không dám nói.

Hắn chợt nở nụ cười, như tán thưởng, cũng như cảm hận, cô gái này, thật sự rất phù hợp với câu ‘thông minh giả ngốc’ kia!

Đúng lúc này, thái giám ngoài cửa bẩm báo: “Hoàng thượng, công chúa Nhã cầu kiến!”

Quân Mộng Nhã tới làm gì, hắn đương nhiên biết rõ, nếu như bình thường, hắn hẳn sẽ vui vẻ đồng ý, nhưng hiện giờ, nghĩ đến mấy lời ám vệ bẩm báo, trong lòng hắn chợt có chút do dự, một lúc lâu sau, giọng nói du dương lạnh lẽo mới vang lên: “Trẫm bận chính sự, không gặp.”

“Vâng!” Tiểu thái giám đáp rồi quay ra báo với Quân Mộng Nhã ở ngoài cửa. Quân Mộng Nhã tức tối dựng thẳng lông mày, quay người bước

đi. Đi chưa được mấy bước, ả chợt nhìn thấy một người mặc y phục đỏ như lửa đi lướt qua mình, trên tay cầm một cây quạt vàng tao nhã phe phẩy, lúc này người đó đã đi cách ả một đoạn xa, chỉ lưu lại một bóng dáng mờ nhạt.

Ả vốn đang rất tức giận, thấy một người đắc ý như vậy, Quân Mộng Nhã càng giận dữ hơn, nghiêng răng quát to: “To gan, thấy bản công chúa mà dám không hành lễ?!”

Hoàng Phủ Dạ ở phía trước nghe tiếng quát này, hơi quay đầu lại, trên khuôn mặt còn xinh đẹp hơn phụ nữ ba phần kia nở ra một nụ cười tuyệt mỹ, đẹp đến chấn động lòng người, như cười như không nhìn Quân Mộng Nhã, giọng đi đầu ngả ngớn mang theo ý cười vang lên: “Vị này là... công chúa điện hạ sao?”

Khuôn mặt này khiến Quân Mộng Nhã ngẩn người, vẻ kiêu ngạo lập tức biến mất, ngây ngây ngẩn ngẩn nhìn mặt Hoàng Phủ Dạ, hai gò má đỏ ửng lên, vô cùng thẹn thùng cúi đầu nói: “Bản công chúa là Tứ công chúa Quân Mộng Nhã!”

Vừa thấy mỹ nam đã kích động thông báo luôn cả khuê danh của mình!

Hoàng Phủ Dạ nhìn ả như cười như không, đôi mắt hoa đào quyến rũ mang theo vẻ khinh bỉ, hấn lui tới thanh lâu bao nhiêu năm nay, có dạng phụ nữ nào mà hấn chưa từng gặp qua?! Người bị hấn mê hoặc đến mất hồn lạc phách thì chỗ nào cũng có, nhưng công chúa một nước lại kích động đến mức này, cuống quýt phun luôn cả khuê danh của mình ra, thật đúng là gái lớn vội giả chững! Hấn chấp tay nói: “Bản vương có lễ!” Nói xong hấn lập tức quay người đi. Loại phụ nữ mê trai lại vênh váo ngang ngược này, đừng nói là sẽ không thích, ngay cả nhìn nhiều thêm một chút cũng lãng phí thời gian của hấn.

Quân Mộng Nhã chợt cuống cuống hỏi: “Vương gia? Ngài là vương gia nước nào?”

Nhưng sau khi ả nói xong câu này, người trước mặt đã đi rất xa như không nghe thấy câu hỏi của ả, vì thế cũng không có ai trả lời hết. Quân

Mộng Nhã vội quay đầu hỏi người bên cạnh: “Hắn là ai?”

“Công chúa điện hạ, đó là Dạ vương điện hạ của Đông Lăng, đã đến Bắc Minh hai ngày rồi!” Cung nhân đáp.

Quân Mộng Nhã siết chặt nắm tay dưới áo bào, trong mắt hiện ra tia sáng nhất định phải có được!

~~~ Hết chương 36.1 ~~~

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 36.2: Trầm Có Điểm Nào Kém Hấn?

Tô Cẩm Bình vừa từ cung của Quân Tử Mạch ra đã được thông báo là Hoàng Phủ Hoài Hàn mời sang. Lần này, người đến báo là một thái giám nàng đã gặp ở tâm cung của Hoàng Phủ Hoài Hàn lần trước, nên cũng lập tức đi theo không nghi ngờ gì, trong lòng thậm suy nghĩ, tên cầu hoàng đế này lại định tìm mình làm gì? Chẳng lẽ lại muốn gây sự sao?! Nàng vừa nghĩ vừa đi tới cửa tâm cung của hấn, sau khi hạ nhân bẩm báo, Tô Cẩm Bình bước từng bước vào trong.

Lúc này, Hoàng Phủ Hoài Hàn đang ngồi bên bàn, khuôn mặt tuấn tú đầy vẻ lạnh lùng, thấy Tô Cẩm Bình vào, sắc mặt hấn hơi dịu đi một chút.

“Không biết Hoàng thượng cho truyệ̀n tiệu nhân đến có chuyện gì?” Sắc mặt Tô Cẩm Bình không dễ nhìn lắm, vì đúng là nàng không muốn gặp người này.

Tâm trạng Hoàng Phủ Hoài Hàn vốn không tệ lắm, nhìn thấy sắc mặt của nàng lập tức biến mất hấn, vì thế, mấy lời muốn nói cũng thay đổi theo, ngữ điệu hơi cao lên: “Ngày mai trầm sẽ đi!”

“Vậy thì tốt quá, sau này chúng ta không hẹn gặp lại!” Tô Cẩm Bình vội nói, mặt đầy vẻ sung sướng, hoàn toàn không che giấu, trong lòng lại thậm oán, hấn muốn cụ́t thì cứ cụ́t đi, nói với mình làm gì?!

“Nàng thật sự không đáp ứng yêu cầu của trầm sao?” Trong lòng nàng, ở bên cạnh mình còn không bằng ở bên cạnh Quân Lâm Uyển sao?!

Tô Cẩm Bình cười lạnh: “Hoàng thượng, tiểu nhân biết ngài đã yêu ta sâu đậm lắm rồi, nhưng tình yêu của ngài quá rẻ mặt, ta không gánh nổi!”
Mấy lời này mang theo vẻ trào phúng sắc bén, mục đích là muốn châm chọc ngài đó Hoàng Phủ Hoài Hàn lại muốn dùng mỹ nam kế với nàng. Hẳn thích nàng à? Coi nàng là kẻ ngốc sao?! Đơn giản là lại muốn lợi dụng mà thôi!

Nghe nàng nói vậy, trong mắt Hoàng Phủ Hoài Hàn chợt dâng lên vẻ đau đớn, ngoài mặt vẫn không thể hiện gì, chính hắn cũng không nói rõ được, rốt cuộc hẳn thích nàng được mấy phần, thậm chí cũng không biết rốt cuộc đây có phải là thích hay không, nên khi nghe thấy nàng nói tình yêu của mình ‘rẻ mặt’, hắn chỉ cảm thấy không biết phải nói gì đáp lại. Im lặng một lúc lâu sau, hắn mới lạnh giọng nói: “Bách Lý Kinh Hằng, tốt hơn trăm nghìn như thế sao?”

Mấy lời này mang theo vị chua mà chính hắn không phát hiện ra.

Tô Cẩm Bình nhíu mày, ánh mắt nhìn hắn càng thêm khó hiểu, người này bị làm sao thế? Đầu bị lừa đá à?! Mấy vấn đề này mà hắn cũng hỏi được, nếu không phải vì mình đã hiểu hắn quá rõ thì thật sự đã nghĩ rằng hắn đang nói thật. Nhưng nàng vẫn rất thẳng thắn đáp: “So với Hoàng thượng, thì chàng mới có thể gọi là người phù hợp nhất!”

“Rầm!” một tiếng, Hoàng Phủ Hoài Hàn đập mạnh tay xuống bàn, vẻ bình tĩnh cố gắng giữ nửa ngày cũng biến mất hẳn. Hắn bước vài bước đến trước mặt Tô Cẩm Bình, nghiêng răng nhìn nàng: “Tô Cẩm Bình, vậy nàng nói thử xem, trăm có chỗ nào kém hắn?!”

“Chỉ có một chỗ!” Tô Cẩm Bình thực sự muốn chọc tức hắn.

Một luồng sát khí dâng lên trong mắt hắn, gân xanh ở thái dương cũng nảy lên: “Tô Cẩm Bình, trăm muốn nghe lời nói thật!”

Tô Cẩm Bình nhìn hắn nghiêm túc như vậy, liền thẳng thắn nói: “Chàng có thể cho ta sự duy nhất, Hoàng thượng không cho được!” Trong tim thức nàng đã hơi tin tưởng lời nói của Hoàng Phủ Hoài Hàn, vì phản ứng

hiện giờ của hắn, dường như thật sự đã bị lún sâu vào không thể kiềm chế được.

Hơi thở của Hoàng Phủ Hoài Hàn dần dập thêm vài phần, rõ ràng đã bị kích thích nặng nề, tia sáng lạnh cuộn lên trong con ngươi tím đậm, lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt Tô Cẩm Bình: “Nếu như trẫm cũng có thể làm được thì sao?”

Nói xong câu này, trong lòng hắn lại thoải mái đến khó hiểu. Hắn vốn không biết địa vị của nàng trong lòng mình nặng đến đâu, nhưng hiện giờ đã có câu trả lời. Thì ra, trong tiềm thức, hắn thậm chí còn sẵn lòng cho nàng lời hứa ‘duy nhất’! Lời hứa này, dù lúc trước có cảm động với Hình Nhi, hắn cũng chưa từng cho nàng ấy.

“Nhưng sẽ có một ngày, Hoàng thượng vẫn sẽ vì giang sơn xã tắc của ngài, mà bỏ rơi ta không chút do dự!” Mặt nàng không chút thay đổi nói, đôi mắt phượng nhìn thẳng vào mắt Hoàng Phủ Hoài Hàn khiến hắn không thể lảng tránh được.

Dưới ánh mắt chăm chú của nàng, Hoàng Phủ Hoài Hàn hơi mất tự nhiên muốn né tránh. Nàng nói đúng, hắn phải thừa nhận, nếu thật sự có một ngày như thế, hắn sẽ lựa chọn như vậy, nhưng mà... “Trẫm sẽ làm như vậy, chẳng lẽ Bách Lý Kinh Hông sẽ không sao?”

Những lời này cũng thực sự khiến Tô Cẩm Bình phải suy nghĩ! Nàng và Bách Lý Kinh Hông đã từng nói rất nhiều vấn đề, đã từng nói trọn đời trọn kiếp một đôi, cũng đã từng nói sống chết có nhau, chỉ duy nhất vấn đề này là chưa từng. Nàng cũng biết hắn muốn có giang sơn, cũng vẫn luôn muốn hỏi giữa nàng và giang sơn bên nào nặng bên nào nhẹ, nhưng mỗi khi định hỏi ra, nàng lại nuốt xuống, vì nàng cảm thấy vấn đề này thật sự rất tầm thường, tầm thường y như câu người ta hay hỏi người yêu của mình: “Nếu em và mẹ anh cùng rơi xuống nước thì anh cứu ai trước” vậy.

Vì thế nên nàng mới không hỏi, hiện giờ bị Hoàng Phủ Hoài Hàn dùng vấn đề này dấn nàng vào đường cùng khiến nàng không biết phải trả lời thế nào! Đột nhiên, nàng chợt nhớ tới hình ảnh hắn so tài đánh đàn vì mình, còn cảnh tượng hắn ngoan ngoãn chịu đòn, nàng liếc nhìn

Hoàng Phủ Hoài Hàn, nếu là người đàn ông này thì chắc chắn sẽ không thể làm đến mức đó vì mình!!! Còn Bách Lý Kinh Hờng, nếu không phải đã yêu đến mức sâu đậm nhất thì sao có thể làm thế được?! Nghĩ vậy, nàng hơi ngẩng đầu, trả lời: “Ta tin rằng, chàng tuyệt đối sẽ không làm thế!”

“Nàng tin hẳn như vậy sao?” Hoàng Phủ Hoài Hàn lạnh lùng hỏi, lửa giận bùng lên dưới đáy mắt, vừa không cam lòng, vừa ghen tị!

Nụ cười lạnh xuất hiện trên khuôn mặt xinh xắn của Tô Cẩm Bình, chợt toát ra vẻ tao nhã, ngạo nghễ, tự tin không ai sánh bằng: “Không phải ta tin chàng, mà ta tin chính ta!” Tin rằng chắc chắn mình sẽ không nhìn nhầm người.

Hoàng Phủ Hoài Hàn uất nghẹn, trong lòng cũng cảm thấy tan hết hy vọng, cuối cùng mới nhú mồm nói: “Nhưng trăm vẫn muốn nói cho nàng biết, thiết kỵ của trăm sớm muộn gì cũng sẽ san bằng thiên hạ. Chờ đến khi hẳn chỉ còn hai bàn tay trắng, trăm hy vọng nàng sẽ không hối hận vì quyết định của mình!” Giọng của hẳn nhỏ hơn một chút, không để người ngoài cửa nghe thấy.

“Hoàng thượng, thứ mà mỗi người theo đuổi đều khác nhau. Có người cảm thấy thống nhất thiên hạ lưu danh sử sách là quan trọng nhất, cũng có người cảm thấy công danh lợi lộc chỉ là gió thoảng mây trôi. Thứ ta mong chờ, chỉ là một tình cảm chân thành, sâu đậm. Tình cảm đó có thể cùng lên trời xanh cùng xuống suối vàng, tình cảm đó có thể vứt bỏ tất cả, những thứ này, Hoàng thượng không cho ta được! Hơn nữa, chinh chiến thiên hạ, ai thắng ai thua, còn chưa biết được!” Đây là lần đầu tiên Tô Cẩm Bình nghiêm túc nói chuyện với Hoàng Phủ Hoài Hàn như vậy, toàn thân nghiêm chỉnh hơn rất nhiều.

Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng kinh ngạc vì vẻ trí tuệ hiếm thấy này của nàng, ‘tình cảm đó có thể cùng lên trời xanh cùng xuống suối vàng, tình cảm đó có thể vứt bỏ đi tất cả’ sao?! Đó là thứ tình cảm mà nàng mong muốn?! Nhưng chính hẳn cũng phải thừa nhận rằng, hẳn thật sự không cho được!!! Hẳn chán nản hít sâu một hơi, đôi môi mỏng lạnh băng khẽ cong lên cười: “Tô Cẩm Bình, lúc trước đúng là trăm xem thường nàng.” Hẳn

chỉ nhìn thấy vẻ mặt vô lại, ngớ ngẩn của nàng, mà không hề biết rằng nàng còn có vẻ mặt trí tuệ như vậy nữa, nhìn thì như không biết gì cả, thật ra lại hiểu rõ tất cả mọi thứ!

Hiện giờ người cũng đang xem thường bà thì có ấy! “Không biết Hoàng thượng nhìn nhận tiểu nhân thế nào?”

“Thông minh giả ngọc!” Hấn lạnh lùng nói, nhưng giọng điệu đầy vẻ tán thưởng.

Tô Cẩm Bình ôm hai má vô cùng ngượng ngùng nói: “Ai you, Hoàng thượng khen nhàn rỗi, khen nhàn rỗi!”

Nhìn thấy nàng lại thành bộ dạng này, khóe môi hấn khẽ run lên không kìm được, gân xanh ở thái dương cũng khe khẽ giật nảy vài cái, nhưng tâm trạng bình thản hơn rất nhiều: “Tô Cẩm Bình, nghe những lời nàng vừa nói, đột nhiên trẫm mới nhớ tới một chuyện, đi đâu mà nàng rất mong muốn là một tình cảm chân thành, sâu đậm phải không?”

“Đúng thế!” Hấn lại hỏi đến chuyện này làm gì?

“VẬY... BẠC THÌ SAO?” Không phải là ngay cả lúc nằm mơ nàng cũng nghĩ đến tiền sao?

ẶC... sắc mặt Tô Cẩm Bình chợt cứng ngắc, một lúc mới nói: “Tình cảm chân thành sâu đậm là thứ ta rất muốn, còn bạc là thứ ta rất muốn nhất!”

“VẬY, NẾU TRẼM CÓ THỂ GIAO HẾT TIỀN BẠC TRONG QUỐC KHỔ CHO NÀNG, NÀNG CÓ BẰNG LÒNG RỜI XA BÁCH LÝ KINH HỒNG KHÔNG?” Hấn như nhìn thấy một tia hy vọng vậy, hấn vẫn còn nhớ rõ ràng chuyện lúc trước, cô nàng này chui vào quốc khố của mình, chết cũng không chịu đi ra!

Trên mặt Tô Cẩm Bình lộ ra nụ cười thô thiển: “Để ta nghĩ một chút!” Tiền của Hoàng Phủ Hoài Hàn nàng cũng nhớ rõ ràng, ai you... khó quyết quá! Suy nghĩ một lúc, nàng mới chợt nhớ tới một chuyện, sau đó nhú mày kiên quyết lắc đầu: “Không được! Tiểu nhân là người có phẩm chất

đạo đức cao thượng, không thể vì bạc mà bỏ đi tình cảm chân thành được!” Lời nói ra ngoài miệng thì vô cùng chính trực, nhưng trong lòng nàng lại nghĩ là... Tiểu Hồng Hồng vốn rất nhiều tiền, làm Hoàng đế rồi thì quốc khố Nam Nhạc cũng là của hắn, nếu tính như vậy thì hắn còn nhiều tiền hơn Hoàng Phủ Hoài Hàn nhiều! Vì thế... khà khà...

Chuyện này cũng nói với chúng ta một đạo lý, người đàn ông có năng lực, phải giữ được người phụ nữ của mình, không chỉ giữ chặt ở phương diện tình cảm, mà về thực lực cũng không thể thua bất cứ kẻ nào, đặc biệt là trên vấn đề nhạy cảm như tiền bạc này! Dù là ở hiện đại hay ở cổ đại cũng đều như thế! Hơn nữa, Tô Cẩm Bình nhận thức sâu sắc rằng, mấy người đàn ông không có tiền mà lại trách phụ nữ tham phú phụ bần, căn bản là mình chứng cho sự vô dụng! Đã không có bạc, còn không nghĩ xem nên kiếm tiền như thế nào, nên phấn đấu ra sao để giữ chặt người phụ nữ của mình, lại đi than trời trách đất oán hận đối phương thay lòng đổi dạ, chẳng phải vô dụng thì là gì?!

Khóe môi Hoàng Phủ Hoài Hàn giật giật mấy cái, rõ ràng là bị câu ‘tiểu nhân là người có phẩm chất đạo đức cao thượng’ kia giáng cho một cú!

Hắn còn đang định nói gì đó, thì một luồng sát khí sắc bén xé gió lao tới, hai người đều quay đầu, Hoàng Phủ Hoài Hàn vung tay áo bào lên, một luồng lực lao ra đẩy người kia bắn xa ra ngoài!

Không bao lâu sau, mấy hắc y nhân nữa lại xông vào! Tình cảnh quen thuộc này khiến Tô Cẩm Bình không khỏi oán trách Hoàng Phủ Hoài Hàn, lần trước khi hắn gặp mình một mình cũng bị ám sát, lần này cũng liên lụy nàng như thế, chết tiệt!!! Mà khiến nàng càng tức hơn là, nàng bị Quân Lâm Uyên bỏ thuốc, hiện giờ đến năng lực bảo vệ mình cũng không có!!!

Hoàng Phủ Hoài Hàn lại không biết tình trạng cơ thể của nàng, chỉ lo giết người. Tô Cẩm Bình cũng to giọng hô: “Bất thích khách!” Hoàng Phủ Hoài Hàn chết cũng không sao, nhưng đừng có liên lụy đến nàng!!!

Tiếng kêu này đã khiến một hắc y nhân chú ý tới nàng, một luồng nội lực lao thẳng về phía Tô Cẩm Bình. Nàng đang muốn ra tay đỡ lại, nhưng

lại không thể động đậy, trong lòng thềm mắng Quân Lâm Uyên thêm vài lần nữa, mím chặt môi chờ cái chết đến...

“Keng!” một tiếng, kiếm của thích khách kia rơi xuống đất, đồng thời rơi xuống còn có cả cây quạt cán vàng của Hoàng Phủ Dạ. Điều khiến Tô Cẩm Bình ngạc nhiên hơn là không ngờ Hoàng Phủ Hoài Hàn lại đứng chắn trước mặt mình, tư thế này... rõ ràng là muốn đỡ kiếm thay cho mình! Nàng không hoa mắt chứ?!

Lần trước trong ngự thư phòng của Đông Lăng, hẳn bị thương vì mình, hôm nay còn có thể làm được tới mức này, thật là...

Hoàng Phủ Dạ vừa mới chạy tới cũng ngăn người ra giống nàng, nếu hẳn ta tới trễ một bước thôi thì thanh kiếm kia đã xuyên qua ngực hoàng huynh rồi! Hẳn ta nhất thời không tìm thấy giọng nói của mình, chẳng lẽ Hoàng huynh cũng...?!

Ngự lâm quân nhanh chóng chạy tới, những người đó biết ám sát không thành công lập tức tạt sát!

Quân Lâm Uyên cũng nghe tin báo mà đến, sắc mặt cực kỳ khó coi! Nếu Hoàng Phủ Hoài Hàn chết ở hoàng cung Bắc Minh, thì dù nhảy xuống sông Hoàng Hà, Bắc Minh họ cũng không rửa sạch tội được. Hẳn không sợ khai chiến với Đông Lăng, mà không chấp nhận có người mưu tính hẳn như thế. Vừa nhìn thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn, hẳn liền lên tiếng: “Hoài Hàn huynh, huynh không sao chứ?”

Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng nhíu mày: “Không sao, chắc có người không hy vọng trầm ở lại Bắc Minh!” Thật ra hẳn cũng vốn định ngày mai sẽ rời đi rồi.

Quân Lâm Uyên biến sắc, dung nhan như mạ vàng lạnh đi: “Hoài Hàn huynh nói vậy là đang nghi ngờ do trầm làm sao?”

“Mộ Dung Thiên Thu!” Hẳn ta lạnh lùng phun ra bốn chữ, phản bác phán đoán của hẳn.

Lúc này sắc mặt Quân Lâm Uyên mới dịu xuống, thực ra chính hắn cũng nghi ngờ là do Mộ Dung Thiên Thu làm! Hiện giờ bốn nước đang ở thế chân vạc, đương nhiên những quốc gia khác sẽ lo lắng nước hắn liên minh, Đông Lăng và Bắc Minh ở cạnh nhau, hai vị hoàng đế liên tục qua thăm nhau cũng như chứng minh với bên ngoài rằng quan hệ của họ không đơn giản. Tân hoàng của Nam Nhạc sắp đăng cơ, làm sao có thời gian rảnh để ý tới chuyện này, như vậy cũng chỉ còn lại Tây Võ! Việc lần này Mộ Dung Thiên Thu chỉ muốn cảnh cáo họ, chứ nếu ám sát, chắc chắn sẽ không chọn ban ngày mà phải vào buổi tối mới đúng. Mục đích của hắn ta, chính là khiến cho bọn họ dù có liên minh cũng phải cân nhắc một chút! Mà nếu Hoàng Phủ Hoài Hàn hơi ngốc nghếch một chút, thì có lẽ còn nghi ngờ cả Quân Lâm Uyên! Giỏi cho Mộ Dung Thiên Thu, hắn ta nghĩ Quân Lâm Uyên hắn là bù nhìn sao? Dám phái sát thủ vào tận hoàng cung của mình thì phải dám đón nhận cái giá đắt phải trả!!!

“Việc này Lâm Uyên huynh định xử lý thế nào?” Dù sao nơi này cũng là Bắc Minh, Hoàng Phủ Hoài Hàn gặp chuyện ở đây đương nhiên có quyền yêu cầu Quân Lâm Uyên phải ăn nói cho rõ ràng.

Nụ cười cực kỳ tàn độc nở ra trên mặt Quân Lâm Uyên: “Đương nhiên phải bắt Mộ Dung Thiên Thu trả giá đắt! Hoài Hàn huynh cứ yên tâm chờ tin của trẫm đi, chuyện này, trẫm ắt phải xử lý rõ ràng cho huynh!”

Thấy Quân Lâm Uyên tự tin như thế, Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng không nói nhiều: “Vậy trẫm sẽ chờ tin lành!”

Quân Lâm Uyên khẽ gật đầu, cũng không có hứng nói chuyện thêm với Hoàng Phủ Hoài Hàn một câu nào nữa, càng không có tâm trạng nhìn Tô Cẩm Bình lấy một cái, phất tay áo bào đi về phía ngự thư phòng, nụ cười trên mặt khiến người ta sợ hãi, nốt ruồi son ở mi tâm lại đẹp đến mức không ai dám nhìn thẳng, bộc lộ trọn vẹn sự phẫn nộ của đế vương với việc này! Quả thật, đối với Quân Lâm Uyên mà nói, đây đã không còn là một lời cảnh cáo nữa, mà là một sự nhục nhã đối với Quân Lâm Uyên hắn, cũng là sự nhục nhã đối với thực lực và trí tuệ của hắn!!! Chuyện này, hắn nhất định phải bắt Mộ Dung Thiên Thu trả giá đắt!

“Xử tử toàn bộ người phụ trách an toàn của hoàng cung hôm nay!” Chỉ một câu lại quyết định vận mệnh của mấy nghìn người.

“Vâng!”...

Chờ hẩn đi khuất, Hoàng Phủ Dạ mới nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn, muốn nói lại thôi, dường như không biết phải nói gì. Hẩn thực sự cảm thấy cảnh tượng vừa rồi rất kỳ quái.

Thấy Hoàng Phủ Dạ nhìn mình chăm chăm, mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng hơi gượng gạo. Vừa rồi thấy nàng gặp nguy hiểm, hẩn không kịp nghĩ ngợi lập tức lao đến chắn trước mặt nàng, hành vi hoàn toàn do vô thức, nhưng mà... chuyện này phải giải thích với Dạ thế nào?

Hoàng Phủ Dạ im lặng một lúc lâu, hình như cuối cùng cũng suy nghĩ kỹ càng, đưa tay ra vận nội lực, hút cây quạt đang nằm trên mặt đất về lại tay mình, không nói gì thêm mà quay người đi thẳng.

Hoàng Phủ Hoài Hàn vừa gặp phải ánh mắt kỳ quái của Hoàng Phủ Dạ, lại bắt gặp tiếp ánh mắt kỳ quái của Tô Cẩm Bình, mi tâm nảy lên, lạnh giọng nói: “Không định cảm ơn trẫm sao?”

Dù thế nào thì nàng cũng vẫn phải nhận ân tình này! Tô Cẩm Bình nghiêm túc nói: “Đúng là phải cảm ơn hoàng thượng! Tiều nhân còn có việc, đi trước!” Nàng không bao giờ muốn ở chung một phòng với phẫn tử nguy hiểm này nữa, vì tỷ lệ gặp chuyện không may của hẩn rất cao!

Nhìn theo bóng người chậm rãi bước đi của nàng, giọng nói lạnh như băng của Hoàng Phủ Hoài Hàn lại vang lên như tuyên bố: “Tô Cẩm Bình, trẫm có thể vì nàng mà quên đi mạng sống, nhưng mà, chỉ cần trẫm còn sống, thì trong lòng trẫm, nàng vĩnh viễn cũng không thể nặng hơn thiên hạ được!”

Mấy lời này nhìn như khó hiểu, nhưng Tô Cẩm Bình lại hiểu được ý hẩn. Nàng dừng bước, quay đầu nhìn hẩn, nói rất thật lòng: “Hoàng thượng, ngài thoát nhìn có vẻ rất thông minh, thật ra chỉ là tỏ vẻ thông minh thôi!”

Gân xanh trên thái dương vị hoàng đế nào đó nảy lên bần bật, cô nàng chết tiệt này còn dám châm chọc hắn à?! Tởm về thông minh, chẳng phải là nhìn có vẻ thông minh, thật ra rất ngu ngốc sao?!

Thấy hắn nổi giận, Tô Cẩm Bình khẽ cười, nói rất ôn hòa, giọng nói cũng vô cùng thân mật: “Hoàng thượng nghĩ kỹ hơn một chút sẽ hiểu ý tiêu nhân mà!” Nói xong, nàng quay người bước đi, đầu cũng không ngoảnh lại. Dù thế nào, tâm ý này của Hoàng Phủ Hoài Hàn, nàng nhận, nhưng chỉ cần nghĩ tới đối tượng vừa liêu mình cứu nàng lại là hắn, nàng vẫn cảm thấy vô cùng kỳ quái!

Hoàng Phủ Hoài Hàn ngẩn người ở trong phòng, cũng hiểu ý nàng, khóe môi lạnh băng cong lên cười tự giễu, nàng muốn nói là mình không cần phải làm mấy hành động đó vì nàng, vì nếu đã hiểu được giang sơn nặng nhất, cần gì phải không quý trọng tính mạng của mình như vậy sao? Nhưng, hành động vừa rồi của hắn, cũng chỉ là hành động vô thức, bản thân hắn cũng không thể khống chế được thì hắn phải làm sao?!

Tô Cẩm Bình, nàng đã thông minh giả ngốc ghêch như vậy, thông minh hơn trăm rất nhiều như vậy, liệu nàng có thể dạy cho trăm, làm thế nào khống chế trái tim mình, làm thế nào để ép mình buông tình cảm không nên có này xuống được không?

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 37.1. Biết Lấy Gì Cứu Mày Đây, Mông Của Tao Oi!!!

Ngày hôm sau,

Khi Tô Cẩm Bình còn chưa tỉnh ngủ thì Quân Lâm Uyên đã phái người đến báo cho nàng biết, Hoàng Phủ Hoài Hàn sắp đi, lệnh cho nàng đến đưa tiễn. Nàng chẳng có hứng thú gì với việc đưa tiễn tên cầu hoàng đế kia, nhưng nàng muốn tiễn tiễn Dạ Dạ.

Đi tới cửa Hoàng cung, Quân Lâm Uyên và Hoàng Phủ Hoài Hàn còn chưa tới thì nàng đã gặp ngay Quân Mộng Nhã trước. Mi tâm Tô Cẩm Bình giật giật, cảm giác bất ổn tự nhiên nảy sinh, nhưng mà, Quân Mộng Nhã lại chỉ hung dữ nhìn nàng một cái sau đó không nói năng gì, chỉ quay đầu nhìn về phía Tây Nam với ánh mắt chật chứa tình cảm, nhưng trong mắt chợt xuất hiện chút ghen tị.

Tô Cẩm Bình cũng nghi hoặc nhìn theo ánh mắt ả, nhanh chóng thấy được tên yêu nghiệt Hoàng Phủ Dạ kia đang phe phẩy cây quạt rách nát của mình, nở nụ cười phong lưu, nháy mắt đưa tình với đám cung nữ bao quanh hắt ta, khiến cả đám cung nữ đều đỏ ửng hai má. Tô Cẩm Bình lại quay sang nhìn Quân Mộng Nhã, thẫn cảm than trong lòng, yêu nghiệt đúng là yêu nghiệt, đi đến đâu cũng có năng lực quyến rũ người khác, hơn nữa còn tàn sát tập thể từ công chúa tới cung nữ nữa!

Khi mấy người Hoàng Phủ Hoài Hàn cười cười nói nói đi tới nơi, đôi mắt tím đậm lạnh lùng lại nhìn về phía Tô Cẩm Bình, trong mắt ẩn chứa cảm xúc vô cùng phức tạp. Trong lòng Tô Cẩm Bình hơi khó xử nhưng cũng không biểu hiện gì nhiều ra ngoài. Đối với nàng mà nói, tình cảm của

Hoàng Phủ Hoài Hàn thực sự là thứ có cũng được mà tốt nhất là không có. Hơn nữa, so với cảm giác thông cảm dành cho hắn, thì nàng còn cảm thấy căm ghét hắn nhiều hơn. Nàng là người có thù tất báo, những món nợ giữa hắn và nàng, nàng vẫn nhớ rất rõ ràng.

Vừa nhìn thấy Tô Cẩm Bình, Hoàng Phủ Dạ đang định lên tiếng chào hỏi, chợt thấy Quân Mộng Nhã đứng đó, hắn ta đành ngậm miệng. Chơi đùa hoa cỏ bao nhiêu năm nay, hắn ta đương nhiên gặp không ít những chuyện phụ nữ tranh giành tình cảm với nhau. Ở nơi này, tiểu Cẩm Cẩm không có chỗ nào làm hậu thuẫn, nếu để Quân Mộng Nhã coi nàng là tình địch thì tai họa rất khó lường!

Vừa nói chuyện, bọn họ vừa đi đến trước mặt Tô Cẩm Bình. Quân Lâm Uyên liếc nhìn Tô Cẩm Bình một cái, đôi mắt xếch ếch ẩn chứa chút hứng thú nhưng cũng mang theo không ít sự căm hận. Hắn vẫn nhớ rõ ràng những lời ám vệ bầm báo lại hôm qua, cô gái này, đúng là khiến hắn có không muốn thay đổi cách nhìn cũng khó! Nhưng mà, đối với nàng, hắn vẫn cảm thấy căm ghét nhiều hơn.

“Tô Cẩm Bình, Hoàng Phủ Hoài Hàn sắp đi rồi, người có lời gì muốn nói với huynh ấy không?” Nụ cười nhạt vẫn treo trên môi nhưng nhìn thế nào cũng chỉ khiến người ta cảm thấy tàn ác! Chắc hẳn hắn đang hy vọng trước khi rời đi, Hoàng Phủ Hoài Hàn có thể đẩy Tô Cẩm Bình lên đầu sóng ngọn gió đây mà!

Có gì cần nói à?! Tô Cẩm Bình suy nghĩ một lúc lâu, mới nhìn chằm chằm vào mắt Hoàng Phủ Hoài Hàn, còn tỏ vẻ như chất chứa tình cảm thâm sâu.

Dáng vẻ này khiến trái tim đang tuyệt vọng của Hoàng Phủ Hoài Hàn chợt run lên, thậm chí có lẽ nào nàng thay đổi ý định, vì vậy, ánh mắt nhìn nàng cũng đầy tình cảm và mong chờ.

Sau đó, Tô Cẩm Bình tạo dáng Tây thi ôm ngực, vô cùng kích động nói: “Hoàng thượng, ngài có thể trả lại ta một trăm lượng bạc kia được không? Tiểu nhân nhớ nó đến mức trà không nhớ, cơm chẳng thương, lòng đau

như cát, thống khổ vô cùng, nếu ngài thật sự coi tiều nhân là bằng hữu thì trả lại số bạc kia cho tiều nhân đi, được không?”

Khi hai từ ‘được không’ cuối cùng được phun ra, đôi mắt nàng như làn nước hồ thu lấp lánh nước mắt, nhìn hấn với vẻ vô cùng đáng thương.

Mọi người đều có cảm giác muốn ngã gục, Hoàng Phủ Hoài Hàn lại cảm thấy đầu óc mình ong lên, mấy lời của nàng là có ý gì? Chỉ đơn giản muốn nói cho hấn biết rằng, vừa rồi chỉ là hấn tự ảo tưởng mà thôi! Cô gái này không hề muốn ở bên mình đến nửa khắc nào cả, thứ nàng mong nhớ, chỉ có một trăm lượng mà mình khấu trừ của nàng thôi!!!

Hấn hừ lạnh một tiếng, khóe môi lạnh băng chỉ nói một câu: “Không bao giờ!”

Tô Cẩm Bình nghe vậy liền trợn trừng mắt, tức tối gào lên: “Vì sao chứ?! Đó là thành quả lao động mà bà đây làm lưng bao nhiêu lâu, vì sao lại là không bao giờ?! Làm Hoàng đế sao có thể keo kiệt tới mức đó được. Người có bao nhiêu tiền như vậy, cần gì phải tham lam một trăm lượng của bà đây hả?!” Dáng vẻ của nàng như bốc hỏa.

Giờ thì đừng nói người khác, ngay cả Quân Lâm Uyên cũng không kìm được run run khóe môi, cô gái này thật sự không muốn sống nữa sao? Nếu Hoàng Phủ Hoài Hàn muốn lấy mạng nàng, chính mình cũng muốn nàng chết, chỉ với mấy lời này cũng đủ để nàng xuống địa ngục rồi! Đòi tiền Hoàng đế của một quốc gia, lý sự, còn tự xưng ‘bà đây’, thế mà nàng cũng nghĩ ra được!!!

Hoàng Phủ Hoài Hàn nhìn nàng một lúc lâu, nhưng lại hoàn toàn không tức giận, ngữ điệu vẫn bình thản, chậm rãi nói: “Vì nếu trăm không trả nàng số bạc đó, thì cả đời này nàng sẽ đều ôm hận trăm.”

Khóe môi Tô Cẩm Bình giật giật, thật sự không kìm được liền lao tới đưa tay lên sờ trán hấn. Hoàng Phủ Hoài Hàn không ngờ nàng sẽ có hành động này, nhưng cũng không hề động đậy, để mặc tay nàng sờ soạng lên, còn chưa kịp cảm nhận xem cảm xúc thế nào thì đã nghe tiếng nói như bình khí xì hơi của Tô Cẩm Bình vang lên: “Hoàng thượng này, ngài không

bệnh đấy chứ? Rõ ràng nhiệt độ rất bình thường mà? Có ai làm Hoàng đẽ mà không hy vọng muôn dân kính yêu, vạn dân kính ngưỡng, ngài lại đi hy vọng có người oán hận ngài cả đời, có phải ngài uống nhầm thuốc nên hỏng cả đầu luôn rồi không?!”

Một khi đã nhắc tới tiền, nàng hoàn toàn có thể quên luôn cả sống chết! Mấy lời nói đó căn bản không hề trải qua não bộ cân nhắc đã phun thẳng ra rồi.

Còn chưa nói xong, xung quanh bốn phía đầu vang lên tiếng hít thở mạnh, cuối cùng bọn họ cũng hiểu được thế nào là cảnh giới cao nhất của việc chán sống! Chính là thế này đây! Ngay cả Quân Mộng Nhã vô cùng căm ghét Tô Cẩm Bình cũng kinh ngạc há mồm mồm trợn trừng mắt, mất luôn cả tâm trạng thưởng thức khuôn mặt tuấn tú của Hoàng Phủ Dạ!

Hoàng Phủ Hoài Hàn bị nàng hung hăng trách móc, còn bị nghi ngờ không biết đầu óc có bình thường không, luông lữa giận vốn dâng lên tận cổ lại bị hấn nuốt xuống, trấn tĩnh lại, cố bắt mình duy trì phong độ đàn ông xong mới nói: “Để nàng oán hận trăm dù sao cũng tốt hơn để nàng quên trăm đi!”

Nghe hắn nói vậy, Tô Cẩm Bình liền á khẩu.

Ánh mắt mờ ám của những người khác đảo tới đảo lui giữa hai người này, lông mày Quân Lâm Uyên khẽ nhíu lại, ánh mắt nhìn Tô Cẩm Bình cũng mang vẻ tìm tòi. Bảo sao Hoàng Phủ Hoài Hàn đến đây lâu như vậy cũng chưa từng động thủ với nàng, thì ra là vì... xem ra mình tính toán nhầm rồi. Có đi đâu, sức quyến rũ của cô gái này thực sự lớn đến vậy sao, có thể khiến cả Bách Lý Kinh Hồng và Hoàng Phủ Hoài Hàn đều ái mộ nàng ư?!

Nhưng, chỉ á khẩu mất một chút ngán ngửi, lửa giận trong lòng Tô Cẩm Bình vẫn vượt qua sự kinh ngạc, nghiêng răng nghiêng lợi một lúc lâu, sau khi cố gắng làm cho vẻ mặt mình thoát nhìn vô cùng hòa nhã, mới dùng ánh mắt ‘ngập tràn thiện ý’ nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Hoàng thượng, chỉ cần ngài trả lại một trăm lượng kia cho tiểu nhân, tiểu nhân cam đoan sẽ nhớ ngài cả đời, hơn nữa, không phải oán hận mà là cảm ơn! Cảm ơn trái

tim, cảm ơn vận mệnh, một đời bầu bạn với ta, để ta có dũng khí là chính mình...”

Nói đến đoạn cao hứng, nàng còn hát một bài hát khiến người ta chỉ biết câm nín!

Mọi người như nghe thấy từng đám từng đám quạ đen bay qua sau gáy, dường như đang nhắc nhở họ, nếu còn tiếp tục nghe nàng hát nữa thì thời gian sống vốn không nhiều của họ, rất có khả năng sẽ gặp bất trắc!

“Đủ rồi!” Quân Lâm Uyên đen mặt lên tiếng, Tô Cẩm Bình này hiện giờ đang là cung nữ của mình, thứ nàng đánh mất không chỉ là thể diện của một mình nàng, mà là của toàn bộ Bắc Minh hãn.

Tô Cẩm Bình cũng hùng hổ lườm tên lăm đi đầu này một cái, mẹ kiếp, liên quan gì đến người, người kêu cái con khỉ gì?! Nhưng nhớ đến mạng sống của mình hiện giờ vẫn đang nằm trên tay người ta, nàng giận mà không dám nói gì, ngừng lại không hát nữa, sau đó cũng không thèm nhìn Quân Lâm Uyên mà sáng rực hai mắt nói với Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Hoàng thượng, chuyện này ngài nghĩ thế nào?”

“Không bao giờ! Trẫm không tin nàng!” Hãn dám chắc trăm phần trăm rằng, nếu mình trả nàng thật, chỉ không bao lâu sau nàng sẽ quên bég mình đi, quên không còn sót chút nào, cũng không hề giữ lại một nửa phần vết tích!

Tô Cẩm Bình bó tay, còn đang định nói gì đó thì Hoàng Phủ Hoài Hàn đã không để ý đến nàng nữa, quay sang nói chuyện cùng Quân Lâm Uyên, bước từng bước một ra ngoài cửa cung.

Hoàng Phủ Dạ khẽ cười trấn an Tô Cẩm Bình rồi đi sau lưng họ. Tô Cẩm Bình đen mặt nhìn hai người đang trò chuyện vui vẻ phía trước, tức đến nổ phôi! Mẹ kiếp, dám quịt tiền của nàng!!!

Nhìn bóng lưng tên cầu hoàng đế kia, trong đầu nàng nhanh chóng tưởng tượng đến cảnh mình ra sức giáo huấn hãn, nàng nhìn chằm chằm

vào cái mông dưới lớp long bào tím đậm của hắn, chỉ nghĩ đến cảnh tượng tươi đẹp khi mình bay lên tung một cước đạp hắn bay xa...

Nghĩ đến xuất thân, nàng chột tung một cước, hét to một tiếng: “Ta tiễn người đi, đi xa ngàn dặm!”

Hoàng Phủ Hoài Hàn đang quay sang nói chuyện với Quân Lâm Uyên, Tô Cẩm Bình cũng chỉ cách hắn khoảng trên dưới nửa thước, hoàn toàn không kịp phản ứng thì mông đã trúng chiêu!!!

— Yên tĩnh!!!

Khắp nơi đều yên tĩnh. Bước chân mọi người cũng đều ngừng lại, giữa mông Hoàng Phủ Hoài Hàn có một dấu chân rất to, nó như nhắc nhở mọi người rằng, vừa rồi Tô Cẩm Bình không chỉ đạp hắn một cước, mà còn đạp giữa hoa cúc!!!

Hoàng Phủ Hoài Hàn sững sốt! Hoàng Phủ Dạ sững sờ! Quân Lâm Uyên cứng người! Quân Mộng Nhã váng vất! Tất cả mọi người đều ngây ra.

Ngay cả chính Tô Cẩm Bình cũng choáng váng với hành động điên rồ của mình! Vừa rồi nàng chỉ mới nghĩ thôi mà, đâu định ra tay thật đâu?! Nhưng vì sao vừa kích động một cái mà đã tung chân lên đá rồi?! Lại còn hát ‘ta tiễn người đi, đi xa ngàn dặm’ nữa chứ, không phải là muốn đá hắn bay luôn sao?! Giờ thì xong rồi, nàng thực sự có suy nghĩ muốn cắt đứt chân mình ra luôn cho xong, không biết cắt cụt chân rồi thì có thể giữ được cái mạng nhỏ này của nàng không?!

Hoàng Phủ Hoài Hàn thế đời này hắn chưa từng gặp chuyện như thế bao giờ! Lúc trước khi nàng ở hoàng cung Đông Lăng muốn tranh nhà xí với mình cũng định đá mình một cước, nhưng cuối cùng bị mình tránh được. Hắn hoàn toàn không ngờ được nàng còn dám làm lần thứ hai nữa! Dù có thích nàng đến mấy, nhưng bị đạp một cước trước mặt mọi người, còn trúng giữa hoa cúc thì hắn không thể nào vứt bỏ thể diện thêm được nữa!

Thấy hắn không nói gì, Tô Cẩm Bình càng cảm thấy mình chết chắc rồi!

Từ trước đến giờ, nếu hắn tức giận chắc chắn sẽ quát ầm lên, hôm nay lại bị mình chọc tức đến mức không cả quát tháo được nữa, sự oán hận đã cao đến mức nào chứ... Nàng cúi đầu rụt cổ, răng run ầm cập, lại nói, nàng và tiểu Hồng Hồng nhà nàng còn chưa được trải qua những tháng ngày hạnh phúc mà đã sinh ly tử biệt thế này, nàng không cam lòng!!!

Một sự im lặng kỳ quái... Mọi người cảm thấy không khí xung quanh mình vô cùng mong manh. Quân Lâm Uyên mấp máy miệng rồi lại ngậm lại, không nói được câu nào, vì hắn hoàn toàn đã không còn biết nói gì với hành vi của cô gái này nữa, càng không biết phải xử lý thế nào cho thỏa đáng.

“Hoàng... Hoàng thượng, tình tiết câu chuyện là thế này, tiểu nhân thấy ngài sắp đi, cảm thấy luyến tiếc, nên mới nhớ ra một bài hát tên là , nhất thời kích động muốn duỗi chân duỗi tay, không hiểu sao lại duỗi tới tận móng ngài. Hoàng thượng, ngài phải tin tiểu nhân, tiểu nhân hoàn toàn không cố ý!” Oa oa oa!

Không phải cố ý à? Đến tên ngọc cũng không tin được. Hoàng Phủ Hoài Hàn lạnh lùng nhìn nàng một lúc lâu, tiếc nuối tính mạng của nàng là một chuyện, nhưng hắn cũng thực sự rất tức giận, sống hai mươi mấy năm nay, hắn chưa từng mất mặt như thế bao giờ: “Lâm Uyên huynh!”

Lúc này Quân Lâm Uyên mới làm ra vẻ vừa kịp phản ứng, cười nói: “Tiện tỳ này đúng là chán sống rồi, không biết Hoài Hàn huynh muốn trầm xử lý thế nào?”

“Đánh mạnh hai mươi trượng!” Không trừng phạt nàng một chút thì người khác sẽ nghĩ Hoàng Phủ Hoài Hàn hắn quá dễ ức hiếp, ngay cả một cung nữ cũng có thể tùy tiện hạ nhục được! Quan trọng nhất là, hắn không nuốt trôi được cục tức này!

Đôi môi mỏng khiêu gợi của Hoàng Phủ Dạ khẽ mấp máy, nhưng một lúc lâu cũng không nói được lời nào. Hai mươi trượng đã là vô cùng khai

ân r ỡ, hành vi của tiểu Cẩm Cẩm, dù có lôi ra ngoài chém thành nghìn mảnh cũng không đủ. Vì thế, hình phạt này của Hoàng huynh khiến hấn không tiện lên tiếng c ầu xin.

Chúng đại th ần Bắc Minh đều khen ngợi Đông Lăng hoàng rộng lượng, còn Tô Cẩm Bình thì th ần khóc đến đứt từng khúc ruột, có ai nói được cho nàng biết, vì sao động tác chân lại nhanh hơn cả suy nghĩ thế này không? Nàng thực sự chỉ định tưởng tượng chứ đâu định hành động thật đâu?! Vì cái lông gì mà lại bắt cần tung chân đá chứ?! Hai mươi trượng, lần trước mình bị đánh đau còn có dược của tiểu H ồng H ồng, giờ mình có bị đánh chết cũng không có người nào nổi lòng từ bi đưa thuốc cho mình đâu, hu hu hu!!!

Quân Lâm Uyên cười lạnh một tiếng, đôi mắt xếch vừa có vẻ sung sướng lại vừa có vẻ tiếc nuối, giọng nói du dương lạnh lẽo vang lên: “Người đâu, lôi nàng xuống!”

“Không c ần lôi, tự ta đi được. Hu hu hu...” nàng khóc ầm lên, sau đó lại kêu rên thảm thiết, vô cùng bi thương: “Trời ơi, biết lấy gì cứu mày đây, mộng của tao ơi!”

Mọi người cảm thấy như sét đánh, từng đám mây âm u bay trên đỉnh đ ầu họ, tia chớp xẹt qua đánh họ bay ra xa ngàn dặm!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 37.2: Tiền Huỳnh Đệ Hoàng Phủ

Khóe môi Hoàng Phủ Hoài Hàn giật lên vài cái, trong mắt Quân Lâm Uyên thoáng có vẻ không thể tin nổi, khóe mắt Hoàng Phủ Dạ cũng hơi run lên. Vừa cảm thấy vui khi nàng gặp họa, Quân Mộng Nhã cũng vừa có cảm giác đứng không vững.

Cô nàng nào đó vừa kêu thảm thiết vừa đi theo đám thị vệ. Nếu không phải vì bị Quân Lâm Uyên hạ được thì nàng còn có thể nhanh chân chạy trốn một vòng, giờ thì ngoài bị đánh ra, nàng đã không còn lối thoát nào nữa rồi! Trong đầu nàng chỉ còn lại một câu — nổi bi thương chảy thành sông...

Ánh mắt Hoàng Phủ Hoài Hàn nhìn về phía nàng cũng rất khó hiểu, muốn giáo huấn cô nàng không biết đi đâu này là một chuyện, nhưng thật sự khiến nàng bị đánh vì chính mình, hẳn cũng không đành lòng, nghe thêm tiếng kêu than khiến người ta dở khóc dở cười kia, hẳn lại cảm thấy giận không được, cười cũng chẳng xong, rối rắm khiến trong lòng hẳn vô cùng khó xử, im lặng một lúc lâu sau, cuối cùng quyết định mắt không thấy lòng không phiền, quay đi nói: “Đi thôi.”

Quân Lâm Uyên cười đưa họ ra cửa cung, cũng vì Hoàng Phủ Hoài Hàn đến đây khiến Mộ Dung Thiên Thu để ý, nên mới phái thêm một đội binh mã hộ tống. Hai người khách sáo từ biệt nhau xong, Hoàng Phủ Hoài Hàn mới bước lên xe ngựa rời đi.

Quân Mộng Nhã vẫn ngẩn người nhìn theo bóng xe ngựa, cứ như chiếc xe ngựa đó đã mang cả trái tim ả đi vậy! Chúng đại thần cáo lui với Quân

Lâm Uyên r ã tự ôm trái tim bị sét đánh nặng nề của mình quay về Thứ cho sự hiểu biết hạn hẹp của họ, chìm nổi chốn quan trường bao nhiêu năm nay, nhưng họ thực sự chưa từng thấy... à không, nghe cũng chưa từng nghe đến một cô gái như vậy!!! Quả thực có thể nói là đi ều kỳ lạ nhất trong lịch sử Bắc Minh từ khi dựng nước đến giờ! May mà Đông Lăng hoàng rộng lượng, chỉ chà đạp mộng nàng chứ không muốn lấy mạng nàng.

Chờ tất cả các quan lại đi hết r ã, Quân Lâm Uyên mới quay sang liếc nhìn Quân Mộng Nhã một cái, sắc mặt như cười như không: “Sao hoàng muội lại đến đây?”

Dáng vẻ này không nhìn ra là ôn hòa hay âm u khiến đáy lòng Quân Mộng Nhã hơi run lên! ả khác với tử tử Quân Lâm Mộng, tử tử luôn ngốc nghếch tin tưởng hoàn toàn vào hoàng huynh này, nhưng ả lại luôn cảm thấy thái độ Hoàng huynh đối xử với các ả rất kỳ quái, cụ thể kỳ quái ở chỗ nào thì ả cũng không nói rõ được. Hơn nữa, tử tử không còn ấn tượng gì với chuyện năm xưa, còn ả lại nhớ rõ rệt. Mẫu hậu đã dặn ả, tuyệt đối không được để Hoàng huynh biết ả vẫn còn nhớ rõ chuyện kia. Nghe hẳn hỏi vậy, ả cố cứng giọng đáp: “Hoàng huynh, thần muội và Dạ vương Đông Lăng từng gặp nhau một lần, nên mới đến tiễn hẳn.”

“Ừm.” Chỉ một từ không biết là vui hay là giận, dù sao cũng không có câu sau nữa.

Quân Mộng Nhã không khỏi cuống quýt, ả cứ nghĩ khi ả nói thế, với sự sủng ái vốn có của Hoàng huynh dành cho ả, hẳn sẽ hỏi thêm vài câu, đến lúc đó, ả sẽ nói thẳng chuyện mình thích Hoàng Phủ Dạ, sau đó cầu xin Hoàng huynh nghĩ cách giúp mình. Ai ngờ hẳn lại không thèm hỏi thì bảo ả biết nói tiếp thế nào đây? “Hoàng huynh!”

“Có việc gì?” Hẳn quay đầu nhìn ả một cái, nếu có việc cũng không ngoài hai chuyện, thứ nhất là muốn gả cho Hoàng Phủ Dạ, thứ hai là muốn đòi mình mạng của Tô Cẩm Bình. Dù là chuyện nào thì hiện giờ hẳn cũng không có tâm tư đáp ứng ả, vì hẳn đã chịu đủ r ã, không bao giờ muốn để dàng tha thứ cho kẻ trước mặt mình nữa!

Nghe hẳn hỏi, Quân Mộng Nhã khẽ nhíu mày, cảm thấy không khí không ổn lắm, nhưng vẫn nói: “Hoàng huynh, thần muội thích Dạ vương Đông Lăng kia, huynh có thể...”

“Bốp!” Một cái tát mạnh bất ngờ hạ xuống mặt ả!

Quân Mộng Nhã ôm mặt tròn trừng mắt nhìn Quân Lâm Uyên không dám tin, giống như đây là lần đầu tiên ả biết hẳn vậy! Đám hạ nhân xung quanh cũng kinh ngạc ngẩn người. Từ trước đến giờ Hoàng thượng luôn dung túng cho công chúa, sao đột nhiên lại ra tay đánh công chúa?...

Dung nhan sắc bén của Quân Lâm Uyên hiện lên vẻ tàn độc: “Thứ không biết liêm sỉ. Đường đường là công chúa một nước lại không biết xấu hổ mà nói những lời như vậy, xem ra, tại trẫm quá dung túng cho ngươi!”

“Hoàng huynh!” Quân Mộng Nhã nhìn vào đôi mắt xéch của Quân Lâm Uyên, chỉ thấy trong đáy mắt đây vẻ lạnh lẽo, không còn chút dịu dàng nào, khiến người ta lạnh run cả đáy lòng. ả chưa từng thấy hoàng huynh như vậy bao giờ!

Khóe môi Quân Lâm Uyên cong lên, giọng nói lại khôi phục vẻ ôn hòa, thản nhiên nhìn Quân Mộng Nhã nói: “Sứ mạng của ngươi là phải gả đi Nam Cương, Dạ vương Đông Lăng kia, ngươi đừng có mơ tưởng đến!”

“Không! Muội không đi! Nam Cương là nơi hoang dã, người nơi đó không biết lễ nghĩa liêm sỉ, con có thể cưới mẹ, đệ có thể cưới tâu, muội tuyệt đối sẽ không đi đến nơi như vậy! Hoàng huynh, không phải từ trước đến giờ huynh hiểu Nhã nhi nhất sao? Vì sao lại bắt Nhã nhi đi đến nơi như thế chứ?! Muội không đi! Không đi!” Quân Mộng Nhã điên cuồng gào lên, dù không thể mơ tưởng đến Hoàng Phủ Dạ, thì chắc chắn ả cũng không gả đến Nam Cương, tuyệt đối không!

Sắc mặt Quân Lâm Uyên lạnh đi: “Chuyện cưới gả không đến lượt ngươi lựa chọn, sinh ra ở Hoàng thất phải có tâm lý gánh vác trách nhiệm của hoàng thất. Hòa thân là lối thoát tốt nhất cho ngươi, hơn nữa, hai nước liên hôn mới là đạo lý liên minh hoàn hảo nhất!”

“Hoàng huynh, huynh lừa ta, huynh vốn chỉ muốn ta chết thôi đúng không?” Quân Mộng Nhã ngân ngân nước mắt nhìn hấn, Bắc Minh của họ hùng mạnh như vậy, không cần phải liên hôn với nước nhỏ như Nam Cương. Vừa nói xong, nước mắt đã lăn dài.

Có đi đâu, Quân Lâm Uyên hoàn toàn không thèm để ý đến vẻ mặt đầm nước mắt của ả, quay người bỏ đi. Quân Mộng Nhã nhìn theo bóng hấn, to giọng gào khóc: “Hoàng huynh! Dù nhất định phải gả đi, vì sao không phải là tiện nhân Quân Tử Mạch kia, nó cũng là công chúa, nó cũng ở trong hoàng thất mà!!! Hơn nữa, với thân phận ti tiện của nó, không phải rất xứng đôi với Nam Cương hay sao?”

Vừa dứt lời, ả lập tức cảm giác có luồng khí lạnh đập thẳng vào mặt, Quân Lâm Uyên quay đầu lạnh lùng nhìn ả, ánh mắt như muốn băm vằm ả thành trăm nghìn mảnh: “Thân phận cao quý thì thế nào? Trẫm muốn người cần thân thì người chỉ có một con đường là cần thân thôi.” Thân phận cao quý à, thân phận của Quân Lâm Uyên hấn không đủ cao quý sao? Cao quý thì có thể đại biểu cho cái gì chứ?!

“Dù thân muội có chết cũng không đi!” Quân Mộng Nhã cao giọng nói, muốn giành giật lấy một con đường sống.

Quân Lâm Uyên cười lạnh, nốt ruồi son ở mi tâm đỏ rực như máu: “Vậy người chết đi. Nhưng chỉ cần người còn một hơi thở, bảy ngày sau cũng phải đi cần thân ở Nam Cương.”

Nói xong mấy lời tàn khốc đó, hấn lập tức quay người đi không chút do dự. Quân Mộng Nhã như quá choáng váng, chân nhũn ra ngã phịch xuống đất, một lúc lâu sau, ả nhìn theo bóng áo màu ánh trắng kia, to giọng nói: “Quân Lâm Uyên, thật ra người đang trả thù phải không? Người muốn trả thù mẫu hậu, người cũng muốn trả thù ta. Quân Lâm Uyên, người nhìn lại đi, ta là muội muội ruột của người cơ mà!!!”

Ả nói xong câu này, người kia cũng không quay đầu, thấy hấn càng lúc càng đi xa, Quân Mộng Nhã biết mình không còn đường nào khác, liến căn rằng tức giận mắng to, không cần bận tâm gì nữa: “Quân Lâm Uyên, người cho rằng giết ta, giết mẫu hậu, giết chết hết chúng ta thì người có thể xóa

bỏ sạch sẽ những chuyện năm đó sao? Ta nói cho người biết, dù chúng ta chết hết, dù toàn bộ người trong thiên hạ chết hết thì người cũng chỉ là thứ ti tiện bản thủ! Người...”

Những lời mắng chửi sau đó đều bị chặn lại trong tay Quân Lâm Uyên. Một bàn tay trắng nõn như trong suốt bóp mạnh lấy cổ ả, mặt Quân Mộng Nhã bị nghẹn đỏ bừng lên, không ngừng ngáp ngáp miệng, móng tay dài bầu chặt vào tay hắn nhưng cũng không khiến hắn thả lỏng tay ra chút nào!

Dung nhan như điêu khắc ghé lại gần mặt ả, đẹp y như một bức tranh cổ, nốt ruồi son nơi mi tâm lại khiến người ta không dám nhìn gần. Có đi ầu, trong đôi mắt xếch đó lại chứa đựng sự oán hận như muốn xé trời diệt đất!!! Tiếng cười lạnh vang lên: “Giỏi lắm, trăm ti tiện bản thủ phải không? Một mình trăm bản thủ làm sao đủ được? Cũng nên lời theo các người mới đúng chứ, đây là đi ầu người muốn phải không?” Thì ra, ả vẫn còn nhớ!

Nói xong, hắn ném mạnh ả xuống đất, Quân Mộng Nhã vừa đi từ cửa tử về, ôm cổ mình, sợ hãi không nói được lời nào, chỉ trừng mắt hoảng hốt, lê mông lùi lại phía sau nhìn khuôn mặt đẹp đến chấn động lòng người kia.

Cơn giận của Quân Lâm Uyên dường như lại từ từ biến mất dưới sự hoảng sợ của ả, nụ cười trên mặt cực kỳ rục rỏ: “Ấn vệ, dẫn ả đi Minh Dẫn cư.” Dứt lời, hắn phất tay áo bỏ đi.

Minh Dẫn cư?! Trên mặt Quân Mộng Nhã lộ ra vẻ kinh hoàng, nơi đó... nơi đó là...

Hiện giờ tuy không có ai ở đó, nhưng ả không muốn ở nơi âm u khủng khiếp như thế một giây nào cả, không một giây nào hết!

“Không, Hoàng huynh, ta không đi... ta không đi...” ả không ngừng gào thét nhưng vẫn bị hai ẩn vệ dẫn đi.

...

“Như vậy thật sự không sao chứ?” Tô Cẩm Bình hơi lo lắng.

Quân Tử Mạch vỗ vỗ ngực mình, cam đoan: “Yên tâm đi, bản công chúa đã phân phó rồi, nếu ai dám nói lung tung, bản công chúa sẽ lấy mạng họ!” Khó khăn lắm nàng ấy mới có một vị tử tử thế này, làm sao để người ta đánh được. Thế nên, vừa nghe nói nàng phải chịu hình phạt, nàng ấy liền vội vàng vàng chạy đến, vừa đe dọa vừa dụ dỗ đám hạ nhân kia một phen mới cứu nàng ra được.

Tô Cẩm Bình nắm lấy tay nàng ấy, cảm động rơi nước mắt, không uống công hôm qua nàng bảo vệ nàng ấy: “Muội tốt với ta quá.” Bộ dạng của nàng chẳng khác gì nhìn thấy tình lang.

Một giọt mồ hôi lớn chảy xuống sau gáy Quân Tử Mạch, ngại ngừng rụt tay lại: “Khụ khụ, chỉ là việc ta nên làm thôi mà.”

“Tô Cẩm Bình, Hoàng thượng cho truyền người yết kiến!” một tiểu thái giám nhìn thấy các nàng ở rất xa liền cất tiếng nói.

Trên mặt hai người cùng hiện lên hai từ ‘thôi xong’ giống nhau y như đúc. Xem ra họ bị phát hiện rồi. “Đừng lo, ta đi cùng tử, dù sao Đông Lăng hoàng cũng đi rồi, tìm người nào đó gạt hoàng huynh chút là được.”

“Công chúa Mạch, Hoàng thượng nói chỉ cần một mình Tô Cẩm Bình tới, ngài không cần đi cùng.” Tiểu thái giám quy củ nói.

“Người!” Quân Tử Mạch bất mãn nhưng cũng không biết làm sao, hoàng huynh đã có lệnh, bất cứ kẻ nào cũng không thể không theo.

Tô Cẩm Bình trấn an nàng ấy: “Yên tâm, ta không sao!” mới là lạ! Chẳng lẽ hôm nay mông của nàng thật sự không thể thoát được kiếp nạn này sao?

Quân Tử Mạch khẽ gật đầu, mặt đầy vẻ lo lắng nhìn nàng rời khỏi tầm mắt mình. Hoàng huynh sẽ không làm gì tử tử ấy chứ?!

Chuyện trong hoàng cung đương nhiên không có ai dám giấu Quân Lâm Uyên, cho nên sau khi cung nhân đáp ứng Quân Tử Mạch xong liền lập tức tới bẩm báo với hắn. Lần này Quân Lâm Uyên gọi Tô Cẩm Bình

đến chẳng qua cũng vì không muốn tha cho nàng dễ dàng như vậy. Vừa rồi những lời của Quân Mộng Nhã đã đâm hấn trọng thương, máu thịt lẫn lộn, dù sao cũng phải kéo một kẻ thù theo thống khổ cùng mình mới được.

Tô Cẩm Bình bất an bước vào phòng, cúi người hành lễ: “Không biết Hoàng thượng cho đòi nô tỳ tới có việc gì?”

“Tô Cẩm Bình, đừng có biết rõ còn cố hỏi!” Đôi mắt xéch nheo lại, lóe ra tia sáng lạnh nhìn vào mắt nàng. Thật ra hấn biết, mấy lời Quân Mộng Nhã nói hoàn toàn không liên quan gì đến cô gái này, nhưng hấn cứ cố chấp muốn nhìn cả thiên hạ đều khó chịu cùng với mình, đặc biệt là cô gái luôn biết cách tự giải trí, tự làm mình vui vẻ này càng khiến hấn ghen tị hơn!

Tô Cẩm Bình nuốt nước miếng, chưa kịp mở miệng thì hạ nhân ngoài cửa đã thông báo: “Hoàng thượng, thái hậu đến!”

Vừa nghe câu này, Quân Lâm Uyên thoáng cười nhạt, như đã dự đoán trước, lại cũng như đang trào phúng nói: “Cho bà ta vào đi!” Nhìn bộ dạng hấn có vẻ tâm trạng đang rất tốt.

Tô Cẩm Bình vội đứng sang một bên, cố tạo ra cảm giác mình không tồn tại. Có lẽ thái hậu gì gì đó đến nói chuyện với mỹ nhân rắn rết này xong, Quân Lâm Uyên lại quên luôn chuyện của mình ấy chứ! Nghĩ vậy mới thấy thật là...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 37.3: Quân Lâm Uyên Hôn Mê

Hôm nay nhìn Vương thái hậu hoàn toàn khác lúc trước, mụ bước nhanh vào, mặt đầy vẻ uy nghiêm nhìn Quân Lâm Uyên trên long ý, cao giọng quát: “Quân Lâm Uyên, người muốn làm gì Nhã nhi?”

Nhã nhi? Tô Cẩm Bình nhú mày, là ả công chúa ngang ngược kia à?!

Quân Lâm Uyên ngược mắt lên: “Mẫu hậu có biết bà đang nói chuyện với ai không?”

“Ai gia đang nói chuyện với con trai của mình!” Vương thái hậu lạnh lùng găm lên.

“Ồ?” Hấn nhẹ nhàng đặt bút xuống, ngược đôi mắt lạnh lên nhìn mụ, “Ở đây, chỉ có Thái hậu và Hoàng đế, không có mẹ con!”

“Nhưng ai gia là mẫu hậu của người, người nói như vậy mà không sợ thiên hạ thóa mạ sao?” Vương thái hậu giận đến run người.

Hấn cười lạnh: “Người trong thiên hạ thóa mạ thì làm sao? Nếu mẫu hậu không có chuyện gì thì quay về sao chép kinh thư, bái lạy Phật tổ đi, cũng tiện cho bà chuộc lại lỗi lầm năm đó. Trẫm có thể giữ lại mạng bà đến bây giờ cũng là mở lòng từ bi hết mực rồi.”

Tô Cẩm Bình chợt cảm thấy một nguy cơ ào ào kéo đến, người ta nói những người biết nhiều chuyện thường sẽ không sống được lâu. Bây giờ nàng có thể... có thể đi ra ngoài được không?! Nàng thật sự không muốn biết chuyện gì khiến mình giảm thọ đâu!!!

Vương thái hậu bước ra cửa, tước kiếm trong tay thị vệ, đóng chặt cửa lớn, ngăn lại âm thanh bên ngoài, sau đó đi tới trước mặt Quân Lâm Uyên: “Người cần nó giết ai gia đi! Đây đâu là lỗi lầm của một mình ai gia. Ai gia chỉ xin người sau khi giết ta rồi hãy buông tha cho mọi người, cũng là buông tha cho chính người!”

Hắn liếc mắt lạnh lùng nhìn mục, cười ôn hòa nhận lấy thanh kiếm kia: “Mẫu hậu cần gì phải kích động như thế? Nếu tức giận quá hỏng người thì trầm lại mang tội rồi. Chuyện giết mẫu thân này, sao trầm có thể làm cho được?”

“Uyên nhi! Bao nhiêu năm nay vẫn còn chưa đủ sao? Rốt cuộc con muốn tra tấn ta tới khi nào? Cuộc đời này của Vương Căn Trân ta đã phạm vô số lỗi lầm không thể đếm nổi, hơn nữa, ta cũng vô cùng hồ thẹn với con, nhưng ta đã ăn năn hối lỗi bao nhiêu năm nay, rõ ràng chỉ mới bốn mươi tuổi nhưng hai bên tóc mai đầu đã điểm bạc, chẳng lẽ con không nhìn thấy sự hối hận của ta sao? Ta thế nào cũng chẳng sao, nhưng Uyên nhi à, con không nghĩ cho mọi người của con, cũng phải nghĩ cho chính mình, con làm như vậy, trong lòng con thấy dễ chịu sao?” Nói xong, mặt Vương thái hậu đã đầm nước mắt.

Quân Lâm Uyên nhìn khuôn mặt khốc lóc thảm thương của mục, lại càng cười vui vẻ hơn: “Mẫu hậu, đừng giả vờ nữa. Nói tới nói lui, chẳng qua bà cũng chỉ vì muốn cầu xin cho Hoàng muội mà thôi. Mẫu hậu có thể suy nghĩ cho bất cứ ai, nhưng lại không bao giờ có thể nghĩ cho trầm. Ăn năn bao nhiêu năm à? Ăn năn thật sao? Chẳng qua cũng vì hai đứa con gái của bà thôi, sợ trầm sẽ giết chúng nó thật, nên mới giả vờ giả vịt. Không phải thế sao?”

Vương thái hậu ngơ ngàng lùi lại phía sau hai bước, mục hoàn toàn không ngờ trong mắt hắn, sự sám hối bao nhiêu năm nay của mình lại biến thành như vậy! Ngay cả Tô Cẩm Bình cũng khẽ nhíu mày, suy nghĩ của Quân Lâm Uyên thực sự quá cực đoan, đúng là thái hậu tới vì mọi người của hắn, nhưng ngay cả người ngoài như nàng cũng nhận ra được sự áy náy và quan tâm mà Thái hậu dành cho hắn, sao hắn lại không hề thấy chứ?! Đúng là ngoài cuộc sáng tỏ trong cuộc u mê sao?

Sau khi lùi lại mấy bước, Vương thái hậu cười như điên loạn: “Ha ha ha ha... Được! Được!!! Con muốn thế nào ai gia cũng không quan trọng, chỉ cần con thả Nhã nhi ra, con muốn thế nào ai gia cũng không quản nữa. Ai gia chỉ cần con thả Nhã nhi thôi!”

Quân Lâm Uyên khẽ hít một hơi như có vẻ tiếc nuối, chậm rãi đi tới trước mặt Vương thái hậu, nhẹ nhàng nói: “Mẫu hậu, bà có biết vừa rồi Nhã nhi nói gì không?”

“Con bé nói gì?” Vương thái hậu cũng sợ hãi dáng vẻ này của hắn, nhíu chặt mày.

“Nó nói, dù trăm có giết hết mọi người trong thiên hạ, thì cũng không rửa sạch được quá khứ, nó còn nói, trăm là kẻ ti tiện bẩn thỉu nhất trên đời này. Mẫu hậu, bà nghĩ trăm có thể tha cho nó được không?”

Hô hấp của Tô Cẩm Bình cũng cứng lại, nhớ tới lần trước Quân Lâm Uyên suýt bị Hoàng Phủ Hoài Hàn... rồi dáng vẻ tức giận sau đó, lại thêm phản ứng của thái hậu sau hôm đó, rồi còn... cảnh nàng nhìn thấy ở cung điện yên tĩnh kia, liên kết với hai từ ‘ti tiện’, ‘bẩn thỉu’ và tính cách âm u tàn độc của hắn... chẳng lẽ Quân Lâm Uyên cũng từng bị người ta... Nghĩ tới đây, nàng đã không còn dám nghĩ thêm nữa. Nếu là thế thật...

Chỉ là... nàng cũng không hề biết rằng, những gì Quân Lâm Uyên đã trải qua còn thê thảm hơn nàng tưởng tượng rất rất nhiều!

Hiển nhiên thái hậu cũng không ngờ Quân Mộng Nhã lại nói như vậy, mặt mũi chợt trắng bệch ra. Chính mũi đã dặn con bé vô số lần, dù thế nào cũng không được nhắc đến chuyện kia, thế mà con bé vẫn nói! Mũi mệt mỏi lùi từng bước, mũi biết, chuyện này đã không còn cách nào cứu vãn được nữa! Mộng nhi đã không còn, Nhã nhi cũng không giữ được... “Ai gia chỉ cần xin con, nể tình con bé là muội muội ruột của con, cho con bé được chết nhẹ nhàng...”

“Mẫu hậu, không biết bà có nhớ không, 7 năm trước, chính trăm cũng đã nói với bà những lời này.” Trên khuôn mặt lạnh lùng diễm lệ chợt hiện lên vẻ cầu khẩn, ánh mắt đong đầy đau đớn, hoàn toàn giống với năm xưa.

Câu nói này, như vẫn còn hiện hữu, không có ngày nào không quanh quẩn trong đầu hắn, dù trong mộng hắn cũng không thoát ra được!

Vương thái hậu nghe vậy khẽ run rẩy. Đương nhiên mẹ nhớ rất rõ, hắn không thể quên, thì mẹ sao có thể quên. Chỉ do năm đó mẹ bị quyên thể che mờ hai mắt nên mới tạo thành cục diện hôm nay...

Tô Cẩm Bình cảm giác hô hấp của mình như ngừng lại, chẳng lẽ thực sự như mình nghĩ sao?!

“VẬY...” Nói được một chữ, thái hậu như già đi vài tuổi, khí thế ngạo nghễ sắc bén khi mới bước vào cửa cũng không còn nữa, ủ rũ hỏi: “VẬY... người muốn thế nào? Người muốn làm gì muội muội của người? Từ trước đến giờ người vẫn luôn chiêu chuộng hai đứa, ai gia đã biết vì trong lòng người oán hận nên mới muốn làm hỏng chúng nó, sau đó đẩy chúng vào hoàn cảnh nguy hiểm. Nếu người thực sự chỉ muốn gả muội muội mình đến Nam Cương thì ai gia cũng sẽ không nói gì, có thể tởn tại ở Nam Cương hay không đều là chuyện của con bé, nhưng hiện giờ người lại bắt giam muội muội mình ở Minh Dẫn cư, rốt cuộc người muốn thế nào?”

“Trẫm muốn thế nào, vài ngày nữa mẫu hậu sẽ biết. Mẫu hậu chỉ cần tin rằng, tất cả những gì trẫm làm, đều là vì muốn tốt cho hoàng muội thôi!” Một nụ cười nở trên mặt hắn, thêm nốt ruồi son nơi mi tâm, càng thêm đẹp đến lóa mắt.

Mấy lời này sao quen thuộc đến thế... Mẹ còn nhớ, năm đó ở Minh Dẫn cư, chính mẹ cũng nói: “Uyên nhi, còn phải tin mẫu hậu, tất cả mọi chuyện hôm nay đều là vì tốt cho con thôi!” Ngày đó, dù hắn cầu xin mẹ thế nào, thậm chí cầu xin mẹ chấm dứt mạng sống của hắn, mẹ cũng chưa từng mềm lòng nửa phần.

“Người vẫn còn nhớ rõ chuyện năm xưa như vậy sao?” Câu này không phải để hỏi, mà là cảm thán. Mẹ nhấn từng từ một, hắn vẫn còn nhớ rõ.

“Trẫm không dám quên đến nửa điểm!” Đôi mắt xéch hẹp dài hiện lên vẻ đau đớn, giống như đang gào thét giữa bước đường cùng rồi rầm, lại như đang rên rỉ khi sa thân vào địa ngục, khiến Tô Cẩm Bình chỉ đứng bên

cạnh nhìn cũng thấy áp lực đến khó chịu. Rốt cuộc, trong tim hẳn đang phải chịu đựng sự đau đớn đến mức nào?

Thật ra, không phải hẳn không dám quên, không phải không muốn quên, mà là không thể quên được...

“Ai gia hiểu r ồi!” Nói xong, thái hậu bước thấp bước cao rời đi, đến cửa phòng, vừa mở cửa ra, Huệ Hương ở bên ngoài đã vội đỡ lấy mũ, lật từng bước đi về

Thị vệ ngoài cửa lại khép cửa ngự thư phòng vào. Quân Lâm Uyên chợt quay đầu nhìn Tô Cẩm Bình ở bên cạnh, thấy trên mặt nàng có vẻ cảm thông, hẳn dịu giọng hỏi: “Sao? Đoán được r ồi?” Câu hỏi rất nhẹ nhàng, nhưng ánh mắt như ngàn con dao cực độc. Tô Cẩm Bình biết, nếu mình thừa nhận đã đoán được, chắc chắn hẳn sẽ giết mình không chút lưu tình, nhưng nàng cũng biết, nếu mình nói không đoán được, cũng hoàn toàn không lừa được con người trí tuệ này.

Tr ần ngâm một lúc lâu, nàng mới cân nhắc nói: “Đoán được một chút.”

Vừa dứt lời, một bàn tay đã bóp lấy cổ nàng: “Tô Cẩm Bình, tr ẫm không thích người quá thông minh!” Lực trên tay dần siết chặt, đ ầy mắt đ ầy sát khí, nàng biết, lần này hẳn thật sự có sát khí!

Nhìn mặt hẳn, Tô Cẩm Bình cắn răng chịu đựng cảm giác không thở nổi trên cổ, khó khăn nói: “Quân Lâm Uyên, chuyện quá khứ... cũng đã qua r ồi... người c ần gì phải trói buộc chính mình như vậy... Dù bị người ta... thì đã sao, đó cũng không phải chuyện người muốn, cũng không phải lỗi của người!”

Quân Lâm Uyên nhướng mày như hơi kinh ngạc vì suy đoán của nàng, nhưng lực tay lại càng lớn hơn một chút, trên mặt dần có vẻ điên loạn: “Người thì biết cái gì, tr ẫm nói cho người biết, những gì tr ẫm đã trải qua, thâm hơn những gì người tưởng tượng rất rất rất nhiều! Không ai có thể tưởng tượng được, không ai cả!”

Tô Cẩm Bình cảm giác bàn tay siết cổ mình chặt đến mức không thể thở được nữa, muốn ra tay phản công nhưng toàn thân lại bị kết giới bằng nội công của hắn kìm chế, hoàn toàn không thể cử động được. Mắt nàng đã dãn không nhìn rõ gì nữa, thẫn cười khổ, Hoàng Phủ Dạ nói đúng, chuyện này không biết mới là tốt nhất. Nhưng mà... chỉ đoán được một góc núi băng, còn chưa đoán được tình trạng thực sự mà đã phải trả bằng mạng sống của nàng sao?!

Bỗng nhiên, bàn tay trên cổ nàng chợt lỏng ra, chân Quân Lâm Uyên hơi khuyu xuống, sau đó ho mạnh một trận không ngừng, cơ thể như đứng không vững, một ngụm máu phun ra như suối. Tô Cẩm Bình ôm cổ hít sâu vài hơi mới nhìn về phía hắn. Nàng đã từng thấy hắn ho ra máu, nhưng lại chưa từng thấy tình trạng nghiêm trọng thế này bao giờ, máu nhuộm đỏ cả vạt áo nhìn vô cùng chói mắt. Tô Cẩm Bình đang muốn chạy ra gọi người, Quân Lâm Uyên lại chợt giữ nàng lại, ánh mắt kiên quyết: “Không được gọi người!”

“Không gọi người thì người sẽ chết mất.” Nàng có thể nói rằng, nếu không phải vì Lăng Viễn Sơn đã kích động nàng, thì chắc chắn nàng sẽ không thêm bận tâm đến chuyện của hắn, vậy mà hắn còn không biết ơn.

“Khụ khụ...” ho khan thêm mấy tiếng nữa, hắn mới nói đứt quãng, “Cơ thể trầm, trầm biết... đám lang băm kia... khụ khụ, không chữa được cho trầm... Hơn nữa, nếu để người khác biết trầm ngã bệnh... đám đại thần kia... chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này...”

Hắn luôn biết rằng hắn không thể yếu đuối. Chỉ cần lộ ra một chút sơ hở, những người đó sẽ không bỏ qua cơ hội diệt trừ một ‘bạo quân’ như hắn!!! Mà đối với họ, hắn chỉ có thể lấy bạo chế bạo, ai có năng lực hơn, người đó sẽ đứng trên vị trí cao nhất!

Tô Cẩm Bình nhìn hắn bằng ánh mắt phức tạp: “Người nói với ta những lời này, không sợ ta...” Sao nàng không biết nhìn mình lại đáng tin như vậy nhỉ?

“Ha... khụ khụ... người không có sự lựa chọn, vì trầm hạ độc trên người người. Trừ trầm ra... không ai giải được...” Hắn chậm rãi nói, mặt

còn cười rạng rỡ, như nói cho nàng biết, dù trăm có chết thì cũng có người chôn cùng.

Tô Cẩm Bình kinh ngạc, thực sự không ngờ hắn hạ độc trên người mình. Nhìn bộ dạng hắn hiện giờ, nàng chỉ muốn đập hắn một trận, nhưng lại có chút cảm giác không xuống tay được! Fuck!

Chưa kịp nói thêm gì, Quân Lâm Uyên đã hôn mê.

Tô Cẩm Bình hít sâu mấy hơi, giờ nắm đấm lên rồi lại buông xuống, giờ lên, lại hạ xuống. Cuối cùng giận dữ bước tới kéo hắn vào giường ở phòng trong như kéo một con lợn chết.

Nàng nhíu mày nhìn hắn một lúc lâu, thấy hắn chỉ nằm im trên giường, không còn vẻ tàn độc như bình thường, nhìn thuận mắt hơn nhiều, có đi ều mày vẫn nhíu chặt, dù hôn mê cũng không buông lỏng ra. Hắn thế này khiến nàng chợt nhớ ngày đó Bách Lý Kinh Hồng bị sốt cao, ánh mắt bất giác nhu hòa đi chút đỉnh. Thật ra, người này tàn độc thì có tàn độc thật, nhưng đúng là cũng không hại gì mình, hơn nữa, tính ra nàng còn thiếu hắn một ơn cứu mạng.

Dần dần, nàng nghe thấy những tiếng đứt quãng vang lên trên giường...

“Quân tử chu... chu nhi bất bỉ, hòa nhi bất đ ồng. Thản đ ăng đ ăng, thái nhi bất kiêu...”

Tô Cẩm Bình không khỏi nhíu mày, nhìn người nhắm chặt mắt trên giường. Quân tử à? Đó là lý do hắn thích Quân Tử Lan sao?

“Quân tử... quân tử hoài đức, hoài hình. Dụ vu nghĩa, c ần chư kỹ, thành nhân chi mỹ...”

“Thiên... thiên hành kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức. Địa... địa thế khôn, quân tử dĩ hậu đức tái vật...” (*)

“Phụ... phụ hoàng, nhi thần đầu nhớ rõ... Phụ hoàng, xin lỗi người...”
Một giọt nước trong vút vô thức chảy ra từ khóe mắt hắn. Hai tròng mắt nhắm chặt, miệng vẫn nỉ non, “Phụ hoàng, xin lỗi người, nhi thần không làm được gì cả, xin lỗi người...”

“Xin lỗi...”

Tô Cẩm Bình nghe mà thấy sống mũi cay xè. Nàng không ngờ rằng một người tàn độc như vậy, nhớ từng mối thù nhỏ như vậy, nhưng trong tim cũng có tíu niệm như thế, cũng từng mang chuẩn mực “lấy phẩm đức, độ lượng để đối xử với người”! Vậy, tất cả những chuyện hắn đang làm, là tàn nhẫn đến mức nào với chính bản thân hắn chứ? Rõ ràng trong lòng hắn mang chấp niệm như vậy, nhưng lại vì hận mà làm những chuyện tra tấn người khác, cũng tra tấn chính mình...

Tô Cẩm Bình hít sâu một hơi, cắn chặt răng, lườm người đang mê man trên giường một cái, hùng hùng hổ hổ nói: “Được, hôm nay bà đây sẽ hầu hạ tên chết bầm chết vằm nhà người một lần!” Ai bảo bà đây lương thiện chứ.

(*) Đoạn này được trích trong Luận Ngữ của Khổng Tử về quân tử: (nguồn giải nghĩa: baidu, dịch nghĩa (sơ sơ): Mạ Cherry)

Quân tử chu nhi bất bỉ, hòa nhi bất đồng: Là quân tử phải đối xử đồng đều với mọi người, không được phân biệt đối xử.

Quân tử thản đãng đãng, thái nhi bất kiêu: Người quân tử phải bình thản, coi mọi chuyện nhẹ nhàng, đơn giản, không được kiêu ngạo.

Quân tử hoài đức, hoài hình: Quân tử chú trọng đạo đức, làm việc cần nhắc đến hậu quả.

Dụ vu nghĩa, cầu chư kỹ, thành nhân chi mỹ: Quân tử trọng đạo nghĩa, gặp việc khó khăn phải dựa vào chính mình trước, lấy việc giúp người làm vui.

Thiên hành kiện, quân tử dĩ tỵ cường bất tức. Địa thế khôn, quân tử dĩ hậu đức tái vật: Quân tử luôn vận động, vươn lên không ngừng như trời cao, dù lang bạt kỳ hồ cũng bất khuất, quân tử, luôn giao tiếp độ lượng như đất rộng, không có chuyện gì là không gánh vác được.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 38.1: Quân Lâm Uyên

Không ngờ huynh cũng ngây thơ như thế!

Tô Cẩm Bình đi ra cửa phân phó hạ nhân: “Mang nước tới đây, nhanh chân nhanh tay lên!”

“Vâng!” Đám hạ nhân không biết Hoàng thượng cần nước làm gì, càng không rõ vì sao lại phái cung nữ này ra, nhưng có rất nhiều chuyện căn bản không cần bọn họ hiểu. Họ chỉ cần ngoan ngoãn đi làm là được.

Chờ nước được mang đến, Tô Cẩm Bình vừa lau mặt cho tên mỹ nhân rần rết kia, vừa tự hỏi, nàng đang làm cái quái quỷ gì thế này? Tấm lòng từ bi bác ái lại trở dậy đến mức này sao? Quá khứ của hắn thế nào thì liên quan cái chim gì đến nàng chứ, có gì hay ho mà phải nổi lòng thương xót?! Chính nàng còn sắp bị người ta ức hiếp đến chết rồi, mà còn ở nơi này vô tư dưng hiến lòng tốt, cùng bị ngược đãi à?! Nàng biến thành thánh mẫu từ bao giờ vậy? Halelujah!!!

Trong lòng tràn ngập sự nghi hoặc và buồn bực, thêm cả sự khinh bỉ đến tận cùng đối với chính bản thân mình, động tác lau của nàng càng mạnh hơn.

“Nước... nước...”

Mẹ kiếp! Lắm yêu cầu thế, còn muốn nàng hầu hạ uống nước nữa à?! Tô Cẩm Bình trừng mắt nhìn hắn một lúc lâu, thầm nghĩ cái tên vô sỉ này lại dám hạ độc mình, chỉ muốn cho hắn chết khát luôn thôi. Do dự một lúc

lâu, nàng lại không khống chế được cái chân cái tay hèn hạ của mình chạy đi rót nước!

Nàng vừa tự mắng mình ngốc, vừa rót nước, rót xong, quay về trước mặt hắn, nàng lại chợt nghe hắn lần bần một câu: “Tô Cẩm Bình, dám gài bẫy trảm, trảm nhất định sẽ khiến người sống không bằng...”

“...” Nghe câu nói của hắn, nàng chợt có cảm giác muốn hất thẳng cốc nước trong tay vào mặt hắn!!! Nàng có mắc tội lỗi tày trời như vậy sao? Đến mức hắn ngất đi rồi vẫn một lòng muốn mình sống không bằng chết à?!!! “Quân Lâm Uyên chó má, người nhớ rõ cho bà, chỉ có lần này thôi!!! Lần sau người có chết ngắc ra đây, bà đây cũng không thêm quan tâm đến người!” Ngất xỉu rồi còn không chịu tha cho mình!!!

Mắng xong, nàng chậm rãi đặt cốc nước đến cạnh môi hắn, sau đó trong lòng phải liên tục dặn mình, đừng hất, tuyệt đối đừng hất, hất rồi lại phải rót lại lần nữa!!! Dần dần nàng cũng dứt cho hắn uống xong được cốc nước kia.

Nhìn hắn có vẻ thoải mái hơn một chút, nếp nhăn trên mắt giảm đi một chút, Tô Cẩm Bình ngáp một cái định bỏ về, nhưng còn chưa đi được vài bước lại nghe tiếng hắn: “Lạnh... lạnh...”

A đù!!! “Lạnh thì sao người không mặc nhiều quần áo vào hả?!!!” Nàng mắng theo phản xạ xong mới nhớ ra người này đang trong tình trạng hôn mê, lần bần rửa xả một lúc lâu, nàng lại đi tới đắp chăn lên cho hắn, miệng vẫn không ngừng lầu bầu: “Quân Lâm Uyên, gặp được người lương thiện như bà đây chính là phúc tám đời nhà người đấy biết chưa!”

Nói xong, nàng cũng tự cảm thấy, trên thực tế, mấy từ ‘người lương thiện’ kia hoàn toàn chẳng có một xu quan hệ nào với mình, nói thẳng ra, nàng cũng là bị ảnh hưởng bởi người khác thôi, liền khẽ cười nói: “Thôi được rồi, người người phải cảm tạ không phải bà đây, mà là Lăng Viễn Sơn.”

Đắp chăn cho hắn cẩn thận xong, để tránh cho vị đại gia khó hầu này sẽ có yêu cầu gì nữa sau khi nàng đi, nàng bèn lôi luôn một chiếc ghế xuống

ngồi cạnh giường hắn, cũng lôi vô số hoa quả đặt trên ngự án cách đó không xa đến, vui vẻ ăn uống.

Quả nhiên, không bao lâu sau hắn lại kêu nóng, trên trán còn toát mồ hôi lạnh...

Bàn tay trắng nõn đưa ra, kéo chăn xuống giúp hắn, kéo xong, nàng cũng chẳng thèm liếc hắn lấy một cái, tiếp tục thưởng thức quả táo trên tay mình, cắn kêu rôm rốp, trong lòng thầm kỳ quái, triệu chứng ho ra máu của Quân Lâm Uyên, bình thường nguyên nhân đâu là do phổi có vấn đề, bây giờ lại lúc lạnh lúc nóng, đâu toát mồ hôi lạnh là sao?! Chẳng lẽ bị sốt? Hay do vết thương mưng mủ?

Nghĩ vậy, nàng quay sang nhìn hắn một cái, vừa vặn thấy một vết đỏ thẫm ra ngoài vạt áo trên ngực hắn, lông mày nàng nhíu lại, vạch vạt áo hắn ra. Làn da vẫn trắng nõn như trong suốt có một không hai giống mình nhìn thấy trong phòng tắm ngày ấy, nhưng phần ngực trái được băng băng băng vải trắng, máu đã thấm ra ngoài, nhìn có vẻ như vết thương bị toác ra hoặc bị mưng mủ, chắc hẳn đây mới là nguyên nhân khiến hắn lúc lạnh lúc nóng, đâu toát mồ hôi lạnh phải không?

Tô Cẩm Bình tìm quanh trong phòng, Quân Lâm Uyên là đệ tử của thầy, trong ngự thư phòng chắc cũng phải có hòm thuốc. Quả nhiên, nàng nhanh chóng tìm thấy ở trong tủ gỗ đàn cách giường ngủ không xa có một hòm thuốc. Hùng hùng hổ hổ đi tới trước mặt hắn, nàng vừa chuẩn bị thay băng cho hắn, vừa thầm tự nhủ, Tô Cẩm Bình, không phải mày trở nên lương thiện, mà vì người này hạ độc mày, nếu hắn chết, mày cũng đi đời, cho nên, giúp hắn cũng là giúp chính mình! Nghĩ vậy nàng mới thoải mái hơn một chút, bắt tay vào làm việc thiện...

Tô Cẩm Bình cầm kéo cắt băng vải kia ra, sau khi cắt xong, hình ảnh trước mắt khiến nàng nhảy dựng lên! Một vết đao chính giữa ngực, máu tươi ào ào chảy ra không ngừng, thậm chí còn có chiều hướng thổi rữa. Quân Lâm Uyên là đệ tử của thầy, vì sao ngay cả vết thương loại này cũng không xử lý tốt?! Nàng không kịp nghĩ ngợi nhiều, lấy khăn bên cạnh sang lau cho hắn, khi khăn vừa chạm vào vết thương, hắn hít một hơi lạnh,

đau đến mức toát hết mồ hôi lạnh, đôi mắt mơ mơ hồ hồ mở ra, chỉ thoáng thấy một bóng mờ rồi lại mất ý thức.

Sau khi lau khô, nhìn vết đao kia, ánh mắt Tô Cẩm Bình nhìn Quân Lâm Uyên càng phức tạp hơn. Đối với sát thủ mà nói, mỗi khi ra tay giết người, từng động tác và góc độ đều phải vô cùng chuẩn xác, mà nhìn góc độ vết thương của Quân Lâm Uyên, thì rõ ràng không giống như bị người khác gây ra, mà giống chính hấn đâm hơn! Sau khi đâm mình bị thương còn không xử lý tốt, hấn muốn chết sao?

Đột nhiên, trong đầu nàng vang lên tiếng nỉ non của hấn ngày ấy: “Sắp xong rồi, mọi chuyện sắp kết thúc rồi...” Chẳng lẽ, ‘kết thúc’ mà hấn nói đó, ngoại trừ thù hận của hấn ra, còn cả chính hấn nữa sao?

Thấy máu ở vết thương vừa lau khô lại chuẩn bị trào ra, Tô Cẩm Bình không kịp nghĩ thêm nữa, vội cầm thuốc bột ở bên cạnh rắc lên, băng bó cẩn thận lại giúp hấn. Giờ thì nàng cũng chẳng còn tâm trạng mà ăn táo. Nàng vốn rất căm hận người này, nhưng không biết vì sao, hiện giờ nàng hoàn toàn không ghét nổi nữa, chẳng lẽ nàng trở nên lương thiện thật rồi sao? Tô Cẩm Bình thở dài một hơi, lại liếc nhìn hấn một cái nữa. Y phục trên người hấn đã bị phá hủy do nàng vừa kéo mạnh ra, nhưng nàng cũng chẳng có lòng tốt mà thay y phục cho hấn, càng chẳng lo nhìn thấy cái gì không nên nhìn, vì vậy không thèm để ý nữa.

Cho đến khi bụng Tô Cẩm Bình kêu ần lên vài lần, thái dương cũng dần dần hạ xuống chân trời, cuối cùng Quân Lâm Uyên cũng từ từ mở mắt.

Khi đôi mắt xếch nhỏ dài vừa mở ra, hoàn toàn không có vẻ thâm hiểm tàn nhẫn như mọi khi, mà chỉ mang theo vẻ mơ mơ màng màng vì vừa tỉnh dậy. Hấn đưa tay lên day day mi tâm, cũng nhìn thấy ngay vạt áo tán loạn của mình cùng với vết thương đã được băng bó cẩn thận. Sắc mặt hấn cứng lại, nhú mày quay đầu sang, nhìn thấy ngay vẻ mặt như thâm thù đại hận của Tô Cẩm Bình đang ng ồi cạnh giường mình.

“Vì sao?” Giọng hấn khàn khàn, vừa vì mới tỉnh lại, cũng vừa mang theo chút cảm xúc mà chính hấn cũng không phát hiện ra. Không phải nàng

rất căm ghét hấn sao? Vì sao lại giúp hấn nhiều như thế?

Tô Cẩm Bình hiểu rõ hấn muốn hỏi gì: “Nếu người chết, độc của ta phải làm sao?”

Đôi mắt xếch vẫn khóa chặt trên mặt nàng, cứ như hôm nay mới là lần đầu tiên hấn gặp người này, hay nên nói là, đến hôm nay hấn mới nhìn kỹ khuôn mặt nàng như thế nào. Khuôn mặt trái xoan xinh xắn, đường nét ngũ quan đều rất xinh đẹp, mày liễu mắt phượng, khuôn mặt này, quả thật xứng đáng được xưng là tuyệt sắc, hoặc phải nói là, vì tâm trạng thay đổi, nên hấn nhìn nàng cũng thấy đẹp hơn rất nhiều.

“Cô xử lý vết thương giúp trẫm là được rồi, hoàn toàn không cần phải hầu hạ trẫm uống nước, đắp chăn, càng không cần phải thay y phục cho trẫm!” Tuy hấn hôn mê nhưng thi thoảng vẫn có chút ý thức, rõ ràng cô gái này rất căm ghét hấn, dù là vì tính mạng của nàng thì cũng không cần... chăm sóc hấn cẩn thận như thế.

Được lắm, hiếm khi nàng nổi lòng từ bi một lần, lại còn bị người ta chát vấn!!! Câu hỏi này bảo nàng phải trả lời thế nào? Nói là vì ta rất cảm thông với người à, thế thì... một giây sau người này nhất định sẽ bóp chết mình. Nói đột nhiên phát hiện ra trước đây thù hận Hoàng thượng là sai lầm à? Chính nàng cũng còn muốn nôn!!!

Thấy nàng trăn mặc một lúc lâu không nói gì, hấn chợt cười, xinh đẹp đến ngỡ ngàng, nhưng nụ cười hoàn toàn khác với trước kia, nốt ruồi son ở mi tâm vẫn ánh màu hồng phấn, tâm trạng thực sự cực kỳ tốt. Từ sau khi phụ hoàng qua đời, đã không có ai quan tâm đến sống chết của hấn nữa, hấn giống như vô tình tìm thấy một ngọn lửa sáng trong bóng đêm mịt mờ, nói cho hấn biết, thực ra trên đời này vẫn còn ánh sáng.

Tô Cẩm Bình né tránh không trả lời, ngược lại tự nói theo ý mình: “Quân Lâm Uyên, chúng ta không có cách nào lựa chọn quá khứ. Ta không biết huynh đã từng trải qua những chuyện gì, ta cũng không mong huynh sẽ nói cho ta biết, vì có một số chuyện, không biết mới có lợi cho sự an toàn của mình. Ta chỉ muốn nói với huynh rằng, đối mặt với quá khứ kinh

khủng kia, trừ việc bắt mình phải thống khổ dậm chân ở hiện tại, chúng ta còn có thể ôm sự cảm kích trong lòng để đón tương lai nữa.”

Ôm sự cảm kích... đón tương lai ư? Hấn... còn thời gian sao? Đối với hấn mà nói, dù là quá khứ, hiện tại, hay tương lai, tất cả đều đã ngấm đầy máu tươi, máu thịt nhầy nhụa rữa!!! “Còn kịp sao?”

“Nếu huynh muốn, thì vẫn còn kịp! Làm một người quân tử dùng hiên đức để đối đãi với người, làm một đấng minh quân!” Nàng biết mình nói mấy lời này rất có thể sẽ khiến hấn tức giận, nhưng nàng vẫn nói, vừa vì cảm thông, vừa vì thương xót cho một mỹ thiếu niên một lòng ôm nghĩa nhân đức lại bị dồn ép tới mức này!

Nàng thấy rõ, khi nàng nói đến câu ‘làm một người quân tử hiên đức’ và ‘đấng minh quân’, ánh mắt hấn chợt sáng lên như nhìn thấy hào quang hy vọng, nhưng lại lập tức tắt lịm, “Cô nghe thấy sao?” Hấn hoàn toàn không cho rằng nàng và hấn có thể giao cách cảm, chỉ có một cách lý giải duy nhất, đó là mình nói mê sảng trong lúc hôn mê.

“Đúng thế.” Tô Cẩm Bình gật đầu, đôi mắt phượng bình thản nhìn hấn.

Quân Lâm Uyên nhìn thấy rất nhiều thứ trong mắt nàng, có vẻ ngạo nghễ, có sự cởi mở, chỉ duy nhất không có vẻ nịnh bợ như trước kia. Sự cởi mở đó giống như đám mây bay trên bầu trời cao, chỉ để hấn nhìn thoáng một cái rồi lại bay đi. Nhưng, hấn sao có thể để nó vượt mắt được! Hấn chỉnh trang lại vạt áo của mình, che đi làn da trần trước ngực, sau đó nhìn Tô Cẩm Bình nói: “Tô Cẩm Bình, nếu trẫm nói cho nàng biết, nàng không trúng độc, thì liệu nàng có hối hận vì đêm qua không giết trẫm rồi thừa lúc trẫm hôn mê để rời khỏi nơi này không?”

Trên mặt hấn thoáng xuất hiện nụ cười xấu xa, đôi mắt xếch hẹp dài vừa có vẻ tự giễu, lại vừa có vẻ chờ xem trò vui. Nàng cứu hấn, chẳng qua cũng chỉ vì muốn tự cứu mạng mình, đâu phải vì hấn chứ.

“Ta sẽ chỉ cảm tạ Hoàng thượng đại từ đại bi không đầu độc tiểu nhân thôi!” Có lẽ nếu biết mình không trúng độc, nàng sẽ không để ý đến tính mạng của hấn như vậy. Nhưng nhớ lại tiếng nỉ non đêm qua của hấn, nàng

nghĩ rằng, chỉ cần là con người còn có chút thiện lương, chắc hẳn cũng sẽ không bỏ lại hẳn phải không?! Đây, cũng chính là chút thiện lương mà Lăng Viễn Sơn đã cho nàng.

Nghe nàng nói vậy, Quân Lâm Uyên thoáng ngẩn người, nhìn ánh mắt nàng đầy vẻ chân thành không có chút giả dối nào, giọng nói du dương của hẳn hơi mơ hồ “Nàng thực sự... rất đặc biệt... thảo nào...” Thảo nào cả Bách Lý Kinh Hồng và Hoàng Phủ Hoài Hàn đều thích nàng. Độc lập, kiên cường, ngạo nghễ, không bị bất cứ trắc trở nào cản đường, dám yêu dám hận, nhìn có vẻ rất to gan lớn mật, nhưng thật ra là thông minh mà giả ngờ nghếch, thậm chí, dưới vẻ lạnh lùng tàn nhẫn, vẫn ẩn giấu trái tim lương thiện. Nhiều tính cách phức tạp như vậy đều tập trung trên một người, nhưng không có vẻ quái dị mà còn có vẻ rất hài hòa, thú vị, hẳn không khỏi suy nghĩ, trước đây mình vẫn luôn muốn đối phó nàng, muốn khiến nàng không thoải mái, có phải là sai rồi không?

“Đặc biệt à?” Đây là khen hay châm chọc? Nàng không hỏi mà tự động coi nó như lời khen ngợi, “Quân Lâm Uyên, thật ra bản chất huynh cũng không xấu xa, nếu sau này huynh không gây chuyện với bà đây nữa, thì ta cũng rất sẵn lòng làm bằng hữu với huynh!”

“Nhưng nàng muốn rời đi!” Sắc mặt Quân Lâm Uyên chợt lạnh đi, đôi mắt xếch kheo lại lạnh lùng nhìn nàng, đáy mắt vừa có vẻ đê phòng, vừa có vẻ sáng tỏ, lại có cả thù địch, còn thêm chút thần sắc gì đó mà chính hẳn cũng không hiểu. Cái gì mà muốn làm bằng hữu, cái gì mà đối xử tốt với hẳn, chung quy cũng chỉ vì muốn rời khỏi đây thôi đúng không? Có đi đâu, lần này hẳn lại hoàn toàn không để tâm đến chuyện đối phương gọi thẳng tên tục của mình.

Tô Cẩm Bình chợt á khẩu, đúng là nàng muốn rời khỏi đây, vì nàng nhớ hẳn. Cái tên ngoài lạnh trong nóng đó nếu không có nàng ở bên cạnh, không biết sẽ còn lãnh đạm đến mức nào nữa.

Thấy hẳn nhìn mình đầy vẻ đê phòng, trong mắt còn thoáng có vẻ như bị sỉ nhục, Tô Cẩm Bình thở dài một hơi nói: “Đừng nhìn ta như vậy, khi

cứu huynh, ta cũng không nghĩ lúc tỉnh lại huynh sẽ có thể bình tĩnh ôn hòa nói chuyện với ta.”

Ý của nàng là, cứu hần không phải chỉ đơn thuần vì muốn rời đi sao?! Sắc mặt Quân Lâm Uyên dịu xuống một chút.

“Huynh nói ta không trúng độc, vậy huynh cho ta uống thuốc gì mà không dùng được chút sức lực nào?” Nàng tin rằng mình trúng độc là vì mấy ngày nay, tình trạng cơ thể nàng rất kỳ quái.

Quân Lâm Uyên lờm nàng khinh thường: “Nàng cho rằng trăm hạ độc nàng sao? Quân Lâm Uyên ta muốn đối phó ai cũng không cần phải dùng thủ đoạn này! Đó là Ngọc Thiềm cổ, có thể củng cố kinh lạc con người, rơi từ trên đỉnh núi xuống, dù là người sắt cũng không thể bình yên vô sự được, huống chi là nàng? Dùng cổ này sau mười ngày, cơ thể nàng mới có thể khôi phục bình thường, mà trừ trảm ra, không ai có thể lấy cổ tròng ra. Thế nên, dù nàng có bỏ đi cũng vô dụng, nếu không có trăm, mười ngày sau Ngọc Thiềm cổ không được lấy ra thì sẽ tự phá tung cơ thể để chui ra. Đến lúc đó, nàng chắc chắn mất mạng!”

Nghe xong, Tô Cẩm Bình hơi sửng sốt, nàng cứ cho rằng hần hạ độc vì muốn khống chế hành động của nàng, không ngờ lại dùng để giữ mạng! Nàng cũng không ngờ một lần nổi lòng từ bi lại không chỉ cứu mạng hần mà cứu luôn cả chính mình, vì không ai biết được mấy ngày nữa liệu hần có lấy cổ ra cho mình hay không, nhưng với tình trạng hiện nay của họ, tỷ lệ hần giúp nàng cũng cao hơn rất nhiều.

Thì ra hần cũng không xấu xa như vậy nhỉ! Nàng ngẩn người nhìn hần một lúc mới cảm thán: “Quân Lâm Uyên, ta chợt phát hiện thật ra huynh cũng rất đáng yêu!”

“Ầm ầm ầm!” Hần có cảm giác đầu mình nổ tung, ong ong từng tiếng, không biết cảm giác thế nào. Một lúc sau, giọng nói du dương mang theo ba phần lạnh lùng vang lên: “Tô Cẩm Bình, nàng nên nhận thức cho rõ mình đang nói chuyện với ai!”

Sắc mặt tàn nhẫn lúc này chỉ khiến Tô Cẩm Bình thấy buồn cười, nếu người này giận thật thì sẽ cười tươi vô cùng đáng sợ mới đúng, sao có thể lộ ra dáng vẻ hung ác như vậy được, đúng là giấu đầu lòi đuôi! Thấy vẻ trêu tức dưới đáy mắt nàng, Quân Lâm Uyên hơi lúng túng quay đầu đi, khiến Tô Cẩm Bình nhìn thấy vành tai phiểm hồng của hắn, đôi mắt phượng hơi run lên, không ngờ tên này lại ngây thơ như thế! Câu nói tiếp theo cũng vô thức phun ra: “Quân Lâm Uyên, không ngờ huynh ngây thơ thế đấy!”

Á đù!!! Nói xong nàng lại vội bịt cái miệng quạ đen của mình lại! Nàng cảm thấy gần đây càng ngày nàng càng không khống chế được thân thể của mình, hôm qua thì đá bay một cước vào người Hoàng Phủ Hoài Hàn, hôm nay lại dám trêu chọc mỹ nhân rắn rết, nàng chán sống rồi, muốn chết rồi phải không? Hu hu!

Kỳ lạ là, sau khi nàng nói xong câu đó, cả lũ tai hắc đầu đỏ rục lên, cũng không quát mắng nàng, chỉ quay đầu liếc nhìn nàng một cái, chuyển chủ đề khác: “Chuyện trăm ngắt xiu còn có ai biết không?”

“Không!” Tô Cẩm Bình đáp.

“Ừ.” Bầy không khí đã không còn giương cung bạt kiếm nữa, ngược lại còn hài hòa đến lạ thường, cứ như hai người là bằng hữu trời sinh vậy.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 38.2: Gặp Được Tri Kỷ

Tô Cẩm Bình cũng có thể cảm nhận được hành vi của mình hôm nay đã cảm hóa thành công người này một chút, bạo gan nói: “Quân Lâm Uyên, vết thương trên ngực huynh là do chính huynh đâm phải không? Nếu ta không đoán sai, thì chính là đêm Hoàng Phủ Hoài Hàn trúng Thiên Đoạn Tuyệt đúng không.”

Câu hỏi này vừa vang lên, ánh mắt hắn lại lạnh đi, trong đôi mắt xéch thoáng lóe lên tia sáng lạnh, vẻ đờ phòng lại xuất hiện trên mặt hắn: “Sao nàng biết?”

“Ngày đó khi ta ra khỏi tâm cung của Hoàng Phủ Hoài Hàn, đi dạo trong Hoàng cung thì nhìn thấy huynh.” Vết thương kia thoát nhìn chỉ mới bị khoảng hai ngày, kết hợp với hình ảnh nhìn thấy mấy hôm trước là hiểu.

Hắn hơi giật mình, ánh mắt nhìn Tô Cẩm Bình cũng thêm phần tán thưởng, cô gái này thực sự rất thông minh, đến tận hôm nay mới nói chuyện này ra. Nếu ngày đó khi vừa nhìn thấy, nàng bước ra ngay thì chắc chắn hắn sẽ giết nàng không chút do dự, nhưng hiện giờ hắn đã không ra tay được nữa.

Thấy hắn không nói gì, Tô Cẩm Bình lại hỏi có vẻ hơi dò xét: “Vì sao phải nghĩ đến... tự sát?” Nàng không biết hắn có trả lời câu hỏi này hay không, nhưng nàng lại cho rằng, với tính cách của Quân Lâm Uyên, luôn muốn nhìn kẻ thù của mình thống khổ mới thấy hài lòng, thì làm sao lại nghĩ đến chuyện tự kết liễu mình chứ?! Thế nên, nàng thật sự rất tò mò.

“Ha...” Quân Lâm Uyên cười tự giễu, sắc mặt rất nhu hòa, ánh mắt nhìn vào hư không, mờ mờ mịt mịt, hoàn toàn giống với vẻ xinh đẹp lóa mắt, ưu thương đến mức khiến tim người ta vỡ nát ra ngay ấy.

Hắn trầm ngâm một lát, cho đến khi Tô Cẩm Bình cho rằng hắn sẽ không mở miệng nữa, giọng nói nghèn nghẹn của hắn mới lại vang lên: “Vì sao định tự sát à?! Trẫm muốn... tha thứ, nhưng trẫm không làm được. Trẫm đang nghĩ, nếu trẫm thật sự chết đi rồi, thì sẽ không oán hận nữa...” Nhưng mà, máu chảy suốt một đêm dài, hắn vẫn không chết, ngược lại còn khiến hắn càng thấy rõ hơn những người đó vẫn đang còn sống! Nếu không phải vì năm đó sư phụ đã cho hắn uống rất nhiều thuốc, thì e là vài ngày trước hắn đã trở thành một thi thể rồi nhỉ?

Chết, sẽ không còn oán hận, cũng có thể khiến mình không điên cuồng đi trả thù nữa.

Nhìn bộ dạng của hắn, Tô Cẩm Bình bỗng nở nụ cười: “Quân Lâm Uyên, huynh có biết huynh rất giống một loại hoa không?”

Hắn ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt đầy vẻ khó hiểu.

“Quân Tử Lan!” Ba chữ chậm rãi vang lên, không phải nịnh bợ, cũng không phải nói đùa theo sở thích của hắn, mà là lời nói từ chính trái tim của nàng! Sau đó, dưới ánh mắt vừa nghi hoặc vừa không tin của hắn, nàng lại từ tốn nói tiếp, “Tư thái độ của huynh dành cho ta là có thể nhận ra được, dù vô cùng căm ghét, nhưng cũng chưa từng lấy đi cây trâm phượng mà ta rất quý trọng kia. Huynh cũng có trăm nghìn cách để giết ta, hoặc giày vò ta, nhưng lại chỉ chọn cách để cho ta dùng thực lực của chính mình đối đầu với huynh. Thậm chí, huynh không tha thứ được cho người khác, thì huynh cũng nghĩ tới chuyện chấm dứt mạng sống của chính mình để vùi chôn sự thù hận. Người như vậy, không phải quân tử thì là gì? Cao quý, có khí khái quân tử, chính là để nói người như huynh!”

Nghe nàng nói vậy, hắn như cảm thấy cả trái tim mình đều sống dậy, nhưng vẫn còn bị thứ gì đó trói buộc lại, vùng ra không được. Một lát sau, giọng nói du dương mà lạnh lẽo của hắn lại vang lên: “Trẫm, đã từng giết

rất nhiều người!” Cũng có rất nhiều người chết trên tay hắn đều là người vô tội.

“Ta cũng từng giết rất nhiều người! Thế giới này vốn là nơi kẻ mạnh đè lên đầu kẻ yếu, có mạnh mới tồn tại được. Nếu không có bản lĩnh để giữ mạng sống của mình, thì có chết trên tay người ta cũng không thể trách ai khác được. Chết, tức là kẻ vô dụng, không phải là do lỗi của kẻ mạnh. Quân Lâm Uyên, huynh hơn xa những kẻ chỉ biết dùng mưu ma chước quỷ, vậy mà còn không chịu tin mình là quân tử sao?”

Kiếp trước khi nàng làm sát thủ, chỉ biết cần tiền người ta rồi đi giết người. Cho tới bây giờ nàng cũng không hề nghĩ xem những người đó có vô tội hay không, nàng chỉ biết, mình có thực lực, có thể lấy mạng người khác. Nếu người khác có đủ khả năng để lấy mạng nàng thì nàng cũng sẽ không nói thêm một câu nào. Không có bản lĩnh để sống tiếp thì đừng trách người khác tàn nhẫn, mà hãy trách mình vì quá vô dụng!

“Quân tử, phải giàu đức độ!” Điểm này hắn hoàn toàn không thể nào làm được. Hắn không rộng lượng được đến như vậy.

Tô Cẩm Bình nghe xong chỉ nhìn thẳng vào mắt hắn, nói rõ từng lời: “Đức độ, chỉ nên dành cho những người đáng được nhận nó. Có những người không đáng tha thứ thì không cần ép mình phải tha thứ!”

Thật ra, đi đâu nàng muốn nói là, đối với những kẻ đã chạm đến giới hạn của mình, thì đức độ chỉ là rắm thổi thôi, nên cần đao trong tay mà đòi lại công bằng cho mình! Có đi đâu, đó là mẹ ruột của hắn, dù là tình hay lý thì nàng cũng không nên xúi giục người ta đi báo thù, “Quân tử, cũng là người, đâu phải Quan thế âm Bồ Tát bao dung cho vạn vật!”

Câu nói của nàng như quăng một hòn đá vào mặt hồ tĩnh lặng trong lòng hắn, không chỉ tạo ra những vòng gợn sóng, mà đã tạo thành cơn sóng lớn cuộn dâng trào, cùng với... một vầng thái dương vừa ló dạng! Qua lời nói của nàng, sự chán ghét vốn có của hắn đối với chính bản thân mình cũng như được giải tỏa. Quân Tử Lan và Quân Lâm Uyên hắn, là tương xứng, hay chỉ là sự so sánh khập khiễng?

“Thật ra, Quân Lâm Uyên, huynh còn tốt hơn Quân Tử Lan!” Thấy vẻ âm u trong mắt hấn tan bớt, Tô Cẩm Bình lại nổi hứng trêu chọc.

Hấn nhúu mày chờ câu tiếp theo của nàng.

Tô Cẩm Bình cười ha ha, nói: “Nhìn huynh xinh đẹp hơn Quân tử Lan nhi ầu!” Nàng vẫn luôn cảm thấy cái loài hoa xấu xí kia chẳng đẹp gì cả! Có lẽ nên nói, thật ra Quân Lâm Uyên đẹp hơn tất cả các loài hoa gấp trăm ngàn lần.

Hai chữ ‘xinh đẹp’ làm lóe lên tia sáng lạnh trong mắt hấn, nhưng hấn cũng biết nàng không có ác ý, nên không có hành động gì. Có lẽ cũng vì sau bao nhiêu năm trôi qua, lần đầu tiên được người ta quan tâm khuyển nhủ như vậy đã khiến hấn không còn hạ thủ trừng phạt nàng được nữa. “Tô Cẩm Bình, trăm thực sự rất may mắn vì trước đây không giết nàng!” Có lẽ lúc đó hấn muốn giết nàng chẳng qua cũng chỉ vì hấn đố kỵ khi thấy nàng sống thoải mái hơn mình thôi. Nàng chỉ là một cung nữ quét sân mà có thể to gan lớn mật cười đùa không chút dè chừng nào, vậy mà hấn là một vị đế vương, lại phải chịu đựng sự đau đớn mà không người nào có thể tưởng tượng được, thậm chí còn chưa từng cười thật lòng một lần nào. Sự đối lập rõ rệt như vậy, bảo hấn làm sao có thể không chế chính mình không nảy sinh suy nghĩ muốn bóp chết sự tốt đẹp kia ở trong đầu được chứ?

“Nhưng mà Hoàng thượng ạ, còn nói thêm gì nữa thì ta thực sự sẽ bị huynh giết chết mất!” Tô Cẩm Bình nói rất nghiêm túc, hơn nữa, trên người nàng còn đang có Ngọc Thi ền cổ, hiện giờ có vôi vàng rời khỏi đây cũng vô dụng, về Nam Nhạc còn khiến tiểu H ồng H ồng lo lắng thêm cho mình, chi bằng giải quyết xong rồi đi sau.

“Sao lại nói thế?” Giọng điệu của hấn ôn hòa hơn rất nhiều.

“Rột rột rột” tiếng dạ dày kêu thảm thương đã thay Tô Cẩm Bình trả lời câu hỏi của Quân Lâm Uyên. Nàng ngại ngùng gãi đầu: “Ta sắp chết đói rồi!”

“Truyền lệnh!”

...

Trên một chiếc bàn dài, được bày rất món ăn tinh xảo, mỗi món đều đủ cả sắc, hương, vị. Khi Tô Cẩm Bình còn ở phủ Tề quốc công cũng chưa từng được hưởng thụ sự đãi ngộ thế này, quả nhiên, bữa cơm của Hoàng đế phô trương hơn người thường rất rất nhiều. Tô Cẩm Bình mang tâm trạng như đang lạc vào giấc mơ cổ tích, chọn một chỗ rồi đặt mông ngồi xuống.

Thái giám hầu hạ bên cạnh nhìn tình cảnh này cũng cảm thấy rất mới lạ, qua bao nhiêu năm nay, Hoàng thượng chưa từng dùng bữa cùng bất kỳ ai. Lần trước dùng bữa cùng Đông Lăng hoàng cũng là yến tiệc, đều ngồi bàn riêng. Cung nữ này có năng lực gì mà có thể được Hoàng thượng đối xử khác biệt như thế?

Tô Cẩm Bình cầm đũa lên, là đồ bạc. Người trong Hoàng gia ăn cơm đều sợ bị đầu độc nên dùng loại đồ này cũng là bình thường, nhưng cảm giác cầm bạc tuyệt vời thế này khiến nàng không kìm được vuốt ve thêm vài cái.

Nhìn dáng vẻ thô thiển của nàng, khóe môi Quân Lâm Uyên hơi run lên nhưng cũng không nói thêm gì.

Tô Cẩm Bình sờ mó một lúc mới ngẩng đầu xum xoe hỏi: “Hoàng thượng, lát nữa dùng cơm xong, có thể cho tiểu nhân mấy cái bát đũa này được không?”

“Rầm!” Đám hạ nhân ngã sòng xoài xuống đất, rồi lại vội vội vàng vàng đứng dậy trước khi Hoàng thượng phát hỏa.

Cơ mặt hắn giật giật: “Có thể!”

“Huynh tốt với ta quá!!!” Tô Cẩm Bình cảm động nói, hắn còn chưa nhắc đũa trước thì nàng đã ăn luôn không kịp đợi nữa rồi, động tác rất nhanh nhưng rất tao nhã, không dính một chút nước canh nào trên môi, dường như cách ăn của nàng cũng được huấn luyện đặc biệt vậy.

Nhìn cô cung nữ không biết quy củ này, dám hạ nhân muốn lên tiếng nhắc nhở nhưng thấy Hoàng thượng cũng không lên tiếng, nên bọn họ không dám nói gì.

Khi ăn thêm một miếng gà quay to nữa, Tô Cẩm Bình lại lắc đầu cảm thán: “Giá mà có thêm chút âm nhạc nữa thì tuyệt vời!” Kiếp trước nàng có rất nhiều tiền nhưng lại tiếc rẻ không nở dùng, nhìn thấy những người có tiền ở trong những nhà hàng xa hoa vừa ăn cơm vừa có người kéo đàn violin ở bên cạnh, nàng cảm thấy vô cùng sáng khoái!

“Truyền nhạc công!” Quân Lâm Uyên cũng không đáp lời Tô Cẩm Bình, chỉ nhẹ giọng phân phó rồi tiếp tục ăn cơm, phong thái đầy vẻ nhã nhặn của Hoàng gia.

Điều này lại khiến Tô Cẩm Bình hơi ngạc nhiên, nàng chỉ thuận miệng nói thôi, Quân Lâm Uyên đâu cần làm vậy?! Người nhận lệnh đã đi, không bao lâu sau, một đội nhạc công bước vào, người gảy đàn, người đàn tranh, người gõ trống, người thổi tiêu, tỳ bà đàn nhị phối hợp với nhau thật sự rất có cảm giác nghe rồi nghe hòa nhạc cổ truyền mười hai nhạc cụ, âm nhạc theo đúng tiêu chuẩn cao nhất, khiến tâm trạng người nghe vô cùng sáng khoái.

Tô Cẩm Bình cũng không nghĩ nhiều mấy chuyện không đâu nữa, chú tâm dùng bữa. Quân Lâm Uyên thế này là vì coi nàng như bằng hữu phải không? Không biết vì sao, nhưng so với Hoàng Phủ Hoài Hàn, nàng có cảm tình với Quân Lâm Uyên hơn. Có lẽ là vì dưới vẻ tàn nhẫn của hắn vẫn ẩn giấu vẻ thuần phác, thật ra, Quân Lâm Uyên cũng không thể coi là người xấu.

Ăn xong cơm, tiếng nhạc cũng ngừng. Trong lòng các nhạc công đều thấy rất phức tạp, họ chưa từng nghĩ có người được hưởng sự đối đãi đặc biệt như vậy từ Hoàng thượng, dùng bữa mà còn đòi nghe nhạc nữa! Thật đúng là... thần kinh! Vậy mà Hoàng thượng cũng đồng ý.

Sau khi ăn xong, Tô Cẩm Bình lau miệng rồi lên liếc nhìn sắc mặt hắn. Quân Lâm Uyên cũng đặt đũa xuống, nhìn dáng vẻ của nàng, hắn biết ngay nàng có điều cần nói.

“Hoàng thượng, nếu chúng ta đã là bằng hữu, thì có phải sau này ta cũng không cần phải cạo thùng cứt, à nh ân, cạo ngựa dung nữa không?” Ánh mắt nàng như lóe sáng.

“Ừ.” Quân Lâm Uyên cũng thoải mái đáp, thoáng nở nụ cười nhẹ, nốt ruồi son ở mi tâm như phát ra ánh sáng hồng nhạt vô cùng xinh đẹp.

Cái gì?! Đám hạ nhân kinh ngạc há hốc mồm, Hoàng thượng làm bằng hữu với một cung nữ từng cạo ngựa dung sao?! Tam quan nát vụn!!! Khí tiết mất sạch rồi!

Nhưng, Tô Cẩm Bình vẫn chưa thấy hài lòng: “... Liệu có thể... đổi cho ta một chiếc giường thoải mái hơn chút không?”

Quân Lâm Uyên nghe xong, chậm rãi nói: “Tắm cung trong Hoàng cung này, tùy nàng chọn lựa. Thích ở nơi nào thì ở nơi đó, nếu trong đó có người thì đuổi người ta ra ngoài!”

Hắn thế này thực sự rất đúng với câu nói của Quân Tử Mạch, nếu hắn thích ai, thì dù là vầng trăng trên trời cao, hắn cũng sẽ hái xuống đưa tới trước mặt nàng!

Hắn nghĩ, có thể hắn thực sự thích nàng, có lẽ là vì những câu nói nghiêm túc của nàng hôm nay, có lẽ vì nàng cho hắn sự ấm áp mà bao nhiêu năm qua hắn chưa từng có, có lẽ vì tính cách kiên nghị mà đặc biệt của nàng. Nhưng dù là vì cái gì, thậm chí hắn cũng còn chưa biết có phải đó là thích hay không, nhưng hắn tin chắc rằng, hiện giờ, hắn muốn đổi xử tốt với nàng, chỉ muốn đổi xử tốt với nàng. Dù hắn biết, trong lòng nàng có người khác, dù hắn biết, hắn và nàng không thể nào, nhưng hắn vẫn sẽ đổi xử tốt với nàng.

Tô Cẩm Bình không hề biết trong đầu hắn đang nghĩ nhiều như vậy, chỉ lên tiếng trêu chọc: “Nếu ta muốn tắm cung của huynh, thì huynh có thể chuyển ra ngoài nhường ta được không?” Là trêu ghẹo, nhưng cũng muốn thăm dò thử xem đối với một người ‘bằng hữu’, giới hạn của Quân Lâm Uyên ở đâu. Nàng đoán chắc hắn sẽ không đồng ý, nhưng chắc cũng sẽ không lôi nàng ra ngoài đánh một trận đâu nhỉ?

Không ngờ, Quân Lâm Uyên lại thẳng thắn đáp: “Được!”

“Thôi thôi thôi!” Tô Cẩm Bình cuống quýt xoa tay, “Ta chỉ đùa chút thôi mà, ta cũng không muốn gánh tội danh yêu nữ họa quốc gì gì đó trên lưng đâu!” Nói thì nói vậy, nhưng mặt nàng lại tươi cười, người này thật sự rất nghĩa khí!

Quân Lâm Uyên cũng không nói thêm gì, thấy nàng ăn xong liền sai hạ nhân đưa nàng đi chọn tắm cung.

Nàng đi không bao lâu, Quân Tử Mạch lại le te chạy tới: “Hoàng huynh, muội biết chuyện hôm nay rồi!” Vừa nói nàng ấy vừa nháy mắt, còn cười rất gian xảo nữa.

“Thế thì sao?” Đôi mắt xếch hẹp dài liếc nhìn nàng ấy.

Quân Tử Mạch cười hì hì: “Muội biết là huynh thích nàng mà, nhưng nàng lại hiểu lầm, nói huynh muốn giết nàng mới thỏa mãn! Có phải hôm nay Hoàng huynh thổ lộ sau đó nàng nhận lời rồi không?”

“Không được nói bừa!” Thần sắc Quân Lâm Uyên hơi lạnh đi, vẻ mặt cũng rất nghiêm túc khiến Quân Tử Mạch ngẩn người. Nàng ấy rất ít khi thấy Hoàng huynh nghiêm túc như vậy, nhưng chuyện này nàng có nói gì sai đâu?!

“Trẫm và nàng, là bằng hữu!” Là bằng hữu, cũng chỉ có thể là bằng hữu. Nàng không có khả năng thích hắn, mà hắn, quá bản thủ, cũng không xứng đáng có được một tình cảm chân thành sâu nặng.

Quân Tử Mạch khẽ cắn môi dưới không nói nữa, nhưng từ sắc mặt của Hoàng huynh, nàng có thể thấy được, rõ ràng hoàng huynh thích...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 38.3

Hoàng cung Tây Vĩ.

Cung điện màu đen tỏa ra luồng khí vô cùng âm u lạnh lẽo, y như bản thân Mộ Dung Thiên Thu vậy. Lúc này, hắn đang mặc một bộ long bào màu đen ngời trên long y quý giá, vạt áo thêu rồng bằng chỉ tơ vàng, nhìn vô cùng sống động.

Ngọc quan cài trên tóc, khuôn mặt như điêu khắc chỉ có thể dùng bốn chữ ‘tuấn tú vô song’ để miêu tả, dung mạo sắc nét, con ngươi màu xanh biếc như chim ưng ẩn chứa đầy tính xâm lược, lúc này, hắn nhẹ nhàng chuyển động ban chỉ trên tay mình, chờ người tới.

Không bao lâu sau, một người áo đen bước vào quỳ xuống bẩm báo: “Hoàng thượng, chúng thuộc hạ đã tìm rất nhiều cách nhưng không thể giết chết được hắn!” Hôm nay có một thích khách đến giết rất nhiều người trong Hoàng cung, còn giết nhầm hai vị sủng phi của Hoàng thượng, phái một nghìn quân tới bao vây mà không giết được hắn, thậm chí còn tổn thất không ít người của họ! Dao chém lên, vết thương trên người hắn sẽ khép lại một cách kỳ lạ, mà đao chém vào cổ, cổ hắn lại cứng như kim cương, không thể nào chém được, điểm huyết cũng không khống chế được hành động của người kia.

Cuối cùng, Hoàng thượng phải tự ra tay dùng huyết thiết nghìn năm trời hắn lại. Bọn họ nghiên cứu nửa ngày nhưng lại phát hiện người này hầu như không có điểm yếu, chỉ có thể bắt lại còn không thể giết chết được! Không biết có thể khiến hắn chết vì đói được không.

Mặt Mộ Dung Thiên Thu hiện lên nụ cười tàn độc, thoạt nhìn vô cùng u ám, ngón tay cái hơi cong lại chứng tỏ tâm trạng hiện giờ của hắn không vui. Hắn hừ lạnh nói: “Quân Lâm Uyên, đúng là trẫm quá xem thường hắn, không ngờ thủ hạ của hắn còn có người bất tử!” Ban đầu phái sát thủ đi ám sát Hoàng Phủ Hoài Hàn, hắn cũng đã tính trước chắc chắn Quân Lâm Uyên sẽ phản kích, nhưng thật không ngờ trong tay hắn ta lại có người như vậy. Một lát sau, hắn cảm thán: “Không hổ danh là đệ tử thần y.”

Người áo đen cúi đầu không dám đáp lại lời nào, chờ nghe lệnh của người trên long ý. Một lát sau, Mộ Dung Thiên Thu mới nói: “Tạm thời cứ để đối vài ngày, để xem có chết được không sau đó cho ngự y trong thái y viện tới nghiên cứu!”

“Vâng!” Người áo đen đáp rồi lập tức lui xuống.

Đôi mắt xanh biếc của Mộ Dung Thiên Thu thoáng hiện lên tia sáng âm u, đáy mắt như dâng lên làn sóng lạnh lẽo. Nếu trong tay Quân Lâm Uyên chỉ có một người như vậy thì không sao, nhưng nếu có cả một đội thì khó xử rồi. Nếu có một đội quân như thế, Bắc Minh sẽ biến thành vật cản lớn nhất trên con đường thống nhất thiên hạ của hắn! Có đi đâu, không biết người Đông Lăng và Nam Nhạc đã biết tin có người bất tử hay chưa?

“Hoàng thượng, vẫn chưa tìm thấy người ngài sai chúng thuộc hạ tìm!” Lại một người áo đen nữa bước vào bẩm báo ngay. Sau khi Hoàng thượng từ Đông Lăng về có sai họ đi tìm một người thanh niên dung mạo tuấn mỹ. Người thanh niên đó từng xuất hiện ở hậu cung Đông Lăng, nhưng họ đã dùng hầu hết các biện pháp mà cũng không tra ra chút tin tức nào, hoặc là, căn bản không có một người thanh niên như thế.

Nét mặt Mộ Dung Thiên Thu lại xuất hiện nụ cười nguy hiểm: “Tiếp tục tìm!” Càng khó tìm thì hắn càng muốn tìm. Chỉ cần bé con kia còn sống, sớm muộn gì cũng có ngày hắn tìm được! Hắn không bị đoạn tụ, nhưng nếu là bé con kia, thì hắn sẵn lòng thử một lần. Ký ức về chuyện bị đâm vào mũi vẫn còn rất mới mẻ, dù thế nào hắn cũng phải bắt bé con kia trả nợ cho hắn mới được.

“Vâng!” Người áo đen đáp rồi uể oải lui ra ngoài. Tìm à? Làm sao mà tìm được? Chẳng có chút đầu mối nào cả!

Người áo đen vừa đi, hạ nhân lại tới bẩm báo, nét mặt thoáng có vẻ vui mừng: “Hoàng thượng, Vương gia đã về!” Hoàng thượng mong Vương gia về từ rất lâu rồi, nhưng Vương gia vẫn không muốn trở về, không ngờ hôm nay lại chủ động vào cung.

“Cho đệ ấy vào đi!” Nét mặt Mộ Dung Thiên Thu cũng trở nên mừng rỡ, nhưng lại tan đi rất nhanh. Đúng là hắn muốn gặp đệ đệ mình, nhưng mà... đệ đệ hắn lại không muốn gặp hắn.

Không bao lâu sau, một người đàn ông áo mặc y phục đen tuyền bước vào, khí thế vô cùng ngông cuồng, khá giống với khí chất của Mộ Dung Thiên Thu nhưng lại cũng có điểm rất khác. Dung mạo tuấn tú phóng đảng như điêu khắc, vẻ mặt sắc nét kết hợp với đường nét tao nhã, vạt áo hơi mở để lộ làn da màu tiểu mạch, hẳn là Lãnh Tử Hàn chứ không ai khác.

Hắn ta bước nhanh mấy bước vào giữa đại điện, nhìn huynh trưởng ruột thịt của mình, đứng thẳng ngạo nghễ: “Hoàng huynh!” Hắn ta chỉ lãnh đạm chào một lời, không hề có ý định khom người hành lễ.

“Đã chịu về rồi đấy à?! Cái giang hồ đó thực sự tốt hơn thân phận thân vương quý báu của đệ nhiều như thế sao?” Rõ ràng hắn vô cùng nhớ nhung đệ đệ của mình nhưng lời nói lại đầy vẻ trào phúng và bất mãn, thực sự rất bất mãn, bất mãn vì hắn ta tự hạ thấp thân phận của chính mình!

“Thần đệ quay về vì có chuyện cần nhờ Hoàng huynh giúp đỡ!” Nếu không phải vì muốn tìm nàng, hắn cũng sẽ không về. Hắn đã vận dụng hầu hết các thế lực giang hồ nhưng không tìm được chút tin tức nào của nàng, ngay cả Cái Bang – bang phái lớn nhất thiên hạ khuất phục dưới vũ lực của hắn, mà tìm kiếm khắp nơi vẫn không có tung tích của nàng, thế nên, hắn chỉ có thể hy vọng vào thế lực của triều đình.

Mộ Dung Thiên Thu nhướng mày, không ngờ đệ đệ của mình cũng có lúc phải nhờ người khác: “Chuyện gì?”

“Tìm một người, là Tô Cẩm Bình của Đông Lăng, cũng chính là biểu tiêu thư Thượng Quan Cẩm của phủ Tề quốc công Nam Nhạc. Mấy ngày trước nàng bị ngã xuống vực, không rõ tung tích!” Hấn nói một lèo, mặt không chút cảm xúc, sau đó im lặng chờ Mộ Dung Thiên Thu trả lời.

Mộ Dung Thiên Thu hơi ngạc nhiên, cười: “Nếu trẫm có thể giúp đệ tìm được nàng, thì đệ quay về triều đình được không?”

“Hoàng huynh, ngài biết rõ ta không thích chuyện triều chính!” Giọng nói từ tính đầy vẻ dứt khoát không chút do dự.

Dường như Mộ Dung Thiên Thu đã đoán trước được hấn sẽ nói như vậy, cũng không nổi giận, giọng nói tàn khốc lại vang lên: “Nhưng mà, nếu không chấp nhận điều kiện đó, thậm chí đệ còn không muốn gọi trẫm một tiếng Hoàng huynh, vì sao trẫm lại phải giúp đệ?”

Thái độ giương cung bạt kiếm của hai người này hoàn toàn không giống huynh đệ ruột thịt chút nào. Thái giám bên cạnh Mộ Dung Thiên Thu khẽ nhíu mày, rõ ràng Hoàng thượng mong Vương gia về như vậy nhưng sao hai người này cứ vừa gặp mặt là lại đối đầu gay gắt như thế?!

Lãnh Tử Hàn hừ lạnh một tiếng, giọng nói vang lên đầy ngạo nghễ: “Hoàng huynh không muốn tìm giúp thân đệ thì cũng được thôi, nhưng nếu thân đệ bất cần uống nhiều lại để lộ chuyện năm xưa ra ngoài, thì Hoàng huynh nên tính trước xem nên giải quyết hậu quả thế nào cho ổn thỏa! Thân đệ cáo lui!”

Dứt lời, hấn ta lập tức quay người rời đi, Mộ Dung Thiên Thu giận dữ đứng bật dậy, vỗ mạnh xuống long án: “Mộ Dung Thiên Liệt!!!”

Lãnh Tử Hàn dừng bước, chậm rãi nói: “Hoàng huynh, Mộ Dung Thiên Liệt đã chết rồi, thiên hạ này chỉ còn Lãnh Tử Hàn thôi. Dù sao, Mộ Dung Thiên Liệt chết rồi, không phải ngôi vị Hoàng đế của Hoàng huynh sẽ càng vững chắc hơn sao?”

“Đệ muốn đối đầu với trẫm cả đời chỉ vì một người ngoài sao?” Giọng nói của Mộ Dung Thiên Thu mang theo vẻ đau thương.

Người ngoài à?! Lãnh Tử Hàn cười khẩy nhưng cũng chẳng muốn phản bác, đáp: “Tây Võ Hoàng nghĩ nhiều quá rồi, trước giờ bản tôn chưa từng đối đầu với bất kỳ kẻ nào!” Giờ thì một tiếng Hoàng huynh cũng không muốn gọi nữa.

“Đệ!!!” Phản ứng này của hắn ta khiến Mộ Dung Thiên Thu hoàn toàn tức giận, thật chẳng khác nào mình vừa đâm một quyên thật mạnh vào một túi bông mềm vậy! Hít sâu mấy hơi, giọng nói tàn khốc mới lại vang lên, “Nếu không phải vì đệ là đệ ruột của ta, thì đệ cho rằng trăm sẽ để một người mang theo bí mật lớn như thế sống sót sao?” Chẳng qua hắn chỉ muốn người đệ đệ này ở bên cạnh mình thôi, nhưng Liệt lại hận hắn đến tận xương tủy, dù hắn có làm nhiều việc đến thế nào, đệ ấy cũng không muốn quay về!

“Có phải bản tôn nên tạ ơn hoàng ân của Tây Võ Hoàng vì đã không giết không?” hắn hiểu rõ tình huynh đệ của Mộ Dung Thiên Thu giành cho mình, nếu không, hắn cũng sẽ không đơn thương độc mã tiến cung đặt điều kiện với hắn ta. Tuy hắn không sợ thiên quân vạn mã, nhưng võ công của hoàng huynh hắn cũng không thể xem thường được.

“Mộ Dung Thiên Liệt, đệ hiểu rõ ý trăm không phải như vậy! Trăm chỉ muốn đệ không được quên rằng, đệ là người của Mộ Dung gia, hoàng thất Tây Võ, dù đệ dùng cái tên Lãnh Tử Hàn đi chẳng nữa, thì trên người đệ vẫn là dòng máu của hoàng thất Mộ Dung, dù đệ phủ nhận thế nào, đệ cũng là đệ đệ của Mộ Dung Thiên Thu ta, đây là sự thực mà dù đệ có chết đi cũng không thể nào thay đổi được!”

Thái giám tổng quản ở bên cạnh thấy Mộ Dung Thiên Thu kích động đến mức này, rất lo lắng vội bước tới khuyên nhủ Lãnh Tử Hàn: “Vương gia, trong thời gian ngài không có ở đây, ngày nào Hoàng thượng cũng mong ngóng ngài quay về dù có người của Ma giáo gây chuyện, Hoàng thượng cũng đều giấu diếm giúp ngài! Xin thứ cho nô tài nhiều chuyện, dù thế nào thì hai ngài cũng là huynh đệ ruột thịt mà!”

Lãnh Tử Hàn nghe vậy liền liếc mắt nhìn về phía Mộ Dung Thiên Thu, Mộ Dung Thiên Thu hơi quay đầu đi không nhìn hắn, chỉ để hắn nhìn thấy

một bên mặt tuấn mỹ vô song của mình, bộ dạng đẫy vẻ cao ngạo của bậc đế vương, nhưng chỉ người hiểu rõ hần ta mới hiểu, đây là biểu hiện chỉ khi hần ta mất tự nhiên mới có.

Trong đại điện im lặng đến kỳ dị, thái giám tổng quản cũng sợ không dám lên tiếng nữa, vội vàng đứng sang một bên.

Lãnh Tử Hàn đứng im lặng một lát rồi lại quay người đi ra, chỉ để lại một câu: “Thần đệ chờ tin tốt của Hoàng huynh!”

Nghe tiếng bước chân của Lãnh Tử Hàn dần xa, đôi mắt xanh biếc của Mộ Dung Thiên Thu như tối sầm lại, cho đến tận khi không nghe thấy tiếng bước chân đó nữa, sắc mặt hần mới lãnh đạm trở lại, ngẩng xuống long ý tự sầm tự thương. Ngồi lên ngôi vị Hoàng đế, là quyên thế, nhưng cũng là sự cô độc đến vô tận, càng cao càng lạnh lẽo!

Mộ Dung Thiên Thu, tàn khốc, không từ thủ đoạn để đạt được mục đích, nhưng hần lại có một điểm yếu không thể nói ra, cũng là điểm yếu duy nhất, đó chính là đệ đệ ruột của mình, Mộ Dung Thiên Liệt!!! Chỉ cần ở trước mặt Mộ Dung Thiên Liệt, hần luôn không thể khống chế được tâm trạng của mình, cũng luôn nói mấy lời mang vẻ trào phúng, hoàn toàn ngược lại với ý mình muốn nói. Cũng chỉ vì hần quá quan tâm đến đệ đệ ruột của mình mà thôi!

Thái giám tổng quản thấy hần như vậy liền khuyên nhủ: “Hoàng thượng, như vậy cũng tốt mà, tuy Vương gia không nói chuyện hài hòa với ngài, nhưng Vương gia sống trong giang hồ, những chuyện sau này ít nhiều gì cũng giúp ngài trong sáng ngoài tối mà.”

Mộ Dung Thiên Thu thở dài một hơi không đáp. Đúng thế, như vậy cũng tốt, ít ra đối với người không thích quyên thế như Liệt, thì đó là tốt!

“Người đâu! Phái người đi tìm Tô Cẩm Bình, không được bỏ qua bất cứ một dấu vết nhỏ nào, cũng không tiếc bất cứ giá nào, phải tìm bằng được cho trẫm!” Hần hạ lệnh.

“Vâng!” Một ám vệ đáp lời rồi ra ngoài phân phó thủ hạ.

Lãnh Tử Hàn vừa ra khỏi hoàng cung, Phá đã chờ sẵn ở cửa, bên cạnh còn có một con ngựa tốt ngàn dặm: “Giáo chủ, chim bồ câu của Dật vương Đông Lăng truyền tin đến nhắn ngài tới Đông Lăng, nói là có chuyện quan trọng cần bàn bạc!” Trước kia mỗi khi giáo chủ và Dật vương Đông Lăng có chuyện gì đầu dùng chim bồ câu truyền tin hẹn gặp mặt để tránh lộ tin tức, lần này cũng thế.

Lãnh Tử Hàn đáp rồi nhảy lên ngựa đen, thúc ngựa đi về phía Đông...

Phá vẫn đứng một mình tại chỗ chán nản vận người. Giáo chủ đi Đông Lăng, thủ hạ thì đang đi tìm Tô Cẩm Bình, mình làm gì bây giờ? Cuộc sống này càng ngày càng nhàm chán... Bỗng nhiên, trong đầu y xuất hiện một khuôn mặt tươi cười đáng yêu, y chợt nhớ đến nha đầu xấu xí tự xưng tiên tử kia, ừm... dù sao cũng đang nhàn rồi, chi bằng đi trêu chọc nha đầu xấu kia một hồi cho vui! Nghĩ vậy, y gật gù rồi đi về phía đám người Băng Tâm đang đi tìm Tô Cẩm Bình mà Bạch Hổ vừa báo về..

...

Đêm xuống...

Tô Cẩm Bình chọn một tấm cung hoa hoa lệ lệ, nằm trên chiếc giường rộng êm ái không gì sánh bằng, nhưng lại không thể nào ngủ được. Nàng tức giận đến mức không ngừng miệt thị mình đúng là đồ thấp kém, kiếp trước nằm trên giường sắt còn ngủ ngon lành, kiếp này ngủ phòng hạ nhân cũng ngủ được, vậy mà khi nằm trên giường đất thì lại không ngủ được!!! Fuck!

Nàng giận dữ xuống giường, hạ nhân ngoài cửa cũng không biết hiện giờ thân phận của nàng là gì, chỉ biết nàng được Hoàng thượng vô cùng coi trọng, vội nhanh miệng hỏi: “Cô nương, ngài cần gì ạ?”

“Ngắm trăng, đừng đi theo!” Dứt lời, bóng người đã lẩn vào màn đêm.

Cung nữ nhìn lên bầu trời đen như mực, ngắm trăng ư? Hôm nay có trăng à?!

Tô Cẩm Bình đi được mấy bước, đột nhiên lại thấy bóng Quân Lâm Uyên ở rất xa, hắn chậm rãi đi một mình phía trước, tay áo bào rộng lớn vẽ lên những đường cong tuyệt mỹ trên không trung, cũng không biết đi đâu. Tô Cẩm Bình nhú mày suy nghĩ một lát rồi đi theo...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 39.1: Trả Thù Vương Thái Hậu

Đi theo sau hắn một lúc lâu, nàng lại chợt phát hiện ra hướng hắn đang đi chính là cung điện lần trước nàng nhìn thấy. Giờ thì trong lòng Tô Cẩm Bình càng thấy kỳ quái hơn, hôm nay nhìn thần thái của hắn có vẻ vội đi một chút rồi, sao còn phải đi tới chỗ này?

Cung điện kia giống như một cái hồ hình chữ nhật, không có bất cứ đồ trang trí nào, thậm chí ngay cả một cái mái nhà đơn giản nhất cũng không có, chỉ có một cánh cửa nhỏ, trên cửa treo tấm biển viết ba chữ lớn “Minh Dẫn cư”.

Quân Lâm Uyên chậm rãi bước vào trong, sau khi vào cũng không đóng cửa, xem ra đang chờ người nào đó. Tô Cẩm Bình do dự một chút rồi lặng lẽ lần người đi tới, nhìn trong phòng không có một bóng người nào, chắc hẳn có mật đạo. Nàng nhìn quanh bốn phía một lát rồi đi đến ba miếng gạch trên tường phía Tây, gõ nhẹ mấy cái.

Ngay sau đó, tiếng cửa mật đạo bị mở ra. Mật đạo được đào sâu trong lòng đất, còn có một tầng bậc thang đi xuống. Tô Cẩm Bình nén thở, bước theo cầu thang dẫn xuống dưới. Khi nàng vào hẳn trong mật đạo, cửa mật đạo lại đóng lại, nhưng nàng cũng không hề hoảng hốt, không có mật đạo nào có thể làm khó nàng được. Nàng quay đầu nhìn ngọn nến treo trên tường, rồi cẩn thận quan sát tình hình bốn phía, né tránh những điểm mấu chốt.

Đến bậc thang cuối cùng, cách đó khoảng một thước còn có một cánh cửa nữa, nhưng nếu bước vào sẽ bị Quân Lâm Uyên phát hiện. Tô Cẩm

Bình do dự một lúc, nhìn thấy bên cạnh cửa có một vật cản, liền lập tức trốn sau đó chỉ để lộ ra đôi mắt nhìn vào trong phòng.

Ở bên trong, Quân Lâm Uyên mặc một chiếc áo bào gấm trắng, thanh thoi ng ẩ uống trà, cách đó không xa là Quân Mộng Nhã bị vài sợi xích sắt trói trên hình cụ. Trong cả gian phòng chỉ có duy nhất hai huynh muội họ, ở phía Tây phòng còn có một cánh cửa, ở bên kia là cái gì thì tạm thời Tô Cẩm Bình chưa thăm dò được.

Khi nhìn thấy Quân Lâm Uyên, sắc mặt Quân Mộng Nhã thoáng hiện lên vẻ kinh sợ, kh ỗ sở van xin: “Hoàng huynh, th ần muội thật sự biết lỗi rồi, huynh thả th ần muội ra ngoài đi hoàng huynh, van huynh mà! Nơi này thật sự quá đáng sợ, th ần muội không muốn ở đây thêm một khắc nào nữa!”

Quân Lâm Uyên như không nghe thấy, vẫn tiếp tục gạt gạt nắp tách trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, vẫn không đáp lời ả, xem ra đúng là hẳn đang chờ ai đó. Một lát sau, Tô Cẩm Bình nghe thấy tiếng bước chân vội vã vang lên, chạy từng bước xuống cầu thang. Nàng vội nín thở tránh để người đó phát hiện.

Y phục của người vừa đến xộc xà xộc xệch, hẳn là do vừa mới tỉnh dậy, búi tóc cũng rối bời, bàn tay c ần theo một chuỗi phật châu, rõ ràng là Vương thái hậu chứ không ai khác!

Mụ lao nhanh vào trong phòng, vừa nhìn thấy Quân Lâm Uyên và Quân Mộng Nhã, nước mắt lập tức chảy dài, quỳ sụp xuống lết đầu gối về phía Quân Lâm Uyên: “Uyên nhi, mẫu hậu xin con, xin con tha cho muội muội con đi, chuyện năm xưa đều là do lỗi của mẫu hậu, những chuyện đó không nên bắt muội muội con chịu trách nhiệm mà.”

Quân Lâm Uyên nhìn mụ như cười như không, vẫn gạt gạt nắp tách trà ra vẻ không bận tâm, nhưng Tô Cẩm Bình lại nhạy bén phát hiện ra đầu ngón tay hẳn hơi run lên. Một lúc sau, giọng nói du dương thêm ba ph ần lạnh lẽo vang lên: “Mẫu hậu, ngài là thái hậu một nước, hành đại lễ thế này, trăm nhận sao được! Ngài mau đứng lên đi, nếu để Ngự sử đại phu nhìn thấy, e sẽ đâm thẳng vào cột sống của trăm mất.”

Nói xong, hấn đứng dậy, vô cùng ôn hòa đỡ Vương thái hậu lên. Vương thái hậu ngược mắt nhìn hấn, run rẩy hỏi: “Con bằng lòng tha cho muội muội con r ồi chứ?”

Mụ vừa hỏi câu này, sắc mặt Quân Lâm Uyên biến đổi hẳn, nhìn Thái hậu như rất bất mãn: “Mẫu hậu, ngài nói gì vậy, trẫm làm thế này cũng chỉ vì muốn tốt cho Nhã nhi, Nhã nhi sẽ biết ơn trẫm!”

Hấn vừa dứt lời, Vương thái hậu như bị đả kích nặng nề, bước chân run lên! Quân Lâm Uyên nhìn lướt qua cánh cửa phía Tây gian phòng, sau đó lãnh đạm nói: “Vài ngày nữa công chúa sẽ được gả tới Nam Cương, trước giờ nó ngang ngược quen r ồi, đến cũng sẽ không được Nam Cương Hoàng yêu thích. Hôm nay các người giúp trẫm dạy dỗ nó chu đáo một chút, để nó biết phải h ầu hạ đàn ông thế nào!”

Những lời nói quen thuộc bay vào trong tai Vương thái hậu, mụ quay sang nhìn bên cạnh khuôn mặt lạnh lùng của con trai và cả bàn tay phải đang siết chặt của hấn, mụ hiểu rằng chuyện hôm nay đã không còn cách nào cứu vãn được nữa! Không bao lâu sau, mấy người đàn ông bước ra từ bên kia cửa phía Tây, tất cả đều cúi tr ần hành lễ với Quân Lâm Uyên: “Tiểu nhân bái kiến Hoàng thượng!”

Quân Lâm Uyên khẽ gạt đầu r ồi chờ động tác tiếp theo của họ. Quân Mộng Nhã hoảng sợ trợn trừng mắt nhìn mấy gã đàn ông cường tráng kia, hiểu ngay Quân Lâm Uyên muốn làm gì. Thấy họ càng lúc càng tới gần, ả hoảng hốt hét toáng lên: “Đừng mà, Hoàng huynh, th ần muội không muốn, không muốn...”

“Toạc — ” tiếng y phục bị xé rách vang lên.

Từ đầu tới cuối, trên mặt Quân Lâm Uyên vẫn nở nụ cười nhạt, cười khiến người ta lạnh hết cõi lòng. Hấn chậm rãi nói: “Hoàng muội, Hoàng huynh chỉ muốn tốt cho muội thôi, nếu đến Nam Cương mà muội đắc tội Nam Cương Hoàng thì sẽ phải chịu rất nhiều khổ sở!”

“Không, Hoàng huynh, người nói nhảm! Không ~~~” Nhìn đám người dung mạo ghê tởm này dùng đôi môi bản thủ của họ đụng chạm vào thân

thể cao quý của mình, Quân Mộng Nhã cảm thấy như trời đất sụp đổ! Ả hoảng hốt lắc mạnh đầu phản bác lời nói của Quân Lâm Uyên, sao thể được, nếu đế Nam Cương Hoàng biết ả không phải là trinh nữ thì kết cục của ả sẽ càng thê thảm hơn!

Thấy con gái mình bị người ta lột sạch y phục, Vương thái hậu lao lên như phát điên muốn cứu Quân Mộng Nhã ra nhưng lại bị một cánh tay của Quân Lâm Uyên ngăn cản lại. Hắn thong thả quay đầu nhìn mục như cười như không: “Mẫu hậu, đau lòng à?”

Hai mắt Vương thái hậu đăm lẹ, lại quỳ sụp xuống ôm chân Quân Lâm Uyên gào khóc: “Uyên nhi, mẫu hậu van xin con, mẫu hậu van xin con mà...”

Quân Lâm Uyên căm ghét rút chân của mình ra. Thấy hắn hành động như vậy, Vương thái hậu bất chấp thân phận dập đầu côm cốp xuống sàn nhà. Quân Lâm Uyên nhìn mục hoàn toàn không có chút hòa nhã nào, trái lại còn có vẻ sung sướng: “Mẫu hậu, có người sẵn sàng cầu xin cho Hoàng muội đến mức này, thì dù Hoàng muội có chết cũng mãn nguyện rồi!”

Năm đó, không hề có ai muốn cầu xin cho Quân Lâm Uyên hắn!!!

Cuối cùng Vương thái hậu cũng hiểu rõ, mục càng cầu xin, càng thống khổ, hắn sẽ càng hài lòng. Thứ hắn muốn nhìn thấy, chính là cảnh tượng khổ sở của mình.

“Mẫu hậu, chuyện này không trách trẫm được! Muốn trách thì phải trách bà, năm đó trẫm đã từng nói, nếu Quân Lâm Mộng và Quân Mộng Nhã có thể quên chuyện này đi, trẫm cũng có thể vì chúng nó còn nhỏ tuổi, lại là ruột thịt thân thiết mà không tự xuống tay với chúng nó, dù có ra tay, cũng sẽ cho chúng nó chết an bình. Những lời này, mẫu hậu có nhớ kỹ không?” Hắn nói rất nhỏ, như tiếc nuối, cũng như cảm thán.

Mặt Vương thái hậu tái nhợt nhìn dung nhan tươi cười tuyệt mỹ của hắn. Tất nhiên mục nhớ rất rõ, khi hắn đoạt lại vương quyền đã cho chuẩn bị hai bát thuốc để mục cho Quân Lâm Mộng và Quân Mộng Nhã uống. Thuốc đó có tác dụng đảo lộn ký ức của người ta, khiến người ta mất trí

nhớ. Những lời này, năm xưa hẳn cũng từng nói, nhưng mà, Mộng nhi thì uống ngay, còn Nhã nhi sợ đắng lén đồ hết, khi mẹ biết chuyện đã là hơn nửa tháng sau. Nếu để Quân Lâm Uyên biết, chắc chắn sẽ lấy mạng Nhã nhi, cho nên, mẹ không dám nói, chỉ biết dặn Nhã nhi dù thế nào cũng không được để Quân Lâm Uyên biết con bé vẫn còn nhớ chuyện đó. Nhưng mà... không ngờ vì sự sơ sẩy của mẹ mà tạo thành hậu quả của Nhã nhi ngày hôm nay!

“A... Hoàng huynh, đừng mà! Đừng để họ chạm vào ta, Hoàng huynh, người giết ta đi, giết ta đi... van xin người...” Quân Mộng Nhã kinh hoàng kêu la thảm thiết, Quân Lâm Uyên lại không thèm nhìn ả lấy một cái. ả chỉ có thể hoảng sợ trốn tránh mắt, nhìn thấy chân mình bị nhấc lên, gã đàn ông kia nở nụ cười đậm tà rồi chọc thẳng vào cơ thể ả không chút thương tiếc nào.

“A — —”

Nhìn cảnh tượng này, Tô Cẩm Bình có chút không đành lòng. Nếu việc này do Vương thái hậu làm, Quân Lâm Uyên trả thù mình Vương thái hậu là đủ rồi, cần gì phải lôi cả Quân Mộng Nhã vào. Tuy nàng không thích Quân Mộng Nhã, nhưng dùng cách này đối với phụ nữ cổ đại mà nói, thì dường như quá tàn khốc.

Dòng máu trinh nữ chảy dọc theo bắp đùi Quân Mộng Nhã xuống, lại càng kích thích thú tính của đám đàn ông kia. Tiếng kêu đau thảm thiết và liên tục kêu đừng của ả, cũng càng kích thích đám đàn ông trên người ả...

Wang thái hậu thấy không còn cách nào cứu vãn nữa, ng ỏi sụp xuống đất ngẩn ngơ nhìn về phía Quân Mộng Nhã. Vì mẹ, mà ba đứa con của mẹ, hai đứa phải chịu sự giày vò không đáng có như vậy, một đứa thì chết thảm... Thật ra mẹ rất hối hận, đã hối hận từ lâu rồi. Nhưng hối hận thì có ích gì? Ít ra, đối với đứa con trai này của mẹ mà nói, thì hoàn toàn không có chút ích lợi gì.

Một lát sau, cuối cùng động tĩnh bên kia cũng ngừng lại, đám đàn ông cũng đứng sang một bên, ánh mắt đậm tà thỉnh thoảng vẫn nhìn về phía cơ thể trắng như tuyết của Quân Mộng Nhã. Hai mắt Quân Mộng Nhã trống

rõng nhìn lên trần nhà, dường như đã mất hết cả hy vọng và ư nghĩa để sống sót vậy.

Nhìn dáng vẻ ngẩn ngơ của ả, Vương thái hậu không kìm được nữa, gào lên khóc r ối lao tới ôm ả: “Nhã nhi, Nhã nhi, Nhã nhi, con nhìn mẫu hậu đi, Nhã nhi...”

Quân Lâm Uyên cũng bước từng bước tới, chậm rãi đi đến trước mặt hai người, nhìn sang mấy kẻ vừa xâm hại Quân Mộng Nhã kia, ánh mắt hấn đầy vẻ khinh bỉ, nhẹ phất tay áo bào, bột phấn màu trắng bay về phía họ. Họ còn chưa kịp kêu tiếng nào đã ngã hết xuống đất, sau đó nhanh chóng hóa thành một vũng máu! Độc dược kết hợp với hóa thi phấn!!!

Sau đó, hấn quay sang giễu cợt hai người kia: “Mẫu hậu, bà yên tâm, con bé không chết được!” Dưới sự trào phúng là cõi lòng đau đớn tột cùng của hấn. Trước đây, khi toàn thân hấn đầm máu nằm trên mặt đất, đã có ai thương xót hấn? Có ai ôm lấy hấn mà khóc đến bi thương như vậy? Thứ hấn nhận được, chỉ là sự châm biếm và khinh bỉ, còn cả câu nói ‘tự người nghĩ cho kỹ đi’ đầy lạnh lùng đó của mẫu hậu hấn nữa...

“Mẫu hậu, thực ra trẫm không hiểu! Rõ ràng đâu là con của bà, vì sao bà lại bất công như thế?” Hấn nhẹ nhàng hỏi, không có một chút tàn nhẫn nào như bình thường, mà ngược lại chỉ giống một đứa trẻ ngẩng đầu hỏi mẹ của mình, vì sao mẹ cứ bất công với con như vậy?

Giọng điệu này của hấn đâm đau nhói tim Vương thái hậu, nước mắt rơi xuống như những hạt trân châu không ngừng lại được, khóc đến sưng đỏ hai mắt...

Dáng vẻ này của mụ khiến Quân Lâm Uyên nhanh chóng tỉnh táo lại, sắc mặt lại lạnh lùng như xưa, nhìn hai mắt thất thần của Quân Mộng Nhã, chậm rãi nói: “Hoàng muội, chơi vui không? Có phải chơi rất vui không?”

Lúc này ánh mắt Quân Mộng Nhã mới lấy lại được chút tiêu cự, nhìn Quân Lâm Uyên vừa có sự dè chừng, vừa có sự oán hận: “Quân Lâm Uyên, người là đ ộc âm thú! Ta là muội muội người, là muội muội ruột thịt của người, là công chúa Bắc Minh, ta...”

“Xem ra, hoàng muội rất mau quên nhỉ.” Hấn chậm rãi ng ồi x ồm xuống nhìn thẳng vào mắt ả, “Chẳng lẽ hoàng muội không còn chút ấn tượng nào về chuyện năm đó sao? Có phải là... chơi rất vui không, hả?”

Con người của Quân Mộng Nhã bỗng trợn trừng lên, trí nhớ quay về bảy năm trước! Khi đó, Hoàng huynh vừa đăng cơ, đêm hôm ấy, ả nhìn thấy một mình mẫu hậu vội vội vàng vàng chạy tới Minh Dẫn cư, ả và tỷ tỷ rất hiếu kỳ nên cùng len lén bám theo. Sau đó, ả nhìn thấy hoàng huynh ả bị người ta thoải mái làm nhục. Lúc đó ả và tỷ tỷ đều 8, 9 tuổi, nghe tiếng kêu thống khổ của Hoàng huynh, hai người cũng không hiểu họ đang làm gì, nhưng lại thấy vị hoàng huynh luôn cao cao tại thượng bị người ta ức hiếp thực sự rất thú vị nên mới vỗ tay nói: “Chơi vui quá”, “thú vị quá”!

Vừa nhớ lại, ả chột nở nụ cười, tất cả những chuyện này đều là do các ả gieo gió gặt bão thôi! Nhưng ả vẫn không tìm được, nhìn Quân Lâm Uyên nói: “Hoàng huynh, khi xưa ta và tỷ tỷ còn nhỏ, chúng ta còn chưa đến 10 tuổi, dù muốn trả thù, người cứ thẳng tay mà giết chết ta đi, cần gì phải...”

Sắc mặt hấn lập tức biến đổi, túm mạnh lấy tóc ả gần từng chữ một: “Trẫm cho người thuốc, người không uống, còn trách trẫm sao?” Sắc mặt hấn y như ma quỷ vừa từ địa ngục tới.

“Nếu người ngoan ngoan ngoãn ngoãn gả tới Nam Cương, trẫm cũng sẽ không đối xử với người như vậy, muốn trách, thì hãy trách người không quản được miệng mình đi!” Ti tiện bản thủ à? Dù Quân Lâm Uyên hấn có ti tiện bản thủ thì cũng không tới lượt ả phán xét!

Vương thái hậu quay sang nhìn Quân Lâm Uyên, đau đớn gào lên: “Uyên nhi, việc đã đến nước này, mẫu hậu cũng không dám cầu xin con đi đâu gì nữa, con để hoàng muội con ở lại Bắc Minh đi, con bé đã không còn là trinh nữ mà gả đến Nam Cương, người Nam Cương hung ác tàn độc kia không biết sẽ đối xử với muội muội con thế nào!”

“Vậy năm xưa khi mẫu hậu ném trẫm cho Phùng Chấn Vũ, chẳng lẽ không nghĩ lão ta sẽ đối xử với trẫm thế nào sao?” Hấn nhìn mục như người như không, nốt ru ồi son đỏ rực như máu.

Mặt Vương thái hậu thoáng xuất hiện vẻ nghi hoặc, mẹ cũng không biết sau đó đã xảy ra chuyện gì. Mẹ chỉ biết Phùng Chấn Vũ vô cùng yêu thích con trai của mình, nên mới hứa với mẹ chỉ cần mẹ lên lút giao Quân Lâm Uyên cho lão, sau đó thông báo với mọi người Hoàng đế bị bệnh nặng, là mẹ có thể buông rèm chấp chính, nắm giữ đại quyền. Khi giao Quân Lâm Uyên cho lão, mẹ không hề nhận được tin tức gì cả, vài ngày sau mới có tin nói rằng lão đối xử với con trai mình cực kỳ tốt, muốn gì được đó. Chẳng lẽ còn có chuyện gì mẹ không biết sao?

“Mẫu hậu, bà có biết vì sao khi trẫm đoạt lại vương quyền, việc đầu tiên trẫm làm là xử trảm mấy vạn tướng sĩ không?” Hấn cười, đẹp đến kinh người, nhưng nụ cười trên mặt hấn lại tỏa ra vẻ khổ sở đến vô tận.

Màn thâm sát đó đã làm biết bao nhiêu người kinh hãi. Có hai vị lão thân vương của hoàng thất Bắc Minh quý đến chết ở cửa Ngự thư phòng cũng không thể khiến quân vương thu hồi mệnh lệnh!!! Tất cả những kẻ đó đều là thân binh của Phùng Chấn Vũ, mẹ đã nghĩ rằng chẳng qua hấn giận cá chém thớt thôi, lẽ nào còn nội tình mẹ không hề hay biết?

“Bởi vì, trẫm không nhớ rõ được, trong những người đó, có kẻ nào đã chạm vào trẫm, thế nên, trẫm mới giết sạch bọn họ.” Hấn từ từ nói ra đáp án, Vương thái hậu trợn trừng mắt, nhất thời á khẩu, mẹ thật sự không ngờ Phùng Chấn Vũ lại làm chuyện như vậy, khi đó, dù gì con trai mẹ cũng là quân vương Bắc Minh, sao lão dám...

Thấy Vương thái hậu ngẩn người, hấn khẽ cười, giọng nói du dương lạnh lẽo y như con rắn Nhãn Kính Vương đang khè nọc độc ra vậy: “Trẫm phải cảm tạ mẫu hậu đã khiến trẫm có quyết tâm nhất định phải sống sót, quyết tâm nhất định phải trả thù thích đáng các người! Nếu không, Quân Lâm Uyên ta cũng sẽ không phải là kẻ dẫm nát các người dưới lòng bàn chân, thỏa sức hành hạ các người như ngày nay, mà là... một đứa bé vô tình chết dưới tay của một gã mê trẻ con nào đó trong quân doanh rồi!”

Cơ thể Vương thái hậu run lên, mẹ hoàn toàn không thể ngờ được khi đây hấn đến bên Phùng Chấn Vũ, hấn còn trải qua nhiều chuyện như vậy, mẹ kinh hãi đến mức không tìm thấy giọng nói của mình nữa.

“Mẫu hậu có muốn biết trăm làm thế nào mà sống sót được không? Bà nên biết rằng, những kẻ bị ném vào trong tay lũ cuồng trẻ con trong quân doanh thì không bao lâu sau sẽ chết hết, có kẻ bị làm nhục đến chết, có kẻ bị đánh đến chết. Bà thử nói xem, trăm làm thế nào mà sống được?”

“Ai gia không muốn nghe!” Vương thái hậu đứng bật dậy như phát điên, cầm y phục bên cạnh bao bọc lấy cơ thể trần trụi của Quân Mộng Nhã, vội vàng lao ra ngoài cửa. Mụ không muốn nghe nữa, mấy năm nay mụ đã bị hành vi của mình hành hạ đến thống khổ rồi, mụ không muốn nghe không muốn nhìn thấy bất cứ chuyện gì mụ không thể chịu được nữa!

“Ha ha...” Hấn lại nở nụ cười, cũng không đứng dậy cản họ, chỉ nhìn theo bóng họ từ từ biến mất ở cầu thang. Đầu óc Quân Mộng Nhã cũng hoàn toàn choáng váng, ả không ngờ vị hoàng huynh nhìn rất cao quư kia của ả còn có đoạn ký ức thảm thương như thế. So với hấn, thì những gì mình trải qua hôm nay, có phải cũng là hấn nương tay rồi không?

Tô Cẩm Bình cũng hoàn toàn kinh ngạc đến ngẩn người, nàng đã từng suy đoán đến chuyện Quân Lâm Uyên có thể gặp phải trong quá khứ, nhưng thực sự không ngờ nó lại tàn khốc đến mức đó! Nàng nhớ rõ hôm nay khi hấn bóp cổ mình có nói rằng: ‘những gì trăm trải qua chắc chắn còn kinh khủng hơn những gì người tưởng tượng hàng trăm lần’.

Chờ Vương thái hậu và Quân Mộng Nhã đi khuất, trong phòng hoàn toàn yên tĩnh. Một mình Quân Lâm Uyên ngẩn ngơ ngồi xõm tại chỗ, một lát sau, hấn lại mệt mỏi ngã bệt xuống mặt đất, dựa lưng vào bức tường phía sau. Nhìn tình cảnh hỗn loạn và vết máu trong phòng, ký ức lại như cơn thủy triều ập tới dồn ép hấn đến không thở nổi. Trả thù người khác, cũng là tự chọc mạnh vào vết thương của chính mình, làm cho nó lại thấm đẫm máu tươi...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 39.2: Trầm Thật Sự Rất Hâm Mộ Bách Lý Kinh Hồng

Tô Cẩm Bình giật giật chân, không biết có nên bước ra ngoài không. Dù sao trong lòng nàng đã coi Quân Lâm Uyên là bằng hữu, dù họ chỉ mới ôn hòa nói chuyện với nhau không quá nửa ngày.

“Ra đi!” Giọng nói lạnh lẽo của hắn vang lên.

Tô Cẩm Bình giật mình, giờ mới biết mình đã bị phát hiện từ lâu. Nghĩ cũng phải, khí môn của nàng bị Ngọc Thiềm cố khống chế, Quân Lâm Uyên phát hiện mình đi theo cũng rất bình thường. Nàng xuất hiện từ chỗ tối, bước từng bước đến trước mặt Quân Lâm Uyên, nhìn hắn ngã dúi dưới đất, môi nàng mấp máy rồi lại không biết phải nói gì, vì nàng biết, hiện giờ bất cứ một lời an ủi nào cũng đều là sự sỉ nhục đối với hắn!

Không biết nói gì thì thôi không nói nữa. Nàng đặt mông ngửa xuống bên cạnh hắn, cũng dựa vào tường như hắn.

Hai người đều không nói gì một lúc lâu.

Quân Lâm Uyên nhìn những sợi xích gỉ sét kia đầy thù hận, rồi bất chợt che miệng ho khan: “Khụ... khụ khụ...”

Tô Cẩm Bình quay sang đưa tay muốn đỡ hắn: “Không sao chứ?”

Nhưng hắn lại rụt người lại, hất tay nàng ra: “Đừng chạm vào trầm!”

Mấy chữ này khiến sắc mặt Tô Cẩm Bình hơi sượng lại, một chút đau đớn thoáng lướt qua đôi mắt phượng, không nói rõ được là thông cảm hay

là thương xót. Quân Lâm Uyên cũng dằn hời phục tinh thần, hơi áy náy nói: “Xin lỗi, trẫm...”

Nói tới đó, hắn cũng không nói được thành lời nữa. Tô Cẩm Bình cũng im lặng không lên tiếng.

Hắn hít sâu một hơi, nhẹ nhàng hỏi: “Có muốn biết quá khứ của trẫm không?” Lúc trước hắn vốn không muốn nói cho ai, những người biết chuyện đều bị hắn giết sạch. Nhưng không biết vì sao, lúc này hắn lại muốn nói cho nàng biết.

Nếu là hôm qua hắn hỏi câu này, chắc chắn nàng sẽ nói không muốn, vì nàng không muốn biết bất cứ chuyện gì có thể khiến mình tổn thọ. Nhưng hôm nay nàng lại muốn tháo gỡ cho hắn, vì từ hôm nay đối với nàng, hắn không chỉ là ân nhân cứu mạng, mà còn là bằng hữu nữa. “Muốn!”

“Bảy năm trước, phụ hoàng băng hà, trẫm ngồi lên ngôi vị Hoàng đế. Khi đó, trên triều đình thù trong giặc ngoài, Trấn Quốc tướng quân Phùng Chấn Vũ nắm giữ bốn mươi vạn binh mã, vì muốn mượn sức lão, mẫu hậu mới...”

“Nhưng bà ta sợ trẫm không nghe lời, liền lừa trẫm tới đây. Năm ấy, trẫm rất tin tưởng bà ta, dù bà ta nói gì trẫm cũng tin, nên trẫm tới. Trẫm không còn nhớ rõ sau đó đã xảy ra chuyện gì nữa, có lẽ chính trẫm tự ép mình quên đi. Trẫm chỉ nhớ rằng, trẫm đã cầu xin mẫu hậu tha cho trẫm, hoặc là... cho trẫm được chết thoải mái, nhưng bà ta như không nghe thấy. Bà ta nói, Uyên nhi, mẫu hậu làm thế này cũng vì muốn tốt cho con, nếu đến bên tướng quân mà con không biết hậu hạ hắn, không biết sẽ phải chịu khổ đến mức nào...” Giọng điệu của hắn rất bình thản, bình thản như không phải đang nói chuyện của mình.

“Cho tới lúc đó, trẫm mới hiểu, bà ta không muốn làm thái hậu, mà muốn làm nữ hoàng. Từ nhỏ, trẫm đã vô cùng cưng chiều hai muội muội ruột thịt của mình. Ngày ấy, khi chúng vô tình xông vào, trẫm vẫn còn mang một tia hy vọng, mong chúng sẽ cầu xin mẫu hậu giúp trẫm, nhưng mà, nàng có biết chúng nói gì không?” Nói tới đây, hắn ngừng lại, quay sang nhìn Tô Cẩm Bình.

Tô Cẩm Bình nhú mào, nàng cảm thấy tình thân trong Hoàng gia rất nhạt nhẽo, nàng có câu trả lời, nhưng lại cảm thấy không nói ra được.

“Chúng nói, vui quá, chơi vui quá! Ha ha... chơi vui quá...”

“Trong những ngày tháng u tối không có ánh mặt trời đó, một mình trẫm bị nhốt ở đây, bị đám người kia giày vò bằng đủ mọi cách, cho đến khi trẫm sắp chết đói, lại có một tiểu nha đầu vô tình xông vào, để lại cho trẫm một cái bánh bao...”

Tô Cẩm Bình muốn hỏi tên tiểu nha đầu kia có phải là Quân Tử Mạch không, nhưng Quân Lâm Uyên đã nói tiếp: “Nhưng sau đó, nàng ta bị mẩu hậu phát hiện, đánh chết. Khi đó trẫm thậm chí còn không biết nàng ta là ai, chỉ biết rằng nàng nói nàng thích trẫm nên mới lén lút lén vào đây. Dù chết vì trẫm, nàng cũng cam lòng. Rồi sau nữa... nàng chết thật!!! Chiếc bánh bao đó, cứu mạng trẫm, nhưng lại hại chết nàng...”

“Huynh thích nàng à?” Tô Cẩm Bình hiểu rất rõ cái cảm giác đột nhiên nhìn thấy một tia sáng trong bóng tối vô tận này.

Hắn chậm rãi lắc đầu: “Không, trẫm còn không biết nàng, làm sao nói thích được?! Chẳng qua, lúc đó trẫm đã thê, nếu trẫm có thể ra ngoài, dù thân phận nàng thế nào, nhất định trẫm cũng sẽ phong nàng làm hậu. Nhưng... cuối cùng nàng không chờ được trẫm ra ngoài. Trẫm thậm chí còn không có cơ hội thắp một nén hương cho nàng. Sau này trẫm mới biết được, nàng là thị tỳ thân cận của Tử Mạch...”

Tô Cẩm Bình không kịp được liếc quay sang nhìn Quân Lâm Uyên một cái, chỉ là một nha đầu của Quân Tử Mạch từng có ơn với hắn, mà hắn cũng có thể yêu cầu cả cảnh, đối xử tốt với Quân Tử Mạch đến như vậy, không tiếc mười tòa thành để đổi lấy nhân duyên cho nàng ấy. Người như Quân Lâm Uyên, quả đúng là ai có ân với hắn, hắn sẽ trả lại gấp trăm lần. Nàng cảm thấy mình càng gần hắn, lại càng xóa bỏ hình tượng vốn có của hắn trong lòng mình. Trên đời này, liệu có bao nhiêu người có thể làm được chuyện có ơn tất trả như hắn?

“Rồi sau nữa, mẫu hậu giao trăm cho Phùng Chấn Vũ, mục đích là vì muốn giành được sự hậu thuẫn của lão. Đương nhiên trăm không chịu phục tùng. Phùng Chấn Vũ liền muốn ‘giáo huấn’ trăm một chút, nên mới ném trăm cho thân binh của lão.” Giọng nói hằn nhằn như không bận tâm, thật ra trong đầu lại vẫn nhớ rõ ràng nhưng lời nói ô uế bản thủ nghe được khi đó.

Một thứ cảm xúc bị ai dằn hiện lên trên mặt hắn, đôi mắt xéch hẹp dài vô thức nhìn lên không trung...

“Trăm không nhớ rõ dung mạo của họ, thậm chí còn quên mất đã có bao nhiêu người từng chạm vào trăm. Trăm chỉ nhớ rằng, khi trăm mất hết hy vọng, khi trăm chỉ còn lại một hơi thở mỏng manh, trăm lại chợt thèm được sống sót đến phát điên phát rồ! Dù thế nào trăm cũng phải sống, dù thế nào, cũng phải bắt họ trả giá đắt!!! Sau đó, chúng lại dám bắt trăm chui qua háng chúng, trăm là hoàng đế, vậy mà chúng dám... Ha ha...”

Chỉ nghe rồi mà Tô Cẩm Bình cũng cảm thấy sống mũi cay xè, nhìn khuôn mặt không chút cảm xúc của hắn, tim nàng càng cảm thấy chua xót hơn.

“Nhưng mà, nàng có tin không, trăm đã làm được! Vì trăm muốn sống, trăm muốn báo thù! Trăm muốn bọn họ phải chết!” Về mặt hắn chợt trở nên tàn khốc, nốt ruồi son đỏ rực như máu!

Tô Cẩm Bình cũng là người đã đi từ cõi chết trở về, nàng có thể tưởng tượng được khi một con người mất hết hy vọng, chỉ còn muốn chết, lại chợt ép buộc chính mình phải vùng lên sống sót, dù thế nào cũng phải sống, đó là lòng tin như thế nào, trên lưng gánh thù hận nặng đến đâu!!! Quân Lâm Uyên, là một con người kiêu ngạo như thế, nếu là kẻ vô dụng, hắn sẽ chẳng thèm cho người ta một con đường sống, nhưng lại có thể chịu nhục chui qua háng để báo thù!!!

“Rồi sau nữa, trăm chủ động lấy lòng Phùng Chấn Vũ, lão cũng đưa trăm về lại bên cạnh. Từng bước từng bước một, trăm giành được sự tín nhiệm của lão, suốt 2 năm trời, cuối cùng trăm cũng đoạt lại thứ thuộc về

trẫm. Vương quy ền, và cả... danh dự! Thế nên, Quân Mộng Nhã nói trẫm ti tiện, đúng là ti tiện thật...”

“Sau đó trẫm giết bọn họ, giết hết tất cả! Trẫm không nhớ rõ là ai đã chạm vào trẫm, nên trẫm giết hết, không chừa một người nào! Còn mẫu hậu, trẫm đã nghĩ tới chuyện giết bà ta, nhưng lại thấy dễ dàng cho bà ta quá! Trẫm kết thúc những ngày tháng buông rềm chấp chính của bà ta, để bà ta chết già cả đời trong hậu cung, lại tìm mọi cách giày vò dằn vặt bà ta, chỉ cần thấy bà ta thống khổ, trẫm lại cảm thấy vô cùng sung sướng. Có đôi khi, trẫm còn cảm thấy mình như phát điên rồ!”

Tô Cẩm Bình thở dài một hơi, chậm rãi nói: “Dù có là người điên, cũng là do bị bọn họ d ền ép mà phát điên. Đó là cái giá đắt mà bọn họ phải trả! Nếu ta là huynh, ta cũng sẽ khiến họ sống không bằng chết như vậy!”

Nghe nàng nói thế, ánh mắt Quân Lâm Uyên nhìn nàng lại thêm phần cảm kích.

Nói tới đây, cả hai đều im lặng. Tô Cẩm Bình vẫn còn đang tiêu hóa những thông tin vừa nghe được, nàng không ngờ Quân Lâm Uyên từng phải trải qua tình cảm thâm đến như vậy, nàng biết, thứ khiến hắn bị đả kích nhất không chỉ là những việc mà thân thể hắn phải chịu đựng, mà còn có cả cô cung nữ hắn không nhớ rõ dung mạo ấy. Nàng giúp hắn, lại hại chính mình.

Thấy nàng không nói gì một lúc, hắn chợt quay sang nhìn nàng, mặt có vẻ tự cười nhạo mình: “Sao? Có phải nàng cũng cảm thấy trẫm rất bẩn thỉu, rất ti tiện không?” Đúng là bẩn thỉu và ti tiện, dù một ngày hắn tắm rửa đến mười mấy lần, hắn cũng vẫn cảm thấy mình tắm thế nào cũng không sạch được cơ thể này.

Tô Cẩm Bình nghe vậy khẽ lắc đầu: “Trước đây, ta đã từng khuyên Bách Lư Kinh H ồng, nói là chỉ cần trong tim có trắng, nhìn thấy thì sao, mà không nhìn thấy thì đã sao? Hôm nay, ta cũng nói với huynh một câu như thế, chỉ cần trong lòng huynh sạch sẽ, thân thể ô uế có gì quan trọng đâu?”

Chỉ cần trong lòng sạch sẽ, thân thể ô uế có gì quan trọng đâu à? Câu nói này khiến một tia sáng lóe lên trong đôi mắt xếch của hắn. Nàng cũng chợt quay đầu sang nhìn hắn, mắt đầy vẻ tán thưởng: “Quân Lâm Uyên, thật ra ta rất phục huynh, rơi vào biển lửa, có thể thành con thiêu thân, cũng có thể thành phượng hoàng! Thiêu thân thì ở đâu cũng thấy, còn phượng hoàng lại ít đến gần như không có. Chắc chắn huynh chính là phượng hoàng, huynh như vậy, cũng đáng để huynh phải kiêu ngạo!”

Ngay cả ‘yêu nghiệt’ nàng cũng không thể nói chắc được nếu người phải đối mặt với tất cả những chuyện này là mình, thì liệu nàng có tồn tại được hay không.

Đáng để mình phải kiêu ngạo sao? Hắn quay sang nhìn nàng, khuôn mặt nàng tràn đầy ánh sáng rực rỡ thoát nhìn vô cùng ấm áp, chiếu thẳng vào đáy lòng hắn. Rốt cuộc hắn cũng hiểu vì sao đối với tiểu nha đầu cho hắn bánh bao trước kia, hắn có biết ơn, nhưng không thích; còn nàng, lại khiến hắn thực sự không muốn buông tay. Vì thứ tiểu nha đầu kia cho hắn, là sự ấm áp. Còn thứ nàng cho hắn, là sự cứu rỗi.

Đang định nói tiếp, hắn lại ho khan, máu tươi lại nhuộm đỏ cả tay hắn.

Tô Cẩm Bình hơi lo lắng nhíu mày: “Quân Lâm Uyên, huynh bị bệnh gì vậy?”

“Từ khi sinh ra tâm mạch đã không được trọn vẹn, sư phụ đã đón trăm từ tay phụ hoàng rồi đưa đi, đến 14 tuổi trăm mới quay lại hoàng cung.” Có lẽ cũng vì hắn không sống ở Hoàng cung từ nhỏ nên mới bị Vương thái hậu gài bẫy như thế.

“Thần y cũng không có cách nào chữa khỏi bệnh cho huynh sao?” Tâm mạch không trọn vẹn thực ra chỉ như một loại bệnh tim thôi, nhưng nhìn hắn lại không giống bị bệnh tim, mà giống khí huyết bị tổn thương nặng nề hơn.

“Nếu trăm đi đầu dưỡng căn thận, tuy có thể phải uống thuốc cả đời, nhưng chắc chắn sẽ sống được đến trăm tuổi. Nếu như... nếu như không có...” nếu như không có những chuyện kia...

Tô Cẩm Bình cũng hiểu ngay, cơ thể vốn đã không được tốt lại bị... Khi bọn họ tính toán những chuyện cần thú kia, chắc chắn không hề nghĩ đến tình trạng cơ thể hắn, lại thêm u uất trong lòng nên mới không thể chữa dứt được: “Không chữa khỏe được sao?”

Quân Lâm Uyên ngẩn ngơ một chút rồi khẽ nói: “Không chữa được.”

“Chính huynh cũng không chữa được à?” Không phải hắn là đệ tử thân y sao? Từ đoạn đối thoại của hắn và Vương thái hậu ban này là biết, thuốc mất trí nhớ hắn cũng chế ra được, thì có bệnh gì mà hắn không chữa khỏi?

Nàng vừa dứt lời, trong mắt Quân Lâm Uyên thoáng lóe lên sắc thái kỳ quái nhưng không để Tô Cẩm Bình nhìn thấy, sau đó, sắc mặt trở nên rất bi ai, đáp: “Không chữa được!” Nói rồi hắn lại ho sù sụ.

Tô Cẩm Bình thở dài, đưa tay đỡ hắn: “Đi thôi, trong này ẩm thấp quá, ở lại lâu không tốt cho sức khỏe của huynh. Còn nữa, sau này đừng tới nơi này nữa...” Tới cũng chỉ khiến hắn lại bị trói chặt trong lồng giam của chính mình mà thôi.

Nhìn tay nàng đặt trên tay mình, Quân Lâm Uyên khẽ nhíu mày nhưng cũng không cảm thấy bài xích, để mặc nàng đỡ mình ra khỏi Minh Dẫn cư.

Đi nửa đường, hắn chợt hỏi nàng: “Tô Cẩm Bình, nàng muốn đi phải không?”

Biết rõ rồi còn cố hỏi à?! Tô Cẩm Bình thầm oán trong lòng nhưng cũng không thể nói ra.

Thấy nàng không nói gì, đáp án đã hiện rõ trên mặt, hắn chậm rãi nở nụ cười, đẹp như bông tuyết đầu xuân, tươi như mặt đào cuối vụ, nhưng cũng không hỏi thêm về vấn đề này nữa, vì câu nói kia đã bị hắn giấu xuống đáy lòng — Tô Cẩm Bình, trầm thực sự rất hâm mộ Bách Lư Kinh Hồng!

Đi một quãng xa, thấy mình cũng đỡ rồi, hắn không muốn để Tô Cẩm Bình dìu mình nữa: “Về nghỉ ngơi đi!”

Tô Cẩm Bình gật đầu, nhất thời cũng không biết nói gì cho phải, chuyện đêm nay thực sự khiến nàng bị chấn động quá mạnh!

“Đêm nay, cảm ơn nàng! Khụ khụ...” Đây là lần đầu tiên hắn cảm ơn người khác, nhưng cũng không thấy ngượng ngùng mà chỉ thấy mình thật may mắn. Từ lúc nàng đi theo sau hắn, hắn đã phát hiện ra rồi, lại cố tình làm như không biết. Hắn chỉ muốn chờ xem khi nàng biết tất cả mọi chuyện thì sẽ có phản ứng gì. Thật ra, trong lòng hắn lúc đó rất mâu thuẫn, cũng rất rối rắm, hắn muốn để nàng biết quá khứ của hắn, nhưng cũng không muốn để nàng nhìn thấy hình ảnh thảm hại nhất của mình.

Tô Cẩm Bình giả vờ thoải mái cười đùa: “Ta phải cảm ơn huynh mới đúng chứ, biết một bí mật lớn như vậy mà huynh vẫn còn để ta sống!”

“Ha ha...” Hắn khẽ cười, trên môi vẫn còn vương vết máu, cảm giác vừa xinh đẹp lại vừa thô lương, nhìn Tô Cẩm Bình cười nói, “Nếu đã là bằng hữu, sau này nàng muốn gì cứ nói cho trẫm, chỉ cần trẫm có, chắc chắn sẽ không từ chối!”

“Muốn gì cũng được à? Quốc khố cũng được sao?” Ánh mắt Tô Cẩm Bình lập tức sáng rực lên.

Hắn ngó người, một nụ cười khẽ nở trên khuôn mặt lạnh lùng diễm lệ của hắn: “Cũng được!” Muốn gì cũng được, chỉ là... nàng có thể đừng vội đi được không? Có thể... ở bên trẫm một thời gian ngắn không?

Hắn không mong nàng chọn hắn, càng không dám mơ ước viễn vông rằng nàng sẽ ở bên hắn. Hắn chỉ hy vọng nàng ở lại một thời gian ngắn, chỉ một thời gian ngắn thôi, có đi ầu, yêu cầu thấp hèn đó, hắn không thể nói ra lời được!

Vậy mà cũng được à? Quốc khố cũng không cần, chẳng lẽ hắn không cần cả Bắc Minh nữa sao? Quốc khố là một trong những yếu tố quan trọng nhất để giữ gìn hoàng quyền mà... Nhìn gương mặt hắn tươi cười rạng rỡ, nốt ruồi son ở mi tâm như tỏa ra ánh sáng màu hoa anh đào, tâm trạng Tô Cẩm Bình rất phức tạp: “Quân Lâm Uyên, ta muốn...” đi!

“Trẫm biết!” Hấn ngắt lời nàng, đáy mắt thoáng hiện lên vẻ bi ai, nhưng vẻ mặt vẫn tươi cười động lòng người, nhẹ nhàng nói: “Yên tâm, trẫm sẽ thả nàng đi. Hơn nữa, trẫm cũng sẽ không để nàng ở đây uống công đầu, trẫm đảm bảo khi nàng rời khỏi đây, sẽ không cảm thấy thiệt thòi! Đây là lời hứa của trẫm!” Quân Lâm Uyên hấn còn một con át chủ bài, không phải y thuật, cũng không phải vương vị, mà là con át chủ bài có thể dùng để thống nhất thiên hạ, đủ lấy một địch một vạn!!! Ngay cả đám người Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng chưa chắc đã làm gì được lá bài vua này trong tay hấn! Hấn, tất nhiên sẽ không để nàng chịu thiệt thòi.

Để lại một câu đầy ẩn ý như vậy, rồi không chờ Tô Cẩm Bình lên tiếng, hấn đã quay người bước đi!

Tô Cẩm Bình đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng hấn, cô đơn hiu quạnh mang theo sự đau buồn đến vô tận. Gió thổi những tán lá rụng nhẹ bay lên không trung, làm mờ đi bóng dáng của hấn. Không biết vì sao, nhìn hình ảnh này, nàng lại chợt cay sống mũi. Thật ra vừa rồi nàng quên nói với hấn rằng, hấn thật sự là người rất tốt!!!

Lúc rời khỏi đây sẽ không cảm thấy thiệt thòi à? Nàng hiểu ý của hấn là muốn cho nàng chút gì đó. Nhưng vừa rồi nàng rất muốn nói với hấn rằng, quen biết một người bạn như huynh, là ta đã không cảm thấy thiệt thòi rồi. Chỉ là, hấn không cho nàng có cơ hội lên tiếng nữa.

Nàng nghĩ, nếu không có Bách Lư Kinh Hông, có lẽ nàng sẽ thực sự thích một thiếu niên xinh đẹp u buồn ốm yếu như thế. Không phải vì thương hại, mà là với một người như thế, chỉ cần yếu đuối một chút sẽ khiến người ta thấy đau lòng, dù cho có nhiều oán đến mấy cũng sẽ không thể căm ghét hấn nổi nữa. Nghĩ vậy, nàng lại vô cùng oán hận nhìn về phương Nam, thấy vầng trăng sáng treo cao trên bầu trời, nàng lại không tìm được thanh vắng trong lòng, tên khốn kiếp Bách Lư Kinh Hông, rốt cuộc chàng có nghiêm túc tìm kiếm bà đây không hả? Hu hu hu!

Nàng không hề biết rằng, lúc này, người ở Nam Nhạc xa xôi kia cũng đang ôm Vầng nhìn vầng trăng sáng ấy, toàn thân đã gầy gò hẳn đi, hấn

điêu động toàn bộ mọi người trong Dạ Mạc sơn trang, đào tới ba thước đất những vẫn không tìm được nửa phần tin tức của nàng.

Đôi mắt xám bạc màu ánh trắng nhìn Vàng ở trong lòng: “Mấy ngày nữa, chúng ta cùng đi tìm nàng, được không?”

“À ừ...” Vàng vui vẻ kêu lên một tiếng.

“Điện hạ!” Phong không đồng tình lên tiếng. Điện hạ không tự đi tìm là vì ngày đại hôn ngài bị trọng thương, sau đó lại xuống núi Tuyết tìm Thái tử phi mấy ngày trời nên bệnh mãi không trị dứt được, thái y đã dặn phải tĩnh dưỡng thật cẩn thận mới có thể khỏi hẳn. Nhưng hiện giờ ngài ấy thường xuyên không ngủ cả ngày lẫn đêm, sức khỏe sao có thể chịu đựng được đường xa vất vả? Nếu để điện hạ tự đi tìm Thái tử phi thật, e rằng còn chưa tìm được Thái tử phi thì điện hạ đã... Hơn nữa, đại điển đang cơ của điện hạ sắp tới, mới đang cơ, chính sự vô cùng bận bịu, lần này ngài ấy đi không biết sẽ kéo theo những tai họa gì!

“Chuẩn bị một chút đi, sau khi bản cung xuất phát, chuyện của Nam Nhạc giao lại cho các người.” Giọng của hắn vẫn lạnh lẽo nhưng không còn du dương mờ ảo như khúc nhạc tiên thường ngày nữa, mà ngược lại thấm đẫm vẻ u sầu, buồn thương.

Phong bước tới nói: “Điện hạ, nếu ngài đi tìm thật, sức khỏe của ngài...”

“Sức khỏe ư? Nàng không ở bên, bản cung chẳng còn màng đến... sống chết nữa.” Lúc trước hắn vẫn cố sống, là vì biết mẫu phi ở Nam Nhạc chờ hắn quay về Còn hiện giờ, là vì nàng, chỉ vì nàng thôi. Nàng đã không ở bên cạnh thì tính mạng của hắn còn có gì quan trọng?

“Điện hạ!”

“Đừng khuyên giải nữa, đi chuẩn bị đi!” Hắn nhắm mắt lại không muốn nghe nữa.

Phong ủ rũ lui ra: “Vâng!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 40.1: Bích Ngọc Hồi Hồn Đan

Trời còn chưa sáng, Tô Cẩm Bình đã tỉnh dậy. Mở mắt nhìn lên đỉnh màn, trong đầu nàng lại nhớ tới chuyện đêm qua, nhất thời cảm thấy vô cùng phức tạp. Còn chưa ngủ dậy đã có cung nữ bước vào, tay bê khay đựng váy hoa, áo gấm, trâm ngọc, vòng phỉ thúy.

Tô Cẩm Bình chưa kịp nói gì, cung nữ kia đã khom người hành lễ: “Nô tỳ hầu hạ cô nương thay y phục!”

“...” Thế này là sao? Quân Lâm Uyên đâu cần phải đối xử tốt với nàng tới mức này chứ? Nàng ngại ngùng nói: “Cứ đặt y phục xuống đó, các cô lui đi.” Nàng không quen để người khác hầu hạ mình mặc quần áo.

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, ban đầu là bị căm ghét đủ kiểu, gây sự đủ đi đâu, giờ lại đột ngột xoay chuyển ngược hoàn toàn, khiến nàng chưa quen ngay được. Cung nữ kia nghe vậy cũng đặt y phục xuống rồi lui ra ngoài.

Tô Cẩm Bình thay y phục kia vào không chút khách sáo. Có quần áo tốt mà không mặc thì khác nào tự ngược đãi mình?! Sau khi mặc quần áo xong xuôi, nhìn mấy thứ trâm hoa vòng ngọc bên cạnh, nàng tùy tiện chọn một cái đơn giản, búi gọn tóc lên rồi đi ra ngoài.

Cửa vừa mở, hai cung nữ lại cúi đầu cung kính chào: “Cô nương!”

Khóe miệng Tô Cẩm Bình giật giật mấy cái, không quen mà, không quen chút nào!!! Nàng còn chưa kịp nghĩ xem nên đi đâu, đã có người tới truyền tin: “Cô nương, thái hậu truyền cô yết kiến!”

Thái hậu tìm nàng làm gì? Nói thật, hiện giờ ấn tượng của nàng đối với Thái hậu thật sự không hề tốt chút nào, nhưng không tốt thì cũng vẫn phải đi gặp. Nàng đi theo cung nữ đến tầm cung của Thái hậu rồi đứng cửa chờ yết kiến.

Chờ một lúc, không ngờ Huệ Hương lại đích thân ra đón nàng: “Cô nương, Thái hậu mời cô vào!” Sắc mặt, ngữ khí đều rất cung kính khiến Tô Cẩm Bình còn nghĩ chẳng lẽ mình biến thành Thái hậu rồi. Nàng bước vào trong tâm trạng bất an, thấy Thái hậu trên phượng tọa liền nhẹ nhàng hành lễ: “Dân nữ bái kiến Thái hậu!”

“Đứng lên đi!” Giọng nói hơi già cỗi của Thái hậu chậm rãi truyền vào tai Tô Cẩm Bình, sau đó, mấy tiếng ho khan lại vang lên, xem ra chuyện đêm qua cũng khiến Thái hậu bị choáng váng khá nặng nề.

“Tạ ơn Thái hậu!” Thật ra, với tính cách của nàng thì nàng rất muốn tung một cước đá bay Thái hậu đi để xả hận cho Quân Lâm Uyên! Nhưng nàng không dám, hiện giờ người ta vẫn còn là Thái hậu, còn nàng thì không phải.

Vương thái hậu khe khẽ hít sâu một hơi rồi chậm rãi nói: “Người có biết ai gia cho truyền người tới đây có chuyện gì không?” Mục biết Uyên nhi đối xử với cô gái này rất khác biệt, vài ngày trước tuy là cung nữ cạo rửa ngựa dưng nhưng chỉ trong một đêm lại trở thành người có thân phận đặc biệt nhất hậu cung này, không có phẩm hàm, không có phi vị, nhưng không ai không biết vị trí của nàng trong lòng Hoàng thượng, ngay cả mục là Thái hậu cao quý, cũng không dám tùy tiện đắc tội.

“Dân nữ không biết!” Dù sao cũng chẳng phải chuyện gì tốt.

“Ai gia muốn nhờ người khuyên nhủ Hoàng thượng giúp ai gia, hiện giờ công chúa Nhã bị bệnh nặng, thật sự không hợp để gả đi Nam Cương, hy vọng người có thể khuyên Hoàng thượng để hẩn thu lại mệnh lệnh đã ban ra!” Vương thái hậu chậm rãi nói với Tô Cẩm Bình, thấy sắc mặt nàng không có gì biến đổi, lại đành nói tiếp, “Nếu người giúp ai gia lần này, ai gia sẽ không quên ơn người, chỉ cần có ai gia ở đây, chắc chắn người sẽ có

thể sống vui vẻ thoải mái trong hậu cung này, bất luận kẻ nào cũng không dám chạm đến một sợi tóc của người!”

Nghe xong, Tô Cẩm Bình vẫn im lặng, cúi đầu không nói gì. Nàng cho rằng, dù Quân Lâm Uyên có làm gì với họ, thì đều là báo ứng của họ, nên dù Thái hậu có nói gì đi chăng nữa, chắc chắn nàng cũng sẽ không thể đi cầu xin cho họ.

Thấy nàng không nói gì, Vương thái hậu thoáng giận dữ, sắc mặt cũng trở nên rất khó coi: “Sao? Người không tin ai gia à?”

“Thái hậu, không phải dân nữ không tin ngài, mà chuyện này dân nữ cũng bất lực. Ngài cũng biết tính Hoàng thượng rồi, nếu dân nữ bất cẩn nói sai một câu thì cái mạng nhỏ của dân nữ sẽ...” tính tình Quân Lâm Uyên vốn vui giận thất thường, nên Tô Cẩm Bình dùng lý do này cũng có thể chấp nhận được.

Vương thái hậu nghe cũng thấy có lý, nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định: “Vậy người tìm một cơ hội, chỉ cần tìm một cơ hội góp vài lời với Hoàng thượng thôi. Nếu việc này thành công, ai gia tuyệt đối sẽ không bạc đãi người.”

“Mẫu hậu có gì cần sao không nói thẳng với trẫm? Cần gì phải làm phiền người khác?” Giọng nói du dương của Quân Lâm Uyên vang lên ngoài cửa, đôi mắt xếch hẹp dài liếc nhìn về phía Tô Cẩm Bình, thấy nàng không sao, trái tim vốn bất an rối loạn cũng bình tĩnh lại.

Vừa nhìn thấy Quân Lâm Uyên, sắc mặt Vương thái hậu liền biến đổi rất lạ thường, như đau lòng, như khổ sở, đôi mắt già nua hơi vẫn đục nhìn về phía Quân Lâm Uyên như có vẻ e ngại, lại như muốn nói gì đó mà không nói được.

“Mẫu hậu còn muốn nói gì với trẫm không?” đôi mắt âm độc nhìn thẳng về phía người đang ngồi trên phượng tọa, ánh mắt y như những con dao đâm độc được.

Vương thái hậu che miệng ho khan mấy tiếng, giọng nói già nua mệt mỏi vang lên: “Hoàng đế, con thật sự không thể để cho mọi người một con đường sống sao?”

“Mẫu hậu, quốc thư đã gửi đi rồi, không ai có thể thu lại được!” Hần nói không chút bận lòng.

Vương thái hậu chợt kích động: “Chẳng lẽ người không nghĩ nếu mọi người gả tới Nam Cương, Nam Cương vương mà biết con bé không còn là trinh nữ, thì sẽ trở mặt với Bắc Minh ta sao?” Dù Nam Cương là một nước nhỏ ở một khu riêng, nhưng khả năng dùng cố dùng độc là thiên hạ đệ nhất, đối đầu với họ, Bắc Minh cũng không được lợi gì.

“Mẫu hậu, hậu cung không được tham gia chính sự, chuyện này trăm sẽ tự xử lý thỏa đáng! Đương nhiên, nếu mẫu hậu cố tình muốn quay lại triều đình, buông rèm chấp chính, trăm cũng sẽ không phản đối. Không biết mẫu hậu có hứng thú không?” Nói thì nói vậy, nhưng đáy mắt hần đầy vẻ trào phúng.

Vương thái hậu trắng bệch mặt, làm sao không nhận ra vẻ trào phúng trong giọng điệu của hần chứ! Mụ khế lắc đầu: “Ai gia già rồi, việc này ai gia sẽ không nhúng tay vào nữa!”

“Vậy mẫu hậu cứ an phận mà ở hậu cung đi, chuyện triều đình xin mẫu hậu đừng nhúng tay vào. Chuyện trăm đã quyết định, không ai có thể xen vào được!” Hần hừ lạnh một tiếng, đưa mắt nhìn Tô Cẩm Bình ý bảo nàng đuổi theo. Tô Cẩm Bình cũng vội đi theo hần.

Ra cửa chưa được mấy bước, hần đã dịu dàng hỏi: “Không sao chứ?” Ngữ khí này đúng là hoàn toàn khác hẳn giọng điệu vừa rồi.

Lại nói, nàng cũng không quen với vẻ dịu dàng đó của hần, khế lắc đầu đáp: “Không sao.” Sau khi nói vậy, hai người chỉ nhìn nhau một lúc lâu cũng không nói gì.

Quân Lâm Uyên chợt lên tiếng: “Trăm đưa nàng đi xem thứ này!”

“Thứ gì?” Nàng ngẩng đầu nhìn hắn.

Quân Lâm Uyên cười không đáp, chậm rãi đi trước, Tô Cẩm Bình nghi hoặc đi theo sau hắn. Chuyện gì mà phải thần thần bí bí như vậy?

Tuy là mùa thu nhưng hoàng cung vẫn trăm hoa đua nở, tiếng chim hót, côn trùng kêu vang bên tai không ngừng. Đi qua ngự hoa viên một đoạn rất xa là một khoảnh rừng râm mát. Tô Cẩm Bình nhìn rừng hoa mai trước mặt, đã sắp đến mùa đông, một vài nụ hoa mai đã như sắp hé nở, thoạt nhìn vô cùng tươi đẹp. Nàng đi theo Quân Lâm Uyên qua trận pháp ngũ hành bát quái, rồi xuyên qua rừng mai, không bao lâu sau liền nhìn thấy một gian nhà tranh, phía trước gian nhà trồng rất nhiều thảo dược. Tô Cẩm Bình vốn không biết những thảo dược này là gì, nhưng khi nhìn thấy một nhánh hoa ở giữa vườn thảo dược kia, nàng khẽ nhíu mày. Bông hoa đó, chỉ có một cánh duy nhất, cánh hoa giống sen mà lại không phải sen. Kỳ lạ nhất là, dưới ánh mặt trời chiếu xuống, nó như tỏa ra những tia sáng nhiều màu sắc, lóng lánh, trong veo, rực rỡ lóa mắt.

“Hoa gì kia?” Tô Cẩm Bình không khỏi cất tiếng hỏi.

Quân Lâm Uyên cười khẽ, nốt ruồi son nơi mi tâm lại đẹp hơn xưa vài phần: “Đó là hoa Bích Huyết, phải dùng một trăm cây sen Xuyên Tâm nuôi dưỡng suốt năm năm, thất bại thì gieo lại, một năm bốn mùa không ngừng nghỉ mới có thể ra được hoa này, chỉ cần trong quá trình có một chút sai sót nào, thì sẽ xôi hỏng bỏng không. Thêm mấy ngày nữa là có thể dùng làm thuốc dẫn ruồi!”

“Hoa này có công hiệu gì?” Mất nhiều công sức như thế, chăm sóc suốt năm năm mới ra được hoa, chắc cũng phải có tác dụng kỳ diệu chứ?

“Nàng có từng nghe thấy Bích Ngọc Hồn Đan chưa?” Trên mặt hắn vẫn mang theo nụ cười khẽ, như biết chắc rằng Tô Cẩm Bình sẽ cảm thấy hứng thú với chủ đề này vậy.

Tô Cẩm Bình ngẩn người, rồi hưng phấn mở to mắt: “Chẳng lẽ nó có thể chế ra Bích Ngọc Hồn Đan sao?” Vậy không phải mắt của tiêu Hồng Hồng được cứu rồi à?!

“Đúng thế!” Thấy nàng cao hứng, hấn cũng vui vẻ nói, “Năm đó sư phụ chỉ chế được ra ba viên, là vì ông không có chỗ ở cố định, quanh năm suốt tháng đi khắp nơi hành nghề cứu người, không thể dừng lại ở nơi nào để dưỡng loại hoa này. Mà hoa này cũng có một đặc tính là trong vòng một nghìn dặm không thể sinh trưởng ra hai đóa hoa, nên mỗi lần chỉ có thể nở một đóa. Sau khi trăm đoạt lại vương quyền, cũng luôn nghiên cứu, giờ sắp thành công rồi!”

“Một cây có thể chế được mấy viên?” Nếu chế được nhiều, liệu nàng có thể xin một viên được không?

“Một viên!” Giọng nói du dương vang lên, thản nhiên nói ra hai chữ này, thấy trên mặt nàng có vẻ mất mát, hấn lại cười nói tiếp, “Trăm có thể tặng cho nàng!”

Tô Cẩm Bình nhìn hấn không tin nổi, vật quý giá như vậy mà hấn định tặng nàng sao? “Huynh chắc chứ?”

Nụ cười khẽ nở rộ trên mặt hấn: “Đương nhiên rồi. Mắt của Bách Lý Kinh Hông, chắc cũng cần loại hoa này nhỉ?” Thân là thày y đời kẻ, đối với hấn nhìn nghe sờ hỏi đều có thể nhìn ra được manh mối như nhau. Hấn đã từng gặp Bách Lý Kinh Hông, đương nhiên có thể nhận ra tình trạng sức khỏe của hấn.

“Nhưng mà... thứ này quá quý giá...” Đúng là nàng muốn có nó, nhưng nàng hiểu đạo lý “vô công bất thụ lộc”. Nàng vốn đã thiếu Quân Lâm Uyên ơn cứu mạng, giờ còn nhận đồ của hấn, có phải không được hay lắm không?

Thấy nàng như vậy, Quân Lâm Uyên nheo mắt cười nói: “Nếu đã là bằng hữu, thì coi như trăm tặng sinh lễ sớm cho nàng cũng được mà. Sớm muộn gì nàng và Bách Lý Kinh Hông chẳng thành hôn.”

Tô Cẩm Bình kích động bước tới nắm lấy tay hấn, hưng phấn nói: “Huynh đối xử với ta tốt quá là tốt!”

Hơi ấm ở đầu ngón tay chậm rãi truyền từ lòng bàn tay lên, khuôn mặt hắn vẫn giữ nụ cười khẽ, nhẹ nhàng nói: “Nàng thích là tốt rồi!” Có thể khiến nàng vui vẻ thế này, dù có là thứ quý giá mấy cũng đáng. Dù rằng...

Tô Cẩm Bình cũng không biết trong lòng hắn nghĩ nhiều như vậy, lại quay đầu nhìn cả khoảng vườn sen Xuyên Tâm, ở cách đó không xa, còn có thể nhìn thấy cây bạc hà, chợt hơi ngần người nói: “Nếu ta cũng biết y thuật thì tốt quá!”

Thật ra, kiếp trước, mơ ước lớn nhất của nàng là trở thành một bác sĩ nổi tiếng thế giới, nhưng cuối cùng lại vì thuật thôi miên phiền phức kia, cùng với chuyện bố mẹ nuôi bị giết mà không hoàn thành được. Thật ra, xét trên một khía cạnh nào đó, thì nàng và Quân Lâm Uyên cũng cùng một loại người, cũng có cùng một sự bi ai. Quân Lâm Uyên muốn làm quân tử, lại bị dằn ép đến mức thành người như bây giờ. Mà nàng muốn làm bác sĩ cứu mạng người khác, cuối cùng lại thành sát thủ máu lạnh vô tình.

“Trẫm có thể dạy nàng!” Hắn quay sang, thản nhiên nhìn nàng, mặt rất nghiêm túc, không hề có chút đùa giỡn nào.

“Thật không?” Nàng cũng biết một chút chuyện ở cổ đại, đặc biệt là với những tuyệt kỹ mật môn, đều không được truyền ra ngoài, muốn làm đệ tử truyền nhân của thần y làm sao dễ dàng thế được?!

“Nhưng nàng phải thôi, Thần y môn từ trước đến giờ chỉ truyền cho một đệ tử duy nhất. Nếu nàng đã thôi, thì trong tương lai, y thuật của nàng cũng chỉ có thể truyền cho một người, hơn nữa, còn phải truyền toàn bộ!” Sắc mặt Quân Lâm Uyên vô cùng nghiêm nghị.

“Được!” Điêu này có gì đâu mà không thể đồng ý!

Quân Lâm Uyên khẽ gật đầu, sau đó bước vào gian nhà tranh kia: “Theo ta!” Thật ra, việc truyền thừa y thuật của thần y môn còn có một quy định nữa, đó là truyền nam không truyền nữ. Hắn nghĩ, nếu hắn dạy nàng thật, e rằng sau khi hắn chết, sự phụ hắn sẽ bị chọc tức đến sống dậy mất. Nhưng dù sao cũng phải truyền lại y thuật này, trừ nàng ra, hắn chưa từng nảy sinh ý định dạy lại cho ai bao giờ.

Sau khi vào nhà, hắn đưa cho nàng một quyển sách nhỏ: “Đây là y lý.”

Tô Cẩm Bình kích động nhận lấy, vừa lật ra, nàng lại ngớ người, ngượng ngùng ho khan mấy tiếng rồi chậm rãi nói trong ánh mắt kinh ngạc của Quân Lâm Uyên: “À... ta không biết chữ!”

“...” Không biết chữ?! Trong mắt hắn, nàng là cô gái vô cùng trí tuệ, sao có thể không biết chữ? Hắn hơi nghi hoặc hỏi lại: “Thật sao?”

Nàng xấu hổ ho khan: “Khụ khụ... thật!”

Mặt hắn không chút biến đổi nhìn nàng một lát rồi chậm rãi rút lại quyển sách y học kia, đặt về chỗ cũ, sau đó chậm rãi đi ra ngoài cửa.

“Này, sao huynh lại bỏ đi?” Chẳng lẽ hắn hối hận?

Quân Lâm Uyên quay lại, ánh mắt mang theo cảm giác cực kỳ bối rối: “Dạy nàng biết chữ!”

“Ha ha...” Nàng cười ngốc nghếch rồi đi theo sau hắn.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 40.2: Tô Cẩm Bình Học Chữ!

Cái gọi là ‘dạy nàng biết chữ’ căn bản không giống như nàng nghĩ, mà là...

Một phòng học, một phu tử để râu rất dài đi qua đi lại, tay cầm quyển sách, nghiêng đầu lắc lư đọc, tay kia để sau lưng, còn cầm thêm một cây roi mây. Trong phòng có không ít các cô gái ngồi học, đều là con cháu nhà quan, có cả mấy vị công chúa trẻ tuổi nữa.

Tô Cẩm Bình không khỏi cảm thấy bi ai, nàng đã chùng này tuổi đầu rồi, xuyên không tới cổ đại mà lại còn phải đi học nữa! Phu tử kia thì ra sức đọc chi hờ giả dã, còn Tô Cẩm Bình thì ra sức nhận biết chữ, cố gắng tìm điểm chung giữa chữ giản thể và phồn thể, hơn nữa, nàng còn phát hiện ra, hình như những chữ này khác với chữ mình nhìn thấy ở Đông Lăng, có vẻ đơn giản hơn một chút.

Quân Tử Mạch ở cách đó không xa nhìn bộ dạng phiến muộn đó của nàng, cảm giác muốn chum đầu thì thẩn buồn chuyện lại làm nàng ấy thêm ngứa ngáy, liềm nhỏ giọng gọi: “Này, này...”

Vừa gọi hai tiếng, phu tử kia đã nghe thấy, bước nhanh đến trước mặt Quân Tử Mạch, quất mạnh một roi xuống mặt bàn nàng ấy khiến Quân Tử Mạch giật mình kinh hãi!

Nhìn thấy cảnh này, mắt Tô Cẩm Bình lộ vẻ cảm thông, giờ thì nàng thấy rồi, thì ra không phải chỉ có giáo viên hiện đại không thích học sinh nói chuyện riêng trong lớp, mà thầy giáo cổ đại cũng vậy!

“Công chúa Mạch!” Tiếng quát đầy khí thế vang lên.

Quân Tử Mạch sợ hãi nhăn nhó mặt mày, vội đứng dậy: “Có học trò!”

Phu tử này là viện sĩ viện Hàn Lâm, cũng là người hung dữ nhất trong các phu tử, rất ít khi nể mặt các học trò, dù là con cháu của Hoàng thất hay quý tộc, lúc cần đánh vẫn đánh, cần phạt vẫn phạt, vì thế Quân Tử Mạch vô cùng sợ ông.

“Trong các học trò, trò là người không có chí tiến thủ nhất! Học tới tận bây giờ là còn không biết đọc Luận ngữ cơ bản nhất, đã vậy còn nói chuyện riêng. Trò bảo bản quan làm sao ăn nói với bề hạ đây?” Phu tử cực kỳ tức giận nói.

Quân Tử Mạch cúi đầu, không dám hé răng nửa lời, cũng không còn chút xíu vẻ nghịch ngợm nào như lúc đứng trước mặt Quân Lâm Uyên. Học trò trời sinh đã sợ thầy giáo, dù Quân Tử Mạch bướng bỉnh đến mấy cũng không dám không nghe lời.

“Học trò biết lỗi rồi ạ!” Quân Tử Mạch nhăn nhó cúi đầu nói.

Phu tử thấy điệu bộ nhận lỗi của nàng đúng tiêu chuẩn, thái độ thành khẩn, cũng dịu đi một chút, lạnh mặt nói: “Nhớ hết những thứ hôm qua học chưa?”

Quân Tử Mạch hơi kinh ngạc ngẩng đầu hỏi: “Hôm qua học gì ạ?” Vừa dứt lời, thấy mặt phu tử biến sắc, nàng vội cúi đầu đáp: “Nhớ ạ nhớ ạ! Học trò nhớ hết ạ!”

Phu tử kia cũng không phải nhân vật dễ đối phó, lạnh lùng nhìn nàng một lúc lâu lại nói: “Vậy trò nói xem, “học nhi bất tư tắc võng, tư nhi bất học tắc đãi” (*) có nghĩa là gì?”

(*) Học mà không suy tư ắt sẽ sai lầm, suy tư mà không học ắt sẽ bế tắc.

Quân Tử Mạch đảo mắt vòng quanh, con người cũng nhanh chóng chuyển động nhìn về phía Tô Cẩm Bình cầu trợ giúp. Tô Cẩm Bình mấp

máy miệng, muốn lẳng lẳng nhắc nàng ấy, nhưng phu tử lại đột ngột quay đầu, vì thế khẩu hình đang mấp máy của Tô Cẩm Bình lập tức biến thành một cái ngáp!

Phu tử hừ lạnh một tiếng, lại quay đầu nhìn Quân Tử Mạch: “Công chúa Mạch, ngày hôm qua bản quan đã nói, nếu vẫn có người không thuộc bài, thì hôm nay sẽ bị phạt vè thể xác, công chúa Mạch có nhớ thật không?”

“Nhớ ạ nhớ ạ!” Phạt thể xác tức là bị đánh vào lòng bàn tay, hơn nữa phu tử này ra tay cực kỳ mạnh, nàng không muốn bị đánh!!! Con người đảo một vòng rồi vội vàng giải nghĩa theo mặt chữ: “Câu này có nghĩa là, chỉ học tập mà không suy tư thì sẽ biến thành cái lưới, còn chỉ suy tư mà không học sẽ biến thành cái túi ạ.” (trong tiếng Trung, từ ‘lưới’ (网子) và từ ‘võng’ (罔) có cách đọc giống nhau, từ ‘túi’ (袋子) và từ ‘đái’ (殆) có cách đọc giống nhau)

“Phụt...” Tô Cẩm Bình không kịp được liếc thì phì cười, không ít các học trò con cháu gia đình quyền quý phía sau nàng cũng đều tỏ vẻ buồn cười mà không dám cười. Câu trả lời này, đúng là tư tưởng ‘cực kỳ mới lạ’.

Mọi người đều buồn cười, còn phu tử lại rất bức bối! Ông ta quay đầu hung dữ trừng mắt nhìn Tô Cẩm Bình vừa không biết đi đâu tùy ý bật cười một cái, sau đó mới quay lại nhìn Quân Tử Mạch: “Xem ra, những gì thầy dạy ngày hôm qua, công chúa điện hạ không hề nhớ một câu nào cả.”

Quân Tử Mạch run rẩy đưa tay mình ra, chuẩn bị tốt tinh thần bị ăn đòn. Tô Cẩm Bình cũng không ngăn cản, tiểu nha đầu này cũng nên bị rèn giũa một chút, sau này còn biết chú tâm học tập, dù sao, câu nói “Thầy nghiêm có trò giỏi” cũng không hề sai.

“Đét! đét!”, roi mây đánh mạnh vào lòng bàn tay Quân Tử Mạch, khuôn mặt nhỏ nhắn của Quân Tử Mạch đỏ bừng lên, vừa bị đánh đau, cũng vừa vì cảm thấy rất mất mặt. Thật ra, đây không phải lần đầu tiên nàng bị đánh, nhưng hôm nay là ngày đầu tiên Tô Cẩm Bình đi học mà nàng lại bị đánh, thực sự rất mất mặt.

Sau khi đánh xong, phu tử kia vẫn chưa chịu bỏ qua, nói: “Các trò cũng đừng học theo công chúa Mạch, nếu học trò của bản quan đầu như thế này, thì danh hiệu phu tử giỏi nhất Bắc Minh của ta cũng vỡ nát mất.”

Câu nói này đánh thẳng vào thể diện của Quân Tử Mạch không chút nề nang, Quân Tử Mạch cũng rất xấu hổ, xấu hổ đến mức chỉ muốn tìm lỗ mà chui xuống. Tiếng cười trộm lại vang lên khắp bốn phía...

Một cô gái nhìn có vẻ lớn hơn Quân Tử Mạch một chút đứng dậy, ngẩng cao đầu nói: “Thưa thầy, chẳng qua chỉ là một công chúa do tiện tỳ sinh ra, ngu ngốc cũng là lẽ thường thôi, bản công chúa hiểu ý câu nói kia, tức là chỉ học mà không suy tư sẽ không hiểu gì, chỉ suy tư mà không học hỏi sẽ tụt hậu!”

Tuy câu nói này không khó giải nghĩa, thậm chí ở cổ đại này, một đứa trẻ bình thường chưa đến mười tuổi cũng có thể hiểu được, nhưng sau khi so sánh với Quân Tử Mạch, phu tử vẫn gật đầu hài lòng. Có đi đâu, sắc mặt ông ta lập tức nghiêm lại, chắc hẳn định uốn nắn lại câu nói của nàng ta.

“Công chúa hiểu lẽ nghi, lại biết thân thiết muội muội như vậy, ta nhất định phải bẩm báo chuyện này với Hoàng thượng, để Hoàng thượng khen ngợi công chúa cho xứng đáng mới được!” Tô Cẩm Bình như cười như không nói.

Nàng vừa dứt lời, con chim công kiêu ngạo kia lập tức biến sắc, mặt tái nhợt như bị ố, Hoàng huynh sủng ái Quân Tử Mạch này nhất, nếu để huynh ấy biết mình bắt nạt nàng, thì chắc chắn sẽ bị trừng trị một phen, có đi đâu, vì Quân Tử Mạch yếu đuối, chịu ảm ức cũng không đi mách lẻo nên nàng ta mới không thềm nề nang gì như thế. Còn cô gái không rõ lai lịch này, ai có mắt cũng đều nhìn thấy nàng được Hoàng thượng đối xử rất khác biệt, nếu nàng mà tố cáo thì nàng ta thê thảm mất.

Tô Cẩm Bình nói xong, Quân Tử Mạch liền nhìn nàng đầy cảm kích, nhưng nàng lại không vui trả lại nàng ấy một ánh mắt xem thường, giống như rất bất mãn vì sự vô dụng của nàng ấy vậy.

Quân Thiên Mạch ngó người một chút rồi gượng cười: “Vừa rồi bản công chúa chỉ lỡ lời chút thôi mà!”

“Thưa thầy, người ta thường nói, biết sai biết sửa mới có thể thành việc lớn. Nàng ta có lỗi, cũng nên nhận lỗi đúng không ạ?” Tô Cẩm Bình nhìn Quân Thiên Mạch như cười như không, phu tử kia cũng khẽ nhú mày, đúng là có lỗi thì phải nhận lỗi, nhưng dù sao đối phương cũng là công chúa, cô gái này không hề ngại chút nào sao?

Quân Thiên Mạch lạnh mặt hỏi: “Vậy cô muốn thế nào?”

“Xin lỗi trước mặt mọi người!” Mấy chữ chậm rãi vang lên, đôi mắt phượng khóa chặt vào người Quân Thiên Mạch như khiến nàng ta không dám từ chối.

Nhưng nàng ta cũng nhanh chóng lấy lại tinh thần: “Bảo bản công chúa xin lỗi đứa con gái của một tiện tỳ rửa chân sao? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày!”

“Vậy thì đành phải chờ tan học xong, chúng ta cùng tới nhờ Hoàng thượng phân xử vậy!” Tô Cẩm Bình cũng không cho nàng ta chút đường lùi nào.

“Cô!!!” Quân Thiên Mạch nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nàng một lúc lâu, cuối cùng quay đầu miễn cưỡng nói với Quân Tử Mạch, “Hoàng muội, hoàng tử lỡ lời, mong hoàng muội thông cảm!”

Quân Tử Mạch gật đầu nói: “Không sao!” Ngoài mặt thì không sao, nhưng trong lòng lại thấy vô cùng thoải mái! Lúc trước nếu nàng kể mấy chuyện này với Hoàng huynh, Hoàng huynh đâu trừng phạt rất nặng nên dần dần nàng không nói với Hoàng huynh nữa, không muốn chỉ vì chút cãi vã nhỏ mà dẫn đến cảnh đổ máu, nhưng Quân Thiên Mạch càng lúc càng vênh váo ngang ngược khiến nàng tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, hôm nay có người ra mặt vì mình như thế thật tốt!

“Ta tin rằng từ nay về sau, chắc hẳn cũng sẽ không có ai nói năng vô lễ với công chúa Mạch nữa, không biết chư vị nghĩ sao?” Luồng khí chất

vương giả ngạo nghễ trời sinh tỏa ra.

Mọi người đều im lặng không đáp, nhưng đáy mắt lại lộ vẻ thần phục, không biết thần phục khí thế của nàng, hay là thần phục Hoàng đế ở sau lưng nàng.

Lúc này, ngay cả phu tử kia cũng nhìn Tô Cẩm Bình đầy ẩn ý, sắc mặt phức tạp lại mang theo không ít vẻ tán thưởng. Cô gái như thế, không sợ phiên phức, không sợ cường quyền, nói năng có vẻ rất tùy tiện nhưng từng câu từng chữ đều đánh đúng trọng tâm, nhìn có vẻ như không khoan dung, nhưng lại đầy nghĩa hiệp, chẳng trách Hoàng thượng đối xử với nàng khác biệt như thế! Nghĩ vậy, ấn tượng của ông ta về Tô Cẩm Bình cũng tốt hơn một chút: “Trò nói, hữu bằng tự viễn phương lai...”

“Bất diệc lạc hồ!” Mấy câu phổ thông này nàng vẫn nhớ rất rõ.

“Tam nhân hành?”

“Tắc tất hữu ngã sư!” (*) Đến học sinh tiểu học cũng biết về sau của mấy câu này.

(*) Có bạn từ phương xa đến chẳng phải là đi đâu vui mừng sao?

Ba người cùng đi, hai người tất là thầy của tôi.

Phu tử khẽ gật đầu, xem ra nàng học Luận ngữ không tở, trầm ngâm một lúc lâu, ông ta lại chợt hỏi một câu mà chính ông ta cũng sống người: “Trò thấy, Hoàng đế và dân chúng bên nào quan trọng hơn?” Tuy hỏi xong ông ta hơi giật mình, nhưng bình tĩnh lại ngay, hai mắt sáng rực nhìn Tô Cẩm Bình, mong chờ được nghe một câu trả lời khác biệt từ miệng nàng.

Mọi người đều nhú mày, câu hỏi này nên hỏi đàn ông, đi hỏi phụ nữ làm cái gì?! Hơn nữa, câu trả lời không phải đã quá rõ rồi sao?! Thân phận của Hoàng đế đương nhiên cao quý hơn dân chúng gấp trăm nghìn lần. Ai ngờ, Tô Cẩm Bình lại khẽ cười nói: “Dân là nặng, quân là nhẹ, xã tắc cũng xếp sau. Cần biết rằng, dân như nước, quân như thủy triều, nước có thể nâng thủy triều nổi, cũng có thể nhấn chìm thủy triều!”

Phu tử nghe xong, trong mắt dần hiện lên vẻ kinh hãi, đúng là ông ta mong chờ câu trả lời khác biệt từ cô gái kia, nhưng không ngờ câu trả lời ấy lại đến mức này!

Nhưng, dường như Tô Cẩm Bình cảm thấy ông ta vẫn chưa đủ kinh hãi, lại nói tiếp: “Nhân nghĩa là đạo trị quốc, nhưng nếu gặp thời loạn, nhân nghĩa không thể làm vua. Người làm vua, phải có lòng thống nhất giang sơn, phải có năng lực trị vì thiên hạ. Nếu trong thời bình, thứ đất nước cần là đáng hiên vương; còn trong thời loạn, người mà đất nước cần, là vị quân vương lòng mang chí lớn, có năng lực gìn giữ giang sơn.”

Nghe nàng nói xong, phu tử vô cùng chấn động, đột nhiên lại sinh ra cảm giác muốn đặt quyển sách trên tay xuống mà đàm đạo chuyện trò cùng Tô Cẩm Bình. Vào thời loạn, nhân nghĩa không thể làm vua, mấy lời này thực sự đánh vào đúng tử huyệt! Điềm này cũng lý giải vì sao đạo trị quốc của nhà nho đều rất có lý, nhưng quân vương cũng chỉ bằng lòng nghe mà không hề muốn tiếp nhận. Phu tử nhìn Tô Cẩm Bình đầy tán thưởng, rồi luôn miệng khen ngợi: “Quả nhiên là kinh tài tuyệt diệu, kỳ nữ đương thời.” (kinh tài tuyệt diệu: Xinh đẹp tài năng tuyệt thế)

“Phu tử quá khen!” Nói là quá khen, nhưng trên mặt nàng không hề có vẻ khiêm tốn, ngược lại lại rất đúng mực, đầy khí thế.

Phu tử thầm gật gù trong lòng, ấn tượng dành cho Tô Cẩm Bình lên tới mức cao nhất, vượt chòm râu dài của mình, cười nói: “Cụu thân dạy học bao nhiêu năm nay, nhưng chỉ có duy nhất một mình trò là có cách lý giải đó. Làm đệ tử của lão phu đúng là uổng phí nhân tài!”

“Phu tử khiêm tốn quá!” Cái danh hiệu phu tử giỏi nhất Bắc Minh cũng đâu phải hư danh.

Vô số ánh mắt ghen tị, không cam lòng và hâm mộ đều hướng về phía Tô Cẩm Bình, phu tử lại nói tiếp: “Trò đọc nội dung tiếp theo đi!” Nói xong, ông nhìn vào sách chờ Tô Cẩm Bình đọc bài.

Giờ thì Tô Cẩm Bình không vui nổi nữa, xấu hổ ho khan một tiếng, nói: “Phu tử, trò không biết chữ.”

“...” Nàng nói đùa sao?

...

Đến buổi chiều tan học, Tô Cẩm Bình cảm giác như toàn thân mình vừa được cải tạo lại vậy, đi học đúng là mệt chết đi được! Những ánh mắt nhìn về phía nàng vừa có hâm mộ vừa có ghen tị, có cả khinh thường! Bao nhiêu năm nay, trừ Hoàng thượng ra thì Tô Cẩm Bình là người đầu tiên được viện sĩ ưu ái như vậy, nhưng không ngờ nàng lại không biết chữ! Đúng là...

Quân Tử Mạch bám theo sau Tô Cẩm Bình: “Hoàng tâu, hôm nay cảm ơn tâu! Còn nữa, tâu không biết chữ, ta có thể dạy tâu!”

“Ừ!” Tô Cẩm Bình gật đầu rồi vừa kịp nhận thức được, lại vội vàng lắc đầu nhìn nàng ấy: “Nói lung tung gì thế, ta và hoàng huynh muội chỉ là bằng hữu thôi!”

Quân Tử Mạch bĩu môi, rõ ràng Hoàng huynh thích nàng như vậy, sao nàng lại không mềm lòng chút nào chứ, ngay cả cách xưng hô chút thôi cũng không được.

“Được rồi được rồi! Mau về đi, trong mấy ngày này, nhất định ta phải học xong chữ!” Như thế mới có thể sớm học được y thuật. Chữ Bắc Minh cũng không khác chữ giản thể quá nhiều, nhưng vẫn có không ít những từ lạ, thế nên, chỉ cần chăm chỉ một chút, muốn học xong cũng không phải việc quá khó.

Đi đến ngã rẽ, hai người liền tách ra hai hướng, quay về cung của mình.

Khi Tô Cẩm Bình vừa tới trước cửa tâm cung của mình, lập tức cảm thấy có một luồng khí mạnh mẽ dâng lên từ trong phòng khiến nàng có cảm giác cực kỳ nguy hiểm! Nhưng luồng khí này lại rất quen thuộc, khi ở Đông Lăng nàng đã từng cảm nhận được rồi! Mặt nàng thoáng hiện lên vẻ vui mừng liền đẩy cửa bước vào. Quả nhiên, nàng nhìn thấy ngay Lãnh Tử Hàn mặc y phục màu đen ngời rất thoải mái trên ghế.

Vừa nhìn thấy nàng, ánh mắt hắn sáng rực lên, đứng dậy luống cuống gọi: “Tiểu Cẩm!” Đôi mắt đen láy chứa tình cảm thâm sâu nhìn thẳng vào mắt nàng. Nếu không nhờ Dật nói cho hắn biết nàng ở hoàng cung Bắc Minh, thì hắn thật sự không thể nghĩ tới được. Dù sao núi Tuyết cũng cách Bắc Minh đến vạn dặm đường!

Trong khoảnh khắc nhìn thấy Lãnh Tử Hàn, trong lòng nàng vừa vui mừng lại vừa hụt hẫng. Vui mừng là vì gặp lại bạn cũ, hụt hẫng là vì Lãnh Tử Hàn tìm thấy nàng, nhưng hắn lại vẫn chưa tìm thấy.

Thấy nàng lộ vẻ hụt hẫng, Lãnh Tử Hàn thận trọng giấu chính mình, nói: “Tiểu Cẩm, nếu không nhờ Dật nói cho ta biết, thì ta cũng không tìm thấy muội!” Hoàng Phủ Hoài Hàn và Hoàng Phủ Dạ vừa tới thăm Bắc Minh, Hoàng Phủ Dạ báo tin nàng đang ở đây cho Dật biết, Dật dùng bô câu đưa tin gọi hắn tới cũng chính vì việc này. Do hắn ích kỷ không muốn nói cho Bách Lý Kinh Hông, hoặc là vì hắn cảm thấy Bách Lý Kinh Hông không bảo vệ được nàng mới khiến nàng ngã xuống vực, nên khi có tin tức của nàng, hắn hoàn toàn không hề có ý định báo về Nam Nhạc. Hơn nữa, hắn cũng tin rằng, nếu Bách Lý Kinh Hông là người biết tin của nàng trước, thì gã đàn ông lòng dạ nham hiểm đó chắc chắn cũng sẽ không nói cho hắn biết! Chỉ là, khi nhìn thấy vẻ hụt hẫng trên mặt nàng, hắn lại chợt thấy hối hận.

Nghe hắn nói vậy, sắc mặt Tô Cẩm Bình mới dịu đi một chút.

“Tiểu Cẩm, ta đưa muội đi!” Đây là mục đích hắn tới đây.

Tô Cẩm Bình nhíu mày, nghĩ về chuyện Bích Ngọc Hổ Hồn Đan, nàng liền nói: “Tạm thời trong nhiều ngày tới ta còn chưa đi được!”

Lãnh Tử Hàn biến sắc, bước tới vài bước nhìn thẳng nàng hỏi: “Nàng thích hắn rồi sao?” Hắn này, đương nhiên là chỉ Quân Lâm Uyên.

“Không phải, là vì ta...” Tô Cẩm Bình còn chưa dứt lời, sắc mặt Lãnh Tử Hàn lại thay đổi, đôi mắt đen quét về phía cửa.

Không bao lâu sau, một cơn gió nổi lên, cửa bị thổi bay ra, giọng nói du dương lạnh lẽo của người vừa tới vang lên: “Giáo chủ Ma giáo đại giá quang lâm, trăm không tiếp đón từ xa!”

“Quân Lâm Uyên, người biết bản tôn tới đây để làm gì mà!” Lãnh Tử Hàn không nói nhảm với hắn, đi thẳng vào chủ đề.

Quân Lâm Uyên như cười như không: “Chỉ cần người có bản lĩnh, hoàn toàn có thể đưa nàng đi!” Đây là lời khiêu chiến.

“Sẵn lòng phụng b ả!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 41: Thần Binh Bất Tử

“Này...” Tô Cẩm Bình muốn khuyên can, nhưng hai người kia còn không cho nàng có cơ hội lên tiếng đã lao ra ngoài rồi. Xem ra, họ lại muốn đi đánh nhau!!!

Cô nàng nào đó ngăn người đứng tại chỗ, một loạt dấu chấm lửng chạy qua sau gáy! Nàng phát hiện ra, chỉ cần những người đàn ông này gặp nhau là đặc biệt thích đánh nhau. Lãnh Tử Hàn gặp Bách Lý Kinh Hồng cũng thế, mà Quân Lâm Uyên gặp Lãnh Tử Hàn cũng thế. Nhìn hai bong người một trắng muốt một đen tuyền đi xa dần, Tô Cẩm Bình nhủ mà không biết làm sao. Nàng rất muốn buông tay mặc kệ họ, nhưng lại sợ một trong hai xảy ra chuyện. Dù sao họ cũng đều là bằng hữu của nàng cả. Nàng hít sâu một hơi sau đó bước mạnh từng bước đi theo sau họ.

“Nghe danh giáo chủ là thiên hạ đệ nhất cao thủ đã lâu, hôm nay may mắn được lãnh giáo, đúng là vinh hạnh của trăm!” Giọng nói du dương của Quân Lâm Uyên tràn ngập vẻ trào phúng.

Lãnh Tử Hàn cũng nheo mắt nhìn hắn: “Bắc Minh Hoàng cũng là kỳ tài thế gian hiếm có, nổi danh là ‘tài trí hơn yêu, thông thái hơn thần’, lại là bề môn đệ tử của thần y, hôm nay may mắn giao thủ, bản tôn cũng cảm thấy rất vinh dự.”

Tô Cẩm Bình ở cách đó không xa, nghe đoạn đối thoại của họ mà đầu óc trống rỗng, vì sao nghe thì như khen ngợi mà lại đầy vẻ châm biếm như thế? Trước kia nàng cứ nghĩ rằng chỉ có phụ nữ mới thích dùng lời nói để đả kích đối phương, hôm nay mới biết, thì ra đàn ông cũng có thú vui đó.

Lúc này họ đang ở một khu rừng rậm trong hoàng cung, không có nhiều thị vệ qua lại, dù đứng xa nhìn thấy thì cũng không dám lại gần can thiệp, chỉ kiễng chân nghiêng ngó, hy vọng không xảy ra chuyện gì không thể cứu vãn được.

“Mời!” Quân Lâm Uyên nói.

“Mời!” Lãnh Tử Hàn đáp.

Sau đó, luồng gió cực mạnh phát ra, vạt áo hai người đều bay phấp phới trên không trung, mái tóc đen cũng bay bay theo gió.

“Này...” Hai người thực sự không cần phải đánh nhau mà!!! Nàng sẽ vô cùng đa tình mà tự hiểu lầm rằng, mọi người như vậy đều là vì yêu nàng sâu sâu sâu đậm đến không thể kiềm chế được mất.

Hai người cùng quay đầu, hai khuôn mặt tuấn tú khiến chúng sinh điên đảo kia cùng xuất hiện trước mặt nàng, đồng thanh nói: “Chuyện của đàn ông, nàng đừng can thiệp vào.”

“...” Rồi, chuyện này thành chuyện của hai người họ, còn vai chính là nàng đây lại biến thành vai phụ! Chẳng lẽ nàng không phải là nữ chính xuyên không sao? Không phải sao?! Ok, đây không phải là tiểu thuyết, cho nên người xuyên không cũng không phải là tiêu điểm ở mọi nơi.

Nàng chán chẳng buồn nhìn bọn họ, quay thẳng người đi, tiếng so chiêu vang lên bên tai, Tô Cẩm Bình buồn chán tìm một cái cây rồi nhanh chóng phi thân lên, chuẩn bị thảnh thơi ngắm xem họ so tài. Nhưng vừa mới ngẩng lên, một luồng khí mạnh mẽ đã xé gió lao tới, hình thành những vòng khí tròn nối tiếp nhau, đi tới đâu, cây đổ tới đó, cỏ dại đều cháy đen! Đương nhiên, cái cây mà Tô Cẩm Bình đang ngắm cũng không may mắn thoát nạn, may mà nàng phản ứng nhanh nên mới không ngã xuống đất!

Cô nàng nào đó chảy dài hai dòng nước mắt, lẩm bẩm cực kỳ thật lòng: “Không phải ai cũng có bản lĩnh ngắm kịch, cũng không phải chuyện gì cũng tùy tiện nhúng tay vào được. Nhìn thấy cao thủ quyết đấu, có thể trốn

được xa bao nhiêu thì chắc chắn phải trốn xa bằng ấy!!!” nhưng nàng lại cũng sợ bọn họ xảy ra chuyện, ôi... rối rắm quá đi!!!

Một dòng khí nữa lại nổi lên, Tô Cẩm Bình đã không còn nhìn thấy bóng hai người kia nữa, chỉ thấy một màu đen tuyền và một màu trắng tuyết liên tục thay đổi vị trí chớp nhoáng trên không trung, đánh nhau hùng hực khí thế, thi thoảng còn có mấy dòng khí nhỏ bay về phía nàng. Vì thế, nơi đây lập tức hình thành trạng thái kỳ dị, hai người đàn ông dốc toàn lực giao đấu muốn hạ gục đối phương, một cô gái nhảy lên nhảy xuống lo bị trúng đòn bất ngờ!

Ráng chiêu tà như lửa, nhuộm đỏ cả nửa bầu trời, tia nắng đỏ như lửa chiếu xuống người họ, tạo ra vẻ đẹp đến lạ thường. Tô Cẩm Bình không khỏi thần nghĩ, xem mỹ nam giao đấu cũng là một sự hưởng thụ về thị giác... nếu như không có mấy dòng khí nhỏ thỉnh thoảng lại ập về phía mình kia!

“Ầm!” một tiếng, hai dòng khí chạm vào nhau, hai người đều lùi về phía sau hơn mười bước, nhưng mặt đều không đổi sắc, lẳng lặng nhìn người kia.

“Lãnh giáo chủ quả là danh bất hư truyền!” Câu nói đầy vẻ châm chọc vang lên từ miệng hắn.

“Bắc Minh Hoàng cũng đúng là thâm tàng bất lộ!” Người đời đều biết y thuật của Quân Lâm Uyên vô cùng cao siêu, nhưng không mấy ai biết võ công của hắn cũng lợi hại như vậy. Y thuật và võ thuật cùng hội tụ trong một người, người như hắn, quả nhiên vừa giống thần, lại vừa giống yêu ma. Nhưng khi nói những lời này, đáy mắt Lãnh Tử Hàn cũng đầy vẻ giễu cợt, đối với tình địch, không cần thiết phải tỏ ra hòa nhã.

“Này...” Tô Cẩm Bình lại muốn lên tiếng, hai người đã không phân thắng bại, thì thôi đừng đánh nữa.

Nhưng vừa nói một chữ, hai người kia đã cùng quay đầu sang, tuy họ không nói gì nhưng sắc mặt đều không dễ nhìn gì. Tốt thôi, nàng lại nhieu chuyện nữa: “Hai người tiếp tục đi!”

Một hiệp nữa chuẩn bị bắt đầu, Quân Lâm Uyên lại chợt biến sắc, bước chân lảo đảo, sau đó che miệng ho kịch liệt. Khuôn mặt vốn xinh đẹp thoáng tái nhợt đi, nốt ru ồi son ở mi tâm cũng như mất đi màu sắc, không bao lâu sau, có một chút máu còn xuất hiện giữa khe ngón tay trắng nõn như trong suốt của hấn.

Lãnh Tử Hàn biến sắc, đang định xuất chiêu lập tức rút tay lại. Nhìn Quân Lâm Uyên là biết bệnh cũ của hấn tái phát, Lãnh Tử Hàn hấn ta không quen thừa cơ khi người ta gặp nạn.

Tô Cẩm Bình vội chạy tới: “Không sao chứ?”

Nghe tiếng nàng vang lên bên tai, Quân Lâm Uyên quay đầu nhìn nàng một cái, đôi mắt xếch như rạn ngời hơn, ho thêm vài tiếng mới chậm rãi nói: “Không sao!”

Hình ảnh này đập vào mắt Lãnh Tử Hàn lại có cảm giác rất khác! Một ngọn lửa vô danh bùng lên từ đáy lòng. Hấn thực sự không hiểu, nàng có thể thích Bách Lý Kinh Hồng, có thể thích Quân Lâm Uyên, nhưng vì sao lại chỉ ghét mình mình? Một loại cảm xúc tên là ‘ghen tị’ bắt đầu dâng lên trong tim hấn, Lãnh Tử Hàn hấn, thực sự không bằng họ sao?

“Đã bảo hai người đừng đánh mà, dù ai bị thương thì cuối cùng cũng chỉ có ta lo lắng. Đầu là bằng hữu của Tô Cẩm Bình ta, sao không thể nể mặt ta mà dừng tay lại chứ? Hai người không biết hai người làm như vậy, người kẹp ở giữa như ta sẽ rất khó xử sao?” Tô Cẩm Bình hùng hổ nói, mày nhíu chặt như có thể kẹp chết một con ru ồi vậy.

Nghe nàng nói vậy, Quân Lâm Uyên bật cười, lại ho thêm mấy tiếng nữa mới thở được.

Còn Lãnh Tử Hàn, ánh mắt vốn ảm đạm lập tức sáng ngời lên, dù là ai bị thương, cuối cùng người lo lắng cũng là nàng sao? Như vậy chứng tỏ trong lòng nàng, trừ Bách Lý Kinh Hồng ra thì không ai nặng hơn mình à?

“Tiểu Cẩm, theo ta về!” Tuy hấn đã tìm hiểu được những ngày gần đây, Quân Lâm Uyên đối xử với Tiểu Cẩm cũng không tệ, nhưng ở lại bên cạnh

gã đàn ông buồn vui thất thường này, thật sự không an toàn!

Tô Cẩm Bình đang định giải thích, Quân Lâm Uyên lại lạnh lùng nói: “Sao hả? Lãnh đạo giáo chủ coi hoàng cung Bắc Minh của ta là ma giáo của người, muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, có thể thoải mái đưa người ra khỏi cung sao?”

Lãnh Tử Hàn nhướn mày, đôi mắt đen láy nhìn thẳng Quân Lâm Uyên: “Bắc Minh Hoàng nghĩ với tình trạng hiện giờ của người mà có thể ngăn được bản tôn à?” Dù có thiên quân vạn mã, thêm cả trăm cung tiễn thủ thì Lãnh Tử Hàn vẫn tự tin rằng mình có thể bình yên rời khỏi đây được! Về nguyên tắc, nội lực có thể đẩy ngược mũi tên, trong khoảnh khắc mũi tên bắn ngược về cũng đủ khiến người ta nhảy xa ra vài trăm thước, người bình thường muốn đuổi theo cũng khó. Lần trước Bách Lý Kinh Hồng và Tô Cẩm Bình gặp nạn bên vách núi ở Nam Nhạc phải chọn nhảy xuống để giữ mạng là vì họ bị dồn tới vách núi nên không thể chạy nhanh được. Thế nên Lãnh Tử Hàn mới tự tin như vậy.

“Khụ khụ...” Tiếng ho lại vang lên, đôi mắt Quân Lâm Uyên như ánh lên nụ cười quỷ dị, nâng mí mắt nhìn hắn ta, “Trẫm biết rõ võ công của Lãnh giáo chủ rất cao cường, bình thường không thể đối phó được, nhưng nếu sức khỏe trẫm không tốt, đương nhiên cũng phải có chút biện pháp để bảo vệ mạng sống của mình, Lãnh giáo chủ có nghĩ thế không?”

Sắc mặt Lãnh Tử Hàn hơi căng lại, nhìn hắn khó hiểu: “Ý của Bắc Minh Hoàng là gì?” Quân Lâm Uyên không phải dạng người ngạo mạn kiêu căng tự đại, nếu hắn đã dám nói ra như vậy, thì chắc chắn vẫn có quân bài chưa lật.

“Không biết Lãnh giáo chủ có từng nghe đến... Thần binh bất tử chưa?” Đối diện với đôi mắt xé của hắn, Lãnh Tử Hàn khẽ nhướn đôi mày kiếm, thân là người trong giang hồ, đương nhiên hắn ta cũng từng nghe nói về Thần binh bất tử!

Thần binh bất tử là một lời đồn được lan truyền từ mấy trăm năm trước, khi đó, Hiên Viên thị thống nhất thiên hạ, mà lợi thế lớn nhất của họ cũng chính là Thần binh bất tử đó! Nghe nói, dù dùng bất cứ biện pháp

gì để tấn công, thì Thần binh bất tử kia cũng không chết, cơ thể như tường đồng vách sắt, hàng trăm người tấn công cũng không công phá được, không sợ nước, lửa, dù bị chém cũng sẽ lập tức liền da bằng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được, thậm chí dù không ăn không uống ba tháng trời cũng không chết đói, cách duy nhất để tiêu diệt họ chính là chủ nhân của họ bỏ mạng, vì thế cũng có lời đồn rằng, ‘có được Thần binh bất tử, là có được thiên hạ!’

Nếu đặt câu nói này ở nhà dân thường, thì chỉ là một câu nói chơi, vì chỉ với một đám người đó hoàn toàn không thể đoạt được thiên hạ, nhưng nếu đặt trong tay quân vương của một nước nào đó, thì thật sự không thể xem thường được! Bốn nước đều có thiên quân vạn mã, đây là một sự cân bằng, nhưng nếu có Thần binh bất tử xuất hiện, thì sự cân bằng này sẽ bị lật đổ!

Lãnh Tử Hàn nhìn chằm chằm Quân Lâm Uyên, chậm rãi nói: “Nghe nói, sau đời quân vương đầu tiên của vương triều Hiên Viên qua đời, toàn bộ Thần binh bất tử đã tuấn táng theo chủ nhân. Không biết Bắc Minh Hoàng nói vậy là có ý gì?”

Quân Lâm Uyên cười lạnh một tiếng không đáp, chỉ khẽ vỗ tay, bốn người áo đen nhanh chóng xuất hiện bao vây Lãnh Tử Hàn. Trong tay họ đều cầm trường kiếm, mặt cũng bịt khăn, đôi mắt trống rỗng vô thần, giống y như người máy chờ mệnh lệnh tiếp theo của chủ nhân vậy!

Lãnh Tử Hàn đưa mắt nhìn mấy người kia, nói về võ công, hẳn có thể tự tin rằng mình tài giỏi hơn họ, nhưng từ cơ thể mấy người này lại tỏa ra luồng khí âm u lạnh lẽo, y như mấy thầy ma vậy, chẳng lẽ đây là Thần binh bất tử trong truyền thuyết?

“Có lẽ Lãnh giáo chủ không biết, thần y đầu tiên của thần y môn, là người của hoàng thất Hiên Viên.” Đôi môi mỏng của Quân Lâm Uyên cong lên, như cười như không nói.

Lãnh Tử Hàn hiểu ngay! Thì ra cái gọi là thần binh bất tử, chính là được nhân do thần y dùng thuốc chế ra, thần y đầu tiên có thể làm được, thì Quân Lâm Uyên cũng có thể làm được. Chuyện này khiến Lãnh Tử Hàn

không thể không đánh giá Quân Lâm Uyên cao hơn một chút, nhưng: “Bắc Minh Hoàng cho rằng bốn người bất tử này có thể không chế được bản tôn sao?”

“Đương nhiên là không!” Vừa dứt lời, mấy trăm người áo đen mặc trang phục giống y như đúc lập tức xuất hiện từ chỗ tối, vây chặt lấy Lãnh Tử Hàn.

Dù sao Lãnh Tử Hàn cũng chưa từng thực sự giao thủ với người bất tử, sắc mặt cũng nghiêm lại. Sắc mặt Tô Cẩm Bình cũng không đẹp lắm, theo quan điểm của nàng, thì chuyện này rõ ràng là một sự tởn tại ngược hẳn với lẽ thường, trên thế gian này lại có loại người bất tử sao? Nhưng nhìn vẻ mặt của Lãnh Tử Hàn và Quân Lâm Uyên, lại không giống nói đùa chút nào.

“Lãnh Tử Hàn, tạm thời ta chưa thể đi được, vì cổ trùng trong người còn chưa lấy ra, hơn nữa, phải chờ Bích Huyết hoa nở mới có thể luyện Bích Ngọc hõ hõn đan được!” Mấy từ thần binh bất tử này khiến người ta chỉ nghe thôi cũng thấy nguy hiểm, Lãnh Tử Hàn đối đầu với họ, chắc gì đã chiếm được thế thượng phong.

Lúc này Lãnh Tử Hàn mới hiểu vì sao nàng nói chưa thể đi được, nhưng dù sao hắn ta cũng là thân vương của Tây Vỹ, dù không thích quyên thế nhưng Mộ Dung Thiên Thu cũng là huynh trưởng của hắn ta, nên hắn ta thực sự muốn lĩnh giáo một phen, xem uy lực của Thần binh bất tử này thế nào: “Xin Bắc Minh Hoàng vui lòng chỉ giáo!”

Hắn ta vừa dứt lời, Quân Lâm Uyên vung tay lên, một màn giao đấu tập thể liên bắt đầu. Có thể thấy rõ năng lực của Lãnh Tử Hàn vượt xa những người đó, nhưng những người đó thật sự không thể nào đánh chết được, dù dùng thủ đoạn gì, sau khi ngã xuống lại có thể đứng lên, Lãnh Tử Hàn không làm gì được họ, họ cũng không thể làm gì được Lãnh Tử Hàn!

Giao chiến kịch liệt một hồi lâu, Lãnh Tử Hàn càng lúc càng nhú chặt mày, vì đám người áo đen này hoàn toàn không biết mệt, không biết đau, chỉ biết điên cuồng lao tới, nhưng thế lực của Lãnh Tử Hàn lại chậm rãi

tiêu hao đi. Hẳn ta nhận thức rõ, nếu cứ tiếp tục đánh như vậy, người cuối cùng chịu thiệt chắc chắn là mình!

Tô Cẩm Bình cũng khẽ nhú mày, nếu trong tay Quân Lâm Uyên có người lợi hại như vậy, một hai người thì không tính, nhưng hơn một trăm người, đưa ra chiến trường chắc chắn sẽ trở thành công cụ giết người tiêu chuẩn, bọn họ chỉ biết giết người lại không thể bị giết chết, không cần nghĩ cũng biết họ sẽ tạo ra sức chiến đấu kinh khủng tới mức nào: “Dừng tay đi!”

Không thể phân định cao thấp, nhưng nếu cứ kéo dài thế này, chắc chắn Lãnh Tử Hàn sẽ chịu thiệt! Tô Cẩm Bình vừa lên tiếng, Quân Lâm Uyên lại phất tay, đám người kia cũng dừng ngay lại, đồng thời nấp người lại vào trong rừng, không thấy bóng dáng đâu nữa. “Lãnh giáo chủ thần công cái thế, nhưng trăm cũng không phải kẻ vô dụng, nên nếu muốn đưa người từ chỗ trẫm đi, e rằng Lãnh giáo chủ cũng phải tốn nhiều tâm sức.”

Tuy nói vậy, nhưng trong mắt Quân Lâm Uyên không có chút khinh thường nào, có thể giao chiến với thần binh bất tử của mình lâu như vậy mà không bị chút thương tích nào, thực sự cũng khiến hắn không thể khinh thường!

Mặt Lãnh Tử Hàn sa sầm xuống, tung hoành giang hồ bao nhiêu năm, hôm nay là lần đầu tiên hắn ta chịu nhục thế này, Thần binh bất tử, quả nhiên lợi hại y như trong truyền thuyết. Quân Lâm Uyên, thật quá nguy hiểm!!! Im lặng một lúc lâu, giọng nói ngạo nghễ của Lãnh Tử Hàn mới vang lên: “Bắc Minh hoàng quả nhiên là thâm tàng bất lộ!”

Hôm nay, hẳn ta đã hoàn toàn được nhận thức được, đầu tiên là võ công của hắn không thể coi thường, sau nữa là Thần binh bất tử kia. So với Hoàng Phủ Hoài Hàn đang có thanh thế nhất, Mộ Dung Thiên Thu như hổ rình mồi, cùng với Bách Lý Kinh Hồng vang danh khắp thiên hạ, thì Quân Lâm Uyên nhìn có vẻ ôn hòa này mới là kẻ giấu mình sâu nhất!

Hôm nay hẳn ta đã nói câu này hai lần, Quân Lâm Uyên ho thêm mấy tiếng nữa mới cười nói: “Lãnh giáo chủ không cần đánh giá cao trẫm như

thế, chẳng qua vì sức khỏe của trẫm không tốt, nên giấu mấy quân bài bảo mệnh cũng không có gì là lạ.”

Vẻ trào phúng hiện lên trong đôi mắt đen của Lãnh Tử Hàn, quân bài bảo mệnh à? Nói cái này là quân át chủ bài có thể giành lấy thiên hạ còn không đủ! Chỉ là, không biết trong tay hần có bao nhiêu người như vậy? “Lời nói của Bắc Minh hoàng hôm nay, bản tôn nhớ kỹ. Có đi đâu, bản tôn muốn hỏi Bắc Minh hoàng một câu, nếu hôm nay bản tôn mang xích sắt nghìn năm đến, thì liệu tình thế sẽ thế nào?”

Xích sắt nghìn năm vẫn có thể trói chặt được những thần binh bất tử này, nếu chỉ hơn một trăm người thì không đáng ngại, nhưng mục đích câu nói này của hần cũng chỉ vì muốn thử xem rốt cuộc trong tay Quân Lâm Uyên có bao nhiêu người như vậy thôi!

Đương nhiên Quân Lâm Uyên cũng hiểu mục đích của hần là gì, nhưng, nếu đã là quân át chủ bài thì không thể lộ quá nhiều được. Đôi mắt xéch khe nheo lại, nốt ru ồi son ở mi tâm cũng tỏa ra ánh sáng hồng nhạt: “Lần sau Lãnh giáo chủ có thể mang đến thử xem.” Câu này của hần vừa không để hần ta biết trong tay mình có bao nhiêu người, cũng hoàn toàn không yếu thế chút nào.

Lãnh Tử Hàn cũng không dám chắc, tr ần mặc một lúc lâu sau mới nhìn hần hỏi: “Bắc Minh hoàng để lộ quân át chủ bài này ra, không sợ bản tôn nói ra ngoài sao? Người cũng biết rằng nếu thần binh bất tử bị bại lộ, ba nước rồi loạn liên minh lại để cùng đối phó Bắc Minh thì cũng không phải là không thể.”

Nếu ba nước liên hợp lại với nhau, thì dù có nhiều người như vậy, Bắc Minh cũng không thể chống cự nổi! Hiện giờ Lãnh Tử Hàn hần không thể đánh bại những thần binh bất tử kia thật, nhưng nếu hần muốn đơn thương độc mã rời khỏi nơi này, thì Quân Lâm Uyên cũng không thể ngăn hần lại, vì thế, hần hoàn toàn có thể tung tin này ra ngoài.

Quân Lâm Uyên khẽ cười: “Trẫm tin rằng người sẽ không nói ra, vì nếu người nói, chắc chắn đám người Hoàng Phủ Hoài Hàn sẽ còn muốn có được những thần binh bất tử đó hơn cả tiêu diệt họ, mà đi đâu đó sẽ càng

không an toàn cho nàng!” Nói xong, Quân Lâm Uyên liếc nhìn Tô Cẩm Bình một cái.

Lãnh Tử Hàn nghe vậy, ánh mắt căng lên, mặt đ`ây vẻ không tin nổi. Mấy người Hoàng Phủ Hoài Hàn muốn có thì sẽ không an toàn cho tiêu Cẩm, chẳng lẽ... ý của Quân Lâm Uyên là... muốn tặng số binh mã này cho Tiêu Cẩm sao?! Chuyện này... có thể sao?! Dù Quân Lâm Uyên buồn vui thất thường, nhưng lại không phải kẻ dối trá.

Tô Cẩm Bình kinh ngạc, vẫn chưa hiểu được chuyện này thì liên quan gì đến mình, nàng nhìn hai người trước mặt, đang định lên tiếng thì Lãnh Tử Hàn chợt lạnh lùng nói với Quân Lâm Uyên: “Hy vọng Bắc Minh hoàng nhớ kỹ những đi ều mình nói hôm nay.” Dứt lời, bóng người vụt đi, biến mất trong không trung.

“Hai huynh vừa nói gì vậy, vì sao huynh có th ần binh bất tử mà lại không an toàn cho ta?” Nhìn nàng có vẻ dễ bị liên lụy lắm sao?

“Nàng có còn nhớ, trăm đã từng nói sẽ không để nàng uổng công ở đây không?” Hắn quay sang mỉm cười nhìn nàng.

Nét mặt Tô Cẩm Bình cứng lại: “Ý huynh là...”

“Khi nào nàng học xong y thuật của trăm, lúc đó trăm sẽ tặng th ần binh bất tử này cho nàng!” Quân Lâm Uyên thoải mái nói.

Tô Cẩm Bình nhíu chặt đôi mày thanh tú, không phải nàng khác người đâu, nhưng người ta đã truyên hết y thuật cho mình, hoa tr ờng 5 năm cũng tặng cho nàng, giờ còn muốn tặng cả th ần binh bất tử cho nàng nữa, nàng có tư cách gì mà nhận nhiều thứ của người ta như vậy được? Dù có câu nói rằng “Có lợi mà không chiếm là thẳng ngu” nhưng Tô Cẩm Bình nàng vẫn có nguyên tắc riêng của mình: “Bích ngọc h ời h ần đan ta có thể coi như là món quà huynh tặng ta như một người bạn, nhưng th ần binh bất tử này thì ta không thể nhận được!”

“Nàng có từng nghe câu nói ‘cả đời làm th ầy’ bao giờ chưa?” Quân Lâm Uyên không phản bác lời nàng, ngược lại lại nhắc đến chuyện chẳng

liên quan gì hết.

Nàng chưa từng nghe câu này, nhưng vẫn hiểu ý nghĩa của nó nên khẽ gật đầu.

Quân Lâm Uyên lại nói tiếp: “Vậy trăm dạy y thuật cho nàng, có tính là sư phụ của nàng không?”

“Có chứ!” Tuy đột nhiên biến thành vân bối trong lòng cũng hơi bất bình, nhưng chút lợi nhỏ đó nàng vẫn sẵn lòng nhường cho người ta.

Câu trả lời vừa vang lên, Quân Lâm Uyên liền nở nụ cười khác hẳn với vẻ nhã nhặn xinh đẹp thường thấy của hắn, còn mang theo chút gian xảo: “Vậy, nếu trăm đã là sư phụ nàng, tặng quà cho đồ đệ cũng là chuyện bình thường đúng không?”

Hả... Tô Cẩm Bình nhất thời á khẩu! Thật ra, nếu nghiêm túc bái sư thì có lẽ nàng sẽ mặt dày mày dạn đi đòi sư phụ chút quà nhập môn, nhưng đột nhiên biến thành thế này, cảm giác rất kỳ quái! Nhìn nụ cười gian xảo của Quân Lâm Uyên, nàng lại như nhìn thấy người nào đó vô cùng đen tối kia, vì thế không khỏi than oán trong lòng, chẳng lẽ đàn ông cổ đại đều có bụng dạ đen tối vậy sao?!

“Được rồi, trăm nói tặng cho nàng là tặng cho nàng, không bao lâu nữa nàng đi rồi, có biện pháp bảo mệnh cũng tốt hơn!”

Tô Cẩm Bình cũng biết nếu mình từ chối nữa thì thực sự khách khí quá, mới gật đầu, lại nói tiếp: “Mấy người bất tử này là thế nào? Thực sự có người bất tử sao?”

“Đều là dùng cổ độc và dược để luyện ra, có đi đâu trăm cũng tốn rất nhiều công sức, nghiên cứu mười mấy năm mới thành công.” Truyền nhân của thần y môn có vô số, nhưng luyện được ra người bất tử thì chỉ có hai người là thần y đầu tiên và Quân Lâm Uyên này thôi.

Thì ra là thế!

“Rột rột rột!”, bụng Tô Cẩm Bình kêu lên.

Quân Lâm Uyên nhìn nàng như cười như không: “Đi thôi, đi dùng cơm!”

“Không cần gọi ngự y khám bệnh cho huynh sao?” Tô Cẩm Bình không thèm để ý đến vẻ trêu chọc trong mắt hắn, lo lắng hỏi.

Quân Lâm Uyên khẽ cười, sắc mặt vẫn hơi tái nhợt, đáp: “Không cần, họ không chữa được cho trẫm!”

“Có lẽ ta có thể!” Tô Cẩm Bình cười nói. Nhìn hắn có vẻ nghi hoặc, nàng lại nói tiếp: “Chờ ta học hết y thuật của thần y xong, biết đâu lại chữa được bệnh cho huynh!”

“Ha ha...” Hắn cười không nói, lại trêu ghẹo tiếp: “Hôm nay dùng cơm có muốn nghe nhạc nữa không?” Giọng điệu đầy vẻ trêu chọc.

“Cút đi!”

“Ha ha... Nghe Hàn phu tử nói mấy ngày nữa sẽ có bài kiểm tra, nàng nên cố gắng hết mình đi. Nếu không qua được bài kiểm tra này, trẫm sẽ không dạy y thuật đâu!” Quân Lâm Uyên cười nói.

Tô Cẩm Bình khinh thường hừ khê: “Chỉ là một bài kiểm tra thôi mà, Tô Cẩm Bình ta sao có thể thua được chứ.”

...

Nhiều ngày nay, Tô Cẩm Bình học tập rất chăm chỉ nghiêm túc, chuẩn bị cho bài kiểm tra mà Quân Lâm Uyên nói kia. Nàng biết chữ của bốn nước đều có điểm khác nhau, nhưng cũng không khác quá nhiều, hơn nữa còn hơi giống chữ giản thể, cho nên học cũng không khó lắm. Học một ngày một đêm, lại thêm trí nhớ tốt trời sinh nên nàng đã có thể nhận biết và viết được đến 80% chữ.

Nhưng cái thứ bút lông này thực sự khiến người ta phát ghét, tìm đủ mọi cách mà chữ nàng viết ra vẫn xiêu xiêu vẹo vẹo cực kỳ khó coi, chẳng khác gì gà bới. Có đi đâu sự tiến bộ của nàng cũng được phu tử nhìn nhận, còn khen nàng có tư chất thông minh, đúng là khen không ngớt lời.

Còn Lãnh Tử Hàn, sau khi đến đây ngày ấy cũng không đến nữa, có lẽ hẳn định chờ nàng làm xong việc rồi mới đến tìm nàng chẳng. Thật ra mấy hôm trước nàng rất muốn nói với Lãnh Tử Hàn, nhờ hẳn báo tin cho Bách Lý Kinh Hồng, nhưng mấy lần lên đến miệng rồi lại ngại ngần không nói ra được.

Nàng cằn sách, vừa nghĩ ngợi lan man vừa đi đến thư phòng. Ở bên cạnh Quân Lâm Uyên càng lâu mới càng cảm thấy hẳn không tệ, vì hẳn thực sự rất nghĩa khí. Chỉ cần người ta đối xử tốt với hẳn một phần, hẳn sẽ đền đáp lại gấp một nghìn lần, người như vậy, thực ra trong nội tâm rất khao khát được người khác quan tâm đúng không?!

Còn đang nghĩ ngợi thì giọng nói của Quân Tử Mạch vang lên từ rất xa: “Hoàng tâu, tâu đang nghĩ gì vậy?”

Nàng biến sắc, cực kỳ chán nản nói: “Gọi tên ta là được rồi, cái gì mà hoàng tâu với không hoàng tâu!”

Quân Tử Mạch bĩu môi không cãi cọ với nàng mà nhắc đến một chuyện khác: “Hoàng tâu, tâu chuẩn bị xong chưa? Hôm nay kiểm tra, phải qua được Nữ giới và Luận ngữ đấy.”

“Cái gì?!” Tô Cẩm Bình ngạc nhiên trợn trừng mắt, hôm nay thi rồi à? Sao không ai báo cho nàng biết?! Nàng còn tưởng là mấy ngày nữa chứ. Lại còn phải thi qua cả Nữ giới nữa à?! Cứ tưởng rằng chỉ cần thi đỗ Luận ngữ hoặc ngâm thơ đối từ gì gì đó, chứ Nữ giới thì... Thực ra môn nào nàng cũng nghe rất chăm chú, chỉ có mỗi Nữ giới này là chưa từng để ý tới, nàng đường đường là một cô gái xuyên không đến cổ đại, chẳng lẽ lại thi trượt sao? Ôi, nói cũng thấy mất hết mặt mũi rồi!

Nhìn dáng vẻ sợ hãi của nàng, Quân Tử Mạch biết ngay nàng chưa biết tin gì cả, liền khẽ lắc đầu như thật, sau đó lấy một tấm giấy nhỏ từ trong

Ổng tay áo rộng thùng thình của mình ra, cười rất bí ối nói: “Ha ha, nhìn thấy không? Muội chuẩn bị hết rồi.”

Quay cóp à?!

Tô Cẩm Bình thật sự rất muốn vỗ ngực mà nói, lần này thi trượt, lần sau ta sẽ thi đỗ, ta nhất quyết không quay cóp! Nhưng đó là môn học gì?! Là Nữ giới đấy!!! Nếu nàng có thể trông chờ được vào chuyện mình học chăm sẽ có thể thi đỗ, thì trước khi bước vào đến phòng thi, nàng đã chết ngắc vì tự ghê tởm chính mình rồi! Nhìn Quân Tử Mịch cười thô bỉ như vậy, miệng nàng run lên: “Ta có thể nói với hoàng huynh muội, để không cần thi Nữ giới được không?”

“Hiện giờ hoàng huynh đang lên triều, tâu làm sao nói với huynh ấy được? Hơn nữa, hôm nay là ngày kiểm tra cuối cùng, các học trò chúng ta đã học hết một năm, sau khi thi xong, dù là đỗ hay trượt thì cũng đều bị ghi vào trong sử sách cả. Nếu thi trượt, thì thể diện mất sạch luôn cả mấy trăm năm, nên hôm nay dù chết ta cũng phải thi đỗ!” Sắc mặt Quân Tử Mịch đầy vẻ quyết tâm.

Bài kiểm tra cuối cùng? Còn ghi vào sử sách nữa? Chẳng phải là đời nàng đến đường cùng phải làm bừa hay sao?!

Quân Tử Mịch cười tủm tỉm đưa mẫu giấy cho Tô Cẩm Bình: “Muội biết tâu không nghe mấy bài Nữ giới, lúc các mama giảng nữ giới, tâu toàn ng ỗ luyện chữ, nên muội cũng chuẩn bị cho tâu một phần rồi. Có mấy câu trả lời trong này hơi khác với của muội, để đến lúc đó đỡ bị phát hiện!”

Tô Cẩm Bình đấu tranh tư tưởng một lúc lâu, thầm nghĩ trượt thì thôi, từ trước tới giờ đã bao giờ nàng quay cóp đâu, tuy nàng chẳng phải người tốt gì, nhưng đây là lần đầu tiên trong đời đi quay bài, trong lòng cũng cảm thấy bất an. Có đi ầu, nhớ tới mấy câu Quân Lâm Uyên nói, nếu thi trượt, hấn sẽ không dạy y cho mình, hơn nữa, bài kiểm tra này lại là cơ hội cuối cùng... Nàng cắn chặt răng, lấy tờ giấy trong tay Quân Tử Mịch. Quan tâm làm gì chứ? Dù sao quay cóp cũng chẳng liên quan gì đến ai, gì mà phải ngượng?!

Đi đến thư phòng, các học trò đầu đang xì xào nói chuyện.

Có người có vẻ biết trước, có người lại có vẻ bất an, còn có người thì xã giao khắp xung quanh, dường như chuẩn bị trước để đến lúc kiểm tra còn tiện hỏi bài. Không ngờ thi thố ở cổ đại cũng như thế, có một số đồng chí còn chuẩn bị sẵn sàng xem sẽ quay cóp thế nào, hơn nữa ngoài mặt không hề có chút vẻ xấu hổ nào khiến dũng khí của Tô Cẩm Bình tăng lên vô tận, liều thôi!!!

Cách chỗ Tô Cẩm Bình ngồi không xa là chỗ của Quân Thiên Mạch. Quân Thiên Mạch ngẩng cao đầu, nhìn có vẻ đã biết tin trước rồi.

Không bao lâu sau, phu tử đi tới, phát bài thi cho từng người. Tất cả đầu là câu thượng hoặc câu hạ của Luận ngữ cùng với yêu cầu giải thích câu nói, Tô Cẩm Bình viết rất trôi chảy. Sau khi viết xong, nàng ngẩng đầu liếc nhìn Quân Tử Mạch ở phía trước, thấy nàng ấy len lén nhìn ra xung quanh, tìm thời cơ lại rút giấy trong tay áo ra chép vài câu, xem ra, nàng ấy là cao thủ quay cóp rồi, cực kỳ có kinh nghiệm, trong lòng nàng không khỏi giơ ngón tay cái lên khen ngợi!

Một lúc sau hết giờ, bài thi cũng bị thu hết lên.

Từ trước đến giờ, cuộc thi ở Bắc Minh không có giờ nghỉ giữa các môn, thế nên vừa thu bài thi xong, đám con trai đầu ra ngoài thi cưới ngựa bắn cung, còn con gái ở lại thi tiếp Nữ giới. Bài thi tiếp theo được phát xuống, lần này giám thị là mama dạy học. Câu hỏi đầu tiên chính là: “Tam tông tứ đức là gì?”

Tông cái đầu mẹ người!!! Đức cái ông em gái người! Tô Cẩm Bình cực kỳ muốn chửi ầm lên, nhưng vẫn ép mình nhịn xuống, lấy tờ giấy nhỏ trong tay áo ra nhìn, sau đó loạt xoạt viết xuống giấy.

Câu tiếp theo: “Thất xuất chi đi đầu là gì?” Tô Cẩm Bình cũng vội vàng chép ra. Mà nét mặt vốn tự tin của Quân Thiên Mạch ở gần đó, chợt cứng lại sau khi đọc xong câu hỏi nào đó. Câu này nàng ta không biết làm, nhưng nếu trả lời xong hết mấy câu khác thì cũng có thể thi đỗ được. Có đi đầu từ trước tới giờ nàng ta chỉ muốn làm mọi thứ hoàn mỹ, hơn nữa, thành tích

lần này còn bị ghi lại vào sử sách, đến lúc đó chẳng phải sẽ ảnh hưởng đến hình tượng hoàn mỹ của nàng ta sao? Thế nên, câu hỏi này khiến nàng ta cực kỳ lo lắng.

Đột nhiên, nàng ta ngẩng đầu lên, từ góc độ của nàng ta nhìn thấy rõ Tô Cẩm Bình đang quay cóp, đáp án ở ngay trong cổ tay áo, hơn nữa nhìn như sắp làm xong hết cả bài thi rồi vậy! Suy nghĩ đầu tiên của Quân Thiên Mạch là tố giác nàng, nhưng nhìn lại câu hỏi còn trống, nàng ta do dự một chút rồi khẽ gọi Tô Cẩm Bình: “Này, này...”

Tô Cẩm Bình quay lại, vừa nhìn nét mặt nàng ta liền biết ngay mình quay cóp bị phát hiện, trên mặt thoáng có vẻ xấu hổ. Quân Tử Mạch giơ tay ra hiệu với nàng, ý bảo nàng đưa đáp án cho mình, Tô Cẩm Bình lắc đầu tỏ vẻ không đưa, quan hệ của nàng và nàng ta đâu có tốt, việc gì phải cho?

Quân Thiên Mạch biến sắc, giơ tay đầy vẻ uy hiếp, khi mama giám thị vừa quay đi, Tô Cẩm Bình vội gật đầu, sau đó chép lại đại khái câu trả lời, mắt đảo một hồi, nghĩ ra một ý hay. Người muốn câu trả lời chứ gì?! Ta cho! Nghĩ rồi nàng lẳng lặng ném thẳng câu trả lời về phía nàng ta.

Quân Thiên Mạch vừa cầm lấy, Tô Cẩm Bình liền cao giọng nói: “Mama! Nàng quay cóp!”

Phụ tử quay đầu nhìn Quân Thiên Mạch, sắc mặt Quân Thiên Mạch liền trắng bệch ra, trong tay vẫn còn cầm mẫu giấy, vội lên tiếng giải thích: “Không phải, cái này là nàng vừa ném cho con, nàng đã chép hết câu trả lời trong này rồi, nếu phụ tử không tin thì có thể đối chiếu với bài thi của nàng.”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 42: Tri Kỷ Khó Cầu

Mama giám thị nghe vậy liền nhìn về phía Tô Cẩm Bình đầy nghi hoặc, Tô Cẩm Bình vội nói: “Mama, bài thi của trò đương nhiên không giống với đáp án kia, xin mama tra rõ!” Tô Cẩm Bình nàng là người có thể tùy tiện ức hiếp sao? Nực cười!

Mama giám thị lấy bài thi của Tô Cẩm Bình sang đối chiếu với đáp án kia, tuy đại ý vẫn tương đồng nhưng có một số chỗ vẫn khá khác nhau, quan trọng nhất là ở câu về thất xuất chi điếu, đáp án của Tô Cẩm Bình bị sai mất một điếu, hoàn toàn không giống trong tờ đáp án kia. Vì vậy, mama giám thị lườm Quân Thiên Mạch một cái: “Công chúa điện hạ, đáp án này hoàn toàn không giống với bài thi của trò ấy. Công chúa điện hạ đã làm sai còn nói xấu người khác, về điểm này, lão thân nhất định phải ghi lại để cảnh cáo, hy vọng các trò khác có thể biết mà tránh xa.”

Quân Thiên Mạch trợn trừng mắt không tin nổi: “Không thể thế được, rõ ràng là, rõ ràng là...”

Tờ đáp án này, trừ một số câu hơi sửa khác đi, còn Quân Tử Mạch vẫn chép nguyên xi từ trong sách vở ra. Mama nhìn qua tờ đáp án, lại nhìn sang bài thi của Quân Thiên Mạch, sắc mặt lập tức thay đổi: “Công chúa điện hạ, lão thân thấy bài thi giống với đáp án này là bài thi của trò mới đúng, sao lại vu oan cho người khác? Xem ra, công chúa không chỉ gian lận mà còn học cả thói vu oan cho người khác nữa. Lão thân dù sao cũng là mama đã dạy trò nhiều năm, giờ xảy ra chuyện thế này, lão thân cũng khó tránh khỏi trách nhiệm. Chờ kỳ thi kết thúc, lão thân sẽ tự đi nhận tội với Thái hậu.”

Quân Thiên Mạch không thèm nghe giật bài thi của Tô Cẩm Bình sang so sánh mới phát hiện ra đúng là không có quá nhiều chỗ giống nhau, ngược lại bài thi của mình còn giống với đáp án này hơn! Lúc này nàng ta mới biết mình bị gài bẫy! Lúc ấy, cô gái kia không chỉ viết câu trả lời khác với đáp án, còn sửa lại mấy câu trả lời rồi mới ném đáp án cho mình, mục đích là để trả thù mình vì đã uy hiếp nàng!

Nàng ta thật sự không ngờ, sống trong thâm cung bao nhiêu lâu lại bị người vừa tiến cung chưa được mấy ngày gài bẫy như vậy! Chuyện quay cóp ở trường thi có rất nhiều, nhưng bị làm to lên như nàng khiến mọi người đều biết nàng ta quay cóp, thậm chí còn bị mang tội vu oan cho người khác thì nàng ta đúng là người đầu tiên! Nàng ta thầm nghĩ, sau này chắc sẽ không bao giờ có thể tùy tiện ra đường nữa, vì chỉ cần lộ mặt ra, sẽ phải đối mặt ngay với ánh mắt chế giễu và khinh bỉ của người khác!

Mama giám thị lấy bài thi trong tay nàng ta ra, đưa cho Tô Cẩm Bình, Tô Cẩm Bình cúi đầu tiếp tục viết. Có đi đâu, không có đáp án, nàng cũng không biết viết gì nữa, dù sao những câu trả lời nàng chép từ trong đáp án ra cũng đủ để nàng đỡ môn này rồi.

Quân Thiên Mạch suy sụp ngửa xuống ghế, ánh mắt sắc như đao bắn về phía Tô Cẩm Bình, tỏ rõ sự thù hận và phẫn nộ của mình, nhưng ánh mắt này hoàn toàn không tạo được chút ảnh hưởng nào với Tô Cẩm Bình, nàng vẫn ngửa làm việc của mình như không có chuyện gì xảy ra.

Quân Tử Mạch thì sợ đến toát mồ hôi lạnh, vì trên đáp án kia đều là chữ của nàng, nếu bị phát hiện thì phiền to, có đi đâu hiển nhiên đây là lần đầu Quân Thiên Mạch gặp phải tình hình thế này, hoàn toàn không kịp phản ứng nên mới... Nhưng Quân Tử Mạch lại không biết rằng, dù Quân Thiên Mạch có nhận ra vấn đề về chữ viết, thì Tô Cẩm Bình cũng có cách để giúp nàng thoát tội.

Hết giờ làm bài, bài thi được thu lên, mama giám thị trừng mắt lườm Quân Thiên Mạch một cái rồi đi gặp Thái hậu. Những người bình thường vẫn quan hệ tốt với Quân Thiên Mạch, lúc này thấy nàng ta gặp chuyện cũng đều lạnh lùng quay đi, thậm chí có người còn châm chọc vài câu. Mọi

người đầu đi hết, chỉ còn lại một thiên kim thế gia an ủi bên cạnh Quân Thiên Mạch, tình cảnh này so với cảnh tiều hô hậu ủng ngày xưa của nàng ta, đúng là tiêu đi đầu đến không thể tiêu đi đầu hơn.

Quân Tử Mạch và Tô Cẩm Bình nhìn các nàng một chút rồi đi ra khỏi trường thi. Quân Tử Mạch vội nhỏ giọng hỏi Tô Cẩm Bình xem chuyện là thế nào, Tô Cẩm Bình cũng lặng lẽ kể lại từ đầu đến cuối một lần.

Khóe môi Quân Tử Mạch run lên mấy cái: “Thì ra là vậy, lúc ấy muội thấy tàu đậy tức giận đòi mama làm chứng cho tàu, muội còn tưởng tàu vô tội thật nữa!” Nàng đã nghĩ ngay mà, lúc ấy rõ ràng là mình đưa đáp án đó cho nàng ấy, làm sao lại liên lụy đến cả Quân Thiên Mạch.

Tô Cẩm Bình khẽ cười: “Tử Mạch, hôm nay ta dạy muội một nguyên tắc! Trên thế gian này, không có thứ gì đen hoàn toàn, cũng không có thứ gì trắng hoàn toàn. Cái gọi là trong sạch hay không trong sạch, chẳng qua chỉ là vấn đề thực lực của một cá nhân, nếu thắng, thì dù muội không trong sạch cũng biến thành trong sạch, còn nếu thua, dù muội trong sạch cũng sẽ thành không trong sạch. Đến lúc đó, đừng trách trời trách đất, chỉ trách mình vô dụng thôi. Nếu không phục, thì sau này hăng hái một chút, tránh để người ta gài bẫy!”

Năm xưa khi Yêu nghiệt nàng mới bước chân vào giới sát thủ đã từng trải qua biết bao nhiêu lần bị hãm hại. Trong sạch à? Ha ha...

Nghe xong, Quân Tử Mạch nhú mày, rõ ràng không có cùng nhận thức với suy luận của Tô Cẩm Bình, nhưng không thể phủ nhận rằng những lời này rất có lý: “Nhưng mà... nhưng mà...”

Thấy nàng có vẻ nghi hoặc, Tô Cẩm Bình lại nói: “Ví dụ như, nếu xét về chân tướng, Quân Thiên Mạch chưa làm gì cả, ngay cả tờ giấy đó còn chưa kịp mở ra, cuối cùng lại bị bắt được ‘chứng cứ xác thực’, mọi người đều nghĩ chuyện này là do nàng ta làm, thậm chí còn bị mang tiếng vu oan cho người khác. Hơn nữa, muội phải biết rằng, sau này thanh danh của Quân Thiên Mạch mất sạch rồi, nhưng trên thực tế, xét về một khía cạnh nào đó, thì chuyện này nàng ta vô tội. Trách cũng chỉ trách nàng ta đắc tội người không nên đắc tội, trách là trách nàng ta quá yếu, quá vô dụng thôi!”

Khi nàng bị người ta hãm hại, những thứ gọi là ‘chứng cứ’ kia hoàn toàn bất lợi với nàng, vào thời điểm nàng không còn đường chối cãi, nàng đã khóc vì cảm thấy rất oan ức, nhưng sau đó, nàng không còn rơi nước mắt một lần nào nữa, vì nàng biết rằng, khi bị người khác hãm hại, vấn đề lớn nhất không nằm ở phía người ta, mà nằm ở phía mình! Cũng vì mình vô dụng, vì mình bất cần thôi!!!

Quân Tử Mạch gật đầu cái hiểu cái không, ánh mắt nhìn Tô Cẩm Bình càng thêm sùng bái: “Tỷ hiểu nhiều thứ thật đấy!”

“Đó là vì ta trải qua nhiều chuyện hơn. Mọi người nên nhớ, trên thế gian này, bất cứ chuyện gì cũng có tính hai mặt, dù chính tai mọi người nghe thấy, chính mắt mọi người nhìn thấy cũng không thể tin được. Cái gọi là ‘chứng cứ xác thực’ đó cũng chưa chắc đã là chân tướng, chưa chắc là sự thật. Nếu là người thông minh thì phải có đôi mắt sáng suốt, hiểu biết phân rõ đúng sai.” Nha đầu này thật sự quá đơn thuần nên Tô Cẩm Bình không khỏi nói nhiều thêm vài câu.

Những lời này rất thâm thúy, nghĩ kỹ lại thì quả thật đúng là như vậy. Ví dụ như chuyện lần này của Quân Thiên Mạch không phải cũng có chứng cứ rất xác thực sao? Hiện giờ thanh danh của nàng ta đã hỏng hết rồi, chỉ có nàng ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng nàng ta lại không thể nói, cũng chẳng ai tin nàng ta. Quân Tử Mạch lại cảm thán: “Mấy người bình thường quan hệ tốt với tỷ ấy cũng chẳng ai an ủi tỷ ấy, không an ủi đã đành, còn châm chọc chọc chọc. Nhưng vị Tôn tiểu thư kia luôn đối nghịch với tỷ ấy, giờ lại ở bên cạnh tỷ ấy.”

“Nên mọi người phải hiểu một đạo lý nữa, khi mọi người thành công, bên cạnh mọi người sẽ có rất nhiều người, nhưng chỉ khi mọi người gặp xui xẻo, những người còn ở lại bên mọi người mới là bằng hữu thực sự. Chơi với những người thường nịnh bợ, bợ đỡ mọi người cũng không sao, nhưng tuyệt đối đừng thật lòng quá; còn những người luôn không nói gì, hoặc chê bai, châm chọc mọi người, đến lúc mọi người có chuyện lại là người đầu tiên đứng về phía mọi người thì mới đáng để mọi người coi là bạn bè sống chết có nhau. Chuyện này ít ra cũng giúp Quân Thiên Mạch hiểu được lòng người hiểm ác thế nào, sau này cũng thu mình một chút! Nếu Quân Thiên Mạch đủ thông minh, nàng sẽ

hiếu vị Tôn tiểu thư mà muội nhắc tới kia mới là người thực sự đối xử tốt với nàng ta. Còn những kẻ bình thường chơi vui vẻ nhưng đến thời điểm máu chốt lại lạnh lùng quay đi không thấy bóng dáng đâu, thì cũng chỉ là kẻ qua đường thôi!”

Quân Tử Mạch mù mờ gật đầu: “Đúng thế, bạn bè phải là người dù xảy ra bất cứ chuyện gì cũng luôn tin tưởng mình!”

“Sai!” Tô Cẩm Bình lắc đầu sửa lại, “Chuyện hôm nay, vị Tôn tiểu thư kia cũng nhìn thấy, trong lòng nàng chưa chắc đã cho rằng Quân Thiên Mạch đúng, nhưng nàng vẫn đứng bên nàng ta, đi đâu cũng chứng tỏ rằng, bằng hữu là những người mà dù cảm thấy muội sai cũng sẽ thẫn thờ tìm lý do bao biện cho muội, ép mình tin rằng muội đúng. Bằng hữu là, dù xảy ra chuyện gì cũng bên vực muội, trong lòng họ không có khách quan, chỉ có chủ quan. Đi đâu quan trọng không phải là họ có tin muội hay không, cũng không phải là rốt cuộc muội làm đúng hay sai, mà là họ có sẵn lòng ủng hộ, tín nhiệm muội vô điều kiện hay không. Đúng hay sai có gì quan trọng, giữa những người bạn chân thành, thì dù đúng dù sai, cũng chỉ có sự ủng hộ và tín nhiệm! Vì giữa những người bạn chân thành với nhau, họ luôn bên vực lẫn nhau hết mình!

Đời trước, nàng chỉ có duy nhất một người bạn như vậy, đó là Yêu vật. Đến cổ đại thì không có lấy một người. Có lẽ cũng có, nhưng vì nàng không thực sự rơi vào cảnh bị người đời chỉ trích, nên những người đó cũng không có cơ hội ra mặt ủng hộ nàng.

Quân Tử Mạch cảm thấy nhận thức bao nhiêu năm nay của mình bị đảo lộn hoàn toàn vậy, ngẩn người một lúc lâu mới ngập ngừng nói: “VẬY... RỒT CUỘC CHUYỆN NÀY TỶ ĐÚNG, HAY TỶ ẤY ĐÚNG?” Nàng sắp hôn mê luôn rồi!

“Ta vừa nói đấy thôi, chuyện gì cũng có hai mặt, không tồn tại ai đúng ai sai. Thị phi chỉ là một thước đo trong lòng mỗi người, nhận định thế nào cũng là chuyện của mỗi người. Đúng hay sai, đều chỉ là tương đối trong đầu họ mà thôi. Ví dụ như hiện giờ đại đa số đều cho rằng nàng ta sai, nhưng vị Tôn tiểu thư kia sẽ không thực sự cho rằng nàng ta sai. Chuyện trên đời, khó mà phân rõ đúng sai, chỉ phụ thuộc vào nhận thức của mỗi

người thôi.” Như chuyện của Quân Thiên Mạch lần này, nếu nhìn từ góc độ của Tô Cẩm Bình, thì Quân Thiên Mạch có sai, sai là vì không nên uy hiếp mình, cho nên, cũng cần phải chịu chút giáo huấn.

Nhưng nếu xét từ góc độ của Quân Thiên Mạch, thì là vì sao Tô Cẩm Bình có thể quay cóp còn mình thì không? Thứ Quân Thiên Mạch muốn đạt được, thật ra còn có hai chữ “công bằng” nữa, thế nên nàng ta mới cho rằng Tô Cẩm Bình đã chép được thì mình cũng phải chép được. Mà mình không thể chép được thì Tô Cẩm Bình cũng không được phép chép bài, vì vậy mới có hành vi uy hiếp nàng. Hai người đều có quan điểm riêng, cả hai đều không thể nói là sai được.

Thứ khác nhau duy nhất, đó là ai thủ đoạn hơn, có thể hãm hại người khác thành công hơn thôi!

“Ôi, thật ra trong chuyện này hoàng tử cũng hơi đáng thương!” Sau này ra ngoài... không, sau này có thể cũng không còn mặt mũi mà ra ngoài nữa.

Tô Cẩm Bình cong môi cười: “Vậy thì còn phải xem khả năng thích ứng của mỗi cá nhân. Nếu ta là nàng ấy, ta sẽ cảm ơn có người cho ta một bài học xương máu như vậy, sau này mới có thể thông minh hơn một chút, cũng đỡ bị thiệt thòi nhiều hơn. Chứ ta sẽ không suy sụp tinh thần khiến người thân đau lòng, kẻ thù vui sướng. Mọi người nên biết rằng, điểm mấu chốt không phải là người ta đã trải qua bao nhiêu sóng gió, mà là sau khi trải qua sóng gió, người đó có học cách trưởng thành được hay không.”

“Nói rất hay!” Giọng nói du dương lại lạnh lẽo vang lên, Quân Lâm Uyên mặc long bào chậm rãi bước tới, có vẻ vừa hạ triều nên đi ngang qua đây.

Đối với những suy luận của Tô Cẩm Bình, hẳn là người đồng cảm nhất, vì từ trước đến giờ, hẳn căm ghét nhất những kẻ vô năng. Trong mắt hắn, kẻ vô năng dù có bị hãm hại thế thảm đến mức nào cũng là xứng đáng! Năm đó, cũng vì hắn vô năng mới bị mẫu hậu của mình gài bẫy, cuối cùng bị bao nhiêu người dùng con mắt khinh bỉ, phỉ nhổ mà nhìn hắn.

Đến ngày hôm nay, có rất nhiều người vẫn cho rằng trước đây mục đích của hắn khi tiếp cận, bợ đỡ Phùng Chấn Vũ là vì quyền thế, mà sau khi giành được quyền thế lại giết chết Phùng Chấn Vũ như con sói mất trắng vong ân phụ nghĩa. Thứ họ nghe thấy, nhìn thấy chỉ là một phần, không ai biết được trong chuyện đó còn thấm đẫm bao nhiêu máu và nước mắt. Nhưng hắn sẽ không than trời trách đất, oán giận người đời nghi oan cho hắn, vì tất cả chuyện này đều do năm xưa hắn vô năng mà ra, không trách được người khác! Quan trọng nhất, không phải là hắn phải chịu đựng bao nhiêu ánh mắt, mà là hắn có học được cách trưởng thành hay không. Hiện giờ, dù người đời có xì xào thế nào về hắn thì đã sao, có bao nhiêu người dám nói trước mặt hắn?! Thắng làm vua, thực lực quyết định tất cả!

Thấy mặt hắn lộ vẻ tán thưởng, Tô Cẩm Bình cười, lại nói tiếp: “Những câu nói đều là của người ta, những thứ mình nắm trong tay mới là của mình! Nếu một người vĩnh viễn cảm thấy khổ sở vì những lời đồn đại, cảm thấy rối loạn vì bị hiểu lầm, thì cả đời này người đó cũng không thể ngẩng cao đầu trước mặt người khác. Nếu thất bại, càng khó khăn thì càng phải ngẩng cao đầu, dù thế nào cũng không thể để người khác cười nhạo được. Còn nếu mềm yếu, sẽ chỉ làm những người quan tâm đến mình đau lòng, còn có thể mài mòn đi ý chí của chính mình nữa!”

Nàng vừa dứt lời, trong mắt hai người đều xuất hiện vẻ tiếc nuối! Đối với Tô Cẩm Bình mà nói, Bách Lý Kinh Hồng là người yêu; Lãnh Tử Hàn, Hoàng Phủ Dạ, Hoàng Phủ Dật là bằng hữu; Lăng Viễn Sơn là ân nhân; Hoàng Phủ Hoài Hàn không dễ xác định nhưng nàng không thích lắm; Thượng Quan Cận Duệ là huynh trưởng; còn Quân Lâm Uyên thực sự là tri kỷ! Là người có sự đồng cảm trong tư tưởng với nàng.

“Như thế những người muốn nhìn thấy mọi suy sụp sẽ càng cao hứng hơn!” Quân Lâm Uyên đón lời.

“Cuộc đời gặp được một người tri kỷ, còn cầu gì hơn nữa!” Tô Cẩm Bình cười cảm thán! Thật ra, cuộc đời của nàng khá bất hạnh, thường xuyên bị số phận đùa giỡn, nhưng nàng cũng là người may mắn, vì có rất nhiều người ở bên nàng. Có bằng hữu, có huynh trưởng, có tri kỷ, còn có cả... người yêu! Hơn nữa, nàng cũng tin rằng, dù có một ngày nào đó cả

thế giới cho rằng nàng sai, thì những người này cũng vẫn sẽ đứng bên nàng. Ứng hộ, tín nhiệm vô điều kiện! Con người ta, có thể sống được đến bước này, cũng nên cảm thấy đủ rồi! Quân Thiên Mạch kia cũng có khác gì, cuối cùng vẫn có vị Tôn tiểu thư kia ở bên cạnh, cũng là một loại may mắn rồi! Những người khác cảm thấy thế nào thì có quan trọng gì đâu, không cần để ý đến những kẻ khinh bỉ mình khi mình gặp nạn, vì từ trước tới giờ họ đâu có quan tâm đến mình, cũng càng chẳng coi mình là bằng hữu!

Quân Lâm Uyên cười gật đầu, đôi mắt xé ánh lên những tia sáng nhỏ, cuộc đời gặp được một người tri kỷ, tức là, nàng chỉ có một người tri kỷ là hấn sao?! Thích hay không thích, yêu hay không yêu đều không quan trọng. Quan trọng là... Quân Lâm Uyên hấn có một vị trí riêng biệt ở trong lòng nàng. Tri kỷ, là tri kỷ duy nhất!!! Đối với Quân Lâm Uyên, Tô Cẩm Bình là một sự ấm áp chỉ mong gặp gỡ không dám cầu có được; còn đối với Tô Cẩm Bình, Quân Lâm Uyên là tri kỷ duy nhất! Thật ra, có sự ràng buộc thế này, cũng là một loại may mắn!

Quân Tử Mạch nhìn hai người họ tiếc rẻ, thật ra nàng muốn họ phát triển thành phu thê cơ mà, tri kỷ gì chứ?! Thật là!!!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 42.2

“Hôm nay thi thế nào?” Hấn đưa mắt nhìn hai người, ban nãy hấn nghe hơn phân nửa mấy lời Tô Cẩm Bình nói, nhưng vẫn không rõ ràng lắm tình hình cụ thể ra sao.

Hỏi đến chuyện thi cử, trên mặt Tô Cẩm Bình lập tức hiện lên vẻ xấu hổ, dù sao đây cũng là lần đầu tiên trong đời nàng quay cóp, lại còn gây ra chuyện như vậy, quả thật cũng không phải chuyện gì vẻ vang. Nàng đành ấp úng, nói cho qua: “Cũng... tạm ổn!”

Đây là lần đầu tiên Quân Lâm Uyên nhìn thấy nàng có bộ dạng này, có vẻ rất xấu hổ. Trong trí nhớ của hấn, dù gặp phải bất cứ chuyện gì, nàng cũng có thể tỏ vẻ như mình là người đứng, sao hôm nay lại thế này? Trong lòng hấn không khỏi buồn cười, nhưng nhìn sang Quân Tử Mạch lại nghiêm túc hấn: “Muội thì sao?” Nha đầu này bị phụ tử mách tội nhiều nhất, khiến hấn khá phiền lòng.

Quân Tử Mạch gật đầu như gà con mổ thóc: “Hoàng huynh yên tâm, chắc chắn muội đỡ mà!” Vì nàng chép hết được đáp án ra rồi.

“Chờ có kết quả thi, huynh sẽ dạy ra học y nhé?” Tính ngày thì đến mai có thể dẫn Ngọc Thiên cô ra rồi. Chuyện học y cũng không thể kéo dài thêm nữa.

“Nàng vội vàng muốn học xong y thuật sau đó quay về bên hấn sao?” Câu hỏi của Quân Lâm Uyên không kịp nghĩ đã bật ra khỏi miệng. Nói xong, chính hấn cũng hơi xấu hổ, vì giọng điệu rất khiêu khích, mùi chua nồng nặc, cảm giác ghen tuông quá mãnh liệt!

Tô Cẩm Bình chỉ nghĩ rằng khó khăn lắm hẳn mới có một người bạn, nên không nỡ để nàng đi, không để ý lắm, khẽ lắc đầu cười: “Chỉ là một trong những lý do thôi, còn một lý do khác nữa là, ta mong sớm học xong y thuật, cũng tiện giúp huynh chữa bệnh. Chỉ có một người tri kỷ duy nhất, ta không nỡ để mất huynh!”

Câu nói này như ánh sáng mặt trời ấm áp chiếu xuống người hẳn vậy. Hẳn không dám mơ ước viễn vông gì, vì hẳn hiểu rằng, con người sống phải biết đủ thì mới cảm thấy vui vẻ. Với hẳn, chỉ cần có những lời này của nàng cũng là đủ rồi! “Sáng mai trăm dẫn Ngọc Thiêm cô ra cho nàng xong chắc cũng có kết quả bài thi rồi. Có thể làm đề của trăm hay không, còn phải chờ xem bản lĩnh của nàng.”

Tô Cẩm Bình tự tin gật đầu, vừa gật vừa chột dạ. Nàng có thể xác định trăm phần trăm mình sẽ qua cuộc thi này, nhưng mấy chuyện như quay cóp này nọ thật sự khiến người ta xấu hổ!

“Cái gì? Tỷ muốn làm đề của hoàng huynh? Chẳng phải bối phận thấp đi một bậc sao?” Quân Tử Mạch kêu to cực kỳ bất mãn.

Tô Cẩm Bình nhìn nàng ngán ngẩm: “Thấp một bậc thì làm sao?”

Quân Tử Mạch còn định nói gì đó nữa, nhưng cảm giác được ánh mắt không vui của hoàng huynh quét về phía mình liền phần nộ ngậm miệng lại. Nàng chỉ vì muốn tốt cho hoàng huynh thôi mà, vì sao hoàng huynh còn không vui chứ? Đúng là muốn tốt cũng không được! “Không sao cả, mọi thuận miệng cảm thán vậy thôi!” Tiểu nha đầu bĩu môi, có vẻ rất mất hứng.

Tô Cẩm Bình khẽ cười, cũng không muốn nói nhiều, chỉ cười hỏi: “Mấy lời ta nói hôm nay, mọi nhớ hết chưa?”

“Ừm! Nhớ rồi!” Nàng nhớ kỹ từng câu từng chữ một.

Quân Lâm Uyên cũng cười nói: “Tử Mạch, mọi nên cảm thấy may mắn vì có người dạy mọi những đạo lý này, nếu không, để bản thân mọi tự lặn mò, không biết sẽ vấp ngã biết bao nhiêu lần!”

Quân Tử Mạch nghiêm túc gật đầu rồi quay sang giả vờ giả vịt nói với Tô Cẩm Bình: “Đa tạ nữ phu tử dạy dỗ! Tròn nhớ rồi ạ!”

Tô Cẩm Bình vỗ vào đầu nàng một cái: “Nghịch ngợm!”

Quân Tử Mạch lè lưỡi làm mặt quỷ rồi chạy đi.

Chờ nàng ấy đi khuất, Quân Lâm Uyên mới nói với Tô Cẩm Bình: “Tử Mạch thực sự nên cảm thấy may mắn!” Có rất nhiều chuyện, nếu tự mình trải nghiệm, sẽ phải trả cái giá rất đắt!

“Có lẽ những lời ta nói với muội ấy hôm nay cũng chỉ có thể giúp muội ấy tỉnh táo hơn một chút. Sau này, muội ấy có gặp chuyện này nọ, thì mới trưởng thành hơn được. Nhưng dù sao cũng coi như một lời cảnh tỉnh, cái giá của việc trưởng thành đầu rất tàn khốc!” Nếu có thể, nàng thật sự hy vọng cả đời này mình cũng đừng lớn lên, làm một cô gái đơn thuần đáng yêu như Quân Tử Mạch, dù phạm lỗi gì, mắc khuyết điểm gì cũng có Quân Lâm Uyên làm chỗ dựa cho nàng ấy. Nhưng mà, mỗi người đầu khác nhau, có những chuyện ham mê cũng không được.

Quân Lâm Uyên nhìn nàng, mặt đầy vẻ đồng cảm, cái giá của việc trưởng thành đầu rất tàn khốc, câu nói này hẳn hiểu rõ hơn ai hết. “Được rồi, hôm nay thi cử cũng mệt mỏi, về nghỉ ngơi đi. Thư giãn tinh thần, ngày mai dẫn cỗ ra.”

Nghe hẳn nói vậy, Tô Cẩm Bình lại chột xấu hổ, nàng có mệt mỏi vì thi cử thì một nửa lý do cũng là vì quay cóp mà ra! Nàng gật đầu rồi chạy vội về phòng như chạy nạn, mặt chết đi được...

...

Nam Nhạc, đỉnh Thái Sơn!

Đại điển đang cơ đang được cử hành. Bách Lý Kinh Hồng mặc long bào, trên mặt không có cảm xúc gì, quanh người tỏa ra luồng khí lạnh như băng, bước từng bước một lên đỉnh Thái Sơn!

Đến trước bàn lễ, Tư Nghi bắt đầu đọc chiếu thư đăng cơ, tế trời đất, dâng hương, sau đó đón nhận ngọc tử từ tay Tư Nghi, quay xuống nhìn mọi người.

Tay áo bào tung bay đầy vẻ ngạo nghễ, đối với người đời, Bách Lý Kinh Hồng lúc này không còn mang vẻ lãnh đạm, cô độc nữa, mà cực kỳ khí phách, ngạo nghễ! Luồng khí vương giả trời sinh bao phủ toàn thân, hần đứng trên đỉnh núi, nhuốm trong ánh mặt trời, y như vị thần từ trên trời giáng xuống, lại giống như một vị đế vương trời sinh!

Mọi người quỳ xuống hô vạn tuế! Không ít người còn run người kích động, vì họ không quên, năm xưa quốc sư Mặc Khiếu đã từng nói, Nam Nhạc mà có Bách Lý Kinh Hồng làm hoàng đế thì sẽ có hy vọng thống nhất được thiên hạ! Quốc gia của mình thống nhất được thiên hạ chính là giấc mộng của mỗi vị nhân sĩ yêu nước, thế nên, họ đều vô cùng kích động!

Bách Lý Kinh Hồng đưa mắt nhìn mọi người, dáng người thẳng tắp như chi lan ngọc thụ, toàn thân đẹp như ánh trăng sáng, lại chói như ánh mặt trời, trong mắt hần lúc này, chỉ còn triêu thần và dân chúng. Hần đã đứng ở vị trí cao nhất, nhưng lại cảm thấy thiếu gì đó. Thiếu gì nhỉ? Thiếu... thiếu mất năng đứng bên cạnh mình!

“Các khanh bình thân!” Giọng nói thanh lạnh vang lên, các triêu thần không hề cảm thấy áp lực giữa quân và thần, mà lại cảm thấy hần cao quý như thần tiên. Một người quân vương như vậy, khiến bọn họ phải ngừng đầu nhìn lên chứ không phải chỉ là tán thành. Có lẽ, hần không phải là một vị quân vương khéo léo, hòa nhã, nhưng hần lại là thần của Nam Nhạc! Một vị thần không thể khiến cho bất cứ kẻ nào xâm phạm!

...

Đại điển đăng cơ kết thúc, một chiếc xe ngựa trắng muốt chậm rãi đi ra khỏi hoàng thành. Tu và Vãn đã bị triệu hồi, lại có một trung thần như Tề Quốc công Vân gia, nên việc Bách Lý Kinh Hồng rời triêu ít ngày cũng không gây rối loạn gì. Hần vốn định cáo ốm, nhưng vì vừa lên ngôi sợ gây ra tin đồn hoặc hỗn loạn hơn nữa, nên đành thản nhiên nói rời triêu.

Bách Lý Kinh Hằng ngồi trong xe, ôm Vàng đang ngủ gật, nghe tiếng động bên ngoài xe ngựa.

“Người có nghe nói gì không, bệ hạ của chúng ta rời triều đi tìm Hoàng hậu nương nương rồi!”

“Hoàng hậu? Hoàng hậu nào? Sao ta không biết?”

“Khi bệ hạ còn làm Thái tử đã thành thân còn gì? Ngày đó có chuyện xảy ra nên bị phá hỏng, sau đó Thái tử phi tương lai mất tích, nhưng bệ hạ lại nói đó là vợ duy nhất của ngài ấy, cũng là hoàng hậu duy nhất của Nam Nhạc, nên dù thế nào ngài ấy cũng phải tìm được nàng về. Ban đầu các đại nhân không đồng ý, nhưng người biết Hoàng thượng nói gì không? Ngài ấy nói, đến người phụ nữ của mình còn không bảo vệ được, thì làm sao bảo vệ được bá tính muôn dân, lúc đó các đại nhân mới á khẩu không nói được gì nữa.”

“Chuyện này ta có nghe nói, bệ hạ của chúng ta đúng là si tình chưa từng có. Chỉ mong ngài ấy sớm tìm thấy Hoàng hậu nương nương, nếu không, bệ hạ không ở đây, chưa biết sẽ còn xảy ra chuyện gì nữa!”

“Yên tâm! Ông trời sẽ phù hộ để bệ hạ sớm tìm được Hoàng hậu nương nương mà!”

“Đúng thế! Cầu trời phù hộ!”

Bàn tay xương gầy chạm rãi vuốt lông Vàng, giọng nói thanh lạnh vang lên: “Họ đều nói ông trời sẽ phù hộ cho trăm tìm được nàng, người có nghĩ thế không?”

Vàng vốn đang ngủ say chợt mở to đôi mắt xanh biếc của mình ra: “Ngaooooo...” một tiếng r ã rúc vào lòng Bách Lý Kinh Hằng cọ cọ, tỏ ý chắc chắn sẽ tìm thấy!

Một nụ cười nở rộ trên đôi môi mỏng của hắn. Cảm nhi, ta sẽ tìm thấy nàng, chắc chắn...

...

Hôm sau, kết quả thi đã có, Tô Cẩm Bình đỗ Luận ngữ với điểm số cao nhất, tuy nữ giới không cao không thấp, nhưng cũng coi như đạt. Khi nhận được tin này, Quân Lâm Uyên chỉ cười, trong lòng hiểu rõ, đối với nàng mà nói, Nữ giới chẳng qua chỉ là thứ bỏ đi thôi nhỉ?! Dù chỉ đủ điểm đỗ, nhưng hắn vẫn nghi ngờ không biết trong chuyện này có gì gian lận không. Có đi đâu, dù thế nào thì đỗ vẫn là đỗ...

Hắn sai người truy ền chỉ cho Tô Cẩm Bình đi thẳng sang gian nhà tranh trong rừng mai. Tô Cẩm Bình quen đường đi thẳng vào gian nhà tranh kia, nhìn thấy hắn đặt một chiếc hộp trên bàn, chờ nàng bước vào, hắn li ền ra hiệu cho nàng đưa tay ra. Kim đâm xuống, máu đỏ trào ra, Tô Cẩm Bình dần nhìn thấy trên cánh tay mình có thứ gì đó uốn éo, nhìn vô cùng ghê tởm, cuối cùng, thứ đó rơi ra qua miệng vết kim đâm, là một con sâu trong suốt. Ra khỏi cơ thể, nó bò vào trong hộp kia, sau đó uốn éo mấy cái nữa rồi chết!

Tô Cẩm Bình trợn trừng mắt: “Sao lại chết rồi?”

“Ngọc Thi ền cố đi tu bỏ kinh lạc cho người khác, là dùng toàn bộ tinh hoa trong cơ thể mình, lấy hết ra để tu bỏ cho người. Sau khi làm xong, tinh hoa trong cơ thể nó đã tiêu hao hết, đương nhiên sẽ không sống được. Nhưng thi thể của nó vẫn có tác dụng, nếu chế thành cao thì đó là loại dược chữa bệnh xương cốt tốt nhất!”

“Vậy thứ này chắc chắn rất quý báu phải không?” Thứ thần kỳ thế này chắc chắn không nhiều lắm.

Quân Lâm Uyên cười đáp: “Nghe đồn là có một đôi, nhưng không ai biết một con nữa ở chỗ nào, con này cũng là ta vô tình có được thôi.”

“Lúc huynh cứu ta hình như chỉ mong ta chết đi cho rồi, sao lại nở bỏ ra thứ quý giá như vậy?” Thành bằng hữu, Tô Cẩm Bình cũng bắt đầu nói năng không thận trọng nữa.

Vừa nghe câu này, khuôn mặt diễm lệ của hấn thoáng có vẻ xấu hổ, ho khan mấy tiếng mới nói: “Thứ này cũng không có tác dụng gì với trẫm, dùng cũng không sao. À, sau khi dẫn Ngọc Thiềm cô ra rồi, mấy ngày nữa thân thủ của nàng mới có thể khôi phục lại bình thường.”

Tô Cẩm Bình biết mình hỏi vấn đề khó trả lời, ngại ngừng gật đầu rồi hỏi tiếp: “Thế... có thể nói cho ta biết huynh bị bệnh gì không?” Muốn chữa bệnh cho hấn thì cũng phải biết hấn bị bệnh gì chứ.

“Phổi bị tổn thương, còn gọi là chứng ‘điệp huyết’. Cũng là bệnh nan y.” Quân Lâm Uyên nói không mấy bận tâm.

Thật ra Tô Cẩm Bình không thích dáng vẻ này của hấn, không thích hấn tỏ vẻ không quan tâm khi nói đến sinh tử của mình như vậy. “Ta sẽ cố gắng.”

“Ừ!” Hấn hiểu rõ ý nàng muốn nói.

“Nàng có thể tùy ý xem sách y ở đây, nếu không hiểu gì cứ tới hỏi trẫm!” Nói xong, hấn chỉ vào số sách trên giá.

Tô Cẩm Bình gật đầu bước tới xem. Đột nhiên ngẩng lên nhìn thấy một cái hộp, vừa cầm lấy, một luồng nội lực cực mạnh đã ập tới hút chiếc hộp kia đi. Sắc mặt Quân Lâm Uyên hơi mất tự nhiên: “Thứ trong này, dựa vào môn quy, phải chờ sau khi sư phụ qua đời mới có thể truy vấn cho thần y tiếp theo!”

Tô Cẩm Bình cảm thấy sắc mặt hấn không bình thường, hơi nghi hoặc, nhưng lại nghĩ đúng là môn phái cổ đại hay có mấy cái quy quy củ củ gì đó nên cũng không băn khoăn lâu, lật xem quyển sách khác, có đi đâu, cũng hơi bận tâm một chút...

Một người đứng chăm chú xem sách, một người ngẩng lên nhìn dáng vẻ nghiêm túc của nàng. Trong phòng yên tĩnh, cũng bình an hiếm có, lòng của Quân Lâm Uyên, không hiểu sao cũng bình lặng lạ thường.

Bỗng nhiên, một người áo đen xuất hiện, quỳ xuống nói: “Hoàng thượng, không ổn rồi, đã xảy ra chuyện!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 43: Quốc Khố Bị Trộm!

Vì hàng năm Quân Lâm Uyên đầu ở trong rừng mai một thời gian ngắn để nghiên cứu y học, người bên ngoài không được vào, xung quanh đều có sắp xếp hạ nhân đến bảo vệ chuyện lớn nhỏ trong cung khi Quân Lâm Uyên không biết. Người áo đen kia chính là người phụ trách hôm nay.

Tô Cẩm Bình hơi ngạc nhiên quay sang nhìn hắn, xảy ra chuyện ư?

“Hoàng thượng, vừa rồi người canh giữ quốc khố truyền tin đến, nói quốc khố bị mất trộm, mọi thứ bên trong đều mất sạch không còn gì!” Người áo đen cúi đầu nói.

“Cái gì?!” Tô Cẩm Bình kinh ngạc, quốc khố bị trộm?! Như vậy thì mất biết bao nhiêu tiền chứ?

Sắc mặt Quân Lâm Uyên cũng sa sầm xuống: “Xảy ra từ bao giờ?”

“Người canh quốc khố nói chuyện xảy ra từ sáng sớm hôm nay, họ đều đang canh gác, đột nhiên bị một mùi thơm lạ làm mê đi. Mùi hương kia mạnh hơn hẳn bình thường khiến họ không chống cự được. Sau đó, có người lẻn vào, thậm chí còn không động chạm đến cơ quan bên trong đã có thể thuận lợi lấy hết mọi thứ đi. Hiện giờ Thừa tướng đại nhân và các vị đại nhân đều đang chờ ngài trước cửa Ngự thư phòng.” Quốc khố bị mất trộm, mà kỳ lạ hơn nữa là mất sạch không còn lại chút gì, ai có thể có năng lực lớn đến mức vận chuyển hết mọi thứ bên trong đi? Lại còn không kinh động đến bất cứ ai?

Đôi mắt xếch của Quân Lâm Uyên lóe lên tia sáng kỳ dị sau đó đứng dậy đi ra ngoài. Tô Cẩm Bình cũng vội đuổi theo.

Đến cửa Ngự thư phòng, các vị đại thần đều đã chờ sẵn, sắc mặt mỗi người đều không đẹp lắm. Từ trước tới giờ, chìa khóa quốc khố đều nằm trong tay quân vương, bây giờ quốc khố bị mất trộm, hơn nữa nhìn tình hình có vẻ là có người trộm được chìa khóa để vào, chắc chắn Quân Lâm Uyên khó mà tránh được trách nhiệm, nhưng dù vậy, cũng không ai dám chất vấn đế vương!

Sắc mặt Quân Lâm Uyên vốn không được tốt, nhìn thấy họ xong, sắc mặt lại càng xấu hơn, hấn nheo mắt, lạnh lùng hỏi: “Sao? Các vị đại nhân rảnh rồi à?” Quốc khố này là tài sản của quốc gia, cũng là tài sản của quân vương, họ chạy hết tới đây làm cái gì?

“Khởi bẩm Hoàng thượng, chuyện quốc khố bị mất trộm không phải là chuyện nhỏ, chúng thần vô cùng lo lắng nên mới tiến cung cầu kiến, xin Hoàng thượng thứ cho chúng thần lỗ mãng!” Lão thừa tướng lên tiếng.

Thừa tướng đứng về phía Quân Lâm Uyên nên lời nói cũng có sức thuyết phục nhất định, ông ta vừa dứt lời, Quân Lâm Uyên cũng không hỏi thêm nữa.

Quân Lâm Uyên lại nhìn qua bọn họ mấy lần rồi mới bước vào trong Ngự thư phòng, những người còn lại lập tức theo sau. Tô Cẩm Bình biết thân phận của mình không được phép vào cùng nên đành nhú mào đứng ngoài cửa.

Chuyện này thực sự rất nghiêm trọng, nàng chỉ đứng ngoài cửa cũng thấy được từng đám đại thần ra ra vào vào, còn cả Ngự lâm quân, và thống lĩnh Cẩm vệ quân đi ra đi vào nữa. Xem ra, những người trước là đến để bàn bạc đối sách, những người sau là để huy động đi đi đâu tra xem thủ phạm là ai. Nhìn sắc mặt khó coi của mọi người cũng có thể tưởng tượng được tình cảnh hiện giờ của Quân Lâm Uyên, dù sao, chìa khóa quốc khố nằm trong tay Hoàng đế, nếu muốn hỏi tội thì người chịu tội đầu tiên chính là Hoàng đế. Hơn nữa, mất quốc khố rồi, hấn lấy gì ra mà thống trị, gìn giữ quốc gia?

Đã là bằng hữu, đương nhiên Tô Cẩm Bình cũng không muốn hẳn phải nghĩ ngợi, nhưng trong chuyện này dường như nàng bất lực r ồi. Không, có cách, chắc chắn phải có! Còn đang mãi suy nghĩ thì Quân Tử Mạch nghe tin cũng chạy tới. Nhìn thấy Tô Cẩm Bình, nàng lập tức hỏi: “Hoàng tâu, tâu có biết xảy ra chuyện gì không?”

Lúc này nghe nàng gọi ‘hoàng tâu’, Tô Cẩm Bình cũng chán chảng muốn phản bác nữa, chỉ trả lời câu hỏi của nàng: “Quốc khố bị trộm, hiện giờ các đại nhân và hoàng huynh muội đang cùng bàn bạc đối sách!” Dù Tô Cẩm Bình thông minh tuyệt đỉnh thì quả thật cũng không biết trong chuyện này còn có thể bàn bạc được ra đối sách gì. Nhưng mà...

Hôm nay Quân Tử Mạch cũng chỉ nghe nói đã xảy ra chuyện lớn, đi qua đi lại loáng thoáng nghe vài câu nhưng không ngờ lại là chuyện nghiêm trọng như vậy. Nhưng mà, với năng lực của hoàng huynh, làm sao quốc khố bị trộm được, trong đầu nàng đột nhiên nhớ tới bóng đen mà nàng nhìn thấy đêm qua, ánh mắt thoáng xuất hiện vẻ kỳ quái.

“Người trộm quốc khố ắt phải có năng lực xuất chúng, còn có thâm thù đại hận với hoàng huynh muội!” Chuyện này rõ ràng muốn đẩy Quân Lâm Uyên vào thế nước sôi lửa bỏng, chưa nói đến tâm quan trọng của bạc trong quốc khố, chỉ bàn đến vấn đề ngay cả chiếc chìa khóa mà Hoàng đế cũng không giữ được cẩn thận thì cũng đủ để người ta xì xào r ồi! Nhưng ai lại có thù hận thâm sâu với Quân Lâm Uyên còn có bản lĩnh lớn như vậy?

Quân Tử Mạch nhíu đôi mày liễu, nói: “Đêm qua muội thấy có bóng đen đi về phía tâm cung của hoàng huynh, không biết có giao thủ với nhau không, chẳng lẽ chính là người đêm qua?”

“Chờ lát nữa hoàng huynh muội ra là biết.” Thật ra tâm trạng của Tô Cẩm Bình là xấu nhất, vì Quân Lâm Uyên đã đồng ý sẽ tặng quốc khố cho nàng, tuy rằng không thể tin hoàn toàn được nhưng ít ra lúc đi vẫn có thể nhét túi được ít bạc, ai ngờ cái tên này đến quốc khố cũng không quản cẩn thận, chớp mắt một cái đã thành người nghèo r ồi, âm mưu lừa gạt hẳn để phát tài cũng tan biến, như này còn biết làm sao đây?

Quá trưa, những người trong phòng vẫn chưa bàn bạc đối sách xong. Tô Cẩm Bình và Quân Tử Mịch đã sớm đói bụng đến mức bụng dính vào lưng, chợt nhớ ra sức khỏe của Quân Lâm Uyên không tốt, e rằng không thể chịu đói được, liền quay sang nói với Quân Tử Mịch: “Chúng ta đi ngự thiện phòng lấy chút gì đó cho hoàng huynh muội ăn đi. Quốc sự quan trọng nhưng sức khỏe cũng rất quan trọng!” Khó khăn lắm mới có một người bằng hữu, lỡ bị đói rồi nguy hiểm đến tính mạng thì nàng còn lo thêm!

Quân Tử Mịch khẽ lắc đầu: “Hoàng huynh không ăn đâu!”

“Ta muốn ăn thì hẳn phải ăn. Nếu đã đồng ý để ta chữa bệnh giúp hẳn, đương nhiên ta phải chịu trách nhiệm về sức khỏe của hẳn. Dám không ăn, ta cho hẳn biết mặt!” Tô Cẩm Bình nghiêm mặt hùng hổ đi về phía Ngự thiện phòng.

Quân Tử Mịch kinh ngạc há hốc miệng, không phải chứ, gì mà hùng dũng vậy? “Hoàng tâu, tâu quan tâm đến hoàng huynh ta như vậy, chắc hẳn là tâu thích huynh ấy rồi!”

Tô Cẩm Bình ở phía trước chợt dừng bước, quay lại nhìn nàng, hơi đau đầu nói: “Tử Mịch, muội nghe này. Trên thế gian này trừ tình yêu ra còn có rất nhiều thứ đáng quý khác. Sự ràng buộc giữa người với người không nhất thiết phải dựa vào hai chữ ‘tình yêu’ để gắn kết. Nếu hiện giờ người không chịu ăn cơm là muội, ta cũng sẽ làm giống như vậy, vì ta coi hẳn là tri kỷ, coi muội là muội muội.”

Quân Tử Mịch gật đầu nửa hiểu nửa không: “Hoàng tâu, muội hiểu rồi.”

“Bốp!” Nàng cốc một cái vào trán nàng ấy: “Đừng có gọi ta là hoàng tâu nữa.”

“Hoàng tâu, tâu không cho ta gọi, là vì chợt dạ đúng không?”

“...” Nói chuyện với con nhóc quỉ này mệt chết đi được! Tô Cẩm Bình không thèm để ý đến nàng nữa, đi thẳng về phía Ngự thiện phòng.

Quân Tử Mạch lại lén cười trộm sau lưng nàng ấy. Thật ra, nàng biết Tô Cẩm Bình không thích hoàng huynh nhưng cứ cố tình nói như vậy, chỉ mong có một ngày có thể khiến Tô Cẩm Bình quên phản bác, thật sự cho rằng nàng ấy và hoàng huynh là một đôi, như vậy mục đích của nàng cũng thành công.

Bê đồ ăn tới cửa, nàng giao lại khay đồ ăn cho hạ nhân ngoài cửa nhưng hạ nhân kia do do dự dự không dám vào, thậm chí còn không dám vào thông báo nữa. Tô Cẩm Bình nhìn y đồ ăn khinh bỉ rồi đẩy thẳng cánh cửa ra. Dám hạ nhân biết thân phận của nàng đặc thù cũng không dám ngăn lại.

Cửa phòng vừa mở, Tô Cẩm Bình đã nghe một giọng nói già nua truyền đến, ngữ khí đầy vẻ khiêu khích: “Cựu thần cả gan xin hỏi Hoàng thượng, rõ ràng chìa khóa quốc khố nằm trong tay ngài, vì sao lại rơi vào tay kẻ trộm?”

“Lẽ nào Bù đại nhân nghi ngờ trẫm trộm quốc khố?” Đôi mắt xéch lóc lên tia sáng lạnh thấu xương giống như những lưỡi dao độc đầy sát khí.

Đại thần kia vẫn cúi đầu nên không nhận ra sát khí và vẻ giận dữ trên mặt hắn, tiếp tục nói: “Đương nhiên cựu thần không có ý đó, nhưng từ xưa đến nay chưa bao giờ có quân vương nào làm mất chìa khóa quốc khố, bệ hạ...”

Vừa nói tới đây, lão lại bị một giọng nữ trong trẻo ngắt lời: “Vị đại nhân này đúng là to gan đến mức khiến người ta phải cắn lưỡi!” Nói xong, Tô Cẩm Bình chậm rãi bước vào.

Mọi người đều quay đầu nhìn nàng, Ngự thư phòng là nơi các đại thần nghị sự, sao có thể để phụ nữ bước vào được? Khi Quân Lâm Uyên nhìn thấy chiếc khay trên tay nàng, ánh mắt thoáng hiện lên nụ cười.

Tô Cẩm Bình bước tới, đặt khay lên ngự án của hắn, sau đó quay đầu nhìn đại thần vừa gây sự kia: “Quốc khố, là tài sản của quốc gia. Hoàng thượng là vua một nước, tài sản đó cũng chính là của Hoàng thượng. Nhà

Hoàng thượng bị mất trộm, các vị thần là đại thần, chẳng những không an ủi hấn, ngược lại còn tới đây chất vấn là ý gì?”

Thật ra tài năng này cũng không phải của một mình Quân Lâm Uyên, mà là của dân chúng Bắc Minh! Trong lòng Tô Cẩm Bình cũng biết chuyện này thật sự là vấn đề của chính Quân Lâm Uyên, nhưng hấn là bằng hữu của nàng, mà trước giờ nàng vốn rất bênh vực người thân. Bằng hữu gặp chuyện, trong nhà có thể chỉ trích hấn, nhưng ngoài mặt nhất định phải bảo vệ.

Bộ dạng chính nghĩa của nàng khiến các đại thần chỉ muốn cào tường gào thét. Thật ra nếu quân vương hiền minh, thì họ còn có thể phản bác lời nói của nàng được, vì tài sản quốc khố không phải của riêng quân vương. Nhưng nếu quân vương không hiền minh, họ mà nói ra chẳng khác nào muốn chết! Mà Hoàng đế bệ hạ của họ, bù nhìn vui thất thường, chẳng biết được là hiền minh hay không hiền minh, cho nên, hiện giờ cũng không ai dám phản bác mấy lời này cả.

Có một vị đại thần đột ngột bước ra nói với Tô Cẩm Bình: “Người là phụ nữ, dám chen lời vào chuyện quốc sự là thế nào? Hoàng thượng...”

“Đạo lý đến phụ nữ còn hiểu mà đại nhân lại không hiểu, thật đúng là nực cười! Các vị đại nhân luôn miệng nói mình tới đây là vì an nguy của quốc gia, nhưng nếu quốc khố đã bị trộm rỗng, Hoàng thượng cũng đã phái người đi điều tra, dù thế nào đây cũng là việc đã rỗng, không thể cứu vãn lại được. Các đại nhân không nghĩ xem làm thế nào để giúp Hoàng thượng gỡ rối, bù lại quốc khố, mà lại đi mù quáng tới đây trách móc Hoàng thượng, thế này là lý gì?! Hay là các vị đại nhân cho rằng, Hoàng thượng tình nguyện để quốc khố của mình bị người ta trộm mất?” Tô Cẩm Bình nghiêm mặt, lạnh lùng nói.

Các đại thần này tuy không phải người trong cung, nhưng cũng có nghe nói gần đây Hoàng thượng có ưu ái một cô gái mới nhập cung một cách lạ thường, nói vậy chắc hấn là cô gái này. Những điều nàng vừa nói khiến người ta á khẩu không thể đáp lời, miệng há ra ngậm lại vài lần cũng không

thể phản bác được. Đúng thế, chẳng lẽ Hoàng thượng lại tình nguyện để quốc khố bị trộm sao?

“Điều này cũng không sao, nhưng giờ đã qua giờ cơm trưa, các vị đại nhân tới tới lui lui đã vài lượt, người ta vừa rời đi, các người lại đến tiếp. Nếu ta đoán không nhầm thì không ít người trong các vị đại nhân cũng đã ăn uống no say rồi, có lẽ cơm no rượu say xong mới đến chất vấn Hoàng thượng phải không? Chẳng lẽ các vị đại nhân không biết sức khỏe của Hoàng thượng không tốt? Cứ luôn miệng kêu mình trung thành với Bắc Minh, tận trung với Thánh thượng, nhưng không ai ý thức được là Hoàng thượng cần phải dùng bữa sao?” Tô Cẩm Bình càng nói càng tức, nếu tiêu Hồng Hồng nhà nàng mà gặp chuyện thế này, chưa biết chừng nàng còn giận đến mức hành hung người ta nữa!

Họ làm Hoàng đế có dễ dàng gì đâu?!

Không ít đại thần đỏ bừng mặt. Mặc dù mấy người Thừa tướng vẫn luôn ở đây, nhưng đúng là không ít người ăn uống no nê rồi mới tới. Bọn họ tới muộn phần lớn là vì thu được tin chậm chạp chứ không phải vì cố tình ăn no nê rồi mới tới gây sự, nhưng bị cô gái này nói vậy khiến bản chất lại khác hẳn.

Thừa tướng cũng không khỏi nhìn Tô Cẩm Bình nhiều thêm một chút. Mấy năm gần đây, ông vẫn luôn chú ý đến chuyện của bệ hạ. Nếu không phải vì mười năm trước bệ hạ cầu xin cho thì tiên hoàng sẽ không tha cho tính mạng cả họ nhà ông, ông cũng sẽ càng không có địa vị hiện giờ, thế nên dù nói thế nào thì ông cũng vẫn tận trung với bệ hạ, chỉ trung thành với bệ hạ! Hôm nay đến đây chẳng qua cũng vì muốn bàn bạc đối sách, nhưng không ngờ các vị đại thần càng nói càng lạc đề, biến thành chất vấn Hoàng thượng. Dường như hôm nay bệ hạ cũng bị việc này làm rối lòng nên cả nửa ngày cũng không phạt họ tội bất kính.

Trong mắt ông, những chuyện mà bệ hạ gặp mấy năm qua cũng với việc bệ hạ đi lên từng bước một thật sự không dễ dàng gì, có người quan tâm bệ hạ như vậy thì việc ngài ấy đối xử với nàng khác biệt cũng không có gì lạ cả.

Thấy nàng lý luận bảo vệ mình, trên mặt Quân Lâm Uyên cũng thoáng hiện lên chút ấm áp, hần khẽ mỉm cười rồi cũng không thềm để ý mọi người vẫn đang đứng ở đây, tự cầ n đưa lên dùng bữa!

Nhìn thấy Quân Lâm Uyên bắt đầu ăn cơm, lúc này các vị đại thầ n mới biết mình đã bất tri bất giác chọc giận đế vương, nếu không ngài ấy cũng sẽ không lảng lảng dùng bữa không nói tiếng nào như thế. Hiện giờ ngài ấy cũng đã thể hiện rõ sự bất mãn đối với họ, nói cách khác, nếu cô gái này không bước vào nói mấy câu vừa rồi, có lẽ họ còn không biết Hoàng thượng đã cực kỳ giận dữ, tiếp tục chọn giận nữa chỉ e hôm nay cả đám bọn họ đều bị lôi ra ngoài chém mất. Tuy quốc khố đã bị trộm sạch, nhưng hôm nay cũng sẽ có tiền thuế nộp vào, hơn nữa, Hoàng thượng là người nắm giữ quyền hành, muốn lấy mạng họ còn đơn giản hơn bóp chết một con kiến.

Vì vậy, chúng đại thầ n lập tức biết đi ầu nói: “Hoàng thượng từ từ dùng bữa, chúng thầ n cáo lui!”

“Chờ chút!” Tô Cẩm Bình cười tươi như hoa ngăn họ lại.

Các vị đại thầ n thầ n giận dữ, chúng ta ở lại thì người bất mãn, chúng ta đi người cũng không cho, rốt cuộc người có chịu thôi đi không?! Nhưng Hoàng thượng còn không lên tiếng, họ cũng khó mà nói được gì! Một đại thầ n cố nén giận hỏi: “Không biết cô nương còn gì cầ n chỉ giáo?”

“Không phải các vị đại nhân đều lo lắng cho quốc sự sao? Quốc khố mất trộm là chuyện rất nghiêm trọng, các vị đại nhân còn chưa bàn bạc ra đối sách thì sao có thể đi được? Mà thực ra, tiểu nữ cũng có một kế này!” Tuy giọng điệu của Tô Cẩm Bình vẫn ôn hòa nhưng ngữ khí lại rất khiêu khích, đầ y vẻ gây gổ, cố gắng tạo ra hình tượng bất chấp không thềm nói lý lẽ.

Ngữ khí này đương nhiên sẽ không khiến người ta thoải mái, một vị đại thầ n bị nàng kích động khẽ cười lạnh: “Vậy không biết cô nương có kế gì, cứ nói ra để mấy người chúng ta mở mang đầ i óc.”

Ta chờ chính câu này của người đấy!!!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 43.2

Tô Cẩm Bình cũng cười lạnh nói: “Tiểu nữ không hiểu chính sự, chỉ nói những nói cuội mà thôi, nếu có chỗ nào không ổn, xin chư vị đại thần thứ lỗi. Ta thấy, các vị đều lo lắng cho quốc sự như vậy, hiện giờ quốc khố trống rỗng, sao không xuất một phần của cải của các vị ra để giúp Hoàng thượng? Theo tiểu nữ được biết, bổng lộc của triều thần không thấp, nếu thật sự là những người yêu nước, chắc hẳn sẽ không từ chối đề nghị này của ta. Đương nhiên, cũng có những nhân tài thanh liêm cứ có bạc là đi giúp dân chúng, nên trong tay họ chẳng có tiền tài gì. Nhưng cũng có một số người không có tiền, không phải vì không yêu nước, mà vì tùy tiện tiêu xài quá nhiều, đã có thói quen tiêu tiền, thì rất có thể lại là tham quan ô lại! Vì thế, tiểu nữ cho rằng, quốc khố mất trộm chưa chắc đã là không tốt. Việc này có thể giúp Hoàng thượng nhận ra được có bao nhiêu đại thần trung thành với hắn, cũng có thể đi đầu tra những vị đại thần nói không có bạc để giúp Hoàng thượng đó, xem họ là những cao nhân ẩn sĩ, hay là tham quan ô lại!”

Đây là biện pháp nhanh nhất và tiện nhất để giúp Quân Lâm Uyên gom được tiền ngay. Với tính cách cao ngạo của Quân Lâm Uyên, chắc chắn sẽ không tự mở miệng yêu cầu các đại thần gom góp tiền bạc. Hơn nữa, dù muốn hay không thì các đại thần đều có chút oán hận với hắn, chưa biết chừng còn vì bị chạm đến lợi ích cá nhân mà muốn tạo phản. Nhưng nếu để Tô Cẩm Bình nói ra thì hoàn toàn khác. Nàng không làm quan trong triều, có đắc tội mấy người này cũng có Quân Lâm Uyên che chở, bọn họ không để gì mà làm gì mình. Hơn nữa, nếu có chỗ nào không ổn cũng có thể nói là vì nàng là con gái không hiểu chuyện triều chính, bất luận ra sao cũng sẽ không tạo thành sóng to gió lớn.

Nghe nàng nói vậy, ánh mắt Thừa tướng sáng lên! Thật ra ông cũng đã nghĩ đến cách này, nhưng nếu ông nói ra, các đại thần sẽ đều oán hận ông, ông sẽ trở thành mục tiêu công kích, dù ông có danh vọng cao đến đâu thì cũng khó mà đứng vững trên triền đờc. Vì thế ông không tiện lên tiếng, nhưng hiện giờ cô gái này nói ra thì tất cả đều khác hẳn.

Ánh mắt của một số đại thần cũng sáng lên, cảm thấy cách này không tệ, nhưng sắc mặt của đại đa số các đại thần đều rất xấu, dù sao chuyện yêu nước và chuyện này cũng là hai chuyện khác hẳn nhau, cân nhắc giữa lợi ích cá nhân và lợi ích quốc gia cũng là chuyện khác hẳn, thế nên họ đều có thái độ do dự.

Thừa tướng lên tiếng trước: “Tuy cách này chỉ như muối bỏ biển nhưng cũng có chút tác dụng! Cựu thần thấy khá tốt, cựu thần tình nguyện góp sáu mươi vạn lượng vào quốc khố!”

Nhà đại thần đương nhiên cũng có chút của cải, nhưng sáu mươi vạn lượng chắc chắn không phải là con số nhỏ, ngay cả đối với Thừa tướng cũng vậy, e rằng sau khi xuất ra số bạc này, cuộc sống của ông sau này cũng không còn dư dả nữa!

Quân Lâm Uyên nhíu mày, chuyện này không phải không có cách giải quyết, Bắc Minh vốn là đất nước rộng lớn và giàu có nhất trong bốn nước, bạc của quốc khố và tiền thuế thu được hàng năm đều gấp mấy lần ba nước còn lại. Tiền thuế năm nay thu được cũng sẽ nộp lên trong hôm nay, dùng bạc đó để duy trì triền chính hoàn toàn không có vấn đề gì. Vừa rồi hẳn không lên tiếng chẳng qua là vì thấy vui khi nàng ra mặt giúp mình thôi. Nhưng nếu Thừa tướng đã xuất ra nhiều tiền như vậy... Tuy bổng lộc của Thừa tướng cao thì chắc chắn cũng không đến được mức đó, đi đâu này tương đương với việc ông ta thừa nhận mình đã nhận không ít lễ vật, thậm chí còn có thể bị nghi ngờ vì nhận hối lộ, nhưng làm được tới nước này, cũng là người thực sự đứng về phía hắn!

Đã vậy, hẳn đương nhiên không thể thu của Thừa tướng nhiều bạc như vậy được: “Trẫm ghi nhận tấm lòng của Thừa tướng. Chuyện quốc khố...”

Hắn còn chưa nói xong, vị Thừa tướng đại nhân kia đã lần đầu tiên trong cuộc đời dám cả gan ngắt lời quân vương: “Hoàng thượng, hưởng lộc của đế vương phải giúp đế vương hóa giải âu lo. Tất cả của thần đều là do bệ hạ cho, giờ xảy ra chuyện lớn như vậy, thần sao có thể khoanh tay đứng nhìn?”

Ông vừa dứt lời, những đại thần khác dù thật hay giả cũng đều hưởng ứng vài câu, đồng thời vừa rơi lệ trong lòng vừa lấy ra hơn nửa tài sản để đóng góp. Nếu Hoàng thượng mà lên tiếng yêu cầu bọn họ, họ còn có thể không đồng ý, nói là quân vương không hiền minh, thậm chí còn có thể mưu phản vì lợi ích bị xâm phạm. Nhưng hiện giờ bị một cô gái nhỏ không hiểu chính sự nói ra, hơn nữa Thừa tướng đã nói vậy rồi, nếu họ còn không xuất tiền nữa thì không phải quân vương không hiền minh mà là bọn họ bất trung.

Quân Lâm Uyên nhìn mọi người như cười như không, trong lòng không khỏi cảm thấy buồn cười. Máy đại thần của hắn ai ai cũng vô cùng gian xảo, thế mà hôm nay bị Tô Cẩm Bình nói vài câu đã chịu thiệt thòi nặng nề thế này, lát nữa về nhà có khi tức hộc máu ấy nhỉ?! Họ đã nói vậy, đương nhiên hắn sẽ không từ chối nữa: “Nếu chư vị ái khanh đã tận trung như vậy, thì trăm sẽ ghi nhận tấm lòng của mọi người! Có mấy vị ái khanh chưa dùng cơm trưa, trăm cũng không giữ lại nữa!”

“Chúng thần cáo lui!” Còn cơm nước gì? Họ tức đến phát nổ rồi, còn tâm trạng gì mà dùng cơm trưa?!

Nói lời cáo từ xong, trên mặt họ đều cười rất tươi nhưng trong lòng lại khóc như trời sập rồi lui xuống, chỉ duy nhất Thừa tướng còn ở lại lâu thêm một chút. Nhìn vẻ mặt Tô Cẩm Bình tuy ương ngạnh nhưng hai mắt lại sáng rực, hiển nhiên chuyện này đều do nàng cố tình sắp đặt. Cái gì mà không hiểu quốc sự, cái gì mà nói sai thì xin thứ lỗi? Thật ra chỉ là cố tình tạo ra hình tượng mình không hiểu biết gì cả để đạt đến mục đích cuối cùng thôi. Một cô gái như vậy, thực sự rất hiếm có! Tài hoa đây mình, dung mạo xuất chúng, nếu có thêm xuất thân cao quý nữa thì dù làm mẫu nghi thiên hạ cũng không đủ!

Nghĩ vậy, ông khẽ mỉm cười với Tô Cẩm Bình rồi lui xuống.

Chờ lão Thừa tướng đi rồi, Tô Cẩm Bình mới nói với Quân Lâm Uyên: “Xem ra Thừa tướng này của huynh quả thực là đại trung thần hiếm có!”

Quân Lâm Uyên khẽ gật đầu đồng ý với ý kiến của nàng.

Quốc khố bị trộm sạch sẽ thực sự là chuyện rất lớn, hoàn toàn có khả năng các hạ thần sẽ phản lại quân vương. Nhưng Thừa tướng lại kiên định đứng về phía hần, người như vậy đúng là đáng tin cậy.

“Có manh mối gì không?”

Nàng vừa hỏi vậy, Quân Lâm Uyên khẽ nhướng mày, có lẽ hần cũng rất phiên lòng. Tô Cẩm Bình không tiện hỏi thêm nữa: “Được rồi, ăn cơm đi! Đừng để ta còn chưa kịp học y thuật thì sư phụ đã chết đói trước.”

“Nàng ăn chưa?” Hiện giờ tâm trạng của hần tốt hơn rất nhiều, hôm nay nàng không chỉ mang cơm cho hần, còn bảo vệ hần như vậy, dù thế nào cũng đáng để hần vui vẻ!

“Chưa!” Tô Cẩm Bình thấy hần ăn ngon lành nhưng trong mắt vẫn có chút phiên muộn, thần hít sâu một hơi, sau đó lườm hần một cái, “Được rồi được rồi, vì hôm nay tâm trạng của huynh không tốt, ta sẽ nể mặt đưa huynh đi ăn đồng ngon!” Nói xong nàng kéo hần ra ngoài.

Tuy Quân Lâm Uyên biết là vì nàng thấy mình bị trộm quốc khố tâm trạng không tốt nên mới có hành động này, nhưng hần vẫn cảm thấy rất vui vẻ, quốc khố bị trộm thì ra cũng là chuyện tốt.

Mùi thịt nướng thơm phưng phức lan tỏa khắp rừng mai, đây là tuyệt kỹ sở trường của Tô Cẩm Bình! Khụ khụ... là tuyệt kỹ duy nhất nên mới gọi là tuyệt kỹ sở trường! Con thỏ nướng bóng bẩy mỡ màng, chất lỏng màu vàng sáng trong veo chảy từ thân con thỏ rơi xuống đồng lửa phát ra những tiếng lách tách, hương vị cực kỳ thơm. “Quân Lâm Uyên, huynh hơi bị tốt phước đấy, đời này bà đây cũng chỉ mới nướng cho hai người ăn, một

người là Bách Lý Kinh Hồng, một người là huynh! Nếu không phải vì thấy hôm nay tâm trạng của huynh không tốt, thì còn lâu bà đây mới làm!”

Tô Cẩm Bình vừa nướng thỏ vừa nói. Bỗng nhiên, nàng lại chợt nhớ ra một chuyện, hình như nàng còn nướng cho cả Vàng ăn nữa. Bách Lý Kinh Hồng, Quân Lâm Uyên, Vàng, khụ khụ...

Quân Lâm Uyên nghe vậy khẽ cười vô cùng xinh đẹp khiến Tô Cẩm Bình nhìn hoa cả mắt, lập tức tán thưởng: “Quả nhiên không hổ danh mỹ nhân rắn rết, đẹp thật đấy. Nếu không có Bách Lý Kinh Hồng, chưa biết chừng ta sẽ theo đuổi huynh mất!” Nàng tùy tiện nói xong lại dùng gậy khơi lửa lên.

Nghe nàng nói vậy, ánh mắt Quân Lâm Uyên chợt lóe lên, thất thần một chút lại làm cho một mẩu than bắn vào bộ y phục màu bạc của hắn, vệt thành một vệt đen.

Tô Cẩm Bình lườm hắn một cái: “Ta chỉ tùy tiện nói chơi vậy thôi, huynh kích động thế làm gì?”

Chỉ là... tùy tiện nói chơi thôi sao? Nàng đâu biết rằng, nàng tùy tiện nói chơi cũng có thể dễ dàng làm mất hồ phảng lảng trong tim hắn dậy sóng như cuồng phong bão táp chứ?! Trong lòng thoáng xuất hiện cảm giác mất mát, nhưng ngoài mặt vẫn cười tươi: “Hơi bất cần thôi mà!”

Nướng chín rồi, nàng đưa thỏ cho hắn: “Ăn đi, cơ hội hiếm có đấy, chắc đời này bà đây cũng không nướng cho huynh ăn lần thứ hai nữa đâu.”

Hắn đưa con thỏ lên mũi ngửi, mùi cay nồng xộc vào mũi, chợt nhớ đến thứ bột gì đó lúc nãy nàng rắc lên trên, liền hỏi: “Cay à?”

“Sao thế? Có chuyện gì à?” Đờ nướng ăn cay mới ngon chứ?

“Không!” Hắn khẽ cười, bắt đầu ăn một cách tao nhã.

Tô Cẩm Bình cũng cần lấy một con thỏ khác ngồi bên cạnh vui vẻ ăn. Nói gì thì nói, đờ mình nướng ăn vẫn ngon nhất!

“Quân Lâm Uyên, thật ra chuyện này ta vẫn phải nói, đây đúng là lỗi của huynh, chìa khóa nằm trong tay huynh mà lại để người ta trộm mất quốc khố, ít nhiều gì huynh cũng có trách nhiệm. Chúng ta là bằng hữu, trước mặt người khác đương nhiên ta phải bênh vực huynh, nhưng giờ chỉ có hai người ta vẫn phải nói, vấn đề này là do huynh, sau này nhất định phải cẩn thận một chút!”

“Ừm!” Quân Lâm Uyên gật đầu, mặt lại nở nụ cười.

Tô Cẩm Bình ăn mấy miếng xong chợt cảm thấy mất ngon, tiện tay cầm một que củi quay lưng về phía hắn, ai oán vẽ vòng tròn trên mặt đất.

Thấy nàng đang yên đang lành lại quay lưng về phía mình, cầm que không biết làm gì, khóe môi Quân Lâm Uyên khẽ run lên, tình huống gì thế này? “Nàng sao thế?”

Cô nàng nào đó nghe vậy liền quay đầu, mặt như sắp khóc: “Nếu sớm biết quốc khố của huynh bị trộm đi như vậy thì ta đã làm trước rồi. Giờ thì hay rồi, người ngoài được lợi, làm ta đau lòng chết đi được!”

“Phụt!” Hắn không kịp được bật cười thành tiếng, thực sự có cảm giác muốn bỏ đầu nàng ra xem trong đó chứa cái gì mà suy nghĩ cũng khác xa người bình thường như vậy! Hắn cười mấy tiếng xong lại chợt ho sù sù, sắc mặt cực kỳ khó coi, không bao lâu sau lại bắt đầu ho ra máu.

Tô Cẩm Bình cuống cuồng, không hiểu vì sao hắn đang bình thường lại bắt đầu ho, cũng không bận tâm đến chuyện quốc khố bị trộm nữa, vội hỏi: “Sao thế?”

“Không sao!” Nói vậy nhưng hắn lại tiếp tục ho mạnh mấy tiếng.

“Thôi thôi đừng ăn nữa, về nghỉ ngơi đi!” Nói xong Tô Cẩm Bình dìu hắn đứng dậy.

Hắn ho một lúc mới thuận khí được, cười nói với nàng: “Không sao!” Một vệt máu vẫn vương bên khóe môi tạo nên một vẻ đẹp đến mê lương.

Tô Cẩm Bình khẽ nhú mào: “Quân Lâm Uyên, tin ta, ta sẽ chữa khỏi bệnh cho huynh!”

“Trẫm tin!” Nói xong, mắt hấn tràn ngập nụ cười nhìn nàng.

Thấy hấn đã ổn hơn một chút, Tô Cẩm Bình lại nói: “Ta còn nhớ lúc trước huynh đã hứa sẽ tặng quốc khố cho ta, giờ quốc khố bị trộm mất rồi, đến lúc ta đi, huynh cũng phải cho ta một ít bạc đấy!”

“Được!” Hấn thoải mái đáp ứng rồi lại cúi đầu ăn con thỏ kia. Y như những lời nàng đã nói hôm qua, bằng hữu là người sẽ đứng bên cạnh mình cho tới khoảnh khắc cuối cùng, dù biết rõ hấn sai nhưng vẫn ra sức bênh vực hấn trước mặt người khác. Hấn là bằng hữu của nàng, hấn thật sự rất may mắn!!!

Ăn xong, Tô Cẩm Bình cười hỏi: “Thế nào? Tay nghề của ta không tồi chứ?”

“Không tồi!” Hấn cười gật đầu.

“Thôi, huynh về xử lý quốc sự đi! Ta tự vào Mai viên cũng được!” Nói xong, Tô Cẩm Bình đứng dậy phủi phủi bụi trên mông rồi đi vào trong Mai viên. Sớm học thành tài, sớm chữa khỏi bệnh cho hấn, cũng sớm quay về được Nam Nhạc!

Quân Lâm Uyên cười nhìn theo bóng nàng, cho đến khi nàng đi xa thật xa rồi, về mặt mà hấn gắng gượng giữ bình thường mới tan biến, túm lấy ngực áo ho một lúc lâu, phun ra một búng máu xong mới thở lại bình thường được. Hấn uể oải nhìn lên không trung, đáy mắt như xuất hiện vẻ bi thương sắp được giải thoát, tính toán ngày... cũng không còn mấy nữa...

...

“Bệ hạ, bên phía Lãnh Tử Hàn đã không còn đi tìm Hoàng hậu nữa rồi!” Trên lý thuyết, thì Lãnh Tử Hàn tìm hay không cũng chẳng có một xu quan hệ nào với họ. Nhưng đang bình thường lao đi tìm kiếm như sắp phát điên

đột nhiên lại như hoàn toàn không để ý đến chuyện này như vậy, nhìn thế nào cũng thấy kỳ quặc, thế nên thủ lĩnh mới để hấn ta tới bẩm báo.

Đôi mắt xám bạc khẽ mở ra, đôi mày đẹp nhíu lại. Lãnh Tử Hàn không tìm nàng nữa, là từ bỏ sao?! Không thể nào! Như vậy thì chỉ có một cách giải thích, chính là hấn ta đã tìm thấy rồi! Suy nghĩ này vừa xuất hiện chợt khiến tim hấn chua xót đến không chịu nổi, nếu đúng là Lãnh Tử Hàn tìm được nàng trước mình, liệu nàng có cảm thấy mình quan tâm đến nàng không nhiều như Lãnh Tử Hàn không?

Hấn nào biết rằng, nếu không có Hoàng Phủ Dật mật báo, thì Lãnh Tử Hàn cũng không thể nào biết được Tô Cẩm Bình đang ở Bắc Minh.

“Bệ hạ?” Thấy hấn không nói gì, Diệt lại hỏi.

Bách Lý Kinh Hông im lặng một chút mới nói: “Tiếp tục tìm, nhưng phải người theo dõi chặt Lãnh Tử Hàn.” Nếu Lãnh Tử Hàn tìm được trước mình, thì thế nào cũng sẽ đi gặp nàng hoặc lộ ra sơ hở nào đó.

“Vâng!” Xem ra điện hạ nghi ngờ Lãnh Tử Hàn đã tìm được Hoàng hậu, nếu thế thật, thì ngày họ tìm được Hoàng hậu cũng không còn xa!

Diệt đang định ra ngoài, Bách Lý Kinh Hông lại chợt đứng dậy.

“Bệ hạ, ngài... muốn đi hỏi Lãnh Tử Hàn sao?”

Bách Lý Kinh Hông không liếc hấn ta lấy một cái, chỉ mang cả Vàng đi mất. Tất nhiên, hấn sẽ không tìm Lãnh Tử Hàn để hỏi, mà với bản lĩnh của Lãnh Tử Hàn, để mấy người Diệt theo dõi hấn ta cũng chẳng có hiệu quả gì. Cách tốt nhất chính là tự hấn đi giám sát, thế nào cũng có lúc lộ sơ hở.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 44.1

“Cả đêm không ngủ à?” Giọng nói ôn hòa của Quân Lâm Uyên vang lên ngoài cửa, nhìn về mặt chăm chú của Tô Cẩm Bình, ánh mắt hân như vui mừng, cũng như quan tâm.

Tô Cẩm Bình hơi giật mình, mãi xem quá nên không biết có người tới. Nàng liếc nhìn ngoài trời, đã sáng mất rồi: “Ta xem chăm chú quá nên không để ý canh giờ, không nghĩ trời đã sáng rồi!” Ở cô đại lâu ngày, nàng phát hiện cách nói chuyện của mình cũng bị cô đại hóa theo.

Quân Lâm Uyên khẽ cười, chậm rãi bước tới rút lấy quyển sách y trong tay nàng: “Nghỉ ngơi một lát đi.”

Tô Cẩm Bình cũng cảm thấy hai mắt không mở ra được, khẽ gật đầu bước đến bên bàn, gục đầu xuống: “Ta gục xuống nghỉ một lát là khỏe ngay!” Vừa dứt lời, còn không chờ hân lên tiếng đã nhắm chặt hai mắt lại. Thật ra nàng biết nàng thực sự không có nhiều thời gian nghỉ ngơi. Đêm qua xem sách y, lại thêm sắc mặt của Quân Lâm Uyên, nàng đã biết nếu nàng vẫn không tìm được cách nào thì hân thật sự không còn nhiều thời gian nữa. Dưới tình thế như vậy, nàng làm sao còn tâm trạng mà kê cao gối ngủ ngon.

Quân Lâm Uyên nhíu mày, nàng gục đầu xuống ngủ ở đây chắc chắn sẽ không thoải mái, muốn bảo nàng về phòng ngủ lại thấy hơi thở của nàng đã đều đều ngủ say rồi. Hân khẽ cười rồi bất đắc dĩ lắc đầu.

Hân ngẩng đầu xuống lật xem sách y, một lát sau tay lại chạm vào chiếc hộp mà Tô Cẩm Bình đã cặm lên ngày hôm đó. Hân mở hộp ra, bên trong có

một quyển sách y chỉ có vài tờ giấy mỏng. Nội dung ghi trên mấy tờ giấy này, chính là tâm huyết sư phụ đã bỏ cả nửa cuộc đời để nghiên cứu.

Đôi mắt xéch thoáng hiện lên vẻ bối rối, tay đưa lên, muốn xé nó đi, nhưng cuối cùng vẫn không xuống tay được. Nếu hủy nó thật, sư phụ sẽ trách hấn nhỉ?! Nhưng... do dự một lúc lâu, cuối cùng hấn cười khở, đặt nó vào lại trong hộp, đóng nắp, cảm xúc trong đáy mắt càng mơ hồ hơn.

Một cơn gió lạnh thổi vào, Tô Cẩm Bình đang gục đầu trên bàn không khỏi run người. Hấn cong cong khóe môi, chậm rãi cởi áo bào của mình ra, khoác lên người nàng. Trong khoảnh khắc này, hấn chợt có một suy nghĩ trong đầu, nếu để Bách Lý Kinh Hồng nhìn thấy, liệu hấn có ghen không?

Phải làm hấn ghen chứ, nếu hấn không ghen, thì ai trả lại cho mình sự đố kỵ mà mình phải chịu mấy ngày qua?

Trong lúc ngủ say, Tô Cẩm Bình chợt sột sịt mũi, dáng vẻ này rất đáng yêu, hoàn toàn khác với vẻ kiêu ngạo hoặc lạnh lùng thường ngày của nàng. Hấn lại nở nụ cười, cầm một quyển sách ng ẩ xuống ghé đôi diện nàng, lẳng lặng lật xem. Thật ra, hấn cũng rất yêu y học, nhưng không biết từ bao giờ, trong tim hấn đã quên sạch thứ này, chạy theo quy ền thế, báo thù, rất hiếm khi xem lại những quyển sách y thuật ấy. Bắt đầu từ lúc nào nhỉ? Từ lúc trái tim hấn chất đầy hận thù đúng không?

Hôm nay Tô Cẩm Bình ngủ rất ngon giấc. Với sự cảnh giác vốn có của nàng, dù ngủ ở chỗ nào nàng cũng vẫn giữ chút đề phòng, nhưng ở bên cạnh người đối xử thật lòng với nàng, nàng lại ngủ rất yên ổn.

Còn Quân Lâm Uyên ng ẩ bên cạnh, thường che miệng ho vì gió lạnh thổi vào, nhưng hấn vẫn cố kiềm chế âm thanh không đánh thức nàng. Hấn ng ẩng đầu, chợt phát hiện lông mày nàng nhíu lại như mơ thấy chuyện gì khó chịu. Quân Lâm Uyên đưa tay ra định xoa lên nếp nhăn trên mi tâm nàng, nhưng r ẩ lại từ từ rút về, trong lòng chua xót không chịu nổi, nếu làm cho nàng tỉnh dậy, thì hấn nên giải thích về hành vi của mình như thế nào? Hấn hít sâu một hơi, cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Đến giữa trưa Tô Cẩm Bình mới tỉnh lại, vừa mở mắt liền nhìn thấy ngay khuôn mặt diễm lệ của người kia. Khuôn mặt mạ vàng đẹp như không giống người trần, nốt ruồi son trên mi tâm làm lu mờ hết vạn vật thế gian, toàn thân lại khiến người ta cảm thấy trắng bệch như trong suốt, cứ như chỉ một giây sau hẳn sẽ bay theo gió vậy. Mối Tô Cẩm Bình mấp máy mãi cuối cùng vẫn không thể nói ra câu nào.

“Dậy rồi à?” Hấn liếc nhìn nàng, mặt thoáng có chút vui vẻ.

“Dậy rồi!” Tô Cẩm Bình gật đầu, day day cánh tay đau nhức, nàng ngủ đến tê cả tay, giờ không còn cảm giác nữa rồi. Nhìn thấy áo bào khoác trên người mình, nàng cười rồi cầm áo trả cho hắn, “Cảm ơn!” Người này cũng biết gallant đấy chứ. Trả xong nàng lại hơi nghĩ ngợi, hẳn bị bệnh cuồng sạch sẽ như vậy, liệu có khi nào không dùng cái áo này nữa không?

Ai ngờ, hắn lại đón lấy, mặc áo vào rồi đặt sách y trong tay xuống trong ánh mắt trợn trừng của Tô Cẩm Bình, nhẹ nhàng nói: “Vừa rồi thấy nàng nhú mày, gặp ác mộng à?”

Tô Cẩm Bình ngăn người một chút rồi gật đầu. Đúng là ác mộng. Vừa rồi nàng lại nằm mơ thấy bệnh tình của hắn nặng nề hơn, toàn thân yếu ớt như tờ giấy trắng, nhưng làm bằng hữu, nàng lại bất lực hoàn toàn, tìm hết mọi cách cũng không chữa được bệnh cho hắn, cuối cùng đành trơ mắt nhìn hắn chết vì bệnh tật, sau đó bừng tỉnh vì cơn ác mộng này. Nhưng nàng làm sao nói cho hắn biết cơn mơ đó được? Hiện giờ, việc duy nhất nàng có thể làm, đó là mau mau học giỏi y thuật rồi nghĩ cách cứu hắn.

Thấy nàng gật đầu, hắn liền lật mấy tờ trong quyển sách trước mặt rồi đặt trước mặt nàng: “Trong này có phương thuốc giúp an thần rất tốt.”

“Trị chứng mất ngủ, ruột viễn chí, hạt táo chua, hạt sen đá và ruột thủy tiên, ta nói đúng không?” Tô Cẩm Bình không đảo mắt nhìn quyển sách kia đã nói vanh vách với Quân Lâm Uyên.

Quân Lâm Uyên ngăn người, không ngờ nàng nhớ hết, xem ra nàng thực sự rất chú tâm đọc sách. Hấn sững sờ một lúc mới cười gật đầu: “Không rồi, nhưng triệu chứng của nàng không phải là mất ngủ, mà là tâm

trạng bất an, có đi đâu dùng cái này cũng có chút tác dụng, hiệu quả không kém lắm.”

“Vây, trị chứng bất an, tâm khí không ổn định thì dùng xương bồ, viễn chí bỏ ruột, thêm hai phân phục linh, ba lượng nhân sâm. Trộn lẫn bốn vị này, giã nhuyễn, rây mịn, mỗi lần uống một thìa nhỏ. Uống ngày ba lần. Có thể trộn với mật viên thành viên nhỏ như hạt ngô đồng, mỗi lần uống sáu bảy viên, khoảng năm ngày là đỡ.” Tô Cẩm Bình lại đọc một tràng dài rồi cười hỏi, “Ta nhớ đúng không?”

“Không sai chút nào!” Hấn gật đầu, mắt đầy vẻ tán thưởng, chỉ trong một thời gian ngắn như vậy mà nàng nhớ được nhiều thứ như thế, không chỉ có trí nhớ siêu phàm, mà cũng rất ra sức học tập. Nhưng mà, vì sao nàng lại cố tình nhớ kỹ phương thuốc này để đọc cho mình nghe?

“Phương thuốc này, cũng có tác dụng với bệnh của huynh chứ?” Tâm khí không ổn định, tâm thần bất an.

Sắc mặt Quân Lâm Uyên hơi thay đổi, hấn không hề ngờ đến nàng vì nguyên nhân này. Hấn vui vẻ cong cong khóe môi nhưng vẫn trả lời thật: “Vốn cũng có tác dụng, nhưng giờ vô dụng rồi.”

Tô Cẩm Bình hơi ủ rũ, thật ra nàng cũng biết hiện giờ phương thuốc này đến tám chín phần là vô dụng, vì bệnh của hấn giờ đã gọi là ‘điệp huyết’, hoàn toàn không chỉ đơn giản là ‘tâm khí không ổn’ nữa rồi, hơn nữa, cũng đã chuyển biến thành tình trạng cực kỳ xấu, phương thuốc này, dù có chút tác dụng cũng chỉ có thể giúp hấn đỡ nôn ra máu một chút, làm dịu đi cảm giác đau đớn một chút thôi, còn không có tác dụng chữa khỏi bệnh.

“Ta đã đọc qua hết sách ở đây rồi, nhưng không có quyển nào ghi lại chứng bệnh ‘điệp huyết’ cả, chữa thế nào bây giờ?” Đây mới là đi đầu khiến Tô Cẩm Bình lo nhất, hiện giờ nàng hoàn toàn không biết triệu chứng của ‘điệp huyết’ như thế nào, kiêng kỵ những gì, hoàn toàn không hiểu, nên không có cách nào bốc thuốc theo bệnh được.

“Nên nàng phải học bắt mạch nữa, có rất nhiều thứ không chỉ dựa vào sách y mà kết luận được. Mạch tượng của mỗi người mới thực sự là phương pháp để tìm cách chữa trị.”

Tô Cẩm Bình gật đầu: “Ta hiểu rồi, chờ ta thuộc hết sách y, huynh dạy ta bắt mạch, nhận mặt thảo dược nhé.”

“Được!” Hấn vừa dứt lời, một hắc y nhân lại xuất hiện, lần này là tới đưa đồ ăn.

Hai người im lặng ăn cơm, Quân Lâm Uyên hoàn toàn không tỏ ra chút ngạo khí nào của đấng quân vương, ngược lại chỉ giống như những hảo hữu tốt cùng hành tẩu giang hồ, tùy tiện, thoải mái. Ăn cơm trưa xong, Tô Cẩm Bình lại tiếp tục đọc sách. Hôm qua nàng chỉ xem qua một lượt, nhưng y thuật là thứ không thể qua loa đại khái được, phải thuộc kỹ, hiểu thấu mới được.

Đột nhiên, nàng lại nhìn thấy chiếc hộp kia, vừa đưa mắt nhìn nó một chút, giọng Quân Lâm Uyên đã vang lên: “Chiếc hộp kia, trăm để ở đó. Trăm tin nàng sẽ không động vào nó trước khi trăm chết!”

Quân Lâm Uyên thực sự rất biết cách nắm bắt lòng người. Nếu hấn nói thẳng với Tô Cẩm Bình rằng không được đụng vào, thì chưa biết chừng Tô Cẩm Bình sẽ mở ra thật. Nhưng giờ hấn lại nói tin tưởng, tin nàng sẽ không đụng vào, thì nàng làm sao phụ lòng tin của hấn được? “Yên tâm, nếu huynh không đồng ý, ta tuyệt đối sẽ không chạm vào. Còn nữa, huynh sẽ không chết!” Nói thì nói vậy, nhưng trong lòng nàng cũng thấy rất bất an. Hấn sẽ không chết, ít nhất là nàng không hy vọng hấn chết chút nào, nhưng nàng lại không tìm được cách cứu hấn, giấc mơ hôm nay cũng khiến nàng cảm thấy sợ hãi.

...

Trên nóc sơn trang tao nhã, Lãnh Tử Hàn mặc y phục đen tuyền gối hai tay lên sau đầu, ngắm nhìn bầu trời đêm đầy sao, đôi mắt đen láy như lấp lánh sáng. Đột nhiên hấn ta lên tiếng nói với hư không: “Nam Nhạc hoàng bá theo bản tôn nhiều ngày như vậy, chẳng lẽ yêu thương bản tôn rồi

sao?” Giọng nói ngạo nghễ tà tứ mang theo khí phách bề ngễ thiên hạ lại thêm vẻ trào phúng như có như không, vang lên giữa không trung.

Hắn ta vừa dứt lời, một người đàn ông mặc y phục trắng muốt ôm con sói nhỏ màu vàng chậm rãi bước từ trong bóng đêm ra, y phục trắng tuyết kết hợp với dung mạo như trăng sáng giống như một vầng trăng chiếu rọi bầu trời đêm, khiến màn đêm tối tăm như bừng sáng thêm vài phần.

“Lãnh giáo chủ thừa biết mục đích của trẫm.” Giọng nói thanh lạnh vang lên, trong trẻo như tiếng trời cao khiến người ta vừa cảm thấy lãnh đạm xa cách lại cũng cảm thấy không thể với tới được.

Lãnh Tử Hàn cười lạnh, vung tay áo bào, một luồng gió mạnh ập tới, vẻ ngông cuồng bộc lộ hết, lật người ngẩng dậy nhìn người ở cách đó không xa: “Nam Nhạc hoàng quả nhiên xứng đáng với danh tiếng ‘tài chấn tứ quốc, diễm kinh cửu châu’. Bản tôn chỉ lộ ra một chút đã bị người túm được sơ hở rồi.” Chuyện này đúng là tại hắn ta tính toán không cẩn thận, sau khi tìm được tiêu Cẩm, hắn ta lập tức không để thủ hạ tiếp tục tìm kiếm nữa, lại không ngờ Bách Lý Kinh Hông không chỉ tìm tiêu Cẩm khắp thiên hạ, mà cũng theo dõi nhất cử nhất động của mình. Hắn ta đột nhiên không tìm nữa, chẳng phải gián tiếp nói cho hắn biết mình đã tìm được rồi sao?

“Lãnh giáo chủ quá khen.” Giọng nói không mặn không nhạt vang lên. Hắn đi theo Lãnh Tử Hàn, cũng biết sớm muộn gì đối phương cũng phát hiện, nên hôm nay cũng chẳng ngạc nhiên gì. Nhưng hắn cũng không nói được lời gì hay ho, vì giờ dù hắn có nhận thua Lãnh Tử Hàn, thì hắn ta cũng sẽ chẳng nói cho hắn biết tin tức của Cẩm nhi.

“Nam Nhạc hoàng đang chờ bản tôn lộ sơ hở sao?” Lãnh Tử Hàn nhìn hắn như cười như không, dáng vẻ tao nhã kết hợp với dung nhan ngông cuồng sắc bén tạo nên cảm giác áp bức khiến người ta không thể chạm tới được.

Nhưng phong thái này của hắn ta cũng hoàn toàn không gây ảnh hưởng gì tới Bách Lý Kinh Hông. Hắn vẫn lạnh lùng nhìn hắn ta như cũ, đôi mắt màu bạc càng như lóe sáng dưới ánh trăng, nhẹ vuốt ve Vàng, không trả lời hắn ta.

Thấy hắn ta không trả lời ngược lại còn ung dung như vậy, Lãnh Tử Hàn chỉ cảm thấy như vừa đâm thẳng vào bịch bông, không tạo ra chút uy lực nào, khiến hắn ta hơi bực bội, nhưng tính cách hắn ta trời sinh vốn rộng rãi, cũng không tính toán gì nhiều, chỉ nói tiếp: “Chắc Nam Nhạc hoàng phải thất vọng rồi, chỉ cần người đi theo Lãnh Tử Hàn ta một ngày, thì chắc chắn ta sẽ không để lộ cho người một chút nhược điểm nào.”

“Như vậy người cũng không thể đi gặp nàng được.” Giọng nói hắn thờ ơ như không mấy bận tâm. Đúng thế, ta không gặp được, thì người cũng đừng hy vọng gặp nàng, như vậy chẳng phải rất công bằng sao?

Nhưng Lãnh Tử Hàn thì không nghĩ như thế, hắn ta cảm thấy như mình đang bị uy hiếp vậy! Đôi mắt đen láy nheo lại, nhìn Bách Lý Kinh Hồng khó chịu: “Bách Lý Kinh Hồng, người có biết người như người khiến người ta cảm thấy rất căm ghét không?” Giọng điệu hắn ta đầy vẻ ghét bỏ.

“Lãnh đại giáo chủ cũng có được trâm thích đâu.” Hắn lạnh lùng đáp lại, giọng nói không có chút cảm xúc nhưng lại khiến người ta cảm thấy trào phúng đến khó hiểu.

Đúng thế, chính cảm giác này càng khiến Lãnh Tử Hàn căm ghét hơn: “Bản tôn ghét cái phong thái giả dối như thế không để ý đến bất cứ chuyện gì này của người; cũng căm ghét cái kiêu rãnh là lòng lang dạ sói lại luôn giả vờ vô tội của người; ghét nhất là cái trò rãnh rức giận với người khác nhưng vẫn tỏ ra chẳng có chuyện gì cả ấy, nhưng lời nói không mẫn không nhạt lại đủ khiến người ta uất nghẹn đến chết!!!”

Tính cách Lãnh Tử Hàn khá thẳng thắn, không thích là sẽ nói thẳng nguyên nhân không thích, không cần biết người ta có nghe hay không. Nhưng nếu nghe kỹ ra thì mới thấy trong lời nói của hắn ta không có nhiều ác cảm, mà còn có phần trêu chọc. Điều này chứng tỏ tuy Lãnh Tử Hàn không thích Bách Lý Kinh Hồng, nhưng cũng không đến mức thù địch.

Đối phương đã nói cụ thể nguyên nhân không thích hắn như vậy, hắn mà không đáp lại một câu thì chẳng phải thất lễ lắm sao? Đôi mắt xám bạc liếc nhìn một thân y phục đen như mực của Lãnh Tử Hàn, đôi môi mỏng hơi hé mở: “Trăm ghét người vì người dám mơ tưởng đến Cẩm nhi.”

Chỉ có một nguyên nhân duy nhất, nhưng cao thấp lập tức rõ ràng.

Lãnh Tử Hàn ghen hờn. Mình có hàng trăm nghìn nguyên nhân căm ghét cái tên này, là vì trong lòng hắn chứa quá nhiều thứ, ngay cả trong nhận thức của chính mình, hắn ta cũng phải cân nhắc rõ loại người nào khiến mình không thích. Nhưng hắn lại chỉ có một câu, không thích mình mơ tưởng đến tiêu Cẩm, giống như mọi khái niệm và mọi sự việc trong cuộc sống của hắn chỉ có duy nhất tiêu Cẩm vậy. Tất cả mọi thứ đều xoay quanh một mình nàng, không có yêu hay ghét mình, không thích Lãnh Tử Hàn hắn ta, cũng chỉ là vì không thích mình mơ tưởng đến nàng mà thôi, không có lý do gì của cá nhân hắn. Thậm chí, bản thân Lãnh Tử Hàn như thế nào, cũng chẳng liên quan gì tới hắn. Đương nhiên Lãnh Tử Hàn cũng sẽ không tự kỷ nghĩ rằng vì bản thân mình quá tốt nên đối phương mới không có ý kiến gì với mình. Thế nên, chỉ có một cách giải thích duy nhất đó là, dù Lãnh Tử Hàn hắn ta như thế nào, thì cũng không lọt được vào mắt Bách Lý Kinh Hồng. Trong mắt người đó, chỉ có tiêu Cẩm mà thôi!

Lãnh Tử Hàn chợt cảm thấy vô cùng thất bại, nhất thời cũng không nói rõ được là vì mình không biết ăn nói như người ta, hay vì mình thật sự không yêu tiêu Cẩm được nhiều như người ta. Nhưng hắn ta dám chắc rằng, nếu không có tiêu Cẩm thì dù Bách Lý Kinh Hồng có thế nào cũng chẳng liên quan gì đến Lãnh Tử Hàn hắn ta, tuyệt đối không có chuyện yêu hay ghét. Như vậy kết luận là, không phải bản thân mình không để ý đến tiêu Cẩm như hắn, mà là khái niệm trong lòng mình cho đến giờ cũng không rõ ràng, nên không thể nói một câu đánh thẳng trọng tâm như hắn thôi.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 44.2: Tự Sát À? Có Chết Không?

“Bản tôn còn chưa chúc mừng Nam Nhạc hoàng đã lên ngôi!” Tuy thua một câu, nhưng Lãnh Tử Hàn cũng không chịu nhường bước.

Bách Lý Kinh Hồng nghe xong, đáp lời không mấy bận tâm: “Đa tạ!” Hai chữ không vui không buồn, lạnh tanh, không lộ ra nửa phần sơ hở. Hắn hiểu rõ vì sao Lãnh Tử Hàn nói điếu này.

“Lên ngôi Hoàng đế rồi, e rằng hậu cung cũng phải tam cung lục viện chứ nhỉ? Bách Lý Kinh Hồng, đã không cho được nàng vị trí duy nhất, người dựa vào cái gì mà tranh tiểu Cầm với bản tôn?” Đôi mắt đen láy đầy vẻ trào phúng, lạnh lùng nhìn hắn.

Hắn ta vừa dứt lời, sắc mặt Bách Lý Kinh Hồng vẫn rất thờ ơ, thậm chí còn không thèm ngược mắt lên, đáp: “Trẫm đã hứa hẹn chỉ có một, thì chắc chắn chỉ có một!” Câu vĩnh viễn không chia xa không phụ lòng của hắn, hắn vẫn nhớ rõ, cũng luôn khắc sâu trong đáy lòng, không phải chỉ là nói cho qua chuyện.

Lãnh Tử Hàn ngăn người, thực sự không ngờ hắn làm hoàng đế còn có thể quyết tâm như vậy. Sự bất mãn đối với hắn vốn có trong lòng cũng vơi đi vài phần. Hắn ta hít sâu một hơi, than khẽ: “Thật ra, nói đi nói lại, dù là bản tôn, Hoàng Phủ Dạ, Hoàng Phủ Dật hay thậm chí là Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng không kém người nửa phần. Bản tôn thực sự không hiểu nổi, sao tiểu Cầm lại nhìn trúng người?” Nếu hắn ta đoán không nhầm, thì biểu hiện đó của Quân Lâm Uyên cũng... Nhưng những lời này, hắn ta sẽ không nói

cho Bách Lý Kinh H ồng nghe, nói ra, chẳng khác nào nói cho hắn biết tiêu Cầm đang ở đâu!

Câu nói này mang theo vị chua n ồng đậm, chính Lãnh Tử Hàn cũng chẳng muốn che giấu sự ghen tị của mình, nói ra không chút kiêng dè.

Đương nhiên, hắn ta nói xong, cũng không nghe thấy câu trả lời của Bách Lý Kinh H ồng. Tính cách của hắn vốn lạnh nhạt, lại kiệm lời, hơn nữa, trong lòng Lãnh Tử Hàn cũng đã có câu trả lời r ồi, cần gì phải hỏi hắn.

Lãnh Tử Hàn ngược lên nhìn bầu trời đêm, tuy vẫn thoải mái như trước nhưng lại có vẻ hơi ủ rũ: “Hoàng Phủ Hoài Hàn và Hoàng Phủ Dạ thua cuộc, bản tôn có thể hiểu được, vì họ không đặt tiêu Cầm ở vị trí quan trọng nhất trong lòng họ. Còn Dật, lại không đủ mạnh mẽ, không nắm giữ được cả vận mệnh của chính mình, tiêu Cầm không thích cũng chẳng có gì lạ. Còn bản tôn, tuy cũng đặt tiêu Cầm ở vị trí cao nhất, nhưng dù sao cũng kém người một chút. Ít nhất bản tôn dù có đau lòng, có muốn khóc một trận cho thỏa, thì cũng không thể bật khóc ngay trước mặt mọi người không chút bận tâm như người được. Dù có không thích đối phương cũng không thể chỉ vì một lý do như người. Có đi ầu...”

Nói tới đây, hắn ta chợt ngừng đầu nhìn Bách Lý Kinh H ồng, ánh mắt đầy vẻ vui cười trên sự bất hạnh của người khác: “Chắc hẳn người sẽ không biết được rằng, hiện giờ có người đối xử với tiêu Cầm không hề kém ta và người, thậm chí, chỉ cần nàng muốn, thì hắn có thể cho nàng mọi thứ vô điều kiện. Không cần báo đáp, không hề khắt khe, cũng không mơ ước xa xôi gì. Điểm này, cả ta và người đều không thể so được.”

Mấy ngày nay hắn ta không tiến cung nữa là vì hắn ta biết Quân Lâm Uyên đối xử với tiêu Cầm thật sự rất tốt. Hắn ta thậm chí còn cảm thấy mình kém người đó, vì người đó sẵn sàng bỏ ra tất cả không mưu cầu gì. Bích huyết hoa, y thuật, thậm chí cả thân binh bất tử, nhưng lại không hề đòi hỏi gì ở tiêu Cầm. Người như vậy, Lãnh Tử Hàn hắn ta làm sao so bì được? Hắn ta và Bách Lý Kinh H ồng đều giống nhau, đều kém Quân Lâm

Uyên một chút. Đó là, bọn họ đều muốn có được, đều muốn được ở bên tiểu Cẩm, nhưng Quân Lâm Uyên lại như chưa từng ao ước đến đi đâu đó.

Chỉ là, Bách Lý Kinh Hồng không đồng ý với quan điểm của hắn ta. Hắn khẽ nhíu đôi mày đẹp, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên: “Thế nên, cả đời này hắn cũng sẽ không có được tình yêu của Cẩm nhi. Vì hắn yêu đến mức quên đi một đi đâu, rằng đã yêu thì nên ở bên nhau.” Tình yêu, có thể không vụ lợi, thậm chí, yêu không toan tính mới là vĩ đại nhất. Nhưng nếu trong lòng không thể xác định rõ rằng không thể thiếu nàng, không phải nàng thì không thể cưới người khác, nhất định phải ở bên nàng, sau đó lại khổ sở tìm kiếm đuổi theo, thì đâu xứng để gọi là tình yêu?

Lãnh Tử Hàn hơi kinh ngạc, nhưng trên mặt nhanh chóng hiện lên vẻ không đồng tình. Có đi đâu hắn ta cũng không nói thêm đi đâu gì, vì đối với từ ‘yêu’, mỗi người đều có khái niệm của riêng mình. Hắn ta không thể ép người khác cùng chung quan điểm với mình, cũng như Bách Lý Kinh Hồng không thể ép Lãnh Tử Hàn nhất định phải nhận thức giống như hắn được.

Vẻ không đồng tình của hắn ta đương nhiên không thoát khỏi ánh mắt của Bách Lý Kinh Hồng, nhưng hắn không thêm bận tâm. Giọng nói thanh lạnh lại chậm rãi vang lên: “Trẫm không cần biết có bao nhiêu người mơ tưởng đến nàng, cũng không cần biết những người đó có thể vì nàng mà làm đến mức nào. Trẫm chỉ quan tâm trong lòng nàng, tình yêu nàng dành cho ai. Còn những gì các người có thể làm cho nàng, trẫm cũng sẽ không thua các người nửa phần.”

Giống như lời Lãnh Tử Hàn nói, nhưng đổi một góc độ khác. Nếu người nàng yêu không phải là mình, Bách Lý Kinh Hồng cũng sẽ sẵn lòng yêu một cách vô tư, sẵn sàng trả giá không hối hận như thế. Nhưng nàng đã yêu mình, cũng đã chọn mình, có thể ở bên mình, hắn có gì lại không cần không mong?

Đi đâu này thì Lãnh Tử Hàn công nhận. Hắn ta tin rằng nếu tiểu Cẩm muốn gì, tên bụng dạ đen tối này cũng sẽ không ngại ngần gì hết. Nhưng lúc này, hắn ta lại thoáng nổi hứng đùa dai: “Nếu mà... tiểu Cẩm động lòng

thì sao?” Hấn ta không thể xác định rõ tình cảm mà tiểu Cẩm dành cho Quân Lâm Uyên là gì, nhưng hấn ta biết rõ tình cảm của tiểu Cẩm dành cho mình, cho Bách Lý Kinh Hông, đều không giống thái độ của nàng và Quân Lâm Uyên. Đối với mình, là nghĩa khí như huynh đệ; với Bách Lý Kinh Hông là hoạn nạn có nhau. Còn Quân Lâm Uyên, bên dưới thái độ dành cho bạn bè, còn có chút thương xót. Điểm này, cả mình và Bách Lý Kinh Hông đều chưa từng nhận được từ tiểu Cẩm.

“Người có ý gì?” Những lời này rõ ràng đã khiến Bách Lý Kinh Hông bị kích động không nhẹ, tia sáng u ám bùng lên trong đôi mắt xám bạc, mờ hồ khó hiểu. Từ lời nói của Lãnh Tử Hàn vừa rồi, hấn có thể hiểu được hiện giờ bên cạnh Cẩm nhi có một người khác, hơn nữa còn có thể làm những việc vĩ đại không thua kém gì mình. Giờ nghe câu này, hấn càng chắc chắn hơn về sự phán đoán của mình.

Lúc này Lãnh Tử Hàn càng thấy vui vẻ hơn, dường như nhìn thấy Bách Lý Kinh Hông không thoải mái là chuyện khiến hấn ta sung sướng nhất trên đời vậy. Hấn ta lại nói: “Hiện giờ, hai người đó ở bên nhau cực kỳ tốt, bản tôn không chen vào nổi nửa bước. Lần trước ta muốn đưa tiểu Cẩm đi, nàng còn không đồng ý.” Đôi mắt đen láy hiện lên chút giả dối, tuy những lời này là thật, nhưng hấn ta lại cố tình giảm lược đi một số chi tiết, giấu đi mục đích tiểu Cẩm muốn ở lại đó. Có đi đâu, suy cho cùng thì lời hấn ta nói cũng làm gì có nửa phần giả nào chứ, không phải sao? Chẳng lẽ chỉ có Bách Lý Kinh Hông người được hãm hại ta, còn không cho Lãnh Tử Hàn ta đáp trả sao? Hấn ta vẫn nhớ rõ mối thù phóng hỏa phủ Tam hoàng tử lần trước, cả đời này Lãnh Tử Hàn hấn ta chưa từng bị người ta gài bẫy như vậy bao giờ, đương nhiên phải đòi lại rồi!

Suy nghĩ đầu tiên của Bách Lý Kinh Hông khi nghe mấy lời Lãnh Tử Hàn nói là “Không thể nào!!!” Tình cảm của nàng dành cho hấn không hề có chút giả dối, hấn không ngốc, không thể nào không cảm nhận được. Hơn nữa, hấn cũng dám chắc rằng, chỉ với việc nàng bằng lòng gả cho hấn, cũng đã nói lên rằng, đối với nàng, hấn là duy nhất. Chưa cần bàn đến câu nói “Đời đời kiếp kiếp chỉ một mình chàng” của nàng trong ngày đại hôn hôm đó! Nếu vậy, làm sao có thể xuất hiện một người như thế chứ? Dù người kia có làm nhiều tội đâu, hấn cũng không tin nàng sẽ bỏ mình.

Nhưng, trong đầu hần đột nhiên lại xuất hiện cái tên khiến hần kiêng kỵ từ rất lâu rồi — yêu vật!!!

Một người nàng đã tâm tâm niệm niệm rất rất lâu, dù ra ngoài thả hoa đăng cùng hần cũng không quên cầu phúc cho hần ta, dù trúng thiên đoạn tuyệt, nằm dưới thân hần cũng chưa từng quên hần ta. Trong khoảnh khắc, tim hần chợt cảm thấy vô cùng sợ hãi, sợ hãi một cách rõ rệt. Hần im lặng một lúc rất lâu, lâu đến mức Lãnh Tử Hàn nghĩ tay này đã bị mình đả kích thành công, thì giọng nói thanh lạnh của hần mới lại vang lên: “Là yêu vật ư?”

Yêu vật? Yêu vật là ai? Lãnh Tử Hàn hơi ngạc nhiên, nhưng lại chợt nhớ đúng là Quân Lâm Uyên có tiếng ‘thông minh hơn thiên, trí tuệ hơn yêu’. Hai chữ ‘yêu vật’ này, quả thật không sai chút nào. Nghĩ vậy hần ta liền gật đầu.

Cái gật này đối với Bách Lý Kinh Hồng mà nói, thực sự không khác gì sét đánh giữa trời không.

Dù là Hoàng Phủ Dạ, Hoàng Phủ Hoài Hàn, Hoàng Phủ Dật hay Lãnh Tử Hàn, thì hần cũng chưa từng coi họ là đối thủ, vì hần tự tin mình có thể chiến thắng họ. Nhưng chỉ duy nhất ‘yêu vật’ là hần không dám chắc đi đâu gì. Hần không biết người đó là ai, cũng không biết người đó như thế nào. Thậm chí không biết quan hệ của hần ta và Cẩm nhi là gì. Nhưng hần lại biết, trong lòng Cẩm nhi, người đó chiếm một vị trí rất khác biệt.

Hần không khỏi suy nghĩ miên man, nếu nàng còn sống nhưng lại không nghĩ cách quay về bên mình, thậm chí còn không truyền một chút tin tức nào về Nam Nhạc, chẳng lẽ là vì tên yêu vật kia? Vì có người kia, nên mình chỉ là thứ thừa thãi? Lòng hồ phảng lảng không gợn sóng dãn dãn cuộn lên từng cơn sóng lớn, chua xót, bi thương. Một lúc lâu sau, hần mới hỏi tiếp: “Nàng đang ở đâu?”

Lãnh Tử Hàn lườm hần một cái, như cười như không, giễu cợt: “Sao hả? Không phải người nói rằng những gì chúng ta có thể làm cho nàng, người cũng sẽ không thua nửa phần sao? Nếu nàng yêu người khác, người

cũng sẽ giống chúng ta, sẵn sàng làm mọi chuyện không mơ ước xa xôi gì sao? Giờ có một người như thế rồi, người còn tìm nàng làm gì?”

Đừng trách Lãnh Tử Hàn hẳn không tử tế. Lúc trước Bách Lý Kinh Hồng gài bẫy chính mình, có khi nào tử tế đâu? Còn hại mình bị tiều Cầm đập cho một cái, hơn nữa còn bị tiều Cầm lạnh lùng bao nhiêu lâu. Có thù không báo, không phải là phong cách của người trong Ma giáo hẳn ta.

Ánh mắt lãnh đạm của hắn quét về phía hắn ta, dường như không nghe thấy vẻ giễu cợt của hắn ta, chỉ lạnh lùng nói: “Dù thế nào, những lời này, ta vẫn muốn nghe chính miệng nàng nói.”

“Ý Nam Nhạc hoàng là không tin bản tôn, cho rằng Lãnh Tử Hàn ta sẽ nói dối sao?” Đúng là hắn ta không nói sai, chẳng qua chỉ là cắt câu cắt từ, gây ông đập lưng ông thôi mà.

Đôi mắt xám bạc lẳng lẳng nhìn hắn ta: “Trừ phi chính miệng nàng nói ra, còn không, dù là kẻ nào nói, trăm cũng không tin.” Dù trong lòng hắn rất sợ hãi, lo sợ lời Lãnh Tử Hàn nói là thật, dù hắn biết trong lòng nàng yêu vật có vị trí khác biệt, nhưng mà, hắn cũng nhớ rất rõ, ngày đó nàng đã từng nói, nàng không thích hắn nghi ngờ nàng, hy vọng hắn có thể cho nàng đủ sự tín nhiệm. Thế nên hôm nay, hắn tuyệt đối sẽ không vì mấy câu nói của Lãnh Tử Hàn mà xác định chuyện này, phủ nhận toàn bộ tình cảm của họ.

Lãnh Tử Hàn cũng nhìn rõ thái độ của hắn, không tin là một chuyện, nhưng trong lòng thấy khó chịu lại là chuyện khác chứ? Ngay cả Lãnh Tử Hàn hẳn ta biết chuyện từ đâu tới cuối còn thấy không vui vẻ gì, huống chi là Bách Lý Kinh Hồng không biết tin tức gì còn bị mình cắt câu cắt từ. Chỉ là, trong lòng hắn không thoải mái, thì mình lại vô cùng sung sướng, ha ha ha...

“Nàng ở đâu?” Hắn lại hỏi lại, sắc mặt lạnh đến khiếp người. Dù Lãnh Tử Hàn nói thật hay giả, thì những lời đó cũng nên từ chính miệng nàng nói cho hắn biết.

Để hấn tìm được tiêu Cầm, không phải mình sẽ bại lộ sao? “Bản tôn không có nghĩa vụ phải nói cho người biết! Người tự đi mà tìm!”

“Đương nhiên trẫm sẽ tự tìm, nhưng, trẫm cũng sẽ đi theo người!” Nếu hấn ta không thể gặp, thì hai người họ cũng sẽ không gặp nhau được. Nhưng mà, yêu vật kia...

...

“Huynh không thấy hai loại thảo dược này rất giống nhau sao?” Tô Cầm Bình nhíu mày hỏi.

Quân Lâm Uyên khẽ cười: “Đương nhiên là có, ta muốn xem nàng làm cách nào phân biệt được thôi.”

Nhiều ngày nay, Tô Cầm Bình đã học thuộc hết sách y, thuộc lòng các phương thuốc, thông qua nội dung trong sách y, nàng cũng bắt đầu hiểu biết sơ qua về mạch đập, cách bắt mạch sau đó phán bệnh rồi. Hiện giờ thứ Tô Cầm Bình thiếu là kinh nghiệm thực tiễn, cùng với việc nhận diện thảo dược, làm quen với mùi của thảo dược.

“Nhưng nếu không xem cẩn thận, thì hoàn toàn không nhận ra sự khác nhau.” Giờ nàng mới biết học y còn khó hơn học giết người, hơn nữa, nàng vốn rất kém trong việc phân biệt thực vật, nên học phần này khá vất vả.

Quân Lâm Uyên cũng nhìn thấu được sự vội vàng của nàng, nghiêm mặt nói: “Tĩnh tâm, không được vội vàng. Vội vàng là đi đầu tối kỵ trong học y.”

Sắc mặt Tô Cầm Bình cứng lại, cũng biết mình quá gấp gáp. Nhưng từ trước đến giờ, nàng học gì cũng rất nhanh, chưa từng bị đả kích như thế này bao giờ, hơn nữa ngày vẫn bị lẫn lộn mấy loại thảo dược, nên nàng cảm thấy vô cùng thất bại. Hơn nữa, sức khỏe của hấn cũng không thể kéo dài thêm, nên nàng mới vội vàng như thế. Nàng trấn tĩnh lại một chút rồi gật đầu: “Sur phụ, ta biết rồi!”

Lần đầu nghe nàng gọi mình là sư phụ, Quân Lâm Uyên cũng hơi buồn cười. Không nói rõ được cảm giác trong lòng là gì, ngọt bùi đắng cay đều đủ cả, nhưng cũng không nói nhiều, chỉ cúi đầu tiếp tục dạy nàng phân biệt.

Đột nhiên, nàng đưa tay chế ngự mạch môn của hắn, đồng thời nhéo máy lại. Không ngờ nàng lại không cảm nhận được mạch đập của hắn, nhớ đến những thứ đọc trong sách, nàng lại dùng sức thêm một chút mới có thể cảm nhận được mạch của hắn. Yếu ớt, không dùng sức thì hoàn toàn không cảm nhận được, khí huyết hao tổn, thường xuyên nôn ra máu tức là đã bị tổn thương vào trong phổi, tâm khí bị tổn hại.

Quân Lâm Uyên chậm rãi rút tay mình ra, sắc mặt hơi có chút phức tạp, nhưng chỉ thoáng qua rồi lại mỉm cười ra vẻ thoải mái hỏi: “Có thăm dò được gì không?”

Tô Cẩm Bình nhìn hắn: “Cũng biết một biết hai, nhưng cơ thể của huynh kém quá, phải bồi bổ. Nhưng dùng cái gì để bồi bổ lại là một vấn đề lớn.”

Đúng là thân thể hắn phải bồi bổ, nhưng căn bản không có loại thuốc nào đạt được hiệu quả cần có. Hơn nữa, không ít loại thuốc đều là một nửa có tác dụng bồi bổ thân thể, một nửa xung khắc với chứng bệnh của hắn, dễ dàng tạo thành hiệu quả ngược. Thế nên, đó cũng là lý do hắn rất ít uống thuốc bổ.

“Có lẽ dược thiện có thể có tác dụng!” Tô Cẩm Bình nói vậy, nhưng chính nàng cũng biết, dùng dược thiện có tác dụng cũng chỉ như muối bỏ biển. Đối phó với bệnh này chỉ như châu chấu đá xe, không có hiệu quả gì lớn.

Quân Lâm Uyên nghe vậy cũng không nói gì, khẽ mỉm cười.

Tô Cẩm Bình cũng hỏi một câu mà nàng băn khoăn đã lâu: “Vì sao không có sách ghi lại chứng bệnh ‘điệp huyết’ này?” Về lý mà nói, nếu Quân Lâm Uyên đã biết mình bị bệnh gì, thậm chí còn có từ ngữ chuyên

môn như vậy, thì hẳn là trong sách cũng có ghi mới đúng. Nhưng nàng lật xem hết tất cả sách vở mà không tìm được một câu một chữ nào.

Quân Lâm Uyên hơi sững lại, trong mắt thoáng gương gạo một chút, sau đó mới nói: “Vốn là có, nhưng khi từ núi Tuyết quay lại Bắc Minh, trầm sơ ý đánh mất rồi. Trong sách khác cũng không ghi gì cả, chỉ nói là triệu chứng của bệnh điệp huyết thôi.”

“Không nói cách chữa à?”

“Không có thuốc nào chữa được.” Câu nói nhẹ nhàng cất lên không chút do dự.

Hắn vừa dứt lời, không gian yên tĩnh hẳn. Tô Cẩm Bình cũng không biết phải nói gì mới ổn. Nhiêu ngày nay nàng đọc không ít sách thuốc, thậm chí còn ghi cả về bệnh tim, phổi gì đó, nhưng đi đâu kiện chữa trị ở cổ đại dù sao cũng có hạn, nên bên dưới cách đi đâu trị mấy bệnh đó chỉ viết là phương thuốc giảm bớt triệu chứng, ghi chú cũng đều là “Không có cách chữa trị”. Bệnh này của Quân Lâm Uyên, còn phức tạp hơn bệnh tim bệnh phổi rất nhiều, dùng mấy chữ này cũng không có gì lạ.

Thế nhưng, không có cách chữa trị, nàng làm sao đối diện được với mấy chữ này? Lúc trước chính nàng quả quyết rằng chắc chắn mình sẽ chữa khỏi cho hắn!!! Nàng hít sâu một hơi, sau đó tự cổ vũ chính mình: “Trên đời này không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền!!!”

Nàng nói xong, Quân Lâm Uyên vẫn cười không nói. Đột nhiên, hắn hơi nheo mắt nhìn về phía Bích huyết hoa ở cách đó không xa. Cánh hoa còn lại đang chậm rãi nở rộ, ánh hào quang màu đỏ máu như bao phủ bông hoa, thoát nhìn vô cùng xinh đẹp.

Tô Cẩm Bình cũng nhìn thấy dị trạng này, hai mắt sáng lên, hưng phấn nhìn Quân Lâm Uyên: “Hoa nở rồi à?”

“Ừ! Nở rồi, sau khi hoa nở, ánh sáng ngũ sắc bao phủ nó sẽ kéo dài 24 canh giờ. Chờ khi ánh sáng biến mất là có thể hái xuống làm thuốc!” Hoa nở, nàng cũng sắp đi rồi...

Hai mắt Tô Cẩm Bình sáng rực lên, chờ hai ngày nữa là có thể đi đầu chế được Bích ngọc h ầ h ần đan, vậy mắt của tiểu H ồng H ồng sẽ được cứu r ấ!!!

Nhìn vẻ rạng rỡ trên mặt nàng, khuôn mặt xinh xắn như tràn ngập sinh khí, xinh đẹp động lòng người, trong veo như nước hồ thu, cảm giác u uất trong lòng hẳn cũng vơi đi một chút, chợt nhớ tới một chuyện: “Nàng biết Tây Võ hoàng sao?”

“Tây Võ hoàng? Không biết!” Biết một tên Đông Lăng hoàng cũng đã đủ xui xẻo lắm r ấ, biết Nam Nhạc hoàng là xui xẻo lần thứ hai, đến khi biết Bắc Minh hoàng cũng lo lắng đ ề phòng bao nhiêu lâu. Nếu không phải thiết yếu, thì nàng thực sự không muốn quen biết Tây Võ hoàng nữa! Vì nàng chợt phát hiện ra, quen biết các hoàng đế cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì.

“Không biết ư?” Quân Lâm Uyên hơi nghi hoặc, nếu không biết Mộ Dung Thiên Thu, sao Mộ Dung Thiên Thu lại phái người tìm nàng khắp nơi?

“Sao thế?” Thấy hẳn có vẻ nghi hoặc, Tô Cẩm Bình hơi ngạc nhiên.

Quân Lâm Uyên lắc đầu: “Không có gì, chỉ muốn nhắc nàng là nếu không cần thiết thì tránh xa hẳn ra một chút. Người đó rất nguy hiểm!” Mộ Dung Thiên Thu là người hung tàn nhất trong bốn vị hoàng đế, hơn nữa, từ trước đến giờ hẳn không ngại bất cứ thủ đoạn nào để đạt được mục đích. Nên cách xa hẳn ta ra một chút.

“Nguy hiểm hơn cả huynh sao?” Tô Cẩm Bình nổi hứng trêu chọc, thiên hạ này còn có người nguy hiểm hơn mỹ nhân rắn rết nữa sao? Nói trở mặt là trở mặt, một giây trước còn cười vui vẻ, giây sau đã lấy mạng người ta r ấ.

Nghe nàng nói vậy, Quân Lâm Uyên chợt ngại ngùng. Quả thật, so với Mộ Dung Thiên Thu, trong mắt người đời, Quân Lâm Uyên hẳn mới là vị vua buồn vui thất thường, thay đổi khó lường nhất, cho nên, dường như hẳn còn nguy hiểm hơn. Hẳn ho kh ẽ một tiếng mới thành thật đáp: “Không

nguy hiểm như trảm!” Nói xong, khuôn mặt lạnh lùng diễm lệ của hắn hơi ửng hồng.

Tô Cẩm Bình cũng không quan tâm hắn có xấu hổ hay không, chỉ tự nói: “Rơi vào tay mỹ nhân rắn rết nhà huynh mà ta còn không xảy ra chuyện gì, chứng tỏ ta phúc lớn mạng lớn, nên dù có rơi vào tay người kia thật, thì ta cũng không xảy ra chuyện gì đâu. Chưa biết chừng còn chơi vui tung bừng nữa ấy chứ!” nàng đâu biết rằng, câu nói đùa hôm nay của mình lại thành sự thực ở tương lai không xa.

Nhìn dáng vẻ đầy tự tin của nàng, Quân Lâm Uyên cũng thấy buồn cười nhưng không nói thêm gì nữa.

“Chuẩn bị xong hết những thảo dược khác chưa?” Nàng chột ngẩng đầu, hai mắt sáng ngời nhìn hắn.

Hắn hiểu ngay nàng hỏi về chuyện Bích ngọc hồi hôm đan, khẽ gật đầu: “Chuẩn bị xong hết rồi, chờ Bích huyết hoa thôi.”

“Ừm, vậy ta yên tâm rồi!”

Nàng vừa dứt lời, một hắc y nhân lại xuất hiện trước mặt họ, quỳ một gối xuống đất nói: “Hoàng thượng, công chúa Nhã tự vẫn!”

“Có chết không?” Quân Lâm Uyên thản nhiên hỏi lại, như hoàn toàn không thèm để ý đến sự sống chết của người muội muội này.

Hắc y nhân kia ngạc nhiên, rồi lập tức đáp: “Không ạ, được Thái hậu cứu! Thái hậu nhắn ngài tới thăm nàng!” Không phải Hoàng thượng rất sủng ái công chúa Nhã sao? Sao lại hỏi như vậy?

Quân Lâm Uyên cười châm chọc: “Không chết thì bảo ả tiếp tục đi. Nói cho ả biết, hiện giờ tuy quốc khố của trảm bị cướp sạch, nhưng vẫn đủ bạc để cho ả chiếc quan tài mỏng!”

Tô Cẩm Bình không kìm được khẽ bật cười, người này cũng độc miệng ra phết! Nếu nàng đoán không nhầm, thì đây chẳng qua chỉ là một màn

kịch của mẹ con nhà kia, nếu không sẽ không cho người đến bẩm báo Quân Lâm Uyên tới thăm, nhìn phản ứng của Quân Lâm Uyên bây giờ, hẳn cũng nhận ra điếu này. Có điếu, e rằng khi lời của hắn được truyền sang bên kia, thì Quân Mộng Nhã tự tử không chết cũng sẽ chết vì tức.

Hắc y nhân nuốt nước miếng sau đó bất an quay về truyền lời.

Chờ y đi khuất, vẻ châm chọc trên mặt Quân Lâm Uyên mới biến mất, quay đầu nhìn Tô Cẩm Bình, đang định nói gì đó lại chợt biến sắc, ho khẽ mấy tiếng, phun ra một ngụm máu rồi ngã xỉu ngay tại chỗ...

“Quân Lâm Uyên!!!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 45.1

“Cạch!” chiếc bút lông sồi trượt từ bàn tay của người thanh niên nhả nhận như ngọc kia ra, ngòi bút vạch một vạch mực đen lên tờ giấy Tuyên Thành, bức tranh tươi màu bị hủy hoại trong chớp mắt.

Cô gái trong tranh có dung mạo tuyệt sắc, khuôn mặt trái xoan với đôi lông mày lá liễu, mặc bộ váy trắng nhìn vừa giống tiên lại vừa giống yêu. Mộc Nguyệt Kỳ đã nhìn thấy khuôn mặt đó không ít lần trong những bức tranh của Thượng Quan Cận Duệ, nhưng khác với trước kia, mấy ngày gần đây, con người của cô gái trong tranh đều mang màu đen như bảo thạch, chứ không còn là màu xanh thắm như trước nữa. Bức tranh mỹ nữ vốn rất dịu dàng lúc này cũng thoáng tỏa ra khí thế anh hùng ngay từ trong ánh mắt.

Trên tường trong thư phòng, chỉ cần nhìn qua sẽ thấy ngay muôn hình vạn trạng của cô gái kia, hoặc yêu kiều, hoặc giáo hoạt, hoặc mơ màng, hoặc hào khí, hoặc... Mà người vẽ nên chúng, lúc này lại ngẩng sừng sờ, ánh mắt lạnh lùng nhìn ông cụ trước mặt: “Vì sao không nói sớm một chút?” Giọng nói vốn nhã nhặn ấm áp, lúc này chỉ khiến người ta thấy lạnh khiếp người. Ngữ điệu này, thậm chí còn lạnh hơn cả giọng điệu như băng của Hoàng Phủ Hoài Hàn thường ngày.

Ông cụ kia hơi giật mình, sau đó mới đáp: “Thiếu chủ, hạ thần chỉ sợ ngài để lỡ đại sự.” Nghiệp lớn của họ đã bị thiếu chủ hủy trên tay cô gái kia rất nhiều rồi. Từ chuyện lộ thực lực, đến binh quyền ở Nam Nhạc, thậm chí còn đối đầu với Quân Lâm Uyên, nếu bẩm báo sớm, không biết sẽ còn xảy ra những chuyện gì nữa. Nếu không phải vì nghĩ chuyện cô gái kia rơi

xuống vực đã qua lâu rồi, dù thiếu chủ có điên cuồng cũng không đến mức đào ba thước đất lên để tìm, thì hôm nay lão cũng sẽ không nói chuyện này ra.

Mộc Nguyệt Kỳ đứng bên cạnh chỉ cúi đầu nhìn bức tranh vừa bị hủy của hắn, mặt thoáng lộ vẻ tiếc nuối. Bức tranh này, hắn vẽ mất mấy ngày rồi. Nhìn dung nhan phong thần tuấn lãng của hắn đã không còn nụ cười, nàng hơi trầm mặc một chút rồi cất tiếng an ủi: “Tướng gia, họ cũng chỉ vì muốn tốt cho ngài!”

“Rầm!” Thượng Quan Cận Duệ đập mạnh xuống bàn, đôi mắt đen láy như bốc lên ngọn lửa rừng rực, tức tối quát ông cụ kia: “Muốn tốt cho ta à? Ông đừng quên thân phận của nàng! So với ta, thì nàng mới thực sự là thiếu chủ của bộ tộc Nam cung! Cũng là huyết mạch chính thống của bộ tộc Nam Cung!”

Từ xưa tới giờ, ông cụ chưa từng thấy hắn giận dữ đến mức này bao giờ, chân nhũn ra, quỳ sụp xuống nhưng mặt không có chút hổ thẹn nào, chỉ trầm giọng nói: “Tất nhiên hạ thần biết rõ dòng máu chảy trên người ai mới là huyết mạch của Hoàng gia, nhưng thiếu chủ, nàng không thể làm được việc gì cả, đạo lý này ngài cũng phải hiểu chứ?”

Làm sao họ lại không biết Tô Cẩm Bình mới là người họ nên tận tâm tận lực, vì trong người nàng có huyết thống của hoàng thất? Nhưng từ biểu hiện của Tô Cẩm Bình kia là có thể nhận thấy, nàng quá lụy tình, thậm chí còn muốn gả cho con của kẻ thù, người con gái như vậy sao có thể làm được việc lớn? Cựu thần bọn họ muốn khôi phục lại vinh quang của bộ tộc Nam Cung, không quan trọng là ai lãnh đạo, quan trọng nhất là có thể đạt được mục đích của họ hay không!

Thượng Quan Cận Duệ hít sâu một hơi, kiềm chế lửa giận trong lòng rồi mới nói: “Tài năng của Cẩm Cẩm không hề thua kém ta. Nàng như vậy chẳng qua là vì không hiểu rõ nội tình mà thôi!” Hắn biết rằng Cẩm Cẩm không thể gả cho người của Hoàng Phủ gia, cũng không thể gả cho người của Bách Lý gia, nhưng hắn lại nghĩ, nếu nàng đã quên, thì cứ để một mình

Nam Cung Duệ hấn gánh vác chuyện này đi, không còn ân oán tình thù, cuộc sống của nàng sẽ rất thoải mái. Nhưng hiện giờ...

“Làm sao thiếu chủ dám chắc được rằng sau khi công chúa biết rõ nội tình, sẽ không ngoan cố tiếp tục ở bên Bách Lý Kinh Hông kia không chịu thay đổi chứ? Các lão chủ nhân ở trên trời cao có linh thiêng, chắc chắn sẽ không tha thứ cho những gì mà công chúa đã gây ra.” Nói xong, cơ thịt trên khuôn mặt già nua của ông cụ kia cũng run lên, thực sự phẫn nộ vì sự kém cỏi của Tô Cẩm Bình. Trên thiên hạ này có thiếu gì đàn ông tốt, dù không gả cho thiếu chủ, thì Lãnh Tử Hàn, Mộ Dung Thiên Thu, Quân Lâm Uyên, có ai là kém hơn Bách Lý Kinh Hông hay người của Hoàng Phủ gia đâu? Nhưng nàng lại đi chọn đúng con trai của kẻ thù!

Câu hỏi này khiến Thượng Quan Cẩm Duệ chột nghẹn lời, cũng hơi suy sụp. Nếu biết trước Bách Lý Kinh Hông không đủ năng lực để bảo vệ nàng, thì dù thế nào hấn cũng sẽ không để nàng đi Nam Nhạc. Vì hấn tin dù thế nào người đàn ông kia cũng sẽ đối xử tốt với Cẩm Cẩm, nên mới muốn để ân oán đời trước kết thúc ở đời này, trọng trách khác cứ để mình hấn gánh chịu, nhưng không ngờ khi nàng ở ngay trong mắt Bách Lý Kinh Hông, mà hấn cũng để nàng bị rơi xuống vực được.

Im lặng một lúc lâu, tiếng quát giận dữ mới vang lên từ miệng Thượng Quan Cẩm Duệ: “Đi tìm đi! Dù thế nào cũng phải tìm cho ra!” Cơ giận như thế này, quả thực trước giờ chưa từng có!

Lần này, nếu tìm thấy Cẩm Cẩm, hấn sẽ không buông tay nữa! Hấn sẽ không bao giờ... để Cẩm Cẩm rời khỏi tầm mắt của mình nữa. Nếu Bách Lý Kinh Hông không có bản lĩnh bảo vệ nàng, thì để Thượng Quan Cẩm Duệ hấn làm!

Cơ giận dữ hiếm có của hấn khiến ông cụ kia rất sợ hãi, trầm giọng nói: “Thiếu chủ, tình cảnh hiện giờ của chúng ta vốn rất bất lợi, Hoàng Phủ Hoài Hàn và Quân Lâm Uyên đều phát hiện ra binh mã chúng ta giấu, khó khăn lắm mới đánh lạc hướng được, nhưng giờ cũng đang ở trên đầu sóng ngọn gió, nếu còn giống trống khua chiêng tìm người nữa, thì chỉ khiến Hoàng Phủ Hoài Hàn nghi ngờ nhiều hơn thôi!”

“Ông là chủ, hay ta là chủ?!” Giọng nói ầm áp đã không còn du dương như tiếng suối chảy nữa, chỉ mang theo cảm giác gay gắt, và vô cùng tàn khốc.

Ông cụ kia cúi đầu đáp: “Thiếu chủ, chờ lão Vương gia trở về, chắc hẳn sẽ không đồng ý để ngài làm bừa như vậy!”

“Người đâu!” Thượng Quan Cận Duệ đã hoàn toàn tức giận!

Không bao lâu sau, hai hắc y nhân tiến vào: “Thiếu chủ!”

“Bất tuân mệnh lệnh chủ nhân! Giết!” Sắc mặt hắn lúc này đã bình tĩnh trở lại, không còn vẻ xúc động vừa rồi nữa, đôi mắt đen láy như ngọc toát lên vẻ trí tuệ, đáy mắt lạnh lẽo khiến người ta không dám nhìn lâu.

Hai hắc y nhân kia đều kinh ngạc, ông cụ này là đại thần mấy đời rồi, muốn giết là giết sao?! Nhưng họ vẫn phải ngoan ngoãn lùi ông cụ kia ra ngoài! Sắc mặt ông cụ suy sụp hẳn, nhưng cũng không hề cầu xin một tiếng nào, vì lão biết hôm nay lão đã làm quá, uy quyền của chủ nhân đều phải dựa vào sự kính cẩn của hạ nhân mới có thể bộc lộ và duy trì. Những lời lão nói, chẳng khác nào coi thường chủ nhân!

Chờ ông cụ kia bị lùi ra ngoài rồi, Thượng Quan Cận Duệ mới nói với hư không: “Đi tìm! Sống phải thấy người, chết... phải thấy xác!”

“Vâng!” Trong chỗ tối có người lên tiếng đáp, sau đó một bóng đen lóe lên, rồi rời khỏi gian phòng.

Khi mọi người đều đã rời khỏi phòng, Thượng Quan Cận Duệ hơi suy sụp ngửa phịch xuống ghế. Hắn không biết phải làm gì tiếp theo, hay nói đúng hơn là, nếu không tìm thấy Cẩm Cẩm thì hắn phải làm gì bây giờ. Hắn hít sâu một hơi, trên mặt không còn nụ cười ầm áp như gió xuân nữa, ngón tay thon dài khẽ day nhẹ mi tâm.

“Tướng gia, người tốt sẽ được trời cao phù hộ!” Mộc Nguyệt Kỳ nhẹ nhàng nói, không dám để hắn nhìn thấy vẻ xót xa trong mắt.

Người tốt sẽ được trời cao phù hộ ư? Hấn cười khỗ, nếu thực sự như thế, thì trước đây làm sao có thể... Nhưng hấn cũng biết Mộc Nguyệt Kỳ có ý tốt, nên không nói gì.

Đúng lúc này, một ông cụ tóc trắng xóa lại bước vào, so với người vừa rồi, trong mắt ông cụ có khí phách hơn nhiều, con người mắt cũng sáng như sao, mặt đầy vẻ mừng rỡ: “Thiếu chủ đừng lo, đã tìm được pháp sư năm xưa rồi, ông ta nói có thể khôi phục lại trí nhớ thời điểm trước 4 tuổi của công chúa. Hơn nữa, ông ta cũng nói công chúa vẫn chưa chết, hiện đang ở phương Bắc!”

“Thật sao?” Hai mắt Thượng Quan Cận Duệ như sáng rực lên, tin vui bất ngờ trong lúc vô cùng tuyệt vọng khiến hấn không thể tin nổi. Cẩm Cẩm không sao, hơn nữa còn tìm được pháp sư năm xưa, nếu vậy, cũng có thể nói cho Cẩm Cẩm biết thân phận của nàng được rồi...

“Tất nhiên là thật!” Trên mặt ông cụ kia cũng đầy vẻ vui mừng. Thật ra, không phải họ không muốn nói thẳng chuyện năm xưa cho công chúa, nhưng nếu công chúa không tin, thì họ biết giải quyết thế nào? Bây giờ tìm được pháp sư kia, đương nhiên cũng dễ lo liệu mọi chuyện hơn.

Hấn thở phào một hơi, nụ cười nhã nhặn lại một lần nữa nở rộ trên mặt Thượng Quan Cận Duệ: “Vậy thì sắp xếp thu dọn chút đi, mấy ngày nữa, ta sẽ từ biệt Hoàng Phủ Hoài Hàn!”

“Ý thiếu chủ là...” Ông cụ hơi khó hiểu.

Hấn cười đáp: “Cứ tiếp tục ở lại Đông Lăng cũng không phải là cách lâu dài. Hoàng Phủ Hoài Hàn đã nghi ngờ ta, giám sát chặt chẽ, hiện giờ ta và hấn cả hai bên đều không làm gì được, hai bên đều không thể thể hiện bản lĩnh, chi bằng rời khỏi đây chúng ta hành động cũng dễ dàng hơn nhiều.”

“Lấy lui làm tiến cũng có thể coi là thượng sách! Cựu thần hiểu rồi!” Ông cụ đáp rồi lui ra ngoài thu xếp.

Lúc này, trong phòng chỉ còn lại Thượng Quan Cận Duệ và Mộc Nguyệt Kỳ, hắn quay sang nhìn nàng, trong lòng thầm cảm thấy áy náy, cô gái này, mình chỉ cứu nàng một lần, nhưng nàng lại đáp lại không oán hận không hối tiếc tới tận bây giờ. Nhưng đối với nàng, trừ áy náy ra, hắn thực sự không thể cho nàng đi đâu gì hơn được. Hắn đành nhẫn tâm nói: “Mộc cô nương, cô đi đi, chuyện của tại hạ vốn không nên liên lụy cô. Dù muốn báo ân, thì mấy năm nay cũng đã đủ rồi.”

“Tướng gia có ơn với Mộc Nguyệt Kỳ, Mộc Nguyệt Kỳ cũng sẽ không đi đâu cả.” Nàng rũ mắt xuống, giấu đi vẻ chua xót trong đáy mắt.

Câu trả lời này nằm trong dự đoán của hắn, nhưng hắn lại cảm thấy, bất luận thế nào, mình cũng không nên để cô nương nhà người ta lãng phí tuổi thanh xuân như vậy được. Hắn khẽ nhíu mày, cố tình nói: “Mộc cô nương, ta nghĩ bản thân cô cũng nghe thấy rồi, tại hạ sẽ lập tức đi tìm Cẩm Cẩm, cô đi theo chúng ta, nếu để Cẩm Cẩm hiểu lầm, tại hạ sẽ rất khó xử!” Lý do này, cũng đủ để ép nàng đi chứ?

Nghe hắn nói vậy, Mộc Nguyệt Kỳ cứng đờ người, cắn môi dưới, ngẩng đầu nhìn hắn một cái, hai mắt ngân ngấn lệ. Từ sau khi phụ thân qua đời, nàng không còn rơi một giọt nước mắt nào nữa, nhưng hôm nay lại bị mấy câu nói của hắn đâm đến thâm tím mình mãi! Nàng chỉ muốn ở bên hắn thôi mà, dù chỉ là đứng xa xa dõi theo hắn cũng được, vậy mà chút ân huệ đó hắn cũng không muốn bố thí cho nàng.

Thấy mắt nàng ngập nước, Thượng Quan Cận Duệ càng cảm thấy áy náy hơn, hắn cố ép mình quay đầu đi không nhìn nàng nữa, tiếp tục lạnh lùng nói: “Mộc cô nương là người vô cùng thông minh, hiểu biết, tin rằng cô sẽ không khiến tại hạ phải khó xử.”

“Mộc Nguyệt Kỳ hiểu suy nghĩ của tướng gia! Tướng gia bảo trọng!” Nàng không phải kẻ ngốc, nàng và Thượng Quan Cận Duệ cũng coi như tri âm tri kỷ, nàng sao có thể không hiểu suy nghĩ của hắn? Nhưng chẳng lẽ rời xa hắn thì nàng có thể tìm được cái gọi là hạnh phúc sao?! Nàng chỉ cảm thấy cuộc sống của mình u ám mất hết màu sắc mà thôi!

Nói xong câu đó, nàng lập tức quay người bước đi. Đi đến cửa, nhìn lên bầu trời u ám mờ mịt, nàng bỗng có cảm giác muốn gào lên thật to! Nàng biết nàng thua cuộc không phải vì nàng kém Tô Cẩm Bình, mà vì nàng thua ngay ở điểm khởi đầu! Đi ư? Đi đâu bây giờ? Nàng không biết! Sau này sẽ làm gì? Nàng cũng không biết. Thậm chí, nàng hoàn toàn không hiểu mình còn sống vì cái gì nữa. Nàng lê từng bước, loạng choạng bước ra khỏi tướng phủ...

Đôi mắt ấm áp nhìn chăm chăm theo bóng nàng, trong mắt đầy vẻ day dứt. Một cô nương, xin lỗi nàng...

Nếu hắn không thể cho nàng hạnh phúc, thì không nên tiếp tục làm vương bận người ta nữa. Hắn cúi đầu, nhìn bức tranh đầy màu sắc của mình, hít sâu một hơi, rồi gấp gọn lại đặt sang một bên, tiếp tục mở giấy ra vẽ...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 45.2

Lần này Quân Lâm Uyên ngất xỉu, Tô Cẩm Bình hoàn toàn bó tay, vì nàng thực sự không nghĩ ra được chút biện pháp nào để chữa bệnh cho hắn, chỉ có thể để hắn nằm nghỉ trên giường, chờ hắn tự tỉnh dậy. Nàng biết bệnh tình của Quân Lâm Uyên đã càng lúc càng nghiêm trọng, nhưng dù có ngất xỉu cũng chỉ trong một thời gian ngắn là tỉnh dậy, không đến mức mất mạng, đi đâu này cũng ép nàng phải đẩy nhanh tốc độ nghiên cứu y thuật và nhận diện thảo dược hơn.

Thời khắc này, hắn nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch không còn giọt máu nào, ngay cả nốt ru ồi son vẫn luôn đỏ thắm ở mi tâm, lúc này nếu không nhìn kỹ cũng sẽ không thấy được. Hơn nữa, tuyệt đối không thể để lộ tin hắn ngất xỉu ra ngoài, nếu không Bắc Minh ắt sẽ đại loạn, ngay cả Tô Cẩm Bình cũng không khỏi cảm thấy lo lắng.

Thình thoảng nàng lại đi tới bắt mạch cho hắn, hơi thở của hắn có vẻ đã ổn định hơn, nhưng cơ thể lại càng có vẻ suy nhược, căn bản không sờ được mạch đập, phải dùng sức một chút mới có thể dò được.

Tai nàng khẽ động dậy, nghe tiếng bước chân ngoài cửa, sắc mặt Tô Cẩm Bình nghiêm lại, xem ra có người sắp đến đây. Nàng vội chạy ra ngoài ngăn người đang chạy tới: “Có chuyện gì?”

Bị ngăn lại, hắc y nhân kia thoáng giật mình một chút, sau đó nói: “Cô nương, thuộc hạ có chuyện quan trọng cần bẩm báo với Hoàng thượng!”

“Có chuyện gì cứ nói với ta là được, ta sẽ chuyển lời cho Hoàng thượng. Hiện giờ hắn đã nghỉ ngơi rồi!” Tô Cẩm Bình nhíu mày nói, cố

giữ sắc mặt bình thản.

Hắc y nhân cũng nhíu mày: “Cô nương, chuyện này rất lớn, thuộc hạ phải bẩm báo trực tiếp với Hoàng thượng mới được!”

“Hoàng thượng nói bất cứ kẻ nào cũng không được phép vào quấy rầy, người nghĩ người có mấy cái đầu?” Giọng Tô Cẩm Bình lạnh đi, ngữ khí không nặng nhưng lại khiến người ta sợ hãi.

Nghe nàng nói vậy, hắc y nhân thoáng do dự một chút, cuối cùng đành phải nói: “Vậy phiền cô nương bẩm lại tin này với Hoàng thượng, Cửu Giang vương mưu phản, Nam Bình vương tiếp tay, hai đoàn đại quân đang hướng về phía kinh thành!”

Tô Cẩm Bình hoảng sợ, mưu phản trong thời loạn thế không có gì là lạ, nhưng lần này chắc hẳn vì quốc khố của Quân Lâm Uyên đã trống rỗng, nên mới gặp phải chuyện này. Tô Cẩm Bình không rõ lắm về tình trạng quân sự ở Bắc Minh, nên không thể giả truy vấn lung tung thánh chỉ của Quân Lâm Uyên được, nhưng nàng vẫn giả vờ giả vịt nói với hắc y nhân kia: “Người chờ một chút, ta đi xin chỉ thị của Hoàng thượng!”

Hắc y nhân đây nghi hoặc đứng ở cửa chờ Tô Cẩm Bình. Một lát sau, nàng đi ra, cầm lệnh bài mà Quân Lâm Uyên hay đeo bên hông đưa cho hắc y nhân kia, sắc mặt nghiêm nghị nói: “Hoàng thượng có mệnh, tung tin ra ngoài, chuyện quốc khố bị trộm chỉ là lời đồn thổi! Mệnh cho các tướng sĩ tử thủ, chờ hấn hạ lệnh tiếp theo.”

Hắc y nhân kia nghe vậy, cũng cảm thấy có vẻ là do vị kia hạ chỉ, liền gật đầu nhanh chóng rời đi. Chờ y đi rồi, Tô Cẩm Bình mới thở phào một hơi. Nàng nhíu mày quay vào phòng, đúng lúc này, người trên giường đã tỉnh lại, nét mặt vẫn còn chút mơ hồ.

Tô Cẩm Bình bước nhanh tới hỏi: “Không sao chứ?”

“Không sao!” Hấn nhẹ nhàng đáp xong mới phát hiện không thấy lệnh bài bên hông mình đâu, khẽ nhíu mày nhìn Tô Cẩm Bình nghi hoặc. Tô Cẩm Bình vội kể lại chuyện vừa rồi cho hấn nghe.

Quân Lâm Uyên nghe xong, sắc mặt vốn tái nhợt chợt biến thành vô cùng khó coi, không phải sợ hãi, mà là phẫn nộ! Hắn hít chần ra, xuống giường: “Một đám không biết trời cao đất dày, dám mưu phản à!” Nói xong, hắn lại ho sù sụ.

Tô Cẩm Bình nhíu mày hỏi: “Chuyện này huynh xử lý được không?” Dù sao quốc khố trống rỗng cũng là sự thực.

Quân Lâm Uyên khẽ nheo mắt, hừ lạnh đầy khinh miệt: “Chỉ với bọn họ sao? Dù cả sáu phiên vương còn lại cùng mưu phản, trăm cũng không coi ra gì!”

“Nhưng mà...” Nếu những nước khác cũng thừa cơ xông vào thì sao?

Chỉ nghe chữ “nhưng” của nàng, hắn đã hiểu nàng đang lo gì: “Yên tâm, chuyện này trăm xử lý được! Nàng cứ ở đây đọc sách, cần gì thì nói với đám hạ nhân, trăm đi trước!”

“Ừm!” Tô Cẩm Bình gật đầu nhìn theo bóng hắn, trong lòng lại vô cùng sốt ruột. Thân thể của hắn còn có thể chịu được mệt nhọc sao? Nếu những nước khác cũng nhảy vào giúp vui... Nhưng mà... dù hắn là bằng hữu của nàng, nàng vẫn không thể ra tay giúp hắn, vì nếu tiểu Hồng Hồng cũng động thủ, nàng sẽ rơi vào cảnh tiến thoái lưỡng nan. Một bên là tình yêu, một bên là ân huệ, cho nên, cách tốt nhất, là không tham dự vào bên nào cả.

Nhiều ngày nay, Quân Lâm Uyên thực sự bận đến không biết trời đất là gì nữa, ánh sáng ngũ sắc quanh Bích Huyết hoa đã dần tan biến nhưng Tô Cẩm Bình cũng không dám tới làm phiền hắn. Nghe nói, mấy ngày nay bệnh tình của Quân Lâm Uyên cũng dần nặng thêm, Tô Cẩm Bình nghe đám hạ nhân nói chuyện, mới biết tình trạng ho ra máu của hắn đã không còn khống chế được nữa.

Nàng đã nghiên cứu ra đại khái phương thuốc chữa chứng điệp huyết, nhưng vẫn thiếu mất một vị thuốc nữa! Chính xác mà nói, là một loại thuốc đi đầu hòa. Hơn ba mươi loại thảo dược phối hợp với nhau có thể chữa được bệnh của hắn, nhưng dược tính của ba mươi mấy loại này đều

tương đ ồng với nhau, không thể cùng làm thuốc đ ược. Mấy ngày nay Tô Cẩm Bình nghĩ muốn nát óc, cũng giở rách cả sách y r ồi vẫn không thể lý giải đ ược vấn đ ề này! Dù lấy phương thức gì kết hợp cũng không đ ược, khiến nàng sắp tự ép mình phát điên lên r ồi!

May mà năng lực của Quân Lâm Uyên không phải chuyện đùa, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã xử lý xong đ ược chuyện mưu phản! Cửu Giang vương và Nam Bình vương còn chưa kịp thi triển quy ền cước đã bị tru di cửu tộc! Ban đ ầu, Mộ Dung Thiên Thu của Tây V ỹ cũng định chen chân vào chuyện này, nhưng đại quân còn chưa đ ến nơi, chuyện này đã bị dập tắt, đành lại ủ r ữ quay về H ơn nữa, trong cơn giận dữ, Quân Lâm Uyên hạ lệnh trăm hết h ơn hai vạn tướng sĩ tham gia vào vụ mưu phản này, trong đó còn có không ít trọng kỵ binh mà h ắn tổn rất nhiều tiền của huấn luyện ra! Đ ế vương giận dữ, rung động cả mấy ngọn núi, mệnh lệnh này khiến không ít người cầu xin, nhưng Quân Lâm Uyên không thêm bận tâm. Cuộc đời này, h ắn hận nhất là sự phản bội, cho nên, sau khi chuyện này đ ược ghi lại vào sử sách, thì h ắn cũng bị gắn liền với ác danh ‘bạo quân’!

Nhưng sau khi bình ổn đ ược chuyện mưu phản, trong cung cũng không mở yến tiệc ăn mừng, ngược lại toàn bộ Hoàng cung vô cùng hoảng loạn, vì chủ nhân của hoàng cung, Quân Lâm Uyên, lại ho ra máu, h ơn nữa, lần này thái y viện nghĩ hết cách cũng không thể nào ngừng đ ược. Nhận đ ược tin, Tô Cẩm Bình vội vàng chạy tới, dựa vào y thuật và suy luận của mình, phân phó hạ nhân h ằm đ ược c ần máu, khó khăn lắm mới có thể ổn đ ịnh đ ược bệnh tình của h ắn. Tuy không còn nôn ra máu nữa, nhưng toàn thân h ắn không còn chút sức lực nào, ng ồi dựa vào thành giường, sắc mặt tái đ ến kinh người.

Mở mắt ra nhìn thấy Tô Cẩm Bình, h ắn đang định nói gì đó, nhưng vừa há miệng lại ho s ụ s ụ.

Tô Cẩm Bình vỗ vỗ lưng cho h ắn thuận khí, trong lòng cũng cảm thấy rất lo lắng: “Đ ược r ồi, chưa nói đ ược thì tạm thời đừng nói gì cả, nghỉ ngơi đi đ ă!” Bệnh của h ắn vốn đã rất nghiêm trọng, sau khi quốc khố bị trộm, đám người kia mưu phản, mệt mỏi suốt mấy ngày đ êm rõ ràng đã khiến cơ thể của h ắn không thể chịu nổi nữa.

Một lúc lâu sau hô hấp của hắn mới ổn định lại, sắc mặt tốt hơn nhiều. Đôi mắt xêch lảng lảng nhìn Tô Cẩm Bình, giọng nói hơi yếu ớt vang lên: “Những thứ cần học, nàng đã học xong rồi chứ?”

“Ừ!” Tô Cẩm Bình gật đầu, lần này đến Bắc Minh, nàng vừa học được đọc chữ, viết chữ, còn học hết y thuật, đúng là những gì cần học đều đã học được hết rồi.

“Khụ khụ... Thật ra, hôm trước Bích Huyết hoa có thể chế thuốc được, nhưng trăm không đi là vì, khụ khụ...”

Tô Cẩm Bình ngắt lời hắn: “Ta biết, vì huynh bận, ta hiểu mà!” nhìn hắn vừa ho vừa nói cũng không ra hơi, Tô Cẩm Bình vội nói thay hắn.

“Ha ha...” Quân Lâm Uyên cười lắc đầu, “Không phải. Vì nếu luyện xong Bích ngọc hồi hồn đan rồi, nàng sẽ phải đi, nhưng mà, trăm muốn kéo dài thêm mấy ngày...”

Nghe hắn nói vậy, Tô Cẩm Bình cũng khẽ nhíu mày: “Vì sao? Không phải chúng ta là bằng hữu sao? Sau này còn nhiều cơ hội gặp lại cơ mà...” Nói tới đây, chính nàng cũng khựng lại. Nếu là người khác, thì đúng là sau này sẽ còn nhiều cơ hội gặp lại, nhưng trước mặt nàng là Quân Lâm Uyên, là Quân Lâm Uyên đã ốm yếu đến mức này. Hắn hiện giờ, đã không còn là hắn của cái ngày đó nữa. Nàng còn nhớ hôm đó khi nàng tỉnh lại, vừa nhìn thấy hắn, bên môi hắn vẫn nở nụ cười thoát nhìn rất ôn hòa, nhưng lại lạnh lẽo y như con rắn Nhãn Kính Vương đang phun ra thụt vào nọc độc vậy. Nhưng chỉ qua mấy tháng, hắn đã yếu đến mức gần như không đứng dậy nổi.

“Hai mươi năm trước, sư phụ của trăm đưa trăm đi gặp Vô Ưu lão nhân, hảo hữu tri giao của ông. Năm đó ông ấy đã từng nói, trăm không sống qua được hai mươi lăm tuổi. Khụ khụ khụ... ban đầu trăm còn không tin, nhưng mấy năm gần đây, trăm không thể không tin nữa.” Giọng điệu của hắn rất bình tĩnh, giống như đang nói một chuyện hết sức bình thường không liên quan gì đến mình vậy.

Tô Cẩm Bình chợt cảm thấy sống mũi cay xè: “Mấy lời nói lung tung của thầy tướng số mà huynh cũng tin! Huynh sẽ không sao đâu!”

Thấy giọng nàng nghẹn nghẹn, hấn khẽ quay đầu nhìn nàng, khẽ cười nói: “Đừng buồn, đối với trẫm mà nói, chết cũng là một sự giải thoát. Thế gian này, quá bản thủ, trẫm, cũng bản thủ...”

“Huynh...” Giọng điệu ưu thương của hấn khiến Tô Cẩm Bình đau nhói, cất tiếng ngắt lời lại không biết phải nói gì.

Quân Lâm Uyên cười khẽ: “Nàng yên tâm, dù trẫm có chết, thì trước hết cũng sẽ giúp nàng luyện xong Bích ngọc hũ hần đan.” Sống không quá hai mươi lăm tuổi, ngày kia, chính là sinh nhật lần thứ hai mươi lăm của hấn...

“Huynh... bao giờ thì đến sinh nhật lần thứ hai mươi lăm?” Nàng muốn biết rõ, nếu thực sự đúng như lời Vô Ưu lão nhân nói, thì nàng còn bao nhiêu ngày để nghĩ cách?

Hấn hơi sững người chút, rồi cười đáp: “Vẫn còn sớm, trẫm vừa mới qua hai mươi tư thôi!” Lại nói dối. Trước giờ Quân Lâm Uyên vốn ghét nhất là nói dối, nhưng mấy ngày nay, hấn không biết mình đã nói dối nàng bao nhiêu lần rồi.

Tô Cẩm Bình thoáng thở phào một hơi: “Vẫn còn sớm mà huynh cố gắng lên thế làm gì. Làm ta sợ chết đi được!” Đang yên đang lành cứ nói chết chết sống sống, làm như ngày mai hấn sẽ chết luôn vậy.

Quân Lâm Uyên cười không nói nữa, chỉ quay đầu hỏi sang chuyện khác: “Nàng còn nhớ cánh cửa ở phía tây của Minh Dẫn cư không?”

Tô Cẩm Bình gật đầu: “Nhớ chứ!” Ngày hôm đó mấy người... cưỡng bức Quân Mộng Nhã đầu đi từ trong cánh cửa đó ra.

Quân Lâm Uyên ho mấy tiếng xong mới nói: “Trẫm... khụ khụ... sau khi trẫm đi rồi, nàng hãy đi từ cánh cửa phía Tây, ở đó có một mật đạo, dẫn thẳng ra đến ngoài hoàng thành Bắc Minh. Vào trong mật đạo, bên tường

trái có một cơ quan, nàng khởi động cơ quan đó lên, Minh Dẫn cư sẽ lập tức sụp đổ, lúc ấy không có ai biết nàng trốn đi đâu nữa.”

Rõ ràng hấn đang để lại di ngôn!!! Hai tròng mắt Tô Cẩm Bình đỏ ửng lên, mắng: “Đang yên đang lành cứ sau khi đi cái gì chứ. Huynh yên tâm, huynh sẽ không chết! Nhất định sẽ có cách!” Nàng cũng không biết nàng đang an ủi hấn hay đang tự an ủi chính mình nữa.

“Ha ha... khụ khụ... trăm lỗ lòi!” Thấy hai mắt Tô Cẩm Bình đỏ ửng, hấn lại khẽ cười.

“Quân Lâm Uyên, thực ra huynh rất lợi hại! Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã dẹp yên chuyện mưu phản!” Nhưng ngược lại, hấn cũng vì thế mà trả giá quá đắt, ốm đến mức mỏng manh như sợi chỉ, gió thổi là tan biến.

Quân Lâm Uyên nói: “Cũng phải cảm ơn nàng ngay khi xảy ra chuyện đã sai người truyền tin nói là quốc khố bị trộm chỉ là tin đồn. Nếu không trăm cũng...” Nói tới đây hấn lại ho không ngừng.

Tô Cẩm Bình còn đang định nói gì đó, một tiểu thái giám lại vào, sợ sệt cúi đầu bẩm báo: “Bệ hạ, Thái hậu sai nô tài tới bẩm báo, nói là nếu ngài cố tình muốn gả công chúa Nhã tới Nam Cương, thì ngài ấy... ngài ấy sẽ chết cho ngài xem!” Thái hậu dùng cái chết để ép Hoàng đế, đúng là chuyện có một không hai.

Vừa nghe vậy, Quân Lâm Uyên thoáng giận dữ, sau đó liền hộc máu, khiến Tô Cẩm Bình chỉ muốn đập thẳng gã thái giám không có mắt này ra ngoài. Rõ ràng đã biết hiện giờ sức khỏe của hấn không được tốt, còn nói mấy lời này ra! Ngay sau đó, trong mắt nàng lại nhanh chóng hiện lên tia sáng lạnh...

“Hoàng thượng!” Tiểu thái giám kia sợ hãi trốn tránh mắt. Gã biết Hoàng thượng bệnh nặng, nhưng không ngờ đã nghiêm trọng đến mức như thế, máu từ miệng hấn ộc ra xối xả như nước.

“Cút đi!” Tô Cẩm Bình nổi giận! Nàng thề từ trước tới giờ, nàng chưa từng muốn giết chết một người nào đến mức này. Vương thái hậu, chắc

chấn mụ già đó cố tình!!!

Cơn giận của Tô Cẩm Bình khiến gã thái giám hết hồn hết vía, ngã bổ nhào ra ngoài!

“Khụ khụ khụ...” Quân Lâm Uyên túm chặt lấy ngực áo, khuôn mặt tái nhợt ho đến đỏ bừng, khó khăn lắm mới hít thở được. Cánh tay Tô Cẩm Bình bị hắn túm chặt lấy vô cùng đau đớn.

Một lúc lâu sau, tiếng ho ngừng lại, sắc mặt vốn khó coi của Quân Lâm Uyên lại càng khó coi hơn. Hắn buông tay Tô Cẩm Bình ra, mặt đờ vể áy náy: “Xin lỗi nàng!”

“Không sao!” Cánh tay bị hắn nắm đã mất đi cảm giác, nhưng hốc mắt Tô Cẩm Bình lại càng đỏ hơn. Khi hắn bệnh nặng, Vương thái hậu không đến thăm hắn đã đành, còn cố tình sai người truyền tin này đến, nói thẳng ra là muốn chọc tức hắn dồn nén khí huyết lên cổ, nếu không kiên chế được sẽ... Mụ già đó, còn không biết xấu hổ luôn miệng nói rằng yêu thương con mình nhất, rồi mấy năm nay hồi hận lắm rồi, làm mọi chuyện chỉ vì muốn chuộc tội này nọ... Chẳng qua chỉ vì muốn lừa người đời mà thôi!

“Khụ khụ... đừng... tức giận, chẳng qua, bà ta muốn chọc tức chết trăm thôi! Nhưng trăm sao có thể thỏa mãn ý đồ của bà ta được!” Khi nói lời này, sắc mặt hắn hơi tàn khốc, nhưng Tô Cẩm Bình lại nhận thấy rõ vẻ bi ai ẩn giấu dưới lớp vỏ tàn khốc ấy.

Nhìn hắn như vậy, tâm trạng vốn đã khó chịu của Tô Cẩm Bình càng khó chịu hơn. Nàng im lặng một lúc mới hỏi: “Huynh định xử lý họ thế nào?” Nàng hỏi không phải là xử lý chuyện này thế nào, mà là xử lý họ!

Hắn thoáng im lặng, có lẽ cảm thấy chính mình còn sống không được bao lâu, hận thù trong lòng cũng vơi đi ít nhiều. Có lẽ ngay từ đầu, dù hắn có hận đến mấy cũng không thực sự định tự tay lấy mạng Vương thái hậu, hắn có thể không cần muội muội, nhưng Vương thái hậu...

“Ta đi báo thù cho huynh!” Tô Cẩm Bình nhận ra sự do dự của hắn, lạnh lùng đứng dậy.

“Được!” Không ngờ, hắn lại đáp rất thoải mái. Thật ra chính hắn cũng rất tò mò không hiểu nàng sẽ báo thù giúp mình như thế nào.

“Yên tâm, ta sẽ không giết họ.” Tô Cẩm Bình cũng nhận ra hắn vẫn còn chút khoan dung với Vương thái hậu.

Quân Lâm Uyên khẽ gật đầu rồi lại ho mấy tiếng.

“Huynh sẽ không sao chứ?” Thấy hắn ho liên tục thế này, nàng cũng hơi lo lắng.

“Không đâu.” Còn hai ngày nữa mới đến hai mươi lăm tuổi. Hơn nữa, chuyện hắn hứa với nàng, hắn còn chưa làm, thì sao có thể chết được.

Tô Cẩm Bình gật đầu yên lòng: “Vậy mới phải chứ! Làm người phải có chí khí, đừng có lúc nào cũng nói chết này chết nọ. Chờ đó, ta đi báo thù cho huynh!” nói xong, nàng quay người đi ra ngoài, nhưng cùng lúc vừa quay lưng đi, một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống. Nàng biết mình thực sự bất lực với căn bệnh này, hoàn toàn không có loại thuốc dẫn nào có thể đi đầu hòa được hơn ba mươi loại thảo dược đó, chắc hẳn chính Quân Lâm Uyên cũng đã nghĩ tới phương thuốc này, nhưng cuối cùng cũng mắc kẹt giống mình...

Nghe tiếng ‘được’ nhẹ như gió thoảng trên mặt hồ vang lên sau lưng, trong lòng nàng thấy đau đớn khó hiểu.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 45.3

Bước ra khỏi điện, cơn gió lạnh ập tới còn mang theo cái buốt giá của băng tuyết, Tô Cẩm Bình mới chợt nhận ra, mùa đông đến rồi.

Từng cơn gió lạnh tê người thổi qua, nhưng Tô Cẩm Bình không có chút cảm giác nào. Ngoài trời có lạnh đến đâu, cũng làm sao lạnh được bằng tâm địa của những người đó?! Làm mẫu thân mà lại hại con trai mình như vậy, thậm chí còn thừa lúc hấn ốm nặng để kích thêm một kích. Chuyện này vốn không liên quan gì đến nàng, nhưng nếu Quân Lâm Uyên đã là bằng hữu, thì nàng phải đòi lại công bằng cho hấn!

Đọc đường đi, nàng vẫn cân nhắc nên đối phó với họ thế nào. Thật ra, nàng cứ cảm thấy dùng cách nào cũng có chút hạ thấp phẩm chất của mình! Đám người kia chỉ phù hợp để đấu với súc sinh thôi... Đúng rồi! Súc sinh!

Hai mắt nàng sáng rực lên! Có cách rồi!

Nàng bước nhanh đến cửa tẩm cung Thái hậu, chúng hạ nhân vừa thấy nàng đã muốn vào bẩm báo, nhưng Tô Cẩm Bình phất tay ngăn lại. Tuy hạ nhân thấy không ổn nhưng cũng không dám ngược ý nàng.

Cửa điện đóng không chặt lắm, có thể nghe thấy tiếng đối thoại từ trong điện vọng ra. Giọng nói của Quân Mộng Nhã không còn ương ngạnh như lúc đầu nữa, khẽ hỏi: “Mẫu hậu, cách này có tác dụng không? Nhã nhi vẫn cảm thấy hoàng huynh sẽ không đồng ý đâu!”

Vương thái hậu hiên hậu xoa đầu ả, nói: “Đương nhiên Hoàng huynh con sẽ không đồng ý, nhưng con không nghe tên nô tài vừa rồi nói sao? Hoàng huynh con đã tức học máu rồi, cơ thể của nó chắc không chống đỡ được mấy ngày nữa. Để ta góp một tay tiễn nó đoạn đường cuối cùng cũng tốt! Dù sao nó cũng sắp chết rồi, vì sao cứ phải làm liên lụy con trước khi chết chứ?” Nói tới đây, sắc mặt Vương thái hậu rất dữ tợn, nhắc đến Quân Lâm Uyên cũng không còn là thái độ hối hận ngày xưa nữa, mà là căm hận, căm hận rất rõ ràng!

Tô Cẩm Bình đứng ngoài cửa nghe, trong lòng giận run người! Nàng chỉ muốn lao ngay vào trong điện, đập mụ già chết tiệt kia một trận toại bời mới hả!

Nàng nói với hạ nhân đi theo mình: “Đi dắt bốn con lừa đến đây cho ta!”

Lừa? Trong hoàng cung làm gì có lừa? “Cô nương, trong cung không có lừa ạ!”

“Không có thì đi tìm! Tìm ngay!!!” Giọng điệu của Tô Cẩm Bình cực kỳ bực bội!

Cung nhân kia nghe vậy vội vàng chạy đi tìm. Cung nhân ngoài cửa điện của Thái hậu cũng cảm thấy rất kỳ quái, cô nương này cần lừa làm gì? Không phải là định gây chuyện gì với Thái hậu chứ? Vậy có nên bẩm báo với Thái hậu một tiếng không? Nhưng cô ta vừa dịch chân, một cây trâm vàng đã kề ngay dưới cổ họng cô ta, khiến cung nữ đó sợ hãi suýt hét âm lên...

“Câm ngay!” Ánh mắt lạnh lùng quét về phía đám cung nhân bên kia, “Tốt nhất là các người coi như không biết gì cho ta. Ai dám nói nhieu một câu, hoặc phát ra âm thanh dư thừa gì, ta sẽ lấy mạng cô ta!”

Hai cung nữ kia sợ hãi trốn tránh, làm sao còn dám phát ra tiếng động gì. Ánh mắt đảo khắp bốn phương, chỉ mong có cấm vệ quân đến bắt người đang định gây chuyện này lại, nhưng hôm nay thật kỳ lạ, không hề có thị vệ tuần tra nào cả. Có đi đâu, những người đứng sau lưng Tô Cẩm

Bình lại sợ trắng bệch mặt mũi, họ cảm thấy hành vi của Tô Cẩm Bình quá to gan, không liên lụy đến họ chứ?

Không bao lâu sau, bốn cung nữ dắt bốn con lừa tới, nhìn mấy con lừa có vẻ khó chịu như đang ngủ say thì bị đánh thức vậy.

Tô Cẩm Bình sai họ dắt bốn con lừa đến thẳng trước cửa tấm cung của Vương thái hậu, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của mấy cung nữ, nàng rút trâm cài tóc của họ lùi lại hơn mười bước, sau đó bắn thẳng bốn cây trâm ra ghim thẳng vào mông bốn con lừa kia!

“Viu!!!” Cả bốn con lừa đều kêu lên đau đớn, rồi lao như điên về phía trước, phá tung cánh cửa nặng nề kia, sau đó lao lung tung trong điện!

Tô Cẩm Bình cười lạnh, không đập chết các người thì cũng què chân cụt tay! Tại Quân Lâm Uyên lương thiện, chứ nếu là Tô Cẩm Bình nàng, thì đi vào giết chết các nàng luôn là xong chuyện!

Sau khi bốn con lừa lao vào, bên trong lập tức vang lên những tiếng hét kinh hãi và thảm thiết.

“A— - ai thả chúng vào đây?!”

“Mẫu hậu, cứu con, a, a...”

“Người đâu? Mau tới đây!”

Mọi người ngoài cửa đều sợ ngẩn người! Bọn họ hoàn toàn không ngờ một cô nương nhìn có vẻ yếu ớt thế kia lại có thân thủ tốt như vậy, búng tay một cái, phóng được chính xác cả bốn cây trâm! Họ càng không thể ngờ được lại có người to gan dám thả lừa vào trong cung của Thái hậu như thế nữa!

Nghe tiếng la hét càng lúc càng thảm thiết vang lên trong điện, lúc này mấy cung nữ ngoài cửa mới kịp phản ứng, vội lao vào trong.

“Hộ giá! Hộ giá! Mau cản mấy con lừa này lại, đừng để chúng làm Thái hậu và công chúa bị thương!” Huệ Hương hô to.

Vương thái hậu cũng rất nể mặt cô ta: “Huệ Hương, người mau xông lên ngăn đám súc sinh này lại!”

Nếu không phải vì đã được giáo dục tốt, thì lúc này Huệ Hương thực sự muốn đáp lại mẹ ta một câu: “Sao bà không lao lên đi?” Bản thân mình trung thành như vậy mà thái hậu lại bảo cô ta chạy lên chặn lừa có khác nào bảo cô ta đi tự sát? Dù có thắng hay thua mấy con lừa kia thì cũng phải chuyện về vang gò, thậm chí còn chắc chắn một trăm phần trăm sẽ bị thương nặng nữa. Nghĩ vậy, trong lòng cô ta cũng thẫn cảm thấy oán hận Thái hậu. Nhìn thấy một con lừa phi ầm ầm về phía Thái hậu, nếu như bình thường, bằng sự trung thành của Huệ Hương, chắc chắn cô ta sẽ không do dự chần trọc mặt mẹ ta! Nhưng hôm nay, sau khi nghe Thái hậu nói câu kia, cô ta không còn muốn che chắn cho mẹ ta một chút nào nữa. Cô ta giả vờ hụt chân đứng không vững, ngã sang một bên mặc kệ con lừa kia chạy tới...

Sau đó, Vương thái hậu hét ầm lên một tiếng, vang lên tận chín tầng trời!

“Mẫu hậu!” Công chúa Nhã cũng hoảng sợ, phóng như điên về phía con lừa kia, “Con lừa ngốc to gan, dám bất kính với mẫu hậu ta! Còn không mau nhận tội đi!”

Ả vừa dứt lời, mọi người đều sững sờ. Đã biết nó là lừa ngốc, còn bắt nhận tội cái gì?!

Hét xong, chính Quân Mộng Nhã cũng cảm thấy xấu hổ, bình thường tác oai tác quái quen rồi, nên hôm nay gặp lừa cũng quen miệng bật ra. Nhưng về xấu hổ của ả cũng chỉ tồn tại được trong chớp mắt rồi nhanh chóng tự trấn an mình bình tĩnh lại. Có đi ầu, mấy con lừa kia cũng đâu có dễ nói chuyện, đang ngủ ngon lành bị người ta kéo thẳng đến đây, sau đó tự đứng còn bị người ta đâm vào mông nữa, khiến chúng vừa đau vừa tức giận, giờ còn có thêm nhân loại ngu ngốc này quát tháo chửi bới chúng, đủ

thứ uất ức dồn nén khiến chúng càng điên cuồng hơn, lao thẳng về phía Quân Mộng Nhã.

Quân Mộng Nhã ngớ ra mất một lúc, sau đó cực kỳ lý trí chọn cách quay đầu bỏ chạy! Nhưng động vật hai chân làm sao có thể đấu lại động vật bốn chân. Không bao lâu, con lừa kia tung chân cực kỳ nghệ thuật đập thẳng vào người Quân Mộng Nhã. Người và lừa đều kêu to, một đau đớn, một sung sướng, nghe vừa kỳ quái, vừa nực cười!

“A! Người đâu, cứu mạng!!! Mau bắt con lừa điên này ra ngoài cho ai gia... A— .” Tiếng kêu của Vương thái hậu càng khiến đám lừa giận dữ hơn, vì thế, mụ ta lại trúng thêm một cước nữa.

Cuối cùng Ngự lâm quân cũng bị tiếng kêu thảm thiết ở nơi này kéo tới, cũng rất chậm rãi bước từng tới để... tới cứu giá. Còn Tô Cẩm Bình, vẫn đứng yên ngoài cửa không nhúc nhích, mặt không hề có vẻ e ngại vì mình gây chuyện, thậm chí còn rất ung dung, thoải mái, cùng nụ cười lạnh khiến người khác phải dè chừng...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 101: Thái Hậu Và Công Chúa Bị Lừa Giết Chết?!

Sau khi làm xong hết những việc này, Tô Cẩm Bình quay đầu nhìn đám cung nữ xung quanh mình, hỏi: “Vừa rồi các người có nhìn thấy gì không?”

Hả? Thấy cái gì? Thấy cô gây chuyện chứ thấy gì! Mấy cung nữ đáng há miệng định nói, may mà một cung nữ có vẻ khá lạnh lợi, vội đáp: “Cô nương, vừa rồi chúng ta không thấy gì cả.”

Tô Cẩm Bình tỏ vẻ tán thưởng, sau đó lại nhìn sang các cung nữ khác: “Cô ấy không nhìn thấy gì cả, còn các người thì nhìn thấy gì?”

Vừa nhìn sắc mặt Tô Cẩm Bình, chúng cung nữ sợ trắng bệch mặt mũi, nếu còn không hiểu chuyện gì xảy ra nữa thì họ đúng là đồng gốc. Họ vội lắc đầu quỳ quạy: “Chúng ta cũng không nhìn thấy gì hết.”

Đừng đùa nữa, tình hình xảy ra ngay trước mắt, rõ ràng là nếu họ mà nói nhìn thấy gì, sẽ cực kỳ bất lợi với sự an toàn của chính bản thân mình. Cô gái này còn dám thả lừa vào đối phó với cả Thái hậu và công chúa, nếu muốn giết họ chẳng phải còn đơn giản hơn bóp chết một con kiến sao?

Tô Cẩm Bình gật đầu hài lòng: “Có một số thời điểm cũng nên như thế, để mọi người biết các cô không nghe thấy gì, không nhìn thấy gì, nên không biết gì hết. Người như vậy, mới có thể sống lâu hơn chút được!”

Nghe nàng nói vậy, các cung nữ sợ toát mồ hôi giữa mùa đông lạnh giá, trong lòng thầm ca thán, may mà họ nhanh trí, may mà họ kịp nói không biết gì cả.

“Phải rồi, vừa rồi các người đi dốt lừa, có qua tay người khác không?”
Nàng quay lại nhìn cung nữ đi theo mình.

Một cung nữ ấp úng nói: “Cô nương, trong Hoàng cung không có lừa, chúng nô tỳ phải nhờ Tiểu Tầm Tử công công của cung Trường Xuân đi tìm giúp ạ.”

“Tiểu Tầm Tử công công kia là người thế nào?”

“Ôi, gã vô cùng chua ngoa, lại tàn nhẫn, làm không ít chuyện xấu trong cung. Nếu chúng ta không đưa cho gã chút bạc, thì gã cũng không chịu giúp đâu ạ, nhưng gã cũng khá bản lĩnh.” Nói xong, mặt cung nữ kia nhăn lại, tiếc quá, bạc của họ...

Tô Cẩm Bình khẽ gật đầu: “Ừm! Nếu gã không phải là người tốt, nếu lát nữa muốn đổ tội lên đầu các người, chúng ta phải kiên quyết nói rằng gã nói láo, muốn hãm hại những người vô tội chúng ta!” Vừa nói, Tô Cẩm Bình vừa gật gù như thật, chỉ nhìn dáng vẻ của nàng lúc này, quả thực y như người vô tội!

Một cung nữ không kìm được liềnh hỏi: “Cô nương, không phải người tốt thì làm như vậy, chứ nếu Tiểu Tầm Tử là người tốt thì sao ạ?”

Tô Cẩm Bình liếc nhìn cô ta như nhìn một kẻ ngốc: “Chuyện này thì đơn giản quá còn gì? Nói là có người dịch dung, giả dạng thành các người, lừa Tiểu Tầm Tử!”

“...” Vậy mà cũng nói được à?! Một giọt mồ hôi to chảy xuống sau gáy mọi người, mấy lời này, giọng ép thì cũng giọng ép, nhưng cũng không phải không có lý.

Cuối cùng cũng có một cung nữ thông minh một chút cảm thấy có gì đó không ổn: “Nhưng mà cô nương, mấy cây trâm này đều lấy trên đầu chúng ta mà!” Nếu bị lấy mấy cây trâm ra làm vật chứng, thì họ chết chắc, vì trong hoàng cung, trâm của mỗi cung nữ đều được đánh dấu cả.

“Um! Người nói rất có lý!” Tô Cẩm Bình gật đầu, sau đó dùng giọng điệu nghiêm túc nói, “Chuyện là thế này, vừa rồi có một cao thủ tuyệt thế tới đây, hắn mặc áo đen, bịt khăn che mặt, có vẻ vô cùng thần bí. Chúng ta đều không nhìn thấy rõ dung mạo của hắn, chỉ thấy hắn ra tay rất nhanh, trâm trên đầu các người đều rơi vào tay hắn. Sau đó, hắn lại dùng trâm gây án, ngoài ra, lát nữa chắc chắn tiêu Tầm Tử sẽ vu cáo lên đầu chúng ta, càng chứng tỏ chuyện này đều là một âm mưu, mục đích là muốn hãm hại những người đơn thuần, lương thiện, đáng yêu như chúng ta. Còn các người vô duyên vô cớ bị người ta lấy mất trâm, vô cùng sợ hãi, nên hiện giờ, các người bắt đầu hét được rồi đấy!”

Hả?! Chúng cung nữ chờ người! Nàng đang kể... à không... đang sáng tác truyện cổ tích à? Họ có thể hét là sao?!

“Sao thế? Không biết hét à?!” Tô Cẩm Bình lại sa sầm mặt.

Nàng vừa dứt lời, tiếng hét thảm thiết kinh thiên động địa lập tức vang lên, hoàn toàn không giống bị cướp trâm, mà giống bị người ta chém cho vài đao hơn: “A— -”

“A— -”

Hiện giờ, bọn họ đều là những con châu chấu bám trên cùng một sợi dây. Chính họ dắt mấy con lừa kia tới, nếu cô nương bị hỏi tội, họ cũng không thể nào thoát được. Họ cũng không phải kẻ ngốc, nên nếu hét mấy tiếng mà giữ lại được mạng sống, thì hoàn toàn đáng giá!

Hai cung nữ trước điện Thái hậu vốn đang định mật báo, lại thấy Tô Cẩm Bình còn vạch kế hoạch rõ ràng ổn thỏa ngay trước mặt mình. Chuyện này chứng tỏ gì? Chứng tỏ là nàng hoàn toàn không ngại họ vào trong mật báo, hơn nữa, tuy câu chuyện đó khiến người ta toát mồ hôi hột, nhưng thật sự cũng rất hợp lý. Vậy giờ họ nên mật báo hay không mật báo đây?

Cung nữ đứng sau lưng Tô Cẩm Bình cũng nhanh chóng nhận ra người ngoài cửa đang cân nhắc xem có nên vào mật báo hay không. Cô ta chỉ vào hai người kia, nói với Tô Cẩm Bình: “Cô nương, vừa rồi họ đều nhìn thấy cả, nếu họ bẩm báo với Thái hậu thì làm thế nào?”

“Chuyện này quá đơn giản. Để họ bầm báo xong, ta sẽ vì bị người ta vu oan mà cảm thấy vô cùng uất ức, vô cùng phẫn nộ, nhanh chóng ra tay giết chết họ, sau đó nói với Thái hậu rằng, họ bị người ta dùng tiền mua chuộc, bán chủ cầu vinh, lừa gạt Thái hậu. Ta tin rằng sau khi họ chết, những người ở ngoài cửa mà có nhìn thấy đi đâu gì đó không nên thấy, chắc chắn cũng sẽ ăn ngay nói thật, nói với Thái hậu rằng chuyện này không liên quan gì đến chúng ta, cũng tránh để ta quá giận dữ vì bị oan uổng mà ra tay giết hết bọn họ. Thế nên, chắc chắn họ sẽ không vu oan cho những người vô tội như chúng ta đâu!” Tô Cẩm Bình thản nhiên nói, đôi mắt phượng nhìn hai cung nữ kia như cười như không.

Mấy lời này khiến hai cung nữ sợ hãi trắng bệch mặt mũi. Vừa rồi, chính mắt họ đã nhìn thấy công phu của cô gái kia, hơn nữa, họ tin chắc rằng cô gái có lòng dạ hiểm độc này tuyệt đối sẽ đối phó với họ như nàng vừa nói. Nghĩ vậy, họ vội quỳ xuống: “Cô nương tha mạng, chúng ta không nhìn thấy gì hết.”

“Đứng dậy đi đứng dậy đi, quỳ gì mà quỳ, để người khác thấy được lại tưởng ta đe dọa gì các người. Các người phải biết rằng phẩm chất của bản cô nương rất cao thượng, chưa bao giờ uy hiếp đe dọa bất cứ ai.” Tô Cẩm Bình vung vẩy bàn tay nhỏ, cực kỳ điệu bộ.

Khóe môi hai cung nữ kia khẽ giật giật, vội vàng đứng lên ra vẻ bình tĩnh đứng ngoài cửa. Hôm nay, rốt cuộc họ cũng hiểu được cái gì gọi là đổi trắng thay đen, hơn nữa, đây chắc chắn là người thứ nhất từ xưa tới nay có thể làm đến mức thế này! Một mình nàng tự biên tự diễn, còn ép mọi người không thể không phối hợp với nàng, thật đúng là...

“Ôi trời, các người còn đứng sững ra ở đó làm gì? Chẳng lẽ không biết Thái hậu bị lừa đá sao? Mau đi gọi ngự y tới chữa trị đi! Làm một cung nữ trung thành, sao các người không có chút nhạy bén nào thế? Thế là không được đâu, các người thế này, sẽ phụ công Thái hậu xưa kia tin tưởng và bả dưỡng các người đó!” Tô Cẩm Bình lên giọng ‘dạy dỗ’.

Khóe mắt hai cung nữ giật giật, sau đó ra vẻ hoảng hốt, điên cuồng chạy về phía thái y viện...

Cung nữ đứng sau Tô Cẩm Bình toát mồ hôi trán, lẳng lặng nhìn bóng lưng nàng. Cô nương này thực sự quá tàn nhẫn. Từ trước đến giờ, đi truyền thái y này nợ đều là việc của thái giám sai vật, vậy mà bị nàng nói vài câu, cung nữ canh cửa lại quên hết cả quy củ, cuống quýt chạy đi như thê!

Nhưng có một cung nữ khá sắc sảo, bước tới hỏi: “Cô nương, ngài không sợ họ lật lọng sao?”

“Hừ!” Nàng khinh bỉ hừ lạnh rồi nói, “Vậy thì cứ để họ lật lọng đi, hành vi hiện giờ của họ cũng đã chứng tỏ họ có vấn đề rồi còn gì? Cung nữ canh cửa lại đi làm việc của thái giám sai vật, nếu dựa theo quy củ trong cung, thì cũng coi như hành vi tự ý rời khỏi nơi làm nhiệm vụ! Nếu họ có thể ngoan ngoãn phối hợp với chúng ta, thì ta có thể giúp họ giải thích hành vi hiện giờ của họ là do nhất thời bối rối vì thấy Thái hậu gặp chuyện chẳng lành, vội vàng chạy tới Thái y viện không kịp cân nhắc gì nhiều. Còn nếu định lật lọng hãm hại người vô tội chúng ta, thì sẽ là thấy Thái hậu gặp chuyện chẳng lành, cho rằng hãm hại thành công nên nhất thời cao hứng không kiềm chế được, kích động quên cả nhiệm vụ canh cửa của mình. Đây rõ ràng là biểu hiện của việc có vấn đề!”

“...” Vậy mà cũng nói cho được?! Chẳng trách tự dưng nàng lại kích động mấy người kia đi tìm Thái y, hóa ra là nàng tính toán như vậy. Chuyện khiến họ toát mồ hôi nhất là rõ ràng chính nàng gây ra toàn bộ những chuyện này, nhưng nàng cứ mở miệng ra ngậm miệng lại là ‘người vô tội chúng ta’. Nếu ai mà không biết nội tình, thì thật sự sẽ cho rằng nàng hoàn toàn vô tội mất.

“Sao thế? Có phải bỗng nhiên cảm thấy rất sùng bái ta không? Chỉ tùy tiện suy luận một chút mà có thể phát hiện ra được chân tướng của sự việc, bản cô nương đúng là thần thám trên thế gian!”

Ồ... Chúng cung nữ vừa toát mồ hôi, vừa vội phụ họa: “Đúng thế! Cô nương, ngài thông minh thật đấy. Chỉ nói mấy lời mà vạch trần được tất cả mọi chuyện, chúng ta phải bái phục.”

“Chúng nô tỳ bái phục!” Bản lĩnh đôi trắng thay đen thực sự khiến người ta phải bái phục! Họ dám chắc rằng, trên thế gian này, không thể tìm được người thứ hai bịa chuyện giỏi hơn nàng được nữa!

Tô Cẩm Bình nhếch môi cười không nói. Người trong cung là thế đấy, chỉ cần giữ được mạng sống, còn bạn nói gì, họ sẽ nói theo như vậy. Nếu là nơi khác, Tô Cẩm Bình sẽ không dám bịa đặt không chút dè chừng như thế, vì chắc chắn sẽ sót lại mấy hạ nhân thực sự chân thành, nhưng ở trong cung, có quá nhiều chủ nhân, mà mỗi chủ nhân lại có thể tùy ý bỏ rơi những cung nữ không quan trọng vì lợi ích của mình. Nên đại đa số cung nữ đều rất nhanh nhạy, biết làm thế nào để giữ mạng sống của mình. Đương nhiên, nếu có một số bộ phận nhỏ không sợ chết, hơn nữa lại ra sức chứng minh sự chân thành của mình thì Tô Cẩm Bình cũng không ngại tiền họ xuống địa ngục, để chứng minh sự ‘trong sạch’ của nàng!

Không bao lâu sau, hai tiểu cung nữ kia liền kéo Trương ngự y cuống cuống chạy về. Hôm nay Trương ngự y trực Thái y viện, cũng đã sai người đi mời các thái y khác đến để chữa trị cho Thái hậu và công chúa. Trong lòng Trương ngự y thầm rùng mình, Thái hậu và công chúa bị lừa đá sao? Khi vừa nghe thấy tin này, phản ứng đầu tiên của ông ta là muốn ôm bụng cười lăn một trận thỏa thích. Hai người đàn bà đó lúc nào cũng cao ngạo chết đi được, sao lại bị lừa đá?! Nhưng nghĩ đến kết cục của mình sau khi cười xong cũng chẳng tốt đẹp gì, ông ta lại phải nhịn xuống, nhịn đỏ bừng cả mặt rồi cũng chạy theo cung nữ tới đây. Thật ra... ông ta rất muốn cười!!!

Nhìn thấy Tô Cẩm Bình ở ngoài cửa, chợt nhớ thân phận của đối phương không bình thường, ông ta lập tức cúi người hành lễ, không cần bận tâm đến thân phận của mình: “Tham kiến cô nương!”

“Ừ!” Tô Cẩm Bình khẽ gật đầu, đi đâu nàng muốn chính là sự cung kính và dè chừng của họ thì nàng mới có thể thể hiện bản lĩnh và quyền uy của mình được.

“Ui da!” Tiếng kêu đau đớn vang lên, sau đó, giọng nói ngang ngược của Quân Mộng Nhã lại vang lên, “Đám thái y chết tiệt kia, đến giờ còn

chưa chịu tới. Chờ họ tới đây, bản công chúa sẽ diệt cả cửu tộc của họ! Đau chết bản công chúa mất, rõ ràng họ cố tình đến trễ, cố tình muốn bản công chúa phải chịu khổ đây mà!”

Trương ngự y đen mặt, cảm xúc cứng đờ lại, trong lòng cũng hơi ngại ngùng, lo mình sẽ bị diệt cửu tộc thật. Dù sao thiên hạ đều biết vị công chúa kia vô cùng ương ngạnh, có gây ra chuyện như vậy cũng chẳng có gì kỳ lạ. Tiếng Vương thái hậu cũng vang lên: “Nhã nhi, đừng nóng giận vội, chờ đám lang băm kia chữa cho chúng ta xong, ai gia nhất định sẽ băm vằm họ!”

Trong thiên hạ này, có lẽ trừ Vương thái hậu ra, không có người thứ hai có thể nói thẳng mấy lời bạc bẽo ăn cháo đá bát như thế này! Tô Cẩm Bình thẫn cười lạnh, mục già kia còn dám nói mình ăn chay niệm Phật. Lần đầu gặp mục, đúng là nàng đã bị biểu hiện bên ngoài của mục ta lừa gạt. Nhìn thấy gân guốc trên mặt thái y kia giật giật, hiển nhiên đã bị mấy lời của Thái hậu kích thích, Tô Cẩm Bình cười thẫn trong lòng, Thái hậu nói vậy có khác nào giúp mình vào hại mục ta?

“Vị ngự y đại nhân này, tiêu nữ cũng hiểu sơ qua y lý, chi bằng ta cũng vào thăm Thái hậu cùng ngài, góp chút sức mọn vì Thái hậu!” Ý của câu này chính là Tô Cẩm Bình sẵn lòng đi chữa trị cho Thái hậu giúp ông ta. Nếu vậy, có vấn đề gì cũng không liên quan đến Trương ngự y!

Ánh mắt Trương ngự y nhìn Tô Cẩm Bình cũng thêm chút thiện ý, thậm chí còn có vẻ cảm kích. Ông ta chẳng qua chỉ là một ngự y nho nhỏ, nếu Thái hậu muốn lấy mạng ông ta, thì dù ông ta mọc cánh cũng không thoát được. Nhưng vị cô nương này thì khác. Hiện giờ nàng thậm chí còn cao quý hơn cả sủng phi của Hoàng thượng, chắc hẳn Thái hậu cũng sẽ không làm gì được nàng.

“Đi thôi!” Tô Cẩm Bình bước vào trước, ngự y cũng theo sát phía sau.

Không ít cung nữ đi theo Tô Cẩm Bình tới đây đều lộ vẻ lo lắng sau lưng họ. Cô nương vào trong chẳng lẽ muốn mưu hại Thái hậu sao? Khụ khụ...

Tô Cẩm Bình vừa vào phòng, Vương thái hậu tưởng thái y tới, há miệng định mắng chửi, nhưng vừa nhìn thấy là Tô Cẩm Bình, sắc mặt mù thay đổi hẳn, cố tỏ ra vẻ hiên lành. Dù sao, sống bao nhiêu năm trong hậu cung, không có bản lĩnh gì nhiều, nhưng mù vẫn biết thuật ngụy trang cơ bản nhất: “Sao người lại tới đây? Không cần chăm sóc bên Hoàng thượng sao?”

“Vừa rồi nghe nói Thái hậu bị lừa đá... À không, bị lừa mạo phạm, tiêu nữ cũng hiểu sơ sơ về y thuật, nên mới đến góp chút sức mọn. Hiện giờ Hoàng thượng đang bệnh nặng, không thể tự tới vấn an Thái hậu, mong Thái hậu thứ lỗi!” Giả vờ à? Ai mà không biết?

Thái hậu gượng cười, hỏi tiếp: “Sức khỏe của Hoàng thượng thế nào?” Trong mắt mù ta ánh lên vẻ mong chờ.

Tô Cẩm Bình khẽ cười: “Cũng phải đa tạ Thái hậu đã phái người truyền lời kia cho Hoàng thượng, khiến Hoàng thượng tức giận hộc máu. Không ngờ lại giúp tiêu tan chút khí huyết tích tụ ở lồng ngực, nên giờ không còn đáng ngại nữa rồi!”

Nghe nàng nói vậy, sắc mặt Thái hậu lập tức thay đổi, hơn nữa còn cực kỳ khó coi. Mù vốn muốn lấy mạng Quân Lâm Uyên, sao lại vô tình xui xẻo giúp hắn đỡ bệnh được? Thế này...

Nhưng thái y đứng bên cạnh lại thay đổi sắc mặt, ông ta là người hiểu rõ y thuật, cũng hiểu rõ bệnh tình của Hoàng thượng hoàn toàn không thể nổi giận. Chẳng lẽ cô nương này thật ra cũng không hiểu gì về y thuật? Có đi đâu, vừa quay sang nhìn thấy nụ cười trên mặt nàng, ông ta lập tức thấy lòng lạnh buốt. Đó đâu phải là cười? Vẻ mặt nàng khiến người ta còn run sợ hơn cả nổi giận. Nhìn lại sắc mặt Thái hậu, ông ta chợt nhớ đến chuyện bảy năm trước Thái hậu buông rèm chấp chính, lại thêm câu ‘Hoàng thượng tức giận hộc máu’ mà Tô Cẩm Bình vừa nói, Trương ngự y vội cúi đầu, giấu đi vẻ kinh hãi trong mắt. Rõ ràng Thái hậu cố tình mưu hại Hoàng thượng!!!

Tô Cẩm Bình liếc mắt nhìn thấy sắc mặt của Trương ngự y, thản nhiên cười lạnh, đây là lý do ta chờ người đến đây! Quân Lâm Uyên không nở xuống

tay diệt trừ mù già chết tiệt này, thì để Tô Cẩm Bình đẩy giúp một phen. Nàng không biết sức khỏe của người kia còn chống chọi được mấy ngày, nhưng dù chết cũng phải kéo hai kẻ chết tiệt này chết trước mới được.

“Nào nào! Thái hậu, công chúa, mau để ta khám xem thế nào!” Vừa nói Tô Cẩm Bình vừa bước tới.

Chúng cung nhân vốn canh giữ ngoài cửa giờ bước vào cứu giá, thấy hành động của Tô Cẩm Bình đầu sợ trắng mặt, muốn lên tiếng nhắc nhở Thái hậu, nhưng lại nhớ đến thân thù mà cô gái kia thi triển lúc ấy, họ lại nhất thời không dám lên tiếng nữa.

Mọi người đều biết gần đây Tô Cẩm Bình đang học y thuật của Hoàng thượng, cho nên Vương thái hậu vẫn có chút tín nhiệm đối với y thuật của nàng. Mụ lờm ngợm một cái, Trương ngợm y vội lùi ra sau rèm. Lúc này Huệ Hương mới bước tới kéo ống quần Thái hậu lên. Cô ta kéo mạnh, đương nhiên cũng động đến vết thương khiến Vương thái hậu đau trợn mắt, liền tát cho Huệ Hương một cái: “Tiện tỳ vô dụng, bảo người ngăn con lừa kia cho ai gia, người lại ngã sõng soài xuống đất, hại ai gia chịu chịu khổ thế này!”

Huệ Hương vội cúi đầu nhận lỗi, Tô Cẩm Bình lại nhận ra ánh mắt sắc lạnh của cô ta ngay khi cô ta vừa cúi xuống. Huệ Hương mất hứng cũng là chuyện bình thường, làm gì có ai tình nguyện đùa với tính mạng của mình mà đi che chắn cho người khác chứ? Nếu có cản cũng chỉ có thể chứng tỏ rằng họ thật sự chân thành, nhưng Vương thái hậu lại nói như thế họ sinh ra là để hy sinh mạng sống vì mụ ta vậy. Xem ra, đúng là Vương thái hậu lớn tuổi, nên đã quên cả việc lung lạc lòng người cơ bản nhất rồi. Nếu vậy, thì để mình giúp mụ ta lôi kéo người là được rồi. Chưa biết chừng, ở thời điểm mấu chốt, Huệ Hương này còn có thể có chút tác dụng: “Thái hậu nương nương, mạng của nô tài cũng là mạng, trước giờ ngài vẫn luôn yêu dân như con, sao có thể nói như vậy được? Nào, để ta xem vết thương của ngài thế nào!”

Nàng vừa dứt lời, cảm xúc của Huệ Hương rất phức tạp, nhìn Tô Cẩm Bình với vẻ dò xét, nhưng thấy nàng chỉ cúi đầu nghiêm túc khám chữa

cho Thái hậu, không hề có ý lôi kéo mình, cảm xúc phức tạp kia mới dần biến thành cảm kích.

Sắc mặt Thái hậu lúc đỏ lúc trắng, tuy hiện giờ mù đang sa sút, nhưng bị một tiểu nha đầu giáo huấn, lại còn giận mà không nói được câu gì khiến trong lòng mù ta như bùng lửa!

Tô Cẩm Bình kiểm tra một lúc lâu mới kêu lên kinh hãi: “Ôi chao, Thái hậu, ngài bị con lừa ngốc kia đạp gãy xương r ễ! Để ta chỉnh lại giúp ngài!” Vừa dứt lời, tay nàng lật đi, một tiếng kêu thảm thiết như lợn bị chọc tiết vang lên!

“Ôi cha, xin lỗi Thái hậu, ta sơ suất bề ngược mất r ễ, để ta làm lại!” Lại tiếng ‘rắc’ giòn tan vang lên. Vương thái hậu lại tiếp tục kêu la thảm thiết khiến Quân Mộng Nhã ở bên cạnh sợ trắng mặt, không khỏi giạt mình lùi lại phía sau, trong lòng vô cùng sợ hãi, chẳng lẽ chữa trị vết thương cũng đau như vậy sao? Sao nhìn sắc mặt mẫu hậu còn đau hơn cả lúc bị lừa đá thê?

“Ô! Sao ở đây vẫn sừng lên thế này? Chẳng lẽ vừa r ễ nấn chưa chuân? Nấn lại l ần nữa đi!” Nói xong, nàng bẻ mạnh chân thái hậu sang bên trái, r ễ lại bẻ quặt sang bên phải khiến Thái hậu suýt chửi ầm lên. Nàng nghĩ nàng đang nấn bánh quẩy sao?!!!

Trương ngự y đứng ngoài rèm nghe tiếng động bên trong cũng th ần thấy sung sướng. Một trong những nguyên nhân khiến ông ta sáng khoái đó là Thái hậu dám bỏ qua luân thường đạo lý, bỏ qua đạo nghĩa quân th ần, dám mưu hại quân vương. Nguyên nhân thứ hai là — rõ ràng Trương lão đây hoàn toàn vô tội mà? Vì sao Thái hậu bị lừa đá, lão biết chuyện chạy tới đầu tiên mà còn bị dọa tru di cửu tộc? Ngay cả bệ hạ, cùng lắm cũng chỉ nói một câu “mang đầu tới gặp” hay “giết” thôi. Vậy mà mù già Thái hậu này cùng với công chúa quý quyết ương ngạnh kia lại độc ác như vậy, ngay cả cửu tộc của ông ta cũng không chịu buông tha. Quả nhiên, tàn độc nhất là lòng dạ đàn bà, bị lừa đá là đúng! Ông ta thỏa thích mắng chửi trong lòng, nhưng không dám nói ra ngoài nửa câu. Khó chịu là một chuyện, còn có muốn chết hay không lại là chuyện khác.

“Ui da! Rốt cuộc người có biết chữa bệnh không hả?! A— buông ra, buông ra, đau chết ai gia mất! Người nghĩ chân ai gia là bánh quẩy hay sao? A— ” Vương thái hậu đau chảy cả nước mắt, lúc này, mục ta thực sự nghi ngờ Tô Cẩm Bình cố tình, nếu không sao lại bẻ chân mục hết sang phải lại sang trái như bánh quẩy thế này được?!

“Thái hậu, trong Bắc Minh này nếu ta không biết chữa, thì sẽ không có ai chữa được nữa đâu. Gãy xương phải chữa thế này chứ!” Bị treo thì mới chữa như vậy, gãy xương mà chữa như vậy chỉ khiến mục ta rạn nhiều hơn rồi hỏng hẳn thôi.

“Trương ngự y! Trương ngự y! Ui da, đau chết ai gia mất!” Thái hậu đau mờ cả mắt, thoát nhìn rất đáng thương!

Trương ngự y ‘vội vàng’ chạy vào, nhìn tình cảnh này, ông ta bu ãn cười mà không dám cười: “Không biết Thái hậu nương nương có gì cần sai bảo?”

“Người tới chữa cho ai gia!” Mục ta gầm lên.

Trương ngự y đâu có ngốc, tới chữa cho mục ta chẳng phải tự chuốc phiền phức vào thân sao? Ông ta vẫn nhớ rõ mấy lời Thái hậu nói hồi nãy, sau khi chữa bệnh, sẽ tru di cửu tộc ông ta! Cho nên, dù đánh chết ông ta cũng không chen chân vào mấy chuyện thối nát này!

Ông ta bước tới mấy bước, nhìn ngó một lúc rồi khẽ lắc đầu vừa bu ãn r ãn vừa tiếc nuối: “Thái hậu, xin thứ cho thần vô dụng, nhưng cự thần thực sự không thể chữa được vết thương của ngài! Nếu để cô nương này chữa, cùng lắm ngài cũng chỉ chịu đau chút thôi. Nếu là cự thần, e rằng ngài còn không giữ được mạng nữa.” Trương ngự y nói như thật.

Thái hậu giận dữ trừng mắt nhìn ông ta: “Đồ vô dụng!!!” Quát xong, mục cũng đành để Tô Cẩm Bình chữa tiếp, xuống nước nói: “Vừa rồi ai gia đau quá nên nói năng không cẩn thận, người đừng để tâm!” Trương thái y là người có y thuật tốt nhất, danh vọng cao nhất ở thái y viện, ông ta đã nói như vậy, nếu Tô Cẩm Bình còn phải tay không chữa cho mình, chẳng phải mình sẽ rất thảm sao?

Đương nhiên, Tô Cẩm Bình sao có thể để tâm được, nàng khẽ gật đầu rất dễ tính, sau đó lại vịn mạnh một cái nữa...

Thật ra, vết thương đó chỉ cần kiếm nẹp bó lại, kê thêm vài thang thuốc dưỡng bệnh mấy ngày là khỏi. Chỉ tiếc rằng có sự xuất hiện của Tô Cẩm Bình, vết thương rõ ràng không nặng lắm, giờ biến thành tình trạng không phết đi một chân thì không xong việc! Có đi đâu, chỉ lấy một chân của mù ta thì làm sao đủ được?

Sau khi chỉnh mù ta đủ rồi, nàng mới băng bó vết thương cho Vương thái hậu. Nhưng Quân Mộng Nhã kia mới là người xui xẻo nhất, bị lừa đập thẳng vào khuôn mặt như hoa như ngọc, mũi bị đập đến biến dạng cả! Tô Cẩm Bình ho khẽ mấy tiếng rồi nói với Trương ngự y: “E rằng phải dùng tuyết hoa cao mới khỏi được, nếu không mặt công chúa sẽ để lại sẹo mất.”

Trương ngự y khẽ gật đầu, cũng hoàn toàn đồng ý với nàng. Nhưng Tô Cẩm Bình lại bẽn lẽn thêm một câu: “Phiền Trương ngự y thêm giúp ta chút lá bạc hà và cỏ lưu ly vào trong đó, hiệu quả sẽ càng cao hơn.”

Cả Vương thái hậu và Quân Mộng Nhã đều biết tác dụng của lá bạc hà là giải nhiệt, làm khô vết thương, cỏ lưu ly thì họ đều không biết nhưng nghe tên cũng rất hay, vì vậy nghe câu này cũng không cảm thấy gì cả. Chỉ riêng Trương ngự y là biến sắc mặt.

Cỏ lưu ly là một trong những thành phần chủ yếu của bột hóa thi, nếu pha vào, chỉ e sẽ khiến tốc độ thối rữa của vết thương càng nhanh hơn. Vì sao vị cô nương này lại bảo mình kê đơn thuốc đó không chút dè chừng như vậy? Thấy Thái hậu nhìn ông ta nghi hoặc, ông ta vội gật đầu: “Vâng! Được thôi!” Cứ nhận lời trước rồi tính sau, thêm hay không thêm, không phải đều phụ thuộc vào chính ông ta sao? Nếu hiện giờ vạch trần lời nói của Tô Cẩm Bình, nàng mà đi tố cáo với Hoàng thượng, thì rất khó nói trước được Hoàng thượng sẽ đối phó ông ta như thế nào. Hơn nữa, việc gì ông ta phải giúp mù yêu quái già Thái hậu này chứ?

Khi Tô Cẩm Bình đọc quyển sách dược ghi lại một số dược thảo hiếm có, đã từng nhìn thấy cỏ lưu ly, chắc chắn trong hoàng cung sẽ có loại cỏ này. Cỏ lưu ly cũng không khác gì acid clohydric ở hiện đại. Tuy hiệu quả

không cao như vậy, nhưng vẫn có đủ công lực hủy dung mạo, làm da thịt thối rữa. Hơn nữa, so với acid clohydric, cở lưu ly còn trội hơn ở tính ôn hòa của nó, dù có vấn đề cũng là từ từ xảy ra, sẽ không bị phát hiện sớm. Nó sẽ khiến da thịt người ta chậm rãi thối rữa từ trong lòng vết thương, sau đó lan ra bốn phía. Đến khi da thịt trên người họ đầu nát hết rồi, không cần Tô Cẩm Bình ra tay, chính họ cũng sẽ tự kết liễu mình thôi.

Còn bạc hà, ngoài rất nhiều lợi ích của nó ra, nó còn có một công hiệu lớn đó là, có tác dụng gây tê cực kỳ hiệu quả đối với động vật có vú, chỉ cần pha nhiều bạc hà một chút, thì dù cở lưu ly có đục khoét đau tới đâu, Tô Cẩm Bình dám chắc họ cũng sẽ không có cảm giác gì, thậm chí nếu dùng nhiều lá bạc hà, có khi hai người kia còn chết tươi luôn nữa! Có đi đâu, ngoài Quân Lâm Uyên và Tô Cẩm Bình ra, e rằng không có ai biết được điểm này. Ai mà ngờ được, lá bạc hà thoát nhìn rất vô hại thậm chí còn có rất nhiều công dụng lại có thể có tác dụng độc ác như vậy được? Dù sao, bao nhiêu năm nay cũng chưa từng có tiền lệ, Quân Lâm Uyên năm xưa cũng chỉ thí nghiệm thử rồi ghi lại vào sách, kể cả Trương ngự y nghe Tô Cẩm Bình nhắc đến lá bạc hà, cũng chỉ nghĩ nằng tung hỏa mù che mắt mà thôi.

Xử lý vết thương xong, đương nhiên Vương thái hậu sẽ bắt đầu truy cứu chuyện vừa rồi! Mụ ta nhìn đám lừa ở cách đó không xa, xanh mét mặt nói: “Ai thả lũ lừa này vào?”

Mấy người lao vào điện cứu giá vội chỉ sang Tô Cẩm Bình: “Là do nàng làm!”

“Cái gì?” Thái hậu quay sang nhìn Tô Cẩm Bình đầy kinh ngạc, nghĩ đến cơn đau mà mình vừa phải chịu, mụ càng cảm thấy nằng cố ý! Nhưng Trương ngự y đã nói như vậy thì làm sao có thể...

Tô Cẩm Bình cũng như rất kinh hãi, trợn trừng hai mắt nhìn họ ngỡ ngàng: “Nói lung tung cái gì thế? Nếu ta muốn hại Thái hậu, sao ta còn vào chữa trị cho Thái hậu? Hơn nữa, các người đừng coi thường ta như thế, nếu ta muốn hại người ta, ắt sẽ thêm thạch tín vào móng lừa chứ. Đã muốn hại người ta, thì sao không làm cho triệt để?”

Những lời này rất có lý, nhưng Vương thái hậu cũng cực kỳ sợ hãi. Mụ thật không ngờ một tiểu nha đầu như nàng lại tàn nhẫn đến mức đó. Thêm thạch tín vào móng lừa ư?! Đúng thế, nếu thêm vào, mình lại bị đá đến chảy máu thế này, chắc chắn sẽ không thể thoát chết được!

“Nhưng mà, nhưng mà...” Chính họ nhìn thấy nàng gây chuyện mà!

Tô Cẩm Bình cười lạnh: “Thái hậu, chắc chắn mấy người này bị người khác mua chuộc hãm hại ta. Ta với ngài không thù không oán, vì sao phải thả lừa vào làm ngài bị thương chứ? Dù có muốn tranh sủng, ta cũng phải đi tìm đám phi tần, chứ đến hại ngài và công chúa làm gì cho phi tần phức?”

Nàng càng nói càng có lý, Vương thái hậu cũng tin tưởng hơn nhiều, lạnh lùng nhìn đám cung nhân canh cửa: “Uổng công ai gia nuôi đám vô dụng các người! Để lũ lừa chạy vào trong đã đành, giờ còn dám vu oan giá họa lung tung! Tốt nhất là các người nên thành thật nói cho ai gia biết, rốt cuộc ai gây ra chuyện này, nếu không, ai gia sẽ lột da các người!”

Mấy người kia sợ nhũn chân, vội quỳ xuống, mồm môi lạnh chảy ròng ròng. Họ chỉ nói thật thôi mà, vì sao Thái hậu không tin họ? “Thái hậu, chúng nô tài nói đều là sự thật, hoàn toàn không có nửa câu dối trá! Không tin ngài cứ nhìn trên móng mấy con lừa kia vẫn còn cắm mấy cây trâm, đều là trên đầu mấy cung nữ đi theo nàng tới đây mà!”

Họ nói xong, mọi người đều nhìn về phía mấy con lừa đang bị Ngự lâm quân khống chế. Hiện giờ tâm trạng của mấy con lừa kia vẫn còn rất bức bối, mũi thở phì phì, trên móng chúng đúng là có cắm mấy cây trâm sáng lóe. Vương thái hậu nhìn Tô Cẩm Bình hỏi: “Người giải thích thế nào?”

“Thái hậu, chuyện này...” Sắc mặt Tô Cẩm Bình thoáng cứng lại, còn có cảm giác như nàng vô tội mà không biện bạch được, vội vàng nói: “Thái hậu, chuyện này thực sự không liên quan đến ta. Là do một hắc y nhân làm. Hơn nữa, ngài nghĩ lại mà xem, dù ta có to gan như vậy, thì đám cung nữ này cũng làm gì to gan đến thế?”

Thái hậu vẫn luôn rất hài lòng với khả năng quản lý đám hạ nhân của mình, cho nên, mụ ta cho rằng, trong hoàng cung này, dù địa vị của mụ

không còn như xưa, nhưng đám cung nữ cũng không to gan đến mức dám mưu hại mình. Mụ cũng rất nhanh nhạy nắm bắt được chữ ‘hắc y nhân’ trong lời nói của Tô Cẩm Bình. Có đi ầu, mụ cũng chưa thể tin toàn bộ mấy lời này được!

Thấy mụ không tin, Tô Cẩm Bình lại nói tiếp: “Hơn nữa, việc ngăn cản mấy con lừa đầu là việc của thị tỳ bên cạnh ngài, cũng là chuyện của Ngự lâm quân. Trong cung có quy định dù là kẻ nào cũng không được phép tùy tiện rời vị trí làm việc nếu không được cho truy ền. Mấy người kia chỉ lo giữ cửa, không ngăn lừa lại, còn để Ngự lâm quân phải tới cứu. Nếu nghĩ theo mặt tốt, thì là họ trung thành với Thái hậu, nhưng nếu nghĩ theo hướng xấu thì...”

Câu tiếp theo nàng không nói ra, nhưng làm gì có ai ở đây không hiểu rõ! Nếu nghĩ theo hướng xấu, chính là họ đã thông đầu với nhau, muốn hãm hại Tô Cẩm Bình, sau đó vừa vắn lao vào cứu giá, lại được Thái hậu trọng thưởng! Một mũi tên trúng hai đích!

“Nếu Thái hậu vẫn không tin, ngoài kia vẫn còn hai cung nữ canh chừng, ngài có thể cho truy ền họ vào để hỏi mà!” Tô Cẩm Bình lại nói thêm. Thật ra, nàng không sợ cuối cùng chuyện này sẽ bị phanh phui ra là nàng giở trò, vì dù thế nào Quân Lâm Uyên cũng sẽ bảo vệ nàng. Nhưng nếu như vậy, truy ền ra ngoài, Quân Lâm Uyên sẽ thành đầu con bất hiếu bao che cho kẻ hãm hại Thái hậu. Nàng không thể để hấn gánh chịu tiếng xấu đó được!

“Cho truy ền!” Lúc này Thái hậu cũng đã tin hơn một nửa, Tô Cẩm Bình thực sự không có lý do gì phải hãm hại mình.

Hai cung nữ kia nhanh chóng được cho truy ền vào, thần sắc hơi hoảng hốt. Thật ra, lúc ấy sau khi hai người bị Tô Cẩm Bình kích động chạy đi mời ngự y xong cũng đã hiểu chính mình cũng thành đầu lừa rấ, nhưng khi hai người kịp hiểu ra, thì họ đã đang trên đường quay về, nên cũng không thể nào tự giải thoát mình đúng thời điểm được nữa, bây giờ chỉ có thể phối hợp với Tô Cẩm Bình mà thôi!

“Các người nói đi, rốt cuộc đã có chuyện gì?” Vương thái hậu nghiêm mặt lạnh lùng nhìn họ.

Hai cung nữ kia cũng hoàn toàn không phụ sự kỳ vọng của Tô Cẩm Bình, kể y nguyên phiên bản hắc y nhân mà hồi nãy Tô Cẩm Bình nói ngoài cửa, không sai chữ nào, khiến chính Tô Cẩm Bình còn muốn vỗ tay khen họ. Quả nhiên, không hổ là người sống trong cung, kể chuyện cũng lôi cuốn ngoạn mục hơn người thường!

Vương thái hậu giận dữ đập bàn: “Nực cười! Không ngờ lại có kẻ to gan muốn hãm hại ai gia như thế, dám ăn hại chỉ biết ăn không ngửi rửi các người còn đứng trơ ra đó làm gì? Không mau đi bắt thích khách cho ai gia? Ai gia nhất định phải trừng phạt các người!!!”

Mấy lời này là mụ ta gằn lên với mấy người ngự lâm quân. Các ngự lâm quân đáng thương vì muốn hộ giá Thái hậu đã liều mạng đấu với đám lừa, không ít người còn đổ máu, rốt cuộc lại gặp phải kết cục thế này. Không khen ngợi họ đã đành, lại còn bị mắng tội bời, cuối cùng còn đòi phạt họ nữa sao?! Trong lòng họ đương nhiên rất bất bình, oán hận, chuyện này làm sao trách chúng ta được? Nguyên tắc tu thân tra là như thế, dù không rẽ sang bên này, không biết chuyện, thì cũng chẳng có gì đáng trách cả. Tức giận là thế, nhưng họ lại không dám nói câu nào. Có người to gan hơn một chút, trong lúc quá nóng giận liền buông con lừa mình đang giữ ra: “Thái hậu, chúng tiểu nhân đi ngay!” Nói xong y lập tức quay đầu bước ra ngoài!

Vương thái hậu sợ hãi trợn trừng mắt nhìn con lừa bị thả ra kia, hoảng hốt quát to: “Dám ngu ngược các người, mau bắt mấy con lừa này ra ngoài cho ai gia!”

Khó khăn lắm mới được tự do, giờ lại thấy một con người gào thét vào mặt chúng, đám lừa liền bộc lộ hết sự phẫn nộ của mình lên người Vương thái hậu, lao như điên về phía Vương thái hậu không cần bận tâm bất cứ đi đâu gì. Tô Cẩm Bình vội nhảy sang một bên tránh né, đồng thời kéo tay Trương ngự y theo. Trương ngự y ngạc nhiên một chút sau đó nhìn Tô Cẩm Bình đầy bối rối. Ông ta biết rõ hành động lần này của nàng chính là vì

chuyện cỏ lưu ly và lá bạc hà, nhưng ông ta thực sự không dám đồng ý, vì cuối cùng nếu đi đầu tra rõ, thì ông ta sẽ là người chết đầu tiên!

Mấy con lừa kia lao qua, lại đạp mấy đạp vào người Thái hậu. Nhóm ngự lâm quân cũng cố tình chậm lại nửa nhịp. Tuy họ biết nếu không bảo vệ Thái hậu an toàn, có thể họ sẽ bị phạt, nhưng dù thế nào thì Thái hậu cũng muốn phạt họ rồi, giờ bắt Thái hậu chịu khổ cùng họ một chút chẳng phải là lãi hơn sao?

Chờ Thái hậu bị đá thêm mấy cái nữa, họ mới lao tới kéo đám lừa ra. Quả nhiên, sau khi Thái hậu hồi hồn lại, lập tức giận dữ hạ lệnh: “Lôi đám vô dụng này ra ngoài cho ai gia, đánh mạnh 30 trượng! Làm thật hết lũ lừa này đi! Làm thật!!!”

Dứt lời, mục lại nhìn sang đám hạ nhân vừa tố cáo Tô Cẩm Bình đang quỳ trên sân: “Cũng lôi luôn đám bán chủ cầu vinh này xuống cho ai gia, thẩm tra cho rõ ràng, nhất định phải hỏi cho ra kẻ chủ mưu!”

“Thái hậu nương nương, chúng nô tài bị oan mà!” Đám hạ nhân vừa kêu ầm ĩ vừa bị lôi ra ngoài.

Tô Cẩm Bình ra vẻ lo lắng băng bó lại cẩn thận cho Thái hậu, sau đó cùng Trương thái y rời khỏi điện trong tiếng rên rỉ đau đớn của Vương thái hậu và Quân Mộng Nhã.

Đi một đoạn đến nơi vắng vẻ, Tô Cẩm Bình mới nói với đám hạ nhân đi theo mình: “Lui hết đi!”

“Vâng!”

Đợi họ đi khuất, Tô Cẩm Bình mới nói với Trương ngự y: “Trương đại nhân, ta cũng không dám lừa ông. Chuyện của Thái hậu hôm nay, đúng là do ta làm! Chắc hẳn hồi nãy ông cũng đã nghe thấy đi đầu ta nói. Thái hậu cố tình mưu hại Hoàng thượng, nói thẳng ra là, hành động này của Thái hậu, cũng chính vì muốn quay lại buông rèm chấp chính một lần nữa. Những chuyện khác thì ta không quan tâm, nhưng chỉ xin đại nhân suy tính cho quốc gia đại sự!”

Nàng có thể nhận ra vị Trương đại nhân này vẫn còn chút lòng yêu nước, nên mới có thể nói với ông ta mấy chuyện này không chút e dè.

Trương ngự y nhíu mày: “Cựu th ần hi ếu ý cô nương, nhưng dù thế nào cựu th ần cũng không thể mưu hại Thái hậu được, làm thế chẳng khác nào đi ngược lại đạo lý luân thường.”

“Chọn lựa thế nào là quy ền của Trương đại nhân, chuyện này Hoàng thượng cũng biết, có đi ầu vì Hoàng thượng hi ếu thuận, không nỡ xuống tay, ta mới phải chen chân vào. Nếu Trương đại nhân không muốn, tiểu nữ sẽ không nói nhi ều, cáo từ!” Mấy lời này thật ra cũng gián tiếp nói với Trương ngự y rằng, dù chuyện này có bị phanh phui cũng sẽ không có hậu quả gì lớn. Hoàng thượng biết Thái hậu mưu hại mình, mà Trương ngự y lại giúp hắn diệt trừ mục ta. Dù Hoàng thượng có giận dữ cũng sẽ cảm kích và ghi nhận sự trung thành của ông ta.

Nói xong, Tô Cẩm Bình lập tức bước đi, không chờ Trương ngự y lên tiếng nữa. Nàng nghĩ Trương ngự y đã hiểu rõ nên lựa chọn như thế nào. Nếu Thái hậu lại đi chọc giận Quân Lâm Uyên thêm lần nữa, chưa biết chừng Quân Lâm Uyên sẽ... và Trương ngự y cũng sẽ trở thành kẻ tội đồ của Bắc Minh. Hiện giờ nàng nói cho ông ta rằng Hoàng thượng đã biết mục đích của Thái hậu, cũng như nói rõ dù ông ta làm cũng sẽ không có hậu quả gì quá nghiêm trọng. Những nhân sĩ yêu nước, dù có chết cũng muốn cống hiến hết mình cho đại nghĩa của quốc gia, người cố đại cũng cực kỳ phản đối chuyện nữ giới nắm quy ền. Khó mà nói chắc được rằng Trương đại y này có yêu nước như Tô Cẩm Bình đoán hay không, nhưng nếu đã biết sẽ không phải chết, thì chỉ cần là người còn chút lòng yêu nước, chắc chắn sẽ làm tất cả.

Nàng nói với Quân Lâm Uyên rằng sẽ không giết họ, nhưng cũng không có nghĩa là nàng không mượn tay người khác giết họ. Đến lúc toàn thân họ d ần thối rữa, tự sát, thì có liên quan gì tới Tô Cẩm Bình nàng đâu?

Tô Cẩm Bình bước từng bước một về phía tẩm cung Quân Lâm Uyên, thấy một tiểu thái giám đ ầy vẻ lo lắng bước ra, sau đó vội vội vàng vàng chạy về phía hậu cung khiến Tô Cẩm Bình rất khó hiểu.

Khi nàng vào trong điện, Quân Lâm Uyên đã dựa vào thành giường. Khí sắc của hắn lúc này tốt hơn trước khá nhiều, nhưng thi thoảng vẫn khẽ ho mấy tiếng.

“Huynh vừa sai thái giám đi làm gì vậy?” Nàng nhảy bén cảm nhận được có gì đó không bình thường.

“Không có gì!” Hiển nhiên Quân Lâm Uyên không muốn nói đến chuyện này.

Tô Cẩm Bình khẽ nhíu mày nhưng không nói thêm gì. Không bao lâu sau, Quân Tử Mạch hoảng hốt chạy vào, vừa nhìn thấy Quân Lâm Uyên, nàng ấy thoáng sửng người một chút, thực sự không ngờ bệnh tình của hắn đã nặng như vậy. Nàng khẽ cắn môi dưới, hỏi: “Hoàng huynh, vì sao huynh lại sai người tới phá bỏ đứa con của Thần phi?” Từ trước đến giờ, hoàng huynh không để cho phi tần sinh con. Bình thường sau khi lâm hạnh, huynh ấy đều bắt đám phi tần uống thuốc tránh thai, nếu có người mang thai ngoài ý muốn cũng sẽ lập tức hạ lệnh phá bỏ! Nhưng hoàng huynh đã bệnh đến mức này rồi, chẳng lẽ hoàn toàn không lo lắng cho huyết thống hoàng tộc hay sao?

“Cái gì?!” Tô Cẩm Bình cũng kinh ngạc, chẳng lẽ vừa rồi thái giám kia ra ngoài là vì muốn... Nghĩ vậy, nàng vội đứng dậy muốn đi can lại.

Quân Lâm Uyên chợt túm lấy tay nàng: “Đừng đi!”

“Quân Lâm Uyên, đó là con của huynh!” Nàng có thể không đi, vì đây là chuyện của Quân Lâm Uyên, nàng không có quyền can thiệp, nhưng nàng vẫn muốn nhắc hắn một câu.

“Trẫm biết, nên trẫm không thể giữ lại được.” Sắc mặt Quân Lâm Uyên lạnh lùng tuyệt tình chưa từng có, “Sức khỏe của trẫm đã đến nước này rồi, giữ lại đứa bé, sẽ chỉ khiến cho nó đi theo vết xe đổ của trẫm mà thôi!” Trước kia hắn không cho họ có thai, là vì những người phụ nữ đó không xứng đáng. Bây giờ, lại có thêm một nguyên nhân nữa, đó là hắn không thể để cốt nhục của mình dẫm vào vết xe đổ của mình được.

Tô Cẩm Bình cũng siết chặt nắm tay hơn một chút. Nàng thừa nhận, Quân Lâm Uyên nói đúng! Vì nàng không biết mình còn ở đây được bao nhiêu ngày nữa, nếu Quân Lâm Uyên qua đời, ở Bắc Minh làm gì còn ai bảo vệ được đứa trẻ kia? Nàng nhìn Quân Lâm Uyên nói: “Buông ra đi, ta tôn trọng quyết định của huynh!”

“Cảm ơn nàng!” Hấn thả tay nàng ra, nhắm mắt lại không nói thêm gì nữa. Thật ra, trong lòng hấn cũng cảm thấy khá lúng túng. Trước khi nàng đến Bắc Minh, hấn đã sung hạnh khá nhiều phi tần, dù cảm thấy bản thủ hấn cũng vẫn chạm vào họ. Mục đích chẳng qua là vì muốn cân bằng các thế lực trong triều đình. Hiện giờ, hấn đã có thể đặt xuống tất cả mọi việc, nên cũng không muốn gặp gỡ những người phụ nữ đó nữa. Nhưng mà, hấn nghĩ, nếu Tô Cẩm Bình vô tình thích hấn, với tính cách đó của nàng, sau khi biết hấn đã chạm vào rất nhiều người phụ nữ, thậm chí còn có con r ồi hạ lệnh phá bỏ, chắc hấn nàng cũng sẽ không tha thứ cho hấn đâu nhỉ? Thế nên, người nàng yêu không phải là mình cũng tốt, ít ra, nàng cũng sẽ không đau khổ vì mình.

Quân Tử Mạch há hốc miệng, cũng không thể nói thêm đi ều gì. Một lúc lâu sau, hạ nhân bước vào bẩm báo: “Hoàng thượng, đã xử lý xong r ồi!”

“Ừ!” Hấn bình thản đáp lại, quả nhiên hấn thực sự không cần.

Lại một khoảng thời gian dài tĩnh lặng trôi qua. Đột nhiên, một tiểu thái giám cu ồng chạy vào bẩm báo: “Hoàng thượng, không ổn r ồi, Thái hậu và công chúa Nhã ều bị lừa giết chết r ồi!”

“Cái gì?!” Tô Cẩm Bình cũng kinh ngạc, “Không phải đã bắt hết lừa lại r ồi sao?!” Dù Trương ngự y có làm theo lời mình, cũng không thể nhanh như thế được chứ?

Tiểu thái giám kia vội gật ầu: “Đúng vậy, cô nương, đám lừa kia ều bị làm thịt hết r ồi, nhưng Thái hậu và công chúa đang yên lành lại bị thương nặng, mấy thái y ều không có cách cứu chữa. Chưa kịp tới đây mời Hoàng thượng thì họ đã đột ngột qua đời r ồi!” Đang yên đang lành thì làm sao chết được? Chẳng phải là do bị lừa ạp nên mới chết hay sao?

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 102: Giành Lại Người Phụ Nữ Của Mình

Tô Cẩm Bình nhú mày, đó đâu phải là thương nặng, vì sao các thái y lại không có cách cứu chữa, còn không tìm được nguyên nhân?! Chuyện này chắc chắn có gì đó kỳ quái!

Nghe xong những điếu này, Quân Lâm Uyên hơi ngần người một chút, rồi im lặng, một lúc lâu sau cũng không thấy nói gì. Có điếu, Tô Cẩm Bình nhận ra tâm trạng của hắn rất nặng nề, sắc mặt cũng càng lúc càng tái nhợt.

“Quân Lâm Uyên, chuyện này...” Chuyện này không phải do nàng làm. Tuy nàng đã động thủ, nhưng kết quả thế này không phải do nàng gây ra.

“Ta biết không phải nàng làm.” Hắn hiểu tính cách của nàng, nếu đã nói không giết thì sẽ không tự ý giết. Hai người kia, chết rồi thì thôi, hắn cũng chẳng đau buồn gì, nhưng cứ cảm thấy uất ức. Trước kia luôn muốn báo thù, giờ kẻ thù đã chết, hắn lại không thể vui vẻ nổi, giống như thế mất đi mục đích sống vậy. Trước kia còn sống là vì muốn dẫn vật kẻ thù, giờ kẻ thù cũng mất rồi thì làm sao đây?

“Vậy...” Cũng phải điếu tra chuyện này chứ?

Ai ngờ, Tô Cẩm Bình còn chưa nói hết câu, một hắc y nhân lại bước vào, vội đến mức quên cả hành lễ: “Bệ hạ, không ổn rồi, không thấy Bích huyết hoa đâu nữa!”

“Cái gì?!” Tin này giống như sét đánh giữa trời quang, đập mạnh vào tim Quân Lâm Uyên và Tô Cẩm Bình! Làm sao Bích huyết hoa lại biến mất được?

“Nói rõ ràng!” Sắc mặt Quân Lâm Uyên tái xanh, đầu ngón tay cũng trắng bệch. Hắc y nhân vội đáp: “Lúc đó tuyết rơi, thuộc hạ bước vào đóng cửa sổ, đến khi quay ra thì không thấy Bích huyết hoa đâu nữa!”

“Đồ vô dụng!” Một chưởng sắc bén xé gió lao về phía hắc y nhân kia.

“Phụt!” Trúng một chưởng của Quân Lâm Uyên, hắc y nhân hộc máu rồi ngã thẳng ra đất. Một chưởng này, đã lấy luôn mạng sống của y.

Mọi người trong điện sợ hãi không dám lên tiếng, đã lâu lắm rồi Hoàng thượng không còn hở một chút là lấy mạng người nữa, vậy mà hôm nay lại tự mình động thủ. Tô Cẩm Bình cũng không còn tâm trí để ý đến tay thị vệ vừa bị đánh chết kia nữa: “Đề ta đi xem!” Nói xong, nàng đứng bật dậy, Quân Lâm Uyên cũng vén chăn xuống giường, nhưng vừa ngẩng dậy đã suýt ngã từ trên giường xuống!

Tô Cẩm Bình vội đỡ hần: “Huynh đừng để ý đến chuyện này, đề ta đi giải quyết là được rồi.” Dù sao, thuốc này cũng là để giúp Bách Lý Kinh Hồng, nên đề nàng xử lý mới đúng.

“Khụ khụ... khụ... Được! Ám Ảnh!” Quân Lâm Uyên cũng không dám làm liều, ngẩng dựa vào giường, sau đó gọi tên thủ lĩnh ám vệ.

Hần vừa dứt lời, Ám Ảnh lập tức xuất hiện.

“Báo... khụ... báo cho nàng biết hành tung của mọi người trong cung hôm nay!” Hoàng cung nơi nơi đều là ám vệ, hoạt động của mỗi người trong cung đều bị giám thị, có đi đâu, họ hành động rất bí ẩn nên đám hạ nhân không thể phát hiện được, thế nên cũng dễ dàng nắm được ai đi đâu làm gì, hoặc hành vi có gì kỳ lạ.

“Vâng! Thuộc hạ sẽ thu thập tin tức ngay!” Chuyện hôm nay vẫn còn chưa kịp bẩm báo đến tai y.

Y đang định lao đi, thì một tiểu thái giám lại bước vào: “Hoàng thượng, cung nhân cung Thái Vân cầu kiến!”

Cung Thái Vân là tâm cung của Quân Thiên Mạch, c ầi kiến có chuyện gì?!

“Truy ền!”

Một tiểu cung nữ nhanh chóng bước vào, mặt hơi kích động nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, công chúa sai nô tỳ đến mời cô nương này qua nói chuyện, còn nói không ai được phép đi theo!”

“Nó nghĩ nó là ai?!” Giọng nói lạnh lùng của Quân Lâm Uyên vang lên.

Tiểu cung nữ sợ run người, mặt tái mét. Cô ta biết mình không nên nhận công việc nguy hiểm này, nhưng cô ta cũng không thể không nghe lệnh công chúa được. Cô ta vội cúi đầu nói tiếp: “Hoàng thượng, công chúa nói nếu vị cô nương này không tới, hoặc có người khác đi cùng, công chúa sẽ hủy bích huyết hoa.”

Nói xong, cung nữ kia dập mạnh đầu: “Bệ hạ, đây đầu là ý của công chúa, tiểu nhân không biết làm thế nào khác được!”

Nghe cô ta nói vậy, mọi người trợn trừng mắt khó tin! Bích huyết hoa ở trong tay Quân Thiên Mạch ư? Nàng ta làm sao có bản lĩnh lớn như vậy mà có thể đột nhập vào rừng Mai? Bất chấp sự van xin của cung nữ kia, chỉ sau khoảnh khắc ngạc nhiên ngẩn ngui, dung nhan như mạ vàng của Quân Lâm Uyên lại hiện lên vẻ tàn độc đầy sát khí. Nhưng ngay khi sát khí bùng lên, tiếng ho lại vang lên liên tiếp.

“Được rồi được rồi, huynh đừng bận tâm đến chuyện này nữa, nàng ta muốn ta qua đó thôi mà, ta qua một chút là được!” Tô Cẩm Bình trấn an hẳn mấy câu rồi đứng lên.

Hai mắt Quân Lâm Uyên lóe lên những tia sáng lạnh, nếu không phải vì hôm nay sức khỏe của hắn không ổn, thì chắc chắn hắn sẽ lấy mạng tiện nhân kia, ả mụ gan trời hay sao mà dám động vào bích huyết hoa?!

Quân Tử Mạch không biết bích huyết hoa dùng để làm gì, nhưng nhìn tình hình cũng cảm thấy có vẻ rất nghiêm trọng. Nàng kiếm cố nói quay về

tâm cung, sau đó lên đi theo sau Tô Cẩm Bình...

***

Tô Cẩm Bình đi theo cung nữ cung Thái Vân đến thẳng tâm cung của Quân Thiên Mạch, trong cung đèn đuốc sáng trưng, ánh nến lập lòe chiếu rọi cả điện.

Không chờ cung nữ bẩm báo, Tô Cẩm Bình bước thẳng vào trong, lạnh lùng nhìn Quân Thiên Mạch đang ngồi cạnh bàn, nói: “Gọi ta đến có chuyện gì?”

Quân Thiên Mạch cũng ngược đôi mắt đẹp lên nhìn nàng: “Người đoán xem? Hủy hoại thanh danh của ta như vậy, còn không muốn trả giá sao?”

“Chuyện đó đâu do người tự chuốc lấy!” Tô Cẩm Bình đáp không chút khách khí.

“Người!!!” Quân Thiên Mạch tức khí, “Người không sợ ta hủy bích huyết hoa sao?” Thực ra nàng ta cũng không biết bích huyết hoa là gì, nhưng lần trước sau khi Tô Cẩm Bình đắc tội nàng ta, nàng ta luôn tìm cơ hội trả thù. Phái người theo dõi nàng nhiều lần nhưng cũng không đột nhập vào trong rừng mai được, may mà mấy hôm trước có một ám vệ khéo léo một chút mới có thể bám theo vào trong.

Mấy ngày nay, Tô Cẩm Bình vừa dẫn Ngọc Thiềm cô ra, thân thủ và thánh lực chưa hề phục hoàn toàn nên mới không nhận ra được.

“Không sợ, vì người gọi ta tới đây còn chưa đạt được mục đích, thì làm sao hủy đóa hoa kia được.” Nét mặt Tô Cẩm Bình vô cùng lạnh lẽo, trong lòng cũng thầm cảm thấy, e rằng hôm nay mình sẽ phải chịu thiệt thòi!

Mặt Quân Thiên Mạch hơi cứng lại một chút, không thể không thừa nhận nàng nói đúng. Hơn nữa, nàng ta cũng vẫn có chút do dự, nếu nàng ta trừng trị cô gái này, hoàng huynh có tức giận trừng phạt lại mình, chưa chắc mình đã mất mạng. Nhưng nếu hủy đóa hoa kia thật thì khó mà nói trước được. Vì chút tức giận mà đánh đổi cả mạng sống, không có lời chút nào!

“Đúng thế, dù không có nguyên nhân mà người nói, thì nghĩ đến Hoàng huynh, ta cũng sẽ không hủy đóa hoa này. Chẳng qua, Quân Thiên Mạch ta chỉ muốn xả giận một chút thôi.”

Nghe nàng ta nói vậy, Tô Cẩm Bình lại hơi thích thú tính cách của nàng ta. Tuy ương ngạnh, quái đản, nhưng lại thẳng thắn. Người như nàng ta, nói chuyện khó nghe một chút, có đi đâu bản chất không phải là xấu. “Vậy, người muốn xả giận như thế nào?” Giọng điệu của nàng bất giác xen lẫn chút ý cười.

Nhận ra giọng cười cợt của nàng, Quân Thiên Mạch đứng dậy tức giận nói: “Người cười cái gì?”

“Không có gì, nói đi, người muốn gì?” Tô Cẩm Bình cũng không rảnh dây dưa lâu với nàng ta, vì vừa rồi nàng chột nghĩ ra, có thể phương thuốc này sẽ chữa được cho Quân Lâm Uyên, nhưng vẫn cần phải vè nghiê n cứu kỹ lại đã.

“Bản công chúa muốn người quỳ xuống xin lỗi!” Quân Thiên Mạch nghiêm mặt nói.

Tô Cẩm Bình bật cười: “Quỳ xuống xin lỗi ư?” Xin lỗi thì có thể, còn quỳ xuống thì tuyệt đối không thể! Tuy Tô Cẩm Bình nàng đã từng bất lực, từng quỳ xuống cầu xin Hoàng đế không ít lần để giữ mạng, nhưng để một tiểu nha đầu nhãi nhép bắt quỳ xuống xin lỗi thế này, nàng mà làm thật, cả đời này cũng không thể ngẩng đầu lên nhìn người ta được nữa! Thế diện có thể không cần, nhưng không thể đánh mất tôn nghiêm được!

“Đúng!” Hiện giờ Quân Thiên Mạch đã trở thành trò cười trong đám hậu nhân danh môn thế gia ở Bắc Minh, nghe thấy người khác trò chuyện, nàng ta còn ngại đi tới góp vui, phải lượn đường vòng đi qua, lúc nào cũng có thể bắt gặp ánh mắt khinh bỉ, đàm tiếu của người đời. Tất cả những chuyện đó, đều do cô gái trước mặt này gây ra. Chỉ bắt nàng quỳ xuống xin lỗi đã dễ dàng cho nàng lắm rồi! Thật ra, nàng ta còn muốn lấy mạng nàng nữa! Nhưng nàng ta biết, chắc chắn Hoàng huynh sẽ không cho phép!

“Không thể nào!” Ba chữ mạnh mẽ vang lên! Tuyệt đối không thể! Nếu nhà đầu kia muốn sống thì cuối cùng cũng phải giao bích huyết hoa ra, hơn nữa, nàng quỳ xuống cũng không chứng minh rằng nàng quan tâm đến Bách Lý Kinh Hồng nhiều bao nhiêu, mà chính là hạ nhục Bách Lý Kinh Hồng! Vì bệnh tình của mình mà khiến người yêu mình phải quỳ xuống lay lục người khác, với bản chất kiêu ngạo của Bách Lý Kinh Hồng, đừng nói là một đôi mắt, dù là cả tính mạng e rằng hắn cũng không cần đến nữa!

“Không thể nào?!” Quân Thiên Mạch hoàn toàn không ngờ nàng sẽ trả lời như vậy, còn thoáng ngạc nhiên, “Vì sao lại không thể? Không phải người rất chăm chút cho đóa hoa này sao?”

Tô Cẩm Bình đảo mắt, lừa gạt nàng ta: “Ta không ốm không đau, cần đóa hoa này làm gì? Hoa này là dùng để chữa bệnh cho Hoàng huynh người!”

“Cái gì?!” Quân Thiên Mạch choáng váng, không phải Tôn tiểu thư nói bích huyết hoa có thể chế thành Bích ngọc hồng hãn đan, giải được trăm loại độc sao? Hoàng huynh vốn không trúng độc... Nhưng mà, nhìn nàng cũng không có vẻ gì là đang nói dối, hơn nữa, dường như nàng thật sự không bệnh tật gì cả. Vậy...

Thấy nàng ta có vẻ tin tưởng, Tô Cẩm Bình cười thầm rồi nói tiếp: “Người cứ giữ đóa hoa đó cũng được, bệnh tình của Hoàng huynh người đã nguy kịch lắm rồi, nếu xảy ra chuyện gì bất trắc, đến lúc đó, toàn bộ trách nhiệm thuộc về người. Ta nghĩ, dù hoàng thất Bắc Minh muốn tha cho người, thì người trong thiên hạ cũng sẽ không tha cho người! Hơn nữa, người cũng nên cân nhắc cho rõ, hiện nay cùng lắm là người chỉ mắc tội quay cốp thôi, chẳng lẽ người còn muốn gánh cả tội danh mưu phản, hành thích vua, sát hại huynh trưởng sao?”

Nói tới đây, mặt nàng tỏ rõ sự thoải mái, không bận tâm, nhưng cũng chính vẻ thoải mái này lại khiến Quân Thiên Mạch sợ tái mặt, tin lời nàng đến bảy tám phần.

Quân Tử Mạch ngoài cửa cũng ra vẻ hoảng hốt xông vào: “Hồng hồng hồng hồng! Hoàng huynh lại hộc máu, thái y nói nếu vẫn không tìm thấy

bích huyết hoa thì hồng mất...”

Giờ thì Quân Thiên Mạch thực sự sợ hãi, chẳng lẽ bích huyết hoa thực sự là thuốc của Hoàng huynh sao? Nếu là thế thật, dù mình có dè dặt cả tính mạng, chỉ e dân chúng cũng sẽ không vừa lòng, chưa biết chừng còn muốn tung xẻo mình nữa. Tuy Hoàng huynh là bạo quân, nhưng thiên hạ đâu biết huynh ấy có tài trị quốc, Bắc Minh không thể tìm được vị Hoàng đế nào xuất sắc hơn huynh ấy được. Nếu huynh ấy bị mình hại chết thì... Nghĩ vậy, nàng ta vội lao vào phòng trong, còn Tô Cẩm Bình và Quân Tử Mạch thì nhìn nhau há hê vì gian kế đã thành công.

Chỉ một lát sau, Quân Thiên Mạch cầm một chiếc hộp ra đưa cho Tô Cẩm Bình: “Người... người mang đi đi. Ta... Ta thật sự không biết là thuốc của hoàng huynh. Ta không cố ý!” Trong lúc luống cuống, nàng ta còn quên luôn cả ngôi xưng ‘bản công chúa’ của mình.

Tô Cẩm Bình nhận lấy chiếc hộp kia nhìn nàng ta như cười như không: “Chuyện này người cũng không sai, chẳng qua người chỉ muốn trả thù ta thôi! Hoàng thượng cũng sẽ tin mục đích của người không phải là hẩn.”

Quân Thiên Mạch ngờ người, không ngờ Tô Cẩm Bình lại dễ nói chuyện như vậy, nhưng nhớ tới chuyện đã xảy ra với mình, nàng ta vẫn cảm thấy không thể tha thứ cho cô gái này được, lại nói: “Đừng cho rằng người nói như vậy thì ta sẽ bỏ qua cho người. Ta cho người biết, lần này không được còn có lần sau. Thù này, sớm muộn gì cũng có ngày Quân Thiên Mạch ta đòi lại!” Giọng điệu rất tàn nhẫn.

Tô Cẩm Bình cười khế, đôi môi đỏ mọng cong lên, nàng đưa nhanh tay ra, r ỡ vắn ‘rắc’ một tiếng giòn tan! Quân Thiên Mạch kêu lên thảm thiết: “A!!!!”

Từ trước đến giờ, nàng vốn không thích để những thứ nguy hiểm với mình tồn tại trên đời, nhưng thấy Quân Thiên Mạch cũng chưa đến mức không thể không chết, giáo huấn một chút là được r ỡ! Thấy nàng ta ôm cánh tay đau đớn sắp chảy nước mắt, Tô Cẩm Bình cười nói: “Điêu này chứng tỏ rằng, nếu không biết rõ trình độ của kẻ thù như thế nào, hay nói cách khác là không hiểu rõ chính bản thân mình, thì đừng tùy tiện phát

ngôn ngữ công, hoặc làm những chuyện mà bản thân mình không thể gánh chịu hậu quả! Người biết người sai ở đâu chưa?”

“Người...” Quân Thiên Mạch cắn môi dưới, nói, “Bản công chúa không sai, vừa rồi chính người cũng nói đây không phải lỗi của ta!”

“Người muốn trả thù ta thì không sai, nhưng tùy tiện lấy trộm đồ của người khác là sai. Người phải nhớ cho kỹ bài học ta dạy người ngày hôm nay, sau này đừng tùy tiện lấy đồ của người khác, rõ chưa?” Nàng cười lạnh nói rồi quay người bước đi.

Trộm đồ người khác ư?! Mấy lời của Tô Cẩm Bình suýt thì khiến Quân Thiên Mạch tức đến ngất xỉu. Thân phận của Quân Thiên Mạch nàng ta cao quý như thế mà lại dính đến từ ‘trộm cắp’ sao?!!!

Quân Tử Mạch do dự nhìn Quân Thiên Mạch một lát sau đó cũng đi theo.

Về đến tâm cung của Quân Lâm Uyên, nhìn thấy lão thừa tướng, Trương ngự y và một số đại thần cùng quỳ trong điện, Tô Cẩm Bình chậm lại, rồi lùi về phía sau, đứng ngoài cửa nghe ngóng động tĩnh trong phòng.

“Hoàng thượng, chuyện này là lỗi của cựu thần, mưu hại Thái hậu là ý kiến của cựu thần, Trương đại nhân và các vị ngự y khác chỉ phối hợp với cựu thần mà thôi!” Câu này là do Thừa tướng nói.

Trương ngự y vội lên tiếng: “Hoàng thượng, chuyện này là do thần nói cho Thừa tướng đại nhân biết, ngài muốn trừng phạt xin hãy trừng phạt cựu thần!”

“Hoàng thượng, cựu thần cũng biết chuyện này, cựu thần...”

“Khụ khụ...” Tiếng ho của Quân Lâm Uyên ngắt đứt lời nói của họ, sau khi tiếng ho dừng lại, hắn mới lạnh lùng hỏi: “Sao hả? Tranh nhau nhận tội, các người đều muốn chết sao?”

Hắn vừa dứt lời, các đại thần lập tức im lặng, cúi đầu không nhúc nhích, chờ phán quyết của Quân Lâm Uyên. Đúng là họ không sợ chết, nhưng có muốn chết hay không lại là chuyện khác.

“Nói cho rõ ràng, rốt cuộc có chuyện gì?” Quân Lâm Uyên có vẻ hơi mệt mỏi.

Các đại thần nhìn nhau một lúc, cuối cùng lão Thừa tướng đành lên tiếng: “Trương đại nhân báo cho chúng thần biết chuyện Thái hậu muốn mưu hại ngài, sau khi chúng thần thương nghị với nhau, mới quyết định như vậy, mà công chúa điện hạ cũng bị thương như Thái hậu, nên chúng thần...! Nhưng Hoàng thượng, dù thế nào cũng không thể để Thái hậu hủy hoại đại nghiệp của quốc gia được! Hành động này của cựu thần đúng là không ổn, cựu thần tự biết tội mình đáng chết vạn lần, xin Hoàng thượng xử tử cựu thần!”

Giờ thì Tô Cẩm Bình mới hiểu vì sao đang yên đang lành Thái hậu lại chết, hơn nữa các thái y còn không có cách nào chữa trị, xem ra các ngự y đều có tham dự vào việc này. Các đại thần cấu kết mưu sát Thái hậu, sau đó lại đến nhận tội với Hoàng thượng? E rằng từ cổ chí kim, đây là lần đầu tiên xuất hiện chuyện như thế này nhỉ? Thật ra, Quân Lâm Uyên nên cảm thấy may mắn vì mấy người kia đều chân thành với hắn, sau khi gây ra chuyện còn đến nhận tội trước, rõ ràng hoàn toàn không bận tâm đến sống chết của chính mình!

Quân Lâm Uyên im lặng một lúc lâu, cuối cùng giọng nói du dương của hắn mới lạnh lẽo vang lên: “Các người thấy trăm bị bệnh, cho rằng trăm sắp không qua khỏi, nên mới cố tình quyết định thay trăm sao?”

Tim mọi người đều bị treo ngược lên, rờng nào cũng có vảy ngược, không có vị Hoàng đế nào thích người khác tự tiện quyết định thay định cả. Hiển nhiên Quân Lâm Uyên thực sự giận dữ.

“Chúng thần không dám, chúng thần chỉ cảm thấy Hoàng thượng là người hiếu thuận, ắt sẽ không nỡ hạ thủ, nên...”

...

Tô Cẩm Bình nghe thêm một lát nữa rồi quay người bước đi. Chuyện này nàng không nên nhúng tay vào thì hơn, dù hẳn có suy nghĩ, phán quyết như thế nào, nàng cũng không nên can thiệp vào.

Đi chưa được mấy bước, đến một nơi yên tĩnh, đuôi mắt Tô Cẩm Bình khẽ giật giật. Có người nấp sau ngọn núi giả trước mặt, từ khí tức của người đó có thể nhận ra họ không có võ công, chẳng lẽ muốn hãm hại mình? “Ra đi!”

Nàng nói xong, người kia cũng không xuất hiện như Tô Cẩm Bình muốn, dường như còn e dè gì đó.

Tô Cẩm Bình cúi xuống nhặt mấy cục đá, bắn ra xung quanh. “Bịch bịch bịch!” Những tiếng vật nặng rơi xuống đất liên tiếp vang lên, sau đó nói tiếp: “Được rồi, ám vệ đầu đã ngắt hết, người ra đi!”

Lúc này người kia mới xuất hiện, người đó mặc y phục cung nữ, nhưng nhìn phong thái dáng dấp hoàn toàn không giống một cung nữ. Nàng ấy đi tới trước mặt Tô Cẩm Bình, ngẩng đầu nhìn nàng, khuôn mặt đẹp như tranh vẽ mang theo khí chất dịu dàng của thiếu nữ Giang Nam, ánh trăng chiếu xuống, giọt lệ vương trong mắt nàng ấy như lấp lánh sáng, thoát nhìn vô cùng đáng thương.

“Cô là?” Tô Cẩm Bình vừa nói được hai chữ, cô gái kia không nói gì lập tức quỳ sụp xuống.

“Cô nương, không dám giấu diếm cô, bản cung thực sự có việc muốn nhờ!” Trịnh trọng như vậy, vừa nhìn đã biết là đại sự.

Tô Cẩm Bình nhíu mày: “Chuyện gì?” Nếu là chuyện phiền phức, nàng sẽ không dính vào!

“Cô nương, bản cung đã có thai 2 tháng. Ban đầu chưa thấy nguyệt sự, bản cung cũng thản nhiên, sau đó lặng lẽ phái người mời đại phu xem mạch thì đúng là mang thai. Nhưng Hoàng thượng không cho phép phi tần sinh con cho ngài, Thần phi là một ví dụ. Nên bản cung mới mạo muội đến

cầu xin cô nương nói giúp cho bản cung!” Nói xong, nàng ấy lại cúi người dập đầu với Tô Cẩm Bình.

“Hiện giờ tình hình sức khỏe của Quân Lâm Uyên đã vô cùng nghiêm trọng, hẳn không chịu để lại con nối dõi cũng vì có tính toán riêng!” Nàng đã nói sẽ tôn trọng quyết định của hắn, giờ làm sao tiện mở lời nữa?

Nhưng nàng kia cũng là người rất kiên cường: “Cô nương, không phải vì bản cung ham vinh hoa phú quý, cũng vì sức khỏe của Hoàng thượng mỗi ngày một kém, nên bản cung mới muốn lưu lại cho ngài ấy một đứa con nối dõi tông đường.”

Câu nói của nàng ấy khiến Tô Cẩm Bình rất xúc động, nhìn nàng ấy với vẻ nghi ngờ ngấm: “Vậy cô vì cái gì?” Từ trước đến nay, trong hoàng cung vốn không có chuyện gì sạch sẽ, nàng làm sao xác định được có phải cô gái này muốn làm một Vương thái hậu thứ hai hay không?

“Ta yêu Hoàng thượng!” Bốn chữ ngắn gọn, mạnh mẽ vang lên! Nàng ngẩng đầu nhìn thẳng Tô Cẩm Bình không chút sợ sệt, đáy mắt đầy vẻ kiên nghị, “Đây là cốt nhục của Hoàng thượng, dù giết bản cung, bản cung cũng không muốn phá bỏ nó!” Ánh mắt này khiến Tô Cẩm Bình kinh ngạc như nhìn thấy Bạch Tịch Nguyệt trước kia vậy.

Nhưng, nàng cũng biết, cô gái này không phải Bạch Tịch Nguyệt.

Nàng cười lạnh: “Vậy, nếu cái giá phải trả cho việc giữ lại đứa bé này, là cô phải xuất cung, sau đó hai mẹ con cô phải mai danh ẩn tích, bỏ đi thân phận cao quý này thì sao?” Như vậy, họ sẽ không còn là Hoàng phi và hoàng tử tôn quý nữa, chỉ là một người bình thường không có gì đặc biệt thôi.

Nàng kia thoáng do dự một chút, ngay khoảnh khắc trong mắt Tô Cẩm Bình dần hiện lên sự bức bối và châm biếm, thì nàng ấy lại ướm nhòa hai mắt nói: “Bản cung bằng lòng!” Nàng không tham lam vinh hoa phú quý, có đi đâu, xuất cung rồi, sẽ không còn gặp lại Quân Lâm Uyên được nữa!

Lúc này Tô Cẩm Bình mới thực sự nhìn kỹ nàng ấy. Là bạn tri kỷ của Quân Lâm Uyên, thấy có người thực lòng yêu thương hẳn, đương nhiên nàng cũng cảm thấy mừng cho hẳn. Nàng đưa tay ra đỡ nàng ấy dậy, đồng thời bấm tay dò xét mạch đập của nàng ấy xem có mang thai thật hay không. Thấy quả nhiên là hỉ mạch 2 tháng, sắc mặt Tô Cẩm Bình cũng trở nên nghiêm túc hơn: “Cô là phi tần của cung nào?”

“Bản cung là Lan phi, khuê danh là Thượng Quan Nhược Tịch!”
Thượng Quan Nhược Tịch cảm thấy chuyện này còn có hy vọng, nên Tô Cẩm Bình vừa hỏi, nàng ấy lập tức đáp ngay.

Cũng là họ Thượng Quan à?! Tô Cẩm Bình không khỏi cảm thấy có chút thân thiết. Dù sao ca ca Thượng Quan Cẩm Duệ cũng mang họ này, chưa biết chừng trước kia họ còn là họ hàng! Hơn nữa, Tô Cẩm Bình cũng nhạy cảm nhận ra, nàng ấy được gọi là “Lan phi”, Quân Lâm Uyên thích nhất là hoa lan, chứng tỏ, có thể cô gái này cũng có vị trí khác biệt trong tim hẳn nhỉ?

“Ta sẽ nghĩ cách nói với Hoàng thượng chuyện này, nhưng ta không dám đảm bảo gì cả, vì nếu nói không xong, ta cũng không có cách nào khác. Có đi đâu, ta sẽ cố gắng hết sức!”

Nếu không nói, chờ thêm mấy tháng nữa bắt đầu có bụng chắc chắn sẽ bại lộ. Đây mới là nguyên nhân Thượng Quan Nhược Tịch đến nhờ Tô Cẩm Bình giúp đỡ, nghe nàng nói vậy nàng ấy lại muốn quỳ xuống: “Cả đời này Thượng Quan Nhược Tịch cũng không quên đại ân đại đức của cô nương!”

“Ta làm việc này không phải vì cô!” Mà vì Quân Lâm Uyên. Nói gì thì nói, có đứa con cũng tốt, có lẽ sự oán hận trong lòng hẳn cũng sẽ vì đứa bé này mà vơi đi ít nhiều. Chỉ là, có thuyết phục được hẳn hay không thì chưa biết được.

“Dù vì lý do gì, thì cô nương cũng là ân nhân của hai mẹ con chúng ta!”
Nàng ấy biết Hoàng thượng rất nghe lời cô gái này, nhưng nàng ấy cũng hiểu rõ, giữa hai người họ không phải loại quan hệ kia, nên nàng ấy mới dám đến để nhờ nàng giúp đỡ. Họ vốn không thân cũng chẳng quen, bản

thân nàng ấy không dám ôm hy vọng nhiều, chỉ nghĩ dù có một tia hy vọng, nàng ấy cũng muốn thử một lần, không ngờ lại thực sự thành công.

Tô Cẩm Bình gật đầu cười khê: “Ừm! Nếu ta có thể thuyết phục được Hoàng thượng, thì sau này để đưa bé gọi ta là mẹ nuôi đi!” Cảm giác được làm bậc trưởng bối cũng khá tốt, có đi đâu dù sao đưa bé cũng là hoàng tử, chưa chắc người ta sẽ đồng ý.

Thượng Quan Nhược Tịch nghiêm túc nói: “Đó là chuyện đương nhiên!”

“Được rồi, cô về đi, không còn sớm nữa, bên ngoài lạnh lẽo, không tốt cho đứa bé.” Tô Cẩm Bình không muốn tiếp tục nói chuyện này nữa.

Thượng Quan Nhược Tịch cũng rất biết đi đâu, cúi người hành lễ với Tô Cẩm Bình rồi rời đi.

Nhìn bóng nàng, Tô Cẩm Bình chợt cảm thấy hơi đau đầu. Thuyết phục Quân Lâm Uyên đâu phải chuyện dễ dàng? Nàng đúng là biết cách tự chuốc lấy phiền toái!

...

“Bách Lý Kinh Hồng, người đừng đi theo bản tôn nữa được không?!” Lãnh Tử Hàn sắp phát điên rồi!!! Không phải tay này là Hoàng đế sao? Hoàng đế đâu rảnh rỗi như vậy sao?! Mình làm gì hắn cũng đi theo, ngay cả đi nhà xí hắn cũng đứng chờ cách đó không xa, sợ mình lén trốn đi tìm tiêu Cẩm. Hiện giờ chúng giáo nhân trong Ma Giáo đâu thềm xì xào đoán, nói chưa biết chừng Nam Nhạc hoàng yêu thềm mình, cố tình muốn phát triển chuyện tình đoạn tụ, nên mới bám riết không chịu buông tha như thế!

“Nói cho trẫm biết Cẩm nhi ở đâu, trẫm sẽ không đi theo người nữa!” Giọng nói thanh thanh lạnh lạnh vang lên, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi sự tức giận của hắn ta.

Lãnh Tử Hàn chợt cảm thấy đầu mình như trương phình ra, nhưng vẫn rất kín miệng: “Bản tôn không muốn nói, người làm gì được bản tôn chứ?”

Lần đầu tiên trong đời hắn ta, giọng nói ngông cuồng phóng túng thường ngày giờ tràn ngập vẻ tang thương và bất đắc dĩ, không còn tìm thấy tà khí như xưa nữa.

“Cả ta và người đầu không tới gặp nàng, chỉ tổ để kẻ khác hưởng lợi thôi.” Bách Lý Kinh Hồng lãnh đạm nói thẳng ra một sự thật hiển nhiên.

Lãnh Tử Hàn ngó người, giờ mới nghĩ đến vấn đề mà mình vô tình bỏ qua này. Sao hắn ta lại không nghĩ ra chứ, hai người họ đầu không đến, chẳng phải là để Quân Lâm Uyên được lợi hay sao? Hắn ta im lặng một lúc lâu, mới liếc xéo Bách Lý Kinh Hồng, đôi môi mỏng hơi nhếch lên: “Bách Lý Kinh Hồng, nói cho người biết cũng không sao cả, dù sao người cũng không thể đưa nàng đi được, vì nơi đó có Thần binh bất tử, ngay cả bản tôn cũng không làm gì được!” Võ công của họ ngang tầm nhau, nên Bách Lý Kinh Hồng cũng không dễ dàng làm gì được.

Thần binh bất tử? Đôi mày đẹp khẽ nhíu lại, hắn đã từng nghe nói về thần binh bất tử, nếu Lãnh Tử Hàn đã không làm gì được, thì dù mình đi cũng chẳng có ích gì. Nhưng mà... Bách Lý Kinh Hồng hẳn đâu phải chỉ có một mình. “Ở đâu?”

“Hoàng cung Bắc Minh!” Lãnh Tử Hàn hừ lạnh, nhìn hắn như cười như không. Quân Lâm Uyên không phải nhân vật dễ đối phó, còn có thêm thần binh bất tử. Nếu Bách Lý Kinh Hồng đơn thương độc mã đến đó, chắc chắn cũng sẽ chẳng hơn gì mình ngày ấy.

Đáp án này khiến Bách Lý Kinh Hồng hơi giật mình. Yêu vật là Quân Lâm Uyên sao? Vậy vì sao khi còn ở Đông Lăng, Cẩm nhi có vẻ rất căm ghét hắn ta? Chẳng lẽ, đó chỉ là vẻ bề ngoài thôi sao? Nghĩ lan man một lúc, hắn mới bình tĩnh lại, ôm Vàng đi về phía Nam...

Lãnh Tử Hàn khó hiểu: “Bách Lý Kinh Hồng, người đi đâu đấy?”

“Giành lại người phụ nữ của mình!” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng cao ngạo mang theo khí phách bề ngễ thiên hạ vang lên.

“Nhưng mà...” Đâu phải hướng đó?

Nhìn hắn đi xa dần, Lãnh Tử Hàn vốn tưởng với tính cách của hắn, có lẽ sẽ không trả lời hắn ta. Ai ngờ, âm thanh như khúc nhạc tiên mờ mờ ảo ảo vọng về từ rất xa: “Nếu Quân Lâm Uyên có thần binh bất tử, trăm đi cũng chẳng tích sự gì. Chi bằng quay về Nam Nhạc, tấn công Bắc Minh. Không chết không ngừng!”

Dù bất cứ kẻ nào cũng đừng nghĩ đến chuyện cướp đi người phụ nữ của hắn. Nếu không, cuộc chiến đó sẽ là cuộc chiến sinh tử, không chết không ngừng!

Khóe môi Lãnh Tử Hàn không kìm được, khẽ run lên, Nam Nhạc và Bắc Minh khai chiến, Đông Lăng và Tây Võ ng ồi chờ hưởng lợi. Hắn ta không tin Bách Lý Kinh H ồng không nghĩ tới điểm này. Vậy mà hắn còn muốn tấn công, lại còn không chết không ngừng ư? Đúng là đ ồ điên!!! Có đi ầu... đôi mắt đen như mực như cười, có đi ầu... cũng chỉ có kẻ điên như vậy mới xứng để tiêu Cầm thích!

...

Ngày hôm sau, Tô Cầm Bình dậy từ sáng sớm, nghe nói đêm qua Quân Thiên Mạch đã bị Quân Lâm Uyên xử tử. Nàng b ần th ần một lát, vừa thấy hoảng hốt, nhưng cũng hiểu được rõ tình lý. Với tính cách của Quân Lâm Uyên, chắc hắn đã biết rõ tất cả, chỉ là, nàng lại không nghe thấy tin mấy người Thừa tướng gặp chuyện gì, có lẽ Quân Lâm Uyên tha thứ cho họ r ồi.

“Cô nương, Hoàng thượng mời ngài đến rừng mai chế Bích ngọc h ồi h ần đan!” Cung nữ bước vào bẩm báo.

Tô Cầm Bình khẽ nhú mày, hắn đã xuống giường được r ồi sao?!

Nàng bước nhanh vào trong rừng mai, từ xa đã nhìn thấy hắn mặc bộ y phục màu ánh trắng, cúi đầu nhẹ nhàng ngh ỉn thảo dược, trong trẻo, thanh tú, thoát nhìn tao nhã cao quý như một bức tranh tuyệt đẹp vậy. Quần áo mỏng manh càng khiến sắc mặt hắn có vẻ tái hơn, đây vốn là cảnh đẹp, nhưng không hiểu sao Tô Cầm Bình lại cảm thấy mờ ảo như cảnh tượng trong mơ, chỉ cần chạm nhẹ một chút là tan biến.

Nghe tiếng bước chân của Tô Cẩm Bình, Quân Lâm Uyên cũng không ngần ngại lên, nói: “Đến rồi sao còn không vào đi?”

Tô Cẩm Bình lấy lại tinh thần, bước nhanh vào trong, đưa chiếc hộp đựng bích huyết hoa trong tay cho hắn. Quân Lâm Uyên cẩn thận lấy bích huyết hoa ra, sau đó đặt vào trong cối, nhẹ nhàng nghiền nhuyễn.

“Quân Lâm Uyên, hôm qua ta nghĩ ra một phương thuốc, tính khả thi rất cao. Dùng châm cứu để phối hợp bảy loại thảo dược, có lẽ có tác dụng.” Nói xong, Tô Cẩm Bình liền thao thao bất tuyệt nói hết y lý và tác dụng thảo dược ra.

Quân Lâm Uyên kiên nhẫn nghe nàng nói hết rồi mới cười nói: “Cách nàng nói rất khá, là hồi sinh từ vùng đất chết. Nhưng nếu thực sự châm kim vào tử huyết, phải dùng loại dược nào để bảo vệ tâm mạch, bảo trì cơ thể vượt qua được khoảnh khắc kim đâm vào tử huyết?” Giọng điệu của hắn thản nhiên như không phải đang bàn bạc về bệnh tình của mình vậy.

Tô Cẩm Bình lại á khẩu. Quả thật, dù chỉ trong chớp mắt, nhưng hiển nhiên tim cũng ngừng đập ở khoảnh khắc đó, ở cổ đại lại không có những công cụ hỗ trợ như hiện đại! Bệnh của hắn rất phức tạp, ho ra máu là vấn đề của phổi, nhưng tim mạch của hắn cũng không trơn vẹn. Một loại bệnh đã đủ phiền phức rồi, hai loại còn kết hợp với nhau, cuối cùng lại chuyển biến thành một bệnh nghiêm trọng hơn. Nếu ở thời hiện đại, may ra còn có thể cứu được, nhưng ở cổ đại...

“Không có loại dược nào có thể bảo vệ tâm mạch tạm ngừng trong chốc lát sao?”

Câu hỏi này vừa vang lên, bàn tay đang nghiền thuốc của Quân Lâm Uyên thoáng khựng lại một chút, ánh mắt đầy vẻ phức tạp, sau đó gượng cười nói: “Không có.”

Không có! Lại không có! Tô Cẩm Bình tức giận hít sâu một hơi, sau đó uể oải ngã xuống, xuất thần nhìn hắn nghiền thảo dược từng chút từng chút một.

“Sống chết có số, đừng bận tâm quá!” Hấn lại nói không chút bận lòng.

Tô Cẩm Bình không đáp lại lời nói của hấn. Gió nổi lên, vài cánh hoa mai nhẹ nhàng bay bay, rồi rơi xuống bàn. Tô Cẩm Bình ngạc nhiên hỏi: “Hoa mai nở từ bao giờ thế này?”

Đến tận hôm qua nàng mới nhận ra đã tới mùa đông, nhưng lại không để ý hoa trong rừng mai.

Quân Lâm Uyên hiển nhiên cũng hơi sửng sốt, nhìn đóa hoa màu trắng mịn kia, khẽ lắc đầu: “Trẫm cũng không để ý!”

Hoa mai đã nở rồi, thời gian... trôi qua nhanh thật.

Tự dung, trong lòng hai người cũng có chút thương cảm.

“Hôm qua huynh bệnh nặng như vậy, sao hôm nay đã dậy rồi?”

“Không sao.” Nếu hôm nay còn không dậy, hấn sợ rằng cuối cùng sẽ không dậy được nữa. Nếu vậy, thuốc kia phải làm thế nào đây? Đột nhiên cổ họng của hấn lại cảm thấy tanh nồng, nhưng hấn cố gắng nhin xuống, động tác nghiên thuốc cũng chậm lại rất nhiều, có đi đâu Tô Cẩm Bình tưởng rằng cách nghiên thuốc này phải như vậy, nên cũng không nghi ngờ.

Một lúc lâu sau, viên thuốc xanh biếc đã xuất hiện. Đương nhiên Tô Cẩm Bình rất vui sướng, trên mặt Quân Lâm Uyên cũng thoáng có vẻ nhẹ nhõm, đặt thuốc vào trong bình sứ, đưa cho nàng: “Này!”

Tô Cẩm Bình tươi cười nhận lấy chiếc bình kia: “Cảm ơn... Huynh làm sao thế?” Còn chưa nói dứt câu cảm ơn đã thấy người hấn ngã đi. Tô Cẩm Bình vội đứng dậy đỡ lấy hấn.

“Phụt — ” Ngục máu hấn kiềm nén hồi lâu phun ra khỏi miệng. Dáng vẻ cố tỏ ra bình thường cũng tan biến, toàn thân gầy như dựa cả vào người Tô Cẩm Bình, không đứng dậy được nữa.

“Quân Lâm Uyên, huynh đã nói huynh không sao cơ mà?” Lúc này Tô Cẩm Bình mới nhận ra hắn không ổn, thẩn hốt hận vì mình không bắt mạch cho hắn.

“Không... không sao!” Hắn cố giữ vững cơ thể, Tô Cẩm Bình lập tức lấy chiếc áo khoác da điều bên cạnh sang khoác thêm cho hắn. Một lúc lâu sau hắn mới hô hấp được lại bình thường.

Tô Cẩm Bình nhíu mày giận dữ: “Rõ ràng hôm nay huynh không thoải mái, vì sao cứ nhất định phải làm hôm nay? Hôm nào làm mà chẳng được? Huynh coi thường tính mạng của mình đến thế sao?”

Thấy nàng tức giận, hắn lại cười. Nụ cười xinh đẹp nở rộ trên khuôn mặt tái nhợt tạo nên vẻ đẹp yếu ớt khiến người ta đau lòng, nốt ruồi son nơi mi tâm cũng như mất đi sắc thái. Hắn khẽ thở dài nói: “Tô Cẩm Bình, thật ra, ngày mai là sinh nhật trăm. Trăm sợ... trăm sợ không kịp...”

Tô Cẩm Bình như bị sét đánh, kinh ngạc nhìn hắn. Lúc trước khi nàng bắt mạch cho hắn, mạch đập của hắn đã yếu ớt đến mức gần như không có, nhưng trong lòng nàng lại vẫn hy vọng, vì nàng nhớ hắn nói hắn vừa qua 24 tuổi, còn lâu mới đến sinh nhật hắn: “Quân Lâm Uyên, huynh...” Nói tới đây, nàng lại như bị thứ gì đó chặn lại, nhìn sắc mặt tái như trong suốt của hắn, nàng không còn tìm thấy giọng nói của mình nữa.

“Đi ngắm hoa lan cùng trăm được không?” Không ai hiểu rõ sức khỏe của hắn hơn chính hắn. Qua được ngày hôm nay, chưa chắc đã qua được ngày mai.

Hai mắt Tô Cẩm Bình đỏ hồng lên, khẽ gật đầu: “Được.”

Nàng dìu hắn đi xuyên qua cánh rừng mai um tùm, xum xuê. Bước từng bước một tới ngự hoa viên, cũng tới nơi mà Quân Lâm Uyên trông Quân Tử lan, có đi đâu, vừa đến đó, hai người đều ngẩn ngơ. Vì đã đến mùa đông, nên hơn một trăm giò Quân Tử lan ở nơi này, không biết đã tàn úa từ bao giờ.

Hai người im lặng một lúc lâu, hần mới khe khẽ thở dài nhẹ nhàng nói: “Hoa lan, rụng r ễ...”

Hoa lan, rụng r ễ.

Chỉ bốn chữ nhưng lại như dự báo đi ầu gì đó. Tô Cẩm Bình quay sang nhìn khuôn mặt đ ầy ưu thương của hần, nhất thời chỉ cảm thấy lòng mình quặn đau: “Quân Lâm Uyên, sang năm chúng ta lại có thể tới ngắm mà.”

Sang năm, có thể sao?

Quân Lâm Uyên nghe vậy, quay sang nhìn Tô Cẩm Bình, khuôn mặt đẹp như bức tranh kh ẻ nở nụ cười: “Được, sang năm chúng ta lại tới ngắm.”

Sang năm lại tới ngắm, đó là ảo tưởng, hay là mơ mộng viễn vông? Nhưng hần thật sự rất muốn sang năm lại được ngắm, được kéo tay nàng tới đây ngắm một lần nữa. Thời khắc này, hần chợt nghĩ, nếu hần có thể không chết, thì tốt biết bao...

Từng bông tuyết bay lả tả trên không trung, bám vào mái tóc dài đen như mực của hai người. Quân Lâm Uyên không lên tiếng nữa, chỉ ngẩn ngơ nhìn mấy chậu Quân Tử lan đã tàn úa kia. Trên mặt hần cũng không còn vẻ đau thương, chỉ có nụ cười và sự thoải mái. Hần của lúc này, không còn sự tàn nhẫn của đấng quân vương, thoát nhìn chỉ như một thiếu niên xinh đẹp cao quý, nhã nhặn lại ẩn chứa chút ưu sầu vừa bước từ trong tranh ra thôi...

“Có lẽ... trăm cũng giống như những giò quân tử lan này.” Chỉ là, quân tử lan tàn r ễ, năm sau còn có thể nở lại nữa, mà hần, thì đã không còn có năm sau nữa. Dù rằng, hần rất muốn năm sau lại có thể đứng ở nơi này. Rất muốn, rất muốn năm sau vẫn còn được nghe thấy giọng nói của nàng, nhìn thấy nụ cười, và dáng vẻ của nàng.

Hốc mắt Tô Cẩm Bình cay xè, từng giọt nước mắt thi nhau nhỏ xuống, dường như còn có thể nghe thấy những tiếng tí tách tí tách. Nàng chớp chớp mắt mấy cái, ép nước mắt ngược vào trong, sau đó gượng cười nói: “Quân Lâm Uyên, huynh nói sai r ễ. Huynh không phải là quân tử lan,

huynh sống, giống như phượng hoàng tái sinh từ biển lửa, một đời rực rỡ. Chết, cũng là đóa hoa bẻ gãy bên bờ hoàng tuyền, vĩnh viễn không tàn!”

Chết, cũng là đóa hoa bẻ gãy bên bờ hoàng tuyền, vĩnh viễn không tàn sao?!

Một nụ cười nở rộ trên khuôn mặt ưu thương của hắn, vết máu đỏ còn vương trên khóe môi nhìn rất đáng sợ, nhưng vẫn vô cùng tươi đẹp, còn hơn bông tuyết đầu xuân, đẹp hơn cả vạn núi nghìn sông. Hắn quay đầu cười, nụ cười vô cùng trong trẻo, sạch sẽ: “Nàng nhớ phải thật hạnh phúc nhé!”

Nhìn vào nụ cười xinh đẹp thuần khiết của hắn, Tô Cẩm Bình lại suýt trào nước mắt, gật đầu đáp: “Ừ!”

Nhớ phải thật hạnh phúc, đó là lời chúc phúc đến từ bằng hữu chân chính! Quân Lâm Uyên có sự kiêu ngạo của chính mình. Cuộc đời này, hắn tuyệt đối sẽ không thể nói cho nàng biết tình yêu của hắn. Vì hắn vĩnh viễn sẽ không lợi dụng sự cảm thông của người khác để đạt được điều mình muốn. Nếu vậy, thà rằng không có còn hơn...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 103: Quân Lâm Uyên, Huynh Là ĐỒ LỬA GẠT

“Khụ khụ... khụ khụ...” Tiếng ho kịch liệt vang lên, ngum máu đỏ như đóa hàn mai nở rộ trên vạt áo trắng tinh khôi của hắn.

Tô Cẩm Bình vội đỡ hắn dậy: “Đi về trước đã, bên ngoài trời lạnh lắm.”

“Ừ!” Hắn rất nghe lời, giống như đứa trẻ ngoan ngoãn mặc cho Tô Cẩm Bình đi đâu khiến, “Tô Cẩm Bình, ngày mai là nàng có thể đi r ồi!”

Nàng hiểu rõ hắn có ý gì, cắn môi nói: “Biết đâu... biết đâu lại là ngày kia thì sao!”

“Ngày mai, hay ngày kia thì có gì khác nhau.” Dù là ngày mai hay ngày kia, thì cuối cùng hắn cũng không thể chờ đến năm sau ngắm hoa nở được nữa.

Nước mắt dâng lên trong mắt Tô Cẩm Bình, cũng im lặng không nói. Những lời định nói với hắn, lúc này cũng không thể bật ra thành lời được nữa. Chuyện Thượng Quan Nhược Tịch nhờ nàng, hiện giờ nàng không nói được, đúng hơn là, căn bản không cần phải nói nữa. Nếu hắn qua đời... nàng sẽ đưa đứa bé kia đi giúp hắn. Chẳng qua, hắn chỉ lo lắng đứa bé kia bị ức hiếp mà thôi, như vậy, để nàng đưa con hắn cùng rời khỏi hoàng cung đây thị phi này, sống cuộc sống tự do tự tại bên ngoài, coi như báo đáp ân tình của hắn dành cho mình.

Quay về tâm cung, Quân Lâm Uyên ng ồi dựa vào thành giường, không ngừng ho sù sụ. Chiếc giường màu vàng sáng lúc này nhìn không hài hòa với khuôn mặt tái nhợt của hắn chút nào. Người như hắn, vốn cũng không

nên ng ồi vào ngôi vị đế vương đúng không? Hấn vốn là người lương thiện nhất thế gian, nhưng bước lên ngai vàng, cuối cùng lại trở thành kẻ tàn ác nhất trong mắt người đời...

Im lặng một lúc lâu sau, Tô Cẩm Bình mới vuốt ve bình sứ trong tay áo mình, nói: “Bích ngọc h ồi h ần đan này, coi như vẫn còn một viên nữa!”

“Nhưng viên thuốc đó, nàng vĩnh viễn sẽ không lấy được.” Giọng điệu của Quân Lâm Uyên rất khẳng định. Lần trước khi Hoàng Phủ Dạ đến đây, hấn đã ngửi thấy hương vị của Bích ngọc h ồi h ần đan trên người hấn ta. Nếu nằm trong tay Hoàng Phủ Dạ, thì dù có trả giá đắt đến đâu, người của Hoàng Phủ gia cũng sẽ không giao viên thuốc đó ra. Vì Hoàng Phủ Hoài Hàn không có nhược điểm, nên không có thứ gì uy hiếp được lợi ích của Hoàng Phủ gia.

Tô Cẩm Bình hơi ngạc nhiên, không hiểu vì sao hấn lại nói như vậy, đang định hỏi, lại thấy sắc mặt hấn đột biến, ho sù sụ mấy tiếng nữa. Nàng li ền im lặng không hỏi, chỉ bước qua v ỗ nhẹ lưng giúp hấn thuận khí.

Chờ đến lúc hít thở lại được, Quân Lâm Uyên nói với nàng: “Đưa tay ra đi.”

Tô Cẩm Bình không hiểu nhưng cũng không hỏi nhi ều, đưa tay ra trước mặt hấn. Quân Lâm Uyên lấy một cây kim bạc bên cạnh giường ra, đâm nhanh xuống hai cái, đầu ngón tay hai người đều tứa máu đỏ, sau đó, hấn ấn vết thương của mình lên vết thương của nàng.

“Làm gì vậy?” Nàng biết Quân Lâm Uyên sẽ không hại nàng, nên cũng không phản kháng, chỉ cảm thấy rất khó hiểu.

Quân Lâm Uyên không trả lời, nhưng Tô Cẩm Bình nhanh chóng nhìn thấy một con sâu nhỏ mảnh như sợi tóc bò ra từ tay Quân Lâm Uyên sau đó đi vào qua miệng vết thương của Tô Cẩm Bình. “Có Vạn cổ vương này, chỉ cần nàng ra lệnh, năm trăm th ần binh bất tử đều nghe theo sự đi ều khiển của nàng.” Vạn cổ vương này chỉ có thể dùng máu mới dẫn ra được.

Hắn vẫn còn nhớ chuyện thần binh bất tử sao? Ngay cả Tô Cẩm Bình cũng suýt quên mất rồi.

“Nàng đã nhìn thấy uy lực của họ rồi. Năm trăm người, dù không thể lật đổ bốn nước, nhưng ít nhất cũng có thể bảo vệ nàng an toàn. Trăm cam đoan, dù có mười vạn nhân mã vây kín, có năm trăm người này thì không ai có thể động đến nàng được.” Giọng điệu của Quân Lâm Uyên đầy vẻ tự tin, ngạo nghễ.

Tô Cẩm Bình lại cảm thấy không thể nói được điều gì. Năm trăm thần binh bất tử và mật đạo trong Hoàng cung, khi Quân Lâm Uyên chuẩn bị mấy thứ này, chính là để bảo vệ cho chính hắn đúng không? Nhưng giờ hắn lại cho nàng tất cả. Thời khắc này, nói gì cũng đều là kiêu cách, còn nói cảm ơn lại quá khách sáo. “Quân Lâm Uyên, gặp được huynh đúng là sự may mắn của ta!”

May mắn sao? Gặp được nàng lẽ nào lại không phải là may mắn của hắn? Một lúc lâu sau, Quân Lâm Uyên mới nhẹ nhàng nói: “Tô Cẩm Bình, nàng về trước đi!”

“Nhưng mà huynh...”

“Trẫm còn phải lo một số việc nữa.” Lúc nói câu này, mặt hắn hơi lạnh đi. Tô Cẩm Bình biết có một số việc hoặc là hắn không muốn, hoặc là không thể cho mình biết, nên rất biết điều đứng dậy đi về.

Mới đi được vài bước, tiếng nói của hắn lại vang lên: “Đợi đã, có một chuyện...”

Tô Cẩm Bình giật mình, quay lại nhìn hắn: “Chuyện gì?”

Quân Lâm Uyên khựng lại một chút, rồi cười lắc đầu: “Không có gì!” Thật ra, hắn muốn nói cho nàng biết, cái chết của Thiên Ước là do chính hắn sắp đặt, mục đích là muốn mượn đao giết chết Quân Lâm Mộng, đồng thời cũng khiến Tô Cẩm Bình không thoải mái, nhưng... hắn không dám, hắn sợ nếu nói ra rồi, giữa bọn họ sẽ...

Tô Cẩm Bình nghi hoặc nhìn hắn một lát rồi quay đi.

Chờ nàng đi khuất, trên mặt Quân Lâm Uyên mới lộ vẻ ngại ngùng. Xin lỗi nàng, Tô Cẩm Bình, chuyện này trăm không định nói cho nàng biết, cho trăm được ích kỷ một lần này nhé.

Một lúc lâu sau, Quân Lâm Uyên mới trấn tĩnh được tâm trạng, cất tiếng phân phó: “Lấy giấy bút ra đây!”

“Vâng!” Đám hạ nhân đáp lời rồi đặt giấy, bút, mực lên cạnh giường hắn. Hắn nhấc bút, viết xuống vài dòng, dung nhan như mạ vàng thoáng nở nụ cười khê, thoạt nhìn vô cùng thoải mái, tinh khiết...

...

Ra khỏi tẩm cung của Quân Lâm Uyên, Tô Cẩm Bình cảm thấy bước chân rất nặng nề. Đến lúc này, nàng mới cảm nhận rõ rệt năng lực của mình hữu hạn đến mức nào. Nếu hiện giờ Quân Lâm Uyên bị vây giữa thiên quân vạn mã, nàng cũng có thể thúc ngựa chạy tới cứu viện. Nhưng hắn lại bị bệnh, hơn nữa còn là bệnh nan y không chữa được. Thì ra, trên thế gian này, sống hay chết đều không phải do nàng muốn mà được.

Nàng muốn quay về Nam Nhạc. Nàng nhớ hắn, rất nhớ, rất nhớ. Nhưng cứ nghĩ đến Quân Lâm Uyên, nàng lại cảm thấy dù ngay bây giờ có thể rời đi, nàng cũng không vui vẻ nổi. Nàng nghĩ lần này nàng thật sự may mắn khi đến Bắc Minh, giống như trong bóng tối u ám, có một bàn tay vô hình đẩy nàng đi về phía trước vậy. Cái chết của Lăng Viễn Sơn khơi dậy chút nhân từ trong lòng nàng, thế nên mới đưa nàng tới đây để gỡ rối cho Quân Lâm Uyên. Cũng chính chút nhân từ đó, đã giúp nàng lấy được Bích ngọc hồi hồn đan và thần binh bất tử, thậm chí còn có được y thuật đệ nhất thiên hạ. Nhưng, quan trọng nhất là, nàng đã gặp được một người tri kỷ, người bạn tri kỷ duy nhất!

...

“Xin bệ hạ nghĩ lại!” Trong hoàng cung Nam Nhạc, các văn võ đại thần đều quỳ trên mặt đất, khuyên giải hoàng đế bệ hạ của họ. Nếu Nam Nhạc

tấn công Bắc Minh, không phải sẽ khiến cả Đông Lăng và Tây Võ đều vui sướng nhảy dựng lên à? Sao Hoàng thượng lại có ý định này?

Bọn họ nói xong cũng không nghe thấy hoàng đế bệ hạ nói gì. Bầu không khí trong điện nặng nề đến khiếp người, khiến môi môi lạnh trên người họ đều toát ra đ汗 đ汗, đáy lòng dần dần cảm thấy chột dạ. Có một số thời điểm, không nói gì còn khiến người ta sợ hơn là mắng mỏ, giận dữ, hiện giờ, Hoàng thượng của bọn họ đã chứng minh câu nói này vô cùng chính xác.

Quỳ một lúc lâu khiến các vị đại nhân đều sợ sắp ngất xỉu, giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Bách Lý Kinh Hồng mới vang lên trên đầu họ: “Các vị đại nhân nghĩ kỹ chưa?”

Khóe môi mấy người kia giật giật, thì ra Hoàng thượng không nói gì là vì muốn họ nghĩ lại sao? Nếu câu trả lời của họ không khiến Hoàng thượng hài lòng, thì kết cục sẽ vô cùng thâm hiểm. Nghĩ vậy, họ vội gật đầu: “Khởi bẩm Hoàng thượng, chúng thần nghĩ lại... à không, chúng thần đã suy nghĩ kỹ càng, làm thần tử không nên tùy tiện can thiệp vào quyết định của quân vương, chúng thần sơ suất.”

Tuy thể hiện là không khuyên nữa, nhưng cũng không quên nhắc cho hẳn biết, vì chúng thần nghĩ không nên nghi ngờ quân vương nên mới chọn cách im lặng, hoàn toàn không có nghĩa quyết định của ngài là chính xác! Họ tin rằng chắc chắn Hoàng thượng có thể nghe ra ý của họ.

Nhưng Bách Lý Kinh Hồng hiểu, cũng làm như không hiểu. Nam Nhạc và Bắc Minh khai chiến, làm sao có thể để Đông Lăng và Tây Võ được lợi được? Bốn nước tạo thành một hình tròn, ở chính giữa là địa phận mà bốn quốc gia đều không được phép can thiệp, có tên là “Thiên Kỳ Cổ Thành”, thành chủ Mặc Quan Hoa còn có danh là thiên hạ đệ nhất mưu sĩ. Ông ta chưa từng để tâm đến chuyện của bốn nước, nếu bốn nước khai chiến muốn mượn đường, ông ta cũng rất dứt khoát, mở rộng cửa thành cho người ta đi qua, đúng là tiên sinh tốt bụng để nói chuyện. Có đi đâu, nếu thực sự coi ông ta là người dễ tính mới là tên ngốc!

“Lệnh cho Trung Nghĩa vương dẫn mười vạn binh mã đi trước, mượn đường Thiên Kỳ Cổ Thành. Sau đó, Tề quốc công lĩnh ba mươi vạn binh mã theo sát. Các tướng sĩ chuẩn bị xuất phát.” Hần lạnh lùng nói.

Tề Quốc công hơi khó xử, dù sao Hoàng Phủ Hoài Hàn và Mộ Dung Thiên Thu cũng không phải kẻ lương thiện, rất có thể sẽ nhân thời cơ này để chen chân vào. Nhưng ông không thể phản đối mệnh lệnh quân vương được, đành cúi đầu đáp: “Thần lĩnh mệnh!”

Ông vừa dứt lời, Bách Lý Kinh Hồng lại lãnh đạm nói: “Khi đi qua Thiên Kỳ Cổ Thành, có thể tạo chút mâu thuẫn giữa Đông Lăng và Tây Võ.”

Nghe câu này, lông mày đang nhíu chặt của Tề Quốc công mới giãn ra, đúng vậy, sao ông lại không nghĩ đến kế ly gián này chứ? Vừa nghe tin Hoàng thượng muốn tấn công Bắc Minh đã đần cả người đi, không còn nghĩ được chuyện gì khác nữa. Biện pháp này, cũng không phải là đề tiện tiểu nhân, mà là việc quân cơ không nên thủ đoạn!

...

Suốt cả đêm, Tô Cẩm Bình đầu ngủ không ngon, trong lòng cảm thấy rất bất an. Hôm nay chính là ngày Quân Lâm Uyên tròn hai mươi lăm tuổi. Nàng không phải người mê tín, nhưng nghĩ đến tình trạng sức khỏe hiện giờ của Quân Lâm Uyên, nàng lại thấy đáy lòng run lên. Đêm qua nàng vốn định ở bên hắn, nhưng hắn lại đuổi nàng về. Lúc này trời còn chưa sáng, nàng chợt nghe tiếng bước chân vang lên dồn dập ngoài cửa như đã xảy ra chuyện gì.

Tô Cẩm Bình tung chăn ra, không kịp mặc áo ngoài, chỉ khoác vội tấm da điều bước ra ngoài. Vừa mở cửa, thấy một cung nữ vội vàng chạy qua trước mặt, nàng túm cô ta lại hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Cô nương, Hoàng thượng hôn mê, các thái y không có cách gì cả, chỉ e...” Cung nữ kia còn chưa dứt lời, bóng người trước mặt đã biến mất, chỉ để lại bóng lưng đang chạy xa dần.

Lòng Tô Cẩm Bình lạnh đi, còn có cả cảm giác đau thương không thể kiềm chế nổi. Đến cửa tẩm cung của Quân Lâm Uyên, thấy chúng đại thi nhân đầu quỳ trước cửa, hẳn là đã nhận được tin bệnh tình Quân Lâm Uyên nguy kịch lên, Tô Cẩm Bình giận dữ quát: “Hoàng thượng còn chưa xảy ra chuyện, các người quỳ cái gì?! Đang nguy ần rửa Hoàng thượng sao?”

Tiếng quát này khiến các vị đại nhân ngẩn người, rồi vội đứng dậy tản sang hai bên. Hoàng thượng có thể sống được qua hôm nay hay không đã là chuyện quá rõ ràng, nhưng lời nói của cô gái này cũng có lý. Hiện giờ họ có thể quỳ xuống, nhưng không quỳ thì tốt hơn.

Tô Cẩm Bình hung dữ trừng mắt nhìn họ rồi bước vào trong tẩm cung của Quân Lâm Uyên. Các thái y bận bịu đi qua đi lại, mặt đầy vẻ lo lắng, sốt ruột. Còn con người mỏng manh yếu ớt kia lúc này đang lẳng lặng nằm trên giường, hoàn toàn không còn chút sắc máu. Đến tận hôm nay, Tô Cẩm Bình mới nhìn thấy rõ, mấy ngày qua hẳn đã gầy đi rất nhiều, gầy đến mức sắp chỉ còn da bọc xương, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến vẻ đẹp tuyệt mỹ của hắn.

Quân Tử Mạch đứng gạt nước mắt bên cạnh giường hắn. Nàng thực sự không thể tin được mấy ngày trước hoàng huynh vẫn còn đang khỏe mạnh, sao bỗng nhiên lại biến thành thế này?

Thấy Tô Cẩm Bình vào, Trương ngự y vội lên tiếng: “Cô nương, y thuật của ngài cũng rất cao siêu, hay là ngài tới xem thử đi. Chúng ta thực sự không thể nghĩ được ra cách gì cả.”

Tô Cẩm Bình cảm giác bước chân hụt hẫng như mất hết sức lực, bước tới bên cạnh hắn, sờ lên mạch môn, dường như đã không còn cảm nhận được chút khí tức nào, trái tim nàng cũng dần lạnh đi...

Ngay lúc đó, người trên giường đột ngột ho mạnh mấy tiếng, mở mắt, phun ra một búng máu, sắc mặt đang tái nhợt chợt có chút sinh khí...

Quân Tử Mạch thấy vậy liền mừng rỡ: “Hoàng huynh tỉnh rồi, hoàng huynh...”

Nhưng nàng vừa quay đầu, lại thấy sắc mặt của Tô Cẩm Bình và chúng ngự y đầu không dịu đi chút nào, vì họ biết, đây không phải là tín hiệu tốt, chỉ là... h ồi quang phản chiếu thôi! Nhớ đến tình cảnh khi mẫu phi mình qua đời, Quân Tử Mạch mới giật mình hiểu ra, rốt cuộc không cười nổi nữa. Nàng không kìm được, lao tới ôm Quân Lâm Uyên khóc: “Hoàng huynh, huynh đừng chết! Huynh chết r ồi sẽ không còn ai yêu thương Tử Mạch nữa. Hoàng huynh...”

Các ngự y và Tô Cẩm Bình ở bên cạnh đầu hơi quay đầu đi, không nỡ nhìn thêm...

Quân Lâm Uyên cũng ngẩn người, thực sự không ngờ tiểu nha đầu này lại quan tâm đến mình như vậy. Hấn ho mấy tiếng, mới gượng cười nói: “Nha đầu ngốc, dù hoàng huynh qua đời, cũng không ai dám ức hiếp muội!” Nói tới đây, hấn đưa mắt nhìn về phía Tô Cẩm Bình. Tô Cẩm Bình biết, hấn hy vọng mình có thể che chở cho muội ấy. Nếu Quân Lâm Uyên qua đời, thì trong thời loạn thế này, một nàng công chúa không có người bảo vệ như muội ấy, thậm chí còn không bằng một cung nữ. Tô Cẩm Bình gật đầu tỏ vẻ nhận lời.

“Muội không muốn, muội không muốn, muội chỉ cần Hoàng huynh thôi...” Quân Tử Mạch òa khóc thảm thương, trên thế gian này Hoàng huynh là người đối xử với nàng tốt nhất, nàng không muốn Hoàng huynh chết.

“Khụ khụ...” Quân Lâm Uyên lại ho kịch liệt, các thái y vội chạy tới kéo Quân Tử Mạch ra: “Công chúa điện hạ, ngài đừng chạm vào bệ hạ nữa, long thể của ngài ấy đã không chịu nổi nữa r ồi!”

Quân Tử Mạch nghe vậy vội ngoan ngoãn đứng sang một bên, nhìn người không ngừng ho khan trên giường, cũng không dám bước tới nữa, nhưng càng ngày càng khóc dữ dội hơn.

Hấn nằm lại xuống giường, nhìn lên đỉnh màn, ánh mắt dần trở nên mơ hồ, lẩm nhẩm nói: “Tô Cẩm Bình, trẫm muốn ngắm hoa lan...”

Hôm qua, hắn cũng nói muốn ngắm hoa lan. Vành mắt Tô Cẩm Bình nóng lên, cố gắng kìm nén để không bật khóc, vừa muốn lên tiếng, lại nghe tiếng nói yếu ớt của hắn vang lên: “Sao trẫm lại quên mất chứ, hoa lan đã tàn mất rồi...”

Tô Cẩm Bình bước tới, đỡ hắn dậy: “Quân Lâm Uyên, ta đưa huynh đi ngắm hoa mai, hoa mai vừa nở rất đẹp!” Hoa mai, dù trong ngày đông giá rét cũng có thể kiên cường đứng thẳng, nàng thực sự rất hy vọng hắn có thể giống những đóa mai kia, kiên cường qua mùa đông này.

“Hoa mai? Khụ khụ... được, chúng ta đi ngắm hoa mai!” Một nụ cười trong trẻo nở rộ trên khuôn mặt hắn, thoát nhìn vô cùng thuần khiết.

Các ngự y muốn ngăn cản vì sức khỏe Hoàng thượng thế này nếu còn ra ngoài sẽ càng khiến tình trạng nặng thêm mà thôi. Nhưng họ đều dừng lại, vì dù đi ra ngoài, hay ở lại trong phòng thì Hoàng thượng cũng không thể chống chọi được bao lâu nữa.

Tô Cẩm Bình khoác thêm cho hắn tấm da điều, sau đó dìu hắn ra khỏi điện. Các đại thần ngoài điện thấy vậy đều không nói tiếng nào. Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, mà bệ hạ đã gầy yếu nhường ấy. Nhìn theo bóng hai người đi sâu vào trong rừng mai, ngay cả những đại thần bình thường không ủng hộ Quân Lâm Uyên, lúc này cũng cảm thấy thương xót.

Tuyết đầu mùa đã tan, từng cánh hoa mai nhỏ bé bay tán loạn trên không trung theo những cơn gió lạnh, xoay tròn từng vòng từng vòng rồi chậm rãi rơi xuống đất, thậm chí còn đẹp hơn điệu múa của những cánh hoa anh đào chứ không hề thua kém.

Vào giữa rừng mai, thấy hắn không bước nổi nữa, Tô Cẩm Bình vội lót đờ xuống đất, đỡ hắn ngã xuống, hỏi: “Hoa mai rất đẹp đúng không?”

“Ừ!” Hắn gật đầu, nụ cười mỉm hiên lạnh tràn ngập trên khuôn mặt yếu ớt như trong suốt, nhìn vô cùng thuần khiết, rục rở.

Gật đầu xong, hắn đã không còn chống đỡ được cơ thể mình nữa, dựa nửa người vào người Tô Cẩm Bình. Nốt ruồi son ở mi tâm lúc này lại đỏ

rực như máu, càng làm nổi bật lên khuôn mặt trắng bệch của hắn. “Tô Cẩm Bình, trẫm nghe nói, khụ khụ... khụ... trẫm nghe nói vào ngày sinh nhật của Hoàng Phủ Hoài Hàn, nàng đã hát tặng hắn mấy khúc ca, hôm nay là sinh nhật trẫm, nàng có thể hát cho trẫm nghe một lần không?”

E rằng, đây là điếu duy nhất hắn có thể yêu cầu ở nàng. Đôi mắt phượng thoáng hàm chứa chút mong chờ, nhìn Tô Cẩm Bình ở bên cạnh mình.

Hai mắt Tô Cẩm Bình đỏ hồng, gật đầu: “Được!”

Từng cánh hoa mai lẻ loi rơi xuống trước mặt hai người. Tô Cẩm Bình gương cười cất tiếng hát, giọng hát xa xôi mang theo chút ghen ngào: “Như hoa, như mộng, là cuộc tương phùng ngắn ngủi của đôi ta. Mưa bụi, triền miên, giọt lệ yên chi rơi xuống khóe môi...”

“Trần ngâm nghe tiếng gió, lòng quặn đau. Khắc hời ức vào ánh trăng tàn...”

Nàng khe khẽ hát, hắn im lặng nghe. Thời khắc này, vạn vật đều như yên lặng, chỉ còn lại âm thanh của hai người họ. Nghe tiếng thở càng lúc càng yếu ớt bên tai, Tô Cẩm Bình cố gắng kìm nước mắt của mình, không cho chúng rơi xuống.

“Tô Cẩm Bình, trẫm muốn ăn thịt nướng!” Giọng nói mang theo chút bốc đồng vang lên. Hắn còn nhớ nàng đã nói, chắc đời này hắn không thể ăn đồ ăn nàng tự nướng lần thứ hai. Nhưng hôm nay, hắn nhất định phải ăn bằng được.

“Được!” Tô Cẩm Bình cắn môi đồng ý.

Không bao lâu sau, một đống lửa được nhóm lên trong rừng mai. Tô Cẩm Bình quay quay xiên thịt thỏ, nghe tiếng hô hấp bên tai, trong lòng vội vàng đến run rẩy. Thịt nướng là tuyệt kỹ sở trường mà nàng tự hào nhất, nhưng hôm nay nàng lại cảm thấy mình thật thất bại, chỉ mong nó chín nhanh một chút, nhanh thêm một chút nữa...

“Vẫn chưa chín sao?” Chẳng lẽ... hẳn thật sự không thể chờ được nữa?

Tô Cẩm Bình cắn răng đáp: “Sắp được rồi, được ngay đây!” Giọng điệu nàng y như đang dỗ dành một đứa trẻ vậy.

Hắn cũng ngoan ngoãn gật đầu, nhìn con thỏ trong đồng lửa hồng. Cảnh tượng trước mắt dần trở nên mơ hồ, hắn khe khẽ nói: “Tô Cẩm Bình, nếu trẫm ngủ, thì đừng đánh thức ta nhé...”

“Ừ!” Tô Cẩm Bình nghẹn ngào đáp, tay càng xoay xiên thỏ nướng nhanh hơn.

Quân Lâm Uyên cũng vẫn nhìn con thỏ kia, dường như thực sự rất muốn ăn nó. Hắn khe khẽ hô hấp, chậm dần chậm dần... rồi sau khi hít sâu mấy hơi, lại không còn thở ra nữa. Đôi mắt xéch nhìn lướt qua bầu trời đầy cánh hoa mai, sau đó chậm rãi nhắm nghiền lại, buông thõng tay xuống đất...

Tô Cẩm Bình cắn chặt môi dưới, nhìn cánh tay hắn thả xuống trước mặt mình, cố nén nước mắt vào trong, kiên trì nướng con thỏ kia. Chỉ một lát sau, rốt cuộc con thỏ cũng chín, nàng quay sang đưa cho hắn: “Quân Lâm Uyên, chín rồi!”

“Quân Lâm Uyên, huynh ăn đi, ăn đi chứ! Thỏ chín rồi, chín thật rồi mà! Vì sao huynh không chờ thêm một chút, vì sao không chờ ta thêm một chút chứ?!” Đến lúc này, Tô Cẩm Bình cũng không thể kìm nén thêm được nữa, gào khóc đến xé gan xé ruột. Hôm nay là sinh nhật của hắn, sao nàng lại không nhớ ra chuyện tặng quà cho hắn chứ?! Hắn nói hắn muốn ăn thỏ nướng, nhưng chỉ chậm có một chút, chỉ thiếu một chút nữa thôi...

Cánh hoa mai bay lả tả đầy trời, từng cánh từng cánh hạ xuống người hắn, giống như một bức họa tuyệt mỹ vậy. Cũng có một vài cánh hoa rơi vào trong đồng lửa, rồi không còn thấy bóng dáng nữa...

“Hoa lan, tàn rồi...”

“Quân Lâm Uyên, năm sau chúng ta có thể lại tới ngắm hoa mà!”

“Ừ, sang năm chúng ta lại ngắm hoa!”

Sang năm lại ngắm hoa...

Mấy canh giờ sau, đám hạ nhân tới đưa Quân Lâm Uyên đi. Tô Cẩm Bình không ngăn lại, chỉ đứng nhìn theo bóng họ.

Nàng lau nước mắt trên mặt, đi vào căn nhà trong rừng mai. Nàng phải thu dọn sách y sau đó rời khỏi đây. Nếu không, để đám đại thần kia biết trước khi Quân vương lâm chung cũng không đủ động gì đến chuyện truy ền ngôi, ắt sẽ không thả cho nàng đi.

Vào gian nhà tranh kia, nàng biết trong này đều là những quyển sách mà Quân Lâm Uyên rất trân trọng, nên tuyệt đối không thể để người khác hủy hoại được. Vừa thu dọn, nàng lại chợt nhìn thấy chiếc hộp kia. Nàng đã nhìn thấy nó mấy lần, Quân Lâm Uyên cũng luôn nhắc đi nhắc lại nếu hần chưa chết thì mình tuyệt đối không thể chạm vào nó. Bây giờ, nàng có thể mở nó được rồi chứ?

Mở chiếc hộp kia ra, một tấm bản đồ lộ ngay vào mắt nàng. Tô Cẩm Bình nhìn lướt qua một chút rồi đặt sang một bên. Bên dưới vẫn còn một quyển sách nữa, rất mỏng, dường như chỉ có mấy tờ giấy. Nàng mở quyển sách, trong đó đều là những ghi chép về một vài chứng bệnh nan y. Ngay khi Tô Cẩm Bình định cất quyển sách kia đi, nàng lại chợt nhìn thấy một trang giấy ghi rõ ràng: “Chứng điệp huyết”...

Chứng điệp huyết, tim phổi đều tổn hại, không thể nổi giận, kiêng chua kiêng cay.

Sau đó, là “Bích huyết hoa.”

Bích huyết hoa có hiệu quả kỳ diệu, có thể giải độc, bảo vệ tâm mạch. Nếu kết hợp với Thiên sơn Tuyết liên, Bách niên linh chi và ba mươi mấy loại thảo dược khác có thể chế thành Bích ngọc h ồi h ần đan giải được trăm loại độc dược. Cũng có thể kết hợp cùng xương b ồ, phục linh cùng bảy vị thảo dược khác để chế thành Linh Tử đan, phối hợp với biện pháp châm cứu, có thể chữa được chứng điệp huyết!

“Ăm!!!” Tô Cẩm Bình cảm giác như có một tiếng nổ lớn nổ vang trong đầu mình. Kiêng chua kiêng cay ư? Chẳng trách lần trước khi mình cho hắn ăn thử nướng, hắn lại hỏi câu đó, rồi đang yên đang lành lại ho ra máu. Hắn biết rõ hắn không được phép ăn, vì sao còn cố tình ăn?! Hôm nay còn muốn nài nướng tiếp... Bích huyết hoa có thể trị chứng điệp huyết! Không phải hắn nói không còn cách gì cứu chữa sao? Bích huyết hoa có thể chế ra Linh Tử đan để chữa bệnh của hắn, nhưng vì sao hắn còn muốn làm thành Bích ngọc hũ hần đan để đưa cho nàng?! Rõ ràng... rõ ràng ngày hôm qua nếu hắn đổi ý vẫn còn kịp cơ mà?!!! Tô Cẩm Bình cảm thấy trong lòng mình đau quặn lên, nếu đến giờ nàng còn không hiểu là hắn vì mình, thì nàng là đờng ngu ngốc!!!

Cũng vì như hắn nói, họ không thể nào lấy được viên bích ngọc hũ hần đan cuối cùng, nên hắn mới hy sinh chính mình sao?!

“Quân Lâm Uyên, huynh là tên ngốc!!!” Rốt cuộc hắn có biết tính toán hay không? Một đôi mắt và một sinh mệnh, hắn không biết thứ nào quan trọng hơn sao? Nhưng giờ nói gì cũng không kịp nữa, không còn kịp nữa rồi!

Chân Tô Cẩm Bình mềm nhũn ngã phịch xuống đất, vòng tay ôm hai chân mình khóc nức nở. Nàng rất ít rơi nước mắt, nhưng mấy hôm nay, nàng thực sự không chịu nổi, giống như nước mắt cả cuộc đời nàng đã cạn sạch vậy. Ngay lúc đó, một tờ giấy nhẹ nhàng rơi từ trong quyển sách mỏng trong tay nàng ra. Hai mắt nàng nhòe đi, nhặt tờ giấy kia lên xem. Từng dòng chữ rõ ràng, mạnh mẽ lại đây khí phách.

“Trẫm biết, với sự thông minh của nàng, sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện ra quyển sách này. Nhưng, quyển sách này là tâm huyết của sư phụ, trẫm không thể hủy nó được.

Khi nàng nhìn thấy nó, chắc trẫm cũng đi rồi. Nhưng, đừng đau lòng. Hắn là người nàng yêu. Dùng mạng trẫm để đổi lấy đôi mắt cho hắn, cũng đáng giá!

Bạc trong quốc khố lúc trước, trẫm đã chuyển hết ra ngoài, giấu ở vị trí trên tấm bản đồ kia. Đã hứa sẽ tặng nàng, trẫm làm sao nuốt lời được?

Còn một chuyện, trẫm vẫn luôn giấu không cho nàng biết. Nhưng hiện giờ, trẫm cũng không muốn nói, coi như cho trẫm được ích kỷ lần này đi.

Nàng từng nói, trẫm là hoa bĩ ngạn nở rộ bên bờ Hoàng tuyền, bây giờ, trẫm xuống Hoàng tuyền trước chờ nàng.

Nếu có kiếp sau, chỉ mong có thể tiếp tục làm tri kỷ.”

Đêm qua, hấn đuổi mình về là vì lá thư này sao? Tăm bản đồ kia giấu bạc của quốc khố ư? Vậy chuyện quốc khố mất trộm... cũng hoàn toàn là kế hoạch của hấn?!

“Quân Lâm Uyên, thật ra chuyện này cũng là lỗi của huynh, chiếc chìa khóa đó nằm trong tay huynh, lại để người ta trộm hết quốc khố, dù thế nào cũng có phần trách nhiệm của huynh. Chúng ta là bằng hữu, trước mặt người khác, đương nhiên ta phải đứng về phía huynh, nhưng giờ chỉ có hai người, ta vẫn phải nhắc nhở huynh, sau này cẩn thận hơn một chút!”

“Ừ!”

...

“Cay à?”

“Sao thế? Có vấn đề gì sao?”

“Không!”

...

“Quân Lâm Uyên, hôm qua ta nghĩ tới một phương thuốc, có tính khả thi rất cao! Dùng châm cứu kết hợp bảy loại thảo dược, có lẽ sẽ có tác dụng.”

“Cách nàng nói rất khá, là hễ sinh từ vùng đất chết. Nhưng nếu thực sự châm kim vào tử huyệt, phải dùng loại dược nào để bảo vệ tâm mạch, bảo trì cơ thể vượt qua được khoảnh khắc kim đâm vào tử huyệt?”

“Không có loại dược nào có thể bảo vệ được tâm mạch trong khoảnh khắc châm kim vào tử huyết sao?”

“Không có!”

...

“Quân Lâm Uyên, huynh là đờ lừa đảo! Đờ lừa đảo! Cái gì mà phong phạm quân tử, cái gì mà cao quý như quân tử lan? Huynh là kẻ lừa đảo, từ đầu đến chân đầu là tiểu nhân!!!” Tô Cẩm Bình vừa gào khóc vừa mắng, có đi ầu, nàng mắng thì có tích sự gì, hấn có thể sống lại được sao? Dù nàng nói gì đi chẳng nữa, mắng gì đi chẳng nữa, hấn cũng không nghe thấy! Nàng sắp bị hấn làm cho phát điên lên rồi! Trên đời này có một tên ngu ngốc như Lăng Viễn Sơn còn chưa đủ sao? Vì sao còn phải thêm một tên như Quân Lâm Uyên nữa chứ? Vì sao? Vì sao?!!!

Đúng lúc này, những tiếng bước chân vang lên dồn dập bên tai, chắc hẳn đến để bắt nàng. Tô Cẩm Bình lau nước mắt trên mặt rồi nhanh tay thu dọn hết đồ đạc. Nàng sẽ không khóc, cũng không thể khóc nữa. Nàng nợ hấn quá nhiều, nên món nợ này, nàng phải trả lại hết! Đứa con mồ côi từ trong bụng mẹ của hấn, và cả Quân Tử Mạch hiện giờ đầu là trách nhiệm của nàng!

Nàng vội vàng đóng gói hết đồ đạc lại sau đó khoác lên lưng chạy ra cửa. Vừa ra khỏi rừng mai, nàng đã gặp ngay Quân Tử Mạch, hai mắt tiêu nha đầu sưng đỏ lên, nhìn thấy Tô Cẩm Bình cũng đang lau nước mắt, nàng ấy lẳng lặng nhìn nàng một lúc rồi nói: “Tỷ tỷ, hoàng huynh đi rồi, muội làm sao bây giờ?”

Hoàng huynh đi rồi, nàng cảm thấy trên thế gian chỉ còn lại một mình nàng! Trừ Hoàng huynh và Tô Cẩm Bình, không còn ai quan tâm đến nàng nữa. Nên trừ Tô Cẩm Bình ra, nàng thực sự không biết hỏi ai.

Tô Cẩm Bình bước nhanh tới: “Ta cũng phải rời khỏi đây, muội có muốn đi theo ta không? Nếu đi theo ta, sau này mai danh ẩn tích, muội sẽ không còn là công chúa Hoàng thất nữa, chỉ là muội muội của ta thôi. Từ nay về sau, ta sẽ thay Hoàng huynh muội, chăm sóc cho muội!”

Chỉ một câu “thay Hoàng huynh muội chăm sóc cho muội” đã như một cây kim châm thẳng vào tim Quân Tử Mạch. Nàng gật đầu khóc: “Ta đi theo tử!” Hoàng huynh hẳn cũng hy vọng mình đi theo tử ấy.

“Đưa ta tới tẩm cung Lan phi!” Tô Cẩm Bình nói.

Quân Tử Mạch nhanh chân dẫn đường, sau khi tránh mặt được vài toán Ngự lâm quân mới đi tới được cửa tẩm cung của Lan phi. Cung nữ ngoài cửa còn đang định nói gì đó, Tô Cẩm Bình đã giơ tay lên đánh các nàng hôn mê. Nàng bước nhanh vào trong điện, sắc mặt Thượng Quan Nhược Tịch tái mét, ắt đã biết tin Quân Lâm Uyên qua đời, dáng vẻ đau lòng như tro tàn.

“Đi cùng ta!” Tô Cẩm Bình nói thẳng.

Thượng Quan Nhược Tịch ngăn người: “Vì sao?” Hoàng thượng đã qua đời, sẽ không còn ai uy hiếp đến sự an toàn của đứa bé này nữa. Hơn nữa, nó lại là cốt nhục duy nhất của Hoàng thượng, cũng là người có thể bước lên ngôi vị Hoàng đế nhất, để con của Hoàng thượng làm Hoàng đế không tốt sao?

“Thứ nhất, nước không thể một ngày không có vua, không có ai ở Bắc Minh có đủ kiên nhẫn chờ cô sinh đứa bé ra rồi phò tá nó lên vương vị cả. Như vậy ắt phải có người khác đăng cơ, đến lúc đó, đứa bé trong bụng cô là trưởng tử, trở thành cái gai trong mắt cái đình trong thị hấn ta, nhổ ra không được, mài đi không xong. Cô nghĩ cô sẽ bảo vệ được nó sao? Thứ hai, nguyên nhân Quân Lâm Uyên không muốn có con là vì lo con của mình sẽ đi theo vết xe đổ của mình xưa kia, càng lo Bắc Minh sẽ xuất hiện một Vương thái hậu thứ hai, hoặc có đại thần chen ép ấu đế vùng lên làm chư hầu. Cho nên, dù cô muốn đi, hay không muốn đi, thì ta vẫn phải đưa cô đi. Vì chỉ có rời đi cùng ta, ta mới có thể đảm bảo đứa bé này sẽ được an toàn, cam đoan chuyện mà Quân Lâm Uyên lo lắng sẽ không xảy ra! Tốt nhất là cô nên tình nguyện đi cùng ta, nếu không muốn, ta sẽ đánh cô ngắt xiú rồi đưa cô đi!” Để đứa bé này ở lại hoàng cung quá nguy hiểm, nên nàng nhất định phải đưa nó đi.

Khi nghe Tô Cẩm Bình nói nửa đoạn đầu, Thượng Quan Nhược Tịch cũng không cảm thấy có vấn đề gì lắm, vì thế lực nhà mẹ đẻ của nàng rất to lớn, hơn nữa, nàng cũng tự tin với năng lực của mình, nhưng khi nghe Tô Cẩm Bình nói nốt nửa đoạn sau, mới biết chuyện mà Hoàng thượng không hy vọng sẽ xảy ra. Chỉ cần là đi đầu Hoàng thượng không muốn, dù có một phần trăm tỉ lệ phát sinh, nàng cũng sẽ không để nó xảy ra! “Được, bản cung đi theo cô!” Dứt lời, nàng bước nhanh vào trong nhà, thay hết y phục rườm rà trên người mình ra, đổi một bộ quần áo gọn nhẹ khác.

“Sau này, cô sẽ không thể tự xưng bản cung nữa! Đi thôi!” Dứt lời, Tô Cẩm Bình liền rời đi trước, Quân Tử Mạch và Thượng Quan Nhược Tịch đi sát theo sau lưng nàng.

Ba người cùng đi cũng hơi bắt mắt, nên chưa được mấy bước đã bị đám thị vệ phát hiện. Chúng thị vệ bước tới nói với Tô Cẩm Bình: “Cô nương, Thừa tướng đại nhân và chư vị đại nhân mời ngài tới!”

Nói thẳng ra là muốn hỏi xem cuối cùng Hoàng thượng có để lại di chiếu gì hay không, muốn lập ai làm vua. Nhưng Quân Lâm Uyên không nói gì về chuyện này, Tô Cẩm Bình đi cũng không biết nói ai ra, hơn nữa, nàng quá hiểu những người làm chính trị. Dù Quân Lâm Uyên không nói gì, hay đáp án mà hắn nói không phải là đáp án mà những người đó muốn, thì họ sẽ ép nàng phải nói dối. Nếu nàng không đồng ý, cuối cùng chỉ có một con đường chết. Chỉ cần nàng vẫn còn chút lý trí, tuyệt đối sẽ không đi theo những người này.

“Thần binh bất tử!” Nàng lạnh giọng hô lên, năm trăm hắc y nhân lập tức xuất hiện bên cạnh Tô Cẩm Bình.

Thần binh bất tử ư?! Ngự lâm quân giật mình lùi về phía sau từng bước. Không một tướng sĩ nào lạ lẫm gì với uy danh của thần binh bất tử, đương nhiên họ cũng biết rất rõ.

Tô Cẩm Bình cao giọng nói tiếp: “Trước khi băng hà, Hoàng thượng không để lại di chiếu gì, cũng không nói rõ là để cho ai kế thừa ngôi vị Hoàng đế. Người có thể để các vị đại nhân tìm thử xem Hoàng thượng có

để lại chiếu thư hay không, nếu không có, hãy để họ đi về cử một người hiền tài lên ngôi đi!”

Thống lĩnh ngự lâm quân giật mình, hiển nhiên không ngờ kết quả lại là thế này. Hoàng thượng băng hà mà không để lại di chiếu sao? “Nhưng mà, cô nương, các đại nhân mời ngài...”

“Ta nói không đi là không đi, kẻ nào dám ngăn ta phải chết!” Dứt lời, Tô Cẩm Bình không để ý đến họ nữa, dẫn người đi thẳng về phía Minh Dẫn cư. Quân Lâm Uyên đã nói trong Minh Dẫn cư có mật đạo thông ra ngoài hoàng thành, còn có cơ quan để hủy mật đạo đó. Như vậy cũng không cần lo sẽ có người theo dõi các nàng nữa.

Dù Quân Tử Mạch và Thượng Quan Nhược Tịch hơi sợ hãi nhưng vẫn kiên quyết đi theo nàng. Thống lĩnh ngự lâm quân cảm thấy để họ đi như vậy không ổn, liền căn dặn hạ lệnh: “Ngăn các nàng lại!”

Tuy ngự lâm quân dưới quyền y cũng sợ hãi, nhưng nghe quân lệnh xong cũng không thể làm trái được, đành phải lao tới. Nhưng vừa đi được nửa đường đã bị thân binh bất tử vây quanh Tô Cẩm Bình chém người như cắt đậu hũ, mặt không hề biến sắc, chỉ một thoáng sau đã chết không ít người, khiến những người khác cũng không dám tiếp cận nữa.

Đến Minh Dẫn cư, nàng mở cửa, sau đó khởi động cơ quan, đưa hai người họ cùng xuống mật đạo với mình. Đám thân binh bất tử cũng đi theo phía sau bọn họ, cả năm trăm con người chen chúc khiến mật đạo chật ních.

Nhóm ngự lâm quân không dám tới gần, chỉ biết trơ mắt nhìn họ bước vào trong Minh Dẫn cư. Lão Thừa tướng và một vài đại thần đặc lực nghe tin cũng nhanh chóng chạy đến. Sau khi nghe thống lĩnh Ngự lâm quân bẩm báo lại tình hình cụ thể, trong Minh Dẫn cư bỗng vang lên tiếng nổ lớn, rồi tiếng sập đá ‘rầm’ một tiếng! Nghe là biết có người trong Minh Dẫn cư khởi động cơ quan hủy đi nơi này không để kẻ nào đuổi theo.

Khi nghe nói Lan phi cũng đi theo, ánh mắt lão Thừa tướng chợt lóe sáng như có điều gì suy nghĩ, đưa tay vuốt râu, khóe môi len lén nở nụ

cười. Lan phi là con gái Quảng Lăng vương, nên dù Hoàng thượng có băng hà, cũng không có kẻ nào dám động vào nàng. Nhưng nàng lại đi theo Tô Cẩm Bình, chứng tỏ nàng có nguyên nhân khác. Tô Cẩm Bình và nàng không thân cũng chẳng quen, chưa từng nghe nói hai người có giao tình gì ở hậu cung, nhưng nàng ấy lại sẵn lòng đưa nàng đi cùng, như vậy... rất có khả năng...

Hoàng thượng có để lại huyết mạch!!!

Nghĩ thế, tâm trạng u buồn của lão Thừa tướng cũng trở nên khá hơn nhiều. Nếu đúng như lão nghĩ thì tốt quá, chờ vài năm nữa, hoàng tử điện hạ trưởng thành, lão có thể nghênh đón ngài về triều. Như vậy, hiện giờ lão phải nắm thật chắc thế cục triều chính ở Bắc Minh!

...

Nhóm Tô Cẩm Bình đi dọc theo mật đạo rất lâu mới ra khỏi Hoàng thành. Cũng may không có người nào dám vào ngăn cản các nàng nên họ đi rất thuận lợi. Sau khi ra khỏi mật đạo, năm trăm thên binh bất tử rất tự giác ẩn thân vào chỗ kín. Nhìn thân thủ mạnh mẽ của họ, Tô Cẩm Bình thên gật đầu hài lòng. Nhưng nàng cũng biết, không thể tùy tiện gọi thên binh bất tử ra được, nếu không, để Hoàng đế các nước khác biết, chắc chắn nàng sẽ bị truy đuổi, ám sát.

Ra khỏi mật đạo, nàng lập tức hủy cơ quan. Trong tâm mắt là cả mảng rừng rậm rạp.

“Tỷ tỷ, hiện giờ chúng ta đang ở đâu?” Quân Tử Mạch cất tiếng hỏi.

Tô Cẩm Bình lắc đầu, nàng cũng không biết: “Tìm nơi có âm thanh để đi vậy.”

...

Ba người đi trong rừng cây không bao lâu là ra được bên ngoài. Đến thành Hoa Vệ bên ngoài Hoàng thành, người người qua lại tấp nập. Bọn họ cũng không biết tin Quân Lâm Uyên đã qua đời, vì còn chưa định ra người

thừa kế ngai vàng, nên nếu hiện giờ thông báo tin này ra, thiên hạ ắt sẽ đại loạn!

Ba người con gái đi trên đường cũng khiến không ít người để ý.

“Chúng ta đi đâu đây?” Thượng Quan Nhược Tịch hỏi.

Đi đâu, vấn đề này thực sự khiến Tô Cẩm Bình khó xử. Nếu chỉ có nàng và Quân Tử Mạch, đương nhiên sẽ quay về Nam Nhạc, nhưng lại thêm Thượng Quan Nhược Tịch và đứa con mồi côi từ trong bụng mẹ của Quân Lâm Uyên, nếu ở Nam Nhạc, để người khác biết thân phận sẽ vô cùng nguy hiểm! Nhưng mà... Tô Cẩm Bình do dự một chút, vẫn kiên quyết gạt đầu: “Đi Nam Nhạc!”

Bầu không khí đau thương vẫn bao phủ quanh Quân Tử Mạch và Thượng Quan Nhược Tịch. Cái chết của Quân Lâm Uyên là sự đả kích quá lớn đối với hai nàng. Trong lòng Tô Cẩm Bình cũng vô cùng buồn bã, nhưng không hề bộc lộ ra ngoài, đó là tính cách của nàng. Càng buồn bã, thì trước mặt người khác nàng sẽ càng ra vẻ như không có chuyện gì, thậm chí còn bình tĩnh hơn bình thường. Bàn tay giấu trong cổ tay áo siết chặt chiếc bình sứ đựng Bích ngọc hồi hồi đan, lòng bàn tay như nóng lên, ân tình này, dù dùng cả mạng sống của Tô Cẩm Bình nàng cũng không thể đền đáp nổi!

Trên đường lớn, những tiếng rao bán hàng vang lên nhộn nhịp, nhưng ba người chẳng có tâm trạng để đi dạo phố. Khi đi ngang qua một quầy coi bói, một giọng nói già nua mạnh mẽ vang lên bên tai Tô Cẩm Bình: “Cô nương, có muốn xem tướng số không?”

“Không cần.” Nàng lạnh lùng đáp rồi đi tiếp.

“Cô nương, mạng của cô có sao thiên sát, cô nên xem một chút đi.” Người kia lại nói.

Thiên sát, lại là thiên sát! Tô Cẩm Bình bực tức quay đầu: “Ta thế nào mà dám bảo ta có sao thiên sát? Nếu hôm nay ông không nói cho ra lẽ, ta sẽ đập nát quầy của ông!” Thật ra, chính nàng cũng hoài nghi có phải nàng

thực sự mang mệnh thiên sát hay không, vì nếu không có nàng, Quân Lâm Uyên cũng không phải chết, tuyệt đối không.

Đôi mắt ông cụ kia sáng lấp lánh, cười nói: “Cô nương đừng tức giận, lão hủ chưa bao gi biết nói dối. Đúng là cô mang mệnh thiên sát, nhưng cách đây không lâu, có một đám mây cát lợi xua tan chút lệ khí của cô. Gần đây, cũng vì có một chòm sao đế vương tắt lịm, làm xáo trộn mệnh cách của cô, nên lão hủ mới đề nghị cô xem một quẻ.”

“Được, vậy ông thử xem xem, bao giờ ta mới có thể gặp lại tri kỷ của ta?” Nghe ông ta nhắc đến đám mây cát lợi xua tan lệ khí cùng với chòm sao đế vương tắt lịm, Tô Cẩm Bình mới tin tưởng một chút.

Ông cụ kia cười, lấy mấy đồng tiền ra ném lên rồi bắt lấy. Ngẩng đầu nhìn Tô Cẩm Bình, trên mặt vẫn nở nụ cười: “Chẳng biết người đi nơi nào nữa, hoa đào vẫn cười giữa gió xuân!”

Sắc mặt Tô Cẩm Bình cứng đờ. Hai câu trước của bài thơ này là “Ngày này năm xưa còn gặp mặt, người ngắm hoa đào rực ánh hồng!” Không biết... người đã đi đâu, nhưng hoa đào vẫn tươi như cũ... Giống như nàng và Quân Lâm Uyên vậy.

“Vả lại, cô nương vẫn còn thấy tiếc nuối!”

Ông ta vừa nói câu này, nước mắt trong mắt Tô Cẩm Bình bất giác lăn dài. Đúng thế, nàng vẫn còn tiếc nuối. Con thỏ kia, còn chưa kịp nướng chín, chưa kịp đưa cho hắn ăn. Nàng biết, khi hắn đi cũng cảm thấy không cam lòng, nếu không, hắn sẽ không hỏi nàng “Vẫn chưa chín sao?”

“Phải làm sao mới toàn vẹn được sự tiếc nuối này?” Hỏi xong, chính nàng cũng cảm thấy câu hỏi của mình thật ngu ngốc.

Nhưng ông cụ kia lại khẽ cười: “Đôi khi, có chút gì đó không trọn vẹn cũng tốt. Bây giờ lão hủ xem cho cô một quẻ nhé?”

“Vâng!” Tô Cẩm Bình gật đầu.

Ông cụ kia lại tung mấy đờng ti ền lên l ần nữa, sau đó bắt lại. Ông nhú mảy, r ồi lại ngẩng đ ầu nhìn Tô Cẩm Bình, sắc mặt hơi nặng nề..

— o0o—

Sơn bựa: Ca biết hôm nay Quân mỹ nhân qua đời, sẽ có người muốn giết ca *roi lệ* ... Quân Lâm Uyên qua đời, ca cũng không dễ chịu hơn các gái đâu. Khi mới xây dựng nhân vật này, r ồi cả buổi sáng nay khi viết chương này, không biết ca đã khóc bao nhiêu l ần. Sáng sớm nay, cứ vừa viết vừa sụt sịt, hai mắt đẫm lệ dùng hết cả một cuộn giấy đấy...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 104

Thấy thần sắc của ông ta không bình thường, Tô Cẩm Bình biết ngay không phải kết quả gì tốt, suy nghĩ một lát liền không hỏi thêm nữa, quay đầu bước đi. Nếu biết một số điều không tốt với mình thì còn cứng đầu cứng cổ ở lại nghe cho hết để phá hỏng tâm trạng của chính mình làm gì, nàng có thần kinh đâu?

Nhưng ông cụ kia cũng không chịu buông tha cho lỗi tai của nàng: “Không được đi về hướng Nam, nếu không sẽ mang đến đại họa cho Nam Nhạc hoàng!”

Mi tâm Tô Cẩm Bình giật giật, làm như không nghe thấy.

“Cô nương, đã trải qua một cuộc hành trình xuyên qua dị thế rồi quay về, chẳng lẽ cô còn chưa nhìn thấu mệnh cách của mình sao?” Một câu nói nữa lại vang lên.

Tô Cẩm Bình ngẩn người, đúng thế, dù là kiếp trước hay kiếp này, dường như những người xung quanh nàng không ai là không bị liên lụy, chỉ trừ Yêu vật có mệnh cứng một chút mới còn sống, người khác... Đột nhiên, đồng tử mắt của nàng rút lại, người này cũng biết mình đến từ dị thế, lại còn đi rồi quay về đi đâu này có phải cũng chứng tỏ rằng ông ấy biết rõ thân thế của mình? Nghĩ vậy, nàng vội quay đầu lại, nhưng đã không còn thấy quầy hàng kia đâu nữa, không chỉ không thấy người, mà cả bàn ghế cũng không thấy.

“Tỷ tỷ, tỷ nhìn gì vậy?” Quân Tử Mạch ở phía sau cất tiếng hỏi.

“Không có gì, hai người có nhìn thấy vị tướng số tiên sinh kia đi không?”

Hai người lắc đầu. Họ thấy Tô Cẩm Bình đi nhanh vội đuổi theo, làm gì có thời gian rảnh mà để ý tướng số tiên sinh nào.

Nhưng Tô Cẩm Bình lại trăn mặc, không thể đi về phía Nam, nếu không sẽ mang đại họa đến cho Nam Nhạc hoàng sao? Không đi hướng Nam, vậy nàng đi đâu đây? Hơn nữa, chẳng lẽ vì một lời nói của ông cụ không quen biết mà nàng thật sự phải từ bỏ tình yêu của chính mình sao? Nghĩ vậy, nàng cũng cảm thấy hơi nực cười, thật quá vớ vẩn! Dù nàng vẫn hướng về phương Nam, nhưng lúc này tâm trạng vô cùng hỗn loạn.

Ra khỏi thành Hoa Vệ, vừa đi được mấy bước, nàng đã nhìn thấy một cô gái ở cách đó không xa, tuy đeo lụa mỏng che mặt nhưng lại khiến nàng cảm thấy rất quen, đặc biệt là đôi mắt xinh đẹp kia, thực sự rất quen thuộc... Đó là... Mộc Nguyệt Kỳ?!

Hiển nhiên nàng kia cũng nhìn thấy Tô Cẩm Bình, khuôn mặt dưới lớp lụa mỏng thoáng mừng rỡ. Sau khi rời khỏi Tướng phủ, nàng cũng không biết mình nên làm gì, nên đi đâu, nên quyết định đi tìm Tô Cẩm Bình vậy. Nếu tìm được, cũng coi như giúp đỡ được Tướng gia một chút. Không ngờ đi xuôi theo phương Bắc lại gặp được thật!

“Tô cô nương!” Mộc Nguyệt Kỳ vội bước tới chào.

Tô Cẩm Bình cũng gật đầu: “Mộc cô nương, sao cô lại ở đây? Vậy ca ca...” Ca ca hẳn cũng ở đây chứ?

Vừa nghe câu hỏi, trong đáy mắt Mộc Nguyệt Kỳ chợt hiện lên vẻ cô đơn, gượng cười nói: “Ta đi tìm cô giúp Tướng gia.”

Tô Cẩm Bình hơi nghi hoặc, Thượng Quan Cẩn Duệ muốn tìm mình mà lại phái một cô gái đi tìm có phải là rất kỳ quái không? “À, nếu đã tìm được ta rồi, vậy cô quay về nói với ca ca một tiếng đi!”

Thật ra, Tô Cẩm Bình cũng rất thắc mắc, sau khi các nàng trốn đi mà các vị đại thần cũng không phái binh mã truy nã, đúng là chuyện đáng ngạc nhiên. Nàng đâu biết rằng, do lão Thừa tướng muốn đảm bảo sự an toàn cho đứa bé có thể tồn tại trong bụng Lan phi kia, nên mới cố gắng áp chế mọi người thôi.

Nghe Tô Cẩm Bình nói vậy, sắc mặt Mộc Nguyệt Kỳ càng kỳ quái hơn: “Tô cô nương, cô không muốn gặp tướng gia sao?”

Gặp cũng không sao! Tô Cẩm Bình gật đầu đồng ý, Mộc Nguyệt Kỳ liền lấy một viên đạn báo hiệu từ cổ tay áo ra, ném lên không trung. Đây là đạn tín hiệu truyền tin trong Tướng phủ, trong tay nàng vẫn còn mấy viên.

“Vậy bây giờ chúng ta tìm một khách điểm chờ Tướng gia trước nhé?” Mộc Nguyệt Kỳ đề nghị.

Nhưng Tô Cẩm Bình và Thượng Quan Nhược Tịch đầu có vẻ không đồng ý, hiện giờ binh mã Bắc Minh còn chưa truy đuổi đến đây, nhưng không ai dám chắc sau đó sẽ xảy ra chuyện gì, ở lại Bắc Minh cực kỳ không an toàn, nên rời đi sớm một chút thì hơn!

Thấy nét mặt của họ không bình thường, lúc này Mộc Nguyệt Kỳ mới để ý đến người đứng sau nàng: “Họ là?”

“Là tỷ muội kết nghĩa của ta!” Tô Cẩm Bình nhanh miệng trả lời, sau đó lập tức đi về phía cửa thành, hiển nhiên muốn né tránh vấn đề này.

Mộc Nguyệt Kỳ thấy vậy cũng không tiện hỏi nhiều mà tìm một tiệm may đổi y phục bình thường, sau đó thuê một chiếc xe ngựa, bốn người chậm rãi đi ra ngoài thành.

Năng lực của lão thừa tướng dù sao cũng có hạn, trên đường đi, các nàng bị kiểm tra khá nhiều, may mà Mộc Nguyệt Kỳ biết chút thuật dịch dung, bôi lên mặt mấy thứ. Hơn nữa, chúng thị vệ phụng mệnh tìm kiếm ba người, nhưng họ lại đi bốn người nên đầu có thể thông qua nhẹ nhàng.

Bốn người ngồi trong xe ngựa, thì thoảng Thượng Quan Nhược Tịch lại nôn khan. Ánh mắt Mộc Nguyệt Kỳ nhìn nàng ấy cũng càng lúc càng nghi hoặc hơn. Tô Cẩm Bình lại giải thích: “Đây là nhị muội kết nghĩa của ta, sau khi gả cho người ta, phu quân bị bệnh nan y. Người nhà chông đồ cho muội ấy xui xẻo, nói muội ấy khắc phu, nhà mẹ đẻ cũng không muốn đón muội ấy về nữa. Giờ muội ấy mang thai đã hai tháng, trong đại gia tộc tranh quyền đoạt lực cũng vô cùng kịch liệt, ta sợ muội ấy xảy ra chuyện gì nên lên đưa muội ấy đi theo.”

Ở cỗ đại, đúng như Tô Cẩm Bình nói, nếu ai có chông qua đời thì thật sự bị nghi như thế thật. Hơn nữa, mấy hôm nay thấy Thượng Quan Nhược Tịch thường lộ vẻ đau thương, hoàn toàn phù hợp với điếu Tô Cẩm Bình vừa kể. Mộc Nguyệt Kỳ bước tới nắm tay nàng ấy, an ủi chia sẻ với nàng ấy một phen, cuối cùng khiến Thượng Quan Nhược Tịch lại thêm thương tâm hơn.

Cũng đúng lúc này, một tiếng nổ lớn vang lên trên bầu trời, Mộc Nguyệt Kỳ mừng rỡ: “Tướng gia đến!” Có điếu, vừa nói lời này xong, vẻ vui mừng trên mặt nàng lại nhạt đi, vén rèm xe nhìn phương hướng một chút rồi nói với Tô Cẩm Bình: “Tô cô nương, cô đi về hướng Đông đi, Tướng gia đang chờ cô ở cách đây mười dặm! Ta đi trước!” Nói xong nàng lập tức đứng dậy.

Tô Cẩm Bình đưa tay kéo nàng ấy: “Cô đi đâu?” Trên suốt chặng đường vừa rồi, Tô Cẩm Bình đã nhận thấy thần sắc của Mộc Nguyệt Kỳ không bình thường, ánh mắt nhìn mình cũng rất kỳ quái. Hiện giờ sắp gặp Thượng Quan Cẩm Duệ, nàng không tin Mộc Nguyệt Kỳ không muốn gặp!

Mộc Nguyệt Kỳ cười khở: “Tô cô nương, Tướng gia không muốn gặp ta, thật ra, là chàng đuổi ta đi!” Nói tới đây, chính nàng ấy cũng cảm thấy nực cười.

“Cái gì? Huynh ấy điên à?” Đây là phản ứng đầu tiên của Tô Cẩm Bình. Đang yên đang lành sao lại đuổi Mộc Nguyệt Kỳ ra ngoài?!

“Phụt !!!” Nhìn dáng vẻ trợn trừng mắt của Tô Cẩm Bình, Mộc Nguyệt Kỳ không nhịn được cười! Tô Cẩm Bình này thực sự rất thông minh nhưng

lại vẫn giữ được vẻ chân thật, ngây thơ, Tướng gia thích nàng cũng không có gì là lạ.

“Được rồi, huynh ấy không cho cô đi theo huynh ấy, thì cô theo ta là được rồi! Huynh ấy chừng đó tuổi rồi còn chưa lấy vợ, không biết còn định chơi trò gì đây! Ta không tin huynh ấy có thể tìm cho ta được một tài tử tốt hơn cô. Có phúc không biết hưởng, thật là!” Tô Cẩm Bình mắng Thượng Quan Cẩm Duệ không chút lưu tình nào, mục đích đương nhiên là vì muốn trấn an mỹ nhân bên cạnh mình. Mộc Nguyệt Kỳ đối xử với Thượng Quan Cẩm Duệ như thế nào, nàng đâu nhìn thấy cả, hơn nữa, Mộc Nguyệt Kỳ tài mạo song toàn, nàng thực sự không hiểu nguyên nhân Thượng Quan Cẩm Duệ từ chối nàng ấy.

Nghe nàng mắng như vậy, trong lòng Mộc Nguyệt Kỳ vừa chua xót lại vừa buồn cười, rút tay ra khỏi tay Tô Cẩm Bình, nhẹ nhàng nói: “Tô cô nương, ta hiểu ý tốt của cô, nhưng Mộc Nguyệt Kỳ cũng không phải người không biết xấu hổ, nếu Tướng gia đã nói như vậy mà ta còn sán tới thì thực sự rất mất mặt!”

“Cô nghĩ thế là sai rồi! Hiện giờ ca ca đối xử với cô cũng coi như là tốt. Cô có biết Bách Lý Kinh Hông không?! Ban đầu khi quen hẳn, tên đó cứ làm như mình là thần là tiên vậy, nói chuyện với hẳn, hẳn sẽ giả điếc, không nghe thấy gì cả. Nhưng trêu chọc quá rồi hẳn vài lần là ổn ngay. Tội của cô ấy mà, là tuân thủ lễ giáo quá nghiêm. Cô hoàn toàn có thể kéo thẳng ca ca ra ngoài chơi nếu tâm trạng không tốt mà không cần phải trình bày gì. Hoặc lúc huynh ấy tắm rửa, cô giả vờ bất cẩn xông vào, sau đó vỗ ngực cam đoan cô sẽ chịu trách nhiệm với huynh ấy, cứ thế vài lần, sớm muộn gì huynh ấy cũng sẽ lọt vào bẫy của cô thôi!” Tô Cẩm Bình nhiệt tình bày mưu tính kế giúp Mộc Nguyệt Kỳ, khi nhắc đến Bách Lý Kinh Hông, khuôn mặt nàng cũng không giấu được nụ cười.

Đừng nói Mộc Nguyệt Kỳ, kể cả hai cô gái còn lại cũng kinh hãi tròn mắt há hốc mồm, mặt đỏ hồng lên! Có nhàn không thế, lúc đàn ông tắm mà phụ nữ lại lao vào? Còn đòi chịu trách nhiệm á?

Mấy câu nói của nàng như sét đánh khiến Mộc Nguyệt Kỳ choáng váng! Khi Tướng gia tắt, nàng giả vờ như bất cẩn xông vào... Khụ khụ, chỉ tưởng tượng thôi đã thấy xấu hổ lắm rồi, nhưng mà... không biết vì sao trong lòng nàng chợt cảm thấy hơi động lòng và mong chờ.

Thấy ánh mắt nàng ấy càng ngày càng sáng rực lên, Tô Cẩm Bình biết ngay nàng ấy bị mình nói động lòng, vội nhỏ giọng bổ sung thêm một câu bên tai nàng ấy: “Thật ra, lúc trước ta cũng nhìn lên Bách Lý Kinh Hồng tắt rồi, có đi đâu, lần đó là bất cẩn thật, há há...”

Nụ cười thô thiển khiến da đầu của ba cô gái còn lại trên xe ngựa đầu run lên, thấy Tô Cẩm Bình càng cười lại càng đắc ý, dâm dăng, cả ba người cúi đầu mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không nở lòng nào nhìn cái đức hạnh thảm vô bờ bến kia của nàng nữa.

Mặt Mộc Nguyệt Kỳ đỏ bừng, thoát nhìn đúng là cực kỳ then thùng, ấp úng một lúc lâu mới ngẩng đầu nhìn Tô Cẩm Bình, hỏi một vấn đề rất nghiêm túc: “Nếu chàng không cần ta chịu trách nhiệm thì sao?”

Vừa nghe câu hỏi này, cả Thượng Quan Nhược Tịch và Quân Tử Mạch suýt ngã lặn xuống xe ngựa! Nàng có ý gì? Nói vậy... là Mộc cô nương gì đó này đồng ý với kế hoạch kia sao?!

Tô Cẩm Bình nhiệt tình túm lấy tay Mộc Nguyệt Kỳ, để bộc lộ sự vui sướng của mình, nàng còn thô bỉ sờ sờ mấy cái rồi đáp: “Chuyện này không phải rất đơn giản sao? Cô có thể giả vờ như là nhìn thấy thân thể của huynh ấy rồi, không kiếm chế được bản chất háo sắc của mình, lao nhanh tới ăn sạch huynh ấy luôn. Đương nhiên, nếu võ công của cô không bằng huynh ấy, thì trước đó dùng thêm chút dược là được!”

Chuyện này thì Mộc Nguyệt Kỳ không dám gạt bừa được nữa! Nếu dùng cách này, thì nàng có khác gì những cô ả luôn muốn tìm mọi cách để lặn lên giường tướng gia? Thấy nàng có vẻ không đồng ý, Tô Cẩm Bình mới càng cảm thấy hài lòng hơn. Nếu Mộc Nguyệt Kỳ thật sự đồng ý dùng dược, chắc chắn Tô Cẩm Bình sẽ coi thường nàng ấy! Nhưng mà... chuyện này nên xử lý thế nào đây?

Đột nhiên, nhớ đến hành vi của tên đen tối gian ác kia khi lừa mất lần đầu tiên của mình, nàng lại bày kế cho Mộc Nguyệt Kỳ: “Cô có thể tự mình uống một loại xuân dược không có thuốc giải, rồi để ca ca giải cho cô!” Ai you, ý tưởng này đúng là quá xuất sắc!

“Cô nghĩ mà xem, cô đi theo ca ca bao nhiêu lâu nay, chắc chắn huynh ấy sẽ không đành lòng tùy tiện kiếm người khác giải độc cho cô, như thế huynh ấy chỉ có thể tự làm. Nhưng nếu huynh ấy tuân thủ nghiêm ngặt lễ độ quân tử, kiên quyết không chạm vào cô, thì thật sự khó xử. Mà dù sao, huynh ấy cũng sẽ không đành lòng nhìn cô chết đâu, đúng không?” Tô Cẩm Bình chớp chớp mắt nhìn nàng.

Lần này thì Mộc Nguyệt Kỳ thực sự động lòng, nếu vậy, dù xảy ra chuyện gì cũng là chính bản thân Tướng gia tình nguyện, phải không? Nhưng nàng vẫn không to gan được đến mức đó...

Tô Cẩm Bình vươn móng vuốt ra kéo vai nàng ấy lại gần, rồi ghé sát đầu thì thà thì thut bàn bạc cái mà nàng gọi là ‘kế sách’, khiến khóe môi Thượng Quan Nhược Tịch và Quân Tử Mạch ở bên cạnh cứ run lên bần bật, nhìn Mộc Nguyệt Kỳ đầy thông cảm. Xem ra, cô nương này sắp bị làm hư rồi!

Trong một quán trà cách đó không xa, Thượng Quan Cẩm Duệ đang chờ mấy người Tô Cẩm Bình chợt cảm thấy rợn người rùng mình một cái, khép chặt hơn tấm áo khoác da điều trên người, nhưng vẫn cảm giác có từng cơn từng cơn gió lạnh ập tới. Hẳn rất khó hiểu, bình thường người có võ công thường không cảm thấy lạnh, sao hôm nay hẳn lại lạnh thế này? Chẳng lẽ thời tiết khắc nghiệt quá sao?

“Thứ nhất, cô phải hiểu rõ một điều, khi cô phát hiện ra mình hạ mình đi theo huynh ấy không đòi hỏi, không yêu cầu gì nhưng vẫn không có kết quả, thì nên cố tình xa lánh huynh ấy, như vậy huynh ấy mới hiểu được rằng, không có huynh ấy, cô cũng vẫn ổn, ngoài kia còn cả đồng thanh niên tốt thèm cô chảy nước miếng ra. Chiếu chuộng đàn ông cũng được, nhưng không được chiếu hủ, chiếu hủ rồi sẽ không biết nghe lời nữa!” Đây là

nguyên nhân vì sao cứ thi thoảng rảnh rỗi nàng lại trưng trị tên khốn kia một chút.

Mộc Nguyệt Kỳ hoàn toàn đồng ý, đúng như thế, mình đi theo tướng gia bao lâu nay, tâm tình muốn thể hiện cũng thể hiện hết rồi, nhưng hoàn toàn không có chút ảnh hưởng nào tới hắn cả. Chưa biết chừng biện pháp này của Tô Cẩm Bình lại có tác dụng. Nhưng cứ nghĩ đến chuyện thật sự phải gặp người đàn ông vừa đuổi thẳng cổ mình ra khỏi cửa, nàng lại cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Tô Cẩm Bình cầm tay nàng ấy, nói: “Ta nói cho cô hay, lát nữa sau khi nhìn thấy ca ca, cô phải lãnh đạm một chút, căn bản không thèm nhìn huynh ấy, chào hỏi xong là phải phớt lờ huynh ấy triệt để, nếu huynh ấy tìm cô để nói chuyện, cô phải tỏ ra xa cách, phải thể hiện trọn vẹn là cô chỉ đi theo ta tới đó, không phải vì muốn gặp huynh ấy mới tới. Phải kiêu ngạo một chút!”

Thật ra, đối với những người đàn ông khác, Mộc Nguyệt Kỳ thực sự rất kiêu ngạo, chỉ duy nhất ở trước mặt Thượng Quan Cận Duệ, nàng mới tự hạ thấp mình xuống. Ý của Tô Cẩm Bình là, khuyên mình đối xử với Tướng gia như những người bình thường khác sao? Tuy không biết có tác dụng hay không, nhưng cứ thử một lần xem thế nào!

...

“Thiếu chủ, công chúa thực sự sẽ tới chứ?” Bọn họ cảm thấy rất lạ, nhận được tín hiệu lại không phải bất cứ thủ hạ nào của họ phóng lên. Họ vốn còn tưởng rằng ai đó lừa đảo, nhưng Thiếu chủ lại nói không cần biết là thật hay giả, cứ tới xem đã rồi tính sau, không thể bỏ qua được. Thế nên họ mới ngẩn đây chờ.

Thượng Quan Cận Duệ đặt tách trà bốc hơi nghi ngút xuống, chỉ nói một chữ: “Chờ!” Dù tin tức là thật hay giả, thì cũng nên chờ Cẩm Cẩm! Nhưng kẻ nào lại có pháo hiệu của tướng phủ bọn họ chứ? Hắn chợt nhớ tới Mộc Nguyệt Kỳ, có đi đâu lần trước chính hắn đã nói gay gắt như vậy, nếu là Mộc cô nương thật thì lần này hắn lại nợ nàng một món nợ lớn!

Không bao lâu sau, một chiếc xe ngựa chậm rãi chạy về phía này, mọi người đều nhìn chằm chằm chiếc xe ngựa kia, để cao cảnh giác. Xe vừa dừng lại, rèm xe được vén lên, người bước xuống đầu tiên là Tô Cẩm Bình, sau đó những người khác cũng bước xuống theo, quả nhiên có cả Mộc Nguyệt Kỳ.

Nhìn thấy Thượng Quan Cận Duệ đứng ở đằng xa, Tô Cẩm Bình vội chạy tới, tâm trạng nặng nề lúc này cũng thư thái hơn ít nhiều: “Ca!”

Thượng Quan Cận Duệ nhìn thấy nàng cũng rất vui vẻ, nhưng lại không đáp lại tiếng ‘Ca’ này của nàng.

Ba người Mộc Nguyệt Kỳ, Thượng Quan Nhược Tịch và Quân Tử Mạch cũng bước tới, khẽ gật đầu với hắn coi như chào hỏi. Mộc Nguyệt Kỳ rất nghe lời khuyên của Tô Cẩm Bình, sau khi gật đầu chào Thượng Quan Cận Duệ xong liền quay đầu đi ra về ‘chúng ta không quen biết’.

“Đa tạ Mộc cô nương!” Khi nói câu này, trên mặt Thượng Quan Cận Duệ vừa có vẻ áy náy, lại vừa có vẻ biết ơn.

Mộc Nguyệt Kỳ chỉ quay đầu liếc nhìn hắn một cái, trả lời vô cùng lạnh nhạt: “Chẳng qua vì Cẩm nhi muội muội muốn gặp Tướng gia, ta truy tìm tin giúp mà thôi. Tướng gia không cần khách sáo!” Giọng điệu của nàng cực kỳ thờ ơ và xa lạ.

Bỗng dưng dẫm phải cái đinh mềm, Thượng Quan Cận Duệ chợt thấy hơi khó xử, nhưng nụ cười trên mặt vẫn không thay đổi: “Dù thế nào, ta vẫn phải cảm ơn cô!”

“Không cần, Mộc Nguyệt Kỳ đã trả được hết ân tình của Tướng gia, muốn cảm ơn, cũng phải là Cẩm Bình muội muội cảm ơn ta mới đúng!” Nàng phải sạch quan hệ rất kiên quyết.

Thượng Quan Cận Duệ sờ sờ mũi, xấu hổ không nói được thành lời nữa. Tô Cẩm Bình lại làm nũng nói: “Ca, muội tới mà huynh cũng không thèm nói chuyện với muội, chỉ nói chuyện với Mộc cô nương. Huynh gặp mỹ nhân quên muội muội sao?”

Khuôn mặt tao nhã hơi cứng lại, cất tiếng trách móc: “Đừng nói lung tung!” Nói xong, hắt lại nhẹ giọng hơn một chút: “Cầm Cầm, sau đây muội định đi đâu?”

“Nam Nhạc ạ!” Ngữ khí của Tô Cầm Bình rất quả quyết, dù ông cụ kia nói nàng không nên đi, nhưng vì sao nàng phải nghe theo một người không quen biết chứ?

Sắc mặt Thượng Quan Cận Duệ hơi biến đổi, lại nói tiếp: “Muội có biết quân đội Nam Nhạc đang hướng thẳng về phương Bắc không?”

“Cái gì?!” Tô Cầm Bình cũng biến sắc, vờ lý mà nói, thì Bách Lý Kinh Hồng không thể vô duyên vô cớ tấn công Bắc Minh, vì Hoàng đế Đông Lăng và Tây Võ luôn chầu chực như hổ rình mồi. Hơn nữa, hiện giờ tin tức Quân Lâm Uyên băng hà còn chưa truyền ra ngoài, phần trăm chiến thắng khi tấn công Bắc Minh cũng không quá lớn, sao lại... “Chẳng lẽ hần biết muội ở Bắc Minh sao?”

“Nếu hần biết muội ở Bắc Minh, sao không tự đến thẳng đây tìm muội mà lại dẫn quân về phương Bắc?” Vấn đề này, Thượng Quan Cận Duệ đã ngẫm nghĩ rất lâu mà vẫn không hiểu, vì hần cũng không biết chuyện thần binh bất tử.

Câu hỏi này cũng khiến Tô Cầm Bình ghen lời. Muốn dẫn quân tấn công phương Bắc cũng cần có thời gian chuẩn bị, hiện giờ dù tin Quân Lâm Uyên truyền ra ngoài, các quốc gia khác có chuẩn bị thì cũng phải mất vài ngày mới tới được. Nhưng hiện giờ quân đội của Bách Lý Kinh Hồng đã đến nơi, chứng tỏ chuyện này được chuẩn bị ổn thỏa từ mấy ngày trước rồi. Chuyện này, là cố tình, hay là trùng hợp ngẫu nhiên?

Mộc Nguyệt Kỳ trầm ngâm một chút mới hỏi Tô Cầm Bình: “Cầm nhi muội muội, nếu là trùng hợp thì không sao, nếu là cố tình...”

Nếu là cố tình, chứng tỏ Bách Lý Kinh Hồng đã sớm biết chuyện nàng ở Bắc Minh, cũng biết tình trạng sức khỏe của Quân Lâm Uyên nhưng không đến tìm nàng mà lợi dụng thời cơ để mở rộng bản đồ của mình! Nhưng hần sẽ làm thế sao?! Tô Cầm Bình không tin. Nếu là Hoàng Phủ

Hoài Hàn, hẳn ta làm vậy nàng cũng chẳng lấy gì làm lạ, còn Bách Lý Kinh Hồng chắc chắn sẽ không làm chuyện này. Có đi đâu, vì sao Lãnh Tử Hàn và Thượng Quan Cận Duệ đều tìm được nàng rồi, chỉ có mình hẳn là không đến?

“Cầm Cầm, nếu như vậy, muội có còn muốn đi Nam Nhạc nữa không?” Thượng Quan Cận Duệ là chính khách, sống trong cuộc sống giằng co giữa chính trị và quyền lợi, hẳn hiểu rõ lực hấp dẫn của lãnh thổ đối với bậc quân vương lớn đến mức nào. Khả năng trùng hợp trong hành động lần này của Bách Lý Kinh Hồng thực sự quá nhỏ.

“Đi chứ!” Nàng mạnh mẽ, kiên quyết đáp. Dù chân tướng sự việc rốt cuộc là thế nào, thì nàng cũng phải gặp hẳn để hỏi cho rõ ràng. Nàng xem rất nhiều những tiểu thuyết máu chó rồi, cái gì mà hiểu lầm không đáng có, nữ chính òa khóc chạy đi đó, nàng cũng xem nhiều rồi. Có rất nhiều chuyện còn chưa hỏi rõ ràng, thì làm sao kết luận được? Thế nên nàng phải đi, dù thật sự là như thế, nàng cũng phải nghe chính miệng hẳn nói ra. Hơn nữa, Quân Lâm Uyên có ơn với nàng, giờ Bách Lý Kinh Hồng lại tấn công Bắc Minh, nếu nàng không ngăn cản thì có khác gì con sói bạc tình vong ân phụ nghĩa?

Mặt Thượng Quan Cận Duệ hơi sa sầm xuống: “Nếu vậy, có một số việc ta không thể không nói với muội!” Nói xong, hẳn đưa mắt nhìn sang mấy người Thượng Quan Nhược Tịch.

Hai người kia hiểu ý, lập tức nói: “Trên xe ngựa vẫn còn đồ đạc chưa mang xuống, mọi người nói chuyện đi, chúng ta đi lấy đồ trước đã.”

Dứt lời, hai người cùng nhau đi về phía xe ngựa, chỉ còn lại Tô Cầm Bình và Thượng Quan Cận Duệ đứng ở đây, hộ vệ canh gác ở cách đó không xa, sắc mặt Thượng Quan Cận Duệ cũng cực kỳ nghiêm túc: “Cầm Cầm, muội không thể đi được.”

“Vì sao?” Tô Cầm Bình nhíu mày.

“Vì thân phận của muội, không phải là Tô Cầm Bình, mà là Nam Cung Cầm, công chúa của vương triều Nam Cung! Bách Lý Kinh Hồng, chính là

con trai của kẻ đã giết chết cha muội!” Lời nói của Thượng Quan Cận Duệ không khác nào một quả bom được tung ra.

Tô Cẩm Bình không chỉ một lần thắc mắc không biết thân phận của mình là gì, nhưng thực sự không ngờ lại là công chúa! Nhưng mà, vương triều Nam Cung có tồn tại sao? Nàng đã xem trên bản đồ, chỉ nhìn thấy bốn nước Đông Lăng, Nam Nhạc, Tây Võ, Bắc Minh và một nước nhỏ tồn tại giữa ranh giới của Nam Cương và Tây Lương, trên thảo nguyên có Đại Mạc, giữa bốn nước có Thiên Kỳ Cổ Thành không thuộc địa phận của nước nào. Nàng hoàn toàn chưa từng nghe gì về vương triều Nam Cung cả. Lại còn con trai của kẻ thù giết cha ư?

Thấy mặt nàng có vẻ nghi hoặc, Thượng Quan Cận Duệ lại nói tiếp: “Mười bốn năm trước, thiên hạ chia thành năm quốc gia, Đông Lăng và Nam Nhạc đều yếu thế hơn ba nước còn lại. Năm đó, Đông Lăng hoàng và Nam Nhạc hoàng cùng đi sứ đến vương triều Nam Cung, dùng thủ đoạn cực kỳ đê tiện hại chết bệ hạ, sau đó huyết tủy hoàng cung, cũng nhân lúc chiến loạn chia luôn lãnh thổ của vương triều Nam Cung mà cả Tây Võ và Bắc Minh đều chưa kịp nhận ra. Bách Lý Ngạo Thiên, cha của Bách Lý Kinh Hằng, chính là hung thủ giết chết phụ thân muội.”

Tô Cẩm Bình choáng váng, không ngờ nàng còn có một quá khứ như vậy. Nhưng chuyện này có liên quan gì tới nàng? Nàng chỉ là một vong hồn xuyên từ hiện đại tới, chẳng lẽ cũng phải gánh vác thù hận quốc gia vì kiếp trước sao?

Đúng lúc này, một người râu ria xồm xoàm hơi bé nhỏ bước ra, hàm râu quai nón gần như che hết khuôn mặt không nhìn rõ diện mạo, nhưng ánh mắt lại rất sáng: “Bái kiến vương tử, công chúa!”

“Vị này là đại pháp sư của vương triều Nam Cung, Hách Liên Thập Đặc. Năm xưa, Mộ phi, mẫu thân của muội vì muốn bảo vệ muội nên mới cầu xin đại pháp sư tìm cách hoán đổi linh hồn của muội với một người ở dị thế. Nhưng cái giá phải trả chính là phong ấn ký ức trước bốn tuổi của muội. Hiện giờ, người trao đổi thân thể với muội đã chết, nên muội mới có thể quay trở về đây!” Giọng nói của Thượng Quan Cận Duệ vô cùng

nghiêm túc, nhưng Tô Cẩm Bình lại cảm giác như mình đang nghe truyện thần thoại vậy.

Còn có thể phong ấn ký ức, hoán đổi thân thể sao? Chuyện này thật quá hoang đường. Nhưng chính bản thân nàng còn xuyên không được đến đây, cũng chứng tỏ trên thế giới này, chuyện kỳ quái đến mức nào cũng có thể xảy ra được.

“Công chúa, chiếc vòng cổ ngài đang đeo chính là đầu mối xuyên qua thời không!” Hách Liên Thập Đặc lên tiếng. Lão vốn là đại pháp sư của Đại Mạc, nhưng năm đó có người của vương triều Nam Cung cứu lão một mạng, nên lão mới thề tận trung với bộ tộc Nam Cung.

Tô Cẩm Bình lấy chiếc vòng trên cổ mình xuống, đây là miếng ngọc bích mà Vân Mộ Nhi, cũng chính là mẫu thân của thân thể này để lại cho nàng.

“Miếng bảo thạch này chính là báu vật hiếm có trên thế gian. Từ lúc chào đời, mẫu phi Mộ quý phi của ngài đã mang trên người. Lúc ấy ngài bị phong ấn ký ức, miếng bảo thạch này lại đột ngột lóe sáng, nên thần mới nghĩ, chỉ cần ném vỡ miếng bảo thạch này, ngài hẳn sẽ khôi phục được trí nhớ trước năm bốn tuổi!” Hách Liên Thập Đặc nói tiếp.

Nghe tới đây, sắc mặt Tô Cẩm Bình thực sự trầm xuống. Nếu đúng như lời lão nói, vậy mình và người của Bách Lý gia chính là kẻ thù không đội trời chung ư? Mộ Dung Song dám động đến Thiên Ước, nàng liền tiêu diệt cả phủ Mộ Dung. Giờ người của Bách Lý gia giết cha ruột của nàng, thậm chí còn cấu kết với người của Hoàng Phủ gia khiến họ lâm vào cảnh nước mất nhà tan, chuyện này...

“Nếu vậy, tại sao lúc trước muội đi Nam Nhạc, huynh không ngăn cản muội?” Thượng Quan Cận Duệ không chỉ không cản nàng, còn thúc ngựa tới hộ tống nàng đi.

“Lúc ấy, ta chỉ nghĩ nếu muội đã quên rồi, thì chuyện khôi phục quang vinh của bộ tộc Nam Cung cứ để ta gánh vác, mà nếu Bách Lý Kinh Hồng đã ở bên muội, thì giữa chúng ta cũng nên hóa giải ân oán, bỏ qua hiềm

khích khi xưa. Nhưng hẳn lại không bảo vệ được muội mới khiến muội bị ngã xuống vực. Như vậy, chuyện này cũng không nên giấu diếm thêm nữa.” Thượng Quan Cận Duệ chậm rãi nói hết tính toán ban đầu của mình. Lúc đầu, hẳn định sẽ chỉ đối đầu với Hoàng Phủ Hoài Hàn, thậm chí còn tặng cả binh phù ẩn giấu mười năm ở Nam Nhạc cho Cẩm Cẩm. Nhưng cuối cùng Bách Lý Kinh Hề lại khiến hẳn thất vọng.

Tô Cẩm Bình vẫn luôn muốn biết thân phận thực sự của mình, nhưng khi tất cả mọi chuyện hiển hiện trước mặt, nàng lại nghĩ thà rằng mình đừng biết gì cả. Sắc mặt nàng vừa đau thương, vừa kinh hãi: “Thực sự như thế sao?”

Nhìn vẻ mặt này của nàng, Thượng Quan Cận Duệ có chút không nỡ, nhưng vẫn cố kìm lòng nói: “Đúng thế.”

Hách Liên Thập Đặc cũng lên tiếng: “Công chúa điện hạ, nếu ngài không tin thì có thể ném vỡ viên ngọc trong tay ngài rồi sẽ thấy được ngay! Năm đó mười hai vị đại pháp sư chúng thần hợp lực lại mới có thể đưa ngài đi được. Trí nhớ lúc trước của ngài mất hết, cũng được phong ấn trong chính viên ngọc này!” Bình thường sau khi trưởng thành, mọi người đều chỉ có thể nhớ mơ mơ hồ hồ những ký ức thời thơ ấu, nhưng ký ức của Tô Cẩm Bình lúc đó, lại được lưu giữ trọn vẹn trong viên ngọc kia.

“Nếu ta ném vỡ nó mà không hồi phục được trí nhớ như ông nói thì sao?” Đây là di vật mà mẫu thân để lại, phải ném vỡ sau...

“Thần nguyện dùng cái chết để tạ tội!” Giọng nói của Hách Liên Thập Đặc cực kỳ quả quyết.

Nghe vậy, Tô Cẩm Bình tháo viên ngọc trên cổ mình xuống, nhìn ngấm một lúc lâu, do dự không biết có nên ném vỡ nó hay không. Đại pháp sư tình nguyện dùng cái chết để cam đoan, chứng tỏ chuyện này phải đến tám chín phần mười là thật, nhưng nàng thực sự phải biết rõ hết sao?

Hiện giờ nghe họ nói xong, nàng còn cảm thấy như mình đang nghe một câu chuyện thần thoại, không có nhiều cảm giác nhập tâm hay thù hận, chỉ thấy trong lòng có chút gì đó không thoải mái. Nếu biết được tất cả,

liệu nàng có thể không chế chính mình để không đi tìm Bách Lý gia và Hoàng Phủ gia báo thù không?

Chỉ là, mọi chuyện giờ đã đặt sẵn trước mặt, từ trước đến giờ, nàng vốn là người càng đánh càng hăng, chưa bao giờ trốn tránh bất cứ đi đâu gì. Nhưng hôm nay, nàng lại ép mình trốn tránh sao? Rốt cuộc nên làm gì bây giờ...

Nhìn thấu sự do dự của nàng, giọng nói dịu dàng của Thượng Quan Cẩm Duệ vang lên: “Cẩm Cẩm, muội có thể lựa chọn biết hoặc không biết. Về điểm này, ta sẽ tôn trọng muội!” Giọng nói của hắn rất bình thản, như thật sự không định can thiệp gì vào quyết định của nàng vậy.

Nhưng Tô Cẩm Bình càng nhú mày chặt hơn, siết chặt viên ngọc trong tay, do dự một chút rồi cắn răng ném xuống đất. “Rắc!” viên ngọc vỡ nát!

Một vầng sáng màu lam nhạt xuất hiện, mấy người kia cũng trợn trừng mắt khó tin nhìn viên bảo thạch vỡ nát kia. Tô Cẩm Bình cũng bị vầng sáng đó bao phủ, từng hình ảnh truyền vào óc nàng giống như những thước phim quay chậm.

...

Một thanh niên hơn hai mươi tuổi nắm tay một cô bé, hiên hậu nói: “Cẩm nhi của trẫm là công chúa cao quý nhất trên thế gian. Cũng là người thừa kế duy nhất của vương triều Nam Cung!”

Cô gái bên cạnh có đôi mắt màu xanh thẳm khẽ cười nói: “Hoàng thượng, Cẩm nhi là con gái mà!”

“Con gái thì sao? Con gái cũng có thể làm Nữ hoàng chứ!” Dường như người thanh niên hơi mất hứng, nghiêm mặt nói.

“Con muốn làm Hoàng phu của Cẩm Cẩm!” Một cậu bé có cặp lông mày lười mác và đôi mắt sáng ôm những bức tranh cuộn đứng dậy nói.

Người thanh niên và cô gái kia cùng nhìn nhau cười, ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu: “Được.”

“Sau này Cầm Cầm lớn sẽ gả cho Duệ ca ca sao?” Cô bé kia mở to hai mắt tò mò nhìn họ.

Cậu bé bước tới, khuôn mặt thanh tú xinh xắn đầy vẻ kiên nghị: “Duệ ca ca sẽ bảo vệ Cầm Cầm!”

“Nam Cung Duệ, sau này Cầm nhi sẽ là trách nhiệm của con, con nhớ chưa?” Người thanh niên mặc long bào cười nói.

Cậu bé gật mạnh đầu: “Trách nhiệm này, cả đời Nam Cung Duệ sẽ không buông tay!”

...

Nửa đêm. Một cô bé đuổi theo một con mèo con vào trong hậu viện Hoàng cung, nhìn thấy một cậu bé áo đen khoảng 10 tuổi nép sau ngọn núi giả. Tuy còn nhỏ, nhưng nét mặt đầy vẻ nông cuồng ngạo nghệ. Bản thân cậu bé bị thương nặng, gầy hấp hối, dựa vào tảng đá, khóe môi mím lại rất kiên cường.

“Ca ca, huynh không sao chứ?”

“Cút đi!” Cậu bé kia bực bội quát.

Cô bé lùi lại mấy bước, sợ hãi nhìn cậu bé: “Ca ca, huynh đừng giận, Cầm Cầm có thuốc, bôi thuốc vào vết thương của huynh sẽ không đau nữa đâu!”

Cậu bé kia nhíu mày nhìn cô bé một lúc lâu, cuối cùng cô bé kia vẫn bạo dạn bước tới bôi thuốc cho cậu bé. Còn chưa kịp nói gì, một hắc y nhân đã lao tới, hạ xuống đất nhìn cô bé kia một chút rồi đưa cậu bé đi.

“Ca ca, nhớ quay lại chơi với Cầm Cầm nhé!” Cô bé nghiêng đầu nhìn theo bóng họ.

Cậu bé chỉ quay lại nhìn cô bé một cái, sắc mặt vẫn rất lạnh lùng, nhưng gật đầu rất khẽ.

“Cầm nhi, con lại chạy đâu rồi?” Giọng nói du dương của cô gái vang lên.

“Mẫu phi, con ở đây ạ...”

...

Sau đó, trong đêm yến tiệc cung đình, Bách Lý Ngạo Thiên tươi cười đưa chiếc ly trong tay mình cho người thanh niên ngồi trên vương tọa, nói muốn mời rượu.

Cô gái mặc xiêm y trắng dắt tay cô bé kia đang định đi vào, nhưng vừa tới cửa lại thấy thanh niên kia cầm chiếc ly mà Bách Lý Ngạo Thiên đưa cho mình, ôm ngực chỉ vào lão: “Người... không ngờ người lại... hạ độc ta...!”

“Ha ha ha...”

Trí nhớ dần trở nên hỗn loạn, nàng không còn nhớ rõ gì nữa, chỉ nhìn thấy phụ hoàng mình ngã trong vũng máu, và nụ cười tàn nhẫn đê tiện của kẻ thù, mẫu phi hoảng hốt vội bế nàng chạy trốn.

“Cầm Cầm, con phải nhớ cho kỹ, con là công chúa cao quý nhất của bộ tộc Nam Cung! Con là huyết mạch duy nhất của Nam Cung thị, nhất định phải báo thù cho phụ vương con! Huyết tủy bộ tộc Bách Lý và Hoàng Phủ!”

Trong làn sương mờ ảo, nàng đã không còn nhìn rõ mặt mẫu phi nữa, chỉ thấy bản thân mình trong suốt dần bay ra khỏi cơ thể của chính mình, phiêu đảng trên hư không. Tia sáng xanh ngọc bích lóe lên, luồng sáng chói chang ép nàng nhắm nghiền hai mắt. Nàng đưa tay lên che mắt, lại lập tức bị đẩy ra khỏi ký ức trong khoảnh khắc...

Tô Cẩm Bình vịn tay vào cây cột trong tiệm trà, khom người há hốc miệng thở hổn hển. Bất tri bất giác, khuôn mặt nàng đã ướt nhòa nước mắt. Nàng nhìn thấy cảnh phụ hoàng ôm hận qua đời, nhìn thấy mẫu phi cố nén đau thương tiễn nàng đi, cũng nhớ những đi ều mẫu phi nói với nàng: “Con là huyết mạch duy nhất của Nam Cung thị, nhất định phải báo thù cho phụ vương con!” Nhất định phải... báo thù cho phụ vương...

“Cầm Cầm!” Thượng Quan Cận Duệ thấy vậy liền bước tới kéo cánh tay nàng, lo lắng gọi.

Mấy cự th ần mang theo đám hạ nhân nhanh chóng quỳ xuống: “Bái kiến công chúa điện hạ!”

“Bái kiến công chúa điện hạ!”

“Xin công chúa điện hạ hãy lãnh đạo chúng th ần huyết tẩy Đông Lăng, Nam Nhạc, báo thù rửa hận cho Hoàng thượng và vương tri ều Nam Cung!”

“Xin công chúa điện hạ hãy lãnh đạo chúng th ần huyết tẩy Đông Lăng, Nam Nhạc, báo thù rửa hận cho Hoàng thượng và vương tri ều Nam Cung!”

Từng tiếng từng tiếng hô vang dội, thanh thế vô cùng lớn.

“Cầm miệng!” Thượng Quan Cận Duệ giận dữ ngắt lời họ, họ như thế là cố tình d ần ép Cẩm Cầm. Hắn chỉ muốn để nàng biết quá khứ, những chuyện khác cứ để chính nàng tự quyết định, không nên để mấy lão già kia ép buộc nàng.

Tiếng quát của Thượng Quan Cận Duệ khiến mọi người im bật. Tô Cẩm Bình ngăn người nhìn Thượng Quan Cận Duệ: “Huynh... là vị hôn phu của ta ư?” Ngũ quan của cậu bé nói muốn làm hôn phu của nàng kia, hoàn toàn trùng khớp với hắn.

“Đúng thế.” Thượng Quan Cận Duệ gật đầu, sống lưng thẳng tắp, ánh mắt kiên nghị. Hắn vốn là vị hôn phu của nàng, ban đầu đã được cha mẹ định sẵn, còn Bách Lý Kinh H ồng, mới chính là người chen chân vào giữa!

Như vậy, nếu nàng đoán không nhầm, thì cậu bé áo đen kia hẳn là Lãnh Tử Hàn đúng không? Chẳng trách huynh ấy nói mười bốn năm trước mình đã cứu huynh ấy, chẳng trách!

Nhưng bây giờ nàng phải làm sao đây? Bảo nàng chia thẳng mũi kiếm về phía Bách Lý Kinh Hông ư? Nàng không làm được! Nàng nghĩ, nếu mũi kiếm của nàng xuất hiện trước mặt hắn, chắc chắn hắn sẽ không thềm nhú mày để mặc nàng đâm kiếm xuyên qua tim hắn. Nhưng, mỗi thù này nên chấm dứt như thế nào đây?

“Cầm Cầm, muội...” Nói ra ba chữ xong, Thượng Quan Cận Duệ lại không biết phải nói gì nữa.

“Không phải lỗi của hắn!” Giọng Tô Cầm Bình hơi run lên mà chính nàng cũng không nhận ra. Không phải lỗi của hắn. Vì sao một chuyện máu chó như vậy lại xảy ra với hai người họ chứ? Dù thế nào, nàng cũng tới hiện đại sống mười bốn năm, thù hận của đời trước, tuyệt đối không nên kéo dài đến đời sau nữa. Chẳng lẽ đọc chuyện tình cảm của Lương Sơn Bá Chúc Anh Đài, Romeo và Juliet còn chưa đủ thông suốt sao? Trong những chuyện đó, cả nam và nữ đều có thể bỏ qua thù hận gia tộc để ở bên nhau, vì sao nàng không thể?

Nàng nghĩ, nếu đổi một góc độ khác, để Bách Lý Kinh Hông đứng ở vị trí của nàng bây giờ, chắc hẳn hắn cũng sẽ lập tức chọn ở bên nàng mà không cần nhú mày suy nghĩ. Nhưng mà... cha Hoàng Phủ Hoài Hàn đã chết, còn Bách Lý Ngạo Thiên thì không thể tha thứ được! Nếu vậy, chính nàng sẽ phải tự tay đâm chết cha ruột của hắn sao?

“Dù thế nào, ta cũng sẽ không buông tay hắn!” Tô Cầm Bình trầm giọng xuống. Nói xong câu này, trong lòng nàng có cảm giác tội lỗi nặng nề, nàng cảm thấy mình vô cùng có lỗi với tình thương vô bờ mà phụ hoàng và mẫu phi đã dành cho mình. Nhưng nàng tin chắc rằng, Bách Lý Kinh Hông cũng sẽ cho nàng tình yêu và sự bao dung như thế. Nếu hắn có thể, vậy vì sao nàng không thể?

Sắc mặt Thượng Quan Cận Duệ khá bình thản, như đã đoán trước Tô Cầm Bình sẽ trả lời như vậy, còn đang muốn an ủi nàng mấy câu, Hách

Liên Thập Đặc đã bước tới nhú mày nói: “Công chúa điện hạ, xin thứ cho thần nói thẳng. Với mệnh cách của ngài, nếu ở bên Bách Lý Kinh Hồng sẽ chỉ hủy đi nghiệp lớn muôn đời của hần thôi!”

Đây là lần thứ ba Tô Cẩm Bình nghe thấy câu nói này! Lần đầu tiên là Mặc Khiếu, lần thứ hai là ông cụ kỳ quái nàng gặp trên đường ngày hôm nay, và lần thứ ba là Hách Liên Thập Đặc, ba người đều có dị năng, có thể biết được bản thân mình đã xuyên tới thế kỷ 21, chứng tỏ, bọn họ đều thực sự hiểu biết về lĩnh vực này!

“Công chúa điện hạ, hiện giờ tất cả mọi chuyện đã sáng tỏ! Bách Lý Kinh Hồng là kẻ thù của ngài, hơn nữa, mệnh cách của hai người nghịch nhau, chứng tỏ đây là ý trời. Ngay cả ông trời cũng không cho hai người ở bên nhau, xin công chúa hãy thuận theo mệnh trời!” Hách Liên Thập Đặc gần từng tiếng một, nét mặt lão đày vẻ thành khẩn, không có chút giả dối hay kích động nào.

Đám người quỳ dưới đất cũng nói theo: “Xin công chúa hãy thuận theo mệnh trời!”

Đúng thế, thân phận của hai người đối địch với nhau, mệnh cách lại nghịch nhau, thật sự không nên ở bên nhau. Đây là ý trời! Có đi đâu, ông trời không để cho họ bên nhau, thì nàng nên buông tay sao? Đúng là nực cười!

Tô Cẩm Bình nhìn mọi người một cái rồi ngửa mặt lên trời cười to: “Mệnh trời ư? Nếu trời không cho ta và chàng ở bên nhau, thì ta sẽ chọc thủng trời! Nếu đất không cho ta và chàng ở bên nhau, ta sẽ san phẳng đất! Nếu đã là ý trời, thì Nam Cung Cẩm ta càng muốn nghịch thiên mà bước đi. Ta thực sự muốn nhìn xem, ông trời có thể giáng năm tia sấm sét xuống lấy mạng Nam Cung Cẩm ta hay không!!!”

Câu nói hùng hồn này giống như sấm sét nổ vang bốn phương! Một luồng khí chất vương giả trời sinh tỏa ra từ người Tô Cẩm Bình khiến mọi người không dám ngược nhìn! Ngay cả đám cụ thần quỳ trên đất còn muốn nói tiếp hiện giờ cũng không dám hé răng nữa. Dù rằng họ có rất nhiều lời muốn khuyên răn, rất nhiều đạo lý cần giảng giải, nhưng nhìn thấy khí phách của nàng, nghe những lời nàng vừa nói, họ lại cảm thấy dù

họ có nói gì cũng thành thừa thãi, nói gì cũng chỉ là chuyện cỏn con không đáng để mắt mà thôi!

Thượng Quan Cầm Duệ cười khẽ mang theo chút chua xót, bi thương nhưng vẫn không mất đi vẻ dịu dàng như gió xuân thường ngày: “Cầm Cầm, ta tôn trọng quyết định của muội.”

“Cảm ơn huynh.” Tô Cầm Bình gật đầu nói, rồi lại ngậm ngừng. Nàng biết, trừ nói cảm ơn ra, nàng còn nợ hẳn một lời xin lỗi, “Duệ ca ca, dù như vậy, huynh có còn bằng lòng làm huynh trưởng của ta không?”

“Nam Cung Cầm vĩnh viễn là trách nhiệm của Nam Cung Duệ!” Dù nàng có gả cho hẳn hay không, thì nàng đều là trách nhiệm của hẳn!

Tô Cầm Bình nhỏn miệng cười: “Cảm ơn Duệ ca ca!” Đôi mắt phượng của nàng nhìn về hướng Nam Nhạc, hôm nay nói về thiên mệnh, nàng cũng có thể hiểu rõ một đi ều: Từ nay về sau nàng không thể yếu đuối được nữa, cũng không thể nghĩ đến chuyện đứng sau lưng Bách Lý Kinh Hông chờ hẳn che chở được. Từ nay về sau, nàng sẽ mạnh mẽ hơn, không ngừng xây dựng và củng cố thế lực của chính mình, mạnh mẽ đến mức người người phải ngưỡng mộ. Chỉ có như vậy, nàng mới xứng đáng đứng bên cạnh hẳn! Cũng chỉ có như vậy, nàng mới có thể nghịch thiên mà bước đi!

Nếu trời không cho ta đi, ta sẽ nghịch thiên để bước tiếp!

Hết

***

Sơn bựa: Chương sau nên để hai anh chị í gặp nhau rồi nhỉ? Há há...

HOÀN QUYỂN 2.

***

Đôi lời của Mẹ Cherry:

Vậy là tôi đã đi được nửa chặng đường. Nửa chặng đường này quả thật quá dài, nó dài bằng cả mấy cuốn tôi đã từng hoàn thành cộng lại. Khi bắt đầu đào hố, biết là hố rất sâu, nhưng cũng luôn tự đốc thúc chính mình rằng tác phẩm này hay mà, cố lên, cố lên, và cũng may đã cố được đến nửa chặng đường rồi.

Phải nói là, quyển 2 này thực sự để lại trong tôi rất nhiều cảm xúc. Có lúc vui, có lúc lo lắng, có lúc bực bội, cũng có lúc không cần được nước mắt. Nếu như lúc xem màn ‘gia pháp chổi lông gà’ của bé Tô và bé Hồng, tôi cười lăn cười lộn, thì khi tiểu Dung Dung bị sát hại, Lăng Viễn Sơn hy sinh để bảo vệ bé Tô, tôi đã trách bé Tô rất nhiều. Tình cảm quá, trọng nghĩa tình quá, để rồi người bên cạnh nàng gặp nạn. Tất nhiên, chuyện cũng do Mặc Khiếu đứng sau dàn dựng để ly gián và phá hoại tình cảm của bé Tô bé Hồng, nhưng bé Tô cũng có một phần trách nhiệm. Có đi đâu, tôi biết, trong lòng bé Tô hẳn cũng không dễ chịu chút nào.

Khi bé Tô ngã xuống vực, bé Hồng ngăn ngở ôm Vàng, rồi làm chổi lông gà, tìm mọi cách để bé Tô quay về, tìm tôi đau thất lại. Có người nói tác giả để hai người xa nhau lâu quá, nhưng tôi lại cảm thấy lần xa cách này đáng giá. Vì sao à? Các bạn có thấy từ đầu tới giờ, người yêu và nhún nhường nhiều hơn luôn là bé Hồng không? Có đôi lúc, tôi cảm thấy tình cảm của bé Hồng như một sự trói buộc đối với người yêu tự do như bé Tô, và chính bé Tô cũng đã nói ra đi đâu đó. Nhưng nhờ có lần xa cách này, bé Tô mới hiểu được, tình yêu, hóa ra đã ngấm sâu vào tận xương tủy, đã đau đến thất cả con tim rồi.

Nói về Quân mỹ nhân, đây là nhân vật khiến tôi khóc nhiều nhất. Đoạn Quân mỹ nhân qua đời, đến thời điểm tôi dịch nó ra, thì đó tính ra là lần thứ 5 tôi đọc phân đoạn đó. Và lần nào đọc, thì lần đó mắt tôi cũng đều cay xè, thậm chí là khóc nức nở.

Tôi thực sự đã rất sợ khi dịch đoạn đó, vì bản thân tôi bị từng dòng chữ của tác giả làm rung động, bản thân tôi đã khóc khi đọc bản gốc của tác giả. Là bản gốc, không phải bản convert nhé. Đọc một ngôn ngữ không phải tiếng mẹ đẻ, nhưng lại có thể khiến mình rơi nước mắt, thì đó thực sự là một đi đâu khiến tôi cảm thấy câu văn của tác giả đã chạm được đến trái tim

tôi. Thế nên, khi dịch nó, tôi rất sợ mình không giữ được cái hồn của câu chữ, không giữ được cái cảm xúc mà mẹ đẻ của nó là tác giả đã viết ra. Nếu các bạn đọc mà không thấy xúc động, xin hãy thứ lỗi cho tôi vì khả năng của tôi quá tởm.

Có nhiều bạn sẽ nghĩ, Quân mỹ nhân hy sinh quá nhiều, và cái chết là không cần thiết. Cũng có người nói Quân mỹ nhân xứng với bé Tô hơn, Quân mỹ nhân cao thượng hơn.

Nhưng tôi lại nghĩ khác.

Đúng như Quân mỹ nhân nói, tôi cảm thấy rằng, cái chết của hắn, cũng chính là một sự giải thoát. Quân mỹ nhân đã có quá khứ quá thâm, quá khủng khiếp, mà tôi nghĩ không nhiều người có thể vượt qua được nó và sống tiếp như Quân mỹ nhân. Dù không có sự xuất hiện của bé Tô, dù bé Tô không gỡ được nút thắt trong lòng Quân mỹ nhân, thì kết cục sau cùng, hắn cũng vẫn sẽ chọn cái chết. Chẳng qua, khi đó, hắn sẽ không được đi thanh thản, thoải mái, và giải thoát như khi có bé Tô xuất hiện và tháo gỡ khúc mắc cho hắn mà thôi.

Cá nhân tôi cho rằng, Quân mỹ nhân đã sống một cuộc đời trọn vẹn, rực rỡ như đóa anh đào, lạnh lùng như đóa hàn mai, cao quý như lan quân tử, và lấp lánh như một vì sao sáng mãi trong trái tim của bé Tô.

Cái kết đó, là một cái kết hoàn mỹ cho Quân mỹ nhân. Dù rằng tiếc nuối, dù rằng khi tôi đọc phân đoạn Quân mỹ nhân qua đời, tôi thực sự muốn gào lên rằng, “Đừng để Quân mỹ nhân chết. Quân mỹ nhân thực sự rất đáng thương...” thì tôi vẫn không thể không khẳng định rằng, cái kết đó, là hoàn mỹ.

Đừng so sánh ai yêu bé Tô nhiều hơn, ai hy sinh cho bé Tô nhiều hơn, ai xứng đáng với bé Tô hơn. Vì tất cả mọi sự so sánh đều là khập khiễng, và ai có thể nói mạnh được yêu thế nào là đúng, thế nào là sai? Tất cả chỉ phụ thuộc vào cảm xúc, vào đúng thời điểm, và gặp đúng người, thế thôi.

Nói lan man quá không biết còn ai kiên nhẫn đọc tới dòng này hay không.

Mẹ Cherry chỉ muốn nói một đi ều. Mẹ Cherry thực sự cảm ƠN các bạn rất rất rất nhi ều. Lời cảm ƠN đến từ sâu thẳm trong tim mẹ Cherry. Đến thời đi ểm hiện tại, tác phẩm này cũng đã đ ào đ ược hơn 2 năm r ồi, nhưng các bạn vẫn kiên trì dõi theo, kiên trì ủng hộ mẹ Cherry, khiến tớ cảm thấy thực sự xúc đ ộng. Hy vọng, các bạn sẽ tiếp tục tiếp sức cho tớ để tớ có thể đi hết đ ược con đ ường dài đ ằng đ ẵng này. Hy vọng, sẽ tiếp tục nhận đ ược sự ủng hộ và cổ vũ nhiệt tình từ các bạn, những đ ộc giả vô cùng đ áng yêu của nhà BAM nói chung và của mẹ Cherry nói riêng.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 1+1: Trăm Là Người Đàn Ông Tuấn Tú Nhất Thế Gian

Dịch: Mẹ Cherry

***

Thiên Khải năm 24, Bắc Minh Hoàng Quân Lâm Uyên băng hà, Nam Nhạc hoàng Bách Lý Kinh H ồng dẫn binh tấn công phương Bắc, chiếm ba châu của Bắc Minh! Đông Lăng, Tây Võ cũng thuận thế xông lên, chia cắt hai châu.

Mười ba châu của Bắc Minh từ đó sụp đổ. Trong lúc nguy cấp, Cung thân vương Quân Hạo Thiên của Bắc Minh nhận lệnh, đăng cơ làm đế, quân dân Bắc Minh hào hùng chống cự, thà chết không chịu khuất phục! Cuối cùng, chiến tranh chấm dứt, Bắc Minh cứu vãn được 6 châu còn lại, bảy châu khác bị ba nước còn lại chia cắt.

Nam Nhạc hoàng Bách Lý Kinh H ồng, người thắng lớn nhất trong trận chiến đó, lúc này lại ng ồi uống rượu một mình trong Hoàng cung.

Hắn vốn không thích uống rượu, nhưng hôm nay lại uống rất nhiều. Hắn ng ồi trong lương đình, nhìn hồ nước cách đó không xa, cảm giác ưu thương suy sụp bao phủ toàn thân, như đã thoát ra ngoài thế tục vậy. Hắn ngừng đ ầu, dòng rượu mạnh lại đổ vào ruột, chất lỏng trong suốt chảy xuống dưới chiếc cầm ưu mỹ, khiến cho con người lạnh lùng thanh cao đó lại tăng thêm chút vẻ quyến rũ.

Vàng cũng cúi đ ầu nằm g ần đó, chán nản mài mài móng vuốt của mình.

Một năm trước, hấn dẫn binh tấn công Bắc Minh, công phá ba thành lũy mới biết Quân Lâm Uyên đã qua đời. Mà đúng lúc đó, đột nhiên có một đứa bé tới đưa cho hấn một chiếc bình sứ, trong đó chính là Bích ngọc hồi hần đan. Sau đó hấn không còn nhận được một chút tin tức nào của nàng nữa. Không chỉ nàng, mà ngay cả Lãnh Tử Hàn cũng mai danh ẩn tích.

Quân Lâm Uyên đã chết, nàng xuất cung lại không quay về bên mình, nàng muốn rời xa mình sao? Hay là... Quân Lâm Uyên thực sự là yêu vật kia, Quân Lâm Uyên chết, nàng cũng đi lưu lạc chân trời góc biển?

“Bệ hạ, Hoàng hậu sẽ trở về thôi mà.” Phong cất tiếng an ủi, nhưng những lời này, hấn ta cũng quên mất mình đã nói bao nhiêu lần, chính hấn ta cũng không thể tin nổi nữa.

“Nàng sẽ không quay về” Giọng nói thanh lạnh vang lên, giống như luồng khí chậm rãi tan trong hư không, mờ mờ ảo ảo, nếu không chăm chú nghe, sẽ tưởng rằng đó là ảo giác. Hấn lại nốc một ngụm rượu mạnh nữa, lại chậm rãi nói: “Nàng sẽ không quay về, có lẽ nàng trách trẫm vì trẫm không bảo vệ được nàng, nên...”

“Có lẽ, nàng đã muốn rời xa trẫm rồi.” Đôi mắt xám bạc lóe lên những tia sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, vốn là vẻ đẹp vô cùng thuần túy, lúc này lại khiến người ta cảm thấy nhói lòng.

Phong cắn răng nói: “Bệ hạ, thuộc hạ không nghĩ như vậy. Chắc hẳn Bích ngọc hồi hần đan là do Hoàng hậu nhờ người gửi về, đi đâu này chứng tỏ nàng vẫn quan tâm đến ngài mà.”

“Người làm sao biết được, lỡ như là vì nàng muốn trả trảm ân tình năm xưa, rồi hai bên không nợ nần gì nhau nữa, phải sạch quan hệ thì sao?” Hấn quay đầu, lãnh đạm nhìn hấn ta, dung nhan tuyệt mỹ không có chút cảm xúc nào, hấn lúc này, khiến Phong cảm thấy thật xa lạ.

Những lời này, không chỉ Phong không trả lời được, mà ngay cả bản thân Bách Lý Kinh Hềng cũng không trả lời được.

Lại một khoảng thời gian dài im lặng, đôi mắt sáng trong veo của hắn nhìn về phía trời xanh thăm thẳm, thiên hạ rộng lớn biết bao, vậy mà hắn lại cảm thấy như hắn chỉ có một thân một mình, bị giam giữa chốn hồng trần, không thoát ra được. Vô rượu trong tay không biết cũng đã rơi xuống đất từ bao giờ, vỡ ‘choang’ một tiếng giòn tan, giống như có thứ gì đó cũng đã vỡ nát theo vậy.

“Nàng... thực sự không cần ta nữa rồi...” Những lời này thốt ra từ miệng hắn, lại thêm đống hỗn độn dưới mặt đất kia, chỉ khiến người ta nhìn thấy một cảm giác tang thương cô độc giữa cả thiên hạ, giống như con chim ưng đơn độc vừa mất đi bạn đời, giang rộng cánh trên bầu trời, bay lên rất cao, nhưng không hề có cảm giác cao ngạo đứng trên vạn vật, mà chỉ có sự đau thương đến tận xương tận cốt.

“Bệ hạ...” Chuyện này, hắn ta biết khuyên nhủ thế nào bây giờ? Sau khi Hoàng hậu mất tích, đám Băng Tâm cũng biến mất một cách kỳ quái ngay dưới mắt bọn họ, mà rõ ràng vẫn luôn cùng đi với nhau. Điểm kỳ lạ nhất là, ngay cả tên Văn kia cũng không có một chút tin tức gì, như đã rời khỏi hắn Dạ Mạc sơn trang vậy.

“Bệ hạ, có mật thư của Văn!” Diệt cầm một phong thư đi tới trước mặt Bách Lý Kinh Hồng.

Mật thư của Văn?! Không phải hắn ta cũng mất tích một năm nay cùng nàng sao? Sao đột nhiên lại truyền tin về?!

Hắn đưa tay nhận phong thư, mở ra, bên trong chỉ có mấy chữ ít ỏi, nở rộ trên tờ giấy trắng: “Chờ chàng, Tây Vồ.”

Ánh mắt vốn như tro tàn chợt sáng rực lên, nhìn tờ giấy trong tay như nhìn bảo bối. Hắn xem đi xem lại mấy lần, sau khi xác định rõ không phải nằm mơ, cũng không phải ảo giác, hắn vội đứng bật dậy, còn suýt nữa kích động đập cả vào chân của mình. Nhìn rượu thấm ra ngực áo, hắn lên tiếng phân phó: “Sai người lấy y phục đến đây cho tắm.”

“Hoàng Thượng, ngài...” Vừa rồi đáng vẻ còn như sắp chết đến nơi, giờ lại thế này là sao?!

“Trẫm phải chỉnh trang lại y quan, còn đi Tây Vỹ tìm nàng nữa.” Hấn nói rất nghiêm túc.

Diệt và Phong cũng đã nhìn thấy tờ giấy trên tay hấn, không hẹn mà cùng lộ ra sắc mặt mừng rỡ. Nhưng, sau khi nghe hấn nói vậy, Diệt vẫn không kìm được, há hốc miệng, đần mắt hỏi: “Nhưng mà bệ hạ, đi Tây Vỹ tìm Hoàng hậu nương nương, thì có liên quan gì đến việc chỉnh trang lại y quan?”

“Ngu thế!” Phong đập bốp một cái vào đầu Diệt, “Chuyện này mà huynh cũng không biết à, một năm không gặp, đương nhiên Hoàng thượng phải chỉnh trang lại y quan chỉnh tề, dùng phong thái tuyệt nhất để xuất hiện trước mặt Hoàng hậu nương nương chứ. Nếu bị so sánh với mấy đám người râu ria như Lãnh Tử Hàn gì gì đó thì làm sao?! Bệ hạ, ngài thấy đúng không?”

Ánh mắt lãnh đạm của Bách Lý Kinh Hồng liếc về phía hấn ta, ẩn chứa vẻ tán thưởng. Lúc này, gió thổi mái tóc dài đen như mực của hấn bay lên khiến dung mạo của hấn còn đẹp hơn tiên nhân trên trời vài phần. Đôi môi mỏng khẽ cong lên toát ra khí chất cao ngạo tự tin, bề ngoài thiên hạ: “Trẫm đương nhiên là người đàn ông tuấn tú nhất thiên hạ rồi!”

“Rầm!” Tiếng những vật thể nặng rơi xuống đất vang lên! Không biết xấu hổ, đúng là không biết xấu hổ! Phong và Diệt thẩn phẩn nhỡ trong lòng, tuy rằng phong thái của bệ hạ là độc nhất vô nhị trong thiên hạ, nhưng rõ ràng Hoàng Phủ Dạ mới là thiên hạ đệ nhất mỹ nam đấy chứ? Đây là chuyện cả 5 nước đều biết mà! Sao từ trước tới giờ, họ lại không biết bệ hạ lại không biết xấu hổ như thế nhỉ?

Thấy họ ngã hết xuống đất, ánh mắt Bách Lý Kinh Hồng thản nhiên lướt qua người họ, cảm giác âm u lạnh lẽo khiến người ta run lên, “Sao hả?”

“Không sao ạ!” Họ bịt miệng, vội vàng lắc đầu.

“Câu nói của trẫm có vấn đề gì sao?” Hấn còn có vẻ rất nghiêm túc, cứ như nhất định phải ép người ta nói hấn là người tuấn tú nhất mới chịu yên

vậy.

Phong khẽ ho một tiếng, thật thà nói: “Bệ hạ, thiên hạ đệ nhất mỹ nam là Dạ vương của Đông Lăng.” Tuy Hoàng thượng nhà hắn ta lạnh lùng cao ngạo, tao nhã vô song, nhưng chỉ tính về dung mạo, thì câu nói “Tướng mạo đẹp hơn Phan An, dung nhan còn hơn Tây Tử” chính là để tả về Hoàng Phủ Dạ mà.

“Ồ.” Hắn lãnh đạm lên tiếng, đôi mày đẹp khẽ nhíu lại, như hơi bối rối. Một lúc lâu sau, rốt cuộc hắn cũng tìm được một cách tự an ủi mình: “Trẫm là bậc đế vương, không dùng sắc để mê hoặc người khác.”

“...” Chuyện này rõ ràng là do chính bệ hạ ngài đề cập tới mà?!

Sau đó, hắn cúi đầu nhìn khuôn mặt trắng trẻo như ngọc của mình phản chiếu dưới mặt hồ, lãnh đạm nói: “Tuy danh tiếng của Hoàng Phủ Dạ cao hơn trẫm, nhưng Cẩm nhi thích là thích khuôn mặt này của trẫm.”

Oe — cho họ nôn đi được không?! Bệ hạ bị làm sao thế? Chẳng lẽ bị cảm giác vui mừng đột ngột kích thích đến mù mịt đầu óc rồi à? Nói chuyện càng ngày càng không biết xấu hổ, khiến đám thuộc hạ như bọn họ cũng phát ngại!!!

“Bệ hạ, y phục đã chuẩn bị xong, ngài có muốn đi tắm rửa thay y phục bây giờ không?” Thái giám tiều Miêu tử bước tới bẩm báo.

Bách Lý Kinh Hồng khẽ gật đầu rồi đi theo Tiều Miêu tử, bước chân cực kỳ vội vàng.

Phong và Diệt im lặng nhìn bóng lưng của hắn, cuối cùng, Diệt run run môi hỏi: “Huynh nói xem, bệ hạ bận tâm đến dung mạo như thế từ bao giờ vậy?”

Phong ngửa mặt lên trời khinh bỉ hừ một tiếng. Mấy ngày nay, vì suy nghĩ xem vì sao Hoàng hậu không quay về, mà bệ hạ bối mốt tuốt tuốt tuột tạt xấu trên người ra rồi. Mấy hôm trước hắn ta còn vừa nghe hắn lầm bầm hỏi Vàng, liệu có phải vì Hoàng hậu nương nương cảm thấy dung mạo

của hắn không tuấn tú bằng Lãnh Tử Hàn và Quân Lâm Uyên nên mới không cần hắn nữa hay không. Hành vi hiện giờ, là biểu hiện của việc cực kỳ chú trọng làm đẹp, cũng là biểu hiện cực kỳ thiếu tự tin! “Không phải hạ bệ bạn tâm đến dung mạo, mà là ngài ấy bạn tâm đến Hoàng hậu.”

Bỏ lại một câu như thật như giả như vậy, rồi hắn ta vội vàng đuổi theo Bách Lý Kinh Hồng...

...

Tây Võ, trên đường ồn ào náo nhiệt, dân chúng bàn tán xôn xao.

“Người biết không, mấy hôm trước Thừa tướng đại nhân chọc một thẩn tử của Đông Lăng tức giận đến học máu đấy!” Người dân Giáp nói.

Người dân Ất không mấy để tâm, nói: “Chuyện đó thì đã là gì, Thừa tướng đại nhân của chúng ta làm mấy chuyện như vậy nhiều lắm rồi. Có kẻ nào đến nước ta khiêu khích mà không bị Thừa tướng đại nhân chọc đến tức học máu quay về? Cơ mà, trước đây không lâu, Thừa tướng đại nhân giận dữ mới giết chết lão tặc Kinh triệu phủ doãn kia ấy, chắc chắn, con gái lão ta là Hoàng quý phi đấy, vậy mà Thừa tướng đại nhân cũng dám hạ thủ, không biết liệu có xảy ra chuyện gì không nữa.”

“Yên tâm, Hoàng thượng của chúng ta anh minh mà, Kinh triệu phủ doãn làm nhiều việc thất đức như thế, Hoàng thượng thưởng cho Thừa tướng đại nhân còn không hết, làm sao có thể trị tội ngài ấy được.”

“Đúng thế đúng thế! Thừa tướng đại nhân là trụ cột của đất nước, hoàn toàn xứng đáng với danh xưng thiên hạ đệ nhất mỹ tướng!” Lại một người khác phụ họa.

Một người dân khác lên tiếng: “Mấy hôm trước, Đại Mạc phái võ sĩ đến khiêu chiến với nước ta. Người có biết Thừa tướng đại nhân nói gì không? Ngài ấy nói, ngay cả một quan văn như ngài ấy cũng có thể quét sạch đám võ sĩ Đại Mạc này, cần gì quan võ của Tây Võ phải ra tay? Ngài ấy vừa nói xong ấy mà, chắc chắn, gã sứ giả Đại Mạc kia giận dữ đến mức bốc hơi trên đỉnh đầu, hoàn toàn không phục, quyết đấu riêng với Thừa

tướng đại nhân, kết quả hử, cuối cùng vẫn bị Thừa tướng đại nhân của chúng ta đánh cho đá ra quầng đấy!”

...

“Xem ra thanh danh Thừa tướng đại nhân của chúng ta hiện giờ quả là vang dội nhỉ! Khắp thiên hạ đều đang bàn tán về huynh kìa!” Một người đàn ông mặc áo gấm sang trọng cười to nói. Đôi mày kiếm nhập vào tóc mai, toàn thân đều toát lên khí chất lưu manh vô lại, tay còn cầm quạt khe khẽ phe phẩy.

“Văn Dạ huynh, huynh nói mấy lời này thừa quá rồi. Thiên hạ này còn ai không biết đến mỹ danh của Thừa tướng đại nhân nhà chúng ta đâu?! Chẳng lẽ danh xưng thiên hạ đệ nhất mỹ tướng là từ trên trời rơi xuống chốc?” Những lời này là do một người thanh niên áo xanh nói, ánh mắt đầy vẻ chính trực, nhưng trên mặt lại ẩn chứa nụ cười.

Chỉ có người thanh niên áo đen bên cạnh, sắc mặt trầm tĩnh là không nói lời nào, cúi đầu uống rượu.

Người thanh niên áo trắng được họ khen ngợi này giờ, lúc này cũng đầy vẻ đắc, khuôn mặt trái xoan tinh xảo, xinh xắn, đôi mày thanh tú cong cong, đôi mắt phượng thoáng có ý cười: “Văn Dạ huynh và Hạo Nhiên huynh quá khen, thứ khác thì tiêu đệ không có, nhưng cũng có chút bản lĩnh khiến người trong thiên hạ sùng bái!”

Thấy y hoàn toàn không có chút khiêm tốn nào, mấy người kia cũng á khẩu.

Một năm trước, người này đột ngột xuất hiện, thi đỗ vào tam giáp trong kỳ khoa cử, sau đó được Hoàng thượng đích thân khâm điểm làm Trạng Nguyên ở kỳ thi đình. Từ đó, y lên như diều gặp gió, trở thành đại thần được thăng chức nhanh nhất trong lịch sử của cả bốn quốc gia. Chỉ trong một năm ngắn ngủi y đã leo lên đến vị trí Thừa tướng, vị trí cao nhất của thiên tử!

“Kinh Hồng huynh đúng là quá thuận lợi suôn sẻ. Không chỉ có đường làm quan rộng mở, mà trong nhà còn có cả vợ xinh đẹp, hưởng phúc người Tề, thật khiến đám chúng ta phải hâm mộ.” Giọng nói mang theo vẻ bất lương của Mị Văn Dạ lại vang lên, ý cười vẫn không dứt.

Yến Kinh Hồng, Thừa tướng Tây Võ, cũng là thiên hạ đệ nhất mỹ tướng, lúc này vẫn ng ồi bên bàn, mặc cho bọn họ trêu chọc, trên mặt y vẫn lộ ra vẻ vô cùng đắc ý vì cả quan trường và tình trường đều được như tâm nguyện, đáp: “So với danh tiếng hoa gian lãng tử của Văn Dạ huynh, thì một thê một thiếp như tại hạ có đáng gì đâu?”

“Ha ha, được r ồi, hai huynh cũng đừng châm chọc nhau nữa, tẩu tử sắp sinh r ồi phải không?” Mạnh Hạo Nhiên quay sang nhìn Yến Kinh Hồng.

Yến Kinh Hồng gật đầu, mặt thoáng có vẻ lo lắng: “Lẽ ra phải sinh r ồi!” Vốn là nên sinh từ mấy tháng trước, mang thai mười tháng đã là đủ tháng đủ ngày r ồi, nhưng đằng này lại mang thai suốt 13 tháng, nếu còn không sinh thì vài ngày nữa đã là 14 tháng r ồi. Cũng không biết đứa bé đó làm sao mà vẫn không chịu ra. Mời đại phu tới khám, đại phu cũng chỉ nói không có vấn đề gì, khiến mấy người bọn họ vô cùng lo lắng.

“Thừa tướng đại nhân nhú mày thế kia, lẽ nào có đi đâu gì phi ền lòng sao?” Lãnh Vũ Tàn im lặng ng ồi một bên không nói năng gì, giờ mới cất tiếng hỏi.

Yến Kinh Hồng khẽ cười ra vẻ không có vấn đề gì, nhưng nụ cười đắc ý trên mặt đã không còn nữa ồi. Y nhìn lên những đám mây bay trên bầu trời, rơi vào tr ần tư. Năm ngoái, sau khi biết thân thế của mình, nàng không quay về Nam Nhạc mà đến Tây Võ. Nguyên nhân rất đơn giản, là vì quá nhiều người nói nàng ở bên Bách Lý Kinh Hồng sẽ hủy hoại đại nghiệp của hắn, cho nên, nàng nghĩ rằng, nếu mình cũng đủ lớn mạnh, nắm được một chút quyền thế trong tay, thì mới có thể giúp đỡ hắn được!

Nàng không nhúng tay vào chuyện ba nước tấn công Bắc Minh, vì nàng biết, nếu chỉ mình Nam Nhạc tấn công thì nàng còn có thể ngăn lại, nhưng ba nước cùng tấn công, với năng lực của nàng thật sự không ngăn được. Hiện giờ, chỉ có thể hy vọng đứa bé m ồcôi từ trong bụng mẹ của Quân

Lâm Uyên sau này có thể có chút bản lĩnh, giành lại lãnh thổ giúp cha nó. Thế nên, cuối cùng nàng chỉ phái người gửi Bích ngọc hỡi hời đàn về

Nàng dùng một chút bạc từ quốc khố mà Quân Lâm Uyên đưa cho nàng, ngấm ngầm dựng lên không ít thanh lâu khách điếm ở Tây Võ. Ngay cả khách điếm lớn nhất của Tây Võ, Nghênh Khách cư mà bọn họ đang ngỗ đây, cũng là sản nghiệp dưới tay nàng. Có đi đâu, không ai biết đi đâu này cả. Dưới sự trợ giúp của Vãn, nàng cũng dần dần bõ dưỡng ra một thế lực sát thủ, Vãn chịu trách nhiệm chọn người, nàng chịu trách nhiệm bõ dưỡng, từng bước từng bước làm lớn mạnh thế lực của mình. Nam Nhạc là địa bàn của Bách Lý Kinh Hồng, không có chỗ cho nàng tung hoành, Đông Lăng còn có tên chó Hàn kia, cũng không tiện xuống tay, Bắc Minh đang truy lùng nàng khắp nơi, đương nhiên nàng chỉ có thể đi sang Tây Võ.

Còn về chuyện vì sao không nói cho hắn biết... Là vì nàng hiểu hắn rất rõ, chắc chắn hắn sẽ không đồng ý để nàng ở bên ngoài khuếch trương thanh thế của mình, vì hắn sẽ cảm thấy không cần thiết. Người đàn ông đó, thoạt nhìn có vẻ rất lãnh đạm, nhưng thực ra lại vô cùng kiêu ngạo, cố chấp, bướng bỉnh, đủ mạnh mẽ, cũng đủ tự tin. Nhưng Tô Cẩm Bình, à không... Nam Cung Cẩm lại thấy cần thiết! Nàng không phải dạng phụ nữ chỉ biết nấp sau lưng đàn ông. Đi đâu nàng muốn làm, là làm một con chim ưng mạnh mẽ giương cánh bay cao cùng với hắn.

Chuyện đáng phải kể đến, đó là nàng đến Tây Võ đúng vào dịp khoa cử mùa thu của họ, vì xảy ra vụ đề lộ đề thi, nên toàn bộ kết quả thi lần đó đều bị hủy bỏ, sau đó tổ chức thi lại vào mùa đông. Mà biện pháp nhanh nhất, trực tiếp nhất để tiếp cận trung tâm quyền lực mà nàng có thể nghĩ tới, đó chính là thông qua khoa cử để bước vào triều đình. Cho nên, nàng mới dùng tên giả là Yến Kinh Hồng; Yến đồng âm với 'thiến', tên này mang nghĩa là 'thiến gọn tên khốn Bách Lý Kinh Hồng kia, giải cứu nửa đời sau của mình'; sau đó giả trai tham gia khoa cử.

Đi đâu khiến nàng không còn gì để nói, đó là không ngờ hoàng đế Tây Võ lại chính là tên đoạn tụ bị nàng đâm cho một đấm ở Đông Lăng! Ngay khoảnh khắc nhìn thấy hắn, nàng đã muốn quay đầu bỏ chạy rồi, nhưng

ánh mắt của Mộ Dung Thiên Thu thực sự rất sắc bén, chỉ liếc một cái đã nhận ngay ra nàng, không những không chạy trốn được, mà hắn còn lập tức khâm điểm cho nàng ngôi Trạng Nguyên! Cuối cùng, vì đề phòng Mộ Dung đoạn tụ có ý đồ với mình, nàng liền nói với bên ngoài rằng Thượng Quan Nhược Tịch là thê tử của nàng, còn Quân Tử Mạch là tiểu thiếp của nàng. Vì vậy nên mới có mọi chuyện hiện giờ! Cũng vì tên của hai người đó có thể sẽ bị người khác phát hiện ra thân phận, nên Tô Cẩm Bình mới đề họ dùng tên giả. Thượng Quan Nhược Tịch là Mộ Thiên Thiên, còn Quân Tử Mạch là Vân Giảo Hề

Mấy hôm trước, nàng đã sai Văn gửi thư về Nam Nhạc, chắc hẳn người nào đó cũng sắp tới rồi nhỉ?

Hết

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 1+2: Gặp Lại

Nhìn thấy sắc mặt y lộ vẻ lo lắng, còn thường nhìn ra ngoài cửa sổ, Mị Văn Dạ cười trêu chọc: “Thừa tướng đại nhân cứ nhìn ra ngoài cửa sổ suốt như vậy, chẳng lẽ đang chờ vị giai nhân xinh đẹp nào sao?”

Giai nhân xinh đẹp? Bách Lý Kinh Hồng có được tính không nhỉ? Diện mạo cũng khá, cũng xứng đáng với danh đó đây chứ. Vì vậy, Yến Kinh Hồng trăn ngâm một lát, rồi gật đầu như thật.

“Ha ha ha...” Mị Văn Dạ cười to, “Thừa tướng đại nhân quả là phong lưu, ở nhà có một thê một thiếp, vậy mà giờ vẫn còn chờ giai nhân, có đi đâu, không biết giai nhân này, là nam hay nữ?”

Câu hỏi này vừa vang lên, bầu không khí chợt trầm xuống vài phần. Cả Tây Võ đều biết công trạng của Thừa tướng đại nhân rất to lớn, nhưng bọn họ cũng đều biết những tin đồn xấu về vị thiếu niên mỹ tướng Yến Kinh Hồng này và Hoàng thượng của bọn họ! Nghe đồn rằng, sủng phi của Hoàng thượng chỉ xúc phạm vị Thừa tướng này một câu, nhưng Hoàng thượng không nói hai lời, lập tức hạ lệnh lôi sủng phi ra chém. Lại nghe đồn rằng, có một lần Thừa tướng bị thương ở tay, Hoàng thượng thậm chí không bận tâm đến thân phận của mình, chạy từ long ý xuống cấn tay Thừa tướng đại nhân ân cần hỏi han, cuối cùng còn đánh nhau một trận to bời với Liệt vương gia!

Vì vậy, còn có lời đồn rằng, Hoàng thượng và Liệt vương gia đều yêu thầm Thừa tướng đại nhân, vì Yến Kinh Hồng mà không ngại huynh đệ tương tàn!

Tóm lại, là các kiểu đ̣ôn đ̄ai vang khắp trời, tất cả đ̄ều nói về chuyện tình cảm phong lưu đ̄ầy màu sắc giữa ba người đàn ông Yến Kinh H̄ng, Mộ Dung Thiên Thu và Mộ Dung Thiên Liệt. Cũng có không ít người phỏng đoán, nếu Thừa tướng đ̄ai nhân không có một thê một thiếp ở nhà, chưa biết chừng đã bị Hoàng thượng và Vương gia cướp đi rồi...! Khụ khụ...

“Người ta chờ, đương nhiên là nam rồi!” Yến Kinh H̄ng thẳng thắn đáp, mặt còn cười cực kỳ mờ ám, rõ ràng có ý lừa gạt người ta, nhưng trong lòng lại thầm khóc ròng. Mẹ nhà nó chứ, nàng có nằm mơ cũng không ngờ được tên Lãnh Tử Hàn kia lại là Mộ Dung Thiên Liệt. Nàng ở đây chưa được mấy ngày, bị hai tên kia chặn hai đ̄ầu, còn bám chắc như keo da trâu, ném cũng ném không xong, cảm giác này thật quá khổ sở, quá khổ sở mà!!!

Nghe câu trả lời thẳng thắn như vậy, cả ba người đ̄ều thoáng kinh ngạc một chút. Lãnh Vũ Tàn không khống chế nổi miệng mình, lại bật ra một câu cực kỳ nào t̄an: “Chẳng lẽ huynh chờ Hoàng thượng với Liệt vương gia à?” Nói xong, đừng nói là hai người kia á khẩu, mà ngay cả tiểu nhị đi ngang qua cửa cũng đ̄ều dừng người dừng lại.

Yến Kinh H̄ng cười lắc đ̄ầu: “Không phải, người đàn ông này, so với Hoàng thượng và vương gia, thì dung mạo chỉ có hơn chứ không kém!” Ít nhất trong lòng nàng, người đàn ông của nàng là đẹp trai nhất!

Ba người đ̄ều kinh ngạc trợn trừng mắt, thứ nhất, là trên đời có thể có người đàn ông còn xuất sắc hơn cả Hoàng thượng và vương gia sao? Thứ hai, dù có đi chẳng nữa, y cũng không nên bạo miệng nói ra như vậy chứ? Thứ ba, chẳng lẽ Yến Kinh H̄ng ăn cả nam lẫn nữ thật à?

Mị Văn Dạ ho khẽ mấy tiếng, cảm thấy như không thể nói ra thành lời được nữa, hôm nay hẳn ta bị sét đánh nặng quá. Dù có chuyện đó thật, tay này cũng không nên nói thẳng thừng ra như vậy mới đúng chứ? “Thừa tướng đ̄ai nhân quả là người thẳng thắn.”

Vừa dứt lời, Mị Văn Dạ lại cà chớn nói: “Có đi đâu, chẳng hay Thừa tướng đ̄ai nhân, ở trên hay ở dưới?”

Nói xong, toàn thân hắn ta đẫy vẻ lưu manh, còn ra sức nháy mắt đong đưa với Yến Kinh Hồng, dáng vẻ cực kỳ thô bỉ, còn như rất tò mò về vấn đề này vậy.

“Sao ta lại không biết đệ nhất công tử Tây Võ chúng ta còn có sở thích hỏi thăm chuyện phòng the của người khác vậy nhỉ?” Mạnh Hạo Nhiên lườm Mị Văn Dạ một cái, châm chọc.

Mị Văn Dạ chột mắt hứng, còn định nói câu gì đó để cứu vãn hình tượng của mình, thì Lãnh Vũ Tàn thường im lặng không buồn lên tiếng, lại chột nói với Mạnh Hạo Nhiên: “Từ trước tới giờ ta vẫn không thể hiểu nổi sở thích của hắn, cứ tập quen đi thì hơn.”

“Huynh!” Mị Văn Dạ chỉ quạt về phía Lãnh Vũ Tàn, nghiêng răng ken két một lúc lâu mới nói, “Cái hũ nút cả ngày chẳng đánh được cái rắm nào, mà cứ mở miệng ra là đối đầu với ông đây là sao!!!”

“Văn Dạ huynh, huynh dù sao cũng là người đứng đầu trong bát đại công tử của kinh thành chúng ta, sao lại nói thô tục thế được? Hai chữ ‘ông đây’ là hai chữ mà tầng lớp trí sĩ cao quý như huynh có thể dùng để tự xưng sao?” Mạnh Hạo Nhiên tiếp tục đả kích.

Lãnh Vũ Tàn đang định lên tiếng, Mị Văn Dạ liền cười lạnh: “Xem ra, hôm nay hai vị hiền đệ muốn mời ngu huynh ăn cơm nhỉ!” Ý của hắn ta là, bữa cơm này hắn ta sẽ không trả tiền.

Mị Văn Dạ là ai? Là đệ nhất công tử Tây Võ, tài trí hơn người, gia tài bạc triệu. Mỗi lần ra ngoài ăn cơm đều do hắn ta trả tiền, đây cũng là nguyên nhân vì sao Yến Kinh Hồng giữ mối quan hệ tốt với hắn ta. Giờ hắn ta thốt ra câu này, cái miệng đã há ra một nửa của Lãnh Vũ Tàn lập tức ngậm chặt lại, nói cho đã miệng mà phải bỏ tiền ra bao thì chẳng lợi lộc gì. Có đi đâu Mạnh Hạo Nhiên lại là người rất thật thà, lập tức nói: “Bình thường ra dùng cơm cũng đều là Văn Dạ huynh mời, hôm nay cũng nên để chúng ta thể hiện một chút, không biết Kinh Hồng huynh và Vũ Tàn huynh nghĩ thế nào?”

Vừa nghe hắn nói vậy, Yến Kinh Hồng sa sầm mặt xuống nhìn tên ngốc kia! Tên ngốc đó muốn trả tiển đã đành, sao còn lôi cả mình vào làm cái gì?

Lãnh Vũ Tàn cũng chỉ im lặng nhìn hắn không nói gì, tay Mạnh Hạo Nhiên này thực sự rất thật thà.

Thấy hai người họ không đáp lời, Mạnh Hạo Nhiên lại nghĩ họ không nghe thấy, tiếp tục hỏi lại: “Kinh Hồng huynh và Vũ Tàn huynh nghĩ thế nào?”

“Vũ Tàn huynh, thời tiết hôm nay đẹp quá.” Yến Kinh Hồng quay đầu nói.

Lãnh Vũ Tàn cũng gật gù như thật: “Ngu huynh cũng hoàn toàn đồng ý với hiên đệ!”

“À, chuyện hôm qua Hoàng thượng giao cho chúng ta, huynh đã làm xong chưa?” Yến Kinh Hồng nhíu mày hỏi.

Lãnh Vũ Tàn đáp rất nghiêm túc: “Chuyện Hoàng thượng giao phó, đương nhiên ta phải lo ổn thỏa rồi!”

Mạnh Hạo Nhiên đần mặt nhìn hai người này nói hươu nói vượn với nhau. Lãnh Vũ Tàn vừa đi sứ Dương Châu, hôm nay mới quay về nên đám huynh đệ bọn họ mới tụ hội ở đây, hôm qua Hoàng thượng làm sao tìm hắn được? Nhưng hai người kia càng nói càng hăng, nước miếng văng tứ tung, bong bóng bay đầy trời, hoàn toàn còn có ý muốn tiếp tục nói xằng nói bậy nữa, nếu đến giờ là Mạnh Hạo Nhiên còn không nhận ra là hai người kia không muốn trả tiển, thì hẳn rõ ràng là một tên cực kỳ ngu ngốc!

Mị Văn Dạ vẫn phe phẩy cây quạt đầy vẻ cợt nhả, hứng chí nhìn Mạnh Hạo Nhiên, chờ câu trả lời của hắn.

Mạnh Hạo Nhiên nhìn lướt qua bàn ăn, đồ ăn của Nghênh Khách cư đất đỏ nhất trong các quán ăn. Tuy hẳn không thiếu tiển, nhưng hôm nay ra cửa thực sự không mang theo nhiều tiển, nếu lát nữa mà không đủ thì rất

mất mặt. Hắn liền tính toán sơ sơ, số bạc mang theo chắc hắn vẫn đủ, vì vậy liền gật đầu nói: “Vậy để tại hạ mời bữa cơm hôm nay đi!”

Hắn vừa dứt lời, Mị Văn Dạ lập tức đóng cửa quạt trong tay mình ‘soạt’ một tiếng, rồi cười xán lạn hướng ra cửa hô to đầy khí phách: “Tiểu nhị, mang tiếp 3 lần 5 món ăn đắt nhất quán này lên đây, bản công tử vẫn chưa ăn no.”

“...” Mạnh Hạo Nhiên trợn mắt há hốc mồm.

Yến Kinh Hồng và Lãnh Vũ Tàn vẫn còn đang bàn bạc với nhau chuyện ‘Hoàng thượng giao phó hôm qua’, quyết đoán không thêm để ý đến sự sống chết của Mạnh Hạo Nhiên! Mị Văn Dạ là ai nào? Chính là người dùng thực lực để giành lấy danh hiệu tân khoa Trạng Nguyên, đứng trên Yến Kinh Hồng hai bậc, hắn cũng không phải như trong tiểu thuyết và phim truyền hình tùy ý bịa đặt thổi phồng lên, mà là tài năng thực sự, giờ cũng đã lên đến chức Lại bộ thượng thư.

Nhưng rõ ràng Mạnh Hạo Nhiên kia cũng quên mất một chuyện quan trọng nhất, đó là Mị gia là thế gia giàu có nhất ở Tây Vỹ, mà Mị Văn Dạ lại là gia chủ tương lai của Mị gia, đương nhiên cũng mang theo phẩm chất ‘tốt đẹp’ của gian thương cấp cao, chơi xỏ tên ngốc như Mạnh Hạo Nhiên kia chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao? Do đó vừa rồi hai người bọn họ có chết cũng không chịu lên tiếng vì chắc chắn tên này còn có chiêu trò phía sau nữa! Quả nhiên...

“Vậy, bây giờ Thừa tướng đại nhân có thể nói cho hạ quan biết, rốt cuộc trong hai người ai trên ai dưới được không?” Mị Văn Dạ lại hỏi tiếp, trong mắt đầy vẻ trêu chọc, cợt nhả.

Yến Kinh Hồng lườm hắn một cái rồi trêu ghẹo: “Văn Dạ huynh tò mò như vậy, chẳng lẽ cũng muốn làm tân sủng của tại hạ sao?”

Mấy lời này khiến Mị Văn Dạ á khẩu, nhưng danh tiếng hoa gian lãng tử của Mị Văn Dạ cũng đâu phải là danh hã, hắn nhanh chóng phản đòn: “Nếu Thừa tướng đại nhân chấp nhận ở dưới tại hạ, thì hạ quan sẵn sàng hiến thiên.”

“Gia chẳng thêm!” Ba chữ lập tức đập lại hắn.

Tự tôn của Mị Văn Dạ bị tổn thương nghiêm trọng, rốt cuộc cũng không cười nổi nữa, đành cầm ly rượu uống giải sầu. Quan trường tình trường đều thuận lợi, vậy mà hôm nay mới đùa một chút thôi cũng bị đả kích, đau lòng quá đi mất!

Mạnh Hạo Nhiên nghĩ đến chuyện vừa rồi mình chịu thiệt thòi, cũng xen vào châm chọc: “Đâu phải ai cũng bò lên được giường của Thừa tướng đại nhân? Văn Dạ huynh hoang đường quá!”

“Tiểu nhị, lại bê thêm 3 lần 5 món đắt nhất quán lên đây!” Mị Văn Dạ không thèm quay đầu, lập tức nói với ra ngoài cửa.

“...” Mạnh Hạo Nhiên sống không bằng chết.

Tiểu nhị còn chưa kịp trả lời, một hạ nhân liền vội vàng vàng lao vào, là hạ nhân của phủ Thừa tướng, vừa nhìn thấy Yến Kinh Hông, gã liền nói: “Tướng gia, không xong rồi, phu nhân sắp sinh!”

Yến Kinh Hông giật mình, vội đứng dậy, mặt đầy vẻ nghiêm trọng nói với mấy người kia: “Ba vị huynh đài, tiểu đệ cáo lui trước!” Dứt lời, không chờ mấy người kia lên tiếng, nàng đã vội vàng vàng đi mất, để lại ba người kia sắc mặt khác nhau nhìn theo bóng nàng. Tuy họ cũng rất quan tâm, nhưng vẫn không thể đi theo được, chờ đưa bé ra đời mới có thể đến chúc mừng.

Mị Văn Dạ phe phẩy quạt, mặt như oán phụ nhìn theo bóng nàng: “Chỉ là đàn bà sinh nở thôi mà, có gì phải vội vàng vậy chứ?”

“Không phải vợ huynh sinh, đương nhiên huynh không vội rồi!” Lãnh Vũ Tàn châm chọc không chút nề nang.

“Có lẽ Văn Dạ huynh ghen ấy mà!” Ý của Mạnh Hạo Nhiên là Mị Văn Dạ ghen vì Yến Kinh Hông trọng sắc khinh bạn, nhưng Mị Văn Dạ lại nhẩy dựng lên: “Yến Kinh Hông là đàn ông, ta có gì mà ghen chứ?! Giới tính của ông đây hoàn toàn bình thường nhá!!!”

Lãnh Vũ Tàn và Mạnh Hạo Nhiên ngạc nhiên nhìn hấn nhảy dựng lên phản bác, mặt đ̣ầy vẻ nghi ngờ, ngờ ra không hiểu, chẳng lẽ tên này... Đúng là phát hiện quá to lớn!!!

...

Yến Kinh H ồng vừa đi, một người đàn ông áo trắng đi cùng mấy người nữa bước vào khách điếm kia. Người đàn ông này vừa bước vào, dáng dấp chi lan ngọc thụ cùng với phong thái như tiên nhân lập tức giành trọn sự chú ý của mọi người. Hấn khép hờ hai mắt khiến mọi người không nhìn rõ màu mắt của mình, chậm rãi bước vào một gian phòng riêng trong khách điếm, ngay bên cạnh phòng của mấy người Mị Văn Dạ.

Cửa phòng họ đang mở sẵn, nên cũng nhìn thấy Bách Lý Kinh H ồng đang chậm rãi lên lầu. Sắc mặt họ đều cứng lại, so với Hoàng thượng và Liệt vương gia, người đàn ông này quả thật chỉ hơn chứ không kém, chẳng lẽ ‘giai nhân’ mà Yến Kinh H ồng chờ chính là hấn? Mấy người này không khỏi quay đầu cười vô cùng bỉ ổi, vô cùng thô tục, cực kỳ không hợp với hình tượng đại công tử của họ, nhưng trong mắt đều có cùng một suy nghĩ, tên nhóc Yến Kinh H ồng này thật có phúc!!!

“Chủ nhân, đây chính là khách điếm tốt nhất kinh thành Tây V ỗ, có đi ều không biết phu nhân đang ở đâu!” Vẫn truy ền tin về nhưng lại không hề nhắc đến tung tích của phu nhân.

Bách Lý Kinh H ồng nhắm mắt không đáp lời. Cả quãng đường dài, bọn họ chỉ toàn nghe chuyện về Thừa tướng đại nhân Yến Kinh H ồng. Không ngờ có người cùng tên với hấn, đương nhiên cũng khiến hấn cảm thấy kỳ lạ, nhưng chuyện người với người cùng tên cũng là chuyện thường có, nên hấn không để ý quá nhiều.

Có đi ều, Phong và Diệt lại bàn tán tung bưng: “Chà chà, trước kia nghe nói tới Thừa tướng Tây V ỗ còn tưởng đó là một nhân tài, giờ mới biết hoàn toàn không đơn giản. Thật không ngờ đường đường một đấng nam nhi lại dùng sắc mê hoặc quốc quân, đúng là sự sỉ nhục của nam giới chúng ta!”

“Cả chặng đường dài chỉ nghe toàn mấy chuyện xấu của y, có thể là cũng có chút tài năng, nhưng nếu không bán thân thì làm sao thăng quan tiến chức nhanh như thế được!”

Hai người đang sôi nổi bàn tán, Bách Lý Kinh Hồng chỉ lãnh đạm liếc họ một cái, hai người lập tức sợ hãi ngậm miệng ngay! Thật là, sao lại quên mất đi bàn tác chuyện người khác ngay trước mặt bệ hạ chứ...

...

Khi Yến Kinh Hồng quay về phủ Thừa tướng, trong phủ đã bận đến mù trời, vừa nhìn thấy nàng, quản gia cuống quýt nói: “Ôi tướng gia của ta, cuối cùng ngài cũng quay về”

Nàng khẽ gật đầu, chưa kịp nói gì đã vội vàng đi vào trong phủ. Cửa phòng của Thượng Quan Nhược Tịch cũng chính là Mộ Thiên Thiên lúc này đang đóng chặt, bên trong thường truyền ra tiếng phụ nữ kêu thảm thiết, chắc hẳn vô cùng đau đớn. Yến Kinh Hồng cũng không khỏi lo lắng, đứa bé này là đứa con mà Quân Lâm Uyên để lại, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì được! Nàng hít sâu mấy hơi, đi qua đi lại trước cửa phòng.

Quản gia cũng chỉ nghĩ rằng do lần đầu tiên y làm cha, nên mới lo lắng như vậy. Quân Tử Mạch, cũng chính là Vân Giảo Hề lúc này cũng lo lắng đứng trước cửa. Cháu của nàng, huyết mạch duy nhất của hoàng huynh, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì được!

Mọi người nhìn thấy Vân Giảo Hề như vậy, trong lòng đều thầm cảm thán tướng gia thật có phúc, thế thiệp vô cùng hòa thuận.

Cũng may đứa bé kia không giày vò Mộ Thiên Thiên quá nhiều, không bao lâu sau, tiếng trẻ con òa khóc chọt vang lên! Yến Kinh Hồng vô cùng vui mừng. Nhưng cũng đúng lúc này, một cảnh tượng vô cùng kỳ quái đã xảy ra, những bông hoa mai vốn mới chỉ ra nụ ở trong vườn đột nhiên lại đồng loạt nở hoa khiến mọi người kinh ngạc không thể không trợn trừng hai mắt!

Yến Kinh Hồng khẽ mỉm cười, nàng nghĩ, có lẽ đây là đi đầu Quân Lâm Uyên đang chờ. Chẳng trách đứa bé này lại chờ đến tận bây giờ mới chịu chào đời, thì ra là vì chờ hoa mai năm nay nở! Nhìn cảnh đẹp trong vườn, phải một lúc lâu sau Yến Kinh Hồng cũng hờ hờ lại, Quân Lâm Uyên, huynh yên tâm, ta sẽ giúp huynh chăm sóc tốt đứa bé của huynh!

“Tướng gia, chúc mừng ngài, là một cậu nhóc rất mũm mĩm, mẹ tròn con vuông!” Bà đỡ chạy ra nhận tiêng lì xì, cười toét miệng không thấy mắt đâu!

Yến Kinh Hồng nhảy lên cao ba thước hét to: “Con trai ông đây chào đời rồi!” Hét xong, nàng sung sướng lao vào trong phòng, Vân Giảo Hề cũng lập tức vào theo.

Mộ Thiên Thiên ngẩng đầu dựa vào thành giường, tuy rất yếu ớt nhưng nhìn đứa bé kia, nàng vừa khóc lại vừa cười, trong lòng vô cùng xót xa. Mang thai mười ba tháng, cuối cùng cũng sinh hạ đứa con của người đàn ông mà nàng yêu, có đi đầu, cha đứa bé đã qua đời, còn khuôn mặt của đứa bé này...

Nhìn thấy nàng như vậy, hai người đi đầu cảm thấy hơi kỳ quái, liền bước nhanh lên mấy bước. Vừa nhìn thoáng qua đứa bé kia, Yến Kinh Hồng chợt trợn mắt. Đứa bé này vô cùng đáng yêu, hoàn toàn không nhăn nhoeo như mấy đứa trẻ sơ sinh vừa chào đời, ngược lại còn mở to đôi mắt trong veo như nước nhìn họ, làn da rất mịn màng, đôi mắt xếch hẹp dài thêm nốt ruồi son đỏ chót ở mi tâm, rõ ràng là phiên bản thu nhỏ của Quân Lâm Uyên. Nếu trưởng thành, hẳn cũng là mỹ nhân như hắn. Khuôn mặt này khiến tâm trạng của Mộ Thiên Thiên nặng nề hơn cũng là lẽ thường, ngay cả hai người bọn họ cũng có chút hoài niệm.

Yến Kinh Hồng điem nhẹ vào nốt ruồi son ở mi tâm đứa bé, cười nói: “Tên nhóc này lớn lên chắc chắn cũng sẽ đẹp trai như ông đây!”

Nàng vừa nói câu này, cả hai người vốn đang có chút ưu thương đi đầu không kịp được khẽ bật cười, đứa bé kia cũng nhìn nàng cười khanh khách.

“Đặt tên cho nó đi!” Yến Kinh Hồng nhìn Mộ Thiên Thiên nói.

Mộ Thiên Thiên nghĩ một lúc vẫn không chọn được: “Hay là muội đặt tên đi, dù sao muội cũng là mẹ nuôi của thằng bé!” Trong phòng không có ai nên cũng không sợ người khác nghe được câu này.

Yến Kinh Hồng suy nghĩ một lát mới chậm rãi nói ra ý kiến của mình: “Vậy gọi là Quân Kinh Lan, làm đất trời dậy sóng! Còn nữa, cha thằng bé thích nhất là quân tử lan, lan đó với lan này đồng âm, là đóa hoa lan tuyệt mỹ nghe cũng được!”

Nghe vậy, Mộ Thiên Thiên cũng gật đầu đồng ý, Vân Giảo Hề cũng vỗ tay khen hay.

“Có đi đâu, trước mặt người ngoài thì phải theo họ ông đây, gọi là Yến Kinh Lan!” Người nào đó lại nhanh chóng nở nụ cười bỉ ổi. Ngắm cậu nhóc đang cười tươi kia một lúc lâu, nàng chợt đưa tay ra bế thằng bé lên rồi lao nhanh ra ngoài. Mộ Thiên Thiên hoảng hốt hỏi: “Tướng gia, ngài làm gì vậy?”

“Ông đây mang con đi khoe!” Ha ha, đứa bé vừa ra đời đã đáng yêu thế này, không mang đi khoe chút sao được? Yến Kinh Hồng cũng không quên che mắt đứa bé đi, không cho ánh mặt trời chiếu thẳng vào mắt thằng bé.

Không bao lâu sau, người qua đường đều nhìn thấy một người đàn ông tuyệt mỹ mặc áo bào trắng bế đứa bé sơ sinh kích động lao về phía Nghênh Khách cư, chạy nhanh như chớp vào phòng đám người Mị Văn Dạ đang chờ, đưa Quân Kinh Lan cho họ xem như khoe của quý: “Nhìn thấy chưa? Có phải con trai của ông đây đẹp trai như ông không?”

Giọng nói này cũng lọt ngay vào tai phòng bên cạnh. Bách Lý Kinh Hồng vốn đang nhắm mắt trầm tư chợt mở to mắt, đôi mắt xám đẹp như ánh trăng nhuộm vẻ vui mừng. Đó, là giọng nói của nàng. Nhưng mà... con trai của nàng ư?!

Phong và Diệt cũng giật mình kinh hãi, Hoàng hậu có con trai? Là của bệ hạ hay của ai?!

Bách Lý Kinh H ồng đứng bật dậy, bước chân vẫn luôn bình thản lúc này trở nên hơi gấp gáp, cũng bước nhanh đến trước cửa phòng bên cạnh.

Đám người Mị Văn Dạ còn đang uống rượu trò chuyện, không ngờ tên này đã kịp quay lại r ồi. Phu nhân sinh con không ở nhà với phu nhân, lại còn bê con đi khoe. Tên nhóc này đúng là kỳ quái, coi thường bọn họ không có con sao?! Nhưng tất cả đều không tìm được, đứng dậy ngắm đứa bé kia. Đúng là mũm mĩm xinh xắn, vô cùng đáng yêu, nhất là nốt ru ồi son ở mi tâm, thoát nhìn cực kỳ xinh đẹp.

“Tiểu tử này đẹp như con gái ấy, có phúc!” Mị Văn Dạ cười nói.

Mấy người khác cũng gật đầu đồng ý, tất cả đều thay nhau nựng cậu nhóc, trong lòng vô cùng yêu thích!

Yến Kinh H ồng đắc ý: “Đương nhiên r ồi, con trai của ông đây, tất nhiên phải có phúc chứ!” Bây giờ nàng mới biết cảm giác làm mẹ nuôi nó khiến con người ta sung sướng đến thế này!

“Không ngờ Thừa tướng đại nhân ki bo kẹt sĩ của chúng ta còn sinh ra được đứa con trai đáng yêu như thế!” Mị Văn Dạ trêu chọc, khéo mắt lại đảo đến người nào đó đang đứng ngoài cửa. Ừm, vị giai nhân xinh đẹp mà Yến Kinh H ồng đang chờ, tám phần chính là vị ngoài cửa kia, bây giờ tên này còn đứng khoe con trai nữa chứ, chà chà...

“Ông đây ki bo kẹt sĩ bao giờ hả?” Yến Kinh H ồng tức tối lườm hẳn, nói nàng tham tiền tham bạc còn được, chứ nàng có ki bo đâu!

“Vâng vâng, tiểu nhân sai r ồi!”

Lãnh Vũ Tàn có vẻ không tin, còn so sánh Yến Kinh H ồng và đứa bé một lúc cũng không tìm được điểm nào giống, đ ồng thời nhìn thấy người đàn ông sắc mặt lãnh đạm, tâm trạng càng lúc càng kém ở ngoài cửa kia, liền xấu xa nói: “Đây là con trai Thừa tướng đại nhân à, quả nhiên, tuấn tú y như Thừa tướng đại nhân!”

“A ha ha ha... đương nhiên đương nhiên!” Yến Kinh H ồng vui vẻ đến không kìm chế được!

Bỗng nhiên, một giọng nói lạnh như băng vang lên ngoài cửa: “Cha đưa bé là ai?”

Yến Kinh H ồng hoàn toàn không kịp nghĩ nhiều, đáp ngay theo phản xạ: “Đương nhiên là mỹ nhân rắn rết r ồi!” Đáp xong, nàng chợt cảm thấy nhiệt độ quanh người giảm đi vài độ.

Ánh mắt ba người kia nhìn Yến Kinh H ồng cũng có chút hoài nghi, tên này còn có cả biệt hiệu là ‘mỹ nhân rắn rết’ à?

Nhưng cô nàng nào đó thì choáng váng cả người, giọng nói của người kia là... Nhớ đến câu mình vừa trả lời, đây là con trai nàng, mà cha đưa bé lại là mỹ nhân rắn rết?! Chuyện này... nàng nuốt nước miếng một cái, r ồi từ từ quay đầu nhìn ra cửa.

Bách Lý Kinh H ồng im lặng nhìn nàng một lúc lâu, bỗng đột ngột bước vào trong, đưa tay túm tay nàng kéo ra ngoài, khí thế ngút trời như thiên quân vạn mã xông tới vậy!

“Này! Cưng ời, đừng kích động, chậm chút nào...” Yến Kinh H ồng kêu to.

Mị Văn Dạ và Lãnh Vũ Tàn sờ sờ cảm r ồi cười rất thô bỉ: “Có trò hay để xem r ồi!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 2

Đám Mị Văn Dạ ngấm nghĩ một lúc lâu, trong lòng thầm đấu tranh xem có nên chạy ra ngoài hóng hớt không, nhưng nhớ đến Yến Kinh Hông kia cũng không phải người hiền lành gì, nghe lén xong chưa biết chừng lại bị trả đũa nữa. Với tính cách của y, thì ngay cả thời điểm máu chốt khi người ta vui vẻ trên giường, y cũng dám chạy ra phá đám ấy chứ. Vì thế, tất cả đầu tiên chế ham muốn hóng chuyện, yên lặng chờ trong phòng mình, vĩnh tai lên hy vọng nghe được phần nào âm thanh bên phòng bên kia.

Trong phòng bên cạnh, hai người đứng đối mặt nhau. Phong và Diệt đều biết thân biết phận lần ra ngoài trước. Người nào đó đang ôm đứa trẻ sơ sinh bị dõn vào góc tường, khẽ nuốt nước miếng nhìn khuôn mặt lãnh đạm không vương bụi trần của Bách Lý Kinh Hông. Chuyện này, là hiểu lầm mà nhỉ?! Đã hiểu lầm, thì phải giải thích đúng không? Nhưng nên bắt đầu từ đâu bây giờ? Đây đúng là vấn đề lớn, vấn đề cực cực lớn!!!

Còn người trước mặt, đôi mắt xám bạc nhưng bùng lên ngọn lửa ngập trời, dưới ngọn lửa là vẻ không dám tin, không cam lòng, ghen tuông, còn cả sự tức giận đến bùng khói nữa, có đi đâu, tuy thần sắc trong mắt rất đáng sợ, nhưng ngoài mặt lại vẫn không tỏ vẻ gì. “Con của Quân Lâm Uyên?”

Giọng nói lạnh lẽo vang lên bên tai Nam Cung Cẩm như một tiếng chuông đoạt mệnh, khiến cho tim nàng như run lên bần bật: “Là con của Quân Lâm Uyên, cũng là con ta, nhưng mà...”

“Ta hiểu rồi.” Ba chữ ngắn gọn ngắt đứt lời nàng.

Hắn hiểu cái gì?! Lần này thì đến lượt Nam Cung Cẩm chẳng hiểu gì cả. Đôi mắt sáng đẹp như ánh trăng quét về phía đứa bé trong lòng nàng, khi nhìn thấy nốt ruồi son ở mi tâm đứa bé, hắn chỉ thấy tim mình thắt lại, sau đó là cảm giác đau đớn như trời đất nổ tung, đau tận xương tủy!

“Đây là nguyên nhân nàng không chịu quay về Nam Nhạc sao?” Hắn ngược mắt lãnh đạm nhìn nàng, giọng nói mờ mờ ảo ảo như khúc nhạc tiên réo rất khiến người ta cảm thấy bi thương đến cùng cực.

Nam Cung Cẩm vội vàng giải thích: “Không phải, nguyên nhân chủ yếu đương nhiên là vì muốn khuếch trương thế lực của ta, có đi đâu, dù sao đứa bé này cũng là con của Quân Lâm Uyên, nếu ta đưa nó đến Nam Nhạc, sẽ chỉ khiến nó chuốc lấy rất nhiều phiền phức!” Sau khi giải thích xong, nào nàng lại giật giật, sao nàng giải thích mãi mà lại không nhắc đến điểm mấu chốt chứ?

Thấy vẻ mặt hắn càng lúc càng trầm xuống, nàng đang định nói tiếp, lại bị hắn lên tiếng trước: “Quân Lâm Uyên chết rồi.”

Tô Cẩm Bình sửng lại, trong mắt thoáng hiện lên vẻ đau lòng bi ai, không hiểu vì sao đột nhiên hắn lại nhắc đến chuyện này, nhưng chỉ cúi thấp đầu buồn bã nói: “Ta biết.”

Nhìn thấy vẻ đau thương trên mặt nàng, hắn khẽ khép hai mắt lại, hít sâu một hơi, cố gắng làm cho luồng khí tích tụ trong ngực mình vơi đi một chút, sau đó mở mắt ra, cố kìm nén sự đố kỵ đang trào dâng trong lòng, nhìn nàng lạnh lùng nói: “Đứa bé cần có một người cha.”

“Hả?” Đúng là đứa bé cần có một người cha, nhưng với tính cách của Mộ Thiên Thiên, thì chắc chắn nàng ấy sẽ không chịu tái giá đâu.

“Lẽ nào nàng nhẫn tâm để đứa bé lớn lên mà không có cha sao?” Hắn lãnh đạm nhìn vào mặt nàng, giọng nói như có chút thâm lương.

Nghe đến đây, sắc mặt Nam Cung Cẩm lập tức biến đổi: “Chàng nói vậy... chẳng lẽ là muốn làm cha đứa bé này sao?” Lẽ nào dung mạo của

đứa bé này lại có sức quyến rũ đến như vậy, chỉ liếc mắt một cái đã muốn cưới luôn cả mẹ nó rồi?

Vừa nghe nàng nói, hắn chợt cảm thấy hô hấp của mình như ngừng lại, trái tim vốn đau đớn không chịu nổi, giờ lại như đâm đĩa máu tươi. Làm cha đứa bé của nàng và người khác, đây là chuyện mà từ trước tới giờ hắn chưa từng nghĩ tới. Nhưng thời khắc này, hắn lại cảm thấy dù mình phải nhượng bộ như vậy, hắn cũng bằng lòng, dù sẽ đau đến tận xương tủy, dù cho băng lạnh ngấm tận vào trong cơ thể mình... Vì hắn biết, ‘yêu vật’ đã bước vào trái tim nàng trước hắn!!! Một lúc lâu sau, hắn lại thản nhiên nói: “Nếu nàng cảm thấy nó cần một người cha, thì có thể cân nhắc đến ta.”

Thật ra, hắn cũng có sự kiêu ngạo của chính mình. Đây là con của nàng và Quân Lâm Uyên, đương nhiên hắn không muốn nuôi dưỡng, nhưng mà... Hắn nghĩ, nếu nàng sinh ra con của mình, mà mình lại qua đời, chắc hẳn mấy người Lãnh Tử Hàn cũng đều có thể bao dung cho nàng giống như mình hiện giờ. Có đi ầu, hắn cũng biết thật ra chuyện này hoàn toàn không giống nhau. Nàng đã ở bên hắn, nhưng lại sinh ra đứa con của Quân Lâm Uyên, đây là sự phản bội!!! Vì vậy, sự đau đớn mà hắn phải chịu đựng, nhiều hơn những người khác rất rất nhiều. Dưới ống tay áo bào rộng, ngón tay thon dài siết chặt thành nắm đấm, cố gắng kiềm chế tâm trạng của mình.

Thế nên, thần kinh lạc tuyến của Nam Cung Cẩm rốt cuộc cũng quay về đúng hướng, vậy là từ đầu hắn đã nghĩ đứa bé này là con của mình và Quân Lâm Uyên, nên câu hắn vừa nói có nghĩa là hắn đã chấp nhận đứa bé sao? Nàng nhìn hắn đầy vẻ trêu chọc: “Chàng không tức giận, không ghen à?”

Không giận không ghen á? Chỉ có trời mới biết bây giờ hắn ao ước mình biến thành kẻ mù kẻ điếc như thế nào, không nhìn thấy gì cả, không nghe chuyện gì hết, hoặc là, đã chết đi như Quân Lâm Uyên, thì sẽ không cần phải đối mặt với tất cả những chuyện này nữa. Nhưng những lời đó, hắn làm sao nói với nàng được?! Nói ra, chẳng qua cũng chỉ khiến cảm giác tội lỗi trong nàng nặng nề thêm mà thôi. Đôi môi mỏng khẽ nhếch lên: “Không giận, không ghen.”

Hắn nói không giận không ghen, thì lại đến lượt Nam Cung Cẩm tức giận, như vậy là tay này không cần mình một chút nào sao? “Được lắm, đây là con của Quân Lâm Uyên, không thể nào nhận chàng làm cha được, chàng nghĩ cũng đừng nghĩ nữa.”

“Nó là con trộm!” Giọng điệu thờ ơ nhưng vô cùng kiên quyết.

Một vạch đen chảy thẳng xuống sau gáy Nam Cung Cẩm, người này có biết xấu hổ nữa không vậy? Ai là con hắn? “Bách Lý Kinh Hồng, có phải chàng thêm con đến phát điên rồi không?”

“Nàng sinh cho trộm à?” Hắn dễ dàng đáp lại một câu. Quân Lâm Uyên đã chết, hắn cũng không cần thiết phải so đo với người chết nữa, “Nếu nàng muốn, chuyện trước đây ta có thể coi như chưa từng xảy ra.”

Đây là sự nhượng bộ lớn nhất mà hắn có thể làm được.

Khóe môi Nam Cung Cẩm run lên không kiềm chế được: “Những chuyện trước đây coi như chưa từng xảy ra? Trước đây xảy ra cái gì chứ?! Chàng nói rõ xem nào! Đúng là đứa bé này là con của Quân Lâm Uyên, cũng đúng là ta là mẹ nó, nhưng không phải mẹ ruột, mà là mẹ nuôi!”

“Hả?” Bách Lý Kinh Hồng ngẩn người một lúc lâu mới ngẩng lên nhìn nàng. Không phải mẹ ruột, là mẹ nuôi ư?! Vậy... là mình hiểu lầm sao?!

Nhìn sắc mặt hắn, tâm trạng của Nam Cung Cẩm khá hơn rất nhiều. Tên đầu đất này, ngay cả chuyện như vậy cũng tha thứ được, không biết phải khen hắn khoan dung độ lượng, hay là mắng hắn ngốc nghếch nữa! Nàng nhìn mặt hắn trêu chọc nói: “Tiểu Hồng Hồng, chi bằng chàng nói cho ta biết xem, chuyện như vậy mà chàng cũng có thể dễ dàng tha thứ được, rốt cuộc có chuyện gì mà chàng không thể tha thứ chứ?” Sao nàng lại không biết tay này rộng lượng như thế nhỉ, một cái sừng to tướng như vậy mà hắn cũng đội trên đầu được à?!

Có chuyện gì không thể tha thứ à?! Hắn bước lên từng bước, bình tĩnh nhìn nàng, đôi môi mỏng cong lên: “Chỉ cần là chuyện mà nàng hy vọng ta tha thứ, thì không có chuyện gì ta không thể tha thứ.” Hắn nghĩ, nếu nàng

đã gọi mình tới đây, chứng tỏ nàng đã có ý muốn hẳn nhận đứa bé này. Vì vậy hẳn mới có thể nói mình sẽ làm cha đứa bé. Hơn nữa, chính vì đã đánh mất nàng suốt một năm, khó khăn lắm bây giờ nàng mới xuất hiện trước mặt mình, thế nên hẳn lại càng quý trọng hơn, càng không nỡ buông tay hơn.

Nghe hẳn nói vậy, Nam Cung Cẩm thở dài một hơi, chợt cảm thấy tên nhóc này thật ngu ngốc! Ngốc đến mức khiến người ta đau lòng. Chỉ cần nàng hy vọng, thì không có chuyện gì hẳn không thể tha thứ ư? Nàng lườm hẳn một cái, thuận miệng nói: “Chẳng lẽ ta bắt chàng chiêu mộ mỹ nam khắp thiên hạ, hưởng phúc tam phu tứ quân, chàng cũng có thể tha thứ dễ dàng sao?”

Nàng vừa dứt lời, hẳn liền trần mắt. Chiêu mộ mỹ nam khắp thiên hạ, hưởng phúc tam phu tứ quân? Trần ngâm một lúc lâu sau, cho đến khi Nam Cung Cẩm cảm nhận sâu sắc rằng hình như mình đùa hơi quá, phải nhanh nhanh mà cứu vãn tình thế lại, thì hẳn chợt lên tiếng: “Có thể.”

Hai chữ nhẹ nhàng bay ra, lại lạnh lùng cao ngạo y như chủ nhân của nó vậy. Hẳn, có thể khoan nhượng, nhưng mà, nếu thực sự có thời điểm đó, hẳn sẽ chọn cách một mình rời xa nàng, hoặc là... chết.

Nam Cung Cẩm chợt cảm thấy cảm xúc trong lòng vô cùng hỗn loạn. Đương nhiên nàng hiểu rõ câu nói mà hẳn giấu đi là gì. Nhìn khuôn mặt tao nhã vô song không chút cảm xúc của hẳn, nàng lại thấy sống mũi cay xè: “Bách Lý Kinh Hềng, đã bao giờ ta nói với chàng là chàng rất ngu ngốc chưa?”

Hẳn rất ngu ngốc? Nàng đã từng nói sao? Hình như là có. Hẳn nhớ nàng mắng hẳn ngốc rất nhiều lần, nhưng mà... hẳn là kẻ ngốc sao?! Hẳn lại tình nguyện làm kẻ ngốc vì nàng.

Nhưng, còn chưa kịp trả lời, một bàn tay đã néo chính xác vào vành tai hẳn, hai mắt Nam Cung Cẩm đỏ hừng lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chàng nhớ cho rõ đây, nếu ông đây có thể mở miệng yêu cầu chàng đời này chỉ có mình ta, thì đương nhiên ta cũng dành tình yêu duy nhất cho

chàng. Nếu đã không làm được, thì ta cũng sẽ không xuất hiện lại trước mặt chàng nữa, vì da mặt của ta không dầy như vậy!”

“VẬY... là nàng nói đùa sao?” Không thèm để ý đến bàn tay đang nhéo tai mình, đôi mắt màu ánh trắng chợt sáng rực lên nhìn nàng. Ngay trước khi Nam Cung Cẩm trả lời, hắn lại nhanh chóng nói thêm, “Thật ra vừa rồi ta cũng chỉ nói đùa thôi.” Hắn nói rất nhanh, cứ như sợ chỉ chậm một chút thôi Nam Cung Cẩm sẽ coi lời nói lúc nãy của hắn là thật vậy.

Nàng dở khóc dở cười nhìn tên ngốc này: “Thật ra, chàng càng nói như vậy, ta lại càng chỉ muốn một mình chàng!” Hắn càng tình nguyện không để ý đến chuyện gì hết, thì càng chứng tỏ rằng hắn quan tâm đến mình. Đối với đàn ông, tôn nghiêm là gì? E rằng còn quan trọng hơn cả sinh mạng. Ngay cả ở hiện đại cũng không nhiều người đàn ông chấp nhận được chuyện như vậy, huống chi là ở thời cổ đại phong kiến này?! Vậy mà hắn lại có thể nói với nàng câu ‘có thể’, đây không chỉ đơn giản là một chữ, mà là tình cảm nặng hơn hết thảy. Một tên ngốc như thế, làm sao có thể không giành được tình yêu toàn tâm toàn ý của nàng chứ?

Càng nói như vậy, lại càng chỉ muốn một mình mình sao?! “VẬY NGÀY NÀO TA CŨNG NÓI.” Đây chính là thuận gió xoay chiều, rèn sắt khi còn nóng trong truyền thuyết.

“...” Một vạch đen chảy thẳng xuống sau gáy, nàng nhìn hắn không biết phải nói gì, “Nếu ngày nào cũng nói, chờ đến lúc ta cảm thấy phiền chán rồi, sẽ làm như thế thật đấy!” Cái tên này, đúng là ngậy thơ chết đi được!

“VẬY TA KHÔNG NÓI NỮA!” Phản ứng cực kỳ nhanh.

Nam Cung Cẩm thấy quái lạ, nhìn chăm chăm hắn từ đầu đến chân một lượt, trong lòng thầm nảy ra suy nghĩ, sao đột nhiên hắn có vẻ hoạt bát hơn hẳn thế nhỉ? Trước kia có đánh gãy gãy cũng chẳng thấy ho he tiếng nào, sao hôm nay lại nói năng trôi chảy như thế chứ, khiến chính nàng cũng phải nhìn hắn bằng đôi mắt khác!

Thấy ánh mắt nàng nhìn mình hơi kỳ lạ, lúc này Bách Lý Kinh Hồng mới cảm thấy hơi mất tự nhiên, hắn khẽ quay đầu đi, mặt ửng hồng. Thật

ra, vì hẳn nghĩ có lẽ do tính cách của mình tế nhị quá, rốt cuộc nàng không chịu nổi nữa nên mới bỏ đi, thế nên hẳn mới cố gắng hết sức để nói nhiều hơn một chút. Không ngờ là cố gắng nói nhiều cũng không khó khăn như hẳn tưởng tượng, có đi đâu vẫn cảm thấy hơi lạ lạ thôi.

“Không quen phải không?” Nàng nhìn hẳn như cười như không.

Hắn gật đầu, đúng là không quen chút nào.

“Thôi, không cần phải tự thay đổi mình, lúc trước ta thích cũng là thích cái tính nghĩ một đằng nói một nẻo đó của chàng mà.” Nam Cung Cẩm thẳng thắn nói. Hơn nữa, nếu hẳn cố ép mình thay đổi, thì cũng sẽ không còn là hẳn mà mình đã yêu nữa.

Mấy lời này khiến đôi môi mỏng của hẳn bất giác hơi cong lên, mặc dù nghe câu ‘nghĩ một đằng nói một nẻo’ không thoải mái lắm, nhưng cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng rất tốt của hẳn hiện giờ. Thế nhưng, hẳn lại nhanh chóng nhớ lại cách gọi “Thừa tướng đại nhân” vừa r ỡ ở phòng bên cạnh, lại thêm những tin đồn hẳn đã nghe suốt cả đường đi, sắc mặt hẳn hơi sa s ầm xuống, nhìn chằm chằm Nam Cung Cẩm một lúc lâu cũng không nói ra lời nào.

Im lặng một lúc lâu sau, Nam Cung Cẩm lại không hiểu ra sao cả, bảo hẳn không cần gượng ép thay đổi chính mình, thì hẳn lập tức biến trở lại cái hũ nút như xưa à? “Chàng lại làm sao vậy?”

Câu hỏi vang lên, đến nửa ngày cũng chẳng có lời đáp. Cho đến khi Nam Cung Cẩm cảm thấy như trời chuyển mùa đông, sợ đến toát mồ hôi lạnh, hẳn mới phun ra ba chữ: “Tự nàng nghĩ!”

Ba chữ rất quen thuộc! Lúc trước ở Đông Lăng, hẳn cũng từng nói qua, lúc đó là vì Mộ Dung đoạn tụ, còn hôm nay là vì cái gì?! “Ặc... chẳng lẽ lại là vì... Mộ Dung đoạn tụ sao?”

Mộ Dung đoạn tụ?! Đôi mày đẹp khẽ nhíu lại, quay sang nhìn nàng, Mộ Dung đoạn tụ là ai? Mộ Dung Thiên Thu? Suy nghĩ này khiến khuôn mặt vốn đang sa s ầm xuống giờ lại càng đen hơn, nhìn y phục của Nam Cung

Cầm hiện giờ rõ ràng là y phục nam giới. Đang yên đang lành lại sang Tây Võ làm Thừa tướng làm gì? Là vì muốn hòa theo đám mê đoạn tụ của Mộ Dung Thiên Thu sao? Nghĩ đến đây, hắn chợt cảm thấy lửa giận bùng lên tận trời, thiêu đốt cả lục phủ ngũ tạng của hắn, nhưng ngoài mặt vẫn không bộc lộ cảm xúc gì, chỉ dùng đôi mắt sâu thẳm như hồ nước nhìn nàng, tỏa ra một luồng áp lực vô hình.

Cơ thể nhỏ xinh của Nam Cung Cầm run lên một cái, cố cứng đầu nói: “Không phải vừa rồi chàng còn nói không ngại để ta chiêu mộ cả một đám đàn ông sao? Sao đột nhiên lại để ý đến Mộ Dung đoạn tụ? Hơn nữa, hắn bị đoạn tụ chứ có phải ta đâu?”

Thấy nàng còn dám nói đến chuyện chiêu mộ cả đám đàn ông, hắn tiến lên mấy bước, đôi mắt xám bạc lạnh lẽo như nổi sóng, nhìn nàng chằm chằm, gằn từng chữ một: “Ta đổi ý rồi, sau này nếu nàng vừa ý gã nào, ta sẽ giết gã đó.”

“...” Không phải chỉ phụ nữ mới hay thay đổi thôi sao? Chẳng lẽ đàn ông càng dễ thay đổi hơn à? “Làm... làm gì mà đổi lời nhanh thế? Vậy câu nào thật câu nào giả chứ?”

“Đều là thật cả.” Bốn chữ chậm rãi phun ra từ đôi môi mỏng kia, tất cả đều là thật. Lúc ấy muốn thuận theo tất cả các quyết định của nàng, chiêu mộ mỹ nam rồi sau đó bỏ đi một mình là thật. Hiện giờ vì nàng đã nói sẽ dành tình yêu duy nhất cho mình, thế nên chuyện hắn muốn ra tay diệt trừ đám tình địch của mình cũng là thật. Bách Lý Kinh Hồng hắn không hề nói dối một câu nào cả.

“...” Nam Cung Cầm nhất thời không biết nói gì đáp lại.

Mà đám Mị Văn Dạ ở phòng bên cạnh thật sự không thể kiềm chế nổi sự tò mò của mình nữa, lặng lẽ đi từ trong phòng ra. Vừa ra khỏi cửa phòng đã nghe thấy câu nói kia của người nào đó: “Từ nay về sau, nếu nàng vừa ý gã nào, ta sẽ giết gã đó.” Tất cả đều rung mình một cái, hai mắt sáng rực lên, ánh mắt nhìn về phía căn phòng kia càng trở nên bỉ ổi hơn. Không ngờ đại mỹ nhân thoát nhìn có vẻ như không nhiễm bụi trần kia, cũng bị tay Yến Kinh Hồng này kéo xuống nước, hơn nữa còn chìm đắm

tới tận mức này rồi! Ôi, không biết Hoàng thượng, Liệt vương gia và người đàn ông này đối đầu với nhau thì sẽ như thế nào nữa. Quan hệ vốn đã không rõ ràng giữa ba người đàn ông và hai người phụ nữ, giờ lại chột biến thành mối quan hệ giữa bốn người đàn ông và hai người phụ nữ, ôi... càng lúc càng loạn — - cũng rất thú vị!!!

Dứt lời, Bách Lý Kinh Hồng không nhìn nàng nữa, bàn tay thon dài giấu dưới lớp tay áo rộng thùng thình, quay người đi chỉ để nàng nhìn thấy bên cạnh khuôn mặt tinh xảo của hắn, đôi môi mỏng hơi nhếch lên khiến người ta cảm nhận rõ được rằng hắn đang mất hứng.

Phong và Tu cặm kiếm đứng ngoài cửa, nhìn ba người đang vênh tai nghe lén này chỉ cảm thấy vạch đen sổ xuống đầu đầu, muốn xua họ đi như xua ruồi bọ vậy. Ai ngờ, mấy người này cũng không phải người hiền lành gì, thấy Phong và Tu thiếu lễ độ như thế, cũng cúi kính bước tới nói như châm chọc: “Thừa tướng đại nhân, dù huynh có gặp giai nhân thì cũng nhanh nhanh lên chứ! Chúng ta đầu đang chờ ngài đây.”

Mấy câu này là do Mị Văn Dạ nói, vừa nghe giọng hắn, Nam Cung Cẩm chột cảm thấy tóc gáy dựng đứng lên hết, Mị Văn Dạ cũng là đàn ông mà!!! Nàng len lén ngẩng đầu liếc nhìn Bách Lý Kinh Hồng một cái, quả nhiên, sau khi giọng nói của Mị Văn Dạ truyền vào, luồng áp khí mạnh mẽ trên người Bách Lý Kinh Hồng lại càng dồn ép khiến Nam Cung Cẩm không thở nổi, tức tối thẫn mẫn ầm lên trong lòng, mấy cái tên ngu ngốc đó, đang yên đang lành lại chạy sang gây phiền phức cho mình!

“Rầm!” một tiếng, xem ra Phong và Tu không ngăn cản được họ nữa.

Ngay sau đó, Nam Cung Cẩm choáng, đám Mị Văn Dạ choáng, Phong và Tu lại càng choáng!

Bọn họ nhìn thấy gì thế này? Thấy một người thanh niên áo trắng dáng người nhỏ xinh tay còn ôm một đứa bé sơ sinh bị dồn vào góc tường không cử động được, còn phía trước y, là một người đàn ông cao hơn y khoảng một cái đầu, đang cúi xuống hôn lên môi y.

Nam Cung Cầm nổi điên lên, cố tình, chắc chắn là tay này cố tình!!! Vừa thấy đám Mị Văn Dạ bước vào là xuất ngay chiêu này, phá hủy thanh danh của mình đã đành, còn có thể đạt được mục đích bĩ ố của hắn nữa! Phong và Tu thì chỉ cảm thấy tam quan của mình bị hủy diệt hoàn toàn, ôi mẹ ơi! Bệ hạ mà lại nhiệt huyết dâng trào như vậy sao? Chẳng lẽ vì căm dục lâu ngày, nhất thời không kìm nén được nên mới... Khụ khụ, xin thứ lỗi cho sự bĩ ố của họ!!!

Ba người Mị Văn Dạ, Lãnh Vũ Tàn, Mạnh Hạo Nhiên đều trợn trừng mắt im lặng, một giây, hai giây, ba giây! Ôi trời ơi, họa hoa mắt sao?! Đàn ông hôn đàn ông á?!!! Chuyện này có phải quá kỳ lạ không?! Mà còn kỳ lạ hơn nữa là, trước kia họ vẫn luôn cho rằng nếu chuyện thế này thực sự xảy ra trước mặt họ, chắc chắn sẽ khiến họ ghê tởm đến bu ồm nôn, nhưng vì sao khi thấy hai người đàn ông tuyệt mỹ này ôm hôn nhau, họ lại chỉ cảm thấy... tuyệt đẹp chứ?! Ông trời ơi, hệ thống cảm quan của họ đi công tác mất rồi sao?!

“Xem đủ chưa?” Bách Lý Kinh H ồng chợt quay sang nhìn họ, dung nhan như thần tiên không chút cảm xúc nhưng lại khiến người ta cảm nhận được ý lạnh trong đáy mắt của hắn.

Khí thế mạnh mẽ thật!

Nhưng, cả ba người kia không phải những người tùy tiện, chỉ kinh ngạc một chút rồi lập tức tỉnh táo lại ngay, nhất thời cảm thấy vô cùng ngại ngùng. Thực ra, chính họ cũng không ngờ vừa vào đây lại chứng kiến ngay cảnh tượng nóng bỏng như vậy. Hơn nữa, tay Yến Kinh H ồng kia vẫn còn đang ôm đứa con trai mà phu nhân mình vừa sinh kia kìa, vậy mà hai người này đã quấn lấy nhau rồi sao?!

Mạnh Hạo Nhiên ngại ngùng ho kh ẽ một tiếng: “Xin lỗi, chúng ta...”

“Đúng thế, vẫn chưa xem đủ mà!” Mị Văn Dạ mở to mắt trêu chọc, toàn thân đ ầy vẻ lưu manh, trên môi còn nở nụ cười xấu xa, rõ ràng là đang chờ hai người họ làm tiếp.

Bách Lý Kinh Hồng khẽ nhún đôi mày đẹp, thật sự không ngờ trong thiên hạ này còn có kẻ mặt dầy đến như vậy: “VẬY, LỘT SẠCH CÁC HẠ RA RỒI NÉM XUỐNG DƯỚI LẦU ĐỂ CHO MỌI NGƯỜI XEM THỎA THÍCH THÌ THẾ NÀO?”

“KHÔNG THẾ NÀO CẢ!” Mị Văn Dạ đáp rất nhanh rồi lập tức bỏ chạy. Đầu là cao thủ võ lâm, đương nhiên hẳn ta cũng biết võ công của đối phương hơn xa mình, hẳn ta đường đường là đệ nhất công tử Tây Võ thông minh tuyệt đỉnh, tuyệt đối không thể đi làm mấy chuyện tự rước nhục vào thân như thế được!

Lãnh Vũ Tàn không nói được lời nào, nhìn hai người một lúc lâu sau, trong lòng như cuộn cơn mưa giông bão táp, nhiệt huyết sôi trào! Nếu để Hoàng thượng hoặc Vương gia nhìn thấy cảnh vừa rồi, chắc chắn sẽ có rất nhiều trò vui để xem, chưa biết chừng còn đánh nhau đến đất trời mù mịt, nhật nguyệt vô quang mất! Nhưng hẳn ta sẽ không bao giờ nói ra suy nghĩ của mình, đây mới là cảnh giới cao nhất của việc “nghĩ một đằng nói một nẻo”! Mặt hẳn lạnh như tảng băng, nói: “Làm phiền. Hạo Nhiên huynh, chúng ta về trước đi.”

Mạnh Hạo Nhiên cũng quả quyết gật đầu, sau đó lau mồ hôi trên trán chạy theo sau Lãnh Vũ Tàn. Thực ra, hẳn ta muốn về từ lâu rồi, chẳng qua là không tiện lên tiếng mà thôi.

Vừa ra khỏi cửa, hai người lại nghe thấy một âm thanh thanh lạnh vọng từ trong phòng ra: “Chúng ta tiếp tục đi.”

Hai người hơi khựng lại một chút, ngẩng lên trời cảm thán ba giây, sau đó vội vàng chạy điên cuồng ra khỏi khách điểm, cứ như có sói đuổi theo sau vậy. Ôi ôi, đúng là mất hết cả thuần phong mỹ tục, mất hết cả thuần phong mỹ tục, tam quan hồng hết, trinh tiết nát vụn rồi!!!

Sắc mặt Nam Cung Cẩm hơi trăn xuống, hình tượng tốt đẹp của mình bị Bách Lý Kinh Hồng này hủy sạch. Tuy ba người kia không phải dạng người nhiều chuyện, nhưng sau này nàng làm sao giấu võ giương oai trước mặt huynh đệ được nữa? Bị hiểu lầm thành đoạn tụ đã đành, hơn nữa, sau tình huống vừa rồi, mọi người đều có thể nhận ra được, Yến Kinh Hồng

nàng không chỉ là đoạn tụ mà còn là kẻ nằm dưới nữa!!! “Bách Lý Kinh H ồng, thể diện của ông đây đều bị chàng phá hỏng hết r ồi!”

“Có hả?” Có tin đ ều với h ắn, lại mất thể diện hơn so với việc bị đ ều đại với Mộ Dung Thiên Thu sao?!

Cô nàng nào đó giận đến gi ờ ch ân: “Chàng có biết tình huống vừa r ồi của chúng ta, là nói cho mọi người biết rằng Yến Kinh H ồng ta không chỉ đoạn tụ mà còn là tiểu thụ hay không?!”

Bách Lý Kinh H ồng ng ớ người, r ồi chợt thấy hơi bu ồm cười. Tiểu thụ? Tuy h ắn chưa từng nghe từ này bao giờ, nhưng cũng có thể hiểu đại khái ý của nó, sau đó, h ắn thản nhiên nói: “Nàng có thể ở bên trên mà.”

“...” Nàng có nói đến chuyện này sao?!

Đúng lúc này, một hạ nhân phủ Thừa tướng lại vội vội vàng vàng chạy đến: “Thừa tướng đại nhân, Hoàng thượng nghe nói tiểu công tử chào đời nên tới chúc mừng, ngài mau về đi, Hoàng thượng đợi lâu lắm r ồi!”

Hả?! Nam Cung Cẩm rùng mình một cái, lu ồng áp khí lạnh như băng của người nào đó kia khiến tay ch ân nàng lạnh đi. Tên Mộ Dung đoạn tụ này, sớm không tới muộn không tới, lại cố tình tới đúng lúc này, chẳng phải là muốn chơi xỏ nàng sao?! Một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống sau gáy, quay lại nhìn Bách Lý Kinh H ồng: “À... ta phải về trước đã, giải quyết xong mọi việc sẽ quay lại.”

“Chuyện giữa ta và nàng còn chưa nói rõ ràng.” Nàng vẫn còn nợ h ắn một lời giải thích, vì sao con trai của Quân Lâm Uyên lại thành con nuôi của nàng?! Vì sao nàng nhẫn tâm như vậy, đi một năm không về mà cũng không hề h ắn nhủ cho h ắn một chút tin tức nào?! Khuếch trương thế lực ư? Có cần phải thế không?! Còn nữa, vì sao nàng không đi đâu khác mà lại cố tình đến Tây V ỹ, còn để lan truyền nhiều tin đ ều hỗn loạn xấu xa như vậy với Mộ Dung Thiên Thu?

Nàng biết rõ họ còn chưa nói rõ ràng, thật ra, với sự tín nhiệm giữa hai người, chắc chắn h ắn sẽ tin tưởng nàng. Mà nàng cũng tin rằng nếu mình

bảo hấn đừng hỏi gì hết, cứ tin tưởng nàng vô điều kiện, thì chắc chắn hấn cũng sẽ làm được. Nhưng nàng biết, có một số chuyện nếu không giải thích rõ ràng thì giữa hai người sẽ vĩnh viễn có một bức tường ngăn cách. Sắc mặt nàng cũng dịu lại, ánh mắt lộ ra vẻ sắc bén: “Ta biết mọi chuyện còn chưa nói rõ ràng, nhưng nhất định ta sẽ nói rõ với chàng.”

Có lẽ do làm Thừa tướng lâu ngày, cũng có thể vì lợi thế trong tay mình càng lúc càng lớn, khí thế càng ngày càng nhiều, cho nên trong ánh mắt của Nam Cung Cẩm bất giác hiện lên một chút oai hùng của người làm quan, cũng rất có khí phách.

Nàng như vậy, là hình ảnh mà hấn chưa từng nhìn thấy bao giờ. Ngạo nghễ, tự tin, còn mang dáng vẻ nhìn xuống chúng sinh. Nàng như vậy, thoát nhìn có vẻ đẹp hơn, hoặc phải nói là càng hấp dẫn người khác hơn, nhưng đồng thời cũng khiến hấn có cảm giác có nguy cơ hơn. Đột nhiên, hấn rất muốn biết, rốt cuộc trong một năm vừa rồi nàng đã trải qua những chuyện gì, đã đi qua những đâu mới có thể lột xác nhanh như thế? Giống như con bướm bướm phá kén mà ra, cũng giống như vầng trăng sáng vừa xua tan mây mù, tỏa ra hào quang khiến người ta chói mắt. Hấn cũng muốn biết, một năm không gặp, rốt cuộc hấn đã bỏ lỡ đi đâu gì.

Hấn nhắm mắt lại, im lặng một lát, vẫn cảm thấy không thể để một mình nàng gặp riêng Mộ Dung Thiên Thu được. Hấn không ở đây đã đành, nếu hấn đã đến, đương nhiên phải đề phòng cẩn thận mới phải. “Nếu đã muốn nói rõ với ta, thì ta sẽ đi cùng nàng.”

Hả... Để hai người này gặp nhau thật sự sẽ không sao chứ? Nam Cung Cẩm rất do dự.

“Nếu không muốn, cũng không sao.” Hấn nhẹ nhàng nói rồi quay đầu đi đây về kiêu ngạo lại bướng bỉnh.

Một vạch đen chảy thẳng xuống... Đúng là chịu hết nổi hấn mà! “Muốn đi theo thì cứ đi thôi, thật ra không chỉ ta cần phải cho chàng một lời giải thích. Mà có một số chuyện giữa chúng ta cũng cần phải nói rõ ràng!” Dứt lời, nàng không để ý đến hấn nữa, quay người đi ra. Đúng là nên nói rõ,

đặc biệt là, nàng phải nói cho hắn biết, nhất định Nam Cung Cẩm phải tự tay đâm chết Bách Lý Ngạo Thiên!

Bách Lý Kinh Hồng cũng nhạy cảm nhận ra vẻ oán hận ẩn dưới câu nói của nàng, trong lòng thẫn thẫn giật mình, chẳng lẽ nàng chưa quay về Nam Nhạc còn có nguyên nhân khác sao? Đôi môi mỏng hơi mấp máy rồi lập tức đi theo nàng, không nghĩ nhiều nữa.

...

Đọc đường đi, Nam Cung Cẩm rất chú ý đến Quân Kinh Lan, chỉ sợ có chuyện gì đó ngoài ý muốn xảy ra, tay vẫn đưa lên để che ánh mắt trời cho thẳng bé. Hình ảnh này khiến mùi chua nồng bốc lên cơ thể người nào đó, cảm giác ghen tuông bùng cháy khiến cả Phong và Tu cảm thấy chóng cả mặt, nhưng Nam Cung Cẩm lại chẳng hề bị ảnh hưởng.

Vừa vào đến phủ Thừa tướng, nàng nhìn thấy ngay Mộ Dung đoạn tụ đang chờ ở chính sảnh, liền ôm đứa bé bước tới nói: “Không biết Hoàng thượng giá lâm, thần không tiếp đón từ xa, xin Hoàng thượng thứ tội!”

Mộ Dung Thiên Thu cười không mấy bận tâm: “Không sao, trăm đến để chúc mừng thôi. Hơn nữa, quan hệ của Yến Khanh và trăm thế nào chứ, không cần phải xa lạ như thế!” Nói là chúc, nhưng ánh mắt không thân thiện lại dính vào người tiểu Kinh Lan.

Nam Cung Cẩm thẫn thẫn chửi thầm lên trong lòng, ông đây thì có quan hệ gì với người?! Đừng có nhận thân nhận quen bừa bãi như vậy được không? “Hoàng thượng cất nhắc!”

Ánh mắt của Mộ Dung Thiên Thu lại nhanh chóng hướng về phía Bách Lý Kinh Hồng: “Hắn là?!”

Ặc... “Hắn là... hắn là họ hàng xa của thần!”

Nàng vừa nói câu này, mặt Bách Lý Kinh Hồng đen lại, lạnh lùng nhìn Nam Cung Cẩm! Trên mặt Mộ Dung Thiên Thu cũng đầy vẻ không tin, ánh mắt hung hãn nhìn Nam Cung Cẩm.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 3+1

“Yến Khanh có một vị huynh trưởng ruột thịt, lại còn có một vị họ hàng xa nữa, thật khiến trăm hăm mộ!” Một câu quái quái gở gở phun ra từ miệng Mộ Dung Thiên Thu, bất cứ ai cũng có thể nhận ra vẻ ghen tuông trong đó.

Một vạch đen lớn sỗ thẳng xuống sau gáy Nam Cung Cẩm, này này, có ca ca với họ hàng xa thì có quái gì đáng hăm mộ?! Hàng này hết chuyện để nói nên nói lung tung à? Sau lưng nàng còn cảm nhận rõ ràng ánh mắt lạnh như băng đang nhìn nàng chằm chằm của người nào đó. Đúng là trước có sói, sau có hổ, khổ sở chết đi được!

Mộ Dung Thiên Thu nhìn Bách Lý Kinh Hềng một lúc lâu, đến khi nhìn thấy đôi mắt màu bạc của hắn, hắn ta thoáng sửng người một chút, hình như hắn ta đã từng nghe nói ai ở đâu đó có tròng mắt màu bạc, nhưng nhất thời không nhớ ra được. Vì thế, hắn ra càng quan sát Bách Lý Kinh Hềng kỹ hơn: “Yến Khanh, vị họ hàng xa này của Khanh nhìn thấy trăm cũng không hành lễ sao?” Đôi mắt màu xanh biếc như lóe lên vẻ âm u, giọng điệu ẩn chứa sự tàn độc, xem ra, hôm nay hắn ta quyết tâm muốn làm khó để Bách Lý Kinh Hềng.

Nam Cung Cẩm hơi khựng lại, làm sao nàng nói với Mộ Dung Thiên Thu rằng Nam Nhạc Hoàng lên đến Tây Vỗ được?! Nếu nói vậy, bản thân mình cũng khó tránh khỏi bị liên lụy, vì thế, Nam Cung Cẩm do dự một lúc rồi liếc Bách Lý Kinh Hềng một cái, đáp: “Chân hắn không tiện quỳ xuống hành lễ!”

“...” Đây chắc chắn là lời bịa đặt vớ vẩn nhất mà Mộ Dung Thiên Thu từng nghe.

Sắc mặt Bách Lý Kinh Hông cũng càng ngày càng đen, đen y như vật thể khó gọi tên trong hố xí vậy! Chỉ trong giây lát mà mình lại từ người đàn ông của nàng, biến thành người họ hàng xa đi đứng bất tiện sao? Mà tên Mộ Dung Thiên Thu này cứ mở miệng ra là “Yến Khanh Yến Khanh” thân thân mật mật, sự đối lập rõ rệt như vậy thì sao hắn không bốc hỏa cho được?!

Đôi mắt màu xanh biếc nhìn chằm chằm Bách Lý Kinh Hông, trực giác nói cho hắn ta biết, người đàn ông này không đơn giản. Đương nhiên, việc khiến hắn ta càng bất mãn hơn đó là sự mờ ám mơ mơ hồ hồ giữa hắn và Yến Kinh Hông khiến hắn ta thấy rất khó chịu: “Người không phải là người Tây Võ?”

“Hoàng thượng, có chuyện gì cứ hỏi thần là được, vị họ hàng này của thần rất nhát gan, không biết ăn nói, sợ sẽ bất kính với Hoàng thượng!” Tiếp tục bịa đặt, nàng không thể để cho tên kiêu ngạo này nói ra mấy lời không nên nói được.

Nhát gan? Khóe mắt Mộ Dung Thiên Thu khẽ giật giật, người đàn ông đó nhìn có vẻ gì là nhát gan không? Đôi mắt màu bạc thi thoảng lại nhìn mình, thoạt nhìn có vẻ rất bình tĩnh, thờ ơ, nhưng thực ra lại như có luồng khí lạnh vây quanh. Hắn ta còn nghi ngờ rằng, nếu không phải vì có Yến Kinh Hông đang ở đây, thì liệu có phải người đàn ông này sẽ lôi cổ mình ra ngoài đánh cho một trận không? Người như vậy mà còn nói là nhát gan sao?

Phong và Tu cũng cảm thấy choáng váng, lảng lảng liếc nhìn sắc mặt chủ nhân nhà mình, sao cứ có cảm giác yên lặng trước cơn bão vậy nhỉ?! Ở Tây Võ mà đối đầu với Mộ Dung Thiên Thu tuyệt đối không phải chuyện hay, Hoàng thượng, ngài phải bình tĩnh một chút!!!

Mà sau khi nghe Nam Cung Cẩm nói vậy, Bách Lý Kinh Hông lại không hề tức giận, đôi môi mỏng còn khẽ nhếch lên cười như có như không. Nàng nói hắn nhát gan cũng không phải thực sự khinh thường hắn,

mà là đang bảo vệ hắn. Hắn tin rằng không chỉ mình hắn nhận ra điếu này, ngay cả Mộ Dung Thiên Thu cũng nhận ra.

Quả nhiên, ánh mắt không vui của Mộ Dung Thiên Thu lại hướng về phía Nam Cung Cẩm: “Yến Khanh bảo vệ hắn như vậy sao?”

“Hoàng thượng nói vậy là sao? Thần không hiểu!” Giả ngu triệt để.

Mộ Dung Thiên Thu phát nản, còn Bách Lý Kinh Hồng thì đầy vẻ đắc ý.

“Vậy, Yến Khanh cho trăm mọn vị bằng hữu kia mấy ngày được không? Trăm sẽ đưa hắn đi thăm thú hết phong cảnh của hoàng thành Tây Võ, chắc chắn không bạc đãi khách quý của Yến Khanh!” Trực giác của đàn ông nói cho hắn ta biết, người đàn ông này còn nguy hiểm hơn cả một thế một thiệp kia của Yến Kinh Hồng, thế nên, tốt nhất là tách hắn ra khỏi Yến Kinh Hồng.

Nghe câu này, Nam Cung Cẩm cũng mất hứng, chưa nói đến chuyện bao nhiêu lâu không gặp Bách Lý Kinh Hồng, trong lòng nàng ít nhi ều cũng có chút nhớ mong, mà chỉ cần xét đến việc chưa biết tay Mộ Dung Thiên Thu này có ý đồ gì, thì nàng cũng không thể đồng ý được rồi! Nàng không quên Mộ Dung Thiên Thu là một gã đoạn tụ, hôm nay Bách Lý Kinh Hồng vừa đến đây, mọi đề tài của hắn ta đều xoay quanh Bách Lý Kinh Hồng, nếu giao tiểu Hồng Hồng ra thật, ai mà biết tên biến thái chết tiệt không từ mọi thủ đoạn để đạt được mục đích này sẽ còn làm ra những chuyện cần thú gì với tiểu Hồng Hồng chứ?!

“Xin Hoàng thượng thu lại mệnh lệnh vừa rồi, vị họ hàng xa này của thần trước giờ vẫn giữ thân trong sạch, vẫn không nên đi thì hơn, cũng đừng làm phật ý tốt của Hoàng thượng, thì không hay ho gì!” Ý của nàng là, hắn không có đam mê giống người, người đừng có mơ tưởng!

Mộ Dung Thiên Thu nghe câu này chỉ cảm thấy hơi kỳ quái, mình mời hắn thì liên quan gì đến chuyện người đàn ông này có giữ thân trong sạch hay không? Hắn ta nhìn Yến Kinh Hồng chăm chăm, chỉ thấy vẻ mặt bình tĩnh như thường của y còn thoáng có vẻ căng thẳng, khiến hắn ta lại càng

buồn bực hơn, chẳng lẽ y cho rằng mình muốn dẫn người đàn ông này đi thanh lâu chơi sao?! Thấy y căng thẳng như vậy, trong lòng hẳn ta cảm thấy rất khó chịu. Từ sau khi tiểu tử này xuất hiện, mình đã công khai, ám chỉ mình muốn y bao nhiêu lần rồi? Bình thường y muốn gì mình liền cho y cái đó, ngay cả chốn quan trường cũng luôn che chở bảo vệ cho y, khiến cho y một bước lên mây. Nhưng mỗi lần nhìn thấy mình, y luôn đẩy về đề phòng, giờ còn căng thẳng thế kia vì một tên đàn ông không biết ở đâu lòi ra, thì làm sao hẳn ta có thể không bực bội cho được?

Nam Cung Cẩm vừa dứt lời, ánh mắt Bách Lý Kinh Hồng nhìn Mộ Dung Thiên Thu cũng thêm phần dò xét, năm vừa rồi hẳn luôn tìm kiếm Cẩm nhi, cho nên không chú ý nhiều đến những chuyện khác, chẳng lẽ Mộ Dung Thiên Thu này đoạn tụ thật sao?

“Yên khanh từ chối thẳng thừng như vậy khiến trẫm rất đau lòng!” Mộ Dung Thiên Thu giả vờ giả vịt nói. Miệng thì kêu đau lòng, nhưng trên khuôn mặt tuấn mỹ vô song đó lại khẽ nở nụ cười đầy nguy hiểm.

Trong mắt Bách Lý Kinh Hồng, nụ cười này là nhắm vào Cẩm nhi. Còn với Nam Cung Cẩm, thì tay này đang ám chỉ mình rằng, nếu không giao Bách Lý Kinh Hồng ra, sớm muộn gì hẳn ta cũng sẽ xử lý mình. Thâm căn nhắc một lúc lâu vẫn cảm thấy không thể giao tiểu Hồng Hồng cho hẳn ta được. Nam Cung Cẩm nàng là người có sức chiến đấu và sinh mệnh dai dẳng như tiểu cường, tuyệt đối không thể cúi đầu trước thế lực thù địch!

Vì vậy, hai người đều nhìn Mộ Dung Thiên Thu bằng ánh mắt bất thiện. Cũng không bao lâu sau, hạ nhân lại tới báo: “Đại nhân, đại ca ngài tới!”

Đại ca này, đương nhiên là chỉ Thượng Quan Cận Duệ. Nam Cung Cẩm mừng rỡ: “Mau mau mời đại ca ta vào!” Lại nhớ, sau khi bọn họ đến Tây Vỹ, Thượng Quan Cận Duệ vẫn dùng thân phận huynh muội để đối xử với nàng, nhưng có lẽ trong lòng vẫn còn bận tâm về việc mình không muốn buông tay Bách Lý Kinh Hồng, nên rất ít khi đến tìm nàng, hôm nay phá lệ tới đây khiến nàng rất vui vẻ.

Đôi mày đẹp của Bách Lý Kinh Hồng khẽ nhíu lại, lần trước ở Nam Nhạc hẳn đã gặp ca ca của Cẩm nhi, cũng chính là Thượng Quan Cận Duệ.

Năm ngoái nghe nói Thượng Quan Cận Duệ từ quan bỏ đi, thì ra cũng theo Cẩm nhi đến Tây Vĩ. Thượng Quan Cận Duệ cũng còn đến đây, vậy mà mình lại không biết gì cả. Nghĩ thế, trong lòng hắn càng cảm thấy buồn hơn.

Còn Mộ Dung Thiên Thu, vừa nghe đại ca Yến Kinh Hồng tới, sắc mặt vốn đã khó coi lại càng khó coi hơn. Người đàn ông nhả ngọc đó, thoát nhìn còn thâm sâu khó lường hơn cả mình. Lại nói, tuổi tác của hai người cũng không chênh nhau là mấy, nhưng đến tận bây giờ Mộ Dung Thiên Thu cũng không thể dò xét được nửa phần tính cách hay sơ hở của hắn. Người như vậy thật sự quá nguy hiểm. Với tính nết của Mộ Dung Thiên Thu, thẳng tay diệt trừ hắn tất nhiên sẽ yên tâm hơn nhiều, nhưng hắn lại là đại ca của Yến Kinh Hồng, không thể động thủ được!

Nam Cung Cẩm quay đầu, đột nhiên nhìn thấy dáng vẻ như ngẫm nghĩ của Mộ Dung Thiên Thu, thẩn giật thột trong lòng, sao nàng lại quên mất nhỉ, mỗi lần nhìn thấy Duệ ca ca, ánh mắt Mộ Dung Thiên Thu như dính chặt lấy người huynh ấy vậy, giờ lại để Duệ ca ca xuất hiện trước mặt tên Mộ Dung đoạn tụ... có khi nào tay này không kiềm chế được, lại lao thẳng tới cưỡng bức không?!

Nàng vừa suy nghĩ lại vừa thẩn đờ mờ hồi lạnh, nhưng đứa bé con trong ngực nàng lại rất ngoan ngoãn, bao nhiêu lâu mà cũng không khóc không quấy gì, đôi mắt xếch hẹp dài ngược lên nhìn họ như rất tò mò, nhìn thế nào cũng không giống một đứa bé vừa chào đời. Có lẽ vì mang thai lâu hơn ba tháng nên thoát nhìn mới bầu bĩnh trắng trẻo hơn một chút.

Không bao lâu sau, Thượng Quan Cận Duệ mặc chiếc áo trường bào màu lam nhạt bước vào. Dung nhan phong thần tuấn lãng, thêm nụ cười mỉm trên môi, hắn ung dung bước tới khiến cả gian phòng cũng như được nụ cười trên môi hắn chiếu sáng lên vậy. Người này luôn khiến cho người ta vừa nhìn thấy đã cảm thấy tâm hồn thư thái thoải mái như đón một ngọn xuân vậy.

Vì thế, Nam Cung Cẩm lại không tìm được kẽ liếc nhìn Mộ Dung Thiên Thu một cái, nhìn thấy trong đôi ngươi xanh biếc của hắn ta ánh lên

tia sáng nguy hiểm và đầy tính xâm chiếm khiến tín hiệu đèn đỏ trong lòng nàng cũng bị treo cao lên. Đúng là oan nghiệt mà! Không phải Lãnh Tử Hàn cũng rất đẹp trai sao? Còn là đệ đệ ruột của hắn ta nữa, sao hắn ta không nhắm vào Lãnh Tử Hàn chứ? Đã chỉ biết bắt nạt người thật thà hiền lành như nàng, hơi một tí lại giở trò mờ ám với mình đã đành, giờ đến cả chông với đại ca mình mà hắn ta cũng không chịu buông tha nữa!

Thượng Quan Cận Duệ vốn nhận được tin Mộ Thiên Thiên đã sinh nên mới tới thăm, nhưng lại không ngờ gặp được Bách Lý Kinh Hồng ở nơi này! Vào khoảnh khắc nhìn thấy hắn, hắn ta hơi sững người một chút, sau đó lập tức giấu đi tâm trạng của mình, cười nói với Mộ Dung Thiên Thu: “Thảo dân tham kiến Hoàng thượng!”

Thượng Quan Cận Duệ là vậy, từ trước đến nay đều khéo léo ứng phó với mọi hoàn cảnh, biết làm thế nào là tốt nhất cho mình, trong tình huống không động chạm đến giới hạn thì sẵn sàng cúi đầu với người khác. Mà cũng chỉ có người biết cúi đầu, mới có thể giấu mình dễ dàng hơn một chút.

“Tiên sinh đứng lên đi, nếu đã là đại ca của Yến Khanh, thì sau này thấy trăm cũng không cần khách sáo như thế nữa!” Mộ Dung Thiên Thu cười nói, nhưng nụ cười lại không sâu đến đáy mắt.

Khóe môi Nam Cung Cẩm khẽ run lên, thấy chưa, tay này lại bắt đầu lôi kéo tiếp cận trai đẹp rồi đấy!

“Lễ nghĩa không thể bỏ qua được!” Hắn cười nhã nhặn, cũng không bận tâm đến lời của Mộ Dung Thiên Thu.

Vì thế, trong phòng này liền có ba người đàn ông tuấn tú tuyệt mỹ, còn thêm một tay giả trai yêu kiều xinh đẹp. Tình hình lập tức rơi vào trạng thái căng thẳng, Bách Lý Kinh Hồng cũng cảm thấy Thượng Quan Cận Duệ có vẻ xa cách với mình, hoàn toàn khác hẳn thái độ khi gặp mặt ở Nam Nhạc lần trước, nhưng Bách Lý Kinh Hồng không mấy quan tâm, dù sao, hắn cũng không quá thích người được gọi là ca ca này của Cẩm nhi, ca ca ư? Ha...

“Oa oa oa...” tiểu Kinh Lan chợt khóc òa lên. Cậu nhóc vừa khóc, Nam Cung Cầm sợ trắng bệch mặt mũi, lật qua lật lại đứa bé nhìn mấy lần cũng không phát hiện có vấn đề gì: “Sao thế này? Người đâu, người đâu?! Mau đi mời đại phu!”

Một vạch đen chảy thẳng xuống sau gáy quan gia: “Tướng gia, chắc là công tử đối bụng nên mới khóc, không cần mới đại phu!” Bình thường không phải tướng gia rất thông minh nhanh trí sao? Sao lại phạm sai lầm sơ đẳng thế này!

Nghe vậy, Nam Cung Cầm cuống quýt thậm chí còn lười cả chào hỏi ba người kia, bế Quân Kinh Lan lao vội về phía phòng Mộ Thiên Thiên, bước chân vô cùng gấp gáp. Đôi mắt xanh biếc của Mộ Dung Thiên Thu lại hiện lên vẻ không vui. Xem ra, hẳn ta quá dung túng tiểu tử này rồi, bây giờ còn chẳng có chút quy củ nào nữa!!!

Bách Lý Kinh Hồng thì cảm thấy trong lòng hơi chua chua. Cầm nhi vẫn luôn nói rất ghét Quân Lâm Uyên, nhưng bây giờ lại đối xử tốt với con trai của hẳn ta như vậy, làm sao hẳn không ăn giấm, không ghen cho được?! Hẳn thực sự rất muốn biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra mới có thể khiến cho mối quan hệ của bọn họ tốt như thế, thậm chí đứa bé kia chỉ vừa khóc mấy tiếng, nàng đã bỏ rơi luôn cả mình, lúc đi còn chẳng kịp nhìn mình lấy một cái! Nghĩ tới đây, trong tim của hẳn lập tức rất khó chịu, nhưng cũng không thể hiện ra ngoài mặt.

Người bình tĩnh duy nhất là Thượng Quan Cẩn Duệ, hẳn ta biết hết mọi chuyện giữa Cầm Cầm và Quân Lâm Uyên. Với tính cách trọng tình trọng nghĩa của Cầm Cầm, nàng không thể nào không báo đáp ân tình lớn như thế của Quân Lâm Uyên, ngay cả mất mạng vì đứa bé kia, nàng cũng cam lòng, thế nên, biểu hiện như hiện giờ cũng chẳng phải chuyện gì to tát. Hẳn ta quay sang, nhìn thấy ngay ánh mắt không vui của Bách Lý Kinh Hồng. Không biết vì sao, nhìn hẳn như vậy, hẳn ta lại cảm thấy vui vẻ khó tả. Cũng không nên để người đàn ông này quá thuận buồm xuôi gió được.

Từ rất xa, Mộ Thiên Thiên đã nghe thấy tiếng khóc của Quân Kinh Lan rồi, mẫu tử liền tâm khiến nàng nghe mà xót lòng. Thấy Nam Cung Cầm

ôm đưa bé lao vội vào, Vân Giảo Hề bước lên trước hỏi: “Tướng công, đưa bé sao thế?” Giả vờ làm vợ chồng lâu ngày nên nàng gọi câu tướng công cũng rất thuận miệng.

“Chắc là đói bụng!” Nam Cung Cẩm vội vội vàng vàng nói rồi đưa đưa bé đến trước mặt Mộ Thiên Thiên: “Nàng biết cho bú chứ?”

Nàng hỏi không chút e dè, Mộ Thiên Thiên hơi xấu hổ một chút nhưng vẫn nhanh chóng gạt đầu, đón lấy đưa bé, cởi áo, bắt đầu cho đưa bé bú sữa. Đúng là Tiểu Kinh Lan bị đói thật, vừa ngậm vào liền uống ngon lành, không khóc không quấy nữa, khiến tâm trạng căng thẳng vừa rồi của Nam Cung Cẩm cũng nguôi dần. Tình mẫu tử như toát ra từ người Mộ Thiên Thiên, thoạt nhìn vô cùng ấm áp.

“Ta vốn định nhân lúc rảnh rồi đưa tên nhóc này ra ngoài khoe khoang một phen, xem ra không được rồi. Nếu cứ hờ một chút lại khóc thì ông đây mất hết thể diện mất! Có đi đâu, lần trước đã nói rồi, có nên tìm mấy bà vú cho thằng bé không?” Không thể không nói, đưa bé chỉ vừa khóc đã khiến tim Nam Cung Cẩm thất hết cả lại, nếu khóc thêm vài lần nữa, ai mà biết được liệu nàng có phát bệnh tim luôn hay không!

“Nhất định phải tìm bà vú ạ!” Quản gia đứng bên cạnh nói chen vào, làm gì có gia đình giàu có nào không dùng bà vú.

Nam Cung Cẩm trầm ngâm một lát rồi phân phó: “Vây đi tìm cho bản quan, tìm khoảng 10, 20 người. Nhớ rõ, phải là người không ốm không đau, cơ thể mạnh khỏe mới được phép cho con trai ta bú!”

“Vâng!” 10, 20 người, tướng gia muốn làm tiểu công tử no chết hay sao?! Nhưng lão cũng không thể can thiệp vào ý kiến của chủ nhân được. Lão đáp rồi lập tức xuất môn lo liệu.

Đi chưa được mấy bước, lão lại nghe tiếng Nam Cung Cẩm truyền tới: “Nhớ, là phải tìm bà vú mặt mày xinh xắn, chiều cao vừa phải, tốt nhất là chưa từng cho con bú, độ tinh khiết và dinh dưỡng của sữa mới tương đối cao được, tốt nhất là có chút công phu để đỡ làm con ta ngã, còn nữa, công

phu cũng không thể quá cao, nếu quá cao mạnh tay quá sẽ làm con ta bị thương mất!”

Quản gia như hóa đá ngoài cửa, ngài tìm bà vú hay tìm cái gì vậy? Tướng gia, có cần phải thế không?!

“Nghe thấy lời bản quan chưa?” Không nghe tiếng đáp, Nam Cung Cẩm không nhịn được lại hỏi thêm.

Quản gia vội gật đầu: “Nghe rồi nghe rồi, lão nô lập tức đi ngay.”

“Đi nhanh v ề nhanh! Nếu để con ta bị đói, bản quan sẽ thu lại chức quản gia của ngươi!”

“Vâng!” Lão quản gia vốn đã hơn 50 tuổi, chợt hăng máu như đánh tiết gà, chạy ầm ầm ra ngoài cửa. Từ trước đến nay Tướng gia vẫn luôn rất thân thiện với hạ nhân, hôm nay lần đầu tiên nói ra câu như vậy. Xem ra, đúng là tướng gia rất coi trọng tiểu công tử!

Đám hạ nhân lui tới nhìn thấy quản gia chạy v ề qua như gió li ền ngạc nhiên hỏi nhau.

Hạ nhân Giáp: “Có phải quản gia không?”

Hạ nhân Ất: “Hình như vậy.”

“Sao tự dưng lại chạy nhanh thế?”

“Chắc trong nhà quản gia có người chết!”

“R ầm!” Tiếng quản gia vấp ngã xuống đất ở cách đó không xa.

Cũng đúng lúc đó, ba người Mộ Dung Thiên Thu đợi mãi không thấy Nam Cung Cẩm đâu nên đầu cùng đi tới đây. Từ xa đã nghe thấy mấy lời nàng dặn dò quản gia này nọ, trên người Bách Lý Kinh Hồng thoáng tỏa ra chút ghen tuông, đôi người xanh biếc của Mộ Dung Thiên Thu lại lóe lên tia sáng khó hiểu. Thượng Quan Cận Duệ liếc nhìn hai người, trên môi vẫn nở nụ cười nh ả nh ận như có vẻ rất thoải mái.

Ba người vừa đi tới, Nam Cung Cẩm mới chợt nhớ ra vừa rồi mình đi vội quá, quên bémng mất pho Đại Phật Mộ Dung Thiên Thu này. Nàng vội khom người xin lỗi: “Vừa rồi thầnhất lẽ quá, xin Hoàng thượng thứ tội!”

Thấydáng vẻ ngoan ngoãn cúi đầu này của nàng, tâm trạng của Mộ Dung Thiên Thu mới thoải mái hơn một chút, nụ cười âm u khẽ nở trên môi, bước tới trước mặt Nam Cung Cẩm nói: “Yến khanh không cần khách khí như thế. Khanh biết trẫm sẽ không giận khanh mà.”

Nghe câu này, Nam Cung Cẩm chỉ cảm thấy rợn hết cả người, sao nghe mờ ám quá vậy?! Ngay sau đó, sắc mặt Bách Lý Kinh Hông nhìn nàng cũng lạnh hẫ đi, cũng thầnhiểu được những tin đồn kia từ đâu mà ra. Nếu là trước đây, chắc chắn hẳn sẽ phẫ tay áo bỏ đi, nhưng hiện giờ, nếu hẳn bỏ đi chẳng phải sẽ khiến tay Mộ Dung Thiên Thu kia được lợi hay sao?! Đôi môi mỏng mấp máy định nói gì đó, lại nghe Nam Cung Cẩm nói trước: “Tạ ơn Hoàng thượng ưu ái, có đi đâu, Hoàng thượng bận rộn quốc sự, thầnhĩ, vì sự an nguy và phồn vinh của Tây Vĩ, hay là ngài hãy cung trước đi!”

“Khanh đuổi trẫm?” Mộ Dung Thiên Thu nhướng mày, đôi mắt xanh biếc thoáng hiện lên vẻ hung tàn, to gan thật, xem ra, hẳn ta quá dung túng tiểu tử này mà!

Luồng áp khí mạnh mẽ ép xuống cơ thể nhỏ xinh của Nam Cung Cẩm, nàng thực sự muốn hét ầm lên rằng: “Đúng thế! Ta đang đuổi người đấy!” Nhưng cuối cùng vẫn trả lời rất súc tích: “Thầnhông có ý đó, chỉ là, gần đây trong triều khá nhiều chuyện phi ền phức, nhất là vừa rồi thầnlại giết Kinh triệu phủ doãn trong lúc nóng giận, việc này khá phức tạp, chắc hẳn cũng khiến Hoàng quý phi nương nương không vui, chưa biết chừng còn xin Hoàng thượng đòi lại công bằng cho nàng ta. Đến lúc đó, xin Hoàng thượng thứ tội, gỡ rối giúp thầnh!”

“Ngay cả Hoàng hậu của trẫm còn đứng về phía khanh, mà khanh phải sợ một Hoàng quý phi nhỏ bé sao?” Mộ Dung Thiên Thu nhướng mày, giọng nói âm u mang theo cảm giác hung tàn. Tiểu tử này muốn đuổi mình

đi à? Sao hả? Đuổi mình đi rồi để y trái ôm phải ấp chứ gì? Một thê một thiệp không đủ, còn thêm cả hai gã đàn ông này nữa à?!!!

“Hoàng hậu chỉ đứng về phía chính nghĩa, chứ không phải đứng về phía thê!” Câu này của nàng rất nghệ thuật, vừa có thể nói rõ rằng nàng và Hoàng hậu không có quan hệ gì bất chính, cũng thể hiện rõ nàng là phía chính nghĩa.

Mộ Dung Thiên Thu bước tới sát nàng: “Nếu trẫm không muốn đi thì sao?!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 3+2

Một bàn tay chột chặn giữa hai người họ, kéo Nam Cung Cẩm rời xa ra khỏi Mộ Dung Thiên Thu, khuôn mặt vẫn lãnh đạm như trước, không nói câu nào chỉ lạnh lùng nhìn Mộ Dung Thiên Thu. Hắn không biết nàng định làm gì, vì sao lại tới Tây Vỹ làm Thừa tướng, nhưng hắn biết nếu mình nói sai sẽ hủy hoại kế hoạch của nàng trong phút chốc. Vì vậy, hắn không nói gì nhiều, có đi đâu hắn cũng không thể đứng trơ mắt nhìn Mộ Dung Thiên Thu đứng sát gần Cẩm nhi như vậy.

“Tây Vỹ hoàng, tự trọng.” Năm chữ lạnh lùng phát ra từ miệng hắn. Ngữ điệu vốn bình thản, thờ ơ lại khiến Mộ Dung Thiên Thu nhận ra cảm giác khiêu khích nồng đậm. Hắn ta nhìn sắc mặt lúng túng của Yến Kinh Hồng một cái rồi lại nhìn về phía Bách Lý Kinh Hồng, như cười như không nói: “Yến Khanh, vị này thực sự chỉ là họ hàng xa của Khanh sao?”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, đúng là thế ạ!” Nam Cung Cẩm vừa nói vừa gật đầu. Ban nãy đã nói phải, giờ lại bảo không, chẳng phải sẽ thành khi quân phạm thượng sao? Nàng đâu có ngu như thế.

Nhưng trong mắt Bách Lý Kinh Hồng, thì câu này của nàng là vì muốn phủi sạch mối quan hệ với mình. Hắn quay đầu thản nhiên nhìn nàng, trong mắt đã ẩn chứa chút giận dữ. Kẹp giữa hai người thế này khiến Nam Cung Cẩm phát bực mình, suýt thì buột miệng chửi ‘đậu xanh rau má’, nhưng may mà quản gia quay lại đúng lúc, còn có cả một nhóm đông vú em đi theo, cúi người hành lễ: “Hoàng thượng, tướng gia!”

Nhóm bà vú biết mình có thể nhìn thấy mỹ tướng của lòng mình cũng đã mừng phát điên lên rồi, không ngờ Hoàng thượng lại cũng ở đây liền vội vàng quỳ xuống: “Dân phụ bái kiến Hoàng thượng!”

Vừa nhìn lướt qua mấy người đó, Nam Cung Cẩm đã khẽ nhú mào.

Mộ Dung Thiên Thu không mấy bận tâm, nói: “Đứng lên đi!” Khẩu khí này cũng khiến mấy bà vú dằn dằn bình tĩnh lại.

Đây là lần đầu tiên các bà vú được nhìn thấy Hoàng thượng nên đều run lấy bầy, cúi đầu đứng sang một bên không dám nói một lời. Nam Cung Cẩm bước vài bước tới, chỉ vào mấy người đang run rẩy kia: “Các người về được rồi!”

Mấy bà vú kia ngẩn ra, hoàn toàn không biết mình đã làm sai đi đâu gì. Ngay sau đó, Nam Cung Cẩm lại chỉ sang hai bà vú bên cạnh: “Các người cũng có thể quay về!”

Quản gia không đồng ý nói: “Tướng gia, họ đều là bà vú tốt nhất kinh thành!”

“Vừa thấy Hoàng thượng đã sợ hãi như vậy, nếu sau này ôm con trai bản quan mà cũng sợ như lá rụng trong gió thu thế kia làm con ta hoảng hốt thì làm sao?” Nam Cung Cẩm không vui nói.

Lá rụng trong gió thu? Mấy người đàn ông nhìn sang đám vú em, nhớ tới dáng vẻ run lấy bầy vừa rồi của họ, trong lòng cũng cảm thấy ví von rất chính xác, nhưng dùng lý do này để đuổi người, có phải là quá cẩn thận không? Quản gia thực sự không tìm được, nhắc: “Tướng gia, Hoàng thượng đâu có thường xuyên tới ạ!” Nói xong chính lão cũng hơi sợ hãi, dù sao, trước mặt Hoàng thượng mà nói câu này có khác gì muốn chết đâu.

“Chỉ cần là chuyện có thể xảy ra, bản quan cũng không thể để nó phát sinh được!” Đôi mày thanh tú nhíu chặt lại, trên mặt toát ra khí khái hào hùng cùng vẻ mất kiên nhẫn.

Quản gia không thể nói gì lại, đành đáp: “Vâng!”

Nam Cung Cầm lại quan sát kỹ càng mấy người còn lại một phen, sau đó chỉ vào một người hơi béo: “Người này không được!” Béo như thế chắc chắn sẽ rất mạnh tay, nếu làm đau con trai nàng thì sao... Một lát sau, nàng lại chỉ một người khác: “Người này cũng không được!”

Bách Lý Kinh Hồng ở cách đó không xa nhìn cảnh này chỉ thấy toàn thân mình như ngộp trong dấm chua. Chẳng phải chỉ là con trai của Quân Lâm Uyên thôi sao? Việc gì nàng phải bận tâm đến mức đó, ngay cả tìm vú em mà cũng kỹ càng đến vậy?!

Mộ Dung Thiên Thu nhìn lại càng thấy khó chịu, tuy hẳn ta thường xuyên trêu chọc người thanh niên này chẳng qua là vì thấy thú vị thôi. Nhưng bao nhiêu lâu nay không được chút lợi nào đã đành, không đạt được mục đích muốn nếm thử mùi vị của bé con này thì chớ, hôm nay còn phải chứng kiến y quan tâm đến đứa con mà phu nhân y sinh ra như thế, trong lòng hẳn ta vui được mới là lạ! Hẳn ta hơi bức bối nói: “Nếu muốn tìm bà vú tốt, thì dùng người trong hoàng cung cũng được!” Các bà vú trong cung đâu đã được chọn lọc qua hàng ngàn hàng vạn người, đương nhiên phải tốt hơn bên ngoài!

Hai mắt Nam Cung Cầm sáng rực lên, bước nhanh tới kích động nói với Mộ Dung Thiên Thu: “Vậy thần tạ ơn Hoàng thượng!”

Mộ Dung Thiên Thu thấy nàng cao hứng như vậy bèn bước gần thêm hỏi: “Yến Khanh định tạ ơn trẫm như thế nào?”

Sắc mặt Bách Lý Kinh Hồng đen xạm lại, chỉ là mấy bà vú thôi mà, có cần phải đứng gần như thế không?!

Ặc... Nam Cung Cầm giả vờ ho khẽ một tiếng, lẳng lặng kéo giãn khoảng cách giữa hai người, nói: “Vậy thần mời Hoàng thượng một bữa cơm để tỏ lòng cảm ơn được không?” Ngoài mặt nàng cũng không có cảm xúc gì quá mức, trong lòng lại thẫn thờ nước mắt, con mẹ nó chứ, rốt cuộc là chuyện gì thế này?! May mà Lãnh Tử Hàn không ở đây, nếu không hôm nay sẽ còn loạn nữa.

“VẬY thì trăm đảnh cung kính không bằng tuân mệnh!” Mộ Dung Thiên Thu rất dễ nói chuyện, đ ồng ý ngay lập tức. Thật ra, thứ hấn ta càng muốn ăn hơn, là người nào đó cơ. Đ ồng ý xong, hấn ta quay đ ầu nói với hạ nhân bên cạnh: “Quay vềHoàng cung phái mấy vú em lại đây!”

“Vâng!” Tiểu thái giám đáp lời xong vội vàng rời đi, trong lòng th ần nghĩ, Thừa tướng đại nhân có thể diện thật, ngay cả vú em trong Hoàng cung mà Hoàng thượng cũng có thể cho y mượn đ ược, đúng là từ xưa đến giờ chưa từng có!

Nam Cung Cầm nhìn mấy bà vú còn lại thêm một lúc nữa, cuối cùng chỉ giữ lại ba người có thoát nhìn tổng thể đ ều có vẻ ổn nhất, r ồi đ ổi hết những người kia đi: “ Nghe đây, chỉ cần các người chăm sóc con trai bản quan cho thật tốt, một tháng bản quan sẽ cho các người một trăm lượng!”

Nàng vừa dứt lời, mấy bà vú đ ều ng ờ ngàng! Một trăm lượng, đúng là giá trên trời! Thừa tướng đại nhân điên r ồ sao?!

Nam Cung Cầm cũng hiểu đ ược sự kích động của họ, một trăm lượng, nếu đ ổi sang nhân dân tệ thì đại khái bằng khoảng năm vạn tệ. Làm vú em mà đ ược lương cao như vậy, chắc chắn là xưa nay chưa từng có! Ngay cả Nam Cung Cầm làm thừa tướng cũng chỉ đ ược ba nghìn lượng bổng lộc mỗi tháng. Ba bà vú này đã dùng hết một phần mười bổng lộc của nàng, đ ều này cũng chứng tỏ nàng coi trọng chuyện này đến mức nào.

Mộ Dung Thiên Thu lờm nàng một cái: “Thừa tướng đại nhân ra tay hào phóng quá!” Tiểu tử này giàu nhỉ, ngay cả vú em trong hoàng cung phân theo cấp bậc, thì cấp cao nhất cũng chỉ đ ược ba mươi lượng một tháng.

“Con trai bảo bối của th ần đ ương nhiên không thể xảy ra chút sơ suất nào hết!” Nàng không e dè thẳng thắn thể hiện sự quan tâm của mình đ ối với đ ứa bé này, đ ồng thời cũng đang cảnh cáo Bách Lý Kinh H ồng và Mộ Dung Thiên Thu, đ ừng cho rằng nàng không nhận ra ánh mắt của hai tên này nhìn Quân Kinh Lan xấu xa như thế nào. Sắc mặt nàng cũng không quá thân thiện, nếu ai dám đ ộng vào đ ứa bé này, nàng th ề sẽ hủy diệt bọn họ!

Mộ Dung Thiên Thu thử thăm dò: “Nếu trăm gây bất lợi cho đứa bé này thì sao?”

“Vậy thì cứ bước qua thi thể thần đã!” Nàng khom người đáp, những lời này hoàn toàn như một sự khiêu khích với uy quyền của đấng quân vương, nhưng nàng hoàn toàn không có ý nhường bước, trên mặt cũng thoáng có vẻ lạnh lùng không che giấu được.

Đáy mắt Mộ Dung Thiên Thu hơi ánh lên giận dữ, nhưng nhanh chóng thu lại. Là quân vương, đương nhiên không thích có người uy hiếp mình, dù là Yến Kinh Hồng cũng không ngoại lệ!

Bách Lý Kinh Hồng vô cùng khó chịu, trừ bạc ra, hắn chưa từng thấy nàng quan tâm đến thứ gì như vậy, chẳng phải đã nói rõ rằng trong mắt nàng, mình còn không quan trọng bằng sao? Hoặc nên nói là, đứa bé kia, thậm chí còn quan trọng hơn cả mình?

Đám quần gia hạ nhân bên cạnh đều toát mồ hôi lạnh vì sự to gan của Thừa tướng đại nhân. Dám khiêu khích Hoàng thượng như vậy, không biết nên nói rằng y không biết sống chết, hay nên khen ngợi sự dũng cảm của y đây?!

Khi bầu không khí đang giương cung tuốt kiếm, Thượng Quan Cận Duệ chợt cười nói: “Hoàng thượng, chỉ đùa chút thôi mà, cần gì phải nghiêm túc thế.”

Nghe hắn nói vậy, bầu không khí cũng dịu xuống, Mộ Dung Thiên Thu cười đáp: “Từ bao giờ mà thừa tướng đại nhân của trăm lại thiếu máu hài hước vậy.”

“Thần cũng chỉ đùa với Hoàng thượng thôi mà!” Lúc này Nam Cung Cẩm mới đón lời, nhưng trên mặt không hề có vẻ gì là đùa giỡn. Nếu không thể bảo vệ an toàn được cho con trai của Quân Lâm Uyên thì nàng còn sống làm gì nữa?

Đôi người xanh biếc của Mộ Dung Thiên Thu ánh lên vẻ nguy hiểm, hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa, nhưng bàn tay giấu dưới lớp tay áo

bào rộng đã lặng lẽ xoay ban chỉ trên ngón tay cái. Người nào hiểu hẳn ta cũng đều biết, đây là biểu hiện của việc hẳn ta đã tức giận.

Nam Cung Cẩm cũng không phải kẻ ngu, chỉ tới mức độ nào đó đương nhiên cũng không tiếp tục dây dưa mấy chuyện này nữa, quay đầu nói với quản gia: “Mau đi chuẩn bị đồ ăn đi!”

Quản gia gật đầu đáp một tiếng rồi nhanh chóng lui xuống.

Mộ Dung Thiên Thu nhìn Bách Lý Kinh Hồng hỏi: “Hôm nay phu nhân Yến Khanh sinh con, chắc tối nay Yến Khanh phải ở bên phu nhân chứ nhỉ?”

Câu này rõ ràng muốn khiêu khích Bách Lý Kinh Hồng. Bách Lý Kinh Hồng sao có thể không đoán được ý hẳn ta. Hẳn phá lệ lên tiếng đáp: “Tại hạ và Thừa tướng đã lâu không gặp, tối nay y sẽ ở bên tại hạ mới phải.”

“...” Một vạch đen sỗ thẳng xuống sau gáy Nam Cung Cẩm, hàng này có thể đừng nói mấy câu mờ ám như vậy được không? Có khác nào nói cho tên Mộ Dung đoạn tụ kia biết mình thực sự có đam mê về khoản đó sao?!

“Yến Khanh thấy thế nào?” Hẳn ta không nhìn Bách Lý Kinh Hồng nữa mà quay sang nhìn Nam Cung Cẩm chờ câu trả lời của y.

Nam Cung Cẩm ho khẽ mấy tiếng rồi vô cùng lúng túng đáp: “Đương nhiên là ở bên phu...” Còn chưa nói hết từ phu nhân đã thấy ánh mắt lạnh băng của người nào đó quét tới, toàn thân nàng run lên, lập tức sửa lại: “Ở bên biểu huynh phương xa của thần rồi, dù sao chúng thần cũng đã rất lâu không gặp nhau, phải nâng cốc tâm sự một phen chứ. Nhưng hoàn toàn là tình cảm trong sáng, tình cảm cực kỳ trong sáng thuần khiết!”

Nàng nhấn mạnh đi nhấn mạnh lại, càng khiến người ta có cảm giác giầu đầu hở đuôi hơn. Nhưng Bách Lý Kinh Hồng đã cảm thấy hài lòng rồi, dù sao, hẳn cũng không muốn Mộ Dung Thiên Thu nghĩ Cẩm nhi là đoạn tụ, đến lúc đó chỉ càng phiền phức hơn. Dường như Mộ Dung Thiên

Thu hơi ghen tức: “Sao chưa từng thấy Yến Khanh nhiệt tình với trẫm như thế bao giờ nhỉ?!”

“...” Làm sao dám nhiệt tình với người chứ? Nhiệt tình với người thì bà đây chỉ có nước thất thân và mất mạng thôi! Nữ giả nam đến thi Trạng Nguyên, đây là tội khi quân, là tội lớn đủ để bị tru di cửu tộc! “Đó là vì thân phận của Hoàng thượng vô cùng cao quý, đương nhiên thần không dám quá đà.”

Mộ Dung Thiên Thu còn định nói thêm gì đó, nhưng nhìn thấy bên cạnh còn có hai người thừa đứng đó nên không nói thêm nữa, có đi đâu ánh mắt nhìn Nam Cung Cẩm lại càng biến đổi kỳ quái hơn! Đôi người màu xanh biếc như pha thêm sắc vàng kim, mang theo dự vọng chinh phục và hoang dã cực mạnh. Hắn ta từ từ bước tới bên Nam Cung Cẩm, dùng âm thanh chỉ hai người nghe thấy nói: “Yến Khanh, r ấ sẽ có một ngày trẫm khiến Khanh chủ động nằm trên giường trẫm!” Sau đó, nhìn thấy đ ồng tử Nam Cung Cẩm co lại như có vẻ rất kinh ngạc, hắn ta hài lòng cười to lên mấy tiếng.

Mộ Dung đoạn tụ đã từng biểu lộ ý đ ờ này với nàng rất nhiều lần, nhưng đây là lần đầu tiên hắn ta nói thẳng thừng ra như vậy! Nam Cung Cẩm mỉm cười vờ như không nghe thấy.

Không bao lâu sau, nhìn thấy Vân Giảo H ề đi từ trong nhà ra, nàng liền hỏi: “Kinh Lan thế nào r ấ?”

“Đã ngủ r ấ!” Một năm trôi qua, Quân Tử Mạch trưởng thành hơn rất nhiều. Tuy vẫn đơn giản như trước, nhưng tính cách cũng dần trầm lắng lại.

Nam Cung Cẩm khẽ gật đầu, đôi môi khẽ nở nụ cười. Trẻ con hạnh phúc thật, đói là khóc, ăn no là ngủ. Mà nàng, chắc chắn sẽ dùng đôi bàn tay của mình để mở ra cả một khoảng trời, cho đứa bé lớn lên thật vui vẻ hạnh phúc!

“Tướng gia, đã chuẩn bị xong đ ờ ăn r ấ, mọi người dùng cơm luôn bây giờ chứ ạ?” Hạ nhân tới bẩm báo.

Nam Cung Cầm kính cẩn nói với Mộ Dung Thiên Thu: “Hoàng thượng, ngài thấy sao?”

“Vậy thì ăn đi, trăm cũng đói rồi!” Hắn ta vừa dứt lời, hạ nhân lập tức chạy trước dẫn đường.

Mọi người cùng đi về phía phòng ăn. Trên đường đi, Nam Cung Cầm đầu liếc nhìn Bách Lý Kinh Hồng, nhưng không biết hôm nay Bách Lý Kinh Hồng bị chuyện gì kích thích nên chưa từng cho Nam Cung Cầm một ánh mắt tử tế nào, thậm chí còn không thèm liếc nàng lấy một cái, hơn nữa, nhìn sắc mặt còn có vẻ tức giận. Chỉ có Thượng Quan Cẩm Duệ là luôn mỉm cười với Nam Cung Cầm, dọc đường đi, nét mặt của hắn đầu khiến người ta cảm thấy cực kỳ thoải mái.

Nam Cung Cầm thở dài một hơi, nàng chợt cảm thấy gọi Bách Lý Kinh Hồng đến đây nhanh như vậy là một sai lầm, cảm giác của nàng bây giờ thảm thương như thể tìm đường sống trong cõi chết vậy.

Vào phòng khách, Mộ Dung Thiên Thu tất nhiên phải ngồi ở ghế chính, những người khác đều tự ngồi xuống. Bốn mỹ nam mỗi người một vẻ khiến tim đám nha đầu bê đồ ăn lên đầu đập thành thịch, mắt hoa lên, đi đường cũng suýt vấp ngã.

Cả một bàn đầy những món ăn ngon lạ, cao cấp. Nam Cung Cầm thấy sắc mặt người nào đó vẫn không tốt lắm liền gấp một miếng thả vào bát hắn.

Nàng vừa đặt xuống, mặt Mộ Dung Thiên Thu lạnh hẳn đi: “Yến khanh, chẳng lẽ khanh không định gấp thức ăn cho trăm sao?!”

Người không có tay à?! Câu nói lên đến tận cổ rồi, nhưng nhớ đến chuyện hiện giờ mình còn đang nhận bổng lộc của người ta, vì vậy đành cố nuốt xuống: “Hoàng thượng, đũa của thần dính nước bọt của mình rồi, hơi bẩn, nên không tiện gấp cho ngài!”

“Trăm không ngại.” Mộ Dung Thiên Thu quyết tâm ép Nam Cung Cầm gấp cho hắn ta.

Nàng sa sầm mặt xuống gắp một miếng thả vào bát hấn ta: “Mời Hoàng thượng dùng cơm!”

Dáng vẻ miên cưỡng này khiến ai nhìn thấy cũng có thể mất cả hứng ăn uống, nhưng riêng Mộ Dung Thiên Thu lại có vẻ rất sung sướng, vừa ăn còn vừa nhìn hai người Bách Lý Kinh Hồng và Thượng Quan Cẩm Duệ bằng ánh mắt thâm thúy.

Bắt gặp ánh mắt này của hấn ta, Nam Cung Cẩm càng cảm thấy gã này thật dâm loạn! Chẳng lẽ hàng này muốn hạ gục hết tất cả mỹ nam trên bàn này sao?! Đừng có mơ!!!

Ăn được một lát, Mộ Dung Thiên Thu chợt hỏi Bách Lý Kinh Hồng: “Người là người nước nào?” Giọng nói mang theo vẻ cao ngạo của bậc đế vương. Quan hệ của người đàn ông này với Yến Kinh Hồng chắc chắn không đơn giản. Hấn ta đã sai người đi thăm dò thân thế của Yến Kinh Hồng nhưng lại không tra ra được gì cả, chưa biết chừng, có thể xuống tay từ người đàn ông này.

Bách Lý Kinh Hồng nghe xong chỉ cúi đầu ăn cơm, hoàn toàn không để ý đến hấn ta. Cùng là đế vương, hấn không cho rằng Mộ Dung Thiên Thu có tư cách hỏi hấn như vậy.

Nam Cung Cẩm cũng tức giận, Mộ Dung đoạn tụ chết tiệt dám có ý đồ với tiểu Hồng Hồng. Nàng không mấy cao hứng, nói: “Hoàng thượng, ngài đừng để ý tới hấn, trước giờ hấn vẫn lạnh lùng như thế, nói mấy trăm câu hấn cũng chẳng bận tâm đâu!”

“Yến khanh ghen đấy à?” Mộ Dung Thiên Thu nhìn nàng như cười như không.

Gân xanh trên trán Nam Cung Cẩm nảy lên mấy cái, không đáp lời, trong lòng thầm chửi tên đoạn tụ chết tiệt này, không biết xấu hổ!

Mộ Dung Thiên Thu có vẻ rất hài lòng với phản ứng của y, lại quay sang hỏi Bách Lý Kinh Hồng tiếp: “Phong cảnh Tây Vỹ ta rất đẹp, Hoàng cung càng nguy nga lộng lẫy, người thực sự không muốn theo trẫm vào

cung ngắm cảnh sao?” Vừa nói, hắn ta vừa nhìn sắc mặt Yến Kinh Hồng, để xem mình nỗ lực suốt gần một năm trời có chiếm được chút địa vị nào trong tim y hay không! Quả nhiên, nhìn thấy đuôi mắt y giật giật vài cái, sau lưng còn như bốc khói khiến hắn ta càng hài lòng hơn.

“Không.” Một chữ nhạt nhẽo vang lên từ miệng Bách Lý Kinh Hồng, từ đầu tới cuối cũng không thèm liếc nhìn Mộ Dung Thiên Thu cái nào.

Nam Cung Cẩm cúi đầu ăn cơm, cố gắng kìm nén lửa giận trong lòng mình! Tên Mộ Dung đoạn tụ chết tiệt này, dám ngang nhiên cướp đàn ông nhà nàng, hắn ta chán sống rồi sao?!

“Dù sao trong phủ Yến khanh cũng không rộng rãi lắm, có lẽ không có chỗ cho người ở, hay là trăm sắp xếp cho người một chỗ khác nhé?” Đúng là hắn ta thực sự không muốn cho hai người này ở cùng nhà chút nào!

Bách Lý Kinh Hồng còn chưa kịp lên tiếng, thì Nam Cung Cẩm cũng không kìm được lửa giận nữa. Nàng ném đĩa lên bàn đến ‘cạch’ một tiếng, mẹ kiếp, không phải chuyện gì bà cũng nhịn được nhé!!! Nàng giận dữ quát ầm lên với Mộ Dung Thiên Thu: “Ta nói, Hoàng thượng này, ngài có thể đừng có ý đồ với nam sủng của thần được không?!”

“Cạch!” Do quá kinh ngạc, đôi đĩa trên tay Mộ Dung Thiên Thu rơi thẳng xuống đất, mặt trống rỗng, có ý đồ với nam sủng của y?!!!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 4+1: Hoàng Thượng, Không Có Hấn, Buồi Tối Thần Không Ngủ Được! (1)

Sắc mặt Bách Lý Kinh Hông cũng thay đổi liên tục, tuy rằng quan hệ của mình và nàng thân mật hơn thế này rất nhiều, nhưng mà... nam sủng ư?!

Bản thân Nam Cung Cẩm nói xong cũng thấy da đầu run lên, sao nàng lại quên rằng tay Mộ Dung Thiên Thu này không chỉ là đoạn tụ, hơn nữa còn là tên biến thái có thể làm bất cứ chuyện tàn độc nào chứ. Mình nói ra như vậy, tình huống có thể xảy ra nhất là khơi gợi lên tính hiếu chiến trong cơ thể hấn ta, thẳng tay lôi Bách Lý Kinh Hông đi cưỡng hiếp mất!

Thật ra, Nam Cung Cẩm cũng không đoán sai, nếu Bách Lý Kinh Hông là phụ nữ, thì đúng là Mộ Dung Thiên Thu sẽ thẳng tay cướp người đi luôn, nhưng hấn lại là đàn ông, vì vậy, hấn ta chẳng hề có chút hứng thú nào cả! Người đàn ông duy nhất khiến hấn ta cảm thấy hứng thú chỉ có một mình Yến Kinh Hông thôi, nhưng sắc mặt hấn ta cũng dần lạnh đi, giọng điệu lạnh lùng như không còn là con người nữa: “Yến khanh, thái độ của khanh khi nói chuyện với trẫm là như vậy sao?!”

“Thần tự biết tội thần đáng chết vạn lần, xin Hoàng thượng thứ tội!” Nam Cung Cẩm rất biết đi đầu quỳ ngay xuống.

Chuyện này khiến tâm trạng vui vẻ của Mộ Dung Thiên Thu mất hẳn, nhìn bàn ăn cũng chẳng còn hứng ăn uống gì nữa, ném nốt chiếc đũa còn lại xuống bàn, lạnh lùng nhìn Nam Cung Cẩm, sau đó liếc sang Bách Lý

Kinh Hồng, giọng nói âm u: “Yến Khanh, người họ hàng xa này của Khanh, trăm tậm thời đưa đi trước!”

Trong giọng nói tràn ngập vẻ ra lệnh, không còn có đường thương lượng nữa. Nam Cung Cẩm chợt cảm thấy như cả một đám mây đen đang bao trùm lấy mình, chỉ thiếu nước ôm đùi Mộ Dung Thiên Thu mà hô lên ‘đùng mà’: “Hoàng thượng, ngài thật sự không thể làm thế được!”

“Vì sao?” Mộ Dung Thiên Thu liếc xéo nàng, chẳng lẽ tiểu tử này thực sự cho rằng mình thích gã nam sủng này của y sao?

Nam Cung Cẩm nghĩ một lúc lâu, cuối cùng mới nghĩ ra một lý do, cắn răng nói: “Hoàng thượng, ngài không thể đưa hắn đi được, vì không có hắn, buổi tối thần không ngủ được!”

“...” Một đàn quạ đen bay qua phòng...

Đáy mắt Bách Lý Kinh Hồng sáng lên đầy đắc ý, thoát nhìn y như tướng quân đánh thắng trận trở về, ánh mắt nhìn Mộ Dung Thiên Thu cũng càng có vẻ khiêu khích hơn. Thượng Quan Cận Duệ là một người rất chính trực, nghe xong câu này liền ho sù sụ một tràng dài mới có thể bình tĩnh lại được, trong lòng chợt hối hận vì mình đã đến đây hôm nay.

Đám quần gia và hạ nhân lại kinh ngạc há hốc mồm, sao từ trước tới giờ họ không hề biết tướng gia có đam mê về phương diện này?! Là do họ thiếu quan tâm đến tướng gia sao? Hơn nữa, rõ ràng bình thường nếu tướng gia không ngủ bên chỗ phu nhân thì cũng sang chỗ di nương cơ mà? Từ bao giờ mà lại nạp thêm nam sủng, hôm nay còn nói với Hoàng thượng mấy lời đáng xấu hổ kia chứ?! Chuyện này mà truy lên ra ngoài, từ nay về sau có nói tướng gia không phải đoạn tụ thì trong thiên hạ cũng chẳng ma nào thềm tin nữa.

Mọi người không kịp nhìn, đưa mắt nhìn về phía Bách Lý Kinh Hồng, chỉ thấy hắn mặc một chiếc áo gấm trắng tuyết như được kết từ hàng ngàn bông tuyết trắng tạo thành, áo khoác ngoài bằng lụa mỏng càng lộ rõ vẻ mờ ảo như mây, kết hợp với màu mắt và màu đai ngọc của hắn, tỏa sáng lấp lánh, cao quý mà không phô trương. Dáng người thẳng như trúc, mảnh mai

mà không gây yêu, khuôn mặt nghiêng trắng muốt như ngọc sứ trắng, nhìn như được thiên nhiên đẽ gọt thành. Khí chất như tiên nhân giáng trần, đứng dưới phàm trần mà không hề vương chút tục khí của thế gian. Chẳng trách, chẳng trách, chẳng trách mà tướng gia không tìm chế được.

Sau đó, bọn họ lại không tìm được liếc về phía Hoàng thượng, chỉ thấy sắc mặt Hoàng thượng rất khó coi, dung nhan tuấn tú vô song phủ một màu đen kịt, đôi ngươi xanh biếc như sắp phun ra lửa, nhìn cực kỳ giống một con... sư tử đang nổi giận! So ra, thì vị công tử áo trắng này thoát nhìn vô cùng thuận mắt, tướng gia không chọn Hoàng thượng cũng là bình thường thôi! Nhìn xong, họ vội vàng cúi đầu xuống không nói lời nào, giấu biệt đi chuyện mình vừa tưởng tượng xa xôi.

“Yến Kinh Hồng, khanh đang khiêu chiến sự nhẫn nại của trẫm à?” Rõ ràng Mộ Dung Thiên Thu đã thật sự nổi giận.

Nam Cung Cẩm cúi đầu, dáng vẻ vô cùng kính cẩn, nói: “Thần không dám!” Sao nàng lại cảm thấy là Mộ Dung Thiên Thu đang khiêu chiến tính nhẫn nại của nàng đấy chứ?

Đôi mắt xanh biếc nhìn chằm chằm vào người nàng một lát, sau đó quay sang quát to với đám hạ nhân ngoài cửa: “Cút hết ra ngoài cho trẫm.”

Nam Cung Cẩm giật thột, đuổi hết mọi người ra ngoài làm gì? Chẳng lẽ hấn ta định... Nàng khó khăn nuốt nước miếng một chút, đám hạ nhân quá sợ hãi, tản như chim lạc bầy vội vàng chạy ra ngoài.

Mộ Dung Thiên Thu ngẩng đầu nhìn người xuống, nhìn sát vào khuôn mặt không chút tỳ vết của Nam Cung Cẩm, giọng nói âm u mang theo sự tàn độc vang lên: “Yến khanh, lẽ nào, khanh thực sự không hiểu tâm tư của trẫm sao?” Nam sủng? Săn sàng nuôi một gã nam sủng ti tiện cũng không muốn theo hấn ta à?

Nam Cung Cẩm có thể dám chắc rằng, nếu chính mình cứ tiếp tục chọc tức hấn ta, thì dù Mộ Dung Thiên Thu có kiên nhẫn đến mấy cũng sẽ không tìm được mà sai người lôi cổ nàng ra chém. Trong đầu nàng chợt lóe lên, nghĩ ra một cách có thể miễn cưỡng ứng phó được chuyện này, liền

tỏ vẻ vô cùng buồn bã, cúi đầu nói: “Hoàng thượng, ngài hẳn cũng hiểu rõ sự khó xử của thần mà!”

Dáng vẻ này y như thể vô cùng ảm ức mà không thể nói ra, lại giống như tràn ngập tình cảm mà không thể thốt lên thành lời, thoát nhìn vô cùng đáng thương khiến người ta nhói lòng. Mộ Dung Thiên Thu ngăn người, lập tức hiểu ngay ý của y. Quả thật, hiện giờ vẫn chỉ là một mình mình bày tỏ với y, mà khắp thiên hạ đã đồn thổi ầm ầm lên rằng Yến Kinh Hồng này dùng sắc mê hoặc quân vương. Dù thế nào thì đối với một người đàn ông mà nói, chuyện này cực kỳ tổn thương lòng tự ái. Nếu y thực sự theo mình, e rằng người trong thiên hạ sẽ nói càng khó nghe hơn. Nghĩ vậy, lửa giận của Mộ Dung Thiên Thu tiêu tan hết, dưới sự yếu thế của Nam Cung Cẩm, cơn giận lại biến thành vô cùng thương xót, đưa tay ra đỡ y dậy, lại cẩn thận lấy bàn tay y, thoáng thất thần.

Chờ y đứng dậy xong, Mộ Dung Thiên Thu lại nhìn y một lát nữa, trong mắt ẩn chứa cảm xúc phức tạp, lại đây tính hoang dã, cuồng nhiệt, cứ như chỉ cần Yến Kinh Hồng gật đầu một cái, hẳn ta sẽ không cần bận tâm gì nữa, mà nhào tới khắc sâu y vào tận trong xương tủy mình! Hẳn ta xác định mình muốn y. Đúng thế, là ham muốn y, tuy rằng y cũng là đàn ông như hẳn ta, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến tình cảm mãnh liệt trong lòng hẳn ta: “Yến khanh, thiết thời cho khanh!”

Nghe hẳn ta nói vậy, Nam Cung Cẩm mừng thầm, thoát hiểm thành công rồi!!! Nhưng ngoài mặt vẫn không tỏ thái độ gì, ánh mắt nhìn Mộ Dung Thiên Thu còn mang theo chút vẻ khó xử, vài phần đau thương, còn có mấy phần u sầu khó nói thành lời, sau đó giả vờ giả vịt nói: “Vì Hoàng thượng, thần không thiết thời!”

Nàng vừa dứt lời, sắc mặt Bách Lý Kinh Hồng cũng sa sầm xuống, nhìn hai người nói qua nói lại một hồi như vậy, tâm trạng của hẳn có thể vui được mới là lạ. Dù biết nàng chỉ diễn kịch, nhưng nghe nàng nói thể với Mộ Dung Thiên Thu, trong lòng hẳn vẫn ảm ức không tan đi được.

Thế nhưng, nghe xong câu này, Mộ Dung Thiên Thu lại khẽ nhíu mày, nhìn tiểu tử kia từ trên xuống dưới một lần, không biết vì sao, hẳn ta luôn

có cảm giác mình bị lừa!

Bắt gặp ánh mắt của hắn ta, trong lòng Nam Cung Cẩm cũng giật thót một cái, thôi xong, diễn sâu quá. Sao nàng lại quên mất rằng Mộ Dung Thiên Thu cũng là một con sói đã tu luyện thành tinh chứ. Nàng giả vờ hơi quá, lộ rõ sơ hở mất rồi! Trên trán nàng bắt đầu lấm tẩm mồ hôi lạnh! Sơ suất quá, sơ suất quá! Chỉ hy vọng hôm nay tâm trạng của Mộ Dung Thiên Thu tốt, có thể tha mạng cho mình!

Thế mà dường như hôm nay tâm trạng của Mộ Dung Thiên Thu cũng tốt thật, thấy tiểu tử trước mặt bắt đầu toát mồ hôi lạnh, môi hắn ta chợt nhếch lên một nụ cười âm u, như cười như không nói: “Diễn xuất của Yến Khanh càng ngày càng cao siêu, ngay cả trẫm cũng suýt bị lừa!” Hắn ta quên mất rằng trên triều đình, kỹ năng mà tiểu tử này hay dùng nhất đó là giả vờ giả vịt, pha trò chọc ghẹo, hôm nay ngay cả mình cũng suýt bị y gai bẫy!

“Khụ khụ... Sao hoàng thượng lại nói vậy? Những điểu thần nói điểu là thật mà!” Nàng cười gượng, tiếp tục diễn.

“Ha ha ha...” Mộ Dung Thiên Thu cười to, tâm trạng có vẻ cũng không tệ lắm, lại nhìn Nam Cung Cẩm, nói: “Yến Khanh của trẫm, quả là người tuyệt vời!” Tuy lừa hắn ta, nhưng cũng là người đầu tiên trên đời này có thể lừa được mình, đáng khen, đáng khen!

Người tuyệt vời?! Có thể dùng từ ngữ buồn nôn như vậy để miêu tả nàng không? Da gà của nàng nổi lên hết rồi đây này? Nhưng nàng vẫn gượng cười, nén cảm giác buồn nôn, nói: “Hoàng thượng khen nhầm rồi!”

“Yến Khanh, mấy hôm nữa trong cung tổ chức yến tiệc ngắm hoa, Khanh nhất định phải tới đấy!” Mộ Dung Thiên Thu như cười như không nói.

Nam Cung Cẩm chợt cảm thấy da đầu tê rần, tham dự yến tiệc ngắm hoa một chút cũng chẳng sao, nhưng vì sao nghe Mộ Dung Thiên Thu nói thế này, nàng lại có cảm giác là lạ nhỉ? “Thần cần tuân thánh dụ của Hoàng thượng.”

Mộ Dung Thiên Thu nghe Nam Cung Cẩm trả lời xong, tâm trạng rất tốt, lại cười nói: “Trăm h ấi cung trước, ngày mai sau khi lên tri ều, sẽ tâm sự với Yên khanh sau.” Mấy lời này hẳn ta cố tình nói cho Bách Lý Kinh H ồng nghe, nói xong còn liếc nhìn Bách Lý Kinh H ồng đ ầy ản ý, ánh mắt mang theo vẻ khiêu khích, đôi môi lại như cười như không.

Bách Lý Kinh H ồng cảm thấy tính nhẫn nại của cả đời này đ ều bị Mộ Dung Thiên Thu mài mòn hết, nếu hẳn ta còn không đi nữa, có khi hẳn sẽ ra tay ném thẳng hẳn ta ra ngoài mất.

Khóe môi Nam Cung Cẩm cũng run rẩy, tâm sự? Có chuyện quái gì mà c ần tâm sự? Chẳng phải ngày nào cũng gặp nhau sao? Nhưng nàng vẫn cung kính cúi đ ầu đáp: “Th ần tuân chỉ!”

Ba chữ vừa rơi xuống, Mộ Dung Thiên Thu liền bước đi. Nam Cung Cẩm vội đi theo sau hẳn ta, mặc kệ Bách Lý Kinh H ồng và Thượng Quan Căn Duệ, tiến thẳng Mộ Dung đoạn tụ ra đến cửa chính nhà mình, nhìn hẳn ta ng ẩi lên long liên vàng son, cúi đ ầu vô cùng cung kính nói: “Th ần cung tiến Hoàng thượng!”

Đám người qua lại trên đường nhìn thấy hai người họ, ánh mắt vốn đã nghi ngờ giờ lại càng nghi ngờ hơn! Làm gì có Hoàng thượng nào rảnh rỗi lại chạy đến chơi nhà th ần tử bao giờ? Hoàng thượng và Thừa tướng này chắc chắn có gian tình!

Chờ long liên cao quý của Mộ Dung Thiên Thu đi khuất hẳn t ầm mắt của Nam Cung Cẩm, nàng mới thở phào một hơi, lau m ồ hôi lạnh trên trán, đúng là g ần vua như g ần cọp mà!!!

Mọi người nhanh chân quay v ề phòng, lúc này, Bách Lý Kinh H ồng và Thượng Quan Căn Duệ vẫn ng ẩi bên bàn ăn, người trước thì đặt đũa xuống, mặt sa s ầm, nhìn mình có vẻ không vui; người sau thì c ần đũa chậm rãi gắp thức ăn như không có chuyện gì xảy ra, thấy Nam Cung Cẩm bước vào còn ngẩng đ ầu cười với nàng.

Nhưng, không bao lâu sau, Thượng Quan Căn Duệ mới nhẹ nhàng nói: “Hôm nay Cẩm Cẩm lỗ m ăng!”

Nam Cung Cầm mím môi, ng ỡ xuống bên cạnh hắn ta, hơi bực bội nói: “Đúng là lỗ mãng!” Trà trộn vào tri ều đình Tây Vĩ một năm cũng chưa từng xảy ra sai lầm như ngày hôm nay, nếu không phải hôm nay tâm trạng của Mộ Dung Thiên Thu tốt, thì kết cục của nàng sẽ vô cùng thê thảm. Nhưng thử nghĩ mà xem, một vị từng là vị hôn phu ng ỡ ở đây; một vị là vị hôn phu chính thức ng ỡ ở đây; còn thêm một vị không chỉ là lãnh đạo trực tiếp, mà còn là cha mẹ cơm áo của mình, người dám tư tưởng đến mình, đại ca mình và ông xã của mình; thì nàng còn có thể bình tĩnh được mới là lạ!

Lúc này, Mộ Dung Thiên Thu trên long liên cũng cười vô cùng sung sướng, tay trái nhẹ nhàng xoay chiếc ban chỉ trên tay phải, tâm trạng có vẻ vô cùng thoải mái. Bé con kia đúng là càng ngày càng thú vị. Nội thị đứng hầu bên cạnh nhìn sắc mặt hắn ta, trong lòng rất buồn bực, phải biết rằng Hoàng thượng có hai thói quen, thói quen thứ nhất là dùng ngón cái tay phải xoay ban chỉ trên ngón trỏ, đây là dấu hiệu của việc ngài ấy tức giận; còn thói quen thứ hai chính là như hiện giờ, dùng tay trái xoay ban chỉ trên tay phải, đi ều này chứng tỏ tâm trạng của ngài ấy rất tốt, hơn nữa, còn rất thư thái. Nhưng chuyện vừa xảy ra ở phủ Thừa tướng kia, ngay cả một kẻ hạ nhân như gã còn thấy tức giận, sao Hoàng thượng không hề giận dữ lại còn cười vui vẻ như vậy? Đúng là Hoàng thượng chưa vội, thái giám đã lo!

Khóe mắt của Mộ Dung Thiên Thu thoáng nhìn thấy sắc mặt của nội thị, giọng nói âm u vang lên: “Có phải người đang nghĩ vì sao trẫm không tức giận không?”

“Lão nô không dám lén phán đoán suy nghĩ của Hoàng thượng, nhưng hôm nay rõ ràng Thừa tướng rất quá trớn!” Nội thị giám cúi đầu nói ra sự bất mãn của bản thân. Theo gã, thì Hoàng thượng có thể bỏ qua đi ều tiếng thế gian mà yêu thích tay Yến Kinh H ồng kia, tuyệt đối là phúc tám đời của Yến Kinh H ồng, vậy mà y còn không biết phải trái. Từ chổ ỷ tốt của Hoàng thượng đã đành, lại còn nuôi nam sủng gì gì đó, chẳng lẽ trong mắt y, hoàng đế bệ hạ cao quý của họ còn không bằng một gã nam sủng sao?

Mộ Dung Thiên Thu nghe thế cũng không giận, thoải mái dựa lưng ra long tháp, đôi ngươi xanh biếc lóe lên tia sáng tàn độc: “Y càng không

muốn theo trẫm, trẫm lại càng cảm thấy thú vị. Nếu dễ dàng giành được, thì không còn gì thú vị nữa!” Từ trước đến giờ, hắn ta thích hưởng thụ sự vui vẻ của việc chinh phục, sớm muộn gì cũng sẽ có ngày, bé con kia trở thành bệ tôi dưới gấu quỳ của hắn ta!

Nội thị giám đi theo Mộ Dung Thiên Thu đã rất nhiều năm, đương nhiên cũng hiểu rõ tính cách của hắn ta! Từ trước đến giờ, vị Hoàng đế này đều thích cách trái ngược, chuyện gì càng khó thực hiện, hắn ta càng thấy hứng thú. Nói vậy, lần này đối với Thừa tướng cũng là như thế thôi. “Nhưng mà Hoàng thượng, dù như thế thì Thừa tướng cũng không nên không có chừng mực như vậy. Trong nhà có kiêu thế mỹ thiếp đã đành, giờ lại còn nuôi nam sủng gì đó, rõ ràng là không để ngài vào mắt!” Không phải gã có thành kiến gì với Thừa tướng, mà vì quá bảo vệ Hoàng thượng nên mới liên tục góp lời.

Nghe câu này, trong đáy mắt Mộ Dung Thiên Thu cũng hiện lên chút sát khí, hành vi của Yến Kinh Hằng hôm nay đúng là đã chọc giận hắn ta, lúc đó hắn ta cũng kích động không muốn bận tâm gì nữa, muốn xuống tay ngay tại chỗ để bé con kia hiểu Tây Vỹ là địa bàn của ai, và y là vật sở hữu của người nào! Cũng khiến y hiểu rõ rằng, Mộ Dung Thiên Thu hắn ta vui, thì Yến Kinh Hằng có thể là Thừa tướng quyền cao chức trọng, còn nếu không vui, lửa giận bốc lên cũng không phải thứ mà Yến Kinh Hằng y có thể chống chọi nổi! Thế nhưng, nghe câu nói kia của y, không hiểu sao hắn ta lại hơi mềm lòng, sát khí tràn ngập trong lòng cũng tan đi. Mặc dù cuối cùng biết là y lừa mình, nhưng cơn tức đó tan đi rồi cũng chẳng phát ra được nữa.

Hắn ta thở dài, thờ ơ nhìn chiếc nhẫn ban chỉ có khắc một con rồng đang há to miệng như nuốt gợn hết cả bầu trời, thoạt nhìn vô cùng tráng lệ ở trên tay mình, dung nhan tuấn tú vô song lộ ra nụ cười tà ác: “Trẫm đâu phải là người phụ nữ của Yến Kinh Hằng, chẳng lẽ còn đi tranh giành sủng ái sao? Vui đùa một chút thôi mà, tìm chút thoải mái cũng được, nhưng rồi sẽ có một ngày, trẫm làm cho y không thể rời xa trẫm, cái gì mà phu nhân, nhi tử, nam sủng, đều sẽ không thể lọt được vào mắt y nữa!” Dù sao cũng đã rất nhiều năm rồi không xuất hiện thứ gì khiến hắn ta cảm thấy có hứng thú.

Nói tới đây, Mộ Dung Thiên Thu thấy rất vui vẻ. Không thể không nói, dù rằng ngày hôm nay hành vi lời nói của tiểu tử Yên Kinh Hồng kia nhiều lần khơi dậy lửa giận và sát khí của hắn ta, nhưng hắn ta cũng không thể không thừa nhận rằng, mỗi lần nói với tiểu tử đó mấy câu thôi cũng đều có thể khiến tâm trạng của mình vô cùng thoải mái. Khi đã là Hoàng đế rồi, thực sự không còn ai có thể giống như y, lúc thì tùy tiện, lúc thì phóng túng nói chuyện với chính mình như thế.

Lúc này nội thị giám mới hiểu được ý của Hoàng thượng, vội vàng cúi đầu nghiêm chỉnh đi theo long liễn. Căn bản vì thấy Hoàng thượng nhiều lần dung túng cho Thừa tướng, thậm chí còn không ngại mâu thuẫn với Liệt vương gia mà khó lắm mới hồi triều về, nên gã tưởng rằng Hoàng thượng thực sự thích Thừa tướng. Nhưng nói ra mới biết, hóa ra chỉ là đùa chơi một chút, tìm kiếm sự vui vẻ thôi sao? Quả nhiên, lòng đế vương thật khó dò.

***

Trong phủ Thừa tướng, Mộ Dung Thiên Thu đã đi rồi nhưng bầu không khí giương cung bạt kiếm vẫn chưa nguôi xuống. Nam Cung Cẩm vừa ăn cơm vừa hứng chịu mùi thuốc súng như có như không giữa hai người này. Ánh mắt Bách Lý Kinh Hồng nhìn Thượng Quan Cận Duệ đầy vẻ bất mãn, còn Thượng Quan Cận Duệ tuy nét mặt vẫn ẩn chứa nụ cười khế nhưng ánh mắt nhìn Bách Lý Kinh Hồng cũng đầy ý thù địch!

Nam Cung Cẩm nhìn hai người này một lát, trong lòng thầm chảy nước mắt, nàng chợt phát hiện, so với hai người này, thì Mộ Dung Thiên Thu đúng là quá đáng yêu đi, ít ra Mộ Dung Thiên Thu có bất mãn gì còn nói thẳng ra, nàng còn nghĩ được cách mà hóa giải. Nhưng hai người này, chẳng nói lấy nửa lời, ngẩng đầu tạo nên bầu không khí áp lực thế này, vốn mùa đông đã đủ lạnh rồi, hai người còn thi nhau tỏa hơi lạnh nữa, đúng là cóng chết người đi được! Nàng chỉ muốn ném luôn đĩa xuống mà bỏ đi cho rồi!

Im lặng một lát sau, ngay khi Nam Cung Cẩm mất tự nhiên muốn chạy trốn, thì giọng nói nhã nhặn của Thượng Quan Cận Duệ lại vang lên:

“Không ngờ Nam Nhạc hoàng lại vì Cầm Cầm mà đến đây.”

“Phải.” Một chữ lãnh đạm vang lên, hiển nhiên không muốn nói nhiều.

“Nam Nhạc hoàng cảm thấy mình vẫn còn tư cách xuất hiện trước mặt Cầm Cầm sao?” Hấn ta nhìn hấn như cười như không, đôi môi mỏng nhếch lên cười nhưng nụ cười lại không sâu tới đáy mắt.

Câu hỏi này cực kỳ sắc bén, không chỉ Bách Lý Kinh Hông mà ngay cả Nam Cung Cầm cũng hơi sững lại một chút, nhưng nàng thấu hiểu tâm trạng của Duệ ca ca, huynh ấy nói vậy chẳng qua cũng vì bận tâm đến chuyện mình bị rơi xuống vực lần trước, nên nàng không tiện nói thêm gì.

Bách Lý Kinh Hông cũng trăn mặc, dù Thượng Quan Cầm Duệ không nói, nhưng đây vẫn luôn là một cây gai trong lòng hấn. Lần đó, quả thật là do mình vô dụng, cái gì mà tôn sư trọng đạo, cái gì mà không rút kiếm với sư phụ, tất cả chẳng qua chỉ là cái cớ, cái cớ lấy ra để che đậy đi sự vô dụng của mình! Nếu hấn không vô dụng như thế, thì họ cũng sẽ không xa nhau lâu đến vậy. Tất cả đều là do hấn mà ra, không trách được bất cứ ai hết.

“Chỉ cần nàng vẫn còn thích ta, thì ta vẫn còn tư cách. Nếu sau này còn xuất hiện chuyện như vậy, Bách Lý Kinh Hông sẽ lấy cái chết để tạ tội.”

“Tốt! Nhớ kỹ những gì mình đã nói!” Thượng Quan Cầm Duệ chột mím cười, sắc mặt cũng dịu đi rất nhiều! Dám hứa hẹn như vậy, cũng đủ để thấy được chân tình và quyết tâm của Bách Lý Kinh Hông, hấn... cũng có thể yên tâm hơn một chút.

“Đời này không quên!” Bốn chữ vang lên, hấn cũng đồng thời nhìn về phía Nam Cung Cầm, đây không phải là lời hứa của hấn với Thượng Quan Cầm Duệ, mà là lời hứa của hấn dành cho Nam Cung Cầm. Đôi mắt xám bạc chứa đựng thâm tình lưu luyến, con ngươi như chất chứa hàng ngàn hàng vạn lời muốn nói khiến Nam Cung Cầm không khỏi động lòng. Xem ra, một năm nay trong lòng Bách Lý Kinh Hông cũng không dễ chịu gì.

Sau đó, bầu không khí cũng dần dịu xuống. Ăn cơm xong, Thượng Quan Cận Duệ không ở lại lâu, hẳn biết hai người đã lâu không gặp nhau, chắc hẳn có rất nhiều điều muốn nói, nên rất biết đi đâu cáo từ: “Cầm Cầm, huynh đi trước, nếu có chuyện gì thì cứ qua tìm huynh!”

Nam Cung Cầm gật đầu cũng không đứng dậy tiễn. Dù sao với quan hệ của họ mà nói, tiễn khách gì gì đó có vẻ khách sáo quá. Bóng người cao gầy của Thượng Quan Cận Duệ chậm rãi đi ra cửa, vạt áo màu lam nhạt tung bay trên không trung một lúc lâu rồi từ từ biến mất khỏi tầm mắt của hai người, Nam Cung Cầm mới thu hồi ánh mắt.

Hiện giờ trong phòng chỉ còn lại Bách Lý Kinh Hằng và Nam Cung Cầm, cơm đã ăn xong, Nam Cung Cầm đặt đĩa xuống thở dài một hơi rồi đứng dậy đi về phía phòng mình, sắc mặt thoảng có vẻ mệt mỏi, ẻo oải. Bách Lý Kinh Hằng biết nàng thế này là có chuyện muốn nói với mình, nên cũng đứng dậy đi theo sau nàng.

Trong hành lang, hai người đi một trước một sau, làn gió thổi bay mái tóc đen và y phục trắng của họ lên, cũng kéo dài ra thành một khoảng cách.

Nhìn bóng lưng nàng, không biết vì sao Bách Lý Kinh Hằng lại chợt có cảm giác nàng đang gần ngay trước mắt mà xa tận chân trời, giống như một làn gió, nhẹ lướt qua khiến hẳn không nắm bắt được. Hẳn vội vã, bước chân cũng bất giác nhanh hơn vài phần, đi tới bên nàng, bất ngờ nắm lấy tay nàng.

Cảm giác lạnh lẽo ở đầu ngón tay khiến Nam Cung Cầm hơi giật mình, quay đầu nhìn hẳn, nhưng không nói gì cả.

Khoảnh khắc nắm lấy tay nàng, Bách Lý Kinh Hằng chợt có cảm giác vô cùng yên tâm. Cảm xúc ấm áp từ tay nàng dần tràn vào tim hẳn, nắm tay nhau, cả cuộc đời không buông ra nữa.

Đám hạ nhân nhìn hai người chỉ cảm thấy lễ tiết rơi sạch, tam quan hồng hết! Đám nha hoàn lại như Tây Thi ôm tim, ôm chặt lấy trái tim đang đau đớn của mình, ôi trời ơi, trên thế gian này, đàn ông ưu tú vốn đã hiếm đến mức gần như tuyệt chủng, vậy mà hai người kia còn chơi trò đoạn tụ,

đám con gái như họ phải sống sao đây?!!! Họ tức giận chỉ muốn đấm ngực dậm chân mà gào thét, làm sao chịu nổi, làm sao chịu nổi bây giờ!!!

Nhưng vào lúc này, Phong lại hất tóc của mình rất lảng lơ, liên tiếp phóng điện về phía đám nha hoàn kia. Đám nha hoàn nhìn dung nhan hơi khá khâm một chút của Phong, trái tim tan nát cũng dần liền lại, đỏ mặt nhìn hắn ta. Nhưng còn chưa kịp ném khăn tay giả vờ té ngã, thì Tu lại nói một câu cực kỳ phá hoại không khí: “Phong, về đây, có chuyện cần nói với huynh một chút!”

Ui móa!!! Lại thêm hai tên đoạn tụ nữa!!! Đám nha hoàn như bị sét đánh, cảm thấy Phong lừa gạt tình cảm của mình, đau như đứt từng khúc ruột, nhìn hắn ta vô cùng ai oán, sau đó còn trừng mắt hung dữ nhìn Tu một cái rồi quay người đi mất. Tu nhìn họ khó hiểu: “Họ làm sao thế?” Đang yên đang lành sao lại trừng mắt với mình?

Phong cũng lờm cái tên gốc ghêch không có mắt mũi này một cái khó chịu, phá hoại hết cả kế hoạch tán gái của mình: “Có chuyện gì thì nói đi!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 4+2: Hoàng Thượng, Không Có Hấn, Buồi Tối Thì Không Ngủ Được! (2)

Trong phòng Nam Cung Cấm, hai người ngồi trước bàn yên lặng nhìn nhau. Lúc này Bách Lý Kinh Hằng đang tiêu hóa những lời Tô Cẩm Bình vừa nói. Bọn họ là kẻ thù? Lại còn là kẻ thù giết cha, diệt quốc nữa nha! Khẽ cắn cắn môi, nhưng cũng không lên tiếng. Hấn biết rõ tính tình của Cẩm nhi trước giờ có ân tất báo có thù tất trả, hiện tại hai người bọn họ rơi vào tình cảnh này thì hấn còn cái gì để nói?

“Ta tin chàng hiểu rõ con người ta!” Vừa nói nàng vừa đứng lên đi đến bên cửa sổ, đưa lưng về phía hấn, tâm tình cũng hết sức trầm trọng.

Tóc đen xõa dài đến hông, ngửa đầu nhìn mây bay trên trời nhưng cũng không thể làm tan đi sự hậm hực trong lòng nàng. Khôi phục đoạn ký ức đó khiến nàng luôn ám ảnh về cảnh phụ vương bị giết, thậm chí nửa đêm ngủ cũng mơ về giọng mẫu phi kêu gọi giết sạch gia tộc Bách Lý và Hoàng Phủ để báo thù cho phụ vương. Mối thù với Bách Lý Ngạo Thiên nàng làm sao không trả? Có lắm lúc nàng cũng tự hỏi bản thân nếu nàng sống cùng con trai của kẻ thù giết cha thì có đúng hay không, nàng có ích kỷ quá không, dưới tuổi vàng phụ vương có tha thứ cho nàng không?

Nghe vậy, ngón tay thon dài như ngọc khẽ run rẩy, sự kiện năm đó Đông Lăng và Nam Nhạc liên thủ chia cắt Nam Cung vương triều hấn cũng biết. Khi đó hấn đã làm con tin ở Đông Lăng được hai năm, thời điểm nghe được tin tức hấn đã cười nhạt, phụ hoàng đem nhi tử của bản thân là mình ném ở đây làm con tin, vừa quay đầu liền liên hợp với nhà Hoàng Phủ diệt Nam Cung triều. Trong lòng hấn chán nản với sự lạnh nhạt của hoàng gia,

lại càng thêm nhận thức sâu sắc trong mắt quân vương ích lợi quốc gia mới là quan trọng nhất, vĩnh viễn không hề có bằng hữu hay kẻ thù, chỉ có lợi ích là mãi mãi. Thân nhân thì là cái quái gì, bất quá cũng chỉ dùng để đổi lấy lợi ích khi có thời cơ mà thôi!!!

Lúc biết chuyện này, cũng không cho người đi phá đám, hấn làm sao mà biết được Nam Cung vương triêu cùng nàng có mối quan hệ như vậy chứ. Vậy, cái này có thể được tính là thấy chết không cứu không nhỉ? Khóe môi giật giật, muốn nói lời nào đó nhưng cuối cùng cũng là không dám hé răng. Hấn tính đã trách nhiệm chuyện này sang cho ông già hấn, còn hấn thì đâu có liên quan gì đến đâu. Có đi đâu hấn không thể nào phủ nhận được mối quan hệ của hấn với Bách Lý Ngạo Thiên. Hấn chả có làm gì sai, sai chính là ở chỗ hấn là con của nhà Bách Lý. Mười sáu năm trước, khi người mà hấn gọi là phụ hoàng hạ độc làm mù mắt hấn, hấn đã xem như không có phụ thân, phụ tử chi tình gì gì đó đều là không đáng nói, hiện tại, hấn đã trở thành lá chắn ở giữa hai người kia rồi!

“Ta muốn nói với chàng, bất luận... chàng có thể thông cảm hay không, ta cũng sẽ lấy mạng của Bách Lý Ngạo Thiên!” Thù này dù sao đi nữa thì nàng làm con cũng nên phải trả!

Hấn có một tia kinh ngạc nhìn nàng, chỉ “xử” một mình Bách Lý Ngạo Thiên thôi sao? “Nàng... không hận ta sao?” Hấn mang theo một chút hoang mang, một chút hy vọng, còn có một chút mừng thầm nhàn nhạt hỏi. Nàng chỉ hận phụ hoàng mà không có lan can đến hấn sao?

Cô nàng nào đó quay đầu lại nhìn hấn nghi hoặc “Tại sao lại hận chàng?” Trên mặt hàm chứa ý cười, có đi đâu hơi gượng ép một chút. Lựa chọn là một chuyện nhưng áy náy trong lòng vẫn có chứ, phụ hoàng, xin lỗi người rồi!!!

Nhìn nụ cười gượng ép của ai kia, trong lòng hấn khẽ thở dài, đứng lên đi về phía nàng, sau đó rút nhuyễn kiếm bên hông giao cho nàng rồi nói “Tình cảnh của chúng ta đã như vậy, nàng cứ cầm kiếm đâm vào ngực ta một nhát đi. Nếu ta sống sót thì nàng hãy tha thứ cho ta. Nếu ta không qua

khỏi thì cứ coi như nàng vì phụ vương báo thù!” Hấn nghiêm túc nhìn nhìn nàng, một chút giả dối cũng không có.

Trong lòng nàng khẽ động, những u ám muộn phiền cũng từ từ tiêu tán. Hấn có thể làm đến như vậy, nàng có thể nói gì? Thực chất việc này cũng đâu phải do hấn ra tay, chỉ là tạo hóa trêu người, khiến cho cả hai sinh ra trong hai gia đình đối nghịch, đây cũng không phải lỗi của hấn à nha, nếu nàng xem hấn như kẻ thù thì đó chính là không xứng với thâm tình của hấn rồi!

Vút nhuyển kiếm qua một bên, cô nàng cười cười nhìn hấn “Ta gọi chàng đến không phải nói rõ thái độ của ta đối với chàng rồi sao?”

Dung sắc đậm mạc rung động, có một chút cảm xúc không thể diễn tả bằng lời lướt qua, hấn khẽ nói hai từ “Cảm ơn!” Ngữ điệu tuy nhẹ, nhưng tình nghĩa trong đó lại rất nặng, trong lòng hấn không phải may mắn mà là cảm kích.

Hai chữ này, nàng dường ý, rồi cười cười nói “Tốt lắm, ta chỉ cho chàng thấy thái độ của ta mà thôi. Chàng thì ta bỏ qua, nhưng Bách Lý Ngạo Thiên...”

“Ta biết!” Hấn cảm thấy hết sức hài lòng với việc trước đây hấn chừa mạng cho Bách Lý Ngạo Thiên. Thực ra là muốn y sống không bằng chết, thống khổ nhìn những thứ mà y coi trọng lần lượt biến mất.

“Vậy... Con trai của Quân Lâm Uyên là...?” Hấn dè dặt hỏi nàng. Nếu không có cái vụ thù giết cha này thì hấn sẽ làm bộ giận dữ tra xét, có đi đâu bây giờ hấn cảm thấy xấu hổ với nàng nên giọng điệu ôn hòa hơn nhiều, không dám phát tác.

“Quân Lâm Uyên có ơn với ta, con của hấn cho dù mất cái mạng già này ta cũng phải bảo vệ nó” Cô nàng thở dài một hơi, nhắc đến mỹ nhân rấn rết này nàng liền cảm thấy tâm tình của mình nặng nề trở lại. Nàng nhớ ngày đó, hấn tựa đầu vào vai nàng, nhìn con thỏ chưa kịp nướng hỏi một câu “Còn không có nướng sao?” Việc này e là khiến cả đời nàng sẽ không cảm thấy viên mãn.

Đưa tờ giấy ghi lại tin nhắn của Quân Lâm Uyên ngày đó cho Bách Lý Kinh Hềng xem, không mở miệng, chậm rãi đi đến trước cửa sổ.

Hắn nhanh như gió lướt qua nội dung. Ngay câu đầu tiên, trái tim hắn bị bóp nghẹt một chút. Ngay lúc đó, giọng nói của nàng vang lên “Bích ngọc hỡi hỡi đan, không phải máu đào hoa thì không thành. Mà hoa đó là có thể cứu mạng hắn, có đi đâu ta đã không biết...” Nếu nàng biết, chuyện này chắc chắn sẽ không phát sinh.

“Ngày ấy, ta thuận miệng nói một câu hắn có thể đem quốc khố tặng ta hay không, hắn liền đáp ứng. Ta cho rằng chỉ là lời nói đùa mà thôi, ai nghĩ đến hắn vậy mà cho người đòi quốc khố ra ngoài thật, còn tung tin là quốc khố bị trộm. Chính vì vậy mới khiến hai Phiên vương tạo phản, hắn mấy ngày đêm không nghỉ ngơi trấn áp quàn hùng, khiến cho bệnh tình ngày càng trầm trọng nên không thể qua nổi mùa đông năm đó” Giọng nói nàng nhẹ nhàng phiêu lãng nhưng ngữ điệu rất trầm trọng.

“Ta bất quá nói một câu vu vơ, hắn không do dự liền truyền y thuật cả đời cho ta, thậm chí còn đem Bất tử thần binh tặng ta bảo mệnh. Chàng nói xem, ân tình đó ta làm sao quên được?”

“Ân tình như vậy, cho dù dùng mạng của ta để trả cũng là chưa đủ!” Bàn tay nàng nắm chặt thành quyền trong tay áo, hốc mắt ửng hồng, nước mắt nhanh chóng rơi xuống thấm ướt cả chiếc áo xanh.

Hắn trầm mặc, không biết Quân Lâm Uyên vì nàng mà làm ra nhiều việc như thế, so với y, Kinh Hềng hắn có phải là quá ích kỷ hay không? Buông lá thư xuống, hắn mới biết rằng lần nàng rơi xuống vực đó, không chỉ mất tung tích của nàng một năm mà còn tạo cơ hội cho một gã nam nhân khác tiến vào lòng nàng đến mức không thể xóa nhà đi được.

“Viên thuốc đó vẫn còn!” Hắn nhàn nhạt nói. Giờ khắc này hắn vô cùng cảm thấy may mắn, lúc đó có được thuốc nhưng hắn đã không sử dụng. Thật ra hắn sợ nợ nhân tình của người ta mà không thể hời đáp nổi, mặt khác hắn cho rằng không tìm thấy được nàng, trị sáng mắt thì có tác dụng gì nên vẫn còn để lại. Bây giờ biết được lai lịch, hắn liền thấy rằng càng

không nên phục dụng, nếu hấn dùng, hấn và Cẩm nhi đều mắc nợ Quân Lâm Uyên, đồ vật như vậy, hấn tất nhiên không thể muốn.

“Chàng không dùng?” Nam Cung Cẩm kinh ngạc, có thể có giải dược thế mà hấn lại bỏ qua “Chàng muốn sự hy sinh của hấn là vô ích hả?”

“Nhưng Bách Lý Kinh Hờng ta cũng có kiêu ngạo của mình!” Âm thanh cao ngạo thanh lãnh vang lên nhưng lại rất kiên định. Đồ vật do Quân Lâm Uyên dùng mạng đổi lấy, nếu hấn sử dụng, cả đời này hấn đều thiếu nợ y. Hơn nữa, nếu dùng, Cẩm nhi xem trọng y thì hấn cũng không có tư cách xen vào.

“Tùy chàng thôi!” Nàng tất nhiên biết cái gã ngạo kiêu kia rồi rắm cái gì, nhưng có đi đâu rơi vào mắt nàng lại thấy không chán ghét, chỉ cảm thấy ngây thơ.

Hấn chậm rãi đến trước mặt nàng, nhìn vào mắt cô nàng nào đó “Vậy, có phải từ nay về sau, ta không thể bằng được địa vị của hấn trong lòng nàng?”

Tuy hỏi vậy, nhưng dưới tay áo rộng, tay hấn nắm chặt thành quyền mang theo một chút run rẩy không thể khắc chế được. Hấn biết, người còn sống vĩnh viễn không thể so sánh với người đã mất. Mà Quân Lâm Uyên, với Cẩm nhi mà nói cũng giống như pháo hoa, tuy rằng chỉ rực sáng trong chớp mắt nhưng cũng là vĩnh hằng.

Cô nàng nào đó thoáng sửng sốt, có chút khó hiểu với lời hấn vừa hỏi. Trầm ngâm một lát mới mở miệng “Hấn là tri kỷ, chàng là tình yêu” Địa vị không giống nhau, trong lòng nàng định vị cũng bất đồng mà.

Ánh mắt xinh đẹp bỗng nhiên sáng lên một chút, hấn vươn tay ôm lấy eo nàng, cứ như thể làm vậy mới khiến hấn cảm thấy an tâm hơn.

Hiếm khi nào cái tên đạ mạc này tỏ ra nhiệt tình như thế, cô nàng thờ dãi một hơi cũng ôm lại hấn, sờ mó xúc cảm bên hông hấn một chút rồi lại thờ dãi tiếp “Chàng gầy đi rồi!”

Hắn cũng không đáp lại lời nàng, chỉ là ánh mắt xinh đẹp kia lại mang theo ý cười, nàng có thể nhận ra hắn gầy đi, chứng tỏ nàng nhớ rất kỹ hắn “Ta nhớ nàng!” Ngôn từ quanh quẽ từ miệng hắn thốt ra, không phải là thệ hải minh sơn cũng không là hứa hẹn phồn hoa cẩm tú, cũng không có lời âu yếm sần triền miên, chỉ vô cùng đơn giản, ta nhớ nàng, chưa đựng đơn giản nhất tình cảm thiết tha chân thành nhất.

“Ta cũng vậy!” Nàng đột nhiên phát hiện ra rằng, những năm tháng qua nàng phấn đấu tranh đoạt không mệt mỏi ở Tây Võ là do không có hắn. Không phải là không mệt hay không biết mệt, có đi đâu khi mệt thì cũng không có bờ vai của hắn để nàng dựa vào nên cũng chỉ cố gắng đấu tranh anh dũng tiến về phía trước, đem cảm xúc mềm yếu đạp xuống dưới chân. “Có chàng thật tốt!”

Trong lòng hắn rung động, bàn tay ôm nàng càng khấn trương hơn, hé môi khẽ nói “Sau này đừng rời đi nữa được không?” Cho dù là nguyên nhân gì hắn cũng không muốn rời xa nàng lần nữa.

“Uhm!” Rất chắc chắn trả lời, cho đến bây giờ, khi cảm giác ấm áp vây quanh, nàng mới sâu sắc hiểu rằng, ở lại bên người hắn là một sự tình hạnh phúc đến cỡ nào, vậy thì mắc chứng gì phải rời đi?

“Nắm lấy tay người, đời này không buông” Tám chữ, lạnh lẽo tựa như ánh trăng huyền ảo, hư vô mà không thể chạm đến khiến nụ cười trên gương mặt nàng càng sâu “Nắm lấy tay người, đời này không buông”

Cúi đầu nhìn bộ dáng như chim nhỏ nép vào ngực mình, hắn nhẹ giọng gọi “Cầm nhi?”

“Hửm?” Ai đó ngẩng đầu nghi hoặc nhìn hắn.

Sau đó, một nụ hôn ngọt ngào khắc trên môi nàng “Chúng ta sinh một đứa con được không?” Nói xong, lực đạo gia tăng, hai bờ môi càng thêm gắn bó, đầu lưỡi triền miên.

Sax máu! Cô nàng nào đó lập tức thấy da đầu tê dại “Chúng ta còn nhỏ tuổi, con cái gì đó không cần gấp đâu!” Ngất mất, đang yên đang lành tự

nhiên biến thành cái gì vậy trời, chẳng lẽ đây chính là cơm rượu no đủ sinh tâm dâm dục trong truyện thuyết sao ta?

Mà tay của hắn không biết từ lúc nào đã tháo bỏ đai lưng của nàng “Nhưng người ta muốn!”

Còn có cái lý do vô đối như vậy sao?

Cô nàng rất muốn ném vô mặt hắn một câu “Bộ người muốn có là có được chắc!” Nhưng nghĩ nghĩ có nói hắn cũng không hiểu nên thôi. Đang khi hoảng hốt nàng đã bị hắn lôi lên giường, nụ hôn của hắn mang theo mưa rền gió dữ trên người của nàng dao động. Không bao lâu, trên người cả hai đã không còn mảnh vải.

Da thịt tiếp xúc, trên người hắn mang theo cảm xúc lạnh lạnh khiến nàng nhú mày, thiệt là lạnh quá đi à!

“Lạnh sao?” Nhìn vào mắt nàng, cánh tay đang đặt ở hai bên sườn của nàng, ôn nhu dò hỏi.

Cô nàng rất là thành thật gật gật đầu, quả thực là rất lạnh, vốn dĩ đang mùa đông, cái thứ trên người nàng so với băng không hề thua kém, sao có thể không lạnh cho được?!?

Lúc này, tay của hắn đã thâm nhập vào trong cơ thể nàng, khoe môi treo lên một nụ cười nhẹ, trên mặt thanh lãnh cao ngạo hiện ra nét yêu dã phong tình “Một chút nữa thì hết lạnh!”

Tiếp đến là một trận âm thanh răng rắc rắc của ván giường vang lên. Cô nàng đỏ mặt, bực bội học ra hai chữ “Mẹ kiếp!” Đúng là cần thú mà!!!

Không bao lâu, môi hôn nàng ra đầm đìa, quả nhiên là không còn lạnh nữa! Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuyệt luân của hắn, bỗng cảm thấy thực bình yên. Cấn cấn môi dưới, chịu đựng một trận lại một trận nhiệt triều mang đến cảm quan đánh sâu vào tâm trí, giọng nói đứt quãng “Ta nói... ta nói, nếu như chàng không thích làm loại chuyện này thì mối quan hệ của chúng ta nhất định sẽ càng thêm tốt đẹp”

Nghe xong, động tác của hắn lập tức dừng lại. Ánh mắt suy tư nhìn nàng dường như có nên khắc chế chính mình hơn một chút hay không, cho tới khi mối quan hệ của họ càng tốt hơn. Nhưng là, bỗng nhiên hắn nhớ tới Mộ Dung Thiên Thu lúc nãy có nói, ngày mai sau khi lâm tri ều sẽ tìm nàng ôn chuyện. Bã tri ều còn muốn tâm sự? Vậy thì khỏi phải lâm tri ều luôn đi, vì thế động tác càng mãnh liệt hơn một chút...

Bọn hạ nhân lui tới trước phòng thỉnh thoảng nghe âm thanh của Thừa tướng đại nhân nhà họ kiều như “Chậm một chút!” hay “Nhẹ nhẹ!” bla bla linh tinh thảm thiết thì vô cùng sùng bái nam tử áo trắng kia. Có thể đem Thừa tướng đê dưới thân cũng là một loại năng lực nha! Bọn họ luôn cho rằng nam sủng thì nhất định luôn luôn là ở dưới!!!

.....

Tây Vĩ, trong Kim Loan Điện được chế tạo bằng huyền thiết, văn võ bá quan lâm tri ều nghị sự...

Ngày thứ nhất “Bẩm Hoàng thượng, Thừa tướng đại nhân bệnh nặng, hôm nay không tới!” Mộ Dung Thiên Thu nhú nhú mày, trên môi nở một nụ cười râm mát, không để bụng.

Ngày thứ hai “Bẩm Hoàng thượng, Thừa tướng đại nhân bệnh nặng, hôm nay không tới!” Hàn quang trong ánh mắt màu lục bắn ra, nhìn nhìn vị trí của Yến Kinh Hồng hàng ngày bỗng thấy thiếu thiếu gì đó, trong lòng phi ền muộn vô cớ!

Ngày thứ ba ....

.....

Ngày thứ năm “Bẩm Hoàng thượng, Thừa tướng đại nhân bệnh nặng, hôm nay không tới!” Mỗ Hoàng đế nỗ lực áp chế lửa giận trong lòng, năm ngày r ả còn chưa tới! Hắn muốn nghĩ việc sao? Hít sâu một hơi, trong lòng th ần nghĩ tiêu tử này nên phải biết đúng mực chớ, ngẫm ngẫm... nhẫn nại thêm một lần nữa vậy!

Ngày thứ sáu “Bẩm Hoàng thượng, Thừa tướng đại nhân ...” Lời còn chưa dứt, Mộ Dung Thiên Thu mặt r ồng giận dữ, hung hăng vỗ cái bộp trên bàn. Yến Kinh H ồng, người ngon lắm, nhà có nam sủng li ền không thèm thượng tri ều nữa?!? “Người đâu, đến phủ Thừa tướng đem Yến Kinh H ồng đến đây. Cho dù bệnh chết r ồi thì cũng phải mang xác tới đây cho Trẫm!”

Văn võ bá quan sợ tới mức như ve s ầu mùa đông, quái gở nhìn Hoàng thượng của bọn họ đang bạo nộ. Trước đây, chỉ c ần Thừa tướng đại nhân trúng gió ho nhẹ Hoàng thượng cũng lo sốt vó r ồi, mỗi lần như vậy mang một đám thái y chạy như bay đến phủ Thừa tướng. Mặc dù Thừa tướng mỗi lần như thế đ ều không thèm thái y chẩn trị, nhưng Hoàng thượng đ ều làm ần ĩ nhặng xì không biết mệt. Hiện tại, thừa tướng bệnh nghiêm trọng như vậy, mấy ngày r ồi không lên tri ều Bộ hạ không quan tâm thì chớ, giờ còn phác tác tính tình là sao?

Lãnh Tử Hàn bên cạnh cũng chính là Mộ Dung Thiên Liệt, mấy hôm trước vì xử lý chuyện giang hồ đã đi ra ngoài một chuyến, hôm nay mới trở về, nên chưa hay việc Bách Lý Kinh H ồng đến, nhìn th ần thái Mộ Dung Thiên Thu gào thét, đôi mắt kh ẽ nheo lại hiện lên một tia hàn quang.

Ngự lâm quân vội vội vàng vàng chạy đến, trong lòng run như c ây sậy lên tiếng “Vâng! Bọn nô tài lập tức đi ngay!”

Nói xong, cả một đám bự Ngự lâm quân vội vã chạy đến phủ Thừa tướng bắt người.

Trên tri ều, nơi nơi yên tĩnh, không ai dám hó hé một câu, cuối cùng Lại Bộ thị lang Mị Văn Dạ cảm thấy mình vẫn nên có trách nhiệm khơi thông cơn hỏa khí của Hoàng thượng, miễn cho một h ồi nữa Yến Kinh H ồng bị chém vì vậy cất lời “Hoàng Thượng, nếu Ngự lâm quân đã đi mời, Ngài bớt giận trước đ ă, chúng ta có nên tiếp tục...”

Mộ Dung Thiên Thu không kiên nhẫn ngắt lời “Đủ r ồi! Quốc sự chờ chút nữa Thừa tướng đến r ồi nghị luận tiếp! Trẫm muốn xem xem Yến Kinh H ồng bệnh nặng cỡ nào!”

Lời nói vừa ra tất cả đều yên lặng, mọi người đều ngậm miệng cùng chờ Yến Kinh Hồng bệnh nặng đang được mang đến...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 5: Hoàng Thượng, Ngài Tình Nguyệt Ở Dưới???

Bên trong phủ Thừa tướng, Nam Cung Cẩm có một cảm giác mình đang được nuôi dưỡng rất tốt, tốt đến mức giống như nuôi heo, có đi đâu khác với heo là ăn và ngủ thì nàng chính là ăn và làm. Xoa bóp cái eo nhức đến muốn gãy, nhìn người nào đó cách không xa, xiu xiu ề ề hỏi một câu “Cưng à, cưng không mệt hả?”

Thiệt là phi khoa học mà! Theo như khoa học hiện đại lý giải về tình huống trạng thái sinh lý thì người này tuyệt đối không phải là một người đàn ông bình thường, phương diện năng lực kia thật là quá bực hãn! Mỗi ngày làm đến rạng sáng khiến nàng mệt đến ngủ bất tỉnh nhân sự, tỉnh lại liền thấy con hàng này đã chuẩn bị rất tốt đồ ăn sáng!

“Không mệt!” Hai chữ này nhàn nhạt bay đến tai nàng, trong tay bụng bê điếm tâm làm sản, do là ăn sáng nên chỉ có chút thức ăn thanh đạm kiểu như cháo, bưng đến mép giường đưa cho nàng.

Nam Cung Cẩm chép chép miệng, nhận tô cháo, càng ăn càng cảm thấy có gì đó không đúng, không biết có phải ảo giác của nàng không “Tại sao ta cảm thấy mấy ngày nay, tay nghề đầu bếp trong phủ ngày càng cao siêu nhỉ?” Vừa ăn vừa mơ hồ cảm thán.

“Là ta làm!” Ba chữ tựa sấm sét nổ giữa trời quang.

“Phụt...” một ngụm cháo phun ra, ngược mắt không tin tưởng nhìn hấn “Chàng nấu?” Nàng còn nhớ rất rõ lúc trước hấn học nấu ăn, suýt chút nữa đốt trụi phủ Tề Quốc công, vậy mà hiện giờ có thể phát huy đến trình độ như thế.

Đôi mắt xinh đẹp nhàn nhạt quét qua liếc nàng một cái, sau đó chậm rãi đến cạnh bàn ngồi xuống, ngón tay như ngọc cần đưa, ưu nhã cúi đầu ăn “Một năm, cũng đủ để học được rất nhiều chuyện” Nấu ăn cũng là một trong số đó mà thôi!

Nàng bỗng nhiên cảm thấy không còn hứng thú ăn uống gì nữa, nhìn nhìn cái chén trong tay, rồi lại nhìn nhìn người kia ngồi cách đó không xa, vốn dĩ nên là một Đế vương thanh lãnh cao quý, nhưng giờ lưu lạc đến cấp độ này, nàng không cảm thấy đây là việc đương nhiên mà chỉ có cảm giác đau lòng. “Những chuyện này thật ra chàng không cần phải đích thân ra tay” Ngay cả nàng còn lười làm nữa là. Kiếp trước nếu không phải do Yêu vật nấu thì nàng sẽ chạy ra ngoài, chọn đại một quán xá nào đó ăn tạm, cùng lắm thì gặm mì gói đối phó cho qua cơn.

“Lãnh Tử Hàn làm được, ta tất nhiên cũng làm được” Ai đó không thèm giấu diếm tâm tính đua đòi mà phát biểu.

Cô nàng ngẩn ra, hóa ra là tự mình đa tình à, trợn trắng mắt “Tùy chàng!” Dù gì hắc nấu ngon hơn đầu bếp thì tại sao mình lại không hưởng thụ chứ!

Thế là vừa ăn nàng vừa thương lượng “Ta cảm thấy ngày mai nên thượng triêu rồi!” Nếu thêm mấy ngày nữa không đi, sợ lúc đến cũng không biết triêu đình biến thành cái dạng gì. Mấy tay đại thần đối địch với mình, không biết có tranh thủ lúc mình vắng mặt lại giở trò quỷ sau lưng? Mấy tên khốn kiếp đó thực không phải là loại dễ nói chuyện nha!

Thật không tin được, hôm nay hắc rất dễ nói chuyện, chỉ gật gật đầu mà không lên tiếng. Ngày mai thượng triêu? Hắc cảm thấy, với tính nết của Mộ Dung Thiên Thu, có thể nhẫn đến tận hôm nay mới đến bắt bớ cũng đã là cực hạn. Vả lại, hắc không hề lo lắng việc bãi triêu cùng nàng tâm sự gì gì kia, mấy ngày qua chắc tên đó cũng quên bống đi mất sự tình này.

Thấy hắc gật đầu, cô nàng như được đại xá, càng cảm thấy đỡ ăn trong chén thật là ngon. Trạng thái thập phần nhàn nhã, tâm tình vạn phần vui sướng, chỉ thiếu mỗi việc hát văng lên nữa là trọn bộ.

Bách Lý Kinh Hằng nhìn dáng vẻ đặc ý dào dạt của cô nàng nào đó, không tức giận cũng không nói gì, đáy mắt hàm chứa ý cười. Sau khi ăn xong, buồng đũa thì cô nàng cũng vừa dùng hết bữa.

Hắn cầm lấy quần áo, cực kỳ kiên nhẫn giúp nàng mặc vào. Đó giờ cô nàng chỉ biết hàng này toàn ưa thích việc cởi quần áo, giờ mới phát hiện ra hắn còn biết mặc quần áo cho người khác nữa chứ. Vì vậy, cô nàng hết sức khoe khoang hưởng thụ đãi ngộ cấp bậc nữ vương. Mặc xong nàng mới cảm thấy là không thích hợp “Ta tính ngủ nguyên ngày hôm nay, mặc quần áo vô làm gì?” Hiện giờ bộ xương già của nàng đang âm ỉ phản đối làm việc, vì cái lông gì phải mặc đồ vô? Hơn nữa nàng cũng đã phái người lên triều xin nghỉ phép rồi mà!

Nghe vậy, hắn cũng không nói gì. Tiếp tục cầm cái áo khoát hồ cừu to sụ mặc lên cho nàng, lớn đến mức chỉ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn khả ái của nàng, mà khuôn mặt đó, do là mùa đông nên có chút ửng hồng thoạt nhìn rất mê người khiến hắn lại dâng lên một đồng tư tưởng không thu ần khiết. Có đi ầu hắn rất nhanh áp chế xuống, để không lát nữa thị vệ của Mộ Dung Thiên Thu thấy thì quá là mất mặt.

“Chàng không phải là muốn đi tản bộ đó chứ?” Nàng đã xin nghỉ với lý do bị bệnh, nếu ra ngoài không cẩn thận khiến người ta bắt gặp thì phiền phức to.

Câu hỏi này tất nhiên cũng bị ai đó lờ đi luôn.

Cô nàng không thú vị chép miệng, cảm thấy ở chung với loại hàng này chả có ý tứ gì ráo. Nàng cố tình xem trọng hắn, vậy mà coi hắn đối xử với nàng thế nào, quả nhiên chỉ có thể tự hình dung bản thân chính mình bằng một chữ: tiện!

Có đi ầu sau khi mặc chỉnh tề cho nàng xong thì lại khiến cô nàng nào đó trợn to mắt há hốc mồm nhìn người kia đứng trước mặt nàng thản nhiên... cởi áo tháo thắt lưng, ngón tay bạch ngọc thon dài chậm rãi lột nốt ngọc đai bên hông khiến trường bào trắng như tuyết của hắn trượt xuống khỏi thân hình thon dài, kể đến đôi tay kia lại chầm chậm cởi tiếp trung y lộ ra làn da nõn nà, đây chính là tiêu chuẩn của băng cơ ngọc cốt à ghen!

Cơ bắp của cánh tay và bụng thoát nhìn rắn chắc nhưng không bành trướng, rất hài hòa tạo thành một chỉnh thể đường cong, thể hiện rất rõ tuyệt đối lực và mỹ.

“Tóc..tóc..!” nước miếng cô nàng háo sắc tràn ra rơi lộp bộp, đôi tặc nhãn nhìn dưới thân hần, chờ đợi lộ đùi đẹp thon dài để nàng tiếp tục sự nghiệp phát huy đam mê. Trong lòng mắng to hàng này khoe dáng người đẹp thế mà lại mặc cả đồng quần áo cho nàng, không phải là khiến cho người ta thèm đến chết mất ư?

“Đẹp không?” Âm thanh nhàn nhạt vang lên.

Lúc này cô nàng mới chịu đem ánh mắt đáng khinh trên người hần xuống, ra vẻ hết sức đờ đẫn ngẩng đầu “Cũng không tệ lắm!” Cái gì mà không tệ lắm, chính xác phải là bạch ngọc không tì vết ấy chứ! Điêu này làm nàng cực kỳ phẫn nộ bản thân, trước đây khi ở trên giường mây mưa đâu một lòng muốn đá hần xuống đất, không hề chú ý đến dáng người của hần lại khiến cho người ta thú huyết sôi trào như vậy!

Bước tới một bước, ánh mắt say lòng người lảng lạng chăm chú nhìn vào mắt nàng, đáy mắt màu bạc hiện ra một sợi u quang, nguyên bản thuộc dạng người thanh lãnh cao ngạo, giờ phút này lại lộ ra một cỗ nhan sắc mỉ mỉ hoặc vô hạn, cánh môi khêu gợi hơi hơi mở “Muốn không?”

“Muốn!” Cô nàng vô thức gật đầu, nói xong mới hết hồn quay đi che miệng. Tốt nhất đừng nên làm ra cái loại sự tình nguy hiểm này chứ, thứ này có sức chiến đấu kinh người đã không cùng cấp bậc của nhân loại để hình dung rồi!

Nhưng kỳ quái chính là hôm nay hần nghe vậy mà cũng không muốn nàng, cứ làm như không việc gì leo lên giường đắp chăn lại, chỉ lộ ra bờ vai ngọc, mái tóc dài xõa tung trên làn da tuyết trắng, nhìn hết sức dụ hoặc. Trong đầu Nam Cung Cẩm chỉ toát ra bốn chữ: Tuyệt thế tiểu thụ! Nàng tin tưởng trăm phần trăm, chỉ cần là một nữ nhân bình thường nhìn thấy cái đức hạnh này của hần đâu không thể kiềm chế được cái suy nghĩ mê mông trong lòng kèm theo một loại dục vọng là hung hăng chà đạp hần!

Không bao lâu sau, ánh mắt cô nàng hết sức sắc bén nhìn tới những vết cào trên da thịt lỏa lồ của hắn, khụ khụ.. đây đây là chuyện tốt do mình làm mấy hôm nay đây à, dấu vết đỏ tung hoành trên da thịt gần như trong suốt thoát nhìn khiến người ta cảm giác không ảnh hưởng đến mỹ quan, mà là một loại xúc động muốn đem hắn đi làm thịt thêm phát nữa!

Càng xem càng kiên chế không đậu, cô nàng vô cùng mong ước chạy đi tìm một mớ công cụ để chơi trò SM với hắn (ai không biết thì cũng không cần phải đi tìm hiểu, không tốt cho mắt lắm đâu). Nhưng, cũng nhưng vào lúc này, một trận ầm ĩ ngoài cửa vang lên ...

“Không được, các người không thể đi vào, ta muốn bẩm báo với Tướng gia trước!” Âm thanh già nua mang theo nỗi sợ hãi của Quản gia vang lên. Mấy ngày nay Tướng gia làm chuyện tốt gì trong lòng hắn rất rõ, bệnh nặng khỉ gió á, căn bản chính là là ... Nếu để cho đám Ngự lâm quân này thấy Tướng gia đang phiên vân phúc vũ với nam sủng bên trong rồi chạy về mách lẻo với Hoàng thượng, đó là tội khi quân nha, không khéo chẳng những Tướng gia mất đầu mà toàn bộ Tướng phủ trên dưới bọn họ cũng cùng chung số phận!

“Hoàng thượng có lệnh, yêu cầu chúng ta phải nhanh chóng đưa Thừa tướng lâm triều, kẻ nào ngăn cản, giết không tha!” Thống lĩnh Ngự lâm quân không phải kẻ hiền lành gì, dứt lời liền đẩy Quản gia sang bên, ngay sau đó “Ầm!” một tiếng, cửa lớn bị người ta cưỡng chế mở ra.

Lúc bọn họ đi vào, chỉ thấy Tướng gia áo mũ chỉnh tề đang ngồi, dưới cái áo hồ cừu to đùng là bàn tay và một khuôn mặt nhỏ nhắn, trên mặt còn mang một tia đỏ ửng, bên dưới hàng mi dài cong vút che lại cặp mắt phượng tựa thu thủy, bộ dáng này khiến cho mấy đại nam nhân có chút tâm động, khó trách Hoàng thượng giữ không được, mấy ngày không gặp liền phát lớn tính tình! Khó trách a khó trách!!! Có đi đâu bộ dáng này trông giống như đang bệnh nặng sao?!?

Lại nhìn lên giường, vừa thấy, cả bọn liền hít hà một phen, chỉ thấy một nam nhân đẹp đến mức không giống người phàm đang nằm trên giường, đôi mắt màu bạc còn đẹp hơn cả minh nguyệt, có đi đâu ánh mắt lại rất lạnh,

lạnh tới mức không tìm thấy độ ấm, trên da thịt còn vài vết quào ửng đỏ, này... Cái này chính là Tướng gia cùng nam sủng phong lưu, làm gì có dấu hiệu bệnh nặng nào ở đây chứ!

“Mấy người nhìn cái gì?” Nam Cung Cẩm âm thanh không vui vang lên, cúi đầu dèm chặn lại cho hắn, con hồ ly lẳng lơ mắc dịch, không biết lại muốn giở trò gì. Xem bộ dáng này, chín phần mười là sớm biết có người sắp tới cho nên mới mặc cả đồng đồ cho mình, còn bản thân hắn thì cởi sạch leo lên giường là sao? Không lẽ hắn muốn quyến rũ mấy tên thị vệ này?

Các Ngự lâm quân nghe nàng gào thét liền mau chóng thu hồi ánh mắt từ trên người Bách Lý Kinh Hằng xuống, sau đó Thống lĩnh Ngự lâm quân tiến lên một bước “Thừa tướng đại nhân, Hoàng thượng nói, hôm nay cho dù Ngài bệnh nghiêm trọng cỡ nào cũng phải mời Ngài lên triều một chuyến!”

Khóe miệng giật giật, Mộ Dung đoạn tụ khốn kiếp, nghĩ dưỡng bệnh mà hắn cũng không cho, quả là ác độc mà! Có đi đâu Ngự lâm quân cũng đã tới, nàng cũng không thể kháng chỉ, đành đứng dậy đi ra cửa “Đi thôi!”

“Vâng!” Thống lĩnh Ngự lâm quân trong lòng dậy sóng, hoảng hốt bắt đầu lờ mờ hiểu được vấn đề. Chẳng lẽ Hoàng thượng biết rõ Tướng gia ở nhà làm chuyện tốt mà không phải bệnh nặng nên mới sai bọn họ đến bắt? Nghĩ nghĩ nhin không được run một cái, nếu nói vậy, nam sủng của Tướng gia xem như xong rồi. Nghĩ đến đây hắn hết sức đờng tình mà liếc nhìn Bách Lý Kinh Hằng một cái!

Đợi Nam Cung Cẩm ra tới cửa, nam nhân trên giường bỗng nhiên đứng dậy, tấm chăn trên người nhẹ nhàng trượt xuống, thân thể băng cơ ngọc cốt cùng vết cào cấu hiện rõ mồm một, âm thanh lạnh lùng trong trẻo tản ra dụ hoặc chết người “Trở về sớm chút!”

Bốn chữ vừa ra, Nam Cung Cẩm ngăn người nhìn hắn, một cổ điện lưu kỳ dị chạy dọc toàn thân, nàng rút cuộc cũng hiểu được con hàng này muốn gì! Đây chính là sắc dụ trắng trợn mà, muốn cho mình hiểu rằng trong nhà còn có mỹ nhân chờ đợi, phải nhanh chóng trở về, không nên lái

nhải dài dòng với Mộ Dung Thiên Thu. Đồng thời, trong ánh mắt say đắm lòng người hiện ra một tia giảo hoạt, rõ ràng nói cho nàng biết nàng đã đoán trúng phúc! Có đi đâu đoán thì đoán, cô nàng vẫn bị trúng chiêu, hơn nữa còn thuộc loại cam tâm tình nguyện cắn câu!

Ai đó bất động thanh sắc nghiêng rằng, Bách Lý Kinh Hồng, xem như chàng lợi hại, chờ bà trở về sẽ thu thập chàng tử tể!!!

Đi theo Ngự lâm quân đến hoàng cung, người trên đường nhìn thấy Thừa tướng đại nhân bị áp đi như vậy trong lòng đều phát ngốc, tình huống này là sao? Chẳng lẽ Hoàng thượng muốn, có đi đâu Thừa tướng thì sống thì chết không chịu, sau đó... Gần như trong chớp mắt, mọi người đều hiện ra trăm ngàn loại ý niệm, muôn vạn loại ảo tưởng.

Đọc theo đường đi, cô nàng thân nhiên tiếp nhận vô số ánh mắt rửa tội lung tung, trong đầu luôn hiện lên bóng dáng đức hạnh của kẻ nào đó liêu mạng dụ hoặc mình, lòng hết sức kích động, chỉ mong thiết triều lẹ lẹ rồi mau chóng trở về. Nhưng do nhiều ngày hoạt động kịch liệt khiến bước đi tương đối gian nan, nàng không khỏi trách thân bản thân, đã trở thành như vậy, vì cái gì còn ham muốn trở về chà đạp mỹ nam, đây là nghiệt gì a!!!

Còn chưa tới Kim Loan điện đã nghe âm thanh bạo nộ của Mộ Dung Thiên Thu truyền đến “Yến Kinh Hồng, người thật to gan, dám cáo ốm không đi làm, người không muốn cái mũ ô sa trên đầu nữa phải không?”

Nam Cung Cầm lúc này mới từ trong dâm dục bừng tỉnh, toàn thân run lên, nhanh chóng tiến lên hành lễ, đáng tiếc cái eo không cho nàng mặt mũi, đầu gối loạng choạng, suýt chút nữa là trực tiếp ngã quỵ trên mặt đất! Chúng đại thần đều không đành lòng mà quay đầu đi, Hoàng thượng thật quá nhẫn tâm, Thừa tướng bệnh đến vậy còn muốn cưỡng ép thiết triều, cái này không phải hại mỹ nam tử sao? Ngay cả những đại thần thường ngày đấu đá với Yến Kinh Hồng cũng hết sức đồng tình mà nhìn nàng.

Mộ Dung Thiên Thu cũng thoáng ngẩn người, chẳng lẽ tiêu tử này bệnh thật? Ánh mắt màu lục không tự giác lộ ra vài phần quan tâm. Thấy hán ngẩn đầu, một gương mặt đỏ bừng, hiển nhiên là vừa rồi chịu đựng gió lạnh bên ngoài thoát nhìn khiến người ta thương tiếc, vì vậy lửa giận của

mỗ Hoàng đế dần dần tiêu tán hết, ánh mắt nhìn nàng cũng có phần soi mói “Yên Kinh Hằng, người thật sự bị bệnh?”

Tuy là hỏi nàng, nhưng ánh mắt lại nhìn về phía Thống lĩnh Ngự lâm quân, chỉ thấy sắc mặt của y xấu hổ, ánh mắt dòm trái liếc phải dường như đang nhìn thấy một thứ không nên nhìn, Mộ Dung Thiên Thu đáy lòng cười lạnh, nhìn về phía Nam Cung Cẩm lạnh đi vài phần.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, chính xác, không lẽ Ngài không thấy thần quỳ còn không xong sao?” Cô nàng cúi đầu, vô cùng kính cẩn mở miệng, nhưng tâm thì đã bay tuốt trở về cái giường trong phủ Thừa tướng. Nàng cuối cùng cũng hiểu vì sao trong lịch sử có nhiều người đẹp rơi vào trong tay cả đông hôn quân, nếu nàng là Hoàng đế, phỏng chừng cũng không khác hơn là bao!

“Thống lĩnh Ngự lâm quân, người nói cho Trẫm biết, lúc đến phủ Thừa tướng, hắn đang làm gì?” Mộ Dung Thiên Thu hừ lạnh, sau đó ánh mắt lạnh tanh nhìn về phía Thống lĩnh Ngự lâm quân ở phía xa xa.

Tên kia hết hồn nhanh chóng quỳ xuống, sợ hãi liếc nhìn Nam Cung Cẩm một cái, không biết có nên nói hay không. Nói ra thì triệt để đắc tội với Thừa tướng, còn không nói chính là khi quân nha!

“Như thế nào? Có đi đâu gì khiến người không tiện nói cho Trẫm biết?” Âm thanh âm dương quái khí vang lên làm cho mọi người phát run.

Toàn thân y run run, cuống quýt mở miệng “Hoàng thượng tha mạng! Nô tài không có gì không tiện nói với Ngài. Lúc nô tài đến phủ, Thừa tướng đã ăn mặc chỉnh tề ngồi ở mép giường, nhưng trên giường, trên giường...”

“Trên giường thế nào?” Âm thanh râm mát tàn lệ ần ần tức giận vang lên. Hắn biết ngay tiểu tử thú này ở trong nhà tiêu sái mà!

Y nhanh chóng ngẩng đầu liếc nhìn Nam Cung Cẩm một cái, sau đó cúi đầu nói tiếp “Trên giường có một nam nhân đang nằm, nói chớ Thừa tướng đại nhân trở về!”

“Phù!” Âm thanh hít hà vang lên khắp bốn phương tám hướng, vô số ánh mắt bắn về phía Yến Kinh Hồng, trừ bỏ một số chán ghét và phỉ nhổ còn có một mớ mang theo kính nể! Một bên ám muội với Hoàng thượng, một bên nuôi nam sủng, lá gan lớn đến mức khiến người ta muốn cắn lưỡi nha!

Mộ Dung Thiên Liệt trong mắt cũng hiện lên một tia hàn quang, ánh mắt nhìn nàng mang theo một tia suy nghĩ sâu xa, chẳng lẽ hắn vừa đi ra ngoài một chuyến đã bỏ lỡ sự tình gì?

“Hừ!” Mộ Dung Thiên Thu trên môi cười lạnh, nhìn về phía Yến Kinh Hồng đang bình tĩnh, phảng phất như không nghe thấy gì, hỏi “Yến khanh, người không phải đang bệnh sao? Còn tâm tư để đi sủng hạnh nam nhân?”

Trên mặt nàng không có gì khác thường, nhưng trong lòng thấp thỏm đến cực điểm. Suy nghĩ một lúc lâu mới cung kính nói ”Hoàng thượng, thần tinh thông y thuật, chứng bệnh của thần là do âm dương không đều gây ra, cho nên thu nam sủng sẽ khiến cho thần mau bình phục. Sáng sớm hôm nay thần cảm thấy mình khỏe lên nhiều, đang chuẩn bị ngày mai thiết triều thì Hoàng thượng cho người đến đem thần tới!”

Mọi người đồng loạt trợn mắt há hốc mồm, Thừa tướng đại nhân đang xem Hoàng thượng như tên ngọc sao? Còn lấy nam sủng chữa bệnh nữa?

Mộ Dung Thiên Thu nghe vậy, giận quá hóa cười, từ long ý đứng lên đi xuống, đấm đại thần bên dưới hoảng sợ đến cực độ. Nên biết rằng Hoàng thượng vô cùng hiếm hoi rời khỏi long ý tôn quý. Lần đầu làm vậy chính là tự tay giết Quận vương gia bất kính với hắn, lần gần đây nhất là giết Lý đại nhân không chịu tuân theo hoàng mệnh, lần này Thừa tướng đại nhân xem ra lạnh ít dữ nhiều!

Mấy bước liền đến trước mặt nàng, cười như không cười “Yến khanh, nếu âm dương không đều, cần nam nhân chữa bệnh, tại sao lại không tìm Trầm?”

“Ặc...” Nam Cung Cẩm cũng chắc mắt lần này đi xuống là để giết mình, vì sao lại nói kỳ quái vậy? Trán tươm mồ hôi lạnh, vị cao thâm nhân

sĩ nào có thể nói cho nàng biết nên trả lời như thế nào hay không?

Chúng đại thầ n cũng lão đảo hít một hơi khí lạnh, mỗi người tự cúi thấp đầu đến mức hận không thể chui luôn xuống đất đi. Phi lễ chớ nghe nha!!! Hoàng thượng nói lời này trên tri ều cũng quá là vớ vẩn r ồi, ngay cả Ngự sử đại phu cũng không dám góp lời. Ai mà chả biết Hoàng đế của họ tính tình tàn lệ như thế nào, ngoại trừ dữ dằn, vì đạt mục đích mà không từ thủ đoạn, còn có một cái siêu cấp biến thái, thích phát minh các hình cụ khiến người ta sống không bằng chết. Phàm là người đối địch với hắ n, trước khi chết sẽ được chiêu đãi món khoái cảm cực hình!

Giọng nói của Mộ Dung Thiên Liệt tà tứ cu ờng ngạo vang lên “Hoàng huynh, huynh nói vậy không phải là làm khó cho Thừa tướng sao?” Ý tứ rõ ràng là Yến Kinh H ồng không ưa người, người lại muốn người ta tìm người, bộ không cảm thấy quá miễn cưỡng người khác hay sao?

Mộ Dung Thiên Thu nghe vậy ánh mắt hơi mát mẻ quét qua người Liệt, hắ n cũng không hiểu được vì cái lông gì mình nhân nhượng Liệt vậy mà cứ khắp nơi chống đối mình, bộ có tâm tư khác sao? Bất quá không phải đợt trước Liệt còn nhờ mình tìm giúp Tô Cẩm Bình, vì sao giờ chuyển hướng cái rết quay qua coi trọng gã này r ồi?

“Hoàng đế hiểu biết Yến khanh à?” Môi nở một nụ cười tàn lệ, hắ n không phủ nhận hắ n thích trêu đùa Yến Kinh H ồng bởi vì mỗi lần như vậy vị đệ đệ luôn xem hắ n như kẻ thù này mới chịu cãi nhau với hắ n vài câu.

Lãng Tử Hàn cũng không thềm ra vẻ, thoải mái hào phóng đáp “Tuy không hiểu nhiều lắm nhưng so với hoàng huynh thì vẫn biết nhiều hơn một ít” Cái này là trắng trợn khiêu khích đây!

Chư vị đại thầ n nhìn tình hình huynh đệ giao phong đôm đớp, lại nhìn nhìn Yến Kinh H ồng bên cạnh, trong đầu đ ồng loạt hiện lên bốn chữ: Lam nhan họa thủy!

Mộ Dung Thiên Thu hừ lạnh một tiếng cũng không phản ứng lại, nhìn Yến Kinh H ồng còn quỳ phục trên đất, giọng nói mát mẻ “Yến khanh, việc này giống như Liệt Vương gia nói, tìm Trẫm là làm khó cho người sao?”

Bộ muốn chết hả, cho dù là vậy nàng cũng không dám thừa nhận à nha! Trán rịn mồ hôi lạnh bầm báo “Hoàng thượng, tất nhiên là không giống như Liệt Vương gia nói, ngài chính là thiên kiêu chi tử, thần không dám vượt qua!”

“Vậy, nếu Trẫm muốn người vượt qua thì sao?” Mỗ Hoàng đế từng bước áp sát, ngày một gần hơn.

“...” Cô nàng cúi đầu, nỗ lực nghĩ xem mình nên dùng từ ngữ gì cho thỏa đáng, móa, ta có thể nói ta không nghĩ vượt qua được sao?

Nhưng lúc này Hoàng đế ngồi xổm xuống, không chút nào e dè những cặp mắt cú vọ của các đại thần đang nhìn chăm chú, cặp mắt xanh biếc đối diện với Nam Cung Cẩm, thân hình cũng hơi nghiêng về phía trước, thoạt nhìn cực kỳ ái muội, ánh mắt sắc bén như mắt ưng “Nếu là Trẫm, người có nhất định sẽ vượt qua không?”

Mộ Dung Thiên Thu ám chỉ với Yên Kinh Hồng không phải ngày một ngày hai, nhưng lộ liễu trước triều thần như thế đúng là lần đầu thật. Bọn Mị Văn Dạ, Mạnh Hạo Nhiên, Lãnh Vũ Tàn ở một bên cũng hết sức đờng tình nhìn nàng, ép buộc đến hoàn cảnh như vậy sẽ bị thiên hạ phỉ báng, cười nhạo, nếu không thuận, e là sẽ mất đầu. Ba người bọn họ ngay cả tâm tình vui sướng nhìn người gặp họa cũng không có!

Nam Cung Cẩm trầm mặc nửa ngày, tuy không có nhiều lời nhưng tiểu vũ trụ trong lòng sắp sửa bạo phát. Kỳ này không dây dưa với Mộ Dung đoạn tụ rỗi, bộ hắn không biết đây là chỗ nào sao? Đây là triều đình, triều đình đó, hắn chơi chiêu này chắc là không muốn mình lăn lộn ở Tây Vỗ nữa à! Hắn thích mang danh hôn quân trên lưng thì kệ hắn, mắc gì cũng phải lôi kéo mình vào!?

“Yên khanh!” Người nào đó lại lần nữa nhắc nhở, khiêu chiến tính nhẫn nại của nàng.

Cô nàng bỗng nhiên ngẩng đầu, mắt phượng nheo lại, mang theo một chút sát ý và hung ác. Ánh mắt này khiến Mộ Dung Thiên Thu cả kinh, đáy mắt hứng thú càng đậm, còn biết phản kháng là tốt, nếu không thì chơi

không thú vị nữa a! “Yến Khanh, Trẫm thật sự không được sao?” Có kẻ kiên quyết không buông tha!

Sau một lúc bình phục tâm tình, cô nàng nào đó cười khẽ một tiếng “Đương nhiên có thể!”

Toàn trường cả kinh! Ngay cả Mộ Dung Thiên Thu và Mộ Dung Thiên Liệt đều ngẩn ra một chút. Đáp ứng rồi sao? Mỗ Hoàng đế cảm thấy tim hơi nhảy nhót, đồng thời cũng thấy không chân thật, vật nhỏ này lúc nào thì dễ nói chuyện vậy? Với sự hiểu biết của mình, tiểu tử này hẳn là xù lông chứ, ít ra cũng nghĩ biện pháp phản kích, hôm nay sao lại...

“Nhưng là, thần tử trước tới giờ đều không thích ở dưới. Nếu Hoàng thượng nguyện ý ở dưới, thần có thể xem xét lại” Mất phượng không chút sợ hãi nhìn hắn, không có nửa phần nói giỡn hoặc yếu thế. Mộ Dung Thiên Thu ngẩn tò te, lập tức ghen lời! Ở dưới? Ý tứ của vật nhỏ là mình nằm dưới làm hắn... Ngay tức khắc hắn thấy cả người không thoải mái, hắn muốn, nhưng nếu phải trả giá là bản thân bị ... Móa, hắn quả thật không thể tiếp thu nổi!!!

“Khụ khụ... “ Từng đợt ho khan vang lên bốn phương tám hướng, rõ ràng có rất nhiều người bị sặc, tay này đúng là cây sủng sinh kiêu! Yêu cầu cỡ đó, Hoàng thượng đáp ứng mới là lạ! Nói không chừng, ai đó nổi nóng, một câu phun ra là bị lôi ra ngo môn chém ấy chứ.

Sau một khắc im lặng, Mộ Dung Thiên Thu chẳng nói chẳng rằng, vốn dĩ đang thập phần hưng phấn nháy mắt bị rớt xuống vực sâu vạn trượng, hóa ra tiểu tử này không muốn mình là bởi vì hắn không thích ở dưới? Ghen ngào một lúc bỗng nhiên đứng dậy, đi thẳng về long ý rồi phán “Yến Khanh, đứng lên đi!” Trong lòng thâm nhủ, gã mặc bạch y hôm nọ hình như không giống với kiểu chịu nằm dưới lắm a!

“Tạ Hoàng thượng!” Đáy lòng ai đó nhảy nhót không thôi, phản ứng của Mộ Dung Thiên Thu như vậy không lẽ là bỏ qua cho mình rồi sao? Cái này có được xem là nhân họa đắc phúc không ta? Nghĩ vậy, cô nàng nhanh chóng đứng dậy lui sang một bên.

Ngự sử đại phu từ trước tới giờ rất không ưa thích Yến Kinh H ồng, lúc này thấy nàng chọc giận Mộ Dung Thiên Thu liền lập tức tranh thủ “Hoàng thượng, Thừa tướng nhiều ngày không lên triều, hôm nay thiết triều còn không mặc triều phục thật là không ra thể thống, xem lễ pháp của triều ta không ra sao cả, thỉnh Hoàng thượng giáng tội”

Nam Cung Cẩm vừa bước sang một bên, liền nghe lão bất tử này muốn kiếm chuyện với mình. Thật ra làm Thừa tướng cũng không dễ, ngày nào cũng thường xuyên bị người ta phiên toái riết thành quen, đành không mặc không nhạt lên tiếng “Khởi bẩm Hoàng thượng, thần hôm nay đã xin phép nghỉ dưỡng, ở nhà nên vẫn chưa mặc triều phục. Thời điểm Ngự lâm quân đến, thập phần nôn nóng, nói Hoàng thượng triệu thần lên triều gấp nên thần mới không kịp thay quần áo, cứ thế vội vàng vàng chạy đến, mong Hoàng thượng thứ tội! Có đi đâu Ngự sử đại nhân nói đi đâu này, phải chăng là muốn Thống lĩnh Ngự lâm quân đại nhân kháng chỉ, chờ đợi thần chậm rì rì thay quần áo, đến lúc đó Hoàng thượng giáng tội Thống lĩnh thị vệ đại nhân sao?”

Thống lĩnh Ngự lâm quân đang quỳ bên cạnh đột nhiên ngừng đầu, hết sức không vui liếc Ngự sử đại phu một cái. Hắn là một người thô lỗ, những thứ quá thâm ảo hắn sẽ không biết, nhưng những lời Thừa tướng đại nhân nói thì hắn hiểu, tay Ngự sử này muốn chơi trò nhất tiễn hạ song điêu, hăm hại Thừa tướng còn lôi thêm cả hắn!

Ngự sử đại phu lập tức chán nản! Nhìn ánh mắt bất thiện của tên Vệ Thanh Vân nhìn mình là biết, hôm nay mình đã đắc tội với tên mãng phu này rồi!

Mỗ Hoàng đế môi mỏng nở một nụ cười tàn khốc, đáy mắt hiện lên một tia râm mát, cười như không cười nhìn Yến Kinh H ồng “Tuy chỉ là chuyện nhỏ, nhưng lễ không thể bỏ qua, Thừa tướng xác thực cũng không đúng cho lắm, sớm bưng mà vẫn chưa thay triều phục, kỳ này phạt nhẹ, trừ lương một tháng vậy!”

Trừ một tháng lương cũng không coi là trừng phạt, nhưng Nam Cung Cẩm lập tức đen mặt, cúi đầu mở miệng “Tạ Hoàng thượng!” Nói xong

cũng không thèm liếc nhìn Mộ Dung Thiên Thu một cái!

“Khởi bẩm Hoàng thượng, phía nam xảy ra tuyết tai (thiên tai do tuyết), đường sá tắc nghẽn, bá tánh di chuyển khó khăn, nếu tuyết còn rơi nhiều như vậy ắt sẽ dẫn tới đại họa! Thỉnh Hoàng thượng định đoạt” Một thần tử đứng ra bẩm báo.

Mộ Dung Thiên Thu quét mắt nhìn người nào đó, mở miệng “Việc này Yến Khanh nghĩ sao?”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, đây là ý trời, thần cũng không biết phải xử lý như thế nào!” Hừ, đây chính là ý trời, người cất một tháng tiền công của ta, ông trời đổ tuyết đó! Báo ứng! Không phát tiền mà đòi lão tử cho ý kiến, nằm mơ đi!!!

Hoàng đế nào đó cười như không cười nhìn nàng, sau đó quét mắt nhìn cả triều thần “Các vị ái khanh thấy sao?”

Chúng đại thần lập tức hội ý chớp nhoáng, đắn đo cả buổi, hơi khó xử nói ra đáp án “Hoàng thượng, tuyết tai mỗi năm đều có, xác thực là không có biện pháp giải quyết, chỉ có thể hạ chiếu cho nha môn đi khai thông một phen”

Mộ Dung Hoàng đế liếc nhìn nàng, một lữ ăn hại! Hắn bỗng nhiên phát hiện tác dụng của Yến Kinh Hông, trước giờ chỉ cần phát sinh sự tình gì vật nhỏ này đều có thể đưa ra cách giải quyết, căn bản là hắn không cần phải suy nghĩ gì nhiều. Nhưng hôm nay tiểu tử này không ra đối sách, cả triều đình vẫn vỡ lập tức biến thành một đám bày trí cho vui, loại tình huống này hắn không thể chịu đựng được a!

Cặp mắt màu lục lần nữa quét sang người đang cúi đầu cụp mi, tự biến mình thành người cái gì cũng không biết, nhướng mày mở miệng “Yến Khanh, người thật sự không có biện pháp?” Không phải hắn không quán triệt sự việc, nhưng cảm giác cả triều đình tê liệt khiến hắn không hài lòng!

“Thần vô năng, nhưng Ngự sử đại nhân đối với Hoàng thượng, đối với Tây Võ ta hết sức chân thành, có lẽ Trần đại nhân nhất định là có biện

pháp!” Nam Cung Cẩm cúi đầu nói.

Sắc mặt Ngự sử đại phu cứng đờ, không nghĩ đến giờ phút này Yến Kinh Hồng ném vấn đề nóng bỏng này vào tay mình, hẳn trước giờ phụ trách gián ngôn, làm sao mà đi xử lý mấy việc này được? Nên nhanh chóng bẩm báo “Khởi bẩm Hoàng thượng, thần vô năng, quả thật không thể cùng Hoàng thượng có biện pháp giải ưu!”

“Trần đại nhân rất chân thành với Hoàng thượng, hơn nữa còn là người có địa vị cao, nếu ngay cả biện pháp cũng không nghĩ ra thì làm sao nhận được sự tín nhiệm từ Hoàng thượng! Bản quan cảm thấy Trần đại nhân tất nhiên là có biện pháp” Nam Cung Cẩm nói tiếp, chính là cần không nả!

Ngự sử đại phu tức giận càn hông nhìn cô nàng nào đó “Nếu nói về địa vị cao, hạ thần làm sao so với Thừa tướng đại nhân. Thừa tướng không có chủ ý, thần làm sao có phương pháp chứ”

“Bản quan không có chủ ý là do bản quan vừa trải qua một cơn bệnh nặng, đầu váng mắt hoa, tinh thần có chút rối loạn, nên mới không nghĩ ra được biện pháp tốt, sợ rằng không giúp Hoàng thượng giải ưu mà còn đưa đến một đống thiệt hại không đáng có. Trần đại nhân đầu óc thanh minh, những sự tình không hợp pháp trong Tây Vỗ ta đều không thoát khỏi nhãn pháp của ngài, ngay cả hôm nay bản quan quên mặc triều phục ngài liếc một cái liếc phát hiện ra. Tuệ nhãn của Trần đại nhân như vậy còn nói là không có đối sách, nói ra người ta sẽ tin sao? Chẳng lẽ Trần đại nhân thấy Hoàng thượng xử phạt ta quá nhẹ, trong lòng bất mãn, cho nên mới không hiến kế cho Hoàng thượng? Nếu là như vậy thần mong Bệ hạ hãy xử phạt thần thật nặng vào mới khiến Trần đại nhân cảm thấy mỹ mãn mà cam tâm tình nguyện ra sức tìm giải pháp cho tuyệt tai. Hy sinh một người là thần để đổi lại sự bình an cho bá tánh Tây Vỗ, hy sinh như vậy thần xin nguyện ý!”

Ngự sử đại phu trợn mắt há hốc mồm nghe Yến Kinh Hồng nói hươu nói vượn, tùy ý tính kế mình, lời cần nói hay không cũng đều cảm tới, tự nhiên đổ lên đầu mình một đống tội danh, hơn nữa hẳn còn phi thường giỏi tự bào chữa, nói mấy câu không để cho ai tìm ra sơ hở phản bác hẳn, lại

biến mình thành tư dục cá nhân, trong hoàn cảnh này không chịu nghĩ ra kế sách trị quốc dâng lên Hoàng thượng!

Đến lúc này, bá quan văn võ đều hiểu, chỉ có thằng ngu mới cho rằng Thừa tướng đại nhân cực kỳ cơ trí của họ hôm nay tự nhiên không có kế sách, hóa ra là đang ghi hận Ngự sử đại phu sàm tấu khiến bản thân mất một tháng bổng lộc!

Tất cả mọi người đều cho rằng, chẳng phải Ngự sử đại phu vì tư dục cá nhân không chịu hiến kế, mà là Thừa tướng bị trừ ba ngàn hai bổng lộc nên không chịu mở miệng. Nhưng Thừa tướng nói vậy, cả đám trừ cảm thán, kính nể ai đó trình độ bản lĩnh thay trắng đổi đen thì đã không còn gì để nói! Giờ chỉ còn chờ đợi sự lựa chọn của Hoàng thượng!

Mộ Dung Thiên Thu hí hóp mắt, nhìn Yến Kinh Hồng bày ra một dạng trung thành và tận tâm vì quốc gia nhưng hẳn lại không cảm thấy chán ghét, ngược lại còn thích vì vật nhỏ này rất có cá tính! Liếc xéo qua Ngự sử đại phu, quăng một câu “Trần đại nhân bất mãn vì cách xử lý của Trẫm sao?”

Thái độ của Hoàng đế quá rõ ràng. Ngự sử đại phu hoảng sợ quỳ xuống, lau mồ hôi lạnh trên trán “Thần không dám, thần thật sự không nghĩ ra được biện pháp nào tốt a!”

Đó giờ chẳng bao giờ nói câu nào trên triều đường, lúc này Mộ Dung Thiên Liệt bỗng mở miệng, âm thanh vẫn cuồn cuộn ngạo tà tứ “Trần đại nhân ngoại trừ buộc tội đùng liêu mấy chuyện vặt vãnh còn con không ảnh hưởng đến đại cục, thì không có bản lĩnh gì khác nhỉ!”

Bỏ đá xuống giếng, đây đích thị là bỏ đá xuống giếng điển hình a! Tất cả mọi người đùng loạt nghĩ như nhau.

Trần đại nhân lúc này run rẩy càng thêm lợi hại. Ánh mắt của Mộ Dung Hoàng đế càng thêm âm trầm “Nếu là vậy, Ngự sử ở nhà đóng cửa ăn năn một tháng, nghĩ xem là thần tử của Tây Vỹ, trách nhiệm chính của mình là gì!” Lão thất phu này phải cho một chút giáo huấn mới được!

Ngự sử đại phu mau lệ cảm ơn “Tạ Hoàng thượng, thần tuân chỉ”

Thế cục đã quá rõ, mọi người đều minh bạch, Yến thừa tướng đắc tội Hoàng thượng nhưng Hoàng thượng vẫn như cũ bênh vực Thừa tướng, cho nên sau này muốn kiếm chuyện với Thừa tướng thì cũng nên cân nhắc suy nghĩ kỹ một chút!

“Chuyện này đành làm phiền Yến khanh nghĩ biện pháp, ngày mai Trẫm muốn nghe đối sách của khanh!” Mỗ Hoàng đế hết sức dứt khoát.

Nam Cung Cẩm gật đầu “Thần sẽ dốc hết sức” Cúi đầu che giấu một tia thâm sắc trong ánh mắt. Tuy bực bội vì bị trừ lương khời khời nhưng việc này liên quan đến bá tánh, mục đích của nàng chỉ là muốn cho Mộ Dung Thiên Thu thấy hai phe thần tử tranh đấu trong triều để hấn an tâm, không có phe đắc thắng uy hiếp đến ngai vàng của hấn. Đồng thời cũng nói cho hấn biết, dù phe nào thắng thì quyết định cuối cùng vẫn là hấn, quân vương thấy quy ền lực vẫn còn trong tay thì sẽ không sinh tâm nghi kỵ thần tử của hấn.

Nhưng đây cũng là nước cờ mạo hiểm của nàng, uy hiếp Mộ Dung Thiên Thu, nếu hấn tâm tình không tốt rất có thể sẽ lôi mình đi chém, cho nên khi thấy sắp đến cực hạn của hấn nàng liền đề ồng ý để tránh sự bất mãn trong lòng hấn. Ván này nàng thắng, vừa xoa dịu tinh thần quân vương, vừa giữ được mạng nhỏ của mình! Thực ra, còn t ần tại đến giờ ở cái nơi người ăn thịt người này, nàng phải cảm tạ Mộ Dung Thiên Thu nhiều lần che chở dung túng.

“Còn gì nữa không?” Ánh mắt xanh lục quét qua toàn thể triều thần bên dưới.

Các đại thần đề ồng thanh “Khởi bẩm Hoàng thượng, không còn chuyện gì nữa!”

“Vậy bãi triều!” Dứt lời liền đứng dậy, chậm rãi tiến ra cửa điện, khi đi ngang qua nàng, hấn ghé sát mặt, môi mỏng cơ hồ muốn đụng mặt nàng, thoát nhìn hết sức ám muội, rồi nói nhỏ chỉ đủ cho hai người nghe “Yến khanh, nếu người cho là Trẫm bỏ cuộc, vậy thì người sai rồi!”

Nhìn hẳn trong gang tấc, nàng kinh ngạc trừng lớn hai mắt, không tin tưởng hô lên “Chẳng lẽ ngài nguyện ý ở dưới?” Không phải vậy chứ, Mộ Dung Thiên Thu còn có sở thích này à?

Tiếng thét kinh hãi khiến cho nhiều đại thần quay đầu xem, sau khi nhìn thoáng qua lập tức liền quay trở lại làm như không biết gì cả.

Mộ Dung Thiên Thu vậy mà cũng không giận, cười to đáp “Sai! Trẫm sẽ khiến người cam tâm tình nguyện ở dưới!” Nói xong cũng không thèm chờ Yến Kinh Hằng phản ứng, cười lớn, tiêu sái sải bước rời đi.

Tâm tình cô nàng hậm hực, không nghĩ nói đến mức đó mà thứ này vẫn không chịu từ bỏ. Dưới ánh mắt đờ đẫn của các đại thần, nàng quay về phủ Thừa tướng, thầm nghĩ thưởng hoa yến ngày mai sẽ mệt đây, không biết tên đoạn tụ này gây ra một hồi phong ba gì nữa!

Nhưng, khi đi vào cổng lớn, bỗng nhiên nàng nhớ đến sáng sớm hôm nay, người nào đó với bộ dáng phong tao quyến rũ khiến những hậm hực trong nháy mắt bị nàng ném lên tận chín tầng mây. Chuyện ngày mai để ngày mai lại nói, hôm nay chà đạp cái tên khốn khiếp lòng dạ hiểm độc này trước đã. Hắc hắc ...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 6+1: Hồng Mỹ Nhân Kiều Ngạo Toàn Tập! (1)

Nam Cung Cầm treo một nụ cười hết sức dâm dê đi vào phòng. Vừa mở cửa liền ngửi thấy mùi tuyết liên thơm ngát, mà người bên trong cũng đã bước ra tới cửa. Áo gấm trắng như mây như sương, eo mang ngọc đá. Dưới hàng mi dài lộ ra đôi mắt ánh trắng say lòng người, phong hoa tuyết đại. Nhìn thấy bộ dáng gấp gáp của cô nàng háo sắc nào đó, đáy mắt hiện lên một tia hài hước nhưng cũng không nói gì.

Cô nàng vừa thấy con hàng này đã mặc xong đồ rồi liền cảm thấy cụt hứng! Hôm nay nàng cũng vừa phát hiện ra tiềm chất làm sắc nữ của mình. Phì phì...! Cái gì mà sắc nữ, nàng chính là người có phẩm đức cao thượng chứ!

“Rời giường?” Âm thanh vô ý mang theo chút oán trách. Sáng sớm dùng sắc dụ người làm cho mình tư tưởng chạy nhanh trở về để thỏa mãn mỹ nhân, giờ ai đó mục đích đạt được liền không thèm quản đến nàng nữa?

“Không mệt sao?” Câu hỏi nhàn nhạt vang lên, vẫn lạnh ngắt không chút hơi ấm, nhưng lại để cho cô nàng nhìn thấy nét nhu tình trong đáy mắt.

Mặt Nam Cung Cầm đỏ lựng, tuy biết hắn đang quan tâm, nhưng làm thế nào cũng nghe có vẻ như đang nói nàng đói khát lắm thì phải, còn mệt mỏi nữa chứ! “Mệt, rất mệt!” Gần từng tiếng phun ra, nói thật cũng mệt thiệt chứ bộ, có đi đâu như vậy lại không che giấu được tâm tình ác liệt của nàng!

Khóe môi hơi hơi gợi lên hiện ra một nụ cười cực đạm, rất nhanh li ền biến mất, vươn tay ôm lấy eo nàng, một cỗ nhiệt khí từ tay hấn truy ền sang, chậm rãi xoa xoa hông nàng mà lòng đ ầy chua xót “Nghĩ ngợi chút đi, khỏe r ồi nàng muốn gì ta sẽ phục vụ đ ầy đủ!”

Lời nói hết sức ám muội! Cô nàng nghiêng đầu nhìn hấn một cái, bỗng nhận ra lần đầu tiên trong đời, nàng phát hiện mình cũng biết ngưng ngừng! Vì cái quý gì hấn nói cứ như nàng là sắc nữ ấy? Không phải hấn dùng sắc dụ mình trước sao? Khinh người quá đ áng! Thật là khinh người quá đ áng!!! Mũi hướng lên trời “Hừ! Chàng đừng có nói như thể mình ghé gớm lắm, ta không có hứng thú muốn chàng, bên ngoài có cả đ ám mỹ nam đang chờ bà đây sủng hạnh kia kìa!!!”

Biết nàng đang giấu sự xấu hổ hấn cũng không nói ra, chỉ là ánh mắt hiện ra một chút nguy hiểm và cảnh cáo. Nếu không phải sợ nàng chịu không nổi, nàng cho rằng hấn nguyện ý rời giường? “Thoải mái không?”

Hấn quan tâm dò hỏi mà bỏ lửng luôn vấn đề đang nói. Ánh mắt say lòng người nhìn nàng hàm chứa lưu luyến tri ền miên, phảng phất như muốn tràn ra mật ngọt.

Trong lòng Nam Cung Cẩm dâng lên một cỗ ấm áp, cảm giác ngọt ngào nháy mắt tràn ra toàn thân. Gật gật đầu “Thoải mái nhi ều r ồi!” Sự bất mãn trong lòng cũng biến mất, thật không nghĩ ra, cái tên đạm mạc lạnh băng kia mà cũng có một mặt ôn nhu như vậy, hiếm có à!!!

Nghĩ đến đây, cô nàng bất giác thở dài một hơi, kích động ban đầu đã tan biến, chỉ còn lại cảm giác ấm áp cao độ “Đi thăm Kinh Lan thôi!” Nhi ều ngày qua bận rộn lẫn lộn trên giường, nàng còn chưa đi qua trông thẳng bé.

“Là đi xem con của chúng ta!” Ai đó vẻ mặt hết sức nghiêm túc gật đầu.

Cô nàng kh ẽ nhếch miệng, hàng này thiệt là không biết xấu hổ, từ lúc nào thì biến thành con của bọn họ r ồi? Ai đó tức giận cắn răng cường điệu “Đó là con của Quân Lâm Uyên, là con nuôi của ta, ứ phải của chàng!” Hừ, muốn chiếm tiện nghi Kinh Lan nhà ta hử?

“Con nuôi của nàng không phải cũng là của ta luôn sao?” Kinh Hồng nhàn nhạt nhìn nàng, đáy mắt ẩn ẩn ý cười.

Cô nàng lập tức nghẹn lời! Sao mình lại không nghĩ tới vụ này ta??? Nhưng nghĩ đến hàng này mỗi lần thấy Kinh Lan đều luôn tỏ ra cái vẻ không ưa thích liền cảm thấy bất an dò hỏi “Chàng sẽ đối xử tốt với nó chứ?”

Khẽ thở dài mang theo một tia bất đắc dĩ, cha đứa bé có ân với Cẩm nhi, ân tình này tất nhiên cũng tính luôn lên đầu Kinh Hồng hẳn rồi “Ta sẽ đối xử với nó như con ruột của mình!” Cho dù là võ công, sách lược trị quốc tất cả đều sẽ dạy dỗ không chừa lại thứ gì, chỉ cần nó có năng lực học là được.

“Chụt!!!” một tiếng, cô nàng nào đó ị một ngụm to tở bố lên mặt hắn, trong mắt ngập tràn vui sướng “Cảm ơn!” Theo lý thuyết, Bắc Minh và Nam Nhạc hiện tại có quốc thù vì Nam Nhạc đã xơi mất ba châu của Bắc Minh, nói không chừng khi lớn lên việc làm đầu tiên của Kinh Lan chính là choảng nhau với Nam Nhạc, nhưng dù vậy Bách Lý Kinh Hồng vì nàng vẫn đưa ra hứa hẹn, tình cảm này không thể không cảm ơn!

“Giữa ta và nàng không có lời nào cảm tạ hết được!” Ngữ điệu vẫn quanh quẩn, âm sắc đậm đặc cao ngạo nhưng có vài phần nhu hòa.

Nàng cười cười gật đầu, anh chàng này đã thay đổi rồi! Nếu là trước đây, có đánh chết hắn cũng không bao giờ nói những lời như vậy. Thế mà hiện tại hắn lại có thể nói ra, chẳng những vậy còn rất thuận miệng nữa chứ, không chút ngượng ngùng gò ép, tuy có vẻ không giống trước nhưng hắn vẫn là hắn. Có lẽ đây chính là “tình yêu khiến con người thay đổi” trong truyền thuyết, không phải cố tình, chỉ là trong lòng đang hiện ra vài phần nhu thuận, tương tự vậy, mọi người cũng sẽ không bao giờ dám tin, Yêu Nghiệt tung hoành trong giới sát thủ sẽ có một ngày có bộ dáng như chim nhỏ nép vào người như bây giờ.

.....

“Hoàng thượng, thân phận của nam tử kia không tra ra được một điểm nào cả” Một hắc y quý bên chân Mộ Dung Thiên Thu bậm báo kết quả tra xét của mình.

Không tra ra được điểm nào? Có thần bí đến vậy không?

Thấy Mộ Dung Thiên Thu không nói gì, hắc y tiếp tục báo cáo “Chỉ tra được mấy ngày trước hắc bổng xuất hiện ở Nghênh Khách Cư trong kinh thành cũng chính là ngày tiểu công tử phủ Thừa tướng ra đời. Thừa tướng và Lại bộ thượng thư Mị Văn Dạ, Hộ bộ thượng thư Mạnh Hạo Nhiên, Định Viễn Hầu Lãnh Vũ Tàn cùng nhau uống rượu ở đó rồi gặp gỡ. Kế tiếp Ngài đến phủ Thừa tướng, Thừa tướng liền đưa hắc y về phủ” Như vậy thật giống như một nam sủng đơn thuần. Ở khách điểm gặp Thừa tướng, Thừa tướng vừa thấy mỹ mạo lập tức duyệt mang về phủ làm nam sủng. Kỳ thật, từ lúc Thừa tướng tới Tây Vỗ một năm trước đây cũng chưa từng xuất hiện qua người này.

Nhưng Mộ Dung Thiên Thu vẫn trầm mặc, Yến Kinh Hồng xuất hiện cũng không minh bạch, tra xét lâu cũng chưa tra ra lai lịch. Bây giờ xuất hiện thêm một người như vậy, hắc tử hỏi, liệu mình đem quyên lực lớn giao cho tiểu tử này là đúng hay sai? Thừa tướng là Tam công đứng đầu, quản lý ba quyên lớn về chấp chính, tiền, binh. Do gần trăm năm nay, Thừa tướng tạo phản ở các quốc gia ngày càng nhiều nên Quân vương các nước đã thu lại quyên chấp binh của họ để giảm bớt thực quyền. Nhưng Yến Kinh Hồng ở Tây Vỗ phát triển thế lực rất lớn, đã lập thành một phái, xem như kiêu hùng một phương. Nếu y có dị tâm đó chính là tai họa cho đất nước.

Bỗng nhiên hắc tử nhớ tới nam tử kia có đôi mắt màu bạc. Màu mắt này không phải phổ biến, thiên hạ không có nhiều người sở hữu. Đang chuẩn bị phân phó thủ hạ, chưa kịp lên tiếng thì có một hắc y nhân khác xuất hiện, tay cầm một bản vẽ dâng lên cho Mộ Dung Thiên Thu “Hoàng thượng, đây là bức họa của Tô Cẩm Bình”

Cầm bức họa trong tay, Mộ Dung Thiên Thu liếc qua một cái bỗng đứng hình luôn, mắt tròn to, thần thái hoàn toàn ngưng ngẫn, đây chính là Tô

Cầm Bình? Vậy... Yến Kinh H ồng?! Sao giống nhau dữ vậy trời, hay căn bản chính là một người? Lúc trước Liệt yêu cầu hắn hỗ trợ tìm người, hắn lười biếng giao cho thủ hạ đi làm. Đạo g ần đây hắn thấy trong tri ều quái quái nên mới cho người tìm bức họa của Tô Cầm Bình.

Không lẽ Tô Cầm Bình chính là Yến Kinh H ồng? Có đi ầu rất nhanh Mộ Dung Thiên Thu lắc lắc đầu phủ nhận. Không có cửa!!! Nếu là cùng một người, tiểu tử kia chính là con gái nhé, nhìn đi, biểu hiện hàng ngày có chỗ nào giống nữ nhân không? Chưa nói đến hắn thô lỗ bừa h ần đến mức ngay cả đàn ông thô lỗ nhất cũng chào thua. Còn nếu thật sự là nữ nhân thì không thể ở chung lâu vậy mà không lộ ra chút sơ hở nào. À, còn có, lúc hắn biết tin sinh con trai, trạng thái cao hứng b ồng b ồng đó thì làm sao là nữ cho được. Hay Liệt không tìm được Tô Cầm Bình nên khi thấy Yến Kinh H ồng tương đối giống thì ...

Nếu là như vậy thì còn có thể hiểu được! Tr ầm tư.. tr ầm tư... hắn quên b ồng luôn vụ màu mắt của Bách Lý Kinh H ồng, khoát tay bảo thuộc hạ “Lui xuống đi!”

“Vâng!” Một trận h ắc phong quý dị chợt lóe, bóng dáng hai h ắc y biến mất.

Mộ Dung Thiên Thu tiếp tục nhìn nhìn bức họa trong tay, lại nghĩ nghĩ đến người nào đó, ánh mắt màu lục g ợn sóng, tuy cảm thấy hắn là không phải nhưng đi thử một chút có hại gì đâu...

.....

“Mới có mấy ngày không gặp, như thế nào mà ta cứ có cảm giác đứa bé lớn hơn trước nhiều vậy?” Cô nàng nào đó gào to.

Mộ Thiên Thiên và Vân Giáo H ềkhỏe miệng co giật, cái này không phải nói nhảm sao, mấy hôm trước đứa nhỏ cũng lớn như vậy mà!

Bé Kinh Lan cũng rất cao hứng, cười kh ành kh ạch, vươn đôi tay nhỏ nhỏ sờ sờ mặt Nam Cung Cầm chọc cho cô nàng càng vui vẻ quên trời đất

“Thằng bé rất có tiền đồ, biết thân cận với người thông minh như ta, về sau nhất định cũng sẽ thông minh tuyệt đỉnh!”

“...” Cả phòng chết lặng!

Bách Lý Kinh Hồng lấy tay che miệng, nhẹ nhàng ho khan. Kể cả nhóc tì cũng cảm thấy có điểm mất hứng, rụt tay về, không thêm cười nữa. Lập tức mặt cô nàng nào đó liền đen như đất nồi, đây là ý gì đây? Cả đám đang xem thường mình à? Mắt phượng Kinh Lan ánh lên huỳnh quang lấp lánh, vô cùng tò mò nhìn về hướng Bách Lý Kinh Hồng, sau đó hai tay nhỏ xíu múa may về phía hắn...

Mọi người ngơ ngẩn nhìn! Mộ Thiên Thiên và Vân Giáo Hề biết thân phận của Bách Lý Kinh Hồng, thỉnh thoảng vô tình cố ý lộ ra một chút thù địch nhưng không rõ ràng. Nếu xét trên phương diện lợi ích quốc gia mà nói thì Kinh Lan và Kinh Hồng là hai phe đối địch vậy mà Kinh Lan lại muốn Kinh Hồng ôm nhóc? Thoáng sửng sốt, Bách Lý Kinh Hồng hẳn cũng có tiền chất khiến trẻ con thích sao?

Cả bọn đang bận ngạc nhiên nên không đem đưa bé qua, Kinh Lan nhất thời liền không vui vẻ, chu mỏ lên oa oa khóc lớn. Nam Cung Cẩm nhanh chóng ôm đưa bé dúi vào ngực Bách Lý Kinh Hồng “Nè! Ta là mẹ nuôi mà so ra còn kém người nào đó dựa vào bà đây để thăng cấp làm cha nuôi!”

Bách Lý Kinh Hồng đột nhiên thấy dở khóc dở cười, dựa vào quan hệ với nàng để thăng cấp làm cha nuôi? Đôi tay đang ôm Kinh Lan thoáng cứng đờ nhưng lại rất ổn định, một đôi mắt màu bạc đối diện với đôi mắt phượng hẹp dài, sau một lúc lâu hắn chợt nhìn thấy được trong mắt chú nhóc có một tia không chịu thua và khiêu khích! Nhưng khi nhìn kỹ lại thì đã biến mất, trong cặp mắt tròn to của Kinh Lan đang ăng ạt nước nhìn nhìn hắn, cứ như tất cả đều là ảo giác.

“Đưa bé này nhất định không phải người thường!” Ngữ khí đậm mạc mà chắc chắn khi nói về Kinh Lan.

Nam Cung Cẩm hiểu ý cười khoái trá “Con trai ta sao có thể như người thường được!”

Mộ Thiên Thiên bên cạnh nhin không được cảm một câu “Đó là con trai của ta mà!” Hai người này muốn gì đây, kẻ xướng người họa, cứ như đứa nhỏ này không có quan hệ gì với mẹ ruột là mình ấy!

Ặc...

Trên mặt hai người nào đó ánh lên tia xấu hổ, cảm giác giống như hai gã cường đạo đoạt con nhà người ta xuất hiện. Trong lòng cô nàng thầ nhỏ giọng, có gì ngon chứ, sau này có cơ hội bà đây cũng sinh một đứa, không tin lớn lên không đẹp bằng nhóc con này!

Quân Kinh Lan oa oa vài tiếng, quay qua Mộ Thiên Thiên giơ tay cười khanh khách đòi ôm, Bách Lý Kinh Hông cũng hoảng hồn đưa đứa bé sang vì sợ nó ngã. Đứa trẻ dù sao cũng là đứa trẻ, ấm ì trong lòng Mộ Thiên Thiên một chút r ỡ ngủ khì. Nam Cung Cẩm chọt chọt lên gương mặt mịn màng, thích thú nở nụ cười. Thật ra nàng rất ghét trẻ con vì nàng cho rằng chúng thật phiền phức, nhưng Quân Kinh Lan lại không như vậy... Có đôi khi nàng nghĩ, nói không chừng khi mình có con lại không nuông chi ều quan tâm nó hơn Kinh Lan hoặc ngược lại khi có con mình lại bỏ bê Kinh Lan nên nhất thời mới không muốn có. Dù sao bây giờ nàng cũng chỉ mới mười chín, không vội!!!

“Cứ h ỡ phục thân thể thật tốt vào, ít lâu nữa sẽ đãi tiệc đ ầy tháng cho thằng nhóc. Nhất định phải thật rình rang mới được!” Cô nàng quan niệm trẻ con còn nhỏ cũng nên được quan tâm chứ.

Mộ Thiên Thiên cười gật đầu “Uhm!”

“Tướng gia, tướng...” Quân gia vọt tới, phát hiện mặt mọi người nhìn mình rất khó coi mới thấy tiểu công tử đang ngủ, hấn nhanh chóng hạ thấp âm lượng báo cáo “Tướng gia, các vị Thượng thư đại nhân mời ngài đến Nghênh Khách Cư tụ tập, bọn họ đang chờ ở đó”

“Tốt!” Mấy tên kia kiếm nàng tất nhiên là có chuyện muốn nói, hơn nữa mỗi lần đến đó ăn nhậu đều do Mị Văn Dạ trả tiền, đây chính là một sự kiện hạnh phúc lớn lao ghen! Mà Nghênh Khách Cư là của nàng nữa, tiền toàn là vô tay nàng đó cho nên hạnh phúc nhân đôi!! Có đi ều đi chưa được

mấy bước nàng bỗng nhớ ra Bách Lý Kinh Hồng hiện đang ở đây, aizzz... cái này ...

Nghiêng nghiêng đầu nhìn hẳn, ánh mắt mang kiêu trung cầu ý kiến.

Thấy tầm mắt ai đó quét về phía mình, Bách Lý Kinh Hồng chỉ nhàn nhạt gật đầu, ý bảo nàng cứ đi lo việc của mình đi.

Đi đâu khiến Nam Cung Cẩm trợn tròn mắt kinh ngạc, sao bữa nay hàng này hào phóng, dễ nói chuyện thế?

Dường như nhìn ra được nghi hoặc của nàng, hẳn nhàn nhạt nói “Tôn trọng, tự do, tín nhiệm”

Sáu chữ này chính là đưa mối quan hệ của bọn họ tới vị trí bình đẳng, tôn trọng, tự do, tín nhiệm!

Nam Cung Cẩm cười tươi rói, gật gù đầu rồi đi thẳng ra ngoài. Cô nàng nào biết khi nàng đi rồi, cái người nào đó ở nhà liền lên cơn. Cho nàng tôn trọng, tự do cùng tín nhiệm là một chuyện, nhưng hề nghĩ đến nàng lại ra ngoài tụ tập với một đám nam nhân khác xưng huynh gọi đệ, chèn chèn luyên thuyên thì trong lòng hẳn làm sao mà chịu cho nổi.

Ghen tuông của hẳn làm sao thoát khỏi cảm quan của nàng, môi đỏ tà tà cười, ta cho chàng giả bộ bao dung rộng lượng nè, ở đó làm bộ làm tịch cho đã đi!

Cỗ kiệu phủ Thừa tướng ra ngoài, dĩ nhiên là không ai dám ngăn cản, quan lại lớn bé còn nhường đường thì phú thương quý tộc và bình dân bá tánh càng khỏi phải nói. Một đường nghênh ngang tiến về phía Nghênh Khách Cư. Mấy người bên trong đang chờ, vừa bước vào sương phòng ba người liền ngẩng lên nhìn nàng.

Mị Văn Dạ cười như không cười “Thừa tướng đại nhân của ta ời, mấy ngày nay bị nam sủng mê hoặc dữ. Không thượng triêu thì cũng thôi đi, đến như huynh đệ chúng ta muốn gặp mà cũng khó khăn quá à”

Nam Cung Cầm thừa biết tay này độc mồm độc miệng, cũng lười quản hấn, đi mấy bước đến bên bàn, rót một ly rượu ngửa cổ uống sạch rồi đặt mông xuống ghế “Nói đi, tìm ta có chuyện gì?”

“Chuyện tuyết tai, bộ người có biện pháp?” Những năm trước, nếu xảy ra chuyện như vậy đầu cho người đi khơi thông, cũng không có gì âm ỉ vì cho dù người có năng lực cỡ nào cũng không thể ngăn cản ông Trời đổ tuyết, chỉ là Yến Kinh Hồng đã nhận mệnh của Hoàng thượng, nếu không có biện pháp tốt thì sẽ có vấn đề lớn! Rốt cuộc, bọn họ lo lắng không phải là dân tình trải qua tuyết tai như thế nào mà là Mạc Bắc sẽ xua quân đến quấy nhiễu, vì vậy khơi thông hay cứu tế căn bản chả có tác dụng qué gì.

Lãnh Vũ Tàn lạnh băng nói “Nếu không có biện pháp cũng không nên cậy mạnh, Hoàng thượng là biểu huynh của ta, ta chạy qua nói mấy câu là được!”

Mị Văn Dạ phong tao lắc lắc cây quạt, làm mặt quỷ “Nếu thật sự không có biện pháp, Vũ Tàn huynh có nói Hoàng thượng cũng chả thèm nghe. Người có thể tìm Liệt Vương gia nhờ giúp đỡ, Hoàng thượng nhất định sẽ cho Liệt Vương gia mặt mũi, chỉ là cái giá phải trả.... Aizzz... không bằng trực tiếp đi tìm Hoàng thượng hiến thân còn hơn!”

Nam Cung Cầm liếc mắt Mị Văn Dạ một cái, thằng này đúng là miệng chó không phun được ngà voi! Nhưng nàng cũng biết mấy người này xuất phát từ quan tâm đến mình cho nên cũng không nói gì, bắt đầu cần đưa dững cảm nhưng không mất đi tao nhã dùng bữa “Yên tâm đi, mấy việc cỏn con này còn chưa lọt vào mắt ta đâu! Tuyết tai, mọi người lo lắng nhất chính là Mạc Bắc nhân cơ hội xâm lược. Vì tuyết tai phát sinh ở phương Nam, mà ở đó có không ít dân du cư của Mạc Bắc sinh sống, xảy ra chuyện dĩ nhiên là đi cướp rồi, lúc thiên tai phòng thủ không cao, đối với thiết kỵ cũng hơi đau đầu. Nhưng các người lại quên sao, tuyết tai phát sinh ở Uyển Thành, mà kẻ Uyển Thành chính là Bình Thành, trong Bình Thành còn có hai mươi vạn đại quân của Bình Nguyên Hầu a!”

Mọi người nghe xong, chẳng những không thoải mái mà còn nhú nhú mày hơn. Lãnh Vũ Tàn nói ra trọng tâm “Bình Nguyên Hầu đó giờ có coi

Hoàng thượng ra gì đâu, làm sao có thể đem binh tương trợ?”

“Vậy còn phải xem Hoàng thượng có bỏ được hay không” Cô nàng cười đến gian trá.

Cả đám sững sốt, rất nhanh liền phản ứng lại! Tiểu tử này nào có phải thiên hạ đệ nhất mỹ tú, căn bản chính là đệ nhất gian tú nha! Kỳ này Bình Nguyên Hầu thăm rỗi!

“Vấn đề là ai đi đọc thánh chỉ?” Mị Văn Dạ lập tức có dự cảm xấu, mặc kệ kẻ nào đi đọc cũng đều bị Bình Nguyên Hầu ghi hận, mà hắn là Lại bộ thượng thư, quản lý Lại bộ, khả năng rất cao sẽ bị Hoàng thượng phái đi.

Nam Cung Cẩm dùng một biểu tình khinh thường liếc hắn “Chẳng lẽ ngươi muốn tự mình đi tìm phiến toái? Thủ hạ của ngươi không có tên nào lỗ mãng hả? Kêu hắn đi là được rỗi!”

Kẻ lỗ mãng mà nàng đề cập chính là Đoạn Thừa Dạ, một kiêu người siêu cấp công chính, chưa bao giờ sợ đắc tội kẻ nào. Hắn phi thường khinh bỉ mối quan hệ Hoàng thượng, Vương gia và Yến Kinh Hồng ám muội, cho nên trong tối ngoài sáng đều xem thường nàng, vì thế tới giờ khắc mấu chốt, nàng quyết đoán quan báo tử thù!

Ba người còn lại đều run rẩy khóe miệng. Với tài học, nhân phẩm cùng tác phong của hắn, uy tín trong dân gian cũng không thấp, cộng thêm Ngự sử đại phu hiện đang gặp nạn, rất có khả năng hắn sẽ lên thay. Nhưng nếu để cho Yến Kinh Hồng dèm pha thì cả đời này hắn chỉ có thể ngửi mãi ở vị trí Lại bộ thị lang bởi vì người ủng hộ Bình Nguyên Hầu trong triều không ít, đừng tưởng hắn là Phiến Vương xa xa nhưng lại có Thái phó, Đại tư mã quyền cao chức trọng đều là bạn tốt của hắn. Thử hỏi mấy đại tôn Phật ở chỗ này, Đoạn Thừa Dạ còn có khả năng thăng quan sao, giữ được mũ ô sa đã là không tở rỗi! Tiểu tử này, thật sự là quá độc ác!!!

“Có đi đâu chủ ý này là do ngươi nghĩ ra, ngày mai các đại thần đều biết là do ngươi nói, Bình Nguyên Hầu chắc chắn sẽ không quên đại ân này của ngươi đâu!” Vẫn là Mạnh Hạo Nhiên thực tế, lập tức liền lo lắng an nguy cho Yến Kinh Hồng.

Nhún nhún vai tỏ ra không sao cả “Người cảm thấy với thực lực của ta, hấn dám động ta sao?” Không cần nói nàng chính là sủng thần của Mộ Dung Thiên Thu được bảo vệ khắp chốn, quan trọng hơn nàng chính là nhân vật lãnh tụ của phái trẻ, ở trước mặt Hoàng thượng vẫn cúi đầu khom lưng nhưng trước mặt người khác thì một đường quét ngang. Dưới thế cục triêu đình, quân vương cơ trí đâu không dễ dàng động nàng, bởi vì chỉ cần động Yến Kinh Hồng thì sẽ mất cân bằng triêu đình chính, một phương đắc thế, uy hiếp địa vị của Quân vương. Có đi đâu tính nết Mộ Dung Thiên Thu quá mức tùy ý, đối với quốc gia nữa điếm cũng không thêm quan tâm, chỉ cần vui vẻ là được mới khiến Yến Kinh Hồng ngày ngày trong lòng phập phồng run sợ.

Vấn đề giải quyết xong, nơi nơi tĩnh lặng, chỉ còn có âm thanh hét to “Uống rượu, uống rượu!”

“Người không cần theo ta!” Một tiếng gầm yêu kiều từ bên ngoài truyền đến, đó là âm thanh của Hiên Viên Dĩ Mạch. Không lâu sau liền bước vào trong phòng đứng sau lưng hầu hạ Nam Cung Cẩm. Những ngày qua nàng đến thanh lâu phụ giúp Linh Nhi cũng phát hiện ra người vui vẻ nhất chính là Băng Tâm tử, mấy chục thanh lâu của Tướng gia đâu do tử ấy quản lý đã thỏa mãn giấc mộng làm trùm thanh lâu của nàng bấy lâu.

Nhưng khiến nàng khó chịu nhất là Phá, thằng này cứ như bị bệnh, tối ngày theo đuôi chằm chọc mĩa mai nàng khắp nơi khắp chốn. Một gã phiên phức! Hiện tại, hấn cũng đang theo sau mông nàng mà kêu gào là nha đầu thú vị, mãi đến khi nàng vào phòng mới chịu rút đi. Nàng thật không hiểu, vì sao Phá cũng là thủ lĩnh như Hủy, nhưng đẳng cấp lại khác xa nhau thế. Vì cái gì mà thủ lĩnh nhà người ta đứng đắn, trong khi nhà mình lại như một thằng ngu?

Mị Văn Dạ ngẩng đầu, nhìn thấy tiểu nha đầu liền khẽ cười một tiếng, quay sang Nam Cung Cẩm “Nha đầu nhà Thừa tướng đại nhân lớn lên thật linh tú, khiến cho ta hâm mộ không thôi!”

Nam Cung Cẩm không chút khách khí vút ngay cho hấn một ánh mắt xem thường! Thằng này chính là một sắc lang, cứ thấy mỹ nữ là phải đùa

giờn một phen mới chịu, nổi danh không chỉ là một trong tám đại công tử chốn kinh thành, càng là đệ nhất ăn chơi trác táng của Tây Võ.

Mị Văn Dạ bị đối xử vậy cũng không giận, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Yến Kinh Hồng sâu hơn một chút “Thừa tướng đại nhân à, người nên chú ý đến nam sủng của mình một chút, tính tình Bệ hạ, chúng ta ai cũng biết cả rồi đấy!”

Lấy tính nết của y, nếu không kiên nhẫn, chắc là cũng đã phái sát thủ trực tiếp đến nhà thăm hỏi rồi! Có đi đâu nàng cũng không lo lắng, lấy năng lực của con hàng nhà nàng, cho dù Mộ Dung Thiên Thu có tự mình đến cũng không giết được hắn, nhưng vẫn cảm kích “Đa tạ Văn Dạ huynh nhắc nhở!”

Tiếp đến, cả bọn bắt đầu hàn huyên chuyện trên trời dưới đất, ba hoa chích chòe thỏa thích cho đến tận khi chạng vạng mới tan...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 6+2: Hồng Mỹ Nhân Kiêu Ngạo Toàn Tập! (2)

Trong phủ Thừa tướng, có một người, tự dọn cho mình một băng ghế nhỏ trong đại sảnh, yên lặng ngồi đó, mặt không biểu tình, đáy mắt thẫn sắc thập phần ai oán, phảng phất cứ như tức phụ bị bỏ rơi, chỉ còn thiếu nước lượm cây vẽ hình xoắn ốc trên đất.

Phong và Tu sau đầu rớt xuống một giọt mồ hôi to đùng, nhìn trạng thái khô hài của Bệ hạ nhà mình thật buồn cười nhưng lại là muốn khóc. Hoàng thượng của ta ơi, Ngài rốt cuộc là muốn làm cái gì vậy? Ở đây diễn oán phụ... à không.. oán phu sao? Thật ra nếu muốn ngồi, trong đại sảnh có cả đồng ghế bành, ngồi vào hết sức nhàn nhã mà, tại sao Bệ hạ cao quý thanh lãnh nhà họ lại chọn cái băng ghế nhỏ xíu này ngồi giữa sảnh như vậy, đáy mắt đẹp như thanh huy hàm chứa nghiêm trọng nỗi sầu ai oán và lên án, cả buổi chiều ngồi ở chỗ này.

Bộ dáng mỹ nam tử hết sức tội nghiệp này, đừng nói là bọn họ, ngay cả Quán gia cùng nha đầu của cả Tướng phủ đều nhìn không được mà đau lòng, đồng loạt âm thầm cầu nguyện: Tướng gia, Ngài về nhanh nhanh đi, mỹ nam tử buồn bã sắp chết đến nơi rồi!

Dường như Nam Cung Cẩm nghe được lời nguyện cầu của họ, trước khi trời tối, tay cầm vài món đồ chơi mua trên đường cho Kinh Lan bước vào cửa. Vừa vào liền đưa mấy món nhỏ nhỏ đó cho Hiên Viên Dĩ Mạch bảo nàng đem tới cho Mộ Thiên Thiên. Quay đầu nhìn lại, liền phát hiện người nào đó ngồi giữa đại sảnh, liếc mắt nhìn lại thêm lần nữa, sau đầu lập tức xuất hiện một đồng hắc tuyến! Con hàng này đang làm cái gì vậy cả?

Hiên Viên Dĩ Mạch nhin không được khoe miệng run run, một năm không gặp điện hạ mà mình sùng bái ngày đêm, hôm nay gặp lại, khiến cho người ta không thốt nên lời, hình thái này là do chịu kích thích gì vậy nhỉ?

Một giọt mồ hôi to tướng rơi xuống ót, đi đến trước mặt hắn, hắn cũng đờng thời ngẩng mặt nhìn nàng, trong mắt mang theo một tia mất mát cùng vô tận thâm lương. Lại thêm một giọt mồ hôi lạnh nữa rơi xuống sau đầu, nếu người khác không biết, còn tưởng bộ dáng này của hắn là do mình bội tình bạc nghĩa mà gây ra nha! “Chàng làm sao vậy?” Dĩ nhiên là không có lời đáp lại.

Hắn chậm rãi đứng lên, một bộ dáng cao hoa thanh quý, trong đáy mắt ánh trăng say lòng người hàm chứa sương mù, chỉ cần một tia không cẩn thận liền hóa thành giọt nước tràn ra, thoát nhìn thật đáng thương biết bao.

Bộ dáng này hoàn toàn làm tâm Nam Cung Cẩm tan nát, không biết phải nói gì an ủi mới tốt. Đám người Phong và Tu bên cạnh hết sức thức thời mà rút đi, để lại không gian cho hai người bọn họ. Thật ra vừa thấy thái độ đau lòng của Hoàng hậu, bọn họ liền hiểu, trên cơ bản Hoàng thượng nhà họ vừa xử lý xong tấu chương truyền từ Nam Nhạc đến liền dọn băng ghế ra ngồi ở chỗ kia là muốn làm gì, hóa ra là cả buổi chiều ôm cây đợi thỏ!

“Tốt rồi, tốt rồi, đừng như vậy mà, lần sau đi ra ngoài, ta nhất định sẽ về sớm!” Còn không phải vừa xong là trở về liền sao, làm gì đến nông nỗi này chứ!

Sắc mặt vẫn đăm đăm như cũ, cả người vẫn là một trạng thái ai oán.

Lại một cái hắc tuyến rơi xuống “Lần sau ra ngoài, ta nhất định sẽ mang chàng theo!”

“Được!” Một câu rất nhanh vang lên, ánh mắt tuyệt đẹp hiện ra một tia giảo hoạt mà Nam Cung Cẩm không kịp nhìn thấy. Nếu mình chủ động đòi theo, Cẩm nhi nhất định cho rằng mình không tin nàng, cũng không cho nàng không gian tự do, nhưng hắn không muốn xa nàng, một khắc cũng không muốn rời, hơn nữa ngồi trong phủ mà nghĩ đến cảnh nàng cùng một

đám mỹ nam tử ăn uống chè chén trong lòng lại càng khó chịu, cho nên mới nghĩ ra hạ sách này.

Thấy hắn đáp nhanh vậy, trên mặt cô nàng hiện lên một chút hờnghi, nhưng rất nhanh, tia hờnghi này đã bị biểu hiện ai oán thậm chí càng diễn càng nhập tâm đến mức hoàn toàn biến mất, chủ động ôm eo hắn, cảm nhận mùi hương tuyệt liên quen thuộc, cọ cọ trong ngực hắn “Được rồi, đừng như vậy, người ta biết sai rồi! Lần sau nhất định sẽ mang chàng theo mà!” Tại sao nàng có một cảm giác là đang dỗ dành trẻ con nhỉ? Cảm giác hàng này so với Quân Kinh Lan còn ngọt ngào hơn!

Ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, kèm theo rất nhiều lời cam đoan của nàng khiến Bách Lý Kinh Hông cảm thấy ngời đây cả buổi cũng không lãng phí. Cái gì cũng không nói mà chỉ ôm lấy nàng, không tiếng động biểu hiện sự ủy khuất của mình. Không nói gì có lực sát thương hơn nhiều so với việc lải nhải chỉ trích khiến trong lòng cô nàng nào đó hết sức áy náy, không thể văn hời, thẫn thẫn chính mình, cho dù ở hiện đại thì một người đàn ông cũng không thể chấp nhận được việc một nữ nhân đơn độc ra ngoài chè chén với một đám hảo huynh đệ a? Huống chi bây giờ là cổ đại, thiệt là khi dễ người ta quá mà!!!

“Tiểu Hông Hông thân yêu, đừng giận nữa được không?” Ngược mắt nhìn hắn, trong mắt tràn đầy ánh sáng hy vọng.

Hắn cúi đầu nhìn nàng, âm thanh trong trẻo lạnh lùng vang lên “Không có giận”

Ai nha! Mẹ của ta ơi! Nói là không có giận nhưng bộ dáng ủy khuất này là sao? Không biết còn tưởng rằng Nam Cung Cẩm nàng đã gây ra chuyện gì tày đình với hắn, trong lòng rất muốn lau giọt chất lỏng trên mặt hắn, vẫn là mồ hôi hay nước mắt a? Aizzz.... Nếu hắn giận dữ thì mình còn có thể giải thích một phen, xin tha thứ khoan dung một ít. Đằng này hắn không tức giận, mà đích thực là không tức giận thật, bất kể là trên mặt hay trong đáy mắt, thậm chí quanh thân đều không có nửa điểm tức giận nhưng lại là ủy khuất khiến người khác không nhìn thẳng! Cái này nàng còn có thể nói gì được nữa?

Cách đó không xa, Quán gia đang nhìn Tướng gia hết sức cường đại và bu ru nhà mình giờ phút này đang rúc vào ngực một nam nhân khác, nội tâm dâng lên bao nhiêu là cỡ quái, nhưng khi nhìn đến nam nhân kia đáng thương như thế, bộ xương già của lão cảm thấy không đành lòng, âm thầm oán trách: Tướng gia nha, người thật sự là quá đáng, trong nhà có mỹ nam tử trông ngóng vậy mà còn tiêu sái ở bên ngoài đến giờ mới chịu về, đây là bộ dáng của một người đàn ông tốt nên thể hiện sao?

Vào lúc này, hạ nhân từ hậu viện đến thông báo “Quán gia, đồ ăn đã chuẩn bị xong, có nên hỏi Tướng gia dùng bữa hay không?”

Quán gia gật gật đầu đi vào đại sảnh, Nam Cung Cẩm có chút mất tự nhiên rời khỏi ngực Bách Lý Kinh Hồng, sao nàng lại có thể quên mất đây là đại sảnh, hai người đàn ông diễn tự nhiên trước thế nhân như vậy?

“Tướng gia, bữa tối đã chuẩn bị xong, ngài muốn dùng bây giờ hay không?” Nói xong còn liếc nhìn Bách Lý Kinh Hồng một cái, bổ sung “Vị công tử này, đợi Ngài về nên từ trưa đến giờ vẫn chưa ăn gì, chắc là rất đói rồi!” Nói thật, hẳn thấy Tướng gia hôm nay rất quá phận nên mới không nhịn được mà nói ra.

Câu “Không cần, ta đã ăn rồi” lên tới miệng bị nàng cưỡng chế nuốt xuống. Nhìn nhìn người bên cạnh một cái, đáp “Ta đã ăn rồi, nhưng hẳn cần phải ăn”

“Không muốn ăn” Ba chữ quanh quẽ vang lên, trên mặt ai đó không chút biểu tình.

Cô nàng minh bạch, anh chàng này hôm nay hoàn toàn kiêu ngạo rồi! Ném cho Quán gia một ánh mắt, ý bảo hẳn nhanh dọn cơm lên, Quán gia hiểu ý vội vàng vàng vàng chạy đi.

Không bao lâu đồ ăn cũng chuẩn bị xong. Người nào đó thần sắc vẫn đạm nhiên đứng cách đó không xa, hai bữa không ăn vẫn chẳng tỏ vẻ gì là đói.

Nam Cung Cẩm lau mồ hôi trán, khuyên nhủ “Tiểu Hồng Hồng, chúng ta ăn một chút gì đi nhé!”

Hắn cúi đầu nhìn nàng, trên mặt không có nửa phần dị sắc, đáy mắt còn lấp lánh một tia ủy khuất, nói “Ta không đói” Âm thanh vẫn thanh lãnh cao ngạo như cũ, nhưng nghe giọng rất giống như một đứa trẻ đang dối.

Lại nữa rồi! Bây giờ nàng còn phải chiêu chồng như nuôi con! Cầm lấy tay hắn, đưa đến trước bàn, ấn ngửi xuống rồi nói “Ăn!”

Hắn cũng lười nói, hơi quay đầu không nhìn nàng nữa, rõ ràng là đang cáu kỉnh.

Cô nàng thẫn mắng mình trong lòng một hồi lâu, nhìn xem đi, bản thân đã đem một đại mỹ nhân cao ngạo thanh lãnh biến thành bộ dáng gì rồi? Tức giận đến mức không ăn!

Bọn hạ nhân bên cạnh trong lòng có cả trăm tư vị, công tử này dường như quá kiêu ngạo!

Nam Cung Cẩm thấy dụ khí không thành công liền dứt khoát đứng lên, đến trước mặt hắn gấp một đĩa thức ăn đưa lên tận miệng nói “Ăn!”

Hắn nhàn nhạt quét mắt nhìn nàng, cả nửa ngày cũng không thềm mở miệng, dường như thật sự là không đói bụng, cũng thật sự không muốn ăn cơm.

Sắc mặt cô nàng bắt đầu khó coi, tuy chuyện này là lỗi của nàng nhưng hắn không ăn là không được a! Ngữ khí có vài phần ác liệt “Ta nói ăn cơm. Nếu không muốn ăn thì lăn ra ngoài cho bà, mắt không thấy tâm không phiên”

Nghe xong hắn thực sự đứng dậy tính đi ra ngoài. Mẹ nó! Cô nàng mắng thần một tiếng, nhanh chóng kéo hắn trở lại, liên tục xin lỗi “Cung ời, người ta sai rồi, không cần giận dữ, không cần giận dữ mà!”

Bọn hạ nhân thấy Tướng gia nhà họ Ninh nọt, còn phun ra cái câu “Cục cưng” nghe mà buồn nôn, lông tơ toàn thân đều loạt đứng dậy chào cờ, thật là tam quan phá sạch! Ông trời ời, đây là hai nam nhân gì vậy???

Sau khi dàn xếp mỹ nhân kiều ngạo kia ng ồi xuống xong xuôi, cô nàng tươi cười, thập phần ôn nhu mở miệng “Cung à, ăn một miếng nào, ngoan...” Khóc ngất! Sống như vậy đối với nàng bộ dễ dàng lắm sao!

Lần này thì hẳn rất nghe lời, ngoan ngoãn mở miệng, ưu nhã ngậm lấy thức ăn, nhẹ nhàng nhai nuốt. Ánh mắt nhìn nàng mang theo vô tận ai oán, cứ như thể hôm nay chịu sự ủy khuất vô bờ!

Cô nàng bị hẳn nhìn đến mức ái náy không chịu được. Nàng ném hẳn ở nhà còn bản thân thì ra ngoài rong chơi cả ngày, trở về thấy hẳn không muốn ăn cơm thì rống giận một phen, mình còn là người sao??? Nàng quả thật không phải là người mà! Hẳn ăn xong, nàng lại gấp một đĩa thức ăn khác đưa đến bên môi, dụ dỗ “Ăn thêm miếng nữa nhé!”

Hẳn vẫn rất nghe lời ngoan ngoãn ăn, ngữ điệu ôn nhu của Nam Cung Cẩm dường như làm hẳn nhớ đến những ủy khuất vừa nãy, trong mắt là một mảnh mờ mịt, giống như không cần thận li ền bất khóc vậy, bộ dáng này làm cho cô nàng hám trai nào đó con tim đau thắt, aizzz... thật muốn truy tim luôn mà!!!

Yên lặng dứt cho hẳn ăn xong, còn hầu hạ hẳn lau miệng, trên môi làm nhảm mãi câu “An tâm, người ta sẽ không bao giờ bỏ chàng ở nhà một mình nữa!” Haizz... nam nhân ngạo ki ều khó hầu hạ thật!

Tình hình này rớt vào mắt Hủy đang nấp ở chỗ tối khiến y cung kính khen ngợi Bệ hạ nhà hẳn hết lời. Xem đi, thu thập Hoàng hậu nương nương đến mức dễ bảo đến vậy, ngoài việc được đãi ngộ cao cấp còn đạt được mục đích bản thân nữa nhé, Hoàng hậu đã cam đoan sẽ không bao giờ ném Hoàng thượng ở nhà mà đi ra ngoài gặp mỹ nam khác!

“Vậy, thưởng hoa yến ngày mai ta cũng muốn đi” Ai đó nhàn nhạt nói. Nghe giọng điệu của Mộ Dung Thiên Thu là biết thưởng hoa yến cũng không phải thứ gì tốt.

Ặc... động tác cô nàng dừng một thoáng. Thưởng hoa yến là tiệc mà các đại thần đem vợ con đến, hẳn đi sao được? Hơn nữa màu mắt độc đáo

của hần tuy Mộ Dung Thiên Thu không nhận ra nhưng không chắc là những người khác cũng không nhận ra!

Thấy nàng lộ ra vẻ do dự, trong nháy mắt hần lại biến thành kiêu ngạo, âm thanh trong trẻo lạnh lùng thốt lên “Không muốn thì thôi!”

“...” Khóe miệng giật giật “Ta mang chàng theo!”

.....

Hôm sau, Yến Kinh Hằng trên triều thỉnh Hoàng thượng đem Uyển Thành đang bị tuyệt tai tặng cho Bình Nguyên Hầu làm đất phong. Kế này vừa ra khiến những người thông minh đầu mắng to nàng gian trá, tính kế Bình Nguyên Hầu! Mà rõ ràng Mộ Dung Thiên Thu cũng là người thông minh, tay này đó giờ luôn là cái gai trong lòng hần, đem củ khoai lang nóng bỏng này ném cho Bình Nguyên Hầu, khi đại quân thiết kỵ của Đại Mạc tới y không thể không thủ nha. Nếu không bảo vệ, hần liền đi trị tội, tước binh quyền của y. Còn nếu dám tạo phản thì càng tốt, trực tiếp ra tay diệt trừ luôn!

Biện pháp này quả thật quá tốt. Uyển Thành thường xuyên xảy ra tuyệt tai, sau này lại có người thay mình trấn thủ miền phí, mặt khác miếng đất này cho dù có phong cho Bình Nguyên Hầu thì cũng vẫn là của Tây Vỗ mà, cho nên vị Hoàng đế nào đó hết sức vui vẻ vung bút lên: Chuẩn tấu!

Vừa lúc hôm nay Lại bộ thượng thư Mị Văn Dạ bất hạnh té ngựa gãy chân khi đi thiết triều, không tiện đi xa, nên đành hết sức ái náy phái Lại bộ thị lang Đoạn Thừa Dạ đi tuyên chỉ. Thế là chuyện khiến cho Mộ Dung Thiên Thu, Yến Kinh Hằng, bọn Mị Văn Dạ đều cảm thấy mỹ mãn, cao hứng đã khép lại như thế đó!

Đến nỗi Bình Nguyên Hầu và Đoạn Thừa Dạ khổ sở ở nơi xa cũng chỉ làm cho Nam Cung Cẩm ở nhà cảm thán một câu, quả nhiên là vui sướng nhất khi thiết kế cho người khác gặp họa!

Thiếp thượng hoa yến cũng đã đến phủ, Nam Cung Cẩm và Bách Lý Kinh Hằng chuẩn bị xuất phát...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 7+1: Khởi Bẩm Hoàng Thượng, Đều Do Thần Trên Giường Quá Mạnh Mẽ! (1)

Yến Kinh Hồng hôm nay không mặc triêu phục, chỉ khoác một bộ trường bào trắng bạc, sẫm soi bóng dáng trong gương cả nửa ngày, sau khi xác định chắc chắn mình rất anh tuấn tiêu sái mới chịu mặc thêm áo hồ cừu đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa nàng liền kinh sợ. Một mỹ nam mặc áo gấm màu tím nhạt, đai ngọc bằng vàng ròng thắt bên hông. Nếu lúc trước là trích tiên xuất trần thì hôm nay khí chất đầy nét ung dung hoa quý. Mi dài cong vút che trên đôi mắt màu đen. Éc, đây là Bách Lý Kinh Hồng sao? Nam Cung Cẩm ngậy ngọc, đôi mắt sao đổi màu được?

“Màu mắt bạc sẽ khiến người khác nhận ra ta” Nhân nhạt nói, xem như câu giải thích.

Cô nàng lúc này mới minh bạch, cười gật đầu tỏ vẻ đã biết. Nói vậy bộ đồ này chắc cũng muốn ngụy trang làm rồi suy đoán của người khác đi?

“Tướng gia, xe ngựa đã sẵn sàng, xuất phát ngay bây giờ luôn ạ?” Quản gia dò hỏi.

Nam Cung Cẩm gật đầu, dắt tay Bách Lý Kinh Hồng cùng đi ra. Quản gia theo sau, thần sắc cực kỳ quý dị, trước giờ các đại thần tham gia thưởng hoa yến không phải là mang phu nhân theo sao, Tướng gia nhà bọn họ lại mang một nam nhân đi dự, bộ Tướng gia sợ người ta không biết mình đoạn tụ nên đi rêu rao? Có đi đâu đây chỉ là suy nghĩ trong lòng, lão làm sao dám nói ra chứ!

Xe ngựa chậm rãi chạy, Bách Lý Kinh Hằng và Nam Cung Cẩm ng ỡ trong xe, dọc đường đi, cô nàng cứ lén nhìn sắc mặt người nào đó. Hôm qua, sau khi kiêu ngạo một h ỡi, buổi tối còn cự tuyệt mình ngoài cửa. Tuy nàng không mấy ưa thích cùng h ỡn ngủ chung, nhưng bị nhốt ngoài cửa cũng cảm thấy khó chịu. Hơn nữa nàng biết rõ h ỡn là dạng người nào, vì sao kiêu ngạo đến hoàn cảnh đó? Vì sao a vì sao?

Thấy nàng cứ lén lút nhìn mình hoài, h ỡn cũng không nói, chỉ nhắm mắt giả bộ như đang suy nghĩ chuyện gì. Bộ dạng thâm trầm này càng khiến trong lòng cô nàng nào đó thấp thỏm, cái mông không tự giác nhích tới nhích lui, thể hiện rõ m ỡn một ý tứ thành ngữ ‘Đứng ng ỡi không yên’. Mãi một lúc lâu mới ấ p ứ ng h ỡi “Cưng à, cưng vẫn còn giận sao?”

Đương nhiên là không nghe được câu trả lời.

Nam Cung Cẩm bất động thanh sắc nuốt nước miếng nói tiếp “Người ta mang chàng theo, khắp thiên hạ bây giờ đều biết ông đây đoan tụ, chàng còn không chịu tha thứ cái sai lầm nhỏ nhỏ của người ta hôm qua sao?”

Đối phương vẫn tiếp tục trầm mặc.

Fuck! Ngày xưa khi lần đầu giết người còn chưa có thấp thỏm như hôm nay a, quả nhiên không hổ danh Hoàng đế, thực nắm chắc tâm lý người khác, gây ra áp suất thấp, chế tạo áp lực vô hình, tất nhiên cái kẻ bị hại bởi áp suất thấp kia không phải là nàng thì mới tốt! Mổ nữ giơ tay lên trời thề thốt “Người ta thật sự biết sai rồi, nói không có lần sau tuyệt đối là không có”

“Ừ” Vậy mà mở miệng trả lời nàng một tiếng.

Thế là cô nàng rốt cuộc cũng tìm về được một chút tự tin, tiếp theo không ngừng cố gắng “Vậy... vậy hôm nay người ta vào phòng chàng ngủ nha?” Tuy nàng một chút cũng không muốn ngủ chung, nhưng bị một gã đàn ông đóng cửa không cho vào thực khiến người ta điên tiết!

Nói xong, đúng lúc màn xe ngựa được nhắc lên. Không chỉ mã phu ng ỡ người mà các đại thần vừa đến cửa hoàng cung cũng thập phần ng ỡ

ngần. Rốt cuộc là thần thánh phương nào mới khiến cho Thừa tướng đại nhân nịnh nọt cầu hoan? Một đám đại thần cùng các cáo mệnh phu nhân nổi lên tâm bát quái, nhao nhao rướn cổ dòm ngó vào trong xe ngựa.

Sau đầu cô nàng nào đó xẹt qua một tia hắc tuyến bụi chẳng. Nãy giờ bận dổ dành mỹ nhân ngạo kiều này mà quên mất đã đến cửa hoàng cung, nhưng nàng dám khẳng định một trăm phần trăm là hàng này biết nên cố ý nói một tiếng với mình, dẫn tới việc mình phun ra một câu kế tiếp! Cái này cho dù nàng nhảy vào Hoàng phủ Giang đô cũng đừng hồng rửa sạch. Cách đó không xa còn nghe tiếng trượt chân té ngã của Mị Văn Dạ, tên này cũng đang cố nhón chân ngóng sang, coi bộ cú té khiến hấn eo không trật, gối không đau, chân không rút gân, cả người hết sức thoải mái, chỉ còn mỗi nhiệt tình xem bát quái.

Bách Lý Kinh Hồng mở mắt, nhìn Mị Văn Dạ cách đó không xa đang kiễ chân hóng hớt thì biết mục đích hôm nay đạt thành. Mấy tên này, uống rượu sao không kiểm mình mà uống, tối ngày cứ bám theo Cẩm nhi làm gì? Hấn chính là muốn cho bọn kia biết, bất kể nàng là nam hay nữ thì chỉ hấn mới là nam nhân của nàng, nam nhân duy nhất khiến nàng coi trọng, chỉ cách này mới khiến mấy gã kia cách xa ra một chút!

Hấn cao hứng, nhưng Nam Cung Cẩm không hề cao hứng! Việc hôm nay khẳng định là cả nước đều biết, thậm chí nhân dân cả đại lục đều biết, người được mệnh danh thiên hạ đệ nhất mỹ tướng chính là vì một gã đàn ông chân chó nịnh nọt đoạn tụ! Nhìn Bách Lý Kinh Hồng thông thả ung dung đứng lên, thần sắc ưu nhã xinh đẹp quý giá, trong mắt thấp thoáng như có như không một tia đắc ý. Cô nàng quyết đoán, hoặc không làm, còn làm là làm tới cùng. Một tay tóm ngực áo của nam nhân chết tiệt kia, hung hăng cắn lên môi hấn, đoạn tụ thì đoạn tụ, cho dù là đoạn tụ thì ông đây cũng phải cho mọi người biết, ông mới là người ở trên!

Toàn trường hít thở không thông, ôm hôn trước mặt công chúng, còn là trước cửa hoàng cung nữa, Thừa tướng đại nhân quả thật quá hào phóng! Hơn nữa đây chính là hai gã đàn ông nha!

Mị Văn Dạ cùng Lãnh Vũ Tàn là người đầu tiên không dám tin nhìn một màn trước mắt, sau đó bỗng nhiên ôm bụng bật cười. Tiểu tử Yên Kinh Hằng này càng ngày càng không biết xấu hổ rồi đã!

Sau khi rời môi, cô nàng chắc cú tên kia sẽ rất tức giận, vậy mà không ngờ hẳn lại nở nụ cười, tiếng cười mờ ảo êm tai vang lên tựa như tiếng suối chảy ngang gành đá, thuần tịnh róc rách chảy vào tim của mỗi người, mang theo một cỗ đam mê và ưu nhã, âm thanh này khiến mọi người liên tưởng chỉ trên trời mới có!

Ngoài xe ngựa, mọi người càng tò mò, cổ càng dài hơn, siêu cấp tò mò xem nam nhân này trông như thế nào mới khiến Thừa tướng vì hẳn mà đối nghịch với Hoàng thượng, tuyệt đối không đơn giản! Trong đầu bọn họ bắt đầu hình dung người kia chắc chắn phong tư trác tuyệt, mỹ điểm vô đôi. Rồi từ từ phác họa thành chân dung một hõly mỹ nam, cốt cách xiêu thành bạt quách, khóe mắt mị quang bắn ra tứ phía, cặp mắt đào hoa câu hồn đoạt phách bla bla...

Thấy hẳn cười, cô nàng liền biết, mình không chỉ mắc lừa mà còn bị con hõly xấu xa này tính kế đến tận cùng! Nam Cung Cẩm tức tối, một tay xốc màn che liền bắt gặp vô số đôi mắt chờ trông bát quái đang nhìn về phía mình, trên đầu rớt xuống một cơn hắc tuyến, nhảy xuống xe ngựa. Sau một lúc, một người khác cũng đi xuống xe. Vừa lộ mặt, tất cả mọi người xung quanh đều hít một hơi khí lạnh. Ngay cả những người từng gặp qua bọn Mị Văn Dạ nhìn thấy cũng nhin không được mà kinh ngạc một hồi.

Dáng người cao gầy, mặc một bộ trường bào gấm màu tím nhạt, bên hông giắt đai ngọc kim sắc lộ ra vẻ xinh đẹp quý giá đường hoàng, khuôn mặt như kiệt tác của trời cao, ngũ quan tinh xảo không gì không đẹp, đôi mắt màu đen không chứa một tia cảm tình, cứ như trích tiên nơi tiên cảnh, quanh người lờn vờn một tia khí chất với lời cảnh tỉnh nhân thế ‘muốn sống thì đừng tới già’. Nhìn hẳn, tất cả mọi người đều đồng tình một câu: Thanh lãnh cao ngạo! Mùi hương tuyết liên phảng phất, đẹp đến cô tịch, đẹp đến thánh khiết, đẹp đến kinh tâm động phách! Vẻ đẹp nhân nhạt này chỉ ngắm chứ tuyệt đối không được khinh nhờn.

Từng bước từng bước chậm rãi xuống xe, đoàn chính đến cao hoa thanh quý, nam tử như vậy lại cam tâm tình nguyện làm nam sủng sao? Nghĩ đến hình tượng nam h ồly mà bọn họ tưởng tượng này giờ thật quá đối lập khiến cho nhất thời cảm thấy trinh tiết mất sạch, tam quan hủy nát!

Nhiều người ngưỡng mộ khao khát nhìn nam nhân của mình khiến cô nàng nào đó đặc ý dào dạt, đồng thời cũng cảm thấy sâu sắc bất mãn, người đàn ông của bà mắc mớ gì các người nhìn chòng chọc thế! Sau đó bá đạo vòng tay ôm eo Bách Lý Kinh H ồng giữa mặt kiêu căng đi vào hoàng cung, tỏ vẻ cho mọi người thấy mình mới là công! Nhưng tay đặt trên eo lại không quên néo mấy cái thật mạnh, biểu đạt sự khó chịu của mình. Nam nhân đáng chết, hôm nay dám tính kế mình đến thăm a!

Cảm giác được cú néo hông không nương tình của ai đó, Bách Lý Kinh H ồng chẳng những không giận mà ngược lại còn cảm thấy vui vẻ.

Mọi người còn lại đang ngây ngốc trước cửa cung đến tận khi bóng dáng hai nhân vật chính biến mất trong tầm mắt mới dần hồi phục, trong lòng than thầm Thừa tướng thật là có phúc a, đồng thời họ cũng nhớ kỹ... Có nam sủng ưu tú đến trình độ này để mình áp, còn ai tự nguyện tung ta tung tăng đi nằm dưới thân Hoàng đế? Thế là trong nháy mắt, vốn căn bản là ghen ghét, khinh bỉ, phỉ nhổ với Yến Kinh H ồng bỗng nhiên cảm thấy đồng tình. Thừa tướng đại nhân, ngài nên bảo vệ cúc hoa cho tốt nha, ngàn vạn lần đừng nên bị Hoàng thượng xâm chiếm, nếu không bằng sơn mỹ nhân sẽ thương tâm đến nhường nào!!!

Yến Kinh H ồng đang đi phía trước cũng không biết mọi người đang vì mình mà cầu nguyện, thỉnh thoảng thấy run rẩy một chút.

“Lạnh sao?” Hơi hơi quay đầu nhìn nàng, tuy quan tâm nhưng thần sắc vẫn thực đậm, cái vẻ còn giận hờn chuyện tình ngày hôm qua.

Nam Cung Cẩm lắc lắc đầu, tỏ vẻ mình không sao. Nhưng nàng thần nhủ ôm khối băng này bên người nên rùng mình sao? Gục đầu xuống nhỏ giọng “Chàng muốn thế nào mới chịu hết giận?” Hôm qua hầu hạ theo tiêu chuẩn tổ tông, hôm nay lại bêu xấu trước bàn dân thiên hạ, rốt cuộc là còn muốn như thế nào nữa?

Bốn chữ quanh quẽ từ không trung bay tới khiến cô nàng nghiêng rãng nghiêng lợi “Xem nàng biểu hiện”

Còn muốn xem biểu hiện của nàng? Lửa giận ngập trời bốc lên nhưng nhớ ra đây là lỗi của mình nên nàng chỉ có thể âm thầm phần nộ mà không phát tác. Không phải chỉ ra ngoài tán phét uống rượu nửa ngày sao? Làm gì đến nỗi dữ vậy?

Bu ãn bực theo các thái giám dẫn đường đi đến một mai viên. Cái gọi thường hoa yến thực ra là ngày xuân ngắm mẫu đơn, ngày hè nhìn hoa sen nở, ngày thu trông hoa cúc, ngày đông thưởng hoa mai. Vừa đứng dịp mai nở rộ, mờ ảo, cánh hoa tung bay theo gió nhìn như đang múa thành linh làm Nam Cung Cẩm ngẩn người thất thần. Người bên cạnh nhìn thấy bộ dáng của nàng liền biết nàng đang nghĩ tới đi ãu gì, con tim hụt hẫng, nhẹ nhàng ãm eo nàng, thực nhẹ, dường như an ủi dường như nhắc nhở.

Nam Cung Cẩm nhanh chóng phục hồi tinh thần, nhìn sang ái náy cười với hã, tuy nàng đối với Quân Lâm Uyên không phải là tình cảm nam nữ nhưng bên cạnh hã lại tưởng nhớ đến người đàn ông khác đến ngẩn ngơ quả là không công bằng với hã. Đang tự trách bỗng nghe hã nhàn nhạt nói “Vô phương!”

Đây là cho nàng biết, vừa rồi thất thần hã sẽ không tức giận, cũng không ngại. Vô phương! Nhưng nàng biết hã không phải thật sự không để ý mà chỉ làm ra vẻ để nàng an tâm. Cái tên ngọc này, ngọc đến mức làm tim người ta đau nhói, ngọc đến mức khiến người khác không biết phải làm sao, ngọc đến... làm người ta càng thêm quý trọng. Nghĩ nghĩ liền ãm cánh tay hã siết chặt một chút, không tiếng động nói cho hã biết: hã không để ý nhưng nàng để ý.

Đi sâu vào trong mai viên liền thấy vũ cơ đang ca múa, Mộ Dung Thiên Thu ngồi chủ vị phía trên, bên người có nhiều mỹ nhân rót rượu hầu hạ hã. Cách đó không xa, các vũ cơ đang nhảy múa, ăn mặc hết sức đơn bạc, lúc này là mùa đông ăn mặc mát mẻ phơi bày đường cong quyến rũ mê người, nhìn các vật này khiến Nam Cung Cẩm có chút tán thưởng. Liếc qua Bách Lý Kinh Hồng bên cạnh, thấy hã xuyên qua các vũ cơ nhìn

Mộ Dung Thiên Thu khiêu khích. Một cái hắc tuyến bự chẳng xuất hiện sau đầu cô nàng, đây còn là đàn ông sao? Một đám thiếu nữ gầy như không mặc gì trước mắt không xem, đi nhìn gã đàn ông khác chi vậy trời?

Tiểu thái giám đưa họ tới xong liền đẩy người bị thống, vội vội vàng vàng rời đi. Từ sau khi trở thành người đàn ông không hoàn chỉnh, bọn họ cũng thường xuyên chạm đến nữ nhân, có đi đâu ngấm lại dường như không cách nào khiến tinh thần và thể xác thỏa mãn. Hôm nay nhìn Thừa tướng đại nhân và nam sủng của y, tình cảm của họ ôn nhu vô hạn, trong nháy mắt khiến bọn họ biết tình cảm giữa đàn ông với đàn ông là có thật, hóa ra đoạn tụ là một sự kiện duy mỹ khiến người ta động tâm đến thế!

Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cẩm vẫn chưa biết, hành vi thân mật đủ loại của cặp đôi hôm nay khiến cho giới đam mỹ chuyên nghiệp ở Tây Võ phát sốt, cống hiến kiệt xuất đã khiến cho tỉ lệ phần trăm thái giám hoàng cung quyền rũ thị vệ bay lên đạt tới mức 72%. Không dám đi quyền rũ Hoàng thượng chẳng lẽ còn không dám đi quyền rũ thị vệ sao? Đi đâu này thúc đẩy sự nghiệp làm gay hoàng cung (đồng tính) phát triển mạnh mẽ, đến nỗi bọn thị vệ ghê tởm tới mức cơm chả buồn nhá, cá chả buồn nhời khiến cho Hoàng cung Tây Võ tiết kiệm được vô số lương thực, đây đầu là việc vè sau!

Mộ Dung Thiên Thu vẫn treo nụ cười râm mát trên môi cho đến khi nhìn tiểu tử thú vị Yến Kinh Hồng dám mang nam sủng của y đến thì lập tức chuyển dần sang tàn lệ. Đột nhiên đứng lên khiến mỹ nhân bên cạnh hấn bị sốc, còn tưởng bản thân làm sai chuyện gì nên cố bước lên một bước, lại bị hấn không thương hương tiếc ngọc một cước đá văng, mỹ nhân đau đớn nhưng không dám kêu lên một tiếng.

Chỉ mấy bước đã đến trước mặt hai người, sau một lúc sẫm soi bỗng phát hiện người đàn ông này và người hôm trước có điểm không giống nhau, không chỉ thay đổi kiểu cách trang phục, đến phong cách và quan trọng nhất là màu mắt cũng thay đổi. Chẳng lẽ hôm đó nhìn thấy đồng tử màu bạc là do mình nhìn nhầm?

Nam Cung Cẩm đang định hành lễ thì Mộ Dung Thiên Thu đã hỏi trước “Yến Khanh, Trầm vừa phát hiện, dường như người bà con xa này của Khanh so với mấy ngày trước có chút không giống nhau?”

Sax, giải thích sao giờ? Chẳng lẽ nói Bách Lý Kinh Hồng vì một mục đích không tên nào đó nên đã dùng thứ gì đó để làm đổi màu mắt hay sao?

Trầm mặc một lúc cô nàng bèn đáp “Khởi bẩm Hoàng thượng, đây không phải là người hôm đó, đây là huynh trưởng song sinh của người đó!”

“...” Mộ Dung Thiên Thu cảm giác thấy khóe miệng của mình không ức chế run rẩy một cái, nam tử phong hoa tuyệt đại như vậy, trong thiên hạ có một người đã là ân sủng của trời cao, thế mà còn có cả một cặp huynh đệ song sinh nữa chứ. Yến Kinh Hồng này xem mình như tên gốc hay sao? Sắc mặt trầm xuống, một lúc sau mới lên tiếng “Vậy đệ đệ song sinh của hắn đâu rồi?”

Xem tiểu tử này giải thích thế nào!

Không nghĩ tới khi hỏi xong câu này, nam tử trước mặt lộ ra một dáng vẻ thập phần tự hào nhưng có thêm chút ngượng ngùng, còn mang theo vài phần xấu hổ cùng tiếc hận đáp “Đệ đệ sinh đôi của hắn... Aizzz! Khởi bẩm Hoàng thượng, đều do thần ở trên giường quá mức mạnh mẽ, cho nên không được mấy ngày, hắn không chịu nổi thế công mãnh liệt của thần đã hương tiêu ngọc vẫn!”

“...!” Mộ Dung Thiên Thu phát ngọc rồi! Hắn nhanh chóng đánh giá từ trên xuống dưới nam tử gầy gò này một lúc lâu, dạng này làm gì có điểm nào giống với sinh long hoạt hổ trên giường như hắn ba hoa a?

“...” Đứng dạng đại thần đang kéo đến, nghe xong, kích động đến mức quên luôn hành lễ với Mộ Dung Thiên Thu.

Thì ra trên đời này còn có một nam tử ưu tú giống với người trước mặt này, bị Thừa tướng lăn lộn đến chết! Mà Thừa tướng đại nhân ngẩng mặt hết sức kiêu ngạo nói ra, bộ hắn không thấy chút xíu ngượng ngùng nào sao?

Ngay cả Bách Lý Kinh Hồng bên cạnh nhịn không được cũng ho khan vài tiếng, sắc mặt có chút phát tr ần.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 7+2: Khởi Bẩm Hoàng Thượng, Đều Do Thần Trên Giường Quá Mạnh Mẽ! (2)

Nhìn thần sắc bất thiện của Mộ Dung đoạn tụ và Hồng mỹ nhân, Nam Cung Cẩm rất biết đi đâu nhanh nhẩu “Nhưng Hoàng thượng đừng lo lắng, thần tuyệt đối không dám giấu diếm chuyện này, đã đưa rất nhiều quà tặng đến nhà, cha mẹ hắn cũng đã tha thứ cho lỗi lầm vô tâm của thần rồi! Hơn nữa còn phái nốt vị biểu huynh này đến để thần bớt phần tịch mịch!”

Nhưng càng nói, cảm giác ánh mắt của người bên cạnh càng lạnh, trên đầu treo một giọt mồ hôi to tướng, tiếp tục lảm nhảm “Hơn nữa, vị biểu huynh mới tới của thần, thân thể hết sức mạnh mẽ, các phương diện năng lực khác cũng thập phần phi thường cường đại, cho nên nếu thần không cẩn thận rất có khả năng sẽ chết trên giường thì hắn cũng không bị sao cả”

Lúc này khí tức lạnh lẽo trên người Bách Lý Kinh Hồng mới nhạt đi một chút.

Nhưng những người khác đã vô pháp che giấu cảm xúc bi thống. Đây mà là lời của quý tộc Thừa tướng một quốc gia nói ra hay sao? Có gì khác với bọn du côn lưu manh đâu? Bọn họ rất mong muốn che tai bịt mắt, không ngừng tự thôi miên, cái gì cũng không nghe, cái gì cũng không thấy nên cái gì cũng không biết hết!!!

Mộ Dung Thiên Thu cảm giác sâu sắc rằng đầu óc mình không còn đủ dùng nữa, cặp mắt xanh lục ánh lên tia sáng kỳ dị, sau khoảng thời gian chén trà nhỏ nhìn Yến Kinh Hồng, vẫn chưa tìm lại được giọng nói của bản thân! Cho dù tán nhảm cũng không cần lộ liễu thái quá đến vậy chứ? Nhìn

nhìn tiếp Bách Lý Kinh H ồng một lúc lâu mới âm dương quái khí mở miệng “Ta rất tiếc cho đệ đệ của ngươi!”

Theo lễ tiết mà nói thì nghe xong câu này Bách Lý Kinh H ồng sẽ làm bộ khách khí vài câu, nhưng đợi cả buổi hấn cũng không có dấu hiệu gì là muốn nói chuyện.

Cô nàng vội vàng đỡ lời “Hoàng thượng, huynh đệ bọn họ có cùng tính xấu đó là nhất gan, lại không thích nói chuyện với người lạ, nếu ngài muốn, cứ trực tiếp nói với th ần”

Thấy nàng bảo vệ hấn vậy, mỗ Hoàng đế bưng bưng nổi giận, đang định phát hỏa thì nghe âm thanh của cung nhân truyền tới “Liệt Vương gia đến!”

Lúc này cô nàng nào đó trong lòng khẽ run, mình vừa tới Tây V ỹ không bao lâu thì Lãnh Tử Hàn cũng theo đến. Tuy kỳ quái chính là hấn làm bộ như không quen biết mình, nhưng trong tối ngoài sáng luôn bảo vệ mình. Đã vậy còn cố ý bắt chước hoàng huynh hấn, muốn chơi trò đoạn tụ với mình. Nhưng trọng điểm không phải chỗ này, vấn đề ở chỗ Mộ Dung Thiên Thu không nhận ra Bách Lý Kinh H ồng, nhưng Lãnh Tử Hàn khẳng định là biết mặt hấn!

Quả nhiên, chót lát sau Mộ Dung Thiên Liệt xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Vẫn bộ hắc y quen thuộc, phong thái phóng đãng không kiềm chế, vài sợi tóc rũ trước mặt tạo ra sự mỉa mai, môi mỏng gợi lên ý cười nhàn nhạt, từ tốn đi đến. Nhưng, khi nhìn thấy Bách Lý Kinh H ồng, ánh mắt hơi hơi nheo lại, đáy mắt thoáng hiện một tia thâm sắc. Bách Lý Kinh H ồng cũng tới, vậy nam sủng mấy ngày nay ở phủ Thừa tướng khẳng định chính là y!

Dưới tầm mắt khẩn trương chuyên chú của cô nàng nào đó, th ần sắc trong mắt Lãnh Tử Hàn nhanh chóng chuyển thành ý cười như có như không. Nhìn nhìn hoàng huynh, lại nhìn nhìn nam tử áo tím, trong đầu bỗng toát ra một câu ‘Trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi’ Mình cứ đợi làm ngư ông thôi!

Lúc Bách Lý Kinh Hồng thấy Lãnh Tử Hàn, trong mắt cũng hiện lên tia sắc lạnh. Không nghĩ đến Liệt Vương gia lại là Lãnh Tử Hàn. Điêu này chứng minh một chuyện, Thượng Quan Cẩm Duệ và Lãnh Tử Hàn đều biết Cẩm nhi đến nơi này, chỉ duy nhất một mình mình không biết. Ý niệm này vừa lóe, trong tâm hắn vô cùng chua xót, ánh mắt nhìn về phía Nam Cung Cẩm cũng trở nên quỉ quyệt một chút.

Cô nàng đáng thương còn không biết, chỉ chút chuyện nhỏ đó đã khiến tên kia ghi nhớ trong lòng. Ở đó còn vô tư cảm thán Lãnh Tử Hàn là người tốt, đã không vạch trần thân phận của hắn.

Lại nói Ngự sử đại phu bận rộn ở trong nhà ăn năn sám hối, nhưng hành vi của nàng hôm nay lại khiến cho những lão già phe phái cổ hủ chướng mắt. Thái phó là nguyên lão tam triêu cũng là lão sư của Mộ Dung Thiên Thu ra mặt “Hoàng thượng, xưa nay thưởng hoa yến tổ chức trong cung là để các đại thần mang phu nhân đến tụ họp, thế nhưng Thừa tướng lại mang nam sủng đến, thật sự là không để ngài vào mắt, đây chính là được sủng sinh kiêu. Lão thần cho rằng, Hoàng thượng không thể nuông chiều mãi như vậy, không nên cổ vũ hành động này”

Nếu ngày thường, có kẻ nào dám buộc tội Yến Kinh Hồng, Mộ Dung Thiên Thu tất nhiên sẽ bao che mà trách phạt kẻ đó. Có đi đâu hôm nay Bách Lý Kinh Hồng cũng ở đây nên hắn xoay chuyển tâm tư, cười như không cười nhìn nàng nói “Yến Khanh, cái này không phải Trẫm không bảo vệ người, nhưng hôm nay quả thật người hơi quá đáng, mọi chuyện đều có giới hạn, Khanh không nên ỷ lại vào sự sủng ái của Trẫm mà làm chuyện vô pháp vô thiên được!” Lời ngầm: người còn không mau tống khứ gã đẹp trai kia hỡi phủ, ta không muốn trông thấy hắn đấy!

Sủng ái? Nam Cung Cẩm giật giật mép, khom lưng “Khởi bẩm Hoàng thượng, thật ra thần có ý cưới hắn làm vợ, mà phu nhân của thần cũng tỏ vẻ không ngại đi đâu này! Hơn nữa, Hoàng thượng đối đãi với thần tử, ngài hẳn nên dùng sủng tín chứ không phải sủng ái a!” Ai đó rất nghiêm túc giúp Hoàng thượng nhà mình chỉnh sửa từ ngữ cho phù hợp.

Khóe miệng mỗ Hoàng đế xụ xuống, cực kỳ cổ quái nhìn Bách Lý Kinh Hông, đàn ông gả cho một đàn ông khác làm vợ? Khôì hài nhất chính là vợ của Yên Kinh Hông cũng không ngại, đây không phải trò cười lớn của năm hay sao? Nhưng trong lòng hắn có một hời chuông cảnh báo gõ vang, hai người này đã phát triển đến mức độ nếu mình không xài thủ đoạn cao minh chắc cú sẽ nhận lấy thua thiệt!

Nhất thời Thái phó cũng câm lặng, không biết nói gì cho phải. Sủng nam biến thành hôn thê, hắn còn nói được gì?

“Được rồi, các vị ái khanh nhập tiệc đi!” Âm thanh mát mẻ vang lên, không dây dưa, sỏi bước về vương tọa ng ồi xuống.

Các đại nhân nhanh chóng đi đến vị trí của mình, Bách Lý Kinh Hông cũng ng ồi cạnh Nam Cung Cẩm. Tiệc rượu diễn ra trong mai viên nên thi thoảng có vài cánh hoa rơi lả tả, giữa trung tâm còn có các vũ cơ múa hát, xác thực khiến cho tâm tình mọi người trở nên nhàn nhã.

Một tấm bình phong gỗ đàn đặt ở xa xa, trên thêu một gốc h ồng mai ngạo nghễ rất có khí khái. Ai cũng biết phía sau bình phong là các vị công chúa trong hoàng thất chờ được gả. Kỳ thật, thưởng hoa yến hàng năm, nói trắng ra là một kiểu tiệc xem mắt. Các công tử, tiểu thư đều không ít, nhưng chính yếu là để cho các công chúa phía sau bình phong lựa chọn Phò mã. Cho nên các vị công tử đều nỗ lực biểu hiện tư thái anh tuấn tiêu sái nhất.

Duy chỉ nhóm công tử đẹp trai Mị Văn Dạ là bình chân như vại, tỏ vẻ không sao cả. Mấy tên này đều cho rằng, cưới công chúa cũng là lựa chọn không tồi nhưng sẽ không được phép ăn chơi đàng điếm nữa, cuộc mua bán này không có lời à ghen! Còn Mạnh Hạo Nhiên là dùng thực lực tiến thân nên đối với danh vị Phò mã càng thêm không hứng thú.

“Hoàng hậu nương nương giá lâm!” Âm thanh cung nhân lại vang lên.

“Thần cung nghênh Hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!” Tất cả đại thần đồng loạt đứng lên hành lễ.

Một nữ tử đầu đội mũ phượng, trên môi nở nụ cười nhạt, mang theo một nhóm các thiên kim thế gia đến, đoan trang điễn nhã tiến vào mai viên. Đúng lúc này, âm thanh mát mẻ của Mộ Dung Thiên Thu vang lên rất không phù hợp “Hoàng hậu thật cao giá, tới còn trễ hơn Trẫm!”

Hoàng hậu Phượng Ưc Tuyết là một trong ba đại mỹ nhân của Tây Vỹ, xuất thân từ danh môn vọng tộc. Nghe Mộ Dung Thiên Thu chỉ trích, ý cười liền cứng đờ nhưng cũng không biểu lộ gì, quỳ xuống “Thần thiếp biết tội. Xin Hoàng thượng thứ lỗi!”

Mọi người ở đây đều biết, Hoàng thượng rãnh rỗi sinh nông nổi, không có việc gì làm bèn bới móc Hoàng hậu. Thường hoa yến hàng năm, các thiên kim tiểu thư đều phải đi đến Phượng Nghi Cung bái kiến Hoàng hậu trước, chờ bọn họ tề tụ đông đủ, Hoàng hậu mới mang họ đến đây dự yến, vậy mà bây giờ hắt vịnh vào lỗi đó để vẩn tội. Điệu này nói lên cái gì? Chính là Hoàng thượng nhà họ kém ưa thích Hoàng hậu chứ gì nữa!

Mộ Dung Thiên Thu dĩ nhiên là không ưa Hoàng hậu của hấn rồi. Hấn thật không biết từ lúc nào thì tiểu tử kia liên minh với Hoàng hậu. Mình nhiều lần suýt đắc thủ đều bị Phượng Ưc Tuyết phá hỏng. Nếu Hoàng hậu nhà hấn không nhiều lần “ngẫu nhiên” đến, bé con này có thể thoát khỏi bàn tay hấn sao? Thái độ của hấn không nóng không lạnh phán “Đứng lên đi!”

“Tạ Hoàng thượng!” Phượng Ưc Tuyết đứng dậy, giơ tay nhắc chân đầu không hề mất một chút phong phạm của bậc mẫu nghi thiên hạ, chậm rãi đi đến phượng tòa bên cạnh hấn ngồi xuống, sau đó quay sang nói với các đại thần “Các đại nhân hãy bình thân!”

Chúng đại thần đứng dậy, ánh mắt nhìn nàng rất đồng tình, bởi vì tình huống này không phải diễn ra mới một hai lần!

Các thiên kim thế gia cũng ngó vào một bên, ca múa lại tiếp tục, không khí coi như dịu bớt. Nam Cung Cẩm và Phượng Ưc Tuyết trao đổi một ánh mắt, sau đó coi như không việc gì ngồi xem biểu diễn.

Chợt âm thanh của Mộ Dung Thiên Thu vang lên “Yến khanh, khanh thấy những vũ cơ này như thế nào?” Ánh mắt lại khiêu khích nhìn về người mặc áo tím bên cạnh nàng.

Ánh mắt các vũ cơ sáng ngời mang theo tia khát khao bỏng cháy, nếu có thể leo lên giường của Thừa tướng đại nhân vậy thì sẽ không cần phải tìm mọi cách lấy lòng nam nhân nữa. Một đống ánh mắt nóng rát nhìn về phía mình khiến Nam Cung Cẩm nổi hết da gà da vịt “Tạ ý tốt của Hoàng thượng, nhưng hàng ngày thần không có thói quen xem múa hát”

“A! Hóa ra Thừa tướng không thích xem ca múa!” Mộ Dung Thiên Thu làm ra vẻ bưng tỉnh đại ngộ, sau đó âm thanh hạ nhiệt còn có tám độ “Nếu Yến khanh không thích xem, vậy đưa bọn họ đến quân doanh đi”

Chân các vũ cơ mềm nhũn, nhanh chóng quỳ xuống cầu xin tha thứ “Hoàng thượng tha mạng! Hoàng thượng...” Đưa đến quân doanh còn có đường sống sao?

Mỹ nhân khẩn cầu cũng không làm cho bộ mặt Mộ Dung Thiên Thu mềm đi chút nào, chỉ cúi đầu uống rượu, thỉnh thoảng phóng tầm mắt khiêu khích Bách Lý Kinh Hề.

Các vũ cơ thấy cầu cứu Hoàng thượng không có tác dụng bèn quay sang Yến Kinh Hề “Thừa tướng đại nhân, xin ngài cứu chúng ta với!” Nhìn bộ dáng đáng thương của các mỹ nhân, các đại thần đều không đành lòng a. Aizzz... nhiều mỹ nhân như vậy, đáng tiếc!!!

“Hoàng thượng, không nên đưa các nàng tới quân doanh. Nhiều vũ cơ xinh đẹp như vậy, đến quân doanh không phải sẽ hủy hết hay sao?” Yến Kinh Hề lên tiếng.

Những vũ cơ cảm thấy mình vừa bắt được cọng rơm cứu mạng, tất cả đều trông mong nhìn Thừa tướng.

Mộ Dung Thiên Thu cười như không cười hỏi lại “Vậy Yến khanh cho rằng nên làm như thế nào?”

“Thần cho rằng nên đưa các nàng đến thanh lâu lớn nhất kinh thành là Tình Duyên Sương Mai để cho nhiều người trong thiên hạ được thưởng thức tài nghệ của các nàng, lại có thể xúc tiến phát triển kinh tế của quốc gia chúng ta, như vậy mới là tốt nhất” Cô nàng chậm rãi nói lên suy nghĩ của mình.

Thế là các vũ cơ cuối cùng cũng minh bạch cái gì là ‘vừa thoát hang hổ lại rơi vào ổ sói’, quân doanh cùng kỹ viện có gì khác nhau sao? Thừa tướng và Hoàng thượng đều không phải hạng người tử tế!

Các nàng không thấy sự khác biệt nhưng trong mắt Nam Cung Cẩm là có sự khác biệt rất lớn. Này nhé, Tình Duyên Sương Mai là thanh lâu của thủ hạ nàng, bỗng nhiên ở đâu có một đám người tới giúp mình kiếm tiền không phải quá hạnh phúc sao? Đừng trách nàng nhẫn tâm, ở cái nơi cá lớn nuốt cá bé này, nếu không có năng lực sinh tồn, bị người nắm giữ sinh tử cũng đừng than trách!

Lúc đầu còn tưởng hẳn cầu tình, mình sẽ tranh thủ nhét mấy vũ cơ này vào phủ Thừa tướng để cho gã kia ngọt ngạt khó chịu chơi, ai dè bé con này lại có chủ ý ghê gớm thế, so với việc tống vào quân doanh của mình thì có gì khác nhau đâu? Nếu đã không khác vậy ... mỗ Hoàng đế mặt đen thui phân phó “Theo như lời Thừa tướng đi!”

Vì thế, đám vũ cơ hết sức không tình nguyện bị người ta dẫn đi.

Kế đến, Mộ Dung Thiên Thu lại tiếp tục cà lơ phất phơ “Yến Khanh, hôm qua Trầm được một khối ấm ngọc, Trầm thấy thể chất Khanh thuộc hàn, vậy tặng cho Khanh nhé?”

Ai nói với hắn thể chất nàng thiên hàn? Không phải ba xạo sao? Nhưng nàng nhớ tới một người có thể chất đó nên hết sức sung sướng đứng dậy khom lưng “Thần tạ ơn Hoàng thượng”

Nụ cười trên mặt như hoa đào thắm ba hợp với khung cảnh hoa mai nở rộ thật khiến cho người ta ý đẹp lòng vui. Bộ dáng vui vẻ ra mặt này khiến cho tâm tình Mộ Dung Thiên Thu rất tốt, vung tay khiến cho Tổng quản thái giám đem ấm ngọc dâng lên. Yến Kinh Hồng như nhận được bảo vật,

làm ra một kiểu cách thụ sủng nhược kinh (được yêu thương mà sợ) mà nhận lấy khối ngọc đó.

Nhưng người bên cạnh nàng bỗng nhiên không cần chắc cái chén, rượu tràn ra, chén rơi xuống tạo nên một tiếng vang thanh thúy trầm đục. Ánh mắt mọi người đổ dồn sang. Cô nàng cũng nghĩ Bách Lý Kinh Hồng chỉ lỡ tay nên quay sang bõ tôi “Nội tử (một cách gọi vợ) không cần thận khiến các đại nhân chê cười, thật xin lỗi!”

Các đại thần đồng loạt nói “Thừa tướng đại nhân khách khí rồi!”

Nam Cung Cẩm không hiểu tại sao Bách Lý Kinh Hồng phản ứng lớn như vậy, nhưng Mộ Dung Thiên Thu lại nhận ra, ý cười trong mắt càng đậm, nhưng rất nhanh hàn quang chợt lóe trong cặp mắt màu lục kia, có thêm nhiều phần lệ khí. Hừ, nội tử?!

Các công tử, tiểu thư không rãnh rồi mà quản bọn họ, các cặp mắt bận nhìn ngó khắp nơi tìm ‘đối tác’, tất nhiên nếu người kia cũng xem trọng mình thì đó là một chuyện cực tốt, coi như không phụ công sức chải chuốt đến dự thưởng hoa yến này! Sự tình Hoàng thượng và Thừa tướng cũng đừng nên để ý. Hoàng thượng đến Hoàng hậu còn đá xoáy thì các nàng vào cung để tìm chết à? Còn Thừa tướng... khụ khụ ... nếu mình dám coi trọng hẳn vậy không phải đồng nghĩa với việc đối nghịch với Hoàng thượng ư?

Đa phần ánh mắt các cô nương đều dán lên ba người Lãnh Tử Hàn, Mị Văn Dạ và Lãnh Vũ Tàn. Thật ra trừ bỏ Hoàng thượng, Thừa tướng và ba nam nhân ưu tú này thì người áo tím bên cạnh Thừa tướng và Mạnh Hạo Nhiên đều là lựa chọn không tồi. Nhưng một người là nam sủng, thôi coi như bỏ đi, người còn lại thì nhìn thiếu vẻ phong tình, so với Mị Văn Dạ thì thắng bại quá rõ, vậy ai mà có thời gian rãnh để ý tới hẳn?

Mà ánh mắt các công chúa đứng sau bình phong cũng đang lia tới lia lui trên người các nam tử ưu tú của chúng ta. Chỉ có một người ánh mắt chăm chú mang theo một chút si mê nhìn chăm chặp Nam Cung Cẩm. Kỳ này có người động tình rồi, thậm chí là cam tâm tình nguyện!

Nam Cung Cầm cảm thấy Bách Lý Kinh H ồng sau khi tiến cung có điếm gì đó kỳ kỳ, đang muốn hỏi thăm thì Mộ Dung Thiên Thu lại tiếp tục vo ve bên cạnh “Yến khanh, vườn mai này đẹp không?”

Nàng quái dị nhìn hắn, ở đây có cả đồng người, mắc chứng gì Mộ Dung đoạn tụ cứ phải tìm mình dò hỏi miết, hoa mai đẹp xấu không lẽ hắn không tự nhận biết sao? Ai đó bực bội cắn răng đáp “Đẹp!”

“Sau khi yến hội hết thúc, Trẫm cho người bứng vườn mai này đem tr ồng vào Tướng phủ nhé?” Nụ cười mang đ ầy vẻ sủng nịch quay sang nói với Nam Cung Cầm.

Choáng!!! Vườn mai lớn vậy đem qua, bộ muốn đập sập nhà mình sao? “Hoàng thượng, trong phủ cũng có mai, tuy không đẹp như mai ở đây nhưng là cũng có. Hơn nữa phủ Thừa tướng không lớn bằng hoàng cung nên không đủ chỗ tr ồng”

“Vậy, Yến khanh dọn đến hoàng cung ở luôn đi” Ai đó đ ề nghị.

Tất cả đại th ần l ần nữa cúi đ ầu, trong lòng tiếp tục tự thôi miên: ta cái gì cũng không nghe đ ược, ta cái gì cũng không thấy đ ược, cho nên ta cái gì cũng không biết!

Dọn đến hoàng cung đ ể mỗi ngày đối diện với tên đoạn tụ này, mọi nơi mọi lúc ám chỉ và uy hiếp? “Hoàng thượng, hoàng cung là nơi nào mà th ần dám dọn đến ở? Nếu truy ền ra, người ngoài còn tưởng th ần không biết quy tắc, Hoàng thượng đừng giấu cợt th ần nữa!”

Mộ Dung Thiên Thu nhợt nhạt cười, nghe cự tuyệt cũng không giận, đây là nằm trong dự kiến của mình nha! “Vậy Trẫm truy ền chỉ đem phủ Thừa tướng xây rộng gấp đôi, mấy thứ này cũng đưa đến tr ồng trong phủ, coi như cảm tạ Thừa tướng vì Trẫm giải quyết chuyện tuyệt tai”

Nghe vậy một loạt ánh mắt hâm mộ, ghen tị, phẫn hận quét tới tập trên người Yến Kinh H ồng, nên biết rằng mức độ rộng lớn của phủ đ ệ các đại th ần đ ầu có quy định riêng, chỉ một câu, Hoàng thượng li ền đem phủ mở rộng gấp đôi, hỏi sao người ta không ghen ghét cho đ ược!

“Hoàng thượng, cái này...” Không phải biến mình thành cây to đón gió lớn sao? Cần phải cự tuyệt khẩn trương thôi!

“Yến Khanh lo lắng chi phí sao? Đã là cảm tạ thì Trẫm tất nhiên dùng bạc của quốc khố r ấ!” Hoàng đế nào đó biết rất rõ đức hạnh keo kiệt của bé con này.

Nhìn đi! Bộ dáng này khẳng định là không cự tuyệt được r ấ! Vậy cho không biểu không mà không xài thì mình đúng là có bệnh! Chờ lúc mình ròi đi, đem phủ Thừa tướng bán cũng kiếm được một mớ tiền kha khá. “Đa tạ Hoàng thượng!” Vừa đáp, đáy mắt vừa ánh lên một tia suy nghĩ sâu xa, tại sao nàng lại cảm thấy mục đích của Mộ Dung Thiên Thu không phải đơn giản như thế?

Bách Lý Kinh H ồng bên cạnh nghe vậy liền ném một ánh mắt ‘ông đây đã rõ âm mưu của người’ cùng một tia khinh thường sang Mộ Dung Thiên Thu.

Tay này không nghĩ đến Yến Kinh H ồng còn chưa phản ứng thì nam sủng của y đã thấu triệt, trong lòng không giận ngược lại còn cười đến sung sướng. Bỗng nhiên y quay sang nhìn Lãnh Tử Hàn “Liệt, tuổi của đệ không còn nhỏ nữa, thừa dịp hôm nay các tiểu thư đều ở đây, đệ cũng nên chọn một Vương phi đi, Trẫm sẽ tứ hôn cho!” Đầu tiên giải quyết tiểu tử này cái đã!!!

Lập tức những ánh mắt tha thiết của các tiểu thư phóng ào ạt lên người Lãnh Tử Hàn. Liệt Vương không chỉ lớn lên anh tuấn, thân phận cao quý mà hấp dẫn nhất chính là trên người hắt toát ra một loại hơi thở thần bí. Nếu có thể gả cho nam nhân như vậy làm Vương phi, có chết các nàng cũng nguyện ý!

Lãnh Tử Hàn buông ly rượu trong tay xuống, nhướn mày đảo qua toàn trường, âm thanh tà mị vang lên “Đây toàn là dung chi tục phấn, chỉ Thừa tướng phong hoa tuyệt đại mới có thể có được tâm của thần đệ!”

“Phụt...!” Cô nàng nào đó phun luôn ngụm rượu ra ngoài.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 8+1: Hồng Mỹ Nhân Và Mộ Dung Đoạn Tụ Đánh Nhau Rồi! (1)

Nhìn nàng làm gì, chuyện này sao lại rớt lên đầu nàng thế?

Các đại thần lại có một loại xúc động muốn độn thổ. Bộ đàn bà con gái trong thiên hạ chết hết rồi sao? Hoàng thượng và Liệt Vương gia đều xem trọng đàn ông còn chưa tính, hơn nữa khiến người ta không chịu đựng nổi là hai người đó xem trọng cùng một người đàn ông. Còn nữa, hôm nay Lãnh Tử Hàn nói chuyện có phần hơi quá phận, câu này khác nào đem hòn ngọc họ nâng niu trong tay vứt đi, tất nhiên các đại thần đều không vui vẻ!

Nhưng các đại thần không hài lòng thì kệ họ, Lãnh Tử Hàn phớt lờ đi. Nguyên bản hắn chán ghét quyên thế quan trường nên nhiều năm qua hắn bỏ đi mà không quan tâm đến, các đại thần bất mãn với hắn thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến hắn.

Các thiên kim quý nữ có cảm giác bản thân nhục nhã, nhưng người ta là Vương gia, các nàng cũng không dám nói gì, chỉ có thể ủy khuất ghen lời! Nhưng ánh mắt bắn về phía Lãnh Tử Hàn và Nam Cung Cẩm đều lạnh đi tám độ, hận không thể giết chết hai tên này để giải tỏa nỗi phẫn hận trong lòng. Sống đến tuổi này, còn chưa có ai dám nói các nàng là dung chi tục phấn!

Sắc mặt Mộ Dung Thiên Thu hết sức đặc sắc, hắn không tin được, tính dùng một câu dập chết tình địch lại có thể khiến cho tiểu tử này giúp mình hạ thang! Sau một lúc ngẩn ra, âm thanh mát mẻ tàn lệ vang lên “Liệt, Thừa

tướng tuy rằng là phong hoa tuyết đại, nhưng dù sao cũng là đàn ông, sau này không nên đùa như vậy nữa!”

Lãnh Tử Hàn nhướng mày, ánh mắt mang theo vẻ trào phúng “Điểm này, hoàng huynh so với đệ càng rõ ràng hơn!” Lời ngậm: chính người biết rõ nàng là nam nhân vậy mà bám riết không buông, có tư cách gì nói hần? Hai huynh đệ bắt đầu mặt đối mặt, trong mắt lóe ra ánh lửa, tựa hồ không gian xung quanh vang lên tiếng nổ “Bùm bùm!” Các đại thần hận không thể trốn xuống gầm bàn, miễn cho ăn nhảm pháo bay đạn lạc.

Nhân vật chính của vụ này là Nam Cung Cẩm lại đang cúi đầu, giả bộ cái gì cũng không biết, mặc kệ tình hình giương cung bạt kiếm ở bên cạnh. Nàng đâu có ngu, tự nhiên chui đầu vô đám lửa cháy phừng phừng của anh em nhà Mộ Dung làm gì chớ?

Lời của Lãnh Tử Hàn dĩ nhiên Mộ Dung Thiên Thu biết rất rõ, nhưng dù biết thì đã sao, hần cố ý giả điên đậy, lạnh lẽo nhìn thẳng em trai của mình một hồi rồi nói “Liệt, cho dù đệ không để ý cho bản thân thì cũng nên vì con nối dòng của hoàng thất Mộ Dung ta suy xét. Năm nay tuổi đệ không còn nhỏ nữa. Đệ xem, có Vương gia nước nào đã hai mươi lăm tuổi còn chưa kết hôn hay không?”

“Vậy hoàng huynh đem Thừa tướng gả cho đệ làm Vương phi đi, đệ cam đoan trong vòng một năm hoàng thất chúng ta sẽ có con nối dõi!” Về mặt Lãnh Tử Hàn mang đậm sự chắc chắn và kiêu ngạo đáp lại, cứ như thể hần rất tự tin về phương diện năng lực kia của mình.

Đến lúc này thì cô nàng cảm giác được một tầm mắt hết sức sắc bén bên cạnh mình bắn xoèn xoẹt lên người Lãnh Tử Hàn. Tầm mắt so với cung tên còn lợi hại hơn nhiều, cứ như do băng sơn ngưng luyện mà thành, bắn chết kẻ đang mặc hắc y kia! Ba người này đều không hề là đèn cầy đâu a!

Tiếng ho khan từ bốn phía vang lên tới tấp. Liệt Vương gia điên rồi! Thừa tướng là đàn ông làm sao mà sinh con nối dõi cho y chứ, Hoàng thượng cũng không cần tin những lời lừa đảo này! Vừa nghe là biết trăm phần trăm nói xạo!

Mộ Dung Thiên Thu trầ n mắt, tiêu tử thú i này thật không xem mình ra gì. Ngang nhiên đoạt nam nhân còn chưa nói, ở đó còn xem thường trí thông minh của mình.

Đang khi hắ n im lặng nghĩ ngợi lung tung, thì trong mắt mọi người, Bê hạ nhà họ chắc là đang tự hỏi, cần nhắc có nên đem Thừa tướng gả cho Liệt Vương gia hay không.

Lúc này sau bình phong có một nữ tử mặc áo h òng đang đứng ng ồi không yên, nhanh chóng bước ra trước. Váy h òng nhạt dài quét đất, dáng thon g ầy, mắt to phắ ng phắ t mang hơi nước khiến lòng người nhiều loạn, giữa mày còn bườ ng bườ ng một cỗ anh khí phắ n chắ n. Dáng người lả lướt, dung nhan tuyệt diễm, cũng xem như là một tuyệt đại giai nhân!

Nàng đến trước mặt Mộ Dung Thiên Thu quỳ xuống hành lễ “Hoàng thượng, không thể đem Thừa tướng gả cho Liệt Vương gia làm Vương phi. Bản công chúa muốn Thừa tướng làm Phò mã”

Gì?!?

Toàn trường đ ồng loạt ò lên! Đây là tình huống gì thế này, Hoàng thượng và Vương gia, giờ có thêm một vị Công chúa đ ầu cùng nhau tranh đoạt một gã nam nhân? Ngay cả chén trà trên tay Nam Cung Cẩm cũng rơi xuống đất, sao nàng không biết mình còn có sức quyến rũ lớn đến vậy, nam nữ đ ầu chết dưới tay nàng?

Cú hí ch đột ngột này khiến mỗ Hoàng đế ngắ n ngồ , sau một lúc trầ n mặt, hắ n không đáp lại nữ nhân kia mà liếc v ề phía Yến Kinh H òng thờ dãi ai oán “Yến khanh, Trắ m thật là vất vả mà!”

Mọi người câm lặng...

Sau đ ầu cô nàng bay ra môt dấu chắ m hỏi bự xự, dù sao nàng cũng không phải loại người tò mò nên cũng lườ i phản ứng với hắ n, nhưng tất cả mọi người đ ầu im lặng đ ần mắt nhìn mình nên đành phải giả bộ nghi hoặc hỏi lại “Không biết Hoàng thượng nói vậy là có ý gì?”

“Trẫm sẵn vô số cái đẹp nữa đời, duy chỉ có Yến Khanh là khiến Trẫm vất vả nhất. Không những phải lo đề phòng nam nhân mà giờ còn phải đề phòng cả nữ nhân!” Vị Hoàng đế nào đó hết sức nghiêm túc nói ra.

“Khụ khụ khụ..” Lại ho khan vang lên tứ bề.

“Phụt...” Mị Văn Dạ và Lãnh Vũ Tàn còn phô trương hơn, trực tiếp phun luôn ngụm rượu đang uống. Bất gặp ánh mắt không vui của mỗ Hoàng đế quét tới, cả hai lập tức cúi đầu giả chết.

Nam Cung Cầm giựt giựt mép, hận không thể cho một tát đem thứ này đánh bay đến tận chân trời. Ai cần hắn theo đuổi chính là đầu óc kẻ đó có bệnh! Nhưng ai biểu làm thần tử của người ta mà ần chi, có rất nhiều câu không thể nói ra được, đành âm thầm ngẩng đầu nhìn trời sau đó lựa lời ần cần khuyên giải an ủi “Hoàng thượng, đó là do thần lớn lên anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, dung mạo tựa Phan An tái thế, có thể nói như một nhánh hoa lê đê bẹp đóa hải đường, xinh đẹp vô song trên thế, đẹp đến mức kinh tâm động phách! Thần có rất nhiều người theo đuổi cũng là chuyện bình thường. Cho nên để tránh gặp những phiền toái không cần thiết do các tình địch đem lại, thỉnh Hoàng thượng sớm tỉnh ngộ, kéo không cần thận có một ngày thiệt hại dưới sức quyến rũ vô địch của thần”

Toàn trường lại tiếp tục yên tĩnh... Tha thứ cho kiến thức nghèo nàn của bọn họ, già đến tuổi này vẫn là lần đầu tiên thấy một kẻ có da mặt dày vô đối đến thế!

Nhân vật chính dĩ nhiên là biết nàng đang khuyên hắn từ bỏ, có đi đâu chuyện này lại là đi đâu hắn không mong muốn. Cười to vài tiếng rồi làm như không hiểu cất tiếng khen ngợi “Yến Khanh, Trẫm thật là càng ngày càng thích Khanh”

“...” Mộ Dung đoạn tụ này khiến cho người ta sâu sắc cảm giác được bản lĩnh vô lực! Nói cả nửa ngày vậy mà hắn càng lúc thích mình là sao?

“Hoàng thượng” Cô gái áo hồng đang quỳ trên đất mở miệng nhắc nhở sự tồn tại của nàng với Mộ Dung Thiên Thu.

Ánh mắt mát mẻ của hắn quét nhìn nàng ta một cái rồi nghiêng đầu sang Nam Cung Cẩm “Yến Khanh, Mặc Họa công chúa muốn được gả cho người, không biết ý Khanh như thế nào?”

Mặc Họa Công chúa? Vị này chính là Mặc Họa Công chúa? Tất cả ánh mắt lia về phía người đang quỳ dưới đất nóng bỏng lên vài phần. Nghe giang hồ đồn, đây là nàng công chúa xinh đẹp đến trăm hoa đua nở, nước tiếng gần xa, có lực ảnh hưởng rất lớn đến từ Mặc gia! Vì sao a? Bởi vì Mặc gia tinh thông cơ quan ám đạo, thủ hạ và đệ tử đến mấy vạn người, mỗi người đều là cao thủ có thể lấy một địch trăm. Gia chủ Mặc gia đời trước chính là bạn thân của Tiên Hoàng, trong một lần ám sát vì cứu Tiên Hoàng mà chết khiến hoàng thất Mộ Dung thiếu Mặc gia một cái ân tình thâm trọng. Mà Mặc Họa chính là con gái của Gia chủ đời trước, được sắc phong Công chúa, hưởng vô số vinh sủng.

Vị Công chúa này không giống với những cô gái khác, từ nhỏ đã thích đánh roi đi quyên, vung đao múa kiếm, tinh thông ngũ hành bát quái, hành quân bố trận không gì không giỏi, lại càng có một thân tuyệt thế võ công, thậm chí bằng vào thực lực bản thân đã giành được chức gia chủ đời này của Mặc gia, được mọi người xưng tụng là ‘Củ tử’, có thể nói nàng là nữ gia chủ đầu tiên trong lịch sử của Mặc gia, năng lực tất nhiên là không tầm thường. Nhiều năm qua nàng không tham gia yến hội trong hoàng cung, sở dĩ mọi người biết do chỉ là nghe nói về nàng, chứ cũng chưa từng gặp mặt. Hôm nay trông thấy tài mạo, thật không hổ danh là một trong ba đại mỹ nữ của Tây Vỹ.

Nam Cung Cẩm khẽ nhíu mày một chút, chỉ cần là người tinh thông chính trị đều biết tầm quan trọng của Mặc Họa, nếu cưới nàng ta có giá hơn nhiều so với cưới một cô Công chúa chính tông trong hoàng thất. Đương nhiên điểm này sẽ không tác dụng với những kẻ không làm theo quy tắc như người bình thường. Mộ Dung Thiên Thu vút nan đề này cho mình không phải là trung cầu ý kiến mà là thử nàng! Hắn muốn thử nàng chứng minh hắn bắt đầu nghi ngờ nàng, dạo gần đây nàng lộ ra sơ hở gì sao?

Dưới ánh mắt mọi người nhìn mình, nàng vẫn yên lặng suy nghĩ bản chất vấn đề, Bách Lý Kinh Hông bên cạnh liền nắm nhẹ tay nàng ra chiều nhắc nhở mới khiến nàng phản ứng lại. Đồng thời nàng phát hiện ra một vấn đề nghiêm trọng, ở bên cạnh Bách Lý Kinh Hông, năng lực phản ứng của nàng trở nên trì trệ, quả nhiên người không nên ở trong hoàn cảnh quá tốt được! “Hoàng thượng, thần đã có thể thiệp, mấy hôm trước vừa mới có con trai, nên không thể ủy khuất công chúa, đành phải phụ tâm ý của nàng rồi”

“Bản công chúa không để bụng” Mặc Họa đứng lên, trên mặt toát ra vẻ cuồng ngạo anh khí, bộ váy hồng theo gió tung bay thoát nhìn không giống như một nàng công chúa mà phảng phất như một nữ tướng quân rong ruổi sa trường, ngạo nghễ khí phách bức nhân!

Nữ nhân như vậy khiến Nam Cung Cẩm nhìn thấy hào hùng và tán thưởng. Nhưng hôn sự này không thể đồng ý, không nói đến Mộ Dung đoạn tụ đang nghi ngờ mình, mà bản thân mình là nữ tử, nàng có thể làm hài lòng nàng kia sao? Đừng nói giỡn! “Công chúa không để bụng nhưng nội tử nhất định sẽ để ý. Dù nội tử không để ý thì những người thân yêu bên cạnh ta sẽ để ý, cho nên mong Công chúa thu hồi mệnh lệnh đã ban ra”

Ta muốn tốt cho cô thôi!

Lúc nói đến ‘những người thân yêu’, nàng liếc thoáng qua Bách Lý Kinh Hông bên cạnh. Mặc Họa cũng liếc qua nam tử áo tím kia, nam nhân này đúng là chỉ nên tồn tại trên trời, cao ngạo thanh lãnh, phong hoa vô song, nhưng, cũng chỉ nhìn lướt qua một cái liền thu hồi tầm mắt. Bước vài bước đến trước mặt Nam Cung Cẩm tỏ vẻ khinh thường chỉ chỉ vào Bách Lý Kinh Hông hỏi “Hắn có gì tốt? Một kẻ không thú vị đến cực điểm, nửa ngày hắn cũng chẳng nói một lời, phải chăng hắn câm? Hắn có điểm nào so được với ta?”

Ngất!!! Toàn trường kinh ngạc tròn to mắt. Tác phong Tây Vỹ lúc nào thì đến nông nổi này rồi trời? Một nữ tử trước mặt bàn dân thiên hạ có thể nói những lời trên, quả thực khiến cho người người khiếp sợ!

Bách Lý Kinh Hồng vô tội ở một bên bị trúng thêu lại phảng phất như không nghe Mặc Họa khiêu khích, cúi đầu nhấp rượu, trong mắt hiện ra một tia lạnh lẽo.

Mà kẻ cao hứng nhất phải kể đến đó là anh em nhà Mộ Dung. Điêu Khoái chí nhất thế giới này chính là nhìn Bách Lý Kinh Hồng ăn mệt, thật là khiến nhân tâm sung sướng. Một nam một nữ đánh nhau, bọn họ cảm thấy rất vui mừng! Điêu này làm Mộ Dung Thiên Thu vô cùng phấn khởi, công chúa bưng hân như vậy lực sát thương so với bọn vũ cơ rất lớn nha!

Nam Cung Cẩm đỡ mồ hôi lạnh một phen, sau đó lại thấy vừa mắt công nương này vô cùng, thật là có cá tính, dám yêu dám hận, tính tình thật ngay thẳng “Công chúa, mặc dù không phải thế, nhưng câu nói ‘người vợ tào khang không thể bỏ’, Yến Kinh Hồng tuy không phải thánh nhân nhưng quyết không làm ra loại chuyện này, khiến cho người trong thiên hạ thóa mạ!”

Những tưởng nói xong chắc thế nào cũng bị Mặc Họa công chúa mắng té tát cho một trận rằng mình là kẻ không biết tốt xấu rồi chạy lấy người, thế mà cô nàng kia ánh mắt càng thêm nóng cháy “Bản công chúa rất thưởng thức tính tình của người cho nên nguyện ý làm bình thê” (có quyền lợi và địa vị như chính thê)

Toàn trường hít thở bắt đầu không thông, Mặc Họa tuy không phải chính dòng Hoàng thất, nhưng cũng là có danh vọng Công chúa nha, vì cái lông gì mà cam chịu làm bình thê? Yến tiểu tử này tu mấy đời phúc khí đây???

Không nói người khác, chính bản thân cô nàng nào đó cũng hoảng hốt một chút! Nhưng rất nhanh nàng liền nghĩ ra một biện pháp, liếc nhìn Bách Lý Kinh Hồng một hồi rồi nói “Công chúa, bình thê ta đã có người rồi!” Mẹ nó, nếu còn chưa đủ, chẳng lẽ bà đây nói huých tẹt rằng cưới người chính là hại đời người sao?

“Người giàu có luôn tam thê tứ thiếp, hưởng chi người là Thừa tướng, nhiều hơn một bình thê thì tính là cái gì!” Mặc Họa không để ý nói ra.

Đổi mặt với Mộ Dung đoạn tụ đã mệt, giờ còn bay ra bà cô này nữa, Nam Cung Cẩm tỏ vẻ bất lực r ồi! Chỉ có thể đưa ánh mắt c ầu cứu nhìn Mộ Dung Thiên Thu, cái nhìn đó muốn bao nhiêu đáng thương là có bấy nhiêu đáng thương nha! Mộ Dung đoạn tụ, không phải người thích ông sao? Đây là tình địch của người, còn không mau bay vô xử lý nàng?

Thấy ánh mắt cô nàng phóng tới Mộ Dung Thiên Thu, Mặc Họa cũng biết tai tiếng giữa Hoàng đế và Thừa tướng, lập tức rút ngọc bài bên hông trình lên “Hoàng thượng, Tiên hoàng từng hứa trước lúc tiên phụ qua đời, chỉ cần Mặc gia c ầm ngọc bài này, bất kể đưa ra yêu c ầu gì, hoàng thất nhất định sẽ đáp ứng. Bây giờ Mặc Họa dâng ngọc bài lên, thỉnh Hoàng thượng thực hiện lời hứa!”

Ánh mắt Mộ Dung Thiên Thu trong nháy mắt ngưng trọng lại, khối ngọc bài này chính là tâm bệnh của hắn bấy lâu nay! Lúc trước phụ hoàng từng nói, có thể dùng khối ngọc bài này để đổi lấy một đi ều kiện, bất luận là đi ều kiện gì thì Hoàng gia buộc phải đáp ứng. Đế vương không thể chịu đựng được nhân tố như vậy t ồn tại. Hiện tại, Mặc Họa chỉ dùng để đổi lấy hôn ước làm bình thê với Yến Kinh H ồng, cho dù như thế nào, vì để bản thân yên tâm một chút, nhất định phải đ ồng ý!

“Nếu đã như vậy, Trẫm chuẩn tấu, Thừa tướng và Mặc Họa Công chúa chọn ngày lành thành hôn đi” Mộ Dung Thiên Thu nói, nhưng ánh mắt cảnh cáo quét sang Yến Kinh H ồng, ra chi ều bắt buộc nàng phải đ ồng ý!

Cô nàng cũng biết, khối ngọc bài này làm Mộ Dung Thiên Thu mất ăn mất ngủ rất lâu, cho nên hôm nay hắn ra quyết định như vậy nàng cũng không thấy kỳ quái. Hơn nữa, nếu nàng lại cự tuyệt, đó chính là không đúng mực, vì thế đành đáp ứng “Tạ Hoàng thượng ân điển!”

Rốt cuộc, thưởng hoa yến l ần này, Thừa tướng đại nhân chính là kẻ thắng đậm! Mở rộng phủ Thừa tướng, còn kết duyên được với Mặc gia cử tử. Địa vị của Thừa tướng thoáng chốc đại thịnh. Phải biết rằng Yến Kinh H ồng lẫn lộn ở Tây V ỹ tuy xuôi chèo mát mái nhưng so với người khác vẫn còn kém một chút, đó chính là không có đại gia tộc cường thế chống

lưng. Hiện tại có Mặc gia hậu thuẫn, tuy danh tiếng không bằng danh gia vọng tộc, nhưng thực lực lại hơn hẳn thế gia đại tộc nữa.

Mặc Họa giao ngọc bài cho tiểu Thái giám bên cạnh Hoàng đế, thi lễ rồi lui xuống. Khi đi đến trước mặt Nam Cung Cẩm, dùng ánh mắt cuồng nhiệt liếc nàng một cái. Mặc kệ có thể có thiệp có con trai, còn có nam sủng bình thì đã sao, Mặc Họa nàng chỉ cần biết rằng, thứ gì nàng muốn, nhất định phải lấy cho bằng được. Nàng cũng tự tin, có một ngày nào đó, trong mắt nam tử này chỉ có duy nhất một người là nàng!

Nam Cung Cẩm nhìn ánh mắt của nàng kia chợt cảm thấy chợt dạ. Trong lòng ai oán thầm “Mặc Họa a Mặc Họa, ông chỉ có thể cho người sờ mó ngực bự, nhưng chỗ khác thì không cách gì thỏa mãn người được đâu. Cái này khiến ông đây đau đầu lắm quá!”

Mặc Họa chỉ cười cười rồi ngênh ngang rời đi, lại không biết sau lưng nàng còn có một đôi mắt khác hàm chứa thờ dài nhìn bóng dáng nàng tràn đầy đồng tình, chính là từ Tây Vỹ Hoàng hậu.

“Các vị ái khanh ở đây ngâm thơ làm phú đi, Yến khanh đi dạo một chút với Trầm được không?” Mộ Dung Thiên Thu mỉm cười dò hỏi.

Các vị đại thần lại lần nữa cúi đầu, tránh cho mình không cẩn thận nghe những gì không nên nghe. Ánh mắt Bách Lý Kinh Hồng có chút rét lạnh, liếc mắt cảnh cáo cô nàng nào đó. Nhưng Nam Cung Cẩm vẫn đứng lên, thả cho anh chàng một cái nhìn trấn an rồi quay sang nói với Mộ Dung Thiên Thu “Tất nhiên, đó là vinh hạnh của thần!” Nàng chủ yếu là muốn bàn riêng với Mộ Dung đoạn tụ xem có thể hủy hôn lễ này hay không. Nàng là nữ đó, chẳng lẽ còn muốn diễn vở nữ Phò mã nữa hay sao?

Hồng mỹ nhân cũng rõ ràng tâm tư của nàng, nên tuy không vui nhưng cũng không đứng lên ngăn cản.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 8+2: Hồng Mỹ Nhân Và Mộ Dung Đoạn Tụ Đánh Nhau Rồi! (2)

Hai người chỉ tản bộ lòng vòng trong mai viên. Bọn thái giám bị Mộ Dung Thiên Thu không cho theo nên ngoan ngoãn đứng xa xa. Nam Cung Cẩm đi sau, cúi đầu đếm bước, chờ đợi cơ hội mở miệng nói ra ý tứ của mình. Sau một lúc cũng rời xa cái đám ồn ào náo động kia, chỉ còn vang lên bước chân của hai người đạp trên những đóa hoa mai bay lả tả. Mộ Dung Thiên Thu chợt dừng bước, quay đầu nhìn nàng cười “Yến khanh biết Trẫm gọi khanh ra đây để làm gì sao?” Vừa nói, mày kiếm khê nhưng, trong mắt mang theo một tia ám muội.

“Đi tản bộ!” Trả lời một cách máy móc. H ồi này không phải nói vậy sao?

“Hahaha...” Mộ Dung Thiên Thu bật cười, tiến lên một bước “Yến khanh của Trẫm, khanh cũng biết tính nết khanh như vậy mới khiến Trẫm muốn ngừng lại cũng không được”

Lại dùng từ bậy bạ nữa rồi! Còn nói không thể buông nữa chứ! Người nào đó tính nói gì nhưng Mộ Dung Thiên Thu tiến lên thêm vài bước nữa. Hấn tiến lên, nàng li ền lui lại, cho đến khi lưng dựa vào một cội mai mới dừng, khuôn mặt tuấn mỹ vô song của mỗ Hoàng đế đã tiến sát đến trước mặt nàng.

Tên vô lại kia chống một tay lên cây mai phía sau nàng, cặp mắt xanh biếc đ ầy dã tính nhìn chằm chằm khuôn mặt trắng ng ần không tì vết của nàng, trêu đùa “Yến khanh, người đang sợ hãi!”

“Hoàng thượng nghĩ xa rồi!” Nàng biết, đối với tính nết tên này, nàng tuyệt đối không được tỏ ra sợ hãi, càng yếu thế hẳn càng làm tới.

Hô hấp nóng rực phả lên cổ nàng, Mộ Dung Thiên Thu đột nhiên thoảng lên vẻ khao khát, cúi sát mặt nàng đến mức hai cái mũi gần như chạm vào nhau, âm thanh râm mát tàn lệt mang chút lười nhác và gọi cảm như một con sư tử sắp phá chuồng đi ra “Yến Khanh, người nói xem, nếu Trầm ở chỗ này muốn người thì như thế nào?”

“Như vậy thì sẽ bị đông chết” Mặt không chút tình cảm đáp lời, trong mắt phượng cố ý mang theo một sự lạnh nhạt.

Lúc này, Hoàng đế nào đó quả thật dở khóc dở cười! Hẳn phát hiện, năng lực lớn nhất của tiểu tử này là đả kích nhiệt tình người khác! Trong lòng đầy dục hỏa bỗng chốc tiêu tán, mọi thứ trở thành tro tàn. Ánh mắt lạnh nhạt của Yến Kinh Hồng còn có tác dụng khác là hạ nhiệt người đối diện.

Vươn tay muốn làm một động tác nhưng Yến Kinh Hồng nhanh hơn, lách mình một cái lách sang bên phải của hắn “Hoàng thượng xin tự trọng”

Mỗ Hoàng đế nở nụ cười mát mẻ “Yến Khanh, Trầm tính nhạt cánh hoa mai trên đầu Khanh, Khanh kích động làm cái gì?” Nhưng trong cặp mắt biếc xanh lại thấp thoáng tia sáng lạnh lẽo, đó giờ hẳn biết hành động của bé con rất mau lẹ, nhưng hẳn nghĩ đó là do thể chất trời sinh, hôm nay mới phát hiện hóa ra võ công không tồi, vậy mà hắn không có cảm giác được nửa điểm nội lực. Yến Kinh Hồng này không đơn giản!

Thấy mắt hắn lạnh lẽo, nàng cũng biết mình đã phản ứng hơi thái quá, thứ này tuy thích thể hiện ra vài động tác thân mật nhưng luôn không quá phận, mình lúc này quýnh lên không cần thận để lộ một ít thân thủ. Nghĩ vậy, trên mặt cũng hiện ra vài phần nhu hòa “Mong Hoàng thượng thứ tội, thần...”

“Người quá nhạy cảm!” Cười như không cười nói ra, nhưng trong lòng hắn chỉnh lại: không phải nhạy cảm mà là nhạy bén!

Dứt lời thân hình hắn liền động, lấy tốc độ nòng không nhìn thấy đến gần. Nam Cung Cẩm nhíu mày, nhắm mắt lại cẩn thận cảm nhận hơi thở của hắn để xác định vị trí. Mắt phượng chợt mở, một bàn tay nhanh chóng chụp về phía vai nhưng thành linh lại bị một bàn tay khác bắt lấy, cảm xúc mềm mại rơi lên mu bàn tay, nàng tức khắc cảm giác một trận ác hàn nổi lên trong lòng, nhanh chóng rút tay khỏi bàn tay hắn, chính giây phút thất thần này khiến hắn có cơ hội ôm eo nàng từ phía sau.

Đang muốn tránh thoát hắn, bỗng phát hiện có cái gì đâm vào hông. Nàng đã không còn là thiếu nữ không hiểu chuyện nên tự nhiên biết đó là cái gì. Đồng thời âm thanh của Mộ Dung Thiên Thu vang lên bên tai “Yến Khanh, đừng lộn xộn, nếu không, Trẫm không cam đoan không xảy ra chuyện gì đâu đấy”

Âm thanh mang theo vài phần ý cười, vài phần trêu chọc, còn có vài phần đặc ý. Nàng biết, thứ này nói được tất làm được. Ở Tây Vỹ bấy lâu cũng chưa bị tên đoan tu này chiếm được chút tiện nghi nào, đó là do hắn không dùng sức mạnh với nàng. Nếu hiện tại muốn dùng bạo lực tất nhiên chỉ có thể triệu hồi Bất tử thần binh, mà nếu triệu hồi thì giống như kiếm củi ba năm tiêu một giờ, quá lãng phí. Sau khi cân nhắc cẩn thận, nàng liền không động, bởi vì nếu động lại kích thích dục vọng của tên kia.

“Yến Khanh, người hiếm khi nghe lời như vậy à!” Xem ra đôi khi phải dùng uy hiếp mới được.

Cái gì gọi là ‘chiếm được tiện nghi còn khoe mẽ’, xem đi, hành động của tên này chính là điển hình của câu nói đó! “Hoàng thượng ôm đủ rồi thì buông ra đi, nếu để người khác thấy thì không tốt, hơn nữa thân còn chính sự muốn bảo đảm”

Câu này triệt để chọc giận Mộ Dung Thiên Thu, cánh tay bên hông dùng sức khiến thân thể nàng dán sát vào hắn hơn, mà ở đâu đó cũng va chạm mạnh một cái “Yến Khanh, tuy đôi khi người lạnh nhạt sẽ khiến người ta càng muốn đi chinh phục, Trẫm đối với Khanh hứng thú ngày càng sâu, nhưng người đừng quên, kiên nhẫn của Trẫm có lúc cũng sẽ dùng hết!”

Kỳ thật nàng cũng rất muốn nói: người tốt nhất là buông ông ra, kiên nhẫn của ông cũng có hạn đấy nhé! Nhưng nàng còn đang cân nhắc xem có nên nói ra không thì âm thanh ám muội bên tai lại vang lên “Yến Khanh, nếu bảo trì tư thế này, Trầm Cởi quỳ ần Khanh, sự tình phát sinh kế tiếp có thực hiện được hay không?”

Mụ nội nó! Sao trên đời lại có kẻ vô sỉ đến vậy? Thậm chí đến tư thế cũng nghiên cứu cẩn thận rồi! “Không!”

“Tại sao?” Mộ Dung Thiên Thu nghiêng đầu nhìn nàng, ánh mắt xanh thăm thẳm đầy nghi hoặc, có chút không hiểu rõ.

“Bởi vì ngài còn mặc quần” Bộ mặt không chút biểu cảm phun ra một câu.

Mộ Dung Thiên Thu quả nhiên sửng sốt một chút, nàng tranh thủ hấn ngăn người liền nhẹ nhàng tránh đi, sau đó một quy ần bay thẳng tấp vào mặt hấn...

Ai đó nhìn vòng tay trống rỗng đột nhiên cảm thấy mất mát, nhưng nhớ đến câu nói lúc nãy lại muốn bật cười, vì thế trong mắt mang theo ‘nhất định phải có’ xẹt qua mãnh liệt hơn. Thấy nắm đấm tới mặt, hấn nhanh tay bắt lấy, không hờn giận thốt lên “Ha ha... ở Đông Lăng đánh Trầm một lần, hôm nay còn tưởng muốn đánh thêm sao? Bất quá, Trầm cũng thông cảm, Khanh thật sự gấp đến mức không chờ nổi. Lần sau nếu có dịp, Trầm tất nhiên sẽ cởi quần mình trước mới được!” Nói ra không chút e dè, trong mắt đầy ý cười, nửa điếm cũng không che giấu ý đồ muốn đem nam tử trước mắt đè xuống thân chà đạp một trận!

Nam Cung Cẩm rất muốn phun vào mặt hấn một câu: người sẽ không bao giờ có cơ hội này nữa đâu! Nhưng vì tránh chọc giận tên c ần thú kia, dẫn đến những chuyện ngoài ý muốn không thể vãn hồi, nên nàng nhịn. Rút tay về, không dây dưa vấn đề này với hấn nữa, cúi đầu bàn chính sự “Hoàng thượng, thần cảm thấy việc ngài gả Mặc Họa công chúa cho thần là hành động không sáng suốt!” Nàng một chút cũng không nghĩ mình muốn cưới vợ, càng không nghĩ chọc cho tên kia thêm nghi kỵ.

“A? Ý Yên khanh là gì?” Đôi tay chắp sau lưng, ngón cái chậm rãi xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón trỏ, ánh mắt màu xanh hàm chứa ý cười như không cười, nhàn nhạt nhìn vào mắt nàng.

Cô nàng cúi đầu nói “Thực lực của Mặc gia, Hoàng thượng không thể không biết, thần không muốn cưới công chúa sẽ khiến ngài nghi ngờ thần”

Ngón tay nghịch ngợm sau lưng dừng lại, ánh mắt trầm vài phần nhìn nàng, hẳn cho rằng tiểu tử này mỗi ngày xảo quyết trước mặt hắn, thế nào cũng sẽ đem một đống thứ đạo lý to lớn đường hoàng nói chuyện với hắn, không nghĩ bé con lại trắng trợn nói ra nguyên nhân. Sự gan dạ sáng suốt này khiến hắn tán thưởng, nhưng, đi đâu này chứng tỏ tiểu tử này đối với mình có vài phần chân thành ư?

“Trẫm nghi kỵ ai cũng sẽ không nghi ngờ khanh!” Như giả như thật nói ra, nhưng ánh mắt lại sẫm soi mắt nàng xem có dị động nào không.

Mặt nàng không đổi sắc, trong lòng lại giờ ngón giữa xem thường tên này vô cùng. Không nghi ngờ mà hôm nay Mặc Họa đòi gả lại hỏi ý kiến mình? “Thần đa tạ sự tín nhiệm của Hoàng thượng, nhưng thần cho rằng nếu Hoàng thượng cưới Mặc Họa công chúa mới có lợi. Có Mặc gia trợ trợ, Tây Vỗ ta tất nhiên như hổ thêm cánh, sẽ trợ giúp rất lớn với sự nghiệp bình định tứ hải của ngài” Nàng không muốn cưới Mặc Họa không phải là xuất phát từ tâm lòng thiện lương gì, không đành lòng nhìn nửa đời của con gái nhà người ta hủy trong tay mình mà là nếu cưới thì Mộ Dung Thiên Thu và các thế lực thù địch sẽ tối ngày rình mò bên cạnh, về sau muốn làm gì cũng không tiện.

Mộ Dung Thiên Thu nghe nhưng trầm mắt cũng không hề nhu hòa hơn chút nào. Nàng nói đúng, nếu có Mặc gia trợ lực đối với Tây Vỗ quả thật có rất nhiều chỗ tốt. Vấn đề ở chỗ là Mặc Họa coi trọng Yên Kinh Hông, còn mình vì muốn thu hồi cái lệnh bài kia nên cũng chỉ có thể đồng ý. “Tâm của Yên khanh Trẫm đã rõ, có đi đâu thánh chỉ đã ban ra không thể thu hồi. Quân vô hí ngôn, hơn nữa Mặc gia trong tay khanh thì không phải cũng xem như ở trên tay Trẫm sao?”

Nam Cung Cẩm thấy mình giống như đang nói chuyện với cái đầu gối, đã nói đến mức này mà hắn không chấp thuận thì thôi, đã vậy còn quay lại thử mình tiếp, không khỏi điên máu. Ngẫm nghĩ bèn xài lối tắt “Hoàng thượng, không phải ngài luôn nói thích th ần sao? Sao còn đưa thêm nữ nhân vào phủ th ần?”

Lập tức Mộ Dung Thiên Thu sừng sốt, tiểu tử này nhất quyết không muốn cưới r ồi, ngờ vực mấy bữa nay coi như lãng phí a! Tâm tình thoáng chốc tốt lên, c à lơ phất phơ trêu ghẹo “Yến khanh giận? Vì Trẫm sao?” Ánh mắt nheo lại, giọng điệu ám muội.

Tên đoạn tụ này, bản lĩnh khác không có, tiếng xấu có thừa! Cô nàng ghen nửa ngày không biết phải trả lời sao. Mộ Dung Thiên Thu tiến lên vài bước đến trước mặt nàng lộ liễu nói “Yến khanh, tuy Trẫm thực sự thích ngươi, nhưng thêm một nữ nhân cũng không là gì. Bởi vì Trẫm hứng thú với ngươi, đến mức trước đó bị nữ nhân dùng qua, thậm chí nam nhân khác dùng qua, Trẫm cũng không ngại!”

“...” Móa, thật không có hạn cuối mà! Nàng có c ần phải cảm ơn sự rộng lượng của hắn hay không?

Thấy bé con ngây ngốc nhìn mình không nói nên lời, Mộ Dung Thiên Thu tâm tình cực tốt, tiếp tục bổ sung “Trẫm nói r ồi, Trẫm chỉ c ần là người ở trên! Há há ...” Cười lớn, xoay người bước đi.

Cô nàng cảm thấy vô lực, theo sau hắn! Từ ngày đến cổ đại đến giờ nàng gặp rất nhi ều người, nhưng cực phẩm như Mộ Dung Thiên Thu là chưa có người vượt quá. Aizzz... Mặc Họa, cưới thì cưới thôi! Có đi đâu nàng không biết rằng cuộc hôn nhân này sẽ mang đến trợ lực rất lớn trong tương lai. Chuyện này v ềsau sẽ nói!

Chán nản chậm rãi quay v ềnơi yến hội. Mọi người đều thấy Hoàng thượng cười đến cảnh xuân đ ầy mặt mà Thừa tướng thì có bộ dáng hư thoát vô lực bi thống đi sau mộng hắn. Trong nháy mắt, toàn trường nuốt một ngụm nước bọt, nhanh chóng cúi đ ầu phẩm rượu, trong lòng nghĩ ngợi méo mó: hay là Hoàng thượng đã đắc thủ?

Trở về chỗ ngồi, cảm giác mệt nhoài sinh ra, oa một tiếng liền tựa lên đùi Bách Lý Kinh Hồng, như cún con bị úy khuất cọ cọ, r ã đáng thương h ã nhìn h ấ. Thật bi ai mà, ai cũng nói nàng quan trường xuôi gió xuôi nước, nhưng sao nàng luôn thấy mỗi bước đi của mình gian nan đến thế? Đã vậy giờ còn phải cưới một nữ nhân!

Nàng vừa ng ấ vào kế bên, Bách Lý Kinh Hồng lập tức nghe được mùi đàn ông trên người nàng, lại thấy nàng bộ dạng vô lực đáng thương, tức kh ấ cảm thấy nàng đã bị vũ nhục.

Sau khi ng ấ vào vị trí, thấy bé con lao vào ngực nam nhân áo tím kia, th ầ nghĩ hôm nay mình chỉ ôm nàng một cái mà suýt chút nữa ấ t ấ, sao đ ấ ngộ một trời một vực thế, trong lòng cảm thấy hụt h ấ. Tuy nhiên, h ấ còn chưa kịp cảm thụ xong tư vị này li ầ thấy Bách Lý Kinh Hồng bế nàng đặt lên đùi, ánh mắt ngập tràn đau lòng, r ã sau đó không một câu báo trước, ly rượu trên bàn bay thẳng t ấ về hướng m ấ Hoàng đế, mang theo vô tận sát ý.

Mộ Dung Thiên Thu ng ấ ra, nhanh chóng vung ly rượu trên bàn mình chặn lại. “Bốp!” một tiếng, hai ly rượu chạm nhau trên không phát ra tiếng vang lớn, hơi rượu hình thành một vòng khí rung động trong không gian r ã bắn tung tóe ra bàn các vị đại th ầ g ầ đó.

Mọi người tức kh ấ há h ớ m ầ kinh ngạc. Ở đây đang xảy ra chuyện gì? Ngay cả Nam Cung Cẩm cũng không kịp phản ứng lại, tên này làm sao vậy?

Chỉ cần là người hiểu một chút về võ công đ ầ biết, vừa r ã nếu Mộ Dung Thiên Thu không chặn kịp, hoặc nội lực yếu hơn một chút, không thể ngăn cản, là đã bị Bách Lý Kinh Hồng một ly đập chết!

Một vị đại th ầ ấ đ ấ lạc khiếp sợ, cao giọng gào thét “Bất thích khách, bất thích khách!”

“Câm miệng!” Hoàng đế nào đó không vui quát. Vị đại th ầ nộ sợ tới mức im ngay! Mà Ngự lâm quân vừa chạy đến, thấy phản ứng của Bộ hạ cũng dừng bước, đứng xa xa nhìn qua.

Hai gã đàn ông liếc nhau, trong mắt ngập tràn sát ý lạnh thấu xương, không thoái nhượng nửa phần. Lãnh Tử Hàn dựa nghiêng một bên uống rượu, nhìn trạng thái cả hai, hết sức vừa lòng đẹp dạ, gật gật đầu. Phải biết rằng, từ lúc thấy Bách Lý Kinh Hồng bước vào, đã mấy canh giờ trôi qua, nếu hai người này còn chưa đánh nhau, hẳn chờ mệt đến mức sắp ngủ gật tới nơi! Bất quá hẳn cũng biết, hoàng huynh thân ái của hẳn khẳng định là chưa chiếm được tiện nghi chân chính nào từ Nam Cung Cẩm, nếu không, với tính cách của nàng, chắc chắn đã liêu mạng với y rồi. Có đi đâu cũng tội nghiệp cho Hồng mỹ nhân, trong nhà chưa tỏ thì ngoài ngõ đã tường!

“Đó.. cái đó... nội tử chỉ là cằm không chắc cái chén, cho nên...” Cô nàng tính giải thích một chút.

Nhưng lời nói còn chưa tới một nửa thì người nào đó bỗng nhiên cúi đầu dùng môi phong bế nàng. Một nụ hôn trắng trợn, nhẹ như lông chim, nhưng lại làm cho người ta biết trong lòng hẳn đau như thế nào. Xác thật là hẳn đau lòng và phẫn nộ. Lúc này hẳn hết sức hận mình đã không theo nàng hoặc giữ nàng lại, mới có cục diện như thế này “Đừng nói gì cả!” Bốn chữ mờ ảo tựa sương mù lại mang theo dày đặc áp lực.

Mộ Dung Thiên Thu cũng tức giận, hẳn ngấp nghé Yến tiểu tử lâu vậy, đến tận hôm nay mới được ôm chút xíu, vậy mà giờ này lại có nam nhân khác làm trò trước mặt mình ôm hôn bé con, quá đáng hơn chính là Yến Kinh Hồng vậy mà không phản kháng, sao có thể khiến hẳn không tức giận? Cái này căn bản là trắng trợn khiêu khích hẳn!

Kế tiếp, Bách Lý Kinh Hồng ngẩng đầu, tầm mắt như một thanh đao lạnh băng bắn tới Mộ Dung Thiên Thu.

Tay này cũng không vừa, cặp mắt xanh biếc như muốn phun ra lửa.

Hai ánh mắt băng hỏa đối diện xoèn xoẹt khiến mọi người ở đây sâu sắc cảm nhận được cái gì gọi là ‘băng hỏa lưỡng trọng thiên’

Theo sau là nguyên một mâm thức ăn trên bàn Bách Lý Kinh Hồng bay về phía Mộ Dung Thiên Thu. Tên kia cũng không yếu thế, vung tay áo lên, toàn bộ đồ ăn thức uống trên bàn hẳn cũng bay lên nghênh địch. “Rầm!”

Một tiếng vang lớn, tất cả các đại thần không có võ công toàn bộ đều bị chấn bay!

Manh Hạo Nhiên không biết tí gì về võ công, quái dị nhìn hai người kia, nghiêng đầu hỏi Mị Văn Dạ cách đó không xa “Hai người bọn họ chơi trò ném mâm là sao vậy?” Kỳ cục nhất là sau khi mâm chén bị hai người đó ném ra, mấy cái bàn ghế đó tung bay tán loạn, các đại thần té lăn đẫy đất.

Lãnh Vũ Tàn và Mị Văn Dạ không khách khí ném một ánh mắt như nhìn kẻ ngốc qua họ Mạnh “Người ta đang so đấu nội lực!” Còn ở đó ném mâm?

So đấu nội lực?! Mạnh Hạo Nhiên sờ sờ mũi mình, tỏ vẻ không hiểu.

Bên kia còn đang lăn tăn thì bên này hai người đánh đến mức giương cung bạt kiếm, có vẻ như không chết không ngừng, mỗi chiêu đều không lưu tình, chiêu nào chiêu nấy mang theo sát khí sắc bén, chỉ cần đối phương không tiếp được chiêu khẳng định sẽ nổ tan xác mà chết. Có đi đâu còn là chết hết sức khó coi, bị chén đĩa đập chết!

“Người muốn tuyên chiến với Trẫm?” Ánh mắt râm mát tàn lệ của Mỗ Hoàng đế phóng tới trên người nam nhân áo tím, sát ý lẫm lẫm.

“Không” Mi mắt rũ xuống, chậm rãi phun ra một từ. Đương khi mọi người thở phào nhẹ nhõm thì hắn ngược mắt, hàn quang bắn ra “Ta muốn người chết!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 9+1: Hồng Mỹ Nhân Kiều Ngạo, Đóng Cửa Không Cho Vào!

(1)

Nghe xong câu trả lời, toàn bộ mọi người hít hà một hơi. Trong lòng tất cả đều thầm nghĩ, mỹ nhân áo tím này chán sống rồi sao? Dám nói chuyện với Hoàng thượng nhà họ như vậy!

Nam Cung Cầm cũng có khuynh hướng bị dọa cho choáng váng, có nhần không vậy, đây là nước Tây Vỗ nha! Bọn họ đang ở trên địa bàn của Mộ Dung đoạn tụ đó.

“Ha ha ha...” Mộ Dung Thiên Thu tức giận đến bật cười, đứng dậy đá văng cái bàn trước mặt mình “Muốn mạng Trầm, còn phải xem bản lĩnh của ngươi!”

Đã dự liệu trước gã này không đơn giản, lại không nghĩ rằng gã không chỉ không đơn giản, ngoài võ công lợi hại, gan gã còn lớn đến mức khiến người ta lú lỏi.

“Hoàng thượng, hôm nay là thưởng hoa yến, không nên động võ!” Phụng Ưc Tuyết một bên nhắc nhở, thật ra là cố ý giúp Nam Cung Cầm một phen.

Cô nàng hiền nhiên rất hiểu ý, hướng về phía nàng kia gật gật đầu, ánh mắt đầy cảm kích.

Mộ Dung hoàng đế quét tia mắt mát mẻ qua “Thế nào? Hoàng hậu cảm thấy Trầm nên nhận sự nhục nhã của người khác sao?”

Phượng hoàng hậu biến sắc, lập tức quỳ xuống “Hoàng thượng thứ tội, thần thiếp không dám!”

Bách Lý Kinh Hông đặt Nam Cung Cầm lên ghế của mình, chậm rãi đứng dậy, quanh người ngưng tụ một cỗ cương khí, tức sát mà lạnh lẽo! Tiến về phía trước một bước, cô nàng chột vươn tay bắt lấy bàn tay hắn, ánh mắt mang theo vẻ dò hỏi, nàng thật sự không hiểu, đang êm đang đẹp bỗng dưng đánh nhau!

Nhìn thần sắc không ủng hộ của nàng, tia lạnh lẽo trong mắt Bách Lý Kinh Hông càng sâu, hơi tức giận rút tay ra rồi quay đầu đi mà không thèm ngó ngang đến nàng.

Ánh mắt Lãnh Tử Hàn đặt hết lên hai người bọn họ, trên môi nở nụ cười tà mị khoái trá. Võ công của Bách Lý Kinh Hông hẳn đã thường thức qua, trong thiên hạ, trừ mình cùng gã bất phân thắng bại, những người khác muốn thắng gã là không có cửa. Kỳ Lân Ngâm và Ngự Long Quy thiên hạ không có đối kháng. Tuy võ công của hoàng huynh lợi hại nhưng so với Bách Lý Kinh Hông vẫn là kém hơn. Hắn đang chờ đợi xem gã Bách Lý kia giết hoàng huynh xong sẽ bị người của nước Tây Võ truy sát, không cho gã có một ngày bình yên, như vậy tự nhiên chỉ còn lại một mình mình!!!

Hoàng huynh của hắn đối với hắn mà nói là không có một chút tình cảm nào, chỉ có căm hận và chán ghét! Nếu không phải vì hoàng quyên mà không từ thủ đoạn thì mười bốn năm trước...

Lãnh Vũ Tàn và Mị Văn Dạ hớn hở, trừng lớn hai mắt trông đợi tình thế phát triển kế tiếp. Xem ra hai tên này có một loại phẩm chất tốt đẹp là vui sướng khi người gặp họa, ngoài ra, thích xem náo nhiệt cũng là một loại thói quen đáng giá đêcử, cho nên cả hai mong ngóng Hoàng thượng nhà hắn và nam nhân kia diễn ra một vở tuồng cho bọn họ xem.

Quả nhiên Mộ Dung đoạn tụ và Hông mỹ nhân không làm cho người hâm mộ thất vọng, rất nhanh liền ra tay giao đấu. Cả hai tung người bay lên không, cương khí bạo liệt, vung chưởng đối kháng, âm thanh chưởng phong rít lên trong không khí.

Ngay sau đó, cả hai dùng tốc độ mà người thường không thể nhìn thấy đánh nhau. Đa số mọi người không nhìn ra bóng dáng cả hai, chỉ nghe tiếng quyên cước chạm vào nhau chan chát, giống như âm thanh của núi lửa phun trào hay sóng dữ trong cơn bão tố ngoài khơi xa mãnh liệt. Đây trời sát khí lưu chuyển, bốc hơi, rồi nghiêng xuống, nghịch thiên mà xuất hiện! Lưu quang màu trắng xoay chuyển tựa sấm sét xé rách không gian, vòng góc hạ xuống, rồi bỗng nhiên dừng lại nổ tung!

“Oành!” Một cái hố to xuất hiện trên đất, khiến một số thiên kim, đại thần, cáo mệnh phu nhân nhất gan sợ hãi tề ra quỳ!

Ánh mắt Lãnh Tử Hàn đầy hứng thú. Vốn dĩ hắn cho rằng hoàng huynh của hắn chưa tới trăm chiêu là xong, lại không nghĩ đến trận này kích phát tiềm lực của song phương, liều chết tranh chấp! Đánh tới nỗi bất phân thắng bại.

Sau đó, một cỗ lực đạo nghịch chuyển trong không trung, như mây đen bao phủ trời đất. Tiếng vang rền khắp chốn cứ như sấm vang chớp giật khiến người xem muốn nứt gan ra!

Nam Cung Cẩm trừng mắt nhìn hai gã đang vật lộn giữa không trung, cảm giác muốn không thở nổi. Là một người hiện đại, nàng chỉ xem những cảnh tượng này trong phim 3D, võ công cổ đại thật là huyền diệu mà!!!

Lãnh Tử Hàn cầm ly rượu đi đến bên nàng, nhìn hai gã kia một cái, âm thanh tà tứ cuồn cuộn vang lên “Hai người bọn họ đang liều mạng!”

“Cái gì?” Nàng không hiểu nội lực cho nên cũng không biết hai tên đó đã đánh tới trình độ nào, nhưng nghe Lãnh Tử Hàn nói vậy, trong lòng có chút phát lạnh.

“Chỉ cần có một tuyệt thế cao thủ, trong tình huống này ra tay đánh lén, hai người đó khẳng định sẽ có một người chết” Cho rằng nàng chưa đủ khiếp sợ, hắn bổ sung thêm một câu nữa. Đáng tiếc hắn không phải là hạng người cháy nhà hôi của, thực sự là đáng tiếc mà!!!

Sắc mặt nàng trầm xuống, hai người này cho dù là ai thua, đối với nàng cũng đều bất lợi!

Cuối cùng, một trận ba quang lưu chuyển, sau đó “Ầm!” một tiếng vang lớn chấn động tâm thần mọi người, hai gã kia cùng hạ xuống, một người lui về sau ba bước, người còn lại phun một ngụm máu. Hiển nhiên võ công của Mộ Dung Thiên Thu so với Bách Lý Kinh Hồng còn hơi kém một chút. Nhưng sau khi xuống đất hắn cũng không tức giận, đứng dậy lau vết máu trên khóe môi, tươi cười tán thưởng “Người cũng xem như là một đối thủ!”

Đối với những người ở địa vị cao mà nói, thứ họ khao khát nhất chính là có người có thể cùng mình đối địch, tâm tình của người ng ẩ cao thấy lạnh lẽo chỉ những người mạnh mẽ nhất mới cảm thụ và hiểu rõ!

Bách Lý Kinh Hồng lạnh nhạt nhìn hắn, vạt áo bào tím tung bay, sát khí như sương đen lan tràn khắp chốn, phủ trùm toàn bộ mai viên, tạo thành một áp lực vô hình khiến người ta không thở nổi.

“Người không xứng làm đối thủ của ta!” Thốt lên một câu đạ bạc làm cho mọi người hít một hơi khí lạnh. Nam tử này thật cu ồng vọng kiêu ngạo! Lời này mà cũng dám nói với Hoàng đế.

Trong lòng Bách Lý Kinh Hồng, Mộ Dung Thiên Thu quả thật không xứng làm đối thủ, bởi vì tên kia căn bản là không có yêu đương gì với Cẩm nhi, gã bất quá chỉ là cảm thấy nhất thời mới mẻ! Lãnh Tử Hàn và Quân Lâm Uyên mới chân chính là đối thủ của hắn!

Mỗ Hoàng đế nghe vậy liền nở một nụ cười tàn lệ tiêu chuẩn, đứng thẳng lên, trên gương mặt tuấn mỹ tuyệt luân ánh lên vẻ trào phúng “Nhưng người quên, đây là hoàng cung Tây Võ!”

Nói xong liền vung tay, mấy ngàn Ngự lâm quân vây quanh Hồng mỹ nhân.

Mộ Dung Thiên Thu đó giờ vì mục đích không từ thủ đoạn đã thành tính, trước nay hắn chưa bao giờ để bụng thủ đoạn của mình có quang minh

hay không, một chọi một không lại thì ta hội đồng, cái hẳn muốn chỉ là ‘thắng’ mà thôi!

Lúc này Nam Cung Cẩm có chút khẩn trương. Lãnh Vũ Tàn và Mị Văn Dạ không tự chủ nhíu mắt một chút, hành động của Hoàng thượng nhà bọn họ là muốn mượn cơ hội diệt trừ người áo tím, nhưng với thân phận cả hai thì không thể xen vào.

Bị mấy ngàn cấm vệ quân bao vây, Bách Lý Kinh Hồng mặt không đổi sắc, môi mỏng khẽ nhếch, tay áo vung lên, mấy trăm ẩn vệ lập tức xuất hiện.

Đồng tử anh em nhà Mộ Dung không hện mà cùng co lại, có nhiều người như vậy tiến cung mà bọn họ lại không cảm giác được. Năng lực của nhóm ẩn vệ này tuyệt đối không phải nhỏ!

Ẩn vệ này chính là do một tay Nam Cung Cẩm lúc còn ở Nam Nhạc giúp Bách Lý Kinh Hồng bẫy dưỡng ra, tuy võ công không bì kịp anh em nhà Mộ Dung nhưng năng lực ẩn nấp trừ nòng và Hồng mỹ nhân lúc đó có xem huấn luyện, thì trên đời cơ hồ không ai phát hiện ra họ được.

“Đến tốt cùng người là ai?” Mộ Dung Thiên Thu thần sắc lạnh đi vài phần, bây giờ hẳn bắt đầu chân chính để Bách Lý Kinh Hồng trong lòng rồi, thậm chí lúc này bị đánh bại hẳn vẫn còn chưa mấy để ý. Thật ra với đám ngự lâm quân này, hẳn cũng xem như làm cảnh chơi, nhưng nhiều người xuất hiện bất ngờ như vậy trước mặt mình, với sự nhạy bén của một đế vương, khiến ánh mắt hẳn càng trở nên sâu hơn.

Bách Lý Kinh Hồng vẫn không trả lời. Chỉ thấy một bóng dáng màu tím lóe lên, thân hình như một ngọn gió rất nhanh đến trước mặt Mộ Dung Thiên Thu. Ngự lâm quân tuy là một nhóm cao thủ đại nội, nhưng so với những ám vệ và sát thủ được huấn luyện chuyên nghiệp, căn bản là không cách nào đến được gần Hồng mỹ nhân.

Các đại thần kinh hoảng, đang ngó xem hai người so đấu, nháy mắt biến thành đánh hội đồng, hơn nữa ai có thể nói cho họ biết, nhưng tên mặc đồ đen kia từ đâu mà ra hay không?

Nam Cung Cầm thấy tình hình phát triển đến mức độ này liền nhanh chóng bước đến.

“Keng!” Ngân quang chợt lóe, một thanh nhuyễn kiếm bên hông Bách Lý Kinh Hồng rút ra. Một cỗ thị huyết sát ý xông thẳng tới Mộ Dung Thiên Thu. Trong lòng hắn lúc này cái gì cũng không nghĩ đến, chỉ có duy nhất một ý niệm ‘động đến Cầm nhi, chết!’

Nhưng khi Mộ Dung Thiên Thu đang muốn ra tay, Nam Cung Cầm lại chắn trước mặt hắn “Đủ rồi!”

Bách Lý Kinh Hồng cả kinh, nhanh chóng thu kiếm, may mà phản ứng nhanh nhạy, chỉ một tấc nữa thôi là đã đâm trúng nàng, hắn gian nan dừng kiếm.

Nàng sờ dĩ đứng ra ngăn cản là vì nếu Bách Lý Kinh Hồng thật sự giết Mộ Dung Thiên Thu thì công sức bày binh bố trận cả năm nay ở Tây Vĩ sẽ biến thành công cốc, hơn nữa bọn họ cũng khó mà còn sống rời đi. Ngoài ra chính là, nàng nghĩ cả nửa ngày cũng không biết vì cái giống gì mà Hồng mỹ nhân lại muốn hạ sát thủ.

Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt hắn ẩn hiện một tia khôn kể tình tứ, nhìn Nam Cung Cầm một lúc lâu, âm thanh khàn khàn nùng đậm chua xót vang lên “Đây là quyết định của nàng?”

Nghe câu hỏi, lại nhìn thấy biểu hiện và giọng điệu của hắn nàng liền đánh hơi ra có sự hiểu lầm gì ở đây nữa rồi! Bình tĩnh nhìn vào mắt hắn, gần từng chữ một “Đây là quyết định của ta. Trước giờ ta chưa từng thay đổi, người ta yêu là ai chắc chàng là người hiểu rõ nhất”

Ánh mắt của người nào đó đang âm thầm bỗng nhiên lóe sáng, môi hơi nhếch lên, hắn biết nàng đang nói cho hắn rằng, người nàng yêu trước nay chỉ duy nhất có một mình hắn. Sau một lúc trấn tĩnh lại nổi lòng, lập tức sự thanh minh đã quay trở về trong tâm trí, khóe mắt quét tới bộ dáng xem kịch vui của Lãnh Tử Hàn liền nhớ tới một chuyện, lấy tính cách của Cầm nhi, nếu Mộ Dung Thiên Thu có làm ra chuyện gì mà nàng không cam nguyện tuyệt đối nàng sẽ không có trạng thái như vậy quay trở lại, ở ngoài

sẽ đánh đến không chết không ngừng, có đâu vác bộ mặt suy sụp chạy tới? Chỉ là lúc hấn ngửi thấy mùi vị lạ trên người nàng, lại còn có bộ dáng ủy khuất mới khiến hấn nhất thời lửa giận công tâm, mới làm ra chuyện ồn ào này giờ. Hừ, lại khiến cho Lãnh Tử Hàn được hời, ng ỡ xem diễn cả nửa ngày chớ ít ỏi gì. Quả thật trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường.

Còn Mộ Dung Thiên Thu cũng chấn kinh, hấn chưa bao giờ nghĩ rằng, có một ngày mình gặp nguy hiểm, bé con này lại đứng ra chắn trước người mình, nhất thời trong lòng hấn hỗn tạp lung tung rối loạn, đến mức nàng nói cái gì hấn cũng không để ý.

“Hoàng thượng, nam sủng của th ần nhất thời xúc động, mạo phạm thánh giá, th ần nguyện ý chịu tội thay, thỉnh Hoàng thượng trách phạt!” Nam Cung Cẩm quay đầu, quỳ một gối xuống đất nói.

Mỗ Hoàng đế thấy nàng quỳ trước mình c ầu xin cho nam nhân kia, đầu tiên là giận dữ, nhưng thấy ánh mắt lạnh lẽo của H ồng mỹ nhân thì tìm ra được một tia cân bằng. Nàng vì mình chắn kiếm lại vì hấn c ầu tình, cái này chứng minh, trong lòng bé con mình cũng có địa vị không tệ đúng không? Nghĩ xong liền cảm thấy tâm tình tốt lên, mà tâm tình tốt dĩ nhiên cái gì cũng dễ giải quyết. Ai đó tươi cười nói “Vô phương, Trẫm cảm thấy chơi cũng không t ối. Có đi đâu nhi ều người như vậy xông vào hoàng cung của Trẫm, nếu lại vào vài lần nữa thì ... Hơn nữa, anh họ xa của Yến khanh thân phận không rõ, thật sự khiến Trẫm khó an tâm a!”

Nói tới đây ánh mắt xanh thăm quét lên người Bách Lý Kinh H ồng, gã này đích thật quá nguy hiểm, thân phận cũng bí ẩn, không thể lưu lại! Nhưng Yến Kinh H ồng c ầu tình, vừa này lại xả thân cứu giá, hấn hiện tại dường như không thể xử lý tên này được nha! Nói đi nói lại cũng muốn nhấn mạnh rằng, nếu nàng không có câu trả lời thuyết phục thì đừng mong hấn sẽ bỏ qua.

Cô nàng nhú mày, cảm thấy đau đầu sâu sắc. Ý của tên kia quá rõ, chính là bức mình phải nói ra thân phận của tiểu H ồng H ồng. Nếu nói ra hấn là Nam Nhạc Hoàng thì cả bọn chết còn thảm hơn. Nhưng nếu không phải Nam Nhạc Hoàng thì thiên hạ có mấy người võ công cao siêu như

vậy, còn dẫn theo một đám ám vệ cũng siêu cấp không kém nhập cung? Nàng bịa đặt, thì cũng phải lừa cho Mộ Dung Thiên Thu tin cái đã!

Thấy nàng lộ vẻ khó xử, Bách Lý Kinh Hồng phá lệ nói “Dạ Mạc Sơn Trang, Mộ Căn Thần” Đáp án này Mộ Dung Thiên Thu miễn cưỡng cũng có thể tiếp thu.

Mắt cô nàng sáng rõ, làm thế quái nào nàng lại quên mất Dạ Mạc Sơn Trang ta?

Những người khác thì lại tỏ ra kinh dị. Dạ Mạc Sơn Trang? Nam nhân xinh đẹp này là Trang chủ Dạ Mạc Sơn Trang? Khó trách! Khó trách phong hoa như vậy, khó trách thực lực mạnh mẽ như vậy! Khoan đã, một Nam Nhạc Dạ Mạc Sơn Trang thực lực còn như vậy, vậy Nam Nhạc đã đạt tới trình độ nào rồi trời? Càng nghĩ mọi người càng âm thầm lo lắng.

Mộ Dung Thiên Thu cũng ngẩn ra một chút. Trang chủ Dạ Mạc Sơn Trang là đệ nhất giang hồ Ly Trần công tử. Người này xưa nay thần bí, trước giờ chưa từng xuất hiện trước mặt thế nhân. Hắn là trang chủ Dạ Mạc Sơn Trang?!? Nếu thật sự là vậy còn xem như giải thích được những chuyện vừa xảy ra. Có đi đâu những ẩn vệ này làm thế nào mà bồi dưỡng được như vậy? Mộ Dung Thiên Thu giảm bớt tình hình trước mắt, liếc thoáng qua liền phát hiện nhóm ẩn vệ này tuy võ công cũng không cao hơn ẩn vệ nhà mình nhưng thủ pháp ra tay cực kỳ quỷ dị, thủ đoạn ẩn nấp khiến mình không nhìn ra, Dạ Mạc Sơn Trang này không thể khinh thường được!

Có đi đâu lúc này mình đã đáp ứng không so đo chuyện này với Yến Kinh Hồng, hiện giờ mới cảm thấy có chút không cam lòng, đành nói mát mẻ “Thì ra là Trang chủ Dạ Mạc Sơn Trang, khó trách võ công như vậy, xem ra Trầm thua cũng không oan ức!”

Không khí lập tức sinh động hẳn lên, thời đại áp suất thấp rốt cục cũng đi qua! Nhưng là những vị đại thần ăn đạn lạc oan uổng thì lại không muốn bỏ qua sai lầm cho hai tên hung thủ này. Nói cái gì vậy, muốn đánh là đánh, muốn huề là huề, có người nào chịu nghĩ tới cảm giác chúng ta vô tội trúng thầ hay không? Chúng ta bị lấn tới lấn lui, cái mông nở hoa thành tám

cánh, đ ò ăn thức uống chảy từ đ ãi đến chân thì ai chịu trách nhiệm cho chúng ta đây?!?

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 9+2: Hồng Mỹ Nhân Kiều Ngạo, Đóng Cửa Không Cho Vào! (2)

Một trong số đó là Đại Tư mã Vi đại nhân, hấn đang không cao hứng, bước nhanh mấy bước đến trước mặt Mộ Dung Thiên Thu “Hoàng thượng, mặc dù là như thế, nhưng người này mang theo nhiều người như vậy, cần kiểm tiến cung, đây là có ý đồ gây rối. Hơn nữa hấn là do Thừa tướng đại nhân mang tới, tâm tư của Thừa tướng hiện tại cũng không rõ, Hoàng thượng tất nhiên là không nên khoan thứ cho bọn họ, nếu không Thừa tướng đại nhân chỉ biết ngày càng vô pháp vô thiên”

“Yến khanh có thể vì Trẫm đứng ra chắn kiếm, người có thể sao? Nếu không phải có Yến khanh thì giờ Trẫm còn đứng đây sao?” Ánh mắt màu lục lập lòe u quang, cực kỳ không vui nhìn Đại tư mã.

Tay này rất là không thức thời, tiếp tục lái nhải “Người này do Thừa tướng đưa đến, nói không chừng đang cùng Thừa tướng diễn khổ nhục kế!” Chúng đại thần nghe vậy, nghĩ nghĩ, cũng cảm thấy rất có khả năng.

“Vi đại nhân, bản quan mang người theo ám sát Hoàng thượng, sau đó xông lên chắn kiếm, ngài không thấy khổ nhục kế như vậy quá phiền phức sao?” Âm thanh trong trẻo của Nam Cung Cẩm vang lên.

Mọi người yên lặng! Đúng vậy, võ công nam nhân này cao cường như thế, Thừa tướng muốn diễn kịch cứ kêu hấn lên vào hoàng cung không tốt hơn sao? Mặc gì đích thân mang vào, không phải tự mình tìm phiền toái sao?

“Bất kể nói gì thì người này là do Thừa tướng mang vào, ngài không thể chối tội của mình được” Đại Tư mã quyết tâm mượn cơ hội thu thập tiểu tử coi trời bằng vung này một chuyến. Cả năm qua hẳn quá càn rỡ. Chỉ một năm, hẳn thăng chức bằng cả đời mình phấn đấu mà chưa bò tới được. Thừa tướng đứng đầu Tam công, hẳn làm nguyên lão hai tri ều, thấy đứa trẻ ranh này còn phải gọi một tiếng ‘Đại nhân’ a, vụ này khiến hẳn uất nghẹn bấy lâu nay!

Lời này quả thật đánh vào trọng tâm, nói gì thì nói, người này do Yến Kinh H ồng mang đến, cho nên Thừa tướng không thể thoái thác tội của mình. Sau đó, mắt mọi người đều dồn hết lên người Mộ Dung Thiên Thu, tới bước này, chuyện này, phải đợi Hoàng đế quyết định.

Khuôn mặt tuấn mỹ vô địch của Đế vương nở ra một nụ cười mát mẻ tà mị, cười như không cười cảm thán “Xem ra Vi ái khanh già thật r ồi, Trẫm cho phép người cáo lão h ồi hương”

Đại Tư mã suýt chút ngất xỉu tại đương trường! Hoàng thượng làm gì mà sùng tín Yến Kinh H ồng đến mức độ này chứ? Cái này có được xem là mình không cẩn thận đụng phải họng súng hay không? Rất nhanh cúi đầu nói “Khởi bẩm Hoàng thượng, thần tuy già r ồi nhưng càng già càng dẻo dai, còn có thể tận trung với người vài năm nữa, cáo lão h ồi hương, thần hiện giờ chưa vội!”

Tác phong đó giờ của Yến Kinh H ồng chính là bỏ đá xuống giếng, hơn nữa kẻ rơi xuống giếng lần này còn là người thường xuyên khiến mình không thoải mái, cho nên càng muốn khuyến mãi cho một cục đá to hơn! Vì vậy Yến đại nhân lập tức tiến lên một bước mở lời gián ngôn “Hoàng thượng, Vi đại nhân xác thật là càng già càng dẻo dai. Có một câu gọi là ‘tuổi già chí chưa già, chí ở ngàn dặm!’ Vi đại nhân cũng thuộc dạng lão mã có chí lớn, cho nên thỉnh Hoàng thượng xem xét!”

Các đại thần khóe miệng không nhin được mà run rẩy một hồi, tha thứ cho bọn họ, bởi vì đây là lần đầu tiên bọn họ nghe được một kiểu cầu tình đầy ‘tính nghệ thuật’ đến như vậy. Cái gì mà ‘tuổi già chí chưa già, chí ở ngàn dặm’ vậy không phải đang nói Đại tư mã có tư tưởng trở thành một

thế hệ kiêu hùng, vấn đĩnh đế vị hay sao? Nếu bảo Yến Kinh Hông không hiểu rõ ý nghĩa những gì y đang nói thì đánh chết họ cũng không tin. Hãm hại trắng trợn đến vậy thì chỉ có Yến tiểu nhân kia mới có thể chính khí lắm nhiên mà thực hiện thôi!

Đại Tư mã tức giận đến suýt chút nữa là thổ huyết, tiểu tử vô sỉ này, vậy mà dám ngang nhiên hãm hại mình như vậy! Có đi đâu câu ‘càng già càng dẻo dai’ là do chính mình vừa nói đã bị hấn đơm đặt thành mình còn trắng niên, có thể làm được rất nhiều chuyện khiến cho bây giờ muốn phản bác cũng không cách nào!

Nhìn Đại tư mã nhà mình đang tức giận đến thở phì phò, Mộ Dung Thiên Thu cũng cảm thấy buồn cười. Điềm này ở bé con làm hấn thích nhất, có thể dùng dăm ba câu liền khiến đối thủ tức chết đi được, không nói lại cũng không phản bác nổi, khiến người xem trò khôi hài cũng cảm thấy có ý tứ!

Cuối cùng, tất cả mọi người đều yên lặng, Đại Tư mã rất suy sụp thều thào “Thần linh chỉ cáo lão hỡi hương” Cho dù bây giờ không đi thì vài năm nữa cũng phải đi. Coi bộ Hoàng thượng đã chán ghét bộ xương già của mình lắm rồi. Hơn nữa, cáo lão còn đỡ hơn ôm tội danh mưu đồ gây rối không phải sao? Nhưng, hấn không cam lòng, vừa nói hấn vừa đánh mắt cho các lão thần ở phe ngoan cố, ý bảo bọn họ giúp mình cầu tình.

Dưới sự dẫn dắt của Thái phó đại nhân, đang muốn xin xỏ “Khởi bẩm Hoàng thượng, thần cho rằng...”

“Hoàng thượng, nhất định không thể để Vi đại nhân ra đi a! Nếu ngài ấy đi rồi thì trong triều ta còn có ai đủ tài đủ đức để xử lý mọi việc? Thần e rằng, chậm nhất là trong vòng ba ngày, triều cương tất đại loạn!” Yến Kinh Hông ngắt lời Thái phó. Muốn lấy lui làm tiến? Nằm mơ đi!!!

Phe phái những người trẻ tuổi lập tức cúi đầu, suýt chút nhin cười muốn điên! Thừa tướng quá trâu bò, lời này không phải nói Đại Tư mã hết sức trọng yếu, nếu rời xa, Hoàng thượng sẽ không thể làm gì được nữa hay sao? Triều đình chỉ vì thiếu một đại thần mà trở nên rối loạn, cho dù thật

sự là thế thì Hoàng đế ng ồi ở đó để làm gì? Đây là cố tình nâng Vi đại nhân lên để hấn rơi xuống càng thảm hơn!

Mỗ Hoàng đế thừa biết Yến tiểu tử đang đánh chủ ý lên mình, nhưng nghe xong những lời này cũng khiến đ ồng tử hấn co lại đôi chút. Đế vương kiêu kỳ nhất là th ần tử có địa vị siêu việt hơn mình, chuyện như vậy đừng nói là xảy ra, cho dù là nghe thì cũng không muốn nghe! Vì thế sắc mặt lạnh đi vài phần “Chuẩn tấu Vi ái khanh”

Lúc này, các lão già thuộc phái bảo thủ cảm thấy đất trời sụp đổ. Ánh mắt giết người toàn bộ đều quét v ề hướng Yến Kinh H ồng. Còn có cửa cho người ta c ầu tình nữa sao? Cả đám già cõi trong đ ầu đ ầu tưng chung một câu nguyền rủa ‘c ầu cho hấn chết không tử tề!’

Sau khi quyết đoán th ật Vi đại nhân xong, Yến Kinh H ồng tiếp tục mở miệng “Hoàng thượng, vị trí Tam công không thể bỏ trống, th ần cho rằng Mạnh Hạo Nhiên đại nhân có thể gánh vác đ ược chức vụ Đại tư mã”

Sax máu, có kẻ đã đạt đ ược mục đích r ồi, giả bộ cũng không thêm giả bộ, người kế nhiệm chức vụ cũng giúp Mộ Dung Thiên Thu nghĩ ra luôn nữa chứ! Các vị đại th ần hoài nghi, chuyện hôm nay chắc chắn là có dự mưu, cái gì nam sủng đánh nhau với Hoàng thượng bla bla... đ ầu là vì lừa Đại Tư mã nhảy vào, bằng không thì làm thế nào tống khứ đ ược một vị nhất phẩm đại th ần chứ?

Mạnh Hạo Nhiên đứng xem kịch, khơi khơi bị điếm danh cũng hoảng h ồ, ngây người ra một thoáng. Thật sự không nghĩ ra đ ược vì sao Yến Kinh H ồng lại đ ề cử mình? Tuy cả đám chơi chung có vẻ hợp, nhưng trên tri ều đình hấn đứng ở phe trung lập, bên nào đúng thì hấn ủng hộ chứ không nghiêng hấn v ề phía họ Yến kia. Hơn nữa, hấn dựa vào thực lực bản thân, tuổi trẻ mà lên đến chức Thượng thư thì kỳ tích chỉ đứng thứ hai sau Yến Thừa tướng mà thôi. Bây giờ còn có thể lên đ ược tới vị trí Tam công? Hấn choáng r ồi! Nghĩ ngợi một lúc li ền nhanh chân bước ra, kinh sợ thối thác “Hoàng thượng, chức Đại Tư mã, th ần sợ không đủ năng lực đảm nhiệm!”

Phe phái thanh niên cũng đại ra, vốn tướng Thừa tướng sẽ tiến cử phe nhà ai dè hấn lại tiến cử Mạnh Hạo Nhiên.

Ánh mắt Đế vương nhìn về phía nàng toát ra một tia ấm áp. Trong triều, dưới sự phóng túng của hấn, hai phái đều cân bằng, nhưng có không ít là người của hấn, họ Mạnh là một trong số đó. Vị trí Đại tư mã vốn dĩ cũng muốn giao cho Hạo Nhiên, chỉ sợ tư lịch y còn thấp, không ai ủng hộ. Thêm vào đó, tên này cũng không giỏi như Yến tiểu tử, nếu trên phương diện ngoại giao, đối nội, đại sự trong triều nhiều lần lập đại công thì cũng phá lệ cất nhắc y, nhưng quả thật y không tranh đua như họ Yến. Hiện tại có lời này của Yến khanh, tương đương trên triều cướp đoạt thế lực giúp hấn, đây không phải chứng minh bé con rất chân thành với hấn sao?

“Mạnh đại nhân không cần tự xem nhẹ mình, thần có thể dùng đầu bảo đảm, Mạnh đại nhân nhất định sẽ làm tốt chức vụ này!” Yến Kinh Hông cam đoan.

Mà Mộ Dung Thiên Thu chờ, cũng chính là những lời nói này!

Nhoèn miệng cười, lập tức mở miệng “Nếu Thừa tướng đã nói vậy, Mạnh ái khanh ngày mai nhận chức đi. Sau khi yến hội kết thúc, Lễ bộ đưa quan bào và quan ấn đến Mạnh phủ”

Lễ bộ thượng thư nhanh chóng đứng dậy “Vi thần tuân chỉ”

“Cái này...” Mạnh Hạo Nhiên bỗng có một loại cảm giác không chân thực, có phải hấn đang nằm mơ hay không?

“Mạnh đại nhân còn không mau lĩnh chỉ tạ ơn!” Nam Cung Cẩm nhắc nhở.

Lúc này Mạnh Hạo Nhiên mới phản ứng lại, quỳ xuống “Tạ ân điển Hoàng thượng, thần nhất định không phụ kỳ vọng của Hoàng thượng và Thừa tướng”

Mạnh Hạo Nhiên lập tức biến thành người thứ hai ở Tây Vỗ bị hâm mộ ghen ghét đủ loại! Thậm chí có người bắt đầu vô sỉ tưởng tượng, phải

chẳng Mạnh đại nhân đã không cẩn thận bảo vệ được cúc hoa của mình, bị Thừa tướng vấy bẩn, nên hôm nay Thừa tướng mới tiến cử hần ta?

Thế là trò khôi hài này cuối cùng được Mạnh Hạo Nhiên nhạt hết tiện nghi đã kết thúc như thế đó!

Ám vệ của Bách Lý Kinh Hông cũng rút đi từ sớm.

Bách Lý Kinh Hông ở bên cạnh lạnh lùng nhìn quân thần bọn họ ì xèo một trận, cảm thấy lòng mình hụt hẫng, dường như tất cả bọn họ là chung một quốc gia, mình chỉ là người ngoài cuộc, cũng chỉ là một khán giả đứng xem!

Lãnh Tử Hàn đi đến trước mặt Hông mỹ nhân quét mắt về phía hần “Bách Lý Kinh Hông, đường còn rất dài!” Lời này mang theo ý vị của kẻ xem kịch vui, một chút khiêu khích, còn có rất nhiều điểm vui sướng khi người gặp họa. Lúc trước ở Nam Nhạc hần lựa chọn thoái lui, lựa chọn ở bên cạnh bảo hộ để cuối cùng đổi lấy là cái gì? Là tin tức tiểu Cẩm rơi xuống vực! Hần nhớ rất rõ, lúc đó hần cho rằng nàng đã chết, loại đau đớn đó hần không muốn nhớ lại, cái cảm giác đau đớn đến tận xương tủy, trái tim dường như vỡ nát, cả người như một cái xác không hồn. Cho nên giờ này hần quyết sẽ không lùi bước, nếu Bách Lý Kinh Hông không đủ năng lực bảo hộ nàng, vậy hần sẽ đến bảo hộ!

Không tranh đoạt là muốn nàng hạnh phúc. Nhưng sau khi rút lui, hậu quả lại đáng sợ như vậy, nên hần tự nhiên là muốn tham gia trận náo nhiệt này!

Bách Lý Kinh Hông nghiêng đầu nhìn hần một cái, nói cũng không nói. Đường còn rất dài, ý hần là mình cùng Cẩm nhi muốn bên nhau đường còn rất dài? Nhưng... “Đường dù dài, cũng không có người sống nào chen chân vô lộ”

Một câu, khiến Lãnh Tử Hàn ghen lời!

Bọn hạ nhân nhanh chóng thu thập một phen, mọi người lần nữa ngẩng xuống. Lúc này ánh mắt các quý nữ nhìn Bách Lý Kinh Hông đã khác xưa.

Trước ghét bỏ vì hắn là nam sủng, nhưng Dạ Mạc Sơn Trang đó, chỉ cần người có kiến thức có đầu óc đầu hiểu, nếu gả cho Trang chủ Dạ Mạc Sơn Trang, thế diện chỉ sợ còn ngon hơn gả cho Hoàng thượng làm Quý phi a! Hơn nữa, người này lớn lên anh tuấn xinh đẹp như vậy, đứng bên cạnh Liệt vương tuyệt đối không thua kém chút nào, tâm làm sao mà không động được chứ? Một đám động lòng hoài xuân, liền quên mất luôn sự kiện người ta đang làm nam sủng!

Mọi người ngẩng đầu còn chưa nóng mông, sự kiện khác lại ập tới.

Một trường kiếm hướng về phía Nam Cung Cẩm phi đến.

Bách Lý Kinh Hồng và Mộ Dung Thiên Thu vừa muốn ra tay thì Nam Cung Cẩm đã trước họ một bước. Vươn nhanh hai ngón tay với một tốc độ mắt thường không nhìn thấy, kẹp lại mũi kiếm. Sau đó nhẹ nhàng gấp lại, một tiếng giòn rụm vang lên, thanh kiếm gãy đôi mà không hề thấy nàng dùng chút nội lực nào. Hắc y nhân mắt trừng to, hóa đá!

Mọi người không ngờ thân thủ của Yến Kinh Hồng tốt đến vậy. Họ chỉ kịp thấy hắc y nhân vung kiếm lao đến, ai đó xoay người đứng lên, chỉ một chiêu liền chế trụ cổ gã.

Ném một ánh mắt cho nam nhân áo tím bên cạnh, anh chàng hiểu ý, tung một tia nội lực thi triển cách không điểm huyết khiến tên kia không động đậy được nữa.

“Buông ra! Người là gian tướng, ông đây hôm nay phải giết chết người!” Tên kia gân cổ chửi ầm lên.

Cô nàng kéo khăn che mặt của y xuống, nhìn nhìn, cảm thấy lạ hoắc, căn bản là chưa từng quen biết, bực mình nhíu mày hỏi “Ai phái người tới?”

“Chả ai phái ông tới, ông đây chính mình tới!”

Nàng cười trào phúng “Ta khuyên người vẫn nên thành thật cung khai, cứ tỏ thái độ không hợp tác thế này, ta làm sao yên tâm mà thả cho người

rời đi được!”

Thả hấn đi? Không chỉ các vị đại thần kinh ngạc, ngay cả hắc y nhân cũng ngây ngốc đứng hình. Tiến vào Hoàng cung ám sát thực ra là hạ sách, nhưng Yến Kinh Hồng mỗi lần ra ngoài đều mang theo một đồng người hầu, không ai có thể tới gần được. Hôm nay mình theo một vị đại nhân lên vào cung, tới giết hấn! Vào trong cung hấn rất rõ ràng, cho dù ám sát được hay không thì cũng mất mạng. Nhưng Yến Kinh Hồng vừa nói gì kia? Thả hấn đi?

Mộ Dung Thiên Thu không kiên nhẫn, ra lệnh “Lôi xuống địa lao, dùng nghiêm hình tra tấn, chừng nào hấn khai ra tên chủ mưu thì mới thôi”

“Hoàng thượng, để thần trực tiếp thẩm vấn!” Tính nết hàng này, sợ là càng đánh sẽ càng không khai. “Nói đi, tại sao muốn mạng bản quan?”

“Người giết phụ thân ta, thù giết cha không đội trời chung!”

Nàng nhú mày, nhìn chăm chăm vào mặt tên này một hồi, cũng cảm thấy có điểm quen quen “Phụ thân người là Kinh Triệu phủ doãn?”

“Ừ” Trong mắt tràn đầy sát ý.

Cô nàng không chút thú vị chép miệng, Kinh Triệu phủ doãn có một đứa con trai từ nhỏ đã đưa lên núi học võ, từ lâu chưa từng trở về thăm nhà, chắc là người này đây!

“Đó là do người không biết những chuyện tốt do cha người gây ra. Chỉ cần người đi ra ngoài hỏi thăm một chút là biết hấn có đáng chết hay không!”

“Chiếm đoạt ruộng tốt, ức hiếp bá tánh, ngấm đoạt của công. Hình bộ và Đại lý tự đều có chứng cứ phạm pháp của hấn. Một hai tội thì còn nói bản quan muốn vu hãm, nhưng nhiều tội danh như vậy bản quan có thể làm bộ được sao?”

Nghe đến đây, gã hắc y ngẩn ra một chút, hóa ra mình còn không biết phụ thân đại nhân gây ra nhiều chuyện tốt đến vậy! Quả thật hắn cũng có nghe chút hơi gió về hành vi không phù hợp của cha già, nhưng hắn lại nghĩ, biết đâu đây là lời đồn do tên gian tướng kia gây ra thì sao, có đi đâu Yên Kinh Hồng hiện tại luôn khẳng định, chứng cứ đang nằm ở Hình bộ và Đại lý tự, cái này... chắc không phải giả!

“Nhớ kỹ, Yên Kinh Hồng ta trước giờ chỉ giết người đáng giết mà thôi!” Khí thế thập phần lạnh lẽo “Nói đi, ai mang người vào? Xem bộ dạng này của người bất quá cũng là do bị người ta kích động xúi giục, bằng không cũng không vì bản quan mà đến”

Trong lòng gã kia giãy giụa một chút, không biết là nên nói hay không, dù sao cũng là do mình cầu xin người ta!

Nam Cung Cẩm mắt sắc lạnh liếc nhìn toàn trường, lại thấy Lễ bộ thị lang cúi đầu, thần thái còn có chút khẩn trương. Cũng đúng, hắn là môn sinh của Ngự sử đại phu, có làm ra loại chuyện này kẻ cũng không kỳ quái! Chỉ cần biết là kẻ nào làm, sau này nàng sẽ tùy tiện tìm một lý do hại chết hắn, cơ bản gã kia có nói hay không cũng không sao!

“Ta không thể nói!” Gã cắn răng nhưng thật ra nhìn rất khí phách.

Nàng ra vẻ chả sao cả gật gật đầu “Tùy người. Hoàng thượng, hành thích trong cung, ngài có thể xử trí hắn rồi!”

“Cái gì?” Gã không tin tưởng trừng lớn mắt “Mới rồi không phải người nói có thể thả ta sao?”

“Ta nói hỡi nào?” Vẻ mặt hết sức mê hoặc.

“Người nói ta không hợp tác, người làm sao yên tâm ...” Tới đây hắn liếc nhìn lại, hình như người ta đâu có nói muốn thả hắn a, tuy có thể lý giải như vậy, nhưng thực tế là chưa có nói à!

Nam Cung Cẩm gật gật đầu “A, người nói là cái đó hả? Lúc đó ta chỉ muốn thả mồi, mục đích là cho người tỉnh tâm lại, sau đó kiên nhẫn tiếp

thu sự dạy dỗ của ta!”

“...” Hắc y nhân tức giận đến ngất xỉu!

“...” Hồng mỹ nhân, anh em nhà Mộ Dung, Lãnh Vũ Tàn, Mị Văn Dạ, Mạnh Hạo Nhiên ho khan không ngừng!

“...” Các đại thần khước miệng run rẩy lợi hại!

Cuối cùng hắc y nhân đang xỉu bị người ta đưa đi mất!

Qua ba tuần rượu, thưởng hoa yến tuyên bố kết thúc, các đại thần từng người ra về Yến Kinh Hồng đứng dậy, mỗ Hoàng đế liền đến trước mặt nàng, liếc Hồng mỹ nhân một cái, mày kiếm như chớp như chớp, trong giọng nói mang theo nhiều phần cố tình “Yến khanh, trên người người thật thơm!”

Nghe xong, đờng tử Bách Lý Kinh Hồng co rút lại, sắc mặt Yến Kinh Hồng tối sầm. Tâm tình ai đó phi thường tốt, cười lớn, nghênh ngang rời đi...

Nam Cung Cẩm thấp thỏm nhìn Bách Lý Kinh Hồng đang làm cái mặt cự tuyệt người ngoài ngàn dặm, tâm thần kinh hách, lê từng bước theo sau.

“Thừa tướng đại nhân dừng bước!” Có tiếng gọi nàng từ phía sau.

Nàng dừng lại, ngoái đầu nhìn liền thấy phe ta là Thái thường tự khanh Lý Lâm Mộc bèn hỏi “Chuyện gì?”

“Hôm nay đại nhân tiến cử Mạnh đại nhân là có ý gì?” Y hỏi nhỏ. Bọn họ suy nghĩ rất lâu nhưng vẫn không ra được đáp án, nên cuối cùng đành làm mặt dày chạy theo.

Nàng cười, cũng nhỏ giọng đáp “Chỗ tốt có rất nhiều! Đầu tiên, người phải biết rằng, đá một người trong đám bảo thủ sẽ khiến Hoàng thượng phải đi an ủi bọn họ, còn phải bảo trì cân bằng trên triều, cho nên Đại tư mã mới tất nhiên sẽ là người đối chọi với chúng ta. Không bằng cử Mạnh Hạo

Nhiên, tốt xấu gì hấn ở phe trung lập, tận trung với Hoàng thượng sẽ không chống chúng ta! Thứ đến, nếu thực sự tiến cử phe ta thì sẽ bảo toàn được sự phát triển an toàn nhưng bù lại sẽ khiến Hoàng thượng nghi kỵ, tất nhiên Hoàng thượng sẽ không đồng ý. Hiện giờ, bên kia mất một Đại tư mã, triều chính đang mất cân bằng, nếu dùng người của Hoàng thượng ém vào sẽ khiến người dễ chịu vô cùng. Còn Mạnh Hạo Nhiên là người chính phái, giao du với chúng ta không cạn, nay tặng hấn nhân tình này, về sau thế nào cũng sẽ báo đáp. Cuối cùng, nam sủng của ta hôm nay gây chút chuyện, Hoàng thượng tuy nói không so đo nhưng khẳng định trong lòng có khúc mắc, không bằng mượn hoa hiến Phật, cấp vị trí này cho người của ngài, chẳng những hóa giải lửa giận trong lòng còn làm cho ngài biết sự chân thành của chúng ta. Một hòn đá trúng tới mấy con chim, tại sao lại không làm?

Lý Lâm Mộc nghe xong nhất thời trờng lớn, cái mặt đ̣ầy vẻ không thể tưởng tượng nổi! Hấn cũng đoán ra vài nguyên nhân, nhưng đ̣ều không cảm thấy đủ để bỏ qua khối thịt mỡ ngon lành đó, giờ nghe Thừa tướng phân tích, hấn mới phát hiện có nhiều chỗ tốt như vậy, hơn nữa, chức vụ Đại tư mã kia không phải là miếng thịt bò mà là một khúc xương trâu thập phần khó gặm, siêu nguy hiểm! “Thừa tướng, ngài không hổ là Thừa tướng, hạ quan bái phục! Có đi đ̣ều lời đ̣ồn v̄ề ngài và Mạnh đại nhân...” E là ngày mai sẽ phát tán xôn xao a!

Nàng cà lơ phất phơ cười cười “Người chính là như vậy. Thấy người khác đạt được thứ mình tha thiết ước mơ mà lại không đạt được, hoặc thấy người khác nhặt được đại tiện nghi, hoặc phát hiện người khác tốt hơn mình liền thích ác ý hãm hại, tùy tiện suy đoán để cân bằng áp lực của nội tâm. Nói trắng ra, những lời đ̣ồn đại đó là do sự ghen ghét khiến tâm lý vặn vẹo biến thái. Nếu chúng ta để ý, có phải hay không sẽ khiến bản thân phiền não bất tận?”

Lý Lâm Mộc ngẩn ra, lập tức cười nói “Thừa tướng rộng rãi, hạ quan thụ giáo!”

Nam Cung Cẩm thoải mái tiếp nhận sùng bái xong bỗng phát hiện người bên mình đầu mất!

“Tướng gia tìm vị công tử kia sao? Lúc chúng ta nói chuyện đã đi trước rồi!” Lý đại nhân giải thích.

Nàng nghe vậy gian nan nuốt một ngụm nước bọt. Đã đi trước? Hơn nữa này giờ mình nói chuyện rất cao hứng mà quên đề ý hắn! Kỳ này xong rồi, hắn mà nổi giận... tình huống coi như nghiêm trọng! “Bản quan về trước!”

“Thừa tướng đại nhân, mời!”

Nàng lên xe, phân phó xa phu nhanh chóng đuổi theo, mãi cho đến trước cửa phủ Thừa tướng mới thấy bóng dáng màu tím nhạt kia. Nhảy xuống xe, nàng lật đật chạy nhanh vào phủ, nhắm mắt theo đuôi phía sau. Đến trước cửa phòng hắn, nàng vừa mở miệng “Cái đó...”

Bách Lý Kinh Hằng đi vào. “Rầm!” một tiếng, cửa phòng đóng lại, suýt chút nữa kẹp luôn mũi nàng.

Mỗ nữ đầu đầy hắc tuyến, vẻ mặt thê ai đứng trước cửa. Vừa giận liền đóng cửa không cho vào, nàng phải làm sao bây giờ!?

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 10+1: Rốt Cuộc Ai Là Yêu Vật? (1)

Nam Cung Cầm do dự đứng trước cửa nửa ngày, trong ngực tràn đầy bức tức, nàng là nữ nhân đó, đa số nam nhân sẽ bao dung cho nàng, có ai giống như Bách Lý Kinh Hồng kia, động một chút là giận, mà giận rồi là đóng cửa không cho mình vô, hẳn đang ra oai với mình? Hừ, loại oai phong này cần phải khẩn trương phá bỏ, không thể để lâu dài!

Hiện tại nàng cần làm chính là quay đầu bỏ đi! Cả hai chiến tranh lạnh một phen, cần phải cho hàng kia biết là một người đàn ông thì cái gì nên làm và cái gì không nên làm, nên có khí độ ra sao và không nên có hành vi như thế nào! Hơn nữa, nàng muốn hẳn phải thấu triệt, Nam Cung Cầm nàng không phải là loại để người khác muốn khi dễ là khi dễ, hờ chút là không ngó ngang nàng, đóng cửa phòng, đó là hành vi không đúng đắn!

Có đi đâu, xoay người đi vài bước lại càng thấy bước chân thêm trầm trọng, còn có một tư thế bất động!

Suy sụp dừng bước, tuy nhiên cũng chưa quay đầu lại.

Gió lạnh thấu xương thổi qua người, làm tăng thêm cảm giác hiu quạnh. Vì cái gì mà càng ngày càng cảm thấy mệt mỏi! Từ lúc đến cố đại tới giờ, nàng có gì vui? Từng bước từng bước đi đến ngày hôm nay không phải dễ. Từ một cô cung nữ nhỏ bé luôn bị mọi người khi dễ cho đến khi trở thành Thừa tướng ngẩng đầu dưới một người trên vạn người như hiện nay có bao nhiêu gian nan, trên đường khổ sở cũng chỉ riêng mình nàng thấu. Thi khoa cử, làm Thừa tướng, nàng vì chính mình sao?

Không phải!

Tranh đấu giành giật với các đại thần trên triều là vì nàng sao?

Cũng không phải!

Nàng không cầu danh, không cầu lợi, không cầu quyền, chỉ hy vọng mình có thể ngăn đầu, nâng cao tư thái đứng bên cạnh hắn, trợ giúp hắn làm những điều hắn muốn. Dù nàng biết hắn không cần, nhưng nàng vẫn muốn vì hắn mà nỗ lực đi giao tranh, dùng toàn lực để làm!

Nhưng, thứ nàng được là gì? Đóng cửa không cho vào! Hắn cho rằng hắn là đàn ông, hắn không thích bên người mình có gã đàn ông khác. Hắn không cao hứng liêu có thể giận đối, không nhìn nàng. Bộ nàng cũng không biết giận đối sao? Cho dù nàng là 'Yêu nghiệt', Tô Cẩm Bình hay Nam Cung Cẩm, hay Yến Kinh Hồng luôn giả đáng thương trước mặt Mộ Dung Thiên Thu thì tính tình và kiên nhẫn là thứ xa xỉ đối với nàng! Nàng đã cố gắng hạ thấp tính tình mình, nhiều lần bỏ qua mặt mũi mà đi dỗ dành hắn vui vẻ, nhưng hắn vẫn khó chịu, giận đối, chẳng lẽ hắn nghĩ nàng da mặt dày tới mức đã không còn biết xấu hổ nữa rồi?

Tuyết trắng bay đầy trời, trong phòng ánh nến mờ mờ ảo ảo từ cửa sổ hắt ra như một bóng ma, cứ như tâm tình của nàng bây giờ.

Tuyết rơi càng nhiều, nhiệt độ cũng hạ thấp, không khí ngày càng lạnh. Hô hấp trong không khí cũng biến thành làn khói trắng, ánh mắt phiêu tán, nàng cảm thấy một cảm giác tay chân lạnh lẽo lan tràn, mùa đông thật sự rất lạnh nha!

Hít sâu một hơi, ngửa đầu nhìn bầu trời đêm, bây giờ làm gì cho tốt? Lại đến nỗi hắn mở cửa sao? Đêm qua không thành công là đủ lắm rồi, nàng không nghĩ mình nên làm lần nữa! Nếu muốn bỏ đi, chân nhấc không lên, bởi vì nàng biết, hôm qua không phải chuyện lớn lao gì, chỉ là hắn chơi tiểu tính tình. Nhưng hôm nay đã xảy ra đại sự, nếu nàng bỏ đi, hiểu lầm giữa bọn họ ngày càng thêm lớn. Trong lúc nhất thời nàng không biết nên đi hay ở, cười khổ một tiếng, nếu không muốn làm gì hết vậy thì dứt khoát ở ngoài cửa đi thôi!

Ngẫm nghĩ thấy mình giống như có chút muốn từ bỏ bèn đi qua lan can ng ỡ xuống, bông tuyết rơi tả lả trên người, nghi ền ngẫm cảm giác tự mình hại mình! Đêm qua kêu cửa hai canh giờ cũng không ai mở, cửa đóng im ỉm, chán nản li ền bỏ v ề phòng. Hôm nay nếu hẳn không mở cửa, nàng li ền mạng ng ỡ trong tuyết ở chỗ này cả đêm xem hẳn hẳn tâm đến đâu!

Tuyết ngày càng rơi nhi ều, chưa tới vài phút, cả người nàng phủ một t ầng tuyết mỏng. Rũ rũ vài bông tuyết trên người xuống, sau đó dứt khoát nhắm mắt lại tựa lưng vào cột, ngủ! Trong lòng th ầm nghĩ, giấc ngủ này của nàng có lẽ sáng mai sẽ bị đông chết. Nghĩ vậy, nàng sa ng ả tự cười, đông chết cũng tốt, nếu chết r ồi sẽ khỏi phải suy nghĩ, sẽ không mệt mỏi, càng sẽ không có ai làm mình khó xử, thậm chí ra quyết định cũng phải nghĩ lại mà không dám quả quyết như ngày xưa!

Nhưng, ngay khi nàng nhắm mắt, người trong phòng r ốt cuộc cũng động!

“Két!” Cửa mở. Ánh mắt đã khôi phục màu bạc, trên người vẫn là bộ áo màu tím, nhìn thấy nàng dựa cột ngủ gật, trên người hẳn tràn ngập tức giận.

Chỉ mấy bước đã tiến đến bên cạnh, vươn tay ôm nàng vào lòng r ồi mang vào phòng trong, sau đó trở tay đóng cửa lại.

Ai đó nằm trong ngực hẳn nhẹ nhàng nhếch đôi môi đỏ, duỗi tay ôm chặt eo hẳn. Thật ra nàng thấy phương thức ở chung như vậy cũng không tệ, nếu nàng không nhượng bộ thì hẳn sẽ làm, luôn luôn sẽ có một người ở phút cuối cùng từ bỏ sự kiên trì của bản thân. Bởi vì trong lòng bọn họ, không thể bỏ được sự t ần t ật của đối phương.

“Còn cười” Âm thanh trong trẻo lạnh lùng vang lên phía trên đầu nàng, phảng phất như núi lửa sắp phun, dung nham sôi trào, tức giận đến bốc khói.

“Ta cứ cười đó!” Mắt phương mở, trong mắt tràn đ ầy đ ắc ý nhìn nhìn hẳn, cứ như thể biết chắc anh chàng này sẽ không đành lòng bỏ mặc mình ở ngoài tuyết lạnh cả đêm.

Nghe nàng nói, nhìn thấy vui vẻ trong mắt nàng, lập tức làm hắn có chút bu ãn bực! Cúi đầu hung hăng hôn môi nàng, lực đạo rất mạnh, xem như đây là lần đầu hắn dùng bạo lực với nàng “Nàng biết ta sẽ không đành lòng cho nên mới làm vậy phải không?”

“Chàng không phải cũng thường xuyên làm vậy sao?” Nàng xài mới có một lần, còn hắn đã sử dụng bao nhiêu lần rồi hả?

Có người nháy mắt tr ần mạc, ánh mắt tuyệt đẹp ánh lên một tia xấu hổ, tuy sự thật là vậy nhưng bị nàng nói trắng ra vẫn là có chút không được tự nhiên. Nhìn tuyệt vương đ ầy trên quần áo nàng li ền với tay khoác một cái hồ cừu to sụ lên, sự tức giận trong mắt càng n ồng đậm “Không lạnh sao?”

“Nếu không lạnh, chàng chịu cho ta vào?” Như ợng m ỳ nhìn hắn, nào có nửa điểm cảm thấy bản thân sai trái, ngược lại kiêu ngạo không thôi, vì nàng vừa phát hiện ra một biện pháp đối phó với anh chàng kiêu ngạo này lâu dài r ồi!!!

Hắn không nói gì, chỉ là môi hơi nhếch lên một chút.

Tình huống này làm Nam Cung Cẩm đánh hơi thấy mùi vị không ổn, đang muốn tránh vòng tay ôm ấp của hắn để bỏ chạy nhưng hắn ôm chặt quá, hoàn toàn vô pháp trốn đi. Ngay sau đó, hắn ôm nàng ng ồi bên mép giường, lật thân mình nàng lại...

“Bốp!” Một cú tát không lưu tình giáng xuống mông ai đó!

Đ ồng tử cô nàng trợn to, hoàn toàn không phản ứng kịp! Cái gì? Đây là tình huống gì thế này? Mình vừa bị người ta đét mông? Còn chưa kịp nói gì thì một cái tát khác v ỗ tiếp xuống mông. Ra tay không nặng cũng không nhẹ, nhưng cái mông của nàng bị đòn đến tê r ần!

Á, đáng chết, còn không có dấu hiệu dừng lại? Một cái tát nữa lại rơi xuống mông ai đó. Cô nàng li ều mạng muốn né tránh nhưng thẳng nh ỉ này nội lực quá thâm hậu làm nàng không thể động đậy, chỉ có thể giơ mông chịu trận. Rốt cuộc, sau ba cú đánh, nàng không nhịn được nữa, ngửa

mặt lên trời nổi giận gầm lên “Bách Lý Kinh Hồng, chàng muốn tạo phản?!”

Đừng nói là Bách Lý Kinh Hồng, ngay cả Hủy ở ngoài cửa cách đó không xa cơ mặt không nhìn được mà run lên vài cái, Bệ hạ muốn tạo phản? Hóa ra Hoàng hậu mới là người thống trị sao?

“Chính xác đó!” Rất có cốt khí phun ra câu này, khiến người khác không khó khăn nhìn ra sự tức giận trong lòng hẳn là không hề nhẹ.

Nam Cung Cầm ngửa mặt nhìn hẳn, thấy khuôn mặt tuyệt trần trần xuống, không có chút xíu đau lòng nào, ngược lại còn ần ần hương vị hung ác. Lập tức một cảm giác ủy khuất trào lên chóp mũi, mắt phượng chớp chớp, nước mắt tuôn ra, không thềm giữ một chút hình tượng nào, oa oa khóc lớn “Chàng khi dễ ta!” Thản nhiên đánh mông nàng, bộ không biết câu kẻ sĩ không sợ chết chỉ không thể chịu nhục hay sao?

Thấy nàng khóc, sự tức giận trong lòng hẳn lập tức tiêu tán ngay một ít, nhưng sự lạnh lẽo trong mắt vẫn chưa mất đi, âm thanh trong trẻo lạnh lùng vang lên “Nàng nếu dám tái phạm lần nữa, ta sẽ cho người trong thiên hạ thấy vẻ mặt bị ‘khi dễ’ của nàng”

Lần này đã thành công dọa sợ mỗi nữ nào đó đang khóc lóc thương tâm, đây là ý gì hả? Đánh mông còn chưa đủ, còn muốn cho thiên hạ thấy bản mặt lem luốc bị đánh của mình? Có phải là khi người quá đáng hay không hả? Hả??? Hít hít mũi, thút tha thút thít mấy cái nữa, cau mày, khuôn mặt đầy vẻ phồng bị nhìn hẳn, vì cái lông gì mà nàng có cảm giác người này ngày càng trở nên cường thế?

“Biết sai chưa?” Giọng nói lạnh lùng trong trẻo mang theo vẻ tức giận khó nén.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đau khổ, không nói lời nào.

Thấy vậy hẳn giơ tay lên, dường như muốn đánh tiếp. Nam Cung Cầm lập tức nhanh nhẩu lên tiếng “Đã biết, biết sai rồi!” Khóc ngất! Vì cái gì

vừa bị đét mông lại vừa nhận sai vậy? Không lẽ phong thủy thay phiên luân chuyển trong truyền thuyết đây sao?

“Sai ở đâu?” Đôi mắt ánh trắng say lòng người không có một tia ôn nhu, lạnh lẽo nhìn nàng. Cô nàng này nếu không giáo huấn là không được. Ám muội với Mộ Dung Thiên Thu còn chưa nói, vậy mà còn dám học bản lĩnh tự hại bản thân của mình để tranh thủ sự tha thứ của đối phương. Bộ nàng không biết nàng lạnh thì trong tim hắn còn lạnh hơn đến ngàn vạn lần hay sao?

Kỳ thật cô nàng nào đó rất muốn nói mình không có sai! Nàng một chút cũng chưa sai, nhưng tránh cho bị đét mông, chỉ phải gục đầu theo tiêu chuẩn bộ dạng gấu nhỏ “Sai ở chỗ không nên ở ngoài đêm tuyết để uy hiếp chàng! Nhưng mà người ta gõ cửa, chàng nhất định không chịu mở, mà người ta lại luyện tiệp không muốn rời đi. Sai ở chỗ hôm nay giúp Mộ Dung Thiên Thu cầu tình, nhưng, nếu không cầu tình, ai biết chúng ta có còn sống mà rời đi Tây Vỹ hay không? Hơn nữa vừa nhìn là biết, giữa chúng ta nhất định có sự hiểu lầm nào đó. Sai ở chỗ hôm nay trong mai viên không cẩn thận bị hắn ôm một cái, nhưng mà người ta lập tức tìm cơ hội tránh ra chứ bộ, còn chuẩn bị đánh hắn một quyền, có đi đâu võ công hắn cao quá, không thành công. Sai ở chỗ hôm nay nhận của Mộ Dung Thiên Thu khối ấm ngọc...”

Nhắc tới mới nhớ, nàng lấy khối ấm ngọc trong ngực ra, dáng vẻ như dâng lên của quý hiếm đưa đến trước mặt hắn “Ấm ngọc thế gian hiếm có, ta tìm rất lâu nhưng chưa được. Thế chất chàng thiên hàn, nên khi Mộ Dung đoạn tụ cho ta, ta lập tức thu nhận ngay, đó là để cho chàng dùng!”

Trong nháy mắt, nàng bỗng quên hết sự tình này giờ, quên luôn vụ bị đét mông, trong mắt tràn ngập mong chờ nhìn hắn, khiến hắn nhìn thấy tâm tình vui sướng của nàng.

Ánh mắt này khiến tâm hắn động, ánh mắt nhìn về khối ngọc từ lạnh lẽo chuyển sang nhu hòa. Thì ra nàng nhận khối ngọc bội này là vì hắn, buồn cười hơn chính là hắn vì khối ngọc mà hờn dỗi nàng cả ngày. Nhớ đến nàng vừa nói, lúc gõ cửa nhưng hắn không mở, nàng muốn đi nhưng

luyện tiếc rời đi, làm cỗi lòng hấn ấm áp, chuyện này thật ra nàng đâu có sai! Chính mình cũng có trách nhiệm, nếu không phải hôm qua quyết tâm không cho nàng vào, hôm nay nàng cũng không đến mức như thế.

“Chàng còn khi dễ người ta!” Chẹp chẹp miệng gào khan! H ồi nãy là khóc thật, còn bây giờ là giả bộ khóc. Bởi vì nàng thấy được tia áy náy và thẹn ý trong mắt hấn, lúc này không tranh thủ, còn đợi đến lúc nào?

Quả nhiên vừa thấy nàng khóc, tuy hấn biết rõ đa phần là giả bộ, nhưng vẫn áy náy. Tr ầm mặc một lúc r ồi lên tiếng “Là ta sai!”

Mái tóc rất dài của hấn cọ nhẹ lên mặt nàng, nhất thời khiến cô nàng biểu tình mê loạn, chỉ giương đôi mắt to ngập nước nhìn hấn “Chuyện này là chàng sai, nhưng chàng đánh ta, nên ta muốn chàng b ồi thường!”

“...” Khóe môi khẽ giật, tất cả là do hấn sai hết sao? Có đi ều, hiếm khi thấy nàng làm bộ dáng nũng nịu, khiến tâm hấn nhu hòa vài phần, sủng nịch duỗi tay véo mũi nàng cười “Được!”

Thực ra giữa bọn họ có rất ít những động tác thân mật như vậy, đặc biệt động tác này lại xuất ra từ một người quanh quẽ như Bách Lý Kinh H ồng.

Ôm eo hấn, lại cọ cọ ngực hấn như một con mèo nhỏ “V ềsau không được đánh mông bà!” Cau có nhìn hấn, là một nữ tử có thuật ngữ phu, làm sao chịu được cái cảnh bị người khác đét mông l ần nữa? Nó sẽ làm tổn hại ghê gớm đến hình tượng anh minh th ần võ cao lớn hàng ngày của nàng! Tuy nàng biết mình đánh không lại hấn, nhưng hấn cũng phải có phong độ thân sĩ nam nhân chứ, phải nhường nhịn nữ sĩ không đúng sao? Vì sao thứ này lại muốn chống lại ý trời!

Hấn thoáng tr ầm mặc, nhìn ánh mắt nàng cũng cảm thấy do dự, thật ra hấn cũng vừa phát hiện, cô nàng này phi thường ghét bị đét mông. V ềsau nếu có điểm sợ hãi thì hành động cũng sẽ thu liễm hơn một chút, đúng không? Cho nên hấn không muốn đáp ứng. Nhưng, hấn thấy nàng phát hiện hấn tr ầm mặc li ền rần rấn nước mắt, rất có tư thế ‘nếu chàng không đáp ứng ta sẽ khóc cho coi!’

Vì thế, anh chàng nào đó run rẩy khóe miệng, gật đầu “Được!”

Ai đó mừng rỡ, quả nhiên giả bộ yếu ớt là có thu hoạch! ‘Mắt đấm lệ là vũ khí tốt nhất của nữ nhân’ những lời này không hề gạt người nha hahaha... Trong lòng vui sướng hớn hở nhưng trên mặt lại không hề lộ ra, thậm chí còn thút thít một chút, thần sắc càng tỏ ra ủy khuất hơn “Về sau không được nhốt người ta ở bên ngoài, người ta nhớ chàng!” Nói xong còn cọ cọ ngực hấn mấy cái.

Lời này dù thật hay giả thì giờ phút này cũng đã động lòng hấn. Ánh mắt nhu hòa thêm mấy phần, bế nàng lên ôm vào ngực, hứa hẹn “Được!”

“Chàng có nghĩ đến ta không?” Cô nàng thuận thế hỏi một câu.

Tuy hấn có không ít lần nghĩ đến nàng nhưng bị hỏi như vậy, trả lời cũng rất ngượng ngùng, nên chần chừ trềm mặt không lên tiếng.

Thấy hấn không nói gì, cô nàng bày ra biểu tình ai oán “Có nghĩ không?”

Khóe miệng khẽ nhếch “Có!”

Nàng dường như bắt được uy hiếp mình.

Nghe xong câu trả lời khiến mình hài lòng, trên mặt mỗ nữ hiện ra một ý cười hờly gian xảo, thì ra làm một nữ nhân hình như cũng không tệ lắm!

Thấy nàng cười gian trá khiến hấn cũng có chút buồn cười. Tuy nhượng bộ hai lần, nhưng nhìn nàng vui vẻ cũng là đáng giá!

“Thật ra chàng đã bị lừa!” Cô nàng nào đó thành thật. Sau khi giả bộ đáng thương đạt xong mục đích, nàng liền thẳng thắn thành khẩn nói cho đối phương biết.

Khẽ thở dài, hấn quá hiểu nàng, sao lại không biết bị nàng lừa? Nhưng hấn cam tâm tình nguyện vì nàng mà chịu như vậy “Ta biết!”

Cô nàng càng khoe khoang hơn nữa “Yêu vật quả nhiên không lừa ta, yếu thế cũng có chỗ lợi!”

Thấy Nam Cung Cầm lại nhắc tới ‘Yêu vật’ mà không phải là Quân Lâm Uyên khiến Bách Lý Kinh Hồng không khỏi nghi hoặc, chẳng lẽ ‘Yêu vật’ là Quân Lâm Uyên? Hay là một người khác? Sau một lúc rối rắm, hắn nhìn không được hỏi thẳng “Yêu vật, rốt cuộc là ai?”

“Á, ta chưa kể cho chàng sao?” Cô nàng giật mình kinh ngạc, chẳng lẽ mình chưa kể sự tình của ‘Yêu vật’ cho hắn nghe ư? Lại nhìn hắn thêm chút nữa, phát hiện dường như mình đã quên nói thật. Trước đây từng đề cập vài lần, nhưng cũng chưa nói rõ đó là nam hay nữ, lại càng không có giải thích gì nhiều.

Hắn nghe hỏi liền trầm mặc. Nếu nàng nói ra thì hắn làm gì vì một người mà thấp thỏm bất an cả năm trời như vậy? Trong lòng hắn, bọn Lãnh Tử Hàn tuy có chút uy hiếp nhưng hắn không lo lắng lắm, duy chỉ ‘Yêu vật’ là khiến hắn không yên tâm bởi vì hắn không biết chút gì về bộ dáng cũng như thực lực của đối thủ tiềm tàng này.

Nhìn hắn lặng im không lên tiếng, cô nàng cho rằng hắn đang khó chịu vì mình thừa nước đục thả câu, luyện tiếng nói ra nên nhanh nhẩu giải thích “Yêu vật hả? Tên đó là đồng bọn duy nhất của ta. Sau khi ta giết sư phụ, đó cũng là người duy nhất không ghét bỏ, khinh bỉ vì thanh danh không tốt của ta. Bọn ta ở bên nhau nhiều năm, đồng sinh cộng tử, nếu nói ta không bỏ được người nào khi tới thế giới này thì chắc cũng chỉ có Yêu vật mà thôi”

“Ở bên nhau nhiều năm?” Hắn rất nhạy bén nắm bắt những lời này, sắc mặt càng cổ quái khó coi. Giờ hắn mới biết, tình địch lớn nhất của mình hóa ra chính là ‘Yêu vật’. Thật không nghĩ ra, bọn họ đã phát triển đến mức đó. Vậy thì mình tính là gì? Kể tới sau ư?

“Sao vậy, chàng có ý kiến gì á?” Cô nàng nào đó còn bĩ thêm một câu không tim không phổi. Hai người ở chung có vấn đề gì sao? Nhưng, thấy ánh mắt hắn càng thêm trầm thấp, cô nàng bất chợt nhớ tới cái gì “Từ từ, chàng không phải cho rằng Yêu vật là một gã đàn ông đó chứ?”

“Ặc...” Bộ không phải vậy sao?

Nhìn vẻ mặt của tên kia nàng liền biết hẳn thật sự hiểu lầm rồi! Trợn trắng mắt gằn gừ “Đó là nữ không được hả?”

Ai đó tức khắc cảm thấy mây đen vừa bay qua khỏi mặt trăng, một mảnh u ám trên đầu bỗng chốc tan nhanh, mà cục nghẹn hơn năm trời rốt cục cũng thông suốt trong nháy mắt. Thần hồi hận tại sao không chịu hỏi sớm chút, nếu biết rõ cũng đâu cần phải hậm hực lâu thế. Giờ chỉ biết đổ thừa cho sự nhất gan của mình, sợ nghe được đáp án không thể thừa nhận nổi.

“Chẳng lẽ chàng luôn cho rằng Yêu vật là nam?” Cô nàng khẽ nuốt nước bọt. Nếu thật vậy, bao nhiêu lần nàng hay nhắc về bạn tốt trước mặt hẳn không phải đã khiến thứ này ôm oán hận bấy lâu sao?

Trên mặt ai đó hiện lên vẻ xấu hổ, không lẽ phải thừa nhận với nàng hơn một năm nay hẳn vì một người không tồn tại ở thế giới này, lại còn là một nữ nhân nữa, mà ăn dấm chua à? (ăn dấm: ghen tuông) Dứt khoát phải né đê tài này, hẳn cúi đầu hôn nàng, trần trọc triền miên...

Cô nàng lập tức biết hàng này đang muốn gì liền nhanh chóng nói “Khoan đã, ta có chuyện quan trọng muốn bàn bạc với chàng”

“Nói!” Một chữ nhàn nhạt vang lên, hô hấp trên mặt nàng ngày càng nặng nề

Nam Cung Cẩm rất sâu sắc nhận ra rằng tên này lại động lòng, nên nói năng càng nhanh lẹ “Ta có thể mượn tiên của chàng không?”

Mày đẹp nhú lại, mượn tiên? Tiên của hẳn không phải đã nói rõ cũng là của nàng rồi sao?

Thấy hẳn cau mày, cô nàng đánh hơi thấy quả này khó ăn à, lập tức trừng mắt, đầu miệng gào lên “Ta chỉ mượn rồi trả lại, chàng cần gì phải làm bộ đáng khó xử như vậy?”

“Ta...” Hấn còn rãnh để nghĩ đến việc nàng có trả lại cho hấn hay không nữa sao? “Không phải đã nói, tiền của ta cũng là tiền của nàng!”

Cô nàng rất vừa lòng gật gật đầu, giải thích “Số là vậy, ta sử dụng bạc của Quân Lâm Uyên, tuy chỉ mới một phần nhưng cũng không ít. Lấy tốc độ kiếm tiền của ta, sợ tới mùa hè sang năm mới có thể kiếm trở về. Do có chỗ trống đó khiến trong lòng không yên ổn nên mới mượn của chàng bù vào, sang năm lại trả cho chàng”

“Tiền đó nàng muốn để lại cho Quân Kinh Lan?” Anh chàng rất nhanh liền hiểu rõ suy nghĩ trong lòng nàng.

Nam Cung Cầm gật đầu “Đúng vậy! Trước khi ra đi, Quân Lâm Uyên cũng chưa biết mình còn có một đứa con nên đã không để lại gì cho đứa bé. Số tiền lớn này ta muốn chừa lại cho nhóc tí!” Nàng tuy là người rất thích chiếm tiện nghi nhưng nàng cũng có nguyên tắc của mình, hơn nữa nàng còn là mẹ nuôi, chiếm tiện nghi của con nuôi cũng thật là quá mất mặt a!

“Được! Nhưng bạc cũng không cần phải trả lại cho ta” Thật ra hấn cảm thấy bọn họ không nên thiếu nhân tình của Quân Lâm Uyên, chỉ là hấn biết nàng rất yêu tiền, sợ nàng không nỡ bỏ số tiền lớn vậy. Giờ nàng chủ động đưa ra, hấn tất nhiên thấy vui vẻ rồi!

“Thật sự không cần trả lại cho chàng sao?” Cô nàng cười đến đáng khinh, thập phần muốn ăn đòn.

Hấn dừng một chút, tựa hồ do dự trong chốc lát, sau đó môi mỏng khẽ nâng “Ừ, vẫn nên trả lại, trên giường còn ...”

“Uhm...” Thứ này bắt đầu phức tạp như vậy từ khi nào a?

... Một con “cua đòng” siêu bự, múa may càng lớn, ưu nhã bò qua ...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 10+2: Rốt Cuộc Ai Là Yêu Vật? (2)

Hoàng cung Đông Lăng.

Vị đại thần vừa đi sứ Tây Vỹ, mới trở về liền lập tức vào hoàng cung báo cáo. Trong ngự thư phòng của Hoàng Phủ Hoài Hàn, một đôi mắt tím sậm lạnh lùng quét qua hắn. Trên khuôn mặt tuấn dật vô song tràn đầy lạnh nhạt. Âm thanh lạnh như băng vang lên “Người nói, Tây Vỹ Yến Kinh Hồng không chỉ giải được cứu liên hoàn, phá lồng kim cương, còn đem Bùi Bình Hoài chọc đến tức chết?”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, sự thật chính là như thế!” Thật ra hắn còn giấu một số chuyện, chẳng hạn không chỉ Bùi Bình Hoài bị chọc tức chết mà ngay cả hắn lúc đó cũng giận đến hộc máu, về dưỡng rất lâu mới giữ lại được cái mạng nhỏ. Bản lĩnh chọc tức chết người không đến mạng của Yến Kinh Hồng đó quả thật quá cường đại! Nhưng những lời này có đánh chết hắn cũng không nói ra, nếu Hoàng thượng nghe xong không phải tương đương thú nhận y không có bản lĩnh, hơn nữa khí lượng rất nhỏ?

Trong ánh mắt tím sẫm hiện lên một tia suy nghĩ sâu xa, từ lâu hắn đã nghe đồn về thiên hạ đệ nhất mỹ tướng của Tây Vỹ, hơn nữa nhiều lần lập kỳ công, thậm chí Mộ Dung Thiên Thu có người tài ba như vậy phò tá nhất định sẽ tăng lực sát thương, nên mới phái người sang thử tài, không nghĩ Yến Kinh Hồng đó bản lĩnh lớn như vậy!

Hoàng Phủ Dạ tựa vào ghế thái sư, càm lơ phát phơ phe phẩy quạt, màu mắt tím nhạt ánh lên sự không đứng đắn “Hoàng huynh, tiểu tử kia có tài là

không sai, nhưng trong vòng một năm tấn chức cỡ đó chỉ sợ giống như lời đần đỏi trong dân gian”

“Đệ rốt cuộc muốn nói gì?” Ánh mắt tím sậm bắn ra một tia hàn quang, cực kỳ không vui nhìn Hoàng Phủ Dạ.

Anh chàng xấu hổ sờ sờ mũi, cuống quýt xua tay “Thần đệ chưa nói gì hết!” Kịch động như vậy làm cái gì? Hắn chỉ ám chỉ Hoàng huynh hắn nên học tập theo tấm gương vĩ đại của Tây Vỹ Hoàng, bán chút nhan sắc, nói không chừng còn quyến rũ ra được nhiều người tài như họ Yến vì Đông Lăng hiệu lực, có đi đâu chưa kịp nói ra đã bị Hoàng huynh hắn nhìn thấu, thật là làm ảnh hưởng tâm tình của người ta quá đi à!

“Người này không thể lưu!” Nếu lưu lại, nhất định sẽ là họa lớn của Đông Lăng. Trong vòng một năm, giúp Tây Vỹ phục hồi sau nạn sạt lở đất nguy hiểm, vì Mộ Dung Thiên Thu giải quyết vấn nạn Uyển Thành, bình định loạn Hoàn nam, nhờ vô số vị đại thần chướng mắt, ngay cả lũ lụt Hoàng hà hắn cũng có thể nghĩ ra biện pháp trồng rừng ngăn lũ, người như vậy không thể không phòng!

“Xoạt!” Hoàng Phủ Dạ thu lại quạt trong tay, đôi mắt tím nhạt ánh lên một tia sáng yêu dị “Nếu chúng ta không dùng được, vậy thì trừ bỏ hắn!”

Hoàng Phủ Hoài Hàn gật đầu, xem như cam chịu lời hắn nói, chợt nhớ tới một chuyện bèn hỏi “Tiểu Cửu gần đây sao rồi?”

Trên mặt Hoàng Phủ Dạ hiện ra thần sắc than thở “Ngũ thạch tán trước kia hắn dùng, tuy được Tô Cẩm Bình ngăn lại, nhưng hiện giờ thỉnh thoảng vẫn lên cơn nghiện. Lần trước bị che mắt, sau đó ngượng xem qua mới biết ngũ thạch tán đó đã bị người ta động tay động chân, cho thêm một vài loại dược liệu gây nghiện, nên mới không thể trị tận gốc. Nhưng năng lực tự chủ của Tiểu Cửu khá mạnh, nên đến giờ vẫn còn cố gắng chống chọi để không sử dụng lại ngũ thạch tán!”

Hoàng Phủ Hoài Hàn trầm mặc. Nói tới nói lui đầu cũng do hoàng huynh là y hại hắn, nếu không phải trước đây khăng khăng mà làm, sẽ

không biến Tiểu Cửu thành ra như vậy. Âm thanh lạnh như băng hỏi tiếp “Có biện pháp nào trị tận gốc không?”

“Chỉ sợ trừ tận y thì trên đời này không ai trị được, nhưng Quân Lâm Uyên đã...” Nói đến đây liền ngưng bật. Thật ra trước đây hắn cũng từng nghe Quân Lâm Uyên có nói đã truy tận y thuật cho Tiểu Cẩm Cẩm, nhưng hiện giờ không biết nàng đang ở nơi nào, cho dù tìm được, nàng theo họ Quân học cũng không được bao lâu, có thể trị được hay không?

Ngày Quân Lâm Uyên băng hà, Bắc Minh đã phong tỏa sự tình đến mức chuyện xảy ra trong hoàng cung không một ai biết được.

Hoàng Phủ Hoài Hàn tràn ngập tức giận “Người đâu?”

Một hắc y nhân xuất hiện giữa đại điện “Có thuộc hạ!”

“Tra cho Trầm, rốt cuộc ai đã động tay động chân vào ngũ thạch tán! Dám động lên đầu Tiểu Cửu quả thật là chán sống!” Từ khi Tô Cẩm Bình rời đi đến bây giờ, đây là lần đầu tiên hắn lộ ra biểu tình bạo nộ như vậy.

“Vâng!” Hắc y nhân lĩnh mệnh lui xuống.

Hoàng Phủ Dạ im lặng một lúc, ngũ thạch tán làm sao tới tay Tiểu Cửu đến giờ vẫn còn là một sự tình bí ẩn khiến bọn họ rất kỳ quái, giờ phát hiện ra trong đó còn pha một số đồ hỗn tạp, rõ ràng là có dự mưu từ trước.

Có đi đâu đây không phải là trọng điểm mà bọn họ lo lắng, điểm mấu chốt là cứ cách hơn hai tháng Tiểu Cửu sẽ lên cơn nghiện một lần, bây giờ nhìn hắn mà đau lòng, gầy ốm đến mức không nhận ra hình người, nào còn phong thái của Vô Trần Công tử ngày xưa! Nếu cứ kéo dài như vậy...

Sau một lúc, Hoàng Phủ Hoài Hàn khẽ thở dài một hơi, thân hình đứng bật như từng bách đứng trước cửa sổ, âm thanh mang theo một tia chán nản vang lên “Dạ, có phải Trầm đã sai rồi?”

Vì hoàng quyền, hắn đã từ bỏ rất nhiều thứ, hắn cam tâm tình nguyện. Nhưng bây giờ, Tiểu Cửu bị liên lụy vào, hắn không thể không nhìn lại,

mọi đi ều đã làm trước đây, kiên trì đi theo, rốt cuộc là đúng hay sai?

Hoàng Phủ Dạ ngẩng ra, trong mắt màu tím nhạt hiện ra một tia bi ai thống khổ, nhưng, rất nhanh liền thu liễm lại, ngừng đầu trả lời “Hoàng huynh không sai! Đây là trách nhiệm của hoàng thất!”

Trách nhiệm của hoàng thất!

Chỉ vì câu này mà bọn họ phải trả giá quá đắt, nhưng, bọn họ sẽ không hối hận, cho dù sai cũng sẽ không hối hận, bởi vì... không có tư cách!

---DiendanLequydon---

Phủ Thừa tướng ở Tây Võ.

Nam Cung Cẩm đang vui mặt trong ngực Bách Lý Kinh Hông ngủ ngon, bên ngoài lại vang lên một trận tiếng gõ cửa dồn dập “Tướng gia, không tốt, có chuyện rồi!”

Cô nàng nhanh chóng bừng tỉnh, vừa mở mắt liền nhìn thấy ánh mắt của Bách Lý Kinh Hông quét tới. Hai người cùng thoáng nhìn ra cửa, ai đó lờ mờ nhắc nhở “Chuyện gì vậy? Mới sáng sớm đã tới quấy rầy bồn quan rồi!”

Theo thông lệ của Tây Võ, sau ngày thưởng hoa yến sẽ khởi phải vào triều, cho nên cô nàng quyết định hôm nay phải ngủ nướng một trận cho sướng. Nhưng sáng sớm tinh mơ đã bị người ta đánh thức.

“Là tiểu công tử, tiểu công tử đã xảy ra chuyện!” Nha hoàn trước cửa vội vàng trình báo.

“Cái gì?” Cô nàng kinh ngạc, nhanh chóng rời giường mặc quần áo.

Bách Lý Kinh Hông cũng ngạc nhiên, xốc chăn, lấy quần áo mặc vào.

Nam Cung Cẩm mặc vội, chưa kịp chải đầu, liền mở cửa xông ra “Xảy ra chuyện gì?”

“Không biết như thế nào, hôm nay khi vừa thức dậy, hô hấp của tiểu công tử không thuận, hiện tại bắt đầu run rẩy co giật!” Nha hoàn trước giờ chưa gặp trường hợp này nên sợ hãi không hề nhẹ.

Tính nói ‘Mau mời đại phu’ nhưng cô nàng chợt nhớ mình mới là đại phu tốt nhất. Bước chân nhanh chóng đi về phía phòng của Mộ Thiên Thiên, chạy như bay, trên mặt hết sức nôn nóng.

Bách Lý Kinh Hồng không nói câu nào theo sau. Trên mặt tuy không biểu hiện gì nhưng trong đáy mắt hiện lên một tia lo lắng.

Vào phòng, Mộ Thiên Thiên sợ tới mức hoang mang, nước mắt như mưa, thấy Nam Cung Cẩm cứ như vừa tìm được cọng rơm cứu mạng “Tướng gia, người cứu Kinh Lan đi. Tướng gia...” Nếu Hoàng thượng còn sống, nàng không phải sợ hãi trông chờ cầu người khác làm gì? Có đi đâu... nàng cũng biết, nếu còn Hoàng thượng, nàng sẽ không có cơ hội sinh ra đứa bé này.

“Nó cũng là con ta, ta tất nhiên sẽ cứu!” Cô nàng cắt ngang, mấy bước tiến nhanh đến, tiếp nhận tiểu tử từ tay Mộ Thiên Thiên rồi ôm cậu nhóc nhìn một chút. Một dự cảm xấu tràn ngập trong tim, tay bắt mạch, cau mày, cuối cùng buông ra, thở phào nhẹ nhõm.

Nhanh chóng khai phương thuốc, phân phó hạ nhân đi bốc về Tiểu Kinh Lan vẫn run rẩy không ngừng. Hồng mỹ nhân tiến lên một bước, vận nội lực truyền cho nhóc, bảo vệ tâm mạch. Chậm rãi một lúc lâu, sắc mặt đứa trẻ mới coi như có khí sắc một chút.

Nam Cung Cẩm cảm giác mình vừa quay về từ quỷ môn quan. Lúc bắt mạch cho chú bé, khi biết không phải là loại bệnh như mình lo sợ mới coi như hoàn hồn! “Bệnh của Kinh Lan giống cha của nó. Bẩm sinh không đủ tâm mạch, ngũ tạng tổn hại, nhưng chưa lan đến phế phủ, coi như chưa nghiêm trọng lắm. Một năm qua ta vẫn luôn nghiên cứu chứng bệnh này, ta có nắm chắc, chỉ cần đi ều dưỡng một đoạn thời gian, không quá hai mươi ngày, nó sẽ không có việc gì!”

Khi nhìn thấy sắc mặt tái xanh của Kinh Lan, còn có run rẩy thì nàng sợ tới mức muốn nứt gan ra, cứ tưởng là bệnh tim bẩm sinh. Sau khi bắt mạch mới phát hiện không phải, chỉ là trời sinh không đủ tâm mạch mà thôi. Lúc trước sư phụ của Quân Lâm Uyên mang hẳn theo mười mấy năm mới đi ầu dưỡng. Nhưng nàng rất tự tin, chỉ cần hai mươi ngày là có thể ổn định tình hình bệnh của nhóc. Sau này mỗi năm uống một liều thuốc đặc trị, chừng vài năm sẽ hoàn toàn khỏi hẳn.

Mọi người nghe xong mới thoải mái trở lại. Nhưng Nam Cung Cẩm chợt phát hiện, nếu đây là bệnh di truyền thì sau này con của Kinh Lan cũng có khả năng bị bệnh. Xem ra y thuật của nàng phải trực tiếp truyền cho cậu nhóc thôi.

Lúc đầu Mộ Thiên Thiên nghe nói bệnh như Quân Lâm Uyên thì sợ đến mặt mũi trắng bệch, sau lại nghe Nam Cung Cẩm nói mới yên lòng. Trong tâm đau khổ vì con cưng của mình mới sinh chưa đến nửa tháng đã bệnh nặng vậy rồi, làm mẹ thì làm sao không đau lòng cho được. Lại nhìn nhìn về phía Bách Lý Kinh Hồng, thấy hẳn đang truyền nội lực cho con trai mình thì thù hận trong lòng cũng phai đi rất nhiều.

Một lúc sau, bọn hạ nhân đem thuốc tới. Nam Cung Cẩm dứt nhưng đứa bé ngại khổ không chịu uống, phun hết ra. Một đám lo lắng, nếu không uống thuốc, vấn đề sẽ lớn a! Hồng mỹ nhân nghĩ ra một biện pháp, gọi Phong đem tới một bình sứ, lấy ra một viên đưa cho đứa bé. Không bao lâu, liền ra hiệu cho nàng tiếp tục dứt thuốc, kỳ tích chính là lần này nhóc không phun phèo phèo nữa, ngoan ngoãn uống sạch.

Cô nàng cảm thấy ngạc nhiên, cần lo sự nghiên cứu một lúc lâu, thấy viên thuốc trắng ngần, tinh tế gửi ra một loại không biết hương vị, không thuộc về bất cứ dược thảo nào, nhưng cảm giác thuốc rất công hiệu làm tê mõi thần kinh vị giác của con người. Nếu không có cảm giác về vị giác, tất nhiên là uống thuốc dễ dàng hơn rồi. Thật là thứ tốt nha! “Thuốc này ở đâu vậy?”

Phong vừa tính trả lời liền bị Bách Lý Kinh Hồng quét mắt nhìn, ý bảo hẳn câm miệng.

Nhưng cô nàng kia lại nhìn ra, nhíu mày hỏi lần nữa “Đây rốt cuộc là gì?”

Tu vừa vào cửa, cũng không biết chuyện gì xảy ra, thấy Hoàng hậu cầm bình sứ hỏi thì lập tức cười đáp “A, đó là thứ tốt. Là Tuyết ngưng hoàn. Mỗi viên có thể bảo trì đôi mắt Bệ hạ một năm, bất quá bây giờ chỉ còn lại bốn viên... Ặc, Phong, mắt người bị gì hả?” Hấn đang nói, Phong một bên nháy mắt ra hiệu, đây xảy ra chuyện quái quỷ gì thế? Nhưng rất nhanh hấn cảm thấy không khí trong phòng có gì đó không đúng. Điện hạ đang nhìn hấn với ánh mắt mang hình trái bom nguyên tử, hấn đã làm sai chuyện gì sao?

Sắc mặt Nam Cung Cẩm trầm xuống, gia hỏa này quật cường muốn chết! Kêu hấn uống Bích ngọc hồi hồn đan, hấn không chịu, hiện giờ còn đem thuốc này ra, nghĩ tới đột nhiên thấy hậm hực. Thôi được, chờ đến khi hết Tuyết ngưng hoàn, nếu còn chưa chịu dùng, nàng liền trực tiếp đập cho hôn mê rồi cưỡng ép hấn sử dụng vậy!

Mộ Thiên Thiên và Vân Giáo Hằng gần người, ánh mắt nhìn về Hồng mĩ nhân từ cừu thị đã biến thành cảm kích. Mộ Thiên Thiên lập tức quỳ xuống “Đa tạ Nam Nhạc Hoàng tương trợ!”

Thân mình vừa cúi xuống một nửa liền bị một cỗ nội lực ngăn lại. Âm thanh đạ bạc vang lên “Nó cũng là con nuôi của Trẫm!”

Nàng kia cười cười, trong lòng nàng, Bắc Minh cái gì cũng là thứ yếu, an nguy của con trai nàng mới là quan trọng nhất, người ta vì con nàng đi tới bước này, nàng còn bất mãn cái gì?

Nam Cung Cẩm ném trả lại bình sứ cho Hồng mĩ nhân “Cất cho tốt! Về sau không có sự cho phép của ta là không được tùy tiện lấy ra dùng loạn. Ta sẽ nghĩ ra biện pháp khác cho Kinh Lan” Nàng quá rành tính nết của anh chàng này, có giết chết, hấn cũng không đụng đến thuốc của Quân Lâm Uyên lưu lại. Hiện nay Tuyết ngưng hoàn có tác dụng rất tốt, có thể kéo dài thêm chút thời gian để mình đi tìm viên giải dược cuối cùng kia, không thể để hấn dùng lung tung như vậy được. Còn vấn đề của Kinh Lan,

muốn cho nó uống thuốc còn có rất nhiều cách, hơn nữa Tuyết ngưng hoàn còn cho nàng chút linh cảm giác ngộ.

Ngón tay như ngọc vươn ra tiếp lấy bình sứ, sau đó đưa cho Phong, trong mắt ý cười rạng rỡ nhưng không nói lời nào.

Suốt hai mươi ngày, Nam Cung Cẩm không hề lâm triều, tinh lực dần hết cho Kinh Lan. Mộ Dung Thiên Thu biết con của Yên Kinh Hằng bị bệnh nên không tìm nàng phiên toái. Chỉ là trong lòng thẫn mẫn, tiểu tử vô lương tâm này không biết chừng mực, vì việc tư mà xao lãng việc công như vậy khiến hắn mỗi ngày ở trên triều thật nhàm chán.

Nam Cung Cẩm dùng bạc hà nghiên cứu ra một loại thuốc khiến vị giác tê liệt tạm thời, tuy không tốt bằng Tuyết ngưng hoàn nhưng cũng làm cho tiểu Kinh Lan ngoan ngoãn uống hết thuốc, vậy coi như ổn!

Quả nhiên thân thể cậu nhóc không cô phụ nỗ lực của Nam Cung Cẩm, sau mấy ngày bệnh đã thuyên giảm nhiều. Sau lại chú ý đi ăn dưỡng nhiều chút liền tốt lên. Cho nên kế tiếp, phủ Thừa tướng lại rộn rịp chuẩn bị một đại yến mừng đầy tháng của bé Quân Kinh Lan!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 11+1: Phụ Nữ Là Loại Tóc Dài Kiến Thức Ngắn! (1)

Hôm nay, phủ Thừa tướng náo nhiệt phi thường. Bên trong hậu viện, Mộ Thiên Thiên cảm kích nhìn Nam Cung Cẩm “Mấy ngày nay Tướng gia vất vả rồi!” Nàng là con gái của Quảng Lăng Vương nên tất nhiên hiểu được một chút sự tình trên triều đình. Nam Cung Cẩm vì chữa trị cho Quân Kinh Lan mà không thượng triều hai mươi ngày, chỉ sợ thế cục trong triều đã thay đổi.

Nam Cung Cẩm dĩ nhiên biết phu nhân hờ của mình nghĩ gì, cà lơ phất phơ nói “Con trai cưng của ta quan trọng nhất, quyên thế gì đó, rảnh rảnh đi đoạt lại là xong!”

Nói xong liền bế nhóc Kinh Lan, cười tủm tỉm “Cục cưng nói xem, có phải hay không hả?”

Nhóc thì nghe không hiểu lắm lời nàng nói nhưng vẫn cười đến tươi rói. Nốt ruồi son giữa trán màu hồng phấn nhìn rất xinh xắn. Một bàn tay nhỏ nhỏ mập mập quơ quơ lên mặt Nam Cung Cẩm, oa oa kêu to...

Ánh mắt Nam Cung Cẩm lơ đãng quét qua mặt Mộ Thiên Thiên, bỗng thấy có một loại cảm giác quen thuộc, nhưng rất mau lại biến mất. Lắc lắc đầu, thần mẫn trong lòng, mình dạo này thật là thần kinh.

Hôm nay là tiệc đầy tháng bé Kinh Lan, cả nhà đều mặc trang phục đỏ cho có không khí vui vẻ, người không biết còn tưởng nhà họ có đám cưới. Chỉ có Bách Lý Kinh Hồng không quen mặc màu này, nhưng lại rất biết đi đầu, không làm giảm sự hưng phấn của các nàng, nên không mặc màu

trắng mà khoác một trường bào màu tím nhạt, mắt không biết dùng cái gì nhưng đã biến thành màu đen.

“Tướng gia, khách khứa đã tới đủ, ngài nên ra ngoài đón tiếp!” Quản gia đi đến hậu viện nhắc nhở, thúc giục nàng ra phía trước.

Đang ôm bé cưng nên nàng nhất thời không muốn thả xuống, dứt khoát bế đi ra ngoài luôn “Ông đây đi ra cho bọn kia thấy con trai cưng anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng của bản quan!”

Tất cả mọi người đều đờ đờ loạt số xuống một dãy hắc tuyến. Thằng bé mới có một tháng, cho dù nhìn rớt mắt cũng chẳng thấy đâu ra được vẻ anh tuấn tiêu sái hay phong lưu phóng khoáng gì đó!

Mộ Thiên Thiên dở khóc dở cười theo sau. Thật ra trong lòng nàng rất sùng bái Nam Cung Cẩm, một người phụ nữ có thể ng ồi vào vị trí hiện giờ hoàn toàn đã đánh sụp đổ quan niệm trước nay của nàng là nữ nhân thì chỉ có thể nương tựa vào người đàn ông mới có thể có chỗ đứng cao. Mẹ nuôi của con trai nàng không thua kém gì một người đàn ông cả, à không, chỉ còn có một chút ...! Mà nàng luôn tự hỏi, tại sao thứ này lúc nào cũng có bộ dáng kích động như vậy, cứ như thể cô ấy mới là mẹ ruột á? Rõ ràng con là do nàng sinh ra mà!!!

Ra đến cửa chính liền nở nụ cười tươi tắn đón khách, các vị đại th ần đều cười đến tít mắt! Phe phái của Yến Kinh H ồng tất nhiên là vui vẻ tận trời, mà phe đối lập, do Yến tiểu tử mấy ngày nay bận chăm con nên không lên tri ều, thế lực bọn họ phát triển mạnh, vì vậy không lý do gì không ưa thích cậu nhóc con này nha!

“Thừa tướng đại nhân, chúc mừng chúc mừng!” Thái phó mặt cười như đóa hoa cúc, nhìn nhóc con trong ngực Yến Kinh H ồng ngập tràn thân thiện.

Yến Kinh H ồng tùy tiện tươi cười nói “Thái phó đại nhân, cùng vui cùng vui!”

“...” Cái mặt già nua của Thái phó lập tức sượng trân. Hai tháng trước, thằng con ưu tú nhất của lão vừa trọng thương ngoài chiến trường, đôi chân không thể cứu được nên tâm tình lão hết sức hậm hực. Giờ họ Yến kia bỏ cho câu ‘cùng vui cùng vui’, rất thành công gọi lại nỗi đau trong lòng lão! Con nhà người ta đây tháng thì mình có cái khỉ gì mà vui? Thằng nhóc này khẳng định là cố ý! Nhưng cho dù biết đối phương cố ý, hẳn cũng không tiện làm khó dễ, bởi vì với kinh nghiệm xương máu cả năm qua thì cái kết quả cuối cùng chắc chắn sẽ là bị thanh danh ‘vô có gây rối’ úp lên đầu. Chỉ có thể ai oán trách bản thân vì mình đã vào Thừa tướng phủ!

Một đám theo sau thấy Thái phó ăn mệt thì cũng biết Yến tiểu tử khó đối phó, cho nên nhanh chóng giao lễ vật của mình ra, nói một tiếng “Chúc mừng!” cho đủ lễ rồi vội vàng vàng chạy vào phòng trong.

Mộ Thiên Thiên bên cạnh cũng nhận ra Nam Cung Cẩm không chào đón gì mấy người đó nên cố ý hỏi “Tướng công, vì sao mấy vị đại nhân này có vẻ sốt ruột vậy?”

Cô nàng nào đó lập tức ‘nhỏ giọng’ đáp “Có lẽ là bọn họ đói bụng, biết chỗ chúng ta đãi tiệc nên điếm tâm cũng chưa ăn, vác bụng đói đến để được ăn nhiều chút. Giờ người người đều hư hỏng quá, toàn là bộ dạng này! Nói nhỏ nhỏ thôi, kẻo bọn họ nghe thấy!”

“Rầm!” “Oạch!” “Bịch!” phe phái bảo thủ theo Thái phó đều thành công bị Nam Cung Cẩm chọc điên máu, đến mức vấp ngạch cửa té lăn quay ra đất, nằm sải lai hình chữ X, khiến nhìn vào hết sức có mỹ cảm nghệ thuật!

Thái phó đại nhân ăn trái đắng rồi, bọn họ cố tình làm như không việc gì nhanh chóng rời khỏi, vậy mà cũng không buông tha, cái mầm của tiểu tử kia rất thích làm tức chết người không đến mạng a! Ông trời ơi, còn có thiên lý nữa hay không đây???

Bọn họ thật muốn chửi thề to một tiếng. Thật ra bọn họ cũng chẳng ham hố gì tới đây, nhưng do mọi người đều là đại thần trong triều, cùng nhau làm quan, dù không mừng thì cũng phải ra mặt một phen. Hơn nữa, Hoàng thượng hôm nay thế nào cũng đến, nếu mình không qua thì mặt mũi biết để

đâu, cho nên vì con đường làm quan sau này mới vác mặt tới đây chịu đả kích. Có đi đâu khiến họ không tiếp thu nổi đó là hôm nay đây tháng con của Yến Kinh Hồng vậy mà y cũng không chịu buông tha cho trái tim nhỏ bé yếu ớt của bọn họ. Đả kích thì đả kích, có cần phải tới trình độ đó hay không?

Các đại thần trẻ tuổi đều ghen cười, nhìn mấy lão gia hỏa té chổng kình trên đất. “Xoạch!” một tiếng, Mị Văn Dạ xếp quạt lại nói mát mẻ “Thừa tướng đại nhân, các vị đại nhân bị ngã, người còn không nhanh tới đỡ họ một tay a!”

Nãy giờ không thèm hé răng, Lãnh Vũ Tàn đây vẻ mơ hồ lên tiếng “Các vị đại nhân sao đi đường không cẩn thận để té ngã vậy?”

Lúc này các vị lão thần tức đến mức hận không thể tự đào hố chôn mình, hoặc nghĩa xem trên đất có cái lỗ nào trực tiếp chui luôn xuống! Hoàn cảnh mất mặt đến vậy quả thật bọn họ không thể tưởng tượng nổi!!!

Đến đây, Yến Kinh Hồng mới phảng phất như ‘vừa phát hiện’ ra biến cố này, nhanh chóng chạy tới bổ thêm một quả “Các vị đại nhân, các vị quá nhiệt tình rồi, sàn nhà đã được lau dọn từ trước, không cần các vị lau thêm lần nữa nha!”

“Phì...” Mị Văn Dạ không chút ngần ngại, đứng ở cửa nở nụ cười thật tươi.

Sắc mặt các vị đại thần hết sức đặc sắc, từ ửng đỏ cho đến đỏ tím, đủ các màu sắc, thoạt nhìn thập phần diễm lệ. Nếu không phải có tu dưỡng hàm hậu, khẳng định bọn họ rất.. rất.. cực kỳ muốn phun một câu chửi thề thật hoành tráng.

Cực tuyệt bọn hạ nhân nâng lên, các ông lão đáng thương kia tự lồm cồm bò dậy, mặt xám mày tro lục tục tiến vào phòng trong. Bọn họ rất muốn phất tay áo bỏ về rồi ra sao thì ra, nhưng nhớ tới lời buộc tội lúc nãy của họ Yến liên khiến họ muốn lên tăng xông tập nữa. Bọn họ chưa dùng điếm tâm, vác bụng rỗng tới ăn tiệc? Tốt lắm! Bọn họ nhất định hôm nay

sẽ chén một bữa thật no nê, tốt nhất là ăn sập luôn cả cái phủ Thừa tướng chết tiệt này! Hừ hừ...!

“Thừa tướng đại nhân, chúc mừng!” Lãnh Vũ Tàn chấp tay chúc tụng.

“Đa tạ H ầu gia, mời!” Cười tùm tùm phất phất tay, làm một tư thế mời tiêu chuẩn.

Mộ Thiên Thiên vẫn treo một nụ cười khéo léo trên môi, đứng phía sau Nam Cung Cẩm, đối với các phu nhân của đại th ần hết sức giữ lễ chào hỏi, thật sự rất có phong phạm của quý phụ nhân. Mặc dù Mộ Thiên Thiên chỉ là vợ trên danh nghĩa, đ ồng thời còn là một nữ nhân, nhưng, đập vào mắt Bách Lý Kinh H ồng đứng xa xa, lại khiến trong lòng hấn hết sức khó chịu.

Đón tiếp hết các vị đại th ần, sau một lúc Lãnh Tử Hàn cũng đi đến, hôm nay hấn rất nể tình, không mặc hắc y gây mất hứng, mà mặc một bộ áo gấm vàng sáng thêu giao long.

Thời đại này, con cháu hoàng gia đ ều có thể mặc minh bào, nhưng bất đ ồng ở chỗ, Long bào Hoàng đế thêu r ồng bay, còn quần áo các vị Vương gia chỉ thêu giao long hoặc bàn long mà thôi. Nhưng tình hình chung là các vị thân vương cũng hiếm khi ăn mặc đ ồng này, lo lắng không cẩn thận một phát sẽ khiến Quân vương mất hứng. Nhưng Lãnh Tử Hàn là ai a? Ai vui hay buồn thì mặc mớ gì đến hấn chứ? Hấn chỉ cần mặc đ ồng mình thích là đ ược!

Có đi ều không thể phủ nhận, cách ăn mặc này khiến anh chàng mất đi nét phóng đ ăng ngày thường, lại tôn thêm nhiều khí chất hoa lệ và quý giá, thật có dáng dấp bộ tịch hoàng tộc. Đi ều này dẫn phát một trận oanh động trong nhóm các cô thiên kim thế gia, nhưng nhớ tới đ ả kích trong thưởng hoa yến mấy ngày trước, các nàng sau một h ỉ hoa mắt lại chuyển sang trừng mắt căm hận anh chàng, sau đó quay đ ầu tỏ ra đ ầy chán ghét!

“Chúc mừng!” Âm thanh tà tứ cu ồng ngạo vang lên, ánh mắt nhìn Nam Cung Cẩm mang theo ý cười, bất quá làm tiệc đ ầy thán cho con nuôi vậy mà nàng có thể cao hứng đến vậy!

“Cảm ơn!” Cô nàng cười thành tiếng, lại nhìn nhìn ra cửa. Hôm nay Thượng Quan Cận Duệ có chuyện quan trọng không tới được, các quan khách đã đông đủ, Nam Cung Cẩm liễn chuẩn bị quay vào khai tiệc.

Vừa quay đầu, chưa đi được mấy bước, âm thanh của Mộ Dung Thiên Thu vang lên phía sau, giọng nói nửa thật nửa giả mang đầy vẻ ai oán “Yến Khanh, tại sao vừa thấy Trầm liễn bỏ đi vậy?”

Khóe miệng khẽ co lại, các đại thần tới thì phải rồi, nhưng sao nàng lại quên mất tên đoạn tụ này chứ? Mạnh mẽ rặn ra một nụ cười, quay đầu, nhưng chỉ thấy một mình Mộ Dung Thiên Thu và một tên tiểu thái giám đang cải trang thành công tử nhà giàu, hèn chi này giờ làm mình chả chú ý đến hẳn “Hoàng thượng, ngài hôm nay thật điệu thấp!”

Mỗ Hoàng đế tựa hồ cũng rất hài lòng về cách cải trang của mình, ngửa mặt lên trời cười to rồi nói “Tùy tiện giả trang một chút, Yến Khanh cũng sẽ thân cận với Trầm hơn”

Người giả trang thì kệ bà nhà người, ông đây cũng không dám thân cận với người nha!

Cô nàng ho khan vài tiếng rồi nói “Hoàng thượng, mời!”

Hắn cười cười đi vào, tiểu thái giám cũng dâng lên một hộp quà cho người phụ trách thu lễ ở cửa, diễn cứ y như một bằng hữu bình thường đến chúc mừng vậy!

Nhưng khi Mộ Dung Thiên Thu bước vào, các đại thần lập tức nhận ngay ra hắn, cùng nhau thẳng tắp quỳ xuống hành lễ “Bái kiến Hoàng thượng!” Chỉ có một người ngẩng yên không nhúc nhích, dường như không hề thấy hắn.

Mày kiếm của Đế vương nhú nhú một chút, cô nàng nhanh chóng tiến tới “Khởi bảm Hoàng thượng, người anh họ xa của thần chân cẳng có chút bất tiện”

“...” Ánh mắt xanh thăm thẳm thả quét qua quét lại trên người Nam Cung Cẩm một lúc lâu mới lên tiếng với các vị đại thần “Đứng lên đi!”

“Tạ Hoàng thượng!” Các vị đại thần nơm nớp lo sợ, Mộ Dung Thiên Thu đến, không khí liền không còn tùy ý tùy tính nữa.

Hoàng đế chỉ cười tà tà “Trẫm hôm nay cố ý mặc thường phục, chính là hy vọng các ái khanh không nên quá mức câu nệ, cứ xem như Trẫm không có ở đây đi”

“Vâng!” Tuy nói mọi người không thể xem như hẳn không tồn tại được, nhưng không khí đã vui vẻ hòa hợp hơn trước.

“Mặc Họa Công chúa đến!” Một tiếng hô vang từ cửa.

Mọi người sửng sốt, nếu Mặc Họa theo Hoàng thượng tới thì cũng không có gì lạ, nhưng hiện giờ nàng tới một mình sao? Chưa gả vào phủ Thừa tướng đã chủ động, không chút bận tâm danh tiếng nữ nhi, hình như cũng hơi quá mức một tí rồi đã!

Cô nàng nào đó cũng thấy đầu mình như ngu ra rồi, từ khi về nhà tới giờ, nàng bận rộn chuyện bệnh tình của Kinh Lan nên quên mất vụ này, thậm chí cũng chưa kịp nói với các ‘bà vợ’ nhà mình, không biết lát nữa lại gây ra sóng gió gì đây!

“Công chúa điện hạ thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!” Mọi người hành lễ liền nữa.

“Đứng lên đi” Trên mặt Mặc Họa hiện lên ý cười đậm nhạt. Trên người mặc một bộ áo gấm màu hồng, mang theo một loại nét đẹp đường hoàng cao điệu. Đôi mắt quét đến người Nam Cung Cẩm, trên mặt liền ửng đỏ, vô cùng thẹn thùng nói “Tướng gia!”

Cô nàng cảm giác giống như đang nuốt phải một con ruồi bự xự, trong lòng khó chịu cực kỳ! Có cần phải vậy không? Vừa mới rồi còn cao ngạo, chuyển phát thành ngượng ngùng với mình, hai người đầu là nữ nhân a!

Xấu hổ ho khan một tiếng “Không biết Công chúa điện hạ giá lâm, không tiếp đón từ xa!”

Mặc Họa đầu tiên liếc Mộ Dung Thiên Thu một cái, khom lưng hành lễ, sau đó nghe Thừa tướng nói chuyện hết sức khách khí, trong lòng đột nhiên cảm thấy không có tư vị “Tướng gia, quan hệ của chúng ta đã như vậy, người sao còn biểu hiện xa lạ thế?”

“Khụ khụ... Công chúa điện hạ, lễ không thể bỏ qua!” Cô nàng lệ rơi đầy mặt, Hoàng thất Tây Vỹ từ Hoàng đế cho tới Công chúa đầu là người hào phóng biến thái đến mức khiến người ta cắn lưỡi nha!

Mộ Thiên Thiên kỳ quái, ánh mắt quét tới quét lui trên hai người bọn họ, đánh hơi thấy tư vị không tầm thường!

Rất nhanh, Mặc Họa cũng chú ý tới Mộ Thiên Thiên, lập tức khom người thi lễ “Tỷ tỷ!”

Chúng đại thần cúi đầu uống trà, cuối cùng bọn họ cũng rõ, Mặc Họa Công chúa hôm nay đến không phải chúc mừng mà là tới chọc cho Thừa tướng phu nhân không thoải mái. Ai cũng vậy thôi, ở lễ đây tháng con trai mình, thấy trượng phụ ít ngày nữa sẽ cưới người con gái khác cũng sẽ không thấy vui sướng gì! Hơn nữa, Mặc Họa còn chưa gả vào, chỉ cần là một cô gái biết liêm sỉ sẽ không kêu chính thê của Thừa tướng là tỷ tỷ, bởi vì như thế có khác nào biểu đạt quyết tâm của nàng ta! Cho nên tuy các đại thần cúi đầu nhưng trong lòng lại hờn hờ chờ đợi trò hay sắp tới!

Mộ Thiên Thiên có chút kinh ngạc, khom người đáp lễ “Công chúa điện hạ nói lời này là sao? Thần phụ làm sao dám nhận hai tiếng tỷ tỷ của Công chúa chứ?”

Lời nói kèm theo biểu tình nghi hoặc khiến các đại thần nhiệt huyết sôi trào, hóa ra việc Thừa tướng phải cưới bình thê còn chưa có nói với phu nhân trong nhà nha. Azzz, đây cũng là bình thường, đâu có người phụ nữ nào vừa mới sinh con xong lại muốn nhận đả kích chông mình cưới thêm bình thê chứ? Thừa tướng không dám nói cũng là bình thường! Nói vậy kịch sẽ càng đặc sắc hơn ư?

Sắc mặt Mặc Họa lập tức trầm xuống, nàng không nghĩ tới Yến Kinh Hông vẫn chưa nói việc này với vợ, đây là không dám nói hay nửa điểm cũng không để mình trong lòng? Bất kỳ nguyên nhân nào nàng cũng đều thấy khó chịu. Nghiêng đầu nhìn họ Yến hờn dỗi nói “Tướng gia, chàng không nói chuyện của chúng ta với tỷ tỷ sao?”

Trong mắt hàm chứa nhè nhẹ ủy khuất cùng ai oán, khiến cho bất cứ nam nhân nào cũng sẽ đau lòng. Đáng tiếc, Yến Kinh Hông không phải nam nhân! Nàng bu ãn bực trợn to mắt tò mò nhìn Mặc Họa đang diễn sâu, ho khan đáp “Mấy ngày nay bản quan bận rộn đến mức không thượng tri ầu, làm sao còn nhớ tới những sự tình này chứ, mong Công chúa thứ tội!” Hừ, tốt nhất là không thể thứ lỗi, sau đó đừng gả cho ta!

Trong lòng Mặc Họa ngó ngoai đôi chút, quả thật, con trai Yến Thừa tướng bị bệnh mọi người đều biết, quên là chuyện bình thường! Vì vậy lại tươi cười, quay sang Mộ Thiên Thiên giải thích “Là như vậy, mấy ngày nữa Tướng gia phải cưới bõn Công chúa làm bình thê”

Mộ Thiên Thiên không thể tượng tượng há to miệng, liếc nhìn Nam Cung Cầm một cái, lại nhìn Mặc Họa một cái, lập tức cảm giác da gà da vịt đều nổi hết cả lên, hai nữ nhân này thật sự muốn thành thân? Cảnh tượng này lập tức đập tan vẻ đoan trang hàng ngày của nàng.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 11+2: Phụ Nữ Là Loại Tóc Dài Kiến Thức Ngắn! (2)

Bọn Mị Văn Dạ cao hứng đến mức suýt chút nữa là nhảy căng lên, nhìn đi nhìn đi, vợ lớn của Yến Kinh Hồng đã giận thành cái bộ dạng này rồi. Sắp có kịch hay để xem!

Bộ dáng của Mộ Thiên Thiên khiến Mặc Họa nhú mào “Sao vậy? Tỷ tỷ không vui khi thấy bản Công chúa và người cùng hầu hạ Tướng gia sao?”

“Không phải, không phải!” Mộ Thiên Thiên cuối cùng cũng tìm được giọng nói của mình, quay đầu vô ngữ nhìn Nam Cung Cẩm, lập tức hiểu ra, sợ là bà chằn Công chúa này hiểu lầm Tướng gia nhà mình là nam nhân cho nên mới liêu đến thế. Nghĩ tới đây đột nhiên cảm thấy buồn cười, trên mặt cũng hiện đầy ý cười nói “Nhiều người hầu hạ Tướng gia ta tất nhiên là rất cao hứng!” Không cao hứng sao được, quả thực là cười muốn rụng răng đây này!

Mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn Thừa tướng phu nhân, như thể muốn sấm soi trên mặt nàng một tia căng thẳng hay miễn cưỡng. Có đi đâu làm mọi người thất vọng rồi. Tìm cả ngày cũng chỉ thấy được cô nàng kia khuôn mặt tú nhả treo đầy ý cười, phảng phất như thập phần sung sướng, một chút cũng không giả vờ. Mọi người trong lòng không khỏi cảm thán, trên đời này thật sự có nữ nhân rộng lượng đến vậy sao?

Thế là từng người tại đây nghĩ về cõp mẹ nhà mình. Đừng có nói là cười bình thản, chỉ cần ra ngoài phong lưu một chút hoặc nạp một em tiểu thiếp thôi, hậu viện sẽ bốc cháy, sự tử hà đông sẽ hành hạ mình đủ kiểu mà các nàng có thể ‘sáng tạo’ ra được. Đâu như phu nhân nhà họ Yến thật sự

quá rộng lượng, quả nhiên cưới vợ phải chọn vợ hiền mới ổn! Nghĩ nghĩ, khiến trong lòng các vị đại nhân kiên cường không nhỏ, hôm nay về nhà nhất định phải làm ‘công tác tư tưởng’ về chuyện nạp thiệp của mình với vợ nhà, nếu phản kháng, vậy thì phải khẩn cấp đưa các nàng sang ‘học tập kinh nghiệm’ của Thừa tướng phu nhân!

Trong khi đó, ba nhân vật chính của chúng lại hồn nhiên vô tư không hay biết, biểu hiện hôm nay của họ đã khiến cho tử suất bùng nổ mâu thuẫn gia đình của các đại thần trong kinh thành tăng vọt nhanh chóng!

Mặc Họa thấy Mộ Thiên Thiên cười chân thành đến thế, hơi ngần người một chút, người ta hay nói ‘không đánh khuôn mặt đang tươi cười’ khiến nàng không thể làm gì được cô nàng kia, thậm chí trong thâm tâm còn cảm thấy hổ thẹn cho hành vi đến nhà gây rối của mình. Trên mặt cũng hiện ra ý cười chân thành hơn vài phần “Vậy về sau, nếu muội muội có hành vi không ổn, mong tử tử thông cảm nhiều hơn cho!”

Mộ Thiên Thiên hết sức nhiệt tình nắm tay Mặc Họa “Nếu chúng ta đã là người một nhà, có cái gì thông cảm hay không thông cảm, Công chúa điện hạ đừng nói những lời khách khí như vậy!”

“Đã là người một nhà, tử tử sao còn gọi người ta là Công chúa điện hạ chứ? Thật làm cho muội đau lòng mà. Tử cứ gọi là Mặc Họa hay muội muội đi!” Mặc Họa cũng kích động nắm lấy tay Thừa tướng phu nhân.

Nam Cung Cầm nhìn hai người kia nắm lấy tay nhau đầy vẻ thâm tình, khóe miệng hung hăng run rẩy vài cái, rất muốn rống lên một câu ‘hai người các người đi mà làm người một nhà đi, ông đây không thèm’. Nhưng nàng cũng còn chút lý trí, vẫn là không dám phun ra.

“Tốt, Hoàng thượng và các vị đại nhân chắc cũng đói rồi, chúng ta trước uống rượu đi!”

Mộ Dung Thiên Thu trưng ra một bộ mặt ‘hết sức đáng tiếc’, vừa không thấy được cảnh vợ lớn vợ bé nháo đến rung trời, cũng không thấy luôn cảnh nam sủng bay vào gây sự ghen tuông, khiến trong lòng hấn mất mát dễ sợ, so với tưởng tượng ban đầu của hấn thật là một trời một vực mà!

Mọi người ng ồi vào vị trí. Mộ Dung Thiên Thu dĩ nhiên ng ồi thượng tọa, sau đó là Lãnh Tử Hàn, Nam Cung Cẩm. Bé Kinh Lan thì được b ầu ngực em đưa đi cho bú sữa. Mộ Thiên Thiên không biết cố ý hay vô tình lại để cho Bách Lý Kinh H ồng ng ồi cạnh Thừa tướng, còn mình thì ng ồi phía dưới. Mặc Họa do có danh vị là Công chúa nên ng ồi đối diện Nam Cung Cẩm.

Sau khi an vị, Mộ Dung Thiên Thu là người đầu tiên nhắc đũa, mọi người mới bắt đầu nhập tiệc. Phe phái ngoan cố vì quyết tâm muốn Thừa tướng tức tối nên li ều mạng ăn uống!

Do không khí ăn uống quá mức nghiêm túc nên âm thanh nhai nuốt có phần hơi khuếch đại khiến lâu lâu mọi người nghe thấy vài âm thanh tương tự heo xực trấu vang vang. Mỗ Hoàng đế vô ngữ ng ẩng đầu, nhìn nhìn các vị đại th ần thân ái của mình như quỷ đói, ăn to nuốt lớn. Mà làm hấn tức tối là tuy thức ăn không t ỏi nhưng làm sao bằng ngực thiện phòng nhà hấn, mấy hôm trước trên thượng hoa yến có thấy bọn này nhiệt liệt như vậy đâu chứ, thiệt cũng quá khoa trương đi!

Quay sang thấy trên mặt Bách Lý Kinh H ồng hiện rõ ràng khinh thường và trào phúng làm vị Hoàng đế nào đó cảm thấy mình bị mất hết mặt mũi, càng nhìn càng không chịu đựng nổi. Mà bọn kia ăn càng khiến người ta không nỡ nhìn thẳng. Cuối cùng chịu hết xiết bèn mở miệng r ồng “Các vị ái khanh, Trẫm trừ bổng lộc các khanh sao?”

“Có!” Nam Cung Cẩm thuận thế tiếp lời. Quả thật bổng lộc của nàng bị trừ mà! Mộ Dung Thiên Thu trực tiếp làm lơ nàng, nhìn về phía các đại th ần.

Thế là các đại th ần phe phái bảo thủ nháy mắt phát hiện ra tình cảnh không ổn, chỉ vì muốn ăn nghèo nhà Thừa tướng mà không cẩn thận ném mất mặt mũi. Các đại th ần thuộc phái trẻ cũng đang nhìn về phía bọn họ, ánh mắt toát lên vẻ không thể tin tưởng được. Nhìn nhìn tư thế lữ ranh kia xem, cứ như thế trông mấy lão già này ăn khiến chúng cũng no nê luôn rồi ấy. Vì vậy, các ông già khốn khổ ấy rút ra một kết luận: mặt mũi bọn họ hoàn toàn ném mất sạch!

Nhất thời sắc mặt già nua trở nên ửng đỏ, xấu hổ tìm một nguyên nhân lấp liếm “Khởi bẩm Hoàng thượng, ngài vẫn chưa trừ lương của thần, chỉ là do chờ hơi lâu nên đói, nên...”

Cô nàng lập tức làm một bộ rộng rãi không để bụng “Hoàng thượng, ngài không cần so đo với bọn họ, tuy họ ăn tương đối nhiều, nhưng thần tin tưởng bọn họ biết thần bị trừ bổng lộc, sinh hoạt túng quẫn, nghèo rơi nghèo rớt, trước lúc ra về sẽ lưu lại chút tiền cơm!”

Cái gì? Còn muốn trả tiền cơm? Nhân dịp con trai đầy tháng, đãi bữa tiệc, khách đến mừng còn phải trả tiền cơm? Đây là cái đạo lý gì vậy trời? Trên đời này lại còn có người vô sỉ đến vậy sao? Nhưng chủ nhân da mặt dày nói vậy, bọn họ cũng không thể cự tuyệt nha, hơn nữa Hoàng thượng còn đang ở đây đó! đành phải gượng cười giả lả “Phải vậy rồi, phải vậy rồi!”

“Quản gia, chút nữa người đem giấy tờ đưa các vị đại nhân, liệt kê rõ ràng họ ăn những món gì, giá cả cứ tính theo giá của Nghênh Khách Cư nhân lên mười lần là được. Bản quan tin tưởng, các vị đại nhân đây sẽ nguyện ý tiếp tế bản quan” Cô nàng nào đó vung tay lên, bắt đầu luyện thuyên lừa đảo.

Phe phái ngoan cố nghe thấy Thừa tướng đến giấy tờ cũng đã chuẩn bị tốt liềm nghiêm trọng hoài nghi, đây chắc chắn là có dự mưu. Một vị đại thần nhin không được hỏi “Thừa tướng đại nhân, cho phép hạ quan hỏi một câu, tại sao giá cả gấp mười lần Nghênh Khách Cư a?” Cái này không phải siêu cấp lừa tiền sao?

“Bởi vì đầu bếp hôm nay đều được mời đến từ Nghênh Khách Cư. Các vị hẳn biết, đầu bếp chỗ đó, nếu ra ngoài nấu ăn giá cả đều tính gấp đôi. Các vị hôm nay dùng bàn ghế, tính gấp đôi, dùng phủ Thừa tướng... Cuối cùng, hôm nay là ngày hỉ yến đầy tháng của con trai bản quan, các vị sẽ không phải tiệc trả tiền gấp ba đó chứ?”

Liệt kê một dây lòng thòng khiến người nghe trợn mắt há hốc mồm. Nói tới nói lui chính là muốn muôn kiểu hốt tiền của chúng ta đây mà!

Một vị khác rất ư là không phục chỉ chỉ vào các đại thần phe trẻ tuổi g ần đó “VẬY tại sao bọn họ lại không phải trả tì ền? Thừa tướng đại nhân không phải trọng bên này nhẹ bên kia sao?”

“À, bởi vì bọn họ ăn tương đối ít. Các vị cũng biết, bổng lộc tháng này của bản quan bị trừ sạch nên tương đối nghèo, lễ vật của các vị đại nhân đưa đến đều phải bán đổi thành tì ền mặt, miễn cưỡng có thể trả được tì ền ăn của bọn họ, mong các vị an tâm!” Câu nào cũng cố nhét sự kiện mình bị trừ lương vào cả!

Ặc! Đây là trắng trợn muốn đem lễ vật mừng của bọn họ đi bán lấy tì ền mời đám tiêu tử kia ăn cơm. Hơn nữa lễ vật của bọn họ bán xong còn muốn họ trả tì ền cơm nữa chứ! Đây là cái đạo lý chó má gì vậy hả? Tuy Hoàng thượng ở đây, không nên tỏ ra mất phong độ, mà bọn họ cũng không thiếu chút tì ền cõn con đó, nhưng bọn họ không thể nuốt trôi cục tức này! “Thừa tướng đại nhân, từ xưa đến giờ, nào có chuyện đến dự hỉ yến còn phải trả tì ền a?”

“Không cần trả tì ền, đó là những gia đình phú quý nha, bản quan bị trừ lương nên không thể so sánh với họ được. Bất quá...” Nói tới đây, cô nàng nhú mày ghét bỏ nhìn bọn họ “Các người đều là lão thần Tây Võ ta, có mấy đ ồng leng keng tì ền cơm mà so đo nhiều như vậy, chẳng lẽ các người muốn tới phủ Thừa tướng ăn chực?”

Lão Thái phó lập tức nổi giận suýt tắt thở. Nhịn không nổi, cố gắng lý luận “Thừa tướng đại nhân, chúng ta đều có mang lễ vật và tì ền mừng đến, dự hỉ yến, cũng không thể coi như ăn chực a?”

“Ừa, lễ vật và tì ền biếu không phải vì chúc mừng con trai ta đ ầy tháng sao? Có quan hệ gì tới tì ền cơm chứ?” Nam Cung Cẩm vẻ mặt mơ hồ, phảng phất như thật sự là không hiểu, tiếp theo mở miệng “Chẳng lẽ đ ầy tháng con bản quan, các vị tay không đến đây, chơi trò m ồm mép nói suông vài câu chúc mừng là xong? Còn những lễ vật này là trả phí ăn tiệc sao?” Cô nàng c ần đưa trong tay, nhú mày nhìn bọn họ.

Lão Thái phó đáng thương xem chút uất ức đến ngắt xiu. Cường từ đoạt lý! Đây căn bản chính là cường từ đoạt lý!!! Nhưng cho dù là vậy thì

lão cũng không tìm được lời phản bác, giận đến tím tái mặt mũi, ho khan không ngừng, coi bộ tư thế đó, cơ hồ là muốn phun một ngụm máu tươi!

Vài vị đại thần đến bên lão vượt vượt lưng cho lão thuận khí “Thái phó đại nhân bớt giận!” Phe bọn họ vừa mất một Đại Tư mã, nếu toi luôn Thái phó vậy thì bên này coi như xong!

Mộ Dung Thiên Thu thân là Hoàng đế vậy mà giờ phút này cứ như người ngoài cuộc nhìn xem diễn trò vui. Thấy Yên Kinh Hông giận dữ thực sự là rất có ý tứ!

Có đi đâu Mộ Thiên Thu lại thấy, nếu trong tiệc đây thàng con mình mà chọc giận mấy lão già này, thứ nhất là không được lễ phép cho lắm, thứ hai có oán khí sẽ không may mắn, vì vậy liền nghiêng đầu nói với Nam Cung Cẩm “Tướng gia, vị đại nhân này thoạt nhìn thân thể có chút không khỏe, chàng có thể qua bắt mạch cho ông ấy hay không?”

Cô nàng không thèm quan tâm trả lời “Không việc gì, không việc gì! Thái phó đại nhân không cần thận bị ta nói trúng tim đen, nhất thời hổ thẹn nên mới vậy. Sự tình nam nhân, phu nhân đừng quản, tiếp tục an tâm ăn cơm đi!”

Mặc Họa ngẩng đầu đối diện, tình hình trên triều chính cũng biết chút thế cục, trong lòng càng đối với Nam Cung Cẩm kính nể không thôi, dám chọc mấy lão già tức giận đến trình độ này thật không đơn giản, càng nhìn càng thương thức, trong mắt tràn đầy cuồng nhiệt nồng đậm.

Các đại thần trẻ tuổi cúi đầu, không ngừng ho khan, cả bọn ghen cười đến mức sắp nội thương đến nơi. Đem lão Thái phó ghen ngào đến mức này, nhiều năm qua liệu có mấy người?

Tương đối bình tĩnh cũng chỉ có Bách Lý Kinh Hông và Lãnh Tử Hàn, cả hai đều cúi đầu, không nhanh không chậm dùng bữa, cứ như thể chẳng nghe thấy gì cả. Bọn họ còn lạ gì tác phong của cô nàng chứ! Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy trên mặt bọn họ có một chút run rẩy...

Cục diện sắp lâm vào bế tắc, mỗ Hoàng đế cười to mở miệng rằng “Chỉ có một chút chuyện nhỏ, Yên Khanh đừng nói nữa, Thái phó tuổi tác cao, thân thể không tốt, nếu bị người nói mấy câu tức giận đến phun máu thì sẽ không may mắn! Đây chính là tiệc đày thán của con trai người nha!”

Có Mộ Dung Thiên Thu hòa giải, lão Thái phó cũng cảm thấy cơn tức giận được đề xuống, làm ra một bộ dáng không có việc gì. Ra vẻ như không biết lão già đáng thương ấy khó khăn lắm mới ổn định tâm tình, cô nàng nào đó liền lớn lối “Cái gì? Lão Thái phó vì tiệc đày thán của con trai ta mà nguyện ý phun một ngụm máu ư? Đó là huyết hồng hồng hồng nhiều lợi cát nha, so với màu của tơ lụa còn diễm lệ hơn nhiều. Thái phó đại nhân, ngài tình nguyện chứ hả?”

Lần này đã thành công khiến lão Thái phó cảm nhận được một trận tanh ngọt trong cổ họng. Một cổ chất lỏng từ trong ngực dâng trào, nhưng nhớ đến Yên Kinh Hồng vừa trình bày ‘luận học máu cát lợi’ làm lão cắn răng áp cổ khẩu huyết nuốt trở về Không để cho tiểu tử này tiện nghi được! Nhe răng trợn mắt gằn ghè “Sợ đã khiến cho Thừa tướng thất vọng rồi. Lão phu trời sinh tính tình rộng rãi, không có ý niệm học máu!”

Lão có học máu hay không, thân làm truyền nhân của thần y không lẽ nàng không biết? Bất quá mục đích kích thích khiến lão muốn phun máu, ghen trở về lại phun, đối với đày thán con mình cát lợi thật sao? Nàng mới không biến thái đến vậy nha! Hơn nữa làm hấn ghen lại còn có một chỗ tốt đó là hấn sẽ bị ghen cho nội thương. Lão bất tử này luôn thích đối nghịch với nàng thì cũng thôi đi, lần trước mình bị ám sát trong thưởng hoa yến không chừng hấn cũng có phần trong đó!

Bởi vì nàng thấy một Lễ Bộ thị lang nho nhỏ tuyệt đối không có lá gan lớn đến thế, cho nên phái người theo dõi nhất cử nhất động của y. Quả nhiên hôm đó phát hiện y vừa rời hoàng cung lập tức chạy đến phủ Thái phó, suy ra lão bất tử chết tiết này chính là hậu trường phía sau hay còn có thể nói lão chính là chủ mưu sau màn a. Vì vậy hôm nay lão tự mình đưa tới tìm đả kích, không thể trách nàng không tôn lão ái ấu nhé (Kính già yêu trẻ) “Nếu là vậy, bản quan cũng an tâm! Bản quan chỉ sợ Thái phó đại nhân

sau khi phun máu sẽ giả bộ ngất xỉu, sau đó mượn cơ hội không trả tiền cơm!”

“Phụt...!” Lãnh Tử Hàn cuối cùng nhịn không được cũng phun một ngụm rượu.

Lão Thái phó tức giận nghiến răng ken két, nhưng, vẫn cố nén, hừ lạnh một tiếng, rồi ngẩng đầu, làm lơ họ Yến, kiên quyết không...hộc máu!!!

Mỗ Hoàng đế vừa ăn vừa âm thầm đặc ý, thân ở địa vị cao là một sự kiện hạnh phúc đến nhường nào. Bằng không chỉ dựa vào việc mình trừ một tháng bổng lộc của bé con, hôm nay chịu đả kích khẳng định còn thảm thiết hơn lão Thái phó nhiều!

Bách Lý Kinh Hằng trước sau vẫn như một, cực kỳ trấn tĩnh, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn Nam Cung Cẩm một cái, trong mắt tràn đầy ý cười sủng nịch.

Bữa cơm kết thúc, kế đến chính là tiết mục then chốt của buổi tiệc:
Chọn đồ!

Nhìn bộ dáng bưng bưng hứng thú của ai đó, Mộ Thiên Thiên không khỏi lắc đầu, nhẹ nhàng nhắc nhở “Tướng gia, chọn đồ vật là việc bọn nhỏ làm lúc thôi nôi, Kinh Lan mới một tháng, làm sao biết cái gì mà chọn?”

Đây cũng là tiếng lòng của các vị đại thần đang có mặt. Một đứa bé vừa đầy tháng chọn đồ, không phải là quá khùng điên sao? Không biết Yến Kinh Hằng không biết hay biết mà vẫn cố ý làm!

Khuôn mặt cô nàng nào đó cũng cứng đờ một chút. Hix... nàng chưa có con nên không hiểu rõ lắm, coi bộ lần này mình nhớ nhầm con bà nó rồi!

Nhưng, nàng là ai? Nàng chính là đệ nhất mỹ tướng Yến Kinh Hằng! Đánh chết nàng cũng sẽ không bao giờ thừa nhận mình nhớ nhầm, vì thế... nhú mày nhìn Mộ Thiên Thiên trách cứ “Nữ nhân chính là tóc dài kiến thức ngắn! Con trai ta có thể so sánh cùng những đứa bé bình thường khác

sao? Con của Yến Kinh H ồng, chọn đ ồ cũng phải trước những đ ứa trẻ khác, như vậy mới chứng minh con ta là thông minh số một!”

Một cái hắc tuyến to tồ chẳng xẹt qua sau đ ầu Mộ Thiên Thiên. Phụ nữ là loại tóc dài kiến thức ngắn?! Nàng rất muốn gào lên một câu “Bộ người không phải nữ nhân hả?” Nhưng ở đây nhiều người vậy, vì an nguy cả nhà, nàng nhịn! Tên này cải trang nam nhân lâu ngày quá riết r ỉ chắc quên mất giới tính thật của mình!

Cách đó không xa, Bách Lý Kinh H ồng và Lãnh Tử Hàn không ngừng ho khan...

Tới nước này, đành phải cho người ôm tiều Kinh Lan tới. Nhóc tì vừa xuất hiện trong phòng, cô nàng li ền lao đến bế ngay, hết sức vui vẻ khoe khoang “Nhìn đi! Thằng nhóc này càng lớn càng giống ta!”

Mọi người lập tức run run mép. Giống cái chỗ nào mà giống? Tha thứ cho bọn họ mắt kém, nhìn mãi chẳng thấy điểm nào tương tự nhau giữa hai cha con. Nam Cung Cẩm phát biểu xong cũng cảm thấy đ ầu đ ầy m ồ hôi lạnh. À... ừm... cao hứng quá nên quên, thằng cu này không phải nhi tử thân sinh của mình!

Tiều Kinh Lan nghe không hiểu các đại th ần nói gì, chỉ khanh khách cười rộ, mở to đôi mắt phượng hẹp dài, tò mò đánh giá xung quanh. Lúc bị Nam Cung Cẩm ôm đến trước cái bàn dài, nhìn nhìn đ ồng đ ồ lộn xộn ở trên, r ỉ nghe cô nàng nào đó cứ như thật hỏi “Cục cưng của cha, con thích cái nào?” Cậu ngược nhìn lướt qua, r ỉ không biết có hiểu hay không, nhắm mắt quay đ ầu đi, tỏ vẻ không thích món gì cả.

Ặc... này?

Mộ Dung Thiên Thu bật cười “Mấy thứ này thằng nhóc sợ là nhìn mà chướng mắt ấy. Trẫm lấy một món cho nó nhìn xem” Nói xong li ền lấy từ trong tay áo to rộng của mình một cái ngọc ấn to chừng bằng bàn tay. Các đại th ần cả kinh, th ần mắng to trong lòng, Hoàng thượng thật là hoang đường, đó chính là truyền quốc ngọc tỳ!!!

Ai ngờ, chú nhóc đang híp mắt bỗng nhiên mở to, ánh mắt tràn đầy chờ mong nhìn chăm chăm ngọc tỷ, quang mang nóng rực, hai cánh tay nhỏ bé còn quơ quơ hướng đó, oa oa kêu lên, rõ ràng là muốn, cực kỳ muốn!

Đừng nói là người khác, chính Nam Cung Cẩm đầu sợ đến tá hỏa, thằng nhóc này cái gì cũng không thích, cứ nhiên đòi thích chơi ngọc tỷ. Cho dù thích thì cũng nên trộm thích a, bày ra cái vẻ thích chết người đó trước mặt Mộ Dung Thiên Thu, bộ chán sống rồi hả?

Vội vã giao nhóc tí cho vú em, ý bảo cô ta nhanh chóng lui xuống. Sau đó quay sang Mộ Dung Thiên Thu nói “Hoàng thượng, con nít không hiểu chuyện, thấy đồ vật ánh vàng rực rỡ ham thích cũng là chuyện bình thường. Mong Hoàng thượng đừng quá để ý!” Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng cô nàng lại ngổn ngang trăm mối. Thằng nhóc này được lắm, mới tí tuổi đầu đã biết nhìn hàng rồi, không thích thì thôi, thích là phải thích ngọc tỷ mới chịu. Đi đâu này nói lên cái gì, nó thật không hiểu hay có ý gì khác?

Hồng mỹ nhân ngẩng cách đó không xa đang chậm rãi bưng chung trà nhấm nháp, trên mặt cũng hiện ra một tia suy nghĩ sâu xa.

Mỗ Hoàng đế thì ngược lại, không để ý lắm cười cười, tiến lên mấy bước đến gần Nam Cung Cẩm “Yến Khanh, không cần khẩn trương, nó không phải thích ngọc tỷ thôi sao? Nếu người nguyện ý, Trẫm liền đưa ngọc tỷ kia cho nó, Khanh thấy sao?”

Bốn phía vang lên tiếng hít một hơi khí lạnh. Đưa ngọc tỷ? Làm cái gì mà đưa ngọc tỷ đơn giản vậy, rõ ràng là muốn tuyển thằng bé kia làm người thừa kế thì có! Lão Thái phó cũng đầu, đang muốn cùng mọi người lên tiếng khuyên ngăn, Nam Cung Cẩm đã lên tiếng trước “Chỉ sợ phải phụ ý tốt của Hoàng thượng rồi. Kinh Lan không có phúc khí tốt như vậy!”

Mộ Dung Thiên Thu tiến lên thêm bước nữa, trong mắt ánh lên tia ám muội “Yến Khanh, hà tất luôn cự tuyệt Trẫm ngoài ngàn dặm như vậy?”

Ngẩng một bên cả ngày, Bách Lý Kinh Hồng vẫn duy trì tư thái phong độ một người đàn ông nên có, nghe đến đây rốt cuộc cũng động. Đứng đây,

chậm rãi đi đến phía sau Mộ Dung Thiên Thu “Tây Vĩ Hoàng!”

Thanh âm lạnh lùng trong trẻo vang lên, Mộ Dung Thiên Thu lập tức quay đầu lại. Đồng thời lúc đó, Bách Lý Kinh Hồng tung ngay một quyển, chính xác đập thẳng vô mặt mũi Hoàng đế nào đó, không lưu một chút tình cảm nào!

“Bốp!” Một tiếng vang lên. Mọi âm thanh đều ngừng lại. Tất cả mọi người cơ hồ đều không tìm thấy được tiếng nói của bản thân.

“Mộ Căn Thần, ngươi...” Mộ Dung Thiên Thu đã động sát khí.

Nam Cung Cầm nhanh nhẩu xông lên phía trước “Hoàng thượng, cái này, cái này... A, đúng rồi! Thật ra ở quê hương bọn họ, đám người khác chính là phương thức biểu đạt sự nhiệt tình!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 12+1: Hoàng Thượng, Xin Ngài Tha Cho Cúc Hoa Của Thần Đi! (1)

“Yến Kinh Hồng, khanh nghĩ Trẫm là thằng ngốc hử?” Mộ Dung Thiên Thu vươn tay lau cái mũi đầy máu của mình, lửa giận bốc cao ngàn ngút! Trước mặt nhiều đại thần như vậy đánh mình, Mộ Cận Thần không muốn mạng nữa sao? Chưa dừng ở đó, chuyện khiến hắn càng tức tối hơn nữa là trong khi mình bị đánh xẹt máu mũi, Yến tiểu tử không quản nam sủng của y thì thôi, ở đó còn dám nói hươu nói vượn với mình nữa chứ!

Nam Cung Cẩm bị hắn rống một trận nhất thời khiếp sợ, cuống quít giải thích “Hoàng thượng, thần tin rằng ngài đã từng nghe nói qua, ở Nam Cương có một dân tộc thiểu số gọi là ‘dân tộc Thái’, họ có phong tục là hắt nước vào người khác để thể hiện sự nhiệt tình của mình. Cho nên, sẽ có những địa phương khác, dùng nắm đấm để biểu hiện sự nhiệt tình cũng là bình thường, đạo lý này, thần thấy không có gì kỳ quái!”

“Có phải hay không?” Cô nàng nói xong, quay đầu lại làm mặt quỷ với Bách Lý Kinh Hồng.

Hồng mỹ nhân không phải là người lỗ mãng, chỉ là chịu không nổi sự ép sát của Mộ Dung Thiên Thu nên mới trực tiếp động thủ. Hiện giờ, cơn tức giận tiêu bớt, nên rất phối hợp gật gật đầu phụ họa theo.

Nhưng Mộ Dung Thiên Thu không phải dễ gạt như vậy, đang muốn cảm ràm ý kiến ý cò thì bị Nam Cung Cẩm hót tay trên “Hoàng thượng, ngài làm vua một nước, hân là có phong độ nha!”

“...” Hấn bị đánh, người đánh hấn không cần xin lỗi. Hấn muốn nói mấy câu, ngược lại biến thành không có phong độ. Đây còn có thiên lý nữa hay sao???

Thấy Mộ Dung Thiên Thu vẫn còn hậm hực, cô nàng lại bõ thêm “Hoàng thượng, tuy nói đây là một phương thức biểu đạt sự nhiệt tình, nam sủng của thần cũng không phạm thượng, nhưng rốt cục vẫn là lỗ mãng một chút, hôm khác thần sẽ đặc biệt mời ngài ăn cơm, coi như thay hấn bõ tội với ngài, Bệ hạ thấy thế nào?”

Bất đắc dĩ phải làm ra nhượng bộ, trong lòng lại ai oán liên tục. Tên này thật không có phong độ đàn ông, khiến mình gặp toàn rắc rối, thật là tức chết đi được!

Quả nhiên đênghị này thành công an ủi cái mũi bị thương của mỗ Hoàng đế. Bị đâm một quyên, lại có cơ hội ở riêng với bé con, có lời!!! Lập tức ai đó cười sáng lạn nói “Yến khanh, một lời đã định! Trẫm chờ cùng người uống rượu nói chuyện phiếm”

“Vi thần tuân mệnh!” Yến Thừa tướng bất đắc dĩ cúi đầu.

Hồng mỹ nhân coi như mình bạch cái gì gọi là ‘lượm hạt mè mà bỏ qua dưa hấu’, thống khoái nhất thời lại phải trả giá bi thảm như vậy, mất nhiều hơn được!

Đế vương tâm tình tốt cũng không truy cứu sự tình ngọc tử nữa, cười to vài tiếng, lại ngựa quen đường cũ, ái muội nhìn Thừa tướng nhà mình liếc mắt một cái, sau đó mang theo tiểu thái giám nghênh ngang rời đi.

Tiệc đây thánh kết thúc, các đại thần chấp tay sôi nổi cáo từ. Mấy lão thần ngoan cố vừa muốn đi, cô nàng liền bõ theo “Quản gia, có vài vị đại thần quên mang bạc, người phái người theo họ về phủ nhận tiền nha!”

Mấy người này giật giật khóe miệng, hoàn toàn không tin được, đến nông nổi này mà tiểu tử thúí đó vẫn còn nhớ tới bạc, trong khi bọn họ đều đã quên! Mặt mày đen thui như đất nã, móc từ tay áo ra ngân phiếu ném cho Quản gia “Không cần thối lại!”

Nói xong, thập phần bực bội phất tay áo ra về. Cứ tưởng hành vi này sẽ khiến Yến tiểu tử cảm thấy khuất nhục, ai dè, đi còn chưa xa lại nghe loáng thoáng âm thanh cảm thán truyền tới “Các vị đại nhân thật là tài đại khí thô, khiến người nghèo như ta thật cảm động! Về sau có yến hội hẳn phải mời các vị tới mới được!”

Còn muốn mời bọn họ? Chính là đánh chết họ cũng sẽ không bao giờ tới!

Mặc Họa Công chúa e lệ ngượng ngùng nhìn Nam Cung Cẩm thỏ thẻ “Tướng gia, khi nào thì tổ chức hôn sự của chúng ta?” Theo ý tứ của Hoàng thượng, mấy hôm trước cũng nên làm thỏa đáng rồi, nhưng đụng hàng với vụ Yến Kinh Lan mắc bệnh mới trì hoãn tới giờ.

“...” Mặc Họa này cũng hấp tấp quá đi. Mắc chứng gì mà muốn vội vã gả tới vậy? Cô nàng ho khan mấy tiếng, trả lời “Hôn sự này không cần nóng vội, phải chuẩn bị thỏa đáng trước đã, bản quan không muốn làm Công chúa mất mặt”

Nghe nửa câu đầu, cô Công chúa kia liền thấy bất mãn, nhưng nghe hết câu thì mặt hoa hớn hở, sung sướng gật đầu “Có câu ‘gả phu từ phu’, vậy bản Công chúa sẽ chờ Tướng gia định ngày cưới!”

“Khụ khụ khụ...” Nam Cung Cẩm thành công bị sặc với cái câu ‘gả phu từ phu’ (gả chồng thì sẽ theo ý của nhà chồng), hung hăng ho khan một trận rồi âm ờ gật đầu coi như đồng ý.

Mặc Họa tươi cười, ánh mắt bất thiện quét về phía Bách Lý Kinh Hằng, sau đó mang hạ nhân về vang đi tuốt.

Chờ toàn bộ khách khứa đi hết, Quán gia mới tiến lên báo cáo tỉ mỉ lời “Khởi bẩm Tướng gia, chưa tính quà tặng, lợi nhuận tổng cộng là một vạn tám ngàn lượng”. Con số khổng lồ như vậy cũng khiến Quán gia có chút khiếp sợ! Bổng lộc một tháng của Tướng gia nhà mình chỉ có ba ngàn hai, lần này hốt một mẻ được hơn nửa năm bổng lộc, còn chưa kể tới quà tặng nữa đó, Tướng gia thật làm một cú buôn bán siêu lợi nhuận rồi!!!

Cô nàng nào đó cũng không nghĩ đến, chỉ nhất thời nổi hứng lại có thể mang vệt tai phú lớn vậy, trong lòng đại hỉ, vỗ tay cười lớn “Thật tốt quá! Ngày mai chúng ta lại làm một bữa yến tiệc mừng con ta một tháng lễ một ngày đi!”

“...” Tướng gia của ta, ngài nguyện ý làm, cũng không có ai nguyện ý tới à nha!

Bọn hạ nhân bắt đầu thu dọn, Hường Mỹ Nhân liếc nhìn cô nàng hám tiền nào đó một cái, ý bảo đi theo mình!

Nam Cung Cẩm cũng đang tức anh ách, Bách Lý Kinh Hường không phải trẻ con, càng không phải loại người lỗ mãng không hiểu sự, thế mà hôm nay lại giở trò, trước công chúng đánh Mộ Dung đoạn tụ. Hắn không sợ, nhưng lại cấp nan đề cho mình! Nhíu mày theo sau, không nói một lời. Vào phòng, đóng cửa lại.

Âm thanh lạnh lùng trong trẻo vang lên “Nàng thật muốn cùng Mặc Họa thành hôn?” Hôn sự giữa hai người còn chưa tiến hành xong, hiện giờ nàng còn thành hôn với nữ nhân khác, loại chuyện này hắn làm sao có thể chịu đựng được?

“Bằng không thì sao? Ngày đó đã đồng ý rồi, ta không có sự lựa chọn” Ngữ khí cô nàng cũng không thân thiện cho lắm.

“Ta không chuẩn!” Ba chữ, đạ m bạ c mà kiên định, cũng nói lên thái độ của hắn.

Cô nàng nhíu mày “Cho ta một lý do hợp lý đi”

Nghe xong, một lúc lâu hắn vẫn chưa đáp lại. Lẳng lặng nhìn nàng, không nói lời nào, chỉ có một cỗ ghen tuông dao động trong không khí, cứ như nhà ai vừa mở một hũ giấm lâu năm khiến người ra ê hết cả răng.

Cô nàng đột nhiên cảm thấy đau đầu. Thằng nhãi này làm cho nàng bực bội nhất chính là khi có chuyện liên hệ bất động và trầm mặc. “Không có lý do, ta sẽ cho rằng chàng vô cớ gây rối!” Dứt lời liên hệ bị hắn đẩy đến sát

tường, sau đó thô bạo hung hăng hôn lên môi nàng, cắn nhẹ đầu lưỡi, mang theo tràn ngập cuồng dã. Sầu triền miên, tức giận dần bốc hơi, sau một lúc lâu, ánh mắt hắn nhìn thẳng nàng, gằn từng chữ một “Thực xin lỗi, ta ghen tị!”

Một tiếng ‘Thực xin lỗi’ nhưng không hề làm cho người ta có cảm giác hắn xin lỗi, ngược lại nghe ra không ít hương vị tuyên thệ trong đó.

Không chỉ bởi vì nàng cùng Mặc Họa thành hôn khiến hắn ghen tị, mà cả ngày hôm nay nàng cứ tình chàng ý thiếp giả phu thê với Mộ Thiên Thiên, trong khi bản thân biến thành người ngoài cuộc. Cuối cùng còn đáp ứng ăn cơm riêng với Mộ Dung Thiên Thu để bõ tội nữa, từng chuyện từng chuyện đều khiến hắn cảm thấy khó chịu. Cực kỳ khó chịu!

Nam Cung Cẩm thấy hắn ghen nửa ngày mới học được một câu ghen tị, trong lòng thấy dở khóc dở cười. Hít sâu một hơi, nhẫn nại đè nén cơn giận dữ đang dâng lên trong ngực “Tiểu Hồng Hồng, im im rồi ghen tuông, không phải là phong độ của một quý ông”

“Ta không cần phong độ, ta chỉ cần nàng!” Âm thanh cao ngạo thanh lãnh vang lên, phảng phất như tiên nhạc mờ ảo linh hoạt, rồi lại êm tai đến cực điểm. Phong độ là cái gì, hắn không cần biết, hắn chỉ cần nàng mà thôi!

Cô nàng ngẩn ra, lập tức không còn lời gì để nói. Ai bảo Bách Lý Kinh Hồng sẽ không nói lời âu yếm? Hắn tất nhiên không nói, lời nói trao chuốt hoa mỹ động lòng người cái gì đó đều sẽ không, hắn chỉ nói những lời giản dị, tùy hứng nhưng lại đả động lòng người nhất. Đó không phải là lời âu yếm tốt đẹp nhưng lại là lời âu yếm êm tai nhất.

Thở dài một hơi, nàng chỉ đành cười trừ “Được, chàng không muốn phong độ vậy thì khỏi cần nó nữa!”

“Hôn lễ, ta sẽ tìm người đóng thế!” Chậm rãi nói ra suy tính trong lòng. Hắn không để Mặc Họa vào mắt. Nhưng, Cẩm nhi muốn cùng người khác bái đường, cho dù đó là nữ nhân, chỉ cần hắn còn sống một ngày, chuyện đó tuyệt đối không bao giờ xảy ra.

“Có đi ầu...” Bộ hấn nghĩ mọi người mù hết sao?

“Phong” Dứt lời, Phong lập tức xuất hiện trong phòng. Lúc Nam Cung Cầm quét mắt nhìn mặt hấn thì khiếp sợ. Ku này, tại sao lớn lên lại giống nàng như đúc thế?

Phong cũng nhìn ra nghi hoặc của nàng bèn chậm rì rì lấy lớp da mỏng như cánh ve trên mặt xuống, cười nói “Hoàng hậu nương nương, đây là thuật dịch dung! Người bình thường quyết không nhận ra được đâu!”

Thuật dịch dung? Nàng chỉ mới nghe qua trong tiểu thuyết, chưa từng nhìn thấy trên đời. Mặc dù Phong cao hơn nàng một chút, nhưng nếu người không có tâm, tuyệt đối không phát hiện. Nhìn vẻ kiên trì của người nào đó, bộ dáng lại ngạo ki ầu, cô nàng đành cố gật gật ầu.

Thấy nàng gật ầu, H ồng mỹ nhân lúc này mới nở nụ cười hiếm hoi trên môi, tâm tình dường như rất vui sướng.

Có đi ầu, Phong rất ư là không cao hứng, vẻ mặt như đưa đám, ý kiến “Bệ hạ, nhất định phải là thuộc hạ làm việc này sao? Thuộc hạ không muốn cùng Mặc Họa thành thân đâu!”

“Ai bảo người thành thân với ả? Bất quá chỉ bái đường thôi hà!” Nam Cung Cầm không cho là đúng lên tiếng. Nhưng ngay sau đó cô nàng nghẹn lại, bái đường không phải là thành thân sao???

“Cái này, khụ khụ ... Thật ra Mặc Họa cũng là một nữ tử tốt, nàng bái đường với người cũng không thiệt thòi gì với người. Nếu người nguyện ý, ta sẽ đem cơ hội động phòng hoa chúc cho hai người luôn, người thấy sao?”

Thốt ra những lời này xong, cô nàng đỡ m òhôi một phen. Thiếu đạo đức a, thật là thiếu đạo đức!!!

Phong nghe xong cứ như vừa nhận một cú sốc, lùi về sau một bước, hai tay ôm ngực thốn thức “Thuộc hạ rất coi trọng trinh tiết nam tử nha, tuyệt đối không đụng vào người Mặc Họa đâu!” Nói giỡn cái gì vậy? Vừa thấy

là biết cô Công chúa kia chính là một ả đàn bà đánh đá, hấn dính vào thì những tháng ngày sau này đừng có hòng nghĩ về mấy bụi hoa cỏ ven đường nữa! (Ý là phong lưu gái gú đó)

Bách Lý Kinh Hồng nghe vậy tỏ ra khốn đốn, trầm ngâm mở miệng “Hôn sự của người và Tu, Trẫm khiến cho hai người trẻ mãi rỗi!”

“Hoàng thượng, thuộc hạ và Tu không cần bất cứ hôn sự gì, ngài không cần bận tâm. Kỳ thật báỉ đường với Mặc Họa cũng là chuyện nhỏ, thuộc hạ nguyện ý cống hiến sức lực. Thuộc hạ cáo lui!” Phong nhanh nhẩu nói, càng về sau đến dấu chấm câu cũng bỏ qua luôn, nói xong thân hình lóe lên, biến mất ngay lập tức.

“Ha ha ha...” Hấn vừa đi, Nam Cung Cẩm nhin không được tuôn ra một trận cười to. Giờ nàng mới phát hiện, thủ hạ của Lãnh Tử Hàn là một đám não tàn, còn thuộc hạ của Bách Lý Kinh Hồng đều là một bọn dở hơi. Ngẫu nhiên đùa giỡn một chút sẽ khiến cho tâm tình được đi ều tiết cân bằng! Nhắc đến Lãnh Tử Hàn nàng bỗng nhớ ra một chuyện “Giờ đây, thuộc hạ của Lãnh Tử Hàn là Phá vẫn luôn quấn lấy Hiên Viên Dĩ Mạch của chúng ta. Nhìn dáng vẻ thì tiểu tử kia chắc là động tâm rồi, có đi ều nha ều Dĩ Mạch lại chán ghét hấn, chàng nói xem, chuyện này có khả năng thành không?”

Cô nàng vừa hỏi vừa thu thập đồ đạc trên bàn, chỉnh sửa đầu vào đấy. Hồng mỹ nhân nghe vậy, không sao cả nói “Nàng quyết định đi!” Nàng sờ dĩ hỏi mình, bất quá vì mâu thuẫn giữa mình và họ Lãnh, sợ mình can thiệp chứ chẳng phải tốt lành gì. Nhìn thái độ của nàng thì chắc là muốn hợp tác cho đôi trẻ rồi đây.

“Uhm, cứ để ta! Nhưng thật ra thủ hạ của chàng là Hủy đã xảy ra chuyện gì vậy? Ăn Băng Tâm nhà ta xong liền quệt mỏ, trốn mất tích, một câu công đạo cũng không nói ra! Đều là nam nhân, chàng quản thủ hạ của mình như thế nào vậy hả? Chiếm trong sạch cô nương nhà người ta xong không chịu trách nhiệm a?” Đang cơn nóng giận, cô nàng nào đó trách cứ một tràng kiêu như chủ nào tở nấy, hành động không đàng hoàng của Hủy

nói lên Bách Lý Kinh Hồng làm chủ tử cũng không phải là thứ tốt đẹp gì cho cam bla bla...

Khuôn mặt xinh đẹp run run mấy cái, sự tình Hủy và Băng Tâm là do nàng cưỡng bách mà ra, tại sao biến thành Hủy không chịu trách nhiệm? Có đi đâu Cẩm nhi nói vậy hẳn cũng không dám phản bác. Trong bụng đầy ủy khuất, nhưng trên mặt phải làm ra một bộ dạng nhận sai trái “Ngày mai ta sẽ giáo huấn hẳn” Hẳn biết tính tình Cẩm nhi rất bênh vực người mình. Băng Tâm là người của nàng, tất nhiên nàng sẽ đứng về phía cô ta. Nói chuyện không có đạo lý là do bảo hộ người nàng quan tâm, cho nên nếu mình không giáo huấn Hủy lập tức sẽ bị nàng giáo huấn ngay.

Hủy ở cách đó không xa, thỉnh thoảng nhìn mình một cái, da đầu có chút tê dại! Nhìn nhìn xung quanh một lượt cũng không thấy có gì là không ổn. Tại sao lại lạnh vậy ta? Chẳng lẽ mặc ít đồ quá ư?

“Vậy còn được! Băng Tâm nhà chúng ta không phải là một cô nương không ai thềm nhé. Nếu không muốn phụ trách thì thôi. Cả năm nay mà chẳng ra cơm cháo gì, ta nhìn thấy mà phì ề lòng” Nói xong muốn bỏ ra ngoài.

Thấy nàng muốn rời đi, mày đẹp khẽ nhíu “Không ngủ ở đây sao?”

Trừng mắt nhìn hẳn “Hôm nay là ngày nào hử? Là ngày con trai ta đầy tháng đó. Làm mẹ nuôi, tất nhiên phải tặng chút lễ vật r ồi!” Dứt lời, bật cười đi thẳng.

Bách Lý Kinh Hồng nở nụ cười hiếm hoi trên môi, không nói gì theo sau nàng. Xem ra, Cẩm nhi thật sự rất thích con nít.

Vào phòng Mộ Thiên Thiên, tuy đã trễ nhưng tiểu Kinh Lan vẫn chưa ngủ, đang nhìn ngó lung tung, thỉnh thoảng còn phun phèo phèo mấy cái, thoát nhìn cực kỳ khả ái. Bộ dáng này cũng xúc động đến nhu tình của Nam Cung Cẩm, đáy mắt hiện ra vài phần nhu hòa. Cô nàng lấy từ trong ngực ra một cái khóa trường mệnh tinh xảo nhỏ, mang lên cho chú nhóc.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 12+2: Hoàng Thượng, Xin Ngài Tha Cho Cúc Hoa Của Thần Đi! (2)

Mộ Thiên Thiên nhìn khóa trường mệnh lấp lánh hơi sừng sốt một chút. Trên khóa điêu khắc một con rồng nhỏ sinh động như thật, thủ công cực kỳ xảo diệu, dưới ánh đèn phát ra vô số quang mang lóa mắt, nếu không nhìn đó dường như là kim cương. Có thể trên mặt khám kim cương, thủ công tinh xảo, món này tuyệt đối được làm ra bởi danh gia.

Nam Cung Cầm đeo lên cổ Kinh Lan vừa cười nói “Bản vẽ của khóa trường mệnh này là ta thiết kế, lại do thiên hạ đệ nhất thợ khéo Ngọc Nam Bình chế tạo, mang vào nhìn cũng được đấy chứ, quả là không cô phụ tâm ý của ta”

Vân Giáo Hề hít hà một hơi “Ngọc Nam Bình chế tạo? Quý lắm đó!” Nàng ngạc nhiên không phải là giá trị của món đồ mà là sự hào phóng của Nam Cung Cầm! Ngọc Nam Bình là trụ cột nhân của danh gia thợ khéo. Gia tộc họ không lẽ này có rất nhiều thợ giỏi tay nghề cao nhưng thuật chế tạo tinh vi lại chỉ truyền cho một mình gia chủ. Ngọc Nam Bình chính là gia chủ đời này của họ. Nghe nói mười năm trước hắn không cẩn thận làm tay phải bị thương, cho đến tận bây giờ rất ít chế tạo đồ vật. Có thể mời được hắn tất nhiên tốn kém rất lớn công sức lẫn tiền bạc, mà Nam Cung Cầm nổi tiếng keo kiệt, cô ấy sẽ chịu chi sao?

“Ha ha, cũng là vận khí cực cứng chúng ta tốt! Ngọc gia có nội gian, động tay động chân vào đồ vật của quân doanh, lại bị quân doanh tướng quân phát hiện. Bản quan ở giữa đi đầu đình, toi hết mười vạn lượng bạc mới đem những binh khí thiếu hụt đó bù lại, cũng làm cho vị Tướng quân

kia bỏ qua, bảo toàn thanh danh của Ngọc gia. Nên khi nhờ hấn làm khóa trường mệnh này, hấn rất thoải mái chế tạo!” Thật ra nàng còn chưa nói hết, Ngọc gia mang ơn nàng sau này vì báo ân tình mà mặc cho nàng sai phái, mười vạn lượng bạc đổi lấy trung thành của Ngọc gia, đích thật là có lời!

Vân Giảo Hề có chút thốn thức nhưng Mộ Thiên Thiên lại quá biết đức hạnh của cô nàng kia, chín phần mười là đã thu được chỗ tốt nào đó của Ngọc gia, bằng không chỉ vì chế tạo khóa trường mệnh mà mất mười vạn lượng bạc, bất cứ ai cũng đều không cam nguyện a! Nhưng cho dù là gì thì món này do Nam Cung Cẩm thiết kế chính là trân phẩm trong thiên hạ cho nên rất muốn ngỏ lời cảm tạ. Có đi đâu lời còn chưa kịp nói ra đã bị Nam Cung Cẩm xót trước “Cô đừng nên xem thường cái khóa này, bên trong có cất Huyết ngưng lộ đan đó. Thuốc này có tác dụng tránh độc đuổi cô, cho nên chỉ cần mang theo bên mình thì có thể phòng được cả trăm loại độc!”

Huyết ngưng lộ đan thành phần chủ yếu là Ngọc thiên âm cô. Năm đó Quân Lâm Uyên từng nói trong thiên hạ chỉ còn có hai con, một con nàng đã dùng mất rồi, còn con này lúc bình định loạn Hoàn nam thu được ở Thiên Sơn. Nếu xuất thân của bé bị lộ, tất nhiên cả đời sẽ gặp rất nhiều phiên toái không ngừng, cho nên có món này sẽ bảo đảm an toàn hơn!

Mộ Thiên Thiên nghe vậy kinh ngạc, hóa ra trong thiên hạ còn có đồ tốt thế sao? Thật ra nàng cũng lo lắng có một ngày con trai nàng bại lộ thân phận sẽ gặp không ít chuyện nguy hiểm, giờ có khóa trường mệnh này, cục đá đè nặng trong lòng nàng cũng buông xuống không ít.

Đang miên man suy nghĩ, Nam Cung Cẩm lại đem ra một vỏ bao trên khắc một chú heo phú quý, bọc lại khóa trường mệnh. Ngạc nhiên nhất chính là bên trong vỏ bao này lại có cơ quan. Khi đặt khóa trường mệnh vào chẳng khác gì một thứ phụ kiện bình thường. “Khóa trường mệnh khắc kim long, nếu bị người ta nhìn thấy lại dẫn tới không ít phiên toái, trước khi thăng nhóc có năng lực tự bảo vệ, chịu khó vậy đi!”

Mộ Thiên Thiên mỉm cười gật đầu, khen ngợi cô nàng suy xét chu đáo.

Sau khi Nam Cung Cẩm trao lễ vật xong, Bách Lý Kinh Hồng cũng vươn tay ra, Diệt theo sau liền dâng lên một hộp nhỏ, mở ra. Bên trong là một chuỗi Phật châu nhỏ, mỗi viên chỉ to bằng hạt gạo, nhưng bên trong lại điểm xuyên màu hoàng kim, thoát nhìn kim quang lóng lánh.

Diệt giới thiệu “Đây không phải Phật châu bình thường, mà là thiên hạ đệ nhất ám khí ‘Đoạt mệnh thiên châu’. Tác dụng của nó phải chờ tiểu công tử học võ công mới có thể tự lãnh hội”

Ặc, Bách Lý Kinh Hồng đưa ra món này khiến Nam Cung Cẩm lú lờ. Đệ nhất ám khí nằm trên bảng xếp hạng mà hắn cũng ngỡ lấy ra tặng? Phải biết rằng binh khí của mình chỉ nằm thứ mười trên bảng xếp hạng mà đã chém sát như chém bùn r ữa, ‘Đoạt mệnh thiên châu’ lại càng khỏi phải nói!

Mộ Thiên Thiên dự định mang cho Quân Kinh Lan nhưng Nam Cung Cẩm ngăn lại “Cất thứ này đi, miễn cho người khác thấy lại sinh lòng thương nhớ!”

Nàng kia giật mình sửng sốt, nhớ tới đạo lý ‘thất phu vô tội hoài bích có tội’ liền mang đồ cất kỹ, cười cười nói “Đa tạ lễ vật của hai người, đối với Kinh Lan mà nói đều thập phần hữu dụng!”

“Khách khí làm cái gì, nó cũng là con của chúng ta mà!” Cô nàng nào đó cười đến sung sướng.

Tiểu Kinh Lan lại không biết mình vừa nhận được hai bảo bối, duỗi duỗi tay chân nhỏ xíu, ngáp một cái thật hoàng tráng, rõ ràng là muốn thông báo ta đây buồn ngủ lắm r ữa!

Nam Cung Cẩm cười to vài tiếng “Được r ữa, thằng bé đã buồn ngủ, chúng ta cũng không quấy phá nó nữa!”

Mộ Thiên Thiên gật gật đầu, đứng lên tiễn hai người ra ngoài.

Chờ hai người kia đi thật xa lúc sau, Vân Giảo H ề mới nói với chị dâu của mình “Hoàng tâu, chúng ta không cần ra tay với Nam Nhạc Hoàng

nhà!” Thật ra trước đó vài ngày, khi Bách Lý Kinh Hồng vừa đến, hai cô nàng này từng bàn qua làm thế nào để hạ độc thủ để báo thù Nam Nhạc tấn công Bắc Minh. Nếu trước đó vài ngày Hồng mỹ nhân không ra tay giúp đỡ bảo vệ tâm mạch của Kinh Lan thì mạng của chú nhóc sợ đã xong rồi. Hôm nay lại đưa tặng lễ vật quý giá như vậy, các nàng hạ thủ thì có vẻ như lấy oán trả ơn.

Từ ngày Kinh Lan phát bệnh, Mộ Thiên Thiên đã quảng ý niệm báo thù này tận đâu tận đâu, hôm nay tự nhiên càng không có. Gật đầu, thở dài “Người ta đối với chúng ta nhiệt tình, chúng ta sao lại cắn ngược được chứ!”

---DiendanLequydon---

“Địch ý của họ đối với chàng hình như nhạt đi nhiều rồi!” Cô nàng nào đó tươi cười vừa đi vừa nói. Kể từ khi Hồng mỹ nhân đến đây tới giờ, nàng luôn nhận ra sự cừu thị của hai người bọn họ, cho nên luôn phải người theo dõi.

Nam Cung Cẩm nhìn ra dĩ nhiên Bách Lý Kinh Hồng cũng nhìn ra. Nghe nàng nói vậy cũng không trả lời. Nhạt hay đậm thì liên quan gì đến hắn. Chỉ dựa vào hai nữ nhân đó, hắn cũng không để vào mắt.

---DiendanLequydon---

Hôm sau.

Nam Cung Cẩm mặc nguyên cây triều phục rồi thượng triều. Bách Lý Kinh Hồng sang thư phòng xử lý chính vụ của Nam Nhạc truyền sang.

Trong triều, mấy lão già ngoan cố nhìn nàng với ánh mắt cực kỳ bất thiện. Lão Thái phó trở về tới giờ vẫn còn đang tức giận, phun máu đầy trời, hiện tại nằm bẹp dí trên giường không thể vào triều nổi. Mặt khác, hôm qua cả bọn tổn kém không ít bạc nên càng nhìn càng bực mình hơn.

Đêm qua, cơn ghen của người nào đó thực nghiêm trọng, cuộc chiến giường chiếu cực kỳ kịch liệt khiến tinh thần của cô nàng hết sức là không

tốt. Gật gù ngủ gật, dưới mắt còn hiện rõ hai quầng thâm bự chẳng.

Một đôi mắt xanh thăm thẳm trên người nàng một lúc rất lâu, cuối cùng nhin không được mở miệng “Yến Khanh, tối qua không nghỉ ngơi tốt sao?”

Nam Cung Cẩm cúi đầu ngủ gật nào có nghe Mộ Dung Thiên Thu nói cái gì, ngày càng gật gật như gà con mổ thóc.

Không nghe nàng đáp lời, mọi người liếc mắt qua, nhìn thấy hàng này đang trắng trợn táo bạo ngủ ngon lành trên triều, một nửa sợ tới mức nghẹn họng nhìn trân trối, nửa còn lại ánh mắt hờ hờ chờ xem kịch vui.

“Yến Khanh?” Mộ Dung Thiên Thu nhẫn nại kêu tiếp.

Đáng tiếc thứ này ngủ như chết, hoàn toàn không nghe được.

“Yến Khanh!” Cơn giận lôi đình, âm thanh cực đại, vang vọng khắp cả triều đình.

Lúc này cô nàng nào đó mới khiếp sợ, nửa mộng nửa tỉnh bừng dậy, ngửa đầu nhìn thoáng qua mũ Hoàng đế, vẻ mặt mơ màng “Hoàng thượng, ngài vừa kêu thần sao?”

Cái vẻ mê mang vừa tỉnh giấc cộng thêm trên mặt mịn màng như ngọc biến thành một loại dụ hoặc rất tự nhiên, nháy mắt thành công làm Mộ Dung Thiên Thu hạ hỏa, thái độ ôn hòa trở lại “Yến Khanh, đêm qua không nghỉ ngơi tốt sao?”

“Đúng vậy Hoàng thượng. Tuy tuyệt tai binh hoạn phía nam đã giải quyết xong nhưng tuyệt vẫn còn rơi rớt, bá tánh khổ không kể xiết, trong lòng thần cảm thấy khó chịu, đêm qua nghĩ đến chuyện này cả đêm nên ngủ không ngon!” Thượng triều ngủ gật lại bị nàng biến thành vì dân vì nước lo âu, thật sự là một nhân tài a!

Nếu mọi người ở đây không phải là quá rõ đức hạnh của nàng, thật đúng là đã bị nàng lừa bịp, vì sự ái quốc của nàng mà khóc thét không thôi! Lễ bộ thị lang Tiễn Hưởng trào phúng “Thừa tướng đại nhân thật ưu quốc

ưu dân, quả nhiên không hổ là Thừa tướng của Tây Vĩ ta, hạ quan cảm thấy hổ thẹn không bằng!”

Câu châm chọc này bất cứ ai cũng nghe ra. Có đi đâu Yến Kinh Hồng lại phảng phất như không cảm thấy, ngược lại thập phần nghiêm nghị nói “Thân là triều thần Tây Vĩ, nhất định phải lo trước nỗi lo của thiên hạ, vui sau niềm vui của thiên hạ, bản quan như thế âu cũng là việc phải làm”

Công phu giả ngu của tiểu tử này đã xuất thần nhập quỷ, cộng thêm bản lĩnh chọc cười đã được bá quan văn võ trong triều biết được từ lâu. Từ lời nói mà xét thì họ Yến đối với quốc gia hết sức chân thành, theo lý thuyết hẳn ưa làm điểm đẹp này tất cả mọi người đều biết. Có đi đâu lúc này nghe thế bọn họ vẫn không nhin được mà che miệng ho khan.

Duy chỉ có Yến Thừa tướng mặt không đổi sắc, chính khí凛 nhiên, cứ như thế đây là chuyện thật sự.

Khóe miệng Đế vương khẽ run rẩy vài cái, sau mấy tiếng ho khan bèn cất giọng âm dương quái khí nói “Thật là vất vả cho Yến khanh rồi!”

“Không vất vả, không vất vả. Vì Hoàng thượng cố gắng sức lực, vì quốc gia lo lắng đây đều là bốn phận thần tử của chúng ta!” Yến Thừa tướng không chút đỏ mặt thao thao bất tuyệt.

“Hoàng thượng, Thừa tướng đại nhân vì ngài mà ra kế sách bình định phía nam khiến cho Bình Nguyên Hầu bất mãn. Sau khi tiếp quản Uyển Thành, y liền đốc suất thao luyện binh mã, nhìn có vẻ muốn thị uy với triều đình!” Binh Bộ thượng thư tiến lên bẩm báo.

Trong mắt ai đó hiện lên một tia sát ý và chờ mong, cứ như thế hẳn muốn nói ‘Bình Nguyên Hầu, người phải nhanh nhanh tạo phản, tiến về đây để cho ta chém giết thống khoái một trận’ vậy! Quả thật, Mộ Dung Thiên Thu chờ Bình Nguyên Hầu tạo phản từ lâu, rất lâu rồi, họa lớn này hẳn luôn đặt nặng trong tâm, hiện giờ đối phương muốn gây chiến hẳn làm sao mà không hưng phấn khoái trá cho được!

Yến Kinh Hồng thấy bộ dáng của tên kia liền biết được suy nghĩ của vị Hoàng đế hiếu chiến này bị kích thích rồi, nhưng cũng không nói câu gì, chờ phe kia tiếp tục buộc tội mình.

Quả nhiên, bọn họ không làm nàng thất vọng. Chỉ thấy Đại Lý Tự Khanh tiếp tục bước ra một bước “Hoàng thượng, thần cho rằng đây là do Thừa tướng suy xét không chu toàn gây nên. Hoàng thượng còn dự định mở rộng phủ đệ của Thừa tướng, thần thấy thực sự là không ổn!”

Ánh mắt mờ Hoàng đế liền phóng ngay lên người họ Yến, tiểu tử này, không phải rất giỏi ăn nói sao? Vì cái gì hôm nay bị đến hai người nói thế mà vẫn không mở miệng phản bác lại? Hình như là không giống tác phong của bé con a! Nghĩ nghĩ nên ai đó trầm mặc không nói.

Sự yên lặng này trong mắt các vị lão thần lại biến thành Hoàng thượng có phải đang cân nhắc xử lý hay không xử lý Yến tiểu tử kia? Bọn họ cảm thấy dường như lời buộc tội đã thành công vẻ vang, tỉ lệ ngày càng tăng vọt. Kế đến một người lại một người lần lượt đứng lên quở trách cô nàng không thương xót.

Mãi cho đến khi Lễ Bộ thị lang đứng ra, hiên ngang lẫm liệt nói “Hoàng thượng, sai lầm của Thừa tướng tuy không phải cố ý, nhưng cũng không thể dung túng a!”

Nam Cung Cẩm mới vừa lòng nhếch môi. Rốt cuộc kẻ thù của mình cũng ra tới! Quét mắt nhìn Lễ Bộ thị lang một cái, tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi “Tiền đại nhân đang nói gì vậy? Bản quan khi nào thì sai lầm?”

“Thừa tướng đại nhân nghĩ ra kế sách bức cho Bình Nguyên Hầu mưu phản, đây không phải chứng minh Thừa tướng đại nhân phán đoán sai lầm, đi nhầm nước cờ sao?” Lễ Bộ thị lang đương nhiên đáp.

Yến Kinh Hồng nhìn hẳn đầy vẻ ‘không thể hiểu nổi’ hỏi lại “Tiền đại nhân, ai nói Bình Nguyên Hầu muốn làm phản? Là Bình Nguyên Hầu nói sao? Tiền đại nhân có chứng cứ không? Người nếu không có chứng cứ, đó là tội vu cáo mệnh quan triều đình, là phạm pháp nha!”

Lễ Bộ thị lang lập tức ngăn người. Chứng cứ, hẳn biết đi đâu mà tìm chứng cứ đây? Này... “Bình Nguyên Hầu đang thao luyện binh mã không phải là chứng cứ tốt nhất sao?”

“Thứ nhất, Bình Nguyên Hầu làm Phiên vương, hẳn có tư binh, thường xuyên thao luyện binh mã là có thể lý giải. Không thể bắt hẳn chờ địch nhân tấn công mới đem một đám quan binh già nua yếu ớt ốm yếu lên đánh nhau! Thứ hai, các vị làm sao biết hẳn thao luyện binh mã là đang thị uy triêu đình? Nói không chừng y chính là đang cảnh cáo dân du cư Mạc Bắc, khiến cho chúng biết đến Tây Vỹ ta binh hùng tướng mạnh, đừng nên làm chuyện thiếu suy nghĩ thì sao? Hiện giờ các vị đại nhân ng ồi đây, chỉ dựa vào việc này bèn định tội cho Bình Nguyên Hầu và bản quan, có phải là quá qua loa r ồi không?” Yến Kinh Hồng lạnh mặt nhìn bọn họ.

Đừng nói đến các vị đại nhân, chính là Mộ Dung Thiên Thu đều tỏ ra nghi hoặc. Tâm của Bình Nguyên Hầu hiện giờ ai cũng biết, Yến tiểu tử nói thay cho y như vậy, liệu bé con đang tính nước cò gì?

Chư vị đại thần đều biết Bình Nguyên Hầu muốn tạo phản từ lâu, nhưng bọn họ không lấy được chứng cứ nên đành phải lặng lẽ im miệng. Dù bây giờ Yến Kinh Hồng dựa vào miệng lưỡi tránh được một kiếp, nhưng, đến lúc tay kia thực sự dấy binh thì bọn hắn sẽ không bỏ qua dễ dàng, lúc đó tha hồ mà buộc tội cũng chưa muộn.

Mọi người tr ần mặc nhưng Yến Kinh Hồng không tr ần mặc, tiếp tục nói ra “Hoàng thượng, Bình Nguyên Hầu vì an nguy của biên giới Tây Vỹ chúng ta, hưng sư động chúng thao luyện binh mã quả thật là đại công thần, nhưng Lễ Bộ thị lang Ti ền đại nhân không có bất kỳ chứng cứ gì lại ở đây tùy ý bôi nhọ trung lương, ý đồ đáng chết, mong Hoàng thượng trừng phạt!”

Tuy các đại thần trẻ tuổi không biết ý đồ của Yến Kinh Hồng là gì nhưng đều nể tình mà bước ra lên án mạnh mẽ hành động vô sỉ vu hãm trung lương của Lễ Bộ thị lang. Người ta hay nói ‘trên người quan nhân có hai cái miệng’ ở đây có nhiều quan lại như vậy thì có đến N cái miệng

cùng nói chuyện, tư thế so với những lão thần lúc này buộc tội không hề thua kém!

Lễ Bộ thị lang càng nghe càng phát hiện một thứ gọi là ‘nổi xui xẻo thống khổ’ lan tràn toàn thân. Bình Nguyên Hầu muốn phản không phải do hấn khởi mào nha, mà là thẳng cha Bình Bộ thượng thư và Đại Lý tự khanh đề cập trước, vì cái lông gì Yến Kinh Hồng cùng phe phái của y hợp lại cắn mình như vậy chứ?

“Khởi bẩm Hoàng thượng, vi thần cũng chỉ là suy đoán, vẫn chưa định tội Bình Nguyên Hầu!”

Mặt khác, các lão già phe ngoan cố không ai dám tiến lên cầu tình cho Lễ Bộ thị lang, bởi vì tội danh bôi nhọ trung lương được thành lập, thì bọn họ cũng chính là một đám hãm hại trung lương, nếu bị lũ ranh phe họ Yến kia bới móc còn không phải khóc không ra nước mắt sao?

“Bình Nguyên Hầu một lòng vì nước vì dân, Tiễn đại nhân rảnh rỗi không có việc gì làm, sao không nghĩ cách phát triển quốc gia, mà lại giống mấy mù đàn bà ba hoa ác ý suy đoán lung tung đùng liêu, dụng tâm hiểm ác, thực sự khiến người ta lạnh lòng! Hoàng thượng, chuyện này không thể cứ để thế này được, nếu vè sau có vị đại nhân nào đó giống Tiễn đại nhân, không có chứng cứ gì há mồm nói bậy, tùy ý bôi nhọ người khác, khó tránh khỏi trung thần thất vọng buồn lòng a!” Yến Kinh Hồng vô cùng đau đớn nói.

Mộ Dung Thiên Thu buồn cười muốn chết, hấn minh bạch tiểu tử này muốn gì rồi, nhìn bộ dáng là tính thu thập Lễ Bộ thị lang đây mà. Không biết Tiễn Hưởng đắc tội gì với hấn, nhưng cái gọi là ‘vu cáo trung lương’ này chỉ nhất thời, vẫn chưa khiến cho nhiều loạn thái quá, cho nên tội danh chưa thành lập, nhiều nhất cũng chỉ giáng ba cấp, phạt bổng nửa năm, Yến Kinh Hồng mất nhiều công sức như vậy chỉ để lấy kết quả bấy nhiêu thôi sao? “Yến khanh cảm thấy việc này nên xử lý như thế nào?”

Yến Thừa tướng cúi đầu nói “Khởi bẩm Hoàng thượng, Tiễn đại nhân tuy làm việc hờ hững, nhưng đều do xuất phát từ lòng trung quân ái quốc mà ra, thỉnh Hoàng thượng không cần trách phạt quá mức, chỉ cần ngài yêu

c ầu Ti ền đại nhân ra biên cương hướng Bình Nguyên H ầu nói lời xin lỗi là được. Th ần tin Bình Nguyên H ầu tính tình rộng rãi, nhất định sẽ tha thứ cho Ti ền đại nhân! Còn nữa, hạ quan vừa r ồi suy nghĩ, cảm thấy các vị đại nhân nói có đạo lý, Bình Nguyên H ầu thao luyện binh mã nói không chừng đúng là có đi ều muốn làm bậy, sẵn mượn cơ hội Ti ền đại nhân đi xin lỗi, nói bóng gió cảnh cáo h ắn một chút, khiến h ắn bỏ đi ý niệm bu ồm cười này. Đối nghịch với Hoàng thượng, không nghi ngờ chính là lấy trứng chọi đá a! Làm Bình Nguyên H ầu thấy rõ thực lực của mình, sau đó hành quân lạng l ẽ! Ti ền đại nhân là lương đống công th ần của Tây V ỹ ta, hoàn thành một chuyện nhỏ như vậy cũng không đáng là gì!”

Từng câu từng chữ hết sức hợp tình hợp lý, lại thành công đem Ti ền H ướng đẩy ra đ ầu sóng ngọn gió, đi thẳng vào tuyệt lộ! Hai mắt trừng lớn, Ti ền đại nhân suýt chút là hôn mê bất tỉnh tại đ ương trường...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 12+3: Hoàng Thượng, Xin Ngài Tha Cho Cúc Hoa Của Thần Đi! (3)

Đầu tiên, chả ai biết chính xác Bình Nguyên Hầu có tạo phản hay không, nhưng Tiễn Hưởng chạy tới trước cửa nhà người ta nói “Ngại quá, mấy bữa trước ta lỡ lời, bồi nhọ người trước mặt Hoàng thượng rằng người mưu phản, mong người tha thứ cho ta nha!” Đây là một hành vi tìm chết điển hình! Mưu phản là tội danh mà đặt ở đâu cũng chính là xử chém. Có kẻ chạy tới trước Hoàng đế nói mình mưu phản, thành công, còn không phải cả nhà mình rơi đầu sao? Chỉ cần nói câu này ra, tuyệt đối là muốn mình phải chết! Tính tình Bình Nguyên Hầu rộng rãi hỡi nào? Hấn đích thị là dữ dằn! Biết chuyện như vậy còn không một đao chém chết Tiễn Hưởng mới là lạ!

Thứ hai, Yến tiểu tử này tâm tư kín đáo, Tiễn Hưởng là Hoàng thượng phái tới, Bình Nguyên Hầu hiện giờ chỉ thao luyện, nếu hấn không có ý niệm thì sẽ không đi con đường này, còn nếu có quyết định sẽ trực tiếp khởi binh. Cho nên việc Tiễn đại nhân bị phái đi xin lỗi, Bình Nguyên Hầu giận quá muốn giết hấn thì những đại thần khác không có khả năng giải cứu hấn! Vì thế họ Yến sợ kế sách không thành liền bồi thêm một kế nữa, sau khi Tiễn Hưởng xin lỗi xong lại cảnh cáo y một phen, cái này cho dù tính tình tốt đến mấy cũng sẽ bị tức giận đến bạo tẩu! Đến lúc này mà Tiễn Hưởng còn mạng trở về thì đúng là hồng ân Trời cao ban cho hấn đó!

Cuối cùng, lại vô mộng ngựa họ Tiễn, đem hấn nâng tận mây xanh, năng lực của hấn được miêu tả như thế chỉ trên trời mới có, khiến hấn muốn cũng không cự tuyệt được.

Ngoài ra nàng còn biết, Mộ Dung Thiên Thu khẳng định sẽ đồng ý. Bởi vì với tính cách của Bình Nguyên Hài, nếu Tiễn Hưởng đi cảnh cáo y, nhất định y sẽ khởi binh, mà Mộ Dung Thiên Thu cũng chỉ chờ có vậy, tên biến thái này phi thường thích đánh nhau, mười phần thị huyết, hẳn thêm khát cơ hội này đến phát điên a! Chỉ cần hy sinh một mình Tiễn Hưởng mà hẳn có thể trừ bỏ tâm họa, lại thỏa mãn thú vui chinh chiến đẫm máu, mắc chứng gì hẳn không làm? Thế là mỗi Hoàng đế quay sang nhìn Tiễn đại nhân đang biểu hiện như thế cha mẹ chết, nói “Lời Yến Khanh có lý, chuẩn tấu!”

Chúng đại thần đồng loạt nuốt một ngụm nước bọt, bỗng nhiên phát hiện ra, đối nghịch với Yến Kinh Hồng là một sự tình không sáng suốt! Nếu vừa rồi người cần hẳn không phải Tiễn Hưởng mà là bọn họ, cùng nhau tham dự ‘bồi nhọ trung thần’ kết cục chính là giống Tiễn đại nhân! Bọn họ cảm thấy may mắn vì mình dừng đúng lúc, đồng thời cũng cảm thấy sợ hãi. Tất cả đều không hẹn mà có cùng một thắc mắc y chang Hoàng đế nhà bọn họ ‘Tiểu tử Tiễn Hưởng này đã đắc tội gì với tay Thừa tướng ma quỷ, để gặp phải sự tình khủng bố đến dường ấy!’

Chân Tiễn Hưởng mềm nhũn, ngã bệt trên sàn, trong mắt dần hiện ra một tia điên cuồng.

Yến Kinh Hồng lại nói tiếp “Như thế nào? Tiễn đại nhân muốn kháng chỉ? Đó là tội lớn, tru di cả nhà a!”

Trảm cả nhà? Nghe xong Tiễn Hưởng lập tức ổn định thân mình, bây giờ cùng lắm là chỉ mình chết, nếu để họ Yến kia nắm được cơ hội giết cả nhà vậy thì mệt lớn! Cố nén bi thống trong lòng, lên tiếng “Vi thần tuân chỉ!”

Chờ Tiễn Hưởng đồng ý xong, Yến Kinh Hồng lại nói “Hoàng thượng, ba ngày trước thần đã viết thư ra Ngọc Môn Quan, yêu cầu Vương tướng quân làm tốt công tác phòng thủ. Bây giờ Tiễn đại nhân xuôi Nam, kết quả còn chưa biết, thỉnh Hoàng thượng hạ chỉ, yêu cầu một thế hệ Hoàn Nam và Kỳ Đông thành chuẩn bị tốt việc nghênh chiến!” Nói tới đây, trên mặt Yến Thừa tướng lộ ra vẻ nghiêm túc hiểm hoi.

Lúc này mọi người mới biết được, hóa ra ba ngày trước Yến Kinh Hồng đã liệu việc ngày hôm nay! Đùng thời, ánh mắt các đại thần hết sức căng thẳng, lần trước Thừa tướng dâng tấu chương, Hoàng thượng có thể đã đáp ứng rồi khiến bọn họ cảm thấy kỳ quái. Xem bộ dáng hôm nay, rõ ràng Hoàng thượng và Thừa tướng cùng diễn kịch, mục đích là bức cho Bình Nguyên Hầu tạo phản! Bọn họ dường như có chút không theo kịp bước chân của Hoàng thượng rồi, đây chính là đi đầu tối kỵ, nếu vẫn luôn không theo kịp khiến Hoàng thượng chán ghét vậy thì cái mũ trên đầu coi bộ khó mà giữ!

Binh Bộ thượng thư tiến lên một bước “Hoàng thượng, cho dù sự thật là thế, đã có Vương tướng quân giữ vững Ngọc Môn quan, cần gì phải lao sư động chúng, kinh động đến Hoàn Nam và Kỳ Đông thành?”

Bình Nguyên Hầu trên tay chỉ có hai mươi vạn đại quân, mà trong tay Vương tướng quân có đến ba mươi vạn binh mã, hơn nữa Vương tướng quân còn là một viên mãnh tướng thiện chiến, tướng chống với tướng, chắc là không có vấn đề gì lớn.

“Nếu Bình Nguyên Hầu vì muốn thắng không từ thủ đoạn, liên hợp với Mạc Bắc thì sao?” Yến Kinh Hồng không nóng không lạnh quãng lại một câu.

Binh Bộ thượng thư lập tức cả kinh, cảm thấy sau lưng mồ hôi mẹ mồ hôi con thi nhau rơi xuống! Nếu thật là thế, dưới tình huống nội ứng ngoại hợp, Vương tướng quân không cách nào cản nổi. Sau Uyển thành là Ngọc Môn quan, từ sau Ngọc Môn quan trở về Kinh thành đầu không có nhiều địa vực có thể dùng cho phòng thủ, đến lúc đó đánh đến Đế đô, vậy... Nghĩ đến đây, dù trong lòng không ưa gì họ Yến nhưng cũng không thể không thừa nhận tâm tư đối phương rất kín đáo, cúi đầu nói “Là hạ quan suy xét không chu toàn!”

“Yến khanh có lý, chuẩn tấu!” Mộ Dung Thiên Thu vừa nói vừa nhìn Nam Cung Cẩm, ánh mắt nóng rực, nhìn đến mức cô nàng cảm thấy đỉnh đầu đầy hắc tuyến, ánh mắt đảo lòng vòng một phen, hần lại nói tiếp “Yến khanh, người đúng là bảo vật quốc gia!”

Thình lình bị hình dung như vậy làm Nam Cung Cẩm xấu hổ ho khan “Hoàng thượng quá khen!”

Chúng đại thần thấy quân thần hai người kia lại nói nhảm, trong lòng bắt đầu tự thôi miên, cái gì ta cũng chưa nghe, cái gì ta cũng chưa thấy!!!

“Ha ha ha ... Chỉ cần một mình Yến Khanh, có giá trị hơn cả trăm tòa thành trì! Mất nửa giang sơn cũng không thể mất đi mỹ tướng của Trẫm!” Ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm cô nàng, đây không chỉ là một câu tán thưởng, đó cũng chính là hứa hẹn của Đế vương!

Nghe xong, cô nàng cảm thấy trong lòng ấm áp, nói “Đa tạ Hoàng thượng tán thưởng!”

Khen ngợi như vậy cũng làm trong lòng các đại thần khác hụt hẫng, nhưng tài của mình nào có thể so được như người ta đâu? Cũng chỉ đành ghen ghét ngầm vậy!

Thấy các đại thần không còn ai nói gì, thái giám đứng một bên the thé “Có việc thì trình tấu, không việc thì bãi triều!”

“Vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!” các đại thần đồng loạt quỳ xuống, tỏ vẻ là không còn việc gì nữa.

Mộ Dung Thiên Thu đứng dậy, đi ra cửa hông quay về tẩm cung.

“Thần cung tiễn Bệ hạ!”...

Rời Kim Loan điện, Tiễn Hương rất không phục theo sau Nam Cung Cẩm “Mong Thừa tướng chỉ giáo, hạ quan đã đắc tội với đại nhân bao giờ, sao người lại hại hạ quan thảm vậy?” Hôm nay hẳn không phải là người đầu tiên khởi chuyện, cũng không phải lời nói khó nghe nhất, càng không phải khẩu khí kiên quyết nhất, tại sao Yến Kinh Hồng lại chĩa mũi dùi về phía mình!

Cô nàng chỉ cảm thấy người này thật buồn cười, nghiêng đầu nhìn hẳn một cái, mặt lộ vẻ trào phúng “Tiễn đại nhân nói sai rồi, bản quan hướng

Hoàng thượng tiến cử người, là cho người cơ hội giúp chút công sức với quốc gia, như thế nào có thể xem như hại người? Bản quan cũng muốn nhắc nhở Tiễn đại nhân, thiên hạ không phải đâu là kẻ ngốc chỉ duy nhất ngài là thông minh, có rất nhiều chuyện, nếu không muốn người ta biết, trừ phi mình không làm!” Nói xong liền không thèm để ý đến hắn, nhanh chân bước đi.

Tiễn Hướng sững sốt, đứng tần ngẩn nhìn theo bóng dáng Nam Cung Cẩm, trong tâm hết hoảng. Chẳng lẽ sự kiện ám sát liền trước hắn đã biết? Nếu thật là vậy, hắn hôm nay là nhằm vào mình, về tình cảm là hoàn toàn có thể tha thứ, nhưng, hắn lại làm sao biết được việc này? Mình đã lộ sơ hở gì sao?

Đi chưa được mấy bước liền bị một quan văn tứ phẩm và Hàn Lâm Viện hai vị học sĩ thuộc thế hệ trẻ ngăn lại “Thừa tướng đại nhân, hôm nay cơ hội tốt vậy sao ngài không một lưới bắt hết bọn hắn a?” Nếu hướng Hoàng thượng gián ngôn, đem mấy lão già ưa đối địch với bọn họ đưa hết tới chỗ Bình Nguyên Hầu ‘xin lỗi’, vậy không phải là quá tốt hay sao?

Cô nàng liếc nhìn bọn ngốc kia một cái, một quan viên tứ phẩm vừa đoạt Thám Hoa năm nay, thêm hai con một sách nên bọn họ không hiểu chính sự là phải, theo đuổi chủ nghĩa lý tưởng âu cũng là chuyện bình thường! “Hoàng thượng sẵn sàng bỏ đi một Tiễn Hướng để bức Bình Nguyên Hầu tạo phản hay vứt phân nửa triều đình của mình đi làm chuyện đó? Tội không trách chúng các người chưa từng nghe qua? Một lần buộc tội một nửa triều thần, các người cho rằng bản quan là thần hay nghĩ Hoàng thượng là tên ngốc? Giả sử giống ý các người muốn, Hoàng thượng đâu đem bọn họ đưa vào chỗ chết, lúc đó tốt quá, trên triều đâu là phe cánh chúng ta, Hoàng thượng về sau muốn làm việc còn phải xem sắc mặt của chúng ta chắc?”

Mấy câu hỏi dồn dập tức khắc đem ba người kia hóa đá, á khẩu không trả lời được. Bọn họ chỉ lo quét sạch đối thủ mà không nghĩ tới mấy chuyện phức tạp tế nhị phía sau màn. Nghĩ nghĩ cảm thấy hổ thẹn, thập phần thành khẩn đối với nàng nói “Hạ quan thụ giáo! Nghe Thừa tướng nói chuyện còn hơn đọc mười năm thư sách!”

Nam Cung Cẩm bị võ mông ngựa cũng không cao hứng nổi. Nàng phát hiện, mấy lão già bên phái bảo thủ là một bọn không ra gì, ai cũng thành tinh. Như hôm nay đụng chuyện ai cũng bo bo giữ mình, không một người bước ra cầu tình cho Tiễn Hường. Bên phe mình cũng còn coi như được được chút, so với cái bọn kém cỏi bên kia đúng là cách biệt quá lớn a! “Nghe nhiều, xem nhiều, học nhiều! Mau theo kịp bước chân bản quan, nếu không về sau bản quan chỉ có thể thay đổi người dùng!”

Ba người xấu hổ cúi đầu “Thừa tướng đại nhân yên tâm, chúng hạ quan nhất định sẽ nỗ lực học hỏi nhiều hơn!”

“Uhm!” Ứng tiếng xong liền nhanh chóng bước ra ngoài, nhưng vào lúc này một tiểu thái giám vội vàng vàng chạy đến “Thừa tướng đại nhân, Hoàng thượng mời ngài sang ngự thư phòng một chuyến!”

Mặt cô nàng lập tức cứng đờ, hạ triều, Mộ Dung đoạn tụ còn tìm mình chắc chắn là chẳng có chuyện tốt lành gì! Nhưng lại không thể cự tuyệt, nên đành phải đi theo thái giám qua ngự thư phòng dưới ánh mắt soi mói đầy vẻ đờng tình cùng phức tạp của vô số các vị đại thần.

Tới cửa, các cung nhân liền nói “Thừa tướng đại nhân, Hoàng thượng đã phân phó, ngài tới liền không cần thông truyền, ngài có thể trực tiếp đi vào!”

Nói xong liền đẩy cửa ngự thư phòng ra, Nam Cung Cẩm vừa bước vào thì đóng lại, cô nàng nào đó lập tức đổ mồ hôi!

Ngẩng đầu liền đối diện với ánh mắt của Mộ Dung Thiên Thu. Ánh mắt hẳn hôm nay có chút kỳ dị, không giống với ngày thường là ám muội cùng khiêu khích, mà tràn ngập tìm tòi, nghiên cứu và hoài nghi. Âm thanh vẫn như cũ, tàn lệt râm mát chậm rãi vang lên “Yến Khanh, người đối với tâm tư Trẫm thật nghiêm túc thâu triệt ha!”

Cô nàng lập tức tuôn mồ hôi lạnh, nhanh chóng quỳ xuống giả ngu “Không biết Hoàng thượng nói những lời này là gì?”

“Chuyện Bình Nguyên Hầu muốn tạo phản cũng phải cảm tạ Yên Khanh thúc đẩy. Người thông tuệ như vậy, có thể biết được tâm họa của Trẫm, người nói xem, Trẫm nên cao hứng hay là nên...” Nói tới đây liền ngừng, không nói thêm gì nữa, dưới tay áo rộng, ngón cái đang nhẹ nhàng xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón trỏ, trong đôi mắt xanh thẳm hiện lên một tia sát khí.

Nam Cung Cẩm cảm giác thấy hô hấp mình ngưng trệ, hôm nay vì báo thù mà biểu hiện hơi lộ, xưa nay Hoàng đế kiêng kỵ nhất chính là bị người ta đoán trúng ý mình, nói vậy Mộ Dung Thiên Thu đã động sát ý!

Tuy trong lòng sợ hãi nhưng ngoài mặt lại bất động thanh sắc, vô cùng thành khẩn ngẩng đầu “Khởi bẩm Hoàng thượng, việc này quả thật thần suy xét không chu toàn, mới bức Bình Nguyên Hầu đến bước đường như vậy, khiến Hoàng thượng bối rối. Nhưng thần cảm thấy hấn là họa lớn của quốc gia cho nên mới tự chủ trương ra suy nghĩ đó, mong Hoàng thượng niệm tình thần trung thành và tận tâm với ngài mà tha thứ vì thần một phen!”

Giả ngu, hết sức là giả ngu! Nói cho Mộ Dung Thiên Thu ta không phải đoán được tâm tư của người, mà là ta thấy Bình Nguyên Hầu không thể lưu, nên tự chủ trương, hơn nữa mọi việc ta làm đều vì suy nghĩ cho quốc gia, cho nên người thật sự suy nghĩ nhiều quá!

Mỗ Hoàng đế nghe vậy không nói lời nào, chậm rãi đứng dậy, bước từng bước chậm rãi đến trước mặt Nam Cung Cẩm, ngẩng đầu xồm xuống “Ngẩng đầu lên!”

Cô nàng rất nghe lời ngẩng đầu, không chút sợ hãi nhìn thẳng hấn.

Khóe môi lộ ra chút ý cười râm mát, Đế vương vươn một tay muốn nâng cằm lại bị cô nàng nhẹ nhàng né qua, nhưng hấn cũng không giận, gần gũi nhìn nhau, hai khuôn mặt tựa hồ dán vào nhau, hô hấp nóng rực của hấn phả lên mặt nàng “Yên Khanh, lời này của người là thật hay giả, Trẫm không quan tâm, nhưng người nên biết tác phong của Trẫm, từ trước tới nay tà giết lẫm ba ngàn cũng không bỏ sót một người nào cả!” (Tương tự câu tà giết lẫm còn hơn bỏ sót)

“Thần minh bạch!” Dưới lớp triều phục, bàn tay nàng đã nắm chặt thành quyền, nếu thẳng nhai này muốn mạng, nàng đành chỉ có thể triệu hồi Bất tử thần binh, rời khỏi Tây Vỹ!

“Có đi đâu, chỉ duy nhất người, khiến Trầm luyện tiếc!” Câu này nói ra so với cảm giác ám muội xưa kia, hôm nay lại nghe ra một hương vị nghiêm túc!

Nam Cung Cẩm thở dài nhẹ nhõm, lập tức khôi phục dáng vẻ lưu manh “Thần đa tạ Hoàng thượng đã nhìn thần với con mắt khác!”

“Yến Khanh, vào hậu cung của Trầm không tốt hơn sao?” Hấn thật không rõ, Thừa tướng quyền cao chức trọng như thế nào, nhưng khi nhìn thấy Phi tử nhà hấn cũng phải hành lễ? Vào hậu cung của hấn, có sự che chở của hấn không tốt sao? Với lại, vào hậu cung, làm người của hấn, hấn cũng sẽ không hoài nghi nghi kỵ bé con a!

Loại lời nói này không phải là lần đầu tiên hấn nói, nhưng nghiêm túc như vậy quả thật là lần đầu tiên!

Yến Kinh Hồng giật giật mép, thẫn thờ tên này lại lên cơn nữa rồi, mở miệng nói “Hoàng thượng, thần là đàn ông!”

“Trầm không ngại!” Thái độ này hấn đã sớm đoán ra.

“Thần để ý!” Người có thể suy xét đến cảm thụ của người khác hay không hả? Vào hậu cung của người, lão tử đây đường đường là một nam tử hấn bị người ta gọi là nương nương? Ta nhờ vào! Hơn nữa nàng còn là một tên giả trai đấy, chờ gã đoạn tụ này phát hiện, không biết sẽ chết thành bộ dáng gì nữa a!!!

Mộ Dung Thiên Thu không từ bỏ ý định “Yến Khanh, Trầm có thể phế Hoàng hậu, cho người vị trí Hoàng phu!” Trừ bỏ ngôi vị Hoàng đế, hấn lớn như vậy còn chưa nghĩ sẽ làm những chuyện điên rồ thế đâu!

“Hoàng thượng, ngài chấp nhất như thế chỉ vì không chiếm được mà thôi, chờ khi ngài có được, liền không có cuồng nhiệt như bây giờ! Cho

nên th ần nghĩ rằng, rất nhi ều lúc bảo trì khoảng cách, bảo trì sự mới mẻ chưa chắc là không tốt! Nếu th ần thực sự chấp thuận, không phải sinh hoạt của ngài sau này sẽ hết sức nhàm chán vô vị hay sao? Huống chi, đàn ông chí tại bốn phương, th ần đường đường b ảy thước nam nhi, làm sao có thể đi làm Hoàng phu gì đấy cho thiên hạ nhạo báng, hơn nữa trong nhà th ần còn có ki ều thê, mỹ thiếp, nam sủng, bình thê, nhi tử cái gì cũng không thiếu, mong Hoàng thượng từ bỏ ý niệm này thôi!” Cô nàng chậm rãi thuyết phục.

Nghe tới đó, Mộ Dung Thiên Thu ng ậy người! Yến Kinh H ồng có một câu nói không sai, h ắn cu ồng nhiệt với bé con là vì do không chiếm được, nếu có r ồi, chơi chán ng ấy thì còn đâu thú vị! Hiện giờ thỉnh thoảng trên đ ều Thừa tướng cũng rất có ý tứ, không phải sao?

“V ậy cũng tốt! Tr ẫm không ép buộc khanh!” Đứng dậy, lắc lắc người, cổ áp lực cường đ ại áp bức lên Yến Kinh H ồng tan biến. Cười cười bỏ thêm một câu “Yến khanh, người không có cao b ảy thước!”

“...” Ai đó chỉ biết câm nín.

Thấy bé con lần đầu tiên vì h ắn mà không nói được lời nào khiến trong lòng h ắn vui vẻ, chỉ với mấy bước đã trở v ề ch ỗ trên vương tọa, rút một cuộn giấy ném qua họ Yến “Yến khanh, người này, người biết không?”

C ầm cuộn giấy, nhìn vào, li ền nhận ra là mình ở Đông Lăng mặc đ ồ cung nữ, trong lòng dậy sóng, nhưng trên mặt như cũ không biểu lộ cái gì, gặp nguy không loạn! V ẻ mặt ngạc nhiên ng ẩng đầu “Hoàng thượng, nữ tử này lớn lên rất giống th ần!” Ngay sau đó lại biểu lộ một vẻ chán ghét nói “Hoàng thượng, chẳng lẽ ngài lấy th ần làm mẫu để vẽ ra a?”

Mộ Dung Thiên Thu tr ần mặc một lúc lâu, thấy biểu tình của Thừa tướng không giống như giả bộ, chẳng lẽ thực sự là người giống người? Tr ần tư nhưng lại không cẩn thận làm nghiêng chén trà trên bàn, nước trà đổ lên người. Nội thị giả chết nửa ngày bên cạnh lập tức h ồi sinh, chạy lại chà lau cho h ắn...

Trong đầu mỗi Hoàng đế lập tức bùng lên một kế sách! Tiêu tử này thực thông minh, lời nói khách sáo trên căn bản là không có hiệu quả, như vậy để biết đáp án phải đổi biện pháp thôi “Yến Khanh, quần áo Trẫm bị vậy bẩn rồi!”

“Thần thấy!” Liên quan cái lông gì đến ông?

“Trẫm muốn tắm gội thay quần áo, Yến Khanh tắm cùng Trẫm như thế nào?” Cởi quần áo tự nhiên sẽ biết là nam hay nữ ngay, ta phục ta quá há há ...

Cô nàng gian nan nuốt một ngụm nước bọt “Khởi bẩm Hoàng thượng, quần áo thần thật phần sạch sẽ, không cần tắm gội!”

Nhưng Mộ Dung Thiên Thu đã đến trước mặt nàng, lời nàng đứng dậy “Nhưng Trẫm không muốn tắm một mình, nên mời Yến Khanh cùng đi luôn! Yến Khanh, không lẽ ngươi ghét bỏ Trẫm?”

“Thần không có ghét bỏ ngài, chỉ là...”

“Hay là Yến Khanh có bí mật gì không muốn cho người khác biết, nên không thể trước mặt Trẫm cởi áo tháo thắt lưng?” Ánh mắt xanh thăm âm u nhìn nàng, nếu Yến Kinh Hồng này thật sự là Tô Cẩm Bình, đó là nữ nhân của Nam Nhạc Hoàng đế! Người nguy hiểm như vậy, hẳn tuyệt đối không thể lưu bên cạnh.

Nói tới mức này, cô nàng cảm thấy khổ sở. Quả thật nàng có bí mật không muốn người khác biết, nhưng phải làm sao bây giờ? Đi hay không cũng đều là tìm chết!

Mộ Dung Thiên Thu lại không cho nàng thời gian suy tư, liền lôi kéo đi. Dọc đường hắn còn càn rỡ cười to tiếng. Bọn cung nữ thái giám đều cúi thấp đầu, không dám nhìn thẳng.

Cô nàng nào đó vẻ mặt như đưa đám bị kéo vào Long Trạch điện, sau đó nhìn tên kia thoải mái trước mặt mình cởi áo tháo thắt lưng, lộ ra cơ bắp cường tráng, đành nhắm mắt nghiêng đầu sang bên.

“Yến Khanh, đâu là đàn ông với nhau, Khanh ngược ngược cái gì?” Nhìn bộ dáng cô nàng, mỗ Hoàng đế liền nổi lên tính đùa dai, tâm tư hẳn càng thêm mãnh liệt!

Cô nàng xấu hổ ho khan một tiếng “Hoàng thượng, tuy đâu là nam nhân, nhưng ngài dù gì cũng là chân long thiên hạ, thần mắt phàm, tất nhiên không thể tùy ý quan khán!”

“Yến Khanh không dám nhìn Trẫm, chẳng lẽ có lý do khó nói?” Lời này khác gì hoài nghi giới tính của nàng?

Nam Cung Cẩm hung hăng cắn răng một cái, quay đầu nhìn hẳn, ánh mắt lại không nhìn xuống đâu đó. Đàn ông hiện đại không mặc áo chàng hiếm hoi gì, thấy hoài, có khi gì ngược ngược. Tên này muốn ta xem thì ta sẽ thỏa mãn hẳn!

Thấy bé con không chút gì ngược ngược cùng sợ hãi nhìn mình, hẳn hết sức khoái trá, cười ha hả bước vào bể tắm!

Giang rộng hai tay đặt lên thành bể, thập phần thoải mái dựa vào, đôi mắt xanh thăm xuyên qua làn hơi nước nhìn Nam Cung Cẩm “Yến Khanh, ngươi còn không mau xuống đây?”

“Hoàng thượng, thần không mang theo đồ, hơn nữa thần không thích một ngày tắm đến mấy bận. Thời tiết rét lạnh nên thần không cần tắm đâu!” Cô nàng nỗ lực làm mình trấn định một chút.

Trong mắt Mộ Dung Thiên Thu lóe lên một tia sát ý, chẳng lẽ thật là nữ nhân? Nếu thật sự là vậy...

“Yến Kinh Hồng, ngươi muốn Trẫm đích thân đi lên kéo ngươi xuống sao?” Âm thanh râm mát hàm chứa tàn lệ vang lên.

Cô nàng nhìn xuyên qua làn hơi nước không thấy rõ vẻ mặt hẳn, trong lòng mắng to cái tên khốn kiếp này muốn chiếm tiện nghi bà hử!

“Yến Khanh?” Lại một câu nữa truyền đến, hiển nhiên kiên nhẫn của ai đó đã cạn. Sự hoài nghi ngày càng dâng cao. Khó trách, trên người bé con luôn có mùi hương như nữ tử, lại không cao lớn như nam nhân, khó trách... Xem ra, chín phần mười là nữ nhân thật rồi!

Trong nháy mắt biểu tình của Nam Cung Cẩm vô cùng bi thống, đưa tay ra sau lưng, phóng qua bên cạnh bể tắm, trạng thái thập phần đau khổ, cuối cùng, dưới con mắt đầy hoài nghi của Mộ Dung Thiên Thu, cô nàng nào đó bụm miệng, gân cổ lên gào khóc nức nở “Hoàng thượng, ngài buông tha cục hoa của thần a!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 13+1: Yến Khanh, Trầm Nguyệt Ý Ở Dưới! (1)

Mộ Dung Thiên Thu hoàn toàn không nghĩ tới, bé con rối rắm nửa ngày không phải lăn tăn vì giới tính hay không giới tính mà là lo sợ mình làm ra cái sự tình trời ơi đất hỡi gì với y. Sau khi phát hiện sự thật, mỗ Hoàng đế đột nhiên thấy dở khóc dở cười! Lại nhớ đến câu “Buông tha cho cúc hoa của thầ!” cùng với việc cái tay đang che che đậy đậy ở vị trí nào đó, cuối cùng Đế vương cũng minh bạch ‘cúc hoa’ là cái khí gió gì.

Khóc cười không xong là một chuyện, nhưng do những lời này của Yến Kinh Hằng càng khiến hắn kiên định hơn với ý niệm muốn tằm chung, giống như mượn cơ hội ... chà chà... đúng là một sự tình không tể! Ngửa mặt lên trời cười lớn, âm thanh mát mẻ tàn lệ vang lên “Yến Khanh, nhiều người muốn tằm chung với Trầm mà không được, người lại kháng cự ư?”

Trong lời nói mang theo một chút màu sắc ngả ngớn!

Nam Cung Cẩm coi như minh bạch, mình không nói gì coi bộ tốt hơn, vừa mở lời thì tên đoạn tụ chết tiệt này lại đánh chủ ý khác rỗi! “Việc này, Hoàng thượng, vì thầ...”

Vừa mới nói tới đây, người trong bễ tắm bỗng nhiên đứng lên, đến bên cạnh, một tay nắm cô nàng kéo vào.

“Bôm!” một tiếng, ai đó thẳng tắp bay vào hồ nước, do là ‘rơi vào’ nên nhất thời bọt nước tung tóe văng khắp nơi, cứ gọi là không mở mắt ra được, mái tóc dài trên trán cũng thoáng chốc ướt đẫm.

“Ha ha ha...” Tiếng cười bừa bãi vang vọng, cứ như nhìn bộ dáng chật vật của Yến tiêu tử khiến hắn rất là cao hứng vậy!

Cô nàng cố nén một bụng lửa giận, lau sạch nước trên mặt mới khó khăn mở được mắt. Vừa mở to mắt liền nhìn thấy khuôn mặt gọi đòn của Mộ Dung Thiên Thu tươi cười, còn cái móng heo của y đang giam cầm mình giữa thành bể bơi và hắn, hạn chế hành động của nàng.

Cơ bắp cường tráng trên người vị Hoàng đế nào đó bị nhìn sạch không sót thứ gì. Còn đương sự thì giương mắt nhìn người trước mặt, giọng càng âm muội hơn “Yến khanh, người không cười, Trẫm sẽ cười dùm người, thế nào?”

“Đa tạ ý tốt của Hoàng thượng, thần thích mặc đồ khi tắm gội!” Ai đó nhanh nhẩu cự tuyệt.

Mỗ Hoàng đế nghe vậy cảm thấy buồn cười, xem ra tiêu tử này vì bảo vệ cúc hoa mà dùng bất cứ thủ đoạn nào! Trong lòng sáng tỏ nhưng ngoài miệng lại không vạch trần. Bàn tay đeo nhẫn vòng trước người nàng “Vậy hôm nay cùng Trẫm thử nghiệm cảm giác không mặc gì tắm gội xem nó như thế nào nhé!”

Nói nói, móng heo đã vươn tới đai lưng của nàng.

“Hoàng thượng, trong nhà thần còn có việc gấp, thần...” Thấy bàn tay hắn đưa lại gần, không nói hai lời, quay đầu liền chạy.

Xoay người, có chút hốt hoảng bò lên bờ, trong lòng đổ mồ hôi lạnh, trước giờ còn chưa nghĩ tới ‘Yêu nghiệt’ như nàng cũng có ngày chật vật như vậy! Tay này so với sói hoang còn nguy hiểm hơn! Vừa mới leo ra khỏi bể tắm liền bị một cánh tay rắn chắc ôm eo, dùng chút sức lại lôi nàng trở về hồ nước.

“Ta khát!” Nam Cung Cẩm không nhịn được xô ra một câu thô tục. Gia hỏa này võ công cao không lường được, mình còn chưa kịp cảm nhận được tia nguy hiểm nào liền bị hắn lôi trở về rồi!

Nghe ai đó chửi thề, phía sau vang lên tiếng cười sung sướng của nam nhân nào đấy, hình như tâm tình rất tốt! Âm thanh tàn lệ mang theo ý cười vang lên “Yến Khanh, người thật đúng là đáng yêu!”

Lời này thì thềm bên tai Nam Cung Cẩm khiến cô nàng nổi lên một trận ác hàn! Da gà đống loạt đứng dậy hát quốc ca! “Hoàng thượng, đáng yêu hơn thềm có rất nhiều trong triều quan quán, có cơ hội thềm sẽ đưa người đi kiến thức một phen. Hiện tại Bộ hạ buông thềm ra trước!”

Nghe vậy Mộ Dung Thiên Thu một tay đem nàng chuyển qua tới, thân mình hơi nghiêng về phía trước với ý đồ áp đảo nàng, hô hấp càng thêm thô nặng nóng rực phả lên mặt họ Yến. Nhìn thấy quần áo đầm nước của ai đó, bày ra đường cong mềm mại, vòng eo thon gọn một tay cũng ôm hết, trong ánh mắt xanh biếc dần hiện ra quang mang đậm sắc màu tình dục, giọng nói mang theo vài phần khàn khàn “Yến Khanh, những tục vật ở triều quan quán làm sao so với Khanh. Trẫm với Khanh tốt hơn nhiều!”

Trước nay chưa có ai hay vật gì có thể khiến hắn đổi xử thậm trọng như vậy, tựa hồ nếu không cẩn thận nuông chiều một chút sẽ làm hỏng bé con mất. Ngay cả khi dục vọng đã lên tới não mà hắn còn ở đó trưng cầu ý kiến. Nếu là người khác, mặc kệ người ta có nguyện ý hay không hắn cũng đầu đề xuống xử luôn tại chỗ rồi!

Nhưng cô nàng hiểu được, tay này cẩn thận cũng không phải xuất phát từ việc đối với mình có bao nhiêu tôn trọng và bảo hộ, mà là ... nếu dùng cưỡng bách, đối với hắn không có khoái cảm chinh phục!

“Yến Khanh, Trẫm biết người đang suy nghĩ cái gì!” Ngữ điệu mát mẻ làm gián đoạn suy nghĩ của nàng.

Thấy trong ánh mắt thu thủy của đối phương phản xạ lại hình ảnh của mình, Đế vương cả cười “Suy nghĩ của người về Trẫm là nếu Trẫm dùng sức mạnh với người thì sẽ không cảm thấy khoái cảm được chinh phục. Nhưng, người cũng biết, Trẫm trước giờ thấy thích là trực tiếp dùng sức mạnh cưỡng chế, nhìn mỹ nhân giãy giụa dưới thân, Trẫm cảm thấy rất mỹ mãn. Thật ra, chỉ cần chinh phục về mặt thân thể, từ từ, các nàng sẽ dần đổi với Trẫm một mực trung thành. Người nói xem, nếu Trẫm để cho thân thể

người chặt chẽ nhớ tới hương vị của Trầm, Yến Khanh của Trầm, vè sau có phải cũng như hiện tại, cự tuyệt Trầm ngoài ngàn dặm nữa hay sao?”

Cô nàng cảm thấy căng thẳng, giờ mới biết hóa ra tên này còn có loại ham mê biến thái tới vậy! Quả thật vì mục đích không từ thủ đoạn! “Hoàng thượng, ngài phải biết rằng nam và nữ có sự khác biệt nhau!”

Mộ Dung Thiên Thu ngẩn ra, còn có sự khác biệt ư? Hơi nghi hoặc hỏi lại “Không biết khác nhau ra sao?”

“Hoàng thượng, nữ tử sở dĩ thuận phục dưới thân của ngài là bởi vì ở... ở trong quá trình đó, các nàng là hưởng thụ. Nhưng nam tử thì bắt buộc, bị chọc cục hoa là phi thường đau!” Cô nàng nửa điếm cũng không hề núng nung, vô cùng lộ liễu nói!

Mỗ Hoàng đế nghe xong, đầu tiên là cảm thấy vô ngữ rồi, sau khi cảm giác đó đi qua chính là lâm vào suy nghĩ sâu xa, chẳng lẽ đây là nguyên nhân khiến bé con không muốn nằm dưới? Nhíu mày hỏi “Yến Khanh, Mộ Dung Thiên cùng người, ai trên ai dưới?”

Ặc... “Đương nhiên thiên ở phía trên rồi!” Vừa nói cô nàng vừa chốt dạ. Thật ra trong chuyện vợ chồng, nàng cũng từng thử vài lần ở trên phản kích. Nhưng ai biết thể lực tên kia lại tốt một cách phi thường, không bao lâu nàng liền bại trận, còn hấn thì tinh thần vẫn sáng láng. Nhưng loại bí mật khuê phòng này, tuyệt đối không thể tiết lộ cho Mộ Dung đoạn tụ nghe, đúng không?

“Hấn vậy mà nguyện ý ở dưới...” Tay này bắt đầu lẩm bẩm lầu bầu tự nói, trong lòng có chút không tin tưởng. Tuy luôn nghe Yến tiểu tử này bô lô ba la là mình nằm trên, nhưng hấn cảm thấy gã kia là một tên nam tử kiêu ngạo, không thể có khả năng cam tâm bị người ta đè ở dưới, nhưng thấy thái độ của nàng chắc chắn thế nên cũng đâm ra tin vài phần.

Do dự lựa lời khuyên giải an ủi “Yến Khanh, thật ra chỉ đau một chút thôi, một chút thôi liền qua đi!” Trên mặt bất giác lộ ra nụ cười của bà ngoại sói, đang dụ dỗ bé mũ đỏ đơn thuận thiện lương!

Có đi đâu trước mặt hắn không phải mũ đỏ mà là một con sói xám còn gian xảo tinh ranh hơn hắn nhiều! “Hoàng thượng, ngay cả Mộ Cẩm Thiên còn kêu thảm thiết một tiếng, ngài cảm thấy thên so với hắn tốt hơn nhiều hay ít? Xưa nay thên bị muỗi cắn một cái cũng đau đến mấy ngày mấy đêm không ngủ, cho nên thên tuyệt đối sẽ không đáp ứng yêu cầu này của ngài đâu!”

Vừa nói nàng vừa đổ mồ hôi lạnh. Ở trong lòng mặc niệm, Tiểu Hồng Hồng à, vì cúc hoa của ta, chỉ có thể hy sinh hình tượng của chàng vậy!

Khóe miệng Mộ Dung Thiên Thu cũng khẽ run một chút, hắn chưa thử qua nam nhân nên cũng không biết cái gì gọi là ‘bị chọc cúc hoa’, giờ thấy Yến Kinh Hồng miêu tả nghe có vẻ khủng bố quá. Ngày ấy cùng Bách Lý Kinh Hồng giao chiến, cho hắn một chưởng, nội thương nhẹ, nhưng hắn còn không kêu một tiếng. Chẳng lẽ vụ này so với bị nội thương còn đau đớn hơn? Thế là ai đó do dự nghĩ, nếu không cẩn thận phá hỏng bé con, thì ngày sau sẽ thế nào đây?

Càng nghĩ càng trăn mặc. Cô nàng thấy sắc mặt hắn thay đổi xoành xoạch, trong lòng hết sức vui vẻ reo hò, rốt cuộc cũng đánh tan được ý niệm đoạn tụ của tên này rồi! Nhưng, nàng còn chưa kịp cao hứng xong, bỗng Hoàng đế bỗng nhiên ngừng đầu. Đôi mắt xanh thăm thẳm nhìn nàng, trong mắt hiện lên vẻ khó xử, rối rắm, nan kham đủ các thể loại lướt qua, sau đó cắn răng, thanh âm thấp đến mức không thể thấp hơn được nữa, nói rì rì “Yến Khanh, Trẫm nguyện ý ở dưới!”

“Ầm!!!” Một thứ gì đó trong đầu cô nàng nổ mạnh, tựa như sấm sét đánh giữa trời quang! Không nhầm đó chứ? Tên này còn có thể vì sự nghiệp đam mỹ mà làm ra một sự hy sinh khủng khiếp đến vậy ư?

Trong lúc hoảng hốt, đôi môi ai đó không biết dán lên nàng lúc nào. Cô nàng giật mình, nhanh chóng hồi hồn. Không chút lưu tình phóng thẳng một quyên vào giữa mặt hắn!

“Bốp!” Máu mũi văng tung tóe!

Trong mắt Mộ Dung Thiên Thu bỗng nhiên tức giận, không nghĩ tới mình đã nhượng bộ tới mức này thế mà tiểu tử kia lại dám động thủ với mình! Thật nghĩ mình là sư tử ngủ say sao? Dưới cơn nóng giận, hắn kéo ngoại bào của nàng xuống, giọng nói đã dày đặc hỏa khí “Yến Kinh Hờng, Trẫm thấy ngươi rượu mời không uống thích uống rượu phạt! Ngươi thật nghĩ rằng Trẫm sẽ luyện tiếm mà không dùng sức mạnh với ngươi hả?”

Cô nàng hoảng hốt, biết mình không cẩn thận chọc giận tên này rồi! Nghĩ nghĩ đang muốn ra tay thì lại nghe truyền đến tiếng bước chân gấp gáp chạy đến, tức khắc lòng nàng hồi phục, cuối cùng cũng tới!

Mộ Dung Thiên Thu thấy tiểu tử này tự nhiên không phản kháng, trong lòng cũng giật mình, nhưng không có nghĩ nhiều, động tác càng thêm thô bạo cời tiếp trung y của nàng. Cùng lúc đó, giọng nói the thé của nội thị trước cửa vang lên “Khởi bẩm Hoàng thượng, Hoàng Hậu nương nương có chuyện quan trọng cần kiến!”

Động tác thoáng chốc ngừng lại, thấy Yến tiểu tử nhìn mình không nháy mắt, trong đó còn ánh lên vô hạn đắc ý, lập tức cơn giận dữ của mộ Hoàng đế tăng lên vùn vụt, quay đầu ra cửa quát lớn “Không gặp!”

Gì? Không gặp?! Lập tức đổi vị trí, cô nàng nào đó sắc mặt liền khó coi “Hoàng thượng, Hoàng hậu đếm tìm người tuyệt đối là chuyện quan trọng, vì thân cáo lui trước!” Trán đổ mồ hôi lạnh như suối, vội lôi kéo lại quần áo của bản thân.

“Yến khanh, cho dù bây giờ Hoàng hậu tới đây, Trẫm cũng không ngại trước mặt nàng muốn ngươi!” Âm thanh râm mát tàn lệ vô cùng.

Trong lòng nàng cả kinh, nhìn vào mắt hắn, nàng không thấy một tia đùa giỡn nào cả, chỉ có một ngọn lửa hùng hực, phảng phất như muốn bay ra khỏi mắt hắn mà phi thẳng thẳng lên chín tầng trời! Xem ra tay này tức giận không nhẹ a!

“Râm!” Một tiếng vang lớn vang lên, một nam tử cuồng ngạo mặc hắc y tiến vào như cơn lốc. Ngoài cửa còn nghe tiếng của nội thị “Liệt Vương gia, ngài không thể đi vào. Liệt Vương gia, Hoàng thượng đang tắm!”

“Bốn vương và Hoàng thượng đều là nam nhân, có cái gì không thể xem sao?” Vừa nói, Lãnh Tử Hàn vừa tiến vào, ánh mắt đen nhánh quét qua Mộ Dung Thiên Thu, dường như không nhìn thấy Yến Kinh Hồng đang trong ngực hắn. Âm thanh cuồng ngạo tà tứ vang lên “Hoàng huynh, thần đệ đến thăm ngươi!”

Mộ Dung Thiên Thu hừ lạnh một tiếng, liếc xéo cô nàng rồi thu tay lại, tựa lưng vào thành bể tắm nhìn Lãnh Tử Hàn “Thế nào? Hoàng đệ đến đây làm anh hùng cứu mỹ nhân?”

Nam Cung Cẩm nhìn Mộ Dung Thiên Thu một cái, lại liếc qua Lãnh Tử Hàn một cái, bỗng nhiên cảm thấy hai anh em nhà này cường công đối với cường thụ cũng khá tốt! Vì thế hưng phấn nói “Hoàng thượng, Liệt Vương gia đến tắm với ngài rồi kìa, thần cáo lui trước!”

Nói xong cuồn quần áo, té ngã lộn nhào bò ra khỏi bể tắm, hình tượng muốn bao nhiêu chật vật là có đủ bấy nhiêu! Nhưng trên mặt lại cười hết sức khả ố!

Anh em nhà Mộ Dung nhìn thần sắc cô nàng, trong đầu cũng nghĩ đến cái gì đó, lập tức một cái hắc tuyến to đùng xẹt qua trán! Tiểu tử này, hình như nghĩ bậy bạ đi đâu thì phải?

Thấy Yến Kinh Hồng hoảng hốt chạy ra ngoài, Mộ Dung Thiên Thu cũng ngơ ngẩn, xem ra hôm nay đã dọa bé con sợ hãi rồi! Bất quá... còn biết sợ cũng tốt! Đôi mắt xanh thăm nhìn về phía Lãnh Tử Hàn bên cạnh bể tắm hỏi “Tới thăm Trẫm? Mới vừa rồi không phải đã gặp trên triều rồi hay sao?” Còn tới thăm hắn?

“Hoàng huynh, ngươi muốn dùng sức mạnh?” Họ Lãnh cười tà tứ, vén vạt áo ngồi bên cạnh bể tắm, quanh thân có một cỗ khí tức cuồng ngạo lưu chuyển, như thể vô biên hắc ám hội tụ cùng sát ý Tu La.

Đế vương xuyên qua làn hơi nước mờ mịt nhìn hoàng đệ của mình cách đó không xa, trong đôi mắt xanh mang theo ý cười, bất đắc dĩ nói “Bé con đó, Trẫm đồng ý ở dưới cũng không chịu, cho nên Trẫm đành dùng bạo lực!”

“Hoàng huynh, nếu người thật sự muốn, thần đệ có thể thỏa mãn huynh, làm huynh ...ở dưới!” Lời này không mang chút ý tứ mời chào gì cả, cũng không có ám muội và khiêu khích, nó chỉ khiến người nghe nhận ra sự trào phúng nồng đậm cùng vũ nhục mà thôi!

Mộ Dung Thiên Thu ánh mắt ngưng trọng một thoáng, sau đó một cỗ tức giận dâng trào lên ngực!

Mộ Dung Thiên Liệt, tiểu tử thú vị này đang muốn làm cái gì vậy hả? Có đi đâu lúc này mình vừa nói ra mình muốn bị một gã đàn ông khác đè dưới thân, đây chính là một sự tình hết sức khuất nhục, thật là một ý niệm buồn cười! Nhưng lời này có đạo lý hay không thì mình cũng là Hoàng đế, không thể bị chế nhạo như vậy chứ? “Liệt, người có biết đang nói chuyện với ai không?”

Ngón tay cái lặng lẽ xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón trỏ, nhìn dáng vẻ là đã động sát ý!

Động tác thói quen của hắn, Lãnh Tử Hàn dĩ nhiên quá rõ, nhưng cũng không để bụng “Hoàng huynh, người hẳn biết rõ ý tứ của thần đệ! Còn có, thần đệ chắc chắn, người luyện tiếm giết ta!”

Dứt lời, vung tay áo, đứng lên, xoay người rời đi. Tay áo to rộng phía sau người lay động, tạo ra một độ cong bừa bãi, chậm rãi biến mất khỏi tầm mắt Mộ Dung Thiên Thu...

Mỗ Hoàng đế nhìn bóng dáng Lãnh Tử Hàn, hô hấp âm trầm mấy lượt, cuối cùng suy sụp thở dài. Luyện tiếm giết sao? Quả thật là luyện tiếm giết a!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 13+2: Yến Khanh, Trầm Nguyệt Ý Ở Dưới! (2)

Nam Cung Cầm chặt vật rời khỏi hoàng cung, xa phu của phủ Thừa tướng nhìn thấy chủ nhân nhà mình ướt sũng thì hết sức khiếp sợ! “Tướng gia, ngài bị sao vậy?” Trời lạnh như vậy, cả người ướt nhẹp, vậy... thực dễ nhiễm bệnh nha!

“H ồ phủ!” Vọt thẳng lên xe ngựa mà không giải thích gì thêm. Hôm nay thật mười phần mạo hiểm, tiếp xúc với gã Mộ Dung đoạn tụ chính là công tác nguy hiểm nhất thế giới, suýt chút là mất luôn cái mạng nhỏ này rồi! May mà Lãnh Tử Hàn đến kịp!

“Vâng!” Hạ nhân lên tiếng, quay đầu xe ngựa rời đi.

“Từ từ!” Một âm thanh cu ồng ngạo khí phách từ bên ngoài xe vang lên, đúng là giọng của Lãnh Tử Hàn.

Nam cung Cầm xốc màn che, môi đã có chút trắng bệch, ngày mùa đông, ướt như chuột lột thế này quả thật là quá lạnh! Nhìn nhìn Lãnh Tử Hàn nói “H ồ này, cảm ơn!”

Môi mỏng ai đó nhếch lên “Muội cứ như vậy mà v ề?”

“Chẳng lẽ còn tiếp tục ở lại trong cung?” Ai đó theo phản xạ tự động hỏi lại một câu.

“Ha ha...” Lãnh Tử Hàn cười mấy tiếng, bất đắc dĩ nhìn nàng, mình ở đây kêu nàng h ồ cung sao? “Quần áo của muội nếu không xử lý tốt, trở về chỉ sợ trong nhà lại xảy ra một trận tinh phong huyết vũ!”

Lời này thật ra là họ Lãnh đang nhắc nhở nàng, mặc dù giữa nàng và Mộ Dung Thiên Thu cái gì cũng chưa xảy ra, nhưng nếu cứ vậy mà về phủ Thừa tướng, cái tên gia hỏa ngạo kiêu kia không chừng sẽ trực tiếp giết đến hoàng cung! Đến lúc đó người đi xin lỗi tên đoạn tụ đó lại chính là mình thì quả thật không cam lòng! “Đến tiệm quần áo!”

Nghe vậy, Lãnh Tử Hàn cũng mở màn xe nhảy lên ngồi cạnh nàng. “Đến ta đưa muội đi!” Nói xong, cởi ngoài bào khoác lên người nàng.

“Cảm ơn!” Cô nàng gật đầu cảm tạ, sau đó nói tiếp “Chuyện của Tiểu Hồng Hồng...”

“Không quan hệ gì với ta cả!” Ai đó biểu lộ thái độ hết sức rõ ràng.

Nam Cung Cẩm lúc này mới yên lòng, Lãnh Tử Hàn dù sao cũng là thân vương của Tây Vỹ, Nam Nhạc Hoàng tới hẳn không hề tiết lộ cho ai, nàng vì chuyện này mà muốn cảm ơn hắn từ lâu, nhưng người ta đã nói, người ta mặc kệ việc này, nếu nàng còn làm nhảm mấy câu cảm ơn gì gì đó có phải là quá dư thừa rồi hay không?

Tiếp theo là một quãng thời gian im lặng. Một lúc lâu sau, âm thanh tà tử của Lãnh giáo chủ vang lên “Tiểu Cẩm, lúc trước ta cho muội sáo trúc, ở Nam Nhạc, sao nàng không thổi lên?” Đôi mắt đen láy nhìn thẳng nàng, hàm chứa bi thương thống khổ.

Cô nàng ngẩn ra, vấn đề này đã khiến nàng suy nghĩ trong lòng hoài, giờ có đáp án, mới nhú mày hỏi “Người có phải vì nguyên nhân này mà làm bộ như không quen biết ta?” Cô nàng thật không thể tin được, tay này thế mà có lúc nổi lên tính trẻ con như vậy.

Ánh mắt anh chàng căng thẳng, trên mặt hiện lên một tia xấu hổ, rõ ràng là đã bị nói trúng tim đen!

Thật ra là hắn rất phần nộ, khi đó chỉ cần nàng thổi sáo trúc, thì sẽ không có những chuyện phía sau phát sinh, cũng sẽ không cho Quân Lâm Uyên có cơ hội chiếm vị trí quan trọng trong lòng nàng. Hắn biết rõ, trước kia nàng để ý Bách Lý Kinh Hồng, nhưng hiện tại thâm tâm nàng còn t

tại thêm mỹ nhân rắn rết, mỗi câu nói, mỗi nụ cười của y, nàng đều nhớ rõ rành mạch!

Mà địa vị của Lãnh Tử Hàn hẳn, lại rớt xuống thêm một bậc!

Cái này đúng là nàng bị oan mà, lúc ở Nam Nhạc, nàng không phải không nghĩ tới tìm Lãnh Tử Hàn hỗ trợ. Nhưng nàng quá tự tin, cứ tưởng bản thân có thể giải quyết tất cả các vấn đề nên không muốn nhận thêm ân tình của họ Lãnh. Kể từ ngày nàng xuyên không chiếm thân thể của Tô Cẩm Bình, bỏ rơi Lãnh Tử Hàn là đã áy náy lắm rồi, người cũng đã ra đi, nàng làm sao còn không biết xấu hổ mà liên lụy, hơn nữa Lãnh Tử Hàn cho dù có tới thì cùng lắm chỉ có thể mang nàng đi. Đến khi rơi xuống vực, giống à, lúc đó có thôi cái gì cũng đâu có tác dụng, cho nên...

“Chuyện này là ta sai, về sau nếu có chuyện gì, người sẽ là người đầu tiên mà ta tìm đến!” Cô nàng chậm rãi nói.

“Thật hả?” Ánh mắt ai đó sáng lên, cái nhìn càng nóng cháy!

Gật gật đầu “Thật! Ta còn nhớ có người từng đáp ứng ta, phải quay về cùng chơi với ta, cuối cùng không phải cũng lỡ hẹn sao? Cho nên hai chúng ta tha thứ cho nhau đi! Ha ha...”

...”Ca ca, nhớ là trở về phải tìm Cẩm Cẩm chơi đó!”

“Muội... muội nhớ ra rồi?” Lãnh Tử Hàn có chút không tin tưởng nhìn nàng, trong mắt mang theo sự vui mừng tốt độ, nhảy nhót và - hẳn cũng không dám tưởng - chờ mong.

Nàng cười gật đầu, tỏ vẻ đã nhớ ra rồi “Ta còn nhớ có một cậu bé, ngạo kiêu không thua gì Bách Lý Kinh Hồng, người ta có ý tốt muốn xức thuốc cho, vậy mà nghe một câu mắng ‘Cút ngay!’ Aizzz, thương tâm biết bao nhiêu a!!!”

Trong mắt Lãnh Tử Hàn mờ mịt, chật vật nhìn ra cửa sổ, thật vất vả mới trấn áp được trăm ngàn mối cảm xúc ngổn ngang trong lòng. Một lúc

lâu sau mới quay lại nhìn mặt Nam Cung Cẩm, hỏi một câu có chút cẩn thận mà thê lương “Nhưng muội vẫn lựa chọn hắn, đúng không?”

“Ừ. Lãnh Tử Hàn, lúc trước cứu người không phải là vì để người yêu thương ta!” Cô nàng chậm rãi nói, gần như vô tình. Cắt không đứt, càng gỡ càng rối!

Không phải vì làm hắn yêu, cho nên nàng không nghĩ tới yêu thương hắn! Tiểu Cẩm, thật ra có đôi khi ta rất muốn hỏi một câu ‘tim của muội có phải làm từ đá?’, sao lại tàn nhẫn đến như vậy!

Ngoài mặt vẫn ra vẻ tiêu sái tươi cười “Nha đầu này tự tin ghê chưa, bản tôn muốn dạng nữ nhân gì mà không có, còn ở đó mà cả đời yêu muội!”

“Vâng vâng vâng! Lãnh đại giáo chủ sức quyền rũ bắt ra bốn phía, ta là vật phạm sao có thể vào được mắt ngài. Cảm tạ trời đất, cái sự tình đông dài lê thê lòng thông theo đuôi ngài cả đời đó không rớt vô đầu ta!” Cô nàng cũng cười đến sung sướng.

Cả đời sao? Tiểu Cẩm, ta muốn ta sẽ yêu muội cả đời, sủng muội cả đời, nhưng ... muội không muốn cho ta cái cơ hội đó!

“Ừm, còn có chút tự hiểu mình đó! Có đi đâu Bách Lý Kinh Hồng có thể thật sự cho muội hạnh phúc sao?” Đây mới là vấn đề khiến hắn lo lắng nhất!

Nàng cười cười “Hạnh phúc của ta, trước giờ không phải do bất luận ai ban cho, mà là do bản thân ta tự đi tranh thủ lấy! Ta yêu hắn, cho nên với ta mà nói, chỉ cần có hắn bên người đã là một điều hạnh phúc. Bất luận con đường phía trước có đầy chông gai hay trải hoa hồng thì ta cũng sẽ đi thẳng tới. Các người không cần để ý đến lần trước ta té núi. Người không phải vạn năng, chuyện này là do sơ sẩy của hắn, nhưng cũng là do ta quá tự tin không đề phòng, đó cũng là cái sai của ta. Nếu ta phòng bị Thiên Thương một chút, em gái ruột của hắn cũng sẽ không chết, hắn không phải cũng không trách ta? Nên biết rằng chúng ta đều là người chứ không phải thần. Người, đều có sai lầm, không có người nào vĩnh viễn không bao giờ

làm sai đi đâu gì. Nói lùi lại một bước, nếu lúc đó hắn không chịu một chưởng của Mặc Khiếu mà rút kiếm đánh lại với sư phụ, ta sẽ cho rằng hắn không yêu ta bao nhiêu, mà hắn chỉ là một người vô tình vô nghĩa. Cái loại người có ân tất báo cơ bản nhất cũng không biết, sao xứng với ta? Cho nên, ta muốn người minh bạch, sợ dĩ chúng ta không hoàn mỹ không phải vì chúng ta không đủ ưu tú, mà chỉ là do chúng ta là người có xương thịt, là người sống sờ sờ! Là người! Hơn nữa ta cũng tin, nếu hắn biết hắn nhận một chưởng kia sẽ khiến ta rơi xuống vực, hắn sẽ bất chấp tất cả mà không khoan nhượng ”

“Khi ta biết hắn trong một năm này đã học xong nấu ăn, học xong nỗ lực thay đổi chính mình, biến thành bộ dạng mà ta ưa thích. Thậm chí còn hứa hẹn với ta, chỉ cần ta muốn hắn bao dung, ta muốn tam phu tứ quân hắn cũng sẽ cam tâm chịu đựng! Người nói xem, đến nước này, còn có chuyện gì mà chúng ta không thông cảm cho nhau? Có lẽ người không biết, ngay từ đầu là ta trêu chọc hắn trước. Khi đó hắn nhìn ta rất khinh thường, còn ta, thích hắn nhưng không biết, tối ngày cứ muốn đi trêu đùa, ta muốn xem xem cái mặt băng lãnh của hắn còn có biểu tình gì khác nữa hay không, mới từng bước đem hắn kéo vào phạm trãi. Chọc người xong thì phải phụ trách a!” Nói tới đây, trên mặt cô nàng nào đó hiện ra ý cười, hiển nhiên là đang nhớ về quãng thời gian ban đầu gặp nhau ở Lê Viên, cái tên kia đủ loại đức hạnh kiêu ngạo.

Giờ phút này, Lãnh Tử Hàn thật ra cũng rất muốn thốt lên một câu, lúc ở trong hoàng cung của Nam Cung Vương triều, nàng cũng là trêu chọc hắn vậy. Hắn thậm chí nói một câu “Cút ngay” nhưng nàng vẫn dán lại trên hắn có chịu bỏ đi đâu. Hắn hỏi nàng công bằng ở chỗ nào hả, tại sao trêu chọc Bách Lý Kinh Hồng xong thì lại chịu trách nhiệm, còn trêu chọc hắn thì lại không phụ trách? Nhưng hắn biết, nếu nói câu này ra chỉ khiến nàng khó xử mà thôi.

“Thật ra, người cũng rất tốt! Thật sự quá tốt, hắn nguyện ý vì ta làm mọi chuyện, ta tin người cũng vậy, sẽ không kém hơn hắn nửa phần. Nhưng, quan hệ giữa ta và người, chung quy vẫn là còn thiếu một chút duyên. Chuyện tình cảm, trước nay không phải trả giá nhiều hay ít thì sẽ thu hoạch về ít hay nhiều, mà là sự trả giá của người và người kia có phải

hay không chính là ở thời điểm gặp được. Tình cảm bất luận là công bằng hay không công bằng, cũng chẳng phân biệt thứ tự đến trước sau, chỉ quan trọng ở thời gian họ gặp gỡ nhau, đạt được thành tựu, đó mới là khoảnh khắc khắc cốt铭心” Nàng cũng tin, chỉ cần hấn nguyện ý buông tay, sẽ có một ngày, Lãnh Tử Hàn sẽ gặp được người dành cho hấn!

Thì ra là sai lầm ở chỗ thời điểm gặp nhau sao? Nếu không phải hai tháng đó hấn trở về Tây Vỹ liệu Bách Lý Kinh Hồng có cơ hội chen chân vào? Một bước đi sai, cả bàn thua trắng! Đây là sai lầm của hấn hay do ông trời an bày?

Sau một lúc lâu, rốt cục anh chàng cũng bình ổn lại nỗi lòng, môi mỏng cong lên, một nụ cười cuồng ngạo nở rộ trên mặt “Nghe đủ rồi thì vào đi!”

Ặc... Cô nàng ngẩn ra, nãy giờ nói nghiêm túc quá nên không phát hiện có người nghe lén!

Dứt lời, một đạo kinh phong nổi lên, màn xe bị xóc lên, một nam tử bạch y mắt bạc chậm rãi bước vào.

“Nam Nhạc Hoàng, nghe lén không phải là một thói quen tốt!” Âm thanh tà tử mang theo ý cười.

Bách Lý Kinh Hồng lại không phải nghe lén, chỉ là đang ở trong phủ, bỗng nghe hạ nhân tới báo, nói Cẩm Nhi rời hoàng cung nhưng không hồi phủ, còn nghe thêm Lãnh Tử Hàn cũng leo tót lên xe luôn. Trong lúc ghen tuông dữ dội mới chạy tới đây, nội lực kinh người, thính lực cũng là siêu cấp, từ xa đã nghe Cẩm Nhi và Lãnh Tử Hàn nói chuyện, nhất thời hoảng hốt nên không tiến vào.

Có đi đâu tâm tình của hấn bây giờ tốt lắm, rất rất tốt!

Căn bản, mấy ngày nay thấp thỏm, mấy ngày nay không đủ tự tin, mấy ngày nay lo lắng cho thân phận, trong khoảnh khắc này đều tan biến thành mây khói. Nàng nói “Ta yêu hấn, cho nên với ta mà nói, chỉ cần ở bên người hấn chính là một loại hạnh phúc!”, những lời này, hấn tin rằng, cả

đời này hẳn sẽ không bao giờ quên. Những lời này, hẳn muốn dung nhập vào bên trong máu thịt, cùng hẳn một đời một kiếp!

Cô nàng kia nhớ lại mấy lời thâm tình thổ lộ kèm theo chút lừa tình này giờ, thấy hẳn vào, lập tức cảm giác ngưng ngưng, mặt già muốn nóng lên, không biết phải giấu đi đâu!

Lãnh Tử Hàn liếc mắt nhìn hai người kia một lúc, ngửa mặt lên trời cười lớn, tự giác đứng dậy cúi thẳng. Đi chưa được mấy bước liền thấy áo khoác trên người Tiểu Cẩm bị Bách Lý Kinh Hồng ném tới!

Chộp lấy ngoại bào của mình, lại nhìn cái bản mặt bất thiện của tên kia, hẳn đột nhiên thấy buồn cười, tên Bách Lý Kinh Hồng này cũng quá bá đạo đi!

Sau khi xuống xe ngựa, lui thủi quay về vương phủ, bông tuyết rơi lả tả trên trường bào màu đen của hẳn, có vẻ cô tịch mà lại tịch liêu!

Lúc trước, chính mình từng bước buộc Bách Lý Kinh Hồng đối tốt với nàng, buộc nam nhân đó phải học tự nấu ăn cho Tiểu Cẩm ăn. Nhưng nghe xong những lời Tiểu Cẩm tâm sự, hẳn không khỏi nghĩ, nếu mình không bắt tay kia học nấu ăn, nấu cho nàng, thì liệu nàng có dễ dàng tha thứ hẳn không?

Chính là.. nàng đã nói... khoảnh khắc hai người gặp gỡ ... mà người kia, không phải là Lãnh Tử Hàn hẳn!

---DiendanLequydon---

“Vừa rồi, ta cái gì cũng đều không có nói, chàng nghe lầm!” Cái này gọi là lay ông tôi ở bụi này! Nói xong liền nhin không được run lên một cái, trời thiệt là lạnh mà!

Ngay sau đó, một cỗ nhàn nhạt hương tuyết liền bao bọc lấy nàng, tiếng nói quanh quẽ bên tai nàng vang lên, trong suốt cứ như là tuyết đầu mùa “Chính là, ta nghe thấy được”

“Chàng nghe nhầm!” Cô nàng nhú mày “Ta cái gì cũng không có nói, chàng tuyệt đối đã nghe nhầm, ta và Lãnh Tử Hàn nói chính là chuyện khác, ô...”

Tuyệt chiêu khiến phụ nữ đang cãi nhau chịu im miệng đó chính là hôn môi. Hiển nhiên Bách Lý Kinh Hồng lý giải về điểm này hết sức thấu triệt!

Ánh mắt ánh trắng say lòng người quẩn lấy mắt nàng, âm thanh cao ngạo thanh lãnh vang lên “Ta nghe thấy được. Nghe thấy nàng nói... yêu ta” Nói xong, tai hắn hơi ửng hồng, cứ như thế đây là một ý tứ không tốt.

Mắt thấy người nào đó muốn ngạo kiêu, cô nàng thưởng cho hắn một ánh mắt trắng dã “Đều là người thân kinh bách chiến trên giường, còn bày đặt học người ta thẹn thùng, làm bộ làm tịch như xử nữ!”

“...” Bộ không thể dùng ‘xử nam’ để hình dung sao? Xử nữ?

“Trống gia, tới rồi!” Tên đánh xe ngựa lên tiếng nhắc nhở.

Màn xe xóc lên, Bách Lý Kinh Hồng ôm Nam Cung Cẩm theo tiêu chuẩn công chúa bước xuống xe ngựa.

“Ồi... oái, ở cửa có cả đống người kia, mau thả lão tử (ông) xuống” Nàng hiện giờ là nam nhân, bị một nam nhân khác ôm xuống, ảnh hưởng quá lớn tới hình tượng của nàng.

Hắn ngoảnh mặt làm ngơ, ôm nàng đi thẳng vào phủ. Bước mấy bước liền tới phòng tắm, ôn nhu lưu luyến này giờ nháy mắt biến mất, hơi thô bạo ném nàng vào bể tắm, mang theo một sự tức giận.

Cô nàng thành linh bị người ta ném văng ra, thật vất vả mới ổn định được thân mình, đang muốn xù lông phát hỏa lại nghe giọng hắn truyền tới “Tại sao lại ướt?” Vừa này ôm, hắn có thể ngửi thấy hương vị của Mộ Dung Thiên Thu trên người nàng.

Nghe xong, cô nàng nào đó nháy mắt sò xuống! Tư thế muốn gây sự cũng biến mất tăm. “Đây là một chuyện ngoài ý muốn!” Khóc ngất! Ngày

hôm nay của nàng vì sao quá bi ai đến vậy!!!

Hắn đứng cạnh bể tắm nhìn nhặt quét mắt nhìn nàng, không nói một lời nhưng lại không khó làm cho người ta biết là hắn đang tức giận. Hắn thật không biết vì cái gì mà nàng cứ muốn lưu lại Tây Vỹ, nhưng hắn cũng không hỏi. Bởi vì hắn tin tưởng nàng làm gì cũng sẽ có đạo lý của nàng, thêm vào đó, hắn sợ bản thân can thiệp nhiều quá sẽ khiến nàng phản cảm, cho nên hắn không nói nhiều, quốc sự của Nam Nhạc cũng bị hắn ném sang một bên, trừ phi là sự tình trọng yếu, người bên Nam Nhạc mới chuyển tấu chương sang cho hắn phê duyệt. Hắn nghĩ chính là, chỉ cần mình ở bên người nàng, chuyện khác mặc kệ, có ra sao thì ra. Chỉ là sự tình những ngày gần đây khiến hắn có cảm giác mất không chế, nếu tiếp tục, không biết giữa nàng và Mộ Dung Thiên Thu sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Nam Cung Cẩm thấy hắn không nói gì, trong lòng dậy sóng, mở miệng chỉ trích “Kỳ thật chuyện này không thể trách ta, đó là trách nhiệm của chàng! Nếu không phải chàng đêm qua... đêm qua... Ta hôm nay làm sao tinh thần sa sút, suýt chút nữa bị Mộ Dung đoạn tỵ kia chiếm tiện nghi!”

“Đêm qua, ta nên làm cho nàng hôm nay khỏi thương triền!” Ngữ điệu quạnh quẽ, mang theo dày đặc tức giận, hiển nhiên tâm tình ác liệt tới cực điểm.

“Kia.. cái đó...” Cô nàng còn muốn nói gì đó, hắn bỗng xoay người, phất tay áo bỏ đi. Nàng rất bi ai tựa vào bể tắm, có cảm giác thật vô lực! Nhưng nàng biết, nếu thay đổi góc độ, hắn cùng nữ nhân khác làm thế, trong lòng nàng tuyệt đối là khó chịu. Nhưng mà, thật sự là buồn bực nha! Nhanh chóng tắm rửa sạch sẽ, vội vội vàng vàng tiến về phòng hắn.

Hắn tuân thủ lời hứa, lần này cũng không giở trò đóng cửa không cho vào. Nàng cũng học thông minh, lời gì cũng không cần nói, vừa vào cửa liền nhào vào ngực hắn, gắt gao ôm eo hắn, cọ cọ trước ngực hắn như một con mèo con, cứ như thể những chuyện buồn mình vừa rồi không hề tồn tại “Tiểu Hồng Hồng, người ta rất nhớ chàng a!” Trên cánh tay, da gà nổi lên từng cục bự!

Nàng quây tới vậy, hẳn muốn giận cũng không giận nổi, mặt lạnh cũng không làm được. Vung tay áo, đóng cửa lại “Hắn chạm vào nàng ở chỗ nào? Nơi này, hay là nơi này?”

“...” Nhìn tay hắn rất chuẩn xác phóng tới ngực nàng, cô nàng đen mặt lâu bầu “Muốn sờ thì nói thẳng, đừng có mà tìm lý do!”

“Khụ khụ...” Một trận ho khan kịch liệt nổi lên, hắn vừa nãy là nghiêm túc hỏi đó, không được hả? Dưới lý giải của nàng liền biến thành ... muốn sờ soạn?

Ngay khi hắn bận ho khan, móng vuốt cô nàng nào đó nhanh như chớp chui vào áo hắn, cười nham nhở “Lạnh quá, cho ta ấm áp cái coi!” Có đi ầu, ngay sau đó, sắc mặt ai đó cứng đờ. Móa, trên người hắn còn lạnh hơn tuyết ngoài kia nữa!

Nhanh chóng rút tay về hà hà hơi, tìm nam nhân như vậy, mùa đông đúng là một loại tra tấn, có đi ầu mùa hè thì thoải mái thôi rồi!

Một tay bắt lấy tay nàng, nội lực cuộn cuộn truyền qua, không bao lâu tay nàng liền ấm lên “Không được để hắn chạm vào người nàng, ta không thích” Bá đạo lên tiếng.

Cô nàng ngoan ngoãn gật đầu, thoát một kiếp đỡ một kiếp!

Ngay sau đó, tay hắn cũng thâm nhập vào nội y của nàng, dưới ánh mắt trân trối của nàng nhìn hắn chăm chú, rất ư là nghiêm túc nói “Ta cũng lạnh!”

“...” Cảm giác được ở ngực mát lạnh, cô nàng rất vô ngữ hỏi “Bách Lý Kinh Hồng, tại sao ta cảm thấy chàng càng ngày càng sắc?” (Háo sắc nhé!)

“Thật sự lạnh mà!” Ngữ điệu hết sức nghiêm chỉnh “Nàng chừng nào thì chịu gả cho ta?”

Ặc, sao đột nhiên chuyển đến đề tài này vậy cả? “Chờ trở về Nam Nhạc!”

“Chùng nào về Nam Nhạc?” Ngữ điệu gấp đến không chờ nổi.

“Xử lý xong hết sự tình liên về Nam Nhạc. Bất quá nói, chúng ta không phải đã ở bên nhau sao? Một cái nghi thức hôn lễ lại quan trọng tới vậy sao?” Làm một người hiện đại, nàng thật thấy chuyện đó không có gì là quan trọng.

Mày đẹp khẽ nhú, âm thanh lạnh lùng trong trẻo hỗn loạn pha chút bất mãn “Ta muốn một danh phận”

“...” Sao nghe giống như nàng ăn xong con nhà người ta lại không phụ trách thế nhỉ?

“Nam Nhạc cần một Hoàng hậu, ta cần một nương tử, đứa trẻ cần một phụ thân!” Liên tiếp nói thập phần thông thuận, thật khác xa một trời một vực của ngày thường ít nói.

Cô nàng cuống quýt cắt ngang “Từ từ, gượng đã! Ở đâu ra đứa trẻ thế?” Thứ bảy bạ này cũng phải kết hợp với thực tế, biết không?

Í chết... hấn hình như hơi kích động quá mức rồi, chợt ánh mắt sáng lên “Con của Quân Lâm Uyên không phải sao?”

“Nhưng hiện tại chàng là cha nuôi của nó!”

Ai đó rất là không phục, nói “Chúng ta hiện tại sinh một đứa, vậy là có!” Hay là gạo nấu thành cơm cũng không được việc, phải có con mới xong sao?

Nam Cung Cầm lập tức cảm thấy đau đầu, xem ra thứ này lại có tâm tư ra oai. Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ...

“Cốc cốc cốc!” Tiếng đập cửa vang lên “Tướng gia!”

“Đến ngay đây!” Cô nàng hét to, từ trên người Bách Lý Kinh Hằng nhảy xuống, ra mở cửa. Tới thật đúng thời điểm!

Khuôn mặt yêu kiều tươi cười của Quân Tử Mạch xuất hiện trước mặt nàng. Thấy không có người ngoài liền nháy mắt mở miệng “Tỷ tỷ, sự tình tỷ hướng dẫn muội, mọi chuyện đều tốt!”

“Hừm! Tốt. Tới đây, chúng ta vào trong nói rõ ràng nào...” Ai đó muốn mượn cơ hội bẻ gãy ý niệm xấu xa của người nào đó.

Quân Tử Mạch nghi hoặc hỏi “Còn có cái gì để nói tử tử, đã làm tốt rồi! Hoàng tâu cùng Lan nhi đang chờ ta!”

“Ai nha, chúng ta tâm sự trước, mặc kệ các nàng đi” Cảm giác ánh mắt bất thiện quét qua quét lại trên người mình, sau lưng cô nàng đổ mồ hôi lạnh.

“Ah, vậy được rồi!” Quân Tử Mạch tương đối ngờ nghệch, không nhìn ra được đi đâu gì, bước vài bước vào trong, bỗng nhiên biến sắc, biểu tình thập phần quý dị “Không được, không được, ta muốn đi về trước!”

Nam Cung Cẩm nhanh chóng nắm tay nàng “Đừng đi mà, trở về làm gì chứ?”

Khuôn mặt Quân Tử Mạch hồng hồng, hết sức khó xử thò thẻ bên tai Nam Cung Cẩm “Ta đau bụng quá, chắc là nguyệt sự tới!”

“Không cần lo! Đau bụng là nguyệt sự tới? Ai nói vậy hả? Ta lần trước cũng bị đau bụng, sau đó lại...”

Quân Tử Mạch phản xạ có đi đầu kiện tiếp một câu “Sau thì sao?”

“Sau đó ta... ị!”

“...” Quân Tử Mạch không còn lời gì để nói.

“Khụ khụ...” Bách Lý Kinh Hồng không ngừng ho khan.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 14+1: Nàng Có Được Ta, Liền Không Quý Trọng Nữa! (1)

Trong khi Quân Tử Mạch vô ngữ, không nói được lời nào thì một hạ nhân tiến vào bẩm báo “Tướng gia, các vị đại nhân mời ngài đến Nghênh Khách Cư tụ hội!”

“Bản quan tới ngay đây!” Nam Cung Cẩm nói xong liền hí hửng đứng dậy tính đi ra ngoài. Được vài bước bỗng dừng nhớ tới cái gì, sợ hãi quay đầu “Chàng muốn đi cùng không?”

Bách Lý Kinh Hồng nghe vậy, đứng dậy, không nói một lời, đi thẳng ra cửa.

Thật ra, trong lòng nàng không muốn mang hắn theo, bởi vì gia hỏa này chuyện gì cũng ăn dấm được (ý nói là hay ghen tuông), khiến các huynh đệ bên nhau ăn chơi không thoải mái. Nhưng nhớ đến bộ dáng ai đó ôm băng ghế ngồi giữa đại sảnh hôm nọ, nên không mang theo là không được, đành phải gục đầu theo phía sau hắn.

Ra cửa lớn, một trước một sau liền lên xe ngựa. Một người sắc mặt đăm đăm, không nói một lời. Một người cúi đầu, nhìn nhìn chân mình.

Tiếng bánh xe nghiến xuống đường rào rào, bên trong xe vẫn lặng im không tiếng động. Rõ ràng, cho dù Nam Cung Cẩm mang theo người nào đó cùng đi, nhưng dường như cái người đó không hề cao hứng cùng nàng đi gặp đồng bọn.

“Tướng gia, tới rồi!” Người đánh xe ngựa nói vọng vào.

Cô nàng bước xuống xe trước, sau đó Bách Lý Kinh Hồng cũng xuống theo. Mọi người lui tới tập nập trên đường hơi sừng sốt một chút, nhìn Hồng mỹ nhân chỉ chỉ trỏ trỏ, nói “Đó chính là nam sủng mà Thừa tướng đại nhân sủng ái nhất hiện nay sao?”

“Nhất định là đúng rồi! Nếu ta có một nam sủng anh tuấn như vậy, chết cũng cam nguyện!” Lời của một nữ tử vang lên.

“Nói bậy bạ gì đó? Một cô nương cũng không biết e lệ!”

...

Bách Lý Kinh Hồng trước sau vẫn theo nàng, mắt nhìn thẳng, sóng gió cũng không xao động, người ngoài đánh giá cũng ngoảnh mặt làm ngơ, ngay cả một ánh mắt cũng tiếc rẻ ban cho. Lên lầu liền gặp ngay bọn người Lãnh Vũ Tàn. Máy gia hỏa này hôm nay không chọn nhã gian mà là chỗ hành lang dài trên lầu. Góc độ cũng không tồi, đi xuống đầu vừa thấy, là có thể thấy thang lầu, đầu từ trên xuống dưới một đám người.

Mị Văn Dạ vừa thấy nàng tới, bên người còn có nam nhân kia, lập tức trêu đùa “Thừa tướng đại nhân một khắc cũng không rời xa được, ra cửa, nam sủng cũng mang theo nha!”

“Nếu Mị đại nhân nguyện ý nằm dưới, bản quan khi ra cửa, nhất định cũng sẽ luyện tiếc mà mang theo!” Không chút khách khí phản kích, phản kích xong bỗng cảm giác bên người ấm lên vài độ. Cao hứng quá độ, quên mất cái bom hẹn giờ sau lưng! Khóc ngất!!!

Mị Văn Dạ bị nàng nói cho phát sắc, hung hăng ho khan một hồi mới ngừng được.

Mạnh Hạo Nhiên một bên khuyên giải an ủi “Được rồi! Văn Dạ huynh, người cùng Thừa tướng đấu võ mồm có bao giờ thắng chưa? Người chết tâm đi!” Nói xong nghiêng đầu nhìn nàng “Hạ quan còn chưa đa tạ Thừa tướng đại nhân tiến cử nữa đó!”

“Đầu là huynh đệ tốt, đây cũng là việc nên làm mà ha ha ha...” Cô nàng cười hào sảng, mục đích chính là nhận ân tình này mới làm, nàng hiện giờ nói cái gì mà ‘vì quốc gia tiến cử người tài là việc bản quan nên làm’ thì Mạnh Hạo Nhiên sẽ biến chuyện này trở thành hiển nhiên.

“Xoạt!” một tiếng, Mị Văn Dạ mở quạt, phe phẩy mấy cái, sau đó ai oán nói “Hạ quan cùng đại nhân cũng là huynh đệ tốt nha, tại sao Thừa tướng đại nhân không tiến cử hạ quan?”

“Vậy phải xem bản lĩnh của ngươi!” Lãnh Vũ Tàn không chút nương tình đả kích.

“Ngươi!” Mị Văn Dạ lập tức chán nản. Tại sao cái gã họ Lãnh này cứ tối ngày thích đối nghịch với mình nhỉ? “Lãnh Vũ Tàn, ngươi không chống lại ông đây một lần ngươi sẽ chết hả?”

Lãnh Vũ Tàn liếc xéo hần một cái, trang nghiêm nói “Ta chỉ ăn ngay nói thật, chưa bao giờ đối nghịch với ngươi!”

Lời này so với việc thừa nhận đối nghịch với hần còn muốn đả kích người hơn!

Cô nàng cười cười, một câu liền nêu ra trọng tâm “Văn Dạ huynh, nếu ngươi nguyện ý đem danh hào Đệ nhất Bát đại công tử Tây Võ cho hần, hần sẽ không bao giờ đối chọi với ngươi nữa!”

Mị Văn Dạ hờnghi quay đầu nhìn Lãnh Vũ Tàn, sắc mặt đầy vẻ dò hỏi.

Tên này không chút xấu hổ nói “Thật ra danh hào Đệ nhất Bát đại công tử Tây Võ cũng chỉ có bản hần mới gánh được!”

Mị Văn Dạ đang buồn bực lập tức chuyển hướng cái rết “Ai nha, thì ra là ngươi ghen ghét lão tử há há há...”

“Các ngươi gọi ta ra để xem các ngươi chọc cười hả?” Trước đây tụ tập luôn là có một số chuyện muốn thương thảo, hôm nay bọn họ lại cố ý chọc

cầu thang đãi tiệc, chứng minh bọn họ muốn cuộc nói chuyện hôm nay không sợ bị người khác nghe được.

Mấy người kia lập tức biểu tình hết sức vi diệu, nhìn Hồng Mỹ nhân thần sắc có chút không đúng. Không trả lời nàng, chỉ xấu hổ nói ra “Ai nha, uống rượu, uống rượu!”

Cô nàng hồ nghi nhìn cả bọn, mấy tên nhóc này hôm nay đánh chủ ý gì vậy ta? Ngay sau đó, bọn họ lại tiếp tục chính sự.

“Thừa tướng đại nhân, tiểu tử Đoạn Thừa Dạ này bị ngài hại thảm, hôm nay trong triều buộc tội bên Thái phó không ngừng nha!” Mị Văn Dạ cảm thán. Hắn chợt thấy may mắn, hôm đó nếu không hội ý với Yến Kinh Hồng trước, hắn giả vờ té ngựa, thì hôm nay bị buộc tội chính là hắn đó!

Cô nàng hợp một ngụm rượu, lớn tiếng nói “Rõ ràng là Văn Dạ huynh bị ngã gãy chân nên công việc này mới đến tay Đoạn đại nhân, sao có thể trách bản quan?” Ku này muốn phủi sạch quan hệ hả, nằm mơ đi cưng!

Mị Văn Dạ sờ sờ mũi, đối với sự thông minh của họ Yến cũng hết sức bất đắc dĩ!

Sau đó, cô nàng đề thấp âm thanh lại “Có đi ầu, đối với Đoạn Thừa Dạ mà nói cũng chưa chắc không tốt. Bình Nguyên Hầu sắp khởi binh, đám Thái phó vậy mà buộc tội y, cũng nói lên bọn họ đứng về phía Bình Nguyên Hầu. Hoàng thượng sớm hay muộn cũng sẽ thịt họ, cho nên đến lúc đó còn không chừng đẩy tiểu tử họ Đoạn này một phen!”

Nói tới đây, giọng nói có chút tiếc nuối. Lúc ấy chỉ lo hại người mà không suy xét chu toàn, tiện nghi cho tên mắc dịch đó.

“Thừa tướng, đây là ngậm bòn làm ngọt!” Mạnh Hạo Nhiên cười trêu ghẹo.

Trong lòng nàng càng khó chịu, trước giờ nàng toàn tính toán chi li, có thù oán tất báo nên cũng không nói gì thêm.

Lúc này, không khí có chút trầm lắng.

“Nếu có người nhắc nhở Thái phó, không nên gián ngôn nữa thì sao?”
Phá lệ, Bách Lý Kinh Hồng bên cạnh nàng đột nhiên lên tiếng.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Đúng vậy! Nếu có người nhắc nhở Thái phó, Bình Nguyên Hầu sắp tạo phản, để tránh chọc giận Hoàng đế thì không nên tiếp tục gián ngôn, vậy đối với Đoạn Thừa Dạ không có bất kỳ tác dụng thúc đẩy gì. Mà Thái phó không nói gì tương đương với không ý kiến, về sau Hoàng thượng nếu muốn cho Đoạn Thừa Dạ thăng quan, Thái phó sẽ toàn lực cản trở, hiệu quả không giống nhau sao! Hơn nữa, quan trọng nhất là, tiêu điểm mơ hồ, ngay lúc này Thái phó còn muốn góp lời, phe phái bảo thủ nhất định sẽ được Mộ Dung Thiên Thu đưa vào diện ‘đặc biệt chú ý’, nếu để Đế vương không cao hứng, tất nhiên sẽ hoài nghi toàn bộ cả đám.

Một tay Yến Kinh Hồng âm mưu bầy rập sẽ khiến toàn bộ đối thủ nhập cục! Vậy người bị nghi ngờ cuối cùng chính là Nam Cung Cẩm nang. Chỉ một câu, tuy nhẹ nhàng và đơn giản, Bách Lý Kinh Hồng đã giúp những người trẻ tuổi này nhận ra được điểm mù trong kế sách.

Cô nàng nghiêng đầu nhìn hẩn một cái, hơi cảm thấy may mắn nói “Hôm nay may mắn mang theo người đến, bằng không...” Bằng không chính mình cũng không biết tại sao lại bị Mộ Dung đoạn tụ nghi kỵ, thậm chí bị nghi ngờ mà vẫn còn không biết.

Ba người còn lại cũng biết người này chính là Trang chủ Dạ Mạc Sơn Trang, nên nghe thấy lời nói hết sức có kiến thức của hẩn như vậy cũng không có gì kỳ quái, trong lòng chỉ đơn thuần vì Nam Nhạc có một nhân tài ngon lành thế mà sinh ra lo lắng thôi!. Chỉ một câu liền nói ra nghi hoặc trong lòng, còn chỉ ra điểm mù của cả nhóm, tài trí đó không thể xem thường! Nhưng, cũng khiến người khác cảm thấy mười phần nguy hiểm!

“Có đi đâu, ai đi nhắc nhở lão già đó bây giờ?” Tuy hai phái đều có thu xếp người của mình vào phe đối phương, nhưng người có thể chạy đến thờ thề với lão Thái phó thì hầu như không có vì cả hai phe đều phòng thủ cực

kỳ nghiêm mật. Lời này của Mị Văn Dạ khiến Nam Cung Cầm suy tư. Chợt, ánh mắt sáng rỡ, đờng thời, Bách Lý Kinh Hờng cũng lên tiếng “Thái phó nhiều lần buộc tội Đoạn Thừa Dạ, vậy không phải là đang cấu kết với Bình Nguyên Hờ sao?”

Âm thanh thanh lãnh cao ngạo, đủ để mỗi vị khách ở đây đều nghe lọt.

Nam Cung Cầm làm bộ làm tịch lo lắng, nhanh nhẩu trách cứ “Nói bậy gì đó, không có chứng cứ không được nói bậy, vu cáo mệnh quan triều đình, đó là phạm pháp nghiêm trọng!”

Mấy người khác cũng mau lẹ phản ứng, nhao nhao nói tiếp “Thừa tướng đại nhân, tuy lời này hơi lỗ mǎng một ít, nhưng không phải là không có lý nha!”

“Thái phó cũng xác thật là...”

...Cần gì tìm ai đi nhắc nhở lão già đó cho mệt! Bọn họ cứ trực tiếp ở chỗ này lớn tiếng nghị luận, tuyệt đối sẽ truyền đến cái tai quý giá của lão ngay. Đương nhiên, cũng sẽ truyền đến tai của Bộ hạ luôn! Giờ chỉ còn chờ xem động tác của lão Thái phó nhanh hay chậm. Nếu chậm chạp, thiên hạ rộ lên tin đồn sẽ bay đến tai Hoàng đế, Mộ Dung Thiên Thu tất sẽ giận tím mặt, lão gia hỏa đó sẽ gặp bi kịch! Nếu động tác nhanh chút, mau chóng khớp mồm bọn dân đen nhiều chuyện, nhưng sẽ bắt đầu cảnh giác, không dám buộc tội Đoạn Thừa Dạ, đó không phải là mục đích của nàng hay sao?

Trong khi đó, nhóm Yến Kinh Hờng, Lãnh Vũ Tàn,... mấy kẻ nghị luận to nhỏ ì xèo này, cùng lắm chỉ mắc phải tội rảnh quá không có việc gì làm tụ tập buôn chuyện, trừ mấy ngày lương coi như xong. Lửa bọn họ đã châm, còn cứu hỏa như thế nào là việc của Thái phó, không liên quan gì đến bọn họ!

Mạnh Hạo Nhiên thân là người của phái bảo hoàng, tất nhiên đối với việc đàn áp phái bảo thủ cũng hết sức có hứng thú, cho nên hẳn vô cùng phối hợp!

Ánh mắt Nam Cung Cẩm nhìn về phía Bách Lý Kinh Hồng càng thêm nóng cháy. Chủ ý của nàng ban đầu là định nhỏ giọng nghị luận, vừa ‘đúng lúc’ để cho người của phe Thái phó nghe thấy. Gia hỏa này làm ngược, trực tiếp nói to lên luôn, không chỉ để cho lão gia hỏa kia nghe được mà còn chọc cho lão một phen rắc rối. Hoàng thượng còn chưa xử lý cũng khiến hấn đau đầu, dân chúng thì dòm ngó hấn như thể hấn cùng nghịch tặc cấu kết mưu phản, thanh danh coi như hồng bét, chiêu này quá vi diệu nha! Không hổ là người làm Hoàng đế, tâm địa quả là đen tối!!!

Thái độ của bọn Lãnh Vũ Tàn cũng chậm rãi chuyển hướng, cái nhìn phòng bị Hồng mỹ nhân ban đầu đã được thay thế bằng sự thân thiện. Bất luận thế nào thì người ta cũng vừa giúp mình, không phải sao? Chèn ép lão Thái phó là việc mà cả bọn đang hướng tới!

“Bất quá gã Tiễn Hưởng kia, lại đắc tội thế nào với Thừa tướng vậy?” Mị Văn Dạ làm mặt quỷ với cô nàng, cứ như thể vừa phát hiện ra gian tình gì ấy, ý vị tràn ngập ám chỉ.

Cô nàng không khách khí ném cho hấn một ánh mắt trắng dã “Chỉ bằng tư sắc của y mà cũng muốn ông đây coi trọng ư?”

“Phụt..” Lãnh Vũ Tàn trực tiếp phun luôn ngụm rượu “Nếu để y nghe những lời này của ngài, đang sống khỏe mạnh cũng phải bị làm cho tức chết!”

“Hấn không tức chết thì cũng không sống được mấy hôm nữa!” Mạnh Hạo Nhiên lắc đầu thở dài.

“Được rồi, được rồi! Đừng nhăm nhí nữa! Nói đi, các người gọi ông ra đây là có việc gì vậy hử?” Ai đó không kiên nhẫn hỏi.

Mấy người kia nhìn thoáng qua nhau một chút, cuối cùng người ngồi gần nàng nhất là Mị Văn Dạ - kẻ không màng đến cái nhìn giết người của Bách Lý Kinh Hồng đang lom lom quan sát y – đưa đầu sang thì thào lặng lẽ “Các huynh đệ tìm người là muốn rủ người cùng đi thanh lâu, đã bao lâu rồi chúng ta không tới đó? Chẳng lẽ người một chút cũng không nhớ tới Phượng Ca cô nương và Trầm Tịch cô nương sao?”

Nhìn cái vẻ thần thần bí bí của hắn, cô nàng cảm thấy sau đầu mình rớt xuống một thanh hắc tuyến. Nói đến thanh lâu mới nhớ, đúng là lâu rồi nàng chưa tới thật, vất vả đi một lần, cũng phải mang đến một lễ vật kha khá cho Băng Tâm chứ nhỉ? Có đi đâu hôm nay ra ngoài, Hủy không có đi theo, thật là quá đáng tiếc!

“Ngày mai hãy đi đi. Ta có một vị huynh đệ tốt, từ lâu rất muốn được đến kiến thức chốn thanh lâu một lần, hôm nay không mang hắn theo, thật sự đáng tiếc. Không bằng bây giờ giao hẹn, tối mai chúng ta cùng đi thì như thế nào?”

“Được!”

Vừa dứt lời, ngoài cửa tiến vào một người, nháy mắt thu hút hết ánh nhìn của mọi vị khách trong quán.

Trường bào đen, khí tức râm mát tàn lệ, khuôn mặt tuấn mỹ vô trù ngâm một tia ý cười, sau khi bước vào Nghênh Khách Cư, ánh mắt liền quét thẳng đến đám người Yên Kinh Hồng. Theo sau hắn còn có một gã tùy tùng. Đôi mắt không biết đã dùng thứ gì làm biến đổi màu gốc, chuyển thành đen láy.

Đây không phải là Mộ Dung đoạn tụ sao? Mới vừa đùa giỡn mình trong tầm cung sao giờ lại lặn đến đây rồi? Không biết y còn nổi nóng hay tức giận gì không nữa?

Bốn người đứng dậy định hành lễ, Mộ Dung Thiên Thu dùng mắt ra hiệu ngăn họ lại. Sau khi lên lầu còn thu hút không ít ánh mắt của bá tánh dõi theo. Một bàn đó vậy mà toàn là mỹ nam tử. Bất quá mấy người kia họ đều biết, duy chỉ có nam tử áo đen vừa vào là không nhận ra được.

“Các vị, lâu rồi không gặp!” Mộ Dung Thiên Thu cười cười.

Lãnh Vũ Tàn lập tức hiểu ý, chấp tay lên tiếng “Đã lâu không gặp!”

“Tại hạ là Lãnh Tử Thần, không biết các vị huynh đài còn nhớ ta không?” Dem xưng hô của mình nói ra!

Lãnh Vũ Tàn nói tiếp “Đường huynh (anh họ), người không cần chọc gheo bọn họ, ai dám quên người chứ!”

Lãnh gia chính là nhà mẹ đẻ của mẫu phi Mộ Dung Thiên Thu, cho nên mỗi khi ra ngoài cần dùng tên giả, hắn hay lấy họ Lãnh, còn Tử Thần là tên của hắn. Lãnh Vũ Tàn là anh em bà con, giờ hắn gọi đường huynh tất nhiên là phối hợp với họ Lãnh của mẫu Hoàng đế.

Lúc này mọi người mới chịu thu về ánh mắt soi mói của mình, thì ra là anh họ của Định Viễn Hải a!

Mộ Dung Thiên Thu cười cười, sau đó ngẩng xuống, ánh mắt nhìn về phía Nam Cung Cẩm không chớp một cái. Hôm nay đã khiến họ Yến sợ hãi, không biết bé con có còn nổi giận hay không?

Mà cô nàng làm như không có chuyện gì, nhìn hắn, trong mắt mang theo vài phần kính cẩn.

Không gian hoàn toàn tĩnh lặng, chén trà trên tay Hồng Mỹ nhân bỗng nhiên ‘run’ một cái, nước và lá trà trong chén như một mũi tên, phá không bay thẳng vô mặt Mộ Dung Thiên Thu. Tên này cũng không vừa, nhanh chóng đứng lên lách qua, trong mắt lóe ra một cỗ sát khí. Mộ Cẩm Thần này quả thật là kiêu ngạo quá độ!

“Xin lỗi, không cần chặc!” Năm chữ nhẹ nhàng băng qua được ai đó thốt ra với một thái độ không hề tỏ ra để ý. Điều này làm Mộ Dung Thiên Thu hoảng hốt, với tư thế này của Mộ Cẩm Thần, nếu mình so đo thì có vẻ giống như chuyện bé xé ra to!

Ba người kia cũng đang hồi hận muốn chết. Nếu sớm biết gọi Yến Kinh Hồng ra sẽ khiến cho Hoàng thượng nhà mình dựng độ cùng nam sủng nhà Thừa tướng, đánh chết bọn họ cũng sẽ không kêu ra!

Nam Cung Cẩm không nóng không lạnh nói “Lãnh huynh, ngài không cần chú ý quá mức, người dân tộc Thái thích dùng nước để biểu đạt sự nhiệt tình, hơn nữa dân Tây Vỹ chúng ta cũng có tiết Hoa thần khiến mọi người đều sung sướng cả hay sao?”

Thấy thái độ họ Yến không cho là đúng, Mộ Dung Thiên Thu cũng biết, y vì việc hôm nay trong cung bị mình suýt cưỡng bức nên nổi giận, thân làm Hoàng đế một nước, lần trước bị Mộ Căn Thần đấm cho một cái cũng coi như bỏ qua, hôm nay xem chút còn bị tát cho một chén trà. Nếu mình chậm chạp không phản ứng kịp, chỉ sợ bây giờ mặt mũi chắc toàn là lá trà, chuyện này làm sao hắn có thể chịu đựng nổi a!

Hít sâu mấy hơi, mới hỏi “Thừa tướng đại nhân, dân tộc Thái té nước cũng là hắt lá trà sao?” Tuy nổi cáu nhưng hắn cũng không quên việc mình đang cải trang vi hành.

Cô nàng trầm ngâm, sau một lát, trả lời “Mọi người bình thường biểu đạt nhiệt tình đúng là chỉ té nước, nhưng nếu để biểu đạt sự thập phần nhiệt tình thì phải té nước trà! Ngài nhìn xem, lá trà nhìn lớn biết mấy, bộ không phải đang biểu lộ sự nhiệt tình một cách hùng hậu hay sao?”

“Thừa tướng đại nhân nhanh miệng dẻo miệng, tại hạ luôn không thắng nổi!” Giọng nói âm dương quái khí cất lên, mặc dù giận dữ nhưng cũng lười gây hấn, bởi vì hắn vừa chợt nhớ đến một chuyện... Hơi khiêu khích liếc nhìn Hồng mỹ nhân một cái, nói tiếp “Thừa tướng đại nhân, người có còn nhớ mình hứa hẹn cái gì không?”

Hứa hẹn? Hứa hẹn cái gì mốc gì?

Thấy ai đó hình như thật sự quên mất, trong lòng Mộ Dung Thiên Thu nổi đóa “Một đấm lần trước...”

“Ah! Nhớ rồi!” Thì ra là mời hắn ăn cơm riêng. Ăn riêng... bỗng nhiên nhớ ra sự tình lúc ban sáng, cô nàng cảm thấy có chút không an toàn.

“Sao hả? Muốn xù?” Trên môi cong lên một ý cười tàn lệ, mặt mày đờ đờ sát khí.

Cô nàng lập tức đứng dậy “Tất nhiên là không” Không nói đến Mộ Dung Thiên Thu làm ra cái chuyện gì, điểm tự tin ở bản thân nàng vẫn phải có.

Quay đầu nhìn Hồng mỹ nhân một chút “Hôm nay người về trước đi!”

Bách Lý Kinh Hồng dĩ nhiên là không muốn, nhưng sự tình nhất thời xúc động của mình lần trước đánh Mộ Dung Thiên Thu mới ra nông nỗi của ngày hôm nay, cho nên có bất mãn cũng chỉ có thể nuốt vào bụng. đành trơ mắt nhìn Cẩm nhi đi cùng Mộ Dung Thiên Thu ra ngoài.

Ba người còn lại trộm nhìn sắc mặt của hấn mãi cho đến khi hai người kia biến mất khỏi Nghênh Khách Cư. Lúc này Hồng mỹ nhân mới thu lại tầm mắt, trong lòng cực kỳ khó chịu, hấn chỉ muốn trực tiếp lôi Cẩm nhi rời đi mà thôi. Nhưng hấn cũng biết tính của nàng, nàng rất giữ chữ tín, đã đáp ứng Mộ Dung nàng đều sẽ đi.

Đứng dậy, quay về phủ Thừa tướng.

Ngay khi hấn rời khỏi, cái chén lúc nãy hấn cầm qua, lấy tốc độ mắt thường thấy được, đang từng mảnh từng mảnh vỡ ra!

Ba người còn ngẩng đầu nuốt một ngụm nước bọt. Đó giờ chỉ biết rằng nữ nhân mà ghen thì nhà cửa sẽ không yên, hôm nay mới biết được, nam nhân mà lên cơn ghen cũng không kém cõi hơn các cô các bà bao nhiêu!

“Rầm!” một tiếng. Cái bàn trước mặt bọn họ cũng sập xuống. Dọa Mạnh Hạo Nhiên sốc ghê gớm...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 14+2: Nàng Có Được Ta, Liền Không Quý Trọng Nữa! (2)

Hoàng thành Tây Võ, “Thuyền đánh cá văn xướng” là nơi phồn hoa cực điểm.

Nam Cung Cẩm không nói nên lời đứng sau Mộ Dung Thiên Thu “Hoàng thượng, nơi mà ngài muốn đưa thân tới là chỗ này sao?” Vốn dĩ chuẩn bị tìm một nơi ăn cơm, hắn lại nói đã ăn rồi nên không cần. Chỉ yêu cầu mình theo hắn một chút, lại là nơi này...

Mùa đông, nước trên sông kết băng, bọn họ tới đây là để đi bơi thuyền sao?

“Không phải!” Mộ Dung Thiên Thu cần quạt chỉ về một đình hóng gió gần đó. Thời tiết này đi bơi thuyền, hắn còn không có nhàm chán tới cỡ đó. Nhưng đây mặt sông ‘những kẻ nhàm chán’ theo như lời bọn họ ám chỉ rất nhiều, chèo thuyền tới tới lui lui để tìm kiếm cái loại khoái cảm biến thái đó.

Kiến trúc của đình hóng gió rất cao, tầng tầng lớp lớp thang lầu. Lúc này, bọn thị vệ trấn giữ ở đây rất đông nên cũng không có du khách nào lén phéng gần đó.

Mọi người đều có chung một câu hỏi ‘cái vị quý sò nhân nào tới đây mà phô trương ghê thế’, đến khi thấy bóng dáng Yến Kinh Hồng xuất hiện, tất cả đều ò lên vỡ lẽ, thì ra là Thừa tướng đại nhân!

Một đám các cô nương gào thét chói tai “Thừa tướng đại nhân, Thừa tướng đại nhân...” Độ điên cuồng so với các fan hâm mộ minh tinh ở thời

hiện đại không hề thua kém. Biểu tình các quý nữ nhìn nàng, ánh mắt sáng lên rực rỡ, kích động phi thường!!!

Tất nhiên cũng có không ít ánh mắt các tài tử quét tới đây, cùng nhiệt không kém cạnh “Thừa tướng đại nhân, vài ngày trước tiểu sinh có làm một bài thơ, thỉnh ngài ... Ai nha, Thừa tướng đại nhân, Thừa tướng đại nhân...”

Trong khi Yến Kinh Hồng cười tươi rói, tiếp nhận ánh sáng hâm mộ, sùng bái, ái mộ từ các ánh mắt bốn phương tám hướng bắn về phía mình, thì mỗ Hoàng đế lôi nàng đi về phía hành lang hướng về đình hóng gió. Chỉ còn lưu lại đám người ai oán tiếc nuối trông theo bóng dáng của cả hai. Thật vất vả mới gặp được Thừa tướng đại nhân a, thế nhưng lời gì cũng còn chưa kịp nói, aizzz!!!

“Yến khanh, xem ra danh vọng của người trong lòng bá tánh so với Trẫm cao hơn nhiều nha!” Một âm thanh âm dương quái khí vang vọng bên tai cô nàng.

Nam Cung Cẩm sợ tới mức trắng bệch, vừa rồi bận lo đặc ý mà quên mất thằng cha đoạn tụ này đang ở bên cạnh! “Hoàng thượng, đó là do mọi người không biết người bên cạnh thần là ngài, nếu họ biết, tất nhiên sẽ không còn nhớ đến thần là ai nữa ấy chứ!”

Mộ Dung Thiên Thu nghe vậy chỉ cười lạnh một tiếng, không nói lời nào, ánh mắt chiếu thẳng trên người nàng chăm chú khiến cho người khác không thể biết được trong tâm hấn nghĩ gì. Đình hóng gió rất cao, cho dù người phía dưới có ngẩng đầu nhìn cũng không thấy biểu tình của hai người bọn họ, mà ở cửa, bọn thị vệ canh ngay cầu thang nên ở đây cũng chỉ có quân thần hai người.

Nam Cung Cẩm cúi đầu, không dám nhìn mặt hấn. Mà hấn, lại nhìn nàng chăm chăm. Một lúc lâu sau, hấn chậm rãi đi đến bên cạnh đình, nhìn nhìn bên dưới, sương lạnh là đà trên mặt băng, mơ hồ bay múa khiến người xem hoa mắt.

“Yến Khanh, người đến xem!” Thần sắc Mộ Dung Thiên Thu hết sức nghiêm túc, trong lòng cô nàng cũng cảm thấy nghi hoặc, bước đến bên cạnh hắn.

Cây quạt trong tay hắn xếp lại, chỉ về phía trước, âm thanh tàn lệ mang theo khí phách chỉ điểm thiên hạ đầy sắc bén “Băng đóng ngàn dặm, cầm tú vạn dặm. Khanh nói xem, Tây Vỹ của Trẫm có đẹp không?”

“Đẹp!” Nhìn cảnh tượng phía dưới, cô nàng tán thưởng tự đáy lòng. Sương giá phiêu đảng trên mặt băng, mặt trời mùa đông lại không gay gắt, chiếu lấp lánh trên mặt băng. Dọc bờ biển là núi vây quanh, tuy vào đông, cả ngọn núi đều bị tuyết trắng bao trùm, nhưng mảnh tuyết trắng sáng màu này lại càng khiến người ta thấy hết được vẻ đẹp hùng tráng của nó.

“Vậy, Yến Khanh của Trẫm, người tới Tây Vỹ là vì muốn diệt đi giang sơn cầm tú này hay sao?” Nghiêng đầu nhìn nàng, trên mặt không chút biểu tình, chỉ làm người ta thấy được vẻ lạnh lẽo băng giá.

Nam Cung Cầm cả kinh, khom lưng quỳ xuống “Không biết Hoàng thượng nói lời này là sao? Thần đến Tây Vỹ chẳng qua là mưu quan chức, cầu phú quý!”

Mộ Dung Thiên Thu nghe vậy chỉ nhìn nhìn nàng, không biết là tin hay không tin, mãi cho đến khi cô nàng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hắn mới mở miệng “Yến Khanh, đứng lên đi!”

Hắn hôm nay lạnh lùng ngoài dự đoán. So với cái kẻ lúc ban sáng muốn chiếm tiện nghi nàng trong phòng tắm phảng phất như là hai người khác nhau hoàn toàn. Hắn như vậy, lý trí, tàn lệ, cũng là loại trạng thái mà một Quân vương cần có! Có lẽ, đây mới chính là bộ mặt thật của Mộ Dung Thiên Thu.

Nàng đứng lên, đối diện với hắn. Mặt đối mặt, thật lâu không ai nói lời gì.

Mãi lâu ơ là lâu, cuối cùng Mộ Dung Thiên Thu mới chậm rãi lên tiếng “Yến Khanh, Trẫm biết mục đích của người không đơn giản. Tuy Trẫm

đoán không ra, nhưng, Trẫm muốn người biết, chỉ cần người còn ở lại Tây Vỹ, bất luận trong lòng người suy nghĩ chuyện gì, mục đích là cái gì, mưu đồ làm đi đâu gì, Trẫm sẽ đâu không để bụng!” Mặc dù đối phương đã có địa vị Thừa tướng rất cao, uy hiếp nghiêm trọng đến mình thì hắn cũng không hề để ý!

Nghe xong, đồng tử của nàng co lại một chút! Dưới tay áo to rộng, hai tay bất giác nắm chặt thành quyền! Lời này của Mộ Dung đoạn tụ quả thật quá trọng, đến mức khiến trong lòng nàng nổi lên hổ thẹn. Nàng nghĩ rằng, vì muốn thế lực của mình lớn mạnh mà mượn Tây Vỹ để phát triển. Làm Thừa tướng, cũng là vì muốn nâng cao năng lực nhạy bén chính trị của bản thân. Hơn nữa, có một thân phận như vậy, khi hành động trên mọi phương diện sẽ thuận lợi hơn nhiều. Chỉ là sau đó, dần dần... sau khi bén mùi làm Thừa tướng, nàng từng bước nắm giữ triều chính, giờ này nàng muốn, chính là ... bình quyền!

Nhưng, Mộ Dung Thiên Thu đã nói vậy, nàng làm sao có thể xuống tay?

“Yến khanh, người hẳn là biết, Trẫm thật sự rất thích người!” Mộ Dung Thiên Thu nói xong, không nhìn nàng mà lẳng lẳng hướng tầm mắt về nơi xa xăm, nhìn không trung mây tan mây cuộn, nhìn dưới chân hắn vạn dặm giang sơn.

Nàng cũng biết hắn thật sự thích nàng, nhưng người hắn thích là một nam nhân, còn mình thì không phải. Mà cái gọi là ‘thích’ của Đế vương, há có thể thật tình? Nhưng, nàng không thể không thừa nhận, những lời hắn nói hôm nay đã khiến nàng dao động. Nếu hắn thật tình đối đãi, nàng làm sao có thể nào không mang ơn mà lại đi tranh đoạt giang sơn và bình quyền của hắn?

“Hoàng thượng, thần...” Nàng quả thật không biết phải nói gì.

Mộ Dung Thiên Thu quay đầu nhìn nàng, môi mỏng khẽ nhếch “Yến khanh, sau khi người đến Tây Vỹ, người muốn gì Trẫm cũng đâu cho người. Có đi đâu thứ Trẫm muốn, người lại không cho Trẫm, còn ngày càng xa cách với Trẫm. Yến khanh của Trẫm, tim của người, phải chăng làm bằng đá?”

“Thần...” Cô nàng thật sự ghen lời, từ ngữ không biết đã chạy trốn đến nơi nào nơi nao! Quả thật, kể từ ngày nàng đến Tây Võ, Mộ Dung Thiên Thu đối xử rất tốt với nàng. Chỉ cần là thứ nàng muốn, hắn chưa bao giờ keo kiệt không cho. Thậm chí chỉ vì thuận miệng khen Thất thái lưu ly trân xinh đẹp, hắn không thèm quan tâm đến sự phản đối của các đại thần, đưa luôn cho nàng. Nên nhớ, Ngũ sắc lưu ly không khó tìm, nhưng bảy màu, đó chính là quốc bảo, cả Tây Võ cũng chỉ có một món. Khi nghe tin nàng xách đem bán đổi thành tiền hắn cũng không nổi giận.

Còn có lúc, khi nàng thoải mái sáng khoái ngồi ở vị trí Thượng thư, hắn từng hỏi “Yến Khanh, vị trí này Khanh có hài lòng không?” Nàng cười nói giống “Còn chưa được làm Thừa tướng thì sao nói là hài lòng?” Hắn chỉ ngửa mặt lên trời cười to, nói nàng tham lam. Nhưng không qua bao lâu, nàng thật sự liêu trở thành dưới một người mà trên vạn chúng – Thừa tướng đại nhân đỉnh đỉnh.

Mộ Dung Thiên Thu, những câu hỏi này thật quá sắc bén! Tâm của nàng thật là làm từ đá. Hắn đối với nàng tốt nhường ấy, nàng lại không thích hắn, chẳng những vậy nàng còn tâm tâm niệm niệm, làm sao để giết hắn, cướp Tây Võ của hắn, làm sao để trợ giúp nam nhân của nàng hoàn thành nghiệp lớn nhất thống thiên hạ!

“Được rồi!” Tay Mộ Dung Thiên Thu khoác lên vai nàng “Yến Khanh, Trẫm chỉ cần người biết, bất luận người làm sai chuyện gì Trẫm cũng đều sẽ tha thứ cho người. Chỉ là Trẫm vẫn hy vọng, người sẽ không làm Trẫm thất vọng!”

Nói xong, phất tay áo mà đi. Bóng dáng sáng khoái của hắn chỉ làm nàng cảm thấy giày vò. Một năm qua, nàng không hề lộ ra một chút sơ hở. Có đi đâu hôm nay hắn đã nói ra những lời này, nhất định là do sự xuất hiện của Bách Lý Kinh Hồng. Hắn đã hoài nghi nàng đến đỉnh điểm, nhưng, hắn vẫn lưu lại mạng của nàng. Đây khẳng định không phải là tác phong hành sự của hắn. Đối đãi đặc biệt như vậy chỉ khiến nàng cảm thấy tội lỗi tội cùng! Bất kể nàng làm sai cái gì, hắn cũng đều tha thứ cho nàng sao?

---DiendanLequydon---

Như kẻ mất hồn trở về phủ Thừa tướng, nàng đi thẳng về nơi ở của Mộ Thiên Thiên mà không phải qua phòng Hằng mỹ nhân trước.

Trong lòng nàng hỗn loạn, nàng cũng cảm giác được, nếu nhìn thấy Bách Lý Kinh Hằng, tâm nàng càng loạn hơn! Nếu để hắn giúp nàng làm ra lựa chọn, không cần hỏi nàng cũng biết đáp án, nhưng mà, nếu thật sự lựa chọn như vậy, một năm nỗ lực này coi như đổ sông đổ biển? Nàng không cam lòng a!

Vào cửa, Tiểu Kinh Lan vừa tỉnh giấc, nhìn thấy Nam Cung Cẩm liềm rất vui mừng, oa oa kêu toáng lên, quơ quơ cánh tay bé xíu, đòi nàng ôm.

Cô nàng rất nhanh bày ra bộ dáng nhu tình, giang tay ôm lấy bé. Thầm than, đứa nhỏ thật thông minh, thiệt là thần thánh mà! Lần nữa nhìn thấy khuôn mặt thu nhỏ của Quân Lâm Uyên, nụ cười của nàng dừng lại một chút, nhẹ nhàng vươn tay xoa xoa nốt ruồi đỏ giữa trán chú nhóc, lầm bầm “Nếu cha ngươi còn sống thì quá tốt rồi!”

Đúng vậy, nếu y còn sống, thì tốt rồi! Nếu là y, nhất định có thể cho nàng đáp án, cũng như đưa ra những lựa chọn khôn ngoan trong trường hợp này! Quân Lâm Uyên chính là tri kỷ của nàng, là người biết rõ nhất tâm tư trong lòng nàng, cũng là người có thể cộng minh tư tưởng cùng nàng. Một người như vậy luôn cho nàng cảm giác giống như một bản sao nam tính của bản thân mình tồn tại. Có đi đâu, ông trời đã nhả tâm cướp mất y trong tay mình!

“Quân Lâm Uyên, nếu ngươi là ta, ngươi sẽ lựa chọn như thế nào?”
Thấp giọng than nhẹ, âm thanh nhẹ như lông hồng, lại mang một cảm giác thâm lương ai oán!

Thượng Quan Nhược Tịch và Quân Tử Mạch ở bên cạnh cũng cảm thấy sống mũi cay cay, hốc mắt phấp phồng. Một năm qua, cũng đủ để phai nhạt nhiều nỗi niềm đau xót, nhưng có một số người và một số việc, ký ức quá sâu đậm, đến mức cả đời cũng không thể nào phai phai!

Qua một lúc lâu, cô nàng bỗng nhiên cười. Có lẽ, Quân Lâm Uyên rời đi là vì muốn nàng học được cách kiên cường, học được cách chịu đựng

phong ba bão táp, học được... không cần hy vọng kẻ nào giúp đỡ khi bản thân đối diện với thời khắc lối đi mờ mịt, cần tự đưa ra đáp án. Tất cả, đều phải do chính nàng tự lựa chọn, tự làm ra quyết định!

Phải kiên cường, độc lập!

Đúng vậy, đây không phải là cá tính trước giờ của nàng sao? Xưa nay nàng không bao giờ ỷ lại bất cứ ai, cho dù là lúc chán nản nhất. Nếu nàng muốn ỷ lại Bách Lý Kinh Hông thì hôm nay sẽ không có Yến Kinh Hông tồn tại, có chăng chỉ là một Nam Nhạc Hoàng hậu co đầu rụt cổ đứng sau lưng hắn!

Một bông mai bay theo gió đậu lên tả lót của Tiểu Kinh Lan, làm đứt mạch suy nghĩ của nàng, nhếch môi cười, cúi đầu hôn lên cái má mồm mĩm của chú nhóc một cái khiến thằng bé cười khanh khách, mắt phượng ngập nước nhìn nàng, vô cùng khả ái! Nam Cung Cẩm quay đầu đi, nhìn bộ dáng thương tâm của hai cô nàng còn lại trong phòng, khẽ cười “Không có gì thương cảm đâu, thật đó! Tuy có người không còn nữa nhưng hắn vĩnh viễn sống trong lòng chúng ta. Có một câu, xài trong lúc này rất là thỏa đáng, bất quá... Ký ức đẹp và ấm áp chính là vĩnh hằng!”

Ký ức đẹp và ấm áp chính là vĩnh hằng!

“Ừ!” Thượng Quan Nhược Tịch gật đầu, cố không rơi lệ. Cắn môi, chậm rãi, thế nhưng cười “Người nói rất đúng, không có gì phải thương cảm”

Quân Tử Mạch cũng cắn môi mỉm cười “Hoàng huynh là người duy nhất đối với ta rất tốt, ký ức... thật sự rất ấm áp!” Chỉ là nụ cười đó, cười ra nước mắt!

“Oa oa oa...” Quân Kinh Lan bỗng nhiên kêu to, trương ra khuôn mặt nhỏ nhắn như một cái bánh bao, xụ xuống, đôi mắt sắc bén nhìn ba nữ nhân, cứ như thể bất mãn với bộ dạng muốn khóc mà không khóc của họ vậy!

Cái bộ dáng này khiến ba cô gái đều phì cười. Nam Cung Cẩm lúc này chột bưng tỉnh, hình như mình đã quên mất một chuyện quan trọng, tân sinh, chính là tinh thần phấn chấn và trùng sinh. Nàng không khỏi thẫn thờ trong lòng, không chừng tên tiểu tử thú vị này là Quân Lâm Uyên chuyển thế, chứ nếu không, tại sao lại giống nhau đến mức độ này chứ!

Cười đùa mấy canh giờ, giờ đến khi chú nhóc ngủ, Nam Cung Cẩm mới quay về phòng mình. Tuy chuyện này nàng còn chưa nghĩ ra đáp án, nhưng tâm tình đã bình tĩnh đi nhiều.

Vào phòng, liền nghe giọng của Bách Lý Kinh Hồng vang lên “Nàng... nhớ hẳn?” Lời này, hỏi rất nhẹ, nhẹ đến độ mơ hồ không trọng lượng.

Nhưng vào tai, lại khiến nàng có cảm giác như có gì đó đè nặng trong ngực mình, trầm trọng pha chút giận dữ. Gật gật đầu “Ừ, có nhớ hẳn!” Đặc biệt là thời điểm nàng không biết lựa chọn như thế nào, người thứ nhất nàng nghĩ đến chính là Quân Lâm Uyên.

Ngước đôi mắt xinh đẹp mang theo sự phẫn nộ và thất vọng nhìn nàng “Nàng có chắc chắn rằng, ta không thể cho nàng đáp án?”

Dĩ nhiên là hẳn có thể cho nàng đáp án, nhưng tuyệt đối không phải là đáp án mà nàng muốn “Đáp án của chàng luôn rất tốt với ta, nhưng lại không phải là thứ ta muốn!” Quân Lâm Uyên và nàng đều thuộc loại người có thể tàn nhẫn với bản thân, nhưng Hồng mỹ nhân lại không thể tàn nhẫn với nàng!

“Ha ha...” Hắn bỗng nhiên cười rộ lên, nụ cười đó vẫn đẹp như thiên tiên mà không phải thuộc về phạm nhân, khiến Nam Cung Cẩm nhìn suýt chút phun máu mũi, vẫn như tiếng nhạc thần thánh êm ái tai người, đoạt nhân tâm phách, nhưng lại hết sức thâm lương, bất đắc dĩ.

Lần đầu tiên thấy hắn cười như vậy, nàng bỗng cảm giác một trận nguy cơ sắp sửa ập đến, so với áp lực lúc này Mộ Dung Thiên Thu gây ra còn sợ hãi hơn nhiều. Đồng thời hắn đứng dậy, vẻ mặt đăm đăm, không thèm liếc nhìn nàng một cái, bỏ đi ra ngoài cửa...

“Chàng phải đi sao?” Hỏi ra câu này, không hiểu sao trong lòng nàng cảm thấy hết sức khó chịu.

Thanh âm lạnh lùng trong trẻo của hắn truyền lại “Tính đi”. Quân Lâm Uyên có thể lựa chọn cái chết, lựa chọn rời đi, sau đó lưu lại trong lòng nàng một hình bóng không để cho ai thay thế, bộ hắn không thể làm được vậy sao?

Cô nàng bỗng nhiên cảm thấy tức giận khủng khiếp “Tính đi? Là đi hay không đi? Chàng biết rõ tình cảm của ta đối với hắn và chàng là không giống nhau. Chàng biết rõ chỉ có chàng mới là người mà ta muốn ở bên cạnh đến trọn đời. Chàng rõ ràng biết hắn đã chết, ta sẽ dùng cả đời này để tưởng nhớ, nhưng nếu chàng chết, ta chắc chắn trên trời dưới đất gì cũng sẽ theo chàng, chàng...”

Nói tới đây hắn bỗng quay đầu lại, lần đầu tiên, một người đăm đăm như hắn tỏa ra một cỗ tức giận hủy thiên diệt địa, ngón tay trắng nõn thon dài nắm bả vai nàng “Biết! Ta biết! Tất cả ta đều biết! Vậy nàng nói cho ta rốt cuộc nàng muốn ta làm thế nào thì trong lòng nàng mới hoàn toàn chỉ có một mình ta? Có phải hay không nếu ta chết đi thì mới có thể có trọng lượng trong lòng nàng? Có phải chỉ khi ta chết rồi thì lúc khó khăn nhất người đầu tiên nàng nghĩ đến là ta mà không phải là hắn? Có phải chỉ khi ta chết, thì nàng mới hiểu được... quý trọng?”

Từng câu từng chữ như mũi tên nhọn đâm vào tim nàng! Lúc này nàng mới hiểu được, hắn không phải muốn trọng lượng sâu nặng nhất trong lòng nàng, hắn cũng không muốn là duy nhất của nàng, hắn cũng không phải muốn địa vị nàng cho hắn, mà là muốn trong lòng nàng chỉ duy nhất có hắn!

Quý trọng! Từ này đối với nàng thật sự rất xa lạ, xa lạ đến mức nàng gần như quên mất. Nàng cứ đương nhiên hưởng thụ tình yêu của hắn, nàng muốn làm gì thì làm, chưa từng để ý đến cảm nhận của hắn. Sau khi tới Tây Vỗ, cả năm trời, mới chịu báo tin tức của mình về cho hắn, tính để mình tự do làm việc chính sự của mình, không muốn bị hắn ngăn đón, lại

hoàn toàn xem nhẹ một năm đó, trong biển người mênh mông tìm kiếm mình, hấn đau lòng đến thế nào.

Sự tình hôm nay cũng vậy, nàng cũng chỉ nghĩ rằng đáp án mà hấn cho nàng là thứ mà nàng không thích, nên muốn đến tìm Quân Lâm Uyên. Chuyện này mặc dù nàng xử sự hết sức lý trí, nhưng lại hoàn toàn xem nhẹ cảm thụ của hấn.

Nàng quý trọng đoạn tình cảm này nhưng lại không quý trọng hấn. Đối với nàng, cái gọi là yêu thương, là theo đuổi, là đi trước, là hạnh phúc, là phấn đấu nhưng lại chưa bao giờ dừng lại nhìn người bên cạnh, xem hấn muốn làm gì, hỏi thăm một câu trong lòng hấn nghĩ gì. Câu “Thật xin lỗi” đã lên đến miệng nhưng nàng lại cảm thấy nhẹ, quá nhẹ rồi...

Khó trách khi nàng hỏi hấn có phải muốn đi hay không, hấn trả lời “Tính đi”, cái mà hấn gọi là đi, phải chăng là muốn dùng cái chết để chứng minh, trong lòng nàng, hấn có bao nhiêu phân lượng?

Mà Hồng mỹ nhân, lúc này cũng đã ổn định lại tâm tình. Ôm nàng vào ngực, âm thanh thanh lãnh lại ám ách, thì thầm bên tai nàng “Quên hấn đi, được không?”

Cô nàng cảm giác có thứ gì đó băng băng lương lương xẹt qua cổ mình.

Hấn biết, yêu cầu đó thật quá phận. Hấn cũng biết, nàng sẽ không đáp ứng. Nhưng hấn vẫn không nhịn được mà thốt ra. Nhịn không được mà nói với nàng, hấn muốn nàng quên gã đàn ông kia đi...

Nam Cung Cẩm hít sâu mấy hơi, gằn từng chữ “Từ hôm nay trở đi, trong lòng Nam Cung Cẩm chỉ có một người là Bách Lý Kinh Hồng. Từ nay trở đi, khi ta gặp phải nghi vấn gì, người thứ nhất nghĩ đến sẽ chỉ là chàng, mặc kệ là đáp án của chàng có khiến ta hài lòng hay không! Từ hôm nay trở đi, ta sẽ học cách quý trọng, toàn tâm toàn ý quý trọng tình cảm của hai ta, quý trọng chàng! Nhớ kỹ, đây là hứa hẹn của Nam Cung Cẩm ta! Như vậy, từ nay trở đi, chỉ cần ta không đồng ý, chàng không được rời đi, cho dù là chết cũng không được!”

“Được. Cầm nhi, ta yêu nàng!” Yêu, với hắn mà nói, chưa bao giờ là phương thức biểu đạt tình cảm, mà là lời hứa hẹn với nàng.

“Ta cũng yêu chàng!” Nam Cung Cầm trả lời hắn, trong lòng mưa tạnh mây tan. Hắn có thể cho nàng đáp án hay không thì có quái gì là quan trọng, cho dù là sai thì cũng có gì cần thiết đâu nà. Nếu dùng lý trí trong tình yêu thì đó không phải là tình cảm chân thành. Chỉ có mù quáng thích hợp mới có thể chứng minh bọn họ chỉ thuộc về nhau.

Lúc này, thời gian phẳng phất như dừng lại. Tựa như một bông tuyết từ trên trời rơi xuống, lại đột nhiên dừng lại bình bồng giữa không trung. Thật lâu sau, thật lâu sau...

“E hèm, cái này sao giống như, đây là lần đầu tiên chúng ta cãi nhau!” Cô nàng cảm thán nói. Xác thật, chính là lần đầu tiên. Hắn rất nhiều lần giận dữ với nàng, nhưng chân chính bị kích thích bùng nổ, cãi lại với nàng, thì đây là lần đầu tiên.

Vì thế, người nào đó sau khi bình tĩnh lại, tự dưng nhớ lại bộ dáng hết sức kích động của mình lúc nãy, cùng những lời nói khiến người ta ngượng ngùng muốn chết, nháy mắt sắc mặt ửng hồng, xấu hổ nhìn nhìn ngoài cửa sổ.

Thấy hắn lại chuẩn bị ngạo kiêu, cô nàng cảm thấy buồn cười “Sao vậy hả? Vừa rồi không phải rất có khí thế hay sao?”

Mày đẹp khê nhú, cúi đầu nhìn khuôn mặt đắc ý của nàng, ghen nữa ngày, cũng không biết phải trả lời ra sao.

“Ta nói, chàng...”

“Nàng nên biết, ta luôn có biện pháp để cho nàng im lặng” Giọng nói quanh quẽ thốt lên, nhưng mang đầy ý vị uy hiếp.

Nàng đương nhiên biết! Trừ bỏ hôn môi nàng, chính là ở trên giường làm chút sự tình khiến người ta thoi thóp, cho nên cô nàng nào đó hết sức tự giác ngậm mồm lại.

“Ta hôm nay thực không cao hứng” Sáng sớm đã thấy ai đó ướm loi ngoi quay về. Đến chiều, trơ mắt nhìn nàng đi theo Mộ Dung Thiên Thu. Tối giờ, nàng lại chạy sang Mộ Thiên Thiên lâu ời là lâu mới mò về. Không có việc nào khiến hấn cao hứng được cả!

Nghe hấn nổi lên tính trẻ con, cô nàng thấy dở khóc dở cười “Được, được, được! Là Tiểu Hồng Hồng nhà chúng ta hôm nay chịu ủy khuất!” Gia hỏa này, ngạo kiêu lên thì hết sức đổng đánh mà!

“Cho nên nàng phải bồi thường cho ta, sau này không được kêu ta là Tiểu Hồng Hồng” Tuy cách xưng hô này đặc biệt, nhưng mỗi lần nghe thấy, hấn có cảm giác hơi quái quái.

Sau đâu cô nàng xẹt qua một cái hắc tuyến, có đôi lúc con hàng này ấu trĩ đến mức khiến người ta chịu không thấu! “Vậy chàng nói xem, gọi là gì nào? Cục cưng? Bảo bối? Hồng đại gia?”

Nghe một đống danh xưng đê cữ của nàng, mỗi cái đều khiến người ta thẹn thùng đỏ mặt, đến cuối cùng nghe tới “Hồng đại gia” khóe miệng của hấn xị xuống.

“Chẳng lẽ đâu không tốt? Vậy chàng muốn gọi là gì? Thật ra ta thấy xưng hô là Hồng đại gia cũng không tởm lắm” Bởi vì hiện tại bà đây có cảm giác đang hâu hạ đại gia đây này!

“Không tốt”

Khóe miệng nhếch lên, tiếp tục nhẫn nại nói tiếp “Vậy Hồng lão gia? Hồng tiểu gia?”

“Vẫn là Tiểu Hồng Hồng đi” Ai đó chấp nhận số mệnh.

“Lãng phí tài nguyên!” Cô nàng thóa mạ một tiếng! “À đúng rồi, Vàng nhà chúng ta được chiếu cố thế nào?”

Nói tới Vàng, cô nàng nhạy bén phát hiện, ông tướng này năm trước còn ghen ghét thẳng nhỏ, nhưng bây giờ lại có chút ả ả ấm áp “Nó rất

tốt. Hơn nữa đã trưởng thành không ít” Trước kia hẳn hay ôm Vàng, nhưng bây giờ không ôm được nữa, nó thật sự quá lớn, đem theo sẽ khó tránh khỏi bị người ta dòm ngó, nên hẳn đã lưu nó lại Nam Nhạc chờ cả bọn quay về Đến giờ hẳn vẫn còn nhớ như in, thời điểm hẳn rời đi, cặp mắt màu lục của Vàng hết sức ai oán.

Bây giờ ghen tuông đã biến thành cô nàng nào đó “Xem ra hai người ở chung tốt quá hén!”

“Ghen tị?” Ai đó cúi đầu nhìn nàng, ánh mắt say lòng người hàm chứa ý cười sung sướng, cứ như thể nàng vì mình mà ghen là một sự kiện hết sức đáng giá cao hứng lắm vậy.

Nam Cung Cầm chết vẫn cứng mồm “Làm gì có!” Đột nhiên một cảm giác ghen ghét nhẹ nề nổi lên với Vàng, một năm nay, nàng ở Tây Vỹ một chết đi sống lại, còn con Vàng mắc dịch đó lại nhởn nhơ bên cạnh Tiêu Hồng Hồng nhà nàng! Grừ!!!

Kỳ thật, không thể không nói, hôm nay kể ra cũng đáng giá, sau khi cãi nhau một trận ra trò, nàng cảm giác hai người thân cận hơn rất nhiều. Cảm giác xa cách một năm bỗng tan biến thành mây khói. Lúc này, cãi nhau đã đời, nàng tin rằng hai người sẽ càng biết quý trọng nhau hơn. Có rất nhiều lời nói, chỉ để trong lòng mà không nói ra thì mới là bi kịch, nói toẹt ra hết, mới có thể hóa giải hết mọi hiểu lầm không nên có!

Thấy nàng nữa ngày không trả lời, âm thanh thanh lãnh lại vang lên “Đang suy nghĩ gì vậy?”

“Đang nghĩ... ngày mai chúng ta dạo thanh lâu, kéo thêm Hủy đi thì thế nào?” Nàng tin, Băng Tâm sẽ hết sức cao hứng khi gặp Hủy, tuy nữ nhân kia cũng giống mình, đờng dạng vệt chết vẫn cứng mồm, chết cũng không thừa nhận!

Nghe vậy, ai đó lập tức hiểu ngay dụng ý của nàng. Trầm ngâm một lát, làm ra một bộ dáng hết sức do dự...

“Ai nha! Chàng làm ơn đi mà! Ta cũng vì hạnh phúc của khối băng đó mới suy nghĩ vậy. Nếu không có ta thúc đẩy một phen, khẳng định hấn cả đời cũng sẽ không tiến triển!” Cô nàng không ngừng cố gắng.

Âm thanh đăm bạc vang lên “Có quan hệ gì với ta?”

“Có ai làm chủ tử như chàng sao? Không có quan tâm đến chung thân hạnh phúc của thuộc hạ gì hết trời à!” Cô nàng hậm hực trách cứ.

Trong đôi mắt xinh đẹp xẹt qua ý cười “Ta muốn có chỗ tốt”

Cô nàng nhanh chóng vọt khỏi đui hấn “Vậy thì quên đi!” Chỗ tốt mà hấn muốn, nàng quá rành, khẳng định là bi kịch của cái eo đáng thương!

“Nàng không quý trọng ta” Hết sức ủy khuất cùng ai oán lên tiếng.

“...” Một cái hắc tuyến to đùng xẹt qua, vụ này với quý trọng hấn thì có liên hệ cái rắm gì?

Nhìn thấu sự nghi hoặc của nàng, hấn bổ sung “Nàng có được ta, li ên không quý trọng!” Biểu tình trên mặt cực kỳ đăm đăm, thần sắc trong đáy mắt lại ai oán như cô dâu nhỏ bị bỏ rơi.

Nàng có được hấn? Khụ khụ... Rõ ràng tên vô sỉ này lừa gạt nàng, sau đó nàng mắc mưu, hy sinh li ên đầu tiên vào tay hấn! Thế mà bây giờ bị hấn lý giải thành nàng đoạt được hấn thì không còn quý trọng hấn nữa? Có đi ầu, nhìn cái bộ dáng ủy khuất đó, nàng lập tức không thể nhẫn tâm “Vậy chàng muốn thế nào?”

Dứt lời, cả hai li ên thay đổi địa điểm, xuất hiện trên chiếc giường lớn kia. Hấn nhìn xuống nàng, môi đẹp khẽ mở “Nàng nói đi?”

Ai đó chấp nhận số mệnh thờ dài “Ngày mai ta muốn mang Hủy theo!”

“Được!” Đáp ứng hết sức dứt khoát.

Kế đến là một trận tiếng động than nhẹ từ trong phòng truyền ra.

Bỗng nhiên, một âm thanh vô cùng vui sướng, làm lơ sắc mặt âm trăn của người nào đó, vụn phẫn khoe khoang vang lên “Ha ha ha... Thật tốt quá, nguyệt sự của ta tới rồi!!!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 15: Yến Khanh, Người Cướp Tâm Thân Xử Nữ Của Trầm Rồi!

Một đêm này, cả hai người đều không nghỉ ngơi tốt. Một người muốn mà không thể muốn được. Một kẻ vì nguyệt sự đến mà đau bụng đến lăn lộn. Tuy bên cạnh có mỹ nam tử thường xuyên dùng nội lực xoa dịu cơn đau, nhưng ai đó vẫn đau đớn đến mức toát mồ hôi lạnh.

Nhìn vẻ mặt thống khổ vô hạn của nàng, người bên cạnh nàng gấp đến độ không nhẹ. Nhưng do bản tính trời sinh đăm đạc, cả đêm vẫn không thốt được một câu quan tâm nào ra hồn.

Cũng may, đau đớn không kéo dài lắm, vật vã đến hơn nửa đêm thì tình hình khá hơn một chút. Nam Cung Cẩm bi phần nhìn nóc giường “Không được, nhất định phải đi điều trị bằng trung dược thôi, bằng không mỗi tháng mỗi có, lão tử chết mất!”

Bách Lý Kinh Hồng nghe vậy gật gù chấp nhận. Theo hẳn, tốt nhất là chữa cái bệnh chán ghét này cho khỏi xuất hiện nữa luôn đi, như vậy mới thập phần viên mãn! Nhưng lời nói này, hẳn tuyệt đối sẽ không nói ra. Hơn nữa, hẳn còn đang trông ngóng nàng sinh em bé cho hẳn nữa a!

“Tốt hơn chút nào chưa?” Thấy nàng yên tĩnh hơn nhiều, hẳn liền dò hỏi.

Cô nàng ứa nước mắt gật gật đầu. Trong lòng cười trộm, dường như trước mặt hẳn, nàng luôn không kiêng nể gì. Thân thể không thoải mái, đau đớn liền khóc oa oa lên. Nếu trước mặt là người khác, nàng khẳng định cho dù đau đến chết đi sống lại thì nàng vẫn sẽ ráng nhịn mà chịu đựng.

Ôm nàng vào lòng, lại không biết phải giúp nàng như thế nào, trong lòng hẳn cảm thấy mình thật thất bại.

Cô nàng loay hoay tìm một tư thế thật thoải mái trong ngực hẳn rồi hạnh phúc thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, tất nhiên là phải thượng triều. Bụng đau muốn chết nhưng lại phải trưng ra bộ dáng như không có việc gì, thiệt là thống khổ quá đi à! Bách Lý Kinh Hồng cũng khuyên nàng nghỉ một ngày, nhưng hôm nay là ngày đầu tháng đó, tháng trước bị trừ lương rồi, tháng này tuyệt đối không để bị trừ nữa!

Đến cửa hoàng cung, xuống xe ngựa liền gặp ngay bọn Lãnh Vũ Tàn, Mị Văn Dạ. “Thừa tướng đại nhân, ngài nên nhớ ước hẹn của chúng ta tối nay đó nghen!”

Cô nàng đầu đầy hắc tuyến. Tuy ở Tây Võ không cấm đại thần lui tới Tần lâu Sở quán, nhưng đạo kỹ viện cũng đâu cần phải rêu rao tới mức đó. Mấy vụ này đâu phải là sự tình chói lọi gì, nói oang oang trước cửa hoàng cung, không phải là quá mất hình tượng hay sao? Miễn cưỡng gật đầu “Biết rồi! Biết rồi!”

“Thừa tướng đại nhân, sao hôm nay tướng đi quái dị thế?” Mị Văn Dạ nở một nụ cười hết sức bỉ ổi ti tiện hỏi.

Mạnh Hạo Nhiên nghiêm trang cất tiếng “Tất nhiên là đêm qua vận động kịch liệt quá mức nên mới như thế. Chẳng lẽ Thừa tướng đại nhân mà lại bị nguyệt sự hành hay sao?”

Nam Cung Cầm nháy mắt đứng hình!

Mặt khác, hai người còn lại cũng nhìn họ Mạnh như nhìn sinh vật lạ ngoài hành tinh. Con mọt sách kia, lúc nào thì biết đến mấy lời nói dạng này rồi trời!?

“Thừa tướng!” Một âm thanh cuồn cuộn ngạo tà tứ vang lên, vừa trông thấy bộ dáng cô nàng liền lờ mờ đoán ra vài thứ, bởi vì cách một đoạn thời gian

nàng sẽ không thoải mái một trận, đi đường cũng không vững lắm, cho nên cũng nghĩ là đến kỳ nguyệt sự. Nhưng nếu thật như thế, có người nào đó, đêm qua không phải ai oán vô bờ sao!!! Nghĩ tới kẻ đó ảm ức, tâm tình của hẳn tự nhiên tốt hẳn lên.

“Liệt Vương gia!” Nam Cung Cẩm khách khí chào hỏi, tỏ vẻ không quá thân thiện. Nguyên nhân thứ nhất, quyên thân và thân vương thân thiện sẽ khiến Hoàng đế nghi kỵ. Thứ hai, Yến Kinh Hồng nàng hiện tại tai tiếng đã đủ nhiều rồi! Thật sự không cần phải đi kiếm thêm!!!

Thấy nàng lạnh nhạt, Lãnh Tử Hàn cũng đại khái đoán được trong lòng nàng nghĩ gì. Môi mỏng cong lên, cười tà tứ, đi vào Tuyên Võ Môn, nhìn dáng vẻ thì tâm tình chắc là rất tốt.

“Liệt Vương gia hình như rất cao hứng a!” Mạnh Hạo Nhiên buồn bực nói.

Mị Văn Dạ trừng mắt nhìn một cái “Người cho rằng ai cũng không thú vị như người sao? Cả ngày trưng ra cái mặt gỗ!”

“Nhưng cũng không có ai giống Văn Dạ huynh, mỗi ngày cười toe toét như thằng ngốc!” Lãnh Vũ Tàn ném một câu rồi nghênh ngang bỏ đi.

Mị Văn Dạ lập tức chán nản.

Nam Cung Cẩm đã quá quen với ba kẻ dở hơi này nên chỉ cười cười rồi cùng theo vào.

“Hoàng thượng giá lâm!” Giọng the thé của nội thị vang lên.

“Thần khấu kiến Hoàng thượng. Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Văn võ bá quan đồng loạt quỳ xuống.

Cô nàng ngẩng đầu liếc nhìn đối diện với một đôi mắt xanh biếc. Vẫn như cũ, tràn đầy khiêu khích và ám muội. Tia cô đơn cùng nghiêm túc của hôm qua hoàn toàn biến mất, khiến nàng như có ảo giác là chuyện hôm qua

không hết ần tại. Nhất thời, nàng đoán không ra tên đoạn tụ này đang nghĩ cái quỷ gì, cho nên bất động thanh sắc cúi đầu.

“Có việc khải tấu, không có việc gì thì bái tri ầu!”

Lão Thái phó lúc này bước ra khỏi hàng “Khởi bẩm Hoàng thượng, hôm qua Thừa tướng đại nhân, Tư mã Mạnh đại nhân, Định Viễn H ầu, Mị đại nhân cùng nhau ở Nghênh Khách Cư bôi nhọ lão thần nhiều phen buộc tội Đoạn đại nhân là do lão thần có cấu kết với Bình Nguyên H ầu, thỉnh Hoàng thượng làm chủ cho lão thần!”

Thái phó cũng là một kẻ thông minh, lúc nghe tin này thì biết rằng mình đã chậm, Hoàng thượng chắc chắn đã thu tin này trước đó rồi, cho nên hấn lập tức buộc tội bọn Yến Kinh H ồng trước, hô hào oang ồng. Ai nhanh tay sẽ làm chủ, phải sạch quan hệ của mình với Bình Nguyên H ầu.

“Hửm?” Âm cuối của Mộ Dung Thiên Thu kéo rất dài, nghiêng nghiêng đầu nhìn nàng khiến mọi người không biết được thái độ của hấn là gì. Cười như không cười mở miệng “Yến khanh, chuyện này, khanh giải thích sao đây?”

Cô nàng cố chịu đựng bụng quặn đau, bước ra khỏi hàng, cúi đầu nói “Không biết Hoàng thượng có từng nghe qua một câu chuyện xưa?”

“Nói nghe xem!” Tính tình Mộ Dung Thiên Thu cũng rất tốt, cười cười nhìn nàng, tựa như nghe nàng nói chuyện là một loại hưởng thụ.

Lão Thái phó lập tức chán nản, mình đi buộc tội Yến Kinh H ồng còn Hoàng thượng lại cứ nhiên muốn nghe chuyện xưa. Nháy mắt hấn vì bản thân mà cảm thấy hổ thẹn. Hoàng thượng trước đây vốn là học sinh của hấn, dạy không nghiêm khắc là do thầy lười biếng, đây đầu là sai lầm của hấn!

“Trương Tam rình rập bạc của Lý Tứ rất lâu. Một ngày, Trương Tam lén vào nhà Lý Tứ, cuỗm bạc của y. Nhưng khi ra đến cửa thì trong lòng sợ sệt, lo lắng bị người ta bắt được, vì thế bèn tự cho mình là thông minh, nghĩ ra một biện pháp, đứng ở cửa hô to ‘Bắt trộm, có trộm a!’ Câu chuyện

này cho th ần rất nhi ều gợi ý nha. Không biết Hoàng thượng nghĩ như thế nào?” Cô nàng nghiêm trang nói.

Có thể bò lên Kim Loan Điện tham dự tri ều chính, tự nhiên toàn những kẻ thành tinh, cực kỳ thông minh, nên vừa nghe Yến Kinh H ồng kể xong, các đại th ần trẻ tuổi cúi đầu cười trộm không ngừng, còn các lão th ần mặt mày xanh như đất nhái. Đây không phải là đang mắng lão Thái phó vừa ăn cướp vừa la làng sao?

Lão Thái phó tức giận nghiến răng ken két, mắng mỗ lại “Yến Kinh H ồng, ngươi dám nhục mạ lão phu?”

“Thái phó, xin ngài phân biệt rõ ràng cho, bản quan chức vụ cao hơn ngài, hô th ắng tên bản quan chính là biểu hiện của sự bất kính. Hơn nữa bản quan đang cùng Hoàng thượng kể chuyện xưa, nếu không phải ngài có tật giật mình thì không cần phải gấp gáp như vậy?” Cô nàng lạnh lùng chỉ trích Thái phó xong, quay đầu nhìn Mộ Dung Thiên Thu “Hoàng thượng, Lý Tứ vừa thấy li ền biết chuyện này là do Trương Tam tự đạo diễn, th ần tin, chỉ cần người chịu khó chú ý đ ều có thể thấy được hết!”

Quả nhiên là lớn mật, lời này bất tri bất giác mắng luôn cả Mộ Dung Thiên Thu! Ý ng ầm: người mà không nhìn ra lão gia hỏa kia đang diễn kịch thì người chính là kẻ có mắt không trông!

Đế vương nghe thấy, không giận mà cười, tiểu tử này thật quá hiểu rõ tính nết hẳn a, bé con biết rõ càng bạo gan thì mình càng tán thưởng đây mà! Vì vậy, dự định chuẩn bị một màn khiển trách nho nhỏ mấy kẻ tâm tư xảo trá này thoáng cái tan biến “Mấy người Thừa tướng sở dĩ có phỏng đoán này là do hành vi của Khanh không kiềm chế gây ra. Khanh nên tự xét lại!”

Hình bộ Thượng thư Lý Kế Dương đứng dậy nói “Hoàng thượng, mặc dù là như thế, nhưng Thừa tướng đại nhân không có chứng cứ gì li ền nghị luận đại th ần đắc lực trong tri ều, tội này, e là không thể cho qua!”

Mạnh Hạo Nhiên tiến lên một bước “Vậy Lý đại nhân có thể giải thích cho bốn quan, vì sao bá quan văn võ trong tri ều rất đông, ta và Thừa tướng

đại nhân không nghị luận ai cả, chỉ nghị luận mỗi mình Thái phó đại nhân?”

“Lý do này cũng chỉ trong lòng các người rõ ràng. Thái phó đại nhân cả đời vì nước, vì Tây Vỗ ta lập không ít công lao hạng mã, các vị đại nhân chỉ vì ý kiến chính trị không hợp mà ngang ngược phỏng đoán ngài ở bên ngoài. Hiện giờ, bình dân bá tánh đều nghị luận sôi nổi. Đáng thương cho Thái phó trung liệt cả đời, đến tuổi già vì các người mà khí tiết khó giữ, thật sự là đáng buồn, đáng tiếc! Hoàng thượng, ngài phải vì Thái phó mà làm chủ a!” Lần này là Hàn lâm viện Đại học sĩ Lý Nghiên lên tiếng. Tay này là một thư sinh văn vẻ, nên có rất nhiều lời lẽ để nói, âm thanh chứa đựng tình cảm phong phú, nhịp điệu giọng điệu khiến cho người ta hết sức đồng tình làm lão Thái phó suýt chút xúc động rơi lệ!

Một vài lão thần trong đảng bảo hoàng nghe vậy bắt đầu dao động, không tự giác đứng vào hàng ngũ ủng hộ lão Thái phó, họ cho rằng hành vi của bọn Yến Kinh Hồng quả thật hơi quá đáng một chút. Sáng sớm hôm nay, có một vài người dân kích động ném bắp cải, cà chua, trứng thối trước cửa phủ Thái phó. Có thể thấy, mấy câu cửa miệng của bọn họ hôm qua đã gây ra ảnh hưởng to lớn. Vốn dĩ chỉ muốn ngắm xem kịch vui, nhưng nhớ tới lão Thái phó cả đời uy vọng rất lớn, đến lúc xế chiều lại bị bọn trẻ ranh tiểu nhân này bày mưu tính kế, khó tránh khỏi sống không yên ổn. Bọn họ lo lắng chính là tấm bia kế tiếp có thể là mình chăng?

Mị Văn Dạ bước ra phản bác “Lý đại nhân nói sai rồi! Có câu không có lửa làm sao có khói, ta cũng không phải vô duyên vô cớ mà nói ra những lời này. Ai cũng biết Thái phó và Bình Nguyên Hầu lúc ở kinh đô quan hệ rất là mật thiết. Hiện tại, Đoan Thừa Dạ đại nhân đi truy vấn ý chỉ của Hoàng thượng trở về lại bị nhiều lần buộc tội. Ta thấy Đoan đại nhân rõ ràng là trung thần lại bị đối đãi như thế, thật không đành lòng mà!”

Đoan Thừa Dạ cách đó không xa bỗng đứng bị điếm danh thì đực mặt ra, liếc nhìn Mị Văn Dạ một cái, lại liếc nhìn Yến Kinh Hồng một cái, tự nhiên trong lòng như có một dòng nước ấm kỳ dị chảy qua, không giải thích được là cảm kích hay hậm hực nữa. Thôi thì tùm lại, mỗi ngày mình vẫn luôn châm chọc mỉa mai, mặt lạnh đối đãi với Yến Thừa Tướng là được rồi chứ gì!

Đại Lý Tự Khanh cũng đứng dậy “Hoàng thượng, tuy Thái phó đại nhân có làm một số chuyện không thỏa đáng, nhưng hành vi của Thừa tướng đại nhân cũng xác thật là quá mức một chút, thỉnh Hoàng thượng xử lý theo lẽ công bằng, cho thiên hạ bá tánh một cái công đạo”

Câu này có hơi trềnh trềnh r ể! Nhưng cũng là những câu có lý. Đại Lý Tự Khanh tuy ở phe bảo thủ nhưng nói chuyện lại không hề bất công, cực kỳ khách quan. Nếu hai bên đều sai, Hoàng thượng không nên chỉ trách phạt mỗi mình lão Thái phó, những người này mong muốn, cả hai đều bị phạt! Nếu Mộ Dung Thiên Thu vẫn tha cho Yến Kinh Hồng, sẽ làm tâm của các lão thần nguội lạnh, bởi vì đi đầu đó chứng minh hẳn xử sự không đủ công chính.

Nam Cung Cầm lập tức lên tiếng “Hoàng thượng, thật ra các vị đại nhân đều không có lý giải ý tứ của thần và các vị đại nhân hôm nọ!” Trùng phạt! Lại phạt toi mất bổng lộc tháng này của mình ư? Hừ, muốn chết!!!

“Hừm? Vậy ý tứ của Yến Khanh là gì?” Mộ Dung Thiên Thu hào hứng hỏi.

Cô nàng nghiêm trang trả lời “Khởi bẩm Hoàng thượng, theo lẽ thường, bọn thần nói những lời này tất sẽ kiếm chỗ nào nói lên, tránh những việc r ầy rà phát sinh, nhưng tại sao lại nghị luận trước mặt mọi người? Đây không phải là hy vọng những câu đó sẽ truy ền đến tai Thái phó hay sao? Muốn nhắc khéo hành vi của ngài ấy, thời thời khắc khắc đều có người nhìn chăm chăm vào, chỉ cần sơ sễnh một chút liền có người bắt được. Hơn nữa thần cũng biết, Thái phó đại nhân vẫn chưa tham dự mưu phản, sở dĩ nói vậy là muốn cảnh giác ngài ấy đừng rơi vào cảnh ngựa mất móng trước, miễn cho ngài ấy làm những việc không thể vãn h ồi!”

Những lời này hết sức đường hoàng nhé, còn cố ý ‘dùng từ không lo’, qu ảng một câu ‘ngựa mất móng trước’, khác nào nhục mạ lão Thái phó là gia súc.

Mọi người nhìn Yến Kinh Hồng, trong đầu đ ồng loạt hiện ra ba chữ ‘Ngụy quân tử’ to tổ bố! Những lời lẽ này quá sức đối trá r ể. Để cho người ta khó chịu hơn chính là, bất cứ ai cũng biết y nói hươu nói vượn,

có đi đâu y nói đến mức này, làm sao họ phản bác cho được? Hiện giờ, từ vụ hãm đã biến thành hảo ý, chẳng lẽ bọn họ hét lên ‘Ai cần người xen vào chuyện người khác, chạy tới cảnh giác ta?’ như vậy khác nào chó cắn Lữ Động Tân, không biết tâm người tốt!

Khoái trá nhìn bọn kia á khẩu không nói nên lời, Yến Kinh Hồng tiếp tục “Đáng tiếc, cuối cùng, ý tốt của chúng ta lại dẫn phát ra kết quả như vậy, cũng khiến chúng ta bất ngờ. Hoàng thượng, vì chuyện này mà ngài phải chế tài chúng ta, chúng ta sẽ không một câu oán hận. Có đi đâu, Thái phó đại nhân, đã không thể lý giải nỗi khổ tâm của chúng ta thì thôi, còn buộc tội ta, thật sự khiến người ta thất vọng buồn lòng!”

Cái này hay nha, Yến Kinh Hồng nói những lời này, liền đem lão Thái phó đẩy vào tình thế hết sức xấu hổ! Nếu bây giờ lão tiếp tục cáo trạng mưu càn công đạo, truyền ra ngoài, thanh danh lão càng thêm thum thum, người không được! ‘Lấy oán trả ơn’ đành đại ra tất chọc cho thế nhân cảm phần. Hửn hiện giờ muốn làm gì? Chẳng lẽ còn muốn chịu đựng xúc động học máu mà cảm tạ tiểu tử Yến Kinh Hồng hay sao?

“Hoàng thượng, kết quả đã như vậy, thân hết sức sâu sắc hối lỗi, thỉnh Hoàng thượng phạt thân đóng cửa ăn năn một tháng để răn đe cảnh cáo!” Nam Cung Cẩm cúi đầu, giả vờ giả vịt làm một bộ dáng áy náy vô hạn.

Cái này thì Mộ Dung Thiên Thu không cao hứng nổi. Đóng cửa ăn năn một tháng, không phải chính mình sẽ không được gặp bé con một tháng hay sao? Đó cũng quá tiện nghi cho tên Mộ Cẩm Thần kia rồi, tuyệt đối không thể được! “Tốt, mọi chuyện dừng lại ở đây!”

Giải quyết dứt khoát, Hoàng đế lựa chọn, không cần giải thích lý do cho bất kỳ ai.

Vì thế trận tranh đấu trên triều hôm nay, Nam Cung Cẩm lại lần nữa toàn thắng! Có đi đâu bụng cũng ngày càng đau. Máu, nguyệt sự khốn kiếp dày vò mình mãi, tâm tình căn bản là đang tức tối lại càng thêm bức bối!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 15+2: Yên Khanh, Người Cướp Tắm Thân Xử Nữ Của Trầm Rồi! (2)

Mộ Dung Thiên Thu thấy sắc mặt nàng kỳ kỳ, liền quan tâm hỏi han
“Yên Khanh, thân thể Khanh có chỗ nào không khỏe à?”

“Tạ Hoàng thượng quan tâm, chỉ là bệnh cũ, không đáng ngại!” Nguyệt
sự cũng có thể coi là bệnh cũ đi hén?

Thân sắc Mộ Hoàng để có chút cổ quái, bộ dáng của tiểu tử này trông
rất giống với một hậu phi của mình nha, đó là lúc nữ nhân kia đến kỳ
nguyệt sự! Mà ngẫm lại cũng quái, Yên tiểu tử cứ cách một đoạn thời gian
sẽ lộ ra bộ dáng này, biểu tình bực bội sao sao ấy, chẳng lẽ là cũng đang...
Nhưng, hắn rất nhanh liền vứt cái ý niệm này lên chín tầng mây, bởi vì hắn
chợt nhớ ra, bé con có khi bốn mươi ngày, có khi năm mươi ngày, có khi
tận hai tháng mới có dáng vẻ đầy cảm xúc bực bội ấy, cho nên chắc không
phải là nguyệt sự rồi!

Tội nghiệp vị Hoàng đế Tây Vỹ thông minh, ngài ấy không biết rằng do
thể chất mà trên thế giới này còn tồn tại một khái niệm gọi là ‘Rối loạn
kinh nguyệt’. Tây Vỹ Thừa tướng ai oán cũng không ngờ rằng, nguyệt sự
mất cân đối của mình cũng có một tác dụng yểm hộ tốt như vậy!

Ngay sau đó, một vài vị đại thần tấu một mớ sự tình linh tinh không
liên quan gì đến nàng, Mộ Dung Thiên Thu đầu giải quyết nhanh gọn đẹp,
xong, tuyên bố bãi triều!

Chúng đại thần cung tiễn Mộ Dung Thiên Thu rồi cũng lần lượt hồi
phủ. Khi đi đến cửa Kim Loan Điện, lão Thái phó mặt mày xanh mét nhìn

Nam Cung Cầm, cứ như muốn ăn tươi nuốt sống nàng vậy! “Yến Kinh Hông, người...”

“Thái phó đại nhân muốn cảm tạ việc bản quan cảnh giác ngài sao? Không cần, không cần. Có câu ‘thi ân bất cầu báo’, ưu điểm lớn nhất của bản quan trước giờ chính là thích giúp đỡ mọi người, ngài cũng không cần phải khách khí như thế, càng không cần phải ba quỳ chín lạy để cảm kích, hay công khai thỉnh tội với bản quan. Nhưng nếu Thái phó đại nhân thật sự băn khoăn, muốn biểu đạt sự cảm tạ với ta thì có thể mang hậu lễ trăm lượng vàng ròng tới cửa bái tạ, hạ quan nhất định sẽ vui lòng thu nhận cho!” Ai đó không biết xấu hổ cướp lời lão Thái phó!

Thái phó đại nhân đứng trước cổng lớn cung điện, cảm thấy máu đã dâng lên tới cổ. Bước chân lão đảo vài cái mới được người phía sau đỡ lại “Thái phó đại nhân, ngài không sao chứ?”

Nhìn lão bị chọc tức tới dạng này, Yến Kinh Hông một chút tâm tư ‘kính già nhường trẻ’ cũng không có. Ai bảo lão già này mấy ngày trước giúp Tiễn Hường tìm sát thủ đối phó nàng làm chi. Hôm nay nhân nguyệt sự đến, tâm tình khó chịu, hẳn còn tìm đến cửa, chính là hành vi tự tìm chết. Vì vậy, cô nàng rất quả quyết bổ sung thêm “Thái phó đại nhân làm sao vậy? Thân thể không khỏe thì nên ở trong phủ đi điều dưỡng, đại nhân vì Tây Vỗ trả giá nhiều như vậy, hiện tại bệnh đến mức chỉ còn một hơi, nếu còn muốn vì nước mà mệt đến chết đi sống lại, bản quan thật sự rất đồng cảm với ngài. Nhưng ngài không cần lo lắng, chỉ cần ngài nói với Hoàng thượng một tiếng, người nhất định sẽ chấp thuận cho ngài cáo lão hồi hương!”

Ai nói lão bệnh đến thoi thóp? Thân thể lão rõ ràng thập phần tươi tốt! Nhưng cái tên khốn kiếp Yến Kinh Hông này nói ra những lời đó, lão cảm thấy mình tức giận đến mức sắp thoi thóp thật!

Cũng may, cô nàng kia rửa xối sương mù xong, nhớ tới hôm nay còn cùng bọn Mị Văn Dạ có hẹn nên không nói gì thêm, quay người lại, thập phần kiêu ngạo bỏ đi!

Lão Thái phó tội nghiệp tức giận ho khan mấy tiếng, mới được Lý Kế Dương khuyên nhủ “Thái phó đại nhân, Yên Kinh H ồng chủ yếu là muốn ngài nổi giận, nếu ngài tức giận thì đúng ý đ ồ h ầu r ồi còn gì, nên ngài hãy nguôi ngoai đi thôi!”

---DiendanLequydon---

“Hủy, người thật sự không đi?” Sắc mặt cô nàng nào đó chuyển thành màu đen. Tuy biết chuyện tình cảm của người khác nàng không nên nhúng tay vào, hơn nữa lúc trước vì tiền mà đem h ầu bán đứng, nhưng lúc đó nàng nghĩ rằng Hủy và Băng Tâm hợp nhau nên mới làm vậy. Hiện giờ, Hủy muốn quyết định như thế nào thì nàng cũng sẽ không nên can thiệp, có đi đâu cho dù thế nào nàng vẫn tin, Hủy nên cho Băng Tâm một đáp án.

“Không đi!” Kể từ lần đi thanh lâu bị thất thân tới giờ, y đã đem thanh lâu liệt vào danh sách những địa phương không thể đi lại nhất! Huống chi ở đó còn có một nữ nhân thuộc hàng khủng bố!

Bách Lý Kinh H ồng ng ồi bên cạnh bưng chung trà tao nhã thưởng thức, tỏ rõ chuyện này h ầu mặc kệ.

Nam Cung Cầm sừng sộ nhìn y “Người thật sự không đi?”

“Không đi!” Tuy biểu tình của Hoàng hậu nương nương thật khủng bố nhưng h ầu một chút cũng không chịu ảnh hưởng.

“Aizzz, không đi thì thôi! Kỳ thật ta định nói cho người một tin tốt. Người biết Băng Tâm chứ hả? Cô nàng không phải lúc trước đã chiếm đoạt người sao? Người và nàng ta nhất định là có thâm thù đại hận, nàng ta hiện nay cũng không trông cậy gì vào người, nên quyết định bán thân, hôm nay là ngày đầu tiên! Người thật không đi xem náo nhiệt sao?” Cô nàng cười hì hì nói.

Biểu tình núi băng của Hủy nháy mắt biến hóa, nữ nhân kia, muốn bán thân? H ầu còn nhớ rõ ngày đó, bị nàng... Lúc sau, ở trên giường xuất hiện màu đỏ, trong lòng h ầu lúc đó chấn kinh không nhẹ, tú bà thanh lâu hiển nhiên còn xử nữ. Nhưng thân là nam nhân, bị một nữ nhân lạ hoắc lạ huơ

ăn mất, hẳn tức giận không được sao? Hơn nữa, nhìn cái mặt đắc ý dạt dào của bà, cũng biết đêm đó mình đích thị là nằm dưới r ễ!

Tính tình hẳn vốn lạnh nhạt cho nên dứt khoát rời xa nàng, mắt không thấy, tâm không phi ền! Có đi ầu, đáng chết thật, lại muốn bán thân!?! Y cảm giác mình giống như đang bị cho đội nón xanh! Thế là có người làm lơ Bách Lý Kinh H ồng và Nam Cung Cẩm, nghiêng r ểng nghiêng lợi l ầm b ầm “Lão bà này, khinh ta quá đáng!” Nói xong, quên luôn chào hỏi Hoàng thượng nhà hẳn, quay ầu đi mất!

“Phụt!!!” Cô nàng hết h ần phun luôn ngum trà trong miệng. Nàng có một loại xúc động muốn cu ờng tiểu, nhìn bóng dáng ôm ki ếm bỏ đi của Hủy mới phát hiện ra, cũng có lúc khối băng này bùng nổ!

Bách Lý Kinh H ồng cũng chấn kinh vài giây. Đây là Hủy đã theo hẳn g ần hai mươi năm sao? L ần ầu tiên thấy y không quy củ như vậy.

Còn may, Hủy chưa đến mức tức giận đến mất lý trí, đi ra ngoài cả buổi cũng quay trở lại. Quỳ xuống thỉnh tội “Bệ hạ, thuộc hạ biết sai!” Hẳn là l ần ầu tiên tiết đến quy củ cũng quên mất tiêu!

H ồng mỹ nhân ánh mắt ạm mạc quét qua y, trong đôi mắt xinh ẹp hàm chứa không ít ý cười “Đứng lên đi”

“Vâng” Ai đó đứng dậy, lui sang một bên, trong lòng rối như tơ vò. Bản thân không thể tự tiện đi thanh lâu, hơn nữa mới vừa r ễ lại cự tuyệt yêu cầu của Hoàng Hậu, hẳn phải làm sao bây giờ? Không lẽ mặt dày nói mình muốn đi a?

Đang khi y ng ậy người không biết nói gì thì Diệt bước vào. Trên mặt mang theo chút nôn nóng, b ầm báo với Bách Lý Kinh H ồng “Bệ hạ, Phủ T ềQuốc Công bị các gia thế khác liên danh buộc tội, còn tìm được chứng cứ thông ờng với ịch mưu ờphản quốc”

“Cái gì?” Tin tức này khiến Nam Cung Cẩm cả kinh, cả nhà cứ cứ ầu ầu đối với nàng vô cùng tốt, bây giờ gặp sự tình này nàng dĩ nhiên rất lo lắng.

Hồng mỹ nhân thì lại không cảm thấy có gì kỳ quái, vốn dĩ cây to đón gió mà, TềQuốc Công phủ bị hãm hại cũng không phải sự tình hiểm lạ gì, có đi đâu đi giải quyết thì vẫn có chút phiền toái.

“Bây giờ phải làm sao đây?”

Sau một phút trầm ngâm, ai đó bất đắc dĩ lên tiếng “Ta phải trở về Nam Nhạc một chuyến”. Hiện tại, chỉ có hấn quay về mới có thể ổn định thế cục. Nếu không sự tình liên lụy lung tung, không phải chỉ sập một TềQuốc Công phủ đơn giản vậy, chỉ sợ có khả năng cái ghế Hoàng đế cũng sẽ thay đổi người ngồi a.

Nam Cung Cầm gật gật đầu “Tất cả phải cẩn thận! Nhất định phải giữ được cả nhà quốc cữu. Nếu thật sự không giữ nổi thì đem mèo đổi Thái tử cũng được!”

Thấy nàng vậy mà lại nghĩ đến bước này, hấn bỗng cảm thấy có chút buồn cười. Âm thanh trong trẻo lạnh lùng vang lên, chỉ đơn giản ba chữ nhưng hết sức kiên nghị “Tin tưởng ta!”

“Ừa!” Nàng thở dài một hơi, gật đầu, sau đó dõi theo hấn rời đi.

Đi được vài bước, Hồng mỹ nhân nhìn thoáng qua Hủy – cái kẻ không biết nghĩ cái gì - đang cắm cúi theo sau đuôi, ra lệnh “Người ở lại bảo hộ Hoàng hậu”

Hủy ngần ra, trả lời “Vâng!” Hấn xưa nay chưa bao giờ nghi ngờ mọi quyết định của chủ tử, luôn luôn nghe là đáp ứng. Nhưng hấn cũng cảm giác được, chủ nhân lưu hấn lại là vì biết hấn không cam lòng, vì nữ nhân đáng chết kia!

Tiền Bách Lý Kinh Hồng đi rồi, Nam Cung Cầm nhất thời không biết diễn tả cảm thụ trong lòng như thế nào. Trước đây, mỗi lần con hàng đó can thiệp hành động của mình, luôn khiến nàng chịu nhiều áp lực, mong ngóng tự do trong truyền thuyết. Nhưng khi hấn thật sự đi rồi, lại cảm thấy buồn bã mất mát, giống như đi chơi mà chưa kịp thưa gửi ai! Có ai giống mình, tính tình tiện như vậy không!

“Nếu vậy, tối nay bản quan muốn dạo thanh lâu, người cũng theo bảo hộ đi!” Phân phó xong, liền chạy đi thăm cục cưng bảo bối của nàng...

---DiendanLequydon---

“Sương sớm tình duyên”

Hủy xanh mặt lon ton theo sau Nam Cung Cẩm, toàn thân không chút sáng khoái! Hắn hoàn toàn rõ ràng, Băng Tâm đối với hắn chính là vũ nhục! Quả thật là vũ nhục! Nhân cách và tôn nghiêm cũng như thân thể đều bị giẫm đạp không thương xót!

Hôm nay Băng Tâm cũng cảm thấy rất kỳ quái. Sáng sớm nay, Tướng gia bỗng nhiên truyền tới tin tức, yêu cầu nàng tối nay chịu khó trang điểm đẹp chút, giả vờ như muốn bán thân. Còn nhấn mạnh, chỉ cần giả bộ thôi là được, cho nên nàng thoải mái nhận lời. Nhưng rốt cuộc, Tướng gia thật ra muốn làm cái quỷ gì thế nhỉ?

Tay gác cổng thanh lâu vừa thấy Nam Cung Cẩm liền nhiệt tình hô hời “Tướng gia, lâu rồi không thấy ngài giá lâm nha, vị này là...” Nàng nhìn Hủy bên cạnh bỗng nhiên muốn khóc, nhìn đi, có ai đi thanh lâu mà trưng cái bản mặt như thế này hay không? Trông cứ như là đi giết người không bằng ấy!

“Hồi nhiều làm gì, nhanh chuẩn bị chỗ cho lão tử!” Cô nàng cười đến thập phần sáng lạn.

Y nhanh chóng “Vâng!” một tiếng rồi lệ làng đưa nàng vào.

Vừa vào cửa liền nhìn thấy ba tên ăn hại kia đang ở trên đài cao gần hành lang chờ nàng. Cả ba liếc nhìn Hủy một phát rồi lên tiếng thăm dò “Thưa tướng đại nhân, vị huynh đệ tốt này của ngài hình như là không thích dạo thanh lâu à nha!”

Cô nàng liếc nhìn Hủy rồi nói “Đừng để ý đến hắn, hắn chính là một kẻ nguy quân tử, thích giả bộ làm người đứng đắn!”

Hủy “...”

“Hôm nay chúng ta đến đây thật khéo, Băng Tâm muốn bán thân kìa!”
Mị Văn Dạ cười ám muội, quay qua Yến Kinh Hồng thọt thẹp “Thừa tướng đại nhân, mỗi lần đến đây, Băng Tâm luôn thân cận với ngài, hôm nay ngài cũng đừng có làm cho nàng thất vọng à nghen!”

“Khụ khụ... tất nhiên rồi ...”

Một lúc sau, toàn trường cũng yên tĩnh trở lại. Trên đài cao, một cô nàng áo trắng thướt tha yếu điệu xuất hiện, một tay ôm đàn tranh đặt trên bàn, bắt đầu tấu lên.

Sau đó là một cô gái cặm sáo từ phía sau đi ra. Lại tiếp theo lần lượt từng cô gái ôm nhạc cụ lên sân.

Chờ đến người cuối cùng thì tổng cộng có mười ba cô nương xinh đẹp mặc trang phục giống nhau. Áo trắng phất phới, tóc đen nhẹ vấn, nhạc cụ trên tay bất đồng. Âm nhạc còn chưa cất lên nhưng đã khiến cho thị giác của mọi người hết sức bị đánh sâu vào. Đây là muốn làm gì vậy? Tất cả mọi người có chút nhú mày, nhạc cụ nhiều vậy chẳng lẽ là muốn hợp tấu ư?

Nhưng, một màn khiến mọi người mở rộng tầm mắt đã xảy ra!

Mười ba cô gái bày ra tư thế tối ưu tuyệt mỹ của mình, sau đó đồng thời tấu vang nhạc cụ trong tay. Mười ba nhạc cụ đồng thời hòa tấu, kỳ lạ là không phải cho người ta một loại ồn ào hỗn loạn, mà ngược lại âm thanh hết sức dung hợp, mang theo một cỗ chính khí rộng lớn. Còn mười ba cô gái, mỗi động tác đều như nước chảy mây trôi, hài hòa cực kỳ, động tác cánh tay nếu xét ở khía cạnh tổng thể thì trông giống như một dòng suối róc rách từ trên sườn núi cao cao trượt xuống, rồi sau đó lại tung bay lên, khoe ra vạn đôi tuyệt!

Khúc nhạc này, trước đây bọn họ cũng chưa từng nghe qua, là một khúc cổ điển nhưng lại có pha tiết tấu và lực lượng làm chấn động nhân tâm!

Trong mắt mọi người lúc này, chỉ còn lại duy nhất thần sắc kinh ngạc cùng cảm thán!

Ngay cả Mị Văn Dạ thuộc loại hàng cả ngày lẫn lộn trong chốn hoa tươi cỏ lạ, ăn chơi trác táng có tiếng ở Tây Vỹ, nhìn không được cũng buông lời cảm thán “Có thể nghĩ ra loại hình nghệ thuật đặc sắc này, tuyệt đối là thiên tài!” Bởi vì đây không phải là một nhạc khúc đơn giản, mà đây chính là dung hợp thị giác và thính giác, tinh luyện ra một loại hưởng thụ tuyệt mỹ!

Nam Cung Cẩm bên cạnh khoe môi nhếch lên, nàng tuy không phải là thiên tài gì đó như Mị Văn Dạ khen ngợi, nhưng tổ hợp này xác thật là do nàng b ởi dưỡng ra! Cảm hứng xuất phát từ nhóm nhạc nổi tiếng ở hiện đại của nàng là “Mười hai cô gái nhạc phường”, bao gồm mười ba thành viên tạo thành, dùng nhạc cụ cổ điển của Trung Quốc hợp tấu. Thời điểm các nàng ấy xuất hiện, đã được mệnh danh là “Âm nhạc thị giác”. Khi đến cô đại này, vì muốn kiếm thêm chút tiền, tất nhiên nàng phải nghĩ nhiều biện pháp hơn!

Vì thế nàng mới lựa chọn mười ba nhạc sư điêu luyện, đem phương pháp của mình truyền cho Phượng Ca và Trần Tịch, yêu cầu các nàng đưa người đi huấn luyện. Hôm nay đến đây vừa dịp các cô ấy xuất sư! Thực ra nàng không biết rằng, chẳng có may mắn hay tình cờ gì ở đây cả, mà là do Băng Tâm biết nàng sẽ đến, nên mới chuẩn bị ba ngày ba đêm r ồi đem trình làng, đó là vì muốn nàng được cao hứng!

Nhạc khúc vừa dứt, bốn bên tiếng vỗ tay vang lên như sấm! Lần đầu tiên, trong thanh lâu, các nam nhân nhìn các cô nương, tâm trạng không phải là muốn chiếm đoạt mà là thưởng thức!

Tất nhiên cũng không thiếu một vài con sâu đáng khinh trong đó “Mười ba cô nương này, ta bao!”

“Ha ha ha...” Mị Văn Dạ cất tiếng cười bừa bãi vang vọng.

Tay kia tức giận nhìn Mị đại nhân của chúng ta “Người cười cái gì?” Thông cảm, hẳn không phải là người trong chốn quan trường, nên không

nhận ra mấy nhân vật tai to mặt bự này.

Nam Cung Cầm cười cười tiếp lời “Hắn cười cái gì, tất nhiên là cười người r ấ. Người nhìn người xem, một thân thể be bé, một đêm muốn bao mươi ba nữ tử. Huynh đệ à, thật sẽ mệt dữ lắm đó!”

“Phụt...” Lãnh Vũ Tàn phun luôn ngụm rượu trong miệng. Yên Kinh Hồng này, mỗi khi nói chuyện luôn là như vậy: Độc!

“Ta xem ra người chán sống r ấ. Người có biết ta là ai không hả? Cửu Cửu của ta là Cầm quân đô úy Kinh thành, tên nhóc nhà người muốn ăn cơm trong ngục sao?”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 15+3: Yên Khanh, Người Cướp Tâm Thân Xử Nữ Của Trầm Rồi! (3)

Nam Cung Cầm liếc xéo hấn một cái liếc thu hốt ánh mắt. Loại hình ác bá cứ cho là có người nhà làm quan thì đi ra ngoài kiêu ngạo. Nếu nói theo kiểu tiểu thuyết thì, tiếp theo sau kịch bản sẽ là: nàng đem thân phận bản thân ra nói cho đối phương biết, sau đó y ‘Đại kinh thất sắc’, thậm chí cái gã mà hấn gọi Cửu Cửu gì đó không chừng còn tè ra quần, chạy tới quỳ xuống nhận sai với nàng í chứ. Nhưng là... vậy có vẻ như quá nhàm chán thì phải?

Tiểu thuyết thì đọc nhiều, nhưng hiện thực cũng không nên biến thành như thế! Có đi đâu nàng lại liếc Băng Tâm một cái, ra hiệu. Về mặt bất động thanh sắc, Tú bà vung tay lên, gã nam tử đánh khinh kia lập tức bị ném văng ra!

Chờ gã bị sút đi một cách cường hãn xong, Băng Tâm mới tiếp tục “Sau này, mười ba cô nương đây sẽ là trụ cột của Sương Sớm Tình Duyên chúng ta. Các nàng chỉ bán nghề mà không bán thân, thật khiến chư vị khách quan thất vọng rồi! Băng Tâm bẽ tội tại đây!” Khóe mắt liếc qua, không tự chủ mà ngấm nghĩa Hủy một chút.

Còn trên người Hủy toàn thân tràn đầy sát khí, nổi giận đùng đùng trừng nàng.

“Cái gì? Nữ nhân thanh lâu không bán thân. Tú bà Băng Tâm, người không phải đang nói giỡn đó chứ?” Lập tức có không ít kẻ bất mãn rậm ran.

Mị Văn Dạ cười vài tiếng rồi nói “Các vị cô nương đây thật ra rất đặc biệt, tại hạ vừa nhìn là thấy, những người này không có tâm tư xấu xa” Âm thanh không lớn không nhỏ, nhưng lại vừa đủ cho mỗi người ở đây đều nghe rõ.

Nam Cung Cẩm nhanh chóng quyết định, đem gia hỏa này lôi xuống nước, làm hậu thuẫn giúp thanh lâu của mình “Lời của Lại bộ Thượng thư đại nhân có lý!”

Sắc mặt Mị Văn Dạ cứng đờ, kỳ quái liếc nàng một cái rồi bĩu môi “Thừa tướng đại nhân chẳng lẽ không cho là vậy sao?” Muốn rút xuống nước, vậy cùng nhau xuống đi! Một mình hấn thì đâu có xôm tụ!

Cô nàng sờ sờ mũi, thầm nghĩ quả nhiên không hổ là gian thương, tính kế tốt lắm!

Mọi người lúc này đều biết thân phận của cả hai, chưa kể đến Thừa tướng đại nhân, dù là Lại Bộ Thượng thư cũng không phải nhân vật để cho bọn họ đắc tội a! Vì vậy những kẻ nổi lên tâm tư xấu xa đều đành phải áp xuống, hai người đó nói thế, bọn họ còn muốn bức ép đó không phải nói rằng muốn đối nghịch với hai người kia sao?

Ngay sau đó, mười ba cô nương lần lượt lui xuống.

Lại có người trêu chọc “Băng Tâm tú bà, nghe đồn hôm nay người muốn bán thân, có thật hay không đó?”

“Vâng!” Cả người hết sức đứng đắn, không nhúc nhích, mà phun ra chữ đó. Nhưng trong lòng mỗ hồi rơi lộp độp, không biết Tướng gia muốn làm gì, muốn mình bán thân ư? Nếu thật sự phải bán, chỉ sợ kỹ thuật còn kém hơn cả những cô nương vừa mới nhập môn nha!

Các cô nương khác ở dưới đài nhìn nữ vương nhà mình – Băng Tâm tỷ, ở trên đài đang làm bộ làm tịch. Tất cả mọi người đều loạt cảm thấy choáng váng. Thái độ này, nửa phần hương vị nữ nhân đều không có, nam nhân thích mới là lạ đó!

Nhưng Nam Cung Cầm lại bất động thanh sắc mà nuốt nước bọt, Băng Tâm này ra chiêu thật tàn nhẫn mà! Rõ ràng hết sức dụ hoặc, thoát nhìn lạnh như băng không chinh phục được phụ nữ, nhưng lại kích thích nam nhân nổi lên ham muốn chinh phục. Quả nhiên, các nam nhân bên dưới rất nhanh liền điên cuồng lên!

“Ta ra ba trăm hai!”

“Ta ra bốn trăm hai!”

“Ta ra bảy trăm lượng!”

“Ta ra...”

Tình cảnh này không chỉ làm các cô nương sợ ngây người, ngay cả Băng Tâm cũng giật mình kinh hãi! Minh kinh doanh thanh lâu nhiều năm vậy, biết rất rõ bọn nam nhân kia đều thích mẫu người thiên kiều bá mị, tình huống hôm nay là thế nào vậy?

Nam Cung Cầm lại tỏ ra vẻ như là có thật, gật gù tán thán “Ừ! Không tồi! Băng Tâm vẫn rất có giá!” Nói xong, nghiêng nghiêng liếc nhìn sắc mặt Hủy. Lời này kỳ thật là cố ý nói cho hắn nghe. Tiểu tử nhà người đừng tưởng bản thân ghê gớm lắm, người thích Băng Tâm nhà chúng ta rất nhiều đó!

Sắc mặt Hủy lúc nghe những lời đánh giá của Hoàng Hậu nhà mình ngày càng trầm! Hắn sâu sắc minh bạch rằng hắn không thích người phụ nữ lớn hơn hắn ba tuổi này, có đi đâu không thích là một chuyện, nữ nhân này đã ngủ với mình rồi, quay đầu lại chơi trò bán thân, cái này có phải nói rằng hắn và những gã đang gào thét điên cuồng dưới kia là cùng một giuộc? Cái này quả thật là một vũ nhục lớn lao đối với hắn!

Cuối cùng, không biết gã nào đó gào lên chốt một câu “Hai ngàn hai!” liền không còn ai lên tiếng nữa.

Mặc kệ nói thế nào, Băng Tâm năm nay đã gần ba mươi tuổi, càng tuyệt đối không phải là xử nữ, gọi giá hai ngàn hai, tựa hồ có hơi quá đáng!

Ngay cả Nam Cung Cẩm cũng than nhẹ, hai ngàn hai tương đương với hai mươi vạn nhân dân tệ đó! Không nghĩ tới thủ hạ của mình lại đáng giá đến thế!

Thế là, dưới sự tình đã định, mọi ánh mắt đều dồn về phía vị kia, vừa nhìn liền cảm thấy thoải mái. Hóa ra là con trai độc nhất của đệ nhị phú thương nổi tiếng Kinh thành, năm nay hơn ba mươi tuổi, trông có vẻ thành thực nội liễm, dung mạo tuy không xuất sắc, nhưng khí chất phú quý thật rất rõ ràng.

Băng Tâm nhìn thấy mặt hàng này, đôi mắt sáng lên một chút. Nếu không phải trước đây nàng đụng phải tên Hủy không hiểu phong tình kia, nói không chừng hôm nay nàng sẽ coi trọng nam nhân này. Loại nam nhân thành thực nội liễm như vậy, đích thị là loại hình mà mình khoái nhất!

Thấy ánh mắt sáng rực của Băng Tâm nhìn gã kia, Hủy tức khắc cảm giác được như có ai đó hung hăng tát một cái thật nặng lên mặt hắn. Tụ tôn của bản thân cực đại thương tổn!

Không lâu sau, người đàn ông kia đứng dậy, gã sai vặt bên cạnh hắn nhanh chóng mang tiêng đến trước Băng Tâm.

Nam nhân trên ba mươi, đúng là thời điểm thành thực đầy sức quyến rũ, mà người này, ánh mắt cũng cực kỳ mỉ mỉ hoặc, mang theo sự khôn khéo đặc trưng của thương nhân cùng một tia khí phách nội liễm.

Nam Cung Cẩm không khỏi lén lút nhìn trộm Hủy một cái, thấy bản mặt của hắn đã đổi sang màu tương tự như bộ đồ đen mà hắn đang mặc, lập tức cảm thấy trong bụng nhộn nhạo, thật là rất muốn cười to một trận cho sáng khoái!

“Băng Tâm cô nương, mời!” Tao nhã lễ độ, rất có phong phạm công tử nhẹ nhàng.

Trong lòng Băng Tâm tưởng tượng hết sức đáng khinh, nếu tên này đẹp trai như Hủy nữa thì quá tốt rồi, nàng sẽ phi thường đờng ý! Đang muốn nói, bỗng, ánh đao chợt lóe...

Một đao đó nhanh đến mức không ai nhìn ra được, chỉ thấy một trận hắc ảnh loáng lên. Bóng trắng do ánh đao phản xạ ngấn ngủi lại nhanh chóng trở vào trong vỏ. Lãnh Vũ Tàn và Mị Văn Dạ cả kinh, đồng loạt đứng lên, đó là ... chiêu thức của Tinh Nguyệt lưu đao?

Quả nhiên rất nhanh! Thiên hạ nhanh nhất kiếm chưa chắc so được với tốc độ của hắn. Người này nhất định là Đại hộ pháp của Dạ Mạc Sơn Trang – Hủy!

Khi toàn trường yên tĩnh lại, tất cả mọi người đều đứng yên!

Người này giờ đứng trước mặt Băng Tâm, nam tử phong độ nhẹ nhàng, quần áo bên ngoài cứ như lá thu rơi rụng, bay lả tả đầy mặt đất! Nháy mắt, nửa người trên trên trần như nhộng!

Tất cả không hện mà đồng loạt nuốt nước bọt, đao của tay này nhanh quá, may mắn hồi này cạnh tranh thành công không phải là mình!

Nam tử kia cũng giận tái đi “Vị công tử này, đây là ý gì vậy?”

Hủy ôm kiếm đứng đó, mặt không chút biểu tình nói “Ta chỉ muốn cho lão bà này biết, muốn bán thân, trước hãy hỏi thanh kiếm trong tay ta đã”

Lão bà? Gân xanh trên thái dương Băng Tâm nhảy lên vài cái! Cái tên khốn khiếp này, chưa nói đến không hiểu phong tình, giờ lại thần nhiên mắng mình là lão bà nữa chứ!

Nam tử kia nhìn Hủy, lại nhìn Băng Tâm, bỗng nhiên cười “Huynh đài, một nữ nhân thôi, hà tất phải như vậy!” Dứt lời, hắn nhận lấy áo choàng của tên sai vặt phía sau, khoác lên người, xoay lưng liền rời đi, hết sức ưu nhã, không có nửa điểm chật vật.

Cái này tốt à ghen, tay kia rất nhanh khiến cho mọi người thấy rõ sự đối lập, trong nháy mắt đó, Hủy cảm thấy phong độ của mình rơi rụng sạch! Vì một bà già xấu xa khiến mình hận thấu xương, vứt bỏ đi phong độ nam tử hán, thật là hắn rất muốn nổi sát khí! Cuối cùng, cái gì cũng không nói, ôm kiếm bỏ đi!

“Vị công tử này, còn sinh ý của ta và người ra sao, sao người lại bỏ đi vậy?” Băng Tâm cười như không cười nhìn hắn, trong mắt mang theo mùi phẫn nã ngón, tên khốn khiếp này, tuy ngu ngốc chất phát làm mình muốn chết, nhưng cũng không mất đi vẻ đáng yêu!

Hủy nghiêng đầu nhìn nàng “Lão bà, người tốt nhất không nên khinh người quá đáng!” Bởi vì thanh kiếm trong tay hắn sẽ không lưu tình. Mà nữ nhân trước mặt này, nếu không phải là người của Hoàng Hậu, hắn đã giết nàng từ ngày hắn bị cướp đi sự trong sạch đó để rửa nỗi sỉ nhục!

Câu nào tên ngớ rùng đó cũng chêm từ lão bà lão bà khiến sự kiên nhẫn của Băng Tâm thoáng chốc mất sạch, lửa giận ngập tràn bùng bùng bùng nổ “Tiểu tử thúì, người...”

“Băng Tâm tỷ, Băng Tâm tỷ!” Mộng Trầm Tịch nhanh nhẹn xông lên kéo nàng về ý của cô bé là ở dưới đài kia còn cả đống ‘khán giả’ đang quan sát kia kia, muốn cô nàng bình tĩnh chút!

Lúc này Băng Tâm mới hơi hơi yên lại, rít lên một câu “Cút đi!” Mùi thuốc súng trong không khí nồng nặc.

Hủy hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi. Chưa được hai bước, nghe giọng Băng Tâm phía sau truyền đến “Vừa rồi là ngoài ý muốn, các vị, chúng ta tiếp tục nào!”

“...!” Hủy nhanh chóng quay đầu lại, hỏa khí đầy người không cách nào áp chế. Lão bà này, quả thực là không biết sống chết mà. Một tay xách Băng Tâm, dùng khinh công phi thân, thoáng cái biến mất vào phòng trong...

Nam Cung Cẩm nhìn bọn họ đi mất, sắc mặt không thay đổi, ngẩng thong thả uống trà, thập phần nhàn nhã. Băng Tâm vừa đi, Linh Nhi cũng không rối loạn trận tuyến, liền an bài Phượng Ca cùng Mộng Trầm Tịch lên sân khấu biểu diễn.

Mị Văn Dạ bỗng nhiên lấy một vò rượu ngon từ tên sai vặt phía sau, đặt lên bàn “Thừa tướng đại nhân, ngài biết đây là rượu gì sao?”

“Rượu gì?”

“Rượu này rất thần kỳ nha, cho dù tử lượng của người có tốt cỡ nào, uống một chén sẽ say bất tỉnh nhân sự. Không biết ngài có muốn thử một lần?” Tiếu tử này quả thật tử lượng quá xuất sắc, lần nào cũng ru cả bọn gục tại bàn, sau đó an ổn đi về, Mị đại nhân của chúng ta đã phí rất nhiều công phu mới có được rượu cực phẩm này đó!

Yến Kinh Hồng vốn uống rượu gì cũng đều không có say quá trớn, cho nên vừa thấy hàng này cũng không để ở trong lòng, một tay mở vò rượu “Có gì không dám!” Vừa nói, ngửa đầu trực tiếp tu một hơi.

Sau đó, buông vò, cười đắc ý “Thế nào?” Cười xong bỗng cảm thấy đầu óc một trận choáng váng, móa nó... Đây là cái thứ rượu gì a? Không phải là pha thêm Mông hãn dược đó chứ? “Rần!” Đầu ai đó gục thẳng xuống bàn.

Trong lòng Mị Văn Dạ mừng rỡ, vừa mới vói tay qua, còn chưa kịp đụng đến, lại bị nàng ra tay chế trụ, thế nhưng, nàng nửa điểm ý thức đều không có, chỉ là phản ứng theo bản năng của thân thể mà thôi. Mà cánh tay kèm chặt kia lực lượng thật là nặng, suýt chút chặt đứt tay của Mị đại nhân.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, Mị Văn Dạ có chút hối hận. Sớm biết ra nông nỗi này, hẳn cũng sẽ không chơi đùa kiểu đó. Có đi đâu, Lãnh Vũ Tàn rất thông minh, ném một cái chén qua, đánh vào huyệt ngủ của nàng. Ai đó bị điểm huyệt liền thả lỏng tay, buông Mị Văn Dạ ra.

“Hiện tại làm gì bây giờ?”

Mị Văn Dạ ngẫm nghĩ, cười cười “Ta tìm phòng cho hần nghỉ ngơi trước, khi chúng ta về sẽ kéo hần về phủ”

Hai người còn lại gật gù đầu cho là đúng.

Qua một lúc, Mị Văn Dạ dưới sự hướng dẫn của gã sai vặt trong thanh lâu, liềm ôm Nam Cung Cẩm đến một gian phòng trống. Trong lòng y

thần kỳ quái, thân thể tiểu tử này sao lại mềm thế, cứ như là một nữ nhân! Chưa hết, lại còn nhẹ nữa, cơ hồ không có phân lượng gì cả!

Sau khi đặt nàng lên giường, cô nàng nào đó thấm rượu, gương mặt hồng nhuận, da dẻ vốn đã mịn màng giờ lại khiến cho người ta cảm thấy hết sức mê hoặc. Mị Văn Dạ sửng sốt, si ngốc chặm rãi cúi đầu, ngay khi hai đôi môi sắp chạm vào nhau, y chợt bừng tỉnh! Mình làm cái gì vậy nè trời, Yến Kinh Hồng là đàn ông đó!

Hắn hung hăng thóa mạ bản thân một trận, gian nan bỏ chạy ra ngoài! Linh Nhi cũng cảm thấy không yên tâm, nhưng Mị Văn Dạ vào một lúc rồi nhanh chóng rời đi nên cô cũng không tiếp tục chú ý.

---DiendanLequydon---

Trong phòng, cô nàng bình yên ngủ, nhưng từ cửa sổ lại tiến vào một người, nhìn thấy người nằm trên giường thì thoáng sửng sốt! Hắn thấy Mị Văn Dạ đem Yến Kinh Hồng vào phòng, nghĩ thân thể tiểu tử này một mình ở đây, không phải là thời cơ trêu chọc tốt lắm hay sao? Cho nên liền chạy tới, có đi đâu không nghĩ đến, bé con hoàn toàn không ý thức.

Vậy mà ngủ rồi sao? Trong đôi mắt lục ánh lên tia u ám, bước đến mép giường, đầu ngón tay khẽ mơn trớn trên mặt nàng một chút, cô nàng nào đó nửa điềm phản ứng cũng không có. Mộ Dung Thiên Thu đột nhiên có chút buồn cười, thật là hiếm khi nào nhu thuận nghe lời như thế à nha!

Nam Cung Cầm bị điềm huyết ngủ, hoàn toàn mất đi ý thức, nhưng cơ bản vẫn cảm thấy khó chịu, không thoải mái. Cái mũi nhỏ nhắn khẽ nhú lại, thoạt nhìn dễ thương đến mức khiến người ta muốn cắn cho một phát. Bộ dáng đó khiến cho tâm của Mộ Dung Thiên Thu như có một cọng lông vũ nhẹ nhàng chạm vào, cảm thấy thú huyết sôi trào. Ánh mắt cũng nóng lên vài phần, cúi đầu, duỗi một cánh tay tháo nhẹ đai lưng của cô nàng Nam Cung Cầm...

Nhưng, mỗ Hoàng đế dừng lại, thu tay. Cứ ngang nhiên chiếm lấy bé con như vậy, tuy rằng có phần kích thích, nhưng hình như là vi phạm ước nguyện của mình ban đầu!

Nhìn nhìn nàng một lúc lâu, Đế vương bỗng nảy ra một ý định. Leo tót lên giường, ôm bé con vào ngực. Ái chà, một loại cảm giác kỳ quái bỗng nhiên lan tràn toàn thân. Có đi đâu động tác tiếp theo chính là nhắm mắt.. ngủ .....

Còn đám người Mị Văn Dạ nhậu đến không biết trời đất, cuối cùng được hạ nhân khiêng thẳng về phủ của từng người, chẳng ai còn nhớ gì đến Yến Kinh Hồng ráo tội.

Hừng đông hôm sau, huyết ngủ trên người nàng tự động được giải khai. Vừa mở mắt liền thấy ngay khuôn mặt hại nước hại dân của Mộ Dung Thiên Thu bên cạnh. Cô nàng sợ tới mức khuôn mặt trắng bệch ra, tình huống này là sao! Đây là cái tình huống gì vậy trời???

Mỗ Hoàng đế cũng mở mắt, nhìn thấy bộ dáng luống cuống của nàng liền nghiêm túc lên tiếng “Yến Khanh, người nhất định phải chịu trách nhiệm với Trẫm!”

Mặc dù không lợi dụng lúc bé con mất ý thức làm chuyện gì xấu xa, nhưng chơi trò chơi khác cũng là một ý kiến không tồi!

Cô nàng nhìn thoáng qua quần áo lộn xộn trên người, tức khắc cảm thấy choáng váng “Tối hôm qua, chúng ta...” Nói thì nói vậy, nhưng quả thật là có cái gì đó không đúng ở đây. Nếu tối qua xảy ra chuyện thì tại sao trên người một chút cảm giác đầu không có? Hơn nữa không phải là nàng đang trong thời kỳ nguyệt sự sao?

Mộ Dung đoạn tự trăn ngâm nói “Yến Khanh, tối hôm qua, người đã cướp đi tấm thân xử nữ của Trẫm, muốn Trẫm hết lần này đến lần khác!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 16: Thừa Tướng Xoay Người Giành Thế Chủ Động!

Nghe thấy câu này, trong đầu Nam Cung Cẩm chỉ xuất hiện đúng hai chữ!

Bốc phét!

Cái tên này mà vẫn còn đòi trai tân à?! Nực cười hết biết!!! Hoàng cung của hần ta nuôi cả đồng phụ nữ đầy mà còn đòi là trai tân à? Chẳng lẽ trong khái niệm của Mộ Dung Thiên Thu, thì trai tân tức là nói trai được tân trang lại à?!

Nhưng tình trạng của họ bây giờ rốt cuộc là thế nào? Đêm qua... thanh lâu, uống rượu, sau đó...?

Ánh mắt nàng co lại, sát khí dần lan tỏa. Nàng nhìn Mộ Dung Thiên Thu, nói: “Là trùng hợp, hay là mưu kê?”

Đôi mắt xanh lục khẽ nheo lại, ánh mắt nhìn Nam Cung Cẩm lại càng thêm phần hứng thú, dường như không ngờ trong tình huống như thế này, sau khi nàng ngẫm nghĩ hồi lâu lại hỏi một câu như vậy vậy. Hần ta toét miệng nói: “Trùng hợp!”

Thực sự chỉ là trùng hợp!

Nam Cung Cẩm gật đầu, không phải vì nàng tin tưởng Mộ Dung Thiên Thu đến mức nào, mà vì bản thân hần ta không thèm nói dối!

“Hoàng thượng, dám hỏi, đêm qua ngài nằm trên hay nằm dưới?” Nam Cung Cẩm nhìn hắn ta như cười như không. Nàng dám khẳng định đêm qua không hề xảy ra chuyện gì cả. Thứ nhất là phản ứng của Mộ Dung Thiên Thu quá bình tĩnh, hoàn toàn không có vẻ gì là đã phát hiện ra nàng là con gái. Thứ hai, đêm qua nàng đến thán, tên này căn bản không thể ra tay được.

Thấy y bình tĩnh như vậy, Mộ Dung Thiên Thu chỉ nghĩ y đã tin lời mình, bèn nói: “Đương nhiên là trẫm ở trên r ấ! Chỗ đó của Yến khanh, đúng thật là... chặt hơn cả phụ nữ!”

Nghe hắn ta nói thế, khoe môi Nam Cung Cẩm khẽ nhếch lên nở nụ cười kỳ quái, chặt hơn cả phụ nữ à?! Không biết nàng là con gái, còn dám lừa nàng nói là đã có chuyện xảy ra. Tên Mộ Dung Thiên Thu này hơi coi thường nàng nhỉ?! Nhưng, nàng lại không thể lật tr ần câu nói dối của Mộ Dung Thiên Thu, vì cả hai nguyên nhân nàng phân tích kia, đều không thể nói ra được, một khi nói ra, thì chắc chắn sẽ là tội chém đầu.

“Chẳng phải Hoàng thượng là trai tân à? Sao lại biết chỗ đó của th ần còn chặt hơn của phụ nữ?” Nàng đổi ý r ấ. Cứ để Mộ Dung Thiên Thu nghĩ rằng mình bị lừa còn dễ thừa cơ báo mối thù này hơn.

Nàng vừa dứt lời, trên khuôn mặt tuấn tú vô song của hắn ta thoáng lóe lên vẻ ngại ngùng, hắn khẽ ho khan mấy tiếng, nói: “Trẫm...” Câu đó của hắn ta cũng hơi vội vàng. Lúc đó hắn ta chỉ nghĩ nếu mình là trai tân thì xác suất bắt y chịu trách nhiệm sẽ cao hơn một chút. Nhưng hắn ta lại quên mất một vấn đề, rằng chuyện hắn có phải trai tân hay không chẳng phải đã là chuyện hai năm r ời hay sao?

“Thế nên, nếu Hoàng thượng cứ kiên quyết nói rằng mình là trai tân, vậy thì đêm qua, người nằm bên trên, phải là th ần r ấ!” Muốn báo thù, thì bước đầu tiên đương nhiên là phải để tên Mộ Dung đoạn tụ thừa nhận mình nằm bên dưới!

Thấy Mộ Dung Thiên Thu không nói gì, Nam Cung Cẩm lại bổ sung thêm: “Dù sao cũng chưa từng có ai động chạm gì đến phía sau của Hoàng thượng, thật sự cũng có thể gọi là trai tân đúng không? Hơn nữa, nếu th ần

mà nằm dưới thì làm sao đêm qua lại không hề có cảm giác đau đớn gì được?”

Giọng điệu của y rất nhẹ nhàng, dịu dàng. Giống như than thở, giống như nghi hoặc, cũng giống như đang thở dài. Nhưng đôi mắt phượng kia, lại như nhìn thấu được tất cả, thấu qua màn sương dày đặc, ngưng tụ lại những mũi tên băng, nhìn thẳng vào bộ mặt thật của tất cả mọi sự việc.

Ngay khoảnh khắc bắt gặp ánh mắt đó của y, Mộ Dung Thiên Thu cũng hiểu rõ nếu mình vẫn kiên quyết nói rằng mình nằm trên, thì lời nói dối này sẽ bị phá vỡ hoàn toàn. Như vậy tối qua hẳn ta nhìn cả đêm cũng chỉ ưởng công mà thôi! Hẳn ta cần rằng, nói: “Trẫm thừa nhận, là khanh nằm trên. Nhưng Yến khanh, đã đến nước này rồi, khanh vẫn không định chịu trách nhiệm với trẫm sao?”

“Chịu trách nhiệm?” Nam Cung Cẩm nhướn mày nhìn hẳn ta như cười như không, sau đó nhắc người dậy khoác áo ngoài cẩn thận. Dưới ánh mắt kỳ quái của Mộ Dung Thiên Thu, nàng đưa tay ra, chậm rãi nâng cằm hẳn ta lên, giọng đờ đẫn vẻ châm chọc: “Phải xem tâm trạng của ta thế nào đã!”

Dáng vẻ này, thật chẳng khác gì một tên công tử ăn chơi, ăn sạch con gái nhà người ta rồi không chịu nhận trách nhiệm. Thực sự khiến Mộ Dung Thiên Thu phải rửa mắt mà nhìn!

Đôi mắt xanh lục thoáng lóe lên chút vẻ gì đó rất quái, vừa là buồn cười, lại vừa như bất đắc dĩ, thậm chí còn xen thêm chút sùng ái như gần như xa. Hẳn túm lấy tay y: “Yến khanh, khanh nói câu này vô tình quá đấy, khanh làm trẫm đau lòng quá!”

Cổ tay nàng xoay kẽ, giải cứu tay mình khỏi tay hẳn ta. Nàng chắp tay ra sau lưng, nhìn hẳn bằng ánh mắt lạnh lùng ngạo nghễ, nói với vẻ ngang ngược, ngông cuồng: “Nếu đã bị ông đây ngủ rồi, thì sau này an phận một chút! Tính tình ông đây không tốt lắm đâu. Dù cho người có là Hoàng đế, cũng có thể bị thất sủng đấy nhé!”

Mộ Dung Thiên Thu: “...”

Hắn ta đã từng tưởng tượng hàng ngàn vạn lần rằng nếu hắn và Yến Kinh Hông đổi một hình thức quan hệ khác, giữa hai người xảy ra chuyện gì gì đó kia rồi, không còn chỉ là nghĩa quân thần nữa, thì tiểu tử này sẽ dùng dáng vẻ thế nào để cư xử với mình?

Y sẽ nịnh nọt hòa theo hắn ta, hay là sợ hãi cầu hoan? Y sẽ vẫn lạnh lùng như trước đây, hay lại nũng nịu yếu đuối như con chim nhỏ?

Nhưng, đến ngày hôm nay, cái đáp án mà hắn ta chờ đợi mãi mới có, lại là cái đáp án khiến hắn ta trợn trừng mắt, hoàn toàn không thể nói được một lời nào! Hình như hắn ta đã kích thích trợn vẹo cái khí chất ngang ngược từ sâu thẳm trong linh hồn tiểu tử này lên, khiến y biến thành một vị đế vương cao cao tại thượng rồi vậy. Còn hắn ta, một vị Hoàng đế thực sự, thì lúc này lại biến thành bên “thụ” một cách nực cười, chuyện này không hay chút nào!

“Yến khanh, thái độ của khanh thực sự khiến trẫm quá thất vọng!” Hắn ta dựa vào thành giường, hai tay vòng qua sau gáy, trên khuôn mặt tuấn tú nhuộm vẻ ai oán nửa thật nửa giả.

Nam Cung Cẩm nhướn mày: “Vậy Hoàng thượng hy vọng thần có thái độ như thế nào?” Nàng cười mờ ám vô cùng. Nàng cảm thấy là do nàng nhường nhịn quá nên mới khiến tên Mộ Dung đoạn tụ này to gan lớn mật bò lên giường mình. Đối với nàng mà nói, chuyện này là một sai lầm khủng khiếp. Nếu như đêm qua hắn ta không kiêu chể được, thì thế cục ngày hôm nay sẽ thay đổi đến nghiêng trời lệch đất rồi!

Thế nên nàng nghĩ, nàng nhất định phải cho tên này một bài học. Phải để cho hắn ta biết rằng, Yến Kinh Hông này không dễ chọc vào đâu! Dù có là con mèo ngoan ngoãn đến mấy thì lúc tức giận lên cũng sẽ cào người ta, huống gì nàng là người! Hơn nữa, trước giờ nàng còn chưa từng là một người ngoan ngoãn nghe lời!

Mộ Dung Thiên Thu neho mắt nhìn y, trong lòng chợt cảm thấy hơi thấp thỏm. Thái độ của Yến Kinh Hông quá bình tĩnh, cũng quá thản nhiên, nếu như hắn ta không hiểu y, nhìn bộ mặt này của y, có lẽ cũng sẽ cho rằng y đã mong chờ ngày hôm nay lâu lắm rồi.

Lẽ nào tiêu tử này nhìn thấu được là mình chỉ đang bịa chuyện nói lung tung thôi sao? Nhưng làm gì có chuyện đó, rõ ràng tối qua y đã không còn ý thức gì rồi mà?! “Yến Khanh, Khanh cứ luôn không chịu theo trẫm, nhưng hôm nay lại tỏ thái độ thế này, thực sự khiến trẫm không đoán ra được trong lòng Khanh đang nghĩ gì.”

“Hoàng thượng đê cao thần quá thôi! Còn đối với thần mà nói, có ngủ với bao nhiêu chàng trai hay là bao nhiêu cô gái cũng chẳng có gì khác biệt cả. Bớt đi Hoàng thượng cũng chẳng ít, mà thêm Hoàng thượng vào đương nhiên cũng chẳng nhiều. Có đi đâu, thần đối với bất kỳ ai cũng đều nhiệt tình cả, chỉ duy độc có người ở trên giường của thần là lạnh lùng thôi. Bởi vì ấy mà, có được rồi, thì thần sẽ không thương tiếc gì nữa. Sở dĩ thần không đón nhận Hoàng thượng, cũng là vì sợ thần sẽ khiến Hoàng thượng thất vọng thôi.”

Câu này cũng là muốn nói cho Mộ Dung Thiên Thu biết, dù ta có ngủ với người rồi hay là chưa ngủ với người, thì cũng chẳng ảnh hưởng quái gì đến ta cả. Ngược lại, sau khi thực sự ngủ với người rồi, thì ta cũng không cần chịu trách nhiệm gì hết, hơn nữa sau này ta cũng có thể thoải mái, có để ý đến người hay không là việc của ta.

Kết quả như thế này thực sự quá ngoài dự tính của Mộ Dung Thiên Thu, cũng hoàn toàn không phải cái mà hắn ta muốn. Ánh mắt hắn ta nhìn Yến Kinh Hồng lại không khỏi thêm vài phần thăm dò. Hắn ta phát hiện ra dường như trước giờ hắn ta chưa từng nhìn thấu được người này. Dù rằng suốt một năm qua, họ là quân thần, gần như ngày nào cũng gặp nhau, nhưng khoảng cách giữa hai người họ, nhìn thì như chạm tay là tới, thực ra lại xa tận chân trời. Mà những điếu này hắn ta cũng có thể bỏ qua được, vì hắn ta vốn cũng không mấy để ý đến mấy vấn đề đó. Nhưng khi nghe chính miệng y vô tình vô nghĩa nói ra thái độ của y đối với bạn tình, thì hắn ta bắt buộc phải nhìn kỹ lại người trước mặt một lần nữa. Xem ra, hắn ta không chỉ không hiểu lắm về y, mà thậm chí... hắn ta còn hoàn toàn chưa hề hiểu về con người đang đứng trước mặt mình đây chút nào cả!

Thế nên ngay lúc này, hắn thậm chí còn không đoán ra được, tiêu tử kia nói mấy lời đó là thật hay là giả nữa.

“Dù là thế này, Hoàng thượng vẫn hy vọng quan hệ của chúng ta như vậy sao?” Nam Cung Cẩm nhìn hắn ta bằng ánh mắt vô cùng lạnh lẽo, không hề giống một thần tử đang nhìn quân vương, cũng không giống nét mặt nên có của một người đàn ông nhìn người có thể vừa xảy ra quan hệ gì đó với mình, mà giống như một kẻ thống trị nhìn con mồi của mình, một con mồi đang ra sức vật lộn vậy.

Y như thế này, cũng khiến Mộ Dung Thiên Thu cảm thấy cực kỳ xa lạ. Nhưng dù vậy, Mộ Dung Thiên Thu vẫn bật cười khẽ, vừa như trêu chọc, lại vừa như chấp nhận số phận: “Yến Khanh, đã đến nước này rồi, Khanh vẫn còn có thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, nhưng cơ thể trẫm thì không thể!”

Nghe thấy hắn ta bất tri bất giác nói đến mức lộ liễu thế này, khóe môi Nam Cung Cẩm cũng thẫn giật giật vài cái. Quả nhiên, không hổ là người làm Hoàng đế, đến cả nói dối với bìa đặt mà mặt cũng không biến sắc.

“Đã thế này rồi, thần nghĩ hắn là Hoàng thượng cũng hiểu rõ thái độ của thần! Những người mà thần từng ngủ thì đều là người của thần. Mà trước giờ, thần không thích ở dưới họ, bất luận là trên giường hay trong cuộc sống! Điểm này, hy vọng Hoàng thượng có thể nhớ kỹ!” Nàng nói câu này là để thỏa thuận đi đầu kiện với Mộ Dung Thiên Thu. Hoặc là người coi như ngày hôm nay chưa từng có chuyện gì xảy ra, hoặc là từ nay về sau người hãy ngoan ngoãn mà nghe lời ta.

Mộ Dung Thiên Thu nghe câu đó xong, sắc mặt bỗng có vẻ khó xử, hiển nhiên là cả hai sự lựa chọn đó hắn ta đều không hề muốn. Hắn ta khẽ nheo mắt lại, tia sáng nguy hiểm lóe lên, khuôn mặt tuấn tú lộ ra đường nét cương nghị và tàn độc, mang theo vẻ khát máu khiến người ta không thể xem thường. Mùi máu tanh xộc thẳng vào mũi, thấm vào đến tận tim phổi!

Giọng nói âm u chậm rãi vang lên: “Yến Khanh, hình như Khanh đã quên mất thân phận của mình rồi thì phải!”

“Thần không dám quên thân phận của mình! Nhưng nếu Hoàng thượng đã muốn thần tuân thủ lễ quân thần, thì đừng nói mấy câu yêu cầu thần chịu trách nhiệm gì nữa!” Nam Cung Cẩm cũng cương quyết không lùi dù

chỉ một bước, không chĩnh chết cái tên đoạn tụ chết tiệt nhà ngươi, thì bà mày không tên là Nam Cung Cẩm!

Hai người nhìn nhau!

Một lúc lâu sau, người đàn ông tuấn tú kia khẽ nở nụ cười, rất lạnh lẽo, nhưng lại mang theo chút hứng thú: “Trẫm lại muốn nhìn xem, trong cuộc sống, Yến Khanh muốn đề trẫm xuống dưới như thế nào!”

Hắn ta dường như cũng không to gan đến mức dám quát nạt sai bảo gì hắn ta, hoặc không coi thân phận Hoàng đế của hắn ta ra gì. Lại thêm sự tò mò trong lòng về sự việc mà hắn ta chưa biết, cùng với sự tò mò vì không biết y sẽ dùng thái độ như thế nào để đối xử với mình, mới khiến hắn ta đồng ý câu nói kia.

Mà đúng là hắn ta cũng không tính sai, tuy Nam Cung Cẩm tức giận muốn bùng phát, nhưng lại không thể coi trời bằng vung, coi thường cả cái mạng nhỏ của mình được. Có đi ầu, nàng vẫn có một cách khác để làm tên đoạn tụ chết tiệt này mất sạch thể diện mà!

Nếu Mộ Dung Thiên Thu biết trong những tháng ngày kế tiếp của hắn ta, hắn ta sẽ phải đối mặt với chuyện gì, thì chắc chắn dù có đánh chết hắn, lúc này hắn cũng sẽ không đùa với Yến Kinh Hồng như thế này!

“Không, Hoàng thượng ạ, thần sẽ không đề ngài, thần sẽ sủng ái ngài, rất sủng ái, thậm chí còn tốt hơn cả đối với Mộ Căn Thần!” Nam Cung Cẩm nói với ẩn ý thâm sâu khác.

Người ta gọi là... vô cùng hàm súc!

Câu nói này vốn phải khiến người nghe cảm thấy vô cùng vui vẻ, nhưng không hiểu sao mí mắt Mộ Dung Thiên Thu lại giật giật lên mấy cái, trong lòng đột nhiên sinh ra dự cảm không lành. Nhưng chính dự cảm không lành này lại khiến phần tử bạo động trong người hắn ta bùng phát, ý đồ muốn chơi thật vui vẻ thoải mái trò đùa lần này lại càng mạnh mẽ hơn! “VẬY TRẫm, SẼ CHỜ XEM THẾ NÀO!”

“Hoàng thượng, trời đã không còn sớm nữa, ngài không muốn lên triều sao?” Đúng như lời Yến Kinh Hồng nói, thái độ với hắn ta đã không còn vẻ cung kính như trước kia nữa rồi.

Hắn ta không bận tâm phẩy quạt, đứng dậy sải bước bước ra...

“Chờ chút!” Giọng nói trong trẻo vang lên sau lưng hắn ta, mang theo vài phần nghi hoặc, vài phần khó xử, “Hoàng thượng, đêm qua thần phá đời trai tân của ngài rồi, mà sao hôm nay ngài đi lại vẫn thoải mái thế?”

Bước chân của vị Hoàng đế nào đó thoáng khựng lại, chợt cảm thấy sau lưng ướt đầm mồ hôi trộm. Tên tiểu tử này tinh mắt một cách thái quá, chỉ cần mình lộ ra một chút chút sơ hở thôi đã có thể nhanh chóng vạch trần mình rồi. Đôi mắt xanh lục hơi lóe sáng, nghĩ xem nên giải đáp vấn đề này như thế nào.

Nam Cung Cầm lại bước lên một bước: “Hoàng thượng, thần biết ngài đang cố gắng chịu đựng, làm ra vẻ không sao cả. Để thần đỡ ngài ra ngoài đi!”

Tâm trạng đang u sầu phiền muộn của Mộ Dung Thiên Thu lại biến thành gió thổi mây tan trong chớp mắt. Hắn ta lập tức làm ra vẻ cơ thể mình đang vô cùng yếu ớt, dựa vào người Nam Cung Cầm. Người bé con này thơm quá đi mất! Có đi đâu, sự cao hứng của hắn ta cũng chỉ kéo dài trong vài giây...

Chỉ vì, hắn ta vừa mới làm ra sắc mặt trắng bệch như Lâm muội muội dựa vào người Yến Kinh Hồng, thì cửa lại bị người ta vội vàng đẩy ra!

Bước vào cửa là ba người Lãnh Vũ Tàn, Mị Văn Dạ, Mạnh Hạo Nhiên. Sáng sớm hôm nay sau khi tỉnh dậy, nhớ lại đêm qua uống rượu say rồi bỏ rơi luôn tên tiểu tử Yến Kinh Hồng kia, cả ba tên đều hết hoảng, cuống cuống chạy tới đây nhận lỗi trước giờ lên triều, nhân tiện gọi y cùng lên triều luôn. Trên đường đi, họ vẫn còn xấu xa nghĩ rằng, liệu tên kia bị điếm huyết ngủ xong thì có bị mấy cô nương nhiệt tình trong thanh lâu kia sàm sỡ gì không! Nhưng khi nhìn thấy tình cảnh trước mắt, họ đều kinh ngạc đến ngớ người, hoàn toàn kinh ngạc đến ngớ người! Thế kia là...

Họ chỉ thấy Yến Kinh Hồng có vẻ rất thoải mái sảng khoái, ngẩng đầu lên lại tỏa ra khí chất cao quý uy phong. Ngược lại người đang dựa trên vai y kia, sắc mặt lại trắng bệch, dựa vào người Yến Kinh Hồng với vẻ yếu ớt bệnh tật, lúc nhìn thấy mấy người kia, sắc mặt hắn ta thoáng lóe lên chút vẻ hoảng hốt.

Chuyện này... là thế nào? Đêm qua... Hoàng thượng bị đề à?!

Mộ Dung Thiên Thu ho khẽ một tiếng, dáng vẻ yếu ớt lập tức biến mất trong chớp mắt. Hắn ta vội đứng thẳng dậy, tỏ rõ sự 'trong sạch' của mình! Đúng là hắn ta thích tiêu tử Yến Kinh Hồng này, mà đúng là nếu thực sự không còn cách nào khác thì cũng tình nguyện bị đề bên dưới thật. Nhưng đi đâu này cũng không có nghĩa là hắn ta muốn lộ ra tình cảnh... mất mặt thế này trước mặt các thần tử khác!

“Khụ khụ...” Tiếng ho khan của Mạnh Hạo Nhiên lôi hai người kia quay về thực tại. Hai người còn lại nhìn Mộ Dung Thiên Thu một cái rồi đều cúi đầu hành lễ, trên mặt lại lộ ra các kiểu vẻ mặt khiến suy nghĩ của người ta bay bổng, tha hồ tưởng tượng đủ thứ chuyện mờ ám trên đời. Hình như họ đã phát hiện ra bí mật cực cực lớn rồi, nhưng không biết có phải là thật không đây!

Yến Kinh Hồng hiểu ngay ý nghĩ của họ, lại kéo Mộ Dung Thiên Thu về phía mình, nói với vẻ quan tâm: “Đêm qua là đêm đầu tiên của người mà, cơ thể không thoải mái thì đừng cố chịu đựng, cứ dựa vào ta đi!”

“...” Khóe môi Mộ Dung Thiên Thu khẽ giật vài cái, hắn ta có thể xác định một trăm phần trăm rằng, chắc chắn tên tiêu tử Yến Kinh Hồng này cố tình nói như vậy! Nhưng, từ góc độ của hắn ta nhìn xuống cạnh mặt y thì chỉ thấy trên mặt y đầy vẻ quan tâm và đau lòng, cứ như thật sự rất lo lắng cho sức khỏe của hắn ta vậy.

Thấy thế trong lòng Mộ Dung Thiên Thu lại thêm rối rắm, nếu đổi lại một hoàn cảnh khác, đổi một phương thức thể hiện khác, Yến Kinh Hồng mà quan tâm hắn ta thế này, thì chắc chắn hắn ta sẽ vô cùng cảm động. Nhưng dưới tình huống này, trừ việc cảm thấy toàn thân đều khó chịu bứt rứt ra, hắn ta cũng chỉ cảm thấy ngượng ngùng, mất mặt mà thôi.

Đám Lãnh Vũ Tàn đầu ra sức cắn chặt răng mới có thể kìm nén sự kích động muốn bật cười ãn ã xuống!

Quả nhiên Hoàng thượng bị...!

Đêm qua còn là lần đầu tiên của Hoàng thượng nữa!

Ha ha ha!

Ôi trời ơi, quả nhiên sáng sớm chạy đến đây không uổng công chút nào! Thế nhưng bọn họ cũng nhanh chóng cảm nhận được ánh mắt rất khó chịu của Mộ Dung Thiên Thu rơi xuống người họ. Ánh mắt đó, tàn độc giống như con báo săn mồi, xuyên thủng lớp phòng bị của họ, hoặc lại giống như ánh mắt sắc bén của chim ưng, đâm thủng trời cao, toàn thân tỏa ra sát khí và áp lực dày đặc, tàn bạo, âm u!

Thế nên, họ cũng hiểu rõ được một điều, Mộ Dung Thiên Thu đang âm thầm cảnh cáo họ rằng, ra ngoài thì biết điều mà ngậm miệng lại, nếu không, chắc chắn vị Hoàng đế này cũng không ngại lấy đi tính mạng của mấy thân tử biết quá nhiều thứ như bọn họ đâu!

“Đi thôi, còn chán đường làm gì? Bản quan không muốn trong triều lại có người thãm chửi bản quan không biết trên biết dưới, giày vò Hoàng thượng đến mức hôm nay không thể lên triều được đâu!” Nam Cung Cẩm nghiêm trang nói, mặt lại đầy vẻ lo lắng và thấp thỏm.

Khóe môi Mộ Dung Thiên Thu lại giật lên giật xuống, đột nhiên có cảm giác mất cả chì lẫn chài là thế nào?!

Ra khỏi phòng, từ đằng xa, ánh mắt Nam Cung Cẩm đã nhìn về phía Linh Nhi với vẻ vô cùng bức tức!

Mà lúc nhìn thấy nàng cùng bước ra cùng Mộ Dung Thiên Thu, Linh Nhi cũng kinh hoàng đến mức trợn trừng mắt! Người đàn ông kia lên phòng lúc nào thế?! Tình cảnh này là đêm qua hẳn ta đã... ở cùng với cô nương ư?! Chuyện này!!! Đêm qua cô nương say rượu, không hề hay biết gì cả, nên chắc chắn cũng không còn ý thức nữa! Mà tất cả mọi chuyện này

đều là do sơ suất của cô mà ra! Băng Tâm tử bị người đàn ông áo đen kia cướp đi mất, đến giờ vẫn còn chưa quay về, mà mình lại gây ra sai lầm khủng khiếp thế này!!!

Chờ mấy người kia đều rời khỏi Lộ Thủy Tình Duyên rồi, Linh Nhi mới bình tĩnh lại. Cô khe khẽ cắn môi, không biết phải xử lý chuyện này như thế nào, có nên báo cho Hoàng thượng không đây?! Nhưng nếu nói rồi thì...

Mà nếu không nói, Hoàng thượng chậm chạp vài hôm nữa mới quay về, gã đàn ông kia lại lừa mất cả thân lẫn tâm của cô nương, thì to chuyện mất! Thôi thì cứ viết thư dặn luôn Hoàng thượng là mau mau quay về đi vậy!

...

“Bệ hạ, có thư của Linh Nhi!” Diệt cung kính đưa lá thư trong tay mình sang.

Ngón tay thon dài như ngọc đón lấy, mở ra, chỉ vờn vẹn mấy chữ như khắc lên tấm giấy trắng muốt: “Hoàng thượng, mau quay về”

Hắn nhướng mắt, trầm tư suy nghĩ.

Hiện giờ hắn chỉ vừa mới ra khỏi địa phận Tây Vỹ, đi đi về về, dù có ngày đêm không nghỉ thì chỉ tính riêng hành trình thôi cũng phải mất đến sáu ngày trời rồi, chưa tính đến chuyện quay về phải xử lý chuyện của phủ Tề Quốc công nữa. Với sự thông minh nhanh nhạy của Linh Nhi, thì không thể nào cô ấy không biết đi đâu này.

Nhưng cô ấy lại gửi một lá thư như vậy là có ý gì?!

Ý là...!

Đôi người màu ánh trắng thoáng lóe lên tia sáng lạnh, một tia sáng chói lọi phát ra trong vùng băng tuyết mịn mờ khiến người ta sợ đến vỡ mắt! Ánh sáng ấy, thậm chí còn chói mắt, còn xoáy sâu hơn cả ánh mặt trời gay gắt!

Hắn đứng bật dậy, suy nghĩ đầu tiên là phải mau chóng quay lại Tây Vỹ. Nhưng... chỉ mới đi được nửa bước, hắn lại chợt nhớ tới lời dặn của nàng...

“Bất luận thế nào, nhất định phải bảo vệ được cả nhà cậu ta.”

Hắn có thể không bận tâm đến chuyện có thể trung thần của hắn sẽ phải bỏ mạng, hắn cũng có thể không bận tâm đến chuyện sẽ có người khác ngõ lên ngai vàng của hắn... Nhưng lại không thể nào bỏ qua lời hứa của mình dành cho nàng, tuyệt đối không thể nào quên đi câu mà hắn đã nói trước khi đi...

Hãy tin ta.

Gió nổi lên, thổi bay tấm áo choàng trên người, khiến nó phất phơ như sóng nước, giống hệt tâm trạng hỗn loạn của chủ nhân nó lúc này. Hắn nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, sau đó bình tĩnh mở ra, sải bước đến trước con ngựa trắng của mình, tung người lên ngựa như một tia hào quang ngưng tụ của mặt trời lúc bình minh. Giọng nói thanh thanh lạnh lẽo còn lãnh đạm hơn băng tuyết khắp trời vang lên: “Trong vòng nửa ngày, nhanh chóng quay về Nam Nhạc!”

Nói xong, hắn quất roi ngựa phi đi.

Hoa tuyết trắng muốt bay lên thành muôn vàn đống tuyết sau lưng ngựa của hắn, tốc độ như kiếm, khí thế như xà!

Đám thuộc hạ vẫn đứng nguyên ở vị trí cũ, thoáng ngẩn ra chưa kịp định thần lại được! Bệ hạ điên rồi sao? Từ đây về đến kinh thành Nam Nhạc cũng phải mất ít nhất hai ngày, mà giờ ngài lại nói... nửa ngày ư?!

Nhưng không có ai hoài nghi lời nói của Hoàng thượng! Cũng không có ai ngốc nghếch đến mức cho rằng Hoàng thượng sẽ không làm được!

Họ đều tung người lên ngựa, phóng như bay theo bóng người trước mắt đang hòa lẫn vào băng tuyết sơn thủy trắng muốt nhưng lại rõ nét đến lạ thường kia. Nửa ngày, kinh thành Nam Nhạc.

Họ nhất định phải làm được!

...

Trên triều, Mộ Dung Thiên Thu ngẩng trên ngai vàng cao cao, đôi mắt xanh lục lóe lên tia sáng âm u nhìn chúng thần bên dưới, còn Nam Cung Cẩm lại cứ nhìn chằm chằm hấn ta không dời mắt với vẻ mặt đầy xấu xa.

Lúc trước đâu là Mộ Dung Thiên Thu mang ánh mắt trêu chọc đầy mờ ám, nhưng hôm nay lại đổi thành đối phương nhìn mình với ánh mắt trêu ghẹo, mờ ám đó. Sự trái ngược quá khác biệt đó khiến trong lòng Mộ Dung Thiên Thu dâng lên một cảm xúc rất khó gọi tên, kỳ quái đến độ khiến hấn ta như ngẩng trên đồng lửa! Vừa là thích thú, lại cũng vừa bi ai, chính hấn ta cũng không phân định rõ được, chỉ cảm thấy rất lạ lẫm thôi!

Thực sự rất khó tả!

Y như một tên ác bá ngấp nghé con gái nhà người ta từ rất lâu rồi, bỗng có một ngày, lật thuyền trong mương, bị cô gái kia ngấp nghé ngược lại vậy! Nhưng, nếu xét chuyện này theo nguyên tắc ban đầu, thì chẳng phải chính mình mới là người chiến thắng sao? Để cho tiểu tử này cho rằng mình chạm vào y, sau đó sẽ ngoan ngoãn hơn nhiều chứ. Nhưng sao từ ánh mắt của y, thì một vị quân vương một nước như mình lại chớp mắt biến thành nàng dâu nhỏ thế kia? Còn tên tiểu tử Yến Kinh Hồng đó lại vừa khéo biến thành phu quân của mình là thế nào? Chuyện này quá kỳ quái!

Chúng thần phía dưới đang bẩm báo về động tĩnh bên phía Bình Nguyên Hầu, nhưng lúc này Mộ Dung Thiên Thu lại ngẩn ra nhìn Nam Cung Cẩm, trăn trăn không nói gì.

Lão Thái phó lên tiếng: “Hoàng thượng, không biết ngài thấy thế nào ạ?”

Nhưng người nào đó vẫn đắm chìm trong sự bất an nhấp nhôm, toàn thân khó chịu và buồn bực của mình.

Lão Thái phó nhíu mày, lại lên tiếng nhắc: “Hoàng thượng?”

Giọng nói bất giác cao lên vài phần, khiến Mộ Dung Thiên Thu giật mình bừng tỉnh. Hắn ta quay đầu nhìn lão Thái phó, nói: “Trẫm không nghe rõ!”

Câu này cũng có nghĩa là: Người nói lại lần nữa đi!

Đây chính là thế mạnh của người làm Hoàng đế đấy! Dù trong lòng lão Thái phó có bất mãn bao nhiêu thì cũng chỉ có thể nuốt xuống, lại bậm báp một lần nữa: “Bình Nguyên Hầu đã giương cao cờ khởi nghĩa, lấy danh nghĩa trừ kẻ gian bên cạnh đế vương, muốn Hoàng thượng diệt trừ đại gian thần Thừa tướng Yến Kinh Hồng, không biết Hoàng thượng định xử lý việc này thế nào ạ?”

Ánh mắt Mộ Dung Thiên Thu lạnh đi, hắn ta cũng không ngờ lão già Bình Nguyên Hầu kia lại đặt điếu kiện như vậy! Không sai, đây chính là điếu kiện! Ý của lão ta là, lão có thể bỏ qua chuyện mình gài bẫy lão một phen, nhưng lão nhất định phải diệt trừ kẻ đã đưa ra ý kiến hại mình kia! Mũi kiếm của lão, đương nhiên sẽ phải chĩa về phía Yến Kinh Hồng!

Mộ Dung Thiên Thu còn chưa nói gì, những đại thần khác đã đều lên tiếng hòa theo: “Hoàng thượng, chuyện này vốn là do Thừa tướng dấy lên, hy sinh một mình Thừa tướng lại đổi được thiên hạ thái bình, khiến hàng ngàn hàng vạn bách tính tránh được ngọn lửa chiến tranh. Vụ trao đổi này tính thế nào cũng có lợi! Thần tin rằng Thừa tướng đại nhân đại nghĩa, hẳn cũng sẽ sẵn lòng hy sinh vì Tây Vỹ chúng ta thôi!” Câu này là do Lý Nghiễn nói ra!

Mà Yến Kinh Hồng, lại chẳng hề lo lắng chút nào. Không phải vì nàng tin chắc rằng mình rất có trọng lượng trong lòng Mộ Dung Thiên Thu, mà vì Lý Nghiễn hoàn toàn không hiểu gì về Mộ Dung Thiên Thu cả! Với tính cách của Mộ Dung Thiên Thu, nếu người xung quanh càng ngăn cản, hắn ta sẽ càng muốn làm ngược lại, khiến đối phương phải thấn phục dưới chân mình! Hơn nữa, lời của Lý Nghiễn cũng nói thẳng đến trọng điểm...

Hoàng thượng, ngài mau giao Yến Kinh Hồng ra đi, giao y ra rồi chúng ta sẽ không cần đánh nhau nữa!

Tên ngọc này hoàn toàn không biết mấy năm nay Mộ Dung Thiên Thu thềm đánh trận đến sắp phát điên lên rồi, khó khăn lắm mới có một cơ hội như thế này, làm sao hắn ta có thể bỏ qua được chứ?

“Không phải bản quan không sẵn lòng hy sinh vì Tổ quốc, có đi đâu, ý của Lý đại nhân là, chỉ vì một Bình Nguyên Hầu con con đó uy hiếp Hoàng thượng, mà Hoàng thượng cũng phải sợ đến mức giao bản quan ra sao? Vậy chờ sau khi giao bản quan ra rồi, Bình Nguyên Hầu lại đòi đại thần khác nữa, thì có phải Hoàng thượng cũng phải giao bằng hết ra cho lão giết không? Thậm chí nếu lão đòi Hoàng phi, có phải Hoàng thượng cũng phải giao ra không?” Yến Kinh Hồng quay đầu hỏi vặn lại.

Lý Nghiễn sửng người, không ngờ lại nghĩ đến lỗ hổng này. Nhưng hắn ta cũng nhanh chóng phản ứng lại: “Thừa tướng đại nhân, bản quan rất hiểu Bình Nguyên Hầu, chắc chắn lão không phải loại người như vậy!”

“Sao Lý đại nhân lại hiểu rõ về Bình Nguyên Hầu như thế? Lẽ nào quan hệ giữa hai người rất thân thiết sao?” Yến Kinh Hồng vẻ kinh ngạc nói.

“Ta... hạ quan, thần... Hoàng thượng, thần tuyệt đối không có quan hệ mật thiết gì với Bình Nguyên Hầu cả. Đây chỉ toàn là do Thừa tướng đại nhân bôi nhọ thần mà thôi. Hoàng thượng, ngài phải tin thần!” Giờ thì Lý Nghiễn cũng chẳng thể nào để tâm được là có giao Yến Kinh Hồng ra hay không nữa. Hắn ta phải bảo vệ được cái mạng nhỏ của mình đã rồi tính sau.

Mộ Dung Thiên Thu nghe vậy cũng không vội lên tiếng, chỉ lạnh lùng nhìn hắn ta một lúc lâu, tỏa ra khí thế của bậc quân vương vô cùng áp lực của mình. Nhìn đến khi khiến Lý Nghiễn ướt đẫm mồ hôi lạnh rồi, giọng nói âm u của hắn ta mới vang lên: “Viện Hàn Lâm là nơi lo liệu việc học hành nghiên cứu, tu sửa văn thư, sau này Lý ái khanh nên ra sức làm nhiệm vụ phù hợp với thân phận của mình đi thì hơn!”

Câu nói này thể hiện trọn vẹn sự tức giận đối với Lý Nghiễn! Người trong viện Hàn Lâm cũng đều là đại thần của quốc gia, ai nói là họ chỉ có thể lo liệu việc học hành nghiên cứu, không thể tham gia vào quốc gia đại sự chứ? Nhưng Hoàng thượng đã nói đến thế rồi, còn ai dám phản bác nữa?

“Vi thần cần tuân sự dạy bảo của Hoàng thượng!” Lý Nghiễn cúi đầu nói, sau đó ngoan ngoãn đứng sang một bên, ngậm miệng lại.

Mộ Dung Thiên Thu lãnh đạm quét mắt nhìn đám người bên dưới, giọng nói tàn độc lạnh lẽo vang lên: “Yến Khanh nói rất có lý! Chỉ là một Bình Nguyên Hầu nhỏ bé mà còn ảo tưởng đòi thỏa thuận đi đâu kiện với trẫm, thật đúng là chẳng ra sao cả! Truyền lệnh cho Vương Tử Dịch, nếu không bảo vệ được Ngọc Môn quan, thì hắn cũng không cần phải quay về nữa!”

“Vâng!” Đại thần truyền lệnh nhận lệnh, nhanh chóng rời khỏi Hoàng cung.

“Chư vị ái khanh, còn chuyện gì khác nữa không?” Đôi mắt xanh lục quét qua xung quanh.

Mọi người đều cúi đầu: “Chúng thần không còn việc gì nữa!”

“Bãi triều!” Giọng nói the thé của thái giám nội thị vang lên.

Các đại thần cùng lui ra ngoài, chỉ còn mình Yến Kinh Hồng vẫn đứng nguyên tại chỗ nhìn Mộ Dung Thiên Thu vừa bước từ trên long ỷ xuống, cao giọng nói: “Hoàng thượng, hoa cúc của ngài vẫn còn đau sao?”

Thời gian dường như lắng đọng lại, tất cả các đại thần đều chỉ nhìn thấy cái chân đang nhấc lên của mình ấy, dường như đang khựng lại trong không trung, còn quên cả rơi xuống đất!

Vừa rồi... họ nghe nhầm sao?

Một vạch đen chảy dài sau gáy Mộ Dung Thiên Thu, nhìn đám đại thần trước cửa như đang bị đóng băng lại kia, lên tiếng tẩy sạch vết nhơ cho mình: “Yến Khanh, hoa cúc của mùa thu năm nay tàn cả rồi, làm sao đau cho được? Khanh đang đùa đây à?”

Ồ! Thì ra là như thế! Hoa cúc này không phải hoa cúc kia!

Đám đại thần yên tâm đặt chân xuống, lại nhấc chân còn lại lên, nhưng vẫn chưa kịp đặt chân xuống, giọng nói mang theo ba phần buồn cười, lại thêm ba phần sủng ái, ba phần trêu chọc cùng một phần ung dung của Yến Kinh Hồng lại vang lên: “À, đúng là ta nhầm rồi. Không phải hoa cúc, mà là hoa... hậu môn!”

“Rầm!” Có vài đại thần trượt chân ngã ngay ngoài cửa!

“Vèo!” Rất nhiều đại thần ôm mặt chạy biến đi!

Còn lại ở đây, chỉ đều là những tiếng hít sâu và tiếng nuốt nước bọt! Hoàng thượng và Yến Kinh Hồng...

Hơn nữa Hoàng thượng còn bị đè ư?!

Nhìn phản ứng của đám đại thần kia, Mộ Dung Thiên Thu chợt cảm thấy cả một đời oai hùng của mình, bị mất sạch ngay khoảnh khắc này rồi! Ánh mắt hắn ta nhìn Yến Kinh Hồng cũng bất giác thêm vài phần dò xét, chẳng lẽ tiểu tử này cố ý sao? Cố ý để mình mất sạch cả thanh danh ư?!

Nhưng Yến Kinh Hồng lại vẫn thản nhiên nhìn hắn ta, khóe môi nhếch lên mỉm cười, trong mắt chất chứa tình cảm như thật như giả, rất nhạt nhưng cũng rất nồng nàn, mà ngay cả như Mộ Dung Thiên Thu, cũng bị mê hoặc bởi ánh mắt đó của y. Hắn ta thản nhiên cười một tiếng, thanh danh thì có là gì chứ, e rằng thanh danh của hắn ta đã hỏng hẳn ngay từ lần đầu tiên hắn ta trêu chọc bé con này rồi, chứ đâu có cần chờ đến ngày hôm nay!

Chỉ cần chơi vui thôi mà!

“Hết đau rồi, nhưng Yến Khanh này, sau này Khanh cũng nên dịu dàng một chút, dù sao đêm qua cũng là lần đầu tiên của trăm!” Giọng nói âm u vang lên, đôi mắt xanh lục như vì sao lóe sáng trong màn đêm, tỏa ra sắc xuân, giã nát những trái tim nhiệt huyết trong phòng!

Đương nhiên, những trái tim nhiệt huyết ấy đều là trái tim yêu nước của chúng đại thần kia! Trong lòng lão Thái phó vô cùng bi ai, lão day day

ngực mình, lão đảo bước đi từng bước một...

Thái phó đi rồi, đám lão thần kia cũng đều ôm mặt, cố gắng kìm nén sự kích động muốn vỡ òa thành nước mắt, rồi chạy theo lão!

Đảng Bảo Hoàng khóc không ra nước mắt, ôm trái tim vỡ nát của mình rời khỏi hoàng cung.

Đảng Cách Tân thì thần cảm thán trong lòng, ánh mắt nhìn Yến Kinh Hồng cũng vừa sùng bái lại vừa tràn ngập vẻ tự hào! Cuối cùng Thừa tướng đại nhân cũng vùng dậy thành công rồi! Hoàng thượng mà cũng có lúc bị đè xuống dưới kia! Đám bọn họ cũng cảm thấy nở mày nở mặt theo. Vì thế, bọn họ đều ra vẻ với vẻ vô cùng đắc ý!

Chỉ riêng mình Lãnh Tử Hàn là nhìn hai người họ với vẻ mặt như cười như không. Một lúc lâu sau, khóe môi hắn ta khẽ cong lên nụ cười tà rồi bỏ đi...

Nụ cười đó, mang theo vẻ hứng thú, lại thoáng có vẻ gì đó rất khó hiểu!

Chờ tất cả mọi người đi hết rồi, Mộ Dung Thiên Thu mới bỏ nhào lên người Nam Cung Cẩm như cái mai rùa: “Yến Khanh, thật ra phía sau của trăm cực kỳ khó chịu!” Mũi hắn ta khe khẽ thở vào cổ nàng, mặt đầy vẻ tủi thân, trong lòng lại thầm cười vô cùng gian tà.

Nhưng hắn nào đâu biết, Nam Cung Cẩm lại gian tà hơn hắn gấp cả trăm nghìn lần!

“Vậy Hoàng thượng cảm thấy thần nên làm thế nào bây giờ?” Nhìn tên đoạn tụ chết tiệt đang giả ngây giả ngốc trước mặt mình, Nam Cung Cẩm rất bình thản hỏi.

“Yến Khanh, Khanh thấy nên thế nào?” Hắn ngược mắt nhìn y, trong mắt chợt lóe lên những tia sáng nguy hiểm, giọng nói cũng trầm xuống vài phần, giống như một bình rượu ngon vừa được mở nắp, tỏa ra sự hấp dẫn đến chí mạng vậy, “Khanh làm đau trăm, lẽ nào không cần xoa dịu trăm chút sao?”

“Mỹ nhân à, tối qua chính ngài bò lên giường ta mà?” Nam Cung Cẩm khẽ nheo đôi mắt phượng, trong mắt như chứa đựng vẻ trêu chọc, nhưng Mộ Dung Thiên Thu lại không nhìn thấy sự lạnh lùng ẩn dưới vẻ trêu chọc đó.

Mộ Dung Thiên Thu lại càng áp sát thêm chút nữa, nói: “Yến Khanh, Khanh nói thế là oan cho trẫm rồi, tại trẫm thấy Khanh nằm trên giường, mới tốt bụng đắp chăn giúp Khanh, nhưng Khanh lại kéo luôn trẫm lên giường đấy chứ! Ban đầu trẫm cũng đâu có cam lòng nằm dưới đâu, nhưng Yến Khanh mạnh mẽ quá, lại đè trẫm đến mức không động đậy nổi...” Nói tới đây, giọng nói của hắn lại thêm vài phần tủi thân nữa.

Nội thị giám ở cách đó không xa cúi thấp đầu xuống, không thể xem tiếp được nữa, sự bi thương trong lòng đã chảy dài thành sông, vài lần muốn chạy trốn khỏi nơi này rồi! Tiên hoàng à, nô tài phụ sự trông đợi của ngài rồi!

Nghe hắn nói vậy, Nam Cung Cẩm chợt nảy ra một ý, nghĩ ra cách hay để trừng trị tên đoạn tụ chết tiệt này rồi! Chẳng phải hắn thích bị toét hoa cúc sao? Hôm nay bà sẽ thỏa mãn ngươi!!!

Nghĩ vậy, nàng tiến lại gần một bước, nói với vẻ mờ ám: “Hoàng thượng, thần vẫn còn muốn!”

Câu nói này vừa vang lên, ánh mắt Mộ Dung Thiên Thu thoáng sửng lại, trong mắt lóe lên vẻ không thể tin nổi, xen thêm một chút khó xử, một chút bối rối. Y... vẫn muốn sao?! Hay do mình hiểu sai ý của y?! Nhưng lẽ nào Mộ Dung Thiên Thu hắn đây thực sự phải nằm dưới thân một gã đàn ông khác sao?

“Nếu Hoàng thượng không muốn, thì thôi vậy!” Y nói với vẻ vô cùng thoải mái, dường như thực sự không coi chuyện đó ra gì vậy.

Nhưng Mộ Dung Thiên Thu lại chợt bật cười, nói: “Dù sao lần đầu tiên cũng dành cho Yến Khanh rồi, thêm một lần nữa cũng có sao đâu?” Nếu thực sự có thể giành được bé con này, thì ai ở bên trên cũng đâu có gì quan trọng?

Nam Cung Cẩm nhướn mày cười tà: “Vây Hoàng thượng này, trong hoàng cung có nơi nào thích hợp cho chuyện tiêu dao khoái lạc này không?”

“Đương nhiên là có.” Mộ Dung Thiên Thu bật cười, quàng long bào màu đen thêu hoa văn chìm lên, rồi quay người đi trước.

Nam Cung Cẩm cũng mỉm cười đi theo sau hắn ta. Tên đoạn tụ chết tiệt, không được cho phép mà đã dám bò lên giường bà, còn dám bịa đặt nói lung tung để lừa bà, không trừng trị người một chút, thì có khi người không biết thế nào là trời cao đất dày!

Đến điện Cam Lộ, Mộ Dung Thiên Thu bèn nằm lên giường, nhìn Yến Kinh Hồng ở cách đó không xa: “Yến Khanh à, đến đi!”

Điện Cam Lộ là nơi phi tử đón nhận ân sủng, hôm nay chính Mộ Dung Thiên Thu lại nằm chờ ân sủng, đột nhiên trong lòng hắn ta cũng cảm thấy hơi quái quái! Nhưng hắn ta thực sự rất muốn nếm thử mùi vị của bé con này, hơn nữa, bé con này sợ đau, nên mình đành phải chịu thiệt thòi chút thôi.

Yến Kinh Hồng vẫn treo nụ cười tà trên môi, chậm rãi cời thắt lưng của mình, mà sắc mặt rất thô bỉ, lại dâm dăng kia cũng đã khiến Mộ Dung Thiên Thu chợt nảy sinh chút cảm giác lo sợ một cách thành công, đột nhiên hơi hối hận vì đã nhận lời bé con này! Nhưng... bỏ trốn khi lâm trận cũng không phải phong cách của hắn ta!

Yến Kinh Hồng bước từng bước đến bên giường, nét mặt lại càng si mê hơn: “Hoàng thượng, thật ra dung mạo của ngài cũng chẳng kém gì Mộ Cẩm Thiên!”

Nghe câu này, tâm trạng của hắn ta tốt hẳn lên! Sự hoài nghi và e ngại trong lòng cũng chợt bị thổi bay đi không còn một manh giáp nào, hắn đặt hai tay sau đầu, nói với vẻ rất tự tin: “Trẫm cũng là mỹ nam có tiếng trong thiên hạ mà!”

“Hoàng thượng, đáng về tự tin này của ngài, thực sự rất quyến rũ!” Nam Cung Cẩm vẫn tiếp tục nói mấy câu buồn nôn đó, ánh mắt lại bay về phía đĩa hoa quả ở cách đó không xa. Về mặt đó của nàng khiến Mộ Dung Thiên Thu cảm thấy vô cùng rợn người.

“Hoàng thượng, ngài không quay người lại đi à?” Nàng khẽ nhú mày, dường như hơi khó xử.

Quay người lại ư? Mộ Dung Thiên Thu hỏi lại: “Vì sao phải quay người lại?”

“Ngài không quay người lại, thì làm sao thẫn...” Nói rồi y nhướng mày lên như rất khó mở lời.

Mộ Dung Thiên Thu chợt cảm thấy mặt mình hơi nóng bừng lên, nhìn Yến Kinh Hông đứng bên cạnh giường đã cởi cả áo khoác ra rồi, lại nhìn cánh cửa ở cách đó không xa, trong lòng chợt dâng lên cảm giác muốn tông cửa chạy trốn!

Thấy hắn ta vẫn không động đậy, Nam Cung Cẩm cố làm ra vẻ tiếc nuối: “Ài... xem ra, Hoàng thượng vẫn không tình nguyện! Vậy thì thôi đi, thẫn về trước đây!”

“Ai bảo thế!” Mộ Dung Thiên Thu cứng đầu phản bác, sau đó quay người lại, quay lưng mình về phía Yến Kinh Hông, cố gắng đè ép cảm giác kỳ quặc trong lòng mình xuống, “Chẳng qua là nhất thời trẫm chưa kịp hiểu thôi mà!”

Sau khi bò sấp lên, trong lòng hắn ta lại chợt thấy nghi hoặc! Không đúng, nếu muốn làm chuyện gì gì đó, thì trước hết phải cởi quần áo ra chứ nhỉ? Quay lưng luôn lại thế này, thì không cần cả bước dạo đầu à?

Tai hắn hơi động đậy, lắng nghe âm thanh sau lưng mình, Yến Kinh Hông đang làm gì vậy? Hắn ta đang định quay đầu, lại nghe thấy giọng nói lo lắng của Yến Kinh Hông vang lên: “Hoàng thượng này, ngài nghĩ lát nữa mà thẫn ra ra vào vào hoa cúc của ngài, thì liệu có mang cả mấy thứ

thực vật chưa tiêu hóa hết hay cả phân và nước tiểu chưa đi hết của ngài ra theo không?”

Nghe câu này, Mộ Dung Thiên Thu bỗng thấy dạ dày của mình đau nhắc người, vừa buồn nôn, lại cũng vừa muốn bùng phát hết ngọn lửa giận ngập trời của mình ra. Hắn ta đang định quay lại trừng trị tên tiểu tử thối Yên Kinh Hồng đã quên hết cả vai vế này đi, thì lại chợt thấy nửa người dưới của mình mát lạnh, quần đã bị người ta kéo xuống rồi!

Thế nên, trong cái đầu vốn luôn thông minh tuyệt đỉnh của vị Hoàng đế Tây Vỹ cao quý này, chợt trống rỗng trong một thoáng giây! Cũng quên luôn cả chuyện muốn quay lại dạy cho tên tiểu tử Yên Kinh Hồng một bài học rồi!

Giọng nói xa xăm của Yên Kinh Hồng lại truyền tới từ sau lưng hắn ta: “Có đi đâu, thần nghĩ chắc sẽ không đâu nhỉ, Hoàng thượng là người cao quý như vậy, làm sao có thể xuất hiện tình trạng như vậy được?! Hoàng thượng, ngài chuẩn bị xong chưa?”

Tim Mộ Dung Thiên Thu thót cả lên, cảm nhận được thứ gì đó băng băng lạnh lạnh chạm vào mông mình, trong lòng vô cùng phức tạp, cũng cực kỳ muốn chạy trốn, nhưng hắn ta cũng lại bất giác có chút mong chờ. Có đi đâu, tiểu tử này không cần dạo đâu, mà cứ vào thẳng như thế liệu có đau không?

“Hoàng thượng không nói gì, thần coi như ngài đồng ý rồi nhé!” Tay nàng ấn mạnh một cái!

“Ui!” Gân xanh trên trán Mộ Dung Thiên Thu nổi lên bần bật, sắc mặt cũng đỏ ửng lên, quả nhiên... đúng là rất rất đau!!!

Nhìn quả chuối cắm vào giữa mông người nào đó, trên mặt Nam Cung Cẩm lộ ra nụ cười đắc ý! Tên đoạn tụ chết tiệt, dám đùa cợt bà à, để xem bà có chơi chết người không!

“Được rồi, chuyện tiếp theo thì Hoàng thượng tự xử lý đi nhé!” Nói xong nàng xuống giường, mặc áo khoác của mình vào.

Thấy y mặc áo sắp xong rồi mà cảm giác ở nửa người dưới của mình vẫn chân thực như vậy, Mộ Dung Thiên Thu chợt cảm thấy nghi hoặc!

Hắn đưa tay sờ ra phía sau, vừa kéo một cái, cảm giác thốn đến tận óc ập tới. Ánh mắt hắn ta sững lại, sau đó... một quả chuối tiêu cực to lẳng lẳng nằm trên tay mình...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 17: Đến Ngày Đại Hôn, Hồng Mỹ Nhân Trở Lại

Mộ Dung Thiên Thu thoáng ngẩn ra nhìn quả chuối to bự kia. Đôi mắt xanh lúc lóe lên cảm xúc phức tạp và bi phẫn. Mà sau khi những cảm xúc phức tạp và khó hiểu đó giao hòa với nhau, thì trên khuôn mặt tuấn tú vô song của hắn ta lại trở nên trống rỗng!

Hắn ta không nói rõ được cảm xúc trong lòng mình bây giờ là gì, là sự phẫn nộ do bị người ta trêu chọc, hay là phẫn nộ do bị ngược đãi, hay là sự thất bại đang dâng trào từ sâu thẳm trong lòng hắn ta? Nhưng, nhiều hơn cả, là một câu hỏi được tạo thành từ hàng ngàn hàng vạn đi đâu muốn nói, đó là...

Sao y dám?!!!

Làm sao tên tiểu tử Yến Kinh Hồng đó dám to gan như vậy? Ai cho y lá gan to như thế chứ? Trong lúc hoảng hốt, hắn ta chợt nhớ lại từ sáng sớm hôm nay, nhớ lại tất cả những biểu hiện không đúng đắn của Yến Kinh Hồng, trong lòng cũng xuất hiện ngay câu trả lời. Lẽ nào, từ lúc bắt đầu tiểu tử kia đã biết chẳng qua mình đang lừa y mà thôi, thế nên tất cả những chuyện này đều là do y cố tình gây ra, mục đích là vì muốn báo thù mình đã lừa y?!

Hoa cúc co rút mãnh liệt nhắc cho hắn ta nhớ đến cảm giác thốn đến tận óc của hắn ta vừa rồi. Đúng là thốn đến tận óc, đau đớn như bị xé rách vậy, đau đến mức khó khăn lắm hắn ta mới nhịn xuống để không kêu lên thành tiếng. Hắn xoay người, ném thẳng quả chuối tiêu đã khiến mình đau đớn tột độ kia qua cửa sổ!

Một tiếng ‘bốp’ vang lên, không biết là đập vào đầu tên trướng thối xúi quẩy nào không cẩn thận đi ngang qua rãnh!

Nam Cung Cầm như cười như không nhìn hắn ta: “Sao thế? Không phải Hoàng thượng luôn rất muốn đó sao? Tuy quả chuối này không đẹp để gì lắm, nhưng dù sao cũng là thần tặng cho ngài mà! Hơn nữa, nó còn to hơn của thần nhiều, thần cứ tưởng Hoàng thượng hẳn phải thỏa mãn lắm mới đúng chứ.” Câu nói này của nàng vô cùng trắng trợn!

Bóng đen lóe lên, quần áo trên người Mộ Dung Thiên Thu đã được mặc lại chỉnh tề, còn chính hắn ta thì lướt tới như một tia chớp, xuất hiện ngay trước mặt Nam Cung Cầm, giữ lấy cằm y, giọng nói tàn ác mang theo vẻ âm u vang lên: “Yến Khanh, trăm không thể không nói, khanh thực sự rất to gan! Hơn nữa, lần này, khanh đã thành công khiến trăm muốn giết chết khanh rãnh!!!”

Dương nhiên chính Nam Cung Cầm cũng biết chuyện này mình làm hơi quá, đặc biệt là đối với đàn ông bình thường mà nói, đây cũng là chuyện vô cùng sỉ nhục, chứ đừng nói gì đối với Hoàng đế. Nhưng, ‘Yêu Nghiệt’ nàng đây, cũng không thể khoan dung cho hắn ta được! Hơn nữa, nàng muốn biết rốt cuộc câu nói ‘dù khanh có làm sai gì trăm cũng đều có thể tha thứ’ đó mà Mộ Dung Thiên Thu thật được bao nhiêu phần!!!

Chuyện này không phải là nàng tùy tiện làm bừa, mà là đòi lại công bằng cho chính mình, cũng là tìm kiếm câu trả lời cho vấn đề vẫn luôn rối rắm trong lòng mình bao ngày nay! Mộ Dung Thiên Thu, rốt cuộc cái gọi là ‘thích’ đó của hắn, có đủ để khiến cho mình coi hắn như bạn bè, để bỏ qua ước nguyện ban đầu của mình, và bỏ qua cả một năm nỗ lực vừa rãnh của mình hay không?!

“Lá gan của thần, đều là do Hoàng thượng nuôi lớn mà!” Yến Kinh Hồng cười đáp, trên mặt không hề có chút sợ sệt nào.

Nàng vừa dứt lời, bàn tay đang giữ lấy cằm nàng đó đột nhiên dờn xuống cổ nàng không chút do dự, mang theo sát khí và sức mạnh phá trời, đứng cách hắn ta cả ngàn dặm cũng có thể cảm nhận được ngọn lửa giận dữ của hắn ta! Khuôn mặt tuấn tú vô song bỗng nở nụ cười, tàn độc như ráng

chiều nhuộm đỏ máu, khiến người ta chỉ nhìn một cái cũng không khỏi rùng mình. Hắn gằn lên từng câu từng chữ: “Yến Khanh, lần này trẫm thực sự tức giận rồi đấy!”

Thế nên, hậu quả cũng rất nghiêm trọng!

Lực của bàn tay hắn ta cũng càng lúc càng mạnh, cứ như chỉ một giây tiếp theo sẽ bẻ gãy luôn cổ của Nam Cung Cẩm vậy!

Nam Cung Cẩm bị hắn ta siết cổ như vậy, nhưng cũng chỉ khẽ ho khan lên vài tiếng, nụ cười trên mặt hoàn toàn không thay đổi. Đôi mắt phượng liếc nhìn Mộ Dung Thiên Thu như thể dám chắc rằng đối phương sẽ không giết mình. Thực ra trong lòng nàng, lại không hề chắc chắn như vậy!

Mà sau khi nhất thời bùng phát lửa giận ngất trời của mình ra, Mộ Dung Thiên Thu lại cũng thực sự từ từ bỏ tay xuống, nhưng chỉ cần là người tinh ý nhìn cũng đều có thể nhận ra rằng lửa giận của hắn ta vẫn chưa hề tan biến. Có đi đâu, hắn ta lại cố gắng đè ép không chế nó, ánh mắt nhìn Nam Cung Cẩm đã không còn vẻ trêu chọc và mờ ám như trước kia nữa, chỉ còn lại vẻ lạnh lùng âm u mà thôi!

Một lúc sau, vẻ lạnh lùng lui dần, khóe môi lại nhếch lên cười như thật như giả: “Yến Khanh, chuyện này trẫm thực sự rất tức giận. Nhưng, trẫm sẽ không giết Khanh!”

Nhưng Nam Cung Cẩm nghe câu này xong, cảm xúc dâng lên trong lòng lại không phải cảm kích, càng không phải may mắn, mà là cực kỳ phức tạp!

“Vì, trẫm đã từng nói, dù Khanh có làm sai chuyện gì, trẫm cũng đều sẽ tha thứ cho Khanh.” Vẫn là câu nói quen thuộc đó, nhưng lại khiến Nam Cung Cẩm cảm thấy nặng nề như hàng ngàn cân đè xuống!

Thật ra Mộ Dung Thiên Thu không xấu, ít ra cũng không hề xấu với mình, từ chuyện đêm qua ở thanh lâu chưa được mình đồng ý nên kiên quyết không chạm đến mình đó, cho đến sự tha thứ vô đi đâu kiện của ngày

hôm nay, cũng đâu nói rõ rằng người đang đứng trước mặt mình đây, thực sự không hề xấu.

“Nhưng Yến Khanh ạ, lần này Khanh đùa hơi quá trớn rồi đấy, thế nên trăm hy vọng sẽ không có lần sau nữa! Nếu không, lần sau người ‘được’ chuối thăm hỏi sẽ là Yến Khanh đấy!” Thần thái của Mộ Dung Thiên Thu nghiêm túc chưa từng có, mà sự phẫn nộ bao quanh người hắn ta cũng rất thật, rất rõ nét, không cần nghĩ cũng biết chuyện ép mình tha thứ cho Yến Kinh Hồng này cũng là chuyện khiến hắn ta giận dữ đến mức nào!

Nam Cung Cẩm cũng không tức giận vì sự uy hiếp của hắn ta, mà chỉ cung kính cúi đầu nói: “Là thần mạo phạm rồi, xin Hoàng thượng thứ tội!”

Dáng vẻ của nàng đã khôi phục lại như dáng vẻ trước kia, lại trở nên rất cung kính. Bất luận thế nào, thì người sẵn lòng khoan dung cho nàng vô điều kiện như thế này cũng xứng đáng được nàng tôn trọng!

Bởi vì... đối xử tốt với một ai đó thì thực sự rất đơn giản. Nhưng khoan dung với một ai đó, thì lại quá khó khăn, vô cùng khó khăn!

“Biết sai là tốt rồi! Yến Khanh, ngay từ đầu Khanh đã biết trăm nói dối sao?” Đôi mắt xanh lục nhìn thẳng vào nàng, không để cho ánh mắt của nàng có cơ hội né tránh.

Nam Cung Cẩm cũng rất thật thà gật đầu: “Đúng thế!”

“Vậy có thể nói cho trăm biết, trăm đã bại lộ ở chỗ nào không?” Nói một cách nghiêm túc, thì ngày hôm nay hắn ta thực sự đã ‘lỡ lời’ khá nhiều lần, nhưng sau khi liên kết với tất cả những biểu hiện tiếp theo của mình, thì những cái ‘lỡ lời’ đó của hắn ta cũng bị gạt sang một bên rồi, vì sao tiểu tử này vẫn có thể nhận ra?

Lý do này chắc chắn không thể nói ra được, lẽ nào nói mình đang đến tháng sao? Nói ra rồi, chắc chắn sẽ bị chém ngay tức khắc! “Hoàng thượng, đó là vì tài trí của thần cao siêu, học rộng biết nhiều, thông minh tuyệt đỉnh, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý. Chỉ cần thần muốn, thì còn có thể biết được kiếp trước kiếp này, vì thế, Hoàng thượng à, ngài cứ thoải

mái yên tâm đi, chuyện hôm nay ngài bị bại lộ, cũng không phải vấn đề của ngài, mà là vì thần quá thông minh thôi!”

“...” Tên tiểu tử thối này, lại lòng vòng quanh co với hần ta! “Nhưng Yến Khanh này, hôm nay trẫm rất tức giận, thế nên, Khanh phải ở bên trẫm một ngày mới có thể làm trẫm nguôi giận được!”

“Hoàng thượng không cần xử lý chuyện quốc gia đại sự sao?” Nàng không đáp mà hỏi ngược lại.

Vấn đề này cũng khiến Mộ Dung Thiên Thu ghen lời luôn, hiện giờ đúng là đang rất nhiều chuyện cần xử lý, tấu sớ trong Ngự thư phòng của hần ta đã chôn cất cả đống luôn rồi, nhưng mà... “Trẫm vẫn muốn Khanh cùng xử lý công việc với trẫm!”

“Thần sẵn lòng cống hiến sức lực cho Hoàng thượng!” Chẳng qua chỉ đứng bên cạnh nhìn thôi mà, chuyện nhỏ như vậy cũng không đáng để nàng phải phản kháng.

...

Trong Ngự thư phòng, Mộ Dung Thiên Thu ngẫm trên long ý giải quyết công việc, thi thoảng lại ngừng đầu hỏi ý kiến Yến Kinh Hồng.

Yến Kinh Hồng cũng đều đáp lại từng câu một, rất ung dung, thông thả. Nước trà trong tách trà bên cạnh đã đổi vài lần, mà tên Mộ Dung đoạn tụ này lại vẫn không hề có ý định buông tha cho mình. Thấy trời sắp tối rồi, Nam Cung Cẩm cũng không khỏi hơi bực bội, có làm tăng ca cũng đâu đến mức muộn thế này chứ?! “Hoàng thượng, cũng đã muộn rồi, thần cũng nên ra về đúng không ạ?”

“Sao thế? Yến Khanh mệt hay buồn ngủ rồi à? Nếu buồn ngủ thì cứ nghỉ ngơi một chút đi, trẫm không trách Khanh đâu!” Giọng điệu của Mộ Dung Thiên Thu rất thân thiện, nhưng câu nói của hần ta cũng đủ để khiến Nam Cung Cẩm nổi hết da gà!

Có tên đoạn tụ chết tiệt này ở đây mà nàng dám yên tâm ngủ sao?! Đêm qua nàng đã trốn thoát được một ả r ồi, nàng cũng không dám chắc đêm nay mình còn may mắn trốn thoát được lần nữa hay không! “Hoàng thượng, nếu thần còn không quay về, chỉ sợ người bên ngoài sẽ lại đến đại lung tung thôi!”

“Yến Khanh à, hôm nay sau khi tan triều, biểu hiện của trẫm và Khanh như vậy, còn chưa đủ cho họ đến đại hay sao?” Mộ Dung Thiên Thu nhướn mày, như cười như không nhìn nàng, nhưng lại mang theo cảm giác vô đã mẻ chẳng sợ hãi thêm nữa!

Thế nên Nam Cung Cẩm cũng ghen lời, cảm nhận sâu sắc cái gì gọi là tự mua dây buộc mình!

Sau đó, nàng đành tiếp tục cùng khêu đèn chiến đấu với tên Mộ Dung đoạn tụ kia, cho đến khi trời tối hẳn.

Mộ Dung Thiên Thu cúi đầu xem tấu sớ, khóe mắt vẫn thi thoảng liếc về phía Yến Kinh Hằng, trong lòng lại hy vọng tiêu tử này có thể chán chường đến mức ngủ quên luôn đi cũng được. Đêm qua ngắm nhìn khuôn mặt y lúc ngủ một lần r ồi, hôm nay hẳn ta lại vẫn muốn được ngắm thêm lần nữa! Nhưng đi đâu khiến hẳn ta thất vọng là, tiêu tử này không chỉ không ngủ, mà còn tỉnh táo hơn cả mình nhiều, trong lòng hẳn ta chợt cảm thấy thật thất bại!

Hắn ta gập tấu sớ trong tay lại, nói với nội thị giám ở bên cạnh: “Thừa tướng đại nhân hầu hạ trẫm một ngày hẳn là cũng mệt r ồi, đi chuẩn bị bữa tối đi, trẫm muốn nâng ly trò chuyện với Yến Khanh!”

Còn muốn nâng ly trò chuyện ư?! Nhớ đến chuyện đêm qua mình say rượu suýt nữa gây ra chuyện nghiêm trọng, Nam Cung Cẩm lập tức nói ngay: “Hoàng thượng, thần đã lập lời thề từ hôm nay trở đi sẽ không động vào giọt rượu nào nữa! E là phải phụ ý tốt của Hoàng thượng r ồi!”

Nghe y nói câu này, ánh mắt Mộ Dung Thiên Thu thoáng nhíu lại một chút, rõ ràng câu nói này là nhằm vào hẳn ta mà! Đêm qua chịu thiệt với mình, nên hôm nay phải cẩn thận từng ly từng tí sao?! Lửa giận bùng lên

trong lòng hấn, nhưng lại cũng không tiện nói gì: “Nếu Yến Khanh đã không thích uống rượu, vậy thì dùng cơm thôi!”

Lần này Nam Cung Cẩm không từ chối nữa.

Bữa cơm này, dưới ánh mắt gian tà của Mộ Dung Thiên Thu, Nam Cung Cẩm ăn mà thấp thỏm không yên. Cuối cùng, nàng cũng có thể xuất cung trong vẻ không nở xà ròi nhưng lại không thể làm gì khác của Mộ Dung Thiên Thu.

Phu xe phủ Thừa tướng đã chờ ngoài cổng lâu đến mức ngủ quên luôn rồi, lúc này trời cũng đã tối mịt.

Yến Kinh Hồng ra khỏi cung, từ chối ý định phái người đưa nàng về của Mộ Dung Thiên Thu, bước thẳng lên xe ngựa của mình. Phu xe cũng giật mình tỉnh dậy, thở dài một tiếng: “Tướng gia, cuối cùng ngài cũng ra rồi!” sau đó lập tức thúc ngựa phóng đi!

Trên con đường tối đen như mực, hoàn toàn không thấy một tia sáng này, xe ngựa lộc cộc đi về phía trước, còn Nam Cung Cẩm vẫn luôn nhắm mắt tạm nghỉ một chút. Đột nhiên, đôi mắt phượng mở bừng ra, tia sáng sắc bén lóe lên trong mắt nàng!

Mấy tiếng ‘soạt’ ‘soạt’ vang lên, những mũi tên lửa xé gió lao tới, rơi xuống nóc xe ngựa, rồi nhanh chóng bén lửa ra. Lỗ mũi của Nam Cung Cẩm nhạy bén ngửi thấy ngay mùi dầu hỏa!

Phu xe sợ đến mức trắng bệch mặt mũi, muốn kêu ầm lên cầu cứu, nhưng cũng ngay lúc này, một bàn tay trắng nõn nà thò từ trong xe ngựa ra tóm lấy cạnh vai gã, nhấc cả người gã lên, quăng thẳng lên không trung, ném về phía sân một ngôi nhà dân ở ven đường!

Hắc y nhân ở xung quanh thấy kẻ bị ném ra chỉ là một nô tài nên cũng không tốn sức lực với gã.

Sau đó, lại là mấy mũi tên lửa nữa bắn thẳng về phía xe ngựa. Sự nhẫn nại của Nam Cung Cẩm cuối cùng đã bị tiêu hao sạch sẽ, nàng quay người,

bật ra khỏi xe ngựa, cũng cùng lúc đó, dùng tay không túm lấy một mũi tên lửa cắm trên xe ngựa, nhanh chóng ném thẳng ra!

“Soạt!” một tiếng, mũi tên hung hãn bay ra xé toạc không gian y như ráng mây hồng lướt trong bầu trời đêm, còn nhanh gấp vài lần tốc độ của chúng khi bắn vào xe ngựa, lạnh hơn vài phần, và sắc bén hơn vài phần!

“Phụt!” tiếng kim loại đâm vào da thịt vang lên, ba hắc y nhân lại đồng thời bị một mũi tên lửa xuyên thủng qua ngực, ngã xuống đất không dậy được nữa!

Những kẻ còn lại dường như không ngờ được rằng một quan văn lại có thể có võ công giỏi như vậy, ánh mắt cũng có vẻ hơi sững sờ! Về khinh thường vốn có trong mắt nhạt đi một chút, tất cả đều biến thành vẻ thận trọng. Xem ra, muốn trừ khử Yến Kinh Hồng cũng không dễ dàng như họ nghĩ!

Nam Cung Cẩm đứng bên cạnh chiếc xe ngựa đã bị lửa bao vây, ánh lửa đỏ nhuộm hồng cả khuôn mặt nàng, chiếu rõ vẻ lạnh lùng và khinh bỉ trên mặt nàng!

Đêm tối vốn nên là thiên hạ của nàng, nhưng mấy kẻ này lại dám chơi trò thích khách ám sát lúc nửa đêm, đúng là chán sống mà! Nàng lạnh lùng đưa mắt nhìn, mấy kẻ này một mình nàng cũng đủ ứng phó rồi, không cần thiết phải để lộ Thần binh bất tử ra!

Đám hắc y nhân nhìn chằm chằm về bên kia, từ xa chỉ nhìn thấy một người thanh niên cao gầy, trên người mặc triêu phục rộng rãi, đứng bên cạnh chiếc xe đang bùng cháy kia. Y không động đậy, nhưng lại tự phát ra một cảm giác đè nén, áp bức, giống như một thanh đao sắc bén đâm thẳng vào tim mỗi người đang đứng đây vậy! Người đó, giống như sự hiện thân của hắc ám, vừa giống như một con ác quỷ của bóng đêm, lại cũng giống như chúa tể của bóng tối vậy! Chỉ đứng từ xa nhìn lại cũng bất giác có cảm giác sợ hãi dâng lên từ sâu thẳm trong lòng họ rồi!

Sau đó, người kia ngẩng đầu lên, trên mặt mang theo sát khí mà dù có thiên quân vạn mã cũng không chống cự nổi, giống như một bàn tay vô

hình đưa ra vừa nhanh chóng vừa sắc bén, siết chặt lấy yết hầu của bọn họ! “Ta cho các người hai sự lựa chọn! Một, là nói ra kẻ chủ mưu sai bảo các người. Hai, là chết!”

Rõ ràng là bọn họ đang bao vây y! Rõ ràng bọn họ mới là dao thốt, còn y mới là con cá nằm trên thớt! Nhưng thái độ của y lúc này dường như lại đảo ngược toàn bộ vị thế của hai bên vậy! Tên Yến Kinh Hồng này, thực sự có bản lĩnh lớn đến mức có thể coi thường cả nhóm cao thủ đứng trong một trăm thứ hạng đầu như họ sao? Hay y chỉ đang huênh hoang tự cao tự đại một cách vô lối thôi?!

Tay thủ lĩnh đám hắc y nhân kia lại chưa từng nói tiếng nào. Gã phất tay ra hiệu! Bất luận y thuộc dạng nào thì nhiệm vụ của họ cũng đều không được phép thất bại, chỉ có thể thành công!

Sau đó, hàng trăm mũi tên sắc nhọn bay thẳng về phía Nam Cung Cẩm! Dưới tình huống này, dù có cao thủ có võ công cao cường đến mức nào chẳng nữa cũng sẽ phải vất vả lắm mới ứng phó được, chứ đừng nói là theo như tin tình báo họ nhận được thì Yến Kinh Hồng này vốn không có chút nội lực nào như vậy!

Nhưng, cảnh tượng khiến họ không thể tin nổi đã xảy ra!

Chỉ trong một thoáng giây, người vốn đứng giữa đường đã biến mất không còn dấu vết gì! Không có ai nhìn thấy y hành động như thế nào, cũng không có ai phát hiện ra hiện giờ y đang ở đâu!

Sau đó, một tiếng ầm vang lên. Chiếc xe ngựa vốn đã bốc cháy phừng phừng lật ngược lên, để lộ ra tấm ván sàn xe ngựa kiên cố bên dưới, xoay một vòng trên không trung! Mà hàng trăm mũi tên bắn sang kia, không chỉ không cắm vào tấm ván đó, ngược lại còn bị bắn ngược lại một góc 45 độ!

Đám hắc y nhân vốn đứng trên mái nhà đầu bất giác trợn trừng mắt lên, nhìn những đốm lửa nhỏ kia bay thẳng vào mắt mình! Họ còn chưa kịp mở miệng, cũng không kịp nói thêm đi đâu gì, đã bị thanh đao sắc bén đâm xuyên qua người rồi!

Chỉ một chiêu đã giết chết hơn một nửa đám hắc y nhân!

Giờ thì thủ lĩnh hắc y nhân cũng đã nhận thức một cách sâu sắc được rằng bắn tên ra không chỉ không tạo thành bất cứ thương tổn gì cho Yến Kinh Hồng, ngược lại còn bị phản đòn, toàn bộ những người gánh chịu lại biến thành người của phe gã! Gã quyết định rất nhanh, đưa tay lên ra hiệu cho thuộc hạ lập tức tiến hành đánh giáp lá cà!

Mà quyết định này, cũng rất hợp với ý định của Nam Cung Cẩm! Dùng ván sà xe ngựa làm khiên cản tên chỉ có thể dùng được một lần, nếu họ lại bắn tên nữa, thì nàng cũng sẽ rất tổn sức mới có thể trốn được! Nhưng giờ họ lại chọn cách chơi cận chiến, quyết định này cũng chẳng khác nào dâng thớt lên tận miệng Nam Cung Cẩm!

Gã thủ lĩnh hắc y nhân kia phi lên trên không rồi đánh ập xuống, trường kiếm trong tay đâm thẳng về phía mặt Nam Cung Cẩm!

Thế nhưng mục tiêu tấn công của họ không hề cử động, khóe môi nhếch lên cười lạnh, chờ kiếm của gã đâm tới!

Ba tấc, hai tấc, một tấc!

Nàng đột ngột đưa tay ra, dùng tốc độ sét đánh đâm thẳng vào ngực đối phương, còn thanh kiếm kia thì cứng lại trên không trung, không chạm được vào Nam Cung Cẩm!

Một tấc, đã là khoảng cách giữa sống và chết rồi, không còn bất cứ đường lùi nào nữa!

Những người còn lại thấy thủ lĩnh của mình dễ dàng bị giết chết như vậy, cánh tay bất giác siết chặt thanh kiếm hơn, sự căng thẳng trong lòng đã dâng cao đến mức không biết dùng từ nào để miêu tả nữa!

“Vẫn còn muốn lên sao?” Nàng quay đầu nhìn họ, khóe môi khẽ mỉm cười, ánh mắt sáng như sao.

Nụ cười đó mang theo sự ngạo mạn và châm chọc, giống như một bậc vương giả nhìn con sâu cái kiến đang bò rạp dưới mặt đất. Ánh mắt đó, vừa khinh miệt vừa lạnh lùng, giống như chỉ trong một giây lát sau thôi sẽ tống tiễn toàn bộ đám người này vào địa ngục vậy.

Đám hắc y nhân siết chặt thanh kiếm trong tay, cắn răng lao lên! Không hoàn thành nhiệm vụ thì cũng sẽ chỉ có một con đường, đó là chết! Hơn nữa, nhìn dáng vẻ của Yến Kinh Hồng, thì chắc chắn y cũng sẽ không buông tha cho bọn họ rời khỏi đây. Thế nên, hiện giờ chỉ có cố sống cố chết mà lao lên thôi!

Nam Cung Cẩm cũng không hề cho họ có bất cứ cơ hội để hối hận nào, cơ thể nàng như một mũi tên lao mạnh ra ngoài. Tất cả những nơi nàng lướt qua, đều chỉ còn lại một mảng màu đỏ tươi vô cùng chói mắt!

Đây không phải là trận đánh giáp lá cà của một đám người, mà là sự tàn sát của một người duy nhất! Gần như không cho họ có chút thời gian nào để kịp phản ứng cũng đã biến thành một cái xác không hồn rồi!

Nhưng, cảnh tàn sát và trận hỏa hoạn lớn này cũng đã nhanh chóng thu hút sự chú ý của Kinh Triệu phủ doãn. Một đám nhân mã cưỡi ngựa vội vàng vàng chạy tới, có đi đâu lúc họ đến được đến nơi, thì hiện trường đã chỉ còn lại một tay hắc y nhân mà thôi. Mắt Nam Cung Cẩm hơi căng lên, sải bước dài chạy về phía trước, tung một đao lấy luôn tính mạng của gã, cũng cùng lúc đó, cơ thể nàng quay ngược lại, để cho thanh kiếm trong tay gã chém vào cánh tay mình, tạo thành dấu hiệu bị thương giả!

Kinh Triệu phủ doãn chạy tới, thấy Yến Kinh Hồng và mặt đất đầy thi thể cũng hoảng sợ, làm ra vẻ sợ đến tay chân luống cuống, nói: “Thừa tướng, ngài thế này là...”

“Bốp!”, Nam Cung Cẩm tung chân đạp thẳng hấn ra, sau đó lại làm ra vẻ vô cùng kinh sợ, gào lên với hắn ta, “Kinh Triệu phủ doãn, người giỏi thật! Hoàng thượng giao cho người công việc bảo vệ sự bình an của kinh thành là để cho người vô tích sự như vậy sao? Vừa rồi nếu không phải có một người áo đen ra tay cứu giúp thì tính mạng của bản quan cũng mất luôn rồi!”

Kinh Triệu phủ doãn bị đập một cú như vậy, trong lòng vô cùng tức giận nhưng cũng không dám bùng phát! Hắn ta là học trò của lão Thái phó, đương nhiên không ưa gì Yến Kinh Hông, thế nên lúc biết ở đây xảy ra chuyện, mà người bị mai phục lại là Yến Kinh Hông, hắn ta mới lần lần chần rãi mới đưa người chạy qua đây. Thấy một tên tiểu tử thối tay trói gà không chặt như Yến Kinh Hông bị bao nhiêu người bao vây vậy mà không sao cả, hắn ta cũng cảm thấy rất khó hiểu, nhưng nghe y nói có một người áo đen giúp đỡ, hắn ta mới ngộ ra!

“Thừa tướng đại nhân, ngài không sao chứ?” Hắn làm ra vẻ quan tâm hỏi.

Yến Kinh Hông gằn lên giận dữ, giơ cánh tay mình ra trước mặt hắn ta: “Người nhìn xem bản quan có giống như không sao không hả? Cánh tay bị cửa to thế này, người mù hay sao mà không nhìn thấy?” Yến Kinh Hông cứ gào thét ầm ĩ, phát huy trọn vẹn cái gì gọi là ‘giận cá chém thớt’, mục đích thứ nhất là vì muốn che đậy đi chân tướng sự việc, mục đích thứ hai là muốn thừa cơ trút giận.

Câu ‘người mù hay sao mà không thấy’ ấy khiến sắc mặt của Kinh Triệu phủ doãn hết đỏ lại trắng, cảm thấy mình bị sỉ nhục và đả kích một cách rất vớ vẩn! Hắn ta thề ừm cả họ cả hàng nhà Yến Kinh Hông lên mà chửi bới trong lòng, nhưng ngoài miệng vẫn nói: “Là do bản quan thất trách, xin Thừa tướng đại nhân lượng thứ!”

“Bản quan thấy không phải là người thất trách, mà là khiếm thị thì có!” Nam Cung Cầm lâu lâu chửi bới, lườm Kinh Triệu phủ doãn một cái sau đó nghiêng răng kèn kẹt bỏ đi!

Trong đình viện cách đó không xa, một người lật nhào qua bức tường bao, chính là phu xe phủ Thừa tướng lúc nãy bị Nam Cung Cầm ném ra ngoài kia. Vừa rơi xuống đất, gã liền xiêu xiêu vẹo vẹo chạy theo Nam Cung Cầm.

Tuy trong lòng Kinh Triệu phủ doãn có bất mãn đến đâu, thì cũng chỉ có thể tỏ ra không có gì, sai mấy người đi hộ tống họ.

Nam Cung Cầm đi phía trước, trên mặt không có chút cảm xúc nào, nhưng trong lòng lại đang trăn trăn suy nghĩ, rốt cuộc là kẻ nào muốn lấy mạng nàng? Dưới chân thiên tử, mấy lão già của phái bảo thủ không dám to gan như vậy, hơn nữa, họ cũng chỉ không phù hợp về quan điểm chính trị thôi, không đến mức quyết sống mái với nhau. Lão Thái phó cũng không ngu đến mức cho rằng nếu mình chết đi rồi, thì phái cách tân sẽ không đối đầu với họ nữa, càng sẽ không thể không hiểu rằng triêu chính cũng cần một thế chân vạc cân bằng. Như vậy, bản thân mình còn có kẻ thù nào nữa?

Trùng hợp nhất là hôm nay Mộ Dung Thiên Thu giữ mình lại đến tận bây giờ mới thả về, mà đêm hôm mình lại gặp thích khách, rốt cuộc giữa hai chuyện này có mối liên quan nào không? Nếu có liên quan, như vậy vụ ám sát này chính là do Mộ Dung Thiên Thu thăm dò mình, thăm dò xem Yến Kinh Hồng có thực lực lớn đến thế nào, nên nàng mới không tiếc tự cửa cánh tay mình, và nói với Kinh Triệu phủ doãn là mình được một người áo đen cứu giúp; cũng vì vậy mà nàng mới bỏ qua ý định giữ lại một kẻ sống sót để lôi ra kẻ đứng sau giật dây, giết sạch toàn bộ đám hắc y nhân kia để che giấu sự thật rằng chính mình là người đã ra tay.

Nhưng, trong đầu nàng lại loáng thoáng cảm thấy rằng chuyện này không có liên quan lắm đến Mộ Dung Thiên Thu, tên đoạn tụ chết tiết đó hẳn sẽ không nhàm chán đến mức này mới đúng. Nghĩ tới nghĩ lui, cũng không nghĩ ra được đáp án nào thiết thực, trong lòng nàng chợt thấy vô cùng bức bối!

Về đến phủ Thừa tướng, phu xe kia cuống quýt chạy tới trước mặt Nam Cung Cầm, quỳ xuống vừa dập đầu vừa nói: “Tướng gia, tiểu nhân tên là Nhị Cầu Tử, hôm nay ngài đã cứu cái mạng nhỏ này của tiểu nhân, tiểu nhân... tiểu nhân vô cùng cảm kích, tiểu nhân nhất định sẽ làm trâu làm ngựa để báo đáp ân tình của ngài!” Từ xưa đến nay, nếu chủ nhân gặp phải thích khách thường sẽ đầu lòi nô tài ra làm khiên chắn tên, làm gì có ai như Tướng gia của họ, phản ứng đầu tiên là ném gã ra khỏi vòng nguy hiểm như vậy chứ!

Nam Cung Cầm bật cười, nói với vẻ không mấy bận tâm: “Dù sao để người ng ấ ở đầu xe ngựa cũng vương bận, ném người đi r ấ ta còn đỡ phải lo trước lo sau. Thôi được r ấ, mau đi nghỉ đi, nhưng người phải nhớ cho kỹ, chuyện ngày hôm nay, không ai được phép nói lung tung!”

“Vâng!” Phu xe tên Nhị Cầu Tử kia đưa tay lau dòng nước mắt cảm động trên mặt mình r ấ quay về chỗ ở! Trong lòng lại th ầm phát lời thề, sau này nhất định sẽ dùng cả tính mạng của mình ra để tận trung với Tướng gia!

Chính Nam Cung Cầm cũng không hề biết rằng, hành động tốt bụng của mình ngày hôm nay sẽ cho mình sự giúp đỡ to lớn thế nào trong tương lai!

Quay về phòng mình, nàng lấy hòm thuốc ra xử lý vết thương trên tay. Giải quyết xong vết thương, đi tắm r ấ chuẩn bị đi ngủ, nàng mới chợt cảm thấy như thiếu thiếu cái gì đó!

Nàng chui vào trong chăn, chợt thấy có luồng khí lạnh ập tới, những nơi tay chạm tới được ấy đều là cảm giác lạnh lạnh như băng tuyết, nàng cũng hiểu ngay cảm giác thiếu thiếu ấy là cái gì. Là thiếu mất cái tên của nợ bướng bỉnh kiêu ngạo kia! Ngủ một mình thật chẳng quen chút nào cả! Thế r ấ lại nhớ đến đêm qua mình không những không ngủ một mình, còn ngủ cùng tên đoạn tụ chết tiệt kia, khoe môi nàng hơi giật giật, nếu không phải là tên kiêu ngạo kia ngủ cùng nàng, thì nàng thà ngủ một mình còn hơn!

...

Ngày hôm sau, Thừa tướng không lên triều vì đêm qua gặp thích khách, sợ hãi đến ngã bệnh luôn r ấ!

Mà người đang bệnh nặng kia, lúc này đang ở trong viện của Mộ Thiên Thiên chơi đùa với Tiểu Kinh Lan. Người đến thăm bệnh cứ hết đám này đến đám khác, chỉ khổ cho Phong phải dán mặt nạ da người nằm trên giường giả ốm!

Thế nên, tin tức Yến Kinh Hồng thực sự bị ốm nặng đã lan truyền khắp năm tri châu bốn biển chỉ trong vài ngày ngắn ngủi.

Hiên Viên Dĩ Mạch lại không hiểu: “Tướng gia, ngài nói đối bị ốm nặng như vậy để làm gì?”

“Ta muốn nhìn xem rốt cuộc là kẻ nào ra tay!” Nam Cung Cẩm vừa gõ nhẹ vào mũi đứa bé, vừa trả lời, “Nếu là Hoàng thượng ra tay, chắc chắn hẳn ta sẽ tới thể hiện sự quan tâm của mình, mà trong lời nói hẳn cũng sẽ lộ vẻ chột dạ. Nhưng hôm trước chính ta giả ốm nằm trên giường bệnh, hẳn ta đến thăm, ta thấy không phải là sự chột dạ, mà là sự phẫn nộ ngập trời. Như vậy chứng tỏ chuyện này hẳn không phải do hẳn ta gây ra!”

“Như vậy... là người của lão Thái phó gây ra sao?” Hiên giờ cả Tây Vỗ này chỉ có lão Thái phó là đối đầu gay gắt với Nam Cung Cẩm nhất!

Nam Cung Cẩm khẽ cười lắc đầu: “Không phải! Em có để ý đến vẻ mặt của mấy người bên phe lão Thái phó không? Tất cả đều đầy vẻ sung sướng khi thấy ta gặp họa. Nếu thực sự là họ gây ra, thì giờ thần sắc của họ phải là vô cùng tiếc nuối vì không giết được ta mới đúng, chứ không phải là vui vẻ như vậy!”

“Vậy rốt cuộc là ai làm nhỉ?” Hiên Viên Dĩ Mạch chợt thấy đầu óc của mình không đủ dùng!

Tiểu Kinh Lan nãy giờ chớp chớp đôi mắt to tròn ngây thơ đã ngủ thiếp đi trong lúc hai người đang nói chuyện r ỡ. Nam Cung Cẩm mỉm cười trả đứa bé cho Mộ Thiên Thiên, quay đầu nói: “Hiên giờ, ta cũng chưa biết được là ai làm. Nhưng ta chỉ cần xác định không phải Mộ Dung Thiên Thu làm là được r ỡ!” Nếu chuyện này là do Mộ Dung Thiên Thu sai phái, thì cái mạng nhỏ của mình nguy to! Vì hiện giờ, trừ Mộ Dung Thiên Thu, bất cứ ai ra tay nàng cũng đều có thể ứng phó được cả!

“Được r ỡ, giờ có thể thả tin tức ‘bản quan khỏi ốm’ ra ngoài được r ỡ đấy!” Đã không phải Mộ Dung Thiên Thu, không phải lão Thái phó, mà vị Hoàng quý phi trong hoàng cung hận mình đến tận xương tủy kia lại không có năng lực lớn như thế, vậy... rốt cuộc là ai đây?

Có đi ầu, tạm thời không biết cũng không sao cả, người đó hẳn sẽ còn ra tay nữa. Nam Cung Cẩm nàng hoàn toàn đủ kiên nhẫn để chơi cùng hắn ta!

“Vâng!” Hiên Viên Dĩ Mạch phát hiện ra, càng ngày cô ấy càng có thể nhìn thấy rõ bản lĩnh bày mưu tính kế trên người Tướng gia nhà mình. Sau khi bị ám sát, nàng vẫn không tức giận, không nổi đóa, cũng không hề gây ra hành động quá khích nào, ngược lại còn chui trong nhà giả ốm như không hề có chuyện gì xảy ra, lấy tĩnh chế động, lẳng lặng loại bỏ từng người từng người một có thể có hiềm nghi là kẻ chủ mưu. Sự bình tĩnh, mưu trí và tự tin này đã khác xa với nàng của một năm trước rồi!

“Tướng gia, đại ca của ngài tới!” Quản gia tới bẩm báo.

Nam Cung Cẩm gật đầu rồi đi ra tiền sảnh.

Từ đằng xa, nàng đã nhìn thấy người đàn ông tuấn tú phi phàm kia, đang cầm một chiếc quạt thủy mặc chậm rãi bước tới, đôi mắt đen láy khe cong lên tràn ngập nụ cười. Một người như vậy, khiến cho nàng chỉ cần nhìn thấy hắn thôi cũng đã cảm thấy như có một làn gió mát thổi qua tim, thổi bay hết tất cả bóng đen, áp lực nặng nề trong lòng mình rồi, khiến người ta dễ chịu như được tắm trong làn gió xuân vậy.

“Duệ ca ca!” Cách xưng hô quen thuộc vang lên từ miệng nàng.

Thượng Quan Cẩn Duệ khẽ mỉm cười gật đầu, trong mắt tràn đầy sự cưng chiều và dịu dàng, giống như thực sự là một vị huynh trưởng đang nhìn cô muội muội mà mình yêu thương vậy. Giọng nói nhã nhặn ấm áp như nước sôi mát lành vang lên: “Gần nửa tháng không gặp, Cẩm Cẩm có nhớ Duệ ca ca không?”

“Nhớ chứ!” Nàng gật đầu rất quả quyết.

Thượng Quan Cẩn Duệ nghe vậy cũng chỉ cười, cùng Nam Cung Cẩm bước vào trong đại sảnh. Hắn cần tách trà lên, hỏi: “Mấy hôm nay Cẩm Cẩm sinh bệnh là vì đang bận khoản không biết kẻ nào đã ra tay với muội phải không?”

“Duệ ca ca quả không hổ danh là vị tướng tài đệ nhất thiên hạ. Nếu mưu trí trong thiên hạ được mười phần, thì mình huynh đã chiếm cả năm phần mất rồi!” Câu nói này hoàn toàn không mang theo vẻ nhỉnh hót. So về mưu trí, thậm chí Thượng Quan Cận Duệ còn xuất sắc hơn cả đám Hoàng Phủ Hoài Hàn, Mộ Dung Thiên Thu rất nhiều. Vì hấn thông minh, nhưng lại giấu giếm không để lộ ra, mà cũng vì tính cách của hấn trăn trĩnh trưởng thành hơn đám người kia rất nhiều, nên lại càng có vẻ kiên cường, vững vàng hơn.

Nghe nàng nói thế, khóe môi Thượng Quan Cận Duệ khẽ cong lên mỉm cười nhả nhận, trong trẻo như bông cúc. Hấn cũng không phản bác lời nói của Nam Cung Cẩm, vì nếu không đủ mưu trí, thì làm sao hấn có thể gây dựng từ hai bàn tay trắng, đưa cả đám lão thần của vương triều Nam Cung ra phát triển thành thế lực lớn như bây giờ được chứ? So với đám người giành ngôi vị từ đấu mưu đấu trí trong hoàng cung mà thành như Hoàng Phủ Hoài Hàn hay Mộ Dung Thiên Thu, sự nỗ lực mà hấn bỏ ra còn nhiều hơn gấp nhiều lần, mưu trí cũng phải bỏ ra gấp nhiều lần. “Như vậy, Cẩm Cẩm vẫn chưa nghĩ ra câu trả lời đúng không!”

“Thế nên muội mới đang chờ Duệ ca ca đến giải đáp khúc mắc cho muội đây!” Nam Cung Cẩm nhovn miệng cười.

“Ha ha...” Hấn bật cười thành tiếng, đặt tách trà xuống, nhìn Nam Cung Cẩm nói: “Cẩm Cẩm, ánh mắt của muội, vẫn còn nông cạn quá!” Hấn phê bình không chút nể nang!

Nam Cung Cẩm nhú mày. Đây là lần đầu tiên nghe thấy có người phê bình mình thế này, ánh mắt quá nông cạn ư? Ý huynh ấy muốn nói gì?

Nhìn thấu được sự nghi hoặc của nàng, Thượng Quan Cận Duệ cũng không nhanh chóng nói ngay ra cách nghĩ của mình, chỉ nhẹ nhàng nói: “Cẩm Cẩm, là kẻ bêtên, tư duy không thể có giới hạn được. Những đi ều mà mắt muội nhìn thấy được, không thể chỉ là một vài mẫu đất trước mặt muội. Nếu không, muội sẽ vĩnh viễn chỉ là một con thiên nga bị nhốt trong chuồng cũ, không thể nào biến thành con chim ưng mạnh mẽ giương cánh bay lên trời cao được!”

Ánh mắt không thể chỉ là một vài mẫu đất trước mặt sao? Nam Cung Cầm chột nghi hoặc, ý huynh ấy là ánh mắt của mình không thể chỉ đặt ở mấy người này thôi sao? Lẽ nào chuyện này còn dây dưa đến cả người ở ngoài kinh thành, hoặc thậm chí là ngoài Tây Vỗ?! Phải r ấ... ngoài Tây Vỗ!

Ánh mắt Nam Cung Cầm hơi căng lên một chút. Nàng kinh ngạc nhìn Thượng Quan Cẩn Duệ: “Ý huynh là... Đông Lăng ư?” Bắc Minh bị tổn thương nặng nề, không thể nào rảnh rang đến mức ra tay với mình, còn xác suất Nam Nhạc ra tay với mình cũng là bằng không. Như vậy, cũng chỉ còn lại mình Đông Lăng thôi!

Đến lúc này, Thượng Quan Cẩn Duệ mới thực sự mỉm cười, nụ cười đong đầy trong ánh mắt, cũng thực sự thấy vui từ tận đáy lòng: “Cầm Cầm, chỉ nhắc nhở một chút mà muội đã hiểu ngay r ấ, tiến bộ rất xa!”

Hắn thì vui vẻ, còn sắc mặt Nam Cung Cầm lại đen như đất n ấ! Tên cầu hoàng đế Hoàng Phủ Hoài Hàn đó, cứ động đến hắn ta là không có chuyện gì hay ho cả! Từ lúc xuyên không đến đây bị ức hiếp đủ trò, sau này đến tận Bắc Minh r ấ mà tên khốn nạn đó không những không trả bạc cho mình lại còn thưởng cho mình một trận đòn nữa! Nếu không có Quân Tử Mạch giúp đỡ, thì nàng đã bị đánh đến ngu người luôn r ấ! Giờ mình sang Tây Vỗ mà hắn ta vẫn cứ mãi không chịu nhả ra! Tên chó chết đó, c ầm tinh con chó thật hay sao thế, mũi gì mà thính vậy, mình ở đâu hắn ta cũng đánh hơi được ra là thế nào?!

Quả nhiên không hổ danh là chó Hàn!

Thấy sắc mặt nàng đen đi như vậy, Thượng Quan Cẩn Duệ cũng đoán được trong lòng nàng đang thầm chửi bới liên m ồm r ấ, nhưng hắn cũng không nói chỉ, chỉ lên tiếng nhắc nhở: “Cầm Cầm, giờ đi đâu mà muội c ần phải nghĩ đó là, mục đích Hoàng Phủ Hoài Hàn làm như vậy là gì?”

Câu nói này cũng gọi h ần Nam Cung Cầm thoát ra khỏi sự phẫn nộ thành công! Đúng thế, Hoàng Phủ Hoài Hàn không phải kẻ ăn no rửng mỡ đi làm chuyện không đâu. Hiện giờ chế độ quản lý hộ tịch rất hà khắc, nhưng hơn một trăm sát thủ có thể lảng lạng lèn vào kinh thành Tây Vỗ

như vậy cũng phải tốn rất nhiều công sức. Lẽ nào là vì mình chọc cho sứ thần của hần ta tức hộc máu, nên hần ta mới báo thù sao? Nghĩ vậy, Nam Cung Cầm lại lắc đầu, phủ định ngay phán đoán này. Tuy Hoàng Phủ Hoài Hàn chẳng có nhân phẩm gì đáng nói, nhưng cũng không nhỏ mọn đến mức như vậy!

Nàng lại đổi hướng suy nghĩ. Hiện giờ nơi họ đang sống cũng giống như chiến quốc vậy, với những kẻ cầm quyền của thời chiến quốc, không một kẻ nào không muốn thống nhất thiên hạ! Cũng có nghĩa là chuyện này chỉ còn một cách giải thích, đó là vì Thừa tướng Tây Vồ là mình đây, đã khiến Hoàng Phủ Hoài Hàn cảm thấy bị đe dọa, nên mới ra tay với mình.

Nghĩ thông suốt rồi, nàng mới cong môi cười: “Vậy có phải muội nên cảm tạ tên chó chết đó vì đã đánh giá muội cao như vậy không?”

“Khụ khụ...” Thượng Quan Cẩn Duệ che miệng ho khẽ mấy tiếng, rõ ràng là câu ‘chó chết’ của Nam Cung Cầm đã làm hần ho sặc lên rồi! Sau khi bình tĩnh lại, hần mới nói: “Cầm Cầm, con gái con đũa, nên nhã nhận một chút thì hơn!” Giọng điệu của hần lúc này giống y như một vị huynh trưởng đang trách móc cô tiểu muội không nghe lời vậy.

Nam Cung Cầm chớp chớp mắt, chăm chọc hỏi: “Duệ ca ca, nếu huynh đã thích con gái dịu dàng nhã nhận, thế sao Mộc cô nương dịu dàng như vậy mà huynh lại không thích?”

Câu hỏi này thực sự khiến Thượng Quan Cẩn Duệ á khẩu, ngay cả nụ cười bên khóe môi cũng cứng đờ.

Sau đó, Nam Cung Cầm vỗ tay ra hiệu, Hiên Viên Dĩ Mạch bèn bê một cái khay lên, bên trên đó có một chiếc áo lông chồn màu xanh thẳm. Màu sắc này khiến ánh mắt Thượng Quan Cẩn Duệ hơi co lại, trong thiên hạ thực sự có lông chồn màu xanh lam thế này sao?!

Nam Cung Cầm ném chiếc áo cho Thượng Quan Cẩn Duệ, nói: “Có truyền thuyết nói rằng ở Thiên Sơn có một loài chồn tuyết màu xanh lam, cực kỳ xinh đẹp. Thế nên có một cô nàng ngọc ngà chỉ vì một cái truyền thuyết đó thôi mà lặn lội tìm ở Thiên Sơn cả nửa năm trời, cuối

cùng mới tìm được một con chồn này. Nguyên nhân là do có người nào đó thể chất lạnh, cứ đến mùa đông là buốt hết chân tay, nhưng tính tình lại cố chấp, chỉ thích màu xanh da trời cho nên bao nhiêu năm nay, nào là áo lông cáo lông chồn gì gì đó cũng đều không chịu mặc, người ta cần phong độ chứ không cần nhiệt độ cơ. Thế nên sau khi cô nàng ngốc nghếch đó nghe được truyện thuyết này, thậm chí còn chẳng buồn chào hỏi muội một tiếng, mà cuống cuồng chạy đi luôn, chỉ vì muốn tìm ra nó nhanh nhất có thể, để cho người nào đó đỡ bị lạnh thôi đấy.”

“Thiên Sơn lạnh như thế nào, chắc không cần muội phải nói nhiều đâu nhỉ?! Duệ ca ca, huynh nên biết hưởng phúc chứ!” Lúc trước Mộc Nguyệt Kỳ bỏ đi chẳng nói một lời, nàng còn tưởng rằng trái tim nàng ấy đã khô héo vì Thượng Quan Cận Duệ nên mới bỏ đi, không ngờ nàng ấy lại đi Thiên Sơn! Ngốc chết đi được! Nếu là Nam Cung Cẩm nàng á, thì cứ ném thẳng cái áo lông chồn lên người huynh ấy luôn đi, ai cần quan tâm đó có phải màu huynh ấy thích hay không làm gì! Nàng sẽ chỉ nói một câu thôi: “Huynh có mặc không? Không mặc bà đây nhéo chết huynh bây giờ!”

Cần chiếc áo lông chồn trên tay, nụ cười nhã nhặn trên mặt Thượng Quan Cận Duệ cũng không giữ được nữa. Trên Thiên Sơn lạnh đến mức nào đương nhiên không cần phải nói, tuy Mộc Nguyệt Kỳ vốn biết chút võ công, nhưng cũng chỉ là một cô gái chân yếu tay mềm mà thôi. “Nàng... vẫn khỏe chứ?”

“Duệ ca ca, huynh đang quan tâm đến tỷ ấy sao?” Nam Cung Cẩm nhướn mày, cười rất mờ ám.

Thượng Quan Cận Duệ thở dài: “Cảm ơn nàng hộ ta!” Thứ này, hắn sẽ không nói không nhận, vì nếu không nhận, thì chẳng khác nào chà đạp lên chân tình của người khác, chuyện ‘có cá tính’ một cách vô lễ như vậy, Thượng Quan Cận Duệ sẽ không bao giờ làm. Nhưng nếu Mộc Nguyệt Kỳ đã không muốn ra mà ủy thác cho Nam Cung Cẩm đưa thứ này cho mình, chứng tỏ nàng cũng không muốn gặp mình. Thế nên, hắn chỉ có thể nhờ Cẩm Cẩm cảm ơn hộ mình thôi.

“Um!” Nam Cung Cẩm gật đầu rồi lại nói: “Nhưng Duệ ca ca này, chắc huynh cũng biết, thứ Mộc cô nương muốn đâu phải câu cảm ơn của huynh chứ!”

Thượng Quan Cẩn Duệ nghe vậy cũng không biết phải đáp lời thế nào. Hắn đưa cây quạt thủy mặc trên tay mình, thứ đã bầu bạn với mình gần hai mươi năm không xa rời ấy cho Nam Cung Cẩm, nói: “Chuyến giúp ta thứ này cho Mộc cô nương, trả lại ân tình cho nàng ấy!”

Nói là trả lại ân tình, nhưng hẳn nhất thời không nói rõ được, đây là vì trả lại ân tình, hay là vì đi đầu gì khác.

Nam Cung Cẩm cũng không nói gì thêm, chỉ nhận chiếc quạt rồi cười khuyên nhủ: “Duệ ca ca, chuyện của hai người, muội cũng không can thiệp được. Nhưng muội chỉ hy vọng huynh có thể hiểu rõ, có đôi lúc, thử đón nhận một người khác, cũng là một cách giải thoát cho chính mình!”

Thượng Quan Cẩn Duệ nghe xong không nói câu gì, nhưng Nam Cung Cẩm lại có thể nhận ra được từ cánh môi đang mím chặt của hắn, rằng câu này hắn nghe rất rõ!

...

“Người nói là hơn một trăm ám vệ đầu chết hết không còn sót một ai ư?” Giọng nói băng lạnh xen lẫn cảm giác phẫn nộ, đôi mắt màu tím đậm tràn ngập sát khí, khuôn mặt tuấn tú vô song hiện rõ đường cong lạnh lùng, thậm chí còn lạnh hơn núi tuyết vạn năm vài phần.

“Vâng!” Tiếng đáp của ám vệ vừa dứt, một bóng đen lại xuất hiện, quỳ một gối nói: “Hoàng thượng, không ổn rồi, Thừa tướng gặp thích khách bị mất mạng! Nhìn cách ra tay thì hẳn là người của Mộ Dung Thiên Thu làm. Đối phương không che giấu cách ra tay của mình, giống như cố tình muốn cho chúng ta biết là họ làm vậy!”

Hoàng Phủ Hoài Hàn biến sắc, míu cơ trên mặt bất giác giật giật lên vài cái, đây là sự khiêu khích Mộ Dung Thiên Thu dành cho mình. Mình động vào Thừa tướng của hắn ta, hắn ta cũng sẽ làm như vậy để đáp trả! Nhưng

Yến Kinh Hông của Tây Võ không hề bị gì cả, còn Thừa tướng nhà mình lại bỏ mạng, đây thực sự là một sự sỉ nhục đối với hắn!

Hắn phất tay áo, đồ đạc trên long án đều rơi hết xuống đất! Con người tím đậm nhìn về phương Tây, tia sáng lạnh lóe lên, vô cùng khó hiểu! Ba chữ rít qua kẽ răng hắn: “Yến Kinh Hông!” Không trừ khử người này, thì không thể triệt tiêu được nỗi hận trong lòng hắn!

...

Thừa tướng khỏi ốm rồi, Công chúa Mặc Họa cũng lập tức đến cầu Hoàng thượng tứ hôn.

Vì thế, Hoàng đế liền vung tay, hôn sự này lập tức được tiến hành một cách oanh liệt! Mấy ngày gần đây tâm trạng của Nam Cung Cẩm rất tốt, vì Bách Lý Kinh Hông không có ở Tây Võ, nên có thể tránh cho tên đó ghen tuông bừa bãi trong hôn lễ lại gây ra chuyện linh tinh gì. Nàng bấm bấm đốt ngón tay tính ngày, ít nhất cũng phải hơn chục ngày nữa hắn mới có thể quay về được nhỉ? Quả là trời giúp nàng mà!

Phủ thừa tướng vô cùng bận rộn, Nam Cung Cẩm lại cười toe toét không thấy Tổ quốc đâu.

Dĩ Mạch bu nhìn bức hỏi: “Tướng gia, sao mấy hôm nay ngài vui vẻ thế?”

Tâm trạng của Nam Cung Cẩm rất tốt, đương nhiên có sao nói vậy. Nàng cười hi hi nói: “Ngày mai là hôn lễ rồi còn gì? Tên phá đám Tiêu Hông Hông đó không ở đây, thực sự là quá tốt mà. Rõ ràng là ông trời sủng ái yêu thương ta nên mới giúp ta đấy! Em nghĩ mà xem, ta có thể không vui được sao?”

Hiên Viên Dĩ Mạch nghe vậy liền nuốt nước miếng một cái, nhìn ra sau lưng Nam Cung Cẩm, mắt trợn trừng lên không nói được một lời nào.

Nam Cung Cẩm thấy cô ấy nhìn ra sau lưng mình, cũng chột cảm thấy có một luồng khí lạnh vô cùng đè nén ập tới. Nàng nuốt nước miếng một cái, còn chưa kịp quay đầu đã nghe thấy giọng nói lạnh lẽo đủ khiến người

ta rùng cả mình vang lên sau lưng: “Ta không có ở đây thì quá tốt à, phải không?”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 18: Thừa Tướng, Hậu Viện Lại Cháy Rồi!

Âm thanh này vừa truyền tới, Nam Cung Cẩm chợt cảm thấy tim mình như đập lỗ mất vài nhịp. Lần đầu tiên nói mấy lời rất gọi đờn này sau lưng hắn, thế quái nào lại bị hắn bắt quả tang ngay tại trận chứ, phát khóc lên được!

“À, ta... chuyện này...” Nàng ngập ngà ngập ngừng, không biết mình nên nói gì nữa.

Mà người ở cách đó không xa cứ đứng đó nhìn nàng bằng ánh mắt lạnh nhạt. Trong đôi mắt đẹp như ánh trăng kia không hề có vẻ tức giận, nhưng lại thoáng ẩn chứa sự đau lòng, cứ như đã chịu sự uất ức và đả kích cực kỳ lớn vậy! Song, đúng là hắn đã bị đả kích không nhẹ thật. Hắn ngày đêm không nghĩ quay về đây, vấn đề vốn phải mất ít nhất nửa tháng mới giải quyết được, nhưng chưa tới sáu ngày hắn đã giải quyết xong rồi. Rất nhiều những cảm xúc phức tạp như lo lắng, hân hoan, vui sướng tràn ngập trong lòng hắn, nhưng sau khi vào nhà...

Nhìn thấy bóng lưng của nàng, vẫn còn chưa kịp cất lời, hắn đã nghe thấy nàng nói mình không có ở đây thì tốt quá rồi!

“Nếu đã không muốn nhìn thấy ta, thì ta đi là được.” Nói rồi hắn quay người nhấc chân đi mất. Gió lạnh nổi lên, thổi lướt qua sau lưng hắn, càng làm tăng thêm vài phần thể lương.

Thấy hắn nói đi là đi như vậy, mặt Nam Cung Cẩm biến sắc, hơi tức giận nói: “Đứng lại! Ta đồng ý cho chàng đi sao?”

Hắn chợt ngừng bước, đứng nguyên tại chỗ không động đậy.

“Chàng đừng quên chính chàng đã hứa với ta đi đâu gì. Không có sự đồng ý của ta, chàng không được đi!” Cái tên này, hắn thực sự nghĩ mình dễ bị bắt nạt như thế à? Chuyện nhỏ như con thỏ thế này mà cũng dẫn đổi như trẻ con!

Hắn quay lưng về phía nàng, không nhúc nhích. Những bông tuyết vẫn còn đọng trên vai áo choàng như muốn nói rõ hắn vừa trải qua một chặng đường dài vất vả thế nào. Mái tóc đen dài nhẹ bay theo gió. Cảnh tượng này nhìn có vẻ rất trông trải cô đơn, cũng thực sự khiến người ta rất đau lòng. Mà toàn thân hắn lại toát ra vẻ cô quạnh như vừa vượt ngàn dặm xa xôi để đến gặp người thương, nhưng cuối cùng lại bị bỏ rơi một cách vô tình vậy! Thế nên, nhìn hắn lúc này cũng vô cùng vô cùng đáng thương!

Giọng nói lạnh lạnh trong trẻo như băng tuyết vang lên, không phải bị thương, cũng không phải bức bối, nhưng lại vô cùng mất mát: “Chẳng phải nàng nói, không có ta ở đây thì quá tốt hay sao?”

Ặc, thôi được rồi, chuyện này đúng là nàng sai rồi! Thấy ánh mắt chờ xem kịch của đám hạ nhân xung quanh đều quét về phía hai người, Nam Cung Cẩm bước mấy bước dài về phía trước, túm lấy bàn tay lạnh như băng của hắn, kéo hắn đi thẳng.

Hắn cũng không phản kháng, ngoan ngoãn đi theo sau nàng, vẻ mặt rất lạnh nhạt, nhưng chỉ cần là người hiểu hắn thì đều không khó để nhận ra rằng hiện giờ hắn đang tức giận.

Nàng vào phòng, đóng cửa lại.

Còn hắn, dưới đáy mắt xám bạc như ánh trăng kia, lại chứa đầy vẻ tủi thân. Hắn nhìn Nam Cung Cẩm với vẻ vô cùng ai oán, sau đó quay người đi đến bên cửa sổ, không nhìn nàng nữa.

Khóe môi Nam Cung Cẩm giật giật mấy cái, nhìn bóng lưng thẳng tắp của hắn, đôi môi đỏ mấp máy nhưng cũng không biết nên nói gì mới được,

trên trán lại chảy dài mấy vạch đen to tướng. Cuối cùng, nàng thực sự bó tay, nói: “Bách Lý Kinh Hồng, chàng mấy tuổi rồi hả?”

“Hai mươi lăm rồi.” Tự dưng hỏi tuổi mình làm gì? Định cân nhắc đến chuyện thành thân sao? Hắn mừng như mở cờ trong bụng, nhưng còn chưa kịp vui tới nơi, đã nghe thấy tiếng nàng lại truy vấn tới...

“Nhưng sao ta cứ cảm thấy như chàng chỉ mới năm tuổi vậy? Hai mươi năm sinh sống chàng ném đi đâu rồi?” Nàng đen mặt bô bác hắn. Cái tên này thực sự khiến người ta không thể chịu nổi mà!

Đôi môi mỏng hơi giật giật mấy cái, chợt cảm thấy đúng là mình hơi ấu trĩ, không giống biểu hiện mà một người đàn ông nên có. Nhưng tính cách hắn là vậy rồi, không thể nào nói được mấy lời trách móc để nàng giải thích với mình, thế nên cũng chỉ biết giữ im lặng mà thôi.

“Thôi được rồi, được rồi! Ta nói sai rồi, là lỗi của ta. Đại gia à, ngài đại nhân đại lượng đừng có chấp tiểu nhân được không? Tha thứ cho ta nhé.” Giọng điệu của Nam Cung Cẩm đây về bó tay, lại chẳng thấy có được bao nhiêu thành ý, vì nàng cảm giác tất cả tính kiên nhẫn của mình đều bị tên này tàn phá sạch sẽ rồi. Lần nào cũng hơi một chút là im lặng chẳng nói chẳng rằng, chờ mình đổ dành. Trời đất ạ! Rốt cuộc ai mới là đàn ông chứ?

Hắn quay đầu nhìn nàng, giọng nói lạnh lẽo cô độc vang lên, chậm chậm phun ra bốn chữ khiến Nam Cung Cẩm chỉ muốn nôn ra máu: “Không có thành ý.”

“...” Câu nói này quen quá, hình như trước kia nàng từng nói rồi.

Trong lòng nàng thầm lờm hắn đến cả hai mươi lần xong mới cố kìm chế được bản thân, đi tới trước mặt hắn, đưa tay cởi chiếc áo choàng xuống giúp hắn, cố gắng sắm vai hiền thê lương mẫu trong truy vấn thuyết một cách trọn vẹn nhất.

Sau khi cởi xuống, cất đi rồi, nàng mới nịnh nọt: “Tiểu Hồng Hồng, tình yêu của ta, chúng ta đừng giận dỗi nữa được không? Ta hứa sau này sẽ

không nói lung tung nữa, mà ta làm thế chẳng phải cũng vì lo chàng ở đây lại ghen tuông hay sao? Chàng mà ghen, trong lòng không vui, ta cũng sẽ khó chịu theo. Chàng tha thứ cho ta đi mà!”

Ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng Nam Cung Cẩm lại thầm phỉ nhổ chính mình. Nàng phát hiện ra rằng, ở bên tên này vài hôm, mà khả năng nói dối không chớp mắt và nói ngon nói ngọt của nàng đã đạt đến trình độ Quốc tế rồi! Cực kỳ có khả năng trở thành lãng tử lãng nhăng!

Tuy biết những lời này của nàng là nửa thật nửa giả, nhưng tâm trạng của hắn lại tốt hơn hẳn. Giọng nói lạnh lùng kiêu ngạo chậm rãi vang lên: “Nếu lại có lần sau nữa, thì sẽ thế nào?”

“Nếu lại có lần sau... Nếu lại có lần sau...” Nam Cung Cẩm do dự một chút, với cái thói cứ vui lên là không quản được miệng của nàng, thì thực sự rất có thể sẽ ‘còn có lần sau’ nữa! Vì thế, hôm nay không thể tùy tiện hứa bừa cái gì được, nếu không sau này nàng sẽ vô cùng thảm thương! “Hay là... nếu lại có lần sau, thì cho chàng dùng chổi lông gà đánh ta một trận được không?”

Nói xong nàng lại thầm khinh bỉ chính mình! Nam Cung Cẩm, mà nhìn mà đi, vì một người đàn ông mà mà có thể biến thành thế này sao?! Thật đúng là sự sỉ nhục của nữ giới tân tiến thế kỷ hai mươi mốt mà!

Nhưng, nghe nàng nói vậy hắn lại không thỏa mãn. Đánh nàng à, làm sao hắn có thể xuống tay được chứ? Đôi mắt sáng như sao nhìn chăm chăm vào mặt nàng một lúc lâu, cuối cùng mới lạnh lùng nói: “Nếu còn có lần sau nữa, thì sẽ bắt nàng không ăn không uống, không ngủ không nghỉ... chỉ để làm ấm người cho ta suốt ba ngày ba đêm!”

“...” Làm ấm người à?! Bất cứ ai có não cũng đều biết câu này có ý gì! Nam Cung Cẩm do dự một lúc, cuối cùng đành cuống quýt gật đầu dưới ánh mắt chột trở nên bi thương của hắn! Đúng là nghiệp chướng mà!

Đến giờ cơn giận ngập trời của hắn mới có vẻ tan đi, nhưng đột nhiên nhớ đến bức thư kia của Linh Nhi, hắn lại hỏi dò: “Mấy ngày ta không có ở đây, có xảy ra chuyện gì không?” Đi nửa đường hắn đã biết chuyện nàng

gặp thích khách rồi, nhưng cũng biết nàng không sao cả, thế nên hắn cũng không hỏi quá nhiều về vấn đề này.

Xảy ra chuyện gì ư?! Trừ việc mình gặp thích khách ra, thì chính là... chuyện với Mộ Dung Thiên Thu mấy hôm trước thôi! Nghĩ đến chuyện này, Nam Cung Cẩm lại cảm thấy mình không thể nói chuyện lưu loát được. Có thể kể chuyện này được sao?! Kể ra thì chắc chắn mình sẽ chết rất thảm!!!

Thấy nàng không nói gì, trong lòng hắn bỗng dâng lên cảm giác rất bất an, đôi mày đẹp nhướng lên, giọng điệu đã trở nên vô cùng khó chịu, hoàn toàn khác với vẻ lãnh đạm thường ngày của hắn: “Hắn ta lại chạm vào nàng sao?”

“Không có!” Nam Cung Cẩm cuống quýt lắc đầu, lần này thì không thể coi là sàm sỡ, nhưng hình như cũng chẳng khá khẩm gì hơn bao nhiêu! Chuyện này nàng biết nói thế nào bây giờ!

“Không muốn nói à?” Hắn lãnh đạm hỏi nàng, trong giọng nói lúc này đã tràn đầy hơi lạnh rồi.

Nam Cung Cẩm do dự một lúc, cuối cùng vẫn quyết định ‘thẳng thắn được khoan hồng’. Căn bản là Linh Nhi đã biết chuyện này rồi, nếu mình không nói thì Linh Nhi cũng sẽ nói. Hơn nữa, nàng cũng không muốn giấu hắn chuyện gì cả, tuy chuyện này giấu đi thì đúng là sẽ tốt hơn thật. Nàng cúi đầu, dáng vẻ vừa thành khẩn vừa thất bại: “Là thế này, cái hôm chàng đi đó, ta có tới thanh lâu uống rượu với đám Lãnh Vũ Tàn. Không biết tên tiểu tử thối Mị Văn Dạ kia tìm đâu ra bình rượu đó, ta chỉ uống có một ngụm thôi đã say bất tỉnh nhân sự rồi!”

“Sau đó thì sao?” Giọng điệu hắn vẫn lạnh nhạt như cũ, nhưng dưới lớp tay áo bào rộng thùng thình, ngón tay thon dài như ngọc đã siết chặt lại rồi, đôi mắt sáng như sao nhìn thẳng về phía nàng, chờ nàng nói tiếp.

Nam Cung Cẩm nuốt nước miếng một cái, cúi gằm đầu nói tiếp: “Sau đó, ta không biết đã xảy ra chuyện gì nữa. Đến sáng hôm sau tỉnh lại, thì Mộ Dung Thiên Thu đã ở ngay trên giường của ta, nhưng giữa chúng ta

không xảy ra chuyện gì cả, vì hẳn ta vẫn không biết ta là con gái!” Nàng cố gắng gồng mình lên nói cho xong mọi chuyện.

Sắc mặt hẳn hơi sa sầm xuống, có thể nói kể từ khi hai người quen biết đến khi hiểu nhau yêu nhau đến giờ, thì lần này sắc mặt hẳn khó coi nhất, cũng là lần mà cảm xúc của hẳn rõ rệt nhất. Dường như trong đôi mắt xám bạc kia đang có những ngọn lửa hừng hực bùng lên, toàn thân như đầu tỏa ra luồng khí giận dữ!

Người phụ nữ của hẳn, bị người đàn ông khác ôm lấy ngủ suốt một đêm. Cho dù không có chuyện gì xảy ra, nhưng hẳn vẫn cảm thấy như có một ngọn lửa bùng lên thiêu đốt trong lòng hẳn, chỉ cần nghĩ đến cảnh nàng nằm trong lòng một người đàn ông khác thôi, hẳn đã cảm thấy đầu óc trống rỗng chỉ còn lại cảm giác muốn giết người muốn phá tung cơ thể hẳn để lao ra r ồi. Trong lòng hẳn cũng như vừa đánh đổ cả một bình gia vị, đầy vị chua, đầy vị chát, đầy vị đắng!

Thấy hẳn không nói gì, Nam Cung Cẩm biết ngay hẳn tức giận. Nhưng nàng cũng hiểu rằng, chỉ cần là một người đàn ông bình thường, gặp phải chuyện thế này chắc chắn cũng sẽ tức giận. Vì thế, nàng không thể trách hẳn nhỏ nhen, chỉ có thể trách chính mình thôi! Thấy ánh mắt hẳn càng lúc càng sa sầm xuống, Nam Cung Cẩm vội nói: “Nhưng ta cũng không dễ bị bắt nạt như thế. Ta đã báo thù r ồi!”

“Nàng báo thù như thế nào?” Đối với hẳn, thì dù có bằm vằm Mộ Dung Thiên Thu ra thành ngàn mảnh cũng không đủ tiêu tan nỗi hận trong lòng hẳn.

Nam Cung Cẩm cười rất thô bỉ, trong đầu nhớ lại cảnh mấy hôm trước vị Hoàng đế nào đó bị quả chuối tiêu hỏi thăm đến mức khó chịu lên thành tiếng ấy, tâm trạng cũng chợt trở nên vô cùng vui vẻ: “Ta kiếm một quả chuối tiêu to tướng, nhét nó vào trong hoa cúc của hẳn ta!”

Hoa cúc?! Đôi mày đẹp hơi nhíu lại, có vẻ không hiểu lắm.

Thấy hẳn có vẻ không hiểu ý mình, Nam Cung Cẩm lại nháy nháy mắt: “Ôi dào, thì là cái bông hoa ở phía sau đó!”

“...” Ý nàng là... nhét quả chuối tiêu kia vào... của Mộ Dung Thiên Thu ư?!

Giờ thì hẳn thực sự không thể nói rõ được cảm giác trong lòng mình là gì, một vị Hoàng đế ngạo thị thiên hạ bao năm nay bị đối xử như thế này, thì e là có giết hẳn ta cũng vẫn khiến hẳn ta không chịu nổi.

Nhưng sắc mặt hẳn lại nhanh chóng trở nên vô cùng khó coi: “Ý nàng là... nàng nhìn thấy mộng của hẳn ta rồi ư?”

“Không nhìn thì ta nhét làm sao được?!” Nàng hỏi vặn lại! Nói xong, nàng lại cuống quýt bịt chặt miệng mình, chỉ muốn đập luôn cho mình một cái, nói thế chẳng phải là tự chuốc phiền vào người sao? Quả nhiên, nàng vừa nói vậy, sắc mặt hẳn lại càng xấu hơn!

Hắn lạnh lùng lườm nàng một lúc lâu, rồi đột nhiên sải bước đến bên cạnh giường, cởi áo khoác, sau đó kéo chăn ra, nằm lên giường, quay người, đưa lưng về phía Nam Cung Cẩm: “Nàng ra ngoài đi, ta muốn đi ngủ.”

“...” Khóe môi Nam Cung Cẩm hơi giật giật, dò hỏi, “Chàng không ăn cơm, không tắm rửa à?” Không phải tên này mắc bệnh cuồng sạch sẽ sao?!

Nàng hỏi xong cũng không có được câu trả lời của hẳn, cứ như hẳn đã ngủ thật rồi nên không nghe thấy gì cả vậy.

Thế nên Nam Cung Cẩm cũng cảm nhận một cách sâu sắc rằng tên này thực sự nổi giận rồi, hơn nữa, còn giận cực kỳ nghiêm trọng nên mới có hành vi vừa trẻ con vừa ấu trĩ thế này! Nhưng mà... nàng phải làm gì tiếp bây giờ?

“Tướng gia!” Tiếng gõ cửa vang lên.

“Nói!” Nàng quay đầu nhìn ra cửa một cái.

Quản gia nói: “Tướng gia, bữa tối đã chuẩn bị xong rồi, ngài có dùng bữa luôn không?”

“Đưa vào phòng đi!” Hấn đi vội đi vàng cả ngày trời, chắc chắn cũng phải thấy đói chứ. Thế nên dù hấn có giận hờn thế nào, thì nàng cũng phải ép hấn ăn bằng được.

Quản gia đáp một tiếng r ồi đi. Nam Cung Cẩm kiên nhẫn ng ồi lên cạnh giường, nhìn bóng lưng đang quay về phía mình kia hiện rõ vẻ g ầy gò cô quạnh, nàng li ền nhẹ giọng khuyên nhủ: “Tiểu Hồng Hồng, tình yêu của ta, dù có giận ta đi chẳng nữa, thì cũng đừng lôi sức khỏe của mình ra làm trò đùa chứ. Nên là chúng ta vẫn nên đi ăn cơm trước đã, biết không?”

Nàng nói xong cũng không có ai trả lời. Hoàn toàn phớt lờ nàng.

Gân xanh ở thái dương nàng run lên b ần b ật nhìn cái tên dở hơi khiến người ta không biết phải nói gì kia. Mẹ kiếp, thế này có phải hơi quá không? Cơn giận đã xông thẳng lên tim, nàng đang định phát hỏa thì một tiếng gõ cửa lại vang lên, cắt đứt cơn giận ngập trời của Nam Cung Cẩm. Là đám hạ nhân đưa thức ăn tới.

Nàng sai bước ra mở cửa cho họ bê cơm nước vào trong.

Quản gia nhìn người đang nằm trên giường quay lưng về phía họ kia, hỏi với vẻ quan tâm: “Tướng gia, vị công tử này sinh bệnh à?”

“Ừ, bệnh! Bệnh làm mình làm m ầy, phải trị!” Nam Cung Cẩm rít qua kẽ răng nói mấy chữ này.

Quản gia rất khó hiểu, ông ta sống đến từng này tuổi r ồi, nhưng chưa bao giờ nghe thấy cái bệnh làm mình làm m ầy, đó là bệnh gì?

Nhưng Thừa tướng thông minh tuyệt đỉnh như vậy, hấn sẽ không nói sai đâu. Ông ta lại l ắm m ồm thêm một câu: “Chắc bệnh này không nghiêm trọng lắm đâu nhỉ? Mà vị công tử này cũng chẳng biết tự chăm sóc bản thân mình cho tốt gì cả. Chẳng lẽ hấn không biết những ngày hấn không ở đây, Tướng gia ăn cơm cũng không ngon miệng sao? Vất vả l ắm mới quay về một chuyện mà còn sinh bệnh nữa!”

Ông ta vừa dứt lời, cặp lông mi vừa dài vừa cong của người nằm trên giường khe khẽ cử động mấy cái, khóe môi mỏng cũng nhếch lên với tốc độ cực nhanh.

Khóe miệng Nam Cung Cẩm lại không khỏi giật giật, lúc tên này không có ở đây, mình ăn cơm cũng không ngon sao? Sao nàng không biết chứ? “Quản gia, có phải ông hiểu nhầm gì đó không? Ngày nào ta chẳng ăn cơm đàng hoàng tử tề?” Nói câu này xong nàng lại thấy hối hận ngay. Rõ ràng câu vừa r ỡ của quản gia rất có lợi cho việc nàng c ầu xin tha thứ mà, sao nàng lại tự chặt đường lùi của mình thế này?!

Quản gia bật cười, ánh mắt nhìn Yến Kinh H ồng y như đang nhìn con mình vậy, giọng nói hi ền từ lại vang lên: “Tướng gia à, trước đây, tuy trên mặt ngài luôn cười rất vui vẻ, nhưng lão nô cứ cảm thấy trong lòng ngài có ảm ức gì đó, trong ngoài bất nhất. Nhưng cho đến khi vị công tử này xuất hiện, nụ cười của ngài chân thật hơn rất nhi ều. Ngày nào cũng vui vẻ ra mặt ấy chứ! Mấy hôm nay vị công tử này đi vắng, có lẽ chính bản thân ngài cũng không phát hiện ra đâu. Lúc vị công tử này còn ở đây ấy mà, lúc nào ngài cũng ăn một bát r ỡi cơm, nhưng giờ chỉ ăn hơn nửa bát cơm đã kêu no r ỡi. Đây chẳng phải là ăn cơm cũng không ngon đó sao?”

Tuy lão quản gia thực sự không dễ chấp nhận mấy chuyện đ ối phong bại tục như đoạn tụ này, nhưng đi theo Tướng gia một năm, đã nhìn nhi ều cách xử lý công việc của y r ỡi, nên dần dần mưa d ầm thấm đất, cũng ảnh hưởng đến chính ông ta. Có đôi lúc, con người ta sống chỉ mong vui vẻ thoải mái là tốt r ỡi, chuyện đúng hay sai, cứ để người ngoài tự bình luận đi!

Nam Cung Cẩm ngó người, thoáng suy nghĩ lại thì đúng là có chuyện như vậy thật. Nhưng tự dưng bị quản gia nói ra thế này, lại còn nói trước mặt biết bao nhiêu người, đương nhiên nàng vẫn cảm thấy hơi ngượng ngùng, cố cứng miệng: “Thôi được r ỡi, ông nghĩ nhi ều quá đấy. Gần đây bản quan đang giảm béo, nên mới ăn ít đi chút thôi!”

Giảm béo á? Lão quản gia trợn trừng mắt quan sát Nam Cung Cẩm từ trên xuống dưới vài l ần, nhìn một lúc rõ lâu cũng không thể nhìn ra được

cần phải giảm béo chỗ nào.

“Thôi được rồi, được rồi, mau ra ngoài đi, bản quan muốn dùng cơm bây giờ!” Ông ta càng nhìn càng khiến Nam Cung Cẩm cảm thấy mất tự nhiên, cứ như để ông ta nói thêm vài câu nữa thì mặt mình sẽ cháy bùng lên mất vậy, thế nên nàng đành phải dứt khoát hạ lệnh đuổi khách.

Lão quản gia cũng nhận ra vẻ lúng túng của nàng nên không nói gì, ngoan ngoãn lui ra ngoài.

Nam Cung Cẩm đóng cửa, sau đó bê bát lên, đi tới bên giường: “Tình yêu ơi, có chuyện gì thì ăn xong chúng ta nói sau, được không?”

Câu này vang lên, đương nhiên cũng không có được bất cứ câu trả lời nào.

Khóe môi nàng giật giật vài cái, lại cố nhẫn nại dỗ dành tiếp: “Tình yêu ơi?” Cái tên này, khó đỡ hơn cả Quân Kinh Lan, thật phiền chết mất thôi! Mẹ kiếp, âm ương cũng có giới hạn thôi được không?

Hắn không nói gì.

“Tiểu Hồng Hồng, tình yêu của ta ơi?”

Vẫn không thèm để ý.

“Cạch!” Nam Cung Cẩm đặt mạnh chiếc bát xuống chiếc bàn để cạnh giường, nghiến răng nghiến lợi nói: “Không ăn thì thôi! Ông đây cũng ghét thèm ăn nữa, coi như tiết kiệm lương thực thực phẩm!”

Nói xong câu này, cứ tưởng sẽ chỉ có sự im lặng đáp lại nàng, ai ngờ chuyện khó tin đã xảy ra. Giọng nói lạnh lạnh trong trẻo mang theo vẻ bi phẫn thê lương vang lên từ trên giường: “Nàng không còn yêu ta nữa rồi!”

“Phịch!” Mông Nam Cung Cẩm trượt đi một cái, suýt nữa ngã phịch xuống đất!

Đầu nàng đầy vạch đen nhìn bóng lưng hấn bằng ánh mắt cạn lời, khoe môi cứ giật giật liên hồi. Nàng ngẩng lại tử tế, nói: “Bảo chàng ăn cơm chàng không chịu, ta cũng đành không ăn cùng với chàng luôn, vậy mà chàng còn nói ta không còn yêu chàng nữa. Rồi cuộc chàng muốn thế nào?”

Giờ nàng chỉ còn mỗi một cảm giác vô cùng muốn chết thôi!

Nàng nổi đóa đến nửa ngày mà người ta vẫn quay lưng về phía nàng, hoàn toàn không thèm để ý đến nàng!

Hừ! Cứng mèn gì đều không chịu phải không?! Nam Cung Cẩm tức giận hô: “Người đâu! Dọn hết cơm nước xuống đi!”

Hạ nhân hầu ngoài cửa vội bước vào, nhìn cả mâm cơm vẫn còn nguyên chưa động đũa, họ cũng thấy hơi khó hiểu.

Mà thấy nàng có vẻ không định ăn thật, cuối cùng Bách Lý Kinh Hồng cũng nhúc nhích cái cơ thể cao quý của mình ngẩng dậy nói: “Ta đói rồi.” Hấn không ăn cũng chẳng sao, nhưng nàng thì không thể không ăn được. Giờ nếu hấn mà không ăn, thì nàng cũng sẽ không thèm ăn cơm nữa.

Thấy hấn biết đi đâu như vậy, ngọn lửa giận trong lòng Nam Cung Cẩm mới nguôi đi được một chút! Nàng bê bát lên đưa cho hấn, sau đó tự mình ngồi xuống một bên bàn ăn cơm. Đám hạ nhân đứng một bên cũng không biết tình huống này là thế nào, liền quyết định đứng chờ Nam Cung Cẩm hạ lệnh tiếp.

Cả căn phòng không còn bất cứ âm thanh gì khác, chỉ có tiếng nhai đồ ăn rất lịch thiệp nhã nhặn của hai người vang lên. Một lúc lâu sau, cuối cùng họ cũng ăn xong, hạ nhân liền thu dọn hết mọi thứ rồi lui xuống.

Sau khi ăn cơm xong, Bách Lý Kinh Hồng lại quay lại giường nằm, tiếp tục quay lưng về phía Nam Cung Cẩm, tiếp tục hờn dỗi.

Nam Cung Cẩm chợt cảm thấy đúng là mình mù mắt rồi! Dù là Mộ Dung Thiên Thu, Hoàng Phủ Dạ hay Lãnh Tử Hàn, thậm chí cả tên cầu

Hoàng đế Hoàng Phủ Hoài Hàn kia, cũng tuyệt đối không khó đối phó như hần! Nghĩ rồi nàng quyết định không thêm để ý đến hần nữa, lẳng lặng cởi áo khoác ra, rồi bò thẳng lên giường, vòng tay ôm qua eo hần từ phía sau không cần biết người ta có thích hay không, sau đó nhắm mắt ngủ.

May mà hần không hất tay Nam Cung Cẩm ra, giữ cho nàng chút ít thể diện!

...

Tiếng chiêng tiếng trống vang trời, một tràng tiếng gõ cửa vang lên.

Nam Cung Cẩm mơ mơ màng màng mở mắt ra, trời đã sáng rồi, mà người nào đó vẫn còn quay lưng về phía nàng ngủ, hiển nhiên là cả một đêm trôi qua cũng vẫn chưa nguôi giận! Một loạt vạch đen lại xẹt qua sau gáy Nam Cung Cẩm, hôm nay là ngày đại hôn, đương nhiên nàng phải dậy. Còn về người nào đó đến tận bây giờ vẫn còn giữ thói hờn dỗi trẻ con đó ra thì chờ nàng quay về xử lý sau vậy!

“Tướng gia, tướng gia, ngài đã dậy chưa?” Quán gia cuống quýt đến vắt chân lên cổ, hôm qua bận quá nên quên mất còn chưa đưa hỉ phục của tân lang sang.

“Dậy rồi dậy rồi!” Nam Cung Cẩm xuống giường, nhìn bóng lưng người nào đó, miệng mấp máy mấy lần, cuối cùng vẫn nuốt xuống không nói ra lời, chán nản đi ra ngoài!

Trong phủ Thừa tướng, khắp nơi đều treo lụa đỏ, chằng đèn kết hoa, khách khứa không ngừng ra ra vào vào, trên mặt đều tươi cười nói với Nam Cung Cẩm: “Chúc mừng Tướng gia! Chúc mừng Tướng gia!”

“Sau này biết gọi là Tướng gia hay gọi Phò mã đây?” Mạnh Hạo Nhiên lên tiếng một cái là phá vỡ luôn cả bầu không khí.

Sắc mặt Nam Cung Cẩm trắng bệch đi, vội nói: “Thôi cứ gọi ta là Tướng gia đi!” Gọi là Phò mã thì không biết người nào đó có tức giận thêm

bao nhiêu ngày nữa! Cái tính cách khiến người ta cạn lời này, chỉ cần một lần thôi là đủ lắm rồi! Thực sự là chịu đựng đủ rồi!

“Ồ, Thừa tướng đại nhân này, nam sủng của ngài đâu? Sao hôm nay không thấy hắn đâu nhỉ? Lẽ nào hắn ghen sao?” Bản chất thích cười trên nỗi đau khổ của người khác của Lãnh Vũ Tàn lại trỗi dậy.

Vừa nghe câu này, sắc mặt vốn đã rất bợt bạt của Nam Cung Cẩm lại càng trắng bệch hơn. Nàng lườm hắn ta một cái, nói: “May mà ta cũng vẫn còn có người ghen tuông vì ta, không giống người nào đó, cả đống tuổi ra rồi mà không có lấy một cô vợ nào!”

Câu nói này đã khiến Lãnh Vũ Tàn ghen họng thành công, khóe môi giật giật mấy cái, còn Yến Kinh Hồng lại quay thẳng đầu đi đón khách vào. Chờ nàng đi rồi, Lãnh Vũ Tàn lại sờ cằm như thật: “Hôm nay Thừa tướng đại nhân có vẻ nóng tính thế nhỉ, xem ra gia đình mâu thuẫn ghê lắm rồi!”

“Ừm!” Mạnh Hạo Nhiên cũng cảm thấy như vậy, nhưng đột nhiên lại quay sang Mị Văn Dạ, “Này, tiểu tử, hôm nay huynh làm sao thế? Chẳng nói chẳng rằng gì cả vậy?”

Bàn tay đang phe phẩy quạt của Mị Văn Dạ thoáng khựng lại một chút, cố ra vẻ bình tĩnh, nói: “Tại ta thấy hai huynh nói cao hứng quá nên mới ngại phá ngang ấy mà!” Thật ra gần đây hắn ta cực kỳ không muốn gặp Yến Kinh Hồng, chỉ cần nhìn thấy y, hắn ta đã lại nhớ đến ngày hôm đó ở thanh lâu...!

Kỳ quái nhất là cứ mỗi lần hắn ta nhớ lại cảnh đó, ngọn lửa dục vọng của hắn ta sẽ vọt lên cao vợi vợi, đồng thời cảm thấy vô cùng xấu hổ. Hắn ta tìm thị thiếp phát tiết xong, cũng cảm thấy nó chưa dập tắt hoàn toàn! Vì thế, thân là công tử đào hoa đệ nhất Tây Võ, lần đầu tiên trong đời, Mị Văn Dạ cảm thấy vô cùng u sầu phiền muộn. Hắn ta đổ hết mọi lỗi lầm lên đầu Yến Kinh Hồng, thế nên, vừa nhìn thấy y, bản thân hắn ta lại không thể nào có tâm trạng tốt được!

“Ta cứ cảm thấy có gì đó không bình thường!” Mạnh Hạo Nhiên nhìn mặt hắn ta, cứ như muốn nhìn thấu vào trong tâm địa hắn ta luôn vậy.

“Cút mẹ đi cho ông, có cái qué gì mà không bình thường chứ!”

Lãnh Vũ Tàn sờ cằm, nhìn hắn ta một lúc lâu với ánh mắt đầy ẩn ý, nói: “Ta hiểu rồi!”

Ánh mắt trêu chọc nhìn Mị Văn Dạ đến mức khiến hắn ta phát rùng mình: “Huynh hiểu cái gì?” Lẽ nào hắn ta nhìn thấu được suy nghĩ bản thủ của mình sao? Hắn ta đoán được ra rằng mình đang gặp ghé một gã đàn ông, gặp ghé cùng một gã đàn ông với Hoàng thượng sao?

“Chắc chắn là huynh thích Công chúa Mặc Họa đúng không!” Giọng điệu của Lãnh Vũ Tàn vô cùng xác định.

“...” Hắn lườm hắn ta một cái, tặng cho hắn ta hai chữ rồi quay người bỏ đi: “Nhàm chán!”

Hắn ta đi rồi, hai người kia cũng vẫn nhìn theo bóng hắn. Mạnh Hạo Nhiên nói: “Huynh nhìn ra cái gì rồi?”

Lãnh Vũ Tàn chống cằm, ánh mắt như phát sáng nhìn theo bóng Mị Văn Dạ, nói với vẻ trầm tư: “Hy vọng là ta nhầm!”

...

Nam Cung Cẩm đứng ngoài cửa đón khách, trong lòng lại vẫn nhớ về người đang hờn dỗi trong phòng kia. Nàng cảm thấy đầu mình như phình ra gấp đôi rồi vậy, chỉ hy vọng sẽ không xảy ra thêm chuyện gì nữa!

“Tướng gia, đến giờ ngài phải tới Hoàng cung đón Công chúa rồi!” Đội nghi trượng ngoài cửa đã chuẩn bị xong xuôi, quản gia cười tít mắt bước tới nói.

Nam Cung Cẩm gật đầu bừa đi rồi sải bước đến trước cửa, sau đó xoay người lên ngựa. Chưa đi được mấy bước, nàng lại quay đầu dặn dò quản

gia: “Nếu có người nào đó thừa lúc ta không ở trong phủ để bỏ đi, thì ông nhớ nhắc nhở hắn một câu, là có nhớ đã hứa với ta cái gì không!”

Dương nhiên quản gia cũng nhanh chóng hiểu ngay rằng Tướng gia đang nói đến vị công tử kia, vì trừ tiểu công tử ra và vị công tử kia ra, thì Tướng gia không hề quan tâm đến ai khác nữa, ông ta vội gật đầu: “Tướng gia, ngài cứ yên tâm tới Hoàng cung đi, Công chúa chờ ngài lâu lắm rồi, để lỡ giờ lành thì không tốt đâu!”

Nam Cung Cầm gật đầu sau đó thúc ngựa đi thẳng về phía trước, đầu không ngoảnh lại.

...

Trong hậu viện Tướng phủ, mặt Phong như đưa đám, dán mặt nạ da người lên, mặc hỷ phục vào, trong lòng lại vô cùng buồn bã: “Ta phải cưới cô Công chúa gì gì đó thật sao? Không đúng, mà là ta phải bái đường với cô Công chúa gì gì đó thật sao?”

Tu ôm kiếm đứng đó, lạnh lùng nói: “Mệnh lệnh của Hoàng thượng, huynh dám không làm theo à?” Nguyên nhân chọn Phong là vì trên người Phong có mang chút vẻ lưu manh, rất giống với Hoàng hậu nương nương, sẽ không dễ bị phát hiện ra, thế nên dù hắn ta có chống cự thế nào cũng vô dụng thôi!

“Tu, chúng ta bỏ nhà đi đi!” Vừa nói xong, chính Phong cũng thẫn thờ cảm thấy vạch đen chảy đầy đầu, lại sửa lại: “Không phải, ta nói nhầm rồi! Chúng ta bỏ trốn đi!” Bỏ nhà ư? Kích động lên một cái là nói năng lung tung luôn được.

Tu lờm hắn ta một cái, đáp rất vô tình: “Ta quên không nói cho huynh biết, bệ hạ sai ta đến đây giám sát huynh đấy!”

“... Huynh ác lắm!” Huynh đệ cái cút chó gì thế này chứ!

...

Cung Thanh Hoa, bên trong Hoàng cung.

Mặc Họa mặc một bộ vân thường hoa mỹ được các cung nữ đỡ ra ngoài. Trên đầu cô ấy không đội khăn hỷ, mà đeo mũ miện có các chuỗi ngọc rủ xuống, có thể nhìn xuyên qua những viên trân châu tỏa ánh sáng bạc đó để chiêm ngưỡng được dung nhan tuyệt thế của cô.

Gấm Tô Châu, dải lụa lưu vân, tất cả đều nói lên rằng bộ quần áo trên người cô không tầm thường chút nào! Đi đâu khiến người ta động lòng nhất là khuôn mặt ẩn sau rèm trân châu của cô gái kia, thực sự còn đẹp hơn cả tiên nữ trên trời nữa.

Còn Nam Cung Cẩm thì mặc một bộ gấm đỏ rực, đầu đội mũ miện huyết ngọc, trên mặt không hề có chút cảm xúc nào, không thể nhìn ra được đến nửa phần vui vẻ vì cưới vợ.

“Tân nương lên kiệu!” Tiếng của quan Tư Nghi vang lên.

Mà cái gọi là kiệu đó thực ra lại là xe ngựa, cũng vì Mặc Họa là Công chúa cao quý, nên xe ngựa cũng được trang trí thành chiếc xe hoa vô cùng hoa lệ. Cô gái khoác khăn hỷ đội mũ phượng ngỗng chính giữa, lụa đỏ rủ xuống bốn xung quanh, còn bên ngoài những tấm lụa đỏ đó là những bông mẫu đơn hái trong bách hoa viên của Hoàng cung kết thành hình mây bay, vừa tươi đẹp vừa cao quý, đó chính là ân sủng mà hoàng hậu Phượng Ưc Tuyệt ban cho.

Mộ Dung Thiên Thu và Phượng Ưc Tuyệt đứng sòng vai nhau, nhìn đôi vợ chồng sắp cưới kia.

Nam Cung Cẩm bước lên trên một bước, hành lễ cáo biệt.

Từ đầu đến cuối, Mộ Dung Thiên Thu chỉ đứng đó như cười như không, không nói một lời nào.

“Khởi kiệu!” Tiếng của quan Tư nghi lại vang lên, Nam Cung Cẩm đứng phía trước, chậm rãi bước đi, dẫn kiệu rời khỏi hoàng cung.

Cho đến khi y đi xa rồi, ánh mắt vẫn luôn nhìn đăm đăm theo bóng lưng y của Mộ Dung Thiên Thu mới quay trở về, trong mắt tràn ngập cảm xúc phức tạp. Tận đến lúc không còn nhìn thấy bóng của Yến Kinh Hồng ở đằng trước nữa rồi, hắn mới thu hồi ánh mắt của mình, quay sang nhìn Phượng Ưc Tuyết: “Hôm nay chắc tâm trạng của Hoàng hậu tốt lắm nhỉ?” Lần nào cũng thích phá hoại chuyện tốt của mình và tên tiểu tử Yến Kinh Hồng kia, hôm nay thấy Yến Kinh Hồng còn cưới vợ nữa, chắc chắn tâm trạng tốt lắm đây!

“Công chúa xuất giá, tất nhiên tâm trạng của thần thiếp phải tốt rồi! Lẽ nào tâm trạng của Hoàng thượng không tốt sao?” Trò ông nói gà bà nói vịt này, Phượng Ưc Tuyết cực kỳ lạnh ghê.

“Đúng là không tốt thật!” Mộ Dung Thiên Thu cũng nói thẳng không thêm vòng vo, sau đó, khi Phượng Ưc Tuyết đang cảm thấy như bị sét đánh, hắn lại phun ra thêm một câu, “Trăm thật sự rất hy vọng ngày hôm nay chính mình được gả cho y!”

Nói xong, hắn cười ha ha bỏ đi, để lại cả đám cung nhân nhốn nháo hoảng loạn...

Nội thị giám nuốt nước miếng một cái, hỏi dò Phượng Ưc Tuyết: “Hoàng hậu nương nương, câu nói của Hoàng thượng là thật hay giả ạ?”

Đáy mắt Phượng Ưc Tuyết lóe lên vẻ lạnh lùng, ẩn chứa tia sáng rất âm u, cảm xúc trong đáy mắt như chất chứa sự thù hận, trên mặt lại vẫn giữ nguyên nụ cười cao quý của bậc mẫu nghi thiên hạ, dịu dàng nói: “Suy nghĩ của Hoàng thượng, là thứ mà ta và người có thể đoán được sao?”

“Nô tài đáng chết! Nô tài đáng chết!”

...

Trên đường đi dân chúng đứng chờ xem, họ hò reo, huýt sáo vang khắp cả con đường dài, còn Thừa tướng đại nhân thân là tân lang, thì sắc mặt lại chẳng đẹp đẽ gì, bất giác cũng khiến dân chúng bắt đầu tò mò phán đoán suy nghĩ của y.

Đến trước cửa phủ Thừa tướng, Nam Cung Cẩm xoay người xuống ngựa, quần gia vội vàng vàng chạy tới dắt ngựa.

Theo như lễ tiết, thì bây giờ Thừa tướng phải đạp cửa kiệu, nhưng tự cố chí kim, không có mấy ông Phò mã dám to gan đạp cửa kiệu Công chúa. Nhưng biểu hiện của Yến Kinh Hồng, lại như thể người bên trong căn bản không phải Công chúa vậy. Y bước tới trước vài bước, đạp một cái mặt không biến sắc, chân còn đạp không nhẹ chút nào khiến cả chiếc kiệu lắc la lắc lư theo. Người của hoàng gia đâu chẳng phải tốt đẹp gì, không lập uy ngay từ đầu, thì sau này ai mà biết được nàng ta vào phủ mình sẽ coi trời bằng vung như thế nào?

Y đạp cú này, mọi người đều thẩn toát mồ hôi hột vì sự to gan của Thừa tướng, nhưng Mặc Họa vừa bị lập uy đó lại không hề cảm thấy có vấn đề gì, thậm chí trong lòng còn thẩn cảm thấy quả nhiên mình không chọn nhầm người. Nếu Yến Kinh Hồng là một tên vô dụng nhát gan, thì cũng không đáng để mình gả cho y.

Hỉ nương bên cạnh vén tấm rèm đỏ như lửa lên, Mặc Họa được hạ nhân đỡ xuống, bước ra khỏi kiệu. Ánh nắng ấm áp chiếu xuống bộ y phục bằng gấm đính đá lấp lánh, phản xạ ra những tia sáng vàng rực rỡ. Mà đi đâu khiến mọi người càng trần trộ hơn là khuôn mặt ẩn dưới rèm trôn châu kia. Tuy họ không nhìn thấy trọn vẹn, nhưng đã cảm thấy đó là một dung mạo khuynh thành rồi. Ngay khi mọi người đang thẩn cảm thán Thừa tướng thật có phúc, thì một người lại chậm rãi bước từ trong phủ Thừa tướng ra...

Vào ngày vui lớn như thế này, mà hắn lại vẫn mặc một chiếc áo khoác màu trắng muốt không hề kiêng dè gì. Chiếc áo được làm từ gấm Vân Cẩm, toàn thân hắn giống như được bao phủ bởi một lớp sương khói, chậm rãi bước tới. Trên vạt áo như tuyết không hề có bất cứ trang sức hay hoa văn gì, trên eo thắt một chiếc thắt lưng ngọc màu bạc, cao quý, sang trọng, lại không hề có vẻ khoe khoang. Mái tóc dài đến eo, lay động theo từng bước chân. Dáng người cao to như chi lan ngọc thụ, ngũ quan đẹp tinh tế, giống như một kiệt tác của trời cao, không có điểm nào không đẹp.

Trên mặt hắn không có chút cảm xúc nào, vô cùng lãnh đạm, mà đôi người màu bạc kia lại giống như một tấm lưới khổng lồ, thu bắt hết hồn vía của mọi người ở đây vào lưới, khiến người ta bất tri bất giác sa vào sự mê hoặc tự nhiên của hắn.

Người như vậy, chỉ cần vừa xuất hiện đã khiến cho vạn vật trên thế gian như mất đi màu sắc của mình, tất cả trời đất dường như chỉ là phụ họa cho hắn mà thôi. Hắn đứng đó như một tác phẩm tuyệt thế, không vương chút bụi trần. Thế nên, tất cả những lời khen ngợi về sắc đẹp của Mặc Họa mà mọi người đang định thốt ra đó, đều nghẹn ứ trong cổ họng. Trước mặt một người đàn ông như thế này, thì trong thiên hạ còn thứ gì đáng để khen đẹp nữa chứ. Không có, hoàn toàn không có!

Khóe môi Nam Cung Cẩm lẳng lẳng run lên vài cái, tên này... chắc chắn tên này cố ý!!! Đang yên đang lành lại chùng diện chửi chửi thế này, sau đó bất chấp sự nguy hiểm bị bại lộ thân phận của mình để chạy ra đây, chính là vì muốn so bì, đê bẹp Mặc Họa mà thôi!!! Lại còn cố tình mặc áo trắng vào ngày đại hôn, rõ ràng là ra để gây sự còn gì!

...!

Nàng đã không còn biết nên nói gì nữa rồi, tên này còn ấu trĩ hơn cả trẻ con. Có khi trẻ con năm tuổi cũng không ấu trĩ đến mức như hắn! Hừ ở Nam Nhạc thích so bì với Lăng Viễn Sơn đã đành, giờ lại còn thích so bì cả một cô gái là sao?! Nàng thực sự chỉ muốn nhấc chân lên mà đạp thôi...

Sắc mặt của Mặc Họa lập tức trở nên cực kỳ khó coi, nếu hôm nay không phải là ngày vui của mình, thì chắc chắn cô ấy sẽ hạ lệnh đánh chết người đàn ông kia! Lại dám mặc áo trắng trong ngày đại hôn của mình... Cô cố gắng đè nén lửa giận trong lòng vài lần, cuối cùng vẫn bộc phát: “Tướng gia, Mộ Căn Thần lại đi mặc áo trắng thế này, thật đúng là không hiểu quy củ, phải không?”

Câu này vừa vang lên, vốn tưởng rằng ít nhiều gì Yến Kinh Hồng cũng sẽ trách mắng Mộ Căn Thần vài câu, ai ngờ y lại quay đầu nhìn Mặc Họa, mặt đầy vẻ bất mãn, nói: “Công chúa, ở phủ Thừa tướng, ngay cả bản quan cũng phải nghe lời hắn. Bất luận hắn làm gì, cũng đều là đúng. Nếu Công

chúa muốn gả vào trong phủ Thừa tướng, thì nên giữ đúng quy củ của phủ Thừa tướng ta. Nếu cô không muốn, thì hiện giờ cũng có thể quay về đi, bản quan nhất định sẽ không ngăn cản!”

Dù sao cả mình và Phong đều chẳng ai muốn thành thân hay vào động phòng với cô ấy. Nếu có thể giải quyết cô ấy luôn ở đây thì tốt quá!

Mặc Họa hít sâu vài hơi, trong lòng cũng biết tạm thời mình chưa thể địch lại địa vị của người đàn ông này trong lòng Yến Kinh Hông, đành phải nén giận nói: “Bản Công chúa chỉ thuận miệng nói vậy thôi, đã vào cửa, thì chắc chắn phải tôn trọng Mộ ca ca chứ!”

Nghe xong câu này, Nam Cung Cẩm không khỏi rùng mình, Mộ ca ca nữa à?! Nhưng những người khác lại thầm khen Công chúa Mặc Họa quá thấu tình đạt lý.

Bước qua cửa là phải đi bái đường, nhưng mặt Yến Kinh Hông chợt biến sắc, nói mình muốn đi ngoài.

Khóe môi mọi người đều không khỏi run lên, đến lúc bái đường rồi còn đòi đi ngoài, tự cố chí kim, Thừa tướng đúng là có một không hai! Nhưng con người ta có ba chuyện gấp, làm sao có thể bắt ý nhin được chứ? Nếu không cẩn thận lại ị đùn ra quần thì... Oe!!!! Và thế là, Nam Cung Cẩm cuống quýt tí mù chạy thẳng ra hậu viện, chỉ không bao lâu sau đã lại xuất hiện.

Bách Lý Kinh Hông đứng từ xa nhìn ‘Yến Kinh Hông’ đột nhiên cao lên khá nhiều một cái, lúc này mới yên tâm, quay người đi về phòng mình...

Bái đường xong, để tránh cho Phong nói chuyện nhiều với khách khứa để bị bại lộ, hai người đành phải lấy lý do muốn đi ‘lôi cứt ra’ một lần nữa để đổi lại vai cho nhau. Quan khách đều không khỏi cảm thán trong lòng, hôm nay hệ tiêu hóa của Thừa tướng làm việc hiệu quả quá đi mất, chỉ vừa ăn vài miếng đã đi ra ngay rồi!

Lúc này, Công chúa Mặc Họa đã nở nụ cười hạnh phúc và ngượng ngùng, được hạ nhân đỡ vào phòng tân hôn.

Nam Cung Cẩm bị đám Mị Văn Dạ lôi kéo mời rượu, nàng vốn không muốn uống, nhưng lại nghĩ hôm nay là ở trong nhà mình, hơn nữa Bách Lý Kinh Hông cũng đang ở đây, hẳn là sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn, nên cũng yên tâm, to gan uống rượu. Khách khứa ăn uống từng bưng đến nửa ngày mới ra về. Chờ đến khi trời tối hẳn, cũng chỉ còn lại mấy vị đại thần trẻ tuổi, đều là những người trong phái Cách Tân có mối quan hệ tốt với Yến Kinh Hông. Lúc này cả mấy người đều đã uống rượu cao hứng, liền mơ mơ màng màng đẩy Nam Cung Cẩm vào trong phòng tân hôn, nói cái gì mà muốn nháo động phòng. Sắc mặt Nam Cung Cẩm chợt trở nên rất thống khổ, nếu thật sự vào trong đó, thì sẽ không dễ dàng gì trốn ra ngoài được!

Nàng kiên quyết từ chối ý tốt của họ: “Mọi người về trước đi, về cả đi. Để bản quan tự xử lý!”

“Hiếm lắm mới được nháo động phòng của Thừa tướng đại nhân một lần, làm sao chúng ta có thể bỏ lỡ được chứ? Các huynh đệ, các huynh thấy có đúng không? Hay là phương diện kia của Thừa tướng không được ổn, nên định để một đại mỹ nhân như Công chúa cô đơn trong phòng tân hôn trống rỗng đây?” Tên Mị Văn Dạ lúc nào cũng độc mồm độc miệng như thế.

Thấy mình cứ tiếp tục thoái thác như vậy chắc chắn sẽ bị phán thành phương diện nào đó có vấn đề, thế nên, Yến Kinh Hông đành phải từ bỏ phản kháng, để mặc cho họ đẩy vào trong phòng!

Vừa vào cửa, đám Mị Văn Dạ đã muốn quậy phá, nhưng còn chưa bắt đầu đã có một hạ nhân cuống cuống chạy tới: “Thừa tướng đại nhân, không ổn rồi. Hậu viện cháy rồi!”

Nam Cung Cẩm kinh hãi, vội vàng chạy ra, đang yên đang lành sao lại cháy được? Sắc mặt Mặc Họa cũng lập tức trở nên cực kỳ khó coi, đúng ngày gả vào nhà chồng lại bị hỏa hoạn, chuyện này hoàn toàn không phải là điềm lành gì.

Đám Mị Văn Dạ cũng tỉnh rượu quá nửa, vội chạy đi giúp dập lửa. Vốn là ở dưới bếp bị cháy, mọi người bận bịu một lúc lâu sau mới dập tắt được.

“Thừa tướng đại nhân, chúng ta giúp ngài dập lửa mết chết đi được, nếu ngài còn không cho chúng ta nháo động phòng nữa thì không được đâu!” Mạnh Hạo Nhiên sợ hôm nay đại hôn lại xảy ra hỏa hoạn, tâm trạng của Yến Kinh Hằng sẽ không tốt nên mới tiếp lời.

Những người còn lại hiểu ý, lại đẩy Yến Kinh Hằng vào trong phòng tân hôn. Nhưng vừa bước vào, một tay sai vặt nữa lại chạy đến: “Thừa tướng đại nhân, không ổn rồi, hậu viện lại cháy nữa, lần này là ở phòng chứa củi!”

Thế nên, mọi người lại đi chữa cháy, lại quay lại. Vừa vào cửa, sai vặt lại chạy tới báo, cứ lặp đi lặp lại như thế vài lần, nếu Nam Cung Cẩm còn không hiểu tình hình này là sao thì nàng đúng là một con ngốc! Chết tiệt! Chẳng lẽ hần không biết hần đốt phòng của mình thì sẽ lại tổn tiền để tu sửa hay sao chứ?!

Mị Văn Dạ cũng sờ cằm, nhìn Nam Cung Cẩm đầy vẻ thông cảm, nói một câu đầy ẩn ý: “Thừa tướng đại nhân, xem ra hậu viện nhà ngài bốc cháy thật rồi!”

“Hả? Huynh nói thế là sao?” Mạnh Hạo Nhiên vẫn ngốc nghếch như vậy.

Lãnh Vũ Tàn kéo hần ta đi luôn: “Lửa này á, chúng ta không dập được đâu. Đi thôi! Để đỡ xui xẻo bị bén lửa vào người...”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 19: Hoa Cúc Của Ta Còn Đẹp Hơn Hẳn Ta, Nhưng Nàng Lại Không Thèm Nhìn

Tiền đêm Mị Văn Dạ về rồi, Nam Cung Cẩm mới thở dài, giao chuyện đập lửa cho quản gia, sau đó ủ rũ gục đầu đi vào phòng Bách Lý Kinh Hồng.

Bước vào phòng, người kia lại không hề nằm ngủ trên giường, mà đang ngồi tĩnh tâm cạnh bàn, dường như biết chắc nàng sẽ tới vậy.

“Chàng gầy rồi đủ chưa?” Nam Cung Cẩm vừa mở miệng đã không nói được câu nào tử tế, vì hẳn đốt nhà như vậy, nàng lại phải tốn tiền đi sửa chữa. Hiện giờ nàng chỉ cảm thấy tim đau như thể sắp phát bệnh tim luôn rồi vậy.

Diệt và Văn ở ngoài cửa lúc này cũng được thở phào một hơi, cuối cùng Hoàng hậu cũng đến rồi, nếu không, họ mà cứ đi châm lửa tiếp thế này thì cả cái phủ Thừa tướng sẽ bị thiêu trụi mất! Rồi sẽ lại giống năm đó ở Nam Nhạc ấy, thiêu cháy cả phủ Tam Hoàng tử rồi cả đám kéo ra ngoài đường ngủ một đêm sao?!

Vừa nghe câu này, khí thế trên người Bách Lý Kinh Hồng chợt lạnh nhạt đi rất nhiều, trên gương mặt đây vẻ xa cách như đây người khác ra xa vạn dặm, thậm chí còn không thèm quay đầu nhìn Nam Cung Cẩm một cái, nói: “Đã không muốn ở đây, thì ra ngoài đi.”

“Ta nói này, rốt cuộc chàng đang giận cái quái gì vậy? Mặc Họa là phụ nữ mà!” Hai người phụ nữ có thể làm được cái trò gì chứ? Hơn nữa, nàng đã đồng ý để Phong báii đường thay mình rồi, giờ chỉ vì một cái chuyện

còn con thế thôi mà hấn cứ nhất quyết muốn thiêu cháy đến vài khu nhà trong phủ mình à?!

Nghe nàng nói câu này, hấn không nói nữa. Đôi mắt xám bạc màu ánh trắng nhắm lại, cứ như ng ầm nói Nam Cung Cẩm ra ngoài đi, mình không muốn nhìn thấy nàng nữa vậy.

Nam Cung Cẩm tức tối nhìn chằm chằm hấn một lúc lâu. Nàng thừa nhận, chuyện với Mộ Dung Thiên Thu kia là vấn đề của nàng, nhưng nàng đã tốn bao nhiêu công sức để xin lỗi như thế r ồi mà hấn vẫn còn cứng đ ầu, mềm không chịu, rắn không xong như thế, rốt cuộc hấn muốn nàng phải làm thế nào nữa? Muốn nàng phải lấy cái chết để tạ lỗi sao?

Đôi mắt phượng ngập tràn vẻ tàn bạo. Nàng nhìn hấn một lúc lâu, cơn giận chột dâng lên tận óc! Nàng sỏi từng bước dài tới gần hấn, một tay túm lấy cổ áo hấn, r ồi đột ngột hôn luôn vào môi hấn một cách rất bất ngờ, y như lúc trước còn ở vườn lê~

Đ ồng tử sáng như sao hơi co lại, muốn đẩy nàng ra như năm đó, nhưng lại phát hiện ra mình đã không còn quyết đoán được như xưa nữa từ lâu r ồi. Hiện giờ, dù cho mình đang giận nàng đi chẳng nữa, cũng không nỡ đẩy nàng ra.

Nam Cung Cẩm lại như con chó con, ra sức gặm gặm cắn cắn trên môi hấn. Trong lòng nàng như có một ngọn lửa, rất giận dữ, có sự giận dữ vì sự bướng bỉnh của hấn, vì hấn càng ngày càng coi trời bằng vung, có sự đau lòng xót ruột tiếc nhà cửa của mình, nhưng nhiều hơn hết là cảm giác thất bại, cảm giác bó tay không biết phải làm sao, cảm giác đã tiêu hao hết sạch tâm tư sức lực của mình, đến cuối cùng, lại giống như là sự căm tức vì dường như mình có chết r ồi cũng không nhận được sự tha thứ vậy!

Chờ Nam Cung Cẩm cắn đã r ồi, vừa ngược mắt lên lại giật nảy mình... Đôi mắt xám bạc như ánh trắng của hấn đã mờ mịt mông lung, giống như tử thân đến vô hạn, chỉ cần chạm nhẹ một chút thôi là chất lỏng long lánh kia sẽ trào ra khỏi khóe mắt vậy. Thế nhưng, hấn lại mím chặt môi lại, giống như đang cố gắng hết sức để kìm nén...

Dáng vẻ muốn khóc mà không khóc rất đáng thương đó, càng khiến người ta thấy đau lòng xót xa hơn cả khóc hẳn ra rất nhiều! Thế nên, sau khi khước môi Nam Cung Cẩm giật giật vài cái, ngọn lửa giận ngập trời đã tắt ngóm rồi, nàng mới nói với vẻ mặt thảm thương như cha chết mẹ chết: “Ta nói này, rốt cuộc chàng muốn như thế nào đây?!”

“Nàng không còn yêu ta nữa rồi, cũng không trân trọng ta nữa.” Câu nói lạnh lạnh vang lên, ngữ điệu vốn lạnh lùng cô quạnh kia kết hợp với vẻ mặt và ánh mắt rất đáng thương đó, chỉ khiến người ta cảm thấy xót xa vô cùng. Cứ như thế nếu như bất cứ một ai đó còn có thể nói ra những lời lẽ tàn nhẫn gì hoặc làm chuyện gì tàn nhẫn với một mỹ nam như thế này, thì đúng là trời không dung, đất không tha, ắt sẽ bị trời phạt vậy!

Nhưng Nam Cung Cẩm của lúc này, đã bu òn bực đến mức đập bốp một cái vào trán mình rồi! Ôi trời đất ơi! Nàng thật sự rất muốn bê một tấm bảng đen đến, cầm phấn cầm thước, để dạy dỗ tên này thật tử tế, cho hắn biết rõ được rằng một người đàn ông thì nên làm thế nào, không nên làm thế nào, và biểu hiện của hắn hiện giờ không phù hợp với những hành vi một người đàn ông thực sự nên có đến mức nào!!!

“Bách Lý Kinh Hồng, rốt cuộc chàng có phải đàn ông không hả?” Cuối cùng nàng cũng không nhịn được nữa bèn thốt ra câu này! Cái tên này, còn giống cô vợ nhỏ hơn cả một cô vợ nhỏ thực sự, rõ ràng không phải là một người đàn ông bình thường mà!

Nghe nàng hỏi vậy, mặt hắn không biến sắc, mắt hơi động đậy, bàn tay như ngọc đưa ra nắm lấy tay nàng, kéo một cái đặt thẳng vào nơi nào đó của mình, giọng nói lạnh lạnh vang lên, lúc này đã không còn là vẻ tủi thân uất ức nữa, mà là sự ngang ngược, sắc bén: “Có phải đàn ông hay không, lẽ nào Cẩm Nhi không cảm nhận được sao?”

Ặc... Nam Cung Cẩm chợt cảm thấy tay mình như bị bỏng vậy, vội vàng rút tay lại, mặt đỏ hồng cả lên, ánh mắt bất giác liếc ra ngoài cửa. Cái tên này, sao lại phóng khoáng thế chứ?! Một mặt vừa thản mãn hãnh hân quá phóng khoáng trong lòng, một mặt lại thản chửi chính mình, đã này nọ lo

chai với cái tên này không biết bao nhiêu lần rồi, mà giờ vẫn còn ngại ngần gì chứ.

“Cảm... cảm nhận được!” Nhưng hiện giờ đây đâu phải vấn đề mà nàng quan tâm nhất chứ. Điều nàng quan tâm hiện giờ là rốt cuộc tên này muốn thế nào mới có thể ngừng mấy hành động ấu trĩ này lại, đừng có gây chuyện với nàng nữa cơ, vì nàng đã sắp bị ép đến phát điên rồi! “Ta cảm thấy một người đàn ông chân chính thì nên đầu đội trời chân đạp đất mới đúng!”

“Lẽ nào ta thì không như thế sao?” Hấn lạnh lùng hỏi ngược lại.

À... hình như hấn cũng rất kiên cường, đầu đội trời chân đạp đất mà. “Nhưng tuyệt đối sẽ không giống như người nào đó, vừa tức lên một cái là giở tính trẻ con ra!”

Nghe nàng nói vậy, hấn lại lập tức không nói không rằng nữa, ra vẻ dù thế nào hấn cũng sẽ không thềm hiểu ý.

Nam Cung Cầm chán nản, day day mi tâm đang đau nhức của mình, nói với vẻ không biết phải làm sao: “Chuyện này có phải do ta cam tâm tình nguyện đâu. Ta cũng đâu có muốn thế. Hơn nữa, ta cũng đã nói với đám Lãnh Vũ Tàn rồi, sẽ không ra ngoài uống rượu nữa. Ngài đại nhân đại lượng, không thể khoan dung cho ta một chút sao? Ngay cả cái tên đoạn tụ chết tiệt Mộ Dung Thiên Thu kia bị ta bạo hành hoa cúc mà còn có thể tha thứ cho ta, thế mà sao chàng lại nhỏ nhen vậy chứ?”

Đó là vì trong mắt người yêu không thể chứa nổi dù chỉ một hạt cát. Trong lòng hấn thậm chí nói như vậy, nhưng lại không nói ra thành lời. Hấn hít sâu vài hơi, sau đó dịu giọng nói: “Thôi được, ta tha thứ cho nàng.”

Trong lòng của nàng, hấn không thể có điểm gì không bằng những người đàn ông khác. Dung mạo, tài trí, tiền bạc, phong độ, tất cả đều không thể thua được, thế nên, hấn quyết định thỏa hiệp, lựa chọn tha thứ. Ở trong tim nàng, làm sao Bách Lý Kinh Hồng hấn có thể nhỏ nhen hơn những người khác được chứ.

Sự tha thứ đến bất chợt khiến Nam Cung Cẩm hơi kinh ngạc, ngẩn người nhìn hắn một lúc lâu: “Chàng nói thật chứ?” Thế quái nào mà nàng cứ có cảm giác không chân thực thế nhỉ? Hơn nữa nhìn ánh mắt của tên này, làm gì có vẻ gì là tha thứ cho nàng đâu?

“Tha thứ cho nàng rồi, nhưng ta vẫn còn tức giận.” Hắn lại đáp lại câu hỏi của nàng một cách rất thật thà.

Khóe môi Nam Cung Cẩm cũng không khỏi run lên vài cái: “Xin hỏi như thế này thì có khác quái gì với không tha thứ không?”

“Có chứ.” Vừa dứt lời, hắn liền kéo tay một cái, quãng Nam Cung Cẩm lên giường, nhưng đáy mắt hắn lại không hề có chút dự vọng này khiến Nam Cung Cẩm biết rõ không phải tên này lại nổi máu háo sắc lên.

Còn hắn thì sai bước tới bên cạnh giường, nhẹ nhàng đưa tay lên cởi khuy áo ra, cuối cùng tụt quần xuống, bò lên trên giường, quay lưng về phía Nam Cung Cẩm.

Khóe môi cô nàng nào đó không khỏi giật giật lên vài cái: “Chàng định làm gì đây? Muốn ta cũng thưởng cho chàng một quả chuối à?”

Cái mông trắng nõn trắng nõn gần như trong suốt đó lộ trước mắt Nam Cung Cẩm, nếu nhìn kỹ, thì còn có thể nhìn thấy được bông cúc non màu hồng nhạt ở chính giữa. Thật đúng là cơ chắc như băng, da mịn như ngọc, vừa giống như mỡ đông lại vừa như một miếng thạch vô cùng đàn hồi đang dụ dỗ người ta lao tới nhéo một cái.

Một lúc lâu sau, hắn mới lên tiếng đáp lời, nhưng lại không đáp lại câu hỏi của Nam Cung Cẩm, mà là lên tiếng chất vấn: “Có phải mông của ta, còn đẹp hơn mông hắn ta rất nhiều không?”

Khóe môi nàng giật điên cuồng, lẽ nào tên này muốn so bì xem mông ai đẹp hơn sao? Nam Cung Cẩm ôm trán, giải thích: “Đúng là ta có nhìn mông hắn ta, nhưng không phải là để ngắm hắn ta, mà mục đích là...”

Còn chưa nói hết lời, Bách Lý Kinh Hồng đã lên tiếng ngắt lời nàng, nói ra một câu suýt nữa khiến Nam Cung Cẩm ngã lảo đảo xuống khỏi giường...

“Thật ra hoa cúc của ta đẹp hơn hẳn ta. Thế mà nàng lại luôn không thèm nhìn, còn lén lút giấu giếm ta đi nhìn của hẳn ta.”

Đệch mợ! Có còn biết xấu hổ không hả?! Nam Cung Cẩm chợt cảm thấy trứng như vỡ nát ra vậy! Nàng ôm lấy con chim nhỏ không tồn tại của mình, gào ầm lên: “Mẹ nó chứ, nhức trứng quá đi!!!”

Nàng vừa hô lên câu này, hẳn như hơi nghi hoặc, thò bàn tay như ngọc ra, chọc chọc vào nơi mà cô nàng nào đó đang ôm lấy, ánh mắt rất khó hiểu, hỏi: “Nàng có trứng à?!”

Cố tình! Chắc chắn tên này cố tình! Nam Cung Cẩm ôm lấy thân dưới của mình, vọt ra xa ba thước, chỉ tay về phía hẳn ta, hoàn toàn cạn lời! Chỉ một lúc lâu, mà nàng cũng không thể thốt ra được một câu nào! Quá vô sỉ! Thực sự quá vô sỉ!

Một luồng nội lực tỏa ra giống như nam châm hút nàng về phía hẳn. Hẳn xoay người, đè nàng xuống: “Sau này, nếu muốn làm chuyện thế này nữa, ta có thể làm thay nàng, không cần nàng phải đích thân ra tay.”

Nam Cung Cẩm ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt rất chân thành của hẳn cùng với cơn giận ngàn ngạt trong đáy mắt kia, liền bất giác nuốt nước bọt một cái bật thốt lên, nhưng lại vô thức thốt ra một câu mà đủ khiến chính nàng cũng sợ đến mức trắng bệch mặt mũi: “Thì ra chàng cũng có đam mê đó à?!”

Đệch mợ! Nàng nói cái quái gì thế? Nàng nói cái quý gì thế? Nàng không muốn sống nữa rồi phải không?

Hẳn lập tức nổi đóa!!! Hẳn chỉ không muốn nàng lại đi nhìn người đàn ông khác thôi mà?! Bất luận vì lý do gì, hẳn cũng không muốn chuyện như thế này xảy ra nữa!

“Ta có cái đăm mê đó hay không, nàng còn không biết sao?” Nói xong, hắn vận nội công khiến quần áo trên người cả hai đều rách tan thành từng mảnh. Nam Cung Cẩm còn chưa kịp phản ứng gì, thì hắn đã xông thẳng vào không chút dự báo rồi.

“A...” Chó chết thật, muốn làm nàng đau chết hay sao thế? Nàng cắn răng tức giận trừng mắt nhìn hắn.

Còn hắn, cũng chỉ vào trong, mà không có động tác gì, rõ ràng là muốn cho Nam Cung Cẩm biết, đây là một lời cảnh cáo!

Nếu nàng còn dám nghi ngờ lung tung về khuynh hướng của hắn trong phương diện nào đó, thì hắn hoàn toàn không ngại dùng hành động để chứng minh trên cơ thể nàng.

“Sau này, khi ta không ở bên cạnh, không cho phép nàng uống rượu nữa.” Tuy câu nói này lạnh lùng trong trẻo, lãnh đạm như xưa, nhưng đã dùng đến ngữ khí ra lệnh rồi.

Nam Cung Cẩm cắn răng gật đầu, tên khốn kiếp, hoàn toàn không dụ dỗ chút nào, có chuyện gì không thể dùng lời nói để từ từ giải quyết hay sao mà cứ cố tình dùng phương thức này?!

Hắn cúi xuống nhìn mặt nàng, mái tóc dài đen như mực xõa xuống, hòa vào với mái tóc đen của nàng, lại rất có cảm giác ‘kết tóc se tơ’. Sắc mặt hắn, cũng dần dần trở nên say mê, đắm đuối: “Cẩm Nhi... ta muốn.”

Nam Cung Cẩm giật giật khóe môi, nói: “Nếu ta nói ta không muốn cho, thì chàng có lăn xuống không?”

“Không.” Hắn rất thẳng thắn, vì dường như mỗi lần muốn cũng đều chỉ có mình mình, còn nàng thì luôn nói không muốn. Thế nên, vì hạnh phúc của chính mình, không thể quá tôn trọng ý kiến của nàng được.

Thế thì chàng còn hỏi cái gì?! “Ta không đồng ý! Nếu chàng cứ cố tình cưỡng ép, ta sẽ cực kỳ tức giận!”

Hắn tr ần ng ầm vài giây rồi nói đi ều kiện: “Nếu nàng cho, ta sẽ không giận nữa!”

Nam Cung Cầm nhanh chóng tính toán trong lòng một chút, nếu đúng như vậy, thì cuộc đàm phán này cũng không thua lỗ! Dù sao đến cuối cùng, nàng có không đồng ý thì hắn cũng vẫn cưỡng ép mà. “Chốt luôn!”

Giọng nói lạnh lùng của hắn lại vang lên: “L ần này, ta không giận nữa. Nhưng nếu còn có l ần sau, thì ta sẽ không đưa chìa khóa kim khố cho nàng đâu.”

“Tuyệt đối không có l ần sau!” Nam Cung Cầm vội vàng nói, vừa nói nàng còn vừa lắc đầu qu ậy qu ậy, giọng điệu vô cùng vội vàng! Trong mắt nàng, tất cả đều là chuyện nhỏ hết, chỉ có tiền vàng của mình mới là chuyện lớn thôi!

“Chỉ mong thế!” Ba chữ thốt ra, động tác cũng bắt đầu nhanh dần.

Nam Cung Cầm cắn môi, cố đè nén tiếng rên rỉ của mình. Đột nhiên, nàng lại nhớ tới một chuyện: “À đúng... đúng rồi, nhà cậu của ta thế nào rồi?”

Động tác của hắn thoáng ngừng lại, trong mắt lóe lên chút tức giận, đồng thời va chạm ra vào một cách mãnh liệt hơn: “Họ không sao, chuyên tâm vào.”

“Um...”

“R ầm!” một tiếng, cửa bị người ta đập ra.

Nam Cung Cầm chỉ cảm thấy trước mắt có bóng đen lóe lên, chiếc chăn trong giường phủ kín lên hai người họ. Nàng quay đầu nhìn ra cửa, thấy một cô gái mặc áo gấm đỏ rực như lửa bước vào, trợn trừng hai mắt nhìn hai người trên giường với vẻ không thể tin nổi!

Chiếc chăn bao kín lấy hai người họ, không nhìn thấy bất cứ bộ phận nào, nhưng nét mặt hai người lại phô bày ra trước mắt cô ấy. Sắc mặt lạnh

nhật của Mộ Cẩn Thần không có chút cảm xúc nào, quay đầu nhìn cô, nhưng lại thoáng có vẻ lạnh lùng.

Còn nằm dưới thân hắn kia, lại chính là Yến Kinh Hồng! Là phu quân mới cưới của cô! Cô chỉ nhìn thấy sắc mặt y hơi đỏ lên, đôi mắt phượng vẫn còn có vẻ mơ màng, hiển nhiên là đang đắm chìm trong tình dục.

Trong khoảnh khắc ấy, cô chỉ cảm thấy như có tiếng ‘âm âm’ vang lên, cũng cùng lúc đó, đầu mình như bị nổ tung ra vỡ nát vậy.

Tình cảnh này, chỉ cần nhìn thoáng qua là biết Yến Kinh Hồng nằm dưới! Cô biết Yến Kinh Hồng có nam sủng, nhưng cô luôn cho rằng y là người nằm trên nắm trọn toàn quyền chủ động. Thật không ngờ phu quân mà cô chọn ngược chọn xuôi, lại cam tâm nằm dưới thân một người đàn ông khác! Đây không chỉ là sự sỉ nhục với chính bản thân Yến Kinh Hồng y, mà còn là sự sỉ nhục với Mặc Họa cô!

Trong lúc hoảng hốt, dường như cô nhìn thấy một cái miệng khổng lồ đang toét ra đến tận mang tai, cười nhạo cái sự thượng thức của cô!

Chọn ngược chọn xuôi, lại đi chọn một người đàn ông sẵn lòng làm ‘vợ’ người khác!

Giờ thì Nam Cung Cẩm cũng hiểu vì sao tên khốn này lại bảo mình chuyên tâm một chút. Nàng mà chuyên tâm, thì sẽ không biết có người muốn vào nữa, thế nên mới xảy ra cảnh bị Mặc Họa nhìn thấy thế này. Nàng quay đầu nhìn sắc mặt Bách Lý Kinh Hồng, cũng hiểu ngay tên khốn này lại cố ý nữa!

Cả căn phòng chìm trong im lặng, trong phòng tràn ngập mùi của tình dục và mùi của sự mờ ám, mà hai người nằm trên giường kia, rõ ràng là hai người đàn ông, nhưng nhìn lại thấy hài hòa đến lạ thường, cứ như họ mới đúng là một đôi thực sự vậy. Trong lòng Mặc Họa vô cùng rối loạn, nếu Yến Kinh Hồng là người nằm trên, thì cô còn có thể chắc chắn sẽ nắm được người đàn ông này trong tay mình, vì y cũng sẽ có dục vọng. Nhưng y dường dường là một Thừa tướng quyền cao chức trọng, lại bằng lòng

nằm dưới thân người khác, không phải vì tiền, không phải vì dục vọng, không phải vì quyền lực, như vậy còn có thể là vì cái gì đây?..... Yêu ư?!

“Cút ra ngoài.” Giọng nói lạnh băng vang lên, mang theo vẻ không vui rất rõ rệt. Tuy hắn cũng có phần muốn để cho cô gái kia nhìn thấy chuyện này, để về sau cách xa Cẩm Nhi một chút, dù Mặc Họa là phụ nữ, hắn cũng không thích cô ta cứ ngấp nghé Cẩm Nhi như vậy. Nhưng cứ bị người khác nhìn chằm chằm thế này, hắn cũng không thoải mái lắm.

Mặc Họa sững sờ một chút, chợt cảm thấy ngọn lửa giận ngập trời của mình lại không biết phát vào đâu! Sống đến tận bây giờ, nhưng đây là lần đầu tiên có người dám dùng giọng điệu đó để nói chuyện với cô. Có đi đâu trong lòng cô, thời khắc này có chuyện khác càng khiến cô ấm ức hơn. Cô quay đầu nhìn Nam Cung Cẩm: “Tướng gia, hôm nay ngài không tới phòng bản Công chúa sao?”

Bất luận thế này, cô cũng là chủ nhân của Mặc gia, là Công chúa hoàng thất! Vậy mà tay Yến Kinh Hồng này không hề nề mặt mình chút nào sao?

Nam Cung Cẩm đang định lên tiếng, Bách Lý Kinh Hồng đã trả lời thay nàng: “Không tới. Đi ra ngoài đi, hay người còn muốn nhìn chúng ta làm?!” Sắc mặt hắn sa sầm xuống, đôi mắt đẹp như sao đây vẻ lạnh lùng, vẻ lạnh lùng này khiến cho con người vốn màu xám bạc của hắn như pha lẫn chút sắc đen, làm cho Nam Cung Cẩm nhìn cũng hoảng hốt. Trước giờ nàng chưa từng nhìn thấy hắn như thế này, dường như hoàn toàn biến thành một người khác, mang theo vẻ khát máu làm người khác lạnh buốt toàn thân.

Nói đến nước này rồi, một cô nương vừa xuất giá chưa hiểu chuyện vợ chồng như Mặc Họa đương nhiên sẽ không chịu nổi! Mắt cô ngấp nước, nhìn Nam Cung Cẩm một cái rồi ôm miệng quay đầu chạy ra ngoài...

Nam Cung Cẩm chợt cảm thấy vô cùng áy náy, vì nàng đã làm tổn thương trái tim của một cô gái...

Sắc mặt Bách Lý Kinh Hồng rất khó coi, hắn thật sự không hiểu nổi, từ sau khi gặp nàng, sao lại lắm tình địch thế này chứ?! Đám Lãnh Tử Hàn,

Hoàng Phủ Dạ đã đành rồi, giờ ngay cả một cô gái cũng chạy đến xí phần, thực sự khiến cơn giận trong lòng hắn bùng lên không thể dập nổi.

“Đừng nhìn ta như thế, người theo đuổi ta cũng chỉ có vài mống đó thôi, nhưng người thích chàng thì chỗ nào chẳng có! Chỉ cần chàng đi dạo một vòng ở Nam Nhạc thôi, chỗ nào mà chẳng có mỹ nữ lao tới như mưa!” Nhân duyên với phụ nữ của hắn ở Tây Vồ này không tốt lắm, chẳng qua cũng chỉ vì hiện giờ đối với bên ngoài, thân phận của hắn là nam sủng của mình mà thôi.

Nghe nàng nói vậy, hắn trăn mặc không nói gì, nhưng rõ ràng vẫn không vui vẻ gì cả.

Đột nhiên Nam Cung Cẩm nhớ tới một chuyện, muốn đẩy hắn ra: “Phải rồi, hôm nay ta bận quá quên mất không đi thăm Kinh Lan, dậy đi dậy đi, đi thăm con trai trước đã rồi quay về ta sẽ cho chàng làm đủ thì thôi!”

Đi thăm con trai bảo bối là chuyện trọng đại mà!

Vừa nghe câu này, sắc mặt hắn vẫn lãnh đạm như xưa, nhưng đáy mắt lại dâng lên sự tức giận. Chẳng nhóc thối Quân Kinh Lan đó thì có quan trọng như thế sao? Quan trọng hơn cả hắn à?! “Nàng nói cho ta biết...”

Nói được một nửa, hắn lại ngừng lại, dường như hơi khó mở lời. Thực sự rất khó để mở lời, vì ghen tuông với đàn ông, ghen tuông với phụ nữ đã đành rồi. Nhưng ghen tuông với cả một đứa trẻ con thì thực sự không phải chuyện gì về vang lắm.

Nam Cung Cẩm nghiêng đầu nhìn hắn: “Nói cho chàng biết cái gì?”

Hắn ngập ngà ngập ngừng một lúc lâu, cuối cùng vẫn cắn răng nói ra mấy chữ: “Trong lòng nàng, người quan trọng nhất, là ta, hay là Quân Kinh Lan?”

“Sao chàng lại hỏi cái câu ngớ ngẩn như thế nhỉ?!” Mặt Nam Cung Cẩm đầy vẻ không thể tin nổi, còn đưa tay ra sờ trán hắn, cứ như đang muốn kiểm tra xem có phải hắn bị bệnh không!

Hắn giữ lấy tay nàng, đôi mắt sáng như sao nhìn thẳng vào mắt nàng, như vẫn đang chờ câu trả lời của nàng.

Nam Cung Cầm giật giật khóe môi, lườm hắn một cái như nhìn kẻ ngu si: “Trong lòng ta, dĩ nhiên quan trọng nhất đương nhiên là tiệp! Sao có thể là các người được!”

“...” Hắn thực sự rất muốn giết sạch cả tiệp luôn.

...

Ngày hôm sau, trong hoàng cung đã biết tình hình trong phủ Thừa tướng hôm qua.

Thừa tướng cưới Công chúa, nhưng đêm tân hôn lại chạy sang phòng nam sủng, khiến cho rất nhiều đại thần phái bảo thủ đều không vui. Có một vài chuyện, không cần họ phải gây sự, thì chính Yến Kinh Hồng đã tự chuốc vào người rồi. Đây chẳng phải đó sao, tự dung lại thêm một lý do để phản kích y.

Sáng sớm, Nam Cung Cầm đã mặc triều phục chỉnh tề đi ra ngoài, lại thấy hai nha đầu đang đứng xì xầm ngoài cửa, vừa nói vừa đi, lại còn vừa lắc đầu thở dài.

“Đang nói gì mà say sưa quên cả trời đất thế?”

Hai nha đầu kia giật mình, lúc này mới phát hiện ra buồn dưa lên nhiệt tình quá, nên không cẩn thận nhìn thấy Thừa tướng, vội vàng cúi đầu hành lễ: “Đại nhân, chúng nô tỳ đáng chết.”

“Nói nghe xem nào, đang nói chuyện gì mà hào hứng vậy?” Nam Cung Cầm nháy mắt với tiểu nha đầu kia một cái.

Chỉ là một ánh mắt thoáng qua nhưng lại khiến tiểu cô nương đơn thuần mê mẩn đến mất hồn mất vía. Tiểu cô nương đó đỏ bừng mặt nói: “Chúng nô tỳ đang nói chuyện Công chúa Mặc Họa, à không, là tân phu nhân ạ. Hôm qua cô ấy không ngủ, luyện kiếm ở hậu viện suốt cả đêm!”

Nghe vậy Nam Cung Cẩm thoáng ngạc nhiên, sau đó lại bật cười không bận tâm. Càng thất vọng với mình càng tốt, nếu thực sự thích mình rồi thì mới là vấn đề to!

Nàng buộc kín áo choàng lông đi lên triều, quay đầu nhìn cánh cửa đóng chặt một cái, nàng chợt cảm thấy trong lòng rất ấm ức. Vì sao cùng là người mà lại khác biệt như vậy chứ? Sáng sớm tinh mơ, mình thì phải đi lên triều, bôn ba vất vả vì cuộc sống vì gia đình, nhưng tên này thì hạnh phúc hơn mình nhiều, vẫn còn được nằm ngủ nướng no nê! Lẽ nào đây là sự bi ai của việc làm một người phụ nữ mạnh mẽ sao?!

Nàng không hề hay biết, sau khi nàng ra ngoài, người trên giường cũng đã dậy rồi. Mà hấn dậy xong, Diệt lập tức bê tấu chương tới, chính là kết quả đi đầu tra chuyện lần trước kia.

“Hoàng thượng, là do Hoàng Phủ Hoài Hàn thao túng, Mộ Dung Thiên Thu phái người giết Thừa tướng Đông Lăng, xem ra cũng đã thị uy với Hoàng Phủ Hoài Hàn rồi!” Cũng là báo thù cho Hoàng hậu. Nhưng nếu nói câu cuối cùng, sẽ chỉ càng khiến Hoàng thượng cảm thấy không vui thôi, thế nên hấn ta tuyệt đối không thể nói được.

“Ừm.” Hấn gật đầu, trầm ngâm một lát, vẻ mặt lại có vẻ rất hân hoan, cứ như nghe thấy chuyện Nam Cung Cẩm gặp thích khách, hấn hoàn toàn không giận dữ gì vậy. Một lúc lâu sau, hấn mới ngược mắt lên, nói ra một câu khiến Diệt kinh hồn lạc phách, “Phái người của Huyền Tự Các đi, giết hết tất cả mọi người trong Hoàng thất của họ Hoàng Phủ, bao gồm cả Hoàng Phủ Hoài Hàn. Giết được ai hay người đó.”

“...” Hoàng thượng, đùa thế này có phải hơi quá không?

“Sao hả? Người có ý kiến gì à?” Hấn lạnh nhạt nhìn hấn ta một cái, sắc mặt không thay đổi.

Diệt vội lắc đầu: “Không ạ, thuộc hạ không có ý kiến gì, thuộc hạ lập tức đi ngay!”

...

Ở hậu viện, Mặc Họa thu kiếm lại, trên trán đã ướt đẫm mồ hôi, đón lấy chiếc khăn hạ nhân đưa sang, lau hết mồ hôi trên trán mình, nhưng cơn giận trong lòng lại vẫn chưa nguôi. Suốt cả đêm nay, cô đã suy nghĩ kỹ càng rồi, chắc chắn Tướng gia bị người đàn ông kia mê hoặc, cô nhất định phải nghĩ cách đưa Tướng gia quay lại còn đường chính đạo.

Nghĩ vậy, cô quay người đi về phòng mình, lúc đi tới khúc quanh trên hành lang, cô lại gặp một người đàn ông đi ngược chiều về phía mình. Tuy người đàn ông đó không đẹp như Yến Kinh Hồng hay Mộ Căn Thần, nhưng hắn ta cũng là một mỹ nam hiếm có, mày kiếm mắt sáng, đôi mắt đẹp như nhuộm chút vẻ trêu chọc, khóe môi nở nụ cười tà. Có đi đâu, lúc nhìn thấy cô, khóe môi hắn ta giật giật một cách rõ rệt, thân hình lóe lên một cái, nhanh chóng lướt qua cô!

Tâm trạng của Mặc Họa đã không tốt, lại thêm bản chất vốn là một người kiêu căng tự mãn, nên liền đưa thanh kiếm trong tay ra chắn trước mặt hắn ta: “Thấy bản Công chúa, vì sao không hành lễ?”

Khóe môi Phong lại không khỏi giật lên, sao mình xui xẻo thế nhỉ, tự dưng lại đi đụng phải cô nàng này là thế nào? Hành lễ á?! Trừ Hoàng thượng và Hoàng hậu ra, họ không cần phải hành lễ với bất kỳ ai hết! Hắn ta lạnh lùng hừ một tiếng: “Tránh ra!”

“To gan, người...”

“Cô mà là Công chúa gì?! Ta là người của Dạ Mạc sơn trang, không thuộc về Tây Vỹ các cô, không cần phải hành lễ với cô. Tránh ra, đừng ép ta phải ra tay với phụ nữ, đặc biệt là những người phụ nữ xinh đẹp. Cô phải biết, trước giờ tại hạ vốn rất thương hoa tiếc ngọc!”

Vừa nghe tới Dạ Mạc sơn trang, Mặc Họa lập tức không thể chịu nổi nữa, hiện giờ không muốn nhìn thấy người đàn ông trước mặt này thêm một giây nào, nên cũng chẳng thèm để ý hành lễ với không hành lễ gì cả: “Cút!”

Cô thu kiếm lại, quay người bỏ đi!

Nghe thấy cô ấy chửi mình, Phong cũng chỉ mỉm cười, nói với vẻ không mấy bận tâm: “Con gái con đưa nhã nhận một chút, nếu không thì chẳng có người đàn ông nào thèm đâu.”

Sau đó, một tràng cười ngông cuồng vang lên. Trong mắt Mặc Họa dâng lên sát khí, quay vụt đầu lại, nhưng người đàn ông áo đen kia đã cách xa cả trăm mét rồi. Mặc Họa bất giác thở dài trong lòng, tốc độ nhanh thật! Nhưng không biết vì sao, nhìn bóng lưng hắn ta, cô lại chợt cảm thấy hơi quen thuộc... cứ như đã nhìn thấy ở đâu rồi vậy!

...

“Yến Khanh, chuyện này Khanh làm hơi quá rồi đấy.” Mộ Dung Thiên Thu đây vẻ không vui nhắc nhở. Chưa nói đến chuyện tên tiểu tử này để Mặc Họa trong phòng tân hôn một mình cả đêm sẽ khiến Mặc gia bất mãn với Tây Võ, mà chỉ riêng chuyện đêm tân hôn rồi, tên tiểu tử này vẫn không rời được tay Mộ Cẩm Thần kia, cũng đã đủ khiến trong lòng hắn ta cực kỳ khó chịu.

Yến Kinh Hồng cũng không biện bạch, cúi đầu nói vô cùng biết đi đâu: “Thần biết sai rồi, sau này thần sẽ chú ý hơn!”

Mấy lão già chết tiệt kia, muốn mượn chuyện này để gán tội không tôn trọng hoàng thất lên đầu mình. Tuy Mặc Họa không phải là người của Mộ Dung thị Tây Võ, nhưng dù thế nào cũng được hoàng thất sắc phong là Công chúa, thế nên mình bị vạch tội như vậy cũng không có gì là lạ.

Mộ Dung Thiên Thu khẽ nhú mày, suốt một năm nay, đây là lần đầu tiên hắn ta thấy tiểu tử này nhận lỗi! Thực sự hơi lạ lẫm. Chưa quen!

Lão Thái phó vội nói: “Hoàng thượng, không tôn trọng Hoàng thất, tuyệt đối không thể nhân nhượng được! Thừa tướng đại nhân là người đứng đầu bách quan, là tấm gương của muôn dân, vậy mà lại xử sự không có chừng mực như thế này. Xin Hoàng thượng xử phạt thích đáng, coi như răn đe!”

Yến Kinh Hồng cúi đầu nói: “Lão Thái phó nói rất có lý! Chuyện này đúng là lỗi của thần. Thần ở triều đình Tây Vỹ đã một năm rồi, ngài được lên cái ghế Thừa tướng này, cống hiến công sức cho Hoàng thượng, giờ cũng đã cảm thấy thỏa mãn rồi. Hiện giờ đã đến lúc thần lùi bước được rồi, vừa khéo lại xảy ra chuyện này, xin Hoàng thượng tước chức quan và vị phò mã của thần, coi như trừng phạt!”

Y vừa nói vậy, mọi người đều ò lên.

Phái Bảo Thủ không ngờ Yến Kinh Hồng lại đột nhiên nổi điên như vậy, còn phái Cách Tân thì ngăn người ra. Có phải Thừa tướng đại nhân điên rồi không? Chuyện này nói lớn thì là lớn, mà nói nhỏ cũng là nhỏ. Với sự tin tưởng sùng ái của Hoàng thượng dành cho y bình thường, chắc chắn sẽ không trừng phạt quá nặng nề. Nhưng y lại nói muốn từ chức, lẽ nào Thừa tướng đại nhân đã tính toán từ trước rồi sao? Nhưng vì sao không bàn bạc với họ một chút?

Họ nghĩ không sai, đúng là Yến Kinh Hồng đã tính toán từ trước rồi! Từ mấy ngày trước khi mình bạo hành hoa cúc của Mộ Dung đoạn tụ mà hẳn ta vẫn bao dung cho sai lầm của mình vô điều kiện đó, nàng đã luôn cân nhắc, mình làm như vậy, rốt cuộc là đúng hay sao?! Nhưng giờ đã có đáp án rồi, Nam Cung Cẩm nàng, tuyệt đối không thể làm một kẻ lấy oán báo ân, vô tình vô nghĩa được. Thế nên, cách tốt nhất là tìm cơ hội để rút lui khỏi triều chính, để tránh cho sau này càng lún lại càng sâu, không thể tự thoát ra được nữa!

Sự phát triển sự nghiệp của nàng ở Tây Vỹ cơ bản đã thành hình rồi, có Duệ ca ca và Lãnh Tử Hàn đứng sau lưng giúp đỡ, cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì quá lớn. Chỉ cần nàng có thể hoạt động trơn tru, thì sau này sẽ không cần phải lo lắng gì về tiền bạc nữa. Đối với nàng mà nói, có tiền, có được tổ chức sát thủ Ảnh lâu đứng đầu thiên hạ, có được Thần binh bất tử, có được y thuật có một không hai trong thiên hạ, đã là quá đủ rồi.

Mà sáng sớm hôm nay lúc ra cửa, nhìn thấy người nào đó vẫn còn đang ngủ say, mình lại phải lên triều, chuyện này giống như một mồi lửa, châm

lên cả một bụng hậm hực trong lòng nàng, cuối cùng mới đi đến quyết định như vậy!

Nhưng, sắc mặt Mộ Dung Thiên Thu chợt sa sầm xuống, nhìn xuống người đang cúi thấp đầu xin từ chức đứng chính giữa đại điện kia, chỉ cảm thấy trong lòng như đang có ngọn lửa điên cuồng thiêu đốt! Hắn ta lạnh lùng nói: “Yến Khanh, Khanh nói thật lòng sao?”

“Hoàng thượng, bản tính của thần vốn bộc trực, thẳng thắn, trước giờ không nói dối!” Sau khi nói xong, chính nàng còn toát cả mồ hôi, vì sao nói thế này lại có cảm giác như mình chuẩn bị xuất gia thế không biết?

Nàng nói xong, cả không gian đều tĩnh lặng, tĩnh lặng tới mức nghe rõ cả tiếng thở. Mộ Dung Thiên Thu nhìn nàng chằm chằm, như thể muốn nhìn xem rốt cuộc y nói thật hay giả vậy. Nhưng hắn ta lại chỉ nhìn thấy sự chân thành. Cuối cùng...

“Rầm!” một tiếng, đế vương đập mạnh lên mặt bàn, đôi người màu xanh lục ánh lên sát khí. Hắn ta bước từ trên ngai vàng xuống, nổi trận lôi đình! Dáng vẻ này khiến rất nhiều người đều sợ hãi quỳ sụp xuống.

Bước đến trước mặt Nam Cung Cẩm, giọng nói tàn độc âm u của hắn ta vang lên: “Yến Kinh Hồng, Khanh cố ý phải không?”

Trong khoảnh khắc này, Mộ Dung Thiên Thu chỉ cảm thấy cơn giận của mình bùng bùng lên tận trời, cảm giác bị người ta phản bội vô cùng chân thực! Yến Kinh Hồng, y muốn gì, mình đâu cho y thứ đó, gánh hết cả áp lực và sự chê trách cực kỳ khủng khiếp, để đưa y ngẩng lên cái ghế Thừa tướng này, nhưng giờ y lại nói gì đây? Y nói muốn đi ư?!

“Không biết vì sao Hoàng thượng lại nói như vậy?” Sắc mặt Nam Cung Cẩm rất bình tĩnh, nàng chỉ không muốn bản thân mình từng bước từng bước bị quyên lực làm cho mù quáng, đến cuối cùng trở thành kẻ không từ thủ đoạn để đạt được mục đích, phụ lại cả tình cảm chân thành của Mộ Dung Thiên Thu dành cho mình mà thôi. Thế nên nàng mới muốn đi, nàng không tin Mộ Dung Thiên Thu không biết mình có mục đích khác ở Tây Vỗ. Thả mình đi, đối với cả mình và hắn ta, hay đối với Tây Vỗ, cũng đều

là sự lựa chọn tốt nhất còn gì? Vì nàng biết, Mộ Dung Thiên Thu không nỡ giết nàng, ít ra là hiện giờ, hẳn tuyệt đối sẽ không nỡ!

Mộ Dung Thiên Thu cũng như quên luôn hiện giờ đang ở trên tri châu, còn có bao nhiêu văn võ bá quan trong tri châu đang nhìn họ. Hắn ta ghé sát lại gần Yến Kinh Hồng, giọng nói tàn độc chậm rãi vang lên: “Yến Kinh Hồng, có phải dù trăm có ôm cả thiên hạ đặt trước mặt khanh, khanh cũng khinh thường không thèm để ý không?”

Nói đến nước này, mọi chuyện đã hoàn toàn lạc đề rồi! Các đại thần mắng thần trong lòng, thật đúng là, mấy chuyện thế này hai người họ nói riêng với nhau không được sao?! Việc gì phải sáng sớm ngày ra đã hủy diệt cả tam quan của họ như thế! Tức chết đi được! Có thể cân nhắc đến cảm nhận của các khán thính giả này không?!

“Hoàng thượng bớt giận, thần hoàn toàn không có ý đó!” Nam Cung Cẩm cúi đầu, đột nhiên lại thấy có chút không dám nhìn thẳng vào mắt hắn ta. Vì ánh mắt của hắn ta, quá sắc bén, quá âm u, giống như một con báo săn, chỉ một giây tiếp theo sẽ nghiền răng cắn đứt cổ Nam Cung Cẩm để tiết giận vậy!

“Yến Kinh Hồng! Khanh nghe đây! Trăm không cho phép! Chỉ cần trăm còn sống một ngày, thì sẽ không thể nào thả khanh đi! Trừ khi... trừ khi trăm không còn hứng thú với khanh nữa!” Những lời này là những lời thật lòng của Mộ Dung Thiên Thu. Từ nhỏ tới lớn, chỉ cần là thứ mà hắn ta yêu thích, thì dù chết hắn ta cũng không buông tay, trừ khi chơi chán rồi, mất hứng rồi. Lúc đó hắn mới buông!

Nhưng hắn ta nói tới đây, trong lòng Yến Kinh Hồng lại chợt giật thót lên, trừ khi hắn ta không còn hứng thú ư? Như vậy tức là mình tự đa tình thôi, còn tên này chỉ coi nàng như một món đồ chơi, như một thứ gì đó, chơi chán rồi sẽ ném đi sao?! Như vậy sự áy náy hồ thẹn mấy ngày nay của mình đều là gì chứ?!

Nàng bỗng thấy lửa giận như bùng cháy, không chỉ phẫn nộ vì Mộ Dung Thiên Thu lừa gạt mình, mà còn xấu hổ vì mình lại tự đa tình như thế! Giờ nàng chỉ muốn cướp luôn cả ngọc tử của Mộ Dung Thiên Thu để trút giận,

để bù đắp cho sự mất mặt của mình thôi! Nàng ngẩng đầu, cắn răng nói: “Thần hiểu rồi, vậy chuyện của Công chúa Mặc Họa...”

“Mặc Họa đã gả vào phủ Thừa tướng, thì đây là chuyện nhà của phủ Thừa tướng, trăm sẽ không quản. Lẽ nào nhìn trăm có vẻ rảnh rỗi đến thế sao?” Lời nói thì là nói với Yến Kinh Hồng, nhưng ánh mắt sắc bén như báo săn lại nhìn về phía đám lão Thái phó, mang theo vẻ khát máu rất nồng đậm. Chỉ tại mấy lão già này, thừa hơi rồi việc đi gây chuyện, mình vừa hỏi một câu mà suýt nữa kích thích cho bé con chạy mất rồi! Hắn thật sự chỉ muốn lôi hết cả đám đó xuống đánh cho một trận toi bời mới hả giận. Nếu bé con mà chạy mất, sau này ai sẽ chơi cùng mình đây?

Nam Cung Cầm lập tức lên tiếng: “Hoàng thượng, không phải ngài quá nhàn, mà là chức vị đại nhân quá rảnh rỗi! Họ có thời gian mà, không cần lo chuyện quốc sự, không cần lo đến chuyện dốc lòng vì đất nước, nên mới chăm chăm vào xăm soi mấy chuyện nhỏ nhặt trong hậu viện nhà người ta để lôi ra mà tố giác. Nếu sau này các đại thần Tây Vỹ ta đều như vậy, thì nước nhà nguy mất!”

Đám lão thái phó đều biến sắc, trong lòng rất bức bối! Nếu người được gả cho Thừa tướng chỉ là một cô gái bình thường, thì cũng chẳng đến lượt họ quan tâm, chắc chắn họ cũng sẽ không nói gì. Nhưng đây là Công chúa mà!!! Có đi đâu giờ Hoàng thượng đã nói vậy rồi, đây là chuyện nhà nhà người ta, họ còn có thể nói gì được nữa? Dù có lý lẽ đến đâu đi chăng nữa, mà có sự che chở của Hoàng thượng thế này, họ cũng sẽ biến thành vô lễ thôi!

Họ đành phải cúi đầu cáo tội: “Chúng thần chỉ cần nhắc đến uy nghi của Hoàng thất, mà không nghĩ đến luân thường đạo lý, xin Hoàng thượng xá tội!”

Thế nên, trong lúc vô tình, Nam Cung Cầm lại phát hiện ra một phương pháp tốt để sau này ứng phó với Mộ Dung đoạn tụ. Ví dụ như chuyện ngày hôm nay, rất có thể nàng sẽ bị trừng trị một phen, nhưng nàng vừa xin từ chức, Mộ Dung đoạn tụ lại chẳng thêm hỏi tội gì nàng nữa. Sau này, đây cũng rất có thể trở thành một thủ đoạn uy hiếp tuyệt hảo!

Còn dang mãi nghĩ, Mộ Dung Thiên Thu đã bất ngờ lên tiếng: “Yến Khanh, chuyện muốn rời khỏi triều đình, trẫm không muốn nghe lại lần thứ hai nữa. Trẫm nghĩ, khanh cũng hiểu rõ ý trẫm chứ nhỉ?!”

Khóe môi nàng giật giật, đáp: “Thần rõ rồi!” Đúng là một con cáo già!

Cũng ngay lúc này, tin khẩn tám trăm dặm cũng cấp báo tình hình chiến sự tới! Bình Nguyên hầu khởi binh, cũng đúng như Yến Kinh Hồng dự đoán, ông ta cấu kết với người Mạc Bắc, dẫn theo cả hơn năm vạn kỵ binh Mạc Bắc vào!

Kỵ binh Mạc Bắc không như binh mã Trung Nguyên, tất cả đều là những dân tộc từ nhỏ đã sống trên lưng ngựa, hoàn toàn có thể coi là những con ngựa sắt! Lấy một địch trăm chỉ là chuyện nhỏ mà thôi!

May mà Tây Võ đã chuẩn bị trước, binh lực của vùng Hoãn Nam và thành Kỳ Đông đã tập hợp đầy đủ, tuy quân không dũng mãnh như binh mã Mạc Bắc, nhưng lại hơn ở số lượng và ưu thế về địa hình. Thế nên tuy trận chiến này đánh rất kịch liệt, nhưng Tây Võ nắm chắc thắng lợi. Cũng chính vì Tây Võ nắm chắc thắng lợi, Đông Lăng còn phải lo ngại đến Nam Nhạc nên cũng không chen chân vào gây rối.

Còn về Tiễn Xung bị Nam Cung Cẩm đẩy đi nạp mạng kia, dù gào lên ở trận chiến rằng “Hai bên giao chiến, không giết sứ giả!” nhưng lại vẫn bị Bình Nguyên hầu tức giận chém đứt đầu ngay tại chỗ. Yến Kinh Hồng vô cùng giả dối khuyên nhủ Mộ Dung Thiên Thu nên truy phong Tiễn Xung làm liệt sĩ khiến Mộ Dung Thiên Thu dở khóc dở cười!

Đã được lợi rồi còn khoe mẽ, chính là nói dạng người bỉ ổi như Yến Kinh Hồng đây!

Sau khi hạ triều, Mộ Dung Thiên Thu liền phân phó: “Yến Khanh, mấy hôm nữa trẫm muốn đi tới Ngọc Môn quan xem tình hình chiến sự thế nào. Khanh đi cùng trẫm đi!”

Chúng đại thần nghe vậy đều sợ đến biến sắc, vội vàng can ngăn: “Hoàng thượng, không thể thế được! Hiện giờ Ngọc Môn quan đang căng

thẳng loạn lạc, ngài cao quý như vậy, nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì Tây Võ ta biết phải làm sao đây!”

Mộ Dung Thiên Thu không để tâm, nói: “Nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, thì giao Tây Võ cho Liệt đi!”

Lãnh Tử Hàn ngày nào cũng chạy lên triều từ sáng sớm đứng giả chết, đột nhiên bị điếm danh cũng thoáng sửng sờ, sau đó khinh bỉ lườm Mộ Dung Thiên Thu một cái: “Thần đệ không có hứng thú với ngôi vị Hoàng đế, xin Hoàng huynh chọn nhân tài khác đi!”

Hắn ta không đón nhận, cũng nằm trong dự đoán của Mộ Dung Thiên Thu, hắn liếc hắn ta một cái, không nói thêm nữa, chỉ nhìn về phía Nam Cung Cẩm: “Yến khanh?”

Nam Cung Cẩm chỉ đành gật đầu: “Thần tuân chỉ! Có đi đâu, thần muốn đưa một người đi cùng!”

Nghe vậy, Mộ Dung Thiên Thu lại biến sắc, dùng đầu gối để nghĩ cũng biết người mà tiểu tử này muốn đưa đi cùng là ai! Chẳng phải là tên Mộ Cẩm Thần kia sao? “Yến khanh, Mộ Cẩm Thần không phải người trong triều chúng ta, mang hắn đi sợ không ổn!”

Không đưa hắn đi thì càng không ổn hơn, vì sau khi bà đây quay về chắc chắn sẽ bị hắn hờn dỗi chết mất! Nàng thề, đời này nàng không còn muốn nhìn thấy cái dáng vẻ làm mình làm mẩy của hắn như hôm qua và hôm nay thêm một lần nào nữa. Chuyện đó còn khó chịu hơn cả giết chết nàng. Thế nên, nàng ngẩng đầu nói một lý do vô cùng quen thuộc mà không gì sánh được: “Hoàng thượng, không có hắn, thần không ngủ được!”

“...”

...

Nam Cung Cẩm ngồi trên xe ngựa quay về phủ thừa tướng, nhớ lại cảnh tượng Mộ Dung Thiên Thu xanh mét mặt nhưng lại không thể làm gì

khác, đành phải đồng ý với mình. Còn có cả Lãnh Tử Hàn kia không hiểu bị chập dây thần kinh nào mà cũng đòi đi theo góp vui. Nàng dựa người vào vách xe, trực giác nói cho nàng biết, lần này xuất hành sẽ không đơn giản!

Ngay khi nàng đang trầm ngâm, đột nhiên cảm thấy phía dưới sàn xe ngựa vang lên tiếng hít thở rất khẽ. Chờ khi nàng muốn thăm dò cẩn thận, thì tiếng hô hấp đó đã biến mất rồi. Mắt nàng hơi nheo lại, rút Ngự Tràng ở bên hông ra, cầm mạnh một cái xuống ván sàn!

Chỉ một thoáng giây, mùi máu gay mũi đã tràn ra!

Sau đó, trên đường cái vang lên những tiếng kêu kinh hãi của dân chúng! Một người mặc áo đen bị thanh đao sắc đâm vào ngực, chết ngay tại chỗ. Hai mắt hắn ta trợn trừng như không thể tin nổi. Hắn ta chết cũng không hiểu nổi, rốt cuộc Yến Kinh Hồng làm thế nào phát hiện ra hắn ta! Thủ pháp ẩn nấp của hắn ta, có đôi lúc ngay cả Hoàng thượng còn không cảm nhận được!

Mà Nam Cung Cẩm, thân là vua giới sát thủ, đương nhiên sẽ tinh thông tất cả các thủ pháp ẩn nấp rồi! Ở thời đại này, tay sát thủ áo đen đó có thể được coi là cao thủ trong những người khác, nhưng chút thủ pháp đó cũng không đủ dùng.

Nàng nhấc một góc rèm xe ngựa lên, lau vết máu tươi trên Ngự Tràng. Gió nổi lên, rèm xe ngựa bị thổi bay lên, vừa vặn hướng về phía Đông. Tay nàng xoay một cái nhét Ngự Trang vào đai lưng nhanh như bay, đôi mắt phương nheo lại, tia sáng lạnh lóe lên, khóe môi cong cong nở nụ cười lạnh lẽo khiến người ta sợ đến tim gan đều run rẩy!

Hoàng Phủ Hoài Hàn, người thực sự đã chọc tức ta rồi!!!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 20: Thừa Tướng Không Có Chim?!

Nam Cung Cầm ôm cả bụng phần uất quay về phủ Thừa tướng, vừa vào nhà đã định đi đầu động người của Ảnh lâu đi phản kích lại tên cầu Hoàng để kia để tiêu cơn hận trong lòng! Tuy nàng biết với thân thủ của Hoàng Phủ Hoài Hàn, thì mình có phái bao nhiêu người đi cũng sẽ không ám sát thành công. Nhưng nếu không ám sát để tên chó chết kia biết được mình cũng biết giận, thì chắc chắn hẳn ta sẽ không hiểu vì sao hoa lại hồng!!!

Nhưng nàng còn chưa kịp hạ lệnh, đã nghe nói Bách Lý Kinh Hồng phái người đi ám sát cả hoàng thất Đông Lăng rồi.

Vừa nghe Diệt nói xong, khóe môi nàng lại giật giật điên cuồng, Tiểu Hồng Hồng nhà nàng ra tay quả nhiên hung tàn hơn nàng nhiều, đã giết là giết luôn cả đám! Rất quyết đoán!

Nàng đi bộ ra hậu viện, lại nghe đám hạ nhân trò chuyện, nói Công chúa Mặc Họa biết đi đâu như thế nào, thân là Công chúa cao quý mà vẫn đi dâng trà cho chính thê Mộ Thiên Thiên, lúc này vẫn còn đang ở bên chỗ Mộ Thiên Thiên chơi với tiểu công tử. Rồi lại nói Thừa tướng thật có phúc, hậu viện yên bình.

Nam Cung Cầm nghe cũng cảm thấy buồn cười, hậu viện yên bình à? Yên bình cái cút chó! Yên bình thì sao tự dưng nhà nàng lại cháy bùng lên như thế?

Nàng đang đi, lại thấy một tiểu nha đầu cuống quít chạy tới: “Tướng gia, không ổn rồi, Công chúa và phu nhân cãi cọ!”

Nghe vậy mặt Nam Cung Cẩm xanh mét, quay đầu trừng mắt tức tối nhìn hai nha đầu vừa nói hậu viện phủ Thừa tướng yên bình kia, trong lòng bùng bùng tức giận, đàn ông không an phận đã đành, phụ nữ cũng không an phận, vậy mà mấy cái người này còn dám nói hậu viện yên bình cái gì chứ?! Họ cãi cộ như vậy, rốt cuộc mình có nên đi hay không đây. Kinh nghiệm nói cho nàng biết, nơi nào có phụ nữ đánh nhau mà lớn võn lại gần thì rất dễ bị dính lửa vào người. Không đi thì hơn!

Nghĩ vậy nàng quay đầu định đi về phòng mình, giả vờ như không nghe thấy tin báo. Nhưng còn chưa đi được vài bước, nàng lại chợt nhớ ra một chuyện, đang yên đang lành, Thượng Quan Nhược Tịch lại gây gỗ với Mặc Họa làm gì?! Đâu phải nàng ấy không biết mình là phụ nữ, lẽ nào còn có thể ghen tuông gây chuyện vì mình được sao? Như vậy chỉ có thể là vì nguyên nhân khác. Lẽ nào là vì Kinh Lan?! Nghĩ một lúc lâu, nàng cũng cảm thấy chỉ có mỗi Tiểu Kinh Lan là đáng để Thượng Quan Nhược Tịch gây gỗ thôi. Nghĩ vậy sắc mặt Nam Cung Cẩm lại trở nên rất khó coi, sải bước đi về phía viện của Mộ Thiên Thiên.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Nam Cung Cẩm, nguyên nhân hai người này gây gỗ thực sự là vì Kinh Lan. Ban đầu Mặc Họa đang bế đứa bé bình thường, lại nhìn thấy khuôn mặt nhỏ xinh của thằng bé rất đáng yêu, không kìm được liền nhéo nhẹ một cái, không ngờ Mộ Thiên Thiên lập tức nổi giận, giằng con mình lại, sau đó hai người bắt đầu cãi cộ!

“Bản Công chúa chỉ nhéo nhẹ chút thôi mà, cô kích động như vậy làm gì?” Mặc Họa nổi cáu.

Mặt Thượng Quan Nhược Tịch rất khó coi: “Chỉ nhéo nhẹ một chút thôi à? Mặt của trẻ con non như vậy, có thể thoải mái thích nhéo thì nhéo được sao?”

“Mộ Thiên Thiên, cô đừng có không biết đi đâu! Bản Công chúa bế con trai cô, cũng là đê cao cô r ấ!” Bản chất Công chúa kiêu ngạo của Mặc Họa lập tức bùng lên.

“Ồ, hóa ra là ta trèo cao với Công chúa r ấ. Tốt nhất cô đừng quên rằng, hiện giờ cô gả vào phủ Thừa tướng, nếu theo quy củ, cô còn phải gọi

ta một tiếng tử tử!” Thượng Quan Nhược Tịch ở trong hoàng cung bao nhiêu năm, nên nhắc đến thân phận, nàng ấy nói vẫn rất trơn tru.

“Cô...”

“Đủ rồi!” Nam Cung Cẩm lạnh lùng quát một tiếng, hai người đang cãi cọ đến mất hết cả hình tượng nghe vậy mới ngậm miệng lại.

Thật ra với tính tình của Mặc Họa, thì cô ấy chỉ muốn xông lên đánh cho Thượng Quan Nhược Tịch một trận mới hả giận. Nhưng Thượng Quan Nhược Tịch nói không sai, mình là bình thê, nàng ấy mới là chính thể. Nếu thực sự đánh nhau, thì rất có thể sẽ bị bỏ ngay lập tức. Vừa gả vào nhà chồng ngày thứ hai đã bị bỏ, thì cả cô và Mặc gia đều sẽ bị cả thiên hạ chê cười!

Tiểu Kinh Lan là nguyên nhân dẫn đến chuyện này lại không hề hay biết gì cả, chỉ há cái miệng nhỏ xinh ra kêu oa oa. Vừa nhìn thấy Nam Cung Cẩm, thẳng bé lại không khỏi mở to đôi mắt đàn phượng kia ra, nốt ruồi son ở mi tâm hồng hồng xinh xinh, quơ tay lên với Nam Cung Cẩm ra vẻ muốn nàng bế. Đáng vẻ nhỏ xinh này đáng yêu biết bao.

Thượng Quan Nhược Tịch đang muốn nói chuyện với Nam Cung Cẩm, thì Mặc Họa đã lên tiếng trước. Cô bước vài bước đến trước mặt Nam Cung Cẩm nói: “Tướng gia, chỉ là thiếp nhìn thấy Kinh Lan đáng yêu nên mới không nhịn được nhéo nhẹ má thẳng bé chút thôi, nhưng tử tử lại đột nhiên nổi đóa lên với thiếp, tử tử làm vậy, thực sự rất quá đáng...”

Một tiếng “Bốp!” vang lên, âm thanh vừa dứt, bàn tay của Nam Cung Cẩm đã tát thẳng vào mặt cô ấy, làm cho Mặc Họa ngã luôn ra đất!

Lúc này, sắc mặt Nam Cung Cẩm rất lạnh lùng, lạnh tới mức khiến người ta kinh hãi: “Cô không biết chuyện không được phép nhéo má trẻ sơ sinh thật, hay giả vờ không biết?” Tuyến nước bọt của trẻ sơ sinh vẫn chưa hoàn thiện, nếu bị nhéo má, sau này sẽ rất dễ chảy dãi, nếu nhéo nặng hơn, thì không chỉ chảy dãi lúc nhỏ, mà đến lớn cũng vẫn chảy! Con trai của nàng, con trai của Quân Lâm Uyên, làm sao có thể là một đứa trẻ chảy dãi mất kiểm soát như thế?

Cái tát kia khiến mặt Mặc Họa sưng vù lên, khoe môi rách ra, rướm rướm máu. Cô ôm lấy mặt mình đang muốn nổi đóa, sau khi nghe thấy câu hỏi của Nam Cung Cẩm, sắc mặt vừa tức giận vừa uất ức lập tức biến thành nghi hoặc: “Tướng gia, ngài nói như vậy là có ý gì?”

“Ý gì à? Không được phép nhéo má trẻ sơ sinh, không được phép vỗ lưng, ngoài những cái đó ra, còn rất nhiều thứ phải kiêng. Cô không biết thật sao?” Trên mặt Nam Cung Cẩm lúc này là vẻ giận dữ trước giờ chưa từng có. Thượng Quan Nhược Tịch đi theo nàng một năm, cũng chưa từng thấy trên mặt nàng có cảm xúc như thế này bao giờ.

Lúc này Mặc Họa mới hiểu ra, cô còn chưa từng nuôi con, làm sao cô biết được? Chuyện này đúng là lỗi của cô, nhưng bản thân cô là Công chúa, là chủ của Mặc gia, gả vào nhà chồng ngày thứ hai đã bị tát cho một cái... làm sao cô có thể chịu nổi sự đả kích lớn như thế này chứ?! Cô đứng dậy, ánh mắt đầy oán trách nhìn Nam Cung Cẩm, cắn răng nói: “Tướng gia, thiếp thực sự không biết. Nhưng thiếp chỉ...” Nhưng cô chỉ nhéo nhẹ một chút thôi, còn chưa có chuyện gì cả, vì sao phải đánh cô quá đáng đến thế này?

“Cô nên cảm thấy may mắn vì cô không biết thực sự. Cô cũng nên cảm thấy may mắn vì con trai ta không khóc. Và càng nên cảm thấy may mắn vì chưa xảy ra chuyện gì. Nếu không, vừa rồi ta sẽ không chỉ cho cô một cái tát đâu, mà là một lưỡi đao đấy!” Mặc gia, dù có lợi hại thì cũng đã sao? Dám động vào con trai bảo bối của nàng, thì Nam Cung Cẩm nàng tuyệt đối sẽ không nương tay!

Mặc Họa trừng trừng nhìn y không dám tin. Nhưng trên mặt y, cô chỉ nhìn thấy sự nghiêm túc, hoàn toàn không có nửa phần dọa nạt hay đùa cợt gì, dường như y đang muốn nói với cô rằng, nếu vừa rồi cô chỉ nhéo mặt đứa trẻ nặng hơn một chút thôi, hoặc lúc nói không biết, sắc mặt của cô khiến đối phương nghi ngờ, thì hiện giờ, rất có thể cô đã chết trên tay người đàn ông này rồi!

Cuối cùng, sau khi trăn mặc một lúc lâu, Mặc Họa lựa chọn cúi đầu: “Tướng gia, thiếp biết rồi!” Chưa nói đến chuyện gả vào phủ thừa tướng

thì phải nghe lời người đàn ông này. Mà trong chuyện vừa rồi, vốn cũng là lỗi của cô.

Cô ấy có thể dứt khoát như nhường thế này thực sự cũng khiến Nam Cung Cẩm hơi ngạc nhiên, vẻ tức giận trên mặt cũng vơi đi một chút, nói: “Biết là tốt rồi! Không biết chăm sóc trẻ con như thế nào, thì sau này cách xa Kinh Lan một chút. Ta không muốn lại xảy ra chuyện giống hôm nay nữa. Nếu không, đừng nói cô là Công chúa, dù là Hoàng thượng động đến con trai ta, ta cũng sẽ không nương tay!”

Nếu những lời này là truyền ra ngoài, chắc chắn sẽ gây nên sóng gió lớn. Nhưng Nam Cung Cẩm vẫn nói ra, mục đích là vì muốn Mặc Họa hiểu, nàng chỉ quan tâm đến chuyện không quan tâm đến người, để cô ấy đỡ phải cho rằng mình cố tình gây chuyện với cô ấy rồi sau này lại gây ra một đồng chuyện phiền phức cho nàng.

Nghe Nam Cung Cẩm nói vậy, trong lòng Mặc Họa cuối cùng cũng bình tĩnh lại, cô lau vết máu ở khóe môi, nói: “Tướng gia yên tâm, thiệp đảm bảo sẽ không có lần sau nữa! Thiệp về trước!”

Cô cúi đầu, quay người đi ra ngoài, thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt của Thượng Quan Nhược Tịch, sợ nhìn thấy vẻ đắc ý, vẻ khinh thường và châm chọc đối với mình trong mắt đối phương!

Sau khi đi được vài bước, từ đằng xa, cô lại nghe thấy tiếng nói chuyện nho nhỏ của họ truyền tới.

“Tướng gia, ngài xuống tay nặng quá, cô ấy cũng chỉ nhéo nhẹ một cái thôi thì ta đã giành thắng bé lại rồi mà. Sau chuyện đó cô ấy cãi nhau với ta, cũng chưa kịp nói ra vấn đề thì ngài đã chạy tới rồi. Tuy ta cũng giận dữ, nhưng dù sao cô ấy cũng là Công chúa, có lẽ trước nay chưa từng chịu uất ức thế này bao giờ!” Thượng Quan Nhược Tịch khẽ thở dài, dù sao Nam Cung Cẩm cũng không phải trợ thủ thực sự của nàng, thế nên nàng mới có sao nói vậy. Tuy nàng rất giận vì con trai bị nhéo, nhưng dù sao cũng chưa xảy ra chuyện gì lớn.

Nam Cung Cầm liếc nhìn nàng một cái: “Chính vì cô ấy là Công chúa, nên ta mới không thể nuông chi ầu! Nếu chỉ bình thản nói một vài câu, cô ấy sẽ cho rằng ta kiêng kỵ thân phận của cô ấy, sau này không biết còn coi trời bằng vung đến mức nào. Chuyện như thế này, một lần là quá đủ rồi!”

Thượng Quan Nhược Tịch ngó người, cũng biết nàng làm vậy là vì muốn tốt cho đứa bé, nên không nói thêm gì nữa.

Mặc Họa nghe đến đây, trong lòng vừa cảm thấy đau lòng, lại vừa thấy may mắn. Thật may khi tướng gia chỉ đánh mình vì nguyên nhân đó thôi, chứ không phải hoàn toàn chán ghét mình. Như vậy chứng tỏ cô ấy vẫn còn hy vọng, đúng không?

Nam Cung Cầm lại cười tí mắt trêu chọc Tiểu Kinh Lan, rồi đưa thẳng bé cho Thượng Quan Nhược Tịch, dặn dò: “Sau này đừng tùy tiện đưa thẳng bé cho người khác bế. Hôm nay Mặc Họa là vô ý, nhưng ai biết sau này liệu có xảy ra chuyện cố ý hay không? Đến khi đối phương làm thật, thì chúng ta hối cũng không kịp!”

Thượng Quan Nhược Tịch cũng biết hôm nay mình quá sơ suất, vừa đón lấy Quân Kinh Lan vừa gật đầu nói: “Yên tâm, ta cũng đảm bảo với ngài, tuyệt đối không có lần sau nữa!”

“Ừm, sau này dù là các phu nhân thế gia tới tìm cô muốn thăm thẳng bé, thì cô cũng cứ nói thẳng rằng Tướng gia đã dặn rồi, nếu cô mà đưa con cho người khác bế, Tướng gia sẽ bỏ cô ngay lập tức. Như vậy dù họ có lý do to đến mức nào cũng không thể làm khó dễ cô nữa!” Là phu nhân Thừa tướng, có rất nhiều yến hội Thượng Quan Nhược Tịch phải xuất hiện, có đi đâu vì gần đây sinh con, ở cũ nên mới không ra ngoài mà thôi.

Thượng Quan Nhược Tịch hơi ngần ra: “Nếu nói vậy, chẳng phải sẽ đắc tội rất nhiều người sao?!” Đắc tội với phu nhân nhà người ta, cũng đừng nghĩa với việc đắc tội đờng nghiệp rồi còn gì.

“Đắc tội người ta sẽ khiến ta và cô khó chấp nhận hơn hay là con trai xảy ra chuyện gì sẽ khiến ta và cô khó chấp nhận hơn?” Nam Cung Cầm liếc nhìn nàng.

Thượng Quan Nhược Tịch sững sờ một chút, sau đó vô cùng cảm động: “Ta hiểu rồi!” Vì con trai, Nam Cung Cẩm không tiếc đắ tội cả bách quan trong triều, tình nghĩa này, làm sao nàng có thể không cảm nhận được chứ?!

“Hiểu là tốt rồi. Cô hãy nhớ, nó không chỉ là con trai của mình cô!” Nói xong, không chờ nàng ấy có phản ứng gì, nàng đã quay người đi mất.

Thượng Quan Nhược Tịch mỉm cười nhìn theo bóng Nam Cung Cẩm. Ý của Nam Cung Cẩm là, con trai không chỉ của riêng nàng, mà còn là của cả Nam Cung Cẩm nữa, thế nên trách nhiệm chăm sóc Tiểu Kinh Lan cho thật tốt cũng càng nặng nề hơn một chút.

“Hoàng tâu, muội cảm thấy đứa bé này càng lớn càng giống Hoàng huynh!” Quân Tử Mạch trầm ngâm nói.

Thượng Quan Nhược Tịch mỉm cười, dường như rất thanh thản, yên tâm. Đúng là càng ngày càng giống, các đường nét trên khuôn mặt thay đổi mỗi ngày, càng lúc càng giống người kia.

“Xin lỗi Hoàng tâu, muội lại nhắc đến Hoàng huynh làm tâu đau lòng!” Quân Tử Mạch cúi đầu, mặt đầ về áy náy.

Thượng Quan Nhược Tịch lại không mấy để tâm, nụ cười trên mặt lại càng trở nên thật lòng hơn, hoàn toàn không hề gượng ép chút nào: “Nếu Hoàng huynh của muội còn sống, thì đã không thể có đứa bé này. Mọi chuyện trên thế gian đều rất công bằng, so với việc oán trách nó, thì chi bằng chấp nhận hiện thực đi. Tuy chàng không còn nữa, nhưng có Kinh Lan ở bên ta cũng tốt rồi, ít ra...” Ít ra sau này Kinh Lan sẽ thừa nhận nàng là mẫu thân của nó, tôn trọng nàng. Còn trong đáy lòng, trong ánh mắt của người kia, trước giờ chưa từng có hình bóng nàng.

Quân Tử Mạch cũng khẽ cười một tiếng: “Hoàng tâu, tâu nói chuyện thâm sâu hơn trước kia rất nhiều! Hoặ nên nói là, ánh mắt và suy nghĩ đầ rộng mở hơn rồi!”

Thượng Quan Nhược Tịch không đáp lời, ánh mắt nhìn theo hướng mà Nam Cung Cẩm rời đi. Ánh mắt rộng mở hơn rồi sao? Ở bên cô gái đó lâu như vậy, làm sao suy nghĩ có thể không rộng mở chứ? Cô gái đó, có một ma lực cảm hóa người bên cạnh, bất luận gặp phải chuyện gì cũng có thể mỉm cười rất vui vẻ. Nếu nói nàng ấy lương thiện, thì nàng ấy cũng không hề lương thiện. Nhưng nàng ấy lại giống như ánh mặt trời, mang theo hơi ấm tới từng con người, chẳng trách... chẳng trách Hoàng thượng lại đối xử với nàng ấy tốt như vậy.

...

Sau khi người ám vệ có thủ pháp ẩn thân khiến Hoàng Phủ Hoài Hàn kiêu ngạo nhất trong số các ám vệ một đi không trở lại, cuối cùng cơn giận của Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng bị đẩy lên đỉnh điểm! Cùng lúc đó, hai vị lão thân vương trong Hoàng thất lại lần lượt gặp thích khách, mất mạng, còn có một vị quận vương bị thương nặng, ngay cả chính Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng gặp phải thích khách.

Người làm tất cả những chuyện này, lại không hề quang minh chính đại như Mộ Dung Thiên Thu, khiến hắn ta biết mọi chuyện là do ai làm. Điềm này khiến Hoàng Phủ Hoài Hàn suýt tức phát điên!

Trên khuôn mặt còn xinh đẹp hơn phụ nữ vài phần của Hoàng Phủ Dạ đây vẻ lạnh lùng, đôi mắt tím nhạt nhuốm vẻ tàn bạo, sắc mặt cũng nghiêm túc chưa từng có. “Hoàng huynh, Yến Kinh Hông này thực sự có bản lĩnh lớn đến thế sao?”

Có thể biết được là thích khách dưới tay bọn họ, cũng đã là có trí tuệ ở một trình độ nhất định rồi. Y lại còn dám phái người đến Đông Lăng ám sát, ngang nhiên đối đầu với Đông Lăng. Người như vậy, thực sự quá nguy hiểm!

Một người có khả năng thống trị thiên hạ không hề đáng sợ, nhưng có khả năng như vậy, lại còn có gan liêu lĩnh như thế, thì thực sự khiến người ta cảm thấy kinh hãi!

“Bất kể có phải là y hay không, thì cũng tuyệt đối không thể giữ lại người này được!” Đôi mắt màu tím đậm của Hoàng Phủ Hoài Hàn tràn ngập sự tức giận. Ánh mắt hắn còn lạnh hơn núi tuyết vạn năm vài phần, dường như đang nói cho tất cả mọi người rằng, nếu hiện giờ Yến Kinh Hồng đứng trước mặt mình, thì hắn sẽ bỏ nhà tới mà cắn chết đối phương không chút do dự vậy!

“Nhưng tất cả những người chúng ta phải qua đó đều một đi không trở lại. Hay là, để thân đệ đích thân đi một chuyến?” Hoàng Phủ Dạ lên tiếng đề nghị.

Hoàng Phủ Hoài Hàn trầm mặc một lúc lâu, rồi lại nhìn về mặt không mấy bận tâm của Hoàng Phủ Dạ, cuối cùng lạnh lùng nói: “Không cần đâu, để Long Ảnh vệ đi!”

Long Ảnh vệ, là lực lượng hộ vệ mạnh mẽ nhất của hoàng thất Đông Lăng, mỗi một người trong số đó đều có sở trường riêng, là cao thủ số một số hai trong thiên hạ. Lực sát thương của một nhóm như vậy, hoàn toàn không thua kém gì hàng vạn binh mã. Nếu không phải vì đến lúc không thể làm cách gì khác, thì hoàng thất sẽ không gọi lực lượng này ra.

Hoàng Phủ Dạ ngừng một chút, rồi vẫy tay mở quạt ra, phe phẩy mấy cái, giọng nói phong lưu hoa lệ mang theo ba phần cười cợt chậm rãi vang lên: “Hoàng huynh, dùng Long Ảnh vệ liệu có phải hơi đề cao Yến Kinh Hồng rồi không?”

“Trẫm có thể mất đi Long Ảnh vệ, nhưng không thể mất đệ!” Giọng nói lạnh băng vang lên, coi như đáp lại câu hỏi của hắn ta.

Tay Hoàng Phủ Dạ hơi khựng lại, lúc này hắn mới hiểu sự lo lắng của Hoàng huynh. Nếu tất cả những chuyện này đều là do một tay Yến Kinh Hồng làm, thì thực lực của đối phương đã hoàn toàn không thể coi thường được nữa. Ngay cả hắn đi chuyến này, cũng không biết còn có thể sống sót trở về hay không. Thế nên cuối cùng Hoàng huynh lựa chọn để Long Ảnh vệ đi, để tránh cho hắn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. “Đa tạ Hoàng huynh yêu thương bảo vệ đệ!”

“Chúng ta là huynh đệ ruột thịt!” Hoàng Phủ Hoài Hàn đáp.

Mà Hoàng Phủ Dạ nghe câu này xong, đôi môi như cánh hoa anh đào khẽ mấp máy, đôi mắt hoa đào lóe lên vẻ tự giễu, huynh đệ ruột thịt... là huynh đệ ruột thịt, nhưng lại cũng không phải huynh đệ ruột thịt. Mọi thứ trên thế gian này, quả nhiên rất công bằng, có được, cũng đồng nghĩa với việc mất đi...

...

“Về ừ ừ à?” Giọng nói trong trẻo bay ra, cảnh tượng này giống như một cô vợ ở nhà chờ chồng ra ngoài đi làm quay về nhà vậy.

Khóe môi Nam Cung Cẩm khẽ run rẩy, hình như thân phận của hai người họ bị đảo ngược hoàn toàn ừ ừ. Không còn làm rõ được rốt cuộc ai là nam ai là nữ nữa! “Ừm, ta về ừ ừ.”

Nàng bước vào trong phòng, ừ ừ ng ừ ừ xuống đối diện hắn. Lúc này hắn đang phê duyệt tấu chương, thấy nàng ng ừ ừ trước mặt mình, hắn cũng chỉ ngược mắt lên nhìn nàng một cái ừ ừ cúi đầu tiếp tục xử lý chính sự. Nam Cung Cẩm ng ừ ừ bên kia, chống cằm nhìn hắn. Nàng chợt hiểu ra ý của câu nói ‘Lúc đàn ông nghiêm túc làm việc là lúc quyền rũ nhất’! Bây giờ nhìn tên này, lại càng thấy hắn đẹp trai hơn cơ chứ!

“Ta nói với chàng một chuyện này!” Tuy trạng thái này nhìn rất đẹp, nhưng nàng vẫn phải lên tiếng phá vỡ nó.

Đầu bút hắn ngừng lại, chỉ khẽ ‘ừ’ một tiếng ra hiệu cho nàng nói tiếp.

“Ngày mai ta phải cùng tên Mộ Dung đoạn tụ kia đi ra Ngọc Môn quan một chuyến, xem tình hình chiến sự thế nào!” Nàng lên dây cót tinh thần nói ra, sau đó trước khi hắn kịp nổi giận, lại vội nói tiếp, “Nhưng mà... nhưng mà ta đã nói với hắn ta rằng ta phải đưa chàng đi cùng ừ ừ. Hắn ta cũng đồng ý ừ ừ!”

Nói đến nửa câu sau, sắc mặt của hắn mới từ từ dịu lại: “Ừ!”

Hắn đáp một tiếng r ồi lại cúi đầu làm việc. Có một số việc vốn đầu giao cho TềQuốc công và Vân Dật giúp hắn xử lý, nhưng cũng chính vì hắn cho Vân gia quá nhiều quyền lực và sự tín nhiệm, nên mới khiến vài gia tộc lớn khác phản cảm. Do đó, hiện giờ hắn chỉ có thể tự làm thôi.

Nam Cung Cầm lại nhàm chán, gục đầu xuống bàn nhìn hắn. Làm Hoàng đế chẳng sướng gì cả! Bận chết đi!

Ngoài cửa chợt vang lên tiếng gõ cửa ‘cộc cộc’, tiếng hạ nhân vang lên ở bên ngoài: “Tướng gia, Mộc cô nương đến r ồi!”

“Mời vào đi! Ta cũng đang muốn gặp cô ấy, không ngờ cô ấy lại tự đến!” Thế này có gọi là thần giao cách cảm không?

Mộc Nguyệt Kỳ mặc một bộ váy tím bước vào, phong thái không hề giảm chút nào so với năm ngoái, nhưng sắc mặt lại hơi bợt bạt như vừa ốm nặng mới dậy: “Ta tới để cảm ơn muội!”

“Không cần khách sáo, tỷ khỏe hơn chút nào chưa?” Lúc Mộc Nguyệt Kỳ quay về, chân bị rắn độc cắn bị thương, may mà cô ấy thông minh, buộc chặt một sợi dây thừng vào đùi, ngăn không cho độc lan ra, cũng may mà có Nam Cung Cầm trị thương giúp cô ấy, nếu đổi lại là bất kỳ một đại phu nào đó, thì cũng sẽ phế luôn cái chân này mất. Thế nên cô ấy mới nói tới để cảm ơn.

“Không sao nữa r ồi. Chuyện này muội không nói với huynh ấy chứ?”

Nam Cung Cầm mỉm cười: “Đã hứa với tỷ sẽ không nói, thì làm sao ta có thể nhiều lời được! Có đi ầu, ta cảm thấy để huynh ấy biết chuyện này sẽ tốt hơn, nhưng tỷ lại cứ kiên quyết không muốn nói...”

“Ừm!” Mộc Nguyệt Kỳ gật đầu. Đây cũng chính là lý do cô tới đây. Cô chỉ muốn hỏi Nam Cung Cầm có nói hay không thôi. Nếu để hắn biết mình bị rắn độc cắn, e rằng hắn sẽ càng áy náy hoặc cảm động hơn. Nhưng áy náy hay cảm động, cũng đều không phải thứ mà Mộc Nguyệt Kỳ cô muốn.

Nam Cung Cầm nhìn sang chiếc ghế dài bên cạnh, nói: “Tỷ ng ồi đi.”

Mộc Nguyệt Kỳ gật đầu, nhưng nhìn sang bên kia mới chú ý đến Bách Lý Kinh Hông. Cô thoáng ngó người ra một chút, sau đó nói: “Thôi ta không làm phiền nữa. Ta về trước đây!”

“Từ từ đã! Ta có một chuyện muốn nhờ tỷ!” Nam Cung Cẩm đứng dậy ngăn cô ấy lại.

Mộc Nguyệt Kỳ nói: “Nói đi, đừng khách sáo. Chỉ cần là chuyện ta có thể làm được, chắc chắn sẽ không chối từ!”

“Ta phải đi xa một thời gian, nhưng trong phủ thừa tướng này, trừ tỷ ra thì không ai có võ công cao cường bằng Mặc Họa nữa. Thế nên, hy vọng tỷ có thể chú ý quan tâm đến Kinh Lan một chút giúp ta!” Mặc Họa đó, tốt nhất nên đề phòng chút thì hơn, lại còn cả Hoàng quý phi kia ở trong Hoàng cung nữa. Nếu không có người có võ công bảo vệ, thì nàng thực sự không yên tâm được.

Mộc Nguyệt Kỳ gật đầu: “Được rồi, mọi yên tâm đi! Chuyện này cứ giao cho ta. Chỉ cần có ta ở đây, bất kỳ ai cũng không thể động được vào một sợi tóc của Kinh Lan.”

“Vậy cảm ơn tỷ trước. Nhưng ta thấy Kinh Lan ở trong phủ Thừa tướng vẫn không an toàn lắm. Thế nên ta hy vọng tỷ có thể đưa thẳng bé đến chỗ ca ca ở vài ngày. Như vậy ta cũng yên tâm hơn!” Nàng vốn định đưa thẳng Thượng Quan Nhược Tích và tiểu Kinh Lan sang chỗ Thượng Quan Căn Duệ ở vài hôm, nhưng giờ nếu Mộc Nguyệt Kỳ ở đây, thì đi cùng sang đó luôn đi cho tiện. Chưa biết chừng sau khi hai người này qua một năm rưỡi, có khi lại cháy lửa tình ấy chứ.

Nghe vậy Mộc Nguyệt Kỳ lại không vui lắm. Không phải cô không muốn gặp Thượng Quan Căn Duệ, nhưng đã từng bị người ta đuổi đi rồi, giờ lại mặt dầy qua đó ở, Mộc Nguyệt Kỳ cô không phải hạng người không còn thể diện như thế. “Nếu họ đã qua đó rồi, thì bên đó cũng rất nhiều cao thủ, hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Như vậy ta không cần qua nữa nhé?”

“Tỷ vừa nhận lời giúp ta rồi mà? Làm người sao có thể nuốt lời nhanh thế được chứ?” Nam Cung Cẩm kiên quyết không buông tha.

Cuối cùng, Mộc Nguyệt Kỳ không còn cách nào khác, đành nói: “Thôi thì đành vậy!”

“Vậy làm phiền tỷ nhé!”

Mộc Nguyệt Kỳ vừa ra về, Nam Cung Cẩm liền viết thư cho Thượng Quan Cận Duệ. Nàng rất tin tưởng vào năng lực của Duệ ca ca, đến lúc đó, dù mình có không ở nhà, nếu người của hoàng cung có muốn tới gây chuyện, thì dù võ công họ có giỏi đến mấy cũng không thể đắc thủ được, thế nên nàng nhất định phải đi nước cờ này.

Bách Lý Kinh Hằng cũng không nói gì nhiều, chỉ lẳng lặng làm việc của mình. Đột nhiên, hắn chợt nhớ ra một chuyện, ngược mắt hỏi: “Hủy đâu?”

Sau khi hắn quay về, hình như chưa từng nhìn thấy Hủy.

Nam Cung Cẩm xua tay: “Yên tâm đi, chẳng lẽ ta còn có thể ăn được người của chàng sao? Hắn đang ở bên chỗ Băng Tâm ấy, không biết hai người đó đạt thành điếu kiện gì mà gần đây đang làm trợ thủ cho cô ấy!” Băng Tâm này giỏi thật!

Bách Lý Kinh Hằng gật đầu, cũng không hỏi thêm gì nữa.

...

Ngày hôm sau, mới hừng đông, dưới sự sắp xếp của Nam Cung Cẩm, Mộc Nguyệt Kỳ, Thượng Quan Nhược Tịch, Quân Tử Mịch, Quân Kinh Lan đã nhân lúc trời còn tối, di chuyển sang bên phủ của Thượng Quan Cận Duệ rồi. Cả phủ Thừa tướng, đều không một ai biết chuyện này, cho đến tận sáng ngày hôm sau nữa mới có hạ nhân nói họ mất tích rồi.

Sau khi trời sáng hẳn, Long liễn đã đi ra khỏi Hoàng cung. Nam Cung Cẩm là thân tử, trong tình huống này không thể nào ngồi trong xe ngựa

được, bèn cùng với Bách Lý Kinh Hồng mỗi người cưỡi một con ngựa đi đằng trước. Hôm nay Nam Cung Cẩm mặc một bộ quan phục màu tím nhạt, còn Bách Lý Kinh Hồng mặc một bộ áo gấm màu tím nhạt phối với chiếc đai lưng màu bạc. Hai người đều khoác áo lông chồn cùng màu, nhìn vô cùng xứng đôi.

Cảnh tượng này khiến cho Mộ Dung Thiên Thu ở trong long liễn cảm thấy cực kỳ khó chịu!

Đôi mắt màu xanh lục lóe lên tia sáng âm u nhìn hai người. Bên trái Nam Cung Cẩm là Bách Lý Kinh Hồng, bên phải là Lãnh Tử Hàn cưỡi ngựa. Tiểu tử kia lúc thì nói vài câu với bên trái, lúc thì nói mấy câu với bên phải, cực kỳ có cảm giác trái ôm phải ấp.

Vị Hoàng đế nào đó trầm mặc một lúc lâu, rồi quét ánh mắt tàn độc về phía nội thị giám, nói: “Đi hỏi Yến Kinh Hồng xem, hầu hạ vương giá xuất hành mà có thể trò chuyện vui vẻ như thế sao hả?”

Nội thị giám nuốt nước miếng một cái, vội vàng đáp ‘vâng’ rồi chạy xuống dưới.

Nam Cung Cẩm cưỡi ngựa, trên đường đi vừa được ngắm phong cảnh, vừa được nhìn mỹ nam, trò chuyện vui vẻ, thỏa mãn chết đi được. Đột nhiên, tên thái giám chết tiệt lại chạy tới trước ngựa của nàng nói: “Thừa tướng đại nhân, Hoàng thượng sai nô tài xuống hỏi ngài một câu, là hầu hạ vương giá xuất hành mà có thể trò chuyện vui vẻ thế sao?”

Thế nên, nụ cười tươi trên mặt Nam Cung Cẩm lập tức cứng lại, trong lòng thầm chửi tên đoạn tụ chết tiệt đó cả trăm ngàn lần, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta biết rồi! phiên công công nhận lỗi với Hoàng thượng giúp bản quan. Nói là bản quan lỗ mãng quá!” Nói chuyện cũng không cho người ta nói! Đúng là muốn chết mà!

Nội thị giám quay lại bẩm báo với Mộ Dung Thiên Thu, sau đó mấy người kia cũng không nói chuyện nữa, tâm trạng của Mộ Dung Thiên Thu tốt hẳn lên. Qua một lúc, trời lại dầm dề đổ mưa nhỏ, nhóm hạ nhân vội vàng đưa cho ba người mỗi người một chiếc ô để che.

Thế nên, mưa vừa rơi xuống, Nam Cung Cẩm ấm ức nửa ngày không được nói chuyện, cuối cùng cũng có thể nói được rồi. Nàng quay sang vui vẻ hào hứng trò chuyện với Bách Lý Kinh Hồng, với Lãnh Tử Hàn, nói trời, nói đất, nói phong cảnh, nói cảnh tuyệt, cao hứng vô cùng.

Thế nên, sắc mặt Mộ Dung Thiên Thu lại đen xì xì, sai nội thị giám đi ra lặp lại lời nói vừa rồi một lần nữa, cũng cảnh cáo nếu còn tái phạm sẽ xử phạt.

Nhưng Nam Cung Cẩm lại ngang nhiên nói đầy lý lẽ với nội thị giám: “Hoàng thượng chỉ nói không được nói về tiếng gió, chứ có nói là không được nói về tiếng mưa đâu. Giờ trời đang mưa, sao chúng ta lại không thể nói chuyện?”

* Ở đây Nam Cung Cẩm chơi chữ: Nói chuyện vui vẻ là “风生”, nhưng Nam Cung Cẩm cố tình bẻ thành “Nói về tiếng gió” [风声], lấy cớ bắt bẻ lại Mộ Dung Thiên Thu.

Nội thị giám không còn biết phải nói gì, môi mấp ma mấp máy một lúc cũng không tìm được lời nào phản bác. Do đó gã đành phải quay về chỗ Mộ Dung Thiên Thu, truyền đạt lại lời của Yến Kinh Hồng, khiến Mộ Dung Thiên Thu tức đến xanh mặt! Tên tiểu tử này to gan lớn膽, còn dám chơi tiểu xảo với mình à!!! Hắn ta nói với nội thị giám: “Nói với y, cũng không được trò chuyện về tiếng mưa!”

“Vâng!” Nội thị giám toát mồ hôi, lại quay đi truyền ý chỉ.

Lần này Nam Cung Cẩm lại rất nghe lời, vì mục đích của nàng vốn chỉ là muốn chặn họng Mộ Dung Thiên Thu một chút cho tiêu giận thôi!

Họ cưỡi ngựa nửa ngày, cuối cùng cũng đến dịch trạm, bèn xuống ngựa ăn cơm. Hành trình sắp xếp rất căng, không có lộ trình đi du ngoạn, thẳng cảnh gì đó, thế nên dùng cơm xong, tất cả lại tiếp tục lên đường.

Mà bữa cơm này, Mộ Dung Thiên Thu cũng ăn trong tâm trạng vô cùng ấm ức. Một mình hắn ta ngồi một bàn, mà Nam Cung Cẩm, Bách Lý Kinh Hồng và Lãnh Tử Hàn thì ngồi một bàn, tiếp tục cười cười nói nói khiến

hắn ta càng lộ rõ vẻ cô độc! Thế nên, trong cơn giận dữ, hắn ta bèn gọi Yến Kinh Hông sang ngồi ăn cơm với mình. Nhưng sau khi tiêu tử kia qua bàn, hắn lại chẳng nói chẳng rằng, cúi đầu ăn cơm rất quy củ, khiến Mộ Dung Thiên Thu cực kỳ bực bội và vô cùng thất bại!

Ở bên bọn họ thì nói nhiều như vậy, sao ở bên mình lại không nói năng gì nữa?!

“Yến khanh?” Giọng nói âm u vang lên.

“Có thể?” Y cung kính cúi đầu.

Chính cái dáng vẻ cung kính này lại khiến trong lòng Mộ Dung Thiên Thu như bùng lửa lên vậy, “Khanh không có lời gì muốn nói với trẫm sao?”

“Có ạ!” Nam Cung Cẩm rất nghiêm túc, ngược mắt nhìn hắn ta, “Hoàng thượng, thần cho rằng ngài không nên ngăn cản thần nói chuyện trên đường đi, vì đi mãi mà không nói câu nào, thực sự rất nhàm chán!”

Đây là lời mà y muốn nói ư?! Ngọn lửa giận như thiêu đốt trong lòng Mộ Dung Thiên Thu, hắn ta tức tối đặt đĩa xuống, đứng dậy đi thẳng: “Trẫm ăn no rồi! Xuất phát!”

“Hoàng thượng, thần vẫn chưa ăn no!” Nam Cung Cẩm cố tình nói với theo.

“...”

Thấy hắn ta không nói gì, Nam Cung Cẩm lại bổ sung thêm: “Lúc thần chưa ăn no, thì thực sự cực kỳ thích nói chuyện, thích trò chuyện tiếng gió tiếng mưa trên đường! Hơn nữa, còn vô cùng dũng cảm, bất chấp tính mạng luôn. Dù có kềm dao lên cổ thần, thần cũng vẫn không kìm được mà nói chuyện điên cuồng!”

“Mau ăn đi!” Mặt Mộ Dung Thiên Thu sa sầm xuống, gằn lên quát Yến Kinh Hông.

Sau đó, tốc độ của Yến Kinh Hồng thực sự rất nhanh, nhưng mỗi lần lại chỉ ăn một miếng nhỏ, chẳng khác nào mỗi miếng gấp một hạt cơm, khiến Mộ Dung Thiên Thu tức xanh mặt, chỉ muốn đập cả tên tiểu tử kia với bàn ăn ra thẳng bên ngoài thôi!

Sau khi ăn xong, cả đoàn người lại tiếp tục lên đường.

Họ cứ đi r ã dừng, dừng r ã đi như vậy đến Ngọc Môn quan. Trên đường hầu như không nói năng gì, chờ đến lúc đến nơi, Nam Cung Cẩm cảm giác như môi mình sắp hồng vì nghẹn luôn vậy.

Chủ thành Tào Ly Mã và Đại tướng Vương Tử Dịch trấn thủ biên cương cùng ra khỏi thành nghênh đón.

Các quan lại quỳ đ ầy trước cửa thành. Mộ Dung Thiên Thu xuống xe, mặc thường phục màu đen, khuôn mặt tuấn tú vô song nhìn lướt qua mọi người, khí chất uy nghiêm ngạo nghễ đặc trưng của bậc đế vương tỏa ra, đè ép xuống khiến mọi người lại một lần nữa hô to câu vạn tuế. Đương nhiên, dân chúng và binh sĩ là những người vui mừng nhất. Hoàng thượng đến đây, không chỉ có thể cổ vũ ý chí chiến đấu, mà còn có thể thu được lòng dân.

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

“Đứng lên đi!” Giọng nói của Mộ Dung Thiên Thu vang lên, ánh mắt nhìn vào trong thành cũng thêm vài phần hưng phấn, sự hưng phấn của loài động vật ăn thịt khi nhìn thấy máu.

“Tạ ơn hoàng thượng!” Mọi người đứng dậy, Tào Li Mã sai bước tới trước mặt họ, hoàn toàn không khống chế được sự kích động và hưng phấn đang sục sôi trong lòng mình. Được nhìn thấy thiên nhan, là mơ ước lớn nhất của mỗi đại thần đóng tại nơi xa, “Hoàng thượng, thần đã sắp xếp ổn thỏa phòng của ngài và vương gia, thừa tướng đại nhân, cùng với vị... công tử này r ã ạ. Giờ cũng đã bày yến tiệc để đón gió tây tr ần cho ngài, cung nghênh Hoàng thượng!”

Mộ Dung Thiên Thu gật đầu, nhắc chân đi vào. Tào Li Mã đi sau lưng hắn, cùng Vương Tử Dịch gật đầu với Lãnh Tử Hàn và Nam Cung Cẩm. Ánh mắt Vương Tử Dịch nhìn Nam Cung Cẩm có phần hơi cung kính, vì loạn Hoãn Nam, chính là nhờ kế sách của vị Thừa tướng đại nhân này mới dẹp yên được. Lúc đó hắn ta cũng may mắn được đi chiến trường Hoãn Nam một lần, được chứng kiến sự thần kỳ của kế sách đó từ khoảng cách gần, cũng cho hắn ta một gợi ý rất lớn. Chính vì thế, hắn ta vô cùng sùng bái Yến Kinh Hồng!

Tào Li Mã cũng rất cung kính với Nam Cung Cẩm, có đi ầu, trong sự cung kính đó lại có thêm phần nịnh bợ. Ai mà không biết quan hệ của Thừa tướng và Hoàng thượng chứ, nếu bám được lên Thừa tướng, thì sợ gì không rời được khỏi cái đất khi ho cò gáy còn thường xuyên xảy ra chiến trận này? “Thừa tướng đại nhân, mời ngài!”

Nam Cung Cẩm thấy hắn ta nịnh nọt như vậy, cũng bất giác nhìn hắn ta nhiều thêm một chút: “Vị đại nhân này là?”

“Hạ quan là Tào Li Mã, chủ thành của Ngọc Môn quan, tham kiến Thừa tướng đại nhân!” Hắn ta xun xoe đáp.

Khóe môi Nam Cung Cẩm giật giật vài cái: “Người nói tên người là gì?” Là “đờ mờ người” à? Nàng không nghe nhầm đấy chứ?

“Hạ quan tên là Tào Li Mã ạ!” Tiếng địa phương của hắn ta không được rõ ràng sao?

Nam Cung Cẩm cạn lời, nuốt nước miếng một cái, buồn cười lại không dám cười, khẽ gật đầu rồi đi vào trong. Lãnh Tử Hàn và Bách Lý Kinh Hồng rất khó hiểu với phản ứng của nàng, đi vào trong theo. Bản thân Tào Li Mã cũng cảm thấy rất kỳ lạ, hắn ta nói gì sai sao?

“Đang cười gì vậy?” Giọng nói thanh thanh trong trẻo vang lên bên tai. Từ lúc vào trong, nàng vẫn luôn cười, cũng không biết đang cười cái gì.

Lãnh Tử Hàn cũng đi theo, trên mặt đầy vẻ thắc mắc.

“Hai người không cảm thấy tên của ông ta rất buồn cười sao? Ai đời lại tên là “Đờ mờ người”, ha ha...” Tiếng cười to vang lên không chút che đậy.

Người phía sau chỉ nghe thấy tiếng cười của y chứ không nghe thấy câu nói của y, thế nên cũng không biết họ đang nói gì. Nhưng Bách Lý Kinh Hồng và Lãnh Tử Hàn đều quay đầu lại, nhìn đờng chí Tào Li Mã một cái. Hai người này, một người thì cong khoe môi nở nụ cười tà, ánh mắt còn mang theo vẻ trêu chọc rất rõ rệt, giống như đang nhìn một con khỉ vậy. Còn một người, thì mím chặt đôi môi mỏng, dường như đang cố nhịn gì đó, trong mắt mang theo vẻ như cười như không, giống như nhìn một con khỉ hiếm có trên đời.

Sau đó, hai người cùng nhìn đi chỗ khác, quay đầu lại bước đi tiếp.

Tào Li Mã vô cùng khó hiểu, vô đầu bứt tai đi theo sau họ, thế nên, thời khắc này lại càng giống một con khỉ hơn!

Sau khi vào thành rồi, họ lại đi dự yến tiệc. Mộ Dung Thiên Thu ngồi trên ghế chính, dám Nam Cung Cẩm phân bàn ra ngồi, dựa theo chức quan để sắp xếp. Vương Tử Dịch không ngừng bẩm báo tình hình chiến sự, theo cách nói của hắn ta, thì tình hình hiện giờ rất khả quan, về cơ bản, không bao lâu nữa là có thể dập tắt được chiến loạn rồi.

Mộ Dung Thiên Thu nghe câu này cũng không có vẻ cao hứng hay tán thưởng gì như họ phỏng đoán, ngược lại còn có vẻ hơi trầm ngâm, hơi thất vọng, chỉ gật đầu ra hiệu mình biết rồi.

Nhóm đại thần nhất thời không đoán được tâm tư của đế vương, chỉ có thể quay sang nhìn nhau, không dám nói nhảm.

Không lâu sau, một đám ca cơ vừa múa vừa hát xuất hiện, trong đó không thiếu được vũ vật mà Tào Li Mã tốn bao nhiêu công sức để tìm về, thân hình gợi cảm, hoàn toàn không thua gì đám ca cơ trong tiệc ngắm hoa bị Nam Cung Cẩm chơi xỏ lôi hết về thanh lâu đó.

Đám ca cơ vũ cơ uốn éo cơ thể như rắn, vừa hát vừa cười, bộ ngực căng đầy lộ ra một nửa, cơ thể uốn éo thành các động tác có độ khó cực cao, rốn cũng lộ ra ngoài, ánh mắt như tơ lụa, rất giỏi trong việc dụ dỗ, quyến rũ người khác.

Có người thì đánh mắt với Mộ Dung Thiên Thu, có người là với Lãnh Tử Hàn, cũng có người hướng về Nam Cung Cẩm. Trước khi họ vào đây đã có người giới thiệu cho họ thân phận của mấy người bên ngoài này rồi. Mà lúc trước, nhóm ca cơ này cũng đã nhận được mệnh lệnh, ai phải quyến rũ ai. Bách Lý Kinh Hồng với thân phận nam sủng đó, vốn là không được để ý đến, nhưng dung mạo tuyệt mỹ của hắn lại khiến không ít cô nàng động lòng, nảy ý đờriêng.

Nam Cung Cẩm không khỏi khen ngợi một tiếng: “Nhảy đẹp lắm, vòng eo kia lúc còn đẹp hơn cả rắn!”

Đám vũ cơ mừng rỡ, quay đầu nhìn y, lại thấy trong mắt y chỉ toàn là sự tán thưởng, hoàn toàn không có dục vọng, nên không khỏi càng cố gắng hơn.

Từ đó, điệu múa vốn đã rất nóng bỏng, dưới mấy câu kích động của Nam Cung Cẩm lại càng đẩy thêm lên một tầng cao mới, càng nóng bỏng, quyến rũ hơn. Không ít đàn ông đâu bắt đâu thở dờn dập, ngay cả Vương Tử Dịch là võ tướng mà trong mắt cũng bắt đầu nhuốm chút tình dục.

Chỉ mình Bách Lý Kinh Hồng vẫn lạnh lùng thản nhiên, Lãnh Tử Hàn vẫn có vẻ tà phái như cũ, Nam Cung Cẩm càng ngày càng tán thưởng, còn Mộ Dung Thiên Thu lại như cười như không, không biết là bị mê hoặc rồi, hay không bị mê hoặc đây.

Đột nhiên, một vũ cơ lắc người đến bên cạnh Mộ Dung Thiên Thu, vòng eo mềm mại ngã về phía hắn ta. Mỹ nhân lao vào lòng, có lý nào lại không đón nhận?

Mộ Dung Thiên Thu cười một tiếng, đón lấy cô ta, sau đó đưa tay sờ thẳng lên ngực cô ta không chút do dự, rồi bắt đầu nắn bóp hoàn toàn không e ngại đang ở trước mặt mọi người. Rõ ràng vũ cơ đó hơi kinh hãi,

không ngờ Hoàng thượng lại dứt khoát như vậy. Sau đó hắn kéo tay một cái, tấm vải mỏng manh trước ngực cô ta không còn nữa. Vũ cơ kia sợ đến mức kêu lên, nửa thân trên cứ thế lộ ra trong gió khiến không ít đàn ông đều nuốt nước miếng. Mà ánh mắt tàn độc của Mộ Dung Thiên Thu chỉ quét lên người cô ta, hỏi: “Tên là gì? Làm vũ cơ chẳng phải là để mặc người ta thoải mái chơi đùa sao?”

Vũ cơ kia suýt chảy nước mắt, tất cả đám vũ cơ này đều là gái trinh, thâm mong có thể nhân cơ hội này để trèo lên cành cao, nên mới phí tâm trí sức lực để học điệu múa lộ liễu như vậy, giờ bị nhiều người thế này nhìn thấy cơ thể, muốn vào cung chẳng phải là nằm mơ giữa ban ngày sao? Nhưng đối phương là Hoàng đế, dù cô ta có đầy một bụng ấm ức cũng chẳng thể nói gì.

Mộ Dung Thiên Thu hừ lạnh một tiếng: “Mất hết cả hứng, chém đi!”

“Vâng!” Tào Li Mã sợ đến trắng bệch mặt mũi, vội vàng đáp một tiếng rồi vẫy tay, có người lập tức lôi vũ cơ kia xuống. Lòng cô gái kia như tro tàn, cũng không cầu xin gì, vì cô biết hôm nay cô không thể tránh được cái chết. Hoàng thượng đã không có ý đưa cô vào cung, thì dù hôm nay hắn có chạm vào mình, hắn cũng sẽ không muốn cho những người khác cũng chạm vào nữa. Thế nên, con đường duy nhất của cô cũng chỉ có con đường chết thôi.

Trong lòng các vũ cơ khác đều rất sợ hãi, càng ra sức để nhảy múa hơn, để tránh cho Hoàng thượng bất mãn lại lôi họ ra chém.

Lúc này, Nam Cung Cẩm lại trầm giọng thở dài: “Cần gì chứ.” Chỉ vờn vờn ba chữ truyền vào tai tất cả mọi người ở đây, bao gồm cả vũ cơ bị kéo ra ngoài kia. Đúng thế, cần gì chứ, cô vốn là con gái nhà giàu, vì muốn trèo lên cành cao mới rơi vào bước đường này. Ai ngờ đến cuối cùng, còn chưa kịp sờ vào phú quý vinh hoa, đã bị mất mạng rồi, cần gì chứ?! Nhưng giờ hối hận, cũng đã quá muộn màng!

Các vũ cơ biết không dễ chọc vào Hoàng thượng, đương nhiên lại nhắm đến những người khác. Mà câu thở dài thương hoa tiếc ngọc này của Nam Cung Cẩm cũng đã hoàn toàn giành được cảm tình của các mỹ nhân. Một

vũ cơ đảo đến trước mặt Nam Cung Cầm dưới ánh mắt chăm chú như cười như không của Mộ Dung Thiên Thu. Sau khi bước tới bên người y, không biết một cái ly bay từ đâu ra, đập vào chân cô ta!

Cú ngã này, nếu theo góc độ và lực đánh, thì hẳn là sẽ ngã ra giữa điện. Nhưng vì đạt được mục đích của mình, cũng dựa vào khả năng nhảy múa xuất sắc của mình, cô ta xoay người ở một góc khiến mọi người không thể tin nổi, sau đó ngã thẳng về phía Nam Cung Cầm!

Nam Cung Cầm không tỏ vẻ gì, ôm cô gái này để thể hiện với mọi người rằng mình là đàn ông bình thường cũng không có gì không tốt.

Nhưng, sau khi cô gái kia ngã mạnh xuống, tay lại đặt thẳng vào đũng quần Nam Cung Cầm! Sau đó, mắt cô ta trợn trừng lên không dám tin, quay đầu nhìn Nam Cung Cầm, thừa tướng... lại không có chim ư?!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 21: Bị Nghi Ngờ?!

Vũ cơ kia trợn trừng mắt như vô cùng kinh ngạc, mà dưới ánh mắt trợn trừng của cô ta, Mộ Dung Thiên Thu cũng lộ ra vẻ trầm ngâm suy nghĩ.

Nam Cung Cầm lạnh lùng liếc một cái, ngay trước khi vũ cơ kia mở miệng, nàng đã nhanh chóng đưa tay giữ chặt lấy cổ cô ta!

“A...” Vũ cơ há hốc miệng, muốn nói gì đó, nhưng cổ bị siết quá chặt nên không thể nói được câu gì, mà vẻ mặt cũng càng ngày càng vặn vẹo, tay bàn tay thon như ngọc túm lấy tay Nam Cung Cầm, muốn giằng tay nàng ra, nhưng Nam Cung Cầm sao có thể cho cô ta đạt được ý muốn!

Mọi người xung quanh đều nhìn Thừa tướng, dường như không hiểu vì sao y lại nổi giận đến mức như vậy, một người đàn ông, bị một cô gái xinh đẹp quyền rũ thế này sờ một cái cũng đâu có thiệt thòi gì, đúng không?

Mà vũ cơ kia, trong lúc chỉ mảnh treo chuông, cuối cùng cũng hiểu rằng mình vừa biết được chuyện gì đó không nên biết, liền cắn răng ra sức dùng mắt ra hiệu cho Nam Cung Cầm, ý muốn nói đối phương thả mình xuống, cô ta sẽ không nói gì cả!

Nhưng Nam Cung Cầm lại khẽ thở dài, tay càng siết mạnh hơn một chút, cuối cùng khe khẽ bẻ quặt đi...

Sau đó, một tiếng rắc vang lên, cô gái kia bị vặn gãy cổ, trợn trừng hai mắt nằm trên mặt đất, nhìn vào hư không, hoàn toàn không còn hơi thở nữa.

Biết được chuyện này không thể nói ra, nhưng cô ta biết quá muộn rồi! Hơn nữa, giữ lại mạng sống của cô gái này, nàng cũng không dám chắc quả bom hẹn giờ này liệu có nổ hay không. Bí mật của mình, vĩnh viễn không thể hy vọng vào người khác giữ hộ, nếu không, đến cuối cuối cùng, có khi mình chết như thế nào cũng không biết!

Nhưng Mộ Dung Thiên Thu là Hoàng đế, có thể lôi người ta ra chém chỉ vì tâm trạng không tốt, nhưng Yến Kinh Hồng là thừa tướng, giết người ngay trước mặt mọi người thế này là phạm pháp! Ánh mắt nghi hoặc của Mộ Dung Thiên Thu nhìn thẳng về phía nàng, ánh mắt Bách Lý Kinh Hồng và Lãnh Tử Hàn cũng hơi động đậy.

Đám vũ cơ đã sợ hãi đến mất hồn mất vía rồi. Điệu múa vừa múa được một nửa đã chết mất hai người, hơn nữa, một người còn trợn trừng mắt chết ngay trước mặt họ. Sự chấn động mạnh mẽ vào thị giác thế này khiến trong lòng họ cảm giác vô cùng khủng hoảng, và hoang mang!

“Yến khanh, đang yên đang lành, khanh giết vũ cơ này làm gì?” Mộ Dung Thiên Thu nhìn về phía Nam Cung Cẩm, ánh mắt đầy vẻ thăm dò.

Cơ mặt Nam Cung Cẩm giật giật vài cái, dường như rất thống khổ, lại dường như đang cố nhẫn nhịn, lại cũng như đang khó chịu đến cùng cực nhưng lại cố gắng ép mình phải bình tĩnh lại. Trong chốc lát, ánh mắt nàng đã đầy sương mù, nàng khẽ cắn môi như vô cùng ảm ức, lại khó có thể nói thành lời.

Lúc này Mộ Dung Thiên Thu càng nghi hoặc hơn, sắc mặt y thế kia là sao? Bị động kinh à? Nhưng không thể không nói, tiểu tử kia lộ ra vẻ mặt này, thực sự đáng yêu đến lạ thường.

Sự nghi hoặc của Mộ Dung Thiên Thu rơi vào mắt Nam Cung Cẩm lại khiến nàng nghiêng răng nghiêng lợi nữa. Sao cái tên này ngu xuẩn thế? Nàng đã thể hiện rõ ràng thế này rồi, lẽ nào nhất định bắt nàng phải ôm thân dưới nhảy nhồm lên thì hẳn mới hiểu nàng đang như trứng, sau đó dưới cơn phẫn nộ vì bị như trứng nên mới giết người à?! Nàng cắn răng, không nhịn nổi nữa, nói: “Hoàng thượng, nếu có ai đó đè ngài một cái như vậy, ngài sẽ hiểu cảm nhận của thần thôi!”

Nói xong, trên trán nàng đã rướm mồ hôi, cứ như đang nhắm nhẹn vô cùng đau khổ vậy!

Mộ Dung Thiên Thu ngẩn ra một chút, cuối cùng cũng hiểu! Các đại thần ở đây cũng lập tức hiểu cả, sắc mặt ngại ngùng cúi đầu ho khan. Thì ra vũ cơ đó ngã quá mạnh, nên mới đè vào nơi đó của Thừa tướng đại nhân... Khụ khụ! Mọi người đều là đàn ông, lớn thế này rồi, có ai chưa từng va chạm một hai lần, đương nhiên có thể biết được cảm giác đó đau đớn đến nhường nào. Trong lúc đau đớn kịch liệt mà giết đi cô gái suýt nữa phá hủy đời con cháu của mình cũng cũng không có gì kỳ lạ cả! Hơn nữa, cô gái kia cũng chỉ là một vũ cơ thân phận đê tiện thôi mà!

Mọi người đều hiểu rồi nên vẻ mặt Yến Kinh Hồng lại càng có vẻ đau đớn và vắn vẹo hơn, khiến Bách Lý Kinh Hồng và Lãnh Tử Hàn ngồi bên cạnh không khỏi run rẩy khóe môi, nàng có phải đàn ông đâu, sao diễn giống vậy?! Cứ như đã từng trải qua sự đau đớn đó thật vậy.

Thế nên, sự lo lắng và áy náy trong lòng Tào Li Mã lập tức như nước lũ tràn bờ, như hồng thủy dâng trào với khí thế không thể ngăn chặn nổi. Hắn ta tìm toàn mấy cô nàng kiêu gì thế này? Đắc tội Hoàng thượng đã đành, lại còn làm cho Thừa tướng thành thế kia, không biết phương diện kia của Thừa tướng còn dùng được nữa không?!

Nghĩ vậy, hắn ta nuốt nước miếng một cái, bực bội vẩy tay ra hiệu cho đám vũ cơ kia biến hết đi, sau đó mới cung kính nói với Nam Cung Cẩm: “Thừa tướng đại nhân bớt giận, hạ quan sơ suất quá! Xin Thừa tướng đại nhân thứ tội!”

Sắc mặt Nam Cung Cẩm đã vô cùng vắn vẹo, cũng không trả lời hắn ta. Nhưng từ vẻ mặt cũng có thể nhìn thấy được Nam Cung Cẩm đã đau đến mức không nói được thành lời nữa rồi.

“Yến khanh, có cần mời đại phu khám xem thế nào không?” Mộ Dung Thiên Thu nhìn y như cười như không, trong mắt đầy vẻ trêu chọc.

Nam Cung Cẩm cắn răng nhếch môi nói: “Không cần đâu! Chuyện này thần không muốn bất cứ người nào khác biết!” Có thể gọi đại phu được

sao, chỉ cần bắt mạch một cái là biết mình là nữ rồi! Nhưng không muốn quá nhiều người biết chuyện này lại là một lý do rất tốt.

Các võ tướng văn thần của Ngọc Môn quan lập tức bày ra vẻ mặt rất mơ hồ, ra vẻ hôm nay họ chẳng nhìn thấy gì cả, nên cũng sẽ không nói lung tung gì ra ngoài.

Sau đó, bầu không khí cũng dần dần dịu xuống, nhưng sắc mặt Nam Cung Cẩm vẫn đau đớn như cũ. Khóe môi Mộ Dung Thiên Thu cong lên cười ta: “Yến Khanh, của Khanh không dùng được nữa cũng tốt, có thể dùng của trẫm mà!”

Khắp nơi đều vang lên tiếng hít thở sâu, lúc trước họ thường nghe nói quan hệ giữa Hoàng thượng và Thừa tướng không đơn giản, nhưng chỉ nghe nói thôi. Hôm nay tận mắt chứng kiến thế này, lại thấy mức độ của họ cao đến mức này, thực sự khiến người ta không dám nhìn thẳng!

Sắc mặt Nam Cung Cẩm sa sầm xuống, ánh mắt nhìn Mộ Dung Thiên Thu cực kỳ khó chịu, dường như tràn ngập sự bất mãn và thù địch, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hoàng thượng yên tâm, chỉ là vết thương nhỏ thôi, không thể tạo thành thương tổn lớn với thân được!”

Dáng vẻ này đã thể hiện trọn vẹn hình tượng một người đàn ông bị thương con chim nhỏ rồi ngay cả lòng tự trọng cũng bị tổn thương vì người khác nghi ngờ năng lực của mình! Dù muốn hoài nghi, cũng chẳng thể hoài nghi được gì.

Mọi người bất giác đều hơi khinh bỉ câu nói thêm dầu vào lửa của Hoàng thượng, biết rõ người ta vừa bị thương, hiện giờ trong lòng không vui, mà Hoàng thượng còn nói kiêu thị uy như vậy, chẳng có lòng thương người gì cả! Nhưng họ cũng chỉ dám nói thầm trong lòng thôi, không dám nói ra thành lời.

Mộ Dung Thiên Thu không khỏi bật cười, đôi mắt xanh lục cong lên, sau đó lại nhìn Nam Cung Cẩm nói đầy ý xấu: “Yến Khanh, đau đến mức này rồi, có cần trẫm xoa giúp Khanh không?”

Vừa nghe câu này, mọi người đều cup mắt, cố gắng thu nhỏ cảm giác tởn tởn của mình lại. Hoàng thượng à Hoàng thượng, ngài chú ý liêm sĩ chút đi!

Nam Cung Cẩm đen xì mặt, sắc mặt Bách Lý Kinh Hồng cũng càng lúc càng trăn xuống, Lãnh Tử Hàn lại như cười như không ngẩng đầu chờ xem tình hình phát triển thế nào.

“Không cần phiền Hoàng thượng bận lòng!” Từ chối thẳng thừng! Nàng làm gì có trứng, xoa cái cứt!

Nghe vậy, Mộ Dung Thiên Thu cũng không chịu lui quân, ngược lại ý định muốn trêu chọc y càng đậm hơn: “Yến khanh, trăm muốn xoa giúp khanh mà!”

“Nếu Hoàng thượng thực sự muốn xoa như vậy, thì có thể tự xoa mình mà!” Nàng đáp lại một câu không chút nể nang, sau đó lườm hắn ta một cái!

Chúng đại thần đều hết hồn hết vía, Thừa tướng đại nhân to gan thế?! Nói ra câu như thế này, lẽ nào không sợ Hoàng thượng giết y sao?!

Mà Mộ Dung Thiên Thu nghe câu nói coi mình không ra gì của y, lúc đầu cũng tức giận, nhưng sau khi nhìn thấy y lườm mình như vậy, hắn ta lại như bị rút não, còn cảm thấy tiểu tử này đáng yêu thật. Thế nên, hắn ta cũng không so đo gì, ngược lại còn cười nói: “Xoa của mình thì có gì thú vị đâu, Yến khanh, hiếm khi trăm nhiệt tình như thế này lắm đấy!”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, thần không được khỏe, muốn về nghỉ ngơi trước.” Cứ nói tiếp với tên đoạn tụ chết tiệt này, thì tam quan, liêm sĩ của nàng nát bét hết!

Yêu quý sinh mạng, tránh xa Mộ Dung đoạn tụ!

“Ủm!” Thật bất ngờ, Mộ Dung Thiên Thu lại không hề ngăn cản, lập tức đồng ý ngay.

Nam Cung Cầm ngẩng đầu nhìn hấn ta, chỉ thấy ánh mắt hấn ta hơi lóe lên, trong lòng thoáng giạt mình, cũng thầm biết mình vẫn bị tên này nghi ngờ. Tuy sau chuyện đó nàng diễn rất thật, nhưng lúc giết người, vẻ mặt nàng quá bình tĩnh, quá lạnh lùng, sơ hở này bị Mộ Dung Thiên Thu phát hiện ra cũng không có gì là lạ.

“Vũ cơ đó...” một viên quan nhỏ của Ngọc Môn quan nhú mày nói. Về lý mà nói, thì dù đau đến mấy mà Thừa tướng giết người như vậy cũng hơi quá. Giờ thái độ của Hoàng thượng đã thế này, còn ai dám to gan hỏi tội nữa! Nhưng vũ cơ kia phải xử lý thế nào đây?!

Tào Li Mã vội nói: “Cho gia đình cô ta ít bạc để an ủi đi...”

“Không được cho!” Nam Cung Cầm đen mặt nói, “Bản quan suýt bị cô ta phết r ối, đây là tội cô ta đáng phải chịu!” Nàng kích động còn đứng bật dậy, cực kỳ phẫn nộ. Mà quả nhiên, vẻ nghi hoặc trong mắt Mộ Dung Thiên Thu lại nhạt đi một chút. Để giữ cái mạng nhỏ của mình, nàng cũng không còn cách nào khác!

“Yến Khanh nói không cho thì không cho. Một vũ cơ thôi mà, coi như trảm giết đi!” Mộ Dung Thiên Thu vẫn mù quáng như cũ.

“Vâng! Th ần tuân chỉ!” Tào Li Mã vội cúi đầu, trong lòng đã không ngừng rơi lệ, rõ ràng muốn mượn cơ hội này để thể hiện một chút, giờ lấy lòng không thành, mà chắc Thừa tướng cũng hận chết mình r ối!

Nam Cung Cầm cắn môi dưới như đang rất đau đớn, liếc hấn ta một cái r ối đi ra: “Hoàng thượng, th ần cáo từ!”

“Ừ.” Mộ Dung Thiên Thu nhìn theo bóng y rời đi, bắt đầu trầm tư suy nghĩ. Yến Kinh H ồng à Yến Kinh H ồng, tuy bình thường tính cách Khanh rất tệ, nhưng nếu không bị người ta ép đến mức không thể nhịn được, thì sẽ không dễ dàng ra tay lấy mạng người. Hơn nữa, chiêu thức mà Khanh thường dùng là ‘mượn đao giết người’ cơ mà. Hôm nay chẳng qua chỉ bị đè một chút thôi, đã giận dữ đến mức này, thực sự là do bị thương nên tức giận, hay là do muốn che giấu đi đâu gì khác?

Nam Cung Cẩm đi r ấ, đương nhiên Bách Lý Kinh H ồng cũng đặt đũa xuống đi theo. Một trước một sau, lẳng lẳng đi trên hành lang dài. Bước chân Nam Cung Cẩm càng lúc càng gấp gáp, càng ngày càng nhanh. Không lâu sau nàng đã quay về đến phòng mình. Bách Lý Kinh H ồng bước vào them, đóng cửa ‘ ầm’ một tiếng.

Sau đó, mặt Nam Cung Cẩm méo mó vắn vẹo, ôm người dưới của mình nhảy cẫng trong phòng như khi, dường như vô cùng đau đớn, gào ầm lên: “Ôi trời ơi! Đau chết ông mất! Mẹ kiếp!”

Bách Lý Kinh H ồng cũng biết nàng muốn diễn cho người của Mộ Dung Thiên Thu xem, thế nên cũng chỉ thản nhiên cong môi, ng ẩ sang một bên nhìn nàng.

Chờ khi Nam Cung Cẩm nhảy một r ấ, người không nên xuất hiện ở ngoài cửa cũng đi r ấ, nàng mới ủ rũ gục đầu bước về phía Bách Lý Kinh H ồng, nhắm mắt ng ẩ lên người hắn, hoàn toàn tin tưởng rằng hắn sẽ đỡ được mình. Quả nhiên, nàng lập tức ng ẩ vào một vòng tay ngập tràn hương tuyết liên.

“Hắn là Mộ Dung Thiên Thu cũng biết nàng có thể cảm nhận được có người đang giám sát.” Giọng nói trong trẻo vang lên trên đỉnh đầu, vì cho dù Cẩm nhi không phát giác ra, thì Mộ Dung Thiên Thu cũng phải biết rằng với trình độ nghe lén thế này, cũng không thể giấu được Mộ Cẩm Th ần.

Nam Cung Cẩm mỉm cười: “Đương nhiên hắn ta biết ta sẽ cảm nhận được có người đang giám sát, nhưng dù biết dù không, thì màn kịch này cũng vẫn phải diễn. Giờ tốt xấu gì cũng giống một chút r ấ đúng không? Dù sao cũng tốt hơn là bị nghi ngờ hoàn toàn!” Nàng nhẹ nhàng nói, mắt vẫn không mở ra, rõ ràng đang đóng giả là vô cùng mệt mỏi.

“Thật ra, nàng không cần phải mệt như thế này.” Quay về Nam Nhạc cùng hắn có gì không tốt chứ?

“Ta không muốn đứng sau lưng chàng!” Nói xong, nàng ngậm miệng lại, sắc mặt lạnh lùng như không còn muốn thương lượng nữa.

Bách Lý Kinh Hằng cũng biết nếu tiếp tục nói chuyện này sẽ chỉ làm nàng tức giận chứ không có kết quả khác, nên rất lý trí chọn im miệng. Ngón tay thon dài trắng muốt xuyên qua mái tóc đen của nàng, cảm giác lạnh băng khiến đầu óc mệt mỏi của Nam Cung Cẩm dần tỉnh táo lại một chút. Trong lòng thoải mái rồi, nàng lại thấy hơi buồn ngủ.

“Một năm trước, tổng cộng có ba người từng nói, ta sẽ hủy hoại nghiệp lớn của chàng.” Nam Cung Cẩm trầm giọng nói.

Hắn sững sờ, sau đó đứng tử hơi co lại. Tay cũng hơi ngừng lại: “Thế thì sao?”

“Thế nên ta mới không quay về Nam Nhạc mà đi Tây Vỹ, cố gắng làm cho mình trở nên mạnh mẽ hơn, sẽ không tạo thành gánh nặng cho chàng!” Nàng dựa lại gần hắn một chút nữa, khóe môi hơi cong lên. Nàng làm được rồi, Yêu Nghiệt là nên không gì không làm được như thế!

Cuối cùng cũng có câu trả lời cho một năm xa cách đó.

Không phải vì nàng cần cân nhắc xem có nên tha thứ cho mình hay không, cũng không phải vì muốn trốn tránh, mà chỉ vì muốn cho con đường của họ sau này có thể bằng phẳng hơn một chút ư?!

“Nàng vĩnh viễn cũng sẽ không trở thành gánh nặng của ta.” Giọng nói thanh thanh chậm rãi vang lên, còn dễ nghe hơn tiếng nước chảy vài phần.

Nam Cung Cẩm mở mắt ra, nhìn lên khuôn mặt đẹp như tranh vẽ của hắn, cong môi cười: “Đương nhiên rồi, ta sẽ không để cho ngày đó xảy ra!” Nàng sẽ càng mạnh mẽ hơn, rất mạnh, rất mạnh!

Đôi môi mỏng của hắn cũng cong lên cười mà không nói gì.

Nàng vĩnh viễn sẽ không trở thành gánh nặng của ta, vì nàng đã sớm xâm nhập vào tận trong máu thịt của ta rồi, nếu là cùng một thể, thì sao có thể trở thành gánh nặng đây?

...

“Hoàng thượng, sau khi quay về, Thừa tướng luôn ôm chỗ đó của mình, đau đến mức nháy nhót một hồi lâu, thuộc hạ thấy tình hình không giống giả vờ!”

Mộ Dung Thiên Thu nghe vậy, khẽ nở nụ cười tàn độc rồi nhẹ nhàng xoay bàn chỉ trên ngón tay mình, không nói câu gì. Bé con đó rất thông minh lanh lợi, e rằng đã biết mình phải người bám theo y từ đầu rồi, dù y không biết, thì tay Mộ Căn Thần có võ công cao cường hơn mình đó hẳn cũng sẽ biết. Thế nên, thứ thủ hạ hẳn ta nhìn thấy, có thể là chân tướng sự việc, cũng có thể là màn kịch đối phương cố tình diễn ra mà thôi.

“Lui xuống đi.” Giọng nói âm u chậm rãi vang lên.

“Vâng!” Hẳn ta đáp một tiếng rồi lập tức lui ra ngoài.

Mộ Dung Thiên Thu cúi đầu trầm ngâm một lúc lâu, sự nghi hoặc trong lòng càng lúc càng lớn. Tất cả mọi chuyện từ lúc mới gặp đến giờ, cùng với biểu hiện ngày hôm nay của y, thực sự quá bất thường. Mà trên người tiểu tử đó lại còn có mùi thơm như vậy, lẽ nào... y thực sự là con gái?! Nghĩ tới đây, hẳn ta lại bất giác hơi khinh bỉ chính mình trong lòng. Có biết bao nhiêu cách để biết được y là nam hay nữ, nhưng hẳn ta lại không muốn dùng thủ đoạn cưỡng bức, thế nên đến cuối cùng chỉ có thể ngửi đây mà nghi ngờ.

Có đi ầu, nếu đã muốn biết, chi bằng...

...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 22: Hoàng Thượng Nhìn Lén Chúng Tướng Sĩ Tắm Rửa?!

Hôm nay khi họ tới Ngọc Môn quan cũng đã là buổi chiều rồi, ăn cơm tối xong, trời cũng không còn sớm nữa. Có lẽ binh mã của địch cũng biết Mộ Dung Thiên Thu tới đây, sĩ khí của đối phương đang lên cao, nên quyết định lui lại né tránh một chút, chỉnh đốn lại quân đội một ngày. Thế nên, ngày hôm nay không có chiến sự nào xảy ra.

Buổi tối, Nam Cung Cẩm nhàn hạ nằm ngâm trong bồn tắm, khe khẽ ngâm nga, rất thoải mái ung dung. Nàng hát quàng quạc lên: “Ta là lưu manh, ta là sói háo sắc. Nàng có thể làm gì ta nào? Đi hết đường lớn, xuyên qua ngõ nhỏ, cuối cùng tới bên rừng trúc. Ta nói này, cô nương kia ơi, nàng xinh đẹp nhường đó, làm bạn với ta đi...”

Đang hát cao hứng, ánh mắt đột nhiên sững lại. Ngoài cửa sổ có người! Cũng cùng lúc đó, ‘âm’ một tiếng, cửa bị người ta đẩy mạnh ra!

Nam Cung Cẩm kinh hãi, nhanh chóng đưa tay kéo băng ngực ở bên cạnh vào trong thùng tắm, cuống quít băng lại. Dưới đáy lòng hơi hoảng hốt, trong tình huống này, chỉ có một người có thể vào đây thôi!

Quả nhiên, không lâu sau, Mộ Dung Thiên Thu mặc chiếc áo bào đen bước vào, nhưng lại không đứng quá gần. Tuy hẳn ta cố tình chọn thời điểm để vào là vì muốn xem rõ cuộc tiểu tử này là nam hay nữ, có đi đâu nếu là đàn ông, mình vào thế này cũng chẳng sao. Nhưng nếu là nữ, thì hành vi của hẳn ta có vẻ hơi hèn hạ thì phải!

Thế nên hẳn ta chỉ có thể đứng từ xa nhìn lại.

Nhìn thấy hấn ta, Nam Cung Cầm làm ra vẻ ngờ người, sau đó mới chậm rãi thu lại ánh mắt ngạc nhiên kia, trên mặt đã vô cùng bình tĩnh, lại mang theo vẻ đờ phòng: “Hoàng thượng, ngài vào đây làm gì?”

Thấy y như vậy, Mộ Dung Thiên Thu chợt cảm thấy không thoải mái lắm. Mộ Dung Thiên Thu hấn ta từng cưỡng ép rất nhiều người, nhưng thật sự chưa từng hèn hạ đến mức xông vào lúc người ta đang tắm. Lần này trong lòng hấn ta cũng có chút áp lực tâm lý! Hấn ta há miệng ra nhưng lại không biết phải nói gì, chợt cảm thấy hơi hối hận.

“Hoàng thượng?” Nam Cung Cầm nhú mày, mặt càng sa sầm xuống.

Mộ Dung Thiên Thu đứng nguyên tại chỗ nhìn nàng từ xa, do dự một lúc lâu rồi thì thầm thở dài trong lòng, cuối cùng vẫn từ bỏ ý định muốn bước lên phía trước thăm dò thực hư ra sao: “Trẫm chỉ muốn sang tìm khanh trò chuyện chút thôi, không biết khanh lại đang tắm! Trẫm ra phòng khách chờ khanh!”

Ngay khi hấn ta quay người đi, Nam Cung Cầm nhanh chóng túm lấy áo trung y, xoay người khoác lên, sau đó bò ra khỏi bồn tắm.

Mà Mộ Dung Thiên Thu cũng quay đầu rất đúng lúc, thấy y chỉ mặc một chiếc trung y mỏng manh, ngực phẳng lì, sự nghi hoặc trong lòng cũng chợt tan biến. Xem ra, đúng là hấn ta nghĩ nhiều quá rồi, làm gì có cô gái nào ngực phẳng đến mức kia chứ? Sau khi xác định Yến Kinh Hồng không phải phụ nữ xong, trong lòng hấn ta buông lỏng hơn rất nhiều. Hấn ta ngẩng xuống bên bàn, chờ Yến Kinh Hồng đi ra.

Nam Cung Cầm rút chiếc áo lông cáo trắng như tuyết trên bình phong xuống để chống rét, đi thẳng ra ngoài, trong lòng cũng có cảm giác thở phào nhẹ nhõm. May mà tuy Mộ Dung Thiên Thu làm việc không từ thủ đoạn, nhưng cũng không thích làm những hành động quá hèn hạ, nếu không, hôm nay chắc chắn thân phận của mình sẽ bị bại lộ!

“Hoàng thượng cao hứng vậy, lại muốn đến nói chuyện với thần à!”
Sắc mặt nàng không vui vẻ lắm, ánh mắt cũng chẳng thân thiện gì cho cam,

rõ ràng muốn khiến đối phương biết rằng mình cực kỳ bất mãn với hành vi xâm nhập lúc nửa đêm này của hắn ta.

Mộ Dung Thiên Thu bình tâm rồi, đương nhiên cũng quay lại về trên chóc thường ngày. Nhìn Yến Kinh Hằng vừa bước từ phòng tắm ra, khuôn mặt bị hơi nước làm đỏ hồng lên, như thể chóc một cái là vỡ, giống như đang dụ dỗ người ta lao tới cắn một miếng vậy. Hắn ta nhìn quanh, chợt nhớ tới không ngờ cái tên khốn kiếp Mộ Căn Thần kia lại không ở đây, liền hỏi dò: “Yến Khanh, Mộ Căn Thần đâu rồi?”

“Đương nhiên là đang tắm trong phòng hắn!” Đột nhiên Diệt tới tìm hắn, không biết xảy ra chuyện gì, vừa vặn nàng định đi tắm nên họ ra ngoài luôn.

“Vừa rồi trẫm đứng ngoài nghe Yến Khanh hát rất cao hứng, bài hát đó là bài gì vậy?” Mộ Dung Thiên Thu hỏi với vẻ rất hứng thú.

Nghe hắn ta hỏi vậy, sắc mặt Nam Cung Cẩm hơi có vẻ ngượng ngùng. Bài hát đó hát ở thời cổ đại chắc chắn sẽ bị coi là không biết lễ nghĩa liêm sỉ, giờ làm sao nàng hát được?! Nếu bị mấy ông nho sĩ nghe thấy, thì chắc chắn nàng sẽ không giữ được chức quan của mình, mất hết cả danh dự mất! “Khởi bẩm Hoàng thượng, chẳng qua chỉ là một bài hát ngoài lề đường, chẳng ra sao thôi ạ. Ngài nghe thấy rồi thì thôi, tuyệt đối đừng coi nó là nghiêm túc!”

“Nếu trẫm cứ nhất quyết muốn nghe thì sao?” Giọng nói tàn độc vang lên hỏi ngược lại một câu.

Lúc này hắn ta đứng ngoài chỉ nghe thấy lảng máng thôi, nhưng rõ ràng nghe thấy y hát cái gì mà “Ta là lưu manh”: “Ta là sói háo sắc”...

Người là Hoàng đế mà, ta làm qué gì được người đâu?! Năm đó khi nàng đi học, bài hát này được lưu truyền rộng rãi khắp cả trường, đương nhiên, cũng chỉ lưu truyền ở trong đám cậu ấm cô chiêu và đám côn đồ thôi, được đặt tên là “Bài hát lưu manh”, từng làm mưa làm gió trong trường! Vừa rồi nàng tắm rửa thấy tẻ nhạt quá, mới thuận miệng hát vài câu, giờ lại bị dằn ép đến mức không thể không hát!

Thấy Mộ Dung Thiên Thu vẫn nhìn mình chằm chằm không chớp mắt, nàng hắng giọng rồi bắt đầu hát: “Ta là lưu manh, ta là sói háo sắc, nàng có thể làm gì ta nào?”

Hát tới đây, Nam Cung Cẩm tinh mắt nhìn thấy khóe môi Mộ Dung Thiên Thu hơi giật giật mấy cái.

“Đi hết đường lớn, xuyên qua ngõ nhỏ, cuối cùng tới bên rừng trúc. Ta nói này, cô nương kia ơi, nàng xinh đẹp nhường đó, mình làm bạn được không? Cô nương nghe vậy vô cùng tức giận, cho ta ăn ngay một cái tát.”

Nghe đến đây, khóe môi Mộ Dung Thiên Thu lại giật mạnh lên vài cái nữa.

“Ta là lưu manh, ta là sói háo sắc, nàng có thể làm gì ta nào? Sau khi nói xong, ta giữ lấy nàng, ấn cô nương xuống đất, giờ trò lưu manh~~~”

Hát xong, Nam Cung Cẩm cúi đầu chờ bị phê phán! Mấy loại bài hát thế này ở cổ đại có thể được liệt vào dạng dân ca, bản thân mình là Thừa tướng, lại đi hát cao hứng như vậy, thật đúng là...

Mộ Dung Thiên Thu trầm mặc một lúc lâu, rồi nhìn sang bé con này giờ vẫn luôn cúi đầu đứng trước mặt mình, chỉ cảm thấy mình như bị dội một chậu nước lạnh từ trên đầu xuống, hoa mắt chóng mặt. Cái bài hát quỷ gì thế này? Dù là ca từ hay điệu nhạc cũng đều khiến người ta không thể tưởng tượng được! Nội dung đó, thực sự vô sỉ đến một mức độ không tưởng!

“Yến khanh à, rốt cuộc trong cái đầu nhỏ kia của khanh chứa những gì vậy?” Lúc cao hứng, có thể làm ra những câu thơ ý cảnh sâu sắc lạ thường. Lúc phong nhã, có thể đàn ra khúc nhạc như nước chảy mây trôi. Lúc cơ trí, có thể quyết định cần khôn chỉ trong một từ một ngữ. Lúc tham ti tiện, có thể đánh liêu ngay cả tính mạng của mình. Lúc vô sỉ, thì thực sự thô tục đến mức không có giới hạn nữa!”

“Chứa đại não, tiểu não, xương, còn có rất nhiều cấu trúc giống như Hoàng thượng thôi!” Nam Cung Cẩm hỏi đồng nói tây.

Mộ Dung Thiên Thu mấp máy môi, nhưng vẫn không tìm được nổi giọng nói của mình. Đặc biệt là câu “Ta giữ lấy nàng, ấn cô nương xuống đất, giở trò lưu manh” kia thực sự khiến hắn ta cảm thấy cổ họng mình khô rang. Hắn cảm thấy hắn cần phải nhìn nhận lại người đang đứng trước mặt mình một lần nữa!

“Cốc! Cốc!” Tiếng gõ cửa vang lên có vẻ rất vội vàng.

“Ai?” Mộ Dung Thiên Thu nhíu mày, bực bội nhìn ra cửa.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, binh mã phản quân đột ngột tập kích, đã bắt đầu dùng máy ném đá, hất đá lớn vào trong thành. Chủ thành sai nô tài tới mời ngài và Thừa tướng đại nhân mau chóng tránh xa cổng thành, chuyển sang ngụ ở phủ chủ thành trong thành!” Quả nhiên Hoàng thượng đang ở đây, tìm khắp không thấy.

Nghe vậy, Mộ Dung Thiên Thu nở nụ cười tàn độc, trong mắt dâng lên vẻ khát máu, sai bước ra ngoài: “Bảo trăm né tránh à? Thật nực cười! Dẫn đường đi, đi lên tường thành!”

Nam Cung Cẩm thực sự không muốn để ý đến mấy chuyện nội bộ của Tây Võ, người ta đánh nhau cũng chẳng liên quan gì đến nàng. Thật ra Tây Võ càng loạn thì sẽ càng có lợi cho nàng, nhưng hiện giờ Mộ Dung Thiên Thu đi từ chỗ mình ra, mình cũng không thể không đi theo được.

...

“Bệ hạ, vừa rồi Mộ Dung Thiên Thu vào phòng Hoàng Hậu!” Vẫn quỳ trước mặt Bách Lý Kinh Hồng, cúi đầu không dám ngẩng lên.

Nghe vậy, Bách Lý Kinh Hồng lập tức nổi giận, một luồng lửa như bùng lên trong không trung. Vừa rồi Cẩm Nhi đang tắm, Mộ Dung Thiên Thu vào làm gì?! Nghĩ vậy, hắn định đứng dậy, Vẫn lại nói tiếp: “Nhưng rất may, nhìn tình hình thì hắn là chưa nhìn thấy gì cả!” Vì Mộ Dung Thiên Thu không hề phát hiện ra Hoàng hậu là nữ.

Nhưng cơn giận của Bách Lý Kinh Hồng vẫn chưa vơi, đôi người nhuộm màu đen lóe lên tia sáng lạnh, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước như đang tính toán gì đó. Một lúc lâu sau, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên cười, nhạt như không nhìn thấy, nhưng lại có vẻ đẹp đến xuất trần, cũng khiến người ta thẫn run rẩy.

Nhìn hắn như vậy, Vẫn cũng biết bệ hạ đã nghĩ ra cách đáp lễ Mộ Dung Thiên Thu rồi!

“Bệ hạ, thuộc hạ có tội!” Vẫn cúi đầu. Đúng là hắn ta có tội, suốt một năm nay hắn ta đều đi theo Hoàng hậu, gần như rời khỏi tổ chức. Hắn ta biết rõ Hoàng thượng điên cuồng tìm khắp thiên hạ, nhưng vì ý chỉ của Hoàng hậu, hắn ta lại không hề nói gì với Hoàng thượng, hoàn toàn quên mất rằng ai mới là chủ nhân của mình, cũng quên mất rằng hai mươi năm trước, ai là người đã cứu mạng mình.

Hắn ta vừa dứt lời, người kia chỉ nhìn hắn ta bằng ánh mắt lạnh đăm, một lúc lâu sau mới thu hãm. Sau đó, giọng nói ngạo nghễ lạnh lùng vang lên, giống như vầng trăng treo cao trên bầu trời, khiến người ta cảm thấy cao xa tới mức không thể với được: “Vẫn, người có thể thích nàng, nhưng không được phép để nàng biết.”

Đây là giới hạn của hắn!

Vẫn, có thể thích nàng, có thể đi theo bảo vệ nàng. Nhưng tuyệt đối không được phép để lộ tâm tư tình cảm của mình, nếu không, người đầu tiên không dung tha cho hắn ta, chính là Bách Lý Kinh Hồng hắn!

Vẫn sống người, không ngờ tâm tư của mình đã bị bệ hạ nhìn thấu từ lâu. Trong lòng dâng lên cảm giác hổ thẹn và bối rối, cúi đầu nói: “Bệ hạ, chuyện này dù ngài không nói, thuộc hạ cũng hiểu rõ!” Người phụ nữ của bệ hạ, không phải là người hắn ta có thể mơ tưởng, chỉ liếc nhìn một cái thôi cũng không thể nhìn lâu được.

...

Trên tường thành, Mộ Dung Thiên Thu khoác một chiếc áo bào đen, trên cổ có lớp lông hổ trắng lạnh lùng nhìn dưới thành. Còn Nam Cung Cẩm lại mặc trung y, quấn chặt áo lông cáo vào người, đứng bên cạnh hắn ta.

Trên tường thành, đèn đuốc sáng rực, đủ để khiến người bên dưới nhìn rõ ràng. Thế nên, người bên dưới cũng nhanh chóng phát hiện ra Mộ Dung Thiên Thu và Nam Cung Cẩm.

Bình Nguyên Hài là một người đàn ông trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi, sắc mặt hơi đỏ, tay cầm đại đao, nhìn rất có phong thái của Quan Công, nhưng trên mặt ông ta lại không có thần thái trung dũng nhân nghĩa như Quan Vũ. Ở cách ông ta không xa, có một người đàn ông đeo mặt nạ quỷ cưỡi con ngựa cao to, thân cao hơn bảy thước.

Người đó ngồi trên ngựa, đôi mắt sắc bén như chim ưng nhìn về phía Mộ Dung Thiên Thu và Nam Cung Cẩm! Hắn ta chính là Hữu Dực Vương của Mạc Bắc, tất nhiên, hắn ta biết rõ trận chiến này ắt sẽ bại, nhưng hắn ta vẫn tới đây, vì họ đã nhận lời hợp tác với Bình Nguyên Hài vốn cũng không phải vì số lương thảo và lãnh thổ đó, mà chỉ vì muốn nhìn xem Tây Vồ hùng mạnh đến thế nào, biết người biết ta, tương lai mới có thể trăm trận trăm thắng!

Nhưng khi nhìn thấy hai người đó trên tường thành, nhìn thấy đôi mắt màu xanh lục kia, trong ánh mắt sắc bén của hắn ta chợt lóe lên vẻ hưng phấn, đó, là Hoàng đế Tây Vồ! Giọng nói phong lưu hoa lệ vang lên: “Các chiến sĩ của thảo nguyên ta, hãy nhìn cho rõ, trên tường thành là Hoàng đế Tây Vồ. Ai giết được hắn, bản vương sẽ trọng thưởng vạn con bò, dê, mười rương tiền vàng!”

Giọng nói đó pha chút nội lực, vang lên trong không trung, lan truyền khắp trong quân!

Mà sau khi nghe âm thanh này, Nam Cung Cẩm ở trên tường thành thoáng sửng người một chút. Giọng nói đó, rất quen thuộc, âm sắc rất quen thuộc, giống như đã nghe thấy ở đâu rồi...

Mộ Dung Thiên Thu cũng nhanh chóng nhìn thấy người đàn ông ngồi trên lưng ngựa, ngông cuồng nói muốn lấy mạng mình kia! Hắn hơi nhíu mày nhìn kỹ, sau đó ngửa đầu lên trời cười to, nội lực của hắn ta giống như một cơn sóng dữ, cuộn cuộn dâng trào, lọt thẳng vào tai mỗi người: “Hữu Dực Vương của Mạc Bắc cũng tới rồi, xem ra Hoàng đế của quý quốc cũng coi trọng trận chiến này quá nhỉ!”

Hắn ta vừa dứt lời, Nam Cung Cẩm cũng mới vừa lục tìm tin tức của người đàn ông đeo mặt nạ quý này ở trong đầu mình xong. Hữu Dực Vương Mạc Bắc, Đạm Đài Minh Nguyệt, mẫu thân là người Trung Nguyên, thế nên diện mạo của hắn mang những nét đặc thù của người Trung Nguyên. Hắn có thiên lực trời sinh, nhưng vì diện mạo tuấn tú, nên mỗi lần ra chiến trường đều khiến người ta quên cả chinh chiến, mà thần phục trước vẻ đẹp của hắn. Cũng chỉ vì nguyên nhân đó, nên mỗi lần xuất chinh, hắn đều đeo một chiếc mặt nạ mặt quý để uy hiếp ba quân! Đó, là chiến thần của Mạc Bắc!

Người đó, không khác gì Lan Lăng Vương của Trung Quốc cổ đại, thế nên lúc nhìn thấy tin tức của hắn, Nam Cung Cẩm cũng hơi để ý một chút. Nhưng nhất thời nàng chưa nói rõ được cảm giác quen thuộc đó từ đâu ra, giọng nói của người này thực sự khiến người ta cảm thấy quen thuộc!

“Ha ha ha... Mộ Dung Thiên Thu, giỏi thì xuống đây chịu chết, đại chiến với bản vương ba trăm trận đi!” Đạm Đài Minh Nguyệt nghe hắn nói vậy, giọng nói phong lưu lại lần nữa vang lên, hắn ta khiêu khích Mộ Dung Thiên Thu một cách vô cùng ngông cuồng, giọng nói nhã nhặn rất bắt tai, nhưng lại mang theo cảm giác hoang dã đặc trưng của người thảo nguyên!

“Nếu Mạc Bắc Vương tới đây thì trăm còn có thể cân nhắc một chút!” Ý của hắn là, người, chưa đủ tư cách.

Đạm Đài Minh Nguyệt nghe vậy cũng không nổi giận, mà nhanh tay rút một chiếc cung từ dưới ngựa ra, giương cung, lắp tên, dùng hết sức bình sinh bắn thẳng về phía Mộ Dung Thiên Thu!

Khoảng cách giữa hai người phải đến năm trăm mét, nhưng mũi tên kia lại nhắm thẳng về phía tim Mộ Dung Thiên Thu, xé gió lao đến, cực kỳ

chuẩn xác, sau khi bay năm trăm mét mà khí thế vẫn không hề suy giảm!

Mộ Dung Thiên Thu cười lạnh một tiếng, ngay khi mũi tên kia sắp chạm vào mình, hắn ta đưa tay ra bắt lấy, chặn đứng mũi tên kia lại. Mũi tên kia dường như còn trượt đi trong tay hắn ta một chút chút, nếu không có nội lực thâm hậu, thì hẳn là hắn ta cũng khó mà giữ chặt được nó!

Hữu Dực Vương của Mạc Bắc, quả nhiên có thần lực trời sinh, danh bất hư truyền!

Ngay cả Nam Cung Cẩm cũng không đánh giá cao người đàn ông đeo mặt nạ quỷ này!

“Có thể bắt được mũi tên của bản vương, cũng có thể coi là một người có bản lĩnh!” Đạm Đài Minh Nguyệt không tiếc lời khen ngợi, sau đó, hắn ta lại nhìn về phía Nam Cung Cẩm ở bên cạnh, thầm suy nghĩ một chút rồi cất lời châm chọc: “Tên tiểu tử trời gà không chặt kia, hẳn chính là tên trai bao Yến Kinh Hồng lấy sắc mê hoặc vua phải không? Thật đúng là ‘liều yếu đào to’, khiến người ta nhìn mà thương xót!”

Vừa nghe câu này, binh mã Mạc Bắc và Bình Nguyên Hầu đều cười âm lên. Bình Nguyên Hầu đứng ngay cách Đạm Đài Minh Nguyệt không xa, nói đến hận Yến Kinh Hồng, thì trong thiên hạ này, ông ta nhận thứ hai, có lẽ cũng không ai dám nhận thứ nhất! Thế nên nghe thấy câu này, ông ta vô cùng vui sướng, thoải mái cười thật to!

Giọng nói quen thuộc nói ra câu nói gợi đòn như vậy, khiến gân xanh trên trán Nam Cung Cẩm nhảy lên bần bật. Nàng nghiêng răng nói: “Từ lâu đã nghe danh Hữu Dực Vương là chiến thần của Mạc Bắc, hôm nay mới biết, chẳng qua cũng chỉ như mục đàn bà độc miệng thích đưa chuyện thị phi thôi, quả nhiên, trăm nghe không bằng một thấy!”

“Thằng ranh nông cuồng, người nói gì?” Dung mạo tuấn tú vẫn luôn là thứ mà Đạm Đài Minh Nguyệt căm ghét nhất. Hắn ta căm ghét nhất những kẻ dám dùng những từ như ‘xinh đẹp’, ‘phụ nữ’ v.v... để nói về hắn ta. Vậy mà tên Yến Kinh Hồng này, cái tên trai bao mặt trắng bệch này, lại dám sỉ nhục mình như vậy ư?

“Ồ, ngại quá, ta quên mất ngươi là đực, thế thì là giống đực lắm mồm, không phải đàn bà độc miệng, thành thật xin lỗi, mong Hữu Dực Vương lượng thứ!” Yến Kinh Hồng làm ra vẻ xin lỗi nhưng trên mặt lại chẳng hề có chút thành ý nào.

Đạm Đài Minh Nguyệt uất nghẹn ở cổ, thằng trai bao này, nhìn thì yếu ớt trời gà không chặt, nhưng mắng chửi người khác trơn tru góm nhỉ! Đực à? Y nói thế khác nào đang chửi mình là súc vật đâu?!

Binh sĩ Tây Võ cũng rất nể mặt Yến Kinh Hồng, lập tức cười thầm lên khiến người Mạc Bắc đầu xanh mét mặt, tức đến nghiến răng nghiến lợi, chỉ muốn xông lên tường thành xé xác Yến Kinh Hồng ra. Y lại dám chửi Hữu Dực Vương mà họ tôn sùng nhất ư?!

Yến Kinh Hồng cũng cười rất sung sướng, chỉ thiếu nước cầm quạt phe phẩy vài cái nữa thôi. Hiện giờ nàng đang được xưng tụng là nhà chính trị khó đối phó nhất tâm cơ quốc tế rồi, đấu võ mồm là chuyện quá đơn giản!

Vị Vương gia nào đó nghiến răng, hừ lạnh một tiếng: “Thằng trai bao, có giỏi thì ngươi xuống đây đấu võ với bản vương! Bản vương nhất định sẽ đánh cho ngươi quỳ xuống đất cầu xin tha thứ!”

“Thánh nhân có câu, quân tử không đứng dưới bức tường sắp đổ, tự đứng đang yên đang lành, ta lại đi đẩy mình vào hố lửa làm gì? Chuyện này hoàn toàn không phải chuyện mà một người quân tử luôn tôn thờ giáo huấn của thánh nhân như ta sẽ làm!” Nam Cung Cẩm uốn lưng thẳng tắp.

Sau gáy binh sĩ Tây Võ cũng thẩn toát mồ hôi hột. Tâm trạng của Đạm Đài Minh Nguyệt thì khỏi cần phải nói nữa. Từ bé đến giờ, hẳn ta chưa từng gặp một người nào vô sỉ đến mức này. Nhát gan sợ chết mà y cũng có thể nói ngang nhiên, khí phách như thế à?! Hẳn ta tức giận đến mức giương cung lấp tên, lại bắn thẳng một mũi tên về phía Nam Cung Cẩm!

Mũi tên đó nàng vốn có thể bắt lại được một cách dễ dàng, nhưng nghĩ đến việc sẽ bại lộ thân thủ của mình, nên nàng đành phải tỏ vẻ hoảng hốt sợ

hãi, nhanh tay kéo Mộ Dung Thiên Thu sang chắn trước mặt mình: “Hoàng thượng, ngài làm Hoàng đế, ngài phải bảo vệ con dân của ngài chứ!”

Thấy vậy, không chỉ Đạm Đài Minh Nguyệt phải mở rộng tầm mắt, mà chính Mộ Dung Thiên Thu cũng suýt ngã từ trên tường thành xuống! Túm Hoàng thượng sang chắn tên, tên tiểu tử này không nhàn đây chứ?! May mà Mộ Dung Thiên Thu ra tay rất nhanh, túm vạt một cái, đổi thành chính mình suýt trở thành vong hồn dưới mũi tên kia!

Lúc này, không chỉ người Tây Võ, mà ngay cả người Mạc Bắc, và phản quân của Bình Nguyên Hầu cũng đều không khỏi nhìn Yến Kinh Hồng bằng con mắt khác! Đúng là ví dụ điển hình của câu “thà chết người chứ không chết ta”!

Đạm Đài Minh Nguyệt vốn tưởng rằng Mộ Dung Thiên Thu sẽ nổi đóa, không ngờ hắn ta lại như không có chuyện gì xảy ra, vút mũi tên của mình đi, đứng lại về bên cạnh. Còn Yến Kinh Hồng lại nhìn hắn bằng ánh mắt vô cùng đặc ý: “Từ lâu đã nghe nói rằng Hữu Dực Vương rất xấu xí nên mới phải đeo mặt nạ không dám phơi mặt ra gặp người khác, hôm nay mới biết các hạ đã xấu người còn xấu nết, xử sự ác độc đến mức khiến người ta nhìn mà chỉ biết thở dài!”

Dám giương cung bắn nàng à? Không chọc tức chết hắn thì đúng là nàng sống cũng uổng!!!

Đạm Đài Minh Nguyệt trợn trừng mắt, hắn xấu ư?! Hắn nhìn lên tường thành một lúc lâu, cuối cùng mới nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Yến Kinh Hồng, nhất định Đạm Đài Minh Nguyệt ta phải lấy bằng được cái đầu chó của ngươi xuống!”

“Vương gia, ngài hoa mắt rồi à? Hay ngài vốn bị mù thế? Rõ ràng là đầu người mà!” Giả ngu là một nghệ thuật.

“...”

Cả không gian đều tĩnh lặng.

“Công thành!” Tiếng hô giân dũ vang lên, Đạm Đài Minh Nguyệt cũng không phải hạng hữu dũng vô mưu, thế nên dù tức giận, hấn ta cũng không rơi vào kế khích tướng của đối phương! Nhưng hấn ta đâu biết, đây hoàn toàn không phải kế khích tướng gì cả, Yến Kinh H ồng nhà người ta cũng chẳng quan tâm gì đến chuyện chiến tranh giữa hai nước, y chỉ muốn chử lại hấn để trút giận cho mình mà thôi!

Trận chiến này đánh đến nửa đêm, cả hai bên đều không ai chiếm được thế thượng phong, thế nên cuối cùng, phe địch quyết định đánh trống lui binh! Trước khi Đạm Đài Minh Nguyệt đi, đôi mắt như chim ưng lại nhìn thẳng vào mặt Nam Cung Cầm một lúc lâu, tràn ngập sát khí, sau đó mới thúc ngựa bỏ đi!

“Yến khanh của trăm, hôm nay Đạm Đài Minh Nguyệt bị khanh chọc tức phát điên rồi!” Trong giọng điệu của Mộ Dung Thiên Thu khó giấu được vẻ cười trên nỗi đau khổ của người khác, e rằng, đây là lần đầu tiên chiến thần Mạc Bắc ăn quả đắng như thế.

Nam Cung Cầm cung kính nói: “Chọc tức điên tướng lĩnh quân địch vì Hoàng thượng, là bốn phận của chúng thần!”

“Vậy, kéo trăm sang chấn tên, cũng là bốn phận của khanh sao?” Nói đến câu này thì giọng điệu của hấn ta chẳng còn vui vẻ gì nữa.

Nam Cung Cầm ho khẽ một tiếng, nói rất nghiêm túc: “Tất nhiên rồi ạ! Hoàng thượng, thần làm vậy là vì muốn lời sự nhất gan, sợ chết của mình ra để làm nổi bật lên tư thế anh minh thần võ của ngài trước mặt chúng tướng sĩ, đây đều là vì thần muốn cố vũ tinh thần binh sĩ mà!”

Mộ Dung Thiên Thu nhìn y một cái như cười như không, rồi kéo chiếc áo choàng lông hổ trắng trên người mình xuống, khoác lên vai nàng: “Về nghỉ ngơi đi!”

Nam Cung Cầm lại th ần chử ầm lên trong lòng, sao không đưa cho ông sớm một tí hả, làm ông chịu lạnh cả đêm rồi mới đưa! Nhưng ngoài mắt nàng lại vẫn làm ra vẻ vô cùng cao hứng cảm ơn hấn ta.

Quay về phòng, Bách Lý Kinh Hồng đã ngời chờ nàng rõi: “Mệt không?”

“Không mệt! Buồn ngủ!” Nàng hất xì một cái, rõi cũng chẳng thềm bước đi nữa, ngã luôn vào lòng hắn chờ hắn bế mình vào giường.

Bách Lý Kinh Hồng mỉm cười rõi rất phối hợp, biết nàng buồn ngủ, nên cũng không làm phiền nàng.

...

Hôm sau, vừa sáng sớm tinh mơ đã nghe thấy có hạ nhân bên ngoài xì xào bàn tán, truyền tới một tin tức vô cùng nóng bỏng - Đêm qua Hoàng thượng nhìn lên chúng tướng sĩ tắm rửa!!!

Khóe môi cô nàng nào đó giật giật vài cái, đầy cái tên ngậm hột thị đang nằm ngủ cạnh mình: “Chuyện này chàng làm phải không?”

Người đàn ông tuyệt mỹ nào đó vẫn còn đang mắt nhắm mắt mở, he hé ánh mắt mơ mơ màng màng nhìn Nam Cung Cẩm, sau đó giọng nói lười biếng uể oải đầy gọi cảm vang lên: “Chẳng phải hắn ta thích nhìn người khác tắm rửa sao? Cho hắn ta nhìn cho thỏa thích.”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 23: Chuẩn Bị Xong Chưa?! Mau Chạy Đi!

Khóe môi Nam Cung Cầm run lên: “Chàng làm như thế nào?” Mộ Dung Thiên Thu đầu gối kẻng kẻng như thế, làm sao có thể bị lừa như vậy được?

Người nào đó chợt nghiêng người sang, cọ cọ vào ngực nàng như một con chó con, giọng nói nửa tỉnh nửa mê vang lên từ ngực nàng: “Cũng có làm gì đâu, chẳng qua ta chỉ sai Phong dịch dung thành tên sai vặt, nói với hắn ta là phòng hắn ta bị đá lớn đập vỡ, nên phải đổi phòng khác thôi mà.”

“Xong rồi chàng dẫn hắn ta đến phòng tắm à?” Cơ mặt giật lên không ngừng, thế còn Phong thoát thân như thế nào?

“Không phải ta, mà là Phong.” Giọng nói trong trẻo nhưng lại khiến người ta cảm nhận rõ sự gian xảo: “Đưa hắn ta đến cửa, Phong lập tức thối lui, tự hắn ta đi vào.”

“...” Đột nhiên nàng bắt đầu cảm thấy rất cảm thông với Mộ Dung Thiên Thu! Nếu tên đoạn tụ chết tiệt đó không có tin đồn với mình, thì cùng lắm mọi người cũng chỉ cho rằng hắn ta đi nhầm phòng thôi. Nhưng giờ, hắn ta vốn đã có tiếng là ăn cả nam lẫn nữ rồi, còn bước vào phòng tắm chung, mọi người đều cho rằng hắn ta vào phòng tắm để tìm đàn ông thì cũng chẳng có gì là lạ. Hơn nữa, làm gì có ai tin được rằng có kẻ to gan đến mức dám chơi xỏ Hoàng đế như vậy chứ?

Nàng cúi đầu nhìn người nào đó đang cọ cọ vào ngực mình, thở dài cảm thán: “Nếu chàng mà mọc thêm hai cái tai, rồi thêm cái đuôi dài nữa, thì đúng chuẩn là con hồ ly tu luyện ngàn năm!” Trong đầu chỉ toàn những ý đồ xấu, thực sự quá đen tối!

Nghe câu này, cái tên kiêu ngạo nào đó mất cả hứng, nhắm mắt lại không nói không rằng, đặt tay lên ngực nàng rồi ngủ tiếp.

“Trời sáng rồi, mau dậy đi!” Nếu nàng đoán không nhầm, thì Mộ Dung Thiên Thu cũng sắp tới gây chuyện rồi! Cả một đêm cũng đủ để hắn ta nhận ra được rằng mình bị người khác gài bẫy, hơn nữa, mình là thần tử, không thể dậy muộn hơn Hoàng thượng được.

Hắn miễn cưỡng mở mắt ra, còn đưa bàn tay đẹp như ngọc trắng lên khẽ dụi mắt, nhìn rất lười biếng nhưng lại vô cùng đáng yêu, trên khuôn mặt lãnh đạm thường ngày vẫn còn chút vẻ mơ màng khi vừa tỉnh dậy, hắn chớp chớp mắt vài cái, dường như vẫn còn muốn ngủ nữa, chỉ thiếu nước ôm Nam Cung Cẩm làm nũng nói “Ta không muốn dậy” thôi!

Thế nên, cô nàng nào đó cũng rất không có tiền đề, lập tức cảm giác như sắp chảy máu mũi đến nơi, cái tên này, bất kể là lúc gọi cảm hay lúc đáng yêu, thì cũng đều mê hoặc người ta đến chết đi được. Nàng nuốt nước miếng một cái: “Thôi, chàng không muốn dậy thì đừng dậy, ngủ tiếp đi. Ta dậy trước đây!”

Người nào đó nghe vậy cũng chỉ gật đầu y như một con cừu non ngoan ngoãn, đôi mắt màu ánh trăng như đang cười, nhìn nàng rồi dậy, mặc quần áo, đi ra ngoài.

Chờ nàng ra ngoài rồi, hắn mới chậm rãi rồi dậy, khoác chiếc áo gấm màu tím nhạt lên người nhẹ nhàng như nước chảy mây trôi, eo thắt đai ngọc. Hắn dùng nước thuốc giấu đi màu mắt vốn có của mình, sau đó ngồi bên bàn, chờ khách đến.

Ngồi khoảng một nén hương, cuối cùng, cửa cũng bị người ta đẩy ra.

Đập vào mắt hắn, là khuôn mặt đùng đùng giận dữ của Mộ Dung Thiên Thu, đôi đồng tử màu xanh lục chứa những tia sáng âm u, giống như một con sói hoang trong đêm tối, mang theo sát khí như muốn lật trời phá đất. “Mộ Cẩm Thần, chuyện đêm qua, là do ngươi làm phải không?”

Ngữ điệu như truy hỏi, nhưng trên mặt lại là vẻ khẳng định, khẳng định rằng chuyện này là do người đàn ông trước mặt mình đây gây ra! Trừ hắn, thì không có ai lại đi làm cái chuyện vô vị như thế nữa. Còn bản thân Yên Kinh Hông, tuy y cũng có thể to gan như thế, nhưng lại không có thủ đoạn bản thủ như vậy! Tuy tiểu tử kia thích chơi xỏ người khác, nhưng thường sẽ quang minh chính đại mà làm, chứ đâu có bỉ ổi như người đàn ông này!

“Không phải.” Hắn ngược mắt lên nhìn hắn ta, trong mắt không hề có chút vẻ chột dạ nào, cứ như thực sự không phải hắn làm vậy.

Mộ Dung Thiên Thu không tin, cong môi nở nụ cười tàn độc: “Không phải ngươi, thì còn ai vào đây chứ?”

“Là do thủ hạ của ta làm.” Hắn phản bác một cách rất vô tội.

“...” Chuyện này có gì khác nhau đâu? À, đúng rồi, có khác, một cái là tự tay hắn làm, còn một cái là hắn sai phái người khác làm.

“Mộ Căn Thiên, hình như người đã quên mất rằng, Tây Vỹ là địa bàn của trẫm!” Nói cách khác, một mình trẫm không giết được ngươi, thì thiên quân vạn mã của trẫm cũng có thể đối phó với ngươi, dù không giết được, ngươi cũng không thể thoải mái mà ở lại Tây Vỹ được nữa.

Bách Lý Kinh Hông nghe vậy vẫn không biến sắc, không mấy bận tâm, tự rót cho mình một tách trà, sau đó, giọng nói thanh lạnh như trăng chạm rãi vang lên: “Nếu Hoàng đế Tây Vỹ thực sự nghĩ như vậy, thì lúc này sẽ không một thân một mình đến phòng ta.”

Sáng sớm nay, hắn bèn ngồi chờ, chờ quyết định của Mộ Dung Thiên Thu. Nếu là một đoàn người đến đây, chứng tỏ hắn ta muốn ra tay với mình, nhưng lần này Mộ Dung Thiên Thu không để cho hắn thất vọng, chỉ đến đây một mình, xem ra hắn ta đã có ý muốn quyết đấu. Đương nhiên, quyết đấu này, cũng không phải dạng quyết đấu kia.

“Hừ!” Hắn ta hừ lạnh một tiếng. Dưới sự giận dữ, Mộ Dung Thiên Thu lại cũng đánh giá hắn rất cao. Trước giờ hắn ta luôn tán thưởng những

người thông minh! “VẬY người và ta hãy chờ xem, trong trận chiến này, ai thắng, ai bại!”

“Sẵn lòng phụng b ấ.” Chỉ bốn chữ phát ra từ đôi môi mỏng đó, cao quý và lạnh lùng đến lạ thường.

Ánh mắt độc ác của Mộ Dung Thiên Thu nhìn chằm chằm hẳn một lúc lâu, cục tức nghẹn trong cổ họng, r ấ xoay người đi ra ngoài. Mối thù này, Mộ Dung Thiên Thu hẳn ta nhất định phải báo. Ra đến cửa, lại nghe thấy tiếng nói truy ền từ trong phòng ra: “Hoàng đế Tây Vồ, ta quên mất không nói cho người biết. Thừa tướng là người cu ồng sạch sẽ, không thích dùng thứ đã bị người khác chạm vào r ấ.”

Vừa nghe câu này, Mộ Dung Thiên Thu hơi co mắt lại, quay đ ầu nhìn hẳn: “Người nói vậy có ý gì?”

“Đối với đàn ông cũng vậy.” Hẳn không trả lời thẳng, chỉ như cười như không bổ sung thêm một câu. Nói xong hẳn cũng không nhìn hẳn ta nữa mà cúi đ ầu nhấm nhấp tách trà của mình.

Mộ Dung Thiên Thu lập tức hiểu rõ, người đàn ông này đang nói mình không đủ sạch sẽ, đã từng chạm vào quá nhiều người phụ nữ. Nhưng tuổi của Mộ Căn Th ần, hẳn cũng không kém mình bao nhiêu đúng không, lẽ nào hẳn chưa từng chạm vào phụ nữ sao? “Đúng là trăm từng sung hạnh phi tử, nhưng chẳng lẽ các hạ lại chưa từng động chạm đến ai khác ư?”

“Chưa từng.” Hai chữ nhẹ nhàng bay ra, không mang theo bất cứ chút cảm giác đắc ý nào, chỉ như lẽ dĩ nhiên thôi.

Những cũng chính vẻ đ ương nhiên này lại khiến Mộ Dung Thiên Thu khẽ nhíu mày. Trong khái niệm của hẳn ta, trước giờ chưa từng có câu nói ‘thủ thân như ngọc vì ai đó’ bao giờ, vậy mà Mộ Căn Th ần lại nói chuyện này ra như một lẽ dĩ nhiên, giống như trời sinh ra đã như thế vậy.

Hẳn ta lạnh lùng nhìn Bách Lý Kinh H ồng một lúc lâu, cuối cùng nhấc chân đi ra ngoài. Trong đôi mắt xanh lục đ ầy cảm xúc phức tạp, không ai nhìn thấu được suy nghĩ của hẳn ta.

Sau khi Nam Cung Cầm ra ngoài, đến nửa ngày cũng không thấy Mộ Dung Thiên Thu đến gây chuyện, nhưng lại gặp được Lãnh Tử Hàn, thế nên hai người cũng nói ng ỡ chuyện trời chuyện đất một lúc.

Mà dân tình xung quanh thì đều đang th ầm bàn tán v ề hành vi thô bỉ của Hoàng thượng, cùng với những tiếng kêu kinh hoàng thảm thiết của các quân sĩ đêm qua. Mà ngày hôm nay, người có tâm trạng bi thương và ảm ức nhất, chính là Đại Tướng quân Vương Tử Dịch, dung mạo của hắn ta khá tuấn tú, cũng vừa mới hai mươi bảy tuổi. Trận chiến đêm qua kéo dài mu ộn quá, mà trước giờ hắn ta vốn không câu nệ tiểu tiết, nên cùng tắm luôn với chúng quân sĩ ở phòng tắm chung. Ai ngờ Hoàng thượng lại đột ngột xông vào như vậy!

Nếu đúng như suy nghĩ của mọi người, Hoàng thượng vào đó để tìm kiếm nam sủng, thì bản thân hắn ta có dung mạo và dáng người xuất sắc nhất sẽ nguy to!!! Ở nhà hắn ta còn có cô vợ đẹp đang chờ kia kìa, làm sao có thể để chính mình rơi vào tay Hoàng thượng được! Ruột đau như cắt, nước mắt đ ần đ ĩa!

Thế nên, hắn ta mới cố tình đến tìm Yến Kinh H ồng để xin giúp đỡ! Hắn ta nhìn thấy Yến Kinh H ồng từ xa, liền sải bước tới gần, nói: “Thừa tướng đại nhân!”

Sau khi chào một câu, hắn ta lại ấp úng mãi, thực sự rất khó mở lời. Chẳng lẽ hắn ta lại đi nói với Thừa tướng đại nhân rằng: Thừa tướng ạ, Hoàng thượng đang ng ập ghé ta r ỡ, ngài nhất định phải cứu ta à?! Chuyện này, bảo một người đàn ông vai năm tấc rộng thân mười thước cao như hắn ta làm sao nói ra thành lời được?

“Vương Tướng quân, ngài sao thế?” Nam Cung Cầm hơi khó hiểu nhìn hắn ta.

Người đàn ông cao to đó bỗng quỳ sụp xuống trước mặt Nam Cung Cầm, mắt còn lấp lánh nước mắt: “Thừa tướng đại nhân, ngài nhất định phải giúp ta, đêm qua hạ quan bị Hoàng thượng nhìn thấy hết cơ thể r ỡ, chỉ sợ...”

Khóe môi Nam Cung Cầm giật giật: “Chẳng phải các người đều là đàn ông sao? Sợ cái gì chứ?”

Đôi mắt đen như mực của Lãnh Tử Hàn như đang cười, đại khái cũng hiểu Vương Tử Dịch đang lo lắng đi đâu gì, hấn nhếch môi, dựa vào cột nhà bên cạnh, thưởng thức dáng vẻ bối rối của vị đại tướng dũng mãnh kia!

“Thừa tướng đại nhân, đâu phải ngài không biết, Hoàng thượng...” là đoạn tụ chứ!

“Yến khanh, các khanh đang nói gì thế?” Giọng nói âm u của Mộ Dung Thiên Thu bỗng từ xa truyền tới, ánh mắt lạnh lùng như băng. Vương Tử Dịch là đại tướng nơi biên cương của mình, hấn ta quỳ trước mặt Yến Kinh Hồng làm gì?

Vương Tử Dịch sợ hết hồn vội vàng bò từ dưới đất lên, hành lễ với Mộ Dung Thiên Thu, nhưng ánh mắt lại không dám nhìn hấn ta. Nhưng thật đau lòng, khi hấn lại vẫn cảm nhận được ánh mắt của Mộ Dung Thiên Thu vẫn dính trên người mình. Thôi xong rồi, xong hấn rồi, quả nhiên hoàng thượng vừa ý mình rồi.

Phía sau lưng Mộ Dung Thiên Thu là Bách Lý Kinh Hồng đang chậm rãi bước tới. Vừa nhìn dáng vẻ của Vương Tử Dịch, đôi mắt hấn thoáng lóe sáng một chút, lại nghĩ ra một kế hay. Thật ra, tuy Mộ Dung Thiên Thu bị đưa vào trong phòng tắm, hôm nay nơi nơi đều vang lên những tiếng xì xầm bàn tán, nhưng cơn giận trong lòng hấn cũng vẫn chưa nguôi được.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Vương Tướng quân nhìn thấy chúng thần đang ở đây, nên vội vàng chạy qua, không cẩn thận vấp ngã. Thần đang hỏi xem hấn ngã có bị thương không ấy mà!” Đại tướng biên thành quỳ trước mặt mình, chắc chắn Mộ Dung Thiên Thu sẽ nghi ngờ. Thế nên nàng nói như vậy cũng để cho mình đỡ bị nghi ngờ.

“Vậy sao?” Đôi mắt màu xanh lục đây vẻ lạnh lùng liếc nhìn sang Vương Tử Dịch. Vương Tử Dịch chợt cảm thấy da đầu tê rần lên, cố gắng làm ra vẻ bình tĩnh gật đầu: “Khởi bẩm Hoàng thượng, đúng là như Thừa tướng nói ạ!” Chẳng lẽ hấn ta có thể nói ra chân tướng sự việc được sao?!

Nghe vậy Mộ Dung Thiên Thu mới thôi không nhìn hấn ta nữa, sau đó, lại có quân sĩ tới báo: “Khởi bầm Hoàng thượng, Tướng quân, binh mã của Mạc Bắc và phản quân lại đến rồi!”

Vương Tử Dịch lập tức lên tiếng: “Lệnh cho Phạm Tướng quân và Vương phó tướng ra thủ thành, những người khác cùng bàn bạc đối sách với bản Tướng quân!” Cứ tiếp tục đánh như thế này cũng không phải là cách tốt. Họ không thể ra ngoài đẩy lui quân địch, mà kẻ địch cũng không thể tấn công vào trong được. Kiểu đánh như thế này, trừ việc không ngừng hy sinh tính mệnh của các tướng sĩ đôi bên ra, thì hoàn toàn không có chút tác dụng nào khác.

“Rõ!” Binh sĩ nhận lệnh, lập tức lui xuống truyền chỉ.

Trong đại sảnh, mọi người đều ngẩng đầu vào vị trí của mình. Mộ Dung Thiên Thu ngẩng đầu trên ghế chính, nghe những người bên dưới tranh luận với nhau.

Còn Nam Cung Cầm, bắt đầu từ lúc vào đây đã không hé răng một câu nào. Chiến sự của Tây Võ, thực sự không có quan hệ gì lắm với nàng.

Sau khi tranh luận, mọi người cho được ra hai kết quả, một nửa cho rằng họ nên kiên trì thủ trên tường thành, dù thế nào thì tướng sĩ của đối phương cũng không thể tấn công vào được. Nhưng một nửa còn lại lại cho rằng có thể cân nhắc đến chuyện mở cổng thành nghênh chiến, dùng số người để chế áp kỵ binh hung hãn của Mạc Bắc, đánh cho kẻ địch cuốn xéo khỏi đất mình!

Đến cuối cùng, mọi người đều giao quyên quyết định lại cho Mộ Dung Thiên Thu, dù sao Hoàng thượng cũng ở đây, nên chuyện này nên để Hoàng thượng quyết định.

Mộ Dung Thiên Thu quay đầu nhìn Nam Cung Cầm: “Không biết Yến Khanh cảm thấy nên làm thế nào?”

“Thần cho rằng hấn là Hoàng thượng nên nự giá thân chinh, xông ra ngoài giết cho quân địch không còn một manh giáp!” Tốt nhất là trong lúc

chiến loạn, bất hạnh bị chém luôn mất con chim nhỏ đi, để đỡ phải suốt ngày gây sự với ông đây như thế.

Vừa nghe câu này, khoe môi mọi người không khỏi run rẩy. Tự cố chí kim, không đến thời điểm bất đắc dĩ, hoặc để vương của quân địch cũng tới, thì chắc chắn quân vương sẽ không nỡ giá thân chính. Nhưng Thừa tướng lại nói chuyện “Nỡ giá thân chính” này ra đơn giản như ăn bữa cơm vậy. Mà y cố vũ Hoàng thượng nỡ giá thân chính thế này, nếu xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì ai chịu trách nhiệm?

Tào Ly Mã vội đứng dậy: “Hoàng thượng, làm vậy không được đâu ạ, bên phe địch cũng chỉ có Hữu Dực Vương tới, thế mà bên ta lại là Hoàng thượng tự mình nghênh chiến. Như vậy chẳng phải là đánh giá cao họ sao?”

Nghe ông ta nói vậy, mọi người đều cảm thấy vô cùng có lý.

Chỉ riêng mình Vương Tử Dịch lại không lên tiếng nói gì. Mộ Dung Thiên Thu nhìn về phía hắn ta: “Vì sao Vương ái khanh không nói gì?”

Vương Tử Dịch rùng mình một cái, trong lòng vô cùng sợ hãi Hoàng thượng lại nhắm đến mình, một lúc sau mới nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, thần cho rằng Thừa tướng đã nói như vậy hẳn cũng đã có sự cân nhắc của ngài ấy rồi!” Đến giờ hắn ta cũng vẫn còn nhớ như in ba kế liên hoàn của Thừa tướng đại nhân ở Hoàn Nam lần trước, thế nên, hắn ta cảm thấy Yến Kinh Hồng sẽ không đưa ra ý kiến vớ vẩn.

“Ồ? Xem ra, ái khanh cũng hiểu Yến khanh quá nhỉ!” Hắn dùng giọng điệu quái gở nói, cũng không biết là châm chọc, là đố kỵ, ghen tuông, hay là gì khác, nhưng dù là gì thì cũng đều khiến hai đương sự đều rùng cả mình.

“Hoàng thượng, chi bằng để Thừa tướng đại nhân ra khỏi thành nghênh chiến đi ạ?!” Câu này là do một Tướng quân mặt đen nói, ông ta cũng giống như Vương Tử Dịch, vô cùng sùng bái Thừa tướng, thế nên trong lòng ông ta, Thừa tướng đại nhân là người không chuyện gì không làm được, ra khỏi thành nghênh chiến hẳn cũng không thành vấn đề.

Nam Cung Cầm giật giật khoe môi, thế quái nào lại muốn nàng ra ngoài nghênh chiến chứ?! Nàng làm gì có cái nhiệt huyết sẵn sàng rơi đầu vì đất nước như vậy! “Khởi bẩm Hoàng thượng, thần và quan văn, không thích hợp để ra nghênh chiến đâu ạ!” Hôm qua Đạm Đài Minh Nguyệt bị mình chọc tức đến như vậy, giờ chắc chắn đang phục ở ngoài chờ nàng. Nàng hoàn toàn không muốn ra ngoài đối mặt với người đàn ông như hổ dữ đó chút nào hết!

Tào Ly Mã lại sáng mắt lên: “Ai nói Thừa tướng không hợp để ra nghênh chiến chứ? Hôm qua chẳng phải Thừa tướng đã chọc cho Hữu Dục Vương của Mạc Bắc tức đến mức suýt nôn ra máu sao? Thần đề nghị để Thừa tướng đại nhân và Vương Tướng quân cùng ra ngoài nghênh chiến, một quan văn một quan võ, Thừa tướng chọc tướng lĩnh quân địch tức điên, sau đó Vương Tướng quân sẽ đem quân xông lên chém giết, hẳn sẽ có thể khiến cho quân địch tử vong mà về thôi!”

“Kế này rất hay!” Có người phụ họa.

“Đúng thế đúng thế!” Lại có người lên tiếng đồng tình theo.

Tào Ly Mã cũng thầm cảm thấy vô cùng đắc chí vì quyết định thông minh của mình, một quan văn một quan võ, kế sách tuyệt như vậy mà ông ta cũng nghĩ ra được, mình thật quá lợi hại! Chắc chắn Hoàng thượng và Thừa tướng sẽ phải nhìn ông ta bằng con mắt khác!

Đúng là Nam Cung Cầm cũng nhìn ông ta bằng con mắt khác thật, là con mắt chỉ muốn vung một đao chém đứt đầu ông ta luôn thôi! Thấy tên “Đờ mờ người” này ném thẳng sinh tử của mình ra như vậy, nàng hừ lạnh: “Ý này của chủ thành thực sự rất tuyệt, một quan văn một quan võ nghênh chiến, hẳn là có thể đánh cho quân địch ôm mộng chạy về. Tào đại nhân cũng là thần tử trụ cột của Tây Võ ta, cũng là quan văn lớn nhất của Ngọc môn quan, thế nên, bản quan cho rằng, hẳn là nên để Tào đại nhân và Vương Tướng quân cùng ra khỏi thành. Thần tin rằng chắc chắn có thể đánh cho quân địch không còn một manh giáp!”

Vì cái qué gì mà lại nghĩ ra kế bắt ông đây ra ngoài đối diện với mưa tên bão kiếm chứ, thích đi thì người đi mà đi!

Nghe vậy, Tào Ly Mã không cười nổi nữa, nụ cười vốn vô cùng đắc ý đó lập tức cứng lại trên mặt, nếu ông ta mà đi, liệu còn sống sót quay về được không? Ở nhà ông ta còn có mẹ già vợ hiền con thơ mà, ông ta... ông ta...

Sắc mặt Vương Tử Dịch cũng sa sầm xuống, trong mắt hắn ta, Tào Ly Mã là cái bao cỏ, vô dụng, nếu đưa lão đi cùng, hắn còn phải phái người bảo vệ riêng cho lão, rách việc! Nhưng Thừa tướng đại nhân thì khác, chưa biết chừng sau khi ra kia, còn chưa mở cửa thành, ngài ấy đã chọc tức chết nhân mã kẻ địch rồi! Thế nên, hắn ta rất sẵn lòng đi cùng với Thừa tướng, nhưng đi cùng Tào Ly Mã, thì thôi đi!

Mộ Dung Thiên Thu nhìn hai người một lúc, cũng biết rõ cả hai người này đều không muốn ra trận chút nào! Nói cách khác, là không một ai trong hai người muốn làm quân tiên phong, anh dũng giết địch vì mình! Thế nên, vị Hoàng đế nào đó cũng cảm thấy rất mất hứng, hắn ta lạnh mặt nhìn Nam Cung Cẩm: “Thừa tướng không muốn xuất chiến vì đất nước như thế sao?”

Tào Ly Mã có thể nào cũng chẳng sao, nhưng bé con này không muốn lại làm cho trong lòng hắn ta vô cùng khó chịu.

Nam Cung Cẩm giật giật khóe miệng, vừa nghe đã biết hôm nay mình không thể trốn thoát được rồi, đành phải nói: “Hoàng thượng, chẳng qua thần muốn tiến cử Tào đại nhân thôi mà, sao lại nói là không sẵn lòng xuất chiến vì nước được chứ. Nếu Hoàng thượng cảm thấy thần phù hợp thì cũng không có gì không thể. Có đi ầu, một quan văn một quan võ, rốt cuộc ai làm tướng đây?”

Vương Tử Dịch nói ngay: “Khởi bẩm Hoàng thượng, thần nguyện làm phó tướng, Thừa tướng làm chủ soái!” Hắn ta tin tưởng trăm phần trăm vào năng lực của Thừa tướng.

Vừa nghe vậy, Nam Cung Cẩm liền tức tối lườm hắn ta một cái! Nàng vốn còn hy vọng tên kia không chịu làm phó tướng, mình cũng không chịu, như vậy chẳng phải là không cần đi nữa hay sao? Giờ thì hay rồi, cái đờ

đần kia lại cuống quít tự nhận làm phó tướng, lòi cả mình xui xẻo theo nữa!

Thế nên, Nam Cung Cẩm xúi quẩy, lúc này chỉ có thể nhận lệnh ra khỏi thành. Bách Lý Kinh Hồng đứng dậy muốn đi cùng, Mộ Dung Thiên Thu lại nói: “Mộ công tử, người không phải là người của Tây Võ ta, thế nên, người không thể tham dự vào trận chiến này được!”

Hắn ta vừa dứt lời, ánh mắt Bách Lý Kinh Hồng thoáng lóe lên tia sáng lạnh, nhưng trong đáy mắt Mộ Dung Thiên Thu thì đầy vẻ đắc ý! Dám ám hại Mộ Dung Thiên Thu hắn ta, vậy thì từ giờ trở đi, hắn ta sẽ bắt đầu chia rẽ, phá hoại. Mộ Dung Thiên Thu hắn ta không có được, thì Mộ Cẩm Thần hắn cũng đừng mơ có được!

“Chàng ở lại trong thành chờ ta đi, sẽ không có chuyện gì đâu!” Dương nhiên sẽ không có chuyện gì, vì nàng đã nghĩ ra cách rồi. Mong nàng chạy ra ngoài liêu mạng vì cái tên đoạn tụ chết tiệt suốt ngày gây chuyện với mình này, thì đúng là chẳng khác nào truyện nghìn lẻ một đêm!

Thấy nàng dám chắc như vậy, Bách Lý Kinh Hồng cũng không cố ép nữa.

Bên ngoài Ngọc Môn quan vốn đang treo cao tấm bảng “ngưng chiến”. Khi người bên này đang thương thảo đối sách, thì phe địch cũng đang bàn bạc xem có nên quyết chiến xông vào không. Nếu quyết chiến, tổn thất quá lớn. Nhưng có con mồi lớn như Mộ Dung Thiên Thu ở trong thành, Đạm Đài Minh Nguyệt thực sự không muốn bỏ qua chút nào!

Còn đang do dự, họ lại thấy tấm bảng “ngưng chiến” trên tường thành được hạ xuống.

Tiếp theo đó, cổng thành từ từ mở ra, Nam Cung Cẩm mặc một bộ áo gấm màu ánh trắng ngời trên lưng ngựa cao cao, đi ngay đầu tiên. Vương Tử Dịch và Vương phó tướng, đệ đệ ruột của hắn ta đi ngay sau nàng, sau cùng là hàng vạn binh mã Tây Võ, nhân số hai bên tương đương nhau.

Vương Tử Dịch quay sang nhìn Nam Cung Cẩm đang khoác áo bào:
“Thừa tướng đại nhân, ngài không cần mặc áo giáp thật sao?”

“Không cần!” Vì nàng có định đánh giặc đâu! Nhưng nhiệm vụ thì vẫn phải hoàn thành.

Đạm Đài Minh Nguyệt và Bình Nguyên Hầu ở đối diện hơi nheo mắt lại nhìn bóng người màu trắng đi đầu tiên kia, họ nhanh chóng nhận ra đó là Yến Kinh Hằng! Hôm qua trời tối, họ nhìn không rõ lắm, giờ mới thực sự nhìn rõ mặt một!

Trong mắt Đạm Đài Minh Nguyệt thoáng lóe lên vẻ tán thưởng, tiểu tử này mắt ngọc mày ngài, thực sự nhìn rất đẹp, chẳng trách Mộ Dung Thiên Thu lại giở chứng chơi trò đoạn tụ với y! Nhưng nhớ đến sự sỉ nhục mình phải chịu tối qua, hấn lại chột cảm thấy tức nghẹn ở cổ! Hấn cười lạnh một tiếng, nói to: “Sao hả? Tây Vỹ các người hết người rồi à? Sao lại phái một tên đàn bà thế này ra đánh trận chứ?”

Sau khi chửi xong, chính hấn cũng hơi toát mồ hôi. Trước giờ Đạm Đài Minh Nguyệt hấn đâu dùng võ để giải quyết vấn đề với người khác, dù có mắng chửi người ta cũng sẽ không mắng quá khó nghe, nhưng hôm nay hấn lại chửi ra miệng thế này, chỉ vì đi qua thực sự bị tên khốn kiếp Yến Kinh Hằng này chọc tức phát điên mà thôi!

“Không phải, Hoàng thượng nói chỉ có phải đàn bà ra đánh nhau với các người thì các người mới thua không quá mất mặt thôi. Thế nên bản quan chẳng còn cách nào khác, đành phải ra đây!” Nam Cung Cẩm nhẹ nhàng nói như có vẻ rất cởi mở, dễ nói chuyện. Nhưng lời nói của nàng lại đủ để chọc người ta chết vì tức. Người nói ta đàn bà à, được thôi, ta đàn bà đấy, có đi đâu, hạ thấp đối thủ của người chẳng phải cũng không khác gì tự hạ thấp chính người sao?

Đạm Đài Minh Nguyệt chột nghẹn lời! Nếu không phải vì đeo mặt nạ quý thì có lẽ sắc mặt hấn bây giờ cũng đủ để người ta tưởng là cái nghiên mực rồi! “Miệng lưỡi cũng nhanh nhẹn ghê gớm lắm. Hôm nay, bản vương sẽ cho người biết thế nào là lợi hại! Yến Kinh Hằng, bày trận đi!” Cho tên

traï bao này bày trận trước, để sau này đỡ bị người ta nói là mình ỷ mạnh hiếp yếu!

“Bày trận á?” Mặt Yến Kinh Hồng lộ ra vẻ nghi hoặc, quay sang hỏi Vương Tử Dịch: “Bày trận là cái gì?”

Đạm Đài Minh Nguyệt ngó người, tên này không biết thế nào là bày trận sao?! Như vậy mà cũng để cho y ra ngoài đánh trận à? “Yến Kinh Hồng, đừng nói với bản vương là người không biết bày trận nhé!”

“Sao người biết?” Yến Kinh Hồng không nhìn Vương Tử Dịch nữa, mà sau đó lại làm ra vẻ mặt như ‘người thông minh nhỉ’ rồi chớp chớp mắt nhìn hắn.

Giờ thì không chỉ Đạm Đài Minh Nguyệt và Bình Nguyên Hải ngăn người, mà ngay cả Vương Tử Dịch cũng ngăn người, ngài ấy đang đùa đúng không? Nếu Thừa tướng không biết bày trận, thì trận loạn chiến ở Hoãn Nam một năm trước, ngài ấy dùng kế để dẹp yên như thế nào?!

Đạm Đài Minh Nguyệt nhìn y một lúc lâu, cũng cảm thấy vẻ mặt của tiểu tử này không giống giả vờ, khóe môi lẳng lẳng giật giật dưới lớp mặt nạ, trầm mặc nhìn Yến Kinh Hồng!

Nhân mã hai bên đều không động đậy, ở giữa còn cách nhau hơn năm mươi mét. Mọi người chỉ cảm thấy như có từng đàn từng đàn quạ đen bay ngang qua giữa hai phe binh mã, kêu lên quàng quạc, vô cùng hài hước lại cũng rất thê lương. Mộ Dung Thiên Thu đứng trên tường thành xem tình hình chiến trận, khóe môi cũng giật điên cuồng, còn ánh mắt Bách Lý Kinh Hồng và Lãnh Tử Hàn lại như đang cười.

Cuối cùng, Đạm Đài Minh Nguyệt hít sâu một hơi, chớp mắt như già đi cả chục tuổi, không còn biết phải nói gì: “Đạm Đài Minh Nguyệt ta không đánh trận với kẻ không hiểu binh pháp, ỷ mạnh hiếp yếu thì thắng cũng chẳng vẻ vang gì. Người quay về đổi người khác đi!”

Nghe vậy, trong lòng Yến Kinh Hồng lại thấy khá tán thưởng người này. Nếu là người khác, thì chắc chắn sẽ mừng đến nhảy cả lên, nhanh chóng

lao lên mà chém giết r ồi, không ngờ Đạm Đài Minh Nguyệt lại nói mấy lời như vậy.

Nam Cung Cầm cố tình làm ra vẻ vô cùng sợ hãi nhưng vẫn cố giữ bình tĩnh: “Ai... ai bảo ta không hiểu binh pháp?! Ta hiểu rất rõ! Có giỏi thì người cho người lên đi!”

Dáng vẻ khiếp đảm này lại càng khiến Đạm Đài Minh Nguyệt cảm thấy khó xử hơn! Một tên nam sủng lại không ngoan ngoãn chờ trong thành đi, chạy ra ngoài làm mất mặt người ta làm gì. Hắn ngẩng đầu nhìn lên tường thành, cao giọng nói với Mộ Dung Thiên Thu: “Hoàng đế Tây Vồ, người đổi người khác ra đi, bản vương chỉ sợ không cẩn thận lại giết mất sủng thần của người, đến lúc đó, các hạ sẽ hối hận cả đời mất!”

Mộ Dung Thiên Thu bỗng thấy trán mình vô cùng nhức nhối. Hình như hắn ta sợ ý thật r ồi, tên tiểu tử Yến Kinh H ồng này thông minh thì thông minh thật, nhưng thực sự chưa từng có kinh nghiệm thực chiến ngoài chiến trường bao giờ. Giờ phải làm sao?! Thực sự phải gọi y v ề sao? Thay đổi như chong chóng, tùy tiện đổi một chủ soái khác sẽ chỉ khiến một vị Hoàng đế như mình bị chê cười mà thôi. Nhưng nếu cứ để mặc thế này, nếu tiểu tử này xảy ra chuyện gì thật, thì người đầu tiên thấy không nỡ sẽ là chính mình!

Vẫn chưa nghĩ ra nên làm thế nào, thì Yến Kinh H ồng đã lên tiếng trước. Chỉ thấy y tức đến mặt đỏ tía tai, khuôn mặt trắng h ồng bỗng chốc đỏ rực như rừa, giận đùng đùng chỉ vào mặt Đạm Đài Minh Nguyệt: “Người nói lung tung cái gì thế hả?! Bản quan vào sinh ra tử vì Hoàng thượng cũng đều là bổn phận của bản quan. Cho dù có hy sinh trên chiến trường vì giang sơn xã tắc của Hoàng thượng, thì Yến Kinh H ồng ra cũng có thể trở thành liệt sỹ anh hùng một thời! Làm gì có chuyện đổi chủ soái chứ?!”

Y nói câu này xong, binh sĩ Tây Vồ vốn đã nhụt chí lại lập tức khí thế bừng bừng! Đúng thế, tuy họ có một vị chủ soái không biết trận pháp, nhưng họ đều có trái tim yêu nước, có sự trung thành đối với Hoàng thượng và đối với Tây Vồ, cũng có cả dũng khí quyết chiến tới hơi thở

cuối cùng! Không biết trận pháp thì đã sao? Hơn nữa, chẳng phải Vương phó tướng còn đứng bên cạnh đó sao? Chẳng lẽ ngài ấy còn để họ bị đánh toi bời tan tác được à?

Nghe y nói vậy, trong lòng Mộ Dung Thiên Thu rất cảm động, nhưng cảm động xong lại thấy lạ lạ! Tên tiểu tử Yến Kinh Hồng này mà cũng có lòng trung thành như vậy sao?! Thực sự khó mà tin được!

Đạm Đài Minh Nguyệt cũng bất giác đánh giá cao Yến Kinh Hồng hơn vài phần. Về khinh thường và khó xử trong mắt dằn vơi đi, đối với hắn, thì dù không có tài cầm binh, nhưng có thể có nhiệt huyết sẵn sàng rơi đầu vì tổ quốc, cũng đã xứng đáng được tôn trọng rồi!

Nhưng Nam Cung Cầm lại nhanh chóng đánh bay sự tôn trọng trong lòng hắn!

“Cầm tên tới đây! Bản quan muốn bắn chết cái tên khốn nạn dám nói xấu bản quan này!” Yến Kinh Hồng tức giận quát to!

Vương Tử Dịch ở bên cạnh y lập tức đưa cung tên cho y, còn chưa kịp đưa tên sang, cơ thể Yến Kinh Hồng đã tạo dáng như giương cung, tay kéo mạnh dây cung: “Đạm Đài Minh Nguyệt, nộp mạng đi!”

“Pùng!”, y buông dây cung ra, chờ mũi tên bay thẳng về phía Đạm Đài Minh Nguyệt!

... Cả chiến trường đều tĩnh lặng! Sau đó... “quạc quạc quạc...” một đàn quạ bay qua!

Vương Tử Dịch cầm mũi tên kia trong tay, một giọt mồ hôi lớn chảy dài sau gáy, thật sự cạn lời, nói: “Thừa tướng đại nhân, mũi tên vẫn còn trong tay hạ quan mà, ngài bắn cái gì vậy?”

Khóe môi Đạm Đài Minh Nguyệt giật lên rõ rệt, cảm giác nhục nhã trong lòng càng dâng lên cao hơn! Đánh trận với một kẻ thế này, dù có thắng thì lúc quay về thảo nguyên, mình cũng chẳng ngẩng đầu lên nổi!

Nghe Vương Tử Dịch nói vậy, Yến Kinh Hông mới như chợt hiểu ra, quay sang nhìn hắn ta một cái, rồi lại nhìn cây cung trên tay mình, ngại ngùng tím tóc, nghiêng đầu nói: “Khụ khụ, bản quan quên mất! Đưa tên đây, ta bắn lại lần nữa!”

“...” Mọi người đều cạn lời!

Giờ thì ngay cả Bình Nguyên Hầu cũng không có hứng châm chọc Yến Kinh Hông nữa, vì tiêu tử đó thực sự đã khiến người ta cạn lời đến đỉnh điểm rồi! Làm một chủ tướng rong ruổi trên sa trường, ông ta thậm chí cảm thấy, dường như châm chọc cái bao cỏ Yến Kinh Hông này cũng là sự sỉ nhục đối với chính mình vậy!

“Người không nghe thấy bản quan nói gì sao?!” Thấy Vương Tử Dịch không phản ứng gì, Yến Kinh Hông liếc trừng mắt giận dữ!

Vương Tử Dịch nuốt nước miếng một cái, thấp tha thấp thỏm đưa mũi tên trong tay mình sang. Yến Kinh Hông đón lấy mũi tên, cười lạnh một tiếng, trên mặt lại lộ ra vẻ ngang ngược ngạo nghễ đứng trên cả thiên hạ!

Vẻ mặt đó khiến ánh mắt Đạm Đài Minh Nguyệt hơi nheo lại, xem ra, Yến Kinh Hông này thực sự là một cao thủ! Hắn dồn hết sự chú ý vào mũi tên kia, chờ đối phương bắn tên sang, chuẩn bị dùng tay bắt lấy để thăm dò lực bắn của đối phương! Hắn muốn biết rốt cuộc tay Thừa tướng nhìn yếu ớt trời gà không chặt này có thực lực lớn đến mức nào!

Yến Kinh Hông lại giương cung lên lần nữa, nụ cười lạnh vẫn treo trên khóe môi, bắn tên đi. Tư thế đó, giống như con chim ưng đang bay lượn trên bầu trời, hay như một con chim đại bàng đang giương cánh bay cao, đầu mũi tên phóng đi, vô cùng quyết đoán!

Không thể không nói, dáng bắn cung của Yến Kinh Hông thực sự rất đẹp, thế nên mọi người đều không khỏi vô cùng mong chờ vào lực sát thương của mũi tên này!

Thế nhưng, mũi tên kia bay ra, đến lúc còn cách Đạm Đài Minh Nguyệt tới nửa chặng đường, đã như diều đứt dây, rơi thẳng xuống đất!

“Quạc quạc quạc...” Lại một đàn quạ nữa bay qua!

Yến Kinh Hồng trợn trừng mắt như không thể tin nổi! Còn các binh sĩ Tây Võ, thì giờ phút này trong lòng chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó là cầm đầu xuống hố tự chôn mình luôn đi, đỡ phải đứng đây mất hết mặt mũi cùng chủ soái!

Mộ Dung Thiên Thu bó tay ôm trán, không phải bình thường thân thủ của bé con này rất nhanh nhẹn à? Sao... bắn tên lại tệ đến thế này?!

Đạm Đài Minh Nguyệt ngẩn người nhìn y, nhất thời không thể miêu tả nổi cảm xúc phức tạp trong lòng mình nữa!

Vương Tử Dịch cũng chợt thấy hơi hối hận, cho dù có lời cái lão giá áo túi cơm Tào Ly Mã kia ra bắn tên, có lẽ cũng không đến mức chỉ bắn được có một đoạn thế này! Giờ thì đúng là không biết để mặt mũi vào đâu được nữa!

Bách Lý Kinh Hồng và Lãnh Tử Hàn chỉ thản nhiên đứng nhìn, cả hai đều chưa rõ rốt cuộc trong lòng nàng đang ủ mưu kế gì, thế nên cảm giác tò mò lại càng mãnh liệt hơn.

“Khụ khụ khụ...” Yến Kinh Hồng ho khẽ vài tiếng, rồi cao giọng hô to: “Đây chỉ là ngoài ý muốn thôi! Ta bắn lại lần nữa!”

Nói rồi nàng quay sang nhìn Vương Tử Dịch. Tâm trạng Vương Tử Dịch rất phức tạp, đưa tiếp một mũi tên sang, do dự nói: “Thừa tướng đại nhân, chi bằng để hạ quan bắn thay ngài đi?!”

Yến Kinh Hồng sa sầm mặt, tức giận quát: “Người coi thường bản quan phỏng?”

Hắn ta lẳng lặng nuốt nước miếng một cái: “Hạ quan không dám!” Sau đó, hắn ta đưa mũi tên sang.

Yến Kinh Hồng lại lấp tên vào cung, tư thế lúc này không thua gì ban nãy, thậm chí còn có phần ngang ngược hơn! “Soạt” một tiếng, mũi tên rời

khỏi cung!

Lần này lực bắn mạnh hơn nhiều, mọi người đều không khỏi mở to mắt, nhìn mũi tên kia hùng hực khí thế lao ra, trong lòng thẩn nghĩ, cuối cùng cũng có kết quả rồi!

“Phụt!” Lần này mũi tên kia bay xa hơn được một chút, cắm đúng vào đồng tuyết ngay phía trước ngựa của Đạm Đài Minh Nguyệt khoảng một mét.

“Sai lầm” lần thứ ba này dường như khiến cho Yến Kinh Hồng cảm thấy vô cùng lúng túng! Y nói: “Tại vì hôm nay lạnh quá, nên bản quan cần không chắc. Các người chờ đó, bản quan bắn lần nữa cho các người xem!”

Nói rồi y lại xòe tay ra với Vương Tử Dịch, trong lòng tất cả các tướng sĩ Tây Võ đều chỉ còn lại một câu - Thừa tướng à, ngài đừng bắn nữa mà! Ngài cứ bắn như thế, thì thể diện của chúng ta đều bị ngài bắn sạch mất!

Đạm Đài Minh Nguyệt ngậy ra nhìn Yến Kinh Hồng một lúc lâu, cuối cùng mới xoay ngựa: “Không đánh nữa, hôm khác chúng ta lại đến sau!”

Đánh trận với một cái bao cỏ thế này, chắc chắn sẽ trở thành vết nhơ lớn trong cuộc đời của Đạm Đài Minh Nguyệt hẳn! Thậm chí sẽ khiến cho mấy huynh đệ đang nhắm nhe đến Vương vị của Mạc Bắc tìm được cái cớ nói rằng chiến công của mình chẳng qua cũng chỉ là đánh mấy bao cỏ mà có được thôi! Thế nên, trận chiến này hẳn đánh không nổi nữa!

Bình Nguyên Hầu lại thấy rất bất mãn, cơ hội tốt thế này, lẽ ra họ phải dốc toàn lực xông lên, lấy ngay cái đầu chó của Yến Kinh Hồng kia xuống mới phải, sao lại rút lui được chứ?! “Hữu Dục Vương, bản hầu cho rằng giờ là thời cơ tốt nhất của chúng ta!”

“Đúng thế! Đây là thời cơ tốt nhất để đưa các người xuống âm phủ đấy!” Giọng nói gọi đòn của Yến Kinh Hồng truyền tới.

Môi Đạm Đài Minh Nguyệt run lên, thời cơ tốt nhất để đưa họ xuống âm phủ ư? Đầu óc của tên Yến Kinh Hông kia có bị hỏng không thể? Không hiểu trận pháp, cũng không biết bắn tên, giờ còn dám nói ra câu nói vô sỉ thế này à! Thực sự khiến hắn phải nhìn bằng con mắt khác rồi đây! Xem ra, tên tiểu tử này không chỉ không có thực lực, mà đầu óc còn hơi có vấn đề nữa.

Bình Nguyên Hâu trợn trừng mắt giận dữ quát: “Thằng ranh nông cuông, người nói hươu nói vượn cái gì thế hả?”

“Bản vương về trước đây. Nếu Bình Nguyên Hâu thích đánh, thì tự ở lại mà đánh đi!” Đạm Đài Minh Nguyệt vừa dứt lời, hàng vạn kỵ binh Mạc Bắc lập tức tản ra, nhường một con đường ở chính giữa cho Đạm Đài Minh Nguyệt.

Sau đó, chiến thần Mạc Bắc cưỡi con chiến mã to khỏe, quay người bỏ đi, để lại cho Yến Kinh Hông bóng lưng đầy ngạo nghễ!

Bình Nguyên Hâu vốn nắm chắc phần thắng, sau khi nhìn binh mã phe địch rồi lại nhìn binh mã phe mình sau khi Đạm Đài Minh Nguyệt bỏ về, nhìn có vẻ yếu hơn một chút! Mà tuy Yến Kinh Hông kia là cái bao cỏ, nhưng Vương Tử Dịch bên cạnh lại là tướng tài, nếu Đạm Đài Minh Nguyệt không ở đây, khả năng mình thua là khá lớn! Thế nên, sau khi hít sâu vài hơi, ông ta chỉ có thể nín nhịn lửa giận ngập trời xuống, cưỡi ngựa quay người bỏ về!

Cũng lại vì thế, binh mã Tây Võ đều ngó người! Ngay cả Mộ Dung Thiên Thu cũng ngó người!

Trước giờ họ thực sự chưa từng chứng kiến kế sách đánh lui địch thần kỳ như thế này, chỉ vài câu nhẹ nhàng bâng quơ cũng với hai mũi tên bắn chẳng đâu vào đâu kia, mà đã dễ dàng ép quân địch lui binh rồi sao?! Thế này cũng tính là đánh lui nhi?!

Nhìn theo bóng Đạm Đài Minh Nguyệt và Bình Nguyên Hâu, Yến Kinh Hông lộ ra nụ cười vô cùng đắc ý, quay đầu nhìn Mộ Dung Thiên Thu trên

tường thành, cao giọng nói to: “Khởi bầm Hoàng thượng, sự dũng mãnh của thần đã làm cho quân địch sợ đến mức cuống cuồng bỏ chạy rồi ạ!”

Câu này vừa vang lên, vài người suýt rơi từ trên lưng ngựa xuống! Gân xanh trên trán Đạm Đài Minh Nguyệt nảy lên bần bật, kéo cương ngựa dừng lại, quay đầu nhìn người nào đó vô sỉ tới cùng cực kia, đôi mắt sắc bén như chim ưng tràn ngập lửa giận, mình bị sự dũng mãnh của tên đó làm cho sợ hãi đến mức cuống cuồng bỏ chạy ư?!

Khóe môi Mộ Dung Thiên Thu cũng giật run lên, đầu đầy vạch đen, nhìn dáng vẻ đắc ý kia của Yến Kinh Hồng, lại cũng không biết phải nói gì, đành khen: “Yến khanh vất vả quá!”

Nghe vậy, Yến Kinh Hồng như vô cùng vui vẻ khi được biểu dương, cuối cùng, trạng thái vui vẻ thái quá đó biến thành đắc ý đến quên hết cả đất trời! Y gào lên: “Chúng tướng sĩ, cùng bản Tướng quân xông lên!!! Chúng ta nhất định phải thừa nước đục thả câu! Đánh cho chúng không còn manh giáp!”

“...” Tướng sĩ Tây Võ cạn lời!

“...” Mặt mũi binh mã phe địch vắn vẹo hết cả!

Chúng tướng sĩ Tây Võ thấy Thừa tướng đã như một cơn gió lao thẳng vào nhân mã của kẻ địch, nên không còn cách nào khác, đành phải lên theo, đi “thừa nước đục thả câu”! Trong lòng cảm thấy vô cùng nhức trứng, cũng không biết bọn họ xông lên để đánh người ta hay lên để bị người ta đánh đây!

Gân xanh trên trán Đạm Đài Minh Nguyệt run lên, nghe thấy tiếng vó ngựa sau lưng, hẳn không nhịn được nữa, hít sâu một hơi rồi quát to: “Chúng tướng lĩnh nghe lệnh. Dàn sang hai bên trái phải, bao vây binh mã Tây Võ!”

Binh sĩ Mạc Bắc nghe lệnh, suýt nữa cảm động đến trào nước mắt! Vương gia ơi, cuối cùng ngài cũng giác ngộ rồi, lẽ ra nên trừng trị cái tên khốn nạn trai bao kia từ lâu rồi chứ!

Binh sĩ Mạc Bắc nhanh chóng tản ra, tốc độ cực kỳ nhanh, đúng là toàn những thiết kỵ được huấn luyện nghiêm chỉnh! Mộ Dung Thiên Thu đứng trên tường thành nhìn, chỉ muốn lao ngay xuống xách cổ tên tiểu tử Yên Kinh H ồng kia về Y làm thế có khác nào tự đi chuốc phi ền vào người đâu!

Sau khi hai bên vây đầy binh sĩ Mạc Bắc và Bình Nguyên H ầu, Nam Cung Cầm lại cuống quýt ghì chặt dây cương, nhìn họ với vẻ vô cùng đề phòng! “Ngừng lại!” Binh mã Tây V ỗ ngừng lại, trong lòng th ần trào nước mắt, họ sung sướng lắm sao, dễ dàng lắm sao? Nếu còn xông lên nữa là lao thẳng vào vòng vây của quân địch, chết chắc luôn rồi!

Đạm Đài Minh Nguyệt cắn răng, cu ởi ngựa quay lại, nhìn thẳng vào Yên Kinh H ồng: “Yên Kinh H ồng, nếu người đã cuống cu ồng muốn chết như vậy, bản vương sẽ thỏa mãn người!”

Nhân mã hai bên đứng đối mặt, mà trên mặt Nam Cung Cầm lại không hề có vẻ hoảng sợ gì, nói to: “Chúng tướng sĩ, chuẩn bị xong chưa?”

Khí thế dâng lên cao, giống như một áng mây h ồng xé không lao lên, cũng mang theo sức mạnh vô cùng mạnh mẽ khiến người ta bất giác cảm thấy th ần phục từ trong đáy lòng!

Vào thời khắc này, chúng binh sĩ Tây V ỗ như nhìn thấy hy vọng có thể giết hết toàn bộ quân địch, họ ngẩng đ ầu, g ầm lên: “Chuẩn bị xong rồi!”

“Mau chạy thôi!” Nói xong, Nam Cung Cầm lập tức quay ngựa, quất roi một cái, điên cu ồng lao thẳng về phía cổng thành Ngọc Môn quan!

Vào khoảnh khắc này, mọi người đ ều ngẩn ngơ trong một thoáng giây, sau gáy bất giác chảy xuống một giọt mồ hôi cực to!

Sau đó, cuối cùng binh sĩ Tây V ỗ cũng kịp phản ứng, vô cùng uất ức chạy trở về theo Yên Kinh H ồng!

Không đánh đã chạy, bọn họ thực sự không cam lòng chút nào, nhưng phục tùng quân lệnh là sứ mệnh của quân nhân!!!

Đạm Đài Minh Nguyệt cảm nhận một cách sâu sắc rằng mình đang bị chơi xỏ, hấn trừng mắt giận dữ: “Đuổi theo!”

Nhưng chờ họ đuổi đến nơi, cửa thành đã đóng lại, còn kẻ tiểu nhân Yến Kinh Hồng kia lại phi như bay lên tường thành đứng nhìn họ, trong mắt đầy vẻ thất vọng, còn lắc lắc đầu như thật: “Các người chạy chậm quá đi mất, người như thế thì làm sao là đối thủ của bản quan được chứ!”

Câu nói này thực sự khiến cho khuôn mặt giấu dưới lớp mặt nạ của Đạm Đài Minh Nguyệt tức đến xanh mét cả đi!

“Hoàng thượng, thần không phụ sự tin cậy của ngài!” Nàng cúi đầu nói với Mộ Dung Thiên Thu.

Khóe môi vị hoàng đế nào đó không ngừng run rẩy: “Yến khanh, khanh... nghênh chiến với địch như thế này sao?” Thế này có khác nào binh sĩ đào ngũ đâu chứ? À, phải rồi, khác chứ, người ta là binh sĩ đào ngũ, còn y là chủ soái đào ngũ!

“Hoàng thượng, chẳng phải đã nói là một quan văn một quan võ, để thần chọc Đạm Đài Minh Nguyệt tức chết, sau đó Vương Tướng quân đưa tướng lĩnh đi chém giết quân địch sao?! Thần đã chọc hấn tức đến mức này rồi, nhiệm vụ của thần cũng đã hoàn thành còn gì?” Nói xong, nàng lại quay đầu đi, hơi nghi hoặc nhìn Vương Tử Dịch một cái: “Vương Tướng quân, nhiệm vụ của người vẫn chưa hoàn thành, người chạy về với bản quan làm gì?”

“...!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 24: Có Lễ Hữu Dực Vương Đang Thể Hiện Sự Sùng Bái Với Thần!

Thế nên, sau câu nói này của Nam Cung Cẩm, Vương Tử Dịch xui xẻo liền biến thành một kẻ có hiềm nghi đào ngũ!

Hắn ta khỗ sở nói: “Thừa tướng đại nhân à, ngài là chủ soái mà. Chẳng phải chính ngài hạ lệnh mau chạy đi sao?” Vương Tử Dịch hắn ta sống hai mươi bảy năm nay, tham gia hơn trăm trận chiến lớn nhỏ, nhưng chưa từng có hôm nào ấm ức như ngày hôm nay, còn chưa bắt đầu chiến đấu đã chạy cùng chủ soái rồi, giờ chủ soái lại còn rũ sạch trách nhiệm, lôi mình vào hồ lửa nữa chứ!

“Bản quan hạ lệnh như thế bao giờ?” Nam Cung Cẩm nhìn hắn ta bằng ánh mắt nghi hoặc.

Ánh mắt Vương Tử Dịch đầy vẻ lên án, quá vô sỉ, lại còn giả ngốc nữa: “Thừa tướng đại nhân, chẳng phải lúc đó ngài hỏi chúng ta đã chuẩn bị xong chưa sao? Chúng ta đáp chuẩn bị xong rồi, chính ngài nói mau chạy đi, không phải ngài hạ lệnh thì là gì?”

“Bốp” một tiếng, Nam Cung Cẩm vỗ bốp một cái lên trán mình, vô cùng chán nản nói: “Các người hiểu sai rồi, đó là bản quan tự nói với ngựa của mình đấy chứ. Bản quan đã nghĩ ngay mà, đang yên đang lành tự dưng các người lại tốt bụng thế, còn trả lời thay cho ngựa của bản quan nữa!”

Mục đích của nàng đương nhiên là đưa họ chạy về cùng, nếu không, vòng vây từ hai cánh của Đạm Đài Minh Nguyệt chắc chắn sẽ biến bọn họ thành nhân bánh gối mất, đến lúc đó những người hy sinh vì cách mạng, à

không, là hy sinh vì quốc gia chả chất chững chất đông lên à. Nhưng giờ nàng có thể nói ra chuyện này sao? Đương nhiên không thể!

Đạm Đài Minh Nguyệt đứng cách xa nên không biết họ đang nói gì, nhưng đúng như những gì Yến Kinh Hồng nói, hấn thực sự bị chọc tức phát điên rồ! Hấn từ Mạc Bắc xa xôi vạn dặm đến đây là vì muốn thăm dò xem thực lực của Tây Võ thế nào, kết quả là độ sức với một cái bao cỏ trên chiến trường cũng đã đủ sỉ nhục hấn lắm rồ, cuối cùng còn bị bao cỏ kia chơi xỏ! Thực sự là tức chết hấn mất!

Lúc hấn thu phục mười ba tộc của Mạc Bắc, diệt bảy bộ lạc của thảo nguyên, có dạng người nào mà hấn chưa từng gặp?! Nhưng một kẻ vô sỉ đến không biên giới như Yến Kinh Hồng này, thì thực sự trăn đời có một! Dưới cơn giận ngút trời, hấn nghiêng răng nói: “Yến Kinh Hồng, người có giỏi thì xuống đây cho bản vương! Bản vương sẽ cho người biết tay!”

Nếu biết trước thì vừa rồ hấn đã chẳng thềm để ý đến cái gì mà ‘ỷ mạnh hiếp yếu, thắng cũng không vẻ vang’ gì nữa, mà nên lao thẳng lên chém bay đầu con rùa rụt cổ Yến Kinh Hồng kia mới phải!

Giọng nói phong lưu hoa lệ tràn ngập sự giận dữ, Nam Cung Cẩm nhướng mày, cúi đầu nhìn hấn bằng ánh mắt đầy nghi hoặc, sau đó lại nhìn sang Mộ Dung Thiên Thu, cuối cùng nói rất to: “Hoàng thượng, thần có chuyện này không rõ lắm!”

“Nói đi!” Tiêu tử này lại nghĩ ra trò gì nữa đây?

“Mạn phép hỏi Hoàng thượng, ngài có hiểu được ý nghĩa câu nói vừa rồ của Hữu Dực Vương Mạc Bắc không ạ? Thần hoàn toàn không hiểu giữa chuyện thần xuống hay không xuống với chuyện thần có bản lĩnh hay không thì có liên quan gì đến nhau?!” Mặt Nam Cung Cẩm đầy vẻ mơ hồ.

Giọng nói không to không nhỏ, nhưng lại đủ để Đạm Đài Minh Nguyệt nghe thấy. Gân xanh trên trán vị vương gia nào đó lại nhảy lên, giờ thì hấn đã hiểu rồ, bản lĩnh duy nhất của tên trai bao này chính là chọc tức người khác và giả ngu ăn tiền! Nhưng biết vậy mà mình vẫn cứ dính đòn, vẫn bị chọc đến mức sát khí dâng trào thế này!

Nghe y nói vậy, Mộ Dung Thiên Thu run rẩy môi, ho khan mấy tiếng, sau đó cúi mắt khẽ liếc nhìn Đạm Đài Minh Nguyệt, chỉ tiếc là đối phương đeo mặt nạ nên hắn không nhìn rõ được vẻ mặt hắn ta lúc này. Thấy Yên Kinh Hồng vẫn giữ vẻ nghi hoặc như cũ, hắn liếc nghiêm trang nói: “Trẫm cũng cho rằng, hai chuyện này không liên quan gì đến nhau cả!”

Nam Cung Cẩm như tìm được chỗ dựa, bèn quay sang nhìn Đạm Đài Minh Nguyệt, lắc đầu thở dài: “Hữu Dực Vương Mạc Bắc này, tư duy logic của các hạ thực sự quá kém rồi đấy! Đúng là khiến bản quan không nổi nhìn thẳng nữa!”

Chính sự vô sỉ của người mới là thứ bản vương không dám nhìn ấy! Câu nói dâng lên đến cổ họng Đạm Đài Minh Nguyệt nhưng vẫn bị hắn nuốt xuống, không nói bật ra thành tiếng. Vì hắn biết thừa rằng hắn mà tức tối nói ra câu này, mới là trúng kế khích bác của đối phương, khiến cho tên vô sỉ Yên Kinh Hồng kia biết được rằng y đã chọc cho cơn giận của mình lên đến cực điểm rồi!

Bình Nguyên Hầu cạn lời, nhìn Đạm Đài Minh Nguyệt với ánh mắt cảm thông chia sẻ, trong lòng lại thầm cảm thấy chuyện lần trước mình bị Yên Kinh Hồng chơi cho một vỡ so với chuyện mà Hữu Dực Vương xui xẻo gặp phải hôm nay, thì thực sự mình vẫn còn may mắn chán! “Hữu Dực Vương, giờ chúng ta nên làm gì tiếp đây?”

Bị Yên Kinh Hồng làm loạn lên thế này, bọn họ lại quay trở về điểm xuất phát, giờ lui quân chờ đối phương nghênh chiến, hay là thẳng tiến tấn công vào trong?! Cứ như cả nửa ngày trời chỉ ngồi diễn xiếc khỉ với đối phương vậy, mà đau đớn thay, họ mới chính là mấy con khỉ xui xẻo kia! Đến khi diễn xong, sự tình đâu chẳng khác gì so với lúc trước, à không, có khác chứ, cái khác là bọn họ bị chơi xỏ, hơn nữa giờ đã đến trưa rồi, chúng tướng sĩ đâu đó meo đói mồm cả!

Dưới lớp mặt nạ quý, mặt Đạm Đài Minh Nguyệt vặn vẹo hết cả, đôi mắt như chim ưng kia nhìn thẳng vào mặt Nam Cung Cẩm một lúc lâu, cuối cùng, giọng nói phong lưu của hắn vang lên: “Thu binh!” Yên Kinh

Hồng, cuộc đời còn dài, rồi sẽ có một ngày bản vương chém người thành nghìn vạn mảnh!

Bình Nguyên Hầu vội sán lại nói: “Hữu Dực Vương các hạ, sau này mà có tình huống như vậy, thì ngài đừng nhân nhượng nữa!”

“Còn cần ông phải nói sao?” Hấn quay đầu nhìn ông ta, ánh mắt rất hung dữ, chiếc mặt nạ quý cũng rất đáng sợ! Lần sau nếu còn để sống con rùa rụt cổ Yên Kinh Hồng kia, thì tên của Đạm Đài Minh Nguyệt hấn sẽ viết ngược! Tức chết hấn!

Ánh mắt hấn làm Bình Nguyên Hầu giật nảy mình, suýt nữa ngã từ trên ngựa xuống, khó khăn lắm mới giữ chắc ngựa để ngẩng vững được.

Chưa đi được mấy bước, đã lại nghe tiếng giọng nói gọi đòn của Yên Kinh Hồng kia truy đến tới: “Hoàng thượng, ngài nhìn kia, họ sợ vì thân đến mức ấy cơ mà, lại quần đít lên bỏ chạy rồi!”

“...” Mộ Dung Thiên Thu cạn lời. Thực lòng mà nói, chính hấn ta cũng bắt đầu thấy thông cảm với Đạm Đài Minh Nguyệt rồi!

Giờ thì không chỉ bản thân Đạm Đài Minh Nguyệt, mà ngay cả con ngựa hấn đang cưỡi cũng cảm nhận được sự phẫn nộ của chủ nhân nhà mình, không ngừng thở phì phò đạp đất, quay cái đầu to của mình lại, dùng đôi mắt đen nhánh nhìn Yên Kinh Hồng như giết người!

Thế nên Nam Cung Cẩm lại càng đặc ý hơn, chỉ vào ngựa của Đạm Đài Minh Nguyệt nói: “Hoàng thượng, ngài nhìn thấy không, ngay cả ngựa của hấn cũng bắt đầu coi thường hấn, muốn chạy sang phe vì thân kia. Ngài nhìn đôi mắt to đẫy vẻ sùng bái của nó kia!”

“Yên Kinh Hồng, người mù rồi à?” Giọng nói của Đạm Đài Minh Nguyệt tràn ngập sự tức giận! Rõ ràng con ngựa Truy Phong của hấn đang dùng ánh mắt căm tức nhìn kẻ tiểu nhân vô sỉ kia, vậy mà y còn có thể lý giải thành ánh mắt sùng bái à?!

“Đa tạ Hữu Dực Vương Mạc Bắc quan tâm, mắt bản quan không chỉ cực kỳ sáng, mà còn có thể nhìn thấu được sự e ngại và kính sợ bản quan ẩn dưới sự tức giận của ngài cơ!” Nàng quyết định phải vô sỉ đến cùng!

“Người...”

“Ồi dào, không cần nói ra đâu, không cần nói ra đâu. Ta biết người định nói gì mà. Người định nói người vô cùng sợ hãi ta, đồng thời vô cùng sùng bái ta, thậm chí trong lòng còn thầm có suy nghĩ muốn bái ta làm thầy chứ gì?! Có đi đâu, chúng ta không cùng đường, không thể đi với nhau được, người hãy bỏ qua ý định đó đi! Ta tuyệt đối sẽ không phản bội Hoàng thượng của ta để nhận người làm đồ đệ được đâu. Dù cho người có quý xuống dập đầu nghìn cái, nhất định ta cũng sẽ không đồng ý!” Giọng điệu của Nam Cung Cẩm vô cùng chính khí, cứ như trong thiên hạ này, chỉ có nàng là người trung thành tận tụy nhất vậy!

Mà Đạm Đài Minh Nguyệt bị nói thành ‘muốn dập đầu nghìn cái để bái làm thầy’ kia, chỉ cảm thấy mình thực sự bị chọc tức phát điên rồ! Hắn không còn nghĩ được gì nữa, tung người bay lên, định lướt lên trên tường thành, giống như một tia chớp xé toạc không trung, thanh trường kiếm ở eo đâm thẳng về phía Yến Kinh Hông!

Phản ứng đầu tiên của Nam Cung Cẩm lại là túm Mộ Dung Thiên Thu ra chắn kiếm tiếp, nhưng Lãnh Tử Hàn ở cách nàng khá gần đã ra tay rồ! Tay áo bào màu đen phất một cái, một cơn gió cực mạnh bùng lên khiến thanh kiếm của Đạm Đài Minh Nguyệt đâm chệch đi nửa phân, nhưng, cũng chỉ nửa phân mà thôi!

Lãnh Tử Hàn khẽ nhíu mày, chợt cảm thấy rất khác thường! Thực lực của hắn so với chiêu kiếm của Đạm Đài Minh Nguyệt, thì lẽ ra cú hất tay đó cũng có thể hoàn toàn đánh bật được kiếm của hắn ta ra rồ, nhưng hắn lại xem nhẹ thân lực bẩm sinh của Đạm Đài Minh Nguyệt kia, thế nên cuối cùng thanh kiếm đó chỉ lệch đi có nửa phân, mà vẫn đâm về phía Nam Cung Cẩm!

Đến nước này rồ, đương nhiên Nam Cung Cẩm không thể kéo Mộ Dung Thiên Thu ra chắn kiếm được nữa, vì tính theo khoảng cách, không

chờ nàng kéo được hấn ta qua, thì mũi kiếm đã đâm trúng người mình mất rồi! Nàng khẽ nheo đôi mắt phượng, bàn tay dưới lớp tay áo hơi động đậy, xem ra không nay không ra tay không được rồi!

Thế nhưng, một bóng kiếm trắng lóe qua, màu trắng và màu đen chạm vào nhau!

“Choang!” Tiếng vũ khí va đập vang lên.

Đạm Đài Minh Nguyệt cũng không thể không thu kiếm lại, đứng thẳng người trên không trung, một chân đạp lên trên tường thành, áo bào màu đen tung bay trong gió, đất trời rộng mở, thân hình ngạo nghễ, sát khí ngập trời!

Người này, thực sự không hổ danh là chiến thần Mạc Bắc, chỉ riêng sát khí này của hấn thôi cũng đủ khiến một vị vua của giới sát thủ như Nam Cung Cẩm bất giác cảm thấy kính nể!

Sau đó, đôi mắt sắc bén của hấn ta nhìn thẳng về phía người đàn ông áo tím đang đứng che trước mặt mình, thoáng kinh ngạc vì khí chất thanh cao thoát tục của đối phương, giọng nói phong lưu của hấn ta vang lên: “Trên thế gian này, không có mấy người có thể chặn được kiếm của bản vương, cũng có thể coi là cao thủ!” Kiếm của hấn ta không phải thứ mà người bình thường có thể ngăn được, sức lực đó tạo thành đòn công kích như tảng đá ngàn cân đè xuống người khác! Thế nên, kẻ có thể chặn được tuyệt đối không phải kẻ tầm thường! Hấn ta thẫn nhứ mày, không ngờ Tây Vỹ lại có nhiều cao thủ tuyệt thế như thế này!

Ánh mắt Bách Lý Kinh Hồng hơi lạnh đi, khí chất thanh cao lạnh lùng trên người hấn dần chuyển thành sát khí. Kẻ dám động đến Cẩm Nhi, phải chết! Ngón tay như ngọc xoay ngược lại, một luồng kiếm khí mạnh mẽ tuôn ra, thân hình màu tím nhạt vụt tới như bóng ma. Ngay khi hấn định tiến lại gần Đạm Đài Minh Nguyệt, Nam Cung Cẩm chột nhứ mày, trong tình huống này, Tiểu Hồng Hồng còn lao lên làm cái gì? Chẳng phải có cách còn hay hơn để giết chết hấn ta sao? Nàng quay đầu hô to với chúng tướng sĩ sau lưng: “Mấy cái tên ngu ngốc này, các người còn ngần ra đó

làm gì hả? Cơ hội tốt như vậy còn không mau bắn chết hắn ta đi?!” Nhiêu người thế này cùng bắn một lúc thì tên kia làm sao chạy thoát được nhỉ?!

Vừa nghe vậy, suy nghĩ đầu tiên trong đầu chúng tướng sĩ là làm thế có hèn hạ quá không?! Nhưng người ta thường nói binh bất yếm trá, chủ soái phe địch đơn thương độc mã xông vào trận địa của họ, tình huống này mà không bắn cho vài mũi tên thì thực sự quá thiệt thòi, sau này có nói ra cũng mất hết thể diện! Vì thế, chúng tướng sĩ đồng loạt rút tên, bắn thẳng về phía Đạm Đài Minh Nguyệt! Bách Lý Kinh Hồng vội tránh đi, hắn đâu có ý định chết cùng Đạm Đài Minh Nguyệt chứ!

Hàng hà sa số mũi tên bắn về phía Đạm Đài Minh Nguyệt. Đạm Đài Minh Nguyệt kinh ngạc phần nộ, vội vàng ra tay chặn tên! Hắn ta lao lên không trung, loáng cái đã lùi lại hơn trăm mét mới có thể tránh được trận mưa tên kia, nhưng cũng suýt cắn nát răng. Tên Yến Kinh Hồng kia, thực sự quá vô sỉ hèn hạ! Lớn đến chừng này tuổi rồi mà chưa bao giờ Đạm Đài Minh Nguyệt hắn phải hoảng loạn chạy trốn như hôm nay!

Sau khi lùi lại hơn trăm mét nữa, những mũi tên kia cũng không thể bắn được đến chỗ hắn ta. Hắn tung người lên ngựa, đôi mắt như chim ưng cảm tức nhìn Yến Kinh Hồng: “Hôm nay bản vương mới biết, trên thế gian lại có kẻ vô sỉ đến mức như Thừa tướng Tây Võ, thực sự khiến người ta phải rửa mắt mà nhìn!”

“Ai bảo bản quan không có răng?! Nhìn mà xem, trắng sáng thế này cơ mà!” Nói xong Nam Cung Cẩm nhẹ nhàng ra, ngẩng đầu lên, kiêu ngạo để lộ hàm răng trắng đều tăm tắp của mình, ánh mặt trời không quá gay gắt chiếu xuống phản xạ ra những tia sáng lấp lánh, đúng thật là vô cùng trắng sáng!

Trong đám binh sĩ Tây Võ vang lên những tiếng ho khan, Thừa tướng xoay chuyển quá giỏi!

Đạm Đài Minh Nguyệt tức ghen ở cổ.

Sau đó, hắn lại trợn mắt nhìn tên tiêu nhân kia quay đầu trách móc dạy bảo tướng sĩ sau lưng: “Ta nói này, các người làm sao thế hả? Bao nhiêu người thế này mà bắn một người cũng không trúng. Các người thực sự

khiến Hoàng thượng và bản quan quá thất vọng! Hôm nay sau khi quay về, nhất định phải chăm chỉ luyện tập bắn tên. Lần sau còn gặp cơ hội thế này nữa, thì chắc chắn phải bắn chết cái tên tiểu nhân dám ám sát bản quan thành cái sàng luôn, biết chưa!”

Tiểu nhân ư?! Gân xanh trên trán Đạm Đài Minh Nguyệt nảy lên bần bật. Một kẻ vô sỉ đến cùng cực như Yến Kinh Hồng, lại còn không biết xấu hổ nói người khác là tiểu nhân à? Còn muốn bắn mình thành cái sàng sao?!

Quả nhiên đám binh sĩ Tây Vĩ kia cúi đầu ngại ngùng nói: “Thừa tướng đại nhân dạy rất phải! Sau khi quay về, chúng thần nhất định sẽ chăm chỉ luyện tập, lần sau tuyệt đối sẽ không để Thừa tướng đại nhân thất vọng nữa!”

“Yến Kinh Hồng, hèn hạ, hạ lưu!” Câu này là do Bình Nguyên Hầu chửi! Ngay cả ông ta cũng không thể nhìn nổi tình cảnh của Đạm Đài Minh Nguyệt bây giờ. Tên Yến Kinh Hồng này thực sự quá hèn hạ! Nhưng ông ta rất thông minh, không chửi là vô sỉ nữa, dù cho hiện giờ ông ta cảm thấy hai chữ ‘vô sỉ’ này đúng là đo ni đóng giày cho tên Yến Kinh Hồng kia, nhưng vì tránh cho y lại đá sang chuyện răng lợi, nên ông ta kiên quyết không dùng từ đó.

Nam Cung Cẩm nhướng mày nhìn Bình Nguyên Hầu, trơ trẽn nói: “Không biết vì sao thủ lĩnh phản quân lại nói như vậy nhỉ? Bản quan hèn hạ thế nào, hạ lưu ra sao?”

Chữ phản quân vừa vang lên, sắc mặt Bình Nguyên Hầu lập tức biến đổi! Đây là nỗi đau lớn nhất trong lòng ông ta. Dù cuối cùng mình có đảo chính thành công, thì cũng không thoát nổi cái ô danh là quân phản loạn, để cho người đời cười chê, nhục mạ. Tiếng xấu truyền vạn năm. Tên tiểu tử Yến Kinh Hồng này thực sự rất biết cách đập lên nỗi đau của người khác! “Hạ lệnh cho bao nhiêu người thế này bắn tên vào Hữu Dực Vương, ý đông hiệp ít định mưu sát Hữu Dực Vương, không phải hạ lưu, hèn hạ thì là gì?”

Nam Cung Cầm tỏ ra rất dễ nói chuyện, lên tiếng phản bác: “Thứ nhất, bản quan thực sự rất muốn trách vị phu tử đã từng dạy dỗ các hạ thời nhỏ, ông ta dạy học trò kiểu gì vậy, sao lại để cho ông già từng này tuổi rồi mà vẫn còn mắc lỗi về cách dùng từ thế?!” Từ mưu sát ấy, là chỉ việc sát hại có kế hoạch từ trước, chỉ cần là người có mắt thì đều có thể nhìn thấy tình hình vừa rồi là do bản quan thông minh tuyệt đỉnh, phản ứng nhanh nhạy, nên mới bộc phát tại chỗ thôi, sao có thể gọi là mưu sát được? Cùng lắm chỉ là bắn giết hoặc đánh giết thôi!”

“Thứ hai, trên chiến trường, chẳng phải ý đông hiệp ít là chuyện quá bình thường sao? Bản quan không tin các hạ chưa từng ý đông hiệp ít! Thế nên, từ hèn hạ này không thể nói về bản quan được. Còn hạ lưu... trước giờ bản quan đều giữ mình rất nghiêm ngặt, đã bao giờ hạ lưu với Hữu Dực Vương chứ?” Giọng điệu của y vô cùng vô tội, rõ ràng là muốn đẩy từ ‘hạ lưu’ sang lý giải theo hướng kia!

Cuối cùng y tổng kết: “Ông xem, ông chỉ nói có vài câu thôi mà hoặc là không phù hợp với lễ thường, hoặc là dùng từ không thỏa đáng, không có câu nào chính xác cả! Ông bảo ta phải nói ông như thế nào đây, thật ngốc chết đi được! Cũng không biết năm xưa phu tử của ông dạy dỗ ông kiểu gì nữa. Ôi, đúng là vô học làm hỏng hết cả con người, hỏng hết cả con người! Chẳng trách ông lại không có chút lễ nghĩa liêm sỉ nào, đi khởi binh làm phản thế này. Ôi!”

Chờ sau khi Nam Cung Cầm nói hết lời, Đạm Đài Minh Nguyệt vốn đang rất tức giận, giờ chỉ cảm thấy phổi mình cũng như sắp nổ tung luôn rồi! Mà Bình Nguyên Hầu bị phê bình từ đầu tới đuôi kia lại cảm thấy cổ họng dâng lên cảm giác tanh ngọt! Ông ta choáng váng mặt mày, suýt ngã từ trên lưng ngựa xuống!

Người Tây Vỗ nghe Nam Cung Cầm nói vậy, trong đầu họ đều chỉ còn lại một suy nghĩ: Mấy lời này có lý quá đi mất! Bản chất đúng là thế còn gì, chẳng phải mưu sát tức là có tính toán kế hoạch từ trước rồi mới giết sao? Vừa rồi bọn họ giết hại như thế hoàn toàn là hành vi bất chợt, làm gì có kế hoạch từ trước! Thế nên, rõ ràng là ông ấy dùng từ không thỏa đáng. Còn hèn hạ, hạ lưu à? Thôi được rồi, thực ra trong lòng họ cũng cảm thấy

Thừa tướng xử sự như vậy đúng là cũng hơi hơi hèn hạ vô sỉ một chút, nhưng Thừa tướng đã giải thích cả tràng dài thế rồi, còn phản bác thế nào được nữa?

“Yến Khanh nói rất có lý!” Nhìn hai người đã sắp phát điên kia, tâm trạng Mộ Dung Thiên Thu cực kỳ thoải mái, không còn muốn tính toán đến chuyện người nào đó vừa vào trận đã chạy trốn, đến lúc về còn mất năm miêng mười bao biện kia nữa rồi.

Quân thần hai người một xướng một họa, khiến hai người kia càng có vẻ thảm hại hơn! Đối phương không tốn đến một quân lính, một mảnh giáp nào đã đả kích hai chủ tướng kia đến cùng cực, đây đúng là cảnh tượng nghìn năm khó gặp trên đại lục này!

Cuối cùng, Đạm Đài Minh Nguyệt tức đến mức hít thật sâu mấy hơi xong mới có thể nói với Nam Cung Cẩm trên tường thành: “Yến Kinh Hồng! Người cứ chờ đó cho bản vương!” Hiện giờ mình đang phần nộ, rất có thể sẽ vì sự tức giận và vì mối hận trước mắt muốn giết tên khốn kiếp Yến Kinh Hồng này mà phạm sai lầm trong trận chiến. Cho nên, giữa tấn công và lui binh, hắn ta rất lý trí lựa chọn cái sau!

Nói xong, hắn ta lập tức quay đầu, thúc ngựa bỏ đi! Trong lòng hắn ta thán phục kỹ ám thị, bất luận tiếp theo có nghe thấy y nói cái gì cũng phải giả như không nghe thấy, tuyệt đối không thể bị chọc tức rồi quay đầu lại để bị tên khốn kia chèn ép thêm nữa! Hắn ta nghĩ, vừa rồi mình không giết chết tên tiểu nhân Yến Kinh Hồng kia ngay khi y vừa ra khỏi thành nghênh chiến, thực sự là nỗi tiếc nuối lớn nhất đời này của hắn!

Thấy họ tạm thời thu binh, Yến Kinh Hồng cũng không nói thêm gì nữa, vì nếu nói tiếp, làm thêm lên tiếp, đến cuối cùng sẽ chỉ có một kết quả, đó là chọc tức đối phương đến cùng cực khiến họ cứ thế lao lên tấn công mà không cần cân nhắc hậu quả. Trong lúc phần nộ, thế tấn công của Đạm Đài Minh Nguyệt hắn sẽ mạnh mẽ khó có thể ngăn cản nổi, nàng hoàn toàn không muốn Ngọc Môn quan mà nàng đang yên ổn trốn trong đó phải chịu sự uy hiếp.

Chờ binh mã của họ đi xa rồi, mọi người vẫn chưa bình tĩnh lại được. Trận chiến hôm nay, quả thực y như một giấc mơ vậy! Đời này họ chưa từng đánh trận chiến nào kỳ quặc như vậy bao giờ!

“Hoàng thượng! Thần vất vả lắm rồi, thần muốn ăn cơm!” Mộ Dung Thiên Thu không khen nàng vất vả thì nàng tự khen vậy.

Mộ Dung Thiên Thu gật đầu, đúng là vất vả quá mà, hôm nay miệng lưỡi lợi hại lắm! Hắn là không chỉ muốn ăn cơm đâu, mà nước miếng cũng khô luôn cả rồi, cần uống nước nữa! “Yến Khanh vất vả quá, xuống dùng cơm đi!”

“Tạ ơn Hoàng thượng!” Nam Cung Cẩm cung kính cúi đầu nói rồi kéo tay Bách Lý Kinh Hằng đi luôn.

Mộ Dung Thiên Thu khó chịu nhíu mày lại nhìn hai người kia tay trong tay nhau, đôi mắt xanh lục lóe lên tia sáng âm u.

Đám người Vương Tử Dịch thì đều nhìn theo bóng Nam Cung Cẩm với tâm trạng phức tạp. Sau chuyện ngày hôm nay, họ đã không biết phải nhìn vị Thừa tướng đại nhân này bằng ánh mắt nào nữa rồi! Người nói y vô dụng à, y không tổn một quân lính, một mảnh giáp nào đã chọc tức cho hai vị chủ soái đối phương tức đến rối loạn hết cả binh pháp, suýt nữa nôn ra máu rồi! Mà vừa rồi, nếu như bên họ có người bắn tên siêu đẳng thì e rằng hôm nay Đạm Đài Minh Nguyệt đã mất mạng trong tay họ rồi! Nhưng nếu người nói y tài giỏi trâu bò sao, y lại vô cùng ngang ngược dẫn binh chạy trốn ngay trước khi vào trận đó thôi!

Thế nên, họ thực sự không biết nên sùng bái người này hay nên coi thường người này nữa!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 25: Kế Ly Gián

Trong soái trưởng Mạc Bắc, Đạm Đài Minh Nguyệt tức đến mặt mũi xanh mét, chiếc mặt nạ quý kia đã bị ném sang một bên, nghiêng răng kèn kẹt nói: “Tên Yến Kinh Hồng chết tiệt đó, nếu bản vương không giết được y, thì không thể nguôi nổi mối hận này!”

“Bản hầu muốn lấy mạng y lâu lắm rồi!” Từ sau khi nhận được thánh chỉ kia, thì Yến Kinh Hồng đã trở thành kẻ thù lớn nhất đời này của ông ta!

Nghe vậy, Đạm Đài Minh Nguyệt liếc nhìn ông ta: “Tây Vĩ xuất hiện một nhân vật khó xử lý như thế từ bao giờ vậy?!” Ban đầu mục đích lớn nhất của hắn là công thành giết Mộ Dung Thiên Thu, giờ thì mục đích đó đã hoàn toàn biến thành diệt trừ Yến Kinh Hồng!

“Một năm trước! Nếu không vì tên khốn nạn đó, thì ông đây cũng không bị dìm đến nước làm phản thế này!” Bình Nguyên Hầu cắn răng cắn lợi nói.

Đạm Đài Minh Nguyệt hít sâu vài hơi, sau đó, đôi mắt đẹp câu hồn đoạt phách kia chậm rãi nhắm lại. Hắn trầm ngâm một lúc lâu rồi mới lên tiếng hỏi ra sự thắc mắc của mình: “Cái sàng là cái gì?” Tên khốn Yến Kinh Hồng kia nói muốn bán mình thành cái sàng, hắn không phải người Trung Nguyên, đương nhiên không biết cái sàng là cái gì, nhưng chắc cũng chẳng phải cái gì hay ho!

“Khụ khụ, cái sàng là một dụng cụ nhà nông dùng lá trúc hoặc nan tre đan thành, hình dạng giống cái chậu rửa mặt, có rất nhiều lỗ. Dùng để lọc

sạn.” Có rất nhiều lỗ mới là trọng điểm!

Khóe môi Đạm Đài Minh Nguyệt không khỏi run lên, sát khí trong mắt càng nồng đậm hơn! Xem ra học thức của tay Yến Kinh Hồng này khá uyên bác, hình dung rất chính xác. Đương nhiên, nếu kẻ bị hình dung không phải là mình...

...

Phủ Thừa tướng Tây Võ, một đám Ngự lâm quân lao ầm ầm vào trong.

Lão quản gia sợ hết hồn, nhìn đám quân nhân kia, nói: “Các vị, các vị đến đây là...”

“Chắc ông là quản gia phủ Thừa tướng phải không?” Tuy họ nhận lệnh đến đây, nhưng ở Tây Võ này, đấng tột ai cũng không được đấng tột Thừa tướng, nên họ cũng rất khách sáo với lão quản gia.

Quản gia gật đầu: “Đúng thế, Thừa tướng không ở trong phủ, nếu các vị có chuyện gì thì chờ đại nhân quay về rồi tính sau nhé!”

“Chúng ta nhận ý chỉ của Hoàng quý phi, tới đón tiểu công tử vào cung!” Phó thống lĩnh Ngự lâm quân nói rõ ý định của mình.

Mi tâm quản gia run lên: “Đón tiểu công tử vào cung làm gì?” Hoàng quý phi có ân oán với Tướng gia, mọi người đều biết, đón tiểu công tử vào đó thì rõ ràng là muốn gây sự còn gì.

“Hoàng quý phi nói Thừa tướng phải đi ra biên thành vì quốc gia, nàng là Hoàng phi, có trách nhiệm phải giúp ngài ấy chăm sóc tiểu công tử của quý phủ, quản gia à, ông mau bế tiểu công tử ra đây đi, nường nường chờ lâu sốt ruột lại trách phạt hạ quan mất!” Hắn cũng không hề muốn đến, nhưng người ta là Hoàng quý phi, đã hạ lệnh rồi, mình không nghe thì không biết hậu quả sẽ thế nào nữa.

Lúc này quản gia mới thẫn cảm thán trong lòng, Thừa tướng đại nhân quả là người có tầm nhìn xa trông rộng! Ông nói: “Phu nhân đưa tiểu công

tử về nhà mẹ đẻ thăm gia đình, nên phải phụ ý tốt của Hoàng quý phi rồi!”

“Cái gì?” Phó thống lĩnh ngự lâm quân nhíu mày, nhìn lão quản gia, “Lời này có thật không?” Như vậy mình quay về phải báo cáo thế nào đây?

“Đương nhiên là thật rồi!” Lão quản gia nói.

Hắn chán nản thở dài: “Làm phiền ông quá, bản quan về cung phục mệnh vậy. Nếu tướng gia quay về, mong quản gia nói giúp ta vài câu, chúng ta cũng không thể làm thế nào khác được!” Làm phó thống lĩnh Ngự lâm quân, nhưng trong mắt các vị ở hoàng cung kia, thì hắn cũng chỉ là một kẻ nô tài mà thôi, muốn lấy mạng hắn cũng chỉ là một câu nói, thế nên hắn cũng không có cách nào khác.

Lão quản gia hiểu ý đáp: “Nhất định rồi, nhất định rồi!”

“Đi thôi!” ...

...

Sau khi ăn xong cơm trưa, bên trên truyền tới tin tức nói là Đạm Đài Minh Nguyệt gửi thư hòa đàm tới, Mộ Dung Thiên Thu sai người truyền Nam Cung Cẩm tới bàn bạc. Bách Lý Kinh Hồng đang xử lý chính sự nên Nam Cung Cẩm cũng không làm phiền hắn.

Lông mày Nam Cung Cẩm nháy một cái, trong lòng cảm thấy hơi kỳ quặc, nếu Đạm Đài Minh Nguyệt muốn lui binh thì cứ rút quân là được, binh sĩ Tây Vỹ tuyệt đối sẽ không đuổi theo hắn ta về Mạc Bắc. Nhưng hắn ta lại đưa thư hòa đàm tới là muốn gì đây?! Chẳng lẽ hắn ta còn có thể ngốc đến mức muốn mượn chuyện lui binh này để đòi hỏi một số điều kiện từ Mộ Dung Thiên Thu sao? Với tính cách của Mộ Dung Thiên Thu, chắc chắn sẽ không bao giờ đáp ứng.

Còn đang suy tư thì nàng đã đến chính sảnh rồi. Thấy chỉ có mình Nam Cung Cẩm tới đây, tên Mộ Cẩm Thần chướng mắt kia không tới, Mộ Dung Thiên Thu chợt cảm thấy thời tiết hôm nay đẹp biết bao, tâm trạng rất tốt, mọi thứ đều cực tốt! Đôi mắt xanh lục liếc nhìn phong thư trên bàn, vẫn

chưa xé ra đã hỏi Nam Cung Cẩm câu hỏi mà ngày nào cũng hỏi đến trăm nghìn lần: “Yến Khanh, Khanh thấy chuyện này thế nào?”

Chuyện gì cũng đòi ta xem, xem xem cái chim ấy chứ xem!

Yến Kinh Hồng thẩn tức tối chửi ầm lên trong lòng, ngoài mặt lại không thể hiện gì: “Vậy thì phải xem nội dung thư hòa đàm viết cái gì, đương nhiên, quan trọng nhất là Hoàng thượng có muốn hòa đàm hay không!”

Mộ Dung Thiên Thu hừ lạnh một tiếng, nhìn phong thư kia bằng ánh mắt khinh bỉ, nói: “Trước giờ trăm không biết hai chữ hòa đàm này viết thế nào!”

Hắn nói xong, các văn võ bá quan khác cũng đều bị nhiễm khí thế của hắn, trong lòng chột xua tan đi suy nghĩ muốn hòa đàm!

Nam Cung Cẩm chột đi tới bên cạnh Mộ Dung Thiên Thu, cầm tờ giấy trên bàn, loạt xoạt viết lách. Mọi người đều nhìn nàng bằng ánh mắt khó hiểu, một lúc lâu sau, nàng mới ngẩng đầu, đặt bút xuống, đưa tờ giấy cho Mộ Dung Thiên Thu xem.

Mộ Dung Thiên Thu sững sờ, khó hiểu nhận lấy, đôi mắt xanh lục mang theo vẻ nghi hoặc, vừa nhìn thấy trên tờ giấy kia viết hai chữ “hòa đàm”, đôi mày kiếm nhíu lại, dung nhan tuấn tú vô song thoáng có vẻ không đồng ý: “Yến Khanh, Khanh cảm thấy nên hòa đàm sao?”

“Không phải ạ, chính ngài vừa nói không biết hai chữ này viết thế nào mà? Thân là thần tử, thần cho rằng mình có nghĩa vụ phải hướng dẫn ngài!” Nam Cung Cẩm nói rất nghiêm túc.

“...” Mộ Dung Thiên Thu cạn lời!

“...” Chúng văn võ đại thần đều toát mồ hôi.

“Hoàng thượng, chi bằng ngài xem xem trong thư Đạm Đài Minh Nguyệt viết gì trước đi ạ!” Vương Tử Dịch lên tiếng đề xuất, vì hắn cho

rằng, nếu Bình Nguyên Hầu đề nghị hòa đàm thì còn dễ hiểu, nhưng Đạm Đài Minh Nguyệt hoàn toàn không cần phải lòng vòng phiến phức như thế này, thế nên, chắc chắn thư hòa đàm này có vấn đề

Nghe vậy, nội thị giám bên cạnh Mộ Dung Thiên Thu đưa tay ra cần phong thư lên, sau đó mở ra, để phòng trên giấy có độc, sau khi mở ra mới đặt trên bàn của Mộ Dung Thiên Thu. Đôi mắt xanh lục nhìn lướt một lần, sau đó nhìn sang Yến Kinh Hồng đứng bên cạnh với ánh mắt trêu chọc: “Yến Khanh, Khanh biết trong thư Đạm Đài Minh Nguyệt nói gì không?”

Tên tiểu tử thối này, dám trêu chọc hần, dạy hần viết hai chữ “hòa đàm”, có cơ hội trêu ngược lại thì có gì hần không làm chứ!

“Gì ạ?” Nàng có dự cảm không lành, nhìn vẻ mặt của tên Mộ Dung đoạn tụ thế kia thì hần là tin tức bất lợi với mình rồi.

Mộ Dung Thiên Thu cười tàn độc: “Đạm Đài Minh Nguyệt nói, nếu trăm sẵn lòng giết Khanh, hoặc giao Khanh ra, hần sẽ tặng ngay đầu của Bình Nguyên Hầu để làm quà cảm tạ!”

Hần nói xong, mọi người đều thoáng sửng sốt! Đạm Đài Minh Nguyệt điên rồi sao?! Đúng, chắc chắn là bị tức phát điên rồi. Màn kịch sáng sớm nay ồn ào như thế, lúc đó nhìn Đạm Đài Minh Nguyệt có vẻ vô cùng phần nộ, thế nên giờ mới không thèm để ý, không thèm nghĩ ngợi gì nhiều nữa, chỉ muốn lấy đầu của Yến Kinh Hồng thôi. Nếu nghĩ như vậy thì cũng có thể hiểu được.

Nam Cung Cầm nuốt nước miếng một cái, nhìn vẻ trêu chọc trong mắt Mộ Dung Thiên Thu, chậm rãi đưa tay ra cần lấy tờ giấy có hai chữ ‘hòa đàm’ kia, rồi lại chậm rãi xé nó thành từng mảnh nhỏ, sau đó mới nghiêng răng nói từng chữ với Mộ Dung Thiên Thu: “Khởi bẩm Hoàng thượng, trước giờ thần cũng không biết hai chữ hòa đàm này viết thế nào!”

Đạm Đài Minh Nguyệt chết tiệt, chỉ có chút độ lượng thế thôi à?! Thực sự cũng hơi giống với tên cầu Hoàng đế Hoàng Phủ Hoài Hàn kia và khi nàng mới gặp Quân Lâm Uyên. Chuyện này hòa đàm được sao? Hòa đàm thì ngày này năm sau trên mộ của mình cũng mọc xanh cỏ đuôi chó rồi!

Tuy Mộ Dung Thiên Thu biết chắc bé con này sẽ làm chút gì đó, nhưng khi thấy một loạt hành động của y xong, hắn cũng hơi ngạc nhiên, lại chợt thấy dở khóc dở cười! Dường như lần nào Yên Kinh Hồng cũng làm những chuyện nằm ngoài dự tính của hắn, nhưng cũng chính sự ngoài dự tính này lại luôn có thể khiến người ta cảm thấy mới mẻ, muốn ngừng mà không được. “Vậy thì trả lời Đạm Đài Minh Nguyệt đi, muốn đánh, trăm sẽ phụng b ả!” Nói rồi hắn c ần lấy một tờ giấy viết thư trả lời.

“Đúng thế! Trả lời cái tên cầu vương gia Mạc Bắc kia, muốn đánh thì xông lên đi, bản quan sẽ đứng bên cạnh nhìn xem chúng chết như thế nào!” Thế nên lần sau có ra khỏi thành nghênh chiến cũng đừng kêu ta, ta thích đứng xem hơn.

Khóe môi Mộ Dung Thiên Thu giật run lên, ánh mắt nhìn Nam Cung Cẩm hơi kỳ quái.

Chúng đại thần ho sù sụ mấy tiếng, thực sự không biết phải nói gì với Nam Cung Cẩm nữa.

Tín sứ c ần lá thư kia định đi, Nam Cung Cẩm lại chợt lên tiếng: “Chờ đã!”

Người kia vội dừng bước, mọi người đều ngạc nhiên, trong lòng thầm nghĩ lẽ nào Thừa tướng nghĩ lại, sẵn lòng hy sinh bản thân vì đất nước sao?

“Bên trên lá thư Mạc Bắc gửi đến có ấn tín của Đạm Đài Minh Nguyệt không?” Muốn lấy mạng nàng à, được thôi, vậy trước hết nàng sẽ thưởng cho Đạm Đài Minh Nguyệt một trận tranh đấu nội bộ đã!

“Khởi bẩm Thừa tướng đại nhân, có ạ!” Họ đều kiểm tra kỹ ấn tín này, không thấy có gì sai sót mới giao cho Hoàng thượng!

Thế nên, trên mặt Nam Cung Cẩm chợt dâng lên nụ cười vô cùng thô bỉ. Nàng c ần bút, lại lật sột loạt xoạt viết tiếp, sau đó gấp kín lá thư, móc quan ấn Thừa tướng của mình ở trong tay áo ra, ấn lên một cái, giao thư cho tín sứ: “Đưa lá thư của Hoàng thượng cho Đạm Đài Minh Nguyệt, nhưng lá thư của Đạm Đài Minh Nguyệt và bản quan thì để cùng một chỗ,

giao cho Bình Nguyên H`au. Bí mật đưa qua thôi, tuyệt đối đừng để cho người của Đạm Đài Minh Nguyệt phát hiện! Nhớ, là nếu Bình Nguyên H`au không xem, thì ném thẳng sang, người cứ nói là, Thừa tướng chúng ta có nói, dù ông có không dám xem, thì ngài ấy cũng sẽ không coi thường ông!”

Như vậy chẳng phải là ép người ta nhất định phải xem sao?

Tín sứ nhìn về phía Mộ Dung Thiên Thu, th`am hỏi ý kiến. Mộ Dung Thiên Thu cũng loáng thoáng đoán được tiểu tử này muốn làm gì nên không nói nhiều, chỉ nở nụ cười âm u rồi gật đầu với tín sứ, ra hiệu cho gã có thể đi truyền thư được rồi.

Tín sứ đi rồi, Nam Cung Cẩm sờ cằm mình, cười càng thô bỉ hơn!

...

Nghe thấy tên khốn kiếp Yến Kinh H`ồng kia gửi mật thư cho mình, Bình Nguyên H`au nghĩ ngay là tiểu tử này lại đổi trò khác viết thư sỉ nhục ông ta đây mà! Ông ta gầm lên: “Ném đi!” Đến giờ ông ta vẫn còn nhớ như in cái màn ‘dạy dỗ’ của tên khốn nạn kia trưa nay!

“H`au gia, ngài cứ xem đi đã!” Phó tướng khuyên nhủ.

“Không xem! Cái miệng chó của tên tiểu tử đó cũng chẳng thể phun được ra ngà voi đâu mà, chắc chắn không phải lời gì hay ho!” Mặt Bình Nguyên H`au vốn đã đỏ rồi, lúc này tức giận lên lại càng đỏ hơn!

Tín sứ kia rất nghe lời, nói: “Bình Nguyên H`au, Tướng gia của chúng ta nói, dù ngài có không dám xem, thì ngài ấy cũng sẽ không coi thường ngài đâu!”

Vừa nghe câu này, Bình Nguyên H`au xanh mét mặt! Tên Yến Kinh H`ồng chết băm chết vằm đó, thế nào cũng có ngày mình bóp chết y! Giờ không xem chẳng phải là thừa nhận mình nhát gan sao? Ông ta giận đùng đùng đón lấy lá thư, nghiêng r`ang mở ra xem, hai mắt chợt trợn trừng lên! Đạm Đài Minh Nguyệt lại đưa cho Mộ Dung Thiên Thu đi đâu kiện hòa đàm như thế này ư?!

Mà tín sứ hoàn thành nhiệm vụ của mình xong cũng quay người đi ngay.

Sau đó, ông ta mở lá thư của Yến Kinh Hông ra: “Bình Nguyên Hâu, tuy trước đây ông và bản quan có rất nhiều chuyện không vui, nhưng hành động này của Đạm Đài Minh Nguyệt lại đều bất lợi đối với cả hai chúng ta. Hoàng thượng đã đồng ý cân nhắc rồi, xem ra muốn hy sinh bản quan để đổi lấy tính mạng của ông. Bản quan sợ ông không tin, nên cũng lén trộm lá thư của Đạm Đài Minh Nguyệt rồi gửi kèm cho ông xem. Hy vọng ông và ta có thể cân nhắc một chút vì tính mạng của chính mình, tạm thời bỏ qua hiềm khích, diệt trừ Đạm Đài Minh Nguyệt mới là kế sách hay nhất bây giờ.”

Cơ thịt trên mặt Bình Nguyên Hâu run lên bần bật, gân xanh trên trán cũng nẩy lên, nghiêng răng ken két nói: “Đạm Đài Minh Nguyệt, người giỏi lắm, lại dám gài bẫy ta thế này!”

Chúng phó tướng đầu sừng sò: “Hâu gia, có chuyện gì vậy?”

Bình Nguyên Hâu đưa lá thư trong tay cho họ xem, mấy người cùng xúm lại, sau đó nói: “Hâu gia, có thể đây là kế ly gián của tên tiểu tử Yến Kinh Hông kia thì sao?! Tên tiểu tử đó rất hèn hạ, y có làm mấy chuyện thế này cũng không có gì là lạ!”

Nghe vậy, cơn giận trên mặt Bình Nguyên Hâu vơi đi một chút, dần bình tĩnh lại. Đúng thế, có thể lại là mưu kế mà tên khốn Yến Kinh Hông kia nghĩ ra thì sao, mục đích là chia rẽ bọn họ. Nhưng lại có người nhanh chóng lên tiếng: “Không đúng, ta đã từng nhìn thấy ấn tín này rồi, tuyệt đối không phải là giả. Đây là dấu ấn chỉ có người trong hoàng tộc Mạc Bắc mới có, không ai có thể mô phỏng được!”

“Xem ra, Đạm Đài Minh Nguyệt thực sự muốn lấy mạng ta!” Bình Nguyên Hâu thở dài một tiếng, sát khí lóe lên trong mắt.

...

Lúc Đạm Đài Minh Nguyệt nhận được lá thư của Mộ Dung Thiên Thu, nhìn nội dung bên trên, hần cũng không cảm thấy kỳ quái, hần lướt qua

một lượt rồi ném lá thư sang một bên.

Sau đó, hắn thoải mái dựa vào lưng ghế, nhắm mắt dưỡng thần. Yến Kinh Hồng à Yến Kinh Hồng, không giết được người, thì bản vương làm sao nuốt trôi cục tức này?!

Qua khoảng một nén hương, một người áo đen xuất hiện giữa lều trưởng: “Vương, vừa rồi sứ thần Tây Võ có vào lều trưởng của Bình Nguyên Hầu, tuy rất lén lút, nhưng vẫn bị thuộc hạ phát hiện ra!”

Khóe môi hắn nhếch lên cười như rất khinh thường: “Hắn là Tây Võ lại nghĩ ra cách gì, muốn liên kết với Bình Nguyên Hầu đối phó với bản vương đây mà! Chỉ cần Bình Nguyên Hầu vẫn còn chút đầu óc, thì sẽ không có gan lật mặt với bản vương. Nếu không, bản vương đi rồi, ông ta sẽ lập tức biến thành vong hồn dưới lưỡi đao của Mộ Dung Thiên Thu thôi!”

Người áo đen cũng cảm thấy phân tích của Vương rất có lý, nhưng bên kia có tình huống khác thường cũng là sự thật: “Vương, tay tin sứ kia về không bao lâu, thì Bình Nguyên Hầu lại triệu tập tất cả các đại thần tới, không biết bàn mưu tính kế cơ mật gì trong lều trưởng!”

“Cái gì?!” Đôi mắt đẹp đầy quyến rũ mở bừng ra, chợt cảm thấy có chút khó tin, lão già Bình Nguyên Hầu kia sẽ ngu xuẩn đến mức thực sự hợp tác với Mộ Dung Thiên Thu sao?! Ai không biết Mộ Dung Thiên Thu là kẻ không từ thủ đoạn để đạt được mục đích, rất có thể sau khi thành công rồi sẽ giết Bình Nguyên Hầu diệt khẩu chứ.

Nhưng một tia sáng chợt lóe lên trong đáy mắt, trong đầu hắn cũng chợt nghĩ ra, gân xanh trên trán run lên, nghiến răng nói: “Đáng chết!” Nếu Bình Nguyên Hầu lật mặt, thì cách giải thích duy nhất đó là lá thư hòa đàm mình gửi cho Mộ Dung Thiên Thu đã bị đưa tới tay ông ta rồi thôi! Chắc chắn Mộ Dung Thiên Thu kia không hèn hạ đến mức này, cách giải thích duy nhất - lại là tên tiểu tử trai bao chết tiệt kia bày trò!!!

Hắn cầm chiếc mặt nạ quý trên bàn, đeo lên mặt: “Triệu tập ba quân, phòng bị toàn diện binh mã của Bình Nguyên Hầu!”

“Rõ!” Nhưng vừa dứt lời, còn chưa kịp ra ngoài, hắn ta đã nghe thấy tiếng chém giết truy ền tới từ ngoài lều trưởng, rõ ràng là họ bị tập kích rồi!

Đạm Đài Minh Nguyệt lao nhanh ra ngoài, tung người lên ngựa, sau đó bắt đầu chỉ huy, cái danh chiến thần không phải hư danh, chỉ thoáng cái hắn đã dẹp yên được thế trận! Tuy bị đột kích bất ngờ chết mất khá nhiều người, nhưng hắn cũng đã đánh cho Bình Nguyên Hầu thua thảm thương lui quân rồi.

Ngay khi thắng lợi thực sự sắp rơi vào tay họ, thì hàng vạn binh mã Tây Vồ từ cách đó không xa chợt lao tới! “Giết đi! Thừa tướng nói rồi, ai có thể giết được tên tiểu nhân Đạm Đài Minh Nguyệt dám ám sát ngài ấy, Thừa tướng sẽ tiến cử cho tặng ba cấp quan, tặng vạn lượng vàng!”

Vạn lượng vàng tức là thế nào?! Tặng ba cấp quan là sao?! Trong mắt tướng sĩ Tây Vồ đều tràn ngập tia sáng hy vọng, điên cuồng lao về phía Đạm Đài Minh Nguyệt mà không biết sợ chết là gì nữa: “Giết! Giết tên tiểu nhân này đi!”

Hai chữ “tiểu nhân” chấn động cả đất trời suýt nữa làm cho Đạm Đài Minh Nguyệt tức đến ngất xỉu! Thấy binh mã của mình bị quân lính Tây Vồ bao vây, hắn tức tối nghiến răng nói: “Yến Kinh Hồng, không lấy cái đầu chó của người xuống, thì Đạm Đài Minh Nguyệt ta không phải là người!”

...

“Hắt xì!” Nam Cung Cẩm hắt hơi một cái.

Mộ Dung Thiên Thu quay đầu nhìn y: “Sao thế?”

Còn có thể sao nữa, chắc chắn là Đạm Đài Minh Nguyệt đang chửi rửa nàng thôi! Chỉ cho hắn bày mưu tính kế, còn không cho mình phản đòn ngược lại hay sao? Phải biết là, người đắc tội Nam Cung Cẩm nàng đâu không có kết quả gì tốt! Nàng nhìn lên bầu trời trên cao, sờ sờ bộ râu không tồn tại của mình với vẻ thâm sâu, sau đó nói như thật: “Có lẽ lúc này

Hữu Dực Vương Mạc Bắc đang nhìn lên trời cao biểu lộ sự sùng bái với thần đây mà!”

“ ... ”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 26: Binh Bất Yếm Trá!

Mộ Dung Thiên Thu bó tay, nói: “Yến khanh à, thật ra, gửi thư của Đạm Đài Minh Nguyệt cho Bình Nguyên Hầu, là hành vi cực kỳ vô sỉ!” Đi đâu hẳn ta muốn biểu đạt là, bất kể là phe địch hay phe ta, thì cũng đều phải nhờ hành vi của họ, thế nên tuyệt đối không thể tồn tại cái trạng thái gọi là “hiện giờ có ai đó đang sùng bái y, sùng bái đến mức khiến y hất xì” được!

“Hoàng thượng, người ta nói binh bất yếm trá mà. Tự Đạm Đài Minh Nguyệt nhét cái nhược điểm lớn như thế vào tay chúng ta, nếu không dùng thì chẳng phải quá lãng phí sao? Còn một chuyện nữa, xin Hoàng thượng cứ yên tâm, hiện giờ trong lòng bọn họ, kẻ vô sỉ là vi thần, hoàn toàn không liên quan gì đến ngài!” Ông đây giúp người chuyện lớn như thế mà tên khốn nhà người còn chê ông vô sỉ à, cút mẹ người đi!

Nam Cung Cầm lại chửi thầm lên trong lòng, ngoài mặt vẫn vô cùng chân thành, cung kính, chẳng khác nào đang bái phật tổ.

Mộ Dung Thiên Thu chợt bật cười: “Yến khanh, khanh cho rằng trẫm đang trách móc thủ đoạn của khanh hay sao thế? Trẫm chỉ muốn nói với khanh là, giờ chắc Đạm Đài Minh Nguyệt đã tức đến nôn ra máu rồi, đối phó với quân địch khắp nơi còn không xuể, tuyệt đối không thể, cũng sẽ không có thời gian để mà ngược lên trời sùng bái khanh đâu.”

“Hoàng thượng, ngài sai rồi, thần làm như vậy chẳng qua muốn dạy cho Đạm Đài Minh Nguyệt một bài học sinh động thôi!” Nam Cung Cầm chấp hai tay sau lưng nhìn về phương xa, dáng vẻ như rất thâm trầm.

Mộ Dung Thiên Thu nhướng mày, đôi môi mỏng cong lên cười âm u: “Lời này có ý gì?”

“Thần đang muốn nói cho Đạm Đài Minh Nguyệt biết rằng, trên thế gian này, loại người vô sỉ đến mức nào cũng đều có cả, không phải cứ người quang minh lỗi lạc, thì kẻ địch của người cũng phải quang minh lỗi lạc. Nếu không muốn bị gài bẫy, thì nên nhanh nhạy một chút, tuyệt đối đừng có giao điểm yếu của mình vào tay người khác, nếu không, sau khi điểm yếu đó bị phát tán rộng rãi, thoải mái lan truyền, nó sẽ biến thành âm mưu cực kỳ kinh khủng, khiến cho người không còn đường cứu vãn nữa!” Lúc nói những lời này, trong giọng điệu của Nam Cung Cẩm còn thoáng như thở dài.

Cuối cùng, nàng lại bõ thêm một câu: “Thần cho rằng, nếu Đạm Đài Minh Nguyệt có thể vượt qua được kiếp nạn này, thì chắc chắn sẽ tự cảnh tỉnh bản thân một cách sâu sắc. Chuyện này thực sự sẽ là một sự trợ giúp rất lớn cho bản thân hấn ta trong tương lai! Đương nhiên, đi đâu kiện tiên quyết, hấn ta phải là người rộng lượng, cởi mở, sẵn sàng nhìn thấy điểm sai của mình, biết mình yếu ở đâu, biết nút thắt ở chỗ nào. Còn nếu như hấn ta chỉ một mực phẫn nộ chửi rủa vi thần, thì hấn ta sẽ chẳng học được gì cả, mà sau này nhất định cũng sẽ mắc phải những cái bẫy như thế này thôi!”

Nói đến đây, Nam Cung Cẩm lại sờ sờ bộ râu không tồn tại của mình, vẻ mặt càng thâm trầm hơn.

Mộ Dung Thiên Thu chợt cảm thấy hơi buồn cười, thì ra tiểu tử này cũng biết Đạm Đài Minh Nguyệt bị trúng kế không phải vì vị chiến thần Mạc Bắc kia vô dụng, mà vì tên nhóc Yến Kinh Hằng này vô sỉ một cách quá đáng! Một cái mưu kế khiến người ta tức đến trào máu mà còn có thể bị y lý giải thành ý tốt thế này, thực sự khiến hấn không còn biết nói gì cho phải nữa!

Nhưng hấn lại chợt nghĩ tới chuyện khác, nhíu mày nói: “Yến Khanh hiểu biết triệt để như vậy, phải chăng đã từng bị người ta gài bẫy rồi sao?”

“Làm gì có ai cả cuộc đời không từng bị đâm vài đao. Điêu quan trọng không phải là chuyện đã từng bị gài bẫy hay chưa, mà là sau khi bị gài bẫy rồi, có học được cách nhìn nhận lại bản thân hay không. Bị lừa lần đầu thì là sơ suất, bị lừa lần thứ hai là chưa đủ cảnh giác, bị lừa lần thứ ba, thì là kẻ vô dụng!” Gài bẫy à, sao có thể chưa từng bị lừa chứ? Trên quang trường, hay trong giới sát thủ cũng đều như thế, có loại tiểu nhân nào mà nàng chưa từng gặp đâu?! Thế nên, nàng cảm nhận một cách sâu sắc rằng, đối phó với dạng người kiêu ngạo như Đạm Đài Minh Nguyệt, dùng thủ đoạn gì cũng không hiệu quả bằng dùng mấy thủ đoạn bỉ ổi, ai bảo tên kia cứ luôn muốn mưu sát nàng chứ!

Mà lúc này, Mộ Dung Thiên Thu nghi hoặc nhìn khuôn mặt nghiêng của y, lại chỉ thấy đôi mắt phượng kia thoáng lóe sáng, trong ánh mắt ánh lên vẻ bao dung độ lượng và kiên cường bất khuất. Trong lòng hắn ta bất chợt cảm thấy hơi ngỡ ngàng, tiểu tử này mới bao nhiêu tuổi nhỉ, mới chưa đến hai mươi đúng không, vậy mà sao cứ như đã trải qua bao nhiêu lần thăng trầm vậy. “Yến Khanh, trước đây chắc Khanh đã từng trải qua rất nhiều chuyện nhỉ?”

Nam Cung Cẩm hơi giật mình, sau đó cười đáp: “Khởi bẩm Hoàng thượng, đúng là như vậy!”

“Nhưng lại có thể có được tính cách cởi mở thế này, trăm cảm thấy rất hiếm có!” Theo hắn ta thấy, đã chịu nhiều cản trở, nhìn thấu được lòng người hiểm ác, thì hẳn là đều sẽ nhìn đời bằng ánh mắt tăm tối, giống như những gì mắt họ nhìn thấy cũng sẽ chỉ toàn là bóng đêm, không còn thứ gì khác nữa. Nhưng tiểu tử Yến Kinh Hồng này lại vẫn rất vô tư, ruột để ngoài da, trải qua những chuyện này rồi mà vẫn có thể giữ được thái độ vui vẻ lạc quan như vậy sao?

Nam Cung Cẩm thản nhiên cười: “Hoàng thượng, đừng bao giờ dùng những quy ước thông thường để phán đoán sự việc, đừng vì đã quen nhìn bóng tối mà cho rằng trên thế gian này chỉ toàn bóng đêm. Theo quan điểm của thần, vạn vật đều sẽ biến hóa, sự đời cũng giống như đám mây trôi trên bầu trời kia thôi, đừng quá bận tâm, bản thân mình sống thật vui vẻ thoải mái mới là quan trọng nhất. Vĩnh viễn không buông bỏ, vĩnh viễn không từ

bỏ, vĩnh viễn giữ thái độ lạc quan, yêu đời. Nhìn hướng về phía mặt trời, mới có thể nhìn thấy cảnh phồn hoa thịnh vượng hiếm có trên thế gian, mới có thể nhìn thấy xuân về hoa nở. Còn cứ quay lưng về phía mặt trời, thì sẽ chỉ có thể nhìn thấy cái bóng của mình, tự giam mình trong bóng đêm mà thôi. Bất luận là sống như thế nào thì cũng đều là sống, như vậy, vì sao không để cho mình được sống vui vẻ một chút?”

Y nói dứt lời, đôi mắt xanh lục của Mộ Dung Thiên Thu bất giác lóe lên một chút, hắn ta chợt hiểu rõ vì sao mình luôn không tìm cách được chính mình, cứ muốn lại gần bé con này hơn một chút. Vì cái gai vàng kia, dường như hắn ta đã tự đặt mình vào trong bóng tối rồi, làm biết bao nhiêu chuyện tâm tối, cũng nhìn thấy quá nhiều cảnh gài bẫy, toan tính... Những người sống lâu trong bóng tối, thực sự cũng vô cùng khát vọng ánh mặt trời! “Yến Khanh, trạng thái tâm lý của Khanh rất tốt, nhưng trên thế gian này, đen thì quá nhiều, mà trắng lại chẳng bao nhiêu!”

Đây là lần đầu tiên Mộ Dung Thiên Thu nói với Nam Cung Cẩm những lời như chạm vào đáy lòng thế này. Nó vừa giống sự than thở, cũng là sự mơ hồ, lại cũng như thổ lộ tâm tình.

Nam Cung Cẩm nghe vậy, lại cười càng xán lạn hơn: “Nhưng Hoàng thượng à, ngài không cảm thấy chính vì thế gian này có quá nhiều thứ đen tối, trong sáng lại chẳng bao nhiêu, thế nên, vì mình ít nhìn thấy ánh sáng, thì mới càng đáng để trân trọng hơn sao?” Giống như Lăng Viễn Sơn, người đàn ông giống như đóa sen trắng đó, đã sớm trở thành một ánh trăng sáng trong lòng nàng, vĩnh viễn không lụi tàn.

Mộ Dung Thiên Thu hơi sững sờ, nhìn Nam Cung Cẩm bằng ánh mắt ngỡ ngàng. Sau đó, hắn ngửa mặt lên trời cười to: “Ha ha ha... Yến Khanh của trẫm, nếu trẫm có thể rộng rãi được như Khanh...” Như vậy, hắn sẽ sống vui vẻ hơn thế này rất nhiều!

Nam Cung Cẩm thì lại chẳng vui chút nào, sao tự dưng cứ nói một hồi lại nói đến chuyện này chứ. Chẳng phải đang nói về chuyện Đạm Đài Minh Nguyệt sao? Mấy lời này nói với Tiểu Hồng Hồng nhà bọn họ còn được, tự dưng đi tâm tình củ tỏi với tên đoạn tụ chết tiệt này chẳng phải là lãng

phí cảm xúc của mình hay sao? Nhưng nàng lại nhanh chóng xiu xuống, cái tên Bách Lý Kinh H ồng ngậm hột thị cả ngày chẳng đánh được cái rắm nào kia, làm gì có hứng mà ng ửi nghe nàng nói mấy chuyện này.

Mà lúc này, Mộ Dung Thiên Thu lại nhìn ra sau lưng nàng bằng vẻ mặt cực kỳ đặc ý. Ở cách đó hơn trăm mét, một bóng người màu tím nhạt đứng thẳng trong gió, lạnh lùng cao quý, thoát tục như th ần tiên, ánh mắt nhìn về phía hai người bên này, trong mắt đã thoáng có vẻ ghen tuông. Lúc bắt gặp ánh mắt khiêu khích đặc ý của Mộ Dung Thiên Thu, cánh môi mỏng hơi cong lên nở nụ cười châm chọc trào phúng. Nụ cười đó rất nhạt, cũng chỉ trong thoáng giây r ồi biến mất hẳn.

Hắn lại nhìn hai người một cái nữa r ồi quay lưng bỏ đi.

Hiện giờ nếu hắn bước tới kéo Cẩm Nhi đi, thì cũng chỉ là biện pháp nhất thời thôi, ngày mai Mộ Dung Thiên Thu lại vẫn có thể gọi nàng đi. Thế nên, hắn phải nghĩ một kế sách lâu dài.

...

Lúc này, đại quân Mạc Bắc và binh mã của Bình Nguyên H ầu đã bị binh sĩ Tây V ỹ bao vây, hơn nữa, ba vạn binh mã cũng đã giết đến đỏ mắt r ồi!

Mà lúc nhìn thấy binh mã Tây V ỹ, Bình Nguyên H ầu cũng cảm nhận một cách sâu sắc rằng mình đã bị người ta gài bẫy! Chờ bọn họ đánh nhau tung bừng khói lửa thế này, binh mã Tây V ỹ lại ập tới, chứng tỏ là gì? Chứng tỏ là hoàn toàn không có chuyện như Yên Kinh H ồng kia nói! Cái gọi là Hoàng thượng đã có ý định hợp tác với Đạm Đài Minh Nguyệt ấy hoàn toàn là bốc phét thôi! Thật nực cười khi mình già đầu thế này r ồi mà còn bị một thằng ranh hỉ mũi chưa sạch cho vào bẫy, chưa gì nội bộ đã đánh nhau trước r ồi!

Vừa r ồi trong lúc đánh nhau, chính ông ta còn ra tay giết mất vài thân vệ mà Đạm Đài Minh Nguyệt đưa từ vương tri ều Mạc Bắc tới nữa. Ai mà không biết vị Hữu Dực Vương này của Mạc Bắc bênh vực che chở cho thân vệ trong tay mình như thế nào. Năm xưa ngay cả đại vương tử Mạc Bắc, hoàng huynh của hắn ta, chỉ lỡ tay giết chết một thân vệ của hắn ta

thôi, mà hắn ta ngang ngược chèn ép huynh trưởng ruột thịt của mình lấy mạng đần mạng r ấ. Ông ta không cho rằng đối với Đạm Đài Minh Nguyệt, địa vị của mình có thể cao hơn đại ca của hắn ta. Thế nên, lần này ông ta chỉ có thể trở mặt hoàn toàn với Mạc Bắc mà thôi!

Ông ta tức đến mức chỉ muốn g ần lên mà chửi thẳng khốn nạn Yến Kinh H ồng đó, hại chết ông ta r ấ còn gì! Lúc trước ông ta để cho người Mạc Bắc vào là vì muốn tìm đ ồng minh, giờ đ ồng minh này lại bị Yến Kinh H ồng gây chia rẽ, trở mặt thành kẻ thù, cuối cùng lại khiến ông ta rơi vào tình thế phải đối đầu với hai kẻ địch hùng mạnh, thực sự khiến ông ta tức điên người! Vì thế, tình hình biến thành nhân mã ba phe cùng tàn sát lẫn nhau.

Tuy binh mã của Mạc Bắc ít nhất, nhưng ai cũng dũng mãnh thiện chiến, bình thường không làm gì được, nên nhất thời cũng khó lòng phân cao thấp. Vương Tử Dịch được đánh một trận cực kỳ sảng khoái, trong lòng lại sùng bái sự bỉ ố hèn hạ của Thừa tướng đại nhân đến cùng cực. Quá bỉ ố, nhưng bỉ ố một cách vô cùng có thần thái!!!

Hai người còn lại đều căm hận như thế phải băm vằm Yến Kinh H ồng ra thành trăm nghìn mảnh mới vơi được mối hận trong lòng vậy!

Binh mã ba bên đều thiệt hại rất nhiều, Vương Tử Dịch cũng không ngại thương đến mức cho rằng nhân cơ hội này bọn họ cũng có thể diệt gọn quân địch, thế nên hắn ta tuân thủ triệt để lời dặn của Yến Kinh H ồng, nhất được đủ lợi ích r ấ thì lập tức thu binh quay về ngay.

Lần này cả Đạm Đài Minh Nguyệt và Bình Nguyên H ầu đều tổn thất nặng nề, hoàn toàn không có tinh lực để mà truy sát nữa!

Cuối cùng, chỉ còn lại người của Mạc Bắc chiến đấu với người của Bình Nguyên H ầu. Khuôn mặt dưới lớp mặt nạ quý của Đạm Đài Minh Nguyệt xanh mét, gân xanh ở thái dương run lên b ần b ật, hắn gọi thẳng tên của Bình Nguyên H ầu: “Khuông Anh Trạch, ông là đ ồng xu ần, lại đi trúng cái kế sách vụng về thế này!”

Bình Nguyên H`ai cũng biết mình bị trúng kế của tiểu nhân, trong lòng rất bức bối, nhưng bị Đạm Đài Minh Nguyệt chửi bới trước mặt bao nhiêu người thế này thì ông ta không vui chút nào. Khuôn mặt đỏ của ông ta đã sớm vậy máu vì chiến tranh, nhìn vô cùng đáng sợ, hai mắt trợn trừng, khó chịu nhìn Đạm Đài Minh Nguyệt: “Nếu không phải tự người viết lá thư hòa đàm cái khỉ gì đó cho Mộ Dung Thiên Thu, thì làm sao ta lại bị lừa được?!”

Đạm Đài Minh Nguyệt hít sâu một hơi, nhìn Bình Nguyên H`ai bằng ánh mắt như nhìn con lợn ngọc: “Trong đầu ông chứa toàn cứt bò à?! Nếu bản vương thực sự vì ân oán cá nhân, muốn lấy mạng Yến Kinh H`ồng mà giao ông ra, thì Mạc Bắc của ta chỉ dựa vào năm vạn binh mã ít ỏi này mà đòi chống chọi với Mộ Dung Thiên Thu sao? Dù bản vương có sống được để về đến Mạc Bắc, thì phụ hoàng cũng sẽ không tha cho bản vương!”

Hắn ta viết như vậy chẳng qua chỉ là muốn thăm dò xem trọng lượng của Yến Kinh H`ồng trong lòng Mộ Dung Thiên Thu được bao nhiêu, cũng để thăm dò xem giá trị của Yến Kinh H`ồng đến đâu. Điều kiện này cũng tương đương với việc nói với Mộ Dung Thiên Thu rằng, nếu hắn ta giết Yến Kinh H`ồng, là có thể đổi lấy tính mạng của Bình Nguyên H`ai, hơn nữa, người còn có thể cắn ngược lại một miếng, cuối cùng còn có thể tống tiễn được năm vạn binh mã Mạc Bắc cùng với hai mươi vạn binh mã của Bình Nguyên H`ai đi! Nhưng điều kiện hấp dẫn đến như vậy, mà Mộ Dung Thiên Thu vẫn từ chối!

Nghe hắn nói vậy, Bình Nguyên H`ai chột tr`ầm mặt, lúc đó ông ta chỉ mãi để ý rằng đúng là chính Đạm Đài Minh Nguyệt đã viết bức thư này, không phải thư giả, nhất thời tức giận r`ồi lại lo lắng cho sự an toàn của mình, nên mới triệu tập binh mã bao vây lại, làm gì có thời gian rảnh mà nghĩ nhiều như thế được!

Đúng lúc này, thuộc hạ bước tới báo cáo tình hình thương vong: “Vương, bên chúng ta chết hơn bảy ngàn người, bị thương hơn một vạn ba ngàn người!”

Đạm Đài Minh Nguyệt siết chặt thanh kiếm, gân xanh trên mu bàn tay đã như muốn bật ra ngoài. Hắn tung hoành trên chiến trường bao nhiêu năm nay, trước giờ chưa từng có trận chiến nào mà binh mã trong tay hắn chịu thương vong khủng khiếp đến thế này! Vì thế, ánh mắt hắn nhìn Bình Nguyên Hầu cũng ngập tràn sát khí, cứ như chỉ một giây tiếp theo sẽ chém ông ta thành ngàn mảnh vậy!

Bên phía Bình Nguyên Hầu cũng chẳng khá khẩm gì hơn, không bao lâu sau đã có người đến bẩm báo: “Hầu gia, chúng ta tổn thất nặng nề hơn ba vạn người chết trong trận hỗn chiến, còn có hơn năm vạn bảy ngàn người trọng thương!”

Từ trước đến giờ, trong các trận chiến tranh trên bình nguyên của đại lục này, suốt một trăm năm nay, chưa từng có con số thương vong nào khủng khiếp đến thế! Bình Nguyên Hầu nghe vậy, khuôn mặt đỏ hồng tái xanh cả đi!

Nhưng tâm trạng của Đạm Đài Minh Nguyệt cũng nhanh chóng cân bằng lại! Hiện giờ cả hai phe đều tổn thất nặng nề, chỉ riêng binh mã của Mộ Dung Thiên Thu là được lợi lớn nhất. Hắn hít sâu vài hơi, nghiêng răng nói: “Yến Kinh Hồng, người mà lọt vào tay bản vương, thì chắc chắn bản vương sẽ băm vằm người ra thành ngàn mảnh!”

Bình Nguyên Hầu cũng vô cùng tức giận, cầm mạnh trường mâu trong tay mình xuống tuyết, nghiêng răng ken két nói: “Không giết thẳng khốn kiếp đó, Khuông Anh Trạch ta thề không làm người!” Sau đó, ông ta lại nhìn Đạm Đài Minh Nguyệt nói, “Hữu Dục Vương, bản hầu đề nghị chúng ta hãy tạm thời bỏ qua hiềm khích cá nhân, diệt trừ tên tiểu nhân Yến Kinh Hồng đó đã rồi tính sau!”

Nói một hồi, ước nguyện ban đầu của ông ta cũng thay đổi luôn! Ban đầu ông ta vốn định mưu phản để làm Hoàng đế, nhưng bị Yến Kinh Hồng chọc tức đến mức trong đầu chỉ còn lại duy nhất năm chữ “Diệt trừ Yến Kinh Hồng” còn con đó mà thôi!

Đạm Đài Minh Nguyệt nhìn ông ta một lúc lâu, cuối cùng giọng nói phong lưu mới vang lên, phun ra sáu chữ cực kỳ động chạm đến dân tộc:

“Người Trung Nguyên thật ngu xuẩn!”

Chúng tướng sĩ Mạc Bắc cũng hoàn toàn đồng ý, ánh mắt nhìn về phía Bình Nguyên Hầu cùng với đám “người trung nguyên ngu xuẩn” kia chẳng khác nào đang nhìn một đàn lợn ngu ngốc!

Bình Nguyên Hầu tức nghẹn ở cổ, cơn tức dâng lên đến ngực rồi nhưng lại cố nhẫn nhịn không bùng phát. Nếu bây giờ trở mặt với người Mạc Bắc, thì ông ta chết chắc! Chỉ có thể nhẫn nhục tức này xuống, trong lòng thầm tự an ủi mình rằng, người Trung Nguyên nhiều như vậy, mình chỉ là một trong số đó thôi, cần gì phải đặt lòng tự hào dân tộc lên quá cao! Sau đó, ông ta li mắt ra nói: “Chuyện này đúng là do lỗi của bản hầu nên mới tạo thành cục diện như thế này. Nhưng tổn thất của bản hầu cũng chẳng ít hơn các hạ, hẳn là chúng ta nên đồng tâm hiệp lực, giết tên khốn Yến Kinh Hồng đó trước mới đúng!”

Cuối cùng câu nói này cũng an ủi được cơn giận ngập trời của Đạm Đài Minh Nguyệt, Khuông Anh Trạch nói không sai, giết tên khốn Yến Kinh Hồng đó trước rồi tính sau!

...

Vương Tử Dịch hào hứng về bản báo tình hình chiến sự: “Khởi bẩm Hoàng thượng, chúng thần nghe theo mệnh lệnh của Thừa tướng đại nhân, tiêu diệt gần hai vạn quân địch, hơn nữa, lúc chúng thần rút lui, Đạm Đài Minh Nguyệt và Khuông Anh Trạch đang chém giết lẫn nhau đến đỏ cả mắt, thân chất đầy đồng, hẳn là cũng chết rất nhiều người!”

“Vương Tướng quân có vẻ cao hứng quá nhỉ?” Nam Cung Cẩm nhìn hẳn ta như cười như không, nhưng trong mắt lại chất chứa vẻ không bằng lòng.

Vương Tử Dịch sững người: “Thừa tướng đại nhân, bên phía ta chỉ tổn thất hơn một nghìn người, quân địch lại chết nhiều như vậy, chẳng lẽ không đáng để cao hứng sao?”

“Vương Tướng quân, thắng không kiêu, bại không nản, mới là đạo làm tướng!” Nàng rất tán thưởng người như Vương Tử Dịch này, thế nên giờ mới tốt bụng nhắc nhở hấn ta đừng quá đắc ý.

Nghe vậy, nụ cười trên mặt Vương Tử Dịch tắt ngóm, đúng là hấn ta đắc ý hơi quá, vì trận chiến này hấn đánh quá thoải mái sung sướng. “Đa tạ Thừa tướng đại nhân nhắc nhở, hạ quan thụ giáo!”

“Yến khanh, trăm chột nhận ra khanh đúng là vạn năng. Bất luận là trên triêu đình hay ngoài sa trường, bày mưu lập kế, quyết định thắng thua. Trăm có khanh làm Thừa tướng, đúng là phúc của Tây Vỹ ta!” Đây vốn là một lời khen ngợi, nhưng bị Mộ Dung Thiên Thu dùng giọng điệu quái gở nói ra, chỉ khiến người ta cảm thấy quái quái, toàn thân đều khó chịu ấm ạch.

Khóe môi Nam Cung Cẩm giật giật, nói: “Thế mà Hoàng thượng còn thường xuyên cắt trừ bổng lộc của bậc hiền tài quốc gia như thế!”

“Ha ha ha...” Mộ Dung Thiên Thu ngẩng đầu lên trời cười to.

Hấn đang cười sung sướng, đột nhiên lại thấy một người đàn ông lạ mặt vội vàng chạy vào, nhìn thấy Nam Cung Cẩm, hấn ta liền nói ngay: “Thừa tướng, chủ nhân nhà chúng ta bị ốm!”

“Bị ốm á?” Nam Cung Cẩm nhíu mày, trong lòng thấy hơi kỳ quái, buổi sáng lúc mình ra ngoài vẫn còn bình thường cơ mà? Sao tự dưng lại ốm rồi?

“Cũng không hẳn là ốm, chỉ là không được thoải mái ạ.” Phong tiếp lời ngay.

Nam Cung Cẩm quay đầu: “Hoàng thượng, nếu đã không có chuyện gì nữa, thì thần xin cáo từ trước.”

Đôi mắt xanh lục của Mộ Dung Thiên Thu thoáng lóe sáng, hấn ta chợt có cảm giác chuyện này chỉ là trò ma mãnh của người nào đó bày ra mà thôi! Rõ ràng ban nãy mình vừa nhìn thấy hấn đến đây xong, còn đang yên

đang lành sao tự dưng lại bị ốm chứ? Hẳn ta cũng chợt nhớ tới, chẳng phải đám phi tử ở hậu cung của mình lúc tranh sủng cũng đâu hơi một tí là giả ốm đó sao?! Thế nên, trong lòng hẳn ta chợt dâng lên cảm giác khinh bỉ tay Mộ Cận Thần kia, nói: “Yến Khanh có việc thì cứ về trước đi!”

“Tạ ơn Hoàng thượng, vi thần cáo từ!” Nam Cung Cẩm cúi người hành lễ rồi vội vàng đi theo Phong.

Mộ Dung Thiên Thu khẽ nhíu mày nhìn theo bóng hai người kia rời đi, không hiểu sao bóng người đàn ông áo đen đó nhìn rất quen! Nhìn một lúc lâu, cuối cùng bóng người kia cũng trùng khớp lên bóng người đã dẫn đường cho mình vào phòng tắm đêm hôm đó! Mặt Mộ Dung Thiên Thu lập tức xanh mét...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 27: Hồng Hồ Ly Xuất Chiêu Độc!

Quay về phòng, nàng nhìn thấy Bách Lý Kinh Hồng đang nằm trên giường, trên mặt hơi có vẻ ốm yếu khác thường. Nam Cung Cẩm sải bước tới, sờ trán hắn, thấy trán hắn nóng khiếp người: “Chàng sao thế?”

“Không sao, phong hàn chút thôi!” Trên khuôn mặt lãnh đạm không có chút cảm xúc nào, toàn thân đều có vẻ rất bình thường.

Nam Cung Cẩm đưa tay ra bắt mạch cho hắn, vừa sờ, lông mày đã nhíu cả lại, cảm giác này không giống phong hàn, mà giống trúng độc hơn!

“Hôm nay chàng ăn cái gì?” Khuôn mặt trái xoan xinh xắn đầy vẻ nghiêm túc, cúi đầu nhìn hắn.

Đôi lông mày đẹp khê nhíu lại như đang ngẫm nghĩ, cuối cùng, Phong đứng bên cạnh bước lên đáp: “Chủ nhân có phải là trẻ con đâu, chẳng lẽ còn có thể tham ăn được sao? Ngài ấy chỉ ăn cơm trưa, uống cũng chỉ uống nước trong phòng thôi!”

Sắc mặt Nam Cung Cẩm nặng nề bắt mạch kỹ thêm một chút nữa rồi thở dài một hơi, thu tay lại, không phải độc gì nghiêm trọng lắm: “Đây là một loại độc mãn tính, lần đầu đụng phải sẽ phát sốt, người nóng bừng, nhưng không có tình trạng dị thường gì khác, thế nên thường bị nhầm thành phong hàn. Mà chờ qua lần thứ nhất, đến lần thứ hai lần thứ ba đụng phải, sẽ hoàn toàn không có vấn đề gì, thậm chí còn không có triệu chứng phát sốt. Cuối cùng nó chậm rãi ngấm vào phổi, rồi không còn thuốc chữa nữa! May mà hôm nay mới là lần đầu tiên, nên độc tính cũng chưa sâu!”

“Hả?! Hoàng thượng trúng độc này lúc nào vậy?” Phong như vô cùng kinh ngạc, nhìn Nam Cung Cẩm với vẻ cực kỳ lo lắng.

Nàng trầm ngâm một lúc rồi nói: “Nếu xét theo tốc độ lan truyền hiện giờ, thì hẳn là chàng trúng độc này vào buổi sáng hôm nay!” Lúc đó cũng đã đến giờ cơm trưa đâu! Đột nhiên, ánh mắt nàng chợt lóe lên: “Sáng sớm nay có ai tới đây?”

“Mộ Dung Thiên Thu!” Phong rất xác định. Chuyện sáng sớm nay Mộ Dung Thiên Thu đến đây là chuyện mọi người đều nhìn thấy.

Ánh mắt Nam Cung Cẩm lạnh đi, trong mắt chợt dâng lên sát khí! Chẳng lẽ vì đêm qua bị lừa vào phòng tắm mà tên đoạn tụ chết tiết kia lại mò đến muốn trả thù Tiểu Hồng Hồng nhà họ sao?! Nàng bước đến bên bàn, nhanh tay viết đơn thuốc rồi đưa cho Phong: “Sai người đi sắc thuốc, uống tằm bat hang là ổn thôi, nhưng phải nhanh lên!”

Phong đáp ngay: “Để thuộc hạ tự tay sắc đi, không có lại có người động tay động chân!”

“Ừm, người phải cẩn thận chút!” Nam Cung Cẩm lại dặn dò.

“Vâng!” Phong đáp rồi cầm đơn thuốc vội vàng lui xuống.

Nam Cung Cẩm lại nhìn người đang mệt mỏi nằm trên giường, trong lòng chợt thấy xót xa: “Chàng chờ đó, ta sẽ đi trả thù tên đoạn tụ chết tiết kia!” Lại dám động đến Tiểu Hồng Hồng nhà nàng, đúng là không biết trời cao đất dày mà! Lẽ nào Mộ Dung Thiên Thu cho rằng mình chỉ có bản lĩnh chọc cho Đạm Đài Minh Nguyệt tức đến nôn ra máu thôi, còn không có cách nào xử lý hẳn ta sao?!

“Khụ khụ... không, không cần đâu!” Hắc ho sù sù vài tiếng, hơi nhắc người dậy.

Nam Cung Cẩm vội lao tới đỡ hẳn: “Sao lại không cần chứ?! Hẳn dám hại chàng thành thế này, nếu ta mà không biết y thuật, để cho một tên lang

bấm khám khám cho chàng, có khi còn tưởng chàng bị phong hàn! Đến lúc đó...” Nàng thật sự không dám nghĩ đến hậu quả đó!

“Hắn ta... khụ khụ, hắn ta đối xử với nàng không tệ, nàng không cần phải thế.” Giọng nói trong trẻo mang theo cảm giác lạc lõng, như thể quan hệ của Mộ Dung Thiên Thu và Nam Cung Cẩm cực kỳ tốt, còn mình chỉ là người ngoài vậy.

Cũng chính vì cảm giác lạc lõng này lại khiến Nam Cung Cẩm cảm thấy trong lòng ngập tràn cảm giác thương xót và áy náy. Cả ngày hôm nay nàng đều ở bên cạnh tên Mộ Dung đoạn tụ để chờ tình hình chiến sự báo về cùng với tin tức Đạm Đài Minh Nguyệt bị ăn vớ lớn, không để ý đến hắn, thế nên mới có chuyện đến tận bây giờ mới phát hiện ra thì hắn đã thành thế này rồi! “Chàng lương thiện quá! Lúc thế này rồi mà còn nói đỡ cho hắn ta làm gì!”

Đến hôm nay nàng mới biết, tên kiêu ngạo, ngậm hột thị nhà mình còn có lúc lương thiện như vậy!

Nghe nàng nói vậy, hắn không nói gì, lại ho sù sù vài tiếng nữa, rúc vào trong lòng nàng, hơi thở thanh mát trong trẻo cao quý thường ngày đã hoàn toàn bị sự ồm yếu che lấp đi hết. Khuôn mặt như ngọc trắng bợt trắng bặt, hơi thở cũng gấp gáp, không đều.

Nam Cung Cẩm cúi tiết, chợt có cảm giác muốn lao ra ngoài chém chết cái tên Mộ Dung Thiên Thu chết tiết kia. Nghĩ vậy, nàng định đứng dậy, hắn lại bỗng đưa tay ra kéo nàng lại: “Đừng đi, có thể... Khụ khụ, có thể hắn ta chỉ muốn hạ độc ta một lần, coi như dẫn mặt ta rồi thu tay thôi, hơn nữa, chúng ta cũng không có chứng cứ.”

Câu nói này cũng nhắc nhở Nam Cung Cẩm, tuy tên Mộ Dung Thiên Thu đó chẳng ra sao, nhưng cũng không phải kẻ quá hẹp hòi, không đến mức vì một chuyện nhỏ nhặt như thế mà muốn lấy mạng người ta, hắn là chỉ định dẫn mặt Tiểu Hồng Hồng thôi! Nhưng, người đàn ông của Nam Cung Cẩm nàng, là người mà người khác có thể tùy ý dẫn mặt sao?! Nói đùa! “Yên tâm đi, mối thù này, bà đây nhất định sẽ báo!”

Đôi mắt phượng hơi nheo lại, tia sáng lạnh lóe lên, tràn ngập sát khí!

Nhưng nàng lại không nhìn thấy, trong ánh mắt của người đàn ông ‘yếu ớt’ trong lòng nàng kia lại thoáng có vẻ giảo hoạt, và vẻ vui sướng vì gian kế đã thành công. “Nàng... khụ khụ... nàng cách xa hẳn ta một chút, là ta cảm thấy đủ lắm rồi.”

...

Ngày hôm nay, trong phòng của Thừa tướng bận cuống cuống, mọi người ai cũng có vẻ lo lắng vội vàng, vì sắc mặt của Thừa tướng vô cùng khó coi. Vừa rồi có một tiểu nha đầu bê chậu vào trong, chỉ vì ngăn người nhìn Thừa tướng và người đàn ông đẹp trai yếu ớt kia, thoáng sửng sốt, bê chậu đứng ngơ ra đó một lúc, mà Thừa tướng đứng lên đón lấy chiếc chậu kia, sau đó lại đá một cước đập văng tiểu nha đầu kia ra xa, ngã mạnh đến mức chân tay tím bầm cả lại: “Không nhìn thấy ông đây đang chờ người bê chậu đến sao? Ngớ người cũng phải chọn lúc chứ!”

Sau đó y vội vội vàng vàng vò khăn để chăm sóc mỹ nhân ốm yếu kia! Thế nên những người khác đều sợ đến run rẩy hết cả tim gan, chỉ sợ người tiếp theo xui xẻo bị Thừa tướng đập là mình!

Trong lòng Nam Cung Cẩm vô cùng bức bối tức tối, đầu tiên là tức vì có thù mà không đi báo được, sau đó là sự tức giận vì thấy Bách Lý Kinh Hồng sốt rất cao mà nha đầu không hiểu chuyện kia còn đứng ngăn ra đó, tất cả lửa giận bốc lên khiến nàng không hề do dự, đập cho đối phương một cú!

Lãnh Tử Hàn đi dạo một vòng bên ngoài về, nhìn thấy cửa phòng Nam Cung Cẩm mở ra, một đám hạ nhân vội vàng đi ra đi vào, trong lòng cũng chợt thấy nghi hoặc, bèn cản một tiểu nha đầu lại: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Vừa nhìn thấy Lãnh Tử Hàn, tiểu nha đầu kia đã mê mẩn đến mất cả hồn vía, đỏ bừng mặt, cúi đầu nói: “Khởi bẩm Liệt Vương gia, vị công tử mà Thừa tướng đưa tới đó bị trúng độc, sốt cao mãi không thấy hạ nhiệt, nên...”

Trúng độc?! Một cảm giác hoang đường dâng lên trong lòng Lãnh Tử Hàn, một kẻ tinh ranh như Bách Lý Kinh Hồng mà lại trúng độc ư? Chuyện này thật khó mà tin được nhỉ?! Nghĩ vậy, trong đôi mắt đen như mực thoáng lóe lên sự vui vẻ chờ xem kịch, xem ra, cái tên bụng dạ đen tối kia lại ra chiêu độc rồi!

Lần trước tên kia thiêu phủ Tam hoàng tử, đồ vấy cho mình khiến hắn ta vô cùng ảm ức! Lần này là trúng độc, mà kẻ bị đổ oan, chắc chắn là vị hoàng huynh xui xẻo kia của hắn ta rồi! Thật đáng buồn là lần nào Tiêu Cẩm cũng bị gã đàn ông bụng dạ đen tối kia lừa bịp, cuối cùng mất luôn cả năng lực phán đoán cơ bản. Cảm giác vui mừng trên nỗi đau khổ của người khác dâng lên rất nồng đậm, có trò hay để xem rồi!

Lúc nghe thấy tin Mộ Căn Thần trúng độc, suy nghĩ đầu tiên trong đầu Mộ Dung Thiên Thu là, thế này thì tốt quá! Tiêu tử kia bị báo ứng rồi, ai bảo hắn phái người đi dẫn mình đến phòng tắm chứ? Đây đâu là thứ hắn đáng phải nhận thôi! Đúng là ông trời có mắt, xem ra, không chỉ mình mình muốn hắn chết!

Nhưng, sau khi vui vẻ xong, hắn ta lại chợt thấy có gì đó không đúng! Tay Mộ Căn Thần đó không phải dạng người đơn giản gì, rõ ràng lúc đó nhìn thấy hắn vẫn còn bình thường, chỉ mới một buổi chiều mà đã trúng độc nghiêm trọng như vậy sao? Dù có trúng Hạc Đỉnh Hồng, thì đối với những cao thủ tuyệt thế như họ, hắn vẫn có thể khống chế độc tính được một hai canh giờ. Chuyện này hơi kỳ quặc!

Nghĩ vậy, hắn ta đứng dậy định đi qua đó xem thế nào.

Ra khỏi cửa, hắn ta đi thẳng về phía phòng Yến Kinh Hồng, trên đường đi, ngang qua phòng bếp, nhìn thấy một người đàn ông áo đen đang vùi đầu sắc thuốc! Hắn ta chợt bùng lửa giận, chắc chắn tiêu tử này chính là tên khốn kiếp đưa mình đi tới buồng tắm kia!

Nghĩ vậy hắn ta sải bước xông tới, mọi người nhìn thấy hắn ta vào lập tức quỳ xuống: “Tham kiến Hoàng thượng!”

Chỉ riêng mình Phong vẫn ng ỡ im sắc thuốc không động đậy, liếc mắt nhìn Mộ Dung Thiên Thu, trong lòng th ầm nghĩ, bệ hạ thực sự quá thông minh, ngay cả chuyện chắc chắn Mộ Dung Thiên Thu sẽ đi ngang qua bếp, hơn nữa sẽ nhận ra mình mà cũng tính toán đ ược! H ắn ng ỡng đ ầu làm ra vẻ kinh ngạc: “Hoàng đế Tây V ỹ!”

“Tiểu tử, tối hôm đó là người đ úng không?!” Mộ Dung Thiên Thu nở nụ cười tàn độc, rõ ràng đã nổi sát khí! H ắn ta có thể không giết Mộ Cầm Th ần để bé con không nổi giận, nhưng một gã hạ nhân thôi, lẽ nào Mộ Dung Thiên Thu h ắn ta không giết nổi sao?

“Hoàng đế Tây V ỹ nói thế là có ý gì?” Hiện giờ việc của h ắn chỉ là giả ngốc, giả ngốc đến khi Tu dẫn Hoàng hậu nương nương tới đây.

...

“Không ổn r ồi, Mộ Dung Thiên Thu tới phòng bếp, xem ra muốn gây khó dễ cho Phong! Nhưng chúng thuộc hạ đ ầu không phải đối thủ của Mộ Dung Thiên Thu!” Tu cuống cu ồng chạy vào phòng Nam Cung Cầm, nhanh miệng nói.

Nam Cung Cầm điên tiết, ngọn lửa giận ng ập trời bùng ra từ đáy lòng, giờ mà còn nói chuyện này không phải do tên đoan tụ chết tiệt kia làm, thì có đánh chết nàng cũng không tin! Hạ độc đã đành, lại còn dám gây khó dễ không cho Phong sắc thuốc! Nàng vội vàng chạy ra ngoài đi v ề phía phòng bếp, từ đằng xa đã nghe thấy tiếng của Mộ Dung Thiên Thu: “Người đâu, lôi h ắn ra ngoài chém cho trảm!”

Bước chân của nàng nhanh hơn vài phần, vừa vào cửa đã nhìn thấy Phong và Mộ Dung Thiên Thu đang đánh nhau, vừa qua một chiêu, Nam Cung Cầm đã hét to: “Dừng tay!”

Hai người cùng thu tay lại, nhưng Nam Cung Cầm nhanh chóng người thấy mùi của cỏ đoan trường, chính là loại độc mà Bách Lý Kinh H ồng trúng đó, ở trên người Mộ Dung Thiên Thu! Nhưng nàng đâu có biết rằng, thứ ph ần độc đó, là do vừa r ồi lúc đánh nhau với h ắn ta, Phong đã len lén... chính là vì chờ nàng chạy tới phát hiện ra! Thế nên, Nam Cung Cầm đã

chắc chắn một trăm phần trăm rằng chuyện này chính là do Mộ Dung Thiên Thu làm, sắc mặt nàng lập tức sa sầm xuống: “Hoàng thượng, thần vào sinh ra tử vì ngài, giờ nam sủng của thần trúng độc, ngài còn ngăn cản không cho sắc thuốc là thế nào?”

Thật ra từ lúc Nam Cung Cẩm bước vào, Mộ Dung Thiên Thu đã cảm thấy toàn thân mình từ trên xuống dưới đều có gì đó không ổn! Hắn ta vừa vào đây chưa bao lâu, làm sao bé con này đã nhận được tin tức chạy tới nhanh như thế được? Sự cảnh giác trời sinh khiến cho hắn ta ngửi thấy mùi âm mưu ở đây, đây là sự nhạy cảm của một chính trị gia vốn có, hắn ta cảm giác dường như mình đã nhảy thẳng vào trong một cái bẫy, nhưng cụ thể cái bẫy này là thế nào, thì tạm thời hắn ta chưa nói rõ được!

Thấy Yến Kinh Hồng bùng nổ, hắn ta nhíu mày, giọng nói âm u ngả ngón vang lên: “Yến khanh, người này bất kính với trẫm, trẫm là đế vương, chẳng lẽ không thể xử lý sao?”

“Hoàng thượng, hắn là người trong phủ của thần, nếu hắn làm sai chuyện gì, thần sẵn lòng gánh vác trách nhiệm, xin Hoàng thượng đừng làm khó dễ một hạ nhân!” Mặt Nam Cung Cẩm nghiêm lại, hiển nhiên là đang cực kỳ khó chịu, thái độ đối xử với Mộ Dung Thiên Thu cũng rất xa cách.

Mộ Dung Thiên Thu nhíu mày, còn muốn nói gì đó thì lại thấy Nam Cung Cẩm quay đầu nói với Phong: “Còn ngăn ra đó làm gì, mau sắc thuốc đi, có ta ở đây, để xem ai dám động đến thuốc này!”

Nghe vậy Mộ Dung Thiên Thu liền hiểu ngay, chẳng lẽ Yến Kinh Hồng lo mình cố tình qua đây để động chạm vào ấm thuốc đó, nên mới to gan lớn mật dùng thái độ đó nói chuyện với mình sao? “Yến khanh, khanh nghĩ trẫm sẽ vô sỉ đến mức động tay động chân vào thuốc của Mộ Cẩm Thần hay sao?”

“Ồ ha ha ha... Hoàng thượng cao quý như vậy, làm sao có thể làm mấy chuyện vô sỉ như thế được chứ!” Nam Cung Cẩm châm chọc nói, giọng điệu cực kỳ khinh bỉ, khiến người ta nghe thế nào cũng cảm thấy vô cùng khó chịu!

Mộ Dung Thiên Thu khó chịu: “Yến Khanh, Khanh nghi ngờ trăm thật đấy à?”

“Hoàng thượng, vừa rồi thần đã nói rồi, ngài cao quý như vậy, phẩm chất cao thượng, hẳn sẽ không làm ra chuyện vô sỉ thế này, vậy mà ngài còn cứ hỏi đi hỏi lại, lẽ nào ngài thật sự hy vọng thần nghi ngờ ngài sao?” Thái độ Yến Kinh Hồng rất ương ngạnh khiến trong lòng Mộ Dung Thiên Thu chợt cảm thấy rất khó chịu. Lúc trước bé con này cư xử với mình cũng không phải là thân mật, nhưng ít nhiều gì cũng thoải mái như bạn bè, sao hôm nay lại như đối mặt với kẻ thù vậy?!

“Yến Khanh...” Hắn ta vẫn còn muốn nói nữa.

Nhưng Nam Cung Cẩm hoàn toàn không nhìn hắn ta, hơn nữa còn không có muốn cho hắn ta cơ hội nói chuyện. Nếu không phải vì thấy Tiêu Hồng Hồng không đồng ý cho mình ra tay, mà bình thường tên này đối xử với mình cũng không tệ, thì giờ nàng đã cho Mộ Dung Thiên Thu biết mặt rồi! Người đàn ông của nàng, trước giờ chỉ có nàng được bắt nạt, làm gì đến lượt người khác bắt nạt chứ?

Sau đó, nàng dùng giọng điệu vô cùng trung thành, cực kỳ quan tâm nói: “Hoàng thượng, nếu ngài nhàn rỗi quá không có việc gì làm, thì vâng nghe kế để đánh lui quân địch tiếp đi, đóng cửa ng cửa trong phòng mà suy nghĩ cho kỹ càng, đừng có chạy lung tung khắp nơi, nếu không cẩn thận tụt chân lại to chuyện ra! Nếu thế, chắc chắn thần sẽ lo lắng đến mức cơm không buồn ăn, trà chẳng buồn uống đấy!”

Khóe môi Mộ Dung Thiên Thu giật giật, vì sao nghe câu này, hắn ta lại có cảm giác thật ra đối phương đang rất hy vọng mình bị trật chân thế nhỉ? “Yến Khanh...”

“Thừa tướng, thuốc đã sắc xong rồi!” Phong nói rồi bê một bát thuốc sang.

Nam Cung Cẩm đón lấy, nhìn Mộ Dung Thiên Thu nói: “Hoàng thượng, thần còn có việc, thần cáo từ trước! Ngài phải nhớ cho kỹ nhé, sau

này ít ra ngoài thôi, quan trọng nhất là tuyệt đối đừng đi đến phòng thầ, Mộ Cẩ Thầ trúng độc rấ, cũng tránh đễ va chạm tới ngài!

Nói rấ nàng cũng không đễ cho Mộ Dung Thiên Thu trả lời, bê bát đi luôn.

Phong thầ cười sung sướng trong lòng, vội vàng đi theo. Màn kịch này của bê hạ thật quá xuất sắc! E rằng tên Mộ Dung Thiên Thu này đã tức đến nôn ra máu rấ!

Chờ y đi rấ, Mộ Dung Thiên Thu hít sâu mấy hơi, chợt cảm thấy đầ mình choáng váng. Có phải hắ ta đối xử với tên tiểu tử Yến Kinh Hầg kia quá tốt nên mới khiến cho y coi trời bằng vung như thế này không. Từng câu từng chữ của y, làm gì có chút tôn trọng nào dành cho hắ ta chứ?!

Nội thị giám ở bên cạnh lại bưng bưng tức giận: “Hoàng thượng, Thừa tướng đại nhân quá vô lễ!”

Câu nói này chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa, Mộ Dung Thiên Thu lập tức phát hỏa, bước ra khỏi phòng bếp. Hắ ta cũng muốn nhìn xem rốt cuộc Mộ Cẩ Thầ đang làm cái trò quý gì! Đáng buồn là vì đang quá phần nộ, hắ ta bước ra cửa mà không đễ ý dưới chân mình, bất cẩn đạp nhầ vào bậc cửa, lại đúng là suýt bị tẹo chân thật. Thế nên trong lòng hắ ta càng tức giận hơn!

Vừa ra cửa hắ ta lại đụng ngay phải Lãnh Tử Hàn!

Lãnh Tử Hàn nhìn hắ ta như cười như không, trong mắt đầ vẻ cười trên nỗi đau khổ của người khác: “Hoàng huynh, huynh phải thật bảo trọng nhé!” Nói rấ hắ cũng không chờ Mộ Dung Thiên Thu phản ứng, quay người đi ngay, cứ như hắ cố tình đi tới đây một chuyến là vì nói mấy lời chân thành này với Mộ Dung Thiên Thu vậy.

Mộ Dung Thiên Thu nhú mày, nghi hoặc nhìn theo bóng hắ ta, bảo trọng? Bảo trọng cái gì?!

Đến trạch viện của Nam Cung Cẩm, vừa bước vào, mọi người đều quỳ xuống hành lễ, còn Nam Cung Cẩm thì đang đút cho Bách Lý Kinh Hông uống thuốc. Người kia yếu yếu ớt ớt nằm trên đui Nam Cung Cẩm, nhìn có vẻ thực sự trúng độc không nhẹ. Nhưng, hắn ta lại nhìn thấy rõ ràng rằng sau khi mình bước vào phòng, ánh mắt người đàn ông kia nhìn về phía mình, rõ ràng không phải là ánh mắt của một người vô cớ trúng độc nên có, mà là vô cùng nham hiểm!

“Khụ khụ... Hoàng đế Tây Vỹ.” Hắn ho sù sụ chào hỏi hắn ta.

Cảm giác kỳ quái trong lòng Mộ Dung Thiên Thu càng nặng đậm hơn, người đàn ông này nhìn thấy mình mà còn chủ động chào hỏi cơ à?

“Được rồi, uống thuốc đi, để ý đến mấy người không liên quan làm cái gì!” Giọng nói khó chịu của Nam Cung Cẩm vang lên.

Nụ cười trong mắt Bách Lý Kinh Hông càng sâu hơn, ở góc mà Nam Cung Cẩm không nhìn thấy, hắn nhìn Mộ Dung Thiên Thu bằng ánh mắt cực kỳ khiêu khích, sau đó ngoan ngoãn quay đầu uống thuốc.

Mộ Dung Thiên Thu chợt cảm thấy cơn tức chặn đứng ở cổ, lên không được xuống không xong, suýt nữa ngất xỉu! Hắn ta là người không liên quan ư? Có phải tiểu tử Yến Kinh Hông này chán sống rồi không?! Còn cả ánh mắt đặc ý của Mộ Cẩm Thần kia nữa, khiến hắn ta biết được bất cứ chi tiết nào của chuyện này cũng lộ ra vẻ kỳ quái cả, dường như toàn bộ đều hướng về phía mình vậy! “Yến Khanh, Khanh nói chuyện với trẫm thế này đấy à?”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, đối với Mộ Cẩm Thần mà nói, thì ngài chính là người không liên quan! Câu này thần có nói sai đâu?!” Nam Cung Cẩm đáp mà còn không thèm quay đầu. Nàng biết Mộ Dung Thiên Thu nghe xong câu này có thể sẽ phẫn nộ đến mức muốn giết mình, nhưng hiện giờ mình cũng đã phẫn nộ đến mức muốn kết liễu hắn ta rồi! Thế nên, chẳng có gì cần phải kiêng nể hết!

Giọng điệu này hoàn toàn giống như đối xử với kẻ thù truyền kiếp, khiến Bách Lý Kinh Hông chỉ muốn đặc ý nhìn hắn ta cái nữa thôi. Cũng

chính vì thế, trong lúc nước sôi lửa bỏng này, cuối cùng Mộ Dung Thiên Thu cũng hiểu rõ, mình bị gài bẫy rồi! Ánh mắt hắn nhìn về phía Bách Lý Kinh Hồng cũng đầy vẻ ngạc nhiên nghi hoặc, và không thể tin nổi. Hắn ta thực sự không ngờ người đàn ông này lại đen tối đến mức như thế này, không tiếc tự hạ độc chính mình chỉ để gài bẫy tình địch!!! Thật đúng là tài năng xuất chúng trong những kẻ xấu xa!!!!

Không chờ hắn ta phát hỏa, Nam Cung Cẩm lại nói với Bách Lý Kinh Hồng một câu khiến hắn ta suýt nôn ra máu: “Cũng tại chàng quá lương thiện nên mới không phân biệt được rõ ràng trên thế giới này ai là người tốt, ai là kẻ xấu. Sau này đối xử với mấy kẻ bụng dạ đen tối, chúng ta nhất định phải đề phòng cẩn thận, không thể tùy tiện đáp lời được, biết chưa?”

Mộ Dung Thiên Thu chợt cảm thấy y như tuyết rơi giữa tháng sáu. Mấy kẻ bụng dạ đen tối ư?! Rốt cuộc ai mới là người xấu xa đen tối?!!!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 28: Hữu Dực Vương, Khố Của Người Lại Rời Rồi!

“Yến khanh!” Mộ Dung Thiên Thu bực mình lên tiếng. Hắn ta muốn nói cho Yến Kinh Hồng biết rằng tất cả chỉ là một âm mưu, là âm mưu của người đàn ông đáng thương nằm trên giường đóng giả người vô tội kia mà thôi.

Nhưng Nam Cung Cẩm hoàn toàn không cả muốn hòa nhã với hắn ta, nghiêng đầu lạnh lùng nhìn hắn ta: “Không biết Hoàng thượng có gì chỉ giáo?”

“Yến khanh, trăm chỉ muốn nói với khanh, đây là một âm mưu, thế nên...”

“Hoàng thượng, đây là âm mưu gì?! Ngài muốn nói là có người hãm hại ngài sao?” Nam Cung Cẩm cũng không lòng vòng với hắn ta mà đi thẳng vào chủ đề chính.

Mộ Dung Thiên Thu gật đầu, rồi lại cười lạnh nhìn Bách Lý Kinh Hồng: “Chính xác, là do người nào đó không chịu được khi nhìn thấy hôm nay chúng ta thân mật như vậy, nên mới nghĩ ra khố nhục kế thế này!”

“Hoàng thượng, nếu là khố nhục kế, thì nên dùng loại độc khá mạnh, khiến người ta nhìn một cái là biết ngay bị trúng độc chứ. Thế nhưng, đây lại là một loại độc mãn tính, người có y thuật tầm thường căn bản sẽ không nhận ra nó có vấn đề, sẽ chỉ coi đó là bệnh phong hàn thôi. Thử hỏi, ai lại đi dùng loại độc được như vậy để làm khố nhục kế chứ?” Đương nhiên nàng biết cực kỳ rõ rằng Tiểu Hồng Hồng vô cùng đen tối, cũng không phải không nghi ngờ hắn, nhưng cũng chính vì độc được mà hắn trúng là

loại độc mãn tính như cỏ Đoạn Trường, lại thêm mùi hương của cỏ Đoạn Trường trên người Mộ Dung Thiên Thu, nên nàng mới từ bỏ sự nghi ngờ của mình.

Nghe vậy, Phong lại không khỏi thán phục trong lòng, thủ đoạn của bệ hạ quá cao siêu! Lúc trước họ đều đề nghị nên dùng loại độc khác, nhưng bệ hạ gạt phắt đi, kiên quyết muốn dùng cỏ Đoạn Trường, thì ra là vì ngài tính toán cả đến vấn đề Hoàng hậu đa nghi như thế nào vào! Đúng là thông minh hơn đứt người bình thường!

Vấn đề này, đương nhiên chỉ có người đàn ông đang nằm diễn kịch trên giường là biết được đáp án! Mộ Dung Thiên Thu thầm chửi thầm lên trong lòng, ngoài mặt lại vẫn thản nhiên lạnh lùng. Bất kể thế nào, dù chuyện này có là do hấn ta làm đi chăng nữa, thì tên tiểu tử thối Yến Kinh Hồng này cũng không nên nói chuyện với mình như vậy. “Yến khanh, khanh phải biết là, trăm vốn không cần thiết phải giải thích bất cứ đi đâu gì với khanh!”

“Vậy thì thầm phải đa tạ Hoàng thượng đã cất nhắc, nhẫn nhịn giải thích với thầm như vậy!” Từng câu từng chữ đều ở hình thức kết thúc, không cho Mộ Dung Thiên Thu có cơ hội mở miệng nữa.

Cuối cùng, Mộ Dung Thiên Thu lạnh lùng nhìn trên giường một cái, rồi hừ lạnh: “Mộ Căn Thẩn! Người độc lắm! Yến Kinh Hồng, tốt nhất là khanh nên nhớ cho rõ thân phận của mình, không phải lần nào trăm cũng có thể nhẫn nhịn sự bất kính của khanh đâu!”

Nam Cung Cẩm nhướn mày: “Cũng mong Hoàng thượng chú ý thân phận của ta và ngài, chúng ta là quân thẩn!” Nói cách khác, là sau này phiên người cách xa ta một chút, giữ vững lễ tiết quân thẩn, đừng có mờ mờ ám ám với ta nữa!

Mộ Dung Thiên Thu tức nghẹn lời, hít sâu vài hơi. Hấn ta biết, hiện giờ nếu hấn ta thực sự thái độ với bé con này, thì cuối cùng sẽ chỉ có tên khốn kiếp bụng dạ xấu xa Mộ Căn Thẩn kia được lợi thôi. Nhưng Mộ Dung Thiên Thu hấn sống đến từng này tuổi rồi, nhưng chưa bao giờ bị ai gài bẫy thế này, tức chết hấn ta mất!

Hắn ta lạnh lùng nhìn hai người kia một lúc lâu, cuối cùng tức tối phẩy tay áo bỏ đi! Sau khi ra ngoài, hắn mới biết lúc này Lãnh Tử Hàn nói như thế với hắn ta là có ý gì, Hoàng huynh, huynh phải thật bảo trọng nhé! Cuối cùng hắn ta cũng hiểu rồi, đối diện với một tên tiểu nhân vô sỉ hèn hạ xấu xa như Mộ Căn Thần mà không đủ bảo trọng thân thể của mình, thì sớm muộn gì cũng có một ngày bị chọc tức đến nôn ra máu mà chết!

Vừa ra cửa, hắn lại đụng phải ánh mắt như cười như không của Lãnh Tử Hàn. Đôi mắt đen láy chăm chú nhìn hắn, khóe môi cong lên cười tà, dùng giọng nói chỉ hai người họ nghe thấy nói: “Hoàng huynh, thần đệ quên không nói cho huynh biết. Cái tên đó, không đơn giản như huynh và đệ tưởng tượng đâu, sau này nên cẩn thận chút thì hơn, đỡ bị gài bẫy! À đúng rồi, trên người huynh, có mùi gì đó rất đặc biệt!”

Nói rồi hắn ta cũng không để ý đến Mộ Dung Thiên Thu nữa, sải bước vào trong gian phòng mà Nam Cung Cẩm đang ở.

Mộ Dung Thiên Thu nheo mắt lại. Đương nhiên hắn biết người đó không đơn giản như mình tưởng, nhưng trên người mình có mùi ư?! Hắn ta nhú mày, nhấc tay áo lên ngửi, đúng là ngửi thấy mùi gì đó là lạ thật! Nhưng vừa rồi quá phấn nộ, hắn ta lại không hề cảm nhận được gì. Hắn ta nghĩ ngợi một lúc, lại nhanh chóng nhớ đến cảnh mình và Phong đánh nhau vừa rồi! Cuối cùng, đôi mắt xanh lục ngập tràn sát khí! Xem ra, đây không phải là âm mưu đơn giản, mà là kế liên hoàn! Mộ Căn Thần, người dám gài bẫy trăm như thế này, thực sự nghĩ trăm là quả hồng mồm mặc cho ai nắn bóp cũng được sao?! Mỗi thù này, Mộ Dung Thiên Thu hẳn nhất định phải báo!

Còn chưa đi được mấy bước, hắn ta lại nhìn thấy một cô gái mặc váy hồng chạy tới. Cô gái đó có khuôn mặt như hoa đào, cực kỳ diễm lệ, bước từng bước nhỏ nhẹ nhàng thanh thoát, vòng eo nhỏ xinh càng hiện rõ dáng người yếu điệu theo từng bước đi của cô ta. Ánh mắt Mộ Dung Thiên Thu thoáng lóe sáng, khóe môi cong lên cười âm u, Mộ Căn Thần, người hèn hạ, trăm còn hèn hạ hơn người!

...

“Tiểu Cầm, hửn không sao chứ?” Giọng nói vô cùng vội vàng của Lãnh Tử Hàn vang lên, như thể rất lo lắng cho tình hình sức khỏe của Bách Lý Kinh Hồng vậy.

Nam Cung Cầm nghe thấy giọng điệu quan tâm này của hửn ta, cũng cảm thấy rất hiếm có, nói: “Không có chuyện gì lớn, may mà phát hiện ra sớm!”

Nghe vậy, trên khuôn mặt tuấn tú vô song của Lãnh Tử Hàn mới lộ ra nụ cười thoải mái, gạt đầu vui vẻ nói: “Vậy thì tốt rồi, vậy thì tốt rồi!”

Bách Lý Kinh Hồng nằm trên giường và Phong đứng bên cạnh đầu cảm thấy quái dị, chẳng phải tên Lãnh Tử Hàn này luôn đối đầu với hửn sao? Sao giờ lại bắt đầu tốn tâm tốn sức lo lắng cho tính mạng của hửn chứ? Đương nhiên, người khó hiểu nhất vẫn là Nam Cung Cầm, nàng nhíu mày nhìn hửn ta: “Quan hệ của hai người tốt như vậy từ bao giờ thế?”

Lãnh Tử Hàn hơi nghiêng đầu, chỉ để Nam Cung Cầm nhìn thấy mặt nghiêng của mình, đường nét nhã nhặn lại ẩn chứa vẻ mất mát: “Tiểu Cầm, hửn không sao thì nàng mới yên tâm được mà!”

Khóe môi Bách Lý Kinh Hồng không ngừng rút lên, dường như... hửn nhìn thấy hình ảnh của chính mình trên người Lãnh Tử Hàn.

Còn Nam Cung Cầm nghe xong, nụ cười trên mặt như cứng lại một chút, có chút gượng gạo, nhưng nhiều hơn cả là sự cảm động, nàng nắm lấy tay Lãnh Tử Hàn, cảm động nói: “Huynh yên tâm đi, người tốt như huynh, chắc chắn sẽ có được hạnh phúc!”

Lãnh Tử Hàn quay lại nhìn nàng, đôi mắt đen láy chất chứa thâm tình, thứ tình cảm đó dường như đã được nung nấu rất lâu rồi, giọng nói ngông cuồng mang theo tình cảm chất chứa, nói: “Tiểu Cầm, ta...”

“Khụ... khụ khụ...” Tiếng ho sù sụ vang lên, ngắt đứt câu chuyện của hai người.

Nam Cung Cầm giật mình, vội vàng thu lại bàn tay đang nắm lấy tay Lãnh Tử Hàn, cuống cuống chạy về phía Bách Lý Kinh Hồng: “Sao thế? Vẫn còn khó chịu à?”

“Không... khụ khụ, không sao.” Hấn khinh bỉ nhìn Lãnh Tử Hàn, lại dám dùng kế sách của Bách Lý Kinh Hồng hấn để đề cao hình tượng của mình trong mắt Cầm Nhi, nếu vừa rồi mà mình không ho lên vài cái ngắt lời hấn ta, thì không biết Lãnh Tử Hàn còn nói với Cầm Nhi cái gì nữa!

Lãnh Tử Hàn bị nhìn bằng ánh mắt khinh bỉ như vậy nhưng hoàn toàn không hề cảm thấy xấu hổ. Lúc này Nam Cung Cầm đang quay lưng về phía hấn ta, còn hấn ta, lại nhìn thẳng về phía Bách Lý Kinh Hồng, trong mắt tràn ngập nụ cười, khoe môi mỏng cong lên, dùng khẩu hình nói ra mấy chữ: “Học của người đó”!

Sắc mặt Bách Lý Kinh Hồng sa sầm xuống, đáy mắt lóe lên vẻ lạnh lùng. Trên mặt Lãnh Tử Hàn vẫn tươi cười như vô cùng đắc ý, thì rat hi thoảng giả vờ một chút lại có được hiệu quả vô cùng bất ngờ. Vừa rồi, hấn ta có thể cảm nhận rõ ràng rằng Tiểu Cầm đã coi trọng mình hơn hấn. “Tiểu Cầm, bên chỗ ta có khá nhiều đồ để bồi dưỡng sức khỏe, đặc biệt là Thiên Sơn Tuyết Liên, là thứ trăm năm hiếm thấy được một lần, mấy ngày trước vừa cướp của mấy tên danh môn chính phái kia. Giờ vừa khéo có thể đưa cho hấn bồi bổ nguyên khí.”

Thiên Sơn Tuyết Liên cũng không phải là thứ tùy ý có thể lấy được cả rở to như trong tiểu thuyết hay nói. Thứ này cực kỳ quý hiếm, trừ trong tàng bảo các của Hoàng thất Tây Võ có mấy cây ra, thì trong tay quân vương các nước khác lại càng ít hơn, gần như không ai có. Mà Mộ Dung Thiên Thu có được mấy cây, cũng là vì Thiên Sơn đó vừa khéo lại ở ngay Tây Võ.

Nghe vậy, Nam Cung Cầm vô cùng cảm động, quay đầu nhìn Lãnh Tử Hàn, cười nói: “Vậy đa tạ huynh, quả nhiên là khó khăn mới biết bạn hiền, bình thường thấy quan hệ của hai người không tốt lắm, hấn xui xẻo bị trúng độc thế này, mà huynh lại có thể sẵn sàng tặng hấn món đồ tốt như vậy!”

Lãnh Tử Hàn cười tà, nói với vẻ không mấy bận tâm: “Đối với Tiêu Cẩm, ta sao có thể nhỏ nhen được!”

Nam Cung Cẩm lại chột cảm thấy ngại ngùng, ngập ngừng không biết nên nói gì! Ngược lại chính Bách Lý Kinh Hồng lên tiếng trước, hắt lạnh lùng nói: “Vây đa tạ các hạ.” Câu nói này, coi như là để chính hấn gánh lấy ân tình của Lãnh Tử Hàn, hoàn toàn không liên quan đến Cẩm Nhi, thế nên Cẩm Nhi không nợ gì hấn ta cả.

Lãnh Tử Hàn cười nói: “Đây đều là việc phải làm mà!” Trong lòng hấn ta lại nhin cười đến đau cả bụng, vì hấn ta biết, hiện giờ chắc chắn Bách Lý Kinh Hồng đang vô cùng ảm ức. Lúc cái tên bụng dạ đen tối này gài bẫy mình, chắc cũng không ngờ có một ngày lại bị mình đánh ngược lại thế này đâu nhỉ?

Thế nhưng, hấn ta còn chưa kịp vui cho đã, Bách Lý Kinh Hồng đã lại lạnh lùng nói tiếp: “Nếu đã như vậy, thì các hạ đích thân đi lấy đi, để đỡ bị người khác động tay động chân vào, lấy vệc cứu giao thắng cho Phong là được.” Chẳng phải người muốn tặng ta Thiên Sơn Tuyết Liên sao? Vậy người tự đi lấy đi, đi rồi cũng không cần phải quay về nữa đâu! Ta chỉ cần thuốc của người, không cần người xuất hiện trước mặt ta nữa, đây là ví dụ tiêu chuẩn cho câu nói ‘ăn cháo đá bát’!!!

Nụ cười trên mặt Lãnh Tử Hàn cứng lại, trong lòng chột thấy thất bại, xem ra so với gã đàn ông đã quen giờ trò xấu xa này, thì mình vẫn còn non hơn một chút! Nam Cung Cẩm cũng cười tươi nhìn Lãnh Tử Hàn: “Vây làm phiền huynh nhé, huynh đúng là một người xứng đáng để làm bạn!”

Lãnh Tử Hàn cười: “Giữa ta và nàng, cần gì phải nói mấy câu khách sáo như vậy!” Nụ cười này vô cùng phóng khoáng, rộng rãi. Vẻ mặt của Lãnh Tử Hàn cũng rất vui vẻ, thoải mái, nhưng trong đáy lòng lại thấy phần nộ và uất ức! Bách Lý Kinh Hồng chết tiệt!

Thế nên, ngày hôm nay, trong trận chiến bụng dạ đen tối, giả vờ giả vịt, Hồng hờly toàn thắng! Nhưng, Lãnh Tử Hàn cũng không thấy mất mặt, cái tên Bách Lý Kinh Hồng kia đã đen tối bao nhiêu năm trời, đương nhiên

không phải là kẻ mà một người thi thoảng xấu bụng một bữa như mình có thể đánh bại được, cuộc đời còn dài!

...

Ngày hôm sau, Bách Lý Kinh Hồng đã khỏe hơn nhiều, độc tố đã bài trừ được bảy tám phần, nhưng vì một phần độc tố vẫn còn ở lại trong cơ thể, nên vẫn phải uống thêm hai thang thuốc nữa mới có thể loại bỏ được hoàn toàn. Thế nên, tạm thời hắn vẫn không xuống giường được, mà Nam Cung Cẩm thì luôn chăm sóc hắn không ngủ không nghỉ.

“Cốc! Cốc! Cốc!” Tiếng gõ cửa mang lên, “Thừa tướng đại nhân! Thừa tướng đại nhân!”

Nam Cung Cẩm đứng dậy, sải bước ra cửa, mở cửa ra, nhìn người bên ngoài hỏi: “Có chuyện à?”

“Vâng ạ, quân địch khởi chiến, Đạm Đài Minh Nguyệt và Khuông Anh Trạch đều ở ngoài cửa thành hô to, đòi Thừa tướng đại nhân ra khỏi thành nghênh chiến, Hoàng thượng sai tiểu nhân đến mời ngài qua ạ!” Một hạ nhân đứng ngoài cửa cung kính nói.

Nam Cung Cẩm nhìn Bách Lý Kinh Hồng trên giường một cái, rồi nói với Phong: “Nhớ chăm sóc hắn, cho hắn uống thuốc!”

“Vâng!” Phong cúi đầu.

Nam Cung Cẩm đen mặt bước ra ngoài, chờ nàng đi ra ngoài rồi, Phong mới khó hiểu hỏi: “Bệ hạ, hôm qua ngài uống độc dược là buổi chiều mới uống đúng không? Sao Hoàng hậu lại nói là trúng độc từ sáng?”

“Nội lực.” Hắn nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, hai chữ nhẹ nhàng bay ra, vô cùng thản nhiên và đắc ý. Có chiều ngày hôm nay, Cẩm Nhi sẽ cực kỳ xót xa cho mình, cũng sẽ hoàn toàn xa cách Mộ Dung Thiên Thu. Một mũi tên trúng hai đích, quá sáng khoái!

Thì ra là dùng nội lực thúc đẩy à! Cũng đúng, hôm qua Mộ Dung Thiên Thu đến vào buổi sáng, nên để Hoàng hậu khám ra là độc uống vào buổi chiều thì chẳng phải sẽ bị vạch trần sao?

...

Khi Nam Cung Cẩm ra đại sảnh, mọi người đều đang bàn tán xem có nên để Thừa tướng ra nghênh chiến hay không, vì lần trước tuy Thừa tướng tham chiến cũng rất ngớ ngẩn, nhưng cuối cùng của cuối cùng, lại khiến bọn họ giết được hơn vạn người quân địch! Thế nên đại đa số đều hy vọng Nam Cung Cẩm có thể ra mặt cho bọn họ lại được hưởng lợi tiếp!

“Thần tham kiến Hoàng thượng!” Về mặt Nam Cung Cẩm rất cung kính, hoàn toàn không có chút nịnh nọt hay bất mãn nào, hoàn toàn là về mặt của một thần tử nên có khi đối diện với đế vương, kính trọng và xa cách.

Mộ Dung Thiên Thu cũng biết tiểu tử này đang tức giận, dù sao nếu đối lại là mình, thì hẳn ta cũng sẽ cho rằng chuyện này thực sự do Mộ Dung Thiên Thu hẳn ta làm, thế nên, hẳn ta không mấy bận tâm, nói: “Yến Khanh, ng ồi đi!” Cứ để tên Mộ Cẩm Thần hí hửng một lúc đi, chờ hẳn ta phản công rồi biết. Đùng tưởng cả thiên hạ này chỉ có mình Mộ Cẩm Thần biết dùng mấy chiêu trò bỉ ổi đó.

Nam Cung Cẩm không nói không rằng, cúi đầu ng ồi xuống vị trí của mình.

Chúng đại thần quay sang nhìn nhau, Thừa tướng làm sao thế?! Trước đây không phải rất hoạt bát sao? Sao hôm nay lại tr ần ng ậm thế này?!

Vương Tử Dịch lên tiếng: “Thừa tướng đại nhân, quân địch đã đến khiêu chiến, chỉ đích danh muốn ngài ra ứng chiến, ngài có theo hạ quan ra ngoài thành không?”

“Họ chỉ đích danh bản quan ra ứng chiến, thì bản quan phải ra à?! Nếu họ muốn bản quan rút kiếm tự vẫn, chẳng lẽ bản quan cũng phải nghe theo mệnh lệnh của họ sao? Hoặc là nếu họ bắt bản quan đi ngoài trước mặt mọi

người, bản quan cũng phải thỏa mãn nguyện vọng của họ sao? Nếu là như vậy, Vương tướng quân không thấy quá nực cười sao?” Nam Cung Cẩm còn không thèm ngẩng đầu lên nói, sắc mặt nghiêm nghị, nhưng nếu là người có mắt thì đâu có thể nhìn thấy hiện giờ nàng cực kỳ không vui.

Mấy câu hỏi ngược này vừa vang lên, mọi người đều cảm thấy buồn cười, cũng cảm thấy rất có lý! Đúng thế, bọn họ đòi Thừa tướng ra khỏi thành ứng chiến mà Thừa tướng chịu đi ra thì chẳng phải quá nể mặt họ hay sao? Vậy thì Tây Võ họ còn ra cái gì nữa? Thế nên, mọi người đều hoàn toàn đồng ý, Thừa tướng không thể ra khỏi thành ứng chiến được!

Vương phó tướng đứng ra nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, thần sẵn lòng lãnh binh ra ứng chiến! Thân phận của Thừa tướng như thế nào chứ? Là Thừa tướng dưới một người trên vạn người, là người đứng đầu văn võ bá quan của Tây Võ ta, làm sao có thể để đám man di mọi rợ Mạc Bắc kia muốn thế nào được thế ấy được?!”

Mộ Dung Thiên Thu mỉm cười, lập tức chuẩn tấu: “Được, vậy lệnh cho Vương ái khanh lãnh hai vạn binh mã xuất chiến!”

“Rõ! Thuộc hạ nhất định sẽ không phụ hoàng mệnh!” Vương phó tướng nói rồi lập tức quay người đi.

Cả đại sảnh chìm trong im lặng. Mộ Dung Thiên Thu lên tiếng đề nghị: “Yến khanh, hay là, khanh cùng lên tường thành xem tình hình chiến đấu với trẫm đi?”

“Sợ là phải phụ ý tốt của Hoàng thượng rồi, thần không muốn thấy khuôn mặt khiến người ta căm ghét của ai đó!” Mặt Nam Cung Cẩm không chút cảm xúc nói.

Người xung quanh không biết ‘ai đó’ mà y nói là ai, nhưng Mộ Dung Thiên Thu bị Bách Lý Kinh Hồng gài bẫy thế thảm một phen sao có thể không biết chứ?! Sắc mặt lập tức lạnh đi: “Yến khanh, khanh nói vậy là có ý gì?”

“Hoàng thượng, thần thực sự không muốn ra ngoài nhìn thấy Đạm Đài Minh Nguyệt, chiếc mặt nạ quý đó của hắn ta thực sự quá đáng sợ, gan thần bé, không chịu được!” Tuy đúng là nàng muốn chẹn họng Mộ Dung Thiên Thu, nhưng dù sao cũng không thể lòi cái mạng nhỏ của mình ra để đùa được, đúng không? Huống gì hiện giờ Tiểu Hồng Hồng vẫn còn bệnh, họ có chạy trốn cũng không tiện.

Khóe môi Mộ Dung Thiên Thu cong lên cười âm u, rõ ràng không tin vào lời mà Nam Cung Cẩm nói. Hắn ta hừ lạnh một tiếng rồi không nói thêm gì nữa.

Bên ngoài đã vang lên tiếng của Bình Nguyên Hải, ông ta gào lên rất to, cứ như muốn truy tìm khắp từng góc nhỏ trong Ngọc Môn quan này vậy: “Sao lại là người ra đây, con rùa rút đầu Yến Kinh Hồng đó đâu? Lẽ nào bị ông đây dọa cho sợ đến mức không dám ra ngoài rồi sao? Ha ha ha...”

Vương phó tướng tức khí, giọng nói cũng rất to: “Các người đòi Thừa tướng ra khỏi thành xuất chiến thì Thừa tướng phải ra sao? Các người nghĩ mình là ai hả? Muốn đánh với Thừa tướng, thì cứ qua được ải của ông đây đã rồi nói sau!”

Sau đó, tiếng chém giết vang lên.

Nam Cung Cẩm cúi đầu, không nhìn được rõ nàng đang nghĩ gì. Lãnh Tử Hàn thì dựa vào lưng ghế, ngẩng rất thoải mái, một tay cầm ly rượu lên nhấp vài ngụm, thể hiện trọn vẹn thái độ không hề bận tâm gì.

Mộ Dung Thiên Thu không ngừng xoay bàn chỉ trên tay hắn ta, thành thạo chờ đợi kết quả chiến trận.

Chờ gần nửa canh giờ sau, một tiểu tướng vội vội vàng vàng xông vào: “Hoàng thượng, không ổn rồi, không ổn rồi, Đạm Đài Minh Nguyệt quá lợi hại, Vương phó tướng không ngăn nổi, còn bị chém một đao nữa!”

Vừa nghe câu này, bầu không khí trong phòng chợt trở nên vô cùng nặng nề, Vương Tử Dịch lập tức đứng dậy, sải bước lên phía trước, quỳ

một gói xuống, nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, thần nguyện mang binh đi viện trợ cho Vương phó tướng!”

“Đi đi!” Ánh mắt Mộ Dung Thiên Thu đã không còn vẻ ung dung như vừa rồi nữa. Danh tiếng chiến thần Mạc Bắc Đạm Đài Minh Nguyệt này quả nhiên là danh bất hư truyền, với tài năng của đám Vương Tử Dịch, chỉ đủ để thủ thành thôi, tuyệt đối không thể đánh lui quân địch.

Sau đó, họ lại rơi vào sự chờ đợi dài đằng đẵng.

Một canh giờ sau, ngoài thành chợt vang lên tiếng cưỡi lớn, giọng cười hoa lệ ưu nhã, vô cùng phóng túng, chính là giọng của Đạm Đài Minh Nguyệt chứ không ai khác: “Được rồi, các người không phải đối thủ của bản vương, rút về bảo Yến Kinh Hông ra đây, bản vương còn có thể tha cho các người một mạng!”

Cũng cùng lúc đó, lại có một viên tiểu tướng chạy vào quỳ xuống bẩm báo: “Hoàng thượng, Vương tướng quân vẫn không địch lại được binh mã Mạc Bắc, sợ là... sợ là nhất định phải Thừa tướng đại nhân ra khỏi thành nghênh chiến ạ!”

Tiếng quần áo cọ xát vào ghế gỗ vang lên, Nam Cung Cẩm chậm rãi đứng dậy, nàng không muốn ra, nhưng đã đến nước này rồi, còn không ra nữa thì Mộ Dung Thiên Thu cũng sẽ hạ lệnh cho nàng ra: “Khởi bẩm Hoàng thượng, thần bằng lòng ra ngoài nghênh chiến!”

“Được! Yến khanh, nhớ cẩn thận!” Giọng điệu này hoàn toàn khác hẳn với giọng điệu lúc nói với hai người kia, ấm áp, dịu dàng, thái độ cũng khiến người ta tha hồ tưởng tượng.

“Nếu Hoàng thượng thực sự lo lắng cho an toàn của thần, vậy thì mời Hoàng thượng ngự giá thân chính đi!” Nàng hoàn toàn không muốn ra ngoài đánh trận chút nào.

Mộ Dung Thiên Thu bật cười, đang định dừng ý vì hắn ta vốn cũng rất thích tàn sát, nhưng hắn ta lại nhanh chóng nghĩ lại, tiểu tử Yến Kinh Hông này càng không muốn ra ngoài, lại càng chứng tỏ y đang giận mình, cũng

càng coi trọng tên Mộ Căn Thần kia! Thế nên, hiện giờ nhất định phải bắt tên tiêu tử thối này ra ngoài kia, để xem trong lòng y, rốt cuộc mình và Tây Võ có chút trọng lượng nào không.

Các đại thần vội đứng lên khuyên can: “Hoàng thượng, ngài không thể đi được, chuyện Vương phó tướng thất bại rồi lại đến Vương Tướng quân thất bại mà truyền ra các nước khác cũng đã mất hết thể diện của Tây Võ ta rồi, giờ ngài còn muốn đi ra, có khác nào nói với họ rằng Tây Võ ta không có người chứ?”

Mộ Dung Thiên Thu lập tức thuận gió đổi chiều, nói: “Ái khanh nói rất đúng, đành phải phiền Yên khanh vậy!”

Nam Cung Cẩm quay đầu nhìn người kia một cái, sau đó khom người nói với Mộ Dung Thiên Thu: “Thần linh mệnh!” Nàng vừa đi ra ngoài vừa nhỏ giọng tự lầm bầm, “Hoàng thượng ra ngoài đánh trận có nghĩa là Tây Võ không có người, thế phái quan văn ra chiến trường là Tây Võ có người phải không?! Thật nực cười.”

Câu nói này lọt thẳng vào tai Mộ Dung Thiên Thu và đại thần vừa lên tiếng can gián kia, sắc mặt hai người đều rất buồn cười.

Bên ngoài Ngọc Môn quan, tiếng chém giết vang lên khắp nơi, binh sĩ Tây Võ đã có phần bại trận, ngay lúc này, cửa thành mở rộng, một người thanh niên áo trắng cưỡi ngựa đi ra.

Cả chiến trường thoáng tĩnh lặng vài giây, binh sĩ Tây Võ lại chột dưng trào sĩ khí: “Thừa tướng đến rồi! Thừa tướng đến rồi!” Trong mắt họ, tuy nhìn Thừa tướng có vẻ yếu ớt, nhưng còn có ích hơn cả thiên quân vạn mã!

Nam Cung Cẩm cũng không phụ sự kỳ vọng của họ, sau khi cưỡi ngựa đi ra, câu đầu tiên của nàng làm mọi người đều trợn trừng mắt lên: “Chúng tướng sĩ nghe lệnh!”

“Rõ!” Giọng nói khí thế rung trời.

“Các người nhất định phải bảo vệ bản quan cho cẩn thận!” Giọng điệu uy nghiêm, ngang ngược.

“...” Quạc quạc quạc, một đàn quạ bay qua...

Mọi người đều ngẩn ra, không chỉ binh sĩ Tây Võ ngẩn ra, mà người bên phía Mạc Bắc và Bình Nguyên Hầu cũng ngẩn ngơ hoàn toàn, nhất định phải bảo vệ y cẩn thận ư?!

Họ không nghe nhầm đấy chứ? Chắc chắn là họ nghe nhầm rồi! Vừa rồi câu mà Thừa tướng nói hẳn là cổ động sĩ khí, là những lời lẽ vô cùng hào hùng bảo bọn họ nhất định phải đánh bại quân địch mới đúng. Đúng, chắc chắn là thế! Binh sĩ Tây Võ đều thẫn thờ tự kỷ ám thị trong lòng.

Trong mắt Đạm Đài Minh Nguyệt cũng lộ ra vẻ không thể tin nổi, nói thật là lúc này chính hắn cũng hơi nghi hoặc liệu có phải mình nghe nhầm hay không.

Nam Cung Cẩm thấy họ đều không nói gì, bèn rất khó chịu, nói: “Sao thế, các người không muốn bảo vệ bản quan sao?”

Thế nên, mọi người đều nhất định, xác định, khẳng định rằng mình không hề nghe nhầm, câu đầu tiên của Thừa tướng đại nhân không phải là bảo họ dũng mãnh xông lên giết địch, mà là bảo vệ lão nhân gia ấy cho cẩn thận! Khóe môi chúng tướng sĩ đều giật lên, nói: “Rõ!”

“Tốt! Bây giờ, giờ hết khiên trong tay các người lên, che kín bản quan lại! Nhớ kỹ, nhiệm vụ trọng yếu của các người là bảo vệ cho sự an toàn của bản quan!” Yến Kinh Hồng nói to.

Tiếng lòng của chúng tướng sĩ: Nhiệm vụ trọng yếu là bảo vệ ngài, vậy... chúng ta có thể chấp hành nhiệm vụ thứ yếu không?

Tâm trạng của Đạm Đài Minh Nguyệt và Bình Nguyên Hầu cũng như vừa nuốt phải một con ruồi vậy! Đến mức mà họ không ngừng tự hỏi trong lòng, hai người họ phô trương thanh thế đến đây như vậy, sau đó gọi một kẻ tiểu nhân tham sống sợ chết thế này ra ngoài, rốt cuộc là đúng hay sai?!

Chờ binh sĩ Tây Võ dùng Nam Cung Cẩm làm tâm điểm rồi vây tròn lại, tim Vương Tử Dịch giật thót lên, thế trận hiện giờ của họ biến thành có thể tấn công cũng có thể phòng thủ, không bị rơi vào tình thế bị quân địch bao vây tàn sát nữa. Điều này khiến trong lòng hắn ta không khỏi suy nghĩ, rốt cuộc Thừa tướng đại nhân cố ý hay vô tình?!

Lúc hắn ta thúc ngựa đi đến bên cạnh Nam Cung Cẩm, lại nghe thấy Nam Cung Cẩm cười nói không chút e dè: “Cuối cùng cũng an toàn rồi, lúc vừa ra ngoài, bản quan sợ chết đi được!”

“...” Một giọt mồ hôi lớn chảy dài sau gáy họ!

Sau khi Đạm Đài Minh Nguyệt vung tay lên ra hiệu, binh sĩ Mạc Bắc cũng triển khai thế bao vây từ hai cánh, đang định xuất kích lại nghe thấy câu này của Nam Cung Cẩm, bước chân vốn rất vững đầu của họ chợt lão đảo, ngay cả Đạm Đài Minh Nguyệt cũng cảm thấy vô cùng khinh bỉ, đồng thời lại dở khóc dở cười! Mộ Dung Thiên Thu và Lãnh Tử Hàn đứng trên tường thành xem tình hình chiến đấu thì lại càng không cần phải nói. Mộ Dung Thiên Thu chợt cảm thấy rất hối hận, thà hắn ta kiên quyết tự mình xuất chiến còn hơn, bé con này... thật sự khiến người ta không biết phải dùng từ gì để miêu tả nữa!

Bình Nguyên Hầu không muốn bận tâm đến mấy chuyện này, nghĩ đến sự ấm ức của mình, ông ta lại quát to: “Yến Kinh Hồng, tên tiểu nhân bỉ ổi nha người, lại dám viết một lá thư lừa bịp bản hầu, Khuông Anh Trạch ta nhất định phải chém người thành trăm ngàn mảnh!” Ông ta kích động, còn lôi luôn cả tên họ của mình ra nói!

Yến Kinh Hồng nghe vậy liền trợn trừng mắt, làm ra vẻ không thể tin nổi: “Bình Nguyên Hầu, người đừng có tùy tiện bôi nhọ bản quan như thế, bản quan lừa bịp người bao giờ?! Người đừng có nói lung tung hủy hoại hình tượng anh minh thần võ của bản quan! Còn nữa, tên của người khó nghe chết đi được, không cần phải cố cường điệu lên đâu!”

Nghe y nói vậy, Bình Nguyên Hầu tức đến tái xanh mặt! Tên khốn kiếp Yến Kinh Hồng này, đã giả ngu còn mặt dày vô sỉ có một không hai rồi: “Yến Kinh Hồng, trong bức thư kia, chẳng phải người đã nói Mộ Dung

Thiên Thu đã định đ ồng ý r ồi sao? Còn dám nói ta vu oan cho người à!” Vừa r ồi bị y lôi tên tuổi ra chọc ngoáy, nên giờ ông ta đã thông minh hơn, không nói câu “còn dám nói Khuông Anh Trạch ta vu oán cho người à” nữa.

“Ô! Người nói chuyện đó à? Ôi dào, ngại quá đi mất, ta viết thiếu mất một câu r ồi, lẽ ra ở đoạn kết thư, ta phải viết thêm câu “Tất cả là do ta đoán thế thôi” mới đủ!” Yến Kinh H ồng không mấy bận tâm, nói.

Câu này của y làm cho Bình Nguyên H ầu suýt nôn ra máu! Tất cả đ ều là do y đoán thế thôi à?! Vậy mà vì cái gọi là ‘phán đoán’ này, mình lại nội chiến với Đạm Đài Minh Nguyệt, tổn thất ba vạn binh mã, còn bị đám người Mạc Bắc chửi ầm lên là ngu xuẩn nữa, đ iều khiến ông ta khó chịu đ ụng nhất là phải đối diện với ánh mắt như nhìn lợn ngu ngốc của đám người Mạc Bắc kia! Mà kẻ đ ầu sỏ gây ra toàn bộ chuyện này, lại nói với mình rằng, tất cả chẳng qua chỉ là sự suy đoán của y thôi!

“Yến Kinh H ồng, hôm nay ta nhất định phải giết được người!” Bình Nguyên H ầu nói, ông ta lại bị chọc tức đến mức không cả thêm bận tâm gì nữa, một thân một mình lao thẳng về phía Yến Kinh H ồng.

Yến Kinh H ồng được chúng tướng sĩ vây quanh, rất đặc ý nói: “Đến đi, đến đây này, mau giết ta đi!” Nói r ồi y còn làm mặt quỷ với ông ta.

Bình Nguyên H ầu tức giận suýt ngất xỉu! Lao thẳng sang, đang định giơ trường mâu trong tay mình lên đập tan thế trận, thì Yến Kinh H ồng chọt hô to: “Bắn tên!”

Vài tiếng “soạt soạt soạt” vang lên, hàng ngàn hàng vạn mũi tên bắn về phía Bình Nguyên H ầu. Cuối cùng Bình Nguyên H ầu cũng tìm được lại chút lý trí, quay đ ầu ngựa, vội vàng chạy trốn, nhưng có một mũi tên bắn cực kỳ chính xác vào mông con ngựa mà ông ta đang cưỡi, khiến con ngựa kêu toáng lên một tiếng r ồi điên cu ồng lao về hướng mà Bình Nguyên H ầu đang chạy trốn!

Binh sĩ Tây V ỗ cười ầm lên sau lưng, mà sau khi con ngựa đó lao đi, lại lao thẳng về phía binh mã của Bình Nguyên H ầu, không hề có ý định dừng

lại, bất luận ông ta cố gắng thế nào cũng không kéo được con ngựa quý đang phát điên kia lại!

Nó chạy thẳng một đường như thế khiến binh mã thuộc hạ của ông ta đầu hoảng hết rồi loạn cả lên, còn có mấy người xui xẻ bị ngựa của ông ta đạp chết nữa!

“Các người nhìn kìa, dáng vẻ chạy trốn của Bình Nguyên Hầu thật là anh dũng vô song biết bao nhiêu!” Yến Kinh Hồng còn thêm dầu vào lửa.

Binh mã Tây Võ lại cười thầm lên một lần nữa!

Sau khi ngựa của Bình Nguyên Hầu chạy xuyên qua binh sĩ của ông ta, vẫn không hề có ý định ngừng lại. Nó sải bước chạy thêm hơn trăm mét nữa, Yến Kinh Hồng liền hô to: “Bình Nguyên Hầu, bản quan ở đây cơ mà, người chạy nhầm rồi!”

Nghe y nói vậy, Khuông Anh Trạch tức tối nhảy xuống khỏi lưng ngựa, từ bỏ luôn con ngựa yêu của mình, quay đầu lao ầm ầm lại!

“Ồi chà chà, các người xem kìa, Bình Nguyên Hầu muốn giết bản quan, mà đến ngựa của ông ta còn sợ bị trời phạt không chịu nghe lời, quay đầu chạy mất. Thế mà ông ta lại nở lòng từ bỏ ngựa để quay về! Ôi dào, đến ngựa còn thông minh hơn ông ta ấy!” Yến Kinh Hồng lắc đầu nói.

Thế là, khuôn mặt đỏ hồng hào của Bình Nguyên Hầu tức giận đến xanh mét như màu lá!

Đạm Đài Minh Nguyệt cũng ‘vô cùng nể mặt’ quay đầu nhìn về phía Bình Nguyên Hầu chạy tới, phun ra sáu chữ quen thuộc, còn thêm một câu cảm thán: “Người Trung Nguyên thật ngu xuẩn! Thật đúng là ngu không ai bằng!” Trên chiến trường, tước mặt bao nhiêu người thế này, mà tên ngốc đó lại bị Yến Kinh Hồng trêu chọc như thế! Đã vậy ông ta vẫn còn mặt mũi mà quay lại nữa!

Khuôn mặt xanh mét như màu lá của Bình Nguyên Hầu lại nhanh chóng biến thành đỏ tím!

“Tấn công!” Đạm Đài Minh Nguyệt hạ lệnh!

Binh mã Mạc Bắc tấn công từ hai cánh, khí thế không ngăn cản nổi!
Binh mã của Bình Nguyên Hầu cũng vội vàng bám theo!

“Chúng tướng sĩ của Tây Võ ta, giờ cao khiên và trường mâu trong tay các người lên, đánh đuổi đám khốn kiếp này về hang ổ của chúng! Giết!”
Yến Kinh Hằng vô cùng khí thế hô to lên, nhưng sau đó, lại nhanh chóng thêm một câu, “Đương nhiên, nhiệm vụ quan trọng nhất của các người vẫn là bảo vệ bản quan!”

Chúng tướng sĩ vừa ngập tràn nhiệt huyết nam nhi, hùng hực khí thế, lập tức choáng váng, nước mắt đầm đìa quay lại nhìn Nam Cung Cẩm.
Thừa tướng đại nhân, ngài có thể bỏ câu cuối cùng đi được không?

“Giết!”

“Giết đi!”

Gió mạnh nổi lên, cờ bay phấp phới, sát khí ngập trời, máu nhuộm đỏ đất! Khắp cả chiến trường nhanh chóng rơi vào cảnh hoảng loạn, tiếng chiến mã hí vang trời cùng với tiếng người ta phẫn nộ gào thét như quấn lại thành một sợi dây dài trong không trung, chỉ vài phút ngắn ngủi, thi thể đã chất đầy đường!

Đây là lần đầu tiên Nam Cung Cẩm cảm nhận được chiến tranh thực sự là gì, nhìn những người trước mặt mình lần lượt ngã xuống hết người này đến người khác, có người là địch, cũng có người là phe ta. Trong khoảnh khắc này, sự khát máu trong lòng nàng lại không hề nháy nhót vui vẻ trong lồng ngực như nàng tưởng tượng, ngược lại còn dâng lên một cảm giác xót xa nồng đậm!

Đôi mắt phượng nhắm chặt lại, sau đó từ từ mở ra, đã khôi phục lại vẻ lạnh nhạt và lưu manh thường ngày.

Nàng không phải Đế vương, cũng không phải thánh, cái cảm xúc trách trời thương dân này, không nên thuộc về nàng!

Chúng binh sĩ đã giết chóc đến đỏ mắt, máu tươi che mờ cả mắt họ, đã không còn nhìn rõ được người trước mặt là ai, chỉ còn lại tiếng hô ‘giết, giết’ vang lên trong lòng, trong đầu họ!

Thanh trường đao trong tay Đạm Đài Minh Nguyệt dài hơn chín tấc, nhìn phải nặng đến hai trăm cân! Hắn ta cầm thanh đao trong tay lại như nó không hề có trọng lượng gì vậy, rất thoải mái tự nhiên. Những nơi lưỡi đao đi qua, chỉ thấy máu văng tung tóe, tiếng kêu thảm thiết không ngừng!

Hắn ta là chiến thần Mạc Bắc, hắn ta là ác quỷ trong địa ngục, hắn ta, là quỷ Satan vung lưỡi hái tử vong! Chiêu thức tàn độc, không phát nào chém vào hư không, mỗi một tư thế của hắn ta, đều lộ ra sức mạnh và vẻ đẹp tuyệt mỹ! Khí thế sát phạt bốc lên tận trời, cuồn cuộn ngạo đến khiếp người!

Ánh mắt của Nam Cung Cẩm không khỏi nheo lại nhìn Đạm Đài Minh Nguyệt đầy trầm tư. Người đàn ông này hoàn toàn có thể coi là đối thủ! Không biết sau này gặp lại hắn trên chiến trường của Nam Nhạc và Mạc Bắc, thực sự đối đầu với nhau thì sẽ như thế nào! Trong lòng nàng chợt dâng lên cảm giác mong chờ, là sự mong chờ khi kẻ mạnh gặp được đối thủ ngang tầm! Nghĩ vậy nàng thật sự cũng rất mong chờ ngày đó!

Nhưng, tình hình dần dần trở nên bất lợi với họ, nhân mã tương đương, nhưng binh mã phe địch thực sự dũng mãnh thiện chiến hơn nhiều, có thể nhìn thấy dấu hiệu bại trận ngay trước mắt!

Yến Kinh Hồng chợt trợn trừng hai mắt, nhìn ra phía sau binh mã Mạc Bắc bằng ánh mắt không thể tin nổi: “Ôi trời ơi! Hữu Dực Vương, khố của người rơi rã!”

Vừa nghe câu này, Mộ Dung Thiên Thu đứng trên tường thành đang nhú chạt mày cũng suýt rơi từ trên tường xuống!

Mấy thứ như khố khiếm này họ luôn có thể thu hút sự tò mò của mọi người! Cũng như năm xưa nàng trêu chọc Hoàng Phủ Hoài Hàn khiến mọi người đều nhìn bằng ánh mắt tò mò vậy. Binh mã Mạc Bắc đều không thể tin nổi quay đầu nhìn vị Vương gia mà họ kính trọng nhất đó, còn đám người của Bình Nguyên Hầu cũng rất ngỡ ngàng quay lại, tò mò nhìn sang!

Chỉ có binh sĩ Tây Võ là nhìn rõ mồn một Hữu Dực Vương Mạc Bắc vẫn yên lành nguyên vẹn ở đằng kia, làm sao rơi khố được?! Hẳn là Thừa tướng nhìn hoa mắt thôi nhỉ?! Thấy đám người Mạc Bắc quay đầu họ, họ vội vàng vung trường đao trong tay mình chém thẳng xuống không chút do dự!

Gần một nghìn quân địch quay lại, đầu bị chém bay đầu! Mà khi cái đầu của họ lăn lông lốc xuống đất, đôi mắt mở to vẫn ngập tràn nghi hoặc, rõ ràng... khố của Vương vẫn còn mà!

Ngay cả Bình Nguyên Hầu cũng rất tò mò quay đầu, suýt nữa không cảnh giác bị binh sĩ Tây Võ chém! Nhưng thấy khố của Đạm Đài Minh Nguyệt, à không, thấy quần của hắn ta còn nguyên vẹn trên người thế kia, trong lòng ngoài việc cảm thấy may mắn vì mình tránh được một kiếp không bị chém ra, thì còn có cả cảm giác may mắn vì mình không phải là kẻ bị lôi khố ra mà nói!

Đương nhiên, khi nhìn thấy bao nhiêu thủ hạ của mình chỉ vì tò mò chuyện cái khố mà bị chém bay đầu, thì ông ta không còn cảm thấy may mắn được nữa! Cái tên tiểu nhân Yến Kinh Hồng này!

Khuôn mặt dưới lớp mặt nạ của Đạm Đài Minh Nguyệt tái xanh đi, đôi mắt như chim ưng không khỏi nheo lại, nghiến răng nghiến lợi nói: “Yến Kinh Hồng, ngươi là đồ vô sỉ!” Thấy đánh không thắng lại nghĩ ra mấy chiêu trò vớ vẩn!

Hiện giờ cũng vì gần một nghìn người bị chém mà tình hình có chuyển biến ngược rất lớn! Vì vẫn còn rất nhiều quân địch ngớ người ra đánh mất tính mạng, mà binh sĩ Tây Võ được lợi lớn lại nhanh chóng hiểu ra đây là mưu kế của Thừa tướng, nên chém giết càng hăng hái hơn! Trong lòng họ vô cùng vui mừng, Thừa tướng đại nhân thông minh thật! Khố của Đạm Đài Minh Nguyệt rơi rồi, ha ha ha!

Tâm trạng vui vẻ như vậy giết người cũng càng thuận tay hơn! Sau khi người Mạc Bắc bị thua thiệt, họ lại phản kích như hổ như sói, thật đúng là giết đến đỏ cả mắt! Gã đàn ông vô sỉ đó lại dám nói Vương gia của họ bị

roi khô, thật đúng là khiến người ta không thể nhịn nổi. Họ nhất định phải giết y để trả mối thù của Vương gia!

Nhưng vẻ hung tàn của họ, lại chỉ khiến tinh thần của binh sĩ Tây Vỗ tăng lên, vì họ đã coi đám người Mạc Bắc thành đám chó điên rồ! Người mà đi giết chó, chẳng phải chỉ là chuyện giơ đao lên, hạ đao xuống hay sao?

Trận chiến này họ đánh tới nửa ngày, binh mã hai bên đều tổn thất rất nhiều, nhưng chính vì một tiếng hô kinh ngạc của Nam Cung Cẩm lúc trước khiến cho trận chiến luôn giữ thế cân bằng, không ai hơn được ai!

Cuối cùng, sắc trời đã tối, Yến Kinh Hồng hô một tiếng: “Được rồi, thu binh đi, bản quan đói bụng rồi!”

Nói rồi y quay người chạy vào trong thành!

Binh sĩ Tây Vỗ, cũng... chạy vào theo y. Binh mã trên tường thành nhanh chóng bắn tên yểm hộ...

Cuối cùng, Đạm Đài Minh Nguyệt và Khuông Anh Trạch tức đến nghiêng rãng nghiêng lợi, nhìn cái tên tiêu nhân hô đói bụng kia nghênh ngang quay về trong Ngọc Môn quan! Lúc đến họ đã ôm một cục tức rồi, giờ lúc về lại chịu thêm một cục tức nữa, tổng cộng là hai cục, đã vậy chúng còn có vẻ như rất muốn hợp lại với nhau sinh ra cả đồng cục tức con vậy!

Binh mã Mạc Bắc và Bình Nguyên Hầu đều vô cùng không phục, chủ soái bị người ta sỉ nhục như vậy, làm sao họ có thể không tức?! Họ thúc ngựa lao về phía cổng thành, nhwung cuối cùng chỉ có thể trợn mắt nhìn cửa thành đóng lại, còn có không ít người bị tên ở trên tường thành bắn xuống mà mất mạng tại chỗ!

Đạm Đài Minh Nguyệt và Khuông Anh Trạch, một người cưỡi ngựa, một người đứng dưới đất, đứng sau đám tướng sĩ, cắn răng đồng thanh nói: “Yến Kinh Hồng, không giết được người, bản vương/ bản hầu thì không làm người!”

Lúc này Nam Cung Cấm vừa quay về trên tường thành, nghe hai người đồng thanh như vậy, nàng lại tròn tròn mắt nhìn Đạm Đài Minh Nguyệt, nói với vẻ không thể tin nổi: “Hữu Dục Vương, khố của ngài lại rơi rồi!”

“Soạt” một tiếng, toàn bộ binh sĩ Mạc Bắc và Bình Nguyên Hầu đang đứng trước mặt hai người đều quay đầu lại, tò mò nhìn Đạm Đài Minh Nguyệt!

Bình Nguyên Hầu cũng không kìm chế được, lại len lén nghiêng sang tò mò liếc nhìn Đạm Đài Minh Nguyệt một cái!

Khuôn mặt dưới mặt nạ của Đạm Đài Minh Nguyệt tái xanh, găm lên giận dữ với ánh mắt của mọi người: “Nhìn! Nhìn cái gì mà nhìn!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 29: Hữu Dực Vương, Nhìn Ánh Mắt Thuần Khiết Của Ta Này

Mọi người sợ hãi trắng bệch mặt, vội vàng nhìn đi chỗ khác, trong lòng thầm chửi Yến Kinh Hồng hèn hạ, cùng một chiêu mà dùng tới hai lần. Nhưng ấm ức nhất vẫn là, đến lần thứ hai rồi mà họ lại cũng tin!

Đạm Đài Minh Nguyệt ngẩng đầu lên, sắc mặt cực kỳ khó coi, hất ta trăn trăn nhìn Nam Cung Cẩm một lúc lâu, cuối cùng, hất ta cười lạnh, quay ngựa bỏ đi! Yến Kinh Hồng, đời còn dài!!!

Nhìn theo bóng họ rời đi, trong lòng Nam Cung Cẩm lại thầm sùng bái mình một cách sâu sắc, tuy nàng đã từng xem rất nhiều binh pháp, nhưng không ngờ đến lúc thực chiến lại có thể đánh lui quân địch đến hai lần, nàng thực sự quá tài năng mà. Nàng quả là người có tài thống lĩnh tướng sĩ bẩm sinh!!!

Thế nên, tự dưng không kìm chế được, nàng lại cao giọng hát với theo bóng lưng của Đạm Đài Minh Nguyệt: “Ta tiễn người đi, đi xa nghìn dặm... là lá la... Hữu Dực Vương thân mến ơi, nhìn vào ánh mắt thuần khiết của ta này!” Thật ra, Nam Cung Cẩm hát thì vui vẻ là vậy, nhưng trong lòng lại vô cùng bức bối, nàng nghĩ, nếu Đạm Đài Minh Nguyệt mà cũng giống như Hoàng Phủ Hoài Hàn, có thể cho nàng đập một cái thì chắc là sướng lắm đây!

Chân của Mộ Dung Thiên Thu và Lãnh Tử Hàn đồng loạt trượt một cái, quay đầu nhìn Nam Cung Cẩm, nuốt nước miếng, sau đó, cố gắng hết sức mình để tìm cái gọi là ‘thuần khiết’ trong mắt nàng!

Gân xanh trên thái dương của Đạm Đài Minh Nguyệt nhảy lên vài cái, lửa giận ngập trời đã lên đến giới hạn, cái thứ vô sỉ này, còn có ‘ánh mắt thuần khiết’ sao?! Hẳn ta biết, nếu hẳn ta còn không chém cái tên khốn kiếp Yên Kinh Hồng này, thì hẳn ta không thể nào giải được mối hận trong lòng mình! Tiều nhân đặc chí, đúng là tiều nhân đặc chí!

Ngọn lửa giận bốc lên phừng phừng, khuôn mặt quý kia nhìn càng đáng sợ hơn! Một tiếng “công thành” đã lên đến khóe môi, đang muốn phun ra, lại có một tiều binh toàn thân đầy máu lão đảo chạy tới: “Vương! Vương! Có chuyện rồi!”

Đôi mắt sắc bén như chim ưng của Đạm Đài Minh Nguyệt nhìn lướt qua, giọng nói phong lưu vang lên: “Nói đi!”

Cuối cùng tiều binh kia cũng chạy được đến trước mặt hẳn ta, hai chân mềm nhũn, quỳ sụp xuống đất, vẫn còn thở không ra hơi: “Vương! Không ổn rồi, không ổn rồi! Vương đình có chuyện, Tả Dực Vương, Nam Viện đại vương và Bắc Viện đại vương đảo chính, họ, họ... họ giết vương thượng rồi, hiện giờ binh mã cả ba thế gia Mạc Bắc đều đang chiến đấu với nhau, xin ngài mau quay về Vương đình đi ạ!”

Hữu Dực Vương Đạm Đài Minh Nguyệt, Tả Dực Vương Đạm Đài Ưng, Nam Viện đại vương Đạm Đài Chí Minh, Bắc Viện đại vương Đạm Đài Bá, là bốn người con trai xuất sắc nhất của Mạc Bắc Vương! Hữu Dực Vương Đạm Đài Minh Nguyệt lại chính là nhân tài trong nhân tài, có đi đâu lại vì mẹ đẻ là người Trung Nguyên. Trong mắt người Mạc Bắc, người Trung Nguyên quá yếu ớt, là một chủng tộc yếu đuối, thế nên trong đám huynh đệ, xuất thân của Đạm Đài Minh Nguyệt được coi là huyết thống không thuần chủng nhất. Cũng chính là hai nguyên nhân này khiến Mạc Bắc Vương rất do dự trong việc có nên truyền ngôi lại cho đứa con trai này hay không.

Nhưng, mấy năm gần đây, Đạm Đài Minh Nguyệt dùng sức của chính mình và Hữu Dực quân mà một tay hẳn ta huấn luyện ra, hoàn thành cái tâm nguyện thống nhất Mạc Bắc mà cả đời Mạc Bắc Vương mang theo tất cả binh mã xuất chinh cũng không hoàn thành được. Chính vì đi đâu này

khiến Mạc Bắc Vương hạ quyết tâm muốn truyền lại vương vị cho đứa con trai vô cùng xuất sắc này của mình, bởi vì một nửa giang sơn của gia tộc Đạm Đài, là do đứa con trai này giành về! Nhưng vì xuất thân của Đạm Đài Minh Nguyệt, một số nhân vật cấp trưởng lão lại không đồng ý, nên mới tiết lộ chuyện này ra ngoài. Cũng vì vậy mới khiến cho ba vị Vương gia còn lại thừa cơ Đạm Đài Minh Nguyệt xuất chinh Tây Vô để khởi binh mưu phản, giết cha giết vua!

Chờ tiểu binh kia nói xong, Đạm Đài Minh Nguyệt vô cùng phẫn nộ, nghiến răng nói: “Chỉ là cái vương vị thôi mà, lại dám ra tay giết phụ hoàng. Một đám súc sinh! Các dũng sĩ của Mạc Bắc ta, cùng bản vương quay về Mạc Bắc, chém chết đám vô sỉ đó!” Đúng là hắn ta cũng muốn có được vương vị, nhưng Đạm Đài Minh Nguyệt hắn ta sẽ không bao giờ làm mấy chuyện mất hết cả lương tri như thế! Xảy ra chuyện thế này, hắn ta sao có thể không phẫn nộ được!

Nói xong, hắn lập tức thúc ngựa đi!

Lúc nghe thấy tin này, binh sĩ Mạc Bắc cũng đều kinh ngạc đến ngớ người, dường như không thể tưởng tượng nổi họ chỉ mới xuất chinh có nửa tháng ngắn ngủi mà vương thượng đã bị người ta giết chết rồi, hơn nữa hiện giờ Mạc Bắc còn đang hỗn loạn vậy. Nghĩ vậy trong lòng họ vô cùng căm hận! Trong mắt họ, Vương vị của Mạc Bắc phải thuộc về Vương gia của họ, làm sao có thể để người khác chạm vào được? Thế nên họ cũng nhanh chóng bám theo bước chân của Đạm Đài Minh Nguyệt!

Thấy Đạm Đài Minh Nguyệt lập tức quay về Mạc Bắc như vậy, Bình Nguyên Hầu rất hết hoảng. Đạm Đài Minh Nguyệt mà về rồi, mình phải làm sao đây?! Mộ Dung Thiên Thu cũng đến đây rồi, lẽ nào ông ta phải một thân một mình đối diện với vị đế vương âm u lạnh lùng đó, vị Liệt Vương gia ngông cuồng đó, tên Yến Kinh Hằng độc mồm độc miệng đó, còn cả tên Vương Tử Dịch có năng lực không hề kém mình đó sao?! Tính đi tính lại, ông ta đều có cảm giác mình chắc chắn phải chết thôi!

Thế nên, ông ta cũng thúc ngựa đuổi theo: “Hữu Dực Vương, người đi rồi, bản hầu phải làm thế nào chứ?” Ông ta cuống cuống đuổi theo đi bên

phải của Đạm Đài Minh Nguyệt.

Đạm Đài Minh Nguyệt quay đầu, trong đôi mắt sắc bén của hắn trừ chút đau thương ra, còn thoáng có vẻ châm chọc: “Thứ cho bản vương không thể hiểu rõ lời người nói. Bản vương có việc nên phải đi trước, chuyện này có liên quan gì đến người đâu?”

“Hữu Dực Vương, ban đầu cả người, ta và Mạc Bắc Vương đều đồng ý liên minh với nhau, giờ người lại đột ngột bỏ đi chẳng khác nào xé bỏ khế ước liên minh, chẳng phải là bội bạc sao?!” Bình Nguyên Hầu chột hơi câu giận, hắn ta lại muốn rũ sạch quan hệ sao?

Đạm Đài Minh Nguyệt cười lạnh, nói: “Vây ý của các hạ là, Mạc Bắc nội chiến, bản vương còn phải ở đây đánh Tây Võ với người, mặc cho mấy tên súc sinh sát hại phụ hoàng ta kia chà đạp lãnh thổ Mạc Bắc ta, hãm hại tính mạng của dũng sĩ Mạc Bắc ta sao?! Đợi đến khi mọi chuyện của Mạc Bắc đều kết thúc, bất luận người và ta có thể đánh bại Tây Võ hay không, thì bản vương cũng đều bị lâm vào tình trạng lưỡng đầu thọ địch, nhìn Đạm Đài Minh Nguyệt ta có vẻ ngu ngốc thế sao?”

Ba người kia có thể mưu phản trong lúc mình không ở đây, chứng tỏ họ đã cho rằng sự uy hiếp lớn nhất của họ là mình! Cho nên, bất luận cuối cùng là ai ng ồi lên vương vị, cũng đều sẽ muốn diệt trừ Đạm Đài Minh Nguyệt hắn ta đầu tiên! Còn chuyện tấn công Tây Võ, nếu hắn ta không thành công, thì Mộ Dung Thiên Thu chính là kẻ thù trước mặt của hắn ta, nếu thành công, trong tay hắn ta chỉ có bốn vạn binh mã, dưới tình huống sau lưng có địch đó, Khuông Anh Trạch có thể không quay sang cắn ngược hắn ta sao?! Đánh chết hắn ta cũng không tin!

Bình Nguyên Hầu chột nghẹn lời! Ông ta không thể không thừa nhận, Đạm Đài Minh Nguyệt không chỉ là nhà quân sự xuất sắc, mà cũng là một chính trị gia xuất sắc! Từ lúc biết tin Mạc Bắc nội loạn đến giờ chỉ mới có vài phút thôi, nhưng hắn ta đã tính toán được toàn bộ thế cục r ồi. Có đi đâu, hiện giờ ông ta thực sự không thể để Đạm Đài Minh Nguyệt đi được, vì nếu đối phương đi, chỉ còn mình mình ở đây, thì sẽ không còn con đường nào khác ngoài con đường chết! “Nhưng Hữu Dực Vương các hạ, người

không đi được, hiện giờ nếu người đi, chẳng phải bản hầu sẽ chết chắc sao?”

Nghe vậy, Đạm Đài Minh Nguyệt lại cười lạnh, nhìn ông ta như nhìn con lợn ngu ngốc: “Sao hả? Bình Nguyên Hầu cho rằng đã liên minh thì nhất định sẽ phải đồng hành với người từ lúc bắt đầu cho đến lúc kết thúc sao? Vậy, có phải bản vương ngủ với kỹ nữ, thì nhất định cũng phải chịu trách nhiệm với cô ta đến cuối cùng không?”

Hắn vừa dứt lời, Bình Nguyên Hầu chợt cảm thấy cổ họng mình nghẹn cứng, trong lòng khó chịu đến không thể tả nổi. Đi đâu khó chịu thứ nhất là ông ta căn bản không có cách nào phản bác lời của đối phương nói! Đi đâu khó chịu thứ hai là, tự dưng ông ta lại bị người ta đem ra so với kỹ nữ! Ông ta chưa kịp nói gì, đã lại nghe tiếng Đạm Đài Minh Nguyệt vang lên...

“Đừng có hỏi bản vương người phải làm sao, người phải làm sao, đến chính người còn không biết, thì làm sao bản vương biết được! Tính mạng của người, chỉ có một mình người phải chịu trách nhiệm, chứ không phải nghĩa vụ của bản vương, hay của bất cứ người nào khác!” Chỉ có kẻ vô dụng mới đi hỏi người khác “Ta phải làm sao bây giờ”!

Nói xong, hắn thúc lưng ngựa, phi đi như bay, tốc độ cực kỳ nhanh. Cho dù Bình Nguyên Hầu cũng thúc ngựa đuổi theo, nhưng đuổi theo một lúc lâu cũng chỉ nhìn thấy khói bụi bay mù mịt sau lưng đối phương mà thôi! Ông ta chán nản dừng bước, chợt có cảm giác như tai họa ngập đầu sắp ập tới. Đạm Đài Minh Nguyệt đi rồi, e rằng mình cũng chỉ là một tên hề trước mặt Mộ Dung Thiên Thu mà thôi! Ông ta thừa nhận Đạm Đài Minh Nguyệt nói rất đúng, sai lầm lớn nhất của ông ta không phải là lấy trứng chọi đá lựa chọn mưu phản, mà là ngay từ đầu, ông ta đã đặt hơn một nửa hy vọng vào người khác rồi!

Bắt đầu từ lúc ông ta trông cậy vào thế lực của người khác giúp mình công thành, thì ý định đó cũng đã biến ông ta thành trò cười từ đầu đến đuôi rồi!

Trên tường thành, nhìn theo bóng Đạm Đài Minh Nguyệt phi đi như bay, tuy Mộ Dung Thiên Thu và Nam Cung Cẩm không biết bên dưới nói

gì, xảy ra chuyện gì, nhưng thấy đối phương bỏ đi vội vàng như vậy, tốc độ cũng rất nhanh, Nam Cung Cẩm bèn thở dài: “E là Vương đình Mạc Bắc có chuyện gì gấp r ã, khả năng lớn nhất là chuyện liên quan đến vương vị!” Vì hắn ta đi về hướng Mạc Bắc, giờ lại bắt đi người cho mình trêu chọc r ã!

“Sao Yến Khanh lại chắc chắn là chuyện đó như vậy?” Thật ra hắn ta cũng đoán thế, vì hắn ta nắm rất rõ về thế cục của Mạc Bắc.

Nam Cung Cẩm nhìn hắn bằng ánh mắt khinh bỉ: “Khởi bẩm Hoàng thượng, vì hiện giờ Đạm Đài Minh Nguyệt hận thân đến tận xương tủy, nhưng vừa r ã lúc hắn ta bỏ đi, thậm chí còn quên cả chửi bới và cảnh cáo thân. Ngài nghĩ nếu không phải có chuyện gấp thì là gì?”

Mộ Dung Thiên Thu cạn lời, y dùng lý do đó để đoán ra rằng vương đình Mạc Bắc có chuyện sao? So bì với y, hắn ta chợt thấy trong lòng hơi khó chịu. Hắn ta tốn biết bao nhiêu công sức mới thăm dò được tình hình Mạc Bắc, r ã mới phân tích ra được kết luận này. Vậy mà Yến Kinh Hồng chỉ dựa vào mấy chi tiết đó để phán đoán thôi!

Vừa nhìn sắc mặt của Mộ Dung Thiên Thu, Nam Cung Cẩm biết ngay tên này đang nghĩ gì. Để tránh cho tên này đổ kỹ nhân tài, nàng chỉ có thể lạnh mặt nói: “Hoàng thượng, trên thế giới này, có rất nhiều chuyện phải đi từng bước một mới làm được, nhưng cũng có rất nhiều chuyện có thể đi đường tắt. Cách trước thì cần chú trọng thực lực đánh chắc thắng chắc; còn cách sau, thì chỉ cần chú trọng đến sự may mắn và khả năng quan sát là được. Bất luận là cách nào, cũng đều có điểm tốt của nó, không cần phải cố phanh xét xem nó có lợi hay không, chỉ cần đến cuối cùng, có thể có được đáp án mình muốn là đủ r ã!”

Nói xong câu này, trong lòng Mộ Dung Thiên Thu chợt thấy hơi giác ngộ, và trầm tư. Ánh mắt hắn ta nhìn Nam Cung Cẩm có vẻ rất thâm sâu. Bé con này còn chưa được bao nhiêu tuổi, nhưng thực sự hiểu biết rất nhiều thứ. Có đôi lúc một người lớn hơn y sáu tuổi như hắn ta, ngược lại còn không nhìn thấu bằng y, không trưởng thành bằng y! Nghĩ vậy, hắn ta đang định nói thêm vài câu thân thiện, Nam Cung Cẩm lại không cho hắn ta

cơ hội đó, cúi đầu nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, thần mệt rồi, nếu không còn chuyện gì nữa, thần xin phép cáo từ trước!”

Nàng không muốn dây dưa chuyện trò với cái tên Mộ Dung đoạn tụ này một chút nào hết, vì Tiểu Hồng Hồng nhà họ bị chính tên tiểu nhân Mộ Dung Thiên Thu này hạ độc nên mới nằm bẹp trên giường như thế. Mối thù này, Nam Cung Cẩm nàng nhớ trọn một đời, rồi sẽ có ngày nàng đòi lại!

Thế nên, cả một bụng những lời tâm tình muốn nói của Mộ Dung Thiên Thu, cuối cùng vẫn chưa kịp nói ra đã bị Yến Kinh Hồng chặn ngược trở lại. Điềm này khiến hắn ta cực kỳ khó chịu, trong lòng cũng dấy lên chút lửa giận, không còn tâm trạng mà đẩy đưa đôi lời với Yến Kinh Hồng nữa, tức tối phẩy tay áo, nói: “Lui đi!”

Nhưng thái độ của hắn ta, lại hoàn toàn chẳng có chút ảnh hưởng nào tới Nam Cung Cẩm, mặt nàng không chút cảm xúc, nói: “Thần cáo từ!” Nói xong, nàng xoay người ra về, Lãnh Tử Hàn cũng theo sát phía sau.

Còn Mộ Dung Thiên Thu, sau khi hít sâu vài hơi, nhìn theo bóng hai người kia, hắn ta lại chợt nảy sinh ra một suy nghĩ... Xem ra, không chỉ cần báo mối thù của tên Mộ Cẩm Thần kia, mà chính mình cũng nên lo tên tiểu tử Yến Kinh Hồng kia đi một thời gian, để ý biết thế nào là thỏa đáng.

...

Vừa đi vừa nói chuyện vu vơ với Lãnh Tử Hàn về đến phòng, trong lòng nàng thật sự rất biết ơn Lãnh Tử Hàn, vì ngay cả thứ quý giá như Thiên Sơn Tuyết Liên mà đối phương cũng có thể lấy ra cho Tiểu Hồng Hồng bồi bổ sức khỏe, thì làm sao nàng có thể không biết ơn, không cảm động cho được!

Từ đằng xa nàng đã nhìn thấy Hiên Viên Dĩ Mạch mặc một bộ váy tím, dáng người yếu điệu yếu kiêu đứng đó. Nhưng sắc mặt cô ấy rất đỏ ửng, vừa nhìn thấy Nam Cung Cẩm, cô lập tức nói: “Tướng gia!”

“Sao giờ mới đến đây?” Nam Cung Cẩm hơi nghi hoặc, nhiệm vụ nàng giao cho Hiên Viên Dĩ Mạch là đưa Thượng Quan Nhược Tịch và tiểu Kinh Lan, Mộc Nguyệt Kỳ đến nhà của Duệ ca ca, sau đó giúp Linh Nhi xử lý chuyện của Thanh Diễm Bang. Theo lý mà nói thì lẽ ra ngày hôm kia hoặc hôm qua cô ấy phải đến đây rồi, nhưng đến tận hôm nay mới tới.

“Tướng gia, ngài tính không sai, mấy ngày trước Hoàng quý phi thực sự phái người đến muốn đón tiểu công tử vào cung, còn nói hoa mỹ là để chăm sóc tiểu công tử. May mà ngài đã chuẩn bị trước, sai chúng thuộc hạ đưa tiểu công tử đi. Nhưng thuộc hạ thực sự không nuốt trôi cơn tức này! Tiểu công tử chúng ta nâng núa chi ều chuộng như vậy, đâu phải là thứ mà ả đàn bà đê tiện đó có thể nhòm ngó chứ. Cũng không nhìn xem bản thân ả được mấy phân mấy lượng! Thế nên, trong lúc tức giận, thuộc hạ bèn lên vào hoàng cung, dạy cho ả ta một bài học nho nhỏ!” Nói tới đây, Hiên Viên Dĩ Mạch có vẻ rất hả hê, nhưng lại lo Tướng gia chê trách cô qua lỗ mãng, không chú ý đến toàn cục! Cô cũng nói thẳng không hề kiêng dè Lãnh Tử Hàn, là vì thủ hạ của Lãnh Tử Hàn cũng tham dự!

Hiên Viên Dĩ Mạch vốn còn hơi lo sẽ bị Nam Cung Cẩm mắng, không ngờ Nam Cung Cẩm lại vỗ tay vui vẻ, cất lời khen ngợi: “Làm giỏi lắm! Nói ta nghe xem, em trừng trị cô ả đó thế nào? Ra tay có đủ nặng không? Có phong phạm của ông đây không?!”

Nghe vậy, Hiên Viên Dĩ Mạch mới bớt thấp thòm: “Tướng gia, thuộc hạ mượn roi của Linh Nhi, bôi lên chút độc được làm da thịt thối rữa rồi quất cho ả đàn bà đê tiện đó một trận ra trò, đánh đến mức trên người ả không còn một miếng thịt lành nào, khuôn mặt cũng bị hủy dung rồi! Đang định thả trùng độc cắn chết ả ta, nhưng lại có người đến nên thuộc hạ phải đi!” Nói tới đây, trong lòng cô vẫn thấy tức giận, tuy ả đàn bà chết tiệt đó chưa hãm hại tiểu công tử thành công, nhưng có ý đồ đó đã là đáng chết rồi! Thế mà mình còn không thể lấy được mạng của ả ta!

Nghe xong, rõ ràng Nam Cung Cẩm hơi thất vọng, nụ cười trên mặt suýt nữa không giữ được, ánh mắt nhìn Hiên Viên Dĩ Mạch cũng vô cùng chê bai: “Quá nhẹ tay, làm ta quá thất vọng!”

“Vẫn còn một điếm nữa khiến cô càng thất vọng hơn!” Giọng nói lưu manh của Phá vang lên sau lưng Hiên Viên Dĩ Mạch.

Ánh mắt Hiên Viên Dĩ Mạch thoáng lóe lên chút lúng túng, cúi tiết quay đầu nhìn Phá: “Người im mồm cho bà!”

Nhưng rõ ràng Phá đâu có nghe lời cô, hấn ta nói: “Cô ấy bất cần đụng phải hơn mười vị cao thủ đại nội bảo vệ hoàng cung. Nếu không có ta ra tay giúp đỡ, thì giờ cô ấy đã bị bắt rồi! Chắc chắn ở Hoàng quý phi kia cũng sẽ không tha cho cô ấy. Nói đi, nha đầu thối, cô định cảm ơn ta thế nào hả?”

Cảm ơn hấn ta thế nào ư?! Hiện giờ đi đâu duy nhất Hiên Viên Dĩ Mạch muốn làm là chém chết cái gã đàn ông lắm mồm lắm miệng này đi!

“Ai bắt người xen vào chuyện người khác đi cứu ta làm gì? Dù người không cứu, dựa vào bản lĩnh dùng độc của bản cô nương, thì đám người kia cũng chẳng làm gì được ta!”

“Ồ? Vậy sao?” Phá không phản bác, có đi đâu, vẻ trêu chọc trong giọng điệu của hấn ta khiến người ta cảm thấy vô cùng chói tai.

“Người...” Hiên Viên Dĩ Mạch đang muốn bộc phát, thì Nam Cung Cầm lại chột lên tiếng: “Dĩ Mạch, nói cảm ơn đi!”

“Tướng gia!” Hiên Viên Dĩ Mạch không phục!

“Nói cảm ơn!” Giọng điệu hơi nghiêm túc, lông mày cũng nhíu lại.

Hiên Viên Dĩ Mạch cắn môi dưới, tức giận trừng mắt nhìn Phá một cái, không tình nguyện nói: “Cảm ơn!”

Nghe vậy sắc mặt Nam Cung Cầm mới dịu xuống, ánh mắt nhìn Hiên Viên Dĩ Mạch cũng dần dịu dàng hơn: “Dĩ Mạch, em nhớ cho kỹ, đối với người muốn giúp em hoặc đã giúp em, thì em đều nợ ân tình của họ. Bất luận là em có cần sự giúp đỡ đó hay không. Cũng bất luận người giúp em là ai, nói một tiếng cảm ơn là đi đâu cơ bản nhất! Nói cảm ơn, không chỉ thế

hiện sự tu dưỡng của em, cũng là một sự khẳng định và tôn trọng đối với người khác. Dù sao hấn ta đã cứu em, thì chắc chắn cũng có một phần lương thiện!”

Nghe nàng nói vậy, Hiên Viên Dĩ Mạch hoàn toàn im lặng, khuôn mặt vốn đầy vẻ không phục lúc này cũng tan biến không còn nữa, lại thoáng có vẻ ngượng ngùng. Tướng gia nói không sai, dù thế nào thì cái tên ngu si khiến người ta chán ghét này cũng đã cứu mình, cũng vẫn còn một phần lương thiện, thế nên giọng điệu và thái độ bất giác cũng thành khản hơn: “Đa tạ!”

Phá bật cười, nói với vẻ lưu manh: “Được rồi, nha đầu thối, tính cách của cô như thế chớ không bỏ được tật ăn cướp đó, còn giả làm thực nữ làm gì, làm ta nổi hết cả da gà, không quen gì cả, còn có cảm giác buồn nôn nữa!”

“Ngươi!” Hiên Viên Dĩ Mạch tức nghẹn họng, mặt đỏ bừng lên vì giận! Cô biết ngay là cô với gã này không thể nói được một câu tử tế nào mà!

Lúc này Phá mới như vừa nhìn thấy Lãnh Tử Hàn, nịnh nọt bước tới: “Giáo chủ, thuộc hạ muốn nói với ngài một chuyện!”

“Phá, có phải ngươi quên mất một chuyện không?” Khóe môi ẩn chứa nụ cười tà, đôi mắt đen láy liếc xuống nhìn hấn ta.

Sắc mặt Phá cứng lại, đương nhiên hiểu ngay hấn đang nói đến chuyện gì. Hôm nay mình không hành lễ với giáo chủ, vừa rồi chỉ chăm chăm tố cáo với chủ nhân của nha đầu thối kia, lại quên mất chuyện này, bèn nói cho qua chuyện: “Giáo chủ à, chúng ta có phải đám nhân sĩ chính nghĩa suốt ngày nói chuyện đạo đức gì đó đâu, cần gì phải câu nệ tiểu tiết như vậy chứ. Hơn nữa, người trong Ma Giáo chúng ta quán triệt lời mà ngài dạy bảo, chẳng phải là thường xuyên phải vô lễ với cấp trên sao? Giáo chủ, thuộc hạ muốn nói với ngài một chuyện...”

“Không cần nói nữa, bản tôn đã biết rồi! Ra mặt đi!” Lãnh Tử Hàn ngắt lời hấn ta, nói với hư không.

Chỉ loáng cái, tứ đại hộ pháp Thanh Long, Bạch Hồ, Chu Tước, Huyền Vũ người đầy bụi bặm cùng xuất hiện, cúi đầu nói: “Giáo chủ!”

“Bản tôn đã nói nhiệm vụ không hoàn thành thì các người không cần trở về cơ mà?” Một năm trước, lúc mấy tên tiểu tử thối này coi trời bằng vung, hắn đã từng nói, nhiệm vụ của họ là khiến cho người trong Thiếu Lâm tự bỏ chính theo tà, gia nhập vào dưới trướng của Ma Giáo bọn họ. Nếu không hoàn thành, Ma Giáo cũng không cần đám người vô dụng bọn họ nữa! Hôm nay quay về hắn là thực sự không còn cách nào rồi phải không?!”

“Khởi bẩm giáo chủ, chúng thuộc hạ đã hoàn thành nhiệm vụ rồi!” Chu Tước rất đắc ý, trong vẻ đắc ý còn có vẻ thấp thỏm.

Nam Cung Cầm nhìn dáng vẻ kỳ quặc của họ, lại chột hơi tò mò không hiểu đây là nhiệm vụ gì.

Lãnh Tử Hàn nhướng mày, hoàn thành mà mấy tên tiểu tử thối này lại có vẻ mặt như vậy sao? Bọn hắn coi Lãnh Tử Hàn hắn là kẻ ngốc à? Hơn nữa, đám lừa trọc ở Thiếu Lâm tự kia là đám cố chấp khó nói chuyện nhất, sao có thể đồng ý với yêu cầu của họ được?

“Giáo chủ, là thế này ạ. Bất kể chúng thuộc hạ nói gì, làm gì, đám lừa trọc chết tiệt kia cũng không bằng lòng quy thuận Ma Giáo chúng ta, nhưng sau khi chúng ta cố gắng suốt một năm ròng, có một tên Hòa thượng bỗng nói một câu nhắc nhở chúng ta!” Huyền Vũ cười hì hì nói.

Bạch Hồ lập tức tiếp lời: “Hắn nói, dù chúng ta có giết hết tất cả người trong Thiếu Lâm tự, họ cũng sẽ không quy thuận Ma Giáo!”

Khóe môi Nam Cung Cầm giật lên không tìm được, bắt đệ tử Phật giáo gia nhập vào Ma Giáo, thế này còn quá đáng hơn cả giết họ nữa ấy chứ?! Có thể hoàn thành được mới là lạ!

Ngay sau đó, Thanh Long nghiêm túc nói: “Thế nên chúng thuộc hạ giết hết bọn họ luôn, thi thể chôn ở núi Vạn Phong của Ma Giáo ta, như vậy thì giờ họ cũng được coi là người của Ma Giáo chúng ta rồi!”

“...” Giờ thì không chỉ Nam Cung Cẩm run rẩy khoe môi, mà ngay cả cơ mặt của Lãnh Tử Hàn cũng không ngừng co giật.

Hiên Viên Dĩ Mạch trợn mắt ngạc nhiên. Cô vốn cho rằng người có danh ‘độc tiên tử’ như mình đã đủ độc lắm rồi, không ngờ đám người của Ma Giáo này còn kinh khủng hơn! Không quy thuận thì giết sạch, giết rồi đã đành, còn vác vèchôn dưới núi của Ma Giáo, bắt bọn họ chết cũng không nhắm mắt, làm ma cũng không được yên bình, trái ngược hoàn toàn với ý nguyện của họ khi còn sống, làm thế... thật quá độc ác còn gì?!

Nam Cung Cẩm hắng giọng: “Ta nói này, các người làm như vậy... có phải không được ổn lắm không?” Tuy nói tự cổ chí kim, chùa miếu là nơi kiếm tiền rất dễ. Trong lịch sử Trung Quốc, có triêu đại thậm chí còn xây dựng một ngôi chùa và hòa thượng của Hoàng gia, cuối cùng kiếm được thu nhập bằng gần một năm của cả Quốc khố. Nhưng cũng không ít tín đồ thành kính đầu làm việc thiện tích đức. Vậy mà bọn họ... giết sạch ư? Còn chôn dưới núi Ma Giáo à?!

Thôi được, thật ra đây là chuyện của Ma Giáo bọn họ, có liên quan gì đến nàng đâu?!

Phá cười rất thô bỉ, sai bước đến trước mặt Nam Cung Cẩm, nói: “Thừa tướng nói vậy là sai rồi, người của Phật giáo đầu thờ phụng Phật Tổ, nên chúng ta làm thế này cũng là làm việc thiện, sớm đưa họ lên Tây Thiên gặp Phật Tổ mà. Sau khi họ gặp được Phật Tổ rồi, chắc chắn sẽ cảm thấy vô cùng biết ơn chúng t!”

Mấy người khác cũng cảm thấy vô cùng chính xác, gật đầu lia lịa!

Nam Cung Cẩm mấp má môi một lúc, cuối cùng cũng không nói được một câu nào. Vì nàng biết, với trình độ tiến hóa của mấy tên nào dị tật trước mặt này, thì đã hoàn toàn vượt xa nhân loại mất rồi, thế nên, nàng vô cùng lý trí ngậm miệng lại.

...

Đạm Đài Minh Nguyệt vừa bỏ đi, chỉ vài hôm nay, Mộ Dung Thiên Thu liền hạ lệnh cho Vương Tướng quân lĩnh ba mươi vạn binh mã toàn lực xuất chiến, chỉ để lại một doanh binh sĩ bảo vệ Ngọc Môn quan! Ngày hôm nay, ba mươi vạn binh mã bất ngờ đánh binh mã Bình Nguyên Hầu, sau khi vây kín quân địch, tiếng chém giết ngập trời vang lên!

Máu chảy ngàn dặm, thân chất đầy đống!

Bình Nguyên Hầu đang ở trong doanh trường nghĩ rằng Đạm Đài Minh Nguyệt đi rồi, mình chết chắc thôi, tiếp sau đây phải làm thế nào bây giờ, còn quan viên thuộc hạ của ông ta cũng kiến nghị ông ta nên gửi thư hòa đàm.

Nhưng, cũng có quan viên thông minh đoán được chắc chắn rằng Mộ Dung Thiên Thu sẽ không bỏ qua cơ hội tiêu diệt bọn họ, nên phủ định đề nghị này, mà đề nghị nên gửi thư xin hàng, đồng thời đề nghị được quay lại phòng thủ ở Uyển Thành, cũng có thể chống cự được chút thời gian. Nhưng họ còn chưa bàn bạc xong, binh mã Tây Võ đã ập tới chém giết, bao vây cả binh mã và lâu trường của họ lại, tiếng chém giết vang trời!

Bình Nguyên Hầu nhìn lên bầu trời không, cuối cùng thở dài một hơi, đúng là ông trời cũng không giúp mình! Đây không phải lỗi của mình, đây là lỗi của ông trời, đúng thời khắc này Vương đình Mạc Bắc lại có chuyện để Đạm Đài Minh Nguyệt bỏ đi. Đây đều là lỗi của ông trời! Là trời muốn diệt ông ta! Bất một người khác hoàn toàn nhận thua không phải là để tra tấn cơ thể của hắn, mà là ăn mòn linh hồn của hắn. Lúc này, trong lòng Bình Nguyên Hầu sinh ra suy nghĩ trời muốn diệt ông ta, ông ta cũng thầm nghĩ có cần phải liều chết chiến đấu một phen nữa không!

Ông ta cởi mũ giáp trên đầu mình xuống, chậm rãi đi ra ngoài, trước mắt là cảnh thảm sát hỗn loạn, Vương Tử Dịch cưỡi ngựa xông lên giết địch, Bình Nguyên Hầu giờ mũ giáp của mình lên, hô to: “Dừng tay! Bản hầu! Xin hàng!”

Cả chiến trường chợt tĩnh lặng hẳn, động tác của mọi người như đông cứng, quay đầu nhìn Bình Nguyên Hầu.

Bình Nguyên H ầu lại thở dài một hơi, sau đó ngẩng đầu nhìn lên trời, hô to: “Bản h ầu! Xin hàng!”

Một đời kiêu hùng, một viên mãnh tướng, một vị phiên vương độc lĩnh mấy ngàn dặm Tây V ỹ, một thân phận vinh quang nửa đời, một con người là mối họa trong lòng Mộ Dung Thiên Thu mấy chục năm, đã đánh mất tất cả ngay trong từ này! Xin hàng!

Vương Tử Dịch s ờng s ờ một chút, dùng thương nhắc mũ giáp trong tay Bình Nguyên H ầu lên, thu vào trong tay, ra vẻ tiếp nhận đầu hàng! Bình Nguyên H ầu đã đầu hàng rồi, đương nhiên những người khác cũng chỉ có thể đầu hàng theo, Vương Tử Dịch hạ lệnh áp giải toàn bộ những người này vào trong Ngọc Môn quan.

Nam Cung Cẩm vốn đang chăm sóc Bách Lý Kinh H ồng, đột nhiên nghe thấy tin Bình Nguyên H ầu xin hàng, Mộ Dung Thiên Thu mời nàng qua. Nàng đành phải d ẽm lại chặn cho Bách Lý Kinh H ồng, phân phó: “Chàng nghỉ ngơi đi, chờ ta quay lại!”

Bách Lý Kinh H ồng cũng rất ngoan ngoãn gật đầu, đưa mắt tiễn nàng đi, sắc mặt h ầu rất lãnh đạm nhưng trong lòng lại vô cùng vui vẻ. Sau khi trúng độc, chỉ cần có thời gian, Cẩm Nhi sẽ lập tức quay về chăm sóc h ầu, cũng không rảnh mà nói nhiều mới tên Mộ Dung Thiên Thu kia nữa. Thế nên, con h ồi bụng dạ đen tối nào đó bất giác th ần nghĩ, nếu ngày nào mình cũng trúng độc thì tốt quá.

Còn đang nghĩ, h ầu lại nghe tiếng bước chân vang lên ngoài cửa phòng, đôi mắt đẹp như ánh sao kh ẽ nheo lại.

Cửa nhanh chóng bị người ta đẩy ra.

Một mỹ nhân mặc áo g ấm hoa lệ bước vào, vòng eo thon nhỏ, mỗi bước đi đều yếu điệu yêu kiều, đôi mắt trong tr ẻo như nước nhìn người đàn ông trên giường. Nhìn thấy h ầu, cô ta thoáng s ờng s ờ, đáy mắt nhuốm lên vẻ kinh ngạc, ban đầu vốn không cam lòng lắm, lúc này chợt biến mất hoàn toàn. Cô ta đang định lên tiếng, lại nghe thấy giọng nói lạnh lùng vang lên từ phía kia: “Cút ra ngoài.”

“Công tử, ta...”

“Cút ra ngoài, đừng để ta phải nói lại lần thứ ba.” Giọng nói lạnh lùng kiêu ngạo đầy vẻ mất kiên nhẫn, trên mặt đã bắt đầu xuất hiện sát khí. Đây chính là kế phản kích mà Mộ Dung Thiên Thu nghĩ ra sao? Trúng cở Đoạn Trường, nếu không uống giải dược đủ ba ngày, thì còn không cả xuống giường được, sức lực hành động và chiến đấu chỉ bằng một đứa trẻ ba tuổi, chứ không cần phải nói đến những chuyện khác.

Cô gái kia cắn môi dưới, khom người hành lễ, nói: “Công tử, tiểu nữ là Tào Nguyệt Ảnh, con gái của thành chủ Ngọc Môn quan, phụng lệnh của Hoàng thượng tới đây chăm sóc ngài!”

Thấy cô ta nói thẳng ra mình là do Mộ Dung Thiên Thu phái tới như vậy, Bách Lý Kinh Hông vốn định ra hiệu cho Phong ném cô ta ra ngoài cũng ngừng lại, cánh môi mỏng cong lên nở nụ cười cực nhạt, len lén mở chiếc lọ sứ trong tay áo ra...

Mà cô gái kia thấy hắn không nói gì, lại cho rằng đối phương đón nhận mình, vì thế, cô ta cắn răng, mặt đỏ hông, bước từng bước về bên giường. Vừa đi đến cạnh giường, cô ta chợt ngửi thấy mùi hương kỳ lạ, cô ta trợn trắng mắt, nhẹ nhàng ngã xuống đất...

...

Tâm trạng của Mộ Dung Thiên Thu cực kỳ tốt, vì hiện giờ đã tìm được lý do để kéo tiểu tử Yên Kinh Hông đến đây. Chờ khi tiểu tử này quay về, hẳn là hai người kia đã nấu gạo thành cơm rồi! Hơn nữa, không phải tên Mộ Cẩm Thần kia hoàn toàn không có sức lực phản kháng sao, cho dù hắn có thể phản kháng được, cũng làm gì có người đàn ông bình thường nào lại đi từ chối một báu vật thế gian như thế chứ?

Nam Cung Cẩm Ngỗi ở phía dưới, nhìn nụ cười trên khuôn mặt Mộ Dung Thiên Thu cực kỳ âm thầm, nàng lại không khỏi nhíu mày, chẳng phải chỉ là quân địch đầu hàng thôi sao? Có cần phải vui vẻ đến mức này không? Cứ như là lần đầu nếm trải sự đời vậy! Tào Ly Mã đối diện Nam

Cung Cầm thi thoảng lại len lén liếc nhìn Nam Cung Cầm một cái, ánh mắt né tránh còn mang theo vẻ chột dạ!

Không lâu sau, Khuông Anh Trạch và đám đại thần của ông ta ở đất phong trước kia đều bị trói giải vào. Sau khi vào phòng, sắc mặt Khuông Anh Trạch vô cùng sa sút, nhưng việc đầu tiên ông ta làm là hung dữ trừng mắt nhìn Nam Cung Cầm, thể hiện sự phẫn hận của mình dành cho y!

Nam Cung Cầm cũng không coi ra gì, ánh mắt nhìn ông ta đầy vẻ khinh bỉ.

“Khuông Anh Trạch, cảm giác mưu phản có thú vị không?” Giọng nói âm u kỳ quái của Mộ Dung Thiên Thu vang lên.

Khóe môi Khuông Anh Trạch giật giật, cắn răng nói: “Mộ Dung Thiên Thu, muốn giết thì giết đi! Đừng mơ đến chuyện sỉ nhục bản hầu!”

“Người đã đầu hàng rồi, còn không cho trảm sỉ nhục người sao?” Mộ Dung Thiên Thu như cười như không.

Câu này hoàn toàn khiến Khuông Anh Trạch nghẹn lời! Khuôn mặt vốn hồng hào lúc này chợt đỏ tía như con tôm luộc. Nếu không phải vì Vương Tử Dịch không chế ông ta, thì lúc này ông ta đã đâm thẳng vào cột nhà tự tử rồi!

Nam Cung Cầm lại nhướng mày. Mộ Dung Thiên Thu nói không sai, đã bỏ đi tự trọng để đầu hàng, thì làm sao còn đòi người khác tôn trọng mình nữa? Nhưng hành vi của Mộ Dung Thiên Thu cũng là một kiểu khiêu khích. Có thể nói nếu những lời nói hôm nay của hắn ta bị truyền ra ngoài, sau này chỉ cần có quân địch giao chiến với Tây Vỗ, thì đối phương cũng sẽ không nghĩ đến chuyện đầu hàng Mộ Dung Thiên Thu nữa mà ắt phải quyết chiến tới cùng. Có đi đâu, hiệu quả như vậy e cũng là đi đầu cái tên đoạn tụ thích đánh nhau này chờ đợi mới đúng!

“Mộ Dung Thiên Thu, Yến Kinh Hồng, các người sẽ không được chết tử tế đâu!” Ông ta đầu hàng, là vì muốn bảo vệ những huynh đệ đi theo mình bao nhiêu năm kia, không ngờ lại bị nhục nhã như thế này. Đi đâu này

đã khiến ông ta hoàn toàn quên đi dự tính ban đầu của mình, chỉ còn lại sự kích động muốn cắn chết đối phương thôi!

Đang yên đang lành bị điếm mặt chỉ tên, trong lòng Nam Cung Cẩm rất khó chịu, nheo mắt cười nói: “Đúng thế. Người nói rất đúng, bản quan không chết tử tế được, nhưng nếu bản quan không đoán nhầm, thì hôm nay người có thể được chết tử tế đấy!”

Nàng vừa dứt lời, bốn phía đầu vang lên tiếng cười trộm, sắc mặt Bình Nguyên Hầu cũng càng khó coi hơn. Ông ta mạnh mẽ vùng lên, bỏ nhào về phía Nam Cung Cẩm, nhưng cơ thể bị trói chặt, còn bị Vương Tử Dịch khống chế, không thể nào động đậy được làm cho ông ta nhất thời tức đến tái mặt! “Yến Kinh Hông, người tưởng bản hầu sợ chết à? Người cho rằng dùng chữ chết đó thì có thể dọa được bản hầu sao?! Bản hầu nói cho người biết, đời người có ai mà không chết...”

“Có đi đâu chết cũng có thứ tự trước sau!” Nam Cung Cẩm thuận miệng đọc nốt câu đó ra. Kiếp trước nàng từng nghe trẻ con đọc chế đi cả đồng thơ từ, trong đó có một câu này!

Thế nên, câu nói ‘để lại lòng son nhuộm sử xanh’ của Khuông Anh Trạch bị nghẹn lại, máu tươi dâng lên cổ họng! Bốn phía lại vang lên những tiếng cười chói tai, tất cả đầu chờ nhìn màn kịch của ông ta.

Mộ Dung Thiên Thu cũng ho khan một tiếng như thật: “Khuông Anh Trạch, trăm không thể không nói, câu thơ này vốn cũng không phù hợp với người. Nhưng Yến Khanh đã giúp người sửa lại vế sau, thật sự chính xác vô cùng!”

Khuông Anh Trạch mài răng ken két, ông ta nghĩ, hai kẻ quân thần này nên xuống địa ngục sớm đi mới đúng! “Mộ Dung Thiên Thu, bản hầu nói cho các người biết, dù các người có sỉ nhục bản hầu như thế này, thì chính nghĩa trong lòng bản hầu cũng vẫn trường tồn bất diệt! Khuông Anh Trạch ra vào sinh ra tử vì Tây Vỹ mấy chục năm mới được một mảnh đất an dưỡng tuổi già này. Nhưng các người lại giao mảnh đất Uyển thành này cho ta là để cho ta tiên phong xông pha vì các người, rồi qua cầu rút ván. Đây chính là đạo làm vua của Mộ Dung gia các người sao?! Ta chết có gì

đáng sợ chứ, chỉ đáng thương cho các đòng nghiệp còn vào sinh ra tử vì dạng Hoàng đế như người thôi!” Dù cho hôm nay mình phải chết, thì cũng phải nói cho triêu thần Tây Võ nghe những lời này, để bọn họ biết mình đang bán sức cho dạng quân vương như thế nào, khiến cho Mộ Dung Thiên Thu mất hết lòng dân!

“Khuông Anh Trạch, vậy sao người chưa từng nghĩ xem, Tây Võ có ba vị phiên vương, vì sao trăm chỉ chướng mắt với một mình người?” Đôi mắt xanh lục của Mộ Dung Thiên Thu nhìn chăm chăm vào ông ta, trên mặt đầy vẻ châm chọc, sau đó, khi Khuông Anh Trạch thoáng sững sờ, hắn ta lại nói tiếp, “Hàng năm đất phong của người nộp thuế đều nói là có thiên tai dịch bệnh nên số lượng không đủ. Ngược lại còn tìm đủ cách để đòi trăm cung cấp quân lương. Người tưởng mắt trăm mù hay người cho rằng trăm là kẻ ngu ngốc để mặc cho người giở trò?”

Nghe hắn ta nói vậy, Khuông Anh Trạch nuốt nước miếng một cái, chột không nói được thành lời nữa! Đúng thế, ông ta có ý đồ riêng, tiền và lương thảo thì có ai mà không thích, ai mà không hy vọng càng nhiều càng tốt?! Hơn nữa, mỗi lần mình muốn lừa lấy quân lương, Mộ Dung Thiên Thu không cho, nên suy nghĩ mưu phản trong lòng ông ta càng mãnh liệt hơn, cũng càng không cung kính với vị Hoàng đế này!

“Không còn gì để nói à? Không còn gì để nói nữa thì lôi ra chém đi!” Tâm trạng Mộ Dung Thiên Thu rất tốt, hạ lệnh. Vì hắn ta tính toán thời gian thì bên chỗ Mộ Căn Thần hắn cũng thành chuyện rồi, nếu không đi qua thì bỏ lỡ thời gian bắt gian mất!

Khuông Anh Trạch vùng vẫy một chút, cuối cùng vẫn bị đám Vương Tử Dịch lôi xuống.

Mộ Dung Thiên Thu đứng dậy: “Được rồi, trời không còn sớm nữa, mọi người đều về nghỉ ngơi đi, ngày mai trăm sẽ mở tiệc mừng công cho các khanh!”

“Tạ ơn Hoàng thượng!” Mọi người đứng dậy, lần lượt cáo từ.

Nam Cung Cẩm cũng ra khỏi phòng, chậm rãi đi về phía phòng mình. Không biết vì sao, nàng cảm thấy sắc mặt của Tào Ly Mã hôm nay có gì đó khác thường, ánh mắt nhìn mình cũng có gì đó là lạ, không hiểu là có chuyện gì. Nghĩ vậy nàng lại càng cảm thấy khó đoán...

Mộ Dung Thiên Thu cười nhìn theo bóng y. Hắn rất mong chờ, chờ bé con nhìn thấy tay Mộ Cẩm Thần kia không chung thủy, thì sẽ có vẻ mặt thế nào! Mộ Cẩm Thần, người cho rằng chỉ có mình người biết dùng mấy chiêu hèn hạ vô sỉ như thế sao? Trẫm cũng biết!

Mà Bách Lý Kinh Hồng thấy cũng đến thời điểm rồi, bèn đóng nắp lọ trong ống tay áo mình lại. Qua một lát sau, Tào Nguyệt Ảnh chậm rãi tỉnh lại, mơ mơ màng màng nhìn hắn một cái, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Cô ta nhắm mắt lại, một lát sau đầu óc mới tỉnh táo lại, sau đó đứng dậy, nghĩ đến nhiệm vụ của mình còn chưa hoàn thành, cô ta lại nói: “Công tử, xin lỗi ngài, đây là mệnh lệnh của Hoàng thượng, tiểu nữ chỉ có thể phục tùng thôi.”

Nam Cung Cẩm bước đến cửa, nghe ngay được câu này. Mắt nàng sưng lại, sát khí tràn ra từ đôi mắt phượng! Tên Mộ Dung đoạn tu đó, thực sự cho rằng mình dễ bắt nạt như vậy sao? Sau đó, giọng nói hơi mệt mỏi của Bách Lý Kinh Hồng truyền ra: “Cút ra ngoài, ngay lập tức!”

“Rầm!” một tiếng, nàng đạp tung cửa ra.

Lúc này, Tào Nguyệt Ảnh kia đang cởi thắt lưng, áo ngoài đang sắp trượt xuống, lại nghe tiếng đạp cửa vang lên. Cô ta giật mình kêu lên, vội vàng quay đầu, nhìn thấy ngay Thừa tướng đang vô cùng phẫn nộ! Ánh mắt y tràn ngập sát khí, như thể chỉ một giây sau sẽ chém mình thành trăm nghìn mảnh vậy!

Cô ta vội vàng túm lấy quần áo của mình, kinh hoàng nói: “Thừa tướng, sao... sao ngài lại quay về?”

“Thích bị đàn ông làm lắm sao?” Mặt Nam Cung Cẩm ẩn chứa nụ cười lạnh, lời nàng nói ra lại vô cùng khó nghe.

Tào Nguyệt Ảnh run rẩy lùi về sau mấy bước, mặt cũng chợt trắng bệch. Từ nhỏ cô ta đã được dạy dỗ để làm thực nữ, lần này nếu không có mệnh lệnh của Hoàng thượng thì cô ta cũng không to gan đến mức có thể làm mấy chuyện bỉ ổi như thế này. Cho nên, vừa nghe Nam Cung Cẩm sỉ nhục như vậy, cô ta cảm thấy vô cùng hổ thẹn: “Ta... ta...”

Nam Cung Cẩm cười lạnh một tiếng, sải bước về phía trước, thuận tay túm lấy chiếc khăn để bê bình thuốc ở trên bàn lên nhét thẳng vào miệng cô ta, sau đó túm lấy cô ta nhảy ra ngoài cửa sổ!

Nàng tránh đi tai mắt của mọi người, đến cửa quân doanh, quay đầu nhìn Tào Nguyệt Ảnh: “Thích bị đàn ông làm, thì hôm nay cho người bị làm đủ thì thôi!”

Tào Nguyệt Ảnh chợt hiểu ra gì đó, điên cuồng lắc đầu, nhưng Nam Cung Cẩm đã ném cô ta vào trong quân doanh sau đó lập tức rời đi...

Trong quân doanh sau lưng vang lên tiếng hô kinh ngạc: “Mỹ nhân ở đâu ra thế này?”

“Chưa biết chừng là do lần này đánh thắng trận nên Hoàng thượng thưởng cho chúng ta đấy!” Lại có người khác nói.

Sau đó, là những tiếng cười dâm dăng và tiếng con gái kêu rên thảm thiết.

Tâm trạng Nam Cung Cẩm cũng không hề tốt lên, vì kẻ đầu sỏ vẫn chưa nhận được sự trừng phạt mà hẳn ta cần phải nhận!

Trong mắt nàng bỗng hiện lên nụ cười như holly, trong lòng đầy suy nghĩ gian xảo, sau đó nhanh chóng bay về phía viện của Mộ Dung Thiên Thu...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 30: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Lúc này Mộ Dung Thiên Thu đang dựa vào sạp mền, áo long bào màu đen tán ra trên sạp, trong tay cầm một ly rượu, khe khẽ lắc lư, xoay tròn, cực kỳ thanh thoi, biếng nhác. Trên môi hắn ta ẩn chứa nụ cười khó hiểu, hoàn toàn không có

vẻ âm u tàn độc như bình thường, ngược lại còn có vẻ thanh thoi như một quý công tử, thể hiện rõ tâm trạng cực tốt của chủ nhân.

Ừm, bé con đã quay về rồi, hắn là cũng đã nhìn thấy chuyện tốt của Mộ Căn Thiên và cô nàng kia rồi. Cuối cùng, y sẽ làm thế nào nhỉ? Đương nhiên, cảnh mình muốn nhìn thấy nhất chính là cảnh cái tên bụng dạ đen tối kia bị quét ra khỏi cửa!

Nội thị giám hơi lo lắng bất an: “Hoàng thượng, đây là mệnh lệnh của ngài, chắc chắn Tào Nguyệt Ảnh kia sẽ nói ý của ngài ra, nếu Thừa tướng có hạn, thì người đầu tiên ngài ấy hận là ngài, sao ngài không lo lắng chút nào thế?”

Mộ Dung Thiên Thu liếc gã một cái, quăng chiếc ly trong tay mình đi, rơi xuống đứng vững vàng trên chiếc bàn cách đó không xa, cười hỏi ngược lại: “Dù có là ý của trẫm, nhưng nếu Mộ Căn Thiên không động lòng, thì Tào Nguyệt Ảnh cũng chẳng thành công được!” Nói xong hắn mới chợt nhớ ra đối phương là một tên thái giám, rất khó mà hiểu được ý mình, liền lắc đầu rồi nằm xuống.

“Cốc cốc cốc!” Tiếng gõ cửa vang lên, rất chậm rãi vững vàng.

Đôi mày kiếm của Mộ Dung Thiên Thu nhướn cao lên, trong lòng thẫn nghĩ, chắc hẳn là bé con kia đến trả thù mình đây mà?! Hắn ta đảo mắt, chậm rãi suy tư một chút, trong đầu cũng đã nghĩ ra nên ứng đối như thế nào rồi. Hắn ta nhìn nội thị giám một cái, ra hiệu cho gã ra mở cửa.

Nội thị giám gật đầu, phẩy phát trần rồi ông ẹo đi ra cửa.

Cửa mở ra, đập vào mắt gã là khuôn mặt tuấn tú nhã nhặn của Thừa tướng, có đi đâu, trên người lại đầy mùi rượu. Nội thị giám hơi khó chịu giờ lan hoa chỉ lên che trước mũi mình. Thấy Thừa tướng đại nhân bình thường rất hoạt bát của bọn họ lúc này lại có sắc mặt như vậy, gã bèn nhíu mày nói: “Ôi chao ôi chao, Thừa tướng đại nhân của ta ơi, ngài làm sao thế này? Người toàn mùi rượu thôi, n ông chết cha gia mất!”

Mộ Dung Thiên Thu đang thảnh thơi nằm nghiêng trên giường khẽ nhướn đuôi lông mày, đôi mắt màu xanh lục thoáng lóe sáng, bé con này còn uống rượu cơ à, chẳng lẽ đối với y, Mộ Căn Thần kia thực sự quan trọng như vậy sao? Hắn ta hơi quay đầu nhìn ra cửa, nhìn thấy Yến Kinh Hằng đang bước vào, khuôn mặt trắng nõn như thể chạm nhẹ cũng vỡ đó hơi ửng hồng, nhìn rất gợi cảm, ánh mắt còn hơi mơ màng.

Không uống chút rượu thì làm sao có thể khiến tên Mộ Dung đoạn tụ mắc bẫy được!

Mộ Dung Thiên Thu chống tay ngồi dậy, xuống giường, gần như không kịp xỏ giày, đi chân trần bước tới trước mặt y: “Sao thế?”

“Nặc... chẳng phải là người... biết rõ rồi sao, còn hỏi làm gì?” Nói rồi Yến Kinh Hằng nặc một tiếng, trong mắt như lấp lánh nước mắt.

Nhìn tình cảnh này, nội thị giám cảm nhận sâu sắc rằng sự tồn tại của mình ở đây thật quá dư thừa, nên quyết đoán chọn tránh mặt, sau đó đóng chặt cửa lại.

Thấy y lão đảo như sắp ngã, Mộ Dung Thiên Thu không kìm được, đưa tay ra giữ lấy eo y: “Cẩn thận chút!” Trong lòng hắn ta cảm thấy vô cùng

sảng khoái, nhưng thấy bé con đáng thương thế này, hẳn ta lại chột có chút gì đó không nữa.

“Nặc...” Yến Kinh Hồng lại nặc cái nữa, sát lại gần hẳn ta hơn, hơi cúi đầu che đi vẻ lạnh lùng trong đáy mắt.

Mộ Dung Thiên Thu thâm đắc ý, ngoài mặt lại ra vẻ tiếc xót: “Yến Khanh à, chuyện này đâu thể hoàn toàn trách trẫm được, nếu trong lòng Mộ Căn Thần không muốn, thì họ cũng không thể.”

“Ta biết!” Giọng nói căm tức nghiến răng nghiến lợi phát ra từ miệng nàng, như thể đang phẫn nộ đến cùng cực, thế nên không thể kiềm được liên chửi ầm lên: “Mộ Căn Thần, uổng công ty đối xử với hắn thật lòng thật dạ, hắn lại dám làm ra chuyện như thế này, ta... ọe...”

Càng nói y càng có vẻ vô cùng khó chịu, gập người xuống, cúi đầu nôn ọe. Nhưng nôn một lúc lâu, y cũng không nôn ra được gì, chỉ toàn là mật xanh mật vàng, rõ ràng là triệu chứng khi uống rượu quá nhiều.

Trong lòng Mộ Dung Thiên Thu chột dâng lên cảm giác xót xa: “Yến Khanh, Khanh uống nhiều quá rồi! Mộ Căn Thần có đáng để Khanh phải tàn phá cơ thể mình như thế này không?”

“Ta đối xử với hắn tốt như vậy, tốt đến như vậy! Vẫn còn không đủ sao?” Yến Kinh Hồng chột ngừng đầu lên, nước mắt vòng quanh nhìn Mộ Dung Thiên Thu, diễn rất tròn vai người đàn ông bị tổn thương vì vừa phát hiện ra người yêu mình ngoại tình.

Tim Mộ Dung Thiên Thu mềm cả đi, cũng như bị thứ gì đó hích nhẹ vào một cái, hẳn ta thở dài nói: “Yến Khanh, Khanh đối xử với hắn đã đủ tốt lắm rồi! Thật mà!” Nếu như Khanh có thể đối xử với trẫm tốt bằng nửa chừng đó thôi, thì trẫm cũng không cần phải khó chịu như bóp tim bóp phổi thế này.

“Nhưng hắn lại vẫn phản bội ta..” Nàng cúi đầu, giọng nói tràn ngập vẻ chán chường.

Mộ Dung Thiên Thu khom người xuống trước mặt y, nhẹ nhàng nói: “Yên khanh, khanh còn có trẫm!”

Câu nói này vang lên giống như một cọng lông vũ phất nhẹ qua, khiến sắc mặt Nam Cung Cẩm chợt hoảng hốt, ngẩn ngơ nhìn hắn ta cứ như kinh hãi vì câu nói này của Mộ Dung Thiên Thu, lại cũng như hơi xúc động, trong mắt chỉ còn lại chút si mê.

Thế nhưng, nhìn hắn ta một lúc, y lại như bị đánh thức bởi thứ gì đó, bỗng đứng bật dậy, không cho Mộ Dung Thiên Thu có nửa phút nào kịp phản ứng, chạy vụt ra cửa, mở toang cửa ra rồi chạy biến đi như bay.

Mộ Dung Thiên Thu quỳ tại chỗ ngẩn ra một lúc lâu, sau đó khẽ nhếch môi nở nụ cười vừa như âm u, vừa như vui vẻ, lại vừa như đắc ý. Xem ra, trận chiến này, không chỉ có thể đánh cho Mộ Cẩm Thần tan tác chim muông, mà vừa rồi còn khiến bé con động lòng với mình nên mới bỏ chạy trong hoảng loạn như thế. Một mũi tên trúng hai đích!

Nội thị giám đứng ngoài cửa nhìn theo bóng dáng bỏ chạy điên cuồng của Thừa tướng đại nhân cũng cảm thấy hơi khó hiểu, gã quay đầu nhìn Mộ Dung Thiên Thu, chậm rãi lên tiếng: “Hoàng thượng, Thừa tướng làm sao thế ạ?”

“Ha ha... không sao cả!” Mộ Dung Thiên Thu cười to vài tiếng, rất vui vẻ nằm xuống giường. Xem ra, nguyện vọng muốn giành được bé con đỏ của hắn ta cũng không còn xa nữa rồi!

Vẻ mặt nội thị giám rất kỳ quái, vì lúc Thừa tướng vào phòng hình như còn đang ngẩn ngẫn nước mắt, nhưng khi chạy ra ngoài,

mình lại vô tình nhìn thấy trên mặt y thoáng có nụ cười giảo hoạt như hồ ly, cứ như tính toán gì đó vậy... Không, vẻ mặt đó không phải là tính toán gì đó, mà là vẻ mặt khi gian kế đã hoàn thành mới đúng! Nhưng mà, có nên nói với Hoàng thượng không đây? Chắc, mà nói cũng có tác dụng gì đâu, thôi thà đừng nói còn hơn, đỡ làm Hoàng thượng mất vui.

Nhưng gã nào đâu biết rằng, chính vì hiện giờ gã không nói, nên mới khiến Hoàng thượng mà gã luôn kính yêu, tôn kính và trung thành ấy gặp phải đại họa khó nói thành lời!

Không lâu sau lại có tin tức truyền đến nói rằng, đột nhiên Thừa tướng bùng bùng lửa giận, đá bay Mộ Cẩm Thiên đang nằm dưỡng bệnh trong phòng y ra ngoài. Mộ Dung Thiên Thu nghe vậy, tâm trạng vốn đã tốt rồi, lúc này lại càng trở nên sung sướng sáng khoái đến không bắt nào tả được, chỉ thiếu mỗi nước hát lên nữa thôi!

--Người ta là dải phân cách “Tiểu Cẩm Cẩm xảo trá gian manh”--
Tâm trạng Vương Tử Dịch vô cùng cay đắng, vừa rồi Thừa tướng đại nhân lên nói với hắn ta rằng, Hoàng thượng chuẩn bị ra tay với hắn ta rồi!

Hắn biết ngay mà, ngày đó tắm rửa bị Hoàng thượng nhìn lên, với diện mạo tuấn tú, cơ bắp cường tráng, cùng với dáng người chuẩn đét của hắn, thì chắc chắn sẽ bị Hoàng thượng nhắm nhe mà! Hắn biết ngay là sẽ bị nhắm nhe mà!!! Thừa tướng đại nhân còn nói với hắn ta rằng, nếu suy đoán không nhầm, thì tối nay Hoàng thượng sẽ ra tay với mình thế nên Thừa tướng đại nhân cực kỳ rộng lượng mời hắn qua phòng Thừa tướng ngủ, còn Thừa tướng sẽ đi tìm chỗ khác ngủ tạm. Vì người quên mình như thế, là vì muốn giúp hắn ta hóa giải nguy cơ này thôi.

Vương Tử Dịch cảm động đến mức nước mắt rùng rùng, túm tay Nam Cung Cẩm cảm tạ suốt một thời gian dài! Sau đó hai người nhân lúc tối trời, lén lút chạy qua, không để cho những người khác nhìn thấy. Nằm trên giường của Thừa tướng, cho rằng đêm nay hắn là mình đã an toàn, Vương Tử Dịch mới yên tâm rơi vào giấc mộng đẹp.

Khi Mộ Dung Thiên Thu đang vui vẻ chuẩn bị đi ngủ, đột nhiên có người đưa tới một lá thư. Nội thị giám bước vào, đưa lá thư trong tay mình cho hắn ta: “Hoàng thượng, vừa có hạ nhân tới đưa cho nô tài cái này, dặn nô tài phải giao đến tận tay ngài!”

Mộ Dung Thiên Thu đón lấy lá thư kia, mở ra, một hàng chữ nắn nót chỉnh tề hiện trên trang giấy trắng muốt: “Cùng nhau đi” Hắn ta nhận ra nét chữ này, là của tên tiểu tử thối Yên Kinh Hềng kia!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 31: Những Kẻ Mơ Tưởng Đến Chàng, Đầu Chỉ Có Một Con Đường Chết!

Cầm lá thư đọc một lúc lâu, ngón tay đeo ban chỉ sờ sờ trên viên giấy, viên ngọc khảm trên ban chỉ phản xạ ra ánh sáng lấp lánh chói mắt mà yêu dị. Hắn nở nụ cười lười biếng như một con mèo Ba Tư cao quý, cất lá thư trong tay đi, vui vẻ ng ỡ dậy: “Mặc đ ờ!” Nếu bé con đã nói ở bên nhau r ỡ, thì giờ hắn ta phải qua đó ve vãn tán tỉnh y mới đúng chứ!

Nội thị giám sững sờ, nửa đêm nửa hôm r ỡ Hoàng thượng còn mặc đ ể làm gì?! Dù trong lòng nghi hoặc như vậy nhưng gã vẫn đi tới trước mặt Mộ Dung Thiên Thu, giúp hắn mặc chiếc long bào màu đen thêu hình r ỡng bay lên, eo thắt đai hoa cẩm tú nhìn rất chói mắt, không có thể nào là không bộc lộ sự tôn quý của bậc đ ế vương. “Người nghĩ, trẫm có nên phong cho y thành hoàng phu không? Hay là đ ể cho y tiếp tục làm Thừa tướng?”

Mộ Dung Thiên Thu đã không còn là tên nhóc con mới lớn nữa, nhưng không biết vì sao, lúc này hắn ta lại có cảm giác như thể mình sắp đi gặp người mình thương vậy, trong lòng mang theo vẻ h ỡ hộp, non nớt như thể m ầm tình chớm nở, cứ như chỉ muốn dâng tất cả mọi thứ tốt đẹp nhất ra trước mặt đối phương đ ể giành được cảm tình của đối phương vậy.

Động tác của nội thị giám hơi khựng lại, đương nhiên biết r ỡ y mà Hoàng thượng nhắc đến đó là ai: “Vậy còn phải xem Thừa tướng có thích không đ ả!” Gã cũng không ngốc đến mức nói mấy câu ngu xuẩn kiểu từ cổ chí kim không có Hoàng phu, Hoàng thượng không thể làm loạn cương thường gì gì đó, đ ể làm cho Hoàng thượng mất vui. Đây là chuyện mà

những vị giản quan nên bất chấp nguy hiểm bị chém bay đầu kia phải làm, không liên quan gì tới gã hết!

“Người nói đúng lắm!” Làm Hoàng phụ hay làm Thừa tướng chẳng phải cũng là vì muốn bé con kia vui vẻ hay sao?

Mặc quần áo xong, hắn ta bước ra cửa, bước chân chột khựng lại một chút. Chờ đã, Mộ Dung Thiên phản bội Yên Kinh Hồng, tên tiểu tử đó lại lập tức quyết định ở bên mình. Nếu xét theo logic, thì dường như... mình chẳng khác gì phương án dự phòng ấy

nhỉ?

Thế nên Hoàng đế vốn rất vui vẻ, lúc này sắc mặt lại dần dần xệ xuống. Nếu là như vậy, thì hình như mình cũng chẳng có gì cần phải vui vẻ cả. Hắn xoay người, đột nhiên chẳng muốn đi nữa. Nhưng vừa nhắc chân lên, một suy nghĩ lại chột xuất hiện, nếu mình không đi, người khác đi, thì chẳng phải mất nhiều hơn được sao?

Cuối cùng, vị Hoàng đế rồi rắm một hồi lâu, sau rồi vẫn quyết định đi.

Trên đường đi, mọi người nhìn thấy hắn ta đầu quỳ xuống hành lễ.

Biểu cảm trên mặt Mộ Dung Thiên Thu phải nói là vô cùng hơn hớn đắc ý. Hắn ta chậm rãi bước tới ngoài viện của Nam Cung Cẩm, thấy trong phòng đã tắt hết đèn, tối thui, trong lòng thầm nghĩ chắc bé con kia đã ngủ rồi. Nội thị giám đang định gọi cửa, Mộ Dung Thiên Thu lại chột đưa tay lên ngăn gã lại, sau đó nhẹ nhàng rón rén bước tới đẩy cửa ra.

Lúc này, Vương Tử Dịch đang ngủ say sưa trên giường, mấy ngày nay chinh chiến quá mệt mỏi, thường cứ phải đến nửa đêm mới được ngủ, vừa kịp đặt lưng xuống giường đã phải bật dậy, phòng ngự, xuất chinh, khiến cho hắn vô cùng mệt mỏi, kiệt sức. Chiến sự vừa tạm ổn định, lại là gian phòng của Thừa tướng, trình tiết được đảm bảo, nên hắn ngủ rất ngon lành. Ngay cả khi Mộ Dung Thiên Thu đẩy cửa ra rồi đóng cửa lại, hắn ta cũng hoàn toàn không cảm nhận được.

Cửa sổ trong phòng đóng kín mít, ánh trăng bên ngoài không lọt vào được, thế nên Mộ Dung Thiên Thu cũng không nhìn rõ mặt của người trên giường, chỉ nhìn thấy y nằm ngủ quay lưng về phía mình, trên người cũng đắp chăn gấm rất dày.

Hắn ngừng lại một chút, rồi chậm rãi bước từng bước đến bên giường, môi cong lên nở nụ cười, tay tháo thắt lưng, cởi chiếc long bào vô cùng uy nghiêm khí phách của mình ra, trung y rơi xuống, lộ ra thân thể cường tráng khỏe mạnh. Sau đó, hắn vén chăn gấm ra, đè người lên trên...

Vương Tử Dịch đang ngủ say sưa, đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó đè lên người mình, hắn hơi khó chịu ngó nguậy người, không ngờ lại càng kích thích dục vọng của người đang nằm bên trên người hắn. Sau khi động dậy, hắn lại không có cảm giác gì khác, nên lại ngủ tiếp một cách ngon lành.

Tay Mộ Dung Thiên Thu đặt lên trên bộ ngực phẳng lì của y, cơ thể mà hắn ta đang đè lên cũng cứng rắn y như hắn ta vậy. Hắn ta chợt cảm thấy trước kia mình nghi ngờ tên tiểu tử Yến Kinh Hồng này là con gái thật nực cười biết bao nhiêu. Con gái cái gì chứ, rõ ràng là đàn ông mà!

Nghĩ rồi hắn ta đưa tay kéo mở vạt áo của người nằm dưới ra, hai tay sờ soạng du ngoạn trên người y. Mộ Dung Thiên Thu từng ngủ với vô số người phụ nữ, đương nhiên rất sành sỏi mấy thủ đoạn khiêu khích gợi tình. Sau khi du ngoạn trên người y, hắn ta nhanh chóng cảm nhận được điểm nhạy cảm của đối phương.

Vương Tử Dịch thì tưởng mình có một giấc mộng xuân, trong mơ đang có một cô gái dung mạo như tiên nga, dáng người như yêu nghiệt sà vào lòng hắn, sau đó không ngừng khiêu khích hắn khiến hắn vô cùng hưởng thụ, thế nên cũng không hề định tỉnh

lại.

Mộ Dung Thiên Thu sờ một lúc lại ngừng lại, sao hắn ta cứ cảm thấy có gì đó khác khác nhỉ? Ừm, thiếu mất gì đó! À phải rồi, là mùi hương nhàn nhạt trên người bé con kia. Nhưng dù sao đây cũng là giường của Nam

Cung Cầm, thế nên trên giường vẫn còn dính một chút mùi của Nam Cung Cầm. Mùi hương trên giường và trên chõn nhanh chóng bay lọt vào mũi Mộ Dung Thiên Thu, cũng khiến hắn ta cảm thấy bình tĩnh lại. Hắn ta vùi đầu xuống, bắt đầu gặm cắn người nằm bên dưới mình.

Sau đó, động tác càng lúc càng mạnh bạo hơn. Cuối cùng Vương Tử Dịch cũng dần tỉnh lại... Hắn thoáng mơ màng nhìn lên đỉnh giường, trong đầu rất hỗn loạn, sau đó lại cảm thấy trên người mình có người khác! Hắn đưa tay ra sờ, lúc sờ thấy làn da bóng loáng, cơ bắp rõ ràng đó, hắn chợt sững người. Đang định lên tiếng, hắn lại nghe Mộ Dung Thiên Thu cười nói: “Tỉnh rồi

à?

Các! Giọng nói này! Là Hoàng thượng! Hoàng thượng!!! Sao Hoàng thượng lại nằm trên người hắn?! Hắn đã trốn tới phòng Thừa tướng rồi, mà vẫn bị Hoàng thượng tìm thấy sao?! Ôi trời ơi!!! Ai đó nói cho hắn biết đi, giờ phải làm sao bây giờ? Lẽ nào Vương Tử Dịch hắn phải thất thân ở đây, rồi đường đường một đại Tướng quân phải biến thành nam sủng hay sao?!

Cũng cùng lúc này, Mộ Dung Thiên Thu hơi tách chân hắn ra, hai người cùng lên tiếng:

“Yến khanh, trẫm vào nhé!” Hắn ta cười tà, hỏi dò.

“Hoàng thượng, đừng màaaaa!” Tiếng kêu kinh hãi cao vút vang lên!

Cũng chính tiếng kêu này đã khiến Mộ Dung Thiên Thu đang chuẩn bị đâm vào lại phải dừng lại, da mặt như xuất hiện những vết nứt toác ra! Hắn ta phẫn nộ gầm lên: “Vương Tử Dịch, tại sao lại là ngươi?!”

Tại sao không phải là hắn?! Lẽ nào mục tiêu của Hoàng thượng không phải là mình sao?!

Cùng lúc này, bên ngoài gian phòng của họ đột nhiên cháy phừng phừng lên, vô số hạ nhân nhìn thấy vậy đều kinh hãi chạy vội tới: “Cháy rồi, dập

lửa đi! Mau dập lửa đi!”

Vừa kêu, họ vừa thấy kỳ quái, vừa r ồi hình như họ nghe thấy Vương Tướng quân kêu “đừng mà” rất thảm thiết! Lẽ nào họ nghe nhầm sao?

Vừa thấy nơi cháy là viện của Thừa tướng, mọi người đều hoảng cả lên! Thừa tướng là người mà Hoàng thượng vô cùng sủng ái, nếu xảy ra chuyện gì thì nguy to. Nghĩ vậy, họ vội vàng phi ầm ầm đến, giơ chân đạp tung cửa ra: “Thừa tướng, mau chạy đi!”

Lửa bốc ngập trời chiếu sáng cả căn phòng, mà lúc này Mộ Dung Thiên Thu mới thoát ra được khỏi cơn phần nộ và kinh hoàng vì phát hiện ra rằng, thì ra người mà hắn ta hôn một lúc lâu, sờ soạng một lúc lâu ấy, lại không phải là Yến Kinh H ồng!!! Hắn giơ chân đạp Vương Tử Dịch ra thật xa. Vương Tử Dịch đáng thương, nửa đêm nửa hôm đang ngủ ngon lành, tự dưng lại bị Hoàng thượng sàm sỡ, còn suýt nữa bị người ta cắm nát hoa cúc cũng đã đủ bị thương lắm r ồi, cuối cùng lại còn bị đạp một cú bay ra khỏi giường nữa! Sao số hắn lại khổ thế này chứ, đã vậy đối phương lại là Hoàng thượng, nên dù hắn ta có đ ầy một bụng tức cũng chỉ có thể nín nhịn mà thôi!

Lúc này tâm trạng của Mộ Dung Thiên Thu vô cùng phần nộ! Chuyện này đã chứng tỏ đi ều gì? Chuyện này chứng tỏ rằng hắn ta bị người ta hãm hại! Hơn nữa, nhìn Vương Tử Dịch như thế này, rõ ràng là hoàn toàn không hề hay biết chuyện gì xảy ra! Xem ra, chính hắn cũng bị người ta che mắt! Mà như vậy cũng nói rõ rằng cả hai người họ đều bị gài bẫy! Càng nát hơn là giờ còn có bao nhiêu người xông vào đây, nhìn rõ m ặt một toàn bộ cảnh tượng này, e rằng đến sáng sớm ngày mai, cả thiên hạ đều sẽ biết hôm nay Mộ Dung Thiên Thu hắn ta cưỡng hiếp Vương Tử Dịch không thành!

Đám tùy tùng ngoài cửa sững người, quên cả đám cháy phừng phừng bên ngoài kia. Tất cả đều trợn trừng mắt ngây ra nhìn hai người đàn ông gần như tr ần tru ồng này. Nếu đã thế này, thì vừa r ồi hẳn là họ không nghe nhầm đúng không? Là Hoàng thượng muốn cưỡng hiếp Vương Tướng quân..., chắc, còn v ề chuyện hiện giờ Vương Tướng quân bị đạp xuống

giường, cũng bị họ đơn phương lý giải thành... Vương Tướng quân thà chết không chịu theo, cuối cùng chọc giận Hoàng thượng, khiến bị đạp một cước bay xuống giường!

“Cút hết ra ngoài cho trẫm!” Mộ Dung Thiên Thu giận dữ quát âm lên, sau đó bật dậy khoác quần áo lên. Mặc chỉnh tề rồi, hắn mới chạy ra ngoài cửa!

Vương Tử Dịch cũng cuống cuống mặc quần áo phi thân ra ngoài!

Vụ hỏa hoạn ngoài cửa nhìn thì có vẻ rất nghiêm trọng, nhưng trên thực tế chỉ là đốt đồng cỏ khô lên, cũng chỉ thiếu vài khung cửa sổ, chứ không nguy hiểm gì lắm. Vụ hỏa hoạn này, rõ ràng là do có người muốn dẫn đám hạ nhân đến đây xem kịch mà thôi! Màn kịch này, hiển nhiên còn có sức thu hút hơn vụ Hoàng đế nhìn lên chúng tướng sĩ tắm rửa lần trước rất nhiều!

Khuôn mặt tuấn tú của Mộ Dung Thiên Thu đã hoàn toàn xanh mét! Kể từ khi tên tiểu tử thối đó đến phòng mình diễn màn kịch bị đau khổ vì tình, đến chuyện đuổi Mộ Cẩn Thận ra khỏi phòng, rồi cuối cùng là bày tỏ với mình để dẫn dụ mình đến đây... chính là vì muốn khiến cho Mộ Dung Thiên Thu hắn ta rơi vào tình cảnh bị cả thiên hạ chê cười! Hắn ta không ngại bị đôn đại là cưỡng hiếp ai đó, nhưng nếu cái tin hắn ta cưỡng hiếp đại tướng biên cương của mình, lại còn là đại thần vừa có công đánh thắng trận, hơn nữa đối phương còn là đàn ông nữa mà bị truyền ra ngoài, thì cuối cùng danh tiếng của Mộ Dung Thiên Thu hắn ta sẽ chỉ là một đống nát vụn mà thôi!

Mà Vương Tử Dịch đang ôm quần áo quấn quanh người kia cũng xanh mặt! Như vậy tức là chính Thừa tướng mà mình túm tay biết ơn cả nửa ngày đó mới là kẻ đã đưa mình vào bẫy, đây mình xuống hố lửa!

Cũng ngay khi hai người họ đầu bốc lửa ngùn ngụt, oán khí ngập trời, thì kẻ đầu sỏ Yến Kinh Hồng lại tùm tùm cười bước ra, bước chân chữ bát vô cùng bất nhã, sắc mặt lại lạnh đến khiến người! “Hoàng thượng, ngài có vừa lòng với món quà đáp lễ này của thần không?”

Thế là, cuối cùng Mộ Dung Thiên Thu cũng hiểu ra, người mà tên tiêu tử Yến Kinh Hồng này giận nhất không phải là Mộ Căn Thần, mà là kẻ đã bày ra tất cả là mình đây! “Giỏi! Giỏi! Giỏi lắm!”

Ba từ giỏi liên tiếp đã lọt tả trọn vẹn sự phẫn nộ của Mộ Dung Thiên Thu lúc này!

Còn Nam Cung Cẩm lại dùng ánh mắt đầy vẻ trêu chọc nhìn họ từ trên xuống dưới một lượt, sau đó tiếc rẻ chậm rãi lên mặt dạy dỗ: “Hoàng thượng à, đi đâu này đã chứng tỏ rằng, sau này dù cho làm bất cứ việc gì cũng đừng quá vội vàng!”

Câu này của nàng thực sự không sai, nếu không phải vì Mộ Dung Thiên Thu quá vội vàng chạy lên giường, bỏ qua cả việc xác nhận đúng sai, thì cũng đã không xảy ra chuyện nực cười như thế này!

Vương Tử Dịch thực sự tức đến xanh mặt, bưng bưng lửa giận nói: “Thừa tướng đại nhân, hạ quan đâu có đắc tội người, vì sao người lại gài bẫy hạ quan như vậy?! Thật quá lỗ bịch, ức hiếp người ta quá đáng!” Do quá tức giận, hắn ta quên luôn cả tôn ti trật tự! Hắn ta vốn rất tôn trọng Thừa tướng đại nhân, thế nhưng Thừa tướng lại đối xử với mình như thế này, khiến hắn ta cảm thấy tim mình như bị sụp đổ, nát vụn thành từng mảnh, rơi lả tả trên mặt đất vậy!

“Vương Tướng quân, chuyện này đúng là bản quan hơi quá đáng, nhưng nếu không phải chính bản thân ngài cũng... thì sao đến tận bây giờ mới chạy ra ngoài chứ?” Nàng biết rõ Vương Tử Dịch vô tội, nên mới cho rằng ngay khi Mộ Dung Thiên Thu vào phòng, trong lúc tối lửa tắt đèn, Vương Tử Dịch sẽ bùng nổ ngay giây phút đầu tiên bị sàm sỡ! Vương Tử Dịch là Tướng quân, khả năng Mộ Dung Thiên Thu giết người diệt khẩu sẽ không cao lắm, nếu để những người khác vào phòng thì khó có thể đảm bảo được rằng sẽ không làm hại tính mạng của người ta.

Thế nên nàng mới chọn Vương Tử Dịch, nằng định là ngay khi Vương Tử Dịch tổng cửa chạy ra ngoài, mình sẽ đốt lửa dẫn hạ nhân đến đây, cuối cùng kẻ bị hủy hoại danh tiếng là Mộ Dung Thiên Thu, không có ảnh hưởng gì quá lớn đối với Vương Tử Dịch. Ai biết được hai tên này lại cời

gần hết thế kia rồi mới phát hiện ra chuyện bất thường chứ. Chuyện này trách năng được sao?!

Trên mặt Vương Tử Dịch thoáng có vẻ xấu hổ. Lúc đó hẳn ta thực sự tưởng rằng mình đang nằm mơ, hơn nữa, người trong mơ cũng không phải Hoàng thượng mà là một mỹ nữ tuyệt sắc có dáng vóc cực kỳ đẹp! Lẽ nào đây là cái giá mà hẳn ta phải trả cho việc nằm mơ thấy vụng trộm với mỹ nữ tuyệt sắc, không chung thủy với phu nhân của hẳn ta sao?! Thế là, ngày hôm nay, Vương Tướng quân đã rút ra được một danh ngôn chí lý nhất trong cuộc đời của hẳn ta: Là một người đàn ông đã có gia đình, tuyệt đối không được ngoại tình, dù chỉ là trong mơ cũng không được. Nếu không, ắt sẽ phải trả cái giá cực đắt!

“Yến Kinh Hồng, người thực sự cho rằng trẫm không dám giết người sao?” Tên tiểu tử thối này thật không còn biết nặng nhẹ gì nữa, cũng không biết chừng mực gì cả! Ngay cả chuyện thế này mà y cũng dám làm cho được, thực sự quá coi trời bằng vung rồi! Còn nữa, y thực sự cho rằng chắc chắn mình sẽ không giết y hay sao?!

“Không, thần không hề cho rằng ngài không dám giết thần!” Nói tới đây, Nam Cung Cẩm cũng không nói tiếp nữa, sắc mặt vẫn lạnh nhạt như cũ. Nhưng phản ứng này cũng nói cho Mộ Dung Thiên Thu biết rằng, nàng biết rõ làm thế này rất có thể sẽ mất mạng, nhưng nàng vẫn làm, có nghĩa là dù không còn cái mạng này thì nàng cũng nhất quyết phải báo thù bằng được!

Chỉ vì, nếu như đêm qua mưu kế của Mộ Dung Thiên Thu thành công, thì thứ bị hủy diệt chính là hạnh phúc cả đời của nàng và Bách Lý Kinh Hồng! Cái giá đau thương bi thảm như vậy, nàng chịu không nổi, mà phàm là những kẻ muốn ngăn cản không cho nàng có được hạnh phúc, thì đều sẽ phải gánh chịu hậu quả thích đáng!

Nhìn thấy y như vậy, Mộ Dung Thiên Thu cũng cảm nhận rõ rệt rằng mình đã thực sự chọc tức bé con này rồi, đám người xung quanh nghe mà lòng bùng nổ tai, vừa như hiểu ra gì đó, lại cũng vừa như chẳng hiểu gì cả!

“Cút hết đi cho trẫm!” Mộ Dung Thiên Thu giận dữ quát!

Đám hạ nhân chạy tán loạn như chim lạc đàn, còn chưa chạy được mấy bước, giọng nói của Mộ Dung Thiên Thu đã vang lên: “Chuyện hôm nay, nếu để truy ền ra ngoài, tất cả sẽ bị trả cả nhà!”

“Rõ!” Hoàng thượng à, chứng kiến mấy chuyện thế này, dù ngài có không dặn, thì chúng thần cũng làm sao dám ba hoa bốc phét với ai chứ. Chuyện này với chuyện nhìn lên người ta tắm rửa đâu có cùng một cấp độ đâu!

Vương Tử Dịch bất chấp luồng hơi lạnh của Mộ Dung Thiên Thu, cầm quần áo che đi mấy bộ phận quan trọng của mình, hơi ngại ngùng nói: “Hoàng thượng, thần cáo lui trước!” Hắn đã quyết định rồi, nếu thương xót sự trong sạch của mình thì phải tránh xa Thừa tướng ra!

“Ừm!” Mộ Dung Thiên Thu còn chán không cả muốn nhìn hắn ta, chỉ cần nghĩ đến chuyện vừa rồi người mà mình sở soạn là người này, thì hắn đã cảm thấy vô cùng buồn nôn rồi, không muốn liếc thêm một cái nào nữa, chỉ mong hắn ta mau cút đi thôi!

Chờ Vương Tử Dịch đi rồi, Mộ Dung Thiên Thu nhìn Yến Kinh Hồng, hít sâu vài hơi mới xoa dịu được sự giận dữ đầy ắp trong lòng, khuôn mặt tuấn tú nhìn khó coi đến mức không thể khó coi hơn được nữa! Thế nhưng, một lúc lâu sau, hắn lại cười lạnh một tiếng rồi quay người bỏ đi!

Nam Cung Cầm sửng người, chuyện lớn thế này mà tên đoạn tụ chết tiệt đó vẫn có thể bỏ qua cho mình sao? “Hoàng thượng, ngài.”

Người kia quay lưng về phía nàng, đứng yên bất động.

Một lúc lâu sau, cuối cùng hắn chỉ nói ra một câu như thở dài khó xử: “Trẫm đã từng nói, bất luận khanh làm sai đi đâu gì, trẫm cũng đều sẽ tha thứ cho khanh!” Nói xong, hắn lại thở dài một hơi rồi bước đi. Có một câu Yến Kinh Hồng nói không sai, lá gan của tiểu tử này, đều là do mình nuông chiều mà thành.

Mộ Dung Thiên Thu đi rồi, chỉ còn lại mình Nam Cung Cầm đứng ngẩn ra tại chỗ, ngơ ngác nhìn theo bóng hắn. Nàng không hiểu hận vì mình đã

xuất chiêu trừng phạt tên đoạn tụ chết tiệt này, nàng cũng cảm thấy đây là hình phạt mà hẳn đáng phải nhận, nhưng khi hẳn đã sắp tức phát điên rồi, mà lại vẫn có thể nói ra hai chữ tha thứ đó, nàng lại chợt cảm thấy có một cảm giác gì đó rất khó diễn tả bằng lời đang trào dâng trong tim nàng, vô cùng phức tạp!

Nàng cũng thở dài rồi quay đầu đi về phòng của Bách Lý Kinh Hồng! Mắt nàng lạnh đi, vì có người thực sự cũng rất thèm ăn đòn!!!

Sau khi vào phòng, nàng đóng sầm cửa lại rồi nheo đôi mắt phượng, lạnh lùng nhìn người trên giường: “Diễn cũng ra trò đấy!”

Ặc... tim Bách Lý Kinh Hồng đập thịch một cái, diễn ra trò ả?! Mình sơ suất chỗ nào bị nhìn thấu sao? Là chuyện trúng độc, hay là chuyện tối nay?! Trong lòng hẳn thấp tha thấp thỏm, ngoài mặt lại vẫn ra vẻ lạnh nhạt như thường ngày, không đáp lại lời nào để tránh cho mang tiếng bao biện thì tôi lại nặng thêm, cũng tránh bị lỡ mồm nói ra những chuyện không nên nói.

Nam Cung Cẩm sải bước đến bên giường, hai tay vòng trước ngực, lạnh lùng nhìn hẳn: “Chàng thử nói ta nghe xem, sao Mộ Dung Thiên Thu lại ngu ngốc đến mức chờ sau khi chúng ta bàn bạc chiến sự xong mới phải người tới?” Chỉ có một cách giải thích duy nhất đó là tên này cố tình kéo dài thời gian. Nếu hẳn sớm đạp cô ả kia ra ngoài, thì cũng sẽ không có chuyện sau đó nữa. Nhưng gã đàn ông bụng dạ đen tối này cố tình kéo dài thời gian, là vì hy vọng những lời mà Tào Nguyệt Ảnh nói ra có thể bị mình nghe thấy thôi!

Vừa nghe câu này, đôi mắt xám bạc như ánh trăng say lòng người của Bách Lý Kinh Hồng thoáng xuất hiện vẻ ngượng ngùng, hẳn hơi quay đầu đi, mặt hơi lúng túng vì mưu kế bị vạch trần. Nhưng đi đầu này cũng không ảnh hưởng gì đến dung mạo tuyệt mỹ của hẳn, ngũ quan kia ngược lại còn có vẻ tinh tế hơn một chút.

Nàng tức giận véo mạnh tại hẳn: “Chàng ấy, chàng cố tình làm cho ta bực bội thêm đúng không?” Nếu tên này ném thẳng cô ả đó ra ngoài, sau đó một năm một mười nói hết mọi chuyện cho mình nghe, thì nàng cũng

không giận dữ như thế này, cũng không tức tối bực bội đến mức bây giờ toàn thân đều khó chịu thế này! Nhưng cái tên khốn kiếp này lại dám giờ trò giảo hoạt với nàng, để đó cả nửa ngày không xử lý là vì muốn chờ mình quay về nghe thấy mà!

Tại phải bị nhéo như vậy khiến cả tại trái của hắn cũng đỏ ửng lên, còn đầu mặt mũi của hắn nữa.

Đúng là hắn cố ý, vì tính nết vô cùng đa nghi, nếu để mọi chuyện xong hết rồi mình mới nói với nàng, thì rất có thể nàng sẽ không tin. Hơn nữa, trước giờ hắn vốn không thích nói chuyện, chứ đừng nói đến chuyện tố cáo mách tội người khác. Còn một nguyên nhân rất quan trọng nữa đó là, chỉ có để đích thân nàng chứng kiến tất cả, thì nàng mới cảm giận dữ hơn một chút và kết quả của Mộ Dung Thiên Thu mới càng thêm hơn một chút, đương nhiên mình cũng sẽ vui vẻ hơn một chút.

“Chàng ấy mà, lâu quá không được chửi lông gà phục vụ phải không?!” Giọng điệu của Nam Cung Cẩm rất khó chịu.

“Ta biết sai rồi” Giọng nói thanh thanh vang lên, ánh mắt càng lúc càng lúng túng. Thực ra nhận lỗi không phải là chuyện mà tính cách của hắn nên làm, nhưng nghĩ đến chuyện nếu không nhận lỗi, rất có thể hắn sẽ bị chửi lông gà thăm hỏi, thì thôi tốt nhất cứ ngoan ngoãn nhận lỗi đi là hơn.

Thấy hắn nhận lỗi, cơn giận của Nam Cung Cẩm mới vơi đi một chút, nàng rút tay lại, cười lạnh nói: “Xét thấy thái độ nhận lỗi của chàng tốt, nên ta tha cho chàng lần này, nếu còn có lần sau, nhất định ta sẽ đánh cho mông chàng nở hoa cho mà xem!”

“Khụ... khụ khụ...” Giả ồm là vũ khí tốt nhất.

Thấy hắn ho khan, khí thế mạnh mẽ lúc cảnh cáo hắn của Nam Cung Cẩm lập tức biến mất, thở dài một tiếng bó tay, rồi bước tới chăm sóc hắn...

- -----Ta là đường phân cách “Tiểu Hồng Hồng giả vờ yếu đuối”-----

Suốt cả đêm nay, tâm trạng của Tào Ly Mã vô cùng thấp thỏm! Con gái đi tới phòng Thừa tướng để quyến rũ dụ dỗ tên Mộ Căn Thần, trang chủ Dạ Mạc sơn trang đó, nhưng vào rồi mãi mà không thấy quay ra. Cuối cùng lại là Hoàng thượng và Vương Tướng quân ở trong phòng đó, còn Thừa tướng và Mộ Căn Thần thì đang ở trong phòng của Mộ Căn Thần hiện giờ. Như vậy... con gái mình đi đâu rồi?!

Trong lòng ông ta vô cùng lo lắng bồn chồn, muốn đi hỏi nhưng lại không dám, sợ Thừa tướng nổi trận lôi đình! Nhưng thấy trời đã rạng sáng rồi mà con gái nhà mình vẫn chưa về, ông ta lại lo lắng đến mức không từ nào tả nổi.

Tào phu nhân cũng không ngủ được. Tào Lạc Tâm, con gái út của bà ra đời chưa được bao lâu đã chết yểu, nếu không có đứa con gái lớn Tảo Nguyệt Ảnh vốn được mệnh danh là mỹ nhân đệ nhất Ngọc Môn quan này, thì e rằng vị trí chính thể của bà ta đã sớm bị mấy ả tử thiếp sinh con trai kia cướp đi mất rồi. Giờ đứa con gái lớn lại như mất tích vậy, phu quân vô dụng còn không dám đi hỏi, thì làm sao bà ta ngủ yên được!

Khó khăn lắm mới nín nhịn được đến lúc trời sáng, cuối cùng Tào Ly Mã không chịu được nữa, chạy tới gõ cửa phòng Mộ Căn Thần: “Thừa tướng đại nhân! Thừa tướng đại nhân!”

“Ôn chết đi được!” Nam Cung Cẩm bực bội quát ầm lên: “Muốn tìm con gái nhà người thì đi quán doanh mà tìm!”

Nói xong nàng lại sán lại gần nơi phát ra mùi hương tuyệt liền nhạt kia. Bách Lý Kinh Hồng cũng đã tỉnh dậy, nghe nàng nói quân doanh gì đó, lông mày của hắn cũng không hề nhướng lên chút nào. Tào Nguyệt Ảnh sống hay chết thì có liên quan gì đến hắn đâu.

Tào Ly Mã nghe vậy chợt cảm thấy không ổn, ở quân doanh ư? Ở quân doanh nghĩa là sao?! Lẽ nào con gái nhà mình bị sung quân rồi?!

Đúng lúc này, một hạ nhân cuống quýt chạy tới, lúc nhìn thấy Tào Ly Mã, mặt gã có vẻ rất lúng túng: “Thành chủ, tìm thấy rồi, tìm thấy đại tiểu thư rồi ạ. Nhưng đại tiểu thư đã... đã.”

“Đã làm sao?” Dự cảm không lành đã vô cùng nặng nề trong lòng ông ta.

“Đã..” Gã thực sự không dám nói, cũng không nói ra thành lời được: “Đại nhân, ngài tự qua xem đi, phu nhân đã chạy qua đó rồi!”

Tào Ly Mã cũng không nghĩ được gì nhiều nữa, vội vàng chạy theo, từ đằng xa ông ta đã nghe thấy tiếng khóc vô cùng thảm thương của phu nhân nhà mình: “Ảnh Nhi của ta ơi, sao mẹ con ta lại khổ thế này chứ!”

Tào Ly Mã bất giác sải bước nhanh hơn vài phần, vừa nhìn thấy Tào Nguyệt Ảnh nằm trong lòng phu nhân nhà mình, người đầy vết bầm tím, vết máu, quần áo rách nát hỗn loạn, ông ta sợ đến mức ngẩn cả ra, mà bên cạnh còn có hơn hai mươi quân nhân đang quỳ trên mặt đất!

“Chuyện này là thế nào?” Tào Ly Mã trợn trừng mắt như sắp nứt cả ra!

Mấy quân nhân kia run rẩy nói: “Đại nhân, chúng ta thực sự không biết đây là đại tiểu thư, chúng ta thực sự không biết!”

“Đúng thế, đại nhân, đêm qua chúng ta đều đi nghỉ rồi, đột nhiên cô gái này ăn mặc xộc xệch không chỉnh tề, bị ném vào trong quần trưởng. Chúng tôi đều tưởng rằng Hoàng thượng ban thưởng cho chúng ta... cho chúng ta...” bọn hắn thực sự không dám nói ra mấy từ “giải khuây” hay “quân kỹ” đó!

Tào Ly Mã giận tái mặt! Ông ta vốn thuộc dạng quan viên giàu sổi, khó khăn mới mới được làm chủ một thành, làm rạng danh cửa nhà. Ông ta cũng luôn tin rằng, chỉ cần mình thực sự cố gắng, xây dựng cho thế lực gia tộc lớn mạnh, thì sớm muộn gì Tào gia của ông ta cũng sẽ thành danh môn vọng tộc đệ nhất xứ Hoãn Nam. Nhưng xảy ra chuyện thế này, đại tiểu thư cao quý, con gái trưởng trong nhà, lại bị người ta tưởng là quân kỹ rồi... Thế này... thì sự cố gắng phấn đấu cả nửa đời của ông ta đều bị hủy diệt mất rồi! Hủy diệt hoàn toàn rồi!

Ông ta lao tới, hung hãn đạp ngã mấy tên quân nhân kia để phát tiết sự phẫn nộ ngập trời của mình! “Khốn nạn, các ngươi là một lũ khốn nạn!

Súc sinh! Người đầu, lôi hết đám người này xuống chém cho lão phu, giết hết!”

Đám quân nhân kia vô thức muốn cầu cứu Tướng quân nhà mình, nhưng đêm qua Tướng quân nhà họ chịu đả kích như vậy, giờ hẳn còn không lo nổi chuyện của mình, làm gì có hơi mà quan tâm đến họ. Thế là mấy người đó nước mắt đầm đìa bị kéo thẳng xuống! Lúc họ chết, họ mới rút ra được triết lý của đời người: Dù có là cô gái xinh đẹp đến mấy, mà không phải vì nhà mình, thì cũng không được ngủ bừa bãi, nếu không, hậu quả sẽ vô cùng thâm hiểm!

“Không được, ta phải đi gặp Hoàng thượng, đòi lại công bằng, đòi lại công bằng cho Ảnh Nhi nhà chúng ta!” Nhìn ánh mắt trống rỗng tuyệt vọng nhìn lên không trung của Tào Nguyệt Ánh, Tào phu nhân chỉ cảm thấy tim đau như bị dao cứa! Đúng là con chịu tội, mẹ đau lòng, con gái của bà bị hủy rồi, bà cũng mất hết hy vọng rồi! Bà ta gần như có thể tưởng tượng được rằng chờ khi mình quay về phủ, mấy con tiện nhân ở hậu viện sẽ dòm ngó, đối xử với mình như thế nào, sẽ bàn tán về mình và Ảnh Nhi như thế nào rồi!

“Đủ rồi! Cút về đi, bà cảm thấy Tào gia ta chưa đủ mất mặt hay sao?!” Đi gặp Hoàng thượng đòi công bằng à?! Đêm qua chính Hoàng thượng cũng bị gài bẫy, mà cũng có thấy ngài ấy đòi Thừa tướng trả lại công bằng đầu, chứ đừng nói đến chuyện con gái của một hạ thần. Với tính cách của Hoàng thượng, ngài ấy không trách con gái nhà mình vô dụng làm hỏng kế hoạch của Hoàng thượng, thì đã phải cảm ơn trời đất rồi!

Tào phu nhân cảm thấy cực kỳ không phục, nhảy nhồm lên chỉ vào mũi ông ta mà mắng: “Con gái nhà chúng ta đã thành ra thế này rồi, mà ông vẫn còn sợ đầu sợ đuôi, ngại này ngại nọ! Chẳng qua chỉ là một gã thừa tướng dùng sắc mê hoặc vua thôi mà cũng có thể khiến ông sợ đến mức này à. Tào Ly Mã, rốt cuộc ông có phải đàn ông không hả?!”

“Bốp!” Tào Ly Mã tát mạnh vào mặt bà ta một cái, khiến bà ta còn rụng mất một chiếc răng, khoe môi rách toạc. “Lúc trước người đầu ý với mưu kế đó không phải là bà sao? Không phải chính bà hí ha hí hửng nói

con gái sắp với được lên Dạ Mạc sơn trang rồi, địa vị của Tào gia chúng ta trong bốn nước cũng sẽ lên cao theo hay sao? Giờ bà còn chửi ngược tôi là vô dụng a?!”

Ban đầu lúc Hoàng thượng nói đến chuyện này, thái độ cũng chỉ là để xuất ra như thế, vì mỹ nữ ở Ngọc môn quan không hề ít, không cứ phải là con gái của ông ta. Nhưng chính phu nhân của ông ta vừa nghe thấy tin này đã lập tức bắt ông ta nhận lời ngay, cuối cùng mới xảy ra kết cục như vậy.

Mặt Tào phu nhân lúc đó lúc xanh, lao về phía Tào Ly Mã như phát điện: “Cái lão già phụ bạc, bạc bẽo này, ta theo ông hai mươi năm trời, ông lại dám tát ta ngay trước bàn dân thiên hạ. Sao ngày xưa ta lại đi gả cho một tên súc sinh bạc tình bạc nghĩa như ông chứ!”

Đôi vợ chồng được coi là tôn quý nhất Ngọc môn quan cứ thế đánh chửi nhau ngay trước bàn dân thiên hạ. Đám hạ nhân nhìn mà trợn trừng mắt, còn Tào Nguyệt Ánh đang nằm vô hồn trên mặt đất chột như tìm được chút thần trí, quay đầu nhìn họ một cái, trong mắt tràn ngập vẻ bị thương. Cô ta bị hủy hoại rồi, bị hủy hoại hoàn toàn rồi! Cô ta lão đảo đứng đây, kéo lê cơ thể rách nát của mình, lê từng bước từng bước đến bên tường thành...

Lúc này hai vợ chồng đang đánh mắng nhau mới chú ý đến trạng thái khác thường của cô ta, Tào phu nhân sợ đến tái mặt: “Nguyệt Ánh, con định làm gì thế? Con...”

Trong lúc bà ta kinh hãi hốt lên, thì Tào Nguyệt Ánh cũng đã đứng ra sát rìa tường thành, ngẩng đầu cười điên cuồng, trong tiếng cười chất đầy nỗi tuyệt vọng!

Cô ta hối hận, hối hận vì mình đã tham lam cái danh phu nhân của Dạ Mạc sơn trang đó, hối hận vì đã bị sắc đẹp mê hoặc khi nhìn vào dung mạo tuấn tú vô song của Mộ Cẩm Thần đó! Cô ta lại càng hối hận hơn vì mình không biết tự lượng sức mình, đắc

tội người không nên đắc tội!

“Phụ thân, mẫu thân, con gái có lỗi với ơn dưỡng dục của cha mẹ! Con gái có lỗi với cha mẹ..” Nói dứt lời, cô ta lập tức nhảy xuống khỏi bức tường thành cao mười mấy mét đó! Nhảy từ trên này xuống, chắc chắn sẽ phải chết, không còn hy vọng gì nữa!

“Không! Ảnh Nhi, Ảnh Nhi của ta!” Tào phu nhân phi như bay lên tường thành, muốn tóm lấy Tào Nguyệt Ánh, nhưng đến góc áo của cô ta, bà ta cũng không chạm đến được. Bà ta trợn trắng mắt, ngã xuống bất tỉnh nhân sự:

Trong lòng Tào Ly Mã vừa có cảm giác vô cùng bị thương, lại vừa có cảm giác như sống sót sau đại nạn! Con gái ông ta chết rồi, cái gọi là sự sỉ nhục của Tào gia đó đương nhiên cũng không còn tồn tại nữa!

Phía sau họ, đám Nam Cung Cẩm vẫn luôn lạnh lùng nhìn hết cảnh tượng này. Bách Lý Kinh Hồng đã uống thuốc xong từ lâu, giờ cũng đã có thể ra ngoài rồi.

Mộ Dung Thiên Thu nhếch môi cười lạnh: “Yến khanh, nhìn chính mình đẩy một cô gái vào đường cùng đến mức phải tự sát như vậy, trong lòng khanh cảm thấy thế nào?”

Nam Cung Cẩm cười khẩy, quay sang nhìn Bách Lý Kinh Hồng, trong mắt đầy vẻ tàn bạo máu lạnh, nhưng lại ẩn chứa sự dịu dàng: “Dù cô ta có không tự sát, thì ta cũng sẽ tự tay giết chết cô ta! Vì ta muốn có cả thiên hạ này biết rằng, kẻ dám mơ tưởng đến chàng, đều chỉ có một con đường chết!”

Dám mơ tưởng đến người đàn ông của nàng, đều chỉ có một con đường chết! Bất luận là ai, nàng cũng sẽ không nương tay!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 32: “Trận Chiến Không C N Sức!”

Nghe nàng nói vậy, tim Bách Lý Kinh Hồng như mềm nhũn, ánh mắt nhìn nàng cũng dịu hơn nhiều, nhưng vì tính cách vốn có của mình, nên hắn cũng không nói được câu gì.

Mộ Dung Thiên Thu và Lãnh Tử Hàn nghe vậy, trong lòng chua chát khó nói thành lời, chỉ cảm thấy toàn thân không có tế bào nào thoải mái cả!

Tào phu nhân đã bất tỉnh nhân sự, còn Tào Nguyệt Ảnh thì ngã đến nát xương r ối, không còn chút sinh khí nào nữa. Tào Ly Mã thậm chí còn không thèm nhìn lấy một cái, sai người mau chóng xuống lôi xác về mai táng.

Sau chuyện ồn ào này, lại thêm chuyện đêm qua Vương Tướng quân bất cẩn bị cảm lạnh, nên tiệc mừng công cũng chỉ có thể hủy bỏ. Mộ Dung Thiên Thu hạ chỉ ban tiền trợ cấp cho gia đình của tất cả các chiến sĩ hy sinh trên chiến trường, r ối thưởng cho những chiến sĩ còn sống, lập công lớn vv... sau đó hạ lệnh về tri ều.

Đội nghi lễ của đế vương chậm rãi rời khỏi Ngọc môn quan, Nam Cung Cẩm, Bách Lý Kinh Hồng và Lãnh Tử Hàn vẫn cười ngạo đi phía trước. Trời đ ồng giá rét, lại có gió lạnh thổi vù vù qua, Nam Cung Cẩm không khỏi hắt xì hơi liên tục.

Mộ Dung Thiên Thu nhìn theo bóng của y, vốn định gọi y cũng lên xe ngựa ng ối với mình, cuối cùng lại vì mình đã quyết định sẽ làm mặt lạnh tên tiểu tử kia đi cho biết mặt, nên đành phải là đi coi như không thấy!

Bách Lý Kinh Hằng lại đưa tay ra, kéo nàng vào lòng, sau đó cởi áo choàng sau lưng mình xuống, quấn chặt vào cho nàng, không nói không rằng thức ngựa đi tiếp, khiến Mộ Dung Thiên Thu tức đến nghiến răng nghiến lợi!

Nam Cung Cẩm cũng rất thoải mái hưởng thụ sự đãi ngộ cao cấp này, còn về cơ bản, nàng cũng đã quá quen với cái tính tình ngậm hột thị của tên này rồi. Đàn ông ấy mà, nói lắm làm gì đâu, hành động nhiều mới là minh chứng tốt nhất.

Trời thì lạnh thật, nhưng lòng người ấm áp lắm.

Sau khi đi nhiều ngày, thời tiết cũng dần dần chuyển sang trời quang mây tạnh. Nam Cung Cẩm ngáp dài một cái rồi vặn vẹo người một cách rất bất nhã, hỏi: “Đến đâu rồi?”

“Đến Nhạc Dương rồi!” Lãnh Tử Hàn đi bên cạnh cười trả lời.

Nhạc Dương à? Nam Cung Cẩm khẽ nheo mắt lại, chợt cảm thấy địa danh này nghe quen quen, Nhạc Dương... “Phía trước là nơi nào?”

“Trước mặt là Thường Châu!” Lãnh Tử Hàn hơi khó hiểu, tự dưng nàng hỏi chuyện này làm gì? Nhớ lại tấm bản đồ mình đã xem, Nam Cung Cẩm cứ cảm thấy trí nhớ của mình hẳn không sai mới đúng chứ! “VẬY, có phải Dương Châu ở ngay cạnh đây không?”

“Đúng thế, Dương Châu ở phía Tây, nhưng đường về kinh thành của chúng ta không cần phải qua Dương Châu. Tiểu Cẩm muốn đi Dương Châu chơi à? Ở nơi đó, liễu xanh rủ thành rèm, thực sự là một nơi rất tuyệt. Nhưng mà, chờ đến hè tới đó chơi mới thích, chứ mùa đông cây cối khô cằn trụi lá cả, không có cảnh gì đẹp đâu” Lãnh Tử Hàn vui vẻ giải thích.

Dương Châu là nơi mà Nam Cung Cẩm nhất định phải tới. Lần này đã đến đây rồi, nàng không thể bỏ lỡ được, vì nàng đã hứa với một người, sẽ đưa cô ấy về nhà.

Nàng chui ra khỏi lòng Bách Lý Kinh Hồng, sau đó quay về ngựa của mình, quay đầu ngựa chạy thẳng về trước xe ngựa của Mộ Dung Thiên Thu, nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, thần có chút việc riêng cần giải quyết, muốn xin phép rời khỏi đội hình mấy ngày, không quá ba ngày, thần sẽ đuổi kịp Hoàng thượng!”

Nếu theo như bình thường Mộ Dung Thiên Thu đối xử với nàng tốt như vậy, thì chút thỉnh cầu nhỏ này hẳn là hẳn ta sẽ đáp ứng ngay. Nhưng lần này rõ ràng nằm ngoài dự liệu của nàng, người trong xe ngựa trầm ngâm một lúc lâu, sau đó giọng nói âm vang lên: “Yến Khanh, trách nhiệm của Khanh là bảo vệ trẫm, sao có thể tự ý rời khỏi đây được?”

Giọng nói vẫn âm u tàn độc như cũ, còn mang thêm cả chút lạnh nhạt. Hẳn ta đã quyết định, nhất định phải là bé con này đi một thời gian mới được!

Nụ cười tươi tắn trên mặt Nam Cung Cẩm lập tức cứng lại, cơn giận như lướt qua trong đôi mắt phượng. Nàng cũng có thể chờ qua thời gian này rồi chủ động quay lại đây một chuyến. Nhưng giờ đã đi tới tận đây rồi mà nàng còn không tới được, thì thực sự không cam lòng! Có đi đâu, tên đoạn tụ chết tiệt này nói như vậy rồi, nàng cũng không thể phản bác được, đành cắn răng nói: “Thần tuân chỉ!”

Nói rồi nàng quay ngựa đi thẳng về phía trước, đầu cũng không thèm quay lại, hiển nhiên là đã vô cùng tức giận.

Nhìn y giận dữ như vậy, trong lòng Mộ Dung Thiên Thu lại thấy cực kỳ sáng khoái! Đúng là trẫm không trách tội Khanh, nhưng Khanh dám chơi quá lớn như vậy, trẫm có thể không tức sao? Cũng phải khiến cho Khanh tâm tức vài lần trẫm mới cam lòng được!

Thấy sắc mặt của Nam Cung Cẩm sa sầm xuống, Bách Lý Kinh Hồng mấp máy môi, còn chưa kịp nói gì, thì Lãnh Tử Hàn miệng như tép nhảy kia đã nói trước: “Tiểu Cẩm, sao thế?”

“Ta muốn đi Dương Châu một chuyến, nhưng Hoàng thượng không đồng ý!” Bực thật, chỉ muốn lén lút trốn đi một chuyến cho xong! Ý, phải

rồi, trốn đi cũng được mà!

“Dương Châu cách kinh thành cũng không xa lắm, sau này có cơ hội lại đi sau cũng được mà!” Lãnh Tử Hàn cũng có thể hiểu được suy tính của Mộ Dung Thiên Thu, dù sao cũng đã rời triều khá lâu rồi, thực sự không tiện du ngoạn khắp nơi nữa.

Đôi mắt nhuộm màu của Bách Lý Kinh Hằng thoáng lóe lên như có điều suy tư.

Đến đêm, đoàn người đã đến dịch trạm, tất cả đều tự về phòng nghỉ ngơi. Mộ Dung Thiên Thu dựa trên giường, thuận miệng hỏi nội thị giám: “Người nghĩ... hôm nay trẫm không đáp ứng yêu cầu của bé con kia, là đúng hay là sai?”

Bình thường nuông chiều y như vậy, hôm nay lại không đáp ứng y, hẳn là y sẽ thấy chênh lệch, sẽ càng oán hận mình hơn nhỉ!

Mặt nội thị giám đầy vẻ tức giận, nói với vẻ khinh thường: “Hoàng thượng, gần đây rõ ràng Thừa tướng đại nhân ý vào việc được ngài sủng ái mà coi trời bằng vung, cũng phải dạy dỗ chứ ạ!” Tuy đã hạ lệnh không được nói chuyện của Hoàng thượng và Vương Tướng quân ra ngoài, nhưng ở Ngọc môn quan kia, không có một tướng sĩ nào là không biết! Lúc họ rời khỏi đó, mấy người kia nhìn xe ngựa của Hoàng thượng bằng ánh mắt vô cùng khinh bỉ khiến một kẻ làm thái giám như gã đây đến tận bây giờ vẫn thấy khó ở!

Nghe gã nói vậy, ánh mắt vốn do dự của Mộ Dung Thiên Thu chớp mắt liền bình thản lại. Đúng thế, thực sự cần phải dạy cho bé con kia một bài học mới được!

Dịch trạm ồn ào một lúc, sau đó dần dần chìm vào màn đêm tĩnh lặng. Bốn phía tối đen như mực, xòe tay không nhìn thấy nổi năm ngón, mà vốn đã đến lúc mọi người đều nên chìm trong giấc ngủ, thì Nam Cung Cẩm lại trần trọc trở mình trên giường, không ngủ được. Bách Lý Kinh Hằng nằm yên tĩnh phía bên trong, không động đậy, cứ như đã ngủ say rồi vậy.

Lãnh Tử Hàn nói đúng, sau này nàng vẫn còn có rất nhiều cơ hội để quay lại. Nhưng lần này nàng đã đến đây rồi, thực sự không cam lòng! Nếu bây giờ lên trốn đi, sau này chắc chắn tên Mộ Dung đoạn tụ sẽ lại gây chuyện với mình, tám mươi phần trăm là bị trừ lương, mà đã bị trừ lương thì nàng càng không cam lòng!

Đột nhiên đầu nàng lóe sáng, chợt nhớ tới Phong biết cải trang kia! Nếu mình đi, nhờ tiêu tử kia cải trang thành mình không phải là ổn rồi sao? Mắt nàng sáng rực lên, hí hửng quay người, chọc chọc cánh tay người bên cạnh.

Vừa chọc một cái, hấn chợt xoay người đè nửa người lên trên người nàng, gục đầu vào hóm cổ của nàng, đôi môi mỏng khẽ nhếch lên: “Nói đi” Hơi thở ấm áp khe khẽ phả vào vành tai Nam Cung Cẩm, vô cùng mờ ám.

Do đó, đang yên đang lành, một cô nàng nào đó khẽ ửng hồng, nhưng nàng lại nhanh chóng đè ép nó xuống, nói đầy vẻ nịnh nọt: “Tình yêu à, chàng có thể cho ta mượn Phong để dùng chút không?”

“Ta không thể thỏa mãn năng sao?” Đôi mắt xám bạc khẽ nhíu lại, lãnh đạm nhìn lướt qua khuôn mặt xinh xắn của nàng, vẻ mặt thờ ơ lại khiến cho người ta nhận ra được hấn có chút gì đó không vui,

Một vạch đen sẫm thẳng xuống sau gáy Nam Cung Cẩm! Sao cái tên này luôn liên tưởng đến mấy vấn đề háo sắc vậy?! “Không phải, ý ta là muốn để hấn ta... Ừm, chàng làm gì thế?”

Người nào đó bắt đầu vô sỉ rúc đầu vào ngực nàng, đôi tay đã bắt đầu di chuyển loạn lên trên người nàng, động tác và hành vi vô cùng bỉ ổi, nhưng giọng nói thanh thoát kia lại thành khiết xuất trần hơn cả tuyết liên trên trời: “Ta biết nàng muốn gì, muốn mượn Phong cũng được thôi, nhưng ta muốn lấy lãi.”

Nói rồi ngón tay trắng nõn thon thả đã trượt vào vạt áo của nàng, nhẹ nhàng mơn trớn.

Nam Cung Cầm lập tức hiểu ngay, từ đầu tên này cũng đã biết rõ mình có ý gì rồi, nhưng vẫn im re giả vờ ngủ cho nàng nghĩ đến cái mà nàng tự cho là diệu kế ấy, sau đó quay sang nhờ vả hắn, hắn lại chớp thời cơ để đưa ra điếu kiện của hắn!

Nam Cung Cầm nổi giận! Một tay đẩy con bạch tuộc trên người xuống, rồi lật người đề lên: “Được thôi, nhưng hôm nay ông đây phải ở bên trên!”

Tư thế thay đổi đột ngột khiến hắn hơi kinh ngạc, nhưng nghe câu tiếp theo của nàng, đôi mắt sáng như sao bỗng hiện lên vẻ hứng thú, cực kỳ phối hợp, chủ động cởi áo ra. Dáng vẻ đó thật chẳng khác nào tiểu thụ vạn năm, rất dễ khơi dậy dục vọng muốn chà đạp của người khác.

Quần áo hé mở, lồng ngực như ngọc trắng hiện ra trước mắt nàng, mùi hương tuyệt liền ngào ngào bay ra khiến cho tâm trí người ta thanh thản hẳn. Sắc đẹp trước mắt còn có mùi hương vô cùng quyến rũ bay tới, Nam Cung Cầm bèn cười một tiếng đầy bí ẩn, nói ra một câu đậm chất đàn ông: “Đúng là một tên yêu tinh, hôm nay bà đây sẽ thỏa mãn chàng!”

Nghe nàng nói vậy, một vạch đen chảy dài sau gáy Bách Lý Kinh Hồng, cơ mặt cũng giật giật lên vài cái rất nhanh.

Nam Cung Cầm đã bắt đầu cúi đầu cắn cắn gặm gặm trên người hắn, bàn tay hư hỏng cởi hết quần áo của hai người ra. Ngọn lửa dục vọng trong lòng Bách Lý Kinh Hồng cũng đã bị nhóm lên, rất muốn lật người đè nàng xuống, biến bị động thành chủ động. Nhưng hắn không muốn làm mất hứng của nàng, nên đành phải nhẫn nhịn dục vọng ở bụng dưới, chờ nàng tiến công từng bước từng bước một.

Cuối cùng, nàng ngừng đầu nhìn hắn, đôi mắt phượng quyến rũ và xinh đẹp hơn bao giờ hết, nàng khẽ mỉm cười hỏi: “Mỹ nhân, đã chuẩn bị xong chưa?”

Thấy nàng nói cả lời thoại kiểu này, Bách Lý Kinh Hồng chợt thấy hơi buồn cười, nhưng vì bản chất vốn có, nên hắn vẫn không cười thành tiếng. Nét mặt hắn vẫn rất thản nhiên, nhưng đáy mắt lại cố làm ra vẻ kinh hoàng,

giọng nói trong trẻo dường như cũng hơi sợ hãi: “Chuẩn... chuẩn bị xong rồi.”

Dáng vẻ của hắn không khác gì một cô gái trong trắng chưa làm chuyện ấy bao giờ, sự phối hợp của hắn cũng khiến tâm trạng của Nam Cung Cẩm vui vẻ hẳn lên, cúi đầu cắn mạnh vào môi hắn một cái, cũng cùng lúc đó, hai cơ thể hòa vào làm một.

Cảm giác hư vinh của Nam Cung Cẩm như được thỏa mãn triệt để, nàng cười tủm tỉm nói: “Nếu sau này đều dùng hình thức này thì cũng khá tuyệt đấy chứ!” Đúng là rất tuyệt, hoàn toàn có thể thỏa mãn dục vọng khổng lồ như một vị nữ vương trong lòng nàng.

Người nằm bên dưới nàng khẽ cong khoe môi mỏng lên không đáp gì, nhìn rất thần bí, cũng như đang chờ gì đó, mà Nam Cung Cẩm lại đang chìm trong cảm giác đặc ý, không chú ý đến nét mặt của hắn.

Một khắc sau...

Nam Cung Cẩm nhíu mày hỏi: “Vẫn chưa đủ à?”

Người bên dưới không nói câu nào, chỉ thản nhiên nhìn nàng, ánh mắt đầy vẻ ấm ức như đang oán trách sự bất lực của nàng. Ánh mắt vô sỉ này khiến sự tự tôn muốn làm người phụ nữ mạnh mẽ của Nam Cung Cẩm bị đá kích nặng nề. Nàng cắn răng tiếp tục cố gắng không ngừng nghỉ.

Nửa canh giờ sau...

Nàng ghen ngào thốt thức nói: “Không phải chứ?!” Chuyện này không khoa học chút nào!

Người bên dưới vẫn không nói lời nào, sợ hãi nhìn nàng như rất đáng thương, chơi trò yếu đuối.

Dáng vẻ tiêu thụ vạn năm này lại kích thích nhân tố giống đực trên người Nam Cung Cẩm, thế là, một hồi vận động kịch liệt lại tiếp tục kéo dài.

Sau một canh giờ, khí chất bá vương trên người Nam Cung Cẩm đã hoàn toàn biến mất, hai người nhìn nhau một lúc lâu không nói câu gì! Cuối cùng, nàng cảm đầu xuống, chán nản gục vào lòng ngực của hắn: “Bà đây mệt rồi! Chàng tự làm đi!”

Thế là, trong đôi mắt sáng như sao của người nào đó chỉ chờ lật người vùng lên ấy bỗng hiện lên nụ cười. Ở dưới giường có thể để nàng làm chủ, trên giường làm sao có thể cũng ném đi quyền làm chủ được chứ? Hắn lật người lên, bắt đầu trận đánh trường kỳ!

Nam Cung Cẩm mơ màng nhìn lên đỉnh giường, trong mắt ngân ngấn lệ. Hôm nay, coi như nàng đã hiểu rõ, đây là một hạng mục công việc cần đến kỹ thuật, cũng là một hạng mục rất tốn thể lực. Muốn ở bên trên, không chỉ cần có sức chiến đấu vè tinh thần, mà nhất định phải có cả sức chiến đấu vè thể xác nữa!

Ván giường kéo cà kéo kẹt, hơn một canh giờ sau, Nam Cung Cẩm gằn lên một tiếng: “Mẹ kiếp, nhẹ chút cho ông nhờ!”

Trời dần sáng, Nam Cung Cẩm đã mệt mỏi sắp ngủ thiếp đi, nhưng tâm trạng của người nào đó ăn uống no say lại tốt đến lạ thường, khiến cho thần thái toàn thân đều rạng rỡ hẳn.

Hắn chậm rãi mặc quần áo cho nàng, còn Nam Cung Cẩm thì lim dim mắt, nửa tỉnh nửa mê, ánh mắt nhìn hắn đầy vẻ lên án, vì sao nàng buồn ngủ như vậy mà tên này lại tỉnh táo thế cơ chứ?

Giọng nói cao ngạo lạnh lùng của hắn như mang nụ cười: “Trời còn chưa sáng, bây giờ trốn đi là thời cơ tốt nhất. Phong đã chuẩn bị thay thế nàng xong xuôi cả rồi.”

Nam Cung Cẩm giận đến mức còn không có sức mà mào răng! Nàng biết ngay mà, làm sao tự đứng hôm nay tên này lại tốt bụng đến mức trời chưa sáng đã ngừng chiến thế được. Nhưng giờ phải chạy đường dài mà hiện giờ nàng không còn chút sức lực nào cả, trừ muốn ngủ ra thì cũng chỉ muốn ngủ mà thôi, làm sao đi được? Hơn nữa, Phong đã chuẩn bị xong

xuôi r ồi, chúng tỏ từ hôm qua tên này đã biết mình nghĩ gì, chuẩn bị sẵn mọi thứ r ồi chỉ chờ mình dùng tới cửa mà thôi!

Hắn cũng tốt tính không nói gì nhi ều, sau khi giúp nàng mặc qu ần áo chỉnh t ề xong, hắn lại thông thả tự mặc qu ần áo cho mình, toàn thân nhìn vô cùng thư thái, sảng khoái, thi thoảng có cơn gió lạnh từ ngoài cửa sổ thổi vào làm lay động vạt áo của hắn. Tư thái của hắn như cây tùng cây bách đón gió, vô cùng phong lưu đi ềm đạm, đặc biệt là khi so sánh với dáng vẻ hùng hổ như gấu của Nam Cung Cẩm lúc này!

Hắn ôm lấy nàng, l ẻn ra ngoài nhanh như chớp, hạ nhân tu ần tra bụi mắt một cái, nói: “Vừa r ồi người có nhìn thấy một tia sáng trắng không?”

“Làm gì có, người hoa mắt à? Làm gì có tia sáng trắng nào!” Một người khác kh ẽ quát.

Người kia gãi đ ầu gãi tai, nói: “Có lẽ là họa mắt thật!”

Bên ngoài thành Nhạc Dương, một con tuấn mã màu trắng lao nhanh vun vút, trên ngựa là hai người đàn ông mặc áo trắng, một trắng như tuyết, một trắng bạc như ánh trăng. Một người thì thanh lãnh, cao ngạo, vô cùng phong lưu. Một người thì tuấn nhã lại thanh tú, vô cùng yêu mị. Hai người đó, chính là Bách Lý Kinh H ồng và Nam Cung Cẩm chứ không ai khác.

Bách Lý Kinh H ồng thúc ngựa rất nhanh, còn Nam Cung Cẩm thì thoải mái rúc vào lòng hắn ngủ bù. Đột nhiên, nàng chợt nghĩ tới một chuyện vô cùng nhức trứng, là hai người họ làm bao nhiêu l ần như vậy, đ ều không sử dụng biện pháp tránh thai nào, sao đến giờ bụng nàng vẫn không có động tĩnh gì?! Thôi đ ược r ồi, nàng thừa nhận, thực ra chính vì nhìn thấy Tiểu Kinh Lan, sau khi gặp thằng bé nhi ều l ần, trong lòng nàng mới thấy hâm mộ th èm thu ờng mà thôi, chứ có con cũng rất phi ền phức, không có mới tốt. Nhưng mà... lẽ nào một trong hai bọn họ có vấn đề gì sao? Vừa nghĩ tới đi ều này, Nam Cung Cẩm đã cảm thấy có chút khó chịu và lo lắng, nhưng nàng cũng không nói ra, mà chỉ giữ trong lòng thôi.

Hoa tuyết trắng xóa rơi từ trên không trung xuống, rơi xuống r ềm mi dài cong vút của Nam Cung Cẩm, tan ra thành một lớp sương mù. Nổi

buồn bực trong lòng bỗng biến thành cảm giác ưu thương. Nàng chậm rãi đặt tay lên trên chiếc bình sứ cất trong ngực... Thiên Úc, tiểu thư đưa em về nhà đây...

Qua nửa ngày, cuối cùng hai người cũng tới được Dương Châu. Vừa vào thành, họ đã nghe thấy tiếng gọi quen thuộc: “Chủ nhân! Công tử!”

Nam Cung Cẩm quay lại nhìn thấy ngay Linh Nhi, nàng khẽ mỉm cười hỏi: “Sao em cũng tới Dương Châu thế này?”

Linh Nhi lại quát ngựa đuổi kịp tới nơi rồi mới nhỏ giọng nói: “Công tử, ngài biết mà, Dương Châu là căn cứ của phần lớn thanh lâu của chúng ta. Hiện giờ bên này muốn cử hành giải đấu hoa khôi gì đó, Bằng Tâm tỷ không yên tâm nên thuộc hạ mới tới đây!”

Nam Cung Cẩm khẽ gật đầu ra vẻ hiểu rồi, nhưng nàng cũng không có hứng thú gì với giải thi đấu hoa khôi kia, chỉ lên tiếng căn dặn: “Vậy thì nhất định phải xử lý thật tốt, tuyệt đối đừng để thua nhà khác!”

“Chủ nhân yên tâm, Linh Nhi sẽ không để cho ngài mất thể diện!” Trên khuôn mặt lạnh lùng của Linh Nhi khẽ nở nụ cười, nhìn cũng vô cùng mỹ lệ.

Nam Cung Cẩm nhìn nàng cười cười như vậy, liền trêu ghẹo: “Xem ra cũng phải tìm cho Linh Nhi nhà chúng ta một hôn sự tốt mới được!”

“Chủ nhân, ngài!” Linh Nhi ngại ngùng quay đầu đi không để ý tới nàng nữa khiến Nam Cung Cẩm lại bật cười to.

Dân chúng qua đường nhìn mấy người kia chỉ cảm thấy vô cùng kỳ quặc, hai người đàn ông cười một con ngựa, một cô gái lại cưỡi một con ngựa khác, phía sau còn có cả đồng tơi tớ cưỡi ngựa đi theo sau. Chẳng lẽ... đây là trò đờng tính mà gần đây rất thịnh hành ở Tây Vỹ sao?! Ôi trời ơi, mấy người họ vội vàng cúi đầu xuống không dám nhìn nữa! Quá nhức mắt!

Nam Cung Cẩm cũng biết bọn họ rất bắt mắt nhưng cũng không để ý lắm, chỉ tung người xuống ngựa, bắt đầu hỏi đường.

Bách Lý Kinh Hồng cũng không nhiều lời, chỉ lẳng lặng đi theo sau nàng, nhưng trong lòng thầm tò mò không hiểu nàng muốn đến Dương Châu làm gì. Hắn vốn tưởng nàng muốn du ngoạn ngắm cảnh, nhưng giờ thì xem ra hoàn toàn không phải là mục đích đó.

Nhờ có người qua đường chỉ cho, cuối cùng nàng cũng tìm được mục đích. Đó là một bờ hồ, ven bờ được trồng một hàng liễu nhưng lá rủ xuống cũng không còn màu xanh biếc nữa. Giờ đã vào đông, đúng như Lãnh Tử Hàn nói, cỏ cây đều điêu linh héo

tàn.

Nam Cung Cẩm đứng bên hồ, không nói một lời, sắc mặt dần trở nên lạnh lùng, nghiêm trang.

Bách Lý Kinh Hồng đứng sau lưng nàng, vẻ mặt vẫn lãnh đạm như thường, nhưng không bước lên phía trước.

“Chàng biết đây là nơi nào không?” Đến đây rồi, Nam Cung Cẩm vốn cho rằng nàng sẽ bật khóc, nhưng mà... không hề, thậm chí còn chẳng có cảm giác cay mũi nữa.

Hắn không nói gì chỉ lẳng lặng chờ nàng nói tiếp.

Nàng móc một chiếc bình sứ trong ngực áo ra, chiếc bình sứ này, nàng đã mang theo một năm rồi. “Đây là quê hương của Thiên Úc. Cô ấy nói, nhà cô ấy ở Dương Châu Tây Võ, nơi mà liễu rủ xanh mặt hồ. Lúc ở Đông Lăng, chúng ta đã từng hẹn với nhau, chờ khi được xuất cung, chúng ta sẽ quay về ẩn cư ở quê hương của cô ấy, cùng tìm muội muội của cô ấy”

Nhưng cuối cùng, nàng chẳng làm được một điều nào cả. Nàng không thể bảo vệ được Thiên Úc, cũng không thể đưa cô ấy về nhà khi lá liễu rủ xanh mặt hồ, mà lại đưa tro cốt của cô ấy về khi trên mặt hồ đã kết một

lớp băng mỏng điêu tàn. Thậm chí, nàng còn tự tay giết chết muội muội của cô ấy.

“Thiên Úc, hẳn là rất trách ta nhỉ?”

Hắn chậm rãi bước tới, lại vẫn đứng cách nàng khoảng một bước chân.

Hắn biết, đây là thế giới giữa hai chủ tớ nàng và Thiên Úc, hắn không vào được, cũng không thể can dự được, nhưng hắn nhất định phải đứng ở vị trí nàng dễ nhìn thấy, để nàng hiểu rõ rằng, bất luận ở đâu, nàng đều có hắn bên cạnh, ở ngay nơi mà nàng

có thể nhìn thấy.

“Nàng là người đầu tiên đối xử tốt với ta từ khi ta tới đây. Cũng là người đầu tiên đặt ta ở vị trí đầu tiên trong lòng. Nhưng, cuối cùng ta vẫn không thể bảo vệ được nàng, thậm chí, những gì ta có thể làm vì nàng, cũng chỉ là đưa nàng về nhà mà thôi.”

Tro cốt trong bình bị đổ ra tay nàng, một cơn gió nhẹ thoảng qua, chất bột màu trắng xám bay tung lên trong gió. Trong khoảnh khắc đó, Nam Cung Cẩm như nhìn thấy khuôn mặt xinh xắn đáng yêu kia của Thiên Úc chậm rãi hiện lên trên không trung...

“Thiên Úc..” Nàng đưa tay muốn bắt lấy thứ gì đó, nhưng lại không bắt được gì cả.

“Thiên Úc, xin lỗi em!” Ngón tay nàng cắm chặt vào lòng bàn tay, hai mắt nhắm lại, môi cũng bị nàng cắn đến mất cả màu máu. Thiên Úc, xin lỗi em!

Bột màu trắng xám bay bay trên không trung, bên tai chợt vang lên một giọng nói, nhẹ nhàng, khe khẽ, mang theo vẻ linh động hoạt bát, đáng yêu: “Tiểu thư, Thiên Úc không trách ngài!”

Đôi mắt phượng chợt mở ra nhìn những hạt bụi rơi xuống lớp băng trên mặt hồ, sau đó, lớp băng kia như gặp lửa, chậm rãi tan ra trong chớp mắt,

tro cốt cũng chảy xuống theo nước hồ, còn một chút bột rơi trên cành liễu khô, chỉ trong khoảnh khắc cành liễu bỗng nảy ra vài chồi lộc non.

Nam Cung Cẩm ngạc nhiên nhìn cảnh tượng này, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc. Cuối cùng, nàng không tìm được, túm lấy tay Bách Lý Kinh Hồng nhẩy dựng lên: “Chàng có nghe thấy không? Thiên Úc nói, em ấy không trách ta, chàng có nghe thấy không?”

Trước giờ nàng không tin thần tiên quỷ quái gì cả, nhưng đến thời khắc này, nàng lại không thể không tin, trong thế giới rộng lớn bao la này, thật sự không thiếu những điều kỳ lạ. Nàng nghe thấy tiếng của Thiên Úc! Thực sự nghe thấy!!!

Bách Lý Kinh Hồng chỉ cười nhìn nàng. Thật ra, hắn không nghe thấy gì cả, nhưng cảnh tượng kỳ lạ trước mắt đã nói rõ, tiểu nha đầu trước kia vẫn luôn chăm sóc che chở cho Cẩm Nhi ở Đông Lăng thực sự không trách nàng. Hắn đưa tay ra, ôm người đang vô cùng vui vẻ đó vào lòng, ôm thật chặt lấy nàng: “Ừ, Thiên Úc hiển linh, cô ấy không trách nàng.”

Người qua lại không nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ kia, nhưng có người lại nhìn thấy cây liễu đâm chồi non liền chỉ vào cành cây kia, khó hỏi hỏi: “Kỳ lạ thật, sao giữa mùa đông mà cây liễu lại đâm chồi thế kia nhỉ?”

“Đó là vì Thiên Úc về rồi” Nam Cung Cẩm nói to, cũng không cần biết người ta nghe có hiểu hay không.

“Được rồi, chúng ta đi thôi!” Bách Lý Kinh Hồng bước tới nắm tay nàng, nhẹ nhàng nói. Tâm nguyện của Thiên Úc đã hoàn thành rồi, dù là sống hay chết, thì cuối cùng cô ấy cũng đã được quay về quê nhà mà cô ấy muốn về nhất. Quê nhà, thật ra không chỉ Thiên Úc, mà tất cả mọi người đều khao khát mà?! Cũng giống như hắn vậy, đến Tây Vỹ chỉ vì muốn đưa nàng về nhà mà thôi.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 33: Hóa Ra Tên Khốn Đã Chọc Mình Tức Đến Nôn Ra Máu, Lại Là Con Gái À?!

Nam Cung Cầm cười gật đầu, hơn một năm, nút thắt trong lòng nàng hơn một năm nay cuối cùng cũng được cởi bỏ rồi!

“Thật ra, ta rất muốn nói xin lỗi chàng, lúc trước, nếu không phải do ta quả bụng lỏng Thiên Thương, thì Bách Lý Dung đã không...”

“Không phải lỗi của nàng.” Mặc dù hắn cũng không thân thiết với cô mọi người này, nhưng nàng ấy vẫn là người thân duy nhất của hắn. Có đi đâu, chuyện này không phải lỗi của nàng, cũng giống như nàng không hề trách móc chuyện trước kia mình không bảo vệ được nàng mới khiến nàng ngã xuống vực vậy. Hắn cũng sẽ không trách nàng chuyện này. Hai người ở bên nhau, trở tình yếu ra, còn phải có cả sự tín nhiệm và cảm thông, thấu hiểu.

“Ồ, Linh Nhi đâu?” Chuyện này đã qua rồi, cũng không cần thiết phải nhắc lại nữa.

Giọng nói thanh lạnh của Bách Lý Kinh Hồng như ẩn chứa vẻ cứng chiêu: “Nàng chăm chú quá, cô ấy đã đi từ nãy rồi.”

“Giờ chúng ta đi đâu?” Lòng vòng thăm thú hay quay về luôn nhỉ? Thật ra hai người họ cũng rất hiếm khi có cơ hội nhàn rỗi như thế này.

“Tùy nàng chọn” Hắn nắm chặt tay nàng, không thèm để ý đến ánh mắt khinh bỉ như nhìn hai kẻ đối phong bại tục của người qua đường.

Nam Cung Cầm kéo tay hắn đi: “Ừm, đi lòng vòng đi, nếu không có gì vui thì chúng ta...”

“Chủ nhân! Chủ nhân! Không ổn rồi!” Một tên tùy tùng lúc nãy đi theo Linh Nhi cuống cuống chạy tới.

Nam Cung Cầm nhướn mày: “Chuyện gì không ổn?”

“May quá ngài chưa đi, thanh lâu có chuyện rồi, không biết các cô nương làm sao, ngày hôm qua vẫn còn bình thường, vậy mà sáng sớm hôm nay ngủ dậy, mặt ai cũng nổi mẩn lên, căn bản không thể ra ngoài gặp người khác được. Linh Nhi cô nương biết ngài vẫn chưa đi nên sai chúng nô tài tới tìm ngài giúp!” Tùy tùng vội vàng nói hết mọi chuyện.

Nam Cung Cầm nhướn mày, vừa nói muốn đi dạo phố phường thì đã xảy ra chuyện rồi! Xem ra nếu họ không diệt hết mấy con muỗi vó vè trước mắt này đi thì cả đời này cũng không thể sống yên ổn được! Vậy thì tốt nhất nên nghĩ cách đánh một trận, bình an cả đời đi! “Dẫn đường!!!”

“Vâng!” Tùy tùng lau mồ hôi trên trán, vội vàng đi trước dẫn đường cho hai người họ.

Sau khi rẽ đến bảy tám ngã rẽ, cuối cùng cũng đến “Cầm Tú Các” của Dương Châu. Đây là thanh lâu lớn nhất của Nam Cung Cầm ở Dương Châu, cũng là quân chủ lực tham gia thi đấu Hoa khôi lần này! Người bên trong thanh lâu đã bận đến quay cuống, vừa thấy Nam Cung Cầm và Bách Lý Kinh Hồng, mặt Linh Nhi liền xuất hiện vẻ xấu hổ: “Chủ nhân, thuộc hạ vô dụng!”

“Đây không phải lỗi của em, gọi hết các cô nương bị nổi mẩn trên mặt tới phòng ta ngay, nhanh lên chút!” Nam Cung Cầm nói rồi tự mình lên lầu. Bách Lý Kinh Hồng cũng vội đi theo sau. Những người khác nhìn thấy hai vị công tử có phong thái bất phàm thế này, tuy không biết là ai những đến cả Linh Nhi cô nương của tổng bộ còn gọi người đàn ông kia là chủ nhân, thì chắc chắn thân phận không thể thấy được. Thế nên, tất cả chỉ len lén nhìn lên chứ không dám làm gì thái quá.

Nam Cung Cẩm vừa bước chân vào phòng thì những cô nương xinh đẹp, trang phục lộng lẫy nhưng không thể không lấy lụa mỏng che mặt cũng bước vào theo. Nam Cung Cẩm lại gần ngó qua mấy cái: “Là độc được pha chế từ hoa Mạn Đà La và hoa Qua Sài, chỉ chạm vào một thời gian ngắn sẽ như các người bây giờ, nếu chạm vào nhiều lần thì cả khuôn mặt sẽ bị hủy hoàn toàn!”

Câu này khiến mấy cô nương kia đều sợ hết hồn hết vía, họ hoàn toàn không biết trên thế gian này lại có một thứ độc kinh khủng như vậy!

“Mấy vết sẹo này, cứ dùng thuốc của ta, ngày mai sẽ tiêu đi thôi!” Nói rồi Nam Cung Cẩm bắt đầu kê thuốc.

Linh Nhi liền lên tiếng: “Chủ nhân, nhưng trận đấu Hoa khôi là tối nay!”

Nam Cung Cẩm thoáng ngừng bút, rồi nói tiếp: “Thôi bỏ đi, năm nay không được thì còn năm sau!”

“Nhưng mà chủ nhân, lần này không chỉ là để chọn ra hoa khôi đệ nhân, mà cũng là chọn ra thanh lâu đệ nhất nữa, rất quan trọng đối với việc làm ăn của chúng ta!” Nếu không phải vì nó cực kỳ quan trọng, thì Linh Nhi cũng sẽ không đích thân tới đây một chuyến. Nhưng rõ ràng lần này thanh lâu của họ bị thanh lâu khác gài bẫy rồi.

Nam Cung Cẩm nghe vậy cũng không nói thêm câu gì nữa, vừa viết vừa dặn dò: “Nếu tú bà của Cẩm Tú Các đã không có bản lĩnh bảo vệ các cô nương cho tốt, thì đổi người khác đi. Điều tra kỹ càng cho ta, xem chuyện này là do ai làm, độc dược này sẽ dùng rượu để đưa vào. Đi thăm dò mấy người đã ra vào phòng trả nước, sau đó xử lý thế nào thì không cần ta dạy em nữa chứ?”

“Nhưng mà chủ nhân à, liệu có chuyện thanh lâu vu oan lẫn nhau không?” Linh Nhi hơi lo lắng, cô không sợ giết nhàn, nhưng chỉ sợ để sống mất hung thủ thực sự thôi.

Bách Lý Kinh Hồng im lặng đứng bên cạnh này giờ chợt lên tiếng: “Hoa Qua Sài là loài hoa ở Nam Cương, còn hoa Mạn Đà La chỉ có ở Diệp Châu của Đông Lăng thôi!”

Mắt Linh Nhi sáng rực lên lập tức hiểu ngay, chỉ cần đi đi đâu tra xem thanh lâu nào đã từng mua những thứ đó là xong rồi, vô duyên vô cớ, không có nhà nào lại đi mua mấy thứ đó cùng lúc làm gì cả. “Thuộc hạ hiểu rồi!”

“Chủ nhân, vậy trận đấu tối nay..” Khó khăn lắm mới có cơ hội lần này để Cẩm Tú Các của bọn họ vang danh khắp chốn, cô thực sự không muốn bỏ qua.

“Ta sẽ tự có cách của ta” Nam Cung Cẩm lại thở dài, vẻ mặt lạnh tanh. Một trận đấu cũng không phải chuyện gì lớn, nhưng nếu Cẩm Tú Các của họ không đi tham gia thi đấu, thì cũng đồng nghĩa với việc kẻ địch đã tính kế thành công. Làm sao Nam Cung Cẩm có thể để chuyện như thế xảy ra được! Càng là những kẻ muốn chế cười Cẩm Tú Các, nàng càng muốn đánh cho họ thua đến không ngóc đầu lên được!

Tôi đến, bên bờ hồ Thanh Hoa đèn đuốc sáng trưng, một chiếc du thuyền lớn đậu ở chính giữa hồ. Trên thuyền bày đầy các loại hoa tươi, có loại là từ nơi khác đưa tới. Những năm trước, thi đấu đều vào mùa xuân, chỉ có năm nay, Mị Văn Dạ, người đứng đầu bát đại công tử Tây Vỹ ngâm một bài thơ ca ngợi hoa khôi đệ nhất Dương Châu, khen ngợi hoa khôi Dương Châu xinh đẹp hơn cả hoa mai. Bài thơ này truyền khắp nơi, lan truyền đến mức người của thanh lâu Dương Châu đều cảm thấy vô cùng vinh hạnh. Do đó, từ năm nay trở đi, toàn bộ thi đấu Hoa khôi đều chọn vào mùa đông.

Thuyền hoa tràn đầy khách khứa, nhưng phần lớn đều là con cháu nhà giàu, bởi vì có thể leo lên thuyền đều cần không ít tiền chứ đừng nói đến chỗ ngồi tốt. Quy tắc cuộc thi là đến cuối cùng, tất cả khách khứa sẽ bỏ phiếu, ai được số phiếu cao nhất sẽ thắng!

Lúc này đèn trên sân khấu đã tắt, những người bên dưới đều vui vẻ uống rượu chờ màn biểu diễn bắt đầu. Phía sau sân khấu, hơn hai mươi

chiếc thuyền nhỏ, các hoa khôi đang nổi danh của các kỹ viện đều đang trang điểm, còn Nam Cung Cẩm cũng đang ở bên trong giúp các cô nương có tài nghệ xuất chúng nhất của Cẩm Tú Các trang điểm. Có đi ầu, bất luận nàng thoa bao nhiêu son phấn, thì cũng không che đi được những vết mẩn đỏ kia.

“Chuẩn bị xong chưa? Bắt đầu biểu diễn, đầu tiên là Lạc Nương cô nương của Lạc Nhạn Các!”

Các đèn lồng trên sân khấu đều loạt được thấp sáng, một cô gái có vóc dáng rất xinh đẹp nhẹ nhàng bước lên, sau đó chậm rãi nhảy múa trong ánh mắt trăn trờ của đám mây râu, mỗi một tư thế đều như đóa sen vàng nở rộ, trong vẻ thanh thuần lại ẩn chứa sự diễm lệ, xinh đẹp không gì sánh được!

Hết một khúc này, tiếng vỗ tay vang dội, trong mắt của đám đàn ông đầy vẻ tán thưởng.

“Tiếp theo là Như Ý cô nương của Xuân Phong lâu.”

Linh Nhi đứng bên cạnh lo cuống cả lên, giờ phải làm sao đây, vết mẩn đỏ trên mặt nha đầu này thực sự quá nghiêm trọng, làm thế nào cũng không che đi được. Nếu bối nhi ầu phần quá, thì lại không nhìn rõ được diện mạo vốn có. Nam Cung Cẩm cũng cảm thấy rất đau đ ầu, nghe bên ngoài cứ báo hết người này đến người khác, sắp đến lượt họ tới nơi rồi. Nàng không còn cách nào khác, cuối cùng lại thở dài thườn thợt, ném cây bút trong tay mình đi, cầm bộ váy múa bên cạnh lên đi vào phòng trong.

Linh Nhi há hốc miệng, cô đã đoán được cô nương định làm gì rồi! Len lén nhìn sắc mặt sa s ần của Hoàng thương ở bên cạnh, trong lòng cố nặng như gánh đến năm mươi thùng nước, thấp tha thấp thỏm, cực kỳ khó chịu. Biết trước thế này thì thà thua cũng không sai người đi tìm cô nương!

Không lâu sau, Nam Cung Cẩm trong bộ váy lụa mỏng màu đỏ rực như lửa bước từ trong phòng ra, nhìn còn xinh đẹp hơn cô nương kia vài phần. Trên mặt cô nương kia cũng mang theo vẻ vô cùng kinh ngạc, đây là công tử hay là con gái?!

Nam Cung Cẩm liếc mắt nhìn mấy hộp son phấn kia, chỉ chọn hai màu, vẽ một đường cong rất quyến rũ ở hai bên đuôi mắt, sau đó dùng phấn vàng vẽ một đóa hoa mẫu đơn trên trán. Nàng tháo tóc ra, sửa soạn một hũ, chải thành búi tóc của con gái. Bộ Y phục này chỉ có thể mua ở cổ điển, nhưng muốn xuất chúng, thì bên trong điệu múa cổ điển phải múa cho ra sự quyến rũ mới được.

Bách Lý Kinh Hồng đứng bên cạnh nhìn nàng bằng ánh mắt cực kỳ không vui, nhưng thấy trên y phục của nàng không có nhiều chỗ hở hang, nên cũng không lên tiếng ngăn cản.

“Đào Yêu cô nương của Cẩm Tú các ra chuẩn bị!” Ngoài cửa có người gọi.

Nam Cung Cẩm sải bước ra ngoài. Người ngoài cửa vừa nhìn thấy dung mạo của nàng đã sửng sờ tại chỗ, cô gái này... Cẩm Tú các có cô nương xinh đẹp nhường này từ bao giờ vậy, hơn nữa, chẳng phải lẽ ra bọn họ, bọn họ...

“Cẩm Tú các đối người, Yêu Nghiệt!” Nam Cung Cẩm lạnh lùng nói ra mấy chữ, rồi đi đến nơi họ chỉ định.

Bách Lý Kinh Hồng cũng bước ra ngoài, xuống lầu, đến ngõ xuống một vị trí đã đặt trước ở khu khách quý.

Nam Cung Cẩm đứng sau sân khấu chờ đợi. Lúc này, Xuân Hương cô nương của “Câu Lan Uyển” đang biểu diễn, Nam Cung Cẩm đứng ngay sau tấm rèm phòng bên cạnh để xem. Trong phòng bên cạnh chỉ có một mình nàng, chờ người phía trước biểu diễn xong nàng sẽ lên sân khấu. Nàng vốn không có mấy hứng thú, nhưng cô gái đang biểu diễn kia lại khiến nàng phải nhìn bằng con mắt khác! Không ngờ cô ta lại múa thoát y!!!

Cô gái kia ném từng thứ từng thứ trên người mình về phía đám đàn ông bên dưới. Còn Bách Lý Kinh Hồng, từ lúc cô nàng kia bắt đầu múa thoát y, hẳn đã không nhìn cô ta nữa mà quay đầu ngắm cảnh đêm trên hồ rồi, vì

thế, hẳn cũng không phát hiện ra có một số người lẻ ra không nên xuất hiện, đã xuất hiện tại nơi này rồi!

Đám đàn ông bên dưới như điên như dại, Nam Cung Cẩm cũng cảm nhận được một cách sâu sắc sự mê hoặc trong điệu múa này của đối phương! Nếu như điệu múa của nàng không thể mê hoặc người ta hơn, thì trận đấu này nàng ắt sẽ phải thua! Cuối cùng, nàng cắn răng, xé y phục trên người mình ra, sau đó nhanh chóng buộc lại, tạo thành một chiếc váy xẻ lệch tà. Mấy thứ trang trí vải vóc rườm rà phức tạp ở thân trên đều bị gỡ xuống, cuối cùng, nàng dùng vải lụa đỏ quấn lại che kỹ thân trên, để lộ rốn, còn thân dưới, một bên vạt váy dài đến đùi, còn một bên đến đầu gối!

Sau khi cô nương tên Xuân Hương kia múa xong, sắc mặt của đám đàn ông bên dưới đều trở nên dâm dăng. Tiếng huýt sáo vang lên khắp nơi, còn cô gái kia đến cuối cùng đã trần trụi cả người, còn chiếc áo choàng hạ nhân đưa tới quấn quanh người rồi lui xuống! Đám đàn ông vẫn còn chưa hết hứng khởi, ngoài miệng thì chửi “lẳng lơ thật”, nhưng vẻ mặt khi chửi lại rất hưởng thụ!

“Yêu Nghiệt cô nương của Cẩm Tú các lên sân khấu!”

Tiếng hô vừa dứt, cả gian phòng đều tĩnh lặng hơn. Không ngờ lại có người to gan đến mức này, lấy tên là Yêu Nghiệt ư? Cô nàng này tự tin thái quá... hay là thực sự có bản lĩnh đến thế?

Trong khi họ đang nghi hoặc, thắc mắc, một cô gái mặc chiếc váy màu đỏ bước ra. Không! Đó không thể gọi là váy được nữa, vỡ cùng kỳ lạ, cũng cực kỳ to gan! Phần bụng và cánh tay lộ hết ra ngoài, chân cũng lộ ra một nửa, kéo lên tận đùi! Đuôi mắt của nàng được dùng bút màu xanh đen vẽ cong lên, nhìn vô cùng quyến rũ. Bộ y phục này, phối hợp với cách trang điểm kia, cộng thêm dung mạo của cô gái đó, còn không phải Yêu Nghiệt thì là gì?! Đúng là danh bất hư truyền!

Mà Bách Lý Kinh Hồng vừa hướng mắt về phía sân khấu kia, đáy mắt lập tức như bùng lên lửa giận. Dáng vẻ hắc lúc này như thể chỉ muốn lao lên lôi Nam Cung Cẩm về đánh cho một trận thôi vậy.

Sau đó, Nam Cung Cẩm đưa tay lên làm một thủ thế rất lạ với Linh Nhi ở dưới sân khấu, Linh Nhi thoáng sửng người, cô nương muốn đánh khúc nhạc kỳ quái đó sao? Nhưng chủ nhân đã hạ lệnh rồi, cô chỉ có thể tuân lệnh xuống mà thôi.

Khúc nhạc vô cùng kỳ quái mà sống động bắt đầu vang lên, cô gái trên sân khấu chợt ngã xuống đất, đôi chân dài khép lại vắt sang một bên, đôi mắt phượng quyến rũ nhìn lướt qua dưới sân khấu, dường như đang nhìn mọi người, lại cũng như không nhìn ai cả. Đúng là nàng không có hứng thú nhìn bất cứ ai cả, cũng vì không nhìn, nên mới...

Sau đó, đôi môi hồng khẽ hé mở: “Lửa, lửa, lửa...”

“Ta yêu âm nhạc, đừng bắt ta ngừng lại...” Nàng nhom người dậy, cơ thể uốn thành một góc khó có thể tin được để quyến rũ người ta, nhìn vừa nồng nhiệt vừa to gan, nhưng thực ra những bộ phận quan trọng thì không hề bị lộ ra chút nào.

“Ta yêu ca hát, đến cả hơi thở cũng có tiết tấu!” Phần ngực làm ra động tác như đang hít thở, từng nhịp phập phồng phập phồng sống động khiến đám đàn ông bên dưới như muốn phát điên lên vậy!

“Nhiệt huyết trong tim ta, chính là kim chỉ nam của ta” Những động tác múa jazz, múa cột, múa cổ điển đều đạt được sự phối hợp hoàn hảo dưới từng tư thế của nàng. Mà mỗi một động tác, đều tỏa ra sự mê hoặc đến chí mạng.

Miệng của cô gái trên sân khấu nhẹ nhàng hát lên những ca từ, điệu nhạc mà thậm chí họ cảm thấy không hề giống một bài ca, nhưng ngữ điệu của nó lại khiến dục vọng sâu thẳm trong đáy lòng của họ đều bị khơi gợi lên, không giống như một điệu múa dân dã, mà lại giống sự mê hoặc của một nữ thần! “Muốn vui vẻ thì cứ vui vẻ đi, làm việc gì cũng tận tâm vào!”

“Đừng bận tâm ta là ai, đừng cho rằng ta rất xa vời, đừng hoài nghi vào những gì ta nói, mỗi một câu đều khiến trái tim đập rộn ràng -- Chúng ta đã đến được với nhau đúng thời điểm, đúng đối tượng, vậy vì sao không làm

những việc nên làm.” Một tay chống trên sàn sân khấu, móng uốn éo cực kỳ có tiết tấu.

Đám đàn ông dưới kia đều kích động đến mức đứng bật dậy hô to:
“Yêu Nghiệt! Yêu Nghiệt!”

“Yêu Nghiệt!” Toàn bộ hội trường dường như đã mất hết không chết!

Nam Cung Cẩm còn đang muốn hát tiếp, đột nhiên một chiếc áo khoác lông cáo trắng như tuyết từ trên trời rơi xuống, quần nàng kín mít, một người đàn ông áo trắng cũng bay từ trên không xuống, đáy mắt màu xám bạc như ánh trăng đầy vẻ lạnh lùng: “Đủ rồi.”

Hiện giờ đám đàn ông dưới kia đâu có ai thèm quan tâm xem điệu múa của nàng đã xong chưa nữa, họ chỉ biết dục vọng nguyên thủy nhất của họ đã hoàn toàn bị cô gái này khơi dậy rồi. Động tác uốn ngược uốn mông kia, đều giống như đang động tình, khiến cho ngọn lửa dục vọng trong lòng họ như thiêu cháy toàn thân! Cuối cùng, tất cả chỉ còn lại những tiếng hô to:
“Yêu Nghiệt! Yêu Nghiệt!”

Nam Cung Cẩm tự biết mình làm quá, nên ngoan ngoãn không dám nói gì, cúi thấp đầu không cả dám nhìn hắn. Mấy điệu múa này ở hiện đại thì cũng không phải chuyện gì to tát lắm, nhưng đối với người cổ đại thì họ rất khó chấp nhận! Thế nên, trước khi nàng nhảy cũng đã dự đoán được tên này sẽ phát hỏa rồi, nhưng nàng làm gì có cách nào khác nữa đâu?!

Mà Bách Lý Kinh Hồng đang bùng bùng lửa giận và Nam Cung Cẩm đang cúi thấp đầu đều không nhìn thấy một đôi mắt màu xanh lục tràn đầy kinh ngạc ở trong đám người.

Còn có một phía khác có một đôi mắt yếu mị tuyệt đối không nên xuất hiện ở đây cũng đang kinh ngạc nhìn lên sân khấu!

“Vương! Đó... đó là...” Tay phó tướng xuất chinh cùng Đạm Đài Minh Nguyệt kia đơ người đứng đó! Kia là Yên Kinh Hồng đúng không?!

Người đàn ông cong môi cười đầy vẻ nghi ngờ, giọng nói phong lưu hoa lệ trầm thấp vang lên: “Thật không ngờ, Yên Kinh Hồng Thừa tướng Tây Vỹ lại là phụ nữ!”

Tên khốn đã chọc hấn tức đến nôn ra máu kia, lại là một cô gái sao?!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 34: Hai Quả Táo, Một Quả Chuối!

Trận thi đấu Hoa khôi hôm nay, Nam Cung Cẩm không phải là người lên sân khấu cuối cùng, nhưng đã không còn người đàn ông nào có hứng thú với cô gái lên sân khấu tiếp theo nữa rồi. Hiện giờ trong mắt họ, trong lòng họ đều chỉ nhìn thấy cô gái trên sân khấu vừa rồi. Cô gái, có biệt danh là “Yêu Nghiệt” đó!

Họ đều hồ lên rất to, thậm chí còn có người muốn lao thẳng lên sân khấu, có đi cầu sân khấu quá cao, cầu thang dẫn lên trên đó rất chật hẹp nên khá nhiều người ngã sõng xoài!

“Nàng hài lòng chưa?” Giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai nàng, không khó để nhận ra hiện giờ cái tên ngậm hột thị nào đó đã đầy một bụng lửa giận rồi!

Nam Cung Cẩm cup đầu xuống không dám nói gì, chột dạ đưa mắt nhìn quanh. Sau đó, khi nàng lại cúi đầu xuống, nàng chợt nhìn thấy trên thanh đoản đao trước giờ chưa từng rời xa người mình mà nàng vẫn đeo trên eo kia, phản chiếu ra một tia sáng lạnh màu xanh lục. Tim nàng giật thót lên, cảm giác lạnh lẽo âm u chợt dâng lên trong tim nàng, giống như một dây mây chậm rãi bò từ đầu ngón chân mình lên, khiến cả tim gan nàng cũng phải run rẩy.

Sao tên đoạn tụ chết tiệt ấy lại ở đây?! Chẳng phải hẳn ta nên quay về hoàng thành Tây Vô rồi sao?! Lẽ nào hành tung của Phong bị bại lộ?! Nhưng vì sao Phong bị bại lộ cũng không truyền tin tới đây?! Bách Lý Kinh Hồng nhanh chóng chú ý tới trạng thái khác thường của nàng, đôi

mắt đẹp như ánh sao quét xuống dưới, cũng bắt gặp được ngay Mộ Dung Thiên Thu đứng trong đám người, thậm chí, sau khi đưa mắt một vòng, hẳn còn nhìn thấy Đạm Đài Minh Nguyệt ở cách đó không xa! Do đó, trái tim đang tràn ngập lửa giận, lúc này lại càng giận dữ hơn! Không ngờ còn bị cả hai tên đàn ông này nhìn thấy nữa!

Nam Cung Cẩm nhìn đám người đang kích động dưới kia, trong lúc chỉ mảnh treo chuông, nàng đã nghĩ ra được đối sách! Nàng không kịp nói gì nhi ầu, vội vàng lu ần vào trong phòng trong!

Đám đàn ông thấy giai nhân đột nhiên biến mất, trong lòng vừa mất mát vừa bực bội, gào to với người chủ trì cuộc thi hoa khôi đang đứng một bên: “Các người đang làm cái quỷ gì thế?! Người đâu r ồi?! Yêu Nghiệt cô nương đâu r ồi?! Còn không mau mau mời Yêu Nghiệt cô nương ra đây!”

“Đúng thế, gọi Yêu Nghiệt cô nương ra đi!” “Mau lên, nếu không chúng ta sẽ đập thuy ền hoa của các người đấy!” Mọi người kích động bừng bừng, không ai để ý đến trong đám người có hai người đàn ông lặng lẽ đứng dậy đi ra gian phòng phía sau, mà người đàn ông áo trắng vốn đứng trên sân khấu cũng không thấy bóng dáng đ ầu nữa. Nam Cung Cẩm soi vào gương hóa trang, vừa tẩy trang vừa chửi thề “Ta chỉ giúp các người lần này thôi đấy, lần sau các người tự đi mà giải quyết!”

“Đa tạ Thừa tướng, đa tạ Thừa tướng! Tiểu nữ vô cùng cảm kích, không biết lấy gì báo đáp! Linh Nhi rất khó hiểu đứng bên cạnh phối hợp. Vừa r ồi khi cô nương quay vào, đ ầu tiên là vào gian trong thay qu ần áo, nhưng vẫn chưa thay đổi kiểu tóc mà lập tức ra ngoài r ồi còn yêu c ầu mình phải phối hợp diễn kịch, không biết là định làm gì!

Mà Đào Yêu cô nương của Cẩm Tú Các kia cũng ngày ra ng ồi bên cạnh. Vừa r ồi Linh Nhi cô nương gọi cô gái kia là Tướng gia. Lẽ nào đây chính là mỹ tướng Yến Kinh H ồng đệ nhất Tây V ỹ vang danh khắp thiên hạ của họ sao?! Nhưng Thừa tướng đại nhân là con gái, chuyện này...

Trong lòng Nam Cung Cẩm cũng hơi hoảng loạn, không biết kế sách này của mình có thể lừa mấy người kia qua ải được không. Nếu bây giờ bị Mộ Dung Thiên Thu biết mình là con gái, thì toàn bộ sự cố gắng nỗ lực của

nàng đỡ sông đỡ biển đã đành, đến ngay cả phủ Thừa tướng, Cẩm Tú các, Lộ Thủy tình duyên, thậm chí là cả Thượng Quan Cận Duệ cũng sẽ đều bị mình liên lụy hết! Tuy nàng có thể lợi dụng nơi này không phải kinh đô để chạy trốn xa một chút thì dễ dàng hơn rất nhiều. Nhưng nàng chạy trốn rồi, nhóm Kinh Lan và Băng Tâm phải làm thế nào?

Lúc này nàng cảm thấy vô cùng hối hận! Nếu biết trước thế này thì không nên hành động lỗ mãng như vậy, tự đứng lại đây mình ra đầu sóng ngọn gió!

Một loạt tiếng bước chân vang lên, sau đó một người đàn ông có đôi mắt màu xanh lục đứng dựa vào cửa, tay cầm một chiếc quạt, gõ nhẹ tiếng được tiếng mất vào cửa: “Trẫm lại không hề biết rằng, Yến Khanh của trẫm mặc quần áo phụ nữ vào lại quyến rũ gọi cảm, động lòng người đến vậy!”

Giọng nói âm u quái gở vang lên ngoài cửa, mà Nam Cung Cẩm trong phòng lại như vô cùng kinh hãi, quay đầu nhìn người đang đứng ngoài cửa kia, cái miệng nhỏ xinh như quả anh đào hơi hé mở, đôi mắt phượng dần tròn trũng lên, nhìn như rất kinh ngạc, hoảng hốt, vì vừa rồi nhảy múa quá nhiệt tình, hai gò má nàng cũng vẫn còn đang ửng hồng lên. Nàng há miệng, trên mặt đầy vẻ thấp thỏm và kinh hãi, còn có chút ngượng ngùng: “Hoàng... Hoàng thượng, sao ngài lại ở đây?”

Đào Yêu kia vừa nghe thấy người đàn ông tuấn tú vô song nhưng lại âm u tàn độc này là Hoàng Thượng, cô ta liền sợ đến mức suýt ngất xỉu, chỉ biết ngẩn người ra ngẩng đầu nhìn thiên nhan, thậm chí quên hết cả quy củ không được nhìn thẳng thiên nhan, phải hành lễ này nọ, trong đầu cô ta chỉ còn lại cảm giác kinh sợ và kính trọng.

Nhìn thấy dáng vẻ đó của Nam Cung Cẩm, tâm trạng vốn đang đầy giận dữ vì bị lừa gạt của Mộ Dung Thiên Thu chợt vơi đi vài phần. Hắn ta sải bước vào trong phòng, đưa cây quạt trong tay ra nâng cằm nàng lên: “Chà, Yến Khanh này, Khanh thử nói xem, trẫm không ở đây, thì nên ở đâu nào?! Là lại bị thuật cải trang của tên nô tài kia che mắt, rồi đưa “Yến Khanh” mà trẫm yêu thương quay về Hoàng thành sao?!”

Chỉ vài chữ đã nói rõ sự thật rằng Phong bị bại lộ rồi: “VẬY Hoàng thượng, Phong.”

“Hắn ta không sao, nếu bé con của trẫm không đồng ý, làm sao trẫm có thể giết hắn ta được chứ! Có đi đâu Yến Khanh à, Khanh có thể giải thích cho trẫm một chút, về dáng vẻ này của Khanh không...” Ngữ khí của Mộ Dung Thiên Thu luôn lạnh lùng, âm u, giống như một con rắn độc luồn qua sau lưng Nam Cung Cẩm, khiến toàn thân nàng đều lạnh run cả lên.

Nam Cung Cẩm như hơi lúng túng, thành thật nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, là thế này ạ, từ thời niên thiếu thần đã từng lưu lạc ở Dương Châu, được vị cô nương này giúp đỡ. Thế nên hôm nay hành quân qua đây, thần lại chợt nảy ra ý muốn quay lại thăm chốn xưa. Ai ngờ thần lại gặp đúng lúc ẩn nhân đang gặp khó khăn, thanh lâu bị người ta tính kế, tất cả các cô nương đều bị hủy dung. Thần muốn báo đáp ân huệ của cô ấy, mới không thể không đóng giả làm con gái, lên sân khấu múa một điệu! Thần biết hành vi của thần thực sự làm nhục quốc thể, xin Hoàng thượng nâng cao đánh khẽ, thương tình thần lúc này không bị lộ thân phận trước những người kia mà tha cho thần lần này!”

Nhưng rõ ràng Mộ Dung Thiên Thu không tin vào mấy lời này của nàng. Hắn ta hừ lạnh nói: “Đóng giả con gái à?” Nói rồi hắn ta quét mắt nhìn về phía bộ ngực nở nang của Nam Cung Cẩm.

Ánh mắt đó khiến Linh Nhi đứng bên cạnh sợ hết hồn, thôi xong rồi xong rồi! Sao chủ nhân lại quên mất chuyện quan trọng thế này chứ, đàn ông có thể có được bộ ngực thế kia sao?!

“Hoàng thượng không tin à?” Nam Cung Cẩm nhướn mày như có chút không vui.

Mộ Dung Thiên Thu tiến lên vài bước, chậm rãi nói: “Trẫm rất muốn tin Yến Khanh của trẫm, có đi đâu, chỗ này thì Khanh định giải thích thế nào đây?” Vừa dứt lời, mặt của Mộ Dung Thiên Thu và Linh Nhi đều biến sắc! Chỉ vì tay của Mộ Dung Thiên Thu đã bóp thẳng vào phần ngực của Nam Cung Cẩm, nhưng sau khi bóp vào, sắc mặt của hắn ta lại biến đổi vô cùng

kỳ quái và khó hiểu. Nếu nhìn kỹ, có khi còn nhìn thấy được khỏe môi không ngừng giật giật lên của hắn ta nữa!

Mà Linh Nhi thì sợ đến ngáy người! Thôi xong rồi xong rồi, cô nương bị Mộ Dung Thiên Thu động vào rồi, bệ hạ đâu?! Bệ hạ đi đâu rồi? Chuyện này... nếu để bệ hạ biết được chuyện này, có khi sẽ tức đến nôn ra máu mất ấy chứ!

Người bình tĩnh nhất hiện giờ là Nam Cung Cẩm, chỉ thấy nàng chậm rãi đưa tay ra, chậm rãi thò tay vào trong ngực áo của mình, cầm ta một quả táo vừa xinh không to không nhỏ, ném quả táo sang một bên, sau đó lại thò tay hất tay Mộ Dung Thiên Thu ra, lấy một quả táo còn lại ra!

Thế nên, cả Mộ Dung Thiên Thu và Linh Nhi đều ngạc nhiên đến không nói thành lời được nữa!

Lúc này Đào Yêu cũng như bưng tỉnh, thì ra chuyện là thế này à! Cô ta đã nói mà, làm sao Thừa tướng lại là con gái được chứ!

Thì ra lúc nhìn thấy Mộ Dung Thiên Thu, Nam Cung Cẩm đã nhanh chóng nghĩ ra đối sách. Trên đường về phòng, nàng nhặt lấy mấy loại quả từ đĩa hoa quả bày trên bàn, giấu vào trong áo không để ai nhìn thấy. Sau đó, nàng nhanh chóng chui tọt vào phòng trong thay quần áo, vội vàng quấn ngực lại sau đó nhét hai quả táo vào, sau khi hoàn thành xong một chuyện khác nữa, nàng mới chạy ra ngoài ngó chừng, làm ra vẻ đang tẩy trang. Nàng làm vậy, là vì để Mộ Dung Thiên Thu cho rằng nàng chỉ vừa mới vào đây chưa kịp làm gì khác, chỉ đang tẩy trang mà thôi!

Mà sau khi người đàn ông đứng trước mặt nàng sờ vào quả táo, khuôn mặt tuấn tú cau có một lúc lâu, cuối cùng mới lên tiếng với vẻ phức tạp: “Yến Khanh, nếu để đám người ngoài kia biết bộ ngực nảy nở của mỹ nhân khiến bọn họ điên cuồng kia thực ra là hai quả táo, thì không biết họ sẽ có cảm tưởng thế nào?” Nếu để người bên ngoài biết, cô gái trang điểm như yêu tinh mà họ đang điên cuồng gọi tên kia lại là một người đàn ông chẳng khác gì họ, thì không hiểu họ sẽ có cảm giác gì?!

“Hoàng thượng, đi đâu này chứng tỏ rằng, chúng ta vĩnh viễn không nên bị bên ngoài của sự việc che mờ mắt. Nếu không, chúng ta sẽ không nhìn thấy được chân tướng sự việc!” Nam Cung Cẩm cúi đầu nói, trên mặt không giấu được vẻ đắc ý.

Mộ Dung Thiên Thu làm như hoàn toàn đồng ý, lâm lâm lặp lại những lời Nam Cung Cẩm vừa nói: “Đúng thế, không nên bị bên ngoài của sự việc che mờ mắt..” Tuy lâm lâm như vậy, nhưng vẻ lạnh lùng trong đáy mắt càng lúc càng rõ rệt, càng tàn bạo, rồi đột ngột đưa tay ra thò xuống giữa hang Nam Cung Cẩm!

Sau đó, sắc mặt thay đổi đến vài lần, cuối cùng, dưới ánh mắt chăm biếm của Nam Cung Cẩm, hắn ta đành phải thu tay lại!

Nam Cung Cẩm vô sỉ ưỡn bụng dưới ra, chăm chọc nói: “Sao thế? Hoàng thượng muốn so dài ngắn với thần sao?! Có được kết quả chưa?” Đây là chuyện còn lại mà nàng làm. Mộ Dung Thiên Thu tàn độc và đa nghi hơn người khác rất nhiều, thế nên nàng cũng tiện tay nhét luôn một quả chuối đã lột vỏ, vừa vặn không to không nhỏ vào trong quần, đi đâu chỉnh lại vị trí phù hợp rồi mới ra ngoài.

Sắc mặt Mộ Dung Thiên Thu cứng lại rõ rệt, còn hơi có vẻ lúng túng! Hắn ta sẽ thấy cái thứ hắn là thứ gì đó kia, cảm giác vừa mềm mềm lại vừa cứng cứng, tuy hình dạng có vẻ hơi khác với mình, nhưng độ đàn hồi đó chẳng phải là đàn ông nên có hay sao? Nhưng mình là đàn ông đàn ang, lại đi sờ nắn... của một người đàn ông khác, hơn nữa, đối phương lại còn kiêu ngạo ưỡn ưỡn nửa người dưới lên, nhìn mình bằng ánh mắt trêu chọc, khiến cho hắn ta thực sự không giữ nổi vẻ mặt bình tĩnh được nữa.

Hắn ta ho khan vài tiếng rồi nói: “Yến Khanh à, tuy Khanh muốn báo ân, nhưng hành vi này thực sự cũng hơi lỗ mãng, tuyệt đối không phải là hành động của một vị Thừa tướng nên làm, nếu để đám Ngự sử biết được, rồi ngày nào cũng tụng kinh bên tai trẫm, e rằng trẫm cũng không bảo vệ nổi Khanh đâu! Hơn nữa, Khanh lại còn dám to gan lén bỏ chạy nữa!”

“Thế nên thần mới xin Hoàng thượng khoan dung, tuyệt đối đừng nói chuyện này cho mấy Ngự sử biết, thần sẽ vô cùng cảm kích! Còn về

chuyện thậ̀n chạy trốn, thậ̀n nghĩ một người rộng lượng đ̣ầy nghĩa khí như Hoàng thượng hẳn sẽ không tính toán so đo với thậ̀n đâu mà!” Nam Cung Cẩm kính cẩn cúi đ̣ầu, mặt đ̣ầy vẻ nịnh bợ.

Mộ Dung Thiên Thu lại ho khan vài tiếng, chuyện này thực sự cũng chẳng có gì hay đ̣ể mà truyệ̀n ra ngoài, lén bỏ đi, nhưng mắt trước mắt sau mình đã đ̣uổi theo ṛồi, cũng không phải chuyện gì lớn. Thế nên, hẳn ta cũng chỉ cần răn dạy cảnh cáo tiêu tử này một chút đ̣ể sau này y biết trên biết dưới là đ̣ược ṛồi. Thế nhưng vừa ṛồi lại sờ vào con chim nhỏ của y, khiến Mộ Dung Thiên Thu cảm thấy chuyện này mình có phần đ̣uổi lý, nên cũng đành phải nuốt mấy lời răn dạy vào trong bụng!

Hắn ta nhìn y một lúc lâu, cuối cùng hơi cḥê ghét nói: “Mau thay quần áo cho xong đi!” Tuy hẳn ta thừa nhận rằng bộ y phục này của Yên Kinh Hồng thực sự rất gợi cảm, nhưng dù sao y cũng là đàn ông, nhìn thế này chỉ thấy kỳ cục chết đi đ̣ược!

Nói ṛồi hẳn ta quay sang nhìn hai quả táo bị ném sang một bên kia bằng ánh mắt cực kỳ căm ghét, hiển nhiên là bị mấy quả táo đó làm cho gḥế tởm, mặt mày méo mó ṿặn vẹo một lúc lâu ṛồi mới đi ra ngoài!

Lúc này Linh Nhi và Nam Cung Cẩm mới thở phào một hơi, còn Đào Yêu kia thì đã sợ phát ngốc lên từ lâu ṛồi. Giờ thấy Hoàng thượng đi ra ngoài, cổ ta ôm ngực thở sâu vài hơi mới không ng̣ất xỉu! Linh Nhi lên tiếng dặn dò: “Cô về Cẩm Tú các trước đi, chuyện hôm nay chứng kiến tuyệt đ̣ối không đ̣ược nói với ai cả, nếu không...”

Thanh lâu đ̄ương nhiên sẽ có vô số cách khiến cho người ta sống không bằng chết! Đào Yêu kia cũng là người thông minh, lập tức nghe ra ý của Linh Nhi, ôm lấy trái tim vẫn luôn thấp thỏm bất an của mình, ṛồi co c̣ẳng chạy mất! Đám đàn ông bên ngoài kia vẫn đang hò hét gọi tên Yêu Nghiệt. Linh Nhi đang muốn hỏi Nam Cung Cẩm xem nên làm thế nào, đột nhiên có một chiếc quạt phi từ ngoài cửa vào, tốc độ cực nhanh, Linh Nhi còn chưa kịp rút ṛoi ra, chiếc quạt kia đã đập vào huyệt ngũ của cô ấy, khiến cô ấy ngã thẳng xuống đ̄ất!

Nam Cung Cầm nhíu mày nhìn ra cửa. Cho dù nàng đã nhìn quá quen mấy người đẹp trai tuyệt thế như Bách Lý Kinh Hồng, Lãnh Tử Hàn, nhưng nàng vẫn không khỏi sửng sờ khi nhìn thấy người đàn ông đứng ngoài cửa kia! Người đàn ông đó mặc một chiếc áo gấm màu tím nhạt, viền áo được thêu bằng chỉ lưu vấn màu bạc, nhìn thấy thanh cao lịch lãm, ở dưới vạt áo của hắn ta được dùng chỉ màu vàng thêu mấy con rồng giao nhau, thắt lưng đeo đai ngọc, khuôn mặt như mây như họa, đẹp như thiên tiên giáng trần! Điềm khiến người ta phải trầm trồ lạ lẫm nhất là nốt ruồi son ở đuôi mắt phải của hắn ta, giống như một nét chấm phá khiến khuôn mặt vốn đã đẹp tuyệt trần lại thêm vài phần yêu dã.

Nhưng, Nam Cung Cầm lại nhíu mày, trong khoảnh khắc ấy, gần như nàng tưởng rằng mình đã nhìn thấy một người! - Hoàng Phủ Dạ!!!

Ngũ quan của hai người này thực sự như từ một khuôn đúc ra, nhưng điểu khác biệt là trong khuôn mặt như vẽ của người đàn ông này còn có cả hào khí và gian xảo, còn Hoàng Phủ Dạ lại ẩn chứa vẻ yêu mộ trong dáng vẻ công tử phong lưu thường ngày! Còn có một điểu khác nữa, chính là mắt của Hoàng Phủ Dạ thì màu tím nhạt, còn mắt của người đàn ông này là màu đen tuyền, đuôi mắt còn có nốt ruồi son. Có điểu, sao lại có hai người giống nhau như hai giọt nước thế này? Độ tương đồng giữa họ còn cao hơn cả độ tương đồng giữa Hoàng Phủ Dạ và Hoàng Phủ Dật nữa.

“Các hạ là?” Nam Cung Cầm hơi cảnh giác hỏi. Võ công của Linh Nhi không thấp nhưng lại bị đánh hôn mê thế này, điểu đó chứng tỏ võ công của người này không đơn giản chút nào!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 35: Trên Đồi Này Thực Sự Có Hai Người Giống Nhau Đến Vậy Sao?

Người đàn ông kia cong môi cười, nụ cười như trăm hoa đua nở, giọng nói phong lưu trầm thấp vang lên: “Một người... ái mộ cô nương!” Hắn ta như nghiêng răng nghiêng lợi nói ra hai từ ái mộ vậy! Tên khốn kiếp Yến Kinh Hồng này còn làm cho mình tức đến nôn ra máu trên chiến trường cơ mà!

Giọng nói vô cùng quen thuộc! Dường như mấy ngày trước nàng đã nghe thấy rồi. Mà dáng dấp của người đàn ông này đẹp như vậy, hẳn chính là cái tên Đạm Đài Minh Nguyệt có dung mạo tuấn tú đeo mặt nạ quý nhĩ ừ lần suýt bị mình chọc tức phát điên kia đây mà?! Nhưng Nam Cung Cầm lại nhanh chóng loại bỏ suy đoán đó đi, hiện giờ Mạc Bắc đang hỗn loạn như vậy, Đạm Đài Minh Nguyệt làm gì có thời gian rảnh chạy đến Dương Châu! Nhìn thoáng qua Linh Nhi, nàng thầm đoán ý đồ của đối phương cũng không phải tử tế gì: “Người muốn làm gì?”

“Ha ha...” Đạm Đài Minh Nguyệt bước vài bước vào trong phòng, nhìn nàng từ khoảng cách gần, sau đó chậm rãi nói: “Ta chỉ muốn nói, thật không ngờ thì ra Thừa tướng Tây Võ lại là phụ nữ!”

Mắt Nam Cung Cầm căng lên, cố gắng bình tĩnh cười một tiếng, quay đầu nhìn hai quả táo kia: “Lẽ nào người không nhìn thấy hai quả táo kia sao? Hơn nữa, dưới hàng ta còn có.”

“Người cho rằng ta là kẻ ngu xuẩn như tên Mộ Dung Thiên Thu kia sao?” Đạm Đài Minh Nguyệt không trả lời mà hỏi ngược lại, trong giọng

nói đầy vẻ khinh bỉ đối với Mộ Dung Thiên Thu.

Thật ra chuyện này cũng không thể trách Mộ Dung Thiên Thu được, thật sự là hành vi và lời nói của Nam Cung Cẩm bình thường hoàn toàn không giống một cô gái chút nào! Đặc biệt là sau chuyện lần trước Nam Cung Cẩm cưỡng hiếp hoa cúc của hắn ta, chuyện đó là chuyện một cô gái có thể làm được sao?! Chưa nói đến là lần này, ngay trước mặt đàn ông, nàng còn có thể nhét táo vào ngực mình, còn ưỡn ưỡn bụng dưới ra nữa....

Hắn ta vừa nói vậy, Nam Cung Cẩm liền nhẹ nhàng rút cây trâm trên đầu mình xuống, cầm nghịch trong tay: “Các hạ thông minh như vậy, hắn cũng biết, những kẻ biết quá nhiều thường không sống thọ!”.

Vừa dứt lời, nàng ra tay rất nhanh, cây trâm kia lao vút trong không trung như một lưỡi dao sắc bén, bay như tên bắn về phía Đạm Đài Minh Nguyệt. Đạm Đài Minh Nguyệt cũng không ngờ nàng lại có thân thủ tốt như vậy, vội vàng lách người ra tránh nhưng vẫn nghe thấy tiếng vải áo bị xé toạc vang lên. Không ngờ tay áo rộng của hắn ta đã bị nàng cắt rách rỗ!

Đạm Đài Minh Nguyệt vốn đầy một bụng lửa giận muốn giết chết người con gái này, thoáng chốc cảm thấy khả tán thưởng! Một cô gái lại có thể có thân thủ tốt như vậy, thậm chí suýt nữa còn khiến mình bị thương, thì thực sự đáng nể. Hắn ta đứng cách Nam Cung Cẩm khoảng hai bước, cong môi cười, nốt ruồi son trên khóe mắt cực kỳ bắt mắt: “Xem ra, ta đoán đúng rồi!”

Đoán đúng rồi?! Nam Cung Cẩm chột phần nộ, không ngờ tên này lại dám lừa nàng! Cũng có thể nói, bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên Nam Cung Cẩm nang sơ xuất như vậy. Trước giờ chỉ có năng đi lừa người ta, làm gì đến lượt người khác lừa nàng chứ. Mà đáng ghét nhất là nàng lại bị sa bẫy! “Vậy thì người chết đi!”

Nàng lại ra tay tiếp, chiêu thức tàn nhẫn hơn rất nhiều, từng chiêu đều muốn lấy mạng người ta!

Đạm Đài Minh Nguyệt cũng không phải kẻ bỏ đi, hắn ta có nội lực giúp đỡ nên ứng phó cũng không tốn sức lắm. Có đi đâu, nụ cười lơ đãng vốn

treo trên môi hắn ta cũng dần biến mất, sắc mặt dần trở nên nghiêm túc.

“Cạch!” một tiếng, cây trâm trên tay Nam Cung Cẩm bị hắn ta đánh rơi xuống đất!

Hắn ta vốn cho rằng mặc dù chiêu thức của đối phương kỳ quái nhưng không có nội lực, sau khi trên tay mất đi vũ khí, thì lực tấn công sẽ yếu đi rất nhiều. Nhưng hắn ta lại phát hiện ra hắn ta sai hoàn toàn rồi. Đối với nàng mà nói, dường như bất cứ thứ gì bên cạnh nàng đều có thể trở thành vũ khí, mà vũ khí sắc bén nhất, có ích nhất lại chính là hai bàn tay kia của nàng!

Ngón tay ngọc nhìn vô cùng nõn nà mềm mại kia, lại có thể lấy đi tính mạng của người khác chỉ trong chớp mắt! Đạm Đài Minh Nguyệt nhíu mày, vận nội lực, tung một chưởng về phía nàng, lại bị nàng dùng độ công khiến hắn ta không thể tưởng tượng nổi để né tránh. Sau đó, chưởng kia đập vào cửa sổ không xa. “m” một tiếng giòn giã, cánh cửa sổ vỡ tan thành năm bảy mảnh!

Tiếng động lớn như vậy đương nhiên cũng nhanh chóng thu hút sự chú ý của mọi người trên thuyền hoa. Đạm Đài Minh Nguyệt hơi tiếc nuối nhìn Nam Cung Cẩm, không thể giết được tên khốn kiếp này để trả thù cho chính mình, thực sự đáng tiếc, rất đáng tiếc! Nhưng hiện giờ thân phận của mình tuyệt đối không thể bại lộ được. Đôi mắt sắc bén như chim ưng nhìn thẳng về phía Nam Cung Cẩm một lúc, sau đó phi thân qua cửa sổ kia ra ngoài!

Nhưng Nam Cung Cẩm lại không muốn từ bỏ ý định, vì nếu người đàn ông này loan truyền chuyện này ra ngoài thì mình chỉ có một con đường chết! Nàng tuyệt đối không thể để lại một mối họa như thế được! Nghĩ vậy, nàng cũng phi thân ra ngoài theo hắn ta, tóm được cơ thể của đối phương trên không trung, đưa tay muốn dần đối phương vào chỗ chết!

Có đi đâu, tôm một tiếng, hai người lại cùng bị rơi xuống hồ! Fuck! Nàng lại quên mất họ đang trên thuyền, bên ngoài cửa sổ là hồ mà! Đạm Đài Minh Nguyệt cũng cực kỳ tức giận, hắn ta vốn chỉ cần nhón chân lấy điểm

tựa một cái r ồi nhảy lên là có thể rời khỏi nơi này, nhưng con đàn bà điên khùng này lại cũng nhảy qua cửa sổ tùm mình rơi xuống nước!

Trong trời đông giá rét thế này mà bị rơi xuống nước khiến cả hai người đều lạnh đến run cả lên!

Nam Cung Cẩm vẫn không chịu bỏ qua. Nàng bay người lớn tung một cước đạp mạnh về phía đối phương, ra tay vô cùng tuyệt tình ác độc! Nếu cú đá này rơi xuống một người không biết võ công, ít nhất cũng sẽ gãy một cái xương!

Đạm Đài Minh Nguyệt chật vật né tránh, cơn giận dâng lên trong lòng, hấn ta nghiến răng nói: “Yến Kinh H ồng, người điên r ồ à?!”

“Người thử đứng ở vị trí của ta xem, liệu người có giết ta diệt khẩu không?!” Dù nàng không biết hấn ta là ai, nhưng rõ ràng trên người hấn ta có khí thế của kẻ làm vương giả. Mà phàm là những kẻ vương giả đều sẽ không có chuyện nhân từ nương tay cho ai cả!

Đạm Đài Minh Nguyệt tác nghẹn họng: “Nếu ta muốn nói ra, thì lúc Mộ Dung Thiên Thu ở đó ta đã vạch trần người r ồ, cần gì phải chờ hấn đi r ồ mới nói chứ?”

“Dù sao người cũng không có ý tốt gì!” Vừa r ồi lúc đánh nhau, đối phương cũng đâu có chút nể nang nào. Từng chiêu của nàng đều là chiêu chí mạng, thì chính hấn cũng luôn xuất chiêu muốn lấy mạng nàng đó thôi.

Cuối cùng Nam Cung Cẩm lại phát hiện ra hấn ta có gì đó không bình thường. Tuy hấn ta vẫn giao đấu với mình, nhưng cánh tay kia gần như không dám buông cánh tay nàng ra, chuyện gì thế này?!

Đạm Đài Minh Nguyệt cũng nhanh chóng hóa giải sự nghi hoặc của nàng: “Ta không biết bơi! Nhưng mà Yến Kinh H ồng, nếu muốn chết, thì ta nhất định phải kéo người chết cùng!”

Khóe môi Nam Cung Cẩm giật lên vài cái, thì ra tên này không biết bơi ư? Đã vậy chẳng phải mình chỉ cần đạp hấn ta ra xa là hấn ta cũng sẽ có thể

tự chết chìm ở đây sao? Nghĩ vậy, nàng thực sự giơ chân lên đai hấn ta một cước, nhưng chiều nào cũng bị tránh thoát, đã vậy, chính nàng còn bị hấn ta làm cho ướt mất vài ngụm nước!

Chơi đùa giữa hồ trong mùa đông giá rét thế này tuyệt đối không phải chuyện đáng hưởng thụ. Nam Cung Cẩm muốn hất hấn ta ra, nhưng làm thế nào cũng không hết được. Nàng đánh mạnh vào tay hấn ta, hấn ta không buông tay đã đành, còn định không chế cả hai tay nàng. Xem ra tên này quyết tâm muốn kéo nàng cùng chết! Hấn ta muốn chết thì kệ hấn ta, nàng đâu có muốn chết! Đến đường cùng, nàng đành phải lên tiếng thỏa hiệp: “Người buông ta ra, nếu không cả hai đều sẽ chết đuối đấy!”

“Buông ra thì chỉ có mình ta chết đuối, không buông ra còn có kẻ thù chết cùng ta. Người nghĩ ta nên buông ra hay không?” Rơi xuống nước, Đạm Đài Minh Nguyệt gần như đứng bên ranh giới giữa sự sống và cái chết, nhưng đầu óc hấn ta vẫn rất tỉnh táo!

Nam Cung Cẩm tức nghẹn: “Được rồi, ta đưa người lên cùng. Người buông cánh tay ta ra!”

Lúc này Đạm Đài Minh Nguyệt mới nghe lời, nhưng vô cùng cảnh giác, không tùy tiện buông tay ra mà là dùng một tay túm lấy eo nàng trước sau đó mới buông tay còn lại ra.

Nam Cung Cẩm vô cùng tức tối xách cổ áo hấn ta, kéo hấn ta lên bờ. Giết không giết được, đập cũng không đập được đi, giờ còn muốn kéo nàng chết cùng. Có đi đâu toàn bộ thân binh bắt tử lại ở lại kinh thành để bảo vệ Kinh Lan, hiện giờ nàng cũng chẳng có ai giúp đỡ. Không biết tên khốn Bách Lý Kinh Hồng kia chết đuối ở đâu rồi nữa. Nàng mà biết trước thế này thì đã giữ mấy thân binh bắt tử bên cạnh rồi! Nghĩ tới đây, Nam Cung Cẩm mới chợt nhớ ra dường như nàng không nhìn thấy hấn một lúc lâu rồi!

Dưới hành vi cố ý của Nam Cung Cẩm, Đạm Đài Minh Nguyệt ướt mất vài ngụm nước, mặc dù ý thức hơi mông lung nhưng cánh tay túm lấy Nam Cung Cẩm lại túm rất chặt, không có đối phương có nửa phần cơ hội vùng ra khỏi mình!

Trên thuyền hoa cũng biết có người rơi xuống nước, vội vàng hô hào mọi người đến! Nhưng lúc này, Nam Cung Cẩm đã kéo Đạm Đài Minh Nguyệt lên bờ rồi!

Nàng ném con vịt cạn độc ác kia lên bờ, lông mày dựng ngược lên vì tức. Đạm Đài Minh Nguyệt ho khan mấy tiếng, dùng nội lực ép nước trong phổi ra. Lần này hẳn ta đến Dương Châu là vì sau khi hẳn ta quay về Mạc Bắc, trong mắt các dũng sĩ Mạc Bắc, Đạm Đài Minh Nguyệt hẳn ta mới là Vương của Mạc Bắc, cho nên khá nhiều người đầu bạo động để ủng hộ hẳn ta. Nhưng trong lúc chiến loạn, đệ đệ nhỏ tuổi nhất của hẳn ta, cũng là người đã toàn lực kích động mưu phản lần này lại chạy trốn! Hẳn ta đuổi theo mãi đến Dương Châu, mà tiểu tử kia cũng thông minh, biết hẳn ta không biết bơi, cố tình chạy về phía hồ!

Hẳn ta nghĩ có thể tiểu tử đó lên thuyền nên mới lên theo, không ngờ lại phát hiện ra chuyện tay Yến Kinh Hồng này là con gái!

Nam Cung Cẩm ngửi xồm xuống, túm lấy ngực áo hẳn ta, lạnh lùng nhìn hẳn ta: “Nghe cho rõ đây, hôm nay bà đấy có ơn cứu mạng người, cho nên, nếu người dám nói ra bí mật này, thì người chính là kẻ lấy oán trả ơn, không bằng cả súc sinh!”

Khuôn mặt như vẽ của Đạm Đài Minh Nguyệt chợt như nứt ra. Rõ ràng hẳn ta đang phi thân tử tế, tự dựng cô nàng này túm mình kéo xuống nước, nếu không phải do hẳn ta thông minh, nói muốn kéo nàng chết cùng, thì hôm nay Đạm Đài Minh Nguyệt hẳn ta đã mất mạng luôn rồi. Thế mà cô nàng này còn dám mặt dày nói mình là ân nhân cứu mạng của hẳn ta sao?!

“Không phục à?” Nam Cung Cẩm nhướn mày, tay đã bóp vào cổ hẳn ta.

Đạm Đài Minh Nguyệt cũng không phải kẻ dễ chơi. Dù hẳn ta bị sặc nước nhưng vẫn có thể vận nội lực rất tự nhiên. Hẳn nhẹ nhàng đẩy tay Nam Cung Cẩm ra: “Này cô gái, ta không đến mức muốn lấy mạng ai mà còn cần dùng tay người khác đâu!”

khôi năm nay thuộc về ai rồi!

“Bắt đầu bỏ phiếu!” Trước mặt mỗi người đều đặt một chiếc hộp, mà cái gọi là phiếu kia, chính là vé vào cửa mà đám đàn ông này phải mua để lên thuyền!

Cuối cùng, không có gì ngoài ý muốn, Nam Cung Cẩm trúng giải hoa khôi, mà danh hiệu thanh lâu đệ nhất Dương Châu cũng rơi xuống Cẩm Tú các!

Cô nàng Xuân Hương múa thoát y kia chợt nhảy ra, mặt đỏ phừng phừng, chỉ vào Nam Cung Cẩm, rất không phục gào to: “Nàng căn bản không phải người của Cẩm Tú các, có tư cách gì mà dự thi thay Cẩm Tú các?”

Cô ta vừa dứt lời, cả hội trường đều tĩnh lặng! Người của các thanh lâu khác cũng lập tức phản ứng ngay, không phục hòa theo: “Đúng thế, nàng có phải người của Cẩm Tú các đâu, người của Cẩm Tú các mời người ngoài vào tham gia thi đấu, rõ ràng là vi phạm quy tắc!”

Ban tổ chức cuộc thi Hoa khôi cũng hơi khó xử, nhìn về phía Nam Cung Cẩm như đang chờ nàng nói một lời giải thích với mọi người.

Lúc này Nam Cung Cẩm chỉ cảm thấy toàn thân đều khó chịu, đầu hơi nóng nóng, hẳn là triệu chứng cảm lạnh rồi. Vì thế, giọng nói của nàng cũng yếu ớt hơn bình thường vài phần. Nàng chậm rãi nói: “Hôm qua tiểu nữ vừa mới vào Cẩm Tú các, mọi người không biết cũng là bình thường thôi!”

“Cô có chứng cứ gì không? Giấy bản thân đâu? Hiện giờ Cẩm Tú các có thể lấy giấy bản thân ra không?” Xuân Hương tiếp tục truy vấn.

Nam Cung Cẩm nhú mày, mấy thứ như giấy bản thân thực sự không thể muốn là làm giả ngay được, hơn nữa, nếu nói là giấy bản thân cất ở Cẩm Tú các, chắc chắn đối phương sẽ nói cho người đi theo về lấy, cũng không kịp mà làm giả được! Vì thế, Nam Cung Cẩm quyết định rất nhanh, nàng chỉ vào Xuân Hương kia, bắt đầu khóc lóc: “Ta vốn là tiểu thư thế gia, nhà ta gặp phải tai họa bất ngờ, bất đắc dĩ mới phải bản thân vào thanh lâu. Ma ma ở thanh lâu thương tình ta lẻ loi cô quạnh mới hứa với ta, cho

phép ta chỉ cần bán nghệ không bán thân, ở đó kiếm miếng cơm ăn. Ta vốn còn bản khoản chần chừ, muốn ký giấy bản mình, nhưng ma ma nói ta là tiểu thư thế gia, nếu có cơ hội có lẽ còn có thể được chuộc thân, tìm được vị hôn phu như ý, nên kiên quyết không đồng ý cho ta vào tiệm tịch. Người bắt ta phải lấy giấy bán thân gì ra bấy giờ!”

Nói rồi Nam Cung Cẩm ra vẻ đấm ngực giậm chân nhìn lên trời cao: “Cha ơi, mẹ ơi, hai người đều không còn nữa, con gái vốn cũng không nên sống chui sống nhủi trên thế gian này, càng không nói đến chuyện rơi vào chốn thanh lâu, bại hoại gia phong. Con gái có lỗi với hai người, chi bằng bây giờ con đi theo hai người luôn vậy!”

Nói rồi nàng lao đầu về phía cây cột bên cạnh. Mọi người đều ngớ cả ra. Một số người biết võ vội vàng lao lên cứu người.

Nam Cung Cẩm cũng chỉ diễn kịch vậy thôi, được nửa đường động tác đã chậm lại rồi nên nhanh chóng bị người ta kéo lại, rồi gục đầu “khóc” như chết đi sống lại trong lòng Linh Nhi!

Đảm công tử đầu chỉ vào Xuân Hương mà chửi mắng, tiểu thư này vốn đã đáng thương lắm rồi, vậy mà cô ta còn cố tình lên tiếng ép người ta đến chỗ chết, đúng là lòng dạ như rắn độc! Không ít người còn nói sau này sẽ không đi đến thanh lâu mà Xuân Hương đang ở nữa, khiến Xuân Hương sợ đến trắng bệch mặt mũi, vì cô ta đã đoán được nếu ma ma biết chuyện này, chắc chắn sẽ không tha cho cô ta đâu!

Cũng đúng lúc này, Mộ Dung Thiên Thu chợt bước ra: “Quả nhiên là quốc sắc thiên hương, nếu đã xuất thân từ danh môn thế gia, thì có lẽ cũng có thể xứng với trẫm!”

Hắn ta vừa nói vậy, mọi người đều tĩnh lặng hẳn. Vừa quay đầu, họ nhìn thấy ngay đôi mắt màu xanh lục đặc trưng của Mộ Dung Thiên Thu, tất cả đều quỳ xuống: “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” Sao Hoàng thượng lại ở đây?! Phải rồi, thời gian trước Hoàng thượng đi Ngọc Môn quan mà, về qua đây nổi hứng ghé vào xem cũng dễ hiểu thôi!

Không ai nghĩ được rằng trong tình huống thế này mà có thể gặp được Hoàng thượng, trong lòng vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ! Mộ Dung Thiên Thu nói với Nam Cung Cẩm: “Nàng có bằng lòng theo trẫm về cung không?” Sắc mặt hắn ta rất xa lạ như thể hoàn toàn không quen biết vậy!

Nam Cung Cẩm làm ra vẻ ngại ngùng cúi đầu: “Nô gia bằng lòng!” Nàng biết Mộ Dung Thiên Thu này đang giúp nàng thôi!

Một là giúp nàng giải vây.

Hai là biết vừa rồi nàng khóc lóc kể lể như vậy, thực ra mục đích là vì muốn đề cao hình tượng và địa vị của Cẩm Tú các trong lòng mọi người, khiến mọi người biết ma ma ở đó là người lương thiện, sau này đại đa số các cô nương không còn chỗ nào để đi cũng sẽ chọn Cẩm Tú các của nàng. Mà sau khi Mộ Dung Thiên Thu nói câu này, Cẩm Tú các lại có một vị nương nương, chẳng phải sẽ khiến địa vị của Cẩm Tú các một bước lên trời sao? Sau này không cần mình phải làm gì thì quan viên địa phương cũng sẽ nể mặt vài phần. Dù sao trước kia Cẩm Tú các này cũng từng giúp phi tử của Hoàng thượng cơ mà.

Thứ ba là hôm nay nàng nói nàng là người của Cẩm Tú các, qua mấy hôm nữa có người gọi đến nàng mà Cẩm Tú các không đưa được nàng ra, thì chẳng phải tự đập biển hiệu sao? Mà Mộ Dung Thiên Thu nói thế này rồi, coi như đưa nàng vào cung, cũng là nói cho mọi người biết hướng đi của Yêu Nghiệt cô nương đó thôi!

Tóm lại, danh hiệu họa khôi đệ nhất và thanh lâu đệ nhất này coi như đã được bảo toàn. Hơn nữa, địa vị của Cẩm Tú các ở Dương Châu cũng đạt được một độ cao bất ngờ!

Cứ như thế, giai thoại này đến đây kết thúc! Tuy còn khá nhiều người đàn ông vẫn nhớ nhung Yêu Nghiệt, nhưng ai dám giành phụ nữ với Hoàng thượng chứ?

Thế nên, dù Yến Kinh Hồng không nói, cũng sẽ không có chuyện hắn ta nói chuyện này ra! Chưa nói đến chuyện hắn ta không có thói quen mượn tay giết người, mà chỉ nói đến việc, hắn ta nói ra thì giải quyết vấn

đề gì?! Triều đình Tây Vỹ rối loạn à? Chẳng qua chỉ thay một tên Thừa tướng là xong việc rồi. Mà với thái độ của Mộ Dung Thiên Thu với nàng, nếu biết nàng là con gái, e rằng hắn ta còn vui vẻ nạp nàng vào cung làm phi tử ấy chứ? Hắn ta điên đến mức cho kẻ thù tiến cung hưởng vinh hoa phú quý hay sao? Thế nên chắc chắn hắn ta sẽ không nói!

Có đi đâu, nếu Mộ Dung Thiên Thu vẫn chưa biết nàng là phụ nữ, thì chứng tỏ chuyện lấy sắc hầu vua ấy cũng chỉ là tin đồn thôi nhỉ?!

Nghĩ vậy, trong mắt Đạm Đài Minh Nguyệt thoáng có vẻ nghi ngờ ngấm, quần thần Tây Vỹ này cũng thú vị thật đấy!

Nam Cung Cẩm cũng biết nếu mình mà đánh nhau với người đàn ông này thì cũng không chiếm được thế thượng phong, trừ khi có người giúp đỡ. Thế nên nghe hắn ta nói vậy, nàng chỉ đành thu tay lại, chọn cách tin hắn ta: “Ta tin tưởng người lần này, nhưng người đừng quên, hôm nay người nợ ông đây ơn cứu mạng, sau này nhất định phải báo đáp ta!”

“Khụ khụ... khụ khụ...” Đạm Đài Minh Nguyệt nhìn nàng bằng ánh mắt không thể tin nổi, rồi không kìm được ho sù sụ lên. Hắn ta còn phải báo đáp nàng á?! Phải rồi, sao hắn ta lại quên mất chứ, dù tên khốn kia biến thành con gái, thì nàng cũng vẫn là tên Yến Kinh Hồng vô sỉ chỉ biết chọc người ta tức chết kia mà!

Nam Cung Cẩm nói xong cũng không cần biết người ta có chịu đựng nổi sự vô sỉ của mình hay không, đứng dậy bỏ đi luôn, chỉ để lại một bóng lưng huênh hoang kiêu ngạo cho Đạm Đài Minh Nguyệt!

Đạm Đài Minh Nguyệt cũng giống như nàng vậy. Hắn ta biết rõ muốn giết cô gái này cũng không phải chuyện dễ dàng gì, hơn nữa nếu nàng nhảy xuống hồ, mình cũng không có năng lực nhảy xuống nước đuổi theo nàng. Thế nên hắn ta chỉ đành nhẫn nhịn cảm giác kích động muốn nôn ra máu kia nhìn nàng bỏ đi. Và lại, hắn ta còn nợ nàng ơn cứu mạng, sau này nhất định phải báo đáp à?!

Lúc này hắn ta thực sự chỉ muốn chửi bậy, biến con mẹ nó đi, ơn cứu mạng cái cút chó ấy!

Nam Cung Cẩm run rẩy bấy quay về trên thuyền, đám người bên trong vẫn còn đang kêu gào đòi Yêu Nghiệt quay lại, không ai chú ý đến nàng nên nàng cũng lén vào trong để dàng. Lúc này Linh Nhi cũng đã tỉnh rỗi, đang đi tìm nàng. Vừa thấy toàn thân nàng ướt nhẹp quay về, cô ấy sợ hết hồn, vội với lấy chiếc áo lông cáo khoác lên cho nàng: “Chủ nhân, ngài làm sao thế này?”

“Không sao!” Miệng thì nói không sao nhưng nàng vẫn hắt xì một cái rõ to. Trời lạnh thế này mà bị rơi xuống nước, không sao mới là lạ ấy! Nàng quay đầu nhìn Linh Nhi: “Có nhìn thấy hấn đâu không?”

“Hấn ạ? À, ngài hỏi bệ hạ ạ? Không ạ!” Linh Nhi cũng rất buồn bực, lúc này sau khi chủ nhân vào trong đã không thấy bệ hạ đâu nữa rồi, cả Tu luôn đi theo bệ hạ cũng chẳng thấy đâu cả.

Nam Cung Cẩm khẽ nhíu mày, trong lòng cũng hơi lo lắng. Chắc hẳn hấn sẽ không có chuyện gì đâu, nhưng tự dưng không nói không rằng biến mất thế này, lẽ nào hấn thực sự tức giận đến thế sao? Vừa nghĩ đến đây, nàng lại thấy hơi sợ hãi. “Đi tìm đi, không ai có thể làm gì được hấn, hấn là chưa đi xa đâu!” Trừ khi hấn đi thật rồi, không cần nàng nữa.

“Vâng!” Linh Nhi đáp lời, thật ra cô cũng nghĩ có thể hôm nay bệ hạ thật sự tức giận nên bỏ đi rồi, nếu không vì sao cô gửi bao nhiêu tín hiệu như vậy mà cũng không liên lạc được với Tu chứ. Hơn nữa, Dạ Mạc sơn trang cũng không truy vấn đến tin tức bệ hạ có chuyện gì. Như vậy chứng tỏ, bệ hạ không muốn để cô nương biết ngài ấy đang ở đâu thôi. Nếu thực sự là như vậy, thì cô kết luận rằng, người bực bội không chỉ có cô nương, còn có cả vị Hoàng đế kiêu lìa kia của họ nữa. Không thể để chuyện như vậy xảy ra được! Nghĩ vậy, cô vội vàng đi phân phó hạ nhân đi tìm.

Một ma ma già đứng ngoài cửa hô to: “Vẫn chưa tìm được Yêu Nghiệt cô nương nhà các người sao? Người bên ngoài thực sự sắp phá thuyền hoa rồi!”

“Về rồi, về rồi!” Vừa rồi mọi người đều cho rằng chủ nhân rơi xuống nước, nhưng với một lúc lâu cũng không tìm thấy người nên lại cho rằng

chắc chủ nhân ra ngoài thôi. Họ quay sang nhìn Nam Cung Cẩm một cái, nói: “Chủ nhân, ngài xem, chuyện này.”

“Thay quần áo!” Nói rồi Nam Cung Cẩm đi luôn vào phòng trong. Nàng chợt cảm thấy rất nóng ruột, trước đây tuy hẳn thường giận dữ với nàng, nhưng chưa bao giờ giống như hôm nay, không nói tiếng nào đã biến mất khỏi tầm mắt của nàng. Cảm giác này khiến nàng rất bất an, trong lòng cũng vô cùng hối hận vì sự lỗ mãng của mình! Chỉ là một cuộc thi Hoa Khôi thôi mà để xảy ra rối loạn thế này, còn khiến hẳn tức đến mức không biết bây giờ đang ở đâu, thì thực sự là quá lỗ!

Cô nương của các nhà khác đều đã chuẩn bị xong rồi, Nam Cung Cẩm mặc một chiếc áo gấm làm từ gấm tử hoa vàng, đi ra ngoài theo các cô gái kia. Bộ quần áo này hoàn toàn khác với bộ váy múa màu đỏ rực như lửa lúc này. Màu tím nhạt này càng làm tôn lên vẻ cao quý của nàng, xinh đẹp không gì sánh bằng. Mà dáng vẻ của nàng lúc này mang theo cảm giác quý phái từ trong cốt cách, nhìn như một cô thiên kim đại tiểu thư được nuôi dưỡng chốn khuê phòng, đứng giữa đám cô nương trên sân khấu kia lại tự có khí chất xuất trần, chênh lệch rõ ràng!

Đám đàn ông vốn kêu ồn ã này giờ cũng yên lặng hơn, có lẽ họ không thể ngờ được một cô gái như yêu tinh đó lại có thể trầm tĩnh cao ngạo như thế này.

Càng lúc Nam Cung Cẩm càng cảm thấy đầu óc mơ hồ, nàng che tay lên miệng hắt xì một cái. Đám đàn ông bên dưới nhìn thấy nàng như vậy lại không hề cảm thấy bất nhã hay mất phong thái, ngược lại còn cho rằng nàng yếu ớt như cành liễu trong gió, yếu kiêu như cánh hoa, kích thích dục vọng muốn bảo vệ trong lòng đám đàn ông.

Ma ma kia giới thiệu hết một loạt xong, sắc mặt của các cô gái khác đều xám xịt, vì kết quả của trận đấu này đã quá rõ ràng rồi. Từ khi thấy ánh mắt nóng bỏng của những tài tử, công tử dưới kia luôn hướng về phía một người, thì họ đã biết danh hiệu Hoa

Trận thi đấu kết thúc.

Nhìn bộ ngực đầy đà của Nam Cung Cẩm, sắc mặt của Mộ Dung Thiên Thu rất kỳ quái, tên tiểu tử này nghiên nhét táo luôn r ồi à?!

Hắn ta quay đầu đi không nhìn nàng nữa, chỉ cười nói nhỏ: “Yến khanh, hôm nay trẫm đã giúp thanh chuyện lớn như vậy, khanh phải nhớ kỹ ân tình này đấy nhé”

Nói r ồi hắn ta bật cười to, sải bước ra về vì hắn ta thực sự không muốn tiếp tục ở bên cạnh hình dạng này của Nam Cung Cẩm nữa. Cứ nghĩ đến trước ngực y là táo, hắn ta lại cảm thấy vô cùng kỳ quặc! Nhưng hắn ta nào biết rằng, hiện giờ ngực của Nam Cung Cẩm là thật chứ!

Chờ hắn ta đi khuất, đám hạ nhân đi tìm người cũng quay về Tất cả đầu lắc đầu với Nam Cung Cẩm tỏ ý không nhìn thấy vị công tử áo trắng kia đâu cả.

Nam Cung Cẩm cảm thấy tim như lạnh ngắt, mũi cay xè. Đi r ồi, hắn đi thật r ồi!

Nàng cắn môi, gục đầu đi vào thay đ ồng cùng Linh Nhi nhưng lại thấy đầu váng vật, chân hụt hẫng, trước mắt hoa đi một cái r ồi ngã nhào xuống.

Cùng lúc đó, nàng cảm nhận được một vòng tay đón lấy mình, bên tai còn vang lên tiếng thở dài khe khẽ...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 36: Giúp Ta Tìm Hồn...

Đêm nay, đầu Nam Cung Cầm cứ mãi mơ mơ màng màng, nhưng lại có thể cảm nhận được thi thoảng có một bàn tay lạnh lạnh man mát sờ lên trán nàng, đặt khăn ướt lên trán nàng, rồi lấy xuống, sau khi nhúng vào nước mát, lại đắp lại. Còn có cả mùi hương tuyết liên nhàn nhạt thoang thoang khắp xung quanh.

Sắc trời dần sáng, nàng thấy thoải mái hơn một chút, từ từ mở mắt ra.

Đôi mắt phượng nhìn lướt một vòng nhưng lại không nhìn thấy gì cả, không nhìn thấy người mà nàng cho rằng hồn là đang ngủ ở đây, chỉ có Linh Nhi đứng canh chừng ở cửa cách đó không xa. Thấy nàng tỉnh lại, cô ấy vội bê một bát thuốc đến: “Cô nương, uống thuốc đi!”

Nam Cung Cầm nhìn quanh bốn phía, cổ họng khô khốc, giọng hơi khàn đi: “Đây là đâu?” Nàng cúi đầu nhìn xuống, phát hiện ra trên người mình đang mặc một chiếc áo trung y của nam giới, trước ngực vẫn còn đang quấn khăn.

“Đây là dịch quán Dương Châu, tối qua cô nương ngất xỉu, Hoàng thượng đưa người về đây!” Linh Nhi đáp, mặt không biến sắc.

Nam Cung Cầm nhíu mày, là tên Mộ Dung đoạn tụ ư? Nhưng rõ ràng vòng tay lạnh lạnh đêm qua không giống Mộ Dung Thiên Thu mà. Nàng ngẩng đầu nhìn Linh Nhi: “Em nói thật sao?”

“Cô nương à, lẽ nào thuộc hạ lại đi lừa người hay sao?” Linh Nhi nhíu mày, dường như hơi bất mãn với chuyện mình bị nghi ngờ.

Thấy cô ấy lộ ra vẻ mặt như vậy, nên Nam Cung Cẩm chỉ có thể tin tưởng, đón lấy bát thuốc nhìn vừa đen vừa đắng kia rồi cố gắng nín nhịn cảm giác khó chịu buồn nôn để uống một hơi cạn sạch. Nàng vừa uống xong, Linh Nhi lập tức bước tới đưa mút cho nàng ngậm, nàng mới thấy dễ chịu hơn một chút.

Nàng cúi đầu, tâm trạng cực kỳ ủ dột. Trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng Nam Cung Cẩm không nhịn được nữa liền hỏi: “Hắn vẫn chưa quay về sao?”

Cũng chính vì cúi đầu, nên nàng lại không nhìn thấy ánh mắt của Linh Nhi thoáng có vẻ mất tự nhiên: “Không ạ!”

“Choang!” một tiếng, Nam Cung Cẩm ném chiếc bát trong tay mình xuống đất, vỡ tan tành!

Tiếng động chói tai vang lên khiến người ta inh cả tai, không chỉ Linh Nhi giật thót mình, mà ngay cả chính Nam Cung Cẩm cũng giật thót mình!

“Cô nương...” Linh Nhi sửng sờ một lúc, rồi vội cúi đầu thu dọn.

Nam Cung Cẩm cũng như vừa giật mình tỉnh táo lại, mặt có vẻ hơi ngượng ngùng. Trước giờ nàng chưa từng mất kiểm soát quá mức thế này bao giờ! Trong lòng nàng tràn ngập cảm giác thấp thỏm và khủng hoảng không thể nói rõ thành lời, còn có chút cảm giác ngượng quá hóa giận. Cuối cùng nàng cũng biết sợ rồi, thực sự sợ rồi. Chính vì từ trước tới giờ bất luận mình phạm lỗi gì, hắn cũng đều tha thứ cho mình, nên nàng mới càng ngày càng coi trời bằng vung như vậy. Cuối cùng nàng lại chọn hắn tức đến mức bỏ đi luôn rồi, thậm chí còn không buồn nói với nàng một lời tạm biệt nữa.

Có đi đâu, hắn bỏ đi thì nàng phải từ bỏ như vậy sao? Hiển nhiên, đó không phải là phong cách của Nam Cung Cẩm nàng: “Truyền tin tức cho Ảnh bộ, nhờ nhóm Tàn tìm giúp đi!”

Linh Nhi trầm mặc một lúc rồi đáp: “Cô nương, tối qua em đã truyền tin qua đó rồi, nhưng hoàn toàn không tìm thấy một chút dấu vết nào. Hơn

nữa, nếu bệ hạ đã cố tình né tránh, thì với năng lực của Ảnh bộ, họ cũng không tìm thấy được!”

Mấy chữ “cố tình né tránh” đã đả kích Nam Cung Cẩm một cách sâu sắc, khiến sắc mặt vốn trắng bệch của nàng càng nhợt nhạt hơn vài phần. “Vậy đừng tìm nữa, em ra ngoài trước đi!”

Linh Nhi hơi khựng lại một chút, thấy nàng như vậy, rốt cuộc cô vẫn có chút không nỡ, liền lên tiếng an ủi vỗ về “Cô nương à, có thể là Nam Nhạc có việc, nên bệ hạ quay về trước chạng. Có lẽ vài hôm nữa sẽ quay lại ấy mà!”

“Em tin sao?” Nam Cung Cẩm ngược mắt lên nhìn cô, hỏi vặn lại, mặt không chút cảm xúc.

Linh Nhi không còn biết đáp lại thế nào. Làm sao có thể thế được. Nếu bệ hạ mà về Nam Nhạc thật, thì sao có thể không nói với cô nương một tiếng chứ. Dù cho ngài ấy giận cô nương, không muốn nói câu nào, thì cũng không bỏ đi không hé tiếng nào, còn cố tình không cho họ tìm thấy như bây giờ.

“Thôi bỏ đi, em ra ngoài đi!” Chuyện này cũng đâu phải lỗi của Linh Nhi, nàng cần gì phải trút giận lên Linh Nhi chứ.

Linh Nhi thu dọn mọi thứ rồi đi ra ngoài.

Nam Cung Cẩm ngã vật xuống giường, không thể nói hết được cảm giác thấp thỏm trong lòng. Trong cuộc đời của nàng, đây có thể gọi là lần đầu tiên nàng biết yêu, thế nên có rất nhiều lúc xảy ra vấn đề nhưng nàng hoàn toàn không biết phải giải quyết như thế nào. Ví dụ như chuyện lần này, với tính cách bình thường của nàng, chắc chắn nàng sẽ bực tức nói một câu “Chỉ là một người đàn ông thôi mà, muốn biến thì cứ biến đi”! Nhưng khi vấn đề xảy ra với nàng, là nàng phạm lỗi trước, ôm cái cảm giác hổ thẹn và tự trách mình, người đàn ông đối diện lại vừa khéo là hắn, thì nàng thực sự không biết phải làm sao cho ổn nữa.

Một ngọn lửa vô danh cứ thế bùng lên. Nàng tung chăn ra, ng ỡ dậy, bực bội vò đầu bứt tai. Tên đàn ông đáng chết này, có chuyện gì thì giải quyết hòa bình không được sao?! Bất luận là trừng phạt nàng hay gì thì nàng cũng sẵn sàng chấp nhận, nhưng giờ hấn lại lảng lạng né tránh thế này là sao chứ?!

“Kẹt!”, cửa bị mở ra, Lãnh Tử Hàn cười bước vào: “Tiểu Cẩm, ta đưa người về trả nàng đây này!”

Hấn vừa dứt lời, Phong liền đi theo hấn vào trong phòng.

Nam Cung Cẩm ổn định lại tinh thần, cố làm ra vẻ không sao cả, quay sang nhìn hai người kia, mặt Phong đầy vẻ áy náy này: “Tướng gia, sau khi hai người đi, thuộc hạ đã bị Mộ Dung Thiên Thu và Lãnh Tử Hàn nhận ra ngay r ỡ, thế nên...”

Hai người đó đều cực kỳ tinh mắt, làm sao không nhận ra rằng mình cao hơn Hoàng hậu một chút chứ. Mà cũng không phải hấn ta không nghĩ đến chuyện gửi tin báo đi, nhưng võ công của tên Mộ Dung Thiên Thu kia lại cao hơn mình, khiến hấn ta hoàn toàn không có chút cơ hội nào để báo tin hay chạy trốn. Nếu cuối cùng không có Lãnh Tử Hàn cầu xin cho hấn ta, thì e rằng cái tên Mộ Dung Thiên Thu độc ác tàn bạo đó đã giết hấn ta luôn r ỡ! Hai lần gài bẫy hấn ta liên tiếp đều có phần của mình cả. Mà lúc đó Tướng gia cũng nói muốn đến Dương Châu r ỡ, nên Mộ Dung Thiên Thu hoàn toàn không cần phải ép cung nữa, lập tức đi thẳng đến Dương Châu luôn.

“Cảm ơn!” Nam Cung Cẩm gật đầu với Lãnh Tử Hàn. Dù Phong không nói, nàng cũng biết nếu Phong muốn sống sót trên tay cái tên có thù tất báo Mộ Dung Thiên Thu kia, thì chắc chắn không thể thiếu được công lao của Lãnh Tử Hàn.

“Tiểu Cẩm, giữa ta và nàng cần gì phải khách khí như vậy chứ!” Hấn mỉm cười bước đến bên cạnh giường nàng, đôi mắt đen như mực thản nhiên nhìn nàng: “Đã khỏe hơn chút nào chưa?”

Thế nên Phong vốn hơi cảm kích ơn cứu mạng của Lãnh Tử Hàn, giờ thấy hắn ta nhiệt tình với Hoàng hậu như vậy, hắn chợt thấy mất hứng, đen mặt đi ra ngoài!

Ánh mắt đầy thâm tình nhìn nàng chỉ khiến Nam Cung Cẩm cảm thấy toàn thân khó chịu. Nàng né tránh ánh mắt của hắn, ngại ngùng nói: “Khỏe hơn chút rồi!”

Lãnh Tử Hàn cũng biết nàng không quen với ánh mắt như thế này của mình, nhưng cái tên ngu xuẩn Bách Lý Kinh Hồng đó lại đưa cho mình một cơ hội tốt như vậy, nếu không biểu hiện một chút thì chẳng phải quá lãng phí sao? “Tiểu Cẩm, nếu nàng không thoải mái ở đâu thì nhớ nói với ta, nhé?”

Giọng nói ngông cuồng tùy tiện nhưng nghe lại vô cùng dịu dàng. Linh Nhi đứng ngoài cửa tức đến nghiến răng nghiến lợi! Lần này bệ hạ làm thế này thì có khác nào cho người khác cơ hội chen vào chỗ trống chứ, thật đúng là...!

“Ừm!” Nam Cung Cẩm gật đầu, nhưng vẫn không nhìn vào mắt hắn ta. Nhìn chỉ thấy lúng túng mà thôi. Cũng có thể do nàng đang ốm, nên tinh thần cũng trở nên yếu ớt uể oải hơn.

Thấy sắc mặt nàng hơi khó coi, Lãnh Tử Hàn bèn đứng dậy chuẩn bị ra về “Tiểu Cẩm à, ta về trước nhé. Nàng nghỉ ngơi đi cho khỏe, chưa biết chừng lát nữa nàng lại phải ứng phó với vị Hoàng huynh kia của ta đấy!” Nhắc đến Mộ Dung Thiên Thu, giọng điệu của hắn hơi có vẻ trào phúng.

“Ừm!” Nam Cung Cẩm lại gật đầu, mặt mệt mỏi. Lãnh Tử Hàn nghe vậy mới đứng dậy. Vừa đi được hai bước, hắn lại bị nàng kéo tay lại.

Lãnh Tử Hàn cứng người lại, có thứ gì đó như muốn bùng lên từ tận đáy lòng.

Linh Nhi cũng tức đến nghiến răng ken két, trong lòng thầm chửi thầm lên. Bệ hạ ơi là bệ hạ, ai bảo ngài đi làm mình làm mấy, giờ thì hay rồi đây này!

Giọng nói yếu ớt vang lên sau lưng hắn, ngữ khí mang theo chút thấp thỏm: “Lãnh Tử Hàn, huynh có thể tìm hắn giúp ta được không?”

Nói xong chính nàng cũng cảm thấy rất khó nói rõ cảm xúc trong lòng mình. Tính ra, đây là lần đầu tiên nàng cầu xin người khác. Lãnh Tử Hàn là giáo chủ ma giáo, thế lực trải rộng khắp thiên hạ, có thể sẽ có hy vọng hơn mình một chút.

Tâm trạng vốn đang rất vui vẻ của Lãnh Tử Hàn lập tức rơi xuống đáy vực, sự chênh lệch trong lòng giống như đang từ thiên đường mà rơi thẳng xuống địa ngục vậy, nên sắc mặt hắn ta cũng cứng lại vài phần.

Thấy hắn ta không nói gì, Nam Cung Cẩm hơi ngại ngùng, rút tay lại, nói: “Xin lỗi, làm khó cho huynh quá! Không tiện thì thôi vậy!”

“Tiểu Cẩm, nàng biết hắn đi rồi mà nàng vẫn muốn tìm sao?” Lãnh Tử Hàn chợt quay đầu nhìn nàng. Đôi mắt đen láy nhìn nàng chằm chằm, lọn tóc mai rơi xuống tạo nên một đường cong vô cùng quyến rũ lại mạnh mẽ, nhưng nhìn hắn ta bây giờ lại thực sự có vẻ giận đến không kìm được.

Nam Cung Cẩm cắn môi dưới, sắc mặt vốn bợt bạt giờ lại trắng thêm vài phần. Nàng cũng không phải người không biết xấu hổ, người ta đã bỏ đi rồi vẫn còn cố mà đeo bám không chịu buông tay, nhưng mà... “Bất luận thế nào, cũng phải nói rõ ràng chứ!”

Cứ lảng lạng bỏ đi thế này là có ý gì? Cứ đi một lèo không nói rõ ràng thế này là sao? Như thế nào thì cũng phải cho nàng một lời chứ?!

Thấy sắc mặt nàng tái nhợt, người lão đảo như muốn ngắt xiu, cuối cùng Lãnh Tử Hàn cũng không nở, thở dài gật đầu: “Thôi được, ta giúp nàng! Nàng cứ yên tâm nghỉ ngơi trước đi!” Trong lòng hắn ta lại thầm nói, nếu Bách Lý Kinh Hồng đã muốn né tránh, thì trong thiên hạ này làm gì có ai có thể tìm được hắn chứ?!

Nam Cung Cẩm cười gật đầu: “Cảm ơn huynh!” Nói xong, nàng nằm lại xuống giường. Trước giờ Lãnh Tử Hàn luôn là người nói là làm, nếu hắn ta đã hứa sẽ tìm hắn giúp nàng, thì chắc chắn hắn ta sẽ tìm giúp nàng!

Tức giận cũng được, chia tay cũng được, bất luận thế nào, cũng phải nói rõ ràng một câu mới đúng chứ.

Vừa nằm xuống, nàng lại ngủ thiếp đi tới tận chiều mới tỉnh dậy. Linh Nhi đang hầu hạ nàng ăn cơm tối thì Mộ Dung Thiên Thu tới. Hắn ta liếc nhìn nàng một cái, cười nói: “Yến Khanh à, hôm nay trẫm đến đây ba lần, hai lần Khanh đều ngủ say như chết, cuối cùng trẫm cũng gặp được một lần.”

“Đa tạ Hoàng thượng quan tâm, thần vô cùng cảm kích!” Nam Cung Cẩm gật đầu nói. Tâm trạng không tốt nên nàng cũng không có hứng mà đối đáp với Mộ Dung Thiên Thu.

Mộ Dung Thiên Thu mỉm cười, bước tới ngồi xuống bên giường nàng: “Khanh xem Khanh kìa, đang yên đang lành, ngày đông giá rét lại chạy đi đóng giả con gái múa may cái gì chứ. Giờ thì hay chưa? Ốm đến mức này rồi, thật sự khiến trẫm nhìn cũng đau lòng.”

Khóe môi nàng giật giật, đau lòng à? Mẹ cha nhà người, cười tươi như hoa thế kia còn không biết ngại mà nói đau lòng nữa à? Tuy trong lòng thì phỉ nhổ hắn ta, nhưng ngoài mặt vẫn rất cung kính: “Làm Hoàng thượng lo lắng, thần có lỗi quá!”

Thấy y hiếm khi ngoan ngoãn không mồm năm miệng mười với mình như thế này, tâm trạng của Mộ Dung Thiên Thu cũng tốt hơn nhiều: “Vậy Khanh chịu khó tĩnh dưỡng cho khỏe đi, vì sức khỏe của Yến Khanh, trẫm đã hạ lệnh nghỉ ngơi tại đây ba ngày rồi đó. Sau ba ngày, Yến Khanh nhất định phải khỏe lại, để cùng trẫm về triều nhé!”

“Đa tạ Hoàng thượng đã quan tâm, chắc chắn thần sẽ cố gắng dưỡng bệnh!” Nói chuyện một hồi nàng cũng cảm thấy mệt mỏi, nhưng đầu óc vẫn vô cùng tỉnh táo. Nàng ngẩng đầu nhìn Mộ Dung Thiên Thu, chợt lên tiếng tra hỏi: “Hoàng thượng, đêm qua ngài đưa thần về sao?”

Mộ Dung Thiên Thu ngẩn người, đêm qua hắn ta bỏ về trước, sau đó nghe nói Thừa tướng ngất xỉu nên mới quay lại. Mà lúc đó, y đã thay trung y màu trắng rồi, không còn mặc bộ váy con gái khiến người ta cảm thấy vô

cùng chướng mắt đó. Hắn ta vốn định đích thân bế y về, nhưng Linh Nhi lại bác bỏ ý tốt của hắn ta, ôm Yến Kinh Hồng đi theo sau mình.

Lúc đó hắn ta cũng không muốn so đo tính toán, trong lòng cũng đang tức giận vì tên tiểu tử thối này lại dám bỏ trốn cùng Mộ Căn Thần nên mới không khăng khăng đòi bế y. Nhưng nói vậy thì cũng coi như là hắn ta đưa y về ư nhỉ? “Yến khanh à, không phải trẫm đưa khanh về, thì chẳng lẽ lại là cái tên Mộ Căn Thần kia sao? Phải rồi, Mộ Căn Thần đâu?”

Nghe vậy, tia hy vọng le lói còn sót lại trong lòng Nam Cung Cẩm phút chốc bị dập tắt. Thấy Mộ Dung Thiên Thu lại nhắc đến Bách Lý Kinh Hồng, nàng chỉ cảm thấy lòng ngực nghẹn lại, nói: “Đa tạ Hoàng thượng hôm qua đã giúp đỡ thần. Thần hơi mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một chút!”

Nàng vừa dứt lời, Mộ Dung Thiên Thu liền mất hứng. Bé con này to gan thật, lại dám lên tiếng đũa khách với mình à?! Hắn ta đang định phát tác, nhưng nhìn thấy sắc mặt yếu ớt bợt bạt của nàng, hắn ta lại không nỡ nhẫn tâm, liền phất tay áo, để lại một câu “nghỉ ngơi cho khỏe”, rồi bỏ về.

Chờ hắn ta đi rồi, Nam Cung Cẩm càng cảm thấy đầu óc choáng váng, tối sầm mắt mũi rồi lại mất đi ý thức.

Trong lúc mơ mơ màng màng, nàng chỉ cảm thấy mùi hương tuyệt liên bay thoang thoảng trong không khí, có người lau cơ thể nóng hãn hập của nàng, nhưng nàng lại không mở nổi mắt ra. Nàng chỉ có thể cảm nhận được hơi thở của hắn lượn lờ trong không khí. Đúng thế, là hơi thở của hắn. Nàng không tìm được liền đưa tay ra, nắm chặt lấy tay hắn. Tay người đó giật giật mấy lần, cuối cùng không giằng ra được, đành để mặc cho nàng nắm.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 37: Phá Hỏng Nàng Luôn, Được Không?

Ngày hôm sau, đến tận trưa Nam Cung Cầm mới tỉnh lại. Nàng ôm tâm trạng vui vẻ mở mắt ra nhìn, nhưng lại nhìn thấy mình đang nắm tay của Linh Nhi. Nàng khẽ cắn môi dưới, lòng đầy mất mát, rụt tay lại: “Đêm qua vất vả cho em quá!”

Nhìn dáng vẻ chán nản mất hứng của nàng, ánh mắt Linh Nhi hơi lóe lên muốn nói gì đó, khẽ mấp máy môi, nhưng đến cuối cùng vẫn không nói gì cả. Cô lắc đầu đáp: “Có vất vả gì đâu! Cô nương, người thấy cơ thể thế nào rồi?”

“Đỡ nhiều rồi!” Nam Cung Cầm thực sự cảm thấy cơ thể thoải mái hơn hôm qua rất nhiều. Nói xong nàng chuẩn bị xuống giường.

“Cô nương, người...”

“Ta muốn ra ngoài đi dạo một chút!” Nàng muốn ra ngoài hít thở một chút, chưa biết chừng... có lẽ còn có thể gặp được hắn.

Linh Nhi không khuyên được nàng, mà hiện giờ Mộ Dung Thiên Thu và Lãnh Tử Hàn đều bị tri châu của Dương Châu mời đi rồi, cuối cùng vẫn không ngăn nàng được, đành phải để nàng ra khỏi dịch trạm. Trên đường phố người người qua lại tấp nập, tiếng nói tiếng cười, tiếng rao hàng không ngớt. Nam Cung Cầm khoác áo lông cáo, sắc mặt hơi bợt bạt, đi dạo trên đường cùng Linh Nhi.

Trên đường đi, Linh Nhi cứ tìm chuyện cười kể cho nàng nghe để nàng vui vẻ, nhưng lại phát hiện ra, bất kể cô nói gì, mặt Nam Cung Cầm vẫn

không chút cảm xúc nào, ngay cả mím cười cũng miễn cưỡng, đi ầu này khiến cô không khỏi hơi trách móc bệ hạ trong lòng. Dù ngài ấy có tức giận muốn răn đe cô nương một chút, thì cũng đâu cần phải răn đe như thế này chứ, đến cô nhìn còn thấy đau lòng, cô không tin bệ hạ không đau lòng! Hừ, thôi kệ đi, bệ hạ thích tự ngược đãi bản thân thì cô biết làm thế nào được!

Đi dọc theo đường cái một lúc lâu, bên tai lại nghe thấy tiếng mọi người trò chuyện vui vẻ: “Úi chà, Vương đại ca, anh lại tới mua bánh cho nương tử nhà anh đấy à?”

“Ha ha, mụ già nhà tôi tham ăn lắm, tôi mà không mua á, đến tối nay đừng có mơ bò được lên giường bà ấy. Anh nghĩ mà xem, tôi có thể không mua sao?” Một người đàn ông cao to cười nói.

“Toàn nói lung tung, trước mặt mọi người mà không giữ mồm giữ miệng gì cả! Không biết xấu hổ!” Một bà cụ đứng bên cạnh bật cười, nhưng bà cụ đó cũng không nhịn được nói: “Cũng chẳng trách vợ cậu tham ăn được, đúng là bánh của Duyệt Ký này rất ngon mà!”

Duyệt Ký? Nam Cung Cẩm nhíu mày, năm xưa ở Đông Lăng, Thiên Ưc nói cô ấy muốn ăn bánh của Duyệt Ký, mình mua giúp cô ấy một chút mang về, sau đó còn gây ra một số chuyện ồn ào đến mức phi ần ông chủ phải nói dối giúp nên mình mới không bị tiện nhân Mộ Dung Song kia hãm hại. Đến tận bây giờ, nàng vẫn không hiểu được vì sao ông bà chủ Duyệt Ký lại nói dối giúp mình. Nhưng lúc đó, chẳng phải tiệm bánh Duyệt Ký bị người ta đốt rụi sao? Ngày đó lúc nàng từ phủ Dật Vương quay về hoàng cung, còn nhìn thấy rõ mồn một, cũng nghe từ đầu đến cuối mà. Hơn nữa, đây còn đang ở Tây Vĩ!!! Nàng do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn không kìm được nói với Linh Nhi: “Em đi hỏi xem, Duyệt Ký đó ở đâu?”

Linh Nhi gật đầu, chỉ tưởng là cô nương cũng nổi hứng muốn nếm thử món mới thôi, nên bèn đi tới hỏi ngay.

Người đi đường lập tức chỉ đường cho họ. Nam Cung Cẩm đi cùng Linh Nhi qua đó. Tiệm Duyệt Ký này to hơn cái ở Đông Lăng năm đó nhiều, nhưng ông bà chủ trong tiệm, thực sự chính là hai người nàng đã

gặp ở Đông Lăng! Thấy họ, Nam Cung Cẩm mừng rỡ, cũng không bận tâm được đến thân phận của mình nữa, cười nói: “Ông chủ, bà chủ, hai người còn nhớ ta không?”

Thực ra từ hồi đó tới giờ nàng luôn cho rằng chính mình đã hại đôi vợ chồng tốt bụng này, nên hôm nay nhìn thấy họ vẫn còn sống, nàng vô cùng vui vẻ.

Ông bà chủ quán cùng ngẩng đầu lên, nhìn nàng một lúc. Cuối cùng, bà chủ kia vỗ tay một cái, nói: “Cô nương, thì ra là cô à?! Ông nó ơi, ông còn nhớ không? Chính là cô nương đi cùng một vị công tử đến tiệm của chúng ta vào lễ hoa đăng năm ngoái đấy!” Đó là một đôi tình nhân xứng lứa vừa đôi xuất sắc nhất đời này mà họ từng gặp, nên không phải muốn quên là có thể quên được! Huống gì sau đó còn xảy ra một số chuyện kia nữa.

Ông chủ cũng nhanh chóng nhận ra nàng, vỗ tay cười nói: “Thì ra là cô à! Ở đây mà vẫn gặp được lại cô, nhưng vị công tử kia đâu rồi?” Tuy Nam Cung Cẩm mặc đờn nam, nhưng lần trước họ gặp nàng rồi nên cũng không khó nhận ra.

Nghe ông ấy hỏi như vậy, nụ cười trên mặt Nam Cung Cẩm cứng lại. Nàng vẫn còn nhớ năm ngoái khi họ gặp đôi vợ chồng này, tên kia còn giận nàng chỉ vì nàng tặng hắn một bông hoa, nên nhất quyết không thèm để ý tới nàng. Hai người còn bị ông bà chủ tưởng nhầm là vợ chồng, trêu chọc họ mãi. Hôm nay gặp lại, cũng vẫn là hắn bị nàng chọc giận, thậm chí, còn giận đến mức bỏ đi luôn rồi!

Bà chủ kia thấy sắc mặt nàng không bình thường, bèn huých vào cánh tay ông chủ một cái, ông chủ mới hiểu ra, vội vàng ngậm miệng lại.

“Năm xưa nghe nói cửa hàng của hai vị bị đốt, ta còn tưởng rằng...” Lúc đó ở Hoàng cung, hai vợ chồng này còn làm chứng giúp họ, trong lòng Nam Cung Cẩm đương nhiên cảm thấy vô cùng biết ơn họ.

Bà chủ kia mỉm cười bước từ trong quầy ra, kéo Nam Cung Cẩm sang một bên, nhỏ giọng nói: “Ngày đó sau khi hai người đi, có mấy người áo đen đến nói với chúng tôi là tuyệt đối không được tiết lộ chuyện hai người

tới đây, nếu không sẽ giết chúng tôi. Tôi và ông nhà tôi cũng không hiểu thế nào, lúc đầu đâu có đồng ý, nhưng sau lại nghĩ đến chuyện nhìn cô và vị công tử kia không giống người xấu, nên chúng tôi mới nói dối giúp hai người. Rồi sau đó nữa, vừa quay về nhà, mấy người áo đen kia đã nói với chúng tôi rằng có người muốn giết chúng tôi, bảo chúng tôi cần thì nên rồi mau chạy trốn, rời khỏi Đông Lăng. Tôi và ông nhà tôi còn không tin, ban đầu còn lén nán lại ở một khách điếm, nhưng đêm hôm đó tiệm của chúng tôi bị thiêu, không thể không tin lời họ, khiến chúng tôi sợ đến mức phải chạy trốn ngay trong đêm hôm đó!”

Như vậy xem ra chuyện này là do tên kia làm rồi. Hắn xử lý mọi chuyện thực sự tinh tế chu đáo hơn mình rất nhiều, mà, cũng hiếm khi thấy hắn để ý tới sự sống còn của đôi vợ chồng này như thế: “Vậy bây giờ hai người sống vẫn ổn đúng không?”

“Ổn chứ! Ổn quá đi ấy chứ! Lúc trước người áo đen kia cho chúng tôi đến hai vạn lượng ngân phiếu mà. Từ trước chúng tôi đã nghe nói phong cảnh Dương Châu rất đẹp, nên ông nhà tôi liền đưa tôi đến đây, buôn bán kinh doanh nhỏ, kiếm chút tiền. Hiện giờ ở Dương Châu, chúng tôi cũng khá có tiếng tăm rồi. Có đi đâu, chúng tôi vẫn không nỡ bỏ nghề gia truyền, nên mới bàn bạc với ông nhà tôi mở một Duyệt Ký mới, cách mấy ngày mới mở cửa một lần, hôm nay cô nương đến vừa đúng lúc!” Bà chủ nói hết mọi chuyện cho nàng nghe, vì trong lòng bà luôn cảm thấy những người áo đen kia là do vị cô nương này hoặc vị công tử kia phái đến.

Nam Cung Cẩm cũng chú ý đến chất liệu vải trên người bà ấy, đã không phải dạng vải vóc mà các gia đình tầm thường mặc nữa, nàng cũng thấy ngượng ngoai hơn nhiều, bèn cười nói: “Vậy thì tốt quá rồi, lúc trước ta còn lo tại ta liên lụy làm hai người xảy ra chuyện. Chuyện hôm nay ta có ghé qua đây, hai người cũng đừng nói ra với ai, khi nào có dịp ta lại tới thăm hai người!”

Bà chủ đáp: “Cô thấy ta giống kẻ lắm đi đâu lắm sao?” Nói rồi bà vội vàng chạy về phía quầy của mình: “Cô nương à, cô chờ chút, để bà già tặng cô hai hộp bánh hoa quế, hy vọng cô và phu quân của cô sớm hóa giải

được mâu thuẫn, vợ chồng trẻ đừng cãi nhau nữa. Tôi nhìn hai người còn xứng lứa vừa đôi hơn cả thần tiên trên trời ấy chứ!”

Nói rồi bà cầm hai hộp bánh đưa cho nàng. Bà sống gần cả đời người rồi, làm sao không nhận ra được là Nam Cung Cẩm đang không vui chứ, hẳn là đôi vợ chồng trẻ xích mích đây mà! Ông chủ cũng cười nói: “Vợ chồng ấy mà, làm gì có đôi nào không cãi cọ xích mích, đâu giở giận, cuối giường lành, cô về đi dành chút là ổn thôi!”

Nam Cung Cẩm chỉ cười gật đầu chứ không nói gì nữa, chỉ chột có cảm giác chua xót, cay mũi. Về khuyên à, nàng biết đi đâu tìm hẳn về mà khuyên bây giờ?

Linh Nhi thấy bà chủ bước tới liền vội tiến lên đón lấy hai hộp bánh kia, trong lòng chột thấy rất quý mến đôi vợ chồng tốt bụng này. Vừa đón lấy, bà chủ kia đột nhiên chỉ vào cái bớt hình trái tim trên mu bàn tay phải của cô, rồi kinh ngạc kêu lên: “Cô nương, cô... cô...”

“Bác sao thế ạ?” Linh Nhi hơi ngạc nhiên.

Bà chủ kia trợn trừng mắt nhìn tay Linh Nhi một lúc lâu, sau đó đôi mắt chột nhạt nhòa nước mắt, bà túm lấy tay Linh Nhi không chịu buông ra, run rẩy nói: “Ông nó ời, ông nó ời, ông nhìn này!”

Linh Nhi hơi khó chịu, bản thân cô là con gái chưa chồng, lại cho người đàn ông khác nhìn tay là thế nào? Nghĩ vậy, cô muốn rút tay về, nhưng ông chủ đã chạy vội qua đây rồi. Vừa nhìn tay cô, sắc mặt ông ấy cũng giống hệt như bà chủ tiệm, kích động kêu lên: “Là Uyển Nhi, là Uyển Nhi của chúng ta!”

“Hai người đang nói gì vậy?” Linh Nhi khó hiểu hỏi.

Chỉ trong thoáng giây, mặt bà chủ đã đầm nước mắt. Bà vừa chùi nước mắt vừa nói: “Nha đầu à, cô có thể nói cho ta biết, có phải trên eo của cô có cái bớt giống thế này không?”

Linh Nhi hoảng hốt đáp: “Sao bác biết?”

“Uyên Nhi, đúng là Uyên Nhi rồi! Trên người con gái của chúng tôi có bớt gì, làm sao chúng tôi không biết được chưa!” Bà chủ kia vừa khóc vừa cười, vẫn túm chặt tay Linh Nhi không chịu buông ra.

Tay Linh Nhi run lên, chiếc hộp trong tay cũng rơi xuống đất.

Bà chủ khóc lóc nói: “Năm xưa ở Hòa Trang, ta đưa con lúc đó mới hai tuổi về quê thăm họ hàng. Nhưng trên đường về ta vào mua ít đồ, con lại bị kẻ bắt cóc bế đi mất. Ta như phát điên đuổi theo gã, nhưng không đuổi theo kịp. Có người nói nhìn thấy bọn buôn người bán con vào gia đình nhà giàu ở kinh thành, nên ta và cha con mới đi tới kinh thành mở tiệm bánh. Chúng ta ở kinh thành, tìm con mười mấy năm rồi!”

Linh Nhi cũng hơi giật mình, đúng là lúc hai tuổi cô bị bán vào phủ Vinh Vương của Đông Lăng làm nha đầu, nhưng đến lúc năm tuổi, cô không chịu nổi ngược đãi mới chạy trốn ra ngoài. Trên đường đi, cô phải ăn xin chạy trốn mãi miết mới ra khỏi được Đông Lăng, sau đó gặp thủ lĩnh, thủ lĩnh mới đưa cô về Dạ Mạc sơn trang.

Hai người này, là cha mẹ của cô thật sao?

...

Nam Cung Cẩm mỉm cười nhìn bọn họ. Trước đây nàng không hề tin cái gì mà ‘người tốt sẽ được báo đáp’, nhưng hôm nay, nàng lại không thể không tin. Nếu không phải vì đôi vợ chồng lương thiện này đã từng giúp họ, còn để lại ấn tượng tốt trong nàng, thì hôm nay nàng cũng sẽ không tới đây, mà cả cuộc đời này, chắc họ cũng sẽ chẳng tìm thấy được con gái của mình.

Nhìn gia đình họ đoàn tụ, một mình nàng đứng một bên chợt cảm thấy hơi cô quạnh. Nhà, ai cũng đều có nhà cả. Nhà của Thiên Ưc ở Dương Châu, nhà của Linh Nhi ở đây, còn nhà của nàng, ở chỗ nào chứ?! Cảm giác buồn thương bất chợt dâng lên trong lòng nàng. Chỉ có mình nàng là giống như lục bình trôi dạt phải không?! Ở đây, nàng không có nhà, cũng chẳng có người thân. Ngay cả hân, cũng bị nàng chộp tức mà bỏ đi rồi.

Linh Nhi nhận lại cha mẹ, nhưng cuối cùng vẫn gạt lệ chào từ biệt đi theo Nam Cung Cẩm. Nam Cung Cẩm cũng không can thiệp, để tùy cho cô ấy lựa chọn. Tuy cha mẹ Linh Nhi không nỡ xa con, nhưng cũng không cố ép buộc, đứng nhìn theo bóng họ rời đi. Họ đi một đoạn xa rồi, bà chủ kia vẫn gọi với theo: “Con à, có thời gian rảnh nhớ về nhé!”

“Vâng! Con sẽ về ạ!” Linh Nhi quay đầu mỉm cười, vẫy tay chào họ.

Trên đường về dịch trạm, Linh Nhi nhạy cảm nhận ra được tâm trạng của Nam Cung Cẩm lại càng tệ hơn, nhưng cô cũng không dám hỏi.

“Linh Nhi, sao em không ở lại bên cha mẹ em?” Họ tìm Linh Nhi bao nhiêu năm nay, trong lòng Linh Nhi hẳn cũng rất mong chờ ngày này nhỉ.

Sắc mặt Linh Nhi hơi cứng lại: “Đã không còn là người của cùng một thế giới nữa rồi!” Cha mẹ cô đều là người dân lương thiện thuần phác, mà trên tay cô lại đã dính biết bao nhiêu máu tươi rồi. Nếu cô sống cùng họ, để họ nhìn thấy vẻ lạnh lùng của cô, sẽ chỉ khiến họ đau lòng xót xa cho mình hơn mà thôi. Hơn nữa, tính mạng của cô đã giao cho Dạ Mạc sơn trang từ lâu, rời khỏi Dạ Mạc sơn trang, quay về bên cha mẹ, cô cũng không biết mình phải làm gì nữa.

Nam Cung Cẩm cũng có thể hiểu được suy nghĩ của cô ấy, nàng cầm hai hộp bánh quay về phòng mình. Vừa đứng lại, người nàng lại lảo đảo một cái như muốn ngã, Linh Nhi vội đỡ lấy nàng: “Cô nương, người mau về nghỉ ngơi đi, người vẫn chưa khỏe hẳn đâu!”

Nam Cung Cẩm gật đầu, không phản bác. Đúng là nàng không thoải mái, cơ thể không thoải mái, tâm trạng cũng không thoải mái. Nhất là lúc này sau khi nhìn thấy Linh Nhi đoàn tụ với cha mẹ, nàng cảm nhận một cách sâu sắc rằng từ đầu đến cuối mình vẫn chỉ có một thân một mình, thì tâm trạng lại càng khó chịu hơn. Nàng về phòng nằm xuống giường, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, nàng cảm nhận được có một bàn tay lạnh lạnh luôn đặt trên trán mình, nàng khe khẽ nói mơ: “Bách Lý Kinh Hồng, không cho chàng đi...”

Bàn tay trên trán nàng hơi khựng lại một chút, sau đó rút về trong không khí vẫn thoang thoảng mùi hương tuyệt liên nhân nhạt...

...

Ở cách đó không xa, Tu nhìn Bách Lý Kinh Hồng với vẻ không thể tin nổi: “Hoàng thượng, chẳng lẽ ngài không thấy Hoàng hậu rất nhớ ngài sao? Hôm nào ngài cũng chờ đến nửa đêm khuya khoắt vào chăm sóc nàng rồi tới khi trời gần sáng lại đi ra. Ngài định làm gì vậy?” Chẳng lẽ trong lòng ngài không thấy khó chịu sao? Nhưng câu cuối cùng lại bị hắn ta nuốt xuống không dám nói ra.

Hôm đó sau khi Hoàng hậu múa xong điệu múa kia, bệ hạ vô cùng tức giận, phẩy tay áo bỏ đi. Nhưng phi như bay rất xa rồi, ngài ấy lại chợt ngừng lại, tức tối hất tay, một cơn cuồng phong đánh sập cả nửa ngọn núi, sau đó ngài như nhớ ra chuyện gì, lại quay lại. Nhưng vừa quay lại, họ lại bắt gặp đúng cảnh Mộ Dung Thiên Thu chìa tay ra giúp đỡ Hoàng hậu, tuy họ đều biết hai người kia đang diễn kịch thôi, nhưng câu nói “thiếp bằng lòng” của Hoàng hậu lại khiến cho mặt bệ hạ đen như đất nồi.

Cuối cùng, bệ hạ mới kiên quyết không thêm xuất hiện nữa, nhưng không lâu sau Hoàng hậu lại đột ngột ngắt xiu, dù thế nào thì bệ hạ cũng vẫn không nỡ, đành bước ra. Sau đó ngày nào bệ hạ cũng chờ đến lúc Hoàng hậu ngủ rồi mới xuất hiện, tình là lại biến mất.

Lúc này, Bách Lý Kinh Hồng đang dựa vào thân cây khô, chân phải gập lại, cánh tay phải gác lên đầu gối, chân trái buông thõng. Hắn lãnh đạm nhìn về phía gian phòng cách đó không xa, không nói câu gì.

Tu không nhịn được lại hỏi: “Bệ hạ, Hoàng hậu đi tìm ngài như phát điên rồi vậy. Ngài trốn như thế này, Hoàng hậu...” Hoàng hậu cũng sẽ khó chịu lắm! Nhưng hắn ta cũng biết, trong lòng bệ hạ lúc này cũng chẳng vui vẻ gì, đặc biệt là mấy hôm trước. Từ trước đến giờ, hắn ta chưa từng thấy bệ hạ bị chọc tức đến mức đó bao giờ, hoàn toàn mất hết sự khống chế, kiểm soát bản thân!

Đôi mắt sáng như sao khẽ nhắm lại, giống như đang suy tư. Không lâu sau, hấn chậm rãi mở mắt ra, giọng nói thanh thanh trong trẻo vang lên: “Cũng phải dạy cho nàng một bài học thích đáng mới được.”

Trước đây, chính vì bất luận nàng làm gì hấn cũng đều tha thứ, cho nên càng ngày nàng mới càng không e dè nể nang gì như thế. Nếu tiếp tục như thế này, hấn không biết mình còn phải ghen tuông đến mức nào, còn bao nhiêu lần ghen tuông không ngót nữa?! Chỉ cần nhớ đến chuyện nàng ăn mặc như thế, nhảy múa trước mặt bao nhiêu người như vậy, ngọn lửa trong lòng hấn đã bùng bùng trỗi dậy rồi. Thế nên lần này, hấn nhất định phải dạy cho nàng một bài học, chính vì hạnh phúc tương lai của họ.

Tu lập tức ngậm miệng lại. Thật ra hấn ta cũng phải thừa nhận rằng điệu múa đó của Hoàng hậu quá ‘nóng bỏng’, thực sự cũng múa hơi quá đáng một chút, bệ hạ giận như vậy cũng phải thôi. Nếu đổi thành người đàn ông khác nhìn thấy vợ mình ra ngoài múa mấy điệu kiêu thế này, chỉ e họ sẽ về viết thư bỏ vợ rồi bỏ lòng trôi sông luôn ấy chứ. Bệ hạ vẫn còn kiêu chề được lửa giận, ngày ngày tới chăm sóc Hoàng hậu thế này là giỏi lắm rồi.

...

Sáng sớm, Nam Cung Cẩm tỉnh dậy vẫn không nhìn thấy người mà mình muốn gặp, tâm trạng rơi xuống đáy vực. Mộ Dung Thiên Thu thì từ sáng sớm đã đến một chuyến an ủi hỏi han, thấy nàng dần khỏe lại nhưng tâm trạng lại càng ngày càng sa sút, hấn ta cũng thầm đoán ra được vài phần. Mà tâm trạng của chính hấn ta thì tốt hẳn lên. Tình cảm giảm sút à, càng giảm sút thì càng có lợi cho mình. An ủi nàng xong, hấn ta phe phẩy quạt ra về.

Không lâu sau Lãnh Tử Hàn cũng đến. Vừa thấy Nam Cung Cẩm, hấn ta lại lắc đầu ra vẻ không tìm thấy: “Mọi việc của Nam Nhạc đều được tiến hành đâu vào đấy, chứng tỏ hấn vẫn ngấm thao túng đi đâu khiên, nhưng người của ta vẫn không tìm được hấn. Thế nên...”

Thế nên chỉ có một cách giải thích, đó là chính hấn tự trốn đi rồi!

Đi ầu này khiến Nam Cung Cẩm cảm thấy vô cùng chán nản, nàng gục đầu xuống im lặng một lúc lâu, sau đó mới yếu ớt hỏi người bên cạnh: “Lãnh Tử Hàn, có phải hôm đó ta quá đáng quá không?” Ở hiện đại, múa cột và múa bụng rất được ưa chuộng, nhưng ở cổ đại thì chưa chắc đã có người có thể đón nhận được cấp độ này.

Ngày hôm đó nàng múa, Lãnh Tử Hàn không đi vì không nghĩ tới nàng lại ở đó. Nhưng sau khi nghe mọi người kể lại, hẳn ta cũng cảm thấy điệu múa này thực sự hơi to gan một chút. Nàng để lộ hết cả rốn và cánh tay sao? Nếu chuyện này là do một cô nương trong thanh lâu làm thì cũng chẳng sao cả, nhưng Tiểu Cẩm đâu phải gái thanh lâu chứ! Hẳn ta im lặng một lúc lâu, cuối cùng đành thật thà gật đầu: “Nếu ta là hẳn, ta cũng sẽ vô cùng tức giận!”

Có đi ầu, mỗi người có cách giải quyết vấn đề khác nhau. Cái tên bụng dạ đen tối, kiêu ngạo lạnh lùng Bách Lý Kinh H ồng đó cố tình trốn đi là để sau này nàng biết nặng biết nhẹ thôi. Tiểu Cẩm không nhận ra, chứ chẳng lẽ hẳn ta không nhận ra sao? Nhưng nếu là hẳn ta, thì hẳn ta sẽ kiếm luôn cái khóa dây, khóa nàng trong phòng, từ rày về sau không cho đi đâu hết, muốn múa thì chỉ được mua cho một mình hẳn ta xem thôi!

Có lẽ, đây cũng là nguyên nhân nàng chọn Bách Lý Kinh H ồng chẳng. Vì người đàn ông đó, rất biết cách nắm bắt lòng người, cho dù trong lòng hẳn có không muốn đến mức nào đi chẳng nữa, thì hẳn cũng sẽ ép mình phải cho nàng tự do. Còn Lãnh Tử Hàn hẳn ta, thì sẽ ngang ngược ngông cuồng hơn nhiều, khó tránh khỏi có lúc không tôn trọng ý muốn của nàng. Hơn nữa, để cho nàng tự giác ngộ chẳng phải sẽ tốt hơn chuyện dùng bạo lực cưỡng ép nàng nhiều sao? Thế nên, lúc này, giáo chủ ma giáo vĩ đại lại không khỏi cảm thấy khâm phục đối thủ của mình. Thủ đoạn quản vợ của hẳn, thực sự quá cao siêu, bởi vì, đây cũng chẳng phải là quản, nhưng sau này chắc chắn Tiểu Cẩm sẽ an phận hơn nhiều!

Dũng khí khó khăn lắm mới trở dậy trong lòng Nam Cung Cẩm, chỉ vì một câu nói này của Lãnh Tử Hàn mà lập tức tan biến như mây khói, người co lại như con gấu!

Lãnh Tử Hàn ng ỡ trò chuyện với nàng một lúc, nhưng lại nhận ra nàng căn bản không lọt tai câu nào. Hắn ta thở dài, không nói nhiều nữa, đứng dậy nói: “Ngày mai sẽ khởi hành quay về Hoàng thành, tối nay nàng nghỉ ngơi cho khỏe nhé!”

“Ừm!” Nam Cung Cẩm vẫn co rụt như gấu, chờ Lãnh Tử Hàn đi rồi nàng mới ngã vật xuống giường. Lẽ nào nàng đang bị thất tình trong truy ền thuyết đó sao? Nàng thực sự rất muốn giống như đấu sĩ, bật dậy khỏi giường, sau đó g ồm lên một câu “Chỉ là một người đàn ông thôi mà, có cần phải thế không? Muốn đi thì cứ đi đi! Đi rồi đừng có quay về nữa!” Nhưng nàng lại bất lực phát hiện ra rằng mình hoàn toàn không làm được!

Cho đến tận tối, đêm khuya thanh vắng, Linh Nhi bước vào, cúi thấp đầu không dám nhìn vào mắt Nam Cung Cẩm, bầm báo kết quả hôm nay: “Cô nương, vẫn không tìm thấy!”

“Ta biết rồi!” Nàng đáp một tiếng rồi ra hiệu cho cô lui ra ngoài.

Nàng nửa nằm nửa ng ỡ, dựa lên đầu giường, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, chờ đợi rất lâu. Cảm xúc lúc nửa đêm mấy ngày hôm nay thực sự không giống Linh Nhi. Nếu đúng là hắn, thì thế nào mình cũng sẽ chờ được hắn chứ nhỉ?!

Ng ỡ khoảng hai canh giờ, đã đến hừng đông rồi, chân của nàng tê dại, liền dựa vào đầu giường ngủ thiếp đi.

Khi Bách Lý Kinh H ồng bước vào, hắn phát hiện sắc mặt nàng đỏ đến khiếp người, nhìn như lại phát sốt rồi vậy. Đôi mày đẹp khẽ nhíu lại, bước đến bên cạnh nàng, đưa tay ra sờ trán nàng, đột nhiên bị nàng giữ chặt tay lại!

Đôi mắt phượng mở ra, đáy mắt ẩn chứa vẻ giảo hoạt! Nàng biết hắn sẽ không bỏ rơi nàng thật mà. Nàng g ồm như có thể xác định người chăm sóc nàng hàng đêm chính là hắn, nhất là vừa rồi nàng nhớ đến mỗi lần Linh Nhi vào bầm báo với nàng chuyện của hắn, cô ấy đầu cúi đầu không để mình nhìn vào mắt cô ấy. Nếu không chột dạ, thì việc gì cô ấy phải như vậy?

Bị nàng túm lấy tay như vậy, trên mặt hấn hơi lộ vẻ lúng túng, nhưng nhiều hơn cả là sự tức giận và lạnh nhạt.

Thấy sắc mặt hấn càng lúc càng lạnh, Nam Cung Cẩm chậm rãi buông ngón tay lạnh như băng của hấn ra: “Chàng giận ta thật sao?”

Hấn không nói gì, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, giống như đang nhìn một người xa lạ vậy.

“Ta nhớ chàng.” Nàng cúi đầu, tự mình nói tiếp.

Hấn nghe xong không phản ứng gì, giống như hoàn toàn không nghe thấy lời nàng nói vậy.

Trầm mặc một lúc lâu, ánh trăng hắt từ ngoài ô cửa sổ vào, chiếu lên chần của nàng. Nàng cúi đầu ngẫm đó, không nói câu nào, còn hấn thì đứng bên cạnh giường, lẳng lặng nhìn nàng.

Khi bầu không khí kỳ quái này kéo dài một lúc lâu, hấn muốn quay đầu bỏ đi, thì ‘lách tách’ một tiếng, giọt nước mắt rơi xuống thấm vào chần của nàng. Nàng cúi thấp đầu cắn môi nói: “Chàng thật sự không cần ta nữa rồi sao?”

Nàng dứt lời, hấn cũng không đáp lại, chỉ nhìn vết nước thấm trên chần nàng, giọng nói trong trẻo vang lên: “Khóc à?”

“Không có!” Nàng quệt nước mũi, cố ra vẻ cứng đầu.

Hai người đối đầu một lúc lâu, cuối cùng hấn thở dài: “Ta thua nàng rồi.” Làm gì có chuyện nàng muốn khóc, chẳng qua là diễn cho hấn xem mà thôi. Nhưng bản thân hấn biết rõ nàng đang diễn kịch, ấy vậy mà đối diện có một chút xíu đã chịu thua rồi.

Vì thế, Nam Cung Cẩm biết ngay dù mưu kế nhỏ của mình bị nhìn thấu thì cũng thành công rồi. Nàng ngẩng đầu nhìn hấn, mặt đầy vẻ đắc ý, cười rất vui vẻ, có điếu trên mặt vẫn còn nhòe nhoẹt nước mắt nên nhìn vô cùng buồn cười.

Hắn đưa tay ra khẽ lau nước mắt trên mặt nàng, giọng nói thanh thoát chậm rãi vang lên: “Xấu chết đi được.”

Nam Cung Cầm rất đặc ý túm tay áo bào rộng của hắn lại, kéo lên lau sạch nước mắt nước mũi trên mặt mình. Nàng biết tên này có bệnh cu ờng sạch sẽ mà, cho hắn ghê tởm chết luôn, xem hắn còn dám chơi trò mất tích nữa không! Quả nhiên, đôi mày đẹp của hắn khẽ nhíu lại, nhưng không nói gì nữa. Lau xong, nàng lại hí hửng nói: “Cho chàng ghê tởm chết luôn!”

Sắc mặt hắn vẫn không thay đổi, chỉ khẽ nhướn mày hỏi: “Là lỗi của ta sao?”

Thế là, cô nàng nào đó vừa vô cùng hí hửng đặc ý lập tức sun vùi lại! Nàng nhào vào lòng hắn nhanh như chớp, ôm lấy eo hắn: “Thôi mà thôi mà, ta th ề sẽ không có lần sau nữa! Tuyệt đối không có!”

Trước đây nàng luôn ra vẻ lưu manh xin hắn tha thứ, chỉ có hôm nay là nàng hoảng hốt ôm lấy eo hắn, ôm rất chặt. Chút khác biệt nhỏ nhoi này đương nhiên hắn cũng phát hiện ra. Xem ra, lần này nàng sợ thật r ồi. Cánh môi mỏng cong lên, giọng nói như tiếng hát của trời xanh chậm rãi vang lên: “Nhưng ta vẫn rất giận.”

Thực sự rất giận. Chỉ cần nghĩ đến điệu múa nóng bỏng kia, còn cả chuyện hôm nay nàng bày mưu gài bẫy mình, ép mình biết rõ là mưu kế mà vẫn không thể không nói câu “thua nàng r ồi” kia. Gộp cả hai chuyện này lại khiến hắn rất mất hứng, khó chịu.

Nàng ngẩng đầu, đôi mắt long lanh nhìn hắn, sụt sịt mũi như vô cùng tủi thân: “Vậy chàng muốn thế nào? Chàng đã trốn người ta bao nhiêu ngày r ồi!”

Hắn kéo nàng từ giường dậy, kéo vào trong lòng, sau đó nhẹ giật một cái, y phục tan ra thành từng mảnh. Ngón tay thon dài như ngọc tìm tới nơi mềm mại yếu ớt dưới người nàng, sau đó thăm dò vào bên trong không chút dụi dàng: “Muốn thế nào à? Muốn làm hỏng nàng luôn, được không?”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 38: Chỉ Tại Ta, Chiều Nàng Hư Luôn Rồi!

Thế nên, khuôn mặt vốn dầy hơn tường thành của Nam Cung Cẩm, lập tức đỏ bừng lên!

“Theo ta về Nam Nhạc.” Đầu ngón tay động đậy gọi lên tiếng rên rỉ khe khẽ!

Nam Cung Cẩm cắn chặt răng, không để cho mình phát ra âm thanh nữa, hung hãn trừng mắt nhìn hắn. Dám dùng cách này để uy hiếp nàng, hắn không cảm thấy quá vô sỉ sao?

Nhìn vẻ mặt vừa nhẫn nhịn vừa tức giận của nàng, hắn hoàn toàn không bận tâm, đã không thấy đau lòng, cũng không thấy hổ thẹn, lại càng không bị nàng ảnh hưởng, ngược lại, động tác ở đầu ngón tay càng nhanh hơn vài phần. Giọng nói trong trẻo vang lên bên tai nàng, vô cùng quyến rũ: “Nàng đừng ý, hay không đừng ý?”

“Bỏ tay ra!” Cuối cùng Nam Cung Cẩm cũng hơi giận dữ, muốn đánh cho tên này một trận. Nhưng nàng bị hắn khống chế hoàn toàn, căn bản không động đậy được.

Người trước mặt nàng lại như không mảy may bị sự tức giận tột cùng của nàng ảnh hưởng đến dự định ban đầu của mình chút nào vậy. Tây Vỹ là nơi không thể ở lâu được, hắn nhất định phải làm cho nàng đừng ý quay về với mình. Ngón tay thon như ngọc khẽ xoay một cái, chạm vào điểm nhạy cảm của nàng.

Nam Cung Cẩm vốn vừa ốm nặng mới đỡ, tinh thần còn uể oải, lại bị hấn trêu chọc thế này, chân nhũn cả ra, chỉ có thể dựa hết vào người hấn.

“Nàng về hay không về hửm?” Giọng nói cao ngạo vang lên mang theo chút lạnh lùng, cứ như đang nói cho nàng biết, bất luận hôm nay nàng thị uy hay tỏ ra yếu thế thế nào, hấn cũng nhất định phải đạt được mục đích của mình.

Rạng mây hồng nhuộm đỏ hai gò má nàng, trán lấm tẩm mồ hôi. Cảm nhận được ngón tay đang tác oai tác quái kia, Nam Cung Cẩm tức giận đến nghiến răng nghiến lợi. Quay về cũng không có gì không thể, nhưng dùng phương thức này để ép nàng về thì hoàn toàn là sự sỉ nhục đối với nàng: “Không về!”

“Được.” Hấn cũng rất dứt khoát, không phản bác, càng không giận dữ, có đi đâu động tác tay lại càng nhanh hơn, khiến cho đầu óc nàng dần hỗn loạn mơ hồ, chỉ có thể túm chặt lấy cánh tay hấn, để mặc cho mình đắm chìm vào dục vọng vô tận. Một lúc lâu sau, giọng nói tràn ngập mê hoặc vang lên bên tai nàng: “Nàng muốn không?”

Ặc... ý thức của Nam Cung Cẩm còn chưa kịp quay về, đầu đã không tìm được, khẽ gật một cái.

“Vậy thì quay về Nam Nhạc cùng ta, nhé?” Lúc này, giọng nói vốn lạnh lùng của hấn lại y như con hồ ly tu luyện nghìn năm, vô cùng mê hoặc, vô cùng động lòng.

Nghe vậy, Nam Cung Cẩm tỉnh táo hẳn, vội vàng lắc đầu. Không được, cứ thế này mà đồng ý quay về thì mất mặt quá! Nàng vừa lắc đầu, hấn lập tức rút tay lại, không thèm để ý đến nàng nữa: “Vậy thì thôi đi.”

Đầu ngón tay vừa rút ra, khoe môi nàng giật giật vài cái, mẹ kiếp!!! Có cần phải dê tiện như thế không?! Nàng cắn răng nói: “Về thì về chứ sao!”

“Sớm nghe lời có phải xong rồi không?” Ví dụ điển hình của câu “vừa đánh trống vừa la làng”.

Tay áo bào rộng thùng thình phất lên, màn lụa rơi xuống, xuân sắc tràn ngập trong phòng. Tiếng thổi dộc của đàn ông và tiếng rên rỉ đứt quãng, hỗn loạn của phụ nữ truyên từ trong màn ra, vô cùng gợi cảm, quyến rũ. Cảm xúc mơ hồ, phá vỡ toàn bộ lý trí.

Sau một trận giao chiến kịch liệt, người nào đó giống như con hồ ly ăn uống no say, ôm gọn con mèo nhỏ không nghe lời vào lòng, giọng nói trong trẻo lúc này hơi trầm thấp vang lên, mang theo cảm giác thành tựu vô cùng tận: “Nàng nhớ đấy, nàng đã đồng ý rồi.”

“Ừm! Nhưng cũng phải về đón Kinh Lan chứ!” Giọng Nam Cung Cẩm hơi miễn cưỡng!

Điều này hẳn cũng không có ý kiến gì, vì nếu nàng không đích thân về, bên phía Thượng Quan Cận Duệ cũng sẽ không thả người đi. Nhìn dáng vẻ bĩu môi không tình nguyện của nàng, đôi mày đẹp của hắn khẽ nhíu lại, trong lòng hơi bực bội: “Nàng không muốn quay về với ta đến vậy sao?”

“Không phải không muốn, mà là...” Thôi được rồi, nàng thừa nhận nàng hơi ích kỷ. Điều mà nàng cho rằng đang giúp hắn đó, không hề có chút tác dụng nào với hắn đã đành, còn khiến cho một đế vương cao quý như hắn phải chịu uất ức ở chỗ này. Nhưng nàng cũng không cam lòng làm một con chim vàng anh đậu trên cành cây cao tiếng hót. Nếu thực sự như vậy, cuộc sống tương lai sẽ chỉ mài mòn hết mọi góc cạnh của nàng, biến nàng thành một kẻ mà chính nàng cũng không nhận ra được.

“Mà là cái gì? Là không nỡ rời xa Mộ Dung Thiên Thu đúng không?” Giọng nói của hắn chất chứa lửa giận và sự xa cách trước giờ chưa từng có, còn có cả sự ghen tuông và cay nghiệt mà chính hắn cũng không nhận ra. Trước đây hắn không thể ngờ được rằng có một ngày, Bách Lý Kinh Hồng hẳn lại nói chuyện bằng giọng điệu như thế này, dùng giọng điệu hà khắc và chua chát đó để chất vấn nàng. Hắn như thế này, khiến chính bản thân hắn còn thấy xa lạ! Hắn biết thế, nhưng lại không thể khống chế nổi lửa giận trong lòng mình.

Nam Cung Cẩm nhíu mày, cơn giận dữ bùng lên tận trời: “Chàng nói lung tung cái gì thế? Mối quan hệ giữa ta và Mộ Dung Thiên Thu chỉ là

giữa quân và thần thôi mà!”

“Vây, nếu ta cũng thân mật với những cô gái khác giống như nàng và Mộ Dung Thiên Thu, trong lòng nàng sẽ cảm thấy thế nào?” Hấn nghĩ, thực sự nên bắt nàng hiểu rõ chút gì đó, ít nhất là phải để cho nàng hiểu rằng không phải bản thân mình ghen tuông, không phải là đố kỵ, chỉ là không muốn cưỡng chế can thiệp vào tự do của nàng. Nhưng cũng chính vì hấn quá dung túng cho nàng, mới khiến nàng càng ngày càng coi trời bằng vung như thế.

Hấn vừa dứt lời, Nam Cung Cẩm liền trềnh mặt! Đúng vậy, nàng phải thừa nhận, nếu đổi một góc độ khác, có lẽ nàng sẽ đố kỵ đến phát điên, giết chết những cô gái kia, sau đó đá bay người đàn ông trước mặt mình đi mất. Chắc chắn phản ứng của nàng sẽ không tốt hơn Bách Lý Kinh Hồng lúc này đến nửa phần, thậm chí còn càng tệ hơn nhiều. “Đâu có giống nhau chứ!” Nói như vậy để gỡ rối cho mình thôi, nhưng giọng nói của nàng lại bất giác thấp hẳn xuống.

Không giống nhau, không giống nhau thì là thế nào nữa? Chẳng phải là quá gần gũi với những người đàn ông khác sao?

Bách Lý Kinh Hồng im lặng một lúc, cuối cùng nhẹ nhàng nói: “Tức là, bất luận ta có thể làm đến mức nào, thì nàng cũng vẫn kiên trì với trạng thái hiện tại, kiên trì với cách nghĩ của mình sao?”

Trong lòng Nam Cung Cẩm rất mâu thuẫn, nàng cảm thấy mình là một người con gái hiện đại, thế nên dù có người mà nàng muốn bầu bạn cả cuộc đời, thì cũng không cần thiết phải cắt đứt toàn bộ quan hệ với những người bạn khác giới. Ai quy định rằng phụ nữ kết hôn rồi thì không thể có bạn khác giới chứ? Nhưng nếu đặt mình vào địa vị của hấn để nghĩ thì sao? Nếu vị trí của nàng và hấn trao đổi cho nhau mà nghĩ thì thế nào?

“Xin lỗi, sẽ không có sau này nữa! Ta sẽ cách xa họ một chút!” Nàng kiên quyết thừa nhận, cũng nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Vì những người đó, họ đã cãi cọ, đã mâu thuẫn quá nhiều rồi. Nếu tiếp tục như thế này, hoặc là sẽ có một ngày hấn không chịu nổi nữa, quyết định

chọn cách rời xa, hoặc là chính mình cũng không thể chấp nhận nỗi sự can thiệp của hắn, động một chút là gây sự vô lý, rồi chọn chia tay. Mà cả hai trường hợp đó, đều không phải là đi đâu mà nàng muốn!

Nàng nhắm mắt lại, hơi cúi đầu xuống như muốn ngủ. Thật ra, nàng cũng hơi mệt mỏi. Ba cái chuyện tình cảm này thực sự quá phiền phức, phí tâm phí sức, còn phải từ bỏ quá nhiều thứ. Trên thực tế, không có gì là nàng không bỏ được, nhưng nàng lại cảm thấy, con đường này, càng đi càng mệt mỏi, càng ngày càng không biết nên làm thế nào, cứ như thể dù cho nàng có làm gì đi chăng nữa cũng đều sai vậy!

Nàng muốn phát triển thế lực của mình ở Tây Vĩ, không chỉ vì nàng không muốn mình giống như một con chim hoàng yến, sống yên bình hưởng thụ vàng son trong chiếc lồng vàng mà hắn dựng lên. Nhưng nàng như thế này, đối với hắn lại là quá ích kỷ, vì hắn căn bản không cần cái mà mình gọi là nỗ lực đó. Thậm chí, đến thời điểm này, đối với hắn mà nói, tất cả những cố gắng nàng bỏ ra, dường như hắn không thể nhìn thấy bất cứ điểm nào tốt, chỉ toàn điểm xấu. Đó là vì... nàng quá gần gũi với những người đàn ông đó. Đây, cũng chính là nút thắt của vấn đề.

Thấy nàng cúi thấp đầu không biết đang nghĩ gì, hắn chợt cảm thấy hơi bức bối. Hắn ép nàng như thế này, rốt cuộc là đúng hay là sai? Nhưng lần này, hắn thực sự không muốn thỏa hiệp. Hắn có dự cảm, nếu cứ tiếp tục để cho nàng coi trời bằng vung như thế này, thì rồi sẽ có một ngày hắn không chịu nổi nữa mà rời xa nàng. Hắn hoàn toàn không dám nghĩ đến một kết quả như thế!

Cuối cùng, Nam Cung Cẩm thở dài nói: “Ta đã từng nói với Hoàng Phủ Hoài Hàn, tình cảm mà ta muốn, là một mối quan hệ có thể cùng lên trời xanh, cùng xuống suối vàng, có thể vứt bỏ tất cả. Thế nên, không có gì là không bỏ được cả!” Có đi đâu, cảm thấy hơi ảm ức thôi.

Có lẽ nàng có chút tự cho mình là đúng, có thể nàng cũng hơi quá, nhưng chẳng lẽ thật sự nàng không còn gì khác sao? Nàng là vì mình sao? Tình yêu của nàng dành cho hắn không thuần khiết sao? Nàng là Công chúa của vương triều Nam Cung, trên vai còn gánh vác thù nước nợ nhà,

nhưng vì hấn, nàng đã hoàn toàn vứt bỏ hết hận thù, vứt bỏ hết trách nhiệm và sứ mệnh của mình, thậm chí ngay cả việc thống nhất thiên hạ, nàng cũng là vì muốn giúp hấn hoàn thành tâm nguyện chứ không phải vì muốn khôi phục lại vinh quang của vương triều Nam Cung. Lẽ nào nàng không thấy hổ thẹn với phụ hoàng, với mẫu phi của mình sao?

Bản thân nàng bị Mộ Dung Thiên Thu chọc tức, nàng cũng đâu nhẫn nhịn hết. Nhưng vì hấn, mà không dưới một lần nàng trở mặt với tên Mộ Dung đoạn tụ kia, đẩy chính mình vào đường cùng. Đặc biệt là lần này đến Ngọc Môn quan, Thần binh bất tử bảo vệ mạng sống đâu không ở bên cạnh, nhưng nàng vẫn dám chơi xỏ Mộ Dung Thiên Thu như vậy. Chẳng lẽ nàng tình nguyện muốn đón nhận những cử chỉ thân mật của Mộ Dung Thiên Thu sao? Nàng không phản kích sao? Nhưng nghe cách nói của hấn hiện giờ, thì dường như rất bất mãn và tức giận với nàng, thậm chí nàng ồm nặng, hấn còn chơi trò biến mất cơ mà!

“Nàng ấm ức phải không?” Giọng nói lạnh lạnh vang lên bên tai nàng.

Nam Cung Cầm cắn môi dưới, ngẩng đầu lên, rồi rất thành thật gật đầu một cái. Ấm ức, đúng là rất ấm ức!

“Ta cũng ấm ức.” Hấn nhẹ nhàng nói, nói ra sự bất mãn trong lòng mình: “Nàng có biết những ngày qua ta ấm ức đến mức nào không? Nhìn thấy mối quan hệ quân thần thân thiết giữa nàng và Mộ Dung Thiên Thu, nhìn thấy nàng bày mưu tính kế giúp hấn ở Ngọc Môn quan, trên đường về, còn phải nhìn nàng múa điệu múa kiêu đó trước bàn dân thiên hạ, ta không ấm ức sao?”

Thế nên tâm trạng vốn đầy uất ức nghẹn ngào của Nam Cung Cầm chợt biến thành hổ thẹn. Nàng lúng búng giải thích: “Ở Ngọc Môn quan, chẳng qua là vì ta chướng mắt tên Đạm Đài Minh Nguyệt kia, thế nên...”

Thế nên... nàng cũng không ‘thế nên’ tiếp được nữa! Bất luận nguyên nhân là gì, thì chuyện nàng giúp Mộ Dung Thiên Thu cũng là thật, bất luận giải thích thế nào, cũng không thể thay đổi được sự thật đó!

Cuối cùng, Nam Cung Cẩm cắn răng, tức giận nói: “Nói ta làm cái gì, ta và chàng cũng bên tám lạng người nửa cân thôi! Đúng là ta quá tùy tiện không để ý đến cảm xúc của chàng, nhưng chàng thì sao nào? Chàng thì hơn gì ta chứ? Bướng bỉnh kiêu ngạo đến mức nào?! Hở một chút là tức giận, còn đóng cửa không cho ta vào! Chàng biết rõ ta nhớ chàng, vậy mà còn chơi trò mất tích. Chàng biết rõ ta ốm, nhưng ở thời điểm ta cần chàng nhất, chàng lại né tránh không gặp ta. Chàng có biết đêm qua ta nằm mơ, ta cho rằng mình nắm tay chàng, kết quả là đến lúc tỉnh lại phát hiện ra mình đang nắm tay Linh Nhi, tâm trạng ta khó chịu đến mức nào không? Chàng còn có tư cách trách móc ta à? Chẳng phải chàng cũng ích kỷ như ta, không vui là trốn tránh hay sao?”

Nói tới đây, cuối cùng nàng cũng không kìm nén được sự ấm ức và sự sợ hãi mấy ngày qua nữa, thực sự bật khóc, nước mắt nước mũi chảy ướt đầm người hẳn, trong miệng vẫn còn thốt thốt: “Chàng là đờkhốn kiếp, chàng dọa ta sợ chết đi được!”

Có trời mới biết khi nàng cho rằng hẳn thật sự không cần nàng nữa, nàng đã sợ hãi như thế nào! Cũng chỉ có trời mới biết, cái cảm giác lúc mà con người ta yếu đuối nhất, nhưng người muốn gặp nhất lại không ở bên cạnh ấy, nó khó chịu đến mức nào!

“Được rồi, được rồi, ta cũng đảm bảo không có lần sau nữa.” Thấy lần này nàng khóc thật, hẳn cũng rồi cả lên, cuống cuống nói lung tung hết cả một lúc lâu, trong lòng cũng hơi tự trách mình. Tối qua bàn tay mà nàng bắt được là tay hẳn, nhưng vì muốn cảnh cáo nàng, nên hẳn vẫn nhẫn tâm giăng ra, bảo Linh Nhi thay tay cô ấy vào, nhưng hẳn không ngờ chuyện đó lại ảnh hưởng đến nàng lớn như vậy.

Nam Cung Cẩm bôi hết cả nước mắt nước mũi vào lòng ngực như ngọc trắng của hẳn, cố tình làm cho hẳn ghê tởm để vơi đi cảm giác tức tối trong lòng mình! Chờ nàng khóc đủ rồi, cũng ăn ỉ đủ rồi, lại tức tối lườm hẳn: “Bản chết đi được, đi tắm đi!”

Một vạch đen to xẹt xuống sau gáy hẳn, mấy thứ này không phải đâu do nàng bôi lên người mình sao? Giờ còn chê hẳn à?!

Hắn thở dài ng ỡ dậy, mặc áo, đi ra ngoài, trong lòng còn th ần tính, không thể giữ chiếc áo trên người mình nữa r ồi!

Nam Cung Cầm nằm trên giường, một tay xoa xoa thắt lưng tê mỏi của mình, một tay thì chùi nước mũi, vừa khóc vừa cười. Chính nàng cũng không biết rõ được hiện giờ nàng đang vui hay không vui nữa.

Một lúc lâu sau, hắn tắm rửa xong quay lại, lủi vào trong chăn như một làn khói, áp sát vào người nàng: “Lạnh quá.”

Khóe môi Nam Cung Cầm giật giật, không d ầy được bàn tay lợn của hắn đang làm loạn trước ngực mình ra. Nhớ lại chuyện hôm nay, nàng lại hỏi: “Tiểu Hồng Hồng, sao hôm nay ta cứ cảm thấy chàng ngang ngược hơn nhi ều, mà nói cũng nhi ều hơn hẳn thế nhỉ?”

Từ trước đến giờ, tên này vốn là cái hũ nút đánh cả ngày không phát ra được tiếng vang nào, nói được một câu cũng vô cùng khó khăn, thế mà hôm nay lại nói nhi ều thế này, hơn nữa còn cứng cỏi, mê hoặc không giống hẳn chút nào! Đột nhiên, nàng thò tay捏 tai hắn, hung hãn hỏi: “Nói mau, có phải ngay từ đ ầu chàng đã giả heo ăn thịt hổ phải không?”

“Không phải.” Hắn rúc đ ầu vào ngực nàng ăn đủ đậu hũ r ồi mới ngẩng đ ầu lên. Tính tình của hắn vốn rất lạnh nhạt, có đ ều... “Chính vì ta quá dung túng cho nàng, nên càng ngày nàng càng không coi ai ra gì cả. Muốn nàng nghe lời một chút đương nhiên chỉ có cách này thôi.”

Khóe môi Nam Cung Cầm giật giật, rụt tay lại, làu bàu nói: “Đừng nói như thế ta hư lắm không nghe lời bao giờ thế chứ!”

“Đúng là không nghe lời.” Hắn cũng rất thành thật, đưa ngón tay thon dài như ngọc trắng ra,捏 nhẹ mũi nàng, giọng đ ầy vẻ cứng chi ều: “Nhưng cũng đ ều do ta, do ta cả.”

Do hắn ư? Nam Cung Cầm chột cảm thấy trong lòng hơn hở, thật ra nàng không thích chuyện gì cũng là lỗi của nàng. Hắn sẵn lòng nhận lỗi, đương nhiên nàng rất vui về r ồi. Nhưng khóe môi nàng còn chưa kịp cong

lên, giọng nói lạnh lùng của hắn đã truyền tới bên tai nàng: “Đều do ta, chỉ đều nàng đến hư luôn rồi.”

Thế nên, Nam Cung Cẩm cuộn nắm đấm của mình vào, đánh nhẹ vào ngực hắn y như dáng vẻ của mấy cô thiếu nữ yêu kiều, cực kỳ đáng yêu: “Đáng ghét!”

“Ha ha...” Tiếng cười trong trẻo vui vẻ vang lên. Tiếng cười đó giống như khúc nhạc tiên từ chín tầng trời truyền xuống, vô cùng dễ nghe, khiến con người ta trầm luân vào trong đó. Không khó để nhận ra tâm trạng của chủ nhân tiếng cười đó đang vô cùng vui vẻ.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 39: Tiệc Mừng Công Sóng Gió

Sáng sớm hôm sau, khi Mộ Dung Thiên Thu nghe nói Mộ Căn Thần quay về rồi, nụ cười tươi như hoa mấy ngày nay lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ mặt âm u lạnh lẽo.

Mà người có tâm trạng tốt nhất hiện giờ đương nhiên là Bách Lý Kinh Hồng. Cẩm Nhi đã đồng ý quay về Nam Nhạc với hắn, sao hắn có thể không vui cho được? Còn về cái tên Mộ Dung Thiên Thu kia, cùng lắm chỉ vài ngày nữa là không cần phải nhìn mặt hắn ta nữa rồi, chẳng phải là ổn thỏa hết sao? Thế nên, mấy ngày này, dù có phải nhìn thấy bộ mặt đáng ghét của hắn ta, mình cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận được.

Tâm trạng của Lãnh Tử Hàn đương nhiên cũng không hề tốt đẹp gì, ánh mắt nhìn họ cực kỳ khó chịu, nhưng khi nhìn thấy sắc mặt vẫn còn hơi bọt bọt của Nam Cung Cẩm, hắn ta vẫn nhin xuống hỏi han: “Đỡ hơn nhiều chưa?”

“Đã gần khỏe hẳn rồi!” Nàng lạnh nhạt gật đầu, lễ độ mà xa cách, thái độ giống như đối xử với bạn bè bình thường vậy, đi đâu này khiến Lãnh Tử Hàn khẽ nhíu mày.

“Yến Khanh, đã khỏe rồi còn ngần ra đó làm gì? Mau chuẩn bị xuất phát đi!” Cứ nhìn thấy hai người này đứng cạnh nhau là hắn ta lại thấy trong lòng bực bội khó chịu. Cái tên Mộ Căn Thần kia, đã đi rồi cơ mà? Đi rồi còn quay về làm cái quái gì? Hắn bất giác thầm nghĩ, nếu tên Mộ Căn Thần này chết rồi thì tốt quá. À phải rồi... chết à? Tia sáng lạnh khát máu lóe lên trong đôi mắt xanh lục, trong đầu cũng đã có tính toán riêng rồi.

Xe ngựa khởi hành.

Linh Nhi không đi cùng Nam Cung Cẩm, cô còn đi từ biệt cha mẹ mình, sau đó dẫn đầu đoàn của mình quay về Hoàng thành.

Trên đường đi, dân chúng đều xôn xao bàn tán chuyện cô nương của Cẩm Tú các nhập cung, truy vấn tung chuyện đó như một giai thoại. Đương nhiên, cũng có những sĩ phu cảm thấy rất vô liêm sỉ, thậm chí nói Hoàng thượng quá hoang đường, nhưng không ai dám nói chuyện đó ra ngoài, lấy cái đầu của mình ra để đùa cả.

Sau mấy ngày, đoàn người của họ đã về đến kinh thành. Theo lễ tiết, tối hôm đó trong cung tổ chức tiệc mừng công. Mộ Dung Thiên Thu quay về hoàng cung trước còn Nam Cung Cẩm và Bách Lý Kinh Hồng thì đi đón thẳng nhóc con Quân Kinh Lan kia!

Đến cửa phủ của Thượng Quan Cẩm Duệ, tường cao nhà rộng lớn, trong tối ngoài sáng đều có người bảo vệ như muốn bộc lộ trọn vẹn cho người đời biết chủ nhân của ngôi nhà này xử sự rất chu đáo, toàn vẹn. Người ngoài cổng vừa nhìn thấy Nam Cung Cẩm, sắc mặt đã không tốt đẹp gì, mà khi nhìn thấy Bách Lý Kinh Hồng thì hoàn toàn là ánh mắt như nhìn kẻ thù vậy.

Bách Lý Kinh Hồng cũng biết nguyên nhân những người này thù hận mình, có đi đâu hẳn cũng chẳng để tâm, chỉ im lặng đi theo sau Nam Cung Cẩm. Không lâu sau, Thượng Quan Cẩm Duệ và Thượng Quan Nhược Tịch đều bước ra, theo sau còn có Quân Tử Mạch và Mộc Nguyệt Kỳ. Lần này họ đánh trận cũng chẳng mất bao nhiêu thời gian, nhưng thời gian đi đi về về cũng đã đủ tốn bao nhiêu ngày trời rồi, tính ra cũng đã qua hai tháng.

Nam Cung Cẩm bước tới đón lấy Quân Kinh Lan, cười tươi nói: “Con trai ngoan của ta, hai tháng không gặp rồi, có nhớ mẹ không nào?”

Khiến nàng rất thất vọng đó là dù sao đứa bé cũng vẫn còn nhỏ, tổng cộng mới hơn ba tháng tuổi, lại hai tháng không gặp Nam Cung Cẩm rồi, nên hoàn toàn không nhận ra nàng. Nó nhếch mồm ra muốn khóc, đôi tay

nhỏ xinh khua loạn lên với Thượng Quan Nhược Tịch đứng cách đó không xa, muốn thoát khỏi vòng tay của nàng.

Nam Cung Cẩm tức tối mắng thẳng nhóc con vô tâm, khiến mọi người đều cười ầm lên!

Ồn ào một lúc lâu, nàng mới ngẩng đầu lên nhìn Thượng Quan Cẩm Duệ, cười nói: “Duệ ca ca, lần này cảm ơn huynh rất nhiều. Nếu không, mọi thực sự không biết phải gửi đứa trẻ này đi đâu mới an toàn nữa!”

“Đã coi ta là ca ca thì cần gì khách sáo như vậy?” Giọng điệu của hắn rất nhã nhặn, không quá thân mật, nhưng cũng không hề xa cách, nhưng từng câu từng chữ lại cân nhắc rất chu đáo khiến người nghe vô cùng thoải mái. Ngay cả tên Bách Lý Kinh Hồng thích ghen lung tung ngồi bên cạnh kia, nghe Thượng Quan Cẩm Duệ nói câu này cũng chẳng thể soi mói được gì.

Nam Cung Cẩm mỉm cười, đang muốn nói gì đó, nhưng sau khi nhìn thấy mặt của Thượng Quan Nhược Tịch, nàng lại không khỏi sửng sốt. Nàng quay lại nhìn Thượng Quan Cẩm Duệ, hơi ngỡ ngàng nói: “Sao muội cứ cảm thấy hai người nhìn giống nhau thế nhỉ?!”

Đúng thế, lần trước trong tiệc đầy tháng của Tiểu Kinh Lan, lúc nàng nhìn thấy Thượng Quan Nhược Tịch, nàng đã phát hiện ra đường như đường nét của nàng ấy rất giống một ai đó, nhưng đầu cho rằng mình cảm giác nhầm thôi, thế nên mỗi lần nhìn thấy hai người này, nàng cũng không nghĩ gì nhiều. Hôm nay khi nhìn thấy cả hai người đứng trước mặt mình, cảm giác giống nhau lại rất rõ ràng, nét tương đồng trong đường nét khuôn mặt đều lộ cả ra.

Nàng vừa nói vậy, cả hai người đều ngẩn ra, mọi người xung quanh cũng ngạc nhiên nhìn về phía họ.

Thượng Quan Cẩm Duệ và Thượng Quan Nhược Tịch nhìn nhau một cái, quả thật cũng phát hiện ra có nét giống nhau, đặc biệt là ngũ quan, nhưng đường nét thì không giống lắm. Có đi đâu, hai người đều không nghĩ nhiều, Thượng Quan Cẩm Duệ ngẩng đầu cười nói: “Trên đời này, có nhiều

thứ giống nhau, cũng có nhiều người giống nhau, chẳng qua cũng chỉ là một loại duyên phận thôi mà!”

Thượng Quan Nhược Tịch vốn hơi kinh ngạc một chút, nhớ đến đại ca của mình, nhưng nàng ấy lại nhanh chóng thẫn lắc đầu. Không thể nào, mười sáu năm trước đại ca đã qua đời rồi, sao có thể còn sống được. Đây chắc hẳn cũng chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi, nhưng trong lòng nàng ấy lại dâng lên cảm giác thân thiết hơn với Thượng Quan Cẩm Duệ, nàng cười nói: “Được công tử giúp đỡ những ngày qua quả đúng cũng là một loại duyên phận.”

Mộc Nguyệt Kỳ đứng ở phía sau không nói không rằng, ánh mắt tĩnh lặng không nhìn ai, chỉ khi ánh mắt của Nam Cung Cẩm nhìn về phía nàng ấy, nàng ấy mới nhẹ cong khóe môi lên.

“Duệ ca ca, mọi đang tính đêm nay sau khi dự tiệc mừng công, mọi sẽ quay về Nam Nhạc!” Nam Cung Cẩm cười nói. Chuyện này dù thế nào cũng phải nói với hắn một tiếng.

Thượng Quan Cẩm Duệ khẽ nhíu mày, nụ cười máy móc trên môi cũng biến mất. Hắn nhìn Bách Lý Kinh Hồng, rồi lại nhìn Tiểu Kinh Lan như có đi đâu muốn nói mà lại thôi. Thượng Quan Nhược Tịch và Quân Tử Mịch cũng nhíu mày, ánh mắt nhìn Bách Lý Kinh Hồng thêm vài phần đê phòng.

Dù sao Bách Lý Kinh Hồng cũng biết thân phận của Tiểu Kinh Lan. Đầu là người trong hoàng gia, đương nhiên họ hiểu trong gia đình đế vương, vì quyên thế, bất cứ chuyện gì họ cũng có thể làm được, không ai nói chắc được nếu họ thực sự muốn đưa Kinh Lan đi Bắc Minh, thì liệu Bách Lý Kinh Hồng có dùng Tiểu Kinh Lan để đối phó với Bắc Minh hay không.

Nam Cung Cẩm nhìn ba người họ rồi cười nói: “Nếu hắn muốn ra tay thì đã ra tay từ lâu rồi, cần gì phải chờ đến ngày hôm nay. Hơn nữa, dù mọi người không tin hắn, thì cũng phải tin ta chứ?”

Câu nói này khiến mấy người kia đều không biết phải nói gì nữa. Thế nên, dù trong lòng họ vẫn còn không dám chắc, nhưng cũng không nói

thêm câu gì.

Thật ra Nam Cung Cẩm có đi đâu muốn nói với Thượng Quan Cận Duệ, nhưng thấy hiện giờ nhiều người ở đây quá, hoàn toàn không phải là cơ hội tốt để nói những chuyện đó, nên đành tạm thời nuốt xuống, để ngày khác nói sau vậy. Nàng nhìn sang Mộc Nguyệt Kỳ, nói: “Mộc cô nương, tỷ đi cùng chúng ta, hay là...”

“Đương nhiên là ta đi cùng Tướng gia rồi!” Mộc Nguyệt Kỳ không chút do dự, dường như còn chán không muốn nhìn Thượng Quan Cận Duệ lấy một cái.

Thượng Quan Cận Duệ cảm thấy hơi ngượng ngùng, chiếc áo lông màu xanh da trời khoác trên vai cũng khiến hắn cảm thấy như nặng ngàn cân vậy. Hắn không nói thêm gì, tiễn họ ra ngoài. Chờ họ đi xa cả rồi, một ông cụ râu bạc phơ mới xanh mặt đứng ra nói: “Thiếu chủ, ngài để Công chúa đi như vậy sao?!” Ông ta là thân vương của hoàng triều Nam Cung, trong mắt họ, Nam Cung Cẩm hoàn toàn không xứng đáng làm người của Hoàng thất. Nàng quên hết cả thù nước nợ nhà, muốn gả cho con trai của kẻ thù, thậm chí nhìn nàng còn không hề có vẻ gì mà muốn khôi phục hoàng triều Nam Cung nữa.

“Không để nàng đi, chẳng lẽ ông giữ được nàng sao?” Thượng Quan Cận Duệ không đáp mà hỏi ngược lại, trên mặt vẫn treo nụ cười nhạt.

Ông cụ kia chột nghẹn lời. Đúng thế, làm sao có thể giữ Công chúa lại được chứ. “Nhưng trên vai nàng có trách nhiệm mà gia tộc Nam Cung nên gánh!”

“Hoàng thúc, thúc hãy coi như năm đó Cẩm Cẩm đã chết trong chiến loạn rồi đi. Từ trước đến giờ không có nàng, chẳng phải vẫn ổn thỏa sao?” Thượng Quan Cận Duệ cười nhả nhận như hoàn toàn không hề bận tâm chút nào.

Ông cụ tức nghẹn ở cổ, hung dữ đạp chân một cái: “Chính vì ngài quá dung túng cho Công chúa với để cho Công chúa không hiểu rõ lý lẽ thế này!” Công chúa thích con trai kẻ thù, hắn liền tự động bỏ đi thân phận vị

hôn phu của mình. Công chúa muốn an cư cả đời ở Nam Nhạc, hẳn liền bỏ đi cơ hội kích động binh quyên ở Nam Nhạc, giao hồ phù mà bản thân hẳn đã vất vả xây dựng hơn mười năm kia cho nàng. Lúc trước Công chúa không biết thân thế của mình đã đành, giờ biết rồi cũng vẫn tùy tiện như vậy. Hẳn không ngăn cản đã đành, lại còn chuyện gì cũng tùy nàng quyết định nữa.

Bước chân của Thượng Quan Cận Duệ hơi ngừng lại, cười lắc đầu: “Cô nhóc Cẩm Cẩm đó vốn nên được sủng ái, chi đâu chuộng mà.” Còn hẳn, trước đây là vị hôn phu, giờ là huynh trưởng, sao có thể không dung túng cho nàng được chứ? Phải càng dung túng hơn mới đúng!

Ông cụ tức ghen lời!

...

“Tướng gia, ngài nói là muốn đi mà? Sao còn định vào cung tham dự tiệc mừng công?” Thượng Quan Nhược Tịch rất khó hiểu.

Tiệc mừng công là do Mộ Dung Thiên Thu hạ chỉ, cả phu nhân Thừa tướng cũng phải cùng tham gia. Nam Cung Cẩm trêu chọc con sói bạc bẽo Quân Kinh Lan mãi mới thân mật với nàng kia, không ngẩng đầu lên, đáp: “Nếu hiện giờ chúng ta không đi, Mộ Dung Thiên Thu đợi mãi không thấy ta sẽ phái người đến phủ Thừa tướng tìm. Nếu chúng ta đi rồi, chưa biết chừng sẽ bị bắt lại ngay. Chi bằng đi tham gia tiệc mừng công trước rồi lúc về sẽ đi sau!”

Thượng Quan Nhược Tịch cũng cảm thấy rất có lý nên không lên tiếng phản bác.

Xe ngựa chậm rãi đi về phía Hoàng cung, lần này nàng không đưa Bách Lý Kinh Hồng đi cùng vì nàng giao cho Bách Lý Kinh Hồng một nhiệm vụ cực kỳ khiến hẳn cạn lời. Đó là... chuyển toàn bộ những thứ đáng giá trong phủ Thừa tướng ra ngoài!

Vào đến cửa cung, đương nhiên lại gặp các vị đại thần. Các đại thần cũng đưa phu nhân đi cùng, mọi người đều cười tươi như xuân về hoa nở,

ung dung, thoải mái.

Mị Văn Dạ cũng nhanh chóng sấn lại gần, phe phẩy chiếc quạt khảm đá quý trên nan quạt vô cùng lộng lẫy kia, cười rất phong lưu nói: “Thừa tướng đại nhân của chúng ta lại lập công lớn, hạ quan thật sự vô cùng hâm mộ!”

“Nếu Mị đại nhân cũng sẵn sàng ra chiến trường làm mục tiêu một lần, chắc chắn sẽ lập được công lớn, một bước lên mây thôi mà!” Nam Cung Cẩm trào phúng không chút khách sáo. Cái gì không có, chứ bạn xấu thì nàng có cả đống.

“Thừa tướng đại nhân đừng giận, hấn ghen tị đấy mà.” Giọng nói gọi đòn của Lãnh Vũ Tàn lại vang lên.

Đương nhiên Mị Văn Dạ lại tức đến biến sắc! Hấn quay đầu hung hãn chỉ quạt vào hấn ta...

Nam Cung Cẩm dùng ánh mắt vô cùng kỳ dị quan sát hai người họ từ trên xuống dưới, sau đó nở nụ cười đậm đắng rồi bỏ đi. Sao nàng không nghĩ tới chứ, hai người kia thân thiết với nhau như thế, lớn tuổi vậy rồi vẫn không thành thân, cả ngày đi cùng nhau, cách giao tiếp lại đặc biệt như thế, tám chín mươi phần trăm là một đôi rồi còn gì! Ha ha...

Nhìn nàng cười vô cùng bỉ ổi như vậy, tim cả hai người đều đập thành thịch lên vài cái, ôm đự cảm không lành trong lòng đi theo sau.

Trên đại điện, huyền thiết màu đen phản chiếu ra những tia sáng âm u, bộc lộ trọn vẹn sự kiên cường của đế vương Tây Võ. Hai bên cung điện đều là bàn tiệc, đám đại thần lục tục đưa phu nhân của mình vào ngồi xuống. Nhìn thấy Nam Cung Cẩm, bọn họ đều bước tới chúc mừng cho nàng.

Không lâu sau, Mộ Dung Thiên Thu và Phượng Ưc Tuyết tới, đi sau còn có đám phi tần, trong số đó, có một cô gái mặc cung trang màu vàng nhạt, đầu cài trâm phượng tám đuôi rủ xuống che mặt, trọn mắt hung dữ

lờm Nam Cung Cầm một cái. Ánh mắt của ả như thể muốn lôi Nam Cung Cầm ra chém thành trăm vạn mảnh, chém đến chết mới thôi vậy!

Nam Cung Cầm không thèm nhìn đã biết đó là Hoàng Quý phi rồi, vì trong hoàng cung, nàng chỉ có một kẻ thù đó thôi.

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!” Các đại thần đều đứng dậy làm lễ.

“Các ái khanh bình thân!” Giọng nói âm u tàn độc của Mộ Dung Thiên Thu vang lên, sau đó ngẩng lên long ý của mình, đôi mắt màu xanh lam nhìn lướt qua Nam Cung Cầm, rồi nhìn về phía cô gái mà y đưa đi cùng kia, trong lòng chợt thấy là lạ. Tuy cô gái kia là vợ của tên tiểu tử Yến Kinh Hồng đó, thậm chí còn có một đứa con trai với nhau. Nhưng không hiểu vì sao, gặp cả nhà ba người này, hẳn ta vẫn cảm thấy dễ chịu hơn nhiều so với nhìn thấy nàng và Mộ Cầm Thần bên nhau.

“Tạ ơn bệ hạ.”

Tiếng nói thánh thót như tiếng chuông của đế vương vang lên bên cạnh: “Yến khanh à, lần này khanh lập công to rồi, khanh cảm thấy trăm nên thưởng khanh thế nào?”

Còn có thể thưởng như thế nào nữa đây? Vinh dự cao nhất cũng chỉ là phong hầu bá tước mà thôi, hiện giờ Yến Kinh Hồng đã là Thừa tướng rồi nên khả năng này cũng không thể thực hiện được. Mọi người đều cho rằng Yến Kinh Hồng sẽ đứng dậy đưa đẩy từ chối vài câu, ai ngờ, tiểu tử kia lại mặt dày mày dạn đứng dậy cúi người cung kính chấp tay nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, thần cũng tự thấy lần này mình lập công rất lớn, thế nên xin Hoàng thượng thưởng cho thần nghìn lượng vàng đi. Mà để tiện mang về cùng với phòng ngừa có kẻ muốn ăn cắp, thì Hoàng thượng ban thưởng bằng ngân phiếu luôn cho tiện.”

Đây cũng là một trong những nguyên nhân nàng muốn tới dự tiệc mừng công, vì đúng là mình đã có công lớn, được ban thưởng cũng là chuyện dễ đoán. Một cơ hội tốt như thế này, cực kỳ thuận lợi để lừa tên Mộ Dung đoạn tụ kia một khoản!

Dù Mộ Dung Thiên Thu đã quen với kiêu to gan và lưu manh của tiểu tử này rồi nhưng lúc này vẫn không khỏi giật giật khóe miệng. Có phải tiểu tử này hơi quá không? Đòi tiền thẳng thừng đã đành, còn muốn mình thưởng bằng ngân phiếu cho y tiện mang đi nữa à? Chúng đại thần cũng cảm thấy đầu mình hơi choáng váng. Quả nhiên, Thừa tướng đại nhân thật... không giống bình thường! Chẳng trách Hoàng thượng luôn đối xử khác biệt với y!

Ngay cả Thượng Quan Nhược Tịch cũng không khỏi run run khóe miệng, cảm thấy kính nể sâu sắc, đồng thời cũng thấy vô cùng mất mặt, mà ánh mắt Tiểu Kinh Lan nhìn Nam Cung Cẩm kia cũng như thoáng có vẻ khinh bỉ.

Mộ Dung Thiên Thu im lặng một lúc lâu, phải nhờ Phượng Ưc Tuyết ngõ cạnh hắng giọng vài cái, hẳn ta mới hồi thần lại được. Cuối cùng, sau khi cơ mặt đế vương giật run lên vài lần, hẳn đành nói: “Yến Khanh đã đề xuất như vậy, làm sao trăm có thể không thưởng được chứ!”

Thật ra với công lao lần này của Yến Kinh Hồng, thì thưởng ngàn lượng vàng cũng chẳng thấm vào đâu. Nhưng tiểu tử này tự mình đứng giữa đại diện, dùng cách này để nói ra, thì cảm giác đó vô cùng kỳ quái!

“Tạ ơn Hoàng thượng!” Nam Cung Cẩm rất thỏa mãn ngõ lại chỗ của mình. Quả nhiên không uổng công nàng tới đây, ngàn lượng vàng mà đổi sang nhân dân tệ thì cũng phải năm ngàn vạn tệ đấy! Cảm giác lừa tiền thật quá hạnh phúc! Thì ra cũng không uổng công mình chịu nguy hiểm trên chiến trường!

Sau khi Nam Cung Cẩm ngõ xuống, một cô gái bỗng nhẹ nhàng lên tiếng: “Hoàng thượng, công tử nhà Thừa tướng nhìn đáng yêu quá, thần thiếp có thể tới ngắm một chút không?”

Cô ả này chính là Hoàng Quý phi! Đám người xung quanh lập tức lộ ra ánh mắt chờ xem kịch vui. Ai mà không biết Hoàng Quý phi có mối thù hằn sâu nặng với Thừa tướng chứ. Cha ruột ngã ngựa trong tay y đã đành, đại ca ruột cũng chết vì ám sát Thừa tướng. Nếu không phải vì đối tượng ám sát là Thừa tướng chứ không phải Hoàng đế, thì Hoàng Quý phi như ả

cũng chỉ có thể chết cùng mà thôi. Mối thù như vậy, sao Hoàng Quý phi có thể bỏ qua cho được?

Mộ Dung Thiên Thu cũng rất chượng mắt đưa bé trong lòng Thượng Quan Nhược Tịch, cho nên hẳn ta lập tức hòa theo: “Ngắm một chút thì có gì mà không được, chắc phu nhân Thừa tướng sẽ không bận tâm đâu nhỉ?”

Thượng Quan Nhược Tịch là người thông minh đến mức nào chứ, nàng vốn cũng là người tinh tường sống trong hoàng cung Bắc Minh nhiều năm rồi mà. Hôm nay trước khi tới đây, nàng cũng đã nghĩ kỹ phải tìm được cơ hội để xử lý con tiện nhân dám nhắm nhe hại con trai mình một chút, để người ta biết Thượng Quan Nhược Tịch nàng cũng chẳng phải kẻ ăn chay. Cho nên, trước khi Nam Cung Cẩm lên tiếng từ chối, nàng đã đứng lên nói: “Đương nhiên không ngại!” Nói rồi nàng bế đứa bé đi về phía Hoàng Quý phi.

Nam Cung Cẩm rất tin tưởng vào trí tuệ của Thượng Quan Nhược Tịch, thấy nàng cứ thế đi tới như vậy, nàng cũng không nói gì thêm, chờ xem thủ đoạn của Thượng Quan Nhược Tịch.

Hoàng Quý phi cũng đứng dậy, khuôn mặt đeo mạng che mặt lộ ra vài phần dữ tợn. Chờ Thượng Quan Nhược Tịch bước tới, ả đang định đưa tay ra, đột nhiên chân Thượng Quan Nhược Tịch lão đảo, ngã xuống cực kỳ nghệ thuật, nhưng nàng vẫn nhanh nhẹn bảo vệ chắc đứa bé trong ngực mình.

Tất cả mọi người đều không ngờ sẽ có biến cố này. Ở góc độ của họ nhìn thì tư thế mà phu nhân Thừa tướng ngã xuống ấy rất giống có người đẩy ngã. Nhưng là ai đẩy đây? Đương nhiên chỉ có Hoàng Quý phi!

Hoàng Quý phi nhú mày, đang muốn đỡ nàng dậy, nhưng lại bị Thượng Quan Nhược Tịch kinh hãi hoảng hốt tránh ra. Nàng hô to lên: “Hoàng Quý phi, thần phụ biết ngài cũng thích Thừa tướng đại nhân, nhưng ngài cũng đâu cần hạ độc thủ với mẹ con ta chứ?! Hơn nữa, ngài đã là Hoàng Quý phi, là người phụ nữ của Hoàng thượng rồi, sao có thể có suy nghĩ đó được?”

Tự dưng bị chụp mũ như vậy, Hoàng Quý phi nhất thời choáng váng! Á thích Thừa tướng ư? Điêu này có khác nào bảo ả có ý định đội nón xanh cho Hoàng thượng chứ?!

Nam Cung Cẩm cũng phản ứng rất nhanh, trong lòng thẩn cảm thán Thượng Quan Nhược Tịch cũng thật thủ đoạn. Nàng bèn giả vờ lắc đầu, bịa đặt: “Hoàng Quý phi, lần trước ngài nói với thẩn rằng cho dù thẩn giết cha giết huynh của ngài, ngài cũng không để ý, vì ngài yêu vì thẩn tha thiết. Lúc đó vì thẩn đã thẳng thắn từ chối ngài rồi, sao hôm nay ngài còn... Ôi!”

Nàng vừa nói vậy, sắc mặt Hoàng Quý phi lập tức trở nên hung dữ. Nếu ả mà còn không nhận ra đây là âm mưu chia rẽ về phía mình, thì ả là đồ ngu xuẩn! Chúng đại thẩn xung quanh đều lộ ra ánh mắt nửa tin nửa ngờ, nhưng mọi người đều thấy tin đến bảy tám phần, vì nếu không phải sự thật, vì sao Thừa tướng lại bất chấp nguy hiểm mất đầu để nói ra đây?!

Mặc dù trong lòng Hoàng Quý phi tức giận, nhưng ả cũng không hoàn toàn đánh mất lý trí. ả cố cưỡng chế mình mỉm cười, quay lại muốn đỡ họ lên, nhưng Thượng Quan Nhược Tịch lại xua tay như điên: “Tránh xa chúng ta ra, tránh xa chúng ta ra.” Nàng còn cố tình đập vào tay ả mấy lần!

Sự hòa nhã mà Hoàng Quý phi cố gắng rặn ra đó lập tức tan biến thành mây khói. ả rút tay lại: “Nếu phu nhân đã không cần bản cung đỡ người, thì bản cung sẽ không mặt dày mà tới giúp nữa. Chỉ mong Thừa tướng và phu nhân đừng đặt đi điêu nói lung tung, làm bẩn danh dự của bản cung!”

Bộ dạng của ả ta vô cùng bình tĩnh, hoàn toàn không có vẻ gì là đã làm chuyện có lỗi với Hoàng thượng. Vì thế đám người kia không khỏi tin nàng hơn vài phần.

Nam Cung Cẩm Nhìn tia sáng xanh trên móng tay của ả, chợt lên tiếng hỏi: “Hoàng Quý phi, nếu hạ quan đoán không nhầm thì trên móng tay ngài là cỏ ngư lân đúng không nhỉ?”

Hoàng Quý phi hơi ngần người nhìn tay mình. Đúng là có ánh sáng xanh thật, nhưng cái này dính từ bao giờ vậy? Sao ả hoàn toàn không biết?!

Tất cả văn võ bá quan trong triều đầu đến dự tiệc mừng công hôm nay, đương nhiên người của viện Thái y cũng đến. Tất cả đều quay đầu nhìn về phía tay của Hoàng Quý phi. Cuối cùng viện phán Thái y viện cũng nhận ra: “Đây là cỏ ngư lân, trừ cỏ ngư lân ra, không có thứ gì khác bôi trên móng tay mà phát sáng xanh lục được cả!

“Cỏ ngư lân là cái gì?” Mộ Dung Thiên Thu ưỡn lên tiếng hỏi han. Hắn hoàn toàn không bận tâm đến sống chết của vị phi tử này, thế nên thái độ cũng vô cùng thông thả, ung dung.

Viện phán đứng dậy nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, cỏ ngư lân là một loại độc, nếu bôi trên móng tay, chỉ cần quẹt tay làm người khác xước da, thì độc sẽ lập tức xâm nhập vào, không có thuốc chữa!”

Mọi người không khỏi hít một hơi lạnh! Thứ thuốc tàn độc như vậy, Hoàng Quý phi còn bôi vào tay làm gì! Nếu nhìn không kỹ có khi còn tưởng rằng chỉ là do sơn móng tay thôi.

Nam Cung Cẩm lập tức ra vẻ kinh hãi đứng bật dậy chạy nhanh về phía Thượng Quan Nhược Tịch, kéo nàng dậy nói: “Phu nhân, mau lên! Mau quay về chỗ ngồi với vị phu, cách xa Hoàng Quý phi ra một chút.”

Thượng Quan Nhược Tịch cũng làm ra vẻ như vừa từ kiếp nạn lớn bình an trở về, cuống cuống đi cùng Nam Cung Cẩm về chỗ của mình. Nhìn Thừa tướng đại nhân bình thường phong lưu phóng khoáng là thế hôm nay sợ hãi đến chật vật thế này, trong lòng chúng đại thần chợt có cảm giác cảm thông hơn hẳn.

Thượng Quan Nhược Tịch về bàn xong cũng chỉ ôm Nam Cung Cẩm khóc nức nở, rõ ràng là đã quá sợ hãi. Thừa tướng liền an ủi: “Phu nhân à, thôi được rồi được rồi, phu nhân, chẳng phải là không có chuyện gì sao? Chỉ tại vị phu quá phong lưu nên mới dẫn đến nhiều thảm họa như vậy, ôi... xem ra sau này vị phu có đi ra ngoài cũng phải che mặt rồi!”

Mọi người nghe Thừa tướng nói vậy, vừa thấy đờng tỉnh cũng vừa thấy cạn lời, còn có cảm giác muốn đập một cước đá bay cái tên không biết xấu

hở kia ra khỏi điện. Nhưng họ cũng chỉ tưởng tượng vậy thôi, không biến thành hành động.

Hoàng Quý phi giận tái mặt, tất cả những ánh mắt nghi ngờ đều dồn về phía ả, ả quỳ xuống rất nhanh, nói với Mộ Dung Thiên Thu: “Hoàng thượng, thần thiếp bị oan, thần thiếp cũng không biết vì sao trên móng tay của mình có vết như thế.”

Nghĩ vậy, ả nhanh chóng quay đầu nhìn Thượng Quan Nhược Tịch, mặt đầy vẻ dữ tợn: “Là nàng, vừa rồi chính nàng túm lấy tay thiếp, chắc chắn trên tay của nàng cũng dính cỏ ngựa lên.”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 40: Kết Cục Của Hoàng Quý Phi

Thượng Quan Nhược Tịch cũng như kinh hoàng, chìa tay mình ra, mọi người cũng nhanh chóng nhìn thấy tia sáng lam lấp lóe trên tay nàng. Chính Thượng Quan Nhược Tịch cũng ngẩn người, đứng ngó ra một lúc rồi nhanh chóng nhét Quân Kinh Lan vào lòng Nam Cung Cẩm: “Tướng công, chàng mau bế con đi, đừng để độc trên tay ta dính sang đứa bé!”

Nói rồi nàng quay đầu nhìn Hoàng Quý phi: “Vừa rồi khi ta hất tay ngài ra cũng chạm đến tay ngài vài lần, thế nên trên tay ta dính cỏ ngứa lân cũng đâu có gì kỳ lạ đâu!”

Nói xong nàng sai bước chạy ra giữa đại điện, quỳ xuống nói với Mộ Dung Thiên Thu: “Hoàng thượng, tay thần phụ còn bế con, làm sao dám bôi mấy thứ đó trên tay chứ? Nếu thần phụ bất cẩn một chút chẳng phải con trai thần phụ sẽ bị mẹ ruột mình hại chết hay sao? Hơn nữa, thần phụ và Hoàng Quý phi không thù không oán, vì sao lại phải hãm hại ngài ấy chứ?”

Thù thì có, nhưng cả thiên hạ đều biết Hoàng Quý phi có thù oán với phủ Thừa tướng bọn họ, mà Thừa tướng thì cũng chỉ trừ gian vì nước thôi, không thể nói là có thành kiến gì với Hoàng Quý phi được. Nói vậy, thì Hoàng Quý phi đã đủ lý do để hại người rồi, nhưng Thượng Quan Nhược Tịch thì không đủ động cơ hãm hại Hoàng Quý phi! Thực sự chính bản thân Hoàng Quý phi cũng không hiểu nổi vì sao đối phương phải hãm hại mình như thế này, rõ ràng là mình hận họ nhiều hơn cơ mà?

“Huống gì, thần phụ có vụ cho Hoàng Quý phi muốn hãm hại thần phụ cũng có ý nghĩa gì đâu? Đây đâu phải là tội lớn, cũng có làm gì được Hoàng Quý phi chứ? Còn về chuyện thần phụ nói ra Hoàng Quý phi thích Thừa tướng đó, nếu là vu cáo, chỉ cần không xem xét kỹ, thì sẽ liên lụy đến tính mạng của cả phủ Thừa tướng, làm sao thần phụ dám đùa chuyện như vậy!” Thượng Quan Nhược Tịch lại bổ sung thêm.

Giờ thì hầu hết mọi người đều thán tin lời của Thượng Quan Nhược Tịch, thứ nhất là vì nàng nói thực sự rất có lý, thứ hai, con người ta vốn rất nhiều chuyện, thế nên họ đều rất thích cũng rất sẵn lòng nghe mấy tin nóng kiêu này. Một chuyện buồn đưa đáng yêu nhường ấy cực kỳ phù hợp để họ buồn dăm câu ba điếu lúc uống trà nhắm rượu, điểm tô cho cuộc sống tẻ nhạt của họ.

Mọi chuyện gần như phơi bày cả ra, Phụng Ưc Tuyết khẽ cười một tiếng, giọng nói đoan trang nhã nhặn đó chậm rãi vang lên, dịu dàng nhưng lại ẩn chứa vẻ cay nghiệt: “Hoàng thượng, thần thiếp cho rằng chuyện này không tiện nói nhiều trên đại điện. Chi bằng cho Hoàng Quý phi muội muội lui xuống trước đi, chờ khi yến tiệc kết thúc, thần thiếp làm chủ hậu cung sẽ đích thân xử lý chuyện này!”

Câu nói của Phụng Ưc Tuyết rất nghệ thuật, nàng ta dùng từ ‘xử lý’ tức là về cơ bản đã ấn định tội danh cho Hoàng Quý phi rồi. Đối cách nói khác đó là, hiện giờ đang ở trên đại điện, trước mặt văn võ bá quan trong triều, không tiện xử lý mấy chuyện như thế này, thế nên chờ khi tiệc kết thúc, sẽ để cho mẫu nghi thiên hạ Phụng Ưc Tuyết từ từ xử tội Hoàng Quý phi vi phạm cung quy kia!

Đương nhiên Hoàng Quý phi cũng nghe ra được ẩn ý trong câu nói này. Trong tam đại mỹ nhân Tây Vỹ, mình là một trong số đó, nhất là sau khi Yến Kinh Hường tới đây không bao lâu, đột nhiên Hoàng hậu bị thất sủng một cách khó hiểu, nên suốt một năm nay, ả gần như độc sủng hậu cung. Hoàng Quý phi được sủng ái đến như vậy, đương nhiên sẽ càng ngày càng điêu ngoa, ngang ngược, không coi Hoàng hậu ra gì. Thù oán giữa ả và Phụng Ưc Tuyết tuyệt đối không phải là chuyện chỉ nói một hai câu là hết được, cũng không phải ngày một ngày hai giải quyết triệt để được. Thế nên

nếu ả bị áp tội danh này rồi rơi vào tay nàng ta, chắc chắn sẽ chỉ có một con đường chết!

“Hoàng thượng, không, thần thiếp không cần Hoàng hậu tử tử xử lý. Thần thiếp đang hoàng cây ngay không sợ chết đứng, thần thiếp thỉnh cầu Đại Lý tự và Hình bộ tra xét!” Người của Đại Lý tự và Hình bộ đều là kẻ thù chính trị của Yến Kinh Hồng, chắc chắn sẽ không lừa dối giúp y. Hơn nữa, chuyện này ả không làm là không làm. ả muốn đón lấy đũa bẻ đó bẻ một chút, vì ả biết võ công có thể lẳng lẳng phá vỡ cột sống của thằng bé, mà mọi người đều sẽ chỉ cho rằng thằng bé đang ngủ mà thôi. Chờ đến khi thằng bé xảy ra chuyện, mọi chuyện vỡ lở, mình kiên quyết không nhận thì ai có thể nói chắc được là do mình làm chứ? Nhưng ả hoàn toàn không hiểu nổi, ả còn chưa chạm vào Thượng Quan Nhược Tịch, sao nàng đã ngã rồi?! Hơn nữa, cái gọi là cở ngư lân kia lại là cái gì? Chắc chắn toàn bộ chuyện này là do họ muốn hại ả mà ra!!!

Đã nói đến nước này rồi, Nam Cung Cẩm cũng hơi nhú mày. Hiện giờ thân phận của nàng là Thừa tướng, là ngoại thân, Hoàng Quý phi đã xin được đến Đại Lý tự, đương nhiên nàng không có quyền hay lý do gì để phản bác ý kiến của đối phương! Nhưng nàng không có, cũng không có nghĩa là người khác không có. Nghĩ vậy nàng quay đầu nhìn Phượng Ưc Tuyết một cái, dùng mắt ra hiệu cho nàng ta.

Phượng Ưc Tuyết ngẫm hiểu, lại ung dung nói: “Sao thế? Mọi người không tin tử tử có thể xử lý công minh chuyện này sao? Hơn nữa, mọi người là quý phi của Hoàng thượng, sao có thể bị giam vào Đại Lý tự chứ? Nếu vào đó rồi, bất luận có tội hay vô tội, thì đến lúc được thả ra ngoài, mọi người cũng chẳng thể gánh vác nổi ba chữ “Hoàng Quý phi” này nữa, mọi người nghĩ cho kỹ đi!”

Ở thời đại này, lao tù là nơi mà mọi người coi rằng thấp hèn nhất, chỉ cần là người đã từng bị tống vào đó, thì dù có thể tẩy sạch oan khuất đi chăng nữa, cũng không còn sạch sẽ gì, ngược lại trên người cũng dính đầy oán khí. Ngược lại, Hoàng cung là nơi thánh khiết nhất, thế nên, một người phụ nữ đã từng vào ngục thì không thể nào tiếp tục làm cung phi được. Câu nói này của Phượng Ưc Tuyết thực sự vô cùng hùng hồn!

Hoàng Quý phi cắn răng, trong lòng cân nhắc một lúc lâu. Vào Đại lý tự, có nghĩa là sẽ không làm hoàng phi được nữa, sau khi ra ngoài dù Hoàng thượng không so đo, thì những người trong cung cũng chẳng coi ả ra gì. Nhưng nếu để cho tiện nhân Phụng Ưc Tuyệt này ‘xử lý’, chắc chắn sẽ là chín đường chết một đường sống!

“Hoàng thượng, ngài tin thần thiếp đi mà. Thần thiếp thực sự không làm chuyện đó, đâu là do kẻ xấu cố tình hãm hại thôi!”

Lần này, tất cả ánh mắt của mọi người đều nhìn về phía đế vương. Mặc dù sự tình đã ‘sáng tỏ’, nhưng quyên quyết định trong chuyện này vẫn nằm trong tay của Hoàng đế bệ hạ. Đôi mắt xanh lục của Mộ Dung Thiên Thu nhìn lướt về phía Nam Cung Cầm, không khó để nhận ra hần không vui. Màn kịch này, người ngoài không nhìn ra, chứ sao hần có thể không nhìn ra? Nếu tiêu tử Yến Kinh Hông muốn diệt trừ cô ả này, hần giúp y để lấy lòng y cũng không phải không được, nhưng dùng lý do Hoàng Quý phi yêu thần bé con kia, thì thực sự không nể mặt hần chút nào!

Nếu xử lý cô ả này thật, chẳng phải cũng đồng nghĩa với việc thừa nhận phi tử của mình muốn cấm sùng mình sao? Cái danh lớn như vậy, Mộ Dung Thiên Thu hần gánh không nổi!

Nam Cung Cầm đương nhiên cũng nhận ra sự do dự của hần, nhưng, mắt nàng khẽ đảo một vòng, nhanh chóng nhớ tới lời Hiên Viên Dĩ Mạch đã nói với mình. Nàng lại nhìn về phía khuôn mặt đang che kín của Hoàng Quý phi, không phải dung mạo của cô ả này đã bị hủy rồi sao? Nàng có nên nói điếu này cho tên đoạn tụ chết tiệt nửa hội viên hội háo sắc Mộ Dung Thiên Thu này không?

Nghĩ vậy, nàng thần cười gian trong lòng rồi sải bước ra: “Khởi bẩm Hoàng thượng, vừa rồi thần uống rượu nhiều quá nên nói lung tung. Hoàng Quý phi cũng không nói với thần mấy lời đó đâu!”

Hả?! Lần này tất cả mọi người đều ngó ra, Thừa tướng đang làm cái trò quỷ gì vậy? Không phải vừa rồi còn nói Hoàng Quý phi... Sao giờ lại lật lọng rồi?

Ngay chính bản thân Hoàng Quý phi cũng choáng váng, rốt cuộc tên Yến Kinh H ồng này đang định làm gì?

“Ồ?” Mộ Dung Thiên Thu hứng thú lên tiếng, âm đuôi kéo rất dài, giọng điệu vô cùng ẩn ý, không hiểu bé con này lại đang có ý đồ gì.

Nói rồi Nam Cung Cẩm lại như ngờ ngẩn, nói tiếp: “Cô gái ngày đó th ần nhìn thấy, dường như dáng vóc hơi giống Hoàng Quý phi, nhưng lại như không giống lắm! Hay là, th ần cả gan xin Hoàng Quý phi gỡ mạng che mặt mình xuống, để th ần nhìn xem hôm đó có phải nhớ nh ần hay không, được không?”

Y vừa nói vậy, khuôn mặt dưới mạng che mặt của Hoàng Quý phi cũng hơi biến đổi! Mặt của ả bị hủy rồi, có hai vết roi kéo dài từ mũi đến tận cằm. Trước giờ Hoàng thượng chỉ thích mỹ nhân, cho nên chuyện này tuyệt đối không thể để Hoàng thượng biết được, có thể giấu được ngày nào hay ngày đó. Nếu không, một khi Hoàng thượng chán ghét bỏ rơi mình, ả sẽ không còn đường sống nữa! Cho nên mấy ngày này, ả luôn trốn trong tâm cung không dám ra ngoài, xung quanh cũng chỉ cho tâm phúc hầu hạ. Hôm nay sau khi Hoàng thượng về cung, ả đeo mạng che mặt xuất hiện ở buổi tiệc mừng công này, Phụng Ưc Tuyết nhìn thấy hỏi, ả cũng chỉ nói là mình bị cảm lạnh, sợ lây bệnh cho các tỷ muội khác. Lúc đó, Phụng Ưc Tuyết còn rất nghi hoặc nhìn ả một lúc lâu.

Yêu cầu này thật ra hơi thất lễ, làm gì có th ần tử nào dám đòi Hoàng phi gỡ mạng che mặt xuống để nhìn chứ. Hoàng Quý phi lập tức nói: “Yến Kinh H ồng, người to gan thật, người cho rằng bản cung là mấy cô nương trong thanh lâu để cho người muốn nhìn là kéo mạng che mặt xuống nhìn thoải mái được sao? Hoàng thượng, Yến Kinh H ồng bất kính với th ần thiếp, xin Hoàng thượng minh xét!”

Yến Kinh H ồng cười lạnh một tiếng: “Hoàng Quý phi, th ần sợ vô ý nói oan cho ngài, nên mới muốn ngài gỡ mạng che mặt xuống cho th ần nhìn. Tuy phong tục của Tây V ỹ ta không quá cởi mở, nhưng cũng đâu phải Hoàng Quý phi chưa từng lộ mặt trước mặt mọi người. Ngài không cảm tạ vi th ần đã cho ngài một cơ hội thoát tội đã đành, còn kích động muốn trừng

phạt vi thần như vậy. Không biết là Hoàng Quý phi chột dạ, hay thích câu chuyện chó cắn Lữ Động Tân đây?”

Câu nói cuối cùng, nàng ngậm chàm chọc Hoàng Quý phi là chó!

“Yến Kinh Hằng, ngươi...” Hoàng Quý phi bưng bưng lửa giận, chỉ muốn nhảy dựng lên mà chửi y.

Nhưng ả cũng rất lý trí, kìm nén xuống không manh động.

Mộ Dung Thiên Thu chợt nổi hứng. Hắn cảm thấy chuyện bé con này muốn cô ả kia gỡ mạng ra để xem mặt ả cũng không chỉ đơn giản như thế. Nhưng nếu nói có mục đích gì thì hắn cũng không đoán được, trong lòng hắn cảm thấy vô cùng thú vị: “Nếu ái phi không muốn cho Yến Khanh xem, thì gỡ mạng xuống coi như cho trẫm xem là được!”

“Hoàng thượng, thần thiếp... mấy hôm nay thần thiếp bị cảm lạnh, nếu gỡ mạng xuống chỉ sợ sẽ lây bệnh cho Hoàng thượng!” Giọng điệu của Hoàng Quý phi vô cùng hoảng loạn.

Thế nên Phượng Ưc Tuyết vốn cảm thấy hôm nay ả có gì đó không bình thường, liền lên tiếng: “Trần thái y, ngươi là thái y chủ trị của Hoàng Quý phi, sao Hoàng Quý phi cảm lạnh đã hơn một tháng rồi còn không khỏi?”

Trần thái y vội quỳ xuống: “Chuyện này... chuyện này...”

Trong cung mỗi phi tử hầu như đều có một thái y đáng tin cậy, cũng coi như tâm phúc của mình. Người ở địa vị cao như Hoàng Quý phi đương nhiên cũng không ngoại lệ. Quan hệ của hai người chính là có vinh cùng vinh, có họa cùng họa, cho nên, chuyện Hoàng Quý phi bị hủy hoại dung mạo, Trần thái y cũng không dám đi đâu nói ra ngoài. Giờ đã gọi đến tên của mình, ông ta không muốn nói cũng không được!

“Trần thái y, ngươi ấp a ấp úng như thế rốt cuộc là vì sao?” Phượng Ưc Tuyết thấy vậy trong lòng thầm mừng rỡ, quả nhiên con tiện nhân kia có chuyện giấu giếm nàng ta, mà xem ra chuyện cũng không hề nhỏ!

Trần thái y cúi gầm đầu nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, mặt Hoàng Quý phi có vết roi quất, khá nghiêm trọng. Thần đã dùng thuốc tốt nhất nhưng vẫn không có dấu hiệu bình phục. Cho nên, chỉ e là mặt của Hoàng Quý phi bị hủy hoại hoàn toàn rồi ạ!”

Nghe ông ta nói vậy, Hoàng Quý phi chợt cảm thấy mồ hôi lạnh ướt đầm lưng! À ta vốn nghĩ rằng, ở cứ che khuôn mặt này của mình đi, tìm cơ hội tối lửa tắt đèn thì tẩm, rồi chờ đến lúc mang thai rồi, thì dù Hoàng thượng có tức giận cũng sẽ nể tình đưa con mà tha mạng cho mình. Sau này mẹ sang nhờ con, cũng có thể đảm bảo cho ở một đời vinh hoa phú quý. Nhưng hiện giờ lại bị vạch trần rồi!

“Cái gì?” Giọng nói vốn đoan trang hiên thực của Phượng Ưc Tuyết chợt trở nên hơi sắc bén, nàng ta nhìn Hoàng Quý phi bằng ánh mắt không dám tin: “Muội muội, sao đang yên đang lành mặt của muội lại bị hủy? Mà bị hủy đã đành, sao muội còn dám lừa bịp bản cung, nói chẳng qua chỉ bị cảm lạnh thôi?! Chẳng lẽ muội muốn lừa dối Hoàng thượng mãi sao?”

“Không, không phải thế, chỉ là do thần thiếp nhất thời sợ hãi mà thôi, thần thiếp, thần thiếp cũng sợ kinh động đến Hoàng thượng, thần thiếp...”

Nam Cung Cẩm chợt đứng bên cạnh thản nhiên nói: “Kỳ lạ thật, Hoàng Quý phi yên lành ở trong Hoàng cung mà, làm sao lại bị roi quất vào mặt được? Chẳng lẽ hiện giờ lớp phòng thủ của Hoàng cung đã không còn nghiêm ngặt nữa rồi sao? Mà lạ nhất là, Hoàng Quý phi bị người ta làm hỏng mặt xong cũng không nói gì cả, còn không bắt ai đuổi theo bắt hung thủ. Chuyện này vô cùng kỳ lạ, chẳng lẽ còn có vấn đề sâu xa gì sao?”

Câu nói cuối cùng của Nam Cung Cẩm dấn Hoàng Quý phi vào tình cảnh tiến không được lùi chẳng xong! Hiện giờ nếu ở thừa nhận mình cố tình che giấu lừa gạt Hoàng thượng thì đó là tội khi quân, còn không thì chỉ có thể nói trong chuyện này có vấn đề khác nữa. Nhưng ở đường đường là Hoàng phi, bị người ta đánh còn không dám nói, chuyện này có thể có vấn đề gì khác chứ? Vấn đề duy nhất chính là ở có chuyện gì đó không thể để cho người khác biết!

Nhưng những chuyện này đều không phải là chuyện mà Mộ Dung Thiên Thu quan tâm. Đối với hắn, phụ nữ trong hậu cung của hắn là để nối dõi tông đường, chỉ là công cụ để giải khuây mà thôi. Dạng công cụ như vậy đương nhiên không có gì đặc biệt, cũng có thể thay đổi bất cứ lúc nào. Mà thân làm đế vương, phụ nữ của hắn nhất định đều phải ưu tú, có thể khoe ra được, nhất là Hoàng Quý phi, một ngôi vị cao như thế sao có thể đặt vào tay một cô ả bị hủy hoại dung mạo được? Ánh mắt âm u nhìn về phía Hoàng Quý phi: “Gỡ mạng che mặt của người xuống!”

“Hoàng thượng, thần thiếp...”

“Đừng bắt trẫm nói lần thứ ba!” Nói đến đây, giọng điệu của hắn đã thêm phần tàn bạo, bộc lộ rõ tâm trạng tức giận của đế vương.

Hoàng Quý phi không còn cách nào khác, đành phải cắn môi dưới, run rẩy gỡ chiếc mạng che mặt mình ra. Hai vết sẹo dữ tợn xuất hiện trên mặt, mặc dù đã hơn một tháng nhưng vết thương không hề có dấu hiệu khép lại, xem ra nha đầu Dĩ Mạch kia ra tay cũng rất nặng!

Phi thần xung quanh đều sợ đến hét lên, run rẩy bầy!

Thật ra, có tình cảnh nào mà họ chưa từng thấy đâu, chuyện này đã là gì chứ? Nhưng họ biết rõ, họ kinh hoàng hét lên như thế này rất có thể sẽ càng khiến Hoàng thượng chán ghét ả Hoàng Quý phi luôn dương dương tự đắc đó. Cho nên, họ đều đồng loạt hét lên. Quả nhiên, họ vừa hét như vậy, sắc mặt Mộ Dung Thiên Thu lại càng khó coi hơn vài phần!

Hoàng Quý phi quay đầu nghiêng răng nghiêng lợi nhìn mấy tiện nhân kia, trong lòng thầm thì rằng nếu ả có thể thoát được kiếp nạn này, ả nhất định sẽ phải xử lý mấy con tiện nhân đó để trả mối thù hôm nay!

Nhưng Mộ Dung Thiên Thu đã không còn cho ả có cơ hội vùng lên được nữa: “Hoàng Quý phi, ý được sủng mà kiêu ngạo, to gan ngông cuồng, dám lừa gạt trẫm và Hoàng hậu, phạm tội khi quân, tội không thể dung thứ! Lãng trì xử tử!”

Lăng trì xử tử, tức là xẻo từng miếng từng miếng thịt trên người xuống, cắt đến miếng cuối cùng mới có thể để cho ả chết. Điêu này cũng chứng tỏ Mộ Dung Thiên Thu đã hoàn toàn căm ghét từ bỏ ả rồi!

Không bao lâu sau, hai tiểu thái giám liền bước tới lôi thẳng Hoàng Quý phi ra ngoài, không nói thêm câu nào! ả lập tức thét ầm lên: “Hoàng thượng, Hoàng thượng, ngài niệm tình chúng ta bao nhiêu năm nay, Hoàng thượng, thần thiếp thật sự không...”

ả gào thét như thế này khiến mặt của ả nhìn càng kinh tởm, dữ tợn hơn. Trên mặt Mộ Dung Thiên Thu lộ ra vẻ vô cùng chán ghét, giọng nói âm u vang lên: “Nhanh tay nhanh chân lên, nhìn cái bộ mặt đó, trăm mắt hết cả hứng thú rồi!”

Hoàng Quý phi là người đã theo Mộ Dung Thiên Thu bảy năm trời, khi Mộ Dung Thiên Thu là Thái tử, ả chính là trác phi. Một sủng phi có công phò tá thiên tử, lại chung giường chung gối bao nhiêu năm, nhưng mặt vừa bị hủy đã bị vứt bỏ một cách thô thảm như vậy... Không chỉ các phi tần che mặt mình lo lắng cúi đầu, mà ngay cả chúng đại thần đều cảm thấy run người tê tái, quả thật, vô tình nhất là nhà đế vương!

Chờ Hoàng Quý phi bị lôi ra ngoài rồi, không khí trong đại điện mới dịu xuống. Mộ Dung Thiên Thu lặng lẽ nhìn xuống dưới: “Hôm nay Hoàng Quý phi chết như thế nào, các người có biết không?”

Chúng đại thần sững sờ, nhưng lập tức hiểu ngay ý Hoàng thượng. Tuyệt đối không được nói chuyện mờ ám không biết là có thật hay không giữa Hoàng Quý phi và Thừa tướng ra, mọi người lập tức đáp: “Khởi bẩm Hoàng thượng, Hoàng Quý phi ý được sủng ái mà kiêu ngạo, lừa gạt Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương nên mới bị lôi ra trừng phạt!”

Mộ Dung Thiên Thu hài lòng gật đầu, nhưng vẫn lạnh lùng nhìn Nam Cung Cẩm một cái, trong mắt đầy vẻ cảnh cáo! Đừng tưởng hần không biết vết roi trên mặt cô ả kia là do ai làm. Nếu không phải do tiểu tử thối này làm thì đang yên đang lành y lại đòi ả gỡ mạng che mặt xuống làm gì?!

Nam Cung Cẩm rất ngoan ngoãn cúi đầu không khiêu chiến với lửa giận của Mộ Dung Thiên Thu nữa, cũng coi như thừa nhận. Dù sao, mục đích của nàng đã đạt được rồi, cần gì phải phí tâm phí sức nữa?

Không bao lâu sau, một tiêu thái giám bước tới nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, đã xử lý xong rồi!”

“Ừm!” Mộ Dung Thiên Thu gật đầu, phẩy tay không mấy để tâm.

Sau khi xảy ra chuyện như vậy, mọi người đều không còn tâm trạng gì mà tham gia yến hội nữa, cúi đầu ăn cơm, uống rượu, không dám nói nhiều.

Thấy trời cũng đã muộn, Mộ Dung Thiên Thu liền tuyên bố tan tiệc. Trước khi đi, hắn còn nhìn Nam Cung Cẩm như cười như không, ánh mắt đó cực kỳ kỳ quặc khiến trong lòng nàng hơi thấp thỏm.

Xe ngựa ra khỏi Hoàng cung, đi thẳng về phía phủ Thừa tướng. Nam Cung Cẩm ngồi im trong xe ngựa nghĩ xem rốt cuộc ánh mắt của Mộ Dung Thiên Thu là có ý gì. Quân Kinh Lan đã ngủ rồi, Thượng Quan Nhược Tịch câu được câu chăng trò chuyện với nàng: “Tướng gia à, bệnh của Kinh Lan sẽ khỏi thật sao?”

Thật ra những ngày này, nàng vẫn luôn cảm thấy không yên lòng lắm. Dù sao nàng cũng chứng kiến bệnh tình của Hoàng thượng từ đầu đến cuối rồi.

Nam Cung Cẩm gật đầu: “Khỏi thì khỏi rồi, nhưng vẫn chưa khôi phục hoàn toàn. Mỗi năm cho thẳng bé uống một lượt thuốc mà ta đi đâu chế, chờ đến lúc hơn hai mươi tuổi, thẳng bé sẽ không sao nữa.”

Nghe vậy, Thượng Quan Nhược Tịch thở phào một hơi nhưng vẫn không yên tâm lắm, dù sao, hai mươi năm là một biến số quá lớn!

Đang nói chuyện, ánh mắt Nam Cung Cẩm bỗng co lại, ôm Thượng Quan Nhược Tịch nghiêng người cúi xuống. Cũng ngay lúc đó, một mũi tên xé gió lao vào, ghim thẳng lên cửa sổ xe. Thượng Quan Nhược Tịch

trợn trừng mắt nhìn mũi tên kia. Nếu tốc độ ngã xuống của các nàng chậm hơn một chút, thì thứ mà mũi tên đó ghim vào chính là đầu mình!

“Fuck!” Nam Cung Cẩm không nhịn được chửi ầm lên thành tiếng!
Thằng chó Hàn này, sao mãi không chịu thôi thế!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 41: Nói Cho Chó Hàn, Căn Thận Hoa Cúc Của Hãn Đây!

“Hai mẹ con trốn cho thật kỹ, ta ra xem thế nào!” Nói rồi nàng vén rèm xe nhảy ra ngoài, Thượng Quan Nhược Tịch ôm đứa bé nhíu mày nhìn theo bóng nàng.

Lại là một vụ ám sát, cũng vẫn chọn lúc nửa đêm, bốn phía đều là những cây đuốc lửa bập bùng. Nhưng hiển nhiên đám người áo đen lần này cao cấp hơn hẳn những kẻ lần trước. Điểm rõ ràng nhất là, trên tay họ không cần cung, mà là nỏ!

Đám người áo đen được huấn luyện nghiêm ngặt, đứng hai hàng chỉnh tề trên mái hiên. Ánh mắt của họ vô cùng lạnh lẽo, nhìn Nam Cung Cẩm như nhìn một người đã chết! Nam Cung Cẩm hơi căng thẳng, một mình nàng thì cũng chẳng sao, nhưng Thượng Quan Nhược Tịch và Tiểu Kinh Lan đều đang ở trên xe ngựa, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì được!

Hơn nữa, trong tay đối phương cần nỏ, lực sát thương mạnh gấp trăm lần cung tên!

“Vèo” một tiếng, một mũi tên bắn tới, Nam Cung Cẩm nhanh chóng lách sang một bên, khó khăn lắm mới tránh được, nhưng phu xe kia thì không tốt số như nàng, bị mũi tên bắn xuyên qua đầu, trợn trừng hai mắt ngã xuống khỏi xe, đáng vẻ lúc chết đó nhìn vô cùng kinh khủng!

Trong lòng Nam Cung Cẩm không khỏi tức giận, xem ra hôm nay không giờ con át chủ bài của mình ra cũng không được rồi! Nàng vẫy tay ra hiệu, chỉ một loáng cái, một đám người áo đen đáp xuống đất. Sắc mặt của họ đều trắng bệch, trắng như không có chút sắc máu nào, giống hệt như người

chết vậy. Ánh mắt của họ chưa từng liếc về phía Nam Cung Cầm, chỉ nhìn bất định về phương xa!

Đám thích khách kia thấy Nam Cung Cầm gọi người áo đen ra như vậy lại không khỏi bật cười khê, nụ cười vô cùng trào phúng: “Chỉ dựa vào họ mà muốn đối đầu với chúng ta sao?”

Long Ảnh vệ là đội quân mạnh mẽ nhất cũng thần bí nhất của hoàng thất Đông Lăng! Nếu đặt trong giang hồ, thì võ công của mỗi người cũng có thể được coi là cao thủ số một số hai. Mà đi đầu đáng kinh ngạc nhất là họ có được kỹ xảo dùng nỏ có một không hai trong thiên hạ, Đối với họ mà nói, bách phát bách trúng đã là trò trẻ con rồi, thậm chí nghìn phát trúng cả nghìn cũng không đủ để hình dung thực lực của họ!

“Có thể hay không, cũng không phải do người quyết định!” Giọng điệu của Nam Cung Cầm cũng vô cùng khinh miệt!

Vừa dứt lời, nàng hất tay lên, Thần binh bất tử lập tức tấn công về phía đám người áo đen xung quanh!

“Đánh nhanh thắng nhanh!” Nam Cung Cầm hô to! Nhất định phải đánh nhanh thắng nhanh, vì nếu kéo dài quá lâu, người của Kinh Triệu phủ đoán chú ý tới, thì đội binh mã này của họ sẽ bị bại lộ mất, đến lúc đó, hậu quả thật khôn lường!

“Bắn tên!” Đối phương cũng không phải con dê con bò để mặc người ta chém giết. Tiếng nói vừa dứt, có đến hàng trăm nghìn mũi tên phóng về phía đám Thần binh bất tử.

Hiệu quả mạnh mẽ bắn từ cung nỏ ra đương nhiên vô cùng đáng sợ! Nhưng sau khi những mũi tên đó chạm vào người đối thủ, chúng lại tự rơi xuống! Long Ảnh vệ kinh ngạc đến mức như sắp rơi cả hàm xuống, không chờ họ kịp phản ứng, đám người kia đã lao thẳng về phía trước!

Long Ảnh vệ vội vàng rút kiếm bên hông ra, binh mã hai bên bắt đầu giao chiến với nhau, bóng đao kiếm lóe lên khắp nơi, máu chảy thành sông!

Một tên Long Ảnh vệ không khỏi nhú mày nói: “Thủ lĩnh, họ như không phải người nữa rồi, sao kiếm không đâm vào được?” Đúng thế, không chỉ mũi tên không bắn vào được, mà cả kiếm cũng không đâm qua được!

Người đàn ông được gọi là thủ lĩnh kia vừa nhú mày ứng phó với người trước mặt, vừa thẫn suy tư trong lòng. Một thoáng sau, dường như hắn ta cũng đã có được đáp án, nhưng đáp án này lại khiến hắn ta kinh hãi đến rùng mình, gần như không thể tin nổi!

Hắn ta nghiêng răng hô to: “Giết, dùng tất cả mọi cách giết sạch bọn chúng!”

Lẽ nào đây thực sự là Thần binh bất tử trong truyền thuyết sao? Nếu đúng là Thần binh bất tử, lần này họ có thất bại quay về, Hoàng thượng cũng sẽ không trách móc gì nữa. Có đi đâu, thân là Long Ảnh vệ, họ có trách nhiệm giúp Hoàng thượng tìm ra yếu điểm của đám Thần binh bất tử này, nếu không sau này hai nước có giao chiến, thì chắc chắn Đông Lăng sẽ thua nặng nề!

Nam Cung Cẩm đứng một bên lạnh lùng nhìn hai phe binh mã chiến đấu với nhau. Đây là lần đầu tiên nàng dùng Thần binh bất tử, mà lần đầu tiên chứng kiến uy lực của những người này lại là khi Lãnh Tử Hàn và họ giao đấu với nhau! Hôm nay, nàng muốn nhìn xem đội quân này trong tay mình có còn lợi hại đánh đâu thắng đó như trước được nữa hay không!

Tiếng chém giết càng ngày càng lớn, Long Ảnh vệ cũng không có kẻ nào bất tài vô dụng, giao đấu với Thần binh bất tử mà không hề lộ vẻ yếu thế quá rõ rệt. Nhưng khi thời gian càng lúc càng kéo dài, họ cũng dần cảm thấy thể lực của mình không chống đỡ được, mà đối thủ của mình thì vẫn hăng hái, phấn chấn, biểu hiện đó, hoàn toàn không giống như phản ứng của một người bình thường nên có!

Người đàn ông được gọi là “thủ lĩnh” đó vẫn không chịu bỏ cuộc, hắn ta rút mũi tên sắc bén vẫn luôn là niềm kiêu ngạo của mình ra, truyền nội lực vào trong, bắn thẳng về phía một Thần binh bất tử đang đứng cách mình không xa. Trong giang hồ, nội lực của hắn ta gần như không có địch thủ,

dù có giao chiến với Hoàng thượng, cũng có thể đánh hai ngày mới thua, lúc đó còn được Hoàng thượng ban thưởng rất hậu hĩnh, thế nên, lực sát thương của mũi tên này thực sự rất đáng sợ!

Mà mũi tên đó cũng không hề làm hấn ta thất vọng, thực sự cảm được vào người Thần binh bất tử, nhưng đối phương lại như không có cảm giác gì, thậm chí còn không cả kêu đau. Y chỉ cúi đầu nhìn mũi tên kia, sau đó đưa tay rút nó ra khỏi phần bụng của mình, mặt không chút cảm xúc ném nó xuống đất, vết thương trên bụng cũng khép miệng lại nhanh như chớp, không thể nhìn rõ được! Sau đó, y lại tiếp tục gia nhập vào cuộc chiến!

Cảnh tượng này, không riêng gì thủ lĩnh Long Ảnh vệ kinh hãi, mà những người còn lại nhìn thấy cảnh này cũng đều bất giác nuốt nước miếng một cái. Nhưng Nam Cung Cẩm lại rất kiêu ngạo gật đầu, khá lắm khá lắm, thực sự rất khá!

Thủ lĩnh Long Ảnh vệ vẫn chưa bỏ cuộc, lại rút một mũi tên nữa ra bắn về phía người kia. Lần này, hấn ta dùng đến mười thành công lực của mình!

“Vèo” một tiếng, mũi tên xé gió lao đi trong không khí, cắm chính xác vào lồng ngực của người áo đen kia!

Mũi tên kia xuyên qua lồng ngực của người áo đen kia dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, tiếp tục bắn đi rất xa rồi mới ngừng lại! Trên lồng ngực của người bị bắn tên kia hiện ra một lỗ hồng đen ngòm sâu hoắm, vẫn còn đang chảy máu không ngừng. Nhóm Long Ảnh vệ đều suýt nhảy cả lên vì mừng rỡ, thậm chí còn muốn gào thét ầm ĩ lên nữa! Thành công rồi, thành công rồi!

Nhưng một cảnh tượng càng kỳ quái hơn nữa lại xảy ra, lỗ hồng đầy máu kia lại từ từ khép lại dưới ánh mắt của họ! Máu vẫn nhuộm đỏ phần ngực khiến họ biết vừa rồi cảnh mũi tên xuyên qua kia không phải là ảo giác, nhưng vết thương lại hoàn toàn không còn nữa, hoàn toàn không để lại bất cứ dấu vết gì!

Còn đang kinh hãi, mấy người Long Ảnh vệ có võ công cao cường kia, đều bị con người mặt trắng bạch không chút cảm xúc đó cướp đi sinh mệnh!

Nhưng, không có một ai trong số họ cam tâm nhận thua, vì họ là thế lực mạnh mẽ nhất, thần bí nhất của Đông Lăng. Từ trước đến giờ, trên chiến tích của họ chưa từng có chữ ‘bại’, thế nên, lòng tự tôn cao vợi vợi và cảm giác hư vinh trong lòng họ khiến họ càng chiến đấu càng dũng mãnh, thanh đao trên tay cũng càng vung càng nhanh, càng ngày càng sắc bén, mạnh mẽ.

Nhưng sự xả thân chiến đấu đó của họ cũng không mang lại cho họ hiệu quả mà họ muốn, kẻ địch trước mặt vẫn không chút cảm xúc, lạnh lùng xuất chiêu, lạnh lùng chiến đấu, dường như không hề nhìn thấy hay cảm nhận được vết thương trên người mình. Ngược lại, chính bọn họ thì càng ngày càng đầm máu tươi!

“Thủ lĩnh, cứ tiếp tục đánh thế này cũng không ổn đâu!” Một Long Ảnh vệ nói.

Các Long Ảnh vệ khác cũng nghĩ như thế, đúng vậy, tuy bọn họ đều không muốn chịu thua, nhưng họ đều không thể không thừa nhận rằng nếu cứ tiếp tục đánh như thế này thực sự không phải là cách hay! Những người bị giết đều là người của phe họ, mà cho đến giờ phe địch vẫn không hề có chút tổn thất nào. Đến ngày hôm nay họ mới biết, thì ra trên thế gian này thực sự có loại người mà bất kể dùng cách gì cũng không giết chết được!

Thủ lĩnh Long Ảnh vệ do dự một lát, cuối cùng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đi!”

“Giết! Không giữ lại một kẻ nào!” Tiếng nói lạnh lùng quyết đoán của Nam Cung Cẩm vang lên trong đêm tối. Tuyệt đối không thể giữ lại những kẻ này, một người cũng không thể! Nếu họ quay về nói cho Hoàng Phủ Hoài Hàn biết trong tay mình có Thần binh bất tử, thì hậu quả... Thế nên, giết người diệt khẩu vẫn là cách tốt nhất!

Đám Long Ảnh vệ kia muốn đi, nhưng cũng hoàn toàn không thoát thân được nữa! Đám Thần binh bất tử nhận được tử lệnh của Nam Cung Cẩm,

đầu lập tức bám chặt lấy họ, không cho họ chút cơ hội chạy trốn nào! Long Ảnh vệ tung hoành trong thiên hạ bao nhiêu năm nay, có thể nói là ng ỗ vững vàng trên ngôi vị đứng đầu giới ám sát và chiến đấu của hoàng gia bốn nước, trước giờ chưa từng bị thua thảm hại đến mức này, cũng chưa từng gặp đối thủ nào khó đối phó như thế này!

Trong lòng bọn họ rất buồn bực, nhưng trong lòng Nam Cung Cẩm cũng khó chịu không kém! Đội quân này của Hoàng Phủ Hoài Hàn thực sự không tầm thường chút nào, rất mạnh mẽ. Nếu không phải vì đội Thân binh bất tử này không chết được, thì giờ phe nàg thua chắc r ồi! Cũng chính vì sự mạnh mẽ thiện chiến của họ mà bốn chữ ‘đánh nhanh thắng nhanh’ thật chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày!

Nam Cung Cẩm, thực sự rất ghét cảm giác này!

Long Ảnh vệ li ều chết chống chọi với những bộ máy giết người trước mặt mình, cuối cùng, trong trời đông băng giá ấy, họ dần cảm thấy bàn tay c ằm kiếm của mình dường như không còn cảm giác gì nữa. Gió lạnh gào thét, họ dần mất đi sức lực và ý chí chiến đấu! Một đội quân như thế này đã không còn có thể gọi là đội quân như cách đánh giá thông thường được nữa, bọn họ căn bản không thể giết chết được những kẻ đó! Hoàn toàn không giết chết được! Cứ tiếp tục thế này, trừ việc chết trong tay đối thủ ra, thì họ cũng không thể có con đường thứ hai!

Nhìn thấy thủ hạ của mình cứ ngã xuống hết người này đến người khác, ánh mắt sắc bén của thủ lĩnh Long Ảnh vệ nhanh chóng liếc về phía xe ngựa, sau đó, hắn ta rút tên ra nhanh như chớp, bắn về phía đó!

Nam Cung Cẩm trợn trừng mắt, rút Ngự Tràng ở eo mình ra, lao về phía mũi tên kia! Hai ngu ần lực chạm vào nhau trên không trung, mũi tên bị đánh lệch đi nhưng vẫn mang theo một ngu ần lực mạnh mẽ, đánh bật nắp xe ngựa lên!

Nắp xe bị bật tung, Thượng Quan Nhược Tịch và Quân Kinh Lan cũng lộ ra hoàn toàn trước mắt mọi người, nhưng Thượng Quan Nhược Tịch hoàn toàn không hoảng loạn, chỉ ôm chặt đứa trẻ trong lòng mình!

Tiểu Kinh Lan cũng giật mình tỉnh dậy, tròn xoe đôi mắt nhìn xung quanh, nhưng lại hoàn toàn không sợ hãi chút nào. Thằng bé đưa bàn tay mũm mĩm lên hất xì một cái, vô cùng thoải mái, tự nhiên! Cũng chính vẻ thản thời không chút lo sợ này khiến Long Ảnh vệ cảm thấy tức nghẹn họng vì dường như ngay cả một đứa trẻ cũng coi thường họ vậy. Hắn ta lại rút một mũi tên nữa, bắn sang!

Nam Cung Cầm tung người lao trong không trung, điên cuồng phi về phía chiếc xe ngựa. Nàng không biết khinh công, nhưng chạy cực kỳ nhanh, trong tay cũng không hề có bất cứ thứ vũ khí sắc bén gì có thể đánh bay mũi tên kia. Nàng nhìn thế tấn công của mũi tên kia một chút, rồi nhanh chóng đưa tay ra, ra sức túm chặt lại nhưng mũi tên đó vẫn cứa ra một vết máu trên tay nàng!

Còn chưa kịp phản kích, một mũi tên nữa đã bắn tới! Thì ra là tên liên hoàn, mũi thứ nhất chẳng qua chỉ là để che giấu, mục tiêu nằm ở mũi tên thứ hai! Tốc độ bắn rất nhanh, cũng không tránh nổi nữa!

“Phụt!” Tiếng mũi tên sắc bén đâm vào thịt vang lên, chân Nam Cung Cầm cũng hơi lảo đảo!

Một mũi tên sáng lòa cắm thẳng vào đầu vai nàng! Nhìn bóng người che chắn trước mặt hai mẹ con mình, trong lòng Thượng Quan Nhược Tích chợt cảm thấy vô cùng phức tạp, nàng khẽ cắn môi không biết phải nói gì.

Sau khi lảo đảo vài bước, nàng quay đầu hỏi: “Hai mẹ con không sao chứ?”

“Không sao!” Tên đã bị nàng cản lại rồi, họ còn có chuyện gì được chứ?

Thấy mình bắn bị thương Yến Kinh Hồng, thủ lĩnh Long Ảnh vệ lập tức cười to: “Không ngờ Yến Kinh Hồng cũng là một người đàn ông đích thực trọng tình trọng nghĩa, dám chắn tên cho vợ con mình, ha ha ha...”

Trong mắt Nam Cung Cầm lóe lên sát khí mãnh liệt, lúc này nàng đã cảm nhận được sâu sắc điểm yếu của Thần binh bất tử! Họ đều chỉ chấp

hành mệnh lệnh, cấm đầu đi giết người, nhưng cũng chính vì họ là những bộ máy không có linh hồn, nên khi Nam Cung Cẩm không hạ lệnh, họ sẽ không biết đi bảo vệ chủ nhân của mình, thế nên vừa rồi, nàng không lên tiếng, họ cũng không biết quay về hỗ trợ!

Nhưng trong lòng Nam Cung Cẩm cũng thấy vui mừng, vì vết thương mũi tên gây ra không quá nặng, mà lại có thể giúp nàng nhận ra yếu điểm của Thần binh bất tử, vụ trao đổi này vẫn coi như có lời!

Cũng cùng lúc đó, Bách Lý Kinh Hồng đang chỉ huy mọi người vận chuyển tiền tài đồ đạc trong phủ Thừa tướng đi, chợt khẽ nhướng mày, trong lòng chợt cảm thấy bồn chồn không yên.

Diệt nhanh chóng nhận ra vẻ khác thường của hắn: “Bệ hạ, có chuyện gì thế ạ?”

Vừa nghe hắn ta hỏi, Bách Lý Kinh Hồng chợt cảm thấy rất bức bối, hoàn toàn không nói rõ ra được cảm giác này là thế nào, tự dưng cứ thấy thấp thỏm lo lắng thôi. Hắn nhìn Diệt một cái, nói: “Người cho người thu dọn đồ đạc, trẫm ra ngoài xem thế nào.”

Nói dứt lời, bóng người màu trắng đã lóe lên như một tia chớp, thân hình của hắn đã biến mất trong màn đêm.

...

Bên ngoài vẫn đang chiến đấu kịch liệt, Nam Cung Cẩm lau vết máu trên khóe môi, cười khen ngợi: “Khá lắm, người là kẻ đầu tiên khiến ta phải đổ máu. Ngay cả tên chủ nhân kém tẩm của các người cũng không có bản lĩnh như thế đâu!”

Nghe y nói vậy, tay thủ lĩnh Long Ảnh vệ ngó người, nhíu mày hỏi: “Người biết chủ nhân của chúng ta là ai ư?” Long Ảnh vệ là đội quân bí ẩn nhất của Đông Lăng, bao nhiêu năm nay, những người đã từng nhìn thấy họ hầu như đều chết hết rồi, nhưng Yến Kinh Hồng lại có thể biết được chủ nhân họ là ai sao?

“Nếu ta đoán không nhầm, thì chính là cái tên cầu Hoàng đế Hoàng Phủ Hoài Hàn đó chứ gì?” Nam Cung Cẩm châm chọc, người ta thường nói quá tam ba bận, nhưng tên cầu hoàng đế đó cũng nể mặt nàng thật, còn phải cả đội quân mạnh nhất đi để ám sát nàng lần thứ ba, thật đúng là có nhin được ông cũng đánh thềm nhin nữa!

Đám Long Ảnh vệ vẫn ngăn người ra, hiện giờ chuyện đối phương có thể đoán được ra ai là người phái họ đến đây cũng không phải đi đâu khiến họ kinh ngạc nữa, mà là... tên... cầu hoàng đế... Hoàng Phủ Hoài Hàn ư?

Hắn ta còn chưa bình tĩnh lại được, thì một luồng chưởng cực mạnh đã ập tới. Hắn ta đang định vận nội lực đánh trả lại, nhưng nguồn nội lực mạnh mẽ kia lại như một bàn tay khổng lồ đè mạnh từ trên không trung xuống, không cho hắn ta bất cứ cơ hội để né tránh hay phản kích nào!

“Phụt...” một tiếng, tên thủ lĩnh Long Ảnh vệ kia nôn ra máu, ngã từ trên đài cao xuống đất!

Hắn ta mở to mắt nhìn người đàn ông áo trắng chậm rãi bước tới, từng bước từng bước, tiếng bước chân kia như tiếng gọi của tử thần, chậm rãi chậm rãi bước đến bên hắn ta! Hắn ta muốn nhảy lên đánh trả, nhưng lại phát hiện ra cơ thể như bị giam trong một kết giới, hoàn toàn không cử động được!

Đám Long Ảnh vệ vốn đã như nổ hết đà, nhìn thấy thủ lĩnh của mình bị đánh bại như vậy, chút tín niệm còn sót lại cũng tan biến trong khoảnh khắc này, bị đối thủ của mình hủy diệt mất sắc thái cuối cùng của mình trong nhân gian!

Lúc Bách Lý Kinh Hồng vận khinh công bay tới đây, từ xa đã nhìn thấy Nam Cung Cẩm đứng trước mũi xe ngựa, trên vai đã cắm mũi tên rỏ. Nhìn theo nhướng ánh mắt của nàng, hắn cũng nhanh chóng nhìn thấy người đang đối đầu với nàng. Tuy không biết có phải người đó làm nàng bị thương hay không, nhưng hắn vẫn ra tay. Thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.

Nam Cung Cẩm hơi đặc ý bước tới trước mặt hắn ta, vẻ mặt phẫn chấn tinh táo đập một cú vào vai hắn ta, hoàn toàn không giống người đang bị

thương chút nào: “Người có biết chuyện này đã nói lên đi đâu gì không? Chuyện này nói lên một đi đâu rằng trước khi đánh nhau với người khác thì đừng nói nhảm quá nhiều, nếu không, sẽ chẳng khác nào đang đùa với cái mạng nhỏ của mình đâu!”

Bách Lý Kinh Hồng đã bước đến bên nàng, đầu ngón tay điểm nhẹ một cái, đóng huyết đạo xung quanh vùng bị thương của nàng lại, ngăn không cho máu tiếp tục chảy ra nữa. Sắc mặt hắn hơi khó coi: “Ta đã bảo để ta đi cùng, nàng lại không đồng ý.” Đi bắt hắn ở nhà thu dọn đồ đạc, mấy thứ đó chẳng lẽ Phong và Diệt không thu dọn được hay sao?

Mặt Nam Cung Cẩm không hề có chút vẻ ngại ngùng nào, còn nói rất ngang nhiên: “Ta khá tin tưởng vào chàng, nếu để người khác đi thu dọn, lỡ họ tham ô biển thủ thì sao?” Nàng hoàn toàn không muốn sản nghiệp của mình bị hao hụt một xu nào hết!

Một vạch đen to sụ sỗ thẳng xuống sau gáy mọi người.

Bên kia đã dần giết xong hết, chỉ còn lại một mình tên này còn ôm chút hơi tàn.

“Hắn làm nàng bị thương à?” Giọng nói rất lạnh, mang theo sát khí nồng đậm.

“Ừ!” Nam Cung Cẩm gật đầu, thấy hắn bước tới liền vội giữ hắn lại: “Chờ đã, ta vẫn còn có nhiệm vụ cho hắn!”

Thủ lĩnh Long Ảnh vệ cố gắng giữ tỉnh táo đứng dậy, nhìn hai người đây đây phòng. Nam Cung Cẩm cười nói: “Để thưởng cho việc người có thể làm ta bị thương, ta quyết định cho người sống sót trở về!”

Đôi mày đẹp của Bách Lý Kinh Hồng khẽ nhíu lại, mặt lộ ra vẻ không đồng ý. Bất luận là vì bí mật về Thần binh bất tử hay là vì người này dám làm Cẩm nhi bị thương, thì cũng đều không nên cho hắn ta đường sống nữa!

Nam Cung Cầm bước tới, đập mạnh vào ngực hắn ta. Tiếng xương vỡ lập tức vang lên, sau cú đập này của nàng, chắc chắn hắn ta cũng không sống được bao nhiêu ngày nữa. Đập xong, nhìn hắn ta lảo đảo loạng choạng, nàng lại lạnh lùng nói: “Cút v ề nói cho thằng chó Hàn kia biết, cần thận hoa cúc của hắn ta đấy! Nếu hắn ta thấy ngứa đít quá, thì ông đây cũng không ngại đập thêm cho hắn ta phát nữa đâu!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 42: Ta Có Được Hay Không, Chẳng Lẽ Nàng Không Biết?

Nghe nàng nói vậy, khoe môi Bách Lý Kinh Hông khẽ run lên, hắn không hề biết nàng còn to gan đến mức dám đập cả Hoàng Phủ Hoài Hàn cơ đấy.

Tay thủ lĩnh Long Ảnh vệ kia vốn đang ôm ngực đau đến không chịu đựng nổi, nhưng khi nghe câu này xong, hắn ta gần như quên cả hít thở, dường như hoàn toàn không cảm nhận được cảm giác đau đớn nữa mà đổi thành như có sét đánh ngang tai mà không thể tin nổi vậy! Chó Hàn?! Lại còn ngửa dít nữa ư? Lẽ nào Hoàng thượng và Yến Kinh Hông là người quen cũ? Nhưng rõ ràng khi Hoàng thượng ra lệnh cho họ đi ám sát, trong lời nói của Hoàng thượng chỉ có sự căm hận và giận dữ thôi mà!

“Còn ngần ra đó làm gì?! Cút đi! Phải rồi, nhớ nói với hắn ta rằng, ở đời này ấy mà, nợ của người ta chắc chắn sẽ có ngày phải trả lại! Hai trăm lượng bạc kia, nếu hắn ta còn không trả cho ta, ta thì sẽ không để yên cho hắn ta đâu! Cút đi!” Dù sao nàng cũng lập tức rời khỏi Tây Võ rồi, để Hoàng Phủ Hoài Hàn biết Yến Kinh Hông là nàng cũng chẳng sao, chẳng lẽ tên cầu Hoàng đế đó còn thò tay được sang tận Nam Nhạc hay sao? Còn về chuyện Thần binh bất tử, nàng nghĩ tên tiểu tử kia cũng sẽ chẳng kịp nói đã đi đời nhà ma rồi!

Thủ lĩnh Long Ảnh vệ loạng chà loạng choạng, cuối cùng dưới ánh mắt lạnh băng của Bách Lý Kinh Hông, hắn ta cố gắng chống đỡ, vận khinh công bay về hướng Đông Lăng. Hắn ta bay cực kỳ nhanh, chỉ để lại một vệt khói xám nhạt trên không trung.

Nam Cung Cầm liếc nhìn vết thương của mình, thấy không có gì đáng ngại nên cũng không mấy bận tâm, quay sang nói với Thượng Quan Nhược Tịch đầy vẻ áy náy: “Xin lỗi, tại ta liên lụy đến hai mẹ con!”

Vừa rồi nếu nàng chậm một bước thì mũi tên kia đã cắm vào người hai mẹ con họ rồi. Sự phiền phức này dù sao cũng là do chính mình gây ra.

Thượng Quan Nhược Tịch cười lắc đầu: “Ta phải cảm ơn cô mới đúng chứ, vừa rồi nếu không có cô, thì e rằng hai mẹ con ta đã thành ma dưới tay mấy người đó rồi.” Nói rồi đôi mắt to tròn của nàng lại lấp lánh nước mắt. Từ bé đến giờ, trừ cha nàng ra, thì chưa từng có ai đứng trước mặt cản tên cho nàng như thế này.

Nam Cung Cầm mỉm cười, không nói gì nữa. Nàng hất tay, nhóm Thần binh bất tử lại biến mất khỏi hiện trường, trên đường chỉ toàn là thi thể của Long Ảnh vệ, dòng máu đỏ tươi tuôn trào nhuộm đỏ cả một vùng tuyết trắng, nhìn vô cùng kỳ dị mà cũng rất khủng bố. Quân Kinh Lan mở to mắt nhìn xung quanh như thể bây giờ mới có phản ứng. Trong mắt nó đầy vẻ sợ hãi, miệng nhếch ra muốn khóc.

Nhưng còn chưa kịp khóc, nó đã bị tiếng quát của Nam Cung Cầm ngăn lại: “Không cho khóc!”

Tiếng quát rất lớn khiến hai người còn lại đầu giật mình sửng sốt. Mặt Thượng Quan Nhược Tịch thoáng lộ ra vẻ không đồng ý, nổi cáu với trẻ con như thế làm gì chứ? Cần gì phải vậy? Đứa bé mới lớn chừng này rồi, làm nó sợ quá thì sao!

Nhưng nghe nàng quát, động tác của Tiểu Kinh Lan cũng như đóng băng lại, nó há hốc miệng quên luôn chuyện mình đang muốn khóc, mở to mắt ngó ra nhìn Nam Cung Cầm.

Nam Cung Cầm cũng không cần biết một đứa bé mới ba tháng tuổi này có hiểu được lời mình nói hay không, nàng cố gắng chịu đựng cảm giác đau đớn thấu xương trên vai, bế đứa bé từ tay Thượng Quan Nhược Tịch, đưa tay chỉ những thi thể nằm la liệt trên đường kia: “Quân Kinh Lan, con nhìn kỹ cho ta! Cha con là một người quân tử, anh tuấn phi phạm, hổ phụ

không có khuyển tử, gặp phải chút chuyện nhỏ này mà con đã muốn khóc, thì con không xứng đáng làm con trai của cha con, cũng không xứng đáng làm con trai của ta! Kinh Lan của ta, rồi sẽ có một ngày nắm giữ Thiên binh bất tử trong tay, giành lại sự vinh quang thuộc về phụ vương của con!”

Nếu dạy Tiểu Kinh Lan thành một đứa bé muốn tranh đoạt thiên hạ, thậm chí sau này sẽ trở thành kẻ thù của nàng và Bách Lý Kinh Hồng thì không ổn. Nhưng nàng lại cho rằng, con trai của Quân Lâm Uyên không thể nào là một người bình thường được! Ở trong tay của Nam Cung Cẩm nàng, đứa bé này nhất định phải tỏa ra những vầng hào quang rực rỡ nhất, lóa mắt nhất!

Như thế, mới không phụ với cái tên Kinh Lan mà mình đặt cho thằng bé! Kinh Lan ~ Làm cả đất trời dậy sóng!

Bách Lý Kinh Hồng đứng bên cạnh nghe nàng nói vậy cũng không tức giận, ngược lại ánh mắt nhìn đứa bé kia còn thêm chút hứng thú. Ừm, đứa bé mà mình đích thân dạy dỗ, sau khi trưởng thành trở thành địch thủ của mình, thì ai sẽ thắng ai sẽ bại nhỉ? Tuy còn chưa biết được đáp án, nhưng chắc chắn sẽ vô cùng thú vị.

Tiểu Kinh Lan mở to đôi mắt đan phượng dài của mình, há miệng nhìn Nam Cung Cẩm, cũng không biết nó có hiểu hay không, nhưng nốt ruồi son ở mi tâm lại chuyển dần từ màu hồng phấn như anh đào thành màu đỏ thẫm như máu, hai bàn tay nhỏ giờ lên, nắm chặt lại kêu oa oa nhìn như thể đang muốn thị uy vậy, cực kỳ buồn cười!

Dáng vẻ này của thằng bé khiến Nam Cung Cẩm cảm thấy vui hẳn lên, Thượng Quan Nhược Tịch cũng rưng rưng nước mắt cười mừng rỡ.

Tay áo bào rộng của Bách Lý Kinh Hồng vung lên cao, pháo hoa màu sắc diễm lệ nở bùng trong không trung, báo cho nhóm Diệt lập tức đánh xe ngựa tới.

Thượng Quan Nhược Tịch cũng lo lắng cho vết thương trên vai Nam Cung Cẩm, vội vàng đứng dậy đón lấy đứa bé. Đứa bé kia lại có vẻ rất hưng phấn, vừa rồi nhìn thấy người chết còn vô cùng kinh hoàng, nhưng

giờ thậm chí nó còn chả thèm nhìn nữa, dường như vô cùng miệt thị đồng thi thể chất ngang chất dọc trên đất kia vậy. Đi ầu này cũng lại khiến Nam Cung Cẩm bật cười to vài tiếng, đúng là trẻ nhỏ dễ dạy! Đứa bé này khiến người ta yêu thích thật!

Nghĩ vậy, câu hỏi kia lại một lần nữa dâng lên trong lòng nàng, hai người họ đã... bao nhiêu lần như vậy rồi, sao bụng nàng vẫn không có chút động tĩnh nào như thế? Họ cũng đâu áp dụng bất cứ biện pháp phòng tránh nào đâu! Lúc trước nàng chưa muốn có con, cảm thấy rất phiền phức, mà thực ra đến giờ nàng vẫn thấy phiền phức, nhưng nhìn Tiểu Kinh Lan, nàng lại chợt sinh ra cảm giác, nếu hai đứa bé cùng đáng yêu và ngoan ngoan thế này, ngày ngày chơi cùng nhau thì chắc vui vẻ lắm nhỉ? Suy nghĩ này vừa xuất hiện, nàng lại chợt thấy muốn có con!

Không bao lâu sau, xe ngựa của Diệt đã tới nơi, vì nghĩ có tới ba người lớn và một đứa trẻ, nên họ cũng đánh luôn hai chiếc xe ngựa đến. Thượng Quan Nhược Tịch bế Kinh Lan lên một chiếc xe, còn Nam Cung Cẩm và Bách Lý Kinh Hồng lên chiếc còn lại.

“Xoẹt!”, ngón tay thon dài như ngọc của hắn xé vải áo trên vai nàng ra, mũi tên sắc nhọn vẫn đang cắm trên đó. Lòng bàn tay hắn xoa nhẹ, sau đó cầm hòm thuốc bên cạnh lên, nói: “Cố gắng chịu đựng một chút.” Giọng điệu của hắn tuy vẫn lãnh đạm như thường, nhưng lại như ẩn chứa vẻ an ủi, vỗ về.

Nam Cung Cẩm không khỏi bật cười thầm, nàng có phải là tiểu thư yêu kiều được chăm trong chốn khuê phòng, bị dính vết thương nhỏ chút xíu thế này cũng kêu chết kêu sống đâu chứ. Nàng khẽ gật đầu để mặc cho hắn xử lý.

Vết thương trên vai tuy hơi sâu, nhưng dù sao cũng không phải là vị trí chí mạng, nên không có gì cần lo lắng về tính mạng cả.

Nhìn vết thương, hắn khẽ nhíu mày lại, ngón tay trắng muốt giữ chặt lấy thân mũi tên, ánh mắt xám bạc hơi dừng lại trên khuôn mặt xinh xắn của nàng một chút, không nói không rằng nhưng lại đẩy về vỗ về an ủi. Sau đó, hắn khẽ cắn răng, rút mạnh mũi tên ra không hề chần chừ do dự!

“Um!” Tuy đã sớm quen với những tháng ngày phong ba bão táp, chịu đủ loại vết thương, máu chảy này nọ, nhưng dù sao đây cũng động vào xương vào thịt, tuy nàng không kêu thất thanh, nhưng cũng không khỏi hừ khê một tiếng.

Cũng cùng lúc đó, tiếng máu bắn ra vang lên, dòng máu đỏ tươi tứa ra từ miệng vết thương, bắn lên chiếc áo bào gấm trắng như tuyết của hắn, giống như những đóa mai đỏ nở rộ trên nền tuyết trắng, mang theo cảm giác đẹp đến kỳ dị mà âm u: “Đau không?”

“Cũng tạm tạm!” Nàng cố gắng nhoẻn miệng cười, sắc mặt hơi tái đi. Mẹ kiếp, hơn một năm không bị thương, đúng là mỏng manh hẳn đi, vừa bị thương một cái đã thấy toàn thân như nhũn hết cả ra không còn chút sức lực nào rồi.

Nàng cứ tưởng hắn sẽ an ủi một hai câu, ai ngờ đôi mắt sáng như sao của hắn lảng lảng nhìn lướt trên người nàng một cái, sau đó đôi môi mỏng khê cong lên, phun ra một câu vô cùng gọi đòn: “Đây chính là kết quả của việc không nghe lời đấy.” Miệng thì nói mấy lời đáng ghét như vậy, nhưng động tác trên tay lại rất nhẹ nhàng lau vết máu xung quanh vết thương cho nàng, giống như để khử trùng vậy.

Khóe môi Nam Cung Cẩm giật giật mấy cái, sắc mặt khá khó coi!

Đúng thế, lúc nàng đi hắn nói muốn đi cùng, nhưng nàng lại nghĩ mỗi lần tên này đi cùng đều gây chuyện phiền phức cho mình, mà hôm nay lại là lần cuối cùng tham dự yến hội, quay về sẽ rời đi ngay trong đêm nên không muốn xảy ra chuyện gì nữa, mới nhờ hắn ở lại giúp mình thu dọn đồ đạc.

Đương nhiên, nguyên nhân chính vẫn là nàng lo lắng cho tiền bạc của cải của mình mà thôi. Mỗi một món đồ trang trí trong phủ Thừa tướng đều là đồ cổ mà nàng lấy được từ tay tên Mộ Dung đoạn tụ kia, không thể thiếu bất cứ món nào được. Người của nàng thì đương nhiên nàng rất tin tưởng, nhưng dù sao Phong và Diệt cũng không thân thiết lắm, tuy nàng cũng biết họ sẽ không dám nhắm nhe biển thủ tiền của nàng, có đi đâu chỉ cần nghĩ đến thôi nàng đã thấy không yên tâm rồi, vì vậy nàng mới yêu

cầu Bách Lý Kinh Hồng ở lại! Cũng trách nàng quá sơ suất, luôn nghĩ rằng với thực lực của mình và thêm Thần binh bất tử nữa sẽ không có chuyện gì bất lợi cả, ai ngờ tên cầu Hoàng đế Hoàng Phủ Hoài Hàn kia lại chơi như vậy chứ!

Sau khi lau sạch miệng vết thương, hắn lại cẩn thận bôi thuốc bột trong lọ lên trên vai nàng, lực tay nhẹ như lông hồng, thuốc vừa chạm vào vết thương, cảm giác đau rất nóng cháy da chậm rãi lan tỏa thấm xuống dưới da nàng.

Thấy hắn cẩn thận xử lý vết thương cho mình như vậy, Nam Cung Cẩm cười khen: “Không ngờ chàng xử lý mấy chuyện như thế này cũng quen tay ghê!” Nàng vốn cho rằng hắn là con cháu trong Hoàng thất cao cao tại thượng, sẽ không cần phải tự mình băng bó xử lý vết thương cơ. Lúc ở Đông Lăng hắn cũng không bị thương gì, nên ban nãy nàng còn sợ hắn làm không quen tay nữa.

Hắn ngược mắt lên liếc nàng một cái, rồi thản nhiên nói: “Đây là lần đầu tiên.” Sau đó hắn lại cúi đầu, cầm dải băng trắng bên cạnh lên băng vai cho nàng.

Khóe môi Nam Cung Cẩm không khỏi giật giật, không nhần chứ, lần đầu làm mà đã khéo léo thế này à. Lúc trước khi nàng còn làm sát thủ, không biết phải luyện bao nhiêu lần mà cũng không đạt được đến trình độ này của hắn. Vì từ trước giờ nàng chỉ muốn nhanh chóng cho xong, nên bất chấp đau hay không đau, vì vậy đến cuối cùng thế nào cũng phải chịu đau đớn mới xong chuyện. Nhưng hắn thì khác, sau khi rút tên ra, hắn hoàn toàn không làm nàng đau nữa. “Chàng đúng là thiên tài đấy!”

“Đương nhiên là nha đầu ngốc như nàng làm sao so với ta được!” Lại một câu nói gợi đòn nữa vang lên!

Nam Cung Cẩm nghiêng răng ken két nhìn hắn một lúc lâu, đột nhiên có cảm giác kích động đến mức chỉ muốn đập bay hắn đi thôi! “Ta nói này, sao tự xưng chàng lại độc mồm độc miệng thế hả?”

“Vì ta rất không vui!” Hấn ngược mắt lên nhìn nàng, đáy mắt lóe lên tia sáng lạnh như băng. Chuyện nàng bị thương đã đủ khiến hấn khó chịu lắm rồi, thế mà còn phải trừng mắt nhìn kẻ làm nàng bị thương sống sót quay về, cảm giác ấm ức khó chịu trong lòng hấn đương nhiên cũng không cần phải nói nữa.

Nghe vậy Nam Cung Cẩm mới nhận ra vẻ khác thường của hấn. Đúng thế, trước giờ tên này toàn ngậm hột thị chẳng nói chẳng rằng, nhưng trên mặt đều là vẻ lạnh lùng theo kiểu thờ ơ không bận tâm, giống như một đóa hoa băng nở rộ trên tuyết trắng, trong veo, lấp lánh, vừa chói mắt vừa lạnh lẽo.

Nam Cung Cẩm nuốt nước miếng một cái, trong lòng cũng xác định rõ hiện giờ hấn đang vô cùng vô cùng bức tức, còn cố gắng pha trò xoa dịu hấn: “Không vui ư? Chẳng lẽ vì ta không chết nên chàng mới không vui sao?”

“Không được nói lung tung!” Hấn túm nàng sang, bịt kín cái miệng chỉ toàn nói những câu khiến người ta tức giận kia.

Mùi hương tuyết liên thoang thoảng lan tỏa trong không khí, trộn lẫn vào mùi hương trên cơ thể Nam Cung Cẩm, tản ra một bầu không khí đầy vẻ mờ ám. Nụ hôn vừa dứt, Nam Cung Cẩm ngẩng đầu nhìn hấn hỏi một vấn đề rất nghiêm túc: “Chàng nghĩ xem, vì sao bao nhiêu lâu như vậy rồi mà chúng ta vẫn chưa có con? Có phải chàng không được không hả?”

Vừa dứt lời, nàng lập tức cảm thấy không khí xung quanh mình như giảm đi chục độ, giống như trong chớp mắt bị ném vào núi băng vạn năm, bị cuồng phong và băng lạnh dốc toàn lực tấn công vậy. Nàng nuốt nước miếng một cái, cố giải thích: “Không phải, ý ta là, có phải phương diện kia của chàng có chút vấn đề, nên chúng ta mới...”

Nói tới đây, nàng chỉ muốn cắn đứt lưỡi mình luôn thôi!

Mẹ kiếp, tự dưng lại đi nói cái quái gì thế này?! Hai câu vừa rồi có khác quái gì nhau đâu chứ? Chẳng phải đều là đang nói hấn có vấn đề về phương diện kia sao?!

Thế nên, bầu không khí trong xe ngựa lại càng lạnh hơn, ngay cả phu xe ở bên ngoài đánh xe ngựa cũng cảm nhận được luồng khí lạnh như băng đang lan truyền từ đầu ngón chân lên đến tận não, đông lạnh đến mức tay gã cũng run cầm cập. Khả năng tỏa băng của bệ hạ thật chẳng kém gì năm xưa!!!

“Ta có được hay không, chẳng lẽ nàng không biết sao?” Giọng nói trong trẻo kiêu ngạo mang theo sự lạnh lùng cứng rắn trước nay chưa từng có, ngũ quan tinh xảo và đường cong tinh tế nhã nhặn cũng dần căng lên.

Không có một người đàn ông nào có thể nhẫn nhịn được sự khiêu khích như thế này, đương nhiên, Bách Lý Kinh Hồng cũng không phải ngoại lệ. Lúc này, ánh mắt hắn nhìn Nam Cung Cẩm vô cùng lạnh lùng, nhưng ẩn dưới vẻ lạnh lùng đó lại cũng như có ngọn lửa điên cuồng bùng lên thiêu đốt vạn vật, cứ như chỉ cần không cẩn thận một chút sẽ thiêu cháy cô gái trước mặt thành tro bụi luôn vậy.

Nam Cung Cẩm không khỏi nuốt nước miếng: “À... chuyện này... ta cũng chỉ thắc mắc một chút, gọi là mình trò chuyện thôi mà. Chúng ta không dùng biện pháp phòng tránh nào, sao có thể không có con chứ, chẳng lẽ...”

Nói đến câu sau, bầu không khí trong xe ngựa lại càng ngày càng lạnh hơn, đầu lưỡi Nam Cung Cẩm như xoắn cả lại, nhưng vẫn cố cứng đầu nói tiếp: “Chẳng lẽ chàng không muốn có con sao?!” Vừa dứt lời, nàng cảm giác như có một cơn cuồng phong lạnh buốt vù vù thổi qua đỉnh đầu nàng, rồi lại xoay chuyển trong không trung, đánh đập về phía nàng, khiến nàng không khỏi rùng mình vì lạnh.

“Ta có muốn có con hay không, lẽ nào nàng không biết?” Cảm giác mong chờ có một đứa con của hai người đó, dường như hắn đã thổ lộ ra từ rất rất lâu trước đó rồi, tuy nói rằng sự thắc mắc của nàng thực sự chỉ là đang trò chuyện phiếm thôi, nhưng làm một người đàn ông, làm gì có ai muốn bị chất vấn mấy vấn đề kiểu này chứ. Đôi mắt sáng như sao lãnh đạm nhìn nàng, giọng nói lạnh lạnh chậm rãi vang lên: “Là do ta có vấn đề, hay là do nàng có vấn đề, hử?”

Hồ!

Hồ to! Nam Cung Cẩm cố nói cứng: “Chàng... tốt nhất là chàng đừng có coi thường bà đây, bà đây cũng rất trâu bò đấy nhé!”

Trâu bò?! Là sao?! Tuy hắn không hiểu từ này lắm, nhưng có thể đoán được đại khái ý nàng. Giọng nói của hắn chột đậy về mờ ám: “VẬY, người mà ngày nào cũng kêu gào xin tha ở trên giường đó, là ai nhỉ?”

Nghe vậy, khuôn mặt vốn dày hơn tường thành của Nam Cung Cẩm lập tức đỏ rực lên như ráng chiêu, tỏa ánh hào quang, đẹp không sao tả xiết. Nàng rúc đầu vào lòng hắn, giọng nói nhỏ như muỗi kêu: “Dù sao cũng chẳng phải ta!” Cái người ta hay nói “Vịt chết còn cứng miệng, đầu có thể rơi, máu có thể chảy nhưng tôn nghiêm danh dự thì không thể đánh mất” ấy chính là để nói tình huống như thế này đây! Làm sao Nam Cung Cẩm nàng có thể để mất mặt như thế được. Nhưng nàng cũng cảm thấy cái tên này càng ngày càng hư rồi, ngày trước thì cậy rằng không ra một lời, giờ cái gì cũng nói ra được.

Thấy nàng như vậy, hắn cũng không ép nàng thừa nhận, chỉ thông thả nói: “Lần sau, nếu còn nghi hoặc thắc mắc kiểu này nữa, vi phu không ngại chứng minh trên giường cho nàng thấy đâu.” Câu nói vốn đậy về mờ ám và gợi tình, nhưng qua giọng nói thanh lạnh của hắn, nó lại chột như tiếng đàn vang vọng từ chín tầng trời, như bông sen tuyết thánh khiết không vướng chút bụi trần nào.

Nam Cung Cẩm ngẩng đầu, hùng hổ nhìn hắn: “Không biết xấu hổ! Chàng là phu quân của ai chứ?” Không biết xấu hổ! Có còn biết xấu hổ là gì không hả?! Lại còn dám tự xưng là ‘vi phu’ nữa chứ, đúng là người đàn ông vô sỉ, hình như họ đã thành thân đâu nào?!

“Chẳng lẽ nàng còn muốn gả cho người khác sao?” Hắn không trả lời mà hỏi ngược lại, giọng điệu vẫn rất thờ ơ, nhưng lại ẩn chứa sát khí. Không chờ nàng nói thêm gì, hắn đã lại nói tiếp: “Nếu nàng chọn người khác, ta sẽ giết hắn ta.”

Khóe môi nàng run lên, người đàn ông này thật là... ngoài mặt thì nhìn có vẻ rất lãnh đạm không bận tâm đến bất cứ chuyện gì, nhưng bụng dạ lại vô cùng ngang ngược, độc đoán, hống hách kiêu ngạo bẩm sinh. “Mấy lời này, thật sự không giống như mấy lời bình thường chàng sẽ nói chút nào!”

Hắn thở dài như có chút khó xử: “Chẳng phải nàng chê ta ngậm hột thị sao?”

Hừ! Thì ra hắn nhớ câu này đến tận bây giờ à?

Cánh tay cường tráng vòng qua vòng eo nhỏ xinh của nàng, chậm rãi nói: “Nếu như trên người ta có bất cứ điểm nào nàng không vừa ý, ta đều sẽ sửa hết, sửa đến thập toàn thập mỹ, sửa đến khi nàng không thể bắt bẻ được gì nữa. Chuyện lần trước, nếu ta đã nói sẽ không có lần sau, thì tuyệt đối sẽ không có lần sau.”

Giọng nói trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu nàng mang theo hơi ấm phả xuống, thoáng chốc khiến cho mắt Nam Cung Cẩm hơi nhòa đi, môi cũng mím lại thành một đường thẳng, rất lâu sau cũng không nói được câu gì.

“Chuyện con cái, cứ để tùy duyên đi.” Đúng là hắn rất muốn có con, vì hắn cảm thấy đứa trẻ có thể níu giữ nàng, cũng có thể khiến những người khác không có cơ hội chen vào giữa hai người họ nữa. Nhưng, thi thoảng nàng quan tâm đến Quân Kinh Lan thôi cũng đủ để khiến hắn chìm trong vai dấm chua rồi, nếu thêm đứa trẻ nữa... Nghĩ vậy, sắc mặt hắn chợt sầm xuống.

“Ừm!” Mấy chuyện này vốn cũng nên thuận theo duyên số mà, nhưng không hiểu vì sao, Nam Cung Cẩm cứ có cảm giác rất kỳ quái, giống như chuyện này không phải ngẫu nhiên, mà là tất nhiên phải thế vậy.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 43: Yến Kinh Hồng Thực Sự Nói Như Vậy?

“Xảy ra chuyện gì?” Nam Cung Cẩm hơi khó chịu hỏi. Đi đâu khiến nàng bực bội nhất hiện giờ không phải là ở lại vài ngày, mà là đang yên đang lành, nhược điểm của mình lại rơi vào tay người khác. Cảm giác đó thực sự khiến người ta không thoải mái!

“Hềphu nhân mất tích rồi!” Hạ nhân kia cúi thấp đầu bẩm báo.

Hềphu nhân đương nhiên chính là Quân Tử Mạch. Sau khi tới Tây Vỗ, cô ấy đổi tên thành Vân Giáo Hề, coi như là thiếp thất của Nam Cung Cẩm, ở bên cạnh nàng, được hạ nhân trong phủ Thừa tướng gọi là “Hềphu nhân”. “Người nói rõ ràng một chút. Mất tích là sao?” Lúc đó không phải vẫn còn ở trong viện à?

“Dạ vừa rồi Hềphu nhân quay về phòng mình, tiểu nhân cứ tưởng rằng ngài ấy đã nghỉ ngơi rồi. Nhưng sau đó, phu nhân chợt nhớ ra món đồ chơi lần trước ngài đi dạo phố mua cho tiểu công tử đang ở phòng của Hềphu nhân, nên phu nhân mới sai người đi lấy, nhưng tiểu nhân gõ cửa mãi cũng không có ai mở cửa. Chúng tiểu nhân mới bạo gan xông vào trong, sau khi vào phòng, trên giường không có ai cả, chăn cũng lạnh ngắt. Vừa rồi tiểu nhân cũng đã phái người đi tìm rồi nhưng tìm khắp cả phủ Thừa tướng cũng không tìm thấy!”

Tâm trạng của Nam Cung Cẩm vốn không tốt, nghe xong liền cảm thấy đầu đau như muốn vỡ nứt ra! Quân Tử Mạch là do Quân Lâm Uyên giao phó cho nàng trước khi lâm chung, tuyệt đối không thể xảy ra bất trắc gì

được! Đúng là thời buổi rối ren, càng bực mình thì càng xảy ra nhiều chuyện!

Một bàn tay lạnh băng đúng lúc đặt lên thái dương nàng, nhẹ nhàng day vài cái: “Đừng vội, để nhóm Phong đi tìm xem.”

Giọng điệu thanh lạnh này cộng thêm nhiệt độ ở đầu ngón tay nhanh chóng khiến cho tâm trạng bực bội của Nam Cung Cẩm dịu hẳn xuống, nàng gật đầu nói: “Ừm, chàng phái Phong và Diệt đi tìm, còn ta tới phòng của Tử Mạch xem có manh mối gì không!”

Hai người chia nhau đi, đi được nửa đường, Nam Cung Cẩm lại gặp ngay Mặc Họa đang trên đường quay về phòng mình. Vừa nhìn thấy nàng, Mặc Họa lập tức khom người nói: “Tướng gia!” Thật ra, thân là Công chúa, cô ấy không cần thiết phải hành lễ, nhưng cô ấy vẫn làm, hơn nữa, trong đôi mắt đang sụp xuống kia lại có chút sắc thái kỳ lạ. Có đi đâu, Nam Cung Cẩm đang lo lắng buồn bực trong lòng nên hoàn toàn không muốn để ý đến cô ấy, lướt thẳng qua người cô ấy, thậm chí còn không nhìn lấy một cái nào.

Mặc Họa xoay người nhìn theo bóng Nam Cung Cẩm, khóe môi nở nụ cười lạnh. Quan tâm đến Vân Giảo Hề kia như vậy sao? Cô phát hiện ra, trong phủ này, dường như ai ai Yến Kinh Hồng cũng đều quan tâm cả, chỉ riêng mình cô là bị coi như một người hoàn toàn xa lạ thôi. Không, thậm chí không chỉ là người xa lạ, mà còn căm ghét hơn cả người xa lạ nữa.

Yến Kinh Hồng, chàng nhất quyết phải dùng thái độ đó để đối xử với ta sao? Chờ đến lúc từng người từng người bên cạnh chàng biến mất, biến mất đến khi chỉ còn một mình Mặc Họa ta, thì tự nhiên chàng sẽ hiểu được cái tốt của ta thôi!

“Công chúa à, chúng ta làm như vậy có đúng không? Nếu để Tướng gia biết được...” Tỳ nữ cận thân của Mặc Họa hơi lo lắng, dù sao làm như thế này có vẻ cũng hơi quá, Công chúa vốn không phải người như vậy. Nhưng sau khi gả vào phủ Thừa tướng, cô ấy lại điên cuồng đến mức làm mấy chuyện như thế này, chuyện này...

Mặc Họa không mấy bận tâm, quay đầu nhìn cô ta: “Có gì đáng lo đâu chứ. Chuyện này cũng đâu phải do bản Công chúa làm!” Chẳng qua là cô nhìn thấy có người muốn ra tay, nên hỗ trợ thúc đẩy một chút thôi mà.

Xem ra, những người đó vốn muốn động đến Mộ Thiên Thiên, nhưng bên cạnh Mộ Thiên Thiên có quá nhiều thị vệ bảo vệ, hơn nữa, thân thủ của thị vệ cũng cao không lường được, muốn ra tay đương nhiên rất phiền phức, như vậy chỉ có thể chọn Vân Giảo Hề thôi!

Tính ra, chuyện này cũng là do Nam Cung Cẩm sơ suất, nàng hoàn toàn không ngờ được rằng lại có người ra tay với Vân Giảo Hề! Nếu muốn uy hiếp nàng, thì dùng con trai và vợ cả chẳng phải là sự uy hiếp tốt nhất sao, cần gì phải bắt một thiếp thất mà đối với gia đình quan lại là có cũng được mà không cũng chẳng sao chứ? Vì thế nên nàng phái rất nhiều người đi bảo vệ Thượng Quan Nhược Tịch và Quân Kinh Lan cẩn thận, mà không tốn quá nhiều công sức để hộ vệ chỗ Quân Tử Mạch! Thế mà vẫn để lại thực sự xảy ra bên phía Quân Tử Mạch!

Nàng sai bước vào trong phòng cô ấy, đi dạo bên trong không bị ai động đến, nàng hít thở một chút, cũng không ngửi thấy mùi thuốc mê. Nam Cung Cẩm bất giác nhíu mày, nếu Quân Tử Mạch bị người ta bắt đi, thì ít nhiều gì cũng phải kinh hoảng kêu lên chứ, không thể nào hoàn toàn không có chút tiếng động nào mà bị bắt đi như thế được đúng không?

“Người đâu!” Nàng lạnh giọng gọi.

“Tướng gia!” Quản gia vội vàng chạy tới.

Nam Cung Cẩm quay đầu nhìn ông ta: “Ta hỏi người, hôm nay không có thị tỳ nào hầu hạ trước cửa phòng Hề phu nhân sao?”

Mặt quản gia lộ vẻ ấm ức, đáp: “Tướng gia à, không phải hôm nay ngài nói muốn thu dọn đi dạo, rồi chuyển hết đi biệt trang sao? Vì không đủ người nên đi đâu qua đó hết rồi, Hề phu nhân cũng đồng ý, nên...”

“Người tuần tra trong viện thì sao?” Dù thế nào cũng phải có người qua lại chứ.

Sắc mặt quản gia lập tức còn khó coi hơn: “Họ đều bị đánh ngất xỉu cả, nằm cả dãy trong viện, còn có hai người bị ra tay nặng quá nên chết rồ!”

Nam Cung Cầm cảm thấy đầu ong cả lên. Nếu là như vậy thì gần như không có manh mối gì! Đầu vì đêm nay vận chuyển những thứ giá trị đi, nên đi đâu bộ hầu hết mọi người tới, kết quả là trong nội viện hoàn toàn không phòng thủ đến nơi đến chốn nên mới xảy ra tình trạng như vậy!

Tiền, đầu là vì nàng quá coi trọng tiền!

“Tướng gia, Hoàng hậu nương nương mời ngài vào cung một chuyến!” Một tiểu thái giám đi tới cười nói với Nam Cung Cầm.

Nam Cung Cầm nhú mày không nhịn được, xua tay: “Phiền công công về bẩm với Hoàng hậu nương nương, giờ đã là giờ Tý, ngoại thân thực sự không thể vào hoàng cung được, cũng để tránh cho người ta nắm được nhược điểm, làm bản danh dự của Hoàng hậu nương nương!” Mặc dù nàng và Phượng Ưc Tuyết là đồng minh, hơn nữa người đồng minh này còn giúp mình rất nhiều lần, nhưng cũng không thể tin tưởng người đồng minh này hoàn toàn. Hơn nữa, hiện giờ nàng hoàn toàn không có tâm trạng để tiến cung tán phét.

Dường như tiểu thái giám kia cũng đã tính trước được rằng nàng sẽ nói vậy, bèn cười nói: “Thừa tướng đại nhân bớt giận, đây là lỗi của cha gia, do cha gia nói không rõ ràng. Hoàng hậu nương nương mời ngài tiến cung một chuyến ý là muốn sáng sớm mai ngài vào cung thôi. Nương nương có nói, có chuyện quan trọng cần bàn bạc với ngài. Còn nữa, nương nương dặn ngài cứ thoải mái nghỉ ngơi, ngài ấy nói, chỉ cần có ngài ấy giúp đỡ, người mà Thừa tướng đại nhân lo lắng sẽ không xảy ra chuyện gì cả!”

Nói xong, tiểu thái giám kia thấy phật trần một cái sau đó uốn éo người bước đi.

Ánh mắt Nam Cung Cầm hơi co lại, nói như vậy, là Phượng Ưc Tuyết biết tin tức của Quân Tử Mạch sao? Nhưng nàng ta muốn mời mình vào cung làm gì? Nàng nhấc chân lên, đang muốn bất chấp tất cả vào cung, nhưng nhớ đến lời tiểu thái giám kia vừa nói, Quân Tử Mạch không có gì

đáng ngại, mà nửa đêm nửa hôm mình lại đi xông vào Hoàng cung thế này thì dù Mộ Dung Thiên Thu có tin tưởng mình đến mấy cũng sẽ không chặn được miệng lưỡi thiên hạ. Nghĩ vậy, nàng đành cố đè nén sự kích động muốn lao vào hoàng cung xuống.

...

“Người nói gì?” Khuôn mặt lạnh lùng của đế vương như dóm dỏ cả lại. Ánh mắt lạnh như băng chằm thẳng về phía người đang quỳ giữa đại điện, đôi môi mím chặt thành một đường thẳng, trong mắt trừ sự phẫn nộ ra, còn có cả sự tiếc nuối, xót xa, và hoàn toàn không thể tin nổi!

“Hoàng thượng, thuộc hạ... khụ khụ... thuộc hạ nói là, người của Yến Kinh Hông giết hết mọi người phe ta. Y thả thuộc hạ về để nói với ngài, nếu ngài ngửa... khụ khụ... ngửa đít, thì y không ngại đá thêm cho ngài phát nữa!” Thủ lĩnh Long Ảnh vệ ôm ngực cố gắng nhẫn nhịn cảm giác muốn phun ra máu để nói cho hết lời. Hắn ta thực sự rất khó chịu, lực phủ ngũ tạng như đã đổi hết vị trí, có thể chống đỡ đến bây giờ đã là kỳ tích rồi!

Hoàng Phủ Hoài Hàn nghe vậy, đôi môi mỏng lạnh lùng không khỏi giật giật vài cái. Trong thiên hạ này, người dám nói mấy lời như thế, hơn nữa còn nói với thái độ như vậy chỉ có một người, đó chính là cô nàng chết bầm chết vằm Tô Cẩm Bình kia!

Nói như vậy, hiện giờ nàng đang ở cùng Yến Kinh Hông, đâu ở Tây Vỹ sao? Chẳng trách mình tìm thế nào cũng không thấy! “Lời này, là do chính Yến Kinh Hông nói, hay là người bên cạnh y nói?!”

“Khụ khụ... là do chính Yến Kinh Hông nói. Còn một câu y muốn thuộc hạ nói lại với Hoàng thượng. Y nói trên thế gian này, đã nợ là phải trả, hai trăm lượng bạc đó, nếu ngài không... khụ khụ, nếu không trả y, y thì sẽ không bỏ qua!” Mấy lời thế này, hắn ta chỉ truyền đạt lại thay thôi cũng đã cảm thấy run hết cả tim gan lên rồi, không thể hiểu nổi tại sao người kia lại to gan đến mức nói ra được nữa, chắc do y quá tự tin vào bản thân chăng!

Hoàng Phủ Dạ đang dựa một bên khế nheo đôi mắt hoa đào lẳng lơ lại, r ồi gập quạt ‘soạt’ một tiếng, sau đó thẳng người lên, quay đ ầu nhìn thủ lĩnh Long Ảnh vệ kia. Vừa r ồi hẳn ta không hiểu sai đúng không? Ý của câu nói đó là Tiểu Cẩm Cẩm và Yến Kinh H ồng là... Không, Yến Kinh H ồng chính là Tiểu Cẩm Cẩm ư?! Chuyện này nghe hoang đường quá nhỉ?! Một cô gái làm Thừa tướng ngay dưới mắt mình suốt cả một năm trời mà không bị phát hiện ư? Tên Mộ Dung Thiên Thu kia mù thật hay đã biết từ lâu r ồi còn cố tình dung túng cho nàng?

Về điểm này, cả Hoàng Phủ Hoài Hàn và Hoàng Phủ Dạ đ ều thấy vô cùng kinh ngạc!

Nhưng, đi ều khiên Hoàng Phủ Hoài Hàn kinh ngạc nhất không phải là chuyện này, mà là... nếu Yến Kinh H ồng thực sự là Tô Cẩm Bình, như vậy, người đẹp loạn Hoàn Nam, xử lý nạn bão tuyết, diệt trừ Bình Nguyên h ải, cái ung nhọt lớn trong lòng Mộ Dung Thiên Thu, thậm chí trên chiến trường còn mấy lần chọc cho chiến th ần Đạm Đài Minh Nguyệt của Mạc Bắc tức chết đó... chính là Tô Cẩm Bình sao?! Là Tô Cẩm Bình trong đ ầu chỉ biết có ti ền, mở m ồm ra là nói xằng nói bậy, lưu manh còn đ ồ th ần kinh không bình thường chọc tức chết người khác đó sao?!

Đi ều này thực sự khiến người ta khó tin hơn cả việc nói phụ Hoàng của họ quy tiên bao nhiêu năm nay đột nhiên đội m ồ sống dậy trong Hoàng lăng nữa! Đùa cái quái gì thế?!

Hắn thừa nhận sau đó đúng là mình đã thích cô gái ấy, nhưng đa phần chỉ là do nàng rất thú vị mà thôi, có lẽ cũng chỉ là do mình đã quen với việc có nàng ở bên cạnh chọc mình tức đến nôn ra máu, nên lâu d ần lâu d ần, khi không có nàng xuất hiện trước mắt mình nữa, thì tự dưng mình có cảm giác như có thứ gì đó thoát ra khỏi sinh mệnh của mình, cảm thấy khó có thể dứt bỏ được. Nhưng hẳn hoàn toàn không thể ngờ được cô nàng đó lại có năng lực đến như vậy!

“Người chắc chắn chính Yến Kinh H ồng nói những lời đó sao?” Sắc mặt của Hoàng Phủ Hoài Hàn lúc này cơ bản là có thể dùng hình ảnh ‘bảng pha màu’ để hình dung r ồi, đủ mọi sắc thái, vô cùng tươi đẹp!

“Chắc ạ!” Thủ lĩnh Long Ảnh vệ khẳng định gật đầu.

Giờ thì Hoàng Phủ Hoài Hàn đã không còn biết nên dùng từ gì để diễn tả tâm trạng của mình nữa. Hắn có cảm giác như bị một tia sét đánh thẳng từ trên trời xuống, đập tan lý trí và ý thức của hắn không chút nỗ lực, máu thịt lẫn lộn!

Trong đầu lại một lần nữa vang lên câu nói lúc trước Bách Lý Kinh Hồng đã từng nói: “Người sẽ vĩnh viễn không biết được rằng người đã để lỡ mất đi điều gì.”

Lúc trước, hắn chỉ cho rằng mình để lỡ mất khoảnh khắc trái tim rung động đó, để lỡ mất một cô gái miệng lưỡi giáo hoạt, lại to gan hơn người bình thường một chút, bỏ lỡ tia sáng lóe lên trong bóng đêm đó thôi. Đến hôm nay hắn mới biết, thứ mình để lỡ, là một nhà mưu sĩ, là một qu ân thần đầy năng lực, là một trợ thủ hoàn toàn đủ để giúp mình giành lấy thiên hạ! Giỏi về tranh đấu hoàng quyền, giỏi về quan sát, lấy lòng dân, cũng giỏi về thao lược sa trường!

Một người phụ nữ như vậy, hoàn toàn xứng với câu nói: Lúc dịu dàng nàng có thể làm thơ khiến người người kinh ngạc, lúc giáo hoạt, chỉ bằng miệng lưỡi hoạt bát cũng có thể làm loạn hậu cung. Văn có thể an bang định quốc trấn triêu đình, võ có thể nhuộm đỏ cả chiến trường, quyết định càn khôn!

Nhưng... hắn bỏ lỡ mất rồi!

Đúng là để lỡ mất... vì trước kia, nàng là phi tử của hắn, cũng coi như là thiếp của hắn, nhưng lại bị hắn biếm xuống làm cung nữ, cuối cùng từng bước từng bước một ép nàng đi, thậm chí trong lúc đó còn gây nên thù hận không lớn không nhỏ! Hắn nghĩ, để lỡ một người như vậy, sẽ trở thành điều hối tiếc nhất trong cuộc đời của Hoàng Phủ Hoài Hàn hắn!

“Hoàng huynh...” Hoàng Phủ Dạ mấp má môi, cũng cảm nhận một cách sâu sắc rằng bản thân mình không thể tìm được nỗi âm thanh nữa. Giống như Hoàng Phủ Hoài Hàn, hắn cũng thích Tiêu Cẩm Cẩm. Hắn thích sự kỳ quặc sống động của nàng, độc đáo, khác biệt, là người có sắc thái

riêng trong thiên hạ. Nhưng hắn cũng không ngờ bản lĩnh của tiểu nha đầu đó lại lớn đến vậy! Hắn thật sự phải nhìn bằng con mắt khác!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 44: Dấu Ấn Bí Ẩn

“Nàng muốn nghỉ ngơi một đêm, hay đêm nay đi luôn?” Hấn cúi đầu trung cầu ý kiến của nàng, dù sao hôm nay nàng cũng vừa bị trúng tên, nếu cơ thể không khỏe, nghỉ lại một đêm cũng không sao.

Nam Cung Cầm cười khẽ: “Đêm nay đi luôn đi, dù sao cũng không phải vết thương gì nặng nề lắm, cũng đỡ để ai đó phải bần thần đến mất ngủ cả đêm.”

Nghe nàng nói vậy, trên mặt hấn lộ ra vài phần ngỡ ngàng, hơi quay đầu đi không tiếp lời nữa. Mấy hôm nay, đúng là hấn đã nhắc đi nhắc lại chuyện này vài lần rồi.

“Chủ nhân, đến rồi ạ!” Phu xe bên ngoài lên tiếng, cũng giúp họ vén rèm xe lên.

Bách Lý Kinh Hồng đứng dậy, sau đó bế luôn nàng xuống xe. Đến cửa phủ, một cô gái xinh đẹp tuyệt trần khẽ nhíu mày, dáng vẻ vô cùng lo lắng đang đứng chờ ở đó, vừa nhìn thấy Nam Cung Cầm trong vòng tay của Bách Lý Kinh Hồng, sắc mặt cô ấy lạnh đi vài phần, nhưng cô ấy vẫn cắn môi dưới bước tới nói: “Tướng gia, nghe tin ngài gặp thích khách, ngài không sao chứ?”

Tướng gia vừa về đã cùng con tiện nhân Mộ Thiên Thiên kia vào hoàng cung rồi, sau đó về đến nơi lại bị người đàn ông kia bế, tức chết mất thôi! Mặc Họa cô nào có kém gì hai người kia chứ? Xét về thân phận cao quý, luận về thể lực chống lưng, thì cô có kém gì hai người kia đâu? Vì sao trong mắt Tướng gia, ngài ấy lại không thể nhìn thấy sự tồn tại của cô chứ!

Nhìn thấy cô ấy, Nam Cung Cẩm hơi sững người một chút. Nói thật, sau quãng thời gian vừa rồi, nàng còn quên luôn trong phủ mình còn có cô Công chúa bình thê này. Nếu họ mà đi luôn, chẳng phải sẽ bỏ Mặc Họa này ở lại sao? Đang yên đang lành tự dưng thành cô vợ bị bỏ rơi, sau này làm sao Mặc Họa sống yên lành ở Tây Vĩ được nữa? Nghĩ vậy, trong lòng nàng dâng lên cảm giác áy náy, giọng điệu cũng ôn hòa hơn một chút: “Không sao, muộn thế này rồi cô nên đi nghỉ sớm đi!”

Đây là lần đầu tiên Nam Cung Cẩm nói chuyện với Mặc Họa nhẹ nhàng như thế. Mũi Mặc Họa cay xe, suýt nữa trào nước mắt. Trước giờ cô vốn là người vô cùng kiêu ngạo, nhưng đến phủ Thừa tướng này, dường như mọi góc cạnh của cô đã bị mài mòn cả, dần dần, cô gần như chỉ còn sót lại một mục tiêu duy nhất, đó là cố gắng giành được trái tim của người đàn ông này, cũng chính là tướng công của cô, dù rằng chỉ là một lời nói dụ dỗ, một câu hỏi quan tâm thôi cũng đủ khiến trái tim đã đóng băng của cô ấm áp trở lại rồi.

Cô khẽ gạt đầu những cũng không quay về theo ý Nam Cung Cẩm, vì đêm nay trong phủ Thừa tướng có biểu hiện khác thường, tất cả đều nói cho cô biết đêm nay hẳn sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Vừa vào phủ, mấy người nhìn thấy ngay Hủy đã lâu không gặp, sắc mặt hẳn ta xanh xao vàng vọt, hiển nhiên là mấy hôm nay cũng bị Băng Tâm giày xéo điên cuồng rồi, xem ra, tròn hai tháng cô ấy mới thềm thả hẳn ta về! Lúc nhìn thấy Nam Cung Cẩm, trong lòng Hủy tràn ngập cảm giác đê phòng. Hẳn ta phát hiện ra, mỗi lần đi cùng Hoàng hậu, là một lần hẳn ta gặp xui xẻo! Lần đầu tiên thì bị cô gái không quen biết chiếm lấy thân thể một cách không thể ngờ được, lần thứ hai thì bị giam giữ làm cu li hai tháng trời, còn động một tí là bị mụ già kia sàm sỡ trêu chọc nữa chứ! Tức chết hẳn ta mất!

Mà Phong đứng cạnh Hủy vừa nhìn thấy Mặc Họa đã chợt có cảm giác muốn chạy trốn rồi! Không biết gì sao, từ khi hẳn ta thay Hoàng hậu báai đường với cô gái này, cứ nhìn thấy cô ấy là trong lòng hẳn ta lại dâng lên cảm giác sợ hãi!

Ánh mắt của mọi người đều hướng về phía Mặc Họa. Mặc Họa là Công chúa Tây Vỗ, lại là tân nương không được sủng ái, như vậy chắc chắn sẽ đứng về phe Mộ Dung Thiên Thu. Hơn nữa, xem ra cả Hoàng thượng và Hoàng hậu dường như đều không định đưa cô ấy về Nam Nhạc, giờ cô ấy còn đứng đây làm gì?

“Tướng gia muốn đi xa sao?” Mặc Họa cũng không phải kẻ ngốc, cô ấy nhanh chóng phát hiện ra có gì đó không bình thường, đang yên đang lành nửa đêm nửa hôm lại đi thu dọn đồ đạc, còn vận chuyển từng xe từng xe đi nữa, chẳng lẽ phủ Thừa tướng của họ muốn chuyển nhà sao?

Nam Cung Cẩm tuột xuống khỏi tay Bách Lý Kinh Hồng, đang muốn đánh ngất Mặc Họa rồi đi luôn, nhưng còn chưa kịp ra tay, gã canh cổng đã vội vàng chạy vào: “Thừa tướng đại nhân, vừa rồi có người nhờ tiểu nhân giao lá thư này cho ngài!”

“Người đó đâu?” Nam Cung Cẩm nhướng mày.

“Đi rồi ạ, đi nhanh lắm, tiểu nhân đuổi theo không kịp!” Gã canh cổng cúi đầu đáp.

Nam Cung Cẩm gật đầu đón lấy lá thư: “Ừm, người lui ra đi.”

Nói xong nàng mở lá thư trong tay mình ra, sau đó, mắt nàng hơi nheo lại, thoáng sửng sò!

Bách Lý Kinh Hồng đứng bên cạnh đưa tay ra rút lá thư trên tay nàng, đọc lướt một lần, đôi mắt sáng như sao cũng hơi nhíu lại.

Nam Cung Cẩm mấp má môi, dường như không thể tìm được thấy tiếng nói của mình, thì ra không phải hẳn có vấn đề, mà là nàng có vấn đề “Chàng nghĩ những lời hẳn ta nói là thật hay giả?”

Ngón tay thon dài siết chặt tờ giấy mỏng như cánh ve kia, dường như muốn vò nát nó vậy: “Nàng nghĩ sao?”

Cỗ họng Nam Cung Cầm nghẹn lại, một cảm giác rất khó nói thành lời chọt bao phủ toàn thân nàng. “Ta cảm thấy chuyện này hẳn là thật!”

Trong thư dầy đặc chữ, mỗi nét chữ đều rất cứng cáp nhưng ẩn dưới sự cứng cáp lại mang theo cảm giác ấm áp như gió xuân.

“Yến Kinh Hồng, sau trận chiến ở Ngọc Môn quan lần trước, coi như bản vương và ngươi đã kết mối duyên không thể nào tháo ra nổi rồi. Tuy nhiên, đối với bản vương mà nói, thì đây là nghiệt duyên thôi! Vài hôm nữa bản vương sẽ tới thăm Tây Vĩ, hy vọng đến lúc đó có thể tái đấu với các hạ một vài trận nữa, để phân định thắng thua. À phải rồi, còn một chuyện nữa bản vương quên không nói cho ngươi. Lần trước rơi xuống nước ở Dương Châu, bản vương vô tình nhìn thấy trên cánh tay phải của ngươi có một dấu ấn màu đỏ, hẳn là ngươi không biết nó là cái gì đâu nhỉ? Nghe nói, có một loại dấu ấn rất lạ kỳ, nếu như không xóa đi, thì cả đời này cũng không thể có con được, hơn nữa, mười tám tuổi sẽ đau tim một lần, còn về sau này... Mà trong thiên hạ này, cực kỳ ít người biết cách hóa giải, bản vương chính là một trong số đó. Các hạ nhớ chuẩn bị cho kỹ càng, chớ bản vương tới cửa nhé, đi đâu kiện của bản vương sẽ rất hà khắc đấy!”

Hôm đó mùa ở Dương Châu, cánh tay của nàng bị lộ ra hết, mà bản thân nàng cũng biết rõ, đúng là bên trong cánh tay phải của nàng có một dấu ấn màu đỏ. Lúc đó nàng chỉ nghĩ nó là vết bớt bình thường thôi. Hẳn là hôm ấy lúc nàng cứu Đạm Đài Minh Nguyệt bị lộ ra nên hẳn ta mới nhìn thấy. Còn về chuyện lần đầu tiên đau tim khi mười tám tuổi đó, thì nàng vẫn nhớ rất rõ ràng!

Lúc đó là ở Đông Lăng, sau khi bị Hoàng Phủ Hoài Hàn ép diễn kịch, Hoàng Phủ Dạ cứ nhất quyết đòi kéo nàng đi uống rượu. Khi ấy, lần đầu tiên nàng chứng kiến được kinh công trong truyền thuyết, còn thầm nghĩ nếu có một ngày nào đó mình cũng biết thì tốt quá. Mà cũng chính lúc ấy, đột nhiên nàng cảm thấy ngực như thiêu như đốt, Hoàng Phủ Dạ sợ hết hồn, nhưng cảm giác đó chỉ trong thoáng giây, không bao lâu sau đã biến mất, thế nên nàng cũng không để ý lắm.

“Làm sao bây giờ?” Nàng quay đầu hỏi ý kiến của hắn, thứ nhất là vì nàng đã đồng ý với hắn hôm nay sẽ rời khỏi đây. Thứ hai, thù oán giữa nàng và Đạm Đài Minh Nguyệt không hề nhỏ, chắc chắn không thể nói chuyện tử tế được, dù hắn ta có biết cách hóa giải cũng chưa chắc đã nói cho nàng!

“Chờ đi.” Hắn vo viên mảnh giấy thành tro bụi, ném sang một bên, vụn giấy trắng bay tản ra trong gió.

Chờ á? Tạm thời không đi sao? “Nhưng mà...”

“Nhất định phải biết cách hóa giải.” Đi đâu khiến hắn lo lắng nhất chính là nửa câu “Còn về sau này...” mà Đạm Đài Minh Nguyệt giấu đi không nói hết kia. Sau này sẽ thế nào, họ gần như hoàn toàn không biết gì cả, mà hắn cũng lo lắng cái “hậu quả” mà sau này dẫn đến kia.

Mọi người đang thu dọn đồ đạc cũng dừng tay lại, xem ra sẽ chậm lại vài ngày nữa, nhưng mấy thứ đồ này bọn họ phải làm sao đây?

Nam Cung Cẩm cảm thấy khó chịu lạ thường: “Chuyến đi trước đi, vận chuyển hết tất cả những món đồ giá trị đi, những chuyện khác thì để rồi tính sau!” Đạm Đài Minh Nguyệt là dạng người có thù tất báo, ở Ngọc Môn quan mình chơi xỏ hắn ta nhiều như vậy, hắn ta lại túm được điểm yếu lớn của mình, chắc chắn sẽ tìm đủ cách để trả đũa nàng thôi!

Nhưng, đi đâu khiến nàng khó hiểu nhất là, nàng cũng có thể coi là Thiên y của thế hệ này rồi, vì sao nàng lại hoàn toàn không phát hiện ra được trên người mình có điểm bất thường chứ?!

...

Thành cổ Thiên Kỳ.

Một người đàn ông cầm cốc rượu trong tay, người khoác trường bào, tay áo rộng thùng thình, đứng trên tường thành, trên cổ tay áo thêu hoa văn chìm, nhìn không lộ vẻ cao quý, nhưng lại có phần thần bí, quý dị.

Ánh trăng chiếu xuống mặt hắn, khiến khuôn mặt đó phủ thêm một lớp sáng mờ mờ, lông mày kiếm nhập vào tóc mai, đôi mắt đen tới mức khiến người ta hơi sợ hãi, sáng lấp lánh. Nhìn vào trong đôi mắt đó, người ta hoàn toàn không thể nhìn thấu được suy nghĩ của người đó, lại cảm thấy như mình đang đứng trước mặt một vị thần, bị đối phương nhìn thấu hết mọi tâm tư của mình vậy.

Sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng quyến rũ hơi cong lên, nhìn hắn ta chắc cũng khoảng tầm hơn ba mươi tuổi rồi, toàn thân đều lộ ra sự cuốn hút và chín chắn của người đàn ông trưởng thành, tay áo bào dài quét đất khẽ bay trong gió lạnh, khiến cơ thể hắn giống như làn sóng lay động vậy. Mái tóc đen dài bay lên, một vài sợi bị gió thổi tới bên khóe miệng, sau đó lại chậm rãi tản vào trong không trung.

Trước mặt hắn ta, trên tường thành, là một ông cụ tóc bạc phơ, đứng quay lưng lại với hắn ta. Nhìn ông ta đã qua tuổi bảy mươi rồi, nhưng lại không hề có vẻ già nua. Ông ta ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, cuối cùng môi khẽ cong lên nở nụ cười kỳ quái: “Năm xưa hạ cấm chế lên người nha đầu đó, cuối cùng cũng có hiệu quả rồi!”

Ông cụ này chính là người ngày hôm đó đã bói toán cho Nam Cung Cẩm khi nàng rời khỏi Bắc Minh.

Người đàn ông áo đen nhàm chán xoay ly rượu trong tay mình, không mấy bận tâm nói: “Sư phụ, thầy đã sớm tính toán đến ngày này rồi phải không?”

“Đó là chuyện đương nhiên!” Ông cụ kia sờ râu đầy vẻ thỏa mãn, trong lòng cũng cực kỳ tự hào với năng lực đoán trước tương lai của mình.

Vừa nghe câu này, người đàn ông áo đen liền ngẩng đầu uống hết rượu trong ly, sau đó ném ly rượu ra rất xa, nói với giọng điệu hơi bất mãn: “Chỉ là một cô nhóc mới hai mươi tuổi, làm sao có thể gánh vác được sứ mệnh nặng nề đến thế này!”

“Sứ mệnh của nàng, không phải do vì sự lựa chọn, mà là trời cao lựa chọn!” Ông cụ thở dài một tiếng.

Trời sinh có mấy ngôi sao đế vương, mà kết cục đã định, đến cuối cùng thiên hạ này sẽ biến thành tình cảnh song long đoạt châu. Còn cô gái kia, mười mấy năm trước mình vẫn còn có thể đoán được rõ ràng nàng có Phương cách mang sao Thiên Sát, nhưng vụ thay hèn đổi xác kia đã làm rối loạn tất cả mọi trật tự, thế nên, ông ta cũng không thể đoán được tương lai của thiên hạ này nữa, vì ông ta không nhìn rõ được tương lai của cô gái kia. Mà tương lai của thiên hạ, lại có liên quan mật thiết với nàng!

Người đàn ông áo đen kia cười giễu cợt, không cho là đúng, chỉ cười nói: “VẬY, sư phụ này, ngài định giam tiêu nha đầu đó ở Tây Võ cả đời sao?”

“Sao thế được? Chờ nàng hoàn thành sứ mệnh của nàng là đi được thôi! Quan Hoa, con đừng coi thường tiêu nha đầu đó! Nàng có thể chạy thoát khỏi tay Hoàng Phủ Hoài Hàn, giành được nhiều thứ tốt như thế từ tay Quân Lâm Uyên, giành được trái tim của Bách Lý Kinh Hồng, lại khiến cho Mộ Dung Thiên Thu luôn chỉ ưu chuộng nàng, cần gì có đó, giờ ngay cả chiến thần Đạm Đài Minh Nguyệt cũng ăn quả đắng trong tay nàng. Tất cả những chuyện đó, chuyện nào cũng rất khó để làm được, nhưng cô gái này, lại làm được hết, chẳng lẽ vẫn không đủ để khiến chúng ta đánh giá cao nàng sao?” Ông cụ quay đầu cười nói.

Người đàn ông áo đen này, chính là Mặc Quan Hoa - người được mệnh danh là mưu sĩ đệ nhất thiên hạ, thành chủ của thành cổ Thiên Kỳ! Mười năm trước, hắn ta được mệnh danh là mỹ nam đệ nhất thiên hạ, có một không hai!

Nhưng, mấy năm gần đây, hắn ta gần như rất ít quan tâm đến mấy chuyện phàm tục, cũng dần dần phai nhạt trong ánh mắt của người đời. Dần dần, người đời thậm chí còn quên mất người đàn ông khiến bốn lão hoàng đế không thể không khuất phục, giao thành cổ Thiên Kỳ cho hắn ta thao túng, mưu lược này! Nghe vậy, đôi mắt đen láy của Mặc Quan Hoa thoáng lóe lên tia sáng kỳ dị, dường như hơi hứng thú, nhưng dần dần lại biến mất sạch, chỉ bất mãn nói: “Thế thì đã sao, cũng chỉ là một tiêu nha đầu, có thể có năng lực được đến đâu chứ!”

“Quan Hoa, con cũng đừng quên mười năm trước, khi mà con vang danh thiên hạ đó, con cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi thôi!” Ông cụ vuốt râu trêu chọc.

Mặc Quan Hoa khẽ hừ lạnh một tiếng, không nói câu nào nữa. Có tài hay không cũng chẳng liên quan gì đến Mặc Quan Hoa hẳn ta, hẳn ta chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ của mình là được, cũng giống như cô gái kia, cũng không thể không hoàn thành sứ mệnh mà trời cao giao phó cho nàng vậy.

“Qua mấy hôm nữa, vẫn cần con giúp họ một tay đấy!” Ông cụ cười nói.

Đôi mắt thần bí của Mặc Quan Hoa thoáng lóe lên vẻ khó hiểu, giúp họ một tay ư?! Tuy rằng mấy tên nhóc Bách Lý Kinh Hồng, Quân Lâm Uyên này đều nhỏ hơn hẳn ta đến năm sáu tuổi, tâm tư không đủ chín chắn, thậm chí hờ một chút là muốn sống muốn chết vì mấy chuyện tình ái nhảm chán kia. Nhưng hẳn ta cũng không thể không thừa nhận rằng, bất cứ một ai trong số họ, cũng đều là người tài năng mưu lược, lòng mang chí lớn không thua gì mình. Như vậy mà còn cần mình giúp sao?

Ông cụ nhìn thấu được sự nghi hoặc của hẳn ta, mỉm cười: “Cũng không phải chuyện gì lớn, dù sao cũng là kiếp nạn của tiểu nha đầu kia. Những người giữ thiên mệnh như chúng ta, phải giúp đỡ mới đúng chứ!”

Nếu chỉ có hai người Bách Lý Kinh Hồng và tiểu nha đầu kia, thì mấy chuyện nhỏ nhặt này không thể coi là kiếp nạn gì cả. Nhưng họ còn có cả mấy cái gánh nặng kéo theo nữa!

“Sư phụ, ý người là con trai của Quân Lâm Uyên ư?” Mặc Quan Hoa nhanh chóng hiểu ra.

Mặc Quan Hoa cười với vẻ nghi ngờ ngẫm: “Sư phụ, như thế hình như chúng ta quản hơi nhiều thì phải?” Sứ mệnh của họ chẳng qua chỉ là thúc đẩy tiến trình của lịch sử, sớm thống nhất cả đại lục này mà thôi. Còn cô gái kia, nếu đã là người được thiên mệnh lựa chọn thì họ cần giúp đỡ cũng

không có vấn đề gì, những giúp đỡ những người khác nữa thì không phải quá dư thừa sao?

Ông cụ lắc đầu: “Con sai rồi! Đứa bé đó, tương lai cũng sẽ là một nhân vật làm dấy lên gió tanh mưa máu trên đại lục này. Trong mệnh số của nó vốn không có kiếp nạn này, nhưng vì vì sự ra sức thay đổi mới có thể khiến nó gặp phải kiếp nạn đó. Thế nên, lần này con nhất định phải giúp nó qua được, nếu không, người sẽ bị trời phạt chính là vì sự!”

“Đồ nhi hiệu rồi!” Tuy Mặc Quan Hoa rất tùy tiện, nhưng đối với sư phụ của mình, thì hẳn ta lại vô cùng kính trọng.

“Quan Hoa, chờ khi sứ mệnh của chúng ta hoàn thành rồi, sư phụ sẽ cùng con đi ngao du khắp các nước, trèo lên Ngũ Nhạc, vượt qua Thiên Sơn, thoải mái tự do trong thiên hạ!” Nói tới đây, tâm trạng của ông cụ mới dần tốt hơn. Ông ta vuốt râu, cười vô cùng vui vẻ.

Nghe ông nói vậy, đôi mắt đen thần bí của Mặc Quan Hoa cũng lóe sáng. Chu du thiên hạ vốn là giấc mộng của hẳn ta thời trẻ, nhưng vì phục tùng mệnh lệnh của sư phụ, hẳn ta không thể không giam mình trong nơi thành cổ Thiên Ky đầy quỷ quái này, suốt mười năm trời! Ở đây tốt, thực sự rất tốt, tất cả đều tốt, thần dân vô cùng kính trọng hẳn ta, nhưng lại không phải thứ mà Mặc Quan Hoa hẳn ta mong muốn. Thật bất ngờ khi sư phụ vẫn còn nhớ giấc mộng thời trai trẻ của hẳn ta!

“Sư phụ, con cứ tưởng rằng cả đời này con sẽ bị giam ở đây cơ!” Hẳn ta vốn cho rằng, cả cuộc đời này, hẳn ta chỉ có thể ôm hy vọng sống ở đây bảo vệ ba tấc đất này, không thể nhìn thấy biển rộng vô bờ, không thể nhìn thấy núi cao chạm mây, cũng chẳng thể nhìn thấy non sông gấm vóc. Nhưng hôm nay sư phụ lại cho hẳn ta biết rằng, không bao lâu nữa thôi, cuối cùng hẳn ta cũng có thể giành lại được tự do của mình rồi!

Cần quạt thủy mặc, khoác áo bào gấm đen, đeo mỹ ngọc Hòa Diên, rong chơi khắp thiên hạ, quay về quãng thời gian thoải mái vô tư... Đó, chính là hẳn ta của thời trẻ. Cũng đến tận thời khắc này, hẳn ta mới cảm nhận được sâu sắc rằng mình đã già rồi, dù cho hẳn ta mới chỉ ba mươi tuổi, là cái tuổi đẹp nhất của một người đàn ông, dù cho, thời gian không

để lại bất cứ vết tích gì trên dung nhan tuấn tú của hắn ta, ngược lại còn khiến cho hắn ta trở nên quyến rũ hơn, mê hoặc hơn... Nhưng hắn lại cảm thấy mười năm vừa qua đã hủy diệt hoàn toàn những giấc mộng đẹp đẽ trong lòng hắn, dạy cho hắn ta biết ‘chấp nhận số phận’ là cái gì, cũng cắt đứt mơ mộng của hắn ta!

Ông cụ cười mà không nói gì. Làm sao ông ta không biết đờnhi này đã trả giá đắt thế nào vì người sư phụ như ông đây chứ. Thế nên, khi mười năm trước ông ta tính toán được sẽ có ngày hôm nay, ông ta mới hạ cấm chế lên người cô bé con đó, là vì muốn khiến cho vận mệnh xoay chuyển nhanh hơn một chút, lại nhanh hơn lên một chút nữa, để sớm trả lại tự do cho Quan Hoa! Còn lão già này, cũng sớm có thể quy ẩn vào thâm sơn cùng cốc, để đỡ phải có một ngày nào đó lại chịu kết cục như tên Mặc Tiểu kia!

...

Trong phủ Thừa tướng Tây Võ, Nam Cung Cẩm lật dấu ấn trên cánh tay phải của mình ra xem, cũng tra hết toàn bộ sách thuốc mà Quân Lâm Uyên để lại cho nàng, hoàn toàn không có chút ghi chép nào về thứ này! Hơn nữa, nàng có thể xác định, đây không phải độc, không phải cổ trùng, vậy nó là cái gì?

“Thôi được rồi, đừng tìm nữa.” Hắn rút cuốn sách thuốc trên tay nàng ra, nói tiếp: “Dù sao nàng cũng đang bị thương mà, dẫu tấu xin nghỉ đi. Chờ khi Đạm Đài Minh Nguyệt đến, giải quyết xong mấy chuyện này chẳng phải là ổn thỏa hay sao?”

Hắn thân nhiên gợi ý theo ý đờriêng của mình. Hắn vốn kiên quyết muốn nàng quay về Nam Nhạc là vì không muốn khiến cho Mộ Dung Thiên Thu và nàng cứ lằng nhằng không rõ ràng. Nhưng nếu trốn trong phủ thêm vài ngày, thì chẳng phải cũng không cần phải nhìn thấy Mộ Dung Thiên Thu hay sao? Hiệu quả này cũng giống như quay về Nam Nhạc thôi mà.

“Ta không thích cái cảm giác có thứ gì đó bị khống chế trong tay người khác!” Sắc mặt của Nam Cung Cẩm rất khó coi, lại nói tiếp: “Nếu Đạm

Đài Minh Nguyệt yêu cầu quá đáng quá, thì chúng ta phải giải quyết như thế nào?”

Vừa nói ra câu này, hắn liền trầm mặc. Đôi mày đẹp hơi nhíu lại: “Không giải được dấu ấn đó, khả năng sẽ ảnh hưởng đến tính mạng của nàng.”

Nam Cung Cẩm cười lạnh một tiếng, cất cuốn sách y thuật lên giá sách, lạnh lùng nói: “Tốt nhất là hắn ta đừng quá đáng quá, nếu không, ta sẽ lấy mạng hầy quân tử! Không để cho hắn ta ra khỏi được Tây Vỹ, xuống mà chôn cùng bà đây!”

“Tướng gia, không ổn rồi, có chuyện rồi.”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 45: Là Thật Lòng, Hay Là Giả Dối?!

Ánh mắt Hoàng Phủ Hoài Hàn lại nhìn về phía thủ lĩnh Long Ảnh vệ, còn muốn hỏi thêm gì đó, nhưng tay thủ lĩnh Long Ảnh vệ kia lại đứng như Nam Cung Cẩm tính toán, không kịp nói ra chuyện Thần binh bất tử đã ngã xuống đất tắt thở trong ánh mắt kinh ngạc của Hoàng Phủ Hoài Hàn! Trước khi chết, hắn ta còn không ngừng chửi chính mình, vì sao lại vội nói mấy lời Yến Kinh Hồng bắt mình truy vấn lại cho Hoàng thượng trước chứ, khiến hắn ta chết đi rồi vẫn chưa kịp nói ra chuyện Thần binh bất tử! Còn nữa, trong lúc Hoàng thượng và Dạ vương hỏi chuyện, tự dừng lại ngó ra làm gì...

Gân xanh trên trán Hoàng Phủ Hoài Hàn nẩy lên, đầu đau như búa bổ! Hắn thở dài một hơi rất nặng nề Long Ảnh vệ thiệt hại hơn một nửa, đối với hắn mà nói, sự tổn thất đó còn lớn hơn việc mất mất thành viên râu ria trong Hoàng thất nhiều! “Dạ, chuyện này đệ thấy thế nào?”

“Hoàng huynh, thần đệ vẫn hơi...” không thể tin nổi! Tiểu Cẩm Cẩm thực sự có thể có bản lĩnh như vậy sao? Vậy vì sao lúc ở Đông Lăng nàng không hề lộ ra? Hắn cảm thấy chuyện này quá hoang đường!

Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng cảm thấy hoang đường không khác gì hắn, giọng nói lạnh như băng chậm rãi vang lên: “Trẫm cũng cảm thấy không thể lắm!”

“Nhưng trong thiên hạ có được mấy người dám nói như vậy với huynh chứ?” Nói tới đây, khóe môi của Hoàng Phủ Dạ không khỏi giật vài cái.

Gân xanh trên tay Hoàng Phủ Hoài Hàn nổi lên sau câu nói vừa rồi. Cô gái đó, thật đúng là như sinh ra để đối đầu với mình vậy, bất kể là ở đâu, cũng vẫn có thể khiến mình tức đến nôn ra máu! Bàn tay to mạnh mẽ siết chặt tay vịn trên long y, thậm chí còn bóp thành vết trên tay vịn được làm từ vàng đỏ! Sau khi hít thở sâu một vài hơi, hắn mới nói tiếp: “Xem ra, trăm phải tự mình ra tay rồi!”

“Hoàng huynh, huynh muốn đích thân đi xem có phải nàng không à?”
Hoàng Phủ Dạ nhướng mày.

“Không! Là Yến Kinh Hằng chắc chắn phải chết! Có lẽ trăm phải đích thân ra tay!” Sát khí lộ rõ trong đáy mắt, đôi mắt tím đậm lóe lên những tia sáng âm u lạnh lùng.

Hoàng Phủ Dạ hơi kinh ngạc, không khỏi hỏi: “Hoàng huynh, thế nếu Yến Kinh Hằng chính là nàng thì sao?”

“Bất luận có phải là nàng hay không, trăm đều sẽ không nương tay!” Với Hoàng Phủ Hoài Hàn mà nói, với thân phận là Hoàng đế Đông Lăng của mình mà nói, thì giang sơn xã tắc mới là thứ quan trọng nhất! Một năm trước ở vườn Lê, vì muốn diệt trừ Bách Lý Kinh Hằng, hắn cũng không tiếc hy sinh lần đầu tiên của nàng. Ngày hôm nay cũng như thế, hắn hoàn toàn không ngại hy sinh nàng lần thứ hai!

Có lẽ trong lòng hắn sẽ có chút đau lòng, hoặc có vài phần không nỡ, có lẽ hắn sẽ hối hận đến tận cuối đời vì quyết định ngày hôm nay của mình. Nhưng hắn biết, trên thế giới này, mọi người mọi vật đều công bằng, có được hay mất đi, cũng đều ngang bằng với nhau thôi. Vì tâm nguyện của mình, không có gì không thể bỏ qua, cũng không có gì không thể buông tay!

Từ xưa đến nay, người có thể đứng ở vị trí cao nhất đều cô độc. Từ lâu hắn đã có giác ngộ phải dùng cả đời để thưởng thức sự cô độc đó rồi!

Hoàng Phủ Dạ mấp máy môi, nhưng không biết nói thế nào để khuyên nhủ. Hắn sẽ không ra tay với Tiểu Cẩm Cẩm, nhưng hắn cũng không có tư

cách ngăn cản hoàng huynh. Đột nhiên, hắn nhớ đến một chuyện: “Hoàng huynh, có thể Tiêu Cẩm Cẩm có cách giúp Dật!”

Độc tố trên người Hoàng Phủ Dật đã thay đổi theo thời gian, càng ngày càng sâu. Nếu không phải vì tiểu tử đó vẫn còn chút ý chí, thì e rằng đã sớm không chịu nổi mà lao đầu vào Ngũ thạch tán rồi! Mà nghe nói Tiêu Cẩm Cẩm đã theo học y thuật của Quân Lâm Uyên, tuy không lâu, nhưng chẳng phải ít nhiều gì cũng có chút hy vọng sao?

Câu nói này lại khiến Hoàng Phủ Hoài Hàn do dự một chút, hắn đưa mắt nhìn ra xa, đầy vẻ suy tư, nghiến ngấm...

...

Ngày hôm sau, vừa sáng sớm Nam Cung Cẩm đã đi tới Hoàng cung, đi thẳng về phía hậu cung, thậm chí còn không lên triều.

Lúc nghe hạ nhân bẩm báo, Mộ Dung Thiên Thu lại không hề tức giận, có đi đâu, đôi môi mỏng kia mím lại nở nụ cười vô cùng tàn độc, đôi mắt màu xanh lục cũng sáng lấp lánh, không thể nhìn thấy được hắn ta đang nghĩ gì.

“Chờ Thừa tướng đại nhân ra thì bảo y tới chỗ trẫm một chuyến!” Mộ Dung Thiên Thu lên tiếng dặn dò.

“Vâng!” Nội thị giám đáp một tiếng rồi đi xuống dặn dò người bên dưới.

...

Cung Phượng Nghi.

Một người phụ nữ mặc phượng bào màu vàng ngời trên phượng tọa, trên đầu gài cây trâm phượng vàng chín đuôi, trên chiếc thắt lưng ngọc sẫm màu cũng có phượng bay lượn. Nàng ta cụp mi nhìn xuống, môi nở nụ cười như có như không, bàn tay đeo nhẫn quý nhẹ nhàng gõ vào bên cạnh chiếc cốc ngọc trắng, chờ khách của mình.

Chờ rất lâu hạ nhân mới tới báo: “Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương, Thừa tướng đến rồi!”

“Mau mời vào!” Trên mặt Phượng Ưc Tuyết như lóe lên tia sáng kỳ quái, nhưng với dáng vẻ đoan trang khéo léo của nàng ta thì lại hoàn toàn không nhìn được rõ ràng.

Chỉ loáng cái, Nam Cung Cẩm đã bước vào. Nàng ngẩng đầu nhìn người phụ nữ cao quý nhất của vương triều Tây Vỹ, sau đó khom người hành lễ: “Thần bái kiến Hoàng hậu nương nương!”

“Thừa tướng, mời đứng dậy!” Phượng Ưc Tuyết cười rất ôn hòa.

Đương nhiên Nam Cung Cẩm biết rõ người phụ nữ này không hề ôn hòa như ngoài mặt nàng ta biểu hiện ra, thậm chí dưới nụ cười dịu dàng kia còn ẩn giấu lưỡi dao và nanh vuốt vô cùng sắc bén. Có điều nàng biết, ít nhất hiện giờ hai người không phải kẻ địch!

“Hắn là Hoàng hậu nương nương cũng biết vì sao hạ quan tới đây, xin Hoàng hậu nương nương chỉ bảo cho hạ quan!” Cả đêm hôm qua nàng ngủ không ngon. Hoàn toàn không tra được chút đầu mối nào từ vụ mất tích của Quân Tử Mạch, thế nên nàng chỉ còn lại một con đường, đó là suy luận cho ra kết quả, hoặc chờ người khác nói cho nàng biết.

Phượng Ưc Tuyết vẫy tay ra hiệu cho tất cả cung nhân tránh ra. Chờ khi không còn hạ nhân nào, Phượng Ưc Tuyết mới cười tươi nói với Nam Cung Cẩm: “Thừa tướng, coi như bản cung cũng giúp người khá nhiều lần rồi nhỉ?”

“Mối quan hệ giữa thần và Hoàng hậu, là mối quan hệ đôi bên cùng có lợi!” Người giúp ta nhiều lần, chẳng lẽ ta không hề giúp người sao? Vị trí Hoàng hậu nhất định phải có gia đình nhà mẹ đẻ hỗ trợ sau lưng mới có thể tồn tại lâu dài được, nhưng gần đây danh tiếng của Phượng gia càng lúc càng nổi bật, nếu không có Yến Kinh Hồng giúp đỡ khống chế trên triều đình, thì Mộ Dung Thiên Thu đã sớm ra tay diệt trừ Phượng gia hàng trăm hàng nghìn lần rồi! Chính vì vậy nếu Hoàng hậu gọi nàng đến muốn trả ơn, thì đúng là nằm mơ giữa ban ngày thôi!

Nụ cười trên mặt Phượng Ưc Tuyết thoáng cứng lại, hiển nhiên không ngờ Nam Cung Cẩm lại nói ra câu như vậy. Nhưng nàng ta cũng không giận, nhanh chóng giấu đi vẻ mặt cứng ngắc của mình, lại cười nói: “Thừa tướng hiểu lầm rồi, bản cung đâu có ý muốn đòi nợ người. Bản cung chỉ định nói là, nếu chúng ta đã là quan hệ đôi bên cùng có lợi bao nhiêu lâu như vậy, thì hẳn có thể thành thật với nhau một chút chứ, đúng không?”

“Không biết Hoàng hậu nương nương muốn thành thật với nhau là ý gì?” Tim nàng giật thót một cái, chợt có dự cảm không lành, không biết người phụ nữ này hỏi như vậy với mục đích gì.

Đến nước này, Phượng Ưc Tuyết cũng không lòng vòng quanh co nữa, nàng ta chậm rãi đứng lên, bước từ trên đài cao xuống, sợi tua rua trên trán lay động càng tôn thêm vẻ xinh đẹp và khí chất cao quý thanh thoát mà trời xanh ưu ái cho nàng kia. Nàng ta chậm rãi bước đến trước mặt Nam Cung Cẩm, ghé lại gần, nhẹ nhàng hỏi: “Không biết Thừa tướng có thể nói cho bản cung biết, rốt cuộc người là nam hay nữ không?”

Vừa nghe câu hỏi này, trong lòng Nam Cung Cẩm giật thót một cái, nhưng ngoài mặt vẫn không thể hiện gì, đáp: “Hoàng hậu nương nương thật khéo đùa, đương nhiên thần là trai rồi!”

“Thật sao? Vậy... ngày mai bản cung sẽ dâng tấu lên Hoàng thượng, nói là Thừa tướng đại nhân là nữ giả nam, nếu Hoàng thượng không tin cứ việc nghiệm thân trước mặt mọi người trong thiên hạ. Không biết ý Thừa tướng thế nào?” Giọng nói dịu dàng của Phượng Ưc Tuyết lại từ từ vang lên.

Trong đôi mắt phượng của Nam Cung Cẩm nhanh chóng lóe lên sát khí lạnh lẽo, trong lòng thầm nghĩ không biết có nên ra tay kết liễu nàng luôn không!

Nhưng Phượng Ưc Tuyết lại nói: “Thừa tướng đại nhân đừng tức giận, cũng không cần phải hoảng hốt, chuyện người có phải con gái hay không, thì từ hồi đi suốt nước nóng trong núi Thường Bình nửa năm trước, bản cung đã phát hiện rồi! Khi đó bản cung còn dẫn dụ Hoàng thượng đi giúp

Thừa tướng, suốt nửa năm nay bản cung không hề nói ra, hôm nay sao có thể lẩm miệng được chứ?”

Nửa năm trước! Nhớ lại nửa năm trước, nàng vốn theo ngự giá đến núi Thường Bình thắp hương cúng bái. Mà cả thiên hạ đều sớm biết chuyện suối nước nóng trong núi Thường Bình đều rất hiệu quả, cho nên nàng mới thừa lúc mọi người ngủ say, muốn hưởng thụ một lần. Ngâm mình trong suối nước nóng vô cùng dễ chịu, nàng giật mình nhiều lần, suýt nữa ngủ quên mất. Chẳng lẽ, cũng chính trong lúc mình xuất thần đó nên mới không phát hiện có người đến sao?

“VẬY... vì sao hôm nay Hoàng hậu nương nương còn nhắc đến chuyện này?”

Nam Cung Cẩm đã không còn giải thích, xem như thừa nhận chuyện này.

Phượng Ưc Tuyết cũng như rất hài lòng với sự thẳng thắn của nàng, nụ cười trên mặt sâu hơn vài phần, sau đó chậm rãi nói: “Bản cung chỉ muốn hỏi Thừa tướng một câu, liệu tương lai, có ngày nào đó Hoàng thượng sẽ biết được rằng người là con gái không?”

“Không!” Nam Cung Cẩm đáp rất quả quyết! Tuyết đối không! Dù cho đến bây giờ Mộ Dung Thiên Thu cũng vẫn đang hoài nghi mình chính là Tô Cẩm Bình, nếu để hắn ta biết mình là con gái, với sự thối nát Mộ Dung Thiên Thu của nàng, thì nàng biết rõ, biết rõ đến lúc đó sẽ chỉ có một con đường chết!

“Tốt! Bản cung hy vọng Thừa tướng có thể nhớ kỹ câu nói này ngày hôm nay của người. Bản cung cũng không ngại nói cho người biết, lúc trước bản cung không nói cũng là vì biết tính tình của Hoàng thượng. Nếu ngài ấy biết người là nữ, thì e rằng bản cung cũng không giữ được hậu vị, bản cung tin rằng người rất rõ về điểm này. Mà bản cung cũng có thể nhìn ra, người không có ý gì với Hoàng thượng, nên bản cung mới nhiều lần giúp đỡ người!” Nàng ta cũng không hề nghĩ tới rằng, Thừa tướng của họ là người có ân ắt trả, không thích nợ nần ân tình của người khác, cho nên ở trên triều nàng cũng nhiều lần giúp đỡ Phượng gia họ.

Những lời này cũng coi như nàng ta muốn nói cho Nam Cung Cẩm biết nguyên nhân nàng ta sẽ không vạch trần chuyện mình là con gái, chẳng qua là sợ Mộ Dung Thiên Thu lại lập hậu lại thôi! Nam Cung Cẩm cũng thầm cảm thấy may mắn, may mà vừa rồi mình không nhanh miệng nói ra nếu Mộ Dung Thiên Thu biết mình là nữ, chắc chắn sẽ giết nàng. Nếu không, Phượng Ưc Tuyết nghe vậy hẳn sẽ nghĩ trăm phương nghìn kế để khiến Mộ Dung Thiên Thu biết giới tính của mình. “Thần đã hiểu ý của Hoàng hậu, như thần đã nói, Hoàng thượng không thể biết thần là nam hay nữ, nên chắc chắn sẽ không nói nhieu. Giờ thì mong Hoàng hậu nương nương nói cho thần biết chuyện thần đang muốn biết!”

“Nghe nói đêm qua phủ Thừa tướng giống trống khua chiêng vận chuyển đồ vật, nếu ai không biết còn tưởng Thừa tướng đại nhân sắp dọn đi đâu! Thôi được rồi, bản cung mệt rồi. Hôm khác Thừa tướng đại nhân rảnh rồi thì ghé qua chơi nhé!” Phượng Ưc Tuyết nói rồi day trán của mình như thực sự mệt mỏi, đi vào trong nội điện.

Ánh mắt Nam Cung Cẩm hơi co lại, Phượng Ưc Tuyết không nói thẳng cho nàng biết là ai làm, nhưng lại để lộ cho nàng hai tin tức, thứ nhất, rất có thể phủ Thừa tướng bị cài cắm người vào, cho nên mới truy vấn được tin tức phủ mình dọn đồ đi ra ngoài, thậm chí cả Phượng Ưc Tuyết còn biết. Phượng Ưc Tuyết đã biết rồi thì có lý nào Mộ Dung Thiên Thu lại không biết chứ?

Thứ hai, nguyên nhân mà người kia bắt Quân Tử Mạch đi khả năng là vì không muốn cho mình đi. Mà cả Tây Vỹ này, người không muốn thả mình đi lại có năng lực hơn người như thế thì chỉ có một mà thôi, đó chính là hoàng đế vĩ đại Mộ Dung Thiên Thu của họ!

Nếu Tử Mạch thực sự rơi vào tay Mộ Dung Thiên Thu, thì chuyện này phiến to!

Nàng thở dài một hơi đầy phiến muộn, mang tâm sự nặng nề ra khỏi cung Phượng Nghi. Một tiểu thái giám chờ ở cửa đã lâu thấy Nam Cung Cẩm ra liền bước tới cười nói: “Thừa tướng đại nhân, Hoàng thượng nói

chờ ngài từ cung Phượng Nghi ra thì để nô tài mời ngài đi tới chỗ Hoàng thượng một chuyến, ngài xem...”

Giọng điệu như có thể thương lượng nhưng Nam Cung Cẩm biết rất rõ ràng, việc này căn bản không có chỗ cho nàng từ chối! Đi cũng tốt thôi, ít nhất cũng có thể làm rõ xem rốt cuộc Mộ Dung Thiên Thu muốn làm gì, muốn giở trò gì? “Phiền công công dẫn đường.”

“Mời Thừa tướng đại nhân!”

...

Đi theo tiểu thái giám kia một lúc lâu, cuối cùng đã tới bên ngoài tấm cung của Mộ Dung Thiên Thu, tiểu thái giám kia vung tay chỉ về phía cửa: “Mời Thừa tướng đại nhân!”

Nam Cung Cẩm gật đầu rồi đi bộ vào trong viện, còn phải đi lên mấy chục mét nữa mới là tấm cung của Mộ Dung Thiên Thu, hai tiểu thái giám đứng canh cửa bên ngoài.

Nam Cung Cẩm vừa đi đến cách cửa một mét chợt nghe thấy tiếng của Lãnh Vũ Tàn vọng từ bên trong ra: “Biểu huynh, thật ra biểu đệ tò mò lâu rồi, suốt một năm qua ngài đối xử với tên Yến Kinh Hông kia đúng thật là, muốn tốt thế nào là được tốt thế ấy. Chẳng lẽ lần này ngài thật lòng sao?”

“Đệ đã bao giờ thấy trầm thật lòng với ai chưa?” Mộ Dung Thiên Thu không trả lời mà hỏi ngược lại.

Lãnh Vũ Tàn cười gượng một tiếng, nói tiếp: “Nhưng Yến Kinh Hông này suốt một năm vẫn không suy giảm chút sủng ái nào, đây là trường hợp đầu tiên kể từ khi ngài đăng cơ đến bây giờ, biểu đệ không hoài nghi sao được!” Giọng điệu của ngọn núi băng này ẩn chứa vẻ trêu chọc.

Tiểu thái giám ngoài cổng nghe thấy trong phòng nói đến thế này mà Thừa tướng đại nhân đứng đây nghe thì không ổn lắm liền muốn đi vào bẩm báo, nhưng Nam Cung Cẩm lại xua tay ra hiệu cho họ đừng cử động. Họ do dự một chút, nhưng nghĩ đến lúc trước Nam Cung Cẩm nổi đóa lên

thôi, đến cung phi trong cung còn dám giết mà Hoàng thượng cũng không so đo. Thế nên, vì tiếc xót cái mạng nhỏ của mình, nên họ đành thấp thỏm đứng ngoài cửa, không dám trái ý Nam Cung Cẩm.

“Ha ha ha... Chẳng qua là để chơi cho vui thôi, bao nhiêu năm rồi mà đệ còn không giác ngộ ra à?! Đệ vương không có trái tim!” Mộ Dung Thiên Thu cười rất vui vẻ.

Lãnh Vũ Tàn cũng như nhận được đáp án trong dự đoán, không mấy bận tâm, nói: “Ta biết ngay mà, đối với mấy chuyện như này biểu huynh đâu có chút thật lòng nào!”

“Nếu đã biết còn cố hỏi làm gì!” Mộ Dung Thiên Thu cười nói.

Cùng lúc đó, một tràng tiếng gõ cửa vang lên: “Hoàng thượng, Thừa tướng đại nhân đến!”

Sắc mặt hai người đều cứng lại một chút, không biết lời họ vừa nói, Yến Kinh Hồng có nghe thấy hay không. Tuy không lo lắng nghe được, nhưng dù sao cũng vẫn hơi lúng túng!

“Mời y vào!” Giọng nói âm u của Mộ Dung Thiên Thu vang lên, không còn nụ cười vừa rồi nữa.

Nam Cung Cẩm mặc bộ thường phục màu trắng nhanh chóng bước vào trong, nhìn thấy hai người kia, nàng liền cúi đầu nói: “Thần bái kiến Hoàng thượng!”

“Yến khanh không cần khách sáo, ngồi đi!” Vẫn là thái độ như trước, vẫn là ngữ điệu quen thuộc, vẫn mang theo cảm giác thân mật nhưng hôm nay Nam Cung Cẩm lại chỉ nghe ra mùi vị giả mù sa mưa, còn có cảm giác như bị lừa dối mà thôi!

Nàng hiểu rõ vị trí của mình trong lòng Mộ Dung Thiên Thu, chẳng qua chỉ là món đồ chơi hấn ta nghịch trong lúc rảnh rỗi mà thôi. Nhưng trải qua hai lần mình chơi xỏ hấn ta ác như vậy mà vẫn được tha thứ vô điều kiện, nàng liền cho rằng ít nhất hấn ta vẫn còn mấy phần tình nghĩa quân thần

với mình, cho nên cũng không ngại coi hấn ta thành bạn bè của mình. Không ngờ, người ta căn bản chỉ trêu đùa mình thôi, vậy mà nàng còn bất an trong lòng lâu như thế!

Lãnh Vũ Tàn nhìn hai người một chút, thoáng cái hiểu ra lúc ấy khi mình muốn cùng uống rượu với biểu huynh, về do dự thoáng lướt qua trên mặt biểu huynh là vì sao. Hấn ta đứng dậy nói: “Hoàng thượng, trong nhà thần còn có chút việc, xin cáo lui trước!”

“Đi đi!” Mộ Dung Thiên Thu cũng không lên tiếng giữ lại, ra hiệu cho hấn ta lui.

Chờ hấn ta đi rồi, hấn mới quay sang nhìn Nam Cung Cẩm: “Yến Khanh, những lời vừa rồi Khanh có nghe thấy không?”

“Nghe thấy!” Nam Cung Cẩm thẳng thắn đáp.

“Không giận à?” Đôi mày kiếm hơi nhíu lại, thoáng kinh ngạc nhìn nàng.

Nghe hấn hỏi vậy, Nam Cung Cẩm cũng vô cùng thẳng thắn: “Giận chứ! Thần cho rằng ít ra giữa thần và Hoàng thượng cũng có chút tình nghĩa quân thần! Nhưng lại chưa từng nghĩ rằng, tất cả những biểu hiện đó của Hoàng thượng chỉ là giả dối mà thôi.” Mộ Dung Thiên Thu cho nàng địa vị và tôn vinh lớn nhất đất nước, nhưng nàng cũng đã làm rất nhiều vì Tây Võ. Quan hệ hỗ trợ qua lại đôi bên cùng có lợi này duy trì suốt 1 năm, dù sao cũng sẽ nảy sinh chút tình nghĩa chứ?

Thấy chuyện nàng tức giận là chuyện này, trong lòng Mộ Dung Thiên Thu thoáng tránh khỏi hơi thất vọng. Hấn cầm bầu rượu lên rót cho mình một chén rượu, chậm rãi lên tiếng nói ra suy nghĩ của mình. Dáng vẻ đó, cũng không biết vì say nên thẳng thắn, hay vì nguyên nhân nào khác: “Yến Khanh, Khanh không hiểu được đạo làm vua! Giữa đế vương với phi tần, rồi với các thần tử, đều chỉ là quan hệ đôi bên có cung có cầu thôi. Trẫm cho các Khanh tiền bạc, quyền thế, địa vị, thì các Khanh nên hồi báo trẫm thứ mà các Khanh nên hồi báo trẫm những thứ trẫm nên được nhận chứ. Hơn nữa, không có bất cứ chút ràng buộc tình cảm nào thì trẫm sẽ có thể

diệt trừ không chút e ngại, không hề từ bỏ, hoàn toàn không mềm lòng. Yến Khanh, Khanh nên biết rằng, một đế vương có tình cảm cũng đáng nghĩa với việc có nhược điểm. Bất kể là ta hay là Hoàng Phủ Hoài Hàn đều sẽ không thể chấp nhận có nhược điểm như thế.”

Thật ra, hắn cũng không hiểu rõ được vì sao đang yên đang lành mình lại phải giải thích với y. Có lẽ... là để cho mình yên tâm một chút chăng, cũng có thể đây là cách họ tự thuyết phục mình, kiếm một lý do đường đường chính chính cho việc trở nên vô tình, lạnh lẽo mà thôi.

Nghe hắn ta nói vậy Nam Cung Cẩm cũng không nghĩ ngợi gì, vì nàng cũng đã nghe Hoàng Phủ Hoài Hàn nói câu tương tự, đi đâu khác biệt chính là, người trước mặt mình đây là kẻ hoàn toàn vô tình, mà Hoàng Phủ Hoài Hàn thì lại là có tình nhưng tự tay chặt đứt!

“Hoàng thượng, ngài là quân vương, thứ ngài hiểu, thần không cần phải hiểu!” Đừng tưởng nàng không biết tên này đang thử thăm dò mình!

“Yến Khanh thực sự chưa từng nghĩ đến chuyện làm Hoàng đế sao?”
Mộ Dung Thiên Thu liếc y một cái.

Nam Cung Cẩm như bị giật mình, vô cùng kinh ngạc nhìn Mộ Dung Thiên Thu: “Hoàng thượng, ngài nghĩ nhiều quá, nếu ngài không yên tâm về thần, thì thần cáo quan về quê là được!” Nàng cảm thấy tai ông ơng cả lên, đang yên đang lành tự dưng cái tên đoạn tụ chết tiệt này nói như thế làm gì?!

Thấy sắc mặt của nàng không giống giả vờ, Mộ Dung Thiên Thu cũng không hỏi lại, thản nhiên nói sang chuyện khác: “Vậy sáng nay Yến Khanh cáo ốm không lên triều mà lại đi gặp Hoàng hậu của trẫm là thế nào?”

“Vì đêm qua thiệp thất của thần mất tích. Lúc trước quan hệ giữa nàng và Hoàng hậu nương nương không tệ, nên thần mới tới hỏi xem bên phía Hoàng hậu nương nương có tin tức gì hay không?” Nam Cung Cẩm nói, cũng cẩn thận quan sát sắc mặt của Mộ Dung Thiên Thu, muốn từ trên mặt của hắn nhận ra vài phần mách khốe.

Ai ngờ, trên khuôn mặt tuấn tú vô song của hắn lộ ra một nụ cười như châm chọc lại vừa như không, không biết hắn ta đang suy nghĩ gì, nhưng cũng không so đo tính toán chuyện Yến Kinh Hồng coi trọng thiệp thất hơn cả việc tri ân chính, giọng nói đầy vẻ quái gở: “Yến Khanh, Khanh cảm thấy hiện nay thiệp của Khanh đang ở đâu?”

“Hoàng thượng thấy thế nào?” Nàng không trả lời mà hỏi vặn lại!

Ánh mắt hai người giằng co trong không trung một lúc lâu, một đôi mắt màu xanh lục lóe lên tia sáng âm u, một đôi mắt phượng sáng rực ẩn chứa vẻ lạnh lùng!

Cuối cùng, Mộ Dung Thiên Thu đặt chén rượu trong tay mình xuống: “Yến Khanh, trẫm muốn giữ lại một ai đó cũng không cần phải dùng thủ đoạn như vậy. Ngược lại, Yến Khanh phải suy xét cho kỹ, có lẽ người lừa dối Khanh mới là hung thủ thực sự!”

Mấy lời này, Nam Cung Cẩm tin! Tên Mộ Dung Thiên Thu này tuy là kẻ không từ thủ đoạn để đạt được mục đích, nhưng dù sao cũng vẫn là kẻ quang minh lỗi lạc, không đến mức dùng biện pháp như thế này hoặc nói dối. Như vậy nếu không ở chỗ Mộ Dung Thiên Thu thì ở đâu chứ? Ý của Phượng Ưc Tuyết là ở trong tay Mộ Dung Thiên Thu, mà ý của Mộ Dung Thiên Thu lại là ở trong tay Phượng Ưc Tuyết. Chuyện này... càng nghĩ càng thấy mơ hồ!

Nhận ra vẻ lo lắng của y, Mộ Dung Thiên Thu không khỏi phẩy tay: “Thôi được rồi, nếu Yến Khanh lo lắng cho thiệp thất của mình thì về trước đi! Trẫm cũng không làm mất thời gian đi tìm nàng của Khanh nữa!”

“Tạ ơn Hoàng thượng, vi thần cáo lui!” Nam Cung Cẩm lên tiếng rồi cung kính lui ra.

Sau khi nàng đi, đôi mắt màu xanh lục nhìn chăm chăm theo bóng nàng không chớp mắt. Yến Khanh của trẫm, nếu Khanh đã không nghĩ đến chuyện làm Hoàng đế, vậy đám Thần binh bất tử đêm qua là thế nào?!

Yên khanh à, cho dù khanh không muốn làm Hoàng đế, nhưng trên tay của khanh lại có quân cờ mạnh như vậy, khanh muốn trăm phải làm thế nào để yên tâm được đây?

...

Ra khỏi hoàng cung, Nam Cung Cẩm ngồi trên xe ngựa day day thái dương đang đau nhức của mình. Phượng Ưc Tuyết nói là Mộ Dung Thiên Thu, Mộ Dung Thiên Thu nói là Phượng Ưc Tuyết, rốt cuộc nàng nên tin tưởng người nào? Và nên ra tay với người nào?

Nàng cứ giữ tâm trạng bực bội đó về đến tận phủ Thừa tướng, một năm một mười nói hết mọi chuyện xảy ra hôm nay và sự lo lắng phiền muộn của mình cho Bách Lý Kinh Hồng nghe. Sau khi nói xong, dung nhan lãnh đạm của hắn chợt hiện lên vẻ bối rối: “Nàng có nghĩ ra nội gian là ai không?”

Đúng rồi! Nội gian! Ánh mắt Nam Cung Cẩm cũng sáng lên trong chớp mắt! Chỉ cần biết được nội gian là ai, chẳng phải có thể tìm hiểu được ngọn nguồn sự việc sao? “Ta sẽ cho người đi tra soát một lượt!”

Nhưng còn chưa đi được hai bước, ống tay áo của nàng lại bị ngón tay thon dài của hắn kéo lại: “Đừng vội vàng, nếu nàng cuống lên, mọi kế sách sẽ bị loạn.” Tra soát ư? Có thể tra soát ra cái gì được chứ? Đêm qua hỗn loạn như vậy làm gì có ai chú ý tới người khác ở đâu?

Nam Cung Cẩm dừng bước, trong lòng cũng dâng lên cảm giác thất bại. Hôm nay đúng là nàng chẳng ra sao cả, rối loạn cả lên, gần như đánh mất hoàn toàn sự tự chủ và khả năng phán đoán mà bình thường mình vẫn lấy làm kiêu ngạo đó!

“Thử nghĩ lại xem trong phủ có người nào hay có đi đâu gì bất thường không?” Vội vàng mà nói, nếu thật sự có nội gian ẩn nấp đã lâu, thì chắc chắn phủ Thừa tướng đã sớm xảy ra không ít chuyện rồi. Nhưng cho đến ngày hôm nay mới xảy ra chuyện, cho nên hẳn là nhất thời chỉ tiết lộ chuyện này, mà người đó còn rất thông minh, thậm chí còn có thể nhìn ra được hành động đêm qua của họ là vì cái gì. Trong lòng hắn đã có đối tượng

hiền nghi, chỉ không thể xác định được vì không có chút chứng cứ và manh mối nào.

Nghe vậy, Nam Cung Cẩm cúi đầu suy nghĩ, nhưng hình như gần đây phủ Thừa tướng có gì khác thường đâu?!

Có đi đâu, con người của nàng nhanh chóng căng lên, trong đầu hiện lên hình ảnh nào đó đêm qua, rồi đi thật nhanh về phía hậu viện...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 46: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Thấy nàng chạy đi, dường như Bách Lý Kinh Hồng cũng tính ra được đi đâu gì nên không đi cùng.

Nam Cung Cầm chạy thẳng tới hậu viện, cửa phòng Mặc Họa vẫn đang mở, xem ra cô ấy vừa ăn cơm trưa xong. Lúc nhìn thấy Nam Cung Cầm, cô ấy thoáng sửng sốt, sau đó đứng dậy nói: “Tướng gia!”

Nam Cung Cầm quét mắt nhìn thị tỳ đứng bên cạnh cô ấy một cái, thị tỳ kia lập tức biết đi đâu lui ra ngoài, đóng cửa lại.

Lẽ ra Yên Kinh Hồng đến đây, Mặc Họa nên vui mới đúng, nhưng không biết vì sao, vào khoảnh khắc nhìn thấy y, trong lòng cô lại vô cùng bất an.

“Chuyện của Vân Giáo Hề hẳn là cô cũng nhúng một tay vào phải không?” Nam Cung Cầm cũng không quanh co lòng vòng nhiều, đi thẳng vào vấn đề.

Mặc Họa kinh hãi, đáy mắt thoáng lóe lên vẻ hoảng loạn, nhưng cố gắng ép mình bình tĩnh lại, nói: “Tướng gia, ngài nói lung tung gì vậy, sao ta lại làm mấy chuyện như thế được!”

“Mặc Họa, ta không ngốc!” Giọng điệu của Nam Cung Cầm đã lạnh hẳn xuống rồi, nàng như đang muốn nói cho Mặc Họa biết rằng, nếu cô ấy còn tiếp tục phủ nhận, thì nhất định nàng sẽ không nương tay.

Nhìn sắc mặt chắc chắn của y, Mặc Họa mấp máy môi muốn biện hộ cho mình, nhưng cuối cùng vẫn quyết định bỏ cuộc, nụ cười mà cô cố gắng nặn ra đó cũng hoàn toàn biến mất trên khuôn mặt, lãnh đạm nói: “Sao Tướng gia biết là ta làm?”

“Vì đêm qua, cô hành lễ với ta! Hơn nữa, Vân Giảo Hề bị bắt đi nhưng không hề kêu la gì, trong phòng cũng không có dấu vết giằng co vùng vẫy. Như vậy chỉ có một cách giải thích, chính là kẻ địch làm lơ là sự cảnh giác của cô ấy trước, nên cô ấy mới không nhận ra nguy hiểm. Quá trình thực hiện sẽ là, người quen biết mình đến, cô ấy không nghĩ gì nhiều, lập tức mở cửa đón tiếp, nhưng cuối cùng bất ngờ bị người ta đánh hôn mê. Cô nghĩ như thế có đúng không?” Nếu không phải vì đêm qua lúc vừa xảy ra chuyện, tâm trạng của nàng quá hoảng hốt hoang mang, thì cũng sẽ không đến tận bây giờ mới phát hiện ra trạng thái khác thường của Mặc Họa - là hành lễ với nàng.

Tuy Mặc Họa rất kính trọng nàng, nhưng chưa từng hành lễ bao giờ. Chính trạng thái khác thường của đêm qua lại khiến nàng nhận ra được chuyện này không đơn giản, thêm chuyện hôm qua nàng không phát hiện ra gì trong gian phòng của Quân Tử Mạch, liên kết lại mới thấy có thể giải thích được thông suốt mọi chuyện.

Mặc Họa hơi sững người, không ngờ chỉ một chút điểm khác thường của mình thôi mà cũng bị nhận ra. “Nhưng Tướng gia à, tuy suy luận vừa rồi của ngài không sai, người đã động đến Vân Giảo Hề hẳn là người quen, nhưng chỉ dựa vào chuyện thiệp thân hành lễ với ngài thôi thì đâu đủ để phán xét rằng chuyện này là do thiệp làm chứ?”

“Sao lại không đủ? Cả phủ Thừa tướng này, trừ cô ra thì không ai có dấu hiệu lạ thường nào nữa!” Giọng điệu của Nam Cung Cẩm đầy vẻ khẳng định.

Mặc Họa lại thở dài: “Thiếp thật sự không biết nên khen Tướng gia thông minh, hay nên phản bác sự phán đoán chủ quan của Tướng gia nữa!”

“Thật ra, không cần biết có phải là cô hay không, nếu đã nghi ngờ cô rồi, thì bất luận thế nào, chắc chắn ta cũng sẽ hỏi được ra kết quả từ cô!” Ý

của câu này rất rõ ràng, ta không cần biết có phải do cô làm hay không, nếu chuyện này ta đã nghi ngờ cô, thì ta nhất định phải hỏi cho ra kết quả từ cô, dù cho cô có bị oan thì đó cũng là chuyện của cô.

Mặc Họa cười lạnh: “Vậy ý của Tướng gia là, nếu chuyện này không có liên quan gì đến ta, thì ngài cũng nhất quyết muốn ta phải đưa ra câu trả lời sao? Vậy, ta thực sự không biết, thì phải trả lời thế nào chứ?”

“Nếu là người chết, thì cũng không cần nói gì nữa!” Giọng Nam Cung Cẩm rất lạnh lùng, hoàn toàn không có vẻ gì là đang đùa giỡn.

Đã đến nước này, kể cả nếu không phải Mặc Họa làm, trừ khi cô chết, nếu không Yến Kinh Hồng sẽ không từ bỏ chuyện tra hỏi cô!

Mặc Họa chỉ cười lạnh một tiếng: “Yến Kinh Hồng, người thực sự máu lạnh vô tình đến vậy sao? Mặc Họa ta tự hỏi bản thân ta đối xử với người thật lòng thật dạ, gả vào phủ Thừa tướng bao lâu nay, trước giờ chưa từng tỏ vẻ Công chúa kênh kiệu gì. Đêm đại hôn, người và Mộ Cẩn Thần... bản Công chúa cũng không hề so đo tính toán với người! Ngay cả lần trước người vô lễ với bản Công chúa, tát bản Công chúa một cái, bản Công chúa cũng không tranh cãi với người. Nhưng giờ người lại vì một thiệp thất mà tới đòi lấy mạng bản Công chúa ư?”

“Công chúa, đối với ta mà nói, địa vị của cô ấy hoàn toàn khác biệt!” Nam Cung Cẩm biết không nên chọc cho cô ấy tức giận thêm nữa, nếu tiếp tục thế này, Mặc Họa nổi giận, chỉ e cô ấy sẽ không nói thêm gì nữa, lại thành mất cả chì lẫn chài.

“Có gì mà khác chứ?” Giọng Mặc Họa đã cao vút lên, rất chói tai.

Nam Cung Cẩm tốt bụng đột xuất, nửa thật nửa giả giải thích: “Vân Giảo Hề là muội muội ruột của một người huynh đệ kết nghĩa với ta. Vị nghĩa huynh đó của ta bất hạnh lâm bệnh nặng qua đời. Trước lúc lâm chung, huynh ấy đã phó thác Vân Giảo Hề cho ta. Dù nói thế nào, thì trách nhiệm này cũng do Yến Kinh Hồng ta đồng ý nhận lấy, thế nên, Yến Kinh Hồng ta có thể chết, nhưng Vân Giảo Hề tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì cả!”

Nói ra câu này, Yên Kinh Hồng cũng thể hiện được sự nghĩa khí của mình, nhưng Mặc Họa cũng không ngốc, cô lạnh lùng cười: “Vậy liệu Tướng gia có thể nói cho thiệp biết, rằng nếu đã là do huynh đệ quá cố nhờ cậy, thì vì sao ngài lại nhẫn tâm để cô ấy làm thiệp chứ?” Nghĩa huynh của ngài ở dưới suối vàng mà biết chuyện này, liệu có nhắm mắt được không?”

Nam Cung Cẩm hít sâu một hơi, chỉ cảm thấy vô cùng bức bối! Nàng khó chịu nói: “Chuyện này tạm thời chúng ta không bàn đến nữa, cô chỉ cần nói rõ cho ta biết, cô muốn như thế nào mới có thể nói cho ta biết tin tức của Vân Giảo Hề?”

“Được thôi! Nếu Tướng gia đã nói Vân Giảo Hề là muội muội ruột của nghĩa huynh của ngài, vậy thì bản Công chúa cũng không thể nói gì được nữa. Nhưng chẳng lẽ Mộ Thiên Thiên cũng là muội muội ruột của nghĩa huynh ngài sao?! Chỉ cần Tướng gia có thể đuổi Mộ Thiên Thiên ra khỏi cửa, bản Công chúa sẽ nói cho ngài tin tức của Vân Giảo Hề! Còn về Yên Kinh Lan, Tướng gia cứ yên tâm, bản Công chúa nhất định sẽ yêu thương chăm sóc nó như con trai ruột thịt của mình!” Mặc Họa lạnh lùng nói đi đôi kiệu của mình.

Nam Cung Cẩm chợt cảm thấy một ngọn lửa bùng lên trong ngực mình, nhưng nàng vẫn cố gắng nhẫn nhịn không bùng phát, ra vẻ âu sầu, trầm tư nói: “Mặc Họa, lần trước gặp cô ở Hoàng cung, cô không phải người như thế này! Cô lúc đó, đoan trang xinh đẹp, dám yêu dám hận, đâu có tâm địa độc ác thậm chí tàn nhẫn ngoa ngoắt như thế này. Ta thực sự không đành lòng!”

Rõ ràng những lời này đã kích thích Mặc Họa, cô sững sờ nhìn y một lúc lâu, rồi chợt cảm thấy mũi cay xè. Làm sao cô không căm ghét mình của bây giờ chứ, vì tranh đoạt sự sủng ái mà lại đưa ra yêu cầu như vậy với vị phu quân mình chọn ngược chọn xuôi, yêu đến sâu đậm này. Nghĩ vậy, giọng điệu của cô nhẹ nhàng hơn rất nhiều, thở dài đáp: “Tướng gia, ta cũng đâu có thích ta của bây giờ chứ, nhưng ta vào phủ bao nhiêu lâu nay, ngài chưa từng chạm vào ta, trước giờ đâu chưa từng có, cũng đã bao giờ ngài vui vẻ, tươi cười với ta đâu chứ. Chuyện này tuy không phải do ta làm, nhưng đúng là ta có tham dự vào. Bây giờ, ta cũng không cần Tướng

gia giết người vợ kết tóc se tơ của mình, chỉ hy vọng Tướng gia cũng có thể cho Mặc Họa cơ hội để cùng h ầu hạ ngài, yêu cầu này, không quá đáng chứ?”

Đối với người bình thường mà nói thì yêu cầu này đương nhiên không có gì quá đáng. Nhưng đối với một gã đàn ông giả như Yến Kinh H ồng mà nói, thì đúng là vô cùng quá đáng! Tóm lại là cô nàng Mặc Họa này nảy mầm tình phải không?! Nhưng nàng không có chym, thì làm sao thỏa mãn cô ấy được?

Thấy Nam Cung Cẩm không trả lời, trong lòng Mặc Họa cũng dần lạnh đi, cô cười lạnh, lại nói tiếp: “Tướng gia, thiệp thân biết ngài không cam tâm tình nguyện, thiệp thân cũng chỉ muốn có một đứa con thôi mà. Nếu tướng gia đã không thích thiệp thân, thiệp thân cũng không dám mơ tưởng gì nữa, chỉ hy vọng tướng gia có thể thỏa mãn yêu cầu này của thiệp thân thôi. Cũng đâu đến mức phải bắt thiệp thân phải cô đơn cả nửa cuộc đời còn lại, không có ai đưa tiễn lúc lâm chung đúng không!”

Thật ra, Nam Cung Cẩm rất muốn chửi thề một câu, ông đây cũng làm chó gì có người đưa tiễn lúc lâm chung!!! Cô nghĩ xa quá rồi đấy! Nhưng cuối cùng nàng vẫn nhin xuống, lạnh mặt nói: “Vậy cô có từng nghĩ đến chuyện, nếu ta muốn lấy mạng cô thì sao không? Chỉ cần ta muốn, sau khi ra tay, trong thiên hạ này sẽ không có bất cứ ai biết vì sao cô chết!”

Nghe y nói vậy, Mặc Họa cũng chỉ cười: “Tướng gia, đương nhiên là thiệp thân biết rõ, nhưng cũng mong Tướng gia hiểu một đi ều, trước giờ tính tình của thiệp thân vốn rất cương trực. Nếu thực sự tới nước đó, thì lành làm gáo, vỡ làm muôi thôi!”

“Xem ra, cô thật sự thích bản quan nhỉ!” Không phải Nam Cung Cẩm không nghĩ đến chuyện để Phong thay mình hoàn thành tâm nguyện của Mặc Họa, nhưng nàng luôn cảm thấy nếu làm như vậy thì thực sự quá thất đức, hơn nữa, Mặc Họa vốn cũng là một người tốt, vì một gã đàn ông giả như mình nên mới biến thành dáng vẻ thế này, nàng cũng cảm thấy hơi quá đáng.

“Đúng thế!” Giọng điệu của Mặc Họa vô cùng kiên quyết.

Sau khi tr ần mặc một lúc, cuối cùng Nam Cung Cẩm cũng quyết định! “Vậ, bản quan sẽ nói cho cô biết một bí mật. Cô phải đảm bảo rằng tuyệt đối sẽ không nói với bất kỳ ai!”

“Mời tướng gia nói!” Bí mật ư?! Trong lòng cô chợt dâng lên cảm giác bất an.

Đôi mắt phượng của nàng nhìn chằm chằm vào mặt Mặc Họa một lúc lâu, sau đó bất ngờ nói: “Thật ra, ta là con gái!”

Câu nói này giống như một tiếng sét đánh cho Mặc Họa cháy từ trong ra ngoài! Sắc mặt cô hơi hoảng hốt một chút, g ần như không tìm thấy giọng nói của mình. Nhìn người đàn ông vô cùng tuấn tú trước mặt, cô không thể tin nổi, lùi lại một bước: “Không, không thể nào!”

Nam Cung Cẩm lại nói tiếp: “Đây chính là lý do vì sao lúc trước cô muốn gả cho ta, mà ta lại không dám nhận lời, sau đó cô vào phủ Thừa tướng, ta cũng chưa từng có thái độ tốt với cô. Chính là vì, ta chỉ lo rằng một ngày nào đó cô sẽ thực sự thích ta. Nhưng, cho dù ta đã tính toán hết các nước, cô lại vẫn ép ta đến nước này. Vì thế, đến ngày hôm nay, ta cũng không thể không nói ra chuyện này nữa!”

“Nhưng... nhưng ta...” Cô thực sự không thể tin nổi, người mà mình thích bao lâu nay, sớm sớm chiều chiều tương tư đó, lại là một cô gái! Sự đả kích nặng nề này khiến cô cảm thấy như trời đất rung chuyển, vật đổi sao dời vậy!

Nam Cung Cẩm lại nói tiếp: “Thật ra, ta rất thích cá tính của cô, ta cũng biết rất nhiều nam thanh niên ưu tú đều có thể giới thiệu cho cô, hoàn toàn không hề thua kém ta nửa phần! Hơn nữa, ta cảm thấy tính cách của cô và ta rất hợp nhau, có lẽ, chúng ta cũng có thể trở thành bạn rất tốt của nhau!” Sở dĩ Mặc Họa trở thành thế này, chẳng qua là vì từ yêu thành hận mà thôi.

Mặc Họa cảm thấy đầu mình vô cùng hỗn loạn, chẳng trách Yến Kinh Hồng luôn phốt lờ mình, chẳng trách mình đến phủ Thừa tướng bao nhiêu ngày nay, mà ngày nào y cũng chỉ toàn ngủ bên chỗ Mộ Căn Th ần, thanh niên ưu tú cái gì chứ? “Thanh niên” là cái gì? “Vậ... tiểu Kinh Lan là...”

“Nó chính là con trai của nghĩa huynh của ta, Mộ Thiên Thiên là phu nhân của huynh ấy! Giờ cô hiểu rồi chứ?” Câu nói này thì không phải lừa dối.

Mặc Họa cũng nhớ lại ngày tiệc đầy tháng đưa bé, mình tới tận cửa khiêu chiến, chỉ cần là một người phụ nữ bình thường thì sẽ đâu tức giận đến không kiềm chế được. Nhưng Mộ Thiên Thiên lại không hề tức giận, còn xưng tử gọi muội với mình, chẳng phải đã chứng tỏ rằng nàng ấy căn bản không để ý gì lắm đến phu quân của mình hay sao?

Cả mê cung như tìm thấy được lối ra, nhưng cô lại hoàn toàn không muốn tin!

Thấy cô vẫn không tin, Nam Cung Cẩm bước lên trước vài bước, túm tay cô đặt vào dưới hạ bộ của mình. Mặc Họa vô thức muốn rút tay lại nhưng cuối cùng vẫn chạm vào, quả nhiên, không hề có gì hết!

“Ta vốn có thể tìm người thay ta hoàn thành tâm nguyện của cô, nhưng ta cảm thấy nếu làm thế thực sự quá bất công với cô. Hơn nữa, sau này cũng không biết trong phủ sẽ vì chuyện đó mà xảy ra bao nhiêu hiểu lầm. Thế nên, ta quyết định thành thật với cô. Nếu cô không thể thông cảm, ta cũng không còn cách nào khác!” Nàng đã nói hết tất cả những lời có thể nói, Mặc Họa có thể thấu hiểu hay không, cũng không phải do nàng quyết định! Hiện giờ, nàng chỉ muốn biết Quân Tử Mạch ở đâu mà thôi.

“Tướng gia, người không sợ ta nói chuyện này ra sao?” Khó khăn lắm Mặc Họa mới bình tĩnh lại được từ cơn chấn động này!

Nam Cung Cẩm cũng chỉ chờ câu này mà thôi: “Cô sẽ nói ra sao?” Đôi mày liễu nhướng cao, vẻ lạnh lùng thoáng lóe lên trong đôi mắt phượng. Nếu cô ấy muốn nói, thì vì cái mạng nhỏ của mình, nàng đành phải kết liễu cô ấy thôi!

Mặc Họa cười đầy châm chọc: “Sẽ không!” Cô không phải kẻ ngốc, nếu cô nói rằng mình sẽ nói ra, thì chắc chắn người trước mặt cô đây sẽ bẻ gãy cổ cô ngay lập tức không chút do dự! Người có thể bò lên vị trí Thừa tướng, chắc chắn không phải là người dễ mềm lòng, nương tay!

Nghe cô ấy nói vậy, vẻ lạnh lùng trong mắt Nam Cung Cẩm mới biến mất. Chỉ cần Mặc Họa đã nói sẽ không nói ra, thì chắc chắn cô ấy sẽ không nói.

“Nếu đã vậy, cô cũng nên nói cho ta biết tin tức của Vân Giảo Hề chứ?” Giờ thì hẳn là cô ấy cũng không còn lý do để hận mình nữa nhỉ.

Mặc Họa cố giữ bình tĩnh, sau đó nói ra ba chữ: “Phượng Ưc Tuyết!”

Nàng nhú mày hỏi lại: “Cô chắc chứ?” Quan hệ giữa mình và Phượng Ưc Tuyết là quan hệ đồng minh, nàng ta cần thiết phải làm như thế sao?

“Nếu không, người cho rằng còn ai vào đây nữa? Ở Tây Vỹ này, không mấy người có năng lực mà còn có hứng làm mấy chuyện thế này. Trừ Hoàng thượng thì cũng chỉ có Hoàng hậu thôi. Hoàng thượng kiêng kỵ Mặc gia ta đã lâu, từ lúc ta làm Công chúa, đã thời thời khắc khắc đề phòng tấmlệnh bài mà tiên hoàng ban cho Mặc gia ta rồi, làm sao bản Công chúa có thể liên minh với hẳn ta được!” Càng nói, trên mặt Mặc Họa càng có vẻ bất mãn hơn.

Trước giờ cô vốn là người dám yêu dám hận, không thích Mộ Dung Thiên Thu thì sẽ không hợp tác với hẳn ta, chuyện này hoàn toàn dễ hiểu. Có đi đâu... “Đang yên đang lành, sao Phượng Ưc Tuyết lại làm mấy chuyện thế này chứ?”

Bất Quân Tử Mạch, lại cố tình thả mồi để mình hiểu lầm chuyện này là do Mộ Dung Thiên Thu làm. Tia sáng lạnh lóe lên trong mắt nàng: “Nàng ta muốn khiến cho ta đối đầu với Mộ Dung Thiên Thu, cuối cùng sẽ khiến Mộ Dung Thiên Thu hoàn toàn tức giận, sau đó diệt trừ ta!”

“Quả nhiên không hổ là Thừa tướng, thông minh lắm! Chuyện Hoàng hậu nương nương chượng mắt với mối quan hệ mờ ám không rõ ràng giữa người và Hoàng thượng cũng không phải ngày một ngày hai, thế nên mới liên lạc với ta!” Mặc Họa không tiếc lời khen ngợi, cũng nói hết ngọn nguồn mọi chuyện ra. Không ngờ chỉ vài câu đơn giản, Yến Kinh Hề đã có thể nhìn thấu hết ý đồ của Phượng Ưc Tuyết.

Nam Cung Cầm lãnh đạm nhìn cô: “Như vậy coi như ta và cô hòa nhau nhé. Ta không cố ý lừa cô, mà cô cũng hại Vân Giảo Hề, không ai nợ nần gì ai nữa. Cô thấy sao?”

“Tướng gia nói rất có lý. Có đi đâu, bản Công chúa đã gả tới làm vợ người r ồi, nửa đời còn lại của bản Công chúa phải làm sao đây?” Mặc Họa cười lạnh chắt vắn, mặt cũng đ ầy vẻ không vui.

Nam Cung Cầm cười không mấy bận tâm: “Chờ đến khi Công chúa diện hạ gặp được đấng lang quân như ý r ồi, hạ quan sẵn sàng tặng Công chúa một thanh ngọc như ý!” Đến giờ nàng vẫn nhớ như in chuyện năm xưa Hoàng Phủ Dật tặng cho Bạch Tịch Nguyệt một thanh ngọc như ý, Bạch Tịch Nguyệt lại không nhận nó. Dù sao nàng cũng đã chuyển hết mọi thứ giá trị trong phủ Thừa tướng đi r ồi, không còn gì có thể để lại cho Mặc Họa nữa, nên nàng cũng không thấy tiếc xót gì.

“Vậy mong Thừa tướng hãy nhớ kỹ những gì mình nói hôm nay!” Mặc Họa cũng thản nhiên nói.

...

Quay về phòng mình, Bách Lý Kinh H ồng đã ng ồi chờ nàng trong đó r ồi. “Biết kết quả r ồi chứ?!”

“Biết r ồi!” Nam Cung Cầm gật đầu: “Là do Phụng Ưc Tuyết làm. Mục đích là muốn kích thích cho ta và Mộ Dung Thiên Thu đối đầu với nhau!”

“Hắn là nàng cũng nói cho Mặc Họa biết, nàng là con gái r ồi đúng không?” Giọng nói thanh lạnh chậm rãi vang lên.

Nam Cung Cầm giật mình: “Sao chàng biết?”

Hắn lại không nói gì nữa. Với tính cách của Mặc Họa, nếu Cầm Nhi không lấy ra lá bài tẩy cuối cùng, thì bất luận thế nào, cô ấy cũng sẽ không nói chân tướng sự việc ra.

Thấy hấn không nói gì, Nam Cung Cầm biết ngay tên này lại giở thói là mình làm mây ra r ỡ. Nàng cũng lười hỏi thêm, khoe môi giật giật, nói với vẻ trung c ầu dân ý: “Vây giờ chúng ta nên làm thế nào?” Nếu Mộ Dung Thiên Thu đã biết rõ chuyện này là do Phụng Ưc Tuyết làm mà vẫn không có động thái gì, chứng tỏ hấn ta căn bản không định quản việc này, còn có ý giúp Phụng Ưc Tuyết. Ý của Hoàng đế đã rõ ràng như vậy, muốn cứu người về sẽ rất khó khăn. Nghĩ vậy, tâm trạng của Nam Cung Cầm lại trở nên khó chịu, nàng thừa nhận, đã rất lâu r ỡ nàng không bị chèn ép như thế này, đặc biệt là ở Tây V ỹ, về cơ bản thì không có chuyện gì bất lợi, thế nên lần này gặp chút chuyện nhỏ như vậy thôi nàng cũng đã loạn hết cả lên r ỡ!

Cánh môi mỏng của hấn khẽ cong lên, giọng nói trong trẻo du dương như khúc nhạc tiên chậm rãi vang lên: “Đã vậy, thì dùng kế gậy ông đập lưng ông đi!”

Nghe hấn nói vậy, mắt Nam Cung Cầm sáng lên, kéo hấn qua hôn chùn chụt vào mặt hấn: “Cứ quyết định vậy đi!”

...

Cung Phụng Nghi, một người phụ nữ mặc cung trang màu vàng nhạt, vui vẻ ng ỡ tự tỉa móng tay của mình, nhẹ nhàng cắt gọt, giữa móng, trên khuôn mặt tuyệt mỹ khẽ mỉm cười, hiển nhiên là tâm trạng đang cực kỳ tốt.

“Hoàng hậu nương nương, không ổn r ỡ!” Một cung nữ hoảng hốt chạy vào.

Tiếng kêu của cô ta khiến mũi kéo cắt móng tay của Phụng Ưc Tuyết trượt đi, cắt thủng một lỗ. Nàng ta chột n ổi dọa, ném chiếc kéo trên tay mình về phía cung nữ kia, mà cung nữ kia lại không dám tránh, chỉ đành cố g ồng lên mà chịu đựng. “Tử Quyên, từ lúc người tiến cung theo bản cung, đã bao giờ không biết quy củ như thế này chứ? Ở trong cung Phụng Nghi mà kêu gào ầm ĩ cái gì chứ? Không ổn? Cái gì không ổn? Người đang nguy ền rửa chủ nhân của người đây chết đi sao?”

Tử Quyên sợ đến trắng bệch mặt mũi, hoảng hốt quỳ xuống dập đầu, dập đầu đến mức trán tím xanh cả vào: “Hoàng hậu nương nương tha mạng, nô tỳ tuyệt đối không có ý đó! Hoàng hậu nương nương tha mạng!”

“Được rồi! Có chuyện gì thì mau nói đi, nếu không phải chuyện lớn thì coi chừng ta lột da ngươi đó!” Phượng Ưc Tuyết xót xa xoa móng tay của mình, mặt đầy vẻ tức giận.

Tử Quyên vội nói: “Hoàng hậu nương nương, Quốc trượng truyề tin tới, nói là thiếu gia mất tích rồi! Người bắt thiếu gia còn để lại mẫu giấy ghi là “Gậy ông đập lưng ông”!”

“Cái gì?!” Phượng Ưc Tuyết kêu ré lên! Phượng gia vốn là danh gia vọng tộc, gia thế cực kỳ lớn, mà Phượng Ưc Tuyết là đại tiểu thư đích tôn của chi chính. Chỉ tiếc Phượng quốc trượng phúc mỏng quá, vô số thế thiệp nhưng lại chỉ có được rất nhiều con gái, mãi đến bốn mươi tuổi mới có được một cậu con trai. Vì thế, tầm quan trọng của cậu con trai đó hiển nhiên không cần phải nói!

Thứ nhất, đây là đứa bé mà gia chủ Phượng gia mong chờ bao lâu nay, thứ hai, có được đứa bé này, khả năng được làm chủ gia tộc này của nhà họ mới không bị người ta giành mất. Mà Phượng Ưc Tuyết cũng có thể ngồi trên ngôi vị Hoàng hậu này lâu hơn một chút.

Vẻ rạng ngời vui vẻ trên mặt Phượng Ưc Tuyết lập tức biến mất sạch. Nàng ta nhắm mắt lại, bắt đầu trầm tư suy nghĩ từ đầu đến cuối chuyện này. Cuối cùng, một đáp án đã xuất hiện trong lòng nàng ta. Nàng ta tức tối siết chặt tay như sắp siết chảy cả máu, giọng nói vốn dịu dàng đoan trang trở nên vô cùng âm u, khùng bố: “Yến Kinh Hông! Người tàn nhẫn lắm!”

Còn ả Mặc Họa kia nữa! Nếu Mặc Họa mà không bán đứng nàng ta, thì làm sao Yến Kinh Hông biết là do mình làm. Cũng chỉ trách mình quá ngu ngốc, lại đi tin tưởng rằng vợ của Yến Kinh Hông sẽ đứng về phía mình. Chắc chắn chỉ có thể là do cô nàng đó giả vờ giả vịt, dùng mỹ nam kế với Mặc Họa, nên mới khiến cô ấy bị lừa thôi!

“Đi mời Thừa tướng đại nhân vào cung!” Nàng ta giận dữ nói, đừng thời gạt hết mọi thứ trên bàn xuống đất! Nàng ta không phục, bao năm nay nàng ta sinh tồn trong chốn hậu cung, nàng ta tự cho rằng mình đã nắm chắc được tâm lý của mọi người rồi, nhưng không ngờ, trước mặt Yến Kinh Hồng, chút mưu kế này của nàng ta thực sự không đủ để làm gì cả! Yến Kinh Hồng có thể không cần tính mạng của người thiếp kia, nhưng Phụng gia bọn họ thì bất luận thế nào cũng không thể mất đi đứa bé đó được!

...

Trong phủ Thừa tướng, Nam Cung Cẩm tìm được hướng giải quyết mọi chuyện rồi, đương nhiên vô cùng thoải mái dựa vào ghế quý phi ăn nho, nghe Văn bẩm báo: “Chủ nhân, Phụng Triển Dương, tiểu công tử của Phụng gia đã bị chúng thuộc hạ bắt rồi!”

“Ừm, tốc độ nhanh đấy.” Nam Cung Cẩm không tiếc lời khen ngợi. Phụng Triển Dương là tâm can bảo bối của gia chủ Phụng gia, là con nối dõi của nhà đó, tất nhiên sẽ không được phép xảy ra bất cứ sơ suất gì, đánh rắn phải đánh đập đầu, đạo lý này, Nam Cung Cẩm nàng vẫn hiểu rất rõ!

Bách Lý Kinh Hồng ngồi bên cạnh phê duyệt tấu chương, nhìn dáng vẻ đắc ý đó của nàng, trong lòng chợt cảm thấy rất buồn cười, nhưng hắn cũng không nói gì nhiều, chỉ thản nhiên nhìn nàng một cái, sau đó lại vùi đầu xử lý việc của mình.

Nam Cung Cẩm cũng rất nhân nhã cầm một quả nho nhét vào miệng hắn, cười tí mắt nói: “Tình yêu ời!”

Hắn thoáng khựng lại, xem ra không quen với động tác thân mật này lắm, cũng không mở miệng.

Nam Cung Cẩm nhú mày, sau đó bực mình nói: “Ăn đi!” Giọng nói đầy vẻ bực dọc.

Bị nàng quát như vậy, hấn lại rất ngoan ngoãn mở miệng ra, ngậm quả nho đó vào miệng.

Nam Cung Cầm lườm hấn một cái, tức tối nói: “Chàng ấy, đúng là cái tính thích bị ngược đãi!” Từ tế thì không nghe, cứ muốn mình phải cúi mới thích cơ.

Khóe môi hấn hơi giật giật, vẻ cam chịu lóe lên trong đôi mắt màu bạc ánh trắng kia.

Cũng đúng lúc này, một tiểu thái giám lắc la lắc lư bước vào, vừa thấy Nam Cung Cầm, gã liệ̀n cười nói: “Tướng gia, Hoàng hậu nương nương mời ngài vào cung một chuyến!”

Nam Cung Cầm không mấy để ý, lại tự bóc vỏ một quả nho nữa, làm ra vẻ không quan tâm, nói: “Trên vai bản quan bị thương do tên bán, trong người không thoải mái, e rằng không thể vào cung gặp Hoàng hậu nương nương được rồi!”

Trước khi tiến cung, tiểu thái giám kia cũng là con cháu tay chân của Phụng gia, thế nên gã biết rõ ngọn ngu ồn nội tình trong chuyện lần này. Nghe Nam Cung Cầm nói vậy, sắc mặt gã lập tức trở nên hơi khó coi: “Thưa tướng đại nhân, chẳng lẽ ngài không quan tâm đến sự sống chết của vị Hề phu nhân kia sao?”

“Bản quan nghĩ rằng, Hoàng hậu nương nương sẽ càng để ý đến sự sống chết của vị tiểu công tử Phụng gia kia hơn!” Nam Cung Cầm thản nhiên nói, trong giọng nói đầy vẻ ngang ngược hung hăng. Trong cuộc đàm phán, đương nhiên không thể thể hiện ra sự yếu đuối của mình, nếu không, chính mình sẽ thua một nửa rồi.

“Ngươi!!!” Tiểu thái giám tức tối chỉ vào Nam Cung Cầm, trong lòng bực phát điên. Dù sao, gã đi theo Hoàng hậu nương nương bao nhiêu năm nay, thực sự chưa từng phải chịu ấm ức gì, càng chưa từng bị người ta chặn họng bao giờ, trong lòng gã đương nhiên sẽ cảm thấy rất tức giận.

“Sao hả? Một gã hạ nhân bên cạnh Hoàng hậu nương nương mà cũng dám hống hách thế này, người cho rằng bản quan ăn chay niệm Phật sao?” Nam Cung Cẩm hừ lạnh một tiếng.

Tiểu thái giám kia vội rút tay lại, hiện giờ tiểu công tử vẫn còn ở trong tay đối phương, tốt nhất là đừng chọc giận y thì hơn. Hơn nữa, rõ ràng Hoàng thượng coi trọng Yến Kinh Hông này hơn nương nương nhà mình nhiều. “Thừa tướng đại nhân, nô tài sai rồi, nô tài đáng chết, chỉ tại nô tài nhất thời lo lắng quá nên mới bất kính với ngài thôi, xin ngài đại nhân đại lượng đừng chấp vặt với kẻ tiểu nhân, tha tội cho nô tài!”

Nam Cung Cẩm cười lạnh, mặt kiên nhẫn nói: “Được rồi, đừng có nói nhảm nhiều nữa, phiền công công quay về báo với nương nương, lúc nào tiếp thất của bản quan quay về thì lúc đó tiểu công tử Phụng gia cũng có thể quay về Công công về đi, không tiễn!”

Tiểu thái giám kia hơi hậm hực nhìn Nam Cung Cẩm, khóe mắt lại liếc qua Bách Lý Kinh Hông đang vui đùa cầm bút lông viết lách gì đó, đáy mắt chợt lóe lên tia sáng kỳ dị. Nhưng, cũng cùng lúc này, người đàn ông vốn đang cúi đầu kia chợt ngẩng lên nhìn gã một cái, ánh mắt như băng lạnh khiến người ta sợ đến run người! Gã rùng mình một cái, sau đó nhanh chóng quay người ra về..

...

Sau khi gã đi rồi, Nam Cung Cẩm rất nhàn hạ ngồi ăn nho tiếp. Khoảng hơn một canh giờ sau, Quân Tử Mạch đã quay về đi hẳn cửa chính. Sắc mặt tiểu nha đầu kia lại hơi ửng hồng, vừa nhìn thấy Nam Cung Cẩm, cô ấy lập tức nói: “Lại làm Tướng gia thêm phiền phức rồi!”

Nam Cung Cẩm lắc đầu không mấy bận tâm, nhưng lại hơi buồn bực nói: “Tử Mạch, sao mặt muội đỏ thế?” Nếu xét theo lẽ thường, bị bắt cóc đi khó khăn lắm mới quay về được, lẽ ra trên mặt phải đầy vẻ sợ hãi mới đúng chứ? Tiểu nha đầu này lại đỏ mặt là sao?

“À... chuyện này... chuyện này... là do vừa rồi lúc đi qua Ngự hoa viên, ta không cẩn thận bị choáng váng suýt rơi xuống hồ, được một người

đàn ông áo đen rất tuấn tú kéo lại. À không phải, ta đang nói cái gì thế này!” Quân Tử Mạch giậm chân một cái, mặt lại càng đỏ hơn.

Nam Cung Cẩm nghe vậy liền hiểu ngay, tiểu nha đầu này cũng giống như Mặc Họa vậy, mẫn tình nảy nở đây mà. Mùa này cứ như mùa để tương tự vậy! Người đàn ông áo đen rất tuấn tú à? “Có phải nhìn rất ngông cuồng, tà quái, vạt áo trước ngực hơi hé mở không?”

“Sao tử biết? Có đi đâu, đang giữa mùa đông thế này, hần không lạnh sao?” Sắc mặt Quân Tử Mạch lại trở nên rất khó hiểu.

Nam Cung Cẩm không khỏi bật cười, Bách Lý Dung thích Lãnh Tử Hàn, Quân Tử Mạch cũng thích Lãnh Tử Hàn, tên đó cũng có duyên với các thiếu nữ quá chứ!

“Nàng cười gì vậy?”

“Cười vì duyên phận của người nào đó tới rồi!”

Bách Lý Kinh Hồng cũng nhanh chóng hiểu ra đối phương là ai. Hần ngược lên nhìn Quân Tử Mạch, đột nhiên lại nổi lòng nhiệt tình, giọng nói thanh thoát vang lên: “Trẫm cảm thấy, nếu cô mà theo đuổi hần, chắc chắn sẽ thành công đấy. Trẫm sẵn lòng giúp đỡ.” Sớm quét cái tên Lãnh Tử Hàn kia ra khỏi tầm mắt của mình và Cẩm Nhi thì càng tốt.

“Phì!” Nam Cung Cẩm phun hết cả ngụm nước trong miệng ra ngoài, đúng là bụng dạ đen tối!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 47: Ta Là Người Cầm Địch, Hử?

Mắt Quân Tử Mạch sáng rực lên, cười tí mắt nói: “Thật không?” Khuôn mặt cô ấy đỏ hồng lên, cười tươi như quả táo chín, ánh mắt nhìn Nam Cung Cầm đầy vẻ mong chờ, dường như chỉ cần Nam Cung Cầm cũng nói ‘thật chứ’ thì cô ấy mới có thể tìm được sự tự tin của mình vậy.

Nam Cung Cầm ho khẽ một tiếng, cảm nhận được ánh mắt cảnh cáo của người nào đó đang bắn về phía mình, liền nói nước đôi: “Trên thế gian này không có chuyện gì khó cả, chỉ sợ lòng không bền thôi.” Làm sao nàng biết được chuyện này có thành hay không chứ, nhưng dưới ánh mắt lạnh như băng của người nào đó, thì dù có bao nhiêu lời nói thật nữa, nàng cũng chẳng dám nói ra.

Quân Tử Mạch như tìm thấy chí khí ngút trời của mình, liền quơ nắm đấm nhỏ xinh lên, khuôn mặt rạng ngời như phát sáng. Đây là lần đầu tiên trên mặt Quân Tử Mạch xuất hiện vẻ sống động như thế này kể từ sau khi rời khỏi hoàng cung Bắc Minh, dường như có ánh mặt trời đang chiếu rọi xuống mặt cô ấy, chiếu vào tới tận đáy lòng vậy.

Thế nên Nam Cung Cầm chợt phát hiện, Bách Lý Kinh Hồng mang theo ý đồ khác cỡ vũ cô ấy như thế này cũng là chuyện cực kỳ chính xác. “Tử Mạch, muội chỉ mới gặp Mộ Dung Thiên Liệt một lần thôi mà, muội dám chắc rằng mình thích hẳn ta sao?”

Quân Tử Mạch liếc Bách Lý Kinh Hồng một cái, dáng vẻ đó thể hiện ý tứ rất rõ, đó là vì có người đàn ông này ở đây, nên cô ấy ngại nói.

Nam Cung Cẩm cũng lườm Bách Lý Kinh Hồng một cái rồi lại nói với Quân Tử Mịch: “Không sao đâu, mọi cứ coi như hấn là kẻ câm điếc là được, dù sao bình thường ta nói chuyện với hấn, nếu hấn không giả vờ không nghe thấy, thì căn bản cũng chẳng đáp lời. Có gì mọi cứ nói thẳng là được!”

Vừa nghe câu này, khuôn mặt tuyệt mỹ tinh xảo của người nào đó lập tức hơi sa sầm xuống, người câm điếc ư? Hấn á?! Hấn giả vờ không nghe thấy bao giờ chứ? Có lúc hấn im lặng không nói chỉ là vì những câu đó không dễ đáp lời, hoặc là không cần thiết phải trả lời thôi mà. Hấn luôn tưởng rằng nàng có thể hiểu được ý của mình nên mới không nói nhiều, ai ngờ chuyện mình không đáp đó, qua miệng nàng lại biến thành người câm điếc thế kia.

Quân Tử Mịch nhìn Bách Lý Kinh Hồng một cái, nghĩ một chút cũng thấy hình như đúng là người này như thế thật. Vì thế, cô bèn nói thẳng: “Ta chắc chắn, vì lúc hấn cứu ta ấy, đẹp trai chết đi được!” Nói rồi cô ấy còn tạo dáng kiêu Tây Thi ôm ngực, hoàn toàn không giống với vẻ thẹn thùng ngại ngùng của Bách Lý Dung trước kia. Nếu ở thời hiện đại, thì thật chẳng khác nào mấy cô nàng mê ngắm trai đẹp.

Đây cũng là tình tiết anh hùng cứu mỹ nhân rất quen thuộc của các thiếu nữ, Nam Cung Cẩm cười nói: “Vậy sau này lúc hấn đến, mọi nhớ nắm chắc cơ hội, mau chóng chạy ra mà quyến rũ hấn nhé!”

“Chuyện này...” Quân Tử Mịch chợt cảm thấy hơi khó khăn. Nếu làm vậy liệu có mặt dầy quá không? Bất gặp ánh mắt trêu chọc của Nam Cung Cẩm, cô giậm chân, bắt đầu lảng sang chuyện khác: “Tỷ tỷ, tỷ chỉ giỏi trêu chọc ta thôi! À phải rồi, lúc đó rất kỳ lạ nhé. Lúc ta bị người ta thả từ trong một căn phòng tối ra, ta có nhìn thấy một tay thái giám bị người ta khiêng đi. Dường như thái giám đó là người của Hoàng hậu.”

Hoàng hậu đã từng nhiều lần phái người tới mời Nam Cung Cẩm, lần nào đến truyề lệnh cũng là tiểu thái giám đó, nhưng hôm nay lại nhìn thấy gã chết, hơn nữa dáng vẻ còn vô cùng kinh khủng. Nam Cung Cẩm quay sang nhìn Bách Lý Kinh Hồng, như đang muốn hỏi xem hấn thấy thế nào.

Hắn vốn định không nói gì, nhưng nhớ đến chuyện vừa rồi mình bị coi như người câm điếc, khước môi hắn khẽ giật lên vài cái rồi chậm rãi nói: “Vừa rồi, gã nhìn thấy tấu chương của ta.” Người có nội lực cực kỳ thâm hậu có thể nghe rõ ràng tiếng động trong vòng vài dặm. Lúc này hô hấp của người kia bị hỗn loạn vài phần, đương nhiên hắn cũng có thể nghe thấy được. Hắn ngừng đầu nhìn gã, thấy ánh mắt gã đang nhìn chằm chằm vào góc sổ màu vàng sáng bị lộ ra khỏi bìa của mình, nên hắn cũng nhanh chóng biết được gã đã phát hiện ra đi đầu gì.

Thế nên hắn bèn ra hiệu cho Phong, để Phong đi giải quyết việc này. Những chuyện này, Nam Cung Cẩm đang mải mê ăn nhò đâu không hề phát hiện ra.

Nam Cung Cẩm gật đầu ra vẻ đã hiểu. Cũng đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng huyên náo, quản gia nhanh chóng chạy ra cửa theo ánh mắt ra hiệu của Nam Cung Cẩm. Không lâu sau quản gia đã quay lại, sau lưng còn có một thái giám đi theo, sắc mặt hơi phức tạp: “Tướng gia, là...”

“Thừa tướng đại nhân, nô tài phụng mệnh của Hoàng thượng, đưa mấy người thợ này tới đây. Hoàng thượng nói lần trước ở tiệc ngắm hoa, Hoàng thượng đã hứa với ngài là sẽ coi nói lại phủ Thừa tướng rộng gấp đôi, sau đó chuyển hết cây mai trong vườn mai tới, nhưng mãi mà chưa khởi công được. Thế nên hôm nay Hoàng thượng mới sai nô tài đưa mấy người này tới đây, sớm hoàn thành lời hứa của Hoàng thượng với Thừa tướng đại nhân!” Người này là thái giám truyền lời đặc lực nhất bên cạnh nội thị giám.

Nam Cung Cẩm thoáng sửng người, sau đó nhún vai không tỏ thái độ gì: “Phiền công công quá!”

“Không phiền không phiền, được truyền chỉ giúp Hoàng thượng là vinh hạnh của cha gia!” Công công kia nói rồi mím môi cười một cái, nụ cười đó chỉ khiến người ta cảm thấy dị dị. Gã quay lại vẫy tay với đám người ngoài cửa: “Các người còn ngần ra đó làm gì, còn không mau khởi công đi!”

“Vâng, công công!” mấy người bên ngoài đáp một tiếng r ồi bắt đầu làm việc.

Từ đầu đến cuối, Nam Cung Cẩm không hé răng câu nào, mặt cũng không chút cảm xúc, dường như nơi đang được sửa sang không phải là phủ của mình vậy.

“Thừa tướng đại nhân, nô tài đã truy ền lời hết r ồi, cũng đã đưa người đến r ồi, nô tài xin cáo từ!” Thái giám kia cười vô cùng quái gở, còn có vẻ như có ẩn ý xấu gì đó.

Nam Cung Cẩm gật đầu: “Mời công công!”

Thái giám truy ền chỉ khó chịu ra về. Đi truy ền chỉ bao nhiêu năm nay, chỉ duy nhất có đến phủ Thừa tướng truy ền là làm cho gã khó chịu nhất, vì tất cả các đại nhân khác đều sẽ ng ăm nhét bạc cho gã, chỉ riêng Thừa tướng đại nhân là vô cùng keo kiệt, trước giờ chưa từng làm thế. Không phải gã chưa từng thử quay về kêu ca nói xấu Thừa tướng để báo thù, nhưng lần nào Hoàng thượng cũng chỉ cười cho qua, vô cùng tin tưởng Thừa tướng, chuyện này khiến gã càng ảm ức hơn.

Chờ gã đi r ồi, Nam Cung Cẩm mới quay sang nhìn người bên cạnh: “Chàng nghĩ tên đoạn tỵ chết tiệt kia lại muốn làm gì?” Thật ra đã qua lâu r ồi, nàng cũng đã quên bém mất chuyện này r ồi, không ngờ hôm nay hẳn ta lại nhớ ra.

“Cây cao đón gió lớn.” Mấy chữ lạnh lùng phun ra từ miệng hắn, cũng đủ để nói rõ mục đích của Mộ Dung Thiên Thu. Hôm đó trên tiệc ngắm hoa, hắn cũng đã nhìn thấu ý đồ của Mộ Dung Thiên Thu r ồi, bây giờ, gã đàn ông đó thực sự không nhin nổi nữa, muốn ra tay r ồi sao?

Cây cao đón gió lớn à! Hay cho một chiêu cây cao đón gió lớn này, nói trắng ra là hẳn ta muốn nâng đỡ Yến Kinh H ồng lên cao hơn nữa, cao đến tận cùng r ồi những kẻ ghen tị đến đỏ mắt kia hẳn cũng sẽ lao ra mà tố cáo. Càng nhiều người đứng ra, thì dù Nam Cung Cẩm có năng lực đến mấy cũng chỉ có thể làm cái đích để đám vương công đại thần kia bức tử mà

thôi. Nhưng mà, rốt cuộc mục đích cuối cùng của tên đoạn tụ chết tiệt đó là gì đây? “Mộ Dung Thiên Thu... hẳn là đã không còn tín nhiệm ta nữa.”

Có đi đâu, tuy Nam Cung Cẩm hiểu đạo lý làm thần tử, nhưng lại không hiểu đạo lý làm quân vương. Bách Lý Kinh Hồng đứng bên cạnh nghe vậy chỉ thần nhiên nói: “Đó cũng là một lý do. Một lý do thứ hai, chính là để đẩy nàng lên đầu sóng ngọn gió, để ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về phía nàng. Đến lúc đó, năng lực của nàng không đủ để tự bảo vệ mình, thì nàng chỉ có thể dựa dẫm vào chỗ vững chắc hơn thôi.”

Mà người có năng lực đủ để bảo vệ một thần tử đang là cái đích cho mọi người công kích đó, chỉ có đế vương, Mộ Dung Thiên Thu!

Cũng có nghĩa là, hành động này của Mộ Dung Thiên Thu, có thể là muốn lấy mạng của Nam Cung Cẩm, cũng có thể là muốn ép đối phương phải quay về bên mình.

“Ta cảm thấy lý do thứ nhất có vẻ có khả năng hơn một chút.” Bởi vì, ý đồ của Mộ Dung Thiên Thu với mình đã không phải là chuyện ngày một ngày hai nữa. Nếu là lý do thứ hai, chắc chắn hẳn ta sẽ không kéo dài tới tận ngày hôm nay mới khởi công, nhất là ở thời điểm nhạy cảm như thế này. Vài ngày trước, chính mình còn nghi ngờ hẳn động đến Quân Tử Mạch.

Nghe nàng nói vậy, Bách Lý Kinh Hồng cũng không nói gì, chỉ cúi đầu tiếp tục giải quyết việc của mình. Theo hẳn thấy, thì cả hai khả năng đều là có thể, có lẽ Mộ Dung Thiên Thu muốn thừa cơ để có được nàng, cũng có thể, là vì không có được nên muốn giết nàng. Nhưng nói chung, đi đâu này cũng chứng tỏ hiện giờ Mộ Dung Thiên Thu đã không còn tin tưởng nàng nữa, muốn lấy mạng Cẩm Nhi, như vậy cũng không phải là không có lợi cho hẳn, đúng không?

Tiếng khởi công càng lúc càng chói tai, cũng đúng lúc này, quản gia tới bẩm báo: “Tướng gia, ba vị đại nhân tới chơi!”

“Mời đi!” Ba vị đại nhân này, trừ đám Mị Văn Dạ ra thì hẳn không còn ai khác đâu nhỉ.

Quả không ngoài dự đoán, ba người Lãnh Vũ Tàn, Mị Văn Dạ, Mạnh Hạo Nhiên tươi cười bước vào.

Bách Lý Kinh Hồng nhìn Hủy một cái, hắn ta lập tức lặng lẽ thu hết tấu chương trên bàn lại, không để mấy người kia nhìn thấy.

“Thừa tướng đại nhân, chúng ta tới thăm bệnh đây. Đờng thời, cũng muốn đến chúc mừng ngài được mở rộng phủ!” Nói đến câu sau, trong đáy mắt họ như lóe lên vẻ châm chọc và lo lắng.

Nam Cung Cẩm lười biếng vắn eo, sau đó cười nói: “Ta thấy, các vị đại nhân lên cười ta thì có ấy?”

Nàng vừa dứt lời, nụ cười trên mặt mấy người kia đều biến mất. Sau khi bọn họ nghe tin phủ Thừa tướng bắt đầu khởi công coi nói thì mới đến đây, nên hơi lo lắng nhìn Nam Cung Cẩm: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Nếu là trước kia, với sự tin tưởng sùng ái của Hoàng thượng dành cho Yến Kinh Hồng, thì hắn ta làm chuyện này cũng chẳng có gì là lạ. Nhưng bây giờ lại đột ngột giống trống khua chiêng làm thế này, xem ra Hoàng thượng muốn ra tay rồi. Bọn họ hoàn toàn không muốn cứ thế mất đi người huynh đệ tốt Yến Kinh Hồng này, thế nên mới cố tình tới đây để thể hiện sự quan tâm.

“Không có chuyện gì, các huynh cũng không cần lo lắng quá đâu. Phải biết rằng, Yến Kinh Hồng ta là Tiểu Cường đập mãi không chết, người bình thường đâu có làm gì được ta!” Nam Cung Cẩm còn vui vẻ đùa cợt.

Nhưng mấy người kia lại hơi nhú mày, Mị Văn Dạ nói: “Thừa tướng đại nhân, tuy rằng khả năng ăn nói của ngài thực sự là có một không hai, tính cách cũng rất cảnh giác, nhưng xử lý bất cứ chuyện gì cũng nên lấy cẩn thận làm đầu mới được!”

Nghe vậy, Nam Cung Cẩm nhìn hắn ta một cái như cười như không, đáy mắt còn như ẩn chứa vẻ thăm dò: “Văn Dạ huynh, mấy câu này hoàn toàn không giống huynh thường ngày chút nào!”

Sắc mặt của Mị Văn Dạ cũng cứng lại một chút, hơi ngượng ngùng. Hai người Lãnh Vũ Tàn và Mạnh Hạo Nhiên nhìn vẻ mặt này của hắn ta, lại chỉ cảm thấy như suy đoán trong lòng mình được kiểm chứng vậy.

“Khụ khụ...” Ai đó đứng bên cạnh lại hắng giọng một cái vô cùng đúng lúc, ngắt đứt sự trêu chọc của Nam Cung Cẩm và Mị Văn Dạ.

Mặt Nam Cung Cẩm chột sa sầm xuống, giờ đến huynh đệ đứng nói chuyện trêu chọc nhau chút cũng không được nữa, cuộc sống thế này thật quá ảm ức mà! Nhưng nhớ đến chuyện tên này còn không có người bạn nào là nữ giới, tính ra còn biết đi đâu hơn mình rất nhiều, nên nàng đành ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

“Thừa tướng đại nhân, chúng ta và Văn Dạ huynh cũng có cùng suy nghĩ, huynh nên cẩn thận chút thì hơn. Tốt nhất là...” Mạnh Hạo Nhiên nói rồi hơi bất an nhìn quanh bốn phía.

Quân Tử Mạch và quản gia biết đi đâu lập tức cùng hạ nhân lui ra ngoài.

Mạnh Hạo Nhiên thấy vậy mới nói tiếp đi đâu mình định nói: “Tốt nhất là có thể làm cho rõ ràng, vì sao Hoàng thượng lại muốn ra tay với huynh. Hóa giải được hiểu lầm mới là tốt nhất!”

“Đa tạ Mạnh đại nhân nhắc nhở!” Nàng hoàn toàn không ngờ đám huynh đệ trên bàn rượu này của mình lại có thể tới nhắc nhở mình vào thời điểm như thế này. Nếu để Mộ Dung Thiên Thu biết được, thì cả ba người cũng sẽ bị nghi ngờ theo thôi. Đúng là gặp họa nạn mới biết chân tình!

Lãnh Vũ Tàn cũng lên tiếng: “Nếu không phải là chuyện gì lớn, thì bản hầu cũng có thể cầu xin Hoàng thượng giúp cho, biết đâu chuyện này còn có hướng giải quyết!”

Nam Cung Cẩm cười đáp: “Vũ Tàn huynh cứ yên tâm đi, không cần huynh phải đi cầu xin Hoàng thượng đâu, chỉ cần lúc huynh rảnh rồi đừng có chạy tới chỗ Hoàng thượng buồn dưa lê, là tại hạ cảm thấy thỏa mãn lắm rồi!”

Nàng vừa dứt lời, Mị Văn Dạ và Mạnh Hạo Nhiên đầu quay sang nhìn hấn ta bằng ánh mắt ngỡ ngàng, cái tên hũ nút Lãnh Vũ Tàn này mà lại đi buôn dưa lê với Hoàng thượng sao? Đúng là coi thường tiếm chất của tên này quá! Lãnh Vũ Tàn xấu hổ đến mức chỉ muốn đào một cái hố mà chui xuống, ầm ức nói: “Bản hầu chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi, không có ý buôn dưa nói xấu người khác!”

“Thôi được rồi, những gì cần nói chúng ta cũng đã nói hết. Thừa tướng đại nhân nhất định phải cẩn thận một chút!” Mạnh Hạo Nhiên coi như kết luận một câu.

Nam Cung Cầm gật đầu, cười to nói: “Đúng là không uổng công ta làm bạn với mấy người các huynh!”

“Khụ khụ...” Tiếng hắng giọng buồm bực lại vang lên, sắc mặt Nam Cung Cầm bất giác xám xịt đi vài phần.

Ba người kia đầu cười không mấy bận tâm: “Phải thế chứ. Lúc nào Thừa tướng đại nhân có thời gian rảnh, chúng ta lại tụ tập!”

“Mời!” Nam Cung Cầm cũng không giữ họ. Vì nếu Mộ Dung Thiên Thu muốn ra tay với mình, mà họ ở đây quá lâu thì khó tránh khỏi sẽ khiến cho Mộ Dung Thiên Thu nghi ngờ, lại liên lụy đến đám huynh đệ này của mình.

Ba người gật đầu muốn đi, cuối cùng, Mị Văn Dạ im lặng một lúc, lại nói với Nam Cung Cầm: “Nếu bất đắc dĩ phải đi, thì huynh đệ có thể giúp huynh!” Nói xong hấn ta phẩy tay áo đi trước, cứ như có sói đuổi theo sau lưng vậy.

Nếu Mộ Dung Thiên Thu thực sự muốn xuống tay với Nam Cung Cầm, thì việc giúp đỡ Nam Cung Cầm cũng là một dạng phản bội đế vương. Mị Văn Dạ nói ra câu như vậy tức là thực sự coi nàng là huynh đệ, có đi đâu, hấn ta nói xong lại chạy nhanh thế làm gì? Nàng nhìn hai người kia hỏi: “Các huynh có cảm thấy hôm nay hấn ta có gì đó hơi khác không?”

Lãnh Vũ Tàn nói như thật: “Đúng là hơi khác, xấu hơn bình thường chút!” Lãnh Vũ Tàn là thế đấy, bất cứ lúc nào cũng không quên đả kích Mị Văn Dạ.

Mị Văn Dạ nghe vậy, chân liền lảo đảo một cái, quay đầu tức tối quát Lãnh Vũ Tàn: “Dù ông đây có xấu đến mấy thì cũng đẹp hơn huynh trăm nghìn lần nhé!”

“Thôi được rồi, mấy câu nói ra thì ai tin được chứ? Rõ ràng ta mới là mỹ nam đệ nhất kinh thành!” Lãnh Vũ Tàn cực kỳ mặt dầy nói.

Cái danh mỹ nam đệ nhất kinh thành đó, nếu không phải là Mị Văn Dạ thì cũng là Liệt Vương gia hoặc Hoàng thượng, chứ làm gì đến lượt Lãnh Vũ Tàn chứ? Kỳ lạ thay, cả Mị Văn Dạ và Mạnh Hạo Nhiên đều không phản bác gì, để mặc cho hắn ta chém gió. Ba người cười đi ra khỏi phủ Thừa tướng.

“Chàng có cảm thấy hôm nay ba người họ có gì đó khác khác không?” Nam Cung Cẩm rất buồn bực.

Hỏi xong không thấy hắn đáp lời, Nam Cung Cẩm cũng nhạy cảm nhận ra sắc mặt hắn hiện giờ không phải xấu bình thường nữa, khóe môi nàng giật giật: “Được rồi mà, hôm nay chàng cũng có gì đó khang khác!” Chuyện to như con kiến ấy mà cũng ghen với tuông, nàng thực sự nghi ngờ kiếp trước tên này là cái thùng dấm chua đầu thai ấy!

“Ta là người câm điếc, hử?” Giọng nói đầy vẻ uy hiếp vang lên.

“Ặc, ta chỉ thuận miệng nói thôi mà!” Nam Cung Cẩm chột cảm thấy sau lưng ướt đầm mồ hôi lạnh.

Hắn đứng dậy sai bước đến trước mặt nàng: “Vậy, mấy người bạn đó khiến nàng rất không nở chia xa sao?”

“Đâu có!” Nàng quả quyết lắc đầu!

Nghe vậy hắn mới có vẻ mãn nguyện hơn một chút, khẽ hừ lạnh một tiếng rồi vào phòng trong. Nam Cung Cẩm không biết làm sao sờ chóp mũi, xem ra lại phải tốn công sức đi dỗ dành rồi! Nhức trứng quá...

...

Đêm xuống, Phong đi tản bộ trong vườn.

Đang vui vẻ đi dạo, rẽ qua đường nhỏ, lại nhìn thấy Mặc Họa mà mấy hôm nay hắn ta tránh như tránh tà. Khóe môi hắn giật giật, vội vàng tránh sang một bên giả làm người vô hình. Nhưng Mặc Họa lại ngừng lại, chăm chú quan sát người đàn ông này, không biết vì sao, cứ nhìn thấy đối phương, cô lại có cảm giác quen thuộc đến lạ kỳ. Lần trước nhìn thấy hắn cũng là cảm giác này, lần này, cảm giác ấy lại càng mạnh mẽ hơn.

“Nhìn cái gì? Chẳng lẽ Công chúa điện hạ thích tại hạ rồi sao?” Giọng nói đầy khiêu khích của Phong vang lên.

Mặc Họa cười lạnh, nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn ta, cô lại nói không chút nể nang: “Một tên hạ nhân thôi mà lại dám không biết mình là ai như vậy, bản Công chúa thích người thì đúng là chuyện nực cười!”

Nói rồi cô hát cao đầu, uốn ngực bỏ đi, để mặc Phong đứng tại chỗ, trong lòng ngực như có một ngọn lửa bùng lên thiêu đốt. Tiện nhân kia, Phong hắn đây sống bao nhiêu năm nay, chưa từng bị coi thường như vậy bao giờ. Trước giờ hắn vốn rất có duyên với phụ nữ, nhưng cô nàng đáng chết này lại dám ngang nhiên khinh bỉ hắn, nói ra mấy câu cực kỳ gọi đòn như thế! Một tên hạ nhân ư?! Một tên hạ nhân thì làm sao?! Có ai cao quý gì hơn ai chứ?! Nhưng, hắn lại không thể không thừa nhận, mẹ kiếp, đúng là hắn ta cũng chỉ là một tên hạ nhân mà thôi. Dù rằng trên giang hồ ở Nam Nhạc, hắn ta vẫn còn cao quý hơn các chủ nhân khác rất nhiều, nhưng thân phận của hắn, thực sự chỉ là một ám vệ mà thôi!

Gió lạnh nổi lên, hắn giậm dừ đứng trên hành lang một lúc lâu, cuối cùng vẫn cảm thấy mình không thể nào nuốt trôi được cục tức này. Dù hắn có là hành khất thì Mặc Họa kia cũng không có tư cách mà hoa chân múa tay với hắn, đúng không? Nghĩ vậy, hắn liền hùng hổ lao về phía viện của

Mặc Họa. Từ đằng xa, hắn đã nhìn thấy cửa phòng đóng chặt, đám nha đầu canh cửa nhìn thấy hắn chạy tới, trên mặt đều lộ ra vẻ kinh hãi, còn có chút ngại ngùng, e sợ.

Phong còn không thèm nhìn họ lấy một cái nào, hắn lướt qua như một cơn gió, giậm dũ đập tung cửa ra!

“Ầm” một tiếng! Hai nha đầu ngoài cửa đều ngớ người ra, không ngờ tốc độ của đối phương lại nhanh như vậy, chớp mắt một cái đã tới cửa rồi, còn đập được cửa ra nữa!

Mà người bên trong phòng cũng kinh ngạc đến không thể kinh ngạc hơn! Cô vừa mới cởi hết quần áo trên người ra chuẩn bị tắm rửa, nhưng gã đàn ông quái gở này là thế nào đây? Ai cho hắn tự ý đập cửa xông vào như thế?! Gió lạnh thổi vù vù khiến cô bất giác rùng mình vài cái.

Phong cũng ngăn người tại chỗ. Hắn vốn định tới tìm cô nàng này cãi cọ một phen, nhưng không ngờ khi mình đập tung cửa ra, thì đối phương lại hoàn toàn không mặc quần áo gì, cứ trần trụi như thế đứng đó! Chuyện này....

Một lúc sau, cuối cùng Mặc Họa cũng phản ứng lại, nhanh chóng kéo áo khoác bên cạnh sang quấn kín người mình, cũng không hề kêu ầm lên thất thanh vì sợ hãi như các cô gái khác, mà lạnh lùng nhìn Phong đứng ngoài cửa, mặt lạnh như băng, cuối cùng, cô sải bước tới trước mặt hắn, vung tay tát bốp một cái thật mạnh vào mặt hắn!

Ầm thanh giòn tan vang lên rất chói tai trong đêm tối!

Phong ôm lấy má nhìn cô gái mặt không chút cảm xúc đứng trước mặt mình bằng ánh mắt không thể tin nổi. Đây là lần đầu tiên hắn bị người ta tát tai kể từ khi đi theo điện hạ đến giờ! Ngọn lửa giận dâng lên đến tận cổ, nhưng hắn vẫn nhẫn nhịn không phát tác vì chuyện này đúng là do hắn sai! Người ta là con gái trong trắng, tự dưng vô duyên vô cớ lại bị người khác nhìn sạch thế này, dù là ai cũng đều tức giận thôi!

“Xin lỗi, ta sẽ chịu trách nhiệm!” Phong cúi đầu nói.

“Chịu trách nhiệm ư?” Mặc Họa như nghe thấy chuyện nực cười nhất thế gian. Cô quan sát người đàn ông trước mặt mình từ trên xuống dưới, lạnh lùng nói: “Chỉ bằng người, mà cũng mơ đến chuyện chịu trách nhiệm với bản Công chúa sao? Người dựa vào cái gì? Chỉ dựa vào khuôn mặt này của người, hay là thân phận ám vệ của người?”

Giọng điệu của cô cực kỳ chói tai, từng câu từng chữ đều đâm đập lên tôn nghiêm của người khác! Mặt Phong giật mạnh vài cái, hiển nhiên hắn chưa từng bị sỉ nhục như vậy bao giờ! Bị người ta tát cho một cái đã đành, nhưng bị khinh bỉ ra mặt thế này, thì dù rằng thực sự là lỗi của hắn, dù rằng tính tình hắn có tốt đến mấy, lúc này cũng không thể không bùng phát. Hắn nhìn cô gái xinh đẹp tuyệt trần trước mặt, cười lạnh châm chọc không chút khách sáo: “Ta không xứng với cô, cô cho rằng cô là cái thá gì chứ? Mỗi một cô nương trong Trầm Hương các cũng đều có dáng người đẹp hơn cô. Nói ta sẽ chịu trách nhiệm với cô cũng là đêcao cô r ồi, không biết đi ầu!”

Nói xong chính hắn cũng hơi toát mồ hôi, mình là đàn ông đàn ang, mà lại đi nói mấy câu như thế này với một cô gái!

Mặc Họa nghe vậy chỉ cảm thấy mình như bị chọc tức phát điên thôi! Máu dâng lên tận đầu, một ngụm máu tươi đã lên đến cổ họng: “Người nói cái gì?”

“Cô nghe thấy cái gì, thì là ta nói cái đó đấy!” Nói xong, hắn lập tức xoay người bỏ đi.

Mặc Họa muốn đuổi theo đập cho hắn một trận, có đi ầu hiện giờ quần áo của mình xộc xệch thế này không tiện ra ngoài, nên cô đành cắn răng nhịn xuống. Gã đàn ông chết tiệt đó, mối thù này, Mặc Họa cô nhất định sẽ phải báo!!!

...

Ngày hôm sau, khi tin tức này truyền đến tai Nam Cung Cẩm, nàng chỉ cảm thấy vô cùng thú vị, cực kỳ thần bí. Tính cách của Mặc Họa vốn kiêu ngạo, coi thường thân phận của Phong cũng là bình thường thôi. Nhưng

nhìn Phong có vẻ phóng đảng ngang ngạnh như vậy, nhưng trong bản chất cũng vô cùng tự kiêu. Hai người đó, có khi sau này lại có kịch hay để xem!

“Cười gì thế?” Hấn đích thân chuẩn bị sẵn bữa sáng, đặt lên trên bàn, nhìn nàng cười tươi như vậy bèn lên tiếng hỏi.

Nam Cung Cầm nghĩ chắc hấn cũng chẳng có hứng với mấy chuyện này chuyện kia, nhìn bữa sáng thanh đạm trên bàn, cười nói: “Không có gì! Chàng vất vả quá!”

“Qua vài hôm nữa chúng ta có thể đi rồi!” Giọng nói lạnh lạnh chậm rãi vang lên.

Nam Cung Cầm khó hiểu: “Chàng chắc chứ?”

“Ta nhận được tin báo, sáng sớm mai Đạm Đài Minh Nguyệt sẽ đến đây.” Đây là một tin tốt.

“Ừm!” Nam Cung Cầm gật đầu, sau đó cười giảo hoạt, giọng điệu đầy vẻ âm u khủng bố: “Tiểu tử đó dám uy hiếp ta, chắc chắn phải đáp lễ hấn ta thật ra trò mới được! Chàng nghĩ xem, chúng ta nên chuẩn bị quà gặp mặt cho hấn ta thế nào đây?”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 48: Quà Gặp Mặt Của Đạm Đài Minh Nguyệt

Trên quan đạo rộng rãi, dân chúng đều đang ngẩng đầu quan sát, vì hôm nay là ngày Mạc Bắc Vương tới thăm.

Ai mà không biết Mạc Bắc đang rất hỗn loạn, cuối cùng Hữu Dực Vương Đạm Đài Minh Nguyệt là người giành được chiến thắng. Mà vị Hữu Dực Vương trong truyền thuyết kia chính là người được thiên hạ mệnh danh là chiến thần. Đương nhiên, mọi người tới xem cũng không phải để sùng bái hắn ta, mà là đến để ngó một cái, xem người đàn ông đó có tuấn tú như trong lời đồn hay không, có thể tuấn tú đến mức đi đánh trận cũng phải đeo mặt nạ hay không!

Trên lầu trà lâu tửu điểm ven đường, có hai công tử mặc áo trắng đứng đó.

Một người là Nam Cung Cẩm, một người là Bách Lý Kinh Hằng.

Nam Cung Cẩm là muốn đáp lễ tên kia một phen, đồng thời cũng muốn nhìn xem Đạm Đài Minh Nguyệt có phải là kẻ đã kéo mình xuống hôm trước hay không. Cho dù người đó không phải Đạm Đài Minh Nguyệt, thì chắc chắn cũng sẽ là thuộc hạ của hắn ta thôi.

Không lâu sau, một đoàn quân giáp sắt khổng lồ tiến vào thành. Trên tay họ giương cao Vương kỳ, sắc mặt lạnh lùng, trên người ăn mặc rất chỉnh tề, đúng là một đội kỵ binh hạng nặng hiếm có ở đại lục này, xem ra chính là đội quân trực thuộc trực tiếp vị Mạc Bắc Vương này. Sắc mặt của họ kiêu ngạo như chim ưng, lại lạnh lùng đầy sát khí như báo!

Một luồng sát khí mạnh mẽ ập tới, đoàn quân trang nghiêm long trọng bước từng bước một. Nhìn thấy bọn họ, giống như nhìn thấy một đám sói hoang, vô cùng hoang dã, sát khí ngập trời! Như thể chỉ một giây sau, bọn họ sẽ nhào lên mà chém giết, cướp đoạt vậy!

Nhưng khi mọi người nhìn thấy vị Mạc Bắc Vương kia, tất cả đều không hèn mà cùng lộ ra vẻ thất vọng! Vì người ta căn bản không định cho họ nhìn thấy mặt. Trên mặt hắn ta đeo mặt nạ quý, trên người mặc một bộ giáp màu xám nhìn bưng bưng khí thế, dưới ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống, phong thái của hắn ta càng lộ rõ khiến người ta vô cùng chói mắt.

Khi đội quân đang đi rất khí thế, những đóa hoa tươi thi nhau bay từ trên đài cao ở xung quanh xuống, vô số cô nàng mê trai đứng trên đó cầm khăn tay vẫy vẫy.

Môi Nam Cung Cẩm nhếch lên nở nụ cười giảo hoạt, những đóa hoa tươi này hữu ích hơn cánh hoa rất nhiều, cũng tiện cho chuyện sắp tới xảy ra. Mấy đóa hoa rơi xuống phía trước, Đạm Đài Minh Nguyệt chỉ nhìn một cái, không để ý quá nhiều. Khi hoa tươi càng lúc càng nhiều, thì thoảng lại rơi vào người hắn ta, hắn ta lại càng không muốn để ý hơn.

Có đi đâu, trong lòng hắn ta hơi kỳ quái, mình đeo mặt nạ thế này, sao những cô gái kia vẫn điên cuồng thế nhỉ? Chẳng lẽ có thể nhìn xuyên qua mặt nạ của mình để nhìn thấu khuôn mặt hắn ta sao? Hay là do họ nghe tin đồn, nên mới nông cạn cho rằng mình là mỹ nam, rồi giờ mới có hành động kỳ quặc thế này? Trong lòng hắn ta vô vàn suy đoán, cũng trong lúc đang ngẫm nghĩ, hắn ta lại chợt cảm nhận được một thứ gì đó từ một phương hướng nào đó đang bay về phía mình với tốc độ và trọng lượng hơi khác biệt một chút.

Khuôn mặt dưới lớp mặt nạ khẽ nở nụ cười lạnh, thậm chí còn không thèm nhìn, lập tức rút đao sắt chém về phía thứ kia, chỉ nhẹ vung tay một cái, định đánh ngược thứ kia trở về.

Nhưng mà, “choét” một tiếng...

Trong khoảnh khắc đó, vạn vật đều tĩnh lặng! Mọi người đều ngẩn ngơ nhìn bàn tay kia của Đạm Đài Minh Nguyệt và cả vật thể không xác định bị bắn vào người hắn ta kia!

Khuôn mặt dưới lớp mặt nạ của Đạm Đài Minh Nguyệt cũng như nứt ra, không thể tin nổi đưa bàn tay mình lên trước mắt, thứ dính trên cánh tay hắn ta đã bị hắn ta hít xuống, nhưng cũng chính vì hắn hít như vậy, mới càng khiến thứ kia bị toét ra, bắn ra, dính hết vào người! Mùi thối hoắc sộc vào mũi, toàn thân cũng dính từng viên cứt trâu tròn xoe!

Mọi người đều quên cả thở, mọi người đều quên cả diểu hành! Cứ vậy ngó người đứng tại chỗ, thời gian cũng như ngừng lại ngay lúc này!

Nam Cung Cầm ở trên lầu cao thì ôm bụng cười ha hả. Đúng thế, đây chính là tác phẩm của nàng! Nàng vốn định thưởng cho tên này một vãi cứt người cơ, nhưng chung quy như vậy hơi tởm quá, hơn nữa, nếu làm thế, Đạm Đài Minh Nguyệt cũng sẽ bị chọc điên người, đến lúc đó tra ra nàng sẽ không dễ xử lý nữa! Vì vậy, sau khi cân nhắc đi cân nhắc lại, nàng đành phải chọn cứt trâu!

Đầu tiên là để cho người ta ném hoa tươi đánh lạc hướng sự chú ý của kẻ địch, sau đó mới phái người dùng cứt trâu làm thành một quả cầu cứt trâu, ném về phía Đạm Đài Minh Nguyệt! Nàng vốn cho rằng đối phương được ném nhiều hoa như vậy, sẽ không ngờ hoa tươi đột nhiên biến thành cứt trâu, cho nên không tránh được bị quả cầu cứt trâu ném trúng người. Nhưng tên này lại có nội lực quá cao, lại nhận ra từ xa sau đó vung tay hít ngược lại. Uy lực do hắn ta tạo ra còn lớn hơn nhiều so với việc bị ném thẳng quả cầu cứt đó vào người, thế nên hắn ta mới bị bắn đậy người như vậy!

Đạm Đài Minh Nguyệt cũng hoàn toàn sững sờ! Tuy đúng là trước đây Mạc Bắc và Tây Võ cũng có thù oán, nhưng giữa các quốc gia với nhau, trước giờ không hề có kẻ thù vĩnh viễn hay bạn bè vĩnh viễn, chỉ có lợi ích là vĩnh viễn. Thế nên, hắn ta muốn tới đây, Mộ Dung Thiên Thu cũng vui vẻ đón chào! Có đi đâu, vừa mới vào Hoàng thành, đã bị thưởng cho bãi cứt trâu thế này là sao?!

Nghĩ vậy, mũi thối lại xộc thẳng vào mũi, hắn lập tức có cảm giác cực kỳ buồn nôn! Hắn ta khẽ đẩy mặt nạ quỷ lên một chút, lộ ra cánh môi mỏng đường nét rõ ràng, sau đó gập người trên lưng ngựa, điên cuồng nôn ọe! May mà hắn ta cũng chỉ nôn ra nước chua chứ không có bất cứ thứ gì làm ảnh hưởng đến hình tượng của hắn.

Kỵ binh Mạc Bắc đầu tức giận đến xanh mặt, Hữu Dực đại tướng quân vô cùng bức bối bước lên: “Vương thượng, chắc chắn thứ này ném từ trong phòng hai bên đường ra, có cần hạ thần đưa người đi lục soát không ạ?”

Đưa người đi lục soát à? Nếu là ở Mạc Bắc thì đương nhiên có thể để mặc cho họ tha hồ mà lục soát, nhưng giờ đang ở Tây Vỹ, ở trên địa bàn của Mộ Dung Thiên Thu, cứ lao vào lục soát như vậy nhẹ thì bị người trong thiên hạ cười nhạo người Mạc Bắc hắn ta vô lễ, còn nặng thì sẽ bị Mộ Dung Thiên Thu tính toán, trực tiếp ra tay xử lý! Dưới tình huống như thế này, thì dù thế nào hắn ta cũng không thể phái người đi lục soát được! “Không cần thiết, lệnh cho ba quân, chỉnh trang tại chỗ!”

Đúng là hắn ta sẽ không lục soát, nhưng Đạm Đài Minh Nguyệt hắn ta bị sỉ nhục như thế này, làm sao có thể coi như không được! Nếu mình cứ im lặng đi tiếp như thế, thì mới bị người trong thiên hạ chê cười là kẻ hèn nhát đến không ngẩng đầu lên được!

Vì vậy, tin tức quân đội Mạc Bắc dừng lại tại chỗ không đi nữa đó, đương nhiên cũng nhanh chóng truyền đến tai Mộ Dung Thiên Thu.

Mộ Dung Thiên Thu vừa nghe xong lập tức hiểu ngay là chuyện tốt do ai làm. Tác phong xử lý công việc thế này, đừng nói là trong Tây Vỹ, mà ngay cả thiên hạ này cũng chỉ có mình Yến Kinh Hồng mà thôi! Chẳng phải tiểu tử kia đã từng làm Đạm Đài Minh Nguyệt bị tổn thương nặng nề hay sao? Lần này người ta tới Tây Vỹ, y lại... Nghĩ vậy, hắn ta lại cảm thấy dở khóc dở cười!

Đám đại thần bên dưới cũng buồn cười mà không dám cười, nhin đến vô cùng khó chịu! Đạm Đài Minh Nguyệt bị người ta ném cứt trâu vào người sao? Ôi chao, cha mẹ ơi, buồn cười quá đi mất! Không biết là tác

phẩm của vị anh hùng nào đây! Để xem đám người Mạc Bắc kia còn dám rảnh rỗi chạy tới biên thành của Tây Vồ cướp bóc nữa không!

“Hoàng thượng, Mạc Bắc Vương đột ngột dừng lại không đi nữa, chúng ta nên làm thế nào đây? Nếu để mặc hắn ta không xử lý, thì chúng ta sẽ bị các nước khác chê cười là không biết đãi khách!” Lão Thái phó bước lên nói.

Hiển nhiên câu nói này đã hỏi trúng điểm mấu chốt! Hiện giờ Mộ Dung Thiên Thu khóc cũng không được mà cười cũng chẳng xong, giờ phải làm sao à?! Chẳng lẽ muốn vua một nước như mình phải đích thân ra công thành đón tiếp sao? Thôi đi, chuyện do Yến Kinh Hồng gây ra, thì để tiểu tử đó tự đi mà giải quyết: “Phái Thừa tướng thay trăm đi nghênh tiếp và giải quyết, nhất định phải nhớ đảm bảo với Mạc Bắc Vương rằng, chắc chắn trăm sẽ bắt bằng được kẻ đã làm chuyện đó, để tiện đường ăn nói với Mạc Bắc Vương!”

Những lời này, chỉ cần là người có não nghe thấy thì đều biết nó có thâm ý khác, làm sao Mạc Bắc Vương biết được là do ai làm, đến lúc đó tùy tiện tìm một người gánh tội thay là được, cũng không cần Tây Vồ bọn họ phải trả giá quá đắt gì!

“Nhưng Hoàng thượng, Thừa tướng bị thương, giờ đang cáo bệnh nằm nhà mà!” Nội thị giám the thế đáp.

Đôi môi mỏng của đế vương cong lên cười lạnh, nhìn vô cùng âm u tàn độc: “Bảo người đi thì người đi đi, trăm không tin y còn có thể chết được thật đâu!”

Nghe vậy, bốn phía đều là những ánh mắt nghi hoặc, Hoàng thượng vốn vô cùng tin tưởng sủng ái Thừa tướng, sao hôm nay lại nói ra mấy câu thế này, chẳng lẽ Thừa tướng thất thế rồi sao?

Tuy Mộ Dung Thiên Thu đã có ý định ra tay với Nam Cung Cẩm, nhưng hiện giờ nói ra mấy lời như thế này, cũng là vì hơi tức giận thôi! Rõ ràng tiểu tử đó không bị thương nặng như y nói, mà lại cứ cáo bệnh ở nhà

không lên triều, thậm chí còn rảnh rỗi đi gây sự với Đạm Đài Minh Nguyệt, y có chuyện gì mới là lạ ấy!

“Vâng!” Thái độ của Mộ Dung Thiên Thu rõ ràng đã khiến nội thị giám sợ hết hồn, vội vàng ra ngoài phân phó người.

Lãnh Tử Hàn ngồi trên cùng của bách quan chột nở nụ cười tà. Tiêu Cẩm à, nàng đúng là không chịu an phận chút nào! Nếu biết trước thì hôm nay hẳn ta cũng chẳng lên triều làm gì, thà đi ra ngoài phố chứng kiến tận mắt cảnh chiến thần Mạc Bắc Đạm Đài Minh Nguyệt bị ném cút vào người còn hơn!

...

Khi thái giám truyền chỉ đến phủ của Nam Cung Cẩm, Nam Cung Cẩm cũng cười tít mắt đi ra, đứng chờ sẵn ngoài cổng như đã đoán trước được đối phương sẽ đến rồi vậy! Với tính cách của tên đoạn tụ Mộ Dung Thiên Thu, chắc chắn sẽ không để chuyện mà mình gây ra bị dính lên người hẳn ta, thế nên hẳn ta phái người tới đón mình đi thực sự cũng quá bình thường!

Thái giám truyền lệnh sững sờ, nói: “Thừa tướng đại nhân, ngài biết trước cha gia sẽ đến sao?” Tiêu thái giám lần này không so được với thái giám truyền chỉ lần trước. Vì lão thái giám kia thực sự không thể chịu nổi cái kiêu không biết đi đâu của Yến Kinh Hồng, trước giờ chưa từng cho gã bạc hay thưởng gì, nên mới phái con nuôi của mình đến đây!

“Đương nhiên rồi, công công, đã chuẩn bị xong nghi thức đón tiếp chưa? Bản quan sẽ xuất phát ngay!” Báo mối thù một mũi tên kia của mình rồi, nên tâm trạng hiện giờ của Nam Cung Cẩm vô cùng vui vẻ. Dám uy hiếp Nam Cung Cẩm nàng mà không trả giá một chút thì sao được?! Nhưng mà... chuyện này tuyệt đối sẽ không dừng lại như vậy! Còn có màn kịch hay hơn cho hẳn ta xem!

“Ồ?” Tiêu thái giám kia ngây ra, giờ mới nhận ra Nam Cung Cẩm đã mặc triều phục, đội mũ quan rồi. Hẳn là y không chỉ biết mình sẽ đến, hơn nữa, ngay cả mục đích mình đến đây y cũng đoán được rồi. Thừa tướng

không hổ là Thừa tướng, quả nhiên thông minh tuyệt đỉnh. Nhưng sao cha nuôi của mình lại không thích y nhỉ? Lạ thật!

“Công công, còn ngăn ra đó làm gì thế? Đừng để Mạc Bắc Vương chờ lâu, người trong thiên hạ lại cười Tây Vỹ ta đãi khách không chu toàn!” Mặt Nam Cung Cẩm đầy vẻ đắc ý, tạm thời ném chuyện Mộ Dung Thiên Thu muốn đổi phó mình sang một bên, dù sao thì đến đâu hay đến đó, chuyện gì rồi cũng sẽ có cách giải quyết! Xử lý Đạm Đài Minh Nguyệt trước rồi tính sau!

“À à, vâng! Xem nô tài này, lại suýt quên cả chuyện chính. Mời Thừa tướng đại nhân!” Nói rồi gã phẩy phất trần, ngón tay trắng nõn chỉ vào đội nghi lễ cách đó không xa.

Lúc này Nam Cung Cẩm giống như Trạng nguyên vừa thi đỗ, phẩy tay áo bào rộng rãi vui vẻ bước đi!

...

Phong cẩn thận nhìn sắc mặt bệ hạ nhà mình, lại phát hiện ra dường như bệ hạ hoàn toàn không tức giận gì cả, liền bu ãn bực nói: “Hoàng thượng, Hoàng hậu đi ra ngoài, sao ngài...”

Bách Lý Kinh Hồng nghe vậy chỉ lãnh đạm nhìn hắn ta một cái: “Rảnh lắm à?” Đương nhiên hắn không tức giận, vì hắn hiểu rõ tính cách của Cẩm Nhi nhất, trước giờ nàng sẽ chỉ mềm lòng với người đối xử tốt với nàng, nhưng đối với kẻ thù, thì nàng chưa từng nương tay. Thế nên, để nàng ra ngoài gặp Đạm Đài Minh Nguyệt, cũng sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

Phong hơi cứng người, vội vàng lùi một bước, nói: “Không rảnh ạ! Bệ hạ thứ tội, thuộc hạ lẩm đi đầu quá!”

Hắn ta nói dứt lời, Bách Lý Kinh Hồng lại như nhớ ra chuyện gì đó, đặt chiếc cốc bạch ngọc trong tay xuống, quay đầu nhìn hắn ta: “Nếu người rảnh, thì nên cân nhắc cho kỹ càng xem, giữa Tu và Mạc Họa, rốt cuộc người nên chọn ai đi.”

Nói rồi, hắn không chờ Phong kịp phản ứng, cúi đầu tiếp tục xử lý công việc.

Phong thoáng sững người, sau đó một vạch đen to sỗ thẳng xuống sau gáy! Khóe môi hắn khẽ giật giật lên vài cái, xem ra bệ hạ đã biết chuyện của hắn ta và Mặc Họa đêm qua rồi, nhưng lại kéo cả Tu vào là thế nào? Chẳng lẽ bệ hạ thật sự cho rằng hai người họ là đoạn tụ hay sao chứ?! Hắn ta mấp máy miệng muốn giải thích, nhưng thấy bệ hạ cúi đầu xử lý quốc sự, rõ ràng không rảnh để ý đến hắn ta, nên đành ngoan ngoãn ngậm miệng lại!

Bệ hạ đúng là người có thù tất báo. Mình chỉ nói có một câu thôi mà ngài ấy đã phản kích như thế rồi. Tính cách này càng ngày lại càng giống một người, cũng chính là vị Hoàng hậu vô cùng lưu manh kia của họ. Có thù tất báo cũng tốt, nhưng chỉ khổ đám thuộc hạ bọn họ đây thôi... Nhớ Hoàng thượng ngày xưa quá...

...

Trên đường đi, dưới sự chỉ đạo của Nam Cung Cẩm, đoàn người gõ trống khua chiêng rộn ràng, ai không biết thì có khi còn tưởng hôm nay Thừa tướng đón dâu! Chuyện li kỳ nhất là, tám bảng hiệu vốn được họ cầm trên tay để thể hiện uy nghiêm của đất nước, cũng bị Nam Cung Cẩm sai đổi hết thành loa kèn mà đội rước dâu hay dùng, bên trên còn buộc thêm mấy đóa hoa đỏ to tướng.

Tiểu thái giám và đám người đi theo đều toát mồ hôi sau gáy, vừa thổi kèn vừa suy nghĩ, không hiểu Thừa tướng đại nhân muốn làm gì. Rõ ràng đối phương đã tức giận rồi, Hoàng thượng phái họ tới để xin lỗi, lẽ ra bầu không khí phải rất trầm trọng mới đúng chứ, sao lại thành... thành như đội rước dâu thế này? Rốt cuộc là tới để xin lỗi, hay là tới để cười trên nỗi đau khổ của người khác đây?!

Đạm Đài Minh Nguyệt cũng đang ng ỡ trên chiến mã của mình, hạ nhân đã sớm giúp hắn ta lau sạch sẽ những thứ không nên có trên người hắn kia rồi. Hắn đứng đây, sa s ầm mặt mũi chờ xem Mộ Dung Thiên Thu định ăn nói với mình thế này, trong lòng cũng suy nghĩ rốt cuộc là do ai làm

chuyện này. Người đầu tiên xuất hiện trong đầu hấn ta chính là tên Yến Kinh Hồng đáng chết kia, vì cách xử sự thế này, thật sự quá giống với cái tên gái giả trai đó!

Có đi đâu, hấn lại dấn phủ định suy đoán của mình. Hiện giờ cô nàng kia còn đang bị mình nắm thóp, làm sao có thể ngang nhiên đối đầu với mình như thế được?!

Nhưng, khi hấn ta nhìn thấy màu đỏ rực chói mắt từ cách đó không xa đi tới, mà người dẫn đầu đoàn người lại mặc triều phục từng hạc, dưới vạt áo còn có sóng biển xanh kia, thì khuôn mặt dưới lớp mặt nạ của hấn ta hoàn toàn vỡ nát! Đó là Yến Kinh Hồng đúng không? Nhưng y chạy tới đây còn giống trống kua chiêng như vậy là có ý gì? Chẳng lẽ y không biết hiện giờ mình đang rất tức giận sao?!

Binh sĩ Mạc Bắc cũng tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, chỉ muốn vung đao chém chết cái đoàn người như đoàn rước dâu kia thôi! Chỉ tiếc hiện giờ đang ở Tây Vỗ, chứ nếu đang ở Mạc Bắc bọn họ thì họ đã động thủ từ lâu rồi! Sĩ nhục Vương thượng của họ đã đành, giờ còn chiêng trống âm ỉ đến để cười trên nỗi đau của người khác nữa. Đúng là, có nhịn được cũng đánh thêm nhịn nữa!!!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 49: Chơi Xỏ Đạm Đài Minh Nguyệt

Dân chúng qua lại nhìn thấy mỹ tướng mà mình sùng bái đến đâu thì nhau gào thét: “Thừa tướng đại nhân, Thừa tướng đại nhân!”

Còn có rất nhiều khăn tay của các cô gái bay lượn trên không trung, nhưng muốn tung cả khăn và cả chính mình tới trước mặt Thừa tướng đại nhân vậy! Cảnh tượng phồn thịnh tươi vui như thế này vừa khiến người ta lóa mắt lại vừa khiến người ta cảm thấy vô cùng hoa mắt vì những chiếc khăn đủ mọi màu sắc bay khắp nơi trên không trung kia.

Thừa tướng đại nhân được mọi người đón chào như vậy cũng cười tươi như hoa, vẫy tay chào khắp bốn phía, chỉ thiếu nước học theo các đờng chí lãnh đạo đất nước, nói một câu “Chào các đờng chí, các đờng chí vất vả quá!” nữa thôi. Dáng vẻ của y vô cùng đắc ý, không biết là y ra để đón Đạm Đài Minh Nguyệt, để tạ tội, hay là cố tình đi thị sát nữa!

Vì vậy, khuôn mặt dưới mặt nạ của Đạm Đài Minh Nguyệt đen kịt lại! Bất luận là chuyện cút trâu kia có phải do cô nàng này làm hay không, chỉ với biểu hiện bây giờ, cũng khiến hắn ta cảm thấy kích động đến mức muốn giết người rồi! Nếu không phải do định lực của hắn ta tốt, thì hắn ta đã sớm thúc ngựa chạy lên vung một đao chém bay đầu cô nàng kia rồi!

Chờ Nam Cung Cẩm đi tới trước mặt hắn ta, tiếng kèn sáo đáng ghét vô cùng chói tai mà lại khiến người ta muốn giết người kia cuối cùng cũng ngừng lại! Nam Cung Cẩm tươi cười đi tới trước mặt Đạm Đài Minh Nguyệt, chấp tay nói: “Tham kiến Mạc Bắc Vương! Bản quan phụng mệnh

của Hoàng thượng tới nghênh đón ngài. Ngài xem, đoàn người đến đón ngài nhìn vui vẻ nhường nào chứ. Ngài có hài lòng không?”

Hài lòng ư?! Hiện giờ hấn ta chỉ có cảm giác muốn giết người thôi, còn hài lòng nữa à?! Chuyện này cũng khiến cho dòng máu trong người hấn sôi sục lên chẳng khác gì chuyện nhà có tang mà có người còn vác đám cưới ra dưỡn deo trước mặt mình! Đôi mắt sắc bén như chim ưng nhìn chằm chằm cô gái chết tiệt trước mặt, trong lòng không ngừng tự xoa dịu chính mình, Đạm Đài Minh Nguyệt hấn ta là đàn ông, không thể đánh phụ nữ! Hấn... nhịn!!!

Nhưng, nhịn cũng không thể nhịn nổi nữa!

Hấn nghiêng rắng nghiêng lợi, giọng nói phong lưu vang lên: “Đương nhiên trẫm vô cùng hài lòng với phương thức tiếp đón đặc biệt của Thừa tướng quý Quốc! Nhưng không biết Thừa tướng có thể giải thích một chút, xem hôm nay trẫm vào hoàng thành quý quốc lại bị tập kích là thế nào không nhỉ?”

“À, chuyện này à? Mạc Bắc Vương đừng tức giận, bản quan đã báo thù cho ngài rồi. Người đâu, đưa thi thể của hung thủ ra đây!” Nàng vừa quát xong, đám người đi cùng Thừa tướng đều cảm thấy vô cùng khó hiểu! Thi thể ư? Bọn họ có thi thể bao giờ? Chẳng phải họ đều... chẳng lẽ ý Thừa tướng là... cái kia ư?

Nghĩ vậy, tất cả không hện mà cùng nuốt nước miếng một cái, bê cái thứ to tướng đang được trùm khăn đỏ kia ra, trong lòng vô cùng thấp thỏm. Thi thể mà Thừa tướng đại nhân nói hấn là cái này nhỉ?

Chờ khi tấm vải màu đỏ bị người ta gỡ xuống, một mùi tanh nồng xộc thẳng vào mũi! Không ít người đều bịt mũi nhăn mặt, may mà đang là mùa đông, chứ nếu là mùa hè, chắc chắn mọi người sẽ nôn ngay mất! Đám người phía sau chăm chú nhìn kỹ, thì ra đây là một con trâu đã chết! Đầu của nó bị chém đứt đặt ở phía sau, mà kỳ dị là móng nó lại chìa về phía Đạm Đài Minh Nguyệt!

Nam Cung Cầm chỉ vào đồng cút trâu trên đất, nói như thật: “Mạc Bắc Vương, bản quan đã sai người kiểm nghiệm rồi, cút trâu trên đất đích thực là do con trâu này ị ra, cho nên, nó chính là kẻ chủ mưu trong chuyện này!”

“Yến Kinh Hồng, người...” Nàng nghĩ Đạm Đài Minh Nguyệt hẳn là tên cóc hay sao? Tìm một con trâu đến là có thể tùy ý nói nhăng nói cuội với hắn à?!

“Ta hiểu mà, ta hiểu mà! Mạc Bắc Vương cứ yên tâm, đừng vội. Sự phẫn nộ và suy nghĩ trong lòng ngài, bản quan đều hiểu hết! Tuy nói kẻ chủ mưu ở đây, nhưng không tìm được hung thủ đã ra tay, chắc chắn Mạc Bắc Vương các hạ vô cùng tức giận!” Nói đến đây, nàng bỗng giật cái loa từ tay một người bên cạnh sang, sau đó chỉ vào mông trâu, nói như thật với Đạm Đài Minh Nguyệt: “Mạc Bắc Vương, xin hãy mở to mắt nhìn vào đây này, đồng cút trâu kia chính là từ đây mà ra! Đây chính là kẻ thù cuối cùng của ngài, ngài có thể cầm dao chém mông nó thành trăm nghìn mảnh đi!”

Câu này vốn đã đủ khiến người ta tức đến thất khiếu đổ máu rồi, mà tên này lại còn thêm cái câu “xin hãy mở to mắt mà nhìn” vào! Hắn đường đường là quân vương Mạc Bắc, chẳng lẽ còn đi mở trừng trừng mắt mà nhìn vào mông một con trâu như cô nàng chết tiệt này chỉ đạo hay sao?! Thật đúng là chẳng ra sao cả! Ấy vậy mà vừa rồi vì tò mò, hắn còn mở to mắt nhìn thật nữa chứ!

Không riêng gì Đạm Đài Minh Nguyệt, ngay cả đám người đi theo cũng bị chọc tức đến xanh mặt, hai mắt trợn trắng lên! Dân chúng Tây Vỹ ở hai bên đường đều cúi đầu không ngừng cười trộm. Họ không hiểu chính trị, cũng không dám bàn chuyện chính trị, nhưng chuyện mấy hôm trước, người Mạc Bắc cấu kết với Bình Nguyên hầu, muốn tranh cướp lãnh thổ và tiền bạc của Tây Vỹ họ, là chuyện mà mọi người đều biết rõ. Vì thế, trong lòng họ đều oán hận người Mạc Bắc. Giờ nhìn thấy họ ăn quả đắng như vậy, tâm trạng của dân chúng đương nhiên cũng rất tốt.

“Yến Kinh Hồng, người đùa bỡn với trăm như thế đùa với nghìn như thế sao?” Con giận của Đạm Đài Minh Nguyệt đã lên đến đỉnh điểm rồi. Bàn tay nắm trường đao đã nổi gân xanh, dường như đang nói cho Nam Cung

Cầm biết, nếu nàng còn tiếp tục nói xằng nói bậy nữa, thì hẳn sẽ gỡ luôn đầu nàng xuống vậy!

Mục đích của Nam Cung Cầm vốn cũng chỉ là chọc cho tên này tức điên lên thì thôi, để giải tỏa cơn hận trong lòng mình. Chứ nàng cũng không ngờ đến mức cho rằng Đạm Đài Minh Nguyệt dễ đối phó như vậy! Vì thế, nàng thu lại nụ cười trên mặt mình, nói: “Mạc Bắc Vương, ngài nghĩ quá nhiều rồi. Nếu bản quan muốn chơi với khỉ thì cứ đi mua một con về là được, sao lại đi kiếm người mà trêu chọc cơ chứ!”

Nói cách khác là, trêu chọc người còn chẳng bằng trêu một con khỉ. Cho nên, nếu bà đây mà muốn chơi thì còn lâu mới chọn người!

Nghe nàng nói vậy, cơn giận của Đạm Đài Minh Nguyệt lại càng chặn đứng ở lồng ngực. Chỉ cần là người có đầu óc cũng đều có thể nhận ra ý bóng gió trong lời nói của nàng! Nhưng, sau khi vô cùng tức giận, hẳn lại cười: “Yến Kinh Hồng, người đừng quên trăm còn nắm điểm yếu của người trong tay!”

“Mạc Bắc Vương, bản quan còn rất trẻ, cũng chưa già đến mức bị mất trí nhớ! Hoàng thượng và văn võ bá quan Tây Vỹ ta còn đang ở trong triều chờ ngài. Ngài nên tiến cung cùng bản quan trước là hơn! Bản quan thay mặt người đã cầm rút râu ném ngài, cùng với đóng cút mà râu ị ra kia, thể hiện sự áy náy chân thành nhất với ngài! Ta cũng đã phái người đi tìm hung thủ rồi, mong Mạc Bắc Vương đừng tức giận!” Yến Kinh Hồng cười tủm tỉm nói hết lời. Nhất định nàng phải tìm được ‘người ra tay’, Đạm Đài Minh Nguyệt cũng không phải kẻ ngu.

Sau đó, trong khoảnh khắc, Đạm Đài Minh Nguyệt liền hiểu rằng, ngay từ đầu cô nàng này đã không ngây thơ đến mức cho rằng chỉ cần nói hươu nói vượn vài câu là qua cửa được. Mà mục đích nàng bày ra trò như vậy chẳng qua là vì muốn chọc tức mình rồi dừng thôi! Lòng dạ thật đáng chém!!! Vậy mà mình vẫn bị lừa, còn bị giận đến điên người nữa!

Có đi đâu, dù sao Đạm Đài Minh Nguyệt cũng không phải là Hoàng Phủ Hoài Hàn, không lập tức bộc phát lửa giận ra muốn xử lý đối phương. Ngược lại, hẳn mỉm cười đè nén toàn bộ cơn giận của mình xuống, sau đó

chậm rãi nói: “Nếu Thừa tướng đại nhân của quý quốc đã đích thân tới xin lỗi, đương nhiên trăm sẽ không so đo tính toán nữa, nhưng hung thủ thì vẫn phải tìm. Hy vọng quý quốc đừng làm trăm thất vọng!”

Chỉ vài câu đã thể hiện trọn vẹn phong độ của hắn, cũng nói rõ, bất luận Nam Cung Cẩm biện hộ thế nào cũng không thay đổi được một sự thật rằng--- nàng tới để xin lỗi! Mà nụ cười trong giọng điệu của hắn ta, dường như cũng muốn nói với mọi người rằng, hắn không hề tức giận, hoàn toàn không bị Yến Kinh Hồng kia chọc giận. Đương nhiên, cũng chỉ có hắn mới biết được mình có bị chọc giận hay không!

Nam Cung Cẩm cũng hoàn toàn không phật ý, dù sao không cần biết hiện giờ biểu hiện của tên này thoải mái như thế nào, thì ván cờ này nàng cũng là người thắng tuyệt đối! Nàng phẩy tay ra hiệu, đoàn người sau lưng nàng lại bắt đầu chiêm trống âm ỉ, hơn nữa, nàng còn tinh mắt nhận ra, sau khi đoàn người bắt đầu tấu nhạc, sắc mặt Đạm Đài Minh Nguyệt cứng lại thấy rõ!

Sau đó, đoàn người tiến thẳng về hoàng cung. Đi đầu là Thừa tướng mặt tươi roi rói như nhật được bạc, phía sau là Đạm Đài Minh Nguyệt đeo mặt nạ quý nhìn không rõ sắc mặt, toàn thân đầy vẻ âm u, còn sau lưng hắn là đám tùy tùng mặt xanh mét vì tức giận không thể bình tĩnh lại được! Họ thấy, tên Yến Kinh Hồng này thực sự rất quá đáng, nhưng mỗi một câu y nói ra, mỗi một chuyện y làm thì lại đều không đủ lý do cho họ giết y!

Cảm giác này thật quá khó chịu!

Khi cả đoàn người tới Hoàng cung, những người khác đương nhiên đều chỉ có thể ở lại bên ngoài cung chờ, chỉ riêng Nam Cung Cẩm, tiểu thái giám truyền lời, Đạm Đài Minh Nguyệt và Hữu Dực tướng quân của hắn có thể vào hoàng cung!

Hữu Dực tướng quân kia nhìn Nam Cung Cẩm như muốn giết người. Hắn ta cũng đang suy nghĩ rất nghiêm túc trong lòng, liệu có nên chờ khi đi tới một nơi nào đó hoang vắng không người qua lại, rồi gọi con chó hoang Yến Kinh Hồng này ra giết luôn không?!

Hắn còn chưa kịp cân nhắc xong thì đã đến điện Kim Loan được chế tạo từ huyền thiết ngàn năm của Tây Võ r ã.

Mộ Dung Thiên Thu và chúng đại thần đầu bu ãn cười mà không tiện cười, ng ã ch ã sẵn. Nhất là lúc nghe Thừa tướng còn cho đánh trống khua chiêng, khiến cho đoàn người như đi đón dâu để đi ch ãc tức người ta, họ lại càng cảm thấy bu ãn cười hơn! Mộ Dung Thiên Thu không khỏi thắc mắc trong lòng, tên Đạm Đài Minh Nguyệt này lại đ ãc tội gì bé con kia mà bị ch ãnh đến mức này chứ?!

Trong lúc hắn ta đang nghĩ thì có hạ nhân chạy vào báo: “Khởi bẩm Hoàng thượng, Thừa tướng đại nhân và Mạc Bắc Vương đến r ã!”

“Mời!” Giọng điệu của Mộ Dung Thiên Thu rất khách sáo.

“Nô tài tuân lệnh!” Tiểu thái giám đáp r ã chạy ra ngoài.

Đến cửa, Nam Cung Cẩm v ãy tay: “Mạc Bắc Vương, mời!”

Đạm Đài Minh Nguyệt không đ ã ý, nhắc chân đi trước, còn Nam Cung Cẩm đột nhiên làm mặt quỷ với Hữu Dực tướng quân Mạc Bắc n ãy giờ cứ nhăn nhó h ãm h ãm nhìn mình! Người đàn ông v ãm v ã kia tức đến choáng cả đ ãu, suýt nữa nôn ra máu! Hắn ta cắn răng tức tối trừng mắt nhìn Yến Kinh H ãng một cái r ãi s ãi bước vào trong điện, sau đó...

Một tiếng “r ãm” cực lớn vang lên!

Ánh mắt mọi người đ ãu hướng v ã phía người đang ngã trong tư thế như chó ãn cút kia!

Trong lòng Yến Kinh H ãng th ãm cười gian, ngoài mặt lại không thể hiện gì, còn làm ra vẻ lo lắng bước tới: “Ôi chao, sao vị tướng quân này lại ngã th ãm thế này! Người là tri ãu th ãm Mạc Bắc, dù có là sứ th ãm thì cũng không cần phải hành đ ãi lễ với Hoàng thượng của chúng ta đ ãu! Như thế này thì Tây Võ ta chịu làm sao đ ãc?”

Nàng nói như vậy, không chỉ tên Hữu Dực tướng quân muốn nôn ra máu, mà ngay cả Đạm Đài Minh Nguyệt đi phía trước kia, trên trán cũng nổi đầy gân xanh! Hắn quay đầu giận dữ nhìn ái tướng được coi như tâm phúc của mình, trong đôi mắt sắc bén như chim ưng kia lần đầu tiên xuất hiện vẻ ‘thất vọng’!

Cũng chính ánh mắt đó khiến tâm trạng của Hữu Dực tướng quân vừa mất hết thể diện, khó khăn lắm mới mặt dầy bò từ trên đất dấy kia lập tức rơi xuống đất vục! Xem ra cú ngã này của mình cũng đã đánh mất hơn một nửa sự tin tưởng và coi trọng của Vương thượng dành cho mình rồi! Nghĩ vậy hắn ta nghiêng rống hung dữ trừng mắt nhìn Yến Kinh Hồng. Đầu do cái tên chết tiệt kia, đang yên đang lành lại làm mặt quỷ với mình, khiến hắn ta tức giận đi vào trong phòng mà không để ý lắm nên mới đạp phải bậu cửa mà ngã!

Dưới ánh mắt oán hận của hắn, Nam Cung Cẩm vẫn cười rất vui vẻ, hí hửng nói: “Tướng quân à, mau đi vào nhanh chút đi, Hoàng thượng cũng đã cảm nhận được sự thành kính của ngài với Hoàng thượng rồi!” Hắn tưởng mình không thấy hắn đi sau lưng dùng ánh mắt tràn ngập sát khí nhìn mình sao? Có thù không báo thì không phải con gái!

Mộ Dung Thiên Thu cũng rất phối hợp nói: “Thừa tướng nói rất có lý. Trẫm đã cảm nhận được thành ý của các hạ rồi. Tướng quân thực sự không cần khách sáo thế đâu!”

Tuy nói là lần này Đạm Đài Minh Nguyệt đến thăm, chuyện mà họ muốn bàn luận là chuyện phát triển đối với hai nước cùng có lợi. Nhưng lần trước ở Ngọc Môn quan, đối phương phách lối sai người lấy mạng mình như vậy, trong lòng hắn vẫn rất khó chịu! Giờ có cơ hội này, hắn cũng rất sẵn lòng đả kích đối phương một hai câu.

Hữu Dực tướng quân hừ lạnh một tiếng: “Hoàng đế Tây Vỗ nghĩ nhiều quá, bản tướng quân chỉ hành lễ với vương của ta mà thôi!”

Vừa rồi Đạm Đài Minh Nguyệt đi phía trước hắn ta cho nên hắn ta ngã cú rập người như vậy cũng có thể coi như đang hành lễ với Đạm Đài Minh

Nguyệt! Hóa ra cũng không ngu lắm, còn biết tìm cách bao biện gỡ gạc chút thể diện!

Nhưng triêu thần Tây Võ vẫn cúi đầu cười trộm. Dù sao, bất kể thế nào, vừa rồi tên kia cũng chỉ ngã một cái đã gục. Đây là sự thật mà bất luận ngôn ngữ nào cũng không thể thay đổi được.

“Mạc Bắc Vương, mời ngài!” Mộ Dung Thiên Thu cũng không để ý đến hắn ta nữa, môi cong lên cười tàn độc, chậm rãi nói. Trong lòng hắn vốn ôm suy nghĩ diệt trừ Yến Kinh Hồng, lúc này cũng phai nhạt đi một chút, vì hắn không thể phủ nhận, tiểu tử này như một trợ thủ cực kỳ đắc lực của hắn vậy! Giữ y lại, đối với nước mình cũng chỉ có điểm tốt chứ không có điểm xấu. Đương nhiên, đi đâu kiện tiên quyết là y phải thực sự trung thành với mình!

Mộ Dung Thiên Thu ngồi trên long ý được chết tạo bằng vàng ròng, có khắc đầu rồng ở trên được đặt phía trên điện Kim Loan. Đạm Đài Minh Nguyệt cũng không khách sáo, khẽ gật đầu: “Đa tạ Hoàng đế Tây Võ.” Sau đó hắn sai bước nhanh về vị trí của mình, ngồi xuống!

Chiến thần quả không hổ danh là chiến thần, chỉ ngồi đó thôi mọi người cũng đã cảm thấy sát khí tỏa ra từ người hắn rồi. Khí thế này đương nhiên cũng khiến khá nhiều đại thần ăn sung mặc sướng thấy không quen, khẽ nhíu mày lại. Chiếc mặt nạ quý trên mặt hắn quả thật cũng rất đáng sợ.

Nam Cung Cầm đã xác định đến tám chín phần, Đạm Đài Minh Nguyệt chính là người đàn ông mình gặp ở Dương Châu kia! Tuy hiện giờ nàng nghĩ mãi không hiểu vì sao lúc đó Đạm Đài Minh Nguyệt lại có thể có thời gian đi Dương Châu, nhưng trong thiên hạ này, cũng không có mấy người có thể có nhan sắc tuyệt mỹ như thế! Huống gì, khí chất và giọng nói của hai người này gần như giống hệt nhau! Mắt nàng đảo một vòng, tia sáng lóe lên, rất khó hiểu rõ ý nghĩa của nó.

“Yến Khanh, Khanh đã bị thương còn phải đi lo liệu công việc giúp trẫm, vất vả cho Khanh quá!” Giọng nói quái gở của Mộ Dung Thiên Thu vang lên, trong giọng nói có chứa vẻ châm chọc rất dễ phát hiện ra.

Ấn ý của câu này là muốn chỉ trích Yên Kinh Hồng bị thương rồi còn không chịu an phận, chạy ra ngoài đường ném cút trâu gây phiền phức cho cả mình, đúng là vất vả quá còn gì!

Nam Cung Cầm giả vờ nghe không hiểu, nói to: “Không vất vả không vất vả, vì nhân dân phục vụ thôi mà!”

Khóe môi Mộ Dung Thiên Thu và Lãnh Tử Hàn không khỏi run lên vài cái, ném cút trâu vào người Đạm Đài Minh Nguyệt là vì nhân dân phục vụ sao?! Thật đúng là...

Nhưng đám đại thần không rõ ngọn nguồn nghe câu này, lại nhìn sắc mặt hơi tái xám vì mất máu sau khi bị trúng tên của Nam Cung Cầm, trong lòng đều vô cùng cảm động! Thừa tướng đại nhân quả là người yêu nước thương dân, thực sự là hiền tài của đất nước. Ngay cả đám đại thần thuộc phe bảo thủ bây giờ nhìn Nam Cung Cầm cũng không khỏi ôn hòa hơn vài phần, không còn là ánh mắt như giết người trước kia nữa.

Nói xong, Nam Cung Cầm lại ôm ngực mình như vô cùng đau đớn, bước vài bước quay về vị trí đứng đầu văn võ bá quan của mình!

Nhưng Đạm Đài Minh Nguyệt lại hơi kinh ngạc nhìn sắc mặt nàng, cô nàng này bị thương ư? Bị thương rồi còn có thể vui vẻ tỉnh táo chạy ra đường cả ngày chỉ để chọc tức mình sao?! Đúng là coi thường nàng quá đi mất!

Thấy ánh mắt của hắn ta cứ dán lên người mình, Nam Cung Cầm cười thô bỉ: “Mạc Bắc Vương, xin đừng nhìn bản quan bằng ánh mắt thâm tình như thế. Da mặt bản quan mỏng lắm, sẽ ngại đấy!”

Cơ mặt Đạm Đài Minh Nguyệt giật run lên, quay đầu đi không thèm để ý đến nàng nữa! Nếu da mặt của cô nàng này mà mỏng, thì hắn thật sự không biết như thế nào mới được coi là mặt dày!

“Mạc Bắc Vương từ xa tới đây, vất vả quá. Sau khi hạ triều, trẫm sẽ mở yến tiệc đón gió tây trăn cho Mạc Bắc Vương, hy vọng cả chủ và khách đều vui vẻ thoải mái!” Mộ Dung Thiên Thu cười nói.

Đạm Đài Minh Nguyệt chậm rãi nói: “Hoàng đế Tây Vỹ khách sáo quá. Lần này trăm đến đây là để bàn công chuyện, không biết Hoàng đế Tây Vỹ cần nhắc đến đâu rồi?”

“Trẫm thấy cách đó cũng khá hay, dùng lương thực đổi chiến mã, đổi với hai nước chúng ta đều có lợi. Có đi đâu, trẫm chỉ có một nghi hoặc thôi!” Mặt Mộ Dung Thiên Thu lộ ra vẻ thắc mắc.

Nghe vậy Nam Cung Cẩm mới biết hai người này đang tính toán gì. Xưa nay Mạc Bắc vốn là nơi thiếu lương thực, còn binh mã Tây Vỹ tuy rất dũng mãnh nhưng lại không giỏi nuôi chiến mã, đặc biệt là không so được với ngựa của Mạc Bắc. Nếu họ liên minh trao đổi như thế, năng lực của hai nước đều có khả năng tăng cao. Đi đâu này hoàn toàn không có lợi cho Nam Nhạc!

Đạm Đài Minh Nguyệt nhướn mày: “Mời ngài nói!”

“Trẫm muốn biết, vì sao Mạc Bắc lại nghĩ đến chuyện tìm trăm thương lượng đi đâu kiện?!” Mạc Bắc đưa ra đi đâu kiện thế này, không riêng gì đổi với Tây Vỹ, mà đổi thành Đông Lăng hay Nam Nhạc, chắc chắn đều sẽ đáp ứng đi đâu kiện của hần ta, vì nó thực sự rất có lợi, đặc biệt là trong chuyện tranh giành Trung Nguyên. Nhưng Đạm Đài Minh Nguyệt lại chọn Tây Vỹ. Tất cả mọi lý do hần đều không được biết, thực sự khiến trong lòng cảm thấy rất bất an!

Đạm Đài Minh Nguyệt thoáng ngó người một chút, không ngờ Mộ Dung Thiên Thu lại hỏi câu này! Đúng, bất kể chọn quốc gia nào để hợp tác thì đổi với Mạc Bắc cũng đều như nhau thôi, thậm chí hần chỉ cần thả ra tin tức Mạc Bắc muốn dùng chiến mã đổi lương thực, thì chắc chắn cả ba nước đều động lòng. Đến lúc đó, chính hần còn có thể nâng giá lên, đẩy lợi ích của mình lên cao hơn một chút. Nhưng hần lại trực tiếp chọn luôn Tây Vỹ!

Hần có thể nói chẳng qua chỉ vì muốn có một lý do chính đáng tới Tây Vỹ, để xử lý Yên Kinh Hềng gia giải mối hận trong lòng mình thôi hay sao chứ?! Nếu nói ra lý do này, đừng nói là chắc chắn sẽ bị người ta chỉ trích, chế nhạo, mà ngay cả chính bản thân hần còn thấy xấu hổ! Vì chút xích

mịch với người ta mà bỏ đi cơ hội giành được lợi ích lớn hơn đó, tuyệt đối không phải đạo làm Vua, huống gì đối phương còn là một cô gái! Nghĩ vậy, trong lòng hắn chợt dâng lên cảm giác hối hận.

Hắn không nói gì khiến bầu không khí trở nên rất kỳ quái. Mộ Dung Thiên Thu cũng bắt đầu nghi ngờ liệu có phải tên này muốn hợp tác với mình vì có mục đích khác không!

Nam Cung Cầm đứng này giờ không nói gì, đột nhiên hắng giọng lên tiếng: “Khởi bẩm Hoàng thượng, thần biết nguyên nhân!”

“Ồ? Yến Khanh biết ư? Vậy phiền Yến Khanh giải thích cho trẫm đi!” Đôi mắt màu xanh lục của Mộ Dung Thiên Thu nhìn về phía y đây về thăm dò, trong lòng thầm nghĩ, lẽ nào Yến Kinh Hồng và Đạm Đài Minh Nguyệt này đã hợp tác cấu kết với nhau, còn tất cả những gì họ làm hôm nay chỉ là diễn trò, để đánh lạc hướng hắn thôi sao?

Đạm Đài Minh Nguyệt cũng sững sờ thầm nghĩ, chẳng lẽ y đã nhìn thấu suy nghĩ của hắn sao?

Nhưng, Nam Cung Cầm lại để cho họ thất vọng tràn trề!

“Khởi bẩm Hoàng thượng, vi thần đoán rằng, là do trong trận chiến lần trước ở Ngọc Môn quan, Mạc Bắc Vương nhìn thấy phong thái của Hoàng thượng, cảm thấy vô cùng thân thiết. Lại thêm danh tiếng Hoàng thượng vang xa, nên Mạc Bắc Vương mới có suy nghĩ đó!”

Câu nói này nghe thì rất đơn giản, nhưng thực ra nó lại biểu đạt ý nghĩa cực kỳ bí ẩn.

Danh tiếng của Mộ Dung Thiên Thu vang xa... chính là sở thích đoạn tụ của hắn ta với Yến Kinh Hồng! Còn tên tiểu tử Yến Kinh Hồng này nói vậy chẳng qua là đang muốn nói trong trận chiến ở Ngọc Môn quan, Đạm Đài Minh Nguyệt thích Mộ Dung Thiên Thu nên mới cuống quýt chạy tới đây lấy lòng sao?

Ánh mắt của đại thần xung quanh nhìn hai người này đã bắt đầu có chút nghi hoặc, nhưng chỉ dám len lén liếc nhìn chứ không dám nhìn công khai!

Sắc mặt của Mộ Dung Thiên Thu và Đạm Đài Minh Nguyệt còn đen hơn đi nữa!

Cuối cùng, đôi mắt xanh lục của vị Hoàng đế nào đó tức tối nhìn chằm chằm vào Yến Kinh Hồng, giọng nói âm u tàn độc pha lẫn chút nghiến răng nghiến lợi gần giọng vang lên: “Yến Khanh! Khanh hiểu biết sâu rộng thật đấy!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 50: Một Cặp Đoạn Tụ Mới Xuất Hiện!

“Hoàng thượng, ngài quá khen rồi, có một số chuyện ta cứ để trong lòng là được. Giờ ngài lại nói huých toẹt ra ngay trước mặt mọi người như vậy, khiến cho thần rất ngượng ngùng!” Mặt Nam Cung Cẩm không chút biến sắc, thản nhiên nói mình ngượng ngùng. Miệng thì nói vậy, nhưng giọng điệu lại tỉnh bơ như không

Quá khen ư? Đôi mắt màu xanh lục của Mộ Dung Thiên Thu bỗng ảm đạm, bây giờ hắn ta thật sự bắt đầu hoài nghi mình có nên động thủ với kẻ này hay không? Hắn cảm giác nếu sau này không có cái tên không biết sống chết này đứng trước mặt mình nói hươu nói vượn, ắt hẳn cuộc sống của hắn sẽ trở nên vô cùng nhàm chán và ảm đạm!

Sắc mặt của Đạm Đài Minh Nguyệt dưới lớp mặt nạ cũng rất nhiều màu sắc, ánh mắt nghiên cứu tìm tòi từ bốn phương tám hướng chia vào khiến hắn ta tức giận đến muốn bốc hỏa. Nhất là ái tướng tâm phúc của hắn ta, lại nhìn mình bằng ánh mắt kỳ quái như vậy, khiến ngum máu như dâng lên đến cổ họng hắn ta! Đang êm đang đẹp tự dưng lại bị nghi là đoạn tụ là sao?

Vì danh tiếng của mình, hắn ta đành tìm đại một lý do nói cho qua: “Yến Thừa tướng nghĩ nhiều quá, trăm lựa chọn hợp tác với Tây Vỗ, là vì Tây Vỗ cách Mạc Bắc ta gần nhất. Mọi người hắn cũng biết chi phí vận chuyển lương thực đắt đỏ ra sao, thế nên lựa chọn Tây Vỗ không chỉ thuận tiện đi lại vận chuyển, mà còn có thể tiết kiệm được không ít tiền bạc.”

Hắn nói như vậy, những vị quan trẻ mới vào triều còn có thể tin, chứ những đại thần lộc lỏi trong triều bao năm nay thì không tin một chữ nào hết! Nếu hợp tác với nước khác, Đạm Đài Minh Nguyệt sẽ có thể đêra nhiều điều kiện cao hơn, bắt đối phương phải bỏ ra số tiền đó.

Mộ Dung Thiên Thu nhìn hắn ta, ánh mắt như cười như không. Hắn cũng rõ lúc này muốn moi được đáp án từ miệng Đạm Đài Minh Nguyệt là chuyện không thể. Nhưng với hắn mà nói thì cuộc trao đổi này là có lợi mà không hại, cho nên lý do cũng không còn quan trọng đến thế, có đi đâu vẫn phải chú ý đề phòng là được. Vì vậy hắn giả vờ như vừa hiểu ra, cất lời khen tặng: “Hóa ra là như vậy, Mạc Bắc Vương quả thật mưu tính sâu xa, trăm vô cùng khâm phục!”

“Hoàng đế Tây Vỹ quá khen!”

Hai người bắt đầu ra sức khen nhau, còn thiếu mỗi nước khen hết cả tám đời tổ tông của đối phương thôi! Tiếng nói trầm thấp như tiếng đàn cổ khiến Nam Cung Cẩm nghe mà phát buồn ngủ. Nàng thật sự không hiểu, cái gã Mộ Dung đoạn tụ này thích lắm đi đâu cũng được thôi, nhưng một nhân vật cấp Chiến Thần như Đạm Đài Minh Nguyệt cũng có thể khua môi múa mép như thế. Quả nhiên làm Hoàng đế đi đâu là có cái miệng mẹ chòng, chuyện gì cũng có thể buồn được... Nhưng vì sao Hoàng đế nhà bọn họ, dù có bị đề ra đánh tám gậy cũng không đánh được cái rắm nào thế?

Trong lúc đang miên man suy nghĩ, hai người kia cũng đã dừng tâm bốc nhau. Cuối cùng, Đạm Đài Minh Nguyệt lên tiếng: “Hoàng đế Tây Vỹ này, trăm mới đến Tây Vỹ không lâu, giờ trăm muốn dạo quanh Kinh Thành một chút, không biết có thể nhờ Thừa tướng đưa trăm đi được không?”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, thân phận của Mạc Bắc Vương cao quý, thần cho rằng nên để ngài đích thân đón tiếp mới phải đạo!” Tuy nàng có một số việc muốn làm cho ra lẽ với Đạm Đài Minh Nguyệt, nhưng lúc này thân phận của người ta còn ở đó. Nếu để nàng tiếp khách, cho dù bị sỉ vả lăng mạ như thế nào, cũng không thể đối nghịch được. Thế thì quá ức chế!

Nam Cung Cầm vừa dứt lời, Mộ Dung Thiên Thu lập tức bị ghen hòng! Bảo hấn đi cùng với Đạm Đài Minh Nguyệt cũng không có gì khó. Nhưng mà nàng vừa nói những lời khi nãy, nếu giờ hấn lại đi tiếp khách, chỉ sợ ngày mai khắp thiên hạ đều sẽ xôn xao bàn tán, nói hai người Hoàng đế bọn họ có sở thích đoạn tụ mật. Hấn không ngại bị tung tin đồn này với Yến Kinh Hằng, nhưng với Đạm Đài Minh Nguyệt thì... Thôi bỏ đi!

“Yến khanh, hôm nay long thể của trẫm không được khỏe, chi bằng....” Mộ Dung Thiên Thu vội vã tìm cách từ chối.

Nam Cung Cầm bạo gan ngắt lời Hoàng đế mà nói: “Hoàng thượng, thân phận của Mạc Bắc Vương cao quý, nhưng vì long thể của ngài bất ổn, nên không thể tiếp khách. Điêu này mà truy ền ra ngoài, người biết thì nói long thể của ngài thật sự không khỏe, kẻ không biết sẽ bảo hoàng thượng giả bệnh thờ ơ với khách! Huống chi lần này Mạc Bắc Vương sang hợp tác với chúng ta cùng những đi ều khoản có thành ý như vậy, sao ngài có thể lạnh nhạt thờ ơ với khách quý, tạo đi ều kiện cho quốc gia khác nhảy vào được chứ!”

Lời nói lập luận nghe rất hợp lý, tuy nhiên Mạc Bắc Vương lại đang ở đây, Yến Kinh Hằng nói thẳng ra thế quả thật cũng không phù hợp lắm, nhưng đích thực, những đi ều đó đều là những lời trung tâm trung nghĩa! Vì vậy Mộ Dung Thiên Thu đành phải đáp ứng: “Yến khanh nói có lý, tất nhiên trẫm phải đích thân tiếp khách mới phải đạo!”

Đúng thế, câu nói nghe rất có lý, nhưng sao lại cảm thấy có chỗ quái quái nhỉ?

Quả nhiên, đám đại thần lập tức đều đồng tình nhìn Hoàng đế bệ hạ của bọn họ. Bên trong đôi mắt cùng biểu lộ ra một câu nói: “Hoàng thượng vì lợi ích của Tây Vỗ, không ngại bán rẻ bản thân cho Đạm Đài Minh Nguyệt! Hoàng thượng quả thật không hổ là hoàng thượng tốt của Tây Vỗ!”

Đạm Đài Minh Nguyệt bỗng cảm thấy rất đau đầu! Một chuyện tốt chính đáng như vậy, xem như hoàn toàn bị cô nàng Yến Kinh Hằng kia làm biến chất rồi!

Đến nước này rồi, Nam Cung Cẩm vẫn cảm thấy không hài lòng, nàng quay đầu nhìn Đạm Đài Minh Nguyệt, cười tí mắt nói: “Mạc Bắc Vương, ngài không cần phải cảm tạ bản quan đâu!”

Vì thế, trong lòng của các đại thần lại bắt đầu phác thảo ra muôn vàn phiên bản hoàn chỉnh của câu chuyện này.

Vì theo đuổi Hoàng đế Tây Vỹ, Mạc Bắc Vương không ngại đường xá xa xôi để đến đây, còn đưa ra bao nhiêu điếu kiện hấp dẫn như thế. Mà Hoàng đế Tây Vỹ vốn không thật lòng muốn, nhưng dưới sự tác hợp của bà mai Thừa tướng đây, ngài đành phải cắn răng đồng ý. Bây giờ, vì Thừa tướng đã giúp Mạc Bắc Vương một chuyện tốt, nên quay sang tính chuyện đòi ân tình với Mạc Bắc Vương.

Đạm Đài Minh Nguyệt giật giật khóe miệng, hẳn ta biết rõ nếu lúc này hẳn ta không lên tiếng giải thích rõ, chỉ e ngày mai, à không, xế chiều hôm nay, khắp thiên hạ đều biết “chuyện trăng hoa” của hẳn ta và Mộ Dung Thiên Thu! Một giọng nói phong lưu chậm rãi vang lên: “Nếu Hoàng đế Tây Vỹ cảm thấy không khỏe, để cho Thừa tướng tiếp khách thay ngài cũng được mà!”

Lời này, xem như ngầm giải thích rõ, mình không hề có ý với Mộ Dung Thiên Thu!

Nhưng hẳn ta còn chưa kịp khoái chí vì sự thông minh của mình, giọng nói vô sỉ của Yến Kinh Hồng lại tiếp tục vang lên: “Mạc Bắc Vương bệ hạ, ngài đừng như vậy, bản quan là cây đã có chủ rồi!”

“Khụ khụ....”

“Khụ khụ khụ...”

Bốn phía đều vang tiếng ho khan liên tiếp, ánh mắt mọi người nhìn Đạm Đài Minh Nguyệt bắt đầu xen lẫn vẻ khinh bỉ. Xem ra, hẳn ta vốn muốn theo đuổi Hoàng thượng bọn họ, nhưng sau khi nhìn thấy Thừa tướng đại nhân, lại lập tức thay lòng đổi dạ. Cái người này sao lại có thể không chân thành với chuyện tình cảm nghiêm túc như vậy!

Lửa giận trong lòng ngực của Đạm Đài Minh Nguyệt càng bùng cháy dữ dội, nốt ruồi son ở khóe mắt lập tức biến thành màu đỏ như máu, nhìn tươi đẹp vô cùng, mà ẩn dưới vẻ đẹp tuyệt mỹ ấy là sát khí nồng nặc! May sao trên mặt hắn ta còn có một lớp mặt nạ quý, cho nên khó có thể quan sát được nét mặt của hắn. Hắn ta nghiêng răng nói: “Yến Thừa Tướng nghĩ nhiều quá, Hoàng hậu của trẫm đã được chọn rồi, là phụ nữ!”

Giọng nói rõ ràng, rành mạch, giải thích rõ cho mọi người biết rằng, Đạm Đài Minh Nguyệt hắn không hề có vấn đề về giới tính. Người hắn thích là phụ nữ, mà Hoàng hậu của hắn, chính là con gái của bộ lạc vương thuộc tộc Mạc Bắc Hách Liên trong bộ lạc Kiêu Ky, Hách Liên Đình Vũ. Đây cũng là tục lệ của vương thất Mạc Bắc, cứ mỗi một đời Mạc Bắc Vương, đều phải cưới một cô Công chúa của bộ lạc Kiêu Ky làm vợ, nhằm giữ gìn hòa bình Mạc Bắc.

Vốn dĩ khi nói thế xong, mọi người sẽ lại tin tưởng hắn. Nhưng với Nam Cung Cẩm, đây là ví dụ cho câu người có kế Trương Lương, ta có thang treo tường. Nàng cười híp mắt lên tiếng đáp lại: “Ta hiểu, ta hiểu, sự bất đắc dĩ của Mạc Bắc Vương, bản quan đều hiểu cả. Hoàng thượng của chúng ta cưới Hoàng hậu cũng là phụ nữ thôi, đây là chuyện rất bình thường!”

Bất đắc dĩ?! Hắn có cái gì mà bất đắc dĩ? Yến Kinh Hồng lại hiểu cả? Ý hiểu được cái gì?!

Vì vậy, những con người vốn định tin tưởng Đạm Đài Minh Nguyệt, lúc này đều không tin gì nữa! Thừa tướng nói chí lý, Hoàng đế Tây Vỹ của họ không phải cũng có Hoàng hậu sao? Đó cũng là một người phụ nữ mà, nhưng hoàng thượng vẫn thích à ời với đàn ông đấy thôi. Về cái gọi là “bất đắc dĩ” mà Thừa tướng vừa nói, ài, bọn họ hiểu mà, đây là sự bi ai của đế vương, hoàng thất đâu có cuộc hôn nhân nào đơn thuần đâu. Họ nên cảm thông với Đạm Đài Minh Nguyệt, nên cảm thông!

Đạm Đài Minh Nguyệt nhìn những người kia đều lộ ra biểu cảm “Ta hiểu mà”, hắn ta tức giận đến váng đầu hoa mắt. Thật sự không thể giữ

được phong thái của Đế vương nữa, hắn tiếp tục cắn răng nghiêng lợi nói: “Yên Thừa Tướng, trăm không có gì phải bất đắc dĩ cả!”

Từng câu từng chữ như rít từ trong kẽ răng mà ra!

Mộ Dung Thiên Thu ng ỡ trên long ý cũng đau đầu theo, hắn thật sự không hiểu Đạm Đài Minh Nguyệt đã làm gì đắc tội với tiểu tử Yên Kinh Hồng này, khiến cả hắn cũng bị lôi xuống nước! Hắn khẽ háng giọng một tiếng, nói: “Mạc Bắc Vương đừng tức giận, Yên khanh chỉ tùy tiện nói vậy thôi, nếu như trong lời nói có chỗ không ổn, trăm thay y xin lỗi ngài!”

Nam Cung Cầm quyết định bôi nhọ thanh danh của cả hai người này, một kẻ thì ném đá giấu tay, qua cầu rút ván muốn động thủ với mình, một kẻ thì bắt được đuôi của mình muốn uy hiếp nàng. Với những kẻ đắc tội nàng, nàng quyết sẽ không mềm lòng, nương tay! Cơ mà hai tên khốn kiếp này trông cũng rất xứng đôi mà, đều là những kẻ khiến người ta phải chán ghét!

Mộ Dung Thiên Thu đã nói như vậy, Đạm Đài Minh Nguyệt dĩ nhiên không thể nói gì hơn, nhưng ánh mắt sắc bén như chim ưng vẫn cắm chặt trên người Nam Cung Cầm, mang theo sát ý nồng đậm!

Ánh mắt của đám đại thần nhìn xoay quanh ba người Hoàng thượng, Thừa tướng và Mạc Bắc Vương. Tất cả không hện mà cùng hiện ba chữ to trong đầu: tình tay ba! Họ lập tức cúi đầu xuống, mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, tạo cảm giác như bản thân không hệt ần tại.

Trái lại, sau khi Hữu Dực tướng quân Đạm Đài Việt do Đạm Đài Minh Nguyệt mang đến kia nhìn thấy cảnh ba người này nhìn nhau, hắn ta bắt đầu tự hỏi trong lòng, Vương thượng đang làm cái gì vậy? Chẳng lẽ ngài thật sự thích đàn ông sao? Nếu vậy thì Công chúa Đình Vũ, đóa hoa của thảo nguyên bọn họ phải làm sao đây? Nỗi lo âu trong lòng trong nháy mắt đã hợp thành một con sông, chảy xiết rất nhanh, khiến cho gương mặt hắn ta nhăn nhúm lại. Chuyện làm hắn ta cảm thấy vừa lo lắng lại vừa buồn bực nhất đó là hóa ra Vương thượng của bọn họ là một kẻ đoạn tụ. Chuyện như thế, hắn ta không thể nào chấp nhận nổi.

“Hoàng đế Tây Vĩ đã nói như vậy, nếu trăm mà còn so đo, chẳng phải là chứng tỏ Mạc Bắc ta quá nhỏ mọn hay sao?” Đạm Đài Minh Nguyệt muốn nói cho Yến Kinh Hồn hay, nếu không phải có Mộ Dung Thiên Thu xin lỗi hộ người, ông đây nhất định sẽ xử người thật đẹp.

Nhưng những lời này lại càng khiến cho các đại thần hiểu lầm sâu hơn nữa! Vì một câu của Mộ Dung Thiên Thu, mà Đạm Đài Minh Nguyệt dứt khoát quyết định buông tha việc Thừa tướng tiết lộ gian tình của họ. Xem ra Mạc Bắc Vương thật sự rất coi trọng Hoàng đế Tây Vĩ bọn họ rồi, thế nên mỗi một câu mà hoàng thượng nói, Mạc Bắc Vương đều khắc ghi vào trong lòng.

Ông trời ơi, tình cảm của họ mãnh liệt đến mức nào chứ, đây là... chuyện không thể nói của ba vị mỹ nam ư?

“Mạc Bắc Vương rộng lượng như thế, trăm cũng lấy làm vui mừng. Các vị ái khanh còn có chuyện gì muốn trình tấu không?” Đôi mắt màu xanh quét xuống phía dưới.

Chúng đại thần đều chấp tay mở miệng: “Khởi bẩm hoàng thượng, chúng thần không còn trình tấu gì nữa.” Kể cả họ thật sự có chuyện, nhưng có người ngoài như Đạm Đài Minh Nguyệt này ở đây, bọn họ cũng không tiện nói ra.

Vốn dĩ mọi người đang khom lưng chờ Mộ Dung Thiên Thu hô bài triêu, nhưng đi đâu kỳ quái là họ chờ mãi không thấy Đế vương ra lệnh, tất cả mọi người kinh ngạc ngẩn đầu....

Ánh mắt của Mộ Dung Thiên Thu đang đặt trên người Nam Cung Cẩm, hắn là đang suy nghĩ gì đó.

Quả thật hắn đang suy nghĩ, hắn không biết phải xử lý Yến Kinh Hồn như thế nào! Ra tay, có chút không đành lòng. Nhưng trên tay của đối phương lại nắm giữ Thần binh Bất tử, chính hắn đã từng được chứng kiến một lần. Đó là một loại người, cho dù bị hàng ngàn quân lính của hoàng cung bắn phá cũng không hề hấn gì. Chỉ khi trời chật đem nhốt xuống tù ngục dưới mặt đất suốt sáu tháng, không cho ăn uống mới chết hắn.

Vậy nên hẳn không thể không tự hỏi, Thần binh Bất tử này vốn là của Quân Lâm Uyên, vì sao lại có liên quan đến Yến Kinh Hồng. Tiện đà nghĩ tới chẳng lẽ Yến Kinh Hồng có quan hệ với Bắc Minh? Quả thật sau khi Tây Võ bắt đầu đánh Bắc Minh, tiêu tử này mới xuất hiện. Nghĩ đi nghĩ lại, hẳn cảm thấy đê y ở bên người cực kỳ không an toàn. Thế nên, sau một hồi im lặng đắn đo suy nghĩ, hẳn đã lâm vào trong sự trầm tư.

“Hoàng thượng?” Nội thị giám lên tiếng nhắc nhở.

Mộ Dung Thiên Thu khẽ giật mình, dần dần hồi phục lại tinh thần. Thôi thì... cho tiêu tử này một cơ hội vậy! “Lại Bộ Thượng Thư đâu?”

“Có hạ thần!” Mị Văn Dạ bước ra khỏi hàng.

“Tháng trước Thừa tướng không có việc gì mà lại không lên triều, trăm đã khấu trừ bổng lộc của y, nhưng nay xét thương tình y mang thương tích trong người vẫn ra sức cố gắng vì trăm, bổng lộc tháng trước, khanh hãy phát bổ sung lại cho Thừa tướng đi!” Giọng nói khàn khàn của Mộ Dung Thiên Thu chầm chậm vang lên.

Lãnh Tử Hàn và Nam Cung Cẩm đều nhíu mày, người này lại muốn giở trò gì nữa vậy?

“Thần tuân chỉ!” Mị Văn Dạ lên tiếng, rồi đứng qua một bên. Hẳn ta cũng được coi là một trong những người tinh tường, tỉnh táo trong triều, nhưng thứ cho hẳn ta vụng về, hẳn ta không tài nào hiểu nổi hoàng thượng nói vậy là có ý gì!

Yến Kinh Hồng cúi đầu đáp: “Vi thần tạ ơn hoàng thượng! Hoàng thượng nhân từ chính là phúc của Tây Võ ta!”

“Chẳng qua trăm không muốn thiếu nợ ngân lượng của Yến khanh, để Yến khanh đánh thủ hạ của trăm gấn chết, rồi dùng chân đạp vào hoa cúc của trăm để đòi nợ đâu. Một trăm lượng còn như vậy, huống chi là ba ngàn lượng! Yến khanh, khanh nói có phải không?” Mộ Dung Thiên Thu cười như không cười nhìn Nam Cung Cẩm.

Khi câu nói châm biếm kia phát ra, Nam Cung Cẩm lập tức biến sắc!

Chẳng trách, chẳng trách gần đây cái gã đoạn tụ chết tiệt này chợt nổi ý muốn động đến mình, hóa ra là vì chuyện kia! Chính là vì hôm đó, Long ảnh vệ của Hoàng Phủ Hoài Hàn phục kích mình, nàng không còn cách nào khác phải triệu hồi Thần binh Bất tử, sau khi thả người về truyền lời, đúng là nàng có nói như vậy, chỉ sợ ngay cả Thần binh Bất tử cũng bị Mộ Dung Thiên Thu biết rõ rồi! Nhưng mà vì sao hắn lại nói như thế? Chẳng lẽ lại hy vọng mình ngoan ngoãn chấp hai tay dâng Thần binh Bất tử lên ư? Yêu cầu như thế, nàng nhất quyết sẽ không đáp ứng!

Lãnh Tử Hàn đứng bên cạnh, nhìn thấu được bầu không khí đang chuyển đổi, hắn thản nhiên nhướn mày. Các đại thần còn lại như lọt vào trong sương mù, lòng thẩn buồn bức không hiểu hoàng thượng nói vậy là có ý gì, cái gì uy hiếp, cái gì đập một cước.

“Đa tạ hoàng thượng đã thương xót!” Nam Cung Cẩm bình thản lên tiếng, không nói cự tuyệt, cũng chẳng đáp ứng.

Mộ Dung Thiên Thu cười lạnh một tiếng, nói: “Vậy Yến khanh hãy về cân nhắc cho kỹ đi!”

“Vâng! Thần nhất định sẽ thận trọng suy xét!” Nam Cung Cẩm cung kính cúi đầu. Cân nhắc, cân nhắc cái rắm ấy! Thần binh Bất tử là Quân Lâm Uyên cho nàng, sớm muộn gì cũng phải giao cho Tiểu Kinh Lan. Cho dù có bất thường cả cái mạng già này của nàng, cũng không thể giao một đội quân như vậy cho Mộ Dung Thiên Thu. Nhưng bây giờ nàng phải đồng ý sẽ cân nhắc, nhằm kéo dài một chút thời gian cho mình, hơn nữa Mộ Dung Thiên Thu vốn đối xử với mình không tệ, hắn sẽ không vì thế mà sốt ruột ra tay nhỉ?

“Thế là tốt rồi! Trẫm tin tưởng Yến khanh là người biết có chừng mực! Bãi tri ầu!” Dứt lời, Mộ Dung Thiên Thu quay sang nhìn Đạm Đài Minh Nguyệt, “Mạc Bắc Vương, tình hình hợp tác cụ thể thế nào, ta và ngài lại tiếp tục thảo luận tỉ mỉ hơn được không?”

“Trẫm cũng đang có ý đó!” Đạm Đài Minh Nguyệt đứng dậy, đi theo Mộ Dung Thiên Thu vào trong.

Các đại thần đều đi ra ngoài, mọi người bắt đầu bàn tán âm ỉ, nói nhiều nhất là chuyện giữa Đạm Đài Minh Nguyệt và Mộ Dung Thiên Thu. Một đôi đoạn tụ mới xuất hiện! Đệ tử buôn dưa lê của họ lại tăng thêm không ít rồi! Nhưng họ cũng chỉ dám nhỏ giọng xì xào thôi, không ít người nói Mạc Bắc Vương vô lễ, gặp Hoàng đế Tây Vĩ đế của bọn họ, hấn ta lại không chịu tháo mặt nạ xuống, vân vân...

Nam Cung Cẩm thì tâm sự nặng nề, hôm nay quả thật nàng báo thù như vậy là không sai, nhưng nếu như nàng không đồng ý yêu cầu của Mộ Dung Thiên Thu, chỉ e đối phương nhất định sẽ động thủ! Giờ nàng phải làm gì đây! Lại thêm gã Đạm Đài Minh Nguyệt khốn kiếp này, không biết hấn ta đang có ý đồ xấu gì nữa.

Ra khỏi hoàng cung, vừa lên xe ngựa, xe chưa đi được mấy bước, bỗng nhiên dừng lại. “Sao vậy?”

“Bẩm Thừa tướng đại nhân, là Liệt Vương gia!” Xa phu ở ngoài lập tức đáp lại.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 51: Bi Kịch Hoàng Thất

Nam Cung Cầm nhíu mày vén rèm xe lên, một nửa cỗ trắng ngời bị lộ ra khiến nàng lạnh đến rùng mình.

Mặt Lãnh Tử Hàn rất nặng nề, nói: “Tiểu Cầm, ta có chuyện muốn nói với nàng!”

Nam Cung Cầm hơi dịch vào nhường chỗ cho hắn, ra hiệu cho hắn lên xe. Lãnh Tử Hàn cũng không khách sáo, sải bước nhảy lên xe. Xe ngựa lại tiếp tục chậm rãi chạy đi. “Tiểu Cầm, ta muốn nói với nàng rằng, bất luận Hoàng huynh của ta muốn cái gì, thì tốt nhất nàng nên đưa cho hắn là hơn!”

“Hả?” Nam Cung Cầm nhướng mày, ánh mắt đã bắt đầu trở nên không thân thiện nữa, dù sao cũng là huynh đệ ruột thịt, giờ bắt đầu giúp đỡ Mộ Dung Thiên Thu rồi à?

Thấy ánh mắt Nam Cung Cầm thay đổi, Lãnh Tử Hàn thở dài một hơi, vừa cảm thấy ấm ức lại vừa không biết phải làm sao: “Tiểu Cầm, nàng hiểu lầm rồi, ta nói vậy là vì sự an toàn của nàng! Nàng không hiểu vị Hoàng huynh đó của ta đâu, khi mà hắn thực sự muốn có được thứ gì đó, thì sẽ càng không từ thủ đoạn, kể cả cốt nhục tình thân, thì cũng không có gì là hắn không bỏ được. Lúc đó ta nhìn ánh mắt hắn nhìn nàng, xem ra đã quyết tâm muốn có được thứ trong tay nàng, thế nên hiện giờ, hoặc là nàng hãy đi ngay đi, hoặc là giao thứ mình đang giữ cho hắn. Nếu không, đến lúc chuyện vỡ lở, cả ta cũng sẽ không bảo vệ được nàng đâu!”

“Nghiêm trọng đến thế sao?” Nam Cung Cẩm biết rõ Mộ Dung Thiên Thu này là người không từ bất cứ thủ đoạn nào để đạt được mục đích, nhưng chẳng lẽ lại ngông cuồng đến mức như Lãnh Tử Hàn nói sao?

Lãnh Tử Hàn thở dài một hơi, dường như đã sớm đoán được rằng Nam Cung Cẩm sẽ không tin vậy. Dù sao bình thường tính cách của Mộ Dung Thiên Thu nhìn có vẻ hiền hòa một cách thái quá, nhất là khi đối xử với Nam Cung Cẩm. Thế nên, nói hấn coi thường cả máu mủ ruột già, thì thực sự khiến Nam Cung Cẩm khó mà tin được.

Lãnh Tử Hàn do dự một lúc, nghĩ xem rốt cuộc có nên nói chuyện này cho Nam Cung Cẩm nghe không, sau nửa chung trà, cuối cùng hấn lại lên tiếng: “Vậy, để ta kể cho nàng nghe chút chuyện đi. Nàng có biết vì sao ta phải lập nên Ma giáo ở chốn giang hồ, mà không muốn có bất cứ quan hệ gì với Hoàng thất không?”

“Chẳng lẽ không phải vì huynh cũng thích phiêu bạt dọc ngang trong giang hồ như Hoàng Phủ Dật sao?” Nàng thấy Mộ Dung Thiên Thu đối xử rất tốt với Lãnh Tử Hàn mà. Mối quan hệ và cách cư xử của hai huynh đệ này cũng không khác gì lắm so với cách cư xử của Hoàng Phủ Hoài Hàn với Hoàng Phủ Dật, nhưng cũng vẫn có một chút chút khác biệt! À phải rồi, rất khác biệt, Hoàng Phủ Hoài Hàn đối xử tốt với Hoàng Phủ Dật thực sự, Hoàng Phủ Dật cũng rất tôn trọng kính nể Hoàng Phủ Hoài Hàn. Nhưng...

Mộ Dung Thiên Thu đối xử khá tốt với Lãnh Tử Hàn, có đi đâu, mỗi khi nhắc đến Mộ Dung Thiên Thu, trong lời nói, trên khuôn mặt của Lãnh Tử Hàn luôn xuất hiện vẻ phẫn nộ và thù hận khó có thể miêu tả được.

“Hừ!” Lãnh Tử Hàn hừ lạnh một tiếng, sau đó lại nói với Nam Cung Cẩm: “Đúng là ta thích ngao du giang hồ, nhưng nàng có biết vì sao ta không thích Hoàng cung không?”

Nam Cung Cẩm thật thà lắc đầu: “Không biết!” Chẳng lẽ là vì thấy nó phiền phức quá sao?

“Vậy để ta kể nàng nghe, một chút chuyện năm xưa của vị Hoàng huynh kia của ta đi. Năm đó, Tây Vĩ có chín vị Hoàng tử! Hoàng huynh đứng thứ hai, ta là thứ tư. Thục phi, mẫu phi của chúng ta, xuất thân không cao, nhưng vì sinh được hai người con trai, nhờ con mà địa vị của mẹ cũng cao lên, nên mới ng ồi được vào ngôi vị phi t ần nhất phẩm.”

Nói r ồi suy nghĩ của Lãnh Tử Hàn cũng dần dần bay xa.

“Xuất thân của mẫu phi không cao, phụ hoàng sủng ái bà vài năm, sau đó cũng dần thất thế, hai chữ Thục phi gần như cũng chỉ để bày mà thôi. Không có ai thực sự coi bà là Hoàng phi nữa. Vì thế, trong khoảng thời gian đó, hai huynh đệ chúng ta sống ở hoàng cung thậm chí còn không bằng cả nô tài. Có một lần, vị Tam Hoàng huynh và Ngũ Hoàng đệ có mẫu phi đang được sủng ái kia của ta liên thủ với nhau, bắt nạt ta và Hoàng huynh, bắt chúng ta phải bò qua háng hắc. Đương nhiên chúng ta không chịu làm, họ bèn c ần đá đập vỡ đầu ta, máu chảy đầm đìa! Hoàng huynh cũng bị đám nô tài trong cung của họ đánh một trận toại bời. Nhưng lúc đó, Đại Hoàng huynh của chúng ta, cũng chính là Thái tử, đứng lúc đi ngang qua, cứu hai huynh đệ chúng ta.” Nói r ồi, trên mặt Lãnh Tử Hàn dâng lên vẻ hoài niệm.

Nam Cung Cẩm khẽ nhíu mày, trong đầu cũng như đoán được tình cảnh đó như thế nào, vị Thái tử điện hạ phúc hậu kia cứu họ, nhưng cuối cùng, vì giành được Hoàng vị, Mộ Dung Thiên Thu lấy oán báo ơn sao? Nàng lại không biết rằng, nàng chỉ đoán được một góc của núi băng, nhưng còn cả ngọn núi to kia thì nàng không thể đoán được.

Lãnh Tử Hàn lại nói tiếp: “Ta nghĩ nàng cũng đã đoán được chút gì đó r ồi, nhưng sự thật thì vượt xa những gì ta tưởng tượng, nó không chỉ có thế!”

“Sau đó không lâu, mẫu phi trúng độc, không có thuốc nào chữa được nên bất hạnh qua đời. Phụ hoàng đi điều tra ra được hung thủ, là một ả đàn bà được phong làm mỹ nhân vừa vào cung không lâu. Lúc đó Hoàng huynh tám tuổi, ta sáu tuổi, Đại Hoàng huynh thấy chúng ta còn nhỏ tuổi, liền c ầu xin mẫu hậu của huynh ấy, cũng chính là Phượng Hoàng hậu năm xưa.

Hoàng hậu không nỡ từ chối lời thỉnh cầu của Đại Hoàng huynh, bèn xin chỉ của phụ hoàng, nhận nuôi chúng ta dưới danh nghĩa của bà. Sau đó, chúng ta cũng trở thành con trai của Hoàng hậu như Đại Hoàng huynh, tự đứng lại trở thành đích tử. Lúc đó, trong hậu cung không còn ai dám coi thường chúng ta nữa, chúng ta cũng có được sự kính trọng mà một Hoàng tử nên có được. Có đi à...”

Nói tới đây, trong mắt Lãnh Tử Hàn dâng lên sát khí nồng đậm!

“Khi Hoàng huynh tròn mười một tuổi, ta đi ra ngoài đi vệ sinh, lúc quay về đi qua trạch viện của Đại Hoàng huynh, ta lại nhìn thấy chính tay Hoàng huynh giết chết Đại Hoàng huynh! Tự tay giết Đại Hoàng huynh mà luôn tươi cười với chúng ta, luôn giành cho chúng ta tất cả những gì tốt đẹp nhất đó!”

Nắm đấm của hắn đã siết chặt lại, toàn thân như bao phủ bởi luồng khí nồng cuồn cuồn, ngạo mạn, cũng chính khoảnh khắc này, từ người hắn cũng tỏa ra sự phẫn nộ và đau đớn ngập trời.

“Chờ khi ta nhìn thấy tất cả thì đã không còn kịp nữa rồi, Đại Hoàng huynh đã chết trên tay Hoàng huynh. Nàng có biết lúc đó Hoàng huynh nói gì với ta không? Ha ha, hắn nói là, hiện giờ hắn được nuôi dưới danh nghĩa của Hoàng hậu, chỉ cần Đại Hoàng huynh chết, hắn sẽ là con trai trưởng danh chính ngôn thuận, giang sơn Tây Vỹ sẽ là của hắn ta. Hắn nói, từ cổ chí kim, thắng làm vua, thua làm giặc, chỉ cần có thể giành được thứ mà mình muốn, dù có trả giá nhiều bao nhiêu, có mất đi nhiều thế này, cũng chẳng sao cả. Hắn nói, cái gọi là tình người, cái gọi là tình thân đó, thì khi đứng trước mặt quyền thế, cũng chẳng là gì cả. Mà, chỉ cần là thứ mà Mộ Dung Thiên Thu hắn muốn, thì hắn đâu sẽ đạt được, không tiếc bất cứ giá nào!”

Nói tới đây, vẻ châm biếm trên mặt Lãnh Tử Hàn càng lúc càng rõ ràng hơn, vẻ hận thù cũng càng lúc càng nồng, vẻ mặt đó như thể nếu hiện giờ Mộ Dung Thiên Thu đứng trước mặt mình, thì hắn sẽ không kìm được mà giết hắn ta luôn vậy!

“Nhưng... Mộ Dung Thiên Thu không gây khó dễ gì cho huynh đúng không?” Nếu như Mộ Dung Thiên Thu thực sự là một người đáng sợ đến như vậy, thì hẳn là sẽ không bỏ qua cho một người đã chứng kiến toàn bộ sự việc như Lãnh Tử Hàn mới đúng chứ!

“Không gây khó dễ ư? Ha ha, hẳn nói ta là đệ đệ ruột của hẳn, hẳn không muốn ra tay với ta. Nhưng hẳn lại không thể không ra tay với ta! Có đi đâu, may mà ta phản ứng nhanh, lập tức quay lưng chạy trốn. Cũng may có người đến, hẳn không thể giết ta. Ta trốn trong Hoàng cung không bao lâu, thì Cẩm vệ quân của hoàng cung đã bắt đầu truy lùng tin tức của ta. Nàng có biết nguyên nhân truy lùng là gì không?” Lại là vẻ căm hận lóe lên trên mặt hẳn.

Nguyên nhân... Nam Cung Cẩm thẫn hoảng hốt, nói với vẻ không thể tin nổi: “Lẽ nào nguyên nhân là vì... hẳn nhìn thấy huynh giết Đại Hoàng huynh của huynh, sau đó sợ tội nên bỏ trốn sao?”

“Đúng thế! Lúc đó ta mới chín tuổi, cũng không hiểu rằng ta không có tang vật hay dao găm gì cả, chỉ nghĩ là nếu ta mà bị bắt được, thì chắc chắn tội danh đó sẽ rơi xuống đầu ta, phụ hoàng hẳn sẽ không buông tha cho ta. Trên đường chạy trốn, ta vừa khéo gặp được cậu của ta đang vào cung gặp phụ hoàng, ông ấy biết ta đang bị đuổi giết cũng không hỏi gì nhiều, lập tức đưa ta trốn ra khỏi Hoàng cung. Sau đó, có người nghi ngờ ông ấy, ông ấy không biết làm sao, đành phải cải trang cho ta thành ăn mày, tự chạy trốn ra khỏi Tây Võ.”

Kể đến chỗ này, mặt hẳn lại bình tĩnh lại.

Nam Cung Cẩm nhíu mày hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó à? Sau đó ta chạy thẳng một mạch ra khỏi Tây Võ, lại qua thành cổ Thiên Ky, đến vương triều Nam Cung, nhưng không ngờ đám người đó cũng truy tới tận nơi. Ta bèn lẫn vào trong đám người đang nhập cung làm thái giám, lén lút ẩn nấp lọt vào hoàng cung mới trốn được trận truy sát đó. Sau khi vào cung, ta trốn trong ngọn giả sơn ở Ngự hoa viên không ăn không uống suốt ba ngày trời, cũng may mà không có ai phát hiện ra, mà cũng chính đêm hôm đó, ta gặp được nàng!”

Chẳng trách, chẳng trách Lãnh Tử Hàn của lúc đó lại có vẻ nhay bén như vậy! Toàn thân hắn từ trên xuống dưới đều đầy vẻ đề phòng, câu đầu tiên hắn nói với Nam Cung Cẩm là “Cút ngay!”

Nói tới đây, vẻ mặt Lãnh Tử Hàn lại lóe lên vẻ dịu dàng, ánh mắt nhìn Nam Cung Cẩm cũng như đang cười. “Không chờ hai chúng ta nói được thêm vài câu, cậu ta đã tới đưa ta đi rồi! Ta nói cho cậu nghe hết mọi chuyện từ đầu tới cuối, ban đầu cậu không tin, nhưng cuối cùng sau khi đi đầu tra rõ ràng thì cậu cũng tin ta. Có đi đâu, cũng chính vì hắn là ca ca ruột của ta, nên ta và cậu đều quyết định từ bỏ ý định đi lộ trần sự thật.”

“Thế nên Mộ Dung Thiên Thu cũng đạt thành ý nguyện của mình, một vài năm sau đã trở thành Hoàng đế Tây Vỹ như hắn mong muốn, còn huynh thì ngao du giang hồ, ẩn nấp bao năm nay ư?” Nghe Lãnh Tử Hàn nói, Nam Cung Cẩm cũng không có cảm giác gì nhiều lắm, vì ở cổ đại này, trong Hoàng gia, những chuyện như thế này thực sự quá nhiều, nhiều đến mức trở thành phổ thông luôn rồi! Trong lịch sử, những hành vi giống như của Mộ Dung Thiên Thu thực sự quá nhiều, không có gì là lạ.

Lãnh Tử Hàn cười lạnh một tiếng: “Không đơn giản như nàng nghĩ đâu. Tuy hắn trở thành con trai trưởng danh chính ngôn thuận, nhưng vì đôi mắt màu xanh lục đó của hắn mà hắn bị phụ hoàng không thích. Phụ hoàng luôn cảm thấy đứa con trai này của mình nhìn có vẻ quá âm u quái gở, vì thế càng không cân nhắc đến chuyện lập hắn làm Thái tử. Sau khi hắn biết được, hắn liền bày mưu tính kế, chỉ trong năm năm ngắn ngủi, những hoàng đệ kia của ta đều chết dần từng người một. Đương nhiên, cũng có cả người Tam Hoàng huynh kia của ta nữa!”

“Vậy, chẳng lẽ phụ hoàng của huynh hoàn toàn không cảm nhận được chút gì kỳ lạ hay sao?” Tất cả các Hoàng tử đều chết chỉ còn lại một mình Nhị hoàng tử mà Hoàng đế không thích, chẳng lẽ lão hoàng đế Tây Vỹ không hề nghi ngờ gì sao?

“Đương nhiên phụ hoàng cũng cảm nhận được chứ, nhưng chờ khi ông ấy nhận ra được thì mọi chuyện đã muộn rồi. Từng đứa con trai yêu của ông ấy đều lần lượt qua đời, ông ấy cũng ngẫm đoán được chuyện của Đại

Hoàng huynh năm xưa hẳn cũng là do có người hãm hại ta. Vì thế, ông ấy bèn hạ lệnh, âm thầm tìm kiếm ta lúc đó đang phiêu bạt trong dân gian. Cũng không biết Hoàng huynh kia của ta làm thế nào mà tra được ra đầu mối từ cậu của ta. Cậu của ta khuyên hẳn rất lâu, nhưng hẳn hoàn toàn không động lòng, cuối cùng thấy cậu ta không nói, hẳn cũng sợ phụ hoàng tra ra được, vì thế liền phái người giết luôn cả cậu của ta. Cậu sợ ta còn nhỏ tuổi nóng tính, quay về đối đầu với hẳn, cuối cùng lại bị giết chết, nên trước lúc lâm chung, ông liền phân phó gia nhân trong nhà, không cho phép ai báo tin ông ấy qua đời cho ta.” Trong mắt Lãnh Tử Hàn tràn ngập vẻ đau lòng, cậu của hẳn, là bậc trưởng bối mà hẳn kính trọng nhất. Trong lòng hẳn, địa vị của ông đã sớm vượt qua cả địa vị của phụ hoàng rồi. Thế nhưng, để bảo vệ hẳn, để giấu diếm tung tích của hẳn, mà cuối cùng chính ông cũng bị sát hại! Đi đầu nực cười là đến tận khi hẳn hai mươi tuổi, hẳn mới biết được chuyện này.

Nam Cung Cẩm trầm mặc, theo cách nhìn của nàng, thì Mộ Dung Thiên Thu năm đó gần như đã đến mức điên cuồng đến cùng cực rồi. Chỉ mới mười sáu tuổi mà hẳn đã giết nhiều người như vậy, trong đó còn có cả cậu ruột của mình. Hẳn hại đệ đệ của mình đã đành, còn muốn nhổ cỏ tận gốc nữa ư?! Nàng chợt cảm thấy hình tượng của Mộ Dung Thiên Thu thường ngày trong lòng nàng đã hoàn toàn vỡ nát, không còn lại chút mảnh vụn nào.

“Đến năm ta hai mươi tuổi, phụ hoàng qua đời. Hoàng huynh ta được nâng lên ngôi vị Hoàng đế như hẳn ta ao ước bao lâu nay. Còn ta, đã thành lập Ma giáo, trở thành giáo chủ ma giáo mà người trong giang hồ vừa nghe đã sợ vỡ mật, trở thành một vị vua không ngại! Lúc đó, ta mới quay trở về chốn xưa, nhưng chờ khi ta quay về lại phát hiện ra cậu đã qua đời rồi, đã qua đời bốn năm rồi, thậm chí khi ta đi đầu tra kỹ càng, lại tra ra được chân tướng sự việc mà dù có đánh chết ta, ta cũng không muốn tin!”

Hô hấp của Nam Cung Cẩm cũng bất giác căng thẳng hẳn lên, nhú mào nhìn hẳn.

Hẳn hít sâu một hơi mới đè nén được cảm xúc đau đớn đó xuống, nói tiếp: “Thì ra... năm xưa mẫu phi của ta, cũng không phải bị cái ả được

phong là mỹ nhân gì đó giết chết, mà là vì Hoàng huynh muốn cái danh con trai trưởng kia của ta ra tay giết chết!”

“Hả?!!!” Nghe hắn nói vậy, Nam Cung Cẩm cảm thấy hơi thở của mình như ngừng lại. Vì làm Hoàng đế mà giết chết huynh đệ của mình, thậm chí giết cả phụ hoàng cũng không đáng sợ, dù sao chuyện như thế trong nhà Đế vương cũng quá nhiều rồi. Nhưng đến cả mẫu phi của mình mà cũng không bỏ qua thì thật là... Lúc đó Mộ Dung Thiên Thu mới bao nhiêu tuổi đâu mà đã có suy nghĩ tính toán đáng sợ như thế rồi!

Lãnh Tử Hàn lại cười lạnh. Hắn nhìn Nam Cung Cẩm cười nói: “Nàng cũng cảm thấy rất khó có thể tin được đúng không? Mộ Dung Thiên Thu chính là một tên súc sinh! Năm xưa hắn vừa chào đời đã có một đôi mắt màu xanh lục, vì bảo vệ hắn, không biết mẫu phi đã phải chịu biết bao khổ sở. Lúc đó, mẫu phi mới chỉ là một Chiêu nghi tam phẩm, phụ hoàng hứa với bà rằng, chỉ cần bà giết Mộ Dung Thiên Thu, ông ấy sẽ phong cho bà làm Quý phi, cho bà sự sủng ái vô hạn. Nhưng vì bảo vệ hắn, mẫu phi kiên quyết không đồng ý, còn lén lút nhờ người đi tìm các lão thân vương trong Hoàng thất. Người trong tộc cũng không đồng ý giết hắn, dù sao đó cũng là huyết thống của Hoàng thất. Mẫu phi của ta, cũng vì chống lại ý của phụ hoàng, nên mới khiến phụ hoàng ghét bỏ, thất sủng hai năm. Nếu không phải vì hai năm sau, mấy người Hoàng Phủ Hoài Hàn, Bách Lý Kinh Hằng ra đời, màu mắt đều rất khác thường, mà Thiên Sơn lão nhân lại gieo quẻ nói rằng màu mắt khác là phúc, ai có được màu mắt khác mới có thể thống nhất được bốn quốc gia, thì Phụ hoàng cũng sẽ không thêm liếc đến mẫu phi của ta thêm một lần nào nữa, và cũng sẽ không có ta ra đời. Thế nhưng, sau đó vài năm, chỉ vì chuyện xuất thân trưởng thứ, mà hắn lại nỡ giết mẫu phi, ha ha...”

“Có lẽ, chỉ là vì hắn đã chịu đủ sự ghê lạnh, nhìn thấy quá nhiều sự lạnh lùng phũ phàng của nhân tình thế thái thôi!” Nam Cung Cẩm hơi nặng nề nói. Thật ra, ở một mức độ nào đó, thì nàng cũng có thể hiểu được tâm thái của Mộ Dung Thiên Thu năm xưa. Từ nhỏ đã bị phụ hoàng ghét bỏ, mẫu phi thất thế, chỉ sợ rằng lúc đó, đến cả tiểu thái giám, tiểu cung nữ cũng đều có thể sỉ nhục hắn. Vì thế, trái tim của hắn dần dần lạnh lùng hơn,

cứng rắn hơn. Nói cho cùng, thì Mộ Dung Thiên Thu cũng chỉ là thành phẩm được tạo nên từ môi trường bản thủ của Hoàng gia mà thôi!

Cũng chính vì chịu sỉ nhục nhiều như vậy, bị người ta đối xử lạnh lùng như vậy, nên hắn mới quyết định phản kháng, muốn ra sức chà đạp đả người đó dưới chân mình! Cũng giống như... Quân Lâm Uyên chịu hết mọi sự áp bức và lăng nhục năm xưa vậy. Hai người bọn họ, chỉ khác nhau ở chỗ, Mộ Dung Thiên Thu là vì mục đích của mình mà không ngừng hãm hại người khác, cuối cùng ng ẩ lên vị trí cao nhất kia. Còn Quân Lâm Uyên, lại là vì báo thù mà không ngừng tự hại chính mình, cuối cùng mới có thể trừng phạt những kẻ thù của mình một cách thích đáng.

Hoàn cảnh ép con người ta trưởng thành, mà cũng chính sự thúc ép của hoàn cảnh khiến cho con người ta dần trở nên lạnh lùng, cứng rắn, cũng có thể là... chết... trên con đường dẫn đến thành công...

Nàng có thể hiểu được Mộ Dung Thiên Thu, nhưng lại không đồng tình với hành vi của hắn.

Lãnh Tử Hàn nghe vậy lại cười nói: “Tiểu Cẩm, ta vốn cho rằng nàng nghe chuyện này xong sẽ tức đến nghiến răng nghiến lợi, cái điên lên mà chửi Hoàng huynh ta là thứ súc sinh cơ. Thật không ngờ nàng lại có cùng một suy nghĩ với ta. Đúng thế, hắn cũng chỉ vì bị Hoàng thất, bị sự áp bức trong Hoàng cung dần ép nên mới biến thành thế này thôi. Tuy ta hận hắn, nhưng cũng chưa từng ra tay với hắn. Sau đó, ta hoàn toàn từ bỏ hoàng gia, ngao du thiên hạ, đi tìm tiểu nha đầu năm xưa từng giúp ta ở vương triều Nam Cung. Sau đó nữa, cuối cùng ta cũng tìm thấy nàng ở phủ Thừa tướng của Đông Lăng!”

Nam Cung Cẩm cũng hiểu vì sao Lãnh Tử Hàn đã thành lập Ma giáo mà còn nói với thuộc hạ của mình mấy câu nói rất buồn cười kia. “Đã là người trong Ma giáo, thì phải làm những chuyện bất nhân bất nghĩa”, “Đã là con dân của Ma giáo, thì không cần phải tôn trọng chủ thượng.” Những lời đó, đều là những lời hắn muốn châm chọc thế giới này, cũng là châm chọc Mộ Dung Thiên Thu, châm chọc Hoàng thất Tây Võ và nhất là châm chọc chính bản thân mình!

“Nếu huynh đã không định tính toán với Mộ Dung Thiên Thu, vậy thì hãy bỏ qua những chuyện đó đi. Hơn nữa, hiện giờ hần đối xử với huynh cũng rất tốt mà!” Nàng rất cảm kích vì những đi ều mà Lãnh Tử Hàn nói với nàng ngày hôm nay, dù sao nếu nàng hoàn toàn không đ ề phòng gì, cứ thế đi xử lý chuyện của mình, tên đoạn tụ chết tiệt kia lại đột nhiên ra tay với mình, thì đến lúc đó, có khi nàng còn không biết vì sao mình chết.

Lãnh Tử Hàn lại cười lạnh: “Đúng thế, cũng coi như đối xử với ta không tệ. Có thể là vì bản thân hần tàn sát quá nhi ều huynh đệ, cuối cùng cảm thấy cô đơn. Cũng có thể là vì biết ta không màng đến hoàng quy ền, sẽ không đâm sau lưng hần, vì thế hần mới tạo ra một câu chuyện giả, nói là năm xưa chuyện ta giết Đại Hoàng huynh chỉ là một sự hiểu lầm, mà ta vẫn là thân vương cao quý nhất của Tây Võ. Lúc đó hần đã là Hoàng đế rồi, muốn nói thế nào đương nhiên cũng chẳng ai dám chất vấn.”

Chẳng trách Bách Lý Kinh H ồng đến đây, Lãnh Tử Hàn cũng chẳng hỏi han hay can thiệp gì. Chẳng trách trên tri ều đình, bất luận xảy ra chuyện gì, hần cũng đ ều làm như không nghe thấy, chỉ thi thoảng đứng ra nói vài câu giúp mình lúc mình gặp khó khăn thôi.

“VẬY... vì sao huynh quay lại? Vì ta ư?”

“Không phải vì nàng thì còn có thể vì ai được chứ? Tuy nàng có năng lực tự bảo vệ mình, nhưng có một thân vương như ta giúp đỡ, dù sao cũng vẫn dễ dàng hơn chút. Nàng cũng không cần cảm thấy ngại ngùng hay áy náy, cứ coi như ta đáp trả ân tình của nàng năm xưa đi.” Lãnh Tử Hàn nói rất thoải mái.

Nam Cung Cẩm cũng không phải người hay xoắn xuýt mấy chuyện thế này, đương nhiên cũng không nói nhi ều về vấn đề đó nữa. Ngược lại, nàng lại nhớ tới một chuyện khác, nói: “À phải rồi, vậy lúc huynh tìm thấy ta ở phủ Thừa tướng, ta có nhận ra huynh không?” Đây là chuyện mà nàng thắc mắc rất lâu rồi, năm xưa h ần phách của cô gái kia bị đổi tới đây, sao có thể biết được chuyện mình từng cứu Lãnh Tử Hàn chứ.

“Không nhận ra. Ta nói rất lâu mà nàng cũng không nhớ ra. Cuối cùng, ta cũng lười không muốn bắt nàng nhớ lại nữa, chỉ nói với nàng rằng, ta là

người muốn bảo vệ nàng trọn cuộc đời này, nàng bèn thẹn thùng xấu hổ
đồng ý!” Lãnh Tử Hàn nói rồi ánh mắt nhìn Nam Cung Cẩm lại ánh lên nụ
cười.

Nam Cung Cẩm chợt cảm thấy hơi ngượng ngùng, như vậy là cô bé kia
căn bản không hề nhận ra Lãnh Tử Hàn, nhưng vì thấy một anh siêu đẹp
trao xuất hiện trước mặt mình, thế nên mới động lòng nảy mầm tình, cũng
do đó... Mà hai người họ có cái quái gì đâu chứ, thế quái nào giờ mình lại
phải ngượng? Thật đúng là...

“Thôi, sắp đến phủ Thừa tướng rồi, ta về trước đây. Nàng chỉ cần nhớ,
nhất định phải cẩn thận với Hoàng huynh ta một chút!” Nói được ra
chuyện vẫn kìm nén trong tim mình, tâm trạng của Lãnh Tử Hàn thoải mái
hơn nhiều.

Nam Cung Cẩm gật đầu: “Ừm, huynh về đi! Ta hiểu ý của huynh rồi, ta
sẽ cẩn thận với hắn!” Mộ Dung Thiên Thu, thực sự có thể coi là một nhân
vật đáng tàn nhẫn đến tận cùng! Thật nực cười khi mình vẫn luôn coi một
chúa sơn lâm thành một con mèo con thích chải lông.

Lãnh Tử Hàn gật đầu rồi xuống xe ra về

Xe ngựa của Nam Cung Cẩm cũng đã đến trước cửa phủ Thừa tướng.
Nàng xuống xe, bước đến trước cửa phủ, đột nhiên nàng dừng bước, mấy
sọc đen chảy dài xuống sau gáy, trong lòng chợt dâng lên cảm giác muốn
chạy trốn!

Chỉ thấy... trong nhà, trong tuyết trắng, người nào đó đang ôm băng
ghế ra ngoài, trong đôi mắt xám bạc màu ánh trắng như ngân ngân lệ, vô
cùng đáng thương nhìn ra ngoài cửa, y chang như dáng vẻ ngày hôm đó khi
mình ra ngoài uống rượu với đám Mị Văn Dạ về!!

Mẹ kiếp!!! Ai cứu nàng với?!!!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 52: Ai Cũng Nảy Mầm Tình

Nam Cung Cầm chỉ cảm thấy đầu mình đau nhức, khoe môi giật giật, bước tới trước mặt hắn, nhìn xuống, nói: “Chàng lại làm cái trò gì thế hả?”

“Không có gì.” Ba chữ lạnh lùng bay ra từ miệng hắn, mắt chớp chớp nhìn nàng như đang vô cùng uất ức.

Nàng hít sâu một hơi, rồi nói với vẻ bó tay: “Hôm nay ta có làm gì đâu chứ?! Chỉ đi thưởng cho Đạm Đài Minh Nguyệt một bãi cút trâu, sau đó vào cung sỉ nhục bọn hắn một chập, cuối cùng là quay về trên đường đi, Lãnh Tử Hàn nhắc nhở ta một vài chuyện thôi mà!”

“Ừm.” Hắn đáp một tiếng, ra vẻ đã biết rồi.

Ừm? Ừm là thế nào hả? “Thế rốt cuộc chàng tha thứ cho ta chưa?”

“Ta có giận đâu.” Nên làm sao nói tha thứ hay không được.

Không giận à?! Thế cái dáng vẻ muốn chết không muốn sống này của hắn thì giống như đang không tức giận sao? Nam Cung Cầm sa sầm mặt xuống nhìn hắn một lúc lâu, sau khi quan sát một hồi, cuối cùng nàng không nhịn được, tung chân đạp một cái, nghiêng rặng nghiêng lợi quát: “Mẹ kiếp, chàng có thể thôi cái trò hờ hững này được không hả?!”

Đương nhiên, cú đạp này không nặng, nhưng cũng làm tổn thương sâu sắc đến tâm hồn mỏng manh yếu đuối của ai kia. Hắn đứng dậy nhìn đầu chân to trên vạt áo trắng muốt của mình bằng ánh mắt vô cùng đáng

thương, rồi lại ngẩng đầu nhìn Nam Cung Cẩm, giọng nói thanh thoát lạnh lùng vang lên: “Nàng không còn yêu ta nữa rồi!”

Nói xong, hắn quay người đi thẳng, để lại mình Nam Cung Cẩm đứng như bị sét đánh ở đó, một lúc lâu sau mới bình tĩnh lại được! Rốt cuộc cái tên này đang giở trò quỷ gì vậy?! Mẹ kiếp, chuyện này rốt cuộc là thế nào đây?! Cái tên khốn kia có còn muốn sống cho yên bình nữa không hả?

Nàng cúi gằm đầu đi vài bước về phía trước, lại bất cẩn va phải băng ghế nhỏ mà hắn vừa ngồi, suýt nữa ngã nhào xuống đất. Vì thế, tâm trạng của Nam Cung Cẩm lại càng tồi tệ hơn!

“Chủ nhân, bệ hạ chỉ...” Hiên Viên Dĩ Mạch thử giải thích cho hành vi nực cười vừa rồi của Hoàng thượng nhà mình, nhưng cất lời xong lại hoàn toàn không thể nói tiếp được nữa. Trong lòng cô không khỏi rơi lệ, vị Hoàng thượng mà ta sùng bái nhất ời, ngài đang làm gì thế này?!

Nam Cung Cẩm nhú mày, bực bội quay sang nhìn Hiên Viên Dĩ Mạch một cái, thành công khiến cho cô ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Sau đó nàng thóp bụng, mở rộng vai, uốn thẳng ngực lên, vẻ mặt như thể muốn nói “Ta muốn giết người”, tức tối đi vào trong phòng!

Một lúc lâu sau, những tiếng huỳnh huých huỳnh huých vọng từ trong phòng chính ra! Mọi người đều đồng loạt nuốt nước miếng một cái, trong lòng thầm đồng cảm với vị công tử áo trắng đáng thương kia!

Sau đó, chuyện không thể tin được đã xảy ra! Sau hai canh giờ huỳnh huých...

Cửa mở, nhưng chỉ có một người đi ra, chính là mỹ nam áo trắng xuất trần kia, phong thái trác tuyệt, tuy trên vạt áo gấm trắng muốt kia có mấy dấu chân vô cùng ảnh hưởng đến mỹ quan, nhưng cũng không thể che giấu đi vẻ đặc ý như gió xuân của hắn. Hạ nhân vội vàng bước tới, chuẩn bị sẵn quần áo mới để hầu hạ vị đại gia này tắm rửa thay quần áo.

Thế nhưng Thừa tướng đại nhân đi vào giết người kia lại mãi mà không thấy ra ngoài. Đám hạ nhân đều thầm đoán, lẽ nào Thừa tướng đại nhân

đánh thua, còn bị đánh bị thương sao?! Rất lâu rất lâu sau, bên trong mới vọng ra tiếng nói thều thào như chỉ còn một hơi thở: “Bách Lý Kinh Hằng, tên khốn kiếp bụng dạ đen tối kia!!!!”

Cái gì mà tức giận, cái gì mà rơi lệ bỏ đi chứ, căn bản chỉ là ngã sấp trong phòng chờ mình tự dưng lên tận cửa mà thôi! Tên khốn kiếp! Khốn kiếp! Nam Cung Cẩm thầm chửi thầm lên trong lòng, cho đến khi thăm hỏi đủ cả mười tám đời tổ tông nhà người ta lên mới chịu thôi!

“Dĩ Mạch!” Nàng ngẩng đầu to giọng gọi tên Hiên Viên Dĩ Mạch, tâm trạng vô cùng buồn bực.

Không lâu sau, một tiểu nha đầu bước vài, nhìn dung nhan tuấn tú của Tướng gia đồ hồng hào, quần chần kín mít, cô nàng lại động lòng xuân: “Tướng gia, vừa rồi Mạch cô nương nhìn thấy một bóng đen nên đuổi theo rồi ạ!”

Bóng đen ư? Nam Cung Cẩm nhướn mày: “Lúc cô ấy đi ra, có phải mặt mũi rất lạnh lùng không?” Nếu có bóng đen, thì lẽ ra phải là đám đàn ông như Phong hay Diệt đuổi theo mới đúng, làm gì cần đến một tiểu nha đầu như Dĩ Mạch đi bắt chứ?

“O! Tướng gia, sao ngài biết ạ? Lúc Mạch cô nương đuổi theo bóng đen kia, nhìn cô ấy có vẻ rất tức tối, mắt trợn trừng cả lên!” Nhớ đến nét mặt vừa rồi của Hiên Viên Dĩ Mạch, chính cô cũng còn cảm thấy sợ hãi.

Gân xanh trên trán Nam Cung Cẩm nảy lên vài cái, trầm giọng mắng mỏ: “Toàn một đám có người yêu là bất chấp chủ nhân luôn!” Có thể chọc tức Hiên Viên Dĩ Mạch thành thế kia, trừ cái tên nào tàn Phá thuộc hạ của Lãnh Tử Hàn ra, thì còn ai vào đây được nữa!!!

“Được rồi, em ra ngoài đi! Ra nói với Phong, bảo hắn ta đi tìm Linh Nhi về đây giúp ta!” Nam Cung Cẩm bực bội nói.

Chờ tiểu nha đầu kia ra ngoài rồi, nàng mới nhanh chóng mặc quần áo cẩn thận. Không lâu sau, Phong mặc áo đen đã xuất hiện trong phòng, vô cùng ngật ngưỡng, nói: “Chủ nhân, Linh Nhi... Linh Nhi...”

“Linh Nhi làm sao?” Không phải là cũng bị một tên đàn ông chết tiệt nào đó câu mất r ồi đấy chứ? Nhưng hiển nhiên, nàng đã đoán đúng r ồi!

“Khụ khụ...” Phong lại ho khan vài tiếng, sau đó cố g ồng mình nói tiếp, “Mấy hôm nay Linh Nhi thường xuyên ra ngoài, một mình Băng Tâm tỷ ôm hết mọi chuyện của thanh lâu, nói là để Linh Nhi có thể yên tâm mà đi giải quyết vấn đề tình cảm cá nhân của mình, mấy việc vụn vặt này thì cứ để tỷ ấy lo!”

“Ầm ầm ầm!” mấy tiếng, một cơn sấm sét bổ thẳng xuống! Đạo này làm sao thế nhỉ? Mấy cái người này, đạo này làm sao vậy hả?!?! Mặc Họa nẩy m ần tình, muốn có một đứa con; Quân Tử Mạch vừa ý Lãnh Tử Hàn, cả ngày từ sáng tới tối đầu ng ối ngơ ra trong phòng cười như ngó ngẩn; Dĩ Mạch thì bị một gã đàn ông chọc tức đến mức chạy khắp nơi mà đuổi bắt; Linh Nhi lại thường xuyên biến mất vì một gã đàn ông mà Nam Cung Cầm còn chưa kịp thăm định!!! Rốt cuộc họ đang làm cái quái quỷ gì thế?!?!

Lẽ nào là mùa xuân đến r ồi sao?! Nhưng giờ rõ ràng vẫn đang là mùa đông mà!

“Chủ... chủ nhân, ngài... bình tĩnh một chút, đừng tức giận. Linh Nhi là người rất biết chừng mực, chỉ cần ngài nói với cô ấy một tiếng, cô ấy sẽ lập tức cắt đứt quan hệ với người đàn ông kia thôi!” Phong nói với vẻ rất chắc chắn, không chỉ Linh Nhi như thế, mà mỗi thành viên trong Dạ Mạc sơn trang đều như thế! Mệnh lệnh của chủ nhân là to nhất!

Nghe hẳn ta nói vậy, sắc mặt Nam Cung Cầm lại sa s ầm xuống!

Nàng nghiêng răng ken két ngẩng đầu nhìn Phong, chỉ vào mặt mình nói: “Người nhìn ta giống kiểu người thích chia uyên r ẽ thúy lắm sao?! Rõ ràng trông ta chính trực nghiêm minh thế này, vừa nhìn mặt ta đã biết ta là con người có phẩm đức cao thượng, thích tác thành cho chuyện tốt của người ta r ồi! Vì sao ta phải bắt Linh Nhi cắt đứt quan hệ với người đàn ông kia chứ?”

Ặc... Thật ra hẳn rất muốn nói, Hoàng hậu nương nương à, thật ra chuyện con người ta có thích chia uyên r ẽ thúy hay không, hoàn toàn không

liên quan gì đến chuyện về ngoài của người đó như thế nào! Còn nữa, từ trên mặt của người ta thì bình thường chỉ có thể nhìn được nhân tướng và khí chất mà thôi, làm sao có thể nhìn ra được là người đó có phẩm chất đạo đức cao thượng thích tác thành chuyện tốt của người khác hay không chứ?! Nhưng mấy lời thế này, chắc hẳn cũng chẳng nói ra làm gì để bị ăn đòn. “Thuộc hạ biết sai rồi! Chỉ vì thuộc hạ nhìn thấy dáng vẻ của ngài giống như đang tức giận vậy, nên mới có suy đoán như thế!”

“Đương nhiên rồi, nha đầu Linh Nhi đó, thật không biết chừng mực chút nào! Vừa ý anh chàng nào đó mà không lời về cho ông đây gặp một cái, nếu không xứng với Linh Nhi nhà chúng ta thì phải làm sao?!” Đối với Nam Cung Cẩm mà nói, thuộc hạ của nàng đều là người ưu tú nhất, xứng đáng có được tất cả mọi thứ tốt đẹp nhất, nên dù có người đàn ông xuất sắc đến mấy xuất hiện, thì nàng cũng vẫn cảm thấy không xứng với mấy cô nương nhà họ!

Ví dụ như, nàng luôn cảm thấy cái tên Phá kia quá độc mồm độc miệng, hoàn toàn không xứng với cô nàng ngốc nghếch như Dĩ Mạch. Còn cái tên hũ nút Hủy kia, thì càng không xứng với một cô nàng quyên lực như Băng Tâm!

Nghe vậy, Phong hơi sững sờ. Hẳn hiểu ý mỉm cười, nếu Linh Nhi mà nghe được mấy câu thế này, thì chắc hẳn sẽ rất vui đây! Có một nữ chủ nhân như vậy, thực sự là phúc của bọn họ. Bệ hạ quá lạnh lùng, mà Hoàng hậu thì nhiệt tình quá, hai người này chẳng phải là bổ sung cho nhau sao?

Nếu Nam Cung Cẩm mà biết tên này đang thầm ảo tưởng rằng mình quá nhiệt tình, thì chắc hẳn nàng sẽ nôn ra máu mất! “Đúng rồi, người và Mặc Họa thì thế nào rồi?”

Nàng vừa dứt lời, sắc mặt Phong lạnh hẳn đi! “Chủ nhân, thuộc hạ và Mặc Họa không có quan hệ gì cả!”

“Ồ, xem ra là kết thù kết oán với nhau rồi à!” Nam Cung Cẩm gật đầu ra vẻ đã hiểu.

Phong còn cố nhấn mạnh: “Chủ nhân, thuộc hạ và Mặc Họa thực sự không có quan hệ gì cả!” Thế nên không t ần tại cái gọi là “kết thù kết oán” đó! Hẳn khinh thường chuyện gây thù hận với phụ nữ!

“Ồ, thì ra là yêu nhau à!” Nam Cung Cẩm lại gật đầu, mặt lộ ra vẻ xin lỗi, cứ như đang muốn nói, xin lỗi nhé, vừa r ồi ta hiểu l ầm người vậy!

Gân xanh trên trán Phong nảy lên b ần bật, cắn răng cắn lợi nói: “Chủ nhân, thuộc hạ và Mặc Họa thực sự không có quan hệ gì cả!” Cô nàng như con chim khổng tước đó, một cô nàng mà đi đường còn hát ngược mắt lên tận trời đó, Phong hẳn đây không thêm có bất cứ quan hệ gì với cô ấy nhé!!!

“Ồ, nếu vậy thì hẳn là phải chuẩn bị hôn lễ cho người và Tu r ồi!” Nam Cung Cẩm gật đầu cười vui vẻ, nét mặt vui như thể cuối cùng cũng được lo chuyện vui r ồi vậy.

Phong chợt cảm thấy lửa giận bốc lên ngập trời, cũng vô cùng ấm ức, sau gáy như bốc khói, tức tối nhìn Nam Cung Cẩm một lúc lâu mới nhớ tới chuyện mình là thuộc hạ, bèn thu lại ánh mắt như giết người kia, vừa nghiêng răng vừa nói: “Chủ nhân, ngài nghĩ nhiều quá thôi, dù thuộc hạ có đ ồng ý, thì Tu cũng sẽ không đ ồng ý!”

Đùa cái quái gì thế, rõ ràng họ là hai người đàn ông cơ mà!!!

“Ừm!” Nam Cung Cẩm lại gật đầu: “Ta hiểu r ồi, người lui xuống đi. Thì ra là Tu không đ ồng ý à, yên tâm, ta sẽ giúp người khuyên hẳn ta!”

“...!” Đến ngày hôm nay, cuối cùng Phong cũng hiểu cái gì gọi là ông nói gà bà nói vịt!!! Mấy lời hẳn nói đã bị Hoàng hậu bỏ qua hoàn toàn r ồi! “Thuộc hạ cáo từ!”

“Ừm! Người yên tâm, chỉ cần có ta ở đây, dù Tu có không cam tâm tình nguyện, cũng sẽ đ ồng ý ở bên người thôi. Nếu thực sự không được nữa, thì để vị chủ nhân chân chính kia của các người tư hôn cho các người đi. Ta sẽ chờ uống rượu mừng của các người!” Nam Cung Cẩm cười vô cùng thô bỉ, vẻ mặt lại rất thật lòng.

Phong cảm thấy như sấm sét đùng đoàng, trước mặt tối sầm xuống, cuộc đời vô cùng bi đát thê lương! Nếu bắt một người đàn ông như hắn thành hôn với Tu, thì hắn còn sống được nữa không?! Hắn quay đầu nhìn Nam Cung Cẩm, nghiêng răng nói: “Hoàng hậu nương nương, thuộc hạ không cần tứ hôn!”

“Ôi dào, đừng ngại mà, về phía Tiểu Hồng Hồng, ta sẽ nói tất cả là ý của ta, tuyệt đối sẽ không nói chuyện người khổ sở cầu khẩn ta ra đâu!” Nam Cung Cẩm nói mà mặt không biến sắc.

Hắn khổ sở cầu khẩn Hoàng hậu nương nương ư? Có không?! Hắn khổ sở cầu khẩn lúc nào vậy?! Hắn thật sự rất muốn đập cửa xông ra ngoài cho xong, là một người đàn ông bình thường, hắn hoàn toàn không muốn giao lưu với người khác bằng phương thức kỳ quặc thế này chút nào. Thế nhưng, hắn cũng thấu hiểu một cách sâu sắc rằng nếu bây giờ hắn tức tối bỏ đi, thì chuyện gì vị Hoàng hậu vĩ đại này của bọn họ cũng có thể làm ra được. Chưa biết chừng ngày mai hắn sẽ nhận được thánh chỉ tứ hôn mình với người huynh đệ tốt kia ấy chứ! Đã là mệnh lệnh của Hoàng thượng, thì dù hoang đường cỡ nào, họ cũng nhất quyết phải chấp hành!

Sau khi hít sâu vài hơi, hắn lại nói: “Hoàng hậu nương nương, thuộc hạ thực sự không cần...”

“Ôi dào, người đừng có ngại mà, thật đấy. Ta hiểu hết, các người...”

“Mặc Họa đi!” Dáng vẻ Phong như thể vô cùng chán nản, mặt không chút cảm xúc nói với Nam Cung Cẩm.

Nam Cung Cẩm nhướn mày, ra vẻ không hiểu: “Mặc Họa á? Mặc Họa làm sao?”

“Nếu Hoàng hậu nương nương kiên quyết muốn tác hợp, vậy thì Mặc Họa đi!” Hắn hoàn toàn không thích thú gì người con gái mắt cao hơn đầu kia, nhất là sau khi đối phương tát mình một cái, nói những câu vô cùng độc địa, sỉ nhục mình kia. Nhưng so với việc thành thân với Tu, huynh đệ tốt của mình, vậy thì chọn Mặc Họa đi! Ít ra, cô ấy cũng là phụ nữ! Hơn nữa, cô nàng kia không thích mình, xác suất Hoàng hậu tác thành thành

công là bằng không. Nghĩ vậy, trong lòng hắn cũng thản yên tâm hơn một chút.

Nam Cung Cầm vỗ tay vui vẻ: “Quả nhiên là người thích Mặc Họa, bị ta thử một chút mà khai ngay r ồi! Ta thật quá thông minh! Có đi ầu, chuyện tình cảm này ấy mà, người ngoài có nói nhiều thế nào cũng vô dụng, chính mình phải nắm chắc mới là quan trọng nhất, thế nên, chuyện giữa các người, ta sẽ không can dự vào, tự người đi theo đuổi người ta đi! Người đâu!”

Vừa dứt lời, một tiểu nha đầu lại bước vào: “Tướng gia!”

“Đi nói với Công chúa Mặc Họa, nói là có người yêu cô ấy, nếu cô ấy có hứng thú, thì nhất định phải nói với bản quan!” Nam Cung Cầm cười xấu xa nói.

Tiểu nha đầu kia mà ngó người, Công chúa Mặc Họa không phải là phu nhân mới của Tướng gia sao? Chuyện này là thế nào?

Gân xanh trên trán Phong lại tiếp tục nhảy lên, đừng có chơi xỏ người ta như thế chứ?! Hắn yêu Mặc Họa bao giờ?! Bốc phét! “Chủ nhân, thuộc hạ hối hận r ồi, thôi chọn Tu đi!”

Sai người báo với cô nàng kiêu ngạo kia rằng mình thích cô ấy, thì chẳng thà đâm luôn cho mình một đao chết cho nhanh! Hơn nữa, vừa r ồi chẳng phải Hoàng hậu nói ngài ấy sẽ không quản sao? Thế nên ngài ấy hẳn sẽ không đi cầu Hoàng thượng tứ hôn cho mình và Tu đâu nhỉ?!

Nam Cung Cầm nhíu mày nhìn Phong, mặt đ ầy vẻ bất mãn: “Phong à, đàn ông đàn ang mà cứ lằng nhằng không rõ ràng chuyện tình cảm là không được đâu, như vậy là không đàng hoàng!”

Gân xanh trên trán Phong nhảy lên không ngừng, cố nín nhịn cảm giác ghê tởm xuống, nói: “Chủ nhân, vừa r ồi là tại thuộc hạ ngại ngần quá thôi. Trong lòng thuộc hạ, chỉ có duy nhất một mình Tu! Nhưng chuyện tình cảm cũng đúng như ngài vừa nói vậy, phải do chính mình giải quyết, thế nên, ngài không cần phải cầu xin Hoàng thượng tứ hôn cho chúng

thuộc hạ đâu. Thuộc hạ vẫn hy vọng Tu sẽ cam tâm tình nguyện!” Để xóa sạch mọi mối liên quan với cô nàng Mặc Họa kiều ngạo như không tước kia, hắn cũng trả giá trọn vẹn rồi!

“Ừm, vậy thì tốt rồi, nếu người đã kiên định như vậy, thì ta sẽ không nói nhiều với chủ nhân nhà các người nữa. Người lui ra ngoài đi!” Nam Cung Cẩm cười vô cùng nham hiểm.

Nụ cười này khiến Phong vô cùng khó hiểu, vì sao nhìn nụ cười đó, hắn lại cứ có cảm giác bị gài bẫy nhỉ?!

Quả nhiên, chờ hắn đi ra khỏi cửa, liền nhìn thấy ngay Tu và Diệt vừa đi tới nơi, sắc mặt của hai người họ vô cùng kỳ quặc, tất cả các cảm xúc đan xen vào nhau, vừa cứng ngắc, vừa ngổ ngàng, lại vừa không dám tin, nhìn vô cùng buồn cười.

Phong mấp máy môi, biết rõ mình trúng kế rồi, bị Hoàng hậu lừa bỡn rồi. Hắn nhìn Tu, há miệng muốn giải thích, nhưng còn chưa kịp nói gì, Tu đã nói trước: “Vừa rồi, ta không nghe thấy gì cả, sau này chúng ta vẫn là huynh đệ tốt!”

Khóe môi Diệt hơi giật giật, hắn không ngờ trong mấy đại ám vệ thủ lĩnh như bọn họ, người phong lưu lãng nhãng nhất như Phong, lại là đoạn tụ, hơn nữa, còn yêu Tu sâu đậm! Vì thế, trong lòng hắn chợt nảy sinh ra hàng ngàn vạn cách suy đoán, lẽ nào trước đây Phong thường tới thanh lâu, đâu là để che giấu? Thật ra mục đích là vì muốn Tu ghen tuông sao? Lẽ nào... trong lòng hắn chợt dâng lên các kiểu ‘lẽ nào’, suy đoán đủ kiểu về hai người này!

Nghĩ xong, Diệt lại quay sang nhìn Tu một cái, sau đó trong ánh mắt lại tràn ngập vẻ cảm thông với Phong, nhìn thái độ của Tu thế kia, thì coi như từ chối khéo rồi nhỉ? Cũng không biết tối nay liệu Phong có đau lòng đến mức không ngủ nổi không.

Sắc mặt Phong chợt trở nên vô cùng bi thương, thật ra nguyên nhân hắn ta bi thương là vì không ngờ mình lại xui xẻo như vậy, bị Hoàng hậu gài

cho một vết đau thế này, còn bị huynh đệ tốt của mình hiểu lầm, sau này không biết tên Tu kia sẽ còn đề phòng mình đến mức nào nữa!

Nhưng về mặt bị thương của hắn ta, rơi vào mắt hai người kia, thì lại thành là do quá đau khổ vì bị thất tình, vì thế trong lòng mới tràn ngập sự bị thương vô hạn!

Trên mặt Tu bất giác cũng hơi thấy áy náy, ánh mắt nhìn Phong cũng đầy vẻ tự trách, nhưng vì tính cách hắn vốn lạnh lùng kiêu ngạo, không thể nói ra được lời gì an ủi. Đi đâu hắn không biết đó là, nếu hắn thực sự nói câu an ủi, thì chắc chắn Phong sẽ nôn ra máu mà chết vì sự ngu xuẩn của mình mất!

Nam Cung Cẩm nằm trên giường ôm bụng cười đến suýt không thở nổi! Ban đầu nàng vốn định mượn cơ hội này để thăm dò xem rốt cuộc Phong có ý gì với Mặc Họa hay không, dù sao nàng đã cưới Mặc Họa rồi, thực sự cũng ảnh hưởng đến hạnh phúc cả đời của người ta. Thế nên, trong lòng nàng thực sự có ý muốn se duyên cho hai người kia, tác thành một mối nhân duyên tốt. Nhưng thăm dò cả ngày trời lại phát hiện ra, Phong hoàn toàn không hề có chút ý đồ gì về mặt đó, nên nàng đành quyết định bỏ qua.

Có đi đâu, chết một nỗi là nàng lại nghe thấy tiếng bước chân đang đi tới. Là sát thủ, nàng phải có khả năng phân biệt được tiếng bước chân của người khác, thế nên vừa nghe nàng đã biết Tu đang tới. Vì vậy, nàng mới nổi hứng chơi xỏ Phong một trận!

Nàng đang cười khoái chí thì Bách Lý Kinh Hồng đã tắm rửa xong quay lại rồi. Hắn thay chiếc áo bị nàng tặng cho vài dấu chân kia, khôi phục lại hình tượng thánh khiết không vướng bụi trần như Tuyết liên của mình. Nhưng hình tượng này, đều chỉ là người ngoài nhìn vào mà thôi, còn Nam Cung Cẩm nhìn tên này, lại hoàn toàn không thấy có gì là thần tiên cao quý cả, chỉ thấy một con yêu hồ nghìn năm phe phẩy chín cái đuôi sau lưng mà thôi!

“Cười gì mà vui thế?” Từ cửa hắn đã nhìn thấy cảnh ba người kia đứng đối đầu nhau rồi, nhìn thấy hắn, cả ba đều cúi xuống hành lễ, mà hắn cũng

không hỏi nhiều, chỉ cảm thấy bầu không khí hơi là lạ. Nhưng vừa vào phòng, hẳn lại thấy nàng vui vẻ thế này, khiến hẳn không nhịn được hỏi một câu.

Mặt Nam Cung Cẩm hằm hừ nhìn hẳn, cười lạnh một tiếng: “Vui được hơn chàng sao?” Tên khốn này, dường như bây giờ chuyện hẳn thích làm nhất chính là gài bẫy mình thì phải.

Nghe vậy, trên mặt hẳn thoáng hiện lên vẻ gượng gạo, ngậm miệng không nói nữa. Thật ra sau khi ăn uống no say, thì trong lòng hẳn thực sự rất vui vẻ, đi đâu này không sai chút nào.

Nam Cung Cẩm tức tối túm chiếc áo khoác bên cạnh choàng lên người, không thèm nhìn hẳn, nói: “Ta thực sự không thể nào hiểu nổi, rõ ràng là một nhân vật như thần tiên, sao đột nhiên lại biến thành cái dạng tính cách thế này chứ?! Bụng dạ đen tối nham hiểm đến cùng cực, trong lòng còn đầy những suy nghĩ xấu xa! Ta đúng là quá xui xẻo, lại bị vẻ ngoài thuần khiết của chàng lừa bịp!”

Từng câu từng chữ mắng chửi phun ra từ miệng nàng, vì tức giận nên nàng cũng không thèm cân nhắc câu chữ. Còn Bách Lý Kinh Hồng, lại ngậm miệng không nói gì, đôi mi dài sụp xuống che đi đôi mắt đẹp như ánh trăng kia, không nhìn Nam Cung Cẩm, dáng vẻ y như nàng dâu nhỏ bị trách mắng vậy. Đương nhiên hẳn biết nàng tức quá mới nói ra những lời này, không thể coi là thật được. Vì vậy, ngoài mặt hẳn tỏ ra lãnh đạm, nét mặt rất cô đơn, nhưng trong lòng lại hờn ha hờn hở.

Nam Cung Cẩm chỉ cảm thấy đầu mà mắng chửi, không thèm nhìn hẳn lấy một cái!

Ngoài cửa phòng đột nhiên vang lên tiếng quát của Hiên Viên Dĩ Mịch: “Người cứ đi theo ta làm gì hả? Rõ ràng hai chúng ta vừa nhìn nhau đã thấy ghét! Lẽ ra người phải cách ta càng xa càng tốt chứ?”

Vừa nghe thấy câu này, Nam Cung Cẩm chột hăng như đánh tiết gà, mau chóng mặc cho xong quần áo rồi lao như một cơn gió đến bên cửa, định nhìn lên xem thế nào. Bách Lý Kinh Hồng vốn không hề có chút

hứng thú nào với mấy chuyện kiểu này, nhưng thấy nàng chạy ra ngoài cũng chậm rãi đi theo.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 53: Sợ Nhất Chồi Lông Gà

Ở cách viện chính không xa, trong rừng trúc, hạ nhân qua lại thấy Mạch cô nương đang nổi đóa lên bên trong đó thì đầu sợ đến mất hồn mất vía, tản ra như chim vỡ tổ. Ai mà không biết tính cách của Mạch cô nương thế nào chứ, cô ấy mà không vui thì có thể hạ độc người ta đến mức muốn sống không được muốn chết không xong. Hơn nữa, cô ấy còn nuôi một con bọ cạp tím, đừng nói là bị cắn một cái, chỉ cần nhìn thôi cũng đã khiếp đảm rồi! Vì vậy, thấy cô ở đây nổi giận, mọi người đều sợ hãi chạy biến mất sạch, không có ai dám to gan ở lại nghe lén nữa.

Nam Cung Cầm lại cẩn thận ẩn nấp né tránh, lén lút trốn ở nơi cách hai người kia khoảng ba mươi mét, mở to mắt, căng tai lên để nghe ngóng tình hình! Không phải nàng rảnh rỗi nhúc nhức quá mà đi tò mò chuyện thiên hạ đâu, đây là nàng đang quan tâm đến hạnh phúc cả đời của thuộc hạ nhà mình đấy chứ, thật mà! Chỉ là thế thôi!

Đang tự khẳng định trong lòng, hai người kia cũng lại tiếp tục cãi cọ ồn ã không phụ lòng mong đợi của nàng!

Phá ôm kiểm đứng đó, nhìn Hiên Viên Dĩ Mạch, cười rất lưu manh nói: “Nếu chúng ta vừa thấy mặt nhau đã ghét thì... lúc đó cô nhìn thấy ta còn đuổi theo ta ra ngoài làm gì?”

“Đó là vì cứ nhìn là thấy dáng vẻ của người không đàng hoàng thật thà, chắc chắn không phải người tốt đẹp gì, lại còn lên vào phủ Thừa tướng. Ta là vì sự an toàn của phủ Thừa tướng nên mới đuổi theo giết người!” Hiên Viên Dĩ Mạch nghiêng răng nghiêng lợi nói, trong lòng thì bưng bưng lửa

giận! Nhưng lửa giận này lại không phải là sự phẫn nộ đối với người đứng trước mặt mình, mà là sự phẫn nộ với chính mình. Cái lý do này vụng về biết bao nhiêu, người khác có thể không nhận ra, chứ bản thân nàng sao có thể không nhận ra?

Sự an toàn của phủ Thừa tướng đã có Diệt đại nhân và Phong đại nhân chịu trách nhiệm, làm gì đến lượt mình đây phần chứ. Hơn nữa, tên khốn kiếp độc mồm độc miệng trước mặt mình đây có thân thủ cực kỳ tốt, trong đám bọn họ, trừ thủ lĩnh có thể so tài với hắn ra, thì những người khác không cần phải nói! Càng đừng bàn đến bản thân cô!

Nam Cung Cẩm cười tít mắt ngó xem kịch, tâm trạng cực kỳ tốt, trong lòng thầm nghĩ sao mình lại không nghĩ đến chuyện mang chút đồ ăn vặt đến đây chứ, như vậy chẳng phải càng nhàn hạ hơn bây giờ nhiều hay sao?

Nghe cô nói vậy, Phá cũng không tức giận, hiển nhiên đã biết rõ tính cách của tiểu nha đầu này rồi: “Nha đầu thối, chẳng qua ta rảnh rỗi không có gì làm nên mới tới chọc cô cho vui thôi. Nếu cô không thích, sau này ta không trêu cô nữa là được!”

“Vậy thì tốt quá! Ta nói cho người biết, ta không thích, ta hoàn toàn không thích chút nào. Sau này người đừng có tới làm phiền ta nữa!” Hiên Viên Dĩ Mạch nói to, trong lòng lại thoáng dâng lên cảm giác buồn bực, không biết là vì không muốn nhìn thấy người trước mặt mình, hay là bị tổn thương vì câu “Chẳng qua ta rảnh rỗi không có gì làm nên mới đến trêu cô cho vui” hay không. Hắn nói vậy tức là cũng chỉ là trêu chọc mình cho vui thôi sao?

Giờ thì Nam Cung Cẩm đang xem kịch đến cao trào, lại cảm thấy vô cùng đau đầu! Hai cái tên ngốc này, rốt cuộc có biết nói chuyện không hả? Chỉ cần là người có mắt thì đều có thể nhận ra tình ý ẩn sau vẻ giương cung bạt kiếm của hai người này rồi, nhưng những lời họ nói ra thì lại chỉ để kích thích tổn thương lẫn nhau, giống y như hai con nhím vậy, làm người ngoài như Nam Cung Cẩm đều cảm thấy vô cùng sốt ruột! Cũng cùng lúc đó, nàng chợt ngửi thấy mùi hương tuyệt liên thoang thoang phả tới từ sau lưng mình, nàng biết ngay tên khốn kiếp bụng dạ nham hiểm kia

tới rồi, nhưng hôm nay nàng bị tên này gài bẫy, nên cũng lười không thèm quay đầu lại nhìn.

“Cô thực sự nghĩ như vậy sao?” Phá hơi trâm mặc, chuyện nha đầu thối này đuổi mình đi cũng không phải một hai lần, hay là một hai ngày. Lúc đầu nghe mấy lời này, hắn cảm thấy có thể chọc cô ấy tức đến mức bùng nổ thì trong lòng sẽ rất vui vẻ, nhưng sau khi nghe nhiều rồi, dần dần cảm xúc của hắn lại thay đổi, càng lúc càng thấy chua chát.

“Nếu không thì sao chứ? Chẳng lẽ người cho rằng có người thích ngày nào sau lưng mình cũng có một tên đàn ông độc mồm độc miệng đi theo hay sao? Ta thực sự thấy người phiên chết đi được!” Hiên Viên Dĩ Mạch nói không chút nể nang.

Phá nhún vai, làm ra vẻ thản nhiên nói: “Này, nha đầu thối, dù gì ta cũng đi theo sau cô lâu như vậy rồi, thế nào cũng phải có chút tình cảm chứ? Cô nói khó nghe như vậy khiến người ta thực sự rất đau lòng!”

“Tốt nhất là người đau lòng chết luôn đi.” Bản chất vô tình của Hiên Viên Dĩ Mạch lại bộc phát.

Phá khẽ nhíu mày, đôi mắt nhìn thẳng về phía Hiên Viên Dĩ Mạch, một lúc lâu sau cũng không nói câu gì. Một cơn giận vô hình dần dâng lên trong tim, sau khi trâm mặc một lúc lâu, hắn mới cười rất lưu manh nói: “Này, nha đầu thối, tuy nhìn cô chẳng ra sao, tâm địa cũng chẳng ra sao, nhưng nếu ta chết đi rồi, ít ra cô cũng sẽ mua cho ta cái quan tài chứ?”

“Ta quán chiếu vút đi luôn!” Hoàn toàn không nể mặt chút nào!

Nhìn nụ cười chói mắt kia trên mặt Phá, Hiên Viên Dĩ Mạch chợt cảm thấy từng ngọn lửa phẫn nộ như bùng lên, vì sao luôn là chính mình bị chọc tức đến phát điên thế này, mà tên khốn kiếp thay đổi đủ cách trêu chọc sỉ nhục mình lại luôn có thể cười vui vẻ như thế chứ? Nghĩ vậy, cô lại bĩ thêm một câu: “Loại người như người, căn bản không nên xuất hiện trên thế giới này. Quả nhiên, người trong Ma giáo, chỉ rất một đám tà ma ngoại đạo!”

Nói tới đây, sắc mặt Phá hoàn toàn sa sầm xuống! Ánh mắt nhìn Hiên Viên Dĩ Mạch cũng cực kỳ âm u. Ma giáo là nơi mình thuộc về, giáo chủ là ân nhân cứu mạng của mình, cũng là sư phụ của mình. Nếu đổi là người khác nói với mình như thế này, thanh kiếm trong tay hắn đã lấy đi tính mạng đối phương ngay tức khắc rồi, nhưng giờ lại là nha đầu thối này!!! Hắn không phủ nhận, mấy câu nói vừa rồi của nàng, thực sự làm hắn bị tổn thương!

Hắn hít sâu mấy hơi, cười lạnh nói: “Vậy thì tốt thôi, sau này đấm tà ma ngoại đạo như ta đây, sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cô nương nữa!” Giọng điệu của hắn vô cùng xa lạ, lạnh lùng!

Nói xong, hắn ôm kiếm xoay người bỏ đi.

Hiên Viên Dĩ Mạch hơi ngẩn ngơ đứng tại chỗ nhìn theo bóng hắn, dường như có chút không phản ứng kịp. Đến những lời khó nghe hơn cô cũng đã từng nói với hắn rồi, vì trước giờ người đàn ông này chưa tích chút khẩu đức nào với mình, nhưng đây là lần đầu tiên trong lịch sử hắn bị mình chọc tức đến mức quay đầu đi thẳng. Trong lòng nàng đột nhiên lại dâng lên chút cảm giác không nở khó có thể nói thành lời, cuối cùng cũng đuổi được hắn đi rồi, sẽ không còn ai ngày ngày đi theo sau mình thoải mái châm chọc, sỉ nhục, cười cợt mình nữa, đây không phải là quá tốt hay sao? Vì sao cô lại không thấy vui chút nào thế?

Nam Cung Cầm vỗ bộp một cái vào trán, ánh mắt nhìn hai người kia như thể chỉ hận vì rèn sắt không thành thép, nhất là Hiên Viên Dĩ Mạch kia, đi theo nàng bao nhiêu lâu như vậy, thế quái nào mà xử lý chuyện tình cảm vẫn ngốc y như cái hũ nút đang đứng sau lưng mình thế! Làm sao bây giờ, Phá đi mất rồi, hai người này coi như cũng xong luôn rồi! Nam Cung Cầm đảo một vòng xung quanh, đột nhiên ánh mắt sáng lên, nhìn về phía con rắn trúc điệp thanh xanh như lá trúc ở trên ngọn cây trúc cách đó không xa!

Nàng hí hửng, quả nhiên ông trời cũng giúp mình! Tuy nha đầu Dĩ Mạch này thích dùng độc, nuôi cả đồng bọn này nọ, nhưng lại rất sợ rắn, nghe nói là hễ nhỏ đã từng bị cắn, nên có bóng ma tâm lý. Vì thế, Nam Cung Cầm nhanh tay nhặt một viên đá lên, ném mạnh về phía con rắn kia.

Con rắn bị bắn một cái, rơi thẳng xuống người Hiên Viên Dĩ Mạch! Bách Lý Kinh Hông nhú mày, không hiểu nàng định làm gì, nhưng cũng không ra tay can thiệp.

Không lâu sau, tiếng hét chói tai vang lên: “Á!!!”

Tiếng kêu này khiến cho Phá vốn đã biến mất trong tầm mắt của cô lập tức quay lại nhanh như chớp. Vừa nhìn hắn đã thấy ngay con rắn xanh nhỏ đã rơi xuống người Hiên Viên Dĩ Mạch, hắn bèn hoảng hốt, quên cả rút kiếm, vội vàng lao tới dùng tay túm lấy con rắn đó ném sang một bên, lại bị con rắn độc kia phản nộ quay đầu cắn cho một cái! Hắn thậm chí còn không nhú mày, sau khi ném con rắn kia xuống đất, hắn mới rút kiếm, vung một nhát chém con rắn kia thành hai nửa!

Nhưng vết thương bị rắn cắn kia lại dần dần biến thành màu xanh! Hiên Viên Dĩ Mạch sợ đến trắng bệch mặt mũi, vội vàng kéo tay hắn sang, sau đó rắc ngay lọ thuốc giải độc rắn lúc nào cũng mang theo người lên tay hắn, miệng lại vẫn không ngừng mắng mỏ hắn: “Đầu người có vấn đề hay sao thế? Trúc điệp thanh là loại rắn cực độc đấy! Sao lại dùng tay không bắt nó?! Người chán sống rồi sao?!”

Phá ngậm miệng không nói, nhìn nha đầu thối kia cuống quýt bôi thuốc cho mình, tâm trạng của hắn chợt tốt hẳn lên, đáy mắt bất giác nhuốm đầy nụ cười. Xem ra, nha đầu thối này cũng không hề ghét mình như cô ấy nói đâu!

Hiên Viên Dĩ Mạch bôi thuốc xong, ngẩng đầu nhìn thấy nụ cười trong đáy mắt hắn, cơn giận lại đột ngột bùng lên: “Còn cười nữa à?! Người không sợ chết sao?”

“Sợ chứ! Nhưng ta sợ nhất là để mất muội!” Câu nói này còn chưa kịp qua não đã bật ra thành lời. Nói xong, hắn thoáng sững sờ, sau đó lại thản nhiên.

Mà Hiên Viên Dĩ Mạch thì ngẩn người, cô không nghe nhầm chứ? Cái tên khốn chỉ biết bắt nạt mình đây vừa nói gì vậy? Sợ mất cô ư?!

“Không tin à?” Tiếng cười lưu manh lại vang lên.

Hiên Viên Dĩ Mạch nhíu mày nói: “Không tin, huynh tưởng ta là đờng sao? Nếu huynh thực sự... thực sự... thực sự như là huynh nói đó, thì sao lúc nào cũng bắt nạt ta chứ?!” Nói rồi giọng điệu của cô bất giác lại trở nên giống như mấy cô gái nhỏ mới biết yêu.

Dường như Phá đã đoán trước được cô sẽ hỏi như vậy, lại cười nói: “Không bắt nạt muội á? Thì chỉ sợ là cô nàng không tìm không phỡ như muội, chỉ quay đầu đã quên bég ta luôn thôi!”

Nhưng cái cách bắt người ta nhớ đến mình này của huynh có phải hơi đặc biệt quá không?! Hiên Viên Dĩ Mạch giận đùng đùng muốn hỏi ra một câu, nhưng còn chưa kịp nói ra miệng thì mặt đã đỏ ửng lên, nghiến răng nghiến lợi nói: “Huynh nói ai không tìm không phỡ chứ? Đúng là miệng chó không phun ra được ngà voi!”

Nhưng cô nói vậy Phá cũng không giận, chỉ mỉm cười trêu chọc nhìn khuôn mặt ửng hồng của cô: “Đã xấu hổ thế rồi mà vẫn còn mắng ta sao? Hả?”

“Ai xấu hổ chứ! Ta nói cho huynh biết, bản tiên tử tuyệt đối sẽ không thích huynh đâu!” Hiên Viên Dĩ Mạch tức đến giậm chân!

Cô càng thẹn quá hóa giận, thì nụ cười trên mặt Phá càng rõ rệt hơn, nhưng cũng không phản bác ý của cô: “Không thích thì thôi, vậy thì ta sẽ đi theo sau bắt nạt muội cả ngày!”

“Huynh dám!” Tiếng nghiến răng vang lên vô cùng đáng sợ.

“Muội cứ chờ xem ta có dám không...”

...

Vì thế, hai người vốn đã đến gần giới hạn tan vỡ, nhờ sự thông minh tài trí của Nam Cung Cẩm và sự hỗ trợ của con rắn trên cao kia mà giải tỏa được khúc mắc hiểu lầm, xem ra, cũng chỉ còn cách cái kết hạnh phúc

không xa. Cô nàng nào đó nhìn hai người kia, cười đầy thỏa mãn, tự khen mình: “Quả nhiên, ta đúng là bà mai trời sinh mà!”

Bách Lý Kinh Hồng nghe vậy cũng không nói gì.

Nam Cung Cẩm vui vẻ quay về, người kia chỉ lẳng lặng đi theo sau nàng. Sau khi đi một đoạn r ấ, Nam Cung Cẩm mới chợt nhớ tới câu “Ta sợ nhất là mất đi muội” mà Phá vừa nói, ôi, một câu nói lãng mạn biết bao! Thế nên, khóe mắt cô nàng nào đó len lén nhếch một cái, nói: “Bách Lý Kinh Hồng, chàng sợ nhất đi ầu gì?!”

Trong lòng nàng ngập tràn sự mong chờ, chờ tên này nói ra một câu trả lời hay.

Bách Lý Kinh Hồng nghe xong, đôi môi mỏng khẽ cong lên, hoàn toàn không do dự phun ra mấy chữ: “Sợ nhất chổỉ lông gà.”

Nụ cười trên mặt Nam Cung Cẩm cứng lại, gân xanh trên trán cũng nảy lên không kìm lại được, nàng nghiêng răng nói tiếp: “Trừ chổỉ lông gà thì sao?”

Vấn đề này lại gây khó dễ được cho hấn. Hấn tr ầm mặc một lúc lâu, cân nhắc r ấ mới nói, trong giọng điệu có chút không chắc chắn lắm: “Chổỉ lông vịt?”

Một ngọn lửa vô danh bốc lên trong tim Nam Cung Cẩm, hy vọng tên này biết lãng mạn, thì con mẹ nó thật đúng là còn khó hơn cả lợn mẹ biết leo cây! Nàng quay đ ầu, sa s ầm mặt, nghiêng răng nói: “Tên khốn nhà chàng, chẳng lẽ chàng hoàn toàn không sợ mất ta sao?”

Câu này vừa vang lên, hấn chợt sững lại một chút, sau đó lại bật cười, nụ cười kia rất nhẹ, nhưng lại đẹp như bông tuyết đ ầu đông, vụn vụn trên thế gian dường như mất đi màu sắc vốn có của mình trong khoảnh khắc đó, giọng nói êm ái như khúc nhạc tiên chậm rãi vang lên: “Nàng sống, ta sống. Nàng chết, ta chết. Vậy thì làm sao có thể mất đi nàng chứ?”

Câu nói thanh thanh lành lạnh nhẹ nhàng vang lên, lại giống như một làn gió mát xoa dịu tâm trạng bức bối của Nam Cung Cẩm. Ngọn lửa giận vốn bùng cháy cũng phút chốc tiêu tan, nhưng vì thể diện vĩ đại của mình, nàng vẫn cố làm ra vẻ không có gì to tát, nói: “Coi như huynh biết đi ầu!”

...

Hai người quay về ăn gần xong bữa cơm tối có thể nói là ấm cúng, nha đầu Hiên Viên Dĩ Mạch kia mới đỏ mặt quay về Nam Cung Cẩm chỉ thi thoảng cười trộm, không để Hiên Viên Dĩ Mạch biết mình đi nghe lén chuyện của họ, còn ra tay can thiệp một phen.

Hiên Viên Dĩ Mạch vốn luôn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, thi thoảng lại mím môi cười ngơ ngẩn, không biết đang tự vui tự hí hứng cái gì, thế nên cũng không phát hiện ra vẻ khác thường của Nam Cung Cẩm.

Dáng vẻ của cô ấy khiến Nam Cung Cẩm thẫn thờ dài cảm thán, quả nhiên, con gái khi yêu đầu trở nên ngốc nghếch! Giống như khi xưa mình ở Đông Lăng vậy, dường như lúc đó mình cũng từng ngốc nghếch như thế! Vừa ăn, nàng vừa không nhịn được liếc Hiên Viên Dĩ Mạch đang cười ngơ ngẩn một cái, khẽ lắc đầu rồi lại cảm thán trong lòng, đúng là mùa xuân đến thật rồi!

Nửa ngày này rồi cũng trôi qua dưới sự thúc đẩy của Nam Cung Cẩm, đương nhiên cũng kéo dài đến nửa đêm mà Nam Cung Cẩm đang mong chờ!

Hiện giờ Đạm Đài Minh Nguyệt đang ở tại đại sứ quán, chuyện giữa bọn họ đương nhiên cũng chỉ có thể lén lút nói chuyện, tuyệt đối không thể để Mộ Dung Thiên Thu biết được, thậm chí còn không thể để Mộ Dung Thiên Thu biết Nam Cung Cẩm và Đạm Đài Minh Nguyệt thẫn thờ gặp nhau, nếu không, việc đó cũng đồng nghĩa với việc để cho Hoàng đế nghi ngờ kẻ làm Thừa tướng như mình có cấu kết với đế vương của nước khác. Vì vậy bây giờ mới là cơ hội tốt nhất để đi tìm hắn!

Trong bóng đêm tối đen như mực, hai bóng áo trắng bay vút trên không trung, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta không mở mắt ra được. Chỉ

loáng một cái vút qua, người ta còn tưởng rằng đó là bóng ma.

Xung quanh dịch trạm, quân lính canh phòng cẩn mật, thị vệ đi tới đi lui tuần tra, Nam Cung Cẩm và Bách Lý Kinh Hông nhìn nhau một cái, sau đó tung người bay qua bức tường bao cao cao kia. Sau đó, Nam Cung Cẩm đưa tay, đánh hôn mê hai thị vệ đứng trước mặt mình nhanh như chớp!

Sau khi đánh xỉu hai tên đó, Nam Cung Cẩm nhanh nhẹn lột quần áo trên người họ ra, sau đó đưa một bộ cho Bách Lý Kinh Hông. Bách Lý Kinh Hông thoáng nhú mày, rõ ràng rất ghét bỏ bộ quần áo này. Nhưng thấy sắc mặt Nam Cung Cẩm dãn ra dần xuống, hẳn không còn cách nào khác, đành phải thay cùng với nàng. Thật ra hẳn rất muốn nói, với thực lực của hẳn, thì bế nàng bay vào cũng sẽ không bị người ta phát hiện ra, nhưng nhớ đến chuyện Thần binh bất tử lần trước bị Mộ Dung Thiên Thu phát hiện ra rồi, có lẽ bên cạnh họ thực sự có gián điệp, thế nên cứ thận trọng một chút thì hơn.

Sau khi thay xong, họ nấp vào sau một bụi cây to, chờ thị vệ tuần tra đi qua. Lúc người cuối cùng của một đội thị vệ đi qua trước mặt họ, hai người đồng loạt luồn ra, nhập luôn vào phía sau đoàn người.

Người đi cuối cùng kia đi được vài bước, chợt cảm thấy có gì đó là lạ, liếc nhìn quay đầu nhìn Nam Cung Cẩm: “Ồ, ta không phải người đi cuối cùng sao?”

Nam Cung Cẩm chửi thề một câu rất lỗ mãng: “Mẹ kiếp, tên tiểu tử nhà người ngủ nhiều quá mù mịt cả đầu óc rồi à? Người là người đi cuối cùng bao giờ hả?” Trong lòng nàng cũng thầm trách mình quá sơ suất, hẳn là phải đánh ngất hai tên đi cuối cùng trước mới đúng, nếu không, lỡ có người kiểm tra quân số thì phiền to.

May mà người đi trước Nam Cung Cẩm cũng như bị chửi đến ngẩn người, vò đầu bứt tai cười nói: “Vậy chắc là ta nhớ nhầm! Ngại quá, ta mới tới, đây là lần đầu tiên đi tuần tra, thế nên...”

“Phía sau ồn ào cái gì thế?” Người dẫn đầu nghe tiếng liếc nhìn khó chịu nói, “Không biết hiện giờ Mạc Bắc Vương đang ở dịch trạm sao? Các

người xì xào bàn tán như vậy, nếu làm ồn đến Mạc Bắc Vương thì làm thế nào?” Trước giờ người phòng thủ dịch trạm đều phải rất cẩn thận, chỉ cần làm ồn đến mấy nhân vật sứ thần này họ thì thứ chờ họ cũng là tội chém đầu rồi, vì vậy thấy mấy tay lính không biết đi đâu thế này, hẳn ta cảm thấy rất bức bối!

Tiếng quát này khiến người phía sau không dám nói chuyện nữa. Tay cầm đầu kia cũng cảm nhận một cách sâu sắc rằng mình quả là tài giỏi, uy lực của kẻ làm quan thực sự có tính uy hiếp rất lớn. Nghĩ vậy, trong lòng hẳn ta vô cùng thỏa mãn, tiếp tục đưa đội quân đi tuần tra.....

Gần đến cửa viện chính, Nam Cung Cẩm và Bách Lý Kinh Hồng đồng thời lách ra sau ngọn núi giả, chờ đoàn người đi hết rồi mới đi ra. Bên trong viện chính, hiển nhiên chính là nơi mà Đạm Đài Minh Nguyệt đang ở lại, nhưng thật kỳ lạ vì xung quanh lại hoàn toàn không có một thị vệ nào. Tuy rất lạ, nhưng hai người họ vẫn sải bước về phía cửa phòng.

Vừa đến cửa, họ lại nghe giọng nói phong lưu của Đạm Đài Minh Nguyệt vang lên: “Hai vị, chờ đã lâu rồi!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 54: Hay Chúng Ta Giết Hắn Đi?!

Sắc mặt cả hai hơi nghiêm lại, quay sang nhìn nhau, đầu nhìn thấy vẻ lạnh lùng trong mắt người kia. Xem ra Đạm Đài Minh Nguyệt đã đoán trước được rằng bọn họ sẽ đến, cho nên mới đuổi hết đám hạ nhân đi, chẳng trách ở viện chính vốn nên có nhiều người nhất, lại vắng vẻ đến không có một bóng người.

Nàng đẩy cửa ra, quả nhiên Đạm Đài Minh Nguyệt đang ở bên trong chờ bọn họ. Hắn mặc một bộ thường phục thêu hình sói hoang, mặt đeo mặt nạ quỷ dữ tợn, dưới ánh đèn trong màn đêm, càng lộ ra vẻ quỷ quyết đến khó hiểu. Lúc này hắn ngẩng thẳng lưng trên ghế, tay cầm chiếc chén khê lắc lắc, hai con ngươi sắc bén như ưng ẩn chứa sự lạnh lùng, ánh mắt hắn nhìn Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cẩm không mấy thiện ý.

“Thật ra, trăm vẫn luôn muốn biết, một Thừa tướng Tây Võ như người lại cấu kết với trang chủ Dạ Mạc sơn trang cùng đến đây để làm gì!” Đạm Đài Minh Nguyệt mỉm cười, trước khi đến hắn cũng đã tra xét xong thân phận của người này, Mộ Căn Thần, “nam sủng” của Yến Kinh Hồng, thế nhưng hắn lại không tra ra được gã Yến Kinh Hồng kia. Thực chất đi đầu hắn muốn biết chính là tại sao Mộ Dung Thiên Thu biết rất rõ thân phận của Mộ Căn Thần mà còn để hắn ở lại bên cạnh sủng thần của mình, dù gì người khắp thiên hạ này đều biết, Dạ Mạc sơn trang thuộc về Nam Nhạc!

Nam Cung Cẩm cười lạnh, thản nhiên tìm một cái ghế rồi tự ngẩng xuống không chút khách khí, đáp bằng giọng không mấy thiện: “Mạc Bắc Vương đừng nên nói mấy lời vô nghĩa này nữa, nếu ta cho người biết chúng ta có quan hệ gì, hoặc là có ý đồ gì thì người có thể nói cho ta biết

biện pháp giải dấu ấn này sao? Có điều kiện gì mau nói đi, bản quan còn phải về đi ngủ!”

“Ha ha ha...” Đạm Đài Minh Nguyệt nghe vậy không nhịn được phải bật cười, hấn khen ngợi. “Quả không hổ là nhân vật được vinh danh là chính trị gia khó đối phó nhất thiên hạ, năng lực và tài đàm phán của Yến Thừa tướng thật sự làm cho bản Vương thán phục. Chỉ tiếc là, chẳng lẽ các hạ đã quên, hiện giờ Thừa tướng ngài mới là người phải cầu cạnh trăm sao!”

Nam Cung Cẩm nhíu mày: “Sai rồi! Không phải ta muốn cầu cạnh người, mà chúng ta đang giúp đỡ lẫn nhau, nếu không phải người cũng có chuyện cần đến ta thì cũng sẽ không đàm phán điều kiện với ta. Người là người hiểu rõ hơn ai hết, bây giờ chúng ta đang hợp tác làm ăn, là chuyện người tình ta nguyện, không tồn tại thứ gọi là cầu cạnh ai!”

Ở trên bàn đàm phán tuyệt đối không thể để bị yếu thế, nếu không chính là giao quyền chủ động vào tay đối phương! Nếu lúc này Nam Cung Cẩm mang tâm trạng thấp thỏm vội vàng chạy tới đàm phán với gã này, thì khi đối diện với hấn ta, chắc chắn nàng sẽ bị đối phương lấn át, đè bẹp!

Đạm Đài Minh Nguyệt hơi ngạc nhiên! Hấn vốn đang đứng ở vị trí cao hơn, nhưng bị Yến Kinh Hồng nói mấy câu đã biến thành hai bên có vị trí bình đẳng rồi, mà hấn lại không thể phản bác được! Hấn cười thầm trong lòng, xem ra hấn đã gặp được đối thủ!

Bách Lý Kinh Hồng ở bên cạnh nghe thấy nàng nói như vậy, bèn ngược mắt liếc nhìn Nam Cung Cẩm, ánh mắt hấn tràn đầy vẻ tán thưởng. Hấn vô tình phát hiện ra ở thời điểm này, toàn thân nàng đều toát ra sự hoạt bát, trên mặt có một sự tự tin và kiêu ngạo mà không ngôn ngữ nào có thể diễn tả được, giống như cá cuối cùng cũng tìm được nguồn nước, chiến sĩ tìm về được nơi chiến trường thuộc về mình. Nàng như thế này trông vô cùng xinh đẹp. Vì thế, trong lòng hấn không khỏi suy tư rằng, mình cứ ép nàng đi như vậy rốt cuộc là đúng hay sai.

“Vậy thì tốt, nếu Thừa tướng đã dứt khoát như thế, trăm cũng không nhàn lời nữa! Điều kiện của trăm rất đơn giản, Yến Thừa tướng từng

khiến trăm phải ăn khá nhiều quả đắng ở Ngọc Môn quan, chỉ cần Thừa tướng có thể quỳ xuống dập đầu với trăm ba cái, rồi dâng trà bồi tội thì trăm sẽ nói cho người biết ý nghĩa của dấu ấn này, thế nào hả?” Giọng điệu của Đạm Đài Minh Nguyệt rõ ràng không có chút ý tốt nào.

Hắn còn tưởng khi mình nói xong lời này sẽ nhìn thấy vẻ do dự hoặc phần nộ của Nam Cung Cẩm, nào ngờ, cô nàng kia chỉ ngẩng đầu lên quét mắt nhìn hắn một cái, trong mắt tràn đầy vẻ khinh bỉ và ghét bỏ, nàng nói: “Mạc Bắc Vương cho rằng bản quan là kẻ ngu sao?” Chỉ sợ dù nàng có ở đây dập đầu với hắn ba trăm cái thì Đạm Đài Minh Nguyệt cũng sẽ không nói cho nàng biết!

Lời này vừa nói ra, sắc mặt không vui của Bách Lý Kinh Hồng mới giãn ra được một chút.

Câu nói của Nam Cung Cẩm thực sự khiến Đạm Đài Minh Nguyệt ngây người trong chốc lát, hắn buông cái chén trong tay xuống, ánh mắt đầy ý cười, rõ ràng đang rất vui vẻ. “Làm sao Thừa tướng có thể chắc chắn rằng trăm sẽ không dùng điếu kiện này chứ?”

“Mạc Bắc Vương cũng là người làm Hoàng đế, đã là vua của một nước, dù trong lòng không bao la rộng lớn, ôm hết được cả thiên hạ, nhưng với tính nết của các hạ thì chắc chắn cũng sẽ đặt giang sơn xã tắc ở vị trí thứ nhất. Ngài giống trống kua chiêng, hao tổn nhiều thời gian và sức lực như vậy chỉ để trả thù sao? Nếu thật là như thế thì bản quan lại muốn hỏi một câu, Mạc Bắc Vương các hạ là kẻ ngu ngốc, hay Mạc Bắc Vương xem bản quan là kẻ ngu ngốc đây?” Ý là, ta vừa mới nói người coi ta là kẻ ngu ngốc chẳng qua là nể mặt người thôi, nói khó nghe thì con mẹ nó chứ, người mới là đờngu ấy!

Khóe miệng Đạm Đài Minh Nguyệt giật run lên không kiềm chế được, các múi cơ trên gương mặt dưới mắt nàng cũng co giật. Hắn hừ lạnh một tiếng rồi nói tiếp: “Nếu Yến Thừa tướng đã thông minh như vậy, trăm cũng không để cho người chê cười nữa. Rất đơn giản, trăm muốn sơ đồ bố binh của Tây Võ!”

Hắn chỉ muốn một tấm sơ đồ bố binh, cho dù Tây Võ có mạnh hơn nữa thì chắc chắn Đạm Đài Minh Nguyệt hắn cũng có thể san bằng nó!

“Mạc Bắc Vương, ngài không cảm thấy yêu cầu này quá buồn cười sao? Sơ đồ bố binh làm sao lại ở trên tay ta được?” Mấy trăm năm qua, Thừa tướng của mỗi nước đều chỉ nắm trong tay tài chính, binh quy đều đã được các quân vương dần dần thu hồi từ trăm năm trước rồi. Cho nên dù Mộ Dung Thiên Thu rất tin tưởng nàng, thì cũng không có khả năng giao vật kia cho nàng.

“Vậy phải xem thủ đoạn của Thừa tướng rồi!” Đương nhiên Đạm Đài Minh Nguyệt biết Mộ Dung Thiên Thu không đời nào đem vật quan trọng như vậy giao cho Yến Kinh Hồng, nhưng để một Thừa tướng như Yến Kinh Hồng ra tay thì chẳng phải dễ dàng hơn so với chính bản thân hắn ra tay à, và tỷ lệ thành công cũng lớn hơn đúng không? Huống chi, có cơ hội lợi dụng người khác làm việc giúp mình thì có sao không làm?

“Đây chính là nguyên nhân các hạ chọn lựa hợp tác với Tây Võ ư?” Muốn mượn cơ hội tới gặp nàng, sau đó đưa ra điều kiện của mình.

Đạm Đài Minh Nguyệt hơi dừng lại, thật ra mục đích của hắn lúc mới tới đây chỉ là muốn trừng trị Yến Kinh Hồng thôi, nhưng hôm nay trên triều bị Mộ Dung Thiên Thu hỏi như thế, hắn thực sự bị á khẩu không trả lời được! Vì vậy hắn mới thay đổi ý định của mình, nếu không hắn cần gì phải tự mình chạy đến đây như thế này, cứ truy vấn thư cho Yến Kinh Hồng là được rồi! Nhưng chuyện này mà nói ra trừ việc chỉ làm hắn thêm mất mặt, thì còn lộ ra rằng hắn quá ấu trĩ, không có kết quả khác nữa, vì thế hắn quyết định lựa chọn giấu giếm, hắn gật gù nói: “Không hổ là thiên hạ đệ nhất mỹ tướng!”

Nam Cung Cầm cười khẩy, không ừ hử gì.

Bách Lý Kinh Hồng đứng bên cạnh im lặng này giờ, lại chột lên tiếng: “Vậy, nếu ngay bây giờ hai chúng ta giết người luôn thì sao?” Giọng điệu cực kì nhẹ nhàng, giống như đang nói hôm nay ăn cái gì vậy, nhưng nội dung thì vô cùng tàn nhẫn, máu tanh.

“Vậy thì phải làm phiền Yên Thừa tướng làm bạn với trẫm trên đường xuống suối vàng rồi!” Đạm Đài Minh Nguyệt nói nhẹ như không. Hắn dám đến nói chuyện cùng hai người có võ công tương đương với mình thì tất nhiên cũng đã có chuẩn bị từ sớm. Lời này của Mộ Cận Thần, thứ nhất là đang uy hiếp hắn, thứ hai là đang thử thăm dò xem dấu ấn màu đỏ kia sẽ đưa tới kết quả gì. Nhưng chung quy lại thì cũng là chết, chuyện này chẳng có gì mà khó nói cả.

Nam Cung Cẩm cười, nhún vai giống như đang nói đùa, nàng quay sang nhìn Bách Lý Kinh Hồng: “Dùng mạng của một Hoàng đế để đổi lấy mạng của ta, đúng là lời to, hay là chúng ta giết hắn đi?”

Nghe vậy, Bách Lý Kinh Hồng quay sang nhìn nàng, trên mặt không biểu hiện gì nhiều, nhưng ánh mắt hắn rất lạnh, mạng của nàng quý giá hơn Đạm Đài Minh Nguyệt nhiều. Nam Cung Cẩm sờ lên mũi mình, biết đi đâu quay đầu về chỗ cũ. Còn gương mặt của Đạm Đài Minh Nguyệt dưới cái mặt nạ đang co quắp cả lại, hắn phát hiện tên Yên Kinh Hồng này có tư duy khác hẳn với người bình thường, ở thời điểm sự an toàn của mạng sống đang bị nguy hiểm, chuyện nàng nghĩ đến lại không phải là thoát hiểm, mà là đổi mạng với người khác có lời hay không.

Đến lúc này, cuộc làm ăn giữa họ coi như đã xong, Đạm Đài Minh Nguyệt cười nói: “Thừa tướng, nhớ kỹ, người chỉ có thời gian một tháng!” Trộm sơ đồ bố binh ngoài việc cần phải có thủ đoạn ra thì còn cần tìm cơ hội, đương nhiên hắn cũng biết chuyện này không dễ làm như vậy.

“Biết!” Nam Cung Cẩm nói rồi đứng dậy, bước nhanh ra ngoài. Bách Lý Kinh Hồng theo sát phía sau.

Ra ngoài còn dễ dàng hơn rất nhiều so với việc lên vào đây, chỉ cần dựa theo đường cũ trở về, sau đó vượt qua tường vây là thành công đi ra ngoài.

Trên đường đi, tâm trạng Nam Cung Cẩm rất nặng nề, nàng cúi đầu bước về phía phủ Thừa tướng, tâm trạng vô cùng mâu thuẫn. Cho dù nói thế nào đi chăng nữa, thì Mộ Dung Thiên Thu cũng chưa từng làm chuyện gì xấu với nàng, đúng là hắn muốn giết nàng thật, nhưng dù sao hắn cũng chưa từng thực sự ra tay bao giờ, thậm chí còn giúp đỡ nàng rất nhiều.

chuyện. Cho dù biết trong tay nàng có thần binh bất tử, nhưng hấn vẫn sẵn lòng cho nàng thời gian cân nhắc mà không trực tiếp ra tay ngay, chẳng lẽ hiện giờ vì muốn bảo vệ cái mạng nhỏ của mình mà nàng lại đi trộm sơ đồ bố binh của hấn sao?

“Nàng đang nghĩ có nên làm theo lời yêu cầu của Đạm Đài Minh Nguyệt hay không à?” Tiếng nói thanh lạnh vang lên bên tai nàng, rõ ràng người kia đã nhận ra sự bối rối trong lòng nàng.

Nam Cung Cẩm cũng không giấu hấn, nàng thẳng thắn gạt đầu: “Có thể nói, Mộ Dung Thiên Thu đối với ta không có tình nghĩa quân thần, chỉ là trao đổi bình đẳng theo nhu cầu mà thôi. Nhưng đúng là ta đã nhận ân tình của hấn, bây giờ lại vì mình mà làm việc bất nghĩa với hấn, ta cảm thấy khó có thể ra tay được!”

Bách Lý Kinh Hồng nghe vậy cũng không nói gì, để cho nàng tự suy nghĩ. Nhưng trong lòng hấn đã sớm có kết luận, nếu nàng thật sự vì cảm kích Mộ Dung Thiên Thu mà không muốn ra tay, thì cứ để hấn làm. Giang sơn xã tắc của Mộ Dung Thiên Thu làm sao so sánh được với mạng của nàng?

Nhưng chẳng mấy chốc, cuối cùng Nam Cung Cẩm vốn còn đang tràn đầy rối rắm trong lòng, cũng tìm được một đáp án cho chuyện này! Khi còn cách phủ Thừa tướng khoảng mấy trăm mét, trong mắt nàng hiện lên tia sáng u tối, xung quanh phủ Thừa tướng đã bị người ta giám sát, hơn nữa số người còn khá đông! Toàn bộ Tây Vỹ này, người dám làm chuyện như thế với phủ Thừa tướng, ngoại trừ Mộ Dung Thiên Thu thì còn có thể là ai?

Trong lòng thầm cười lạnh một tiếng, người đã bất nhân thì đừng trách ta bất nghĩa! Đôi mắt đẹp trong suốt của Bách Lý Kinh Hồng cũng lóe lên, nhưng hấn không mở miệng nói gì.

Đi mấy bước tới cổng sau, Nam Cung Cẩm đột nhiên nói lớn tiếng: “Được rồi, được rồi, ta không chọc người tức giận nữa, về sau có giận cũng đừng tùy tiện chạy ra ngoài, ta sẽ lo lắng lắm!”

Lời này coi như giải thích lý do vì sao đã trở thế này mà hai người họ lại không ở trong phủ Thừa tướng.

“Hừ.” Bách Lý Kinh Hồng phớt hợp hừ lạnh một cái, phô bày trọn vẹn sự kiêu ngạo ngày thường của hắn.

Thế là hai người họ dùng dáng vẻ như tình nhân đang cãi cọ, cứ thế trở về phủ Thừa tướng. Mà những người đang nấp ở trong chỗ tối nhìn hai gã đàn ông làm trò như vậy, chỉ cảm thấy buồn nôn, rùng cả mình, chẳng ai nghi ngờ gì!

Vào trong phủ, Nam Cung Cẩm liên vội vàng chạy vào trong phòng Thượng Quan Nhược Tịch, vài ngày rồi nàng chưa được nhìn thấy con trai bảo bối của mình. Bách Lý Kinh Hồng hơi dừng bước, nghĩ đến việc Mộ Thiên Thiên và Quân Tử Mạch dường như cũng không thích mình lắm, nên hắn bèn đi xử lý việc của mình.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 55: Ý Định Của Thượng Quan Nhược Tịch

Đến phòng của Thượng Quan Nhược Tịch, không ngờ Mộc Nguyệt Kỳ cũng đang ở đây, trên tay cô ấy cầm một chiếc áo bông của trẻ con, đang đưa cho Thượng Quan Nhược Tịch xem, có lẽ là tự mình làm. Thượng Quan Nhược Tịch nói cảm ơn, rồi cười nhận lấy, vừa thấy Nam Cung Cẩm, hai người đầu quay ra cười với nàng.

Nam Cung Cẩm gật nhẹ, coi như chào hỏi, sau đó ôm con sói mắt trắng Kinh Lan kia trên đùi một lúc, để lại vô số dấu nước miếng trên gương mặt mũm mĩm hồng hồng nhỏ xinh của thằng bé. Hôm nay Bách Lý Kinh Hồng không có ở đây, nàng phải tranh thủ hôn cho đã. Hành động của nàng chọc Tiểu Kinh Lan cười khanh khách, đến khi thằng bé quơ bàn tay đầy thịt muốn đẩy Nam Cung Cẩm ra mới thôi.

Nam Cung Cẩm quay đầu sang nhìn Mộc Nguyệt Kỳ rồi cười nói: “Mấy chuyện này tỷ tự mình làm làm gì!”

Mộc Nguyệt Kỳ cười đáp. “Muội đã cho ta ở đây, ta cũng nên giúp đỡ làm vài việc chứ!” Thật ra cô ấy có thể đi, những thuộc hạ cũ của phụ thân cô đều coi cô như đại tiểu thư, chỉ cần cô muốn thì nửa đời sau có thể sống trong vinh quang, dẫu gì với năng lực của cô ấy, lúc một mình lang thang khắp nơi vẫn còn sống nổi cơ mà. Nhưng cô lại lựa chọn sống nhờ trong nhà tình địch của mình, nguyên nhân cũng chỉ vì ở chỗ này có thể gần người kia hơn một chút, ở chỗ này cô ấy sẽ có cơ hội gặp mặt người kia nhiều hơn một chút.

“Tỷ cho rằng ta vì thương cảm hay là vì cái gì khác mà giữ tỷ ở lại chỗ này sao? Ta thật sự coi tỷ là bằng hữu, còn có ý muốn tỷ trở thành chị dâu của ta, thế mà tỷ lại nói như vậy!” Nam Cung Cẩm hơi nổi giận.

Mộc Nguyệt Kỳ hơi ngẩn người, cô biết lời mình vừa nói khiến Nam Cung Cẩm hiểu lầm, đành phải cười nói: “Được, được, ta hiểu tấm lòng của muội mà, là vừa rồi ta nói sai. Nhưng mấy tiếng chị dâu này của muội, ta không xứng đâu.”

“Có gì mà không xứng! Tỷ cứ chờ đấy mà xem, người cuối cùng được ở bên cạnh Duệ ca ca nhất định là tỷ!” Giọng điệu của Nam Cung Cẩm rất chắc chắn! Lần trước khi Thượng Quan Cẩm Duệ cầm chiếc áo khoác lông chồn màu xanh của Mộc Nguyệt Kỳ, nàng đã nhận ra Thượng Quan Cẩm Duệ đã hơi thả lỏng rồi. Mà hai người này đều là những thanh niên lớn tuổi chưa lập gia đình, rất xứng đôi, cả hai nên thành hôn mới đúng.

Mộc Nguyệt Kỳ hơi bối rối, cô đã ở chung với Nam Cung Cẩm một thời gian rồi, nhưng vẫn chưa thể làm quen với cá tính thẳng thắn của đôi phương, thỉnh thoảng Nam Cung Cẩm lại nói một câu như vậy khiến người khác không biết phải làm thế nào.

Thượng Quan Nhược Tịch là một cô gái cổ đại, đương nhiên có thể hiểu được tâm trạng của Mộc Nguyệt Kỳ, nàng vỗ nhẹ lên tay Mộc Nguyệt Kỳ, sau đó nói với Nam Cung Cẩm: “Được rồi, cô thật là, dù sao Mộc cô nương cũng là cô nương chưa xuất giá, cô cứ trêu chọc cô ấy không kiêng dè như vậy là sao!”

Lời này của Thượng Quan Nhược Tịch giúp Nam Cung Cẩm hiểu ra mình vừa vô tình không để ý đến vấn đề quan trọng ở thời cổ đại, bèn lúng túng nói: “Được rồi, do muội bất cẩn thôi mà! Hơn nữa, chúng ta ở đây đều quen biết nhau cả, còn ngại ngần gì chứ? Còn cô ấy, từ khi làm mẹ đến giờ lại biến thành mấy bà lão lắm đi ều, thích dạy dỗ người khác!”

“Cái cô này, muốn ăn đòn phải không!” Thượng Quan Nhược Tịch rất ngại ngần, nàng đứng dậy vươn tay ra định đánh Nam Cung Cẩm một cái.

Nam Cung Cầm cũng vờ vịt trốn tránh, cười đùa rất vui vẻ, mặc dù Tiêu Kinh Lan không hiểu mấy người lớn này đang làm gì, nhưng cũng vẫn cười khanh khách, rất vui vẻ.

Cười đùa một hồi, Nam Cung Cầm mới nói với Thượng Quan Nhược Tịch: “Lần trước chưa kịp nói với cô, lần sau có ra tay nhớ bàn bạc trước với ta, để ta còn biết. Đừng tự mình hành động vội vàng, chẳng lẽ cô chưa từng nghĩ nếu cô có mệnh hệ gì thì Kinh Lan sẽ biến thành cô nhi sao?”

Nàng đang nói đến chuyện vài ngày trước ở trên điện Kim Loan, Thượng Quan Nhược Tịch hăm hại Hoàng quý phi, nhưng Thượng Quan Nhược Tịch lại không để ý, cười: “Dám hại con của ta, cho dù phải mất cái mạng già này cũng phải cho ả một bài học! Năm đó ta sống trong hoàng cung Bắc Minh cũng không phí công! Và lại, dù không có ta thì không phải Kinh Lan vẫn còn một người mẹ nuôi như cô sao?” Lúc nàng còn ở Bắc Minh, mấy cái mưu kế nhỏ này chỉ là chuyện thường ngày thôi.

Nhưng có một vấn đề nàng không để ý đến! Đó chính là cá tính của Mộ Dung Thiên Thu hoàn toàn khác biệt với Quân Lâm Uyên, Mộ Dung Thiên Thu làm việc gì cũng dựa vào tâm trạng, lúc hân vui thì sẽ muốn đào ra hết nguyên nhân hậu quả cho rõ ràng. Mà Quân Lâm Uyên thì chỉ cần thấy kết quả, không để tâm đến quá trình. Cho nên thủ đoạn của Thượng Quan Nhược Tịch có thể dùng thuận lợi ở Bắc Minh, còn ở tại Tây Vỹ thì rất khó nói.

“Ừm, dù sao cũng có người mẹ nuôi như ta rồi, vậy cô cứ ra ngoài liêu mạng đi, chờ cô liêu hết cái mạng già của cô rồi, khi Kinh Lan lớn lên, ta sẽ nói cho nó biết ta mới là mẹ ruột của nó, Bách Lý Kinh Hồng là cha ruột. Nó chẳng có một xu quan hệ nào với cô và Quân Lâm Uyên cả!” Nam Cung Cầm nói một cách lạnh nhạt.

“Cô dám!” Lòng mày của Thượng Quan Nhược Tịch cau lại, nhưng nàng cũng biết trước giờ tính tình của Nam Cung Cầm này đều là nói được làm được.

Nam Cung Cầm nhún vai: “Cô cứ thử xem ta có dám hay không! Nếu cô không sợ thì cứ yên tâm đi chết đi.”

Thượng Quan Nhược Tịch hít sâu mấy hơi, hung dữ nhìn Nam Cung Cẩm nửa ngày mới vươn tay ra ôm lấy con trai bảo bối của mình vào lòng: “Chưa thấy ai lòng dạ đen tối như cô!” Đến cả cách quan tâm người khác cũng phải khác biệt như vậy.

“Ủm! Lòng dạ ta hiểm độc đấy, nếu cô không muốn tương lai con mình cũng độc ác như ta thì sống cho tốt vào!” Nam Cung Cẩm không hề biết rằng, cho dù sau này Thượng Quan Nhược Tịch vẫn luôn sống thật tốt, thì nhiều năm về sau, thằng nhóc Quân Kinh Lan kia vẫn có lòng dạ vô cùng hiểm độc, mà mức độ hiểm độc của nó thì một con chim non chỉ vừa bước vào cảnh giới hiểm độc như Nam Cung Cẩm hoàn toàn không thể đạt tới được!

“Ta biết rồi!” Nói rồi Thượng Quan Nhược Tịch chợt nhớ đến một chuyện: “À phải rồi, hôm nay cô có nhìn thấy Tử Mạch không?”

“Hả? Không! Cô ấy lại mất tích à?” Hôm nay nàng quá bận bịu chuyện của Đạm Đài Minh Nguyệt, hoàn toàn không để ý đến chuyện trong phủ.

Thượng Quan Nhược Tịch lắc đầu: “À không, nhưng ta thấy con bé ra ngoài từ sáng sớm, giờ còn chưa biết đã về chưa, vừa rồi ta đã phái người sang hỏi rồi!”

Đang nói đến đây, thì hạ nhân được phái đi hỏi thăm cũng vừa khéo quay về. Nhìn thấy người trong phòng, gã bèn nói: “Tướng gia, phu nhân, Mộng cô nương, Hề phu nhân đã quay về từ lâu rồi, hơn nữa...”

“Hơn nữa làm sao?” Trong lòng Nam Cung Cẩm cũng thầm có suy đoán của mình rồi.

Hạ nhân kia cũng không để nàng phải thất vọng, nói tiếp: “Hơn nữa, nghe nha đầu trong viện của Hề phu nhân nói, sau khi quay về Hề phu nhân cứ lúc thì ngẩng cười ngơ ngẩn, lúc thì lại nhăn nhó mặt mày, kỳ kỳ quái quái suốt cả buổi chiều!” Đây cũng chính là nguyên nhân khiến gã quay về mà do dự không dám nói ra. Hề phu nhân là thiếp của Tướng gia, nhưng chạy ra ngoài một chuyến về lại cười như thể nhớ người yêu là thế

nào? Chẳng lẽ ngài ấy vượt tường sao? Thế nên, gã thực sự không dám bàn luận nữa.

“Phụt... ta hiểu rồi, người lui ra đi!” Quả nhiên là chạy đi gặp Lãnh Tử Hàn, nhưng không biết tình tiết phát triển thế nào rồi mà lại vừa cười ngớ ngẩn vừa nhăn nhó như vậy. Xem ra tiểu nha đầu kia thực sự lún vào rồi, chờ có cơ hội phải đi tìm hiểu xem thế nào mới được!

Thấy Thừa tướng không chỉ không tức giận mà thậm chí còn có vẻ nhin cười, tay hạ nhân kia lại càng cảm thấy kỳ lạ hơn.

Thượng Quan Nhược Tịch lại đây về nghi hoặc, ban đầu khi còn ở hoàng cung Bắc Minh, nàng không thích Quân Tử Mạch lắm, nhưng sau khi rời khỏi Bắc Minh, hai người sống nương tựa vào nhau lâu như vậy, nên dần dần nàng cũng thực sự coi tiểu nha đầu Quân Tử Mạch kia thành muội muội của mình. Vì thế, lúc này trong lòng nàng cũng hơi lo lắng. “Chuyện gì thế?”

“Chuyện gì thì tạm thời ta không nói nữa, có thời gian, thì người làm chị dâu như cô tự đi hỏi xem thế nào! Ta về trước đã, nếu không ai đó lại tức giận mất!” Nam Cung Cẩm nói rồi muốn đi.

Hai người còn lại gật đầu.

Thượng Quan Nhược Tịch nhìn theo bóng nàng, thở dài: “Cô ấy thật hạnh phúc, nhất là so với chúng ta!”

“Nhưng chẳng phải cô ấy cũng xứng đáng với hạnh phúc đó sao?” Mộc Nguyệt Kỳ cười đáp. Nam Cung Cẩm biết rõ ban đầu mình có thành kiến với cô ấy, nhưng vì cảm thấy mình xứng đôi với Thượng Quan Cẩm Duệ mà đưa mình về đây, trở thành bạn bè.

Nam Cung Cẩm, nhìn thì có vẻ rất máu lạnh, nhưng tâm địa thực sự rất lương thiện. Cô ấy là một cô gái thực sự rất có cá tính, rất chân thành!

Thượng Quan Nhược Tịch mỉm cười: “Đúng thế, cô ấy thực sự xứng đáng!”

...

Quay về phòng mình, trong phòng đã đốt lên một ngọn đèn leo lét.

Người đàn ông tuyệt mỹ mặc áo trắng ngồi bên cạnh bàn, ngón tay như ngọc cần bút đang phê duyệt trên tấu chương. Khoảnh khắc này, trong lòng nàng chợt cảm thấy vô cùng dịu dàng, ấm áp. Một vị đế vương vốn nên ngồi trên long ỷ, ngồi trên phên hoa, giờ lại vì nàng mà thấp lèn ngọn đèn nhỏ, ngồi trong căn phòng như thế này xử lý việc nước mà không một lời oán trách.

Nàng có tài đức gì chứ!

Nghĩ rồi nàng bước đến bên bàn rót một tách trà nóng, bê tới cho hắn. Hắn hơi sững sờ, đôi mắt xám bạc màu ánh trăng còn có chút khó hiểu. Vừa rồi nàng bước vào không nói không rằng, hắn đã cảm thấy lạ rồi, nhưng cũng không nói gì, không ngờ nàng lại rót trà cho mình ư?

“Sao thế? Không quen à? Chàng không quen thì ta tự uống vậy!” Mặt Nam Cung Cẩm lập tức xụ xuống, hiếm lắm mới có khi nàng giống hiền thê lương mẫu, muốn hầu hạ tên này một lần, vậy mà tên khốn này còn không nể mặt nàng như vậy!

“Không phải, chỉ là những chuyện như thế này không cần nàng tự làm đâu.” Tuy nói vậy, nhưng khóe môi mỏng của hắn khẽ cong lên, rõ ràng là tâm trạng đang rất tốt.

Nam Cung Cẩm lờm hắn một cái, mặt hùng hổ như nữ hán tử, trong lòng lại ngậm lúng túng xấu hổ, tức tối nói: “Chàng chỉ cần nói chàng có uống hay không thôi!” Thật đúng là, một tách trà thôi mà, có cần phải làm cho nàng ngượng như thế không hả?!

“Xấu hổ à?” Hắn ngược lên nhìn nàng, giọng điệu rất nhẹ nhàng, đáy mắt tràn ngập nụ cười.

Nam Cung Cẩm nghiêng rằng: “Quên đi! Bà đây chả có gì phải xấu hổ nhé!”

“Lúc trước ở vườn Lê, nàng chủ động bôi thuốc giúp ta ấy cũng có thấy nàng xấu hổ ngại ngùng đâu.” Hấn như bỗng nổi hứng, nhất quyết phải trêu chọc nàng một phen mới chịu thôi.

Nghe hấn nói vậy, sắc mặt Nam Cung Cẩm càng khó coi hơn! “Đúng là chó cắn Lã Động Tân, năm đó ta tốt bụng bôi thuốc giúp chàng, giờ chàng lại dám lòi chuyện đó ra cười ta! Ta nói cho chàng biết, hảo hán không được nhắc chuyện xưa nhé!”

Hảo hán không nhắc chuyện xưa ư? Câu này dùng ở trường hợp này dường như không hợp lắm nhỉ? Hấn hơi buồn cười, nhưng cuối cùng vẫn cố nín nhịn, giọng nói thanh lạnh vang lên với vẻ rất nghe lời: “Được rồi, ta không nói nữa.”

Nói rồi hấn cầm tách trà lên nhấp một ngụm, vẫn là loại trà bình thường hấn hay uống, nhưng không hiểu sao hấn lại cảm thấy uống ngon hơn hẳn thường ngày.

Tuy hấn không nói nữa, nhưng dù sao Nam Cung Cẩm cũng vẫn tức giận. Giờ thì nàng đã hiểu ra, không thể đối xử quá tốt với tên này, vì trong lòng hấn hoàn toàn không có cái gọi là “lòng biết ơn” đâu, sẽ chỉ lòi ra mà châm chọc nàng thôi.

“Nàng giận à?” Hấn lại ngược lên nhìn nàng, môi cong lên cười như có như không.

“Không!” Nàng cố gân cổ chối.

“Còn không à?!” Nụ cười hiện rõ trong đôi mắt hấn.

Nam Cung Cẩm nhìn thấy vậy liền bùng nổ: “Ta đã nói không là kh... ưm!”

Mẹ kiếp, lại giờ chiều này ra!

...

Ngày hôm sau, Nam Cung Cầm vốn không định lên tri ều, vì giờ nàng là người bị thương, nhưng cân nhắc đến chuyện Đạm Đài Minh Nguyệt nói, nàng lại quyết định đi. Thậm chí nàng còn không biết cái bản đồ bố binh gì gì đó kia bây giờ đang ở trong tay Mộ Dung Thiên Thu hay ở Binh bộ, đương nhiên phải thăm dò một chút mới được.

Trên tri ều, đôi mắt xanh lục của Mộ Dung Thiên Thu vẫn luôn dính trên người nàng, trong mắt lấp lánh ánh sáng âm u, mà tia sáng kia quét qua đến đâu là khiến người ta có cảm giác như có thứ gì đó quấn lấy chân mình đến đấy, một luồng hơi lạnh xộc thẳng lên đỉnh đầu. Đột nhiên nàng nhớ tới chuyện ngày hôm đó Lãnh Tử Hàn nói với mình, con người của Mộ Dung Thiên Thu này, vì thứ mình muốn, thậm chí hắn còn không thèm để ý đến máu mủ ruột già. Một kẻ bị hắn coi như một món đồ chơi như mình đây, đương nhiên sẽ càng dễ vứt bỏ hơn.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, lương thảo đã được sắp xếp gọn gàng trong đêm, chỉ chờ ngài hạ lệnh là có thể vận chuyển tới Mạc Bắc!” Mị Văn Dạ bước ra khỏi hàng, ngắt đứt ánh mắt vẫn luôn nhìn Nam Cung Cầm của Mộ Dung Thiên Thu. Thật không biết gần đây tên tiêu tử này chọc gì đến Hoàng thượng nữa, đúng là khiến người ta thực sự phải lo ngại.

Mộ Dung Thiên Thu hơi hài lòng gật đầu, tán thưởng: “Năng lực làm việc của Mị ái khanh rất có phong thái của Thừa tướng!”

Câu nói này vừa cất lên, bốn phía đều hoảng hốt.

Hoàng thượng nói vậy là có ý gì?! Là khen thưởng Mị Văn Dạ làm việc đắc lực như bình thường thôi, hay là có ý gì đối với Thừa tướng? Rất có phong thái của Thừa tướng à? Như vậy chẳng phải là có thể gánh vác được trách nhiệm của Thừa tướng sau?

Sắc mặt của Mị Văn Dạ cũng thoáng thay đổi, rất trịnh trọng nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, thần tự biết mình biết ta, với năng lực của thần thì tuyệt đối không thể so sánh với Thừa tướng đại nhân được ạ!”

“Mị đại nhân khiêm tốn quá!” Câu này là do Nam Cung Cầm nói.

Giờ thì mọi người đều choáng váng, tình huống này rốt cuộc là thế nào? Hoàng thượng muốn thay đổi Thừa tướng, mà Thừa tướng cũng cảm thấy cực kỳ tán thành sao?

Nhưng trong lòng hai người Mộ Dung Thiên Thu và Nam Cung Cẩm lại hiểu rõ như gương! Người trước, là muốn dùng vị trí Thừa tướng để uy hiếp Nam Cung Cẩm, còn Nam Cung Cẩm cũng coi như biểu đạt ra rằng mình không hề bị uy hiếp chút nào!

Sắc mặt Mộ Dung Thiên Thu chợt lạnh đi, ánh mắt nhìn về phía Nam Cung Cẩm cũng thêm vài phần sát khí! Nam Cung Cẩm thầm nghĩ không ổn, vội vàng làm ra vẻ tức tối nhìn Mộ Dung Thiên Thu một cái sau đó quay đầu đi không nhìn hắn ta nữa!

Dáng vẻ đó vừa xuất hiện, Mộ Dung Thiên Thu lại bình tĩnh hẳn. Hóa ra bé con đang giận dữ, cho nên mới làm mình làm mẩy với mình à?! Nghĩ vậy lửa giận trong lòng hắn tự nhiên cũng vơi đi nhiều. Hắn nhìn thoáng qua Mị Văn Dạ, thấy tay không mấy bận tâm: “Ừm, đúng là người cần tôi luyện nhiều hơn một chút mới có thể gánh vác trọng trách được.”

“Thần cần tuân lời dạy bảo của Hoàng thượng!” Nói xong, Mị Văn Dạ lập tức quay về vị trí của mình.

Nhìn Hoàng thượng có vẻ đang khá cao hứng, rồi lại nhìn Thừa tướng như đang giận dữ kia, chúng đại thần lại chợt nhớ tới hình như gần đây Đạm Đài Minh Nguyệt tới thăm. Vì vậy, trong lòng họ cũng tự cho ra một kết luận: Có người thứ ba xen vào giữa tình cảm của Hoàng thượng và Thừa tướng! Mà người thứ ba kia, chính là Mạc Bắc Vương Đạm Đài Minh Nguyệt! Vì thế, Thừa tướng bắt đầu giận dữ Hoàng thượng!

Ôi, ba cái chuyện tình cảm này áy mà! Thật quá phức tạp!

Yến Kinh Hồng lại như cảm thấy bây giờ trong lòng đám đại thần vẫn chưa đủ vụn vẹo, liền lên tiếng nói với Mộ Dung Thiên Thu bằng giọng điệu quái gở: “Không biết hôm qua Hoàng thượng đưa Mạc Bắc Vương đi du ngoạn như vậy, có chăm sóc Mạc Bắc Vương chu đáo không ạ?”

Giọng điệu này rõ ràng là tràn ngập vẻ ghen tuông! Thế nên, đám đại thần lại vội vàng cúi thấp đầu, vênh tai chờ câu trả lời của Hoàng thượng. Giờ rồi cuộc họ cũng hiểu vì sao mấy phu nhân thiếp thất ở nhà lại thích nghe chuyện thiên hạ như vậy rồi, bởi vì mấy chuyện buôn dưa này thật sự rất thú vị, nhất là chuyện về Hoàng thượng, Thừa tướng và Mạc Bắc Vương!

“Sao thế? Yến khanh ghen à?” Mộ Dung Thiên Thu nhìn y như cười như không, trong lòng lại hơi nghi hoặc, chẳng phải bé con này cố tình để cho mình đi với Mạc Bắc Vương sao? Sao giờ lại như làm mình làm mấy vậy?!

Nam Cung Cầm cười lạnh: “Hoàng thượng nghĩ nhiều quá, thần có cái gì đâu mà phải ghen chứ?!”

Vừa rồi nàng đã nghĩ được cách đối phó rồi! Nếu Mộ Dung Thiên Thu đã bắt đầu nhen nhóm ý định muốn ra tay với mình, thì nàng sẽ diễn để che mắt Mộ Dung Thiên Thu, làm cho đối phương cho rằng mình ghen với Đạm Đài Minh Nguyệt, đang hờn dỗi nên mới không chịu giao Thần binh bất tử ra. Với tình huống này, Mộ Dung Thiên Thu sẽ không vội vàng ra tay với mình, ngược lại sẽ nghĩ trăm phương nghìn kế để lấy lòng nàng. Chưa biết chừng, hẳn ta sẽ còn hỏi cái gì nói cái đó nữa, như vậy khả năng nàng càng được bản đồ bố binh tương nhiên cũng sẽ tăng lên.

Câu nói này, giọng điệu này, còn cả vẻ mặt này mà nói là không ghen thì làm gì có ai tin được chứ?! Đám đại thần đều không hẹn mà cùng nuốt nước miếng một cái, trong lòng thầm nghĩ, xem ra, việc theo đuổi của Hoàng thượng có hy vọng rồi! Cũng phải cảm ơn sự xuất hiện của Mạc Bắc Vương, nhờ có hắn ta mà Thừa tướng đại nhân mới bị kích thích như thế! Nhưng chẳng lẽ sau này ngày nào bọn họ cũng phải trở mặt ra mà nhìn Hoàng thượng bọn họ kính trọng chơi trò yêu đương đoạn tụ với Thừa tướng đại nhân ngay trước mặt bọn họ sao?!

“Yến khanh, khanh nói vậy thì oan cho lắm quá. Rõ ràng chính khanh để cho trẫm đi cùng với Mạc Bắc Vương mà!” Mộ Dung Thiên Thu chột

cảm thấy rất đắc ý trong lòng. Lẽ nào bé con này bị Đạm Đài Minh Nguyệt kích thích, cuối cùng cũng nhận ra điểm tốt của mình, nên mới...

Vừa nghe hẳn ta nói vậy, vẻ mặt Nam Cung Cẩm từ lạnh lùng biến thành châm chọc, trào phúng: “Đúng thế, thên vừa nói một cái, Hoàng thượng đã lập tức vui vẻ nhận lời ngay mà!” Ân ý của nàng là, nếu người vốn không muốn đi cùng thì người nhận lời nhanh thế làm gì? Cho nên là từ ban đầu, người đã không nên nhận lời rồi!

Giờ thì Mộ Dung Thiên Thu coi như hoàn toàn đắc chí. Hẳn ta chợt cảm thấy có một cảm giác vui vẻ, hạnh phúc mà thỏa mãn bao phủ lấy mình, giống như trời trong xanh không gợn một bóng mây vậy: “Yến Khanh không nói mình không vui, thì làm sao trẫm biết được chứ? Cho nên lần sau, chỉ cần Yến Khanh lên tiếng nói không, thì chắc chắn trẫm sẽ không đi cùng!”

“Hoàng thượng à, thên làm gì có thể diện lớn đến mức có thể chi phối suy nghĩ của ngài chứ. Ngài cần đi cùng thì cứ đi cùng thôi, nếu không để truyền ra ngoài, thì người ta sẽ nói Tây Vỗ chúng ta đãi khách không chu toàn thôi!” Mấy lời này hôm qua Nam Cung Cẩm đã nói rồi, nhưng hôm qua lúc nói lời này nàng còn rất khí phách, mạnh mẽ, còn hôm nay dường như hơi đổi vị rồi. Nàng nói xỏn chỉ khiến người ta cảm thấy giọng điệu kia vô cùng kỳ quái, ẩn dưới nó còn có vô số lớp nghĩa khác nữa, cũng giống như đang trách móc Hoàng thượng vì thanh danh của Tây Vỗ mà lo là với Nam Cung Cẩm vậy!

Vì thế, trên khuôn mặt tuấn mỹ vô song kia của Mộ Dung Thiên Thu, ngoài nụ cười ra thì đã không còn tìm thấy hẳn lộ ra vẻ gì khác nữa. Giọng nói âm u tàn độc của hẳn ta hiếm khi dịu dàng như vậy. Hẳn cất tiếng, nói: “Yến Khanh, người ngoài bàn tán như thế nào cũng đã sao? Mấy cái thanh danh kia thì có là gì? Đối với trẫm, chỉ có Yến Khanh mới là quan trọng nhất! Trước đây rất lâu trẫm cũng đã từng nói rồi, thà mất nửa giang sơn, trẫm cũng không muốn mất đi mỹ tướng của trẫm!”

“Nói thì hay lắm...” Câu này nàng lầu bầu trong miệng thôi, nhưng âm thanh nhỏ xíu này cũng đủ khiến mọi người trong đại điện đều nghe thấy.

Ánh mắt Lãnh Tử Hàn nhìn về phía Nam Cung Cẩm cũng đầy vẻ tán thưởng. Kế hoãn binh hay lắm!

“Ha ha ha... thôi được rồi, bãi triêu!” Mộ Dung Thiên Thu cũng không nói thêm nữa, tâm trạng rất tốt tuyên bố bãi triêu. Xem ra bé con này đã hơi thích hẳn rồi, giờ thì đừng dây dưa lằng nhằng nhiều quá vẫn hơn, có đôi khi, muốn mà không có được cũng chưa chắc đã phải là một kế sách dở tệ.

Trên nét mặt của hắn lộ rõ, lộ rất rõ suy nghĩ ‘muốn mà không được’ của hắn. Nhìn sắc mặt hắn, đám đại thần không hẹn mà cùng nuốt nước bọt, quỳ xuống hô to: “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Sau đó, mọi người ôm lấy tam quan, nhặt hết đạo đức mà mình vừa bị sững sờ đánh rơi xuống đất, rồi mang tâm trạng phức tạp, bối rối ra về. Rốt cuộc là họ vào triêu hay đi xem kịch đây?!

Nam Cung Cẩm khẽ cắn môi dưới, vốn định hỏi tiếp để thăm dò tin tức của bản đồ bố binh từ Mộ Dung Thiên Thu, nhưng tên này lại hoàn toàn không cho mình chút cơ hội nào! Đột nhiên nàng nhìn thấy Lãnh Tử Hàn đứng bên cạnh, trong lòng thẫn thờ một tiếng, có lẽ tên này sẽ biết!

Chờ khi toàn bộ các đại thần ra khỏi điện Kim Loan đi về phía cửa hoàng cung, một đôi mắt màu xanh lục lại đứng trong cung cấm, lẳng lặng nhìn theo bóng Nam Cung Cẩm. Yến Kinh Hồng, trầm cũng muốn nhìn xem, rốt cuộc vì sao Khanh lại dùng kế hoãn binh như vậy!

Hắn vốn định trực tiếp ra tay diệt trừ tai họa ngầm trước khi Yến Kinh Hồng có hành động gì khác biệt. Nhưng hôm nay, sau màn này, hắn lại thay đổi ý định! Yến Khanh, nếu Khanh muốn chơi, trầm sẽ chơi với Khanh. Có đi đâu, trò chơi này, tốt nhất Khanh đừng để trầm thấy nhàm chán. Trước giờ, Mộ Dung Thiên Thu hắn chỉ thích mạo hiểm mà thôi.

...

Nhìn Lãnh Tử Hàn đứng trước mặt, Nam Cung Cẩm còn chưa kịp nói gì, đối phương đã nhét một mẩu giấy vào tay nàng. Đôi mày thanh tú của nàng khẽ nhíu lại, một lúc lâu sau cũng không mở ra. Giọng nói ngông

cuồng ngạo ngễ của Lãnh Tử Hàn cũng vang lên rất đúng lúc: “Tiểu Cẩm, mặc dù biện pháp của nàng không tệ lắm, nhưng Hoàng huynh của ta cũng không phải kẻ ngu ngốc!”

Có lẽ vừa rồi Hoàng huynh ta thực sự vui vẻ đặc ý đến quên hết trời đất, mất đi khả năng phán đoán của mình, nhưng hẳn tin rằng, với sự khôn khéo của Mộ Dung Thiên Thu, thì hẳn sẽ phản ứng rất nhanh.

Nam Cung Cẩm cười không mấy bận tâm: “Đương nhiên là ta biết chứ, thật ra vừa rồi hẳn không tin chút nào cả. Nếu không thì cũng sẽ không dốc toàn lực lộ ra vẻ mặt muốn mà không được đó. Nhưng ta cũng biết, hứng thú của hẳn đã bị khơi dậy rồi!”

“Xem ra là ta lo lắng quá, nàng biết chừng mực là tốt rồi!” Lãnh Tử Hàn gật đầu mỉm cười sau đó nhanh chân đi về phía Vương phủ của mình.

Nam Cung Cẩm lên xe ngựa của mình, phu xe chậm rãi thúc ngựa đi. Nàng mở mẫu giấy trong tay ra, trong thư chỉ viết mấy chữ: “Huyền Cơ các”. Huyền Cơ các thoát nhìn là một nơi như không có ai bảo vệ, phòng thủ, thật ra là nơi ám vệ, ẩn vệ đi dọc đi ngang ở trong Hoàng cung. Xung quanh còn có trận pháp ngũ hành bát quái rất kỳ lạ, năm xưa nàng cũng từng vô tình đi ngang qua, còn không nhận được ngoái đầu lại nhìn vài lần. Chẳng lẽ... Lãnh Tử Hàn đã biết mình muốn gì, còn Huyền Cơ Các này thực ra chính là nơi cất bản đồ bố binh hay sao?

Nàng đang mãi nghĩ ngợi, xe ngựa chợt khựng lại, phía trước còn có rất nhiều tiếng cãi cọ truyền tới. Nam Cung Cẩm nhíu mày hỏi: “Sao thế?”

Phu xe bên ngoài vội đáp: “Tướng gia, hình như phía trước có người đánh nhau, để tiểu nhân ra xem thử!”

“Ừm!” Nam Cung Cẩm gật đầu, nhắm mắt dưỡng thần.

Không bao lâu sau, phu xe kia quay về nói: “Tướng gia, phía trước có người tranh đường thôi, một bên là công tử nhà Hình bộ Thượng thư, một bên còn lại là một cô gái mà tiểu nhân không biết. Hai người tranh giành

mãi mà không ai chịu nhường ai, tính cách cô gái kia cũng vô cùng mạnh mẽ, lập tức phất người ra tay ngay trên đường phố!”

“Kệ đi, chúng ta đi đường vòng!” Những chuyện thế này đương nhiên có Kinh Triệu phủ doãn để ý, quan tâm. Dám to gan hành hung ngang nhiên trên phố như vậy, chắc chắn thân phận không thấp, mà Hình bộ Thượng thư vốn luôn chống đối nàng, thì vì sao nàng phải vì con trai của kẻ thù chính trị mà đi đắc tội với người khác chứ?! Nàng có điên đâu!

Thế nhưng, đi chưa được mấy bước, một giọng nữ ngang ngược đã vang lên: “Các người định đi đường vòng sao? Các người đã hỏi ý bà đây chưa?” Giọng nói rất non nớt trẻ trung, xem ra chỉ là một thiếu nữ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi thôi.

Gân xanh trên trán Nam Cung Cẩm nảy run lên, nói thật, nàng sống trên đời bao nhiêu năm nay, thật đúng là chưa có ai dám xưng bà đây với nàng như vậy! Nhưng nghĩ đến kiếp trước của mình với kiếp này đã là hai mươi ba rồi. Vì thế, một người lớn tuổi rộng lượng như nàng cũng không cần thiết phải so đo với một tiểu nha đầu như thế. Nghĩ vậy nàng liền lên tiếng phân phó xa phu: “Đừng để ý tới nàng ta, đi thôi!”

“Vâng, tướng gia!” Phu xe đáp rồi vung roi ngựa, quất đét một tiếng vào lưng ngựa.

Nhưng cũng cùng lúc đó, một tiếng “vút” vang lên, sau đó chính là tiếng kêu thảm thiết của phu xe. “Á....”

“Đã bảo bà đây chưa đồng ý, thì các người không được phép đi đường vòng!” Giọng con gái đầy phách lối lại vang lên, rõ ràng nàng ta đã ra tay với phu xe!

Một ngọn lửa giận bùng lên trong lòng Nam Cung Cẩm, lại dám đánh hạ nhân của nàng, thì thật là quá đủ rồi, con mẹ nó chứ! Nàng kéo rèm ra, định nhảy ra ngoài, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy đối phương, nàng lại sững sờ tại chỗ...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 56: Yêu Vật, Là Tôi Đây!!!

Thấy Nam Cung Cẩm ngăn người ra nhìn mình, cô gái kia quắc mắt, lại giận dữ quát: “Nhìn cái gì mà nhìn, còn dám nhìn nữa, ta sẽ móc mắt người ra đấy!”

Vừa dứt lời, cô ta không nói không rằng, quăng roi về phía Nam Cung Cẩm.

“Bốp!” một tiếng, một roi quất thẳng về phía Nam Cung Cẩm, mọi người đều vô cùng lo lắng nhìn Thừa tướng, chắc Thừa tướng sẽ không bị đánh chết đâu nhỉ? Cuối cùng, nhát roi kia rơi xuống phía sau lưng Nam Cung Cẩm, đánh vỡ tan chiếc xe ngựa kia ra thành từng mảnh. Nam Cung Cẩm nhảy tới thật nhanh, chỉ vào cô gái kia, nghiêng răng nghiêng lợi mắng to một tiếng: “Mẹ kiếp, Yêu Vật, là ông đây mà!”

“Người mới là yêu vật!” Rõ ràng lời nói này đã chọc giận cô gái kia.

Nam Cung Cẩm đau lòng nhìn xe ngựa của mình, mẹ nó, lại phải tốn tiền mua xe mới. “Tôi nói sai sao? Yêu Vật, cậu choáng à? Mẹ kiếp, kiếp trước cậu tiêu bao nhiêu tiền của ông như vậy, giờ xuyên không đến đây lại giả vờ không biết à?”

“Cái gì?” Cô gái kia sững sốt nhìn Nam Cung Cẩm thật lâu rồi bỗng nhiên vô cùng tức giận nói: “Hóa ra là đồ điên!” Lại còn kiếp trước nữa chứ!

“Đạch! Cậu chán sống rồi phải không? Cậu đã quên những tháng ngày chúng ta cùng ăn cùng ngủ, cùng đánh nhau rồi hả?!” Con bé này rõ ràng là

Yêu Vật mà! Á... Không đúng, Yêu Vật hơn hai mươi tuổi rồi, mà con bé này mới mười lăm, mười sáu tuổi thôi.

“Bốp!” Lại thêm một roi nữa quật về phía Nam Cung Cẩm, Nam Cung Cẩm nhảy lên tránh, nhát roi kia đánh xuống đất, làm bay lên cả đồng khối bụi. Cô gái kia trừng mắt, nghiến răng mắng: “To gan, dám bôi nhọ danh dự của bản Công chúa! Ai ngủ chung với người? Bản Công chúa thấy người không muốn sống nữa rồi!”

Bản Công chúa ư? “Yêu Vật, cậu giỏi nhỉ, xuyên không mà cũng được xuyên thành Công chúa!” Đâu có xui xẻo như nàng, đầu tiên là làm một nương nương không có tiền, sau lại làm một cung nữ xui xẻo, khó khăn lắm mới có được ngày hôm nay!

“Rốt cuộc người đang nói linh tinh cái gì vậy?” Cô gái kia hơi khó hiểu nhìn chàng trai tuấn tú lịch lãm trước mặt, nhìn thì đâu có giống mấy người bị thần kinh đâu, nhưng xem dáng vẻ nói chuyện cũng không giống giả vờ cho lắm, chẳng lẽ y thật sự biết mình? Không thể nào!

Dưới ánh mắt nhìn chăm chăm của cô ta, cuối cùng Nam Cung Cẩm cũng tìm lại được chút lý trí, bứt ra khỏi cảm giác vui sướng một cách điên cuồng khi gặp lại được Yêu Vật, nhíu mày nhìn cô ta: “Cậu thật sự không biết tôi? Tôi là Yêu Nghiệt đây!”

“Yêu nghiệt?” Cô gái kia cười lạnh rồi khinh bỉ nói: “Người Tây Vỗ đúng là một đám thần kinh, còn có người dám đứng giữa đường vỗ ngực tự xưng là yêu nghiệt nữa chứ, nếu là ở thảo nguyên của ta, thì người đã bị trói vào cột rồi đem đi thiêu rồi!”

Nghe vậy, tâm trạng vui mừng điên cuồng của Nam Cung Cẩm cũng dần trầm xuống: “Cậu có biết KFC là gì không?”

“Cây ép xi là cái gì?” Người này bị điên thật đúng không? Hay vì nhìn thấy roi của mình rồi sợ nên giả vờ quen biết?

“Còn máy bay, KTV, xe lửa v.v... cậu cũng không biết à?” Lòng Nam Cung Cẩm cũng dần bình tĩnh lại, ánh mắt cũng ngày càng lạnh lùng.

Cô gái kia ngẩn ra, nhìn Nam Cung Cầm như nhìn một bệnh nhân tâm thần: “Rốt cuộc là người đang nói cái gì thế hả?”

Cuối cùng Nam Cung Cầm cũng xác định được đối phương không phải là Yêu Vật, chỉ có ngoại hình giống nhau mà thôi. “Đã không phải là Yêu Vật, vậy thì nhận lấy cái chết đi.”

Mẹ nó, phá tan xe ngựa của nàng, đánh người hầu của nàng, còn đánh nàng hai roi! Cô ta thật sự cho rằng Yêu Nguyệt này dễ bắt nạt sao?

Vừa dứt lời, một bóng trắng lướt qua như gió. Cô gái kia trợn trừng mắt, kinh ngạc nhìn bóng trắng lướt tới trước mặt mình trong chớp mắt kia, sau đó vội vung sợi roi trong tay, quật vào bóng người hư ảo trên không trung..

Thấy sợi roi quật về phía mình, Nam Cung Cầm xoay người trên không trung tránh được nhát roi kia một cách tài tình. Sau đó hai ngón tay ngọc duỗi ra, bắt lấy chiếc roi kia, nhìn thì có vẻ rất nhẹ nhàng nhưng thực ra sức lực lại rất lớn. Ánh mắt sắc bén như đao của nàng bắn về phía cô gái kia. Nếu như lúc nàng ra tay vẫn còn hơi nghi ngờ đối phương là Yêu Vật thì bây giờ hoàn toàn không còn chút hoài nghi nào nữa.

Yêu Vật không chỉ là bạn của nàng, mà còn là thầy trò. Yêu Nguyệt nàng cũng giống như Quân Lâm Uyên vậy, đều xem thường những kẻ vô dụng, mà Yêu Vật lại có tố chất rất tốt, cho nên nàng mới chỉ bảo Yêu Vật tận tình như vậy. Nhưng con nhóc kia lại thường xuyên làm nhiệm vụ thất bại, vì quá mê trai đẹp, mà thật xui xẻo là đối tượng cô ấy cần ám sát lại toàn mấy anh trai đẹp. Tình cảnh thường xuyên diễn ra là, sau khi gặp đối tượng cần ám sát, con nhóc đó liền quên luôn nhiệm vụ, chảy nước miếng đi theo phía sau người ta rồi bị phát hiện – nhiệm vụ thất bại.

Hồi đó, các nàng cũng thường xuyên đấu võ với nhau, chiêu thức của Yêu Vật cũng không giống như cô gái này. Hai người này hoàn toàn không giống nhau. Nàng kẹp lấy sợi roi, quán thật nhanh mấy lần trên không, khống chế chiếc roi, sau đó kéo mạnh một lần nữa. Chiếc roi liền văng ra khỏi tay cô gái kia.

Cô gái kia kinh hãi, dù đã vươn tay cố gắng nắm lấy roi, nhưng cái roi lại không chịu sự khống chế nữa, đành trơ mắt nhìn nó bay ra khỏi tay.

Nam Cung Cầm lạnh lùng nhìn cô gái kia: “Công chúa đúng không? Cũng có phải người Tây Võ đâu? Hôm nay, bản Thừa tướng cho người biết thế nào là luật pháp và lễ tiết của Tây Võ!”

Dứt lời, nàng liền quất một roi về phía cô gái kia. Cô gái tự xưng Công chúa kia cũng không phải vô dụng, xoay người tránh được. Nhát roi kia suýt nữa rơi vào người qua đường, nhưng Nam Cung Cầm lại thay đổi quỹ đạo của sợi roi một cách không thể tưởng tượng nổi, vặn roi quay ngược trở lại nên mới không làm bị thương người qua đường.

Người qua đường sợ hãi, bọn họ cảm thấy xem kịch rất thú vị nhưng nếu lấy sự an toàn của bản thân ra để xem trò vui thì lại không có lời chút nào. Thế nên tất cả đều nhanh chóng quay lại, chạy mấy trăm bước về sau, rồi lại quay đầu xem kịch tiếp.

“Người đâu, mang roi bạc của bản Công chúa ra đây” Thấy không giành lại được sợi roi của mình, mà đánh tay không thì mình thua chắc, nên nàng quyết định phải sử dụng vũ khí cao cấp hơn.

Nam Cung Cầm cười nhạt: “Roi bạc? Sao người không dùng roi hổ luôn đi?”

“Người...!” Cô gái kia tức giận đến đỏ bừng mặt, roi hổ chính là cái kia... của con hổ đực... Gã này thật quá vô sỉ!

“Làm sao? Không thích roi hổ à? Hay dùng roi người?” Nụ cười trên mặt Nam Cung Cầm càng bỉ ổi hơn. Nhìn khuôn mặt đã tái nhợt của đối phương, nàng liền bổ sung thêm: “Yên tâm đi, không cần lo lắng khó tìm roi người, ở Kính Sự phòng có nhiều lắm, nếu Công chúa thích, sau khi về phủ ta sẽ sai người hầu đem tặng cô mấy cái.” Chủ yếu là muốn cô ta tức giận, tức giận rồi thì đánh sẽ càng vui hơn đúng không?

“Vô sỉ!” Cô gái kia tức xanh mặt. Ngay cả ở thảo nguyên cũng chưa từng thấy người nào vô sỉ như thế này. Vậy mà đám người Trung Nguyên

lại còn không biết xấu hổ tự nhận là những người có văn hóa.

Nhìn cô ta tức giận đến đen mặt, Nam Cung Cẩm càng chắc chắn cô ta không phải là Yêu Vật. Nếu mà là Yêu Vật kia, chắc chắn sẽ không biết xấu hổ mà cười hì hì nói: “Được đấy, được đấy, roi người là đồ tốt mà, đi cắt của mấy anh trai đẹp ý, tôi muốn trai tân cơ!”

Một tên thanh niên to khỏe mang một cây roi màu bạc sáng bóng tới cho cô gái kia, rồi hỏi: “Công chúa, có cần thuộc hạ giúp người bắt giữ người này không?”

“Cút xuống! Chuyện của bản Công chúa, không một ai được phép nhúng tay vào, lát nữa ai dám nhúng tay vào bản Công chúa sẽ đem hẳn đi làm thức ăn cho sói hết.” Cô gái kia nghiêng răng quát, cự tuyệt ý tốt của đối phương.

“Rõ!” Tên thanh niên dùng ánh mắt cảnh cáo nhìn Nam Cung Cẩm rồi lui về phía sau mấy bước.

Nam Cung Cẩm thì nhàn nhã đùa nghịch chiếc roi trên tay mình, trên mặt đầy vẻ thờơ thản, nhưng ánh mắt lại đầy khinh miệt, không để ý đến tên thanh niên nói: “Vị Công chúa cần roi hồ này, cô đã chuẩn bị xong chưa?”

“Đồ khốn kiếp!” Một roi quất thẳng về phía Nam Cung Cẩm.

Nam Cung Cẩm cười khẽ một tiếng, roi trên tay nhẹ nhàng vung lên nghênh chiến. Kỹ năng khống chế lực mạnh yếu một cách hoàn hảo, không hề giống đây là roi của đối thủ mà như là vũ khí mình đã dùng nhiều năm rồi vậy. Đối với Vua Sát Thủ mà nói, trên đời này không có vũ khí không thuận tay, mà bất kỳ vật gì cũng có thể biến thành vũ khí sắc bén để giết người, chiếc roi này đương nhiên cũng không phải ngoại lệ.

Nhưng bây giờ nàng không định giết người, chỉ là muốn dạy dỗ con nhóc phách lối này một chút thôi.

Một sợi roi màu đỏ máu và một sợi roi màu bạc quấn lấy nhau giao đấu trên không trung, cô gái kia hiển nhiên cũng là cao thủ sử dụng roi, chiêu thức cũng ngang ngửa với Linh Nhi. Nhưng với Nam Cung Cẩm thì chút ít bản lĩnh này không đáng để chú ý, nàng đùa bỡn với nàng ta như đang trêu chọc một đứa trẻ con, cũng giống như đang nhìn con sâu cái kiến, xem cuối cùng có thể kích thích ra năng lực lớn đến mức nào?

Mồ hôi trên mặt cô gái kia càng ngày càng nhiều mà Nam Cung Cẩm như chẳng có chuyện gì. Cuối cùng, sợi roi màu đỏ máu xoay trở lại, cuốn thật chặt lấy sợi roi màu bạc, rồi kéo một cái. Chiếc roi màu bạc bị vứt văng ra xa. Cô gái kia một lần nữa lại bị mất vũ khí, mà còn chưa kịp nghĩ ra cách đối phó.

“Chát!” Cô ta bị đánh mạnh một roi lên người, mất hết cả thể diện, tay áo lụa rách ra, da tróc thịt bong.

Cô gái kia tính tình cũng cứng cỏi, bị như thế mà vẫn không mở miệng kêu một câu, cắn răng trợn mắt nhìn Nam Cung Cẩm, vốn cho rằng đối phương sẽ dừng tay lại, không ngờ lại bị đánh thêm một roi nữa. Ánh mắt cô ta chăm chú, nhảy lên mấy mét mới tránh khỏi một roi này. Nhưng ngay sau đó, sợi roi kia như một con rắn vậy, bất kể cô ta chạy tới đâu cũng có thể đuổi theo được. Dần dần cô ta nhận ra mình không thể cứ tiếp tục kéo dài như thế này, đây không phải là do mình có võ nghệ cao cường nên tránh né được mà là do đối phương muốn áp chế mình. Không phải đối phương muốn đánh mình, mà muốn làm cho mình sợ hãi.

“Không đánh nữa! Không đánh nữa!” Cô ta đứng phất tay thật nhanh, ra vẻ mình không muốn đánh nữa.

Nam Cung Cẩm vốn định dạy dỗ cô ta vài roi, nhưng không biết vì sao, khi quất xuống một roi lại thấy cô gái kia như phiên bản thu nhỏ của Yêu Vật, nàng thật sự có chút không nỡ xuống tay. Thế nên chỉ đuổi theo mấy lần, không tiếp tục quất vào người cô ta nữa.

Nghe cô gái kia nói không đánh nữa, Nam Cung Cẩm thu roi lại, khinh thường nhìn cô ta: “Mới vậy mà đã không đánh nữa à?”

“Không đánh nữa! Ta thua là thua, đánh nữa cũng không có ý nghĩa gì, Hách Liên Đình Vũ ta không phải là người không dám nhận thua.” Hách Liên Đình Vũ cau mày nói.

“Tiểu nha đầu, ta chỉ là muốn người biết rằng làm người đừng có phách lối như thế, nhất là trước mặt ta. Nếu không thì lần sau roi của ta đánh không phải vào tay đầu mà là sẽ vào khuôn mặt như hoa như ngọc kia của người đấy!” Nói xong liền vút roi trong tay qua một bên rồi đỡ người đánh xe từ dưới đất lên.

Nghe vậy, Hách Liên Đình Vũ tức giận nói: “Người nói linh tinh cái gì? Rõ ràng là chính người dân Tây Võ các người bắt nạt người khác, cái tên công tử cút chó nhà Hình bộ Thượng thư chặn đường ta đã đành, còn muốn ta làm vợ bé của hắn, ta tức giận nên đánh hắn thì đã sao? Dù có ra trước mặt Hoàng đế các người, ta cũng sẽ nói cho ra lẽ. Bản Công chúa chạy từ Mạc Bắc đến Tây Võ các người còn gặp bao nhiêu tên lừa đảo, nói là dẫn ta đi tìm Minh Nguyệt ca ca, cuối cùng là lừa hết tiền của ta, ta mà không thông minh, thì chính ta cũng bị lừa bán đi rồi. May mà cha ta phát hiện ra ta lén trốn đi nên phái người đuổi kịp, sau đó hộ tống ta tới đây, nếu không thì ta đã chết bao nhiêu lần rồi. Ta kêu căng phách lối lúc nào? Rõ ràng là các người bắt nạt ta!”

Hách Liên Đình Vũ càng nói càng tủi thân, nhịn không được mà đỏ cả vành mắt, không ngừng giậm chân, xem ra là trên đường đi bị bắt nạt rất nhiều.

Ánh mắt chờ xem kịch vui của dân chúng xung quanh dần dần biến mất, đè nén cả cảm giác muốn vỗ tay cổ vũ Thừa tướng xuống. Nhìn cô gái hơi đáng yêu này, trong lòng họ cũng có chút không đành lòng, chẳng trách cô ta lại ngang ngược như thế, hóa ra là bị lừa gạt suốt cả chặng đường, thật đáng thương. Mà Thừa tướng cũng thật là, chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả, đánh người ta thế này bao giờ. Haizz, cô gái này thật đáng thương quá.

Nhưng Nam Cung Cẩm không hề có chút thương cảm hay áy náy nào, chỉ nhìn Hách Liên Đình Vũ rồi cười lạnh nói: “Cho nên người không vui,

muốn giận cá chém thớt với người khác à?” Chính nàng mới là người vô tội mà. Tự nhiên bị phá mất một chiếc xe ngựa, còn suýt nữa bị một bà điên trông giống y như Yêu Vật đánh.

Vừa nói câu này ra, Hách Liên Đình Vũ liền im lặng, ấp úng nhìn Nam Cung Cẩm thật lâu, giống như cuối cùng cũng nhận ra rằng mình đánh người một cách vô lý như vậy, là hành động không đúng.

Thấy nàng im lặng, giống như là đã hối hận, Nam Cung Cẩm lại tiếp tục nói: “Nhớ cho kỹ! Trên thế giới này đúng là có người xấu, nhưng cũng có người tốt, người không thể vì gặp vài người xấu mà nghĩ tất cả mọi người xung quanh cũng là người xấu. Người tức giận là chuyện của người, không nên đổ xuống đầu người khác mà đánh người ta. Người nên thấy may mắn là đã gặp phải ta, nếu mà là gặp phải Liệt Vương gia thì người đã mất luôn cái mạng nhỏ của người rồi.”

Người như Lãnh Tử Hàn, ghét nhất là có người phách lối trước mặt mình, con nhóc này mà đánh phu xe của phủ Liệt Vương gia thì chỉ sợ còn không biết mình chết như thế nào.

Hách Liên Đình Vũ im lặng một lúc, bỗng ngẩng đầu nói: “Dù gì ta cũng là Công chúa, tùy ý đánh mấy tay hạ nhân thì có gì ghê gớm đâu?”

“Nếu trong lòng người cho rằng thân phận của người là bức bình phong để người có thể đắc ý hoành hành, thì hãy coi như vừa rồi ta không nói gì cả. Nhưng, ta chỉ nói một câu thôi, rồi cũng sẽ có lúc người chịu tội!” Nói xong, Nam Cung Cẩm cũng chẳng thèm để ý đến cô ta nữa, xoay người định đi. Tranh luận về nhân quyền với người cổ đại thực sự không có lối thoát, vì vậy nàng cũng lười phải nói thêm.

“Chờ đã!” Hách Liên Đình Vũ gọi nàng lại.

“Nói!” Nam Cung Cẩm không quay đầu, nói.

Hách Liên Đình Vũ hít sâu mấy hơi, sau đó nói: “Ta thừa nhận là người nói đúng, ta sẽ đền ti tiền chiếc xe ngựa của người cho người! Nhưng ta sẽ

không cần tiền thuốc thang của tay phu xe kia, vì chính người cũng đánh ta!”

Nha đầu này cũng tính toán chi ly thật! Thật ra Nam Cung Cẩm cũng muốn cô ta cần chiếc xe ngựa, nhưng lại cân nhắc đến việc lúc trước cô ta tự xưng là “Công chúa”, rồi còn nhắc đến cái gì mà “Mạc Bắc” cùng với “Minh Nguyệt ca ca”, xem ra chắc chắn là có quan hệ với Đạm Đài Minh Nguyệt. Cô ta là Công chúa Mạc Bắc mà mình đã đánh cô ta một roi rồi, nếu làm quá đáng quá chỉ sợ là không được tốt lắm. Đây là xã hội phong kiến, chắc chắn mọi người sẽ không đồng ý chuyện vì một tên hạ nhân bị đánh một roi mà đánh Công chúa đâu, thế nên, nếu tiếp tục làm ồn lên thì nàng chính là người đuối lý, nên nàng mới định không cần phải bõ thường. Nhưng nếu đối phương đã tự nói ra, thì tội gì không lừa một khoản chứ!

Nam Cung Cẩm quay đầu nhìn Hách Liên Đình Vũ: “Ta nói cho người biết, xe ngựa của ta làm từ gỗ trầm hương thượng đẳng, đáng giá ngàn vàng đấy! Nếu người không cần, ta sẽ đi tìm Mạc Bắc Vương!”

Người Mạc Bắc cơ bản cũng không biết gỗ trầm hương là cái gì, chỉ nghe Nam Cung Cẩm nói là rất đắt, không khỏi nhìn chiếc xe ngựa bị phá hủy kia, nhìn bình thường mà còn rất là cũ nát nữa chứ, đáng giá ngàn vàng ư?! Lừa nhau à?!

Thấy bọn họ hoài nghi, Nam Cung Cẩm bổ sung thêm: “Sao nào? Chẳng lẽ các người cho rằng ta đường đường là Thừa tướng một nước lại đi một chiếc xe ngựa đáng giá có mấy lượng bạc thôi sao?”

Ngoài mặt thì tỏ ra nghiêm nghị và tức giận nhưng trong lòng lại thầm toát mồ hôi hột, chiếc xe kia quả thật chỉ đáng giá có vài lượng bạc thôi! Nàng vốn cũng không khó coi đến mức này, đâu dùng xe ngựa giá trăm lượng bạc cả, nhưng gần đây tiền suất bị ám sát cao quá, nàng muốn tiết kiệm chi tiêu cho phủ Thừa tướng nên mới mua một chiếc xe rẻ tiền! Quả nhiên là nàng đã quyết định đúng, hôm nay vừa đi ra ngoài, xe ngựa đã lại bị hỏng rồi!

Lời này cũng có lý, Thừa tướng một nước mà lại thiếu tiền, phải dùng một chiếc xe ngựa tầm thường à? Đây không phải là bốc phét sao! Cho nên mọi người đều tin, nhưng Hách Liên Đình Vũ vẫn còn rất do dự, ngàn lạng vàng cũng không phải con số nhỏ, bộ lạc Kiêu Kỵ mà phụ vương thống trị ấy, hàng năm cũng chỉ được vạn lạng vàng! Bây giờ cứ thế phải nộp ra một ngàn lạng vàng, chắc chắn phụ vương sẽ tha cho cô ta, rồi lại trách mắng cô ta. Nhưng nghĩ đến chuyện vừa rồi mình đã nói sẽ đến tiền trước mặt bao nhiêu người rồi bây giờ lại bảo không đến thì không thể được, nhất là khi đối phương còn nói thẳng cả tên người mà cô ta thích ra rồi nữa.

Cô ta cắn răng nói: “Ta đến! Nhưng lần này đi bản Công chúa không mang nhiều như vậy, ta chỉ mang theo bảy trăm lạng vàng!” Số vàng này là do những người bảo hộ mà phụ vương cô ta phải tới mang theo, còn tiền của cô ta đã bị lừa mất hết trên đường rồi.

“Người có thể đưa hết cho ta số tiền người có, rồi viết một cái giấy nợ là được!” Nam Cung Cẩm rất nhiệt tình chỉ cách cho cô ta! Khuôn mặt cũng bất giác lộ ra nụ cười đầy bỉ ổi.

Vừa nhìn nụ cười kia Hách Liên Đình Vũ đã thấy buồn nôn rồi, cô ta nói: “Được, được! Đưa cho y! Số tiền còn lại bản Công chúa sẽ đi vay Minh Nguyệt ca ca.”

“Công chúa!” Thủ hạ của cô ta không đồng ý nên lên tiếng nhắc nhở, đến một khoản tiền lớn như thế cho một chiếc xe ngựa ư? Không phải là quá buồn cười sao?

“Sao hả? Các người muốn khiến bản Công chúa thành loại tiểu nhân nói mà không giữ lời à?” Hách Liên Đình Vũ tức giận quay lại quát lớn.

“Thuộc hạ không dám!” Bây giờ bọn hắn còn có thể nói gì được nữa, thôi bỏ đi, dù sao thì khi trở về người bị chủ thượng quở trách cũng không phải bọn hắn, Công chúa ngang ngược như thế nào thì ai cũng biết, kể cả bọn hắn nói là không ngăn cản được thì chủ thượng cũng không trách phạt bọn hắn. Họ đành phải đau khổ đáp ứng, giao tiền cho Nam Cung Cẩm.

Mà tiểu Công chúa kia xé roạt một mảnh vải từ y phục của mình xuống, rồi nhanh chân đi mấy bước tới trước mặt con của Hình bộ Thượng thư vốn bị cô ta đánh cho máu me đẫm đìa kia. Cô ta dùng vẻ mặt vô cùng căm ghét, tóm một nắm tóc của hắn, xếp lại rồi chấm máu viết giấy nợ lên tấm vải kia, công tử nhà giàu kia đau đến mức kêu ầm cả lên! Xong xuôi tất cả, cô ta lại bước tới trước mặt Nam Cung Cẩm, đưa tấm vải kia cho nàng.

Từ trước đến nay, Nam Cung Cẩm là người chỉ quan tâm đến tiền, nên không những không cảm thấy buồn nôn mà còn vui sướng, hài lòng nhận lấy rồi cất kỹ, trong lòng tràn đầy cảm giác hạnh phúc, lại kiếm được một khoản lớn rồi!

Vì thế, nàng cầm lấy ngân phiếu, cất giấy nợ đi, diu phu xe, hạnh phúc đi về phủ Thừa tướng! Để tránh bị người ta biết rằng chiếc xe ngựa này không phải làm từ gỗ trâm hương và mình chỉ lừa tiền mà thôi, nên trước khi đi, Nam Cung Cẩm còn nói một cách hoa mỹ rằng, là chủ nhân của xe ngựa, nếu nó đã bị phá, thì cần phải tiền đưa nó một đoạn đường, do đó hạ lệnh đốt luôn chiếc xe!

Sau đó, nàng phẩy tay áo bỏ đi trong ánh mắt như nhìn một kẻ thần kinh của dân chúng xung quanh. Xe ngựa bị phá lại cần phải tiền đưa ư?!

Tuy nhiên, trong lòng Nam Cung Cẩm thực sự rất tiếc nuối, tiếc nuối vì không phải là Yêu Vật!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 57: Nửa Đêm Thăm Huyềן Cơ Các!

Sau khi trở về, Nam Cung Cẩm còn mời thầy thuốc để khám cho người phu xe khiến cho ông ta cảm động rơi nước mắt, trong lòng dứt khoát nhận định Thừa tướng đúng là một người lương thiện, một người chủ tốt! Ông ta làm sao mà biết được rằng chính vì ông ta chịu một roi giúp Nam Cung Cẩm kiếm được thật nhiều tiền, nên Nam Cung Cẩm mới nhiệt tình như vậy là vì muốn cảm ơn ông ta chứ.

Phủ Thừa tướng có bốn phu xe, bởi vì trước khi Bách Lý Kinh Hồng đến thì phủ Thừa tướng có bốn người chủ. Sau khi phu xe kia được thầy thuốc chăm sóc vết thương thật tỉ mỉ thì lui xuống. Mà Nam Cung Cẩm thì như con bạch tuộc, quấn chặt lấy Bách Lý Kinh Hồng, khẽ hát đây hạnh phúc, trông rất nhàn nhã, thảnh thơi.

“Tối hôm nay sẽ ra tay, Huyềן Cơ các.” Nàng ghé vào tai hắn nói dự định của mình.

Hắn chỉ thản nhiên đáp lại, cánh tay trái ôm chặt eo nàng.

Sống như thế này quả thật rất thoải mái, thế nhưng lại có người tới làm phiền bọn họ: “Tướng gia, Nhị Cầu Tử cầu kiến!”

Nhị Cầu Tử? Là ai?! Nam Cung Cẩm ngẩng đầu lên nhìn quản gia, nàng có một chút ấn tượng với tên này, cũng nhanh chóng nhớ ra đó chính là người phu xe đánh xe cho nàng trong lần đầu tiên nàng bị ám sát. Lúc ấy nàng đã ném người phu xe kia vào trong sân nên tránh thoát được, vì thế rất cảm kích nàng, bây giờ gã lại tìm nàng làm gì? “Cho hắn vào!”

“Rõ!” Trong lòng quản gia cũng rất khó hiểu, tiểu tử này có việc gì phải nói với Thừa tướng, lại còn không thể nói với ông chứ, cứ tỏ ra thần bí, thật kỳ quái!

Sau khi ông ra ngoài, Nhị Cầu Tử kia liền đi vào, nhìn thấy Nam Cung Cẩm liền quỳ xuống nói: “Tướng gia, tiểu nhân muốn nói với ngài một việc! Mấy hôm trước tiểu nhân thấy Vương Nhị nói chuyện với một người áo đen cái gì mà Hoàng thượng giết rất nhiều người, trước kia bảy vị Hoàng tử đều là do Hoàng thượng giết, nói là muốn hoàng tộc truất ngôi của Hoàng thượng, để cho Liệt Vương gia không thể lên ngôi. Hai người đó nói chuyện với nhau rất lâu, rồi người áo đen cho Vương Nhị một túi bạc, dặn đến lúc đó đứng ra làm chứng, Vương Nhị đã đồng ý. Tiểu nhân luôn cảm thấy chuyện này rất nghiêm trọng, thế nên kiên nhẫn vài ngày, thực sự không thể chịu đựng được nữa nên đến nói với ngài!”

Lần trước Tướng gia bị ám sát, mà còn cứu gã một mạng, chuyện này lớn như thế, làm sao gã có thể không bẩm báo cho tướng gia được! Mặc dù rất có khả năng mất mạng vì nói ra, nhưng tướng gia là người có ơn với gã cho nên không thể nào không đến đáp được!

“Vương Nhị là ai?” Nam Cung Cẩm chắc chắn là mình chưa từng nghe qua cái tên này.

Nhị Cầu Tử đáp: “Cũng là phu xe ở phủ Thừa tướng ạ, nghe bọn họ nói chuyện, hình như hôm hắn đánh xe có nghe thấy Liệt Vương gia và ngài trong xe ngựa nói chuyện rất nhiều, chủ yếu cũng chính là việc này!”

“Fuck!” Nam Cung Cẩm nhin không được mà vắng tục! Thật là đáng chết, lần trước nàng nói chuyện với Lãnh Tử Hàn là trên xe ngựa, Lãnh Tử Hàn nghĩ người đánh xe là người của nàng cho nên nói chuyện rất thẳng thắn. Mà lúc đó nàng cũng chủ quan, quên mất người đánh xe!

“Được rồi, ta biết rồi, người lui xuống trước đi! Ta không muốn người khác biết người biết chuyện này, nếu không sẽ không có lợi cho người, hiểu chưa?” Nam Cung Cẩm dặn dò, nhưng trong lòng đang nhanh chóng cân nhắc xem chuyện này ảnh hưởng ra sao và phải giải quyết như thế nào.

“Vâng ạ!” Nhị Cửu Tử đáp, lau mồ hôi trán rồi đi xuống! Thật ra thì chính hắn cũng cảm thấy chuyện này rất kinh khủng, mới nói một chút mà cả người toát mồ hôi lạnh.

Sau khi hắn ra ngoài, trong phòng im lặng thật lâu, cuối cùng hắn lạnh lùng nói: “Đang lo lắng cho Lãnh Tử Hàn?”

“Ừ! Tất cả những người trong hoàng tộc đều như vậy, đơn giản là bởi vì Mộ Dung Thiên Thu là một Hoàng đế quá chuyên quyền độc đoán, cũng không kính trọng bề trên trong hoàng tộc, làm cho địa vị bọn họ không bằng trước kia. Do đó họ mới có suy nghĩ là thay đổi Hoàng đế, nhưng với thực lực bọn họ mà đối đầu với Mộ Dung Thiên Thu thì không khác gì lấy trứng chọi đá! Đến lúc đấy, với tính tình của Mộ Dung Thiên Thu, chắc chắn hắn ta sẽ tiêu diệt bọn họ và nhất định sẽ hoài nghi Lãnh Tử Hàn và ta, nếu Nhị Cửu Tử không nói cho chúng ta biết thì lúc đó ngay cả chết như thế nào chúng ta cũng không biết nữa!” Nói tới đây, chính Nam Cung Cẩm cũng cảm thấy hoảng sợ.

Bách Lý Kinh Hồng nghe xong im lặng không nói gì, chỉ dùng đầu ngón tay vén tóc nàng lên, nhẹ nhàng nghịch ngợm như rất thú vị.

Nam Cung Cẩm nhăn mặt nhíu mày, suy nghĩ cách đối phó: “Chàng xem, hay là ta dứt khoát giết hết cả hoàng tộc và tên Vương Nhị kia đi được không, đảm bảo không ai có thể tiết lộ chuyện này. Hay là đi phân tích lợi hại của chuyện này với trưởng lão của hoàng tộc?” Việc đầu tiên là quá mạo hiểm cho nàng, nhưng việc thứ hai thì đến tám, chín mươi phần trăm là không thể thực hiện được! Bởi vì đám ngu xuẩn kia đã nghĩ đến việc lấy trứng chọi đá rồi, dù nàng có khuyên nhủ như thế nào đi nữa thì bọn họ cũng sẽ không nghe theo, vẫn sẽ chìm đắm trong mộng tưởng lật đổ được Mộ Dung Thiên Thu và thân phận cũng như địa vị của bọn họ được tăng cao!

“Biện pháp đơn giản nhất, là...” Hắn nói nhưng lại cố ý ngừng lại.

Trông hắn như là có biện pháp, trong lòng Nam Cung Cẩm không khỏi cảm thán, có một người đàn ông thông minh, nhạy bén và giỏi bày mưu

tính kế ở bên cạnh kê ra cũng tốt! Thế nhưng, đang lúc nước sôi lửa bỏng mà tên này còn làm người ta mất hứng, úp úp mở mở như vậy nữa.

“Biện pháp gì?” Nàng không nhin được nữa hỏi.

Hắn cười khẽ, bóp yêu mũi của nàng một cái, giọng nói như khúc nhạc tiên du dương vang lên: “Đề Lãnh Tử Hàn đi”

Đề Lãnh Tử Hàn đi ư?! Nam Cung Cầm nhú mày suy nghĩ trong chốc lát rồi ánh mắt bỗng sáng lên! Dù sao thì mấy ngày nữa bọn họ cũng sẽ đi, nếu Lãnh Tử Hàn đã đến Tây Vỗ vì nàng, thì để hắn ta đi trước mấy hôm cũng chẳng sao. Mà khi Lãnh Tử Hàn đi rồi thì hoàng tộc các người gây lộn kiêu gì, người ngoài nhìn vào thấy vô cùng buồn cười thôi! Mộ Dung Thiên Thu hắn sẽ nghĩ chuyện này chỉ đơn thuần do hoàng tộc gây ra, không hề liên quan đến nàng và Lãnh Tử Hàn. Sau đó mọi vấn đề đương nhiên sẽ được giải quyết dễ dàng!

“Hay! Ta sẽ cho người truyền tin đề Lãnh Tử Hàn rời đi ngay bây giờ!” Nam Cung Cầm nói xong liền đứng dậy ra ngoài dặn dò Hiên Viên Dĩ Mạch.

Khi Hiên Viên Dĩ Mạch biết chuyện này cũng sợ hết hồn, vội vàng rời đi nhanh như một trận gió. Nhìn bóng lưng cô ấy rời đi, Nam Cung Cầm cảm thấy đúng là có con gái lớn lên là không được nhờ gì cả! Nếu như trước đây, nàng mà nói với nha đầu này rằng đám Lãnh Tử Hàn sắp gặp xui xẻo thì không biết nha đầu này sẽ hí hửng đến mức nào, chắc chắn sẽ nói “Bọn hắn mà chết thì tốt quá!”, còn bây giờ đã phát triển với Phá đến mức kia nên đã bắt đầu biết lo lắng cho sự an nguy của nhà chồng rồi, aizz!

...

Hiên Viên Dĩ Mạch đi được một lúc thì quay lại, mang theo một phong thư của Lãnh Tử Hàn. Trong thư hắn nói hắn cũng đang định đi, chọn ngày không bằng gặp ngày, nên quyết định đi luôn trong hôm nay, dặn Nam Cung Cầm cẩn thận chú ý an toàn, đặc biệt là chuyện liên quan đến Huyền Cơ các v.v.... Nét bút thì rất ngay hàng thẳng lối, tự nhiên phóng khoáng, nhưng mà lời nói lại có phần lảm nhảm đi đầu như mấy bà mẹ già vậy!

Bây giờ Nam Cung Cẩm mới cảm thấy an tâm! Thấy trời đã tối, nàng bèn chuẩn bị vào cung cùng Bách Lý Kinh Hông.

...

Tránh qua những tai mắt mà Mộ Dung Thiên Thu bố trí xung quanh phủ Thừa tướng, hai người đã lên vào hoàng cung thành công! Trong hoàng cung có thị vệ canh gác, nhưng đối với hai người đã từng đi lại thoải mái trong hoàng cung Đông Lăng như Nam Cung Cẩm và Bách Lý Kinh Hông mà nói thì chẳng có nghĩa lý gì, do đó hai người không tốn bao nhiêu công sức đến được khu vực gần Huyên Cơ các.

Cách Huyên Cơ các không xa là một cái trận pháp Ngũ Hành bát quái, Nam Cung Cẩm thông thạo về cơ quan, đường ngấm, nhưng lại không biết gì về trận pháp, chính vì thế nên nàng mới đi cùng Bách Lý Kinh Hông. Cả một khu rừng mai, chỉ cần đi nhàn một bước thì hoa mai sẽ chuyển động, bao vây người ta trong đó, đánh động các ám vệ. Giống như đào hoa trận trên đảo Đào Hoa trong truyện Anh Hùng Xạ Điêu vậy.

Bách Lý Kinh Hông chăm chú quan sát, nhanh chóng tìm được nơi để phá trận. Giọng nói lạnh lùng chậm rãi vang lên: “Đi theo bước chân của ta, không được sai nửa bước nào.”

“Ủm!” Nam Cung Cẩm gật đầu, nét mặt cũng trở nên lạnh lùng hơn. Lần này không giống như những lần đi dịch trạm hay là đi thám thính hoàng cung, bị phát hiện còn có thể cười cợt với Mộ Dung Thiên Thu cho qua chuyện. Mà đã đến nơi cất giấu bản đồ bố binh như Huyên Cơ các thế này mà bị phát hiện thì chỉ có con đường chết! E rằng thậm chí Mộ Dung Thiên Thu còn không cho nàng một cơ hội để biện minh mà sẽ ra tay ngay lập tức! Vì thế mà không thể phạm một chút sai lầm nào!

Nàng thận trọng đi theo bước chân của hắn về phía trước, sau khi đi lòng vòng khoảng hai mươi mấy vòng, cuối cùng cũng đi được ra ngoài thành công, đây thật sự là một trận pháp vô cùng phức tạp!

Khi hình bóng hai người xuất hiện bên ngoài trận pháp, ngay lập tức có một loạt mũi tên bắn lên từ phía trước đến. Nam Cung Cẩm chăm chú quan

sát bốn phía, rồi tay nàng nhanh chóng đập lên một thân cây cách đó không xa!

Ngay khi nàng vừa vỗ lên thân cây, mấy chục mũi tên như có người đi đầu khiển, lại bị kéo ngược trở lại, không bắn ra nữa! Nam Cung Cẩm vỗ vỗ ngực, xem ra người thiết kế cơ quan này quả thật là tài giỏi, chờ cho bọn họ thoát ra khỏi rừng mai, tưởng như là đã an toàn, thì ngay lập tức bị bắn lên một loạt mũi tên, chỉ cần hơi sơ ý không tập trung một chút là sẽ chết ngay tại đây!

May là nàng phản xạ nhanh, nàng nhớ là bọn họ không kích hoạt cạm bẫy nào, nhưng vẫn bị bắn lên, cho nên đây như một bài kiểm tra xem bọn họ có biết gì về bố trí cơ quan hay không! Nếu như biết thì sẽ nhanh chóng vỗ lên thân cây kia, những mũi tên đó sẽ bị thu về. Còn nếu không vỗ lên thân cây kia thì sẽ bị bắn trúng, cũng sẽ đánh động các ám vệ!

“Sao nàng biết cơ quan được bố trí ở trên thân cây đó?” Mặt Bách Lý Kinh Hồng lộ vẻ khen ngợi, vì khi hắn phát hiện ra thì cũng đúng lúc nàng hành động, cho nên có thể thấy là nàng đã phát hiện ra nhanh hơn hắn một chút.

“Mấy cơ quan kiểu này thường là như chạy đua với thời gian, nếu như họ bố trí thiết bị đi đầu khiển ở xa thì chắc chắn là chưa kịp lao tới nơi thì đã chết rồi, cho nên thiết bị đi đầu khiển cơ quan này phải ở ngay gần đây. Nhìn xung quanh là sẽ thấy!” Nam Cung Cẩm không để ý lắm mà trả lời, nàng có hiểu biết khá sâu rộng về các loại cơ quan của Mặc gia. Thu hẹp phạm vi tìm kiếm thì hiển nhiên là có thể phát hiện ra sớm hơn một chút.

Bách Lý Kinh Hồng nghe thế, cười mà không nói gì. Nàng quả thật rất thông minh.

Một tòa cung điện nhìn cực kỳ bình thường đứng sừng sững phía trước, hai người nấp sau một cây mai trăm năm tuổi, nhắm mắt lắng nghe tiếng hít thở xung quanh, xem có người nào đang ẩn nấp không.

Một lúc sau, Nam Cung Cẩm mở mắt ra, khuôn mặt hơi vui vẻ, trong lòng cũng đã xác định được. Bách Lý Kinh Hồng cũng đồng thời mở mắt,

hai người liếc nhau một cái rồi gật nhẹ đầu.

“Ta đi đánh lạc hướng bọn chúng.” Bách Lý Kinh Hồng nói xong liền muốn đi ra ngoài.

Nam Cung Cẩm không yên tâm giật nhẹ ống tay áo của hắn, hắn quay lại, nhìn nàng tỏ ý rằng hãy tin hắn. Nam Cung Cẩm do dự một lúc rồi gật đầu, nhẹ giọng nói: “Chàng đánh lạc hướng bọn chúng xong rồi đi luôn đi, ta biết phải thoát khỏi hoa mai trận như thế nào.”

Nghe vậy Bách Lý Kinh Hồng lại do dự, nhìn nàng thật lâu mà không nói được gì, bảo hắn đi luôn sao? Mãi đến khi Nam Cung Cẩm không nhịn được nữa mà nói: “Nếu chàng không đồng ý thì để ta đi đánh lạc hướng bọn chúng.”

“Được, để ta đi.” So với việc để nàng đi đánh lạc hướng những hộ vệ kia thì để hắn đi sẽ tốt hơn rất nhiều.

Dứt lời, một bóng trắng lóe lên, hắn lắc mình ra ngoài.

Nhóm ám vệ đang ẩn mình trong bóng tối thấy một bóng người màu trắng xuất hiện, liền liếc nhau một cái rồi nhanh chóng xông tới tấn công. Mà người áo trắng kia lại làm ra vẻ như bị giật mình vì sự xuất hiện đột ngột của họ, nên quay người bỏ chạy! Chạy không nhanh cũng không chậm, đủ để bọn chúng đuổi theo nhưng không bắt được!

Huyền Cơ các là nơi cực kỳ bí mật, nên cho dù là xảy ra chuyện như thế nhưng nhóm ám vệ cũng không thể hô hào lớn tiếng cho các thị vệ khác biết tới bắt người, vì như thế sẽ lộ nơi giấu bản đồ bố binh! Do đó nhóm ám vệ chỉ có thể cố gắng ra sức đuổi theo, không thể nhờ tới sự giúp đỡ nào khác. Hơn một nửa số lượng ám vệ đuổi theo, để một nửa ở lại canh chừng vì sợ kẻ địch dùng kế điệu hổ ly sơn!

Nam Cung Cẩm đang đau đầu suy nghĩ xem làm thế nào để có thể đột nhập vào mà không đánh động tới bọn chúng, hay là làm thế nào để tấn công bọn chúng, trước khi gây ra náo động lớn đã giết hết được bọn chúng! Bất kể là phương án nào thì cũng đều không dễ hoàn thành! Nàng

không nhìn được mà nghĩ đến việc giá mà cũng có một cao thủ có võ công cao cường như Bách Lý Kinh Hông ở đây có thể đánh lạc hướng nốt mấy người này giúp nàng, thì nàng không cần lo bị bắt nữa rồi.

Ngay tại lúc này nàng bỗng nghe thấy một loạt tiếng bước chân rất khẽ, sau đó là một giọng nói ngông cuồng vang lên bên tai nàng: “Tiểu Cẩm, trước khi đi ta sẽ giúp nàng một phen.”

Vừa dứt tiếng, Nam Cung Cẩm còn chưa kịp phản ứng đã nhìn thấy một bóng người màu đen xuất hiện.

Lãnh Tử Hàn xuất hiện, nhóm ám vệ còn lại chột mừng thầm! Quả nhiên là kế điệu hổ ly sơn rồi! Cho nên đa số ám vệ lập tức đuổi theo Lãnh Tử Hàn, chỉ còn lại ba tên có võ công cao nhất đặc ý ở lại canh giữ. Nam Cung Cẩm nhặt lên ba cục đá rồi dùng hết sức ném thật mạnh.

Cú ném này, kể cả là cao thủ tuyệt thế như Bách Lý Kinh Hông cũng phải cực kỳ cẩn thận mới có thể tránh được, còn mấy tên ám vệ này thì không cần bàn đến! Chúng còn chưa thấy rõ là cái gì đã bị ném trúng huyết Thái Dương chết ngay lập tức! Trước lúc chết, bọn chúng chỉ kịp nghĩ, mẹ kiếp! Kế điệu hổ ly sơn, lại còn bị nhử tận hai lần, bị lừa rồi!

Nam Cung Cẩm chạy thật nhanh vào trong phòng, vừa vào tới lại bị một loạt tên bắn lên. Nàng thân nhiên tránh né một cách dễ dàng, các mũi tên bay sượt qua người nàng! Nàng nhấc chân lên, vừa muốn đặt xuống, mắt nàng chột nhíu lại, sau đó lập tức lao ra khỏi cửa, nơi nàng vừa đứng bỗng rung lên, một loạt chông sắt nhọn hoắt xuyên lên khỏi mặt đất!

Nàng hít một hơi thật sâu, tiếp tục đi vào, không còn cơ quan nào nữa! Nàng đưa mắt nhìn quanh, nhanh chóng nhìn thấy một bức tranh, liền bước tới, khẽ bẻ cây nến nhỏ đang trước bức tranh! Sau đó, bức tranh kia từ từ cuộn lên, lộ ra một chiếc hộp được đặt ở bên trong hốc tường! Nam Cung Cẩm mở hộp, cầm phong thư bên trong ra, đang định bước đi bỗng dừng lại!

Không đúng, vì sao có thể đến bước này mà lại đơn giản như vậy được? Nàng lập tức mở phong thư ra nhìn! Bên trong đúng thật là trống trơn!

Thật quá gian xảo, nếu như nàng sơ ý một chút thôi thì đã không lấy được thứ này rồi!

Nàng nhìn về phía chiếc hộp kia một lần nữa, dịch nó sang một bên, phía dưới xuất hiện một hốc ngấm, bên trong đó có một phong thư! Đây rồi! Nàng cầm lấy phong thư sau đó đi ra khỏi hoàng cung.

Sau khi Nam Cung Cẩm ra khỏi hoàng cung, nàng không trở về phủ Thừa tướng mà là tìm một cái cây trong khu rừng bên cạnh đường cái rồi chôn tẩm vài ghi bản đồ bố binh kia xuống dưới tán cây, xong xuôi mới trở về phủ Thừa tướng!

Trên đường đi, nàng thấy Bách Lý Kinh Hồng cùng với Lãnh Tử Hàn đang trừng mắt nhìn nhau, hiển nhiên là hai người này đều bắt đuôi được đám ám vệ kia rồi không may gặp nhau tại đây!

“Tốt rồi, đã lấy được đồ rồi, Lãnh Tử Hàn huynh mau đi đi! Ta và Tiêu Hồng Hồng cũng phải mau chóng trở về, một lúc nữa binh lính trong hoàng cung sẽ đi lục soát đấy!” Sắc mặt Nam Cung Cẩm vô cùng nghiêm túc.

Lãnh Tử Hàn nhìn nàng một chút rồi hỏi: “Đã giấu kỹ rồi chứ?”

“Đã giấu kỹ rồi.” Bách Lý Kinh Hồng trả lời thay nàng, còn bổ sung thêm một câu: “Người nghĩ Cẩm Nhi là đồng lõa sao?”

Lãnh Tử Hàn nhìn Bách Lý Kinh Hồng với ánh mắt như muốn giết người thật lâu, sau đó hừ lạnh một tiếng rồi lao vùn vụt đi...

Nam Cung Cẩm và Bách Lý Kinh Hồng nhìn nhau đầy hiểu ý rồi cùng cười. Đã lấy được đồ rồi, mọi chuyện sẽ trở nên dễ xử lý hơn...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 58: Đòn Tâm Lý!

Không ngoài dự đoán của Nam Cung Cẩm, bọn họ vừa mới tránh được tai mắt bên ngoài phủ Thừa tướng để trở về thì toàn bộ kinh thành bắt đầu bị giới nghiêm, lý do là phát hiện thích khách vào hoàng cung để ám sát Hoàng thượng, binh lính truy lùng thích khách ra đến tận bên ngoài hoàng cung.

Ngay lập tức, toàn bộ kinh thành đều thần hồn nát thần tính. Không bao lâu sau, có một toán binh mã tới phủ Thừa tướng kiểm tra. Cửa phủ bị gõ đến vang trời, lão quản gia giật mình tỉnh mộng, vừa xoa xoa mắt vừa ra mở cửa, một đội Cẩm Vệ quân xông ngay vào.

Cả phủ Thừa tướng lập tức đèn đuốc sáng trưng, Nam Cung Cẩm khoác áo lông chồn, tóc để xõa, mở cửa phòng mình bước ra, trên mặt vẫn còn nét ngái ngủ khiến cho không ít nam giới không thở nổi, trong lòng thầm cảm thán Thừa tướng đại nhân quả là đẹp tuyệt trần, chẳng trách Hoàng thượng lại... Khụ khụ, bây giờ đang là lúc đi truy lùng thích khách, không phải lúc nghĩ đến mấy chuyện này!

“Các người tới đây làm gì?” Khuôn mặt Nam Cung Cẩm đầy vẻ hoang mang.

Phó Thống lĩnh Cẩm Vệ quân nói: “Khởi bẩm Thừa tướng đại nhân, hôm nay trong hoàng cung bị thích khách đột nhập, bây giờ đã trốn ra ngoài, vì thế nên Hoàng thượng phái thuộc hạ dẫn binh lính tới bắt, mong Thừa tướng đại nhân tạo điều kiện cho!”

“Ồ? Phó Thống lĩnh nghi ngờ thích khách trốn trong phủ của bản quan à?” Đã diễn kịch, đương nhiên là phải diễn cho giống.

“Không phải! Hạ quan không có ý như thế, nhưng Hoàng thượng ra lệnh đi điều tra từng nhà trong hoàng thành, ngay cả chỗ của Mạc Bắc Vương cũng không thể bỏ qua!” Phó Thống lĩnh Cấm Vệ quân thật thà đáp.

Nam Cung Cấm nhìn hẩn một lúc, ra vẻ không vui nói: “Nếu như ngay cả chỗ của Mạc Bắc Vương cũng phải lục soát thì nơi này của bản quan cũng không còn gì để nói nữa, xin mời đại nhân! Chỉ có đi đâu là trong phủ của bản quan khắp nơi đâu là đồ có giá trị, đại nhân nên cẩn thận một chút, đừng có làm hư hỏng!”

“Hạ quan đã rõ!” Phó Thống lĩnh Cấm Vệ quân nói rồi thở dài một hơi, địa vị của Thừa tướng ở trước mặt Hoàng thượng là không thể coi thường được, nếu đối phương thật sự không muốn cho lục soát mà mình cưỡng chế lục soát thì chưa biết chừng sau này chính mình lại mang vạ! Nghĩ vậy hẩn liền quay đầu dặn dò thuộc hạ của mình: “Các người nhớ, lúc lục soát phải thật cẩn thận, không được làm rơi vỡ đồ đạc của Thừa tướng đại nhân, còn nữa, khi xong việc phải xếp tất cả về đúng vị trí cũ, nghe rõ chưa?”

“Rõ!”

...

Trong dịch quán, nơi mà Đạm Đài Minh Nguyệt ở cũng đang diễn ra cảnh tượng tương tự!

Vị Mạc Bắc Vương điện hạ anh tuấn kia lại chỉ vòng hai tay trước ngực nhìn binh lính tiến hành lục soát như thể đang xem một vở kịch vui, dường như không hề tức giận chút nào.

Thống lĩnh Cấm Vệ quân đứng bên cạnh lại thận trọng nhìn nét mặt hẩn, cất lời giải thích: “Mạc Bắc Vương bệ hạ, vì thích khách này không phải là lần đầu tiên đột nhập vào hoàng cung, thật sự không thể coi thường được, Hoàng thượng tức giận nên mới ra lệnh kiểm tra chặt chẽ toàn bộ

hoàng thành, ngay cả tông miếu cũng không bỏ qua. Hoàng thượng còn nói là ngày mai sẽ đích thân tới gặp ngài để b ồi tội, rất mong ngài đừng trách cứ!”

“Mấy cái bọn thích khách đó, đương nhiên là phải bắt ngay r ồi.” Đạm Đài Minh Nguyệt không để tâm nhún vai thể hiện rõ tính phóng khoáng của người Mạc Bắc. Nhưng trong ánh mắt sắc bén như chim ưng kia lại ẩn giấu nụ cười quỷ quyệt.

Xem ra tên nhóc Yến Kinh H ồng này đúng là có bản lĩnh, cũng to gan thật! Hôm qua mình vừa đưa ra đi ều kiện, hôm nay nàng đã trộm ra được. Một người con gái mà có bản lĩnh như thế thì đến đàn ông như hấn cũng phải cảm thấy thán phục!

“Minh Nguyệt ca ca, bọn họ đang làm gì ở đây vậy?” Một người con gái khoảng mười lăm mười sáu tuổi mặc một bộ quần áo màu đỏ lửa, trong tay cầm một cây roi màu đỏ máu chạy ra.

Vừa nghe thấy giọng cô ta, Đạm Đài Minh Nguyệt lập tức thấy đau đầu! Hấn thật sự không rõ tại sao hấn lại xui xẻo như thế, Công chúa thế hệ này của bộ lạc Kiêu Kỳ chỉ mới có mười lăm mười sáu tuổi, kém hấn tới gần mười tuổi! Ngày nào con nhóc này cũng bám theo hấn, càng tiếp xúc hấn càng cảm thấy cô ta giống con gái của mình vậy! “Bọn họ đang đi ều tra thích khách, ngoan, muội v ề nghỉ ngơi đi!”

Thấy chưa, lại còn phải dùng giọng dỗ dành như dỗ trẻ con đấy! Thật đau đầu!

Hách Liên Đình Vũ do dự một lúc r ồi nhắm mắt lại, dưới ánh mắt không hiểu chuyện gì đang xảy ra của Đạm Đài Minh Nguyệt, cô ta bỗng hé mắt ra r ồi nhỏ giọng nói: “Minh Nguyệt ca ca, huynh có thể giúp ta một chuyện không?”

“Gì thế?” Đạm Đài Minh Nguyệt cảm thấy không thể kiên nhẫn được nữa, nói chuyện với mấy con nhóc quả thật là mệt mỏi! Đặc biệt là khi nghĩ tới chuyện tiểu nha đầu có thể làm cháu gái mình đây, không lâu sau còn làm hoàng hậu của hấn là hấn chỉ muốn điên luôn cho r ồi.

“Là thế này, ta muốn vay tiền của huynh!” Nói xong cô ta cũng thấy điên ruột, làm gì có cái xe ngựa nào mà đắt tiền như thế, trước giờ cô ta chưa từng nghe thấy!

“Vay tiền?” Đạm Đài Minh Nguyệt nhú mày, thật không thể tin nổi mà nhìn nàng, từ xưa đến nay làm gì có chuyện đi vay tiền Hoàng đế chứ?

Hách Liên Đình Vũ cũng ghen lời, vội vàng kể lại rõ ràng chuyện cô ta đã gặp phải, thỉnh thoảng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ta còn thể hiện những biểu cảm kỳ quái nhằm bày tỏ sự khó chịu vô cùng của cô ta, kể xong thì cúi gập đầu xuống chờ đối phương đưa tiền cho mình vay.

Ngay cả Thống lĩnh Cấm Vệ quân nghe xong cũng sửng sốt nhìn Hách Liên Đình Vũ như nhìn một đứa ngu ngốc! Chiếc xe ngựa đáng giá ngàn vàng? Thế mà cũng tin được? Ai mà không biết ở Tây Vỗ này mà bàn về độ keo kiệt thì nếu Thừa tướng tự nhận thứ hai, sẽ không có ai dám nhận thứ nhất cả! Thừa tướng đại nhân mà nữ mua một chiếc xe ngựa giá ngàn vàng để dùng, đùa nhau sao? Nếu thế thì chuyện này nói lên đi đâu gì?

Chắc chắn là Thừa tướng đại nhân của bọn họ, người có thân phận cao quý, có địa vị dưới một người nhưng trên vạn người tại Tây Vỗ đó, đã thừa lúc Vương hậu tương lai của Mạc Bắc lần đầu tiên tới Tây Vỗ, không quen không biết ai, để lừa người ta một khoản tiền rưỡi! Không phải, là một khoản tiền cực lớn mới đúng!

Đạm Đài Minh Nguyệt càng nghe càng toát mồ hôi, gỗ trầm hương là cái gì, Hách Liên Đình Vũ không biết nhưng hẳn sao mà không biết cơ chứ? Gỗ trầm hương không những hiếm có khó tìm mà còn rất quý giá, ngay cả là Hoàng đế cũng không rời hơi mà dùng loại gỗ này để làm xe ngựa! “Muội chắc chắn đây là gỗ trầm hương?”

“Ta không biết gỗ trầm hương là cái gì!” Hách Liên Đình Vũ vô cùng thật thà và trẻ con, hiểu rõ ý nghĩa của câu “Biết thì thừa thớt, không biết thì dựa cột mà nghe”. Do đó cô ta không hề ngượng ngùng tự nhận mình kiến thức nông cạn.

Khóe miệng Đạm Đài Minh Nguyệt co giật mấy cái, trong lòng biết rõ có lẽ tiểu nha đầu này đã bị lừa! Hắn lại hỏi: “Xe ngựa đấy đang ở đâu?”

“Nhắc đến xe ngựa đấy ta không thể không nói rằng tên Thừa tướng kia đúng là một tên thần kinh! Nói cái gì mà xe ngựa đã hi sinh, y muốn tiền đưa một đoạn đường, rồi sau đó thiêu chiếc xe đi! Minh Nguyệt ca ca, huynh đã bao giờ gặp người nào kỳ quái như thế chưa? Rõ là một tên ngốc!” Hách Liên Đình Vũ ríu rít nói.

Thế nhưng Đạm Đài Minh Nguyệt nghe xong, trong đầu chỉ còn một câu - cô mới là đờnengu ấy! Nhìn thấy người ta xóa chứng cứ ngay trước mặt còn không biết gì, giờ còn nói người ta là ngu ngốc! Sau đó, Đạm Đài Minh Nguyệt nhìn con nhóc này từ đầu đến chân một lần nữa, nghĩ tới tương lai phải cưới một cô nàng có chỉ số thông minh như thế này làm Vương hậu thì huyệt Thái Dương lại vô cùng đau đớn!

Tuy nhiên, hắn lại tự an ủi mình rằng có thể trí thông minh của Vương hậu thấp lại ít mang đến đến phiền phức cho hắn thì sao! Hắn cứ phải nghĩ đi nghĩ lại chuyện đó mới có thể xoa dịu trái tim mình được: “Được, ta biết rồi, ba trăm lượng vàng kia ta sẽ thay muội trả cho Thừa tướng, muội về trước đi!”

Giọng điệu hắn hoàn toàn lạnh lùng, hiển nhiên là đã cạn lời với cô nàng ngu xuẩn này rồi!

Hách Liên Đình Vũ len lén nhìn sắc mặt của hắn một lúc, biết hắn không vui nên vội nói: “Minh Nguyệt ca ca, huynh yên tâm, khi trở về ta sẽ bảo phụ vương trả lại huynh số tiền kia!”

“Ừm, biết rồi.” Đạm Đài Minh Nguyệt phát tay không thèm nghe, còn cảm thấy vô cùng bức bối!

Cô nàng Yến Kinh Hồng kia vô vùng thông minh, mà xảo quyệt cũng không ai bằng, sự can đảm và mưu kế thì hiếm có người nào trên thế gian có thể so sánh! Nếu hắn có một người con gái như thế làm Vương hậu thì lo gì không thể tranh giành Trung Nguyên! Dạng như Hách Liên Đình Vũ

vừa tới Tây Võ đã lập tức bị Yến Kinh Hông lừa một võ mà làm Vương hậu của hắn thì...

Bảo hắn làm sao chịu nổi!

Buồn bực một lúc, khéo môi hắn lại nở một nụ cười như có như không, Yến Kinh Hông đúng là một người thú vị!

...

Trong phủ Thừa tướng, binh lính đi tới đi lui, đã lục soát mấy lần từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới mà không tìm thấy cái gì, cuối cùng Phó Thống lĩnh Cẩm Vệ quân đành dẫn binh lính trở về.

Cùng lúc đó thì người giám sát xung quanh phủ Thừa tướng cũng đã trở lại hoàng cung bẩm báo với Mộ Dung Thiên Thu, bọn họ khẳng định không hề trông thấy Thừa tướng đi ra khỏi phủ. Nhưng Mộ Dung Thiên Thu nghe tin này xong vẫn cảm thấy rất kỳ lạ, hắn không tin chuyện này không liên quan tới Yến Kinh Hông!

Sau khi Nam Cung Cẩm tiễn đám thị vệ xong thì người trong cung tới, nói là Hoàng thượng có chuyện quan trọng muốn thương lượng với nàng nên mời nàng vào cung để mật đàm. Nam Cung Cẩm vội gạt đầu, sau đó vội vàng trở về thay quần áo. Dù sao đám người của Mộ Dung Thiên Thu lục soát ở đây cũng không tìm thấy gì. Trước khi tìm ra món đồ kia, chắc chắn hắn sẽ không làm gì nàng.

Mà Bách Lý Kinh Hông thì đã sớm nghĩ tới sẽ có chuyện này nên cũng không hề ngăn cản.

Lần này hoàng cung phái tới một cỗ kiệu để đón Yến Kinh Hông, xem ra rất vội vàng, Yến Kinh Hông cũng không nhiều lời, ngẩng lên kiệu để bọn hắn đưa vào hoàng cung.

Trong Ngự thư phòng không hề có một ngọn đèn nào, rất tối tăm. Nam Cung Cẩm không khỏi nhíu mày, không thấy sáng đèn, Mộ Dung Thiên Thu thực sự ở bên trong sao?

Thái giám thấy nàng không vào thì nói: “Thừa tướng đại nhân, Hoàng thượng đang chờ ngài ở bên trong, xin mời vào!”

Nam Cung Cầm gật đầu cười, cũng không để ý nữa, bước nhanh vào trong, tên thái giám đứng canh cửa nhanh nhẹn mở cửa ra, chờ nàng đi vào rồi lại đóng cửa lại. Trong phòng rất tối, giờ tay ra không thấy rõ năm ngón, chỉ thấy một đôi mắt màu xanh lục đang tỏa ra ánh sáng âm u trong bóng tối. Nếu là người khác mà nhìn thấy cảnh này chắc đã sợ tới mức tè cả ra quần rồi! Nhưng nàng không phải là người bình thường, nàng là Yêu Nghiệt!

Từ lúc bước vào, nàng đã hiểu Mộ Dung Thiên Thu muốn dùng đòn tâm lý với nàng! Nếu như nàng tỏ ra sợ hãi, đương nhiên sẽ khai hết mọi chuyện! Đáng tiếc là Mộ Dung Thiên Thu lại không biết thứ Yêu Nghiệt nàng không sợ nhất chính là bóng tối, chính nàng mới là chúa tể của bóng tối!

Nàng ngẩng đầu bước tới trước vài bước, đứng lại khi cách đôi mắt màu xanh lục kia năm mét, quỳ xuống nói: “Thần tham kiến Hoàng thượng! Không biết đêm khuya Hoàng thượng triệu thần đến đây có việc gì?”

“Yến khanh, khanh thật sự không biết trăm tì khanh có chuyện gì sao?” Giọng điệu Mộ Dung Thiên Thu rất lạnh lẽo, trong lời nói cũng không có chút ấm áp nào, chỉ đầy vẻ tàn ác.

Nam Cung Cầm giả ngu: “Thần thật sự không biết, nhưng thần đoán hẳn là có liên quan đến chuyện thích khách kia. Thần cả gan suy đoán, chắc chắn thích khách kia không đột nhập vào cung để ám sát Hoàng thượng mà là để trộm đi cái gì đó rất quan trọng!”

“Yến khanh đúng là rất thông minh, Yến khanh có muốn biết hẳn đã lấy đi cái gì không?” Mộ Dung Thiên Thu thản nhiên hỏi, giọng điệu rất thoải mái, đây là lần đầu tiên hẳn khiến cho nàng không đoán được suy nghĩ của hắn.

Chính cái cảm giác không nắm bắt được suy nghĩ của đối phương này khiến cho trong lòng Nam Cung Cẩm hơi căng thẳng, mồ hôi lạnh cũng đã thấm ướt lưng áo, xem ra hẳn đã biết được là do nàng làm! Nhưng nàng sẽ tuyệt đối không thừa nhận! “Nếu như có thể nói được, đương nhiên Hoàng thượng sẽ nói cho thần biết!”

Nàng đã biểu lộ ra sự tò mò của mình, nhưng cũng không bị tỏ ra là quá nóng lòng, rất có chừng mực.

Mộ Dung Thiên Thu bật cười một tiếng rồi nói: “Trẫm cũng không ngại nói cho khanh biết, chính là bản đồ bố binh! Toàn bộ cứ điểm phòng thủ của Tây Võ đều được thể hiện trên bản đồ bố binh đó, nếu như rơi vào tay quốc gia khác thì chắc chắn Tây Võ chỉ có con đường chết! Yển khanh, thứ này quan trọng ra sao, trẫm chắc chắn khanh cũng hiểu rõ ràng! Trẫm tự hỏi cũng không bực đãi khanh, cho dù là chuyện thần binh bất tử, trẫm cũng sẵn lòng cho khanh thời gian suy nghĩ! Trẫm cũng không mong chờ, hy vọng khanh sẽ dâng thần binh bất tử lên, chỉ cần chính khanh giải trừ đội quân đó cũng đã là giải cho trẫm được một mối tai họa ngấm ròi, trẫm sẽ không so đo với khanh nữa. Người phải hiểu rằng, đối với đế vương mà nói, làm sao có thể để cho người khác xâm phạm vào lãnh thổ của mình. Một mối tai họa ngấm lớn như vậy ở bên cạnh thì làm sao trẫm có thể không chú ý cho được?”

Những lời này có thể hiểu là hẳn đang muốn giải thích nguyên nhân vì sao gần đây lại ra tay với Nam Cung Cẩm, từng câu từng chữ đều vô cùng thành khẩn!

Trong lòng Nam Cung Cẩm cũng hiểu được hẳn một chút, nếu mà đổi lại nàng ở vị trí của Mộ Dung Thiên Thu thì có lẽ sẽ chẳng cho nàng cơ hội mà sẽ ra tay ngay lập tức, Mộ Dung Thiên Thu đối với nàng như vậy cũng là tận tâm tận nghĩa rồi! Nhưng đối với thần binh bất tử, bất luận là giải trừ toàn bộ hay là dâng lên thì nàng đều không làm được! Mà trong lòng nàng cũng rõ ràng, nàng và Mộ Dung Thiên Thu sớm muộn gì cũng sẽ đến lúc đứng ở vị trí đối lập nhau, nếu như bây giờ mà mềm lòng, do dự, không dứt khoát được thì cuối cùng những chuyện này sẽ càng ngày càng loạn, càng ngày càng hỏng bét!

“Hoàng thượng, ý của ngài thần đã hiểu rõ, nhưng thần binh bất tử là kỷ niệm của cố nhân để lại cho thần... Thần thật sự cần có thời gian để cân nhắc!” Giờ đây ngoài việc kéo dài thời gian ra nàng cũng không còn biện pháp nào khác. Còn bản đồ bố binh kia, nàng coi như không nghe thấy gì hết.

Trong phòng tối om, hoàn toàn yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi có thể nghe rõ tiếng hít thở của hai người, cuối cùng Mộ Dung Thiên Thu thở dài một tiếng rồi nói: “Yến Khanh, trăm chỉ hy vọng là không phải do Khanh làm, trăm cũng hy vọng mục đích của Khanh không phải là trở thành địch của trăm, nếu không, đến cuối cùng, Khanh sẽ phải hối hận!”

Nghe lời này xong, con người Nam Cung Cẩm không khỏi co rút lại một chút, lời này nghe như lời cảnh cáo, khiến cho nàng không khỏi bất an.

“Ngày mai đưa Yến Kinh Lan vào cung đi, trăm dạy dỗ nó như dạy dỗ Hoàng tử vậy!” Mộ Dung Thiên Thu dùng lời này để kết thúc buổi nói chuyện.

Nam Cung Cẩm thoáng kinh ngạc, ý của Mộ Dung Thiên Thu là dùng Tiểu Kinh Lan làm con tin để uy hiếp nàng ư? Mấy kiểu giữ con tin này trước giờ đâu chỉ xuất hiện giữa các quốc gia với nhau, từ bao giờ mà quan hệ giữa quân vương cùng với hạ thần cũng cần phải dùng cách ấy chứ? Tình hình như thế này đã nói rõ rằng bây giờ Mộ Dung Thiên Thu hoàn toàn không còn tin tưởng nàng nữa nhưng lại không muốn xuống tay với nàng. Trạng thái tâm lý cực kỳ mâu thuẫn đó khiến hắn đưa ra yêu cầu như thế.

“Hoàng thượng, Kinh Lan...” Nam Cung Cẩm đang định cố gắng thay đổi quyết định của Mộ Dung Thiên Thu.

Mộ Dung Thiên Thu lại lập tức cắt lời nàng: “Yến Khanh, Khanh phải biết rằng trăm thật sự không nở động tới Khanh. Nếu là người khác thì đã sớm chết trăm ngàn lần rồi, cho nên trăm hy vọng Khanh đừng cò kè mặc cả nữa. Trăm có thể cam đoan với Khanh là chỉ cần Khanh an phận thì trăm sẽ không động vào một cọng tóc gáy của Yến Kinh Lan!”

Nhưng vấn đề là nàng rất khó mà an phận được!

Đúng lúc này, Thống lĩnh Cẩm Vệ quân vội vàng đi vào, trên tay đang cầm mấy phong mật hàm, trình lên cho Mộ Dung Thiên Thu.

Giờ thì không chỉ Mộ Dung Thiên Thu hơi nhú mày lại mà ngay cả Nam Cung Cẩm cũng nhú mày chăm chú nhìn đồ vật trên tay Mộ Dung Thiên Thu.

Mặt Mộ Dung Thiên Thu không hề thay đổi, mở những mật hàm kia ra, thái giám cũng nhanh nhẹn đốt đèn lên, ngọn nến bùng sáng, con người màu xanh lục của đế vương lướt qua, đọc nhanh hết mấy cái mật hàm, thần sắc hẳn bỗng trở nên rất đáng sợ. Hắn lạnh lùng nhìn mấy phong mật hàm, rồi hung hăng đập tay thật mạnh xuống mặt bàn, đập nát long án thành từng mảnh! Tên thái giám và Thống lĩnh Cẩm Vệ quân kia đều sợ hết hồn!

Sau đó, giọng nói tàn độc của hắn hung dữ vang lên: “Mấy lão già đó! Chán sống rồi phải không! Người đâu, truyền Liệt Vương gia tới đây, nếu kháng chỉ, giết ngay tại chỗ!”

Con người Nam Cung Cẩm không khỏi co rút lại một chút! Giận dữ như thế này hẳn là do lục soát toàn thành mà không tìm thấy bản đồ bố binh, nhưng lại tìm được chứng cứ những người ở tông miếu muốn lật đổ Mộ Dung Thiên Thu đây mà! Nếu không thì Mộ Dung Thiên Thu cũng sẽ không ra lệnh giết Lãnh Tử Hàn tại chỗ nếu hắn không chịu đến!

“Yến khanh, khanh có tham gia vào chuyện này không?” Mộ Dung Thiên Thu nói rồi ném mấy phong mật hàm tới trước mặt Nam Cung Cẩm.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 59: Mẹ Kiếp, Đạp Trai Thế Làm Cái Méo Gì?!

Nam Cung Cầm nhìn qua một chút thấy trên đó viết Thừa tướng và Liệt Vương gia mật đàm ở trên xe ngựa..., giờ thì Lãnh Tử Hàn đã đi rồi. Đáng ra nàng có thể nói rằng Liệt Vương gia chỉ kể một ít chuyện cũ với thần, nhưng ngay lúc Lãnh Tử Hàn đi thì lại bị mất bản đồ bố binh! Chuyện này...

Ánh mắt Nam Cung Cầm thoáng sáng lại. Nàng chợt nhớ lúc ở cổng Huyên Cơ các, Lãnh Tử Hàn có nói một câu: “Tiểu Cầm, trước khi đi, ta sẽ giúp muội một lần”, hẳn nói giúp nàng, hóa ra không chỉ là giúp mình trốn bản đồ bố binh mà còn là cố tình bỏ đi tại thời điểm nhạy cảm như thế, dồn hết tất cả những ánh mắt hoài nghi lên người hắn, để cho Nam Cung Cầm có thể thoát ra khỏi chuyện này.

Trong lòng Nam Cung Cầm vô cùng hỗn loạn, cố gắng suy nghĩ thật nhanh nên nói thế nào để có thể rũ bỏ toàn bộ tội danh của nàng và Lãnh Tử Hàn, nhưng nàng cũng hiểu rất rõ rằng Mộ Dung Thiên Thu không phải là một tên ngu ngốc, chắc chắn sẽ không dễ bị lừa gạt!

“Sao? Yến khanh, ngươi không biết nên nói như thế nào à?” Mộ Dung Thiên Thu đang rất giận dữ! Hắn không thể ngờ được rằng mấy năm nay hắn đã đối xử với Thiên Liệt tốt như vậy rồi, cho dù đối phương chưa chịu tha thứ cho những việc hắn làm năm đó thì cũng không nên vạch trần mọi chuyện cũ ra như thế chứ.

Nam Cung Cầm cắn răng nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, đúng là thần có nói chuyện với Liệt Vương gia, nhưng thực sự là Liệt Vương gia muốn

khuyên thần hãy giao những thứ ngài muốn cho ngài. Hấn nói cho thần biết ngài là người không từ thủ đoạn để đạt được mục đích để tự thần cân nhắc mà thôi, chắc chắn không có ý muốn làm phản!”

Mộ Dung Thiên Thu lặng im không nói câu nào, Nam Cung Cầm lại tranh thủ nói thêm: “Hoàng thượng, thần và Liệt Vương gia đều không phải kẻ ngốc! Ngài cũng biết từ trước tới nay Liệt Vương gia chưa bao giờ can thiệp vào chuyện triều chính, nếu hấn thật sự có ý muốn làm phản, thì chắc chắn hấn phải nghĩ ra trăm phương ngàn kế để có thể nắm giữ binh quyền và chính quyền của ngài chứ! Hơn nữa chỉ cần nghĩ một chút là rõ ràng, thế lực của tông miếu làm sao có thể chống lại được Hoàng thượng, chắc chắn là lấy trứng chọi đá, tự tìm đường chết! Địa vị của thần đã cao lắm rồi, vì sao phải lấy tính mạng của mình ra mà mạo hiểm chứ?”

Nam Cung Cầm vội vàng nói những điều này ra nhưng nói xong lại thấy sự âm u tàn độc trên người Mộ Dung Thiên Thu càng nồng đậm hơn! Tiếng nói lạnh lùng của hấn chậm rãi vang lên: “Xem ra quan hệ của Yến Khanh và Liệt Vương gia cũng không tệ, nếu không sao phải nói giúp Liệt Vương như thế!”

Nghe vậy, tim Nam Cung Cầm đập thịch một cái, nàng cũng biết vừa rồi nàng đã quá vội vàng! Vội vàng giải thích như thế chẳng phải chứng minh cho Mộ Dung Thiên Thu thấy quan hệ giữa nàng và Lãnh Tử Hàn rất tốt sao?

Hai con mắt nàng xoay chuyển, vội vàng lên tiếng trước khi đối phương kịp nói tiếp: “Hoàng thượng, cũng bởi vì quan hệ của thần và Liệt Vương gia rất bình thường nên thần mới phải vội vàng giải thích, tránh xảy ra trường hợp nếu hấn có vấn đề gì, Hoàng thượng nghi ngờ hấn thì lại liên lụy tới cả thần! Còn nếu quan hệ của thần với Liệt Vương gia rất tốt thì đã sớm đồng sinh cộng tử rồi, còn phải giải thích làm gì nữa!”

Câu này thể hiện rõ ràng bản chất ham sống sợ chết của nàng, khiến cho Mộ Dung Thiên Thu cũng không biết nên khóc hay nên cười. Nhưng hấn vẫn còn rất giận dữ nên không nói thêm gì nữa.

Một lúc sau, Thống lĩnh Cẩm Vệ quân quay lại, bước tới r ỡ quỳ xuống: “Khởi bẩm Hoàng thượng, Liệt Vương gia không có mặt ở phủ! Người ở Vương phủ nói buổi tối thấy hấn ra ngoài và không thấy trở về nữa!”

“Ăm!” một tiếng, Mộ Dung Thiên Thu đập mạnh tay xuống long ý! Bản đ ồ bố binh bị mất vào buổi đêm mà Mộ Dung Thiên Liệt lại bỏ đi lúc ấy, hai chuyện này mà không liên quan đến nhau thì có đánh chết hấn cũng không tin!

Nam Cung Cẩm lại nhin không được mà nuốt nước bọt, long án đã bị đập nát, giơ lại đập long ý, hấn không sợ phải ng ỡ dưới đất à?

“Yến Kinh H ồng, người còn gì để nói không?” Trong cơn giận dữ, Mộ Dung Thiên Thu g ăm lên với Nam Cung Cẩm.

Nam Cung Cẩm im lặng một lúc r ỡ nói: “Hoàng thượng, chuyện này rõ ràng không h ề liên quan gì với th ần! Không biết chuyện này có phải do Liệt Vương gia làm hay không, nhưng thực tế là hấn đi như thế mà th ần lại không hay biết gì còn bị Hoàng thượng bắt tội đây. Do đó nếu như th ần thật sự có liên quan đến chuyện này và quan hệ giữa th ần với Liệt Vương gia lại rất tốt thì dù thế nào hấn cũng nên nói trước với th ần một tiếng chứ. Như thế này không phải là hấn đã bỏ rơi toàn bộ tông miếu và cả th ần sao, cả cái tri ều đình này hấn không có lấy một người thì c ần bản đ ồ bố binh để làm gì? Chẳng lẽ để thay đổi tri ều đại sao?”

Chuyện thay đổi tri ều đại này hoàn toàn khác với chuyện mưu phản. Dân chúng có thể vì những chuyện Mộ Dung Thiên Thu từng làm trước đây mà yêu c ầu đổi một Hoàng đế khác, nhưng họ không thể yêu c ầu thay đổi cả tri ều đại vì biết được Hoàng đế đã làm gì được! Do đó Lãnh Tử Hàn không có ai trong tri ều đình mà còn đòi mưu phản thì chẳng phải là rất buồn cười sao?

Hiển nhiên là lời này của Nam Cung Cẩm làm cho Mộ Dung Thiên Thu im lặng, bởi vì nàng nói rất có lý! Im lặng một lúc, hấn day day thái dương, tỏ ra vô cùng mệt mỏi nói: “Người về trước đi! Nhớ kỹ lời trẫm đã nói, ngày mai đưa Yến Kinh Lan vào!”

“Vâng! Thần cáo lui!” Nam Cung Cẩm nói xong liền đứng dậy rời đi. Nhất định không thể đưa Kinh Lan vào cung được, phải nghĩ cách gì bây giờ?

Đi tới cửa, lại nghe thấy giọng nói Mộ Dung Thiên Thu vang lên: “Phong tỏa Tây Vĩ, đuổi bắt bằng được Liệt Vương gia không cần biết sống hay chết!”

“Rõ!” Thống lĩnh Cẩm Vệ quân đáp lại rồi nhanh chóng đi ra ngoài.

Nam Cung Cẩm khẽ cắn môi, không hổ là gia đình đế vương, vì hoàng quyền mà có thể máu lạnh đến cùng cực! Thà rằng giết nhầm em ruột mình, cũng không thể buông tha bất kỳ người nào có khả năng mưu phản.

...

Trên kiệu trở về phủ, Nam Cung Cẩm nhắm mắt dưỡng thần, suy nghĩ cách đối phó chuyện này!

Nếu không nghĩ được biện pháp gì thì chắc chắn Mộ Dung Thiên Thu sẽ không bỏ qua ý định muốn đưa Kinh Lan vào cung, nhưng nàng không thể chấp nhận chuyện này được, nhất định phải cố nghĩ ra cách đối phó! Còn cả chuyện Lãnh Tử Hàn nữa, bây giờ cả nước đã bị giới nghiêm, mà từ trước đến nay tên kia đâu tự do thoải mái không bị trói buộc gì, cho nên có khi còn chẳng thèm cải trang, chắc chắn sẽ rất dễ bị phát hiện!

Trở về đến phủ Thừa tướng, Bách Lý Kinh Hồng đang đứng chờ nàng ở cửa. Nam Cung Cẩm xuống kiệu, bước nhanh tới trước mặt hắn, đám người hoàng cung cũng quay đầu đi về. Nam Cung Cẩm chưa kịp nói gì, Bách Lý Kinh Hồng đã nói trước: “Phong đã chạy về phía Đông Lăng rồi.”

Vừa nói xong, hai mắt Nam Cung Cẩm sáng rõ lên nói: “Huynh đoán được Mộ Dung Thiên Thu sẽ hạ lệnh đuổi bắt Lãnh Tử Hàn nên để Phong cải trang rồi chạy trốn theo hướng khác à?”

Bách Lý Kinh Hồng chỉ gật đầu không nói gì.

“Chàng thông minh thật đấy, ta còn đang lo mình làm liên lụy tới Lãnh Tử hàn!” Nói xong Nam Cung Cẩm đi tới phòng hạ nhân, chuyện của tên Vương Nhị kia cũng nên xử lý rồi.

Bách Lý Kinh Hồng đi bên cạnh nàng thân nhiên nói: “Ta chỉ không muốn nàng nợ ơn hấn mà thôi.” Nếu không, Lãnh Tử Hàn bị Mộ Dung Thiên Thu bắt được, hoặc bị xử tử rồi, thì một tình địch như hấn đương nhiên sẽ vô cùng vui vẻ mới đúng.

Hấn nói quá nhỏ nên Nam Cung Cẩm không nghe rõ: “Chàng nói gì?”

“Không có gì.” Đã không nghe thấy thì không nghe thấy luôn đi.

Tới phòng hạ nhân, nàng không nói không rằng đập văng cửa ra: “Ai là Vương Nhị?” Với loại bán đứng chủ nhân này, không giết gã thì không phải phong cách của nàng!

Cảnh tượng này khiến cho toàn bộ phủ Thừa tướng đều sợ hết hồn, bọn hấn chưa bao giờ thấy tướng gia giận dữ với hạ nhân như thế! Quản gia nhanh chóng bước tới nói: “Tướng gia bớt giận, nếu như bọn hạ nhân làm sai chuyện gì, thì giết đi cũng được, ngài cần gì phải tức giận vì mấy chuyện thế này chứ!”

Một người đàn ông trông rất trung hậu, đứng lên rồi quỳ xuống nói: “Tướng gia, tiểu nhân là Vương Nhị!”

Nhìn thì có vẻ rất trung hậu thật thà nhưng Nam Cung Cẩm vẫn nhận thấy được chút gian xảo trong ánh mắt gã! “Đúng, ta đang tìm người đấy! Cần cái túi bạc hay vàng gì đó kia, có phải trong lòng người thoải mái đến mức người có thể vì nó mà bán đứng chủ nhân không?”

Vừa nói xong, tất cả mọi người đều hít một hơi lạnh, không dám tin mà nhìn Vương Nhị! Không phải chứ? Bán đứng chủ nhân ư? Chẳng trách tướng gia lại giận dữ như thế, chuyện kiêng kỵ nhất đối với các thế gia vọng tộc chính là lăm đi đầu nhiều chuyện, sẽ dễ bị người ngoài lợi dụng! Thế nên các gia đình danh giá kiêng kỵ nhất là có người nói năng bừa bãi bên ngoài, chứ chưa cần nói đến chuyện bán đứng chủ nhân như thế này!

Vương Nhị kia vốn cũng đang nghĩ cách bao biện, nhưng vừa nghe thấy Nam Cung Cẩm biết cả chuyện túi vàng thì chứng tỏ y đã biết rất rõ ràng những chuyện gã làm! Nghĩ vậy, gã chỉ có thể nhanh chóng dập đầu cầu xin tha thứ: “Thừa tướng đại nhân, xin lỗi ngài, vì mẫu thân tiểu nhân bị bệnh nên tiểu nhân bất đắc dĩ mới phải làm như thế, hiện giờ mẫu thân của tiểu nhân vẫn còn đang nằm trên giường, Tướng gia không tin có thể phái người đi kiểm tra! Tiểu nhân cam đoan với Tướng gia chắc chắn sẽ không có lần sau nữa, Tướng gia, Tướng gia tha mạng cho tiểu nhân với! Tướng gia...”

Gã dập đầu từng cái từng cái một, đầu hấn đập “cồm cộp” trên mặt đất, chỉ chớp mắt đã khóc như mưa!

Nam Cung Cẩm không may động lòng nói: “Người đâu, lôi gã ra ngoài, đánh chết hẳn cho ta!” Chuyện như thế này mà nhân nhượng thì đã có lần thứ nhất chắc chắn sẽ có tiếp lần hai!

Quản gia có chút không đành lòng nói: “Tướng gia, thằng nhóc này cũng là một đứa bé đảng hoàng, ngài tha cho nó lần này đi!” Gã cũng vì mẹ của mình nên mới gây ra chuyện như thế, những người khác thấy vậy, cũng sẽ chỉ nói tướng gia bất nhân thôi!

“Ta đã bảo là lôi ra ngoài, đánh chết gã cho ta!” Nam Cung Cẩm lạnh lùng lập lại một lần nữa.

“Rõ!” Đám hạ nhân đáp r ồi đành phải lôi Vương Nhị ra ngoài.

Cho đến khi tiếng kêu la thảm thiết của Vương Nhị vang lên đằng xa, Nam Cung Cẩm mới nói với đám hạ nhân trong viện: “Đã thấy rõ ràng chưa, sau này ai dám phản bản quan, thì dù là lý do gì đi chăng nữa, cũng chỉ có con đường chết! Nghe rõ chưa?!”

Người trong phủ Thừa tướng đầu đã ký khế ước bán thân, cho nên Nam Cung Cẩm có thể tự do xử lý.

“Dạ rõ!” Đám hạ nhân trả lời, chỉ là ánh mắt đã thiếu đi sự ngưỡng mộ đối với Nam Cung Cẩm, chỉ còn lại sự e ngại, sợ hãi!

Sau đó, Nam Cung Cầm lại nói tiếp: “Quản gia, lát nữa chuẩn bị một trăm lạng bạc, đưa đến cho người nhà Vương Nhị, sau đó tìm người chăm sóc mẹ già, nói là có người ám sát bản quan, Vương Nhị vì đỡ một kiếm cho bản quan mà chết! Mong bà ấy nén bi thương. Đừng để bà ấy biết chuyện già chết là vì đã làm đi điều bất nhân bất nghĩa, cũng không cần để bà ấy biết vì sao già làm như thế, không bà ấy lại tự trách bản thân!”

“Vâng! Nhưng bẩm Tướng gia, bây giờ đã muộn rồi, sáng sớm mai lão nô sẽ đi làm chuyện này!” Lúc này quản gia mới có thể thở phào một hơi.

Thấy vậy, đám hạ nhân cũng bất giác nhìn Nam Cung Cầm bằng ánh mắt cung kính hơn.

Nam Cung Cầm nói tiếp: “Sau này, trong nhà ai có người bị bệnh mà không có tiền chữa trị, đâu có thể đến nói với quản gia, chỉ cần đúng sự thật, bản quan chắc chắn sẽ hỗ trợ tiền cho các người, nhưng ai mà bán đứng chủ nhân như tên Vương Nhị này thì kết quả của Vương Nhị ngày hôm nay sẽ chính là kết quả của các người, nghe rõ chưa?”

“Dạ rõ! Đa tạ Tướng gia!” Giờ đây không chỉ cách nhìn của mọi người đối với Nam Cung Cầm thay đổi mà cảm giác kính trọng trong lòng càng thêm nồng đậm. Tướng gia là một người tốt! Còn tên Vương Nhị kia, thật đúng là chết cũng chưa hết tội!

Tuy Nam Cung Cầm vô sỉ, nhưng sử dụng kỹ năng vừa đấm vừa xoa cũng rất thành thạo. Nàng gạt đầu cười với bọn họ, rồi cùng Bách Lý Kinh Hồng trở về phòng mình.

...

Sau khi vào phòng, Nam Cung Cầm cầm một tờ giấy lớn đặt trước mặt Bách Lý Kinh Hồng rồi nói: “Chàng vẽ đi?”

Bách Lý Kinh Hồng ngược mắt lên, thoáng cái đã hiểu ý nàng, có đi đâu...: “Đạm Đài Minh Nguyệt sẽ không phát hiện ra chứ?”

“Còn phải xem khả năng của chàng như thế nào! Nếu như bản đồ chàng vẽ hợp lý thì sao Đạm Đài Minh Nguyệt có thể phát hiện ra?” Chỉ có đi ầu là bản đồ này cần rất nhiều thông tin, tức là Bách Lý Kinh Hồng phải biết tường tận chuyện phân bố binh lực của Tây Võ thì mới có thể không bị phát hiện, ngoài ra, toàn bộ kết cấu của bản đồ còn phải được bố trí hợp lý thì người ta mới không thể tìm được sai lầm. Muốn như vậy thì phải hiểu thật rõ địa hình của Tây Võ.

Cũng chẳng khác nào là Bách Lý Kinh Hồng phải đặt mình vào địa vị của Hoàng đế Tây Võ để thiết kế ra một bản đồ bố binh! Nếu như làm được như thế thì chắc chắn sẽ không có một kẻ hờ nào nữa, dùng để lừa gạt Đạm Đài Minh Nguyệt là quá thích hợp!

“Nàng đang sợ Mộ Dung Thiên Thu bị gài bẫy à?” Đến lượt Bách Lý Kinh Hồng có chút không vui.

“Ngu ngốc!” Nam Cung Cẩm đánh một cái lên đầu hắn: “Nếu ta sợ Mộ Dung Thiên Thu bị gài bẫy, thì đã để chàng vẽ luôn từ đầu cho xong rồi, cần gì phải mạo hiểm vào trộm như thế chứ?”

“Thế...” Vừa bị nói ngu ngốc, vừa bị đánh một cái lên đầu Bách Lý Kinh Hồng bỗng hiểu rõ, chỉ là trong lòng có hơi ngạc nhiên, ngạc nhiên vì không ngờ nàng lại định dùng thủ đoạn như thế, với cá tính của nàng mà đặt vào lúc trước thì chắc chắn sẽ không dùng thủ đoạn này.

Nam Cung Cẩm nói: “Chàng nghĩ đúng đấy, ta vốn định như thế, đưa bản đồ giả cho Đạm Đài Minh Nguyệt còn bản đồ thật thì chúng ta giữ! Sao có thể đưa cho Đạm Đài Minh Nguyệt bản đồ thật được, nếu muốn dùng thì phải là Nam Nhạc chúng ta dùng mới đúng! Với tính tình của ta thì ta vốn không muốn làm thế. Nhưng là do Mộ Dung Thiên Thu có ý giết ta trước, sau đó còn phái người theo dõi, rồi cuối cùng hắn lại còn muốn ta phải đưa Kinh Lan và cung làm con tin. Hắn muốn dẫn ta vào đường cùng! Dù sao không sớm thì muộn, ta với hắn cũng sẽ đối lập nhau, nếu đã vậy, cũng không cần thiết phải hạ thủ lưu tình!”

Quân Kinh Lan chính là ranh giới cuối cùng của nàng! Mộ Dung Thiên Thu dám động vào thì chắc chắn nàng sẽ cho đối phương thấy nanh vuốt

của nàng! Về việc đưa Tiểu Kinh Lan vào cung thì bây giờ nàng đã có biện pháp đối phó rồi.

Đã đến nước này, Bách Lý Kinh Hồng cũng không còn gì để nói nữa, hần nhắc bút lên bắt đầu vẽ. Nam Cung Cầm đứng một bên châm đèn mài mực cho hần.

Nhìn hần vẽ từng nét từng nét ra, trên mặt nàng bất giác hiện lên vẻ sùng bái. Bản đồ hần vẽ ra cực kỳ chi tiết, tỷ lệ cũng vô cùng chính xác, có thể thấy là trong đầu hần đã có cả một mô hình về toàn bộ địa hình và kích thước của Tây Vỹ, không phạm phải một chút sai lầm nào!

Nhìn thoáng qua bản đồ mình chuẩn bị trước, Nam Cung Cầm cảm thấy không có tác dụng gì, cũng bất chợt thở dài một tiếng, xem ra nàng đã quá coi thường tên này!

Bách Lý Kinh Hồng nghiêm túc như thế này nhìn rất đẹp trai, Nam Cung Cầm si mê nhìn khuôn mặt nghiêng của hần, miệng như sắp chảy cả nước miếng. Hần chợt quay đầu, nhìn nàng với vẻ trêu tức, Nam Cung Cầm thấy vậy suýt chảy cả máu mũi, lại còn sắc chính nước bọt của nàng, mẹ kiếp, đẹp trai như thế làm cái méo gì?

Nàng vội quay đầu đi, không nhìn hần nữa: “Đừng tưởng rằng mình đẹp trai thì có thể tùy ý quyến rũ người khác!”

Hần khẽ cười rồi tiếp tục cúi xuống vẽ tiếp.

Mãi cho đến khi trời sáng, cuối cùng tấm bản đồ này cũng hoàn thành, Nam Cung Cầm cười tươi, lấy một chiếc bình sứ từ ống tay áo ra, vẩy bột phấn trong đó lên bản đồ rồi thổi nhẹ, các nét vẽ trên mặt giấy khô đi rất nhanh.

Khoảng năm phút sau, Nam Cung Cầm rất đặc ý đưa cho Bách Lý Kinh Hồng xem: “Thế nào? Nhìn giống như là được vẽ từ mấy năm trước không?”

Thuốc bột này là do khi nàng nghiên cứu dược lý đã vô tình phát hiện ra, thí nghiệm rất nhiều mới có thể thành công, lại còn không màu không mùi, rất khó để phát hiện ra. Nếu đưa cho Đạm Đài Minh Nguyệt một tấm bản đồ vừa nhìn đã biết là mới vẽ mấy ngày trước thì không lộ mới là lạ!

Bách Lý Kinh Hồng gật đầu, tỏ vẻ khen ngợi. Hắn cầm lấy tấm bản đồ, vò nhẹ các mép một chút, khiến cho nó càng có cảm giác là được vẽ từ nhiều năm trước.

“Như thế này thì Đạm Đài Minh Nguyệt sẽ bị thiệt hại rất lớn trên chiến trường Tây Võ! Mà kẻ không chế được quân đội Tây Võ chính là chúng ta!” Để xem hai tên khốn Đạm Đài Minh Nguyệt và Mộ Dung Thiên Thu có còn dám uy hiếp nàng nữa không! Nếu như coi Nam Cung Cẩm nàng là một con mèo nhỏ, thì nàng cũng không ngại cào bọn chúng một nhát vào lúc cần, để bọn hắn biết thế nào là lợi hại! Trận chiến này, kẻ thắng không phải Đạm Đài Minh Nguyệt mà chính là Nam Cung Cẩm nàng!

Đúng lúc này, ngoài cửa bỗng ồn ào. Quản gia cũng vội vàng chạy tới: “Tướng gia, người trong cung tới!”

Nam Cung Cẩm cười lạnh một cái, hành động nhanh thật, trời vừa sáng đã tới, hắn ta sợ mình đưa người nhà trốn đi đây mà! “Mời vào!”

“Rõ!” Quản gia đáp lời rồi vội vàng chạy ra cửa.

Không lâu sau, nội thị giám cùng mấy tiểu thái giám và mấy vú em đi vào, thấy Nam Cung Cẩm liền cúi đầu hành lễ: “Tướng gia, Hoàng thượng phái chúng ta tới đón tiểu công tử!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 60: Bị Tập Kích Bất Ngờ!

“Ừm, qua chỗ phu nhân bế công tử tới đây!” Chuyện này vẫn chưa bàn bạc với Thượng Quan Nhược Tịch, không biết liệu nàng ấy có làm ấm lên không.

Quản gia nhìn người trong cung bằng ánh mắt rất kỳ quái, vò đầu bứt tai đi về phía viện của Thượng Quan Nhược Tịch, cứ vừa đi vừa quay lại nhìn.

Bàn tay giấu trong tay áo bào của Nam Cung Cẩm lặng lẽ cử động vài cái, cười nói: “Công công à, tiện nội vẫn chưa ngủ dậy, hay là ông cứ ngủ một chút đi?”

“Không cần đâu Thừa tướng. Tiểu Trác Tử, người đi cùng quản gia phủ Thừa tướng, đón tiểu công tử tới đây đi.” Lời nói của Nam Cung Cẩm lại khiến nội thị giám hoảng sợ, chỉ lo đối phương bảo mình ngủ một chút sau đó đổi ngựa đi thôi. Tuy Hoàng thượng đã nói công tử phủ Thừa tướng có một nốt ruồi son trên trán, rất dễ nhận ra, nhưng cẩn thận chút vẫn hơn đúng không?

“Vâng, công công.” Một tiểu thái giám môi đỏ răng trắng đáp một tiếng rồi bắt tay hình hoa lan, lắc hông đi theo.

Không lâu sau, Thượng Quan Nhược Tịch liền nhíu mày bế con tới, ánh mắt nhìn Nam Cung Cẩm đầy vẻ không đồng ý. Tiểu Kinh Lan cũng như dự đoán được gì đó, há miệng khóc ấm lên.

Vú em đứng sau lưng nội thị giám muốn tới đón lấy, nhưng Nam Cung Cẩm lại bế đứa bé trước, nhìn bà vú em kia bằng ánh mắt khó chịu và cảnh cáo. Vú em sợ hết hồn vội vàng cúi đầu xuống, lùi lại một bước...

“Thừa tướng, ngài cứ yên tâm đi, Hoàng thượng đã nói rồi, việc nuôi dạy và giáo dục tiểu công tử sẽ đều do tâm phúc của bệ hạ xử lý, tất cả đồ ăn thức uống đều phải qua kiểm tra thẩm định ba lần. Trong hậu cung, trừ chính Hoàng thượng ra, thì bất cứ ai cũng không được phép lại gần tiểu công tử, ngay cả Hoàng hậu cũng không thể. Còn về mấy vú em này, cũng đều là người của Hoàng thượng cả, trong hậu cung, không ai có bản lĩnh mua chuộc lợi dụng bọn họ. Vì thế, chắc chắn sự an toàn của tiểu công tử sẽ được bảo đảm, xin ngài giao đứa bé cho cha gia, cũng tiện cho cha gia mau chóng quay về phục mệnh!” Nội thị giám the thé giọng nói.

Nam Cung Cẩm lạnh lùng nhìn gã một cái, ánh mắt đó như sắc bén như bản ra đao vậy: “Người không nhìn thấy con trai ta đang khóc sao?”

“Cha gia có mang vú...” Chữ “em” còn chưa nói hết đã bị ánh mắt của Nam Cung Cẩm dọa cho sợ hết hồn, vội ngậm miệng lại.

Bàn tay mũm mĩm của tiểu Kinh Lan túm chặt lấy Nam Cung Cẩm, ánh mắt hoảng hốt ngân ngấn lệ, nhìn Nam Cung Cẩm bằng ánh mắt vô cùng đáng thương, cứ như đang muốn nói đừng giao con cho đám người kia vậy. Bàn tay giấu dưới tay áo bào của Nam Cung Cẩm khẽ động đậy, sau đó lẳng lặng sờ lên khuôn mặt tròn xoe của Tiểu Kinh Lan, cười nói: “Đàn ông con trai phải kiên cường! Chờ cha đến đón con về, nếu còn rơi nước mắt nữa, chúng ta sẽ không cần con nữa đâu!”

Cũng không biết Tiểu Kinh Lan có hiểu lời nàng nói hay không mà chỉ mở to đôi mắt tròn xoe nhìn Nam Cung Cẩm, mũi sụt sịt mấy cái, như đang vô cùng tủ thân, ấm ức. Sau đó, Nam Cung Cẩm đưa đứa bé cho vú em nhìn có vẻ có kinh nghiệm một chút, lên tiếng phân phó: “Cẩn thận một chút, nếu con trai của ta mà va đập hay ngã vào đâu, thì dù Hoàng thượng chắn trước mặt, bản quan cũng sẽ cho các người biết mặt!”

“Vâng, Thừa tướng, chúng nô tỳ hiểu rồi!” Đám vú em cùng lên tiếng.

“Tướng gia, nô tài xin phép về phục mệnh, Hoàng thượng đã nói rồi, nếu ngài và phu nhân nhớ tiêu công tử thì bất cứ lúc nào cũng có thể vào cung thăm!” Nói xong, nội thị giám quay người rời đi.

Tiểu Kinh Lan được vú em kia bế, quay đầu nhìn Nam Cung Cẩm và Thượng Quan Nhược Tịch rất tội nghiệp, đôi mắt đàn phượng hẹp dài kia vẫn còn ngấn lệ như muốn khóc, nhưng không biết có phải vì nhớ lời Nam Cung Cẩm dặn hay không mà thằng bé cứ kiên quyết nhịn xuống không khóc. Cũng chính dáng vẻ đáng thương đó khiến Nam Cung Cẩm và Thượng Quan Nhược Tịch nhìn mà xót hết cả ruột gan.

Chờ đứa bé bị bế đi rồi, hai mắt Thượng Quan Nhược Tịch đỏ hồng quay đầu nhìn Nam Cung Cẩm: “Họ đưa Kinh Lan đi làm gì?” Làm mẹ mà nhìn thấy dáng vẻ đáng thương như vậy của con trai mình, đương nhiên trong lòng nàng vô cùng đau đớn.

Nam Cung Cẩm nhìn nàng một cái như an ủi: “Yên tâm đi, sáng sớm mai chính họ sẽ tự trả Kinh Lan về cho ta. Ta cũng nhìn đứa bé lớn lên từng ngày, ta thương nó đâu kém gì cô!”

Nghe vậy, Thượng Quan Nhược Tịch đành phải cố gắng bình tĩnh lại: “Cô chắc chắn sớm ngày mai họ sẽ đưa Kinh Lan về chứ?”

“Chắc chắn! Nếu không vừa rồi ta sờ thằng bé một chút làm gì?” Nam Cung Cẩm cười vô cùng thần bí, cười như đã tính trước, lại nhìn Thượng Quan Nhược Tịch một cái: “Thôi được rồi, về nghỉ đi, thằng bé không có nhà, cô cũng có thể thoải mái được một chút. Tin ta đi, được chứ?”

Có lẽ vì ánh mắt của nàng quá tự tin, cũng tràn đầy tự cao, khiến trong lòng Thượng Quan Nhược Tịch sinh ra cảm giác an toàn đến kỳ lạ, gật đầu: “Vậy cô nhớ xử lý chuyện này cẩn thận, Kinh Lan là...”

“Ta hiểu!” Sắc mặt Nam Cung Cẩm cũng trở nên vô cùng nghiêm nghị! Nàng biết rõ đối phương muốn nói gì, Kinh Lan là huyết mạch duy nhất của Quân Lâm Uyên, hơn nữa... dù cho thằng bé có không phải là con trai của Quân Lâm Uyên, thì chỉ với khuôn mặt như khuôn đúc đó thôi, Nam Cung Cẩm cũng sẽ không thể bỏ rơi nó không quan tâm rồi.

“Um!” Thượng Quan Nhược Tịch gật đầu, sau đó bụng đầy lo lắng quay về viện.

Từ đầu tới cuối, Bách Lý Kinh Hồng chỉ đứng bên cạnh không nói không rằng, nhưng trong lòng lại càng quyết tâm phải nhanh chóng đi tìm Đạm Đài Minh Nguyệt, sớm giải quyết được vấn đề này, họ cũng sẽ có con, đỡ đỡ cho Cẩm Nhi phải lo lắng quan tâm cho con nhà người ta như thế này.

Hắn tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình đang ghen tuông với Quân Kinh Lan, hoàn toàn không!

...

“Được rồi, chàng cũng mệt mỏi cả đêm rồi, đi nghỉ ngơi đi! Ta vào triều đã!” Nói rồi Nam Cung Cẩm lại ngáp một cái, chuẩn bị đi thay triều phục. Thật ra, chính nàng cũng mệt mỏi suốt cả đêm rồi.

Bách Lý Kinh Hồng đang muốn nói gì đó, thì từ ngoài cửa phủ Thừa tướng đã có người cuống quýt chạy vào, thấy Nam Cung Cẩm, gã bèn nói: “Tướng gia, trong cung truyền chỉ đến, nói là hôm nay nghỉ không thiết triều, Hoàng thượng sẽ cùng Mạc Bắc Vương du ngoạn kinh thành, buổi chiều tất cả văn võ bá quan đều phải có mặt cùng đi!”

“Ta biết rồi!” Đây cũng là một tin tốt, dù sao bây giờ nàng cũng buồn ngủ không chịu nổi nữa rồi. Nàng ngáp dài một cái, vặn người rồi quay vào phòng. Bách Lý Kinh Hồng cũng không quấy rầy nàng, hai người ôm nhau ngủ một giấc ngon lành.

Đến buổi chiều, dùng cơm trưa xong, Nam Cung Cẩm bèn đi ra ngoài cùng với tiểu thái giám trong cung, còn Bách Lý Kinh Hồng thì chịu trách nhiệm kín đáo tuyệt đối đi lấy tẩm bản đồ bố binh thật sự kia về.

Hôm nay cả Tây Võ đều trong tình trạng giới nghiêm, tất cả các nhà dân đều bị lục soát, mọi người chỉ biết là đang tìm thích khách, sau đó lại nói trong cung mất đồ, nhưng dù sao cũng chẳng có ảnh hưởng gì quá lớn với họ, nên mọi người cũng không quá hỗn loạn.

Nam Cung Cầm đi theo tiêu thái giám đến thẳng hồ Tĩnh Nguyệt. Đã vào đông, các cây mai ven hồ đều đang nở rộ, những miếng băng mỏng màu trắng lóng lánh trên mặt hồ tỏa ra những tia sáng rất tươi đẹp, nhưng cũng chỉ là những mảnh nhỏ thôi, không có tảng băng nào lớn. Bên hồ có một chiếc thuyền con, xem ra là để chờ chờ Nam Cung Cầm qua hồ.

“Thừa tướng đại nhân, mời ngài! Hoàng thượng và các vị đại nhân đều đã qua đó rồi, đang chờ ở hành lang bên kia bờ hồ!” Nói rồi tiêu thái giám đứng tránh sang một bên.

Chiếc thuyền này không lớn không nhỏ, bên trên có một khoang thuyền, ngồi ở đó có thể tránh được gió lạnh. Trên thuyền có một tiêu thái giám mặc đồ thái giám đã cặm mái chèo chờ sẵn.

Nam Cung Cầm gật đầu, nhưng đôi mắt phượng lại quét lên trên mặt băng một cách vô cùng lạnh lùng, khóe môi cũng khẽ cười lạnh như có như không.

Nàng hừ khẽ một tiếng rồi bước lên thuyền, sau đó gạt cái rèm che khoang thuyền ra, bên trong có đặt một chiếc bàn nhỏ, trên bàn là trà và điểm tâm. Nam Cung Cầm ung dung ngồi xuống, nhắm mắt giả vờ ngủ.

Thân thuyền chậm rãi lắc lư đi về phía trước, cho đến khi Nam Cung Cầm cho rằng đám người kia đã sắp chết ngạt dưới nước rồi, thì một thanh đao sắc bén mới đâm thẳng từ dưới đáy thuyền lên, nhắm chính xác vào chỗ Nam Cung Cầm đang để chân! Sau đó một tên đàn ông mặc áo đen bịt mặt cũng lao từ dưới thuyền lên. Ban đầu trên môi hắn ta vẫn còn mỉm cười vì vừa rồi mình phục kích dưới mặt hồ băng nửa tuần hương mới chờ được cơ hội tập kích tuyệt hảo như vậy. Bất luận thế nào, ít ra hắn ta cũng có thể khiến chân của đối phương bị thương một chút!

Thế nhưng, khi hắn ta lên rồi, lại chỉ nhìn thấy đối thủ của mình chỉ ung dung ngồi tại vị trí, cái chân nãy giờ đặt trên thuyền chờ hắn ta tập kích cũng đặt lên trên cao, như cười như không nhìn hắn ta, sau đó ném miếng bánh hoa mai trong tay vào mắt hắn ta: “Nước dưới đó không lạnh à?”

Một chiếc bánh hoa mai thì lực sát thương có thể lớn được bao nhiêu đâu? Tên áo đen kia còn lười chẳng thèm tránh, cưỡi đao chém về phía Nam Cung Cẩm!

“A...!”, một tiếng kêu thảm thiết vang lên!

Cũng cùng lúc đó, hơn hai mươi người áo đen bay từ trong nước ra, trong tay cưỡi thanh đao sáng lòa. Tiểu thái giám chèo thuyền kia vẫn còn đang há hốc miệng chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì đã bị chém một đao chết tươi rồi!

Còn kẻ vừa phát ra tiếng kêu thảm thiết kia, chính là tên áo đen đang giao chiến với Nam Cung Cẩm đó. Tay hắn ta ôm lấy mắt mình, máu tươi từ từ chảy qua kẽ ngón tay! Hắn ta thực sự không thể tin nổi, chỉ là một miếng bánh hoa mai, chỉ là một miếng bánh hoa mai thôi mà? Làm sao có thể đánh mù một mắt của mình dễ dàng như thế được?

Nam Cung Cẩm nở nụ cười như Tu La đứng dậy, rút Ngự Tràng ở eo mình ra, người lóe lên như chớp, đâm mạnh vào bụng tay áo đen kia, khiến hắn ta phanh bụng mà chết! Giọng nói khiến người ta kinh hãi như Tử thần vang lên bên tai hắn ta: “Ta nói cho ngươi biết, vĩnh viễn đừng bao giờ coi thường đối thủ của mình, đừng nói là một chiếc bánh hoa mai, ngay cả một con kiến, cũng có thể trở thành vũ khí giết người. Có đi đâu, kiếp này ngươi đã không còn cơ hội để học hỏi theo lời ta nói nữa rồi!”

Dứt lời, nàng rút con dao găm trong tay mình ra, máu bắn ra bốn phía! Tay áo đen kia thì trợn trừng mắt lên, ngã xuống đất, chết không nhắm mắt!

Những tay áo đen còn lại nghe tiếng kêu thảm thiết này, còn tưởng đó là tiếng của Thừa tướng nhìn yếu ớt trời gà không chặt kia, hoàn toàn không ngờ đó lại là thủ lĩnh của chúng! Nhưng, chúng còn chưa kịp xông vào, một xác chết màu đen đã bị ném từ trong khoang thuyền ra!

Tất cả đều kinh hãi, không biết đó là thứ gì, thậm chí còn lo đây là ám khí, tất cả đều không hẹn mà cùng nhấc chân lên, đạp xác chết kia ra xa!

“Tùm”, tiếng vật nặng rơi xuống nước vang lên, mà sau khi thứ kia rơi xuống nước không bao lâu thì lại chậm rãi nổi lên, khiến mọi người nhìn mà hoảng hốt! “Đó là thủ lĩnh!”

“Là thủ lĩnh! Yến Kinh Hồng kia...” Người kia nói xong bèn giật tấm rèm khoang thuyền ra, nhưng bên trong đã trống không, không một bóng người! Người đâu rồi?!

Không biết là ai tinh mắt nhìn thấy ở chính giữa hồ cách đó không xa, có từng vòng từng vòng sóng gợn tản ra, dường như hẳn ta còn nhìn thấy có hai cánh tay đang vươn lên từ chính giữa vòng gợn sóng đó, vì thế, hẳn ta trợn mắt chỉ về hướng kia: “Ở đằng kia! Đuổi theo!”

Nghe vậy, mấy tay áo đen đều nhảy xuống dưới, bơi cực nhanh đuổi theo hướng Nam Cung Cẩm đang bơi đi.

Nam Cung Cẩm bơi trong nước hồ lạnh như băng. Nếu không phải vì kiếp trước làm sát thủ nòng đã từng trải qua huấn luyện vô cùng khắc nghiệt, thì hiện giờ có lẽ nàng đã bị đông cứng từ lâu rồi! Không phải nàng không đánh nổi mấy người kia nên phải chạy trốn, mà vừa rồi lúc giao đấu, nàng đã biết võ công của mấy người đó cũng chỉ là hạng hai trong giang hồ mà thôi!

Bất kể là Hoàng Phủ Hoài Hàn hay Mộ Dung Thiên Thu muốn giết nàng, thì đều không thể dùng sát thủ tầm cỡ như thế này ra tay. Như vậy chứng tỏ rằng, hẳn là do Mộ Dung Thiên Thu cố tình coi nhẹ Thừa tướng của mình, cuối cùng mới khiến cho đám đại thần chú ý, ghen tị đến đỏ mắt, muốn nhanh chóng diệt trừ nàng mà thôi! Nếu đã như vậy, nàng sẽ dẫn dụ đám người kia sang phía Mộ Dung Thiên Thu, để Mộ Dung Thiên Thu tra xét giúp nàng, kẻ chủ mưu đứng đằng sau đám áo đen này là ai, rồi trừng trị thích đáng!

Mà làm như vậy, cũng có thể để cho tên kia nhìn thấy mình bị truy sát, biết đâu lại nảy sinh chút áy náy trong lòng. Sự áy náy của đế vương quý báu lắm đấy, lôi ra dùng sẽ có rất nhiều tác dụng, nhất là khi mình muốn giành lại Kinh Lan thì càng cần đến sự áy náy của đối phương! Hơn nữa, đây chiếc thuyền kia đã bị đục rỗng, thủng một lỗ to, chỉ lát nữa sẽ bị chìm

xuống, cuối cùng nàng cũng vẫn chỉ có thể dùng cách bơi để đến được bờ bên kia thôi!

Nàng bơi rất nhanh ở phía trước, mà đằng sau lưng, đám người kia cũng vẫn đang đuổi theo, nước trong hồ bắn tung tóe, dễ dàng nhận thấy màn truy đuổi này vô cùng kịch liệt!

Từ xa nhìn thấy nhóm Mộ Dung Thiên Thu, đám áo đen kia đã bắt đầu do dự không biết có nên tạm thời bỏ qua ở đây không, vì cứ tiếp tục đuổi theo thế này, nếu may mắn thì có thể giết chết được Thừa tướng trước khi Hoàng thượng nhìn thấy bọn chúng; còn nếu xui xẻo thì kết cục sẽ là Hoàng thượng phát hiện ra bọn chúng, sau đó phái người giết chết bọn chúng!

Chúng còn đang do dự, thì Nam Cung Cầm lại nhướng mày, cười lạnh một tiếng, mũi chân xoay chuyển trong nước dùng sức đẩy người mình bắn xa ra đến mười mét, sau đó bắt đầu to giọng gào lên: “Hoàng thượng! Cứu thần vớ! Bắt thích khách!”

Lúc này đám áo đen đều cảm nhận một cách sâu sắc rằng mình vừa bị gài bẫy! Nếu đối phương thực sự muốn thoát khỏi bọn chúng, thì đã sớm bắn người đi như thế rồi, bất luận thế nào bọn chúng cũng không đuổi kịp, nhưng y lại cố tình chờ đến lúc này mới bắn người đi như vậy. Nếu bây giờ bọn chúng mà không trốn thì chẳng mấy chốc sẽ bị bắt được! Nghĩ vậy, bọn chúng vội tranh thủ thời gian quay người...

Hiển nhiên Mộ Dung Thiên Thu cũng thoáng kinh ngạc nhìn ra ngoài hồ, nhìn thấy ngay Yến Kinh Hồng đang bơi trong nước, sắc mặt trắng bệch như sắp đứt hơi đến nơi! Hắn lại nhìn ra xa hơn, trong nước có hơn mười tay áo đen cũng đang bơi đuổi theo. Hồ nước trong veo kia, càng làm cho bộ quần áo đen càng trở nên bắt mắt hơn! “Cao thủ đại nội đâu?!”

Vừa dứt lời, ba mươi mấy người mặc y phục Ngự Lâm quân liền xuất hiện, quỳ một gối xuống đất: “Có thuộc hạ!”

“Bắt những kẻ kia lại cho trảm. Nhớ, là phải bắt sống! Không bắt được thì đưa đầu về gặp trảm!” Giọng nói âm u tàn độc vang lên, sau đó, hắn

nhón chân, nhẹ nhàng lao ra vớt người trong nước kia lên!

“Rõ!” Hơn ba mươi người hô vang vô cùng chấn động, sau đó quay người lao xuống nước. Rõ ràng võ công của họ tốt hơn đám người áo đen kia nhiều! Bởi vì chuyện có bắt sống được đám người kia hay không có liên quan trực tiếp đến sự an toàn tính mạng của mình, nên tất cả đều ra sức đuổi theo!

Mà Nam Cung Cẩm vừa được cứu lên, toàn thân từ trên xuống dưới đều ướt đẫm, trên mặt trắng bệch không còn sắc máu, vai còn có máu đỏ đang rỉ ra, nhắc cho mọi người biết, vết thương của nàng đã bị rách miệng, cũng khiến cho Mộ Dung Thiên Thu từ bỏ sự nghi ngờ đối với nàng. Ban đầu hẳn ta vốn nghĩ võ công của tiểu tử này không tệ, sao có thể bị truy đuổi thảm hại đến thế này, nhưng nhìn vết thương trên vai y, hẳn lập tức hiểu ngay!

Nam Cung Cẩm hơi lão đảo, suýt thì ngã vào người Mộ Dung Thiên Thu, nhưng nàng lại cố gắng cưỡng chế cho mình đứng thẳng, không ngã vào hẳn. Mối nàng tái nhợt, run rẩy nói: “Hoàng thượng thứ tội, thần thất lễ!”

“Được rồi, đừng nói mấy lời nhảm nhí đó, đi thay quần áo trước đi!” Nhìn bé con bị đông cứng thành thế này, trong lòng Mộ Dung Thiên Thu cũng hơi tức giận. Từ khi bé con đến Tây Vỹ, hẳn vẫn luôn nâng niu trong lòng bàn tay, mà ngay cả có ra tay, cũng phải là đích thân hẳn làm, đâu đến lượt những người khác chứ! Có đi đâu, ánh mắt hẳn nhanh chóng lóe lên một cái, quay đầu nhìn lướt qua đám thân tử của mình, dường như đã hiểu ra đi đâu gì.

Sắc mặt Nam Cung Cẩm hơi cứng lại, thay quần áo à? Sao vừa rồi nàng lại quên mất vụ này cơ chứ?!

May mà Đạm Đài Minh Nguyệt đeo mặt nạ quý đứng bên cạnh lúc này lại mỉm cười nói: “Vừa khéo trăm có mang theo một bộ quần áo, có thể cho Thừa tướng mượn thay. Để thị tỳ của trăm đưa Yến Thừa tướng đi đi!” Trong tay cô nàng này còn có thứ hẳn cần, hiện giờ cũng không thể để nàng bị Mộ Dung Thiên Thu giết vì bại lộ thân phận con gái được.

Mộ Dung Thiên Thu đang muốn từ chối khéo thì Nam Cung Cẩm đã lên tiếng trước: “Đa tạ Mạc Bắc Vương! Vậy bản quan từ chối thì thất lễ quá!”

Vừa dứt lời, một cô gái yếu điệu thướt tha liền bước tới dẫn đường cho Nam Cung Cẩm. Mộ Dung Thiên Thu đành khẽ hừ một tiếng để Nam Cung Cẩm đi, trong lòng lại thấy hơi kỳ lạ, chẳng phải hai người này không ưa gì nhau sao? Lúc trước còn suýt đánh nhau trên triều đình của mình, hôm nay lại... Nghĩ vậy, trên khuôn mặt tuấn tú vô song của hắn bỗng lộ ra vẻ lạnh lùng.

Nam Cung Cẩm đi theo thị tỳ kia vào trong một gian phòng, thị tỳ kia cũng bê khay, đặt một bộ áo bào gấm màu bạc ánh trắng trước mặt nàng.

Nam Cung Cẩm lên tiếng hỏi: “Có vải trắng không?” Bông vải quần ngực của nàng cũng bị ướt r ã.

Thị tỳ kia gật đầu: “Có!” Sau đó cô ta lập tức ra ngoài lấy, trên mặt hoàn toàn không có chút vẻ ngạc nhiên nào, dường như hoàn toàn không hề tò mò với việc vì sao Nam Cung Cẩm lại đòi vải trắng vậy. Xem ra, đây là tâm phúc do Đạm Đài Minh Nguyệt b ỉ dưỡng ra. Không lâu sau, cô ta liền mang thứ mà Nam Cung Cẩm muốn đến, sau đó rất tự giác lui ra ngoài, đóng cửa lại!

Sau khi Nam Cung Cẩm thay bộ áo bào kia, nàng cũng nhanh chóng phát hiện ra đây hẳn là quần áo của Mộ Dung Thiên Thu vì bên trên có rất nhiều hoa văn trang trí đại diện cho vương thất, nhưng xem ra cũng là quần áo mới. Đối phương cũng rất cẩn thận chuẩn bị thêm một chiếc áo khoác lông ch ần để nàng mặc lên che đi những dấu hiệu của vương thất Mạc Bắc kia...

Mặc xong y phục, nàng quần kín người mình lại r ã mới ra ngoài. Tóc nàng vẫn còn ướt, cô thị tỳ kia cũng cầm một chiếc khăn lông đến lau qua cho nàng. Sờ thấy g ần khô r ã, nàng mới rùng mình một cái, làm ra vẻ bị đông cứng đến ngờ cả người r ã đi ra ngoài.

Khi nàng ra ngoài, đám người áo đen kia cũng đều bị bắt lại r ã, trong quá trình truy bắt có giết mất hai tên, bảy tên bị thương, nhóm cao thủ đại

nội đang nhận tội với Hoàng đế vì mình không hoàn thành sứ mệnh. Độc được trong miệng đám sát thủ đã bị lấy ra rồi. Mộ Dung Thiên Thu phẩy tay ra hiệu cho họ lui xuống. Mấy chuyện này, căn bản chỉ cần giữ lại một nhân chứng sống thôi là đủ rồi!

Nam Cung Cẩm quần áo lông, xuất hiện trước mặt Mộ Dung Thiên Thu với vẻ vô cùng đáng thương, còn hất xì một cái rõ to, diễn cảnh bị cảm vô cùng tròn vai. Mộ Dung Thiên Thu nhìn mà động lòng, cảm giác muốn bảo vệ dâng trào, sau đó lại bưng bưng lửa giận nhìn đám người áo đen kia!

“Trẫm cho các người một cơ hội, nếu bây giờ các người nói ra kẻ chủ mưu, trẫm có thể cho các người chết toàn thân, bằng không, thì các người xuống thủy ngục đi!” Giọng nói lạnh lẽo âm u mang theo cơn giận tàn độc vang lên.

Vừa nghe đến thủy ngục, ánh mắt của tất cả mọi người không khỏi giật giật, vì thủy ngục mà Mộ Dung Thiên Thu nói, cũng không phải thủy ngục bình thường, mà là nơi trưng bày các loại dụng cụ tra tấn phạm nhân do chính vị quân vương tàn bạo này chế tạo ra. Chỉ cần bị tống vào đó, thì không ai có thể sống sót đi ra, cuối cùng đều bị tra tấn thành một vũng máu! Cho nên, đó mới được gọi là “thủy” lao!

Nhưng đã làm sát thủ chuyên nghiệp, bọn chúng cũng đều có đạo đức nghề nghiệp cả. Dù có mất đi tính mạng của mình, bọn chúng cũng không thể khai ra tên tuổi của người đã thuê mình. Vì vậy, tất cả đều ngậm miệng không nói câu nào!

Mộ Dung Thiên Thu cười lạnh: “Không nói cũng được thôi, mấy bộ dụng cụ tra tấn kia của trẫm cũng cô đơn hiu quạnh quá rồi! Tra tấn bọn chúng một chút trước đi, sau đó lôi bọn chúng vào trong hang rắn, ném chúng xuống đó!”

Vừa dứt lời, đám áo đen đều sợ đến trợn trừng mắt! Hang rắn... hang rắn... chẳng phải là sẽ...

Bọn chúng rất sợ hãi, nhưng đạo đức nghề nghiệp vẫn khiến bọn chúng kiên quyết giữ vững lập trường của mình, cắn răng không nói một lời!

Nhưng đúng lúc này, một tên áo đen có vẻ hơi trẻ chọt gào lên với đám người đứng xung quanh: “Cha! Cứu con với, cha ơi! Con không muốn chết! Cha ơi!”

Lúc này, khăn che mặt của hắn ta cũng rơi xuống, đám đại thần chỉ nhìn thoáng qua một cái đã nhận ra ngay đây là tiểu công tử nhà Hình bộ Thượng thư!

Hình bộ Thượng thư cũng giật nảy mình, không ngờ con trai nhà mình cũng tham dự vào chuyện này, liền ôm ngực, nhìn hắn ta bằng ánh mắt chỉ tiếc rên sát không thành thép: “Nghịch tử, nghịch tử! Sao con lại tham dự vào chuyện này chứ?!”

“Con muốn báo thù cho đại ca. Cha, cha phải cứu con với, cha ơi!” Thanh niên kia nhìn vẫn còn có vẻ hơi ngây thơ, chỉ mới chừng hai mươi tuổi, đúng tuổi sức sôi nhiệt huyết, ngựa non háu đá, cho nên trong lúc kích động đến hồ đồ, hắn ta đã gây ra chuyện thế này.

Mộ Dung Thiên Thu lẳng lẳng nhìn lướt qua Hình bộ Thượng thư: “Lý ái khanh, chuyện này người định giải thích thế nào?”

Hình Bộ thượng thư nhìn con trai của mình một lúc lâu, cuối cùng chán nản đi tới trước mặt Mộ Dung Thiên Thu, quỳ xuống nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, chuyện là thế này, con trai cả của lão thần mạo phạm Vương hậu tương lai của Mạc Bắc ở trên đường, bị đánh đến mức chỉ còn một hơi tàn, được hạ nhân khiêng về. Nhưng Thừa tướng đại nhân có đi ngang qua đường, thấy chết mà không cứu, để cho con của lão thần bị phế mất đôi chân. Lão thần thực sự không nuốt trôi được cục tức này nên mới phái người đi giết y. Lão thần cũng đâu ngờ rằng đứa con trai út cũng nghĩ đến chuyện muốn báo thù cho đại ca của nó gì đó mới lén lút bám theo tới đây! Lão thần có tội, xin Hoàng thượng trách phạt. Nhưng cũng mong Hoàng thượng thương tình con trai lão thần còn nhỏ tuổi, tha cho nó một mạng!”

Con trai cả đã bị hủy hoại rồi, ông ta chỉ còn lại có một đứa con trai này nữa thôi, cho nên, ông ta đành phải ngoan ngoãn bước ra mà nhận tội!

Thật nực cười! Nhìn lão già kia, Nam Cung Cẩm suýt thì bật cười thành tiếng. Vì sao nàng phải cứu con của lão chứ? Nàng có nghĩa vụ phải làm như vậy sao? Đó là chưa nói tới chuyện lúc mình đi đến đó, con của lão đã bị đánh ngã r ồi. Nói đúng ra, với lập trường của hai người, nhất là ở trên tri ều ngày nào lão già này cũng đối đ ầu với mình, thì với tính cách của nàng, nàng có phải Đức mẹ Maria đâu để mà xuyên không tới đây r ồi vẫn còn muốn diễn vai lấy ơn báo oán chứ?! Hơn nữa, cho dù lão có muốn báo thù cho con trai mình, thì cũng nên tìm kẻ đ ầu sỏ là cô nàng có vẻ ngoài giống Yêu Vật y như đúc kia mà báo thù, tìm nàng làm gì?

Nói thẳng ra là, chẳng qua lão ghen tị với mình đã lâu, lại thêm chuyện này nên mới kích động muốn giết mình thôi!

Nam Cung Cẩm có thể nghĩ đến những đi ều này, thì đương nhiên Mộ Dung Thiên Thu cũng có thể nghĩ đến. Vì vậy, Nam Cung Cẩm lại nhìn Mộ Dung Thiên Thu một cái vô cùng khó chịu, ánh mắt kia như đang muốn nói: “Chính người hại ông đây thành thế này đây!”

Trong lòng Mộ Dung Thiên Thu bất chợt cảm thấy hơi gượng gạo, quay đ ầu lạnh lùng nhìn Hình bộ Thượng thư: “Hãm hại mệnh quan tri ều đình là tội chết! Người đ ầu, lôi Hình bộ Thượng thư xuống, chém!”

“Rõ!” Hạ nhân đáp r ồi kéo Hình bộ Thượng thư đi. Hình bộ Thượng thư bị kéo xuống mà ánh mắt vẫn ghim chặt vào người Nam Cung Cẩm vô cùng tận nhẫn. Sau khi trừng trừng nhìn y một lát, lão lại c ầu xin Mộ Dung Thiên Thu: “Hoàng thượng, lão th ần chết cũng không có gì đáng tiếc, chỉ c ầu xin ngài, bỏ qua cho con trai của lão th ần!”

“Ném hết đ ám người này vào hang rắn đi!” Mộ Dung Thiên Thu không ngần đ ầu lên, phân phó, rõ ràng tất cả những lời mà Hình bộ Thượng thư vừa c ầu xin đ ều là vô ích mà thôi.

Hình bộ Thượng thư nghe vậy li ền ngất xỉu ngay tại chỗ. Còn tên con trai của lão kia thì kêu gào thảm thiết, bị lôi thẳng đi...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 61: Thừa Tướng Bị Bệnh Hiểm Nghèo

Sau khi trò khôi hài này kết thúc, mặt Nam Cung Cẩm cũng hơi nóng lên, vội vàng từ biệt Mộ Dung Thiên Thu: “Khởi bẩm Hoàng thượng, thần không được khỏe lắm, xin ngài cho thần về trước!”

“Trẫm đưa khanh về” Mộ Dung Thiên Thu đáp theo thói quen, rồi chợt nhớ Đạm Đài Minh Nguyệt vẫn đang còn ở đây nên trên mặt thoáng có vẻ lúng túng.

Đạm Đài Minh Nguyệt cười nói: “Bản vương cũng thấy mệt rồi, để ngày khác đi du ngoạn cũng được!”

“Cái gì thế! Ta vừa mới tới thì các người lại không đi nữa, chẳng phải là bắt nạt người ta sao?” Hách Liên Đình Vũ đang vui sướng tới để đi du ngoạn cảnh hồ thì lại nghe thấy “tin dữ” này, nên nét mặt trở nên rất khó coi.

Mộ Dung Thiên Thu cười một tiếng: “Ha ha... Thôi, các vị ái khanh giải tán đi, để Mạc Bắc Vương dẫn Đình Vũ Công chúa đi du ngoạn!”

Đạm Đài Minh Nguyệt lập tức cảm thấy đau đầu, nhưng cũng không tiện nói gì đành phải cố cười vài tiếng, vô thức nhìn Nam Cung Cẩm một cái rồi lại thôi.

...

Mộ Dung Thiên Thu đưa Nam Cung Cẩm về phủ Thừa tướng, trên đường đi cả hai người đều lặng lẽ, im lặng không nói lời nào.

Mãi khi về tới phủ Thừa tướng, Mộ Dung Thiên Thu mới không kìm được nữa mà nói với Nam Cung Cẩm: “Yến Khanh...”

“Hoàng thượng, có gì cần dặn dò ạ?” Nam Cung Cẩm rất kính cẩn cúi đầu xuống.

Mộ Dung Thiên Thu nhìn vẻ cung kính của nàng, im lặng một lúc không biết nói gì. Hắn thở dài rồi nói: “Không có gì, người đi đi!”

“Vâng!” Nam Cung Cẩm đáp lời rồi quay người đi, ngay cả một nụ cười cũng tiếc rẻ mà không thêm cho hắn.

Còn Mộ Dung Thiên Thu thì vén rèm cửa xe ngựa lên, nhìn nàng đi từng bước vào phủ Thừa tướng, câu hỏi mà hắn chần chừ mãi không hỏi ra kia, dần dần, hắn cũng đã tìm được câu trả lời cho bản thân. Yến Khanh, xem ra chúng ta thật sự không thể như trước được nữa. Càng không thể quay lại quãng thời gian không cần phân biệt người trên kẻ dưới mà cười đùa với nhau nữa rồi!

Hắn chán nản thở dài một tiếng rồi lạnh lùng nói: “Trở về!”

“Rõ!”...

...

Nam Cung Cẩm vừa về đến nơi, việc đầu tiên chính là phải tranh thủ thời gian vào phòng của nàng để thay quần áo của Đạm Đài Minh Nguyệt ra, miễn cho ai kia lại ghen tuông! Sau khi thay quần áo xong, nàng còn đặc ý là đã không bị phát hiện!

Nhưng vừa mới quay đầu nhìn thấy nét mặt hơi trầm xuống của người nào đó thì sự đặc ý tiêu tan ngay lập tức. “Híc, chuyện này, ta, chuyện đó...”

“Hừ.” Hắn hừ lạnh một tiếng, cũng không phải thật sự tức giận, có vẻ như đã biết chuyện xảy ra như thế nào. “Nàng làm thế để chuẩn bị cho chuyện sáng sớm mai?”

“Đúng!” Hôm nay đúng là cơ hội trời ban, vốn dĩ nàng chỉ có tám phần chắc chắn sẽ khiến cho Mộ Dung Thiên Thu trả lại Tiểu Kinh Lan, nhưng bây giờ thì nàng đã tự tin trăm phần trăm! “Lấy được vật kia về rồi à?”

“Lấy về được rồi.” Hắc thân nhiên trả lời.

Nam Cung Cẩm gật đầu: “Chuẩn bị đi, đêm nay đưa thứ kia cho Đạm Đài Minh Nguyệt!”

“Ừm.”

...

“Minh Nguyệt ca ca, huynh còn đứng đó làm gì thế?” Hách Liên Đình Vũ rất vui vẻ hỏi, nhưng quay đầu lại thì phát hiện ra người kia không nghe cô ta hỏi nên lập tức cảm thấy khó chịu.

Đạm Đài Minh Nguyệt lấy lại tinh thần, hắc cũng sửng sốt một chút, chính hắc cũng không biết hắc còn đứng đó làm gì. Nghe thấy cô nhóc này riu rít hỏi một lúc mà hắc thì không hề có hứng thú nên có chút bất đắc dĩ nhìn ra ngoài trời rồi nói: “Đã muộn như thế này rồi, muội không trở về nghỉ ngơi à?”

Nói chuyện với trẻ con chính là chuyện đau khổ nhất trong cuộc đời!

Hách Liên Đình Vũ nghe thấy thế thì có chút tức giận, đầu tiên là ngây ra khi cô ta nói chuyện, giờ lại còn đuổi khéo! Cô ta trợn mắt nhìn hắc, giậm chân một cái rồi hừ lạnh một tiếng và bỏ đi!

Đạm Đài Minh Nguyệt dở khóc dở cười đứng tại chỗ! Sao hắc lại xui xẻo đến mức phải cưỡi một cô nhóc ngây thơ như con gái hắc làm Vương hậu thế này cơ chứ!

Giữa lúc đang đau khổ, tai hắc khẽ nhúc nhích, xem ra là có khách đến, trên mặt hắc cũng hiện ra một nụ cười.

Một lúc sau, cửa bị đẩy ra, quả nhiên là hai người kia.

Sau khi đi vào Nam Cung Cầm ném phong thư trong tay mình cho hắn, sau đó nói thẳng vào vấn đề “Đồ người c ần đây, câu trả lời của ta đâu?”

Đạm Đài Minh Nguyệt bắt lấy phong thư kia, kẹp ở đầu ngón tay rồi lật qua lật lại, sau đó khẽ cười nói: “Làm sao ta biết được đây là đồ thật hay giả?”

Câu này vừa dứt, thân hình Nam Cung Cầm khẽ động, lao tới nhanh như chớp, Đạm Đài Minh Nguyệt nheo mắt lại, cảm giác được sự nguy hiểm ập tới, nhưng tốc độ của nàng quá nhanh khiến cho hắn không thể tránh kịp! Hắn đang muốn di chuyển sang vị trí khác thì cổ áo đã bị nàng túm lấy. Trong lòng hắn chỉ còn biết cảm thán: “Thân thủ nhanh quá!”

“Bớt nói nhảm đi! Mau nói tin ông c ần biết cho ông, đừng khiêu chiến với sự nhẫn nại của ông!” Trong mắt nàng hiện lên sát khí!

Đạm Đài Minh Nguyệt cười một tiếng, nhẹ nhàng vươn tay đánh ra, một luồng nội lực đánh tới tay Nam Cung Cầm, Nam Cung Cầm cũng không li ều mạng, thấy hắn ra tay cũng nhanh chóng thu tay mình lại. Nàng lạnh lùng nói: “Người nên biết nếu như bây giờ đánh nhau với hai chúng ta thì người chắc chắn không có phần thắng! Kể cả là người có gọi thêm người đến thì kết quả cũng là cùng chết mà thôi vì bản đồ đang ở trong tay người!”

Giọng điệu Nam Cung Cầm rất lạnh lẽo và vô cùng chắc chắn, thế nên làm cho Đạm Đài Minh Nguyệt cũng cảm thấy tin rằng đây chính là đồ thật! Hắn mở phong thư ra rồi chăm chú xem xét thật lâu, từ bố cục cho đến niên đại của giấy vẽ đều không thể phát hiện được vấn đề gì! Nhưng chính sự hoàn hảo này khiến cho Đạm Đài Minh Nguyệt có chút nghi ngờ trong lòng.

Hắn nghiêng đầu nhìn hai người một chút, giọng nói phong lưu hoa lệ của hắn vang lên: “Cứ đưa cho trẫm đơn giản như thế này, thật sự khiến trẫm không thể không nghi ngờ!”

“Thứ nhất, tính mạng của bà đây rất đáng giá! Thứ hai, con của ta bị Mộ Dung Thiên Thu đưa vào hoàng cung, chuyện này người cũng đã biết,

Mộ Dung Thiên Thu cũng không có cái gì đáng giá để ta mang mạng mình ra mà cống hiến! Tóm lại là bản đồ đã ở đây rồi, người tin hay không tự đi mà kiểm tra, nhưng hôm nay ta chắc chắn phải nhận được câu trả lời về ý nghĩa của dấu ấn màu đỏ này!” Nam Cung Cẩm biểu hiện rất lạnh lùng, nét mặt lại càng lạnh lẽo.

Đạm Đài Minh Nguyệt nhìn điệu bộ nàng không giống như là đang giả vờ, lời nói cũng hợp tình hợp lý nên cũng tin tưởng lời nàng nói. Dừng một chút, hắn nói: “Rất đơn giản, đây không phải là dấu ấn gì, mà là một loại giống như thủ cung sa vậy, nó được gọi là uyên ương kiếp, người nhìn kỹ một chút sẽ thấy cái dấu đó rất giống với hình dáng chim uyên ương!”

“Thì sao?” Lời này hắn nói không sai, khi Nam Cung Cẩm tìm kiếm biện pháp giải trừ nó cũng đã thấy hình dạng thứ này, nhưng nàng lại nghĩ rằng đây là hình “con vịt”.

“Đã là chim uyên ương, thì đương nhiên phải đi một cặp, cho nên...”

Nói đến đây, Bách Lý Kinh Hồng bỗng đưa tay kéo cánh tay Nam Cung Cẩm đi ra ngoài. Nam Cung Cẩm hơi ngớ ra, không hiểu rõ được hành động của hắn: “Này, làm gì thế?”

Đạm Đài Minh Nguyệt ở phía sau hai người lộ ra một nụ cười nhạt, cô nói thật to: “Nếu như trăm không đoán sai thì một cái dấu uyên ương kiếp khác là ở trên người Nam Cung Duệ!”

Câu này vừa nói ra, thân hình Bách Lý Kinh Hồng cứng lại một chút nhưng vẫn không nói gì, kéo Nam Cung Cẩm đi ra ngoài!

Còn Nam Cung Cẩm thì sửng sốt, Đạm Đài Minh Nguyệt biết thân phận của nàng?

...

“Đồ nhai, hãy coi chừng, bản đồ này chưa chắc đã là thật!” Một ông cụ râu trắng bước ra, mặc dù chuyện này không có liên quan gì mấy đến

chuyện hẳn định làm nhưng ông ta vẫn không muốn đờ đệ mình bị người ta lừa gạt.

Đạm Đài Minh Nguyệt cười cười: “Nhưng cách kết cấu, bố cục này đúng là tinh vi đến nỗi không có một kẽ hở! Nên, đây hẳn không phải đờ giả, ta phải cảm tạ sư phụ đã cho ta biết thân phận chân thật của những người này, cùng với cái gọi là uyên ương kiếp kia. Nhưng mà đường đường là Hoàng đế Nam Nhạc mà ngày nào cũng nhơn nhơn ở ngay dưới mí mắt Hoàng đế Tây Vỹ thì ngẫm lại cũng rất là kích thích!”

“Chính bởi vì hẳn là Hoàng đế Nam Nhạc nên con mới càng phải cẩn thận! Minh Nguyệt, nếu con có được một nửa sự điềm tĩnh của sư huynh con thì vi sư cũng đỡ phải lo lắng.” Người sư huynh mà sư phụ hẳn đang nhắc tới đó, lại chính là Mặc Quan Hoa.

Đạm Đài Minh Nguyệt cười một tiếng: “Sư phụ, sư huynh hơn đờnhi sáu tuổi, điềm tĩnh hơn cũng là bình thường mà? Nếu ngài rồi rãi không có việc gì làm thì đi kiếm sư nương đi, đừng có ở đây làm phiền ta cả ngày!”

“Vớ vẩn! Ta đã cao tuổi thế này rồi, kiếm sư nương cái gì nữa!” Một câu mắng này làm cho vẻ tiên phong đạo cốt kia bay sạch! Nhưng khi nhìn thấy nụ cười trên mặt tên tiểu đờnhi thì ông ta biết ngay lại bị chơi xỏ liềm mắng: “Cái thứ khi sư diệt tổ!”

“Ha ha ha... Thôi, đờnhi đi nghỉ ngơi đây, lão nhân gia ngài cứ tự nhiên nhé!” Hẳn nói xong thì đi vào phía trong các.

...

“Này, chàng kích động thế làm gì? Đạm Đài Minh Nguyệt vẫn chưa nói xong mà!” Uyên ương kiếp là cái gì, một dấu khác ở trên người Duệ ca ca, thế nghĩa là sao? Chẳng lẽ là...

Bách Lý Kinh Hồng nghe thế chột nấp chặt tay nàng. Hẳn lạnh lùng trả lời: “Uyen ương kiếp là một loại cấm chế trong truyền thuyết. Cách giải quyết là cả hai người có dấu ấn trên cơ thể phải động phòng với nhau. Nếu

không thì khi người lớn tuổi hơn đến ba mươi tuổi cả hai người đều sẽ chết.”

Hắn tưởng chuyện này chỉ là truyền thuyết, không ngờ lại thật sự tồn tại!

Động phòng?!

Nàng và Duệ ca ca á...? Chuyện này không khỏi quá buồn cười đi?!

“Còn biện pháp khác không?” Nếu nói như vậy, nàng cảm thấy thà chết đi cho xong.

Hít vào một hơi thật sâu, hắn nói rất gian nan: “Không biết.” Bởi vì cách giải quyết duy nhất hắn biết chính là cách vừa nói kia.

Nam Cung Cầm chợt nhớ tới tên thầy bói bên cạnh Thượng Quan Cận Duệ, Hách Liên Tháp Đặc, hắn là Đại vu sư, cũng là người thảo nguyên Mạc Bắc, Đạm Đài Minh Nguyệt biết chuyện này thì có khả năng hắn cũng biết! “Có lẽ còn có cách khác, ngày mai chúng ta đi hỏi tên Đại vu sư bên cạnh Duệ ca ca xem thế nào?”

Trực giác nàng mách bảo rằng người thầy bói kia có thể có biện pháp.

Bách Lý Kinh Hồng gật đầu, không có ý kiến gì. Trong lòng hắn đã bắt đầu tính toán xem cuối cùng nên giải quyết chuyện này như thế nào...

...

Sáng sớm hôm sau, Nam Cung Cầm và Bách Lý Kinh Hồng đều nặng nề tâm sự. Đầu tiên phải chờ người trong cung tới để giải quyết cho xong chuyện Quân Kinh Lan.

Chờ đến buổi trưa, quả nhiên là người trong cung tới, nói rằng Yến Kinh Lan bị bệnh, thái y đã khám và nghi ngờ bệnh đậu mùa!

Vì thế Thừa tướng đại nhân vốn đã bị cảm lạnh liền lập tức ngắt lỵm đi! Đồng thời, bệnh tình của y vô cùng nghiêm trọng, nằm liệt giường mất hết

ý thức, cứ mở miệng là lại gọi tên đứa con trai yêu quý của mình.

Mộ Dung Thiên Thu cũng đến thăm, còn đưa theo cả thái y, nhưng lúc đó, bệnh tình của Thừa tướng đại nhân đã ổn định, vừa nhìn thấy Hoàng thượng là khóc đến nát gan nát phổi, nói rằng Yến gia chỉ có một đứa con trai độc nhất, mong Hoàng thượng trả lại con mình, chờ nó khỏi bệnh thì lại đưa vào hoàng cung, còn nếu như không có biện pháp cứu chữa thì để nàng tiễn nó một đoạn đường.

Mộ Dung Thiên Thu nghĩ y bị bệnh liệt giường thế này, cũng là bởi vì hắn muốn đổi phò với tiểu tử này, nên mới bày trò cải tạo lại phủ Thừa tướng, còn khiến nàng bị ám sát rồi cuối cùng là bị bệnh đến nông nỗi này. Còn thêm cả Yến Kinh Lan cũng bị bệnh, các thái y cũng không có cách nào cứu chữa! Mặc dù hắn cảm thấy hôm qua mới đưa vào cung hôm nay đã bị bệnh là chuyện hơi kỳ lạ, nhưng thấy Yến Kinh Hằng như thế này hắn cũng không đành lòng nên ra lệnh trả lại đứa bé kia.

Thừa tướng đại nhân vô cùng cảm kích đứa tiên Hoàng thượng, nghe nói là vì cố gắng tiễn Hoàng thượng nên khi ra đến cổng còn suýt nữa ngã xỉu, bệnh tình có vẻ rất nguy kịch, khiến cho nghi ngờ trong lòng Mộ Dung Thiên Thu tiêu tan đi không ít.

Cuối cùng thì cũng đưa được Tiểu Kinh Lan trở về, khi đám cung nhân trở lại cung nói với Hoàng thượng là Thừa tướng đại nhân khi nhìn thấy tình trạng bệnh của đứa bé thì ngay lập tức ngã xỉu!

Cho nên Mộ Dung Thiên Thu không còn hoài nghi gì nữa.

Sau đó truyền lệnh cho Thừa tướng phải cách lý phủ Thừa tướng để phòng ngừa bệnh đậu mùa lây lan, việc Thừa tướng bị bệnh vẫn cố gắng chăm sóc đứa con bảo bối của mình khiến cho dân chúng khen ngợi không dứt...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 62: Cách Giải Uyên Ương Kiếp

Bên trong phủ Thừa tướng, Thừa tướng lẽ ra đang thoi thóp vì bệnh, chỉ còn lại một hơi cuối cùng đó bây giờ đang hí ha hí hửng tắm rửa cho Tiểu Kinh Lan. Tắm xong nàng cười: “Nhìn này, trên người đứa bé khỏi hết rồi đó?”

Nói xong nàng đưa đứa bé cho Thượng Quan Nhược Tịch, Thượng Quan Nhược Tịch đầu tiên là kinh ngạc một chút nhưng ngay sau đó nói: “Chuyện này cuối cùng là thế nào?”

“Rất đơn giản, lúc người trong cung tới đón, không phải là ta đã sờ vào mặt nó mấy lần à? Ngay lúc đấy ta đã bôi lên trên mặt nó thuốc bột thổi rửa, mặc dù tên của loại bột này nghe rất đáng sợ, nhưng không gây hại lắm với người, chỉ có tác dụng khiến cho người ngoài nhìn vào tưởng là bệnh đậu mùa hoặc bệnh sởi thôi. Thậm chí loại thuốc bột này còn có thể làm cho toàn thân đứa trẻ lên cơn sốt, tất nhiên là cơn sốt này chỉ người bên ngoài mới cảm nhận được, bản thân đứa trẻ thì không bị ảnh hưởng, hơn nữa là loại thuốc bột này thì chắc chắn thái y bình thường sẽ không phát hiện ra. Sau khi đứa trẻ được đưa về nhà thì ngâm trong rượu thuốc đặc chế một lúc là sẽ hết.” Nam Cung Cẩm cười nói ra toàn bộ câu chuyện.

Thượng Quan Nhược Tịch há hốc miệng, nàng không biết là thiên hạ lại còn có loại thuốc thần kỳ như thế, hơn nữa Nam Cung Cẩm còn có thể tính đúng hết tất cả mọi chuyện! “Thế sao cô biết được Mộ Dung Thiên Thu nhất định sẽ trả lại đứa bé?”

“Chuyện này quá đơn giản còn gì? Cô nghĩ xem, đậu mùa là bệnh gì? Hơn nữa còn là trong cung, bình thường, chỉ cần có người nhiễm bệnh hoặc có triệu chứng bệnh này là đã bị giết xong thiêu r ồi. Nhưng mà thân phận của Kinh Lan thì khác, Mộ Dung Thiên Thu giết không được mà để lại cũng không xong. Ta đưa nó về còn không phải là giải vây cho hắn sao? Đúng như kế hoạch thì ta sẽ truy ền ra tin tức nó bị bệnh r ồi đi gặp Hoàng thượng để khóc lóc kể lể một h ồi, quấy r ầy hắn mấy lần sẽ thành công, ai ngờ lần này ta lại bị ám sát, khiến cho Mộ Dung Thiên Thu cảm thấy áy náy với ta, nên mới trực tiếp đưa nó về” Nam Cung Cẩm rất kiên nhẫn giải thích cho Thượng Quan Nhược Tịch vấn đề này.

Chuyện này khiến cho Thượng Quan Nhược Tịch không thể ngậm được miệng lại, không nh ầm chữ, Nam Cung Cẩm này thật sự chỉ là từ một cung nữ biến thành Thừa tướng sao? Sao nàng cảm thấy tâm kế của đối phương căn bản còn thâm sâu hơn rất nhiều so với một người từng là phi tần trong cung như nàng thế. Chẳng lẽ bởi vì đối phương là đàn ông, cho nên... Phì phì! Nàng ấy cũng là đàn bà mà!

“Được r ồi, coi như là vật về chủ cũ, cô làm mẹ cũng có thể yên tâm r ồi nhé?” Nam Cung Cẩm tủm tỉm cười, nựng nựng khuôn mặt Tiểu Kinh Lan một chút r ồi rời đi.

Thượng Quan Nhược Tịch cũng cười r ồi nói đùa: “Ừm, yên tâm r ồi. Nhưng sau này cô gây ít chuyện thôi không lại liên lụy tới mẹ con ta!”

Nam Cung Cẩm cũng giả vờ nói: “Nương tử à, vợ chồng vốn là chim li ền cành, sao nàng lại lo lắng vì phu liên lụy mẹ con hai người chứ!”

“Cút, cút, cút! Thật đúng là, nói cứ như thật!” Thượng Quan Nhược Tịch đã rõ ràng, bàn về lòng dạ hiểm độc, bốc phét thành th ần, thì nàng tuyệt đối không thể sánh bằng người trước mặt.

Tiểu Kinh Lan mở to đôi mắt sáng nhìn hai người bọn họ, không biết là nghe có hiểu gì không, cứ tự mình chơi một mình thật vui vẻ, giờ giờ cái tay nhỏ r ồi cười rất thích thú. Do đó Nam Cung Cẩm lại nhéo nhéo nựng nựng cái mặt nhỏ trắng nõn nà của nó đến mấy lần nữa r ồi mới thôi.

“Được rồi, ta còn một số chuyện cần xử lý, ta đi trước.” Vấn đề duyên ương kiếp nhất định phải xử lý mới được!

“Cô đi đi, nhớ cẩn thận một chút.” Mặc dù nàng không biết có chuyện gì xảy ra gần đây, nhưng nàng lại biết không khí trong toàn bộ phủ Thừa tướng đều rất khó tả, dù sao thì nàng cũng từng là người trong hoàng cung và thế gia nên có thể cảm giác được tín hiệu nguy hiểm.

Nam Cung Cẩm cười lớn rồi nói: “Yên tâm, yên tâm, vi phu nhất định sẽ đặc biệt cẩn thận, tất nhiên sẽ không làm liên lụy mẹ con cô lần nữa!” Vừa dứt lời, không chờ Thượng Quan Nhược Tịch phát câu đã cười lớn rồi chạy đi.

Để lại Thượng Quan Nhược Tịch nhìn bóng lưng nàng một cách bất đắc dĩ, người này, thật sự là...!

...

Tại vườn hoa mai bên trong tướng phủ, một người mặc đồ trắng đang đứng yên lặng.

Từng bông hoa tung bay, tràn đầy không gian là mùi thơm thoang thoảng. Mái tóc đen của người kia khẽ bay trong gió, tựa như ánh trăng diêm xuyết trên không trung, khiến cho người ta cảm thấy như đang trong giấc mộng thần tiên.

Dáng dấp này giống như nàng đã gặp qua trong vườn lê. Nhưng khi đó, Nam Cung Cẩm vừa nhìn hắn một chút là hắn đã nhìn nàng rồi quay đầu đi, còn lần này, nàng lại có thể đi đến trước mặt hắn. Thế nên trong lòng nàng bỗng nảy ra suy nghĩ có khẩu vị rất nặng là... cái cảm giác làm vậy bản một vị thần tiên thế này, thực sự quá hạnh phúc!

Nhưng kỳ quái là hôm nay nàng đi đến trước mặt hắn mà không hề bị phát giác.

“Chàng đang nghĩ gì mà nghiêm túc thế?”

“Lấy hay bỏ.” Không như mọi hôm, hôm nay hấn tỏ ra rất dứt khoát, không im lặng hay suy tư rất lâu nữa mà trực tiếp phun ra hai chữ này.

Lấy hay bỏ? Nam Cung Cẩm khẽ cười: “Huynh nghĩ nhiều rồi, có lẽ còn chưa tới mức đấy đâu! Ai có thể khẳng định là không có biện pháp nào khác đâu, với lại, đến cuối cùng cũng chẳng qua là chết mà thôi. Chỉ là...” Chỉ là nàng không muốn Duệ ca ca phải chết cùng với nàng.

“Được rồi, đừng suy nghĩ nữa, cứ đi hỏi qua Duệ ca ca một chút trước đi, chuyện này còn chưa tới bước đường cùng đâu, hướng chi thuyền đến đâu cầ cầ tự nhiên thẳng.” Nói sai rồi, phải là, thế nào cũng có tia sáng lóe lên phía cuối đường hầm mới đúng chứ.

“Ừm!”

...

Ngoài cổng, Mộ Dung Thiên Thu bố trí mấy trăm người canh gác, nhưng lại không thể ngăn được Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cẩm đi ra ngoài, hai người bọn họ ra khỏi phủ một cách thầ không biết, quý không hay.

Sau khi bọn họ ra khỏi phủ một lúc, Mặc Họa cũng đi ra, khi đến cổng bị người của tướng phủ ngăn lại, nói là lệnh của tướng gia không cho ai đi ra ngoài vì trong phủ đang có người bị đậu mùa. Nhưng cuối cùng Mặc Họa nói ra thân phận của mình, lại thêm Thừa tướng cũng không hạ tử lệnh là không thể đi ra ngoài, cho nên người canh cổng không còn cách nào khác đành phải để cô ấy đi ra.

...

Phủ của Thượng Quan Cẩm Duệ.

Sau khi Nam Cung Cẩm tới, đã nói rõ lý do đến đây. Nghe nàng nói xong, Thượng Quan Cẩm trầm ngâm suy nghĩ. Hiển nhiên là hấn đã biết chuyện này, chỉ là hấn không nói ra, hoặc là mình vô ý mà cố tình bỏ qua.

“Ta nghĩ là, Đạm Đài Minh Nguyệt có thể biết tới chuyện này thì vị Đại vu sư Mạc Bắc Hách Liên Tháp Đặc kia cũng phải biết, cho nên tới đây hỏi một chút, xem xem có biện pháp nào khác không?” Trong khi chờ đợi, Nam Cung Cẩm chậm rãi nói.

Khóe miệng Thượng Quan Cận Duệ mỉm cười điềm tĩnh nói: “Đi mời Đại vu sư đến đây!”

“Vâng! Thiếu chủ!” Hạ nhân đáp lại, một lúc sau, Hách Liên Tháp Đặc mặt đầy râu quai nón được hạ nhân mời tới.

Vừa tới, hắn ta đã nhìn Nam Cung Cẩm với ánh mắt rất không thân thiện, theo hắn thấy, Nam Cung Cẩm quá tự tung tự tác, hoàn toàn ưỡng phi hết tất cả tâm tư tình cảm trước đây của quý phi nương nương. Dạng đàn bà con gái như thế này cũng không xứng là Công chúa của bọn hắn, còn người con nuôi Thượng Quan Cận Duệ kia thì lại ngược lại, gánh vác hết trách nhiệm của vương triêu Nam Cung trên vai mình. Thật đáng giá để hắn kính trọng!

Ánh mắt của hắn khiến cho Nam Cung Cẩm cảm thấy áy náy, hơi mất tự nhiên quay đầu đi chỗ khác, đối với chuyện này đúng là nàng hơi quá ích kỷ một chút.

“Thiếu chủ!” Hắn hành lễ với Thượng Quan Cận Duệ rồi đứng sang một bên chờ phân phó.

Thượng Quan Cận Duệ cũng không quanh co lòng vòng, hỏi thẳng hắn: “Đại vu sư, người có biết chuyện gì về uyên ương kiếp không?”

“Tất nhiên là biết! Uyên ương kiếp chính là cấm chế, trên thế gian không có mấy người có thể hạ loại cấm chế này, ta cũng không có khả năng này! Còn phương pháp giải trừ uyên ương kiếp thì chỉ cần hai người có dấu đỏ trên thân thể động phòng với nhau là được.” Hắn nói xong thì im lặng, không nói gì nữa.

Sở dĩ bí thuật uyên ương kiếp thất truyền nhiều năm như thế vì để hạ cấm chế này cần hao phí rất nhiều tinh lực mà tác dụng lại không quá lớn.

Khởi nguồn của duyên ương kiếp chỉ bởi vì một đôi quá yêu nhau nhưng bị gia tộc phản đối cho nên đi cầu thêm mệnh đại sư hạ cấm chế, cũng không phải ý nghĩa to lớn gì. Mà cách giải thì lại cực kỳ đơn giản, cho nên ai lại đi rồi việc làm chuyện này chứ?

Hắn vừa nói xong, trên mặt Nam Cung Cẩm và Thượng Quan Cận Duệ đều hiện lên vẻ xấu hổ, mà sắc mặt Bách Lý Kinh Hồng thì càng ngày càng nặng nề.

“Có phương pháp khác hay không?” Nam Cung Cẩm hỏi thăm.

Hách Liên Tháp Đặc thấy Nam Cung Cẩm hỏi liền nói: “Không có!”

Trong đáy lòng Nam Cung Cẩm cười khổ một tiếng, xem ra oán niệm của vị Đại vu sư này đối với nàng cũng rất lớn! Dừng một chút nàng nói: “Ta biết người không thích ta, nhưng mà cấm chế này không phải một mình ta bị, nếu như không có biện pháp nào khác thì Duệ ca ca cũng phải chết!”

“Hai người các người không thể động phòng sao?” Nói xong, trong ánh mắt hắn nhìn Bách Lý Kinh Hồng có vẻ khinh thường. Thật ra trong lòng hắn, hắn cảm thấy Công chúa hiện tại không xứng với Thiếu chủ, nhưng hắn lại luôn cảm thấy Thiếu chủ của hắn kìm nén sự ấm ức quá nhiều. Thiếu chủ không cảm thấy uất ức nhưng hắn cũng thấy uất ức thay cho Thiếu chủ!

“Đừng có nói bậy!” Lời này là Thượng Quan Cận Duệ nói, nụ cười trên mặt cũng đồng thời biến mất không thấy đâu nữa, hắn rất không vui nhìn Hách Liên Tháp Đặc! Nói như thế sẽ khiến cho trong lòng Cẩm Cẩm và Bách Lý Kinh Hồng có khúc mắc.

Hách Liên Tháp Đặc ngoan ngoãn ngậm miệng lại, trong lòng mặc dù còn có chút không phục, nhưng trên mặt đã không có biểu hiện gì.

Thượng Quan Cận Duệ tự nhiên cũng biết tính tình của hắn, mặc dù sắp năm mươi tuổi, nhưng tính tình vẫn giống như lão ngoan đồng. Nói gió lại là mưa, tính tính thì ngang ngạnh.

“Suy nghĩ kỹ một chút xem còn có biện pháp gì hay không, chủ nhân của người đây còn chưa muốn chết trẻ!” Lời này của Thượng Quan Cận Duệ mang theo ý cười, hắn đã khôi phục lại được dáng vẻ đi êm tĩnh kia.

Chuyện Nam Cung Cẩm, Hách Liên Thập Đặc không muốn quan tâm nhưng chuyện này lại liên quan đến Thượng Quan Cận Duệ, làm cho hắn nhất định phải lưu tâm! Suy tư một lúc hắn nói: “Ta nhớ trên một quyển sách có ghi chép về uyên ương kiếp, các người chờ ta đi tìm một chút!”

“Ừm, đi đi!” Thượng Quan Cận Duệ phân phó.

Hách Liên Thập Đặc đáp một tiếng rồi đi ra.

Mà Nam Cung Cẩm cũng đã thấy một chút ánh rạng đông hi vọng, bắt đầu đứng ngẩn không yên, mà sự bất an đầy bên trong còn mang theo chút hưng phấn và thấp thỏm! Bách Lý Kinh Hằng quay sang nhìn nàng một chút, ánh mắt sắc bén rất tĩnh lặng, mang theo sự trấn an sâu sắc, làm cho trong lòng Nam Cung Cẩm như có thêm nhiều sức mạnh.

Chờ đợi dài đằng đẳng, nhất là không biết chờ đến bao giờ, và đặc biệt là sợ kết quả không như mình mong đợi. Đợi khoảng thời gian chày hết một nén nhang, Hách Liên Thập Đặc cầm một cuốn sách có vẽ hình đồ đằng cổ quái đi vào. Hắn vừa đi vừa ôm đầu, có chút hoang mang nói: “Trong sách này viết, uyên ương kiếp ngoại trừ giải pháp kia còn có một loại giải pháp chính là một trong hai dấu ấn trên thân thể hai người biến mất mới có thể hóa giải cấm chế, nhưng mà câu này nghĩa là gì? Tại sao ta không thể nào hiểu được rõ ràng?”

Không chỉ hắn không rõ, mà ở đây cơ bản không ai có thể hiểu rõ. Cho dù là xảo trá như Nam Cung Cẩm, thông minh như Bách Lý Kinh Hằng, trầm ổn như Thượng Quan Cận Duệ, thì ba người này đều không hiểu! Một trong hai dấu ấn trên người biến mất? “Như thế nào thì là biến mất?”

“Không biết!” Hách Liên Thập Đặc cũng rất khó hiểu, đây hiển nhiên là chuyện không thể tưởng tượng được trong nhiều năm qua của hắn!

Do đó, ba người còn lại lại đưa mắt nhìn nhau!

Chẳng lẽ có thể trở về tẩy sạch cái dấu ấn này đi hay sao? Nam Cung Cẩm nói: “Có thể cho ta xem quyển sách trên tay người một chút được không?”

Hách Liên Thập Đặc hừ lạnh một tiếng, ném quyển sách trong tay mình cho nàng! Nhưng trong lòng thì lạnh lùng chế giễu, hẳn cũng không tin nàng có thể xem hiểu được chữ viết của Mạc Bắc. Đáng tiếc, sự thật khiến hẳn phải thất vọng rồi, Nam Cung Cẩm lại có thể hiểu được. Lúc trước ở Bắc Minh, nàng muốn học y thuật của Quân Lâm Uyên, nên nàng đã học loại chữ này được bảy tám phần. Trên đó đúng như Hách Liên Thập Đặc nói, chỉ ghi như thế mà thôi.

Xem tiếp đoạn sau thì đã nói sang chuyện khác rồi.

“Đi về trước đã.” Bách Lý Kinh Hồng nói, cứ biết thế đã, sau khi về lại tiếp tục nghĩ biện pháp giải quyết, bây giờ cứ ở đây giảng co cũng vô dụng, hơn nữa toàn thân hẳn đều đang cảm thấy không thoải mái.

“Chờ ta một chút, ta còn có một số việc muốn nói với Duệ ca ca.” Nam Cung Cẩm nói, nhìn Bách Lý Kinh Hồng và ra hiệu hẳn tránh đi một lúc, không phải là không để hẳn nghe thấy mà là nếu Bách Lý Kinh Hồng không có ở đây thì sẽ dễ nói chuyện hơn nhiều.

Bách Lý Kinh Hồng thấy ánh mắt của nàng, cũng hiểu được hàm ý nàng biểu đạt, không nói nhiều, chỉ gật nhẹ đầu rồi bước ra ngoài, lại cảm thấy không thoải mái thêm chút nữa. Hách Liên Thập Đặc cũng biết ý lui ra ngoài, ra tới cửa còn rất quan tâm mà đóng cửa lại.

“Soạt!” một tiếng, Thượng Quan Cẩm Duệ gấp lại quạt giấy thủy mặc trong tay mình lại, cười nói: “Cẩm Cẩm muốn nói gì?” Nàng trịnh trọng như vậy, định nói chuyện đại sự gì chẳng?

Nam Cung Cẩm trầm ngâm một lát, hít vào một hơi thật sâu, sau đó nói: “Chuyện này... đã luân quần trong lòng ta từ rất lâu rồi, ta muốn khuyên huynh từ bỏ ý nghĩ khôi phục vương triều Nam Cung đi!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 63: Vương Triều Nam Cung

Vừa nghe xong câu này, sắc mặt Thượng Quan Cẩn Duệ lập tức lạnh xuống, ngay cả nụ cười hòa nhã cũng biết mất không còn dấu tích: “Đây là ý muội hay là ý của Bách Lý Kinh Hông?”

“Duệ ca ca, trong lòng huynh biết rõ đây là ý ai mà?” Nam Cung Cẩm nhìn thẳng hấn, cũng biết hấn sẽ tức giận, cho nên mới hỏi như thế.

Thượng Quan Cẩn Duệ nhìn ánh mắt của nàng, hít vào một hơi thật sâu, kìm nộ khí đầy bụng mình xuống, lại tiếp tục nói: “Cẩm Cẩm, muội có hiểu hay không, muội và ta khác nhau! Muội là Công chúa, muội có thể lựa chọn là có muốn báo thù hay không, nhưng ta không giống như thế, ta là do Mộ quý phi, mẫu thân của muội nhật v ề khi du ngoạn Giang Nam, Nam Cung Duệ ta nợ Vương triều Nam Cung một ân huệ to lớn, cho nên trách nhiệm này, ta nhất định phải gánh vác!”

“Ta hiểu, nhưng Duệ ca ca à, ta nghĩ trong lòng huynh cũng rất rõ ràng, phục quốc, căn bản cũng không có khả năng. Cho dù huynh có năng lực đến mức nào, cũng không thay đổi được lòng người!” Cũng không phải là nàng bất hiểu, cũng không phải nàng không muốn khôi phục vinh quang của gia tộc Nam Cung, mà là nàng không muốn Duệ ca ca và nàng dùng sinh mệnh đi làm một việc căn bản cũng không có ý nghĩa và không có khả năng thành công. Tất cả mọi chuyện liên quan tới Nam Cung hoàng triều, nàng đã bắt đầu đi ều tra từ lâu rồi!

Sử sách đã ghi chép rõ ràng trong lịch sử của vương triều đã xuất hiện bao nhiêu bạo quân! Việc ác ngạt trời, tội lỗi ch ờng chất! Toàn bộ vương

triều đã mục nát từ gốc rễ, đến thời kỳ của phụ vương nàng, toàn bộ vương triều đã làm mất hết lòng dân rồi! Cho dù là phụ hoàng có tài năng kinh thiên động địa, cũng không thể vãn hồi bại cục, cho nên dẫn đến tất cả mọi chuyện trước kia phát sinh, mà không hề có bạo động. Nếu như vương thất Nam Cung được bách tính ủng hộ, thì hai Hoàng đế của Hoàng Phủ gia và Bách Lý gia kia, chắc chắn đã không thể sống mà đi ra được khỏi vương triều Nam Cung, mà đã bị dân chúng giết giữa đường rồi!

Cho nên mới dẫn đến việc người trong thiên hạ nói là bốn nước trong thế chân vạc, hầu như không có người nhắc đến Vương triều Nam Cung, nàng từng để cho người đi dò hỏi về vương triều Nam Cung hỏi qua, không phải mọi người quên đi Vương triều Nam Cung, mà cơ bản là không dám nhắc tới cái triều đại kinh khủng đó. Trong ấn tượng của mọi người, Vương triều Nam Cung cùng với Thương triều của thời đại Trụ Vương không khác nhau là mấy. Thượng Quan Cận Duệ cho dù có đại tài, không chế trong tay lực lượng bộ đội thần bí không kém ai, nhưng không có được lòng dân thì cũng vô dụng mà thôi!

“Ta hiểu!” Thượng Quan Cận Duệ gật đầu cười khẽ, cũng không biết là chán nản hay thoải mái, trong lòng bỗng có cảm giác nhẹ nhõm. Kỳ thật hẳn cũng biết, cái gọi là phục quốc căn bản là không khả năng, bởi vì toàn bộ thiên hạ không ai hi vọng khôi phục Vương triều Nam Cung. Nhưng hẳn lại không thể không lừa gạt mình là có thể, chỉ cần mình cố gắng, là nhất định có thể, bằng cách tự ám thị bản thân, để cho mình kiên định hơn việc gánh vác trách nhiệm trên vai.

Nam Cung Cầm khẽ thở dài: “Nếu huynh đã biết, vậy thì cần gì phải như vậy?” Biết rõ là chuyện phí công, nhưng vẫn muốn làm, có phải rất giống nàng hay không?

“Nhưng dù cho biết rõ. Ta cũng không thể buông bỏ đi trách nhiệm này, bởi vì đây là trách nhiệm không thể trốn tránh của Nam Cung Duệ ta, muội hiểu không? Có nhiều thứ, biết rõ là dù có liều hết tất cả để làm, cũng không thể được, nhưng lại không thể vì như thế mà từ bỏ. Có nhiều thứ, cần kiên trì rất nhiều mà không cần lý do, chỉ vì nó cần được kiên trì.” Thượng Quan Cận Duệ cười, nói ra rất nhiều lời này, nhìn Nam Cung Cầm

với ánh mắt mang theo vẻ tang thương cùng bất đắc dĩ, cũng giống như đang nhìn một tiểu nha đầu không hiểu chuyện.

Nam Cung Cầm cười lạnh một tiếng: “Thật đúng là một suy nghĩ quý quái! Ta là Công chúa chính tông đây mà còn không định làm chuyện vô vị này, ta chỉ dự định tự tay đâm chết Bách Lý Ngạo Thiên thôi. Có đôi khi việc con người ta kiên trì với những việc người ta nghĩ rằng nên kiên trì ấy, cũng không có gì là sai cả, nhưng nếu không nỡ từ bỏ khi nên từ bỏ, đó chính là ngu xuẩn!”

Câu này vừa nói ra, Thượng Quan Cẩm Duyệt bỗng sửng sốt một chút, hẳn chưa từng nghĩ tới một tiểu nha đầu cũng có tầm nhìn như thế này. Nhìn như là cực đoan và không có đạo lý gì, nhưng nếu suy nghĩ kỹ càng, thì lại có thể hiểu được ý chân thành trong đó. Thế nhưng mà...

Thấy hẳn có vẻ đã nghe ra rồi, nhưng không chịu tiếp thu, Nam Cung Cầm bỗng thở dài một hơi, nhìn chăm chú vào mắt hẳn, nói rõ từng chữ từng chữ: “Nếu như là ta hi vọng huynh từ bỏ thì sao?” Nàng không muốn Thượng Quan Cẩm Duyệt lãng phí thời gian và sinh mệnh của mình vì một chuyện vô vị, bởi vì nàng có thể đoán được, một triều đại không có dân chúng làm hậu thuẫn, kết quả cuối cùng mà Thượng Quan Cẩm Duyệt có thể có, sẽ chỉ có một, đó là chết trẻ!

Mắt phượng của nàng và đôi mắt như mặc ngọc của hẳn nhìn vào nhau, cùng nhìn một lúc lâu, một người thì kiên trì, một người thì yên lặng.

Khoảng chừng nửa khắc đồng hồ, Thượng Quan Cẩm Duyệt bỗng bật cười, tiếng cười như tiếng than nhẹ, rõ ràng là đã thua trong trận đối chiến! Duỗi ra bàn tay thon dài vuốt vuốt tóc nàng rồi nói: “Cầm Cầm, hình như muội luôn luôn hiểu rõ ràng, nên làm như thế nào, mới có thể thuyết phục được ta!”

Nàng có đạo lý của nàng, hẳn tất nhiên cũng có đạo lý của hẳn. Cho nên cho dù là nàng nói có lý, hẳn cũng có thể kiên trì tín niệm trong lòng hẳn không thay đổi. Nhưng khi nàng tự nhiên hỏi hẳn, nếu như là ta hi vọng huynh từ bỏ thì sao?

Chỉ cần một câu đó của nàng là đủ để cho tín niệm hần giữ vững vài chục năm sụp đổ! Từ khi còn bé, nàng đã biết làm thế nào để có thể thuyết phục hần, chỉ cần nàng làm mặt lạnh, cau mày, cho dù là yêu cầu vô lý hần cũng đều sẽ đáp ứng, không ngờ sau khi lớn lên, vẫn là như thế.

“Duệ ca ca, coi như huynh đã đồng ý rồi nhé?” Nam Cung Cẩm cười khẽ.

“Muội đã hi vọng, sao ta có thể không đáp ứng!” Ta luôn luôn nguyện ý làm muội vừa lòng. “Chuyện uyên ương kiếp kia, muội không cần phải lo lắng, ta sẽ có biện pháp!”

“Huynh có biện pháp ư?” Nam Cung Cẩm ngó người, sao nàng không nghĩ ra nhỉ?

Đôi mắt điềm tĩnh của hần thản nhiên nhìn nàng, cười nhẹ nói: “Tin tưởng Duệ ca ca đi, chẳng lẽ ta mà còn có thể gạt muội sao?”

Nam Cung Cẩm gật đầu: “Nhưng ta không muốn vì cái uyên ương kiếp, mà Duệ ca ca phải nghĩ đến một biện pháp máu chó nào cả, ví dụ như vì ta mà hi sinh tính mệnh, để hóa giải cấm chế này!”

“Ha ha...” Lời này trực tiếp khiến Thượng Quan Cẩm Duệ phì cười ra tiếng! Hần cười, trước nay vẫn tao nhã lễ độ, hoặc lãnh đạm xa cách, duy chỉ có hôm nay là nụ cười thực sự, cũng rất đẹp đẽ: “Đầu của muội toàn nghĩ những thứ gì bên trong thế? Cái gì mà hi sinh tính mệnh, nhưng đúng là máu chó thật, ha ha ha...”

Nụ cười này khiến cho Nam Cung Cẩm đành phải cười trừ! Trong tiêu thuyết, chẳng phải có rất nhiều nhân vật nam hi sinh tính mạng của mình vì nữ chính sao? Cho nên vừa mới nhìn thấy dáng vẻ thâm trầm của hần, nàng lập tức nghĩ tới chuyện này, không ngờ lại là tự mình đau khổ đa tình, cuối cùng còn bị chế giễu! “Thôi, không cho huynh cười nữa, ta đi về trước!”

Hớ ời là hồ! Thật mất mặt!

“Um, mọi v ề trước đi, sợ là có người đã đợi lâu lắm rồi!” Thượng Quan Cận Duệ cười trên gheo.

Nam Cung Cẩm quay đầu chăm chú nhìn h ắn một chút, trong mắt ch ứa sự khinh bỉ vô hạn: “Huynh đủ rồi đấy, huynh nên tự xử lý chuyện của huynh ở đây trước đi rồi nói sau, đã hai mươi lăm tuổi rồi, sắp tới là hai mươi sáu tuổi, vậy mà còn không biết xấu hổ gi ữa c ột người ta! Ta thấy Mộc cô nương cũng không tệ, huynh nên suy nghĩ cho kỹ!”

Nàng nói xong cũng không nhìn sắc mặt của h ắn nữa, xoay người rời đi. Ở tri ều đại này, nam giới đa số là lập gia đình khi vừa tới ngưỡng hai mươi tuổi, như Thượng Quan Cận Duệ hay Lãnh Tử Hàn như thế này đ ều là hiếm thấy!

Nam Cung Cẩm vui sướng hài lòng rời đi, Thượng Quan Cận Duệ lại có chút buồn vô cớ nhìn bóng lưng của nàng. Cẩm Cẩm nói... Mộc cô nương không tệ, sao h ắn lại không biết Mộc cô nương không tệ chứ? Chỉ là, h ắn không xứng, không xứng với một tấm chân tình của nàng. Tim của Thượng Quan Cận Duệ, từ trước đến nay đ ều không hoàn chỉnh, trong lòng của h ắn có rất rất nhiều trách nhiệm và gánh nặng, nhất là Cẩm Cẩm. Hơn nữa chính là những trách nhiệm và gánh nặng này thực sự quá nặng! Quá nặng! Ép tới nỗi khiến h ắn hoàn toàn không thở nổi, h ắn không lấy ra được tình cảm hoàn chỉnh để đáp lại Mộc cô nương, cho nên, h ắn chỉ có thể cự tuyệt và cự tuyệt!

H ắn cũng không biết, rốt cuộc đối với h ắn thì Cẩm Cẩm có địa vị gì. Nhưng h ắn lại biết, dù h ắn có chết vì Cẩm Cẩm, thì h ắn cũng không thể vứt bỏ trách nhiệm! Vì h ắn như thế, nên h ắn biết lấy cái gì để mà đối diện với mối tình cu ồng si của Mộc cô nương, sẵn sàng chịu lạnh nửa năm ở Thiên Sơn chỉ vì một tấm áo lông ch ần chống lạnh cho h ắn chứ? Chỉ e rằng đến cuối cùng h ắn sẽ nợ nàng cả đời này.

Có đôi khi h ắn nghĩ, năm đó mình cứu nàng, cuối cùng là đúng hay sai. Nếu như là người khác cứu được thì cuộc đời của nàng, biết đâu lại là một phong cảnh khác?

...

Nam Cung Cầm ra ngoài, thấy ngay Bách Lý Kinh Hồng đang đứng cách đó không xa chờ nàng, nhìn như lạnh lùng, nhưng lại không khó để người ta cảm nhận được bên dưới vẻ yên lặng kia là sự lo lắng cùng bất an.

“Chàng đang sợ cái gì vậy?” Nam Cung Cầm trêu tức nói.

“Không có gì.” Hắn trả lời nhanh chóng, nhưng cũng chính vì trả lời nhanh như vậy nên càng lộ ra vẻ giấu đầu lòi đuôi.

Nam Cung Cầm cũng không nói gì, nắm lấy tay của hắn rồi đi, vừa đi vừa nói: “Đừng nghĩ nhiều! Ta chỉ nói để Duệ ca ca từ bỏ một số chuyện không nên kiên trì nữa, về phần uyên ương kiếp, hình như hắn đã có biện pháp giải quyết, nói ta cứ yên tâm là được.”

“Ừm.” Có biện pháp giải quyết? Trong mắt Bách Lý Kinh Hồng cũng hiện lên vẻ khó xử, có thể có biện pháp gì giải quyết chứ? Làm biến mất dấu ấn đỏ trên thân một người à, dấu ấn đỏ kia xem ra là không thể nào rửa đi, chẳng lẽ lột bỏ một lớp da đi? Nếu thật sự lột đi một lớp da, cũng sẽ không biến mất mà? Suy nghĩ trong đầu hắn dừng lại, bỗng nhiên nghĩ tới đi đâu gì...

“Cầm Nhi...” Hắn nhìn không được gọi nàng một tiếng, nhưng lại cảm thấy cần phải cân nhắc.

“Ừm?” Nam Cung Cầm không hiểu, quay đầu nhìn khuôn mặt nghiêng tinh xảo của hắn, nàng lại càng cảm thấy mờ mịt hơn.

Bách Lý Kinh Hồng trầm ngâm một lát, cuối cùng vẫn lựa chọn ngậm miệng không nói. “Không có gì.”

Thượng Quan Cẩn Duệ muốn làm như thế nào, là chuyện của hắn. So với biện pháp khác thì đây có vẻ cũng là một biện pháp tốt, hơn nữa cũng không hẳn đúng như hắn nghĩ, hắn không cần nhiều phải nói nhiều.

...

Trở về phủ Thừa tướng, tất nhiên là phải đi cửa sau, từ xa đã nhìn thấy Băng Tâm đứng ở cửa sau phủ Thừa tướng, xem ra cô ấy đang bị người ta ngăn cản.

Nam Cung Cầm nhíu mày, quan hệ của nàng với thanh lâu luôn đều là kín đáo, miễn cho bị người khác hoài nghi, nếu để người ta biết nàng và Băng Tâm có gặp nhau, vấn đề mà nàng phải đối mặt chắc chắn sẽ không nhỏ! Băng Tâm không lỗ mãng như người khác, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Nghĩ thế, nàng và Bách Lý Kinh Hồng liếc nhau một cái, đầu tiên, cả hai đều tung người nhảy lên, tránh khỏi tai mắt của Mộ Dung Thiên Thu, vào phủ Thừa tướng. Sau đó họ giống như đang đi dạo mát, đi loanh quanh bốn phía. Cuối cùng cũng có hạ nhân nhìn thấy bọn họ, gọi: “Tướng gia, tướng gia!”

“Có chuyện gì?” Nam Cung Cầm giả ngu.

“Ngoài cổng có một tú bà tên Băng Tâm tìm ngài, nói là cô gái có quan hệ với ngài thân thể khó chịu, cho nên xin mời ngài đi thăm cô ấy một chút!” Hạ nhân vừa nói vừa nhìn sắc mặt Bách Lý Kinh Hồng, sợ gây ra mâu thuẫn không nên có.

Trên mặt Nam Cung Cầm không biểu hiện gì, nhưng trong lòng thầm khen ngợi sự thông minh của Băng Tâm! “Người mời nàng vào đi!”

“Rõ!” Hạ nhân vừa đi ra cửa vừa cảm thấy kỳ quái, Thừa tướng cũng có thể cho loại nhân vật như tú bà của kỹ viện vào cửa sao? Thừa tướng đại nhân không phải là điên rồ chứ? Nếu chuyện này bị truyền đến tai các thế gia khác, không chừng Thừa tướng đại nhân còn bị chế giễu.

Cũng không lâu lắm, Băng Tâm được đưa vào, trên mặt đầy vẻ sốt ruột! Vừa nhìn thấy Nam Cung Cầm, kích động đến nỗi suýt thì tự tát vào mặt mình mấy cái!

“Cô có chuyện gì vậy?” Nam Cung Cầm nhìn cô ấy, cảm thấy có chút kỳ quái, nàng chưa từng thấy Băng Tâm có tâm trạng như thế này bao giờ.

Băng Tâm nhìn quanh một vòng, thấy xung quanh đều không có ai khác, giậm chân một cái, nói: “Chủ nhân, không xong rồi! Linh Nhi có thai rồi!”

“Cái gì?!” Nam Cung Cẩm tưởng mình đang nằm mơ, nàng không nghe lầm chứ?

Bách Lý Kinh Hồng cũng kinh ngạc một chút, không nghĩ tới thủ hạ một tay mình bả dưỡng ra lại xảy ra chuyện hoang đường như thế này khi đang làm nhiệm vụ.

“Không thể nào... chờ một chút, mấy ngày trước ta trông thấy nàng, chẳng phải vẫn bình thường sao?” Mới qua có mấy ngày mà đã mang thai rồi, làm sao có thể phát hiện nhanh như vậy chứ!

Băng Tâm lập tức cảm thấy càng ảm ức trong lòng: “Chuyện này cũng đều tại ta, lúc đó ngài cùng Hoàng thượng đi đánh trận, Linh Nhi lại đem lòng yêu thích một công tử, mà người công tử kia lại thường xuyên ở cùng một chỗ với ngài, cho nên ta đoán nhân phẩm sẽ không quá xấu, nên giật dây Linh Nhi ra ngoài hẹn hò với hắn, giao toàn bộ chuyện của thanh lâu giao cho ta xử lý, ai biết... Ai!”

“Cuối cùng là hai người đó không kiểm soát được cảm xúc, sau đó...?” Kỳ thật loại chuyện này tại thời hiện đại thực sự rất hay gặp! Nam nữ phát sinh chuyện kia đều là rất bình thường, đương nhiên, cũng có không ít người xui xẻo mang thai, ở kiếp trước chuyện nàng nghe thấy nhiều nhất là cô gái nào đó mang thai rồi gã đàn ông kia chạy trốn. Để lại hậu quả khổ sở của hắn làm ra cho cô gái kia xử lý, gã đàn ông kia sẽ không chạy luôn rồi chứ? Phải rồi, Băng Tâm nói gã đàn ông kia thường xuyên đi với mình? Địch! Sẽ không phải là Mị Văn Dạ chứ?!

Băng Tâm nói đầy tức giận: “Ta cũng không biết bọn họ có chuyện gì, chỉ là hôm trước ta đi tới phòng Linh Nhi, lại trông thấy cô ấy chuẩn bị uống thuốc độc! May mà ta thông minh, rống lên một câu nếu cô ấy chết, ngài sẽ rất đau lòng nên cô ấy mới dừng lại! Sau đó cô ấy ôm ta khóc, nói là hôm đó hai người uống nhiều quá, sau đó...”

“Vậy cô có thể nói cho ta biết người đàn ông kia là ai hay không?”
Đừng nói đúng là Mị Văn Dạ, nếu thật sự là Mị Văn Dạ thì Linh Nhi thảm
rồi!

“Là... Là Định Viễn Hầu, Lãnh Vũ Tàn!” Bằng Tâm rất đau đầu nói ra,
là ai chẳng được, nhưng cố tình lại là hoàng thân quốc thích, Linh Nhi gặp
gỡ hẳn tại thanh lâu, đương nhiên cũng bị xem là gái lầu xanh, để cô
nuơng đầy lạnh lùng và ngạo khí như Linh Nhi làm thiệp cho người ta, sợ
là đánh chết cô ấy cũng không cam lòng. Nhưng xuất thân như vậy muốn
làm Hầu phủ phu nhân, không phải đang nói đùa chứ?

Á à! Hóa ra là tên Lãnh Vũ Tàn hũ nút kia, Nam Cung Cẩm suy nghĩ
một chút, phát hiện ra đúng là hẳn và Linh Nhi rất xứng đôi, bởi vì hai
người này đều hũ nút, kiêu lời như nhau! Đúng là rất thích hợp, mà tiếng
tấm của tên tiểu tử Lãnh Vũ Tàn đó không tồi, không hề giống tên Mị Văn
Dạ kia thị thiệp thành đàn, thiếu gia ăn chơi, càng nghĩ càng thấy hẳn là
một sự lựa chọn không tệ! “Lãnh Vũ Tàn biết chuyện này chưa?”

“Biết rồi, nhưng lão Hầu gia cũng không phải người tốt, lúc hẳn đi nói
chuyện với ông ta, liền bị ông ta giam lỏng. Hôm qua Hầu phủ còn cho
người truyền lời tới nói là hài tử thì bọn hẳn muốn, nhưng Linh Nhi là gái
lầu xanh, không thể lấy về nhà, sẽ làm mất hết thể diện gia đình, chờ hài
tử được sinh ra thì bọn hẳn sẽ đưa đi.” Bằng Tâm thực sự rất muốn mắng
chửi bọn hẳn, mẹ nó, đều là một đám không ra gì! Gái thanh lâu thì không
phải là người sao? Nhưng trong lòng cô cũng rất rõ ràng, những nhà được
gọi là nhà cao cửa rộng, gia thế, nề nếp ấy, thực chất trong đầu họ đều bản
thủ vô cùng, loại chuyện này là rất phổ biến!

“Nói cách khác, các cô còn không gặp được Lãnh Vũ Tàn, cho nên cũng
không biết là hẳn thật lòng hay giả dối sao?” Nam Cung Cẩm lạnh giọng
hỏi.

Bằng Tâm hơi sợ hãi gật nhẹ đầu, không dám nhìn sắc mặt Nam Cung
Cẩm. Chuyện này đúng là cô làm không ổn, bản thân cô vốn là người trong
thanh lâu, cho nên gan to bằng trời, cũng không phải là chuyện lớn gì, nếu
thật sự không may mắn có thai, cô cũng có thể vui sướng, thoải mái sinh

đưa bé ra, nuôi lớn, rồi xúi giục con mình đối nghịch và phá hoại tên khốn kiếp kia! Nhưng Linh Nhi thì lại không giống như thế, cô ấy vốn là một cô nương trong sạch, gia giáo, chỉ đi làm trợ thủ cho mình mà thôi!

Nam Cung Cầm móc một chiếc bình sứ nhỏ từ tay trong áo ra, đưa cho Băng Tâm, sau đó thì thắm một lúc vào tai cô ấy, khiến cho sắc mặt Băng Tâm khi nghe được lúc đỏ lúc trắng! Sau khi nghe xong cô nuốt một chút nước bọt, cảm thán nói: “Chủ nhân, cô muốn giày vò bọn hắn như vậy sao?”

“Gây ra chuyện như thế này để ta phải gánh, đương nhiên là phải giày vò rồi. Hơn nữa, ngoại trừ làm như vậy, cô còn có cách nào tốt hơn sao?” Linh Nhi và Lãnh Vũ Tàn làm như vậy là chuyện tự do của hai người bọn họ, nhưng Nam Cung Cầm lại không thích đến lúc xảy ra chuyện thì nàng mới biết, cho nên giày vò nhỏ nhỏ một chút, là rất cần thiết. Mà nàng làm như vậy, không phải là vì giày vò hai người bọn họ không thôi, còn là vì để bọn hắn cuối cùng có thể có được hạnh phúc nữa! Nàng thật sự là quá vĩ đại!

Băng Tâm nuốt nước bọt một chút rồi nói: “Chủ nhân, ta không có biện pháp tốt hơn. Nhưng như vậy có phải là quá đen tối không?”

“Quá đen tối? Học của hắn mà ra đấy!” Nam Cung Cầm nhìn Bách Lý Kinh Hồng rồi nói, không cho hắn một chút mặt mũi nào!

Bách Lý Kinh Hồng nhẹ nhàng ho khan một tiếng, lúng túng quay đầu đi...

Băng Tâm sững sốt nhìn người đàn ông đang lúng túng ngượng ngùng kia một chút rồi sau đó cười trộm một tiếng, che miệng đi về..

...

“Cô ấy đã đi rồi, huynh còn vẹo cổ đi làm gì?” Nam Cung Cầm nhìn tên mà đầu đã nghiêng tới tận chân trời, mở miệng trêu ghẹo.

Hắn quay đầu lại, thản nhiên nhìn nàng, hơi bu òn bực một chút. Nhưng cũng ngay lúc đó, Nam Cung Cẩm chợt cảm giác được cánh tay phải của mình như đang bị lửa đốt: “Chuyện gì đang xảy ra?”

“Sao thế?” Giọng hắn bất giác mang theo vẻ sốt ruột.

Nam Cung Cẩm chỉ cần môi dưới, tay trái nắm lấy cánh tay phải của mình, không nói lời nào. Chỗ có cảm giác bị lửa đốt, chính là chỗ có dấu ấn màu đỏ. Bách Lý Kinh H òng không nói hai lời, ôm nàng lên, đi nhanh về phía gian phòng của nàng.

Sau khi đi vào, hắn giật tay áo bên phải của nàng ra, li ền trông thấy dấu ấn màu đỏ vốn là màu đỏ nhạt, đang chậm rãi biến thành màu đỏ lửa, mà sắc mặt Nam Cung Cẩm càng đau khổ dữ tợn hơn. Nàng cần môi dưới như muốn cắn nát ra!

Bách Lý Kinh H òng đưa tay hắn tới cạnh miệng của nàng, âm thanh lạnh lùng vang lên: “Cắn ta.”

Nam Cung Cẩm dừng lại một chút, cuối cùng lại thật sự cắn mạnh một cái, thậm chí có thể cảm giác được mùi máu tươi tanh n òng trong miệng. Nhưng thậm chí hắn còn không rên lên một tiếng, ngược lại khóe môi hiện lên một nụ cười.

Dấu ấn kia, sau khi đã đỏ đến tận cùng thì chậm rãi ngưng tụ lại cùng nhau, cuối cùng biến thành một giọt chất lỏng màu đỏ, trượt xuống dọc theo cánh tay Nam Cung Cẩm, cảm giác bị lửa đốt cũng dần dần giảm đi. Cuối cùng, sau khi giọt chất lỏng màu đỏ trượt xuống, cánh tay Nam Cung Cẩm trở nên trắng bóc, không còn một chút dấu vết nào của dấu ấn lúc trước.

“Đây là... Giải r ễ sao?” Nàng còn có chút không dám tin, vốn cho là không giải được.

“Ừm.” Nhìn như thế có lẽ là đã giải được cấm chế r ễ.

“Bên phía Duệ ca ca...” Nàng bỗng có cảm giác bất an, nàng vừa vờ tới đây, dấu ấn này liền được giải, cái gọi là dấu ấn trên thân của một trong hai người biến mất, chắc chắn là nói dấu ấn trên người hẳn biến mất trước: “Không được, ta muốn qua nhìn xem thế nào một chút!”

Bách Lý Kinh Hồng không cản nàng, chỉ yên lặng đi theo. Trong lòng đã đoán được một chút, mà Nam Cung Cẩm cũng bởi vì quá gấp, nên trực tiếp từ cửa chính xông ra ngoài, bỏ qua cả chuyện cố tình che giấu hành tung của mình.

Khi đến phủ của Thượng Quan Cẩn Duệ, tên gác cổng thấy nàng quay lại thì tựa như cũng không thấy kỳ lạ chút nào.

Sau khi vào cửa thì trông thấy một cái chuông lớn bày ở phòng trung tâm, mà Hách Liên Thập Đặc đang cầm đầu dòng của pháp sư Tát Mãn, trán đầy mồ hôi, trông giống như là vừa hoàn thành việc gì. Thượng Quan Cẩn Duệ thì một tay đang cầm chén trà, thái độ vô cùng nhàn nhã, trên khuôn mặt phong thần tuấn lãng cũng không có vẻ gì kỳ lạ: “Cẩm Cẩm, muội...?”

Nam Cung Cẩm thở dài một hơi: “Hóa ra pháp sư có thể giải uyên ương kiếp?” Nhưng sau khi nói xong, chính nàng cũng cảm thấy có chút buồn cười, như thế không khỏi cũng quá mê tín nhỉ?

Thượng Quan Cẩn Duệ cười khẽ một tiếng: “Ừm, đúng! Cho nên ta mới nói ta có biện pháp mà, muội tin chưa!”

“Ta giật mình, còn đang lo lắng huynh sẽ xảy ra chuyện gì!” Nam Cung Cẩm nói, giờ đã yên tâm, nàng quay người muốn rời đi.

Nhưng đồng thời tại lúc đấy, nàng thấy Bách Lý Kinh Hồng đi đến, đôi mắt trong suốt kia lại một mực nhìn vào cơ thể Thượng Quan Cẩn Duệ, như là đã nhìn thấu cái gì. Ánh mắt này khiến cho Nam Cung Cẩm cả kinh, trong đầu lập tức tỉnh táo, sau khi tỉnh táo nàng nhạy cảm ngửi thấy được một chút mùi máu tươi thoang thoảng!

Quay đầu nhìn Thượng Quan Cẩn Duệ một chút, nàng híp đôi mắt phượng, vẻ lạnh lùng sắc bén như dao: “Duệ ca ca, huynh khẳng định là

uyên ương kiếp này đã được giải trừ sao?”

Nếu là có thể giải như thế, sao trên sách kia không ghi chép như vậy?

Thượng Quan Cận Duệ đặt chiếc cốc trong tay của mình xuống đứng lên, chỉ thiếu mỗi nước xoay một vòng nữa thôi. Hắn ta nhìn Nam Cung Cẩm rồi cười nói: “Không phải thế thì sao nữa? Mọi người thấy ta có vẻ giống như là có cái gì không bình thường à?”

Nam Cung Cẩm quan sát hắn từ trên xuống dưới một phen, đúng là nhìn không có gì khác biệt so với lúc nàng ra về, nàng liền yên tâm: “Ừm, nếu nói như vậy, chúng ta đi về trước đây!”

Nói xong nàng xoay người cẩn thận lấy tay Bách Lý Kinh Hồng, nhưng, đúng lúc xoay người, ánh mắt nàng lóe lên một cái! Đúng là không có gì không đúng, nếu Thượng Quan Cận Duệ mà cẩn thận muốn giấu giếm gì nàng thì nàng làm sao có thể nhìn ra điều gì khác thường!

Thấy nàng xoay người định rời đi, Thượng Quan Cận Duệ mới thở dài một hơi và buông lỏng cảnh giác, nhưng sau đó nàng quay lại thật nhanh, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai túm lấy cổ tay của hắn, sờ lên mạch cổ tay! Dò mạch hắn...

Thượng Quan Cận Duệ cười khở một tiếng, hắn vốn cố gắng chống đỡ để tỏ ra mình bình thường nhưng cuối cùng không thể duy trì được nữa, thân thể mềm nhũn, ngã gục xuống...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 64: Giải Ấn Ký!

“Duệ ca ca!” Nam Cung Cầm sợ hãi kêu lên một tiếng, đỡ lấy thân thể đang ngã xuống của hắn, vừa chạm vào người hắn, nàng đã sờ thấy một mảng máu ướt đầm, trường bào màu xanh lam của hắn đã ướt đầm máu tươi nên biến thành màu xanh đậm.

Hách Liên Tháp Đặc lập tức tiến lên đỡ một bên Thượng Quan Căn Duệ, có chút không vui quát Nam Cung Cầm: “Bỏ tay ra!”

Nam Cung Cầm giơ tay lên, mới biết mình là đã ấn vào vết thương của hắn, nghĩ tới cảm giác mà tay nàng mới sờ thấy, trong lòng nàng cảm thấy rất hãi hùng, khiếp vía.

Bách Lý Kinh Hồng chậm rãi tiến lên, mặt không có chút cảm xúc nâng Thượng Quan Căn Duệ lên, sau đó đưa hắn vào phòng. Nam Cung Cầm mơ hồ đã đoán được điếu gì, liền tranh thủ thời gian sai người đi chuẩn bị vải và nước nóng, cùng với các loại thuốc cầm máu, thuốc giảm đau, sau đó đi theo vào.

Trong lòng Hách Liên Tháp Đặc vô cùng bất mãn với Nam Cung Cầm, cũng càng ngàn vạn lần bất mãn với Thiếu chủ ngu xuẩn nhà mình! Đáng ra sau khi Thiếu chủ giải quyết xong chuyện đây, chấp nhận để được trị liệu cho tốt đã thì cũng không bị nặng đến nông nỗi này, thế mà cứ cố gắng chịu đựng, lấy thân thể mình ra mà diễn trò, nói là sợ Công chúa áy náy. Nói trắng ra chính là ngu mới đúng! Theo Hách Liên Tháp Đặc, nếu đã nỗ lực, cố gắng để làm điếu gì thì nên lập tức nói cho đối phương biết mới đúng, không nói thì người ta làm sao biết mình tốt!

Thật đúng là! Trong lúc oán thàn trong lòng, hắn cũng đã chuẩn bị xong những thứ cần thiết.

Mà Nam Cung Cẩm là truyen nhân duy nhất của thần y, đương nhiên là không e dè dùng kéo cắt bỏ quần áo Thượng Quan Cận Duệ! Khi nhìn thấy vết thương kia, dù cho là nàng giết qua vô số người, cũng không khỏi run lên một cái, toàn bộ cánh tay phải giờ là một mảnh máu thịt be bét! Hắn chính là cứ thế mà mạnh mẽ đem chỗ thịt kia khoét ra, sau khi khoét ra thì dấu ấn đỏ tấy nhiên là không còn nữa, dấu ấn đỏ trên người nàng cũng sẽ biến mất! Đây chính là biện pháp hắn nghĩ tới, hắn khẳng định sẽ không máu chó mà hi sinh tính mệnh, nhưng như bây giờ xem ra thì có gì khác biệt cơ chứ?

Nam Cung Cẩm cắn môi dưới, nhú chặt lông mày, cẩn thận tỉ mỉ xử lý vết thương cho hắn, ở bên cạnh thì hạ nhân đưa tới khăn mặt, nàng cũng là tự mình lau. Mà Thượng Quan Cận Duệ nằm nhắm mắt, khuôn mặt phong thần tuấn lãng đã không thể tìm thấy chút hồng hào nào, đây là triệu chứng của mất quá nhiều máu.

Khoét thịt tất nhiên sẽ làm thương tổn tới không ít mạch máu, nàng thật sự không rõ hắn làm thế nào mà làm được! Nàng lấy châm bạc ra, đâm vào mấy đại huyết của hắn để bảo vệ nhịp tim, sau đó mắt cũng không cũng không dám nháy một cái để tra thuốc lên vết thương của hắn, nhìn thấy máu cuối cùng cũng không chảy nữa, nàng thở dài một hơi, sau đó liền bắt đầu băng bó tỉ mỉ.

Một lúc lâu sau, nàng mới xử lý xong vết thương, mà trên giường và trên chân đã bị thấm ướt một mảng lớn máu, màu đỏ tươi chói mắt khiến cho người ta không mở mắt ra được, mà chậu nước nhóm hạ nhân bê thì trong đó cũng toàn bộ là huyết thủy! Nhìn cực kì kinh khủng. Nam Cung Cẩm nhanh chân đi đến bên cạnh bàn, kê ra thuốc bổ máu, thuốc giảm đau giao cho hạ nhân đi lấy thuốc.

Ngay lập tức có hạ nhân tới, thay đi ga giường cùng quần áo, còn Nam Cung Cẩm thì vẫn luôn giơ cánh tay của hắn lên, để tránh bị người khác động vào, lại mất một lúc lâu, ga giường và quần áo mới thay xong.

Sau đó, nàng đứng cách đó không xa lẳng lẳng nhìn hắn chăm chú. Từ trước đến nay, Nam Cung Cẩm chưa từng nhìn thấy Thượng Quan Cận Duệ như thế này, trước đây nàng luôn luôn trông thấy hắn cười một cách trăn trở, nhưng trong nụ cười đó lại ẩn chứa mũi dao lạnh lẽo. Hắn luôn luôn xuân phong đắc ý, cho nên mọi người trông thấy hắn, cũng hầu như sẽ cảm thấy như gió xuân ấm áp. Hiện nay, cứ nằm ở trên giường như thế, hầu như không tìm thấy chút sức sống nào. Hắn như thế này trông rất xa lạ. Nhưng cũng rất thân thuộc, sự thân thuộc này khiến cho người ta nghĩ đến mà rơi lệ.

Nam Cung Cẩm đứng ở đầu giường Thượng Quan Cận Duệ, còn Bách Lý Kinh Hồng đứng ở sau lưng Nam Cung Cẩm.

Đôi mắt như ánh trăng say lòng người nhìn nàng, trong lòng ngổn ngang cảm xúc. Hắn biết tính tình của nàng, chỉ cần người bên ngoài đối nàng tốt một chút, nàng ắt sẽ móc tim móc phổi ra cho đối phương, xem đối phương như người một nhà. Mà lần này Thượng Quan Cận Duệ hy sinh lớn như thế này, trong lòng của nàng chắc chắn vô cùng cảm động. Bây giờ, hắn chỉ đang hận dẫu ấn kia tại sao lại không ở trên người hắn, trời cao kia cũng không có cho hắn cơ hội được khoét thịt để bảo vệ nàng,

“May mà ta đã đến kịp!” Nam Cung Cẩm thầm cảm thấy may mắn, may mắn nàng tới kịp, nếu không cánh tay của hắn mà giao cho người khác xử lý, không chừng cánh tay phải sẽ bị phế hoàn toàn mất!

Nhưng mà bởi vì ban nãy nàng quá tập trung, tiêu hao không ít tinh lực, nên bước đi của nàng cũng hơi lảo đảo một chút. Sau đó nàng gửi được mùi tuyết liên xông vào mũi, rồi ngã vào trong một cái lồng ngực hơi lạnh buốt.

“Vẫn khỏe chứ?” Âm thanh thản nhiên vang lên, không thể nói là câu này có sự quan tâm nhiều hơn hay thế nào nhưng lại làm cho người cảm thấy rất ấm áp.

Nam Cung Cẩm gật đầu: “Vẫn ổn!”

Nàng thở dài nặng nề nghĩ, nàng có nên xem như đây là hạnh phúc không. Nàng có một người huynh trưởng lúc nào cũng nỗ lực vô điều kiện vì nàng, sẵn sàng chi theo ý nàng; hay dạng huynh đệ như Lãnh Tử Hàn vì nàng mà chấp nhận đem tất cả sự bất nhân bất nghĩa đều gánh trên người đó... Rồi thì như tri kỷ Quân Lâm Uyên không tiếc tính mạng mình vì nàng muốn đò vật. Còn mỗi khi nàng cảm thấy mệt mỏi, thì nhất định có thể tựa vào bả vai. Nhưng, hình như kinh nghiệm trắc trở mà nàng gặp phải đó, nhiều hơn một nửa số người ở đây đấy!

Nhìn người đang nằm trên giường, Nam Cung Cẩm nở nụ cười đắng chát rồi nói: “Ta luôn cảm thấy là ta bất hạnh, ngắn ngủi hơn hai mươi năm, trải qua muôn vàn thử thách, tranh đấu qua lại, quả nhiên là vận mệnh nhiều đặc. Có vẻ như ta chỉ ước muốn đơn giản là sống sót, cũng thật khó khăn, khó như lên trời vậy. Nhưng có đôi khi, cũng cảm thấy mình rất may mắn, thật sự là rất may mắn, bất kể ta gặp chuyện gì, hoặc là gây ra chuyện gì, cũng có các chàng ở bên cạnh ta. Ta cho rằng, các chàng mới là tài sản quý giá nhất trong cả đời này của ta, vô cùng quý giá!”

Từ trước tới giờ thì trong lòng của nàng, tiền luôn luôn là quan trọng nhất, thậm chí nàng còn không biết mình muốn nhiều tiền như thế để làm gì, chỉ là cảm thấy rất quan trọng, rất thích, tiền trong tay càng nhiều, trong lòng càng an tâm. Cho nên dù thường xuyên có rất nhiều tiền, nhưng đều không nở dùng, có lẽ nàng chính là thần giữ của trong truyền thuyết kia. Tóm lại chính là đối với tiền nàng có một loại khát khao rất không rõ ràng vì sao. Nhưng tới hôm nay, cuối cùng nàng đã có thể hiểu ra rằng có rất nhiều thứ quý giá và đáng trân trọng hơn so với tiền rất nhiều, dù là ngàn vàng cũng không đổi được!

Ngàn vàng có thể đổi lấy tính mạng con người, có thể đổi lấy vô số kẻ làm việc cho người. Nhưng để đổi được người vì người mà không tiếc thân mình một cách thật lòng? Không đổi được!

Bách Lý Kinh Hồng nghe thế, chỉ im lặng ôm chặt eo nàng, để cho hai người tới gần nhau hơn một chút, lại gần nhau hơn một chút.

“Huynh nói xem, người như ta sinh ra, cuối cùng là may mắn, hay là bất hạnh?” Nam Cung Cẩm hỏi, giọng điệu có một chút ưu thương nhẹ nhàng, suy nghĩ cũng càng bay xa. Có lẽ là may mắn vì nếu nàng chỉ là một người bình thường, sống một cuộc sống bình thường, thì không khả năng gặp được nhiều người như thế, cũng không có khả năng có được nhiều tấm chân tình mà có dùng ngàn vàng cũng không đổi được như vậy.

“Sinh mệnh, vốn là một sự công bằng.” Hấn trả lời vấn đề của nàng bằng một câu ngắn gọn. Nếu là cả đời thuận buồm xuôi gió, thì làm gì có cái gì hoạn nạn để mà gặp được chân tình? Nếu gặp được chân tình, thì tất nhiên là bên trong quá trình đó sẽ phải trải qua rất nhiều cực khổ. Có thể coi như đây là vì để đạt được một cái gì đó nên phải trả giá cao, cho nên, đây coi như là một sự cân bằng.

“Đúng vậy, một sự công bằng! Một giao dịch công bằng với vận mệnh, nếu là người thông minh, nhất định sẽ làm được trao đổi đồng giá.” Thật ra nàng còn muốn nói, có những trao đổi, dù cho là không đồng giá, nhưng miễn là trong lòng nàng cảm thấy có giá trị, thì đó chính là có giá trị!

Nói xong, phiến mây đen trong lòng Nam Cung Cẩm kia cũng chậm rãi tan đi, chỉ là trông thấy Thượng Quan Cận Duệ thì nàng vẫn cảm thấy còn có chút lo lắng. Thân thể của hấn, nếu là sau buổi tối mà không xảy ra chuyện gì, thì coi như là không sao, nhưng nếu là phát sốt, vậy thì vấn đề sẽ rất nghiêm trọng.

“Có người ở phủ Thừa tướng đang chờ chúng ta trở về.” Bách Lý Kinh Hồng nhắc nhở, cũng không phải là nhắc nhở nàng cần phải trở về ngay, mà là không thể xem nhẹ vấn đề này.

Nam Cung Cẩm cũng phản ứng lại, phân phó người ngoài cửa: “Phái một người đi phủ Thừa tướng truyền lời, nói đại ca của bản quan bệnh, tối nay bản quan muốn ở chỗ này chăm sóc hấn!”

“Rõ!” Thị tỳ lên tiếng, sau đó ra ngoài tìm người đi làm.

...

Đảo mắt một cái thì sắc trời đã tối đen, hai người đang ngủ ở đầu giường trông coi.

“Buồn ngủ, thì ngủ một lúc đi, ta trông cho.” Thật ra trong lòng của hắn đúng là cảm thấy có chút buồn cười, cùng người phụ nữ của mình chăm sóc, canh chừng người đàn ông khác. Loại cảm giác này tự nhiên là khiến hắn cực kỳ không thoải mái, nhưng hiện tại thì không thể làm gì khác, ai bảo bọn hắn nợ ân tình người ta.

Nghĩ đến đây, hắn không khỏi có chút oán niệm, nếu để cho hắn biết cấm chế này là ai giở trò quỷ, Bách Lý Kinh Hềng hắn mà không lột da người đó thì không làm người.

Hắn đang nghĩ như vậy, thì một lão già khom khem nào đó đang cười ngửa ở ngôi thành cổ nào đó kia cũng đồng thời không chịu được mà hắt xì hơi một cái! Nhìn chung quanh một vòng nói: “Ai đang định gài bẫy lão nhân gia ta đó?”

Nói xong thì vươn tay ra rồi nhắm mắt lại bấm ngón tay tính toán. Không bao lâu sau, ông ta đã biết được từ đầu đến cuối câu chuyện, không nhìn được mà nuốt một chút nước bọt, vốn ông ta cho là mình hạ cấm chế này có thể để cho bọn nhóc con kia đau đầu đầu một đoạn thời gian, lại không ngờ rằng Nam Cung Duệ này là loại khẩu Phật tâm xà, mọi chuyện đều lưu lại đường lui, tiểu tử đó vốn biết tiến biết lùi như vậy, nhưng lần này lại không hề lưu lại một tí đường lui nào, trực tiếp ra tay khoét một miếng thịt của mình xuống!

Ôi, người trẻ tuổi, chính là nhiệt huyết dâng trào như thế đây, giờ thì hay rồi nhỉ? Nằm trên giường không biết sống hay chết thế kia kia. Tên tiểu tử Bách Lý Kinh Hềng kia còn định ra tay với ông ta, còn định lột da ông ta à?! Ông ta nghĩ mà cảm thấy toàn thân phát lạnh, tranh thủ thời gian vươn tay, bấm ngón tay tính xem tương lai mình có bị lột da hay không, nhưng sau khi tính toán mấy lần bỗng nhiên rất khổ sở nhớ ra một vấn đề..

... thầy bói không tính được vận mệnh của chính mình!

Thế là, ông cụ già tóc trắng xoá nào đó không khỏi ngẩng đầu lên đây bị thương nhìn trăng sáng trên không trung, bu ãn bã kêu rên: “Sư phụ, tại sao ngài chết sớm như vậy chứ, bây giờ ta tìm không được người xem bói cho ta!”

“Vậy thì để đờnhi đoán một quẻ cho ngài!” Một âm thanh rất vô sỉ từ phía sau hấn vang lên, để cho khoe miệng lão già nào đó tuy già r ãi mà không đứng đắn co quắp nghiêm trọng, âm thanh phong lưu hoa lệ kia lại tiếp tục truy ãn tới: “Đờnhi tính ra sắp tới sư phụ có đại kiếp! Nếu như sau này tại lúc nửa đêm sư phụ lại phát ra tiếng sói tru, chắc chắn sẽ bị Thiên Lô đánh trúng, hấn phải chết không nghi ngờ!”

“Tiểu tử thú! Người không muốn sống nữa à!” Hai tên đờđệ của hấn, đại đờđệ Mặc Quan Hoa, cảm thấy hứng thú đối với việc xem sao trời, nhưng là lại không có hứng thú với đoán mệnh. Hấn ta luôn nói là rất nhiều chuyện nếu mà tính toán cũng biết được, thì sống còn có ý nghĩa gì. Còn nhị đờđệ Đạm Đài Minh Nguyệt, học được toàn bộ tài dùng binh, kế sách trị quốc của ông ta, sau đó lại đạp ông ta một cước, nói là đoán mệnh căn bản chính là bốc phét, hấn không muốn giả thần giả quỷ!

Thương thay cho ông ta đã lớn tuổi nhưng tuyệt chiêu khiến ông ta kiêu ngạo nhất, lại rơi vào kết quả là không có người kế tục! Tiểu tử hỗn láo này còn muốn đoán mệnh cho mình, thật là nên giết hấn đi mới được!

“Ha ha... Không phải đờnhi không muốn sống, là sư phụ không muốn sống đấy chứ, sao mà quên cả mệnh căn tử của mình r ãi!” Hấn nói xong thì ném tới một túi rượu.

Lão già ánh mắt lập tức sáng lên, bắt lấy, mở nắp bình r ãi uống một ngụm tràn đây hạnh phúc! Sau đó mở miệng cười khen ngợi: “Coi như thằng nhóc nhà con còn có chút lương tâm!”

“Sư phụ, lão nhân gia ngài nên cẩn thận, bây giờ là nửa đêm canh ba, bị cướp tiền là chuyện nhỏ, bị cướp sắc mới là chuyện lớn! Đờnhi đi về trước!” Đạm Đài Minh Nguyệt không biết vì sao mà luôn cảm thấy chọc cho sư phụ của mình tức giận đến giờ tay nhấc chân là một việc khiến hấn đặc biệt có cảm giác thành công, cho nên thường làm không biết mệt. Có lẽ

là bởi vì chính hắn khi còn bé bị lão già hòm hèm này trừng trị nhừ nhừ chẳng!

“Cút! Cút! Cút! Cút ngay lập tức cho ta, nghe thấy con nói chuyện là bực mình!” Ông cụ già giận đến xanh mét cả mặt rồi!

Nhưng khi nhìn thấy đối phương nghe lời cưỡi ngựa rời đi, lại chợt nhớ tới cái gì, lão bỗng hô lên: “Minh Nguyệt, tốt nhất là con nên rời khỏi Tây Vỹ sớm một chút, lúc ra đi, tốt nhất đừng để người của Mộ Dung Thiên Thu phát hiện!”

Đạm Đài Minh Nguyệt ngừng lại, cảm thấy có chút đau đầu, hắn đương nhiên biết thời điểm ra đi không nên bị Mộ Dung Thiên Thu phát hiện mới tốt, miễn cho đối phương phái binh lục soát khi hắn trên đường, khiến cho bản đồ bị lục soát ra. Nhưng để không bị phát hiện, quả thực không phải là một chuyện dễ dàng gì!

“Nể tình thằng nhóc nhà con ngoan ngoãn nghe lời, mang rượu ngon tới cho vi sư, vi sư sẽ mách cho con một chút. Đưa tới phủ Yến Kinh Hồng hơn ngàn lượng vàng, bảo đảm con sẽ lên đường bình an! Ha ha... Giá!” Dứt lời, ông cụ hung hăng quất mạnh một roi, thúc ngựa đi.

Sau khi hắn đi, khước môi Đạm Đài Minh Nguyệt hiện ra một nụ cười quỷ dị, không hổ là sư phụ, thấy hắn đưa rượu tới, biết ngay là hắn muốn được chỉ điểm một vài đi đầu. Chỉ là, chuyện này cũng có quan hệ tới Yến Kinh Hồng sao? Thật đúng là rất thú vị...

Nhìn trăng sáng trên trời một chút, bỗng nhiên hắn có chút hối hận, sớm biết như thế thì cũng nên học xem bói một chút, lần sau bắt được lão già đáng chết kia, nhất định phải học, nhưng mà hắn nghĩ, mình mà muốn học cái xem bói này, chắc lão già đáng chết kia sẽ rất vui vẻ đây?

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 65: Mạc Bắc Vương, Người Đứng Vội Vàng

Đợi tới nửa đêm, chuyện Nam Cung Cẩm lo lắng cuối cùng vẫn xảy ra. Thượng Quan Cận Duệ quả nhiên là phát sốt, mặc dù lúc nàng xử lý miệng vết thương đã cực kì chăm chú, đề phòng lây nhiễm và cũng đã đề phòng đến mười phần cẩn thận rồi nhưng vẫn là phát sốt.

Toàn bộ người trong phủ lại một phen bận rộn, từng cái khăn lạnh thay phiên đặt lên đầu Thượng Quan Cận Duệ, Nam Cung Cẩm tức giận đến mắng to vì cái gì mà cổ đại không có thuốc hạ sốt! Cuối cùng Bách Lý Kinh Hề nghĩ đến một biện pháp, chính là mùa đông, bốn phía đều là tràn ngập băng tuyết, thế là liền để cho người ta nhặt khối băng trong đồng tuyết rồi dùng vải bọc lại, rồi đặt lên trên trán hắn, cách hạ sốt này hiệu quả hơn so với khăn vải ướt nhiều lắm.

Cũng không lâu sau, mặt hắn cũng bớt đỏ đi một nửa, mấy hạ nhân tới cởi bớt quần áo trên người hắn, tránh chạm vào vết thương, định dùng băng hạ nhiệt độ toàn thân, Nam Cung Cẩm cũng tự giác quay mặt đi tránh.

Bận rộn đến nửa đêm, cuối cùng cũng hạ được nhiệt độ của hắn xuống.

Trời đã tờ mờ sáng, Thượng Quan Cận Duệ vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Nam Cung Cẩm cũng đã dò mạch hắn, đã không có gì đáng ngại, xem chừng là nghỉ ngơi một hồi sẽ tỉnh.

Vào lúc này, một tràng tiếng gõ cửa vang lên, Nam Cung Cẩm cùng Bách Lý Kinh Hề liếc nhau một cái, cuối cùng là Nam Cung Cẩm nói: “Vào đi!”

Cửa bị đẩy ra, xuất hiện trước mặt bọn hắn là Mộc Nguyệt Kỳ sắc mặt tiều tụy không kém Thượng Quan Cận Duệ, có thể trông thấy rõ ràng quầng thâm dưới mắt nàng, nhìn dáng vẻ dường như là do hạ nhân truyền tin tức trở về, nói Thượng Quan Cận Duệ bị bệnh, thế là xoắn xuýt suốt cả đêm suy nghĩ xem có nên đến hay không, cuối cùng tình cảm vẫn chiến thắng lý trí, nên nàng mới xuất hiện ở nơi này.

Mộc Nguyệt Kỳ hôm nay không còn vẻ thoải mái tự nhiên như bình thường nữa, hôm nay nàng trông thấy Nam Cung Cẩm có chút mất tự nhiên, luôn cảm giác mình là một cô nương, mà lại quá chủ động như thế thật không hay chút nào! Nàng cũng có phần lo lắng Nam Cung Cẩm sẽ giễu cợt hoặc xem thường nàng, ai ngờ đối phương vừa thấy nàng một cái liếc mắt lập tức như là gặp được thân nhân thất lạc nhiều năm, vô cùng hưng phấn bước tới cầm tay của nàng: “Cuối cùng tỷ cũng đến! Đến là quá tốt rồi, ta nói tỷ nghe này, đối xử với đàn ông ấy phải kiên trì bất khuất không chịu thay đổi, quấn chặt lấy hắn cùng với không sợ xấu hổ mới là yếu tố quyết định thành công! Cho nên vì hạnh phúc của mình, mặt mũi, danh tiết gì gì đó vứt hết cả đi, như thế mới có thể cuốn người đàn ông mình thích về nhà được, biết chưa?!”

Nói xong, nàng lại nhịn không được mà lấy công tích vĩ đại của mình năm đó làm ví dụ để dạy dỗ. Chỉ vào Bách Lý Kinh Hồng đang đứng cách đó không xa nói: “Tỷ có biết lúc trước tên kia tên kia khiến ta khó khăn như thế nào không? Động một chút lại "Cô nương, mời về đi", nếu không nữa thì chính là ta cứ nói chuyện một mình với hắn như dở hơi, còn hắn thì không thèm đáp lại một câu nào! Cuối cùng là ta phải quấn chặt lấy hắn, đó, còn không phải là phải chịu ngoan ngoãn sao, tỷ nhìn xem, nhìn xem...”

Điều này khiến cho mặt Bách Lý Kinh Hồng xạm cả lại, rất có cảm giác kích động muốn đóng sập cửa lại mà đi.

Mộc Nguyệt Kỳ cảm thấy hơi lúng túng nhưng đồng thời lại cảm thấy nhiều hơn là tìm được vô tận dũng khí, nguyên bản đáy lòng còn có chút chột dạ, dưới sự cổ vũ của Nam Cung Cẩm, trái tim trống không của nàng như được tiếp thêm sức mạnh! Hít vào một hơi thật sâu, nàng gật nhẹ đầu tỏ vẻ tán thành.

Cuối cùng, một bàn tay Nam Cung Cẩm đập lên đầu vai Mộc Nguyệt Kỳ, dùng một loại giọng điệu gửi gắm nói: “Vây hạnh phúc của đại ca ta, giao cả cho tỳ đó!”

Bách Lý Kinh Hồng đứng bên cạnh lặng lẽ nhìn các nàng, cuối cùng ở trong tim mình cho ra một cái kết luận, thế giới của phụ nữ và các cuộc đối thoại của phụ nữ ấy, hẳn thực sự không lý giải được.

Đang lúc nói chuyện, người trên giường hơi chật vật mở mắt ra, lúc đầu, trong mắt còn có chút mệt mỏi, mà cảm giác đau ở trên cánh tay truyền đến rõ ràng, khiến thần trí của hắn khôi phục tỉnh táo! Nghiêng đầu nhìn bọn họ, sắc mặt tuy là tái nhợt, nhưng cười rất ôn nhã, nhìn vẫn cực kỳ thư thái: “Để mọi người phải lo lắng rồi!”

“Cút đi! Dám lừa gạt ông đây là pháp sư giải quyết được vấn đề, nếu không phải ông đây thông minh, cánh tay của huynh đã bị phế mất rồi! Huynh lại còn có mặt mũi mà cười với ông đây như thế à!” Nam Cung Cẩm mắng lấy mắng để, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng rất chua xót.

Nghe trận mắng này, đôi lông mày anh tuấn của Thượng Quan Cận Duệ cau lại, có vẻ rất không vui nói: “Là con gái, không nên luôn luôn nói lời thô tục như vậy!” Hắn nói với vẻ của một huynh trưởng, nói xong chính hắn cũng nhin không được mà phải cúi xuống bật cười, kết quả bị sặc nước miếng chính mình!

Cũng không biết là do Mộc Nguyệt Kỳ không kiểm soát nổi chân của mình, hay là bị ảnh hưởng bởi lúc trước Nam Cung Cẩm cố vũ, nàng liền xông tới chỗ Thượng Quan Cận Duệ như một làn gió, vỗ nhẹ mấy lần vào lưng hắn cho đỡ sặc, nàng vỗ xong thì cả hai người đều ngậy ngấn cả người! Đây là lần đầu tiên Thượng Quan Cận Duệ thấy Mộc Nguyệt Kỳ chủ động đến thế này, mà Mộc Nguyệt Kỳ cũng thoáng kinh ngạc vì hành vi chủ động quá của mình.

Nam Cung Cẩm thì lại mở miệng phá vỡ cục diện lúng túng bẽ tắc này: “Ha ha ha... Cười ta à, huynh cười ta, huynh lên mặt dạy đời ta, rồi tự huynh bị sặc sao? Đáng đời!”

“Nha đầu không có lương tâm!” Thượng Quan Cận Duệ cũng không nhìn được mà mắng một câu, kỳ thật càng ở chung, hắn càng cảm thấy Cầm Cầm càng lúc càng giống như là muối muối của hắn. Nhất là khi phát hiện ra cứ thi thoảng hắn lại thích lên mặt dạy bảo nàng đôi câu, loại cảm giác này càng thêm mãnh liệt!

Nam Cung Cầm cũng không yếu thế: “Ta không có lương tâm đấy! Cho nên về sau, đừng có vì loại người vô lương tâm như ta mà làm mấy cái loại chuyện quên mình vì người khác rất ngu xuẩn này nữa, bởi vì nó không đáng giá đâu!”

“Khục khục...” Lời nói này khiến cho Thượng Quan Cận Duệ bị sặc, chỉ mắng một câu “Nha đầu ngốc!” Sau đó thì không nói gì nữa, tỏ ra là mình hơi mệt một chút.

“Ta khờ cũng là bởi vì có đại ca ngốc như huynh, do huynh làm hư ta đó! Thôi, huynh cứ nghỉ ngơi cho tốt đi đã, vết thương của huynh đã không có gì đáng ngại nữa rồi, nhưng cánh tay này cần một ít thời gian để lành lại. Có lẽ ta sẽ đi trong hai ngày nữa, chúng ta đi nhưng quả thật là có lo lắng một chút vì Mộ Dung Thiên Thu sẽ chú ý tới huynh nhiều hơn!” Giọng điệu Nam Cung Cầm trầm xuống, trong lòng có chút oán trách tên Thượng Quan Cận Duệ này làm việc mà không cùng nàng thương lượng một chút, tự đứng lại để bị thương vào lúc này.

“Khụ khụ... Muội, khụ... Muội cứ đi đi, khả năng đấy, ta vẫn phải có!” Không có chút khả năng đấy thì hắn thật có lỗi danh hiệu thiên hạ đệ nhất Duệ Tướng của mình.

“Vậy thì tốt, mấy ngày nữa chúng ta đi trước, Mộc cô nương sẽ ở lại thay ta chăm sóc huynh! Đồng thời, ta cũng giao an toàn của Mộc cô nương cho huynh đấy!” Nàng nói xong cũng không đợi đối phương đáp lời, liền ngáp một cái rồi bước chân chữ bát mà đi.

Bách Lý Kinh Hềng cũng đi theo.

Để lại hai người lúng túng ở trong phòng...

...

Ở phủ Thừa tướng, Hiên Viên Dĩ Mạch đang trợn mắt chờ hai người bọn họ. Thực ra có mấy câu để mai nói cũng được nhưng hôm nay nàng không thể nhịn được nữa, cho nên đã ở đây chờ suốt cả đêm!

Trông thấy Nam Cung Cầm ở xa xa, nàng lập tức bước tới rồi hưng phấn nói: “Chủ nhân, chuyện này cô không biết đâu, lúc mà Linh Nhi nghĩ lọ thuốc cô đưa thật sự là thuốc phá thai thì vẻ mặt của cô ấy, ôi thôi, không cần nói nhiều đến tuyệt vọng hay đau lòng nữa! Đơn giản là nhìn đã thấy đau lòng xót ruột rồi, người nào trông thấy cũng phải rơi lệ hết!” Lời nói của Hiên Viên Dĩ Mạch không tự chủ được mà toát ra vẻ đang cười trên sự đau khổ của người khác.

Nam Cung Cầm lườm cô một cái, hừ lạnh một tiếng: “Đúng thế, ai bảo nha đầu thối kia đi tìm đàn ông lại còn dám gạt ta, không dạy dỗ một trận thì không phải là tác phong của ta!” Lời này của nàng đầy thâm ý.

Thế nên, liên tưởng tới chuyện hư hỏng của bản thân mình, Hiên Viên Dĩ Mạch cũng có chút lo lắng, một ngày nào đó chủ nhân biết chuyện hư hỏng của mình thì có phải sẽ bị một lần dạy dỗ mạnh mẽ hay không? Nếu bây giờ mà thật thà thì liệu có được khoan hồng hay không? Nghĩ thế nên cô nói rất nhanh: “Chủ nhân, thật ra ta cũng có chuyện muốn bẩm báo!”

“Ủm? Em cũng hư hỏng?” Nam Cung Cầm có vẻ như cười mà không phải cười nhìn cô ấy.

Hiên Viên Dĩ Mạch sững sốt một chút, có tật giật mình hỏi lại: “Làm sao mà cô biết?”

“Trúc Diệp Thanh kia rất mất hồn có phải không?” Nam Cung Cầm cười rất bỉ ổi!

Thế là mặt Hiên Viên Dĩ Mạch lập tức tái nhợt! Hóa ra là chủ nhân đã biết từ lâu, hơn nữa còn đã dạy dỗ cô một phen, tuy mục đích cuối cùng là để thúc đẩy chuyện tình cảm của họ nhưng con rắn độc kia cũng dọa cô sợ hết hồn, tay cũng bị sưng rất lâu. Mà Linh Nhi lần này cũng thế, rõ ràng là

thuốc giả chết nhưng nhất định cứ phải nói là thuốc làm sẩy thai để hù dọa cô ấy!

“Chủ nhân, cô quá đen tối!” Cô thật sự không nhịn được nữa mà nói ra câu này, còn Nam Cung Cẩm gần đây đã nghe thấy câu này rất nhiều lần rồi nên cũng không để trong lòng mà lại còn dương dương tự đắc, đen tối à, chờ nàng đen tối tới cực điểm thì tên Bách Lý Kinh Hồng này sẽ không làm gì được nàng nữa!

Nghĩ đến chuyện này nàng liền ngáp một cái, có chút mệt mỏi hỏi: “Đúng rồi, Lãnh Vũ Tàn kia hiện tại như thế nào?”

“Phốc... Lãnh Vũ Tàn nghe tin tức này thì kích thích vô cùng, nghe nói cha hắn tự mình ngăn cản hắn cũng không được, hắn đã lao ra khỏi phủ, chạy tới ôm Linh Nhi vào lòng, chặc chặc... Sự bi thương kia, đừng nhắc tới nữa mà đau lòng!” Đáng thương cho cô đã biết trước chuyện nhưng vẫn phải ở một bên cầm khăn để lau nước mắt do bật cười, giả vờ như là đang khóc.

“Ừm hừ!” Nam Cung Cẩm rất hài lòng hừ một tiếng, tên nhóc Lãnh Vũ Tàn này dám làm Linh Nhi to bụng, người nhà giam lỏng hắn, hắn liền chấp nhận bị quản chế sao! Không cho hắn biết lợi hại không được mà? Nghĩ thế nàng lại có chút nhịn không được mà ngửa mặt lên trời cảm thán một câu: “Con người luôn luôn là lúc mất đi rồi mới thấy tiếc nuối, mới hiểu được sự quý giá! Thằng nhóc Lãnh Vũ Tàn đáng thương này, xem ra lát nữa vào triều mà gặp hắn thì chắc là mắt hắn đã sưng lên vì khóc rồi!”

Ha ha ha... Thật sự là quá thú vị! Vốn nàng đang giả bệnh tình nguy kịch, không cần phải vào triều, nhưng hôm nay đã có thể đi thăm Thượng Quan Cận Duệ thì cũng không nên giả bệnh mà không vào triều nữa.

Hiên Viên Dĩ Mịch lau mồ hôi trán rồi nói: “Chủ nhân, suýt nữa là cô không thể gặp được hắn rồi, vì hắn quá đau lòng nên định mổ bụng tự sát, may là ta đã kịp thời ngăn cản, nhưng vẫn bị chậm một bước, để hắn kịp đâm bản thân mình, giờ thì đã ngắt xiù, bị lão Hầu gia ép đưa về Hầu phủ rồi!”

Tưởng như lời nói này khiến cho Nam Cung Cẩm đờng tình một chút nhưng không ngờ nàng còn trở nên đặc ý hơn! “Hắn cứ phải muốn bệnh, muốn chết, không muốn sống nữa mới tốt, như thế thì gả Linh Nhi cho hắn mới dễ dàng chứ!”

Nàng nói lời này ra, Bách Lý Kinh Hồng hiểu ngay nhưng Hiên Viên Dĩ Mạch thì cảm thấy như lọt vào trong sương mù: “Chủ nhân, cuối cùng thì cô đang có ý đồ gì?”

Nam Cung Cẩm rất chăm chú nhìn nàng, một giây, hai giây, ba giây, sau đó phun ra ba chữ rất vô sỉ: “Em đoán đi!” Dứt lời thì cười lớn r ỡ r ời đi!

Để lại Hiên Viên Dĩ Mạch đứng tại chỗ tức giận giậm chân, chủ nhân thật sự là càng ngày càng đen tối! Nàng phát hiện ra, hai người chủ nhân và bộ hạ sau này ở cùng một chỗ, người này học theo người kia sẽ càng trở nên lòng dạ hiểm độc; người kia lại học theo người người này trở nên có thù tất báo. Cô không khỏi có chút phạm thượng mà nghĩ như thế ở trong lòng, nếu như hai người này học hỏi lẫn nhau thật lâu thì sau này chính là vô địch thiên hạ!

Nam Cung Cẩm đi vài bước, bỗng nhiên nói: “Lập tức truy ền tin tức ra ngoài, nói là bệnh tiêu công tử ngày càng nặng, chỉ còn thoi thóp mà thôi, Thừa tướng đại nhân chăm sóc huynh trưởng xong, còn phải chăm sóc con trai, nên bệnh tình Thừa tướng càng nặng hơn, tính mạng chỉ còn một hơi! Cho nên hôm nay chắc chắn không thể vào tri ều, ôiiii! Bệnh tình bản quan thật sự là quá nghiêm trọng mà!”

Nàng sắp chết, còn vào tri ều cái gì! Nói xong thì ngáp một cái r ỡ đi tới phòng mình ở bên trong, chỉ còn lại Hiên Viên Dĩ Mạch đứng tại chỗ, một lần nữa cảm thán trong lòng: “Thật là quá đen tối!”

...

Nam Cung Cẩm ngủ một giấc đến trưa thì bị hạ nhân đánh thức, nói cái gì mà Đạm Đài Minh Nguyệt tới trả ti ền! Bởi vì vương hậu tương lai của Mạc Bắc là Hách Liên Đình Vũ vợ Thừa tướng ba trăm lạng vàng, Nam Cung Cẩm nói hắn để lại vàng r ỡ đi nhưng hạ nhân lại nói Mạc Bắc

Vương có chuyện muốn nói với Thừa tướng, muốn mời nàng đi ra ngoài một chuyến.

Thế nên, nễ mặt ba trăm lạng vàng, Nam Cung Cẩm hùng hổ bò dậy. Vừa ra khỏi cửa, đi tới phòng khách thì thấy ngay Mạc Bắc Vương bệ hạ đang vô cùng nhân nhã, trên mặt hắn vẫn đeo một cái mặt nạ hình mặt quỷ nhìn rất âm trầm, kinh khủng và thần bí. Vừa nhìn thấy Nam Cung Cẩm hắn liền cười nói: “Đã quấy rầy Thừa tướng đại nhân rồi!”

“Nếu người biết là đang quấy rầy ta thì có đi đâu gì muốn nói nên nói ra nhanh lên!” Đừng trách sao thái độ nàng lại không tốt như thế, đối với người uy hiếp mình, nàng thật sự rất khó có được thái độ tốt.

Nàng không cho hắn nửa điểm thể diện tự nhiên cũng khiến cho Đàm Đài Minh Nguyệt chẹn họng một chút, nên cũng không quanh co, nhẹ nhàng gật đầu với người đứng sau hắn, hạ nhân phía sau hắn liền giao xấp ngân phiếu cho Nam Cung Cẩm, nhưng khi Nam Cung Cẩm cầm xấp ngân phiếu kia thì sững sốt một chút, con bé có hình dáng giống như đúc Yêu Vật kia chỉ thiếu nàng ba trăm lạng vàng nhưng xấp tiền này chắc chắn không chỉ là ba trăm lạng!

Sau khi đếm, nàng biết là chỗ này thừa ra một nghìn lạng, Nam Cung Cẩm để ngân phiếu ở một bên trên bàn trà, mở miệng hỏi hắn: “Các hạ như thế này có ý gì?” Làm Thừa tướng đã lâu, người đưa tiền cho nàng tất nhiên không ít, nhưng nàng cũng biết rõ là tiền nào có thể lấy còn và tiền nào thì không, cũng bởi vì nàng làm việc đúng mực, thỏa đáng nên Mộ Dung Thiên Thu đâu chỉ là mắt nhắm mắt mở, nhưng Đàm Đài Minh Nguyệt đưa cho nàng tiền này để làm gì?

“Trẫm chỉ hy vọng có thể thuận buồm xuôi gió mang theo một số thứ trở về!” Mặc dù đến tận bây giờ hắn cũng không rõ vì cái gì mà sư phụ hắn để cho hắn đến đây đưa tiền cho Thừa tướng, việc đưa tiền cho Yến Kinh Hồng và việc hắn bình yên về nước thì có quan hệ gì với nhau, nhưng hắn lại cảm thấy sư phụ hắn sẽ không sai, cho nên mới tới đây.

Nhưng Nam Cung Cẩm đã rất nhanh khiến hắn hiểu được hai chuyện này quan hệ với nhau như thế nào!

Nam Cung Cầm nghe hẳn nói xong, có vẻ như đã yên tâm, đắc ý đem ngân phiếu kia nhét vào trong ngực áo rồi nói: “Mạc Bắc Vương quả nhiên thông minh, biết bản quan có dự định theo dõi người, đề phòng việc người lên trốn đi mà bản quan không biết. Chờ người trốn đi tới An Huy thì sẽ đề nghị Hoàng thượng phái người lục soát một phen, xem xem có bản đồ hay không!”

“...” Đạm Đài Minh Nguyệt im lặng! Hóa ra cô nàng này định tính kế hẳn, chẳng trách... Nếu hẳn không đến đưa số tiền này, chẳng phải là bị cô nàng vô sỉ, hèn hạ này hãm hại chết hay sao?

“Nhưng Mạc Bắc Vương cũng không nên trách cứ bản quan, bản quan từ trước đến nay đều không thích bị uy hiếp, nếu có thù mà không báo thì bản quan sẽ phiên muộn không ngủ được cho nên mới định đối phó người một chút, đây là đi đâu có thể hiểu được, hẳn người cũng có thể lý giải và tha thứ cho bản quan!” Nam Cung Cầm rất chăm chú giải thích cho bản thân nàng.

Dưới mắt nạ, khóe miệng Đạm Đài Minh Nguyệt co giật mấy lần, hẳn nói: “Chẳng lẽ Yến Thừa tướng không lo lắng sau khi ta bị bắt sẽ khai ra người?”

“Bản quan hiểu rõ thực lực của Mạc Bắc Vương, lấy năng lực của ngài, nhiều nhất là bỏ lại bản đồ không đem đi nữa thì chuyện chạy về là không có vấn đề gì! Ngài phải chạy trốn bảo vệ tính mạng như thế thì thời gian đâu mà khai ra bản quan?” Nam Cung Cầm giải thích. Thực ra nàng còn một câu chưa nói ra, đấy là nếu như không may mà người lọt lưới thì cũng không sao, dù sao thì lúc người đi, chắc là ta cũng đi.

Đạm Đài Minh Nguyệt không nhịn được mà co giật bộ mặt mấy lần, hẳn nói với vẻ quái gở: “Trẫm có cần phải cảm tạ Yến Thừa tướng đã đề cao trẫm như vậy không?! Chỉ có đi đâu là Yến Thừa tướng đề cao trẫm như thế, biết trẫm vẫn có thể sống sót rời khỏi Tây Vỹ thì cần gì phải vẽ ra nhiều chuyện như vậy?”

Sau khi hẳn nói ra lời này, tâm trạng Nam Cung Cầm rất tốt, bắt chéo chân lên nói: “Đầu tiên, người phải biết rằng, đi về và chạy về là hai trạng

thái và tâm trạng hoàn toàn khác nhau, có thể khiến cho cừu nhân của mình uất ức cộng thêm tâm tình không tốt, như thế chẳng phải bản quan sẽ rất vui sao. Tiếp theo, An Huy tập hợp binh lực mạnh nhất, cũng là nơi Tây Vỗ phòng thủ nghiêm mật nhất, nếu như cừu nhân của bản quan bất hạnh bị thiên quân vạn mã bắn giết, chẳng phải bản quan sẽ vô cùng cao hứng sao. Cuối cùng là khiến cho mọi người hiểu rõ ràng là nếu như đối nghịch với bản quan, còn có ý đồ mưu hiệp bản quan thì sẽ không có kết quả tốt!”

“...” Hắn hoàn toàn không biết nói gì nữa! Quả nhiên là nhỏ nhen thì không phải là quân tử bởi vì tiểu nhân hèn hạ trước mặt hắn là một nữ nhân, không phải là quân tử! Nàng biểu hiện sự hẹp hòi và có thù tất báo của nàng cho hắn thấy một cách rất rõ ràng, còn nói những lời này với giọng rất đặc ý càng khiến cho người nghe chói tai mười phần!

Im lặng một lúc lâu, hắn cuối cùng cũng có thể nói được: “Khó trách tại sao người Trung Nguyên các người lại nói ‘Thà đắc tội quân tử, chớ đắc tội tiểu nhân’, ‘Chỉ có đàn bà và tiểu nhân là khó dạy’, hôm nay trẫm đã hiểu rồi!”

“Chuyện này cũng nhắc cho Mạc Bắc Vương là về sau không nên xem thường nữ nhân, càng không nên tùy ý đắc tội nữ nhân, nếu không thì có ngày lại đá trúng thiết bản đấy!” Nam Cung Cẩm thu tiền của người ta nên rất đặc ý và tốt bụng làm thầy giáo dạy học.

Đạm Đài Minh Nguyệt ở trong lòng tự bổ sung thêm cho nàng một câu, đó là không nên đắc tội với nữ nhân như nàng? Nhưng thật ra hiện tại hắn đang tự hỏi trong lòng mình là người trước mặt hắn thật sự là một nữ nhân sao? Bọn hắn ở Mạc Bắc từ trước tới nay chưa bao giờ nhìn thấy nữ nhân nào ngỗ bất chéo chân cả! Nhưng ngay lập tức hắn nhớ ra lúc trước tại Dương Châu... Ân, lúc mà nàng cầm quả táo đi ra, mặc dù là nhìn qua thì ngực có vẻ bình thường nhưng hắn chắc chắn nàng là nữ nhân!

Nếu hắn nói ra câu này, Nam Cung Cẩm nhất định sẽ bóp cổ hắn mà mắng to, ngực bà mày lúc đấy đang quấn vải!

“Trẫm chân thành đưa đến, Thừa tướng đại nhân cũng đã nhận, như vậy...” Thực ra trong lòng hắn đang muốn nhỏ máu, vốn hắn muốn vì

chuyện b ồi thường xe ngựa mà lừa ti ền Thừa tướng một phen, nhưng vì hấn có việc muốn nhờ người, mà cũng sợ nói ra lại bị tiểu nhân này ghi hận, khiến cho việc hấn rời khỏi Tây V ỹ không được an toàn nên đành phải mạnh mẽ nghẹn lại.

Nam Cung Cẩm gật đầu cười nói: “Mạc Bắc Vương yên tâm đi, nếu như đã nhận đ ồ của người, bản quan đương nhiên sẽ không ở trước mặt Hoàng thượng nhi ều lời, nếu như có người khác nhi ều lời, bản quan cũng sẽ vì người mà cản lại, miễn cho đến lúc đó Mạc Bắc Vương lại xem bản quan là nuốt lời, còn hãm hại người!”

Đạm Đài Minh Nguyệt gật đầu, chịu đựng cảm giác tức giận đến hộc máu mà nói cảm ơn: “Như thế, li ền cảm tạ Yến Thừa tướng!” Tại Ngọc Môn quan bị tiểu nhân chọc giận đến hộc máu, đến Tây V ỹ còn phải đưa ti ền tới tận cửa nhà người ta, cuối cùng thì cuộc đời này đang như thế nào! Hấn rõ ràng là muốn tìm nàng báo thù cơ mà?

“Người và ta đều làm theo nhu c ầu, không việc gì phải cảm ơn cả, Mạc Bắc Vương, ngài yên tâm đi đi, bản quan sẽ vì người mà giải quyết tốt hậu quả!” Nam Cung Cẩm cười nói.

Đạm Đài Minh Nguyệt lại bị nàng chẹn họng! An tâm đi? Hấn chỉ là về Mạc Bắc mà thôi, có phải là đi chết đâu chứ? “Đã như vậy thì trăm đi về trước. Còn Thừa tướng đại nhân sau này dùng từ c ần phải thỏa đáng hơn một chút mới được!”

“Dùng từ thỏa đáng? Mạc Bắc Vương, người đang dạy bảo bản quan đấy à?” Âm thanh Nam Cung Cẩm bỗng trở nên lạnh lẽo!

Thấy thế, Đạm Đài Minh Nguyệt lại nghĩ rất nhanh tới chuyện đối phương là người có thù tất báo! Nên cười lớn một tiếng nói: “Trăm không có ý như thế, chỉ là đùa một chút thôi!” Tiếng cười rất êm tai, lời nói cũng ôn hòa, nhưng trong lòng thì tức đến hộc máu! Hấn đường đường là quân vương một nước thế mà phải nhường nhịn Yến Kinh H ồng đủ kiêu! Chờ hấn ra khỏi Tây V ỹ Quốc mà gặp lại tên khốn nạn này thì kh ần thế không báo mối thù hôm nay!

Thiên hạ này cũng không chỉ có mình nữ nhân biết ghi hận!

“Vậy là tốt rồi, Mạc Bắc Vương ăn trưa chưa?” Ý Nam Cung Cẩm là: ta muốn ăn trưa, người đi nhanh một chút đi!

“Ta chưa ăn!” Đạm Đài Minh Nguyệt rất thật thà trả lời, người Mạc Bắc vốn rất hào sảng, không ăn liền nói không ăn, cũng không quanh co lắt léo.

Nam Cung Cẩm không tưởng tượng được mà nhìn hắn: “Mạc Bắc Vương, chẳng lẽ người không biết rằng hỏi người ăn cơm chưa chỉ là một lời khách sáo thôi, mà người lễ phép đâu sẽ trả lời là đã ăn rồi à?”

Thế là Đạm Đài Minh Nguyệt hiểu ra mình đã không tinh ý, một lần nữa phải chịu đựng sự tức giận muốn học máu mà nói: “Đa tạ Thừa tướng nhắc nhở, trẫm đã ăn rồi! Trẫm đi về trước!”

“Vậy bản quan không giữ ngài lại nữa, mời Mạc Bắc Vương đi!” Nam Cung Cẩm thuận lời nói tiếp.

Đạm Đài Minh Nguyệt im lặng nhìn nàng, ở trong lòng nghĩ, người giữ ta ở lại bao giờ, người chỉ còn thiếu nước cầm chổi đuổi ta đi thôi! Hắn đứng dậy, đi ra phía cửa, còn Nam Cung Cẩm rất nể mặt hắn tiến đến tận cổng.

Đợi cho Đạm Đài Minh Nguyệt đi xa, thị vệ ở cổng bỗng nhiên nói: “Tướng gia, Công chúa Mạc Họa đi từ hôm qua tới giờ chưa về, liệu có xảy ra chuyện gì không?”

...

Đạm Đài Minh Nguyệt vừa về tới nhà khách thì có quan viên đi lên hỏi: “Mạc Bắc Vương bệ hạ, ngài đã ăn trưa chưa?”

“Ta đã ăn rồi!” Hắn vô tình nhớ tới lời Yến Kinh Hằng nói “Người lễ phép phải nói là mình đã ăn rồi!”

Vừa nói xong câu này, quan viên kia đáp lại: “Ngài đã ăn rồi, vậy hạ quan sẽ cho người dọn hết thức ăn này đi, hạ quan cáo lui!” Hấn nói xong, đám hạ nhân liền đi lên dọn hết thức ăn xuống!

“...” Thực ra ông đây chưa ăn gì!

Đạm Đài Minh Nguyệt cạn lời nhìn đám hạ nhân dọn hết đồ ăn đi. Là vua một nước, hiện giờ hấn cũng không thể thay đổi nói là mình chưa ăn được, đành ăm ức ôm bụng đói, trong lòng lại kiểm điểm mình một cách sâu sắc, sau này nói chuyện với dạng người như Yên Kinh Hồng, nhất định phải học được cách khinh bỉ, nếu không chuyện bi thảm như không có cơm ăn này sẽ còn xảy ra dài dài nữa!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 66: Mặc Họa Gặp Nạn

N

ghe hạ nhân bầm báo, nói Mặc Họa đi cả ngày trời không về, Nam Cung Cẩm chợt cảm thấy chuyện này có gì đó bất thường. Nhưng Mặc Họa cũng chẳng phải là gì của nàng, thế nên nàng cũng chẳng muốn quản. Nàng về phòng, lại đi thu dọn một chút đồ đạc quan trọng, gấp gọn bản đồ bố binh, nhét vào trong lòng mình, nhân tiện kiểm kê lại tiền bạc gần đây của mình.

Sau khi kiểm kê, nàng cười cười tự đắc, cuộc sống này thật hạnh phúc, nói về chuyện vợ vét của cái dưới gầm trời này, Nam Cung Cẩm nàng tự nhận thứ hai thì còn có người nào dám nhận thứ nhất chứ, nàng quả thật là quá có thiên phú trong việc kiếm tiền! Nàng càng nghĩ càng dương dương tự đắc.

Nàng vừa đi tới hậu viện vừa cười rất thoải mái, Thượng Quan Nhược Tịch và Quân Tử Mạch vừa mới ngủ dậy, Tiểu Kinh Lan thì còn đang vừa ngủ vừa thổi bong bóng, trông rất đáng yêu. Trông thấy Thượng Quan Nhược Tịch nàng liền nói: “Hai người tranh thủ thu dọn một chút đi, mấy ngày nữa chúng ta phải đi rồi. Không ở lại Tây Võ được nữa, có chuyện lớn rồi!”

Mộ Dung Thiên Thu đã không còn khoan dung được với nàng nên nàng cũng không còn có lý do gì để ở lại Tây Võ cả. Vì thế rời đi sớm mới là con đường đúng đắn.

“Cô yên tâm đi, lần trước nói chuyện là sắp đi nên chúng tôi đã thu dọn xong xuôi rồi. Đò đặc đã xếp gọn ở đằng kia, chỉ chờ cô nói một tiếng là xong, nhưng chúng ta có nhiều người như thế này, lại còn có cả trẻ con, có thể đi được chứ?” Thượng Quan Nhược Tịch có chút lo lắng nói.

Nhưng vấn đề này thì Nam Cung Cẩm cũng không cần phải quan tâm, nàng biết là người nào đó đã sắp xếp xong xuôi kế hoạch rời khỏi Tây Vồ này rồi, nếu chuyện này nàng cũng phải quan tâm thì còn cần hẳn để làm gì? Hẳn cũng sẽ không còn mặt mũi nào để suốt ngày quẩn lầy nàng mà đòi rời khỏi đây nữa. “Chuyện này cô không cần lo, tất cả đã có ta!”

“Tết Nguyên Đán cũng sắp tới rồi, không biết chúng ta sẽ đón Tết ở đây hay ở Nam Nhạc! Nhưng cũng phải chuẩn bị thật tốt mới được!” Quân Tử Mạch cười nói chen vào, Tết Nguyên Đán là ngày lễ náo nhiệt nhất trong năm, năm ngoái ít người, chỉ có ba người các nàng nên có chút vắng vẻ. Năm nay đông người thế này sẽ vui lắm đây!

“Tết Nguyên Đán” thời cổ đại này không giống ở thời hiện đại, thời hiện đại thì dịp này vào ngày đầu tiên của năm theo lịch dương. Còn ở thời cổ đại thì là ngày mừng một tháng giêng âm lịch, chính là tết âm lịch ở hiện đại. Nhắc tới chuyện này, Nam Cung Cẩm cũng rất hào hứng: “Ừm, phải chuẩn bị cho thật tốt, thật cẩn thận, năm nay phải thật là sôi nổi, vui vẻ mới được!”

Nếu như nàng đoán không sai, Tết năm nay sẽ được đón ở Nam Nhạc. Dù sao thì nơi đó mới là địa bàn của hắn, cũng là nơi trở về của nàng.

Nam Cung Cẩm nói xong câu này, Quân Tử Mạch gật nhẹ đầu rồi tiếp tục nhìn về phía ngoài cửa sổ, có vẻ như trong lòng có rất nhiều tâm sự.

“Sao thế Tử Mạch? Tiểu Công chúa của chúng ta đang khổ sở vì tình à?” Bên trong giọng điệu của Nam Cung Cẩm mang theo vẻ trêu chọc.

Ngay lập tức gương mặt xinh đẹp của Quân Tử Mạch đỏ bừng lên, đôi lông mày nhíu lại, giậm chân rất bất mãn với Nam Cung Cẩm rồi nói: “Tỷ nói bậy bạ cái gì đấy, ta khổ sở vì tình lúc nào, ta chỉ đang nghĩ tới một số chuyện mà thôi!”

“Um, muội chỉ đang nghĩ tới chuyện Mộ Dung Thiên Liệt đang ở đâu, Mộ Dung Thiên Thu truy lùng khắp thiên hạ để bắt hắn, không biết hắn có bị làm sao hay không! Có thể muội còn đang suy nghĩ xem liệu có phải là hắn và những người trong hoàng thất kia cùng nhau mưu đồ bí mật tạo phản không, nếu thật như thế thì quá là nguy hiểm! Ta nói có đúng không?” Tiểu nha đầu này có bao nhiêu tâm tư đều hiện rõ ràng trên mặt, khiến cho người ta không nhìn ra cũng khó.

Mỗi câu mỗi chữ nàng hỏi ra khiến cho Quân Tử Mạch hoàn toàn choáng váng! “Tỷ, tỷ là con giun trong bụng ta sao?”

“Phi! Muội nên nói ta là tri kỷ của muội, cái gì mà con giun trong bụng, thật sự là buồn nôn muốn chết!” Nam Cung Cẩm có chút ghét bỏ nói, rồi sau đó ngay lúc đối phương đang dở khóc dở cười nàng lại tiếp tục nói: “Nói nghe xem, hai người đã phát triển tới mức độ nào rồi? Để xem ta có thể giúp muội được gì hay không?”

Phát triển đến mức độ nào à? Nhắc đến chuyện này, tâm trạng của Quân Tử Mạch liền có chút buồn bã! “Không có chút phát triển nào, hôm đó hắn cứu ta, không nói một câu nào, đưa ta cho những cung nữ kia rồi xoay người rời đi. Ta chỉ nhìn thấy một bên mặt của hắn đã cảm thấy... đã cảm thấy...”

Càng nói, khuôn mặt nhỏ của nàng lại càng đỏ lên. Một cô nương thì không nên nói chuyện về một người đàn ông như vậy, nhưng có vẻ như do nàng đi theo Nam Cung Cẩm đã lâu nên hoàn toàn không để ý đến chuyện này. Nhưng khi nói đến đây, nàng vẫn rất ngại ngùng!

“Đã cảm thấy dáng dấp người đàn ông này thật sự là quá đẹp! Gương mặt kia có thể nói là quá hoàn mỹ, khiến muội cảm thấy vui vẻ thoải mái, tim đập rộn ràng, mặt đỏ tới tận mang tai. Thậm chí là lưng của hắn đẹp như một bức tranh từ trên trời rơi xuống, càng nhìn càng thấy hùng vĩ như cung điện của các vị thần trên trời, khiến cho muội cảm mến, trong lòng cũng sinh ra sự sùng bái vô tận, ta nói có đúng không?” Nàng không biết nói thế nào thì Nam Cung Cẩm liền nói giúp nàng.

Lần này Quân Tử Mạch càng sửng sốt hơn, ngay cả đồ mặt cũng quên luôn! Tại sao người này có thể đoán được rõ ràng tâm tư của nàng như thế? Như thế này còn lợi hại hơn cả xem bói. Trông thấy ánh mắt trêu chọc của đối phương khi chờ câu tiếp theo của nàng thì nàng liền đồ mặt cúi đầu xuống và nói: “Đúng vậy, tử tử quá thông minh! Lúc đó muội cảm thấy hấn thật quá anh tuấn, tim muội đập nhanh vô cùng, chính muội cũng không biết diễn tả cảm giác đấy như thế nào, tử đã giúp ta diễn tả toàn bộ rồi. Nhưng mà ngày hôm sau, ta ra khỏi phủ, đi tới trước cửa vương phủ ngóng hấn nửa ngày, cuối cùng cũng trông thấy hấn.”

Trong khi nói, nàng cũng bất chợt sinh ra một chút buồn bã, giọng điệu cũng trùng xuống mấy phần: “Muội nói với hấn là muội tới để cảm tạ, hấn chỉ cười cười mà chẳng hề để ý, hấn nói hấn nhận ra muội là thiếp của tử nên mới giúp muội một lần. Nếu như muội muốn cảm tạ thì không cần cảm tạ hấn mà cứ về cảm tạ tử là được rồi!”

Nàng còn không nói tiếp là khi trông thấy hấn, các đường nét như đao khắc trên khuôn mặt hấn thật sự là đẹp đến hút hồn! Còn có khí chất cuồn cuộn và giọng nói tà tử, khiến cho người ta cảm thấy có chút xấu xa nhưng đi đâu càng khiến cho người ta tin phục nhiều hơn chính là khí chất vương giả trên người hấn! Lúc đó nàng cũng chỉ biết đồ mặt, mất tự nhiên mà cúi đầu xuống nhìn giày thêu, không dám ngẩng đầu lên để liếc hấn một cái, nhưng mà mặc dù như thế nàng cũng không thể không chế được trái tim đang đập rất mạnh của nàng. Trong khi đó ánh mắt người kia nhìn nàng như thể là đang nhìn một người qua đường, đi đâu này khiến cho nàng rất hậm hực trong lòng.

Nam Cung Cẩm nghe nàng nói xong, khẽ nhíu mày một cái, quan sát tiểu nha đầu này từ trên xuống dưới một lúc sau đó lạnh lùng trêu chọc: “Cho nên gần đây trong lòng muội cũng không ít lần đổ kỵ với ta đúng không?”

Câu này vừa nói ra, lập tức khiến Quân Tử Mạch giật thót mình, trong mắt còn mang theo chút bối rối và áy náy, nàng vội vàng giải thích: “Tử tử, quả thực ta có chút đổ kỵ, nhưng chỉ là khó chịu trong lòng một chút thôi, tuyệt đối là không có ý đố kỵ xấu xa! Tử tử phải tin tưởng ta!”

“Đương nhiên là ta biết muội không có ý đồ gì xấu xa, bởi vì muội còn chưa xấu đến thế, trong lòng muội hẳn còn đang cảm thấy kỳ quái vì không hiểu sao ta lại biết muội đố kỵ đúng không?” Ý cười trên mặt Nam Cung Cẩm đã được thu liễm hoàn toàn, nàng khẽ thở dài một hơi, số đào hoa quá cũng không phải là chuyện tốt, lúc nào cũng có thể chuốc lấy sự hiểu lầm, đố kỵ và trả thù.

Đây cũng chính là vấn đề Quân Tử Mạch muốn hỏi, nàng rất xấu hổ đỏ mặt rồi gật nhẹ đầu. Sau đó liền nghe thấy giọng Nam Cung Cẩm truyền tới: “Bởi vì với tính tình của muội, nếu không có chút đố kỵ nào thì khi nghe Mộ Dung Thiên Liệt nói như thế chắc chắn sẽ nhảy nhót hí hửng về tìm ta để nói lời cảm tạ, nhưng hôm đây muội trở về lại không tìm ta, như vậy đã nói ra là trong lòng muội có khúc mắc đối với ta!”

Nam Cung Cẩm cảm thấy có chút may mắn, may mắn vì hôm nay nàng nhàn rỗi không có chuyện gì nên nói chuyện với hai người này. Nếu không, cứ để mặc cho mọi chuyện phát triển tiếp thì chút khúc mắc trong lòng Quân Tử Mạch kia sớm muộn cũng sẽ có ngày bị biến chất, sự ghen ghét là thứ dễ khiến tính cách con người ta bị vặn vẹo nhất, càng là người đơn thuần, khi có dạng tình cảm như thế này thì đến lúc không thể chịu nổi nữa sẽ càng không thể khống chế được bản thân, cuối cùng sẽ gây ra chuyện gì đó không thể vãn hồi lại được.

Mà Thượng Quan Nhược Tịch nghe các nàng nói chuyện thì cảm thấy không thể tưởng tượng được. Nam Cung Cẩm chỉ nhờ vào mấy chi tiết đó thôi mà có thể đoán biết được Quân Tử Mạch đố kỵ sao? Đây là người không những thận trọng mà còn hiểu thấu lòng người đến nhường nào. Ở bên cạnh một người như thế nàng không biết nên cảm thấy kính trọng hay là sợ hãi.

“Xin lỗi tử tử, lúc ấy quả thực ta có đố kỵ một chút! Nhưng chủ yếu vẫn là vì tự ti, tử biết đấy, lúc trước ở Bắc Minh, ta là Công chúa cao quý, tử gặp xui xẻo, muội còn có thể ỷ vào sự sủng ái của hoàng huynh mà giúp tử một chút. Nhưng về sau đến Tây Vỗ, muội giống như tử lúc trước, không có thân phận địa vị gì, trở thành một người bình thường. Trong suốt một năm này, muội và Hoàng tâu đều cùng nhau theo dõi chặng đường của tử,

trong cả quá trình đã có biết bao nhiêu gian nan, vất vả, vậy mà mỗi một lần vấp ngã, tởm đầu chọn cách lấy hết dũng khí lại một lần nữa đứng lên bước tiếp. Chẳng những tởm không bị đánh bại, mà càng bị áp chế thì lại càng bùng nổ mạnh, cho nên muội hiểu rất rõ ràng rằng muội không thể so sánh với người giống như tởm. Mà Liệt Vương gia đã nhìn trúng tởm thì làm sao có thể để ý tới muội nữa! Cho nên... Muội cũng chưa từng nghĩ sẽ đối phó tởm hay là như thế nào.”

Quân Tử Mạch rất thành khẩn, đúng là nàng tự ti. Nếu như còn ở Bắc Minh, nếu như vị Hoàng huynh sủng ái nàng đến coi trời bằng vung ấy vẫn còn sống, thì nàng vẫn là một Công chúa vô cùng tôn quý, chắc chắn sẽ không cảm thấy mình không xứng với ai, nhưng hiện nay nàng không có thân phận, địa vị hay tài hoa gì cả, hay như một chút sự cứng cỏi của Cẩm tởm nàng cũng không có. Người như nàng thì lấy cái gì để xứng với người như thế.

Nam Cung Cẩm nghe vậy, liếc nhìn dài một hơi rồi vươn tay xoa đầu nàng nói: “Đừng nghĩ như thế, muội nên hiểu rằng, hai người yêu nhau thì chỉ có phù hợp hay không phù hợp chứ không có xứng hay không xứng. Mà muội phải nhớ kỹ, bởi vì muội là muội muội của Quân Lâm Uyên cho nên cả thiên hạ này không có ai là muội không xứng cả!”

Dưới góc nhìn của Nam Cung Cẩm thì được làm muội muội của người kia thực sự vô cùng vinh quang! Cho nên, không một ai mà Quân Tử Mạch không xứng cả.

Lời này rất kiên định và kiên quyết, khiến cho Quân Tử Mạch không nhịn được mà hỏi vấn đề đã vướng mắc thật lâu trong lòng nàng: “Thế, tởm tởm, tởm đối xử tốt với chúng ta như thế này là vì Hoàng huynh sao?”

“Đương nhiên!” Nam Cung Cẩm trả lời không chút e dè, tuy lúc trước đây ở Bắc Minh Quân Tử Mạch đã giúp nàng một lần, nhưng với tính cách của nàng, cho dù là nhớ kỹ ân tình đấy, thì có cơ hội sẽ trả lại cho người ta. Chắc chắn sẽ không dùng cả tính mạng để hỗ trợ như bây giờ! Điêu này vốn là sự thật, nên khi Quân Tử Mạch hỏi, nàng cũng nói thật luôn.

Quân Tử Mạch mỉm cười, hơi tự giễu: “Quả nhiên là như thế!”

“Nếu như không có Quân Lâm Uyên, ta sẽ coi muội là bạn, nhưng vì có hấn nên ta coi muội là muội muội. Rõ ràng chưa?” Nam Cung Cẩm không muốn vì một vấn đề như thế mà phá vỡ đi mối quan hệ của hai người. Nhưng thực ra còn có một chuyện nàng chưa nói, đó là Quân Tử Mịch quả thật rất giống Bách Lý Dung. Lúc trước vì nàng sơ sẩy nên Bách Lý Dung mới gặp chuyện ngoài ý muốn, cho nên bây giờ nàng bảo vệ mới nảy sinh cảm xúc muốn bảo vệ Quân Tử Mịch.

Nghe Nam Cung Cẩm nói thế, Quân Tử Mịch mới cảm thấy thoải mái, gạt nhẹ đầu, nhưng vẫn lo đối phương hiểu lầm nàng nên tiếp tục giải thích: “Tỷ tỷ, hôm ấy muội chỉ không vui một lúc, sau đó cũng không có suy nghĩ nhiều. Mà những ngày sau muội cũng không còn gặp hấn nữa. Từ nay về sau, muội sẽ không nghĩ lung tung nữa!”

Từ khi hoàng huynh qua đời, không có ai đối xử với nàng tốt như Nam Cung Cẩm, sao nàng có thể không biết ơn mà còn đi đố kỵ người ta chứ?

“Ừm, thực ra ta cũng không có gì đáng để muội đố kỵ! Nếu muội thích Bách Lý Kinh Hồng thì ta sẽ muốn muội đố kỵ ta, đố kỵ thật nhiều vào, tốt nhất là đố kỵ tới chết luôn đi. Nhưng lại là Mộ Dung Thiên Liệt thì hoàn toàn không cần thiết, bởi vì ta với hấn không có khả năng yêu nhau, một chút khả năng cũng không có. Cho nên nếu có thời gian đố kỵ ta thì thà rằng muội đi nghĩ xem nên làm thế nào để giành được trái tim hấn đi, không chừng chuyện tốt sẽ xong luôn đấy!” Lời này của Nam Cung Cẩm rất chân thật và thẳng thắn.

Nghe thấy thế, Quân Tử Mịch vừa xấu hổ vừa buồn bực nhỏ giọng nói: “Biết rõ người đó là người thương của tỷ tỷ rồi, làm sao mà muội thích được chứ! Nếu muội mà có ý đồ như thế thì nên kéo ra ngoài mà giết đi mới đúng, tỷ tỷ đừng nói lung tung!”

Câu này khiến cho Nam Cung Cẩm rất vui vẻ, nói rõ là tiểu nha đầu này không coi nàng là người ngoài, nên đã biết là người của nàng thì sẽ không nghĩ đến nữa. Điềm này cũng khiến cho hai người vừa không thoải mái vì chuyện của Lãnh Tử Hàn đó, giờ cũng bớt đi đôi chút.

“Um, không ngờ là tiểu Công chúa ngây thơ của chúng ta lại có thể nhận thức được như thế, thật đáng mừng!” Bản chất ngả ngớn của Nam Cung Cẩm lại bộc phát.

“Tỷ tỷ!” Quân Tử Mạch bu ãn bực xấu hổ không thôi, kêu lên một tiếng hờn dỗi thật lớn đánh thức cả Tiểu Kinh Lan dậy!

Trẻ con bị đánh thức thì đương nhiên sẽ ngoạc miệng ra khóc ãn lên, tiếng khóc oa oa nỉ non khiến cho người nghe thật đau lòng, Thượng Quan Nhược Tịch và Nam Cung Cẩm vội vàng đỡ dành, cũng không khỏi nhìn Quân Tử Mạch đầy oán trách: “Nha đầu này, sao hôm nay lại lỗ mãng như thế!”

Quân Tử Mạch cũng biết mình đuối lý nên đành ngậm miệng lại, không dám nói gì.

Tiểu Kinh Lan khóc một lúc, lại sụt sịt mũi mấy cái, nước mắt nước mũi chảy ãy mặt, Thượng Quan Nhược Tịch nhẹ nhàng vỗ về, đỡ dành thằng bé! Cuối cùng, nó mở to đôi mắt long lanh như nước hồ, khuôn mặt nhỏ nhắn cau có nhìn các nàng một lúc, tỏ vẻ phê bình, bất mãn, sau đó bàn chân nhỏ của nó đạp một cái, lật người sang một bên, nhắm mắt ngủ tiếp!

Cảnh tượng ãy khiến cho Nam Cung Cẩm dở khóc dở cười, nhỏ giọng mắng: “Thằng ranh con!”, rồi c ãm theo cây quạt đi ra ngoài. Có ãi ãu, nói gì thì nói, nhìn thằng bé ãng yêu như vậy, nàng thực sự cũng cảm thấy muốn có con!

“Tướng gia, Tướng gia, không xong rồi, Công chúa Mặc Họa xảy ra chuyện rồi!” Hạ nhân vội vàng chạy vào bẩm báo với Nam Cung Cẩm.

Theo phản xạ, Nam Cung Cẩm rất muốn nói một câu: “Cô ta xảy ra chuyện thì ãu có liên quan tới ta”. ãúng là chuyện không liên quan ãến nàng, nhất là trước ãy cô ta còn cùng Phượng Úc Tuyết bắt Tử Mạch ãi nữa, chuyện này khiến nàng rất tức giận, cho nên nàng không muốn quan tâm ãến chuyện của cô ta. Nhưng dù gì thì hiện giờ cô ta cũng ãang là phụ nhân của nàng, nếu nói câu này ra thì mọi người sẽ nghĩ nàng vô tình vô

nghĩa, bất lợi cho hình tượng vĩ đại, anh minh thần võ của nàng, cho nên nàng mới không nói ra!

Nàng giả vờ hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Vừa rồi có một người chạy tới cửa phủ, hình như chính là thị tỳ của Công chúa Mặc Họa, nhưng chỉ còn thoi thóp. Cô ta nói là trên đường trở về Mặc gia, Công chúa Mặc Họa gặp phải phục kích của mấy trưởng lão Mặc gia, bây giờ đã bị khống chế lại rồi!” Tên hạ nhân bẩm báo chuyện này trong lòng cũng đang run sợ và không ngừng cảm thán, lá gan mấy người Mặc gia kia cũng thật lớn, chẳng lẽ không biết cô ta là Công chúa, còn là vợ của Tướng gia sao?

Muốn bắt là bắt như vậy, bọn họ không sợ bị binh mã Tây Võ tiêu diệt sao?

Nghe hẳn nói nghiêm trọng như thế nhưng trong lòng Nam Cung Cẩm rất thờ ơ! Đây là việc nhà của Mặc gia, không có quan hệ gì với nàng.Ồ! Đúng, Mặc gia! Nếu như nhân cơ hội này khiến cho Mặc Họa thiếu nàng một lần ân tình thì về sau nàng có thể sử dụng Mặc gia hay không? Nghĩ như thế khiến cho ánh mắt Nam Cung Cẩm càng ngày càng sáng lên.

Nếu như có thể nhờ chuyện này mà đã động được Mặc gia, dù chỉ là bộ phận phụ trách cơ quan, đường ngầm thôi, cũng có thể trợ giúp cho Nam Nhạc rất nhiều rồi! Nghĩ xong, nàng vội nói: “Đưa thị tỳ kia tới chỗ bản quan!”

“Rõ!” Hạ nhân đáp lời rồi cùng vài người đi đỡ thị tỳ kia tới đây, cô ta đúng là chỉ còn thoi thóp thôi. Vừa nhìn thấy Nam Cung Cẩm, cô ta liền khóc lóc, kể lể: “Tướng gia, Tướng gia, ngài nhất định phải mau chóng cứu Công chúa mới được!”

“Ừm. Nhưng trước tiên người nói cho ta biết, bọn họ đang ở nơi nào!” Tổng bộ của Mặc gia cho đến giờ cũng không có ai biết là ở đâu, cô ta không nói, Nam Cung Cẩm thực sự không biết nó ở đâu.

“Trong rừng cách thành Tây ba trăm dặm!” Thị tỳ kia cố gắng nói một hơi rồi hôn mê bất tỉnh.

Ánh mắt Nam Cung Cẩm loé lên một cái rồi ra lệnh cho đám hạ nhân mời đại phu đến khám bệnh cho cô ta. Nàng thu lại cây quạt trên tay rồi trở về phòng. Còn Bách Lý Kinh Hồng thì đang ngồi ở bàn nhàn nhã thưởng trà.

“Sao thế, hôm nay không phải xử lý chính sự à?” Nàng hiếm khi trông thấy có lúc hần nhàn nhã như thế này.

Hần ngược mắt lên, đôi mắt màu bạc mang theo một chút ý cười không rõ ràng, giọng nói lạnh lùng vang lên: “Sao vậy, có việc gì à?” Nghe tiếng bước chân này của nàng hần đã biết là chắc chắn có việc gì rồi.

“Ừm!” Nam Cung Cẩm đáp lời, rồi đem chuyện liên quan đến Mặc Họa nói ra.

Nàng nói xong, Bách Lý Kinh Hồng cũng im lặng. Ngón tay như ngọc nhẹ nhàng mân mê chiếc chén, thật lâu không nói gì.

Nam Cung Cẩm nói: “Chàng cũng cảm thấy khả năng có bẫy ở đây à?” Chỗ cách thành Tây ba trăm dặm là rất gần với chỗ đóng quân của cấm quân, nàng mà đi tới đó, rất có thể sẽ có người viện cớ nói rằng nàng có ý đồ mưu phản. Chính vì thế nên nàng mới vào hỏi ý kiến của hần.

Bách Lý Kinh Hồng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với nàng.

Nam Cung Cẩm do dự trong chốc lát rồi cực kỳ kiên định nói: “Không vào hang hổ, sao bắt được hổ con! Bất kể là có bẫy hay không, ta cũng sẽ thử đi một lần!”

“Ừm!” Hần nhẹ nhàng đáp, cũng không can thiệp vào quyết định của nàng, rồi lại tiếp tục nói: “Nếu như đến đêm nàng vẫn chưa về, ta sẽ đi tìm nàng.”

Nếu như thật sự có bấy, bọn họ lưu lại một người để tiếp ứng sẽ sáng suốt hơn rất nhiều so với việc đi cùng nhau. Nếu như có bấy, Mặc Họa dẫn dụ nàng tới, hẳn là vì muốn khiến nàng đối đầu với cấm quân, mục đích là để nàng bị Mộ Dung Thiên Thu xử lý, chắc chắn cô ta sẽ không tự mình ra tay. Tính toán như vậy, nên nếu đến đêm mà nàng chưa về, Bách Lý Kinh Hồng cũng sẽ kịp thời cứu viện. Mà Nam Cung Cẩm nghĩ mãi không ra là Mặc Họa có lý do gì để hại nàng, lần trước cô ta và nàng đã nói rõ ràng với nhau như thế rồi.

Nghe hắn nói xong, Nam Cung Cẩm hiển nhiên cũng rất hài lòng với quyết định này của Bách Lý Kinh Hồng: “Chàng có biết ta thích nhất điểm gì của chàng không?”

“Ừm?” Hắn ngẩng đầu, vẻ mặt không thay đổi nhưng ở đáy mắt lại mang theo nghi hoặc, rõ ràng là bị câu hỏi này của nàng khơi lên sự hào hứng.

Nam Cung Cẩm cười một tiếng: “Đó chính là cho dù ta có làm gì, cho dù là nguy hiểm, cho dù là chàng không tán thành thì chàng cũng không ngăn cản ta, chỉ cố gắng phối hợp để ta làm. Mà con người của ta, từ trước đến nay cũng không thích bị người khác can thiệp vào chuyện ta làm, cho dù là đối phương vì tốt cho ta, ta cũng không thích!”

Do đó đây chính là điểm xứng đôi nhất của hai người bọn họ. Xưa nay nàng chỉ thích tùy ý mà làm theo ý mình, vô cùng tùy hứng. Mà tính tình của hắn thì lạnh nhạt, cũng không thích áp đặt suy nghĩ của hắn để can thiệp vào hành động của nàng. Cho nên bọn họ rất ít mâu thuẫn.

“Nàng đi một mình à?” Đã tăng bốc hắn như thế rồi, dường như ý của nàng cũng là nàng muốn đi một mình, hắn cũng không tiện can thiệp gì nữa.

Nam Cung Cẩm gật đầu: “Tất nhiên là đi một mình, nhiều người sẽ dễ bị phát hiện, người Mặc gia cũng không phải kẻ ngu! Nếu đi cùng mấy người không hiểu về cơ quan thì sẽ chỉ trở thành gánh nặng cho ta!”

Hắn cũng biết lời này của nàng có lý, nhưng vẫn có chút không yên lòng: “Hay là để Hủy đi cùng?” Giọng điệu này là thái độ thương lượng, quyên quyết định vẫn ở trên tay nàng.

“Thôi thôi! Đừng nói là ta không muốn bị vướng víu, mà chính tên Hủy kia, chỉ sợ vừa nghe thấy phải đi cùng ta thì đã khó chịu toàn thân rồi! Thôi, ta đi trước đây!” Nam Cung Cẩm nói xong, cũng không đợi hắn nói gì, quay người rời đi. Dù sao cũng còn có Thần Binh Bất Tử đi cùng, nàng sợ gì chứ!

Sau khi đi được vài bước, tiếng nói của hắn mới truyền tới: “Cẩn thận một chút!” Chỉ là mấy chữ rất thản nhiên nhưng lại khiến cho nàng cảm thấy thư thái vô cùng.

“Yên tâm đi! Sẽ không để chàng phải thủ tiết vì ta đâu, ha ha...” Nam Cung Cẩm cười lớn rồi đi, để lại ai đó sa sầm mặt ngẩn tại chỗ.

Thủ tiết ư? Cách nói này dùng được cho đàn ông sao? Hả?

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 67: Chúng Ta Về Nhà

Nam Cung Cầm chạy từ cửa sau ra ngoài, mất khá nhiều công sức mới tránh thoát được tai mắt của Mộ Dung Thiên Thu, mua một con ngựa để cưỡi trên đường cái! Nàng thúc ngựa phi như bay, nếu đi bộ ba trăm dặm thì nàng sẽ mệt chết mất!

Khí trời tuy giá lạnh, nhưng giật cương lao đi cũng không cảm thấy lạnh mấy.

Không lâu sau đó, gió lạnh chợt nổi lên, tuyết rơi xuống. Bông tuyết phất qua hai má nàng, lạnh buốt, nhưng nàng như không hề cảm nhận được, trong mắt chỉ có duy nhất đích đến của nàng. Môi nàng mím chặt thành một đường thẳng, gương mặt cũng cực kỳ lạnh lẽo, từng roi từng roi quất vào mông ngựa. Nam Cung Cầm như bây giờ mới thật sự là Yêu Nghiệt, Yêu Nghiệt trong bất cứ hoàn cảnh xấu nào cũng có thể xuất hiện với tư thế mạnh mẽ nhất!

Khoảng nửa canh giờ sau, cuối cùng nàng cũng tiến vào rừng rậm. Lúc này tuyết đã ngừng rơi, nhưng cả cảnh rừng đều phủ một màu trắng xóa, Nam Cung Cầm tung người xuống ngựa, buộc dây cương vào một cây đại thụ bên ngoài rừng, sau đó nhanh chóng tiến vào rừng cây.

Vừa bước vào, nàng lập tức bị mấy mũi tên đánh lén! Cho dù là Nam Cung Cầm nghiêng người rất nhanh nhưng vẫn nghe thấy tiếng mũi tên xé rách vải. Nàng cúi đầu nhìn mới thấy vạt áo nàng đã bị mũi tên bắn rách! Xem ra nơi này thật sự là tổng bộ Mặc gia, vì những cạm bẫy này tinh diệu hơn rất nhiều những cạm bẫy trước đây nàng đã từng thấy, nếu không, với

dạng trận tiền như thế này thì không thể nào cắt rách được y phục của nàng!

Lần này thâm nhập vào trong, nàng lại càng phải cẩn thận hơn. Đi chưa được mấy bước, nàng lại thấy một vật nổi lên ở phía trước, con người nàng xoay chuyển, tìm một hòn đá để ném tới, hòn đá rơi xuống đất thì lập tức ở hai bên có hai tấm trúc khổng lồ lao vùn vụt tới, bên trên đó đầy gai nhọn, cũng dễ tưởng tượng được nếu ai bị kẹp trong đó thì hậu quả sẽ thế nào. “Ầm!” một tiếng, âm thanh không lớn không nhỏ phát ra khi hai tấm trúc kẹp vào nhau!

Chúng kẹp vào cùng một chỗ thì dừng lại. Nam Cung Cẩm lách đi qua ở chỗ bên cạnh thanh nẹp, vừa mới vòng qua thì nàng cảm giác thấy cổ chân như bị thứ gì đó quấn vào. “Fuck!”, nàng khẽ chửi! Nàng cứ tưởng trận thanh nẹp này bị phá rã, có thể đi thẳng qua nên mới chủ quan như thế!

Một sợi dây thừng quấn chặt cổ chân nàng, giật ngược người nàng lên không trung! Nam Cung Cẩm hít vào một hơi thật sâu, cố gắng nhảy về phía trước, rã mượn lực vòng về sau, khiến cho cơ thể của nàng quay ngược trở lại! Mặc dù cổ chân bị quấn chặt, nhưng một tay nàng đã tóm chặt được dây thừng, dùng một tư thế đứng rất ngay ngắn giữa không trung! Bây giờ, biện pháp an toàn nhất chính là chờ cho cái dây này treo nàng lên trên cây, sau đó cắt đứt dây rã dọc theo tán cây mà xuống, nhưng nàng rất rõ ràng, khi dây thừng tới ngọn cây thì sẽ kích hoạt thiết bị báo động, thông báo cho Mặc gia là có người xâm nhập, cho nên nàng không thể chờ tới bước kia được!

Vừa nghĩ thế, nàng nhanh tay rút Ngự Tràng bên hông ra chém một phát! Sợi dây thừng bị chém thành hai nửa, thân thể nàng cũng bị rơi thẳng xuống dưới! Người nàng cách mặt đất khoảng năm mét, mẹ nó chứ như thế này mà ngã xuống thì ít nhất cũng sẽ gãy xương! Nam Cung Cẩm quăng mạnh nửa đoạn dây thừng còn lại trong tay nàng đi, quấn vào nhánh cây cách đó không xa, nhưng vì sợi dây không có thắt nút nên chỉ có thể làm cho thân thể nàng dừng lại trên không khoảng nửa giây!

Nhưng đối với nàng thì nửa giây này cũng đã đủ rã!

Dừng lại nửa giây, nàng còn cách mặt đất khoảng hai mét! Lại tiếp tục rơi xuống lần nữa, khi cách mặt đất nửa mét thì thân hình nàng xoay một cái, lộn mấy vòng trên mặt đất, giúp cho nàng không bị thương khi tiếp đất! Nam Cung Cẩm lặn tiếp ba vòng mới dừng lại được! Nàng đứng lên, phủ bụi đất trên người, trong lòng lại cảnh giác nhiều hơn mấy phần, xem ra tổng bộ Mặc gia này phức tạp hơn nàng tưởng tượng nhiều lắm. Chỉ vì nàng chủ quan sau khi vừa phá trận thôi mà cũng có thể bị thiết kế thành một cái bẫy khác, cho nên chỉ có thể có một cái kết luận!

Đó chính là kẻ thiết kế những cạm bẫy này có sự phỏng đoán rất chính xác đối với tâm lý người khác. Do đó nàng phải thật cẩn thận!

Nghĩ xong nàng liền tiến lên phía trước. Đi tới một chỗ đất bằng phẳng, di chuyển mấy bước, ánh mắt Nam Cung Cẩm bỗng nhiên chăm chú lại, nhanh chóng mượn lực từ một cái cây bên cạnh phi thân lên, đến giữa không trung thì nhìn thấy mặt đất chỗ kia vốn đang bằng phẳng thì lúc này đã mọc lên vô số chông cứng! Đang cảm thấy may mắn thì phía trên nàng lại rơi xuống một tấm lưới!

Mẹ nó! Cuối cùng là ai thiết kế những cạm bẫy này, quả nhiên là đi bước nào khó khăn bước đó, lên trời xuống đất đều không được.

Cũng may là thanh Ngự Tràng trên tay nàng rất sắc bén, nàng vươn tay ra thật nhanh, chém vào không trung mấy nhát nhanh như chớp! Sau khi ánh đao tản ra bốn phía, những mảnh võ hình lưới bay lả tả trên không trung! Rơi xuống các cây chông bên dưới. Không còn uy hiếp của tấm lưới, nàng ôm vào thân cây rồi vọt đi mười mét, cuối cùng cũng cách xa được cạm bẫy này!

Có lẽ là do người thiết kế, bố trí những cạm bẫy này đã quá tự tin nên sau khi qua được mấy cửa đó, con đường tiếp theo rất dễ đi, Nam Cung Cẩm hầu như không tốn bao nhiêu thời gian đã tới được tổng bộ thực sự của Mặc gia. Từ xa nàng đã nhìn thấy mấy cái lầu trướng, xung quanh là những tên đàn ông mặc trường bào màu đen canh gác, phòng thủ cực kỳ nghiêm ngặt!

Nam Cung Cầm đội mũ ở trên áo lông chồn lên, che đi mái tóc đen nhánh của nàng để tránh bị lộ ở nơi phủ tuyết trắng xóa này. Sau đó nàng bắt đầu quan sát, bên kia có tất cả bảy cái lầu trướng, mà trong đó có một cái nhìn có khí thế hơn một chút. Nam Cung Cầm đoán trong đó nếu không phải là Mặc Họa thì cũng phải là một nhân vật rất quan trọng, nên nàng quyết định ra tay từ nơi đó!

Nàng ẩn nấp tiến tới trước mặt bọn hăn rồi bất ngờ vọt ra từ trong đồng tuyết, tóm lấy một tên bên cạnh, cắt cổ đối phương, một đao lấy mạng! Người kia còn chưa kịp kêu lên sợ hãi thì đã trở thành một cỗ thi thể, sau đó Nam Cung Cầm vung tay lên, từ trên trời giáng xuống một đám người áo đen, tay cầm đao, nhắm thẳng về phía đám người Mặc gia này!

Bọn họ giơ tay chém xuống, vô cùng gọn gàng, chỉ trong chớp mắt đã tiêu diệt những người canh gác nhưng lại không kinh động đến những người khác của Mặc gia!

Sau khi giải quyết xong, Nam Cung Cầm vẫy tay một cái để đám Thiên Binh Bất Tử lui ra. Sau đó nhanh chóng vén rèm lên đi vào bên trong, bên trong lại trống không! Nàng giật mình, trong lòng biết là không tốt rồi!

Quả nhiên, nàng còn chưa kịp ra ngoài đã nghe thấy những tiếng bước chân dày đặc từ bên ngoài truyền đến, bao vây tòa lầu trướng này cực kỳ chặt chẽ!

Nam Cung Cầm thở dài một hơi, cười khổ đi ra ngoài, chuyện này không thể trách ai được, chỉ có thể tự trách nàng tham lam mà thôi, đã biết rất rõ sẽ rất nguy hiểm rồi mà còn chạy tới đây chỉ vì muốn thao túng lực lượng của Mặc gia!

Vốn nàng nghĩ sau khi ra ngoài sẽ nhìn thấy người Mặc gia, nhưng khi vén rèm lên lại nhìn thấy một đôi mắt màu xanh lục! Nàng lập tức kinh sợ! Tại sao Mộ Dung Thiên Thu lại ở đây? Như vậy... Nàng nhanh chóng xâu chuỗi mọi chuyện lại với nhau! Nếu như Mặc Họa cũng ở đây thì sẽ bị coi là đồng bọn. Nên chi bằng cho người đi báo thẳng với Mộ Dung Thiên Thu

là nghi ngờ có người mưu đồ làm loạn ở đây để Mộ Dung Thiên Thu trực tiếp tới bắt sẽ tốt hơn rất nhiều!

Mà khi Mộ Dung Thiên Thu trông thấy Nam Cung Cẩm hiển nhiên cũng thoáng kinh ngạc! Hắn không dám tin mà trừng lớn đôi mắt nói: “Yến Khanh, không ngờ lại là ngươi?!” Chuyện này vốn có thể giao cho thuộc hạ xử lý là được rồi nhưng hắn nghĩ gần đây tần suất Tây Vỹ xảy ra chuyện khá cao, nên để cho an toàn, hắn đã đích thân đến! Không ngờ lại gặp phải Yến Kinh Hồng!

Hắn vừa nói xong thì có hạ nhân đi vào trưng lục soát, phát hiện mấy phong tấu chương trên bàn, đưa cho thái giám bên cạnh Mộ Dung Thiên Thu, sau khi tên thái giám nhìn mấy lần thì bầm với Mộ Dung Thiên Thu: “Khởi bẩm Hoàng thượng, đây đúng là những tấu chương ở Binh bộ bị mất mấy ngày nay!”

Ngay cả loại đồ thế này cũng đã chuẩn bị hộ nàng, đám người này cũng lao tâm khổ tứ quá mà! Trong lòng Nam Cung Cẩm cười lạnh, nhưng có thể trộm tấu chương từ trong cung ra... Chỉ sợ Phụng Ước Tuyết lại ngứa tay chen vào rồi?

Đúng lúc này, Mặc Họa cũng hoảng hốt chạy tới, quỳ xuống trước mặt Mộ Dung Thiên Thu: “Hoàng thượng, bản Công chúa biết Tướng gia có ý đồ xấu nên đã phái nhiều người Mặc gia tới, muốn ngăn cản Tướng gia, nhưng không ngờ vẫn không thành công, lại hại tính mạng bọn họ. Hoàng thượng, chuyện này không liên quan gì tới Mặc gia cả!”

Mộ Dung Thiên Thu chưa từng nhìn cô ta một chút nào, đôi mắt màu xanh lục kia một mực chăm chú nhìn Nam Cung Cẩm, có vẻ như hắn đang tràn đầy thất vọng đối với nàng! Cuối cùng, hắn nặng nề thở dài một tiếng nói: “Đưa Thừa tướng về cung!”

Nam Cung Cẩm biết hiện giờ nàng không thể phản kháng, nếu không thì toàn bộ phủ Thừa tướng sẽ bị nguy hiểm. đành phải ngoan ngoãn đi vào cung, xem ra phải chờ Bách Lý Kinh Hồng tới cứu rồi! Chỉ trách do chính mình tham lam thôi!

Nghĩ vậy, nàng lạnh lùng quét mắt tới Mặc Họa một chút rồi thu hồi lại, thứ cho nàng ngu dốt, nàng thật sự là nghĩ mãi không ra tại sao Mặc Họa lại muốn tính kế nàng, nếu là Phượng Ưc Tuyết, nàng còn có thể hiểu là do tâm tư đố kỵ của nữ giới, nhưng Mặc Họa thì..., cô ta cần phải làm như thế này sao?

...

Trong hoàng cung tối đen như mực, Mộ Dung Thiên Thu ngồi trên long ỷ, còn Nam Cung Cẩm đứng ở giữa đại điện.

Nam Cung Cẩm im lặng thật lâu, trong lòng nàng đang suy nghĩ xem có nên chủ động giải thích không, nhưng nàng cũng rõ ràng rằng nàng có giải thích thì đối phương cũng không tin, bởi vì gần đây nàng đã sơ hở quá nhiều, hôm nay cũng là “chứng cứ vô cùng xác thực”. Do đó nàng lựa chọn im lặng.

“Yến Khanh, trăm không ngờ, quả thật là người!” Nếu không phải trước đó bản đồ bố binh bị mất trộm, thêm nữa là Mộ Cẩm Thần, còn chuyện Thần Binh Bất Tử thì cho dù là cả thiên hạ nói Yến Kinh Hằng có ý đồ mưu phản, hẳn cũng không tin, nhưng khi những chuyện này gộp cả lại, nói Yến Kinh Hằng không muốn mưu phản, hẳn cũng không thể tin được nữa.

Nam Cung Cẩm cười một tiếng, trong lời nói đầy vẻ bất đắc dĩ: “Hoàng thượng cảm thấy là ta, vậy chính là ta thôi!” Thật lòng nàng cảm thấy chuyện này chẳng có ý nghĩa gì cả.

“Người còn không biết hối cải?” Mộ Dung Thiên Thu nhíu mày, âm thanh lạnh lùng đầy vẻ tàn bạo!

Nam Cung Cẩm suy tư trong chốc lát rồi nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, thần rất biết hối cải, cho nên quyết định sẽ khai báo trung thực! Đúng là thần có ý đồ mưu phản, còn Hoàng hậu nương nương chính là đồng mưu với thần, nếu không có sự hỗ trợ của nàng, làm sao thần có thể trộm mấy cái tấu chương của Binh bộ này ra được. Thần đã thành thật khai báo, kính mong Hoàng thượng xử lý khoan hồng!”

Dù sao thì đã bị định tội mưu phản, cũng sẽ bị xử trảm hôm nay hoặc ngày mai, có thể đợi được Bách Lý Kinh Hằng tới cứu. Nàng có giải thích thì đối phương cũng sẽ không tin, nên nàng dứt khoát nhận tội luôn, nhân tiện kéo cả Phụng Ước Tuyết vào, còn về phần Mặc Họa... Cứ để nàng tự mình xử lý đi! Nàng thật sự muốn hỏi cho rõ xem tại sao cô ta lại muốn gài bẫy nàng như vậy!

Sau khi Mộ Dung Thiên Thu nghe xong thì chỉ dùng một ánh mắt cực kỳ thất vọng nhìn nàng! Ánh mắt đó đan xen giữa sự khỗ sở và giãy dụa đấu tranh, hấn day day trán một lúc rồi mới trầm giọng nói: “Yến Khanh, vì sao ngươi cũng muốn phản bội trẫm chứ?”

Giọng hấn cực kỳ yếu ớt, khiến cho Nam Cung Cẩm nhin không được mà khẽ động lòng trắc ẩn. Nhưng nàng biết, bây giờ mà nàng nói nhiều cũng là phí công!

Bỗng nhiên Mộ Dung Thiên Thu đứng lên, bước nhanh tới trước mặt nàng rồi đứng lại! Trên gương mặt tuấn mỹ đây vẻ giãy dụa đấu tranh. Cuối cùng, hấn thở dài một hơi, vươn tay giúp nàng sửa lại một chút áo lông chồn khoác trên vai, uể oải nói: “Trở về đi, trời lạnh, đi đường cẩn thận một chút.”

“Hoàng thượng?” Nam Cung Cẩm thoáng kinh ngạc, Mộ Dung Thiên Thu có ý gì? Nàng đã nhận tội rồi mà cũng không xử lý nàng sao?

“Yến Khanh, trẫm đã từng nói. Cho dù ngươi có làm sai đi đâu gì, trẫm sẽ đều tha thứ cho ngươi. Bé con, ta nói để ý ngươi thực ra cũng không để ý nhiều đâu, nhưng nếu để trẫm ra tay thì thực sự trẫm cũng không nở lòng nào!” Mấy ngày trước, hấn cho là hấn có thể hung ác, quyết tâm, nhưng đến hôm nay, hấn mới phát hiện ra đó chỉ là suy nghĩ của hấn thôi.

Nam Cung Cẩm khẽ nhíu mày, nhất thời cảm thấy cảm xúc vô cùng phức tạp. Há miệng ra, nhưng lại chỉ thốt ra được hai chữ: “Hoàng thượng...”

“Được rồi, chuyện này ngươi và ta cứ coi như chưa từng xảy ra đi. Hay là ngươi thật sự muốn trẫm lôi ngươi ra chém?” Hấn nhíu mày hỏi.

“Thần... Cảm ơn Hoàng thượng!” Hiện tại nói ra câu này, nàng bỗng có cảm giác nặng ngàn cân.

Mộ Dung Thiên Thu nặng nề thở dài một hơi rồi nói: “Yến Khanh, chỉ cần người còn ở tại Tây Võ, vẫn còn ở dưới cánh chim của trẫm, trẫm vẫn sẽ bảo vệ người. Cho dù người có làm sai đi đâu gì, trẫm vẫn sẽ tha thứ cho người, trước sau như một, cho nên, trẫm hy vọng người đừng rời đi!”

Bên trong ống tay áo rộng, ngón tay nhỏ bé của nàng đang siết chặt lại, đối mặt với một đế vương tình sâu nghĩa nặng như thế này, trong lòng của nàng ngoại trừ cảm động ra thì càng nhiều hơn là áy náy! Cuối cùng, nàng thò tay vào trong ngực áo, lấy bản đồ bố binh mà nàng đã nhét vào lúc trưa nay ra, đưa cho Mộ Dung Thiên Thu: “Hoàng thượng, đây là bản đồ bố binh, sau khi thần cần được cũng chưa từng mở ra xem!” Nàng chưa xem, Bách Lý Kinh Hồng cũng chưa xem.

Mộ Dung Thiên Thu đối xử với nàng như thế, làm sao nàng có thể trộm đi bản đồ bố binh để hại hắn! Cho dù sau này có đứng ở thế đối lập, cũng nên đại chiến một trận quang minh chính đại mới đúng!

Mộ Dung Thiên Thu nhìn bản đồ bố binh trong tay nàng, dưới đáy mắt lại trầm thêm một chút, có chút tự giễu nói: “Quả nhiên là người!” Nói xong liền nhận lấy bản đồ bố binh, sau đó, trước ánh mắt kinh ngạc của Nam Cung Cẩm, hắn đi tới ngự án ở bên cạnh, đốt góc bản đồ bản đồ bố binh trên ngọn nến, sau đó để cho nó cháy sạch.

Ngọn lửa bùng lên ở trên tờ giấy, từng chút từng chút thiêu phong thư kia thành tro tàn, lúc sắp đốt tới tay Mộ Dung Thiên Thu, hắn liền buông lỏng tay, để tro tàn bay lên không trung. Đợi cho lửa tắt hoàn toàn hắn mới quay sang Nam Cung Cẩm nói: “Yến Khanh, người có nhớ, trẫm đã từng nói, nếu đúng là người làm, người nhất định sẽ hối hận không?”

“Bởi vì bản đồ bố binh này là giả?” Nam Cung Cẩm nói, trong lòng lại cảm thấy vô cùng hoảng sợ! Mộ Dung Thiên Thu đốt lá thư này đi, chứng tỏ là thứ này không có giá trị gì với hắn. Những lời hắn vừa nói cùng với sự bất an mà nàng cảm thấy hôm hắn nói những lời như khuyên nhủ kia

với nàng, tất cả đều đang muốn nói cho nàng một sự thật rằng - bản đồ bố binh mà nàng hao hết tâm tư trộm được kia, là đồ giả!

Mộ Dung Thiên Thu gật đầu: “Không sai! Người trong Nội các, người của Binh bộ, đều biết thứ này đặt ở Huyên Cơ Các. Nhưng bọn hán không biết rằng, đây chỉ là dấu hiệu giả mà trộm cho bọn hán thấy, bản đồ bố binh, cho tới bây giờ chưa từng rời xa người trộm! Thứ bị mất trộm, sợ dĩ trộm giống trống khua chiêng đi tìm là để lừa dối người đã đánh cắp bản đồ bố binh! Người có biết trong này vẽ gì không? Mặc dù bố cục bản vẽ này có thể nói là không có sơ hở. Nhưng so với bản đồ thật thì lại hoàn toàn là ngược lại, nếu như dựa theo bản đồ đó để tiến đánh, chắc chắn mỗi một bước sẽ đều bị rơi vào một cái bẫy, cuối cùng sẽ thất bại thảm hại.”

Sắc mặt Nam Cung Cẩm chợt trắng bệch, hôm nay nàng mới hiểu được cái gì gọi là nhân quả tuần hoàn! Nếu không phải trong lòng của nàng còn một chút lương tri, quyết định giao bản đồ này ra, thì chắc chắn cuối cùng trên chiến trường nàng mới là người thất bại thảm hại! Hôm nay nàng mới biết được, hóa ra đối với chính trị và quân sự không chỉ cần có thủ đoạn và năng lực, mà còn cần một chút lương tâm nữa.

“Yến khanh, trăm hy vọng đây là lần cuối cùng!” Mộ Dung Thiên Thu trầm giọng nói.

Nam Cung Cẩm nghe thấy thế, hỏi đùa lại: “Nếu lần sau thần nhịn không được mà lại phạm lỗi nữa thì sao?”

“Nếu lúc đó trộm vẫn còn quyên định đoạt ở Tây Vĩ này thì trộm vẫn sẽ tha thứ cho ngươi! Thôi được rồi, đừng nói nữa, đi về đi!” Hán không muốn tiếp tục nghe bé con này nói những lời khiến mình không thoải mái nữa.

Nam Cung Cẩm tỉnh bơ cắn môi, khom người nói: “Thần cáo lui!”

Nói xong cũng không quay đầu lại mà nhanh chân đi ra ngoài!

Mộ Dung Thiên Thu, phần ân tình này của ngươi, sợ rằng cả đời ta cũng không trả nổi, nhưng ta sẽ vĩnh viễn khắc ghi trong tâm khảm. Chỉ hy

vọng sau này khi gặp nhau trên chiến trường người và ta sẽ không nhân từ mà nương tay nữa...

...

Ra khỏi hoàng cung, nàng thấy một chiếc xe ngựa đang chờ ở cửa, hiển nhiên là đã đoán được nàng có thể bình yên đi ra.

Nam Cung Cầm bước vào xe ngựa, ngay lập tức rơi vào một vòng tay lạnh lẽo. Âm thanh lạnh lùng của hắn vang lên bên tai nàng: “Mộ Dung Thiên Thu, khiến nàng... rất cảm động đúng không?”

“Phải!” Nam Cung Cầm thành thật gật đầu.

“Cho nên, ta nên bắt nàng tránh xa bọn hắn một chút. Cứ nhiều lần cảm động thế này, chưa biết chừng sẽ thành tình cảm thật mất.” Bách Lý Kinh Hồng nói nửa đùa nửa thật, khiến cho người ta không đoán được đây là trò đùa hay là suy nghĩ thật của hắn.

Xe ngựa đi về phía trước, gió thổi bay màn cửa lên, Nam Cung Cầm nhìn qua bên ngoài, thấy đây không phải là đường về phủ Thừa tướng, lại có vẻ như đang đi ra khỏi thành, nàng quay đầu nhìn hắn: “Chúng ta đang đi đâu? Đi về Nam Nhạc à?”

“Chúng ta về nhà!” Bốn chữ, mang theo biết bao sự mạnh mẽ, kiên quyết và dịu dàng.

Theo hắn thì bọn họ không phải là về Nam Nhạc, mà là về nhà. Nhà của bọn họ! Cách mấy người Mộ Dung Thiên Thu ra, càng xa càng tốt.

Nhà?! Nhà sao...

Nam Cung Cầm cảm thấy từ này thật xúc động. Nhà, hóa ra nàng cũng là người có nhà. Nàng vui đầu, rúc vào trong lòng hắn, một niềm hạnh phúc rất tự nhiên sinh ra: “Được! Chúng ta về nhà!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 68: Oan Oan Tương Báo, Biết Đến Bao Giờ

“Vậy còn Thượng Quan Nhược Tịch và những người khác...”

“Bọn họ đang chờ chúng ta ở ngoài thành.” Hấn thản nhiên lên tiếng như đáp lời nàng, nhưng vẻ mặt lại rất nghiêm túc. Bởi vì toàn bộ hoàng thành được phòng thủ rất nghiêm ngặt, mà không bao lâu nữa Mộ Dung Thiên Thu sẽ phát hiện ra bọn họ rời đi, nếu như bị phát hiện quá sớm thì đường về sẽ gian nan hơn rất nhiều.

“Nhưng mà...” Nam Cung Cẩm nói, vẻ mặt hơi lạnh lùng, nàng thật sự không thích bị người khác gài bẫy, không thích một chút nào cả! Cho nên Mặc Họa... Nàng cảm thấy nếu nàng không giáo huấn cô ta một lần thì ít nhất cũng phải biết vì sao cô ta lại bắt tay với Phượng Ưc Tuyết hại nàng.

Đương nhiên hấn hiểu rất rõ tính cách của nàng. Hấn khẽ cười một tiếng rồi nói: “Đã bắt được Mặc Họa rồi, đang ở ngoài thành chờ nàng xử lý.” Tuy hấn đã dự liệu được nàng có thể thoát thân một cách an toàn, nhưng cũng không vì thế mà không làm gì. Mặc Họa kia, nếu không bắt được thì với tính tính của nàng, chỉ e đến đêm đi ngủ cũng chẳng ngủ ngon được.

Nghe vậy, Nam Cung Cẩm mới hài lòng gật đầu, có thù mà không báo thì không phải phụ nữ! “Chúng ta đi ra ngoài bằng mật đạo à?” Bởi vì hoàng thành được phòng thủ vô cùng nghiêm ngặt, muốn đi ra ngoài cũng không phải là việc dễ dàng gì.

Hấn gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với phương án của nàng.

Đến vùng ngoại ô, xe ngựa dừng lại ở một ngôi miếu hoang, hai người xuống xe. Sau khi xuống xe, người đánh xe nói với Bách Lý Kinh Hồng: “Bệ hạ, thuộc hạ lui xuống trước!” Hắn còn phải đi đánh lạc hướng Mộ Dung Thiên Thu nữa.

“Ừm.” Bách Lý Kinh Hồng gật đầu.

Người đánh xe quay đầu xe, không dừng lại, giục ngựa đi.

Trước mặt bọn họ là một ngôi miếu hoang trông rất âm u lạnh lẽo. Nhưng hai người đều không chút sợ hãi, nắm tay nhau, mặt không đổi sắc tiến vào.

Bên trong tòa miếu đổ nát, có một bức tượng Phật. Trên đó đã giăng đầy mạng nhện, nhưng thần thái bức tượng vẫn rất trang nghiêm, bộc lộ ra cảm giác rất thánh khiết. Mặc dù Nam Cung Cẩm không tin mấy chuyện này nhưng cũng không thể phủ nhận là khi nhìn tượng Phật, nàng chợt có cảm giác rất tĩnh tâm.

Bách Lý Kinh Hồng thấy nàng cứ nhìn vào tượng Phật thì không nhận được mà hỏi: “Nàng tin Phật à?”

“Không tin! Mặc dù không tin, nhưng Phật là thứ có thể cảm hóa chúng sinh. Người tin vào Phật thì phần lớn đều là người lương thiện, loại người độc ác như chúng ta thì có tin cũng vô dụng.” Nam Cung Cẩm nói có chút tự giễu. Cả kiếp trước và kiếp này, người chết trong tay nàng nhiều vô số kể, nếu như trên đời này thật sự có Phật, thật sự có Địa Ngục, thì chỉ sợ nàng bị đày xuống mười tám tầng địa ngục cũng không đủ ấy chứ.

“Nàng lên cung trăng, ta sẽ lên theo nàng. Nàng xuống Địa Ngục, ta cũng xuống cùng nàng.” Những ngón tay lạnh lẽo của hắn nắm chặt tay nàng, khiến nàng cảm nhận được một cảm giác ấm áp chảy đầy trong trái tim giữa mùa đông buốt giá này.

Chỉ hai câu nói ngắn gọn, vẫn là giọng điệu vô cùng lạnh lùng đó, nhưng từng câu từng chữ lại chất chứa quá nhiều tình sâu nghĩa nặng đến không thể diễn tả bằng lời được.

Nam Cung Cầm cười khẽ một tiếng, hiển nhiên là tâm trạng rất tốt: “Bách Lý Kinh Hằng, ta đã nói cho chàng biết chưa, gặp được chàng, chính là chuyện may mắn nhất trong cuộc đời ta!”

Có một người, cho dù là trèo lên núi cao tận trời, hay xuống biển vạn tầng sóng vỗ, vẫn có thể nắm chặt tay nhau.

Có một người, cho dù là ở nơi gấm vóc lụa là, hay ở nơi đầy chông gai, vẫn có thể li lâu mình bầu bạn.

Có một người, cho dù là phá nát trời xanh, hay là bị đày xuống Địa Ngục, vẫn có thể sống chết cùng nhau!

Cuộc đời này có một người như thế, còn mong ước gì nữa?

“Ta cũng thế.” Nàng chậm rãi nói ra ba chữ, khóe môi kia cũng bất giác cong lên.

Trong góc tối, Diệt im lặng nhìn hai người, Hoàng thượng và Hoàng hậu của ta ơi, chúng ta đang phải chạy trốn chết cơ mà? Ở thời điểm này, hai người còn có thể thanh thản mà nắm tay, đứng trước mặt Phật Tổ nói mấy lời tình tứ như thế này có vẻ không thích hợp lắm đâu? Nếu như người của Mộ Dung Thiên Thu đuổi tới thì phải làm sao, thật đúng là, Hoàng thượng không vội nhưng ám vệ thì lo lắng lắm rồi!

“Thôi, chúng ta đi thôi. Tiếp tục ở đây nói chuyện, sợ là Phật Tổ cũng muốn trách chúng ta quấy nhiễu chốn thanh tu của ngài ấy đấy!” Nam Cung Cầm cười nói.

Bách Lý Kinh Hằng nhẹ nhàng gạt đầu, đưa nàng vòng tới con đường phía sau tượng Phật. Ngón tay thon dài như ngọc của hắn vẽ lên vách tường phía sau tượng Phật vài cái, sau đó dưới mặt đất chậm rãi mở ra một cái hang không lớn không nhỏ.

Nam Cung Cầm cảm thán: “Ta tưởng là đường ngầm sẽ ở trên thân tượng Phật, hoặc là ở phía sau tượng Phật cơ!” Trong phim truyền hình toàn là như thế.

“Mẫu phi của ta, tin Phật.” Mấy chữ này coi như là hấn giải thích cho nàng về hành động của hấn.

Bởi vì mẫu phi của hấn tin Phật, nên hấn sẽ không động tay động chân ở trên tượng Phật. Nam Cung Cẩm ca ngợi: “Chàng đúng là một người con hiếu thuận!”

Nói xong, không đợi hấn tức giận nàng đã nhảy từ cửa hang xuống. Bên dưới tối đen, giờ tay không thấy được năm ngón, từ cửa hang vang tới tiếng than nhẹ của hấn, hơi có vẻ bất đắc dĩ, hiển nhiên là bị câu nói “người con hiếu thuận” kia của nàng kích thích.

Chỉ thoáng chốc, hấn cũng nhảy từ cửa ám đạo xuống, đi vào sâu trong đường ngầm. Trong bóng tối, Hủy và Diệt cũng theo sau, sau khi nhảy xuống, Diệt nhẹ nhàng gõ mấy cái lên bức tường bùn đất bên cạnh, lối vào đường ngầm khép lại rất nhanh.

Sau đó, Diệt lôi từ trong ngực áo ra một viên dạ minh châu to như nắm đấm, đi phía trước dẫn đường.

Có dạ minh châu chiếu sáng, tất cả đều hiện lên rõ ràng trước mắt. Họ đi thật lâu dọc đường ngầm mới tới được lối ra. Một tảng đá khổng lồ chắn ở lối ra vào, Bách Lý Kinh Hồng hất tay áo lên, một trận gió mạnh màu trắng tuôn ra, dịch hòn đá sang bên cạnh một chút. Hòn đá kia chậm rãi dịch chuyển khỏi vị trí cũ, để lộ ra bầu trời đêm đầy sao.

Sau khi mấy người bọn họ ra khỏi đường ngầm thì trông thấy mấy cỗ xe ngựa. Tiếng dỗ trẻ con ngủ của Thượng Quan Nhược Tịch cũng vọng từ trong xe ra, nghe những tiếng ê a trong đêm tối rất có hiệu quả tĩnh tâm, ngưng thần.

Cùng lúc đó cũng có những tiếng nghẹn ngào vang lên, nàng nhìn sang cách đó không xa thì thầy Mặc Họa đang bị trói gô ở đó, trong miệng còn bị nhét vải. Trông thấy Nam Cung Cẩm và Bách Lý Kinh Hồng, ánh mắt của Mặc Họa như muốn giết người! Trong lòng cô ta cũng rõ ràng rằng hôm nay cô ta bị bắt sợ là lành ít dữ nhiều! Nhất là ánh mắt cô ta nhìn về Bách Lý Kinh Hồng kia đầy vẻ phòng bị, tên đàn ông này thật sự là quá

kinh khủng! Lúc đó đi cùng cô ta là mấy nghìn môn đồ Mặc gia, vậy mà cô ta vẫn bị bắt được một cách dễ dàng như thế. Thậm chí hấn chỉ nhẹ nhàng phẩy tay vài cái, thân thể của cô ta liền bị bay lên không thể khống chế! Sau đó thì bị mấy người áo đen bắt được!

Uông cho cô ta tự cho là mình có võ công cao cường, không ngờ ở trước mặt hấn căn bản là không đủ nhìn! Hấn đối phó cô ta chỉ đơn giản như bóp chết một con kiến.

Nam Cung Cẩm cười lạnh một tiếng, sau đó nhanh chân bước tới trước mặt cô ta, trước ánh mắt hoảng sợ của cô ta, nàng cúi người kéo miếng vải trong miệng cô ta ra! “Nói, ta có lỗi với người lúc nào, mà người phải hao tổn tâm tư cùng Phụng Ưc Tuyết gài bẫy ta!”

Câu này vừa nói ra, Mặc Họa ngay lập tức trở nên đầy hận thù, cô ta cắn răng hét lớn: “Có lỗi lúc nào à? Người còn không biết xấu hổ hỏi ta như thế sao, người là con gái, lại giả trai cưới ta, còn tát ta một cái! Thật nực cười là Mặc Họa ta còn nghĩ mình đã gặp được người chồng tốt, còn ảo tưởng rằng từ nay sẽ giúp chồng nuôi dạy con. Suốt ngày chỉ nghĩ là chỉ cần ta đối xử với người tốt thì cuối cùng sẽ có một ngày người thấy được điểm tốt của ta, không ngờ rằng người ta yêu bằng cả tấm lòng lại là nữ! Tất cả những gì ta làm, đều chỉ là một trò cười mà thôi! Yến Kinh Hồng, người thấy ta mù quáng vì người như vậy, lúc bị người đánh cũng cố nén giận, có phải trong lòng người vô cùng thỏa mãn không? Có phải sau lưng ta, người thoải mái cười giễu sự ngu xuẩn của ta không?”

Những lời này khiến cho Nam Cung Cẩm có chút choáng váng, hóa ra đây là vì yêu mà sinh hận ư? Thế nhưng thời gian nàng biết Mặc Họa không dài, gặp nhau cũng ít, nàng đối xử với cô ta cũng chẳng có gì tử tế cả, vậy mà Mặc Họa lại lún sâu như thế ư?

Mặc Họa nói xong, ngẩng đầu lên nhìn nàng, ánh trăng trắng muốt rọi xuống đôi mắt đẹp của cô ta, khiến cho đôi mắt lóng lánh ánh sáng, hai hàng nước mắt cũng từ trong mắt chảy ra: “Người cho rằng ta muốn như thế sao? Có ai không biết Mặc Họa ta là một nữ trung hào kiệt, thế nhưng người có biết là khi người nói người là nữ giả nam, thì cả ngày lẫn đêm ta

đầu đau khổ, khó chịu, cái cảm giác đó như là bị giày vò dưới Địa Ngục! Ta đã nghĩ sẽ quên đi, sẽ bỏ qua, nhưng ta không cách nào có thể quên được chuyện người lừa gạt ta! Chính người, chính người đã hủy hoại ta, hủy đi tình cảm của ta, hủy đi cuộc đời của ta!”

Nếu không phải nhìn thấy cô ta đang khổ sở khóc lóc đến thương tâm như thế này, Nam Cung Cẩm thật muốn ngửa mặt lên trời mà cười to ba tiếng: “Ông đây thật là quyến rũ! Nam nữ đều không thoát!”

Nhưng nhìn cảnh tượng này, nàng vẫn không khỏi có chút áy náy. Dù cho lừa gạt cô ta cũng không phải ý muốn của nàng, nhưng đúng là nàng đã lừa gạt cô ta. Mà còn gây ra cho cô ta thương tổn rất lớn, mặc dù nàng không thể nào cảm động được với tình cảm của Mặc Họa, nhưng nghĩ lại thì nếu có một ngày có người nói với nàng Bách Lý Kinh Hồng là nữ thì chắc chắn nàng cũng sẽ tức giận đến phun máu mà chết mất!

Nghĩ vậy nên nàng rút đao bên hông ra, hít vào một hơi thật dài rồi sao đó nhẹ nhàng chém một cái vào dây thừng trên người cô ta, dây thừng liền đứt đoạn! “Lần trước, chuyện người cùng Phụng Ưc Tuyết bắt Quân Tử Mạch, ta không so đo với người. Còn lần này, người lại gây ta một vết lớn như thế này, chỉ cần sơ ý một chút thôi ta đã mất mạng rồi, cho nên hai chuyện này gộp lại, cùng với chuyện người bị ta vô tâm mà lừa gạt thì có thể xem như là hòa nhau hay không?”

Hòa nhau?! Trên mặt Mặc Họa vẫn còn có nước mắt chưa khô, ngẩng đầu lên nhìn Nam Cung Cẩm, trong mắt cô ta mang theo một chút mệt mỏi và hoang mang, vốn cô ta nghĩ rằng đến tình trạng như bây giờ thì chắc chắn cô gái trước mặt cô ta sẽ không bỏ qua cho cô ta. Nhưng cô ta vừa nghe thấy cái gì? Hòa nhau ư?

“Đừng có nhìn ta như thế, ta cũng không phải cái loại thánh mẫu lấy ân báo oán. Có đi đâu xưa nay ta là người công bằng, không thích nợ ai cái gì, cũng không thích người ta nợ mình cái gì. Dù sao cũng là ta có lỗi với người trước, nên chuyện này xử lý như thế cũng coi như công bằng! Mà cũng tại ta có lòng tham, muốn có được sự ủng hộ của Mặc gia. Tóm lại, hiện giờ người và ta không ai nợ ai, nhưng sau này, người lại ra tay với ta

nữa thì cũng đừng trách ta vô tình!” Nam Cung Cẩm lạnh lùng nhìn cô ta chằm chằm, mặt không hề thay đổi nói ra mấy câu đó.

Còn Mặc Họa thì chưa kịp phản ứng, cô ta thật sự nghĩ mãi không hiểu tại sao đối phương lại tha cho mình, chẳng lẽ đúng thật là “hòa nhau” sao? Nhất là khi nghe đối phương không chút e dè tự trách mình tham lam, trong lòng cô ta cũng không khỏi kinh ngạc vì sự thẳng thắn của Nam Cung Cẩm.

Nam Cung Cẩm cũng lười quan tâm tới chuyện cô ta đang ngáy ngẩn cả người, mở miệng nói: “Ta nói cho Mộ Dung Thiên Thu rằng Phượng Ưc Tuyết là đồng phạm của ta, nhưng chưa nói với Mộ Dung Thiên Thu về người. Có đi đâu, cũng không loại trừ khả năng Phượng Ưc Tuyết sẽ khai người ra, cho nên tốt nhất là người nhanh chóng rời khỏi Tây Võ đi. Chuyện nên hỏi ta đã hỏi, nên nói, nên nhắc nhở, ta cũng đâu đã nói, về sau chúng ta có gặp lại thì ta hi vọng người xem như cả đời người đâu chưa từng gặp ta và cũng chưa bị ai lừa gạt bao giờ.”

“Người chưa khai ra ta cho Mộ Dung Thiên Thu biết?” Mặc Họa thực sự cảm thấy đầu óc của cô ta có chút không đủ dùng, theo lý thuyết thì lẽ ra đối phương phải rất hận cô ta mới đúng, đối phương đã quyết định thừa nhận “tội ác”, khai ra Phượng Ưc Tuyết, thì sao lại buông tha cô ta được?

Nam Cung Cẩm cười lạnh: “Người cũng không cần phải suy nghĩ nhiều, ta không khai ra người cho hắn biết, không phải vì không nở để người bị xử lý, chỉ là do không hiểu tại sao người lại ra tay với ta, cho nên mới muốn tự mình hỏi người một chút. Nếu như không phải vì đáp án của người khiến ta áy náy một chút thì ta đã không giữ lại mạng của người. Thôi, chúng ta phải đi rồi, ta không muốn có người biết hành tung và phương hướng của chúng ta, ta nghĩ là người đã rõ ràng ý của ta rồi chứ!”

Nếu như cô ta không thể đáp ứng chút yêu cầu bé nhỏ này, thì nàng phải cân nhắc lại một lần nữa là có nên giữ lại tính mạng cô ta hay không.

Nghe nàng nói xong, Mặc Họa bất chợt có cảm giác không nói nên lời. Mỗi một chữ, mỗi một câu cô gái đứng trước mặt cô ta nói đây đều không mang theo chút nào giả dối nào, đều tỏ rõ cho cô ta thấy tính tình thật của

mình... Cô ta là một nữ hiệp tiếng tăm lừng lẫy thiên hạ, lại vì chuyện buồn cười này mà làm ra hành động như thế! Cô ta không khỏi tự hỏi trong lòng rằng, Mặc Họa, chuyện này là người làm sao? Đây là người sao?

Trông thấy biểu hiện của Mặc Họa có vẻ như đã hối hận, Nam Cung Cẩm biết đối phương sẽ không bán đứng hành tung của bọn họ, đồng thời cũng cảm giác được bản thân nàng cũng không uổng phí khi quyết định thông cảm cho cô ta, nếu như cô ta đã hối hận, vậy có thể nghĩ là nàng đã cứu rồi một người cũng được chứ? Cũng coi như, không làm Lăng Viễn Sơn, người đàn ông như ánh trăng sáng đó phải thất vọng.

Vén rèm xe lên, nàng và Bách Lý Kinh Hồng cùng nhau lên xe ngựa, sau đó buông rèm xuống, nói với Diệt: “Đi thôi!”

Nghe thấy thế, Diệt lập tức đánh xe đi về hướng Nam Nhạc, mà Mặc Họa nhìn thấy bọn họ rời đi, kim lòng không được mà nói “Chờ một chút”, nhưng tiếng vó ngựa và bánh xe khiến cho bọn họ không nghe thấy mà dừng lại.

Mãi cho đến khi trước mắt cô ta không còn hình bóng hai cỗ xe ngựa nữa, Mặc Họa vẫn còn đang ngẩn người đứng nguyên tại chỗ, nghe bên tai tiếng gió lạnh gào thét, nhìn trước mắt tuyết bay trắng xóa, cuối cùng cô ta cười cười tự giễu. Quay người bước lão đảo về hướng Mặc gia.

Yến Kinh Hồng, người nói ta và người không ai nợ ai, nhưng đã đến nước này thì là Mặc Họa ta nợ người! Nợ người vì người tha cho ta cái mạng này, cũng nợ người chuyện người không khai ra ta cho Mộ Dung Thiên Thu biết, nếu không thì hiện tại đi đâu ta phải đối mặt đó là khả năng toàn bộ Mặc gia đều bị hủy diệt!

Yến Kinh Hồng, Mặc Họa ta cả đời này chưa bội phục bất cứ kẻ nào. Cho dù là thầy của ta, cha của ta, ta cũng chưa từng kính nể. Thế nhưng bây giờ, ta kính nể người từ tận đáy lòng. Kính nể vì người thông minh tài trí, kính nể người vì tính tình chân thật, kính nể người vì có sự độ lượng và khí phách mà đàn ông cũng không có!

Dạng người như nàng, cho dù là rơi xuống vị trí của mình, cũng sẽ không tự bóp méo bản thân mà đi trả thù người khác. Nàng sẽ chỉ thoải mái mà cười một tiếng, sau đó để cho mình được sống tốt hơn! Yến Kinh Hồng, cuộc sống của nàng tựa như là không có bóng ma, toàn bộ đều là ánh nắng.

Yến Kinh Hồng, ta nợ người ân tình này, Mặc Họa ta sớm muộn cũng sẽ trả! Ta đã nói cho người biết là thật ra ta cũng là một người không thích người khác nợ ta, cũng không thích nợ người khác chưa?

...

“Có giận chuyện ta thả Mặc Họa làm chàng tổn công vô ích không?” Nam Cung Cẩm biết tính tình của tên này, trước giờ không thích nàng buông tha cho những người muốn gây bất lợi cho nàng.

Nàng vừa nói câu này xong, ánh mắt như ánh trăng say lòng người của hắn quay sang nhìn nàng, lộ ra vẻ ma mị, ngón tay thon dài như ngọc của hắn luồn vào trong vạt áo của nàng: “Tức giận sao, nàng biết làm thế nào để ta không tức giận mà?”

Mấy ngày nay xảy ra rất nhiều chuyện. Đúng là đã nhìn rất lâu, nhất là đối với người mới được ăn mận mà nói.

Nam Cung Cẩm xoay người, liếc mắt một cái rồi nói: “Trong đầu chàng không có cái gì ngoài chuyện này à?”

“Có, có con.” Hắn nói xong, lập tức hôn lên môi của nàng.

Câu “Mẹ nó, hai cái này khác nhau sao?” của Nam Cung Cẩm bị nuốt lại vào trong cổ họng, không nói ra được, vì miệng nàng đã bị bao phủ bởi nụ hôn của hắn.

Đáng thương nhất chính là đám người Diệt đang đảm nhiệm vai trò đánh xe bên ngoài xe ngựa! Là một người đàn ông còn trinh, nghe bên trong truyền tới những tiếng động này làm cho mặt hắn đỏ đến tận mang tai! Thật là, Hoàng thượng, Hoàng hậu à, hai người có thể để ý đến cảm

xúc của người khác một chút hay không! Đặc biệt phải cân nhắc một chút tới tâm lý của một người đàn ông còn trinh chứ!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 69: Sự Bao Dung Của Trẫm, Trước Giờ Chỉ Dành Cho Y

Hoàng cung Tây Võ, bên trong cung Phượng Nghi.

Ánh nến sáng rực, một người phụ nữ mặc phượng bào, đang soi gương chăm chút cho đôi lông mày nhỏ dài của mình. Trên dung nhan xinh đẹp có một nụ cười, nụ cười này mang theo sự quý quyết đến khó tả. Giờ này, Yến Kinh Hằng chắc đang cố ra sức giải thích với Hoàng thượng rằng y không làm chuyện đó nhỉ?

Yến Kinh Hằng, người cho rằng người có thể đấu được với ta sao? Xét về độ yêu thương của Hoàng thượng, người không sánh bằng ta. Mưu kế, người cũng không sánh bằng! Sao người có thể nghĩ ra được, lần trước ta với Mặc Họa hợp tác thất bại, thì lần này chúng ta lại tiếp tục hợp tác chứ? Lần trước để người tránh thoát, bản cung không tin lần này người lại thoát được!

“Nương nương, vừa nãy Phùng Xuân cô cô mới đưa than vẽ lông mày tới, nói là hôm nay tổng cộng chỉ có bốn hộp, cho nên cũng chỉ đưa qua đây được hai hộp.” Tỳ nữ trong cung nói xong thì dâng cao đồ vật trong tay mình lên.

Hoàng thượng mặc dù đối xử với Hoàng hậu rất lạnh nhạt, chỉ đến vào ngày mừng một và mười lăm hàng tháng theo quy định của tổ tiên, nhưng chưa từng khất khe về chi phí cho Hoàng hậu, cho dù là có sủng ái sủng phi nào đó thì cũng không để cho địa vị người đó vượt qua Hoàng hậu. Có đồ gì tốt, Hoàng hậu cũng độc chiếm một phần.

“Um, để đây đi!” Phượng Ưc Tuyết hiển nhiên cũng rất hài lòng với Mộ Dung Thiên Thu về chuyện này, có bốn hộp, đưa tới đây hai hộp, đây cũng chính là giúp ả ta nhắc nhở mấy con tiện nhân không an phận trong hậu cung kia biết là địa vị của Hoàng hậu là không được phép xâm phạm! ả ta mở một hộp ra, lấy ra một cái, tô lên lông mày của ả, ả càng tô càng cảm thấy bản thân xinh đẹp không gì sánh được, rồi lại nghĩ tới kết quả mà Yến Kinh Hằng có khả năng phải nhận lại càng đặc ý rất nhiều. Đúng lúc ả đang đặc ý, tiếng nói đầy hốt hoảng của đám thái giám ở cổng truyền tới: “Nô tài tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuê!”

Phượng Ưc Tuyết kinh ngạc, trên mặt hiện lên vẻ cổ quái, hôm nay không phải mừng một, cũng không phải mười lăm, sao Hoàng thượng lại tới đây?

ả ta còn chưa nghĩ được rõ ràng, Mộ Dung Thiên Thu đã tiến đến, hẩn mặc một bộ long bào màu đen, ống tay và vạt áo được thêu phi long, không hiểu sao giờ phút này nhìn hình ảnh rưng rưng đầy uy nghiêm và ngang ngược kia Phượng Ưc Tuyết lại có cảm giác sợ hãi! ả ta nhanh chóng quỳ xuống rồi nói: “Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng, trước khi đến sao Hoàng thượng không để hạ nhân tới thông báo trước một tiếng?”

Không phải là hẩn đang phải thẩm tra, xử lý Yến Kinh Hằng sao? Hay là bị Yến Kinh Hằng làm cho đau lòng, nên cuối cùng cũng hiểu được là điềm tốt của mình rồi?

Một bàn tay mạnh mẽ vươn ra, nâng mặt ả nhìn thẳng vào mặt hẩn, sau đó âm thanh lạnh lùng của hẩn vang lên chậm rãi: “VẬY, Hoàng hậu của trẫm này, lúc người cùng với Thừa tướng mưu đồ tạo phản sao lại không thông báo trước cho trẫm một tiếng thế?”

“Cái gì?” Phượng Ưc Tuyết kinh ngạc, mắt phượng cũng không nhìn được mà trợn lên thật to! ả ta và Thừa tướng bí mật tạo phản, Hoàng thượng đang nói cái gì thế?

“Thừa tướng đã nhận tội, tốt nhất là người cũng nhận đi!” Mộ Dung Thiên Thu nói, buông mạnh cầm của ả ra, mạnh mẽ đến mức suýt chút nữa hất ả ngã ra đất!

Phượng Ưc Tuyết nhanh chóng níu vạt áo bào của hắn rồi nói: “Hoàng thượng, thần thiếp không có, đây chắc chắn là do Thừa tướng vu oan cho thần thiếp!”

Mộ Dung Thiên Thu không có tâm trạng để nghe ả nói gì, đôi con ngươi màu xanh lục óng ánh nhìn về phía hộp than vẽ lông mày trên bàn trang điểm cách đó không xa. Hắn vươn hai ngón tay ra, cầm cây than lên: “Sáng sớm hôm nay trẫm còn ra lệnh cho hạ nhân đem hai hộp này tới đây, là để bày tỏ sự coi trọng của trẫm đối với vị Hoàng hậu không được sủng ái, thế mà đến đêm lại biết được Hoàng hậu của trẫm cũng tham gia vào chuyện tạo phản này, trẫm cảm thấy rất đau khổ, thất vọng!”

Nói xong hắn kẹp cây than ở đầu ngón tay, xoay tròn vài vòng, người ngoài hoàn toàn không đoán được hắn đang suy nghĩ gì.

Phượng Ưc Tuyết nhìn điệu bộ của hắn, trong lòng cảm thấy vô cùng sợ hãi, điệu bộ này của hắn ả ta chưa từng nhìn thấy nhiều năm rồi! Lúc trước, khi Mộ Dung Thiên Thu vẫn còn là Hoàng tử, còn ả là Hoàng tử phi, mỗi khi hắn bộc lộ ra vẻ mặt này, chính là lúc hắn muốn giết người! “Hoàng thượng, thần thiếp tuyệt đối không làm những chuyện như thế, thần thiếp...”

Ả ta cố gắng biện hộ, còn Mộ Dung Thiên Thu chột cú đầu xuống, trên mặt lộ ra vẻ dửng dưng chưa từng có, thân thể cao quý của hắn chậm rãi ngã xuống, bất chợt vươn tay ra tự tô lại lông mày cho Phượng Ưc Tuyết, âm thanh lạnh lùng như tiếng chuông chiều hờn xuống Địa Ngục kia lại vang lên bên tai ả: “Hoàng hậu của trẫm, chính vì gương mặt này của người, cũng chính vì bình thường lúc nào người cũng làm ra vẻ cả thiên hạ này người là người yêu trẫm nhất đó, mới khiến cho trẫm tuy không thích người nhưng vẫn còn có chút tình nghĩa. Dù sao thì lúc trẫm còn làm Hoàng tử, người vẫn một mực không rời bỏ, hầu hạ bên người trẫm, nhưng hôm nay, trẫm mới biết, đi đâu không thể tin tưởng nhất dưới bầu trời này chính là vẻ bề ngoài, nhất là nhan sắc của đàn bà. Người nói xem, tại sao ẩn dưới gương mặt xinh đẹp này lại là nhiều suy nghĩ bẩn thỉu như thế? Thậm chí cả trẫm người cũng muốn hại, người muốn trẫm chết để làm Nữ hoàng có đúng không, hả?”

Nói đến đây, động tác tay của hắn bỗng nhanh thêm mấy lần, vạch mạnh một cái...

“Á!!!” Phượng Ưc Tuyết hét thảm một tiếng, cảm giác được có chất lỏng đang chảy từ giữa lông mày của ả xuống, tay ả run run sờ lên thấy một mảng đỏ tươi, khiến cho ả hoàn toàn hết hoảng, giữa lông mày còn truyền đến cảm giác đau rát.

Còn Mộ Dung Thiên Thu ném cây than đáng giá ngàn vàng kia xuống, hừ lạnh một tiếng rồi đứng lên.

Đây là lần đầu tiên hắn tỏ ra dịu dàng với ả, cũng là lần đầu tiên hắn dùng bàn tay cao quý kia để vẽ lông mày cho ả. Nhưng mục đích của hắn là để hủy đi gương mặt ả! Hủy đi khuôn mặt khiến ả tự hào nhất!

Lòng của ả ta bỗng nhiên nguội lạnh. Bởi vì ả ta rõ ràng, cho dù là ả ta có cãi lại được, cho dù người đàn ông vô tình trước mặt ả có tin ả không tham gia và chuyện mưu phản thì chỉ vì khuôn mặt đã bị hủy đi của ả thì hắn cũng sẽ không nhìn ả nhiều thêm một lần!

“Hoàng thượng, thần thiếp chỉ muốn nói một câu, trên đời này yêu ngài nhất chỉ có thần thiếp! Có lẽ khi yêu thần thiếp hơi ích kỷ, nhưng nhìn khắp hậu cung này, nếu chỉ vì ‘yêu’ mới ở lại bên cạnh ngài, thì cũng chỉ có một người là thần thiếp mà thôi. Cho dù ngài có tin hay không thì đi đâu này mãi mãi cũng sẽ không thay đổi, về những chuyện khác, nếu Hoàng thượng cảm thấy là thần thiếp, vậy thì chính là thần thiếp cũng được!” ả che mặt lại, chán nản nói ra những lời này, thực ra ả còn muốn nói nữa, nhiều năm qua, ả đã quá mệt mỏi rồi!

Thật là mệt mỏi! Từ khi là thiếu nữ, cha ả muốn gả ả cho Ngũ Hoàng tử nhà nhận dụ dàng, nhưng ả khẳng khẳng làm theo ý mình, bất chấp cả danh tiết của người con gái, mặt dày quỳ giữa đại điện cầu xin Hoàng thượng cho phép được cưới Nhị Hoàng tử lúc đó không được sủng ái! Khi ấy, người trong thiên hạ đều cười ả, phượng hoàng lại muốn gả cho giao long!

Giao long là gì? Giao long chính là con rắn! Có ai không biết Hoàng hậu Tây Vồ các đời đầu là người Phụng gia. Thế nhưng do ả quá yêu, yêu đáng về âm u, tàn khốc, quỷ quyết tàn nhẫn của người đàn ông này! Lúc đó cha ả không có cách nào, lại chỉ có một đứa con gái như thế nên cũng đã dốc toàn lực trợ giúp hắn. Nhiều năm qua, ả đi theo bên cạnh hắn, nhìn hắn từng bước một leo tới độ cao này, nhìn những người trước đây coi thường hắn, từng người từng người bị hắn giết!

Đây mới là con rắn ẩn chân chính, leo một mạch tới ngôi vua! Còn ả cũng ngẩng lên được bảo tọa của Hoàng hậu, ả còn chưa kịp vui sướng vì lúc trước quyết định sáng suốt thì vốn chỉ có năm suất cơ thiếp, trong nháy mắt biến thành ba mươi sáu viện! Từng mỹ nhân lần lượt vào cung, ả tranh đấu giành giật, tay dính đầy máu tươi, thời gian trôi qua, ả ta dần mất phương hướng! Càng nhiều đàn bà, ả ta càng muốn độc chiếm sự sủng ái của vua, ả biết rất rõ là không có khả năng như thế nhưng ả vẫn điên cuồng đuổi theo!

Mãi cho đến khi Yến Kinh Hồng xuất hiện! Đó cũng là một người đàn bà, thế mà người đàn ông này dưới tình huống không biết đối phương là phụ nữ, nhưng lại vẫn có thể cười với nàng, cưng chiều nàng, xưng hô với nàng là “Trẫm... Yến Khanh”, rất thân mật cũng rất mập mờ, ngữ điệu thì khác hoàn toàn khi hắn nói “Hoàng hậu của trẫm”! Tất cả chuyện này đều khiến ả ta ghen tỵ, muốn nổi điên! Nhưng qua những năm này ả ta đã chậm rãi hiểu rõ, ả ta có làm bao nhiêu việc thì trong mắt hắn cũng đều là phí công!

“Hoàng hậu, đây coi như là người đã nhận tội?” Âm thanh lạnh lùng của Mộ Dung Thiên Thu từ trên đỉnh đầu ả truyền xuống.

Phượng Ưc Tuyết ngẩng đầu nhìn hắn, cười lạnh nói: “Chẳng phải Hoàng thượng chỉ hy vọng thần thiếp nhận tội hay sao?” Máu đỏ tươi chảy dọc theo khuôn mặt nàng trông thật đáng sợ, nhưng lại có một nét thê lương đầy mỹ cảm.

“Hoàng hậu rất thông minh!” Mộ Dung Thiên Thu cũng không quanh co, mà rất thẳng thắn! Đúng là hắn hy vọng đối phương nhận tội, không

phải bởi vì chuyện này nhất định phải có người đứng ra gánh tội thay cho bé con kia, mà nhiều hơn nữa chính là căn cơ của Phụng gia quả thật là vô cùng khổng lồ, đã lớn đến mức nếu không diệt trừ đi thì hẳn sẽ không thể yên ổn mà ngủ yên được, không thể nghi ngờ rằng đây chính là cơ hội tốt nhất!

Bỗng nhiên Phụng Ưc Tuyết nở nụ cười, trong tiếng cười bao hàm sự tang thương và bất đắc dĩ: “Cho nên dù rằng thần thiếp không làm gì thì Hoàng thượng cũng không bỏ qua cơ hội này để hủy diệt Phụng gia phải không?”

“Đúng!” Mộ Dung Thiên Thu cũng rất thẳng thắn, hẳn tiếp tục cười lạnh một tiếng rồi nói: “Hoàng hậu, người cũng không bị oan đâu, mấy cái tấu chương kia, trừ người ra thì ai có thể trộm ra được?”

Phụng Ưc Tuyết lại cười lạnh một tiếng, ả ta biết bây giờ có nói gì thì cũng phí công, bởi vì đối phương đã muốn gán cho ả tội mưu phản! Cho nên dù nàng có nói gì đi nữa thì đấy vẫn là tội mưu phản. ả ta cắn răng uất hận nói: “Hoàng thượng, thần thiếp chỉ muốn biết, nếu thần thiếp và Thừa tướng cùng nhau mưu phản thì người xử lý Thừa tướng như thế nào?”

“Yến Khanh chẳng qua chỉ là cùng đùa với trăm một chút thôi, khác với Hoàng hậu người!” Mộ Dung Thiên Thu cười nói, giọng điệu cũng không tự chủ được mà mang theo một chút trào phúng, cứ như là đang chế giễu Phụng Ưc Tuyết không biết tự lượng sức,

Ha ha! Một người là bị bắt tại chỗ tội mưu phản, lại là chuyện đùa, mà chính ả chỉ trộm mấy cái tấu chương, lại bị gán chặt cho tội mưu phản ư! “Mộ Dung Thiên Thu, lòng người sao tàn ác như thế chứ! Phụng Ưc Tuyết ra theo người ròng rã mười năm, vậy mà vẫn không sánh được với Yến Kinh Hồng sao? Không ngờ người lại vô tình như thế! Muốn tính mạng cả nhà ta, lại còn muốn bỏ qua cho tiện nhân Yến Kinh Hồng kia!” ả đã cực kỳ tức giận, đã quên luôn cả bộ dạng của bản thân!

ả vừa nói lời này xong, ánh mắt Mộ Dung Thiên Thu liền lạnh xuống, nhưng trên mặt hẳn vẫn là một vẻ lạnh lùng và chế giễu, hẳn cúi xuống,

lạnh lùng nói: “Hoàng hậu của trẫm, khi người được gả cho ta, người không nghĩ tới chuyện ‘Đế vương vốn vô tình nhất’ sao?”

“Đúng thế! Đúng là đế vương gia vô tình nhất, qua cầu rút ván, được chim thì quên nả mà được cá thì quên nơm, chim bay hết thì chặt luôn cung! Ha ha ha...” Phụng Ưc Tuyết bỗng cười như phát điên, tại sao ả không nghĩ tới người đàn ông này lại có thể vô tình đến như thế này chứ!

Bộ dạng này của ả không khiến cho Mộ Dung Thiên Thu bị ảnh hưởng chút nào, vẻ mặt hắn không hề biến đổi, hắn không để ý đến mà nói: “Hoàng hậu, người sai ở chỗ là đã yêu trẫm, cũng sai ở chỗ là không nên so sánh với Yến Khanh. Bởi vì sự tha thứ bao dung của trẫm từ trước tới nay đều chỉ dành cho một người là y thôi!”

“Như vậy là Hoàng thượng ngày thật lòng yêu nàng sao?” Vẻ mặt Phụng Ưc Tuyết lúc hỏi câu này là rất lạnh lùng, thậm chí còn mang theo một chút cười nhạo.

Mà Mộ Dung Thiên Thu lại im lặng thật lâu, thật lâu sau mới khẽ thở dài một hơi: “Đế vương không có trái tim!” Muốn là một bậc đế vương thành công, thì trong tính mạng của hắn sao có thể có chữ ‘yêu’ được?

Đáp án này cũng nằm trong dự liệu của Phụng Ưc Tuyết, nhưng cũng là ngoài ý liệu! Trong lòng ả ta bỗng nhiên cân bằng lại, ả không chiếm được tình cảm thật của hắn, mà trong thiên hạ này cũng không ai có thể chiếm được, nếu đã như thế thì ả còn không vừa lòng cái gì nữa! Khóe môi ả cong lên, phát ra một nụ cười đầy ác ý: “Hoàng thượng, thế người có biết Yến Kinh Hồng là một người phụ nữ hay không, nàng đã lừa được người lâu như thế sao?”

“Người nói cái gì?!” Sắc mặt Mộ Dung Thiên Thu mất đi vẻ lạnh lẽo, xốc cổ áo ả lên, nâng lên trước mặt hắn nhìn.

“Ta nói, Yến Kinh Hồng là phụ nữ!” Sao hả? Trong lòng cảm thấy rất khó chịu à? Nhất là khi ngày ngày đều phải nhìn cảnh bên cạnh Yến Kinh Hồng có một người đàn ông như vậy!

Con người óng ánh màu xanh lục của Mộ Dung Thiên Thu nhìn ả ta trừng trừng, có vẻ như hoàn toàn không tin được sự thật này. “Người có chứng cứ không?”

“Không có chứng cứ, nhưng nếu Hoàng thượng không tin, bây giờ có thể tới phủ Thừa tướng tự mình kiểm tra mà!” Tuy trên mặt Phụng Ưc Tuyết còn dính đầy máu tươi nhưng bây giờ ả ta cười, lại là đầy tự ngạo, tự ngạo khiến người ta kinh ngạc, cũng tự ngạo đến mức người ta... chán ghét!

Nếu Yên Kinh Hờng thật sự là đàn bà, vậy thì Mộ Căn Thần kia, đến tám chín phần mười sẽ chính là Hoàng đế Nam Nhạc, người được mệnh danh là “Tài chấn tứ quốc, diễm kinh Cửu Châu” kia.

Nghĩ thế, một cảm giác tức giận, còn một cảm giác bị lừa gạt cộng lại tạo thành một cảm giác phức tạp khó nói nên lời, khiến hắn ném mạnh Phụng Ưc Tuyết xuống đất! Mà Phụng Ưc Tuyết bị ném mạnh xuống đất thì chỉ bình tĩnh dùng tay che bụng lại.

“Người đâu, Hoàng hậu mưu đồ tạo phản, truy vấn ý chỉ của trẫm, phế bỏ ngôi vị Hoàng hậu, cùng với Phụng gia ở Tây Võ, chém đầu tịch thu toàn bộ!” Giọng nói lạnh lẽo của hắn buông ra những lời vô cùng vô tình.

“Hoàng thượng, người không thể giết ta!” Trên mặt Phụng Ưc Tuyết mang theo vẻ chắc chắn.

Mộ Dung Thiên Thu lạnh lùng nhìn ả, chờ câu tiếp theo của ả.

“Hoàng thượng, thần thiếp có thai rồi!” Hai tháng trước, Mộ Dung Thiên Thu qua đêm ở Ngọc Môn Quan đã sung hạnh ả, vì mới có hai tháng nên cũng chưa thấy rõ ràng được.

Có thai? Mộ Dung Thiên Thu nhìn ả thật lâu rồi nói: “Truy vấn ngự y tới, nếu như không có, thì lăng trì xử tử. Nếu thật sự là có, thì đày vào lãnh cung!”

Từ trước đến nay hắn luôn cực kỳ cẩn thận, bình thường khi sủng hạnh xong phi tần đầu sẽ nhìn đối phương uống hết canh tránh thai, không vì cái gì cả, chỉ vì hắn không muốn có con thôi! Nghĩ lại chuyện hắn tự tay giết phụ hoàng của hắn, nghĩ lại từng huynh đệ chết trên tay hắn! Hắn cảm thấy có con chỉ khiến đưa bé bước vào con đường của phụ hoàng hắn năm xưa, cho nên hắn không muốn. Nhưng nếu vẫn có con ngoài ý muốn thì có lẽ là ý trời, hắn cũng không muốn ban thưởng một bát thuốc sảy thai, dù sao thì giang sơn này cũng cần một người thừa kế, đó cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi!

Nói xong, hắn lập tức xoay người bỏ đi. Bất luận có hay không, cũng bất luận sự trừng phạt đang chờ đợi Phượng Ưc Tuyết là xử tử hay lãnh cung, thì cũng đều không ảnh hưởng gì quá nhiều tới hắn.

Nhưng mà ngay khi hắn bước chân ra khỏi cửa thì Phượng Ưc Tuyết bỗng dốc cạn đáy lòng mà nói: “Hoàng thượng, cho dù là người chưa từng yêu ta, thậm chí chưa từng để ý đến ta. Dù là từ khi bắt đầu, cũng đều chỉ vì Phượng gia, nhưng ta vẫn phải nói cho người rằng ta không hối hận! Cho dù là sai cũng dứt khoát không hối hận!”

Sau khi nói xong, ả ta chán nản ngã dưới đất, chờ ngự y đến. Do ả ta năm đó tùy hứng, chọn một tên đàn ông quý quyết khó lường như thế này nên mới khiến ả rơi xuống tình cảnh như bây giờ! Còn khiến cho Phượng gia cũng bị liên lụy, nhưng ả ta không hối hận. Dù cho thế nào, ả yêu người trước mặt là không sai. Cho dù cuối cùng là thua đến thảm hại, cho dù cuối cùng không có gì cả, ả ta vẫn không cảm thấy là sai!

“Đáng giá!” ả phun hai chữ này ra, cũng nhắm nghiền hai mắt cùng một lúc, nước mắt lóng lánh rơi xuống từ đôi hàng mi thật dài, hòa lẫn với máu trên mặt ả, cực đẹp và cũng cực kỳ thê lương.

Mộ Dung Thiên Thu dừng lại một chút rồi tiếp tục bước đi. Tựa như không nghe thấy những gì ả nói, nhưng tất cả hắn đều nghe thấy rõ ràng! Hắn biết đối xử như thế này là quá mức tàn nhẫn đối với Phượng Ưc Tuyết! Nhưng... đế vương, vốn không có trái tim! Nếu trong tim hắn muốn chứa đựng thứ gì đó, thì đó hẳn phải là xã tắc giang sơn!

“Người đâu! Truy ền thống lĩnh Cấm vệ quân tới!” Mộ Dung Thiên Thu nói xong thì nhanh chóng bước vào Dưỡng Tâm Điện

“Rõ!” Nội thị giám nói rồi phất tay với tên thái giám sau lưng, tên thái giám kia hiểu ý, ngay lập tức đi truy ền ý chỉ.

Trong điện Dưỡng Tâm, Mộ Dung Thiên Thu không ngừng xoa trán của hần, hần thật sự không biết nếu Yến Kinh Hồng đúng là phụ nữ thì nên làm như thế nào! Mộ Cẩn Thần thì chắc chắn phải giết, nhưng còn bé con kia? Thả, hay là...?

Thống lĩnh Cấm vệ quân vừa tới nơi liền quỳ xuống nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, thần đã đến! Không biết Hoàng thượng có gì cần phân phó?”

“Người lập tức mang binh vây quanh phủ Thừa tướng cho trẫm, bắt Thừa tướng và Mộ Cẩn Thần tới đây cho trẫm!” Trong giọng nói của hần bất giác mang theo vẻ mệt mỏi, chán nản.

Thống lĩnh Cấm vệ quân gật đầu: “Rõ! Thần lập tức đi ngay!”

Sau đó là một khoảng thời gian dài chờ đợi. Trong lúc đó có cung nhân đến nói cho hần biết là Phụng Ước Tuyệt có thai thật, đã được đưa vào lãnh cung. Nhưng hầu như hần không nghe thấy gì, chỉ không để ý phất phất tay, dặn người ta không cắt xen áo cơm của Phụng Ước Tuyệt.

Sau đó hần vô cùng lo lắng đợi Yến Kinh Hồng bị đưa đến. Hần muốn biết kết quả nhưng cũng có chút sợ phải biết kết quả! Chính lúc hần đang xoắn xuýt hậm hực thì thống lĩnh Cấm vệ quân chạy tới: “Khởi bẩm Hoàng thượng, Thừa tướng, Thừa tướng...”

“Thừa tướng làm sao?” Một dự cảm bất an đột nhiên phát sinh trong lòng hần.

“Phủ Thừa tướng không có một ai! Chung quanh lại có rất nhiều thi thể, có vẻ như là ám vệ!” Thống lĩnh Cấm vệ quân cố gắng nói ra những lời này.

Sắc mặt Mộ Dung Thiên Thu trong nháy mắt trở nên xanh xám! Thi thể giống như ám vệ? Như thế những thi thể đó không phải chính là người mà hấn phái tới chứ? Phủ Thừa tướng không có một ai, trong tầm mắt của hấn mà trốn được hết! Nghĩ vậy, hấn hung hăng đập mạnh tay vào long án, vẻ mặt tức giận ngập trời! Yên Kinh H ồng, trăm dung tủng, bao che, sủng ái nàng tới tận trời, vậy mà nàng muốn đi là đi! Nàng được lắm, được lắm!

“Người mang theo hai vạn cấm quân, theo trăm đi truy nã Thừa tướng!”
Nói xong hấn liền hất tay áo lên, đi ra ngoài cung.

“Rõ! Thần tuân chỉ!”

...

Tây Vĩ...

Trên con đường rộng lớn, có mấy cỗ xe ngựa đang đi với tốc độ rất cao khiến cho bụi đất bốc lên đầy trời...

Mà cách đó ngàn dặm, vương kỳ bay lên, đế vương cưỡi trên ngựa, truy kích với tốc độ cao nhất! Yên Kinh H ồng, không... Tô Cẩm Bình, trăm tuyệt đối không thả nàng đi! Tuyệt đối không!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 70: Chó Hàn, Người Vần Khiến Người Ta Chán Ghét Như Xưa!

“Chúng ta cứ đi như thế này, sớm muộn gì cũng sẽ bị đuổi kịp!” Trong lòng Nam Cung Cẩm âm thầm lo lắng, tuy là xe ngựa đi rất nhanh nhưng nếu Mộ Dung Thiên Thu cưỡi ngựa đuổi theo thì không bao lâu sẽ đuổi kịp bọn họ.

“Vì vậy nên Mộ Dung Thiên Thu sẽ đuổi sai hướng.” Người nào đó ăn uống no đủ xong thì rúc vào trong ngực nàng, tâm tình rất vui vẻ.

“Đuổi sai hướng? Chàng nói thế là chúng ta đang không đi về phía Nam Nhạc à?”

“Không phải.” Mộ Dung Thiên Thu biết tin bọn họ đi, kể cả là không biết quan hệ của nàng và Hoàng đế Nam Nhạc, thì với manh mối là Dạ Mạc sơn trang, hẳn cũng sẽ đuổi theo hướng Nam Nhạc. Nếu bọn họ mang theo nhiều người như thế này, lại còn chạy theo hướng Nam Nhạc thì không phải là chờ để đối phương tới bắt sao?

Cho nên thà rằng cứ đi hướng Đông Lăng trước, chờ khi Mộ Dung Thiên Thu đuổi tới Ngọc Môn Quan, phát hiện ra bọn họ không đi hướng đó thì hơn phân nửa sẽ nghĩ là bọn họ chạy thoát rồi, lúc đó bọn họ lại chạy về Nam Nhạc, như thế chẳng phải đơn giản hơn nhiều sao?

Nam Cung Cẩm nghe hắn nói thế trong lòng mới yên tâm hơn.

Nhưng, bọn họ yên tâm chưa được bao lâu đã nghe thấy từng tiếng mũi tên gào thét bay tới!

“Soạt!” một tiếng, xe ngựa đã bị bắn thủng, một mũi tên cắm trên ván gỗ ở một bên xe ngựa.

Sắc mặt hai người nghiêm lại, vén rèm xe nhảy ra ngoài!

Trong đông tuyết bên cạnh bỗng nhiên có mấy trăm người mặc đồ trắng, áo to từ dưới tuyết nhảy ra, trên tay đều cầm nỏ, bắn về phía bọn họ!

“Cẩn thận!” Nam Cung Cẩm hô lên một tiếng, sau đó rất nhanh đưa tay ra chụp một cái, bắt ngay được mũi tên đang bắn tới Diệt!

Đáng lý ra, bọn họ đã không đi về phía Nam Nhạc rồi, nhưng vì sao vẫn gặp phải phục kích?!

Bọn họ đứng yên, xung quanh đã bị những người cầm nỏ bao vây lại! Lần trước khi ra khỏi hoàng cung Nam Cung Cẩm bị phục kích là một lần rất đáng sợ! Lần ấy Thượng Quan Nhược Tịch bế Tiểu Kinh Lan đi theo nàng, suýt nữa thì bị thương, lần này còn có cả Quân Tử Mạch cũng đi theo nữa!

Quân Tử Mạch cũng giật nảy mình, Thượng Quan Nhược Tịch nháy mắt với nàng, ra hiệu cho nàng bình tĩnh nên nàng mới không sợ hãi mà kêu lên! Còn Tiểu Kinh Lan thì chỉ nhàn nhã ngáp một cái, là một đứa trẻ con, việc của nó hiện giờ chính là không nên quấy khóc, nên ngủ cho ngon! Đừng gây phiền toái cho người lớn!

“Thần Binh Bất Tử ở đâu!” Nam Cung Cẩm ngẩng đầu lên trời kêu lên một tiếng sợ hãi!

Chốc lát sau, gần năm trăm tên Thần Binh Bất Tử cầm kiếm xuất hiện ở chỗ này! Sắc mặt bọn hắn trắng bệch, hầu như không có hô hấp, cho nên rất khó để người ta cảm thấy sự tồn tại của bọn hắn. Bọn hắn vừa xuất hiện, người ta liền cảm thấy bầu không khí chết chóc lan tràn, bốn phía trở nên tiêu điều, hoang sơ!

Nam Cung Cầm có thể cảm giác được đám người phục kích bọn họ lần này mạnh mẽ hơn lần trước rất nhiều, nhưng nếu Thần Binh Bất Tử chiến đấu với bọn hắn thì tỷ lệ thắng vẫn tương đối lớn! Nhưng không thể để xảy ra chuyện ngoài ý muốn với Kinh Lan được, một chút cũng không được!

Nghĩ thế, Nam Cung Cầm hét lớn một tiếng: “Bảo hộ xe ngựa phía trước ối đánh ra ngoài mở đường, không được xảy ra một chút sơ suất nào cả!” Ưu tiên hàng đầu của nàng là sự an toàn của Tiểu Kinh Lan! Năm trăm Thần Binh Bất Tử dốc toàn lực bảo hộ xe ngựa, chắc là sẽ không có vấn đề gì lớn, quan trọng nhất chính là mục tiêu của những người này là bọn họ nên cũng sẽ không đuổi theo xe ngựa! Nghĩ thế nên nàng quay sang xe ngựa gào lên với Thượng Quan Nhược Tịch: “Sau khi xông ra ngoài, các người đi tới Nam Nhạc trước, chờ chúng ta ở đó!”

Nàng gào lên câu này xong, không biết là có phải do tiếng gió thổi quá lớn đã át đi câu trả lời của Thượng Quan Nhược Tịch, cho nên nàng không nghe thấy giọng nàng truy ền đến.

Quả nhiên không nằm ngoài dự định của Nam Cung Cầm, Thần Binh Bất Tử lao lên, bao quanh xe ngựa chở Thượng Quan Nhược Tịch và Tiểu Kinh Lan, chạy như điên ra bên ngoài, không gặp bất kỳ sự ngăn cản hay truy kích nào!

Cuối cùng chỉ còn lại Nam Cung Cầm, Bách Lý Kinh Hồng và Diệt trong vòng vây! Bách Lý Kinh Hồng vung tay áo bào màu trắng của hắn lên, lại có thêm mấy trăm tên ám vệ nhảy ra, vây bên ngoài ba người bọn họ, bảo vệ bọn họ ở bên trong.

Tất cả đám người mặc áo tơi trắng kia đều cầm nỏ ngắn, chỉ có một người cầm nỏ dài! Hắn chậm rãi đi từ trong đám người ra, nón lá che đi một nửa khuôn mặt của hắn, mà khi hắn ngẩng đầu lên, khuôn mặt đẹp như kiệt tác của ông trời lộ ra trước mắt mọi người, con ngươi màu tím đậm tràn ra ánh sáng thâm trầm, khó hiểu. Giọng nói lạnh lẽo như hàn băng chậm rãi vang lên: “Chờ người đã lâu!”

“Chó Hàn?” Nam Cung Cầm bật thốt ra câu mắng này, sự tức giận cũng sục sôi dâng trào trong lòng nàng, gần đây luôn bị tên khốn này phá người

tới ám sát, không thể nào không tức giận! Không ngờ là nàng phái người tới cảnh cáo hần rồi mà con hàng này lại tự thân ra trận để trả lời nàng!

Hai từ “Chó Hàn” này đã thành công khiến cho gân xanh trên trán Hoàng Phủ Hoài Hàn nhảy lên mấy lần, đôi mắt lạnh lùng của hần nhìn cô nàng chết tiệt này rồi lạnh lùng nói: “Tô Cẩm Bình, không gặp người một năm, lá gan của người vẫn rất lớn!” Hần bỗng cảm thấy may mà cô nàng này chọn Bách Lý Kinh Hồng và đi cùng Bách Lý Kinh Hồng. Nếu ở lại hoàng cung Đông Lăng, chỉ sợ là ngày nào hần cũng phải rối rắm trong việc lựa chọn giữ nàng lại hay giết quách nàng đi cho hả giận mất!

“Người cũng thế! Chó Hàn, không gặp một năm mà người vẫn khiến người ta chán ghét như xưa!” Nam Cung Cẩm là người chưa bao giờ biết đến cái gì gọi là “hạ miệng lưu tình” cả!

Cơ mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn giật mạnh lên vài lần, trong lòng hần vô cùng tức giận, lo lắng, các loại tình cảm phức tạp đan xen, còn có một chút mất mát, khổ sở không nói nên lời. Nhưng gương mặt hần vẫn vô cùng lạnh lùng, nhìn Bách Lý Kinh Hồng đứng cách đó không xa, trào phúng nói: “Không ngờ lại có thể gặp được Tam Hoàng tử Nam Nhạc ở đây, à, quên mất, trầm lỗ lờ, bây giờ các hạ đã là Hoàng đế Nam Nhạc rồi!”

Lời nói này chính là để giễu cợt chuyện Bách Lý Kinh Hồng đã từng là con tin, mục đích là để kích động đối phương tức giận. Dưới tình huống một người đang cực kỳ phẫn nộ thì sẽ dễ đối phó hơn rất nhiều!

Mà người bị hần trào phúng kia, chỉ đứng im lặng, mũ ngọc trắng cài trên tóc đen khẽ tung bay, đôi mắt sáng như sao của hần chăm chú nhìn đối phương, chậm rãi nói: “Mười tòa thành trì của Nam Nhạc ta, các hạ đã thỏa mãn chưa?”

Hần vừa nói xong, ánh mắt Hoàng Phủ Hoài Hàn sâu thêm một chút, trên mặt vẫn duy trì vẻ lạnh như băng. Mười tòa thành trì kia cho đến nay đều vẫn đang bạo động không ngừng, dân chúng bên trong thì không đánh được, cũng không giết được, từng người từng người đều vô cùng căm thù Đông Lăng! Có được mười tòa thành trì kia trong tình huống như vậy, còn không bằng trực tiếp tiến tới đánh một trận cho thoải mái! Bách Lý Kinh

Hồng chắc chắn biết rõ ràng chuyện gần đây khiến hắn phì cười nhất, nên mới cố tình nói ra như vậy!

Nghĩ thế nên hắn cười lạnh một tiếng: “Chỉ sợ Hoàng đế Nam Nhạc nói sai rồi, mười tòa thành trì kia hiện nay là của Đông Lăng rồi!” Cho dù là quản lý không tốt thì sao, bây giờ chẳng phải những thành trì kia đã bị phân chia cho Đông Lăng của hắn rồi à?

“Đúng rồi, mười tòa thành trì kia hiện nay là của Đông Lăng rồi.” Bách Lý Kinh Hồng cũng không để bụng, thản nhiên đáp lại hắn, nhưng hai chữ “hiện nay” lại được nhấn mạnh không ít.

Nam Cung Cẩm thấy hai người nói chuyện, cũng không xen vào, chỉ vui vẻ xem kịch.

Hoàng Phủ Hoài Hàn cười lạnh một tiếng: “Xem ra là các hạ có ý đoạt lại mười tòa thành trì kia! Chỉ là, không biết các hạ có còn sống rời khỏi đây được không nữa!” Vừa nói xong, hắn liền dựng nõ dài trong tay lên, truyên vào mười phần lực lượng, nhắm Bách Lý Kinh Hồng mà bắn tới!

Ánh mắt Bách Lý Kinh Hồng chăm chú, trông mắt màu bạc nheo lại, nhìn thấy mũi tên bắn tới bản thân, khóe môi hắn cong lên một nụ cười lạnh, ngay khi mũi tên kia bắn tới người hắn thì ngón tay như ngọc của hắn duỗi ra rất nhanh, rút nhuyễn kiếm bên hông ra!

Lưỡi kiếm màu trắng lóe lên trên không trung, mũi tên ngay lập tức bị chém thành hai đoạn, rơi xuống đất! Còn đôi môi Bách Lý Kinh Hồng đã mím thành một đường thẳng, rõ ràng là vừa nãy đỡ mũi tên kia cũng không được tốt! Mặc dù võ công Hoàng Phủ Hoài Hàn không bằng hắn nhưng cũng vẫn không thể khinh thường được.

“Hừ! Võ công Hoàng đế Nam Nhạc thật tốt, xem ra trẫm đã coi thường người rồi!” Hoàng Phủ Hoài Hàn hừ lạnh một tiếng, thu nõ trong tay hắn lại.

Trong lòng Nam Cung Cẩm vô cùng tức giận, tên khốn Hoàng Phủ Hoài Hàn này, đang nói tử tế, bỗng nhiên lại bắn tên! Tên khốn hèn hạ bỉ ổi!

Nàng cười lạnh một tiếng, sau đó âm thanh trong trẻo vang lên bên trong khoảng trời đầy băng tuyết: “Cả đời này Hoàng đế Đông Lăng coi thường nhiều người lắm, về điểm này tại hạ phải nói rõ ràng với người một chút. Đối với người khác, ánh mắt người phải nhìn xa trông rộng một chút, hơn nữa còn phải toàn diện, không nên có chút phiến diện hoặc bất công nào. Nhưng mắt ngài vốn là mắt chó hay coi thường người khác, tương lai sẽ dễ xảy ra chuyện lớn đấy!”

“Tô Cẩm Bình, người nói cái gì?” Về mặt lạnh lùng của Hoàng Phủ Hoài Hàn trong nháy mắt đã tái mét vì tức giận rồi! Hắn phát hiện ra, khả năng chọc tức chết người không đến mạng của cô nàng này chắc chắn là thiên hạ vô song! Mắt hắn vốn là mắt chó coi thường người khác sao? Mắt chó sao?

Nam Cung Cẩm thấy hắn nổi trận lôi đình thì trong lòng cảm thấy rất khoái chí, lại tiếp tục nói: “Hoàng đế Đông Lăng, xem ra không chỉ con mắt ngài có vấn đề mà cả lỗ tai ngài cũng có vấn đề không nhỏ. Chắc tại do lâu ngày không móc ráy tai có phải không? Ôi, hạ nhân hầu hạ ngài trong Hoàng đế Đông Lăng cung thật sự là quá không tận tâm tận lực rồi! Ngay cả ráy tai cũng quên không móc giúp ngài, hại ta nói to như thế mà ngài cũng không nghe được!”

Câu này vừa nói ra, Hoàng Phủ Hoài Hàn nghe thấy tiếng cười trộm xung quanh rất chói tai! Ngay cả đám người đi theo hắn phía sau cũng như đang cố nhịn cười nhưng vẫn không thể nhịn được nên phun ra ngoài làm cho âm thanh truyền tới tai hắn.

Trong mắt Bách Lý Kinh Hồng cũng hiện lên không ít ý cười, rõ ràng là rất tán thưởng mấy câu nói móc của Nam Cung Cẩm đối với Hoàng Phủ Hoài Hàn.

Về đặc ý của hắn tất nhiên cũng trực tiếp rơi thẳng vào trong mắt Hoàng Phủ Hoài Hàn, tên Hoàng đế nào đó cố gắng hít mấy hơi thật sâu rồi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tô Cẩm Bình, một năm không gặp, giọng điệu của người vẫn bén nhọn như thế! Chẳng trách có thể lừa được Mộ

Dung Thiên Thu, làm Thừa tướng lâu như vậy. Nhưng hôm nay chỉ mong là người có thể còn sống mà rời khỏi nơi này!”

“Ừm, thực ra ta biết lúc các hạ phát hiện ra ta là Yến Kinh Hồng thì trong lòng người chắc chắn sẽ rất hối hận, hối hận vì năm xưa mình không biết nhìn thấy nhân tài như vậy! Người như ta mà người để đi quét rác, chính là có mắt mà không trông! Uổng công ta năm đó, vì tiền mới quyến rũ người, còn hao phí tâm trí đi quyến rũ một tên không có chút phẩm giá nào!” Nam Cung Cẩm rất khinh thường nói, quả thật là chuyện quyến rũ tên khốn này thất bại ở Đông Lăng luôn khiến Nam Cung Cẩm cảm thấy đó là một chuyện sỉ nhục trong cuộc đời, người có sức quyến rũ như nàng, mà tên ngu xuẩn Hoàng Phủ Hoài Hàn này lại chướng mắt!

Lời này của nàng nói đúng vào trong tâm khảm của Hoàng Phủ Hoài Hàn, đúng là hối hận, vô cùng hối hận, hối hận rằng lúc trước hối hận mò mắt, không phát hiện ra người ta, thế nên đến cuối cùng hối hận bị dồn đến mức phải cố nén cơn đau mà diệt trừ đối phương. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng, hối hận nêthở dài một hơi, sau đó giơ tay lên, bất đắc dĩ nói, bên trong âm thanh tràn đầy sự tang thương: “Bắn tên!”

Hắn vừa dứt lời, mấy nghìn mũi tên bắn tới bọn họ! Đám hạ nhân bên ngoài cố gắng dùng đao kiếm trong tay cản bớt tên nhưng vẫn có không ít người bị thương! Bách Lý Kinh Hồng quát lạnh một tiếng: “Giết!”

Giết!

Chữ “giết” này mang theo vẻ lạnh lùng đến thấu xương, cũng mang theo sát khí ngập trời và ý chí chiến đấu đến hơi thở cuối cùng, kiên quyết không thôi!

“Giết!” Mọi người cùng hô to lên, lao về phía đám người bắn nỏ kia!

Dao trong tay phát ra ánh sáng chói mắt trên nền tuyết, hơi lạnh thấu xương trào ra, hủy trời diệt đất! Mặc dù trên đường chạy tới chỗ đám người bắn nỏ kia có không ít người đã bị bắn chết, nhưng phần lớn vẫn chạy tới được trước mặt bọn hắn, bắt đầu đánh giáp lá cà với nhau!

Hoàng Phủ Hoài Hàn vốn tưởng rằng Nam Cung Cẩm chỉ có một mình, không ngờ là Bách Lý Kinh Hông cũng ở đây cho nên nếu lấy lực lượng mình hẳn đánh nhau với hai người bọn họ thì tuyệt đối sẽ đánh không lại! Bây giờ chỉ có thể chờ, chờ cho ưu thế quân số của hắn có thể ngăn chặn bọn họ, đến lúc đó cho dù bọn họ có bản lĩnh bằng trời cũng chỉ có thể chết dưới mưa tên của hắn.

Hai phe nhân mã đánh nhau hùng hực khí thế, có khoảng năm trăm người áo trắng, nhưng bên bọn họ chỉ có khoảng hơn một trăm người! Mặc dù bọn hắn đều là người được Nam Cung Cẩm huấn luyện chuyên môn nhưng người của Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng không yếu, mỗi một người đều là cao thủ hàng đầu, nên do số lượng bị áp chế nên bọn hắn bắt đầu lộ ra dấu hiệu thất bại!

Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng đang nhíu chặt lông mày, nhìn đám thủ hạ áo đen của Bách Lý Kinh Hông xuất chiêu, chiêu thức của mỗi người bọn họ đều rất sắc bén. Điềm làm cho người ta sợ hãi chính là chỉ cần người của hắn lộ ra một chút sơ hở thì lập tức sẽ bị nắm lấy, một chiêu mất mạng! Phương pháp giết người như thế này, hắn chưa từng nhìn thấy trước đây, phương pháp tương tự như thế hắn mới chỉ thấy qua ở Tô Cẩm Bình!

Hắn cảm thấy càng quyết đoán hơn với ý định phải tiêu diệt cô nàng này, bởi vì khả năng huấn luyện quân lính như thế mà cứ để phát triển tiếp thì tuyệt đối sẽ trở thành tai họa ngầm cực lớn! Nghĩ thế nên đôi mắt màu xanh xám lại híp vào, ánh lên sát ý dạt dào, Tô Cẩm Bình, mặc dù không nõ nhưng trăm không thể không ra tay!

Nam Cung Cẩm rất nhanh chóng nhìn ra được bên mình đã có dấu hiệu thất bại, nàng nhìn sang Bách Lý Kinh Hông một chút như muốn nghe ý kiến của hắn.

Thấy hắn có vẻ khó quyết định, Nam Cung Cẩm nắm lấy tay hắn, từ trên nền tuyết nhảy lên con ngựa ở xe ngựa kia, rút đao ra chém đứt dây cương. Sau đó dùng chân thúc ngựa một cái: “Giá! Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách!”

Giọng điệu vô cùng đặc ý vang lên trên nền tuyết trắng trải, sau đó rất phách lối mà cưỡi ngựa rời đi, chỉ để lại cho đám người Hoàng Phủ Hoài Hàn hình bóng mờ ngựa! Hoàng Phủ Hoài Hàn lập tức hoảng sợ, rút một mũi tên dài sau lưng ra, đặt lên trên nỏ, nhắm ngay cái mông con ngựa đang càng ngày càng xa, lạnh lùng nheo mắt lại, đang muốn bắn ra! Bất chợt có người đi tới bên cạnh nói: “Hoàng thượng, không xong rồi, ở phía Tây có gần hai vạn binh mã đang chạy tới đây! Còn cách chúng ta không tới mười dặm nữa!”

“Cái gì?!” Lời này khiến cho Hoàng Phủ Hoài Hàn có chút không khống chế được mà bắn tên lên trời, mũi tên kia xoay một vòng, cắm xuống, suýt nữa còn cắm thẳng vào mặt hắn ta!

Đôi mắt xanh xám lạnh lùng nhìn con ngựa sắp thành chấm nhỏ màu đen, trong mắt ánh lên sự đấu tranh! Cuối cùng hạ lệnh: “Rút lui!”

Nếu như đối đầu với người của Mộ Dung Thiên Thu, phe bị giết sẽ chính là vài trăm người bọn hắn! Chỉ là phí mất rất nhiều công sức mai phục ở đây thế mà không thu hoạch được chút gì, hắn thật sự không cam lòng! Không, vẫn thu hoạch được một ít, ít nhất là biết được một chút về thủ đoạn giết người mà trước kia hắn không biết kia, hơn nữa là biết được rằng hoàn toàn không thể không diệt trừ Hoàng đế Nam Nhạc và cô nàng chết tiệt kia!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 71: Yên Kinh Hồng, Trầm Thả Người Đi!

Nam Cung Cầm ngựa trên lưng ngựa, rất hài lòng nói: “Hóa ra cảm giác chạy trời chết lại sáng khoái như thế này!”

“...” Hấn nghe thấy thế, im lặng không nói gì. Thật lòng mà nói thì hấn không hiểu chạy trời chết có cái cảm giác gì sáng khoái, không phải là rất mất mặt sao?

Chạy nhanh được nửa dặm đường thì nhìn thấy xe ngựa của Thượng Quan Nhược Tịch! Về mặt Nam Cung Cầm trở nên khó coi, đi tới xe ngựa ngay lập tức, tung người xuống ngựa, mà Thượng Quan Nhược Tịch thì đang đứng dưới đất nhìn bọn hấn.

“Không phải ta đã nói mọi người đi trước đi sao?” Giọng của Nam Cung Cầm không thể nói là hiên lành được.

Thượng Quan Nhược Tịch thấy nàng có vẻ như đang tức giận nên vội giải thích: “Bởi vì lo lắng cho hai người, nên...”

“Nhưng nếu các cô ở lại, chờ cho binh mã của Mộ Dung Thiên Thu đuổi tới, chúng ta phải chiến đấu thì làm sao có thể để ý tới các cô được, lúc ấy chẳng phải sẽ phiền hơn nhiều sao?” Nói xong, Nam Cung Cầm liền cảm thấy rất đau đầu, khó khăn lắm mới mở đường cho họ chạy ra được, thế mà bọn họ lại không đi trước!

Thượng Quan Nhược Tịch hơi sững lại, cũng biết là bản thân cần nhắc không chu đáo, thành thật nói: “Xin lỗi cô!”

“Thôi, bây giờ không phải là lúc nói những lời này, nhanh lên xe đi, đi!” Nam Cung Cẩm vừa nói xong thì nghe thấy hàng loạt tiếng vó ngựa truy ền tới!

Nàng quay đầu nhìn lại thấy một đám binh mã đen kịt đang đuổi tới, hồng bét r ồi!

Thượng Quan Nhược Tịch cũng giật nảy mình, chạy nhanh tới xe ngựa, Hủy quất mạnh một roi, xe ngựa lập tức chạy như bay!

Nam Cung Cẩm hét lên với Th ần Binh Bất Tử: “Dùng toàn lực cản bọn hấn lại!” Dứt lời, nàng quất roi ngựa, phi như chớp! Tuy số lượng Th ần Binh Bất Tử không nhiều nhưng lại bất tử nên cho dù là hai vạn binh mã cũng thể làm gì được bọn họ! Ngăn cản một thời gian là hoàn toàn có thể!

Nam Cung Cẩm không khỏi mắng to trong lòng, đầu do tên khốn Hoàng Phủ Hoài Hàn nửa đường chặn giết, không thì chắc chắn bọn họ không bị Mộ Dung Thiên Thu đuổi kịp nhanh như thế! Chỉ cần trên đường chạy trốn tạo ra một số dấu vết giả thì Mộ Dung Thiên Thu muốn bắt được bọn họ cũng chỉ như truyện nghìn lẻ một đêm thôi! Thế nhưng mà hết lần này tới lần khác, nửa đường lại gặp tên chó Hàn kia! Thật sự là... Fuck!

Mộ Dung Thiên Thu nhìn thấy xe ngựa của bọn họ phía xa xa, chưa kịp vui sướng thì gần năm trăm Th ần Binh Bất Tử đã xếp thành đội hình phòng thủ ngay giữa đường, ngăn cản hoàn toàn con đường một cách chặt chẽ! Có mấy tên binh sĩ lỗ mắng nghĩ là có thể trực tiếp vượt qua, thì khi ngựa của bọn hấn vừa đến trước mặt Th ần Binh Bất Tử liền bị một đao chém rụng! Cả người lẫn ngựa đều bị xả làm đôi cùng một chỗ!

Thế nên hai vạn nhân mã cứ thế mà bị chặn đứng lại! Con người màu xanh lục của Mộ Dung Thiên Thu nhìn chòng chọc vào những bóng người cách đó không xa, con mắt hấn như đang bốc lửa! Ra lệnh: “Mở đường máu đi qua!”

“Rõ!” Binh sĩ gầm lên giận dữ, uy thế rung trời!

...

Một chiếc xe ngựa và một con ngựa cùng nhau phi nước đại trên đường, thân sắc Nam Cung Cẩm cực kỳ nghiêm túc, tóc dài sau lưng đã bị thổi bay thành một đường thẳng! Nếu nàng và Bách Lý Kinh Hông cùng nhau trốn thì không có vấn đề gì lớn, nhưng còn đưa theo Thượng Quan Nhược Tịch, Quân Tử Mạch. Nhất là còn không thể để xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn đối với Tiểu Kinh Lan, đoạn đường này, đối với bọn họ thật sự là quá mức nguy hiểm!

Nếu như... Nếu như có cơ hội xoay chuyển thì tốt quá!

Về mặt Bách Lý Kinh Hông mặc dù vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng khóe môi mỏng của hắn hiện giờ cũng có chút nghiêm trang. Dù sao nếu hai vạn kỵ binh của Mộ Dung Thiên Thu kia mà bao vây thì bọn họ chắc chắn sẽ phải chết chứ không còn nước nào khác! Hắn đã tính tới cả các nhân tố chủ quan cũng như khách quan, nhưng lại không tính tới Hoàng Phủ Hoài Hàn sẽ đích thân mang người đến đây phục kích đúng lúc này, hơn nữa còn gặp được đúng bọn họ! Quả nhiên là người tính không bằng trời tính!

Xa xa, có một gian nhà tranh, khói bếp lượn lờ. Khuôn mặt Nam Cung Cẩm nghiêm lại một chút, trầm nghĩ, có lẽ...

Nàng quay đầu nhìn Bách Lý Kinh Hông một chút, cũng thấy vẻ mặt hắn giống nàng. Nếu như có thể để cho Thượng Quan Nhược Tịch các nàng ở lại đây rồi hai người bọn họ đi trước thì nhất định sẽ dễ dàng hơn rất nhiều! Chỉ có điều là để các nàng ở đây sẽ rất nguy hiểm đối với gia đình này, quá nguy hiểm, nhưng hiện nay cũng chỉ có thể đi tìm vận may mà thôi!

Đi tới cổng nhà kia, Bách Lý Kinh Hông ghì lại dây cương, xuống ngựa!

Người trong nhà hiển nhiên cũng nghe thấy ở cổng có khách, một giọng nữ ôn hòa vang lên: “Thần, chàng ra xem đi, có lẽ là có khách đến!”

“Được!” Giọng nói trẻ trung mang theo vẻ non nớt, ngọt ngào vang lên

Nam Cung Cầm và Bách Lý Kinh Hồng liếc nhau một cái, đều nhìn thấy sự vui mừng trong mắt nhau! Thật là tới bước đường cùng thì lại có hy vọng, đây là giọng của Vân Lãnh Ngưng và Bách Lý Thần!

“Kẹt kẹt”, cửa mở ra, một người thanh niên mặc áo màu trắng xuất hiện trước mặt bọn họ, khuôn mặt búp bê xinh xắn đáng yêu, khiến cho người ta nhìn không ra số tuổi của hắn. Mà khi hắn nhìn thấy mấy người ngoài cổng thì cũng sửng sốt một chút: “Hoàng huynh, huynh... hai người...”

“Đừng quá kinh ngạc, chỉ là ngẫu nhiên gặp được thôi. Bây giờ Mộ Dung Thiên Thu đang đuổi giết chúng ta, nhưng chúng ta lại đưa theo nhiều người thế này, lại còn có cả trẻ con, nên rất bất tiện. Vì vậy, khi thấy ở đây có một gia đình, chúng ta mới muốn đi tìm vận may, không ngờ lại gặp hai người!” Nam Cung Cầm rất nhanh chóng nói ra ý định của mình.

Mà Vân Lãnh Ngưng ở trong phòng cũng nghe thấy nàng nói, không dám tin mà chạy ra. Trông thấy Nam Cung Cầm, nàng lại không kìm được nước mắt: “Biểu muội! Bà nội và cha mẹ tất cả vẫn khỏe chứ?”

“Khỏe! Đầu rất khỏe! Tuy là vì tử ‘chết’ mà đau lòng rất lâu, nhưng dần dần cũng đã bình tĩnh lại. Chỉ là không ngờ tới hai người lại chạy tới tận đây, quanh đây phạm vi vài trăm dặm đầu không có người ở. Thế mà hai người lại sống ở đây, đúng là một đôi kỳ lạ!” Nam Cung Cầm cười trêu chọc.

Sau một năm không gặp, trên mặt Vân Lãnh Ngưng tràn đầy vẻ yêu kiều của một người phụ nữ có chồng, niềm hạnh phúc trên mặt tựa như là không thể che giấu nổi. Nhưng trong lòng nàng vẫn một mực nhớ tới cha mẹ, nghe Nam Cung Cầm nói xong cũng cảm thấy được trấn an một chút, nàng lau nước mắt rồi nói: “Là ta bất hiếu! Là ta bất hiếu!” Nói xong thì lau nước mắt rồi bắt đầu giải thích cho Nam Cung Cầm nghe: “Ta với Thần đi du ngoạn khắp thiên hạ, thấy nơi này cảnh đẹp, lại không có ai tới quấy rầy. Nên chúng ta quyết định ở lại đây mấy tháng rồi lại đi, không ngờ lại trùng hợp mà gặp được hai người ở đây! Nào nào, hai người ngẩng đi!”

“Không được, không còn kịp nữa, không bao lâu nữa người của Mộ Dung Thiên Thu sẽ đuổi kịp tới đây, ta muốn nhờ hai người giấu hai người kia và một đứa bé đi được không, chờ chuyện này qua đi thì lại để bọn họ ra. Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho bọn họ chúng ta không phải chịu áp lực nữa!” Chỉ có đi ầu là tính cách Mộ Dung Thiên Thu đa nghi, rất có khả năng sẽ khám xét trên đường. Cuộc đứng, thì toàn bộ ầu bình an vô sự, cuộc thua, thì không những Thượng Quan Nhược Tịch các nàng gặp nguy hiểm mà Bách Lý Thần và Vân Lãnh Ngưng cũng sẽ bị liên lụy! Nhưng nếu không cuộc thì bọn họ không thể trốn thoát được!

Bách Lý Thần cười một tiếng, gương mặt búp bê tinh xảo nhìn rất đáng yêu kia nói: “Yên tâm đi, cứ giao người cho ta, hai người đi trước đi! Sau khi hai người đi, ta sẽ hộ tống các nàng tới Hoàn Nam!” Qua được Hoàn Nam, nơi mà binh lực của Tây Võ phòng thủ nghiêm mật nhất, mọi người sẽ an toàn thôi!

Nam Cung Cẩm nhìn hấn một cái, không biết vì sao hấn lại chắc chắn như thế, lại nghiêng ầu nhìn Bách Lý Kinh Hồng một chút để hỏi ý kiến hấn, Bách Lý Kinh Hồng khẽ gật ầu một cái, tỏ vẻ tin tưởng năng lực của Bách Lý Thần.

Nhận ra Nam Cung Cẩm do dự, Bách Lý Thần lại cười nói: “Yên tâm đi! Bách Lý Thần ta cũng không phải là như hai tên ngu xuẩn Đại Hoàng huynh và Thất Hoàng đệ kia, có một vị ca ca tài chấn tứ quốc, diễm kinh Cửu Châu như thế này thì năng lực của ta cũng sẽ không kém đâu!”

“Ừm! Biểu muội, muội cứ yên tâm đi đi, ba người bọn họ cứ yên tâm giao cho chúng ta. Chưa nói đến chuyện muội là biểu muội của ta, chỉ nói đại ân năm đó muội đã làm cho chúng ta thì cho dù phải từ bỏ tính mạng này, chúng ta cũng phải giúp muội!” Nhắc đến chuyện năm đó, Vân Lãnh Ngưng lại xúc động hoài niệm.

“Được rồi, không còn thời gian do dự nữa, đây là cơ hội duy nhất của chúng ta! Hai người mau đi đi!” Câu này là Thượng Quan Nhược Tịch nói! Bởi vì nàng lòng dạ yếu mềm, không nghe lời Nam Cung Cẩm chạy đi trước nên tất cả mới rơi vào tình cảnh này, cho nên bây giờ nàng nhất định

phải dũng cảm quyết đoán hơn thì mới có thể hóa giải cửa ải khó khăn hiện tại!

Nam Cung Cầm nghe thấy thế, quay đầu, hít sâu một hơi, đi tới trước mặt của Thượng Quan Nhược Tịch, nhìn chăm chú vào mắt nàng rồi nói: “Nhớ kỹ, chúng ta đều phải sống sót! Cho dù như thế nào cũng phải sống sót! Cô và ta đều có thể chết, nhưng Tiểu Kinh Lan thì tuyệt đối không thể, cô hiểu chưa?”

Đây là ... Ước định!

Trong mắt Thượng Quan Nhược Tịch cũng hiện lên ánh sáng óng ánh, nhìn Nam Cung Cầm đầy kiên định nói: “Ta hiểu rõ! Hẹn gặp lại ở Ngọc Môn Quan!”

“Hẹn gặp lại ở Ngọc Môn Quan!” Dứt lời, cho dù trong lòng có rất nhiều lo lắng nhưng Nam Cung Cầm vẫn quay người leo lên ngựa, còn Thượng Quan Nhược Tịch và Quân Tử Mạch thì xuống xe, Bách Lý Thần đi vào phòng, dắt ra một con thiên lý mã, đưa dây cương cho Nam Cung Cầm: “Ngựa này là lúc trước hai người chuẩn bị cho chúng ta, bây giờ vừa lúc giúp hai người chạy trốn, đi nhanh đi!”

“Ừm!” Nàng gật đầu, rồi quay sang nhìn cánh tay nhỏ của Tiểu Kinh Lan đang múa một chút, Nam Cung Cầm nghiêng đầu sang chỗ khác, cũng không quay đầu lại mà giục ngựa rời đi!

Nàng nên tin tưởng Bách Lý Thần, một người có thể trưởng thành xuất sắc như vậy giữa bao nhiêu Hoàng tử, thì chút chuyện nhỏ này hẳn cũng không thể ngăn cản được hẳn!

“Hoàng huynh, mẫu phi của ta...” Lúc trước, hẳn đã thỉnh cầu Hoàng huynh cho dù có thế nào cũng tha cho mẫu phi của hẳn một mạng.

Giọng nói lạnh lùng, cao ngạo từ xa vọng đến: “Bà ấy rất khỏe.”

Khuôn mặt em bé tinh xảo của Bách Lý Thần hiện lên một nụ cười, Hoàng huynh của hẳn, khinh thường nói dối. Mẫu phi của hẳn còn sống là

tốt rồi!

Hai con ngựa, hai người phi như bay trên nền tuyết. Sau lưng bọn họ, vẫn còn có một chiếc xe ngựa đi theo...

...

Cách đó năm mươi dặm, Mộ Dung Thiên Thu cuối cùng cũng mang theo được ba nghìn binh mã mở con đường máu, thoát được sự bao vây của năm trăm Thần Binh Bất Tử! Phần lớn binh mã đều còn bị vây ở chỗ đó chiến đấu kịch liệt, gió thổi vù vù, vương kỳ bay múa trên không trung! Đôi con người óng ánh màu xanh lục của Mộ Dung Thiên Thu chăm chú nhìn đằng xa, phát hiện một gian nhà tranh cách đó không xa! Ánh mắt hắn dừng lại một chút rồi nói: “Để lại ba trăm người vào đó lục soát, những người khác theo trẫm đi tiếp!”

“Rõ!” Binh lính phía sau hắn lớn tiếng đáp lại.

Sau đó, hơn ba trăm tên kỵ binh đi gõ cửa, cửa mở ra, lộ ra hai khuôn mặt hoang mang sợ hãi: “Quan gia, các người đây là...” Bách Lý Thiên vẫn là khuôn mặt trẻ con, còn Vân Lãnh Ngưng thì đã xoa không ít thuốc màu đen lên mặt, để cho khuôn mặt trông thật bẩn thỉu.

“Đừng nói nhảm nhiều như thế, đi vào lục soát đi!” Tên thủ lĩnh cao to, khuôn mặt lạnh lẽo đang cười ngựa đứng ở phía trước ra lệnh.

Sau đó, đám người phía sau hắn đẩy hai người Bách Lý Thiên ra, nhanh chóng đi vào lục soát, cũng có mấy người khác cầm tranh vẽ để so sánh với bọn họ, nhìn một lúc lâu thì không thấy có chỗ nào tương tự, nên thu lại tranh vẽ! Bọn chúng tập trung chủ yếu vào việc lục soát!

Quan binh một cước đá văng cửa phòng của bọn họ, đi vào lục soát lung tung, có không ít thứ ở bên trong bị đá hỏng! Bách Lý Thiên và Vân Lãnh Ngưng giả vờ đau lòng nói: “Quan gia, quan gia, các người làm gì vậy! Các người... cái này...”

“Câm miệng lại cho ông! Nếu như không lục soát được người nào hay vật gì khả nghi thì các người có thể bình an vô sự, còn nếu lục soát ra được thì các người ở đây chờ bị tịch biên gia sản rồi chém cả nhà đi!” Hấn nói xong lại tiếp tục hùng hùng hồ hồ tìm kiếm.

Bách Lý Thần làm ra vẻ rất oan ức nói: “Quan gia, ngài nhìn hai người dân thường chúng ta giống như có thể chứa chấp tội phạm được sao? Các người cứ từ từ lục soát, từ từ lục soát, những đồ vật này chúng ta phải mất nhiều năm để dành mới được đấy!”

Bởi vì dáng vẻ của hai người này quá giống với người nghèo khổ, khiến cho sự hoài nghi trong lòng bọn quan binh vội đi bảy tám phần, bọn chúng lạnh lùng nhìn hai người vài lần, tiện thể nhìn thoáng qua trong phòng một vòng rồi nói: “Được rồi, đi thôi!”

Tất cả mọi người đi theo hấn ra ngoài, sau khi ra khỏi phòng, hấn nói với tên thủ lĩnh đang ở trong viện: “Tướng quân các hạ, không phát hiện ra điều gì khả nghi!”

Người được gọi là Tướng quân kia nheo mắt nhìn xung quanh viện này một chút, không lâu sau, ánh mắt hấn chú ý tới một cái giếng cạn không xa đấy! Mà ánh mắt của hấn hiển nhiên cũng không qua được mắt của Bách Lý Thần...

Tên Tướng quân đang muốn sai người đi ra đó nhìn một chút thì Bách Lý Thần bỗng nhiên nhảy dựng lên rồi kêu một tiếng sợ hãi: “Trời ạ! Con sói này sao lại tới đây, cứu mạng với quan gia ơi!”

Cùng lúc đó, một tiếng sói tru thê lương vang lên! Một con sói tuyết đang nghiêng nghiêng hàm răng, con mắt nó tỏa ra ánh sáng màu xanh lóng lánh, trong miệng còn có nước dãi chảy ra nhìn những con chiến mã này!

Đám chiến mã này mặc dù toàn được tuyển chọn gắt gao nhưng khi gặp chó sói thì cũng vẫn sợ hãi theo bản năng, bọn chúng sợ hãi đều giậm giậm móng, có con quá sợ đã quay đầu chạy trốn! Mà Bách Lý Thần cũng nhanh chóng ôm Vân Lãnh Ngưng chạy tới trước mặt Tướng quân kia, ra vẻ hoảng sợ nói, có vẻ như nói còn không được lưu loát: “Tướng... tướng,

Tướng quân! Cứu... cứu mạng với! Con sói này thường xuyên đến quấy rối chúng ta, ta, chúng ta...”

“Người đâu, bắn chết cho sói này đi!” Tên Tướng quân này thấy một người đàn ông như Bách Lý Thần mà lại có dáng vẻ đàn bà thì cảm thấy bản thân rất uy vũ, hiên ngang!

Nhưng, khi hắn nói chuyện, Bách Lý Thần đang cúi đầu lại lộ ra một nụ cười trào phúng trên khóe môi, trong lòng thầm nghĩ, thật là đờng xuẩn!

Tên Tướng quân này không biết, nhưng vẫn có người biết nên lập tức nói: “Tướng quân, không thể giết con sói này được! Nếu không thì chúng ta sẽ bị đàn sói đuổi theo, không chết không thôi! Chúng ta chết thì cũng không có gì, nhưng nếu như liên lụy đến cả Hoàng thượng...”

Câu này vừa được nói ra, tên Tướng quân kia lập tức sợ hãi! Trợn to hai mắt nhìn con sói thật lâu, sau đó thu hồi mệnh lệnh hắn đã ban ra, không thèm nhìn Bách Lý Thần nói: “Đi!”

“Rõ!” Đám người như được đại xá, chạy theo tên Tướng quân!

Mà lúc đi rồi, tên Tướng quân kia chợt nhớ ra là hắn chưa kiểm tra cái giếng cạn kia, nhưng cùng lúc đó lại nghe thấy tiếng Bách Lý Thần hoảng sợ truyền tới: “Tướng quân! Sao người lại đi, Tướng quân! Cứu mạng với, Tướng quân...”

Tên Tướng quân nào đó mặc kệ! Người ẻo lả như thế mà có gan chừa chấp tội phạm thì hắn cũng phải nhìn bằng con mắt khác đấy! Nghĩ thế nên hắn hung hăng quát mông ngựa một cái, đuổi theo hướng Mộ Dung Thiên Thu đi!

Đợi cho đến khi hình bóng bọn chúng đã đi xa, Bách Lý Thần và Vân Lãnh Ngưng tranh thủ thời gian đóng cửa lại, đi tới cái giếng cạn, kéo người bên dưới lên. Bọn Thượng Quan Nhược Tịch đầu trốn ở bên dưới. May mắn là mặc dù các nàng sợ hãi cũng không kêu lên và Tiểu Kinh Lan cũng không quấy khóc.

Vân Lãnh Ngưng tràn đầy sùng bái nhìn Bách Lý Thần: “Tướng công, sao chàng biết con sói tuyết này sẽ đến?”

“Ha ha... Nàng nhìn xem!” Hấn cười khẽ một tiếng, tay chỉ hướng cách đó không xa có mấy khúc xương còn dính máu. Thấy các nàng vẫn không hiểu, liền giải thích: “Đêm qua ta thấy dấu chân sói cách ngoài phòng không xa, lường trước là bọn chúng đã xuất hiện ở gần đây! Loại súc sinh này cực kỳ mẫn cảm với mùi máu tươi, cho nên ta cố ý dẫn bọn chúng tới!”

Đây cũng thật là trùng hợp chứ nếu không thì hấn cũng sẽ không tự tin đảm bảo với Nam Cung Cẩm và Bách Lý Kinh Hồng rằng chuyện này không có vấn đề gì như vậy! Còn con sói tuyết kia có vẻ như cũng kiêng kỵ Bách Lý Thần nên chậm chạp không dám tới gần. Bách Lý Thần lại lấy một cái túi thơm ở bên hông hấn xuống rồi nói: “Đây là thứ mồi phi ta chuẩn bị cho ta khi lần đầu tiên ta đi săn cùng cha ta, tất cả dã thú đều không dám tới gần, cho nên ta mới dám bố trí như thế! Nếu không thì sói tuyết này đã cắn chúng ta rồi!”

Hóa ra là như thế! Thượng Quan Nhược Tích thở dài một hơi: “Cuối cùng cũng an toàn rồi!”

“Không! Ta lập tức sẽ đưa các người đi, khi Mộ Dung Thiên Thu đuổi kịp Hoàng huynh, bọn chúng sẽ phát hiện ra các người không có ở đó, rất có khả năng sẽ quay lại tìm! Cho nên bây giờ phải đi ngay!” Bách Lý Thần nói xong thì huýt sáo một cái.

Hai con ngựa hoang kéo chiếc xe ngựa từ đằng xa tới! Vân Lãnh Ngưng cười nói: “Lúc chúng ta đến đây, hai chiếc xe ngựa này, một chiếc thì chở người, một chiếc thì chở đồ đạc. Giờ thì mau đi thôi!”

“Ừm!”

...

Ở đây đã tránh thoát được một kiếp, nhưng bên Nam Cung Cẩm và Bách Lý Kinh Hồng thì vẫn đang trong tình trạng vô cùng căng thẳng!

Có đi ầu trong lòng Nam Cung Cẩm cảm thấy rất may mắn: “Hôm nay ta phát hiện ra, tuy nói người tốt không nhất định sẽ gặp được chuyện tốt, nhưng nếu làm việc tốt thì sẽ có khả năng gặp được niềm vui bất ngờ!” Nếu không phải lúc trước nàng đột nhiên không đành lòng, xen vào chuyện của hai người kia, thì hôm nay cũng không có người giúp đỡ bọn họ.

“Chỉ là, Bách Lý Thần...” Bách Lý Thần có thể che giấu được các nàng sao?

“Hắn nói không có vấn đề thì chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.” Hắn hiểu rất rõ Hoàng đệ của hắn, hắn đã nói không có vấn đề thì chắc chắn là không có vấn đề gì.

Bây giờ thì Nam Cung Cẩm hoàn toàn yên tâm! Bách Lý Thần nói không có vấn đề, giờ Bách Lý Kinh Hông cũng nói không có vấn đề. Mà nàng thì tin tưởng người đàn ông trước mặt này, hắn nói không sao, thì chắc chắn sẽ không sao cả.

Mộ Dung Thiên Thu từ đầu tới cuối đầu cách bọn họ khoảng năm mươi dặm, nhưng bởi vì bọn họ dẫn theo một chiếc xe ngựa cho nên khoảng cách này dần dần bị rút ngắn lại! Nam Cung Cẩm dẫn đường ở phía trước, mặc dù Bách Lý Kinh Hông biết đường nhưng vẫn đi theo sau nàng

Cứ chạy mãi chạy mãi, không chỉ có Bách Lý Kinh Hông mà Mộ Dung Thiên Thu phía sau cũng nhú mày, phương hướng mà bé con đang chạy, là... dẫn đi đâu vậy?

Không bao lâu sau, Nam Cung Cẩm kéo dây cương lại, nhảy xuống ngựa, phía trước là một vách núi cheo leo! Bách Lý Kinh Hông cũng xuống ngựa theo...

“Bách Lý Kinh Hông, chàng còn nhớ không, lần đầu tiên chúng ta bị ám sát ở Nam Nhạc, chàng đã làm cho ta tin tưởng chàng! Sau khi chúng ta nhảy xuống núi, chàng đưa ta vào một hang động, sau đó chúng ta không gặp chuyện gì cả. Còn hôm nay, ta cho chàng biết, vách núi này là đầu nguồn của sông băng! Chúng ta nhảy xuống dưới, cơ hội sống sót chỉ có

năm ph ần! Như thế thì chàng có tin ta đ ể nhảy xuống cùng ta không?” Trên mặt Nam Cung Cẩm có ý cười, cùng với nét tự tin ngạo ngh ễ!

Đôi môi mỏng của Bách Lý Kinh H ồng kh ẽ cong lên nói: “Cùng đi với nàng, thì dù sống hay chết ta đ ều không sợ. Tin hay không tin, có hay không có cơ hội sống sót thì có gì quan trọng. Chỉ là nếu cuối cùng chúng ta đ ều sống sót, nàng phải gả cho ta, làm vợ ta!”

Hắn nói không phải là gả cho hắn làm hoàng hậu, mà là gả làm vợ hắn. Vợ, vợ duy nhất của hắn trong cuộc đời này!

“Được! Quyết định vậy đi!” Nam Cung Cẩm cười kh ẽ, sau đó nắm tay hắn!

Ngay lúc này, phía sau truy ền đ ến tiếng của Mộ Dung Thiên Thu: “Yến Kinh H ồng, nếu ngươi dám nhảy, tr ẫm sẽ khiến ngươi chết không có chỗ chôn!”

Nam Cung Cẩm quay đ ầu lại, nhìn thấy hắn đang từ xa chạy đ ến, lớn tiếng nói: “Hoàng thượng, đa tạ ngươi! Mặc dù ngươi không cần, mặc dù trong lòng ngươi Yến Kinh H ồng chẳng qua chỉ là một món đồ chơi đ ể tiêu khiển. Nhưng ta vẫn phải cảm tạ ngươi đã nhiều l ần tha thứ như thế, đa tạ!”

Dứt lời, nàng không nhìn hắn nữa, quay đ ầu lại. Nhắm mắt...

“Yến Kinh H ồng, tr ẫm thả ngươi đi!” Một câu gào thét kinh hoàng từ trong miệng Mộ Dung Thiên Thu r ồng lên! Mang theo trong đó là sự đau bu ồn không thể tưởng tượng đ ược, khó nói nên lời! Nàng thà chết chứ không nguyện ý ở lại bên cạnh hắn!

Bọn họ vẫn quay lưng lại với hắn, Mộ Dung Thiên Thu cắn răng, lại tiếp tục hét lớn: “Yến Kinh H ồng, tr ẫm thả ngươi đi! Tr ẫm thả các ngươi đi! Không cho phép ngươi nhảy, ngươi có nghe thấy không?”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 72: Nàng Đã Đồng Ý, Nếu Chúng Ta Còn Sống, Nàng Sẽ Làm Vợ Ta!

Tiếng rống giận rung trời, gần như muốn chọc thủng màng nhĩ của người ta!

Nam Cung Cẩm nhíu mày, quay đầu lại, không thể tin nổi, nhìn Mộ Dung Thiên Thu: “Người nói cái gì?”

Mộ Dung Thiên Thu tung người xuống ngựa, bộ long bào cũng vì lộn lộ đường xa mà dính đầy bụi đất, đôi mắt màu xanh lục óng ánh của hắn đầy vẻ âm u, khí tức âm trầm, còn đầy vẻ tức giận: “Trẫm nói, không cho phép người nhảy, trẫm thả các người đi! Lại đây!”

“Mộ Dung Thiên Thu người cần gì phải như thế chứ! Rõ ràng người đã nói, người đối với ta không phải thật lòng, ngay cả nghĩa quân thần cũng không có. Tội gì phải như thế?” Nam Cung Cẩm không thích thiếu nợ người khác, theo cách nhìn của nàng, bây giờ nghe thấy Mộ Dung Thiên Thu nói muốn nàng chết hoặc là hạ lệnh giết bọn nàng một cách vô tình thì còn thoải mái hơn là để nàng đi rất nhiều.

Lời này cũng thật sự hỏi đến đúng vấn đề của Mộ Dung Thiên Thu! Đúng thế, hắn không có tình cảm thật lòng, hắn chỉ biết hắn không muốn người trước mặt chết, vì thế thậm chí hắn còn đồng ý thả cả Bách Lý Kinh Hồng. Nhưng hắn cũng không cho rằng đây là tình cảm thật, có lẽ chỉ là do hắn có một món đồ chơi, cảm thấy chơi rất vui, cho nên không tiếc bất cứ giá nào, cũng không mong muốn món đồ chơi này bị phá hủy. Cho dù là để cho người khác chơi cũng tốt hơn là bị hủy hoại, đúng không?

Nhưng trong lòng hắn lại có một giọng nói đang nói cho hắn rằng không phải như thế! Hoàn toàn không phải như thế, với tính cách của hắn, đờ mà hắn không có được thì bất kỳ ai cũng không thể có được. Việc hắn cần làm bây giờ là sai người bắn chết bọn họ! Huy đi vật hắn muốn, cũng giết luôn đối thủ chính trị của mình! Nếu Bách Lý Kinh Hồng chết ở đây, hắn chỉ cần cố tình che giấu thì sẽ không ai biết được, rồi sau đó có thể tiến quan đánh Nam Nhạc!

Nhưng hắn lại không nói ra được những suy nghĩ này, cuối cùng là hắn đang bị làm sao? Sau khi hít vào một hơi thật sâu, đi đâu chỉnh lại suy nghĩ của bản thân một chút, hắn nói: “Yến Kinh Hồng, trăm từng nói trăm không phải thật lòng, thì chắc chắn là không có tình cảm thật. Nhưng nếu bây giờ thả người đi. Một ngày nào đó trăm còn có thể bắt người lại, còn nếu bây giờ người chết đi, thế giới này sẽ trở nên tẻ nhạt, không còn gì thú vị nữa!”

Thật sao?

Trong lòng hai người đều có cùng một câu hỏi này, thật sao? Mộ Dung Thiên Thu cũng đang tự hỏi, hắn nghĩ như thế thật sao? Nam Cung Cẩm lại đang thầm hỏi... với tính cách của Mộ Dung Thiên Thu, hắn thật sự sẽ suy nghĩ như thế sao?

Ba nghìn kỵ binh chờ sau lưng Mộ Dung Thiên Thu và sườn đờ bên cạnh, ba người đứng đó, trong mắt tràn đờ cảm xúc phức tạp.

Nam Cung Cẩm muốn đi tới chỗ Mộ Dung Thiên Thu nhưng nàng cảm thấy bản thân không thể nhấc chân lên đờ! Nàng nợ Mộ Dung Thiên Thu, đờ rất nhiều, lần này hắn lại thả nàng đi, ân tình này, nàng sợ cả đờ cũng không trả hết! Nhưng nếu một mai kia, hai quân giằng co, bọn họ mỗi người đờ một phương, khi đờ nàng làm sao có thể ra tay quyết đờ, tàn nhẫn cho đờ?

Ân tình này, nàng không nhận nổi!

Cùng lúc đờ, một bàn tay lạnh buốt nắm lấy tay nàng. Giọng nói lạnh lùng và gió rét vang lên bên tai nàng: “Nàng đờ đờ ý, nếu hai chúng ta có

thể sống sót thì sẽ gả làm vợ ta.”

Hắn vừa nói xong câu này, mắt Nam Cung Cẩm sáng rực lên, quay đầu lại nhìn hắn, lập tức có cảm giác như xua tan mây mù thấy trăng sáng!

Người hiểu nàng nhất, quả nhiên chỉ có hắn. Nàng ôm cánh tay của hắn, nói với Mộ Dung Thiên Thu: “Hoàng thượng, một lần nữa cảm ơn người đã tha thứ, nhưng ân tình này, ta không thể nhận được! Chỉ hy vọng sau này gặp lại trên chiến trường, người và ta đều không cần nương tay với nhau!

Nàng nói xong, nắm tay Bách Lý Kinh Hồng nhảy thẳng xuống!

“Yến Kinh Hồng!” Một tiếng gào thét kinh sợ từ đỉnh núi vang lên, quanh quẩn trong sơn cốc!

Còn hai người đang rơi xuống đáy vực, trên mặt lại nở nụ cười. “Sao chàng biết ta không muốn nợ ân tình của Mộ Dung Thiên Thu?”

“Bởi vì ta cũng không muốn.” Câu trả lời thật ra rất đơn giản, ngay từ lúc Mộ Dung Thiên Thu xuất hiện, nói muốn thả bọn họ đi, cảm giác của hắn không phải là may mắn, cũng không thấy cảm kích. Mà là cảm thấy phiền phức.

Nếu như hai người bọn họ đồng sinh cộng tử, sẽ càng khiến bọn họ thêm gắn kết chặt chẽ, không thể tách rời. Còn gì người khác buông tha, còn khiến cho Nam Cung Cẩm phải nợ ân tình của người ta.

Tiếng gió rít lên bên tai bọn họ, mà vách núi này căn bản là sâu không thấy đáy! Ánh mắt của hai người quét xuống phía dưới, chỉ nhìn thấy toàn sương mù, khi rơi xuống bọn họ đã phá tan rất nhiều sương mù rồi, tiếp tục rơi xuống lại rơi vào đoàn sương mù lớn hơn nữa!

Cuối cùng, một dòng sông băng hiện ra trong tầm mắt bọn họ, nhưng mặt sông đã đóng băng! Bách Lý Kinh Hồng nhanh chóng ôm lấy Nam Cung Cẩm, xoay người lại, ngửa người rơi xuống!

“Ầm!” một tiếng, lưng của hắn nện mạnh vào mặt băng, kêu lên một tiếng đau đơn!

Còn Nam Cung Cẩm được hắn che chở nên không bị thương chút nào! Sau khi mặt băng bị vỡ ra một lỗ thủng, bắt đầu chậm rãi mở rộng ra, kéo dài, rồi toàn bộ mặt băng đều bị vỡ ra! Chậm rãi đứt gãy!

Hai người bọn họ rơi mạnh xuống nước, lại bị lực cản của nước hất tung lên cao! Sau đó lại rơi mạnh xuống!

Lực va chạm lần này nhỏ hơn rất nhiều, nhưng cả hai lần lưng của hắn đều đập mạnh lên mặt băng dày, va chạm mạnh mẽ, khiến hắn cảm thấy ngũ tạng đều suýt nữa thì lệch vị trí! Băng làm rách hết quần áo của hắn, máu đỏ lan tràn trong nước, cả người hắn cũng dần dần mất đi ý thức!

Nam Cung Cẩm xoay người một cái, chui ra khỏi ngực hắn, sau đó nắm lấy cổ áo hắn, kéo hắn bơi về phía trước!

Bọn họ bây giờ đang ở giữa sông, cách bờ khoảng năm mươi mét!

Năm mươi mét này, nói xa thì không xa, nhưng gần thì không gần, mà thân thể Nam Cung Cẩm đã hoàn toàn lạnh cóng! Toàn thân nàng không có chút cảm giác nào, chỉ cố gắng đi đều khiến thân thể bơi về phía trước. Tay của nàng không ngừng khua trên mặt nước, thỉnh thoảng đụng vào mấy tảng băng nhọn khiến cho tay nàng bị rách ra, nhưng cho dù toàn bộ mu bàn tay đã bị băng đâm đến nổi máu thịt be bét, nàng vẫn không đổi sắc mặt! Nàng nhíu chặt mày, mím chặt môi, bơi về phía trước thật nhanh.

Cuối cùng nàng cũng kéo được thân thể bị thương nặng của hắn lên bờ, cả người nàng đã hoàn toàn thoát lực, không tìm thấy một chút sức lực nào!

Nàng ngã liệt trên mặt đất, nhìn tấm lưng hoàn mỹ không tỳ vết của hắn đã bị một vết thương thật dài, máu tươi đỏ chói mắt chảy từ trong vết thương ra ngoài, không còn lưu lại vẻ đẹp như tiên nhân của hắn nữa, cả người hắn tái nhợt như tờ giấy trắng, có những chỗ gần như là trong suốt!

Nếu như bây giờ hấn tỉnh dậy, nhất định Nam Cung Cẩm sẽ hung hăng đánh hấn mấy cái! Rõ ràng là hai người bọn họ có thể cùng rơi xuống, với tố chất thân thể của bọn họ, sẽ không xảy ra vấn đề gì quá lớn, chỉ là bị thương nhẹ thôi! Nhưng tên ngu ngốc này, đến khi sắp va vào mặt hồ lại thay đổi tư thế, khiến cho nàng bất ngờ, cuối cùng hấn chịu hết tất cả thương tổn! Thậm chí còn bị cộng thêm cả trọng lượng của nàng khi va đập, chẳng khác gì một mình hấn nhận thương tích nặng gấp bốn lần!

Ngu ngốc như thế thật sự khiến nàng vừa yêu vừa giận! Lưng của hấn vẫn còn đang chảy máu, nhưng cho dù là người có y thuật cao siêu như Nam Cung Cẩm mà không có thuốc, không có kim châm cứu thì cũng không có khả năng cầm máu cho hấn! Nàng tập tễnh đứng lên, đỡ hấn dựa vào lưng nàng! Toàn thân nàng đã lạnh cóng đến nỗi không còn cảm giác, mà tay nàng cũng đang rỉ máu, nhưng, bước chân lại vô cùng kiên định, từng bước một, đi về hướng thượng nguồn dòng sông!

Nàng nhớ là mùa đông ở Tây Vỗ có một loại cỏ gọi là cỏ Phổ Ni, nghe đồn là do năm đó Phật Tổ Nhiên Đăng đi tới nơi đây, không đành lòng khi nhìn bách tính phải chịu đủ mọi loại đau khổ vì ốm đau, bệnh tật nên đã lưu lại! Có lẽ ở núi này cũng có! Xung quanh cây cối khô héo bị tuyết bao phủ, Nam Cung Cẩm công Bách Lý Kinh Hềng từng bước, từng bước đi tới, không biết đi được bao lâu, chỉ còn có ý thức đang chống đỡ cho cơ thể nàng. Nàng có thể chết nhưng Bách Lý Kinh Hềng nhất định không thể chết! Tuyệt đối không!

Nhưng không phải lần nào thần vận mệnh cũng đứng về phía nàng, nàng đi thật lâu, càng đi nàng càng nóng lòng, còn máu của hấn càng chảy nhiều, mà vẫn chưa tìm thấy loại cỏ kia! Loại cỏ đấy có thể cầm máu, cứu mạng hấn! Chỉ sợ cuối cùng dù bọn họ có đi khỏi nơi này thì hấn cũng bị chảy hết máu mất! Hấn chết, một mình nàng sống, còn ý nghĩa gì nữa?

Cuối cùng, ý thức của nàng càng ngày càng mơ hồ, mắt tối sầm lại, ngã xuống đất! Bách Lý Kinh Hềng, xem ra, chúng ta thật sự phải chết chung rồi! Nhưng nàng không có chút nào hối hận vì nhảy xuống, nàng tình nguyện chết, cũng không muốn nợ ân tình lớn như thế của Mộ Dung Thiên Thu, để đến khi hai quân giao chiến lại bị rơi vào tình cảnh khó xử!

Không biết là ngất đi bao lâu, Nam Cung Cầm tỉnh lại. Khi nàng tỉnh lại, nàng thấy bọn họ đang ở trong một hang núi, một đống lửa đang được đốt, ánh sáng mờ ảo khiến cho người ta không rõ là đang trong mộng hay trong hiện thực. Mà ở đối diện đống lửa, một đôi mắt như ánh trăng say lòng người đang nhìn nàng với vẻ trêu tức: “Quả nhiên, trông chờ vào nàng, ta chỉ có con đường chết.”

“Móa! Chàng nói vậy là sao hả?” Được rồi, nàng thừa nhận nàng lạnh cóng đến nỗi xiù đi như vậy đúng là dở thật! Nhưng lúc ấy thấy hắc chấy nhiều máu như thế, mà đấy vục đó nàng chưa đến bao giờ, không biết đường ra, cũng không tìm được thuốc để cầm máu, luôn cảm thấy cứ thế thì hắc chết chắc, mà nàng cũng không có ý muốn bỏ đi một mình nên mới ngất đi, không nghĩ tới... Thế nhưng vừa tỉnh lại thì lại bị người này công kích ác miệng như thế! Không phải là hắc không thích nói nhiều sao?

“Không có gì, ta chỉ hy vọng lần sau mà như thế này, nàng cứ đi một mình đi, coi như là nàng sống sót thay ta, cũng tốt.” Lúc đó, không biết là sau khi ngất đi bao lâu, bỗng nhiên hắc tỉnh lại vì đau đớn ở sau lưng. Nhìn lại đằng sau thấy một vết máu thật dài, hắc biết ngay là nàng đã cống hắc rất lâu. Cũng may nội lực của hắc thâm hậu, cho nên thể chất hắc cũng không tệ, cố gắng cống nàng đi một đoạn, mới tìm được hang núi này. Nhưng hắc biết, trong tình huống như lúc trước, với khả năng của nàng mà muốn rời đi một mình, là hoàn toàn không có vấn đề gì.

Trong lòng nàng lập tức sinh ra một cơn giận dữ! Nàng hung hăng níu lấy vạt áo của hắc: “Chàng nghe kỹ cho bà đây, mấy câu cái gì mà muốn cùng chàng đồng sinh cộng tử đó, bà đây không nói được, bởi vì quá buồn nôn và kiêu cách! Nhưng, chàng nhớ cho kỹ, cả đời này của chàng cũng chỉ có thể là người của bà đây, không cho phép chạy lung tung! Nếu không, cho dù là lên trời hay xuống địa ngục, bà cũng sẽ bắt chàng về, nghe rõ ràng chưa?”

Nét mặt của nàng chăm chú và kiên định chưa từng có. Ánh mắt nóng bỏng, hắc chỉ thấy loại ánh mắt này của nàng khi nàng trông thấy tiền bạc mà thôi, hắc bỗng cảm thấy có chút buồn cười, cuối cùng địa vị của hắc cũng sánh ngang được với địa vị của tiền bạc trong lòng nàng rồi sao? Hắc

che miệng ho khan vài tiếng rồi nói: “Biết rồi, đừng kéo ta nữa, không thì chết thật đấy.”

Lúc này Nam Cung Cẩm mới buông hấn ra, cũng nhìn thấy vết máu chung quanh hấn. “Vết thương sau lưng cộm máu rồi à? Nếu không thì bây giờ cũng chảy hết máu mà chết rồi chứ?”

“Ừm. Cỏ Phở Ni trước nay chỉ sinh trưởng ở trên vách núi, lúc tìm được hang núi này, ta đã nhìn thấy.” Nói xong, hấn thản nhiên nhìn cô gái trước mặt, đây là lần thứ hai bọn họ bị rơi xuống vách núi, bị kẹt trong hang núi, cách nhau đúng một năm. Khi đó hấn còn đang nghĩ xem đối phó Lãnh Tử Hàn như thế nào, làm sao để nấu gạo thành cơm, còn bây giờ hấn lại đang nghĩ xem làm thế nào để nàng đừng ý gả cho hấn.

Quả nhiên con người là giống loài tham lam. Khi nhìn thấy thứ gì tốt đẹp, liền muốn bắt lấy, mà bắt được xong, lại muốn nắm chặt thứ đó mãi mãi. “Nàng có nhớ trước lúc chúng ta nhảy xuống vực, nàng đã đồng ý chuyện gì với ta không?”

“Ta còn chưa già đến nỗi mất trí nhớ!” Nam Cung Cẩm nói xong hung hăng chọc đồng lứa một cái. Nàng vẫn thấy hơi giận một chút, nhất là khi nghĩ lại lúc hấn một mình va chạm với băng và nước sông, khiến nàng rất tức giận!

“Ta nói, lần sau gặp phải chuyện như thế này, chàng có thể đừng ngu ngốc mà một mình chịu đựng và đập được không?” Đó rõ ràng là một hành vi vô cùng ngu xuẩn mà!

“Bảo vệ cho người phụ nữ của mình không bị thương tổn, là trách nhiệm của đàn ông.” Hấn rất dứt khoát, thẳng thắn nói ra suy nghĩ trong lòng. Vén lên những sợi tóc đang tán loạn trước ngực, mà cả người và khuôn mặt của hấn sau khi nói ra câu này lại bừng lên ánh sáng khiến lòng người say mê.

Nam Cung Cẩm liếc hấn một cái, đưa bàn tay đã được hấn băng bó kỹ lưỡng ra nói: “Vậy tại sao ta vẫn bị thương? Mà hai chúng ta còn suýt chết giữa đường? Điêu này chứng tỏ rằng người tính mãi mãi không bằng trời

tính, chàng tính mãi mãi không bằng ta tính, cho nên lần sau phải nghe lời bà đây! Chỉ có quyết định của ta mới vĩnh viễn anh minh, rõ chưa?”

Thấy nàng hung tợn đưa tay ra cho hắn xem, hắn cảm thấy có chút buồn cười. Ho khan vài tiếng, gật đầu nói: “Được, tất cả mọi chuyện về sau đều nghe nàng.”

“Nói thế còn nghe được! Ta không phải là đóa hoa trong nhà ấm, không cần chàng phải bảo vệ, ta muốn sau này dù có gặp chuyện gì, chúng ta đều sẽ cùng nhau đối mặt, cho dù là bị thương, cũng phải cùng bị thương mới cam tâm! Chàng hiểu ý ta không?” Nếu như nàng cam tâm đứng ở sau lưng hắn, chấp nhận được bảo vệ, nàng sẽ không đến Tây Vỹ làm thừa tướng làm gì!

“Đã hiểu.” Hiểu hay không là một chuyện. Chờ đến lần sau, gặp tình trạng như thế này, làm thế nào lại là chuyện khác.

Giờ Nam Cung Cẩm mới hài lòng gật đầu, quần áo hai người đã được hong khô, băng trên tóc cũng đã tan đi, biến thành nước chậm rãi chảy xuống, rồi cũng bị lửa làm bốc hơi. Thân thể hai người cũng từ từ ấm dần lên...

...

Trên đỉnh núi, Mộ Dung Thiên Thu đứng yên lặng thật lâu.

Hắn đứng chấp tay, áo choàng trên người bị gió thổi phất phới. Cuối cùng nàng cũng không chấp nhận tình cảm của hắn, vẫn quyết định nhảy xuống, chưa biết sống chết thế nào. Nhưng hắn lại không rõ trong lòng hắn là cảm giác gì.

Có lẽ là may mắn, là thoải mái. Bọn họ nhảy từ trên đỉnh núi xuống, đang mùa đông nên băng trên sông rất nhiều, tỷ lệ sống sót thật sự là quá nhỏ bé, mà những xoắn xuýt trong lòng hắn cũng không nên tồn tại nữa. Nhưng tận sâu trong đáy lòng hắn lại đang có một giọng nói nói cho hắn biết là hắn không hy vọng nàng chết, không hy vọng một chút nào.

“Hoàng thượng...” Thấy trời đã tối rồi, người bên cạnh hắn không nhìn được mà gọi một tiếng.

Lúc này Mộ Dung Thiên Thu mới thoát ra được những suy nghĩ miên man, tên Tướng quân theo hắn truy đuổi, về sau đi lục soát nhà của Bách Lý Thần kia tiến lên một bước, mở miệng đề nghị: “Hoàng thượng, có cần xuống xem bên dưới như thế nào không?”

“Không cần!” Cần phải xuống xem sao? Tìm không thấy, không biết nàng sống chết thế nào, trong lòng sẽ nhớ nhung, bất an. Tìm được, lại khiến cho hắn rơi vào thế khó xử, còn không bằng cứ thế này, không quan tâm sống chết của nàng. Bất chợt, ánh mắt hắn nhìn vào chiếc xe ngựa trống rỗng cách đó không xa, chợt nhớ ra cái gì: “Trẫm bảo người đi đi đâu tra gian nhà kia, kết quả thế nào?”

“Đã lục soát, không tìm thấy cái gì. Nhưng...” Hắn chợt nhớ tới chiếc giếng cạn, càng nghĩ càng thấy chuyện đầy kỳ quặc, vì thế hắn mạo hiểm nguy cơ hắn bị chặt đầu, kể hết chuyện đó cho Mộ Dung Thiên Thu.

Mộ Dung Thiên Thu cười lạnh một tiếng, sau đó giọng nói lạnh lẽo của hắn vang lên: “Ngu xuẩn, người bị lừa rồi!”

“A? Thần... Thần biết tội! Mong Hoàng thượng cho thần một cơ hội lập công chuộc tội, thần, thần...” Hắn lập tức hiểu ra người đàn ông kia không phải là người thường, nhưng tại lúc đó hắn bị vẻ sợ hãi của người đó qua mặt.

“Tốt, trẫm cho người một cơ hội lập công chuộc tội! Bắt lại Mộ Thiên Thu và Yến Kinh Lan cho trẫm!” Mặc dù Yến Kinh Lan không phải là con của Tô Cẩm Bình, nhưng nhìn thái độ coi trọng của nàng với bọn họ là rất cao, cho nên nếu có thể bắt bọn họ trở lại, nếu Tô Cẩm Bình còn sống, sớm muộn gì cũng sẽ tới cứu bọn họ!

“Vâng, thuộc hạ lĩnh mệnh!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 73: Ta Cưới, Kiếp Này Cưới! Chúng Ta Không Cần Chờ Tới Kiếp Sau Nữa!

Đến ban đêm, hai người đã đi đâu dưỡng được khá tốt, chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm rồi ngày mai sẽ đi.

Nhưng một bên khác tình hình lại không thể lạc quan như thế, Hủy và Diệt đi theo bảo vệ mấy người Thượng Quan Nhược Tịch, xe ngựa chạy như tên bắn, người của Mộ Dung Thiên Thu chưa đuổi theo kịp. Bọn họ vòng qua Kỳ Thủy, một đường đi thẳng tới Dương Châu.

Vừa khéo Băng Tâm lại quyết định tự mình đi xử lý chuyện lần trước các cô nương trong thanh lâu ở Dương Châu của bọn họ bị đầu độc đến bây giờ vẫn chưa tìm ra hung thủ, thế nên mới gặp được Thượng Quan Nhược Tịch trên đường. Cô ta không nói hai lời, lập tức sắp xếp cho bọn họ trốn trong thanh lâu, nghỉ ngơi đến nửa đêm thì người của Mộ Dung Thiên Thu đuổi tới, nhưng trong thanh lâu có phòng bí mật nên bọn họ không bị phát hiện.

Cuối cùng sau khi bàn bạc, họ quyết định ở lại thanh lâu hai ngày, hai ngày sau sẽ lên đường, để tránh thời khắc nguy cấp này.

Thế nhưng đến buổi chiều ngày hôm sau, trong thanh lâu xuất hiện một đám khách không mời mà tới. Về mặt bọn hắn rất nghiêm túc và kinh khủng, sau khi tới thanh lâu, trực tiếp muốn có phòng ở lại, lại còn phải là phòng liền nhau và yên tĩnh và không yêu cầu một cô gái nào. Việc này khiến cho Băng Tâm cảm thấy rất kỳ quái, những người này nghĩ thanh lâu giống như khách sạn sao?

Chỗ của đám người này ở, cách phòng của mấy người Thượng Quan Nhược Tịch không xa.

Đến đêm ngày hôm sau, Quân Tử Mạch đột nhiên cảm thấy bụng không thoải mái, mà lại không có nhà vệ sinh trong phòng, phải đi ra ngoài mới có. Vừa mới ra cửa, lại không cẩn thận mà va vào một người, nàng vội nói: “Xin lỗi, xin lỗi!”

Nàng ngẩng đầu lên, ngại ngùng nhìn mặt đối phương, dù sao thì cũng là nàng va vào người ta. Mà người bị nàng va vào kia, ánh mắt lại lạnh hân đi một chút.

Đến nửa đêm, Hủy nghe thấy một loạt tiếng bước chân, ánh mắt hân nhú lại, nhanh chóng ng ẩ dậy từ trên giường, r ồi lộn từ cửa sổ ra ngoài, lên nóc nhà! Hân phát hiện ra phòng Thượng Quan Nhược Tịch và Quân Tử Mạch ở đã bị bao vây!

Thanh lâu vào ban đêm là thời điểm náo nhiệt nhất, nhưng thân phận Thượng Quan Nhược Tịch đặc biệt, còn những người kia lại yêu cầu đặc biệt nên đều được bố trí phía trong nhà. Bên trong có tiếng động gì thì bên ngoài cũng không nghe được. Mà khi Băng Tâm vừa ngáp vừa đi từ bên ngoài vào trông thấy đám người này cũng giật mình kêu lên! Cô ta đã biết trước những người này không đơn giản, nhưng cô ta cũng biết những người này không phải là người của Mộ Dung Thiên Thu, cho nên có lẽ sẽ không gây bất lợi cho mấy người Thượng Quan Nhược Tịch, do đó mới bố trí bọn hân ở cùng chỗ của Thượng Quan Nhược Tịch, tình trạng bây giờ đang là như thế nào?

Cô ta đang muốn gọi người thì bị một bàn tay bụm miệng lại! Sau đó, một giọng nói khiến cô ta vừa yêu vừa hận vang lên bên tai: “Đừng đi vào, ra ngoài, bắn đạn tín hiệu này lên, nhanh lên!” Người ở đây toàn là cao thủ, nếu kinh động đến bọn hân, chuyện này sẽ càng phiền phức hơn.

Nói xong, hân dúi vào tay Băng Tâm một vật hình cầu nhỏ. Băng Tâm cũng hiểu tình hình nên không dám hỏi nhiều, cầm quả cầu kia, tranh thủ đi ra ngoài.

Không khí trong viện rất căng thẳng. Một người đứng ở trung tâm, nhìn gian phòng kia, vung tay lên! Mấy người áo đen nhanh chóng lên vào.

Ánh mắt Hủy chăm chú, lên tới vị trí tên thủ lĩnh kia thật nhanh, bắt người trước hết phải bắt ngựa còn bắt giặc trước hết phải bắt vua! Trình độ ẩn nấp của hắn không thể nghi ngờ là cực kỳ cao siêu, một đùng tiến tới, mọi người chỉ thấy một bóng đen xẹt qua mà không thấy bóng dáng người nào, khi kiếm của hắn chuẩn bị chạm được vào cổ tên thủ lĩnh thì người đó bất ngờ vươn hai ngón tay ra kẹp lấy kiếm của hắn!

Sau đó, giọng nói lạnh lùng chậm rãi vang lên: “Nếu như chủ nhân của người tới, sợ là trăm đánh không lại, nhưng nếu là người, vẫn là không biết tự lượng sức!” Nói xong, hắn nhẹ nhàng búng tay ra, đem kiếm của Hủy bắn sang một bên!

Đám người này, chính là đám người đã phục kích Nam Cung Cẩm và Bách Lý Kinh Hông, Hoàng Phủ Hoài Hàn!

Vốn là hắn chuẩn bị rút về Đông Lăng, nếu không muốn bị Mộ Dung Thiên Thu phát hiện, dùng thanh lâu che giấu hành tung để trở về thì cũng không xảy ra vấn đề gì lớn. Hắn cũng biết tại gian phòng cách hắn không xa có mấy người ở, bao gồm cả đàn ông, phụ nữ và một đứa bé. Người đàn ông kia hắn cũng đã va phải, người đó có gương mặt búp bê rất đáng yêu, nhưng hoàn toàn không có ấn tượng gì trong ký ức của hắn.

Nhưng hôm nay, hắn va phải một người con gái! Mà người con gái kia, hắn nhận ra lúc trước khi hắn tới thăm Bắc Minh, cô ta chính là muội muội của Quân Lâm Uyên, chắc chắn là Quân Tử Mạch không thể nghi ngờ! Một cô em gái đã mất đi sự che chở, cưng chiều của Hoàng huynh mà lại dám chạy ra khỏi cung, mặc dù không có giá trị gì lớn, nhưng ai mà biết được sau này có thể phát huy ra tác dụng gì hay không? Đương nhiên, khiến hắn hứng thú nhất chính là đứa bé kia!

Có lời đồn là vào buổi tối Quân Lâm Uyên chết, một phi tử của hắn cũng trốn ra khỏi cung. Mà phi tử đó khi ra ngoài, lại được một thầy thuốc xác nhận là cô ta đã mang thai, mặc dù có thể là tam sao thất bản, không thể tin miệng thiên hạ. Nhưng hiện nay đã gặp ngay trước mắt, nếu không

nhìn xem thế nào thì thật là đáng tiếc? Nếu thật sự là... đưa con mồi cho cha từ trong bụng mẹ của Quân Lâm Uyên, chính là người thừa kế vương vị của Bắc Minh ở trong tay hắn, đến lúc đó, sẽ có bao nhiêu ích lợi cho Đông Lăng của hắn thì tự nhiên không cần phải nói nữa!

“Đông Lăng Hoàng?!” Khuôn mặt khiến người ta chán ghét này, Hủy có chết cũng không quên! Trông thấy hắn là Hoàng Phủ Hoài Hàn, đao trên tay lại càng ra chiêu nhanh hơn một chút!

Tốc độ rút đao nhanh như sao xẹt, quả thật có thể xưng tụng là đao pháp nhanh nhất trên đời này! Hoàng Phủ Hoài Hàn nghiêng người về sau, nhưng vẫn bị chém đứt mấy sợi tóc đen, đôi mắt màu tím xám càng tỏ ra âm trầm, cười lạnh rồi nói: “Xem ra là trăm đã coi thường người rồi, vậy để trăm chăm sóc người một chút!”

Câu này vừa dứt, mấy người áo đen lên vào phòng Thượng Quan Nhược Tịch bị đá văng ra ngoài, ngã chổng vó!

Từ trong phòng, một người đàn ông mặc áo trắng đi ra, gương mặt đáng yêu, tinh xảo như búp bê mang theo ý cười, nhưng hoàn toàn không cảm nhận được chút ấm áp nào.

Một trận kịch chiến cứ như thế nổ ra! Mục đích của Hoàng Phủ Hoài Hàn là bắt sống, nếu như trong đám người đó thật sự có con của Quân Lâm Uyên, bắt sống được là tốt nhất, nếu như giết đi thì sẽ lỗ lớn! Cho nên hắn không dám ra lệnh bắn tên!

Mà Băng Tâm ở bên ngoài, vừa mới bắn đạn tín hiệu lên, đã thấy Thượng Quan Cận Duệ và Mộc Nguyệt Kỳ, cùng với Hiên Viên Dĩ Mạch đang cãi nhau cùng nhau tới, xem ra là Dĩ Mạch đưa bọn họ đi trốn! Băng Tâm chạy tới trước mấy người rồi nói: “Trời ơi, hôm nay là ngày gì mà các người đều đến đây, ở bên trong bây giờ đang đánh nhau! Đó là một đội người áo đen được huấn luyện nghiêm chỉnh, bọn hắn bao vây mấy người Thượng Quan Nhược Tịch trong đêm! Hủy và Bách Lý Thiên đang ngăn cản bọn họ ở bên trong, nhưng bọn họ người đông thế mạnh, ta lo lắng là sẽ không ngăn được bao lâu! Thượng Quan công tử, người là huynh

trưởng của tướng gia chúng ta, người phải nghĩ biện pháp giúp đỡ bọn họ đi!”

Vết thương trên người Thượng Quan Cận Duệ còn chưa khỏi, nghe thấy thế, ho khan vài tiếng, sau đó nhẹ nhàng nhú mày, người được huấn luyện nghiêm chỉnh? “Tay bọn hắn cầm nỏ phải không?”

“Làm sao người biết? Băng Tâm kinh ngạc.

“Người của Mộ Dung Thiên Thu đã lục soát chỗ này rồi, Bắc Minh hiện nay không có thời gian rảnh rỗi, vậy cũng chỉ có thể là người Đông Lăng thôi. Hơn nữa, trên đường chúng ta tới đây, đã trông thấy vết tích đánh nhau, còn thấy hai mũi tên bằng vàng! Mũi tên đó, là mũi tên mà Hoàng Phủ Hoài Hàn chuyên dùng!” Người bên ngoài không biết chứ Thượng Quan Cận Duệ hẳn sao có thể không nhận ra?

“Nếu như thế thì càng dễ làm!” Mộc Nguyệt Kỳ cười một tiếng, sau đó thấy Thượng Quan Cận Duệ có cùng suy nghĩ với nàng.

Mộc Nguyệt Kỳ ghé vào tai Băng Tâm nói vài câu. Băng Tâm cảm thấy hoài nghi, nhưng vẫn đi thực hiện ngay lập tức, nhưng biện pháp này thật sự có hiệu quả sao...

Bên trong đánh đánh nhau hừng hực khí thế, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng hét: “Đông Lăng Hoàng đang ở bên trong, nhanh lên, nhanh lên, bao vây lại!” Sau đó chính là một loạt tiếng bước chân vang lên! Băng Tâm đã dựa theo lời của Thượng Quan Cận Duệ và Mộc Nguyệt Kỳ nói, để hạ nhân của thanh lâu giả làm người của quan phủ!

Sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn phát lạnh, khẽ chửi thề một tiếng, sau đó phi thân lên: “Đi!” Nói xong, hắn nhảy lên nóc nhà, cảm thấy rất tức giận! Rút ra một mũi tên, nhắm vào Hủy mà bắn tới... Sau đó xoay người, không thèm ngoái đầu lại nhìn mà rời đi!

“Vèo!” mũi tên này nhắm ngay vào tim của Hủy, mũi tên bay rất mạnh, hắn đã dùng toàn bộ sức mạnh, Hủy tự biết không thể tránh được, cũng

lười tránh né, chỉ là đưa tay kết liễu mạng sống một người áo đen bên cạnh hắn!

“Phốc...” Một ngụm máu tươi phun lên ngực Hủy!

Hủy trợn to mắt không dám tin nhìn người đàn bà lao tới bổ nhào vào người hắn: “Cô...”

“Băng Tâm tử!” Hiên Viên Dĩ Mạch hoảng sợ kêu lên, chạy nhanh tới trước mặt Băng Tâm.

Mũi tên kia xuyên thẳng từ sau lưng đến trước người! “Khục... khục... khụ...” Cô ra ho ra một ngụm máu tươi từ trong miệng, nhìn lên gương mặt khô ngô của người đàn ông trước mặt, ho khan rồi nói: “Thật là xui xẻo, bà đây, khụ khụ... Bà đây thật xui xẻo, bị sắc đẹp làm mờ mắt!”

“Bà già này, cô nói linh tinh cái gì thế! Ai cần cô cản mũi tên cho ta, ta sống hay là chết, có liên quan gì đến cô? Ai cần cô xen vào chuyện của người khác!” Nhất thời, Hủy cũng không biết trong lòng hắn có cảm giác gì, chỉ là nhanh chóng gào lên cơn lửa giận trong lòng hắn.

Mà Băng Tâm lại ho ra mấy ngụm máu, cười nói: “Bà đây sắp chết rồi, người... khụ khụ, người cũng không thể nói mấy câu dễ nghe sao!” Về cười nói của cô ta đã dần dần không duy trì được nữa.

“Bà già, không cho phép cô chết! Cô có nghe thấy không, không có sự đồng ý của ta, mà đã chiếm lấy thân thể ta, sao cô lại dám chết chứ! Không cho phép cô chết, cô có nghe không!” Một cảm giác đau đớn xé rách tâm can dấy lên trừu trong tim hắn, trước kia hắn không hiểu tại sao bà già này làm gái nhưng lại không bán thân, hiện tại hắn đã hiểu, thế nhưng tình cảnh bọn hắn bây giờ lại như thế này!

Băng Tâm lại ho khan một tiếng, nhìn hắn đầy si mê: “Này nhóc, người có biết hay không, từ lần đầu tiên ta thấy người... Ta đã rất thích, nếu như kiếp sau, kiếp sau có cơ hội gặp lại, người cưới ta có được không?”

“Nếu cô không chết, đời này ta sẽ cưới cô! Đời này, là đời này, không phải là kiếp sau!” Đàn ông không để rơi lệ, nhưng nước mắt của hắn lại rơi xuống không hề báo trước, rơi xuống trên mặt cô ta.

“A... ha ha... Cuối cùng thì ta cũng đợi được câu nói này. Thế nhưng đã muộn rồi, muộn rồi. Đến lúc chết... đến lúc chết, ta mới nghe được câu ‘ta cưới cô’ này, thế nhưng... thế nhưng hôn lễ này, ta chỉ có thể đợi đến kiếp sau thôi...” Dứt lời, tay của cô ta chậm rãi tuột xuống, đôi mắt, cũng chầm chậm khép lại.

“Băng Tâm tử!” Hiên Viên Dĩ Mạch gào thét, khóc lóc!

“Bà già, ta nói, ta cưới cô mà! Chỉ cần cô không chết, ta sẽ cưới cô! Bây giờ ta cưới cô ngay lập tức! Ngay kiếp này! Chúng ta không cần đợi đến kiếp sau nữa! Bà già...”

“Aaaa...” Hắn hét lên một tiếng thật dài, âm thanh rung chuyển chín tầng trời!

Sau khi các kiểu khóc lóc đau lòng khổ sở kết thúc, một tiếng phụ nữ vang lên.....

“Rống đến thủng cả màng nhĩ rồi này!” Người vừa chết ban nãy bỗng nhiên cười rồi chậm rãi ngẩng dậy, móc ra mũi tên từ dưới nách, mắng một câu: “Hừ, đúng là làm Hoàng đế, kỹ thuật bắn tên không chuẩn chút nào!”

Hai người vừa khóc lóc, thương tâm chợt ngây ngốc, ngơ ngác nhìn cô ta! “Băng Tâm tử, người, người...”

“Phù! Phù! Phù!” Cô ta nhổ mấy thứ có mùi lạ trong miệng ra, đây là lúc trước tướng gia nhân rồi làm ra cái bột ói máu này để hù dọa bọn họ, lúc đó cô ta cảm thấy thứ đó chơi rất vui nên giấu đi mấy viên, không nghĩ tới hôm nay phát huy được tác dụng. “Uy, thằng nhóc, người vừa nói cưới ta, ta đã nghe thấy rồi! Người sẽ không phải là thấy ta không chết nên lại đổi ý đấy chứ?”

Hủy cau mày nhìn người đàn bà thên kỳ này thật lâu, bỗng nhiên vươn tay, kéo nàng vào trong lòng ngực hần! Hung hăng ôm chặt: “Bà già, cô còn dám lừa ta như thế nữa, ta sẽ cho cô biết tay!”

Băng Tâm cười gian một tiếng, nếu không phải bà đây thông minh, trông thấy vẻ thất kinh của người, giả vờ nôn ra một chút máu thì có đến kiếp sau đờng ngũ cốc này cũng không biết được sự quan trọng của bà đây! Nhưng cô ta vẫn cười nói: “Biết rồi, biết rồi, ta sẽ không tiếp tục lừa người nữa!”

Hiên Viên Dĩ Mạch dở khóc dở cười đứng ở một bên, dám lừa nàng nhiều như thế, Băng Tâm tử đáng chết!

...

Ba ngày sau, Nam Cung Cẩm và Bách Lý Kinh Hề đã ra khỏi Ngọc Môn Quan, đang ở một cái trấn nhỏ gần biên giới thành cổ Thiên Kỳ, chờ mấy người Thượng Quan Nhược Tịch.

Còn nhóm Thượng Quan Nhược Tịch sau khi tới Hoàn Nam thì Vân Lãnh Ngưng không ngừng nôn mửa, xem ra là triệu chứng có thai. Nàng không thể tiếp tục bốn ba đường dài nên Bách Lý Thên đã chia tay bọn họ ở giữa đường.

Giấy tờ để thông quan, Thượng Quan Cẩm Duệ đã chuẩn bị xong từ trước, nhưng khi tới cửa thành, còn chưa kịp đưa ra, bọn họ đã bị một đám quan binh vây quanh!

Sắc mặt mấy người đại biến, nhìn đám người vây quanh, không lẽ Mộ Dung Thiên Thu biết bọn hần trốn tới đây rồi? Nhưng rất nhanh sau đó, có người đã làm rõ nghi ngờ của bọn họ, một người phụ nữ như hung thần ác sát, từ trên tường thành nhảy xuống, chỉ vào xe ngựa của Thượng Quan Nhược Tịch nói: “Vợ của Yến Kinh Hề đúng không? Cút ra đây cho bà!”

Từ khi bọn họ vào thành, ả ta đã chú ý tới! Ngày đó, từ khi con gái của ả nhảy từ trên cổng thành xuống, ả ta đã thề, nhất định phải khiến Yến Kinh

Hồng nợ máu phải trả bằng máu, cho nên trước kia đã thu thập tất cả tranh vẽ những người thân thích của Yến Kinh Hồng, muốn báo thù cho con gái yêu quý của ả, trời không phụ người có lòng, không ngờ vợ hấn lại xuất hiện tại Ngọc Môn Quan!

Thượng Quan Nhược Tịch trong xe ngựa cũng kinh ngạc một chút, nhưng nàng vén rèm xe lên, cô gắng tỏ vẻ bình tĩnh nói: “Vị phu nhân này, chỉ sợ là người nhận nhầm người rồi, chúng ta không phải là Yến Kinh Hồng!”

Rèm một chiếc xe ngựa khác cũng được Thượng Quan Cận Duệ vén lên, nói: “Vị phu nhân này, theo ta được biết, không phải thành chủ thì không được đi đầu động thủ về Ngọc Môn Quan, không biết tại sao lá gan của phu nhân lại lớn như thế?”

Câu này vừa được nói ra, trong mắt Tào phu nhân cũng hiện lên một chút e ngại, nhưng nghĩ đến con gái đã chết, ả còn sợ cái gì? Thế là ả ta không còn e ngại, lạnh lùng nói: “Bây giờ cả thiên hạ đều đang truy nã Yến Kinh Hồng, nếu có thể bắt được vợ hấn, cũng coi như ta có công lớn, ta sợ gì chứ?”

“Nhưng chúng ta đã nói, chúng ta không phải! Ngộ sát hoặc bắt nhầm, không phải là tội nặng, nhưng liên quan đến chuyện phu nhân tự mình đi đầu động binh mã, lại là vấn đề lớn!” Mộc Nguyệt Kỳ phản bác.

“Được, các người nói các người không phải, nhưng ta nghe nói con của Yến Kinh Hồng có một cái nốt ruồi màu đỏ ở giữa hai lông mày, các người có dám đưa đứa bé cho ta xem một chút không?” Tào phu nhân cũng không phải không nói lý, rất rõ ràng chuyện oan có đầu, nợ có chủ! Mà người dưới trướng nàng chỉ nhìn thấy người giống Mộ Thiên Thiên và Vân Giảo Hề, không dám đi tới xem xem đứa bé như thế nào.

Trong lòng Thượng Quan Nhược Tịch lo lắng, nốt ruồi ở giữa lông mày của đứa bé là sự thật rõ ràng! Hiện nay cho dù là có cho người phụ nữ kia xem hay không, bọn họ cũng khó trốn khỏi kiếp này!

Nhưng, vào thời điểm này, một trận huyên náo vang lên, sau đó, một người đàn ông mặc áo đen, theo sau là hơn vạn binh sĩ, xuất hiện tại cổng Ngọc Môn Quan, khiến người ở cửa ra giật nảy mình.

Người đàn ông kia khoảng hơn ba mươi tuổi, khuôn mặt sắc sảo, khôi ngô không gì sánh được! Trên người hắn có một vẻ thần bí, hấp dẫn người lại gần, nhưng lại không dò xét được! Hắn hô lên với xe ngựa của Thượng Quan Nhược Tịch: “Phu nhân, người tha thứ cho ta đi, đừng tức giận nữa!”

Thượng Quan Nhược Tịch nhìn hắn không hiểu chuyện gì xảy ra, ngu ngốc nói: “Người đang nói cái gì? Ta không biết người là ai!” Nàng đúng là không biết thật!

Nhưng Mộc Nguyệt Kỳ lại giật ống tay áo nàng một cái, Thượng Quan Nhược Tịch sửng sốt, bây giờ mới có phản ứng lại, một tay buông rèm xe xuống, lớn tiếng nói: “Ta không biết người! Người đi đi!” Giọng điệu đã có thêm một chút hờn dỗi.

“Phu nhân, vi phu thật sự đã biết sai rồi!” Giọng điệu người đàn ông kia rất thẳng thắn, tự như đang thật sự cầu xin phu nhân tha thứ!

Tào phu nhân rất kỳ quái quay đầu nhìn hắn, vốn ả ta thấy đối phương mang theo nhiều binh mã như thế, tưởng là hắn muốn công thành, dọa cho ả nhảy dựng lên! Nhưng là... Phu nhân? “Này, người là...”

“Câm mồm! Bỏn thành chủ nói chuyện với phu nhân của mình, người là cái thứ gì dám chen vào!” Người này ngay cả lúc quát tháo cũng phong hoa vô hạn!

Nga lập tức đã có người nhận ra hắn, thân thể run lên, kéo kéo tay áo Tào phu nhân nói: “Phu nhân, đây là thành chủ thành cổ Thiên Kỳ, Mặc Quan Hoa! Tiểu nhân nhận ra!”

Mặc Quan Hoa là nhân vật mà đến cả Hoàng thượng cũng phải cho vài phần mặt mũi! Tào phu nhân biết mình chọc vào kẻ không nên chọc, thế nhưng mấy người này rõ ràng rất giống người nhà Yên Kinh Hềng! Chuyện này, phải làm sao bây giờ?

Đang lúc do dự, một binh sĩ nói: “Phu nhân, tranh thủ thời gian đi đi thôi! Nếu như chọc giận Mạc Quan Hoa, kể cả thành chủ đại nhân cũng không bỏ qua cho chúng ta đâu!”

Câu này vừa nói ra, những binh lính khác đều rất tán thành gật đầu! Mạc Quan Hoa là người rất nguy hiểm!

Cuối cùng, Tào phu nhân nghe những lời này cảm thấy mưu sĩ đệ nhất thiên hạ Mạc Quan Hoa, không có khả năng nhận nhậm phu nhân của hắn, nên nói: “Mặc phu nhân, thật có lỗi quá! Cho đi!” Nhưng trong lòng ả rất kỳ quái, vì sao phu nhân của Mạc Quan Hoa lại giống phu nhân của Yên Kinh Hằng như thế?

Sau khi xe ngựa của Thượng Quan Nhược Tịch và đội binh mã kia đã đi thật xa, Tào phu nhân bỗng nhiên nhớ ra điếu gì, sau đó quay đầu kỳ quái hỏi: “Mặc Quan Hoa có phu nhân sao?” Lúc trước ả ta nghe nói là thành chủ thành Cổ Thiên Kỳ chưa thành thân mà?

“Ách... Khởi bẩm phu nhân, hình như là chưa có!” Tên binh sĩ vừa nãy bị Mạc Quan Hoa dọa cho mặt trắng bệch, thật vất vả lắm mới lấy lại được dũng khí đàn ông, dũng cảm nói.

Tào phu nhân tức giận đến giơ chân!

...

“Đa tạ Mạc thành chủ giúp đỡ!” Thượng Quan Cận Duệ nói.

Mạc Quan Hoa nhìn hắn một cái, không để tâm lắm nói: “Phải nhớ kỹ ân tình của ta đấy!” Dứt lời liền dẫn người của hắn đi. Nếu không phải sự phụ muốn hắn giúp Quân Kinh Lan vượt qua hoạn nạn này, hắn cũng lười để ý tới mấy chuyện này.

Nhìn đoàn binh mã chậm rãi biến mất trong tầm mắt bọn họ, mấy người bọn họ lộ vẻ cười, tên Mạc Quan Hoa này, thật đúng là người kỳ quái!

Xe ngựa vừa mới tới thành cổ Thiên Kỳ thì Nam Cung Cẩm trên đài cao cũng đã nhìn thấy, nàng vui mừng, từ trên đài cao đi xuống thật nhanh, vén rèm xe lên, nhìn Thượng Quan Nhược Tịch bên trong cười nói: “Chúng ta đều còn sống, thật là tốt!”

“Đúng vậy! Chúng ta đều sống sót, thật tốt quá!” Đoạn đường này rất nhiều phong ba mãnh liệt, nhưng bọn họ đều còn sống.

Mấy cỗ xe ngựa đi về hướng Nam Nhạc, trên đường đi, Hiên Viên Dĩ Mạch hết sức vui vẻ kể chuyện của Hủy và Băng Tâm cho Nam Cung Cẩm nghe. Tất cả mọi người đều cười nghiêng ngả, mấy ngày sau đã bước vào được phạm vi của Nam Nhạc.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 1: Về Lại Vân Gia Vương Phủ

Xe ngựa đang trên đường tiến vào địa phận Nam Nhạc, Bách Lý Kinh Hồng đưa Nam Cung Cẩm về Vân gia trước, mục đích là để chuẩn bị cho hôn lễ.

Mọi người trong Vân gia nghe tin bọn họ trở về, tất cả đều rất vui vẻ ra đón. Vân Dật và Đặng Lam Tân đã cưới hơn một năm trước, mà Đặng Lam Tân cũng rất giỏi, mới gả được không đến một năm rưỡi đã sinh cho Vân gia một bé trai mập mạp, trắng trẻo, là cháu đích tôn.

Thượng Quan Nhược Tịch cũng bế Quân Kinh Lan đến cổng, hai đứa nhóc mới mấy tháng tuổi nhìn nhau ở cổng.

Ánh mắt hai thằng nhóc này đều không có vẻ thân thiện, khiến cho câu ‘trẻ con có bạn’ của Nam Cung Cẩm nghẹn trong họng, thế này thì sao mà là có bạn, đây rõ ràng là có thù!

Hai thằng nhóc nhìn nhau thật lâu, bỗng nhiên, tên nhóc mập Vân gia vươn một tay ra, không hữu hảo lắm chộp tới Tiểu Kinh Lan!

Còn Tiểu Kinh Lan thì hùng hùng hổ hổ, mặt cau lại, đôi mắt mở to như chuông đồng, oa oa vung tay tới thằng nhóc kia, nhìn dáng vẻ như là đang chửi mắng!

Tiểu Kinh Lan mắng, thằng nhóc kia cũng không cam chịu yếu thế, càng kêu oa oa lớn hơn!

Thế là, trên trán tất cả mọi người đều đầy vạch đen, nhìn hai thằng nhóc này hết quặm mặt rồi vung tay, ngoài ra còn la hét các kiểu! Sau khi hai thằng nhóc nghịch ngợm này oa oa với nhau thật lâu, không biết có phải là Tiểu Kinh Lan thắng hay không mà thấy tên nhóc mập Vân gia kia há mồm gào khóc, còn Tiểu Kinh Lan thì cười rất đắc ý quay đầu đi.

Hai thằng nhóc này cãi nhau cái gì bọn họ cũng không hiểu, muốn khuyên can cũng không biết khuyên kiểu gì, mà đều là trẻ con, nên cũng không biết xử lý thế nào, giờ thì một đứa khóc, một đứa cười, nên hiển nhiên mọi người đều đi an ủi tên nhóc mập Vân gia đang khóc lóc vô cùng thương tâm kia!

“Hi Nhi ngoan, Hi Nhi không khóc nữa, nha...” Đặng Lam Tân đau đầu an ủi, dỗ dành con trai bảo bối của mình, thằng nhóc này thật không khiến cho người khác bớt lo được, hôm trước thì cùng với cháu trai của Trấn Nam Vương oa oa một trận, khiến cho con nhà người ta khóc rống lên, mà nàng thì đang làm khách ngay tại nhà Trấn Nam Vương, tình cảnh đó khiến nàng rất lúng túng, hôm nay khách tới nhà, thằng nhóc này lại oa oa một trận nữa, lần này thì tốt hơn, không oa oa thắng!

Nhưng chuyện này lại khiến cho Thượng Quan Nhược Tịch lúng túng, vốn là Nam Cung Cẩm muốn sắp xếp cho bọn họ vào cung ở, nhưng Thượng Quan Nhược Tịch và Quân Tử Mạch đều cảm thấy không ổn, cuối cùng quyết định sẽ bố trí một căn nhà ở ngoài cung cho bọn họ, nhưng để chuẩn bị chỗ ở được tốt thì trước tiên phải ở nhờ Vân gia vài hôm, thế nhưng hôm nay vừa tới cửa, con của nàng đã khiến cho con của chủ nhà khóc rống lên, sự xấu hổ này tất nhiên không cần phải nói nhiều.

Nhưng Kinh Lan xét cho cùng vẫn là Hoàng tử của Bắc Minh, vì chuyện thế này mà nàng phải xin lỗi thì nàng cũng không ngại gì.

Cũng may là ngay tại thời điểm lúng túng này, phủ Tề Quốc Công vang lên một tiếng cười già nua nhưng không mất đi sự phóng khoáng, sau đó một ông già khoảng hơn sáu mươi tuổi nhưng tinh thần tráng kiện từ trong nhà đi ra, cười to nói: “Nghe nói cháu ngoại của bản vương trở về, là đứa nào?”

Thì ra, vị này chính là Vương gia khác họ duy nhất ở Nam Nhạc, Vân lão Vương gia! Ông vừa đi ra, liếc mắt đã thấy ngay Nam Cung Cẩm. Gương mặt kia, dáng vẻ kia giống người con gái đã mất tích của ông như đúc, chỉ một cái liếc mắt đã có thể nhận ra rõ ràng. Chỉ thoáng giây thôi mà trong mắt ông già đã đầy nước mắt, nhưng lại không hề kích động nhận lỗi giống Vân Vương phi! Chỉ vươn tay vỗ vỗ bả vai Nam Cung Cẩm rồi nói: “Trở về là tốt rồi! Trở về là tốt rồi!”

“Ông ngoại!” Cảm nhận được tình cảm dịu dàng nồng đậm của ông, Nam Cung Cẩm không nhận được mà kêu lên một tiếng, trong mắt nàng chợt có nước mắt chảy ra.

Sự chú ý của mọi người tự nhiên là tập trung vào ông cháu này, không để ý đến tên nhóc đang khóc đến khổ sở kia, thế là, tên nhóc kia lại càng ngoác mồm ra khóc lớn hơn!

Khóc đến nổi lông mày lão Vương gia nhăn lại, gương mặt già nhăn lại, ánh mắt nhìn tên nhóc hư hỏng này có vẻ rất bức bối: “Suốt ngày chỉ biết khóc! Đêm hôm khuya khoắt cũng khóc, quấy rầy mộng đẹp của lão già ta, giữa ban ngày cũng khóc! Mọi người đều nói hổ phụ không sinh khuyển tử, Vân gia chúng ta đến thế hệ này, sao lại sinh ra một tên bỏ đi chỉ biết gào lên như thế này! Ai, đáng thương cho bản Vương mọi đời anh danh!”

Mọi người nghe lời này xong, đều biết là ông già này đang nói đùa. Nhưng trẻ con thì không hiểu, Tiểu Kinh Lan phá lên cười khanh khách, còn tên nhóc hư hỏng kia thì trong nháy mắt đã không khóc nữa, ánh mắt đầy tức tối, nhìn cụ nội trừng trừng, cực kỳ không thân thiện!

Ông già tức giận đến dựng râu, trừng mắt, tuyên bố phải dạy dỗ thật tốt tên nhóc đó! Chọc cho mọi người ở đây cười ha hả, sự ngại ngùng của Thượng Quan Nhược Tịch mới được hóa giải một chút.

“Hoàng thượng đâu?” Vân lão Vương gia bây giờ mới nhớ tới Bách Lý Kinh Hề.

Nam Cung Cẩm cười cười: “Chàng vừa trở về, trong triều có chính sự cần xử lý, cho nên đã đi về trước!”

Vân lão Vương gia nghe xong, gật nhẹ đầu. Sau đó nhìn Trần thị một chút: “Tiếp đãi khách khứa cho chu đáo, Cẩm Nhi đi theo ta!”

“Vâng!” Trần thị dịu dàng lên tiếng, sau đó cười đón Thượng Quan Nhược Tịch và Quân Tử Mạch vào. Còn Thượng Quan Cẩm Duệ khi vào hoàng thành đã sớm chia tay bọn họ, ở tại khách sạn trong thành.

Nam Cung Cẩm không rõ ràng lắm đi theo Vân lão Vương gia đến thư phòng của hắn, sau khi đi vào, Vân lão Vương gia nói: “Cẩm Nhi, cháu qua đây!”

Tiến lên vài bước, cùng lúc đó, Vân lão Vương gia mở ra một bản vẽ, nhìn vào mắt Nam Cung Cẩm nói: “Chuyện cháu làm Thừa tướng ở Tây Vỗ, chúng ta đã biết!”

“A? Làm sao mọi người biết được?” Nam Cung Cẩm kích động, quên mất đối phương là bậc trưởng bối của nàng.

Vân lão Vương gia phát phát tay nói: “Còn không phải là đứa cháu bất hiếu Vân Cảnh Chi kia sao. Nó nghe nói chuyện này ở chỗ yêu phụ Nam Cung Ninh Ninh rồi truyền tin tức về, nói cho chúng ta biết người ở đâu, nhưng không chịu nói bất cứ chuyện gì khác, cho nên lần này cháu và Hoàng thượng bị chặn giết giữa đường, chúng ta mới không kịp cứu viện!” Hắn thấy, Nam Cung Ninh Ninh chính là một yêu phụ đã hủy đi đứa cháu hắn đặc ý nhất!

Vân gia bọn họ, thế hệ này có Vân Dật và Vân Cảnh Chi khiến cho nhiều người hâm mộ đỏ mắt, thế nhưng tên nhóc Vân Cảnh Chi kia không tiếc đoạn tuyệt quan hệ với gia tộc để tiếp tục quan hệ với Nam Cung Ninh Ninh kia! Điềm này làm cho ông vô cùng hối hận vì trước đây đã ước định hôn sự này, cuối cùng không những bị người ta từ hôn mà Vân gia bọn họ mà còn mất đi một đứa cháu ưu tú!

Nam Cung Cẩm gật đầu, đây là lần thứ hai nàng nghe nói đến vị biểu huynh này. Cũng biết là Vân gia không thích hắn, cho nên cũng không có nhiều lời.

“Thực lực của cháu, ta đã biết. Nhưng hiện nay, tình trạng bốn nước cháu cũng đã nhìn ra được, sau khi cháu về Nam Nhạc, Tây Võ và Đông Lăng luôn có một cái gì đó rất mập mờ, không nói rõ được, ta nghĩ, cháu cũng hiểu được đây là dấu hiệu gì!” Biểu hiện của lão Vương gia trở nên rất nghiêm túc, chinh chiến sa trường lâu năm, khiến cho mắt hấn vào giờ phút này toát ra vẻ kiên cường và sát phạt!

Ánh mắt Nam Cung Cẩm cũng chăm chú hơn, chẳng lẽ Bách Lý Kinh Hồng vội vàng về cung như thế là vì Đông Lăng và Tây Võ có dấu hiệu liên hợp với nhau ư? Nếu như thế, tình cảnh của Nam Nhạc sẽ trở nên rất gian nan! Nếu như lúc trước Bắc Minh không... thì hiện nay cũng có thể là một đối tượng hợp tác, thế nhưng...

“Ông ngoại, ta hiểu đây là dấu hiệu gì, chỉ có đi ầu, ngài nói với ta chuyện này là có ý gì?” Chẳng lẽ giống như mấy tiểu thuyết máu chó kia, ông già này cho rằng nàng là hồng nhan họa thủy, nên muốn nàng cách xa Hoàng thượng ra một chút, khụ khụ... Thế có phải là buồn nôn quá hay không!

Nàng đang chìm trong những suy nghĩ miên man, Vân lão Vương gia đột nhiên cắt đứt những suy nghĩ không thực tế của nàng, trầm giọng nói: “Ta chỉ hỏi cháu, lấy ít địch nhiều, lấy yếu đánh mạnh như bây giờ thì có kế sách gì có thể ứng phó được?”

“Thượng sách lúc này là lấy mưu trí, tài dùng binh công phá. Còn hạ sách thì là đập nãi dìm thuyền, tìm đường sống trong chỗ chết!” Nam Cung Cẩm trả lời mạnh mẽ, dứt khoát! Trong lịch sử, Hạng Vũ chính là sử dụng phương án đập nãi dìm thuyền, để binh sĩ dưới trướng đập bỏ toàn bộ nãi bát, tử chiến đến cùng, cuối cùng lấy ít thắng nhiều, viết xuống một trang sử nổi tiếng, sự tích anh hùng như thế tự nhiên là nàng rất khâm phục và hiểu rõ.

Ánh mắt Vân lão Vương gia sáng lên nói: “Tốt! Quả thật không hổ là hậu nhân Vân gia ta, lão phu không có nhìn lầm cháu! Nếu như hai quân đánh tới, chắc chắn cháu cũng là một mãnh tướng trên chiến trường của Nam Nhạc chúng ta!

“Ông ngoại, ông sai, ta không phải là tướng tài!” Khóe môi Nam Cung Cẩm mỉm cười, sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của đối phương tiếp tục nói: “Ta là soái tài!”

Mãnh tướng, là trí dũng song toàn, xung phong tề tuyền, dũng mãnh giết địch!

Mà làm soái, là đi đầu binh khiển tướng, bày mưu nghĩ kế, quyết thắng ngoài ngàn dặm!

Sự khác nhau giữa tướng và soái là rất lớn!

“Ha ha ha... Tốt! Tốt! Có chí khí! Không hổ là con cháu của Vân gia ta!” Tâm trạng của Vân lão Vương gia rất tốt, không kìm được mà ngửa mặt lên trời mà phá lên cười. Dừng cười, hắn chợt lo lắng nghĩ, đứa cháu ngoại này tính tình mạnh mẽ, cường thế vô cùng, như thế mà gả cho Hoàng thượng, sợ là... Nghĩ thế nên mở miệng dặn dò: “Ta thấy ý của Hoàng thượng, là cố ý lập cháu làm hậu, Hoàng hậu thì phải đoan trang, trang nhã, tài đức nhiều mặt, biết đại thế, mới có thể làm mẫu nghi thiên hạ. Bạc đê vương, ba cung, sáu viện, mọi thứ đều cần chữ nhẫn! Cháu hiểu rõ không?”

Sắc mặt Nam Cung Cẩm lúc này liền lạnh xuống, chỉ tay lên bản đồ nói: “Ông ngoại, nếu Bách Lý Kinh Hông có thể thực hiện được cam kết của hắn, một đời một kiếp, chỉ một mình ta, ta có thể biến nơi này, trở thành mồ chôn mười vạn đại quân Đông Lăng! Nhưng, nếu như hắn không thực hiện được, ta sẽ khiến cho cả thiên hạ thương sinh cùng đến bĩ táng!”

Giọng điệu Nam Cung Cẩm cực kỳ kiên quyết, tàn nhẫn, không thể thương lượng, khiến cho Vân lão Vương gia trong nháy mắt có chút sợ sệt! Nhìn gương mặt của nàng giống y như đúc với con gái ông, nhưng tính tình thì hoàn toàn trái ngược! Mộ Nhi là một người con gái dịu dàng động lòng người, mà con gái của con bé lại là người đầy ý chí sát phạt, mang theo sự cuồng ngạo và sự dũng cảm được ăn cả ngã về không!

“Ông ngoại, có lẽ ông cảm thấy suy nghĩ của cháu quá mức ích kỷ. Nhưng, theo cháu thì ngoài hẳn ra, tất cả mọi thứ trong thiên hạ đều không là gì cả. Cháu đã dùng đời cháu làm tiền cược, tuyệt đối không thể thua!” Yêu hẳn, đúng là ván cược cả đời của nàng!

Vân lão Vương gia bây giờ mới hiểu được nguyên nhân sự quyết đoán được ăn cả ngã về không này của nàng. Ông thở dài một hơi, đưa tay vỗ vỗ vai Nam Cung Cẩm nói: “Cháu à, cháu vất vả rồi!”

Chỉ một câu nói này lại khiến cho hốc mắt Nam Cung Cẩm trong nháy mắt ướt át. Giống như một đứa bé, nhào vào lòng người thân, lần đầu tiên thổ lộ tâm tình của bản thân!

Nếu không phải vì hẳn, thì nàng không có gì cả, cho nên sao mà nàng không được ăn cả ngã về không cho được? Cho đến giờ, cũng chưa có ai có thể cảm nhận được trong nội tâm nàng toàn là sự cô độc và bất an. Là một người chuyển thế, phiêu bạt trong dòng sông cuộc đời, trông thấy một cây gỗ nổi, nên bắt lấy không muốn buông tay

Vân lão Vương gia cũng khóc, nước mắt tuôn đầy mặt, nếu như không phải tại năm đó ông không bảo vệ tốt con gái, thì cháu ngoại ông cũng không phải lưu lạc bên ngoài như thế này. Trong nhiều năm, chuyện gì cũng để đứa nhỏ này một mình đối mặt, cho nên không có, mà cũng không dám hy vọng xa vời những thứ tốt đẹp, khi nào đạt được mà lại mất đi thì đau khổ giống như khoét đi một miếng thịt trên người nàng vậy. Cuối cùng mới ma luyện ra tính cách cực đoan như thế này của nàng.

“Được rồi! Được rồi! Đừng khóc nữa, sau này có ông ngoại là chỗ dựa của cháu, ai cũng không được phép bắt nạt cháu ngoại bảo bối của ta!” Vân lão Vương gia thổi râu, trợn to mắt nói.

Bộ dạng dưng râu trợn mắt của ông khiến cho Nam Cung Cẩm vừa khóc vừa buồn cười, ho khan mấy tiếng, xì mũi mấy cái mới ngưng được nước mắt.

...

“Thánh chỉ đến!” Một giọng nói lạnh lạnh vang lên trước cổng Vân Vương phủ.

Mọi người đều ra ngoài tiếp chỉ: “Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết! Vân gia có cô gái, vừa xinh đẹp vừa thông minh, tài đức nhiêu mặt... Phong là Hoàng hậu, ban thưởng hậu ấn! Độc chiếm hậu cung, mẫu nghi thiên hạ!”

Lời này vừa dứt, tất cả mọi người đều sửng sốt, một câu cuối cùng không phải thường là quản lý sáu cung sao? Sao lại thành độc chiếm hậu cung, xem ra Hoàng thượng thật sự có ý định để hậu cung lớn như thế chỉ có một mình Nam Cung Cẩm!

“Thần tiếp lĩnh chỉ, vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Nam Cung Cẩm vừa lĩnh chỉ vừa chửi mắng, nếu không phải bây giờ đang ở Vân gia, sợ liên lụy Vân gia bị thế gia khác nói này nọ, thì nàng thêm vào quỳ ở chỗ này lĩnh cái gì chỉ!

“Tốt, đứng lên đi, Hoàng hậu nương nương vất vả, chúng ta đi về trước!” Tên thái giám kia mặc một bộ vừa nhìn đã biết không phải trang phục bình thường của thái giám trong cung, trên tay cầm phất trần, môi hồng răng trắng, phất lên tay hoa, kìêu mỉ nói.

Nam Cung Cẩm nhìn khuôn mặt được chất tầng tầng phấn dày cộp của hắn, bỗng nhiên có cảm giác buồn nôn! Đương nhiên, buồn nôn tuyệt đối không phải là một mình nàng, những người khác cũng ho khan, không dám nhìn thẳng mặt tên thái giám này. Quản gia nhanh chóng bước tới, dúi vào tay hắn một thỏi vàng rồi nói: “Tiểu Miêu tử công công, ngài vất vả rồi!”

Tên công công kia cau mày, có chút không vui rút thỏi vàng từ trong tay áo hắn ra, giọng the thé nói: “Thật sự là hồ đồ, chúng ta là loại người ham lợi nhỏ của người sao? Nếu để Hoàng thượng biết, còn không là lột da chúng ta à!”

Sau khi Nam Cung Cẩm nghe thấy thế, thật nhanh đưa tay ra, cầm thỏi vàng kia lại: “Vậy thì không miễn cưỡng công công nữa, ta thay mặt thu về vậy!”

Thế là, tên công công kia vừa mới cười tươi như hoa thì trong nháy mắt cứng ngắc lại, vươn tay nắm lấy thỏi vàng trong tay Nam Cung Cẩm, hai người lôi kéo lẫn nhau: “Không cần, nếu để cho Hoàng thượng biết, chúng ta để Hoàng hậu nhận thay, Hoàng thượng nhất định sẽ lại càng giận, càng trách cứ chúng ta!”

“Tiểu Miêu tử công công, người yên tâm đi, bản cung nhất định sẽ khuyên bảo Hoàng thượng, để hắn không trách cứ người!”

... Thế là, Nam Cung Cẩm cùng với một tên thái giám, đứng ở cửa ra vào tranh nhau thỏi vàng, trên trán đám người Vân gia đầu đầy vạch đen, đang nghĩ xem có nên lấy thêm một thỏi vàng nữa ra hay không, thì tên thái giám kia cuối cùng cũng nổi giận, giậm chân một cái, nhếch môi nhìn Nam Cung Cẩm, trong mắt bất chợt có nước mắt rồi nói: “Hừ!”

Sau đó dẫn đám hạ nhân theo hắn che mặt thút thít mà đi!

Để lại Nam Cung Cẩm ngờ ngác đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng hắn, tên này thật là một tên thái giám kỳ lạ! Nàng cũng không biết là, tên thái giám kia trong lòng cũng đang cảm thán, vị Hoàng hậu này thật là kỳ lạ!

Trần thị có phần không đồng ý nói: “Cẩm Nhi, tên công công này là thiệp thân thái giám bên người Hoàng thượng, cháu không nên đắc tội hắn mới đúng!”

Khóe miệng Nam Cung Cẩm co giật mấy lần, nghĩ đến sau này ở hoàng cung thường xuyên phải trông thấy tên thái giám kỳ lạ này, thì cảm thấy da đầu run lên! Rõ ràng muốn tiền, còn giả vờ không muốn, người ta nói không cho, hắn liền đoạt, không đoạt được thì khóc bỏ vè trời ơi! Nam Cung Cẩm quay đầu hỏi: “Chẳng lẽ tất cả thái giám đều như thế này sao?” Nhưng mà thái giám ở Đông Lăng và Tây Võ đều bình thường mà!

“Khụ, khụ, chỉ có tên công công này là như thế này!...”

...

Đêm đó, Nam Cung Cẩm mặc đồ đen toàn thân, lẻn vào hoàng cung.

Nàng không quang minh chính đại vào hoàng cung, là bởi vì Bách Lý Ngạo Thiên dù gì cũng là cha ruột Bách Lý Kinh Hông, thấy nàng ra tay dù hẳn có bỏ qua được, thì cũng sẽ có chút khó chịu, cho nên nàng quyết định lên vào.

Hoàng cung Nam Nhạc, nàng mới chỉ vào hai lần, nên cũng không biết rõ đường đi, ngay lúc đang phiền muộn, chợt nghe thấy một loạt tiếng bước chân từ phía sau, nàng đang muốn ra tay thì đối phương đã nói rất nhanh: “Là ta!”

Cũng là một người mặc đồ đen, mà giọng nói kia là giọng của Thượng Quan Cận Duệ, Nam Cung Cẩm nhú mày: “Duệ ca ca, sao huynh lại tới đây?”

“Muội đoán xem? Nha đầu ngốc, muội thật sự chuẩn bị đi giết Bách Lý Ngạo Thiên đấy à? Muội không nghĩ tới chuyện nếu muội giết lão ta, thì muội sẽ chính là kẻ thù giết cha của Bách Lý Kinh Hông hay sao? Cho nên mấy chuyện như thế này, để cho ca ca giúp muội làm!” Loại chuyện này tuyệt đối không thể Cẩm Cẩm ra tay, nếu không nàng và Bách Lý Kinh Hông dù như thế nào cũng sẽ có khúc mắc với nhau.

“Nhưng...” Tên kia là kẻ thù giết cha, nàng cảm thấy nên là chính nàng trả mối thù này!

Thượng Quan Cận Duệ nhìn chằm chằm vào mắt nàng, đưa tay đặt lên vai nàng, nói từng chữ từng chữ: “Không có cái gì là có thể hay không thể, trên người của ta mặc dù không có huyết thống Nam Cung hoàng thất, nhưng vì cha nuôi báo thù cũng là trách nhiệm của Thượng Quan Cận Duệ ta, muội đã ngăn cản ta khôi phục đất nước, giờ chẳng lẽ lại không cho ta thực hiện cơ hội tự tay giết kẻ thù?”

Suy nghĩ thật sự của Duệ ca ca sao nàng lại không rõ! Nàng gục đầu xuống, gật nhẹ mấy cái, biểu lộ sự đồng ý.

“Bây giờ muội về phủ, đừng cho bất kỳ ai biết muội đã từng ra ngoài!” Thượng Quan Cận Duệ nói xong, tung người nhảy lên, liền biến mất trong màn đêm.

Đùng thời, lại có một người áo đen nhảy tới bên cạnh Nam Cung Cầm, Nam Cung Cầm quay đầu lại nhìn, chính là Mộc Nguyệt Kỳ! Nàng nói với Nam Cung Cầm: “Trở về đi, yên tâm, có ta yểm trợ, hắc sẽ không xảy ra chuyện gì!”

“Cảm ơn tỷ, Mộc cô nương!” Nam Cung Cầm cảm kích gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

Vừa mới về tới phòng của nàng ở Vân Vương phủ, nàng liền trông thấy một người đàn ông mặc áo trắng đứng ở bên trong, đưa lưng về phía cửa, nhìn ra ngoài cửa sổ. Nghe thấy tiếng bước chân của nàng, hắc xoay người nói: “Về rồi à?”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 2: Trầm Sẻ Khiến Bọn Họ Ghen Tị Chết Thì Thôi

“Ừ, v`ề r`ồi!” Trên người còn nguyên bộ đ`ồ đen, khiến cho Nam Cung Cẩm có chút xấu hổ.

“V`ề là tốt r`ồi!” Nói xong, hắn nhanh chân bước tới trước mặt nàng, cũng không hỏi nàng ra ngoài làm gì. Cũng không hỏi nàng có muốn giết người kia không, kể cả người kia là cha ruột hắn. Nhưng đối với người kia, hắn chỉ có hận. Bàn tay lạnh buốt nắm lấy tay nàng, dẫn nàng đi ra ngoài cửa: “Đưa nàng đi xem một ít đ`ồ.”

Nam Cung Cẩm cũng không nói nhi`ều, chỉ lẳng lẳng theo sau hắn. Tuy nói Bách Lý Ngạo Thiên đáng chết, nhưng nàng lại luôn cảm thấy có chút thẹn với hắn.

Theo hắn đi thật lâu, đi qua từng dãy hành lang, sau đó dừng lại! Lúc này, cả người Nam Cung Cẩm đ`ều bị cảnh tượng trước mặt khiến cho kinh ngạc. Phía trên hành lang, có hai chiếc đèn lưu ly bảy màu tách riêng ra, còn lại đ`ều là đèn lưu ly năm màu, thấp sáng toàn bộ mái nhà cong cong, hai bên mái nhà đ`ều là hoa tươi, đủ mọi màu sắc, bảy màu lộng lẫy.

“Đây là...” Nàng mặc dù đã không còn là cô gái trẻ tuổi chỉ cần trông thấy hoa tươi thì sẽ cảm thấy vui vẻ. Nhưng cũng luôn có chút mong ước sự lãng mạn của phụ nữ, cho nên vẫn cảm thấy có chút ngạc nhiên.

“L`ần trước, chúng ta bị ám sát ở Nam Nhạc, ta đưa nàng một bó hoa, nàng còn nhớ không?” Hắn ngoái đ`ầu hỏi nàng, giọng thản nhiên, nhưng lại dễ nghe như thiên âm.

Nam Cung Cầm cười nói: “Ta nhớ! Làm sao lại không nhớ được chứ, ta còn nhớ rõ bó hoa đó bị giẫm bẹp, lúc đó ta còn cảm thán một câu, khó có được cơ hội chàng chủ động như thế!”

Chắc chắn là do những lời này của nàng khiến hắn để ý như thế.

“Vì thế mà chàng chuẩn bị một sân lớn như thế này toàn hoa cho ta à?” Nói xong, đột nhiên Nam Cung Cầm cảm thấy có chút mất hứng.

Nhưng câu nói tiếp theo của hắn lại khiến cho suy nghĩ của nàng tan biến hoàn toàn: “Hoa này, là hoa ta đã tự tay trồng, trong một năm nàng ở Tây Vồ đó!”

Lần này, Nam Cung Cầm im lặng, cắn môi dưới của bản thân, thật lâu cũng không nói nên lời. Vốn nàng chỉ cảm thấy ngạc nhiên, giờ đây lại thành cảm động. Nàng ngập ngừng nói: “Thật ra, chàng không cần như thế, để người làm vườn trồng không phải được rồi sao?”

“Nếu không có thành ý, sao có thể cầu hôn với nàng?” Giọng hắn mang theo ý cười, như khúc nhạc tiên, mờ ảo nhưng êm tai.

Hắn nói xong, nắm lấy tay nàng, dẫn nàng đi tới cuối sân, có một cái hồ đầy hoa sen khắc bằng băng đang nở rộ. Ở trên bờ, đèn lưu ly phản xạ xuống phía dưới, phát ra ánh sáng màu sắc khác nhau, tựa như thu thập hết tất cả các vì sao sáng trong đêm đầy sao lại, rồi thả chúng xuống mặt hồ băng kia, làm mắt nàng mơ màng, cũng phản xạ thành những tia sáng lấp lánh trong mắt nàng.

“Hoa băng này, cũng là chàng tự điều khắc à?”

Khó trách hôm nay đi vào hoàng thành, hắn liền nói trong cung có việc, nên rời đi trước.

“Không thích à?” Đôi mắt đẹp của hắn nhìn lại, hắn vốn cho là nàng sẽ thích hoa, nhưng hiện tại, trên mặt nàng hắn chỉ thấy được sự cảm động, nhưng không thấy sự vui vẻ.

“Thích lắm!” Cho dù là nàng không thích, có phần tình cảm thật lòng này của hắn, cũng nên thích mới đúng.

Khóe môi hắn nhếch lên, có vẻ thần bí lấy trong tay áo ra một chùm chìa khóa, chùm chìa khóa này được khảm rất nhiều loại bảo thạch, óng ánh vô cùng. Hắn đưa chìa khóa cho nàng: “Đây là chìa khóa quốc khố và tất cả các kho khác trong Dạ Mạc sơn trang, cho nàng, tài sản của ta đã không giữ lại một chút nào, nàng cũng nên có trách nhiệm với ta đấy.”

Trong nháy mắt, Nam Cung Cẩm cười đến nỗi chỉ thấy răng, không thấy mắt, nhanh chóng nhận lấy chùm chìa khóa rồi gật đầu: “Ừm! Ta nhất định sẽ có trách nhiệm với chàng, sẽ rất có trách nhiệm!”

“Vui không?” Nói xong, hắn cứng chùi vuốt mũi nàng một cái.

Bỗng nhiên được một khoản tiền khổng lồ, cô gái nào đó hưng phấn bỏ nhào vào trong ngực của hắn: “Vui chứ, rất vui là đằng khác! Ha ha ha...” Sao nàng có thể không vui được cơ chứ, nàng thích tiền nhất, cũng có tình cảm của hắn, mỗi một bông hoa ở đây đều là tâm huyết của hắn.

“Thích nhất, vẫn là tiền.” Hắn vô lực phát hiện ra một sự thật, thậm chí hắn có chút không rõ tại sao nàng lại thích tiền như thế, rõ ràng không thấy nàng tiêu xài gì, cũng không thấy nàng ra ngoài nói khoác, khoe mẽ giàu có, vậy cần nhiều tiền như thế để làm gì?

Nam Cung Cẩm dùng một vẻ vô cùng đương nhiên gật đầu: “Đấy là đương nhiên! Có tiền, ta đi ngủ cũng thấy ngon hơn!” Chỉ cần nghĩ đến chuyện nàng có rất nhiều tiền thì kể cả đi ngủ nàng cũng có thể cười cả đêm.

Bỗng nhiên nàng nghĩ tới một vấn đề rất nghiêm túc, không phải là rất nhiều kẻ có tiền, đều không thích người phụ nữ của hắn yêu hắn vì tiền sao? Mặc dù nàng yêu hắn cũng không phải vì tiền, nhưng là khó tránh được bị người có lòng tiểu nhân nói này kia? Thế nên nàng thấp thỏm hỏi hắn: “Này, chàng có thấy ta quá ham tiền không?”

“Không hề” Hai chữ rất quả quyết được hắn nhanh chóng nói ra, rồi hắn tiếp tục nói: “Bất luận nàng thích cái gì, chỉ cần ta có, đâu nên cảm thấy may mắn.”

Cái nàng thích, là hắn cũng được, là tiền cũng được, hay là quyền thế, cũng không thành vấn đề gì. Chỉ cần hắn có thứ nàng thích, chỉ cần nàng yêu hắn, dù cho nàng thích cái gì, cũng là không đáng kể.

“Đúng thế, có người con gái thông minh, lương thiện và đáng yêu như ta làm bạn, chàng nhất định phải cảm thấy may mắn!” Nam Cung Cẩm không biết xấu hổ thiệp vàng lên mặt mình.

“Thế, đây xem như là cầu hôn thành công à?” Tuy nàng đã đáp ứng hắn từ trước nhưng nếu không cầu hôn một lần, hắn luôn cảm thấy có chút có lỗi với nàng.

...

Nam Nhạc năm năm trăm bảy mươi hai, tháng một, Thái Thượng Hoàng gặp chuyện qua đời, cả nước để tang.

Tháng tư cùng năm, Nam Nhạc tân đế sắc phong Hoàng hậu. Ở trên Thái Sơn, cử hành đại lễ sắc phong, cả nước sợ hãi!

Đại điển sắc phong Hoàng hậu lần này chính là do Khâm Thiên Giám nói Nam Nhạc gặp phải sao sát tinh, khiến cho tử vi của sao Đế Vương ảm đạm, cho nên cần sớm lập Hoàng hậu, mới có thể hóa giải mối nguy lớn của quốc gia. Vì thế không thể chờ hết thời gian để tang Thái Thượng Hoàng mà phải cử hành đại lễ sắc phong hậu luôn.

Nhưng đại lễ sắc phong hậu thì dù cho thế nào cũng không nên cử hành ở Thái Sơn chứ! Chỉ có sắc phong Hoàng đế, mới có thể cử hành đại lễ sắc phong ở Thái Sơn, cho nên chưa bao giờ có chuyện cử hành đại lễ sắc phong Hoàng hậu ở Thái Sơn cả. Thế là các loại tấu chương như hoa tuyết bay tới long án của Hoàng thượng, muốn khuyên giải Hoàng thượng để thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, nhưng Hoàng thượng đã quyết định, không ai có thể khuyên can được.

Sau đó lại một tin tức chấn động lòng người truyền ra! Quốc quân ba nước kia lại tự mình đến chúc mừng! Đây là lần đầu tiên từ xưa đến nay! Trước nay đâu là phái sứ thần, sao lần này các hoàng đế cùng đích thân tới? Chẳng lẽ gần đây các Hoàng đế xử lý quốc sự quá bận rộn nên mượn cơ hội cùng nhau đi du ngoạn?

Mà quốc quân Nam Nhạc, dưới tình huống Đông Lăng và Tây Võ có thái độ hợp tác với nhau, vậy mà cũng vui vẻ đáp ứng, cũng mở rộng biên giới, nghênh đón đại giá ba vị quốc quân.

Vốn Quân Hạo Thiên chuẩn bị làm theo lệ cũ, đi đầu động sứ thần tới chúc mừng, nhưng lại bất ngờ nhận được tin tức nói quốc quân Đông Lăng và Tây Võ đích thân tới, nếu một mình hẳn không đến, không khỏi quá thất lễ, nên không còn cách nào khác, cũng chỉ có thể cùng đi tới.

Vì Quân Hạo Thiên đến, nên Thượng Quan Nhược Tịch và Quân Tử Mạch cũng chỉ có thể đợi trong phủ, không được lộ diện ra ngoài.

Một ngày này, nơi nơi đều giăng đèn kết hoa, không khí toàn bộ Nam Nhạc tràn ngập sự vui vẻ!

Còn Nam Cung Cẩm, đang ở trong Vân Vương phủ chuẩn bị. Lần này không còn là mũ phượng, khăn quàng vai màu đỏ lửa nữa mà là một bộ phượng bào màu vàng. Hình một con phượng hoàng tung cánh bay lên được thêu bằng chỉ vàng lan tràn toàn bộ trên bộ áo, hoa mỹ nhưng mạnh mẽ, chín sợi lông đuôi như chín ngọn lửa, tô điểm thêm cho vẻ đẹp lộng lẫy.

Trên đầu Nam Cung Cẩm cài một cây trâm phượng chín đuôi vững vàng. Hoa vặn ngọn lửa tô điểm ở trên trán, khiến cho cả người nàng tựa như tắm trong biển lửa hóa thành phượng hoàng, xinh đẹp không gì sánh được, kèm theo đó là khí chất bề ngỗ cu ờng ngạo, khiến cho không ai dám nhìn thẳng nàng!

Nam Cung Cẩm nhẹ nhàng sờ lên cây trâm trên đầu mình, thật đúng là có chút không cam lòng. Đại lễ lập hậu cứ phải dùng đ ồ t ố tiên, cho nên không thể dùng phượng trâm hẳn tự tay làm cho nàng.

“Hoàng hậu nương nương, hôm nay ngài thật sự quá đẹp!” Đám cung nữ đang giúp đỡ nàng mặc đồ đều bị vẻ đẹp của nàng khiến cho đầu váng mắt hoa! Tại sao lại có thể có người mặc một thân phượng bào mà nhìn lại có khí thế như thế này, không phải là dáng vẻ hào phóng, mà là oai phong凛冽, khí thế dạt dào, quả là bậc mẫu nghi thiên hạ.

Nam Cung Cẩm nhìn thoáng qua mình trong gương, cũng cảm thấy rất hài lòng với kiểu ăn mặc này, vì sao vậy? Bởi vì toàn thân từ trên xuống dưới đều là màu vàng, màu vàng chính là màu của vàng, nàng đương nhiên là vô cùng thích! Đúng thời, một con sói vàng chạy vào, hung hăng dúi dúi vào người Nam Cung Cẩm, rõ ràng là tên nhóc này hôm nay tâm tình cũng không tệ.

Nam Cung Cẩm vuốt đầu nó, mới khiến nó bình tĩnh lại.

Tiếng kèn trống, đàn sáo vang lên ngoài cổng, chốc lát sau, Bách Lý Kinh Hồng tiến vào.

Lập tức có người tiến tới dắt Nam Cung Cẩm ra ngoài. Mà trong đại lễ lập hậu, nàng không phải đội khăn đỏ cô dâu trên đầu. Gắm vóc trái đất dưới đất, nàng bước lên đó mà đi ra, ra đến cổng thì gặp Bách Lý Kinh Hồng trong bộ long bào. Hắn hôm nay cũng mặc một bộ long bào màu vàng sáng, trên eo đeo thắt lưng Đằng Long, đầu đội vương miện, một cây long trâm bằng vàng xuyên qua lỗ giữa vương miện để cố định lại.

Hắn vô cùng tuyệt mỹ, khuôn mặt đạm bạc, hôm nay cũng mỉm cười, rất nhẹ, rất khẽ. Nhưng lại đẹp đến mức lóa mắt, khiến cho người ta cảm thấy máu mũi như muốn chảy ra.

Hắn vươn tay, chờ nàng đi tới cạnh hắn. Bốn phía dân chúng náo nhiệt vây quanh, đầu rất vui vẻ! Có ai không biết Hoàng thượng đã tìm kiếm Hoàng hậu ròng rã hơn một năm, hạnh phúc của bọn họ mọi người đều biết là không dễ có được, cho nên trong mắt dân chúng đều ánh lên vẻ chúc phúc cho hai người.

Nam Cung Cẩm nhìn bộ dáng cao quý của hắn, thấy ngây dại. Nàng không ngờ tên này mặc long bào, khoe môi mỉm cười lại say lòng người

như thế, càng nghĩ càng cảm thấy như có chất lỏng muốn từ trong mũi chảy ra.

Thấy nàng bất động, tất cả mọi người đều có chút khó hiểu.

Bách Lý Kinh Hồng đứng lúc nói: “Hoàng hậu của trẫm, tất cả mọi thứ trẫm đều đã cho nàng rồi, chẳng lẽ nàng lại... đổi ý sao?”

Lời này, mang một chút ý cười, một phần trêu chọc, một phần hoa lệ, còn lại bảy phần, chính là giọng điệu thản nhiên nguyên bản của hắn. Mặt Nam Cung Cẩm ửng hồng, nhìn đàn ông đến gần, tuyệt đối không phải là chuyện về vang gì, lại còn là trước mặt tất cả mọi người!

Còn đám người sau khi nghe Bách Lý Kinh Hồng nói, cũng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh! Hoàng thượng cho Hoàng hậu tất cả rồi? Vậy có phải là... Ôi mẹ kiếp... Tha thứ cho bọn họ nghĩ sai! Nhưng mà người bình thường đều sẽ nghĩ tới chuyện đó không phải sao?

Mặt Nam Cung Cẩm đỏ lên, cả khuôn mặt nhìn như rắng mây hồng, càng khiến cho lòng người say mê. Nàng nhanh chóng bước tới, đem tay của nàng đặt lên trên tay hắn.

Bốn phía liền vang lên những tiếng hò reo và vỗ tay!

Long liễn và Phượng liễn được hạ nhân chậm rãi khiêng tới trước mặt bọn họ, mà Bách Lý Kinh Hồng lại trực tiếp ôm nàng, không để ý lễ tiết, lên thẳng long liễn!

Cảnh tượng này, khiến cho không ít cô gái trong độ tuổi gả chồng đến đây xem náo nhiệt, che lấy mặt, suýt nữa ghen tỵ ngắt đi! Ông trời ơi, Hoàng hậu thật sự là tốt phúc mà!

Còn Nam Cung Cẩm thì lại có chút không vui, mặc dù da mặt nàng luôn rất dày, nhưng nhiều người chứng kiến như thế thì lại rất ngại ngùng! Còn có một chuyện trong lịch sử có một Hoàng đế rất sủng ái một người con gái, cũng để người con gái đó ngồi cùng ngự giá, cuối cùng chán ghét cô gái đó mà lợi dụng việc cô gái đó không hiểu lễ tiết, dám ngồi ngự giá làm

lý do, giết chết cô gái kia, cho nên Nam Cung Cẩm vừa ng ồi lên thì cảm giác thấy có đi ều là lạ.

Nhưng nàng còn chưa nói gì, giọng hấn đã vang lên bên tai: “Đừng nghĩ lung tung, nhìn bộ dáng này của nàng, ta đã biết nàng đang suy nghĩ chuyện không tốt r ồi.”

Nam Cung Cẩm lúc này mới đi ều chỉnh lại suy nghĩ của bản thân, long liễn đi trên quan đạo, hướng tới Thái Sơn. Xung quanh long liễn được che phủ bởi những tấm lụa màu vàng, dân chúng vẫn có thể nhìn xuyên qua lớp sa mỏng thấy được hình dáng xinh đẹp như tiên của bọn họ, thế là bọn họ bắt đầu reo hò: “Ông trời tác hợp!”

“Ông trời tác hợp!”

Trên mặt Nam Cung Cẩm cũng bất giác lộ ra chút vui vẻ, chợt nghĩ tới một chuyện, ngược mắt nhìn hấn: “Đúng r ồi, Hoàng Phủ Hoài Hàn và Mộ Dung Thiên Thu muốn tới, sao chàng lại đ ồng ý?”

Vốn nàng cho là hấn phải rất chán ghét hai tên kia, cho nên khi đại hôn, hấn sẽ không muốn trông thấy hai tên đó. Không ngờ là hấn lại đ ồng ý cho bọn hấn tới chúc mừng,

Khóe môi hấn cong lên, giọng nói lạnh lùng của hấn truy ền đến tai nàng: “Bọn hấn muốn đến xem, thì cho bọn hấn đến xem, trăm sẽ khiến bọn hấn ghen tị đến chết.”

Nói xong, ánh mắt như ánh trăng say lòng người xuất hiện một loại thần sắc cực kỳ rõ ràng mà trí khôn của nhân loại trăm nghìn năm trước đã gọi là đặc ý! Không, là vô cùng đặc ý!

Sau đ ầu Nam Cung Cẩm xẹt qua một vạch đen, ho khan vài tiếng, quay đ ầu đi, không nhìn hấn nữa. Sao nàng lại quên mấy chữ, tên này lúc nào cũng có thể trở nên vô cùng ấu trĩ!

Dân chúng hoan hô, đến dưới chân núi Thái Sơn, mà Hoàng Phủ Hoài Hàn, Mộ Dung Thiên Thu và Quân Hạo Thiên đ ầu đã chờ ở trên núi. Xe

ngựa đưa bọn họ lên trên, đi hết mấy canh giờ mới lên tới nơi. Dân chúng đều rất hào hứng, đi theo sau bọn họ, đường loạt trèo lên trên núi.

Cuối cùng, long liễn dừng lại. Cầu thang cao cao hiện ra trước mắt hai người, Bách Lý Kinh Hồng xuống xe, sau đó vươn tay đón Nam Cung Cẩm, dân chúng thì đã bị quan binh ngăn lại, không thể tiếp tục tiến tới gần.

Tầng tầng lớp lớp cầu thang trước mặt, hai người nhìn nhau, sau đó nắm tay, chậm rãi đi lên.

Giờ phút này, lấy trời làm mối, lấy đất chứng giám. Rừng trấn thương khung, phượng tường cửu thiên!

Từng bước một, khi bọn họ cuối cùng cũng lên tới đỉnh Thái Sơn thì cũng trông thấy Mộ Dung Thiên Thu và Hoàng Phủ Hoài Hàn mấy người kia.

Hoàng Phủ Hoài Hàn thấy Nam Cung Cẩm, thần sắc cũng cực kỳ khiếp sợ, hẳn đã biết dung mạo của nàng rất đẹp, bằng không cũng không được xưng tụng là đệ nhất mỹ nhân Đông Lăng! Nhưng giờ đây hẳn lại phát hiện ra, hôm nay nàng còn đẹp hơn, so với bữa tiệc chọn phi lúc trước, hôm nay nhìn thấy người con gái này còn thấy lóa mắt hơn trăm nghìn lần! Đây không chỉ tại dung mạo mà còn là khí chất!

Mà sự chấn kinh của Mộ Dung Thiên Thu so với Hoàng Phủ Hoài Hàn tuyệt đối không kém hơn nửa phần! Chỉ có thể càng kinh khủng hơn! Lần đó tại Dương Châu, hẳn đã thấy bé con này hóa trang thành con gái, lại không biết là ngoại trừ yêu kiều còn có thể lạnh lùng, kiêu ngạo mà cao quý như thế này! Mở cây quạt ra, phẩy phẩy mấy cái, bên môi hẳn nở một nụ cười tàn lệ nhìn bọn họ, hai người này, mạng đúng là thật lớn!

Khi Quân Hạo Thiên nhìn thấy bọn họ cũng sửng sốt một chút. Cho dù hẳn đã gặp qua vô số mỹ nữ, mỹ nam, nhưng hẳn còn chưa thấy qua dạng này, nhất là cô gái kia có khí chất đường hoàng, phóng khoáng, đã lật đổ hoàn toàn khái niệm phụ nữ đều dịu dàng động lòng người trong lòng hẳn! Thế nên trong lòng hẳn dâng lên sự cảm thông nồng đậm với Bách Lý

Kinh H ồng! Nam Nhạc Hoàng thật đáng thương, xem ra, hẳn cưới phải một sư tử Hà Đông rồi!

Nhưng khi Thừa tướng Bắc Minh đi cùng hẳn đến đây nhìn thấy Nam Cung Cẩm, mắt lại thoáng sáng rực lên, đây không phải là... Nhưng hẳn rất biết đi đâu mà im lặng, không nói gì.

Mà sau khi hai người bọn họ trèo lên đài, căn bản cũng không nhìn bọn hẳn, chỉ nhìn về phía trước.

Bên cạnh vang lên giọng nói của người chủ trì buổi lễ, nói một chuỗi dài lời gì thiên mệnh.

Sau khi hẳn nói xong, Bách Lý Kinh H ồng và Nam Cung Cẩm cầm lấy ba nén hương, đi tới trước sân khấu, cắm xuống... Thái Sơn sắc phong, nghi thức dâng hương đầu đã thực hiện xong, bọn họ chính thức đã được trời cao giám định vợ chồng!

Lúc này, Hoàng Phủ Hoài Hàn và Mộ Dung Thiên Thu ánh mắt đều ngưng lại một chút, cảm thấy một cảm giác khó nói nên lời dâng lên! Mộ Dung Thiên Thu há to miệng như muốn nói cái gì. Nhưng cuối cùng cũng không nói ra!

Mà trong lòng hai người đầu hồi hận như nhau, sớm biết thế này, thì bọn hẳn không nên xuất hiện ở đây mới đúng.

“Kết thúc buổi lễ!” Giọng người chủ trì vang lên.

Hai người nắm tay đứng đây. Xoay người, nhìn dân chúng bên dưới cầu thang cao cao, trên mặt đầu rất vui vẻ. Giọng nói lạnh lùng của Bách Lý Kinh H ồng quanh quẩn trong núi: “Nắm tay nhau đến tận lúc lìa trần, đời này quyết không phụ khanh!”

“Xin chúc mừng!” Giọng điệu quái gở của Mộ Dung Thiên Thu vang lên, khiến cho bầu không khí Bách Lý Kinh H ồng vừa mới tạo ra vỡ nát.

Nhưng Bách Lý Kinh Hồng vẫn rất có phong độ, gạt đầu cảm ơn, bờ môi hiện lên một nụ cười nhạt, tỏ ra vô cùng đắc ý.

“Hôn lễ kết thúc, bản cung đại diện cho Nam Nhạc, mời các vị bệ hạ, cùng nhau tới dự tiệc ở trong cung, cùng thương nghị quốc sự, không biết ý các vị như thế nào?” Nam Cung Cẩm cười rất đoan trang, trang nhã, mấy tên các người không phải đang nghĩ liên hợp lại đánh Nam Nhạc sao? Trước tiên cứ cho chút thể diện rồi tính sau.

Ánh mắt ba người kia đều ngưng lại một chút, có vẻ không tình nguyện nói: “Nam Nhạc Hoàng hậu có lời mời, chúng ta sao có thể không theo?”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 3: Bản Cung Tự Biết Mình Xinh Đẹp Như Tiên Giáng Trần Mà!

Không biết tại sao, bọn hắn luôn cảm thấy cô nàng này mời bọn hắn tuyệt đối sẽ không có chuyện gì tốt lành. Nhưng bọn hắn đều đã tới đây rồi, chẳng lẽ có thể từ chối dạ tiệc này được sao? Vả lại, cô nàng này mời bọn họ chẳng có ý tốt gì, nhưng bọn họ cũng có thực sự đến để chúc mừng đâu! Cho nên tất cả đều đồng ý tham dự.

Do đó, dân chúng đều lục tục nhường đường, trên quan đạo Nam Nhạc xuất hiện cảnh tượng kỳ lạ! Bốn chiếc long liễn sánh vai cùng đi, vốn đường rất rộng rãi thế mà lúc này trông lại như rất nhỏ hẹp, dân chúng vây quanh đều bị quan binh ngăn cách, nhưng đều ngẩng đầu, kiễng chân để xem cảnh tượng kỳ lạ này.

Mà trên đỉnh ngọn núi khác của dãy Thái Sơn, có một người đàn ông mặc áo xanh và một người đàn ông áo đen đang đón gió mà đứng. Gió to thổi bay tóc đen và tà áo của hai người, họ đứng nhìn đôi nam nữ đẹp tuyệt trần đang đứng nắm tay kia từ đằng xa. Đợi cho đến khi long liễn đã hoàn toàn biến mất trong tầm mắt mới thu hồi ánh mắt lại.

“Thượng Quan huynh quả thật là rộng lượng!” Giọng nói kiệt ngạo bất tuân vang lên quanh quần trong sơn cốc, nhưng khi lọt vào tai lại khiến người nghe có cảm giác rất bén nhọn.

Thượng Quan Cẩn Duệ nghe thấy thế cũng không giận, trên môi hiện lên một nụ cười, chậm rãi nói: “Cũng không phải là ta rộng lượng, chỉ là, Cầm Cầm thấy thế nào là tốt, vậy thì để nàng làm như thế thôi.” Trách

nhiệm của hắn là bảo hộ nàng cả đời, chứ không phải là ngăn trở nàng có được hạnh phúc.

Lãnh Tử Hàn nghe giọng nói không nóng không lạnh của đối phương, lập tức có cảm giác bản thân đang đâm vào bịch bông, nụ cười tà phóng túng hiện lên trên khóe môi: “Thượng Quan huynh, có nhã hứng đi uống một chén không?” Lúc tâm trạng bu òn bực thế này, tự nhiên là muốn mượn rượu giải sầu!

“Uống rượu hại thân.” Hắn không nói thẳng là không đi mà coi như từ chối khéo. Không làm mất mặt người khác, lại đúng thời đạt được mục đích của bản thân, đây cũng chính là tác phong từ trước đến nay của Thượng Quan Cận Duệ.

Lời này khiến cho Lãnh Tử Hàn ngơ ngàng, nhìn chăm chăm gương mặt nhã nhặn đang mang theo nụ cười lễ độ của đối phương rồi nói: “Thượng Quan huynh, tha thứ cho ta vô lễ, hỏi người một câu, người đang thật sự rộng rãi hay là đang cố ra vẻ rộng rãi?”

“Tử Hàn hiền đệ, sợ rằng đệ đã không hiểu rõ ý của ngu huynh. Chuyện này, cũng không phải ngu huynh rộng rãi hay không, mà là Cầm Cầm vui vẻ hay không. Nếu Cầm Cầm cảm thấy vui, ngu huynh có gì mà không bỏ xuống được đây?” Gương mặt ôn nhã mang theo nụ cười của Thượng Quan Cận Duệ giống như một làn gió xuân ấm áp, thổi vào mặt người ta, làm cho người ta cảm thấy rất thư thái.

Lãnh Tử Hàn nhìn hắn thật lâu, bỗng nhiên như hiểu rõ ràng được điếu gì, cười một tiếng: “Thượng Quan huynh đúng là một người lý trí!” Thượng Quan Cận Duệ như thế, cũng không phải là vì tình yêu không có bao nhiêu, mà là đối mặt với chuyện của bản thân rất lý trí. Người như thế, dù ở trong tình huống nào thì đầu óc của hắn cũng luôn tỉnh táo, có sự kiên trì và truy cầu, chắc chắn sẽ không vì nguyên nhân gì mà tự tra tấn tinh thần bản thân. Người như thế này, làm bất cứ chuyện gì, đều sẽ có sự cân nhắc hơn nhiều so với người khác, cũng chín chắn hơn rất nhiều, thậm chí dường như đã qua cả cái tuổi mà có thể muốn sống muốn chết vì tình yêu rồi.

Thượng Quan Cẩn Duệ cười khẽ, xếp quạt thủy mặc trong tay lại, đôi mắt như bạch ngọc nhìn về dãy núi cách đó không xa nói: “Núi Thái Sơn cao, há chẳng phải như tâm cảnh của bậc trí giả? Mọi chuyện quá cố chấp, chỉ hại người hại mình mà thôi, tội gì phải như thế? Chi bằng phóng tầm mắt nhìn mây trời, cười nghênh đón thế sự xoay vần. Vạn vật có thông suốt khoáng đạt, mới có thể được vui vẻ nửa đời tiếp theo!”

Lãnh Tử Hàn thấy hắn mỉm cười, lại nghe những lời này, nhìn hắn lại nghĩ đến bản thân, ngược lại cảm thấy bản thân thật hẹp hòi!

“Cho nên ngu huynh vẫn sẽ làm việc mà bản thân nên làm, bảo vệ người mà mình nên bảo vệ. Sẽ không khốn đốn vì bất cứ chuyện gì, tự vẽ ra một giới hạn cho mình, thì ngoài việc khiến cho tâm tính của mình thêm loạn ra, hoàn toàn không có chút tác dụng nào khác cả. Nếu đã là như vậy, thì cần gì phải ra sức mà tự ngược đãi bản thân mình cơ chứ?” Thượng Quan Cẩn Duệ nói, nụ cười trên mặt càng sâu hơn.

Lãnh Tử Hàn nghe xong, bỗng nhiên bật cười một tiếng: “Vậy, nếu như thế, thì sao Thượng Quan huynh lại tới đây? Nếu sợ gặp phải Hoàng Phủ Hoài Hàn để xảy ra sự cố thì hẳn là nên sớm đi tới phủ Tề Quốc Công mà chúc mừng mới đúng chứ, chẳng lẽ còn không phải là do không nỡ, không bỏ xuống được, mà lại không muốn lộ diện sao?”

“Đại hôn của Cẩm Cẩm, sao ta có thể không tới chúc phúc? Đương nhiên là ta phải tới chúc mừng rồi. Chỉ có đi ầu, nếu ta xuất hiện trước mặt nàng, ắt hẳn nàng sẽ thấy áy náy.” Cho nên không bằng không xuất hiện, nhìn từ xa một chút là được rồi.

Lần này, một giáo chủ ma giáo vốn xưa nay cuồng ngạo, hành động không theo lẽ thường như Lãnh Tử Hàn lập tức có cảm giác bản thân như nuốt phải một con ruồi. Hai người bọn họ đều đứng ở đây không xuất hiện, nhưng người ta thì là do sợ Tiêu Cẩm day dứt trong lòng, còn hắn thì là do sợ một lần nữa phải trông thấy hai người đại hôn thì bản thân không chịu nổi! So sánh ra, hắn đột nhiên cảm thấy một kẻ dọc ngang giang hồ, tùy ý tung hoành thiên hạ như hắn, xem ra lại là người không phóng

khoáng, giống như một vị phu nhân không thú vị ở hậu viện ghen tuông vậy.

Càng nghĩ thì khuôn mặt như ma vương địa ngục khiến người ta trăn luân kia càng cảm thấy xấu hổ đến lạ kỳ! Lãnh Tử Hàn hẳn là người cần lên được mà lại không bỏ xuống được sao? Cho tới bây giờ đều chỉ là hẳn có muốn bỏ xuống hay không chứ không phải là có thể bỏ xuống hay không, giờ lại còn hậm hực đến mức muốn lôi kéo người ta đi uống rượu giải sầu nữa. Lúc ở Đông Lăng thường xuyên cùng với Hoàng Phủ Dạ làm chuyện này rồi, sao giờ đến Nam Nhạc vẫn không cách nào chạy thoát chứ?

“Nghe Thượng Quan huynh nói, đệ cảm thấy hiểu ra rất nhiều!” Người đàn ông này chỉ lớn hơn hẳn mấy tháng nhưng xem ra lại chín chắn hơn rất nhiều! Thậm chí khi ở trước mặt hắn, bản thân chỉ như một tên nhóc con hỉ mũi chưa sạch vậy! Nghĩ thế nên trong lòng Lãnh Tử Hàn rất không vui, hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Không biết Thượng Quan huynh có thể nể mặt đánh với bản tôn một ván cờ hay không?”

Hắn không nguyện ý cùng uống rượu giải sầu, giờ rủ đánh cờ thì chắc không thể từ chối được?

“Vui lòng phụng bồi!” Thượng Quan Căn Duệ mỉm cười, chỉ quạt giấy thủy mặc về phía trước nói: “Mời!”

“Mời!”

...

Dưới sự háo hức vây xem của dân chúng, cùng với tình cảnh Nam Cung Cẩm suýt nữa ngủ gật vì chẳng có gì thú vị, cuối cùng long liễn uy nghiêm long trọng kia cũng về tới cổng hoàng cung, đám thị vệ ở cổng nhìn thấy đoàn người từ xa đã quỳ xuống, hô to: “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế, Hoàng hậu nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!”

Tới giờ phút này Nam Cung Cẩm mới cảm nhận được rõ ràng rằng bản thân đã đi lên tới vị trí mẫu nghi thiên hạ. Cho tới giờ phút này, loại cảm

giác bao dung tứ phía, thâm tóm cả trời cao và cảm giác làm vợ người ta mới tự nhiên sinh ra trong lòng nàng!

Mấy vị Hoàng đế từ trong long liễn bước xuống, sau khi Nam Cung Cẩm cảm thụ xong tự nhiên cũng bước xuống theo, khí chất duyên dáng sang trọng bộc phát ra, khiến cho cả người nàng như một điểm sáng, chói lóa mắt, khiến cho người ta không dám nhìn gần!

“Các vị, mời!” Là vua của một nước, đương nhiên Bách Lý Kinh Hồng phải tỏ vẻ quan tâm tới những vị khách không mời mà đến này.

“Nam Nhạc Hoàng khách sáo quá, mời!” mấy người khách sáo với nhau, cũng nhe răng trợn mắt với nhau một lúc. Giọng điệu ôn hòa, lời nói là hiên lành, biểu hiện là bình thường, nhưng khẩu hình nói chuyện và thần sắc nơi đáy mắt là dữ tợn.

“Mời!”

Mấy vị Hoàng đế mặc long bào của quốc gia mình, cùng đi vào hoàng cung. Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cẩm là chủ nhà nên đã đi thay một bộ trang phục chính quy của Hoàng đế và Hoàng hậu, rồi mới có thể ra ngoài tiếp đón, quần áo hiện giờ mặc dù là chính thống nhưng cũng không thích hợp cho trường hợp này.

Hoàng Phủ Hoài Hàn, Mộ Dung Thiên Thu và Quân Hạo Thiên đều cùng nhau đi theo thái giám dẫn đường vào đại điện bên trong

Sau cả chương trình dài dằng dặc đi qua đi lại này, sắc trời đã dần tối, toàn bộ hoàng cung, chỉ còn có trong thềm cung đang tổ chức yến hội là vẫn còn rất náo nhiệt thôi. Tiếng sáo trúc êm tai, ánh nến lung linh, mọi người nâng ly cạn chén, chờ chủ nhân yến hội tới.

Cuối cùng, Tiểu Miêu Tử hô to một tiếng: “Hoàng thượng giá lâm, Hoàng hậu giá lâm!”

Đám đại thần đều đứng dậy, quỳ xuống, tiếng hô vang dội: “Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế! Hoàng hậu nương nương thiên tuế,

thiên tuế, thiên thiên tuế!”

“Các khanh bình thân.” Giọng nói lạnh lùng trong trẻo từ trên long tọa vang lên, sau đó, hần ng ấ xuống vương vị của mình.

Còn Nam Cung Cầm cũng mang dáng vẻ đoan trang, nhã nhặn ng ấ xuống, lúc vừa chạm mông vào phượng tọa, nàng còn có chút cảm giác không quen! Nhưng cảm giác không quen đó nhanh chóng bị cảm giác hạnh phúc lấn át, bởi vì phượng tọa này làm bằng vàng, cảm giác ng ấ trên một đồng vàng thì không cần phải nói cũng biết hạnh phúc đến nhường nào rồi!

Mà ba vị đế vương kia ng ấ tại chỗ không nhúc nhích, sau khi đám quân thần ng ấ xuống thì bọn hắn đều mang tâm sự trong lòng, cùng nhau nâng chén chúc mừng: “Chúc mừng đại hôn của Nam Nhạc Hoàng!”

“Đa tạ!” Bách Lý Kinh Hằng cũng không nói nhiều, giờ chén rượu của mình lên, kính rượu bọn hắn từ xa.

Uống được một nửa thì Nam Cung Cầm bỗng nhiên nói: “Nghe nói đạo này quan hệ của Đông Lăng Hoàng và Tây Vỹ Hoàng cũng khá tốt nhỉ?” Rõ ràng là một câu rất bình thường, nhưng vì nàng kéo dài giọng chữ ‘nhỉ’ cuối cùng nên khiến cho cảm giác mà nó mang lại cũng hoàn toàn thay đổi hẳn!

Nghe vậy, Quân Hạo Thiên suýt nữa phun ngụm rượu trong miệng ra, ho khan mấy tiếng!

Mà hai người Hoàng Phủ Hoài Hàn và Mộ Dung Thiên Thu cũng bị sặc rượu một trận, ôm lấy ngực mà ho kịch liệt. Nàng nói cái giọng này là ý gì, vì sao nói ra nghe cứ như thể là giữa hai bọn họ có gian tình gì không thể cho người khác biết vậy?

Bốn phía cũng vang lên tiếng ho khan của đám đại thần Nam Nhạc, ngay cả Vân lão Vương gia và Tề Quốc Công cũng đều không biết nên nói gì! Bọn họ vốn cảm thấy Cầm Nhi cứ ngang nhiên nói thẳng chuyện hợp tác của hai nước kia ra ngay tại quốc yến như thế này thực sự không ổn,

nhưng nàng lại dùng giọng điệu như thế khiến người nghe không nghĩ tới chuyện hai nước này liên minh, mà lại biến thành có mối quan hệ không muốn người khác nhận ra! Một chiêu này, thật đúng là lợi hại!

Mộ Dung Thiên Thu cũng không phải là người dễ đối phó, hần cười lạnh một tiếng rồi nói: “Đông Lăng và Tây Võ giao hảo với nhau cũng là chuyện rất bình thường. Có đi đâu, Hoàng hậu nương nương của Nam Nhạc này, sao trăm càng nhìn càng thấy quen mắt vậy nhỉ? Cứ như là...”

Chỉ cần hần chọc ra thân phận Yến Kinh Hồng của nàng, toàn bộ Nam Nhạc đều sẽ không chấp nhận nàng. Thử hỏi ai sẽ tiếp nhận một người con gái ở nước khác làm Thừa tướng lâu như thế, lại còn lập được nhiều công lao to lớn, rồi lại quay về làm Hoàng hậu nước mình được chứ? Ít nhất hơn một nửa đại thần đều sẽ hoài nghi nàng có mưu đồ bất chính!

Nhưng hần chưa nói xong, Nam Cung Cẩm đã ngắt lời hần: “Tây Võ Hoàng, các cụ xưa vẫn có câu, vật có vật tương tự, người có người giống nhau, có người nhìn giống bản cung, cũng là rất bình thường thôi! Nhưng dù có giống đi chăng nữa, cũng đâu thể nói lên được đi đâu gì chứ? Có đi đâu, bản cung lại biết được, trên đời này có một loại sinh vật, gọi là hoa hoa công tử, khi bọn hần thấy có hứng thú, sẽ giả bộ có quen biết, tiến lên bắt chuyện, bản cung biết mình dung mạo như tiên giáng trần, vóc dáng lại làm chấn động lòng người, nhưng hiện nay bản cung đã là Hoàng hậu Nam Nhạc, cho nên xin Tây Võ Hoàng đừng giả vờ quen biết bản cung để bắt chuyện làm quen như thế!”

Một loạt những câu vừa vô sỉ lại vừa không biết xấu hổ này nhanh chóng vang lên từ miệng Nam Cung Cẩm, khiến cho Mộ Dung Thiên Thu vốn muốn uy hiếp nàng lại biến thành hèn mọn, ý đồ không tốt, thêm vào đó lại còn biến thành kẻ vô sỉ mơ tưởng đến sắc đẹp của nàng nữa!

Tất cả mọi người ở đây đều ghen hống trần trối, nhìn vị Hoàng hậu “tự tin” này dùng một loại giọng điệu không cách nào hình dung được, sau đó, lại dùng ánh mắt đầy khinh bỉ nhìn Mộ Dung Thiên Thu! Đây chính là Hoàng hậu của bọn họ đấy, tên này đường đường là Tây Võ Hoàng, thế mà

còn giả vờ quen biết để bắt chuyện làm quen, quả thật là người quá mức vô sỉ!

Khuôn mặt tuấn mỹ của Mộ Dung Thiên Thu như muốn nứt ra, lúc trước ở Tây Võ, dù cho bận rộn vẫn luôn luôn thích thú nhìn bé con này dùng miệng lưỡi sắc bén để xử lý gài bẫy người khác, lúc đó hẳn còn cảm thấy rất thú vị! Nhưng khi hẳn trở thành người bị xử lý như thế này thì tâm trạng lại hoàn toàn thay đổi. Sắc mặt hẳn bây giờ y như một ngọn đèn lưu ly ngũ sắc vậy, đổi tới đổi lui, các loại màu sắc đan xen lẫn nhau, vô cùng tươi đẹp.

Mà Hoàng Phủ Hoài Hàn bên cạnh thì vẫn luôn giữ im lặng, hẳn biết nếu hẳn mở miệng đối nghịch với cô gái này, thì sẽ không có kết quả gì tử tế! Lúc trước ở Đông Lăng, hẳn còn có thể ỷ vào thân phận bản thân khiến cho nàng không dám làm càn, nhưng hiện giờ người ta đã là mẫu nghi thiên hạ, dường như hẳn cũng không có gì có thể đè ép nàng cả. Cho nên hẳn giữ im lặng, không nói câu nào. Nhưng hiển nhiên là Mộ Dung Thiên Thu không được thông minh như hẳn nên bây giờ đã bị đả kích.

Toàn bộ yến hội đã hoàn toàn yên tĩnh lại, Mộ Dung Thiên Thu không nói câu gì, những người khác cũng không tiện nói gì, mà Quân Hạo Thiên vốn là người nhất gan, nếu như lão Thừa tướng không ra sức bảo vệ thì sao ngôi vị Hoàng đế tới lượt hẳn được, mà lúc hẳn còn là Thân vương, cả ngày chỉ lo lắng nếu như hẳn sợ ý một chút thì có thể bị người Hoàng huynh âm tình bất định kia chém hay không, cho nên dần dầ tạo nên tính cách nhất như chuột của hẳn, do đó bây giờ đương nhiên cũng không dám hé răng bất cứ lời nào.

Dưới tình cảnh tĩnh lặng này, bầu không khí trở nên có phần hơi gượng gạo, lúc này Nam Cung Cẩm mới tiếp tục nói: “Tây Võ Hoàng, bản cung biết mình quốc sắc thiên hương, cho nên ngài có một chút suy nghĩ không nên có cũng là bình thường, bản cung hoàn toàn có thể thông cảm cho ngài, do đó ngài cũng không nên quá xấu hổ. Các cụ thường nói biết sai thì sửa đổi, cũng là ý như vậy thôi, mà Nam Nhạc ta cũng là đại quốc mệnh mông, lòng dạ tất cả mọi người đều rộng rãi, cho nên chắc chắn sẽ không so đo với ngài!”

Lần này mặt Mộ Dung Thiên Thu hoàn toàn biến thành màu đen, bị cô nàng này dội nước bẩn vào người, nói hấn ham sắc đẹp, ngấp nghé ý đồ xấu với Hoàng hậu Nam Nhạc, chỉ sợ tội danh này đã quá rõ ràng rồi! Nàng có thể không cần thể diện mà vu oan cho hấn, nhưng Mộ Dung Thiên Thu hấn lại không gánh được oan ức thế này! Thế là, hấn phản bác lại: “Hoàng hậu Nam Nhạc nghĩ nhiều quá, chỉ là trẫm thấy dáng dấp ngài rất giống với Thừa tướng Yên Kinh Hồng của Tây Vỹ ta mất tích đã lâu, cho nên trẫm mới nói như thế!”

Câu này vừa nói ra, tất cả mọi người đều thoáng kinh ngạc một chút!

Giọng nói lạnh như băng của Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng tức thì vang lên: “Thiên Thu huynh đúng là đã nói ra vấn đề trẫm băn khoăn thật lâu, quả thật trẫm cũng cảm thấy rất giống!” Lần trước bọn hấn chặn giết ở Tây Vỹ không thành công, mà hấn kiên định với mong muốn trừ bỏ đi cô gái này, cho nên có cơ hội như bây giờ, hấn tất nhiên sẽ không bỏ qua!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 4: Các Vị Hoàng Đế Đến Không Mang Lễ Vật Sao?

Vẻ mặt của Vân lão Vương gia cũng không dễ nhìn cho lắm, lớn tiếng cười nói: “Hai vị Hoàng thượng đang nói gì thế? Yến Kinh Hông kia chẳng phải là nam giới sao? Chẳng lẽ Tây Vỹ Hoàng có thể để một cô gái làm Thừa tướng hơn một năm sao?”

Câu này nói ra, cũng đùng nghĩa với việc nếu Mộ Dung Thiên Thu mà thừa nhận Yến Kinh Hông là nữ, thì chính là nói cho thiên hạ biết hắn có mắt mà không có trông! Cho nên khi Mộ Dung Thiên Thu nghe thấy lời này cũng không phản bác Vân lão Vương gia, chỉ tiếp tục nói: “Một mình trăm nhận nhàn, cũng không nói làm gì, nhưng cả Đông Lăng Hoàng cũng nhận nhàn... Có lẽ cả triều văn võ bá quan Tây Vỹ ta khi nhìn thấy Hoàng hậu của quý quốc đều sẽ nhận nhàn!”

“Hơn nữa, trăm còn biết một chuyện rất không khéo, có vẻ như ngay lúc Thừa tướng Tây Vỹ mất tích thì Hoàng hậu Nam Nhạc lại hỡi triều!” Lời này là Hoàng Phủ Hoài Hàn nói ra.

Trong khi đó Nam Cung Cẩm vẫn giữ một nụ cười nhạt trên khóe môi, nhìn bọn hắn song tấu. Hóa ra hai tên khốn này chạy tới đây không phải để tham gia hôn lễ của bọn họ mà là muốn mượn chuyện này để kéo nàng xuống nước. Nghĩ thế, nụ cười của nàng càng lạnh lùng hơn, nhưng cũng không nói gì, lẳng lặng chờ cho bọn hắn nói xong. Mà Bách Lý Kinh Hông thì vẫn rất ung dung, ngẩng trên long ý, không nói một lời. Xưa nay hắn vốn không thích tranh cãi, ngược lại nàng rất thích, cho nên tình huống này hắn yên tâm giao cho nàng ứng đối. Dù sao đi nữa, hiện tại cũng đang ở Nam

Nhạc, tốt nhất là bọn hấn nên tranh luận cho thắng, nếu là tranh luận thất bại...

Dù sao Đông Lăng và Tây Võ cũng liên minh rồi, nên hiện giờ Bách Lý Kinh Hồng hấn cũng không sợ đắc tội ai, đến lúc tức không nhịn nổi, ném thẳng hai tên chướng mắt này ra khỏi Nam Nhạc là được. Đường đường hai vị Hoàng đế, bị người ta đuổi đi, cũng đủ để bọn hấn mất hết thể diện.

Thấy bọn họ không nói lời nào, ánh mắt đăm đăm nhìn Nam Nhạc nhìn vẻ mặt của Nam Cung Cẩm lại càng hoài nghi hơn, Mộ Dung Thiên Thu lại tiếp tục bổ sung: “Cho dù các vị cho là cả văn võ bá quan triều đình ta đều vu hãm, mục đích là để mưu hại Hoàng hậu quý quốc thì dân chúng Tây Võ ta cũng không thể nhận nhầm Thừa tướng bọn họ từng kính yêu được!”

“Tây Võ Hoàng và Đông Lăng Hoàng đã nói xong chưa?” Giọng điệu của Nam Cung Cẩm vô cùng ôn hòa, thái độ cũng cực kỳ ưu nhã.

Biểu hiện này của nàng khiến cho hai người bọn hấn đều có chút nhú mày, đã đến tình trạng này rồi, sao cô gái này không có chút bối rối nào, chẳng lẽ vẫn có cách phá giải sao? Mộ Dung Thiên Thu bưng chén rượu lên, giọng nói âm u tàn bạo chậm rãi vang lên: “Trẫm đã nói xong rồi!”

Mục đích của Hoàng Phủ Hoài Hàn là gì, hấn không biết, nhưng việc hấn muốn làm là vạch trần thân phận Yến Kinh Hồng của nàng trước mặt mọi người! Sau đó lấy lý do muốn dẫn Thừa tướng nước mình về để đưa cô gái này về.

“Nếu như hai vị đều đã nói xong, mà từng câu từng chữ có vẻ như đều là chất vấn thân phận của bản cung như vậy, thì tiếp theo đây, hấn cũng nên để bản cung nói vài lời nhỉ. Bản cung muốn hỏi trước Tây Võ Hoàng một câu! Cái tên Yến Kinh Hồng này cả thiên hạ đều biết. Y đã vì Tây Võ lập được không ít công lao to lớn, thế nhưng vì sao Tây Võ Hoàng lại hạ lệnh đuổi bắt y?” Giọng điệu của Nam Cung Cẩm vô cùng ôn hòa.

Đây không phải là một vấn đề, mà là một cái bẫy!

Khấp thiên hạ đều biết Mộ Dung Thiên Thu đang đuổi bắt Thừa tướng trước đây của hắn, mà lại không biết vì sao, chỉ cần hôm nay Mộ Dung Thiên Thu thừa nhận ở đây, nói ra Thừa tướng phạm vào tội gì mà phải đuổi bắt thì Nam Cung Cẩm hoàn toàn có thể đường hoàng thừa nhận bản thân chính là Yến Kinh Hồng! Bởi vì Mộ Dung Thiên Thu không quan tâm tới công lao trong suốt một thời gian dài như thế mà vẫn đuổi bắt thì tuyệt đối là phạm vào tội mưu phản không thể tha thứ!

Còn nếu nàng nói chính mình là Yến Kinh Hồng, mục đích ở Tây Vĩ là để mở ra một con đường tiên phong cho Nam Nhạc tiến đánh Tây Vĩ. Còn các công lao kia là để xây dựng tín nhiệm với Mộ Dung Thiên Thu, nhưng cuối cùng kế hoạch thất bại, bại lui trở về, thì chuyện này cũng hoàn toàn có thể nói thông được!

Nàng có thể nghĩ tới những chuyện như thế thì một số người sáng suốt ở đây cũng có thể nghĩ được! Không ít ánh mắt đầy vẻ thù địch và hoài nghi của các vị đại thần ngồi đây nhìn Nam Cung Cẩm, cũng bất giác phai nhạt đi một chút!

Mộ Dung Thiên Thu cũng thực sự bị câu hỏi này của đối phương gây khó dễ! Quả thật, nếu hắn nói đối phương đào tẩu vì mưu phản, cũng chính là nói rõ Yến Kinh Hồng không phải là người trung thành với hắn, nếu hắn châm ngòi ly gián thì tự nhiên cũng mất công vô ích!

Nhưng, một suy nghĩ lóe lên trong đầu hắn, tất cả những tin đồn giữa hắn và Yến Kinh Hồng cả thiên hạ đều biết, nên cũng không sợ loạn thêm một chút! Vì vậy, hắn cười mập mờ nói: “Chẳng qua là Yến Khanh của trăm đũa nghịch một chút với trăm, cho nên chạy trốn đi, trăm liền hạ lệnh đuổi bắt khắp thiên hạ thôi!”

Lời này tuy là có mười phần tổn thương đến thiên phong mỹ tục, nhưng đám đại thần nghe thấy đều cảm thấy có thể tin tưởng được! Những chuyện của Yến Kinh Hồng và Mộ Dung Thiên Thu cả thiên hạ có ai không biết? Thế nên, họ lại nhìn Nam Cung Cẩm bằng ánh mắt càng lạnh lùng hơn! Nếu nàng thật sự là Yến Kinh Hồng, như vậy, bọn hắn hoài nghi không chỉ là mưu đồ của nàng mà còn hoài nghi cả trình tiết của nàng nữa!

Nam Cung Cẩm tiếp tục cười một tiếng: “Hóa ra là như thế sao! Thế nhưng sao chuyện bản cung nghe được lại là, Yên Kinh H ồng bí mật mưu đồ tạo phản ở trong rừng ngoại ô thành Tây kinh thành, bị Tây Võ Hoàng bắt quả tang nhỉ? Đ ồng phạm chính là Hoàng hậu Tây Võ, không thì sao mà cả Phụng gia đều bị chém đầu, chẳng lẽ tin tức của bản cung sai sao?”

Một năm này, không phải nàg ở trong triều đình Tây Võ vô ích, cũng học được không ít thứ. Cái danh hiệu chính trị gia khó đối phó nhất thiên hạ, cũng không phải là tự dựng mà chiếm được!

Lời này, tự nhiên cũng khiến cho th ần sắc Mộ Dung Thiên Thu xuất hiện vẻ cứng ngắc, mặc dù chỉ trong nháy mắt, nhưng cũng không trốn thoát được con mắt của những đại th ần đang có mặt ở đây!

Có thể tham gia yến hội này cũng phải từ tam phẩm trở lên, từng người đều là những kẻ tinh tường, lập tức đều biết chuyện này không thể nhìn bề ngoài mà phán xét, chắc chắn là có rất nhiều chuyện bên trong bọn h ắn không biết! Nếu thật sự Hoàng hậu không còn trong trắng, thì thái độ thản nhiên của Hoàng thượng kia là như thế nào? Sự quan tâm của Hoàng thượng đối với Hoàng hậu là từ khi còn là Hoàng tử, chuyện này cả Nam Nhạc đều biết, một người đàn ông bình thường, sao có thể dễ dàng tha thứ cho người con gái h ắn yêu lại có dính dáng đến người khác? Thậm chí còn để nhân vật đó đường hoàng xuất hiện tại hoàng cung của mình chứ?

Tổng hợp lại những suy nghĩ này, bọn họ chợt cảm thấy không thể tin tưởng được Mộ Dung Thiên Thu và Hoàng Phủ Hoài Hàn! Mà hai người này vừa đến đã đã như mấy bà mấy mẹ đàn bà chanh chua nhiều chuyện, ra sức châm ngòi ly gián, đây mới thật sự là dụng ý của bọn h ắn! Nam Nhạc bọn họ tuyệt đối không thể rơi vào bẫy của nước đôi địch được.

Mộ Dung Thiên Thu thoáng sửng sốt một chút, sau đó lại cười cười, ra vẻ thoải mái nói: “Hoàng hậu Nam Nhạc cũng đã nói, trẫm bắt được tên tội phạm này Yên Kinh H ồng tại chỗ! Thử hỏi nếu y mưu phản thật, sao trẫm lại thả đi ngay trong khi còn không tha thứ cho cả Hoàng hậu của mình, rồi lại giống trống khua chiêng đuổi bắt y khắp thiên hạ chứ? Lời này quả thật rất mâu thuẫn, làm sao có thể là chân tướng của sự việc được!”

Lời này, ngoại trừ để phản bác lại nàng, càng nhiều hơn là để bày tỏ tình cảm đối với Nam Cung Cẩm! Mộ Dung Thiên Thu hẳn cả đời này, cho tới bây giờ đều không biết tha thứ là cái gì, xưa nay đều là sát phạt quyết đoán! Duy chỉ có đối với nàng, là hẳn nhiều lần dung túng, nhiều lần tha thứ. Hắn cũng nhân đây mà châm chọc Nam Cung Cẩm một chút, lúc trước biết nàng mưu đồ làm loạn, trăm vẫn thả nàng đi, nhưng nàng xem, nàng đã lấy gì để báo ân trăm? Vừa được thả là bỏ đi luôn, thậm chí trăm đuổi theo ngàn dặm, đuổi tới vách núi đó, nói thả nàng đi rồi, nàng cũng không chịu đón nhận ân tình của trăm, mà lựa chọn nhảy xuống!

Nam Cung Cẩm không chút nào động lòng vì hắn, trong mắt cũng không tìm thấy chút hoài niệm hoặc là tình cảm trước đây nào, chỉ lạnh lùng nói: “Nếu như thế, quả thật là bản cung tin nhầm vào tin đồn rồi. Nhưng mà nói đến chuyện này, Tây Võ Hoàng cũng nên cảm thấy may mắn là bản cung và Thừa tướng quý quốc chỉ nhìn giống nhau chứ không phải cùng một người, nếu không... Chúc Thừa tướng này, ít nhiều cũng biết một số chuyện cơ mật và quan trọng, kể cả bản cung không nói, mọi người cũng đều có thể hiểu rõ, Tây Võ ắt sẽ gặp nguy hiểm!”

Lời này của nàng chính là đang uy hiếp!

Trong đôi mắt phượng của nàng đầy vẻ lạnh lùng, nhìn về phía Mộ Dung Thiên Thu không chút chứa chút tình cảm nào! Thực ra trong lòng của nàng cũng có mâu thuẫn, đấu tranh, cũng nhớ đến sự bao dung của đối phương dành cho bản thân. Nhưng hiện nay, nàng đã là vợ của Bách Lý Kinh Hồng, nàng không còn đường lui nữa! Hơn nữa, lúc nhảy xuống vực nàng cũng đã nói, hy vọng khi gặp lại, hai người bọn họ sẽ không nương tay với đối phương! Lời này là chính miệng nàng nói ra, dù là có tự trách đi nữa, cũng chính nàng phải thực hiện việc này!

Vì vậy dám đại thần càng trở nên không tin tưởng Mộ Dung Thiên Thu và Hoàng Phủ Hoài Hàn!

Cuối cùng, sau khi Nam Cung Cẩm nói tiếp đã loại bỏ hoàn toàn sự nghi ngờ trong lòng bọn họ: “Ôi chao, bản cung cũng thật sợ quá! Tây Võ Hoàng và Đông Lăng Hoàng đều nói bản cung giống với Yến Kinh Hồng

kia, chẳng lẽ có ý nói bản cung chính là Yến Kinh H ồng kia sao? Vậy thì bản cung không khỏi muốn hỏi một câu, nếu như bản cung chính là nội gián mà Tây Võ cố tình phái tới đây, vậy tại sao Tây Võ Hoàng muốn vạch mặt bản cung trước mặt mọi người? Như thế không phải tự chuốc phiền phức vào người sao?”

Câu này vừa nói xong, chúng đại thần đều tán đ ồng sâu sắc! Vân lão Vương gia và T ềQuốc Công cười tươi gật gù, lời nói của nàng thật sự rất hợp lý, nắm bắt được biến chuyển tâm lý trong lòng mọi người vô cùng tốt! Đầu tiên là nói ra Yến Kinh H ồng từng bởi vì mưu phản mà bị bắt, lấy chuyện này làm điểm mấu chốt cho câu chuyện, để tất cả mọi người bắt đầu không còn tin tưởng Mộ Dung Thiên Thu, sau đó nói ra nếu bản thân thật sự là Yến Kinh H ồng, mà bây giờ là Hoàng hậu Nam Nhạc, đối với bọn hắn có bao nhiêu chỗ tốt! Bởi vì nàng có thể nắm trong tay không ít bí mật của Tây Võ!

Mà câu nói sau cùng, chính xác là nàng muốn hỏi mọi người ở đây, nếu nàng quả thật là do Tây Võ phái tới, đối phương lại chạy tới đây vạch trần nàng, đây không phải là tự hủy đi Trường Thành sao? Thế nên chuyện này đều rõ ràng, đơn giản là đối phương châm ngòi ly gián, mục đích ly gián là hướng về vị tân Hoàng hậu Nam Nhạc của bọn họ, xa hơn một chút là muốn ly gián để đám đại thần dâng tấu đòi phế hậu, rồi Hoàng thượng không đ ồng ý, dẫn tới quân thần bất hòa!

Do đó mọi người đều nhìn Mộ Dung Thiên Thu và Hoàng Phủ Hoài Hàn với ánh mắt không thân thiện, hai tên này mà là Hoàng đế à! Làm việc hèn hạ, hạ lưu bẩn thỉu như thế sao! Suýt nữa là bọn họ sập bẫy châm ngòi ly gián của đối phương rồi, nếu không phải do thân phận hạn chế, bọn họ thật sự muốn đứng lên, hất mâm thức ăn trước mặt vào mặt hai tên kia rồi!

“Hoàng hậu Nam Nhạc, không chỉ có tâm tư nhạy bén, ăn nói khéo léo mà lại còn lạnh lùng vô tình nữa. Thật khiến cho trẫm mở mang t ầm mắt!” Hắn vốn cho là đối phương có một chút tình cảm quân thần với hắn, dù sao thì trước đó hắn cũng đã nhiều lần buông tha cho nàng, nàng cũng lộ ra sự cảm động một cách rõ ràng và chân thực! Nhưng hôm nay, hắn phát hiện ra là hắn đã quá lạc quan rồi!

Lời này của hắn thành công làm dấy lên một chút xấu hổ trong lòng nàng, đôi mi thanh tú cau lại, cúi đầu xuống một chút, cảm thấy không thể nào phản bác lại được. Cho dù nàng thích hay không thích hai người kia thì cũng đều phải thừa nhận rằng, mặc dù Hoàng Phủ Hoài Hàn muốn giết nàng nhưng hai lần có ân đỡ kiếm cho nàng, còn Mộ Dung Thiên Thu cũng nhiều lần tha thứ cho nàng, nàng nhớ kỹ thù hận, nhưng ân tình nàng cũng không quên!

Lúc này, Bách Lý Kinh Hồng im lặng từ đầu đến giờ bỗng nhiên nói: “Hoàng hậu của trăm, tâm tư nhạy bén, ăn nói khéo léo, thu xếp mọi chuyện ổn thỏa. Nếu không thế thì sao có thể làm mẫu nghi thiên hạ? Dùng cái gì để làm Hoàng hậu của một nước chứ? Về phần lạnh lùng vô tình mà Tây Vĩ hoàng vừa nói đó, trăm không khỏi muốn hỏi một chút, vì sao phải nàng phải có tình cảm với Tây Vĩ Hoàng chứ?”

Hắn vừa nói ra câu này, khiến Nam Cung Cẩm ngẩng vọt đầu lên, có chút không biết nói gì nhìn Bách Lý Kinh Hồng, tên này thật sự là một ví dụ điển hình của người không nói lời nào thì thôi, vừa nói ra là tức chết người khác! Mộ Dung Thiên Thu thì có cảm giác nuốt phải con ruồi, câu nói này của Bách Lý Kinh Hồng làm cho hắn như thể là một người không cần thể diện, như thể hắn đường đường là Tây Vĩ Hoàng, còn muốn mặt dày đi xin Hoàng hậu của người ta có tình có ý với hắn vậy! Nhưng hiện tại hắn cũng không tiện nói tiếp cái gì, bởi vì có nói tiếp thì ngoại trừ tiếp tục mặt mặt ra cũng không có kết quả nào khác.

Hoàng Phủ Hoài Hàn biết là đã thua nên cũng không có ý định nói tiếp, nhưng hắn chưa từng nghĩ là Mộ Dung Thiên Thu lại chĩa họng súng vào Bách Lý Kinh Hồng để tự bị đả kích như thế! Do đó hắn ngay cả ánh mắt đồng tình chia sẻ cũng không thêm cho Mộ Dung Thiên Thu, chỉ tự cúi thấp đầu xuống, tự rót tự uống.

Lúc này, nhân mã hai bên mới đình chiến! Tiểu Miêu Tử đứng bên cạnh nhìn Bách Lý Kinh Hồng đẩy sừng bái, Hoàng thượng của bọn họ thật quá lợi hại, trước kia chỉ biết Hoàng thượng có đại tài, nhưng lại không biết khả năng độc mồm độc miệng của Hoàng thượng cũng lợi hại như thế, quả nhiên không hổ là người mà Tiểu Miêu Tử gã sừng bái nhất!

Càng nghĩ càng nhìn Bách Lý Kinh Hằng đầy thâm tình, khiến cho Nam Cung Cẩm ở bên cạnh cũng phải buồn nôn! Tên thái giám này, già không sao đấy chứ?

Đình chiến rồi, Nam Cung Cẩm liên nghĩ tới mục đích của nàng, nhìn ba người này cười nói: “Thôi, chuyện không vui đã qua, lại nói ngày trước bản cung cùng hai vị bệ hạ còn có chút quan hệ cá nhân, thế nhưng hôm nay là đại hôn của bản cung, vậy mà hai vị Hoàng thượng không mang lễ vật sao?” Mục đích của nàng tất nhiên không chỉ là lễ vật!

Nàng vừa nói câu này, hai tên Hoàng đế còn chưa nói gì thì Tiểu Lâm Tử sau lưng Hoàng Phủ Hoài Hàn đã bước tới nói: “Hoàng hậu Nam Nhạc, ngài nói vậy là có ý gì? Lễ vật của Hoàng thượng chẳng phải đã sớm đưa lên cùng với quốc thư rồi sao?”

“Đúng vậy, nhưng đây là lễ vật chúc mừng của Đông Lăng đưa tới Nam Nhạc, nhưng còn quà của Hoàng đế quý quốc dành cho người bạn là bản cung đây thì đâu?” Nam Cung Cẩm ngược lại không hề để ý nhiều, đằng hoàng nói nàng và Hoàng Phủ Hoài Hàn là bằng hữu, cũng mặc kệ người ta có nguyện ý thừa nhận hay không.

Hoàng Phủ Hoài Hàn và Mộ Dung Thiên Thu đã quá hiểu tính cách này của nàng cho nên đã sớm tính được một màn này, vì để tránh mất mặt nên đã sớm chuẩn bị! Cho nên bọn hắn cũng chẳng buồn nhìn nàng mà lập tức phát tay, để hạ nhân mang một hộp lễ vật lên.

Hoàng Phủ Hoài Hàn giễu cợt nói: “Nghe nói Hoàng hậu quý quốc thích nhất là vàng bạc, kỳ trân dị bảo. Cho nên để người có thể thích phần lễ vật này, trẫm liền chọn lựa vài kiện kỳ trân đáng giá ngàn vàng, xin Hoàng hậu quý quốc vui vẻ nhận lấy!”

Lời này có ý nói nàng tham tiền! Mặt đám đại thần Nam Nhạc đã đỏ tới mang tai, Hoàng hậu nước mình, lại bị Hoàng đế nước khác châm chọc là tham tiền trước mặt mọi người như thế, thật sự là chuyện mất hết cả thể diện!

Nhưng có vẻ như Nam Cung Cẩm không cho là nhục nhã, ngược lại còn cho là vinh quang, cười rất vui vẻ: “Vậy đa tạ Đông Lăng Hoàng, bản cung quả thật vô cùng thích vàng bạc, bởi vì nước giàu, mới có thể làm cho dân mạnh! Vì phúc lợi của bách tính Nam Nhạc ta, bản cung làm Hoàng hậu, tự nguyện nhận lấy tiếng xấu tham tiền này, để tác thành cho tương lai huy hoàng của Nam Nhạc, bản cung hi sinh một chút thanh danh, để cho Nam Nhạc ta thiên thu vạn đại, hi sinh như thế, bản cung cũng vô cùng tình nguyện!”

Trong thiên hạ này có thể đem chuyện tham tiền luận ra đại nhân đại nghĩa như thế, ngoại trừ Nam Cung Cẩm ra, tuyệt đối không có người thứ hai! Đáng vẻ “ta hoàn toàn là vì quốc gia” của nàng khiến cho không ít chí sĩ yêu nước không quá quen thuộc, hiểu biết vị Hoàng hậu này chợt sinh ra niềm kính trọng và khao khát vô hạn!

Hoàng Phủ Hoài Hàn muốn bêu xấu hình tượng của nàng nhưng ngược lại lại góp phần gây dựng cho hình ảnh vì nước quên thân, vì dân phục vụ của nàng, khiến cho hắn có cảm giác tức tối như muốn nổ tung cả phổi!

Mới vừa rồi Hoàng Phủ Hoài Hàn ngẩng nhìn Mộ Dung Thiên Thu bị đá kích giáo huấn mà không nói gì.

Đến giờ chính là Mộ Dung Thiên Thu ngẩng nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn bị đá kích giáo huấn và cũng ngẩng yên không nói gì.

Hắn chỉ để cho hạ nhân dâng lễ vật lên, không nói một câu nào, ngẩng đầu hoàng tại chỗ!

Lễ vật của hai vị Hoàng đế đều đã đưa lên, quốc quân đương nhiệm của Bắc Minh liền lúng túng! Sao hắn biết được đã đưa nhiều lễ vật như thế rồi mà bây giờ lại phải đưa nữa? Đông Lăng Hoàng và Tây Vỹ Hoàng là có quan hệ cá nhân, nhưng hắn không có mà! Thế nhưng người ta đều đã đưa lên, một mình hắn mà không đưa, chẳng phải sẽ rất xấu hổ sao?

Ngay khi hắn đang xấu hổ, ánh mắt của mọi người đều rơi lên người hắn, như thế nếu bây giờ hắn không đưa lễ vật lên sẽ là một tội ác tày trời

vậy! Ngay cả lão Thừa tướng của Bắc Minh cũng cảm thấy vô cùng mất mặt, mặt cũng đã đỏ tới tận mang tai!

Quân Hạo Thiên ho khan một tiếng, hết sức khó xử nói: “Trẫm tới vội vàng, không có...”

“A, miếng ngọc bên hông Bắc Minh Hoàng kia là ngọc lưu ly trăm năm khó gặp hay sao?” Ngọc lưu ly là một loại sản phẩm đặc thù thời cổ đại, trong lịch sử Trung Quốc chưa từng xuất hiện, nhưng ở đại lục này lại là trân phẩm khó có được!

Quân Hạo Thiên nghe thấy lời này lập tức cảm thấy một tia sáng lóe lên phía cuối đường hầm. Hấn vội vàng nói: “Đúng vậy, miếng ngọc này, trẫm đeo bên người từ nhỏ, hôm nay vội vàng tới đây, quên không mang lễ vật, không bằng dùng luôn miếng mỹ ngọc này làm lễ vật tặng đi!

Đeo từ nhỏ? Đi đâu Nam Cung Cẩm muốn chính là đồ vật hấn dùng từ nhỏ! Nàng ra vẻ từ chối nói: “Ngọc lưu ly này là đồ vật quý giá cỡ nào, lại còn là đồ vật Bắc Minh Hoàng dùng từ nhỏ, bản cung sao có thể đoạt đi niềm yêu thích của người khác chứ?”

Hoàng Phủ Hoài Hàn và Mộ Dung Thiên Thu cùng co rúm khóe miệng, nhìn bộ dạng của nàng rõ ràng là rất muốn, lại giả vờ không muốn, bỗng nhiên bọn hấn có cảm giác không đành lòng nhìn thẳng! Bọn hấn đứng thời quay đầu đi, không nhìn nàng nữa.

Bắc Minh Hoàng thấy biểu hiện kỳ quái của nàng, cũng cảm thấy có chút dở khóc dở cười, hấn nói: “Nam Nhạc Hoàng hậu không cần khách khí với trẫm, Thừa tướng, thay mặt trẫm đưa qua đi!”

“Ôi chao!!! Bắc Minh Hoàng thật là khách khí quá, khách khí quá! Đi đâu này khiến cho bản cung ngại quá đi mất!” Vừa nói vừa nhét thật nhanh vật kia vào trong ngực áo! Ngọc lưu ly, đáng giá ngàn vàng là một chuyện, quan trọng hơn, thứ này là vật tùy thân của Bắc Minh Hoàng từ nhỏ đã dùng, nhất định có không ít người nhận ra, tương lai nếu như Quân Kinh Lan muốn trở về đoạt lại vương vị, thứ này sẽ có tác dụng gì thì phải xem

cách dùng như thế nào mới được. Nàng làm mẹ nuôi, đương nhiên muốn tính toán một số chuyện sớm một chút vì con nuôi của mình!

Mục đích này đã đạt được, còn mục đích chằm ngoi ly gián thì chưa đạt được! Nghĩ thế, nàng lại cười nói: “Bản cung còn nhớ năm đó Đông Lăng Hoàng từng nói với bản cung là, một ngày nào đó thiết kỵ của Đông Lăng muốn san bằng thiên hạ, hiện giờ Nam Nhạc có bản cung, chỉ sợ nguyện vọng của Đông Lăng Hoàng khó mà thực hiện được!”

Nàng vừa nói câu này ra, ánh mắt tất cả mọi người đều quét về phía Hoàng Phủ Hoài Hàn!

Khuôn mặt anh tuấn không chút tí vết của Hoàng Phủ Hoài Hàn cứng ngắc lại trong nháy mắt! Không dám tin ngẩng đầu nhìn Nam Cung Cẩm, đúng là hắn đã từng nói qua lời như thế, nhưng là hắn nói thiết kỵ Đông Lăng san bằng Nam Nhạc, lúc nào nói san bằng thiên hạ? Kể cả hắn muốn san bằng thiên hạ, nhưng mà hắn chưa nói ra như thế được không? Nhưng hiện giờ hắn có thể nói gì, chẳng lẽ sửa lời của nàng rằng hắn không nói san bằng thiên hạ mà là san bằng Nam Nhạc à? Nhưng mà hắn đang ở Nam Nhạc mà, tự dưng nói ra lời như thế không phải là hắn không muốn sống để rời khỏi Nam Nhạc nữa sao?

Mà ánh mắt Mộ Dung Thiên Thu nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng mang theo một chút nghi ngờ ngẫm, tuy nói lúc loạn thế, không ai không muốn thống nhất thiên hạ, nhưng Hoàng Phủ Hoài Hàn này nào tàn sao? Công khai nói chuyện này với người khác, cũng không sợ Đông Lăng trở thành mục tiêu công kích à?

Còn Nam Cung Cẩm thì như sợ tình cảnh của Hoàng Phủ Hoài Hàn chưa đủ gian nan, lại tiếp tục nói: “Nhưng mà Đông Lăng Hoàng yên tâm, mặc dù Nam Nhạc ta đề phòng binh mã Đông Lăng nhưng mà những chuyện chúng ta đã đáp ứng, Nam Nhạc ta tuyệt đối sẽ không đổi ý!”

Hoàng Phủ Hoài Hàn nghe lời này xong, trực tiếp ngẩn ngơ luôn! Bọn họ đáp ứng mình chuyện gì? Sao hắn lại không biết? Thế nên, khuôn mặt bình tĩnh của vị Hoàng đế nào đó đang khổ sở suy nghĩ trong lòng! Suy

nghĩ thật lâu cũng không có đáp án nào! Nhưng chợt ngẩng đầu, liền trông thấy ánh mắt tàn bạo của Mộ Dung Thiên Thu đang nhìn hắn.

Thế nên Hoàng Phủ Hoài Hàn lập tức rõ ràng, đờ đờ trời đánh, đối phương căn bản cũng không đáp ứng hắn chuyện gì, mà người đàn bà đáng chết này là đang nói bậy, muốn cho Mộ Dung Thiên Thu hiểu là Đông Lăng và Nam Nhạc trước đó đã sớm liên minh, mục đích chính là muốn hủy đi việc liên minh của Đông Lăng với Tây Võ. Thật là hèn hạ, vô sỉ!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 5: Quận Chúa Sính Đình

Hắn hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Mấy việc mà Hoàng hậu Nam Nhạc đã đáp ứng với trẫm, sao lại nói ra trước mặt Tây Võ Hoàng, chẳng lẽ không sợ lộ sao?”

Lời này của hắn cũng đùng nghĩa với việc nói cho Mộ Dung Thiên Thu nghe, nếu như trước đây hắn đã mưu đồ với Nam Nhạc thì chắc chắn Nam Cung Cẩm sẽ không nói ra những chuyện này trước mặt mọi người.

Mộ Dung Thiên Thu cũng là một lão hồ ly ngàn năm, sự nghi ngờ đối với Hoàng Phủ Hoài Hàn trong nháy mắt tan biến! Dù sao thì khả năng của Yến Kinh Hồng, người bên ngoài không biết chứ Mộ Dung Thiên Thu hắn lại quá rõ ràng, ví dụ như mấy chuyện châm ngòi ly gián như thế này, cho tới bây giờ nàng đâu làm rất thuận buồm xuôi gió, vô cùng chuyên nghiệp!

“Không sao, Tây Võ Hoàng rộng lượng, nhất định sẽ không so đo mấy chuyện này!” Nam Cung Cẩm mỉm cười, dáng vẻ vô cùng cao quý, ưu nhã.

Bầu không khí ở đây chợt trở nên hơi lạnh lùng, nghiêm túc, đi đâu đáng sợ nhất, không phải là biết địch nhân muốn đối phó người như thế nào, mà là người hoàn toàn không biết đối phương sẽ ra tay như thế nào, thậm chí đối phương còn có thể nói thẳng ra cho người biết là trong chuyện này có âm mưu đấy, cảm giác thấp thỏm này, đối với bậc đế vương vốn đa nghi mà nói, thì thực sự có thể tạo thành hiểm khích rất to lớn!

Hoàng Phủ Hoài Hàn có cảm giác như đánh vào bịch bông, sau đó lại cảm thấy lòng đầy hậm hực! Cô nàng này nói như thế, chính là nói cho Mộ Dung Thiên Thu biết, rằng bọn hắn có hiệp nghị riêng, mà hiệp nghị này lại

không có uy hiếp gì tới việc liên minh của Đông Lăng và Tây Võ! Mà cách nói như vậy, khiến cho Mộ Dung Thiên Thu thoải mái suy đoán như thế nào, thì hoàn toàn không cần phải nói nữa! Hai quân liên minh nhưng lại nghi kỵ lẫn nhau mà muốn hoàn thành việc lớn, quá khó!

Ngược lại, Quân Hạo Thiên ngẩng đầu bên kia ra vẻ an phận từ nãy đến giờ, bây giờ mới kịp phản ứng, từ khi Bắc Minh bị ba quốc gia kia làm trọng thương, bọn hắn vẫn luôn không chú ý nhiều đến chuyện ba nước kia, chỉ tập trung xử lý các vấn đề trong nước! Không biết được chuyện Đông Lăng và Tây Võ có xu hướng liên minh, nếu như hai nước này liên minh, vậy nước hắn và Nam Nhạc không phải... Nghĩ thế, hắn nhin không được mà thoáng rùng mình

Sự run rẩy của hắn đương nhiên cũng thu hút ánh mắt của mọi người. Bầu không khí vốn đang lạnh lùng nghiêm túc vì thế mà cũng thoáng dãn hơn không ít, chỉ có đi đầu mọi ánh mắt nhìn Quân Hạo Thiên không có một ánh mắt nào không phải là xem thường! Một người như thế mà là Hoàng đế Bắc Minh, nhớ lại Quân Lâm Uyên âm tình bất định, Hoàng đế trước của Bắc Minh kia, mọi người đều thầm cảm thán ở trong lòng, không có Quân Lâm Uyên, thế chân vạc của bốn nước cuối cùng không thể xuất hiện được nữa!

Mà ánh mắt Nam Cung Cẩm chợt lóe lên một cái, dưới đáy mắt thoáng lướt qua vẻ buồn bã và ưu thương, như thế nào mà một bao cở này lại được làm “Bắc Minh Hoàng” chứ, đây là sự vũ nhục đối với một người kiêu ngạo như Quân Lâm Uyên! Nghĩ thế nên nàng bất giác bóp chặt miếng ngọc lưu ly chuẩn bị cho Tiểu Kinh Lan, yên lặng thề trong lòng, Quân Lâm Uyên, huynh yên tâm! Ta sẽ vì huynh mà bồi dưỡng ra một vị đế vương ưu tú như huynh!

Hành động nhỏ của nàng hiển nhiên không qua được mắt của Bách Lý Kinh Hềng. Đôi mắt đẹp của hắn nhìn nàng một chút, rồi thu hồi lại, khuôn mặt không thay đổi, nhưng ánh mắt thoáng trầm xuống.

“Đúng thế, chẳng qua chỉ là mấy chuyện nhỏ thôi mà, Tây Võ Hoàng tất nhiên sẽ không để ý!” Cuối cùng Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng bưng bình tỉnh

khỏi cơn choáng váng vì bị người khác tình kẻ, khoe môi lạnh lùng cong lên một nụ cười tự nhiên. Hiện giờ nếu hắn phủ nhận, sẽ khiến cho Mộ Dung Thiên Thu hoài nghi hơn nữa, nhưng nếu hắn cứ thoải mái thừa nhận như thế, ngược lại sẽ chứng tỏ được trong lòng hắn không có đi ầu gì khuất tất!

Lúc này Mộ Dung Thiên Thu cũng nhếch môi, lộ ra một nụ cười âm u lạnh lẽo. Ánh mắt hắn nhìn về phía Nam Cung Cẩm lại thêm phần đùa cợt, chế nhạo, chuyện nàng muốn châm ngòi ly gián, hiện nay đã sáng tỏ, hắn và Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng không phải người ngu!

Nam Cung Cẩm không thèm nhìn hắn, chỉ nâng chén lên cười với Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Vậy thì chúc cho chuyện của chúng ta sớm thành công!”

“...” Nếu không phải làm đế vương được dạy dỗ cẩn thận, thì hắn sự thật muốn ném cái chén của hắn qua! Nhìn điệu bộ này của nàng, hôm nay nàng không hãm hại được hắn quyết sẽ không bỏ qua!

“Đông Lăng Hoàng?” Thấy hắn ng ỡ yên không nhúc nhích, Nam Cung Cẩm lại thúc giục.

Ánh mắt của mọi người ở xung quanh nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn đầy vẻ xem thường, tựa như là đang trách hắn không hiểu lễ nghi, người ta đã nâng chén lên mời như thế r ồi, hắn còn không nhúc nhích. Gân xanh trên trán tên Hoàng đế nào đó giật mạnh lên mấy cái, nâng chén rượu trước mặt hắn lên, khuôn mặt lạnh lùng như tảng băng mùa đông trông rất đáng sợ, mặt cười nhưng lòng không cười nói: “Việc này nhất định sẽ thành công, chỉ hy vọng đến lúc đó, Nam Nhạc không nên trách trẫm vô tình mới được!”

Lời này của hắn là muốn nói đến chuyện thống nhất thiên hạ của hắn sẽ thành công! Chỉ hy vọng khi hắn san bằng Nam Nhạc thì Nam Nhạc cũng ừng trách hắn vô tình. Mục đích của lời nói này là để cho Mộ Dung Thiên Thu nghe, biểu hiện đúng là hắn có dã tâm, nhưng cũng không liên minh với Nam Nhạc, nếu không cũng sẽ không nói mấy chuyện này trước mặt mọi người.

Nhưng, Mộ Dung Thiên Thu còn chưa kịp phản ứng, Nam Cung Cẩm lại làm ra vẻ nàng rất biết, rất hiểu nói: “Đương nhiên là không r ồi, từ xưa đến nay, con người ta vốn là được chim quên ná được cá quên nơm, đến lúc đó mà Đông Lăng muốn quay đ ầu cần một cái thì Nam Nhạc ta cũng không phải là dạng ăn chay, để xem lúc đó ai thắng ai bại!”

Lời này của nàng, chính là muốn nói rằng sau khi hai nước hợp tác, người lại muốn san bằng Nam Nhạc, nhưng Nam Nhạc chúng ta cũng không phải dễ bị bắt nạt, đến khi chuyện hợp tác cùng với người đã xong, sẽ chuẩn bị tái chiến một trận, đến lúc đó chúng ta cùng phân thắng bại đi! Mà chuyện “hợp tác” này là chuyện gì chứ? Tám chín phần mười chính là hợp tác diệt hai nước kia trước chứ gì?

Chiêu mê tung quy ền này đánh cho Hoàng Phủ Hoài Hàn suýt nữa thì phun ra một ngụm máu tươi! Xem ra làm Thừa tướng một năm ở Tây V ỗ khiến cho cô nàng này tiến bộ rất nhiều! Nói tới nói lui, hẳn đã là Hoàng đế lâu như vậy mà phản bác cũng cực kỳ vất vả! Đang muốn nói thêm gì đó thì đối phương đã nâng chén rượu lên, r ồi uống cạn!

Thế là những lời phản bác Hoàng Phủ Hoài Hàn muốn nói bị kẹt lại trong họng, nửa câu cũng không thể nói ra! Người ta đã uống hết rượu r ồi mà hẳn còn ng ồi đ ầy mà ch ần chừ do dự, chẳng phải khiến cho người khác thấy hẳn tuy là vua của một nước mà lại vô cùng thiếu quyết đoán sao? Do đó dù có nhiều lời muốn nói thì trước tiên cứ phải nuốt xuống, uống hết rượu r ồi nói tiếp!

Nghĩ thế nên hẳn ng ừa đ ầu uống cạn rượu trong chén! Sau khi uống xong, hẳn lại muốn tiếp tục giải thích: “Nam...”

Nhưng mới nói được một chữ, Nam Cung Cẩm đã cắt ngang hẳn, nhìn Mộ Dung Thiên Thu r ồi nói: “Tây V ỗ Hoàng, bản cung có một chuyện quan trọng muốn bàn bạc với người!”

Người ta có chuyện muốn bàn bạc, còn là chuyện quan trọng, Hoàng Phủ Hoài Hàn hiển nhiên chỉ có thể bất đắc dĩ mà im lặng, ng ồi ở một bên không nói một câu, chờ người ta nói xong, hẳn sẽ tiếp tục giải thích.

Mà Mộ Dung Thiên Thu đang có rất nhiều hoài nghi với tình hình hiện nay, nghe Nam Cung Cẩm nói thế bèn ngừng đầu cười nhìn nàng: “Không biết Hoàng hậu Nam Nhạc có chuyện quan trọng gì vậy?”

“Bản cung biết Định Viễn Hầu của quý quốc hiện nay còn chưa kết hôn, bản cung có ý muốn gả nghĩa muội của mình cho hắn, không biết Tây Vỹ Hoàng nghĩ thế nào?” Trên mặt Nam Cung Cẩm bất giác có chút khẩn cầu. Đúng thật là nàng muốn Mộ Dung Thiên Thu đáp ứng chuyện này, nếu không chuyện Linh Nhi muốn bước chân vào cổng Lãnh gia căn bản là chuyện mơ mộng hão huyền!

Nàng vừa nói chuyện này ra, tất cả mọi người đều sửng sốt một chút! Hoàng hậu đang muốn làm gì? Gả nghĩa muội đến Tây Vỹ, đây là muốn liên minh với Tây Vỹ sao? Nhưng để liên minh không phải là gả cho Hoàng đế hoặc thân vương sao? Định Viễn Hầu kia, là con trai của cậu Mộ Dung Thiên Thu, đây là bên nhà ngoại, chuyện gả đi này sẽ tạo được hiệu quả liên minh sao?

Sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng có chút lạnh lùng, luôn cảm thấy chuyện này có gì đó hơi quỷ dị không nói nên lời và vô cùng kỳ quái! Nhưng xét thân phận của hai người này mà nói Nam Nhạc muốn mượn cơ hội liên minh với Tây Vỹ thì có chút gượng ép!

Mộ Dung Thiên Thu hơi sửng sốt một chút rồi nói: “Nghĩa muội của Hoàng hậu Nam Nhạc sao?”

Thực ra chuyện này còn có vấn đề về thân phận, nghĩa muội của Hoàng hậu, xét cho cao thì cũng là nghĩa muội của Hoàng thượng, nhưng Hoàng thượng mà không thừa nhận, vậy sẽ chẳng là gì cả. Cô ấy cũng chỉ là một cô gái có quan hệ cá nhân với Hoàng hậu, không được coi là có thân phận cao quý. Thế nhưng Lãnh Vũ Tàn lại thực sự là hoàng thân quốc thích, thân phận cao quý không cần nói thì ai cũng biết!

“Nghĩa muội của Hoàng hậu đương nhiên cũng là nghĩa muội của trẫm. Truy ý chỉ của trẫm, phong làm Quận chúa, phong hào Sính Đình.” Bách Lý Kinh Hồng ở bên cạnh thản nhiên nói, cũng gián tiếp thừa nhận lời của Mộ Dung Thiên Thu.

“Rõ! Nô tài sẽ cho người đi truy ền chỉ ngay!” Tiểu Miêu Tử ở bên cạnh the thé giọng nói.

Nam Cung Cầm có chút tán thưởng nhìn Bách Lý Kinh Hồng, phong làm Quận chúa, có phong hào, nhưng không có đất phong, người trong tông tộc sẽ không phản đối, dù sao thì Quận chúa cũng là nhất phẩm quý nữ, không thể tự nhiên há miệng ra phong bậy bạ được. Hiện nay không cho đất phong, chỉ là một cái danh hào, khác hẳn so với có phong đất. Kiểu Quận chúa như thế này, nói cách khác là chỉ để cho êm tai, nhưng luận về thân phận lại tuyệt đối là xứng đôi!

Quận chúa kết thân với H ầu gia à?

Tất cả mọi người đều phát ngốc! Người nói đây là kiểu thông gia gì, đây là kiểu hôn nhân gì? Một người đột nhiên làm Quận chúa, cùng với một người là họ bên ngoại của Hoàng đế nước khác, cái này... Đây là một loại thông gia rất bình thường, thế nhưng lại được đề xuất trong yến hội t ầm cỡ quốc tế, Hoàng hậu nương nương lại tự mình đề nghị với Hoàng đế nước khác. Cuối cùng là như thế nào?

“Hoàng hậu Nam Nhạc có đi ầu không biết, vài ngày trước, người yêu của vị biểu đệ này của trẫm đã tự sát r ồi, h ắn cũng đã th ề, cả đời này không cưới vợ nữa! Cho nên đề nghị của Hoàng hậu, trẫm chỉ sợ không thể đáp ứng được!” Mộ Dung Thiên Thu cự tuyệt, nhưng toàn bộ đều là lời nói thật. Sau khi cô gái l ầu xanh kia chết, biểu đệ được xưng là một trong bát đại công tử Tây V ỗ của h ắn, hiện nay đã chán chường đến nỗi không ra con người nữa r ồi!

H ắn vốn cho là mình vừa nói như thế, Nam Cung Cầm sẽ đánh trống lui quân, hoặc là sẽ thấy thất vọng, không ngờ con mắt nàng lại sáng lên một cái, có vẻ như rất cao hứng, vì Linh Nhi mà chán chường đến như thế, vậy rõ ràng là h ắn thật sự có tình cảm với Linh Nhi! Nàng có thể không cao hứng sao? L ần này ánh mắt nàng nhìn Mộ Dung Thiên Thu lại càng tha thiết hơn: “Nhưng dù là như thế, bản cung cho rằng nếu như Tây V ỗ Hoàng tự mình tứ hôn, Định Viễn H ầu của quý quốc nhất định sẽ đáp ứng, dù sao thì lệnh vua cũng khó cưỡng!”

Cho dù là không để ý tới tài sản và tính mạng của bản thân, hẳn cũng phải nghĩ tới toàn bộ nhân khẩu từ trên xuống dưới của Lãnh gia chứ!

Mộ Dung Thiên Thu tìm không được mà tự nhủ trong lòng, đúng vậy, nếu trẫm hạ chỉ, hẳn nhất định sẽ đáp ứng, nhưng về sau hẳn sẽ hận trẫm đến chết, sẽ không tiếp tục coi trẫm là biểu huynh nữa? Nhưng, nhìn ánh mắt đầy tha thiết và mong ngóng của Nam Cung Cẩm đang nhìn hẳn, bên trong cặp mắt phượng kia lóe lên ánh sáng rực rỡ, giống y hệt lúc còn ở Tây Võ mỗi khi có chuyện muốn cầu cạnh mình, không khỏi khiến trong lòng hẳn hơi xúc động! Xem ra, cho dù đi tới nơi nào, hẳn vẫn không có cách nào từ chối yêu cầu của nàng, vô cùng cứng chèo và dung túng một người lâu ngày sẽ biến thành một thói quen!

Cuối cùng hẳn thở dài một tiếng rồi nói: “Hoàng hậu Nam Nhạc đã có nhã hứng như thế, trẫm đáp ứng là được chứ gì!” Dù sao thì nếu thật sự Lãnh Vũ Tàn cả đời không cưới ai nữa, hẳn làm biểu huynh cũng có chút lo lắng, đã như vậy, đáp ứng hôn sự này cũng không phải hoàn toàn không tốt. Hẳn đành tự an ủi mình như vậy thôi!

Trên mặt Nam Cung Cẩm hiện lên sự cảm kích: “Vậy thì đa tạ Tây Võ Hoàng! Bản cung vô cùng cảm kích!” Nàng thật sự vô cùng cảm kích!

Tình hình diễn ra thế này khiến cho chúng đại thần cảm thấy như lọt vào sương mù! Hoàn toàn không rõ Hoàng hậu định làm gì.

Mà Hoàng Phủ Hoài Hàn ở một bên, nghe chuyện này, cũng nghe không ra tin tức gì nên cũng không còn quan tâm nữa. Thấy bọn họ có vẻ như đã nói chuyện xong, thế nên lại chuẩn bị giải thích hẳn không hề liên minh với Nam Nhạc: “Nam...”

“Hoàng thượng, thần thiếp chỉ có một người nghĩa muội này, ngài nhất định phải giúp thần thiếp chuẩn bị đồ cưới cho muội ấy thật chu đáo mới được!” Nam Cung Cẩm như cố tình không để Hoàng Phủ Hoài Hàn nói chuyện, hẳn vừa mở miệng thì nàng liền quay đầu nói chuyện với Bách Lý Kinh Hề. Tim hẳn lạnh buốt đi, không ngờ có ngày Nam Cung Cẩm nàng còn tự xưng “thần thiếp”! Hẳn vốn cho rằng sau khi bị Hoàng Phủ Hoài Hàn biến thành cung nữ, sẽ không có cơ hội như thế nữa. Nhưng

nàng lại tự xưng với Bách Lý Kinh H ồng như vậy khiến cho hấn cảm thấy không được tự nhiên cho lắm!

Bách Lý Kinh H ồng nghe thấy thế thì thần nhiên gật đầu, tỏ vẻ đã biết. Mà mọi người đều biết rằng Hoàng thượng ít nói, cho nên cũng không kỳ quái.

“Vậy thì thần thiếp xin thay mặt Quận chúa Sính Đình đa tạ Hoàng thượng!” Nam Cung Cầm cười tươi như hoa.

Nàng nói xong, cả điện đều chìm trong tĩnh lặng.

Hoàng Phủ Hoài Hàn thấy mọi người đã im lặng được một lúc, có vẻ như cơ hội giải thích của bản thân đã tới, nên lại mở miệng: “Nam...”

“Thực sự phải cảm tạ Tây V ỹ Hoàng vì chuyện này rất nhiều, nếu không được Tây V ỹ Hoàng tác thành thì nghĩa muội của bản cung không thể có được một mối nhân duyên tốt như thế!” Đúng là nàng không muốn để cho Hoàng Phủ Hoài Hàn nói chuyện! Nực cười, nếu để hấn giải thích rõ ràng, kế châm ngòi ly gián của nàng không phải là đổ sông đổ biển hay sao!

Mọi người đều nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn bằng ánh mắt đầy cảm thông! Không biết là Hoàng hậu vô tình hay cố ý mà cứ nhiều lần cắt ngang hấn như thế, đây là Đông Lăng Hoàng đấy, thế mà ngay cả tư cách nói chuyện cũng không có, ôi dào, thật khiến cho người ta không khỏi thông cảm!

Còn Mộ Dung Thiên Thu thì cười mà như không cười nhìn sắc mặt đã hoàn toàn tái đi của Hoàng Phủ Hoài Hàn một chút, sau đó lại cười khẽ với Nam Cung Cầm, nói một câu hai nghĩa: “Hoàng hậu Nam Nhạc đã mở lời với trẫm như vậy, sao trẫm có thể không đồng ý được chứ?”

Hấn vừa nói câu này, trên mặt Nam Cung Cầm thoáng hiện một chút xấu hổ, nhưng là chỉ trong chớp mắt, không để lại bất cứ vết tích không nên có nào. Chỉ giả ngu nói: “Tây V ỹ Hoàng thật khách sáo quá!”

Lần này Hoàng Phủ Hoài Hàn đã tức giận đến mức muốn sục đố, nhưng hắn không vội vã nói gì, ngược lại là im lặng một lúc, hắn không phản đối, cũng không ngược đến nỗi lại muốn tranh luận với Nam Cung Cẩm, mà là quay đầu, muốn trực tiếp giải thích với Mộ Dung Thiên Thu chuyện này: “Tây Võ...”

“A, đúng rồi, Tây Võ Hoàng, đại hôn này nhất định phải chọn ngày lành tháng tốt, ngài thấy ngày mười lăm tháng này như thế nào? Ngày này mặc dù là hơi sớm một chút nhưng cũng là sớm giải tỏa lo lắng trong lòng bản cung!” Nam Cung Cẩm bỗng hô lên, như vừa chợt nhớ ra chuyện này vậy.

Lần thứ tư bị ngắt lời khiến cho Hoàng Phủ Hoài Hàn cảm thấy đầu của hắn như muốn nổ tung! Hắn hung hăng nâng chén rượu lên, uống một hơi cạn sạch! Trong lòng đã nghĩ đến trăm nghìn phương pháp đâm chém Nam Cung Cẩm thành trăm nghìn mảnh, nhưng vẫn cảm thấy khó có thể tiêu được mỗi hận trong lòng hắn! Hiện tại hắn chỉ cảm thấy, có giải thích nữa hay không đã không còn quan trọng, quan trọng là... hắn muốn nói chuyện! Hắn không muốn bị ngắt lời nữa! Như thế mới có thể cứu vãn được thể diện của hắn lại chứ!

Nhất là khi nhìn thấy tên tân quân nhát như chuột của Bắc Minh kia đang dùng một loại ánh mắt vô cùng cảm thông nhìn hắn, hắn càng cảm thấy đây là sự vũ nhục lớn lao đối với hắn! Quân Hạo Thiên là một cái bao cỏ như thế, có tư cách gì dùng ánh mắt như vậy nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn hắn?! Thật sự là tức chết hắn mà!

Đám đại thần Nam Nhạc đầu ho khan cúi đầu xuống, chuyện ngắt lời người khác này là vô cùng không lễ phép, nhưng trong yến hội Hoàng hậu nương nương lại ngắt lời Đông Lăng Hoàng đến bốn lần! Theo nguyên tắc mà nói, bọn hắn thân là thần tử Nam Nhạc, nên cảm thấy xấu hổ vì Hoàng hậu của bọn hắn không biết lễ nghi, nhưng nhìn dáng vẻ vừa gượng gạo vừa như bốc hỏa của Đông Lăng Hoàng kia lại rất khôi hài, khiến cho bọn hắn chỉ muốn ôm bụng cười ngặt nghẽo thôi, thời gian đâu mà nhàn rỗi đi quan tâm xem Hoàng hậu có lễ phép hay không! Dù sao thì Đông Lăng

cũng có mưu đồ xâm chiếm Nam Nhạc, thậm chí là không thèm che giấu, làm nhục hẳn một chút cũng tốt!

Mộ Dung Thiên Thu nghe thế cũng hơi đờng tỉnh nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn một chút, một tên Hoàng đế mà bị người ta ngắt lời bốn lần, đúng là cũng rất mất mặt! Sau khi nhìn, hắn lại nói với Nam Cung Cẩm: “Nếu Hoàng hậu Nam Nhạc đã nói mười lăm tháng này là ngày hoàng đạo, vậy thì cứ chọn luôn mười lăm đi!”

“Bản cung còn có một chuyện muốn nhờ!” Nam Cung Cẩm làm thế này cũng hơi có phần được voi đòi tiên, nhưng vì hạnh phúc của Linh Nhi, nàng không thể không mặt dày mà nói.

Mộ Dung Thiên Thu nhíu mày: “Mời Hoàng hậu Nam Nhạc nói!” Bé con này xem ra là có vẻ không chút kiêng kỵ, chẳng lẽ nhìn hắn thật sự dễ nói chuyện như thế sao?

“Thực ra, nghĩa muội của bản cung cũng là người Tây Vỹ. Nàng chính là con gái của phú thương Dương Châu của Tây Vỹ, cho nên hôn sự này cũng coi như là hôn sự nội bộ nước Tây Vỹ, cho nên bản cung hy vọng là sau này cho dù Tây Vỹ và Nam Nhạc có như thế nào, cũng đều sẽ không liên lụy tới người nghĩa muội này của bản cung!” Tình trạng hiện nay đã rõ ràng đến không thể rõ ràng hơn, bốn nước sẽ chiến loạn trong ít ngày nữa, nàng cũng không muốn Linh Nhi bị gả đi không bao lâu lại bị binh lính Tây Vỹ thù hận, gặp phải nhiều khó khăn!

Mộ Dung Thiên Thu hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Xem ra là Hoàng hậu Nam Nhạc cũng thật lòng yêu thương người nghĩa muội này nhỉ.” Hắn nói ra một câu giống như trào phúng, nhưng nhìn thấy vẻ mặt Nam Cung Cẩm có chút chán nản, hắn lại chột không nổi, thở dài một tiếng trong lòng, rồi tiếp tục nói: “Trẫm đáp ứng là được chứ gì!”

“Vậy thì thật cảm tạ Tây Vỹ Hoàng! Tây Vỹ Hoàng cứ nói đùa, đối với nghĩa muội của mình, đương nhiên là bản cung phải cưng chiều rồi!” Mặc dù nha đầu chết tiệt Linh Nhi kia còn chưa đối xử được với nàng đến mức là không giấu giếm chuyện gì, để nói cả cho nàng chuyện này. Nhưng cô ấy cũng tuyệt đối trung thành, sao nàng có thể không giúp cho được?

Nói đến đây thì câu chuyện này coi như cũng kết thúc rồi! Hoàng Phủ Hoài Hàn nín nhịn một lúc lâu muốn lên tiếng biện hộ cho mình, cuối cùng cũng tìm được cơ hội lạnh lùng nói: “Trẫm.....”

“Hôm nay đúng là một ngày tốt lành, nào, chúng ta cùng nhau nâng chén!” Nam Cung Cẩm cười, nâng chén trong tay mình lên cao.

Lần này, chúng đại thần đều không nhịn được muốn cười trộm! Lần thứ năm! Lần thứ năm bị ngắt lời! Đáng thương cho Đông Lăng Hoàng, cuối cùng là hắn đã đắc tội với Hoàng hậu bọn hắn như thế nào mà ra nông nỗi này!

Trong lòng bọn họ thầm nghĩ như vậy, nhưng ngoài mặt còn tỏ ra rất đứng đắn, đứng thẳng lên, giơ chén lên cao, cao giọng chúc mừng: “Chúc Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương trăm năm hạnh phúc, chúc cho Nam Nhạc ta phồn vinh hưng thịnh!”

Sau đó cùng nhau uống một hơi cạn rượu ngon trong chén!

Chuyện này khiến cho mặt mày Hoàng Phủ Hoài Hàn xanh lét, ngẩng ở chỗ của hắn, cắn răng uống cạn rượu trong chén, sau đó đập mạnh chén xuống bàn! Bộc lộ trọn vẹn tâm trạng không tốt của đế vương cho mọi người thấy!

“Bộp!” một tiếng thật lớn, tự nhiên cũng khiến cho không ít người thầm run lên một cái! Con thỏ rơi vào đường cùng còn cắn người, khí thế uy nghiêm khi Hoàng đế tức giận cũng không phải là chuyện đùa!

Mà Nam Cung Cẩm tựa như bây giờ mới chú ý tới Hoàng Phủ Hoài Hàn, quay đầu nhìn đối phương, có chút quan tâm hỏi thăm: “Đông Lăng Hoàng sao thế? Đúng rồi, lúc trước hình như ngươi có chuyện muốn nói, nhưng lại không khéo bị bản cung ngắt lời, không biết Đông Lăng Hoàng muốn nói chuyện gì, ngươi nói đi?”

“Trẫm...” sau khi một từ “trẫm” vọt ra từ trong miệng hắn, Hoàng Phủ Hoài Hàn lại choáng váng! Hắn muốn nói cái gì? Hắn chỉ biết là, lúc đây hắn muốn nói cái gì đó, nhưng hết lần này tới lần khác bị ngắt lời, khiến

hắn rất tức giận, sau khi bị ngắt lời sáu lần, trong lòng hắn chỉ còn có giọng nói gào thét vang vọng lên với hắn rằng “hắn muốn nói chuyện!”, nhưng hiện giờ đột nhiên được nói chuyện, hắn lại quên mất hắn muốn nói gì!

Hắn cảm thấy như nghẹn ở trong họng, còn trong đầu hắn thì như bị đóng băng! Nhưng người khác nhìn biểu hiện của hắn như là biểu hiện của một tên ngốc vậy! Thế là, khóe miệng tên Hoàng đế nào đó giật mạnh vài cái, cố gắng chịu đựng sự kích động như muốn ói máu nói: “Trẫm không có lời gì muốn nói!”

Hắn còn có lời gì muốn nói được chứ? Bây giờ hắn đã tức đẫy bụng rồi! Hiện tại hắn không muốn nói cái gì cả!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 6: Bản Cung Đi Động Phòng Với Người Khác Cho Rồi

Nam Cung Cầm có chút bất nhã chớp chép miệng, cảm thán nói: “Lúc bản cung nói chuyện, Đông Lăng Hoàng cứ luôn tỏ vẻ như muốn nói gì đó, đến lúc bản cung không nói chuyện nữa, thì Đông Lăng Hoàng cũng không nói gì cả. Đông Lăng Hoàng đúng thật là một người kỳ quặc!”

Câu này của nàng khiến cho Mộ Dung Thiên Thu phun thẳng ngụm rượu trong miệng ra ngoài! Sau đó là một trận ho khan kịch liệt! Bốn phía xung quanh cũng đều là phun rượu, ho khan, tiếng cười trộm và các loại ánh mắt đùng tình nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn! Rõ ràng là chính Hoàng hậu của bọn hắn nói liên tục, ngắt lời người ta, nhưng vì sao mà nghe nàng nói, bọn hắn đều thấy là khi Hoàng hậu nói chuyện thì Đông Lăng Hoàng lại luôn luôn không nhin được mà xen vào để nói thế!

Những người khác trở nên như thế này thì tâm trạng của Hoàng Phủ Hoài Hàn kia cũng không cần phải nói! Ánh mắt hắn như muốn giết người bắn về phía cô nàng đáng chết kia, dường như chỉ muốn lao lên mà băm vằm đối phương thành trăm ngàn mảnh cũng không thể khiến cho hắn hoàn toàn cam tâm được!

Mà Bách Lý Kinh Hồng vẫn luôn ngẩng trên long y của hắn, tự rót tự uống, không biết là đang nghĩ gì. Nhưng nhìn hắn như thế có vẻ như tâm trạng cũng không quá tốt.

Ánh mắt Mộ Dung Thiên Thu nhìn qua, như cười như không nói với hắn: “Hôm nay trăm và Hoài Hàn huynh, Hạo Thiên hiền đệ cùng tới Nam Nhạc chúc mừng, Nam Nhạc Hoàng cũng chính là chủ nhà, nhưng sao có

thế không nói gì trong toàn bộ yến hội, mà toàn là một mình Hoàng hậu Nam Nhạc nói, chẳng lẽ Nam Nhạc Hoàng có thành kiến gì với chúng ta chẳng?”

Nói dễ nghe thì câu này chính là bất mãn, còn nói khó nghe thì chính là châm chọc Bách Lý Kinh Hồng không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, thậm chí còn không biết nói câu nào! Tiểu Miêu Tử đứng bên cạnh nhìn Mộ Dung Thiên Thu đây tức giận, đáng vẻ như muốn quất phất trăn trong tay vào mặt Mộ Dung Thiên Thu vậy! Dám nói như thế với vị Hoàng thượng mà gã sùng bái nhất à. Hừ! Nghĩ thế nên gã ngẩng đầu ngưỡng vọng lên trên một góc bảy mươi lăm độ, mũi vênh lên trời, đáng vẻ vô cùng bất nhã!

Nam Cung Cẩm có chút ngạc nhiên nhìn thoáng qua tên tiểu thái giám rất buồn cười này, trong lòng lại lần nữa cảm thấy buồn bực, gã không bị sao đấy chứ?

“Tây Vỗ Hoàng nghĩ nhiều quá, chỉ là trẫm, cũng không phải là người nhiều chuyện, cho nên không thích nói nhiều.” Giọng nói thản nhiên vang vọng trong đại điện, mang theo sự cao ngạo lạnh lùng đặc hữu, cao quý và trầm ổn không tả nổi.

Lần này tới lượt sắc mặt hai người Mộ Dung Thiên Thu và Hoàng Phủ Hoài Hàn đều biến sắc! Lời này có ý gì? Đây là nói Mộ Dung Thiên Thu hẳn nói chuyện này giờ là người nhiều chuyện sao? Hoàng Phủ Hoài Hàn kia năm lần bảy lượt muốn nói nhưng bị ngắt lời chẳng phải cũng là đồ lắm mồm sao?

Nghĩ thế nên sắc mặt hai người bọn hắn lập tức biến thành tảng đá trong hầm cũi, thối không người được!

Đám đại thần Nam Nhạc cũng có chút ngạc nhiên nhìn Hoàng đế của bọn hắn, sao trước đây bọn hắn lại không biết Hoàng thượng cũng độc miệng như thế chứ?

Còn tên Tiểu Miêu Tử thì nhanh chóng cúi đầu xuống, trong mắt tỏa ra sự yêu thích vô hạn, nhịn không được mà lặng lẽ dịch tới gần Bách Lý Kinh Hồng mấy bước, nếu không phải bởi vì bệ hạ có bệnh thích sạch sẽ,

không thể tới gần hơn, thì gã thật sự mong muốn được dán luôn lên người bệ hạ! Quá lợi hại!

Thế nên, Nam Cung Cẩm lại có chút ngạc nhiên nhìn tên tiểu thái giám này một chút, không nghĩ là “gã không sao đó chứ?” nữa, mà là chắc chắn đầu óc con hàng này có vấn đề!

“Hừ, Nam Nhạc Hoàng nói có lý, trẫm còn có công vụ cần xử lý, cáo từ trước!” Trên gương mặt vô cùng tuấn mỹ của Mộ Dung Thiên Thu nở một nụ cười tàn bạo, có chút âm dương quái khí nói một câu như thế, trong lòng hấn lửa giận cháy phừng phừng! Bách Lý Kinh Hoàng người được lắm, dám nói năng lỗ mãng như thế, thật sự coi Mộ Dung Thiên Thu ta ăn chay sao? Trẫm muốn nhìn thử xem, chờ đến lúc đại quân của Đông Lăng và Tây Võ ép sát biên cảnh, người sẽ đối phó như thế nào!

Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng lạnh lùng đứng lên, so với Mộ Dung Thiên Thu, hôm nay thật sự hấn quá xui xẻo! Không đâu lại bị cô nàng đáng chết Tô Cẩm Bình này đội cho hấn cái mũ liên minh không rõ ràng, còn bị ngắt lời sáu lần! Lại bị hai vợ chồng này châm chọc vô số lần, nếu không phải ngại thể diện, hấn đã sớm bỏ đi rồi: “Trẫm cũng cáo từ!”

Quân Hạo Thiên cũng lập tức đứng lên nói: “Thiên Thu huynh và Hoài Hàn huynh đều cáo từ rồi, trẫm cũng xin cáo từ!”

“Không tiễn!” Giọng nói cao ngạo, lạnh lùng từ phía trên long ý truyền tới.

Ba vị Hoàng đế đồng thời đứng dậy, cõi lòng u ám đi ra ngoài cửa. Đối với Hoàng Phủ Hoài Hàn và Mộ Dung Thiên Thu mà nói, yến hội hôm nay khiến bọn hấn quá tức giận, nhưng đối với Quân Hạo Thiên mà nói thì lại là quá kinh dị! Nhất là Nam Nhạc Hoàng đế và Hoàng hậu Nam Nhạc đều tùy tiện như thế, bọn họ không sợ Đông Lăng và Tây Võ liên hợp tả hữu giáp công sao?

Đợi đến khi ba vị Hoàng đế đều đi khỏi, đám đại thần cũng tự nhận thức được là cũng nên xéo đi, sắp tới lúc Hoàng thượng và Hoàng hậu động phòng rồi còn gì? Vân lão Vương gia đứng dậy, sờ sờ trán của mình,

tỏ vẻ say rượu nói: “Hoàng thượng, lão thần tửu lượng kém, thỉnh cầ được cáo lui trước!”

“Vậy tất cả giải tán đi.” Hãn phun ra một câu, kết thúc yến hội này. Sau đó đứng lên, dẫn đầu đi trước một mạch, còn không cả thềm chờ Nam Cung Cẩm.

Nam Cung Cẩm nhú mày, không biết tên này nghĩ như thế nào, nhưng vẫn đi theo, trong lòng lại thầ oán trách.

Một đường theo sau hãn, đến cửa ngự thư phòng, hãn tiến vào, mà tên tiểu thái giám thì cười tùm tùm cản ở trước cửa nói: “Hoàng hậu nương nương, pháp lệnh của Nam Nhạc quy định, Tầ phi không được tiến vào ngự thư phòng, trừ khi có sự ân chuẩn của Hoàng thượng!”

“Từ nay vềsau, Hoàng hậu muốn vào, không cầ phải cản.” Giọng nói thản nhiên của hãn từ trong phòng truyền ra.

Nam Cung Cẩm trợn mắt nhìn tên tiểu thái giám kia một chút, cất bước tiến vào. Sau đó “Ầm!” một tiếng, đóng cửa Ngự thư phòng lại, Tiểu Miêu Tử ai oán giậm chân một cái, cầm phất trầ đứng trông coi bên ngoài cửa!

Đám thái giám canh cổng nhìn Tiểu Miêu Tử, đầ có một cảm giác kích động như muốn ói máu! Ta nói này, tổng quản đại nhân à, dù sao thì ngài cũng là Đông Hán Đô Đốc, quản lý toàn bộ thái giám, ngài có thể đừng làm ra mấy dáng vẻ ngốc nghếch này có được hay không, chúng ta làm thuộc hạ đi theo cũng rất mất mặt!

...

Sau khi Nam Cung Cẩm đi vào, trông thấy hãn cúi đầ, cầm bút, nhú mày suy nghĩ, có vẻ như đang làm việc công.

Nàng bước nhanh tới trước mặt hãn, thở dài một hơi, sau đó tỏ vẻ kiên nhẫn hỏi thăm: “Ta nói này, chàng như thế này là như thế nào?”

“Không có gì.” Một câu, thản nhiên, nếu không chăm chú lắng nghe, cơ bản là sẽ không nghe thấy.

Một sợi gân xanh giật giật trên trán Nam Cung Cẩm, nàng hít vào một hơi thật sâu, tự an ủi trong lòng “Hôm nay là đêm tân hôn, không nên tức giận, tuyệt đối không nên tức giận!” Sau đó lại tiếp tục nói: “Không có gì, thế bây giờ chàng chạy tới đây làm gì?”

“Làm việc chính sự.” Bốn chữ, không mang theo bất cứ một chút tình cảm nào phun ra. Bút trong tay, lại chưa từng động đậy, cứ lẳng lẳng nhìn vào tấu chương.

Nam Cung Cẩm vươn tay, cầm lấy tấu chương hẳn đang cầm ngược kia, hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Ta còn không biết là phu quân còn có tài năng và sở thích như thế này đây, khi làm việc chính sự lại thích cầm ngược tấu chương à!”

Phu quân?

Hắn sửng sốt một chút, ngược lại không để ý tới lời trêu chọc vừa rồi của nàng với hắn, ngẩng đầu nhìn nàng, đôi mắt đẹp như ánh trăng mang theo vẻ khác thường.

“Chàng nhìn ta như vậy làm gì? Có phải do hôm nay ta quá xinh đẹp không?” Nam Cung Cẩm tự sướng một cách rất thối, để hóa giải sự ngại ngùng trong lòng mình.

“Đúng.” Hắn lên tiếng, rồi lại tiếp tục cúi đầu xuống, tiếp tục xem tấu chương, chỉ là tai hắn hơi đỏ lên một chút, hôm nay đúng là nàng rất đẹp.

Phản ứng của hắn hoàn toàn ngoài dự liệu của nàng, nàng vốn cho là cái tên kiêu ngạo này không biết nói chuyện, không ngờ hắn lại lên tiếng, nhưng sau khi lên tiếng lại cúi đầu xuống là làm sao?! “Này, rốt cuộc là chàng làm sao thế hả?”

“Không sao.” Đôi mắt đẹp nhíu lại, ngạ bút trong tay đã viết lên tấu chương, nhưng chính hắn cũng không biết hắn đang viết cái gì.

Nam Cung Cầm suy nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra sao tự nhiên tên này lại như thế! Hôm nay nàng chọc giận hắn sao? Suy nghĩ thật lâu cũng không thể nghĩ ra, nhưng lại nhớ ra lúc ở yến hội có vẻ như tâm trạng hắn cũng không phải quá tốt. Nàng lạnh lùng nhìn hắn: “Ta nói này, không phải là chàng đang lẩn tránh chuyện Quân Lâm Uyên đấy chứ?”

Có vẻ như lúc nàng nhìn Quân Hạo Thiên đầy phức tạp, ở trong lòng nghĩ phải bồi dưỡng Tiểu Kinh Lan thật tốt, hắn đã nhìn nàng một chút, sau đó sắc mặt không dễ nhìn lắm.

Sau khi nàng nói lời này, tay của hắn run lên rất nhẹ một cái, một dấu đỏ tươi xuất hiện trên trang giấy. Hiển nhiên là bị Nam Cung Cầm nói trúng suy nghĩ trong lòng!

Nam Cung Cầm vô cùng buồn bực liếc hắn một cái rồi nói: “Ta đã nói mấy trăm lần rồi, ta với hắn là tri kỷ, là tri kỷ! Chỉ là một người bạn rất quan trọng, một người bạn rất quan trọng mà thôi, chẳng lẽ bằng hữu của mình không có ở đây, cũng không thể nhớ lại một chút sao? Nếu chàng thực sự cảm thấy không thoải mái, chàng có thể tưởng tượng hắn là một người con gái cũng được!”

Tưởng tượng thành một người con gái? Nhưng vấn đề là hắn không phải con gái. Tên kia thật sự rất thông minh, hắn chết rồi, khiến cho mình ngay cả cơ hội đánh bại hắn cũng không có. Cũng khiến cho vị trí hắn lưu lại trong lòng nàng là không thể thay đổi. Hắn nghĩ, hắn nên oán hận Quân Lâm Uyên.

Thấy hắn có vẻ như không thể giải tỏa được tâm sự, Nam Cung Cầm bỗng nhiên rất nghiêm túc nói: “Thực ra, có một chuyện ta vẫn một mực không nói cho chàng biết!”

Ngồi bết của hắn dừng lại một chút, sau đó thản nhiên nói: “Chuyện gì?” Giống như là không thèm để ý, nhưng lỗ tai hắn đã không tự chủ được mà dựng lên.

“Thực ra, ta vẫn luôn rất ghen tuông! Trong lòng chàng, trừ ta ra còn có hai người đàn bà, một người là mẹ chàng, một người là muội muội chàng!

Mỗi lần nhớ tới các nàng, ta đâu rất ghen!” Nam Cung Cẩm nói như thật.

Hắn nghe thế, bỗng cảm thấy dở khóc dở cười, ngược mắt lên nhìn nàng, khuôn mặt đăm đăm nhưng vẻ lạnh lùng dưới đáy mắt đã bớt đi một chút. Đây là nàng đang nói cho hắn biết địa vị của Quân Lâm Uyên trong lòng nàng như là địa vị của mẫu phi và Hoàng muội trong lòng hắn sao? Nghĩ thế, hắn lập tức cảm thấy bình thường trở lại, quả thật, có một số người, địa vị của họ không thể xóa nhòa trong lòng, cũng là chuyện bình thường, hắn không cần thiết phải ghen tuông làm gì.

Nghĩ được thế nên hắn liền có cảm giác xua tan mây mù thấy trăng sáng. Tên Quân Lâm Uyên này, xem ra về sau không cần phải nhớ tới hắn nữa.

Thấy hắn có vẻ đã nghĩ thông suốt, Nam Cung Cẩm ngáp một cái rồi nói: “Ôi, bản cung thật đáng thương! Đêm tân hôn mà phu quân lại muốn xử lý chính sự. Thôi bỏ đi, bản cung đành đi kiếm người khác để động phòng cho rồi!”

Nói xong, nàng nghênh ngang cất bước đi.

“Nàng dám.” Tiếng nói rít ra từ trong hàm răng của hắn, đồng thời một bàn tay thuôn dài như ngọc nắm lấy tay nàng.

“Sao ta lại không dám, phu quân không nguyện ý động phòng, bản cung cô đơn khó nhịn... Ừm...” Sau đó chính là nói không nên lời nữa. Âm thanh môi lưỡi quăn nhau vang vọng trong đại điện, tay của hắn cũng đồng thời kéo ra vạt áo của nàng, một nụ hôn triền miên, từng chút từng chút hút lấy mật ngọt trong miệng nàng, cuối cùng khiến cho chân Nam Cung Cẩm như nhũn ra, chỉ có thể dựa vào người hắn, tuy là thần trí mê loạn, nhưng nàng vẫn còn một chút tỉnh táo, chật vật nói: “Đừng làm ở đây, đây là Ngự thư phòng!”

Nhưng không có một chút ảnh hưởng đến hắn. Hất tay áo lên, gạt hết đồ vật trên ngự án xuống đất, sau đó đặt thân thể mềm oặt của nàng lên trên bàn, nhẹ nhàng kéo một cái, quần áo rơi xuống đất.

“Cô đơn khó nhin cơ mà? Thế thì làm sao mà chờ đến phòng tân hôn được?” Giọng nói thản nhiên mang theo sự mỉa mai, đôi mắt như ánh trăng say lòng người lúc này cũng sáng lên kinh người.

Nói xong, ngón tay thon dài của hắn đã thăm dò vào, lúc sâu lúc nông, khiến thần trí của nàng mê loạn, sắc mặt đỏ hồng, thần thái kia giống như màu của rượu nho thời Trung cổ, xinh đẹp đến mê người. Mà trong miệng của nàng cũng phát ra từng tiếng từng tiếng rên nhẹ đủ để cho người ta mất hồn.

“Um... Đừng, đừng ở đây mà...” Động phòng hoa chúc không phải là ở phòng tân hôn sao? Tại sao lại muốn ở Ngự thư phòng, đi đâu này khiến nàng có cảm giác tội ác rất lớn? Được rồi, nàng thừa nhận, dưới cảm giác tội ác còn có một loại cảm giác kích thích nữa.

Hắn nghe thế, có vẻ như bị nàng thuyết phục, vì vậy bèn tốt bụng bàn điếu kiện với nàng: “Có thể đi tới phòng tân hôn, nhưng, ta nhin không được, chỉ vào một chút thôi, được không?”

“Không...” Nam Cung Cẩm lắc đầu thật nhanh, nàng không muốn làm ở chỗ này, không muốn chút nào cả.

Thấy thái độ của nàng không hợp tác, rõ ràng khiến cho tâm trạng của hắn không được tốt: “Nếu như thế, vậy thì ở đây luôn đi.” Nói xong, một tay khác chuẩn bị kéo cái yếm trên người nàng xuống.

“Được! Được, ta đồng ý!” Nàng nhanh chóng che cái yếm của mình lại, kiên quyết không thể để tên sắc ma này đạt được mục đích!

Nhưng mà sau vài giây, cô gái nào đó cắn răng mắng to: “Đệch, mẹ nhà nó chứ, không phải chàng đã nói chỉ một chút thôi sao?”

“Thật xin lỗi, ta nhin không được.” Giọng hắn rất vô tội, thái độ nhận sai vô cùng thành khẩn, biểu hiện vô cùng thánh khiết, không hề giống như là người đang làm chuyện xấu.

“Chàng cút đi cho ta... Ừm... Đờ khốn!” Ngàn vạn lời nói, hợp thành một câu mắng chửi tức giận!

Sau đó thật lâu, cô gái nào đó cảm thấy trong tim mình vô cùng khó chịu và tủi thân, nước mắt lưng tròng tố cáo: “Đêm tân hôn, không phải là nên ở trong phòng tân hôn sao? Ta thật sự không thích chỗ này!”

Hắn nghe thế, nhìn thấy nàng đang đấm nước mắt, dừng một chút, nhưng chỉ vền vện một giây sau, lại bắt đầu làm việc hắn cho rằng nên làm. Giọng nói thản nhiên vang lên: “VẬY CHÚNG TA LÀM XONG Ở ĐÂY, LẠI TỚI PHÒNG TÂN HÔN LÀM TIẾP!”

“Ta XXX chàng!” Nàng chửi ầm lên!

Cô gái nào đó bị giày vò chết đi sống lại, lúc chỉ còn lại một chút sức lực, trong lòng của nàng chỉ còn một câu nói, đủ để khuyên bảo nghìn vạn thiếu nữ! Đó là: vĩnh viễn không nên tin lời đàn ông nói: Ta chỉ vào một chút xíu thôi!

...

Từng tiếng rên nhẹ và tiếng chửi ầm ầm truyền ra ngoài, tên Tiểu Miêu Tử ở ngoài cửa vừa lau nước mắt vừa thút thút mũi. Trời xanh ơi, Hoàng thượng mà gã sùng bái nhất, hôm nay cứ như thế mà bị người ta cướp đi sự trong sạch! Mà gã lại không thể vào cứu giá, cuộc đời thật là thê lương! Từng dòng nước mắt như không ngừng tuôn ra từ mắt gã, cuối cùng gã thật sự không nhận được sự đau khổ của bản thân mà hung hăng dậm chân một cái! Về mặt hung thần ác sát!

Thái giám canh cổng, thái giám trực đầu hốt hoảng, tổng quản đại nhân muốn xông vào sao!

Mà tên Tiểu Miêu Tử kia thì the thé giọng nói, đầy vẻ bi thương: “VÌ SAO NGƯỜI Ở BÊN TRONG KHÔNG PHẢI LÀ BẢN CÔNG CÔNG, THẬT SỰ LÀ TỨC CHẾT CHA GIA! TỨC CHẾT CHA GIA! CHA GIA NUỐT KHÔNG TRÔI CƠN TỨC GIẬN NÀY...”

Nói xong, gã như một trận gió chạy đến cách đó không xa, ng ửi xồm ở góc tường, c ầm trên tay một cây gậy: “Cha gia nuốt không trôi cơn tức này! Cha gia muốn vẽ vòng tròn!”

“...!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 7: Chó Hàn, Làm Màu Nhiều Là Bị Sét Đánh Đấy!

“Không ngờ kỳ nghệ của giáo chủ ma giáo lại tinh xảo như vậy!”
Thượng Quan Cận Duệ tán thưởng.

Lãnh Tử Hàn cười một tiếng, giọng cười không bớt đi chút cu ồng ngạo nào: “Thượng Quan huynh cũng không thua kém bao nhiêu!” Kỳ phùng địch thủ, rượu gặp tri kỷ, đều là chuyện vui trong đời người, cho nên tâm trạng của hai người này đều coi như không tệ.

Nhưng mà tiếp theo sau đó, Thượng Quan Cận Duệ đi một nước giữa bàn cờ, Lãnh Tử Hàn thoáng nhú lông mày.

“Hai quân lấy một, chỉ có thể bảo vệ một quân, Tử Hàn hi ền đệ nên lựa chọn như thế nào đây?” Hấn vừa nói vừa quét đôi mắt như mặc ngọc vào khuôn mặt lạnh lùng của đối phương, khóe môi còn treo một nụ cười ôn nhã. Câu hỏi này là một một câu hai nghĩa.

Trong mắt Lãnh Tử Hàn thoáng hiện lên một chút do dự và đấu tranh, đương nhiên là hấn biết câu hỏi này của Thượng Quan Cận Duệ có ý gì. Tây Võ và Đông Lăng sắp liên minh, thế cục thiên hạ bây giờ giống như bàn cờ trước mặt bọn họ, mà hấn, chính là người bị kẹp ở giữa! Một bên là huynh trưởng ruột thịt có quan hệ huyết thống với hấn mặc dù hấn vô cùng thù hận. Một bên là Tiểu Cầm Cầm... Hấn là Giáo chủ Ma giáo, làm vua không ngại, lực hiệu triệu của hấn cũng không thể coi thường!

Nếu hấn có ý tham dự cuộc chiến tranh này thì lập trường của hấn sẽ vô cùng quan trọng! Nhưng, chỉ do dự trong chớp mắt, hấn li ền quả quyết bỏ đi một quân cờ! Sắc mặt rất lạnh lùng.

Thượng Quan Cận Duệ mỉm cười, giọng nói ôn nhã như nước suối róc rách chảy vào đá khiến cho người ta cảm thấy rất thư thái, khẽ cười nói: “Xem ra Tử Hàn hiền đệ đã có lựa chọn, nhưng nếu như ngu huynh là Tử Hàn hiền đệ, ta sẽ lựa chọn sống chết mặc bay, mặc kệ cả hai bên.”

Nói xong liền diệt trừ những quân cờ đen đại biểu cho Tây Võ kia đi.

Lãnh Tử Hàn thoáng sững sờ, không rõ ràng lắm nói: “Chẳng lẽ Thượng Quan huynh không hy vọng ta đứng bên Tiểu Cẩm ư?”

“Hy vọng chứ!” Lời này của hắn rất quả quyết, nhưng mà câu tiếp theo lại đập đổ luận điệu của câu trước: “Nhưng Bách Lý Kinh Hồng sẽ không hy vọng như thế!”

Giang sơn của mình, ai lại muốn tình địch đến giúp đỡ chứ, với tính cách cao ngạo của người kia, sao có thể chấp nhận đi ầu đó được. Cho dù Lãnh Tử Hàn có giúp, cũng chỉ tự khiến mình bị mất mặt thôi! Hắn lại tiếp tục nói: “Một bên là huynh trưởng, một bên là Cẩm Cẩm, vốn ững không dễ lựa chọn, cho nên ngu huynh đề nghị hiền đệ, không nên giúp đỡ bên nào, chỉ bảo vệ Cẩm Cẩm không bị nguy hiểm là được! Và lại, giang hồ xưa nay không tham dự chuyện chính trị, nếu như Tử Hàn hiền đệ có ý gì đó, sợ là sẽ trở thành mục tiêu công kích!”

“Lời này, là Tiểu Cẩm Cẩm nhờ huynh nói với ta sao?” Lãnh Tử Hàn nghe xong, liền cảm giác có chút không đúng.

Thượng Quan Cận Duệ cười cười, cũng không phủ nhận: “Ý của Cẩm Cẩm, là không muốn đệ ở giữa bị kẹp vào thế khó xử, nếu như lúc đó Nam Nhạc thắng, đệ là Thân vương Tây Võ, khi ấy sẽ bị người trong thiên hạ thóa mạ, lại còn phải rút kiếm chỉ về huynh trưởng của mình, chắc hiền đệ cũng không hy vọng như thế!” Về phần cách nhìn của Bách Lý Kinh Hồng và việc giang hồ không tham dự chuyện chính trị là suy nghĩ của chính hắn.

Lãnh Tử Hàn cười một tiếng, hất tay áo lên, một quân cờ đen chiếm cứ một phương. Giọng nói cuồng ngạo vang lên: “Cái nhìn của người trong thiên hạ có đáng là gì chứ? Nhưng, nếu tiểu Cẩm đã không hy vọng ta nhúng tay vào, ta sẽ không nhúng tay vào!”

Sắc mặt hắn rất lạnh nhạt, nhưng trong lòng thì có một sự xúc động không nói nên lời. Đây không phải là Tiểu Cẩm lo cho bản thân nàng, mà là đang lo cho hắn. Thật sự là nếu hắn muốn rút kiếm để đối đầu với huynh trưởng của mình thật, thì e rằng lúc gặp nhau trên chiến trường, hắn cũng không còn lời nào để nói nữa.

Mà giờ phút này, sau khi hắn hạ một quân cờ xuống, lại khiến cho Thượng Quan Cận Duệ nhíu mày, khóe môi vẫn treo nụ cười ôn nhã theo thói quen, nhưng trong mắt lại có sự bất đắc dĩ, ngược mắt nhìn Lãnh Tử Hàn, ánh mắt của hắn giống như nhìn một đứa trẻ con đang càu nhù: “Xem ra Tử Hàn hiền đệ không chịu một chút thiệt thòi nào cả, nhanh như thế đã đẩy một vấn đề chằng chịt cho ngu huynh rồi.”

Trông thấy ánh mắt này của hắn, trong lòng Lãnh Tử Hàn bỗng cảm thấy lúng túng! Hắn từ trước đến giờ là người có oán báo oán, có cừu báo cừu, không để bản thân thiệt thòi bao giờ, cũng chưa bao giờ phải chịu thua thiệt. Cho nên sau khi Thượng Quan Cận Duệ mượn ván cờ làm khó dễ hắn, đã không chút do dự đẩy vấn đề giống như thế về phía Thượng Quan Cận Duệ, nhưng khi thấy ánh mắt và giọng điệu của đối phương, hắn lại đột nhiên cảm thấy bản thân như lộ ra cái gọi là “bản tính thật” vậy, cứ như thể là ở trước mặt người này, mình luôn đơn thuần và ấu trĩ như thế vậy!

Che đây sự xấu hổ trong lòng, hắn nói: “Đến mà không trả lễ là không hay, hơn nữa, tại hạ cũng muốn biết đáp án!”

Tình cảnh của Thượng Quan Cận Duệ cũng không tốt hơn hắn chút nào, nhất là những tin tức mà hắn đã thăm dò được khi còn ở Tây Vỹ, tất cả đều thể hiện rõ người này có mối cảm hận với cả Nam Nhạc và Đông Lăng. Đánh mất vị hôn thê của mình đã đành, lại còn phải giúp người ta gìn giữ giang sơn, chuyện này thực sự cũng quá gây khó dễ cho hắn! Nhưng nếu Tiểu Cẩm ở đây, thì hắn là hắn cũng muốn bảo vệ.

Thượng Quan Cận Duệ lắc đầu mỉm cười, có vẻ như có chút bất đắc dĩ với hắn, cuối cùng là cười nhẹ đặt một quân cờ xuống, vô cùng lưu loát. Vấn đề này hắn đã sớm cân nhắc xong lâu rồi.

Đôi mắt Lãnh Tử Hàn bất giác sáng lên, xem ra Thượng Quan Cận Duệ đúng là mưu tính sâu xa hơn hẳn nhiều lắm, biểu hiện của đối phương rõ ràng đã sớm nghĩ thông suốt rồi. Trong khi lúc bị hỏi, chính bản thân hắn còn thoáng sửng sốt, cân nhắc suy tư.

Nhìn vị trí mà đối phương vừa đặt cờ, Lãnh Tử Hàn nhíu mày: “Huỳnh nhúng tay vào như thế không sợ Bách Lý Kinh Hồng không chào đón sao?”

“Ta chỉ lấy thân phận cá nhân của ta nhúng tay vào.” Cho dù hắn có muốn dùng thế lực trong tay hắn để can thiệp vào việc này thì toàn bộ người Nam Cung vương triều cũng sẽ không có ai đáp ứng. Nhưng chuyện này hắn không thể bỏ mặc không để ý tới, vậy nên hắn sẽ tham gia một mình: “Vả lại, ta khác với đệ. Ta là huỳnh trưởng, còn đệ, đệ là gì?”

Sắc mặt Lãnh Tử Hàn lập tức sa sầm xuống, tự dưng trong lòng hắn lại dâng lên một sự ghen tị và ước ao đối với tên ngỗ ngược trước mặt mình đây! Đúng thế, người ta là huỳnh trưởng, hắn là cái gì?

“Thượng Quan huỳnh trưởng ý đánh cờ với ta cũng chính là để nói mấy chuyện này với ta sao?” Chẳng trách mình rủ hắn uống rượu thì hắn không đi, nhưng đánh cờ lại đáp ứng ngay lập tức. Đúng thế, sau khi uống say, còn có thể thương lượng gì được nữa? Lúc đánh cờ mới có thể giữ cho đầu óc tỉnh táo.

“Đúng vậy. Nhưng chẳng phải là tự Tử Hàn hiềm đệ mời sao?” Thượng Quan Cận Duệ hỏi ngược một câu, dáng vẻ của hắn như thể là, đã phải chạy tới đây đánh cờ rồi nói cả một tràng dài thế kia là sự thiệt thòi của hắn vậy.

Lãnh Tử Hàn bỗng cảm thấy tức nghẹn họng, hừ lạnh một tiếng, con cáo già này! May mà Tiểu Cẩm không bị gả cho Thượng Quan Cận Duệ, nếu không chắc chắn cả đời sẽ bị người này ăn hiếp!

...

“Hôm nay ở trên tri ều đình, Hoài Hàn huynh có vẻ như phải kìm nén rất nhi ều, có chuyện muốn nói mà khó nói ra.” Mộ Dung Thiên Thu liếc hắt, trong lòng lại đang tính toán tất cả mọi chuyện hôm nay. Mặc dù hắt cảm thấy tất cả mọi chuyện có hơn phân nửa là do bé con kia châm ngòi ly gián, nhưng cũng không thể hoàn toàn không tin được!

Đế vương thường đa nghi, đây là đạo lý mọi người đều biết! Không chỉ Mộ Dung Thiên Thu đa nghi, Hoàng Phủ Hoài Hàn hắt cũng đa nghi, cho nên Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng hiểu được tâm trạng hiện giờ của đối phương. Dù sao việc liên minh và chiến sự cũng không phải trò đùa, chỉ cần một chút sơ suất, chính là nghìn vạn người chết! Hắt hít vào một hơi thật sâu rồi nói: “Đây là chuyện đương nhiên, Tô Cẩm Bình năm lần bảy lượt hãm hại trẫm, cũng chính là để hủy đi việc hai nước liên minh, hiện giờ đi ều trẫm quan tâm là suy nghĩ, quan điểm của Thiên Thu huynh thôi!”

Giải thích một cách mù quáng với người ta còn không bằng dứt khoát ngã bài nói thẳng.

“Trẫm cho rằng, những gì nàng ấy nói, không thể không tin, cũng không thể tin hết, không biết Hoài Hàn huynh thấy có đúng không? Dù sao hai quân giao chiến, nếu như lúc trước Đông Lăng và Nam Nhạc thật sự có giao ước gì với nhau, thì trẫm sẽ thành...” Nói xong liền ngừng lại, không nói tiếp nữa.

Mà Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng đã đoán đáp án của đối phương sẽ là như thế, dù cho thoát nhìn Đông Lăng và Nam Nhạc không thể liên minh được đi chăng nữa thì người đa nghi cũng sẽ không hoàn toàn tin tưởng mà bỏ đi sự nghi ngờ trong lòng!

Hắt dừng lại một chút rồi giọng nói lạnh lạnh vang lên: “Đã như thế thì trẫm cũng không biện giải gì thêm cho mình. Chỉ hy vọng Thiên Thu huynh có thể nghĩ thêm đến mưu đồ của chúng ta lúc trước sẽ rõ ràng, làm thế nào mới có lợi với Đông Lăng ta. Tất nhiên trẫm sẽ không bao giờ tự hủy đi chuyện quan trọng, lâu dài của mình!”

“Ý của Hoài Hàn huynh, trẫm đã hiểu rõ, mời!” Nói xong thì đã tới cửa hoàng cung, mỗi người tự đi về phía xe ngựa của mình.

Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng đưa tay: “Mời! Vậy thì chúng ta cứ để thời gian tự chứng minh lòng người đi!”

Mộ Dung Thiên Thu gật đầu. Chờ khi nhìn đối phương bước từng bước lên xe ngựa xong, khuôn mặt của Hoàng Phủ Hoài Hàn hấn lập tức trở nên xanh mét! Coi như Hoàng Phủ Hoài Hàn hấn đã hiểu rõ ràng, chắc chắn số mệnh đời này của hấn và cô gái tên Tô Cẩm Bình kia xung khắc với nhau, hoặc là kiếp trước có thù, nên kiếp này mới có thể lần nào gặp cô gái này là lần đó tức đến nghẹn họng như vậy! Hiện nay cô gái đó đã làm rất tốt khiến cho việc hai nước liên minh như lọt vào sương mù, chỉ cần mấy câu nói mà đã chọc ra được hiềm khích!

Nếu không phải bây giờ đang ở hoàng cung Nam Nhạc, hấn thật sự chỉ muốn lao vào mà giết chết nàng thôi! Thế nên, tên Hoàng đế nào đó lại không tự chủ được mà trong lòng nghĩ tới, nếu như một năm trước, cái ngày mà cô gái này tranh nhà xí với hấn, hấn trực tiếp giết luôn đi thì tốt biết bao nhiêu! Không nên nghe nàng cầu xin mà tha cho nàng một mạng như vậy.

Nghĩ thế xong hấn liền chuẩn bị lên xe ngựa. Đúng lúc này, Hiên Viên Dĩ Mạch chợt chạy tới, trên tay cầm một tờ giấy trước đó Nam Cung Cẩm chuẩn bị, để cô giao cho Hoàng Phủ Hoài Hàn khi hấn xuất cung: “Đông Lăng Hoàng, Hoàng hậu nương nương sai ta giao cho ngài tờ giấy này!”

Hoàng Phủ Hoài Hàn sững sờ, nhận lấy tờ giấy kia, trong lòng còn có một chút chờ mong không nên có, nhưng sau khi nhìn mấy chữ trên tờ giấy thì lập tức giận đến nổi gương mặt tuấn tú lại tái xám đi trong chớp mắt! Bên trên chỉ có một câu: “Chó Hàn, đừng có tinh vi làm màu nữa! Thôi làm màu đi! Làm màu nhiều quá sét đánh đấy!”

“Tô! Cẩm! Bình!” Hấn rít lên mấy chữ qua kẽ răng, cảm thấy rất kiên định với suy nghĩ muốn đem bả vằm cô nàng chết tiệt kia ra thành trăm nghìn mảnh! Hừ lạnh một tiếng, hấn cắn răng, nghiến răng nghiến lợi nói: “Hừ, Tô Cẩm Bình, trăm cũng muốn nhìn xem, là trăm bị sét đánh trước, hay người chết trong tay trăm trước!”

Dứt lời, vén màn xe, bước lên xe!

Để lại một mình Hiên Viên Dĩ Mạch đứng đó nhìn xe ngựa đối phương đi xa, trong lòng thẫn thờ cảm thán, Đông Lăng Hoàng thật là người có văn hóa tốt! Sau khi xem xong chỉ tức như thế, lại nói, lúc cô nhìn thấy chữ “làm màu” kia, cô cũng đã sững sốt đến mức không nói rõ được rồi.

...

Tân hôn của Hoàng đế, theo lễ tiết là miễn lên triều ba ngày.

Hoàng Phủ Hoài Hàn và Mộ Dung Thiên Thu vạch trần thân phận của Nam Cung Cẩm không có kết quả, còn bị tức sôi ruột, nên lấy lý do không tiện quấy rầy đại hôn của Nam Nhạc Hoàng đế cáo từ rời đi. Quân Hạo Thiên tự nhiên cũng đi theo, thật ra hắn cũng không hiểu được tại sao hắn lại muốn tới đây, tự dưng bị mất một miếng mỹ ngọc hắn thích từ bé, thật sự là quá thua lỗ! Thấy bọn hắn đi, đương nhiên cũng lập tức đi theo.

Những ngày sau đó cũng coi như là thái bình. Có lẽ là do Nam Cung Cẩm chăm ngời ly gián, khiến cho Mộ Dung Thiên Thu lo lắng, cho nên hôm nay còn chưa phái binh đánh tới. Có lẽ bởi vì mấy ngày nữa là mười lăm, chính là ngày Quận chúa Sính Đình của Nam Nhạc đại hôn cùng với Định Viễn Hầu của Tây Võ, trước hôn nhân không tiện tổn thương hòa khí, cho nên đều vô cùng bình tĩnh, yên ả.

Nhưng ai cũng biết đây chỉ là khúc nhạc dạo của bão tố! Trong những ngày này, binh mã Nam Nhạc được điều động khẩn trương bày ra một phòng tuyến nghiêm ngặt! Mà Hoàng đế Bắc Minh mặc dù nhu nhược, nhưng cũng không ngốc, hiện nay hai đại cường quốc liên minh, nếu như thật sự động thủ thì kẻ đầu tiên bị tiêu diệt chính là Bắc Minh yếu ớt của hắn! Thế nên sau khi về nước không lâu, hắn liền gửi quốc thư đến Nam Nhạc, cố ý muốn liên minh, còn Nam Nhạc đương nhiên cũng vui vẻ đáp ứng!

Toàn bộ thiên hạ hình thành nên một trạng thái vô cùng khẩn trương, thậm chí có thể coi là thần hồn nát thần tính!

Mà Nam Cung Cẩm thì nhàm chán làm Hoàng hậu nương nương của nàng, cả người đều bị ghen đến cơ hồ muốn móc meo! Làm Hoàng hậu

thì trách nhiệm là mỗi ngày đều giam mình ở trong hậu cung, những phu nhân của các đại thần có chạy tới bái kiến thì nàng phải tiếp kiến một phen, sau đó làm ra điệu bộ đoan trang, trang nhã, mẫu nghi thiên hạ, cùng hàn huyên với các nàng. Thực sự là vô cùng vô cùng nhàm chán! Cũng khiến cho nàng hối hận vì đã đáp ứng tới đây làm Hoàng hậu cái quỷ gì này, trước kia làm Thừa tướng thoải mái, sung sướng biết bao nhiêu!

Nói đến Thừa tướng, sau khi nàng đi, Mị Văn Dạ hoàn toàn xứng đáng trở thành vị Thừa tướng trẻ tuổi thứ hai của Tây Vỹ, là thủ lĩnh kế tiếp của phái cách tân! Để cho người ta không nắm được thóp của bản thân, sau này hẳn cũng không thể tiếp tục phóng đảng như hiện giờ nữa, nghĩ thế, Nam Cung Cẩm lại có sự đồng tình, cảm thông nhiều hơn với hẳn!

Lại qua thêm vài ngày, sự nhàm chán của Nam Cung Cẩm cuối cùng cũng được hóa giải! Bởi vì hôm nay là mười lăm, chính là ngày đại hôn của Linh Nhi!

Mà đến đúng mười lăm, Linh Nhi mới được người ta đưa vào hoàng cung, trong mấy ngày này, cô vẫn luôn ngờ ngợ ngần ngẫn! Từ ngày chủ nhân cho cô uống thuốc sảy thai, sau khi cô uống xong liền té xỉu, khi tỉnh lại thì đã ở trong xe ngựa rồi. Không biết xe ngựa đi bao lâu, cô cũng không để ý là đi hướng nào, chỉ biết là lòng vòng mấy vòng ở Tây Vỹ cuối cùng cô cũng ra khỏi Tây Vỹ. Mà sau khi ra, cô lại bị đưa về Dạ Mạc sơn trang.

Bị nhốt ở trong phòng, mỗi ngày vẫn có ăn có uống, chỉ là không có người nói chuyện với cô. Đương nhiên, cô cũng không có tâm trạng nói chuyện, mà luôn trong trạng thái thấp thỏm, không biết cuối cùng chủ nhân sẽ quyết định xử lý cô như thế nào. Đợi được mấy ngày cũng có người đến, là thủ hạ lúc trước của cô, nhưng khi gặp cô lại không có sự cung kính như xưa nữa, chỉ có giọng nói lạnh lùng: “Đi thôi!”

Cô không biết là sẽ đi đâu, cũng không mở miệng hỏi nhiều. Cô chỉ lẳng lặng đứng lên, đi theo vào hoàng cung, sau đó liền bị một đám người chuẩn bị mặc đồ cho cô. Lần này cô hoàn toàn hoảng loạn, hỏi bọn họ muốn làm gì, nhưng không ai trả lời cô. Có đi đâu, nhìn mũ phượng, khăn

quàng vai ở cách đó không xa, cô mơ hồ đoán được chuyện gì đó, lại càng cảm thấy bối rối hơn! Tình trạng hiện nay của cô sao có thể lấy chồng được chứ? Chuyện này...

Ngay khi đang buồn rầu lo lắng, cửa phòng bị người ta đẩy ra. Mà sắc mặt Nam Cung Cẩm và Hiên Viên Dĩ Mạch lại vô cùng nghiêm túc và trầm mặc, hoặc là nói về mặt đang vô cùng âm u trầm tĩnh, tựa như là có sự giận dữ trong lòng nhẫn nhịn đã lâu, hôm nay cuối cùng cũng muốn phát tiết ra ngoài vậy!

Sau khi đi vào, Linh Nhi nhanh chóng đứng dậy, quỳ xuống nói: “Chủ nhân! Em...” Mới vừa nói mấy chữ, nước mắt đã rơi xuống.

“Em làm sao? Em còn muốn cãi lý nữa sao?” Mấy ngày nay thật sự là quá nhàm chán, mà con nhóc chết tiết này quả thật là cũng quá đáng đánh, cho nên đương nhiên Nam Cung Cẩm muốn cho cô ấy một bài học.

“Không phải, chủ nhân, Linh Nhi có lỗi với ngài! Đều là lỗi của Linh Nhi, Linh Nhi không còn mặt mũi nào nhìn chủ nhân!” Quả thật, đến hôm nay, cô vẫn còn giống như đang nằm mơ, không hiểu được tại sao mình lại cố thể có những hành động như thế.

“Hối hận không?” Nam Cung Cẩm lạnh lùng nhìn nàng.

Linh Nhi gật nhẹ đầu, lại lắc đầu rồi nói: “Hối hận! Nhưng cũng không hối hận! Linh Nhi hối hận vì mình có lỗi với chủ nhân, thậm chí xảy ra chuyện cũng không nói với chủ nhân, nhưng Linh Nhi không hối hận vì đã trao bản thân mình cho hắn!”

“Vậy em có biết rằng, ta cho em uống thuốc giả chết, để Lãnh Vũ Tàn tưởng em đã chết, hắn lập tức nghe theo lão Hầu gia, cưới một kìêu thiê khác rồi không. Giờ em lại nói với ta rằng, em không hối hận ư?” Nam Cung Cẩm trợn mắt nói dối, nói như thể sự thật thực sự là như vậy.

Linh Nhi nghe thế, không dám tin ngẩng đầu lên nhìn Nam Cung Cẩm: “Không, sẽ không! Hắn nói kiếp này sẽ không cưới ai khác ngoài em!”

“Sẽ không à? Em cho là ta sẽ lừa em sao? Dĩ Mạch, em nói cho cô ấy nghe đi, có phải đúng là ta lừa cô ấy không? Hơn nữa hôm nay cũng chính là ngày đại hôn của Lãnh Vũ Tàn!” Nam Cung Cẩm cũng không quay đầu lại mà nói.

Hiên Viên Dĩ Mạch đứng tình nhìn Linh Nhi, nhẹ gật đầu. Hôm nay đúng là ngày đại hôn của Lãnh Vũ Tàn, Hoàng hậu nói câu này cũng không sai. Sở dĩ nàng lộ ra ánh mắt đứng tình, là bởi vì Linh Nhi bị Hoàng hậu chơi xấu quá thảm thương đi!

Nhưng đối với Linh Nhi thì ánh mắt đó của Hiên Viên Dĩ Mạch chính là sự đứng tình khi cô đã phó thác cuộc đời của mình không đúng người! Trong nháy mắt, toàn thân cô liền rũ xuống, tựa như hoàn toàn không thể tiếp nhận sự thật này.

Nam Cung Cẩm thì đưa một tay kéo cô từ dưới đất lên nói: “Được rồi, chẳng qua chỉ là một tên đàn ông thôi mà, bây giờ thân phận của em đã là nghĩa muội của bản cung, được phong là Quận chúa Sính Đình, hôm nay sắp sửa kết hôn rồi. Với thân phận của em, thì sẽ không có tên đàn ông nào dám đối xử lạnh nhạt với em nữa. Bây giờ bản cung cũng có thể tìm cho em một mối nhân duyên thật tốt rồi. Cũng coi như là để cho Lãnh Vũ Tàn nhìn thấy, cho hắn biết rằng, hắn có thể cưới, em cũng có thể gả!”

“Nhưng...” Trên mặt Linh Nhi đầy vẻ không cam lòng, nhưng đây là mệnh lệnh của chủ nhân, cô không dám vi phạm.

Hiên Viên Dĩ Mạch dựa theo sự thông đồng lúc trước, hắng giọng một cái rồi nói: “Linh Nhi, cô cứ yên tâm, hôn sự mà chủ nhân tìm cho cô đấy cũng coi như là một thanh niên tài俊! Mà không khéo là trước đó vài ngày, người trong lòng hắn đã treo cổ tự tử chết, hắn thề cả đời không cưới nữa, nhưng bị trong nhà ép quá, nên cùng Hoàng hậu nương nương ước định hôn sự này với cô. Sau khi cưới, hai người cũng không có liên quan gì hết, đây chỉ là để cho một cô nàng cô nhi quả mẫu như cô có chốn quay về thôi!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 8: “Buông Rèm Nhiếp Chính”!!!

Hiên Viên Dĩ Mạch nói xong cũng tự ngăn người ra! Cái gì mà mẹ góa con cô chứ, tên Lãnh Vũ Tàn này còn chưa chết mà!

Nhưng giờ phút này Linh Nhi có nghe được gì nữa đâu, chỉ nghe là sau khi kết hôn thì ai sống cuộc sống của người đó, mà người trong lòng của cô thì cũng cưới người khác đúng vào hôm nay, nhất thời trong lòng cũng đã không còn mong ngóng gì nữa, cho nên nghe lời này xong cũng thấy không đến mức không thể chấp nhận.

Nam Cung Cẩm cũng tiếp lời: “Vị công tử kia đã nói với người trong nhà rằng đứa con trong bụng em là cốt nhục lúc trước hẳn đã để lại. Về sau đứa nhỏ này cũng coi như có phụ thân, có bản cung ở đây, cũng có thể đảm bảo đứa bé này một đời vinh hoa. Hơn nữa, em cũng không thể để cho đứa nhỏ này vừa ra đời đã không có phụ thân phải không?”

Câu nói cuối cùng đã đánh thẳng vào đáy lòng của Linh Nhi. Ngay khi cô ấy vẫn còn một chút do dự, Nam Cung Cẩm lại ra đòn quyết định: “Đây là mệnh lệnh!”

Mệnh lệnh đối với ám vệ mà nói, là không thể làm trái!

Cuối cùng, Linh Nhi đành chán nản gật đầu: “Thuộc hạ tuân mệnh!”

“Hận ta sao?” Nam Cung Cẩm hỏi.

Linh Nhi lắc đầu: “Đây là thuộc hạ tự làm tự chịu! Chủ nhân đã hết lòng quan tâm, giúp đỡ thuộc hạ rồi!”

“Ừm, vậy là tốt rồi! Vị công tử này chính là con của một vị phiên Vương, cho nên đoàn đưa dâu cũng cần phải đi mất mấy ngày, dọc đường có chút vất vả, em cũng nên cẩn thận một chút!” Nam Cung Cẩm dặn dò.

“Tạ ơn chủ nhân quan tâm!” Linh Nhi nói, dưới ánh mắt chăm chú của Nam Cung Cẩm, ngoan ngoãn đi đến ngõ xuống bàn trang điểm, để các cung nữ bắt đầu trang điểm cho cô.

Nam Cung Cẩm và Hiên Viên Dĩ Mạch thì ở phía sau cười trộm, người trong đoàn đưa dâu, các nàng đều đã dặn dò tốt, để cho mọi người không nói nhảm! Nếu Linh Nhi có hỏi, cũng sẽ trả lời là gả cho con của phiên Vương. Ai bảo cô ấy xảy ra chuyện lớn như vậy còn dám giấu giếm họ chứ!

Chuyện trang điểm này kéo dài đến trưa. Một vị lão Vương phi của hoàng gia được Nam Cung Cẩm mời mọc tới chải đầu cho Linh Nhi.

“Một chải, chải đến cuối cùng!”

“Hai chải, chải đến đầu bạc răng long!”

“Ba chải, chải cho con cháu đầy đàn!”

“Bốn chải, chải đến sang giàu vàng son!”

Từng câu, từng câu đọc ra cũng làm cho từng giọt nước mắt rơi ra từ trong mắt Linh Nhi. Còn cái gì răng long đầu bạc, con cháu đầy đàn, cô cũng coi như bị hủy hoại hoàn toàn rồi! Đã bị hủy hoại rồi!

Cách đó không xa trong mắt của Nam Cung Cẩm và Hiên Viên Dĩ Mạch cũng đầy vẻ chúc phúc cho nàng, lần này Linh Nhi gả đi, chính là gả cho Lãnh Vũ Tàn mà. Sau khi đôi tiểu phu thê này gặp nhau, đương nhiên sẽ phải sống đến tóc bạc răng long, cho nên không thể bớt bước nào! Nghĩ thế nên Nam Cung Cẩm bèn bước một bước tới trước mặt Linh Nhi nói: “Đừng khóc, em không để ý tới mình, cũng nên chú ý cho đứa bé trong bụng, suy nghĩ thoáng ra một chút, có lẽ phía trước có niềm vui bất ngờ cho em mà!”

Dứt lời, không đợi cô ấy kịp hiểu ra đi đâu gì, nàng đã tự mình lấy khăn cô dâu tới quàng cho cô ấy: “Đi thôi!”

Mới nói xong, hỉ nương lập tức tới đỡ Linh Nhi chậm rãi bước ra. Đại hôn của Quận chúa, lại còn là một Quận chúa không có thế lực, cho nên cũng không quá náo nhiệt, ngược lại dân chúng trên đường phố lại tụ tập ngóng xem rất đông đúc. Nam Cung Cẩm và Hiên Viên Dĩ Mạch đưa Linh Nhi tới cổng hoàng cung, đứng nhìn xe ngựa đi xa xa vẫn chưa nỡ rời mắt.

Nam Cung Cẩm không kịp được, đôi mắt cũng ngân ngấn nước mắt: “Con nhóc chết tiệt kia gả đi xa như thế, có lẽ đời này chúng ta sẽ không gặp lại được nữa!” Vào cửa nhà thế gia vọng tộc, Linh Nhi muốn chạy cũng khó khăn, thêm nữa là Nam Nhạc và Tây Võ sắp khởi chiến, thật sự là khó mà nói được! Còn thêm cả chuyện đưa con, cũng phải tự cô ấy nghĩ biện pháp giải thích với lão Hài gia thôi, chuyện này rất khó, nhưng đây là con đường cô ấy đã tự chọn!

“Nương nương không nỡ xa cô ấy sao?” Hiên Viên Dĩ Mạch hỏi.

“Đó là chuyện đương nhiên rồi! Nhưng mà nhắc đến mới nhớ, còn chuyện hôn sự của em thì định lúc nào xử lý?” Nam Cung Cẩm chợt nhớ ra nên hỏi luôn cô ấy.

Mặt Hiên Viên Dĩ Mạch hơi ửng đỏ lên! Giậm chân một cái, bộc lộ ra dáng vẻ yêu kiều của một cô gái nhỏ: “Nương nương, người nói linh tinh gì vậy chứ? Ai nói là ta muốn thành hôn với hắn nào!” Tuy trước đây vài ngày tên kia cũng đã đề cập qua chuyện này với cô, còn đưa cho cô một miếng ngọc bội làm tín vật, nói ngọc bội kia là lúc giáo chủ thu nhận ban cho. Mà Lãnh Tử Hàn cũng đáp ứng đi cầu thân, nhưng cô vẫn luôn không dám nói với chủ nhân, vậy mà hôm nay chủ nhân lại hỏi, khiến cô cảm thấy vô cùng xấu hổ!

Nam Cung Cẩm nhìn cô ấy giậm chân, còn có dáng vẻ đỏ mặt khó có được kia, cũng lại cảm thấy rất mới mẻ, trong lòng thầm đoán được một hai! Nàng thở dài một hơi, nắm lấy tay Hiên Viên Dĩ Mạch, ra vẻ vô cùng cảm động nói: “Em và Linh Nhi đều là phụ tá cực kỳ đắc lực của ta, hiện nay Linh Nhi đã gả đi, đương nhiên ta không muốn em cũng gả đi sớm!”

Bây giờ em không có ý định này cũng tốt, vậy thì về sau cứ yên lòng ở lại làm bạn với ta là được rồi!”

Nói xong, nàng lập tức quay đầu đi thẳng, không thèm quay lại một lần!

Hiên Viên Dĩ Mạch đứng im tại chỗ, lập tức có cảm giác hơi hận đến phát điên lên được! Mặc dù cô cũng sẽ không dễ dàng nhận lời tên độc mồm độc miệng kia, nhưng nhìn ý của chủ nhân như vậy, là cả đời này cô sẽ không cần phải tính toán nghĩ ngợi gì nữa sao?! Cô... cô có thể khiến thời gian quay lại một chút, lúc chủ nhân nói những lời kia để một lần nữa nói ra câu trả lời của bản thân được không?

Mà người đang nghênh ngang rời đi đằng trước mặt cô ấy kia, thì ngửa mặt lên trời nói to nội dung bức thư gửi cho Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Chớ có ra về! Chớ có ra về! Ra về sẽ bị sét đánh!”

Vừa mới nói xong, bầu trời bỗng “Đùng!” một tiếng vang vọng, khiến cho Dĩ Mạch giật thót cả tim!

...

“Tiểu Hồng Hồng thân yêu, ta có thể thương lượng với chàng một chút không?” Cô nàng nào đó vô cùng nịnh nọt đứng trước mặt hắn, nhưng trong lòng đang cố nhẫn nhịn một bụng lửa giận, thời Trung Quốc cổ đại không phải có triều đại Hoàng hậu cũng có thể cùng Hoàng thượng lên triều sao? Vì sao mà cái triều đại vợ vẫn này, còn có chuyện hậu cung không được tham gia chuyện triều đình chứ?

“Nói.” Hắn thản nhiên ngược mắt, mỉm cười nhìn nàng, trong lòng đã mơ hồ đoán được nàng muốn nói cái gì.

Nam Cung Cẩm bày ra bộ dạng vô đầu bút tai trông vô cùng khốn đốn nói: “Chuyện là như thế này, mấy ngày nay ta vô cùng nhàm chán, cảm giác không muốn sống nữa, thậm chí đã nhàm chán đến mức có dấu hiệu phát điên, cho nên ta vô cùng hy vọng, chàng tìm cho ta chuyện gì có tính xây dựng để làm!”

“Sinh con nhé?” Giọng nói lạnh lùng, cao ngạo vang lên, ánh mắt như ánh trăng say lòng người mang theo một chút sắc thái mập mờ.

Nam Cung Cẩm nhin xuống, suýt nữa thì thốt ra câu: “Sinh cái đầu mẹ chàng ấy!” Sau đó cố gắng bình tĩnh lại rồi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chuyện nhảm chán như sinh con thì sao có tính xây dựng được chứ?”

“Gia tăng nhân khẩu cho Nam Nhạc mà.” Người nào đó nói đồng dục.

Khóe miệng Nam Cung Cẩm giật mạnh mấy cái, nàng rất muốn cời giày của mình ra, nện thật mạnh lên mặt của hắn từng cái từng cái một! Chẳng lẽ giá trị của Nam Cung Cẩm nàng bây giờ chỉ còn là vì để cho Nam Nhạc có thể nhiều thêm mấy người sao? Tên khốn này!

Nàng đang muốn nổi giận, một bàn tay thon dài, trắng nõn liền đưa một bản tấu chương tới trước mặt nàng.

Nam Cung Cẩm chau mày, xem qua bản tấu chương kia, đọc nhanh như gió, lúc này nụ cười mỉm mới xuất hiện trên khuôn mặt nàng! Tấu chương là ngự sử đại phu trình lên, nói nếu Hoàng thượng khăng khăng cố chấp, nhất định muốn khôi phục tràng diện giống như nghìn năm trước, Hoàng hậu nhúng tay vào chuyện triều chính, thì ông ta sẽ đập đầu chết trên điện Kim Loan!

Mà phía dưới, hắn đã dùng bút chu sa màu đỏ phê chuẩn: Lòng chân thành của ái khanh, trẫm đã hiểu rõ. Sau khi khanh chết, trẫm sẽ ban ba thước quan tài mỏng để hậu táng.

Nhìn hắn thế này, là muốn khăng khăng cố chấp rồi! Cũng đã nói lên rằng, tên này cũng biết gần đây mình sống trong hậu cung cũng nhàn đến phát chán, cho nên đã bắt đầu xử lý chuyện này! Nghĩ thế, cảm giác cảm động vô bờ bến càng dâng trào trong lòng nàng: “Nhưng nếu chàng cứ bác bỏ như thế, liệu có khiến cho triều đình bất hòa hay không, mọi người sẽ có thành kiến với chàng thì sao?”

“Chuyện này, ta đã bắt đầu chuẩn bị từ mười ngày trước, đại đa số đại thần cũng đã đứng ở bên ta. Tiếp theo, thì đành chờ xem biểu hiện của

nàng trên tri ều đình thôi.” Nói xong hấn vuốt mũi nàng một cái, nhớ tới dáng vẻ giận đến nôn ra máu, tựa như muốn lao vào đánh hấn đó, hấn lại cảm thấy hơi buồn cười.

Nam Cung Cầm tự nhiên biết cái gì gọi là nhìn biểu hiện của nàng, không phải chỉ như ở Tây Vỗ, chuyện gì cũng đều xông vào hỗ trợ xử lý, mà còn muốn xem mức độ mềm nắn rắn buông của nàng! Có việc cần phải làm, cũng có việc không cần phải làm! Việc phải làm đó, chính là muốn để cho tri ều đình Nam Nhạc nhìn thấy thực lực của nàng, từ đó chậm rãi sinh ra sự tôn trọng, lòng kính ngưỡng. Mà chuyện không nên làm, đó chính là trong xã hội nam quy ền này, đàn ông xưa nay ghét nhất là đàn bà tham dự chính sự, Tiểu Hồng Hồng nhà nàng không ngại, nhưng đám đại thần kia chưa hấn cũng không ngại. Cho nên cái nàng phải biểu hiện ra, là dáng vẻ của một người phụ tá chứ không phải là dáng vẻ của một người bề trên!

Tuy nói phải bận tâm nhiều thứ hơn một chút, nhưng hầu như sẽ không cần phải nghĩ mớ meo trong hậu cung nữa! Mà khi trận giao chiến của các quốc gia đã sắp tới, nàng cũng muốn làm chút chuyện cho hấn, nói một câu tự luyện là dạng đại tài như nàng, ở hậu cung trồng hoa, nuôi cỏ, sinh con, thật sự quá lãng phí!

“Hài lòng rồi chứ?” Nhìn nét mặt của nàng dịu đi, hơn nữa thoạt nhìn có vẻ như tâm trạng không tệ, nên tâm trạng của hấn tự nhiên cũng khá hơn theo.

Nam Cung Cầm gật đầu: “Hài lòng rồi! Chuyện này có tính xây dựng hơn sinh con và xây dựng nhân khẩu nhiều!” Giọng nàng rất trào phúng, kỳ kỳ quái quái!

Hấn nghe vậy, cũng không giận, chỉ mỉm cười khẽ một tiếng, sau đó lại cúi đầu xuống xử lý chính vụ. Mà Nam Cung Cầm đi đến bên cạnh hấn, nhìn thoáng qua bản tấu chương kia một chút, lập tức cảm thấy đám đại thần này thật sự cũng quá nhàm chán, có chuyện chỉ cần một câu là nói xong, lại nói thành vô số câu rằng, thì, là, mà, nhìn thôi đã khiến người ta choáng váng hoa mắt, thậm chí ở trên tấu chương còn thao thao bất tuyệt

mấy nghìn chữ, đều là ca tụng công đức của Hoàng đế, không một câu nào có giá trị.

Sắc mặt Nam Cung Cẩm hơi trăn trở: “Đây chính là những tấu chương do đám đại thần nhảm chán kia viết?”

Bách Lý Kinh Hồng cũng biết nàng nhìn ra cái gì, chỉ khẽ gật đầu, biểu thị đúng như thế. Từ trước đến nay, tấu chương của đám đại thần đều là như thế, cho nên quân vương nào cũng không thể xử lý hết chính sự.

“Ngày mai, chàng có thể nói với đám đại thần trên triều đình, viết tấu chương phải ngắn gọn, đủ ý, xúc tích cô đọng, không nên nhồi nhét thứ rườm rà, là, mà như thế, nói cho rõ ràng ra mới được!” Nam Cung Cẩm nói ra đề nghị của mình. Nhưng sau khi nàng nói xong, chính nàng cũng phải thở dài, mấy loại tấu chương viết dài dòng thì đúng là có thể bắt người ta viết ngắn gọn đi một chút, nhưng nếu là bản tấu chương thuần túy chỉ để ca ngợi công đức của Hoàng thượng thì sao đây?

Bách Lý Kinh Hồng nghe lời này của nàng, cũng cảm thấy hợp lý. Nhìn mấy cái tấu chương nói nhảm này đúng là cũng vô cùng hao tổn tinh thần, nếu thật sự có thể cải cách một phen trên phương diện này thì về sau sẽ nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Cứ lật qua một bản tấu chương, lại là nói nhảm, đều là ca tụng quân vương tài đức như thế nào, sáng suốt ra sao, hẳn lập tức cảm thấy đau đầu. “Vẫn viết thế này, hạ một cấp quan nhỉ?”

Hắn lên tiếng đề nghị.

Nam Cung Cẩm gật đầu, tỏ vẻ tán đồng! Mặc dù trừng phạt như thế không khỏi hơi nặng một chút nhưng một đống tấu chương viết dài như thế, làm lãng phí thời gian của Hoàng đế để đọc, đều là để nhồi nhét, đám sâu mọt như thế có để cũng không có tác dụng gì.

Cái này người ta gọi là, một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao đó. Đến buổi trưa, đống tấu chương đã được xử lý xong, ngay cả Tiểu Miêu Tử cũng rất ngạc nhiên, lúc trước Hoàng thượng đều phải chong đèn xử lý tấu chương đến khuya mới xong.

Tấu chương xử lý xong, Diệt đã trở lại.

Hắn báo cáo lại cho Nam Cung Cẩm chuyện nàng phân phó hắn cho thuộc hạ đi thăm dò: “Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương, sau khi Linh Nhi đến Tây Vĩ, Lãnh Vũ Tàn cáo ối nhất quyết không đi ra cử hành hôn lễ. Hôn lễ do đệ đệ của hắn thay mặt để cử hành, mà sau khi kết hôn, hai người bọn họ cũng có mấy ngày không trông thấy nhau, Lãnh Vũ Tàn còn định chờ thêm mấy ngày nữa rồi xuất gia. Linh Nhi thì vẫn trong phòng an tâm dưỡng thai, mãi đến hôm trước, cô ấy ra khỏi cửa phòng mình, vô tình gặp được hắn, hai người mới đoàn viên! Ngay lúc đó sắc mặt của Linh Nhi vô cùng kinh ngạc, ngỡ ngàng...”

Càng nói hắn càng cảm thấy hết nói nổi, hắn thấy Hoàng hậu nương nương thật sự là quá nhàm chán! Nói luôn ra là giả cho Lãnh Vũ Tàn không phải tốt sao? Còn giày vò người ta lâu như thế!

Mà Nam Cung Cẩm và Hiên Viên Dĩ Mạch nghe chuyện này, thì lập tức cười trên nỗi đau khổ của người khác một cách vô cùng xảo trá!

Bây giờ đừng nói là Diệt, mà ngay cả Bách Lý Kinh Hằng đều có chút hết nói nổi, quả nhiên đàn ông mãi mãi không thể nào hiểu được niềm yêu thích đặc thù của phụ nữ.

Rồi Diệt lại nói tiếp: “Sau đó thuộc hạ cũng làm theo dặn dò của ngài, giao phong thư của ngài cho Linh Nhi!”

...

Trong phủ Định Viễn Hầu ở Tây Vĩ.

Trên môi Linh Nhi nở một nụ cười vui mừng, ngạc nhiên và hạnh phúc, nhìn phong thư trong tay mình: “Khi em đọc được phong thư này, em cũng đã biết bị chúng ta lừa rồi đúng không! Nhưng đây cũng là sự trừng phạt dành cho em, ai bảo em xảy ra chuyện lớn như thế cũng không thềm nói cho chúng ta. Đến Tây Vĩ rồi, sau này sợ là khó gặp được nhau, tự em phải cố gắng lo cho bản thân mình nhé. Trong đại viện vọng tộc, âm mưu trùng điệp, từng bước đi là từng nỗi khó khăn vất vả, ta vốn không tán

thành, nhưng đây là con đường do chính em lựa chọn, vậy thì em phải cố gắng vững vàng bước tiếp! Tự lo cho bản thân mình thật tốt, phải nhớ, nếu đến lúc bị bắt nạt thì trở về Nam Nhạc, nơi này là nhà mẹ đẻ của em!”

Rải rác mấy lời, không có quá nhiều hỏi han ân cần, không có cao điệu tình thâm ý trọng, thậm chí cũng không tìm được một chút ngôn từ ưu mỹ hoa lệ. Nhưng cũng chính những ngôn từ giản dị như thế mới có thể đã động lòng người! Nghĩ thế, một giọt lệ lặng lẽ rơi lên trang giấy, đây là sự hạnh phúc...

Chủ nhân, gặp được người là may mắn cả đời của Linh Nhi!

...

“Quả nhiên là cảm động mà khóc! Ai, kỳ thật chính ta cũng thường xuyên cảm động rơi nước mắt ướt trường sam vì sự vĩ đại của mình mà!” Nam Cung Cẩm gật gù đắc ý nói.

“...” Đám người im lặng.

...

Hôm sau trên triêu đình Nam Nhạc, Đế Vương và Hoàng hậu cùng nhau lên triêu, mà tên ngự sử đại phu hôm qua viết tấu chương muốn tự sát tại điện Kim Loan kia, sau khi nhận được phê chuẩn của Hoàng thượng thì đành ngoan ngoãn đứng cùng một chỗ với đám đại thần còn lại, quỳ xuống hô to: “Chúng thần bái kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương! Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Nương nương thiên tuế thiên tuế thiên tuế!”

Đây là lần đầu tiên Nam Cung Cẩm đứng ở nơi cao như thế này, nhìn xuống đám người bên dưới! Nàng đứng, không chỉ là chỗ cao trong đại điện, mà là đỉnh cao của quyên lực! Trong đầu chợt nhớ tới thời gian cúi đầu khom lưng khi bản thân làm cung nữ quét dọn hoàng cung, thanh tẩy nhà xí ở Đông Lăng, Bắc Minh, trong lòng cũng không khỏi có ý nghĩ mình thế này cũng gọi là tiểu nhân đặc chí đấy nhỉ? Cuối cùng, trong lòng cũng

có một định vị khác, hẳn là phượng tường cửu thiên nhỉ? Chỉ là chặng đường này, thực sự rất khó để bước đi!

Bách Lý Kinh Hồng ng ồi trên long ỷ, còn Nam Cung Cẩm ng ồi xuống phượng tọa bên phải long ỷ. Tiểu Miêu Tử và mấy tên thái giám dựng lên một bức rèm châu ngăn ở trước mặt nàng. Phượng nhan không thể để cho đám đại thần tùy tiện nhìn được.

Nhưng nhìn cái rèm này Nam Cung Cẩm lại mất hết cả vui! Bởi vì trong đầu nàng xuất hiện một câu, đó là - Buông rèm nhiếp chính!

Mà câu thứ hai hợp thành, đó là - Từ Hi Thái hậu!

Năm đó chẳng phải Từ Hi Thái hậu buông rèm nhiếp chính sao?

Nhưng ý nghĩ đó của nàng cũng không ảnh hưởng đến đại cục triều đình, giọng nói lạnh lùng, cao ngạo của Bách Lý Kinh Hồng vang vọng trong đại điện: “Các khanh bình thân!”

Giờ phút này, giọng hấn mang theo sự lạnh lùng và bế nghệ, một loại khí chất ngạo thị thiên hạ của vương giả, khiến cho Nam Cung Cẩm không khỏi cảm thán trong lòng, quả nhiên không hổ là bậc vua chúa trời sinh, khí chất và bộ dạng này, người như Nam Cung Cẩm tuyệt đối không thể hiện ra được

“Tạ ơn vạn tuê!” Đám đại thần cùng đứng dậy. Mà tên ngự sử đại phu kia cũng không có ý muốn tự sát trên điện Kim Loan, khiến cho ánh mắt kỳ dị của Nam Cung Cẩm không ngừng nhìn về phía ông ta.

Cái nhìn này của nàng khiến cho tên ngự sử đại phu định tự sát uy hiếp Hoàng thượng kia hết sức xấu hổ, chỉ còn biết cúi đầu tự nhìn chân mình, không dám nói một lời!

Tiểu Miêu Tử ai oán nhìn Nam Cung Cẩm một chút, sau đó nói: “Có việc khởi tấu, vô sự bãi triều!”

“Khởi bẩm Hoàng thượng, thần có việc cần khởi tấu!” Một tên nhìn mới chừng hai mươi, có vẻ đang thời kỳ trai trẻ ngựa non háu đá đứng dậy.

“Nói.” Giọng nói lạnh lùng từ trên long y truyền tới, khiến người nghe khó lòng đoán được suy nghĩ.

Thanh niên kia nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, từ thời Nam Nhạc khai quốc, đã có pháp lệnh quy định, đàn bà con gái không được tham gia vào chính sự, thần tấu mời Hoàng hậu nương nương vâng cung Phụng Nghi!”

Hắn vừa nói ra lời này, bên cạnh có không ít người đã nhăn nhin thật lâu không dám lên tiếng, cũng đều cùng nhau đứng ra, lớn tiếng đồng thanh: “Thần tấu mời Hoàng hậu nương nương vâng cung Phụng Nghi!”

Cảnh tượng này, Nam Cung Cẩm đã sớm dự đoán được, nàng không nói một lời, ngẩng tại chỗ chờ Bách Lý Kinh Hằng đến giải vây cho nàng. Bởi vì hiện giờ mà nàng có nói nhiều bao nhiêu thì cũng chẳng bằng một câu của Bách Lý Kinh Hằng.

“Ồ?” Giọng nói thản nhiên của Đế Vương truyền tới, khiến cho trong lòng mọi người đều run lên, mà những đại thần đứng một bên không có lên tiếng cũng rất biết thời biết thế, đứng ra nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, chúng thần cho rằng, Hoàng hậu nương nương có đại tài, lên triều đình phụ tá bệ hạ, chính là phúc của Nam Nhạc ta, các vị đại nhân đây nói chuyện và hành động đều quá cực đoan!”

“Đúng vậy, đúng vậy! Hoàng hậu nương nương là bậc quốc mẫu, bày mưu tính kế vì Nam Nhạc ta, cũng là việc nên làm mà!” Lại một vị đại nhân khác phụ họa thêm vào.

Không bao lâu, những tiếng phụ họa này liền át đi tiếng phản đối ban đầu.

Lúc này Bách Lý Kinh Hằng mới hài lòng gật đầu, nhìn thoáng qua tên vừa đứng ra nói chuyện đầu tiên kia, rồi nói: “Đồ ái khanh, nếu trăm nhớ không lầm, ngươi là Binh bộ Thị lang đúng không?”

“Đúng vậy!” Hấn có chút không rõ, vì sao Hoàng thượng bỗng nhiên nói chuyện này.

Bách Lý Kinh Hồng gật đầu suy tư nói: “Đã như thế, Binh bộ à, coi như cũng làm việc trong quân đội, trăm phong người làm tiên phong, ít ngày nữa khai chiến với Tây Võ, mong rằng ái khanh sẽ biểu hiện thật tốt nhé.”

Hả?! Tất cả các đại thần đều choáng váng! Nhìn vị Đệ đại nhân kia đầy thông cảm, Binh bộ Thị lang là quan văn, sao có thể mang binh đánh giặc? Lại nói, trong bất kỳ cuộc chiến tranh nào thì tiên phong chính là đội cảm tử, xông lên chịu chết! Đây là Hoàng thượng muốn bẫy cái mạng nhỏ của người ta sao?

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 9: Thu Phục Lòng Quân Thần

“Hoàng... Hoàng thượng?” Đò đại nhân kia ngẩng đầu lên không dám tin nhìn Bách Lý Kinh Hông, dù có không cao hứng, thì cũng làm gì đến mức muốn lấy mạng mình chứ? Chuyện này, để cho một quan văn như mình đi làm tiên phong, có phải Hoàng thượng hơi quá đáng không?

Tiểu Miêu Tử cao giọng gầm lên: “Lớn mật! Dám nhìn thẳng thiên nhan!”

Nhìn thẳng mặt mũi Hoàng thượng là đại bất kính, ở cổ đại, đó là tội sẽ bị kéo ra ngoài chém cũng chưa hết tội, cho nên Binh bộ Thị lang giật thót mình, nhanh chóng quỳ xuống nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, thần chỉ là quá kinh ngạc, không có ý bất kính!”

Bách Lý Kinh Hông nghe thế, cũng không tính toán quá nhiều, lại vô cùng hiền lành ra vẻ thông cảm với đối phương: “Trẫm hiểu ý của ái khanh, chẳng qua là do ái khanh quá cảm động với lời của trẫm, nên mới nhìn trẫm một chút thôi mà, ái khanh yên tâm, trẫm sẽ không so đo với ái khanh.”

Lời nói này khiến cho mọi người sửng sốt, nhìn Bách Lý Kinh Hông, bệ hạ học nói như thế từ bao giờ vậy? Trước kia hẳn vốn không thích nói nhiều mà, sao bây giờ đột nhiên lời lẽ câu từ lại hoa mỹ, nghệ thuật thế này? Trong đám người, kinh ngạc nhất chính là Nam Cung Cẩm. Giọng điệu này của ai, nàng tự nhiên là rõ ràng nhất, nàng ngồi bên cạnh nhìn hẳn, cũng nhin không được muốn chỉ dẫn thêm cho hẳn, giọng phải nhẹ

nhàng, hòa nhã hơn một chút nữa, cũng phải tỏ ra là vì đối phương một chút nữa, mới có thể coi là hoàn mỹ được.

Khuôn mặt Binh bộ Thị lang giật giật mấy cái, một bầu nhiệt huyết bị dập tắt, hắn vốn tràn đầy tình yêu nước và quyết tâm vạch tội, đâu bị dội một gáo nước lạnh, nếu như trên đời có thuốc hồi hận, hắn nhất định sẽ mua một xe chở về nhà, lôi ra mà ăn thay cơm! Thế nhưng, mặc kệ trong lòng hắn đau khổ như thế nào, thời gian cũng không thể quay lại được nữa, hắn nói với Bách Lý Kinh Hồng cùng niềm hy vọng cuối cùng để nhìn thấy ánh rạng đông: “Khởi bẩm Hoàng thượng, mặc dù thần hiểu sơ qua về binh pháp, nhưng không có tài dùng binh, chỉ sợ lên chiến trường, sẽ cô phụ sự gửi gắm của Hoàng thượng, thần cả gan thỉnh cầu Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!”

“Ồ? Ái khanh thân là Binh bộ Thị lang mà từng ấy khả năng cũng không có à, vậy trăm cần người để làm gì?” Giọng nói thản nhiên, không mang theo chút tình cảm nào, nhưng lại khiến trong lòng người nghe phát run.

Binh bộ Thị lang nhiều lần há miệng định nói nhưng thật lâu cũng không nói được lời nào, đây rõ ràng là Hoàng thượng đang cố ý làm khó dễ! Điêu một quan văn đi đánh trận, không phải là làm khó dễ thì là gì chứ? Thế nhưng Hoàng thượng đã nói như thế, nên dẫu mọi người đều nhận ra đây là chèn ép, gây khó dễ cũng lại không biết nói gì để phản bác.

Ngược lại là Nam Cung Cẩm vốn ăn nói khéo léo nhưng này giờ vẫn im lặng hồi lâu, bỗng nhiên che miệng cười khẽ một tiếng: “Hoàng thượng cứ khéo đùa, vị Binh bộ Thị lang này là quan văn, mấy chuyện đánh trận đó, là chuyện các vị Tướng quân phải làm, Đò đại nhân làm làm sao được chứ? Ngài đừng trêu Đò đại nhân nữa!” Giọng điệu của nàng mười phần đoan trang, trang nhã mà lại rất mạnh mẽ nghĩa khí, khiến cho chính Nam Cung Cẩm cảm thấy buồn nôn vì giọng điệu này!

Nhưng các vị đại thần nghe xong lại có chút ngần ngại, nhất là Binh bộ Thị lang! Hắn đứng ra đề nghị nàng trở lại cung Phượng Nghi, Hoàng hậu lại xin tha cho hắn, đi đâu này chẳng khác gì tát mạnh một cái vào mặt hắn!

Một người đàn bà, còn có thể rộng lượng như thế, còn hấn thì sao? Hấn chỉ là loại bụng dạ hẹp hòi, không muốn cho người đàn bà này tham gia vào chuyện chính sự thôi, nghĩ thế nên mặt hấn ngay lập tức đỏ tới mang tai, không phản bác lại được!

Mà trong lòng các vị đại thần cũng rất rõ ràng, mặc dù bọn họ cũng nghi ngờ rằng Hoàng thượng và Hoàng hậu cố tình hợp tác diễn vở kịch này, nhưng Hoàng hậu thật sự có thể không nói gì, tới lúc đó ít nhất Binh bộ Thị lang kia cũng bị cách chức. Thế nên tất cả mọi người không khỏi tán thưởng: “Hoàng hậu nương nương rộng lượng, thật là đi đâu may mắn cho Nam Nhạc ta!”

Nam Cung Cẩm cũng cười chấp nhận ngay thanh danh này: “Các vị ái khanh quá khen rồi, bản cung hổ thẹn!” Tình trạng hiện nay của Nam Cung Cẩm giống như cô vợ trẻ lần đầu đến gặp cha mẹ chồng tương lai, lần đầu tiên mà, đương nhiên phải biểu hiện cho thật tốt, để gây được ấn tượng tốt đối với cha mẹ chồng, về sau tính cách chậm rãi lộ ra, người ta có nhảy dựng lên muốn trả về nhà mẹ đẻ cũng không kịp nữa! Nói không chừng còn bị nàng trừng trị ngược lại ấy chứ!

Sự tha thứ rộng lượng này của nàng, cùng với thái độ khiêm tốn, cẩn thận kia tự nhiên cũng gây được rất nhiều ấn tượng tốt đối với đám đại thần! Bọn hấn vốn cho là Hoàng hậu có thể thuyết phục Hoàng thượng để nàng buông rèm nhiếp chính như vậy, thì hấn là loại Yêu Cơ Họa Quốc, mê hoặc, quyến rũ Hoàng thượng, nhưng bọn hấn chưa từng nghĩ nàng lại nghiêm túc, đứng đắn như thế, khiến cho bọn hấn cảm thấy mấy tên đàn ông bọn hấn thật đúng là không có sự độ lượng của quân tử!

Do đó chuyện này kết thúc ở đây, không còn tranh luận nữa. Tiếp theo, có đại thần tiến lên nói: “Khởi bẩm bệ hạ, gần đây Trìêu Dương có nạn châu chấu tràn lan, những nơi châu chấu đi qua, không còn một ngọn cỏ, khiến cho lòng người bàng hoàng. Nếu không có cách đối phó, sợ rằng sau này ba châu phụ cận Trìêu Dương đều sẽ bị liên lụy!”

Nam Nhạc rất lớn, mặc dù đã buông tha mười tòa thành trì cho Đông Lăng, nhưng vẫn là quốc gia chiếm diện tích lớn nhất, đất đai rộng lớn, tự

nhiên có rất nhiều vấn đề

Mắt Bách Lý Kinh Hồng nhìn về phía chúng đại thần nói: “Không biết các vị ái khanh có cách gì đối phó?”

“Chuyện này...” Đám đại thần đều nhìn chung quanh.

Ngược lại, một tiểu tướng mặc áo bào trắng trông rất non nớt, có gương mặt trẻ con đứng dậy nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, Thừa tướng Tây Võ là Yến Kinh Hồng, từng tại thời điểm Tây Võ bị nạn châu chấu nghĩ ra một biện pháp, giăng lụa xung quanh, ngăn cản châu chấu, rồi phái quan binh đốt lửa bốn phía để diệt châu chấu! Chuyện này đều là do thần đi theo Vân Vương gia phòng thủ biên cảnh trông thấy, hiệu quả rất rõ, Nam Nhạc ta cũng có thể thử một lần.”

Lời này nói ra, biểu hiện Nam Cung Cẩm tự nhiên là vô cùng đắc ý, cầm vênh lên một góc bốn mươi lăm độ, nhìn Bách Lý Kinh Hồng đầy đắc ý, ánh mắt kia tựa như đang hỏi: Thế nào, bà đây lợi hại chứ?

Khóe mắt Bách Lý Kinh Hồng nhìn nét mặt của nàng, cảm thấy dở khóc dở cười. Biện pháp này, khi nàng mất tích, lúc mà hắn đi tìm nàng khắp nơi, có nghe nói tới, trong lòng cũng tán thưởng Thừa tướng Tây Võ có đại tài, nhưng cũng không để ý lắm. Không nghĩ tới nàng là Yến Kinh Hồng, càng không nghĩ tới hôm nay nàng có thể nhướng mày đắc ý như thế đối với hắn.

Mà Bách Lý Kinh Hồng còn chưa kịp đáp lại tiểu tướng mặc bạch bào thì một đại thần đã đứng ra kịch liệt phản đối! “Khởi bẩm Hoàng thượng, biện pháp này là do Tây Võ nghĩ ra, Nam Nhạc ta dùng theo, chẳng phải nói cho Tây Võ là chúng ta không tìm được biện pháp tốt, cho nên phải trộm biện pháp đối phó tai họa sao?”

Nam Cung Cẩm cười một tiếng, âm thanh trong trẻo vang vọng đại điện: “Vây bản cung phải hỏi vị đại nhân này một chút. Từ xưa đến nay, lũ lụt đều phải xây dựng đập lớn để phòng, biện pháp này bốn nước đều dùng. Nếu ai cũng như đại nhân, truy tìm ngu ồn gốc, không muốn dùng biện pháp của nước khác, vậy có cần phải đọc lại sách sử kỹ lại một phen,

nhìn xem là nước nào nghĩ ra đối sách, nếu không phải tiên tổ nước mình nghĩ ra thì không dùng không? Như thế thì lê dân bách tính có phải cũng bị chết luôn một nửa hay không?”

Lời này rất có lý, nhưng so sánh như thế còn có chút gượng ép, đại thần kia há to miệng muốn nói cái gì, lại bị Nam Cung Cẩm cắt ngang.

“Bản cung hỏi lại đại nhân, đại nhân mới biểu hiện ra sự tức giận của mình như vậy, cho rằng không thể để cho người khác xem thường Nam Nhạc ta, càng không thể để cho người ta nhục mạ Nam Nhạc ta không có biện pháp chống lại nạn châu chấu, vậy thì, đại nhân đã có hùng tâm tráng chí như thế, bản cung có thể mời vị đại nhân này đưa ra biện pháp khác tốt hơn không?” Nam Cung Cẩm tiếp tục nói, đám đại thần này, chân thành thì rất chân thành, yêu nước cũng rất yêu nước, nhưng lại quá mức cổ hủ!

Nàng vừa nói xong, khuôn mặt tên đại thần kia lập tức đỏ bừng! Áp úng nửa ngày, cũng không nghĩ ra được cách đối phó, cuối cùng hần cần rãnh nói: “Hoàng hậu nương nương, đúng là thần không có cách đối phó, nhưng có câu một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao. Thần không có cách đối phó, cũng không có nghĩa là những người khác đều không có, cho nên xin Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương cho chúng thần chút thời gian, để nghĩ ra cách đối phó!”

Rõ ràng có phương pháp tốt để làm, hần lại không cần, lại muốn nghĩ biện pháp khác, chỉ vì biện pháp kia do người khác nghĩ ra, không phải do mình, đây không phải là cổ hủ thì là gì? Đây là vô cùng cổ hủ! Nam Cung Cẩm có cảm giác bị con hàng cổ hủ này khiến cho nàng phải nhẫn nhịn một cơn giận trong lòng ngực, thậm chí còn muốn phun ra máu!

Nàng cười lạnh nhìn hần rồi tiếp tục nói: “Bản cung và Hoàng thượng có thể kiên nhẫn chờ các vị đại nhân nghĩ cách đối phó, nhưng Triêu Dương có thể đợi được sao? Ba châu phụ cận Triêu Dương có hàng nghìn hàng vạn dân chúng có thể đợi được sao? Các vị đại nhân ở đây nghĩ một phút là lê dân bách tính chịu khổ một phút. Vậy bản cung không thể không hỏi vị đại nhân này một câu, là hàng nghìn hàng vạn dân chúng Nam Nhạc ta quan trọng, hay cái gọi là thể diện đấy quan trọng hơn?”

Lời này là trực tiếp hỏi tất cả mọi người! Cái gọi là “Nhận qua lưu tiếng, người qua lưu danh”, ý nói cỗ nhân xem trọng thể diện, cho nên thường có người tự xưng là quân tử, vì thể diện mà không muốn mạng sống. Nhưng thể diện và an nguy của thương sinh thiên hạ sao có thể so sánh được? Sợ rằng không thể cứ như thế mà quyết định lấy hay bỏ bừa bãi được!

Nhất thời, cả đại điện đều im lặng, không thể tìm được lời nào phản bác lại! Cuối cùng, giọng nói lạnh lùng của Bách Lý Kinh Hông vang lên: “Thương sinh thiên hạ quan trọng hơn, nên cái gọi là thể diện đó, trăm có thể vứt bỏ hết.”

Hoàng thượng cũng đã nói như thế, bọn hắn còn biết cãi lại thế nào đây? Nhưng trong lòng bọn hắn quả thật cũng tin phục khí phách của Hoàng hậu. Không để ý tới thể diện, lòng mang thiên hạ, đó xác thực là người có trí tuệ lớn! “Chúng thần căn tuân thánh dụ của Hoàng thượng!”

“Còn chuyện gì không?” Chuyện lớn đều được tấu trên triều đình, chuyện nhỏ đều dùng tấu chương để báo cáo.

“Khởi bẩm Hoàng thượng...”

...

“Bách Lý Kinh Hông để cô nàng kia tham gia triều chính ư?” Giọng của Hoàng Phủ Hoài Hàn có chút không dám tin.

Tên mật thám bẩm báo: “Khởi bẩm Hoàng thượng, đúng là như vậy!”

Chuyện này không chỉ Hoàng Phủ Hoài Hàn cảm thấy hoang đường, mà ngay cả Hoàng Phủ Dạ cũng cảm thấy vô cùng hoang đường. Bách Lý Kinh Hông định đi vào vết xe đổ Lã Hậu nghìn năm trước sao? Mà tính tình của Tiểu Cẩm Cẩm, từ góc độ nào đó mà nói cũng có chút giống với Lã Hậu kia.

“Hắn điên rồi sao?” Đây là phản ứng thứ hai của Hoàng Phủ Hoài Hàn, theo suy nghĩ của hắn, chỉ có người đang điên cuồng tới một mức độ nhất

định nào đó, mới có thể có quyết định không có lý trí như thế!

Mật thám sừng sốt một chút, sau đó nói một câu cực kỳ não tàn: “Khởi bẩm Hoàng thượng, trước khi thuộc hạ quay về đây, Nam Nhạc Hoàng vẫn rất bình thường, không có vẻ gì là bị điên cả!”

“...” Hoàng Phủ Hoài Hàn lạnh mặt nhìn hắn! Cái điên mà hắn đang nói đó, là dạng điên này hay sao chứ?

Hắn phát hiện ra, từ sau khi cô nàng Tô Cẩm Bình chết tiệt kia xuất hiện, thay đổi đủ trò để chọc tức mình, thì bên cạnh hắn cứ thi thoảng lại xuất hiện thêm mấy tên ngu xuẩn luôn chặn họng mình như thế này!

Hoàng Phủ Dạ ho khan một tiếng, sau đó giọng nói phong lưu hoa lệ chậm rãi vang lên: “Hoàng huynh, chúng ta cũng không cần quá chú ý Nam Nhạc, Bách Lý Kinh Hồng có điên hay không không quan trọng, chủ yếu chúng ta không điên là được!”

Hoàng Phủ Hoài Hàn nghe thế mới cười lạnh bỏ đi sự ngạc nhiên trong lòng. Đúng thế, Bách Lý Kinh Hồng có điên hay không, cũng không có ảnh hưởng gì quá lớn đến bọn hắn, mà việc hắn cần làm tiếp theo, mới là quan trọng nhất! “Tin tức từ Tây Võ truyền về chưa?”

Hiện nay Nam Nhạc và Bắc Minh đã kết minh, nếu Mộ Dung Thiên Thu còn bị lung lay bởi những câu nói của Tô Cẩm Bình kia thì Hoàng Phủ Hoài Hàn hắn thật sự phải cân nhắc xem có nên đổi đối tượng hợp tác không! Bởi vì như thế đã nói rõ đối phương ngu xuẩn đến một mức độ nhất định rồi!

Hoàng Phủ Dạ đang ngồi trên ghế bành ung dung đứng dậy, chậm rãi đi đến trước mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn, đưa phong thư trong tay mình sang cho hắn, mà bên trên thư tìn có ấn tìn của Hoàng thất Tây Võ. Hắn nói: “Thần đệ đến, là để đưa cái này!”

“Sao không lấy ra sớm một chút?” Hoàng Phủ Hoài Hàn nhú mày, có chút không vui! Bàn tay to mạnh mẽ lập tức mở lá thư ra, đọc nhanh như gió.

Hoàng Phủ Dạ nhún vai, khuôn mặt tuyệt mỹ vô song hiện lên một nụ cười tà mị, không để ý lắm nói: “Chẳng phải là vì thấy Hoàng huynh đang hỏi mật thám một số chuyện hay sao, thần đệ sao dám quấy rầy chứ!” Dứt lời, liền phe phẩy chiếc quạt mạ vàng của mình, quay về lại chiếc ghế lúc trước hần ngồi.

Hoàng Phủ Hoài Hàn nhanh chóng đọc hết lá thư, khuôn mặt lạnh lùng hiếm khi mỉm cười, nói: “Mộ Dung Thiên Thu cũng thật có nhã hứng, lại còn mời trẫm cùng ngự giá thân chinh!”

“Hoàng huynh, thần đệ cho rằng Tứ Hoàng đệ là người trầm ổn, thích hợp tạm thay huynh xử lý quốc sự!” Hoàng Phủ Dạ cũng thông minh, nghe giọng điệu Hoàng Phủ Hoài Hàn như thế, đoán được tám chín phần mười là đối phương đã động lòng, nên tranh thủ thời gian đề cử hoàng đệ của hần tạm thay Hoàng Phủ Hoài Hàn xử lý quốc sự! Xử lý chính sự là một việc rất mệt mỏi, hần gương cao tinh thần “Đạo hữu chết, bần đạo bất tử” mà hăng hái bán đứng đệ đệ của mình!

Hoàng Phủ Hoài Hàn liếc hần một cái, hừ lạnh một tiếng, rồi lại nhớ ra chuyện gì đó nói: “Nghe nói gần đây có vẻ như đệ đang tìm người nào đó à?”

Hần vừa nói ra câu này, thân thể Hoàng Phủ Dạ không khỏi cứng lại một chút, nhưng rất nhanh liền trấn định lại, mở miệng cười nói: “Mấy ngày trước thần đệ kết bạn với một người, nhưng gần đây hần ta mất tích, chỉ để lại một miếng ngọc bội cho thần đệ, nên thần đệ dựa vào miếng ngọc bội này để tìm hần khắp nơi!”

Nhưng, trong một thoáng hần sửng sốt này, cùng với sơ hở trong lời nói, không thể qua được mắt Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Sao trẫm lại không biết đệ là người để ý huynh đệ như thế? Không bằng đệ đưa ngọc bội cho trẫm, trẫm tìm người giúp cho?”

“Hoàng huynh, huynh nói vậy là không tin tưởng thần đệ sao?” Vốn trên khuôn mặt hần luôn có nét cười mỉa hoặc, nhưng lúc này giọng điệu nói với Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng lạnh lùng hơn.

Hoàng Phủ Hoài Hàn thở dài nói: “Trẫm có nghi ngờ ai cũng sẽ không nghi ngờ đệ, dù sao đệ với ta cũng là huynh đệ ruột thịt, cùng một mẹ sinh ra, trẫm chỉ hy vọng đệ không có chuyện gì giấu giếm trẫm! Nhưng nếu đệ không muốn nói, trẫm cũng sẽ không miễn cưỡng!”

“Đa tạ Hoàng huynh thông cảm!” Không phải hấn không muốn nói, mà là hấn không thể nói. Trước khi phụ hoàng lâm chung, hấn đã hứa với phụ hoàng, sẽ giữ kín bí mật này đến chết, dù như thế nào cũng không nói ra, chỉ là những ngày gần đây, hấn không kiềm chế được sự xao động trong lòng, muốn tìm kiếm thử một chút mà thôi.

Thấy hấn không có ý định nói, Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng không dây dưa nữa, bắt đầu chuẩn bị cho việc xuất chinh.

...

Mà ở Tây Vĩ, Mộ Dung Thiên Thu đang vô cùng vui vẻ đùa nghịch với sủng cơ mới nhất của hấn, cô gái yêu kiều mặc một bộ váy đỏ rực, lúc này đang nằm mềm nhũn trong lòng hấn, mặc cho hấn xoa nắn trên người mình. Mà trên mặt Đế Vương, tuy vẫn nở nụ cười tà âm u lạnh lẽo, nhìn như tâm trạng không tệ, nhưng sâu trong đáy mắt lại không có một chút dự vọng nào.

Nội thị giám đứng bên cạnh nói: “Hoàng thượng, ngài định cứ như thế buông tha Thừa tướng sao?” Lần trước tới Nam Nhạc, hấn cũng đã theo chân Hoàng thượng cùng đi, hấn nhận ra, rõ ràng Hoàng hậu Nam Nhạc kia chính là thừa tướng Yến Kinh Hồng của bọn hấn trước đó!

Mộ Dung Thiên Thu cầm chén rượu lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, không để ý lắm nói: “Không sao, bé con kia, không làm Hoàng hậu được mấy ngày đâu, sẽ chán ngay thôi!” Tính cách của Yến Kinh Hồng, người bên ngoài không hiểu rõ, hấn là người sớm chiều bên cạnh nàng rờn rã một năm trời có thể không hiểu sao? Bé con kia, dù là tư tưởng hay thân thể đều là không chịu được nhàn rỗi, làm Hoàng hậu ở hậu cung, còn không phải ngọt nhạt, bực bội đến phát điên nàng luôn sao!

Nghĩ thế, động tác của hắn mạnh hơn một chút, sủng cơ kia bị bóp đau, nhin không được mà khẽ kêu lên một tiếng.

Mà tiếng kêu này, cũng khiến ánh mắt tàn bạo của Mộ Dung Thiên Thu đảo xuống trên người nàng ta: “Đau à?”

Sủng cơ gật nhẹ đầu, nhưng nhìn thấy ánh mắt đối phương trong nháy mắt liền trở nên lạnh lùng thì lại vội vàng lắc đầu!

Nhưng Mộ Dung Thiên Thu không có nhiều kiên nhẫn như thế để chơi với nàng ta, hắn đá một cước, khiến nàng ta văng ra xa ba mét! Sủng cơ kia bị đá đau đến kêu thành tiếng, nhưng tiếng kêu chưa kịp phát ra đã nghe thấy giọng của Mộ Dung Thiên Thu truyền đến: “Ồn ào! Cắt lưỡi đi!”

“Hoàng thượng! Đừng mà Hoàng thượng! Thần thiếp, thần thiếp... A!” Lời còn chưa nói hết, “Xoẹt!” một tiếng, đã bị người cắt đầu lưỡi ngay trước mặt Mộ Dung Thiên Thu! Cuối cùng cũng yên tĩnh, sau đó, hạ nhân lập tức lôi cả nàng ta và cái lưỡi kia ra ngoài.

Nhìn thấy máu tươi đỏ rực kia, vẻ khát máu trong mắt Mộ Dung Thiên Thu lại nặng thêm một phần!

Nội thị giám đứng bên cạnh nhìn hắn, không khỏi cảm thán ở trong lòng, quả nhiên sự khoan dung, vị tha của Hoàng thượng chỉ dành cho một mình Thừa tướng, những người khác chỉ cần xảy ra nửa phần sai lầm, Hoàng thượng cũng sẽ xử lý không chút lưu tình!

“Khởi bẩm Hoàng thượng, mật thám có chuyện quan trọng muốn tấu!” Thị vệ ở cổng bẩm báo.

“Truyền!” Nói xong, nội thị giám vội cúi người, giúp hắn rót đầy chén rượu phía trước mặt hắn.

Không bao lâu, mật thám bước vào, bẩm báo: “Khởi bẩm Hoàng thượng, Nam Nhạc Hoàng khăng khăng để Nam Nhạc Hoàng hậu buông rèm chấp chính, đã khiến cho không ít người bất mãn, nhưng Nam Nhạc

Hoàng vẫn tự quyết theo ý mình, theo tin tức truyền về thì hôm nay chính là ngày đầu tiên Nam Nhạc Hoàng hậu lên thiết triều!”

Mộ Dung Thiên Thu nghe thấy thế, đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó nụ cười ở khóe môi hiện ra càng rõ ràng: “Xem ra tên Bách Lý Kinh Hồng này cũng giống trăm, đều vì mỹ nhân, cái gì cũng có thể bỏ qua được!” Nhưng đi đầu khác biệt chính là, sự ưa thích của Mộ Dung Thiên Thu chỉ mang tính thời điểm, đối phương nói cái gì thì chính là cái đó, nhưng khi chơi chán rồi, vậy thì...! Còn Bách Lý Kinh Hồng, lại là trước sau một lòng, vô cùng thâm tình.

Nghe tiếng cảm thán này của Đế Vương, cho dù là nội thị giám đã theo hầu nhiều năm như vậy, cũng không dám tùy tiện tiếp lời.

Mộ Dung Thiên Thu khoan thai uống nửa ngụm rượu rồi mới thông thả nói: “Đi xuống đi.”

“Rõ!” Mật thám đáp lời, rồi nhanh chóng lùi ra ngoài.

“Xem ra trăm đã thật sự xem thường Bách Lý Kinh Hồng!” Vốn hẳn cho rằng, bé con kia làm Hoàng hậu mấy ngày, cảm thấy không có gì thú vị, sớm muộn gì cũng đá bay Bách Lý Kinh Hồng rồi xuất cung, đến lúc đó không phải mình lại có cơ hội sao? Nhưng không nghĩ tới, tên đàn ông như hũ nút kia, lại có thể làm đến tận bước này vì nàng.

Nội thị giám ở bên cạnh khuyên: “Hoàng thượng không phải đã quyết định ngự giá thân chinh cùng với Đông Lăng Hoàng sao? Sớm muộn gì cũng có thể lấy lại được vật thuộc về Hoàng thượng!”

“Tất nhiên!” Mộ Dung Thiên Thu lạnh giọng tiếp nhận câu này, giọng nói tàn bạo, lạnh lùng lại tiếp tục vang lên: “Chỉ cần là trăm muốn, thì không có gì là không được!”

Giang sơn cũng thế, mà Yên Kinh Hồng cũng là như vậy!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 10: Sóng Gió Biên Cương

“Hoàng thượng, có công văn khân cấp tám trăm dặm từ biên quan!”
Đang lúc tri ều đình Nam Nhạc thảo luận hùng hực khí thế, công văn khân cấp tám trăm dặm đưa đến tri ều đình.

Khi Nam Cung Cầm và Bách Lý Kinh H ồng nhìn thấy thứ tên tiểu binh ngoài cửa đang cầm trên tay chính là lệnh tiễn lông gà, ánh mắt hai người đều lộ ra thần thái... Rốt cuộc cũng đã đến rồi!

“Trình lên đi.” Giọng nói lạnh lùng, cao ngạo vang vọng đại điện, còn mang theo sự chờ mong chính hấn cũng không thể nói rõ được. Hai nước giáp công, mặc dù thực lực của Đông Lăng liên hợp với Tây V ỹ hơi mạnh hơn Nam Nhạc và Bắc Minh, nhưng dù sao thì bọn hấn đánh chính là công thành chiến, mà Nam Nhạc là phòng thủ. Bất luận là lòng người hay địa thế đều chiếm ưu thế, với lại bọn hấn chưa chắc có thể không cố kỵ gì mà tiến đánh Nam Nhạc, còn phải phòng bị Bắc Minh đánh lén ở hậu phương.

Không lâu sau, một tiểu binh mặc quân trang chạy vào, giao lệnh tiễn lông gà trên tay cho Tiểu Miêu Tử, Tiểu Miêu Tử cầm, đi đến trước mặt Bách Lý Kinh H ồng, sau đó cúi người, cung kính trình lên. “Hoàng thượng!”

Bách Lý Kinh H ồng nhận lấy, khi đám đại thần phía dưới nín thở chờ đợi kết quả, giọng nói của hấn mới chậm rãi vang lên: “Nội dung trên công văn nói rằng, Đông Lăng và Tây V ỹ mỗi nước mang bốn mươi vạn đại quân, đã tiến gần đến Nam Nhạc, lại có tin đồn là Mộ Dung Thiên Thu và Hoàng Phủ Hoài Hàn cùng ngự giá thân chinh!”

“Hả? Chuyện này...” Đám đại thần quay sang nhìn nhau, trong lòng bỗng cảm thấy vô cùng thấp thỏm, mỗi nước bốn mươi vạn, cộng lại là tám mươi vạn binh mã, mà Nam Nhạc vét sạch cả nước cũng chỉ được một trăm bốn mươi vạn binh mã, hai nước đều nhắm vào Nam Nhạc, tân quân nhát như chuột của Bắc Minh kia không biết có gan xuất thủ hay không. Mà những binh mã này còn phải phân bổ phòng thủ phòng tuyến bốn phía, chuyện này... Thắng bại khó mà đoán trước được!

“Các vị ái khanh có thượng sách gì không?” Mặt Bách Lý Kinh Hồng không thay đổi nhìn bọn hắn, dường như không chịu áp lực quá lớn.

Khi nghe thấy mỗi nước mang bốn mươi vạn binh mã, Nam Cung Cẩm liền thở dài một hơi, xem ra lần trước nàng châm ngòi ly gián cũng không uổng phí, hai người này quả nhiên nghi kỵ lẫn nhau, cho nên còn không dùng đến một nửa số binh lực của mình, chính là vì sợ đến lúc máu chốt bị đờng minh của mình cắn ngược một cái, nhưng như thế lại rất có lợi cho bọn họ!

Sau khi chúng đại thần châu đầu ghé tai một lúc, cuối cùng là Vân lão Vương gia đứng dậy nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, lão thần cho rằng, quân vương hai nước đều nộ giá thân chinh, Hoàng thượng cũng nên nộ giá thân chinh mới đúng, quân vương đích thân tới, ắt sẽ có thể cổ vũ sĩ khí, cho nên lão thần đề nghị Hoàng thượng cũng nộ giá thân chinh!”

“Nhưng nộ giá thân chinh cũng không phải trò đùa, nếu Hoàng thượng có gì sơ xuất trên chiến trường, Vân Vương gia ông có gánh trách nhiệm nổi không? Lão thần cho rằng nên để Trung Dũng Vương và Vân Vương gia cùng nhau xuất chinh, cả nhà Vân Vương gia đều là trung liệt, giờ phút này cũng nên cố gắng sức lực vì bệ hạ mới đúng!” Lời này chính là do gia chủ Thịnh gia, kẻ thù chính trị của Vân gia nói!

Trước đây, Thịnh gia và Trần gia đều như Thiên Lôi chỉ đâu đánh đó của Vân gia, nhưng cuối cùng khi Bách Lý Kinh Hồng đi Tây Vỹ giao hết toàn bộ những chuyện quan trọng trên triều đình cho Vân gia đại diện, quá nhiều vinh sủng tất nhiên mang tới quá nhiều ghen ghét, cuối cùng khiến cho Vân gia trở thành mục tiêu công kích, suýt nữa còn bị vu thông đờng

với địch phản quốc. Cuối cùng, Bách Lý Kinh H ồng phải sử dụng thủ đoạn sắt thép mới có thể cứu được toàn bộ Vân gia, các thế gia khác đều biết hiện nay Vân gia có Hoàng thượng làm chỗ dựa, cũng hối hận với hành động lúc trước của bản thân, nhưng dù có mất hết mặt mũi cũng không có khả năng cứu vãn quan hệ, chỉ có thể đấu đến cùng!

Vân lão Vương gia nhìn lão r ồi hừ lạnh một tiếng, không nói lời nào. Mà TềQuốc Công cũng chỉ đứng một bên cười lạnh: “Thịnh đại nhân nói rất đúng, Hoàng đế Đông Lăng, Tây Võ đều nợ giá thân chinh, chỉ có Nam Nhạc chúng ta, vì lo lắng an nguy của Hoàng đế, mà ngăn cản đủ kiểu, kiên quyết không ra khỏi thành nghênh địch, chẳng phải là đang nói cho các nước khác rằng Hoàng đế Nam Nhạc ta nhất như chuột sao?”

Câu này vừa nói ra, gia chủ Trần gia lập tức đứng ra, có chút không vui nói: “TềQuốc Công, ông nói như vậy là đang xem thường Thánh thượng sao?”

“Bản công sao dám xem thường Thánh thượng, bản công muốn biểu đạt ý gì, trong lòng chúng vị đại nhân đều hiểu, cần gì phải dội nước bẩn vào người bản công, bản công đối với Hoàng thượng trung tâm thế nào, thì đều có nhật nguyệt chứng giám!” TềQuốc Công nói, r ồi hướng về phía long ý của Bách Lý Kinh H ồng cúi đầu.

Nam Cung Cầm lại có chút lo lắng nhíu mày, xem ra tình trạng Vân gia hiện nay vô cùng gian nan. Toàn bộ tri ều đình nhiều người như thế đều đối nghịch với bọn họ, cho dù là Vân gia có thêm một Hoàng hậu, cũng không hòa hoãn được thế cục chút nào, ngược lại là càng đứng ở đầu sóng ngọn gió.

Bách Lý Kinh H ồng nói: “Được r ồi, chuyện này không cần tiếp tục tranh luận nữa, Vân Vương nói có lý, Hoàng Phủ Hoài Hàn và Mộ Dung Thiên Thu đến, trăm tự nhiên cũng phải tự nghênh địch mới đúng. Ngày mai lập tức lên đường!”

“Xin Hoàng thượng nghĩ lại!” Hơn một nửa đại th ần đều cúi người biểu thị phản đối, dù sao thì Hoàng Phủ Hoài Hàn và Mộ Dung Thiên Thu là đến tấn công nước bọn họ, nợ giá thân chinh mới có thể cổ vũ sĩ khí, còn

bọn họ là thủ thành mà! Chỉ cần quân vương gặp một chút bất trắc thôi, thì toàn bộ thế cục Nam Nhạc đâu sẽ sụp đổ hoàn toàn.

“Vậy thì để bản cung đi đi!” Giọng nói trong trẻo của Nam Cung Cẩm vang lên, không thể xảy ra một chút ngoài ý muốn nào đối với Bách Lý Kinh Hồng, nhưng nàng thì có thể! Hơn nữa, nếu bản cung dùng binh, nàng không thua kém những người đàn ông này chút nào, từ chuyện bình định chiến loạn ở Hoàn Nam là có thể nhìn ra.

Chuyện này... Đám đại thần đầu sừng sốt! Lập tức có cảm giác vô cùng hoang đường! Hoàng hậu đi đánh trận ư? Nào có cái lý đàn bà mang quân đi đánh trận chứ, chuyện này... Chỉ sợ Hoàng hậu vừa mới ra ngoài, đã bị người ta nhạo báng đàn ông Nam Nhạc chết sạch rồi hay sao ấy chứ? Huống chi, trong thiên hạ chưa từng có chuyện đàn bà mang quân đi đánh trận. “Hoàng hậu nương nương, chúng thần cho rằng hành vi này không ổn!”

Đôi mắt đẹp của Bách Lý Kinh Hồng cũng nhú lại không vui, hần nói: “Trẫm ngự giá thân chinh, ý trẫm đã quyết, bất kỳ ai cũng không được khuyên nữa.”

“Bản cung nguyện cùng xuất chinh theo ngự giá, không phá quân địch không quay về” Nam Cung Cẩm đứng lên nhìn Bách Lý Kinh Hồng, giọng điệu vô cùng kiên quyết! Khí thế hào hùng, hiên ngang cũng theo đó mà bộc phát ra, để cho mấy trăm đại thần trong lòng vốn nghĩ là nàng đi theo chỉ để quán lấy Hoàng thượng, đâu ngậm miệng lại, không thể nói nên lời phản đối.

Mà giờ phút này Vân lão Vương gia là người đầu tiên đứng ra! Ông nhìn Nam Cung Cẩm một chút rồi nói: “Lão thần tin tưởng thực lực của Hoàng hậu nương nương!” Ông còn nhớ rõ ràng, lúc trước đưa cháu ngoại này đã chỉ vào một góc địa đồ lớn tiếng nói muốn ở đó diệt mười vạn đại quân Đông Lăng! Sự tự tin và tính toán đó, chắc chắn không phải vô căn cứ!

Mặc dù Vân gia đã trở thành mục tiêu công kích của đám quan văn nhưng trong các võ tướng, thì không ai có thể đạt được đến uy vọng của

Vân gia cả! Cho nên khi Vân lão Vương gia nói ra lời này, mọi người đều nghĩ rằng Hoàng hậu xuất thân từ Vân gia, chắc hẳn cũng học được không ít, nên Vân lão gia tử mới tự tin đánh cược như thế! Nghĩ thế nên đám võ tướng đều đứng ra, biểu thị ủng hộ Vân lão Vương gia, ủng hộ Hoàng hậu xuất chinh cùng Hoàng thượng.

Chuyện đánh trận, tự nhiên là đám võ tướng quyết định, các quan văn đều ngoan ngoãn ngậm miệng, chờ Hoàng thượng quyết định cuối cùng.

“Nàng muốn đi thật sao?” Giọng điệu không có chút uy nghiêm lễ tiết nào của Hoàng thượng đối với Hoàng hậu, mà chỉ tựa như là trượng phu đang hỏi thê tử, mà lại ngay trên triều đình, trước sự chăm chú của nhiều người như thế, tất cả mọi người đều cảm thán trong lòng, quả nhiên Hoàng thượng đối xử với Hoàng hậu tốt một cách lạ thường.

Nam Cung Cầm gật đầu: “Ta muốn đi!” Nàng đương nhiên biết hẳn không muốn mình gặp Mộ Dung Thiên Thu trên chiến trường, để mà cuối cùng bị lưu lại bóng ma tâm lý rằng mình lấy oán trả ơn trong tâm trí, nhưng hiện nay Nam Nhạc gặp nạn, bọn hắn vốn nên gánh vác cùng với nhau!

“Được.” Một chữ, cũng là câu kết luận.

...

Hôm sau, trong giáo trường Nam Nhạc.

Gió lớn cuốn lên, vương kỳ tung bay! Bách Lý Kinh Hằng mặc một bộ khôi giáp, từ từ đi lên tể đàn dưới ánh mắt mong đợi của chúng tướng sĩ! Cùng lúc đó, Nam Cung Cầm cũng mặc một bộ khôi giáp đi theo.

Đế hậu đứng sánh vai trên đài cao, nhìn xuống thiên quân vạn mã dưới đài!

Khi các tướng sĩ nhìn thấy Nam Cung Cầm, đều cảm thấy vô cùng gượng gạo. Cho nên trong lòng họ cũng có một chút xao động, bất an!

Mà ngay khi bọn hắn đang bất an, Nam Cung Cẩm liền lớn tiếng nói: “Sự hưng vong của quốc gia, người người đều có trách nhiệm! Bản cung thân là nữ giới, cũng thay đổi hồng trang, theo đại quân rong ruổi chiến trường! Như vậy, hỡi binh sĩ Nam Nhạc ta, các người hãy nói cho bản cung biết, các người, có thể đi theo Hoàng thượng, giết hết quân địch, giương cao quốc uy của Nam Nhạc ta không?!”

Giọng nói trong trẻo vang vọng toàn bộ giáo trường! Giọng nói này không lớn nhưng lại có một loại ma lực khiến người ta tin phục! Chúng tướng sĩ cảm thấy trong lòng có một luồng nhiệt huyết bị kích động ra, đúng vậy, người người đều phải có trách nhiệm với sự hưng vong của quốc gia! Hoàng hậu cũng đã thay đổi hồng trang, theo đám đàn ông bọn hắn đi chiến trường chiến đấu, thì bọn hắn còn có gì để nói nữa chứ! Chẳng lẽ những người đàn ông bọn hắn không bằng cả đàn bà sao?

Vì thế, từng trận tiếng hô to trên giáo trường vang lên: “Giết hết quân địch! Giương cao quốc uy Nam Nhạc ta!”

“Giết hết quân địch! Giương cao quốc uy Nam Nhạc ta!”

“Giết hết quân địch! Giương cao quốc uy Nam Nhạc ta!” Tinh thần mọi người chợt trở nên vô cùng hưng phấn, xúc động, chỉ muốn lập tức xông ra chiến trường chém giết quân địch tới bờ thôi!

Sau khi sự kích động này qua đi, toàn bộ giáo trường yên tĩnh trở lại, chờ Hoàng đế bệ hạ của bọn hắn lên tiếng, dù sao Hoàng thượng cũng là chủ soái, tất nhiên là muốn nói vài câu cổ vũ sĩ khí!

Thế nên tất cả tướng sĩ đều nhìn Bách Lý Kinh Hề, mà Nam Cung Cẩm cũng toát mồ hôi hột, nhìn Bách Lý Kinh Hề, cái gì cơ, mong chờ lão này nói ra mấy câu cổ vũ sĩ khí á? Có mà khó hơn lên trời!

Sau một lúc lâu im lặng, người một mực không lên tiếng kia cuối cùng cũng mở miệng. Nhưng mà, chỉ nói một chữ, xen lẫn nội lực, truyền đến tai từng tướng sĩ: “Giết!”

“Giết!”

Một chữ “Giết”, khí thế dâng lên tận trời! Giống như cuồn cuộn phong gào thét từ vạn dặm trời cao trên kia vậy!

Chỉ trong nháy mắt, ánh mắt các tướng sĩ kích động đến đỏ bừng, giọng trường kích trong tay lên, rống to: “Giết! Giết!”

“Giết! Giết cho bọn hắc không còn một manh giáp!” Không biết ai rống lên một câu như thế, chỉ trong nháy mắt, toàn bộ giáo trường chỉ còn lại một âm thanh này!

Nhưng đúng lúc này, một tên lính trông coi bên ngoài giáo trường vọt vào thật nhanh, nói với Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cẩm: “Khởi bẩm Hoàng thượng, bên ngoài có một người, nói là huynh trưởng của Hoàng hậu nương nương, tên là Thượng Quan Cận Duệ, muốn cầu kiến, chúng tiểu nhân đuổi hắc đi, nhưng võ công của hắc rất cao siêu, chúng ta không phải là đối thủ!”

“Đỡ huynh ấy vào!” Lời này là Nam Cung Cẩm nói.

“Rõ!” Tên tiểu binh đáp một tiếng, rồi lập tức đi ra ngoài.

Nhưng Tề Quốc Công ở bên cạnh cũng lộ ra ánh mắt nghi ngờ. Huynh trưởng của Cẩm Nhi không phải là Hàn Nhi sao? Sao lại thành Thượng Quan Cận Duệ? Chuyện này là sao đây?

Ngay khi ông còn đang thắc mắc, một thanh niên cầm chiếc quạt xếp thủy mặc trong tay chậm rãi bước đến, một bộ áo bào màu lam tung bay theo gió, tóc đen bay lên, phong thần tuấn lãng, trên khuôn mặt luôn mỉm cười. Người đó đi tới, nhưng không hề giống như một người mà giống như một làn gió xuân hiu hiu thổi qua, khiến cho người ta cảm thấy vui vẻ từ tận đáy lòng. Một người đàn ông như thế, chỉ cần nhìn đã khiến người ta nhìn thôi cũng đã cảm thấy thoải mái vui vẻ rồi.

Hắc đi đến trước mặt Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cẩm, khom người hành lễ, nói: “Nam Nhạc Hoàng, tại hạ là huynh trưởng của Hoàng hậu, có phải không?”

“Đúng.” Bách Lý Kinh H ồng trả lời, đôi phương nguyện ý thừa nhận là huynh trưởng chứ không phải là người ái mộ, hẳn đương nhiên cảm thấy vui mừng.

Hắn vừa trả lời xong, người kia cười một tiếng, giọng nói ôn nhã lại tiếp tục vang lên: “Như vậy, ta cũng có thể coi là Quốc cữu Nam Nhạc, có phải không?”

Sắc mặt Bách Lý Kinh H ồng hơi biến đổi, đôi mắt đẹp nhú lại, trong con người sáng như ánh sao hơi có vẻ khó xử, không chắc Thượng Quan Căn Duệ muốn làm gì. Nhưng mình mới vừa thừa nhận hắn là huynh trưởng của Cẩm Nhi ở trước mặt mọi người, thì bây giờ cũng chỉ có thể mở miệng thừa nhận tiếp mà thôi: “Đúng.”

“Như vậy, tại hạ xin được cống hiến sức lực vì muội phu có được không?” Hắn cười nhẹ nói ra mục đích của mình.

Ánh mắt Bách Lý Kinh H ồng hơi căng lên một chút, hắn không thể không thừa nhận, Thượng Quan Căn Duệ là một chính trị gia xuất sắc, cũng là một người giỏi phỏng đoán nhân tình, lòng người tới cực hạn! Nếu như hắn không nói với mình những lời này mà trực tiếp nói muốn đứng chung chiến tuyến, hẳn tuyệt đối sẽ không đáp ứng, nhưng đối phương đã nói đến mức này, không phải vì muội muội, mà là vì muội phu, cũng không khác gì thừa nhận mình là phu quân của Cẩm Nhi, bây giờ nếu không đáp ứng hẳn lại trở thành kẻ bụng dạ hẹp hòi.

“Quốc cữu muốn giúp đỡ, đương nhiên trầm vô cùng cao hứng, phong làm Uy Vũ Đại Tướng quân, người tới, ban thưởng ấn!” Uy Vũ Đại Tướng quân, là võ quan nhị phẩm, trong quân đội có chức vị này đều là người có võ số quân công, ít nhất cũng phải t ầm bốn mươi tuổi! Cho dù con của T ềQuốc Công là Vân Dật, hiện nay cũng chỉ là Tướng quân tam phẩm. Mà người này vừa tới, Hoàng thượng liền cho vinh hạnh đặc biệt như thế, khó tránh khỏi làm cho tất cả mọi người đều có chút kinh ngạc.

Đám đại thần muốn nói gì đó, nhưng dù sao vua không nói đùa, Hoàng thượng đã nói r ồi, bọn hắn tốt nhất là không nên nói gì nữa.

“Đa tạ Hoàng thượng tín nhiệm!” Hấn rất thản nhiên, không quan tâm hơn thua, nụ cười trên mặt không thay đổi, đưa tay nhận lấy ấn giám kia. Trên mặt không có chút đắc ý nào, đi đâu này cũng làm cho không ít người không cam lòng cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Nhưng Nam Cung Cẩm lại nhú mày không vui, Duệ ca ca có đại thù với Nam Nhạc, hấn như thế này chỉ khiến nàng rơi vào hoàn cảnh vô cùng khó chịu thôi! Quả thật, có người như hấn tương trợ, tuyệt đối sẽ giống như hổ thêm cánh, nhưng thật sự hấn không cần thiết vì nàng mà hi sinh đến đây! Nàng há to miệng, muốn nói gì đó.

Có vẻ như đối phương đã sớm đoán được, ánh mắt ôn nhã nhìn nàng, mang theo cảm giác trấn an đến lạ kỳ. Cuối cùng, Nam Cung Cẩm ngoan ngoãn ngậm miệng, lựa chọn im lặng không nói gì, cảm xúc cực kỳ phức tạp.

...

Tam quân tiến lên, đến bình nguyên trống trải, cùng phong gào thét.

Tóc dài bay lên, hào khí mạnh mẽ! Cũng vào lúc này, từ đằng xa bỗng dâng lên một đám khói báo động! Khói lửa bốc lên, chính là dấu hiệu quân địch đột kích! Mà hiện giờ bọn họ đang cách nơi bị tập kích đó vẫn còn hai ngày lộ trình nữa. Trong vòng hai ngày này, nhất định phải phòng thủ chặt chẽ!!!

Nhìn đám khói kia, trong lòng Nam Cung Cẩm hiện lên sự mong đợi. Khói lửa bốc lên, thiên hạ đại loạn, người có thể đứng trên đỉnh núi cuối cùng là ai?!

Quân đội tiến lên, một bài hát quân hành ca vang lên to rõ ràng, khơi dậy toàn bộ lòng yêu nước của tất cả binh lính tướng sĩ!

“Khói lửa bốc lên, giang sơn vọng về phương Bắc.

Rừng cuốn, ngựa hí, kiếm khí như sương.

Lòng giống như Hoàng Hà mệnh mông nước, hai mươi năm, tung hoành ngang dọc, ai có thể chống đỡ.

Hận muốn điên cuồng, giờ cao trường đao, bao nhiêu trung hãn chôn xương vì quê hương.

Tiếc gì trăm lần chết báo đáp quốc gia, nhẫn nhịn chịu đựng, không một câu oán thán, huyết lệ đầy vành mắt!

Móng ngựa đi về hướng Nam, lòng người hướng về phương Bắc. Lòng người hướng về phương Bắc, cỏ xanh vàng, bụi bay lên.

Ta nguyện gìn giữ đất đai bờ cõi, Nam Nhạc ta muốn đường đường chính chính để cho tứ phương - phải đến chúc mừng!”

Ca từ vô cùng nồng cuồng, giai điệu đầy bá khí, khiến cho sự hào hùng thấm vào trong lòng mọi người! Một thân nhiệt huyết sôi trào, trong lòng bọn hắn chỉ còn lại một tín niệm - Nam Nhạc, tất thắng!

...

Cửa hoàng cung Nam Nhạc, một tên tiểu thái giám môi hồng răng trắng, ai oán nhìn ba quân tướng lĩnh đi xa, không ngừng lau nước mắt: “Hoàng thượng, sao ngài lại không mang cha gia theo hầu hạ chứ! Hu hu hu...”

“Tổng... Tổng quản đại nhân, Hoàng thượng xuất chinh, mang theo ngài làm gì?” Phía sau gã có một tên thái giám nói.

Tiểu Miêu Tử nghe thế liền quay đầu, mắt đỏ trừng lên lườm hắn một cái, tay bắt thành hình hoa lan, tức giận chỉ vào hắn: “Người nói cái gì hả?”

“Không phải, ý nô tài là, có lẽ Hoàng thượng lo lắng an toàn của ngài, cho nên không mang theo ngài đi cùng!” Tên tiểu thái giám trấn an, nói dối không chớp mắt.

Nghe vậy, Tiểu Miêu Tử mới cảm thấy hài lòng một chút, khẽ hừ một tiếng, vung phất trần, lắc lắc eo của mình đi về phía hoàng cung: “Cha gia

phải đi tắm rửa sạch sẽ thơm tho, để đến khi Hoàng thượng quay về là có thể nhìn thấy ngay khuôn mặt mê người nhất của Tiểu Miêu Tử ta!”

Tên tiêu thái giám đi theo phía sau gã chỉ cảm thấy cạn lời, ta nói Tổng quản đại nhân à, ngài muốn dọa cho Hoàng thượng không dám trở về sao?

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 11: Bách Lý Kinh Hồng, Chàng Dám Giấu Ta Lập Quỹ Đen À?

Đại quân tiến lên, đến Vị Thủy liền hạ trại nghỉ ngơi.

Bên trong vương trướng, Bách Lý Kinh Hồng, Nam Cung Cẩm, Thượng Quan Căn Duệ, Tề Quốc Công, Vân Dật đang nhìn vào tấm địa đồ trên bàn.

Tay Bách Lý Kinh Hồng trượt trên tấm bản đồ, chỉ vào phía bên ngoài thành Lâm Truy nói: “Đây là nơi Đông Lăng đóng quân.”

Những người khác đưa mắt nhìn theo, đó là một vị trí căn bản không thông qua thành cổ Thiên Kỳ, mà là ở ngay tại biên giới giữa Đông Lăng và Nam Nhạc, nếu muốn công phá, không phải chỉ là phải đánh vỡ một cửa khẩu mà còn phải phá mấy lớp tường thành!

“Hắn điên rồi sao?” Đây là suy nghĩ đầu tiên của Nam Cung Cẩm, nếu như đánh từ phương hướng này tới, Hoàng Phủ Hoài Hàn phải trả một cái giá rất lớn. Nhân lực, vật lực tổn hại không ít, thực sự sẽ thiệt hơn rất nhiều so với hướng đánh từ thành cổ Thiên Kỳ tới.

Thượng Quan Căn Duệ lắc đầu: “Hắn không điên đâu, mọi nghĩ mà xem, ở giữa bốn nước là thành cổ Thiên Kỳ, nếu binh mã của hắn đi qua Ngọc Môn Quan vào thành cổ Thiên Kỳ để đánh Nam Nhạc, chắc chắn phải hạ trại ở thành cổ Thiên Kỳ, nơi này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, rất bất tiện cho việc đóng quân. Hơn nữa, tính tình Mặc Quan Hoa vốn rất cổ quái, nói nhường đường thì cũng sẽ hào phóng nhường đường thôi, nhưng thực chất chẳng có ai thích người khác mượn chỗ của mình của khai

hỏa cả, Hoàng Phủ Hoài Hàn chỉ là không muốn chọn thêm nhiều phiên toái mà thôi. Quan trọng nhất là, sau khi đến đó, hoàn toàn có thể có khả năng bị lọt vào sự công kích của Bắc Minh.”

Dù sao thì dù binh mã thủ hạ của Mặc Quan Hoa không nhiều, nhưng uy vọng lại cực cao, bình thường sẽ không có người nào rảnh rỗi đi trêu chọc hắn, huống chi sự phụ của hắn lại là Vô Ưu Lão Nhân quý thân khó lường, mà Vô Ưu Lão Nhân cũng coi như là sự công của Nam Cung Cẩm, sự phụ của người bạn tốt Quân Lâm Uyên của nàng.

“Vả lại, nơi đây là vùng hạ du của sông Nam, nguồn nước sung túc, nơi đó cũng là địa phương tương đối giàu có của Đông Lăng, chắc chắn Hoàng Phủ Hoài Hàn cung cấp lương thực ngay tại chỗ, vô cùng thuận tiện, tên Hoàng Phủ Hoài Hàn này suy tính cũng khá đấy!” Vân Dật hừ lạnh một tiếng, nói ra phân tích của bản thân.

Nam Cung Cẩm gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, ánh mắt lại nhìn bản đồ trong chốc lát, thấy một vị trí, hơi để ý ghi nhớ một chút. Lại tiếp tục nói: “Mộ Dung Thiên Thu đóng quân ở đâu?”

Nếu Mộ Dung Thiên Thu và Hoàng Phủ Hoài Hàn không ở cùng một chỗ, mà hai quân tách ra tiến đánh hai đường, thì bên bọn họ cũng phải chia binh hai đường để đối phó, như thế binh lực sẽ bị phân tán rất nhiều!

“Binh mã Tây Võ xuất phát muộn hơn, hiện nay vẫn còn chưa tới, nhưng chúng ta vẫn phải chuẩn bị tốt việc chia binh hai đường, vì dù cho Tây Võ lựa chọn trực tiếp phá thành biên giới cùng Đông Lăng hay chọn đi qua Thành cổ Thiên Kỳ thì cũng giống nhau, cũng không thể đi cùng đường với Hoàng Phủ Hoài Hàn được. Hoàng Phủ Hoài Hàn có thể để cho binh mã Tây Võ vào trong địa phận của Đông Lăng, hai quân tập hợp xong rồi mới tiến đánh thành Lâm Truy hay sao? Cho nên sớm muộn gì chúng ta cũng phải chuẩn bị đối phó hai bên!” Lời này là do Tề Quốc Công đa mưu túc trí nói.

Nếu muốn chia binh mã thành hai hướng đi ứng phó với địch, thì phải chia như thế nào, đó chính là vấn đề rất lớn. Ngay khi đang suy nghĩ, ngoài cổng bỗng nhiên truyền đến tiếng ồn ào xôn xao, mọi người đều

không vui nhíu mày, quay đầu nhìn sang, mà không bao lâu sau, một cô gái bị giải tới, tên đội trưởng dẫn đầu quỳ một gối xuống đất nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, cô gái này lén lút lút lút ở cổng, chúng thần liền bắt nàng bắt vào đây, tiểu nhân nghi ngờ đây là gian tế của địch phái tới!”

Cô gái kia, thân trên mặc áo ngắn tay lửng, ôm thân gọn gàng, eo thắt một sợi dây lưng được tết thành hình như bím tóc, thân dưới mặc một chiếc váy màu tím nhạt, nhìn rất phóng khoáng mà nhẹ nhàng. Trên đầu đeo một cái vòng, sợi vòng màu tím thủy tinh đeo ở giữa trán, tỏa sáng lóng lánh, tóc dài như thác nước xõa ở sau lưng. Trên tay nàng là một cây cung cực kỳ tinh xảo, sau lưng đeo ống tên. Mặt được che lại bằng một tấm mạng che mặt, nhưng vẫn có thể nhìn xuyên qua mà nhận ra thân phận của nàng.

Nam Cung Cẩm há hốc mồm kinh ngạc, nhìn dáng vẻ hiên ngang, uy phong凛冽 của cô gái này từ trước ra sau, từ trên xuống dưới, quan sát một vòng, thật sự là không thể nào liên hệ cô gái này với đại mỹ nhân tiêu chuẩn thời cổ đại Mộc Nguyệt Kỳ đoan trang, hiền thực được cả. Thượng Quan Cận Duệ nhìn thấy nàng trong trang phục nữ hiệp này hiển nhiên cũng sửng sốt một chút.

“Mộc cô nương, sao tỷ lại tới đây?” Nam Cung Cẩm đã biết rõ còn cố hỏi, cũng vừa nhìn lên vẻ mặt của Thượng Quan Cận Duệ bằng ánh mắt trêu chọc.

Mộc Nguyệt Kỳ hừ lạnh một tiếng, suy nghĩ một đặng, nói một nẻo: “Còn không phải vì ta lo lắng cho an toàn của ngươi sao!”

“Không biết lời này dành cho ai, cũng không biết từ ‘ngươi’ này để chỉ ai nhỉ!” Nam Cung Cẩm nói xong, nhìn Thượng Quan Cận Duệ đầy ẩn ý.

Thượng Quan Cận Duệ khẽ cười một tiếng, giả vờ như không rõ Nam Cung Cẩm đang ám chỉ đi đâu gì, giọng nói ôn nhuận như ngọc chậm rãi vang lên: “Mộc cô nương, trên chiến trường không an toàn, quả thực không phải là nơi nàng nên tới!”

Mộc Nguyệt Kỳ cười lạnh một tiếng: “Thượng Quan công tử không khỏi quá mức coi thường Mộc Nguyệt Kỳ ta rồi, lúc trước khi còn ở Tây

Võ, Mộc Nguyệt Kỳ ta cũng là một nữ tướng quân nổi danh! Lại nói, bản cô nương cũng không phải tới đây cũng đâu phải vì huynh chứ!”

Đám người Vân Dật không rõ ràng lắm nhìn hai người này, quay sang nhìn Nam Cung Cẩm xem ý nàng như thế nào, Nam Cung Cẩm ngáp một cái rồi nói: “Ôi chao, không chú ý một cái mà đã muộn thế này rồi! Được rồi, được rồi, tất cả mọi người về tắm rửa rồi nghỉ ngơi đi thôi. Hoàng thượng, bản cung có mấy việc muốn thương nghị với chàng, chi bằng chúng ta ra ngoài đi dạo một chút đi?”

“Ừm.” Bách Lý Kinh Hềng đáp, cất kỹ tấm bản đồ đi, rồi theo Nam Cung Cẩm đi ra ngoài.

Những người khác cuối cùng cũng hiểu rõ Hoàng hậu nương nương đang có ý làm bà mai, vì vậy đều vô cùng tự giác ra về “Ta mệt” đi ra ngoài theo. Tên đội trưởng bắt được Mộc Nguyệt Kỳ cũng biết là mình bắt nhầm người, vội vội vàng vàng nói “Đắc tội” rồi nhanh chóng dẫn thủ hạ lui ra ngoài.

...

Bên ngoài quân doanh, một dòng suối uốn lượn ở cách khu doanh trại khoảng trăm mét.

Bên cạnh dòng suối, cây cỏ xanh um tươi tốt, hiện lên phong cảnh mùa xuân thật đẹp. Trăng sáng treo cao trên đỉnh đầu hai người, đôi mắt như ánh trăng say lòng người của Bách Lý Kinh Hềng nhìn về phương xa, dưới đáy mắt đầy vẻ yên tĩnh sâu thẳm, khiến cho người ta nhìn không thấy đáy.

Ánh trăng sáng chiếu xuống người bọn họ, thỉnh thoảng còn có gió xuân ấm áp thổi qua, Nam Cung Cẩm ngửa mặt nhìn trăng sáng trên trời, cất lời cảm thán: “Sau khi đến biên thành, chỉ e là vài năm nữa chàng và ta cũng đều không có được khoảng thời gian nhàn nhã như thế này để mà ngắm nước chảy, trăng sáng!”

Hắn nghe thấy thế, dưới đáy đôi mắt sáng như sao kia như đang gợn sóng, quay đầu nhìn nàng một cái: “Nếu nàng không thích chinh chiến, ta sẽ buông tha giang sơn xã tắc này, theo nàng phiêu du đất trời, cùng nàng ngắm trăng nước mây trời.”

“Thôi đi, ta cũng không muốn mang trên lưng tội danh yêu cơ họa quốc đâu!” Nam Cung Cẩm cười rất vui vẻ, tâm trạng lại càng nặng nề. Mặc dù kiếp trước nàng là sát thủ, nhưng đi đâu đó cũng không có nghĩa là nàng khát máu, thích giết người. Có đi đâu, tình hình hiện tại không cho phép, hiện nay, cho dù là bọn họ muốn buông tay mặc kệ, thì trời cao biển rộng này, đám người như Hoàng Phủ Hoài Hàn kia cũng sẽ không cho bọn họ một tấc đất yên bình! Nếu đã vậy, thì bọn họ chỉ có thể chiến đấu để giành lấy cho mình một mảnh đất xanh tươi thôi!

“Xin lỗi nàng.” Hắn nhẹ nhàng nói ra ba chữ, nghiêng đầu nhìn nàng một cái, trong đôi mắt lạnh lùng tràn đầy vẻ áy náy. Đúng là hắn có lỗi với nàng, từ khi bọn họ gặp nhau, rồi yêu nhau, ở bên nhau, hầu như chưa bao giờ hắn cho nàng được một ngày sống yên bình, hạnh phúc.

Tại Đông Lăng, lần đầu gặp nhau, nàng đối xử với hắn rất tốt, nhưng hắn lại luôn luôn không nhận tình cảm của nàng. Thậm chí hắn còn không nhớ rõ bản thân đã cự tuyệt nàng bao nhiêu lần, lại có bao nhiêu lần làm nàng tức giận đến suýt rơi lệ.

Về sau, khi đã thích nhau rồi, hắn lại bất lực với tình trạng của nàng, để nàng phải làm một cung nữ vô cùng uất ức, phải chịu nhiều sự ức hiếp của Hoàng Phủ Hoài Hàn.

Cho dù là trở về Nam Nhạc, về địa bàn của hắn rồi, cũng bởi vì cuộc chiến hoàng vị, nàng không muốn liên lụy hắn, nên đành một thân một mình, từng bước, từng bước đối phó Mộ Dung gia, để báo thù cho Thiên Ưc. Một đường gian khổ, một đường tính toán. Cuối cùng còn bởi vì chính hắn cố kỵ sự phụ mà khiến cho nàng rơi xuống vực thẳm.

Sau đó, nàng còn gặp phải rất nhiều chuyện khác. Thậm chí đến khi nàng làm Hoàng hậu của hắn, hắn vẫn cảm thấy nàng cũng chưa từng

buông lỏng chút nào, luôn lo lắng đến việc Đông Lăng và Tây Võ liên minh.

Hắn nghĩ, cho dù là làm người yêu hay làm chồng, hắn đều vô cùng không xứng chức. Không cho nàng được dù một ngày yên ổn, hiện giờ còn đưa nàng theo đánh trận, cùng đi chứng kiến chiến tranh tàn khốc. Có đôi khi hắn thực sự muốn bỏ đi tất cả, đưa nàng cao chạy xa bay, mang theo tiền mà nàng thích nhất, sống cuộc sống yên ổn. Nhưng hắn cũng biết, cho dù hắn nguyện ý rời khỏi cuộc chiến tranh giành thiên hạ này, thì những đối thủ kia cũng không ai đồng ý cho hắn rời khỏi giữa chừng.

“Sao lại xin lỗi?” Nam Cung Cẩm liếc hắn một chút, chột nhứ mày gào lên: “Chẳng lẽ chàng giấu ta nuôi bồ nhí sao?”

Nghe vậy, hắn thoáng sửng sò, lập tức cảm thấy dở khóc dở cười, cũng sợ hết hồn với khả năng liên tưởng phong phú của nàng, cuối cùng hắn cạn lời, đành nói: “Không có.”

“Không có gì thì sao đột nhiên chàng lại nói xin lỗi làm gì?” Nam Cung Cẩm không khách sáo lờm hắn một cái, sau đó quay đầu tiếp tục ngắm cảnh. Gió hiu hiu thổi nhẹ, bên dòng suối từng đóa hoa nhỏ đua nhau khoe sắc, nếu không phải nguyên nhân bọn họ xuất hiện ở đây là vì vội vàng đi đánh trận, thì Nam Cung Cẩm nhất định sẽ rất hài lòng với cảnh tượng này.

“Nàng theo ta, không cảm thấy uất ức à?” Nói xong, trong lòng hắn lại có chút tự giễu. Ban đầu là hắn hỏi nàng có nguyện ý theo hắn không, nhưng, nếu biết nàng theo hắn, phải vượt qua từng đấy thời gian gian khổ, hắn nghĩ lúc trước bất luận như thế nào cũng sẽ không nói với nàng như thế.

Nam Cung Cẩm nghe thế xong bèn nhìn hắn như nhìn quái thú: “Ta nói này, tên tiểu tử nhà chàng, hôm nay bị sốt đấy à? Đến cả mấy câu “uất ức” này mà cũng hỏi ra được nữa chứ!” Nghĩ một chút, trong đầu nàng bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ buồn bực, nhíu mày, trợn đôi mắt đẹp lên, nghi ngờ hỏi: “Nói thật đi, có phải chàng còn giấu ta rất nhiều tiền không giao ra đúng không?”

“...” Coi như hắn đã hiểu rõ rồi, suy nghĩ của nàng và hắn, thật sự là hoàn toàn không giống nhau.

Thấy hắn im lặng, Nam Cung Cẩm càng thêm chắc chắn với suy nghĩ trong lòng, tên chết tiệt này, quả nhiên là giấu tiêng riêng mà! Nghĩ thế xong, nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bách Lý Kinh Hồng, tên nhóc nhà chàng có bản lĩnh đấy, còn dám giấu bà đây lập quỹ đen à!” Kiếp trước nàng biết rất nhiều đàn ông sau khi kết hôn, đều sẽ nhịn không được mà lập quỹ đen quỹ đỏ, không ngờ tên này thế mà cũng học theo!

Hắn nghe thế, chỉ cảm thấy như tuyết rơi giữa mùa hè, mở miệng giải thích cho mình: “Làm gì có.” Tiêng riêng ư? Không phải là chỉ có đàn bà con gái mới làm chuyện đó sao? Hắn giấu làm gì?

“Vậy tự dưng chàng nói xin lỗi làm gì, chẳng lẽ không phải vì trong lòng áy náy vì làm chuyện khuất tất sao?” Trong lòng Nam Cung Cẩm đã chắc chắn nhận định rằng tên này giấu nàng lập quỹ đen rồi. Mà nghĩ lại cũng đúng, từ trước đến nay hắn đều là vung tay quá trán, dùng cái chén cũng đều là chén bạch ngọc thượng hạng, vì muốn tiêu pha tùy ý và xa xỉ nên giấu chút tiêng riêng cũng không kỳ quái. Vả lại, với thân phận và địa vị của tên này, rồi với khả năng kiếm tiêng của hắn, xem ra tiêng riêng hắn giấu hắn là không ít!

Nghe nàng hỏi như thế, hắn lập tức cảm thấy càng thêm bó tay. Chẳng lẽ hắn nói xin lỗi thì nhất định phải vì trong lòng có khuất tất ư? “Ta cảm thấy, nàng đi theo ta, suốt ngày gặp nguy hiểm, khó khăn vất vả thế này, quả thực ta cũng cảm thấy hơi có lỗi với nàng.” Câu này vừa nói ra, nàng còn chưa có phản ứng gì thì mặt hắn ngược lại đã đỏ lên trước nàng,

Màu hồng nhàn nhạt hiện ra trên khuôn mặt của hắn nhìn cực kỳ mê người.

Nam Cung Cẩm chấp tay trước ngực nhìn hắn hồi lâu, cuối cùng, vươn tay vỗ vỗ vai hắn, cười tủm tỉm nói: “Không tệ, không tệ, còn có sự giác ngộ như vậy, biết bà đây đi theo chàng chưa có ngày nào tốt lành cơ đấy, cho nên về sau chàng nên ít gài bẫy ta đi, đồng thời phải đối xử tốt với ta một cách ngoại lệ mới được.”

Sau khi nói xong, không đợi hấn phản ứng, nàng bỗng nhiên trở mặt, khuôn mặt trái xoan tinh xảo trong nháy mắt kéo dài ra, vẻ mặt cũng trở nên mười phần hung thần ác sát: “Bách Lý Kinh Hồng! Chàng đừng tưởng rằng nói nhiều lời ma quỷ dễ nghe như thế để lừa bịp ta, là có thể che giấu sự thật rằng chàng vụng trộm giấu tiền riêng, ta cảnh cáo chàng, tốt nhất là chàng thành thành thật thật giao hết tiền cho bà đây ngày! Không thì chàng sẽ biết tay ta đấy!”

Thật quá đáng, lại còn dám vụng trộm giấu tiền riêng, không giao hết cho nàng!

“...” Hiện giờ hấn phải nhảy xuống sông Hoàng Hà, để chứng minh sự trong sạch của hấn với nàng sao? “Ta thật sự không có...”

“Hừ!” Nhìn thái độ không hợp tác của hấn, Nam Cung Cẩm hừ lạnh một tiếng: “Chàng đừng giả vờ nữa! Chàng vừa mới hỏi ta là có uất ức hay không, ta còn đang nghĩ mãi không rõ, ngoại trừ chuyện tiền bạc, hoặc là chàng tìm đàn bà bên ngoài ta, thì còn có chuyện gì để ta phải uất ức đâu chứ. Cho nên tốt nhất là chàng thành thật giao tiền ra đây, đừng có mà cố mưu toan bao biện nữa!”

Ngoại trừ chuyện tiền nong và chuyện hấn đi tìm đàn bà bên ngoài, thì không còn chuyện gì khiến nàng uất ức sao? Đây đúng thật là một tin tức tốt, chỉ là hấn tìm đâu ra khoản tiền riêng không tồn tại này mà giao cho nàng bây giờ? Tất cả tiền của hấn đều chứa trong quốc khố và các kho khác, chìa khóa cũng đưa nàng rồi, giờ ngay cả mở kho phát thóc, hoặc là khen thưởng công thần, cũng cần sự đồng ý của nàng. Có thể nói rằng hiện nay hấn chẳng có xu nào trong người, thì đi đâu tìm tiền riêng để giao ra bây giờ?

“Thật sự ta không có giấu tiền riêng.” Sao hấn lại có cảm giác là có lý mà không nói được thế nhỉ?

Hấn vừa nói câu này ra, sự kiên nhẫn của Nam Cung Cẩm coi như đã dùng hết, nàng đánh giá hấn từ trên xuống dưới một phen rồi nói: “Không muốn giao ra cũng được, vậy sau này đừng mong bò lên giường bà đây! Hôm nay bà đây ngủ cùng Mộc cô nương!”

Dứt lời, nàng lạnh lùng liếc hẳn một cái rồi xoay người rời đi. Bình thường, đàn ông mà giấu tíền riêng đâu sẽ không bao giờ thừa nhận hoặc là giao ra, cho nên nàng nhất định phải dùng một chút thủ đoạn đặc biệt. Nghĩ thế, nàng ngừng đầu uốn ngược, sải bước đi về phía trước.

Để lại người nào đó đứng phía sau với vẻ mặt trống rỗng không chút thay đổi, nhưng trong lòng lại ngập tràn cảm giác ấm ức, tủi thân, buồn bực, hẳn biết đi đâu tìm cái gọi là “tíền riêng” kia để mà cầu “sự tha thứ” của đối phương bây giờ?

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 12: Là Họa Lớn, Hay Là Thiên Thời?

Sau khi Nam Cung Cẩm tức giận trở về, trông thấy vương trưởng phía xa xa, liền tự vỗ trán một cái, thật là, sao lại quên mất Duệ ca ca đang ở cùng Mộc Nguyệt Kỳ trong phòng chứ, giờ mà chạy tới không phải là làm kỳ đà cản mũi tiêu chuẩn hay sao? Nghĩ thế nên nàng quay người định rời đi, đúng lúc đó, rèm vương trưởng bị xốc lên, Mộc Nguyệt Kỳ bước từng bước dài ra ngoài, vẻ mặt rất lạnh lùng, nhìn không ra suy nghĩ gì.

Mà Thượng Quan Cẩn Duệ cũng đi ra, khóe môi vẫn treo nụ cười hiên hòa như thường ngày, cũng nhìn không ra đang suy nghĩ gì.

Giờ thì đến lượt Nam Cung Cẩm bu ãn bực, nhưng nàng chỉ bu ãn bực được vài giây, tất cả tâm trí lại bị tên khốn Bách Lý Kinh H òng kia chiếm cứ, dám dấn nàng tiến riêng, lý nào lại có thể như thế được!

Trong lúc nàng còn đang bu ãn bực, l ầu vải cho Mộc Nguyệt Kỳ đã được chuẩn bị xong. Nhìn thấy Nam Cung Cẩm đi đến l ầu trại, tên tiêu binh canh chừng ngoài cửa cũng th ầm cảm thấy khó hiểu, không phải là Hoàng hậu phải ngủ cùng với Hoàng thượng sao? Sao lại chạy tới nơi này?

Rõ ràng Mộc Nguyệt Kỳ cũng thoáng sửng sốt: “Sao mọi lại...”

“Đừng nói nữa, t ỷ không biết chứ, tên khốn Bách Lý Kinh H òng kia, lại dám gi ấu ta lập quỹ đen, ta không cho hắn chút giáo huấn, hắn nhất định sẽ không giao tiến ra! Hôm nay chúng ta ngủ chung với nhau đi!” Nam Cung Cẩm nói r ồi ngã xuống giường.

Khóe miệng Mộc Nguyệt Kỳ giật giật mấy cái, không ngờ Bách Lý Kinh Hềng lại là người như thế, nghĩ mãi cũng không tưởng tượng được một người như đối phương mà lại làm cái chuyện hèn mọn là giấu giếm ti ền bạc kia, thế nên nàng cũng hơi ngạc nhiên hỏi người đang vô cùng tức giận trên giường kia: “Sao muội biết hẳn giấu ti ền riêng?”

Nam Cung Cầm cắn răng, nổi giận đùng đùng kể lại chuyện vừa rồi, đặc biệt lại còn khắc họa một cách cường điệu thái độ chột dạ của hắn. Nàng miêu tả giống như đúc, giọng điệu như kiểu chuyện chính xác là như thế! Mà Mộc Nguyệt Kỳ càng nghe lại càng cảm thấy có điểm là lạ: “Nói cách khác là, chỉ tự muội nghi ngờ hẳn giấu ti ền riêng, còn cũng không có chứng cứ chắc chắn sao?”

“À... đúng thế!” Mặc dù Nam Cung Cầm không muốn thừa nhận là chỉ nghi ngờ, nhưng đúng là nàng không có chứng cứ đối phương giấu ti ền riêng.

Mộc Nguyệt Kỳ im lặng, nhìn nàng một cái, bình thường cô nàng này thông minh lắm cơ mà, sao mà chỉ cần dính đến ti ền, li ền trở nên mất hết lý trí như thế này chứ?! “Nếu hẳn thật sự không có giấu ti ền riêng? Vậy chẳng phải muội đã nghi oan cho hắn sao?”

Nói đến chuyện này, nét mặt của Nam Cung Cầm lập tức trở nên nghiêm túc, nàng ng ồi dậy nhìn đối phương: “Tỷ nói vậy là sai rồi, ta nói cho tỷ biết, những chuyện khác, đều có thể lo lắng là oan uổng cho đối phương mà bỏ qua, nhưng chuyện cực kỳ quan trọng như chuyện ti ền bạc này, chúng ta đều nên thà giết l ần ba nghìn, còn hơn bỏ sót một người!”

“...” Đây là thứ lý luận gì vậy?

Nhìn vẻ ngây người của Mộc Nguyệt Kỳ, Nam Cung Cầm không để ý phất phất tay: “Thôi bỏ đi bỏ đi, ta biết tỷ sẽ không hiểu, sao tỷ có thể hiểu được chứ! Tỷ không hiểu được đâu!” Sự đam mê đối với ti ền bạc của nàng, đừng nói Mộc Nguyệt Kỳ, ngay cả Yêu Vật cũng không thể nào hiểu được.

Đúng là Mộc Nguyệt Kỳ không thể nào hiểu được, hơn nữa, thật ra trong lòng của nàng cũng không muốn hiểu cho lắm. Ở thời đại này, chỉ có người nào phẩm hạnh cực kỳ không tốt mới có thể tham tì ền như thế, nhưng mà không ai không thích tì ền, thật ra chỉ là mọi người giấu ở trong lòng không nói ra mà thôi. Nhưng tham tì ền đến như Nam Cung Cẩm, lại còn cả ngày nói ra ngoài miệng, thì khắp thiên hạ thực sự không có mấy người! Thứ cho nàng “ra về” một lần, chứ thực sự không có cách nào “thông đ ồng làm bậy” được cả!

Nàng đi đến bên cạnh giường, nhìn Nam Cung Cẩm ôm gối trùm lên đ ầu, bày ra dáng vẻ vô cùng khổ cực và đau thương, phía sau gáy Mộc Nguyệt Kỳ nhin không được mà trượt xuống một vạch đen to tướng, đành phải đi sang bên kia giường nằm ngủ. Nàng cũng muốn an ủi vài câu, nhưng nhất thời cũng không biết nói gì, cuối cùng nàng dứt khoát nhắm mắt lại, chuẩn bị đi ngủ.

Một đêm này, Mộc Nguyệt Kỳ không thể ngủ ngon được, bởi vì có một người cứ lăn qua lăn lại bên cạnh, lại còn thỉnh thoảng phát ra vài câu ghen ngào, như thế tiếng nữ quỷ kêu rên, làm cho người khác phát run trong lòng.

Sáng sớm hôm sau, mắt hai cô gái đ ều thâm qu ầng, nhất là Nam Cung Cẩm còn có dấu hiệu sưng đỏ, nghĩ đến chuyện Bách Lý Kinh H ồng giấu tì ền riêng đêm qua mà đau thương đến cùng cực.

Đi ra quân doanh, đại quân đã chờ xuất phát. Mà Bách Lý Kinh H ồng cũng không khá hơn nàng chút nào, cả đêm hấn đ ều nghĩ xem tìm khoản tì ền riêng đó ở đâu mà giao cho nàng, trong lòng càng cảm thấy oan ức, lại cảm thấy không thể nào hiểu được và vô cùng bất đắc dĩ, chỉ sau một đêm, tóc hấn đ ều muốn bạc trắng! Hấn coi như đã rõ ràng, ứng phó với phụ nữ, còn kinh khủng hơn đánh trận.

Trước mặt đại quân, hai người gặp nhau, Nam Cung Cẩm hừ lạnh một tiếng, nâng cái cằm lên, mũi vênh lên trời, xoay người lên ngựa, không thèm nhìn hấn cái nào!

Đầu Bách Lý Kinh Hồng đầy vạch đen, cũng đầy oan ức và phiền muộn, xoay người lên ngựa, dẫn đại quân tiến lên. Thấy hốc mắt nàng sưng đỏ, hẳn càng cảm thấy khó chịu hơn, xem ra dù là chính bản thân hẳn bị oan uổng có chút bực bội, nhưng vẫn phải nghĩ biện pháp giải quyết chuyện này mới được.

Tề Quốc Công, Vân Dật và Thượng Quan Cận Duệ bên cạnh đều có chút ngạc nhiên nhìn hai người bọn họ, tối qua không phải còn rất tốt sao? Sao tối hôm nay Hoàng thượng và Hoàng hậu như kiêu kẻ thù gặp nhau thế này? Mà tối qua Mộc Nguyệt Kỳ cưới ngựa đuổi theo cả đoạn đường dài như thế, nhưng thần thái vẫn sáng láng, tư thế hiên ngang, hôm nay ngẩng trên lưng ngựa cũng ngáp không ngừng là sao? Đêm qua có chuyện gì xảy ra mà bọn họ không biết sao?

Ba người bọn họ kìm nén một bụng nghi vấn muốn hỏi, nhưng nhìn biểu hiện của mấy người trong cuộc, để cho an toàn tính mạng, tốt nhất là không nên hỏi han gì cả, mắt nhìn thẳng phía trước mà đi.

Ròng rã đi cả ngày đường, cũng không ai nói với ai câu nào, yên lặng đến dọa người, ngược lại làm cho tốc độ nhanh hơn không ít.

Đến đêm, hạ trại một lần nữa, mọi người cùng nhau ăn cơm. Nam Cung Cẩm cũng gương mẫu, ăn những món giống như chúng tướng sĩ ăn, nhất thời làm cho các tướng sĩ vô cùng cảm động, sự ủng hộ đối với vị Hoàng hậu này cũng nhiều hơn không ít. Mà Bách Lý Kinh Hồng tự nhiên cũng noi theo, Tề Quốc Công khuyên can mấy lần không có kết quả, trên mặt tỏ ra không đồng ý nhưng trong lòng thì rất vui mừng, Hoàng thượng và Hoàng hậu có tấm lòng yêu dân như thế này cũng đáng giá tán thưởng. Như thế suy nghĩ muốn bán mạng vì Nam Nhạc của chúng tướng sĩ cũng sẽ kiên định hơn nhiều.

Nhưng bữa cơm này lại vô cùng quý dị, ánh mắt bất thiện của Nam Cung Cẩm một mực nhìn vào Bách Lý Kinh Hồng, trong mắt không ngừng lộ ra một tin tức: Tên nhóc nhà chàng biết đi đâu thì nhanh giao tiễn riêng ra cho ta!

Bách Lý Kinh Hằng thì chỉ có thể coi như không thấy ánh mắt nàng, bởi vì hắn không giấu tí gì riêng, thậm chí hắn có thể thề với trời là hắn không giấu, tuyệt đối không giấu! Nhưng trong lòng hắn rất rõ ràng, đừng nói là hắn không thích nói chuyện, cho dù là hắn có thể bắt bản thân nói một sọt câu với nàng, hay là thề đến trời long đất lở, nàng cũng sẽ tuyệt đối không tin tưởng hắn.

Cho nên bây giờ chỉ có thể im lặng.

Cơn nước xong xuôi, trời bắt đầu mưa, mưa xuân vốn là nên tí tách tí tách, lặng lẽ thấm ướt vạn vật. Nhưng trận mưa này lại vô cùng kỳ quặc, càng mưa càng lớn, khiến cho tốc độ hành quân cũng bị chậm lại, tất cả mọi người đều cau mày, nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau trời chưa sáng lại tiếp tục lên đường.

Sau khi bọn họ đến Cự Lộc nửa ngày thì phía trước truyền đến tin dữ là thành Lâm Truy bị tập kích! Vì mưa to kéo dài không ngừng, Nam Hà lũ lụt, đục thủng một góc tường thành! Thành Lâm Truy bị bất ngờ, không kịp dự liệu tính toán, để cho binh mã quân địch đánh vào, Lý Tướng quân thủ thành bị Hoàng Phủ Hoài Hàn bắn một tiễn giết chết! Những người khác cũng loạn thành năm bè bảy mảng, hai vạn tướng sĩ bị bắt, cũng đều nhập vào quân địch! Tin tức Lâm Truy lũ lụt bị Hoàng Phủ Hoài Hàn sai người đề ép xuống.

Còn chưa tới biên thành đã truyền tới tin tức chiến bại, tự nhiên cũng khiến cho mọi người bị đả kích trầm trọng! Không nói đến chiến bại, chính là những người đầu hàng địch, cũng khiến cho Nam Nhạc bọn họ bị sỉ nhục! Trái tim tất cả mọi người đều u ám. Mà mưa càng lúc càng lớn, mặc dù có áo tơi, nhưng số lượng có hạn, không ít người dầm mưa bị cảm. Mỗi lần dừng lại, Nam Cung Cẩm đều tự mình đốc thúc nấu thuốc cho chúng tướng sĩ uống, để dự phòng và trị liệu cảm mạo.

Thành Lâm Truy ở phía trước đã thất thủ, đại quân cũng không cần tiếp tục tiến lên, ở nguyên tại chỗ chỉnh đốn, chờ chỉnh đốn xong mới đánh một tiếng trống làm hăng hái tinh thần đi đoạt lại thành trì, nếu không với tình trạng mọi người hiện nay thì rất khó nói! Đây đúng là nhà dột còn gặp

mưa, gần như một nửa quân số bị cảm, cũng may đoạn đường này, Nam Cung Cẩm kiên trì không làm phiến dân chúng, không tạo nên chút quấy nhiễu nào cho dân chúng, nên không ít dân chúng đã tự phát đưa tới quần áo cùng thảo dược.

Nhìn những người dân này, trong lòng Nam Cung Cẩm cảm thấy thật ấm áp. Ở cổ đại, lòng người rất chật phách, người có địa vị cao đối xử tốt với bọn họ một phần, bọn họ sẽ đáp lại mười phần, vốn trận chiến này, nàng không muốn đánh nhưng nhìn bọn họ, nàng lại cảm thấy những người này, đặc biệt là những người lương thiện, cần bọn họ đến bảo vệ!

Đang chìm trong suy nghĩ, một bà lão hơn sáu mươi tuổi đưa cho con trai quần áo xong, quay trở lại thì bị vấp trên đường, suýt nữa thì ngã sấp xuống, Nam Cung Cẩm chạy tới đỡ bà. Đầu tiên bà lão nói tạ ơn, nhưng vừa quay đầu trông thấy Nam Cung Cẩm thì giật mình kêu lên, lập tức quỳ xuống mặt đất hành lễ, nhưng bị Nam Cung Cẩm cản lại. Nàng cười nói: “Đa tạ, nhờ có sự ủng hộ của các người, trận chiến này, Nam Nhạc tất thắng, bản cung đại diện cho nghìn nghìn vạn vạn dân chúng Nam Nhạc cảm tạ các người!”

Nàng vừa nói xong, vành mắt tất cả mọi người đều đỏ lên, những người ốm nằm trên mặt đất lập tức cảm thấy một nguồn sức mạnh tràn đầy toàn thân, liền đứng lên, tinh thần phấn chấn!

Ở xa xa, Bách Lý Kinh Hồng nhìn nàng, trên môi cũng không tự chủ được mà mỉm cười. Tề Quốc Công thì liên tục gật đầu, nhìn Cẩm Nhi có vẻ lãnh khốc, nhưng thực ra bản tâm lại rất lương thiện, như thế mới có thể giành được lòng của cả quân và dân.

Bà lão kia cũng không ngờ tới đường đường là Hoàng hậu lại đỡ bà, còn nói cảm ơn với bà, nhất thời cũng không biết nói gì nữa, chỉ lau nước mắt, nước mắt nói: “Nam Nhạc có Hoàng hậu như ngài, không có lý do gì mà không thắng được!”

“Được rồi, khóc cái gì chứ, chúng ta nên cười, cười cho đám người Đông Lăng kia nhìn! Bởi vì thắng lợi, cuối cùng sẽ thuộc về chúng ta!” Nam Cung Cẩm hào khí ngất trời.

“Đúng! Thắng lợi cuối cùng sẽ thuộc về chúng ta!” Tất cả mọi người đều phá lên cười ha ha.

Vốn tâm trạng của mọi người đang bị xuống thấp, cũng đã chậm rãi được nâng cao, những người bị bệnh cũng đã lớn tiếng nói chuyện, khí thế lên cao vọt vọt. Đánh trận mà không có sĩ khí là tuyệt đối không được! Những hành động của Nam Cung Cẩm, không thể nghi ngờ đã cổ vũ sĩ khí rất nhiều.

Nhưng tâm trạng của mấy người lãnh đạo đều cực kỳ u ám. Nếu như trận mưa này không giảm bớt, đừng nói đến đánh trận, không chừng còn vây chết bọn họ cũng có thể! Cũng may bọn họ đang ở nơi có địa thế tương đối cao, nếu không sợ là hiện giờ đã bị chìm trong nước. Hiện nay mưa rơi nhỏ hơn, mọi người đều ra ngoài hít thở không khí.

Đúng lúc này, một cụ ông sau khi đưa dược thảo xong thì cảm thán một câu: “Mưa lớn thế này, nếu mà cứ tiếp tục sợ là sẽ thành họa! Người nghĩ... có phải ông trời luôn muốn làm khó chúng ta không, ôi, nếu như mưa này có thể làm chết đuối đám người Đông Lăng thì tốt biết mấy, thật đúng là tạo nghiệp chướng mà!”

Ông vừa nói xong, trong đầu Nam Cung Cẩm lóe lên một suy nghĩ thật nhanh, nhưng do quá nhanh nên nàng chưa kịp bắt lấy! Nàng vội vàng bước tới trước mặt cụ ông kia nói: “Cụ ơi, cụ vừa nói cái gì ạ?”

“A? Hoàng hậu, ngài...” Nói giữa chừng, ông cụ liề n muốn hành lễ.

Nam Cung Cẩm vội giữ chặt lấy ông cụ, hỏi thăm: “Cụ vừa nói câu gì, ta không nghe rõ!”

Cụ ông kia liề n đỏ mặt, cực kỳ xấu hổ vì mấy câu nói rất vớ vẩn vừa rồi của mình, ông lặp lại: “Tiểu nhân, tiểu nhân nói là nếu mưa lớn như thế này, sao lại luôn luôn làm khó những người tốt như chúng ta, nếu là cứ tiếp tục, chỉ sợ thành họa!”

“Không phải, ta muốn hỏi câu sau đó!” Nam Cung Cẩm nhú mào lắc đầu.

Cụ ông kia sửng sốt một chút rồi nói tiếp: “Tiểu nhân còn nói, nếu ông trời có thể khiến cho đám người Đông Lăng kia chết đuối hết thì tốt biết mấy, thực sự là...”

“Đúng! Chính là câu này!” Một niềm vui to lớn chớp mắt tràn ngập toàn thân nàng! Nam Cung Cẩm suýt nữa thì nhảy dựng lên vì cao hứng, hóa ra trận mưa này không phải là gây khó khăn cho Nam Nhạc, mà là cung cấp cho Nam Nhạc thiên thời! Khi trời mưa, trong lòng nàng luôn có một cảm giác kỳ dị, nhưng luôn không nghĩ được thông suốt, lần này coi như là được ông cụ này chỉ điểm rồi!

Nàng hưng phấn vỗ vai ông cụ nói: “Thật sự đa tạ ngài, đã cho chúng ta một biện pháp tốt!”

Nói xong liền hưng phấn đi về phía vương trướng. Để lại ông cụ kia đứng tại chỗ không hiểu chuyện gì, nhìn hình bóng vô cùng hưng phấn của nàng. Ông đâu có nghĩ ra biện pháp gì chứ? Chẳng lẽ nước mưa làm chết đuối đám người Đông Lăng kia được sao? Điều này có thể sao? Chỉ mưa mấy ngày nữa thôi, tối đa cũng chỉ có thể ngập đến đầu gối thôi mà?

Sau khi Nam Cung Cẩm tiến vào vương trướng, thấy mấy người đã định ra xong kế hoạch tác chiến, công chiếm thành trì như thế nào. Nam Cung Cẩm đi vào, liền cười nói: “Ta có biện pháp không uổng phí một binh một tốt, lại có thể đoạt lại Lâm Truy!”

Tất cả mọi người quay lại nhìn nàng, nàng đi tới địa đờ, vươn tay vạch một cái, ngón tay ngọc chỉ vào trên Nam Hà, sau đó nói: “Chúng ta có thể lựa chọn nhấn chìm Lâm Truy trong biển nước!”

Nàng vừa nói ra, tất cả mọi người đều sửng sốt! Thấy bọn họ chưa rõ, nàng nói tiếp: “Hiện giờ sau khi Lâm Truy bị đánh chiếm, phần lớn dân chúng Nam Nhạc ở đó đều chạy trốn vào Cự Lộc và quan ngoại, giờ đây Lâm Truy chỉ còn lại binh mã Đông Lăng, nếu như lần này chúng ta làm ngập được, thì ta sẽ chờ xem bốn mươi vạn đại quân Đông Lăng của bọn hắn có thể còn lại được mấy người, chỉ có điều tốc độ phải nhanh, không thể để bọn chúng phát giác ra được!”

“Nhưng không dễ dẫn nước Nam Hà như thế đâu, mặc dù địa thế Lâm Truy hơi thấp nhưng cũng không dễ bị nhấn chìm! Mà lũ lụt trước đây vài ngày, cũng đã bị Hoàng Phủ Hoài Hàn áp chế xuống rồi!” Lời này là Vân Dật nói, trong lòng hẳn đúng là có đi đâu không hiểu rõ.

Mà Bách Lý Kinh Hồng và Thượng Quan Cận Duệ nhìn Nam Cung Cẩm chỉ tay ở trên sông Nam Hà thì đã hiểu, đầu tiên là giọng nói ôn nhã của Thượng Quan Cận Duệ vang lên: “Mấy ngày gần đây đúng lúc trời mưa, nước sẽ càng ngày càng nhiều!”

Lần này Vân Dật càng không rõ ràng, trên mặt hẳn hiện ra một dấu hỏi to lớn!

Giọng nói thản nhiên của Bách Lý Kinh Hồng cũng vang lên, một tay chỉ tới đoạn giữa của sông Nam Hà, cũng chính là nơi cách bọn hắn không đến ba trăm mét rồi nói: “Nếu ngăn nước ở chỗ này lại, sẽ xảy ra chuyện gì?”

Hắn vừa nói xong, TềQuốc Công và Vân Dật đều sửng sốt: “Nếu chặn nước ở chỗ này, hạ du Nam Hà sẽ thành một bãi nước đọng? Sau khi thượng du quá nhiều nước, rất có khả năng sẽ sụp đổ! Mà hạ du thì không cần lo lắng bị lũ lụt nữa.”

“Nhưng đợi đến khi thượng du sụp đổ, nếu tất cả những thứ vốn đang chặn nước lại lại đều bị rút đi đột ngột thì sao nhỉ?” Nam Cung Cẩm cười vô cùng gian trá!

Hai người TềQuốc Công và Vân Dật không nhịn được mà trừng lớn hai mắt, nuốt nước bọt một cái! Theo bọn hắn nghĩ, biện pháp này thật sự quá mức tùy tiện, lớn mật và không có nhân tính, sau khi chặn lại rồi bất ngờ rút ra không chặn nữa, nước chảy xuống phía dưới, chỉ sợ toàn bộ thành Lâm Truy sẽ bị hủy luôn! “Thành Lâm Truy là thành lớn nơi biên ải, bỏ như thế có phải quá lãng phí hay không?”

TềQuốc Công dù sao cũng đa mưu túc trí, nếu thật sự như thế, thì việc xây dựng lại thành phải tốn một khoản tiền không nhỏ!

“Không bỏ được con, sao bắt được sói! Biện pháp ta đã nghĩ xong, dùng hay không dùng, phải xem các người r ồi!” Kế dìm nước này, năm đó Hàn Tín trợ giúp Lưu Bang cũng đã từng dùng, lần đầu là đối phó với Hạng Vũ, được coi là một trận khí phách huy hoàng! Nhưng dù sao thì hoàn cảnh bọn họ cũng khác, năm đó Hàn Tín dìm là dìm chỗ của Hạng Vũ, còn bọn họ bây giờ là dìm chính chỗ của mình, nên đương nhiên phải cân nhắc cho thật cẩn thận.

Ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn về Bách Lý Kinh Hồng, ánh mắt như ánh trăng say lòng người của hắn yên lặng một lúc lâu r ồi vỗ bàn một cái: “Dùng.”

Mượn thiên thời mà công kích, đơn giản chỉ là tổn hại chút tiền tài, còn như đối sách lúc trước bọn họ định ra, phải hao tổn không ít tính mạng tướng sĩ, sau khi cân nhắc, đương nhiên là hai cái tổn thất phải lấy cái tổn thất ít hơn.

Nam Cung Cầm liếc hắn một cái, hừ khẽ một tiếng, r ồi nhanh chóng đi ra ngoài, không nhìn hắn lần thứ hai. Chuyện tiền bạc kia, nàng còn nhớ rõ trong đầu đấy!

Bách Lý Kinh Hồng nhìn ánh mắt của nàng, bỗng có cảm giác dở khóc dở cười. Suy nghĩ trong đầu càng thêm nghiêm túc, chuyện tiền riêng kia, cuối cùng phải xử lý thế nào, mấy ngày nay hắn đầu bù ần phi ến đến muốn chết đi được.

...

Bên bờ Nam Hà, chúng tướng sĩ đều không hiểu rõ ràng mà ở đấy ngăn sông, cảm thấy vô cùng kỳ quái. Dùng ừng túi bùn cát đổ xuống sông Nam Hà, chậm rãi hiện ra một bức tường phòng hộ cực cao. Trước đây khi trời mưa to, quan phủ cũng đã tổ chức làm chuyện này, để ngăn nước lại, tránh nước ngập lụt Lâm Truy, gây ra lũ lụt, nhưng hiện nay Lâm Truy đã bị nước khác chiếm đóng, bọn họ còn ở đây ngăn nước làm gì?

Tin tức này bị trình sát truy ền đến Hoàng Phủ Hoài Hàn, phản ứng đầu tiên của hắn chính là... Bách Lý Kinh Hồng điên r ồi sao? Lâm Truy đã bị

hắn chiếm, còn lo lắng lũ lụt tới Lâm Truy sao? Hắn tuyệt đối không ngu ngốc lo lắng cho an nguy của đối phương, nhưng Bách Lý Kinh Hồng đang định làm gì vậy chứ?

Trình sát nhìn hắn không nói câu nào, lại nói tiếp: “Hoàng thượng, nghe nói đây là Hoàng hậu Nam Nhạc ra lệnh!”

Hắn nói xong, đám người Đông Lăng đang im lặng hồi lâu cuối cùng cũng hiểu ra vì sao, liếc nhìn có chút không nhịn được cười! Hóa ra như thế, một người đàn bà có thể biết cái gì, còn ở chiến trường khoa tay múa chân, bây giờ còn cản nước, là đang lo lắng thành Lâm Truy bị hủy sao? Quả nhiên là tầm nhìn hạn hẹp, Nam Nhạc Hoàng vậy mà cũng để mặc cho nàng làm ầm à!

“Thật đúng là hồng nhan họa quốc!” Một người cảm thán.

Lại một người nữa cười nhạo: “Người biết cái gì, Nam Nhạc Hoàng là muốn mỹ nhân, không muốn giang sơn đó, người ta cao thượng như vậy cơ mà!”

“Nếu Đông Lăng có một bà Hoàng hậu như thế, bản Tướng quân nhất định phải lấy cái chết can gián, đê nghị Hoàng thượng phế hậu! Ha ha ha...” Một tên võ tướng râu quai nón nói xong cười đến đau cả bụng.

Nhưng lông mày Hoàng Phủ Hoài Hàn lại càng nhíu chặt lại! Hắn luôn cảm thấy chuyện này không đơn giản như bên ngoài, mà bậc Đế Vương luôn đặc biệt nhạy cảm với nguy hiểm, trong chuyện này hắn cũng nghĩ được mùi âm mưu.

Mọi người nhìn Hoàng đế không nói lời nào, đều cảm thấy không nên cười tiếp, im lặng quan sát sắc mặt Hoàng đế.

Hoàng Phủ Hoài Hàn nghĩ thật lâu vẫn chưa hiểu, với sự hiểu biết của hắn về Bách Lý Kinh Hồng, người kia nhìn thì có vẻ như hồ hững, nhưng thực ra bên trong vô cùng cuồn cuộn, thành Lâm Truy thất thủ, tất nhiên hắn phải nghĩ biện pháp đoạt lại, sao có thể đi làm chuyện nhảm chán này. Nhìn địa đồ đằng trước, lông mày hắn càng nhíu chặt hơn.

Toàn bộ mọi người cứ ngỡ như thế cho tới tận hoàng hôn, Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng nhìn thấy Nam Hà nhưng không nhìn được ra có vấn đề gì. Theo hắn thấy, hoàn toàn có thể phớt lờ đi hành vi này của đối phương được!

Lúc này, một tên tướng quân đứng dậy nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, mặt tướng cảm thấy chuyện này cũng không đáng chú ý, chẳng qua chỉ là chủ ý ngu ngốc của một cô nàng trong khuê phòng mà thôi! Nhắc đến mới thấy Hoàng hậu Nam Nhạc này không thể sánh kịp một hai phần với Hoàng hậu Đông Lăng ta!”

“Đúng là như thế, Hoàng hậu Đông Lăng ta thông minh tuyệt đỉnh, Hoàng hậu Nam Nhạc không bằng nhưng lại tỏ vẻ hiểu biết, rõ ràng là hăng quá hóa dở!” Lời này là một tên võ tướng khác nói.

Ánh mắt Hoàng Phủ Hoài Hàn ngưng lại một chút! Hăng quá hóa dở! Hăng quá hóa dở!

Việc chặn nước này, nếu là không chặn nữa, thì... Nghĩ đến thế, con người hắn trọn to! Bây giờ bọn hắn đã bị trì hoãn một buổi chiều, mà bên phía Bách Lý Kinh Hằng có lẽ đã làm xong rồi, hắn đứng lên thật nhanh rồi điên cuồng gào lên: “Rút lui! Lập tức rút lui!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 13: Một Trận Thành Danh

Trông thấy dáng vẻ hoảng hốt của Hoàng Phủ Hoài Hàn, tất cả mọi người đều sợ hết hồn.

Một tên Tướng quân vô cùng không hiểu như thế nào tiến lên nói: “Hoàng thượng, chúng ta đã đánh hạ được Lâm Truy, vì sao phải rút lui?”

Bây giờ đã là gần hoàng hôn, mặc dù Nam Hà rộng lớn, nhưng đến bây giờ kế hoạch của Bách Lý Kinh Hồng hẳn cũng gần như hoàn thành rồi! Thế nhưng bọn hắn còn có bốn mươi vạn đại quân đóng ở Lâm Truy, tuyệt đối không thể nhanh chóng rút lui được!

“Hiện tại không có thời gian giải thích, tranh thù thời gian, thối kèn lệnh, nhanh chóng tập hợp, rút lui khỏi Lâm Truy với tốc độ nhanh nhất! Nhanh lên!” Trên mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn hiện lên vẻ tức giận, toàn thân ngập tràn sát khí!

Chiêu này của Bách Lý Kinh Hồng, đúng là hung ác! Sau khi xả nước Nam Hà, tuyệt đối không chỉ có riêng thành Lâm Truy bị chìm, còn có thành Kiến Khang của Đông Lăng bên ngoài Lâm Truy nữa, nếu như sức nước hung mãnh, còn có thể liên lụy tới hai thành lân cận! Lúc trước, Nam Nhạc không làm như thế này, vì nếu ngăn sông Nam Hà thành họa lũ lụt thì thành Lâm Truy sẽ là thành đầu tiên bị hủy. Nhưng bây giờ thành Lâm Truy đã bị hắn đánh hạ, đối phương dùng biện pháp như thế này, nói là ngọc đá cùng tan cũng không quá đáng!

Sức nước mạnh như hổ, nếu như bọn hắn chậm, sợ rằng toàn bộ sẽ bị chết chìm ở chỗ này!

Tên Tướng quân kia mặc dù trong lòng nghi hoặc nhưng nhìn sắc mặt lạnh lùng đầy sát khí của Hoàng Phủ Hoài Hàn, nên vẫn lĩnh mệnh r ấ vội vàng chạy đi.

Toàn bộ mọi người trong thành Lâm Truy nghĩ mãi không hiểu tại sao bọn h ấ đã đánh hạ được thành mà lại phải rút đi, khiến cho trong lòng họ không khỏi tràn đ ầy sự không cam lòng, nhưng bọn h ấ nhất định phải phục tùng mệnh lệnh thượng cấp! Bốn mươi vạn đại quân tập hợp khẩn cấp tốn mất mười lăm phút, Hoàng Phủ Hoài Hàn ng ấ trên chiến mã, khuôn mặt lạnh lùng ra lệnh: “Bộ binh rút lui trước, kỵ binh cùng trăm triệ hậu! Lập tức thi hành!”

“Rồ!” Trong lòng mọi người đ ầu không hiểu rõ, nhưng tốc độ chạy còn nhanh hơn gió, biểu hiện của Hoàng thượng khiến bọn họ cảm thấy chuyện này tương đ ối nguy hiểm, cho nên bọn h ấ chỉ có thể chạy vùn vụt mà đi, không thể ch ầ chờ một chút nào!

Mà các loài động vật luôn luôn có dự cảm tinh nhạy với lũ lụt, đ ám ngựa mà kỵ binh đang cưỡi đ ầu có chút xao động bất an! Nhìn thấy binh sĩ đang rút khỏi Lâm Truy, tâm trạng Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng bình tĩnh lại, có lẽ h ấ đã lo xa, Bách Lý Kinh H ồng không có ý làm như thế, mà chỉ thật sự lo lắng Lâm Truy bị lũ lụt, nhưng nếu trận này mà thua, chính là sẽ chết bốn mươi vạn người! H ấ không dám đánh cược! Cho nên nhất định phải rút lui!

Khi tâm trạng của h ấ dần bình tĩnh lại, thì đ ột nhiên có trinh sát chạy như bay đến, đ ầu đ ầy mồ hôi, thở không ra hơi, mặt lộ vẻ hoảng sợ nói: “Hoàng thượng, không xong r ấ, nước Nam Hà đang chảy tới Lâm Truy! Nước lũ hung mãnh dị thường, chẳng mấy chốc nữa sẽ tới đây!”

Bây giờ những Tướng quân cưỡi ngựa kia mới hiểu chuyện gì đang xảy ra! May mà Hoàng thượng cảnh giác, lúc đó suy nghĩ nhiều hơn một chút, nếu như nghe bọn h ấ không quan tâm đến vấn đề này thì bọn h ấ coi như đã xong đời! Thế nhưng bây giờ bộ binh còn chưa có rút lui xong, mà ngựa bọn h ấ đang cưỡi càng xao động bất an nhiều hơn!

Cuối cùng thì, “Ầm!” một tiếng thật lớn, nước lũ phá tan tường thành!

Lũ lụt lao ầm ầm về phía bọn hắn, những con ngựa kinh hãi chạy như điên về phía trước! Dĩ nhiên trên đường chúng chạy cũng giẫm chết không ít người!

Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng quả quyết giục hồng ngựa lao ra khỏi thành, tốc độ cực nhanh! Nhưng sau lưng hắn, nước lũ như là núi lở muốn đè xuống bọn hắn, nước lũ gào thét mà đi, như một bàn tay to lớn mở ra phía sau bọn hắn, cũng giống như lời triệu hoán của Tử Thần, khơi dậy trong lòng mọi người sự sợ hãi tử vong vô hạn!

Không ít người thông minh, đều quyết đoán chặt các cây to lớn bên cạnh xuống để ôm, tránh cho mạng nhỏ của mình chìm theo nước lũ! Nhưng phần lớn mọi người đều chạy như bay ra ngoài thành, dường như nơi đó chính là nơi an toàn, nơi đó chính là hy vọng sống sót!

Cửa thành kia vốn rộng rãi là thế, mà giờ đây nhìn lại như vô cùng chật hẹp! Con đường kia rõ ràng gần như thế, nhưng giờ lại xa xôi vô cùng, phân chia sự sống và cái chết!

Bọn hắn cũng đều biết, chỉ cần ra khỏi cửa thành, nước lũ mặc dù lớn, cũng tuyệt đối không lấy được mạng bọn hắn, vì nước sẽ phân tán rộng ra hai bên, nhưng nếu không ra được thì chỉ có chết ở đây thôi!

“Hoàng thượng, ngài ra ngoài trước đi!” Một tên đại tướng trung thành gào lên với Hoàng Phủ Hoài Hàn!

Hắn vừa hô xong, các tiểu binh phía trước đều tự giác lao vọt sang hai bên nhường ra một con đường để Hoàng Phủ Hoài Hàn đi ra ngoài trước! Bọn hắn mặc dù sợ chết, cũng sẽ không quên tín ngưỡng trong lòng mình! Hoàng thượng Đông Lăng là thần của bọn hắn, ai cũng có thể chết, duy chỉ có Hoàng thượng là không thể!

Gân xanh trên trán Hoàng Phủ Hoài Hàn giật lên như muốn nhảy ra ngoài, hắn vừa thúc ngựa lao nhanh vừa gào lên: “Không cần lo cho trầm, ra ngoài được người nào tốt người đấy!”

Cuối cùng, lũ lụt vô tình đã đánh tới! Mũi chân Hoàng Phủ Hoài Hàn từ trên lưng ngựa nhảy lên, bay đến trên tường thành, nhưng sóng nước ngập trời kia vẫn kịp đập vào người hắn, hắn cũng không có thời gian quan tâm đến chuyện này, mặc cho nước trên mặt, tóc đen ướt sũng, đôi mắt lạnh lùng màu tím đầy đau đớn nhìn phía dưới tường thành, con dân của hắn, binh lính của hắn, dũng sĩ Đông Lăng của hắn đang dần dần bị lũ lụt nhấn chìm!

Hắn siết chặt nắm đấm, nổi lên đầy gân xanh, trong hai con mắt màu tím rục lên màu huyết hồng! Thù hận ngập trời trong lòng hắn còn hơn xa so với lũ lụt hung mãnh đang tràn vào thành!

Bách Lý Kinh Hồng, Tô Cẩm Bình, thù này, Hoàng Phủ Hoài Hàn ta nhất định sẽ báo! Ta muốn các người phải trả giá gấp trăm nghìn lần!

Nhưng, bây giờ hắn không có tâm trạng mà nghĩ nhiều như thế. Hắn phi thân xuống, bắt lấy mấy tên binh sĩ đang bị ngâm nước, mang ra ngoài thành! Hắn lặp đi lặp lại việc này, mặc dù hắn biết không cứu lại được mấy người, nhưng có thể cứu được người nào thì tốt người ấy!

Mãi cho đến khi hai tay hắn chết lặng, mắt hắn giờ cũng không nhìn rõ được rốt cuộc đám người nào là còn sống, đám người nào đã bị nước dìm chết rồi, hắn mới chịu nghe lời khuyên của mấy người Tướng quân mà dừng tay lại!

Mà giờ phút này, thành Kiến Khang của Đông Lăng cũng bị lũ lụt bao phủ, ở các gian nhà tranh, chín phần mười số người đã chết. Còn những căn lầu các hai tầng kia, cũng bị ngập hơn phân nửa, dân chúng kinh hãi hoảng hốt bò lên trên nóc nhà, sau một giây lũ lụt đã ngập lên mũi chân bọn họ, khiến bọn họ sợ vỡ mật!

Mãi cho đến đêm, trận lụt này mới thật sự ngừng lại, toàn bộ thành trì vang lên tiếng khóc than của dân chúng! Vì thân nhân của mình chết đi, vì bằng hữu của mình mà rơi lệ!

Ngoài những binh sĩ ra được ngoài thành trước khi nước lũ tràn đến, còn lại đại bộ phận đều bị chết đuối, nhất là kỵ binh tổn thất vô cùng nặng

n ề B ảy giờ, Hoàng Phủ Hoài Hàn đã mang tất cả mọi người tới một cùng đất tương đối cao ở trong thành Kiến Khang, nhìn nước chảy dưới chân mọi người. Cũng may mắn là có một chỗ như thế này, không thì tất cả mọi người sẽ chết hết!

Đám người sống sót sau trận l ũ lụt này, nghĩ đến đ ồng bạn bất hạnh chết đi, đ ầu đỏ cả vành mắt, ban đ ầu cảm giác của họ đối với Nam Nhạc vốn chỉ có ý chí quyết chiến quyết thắng, nay đã chuyển hóa thành cừu hận ngập trời!

Hoàng Phủ Hoài Hàn hung hăng đ ấm mạnh một đ ấm xuống đất, trong lòng dâng lên cảm giác hối hận không thể nào tả nổi, nếu như hắn phát hiện ra sớm một chút, sẽ không phát sinh ra những chuyện thế này! Các Tướng quân cũng ân hận vì bản thân chủ quan khinh địch!

Sau khi kiểm kê lại quân số, một tên Tướng quân cố gắng nén đau thương tiến lên báo cáo: “Khởi bẩm Hoàng thượng, chúng ta mang tới bốn mươi vạn đại quân, khoảng chừng gần hai mươi vạn người bỏ mình! Còn hai vạn binh sĩ Nam Nhạc quy hàng kia, vì là nhóm cuối cùng rời đi nên đã toàn quân bị diệt!”

Hắn vừa nói xong, Hoàng Phủ Hoài Hàn nhin không được mà lão đảo một cái! Hai mươi vạn? Hai mươi vạn! Hắn đã lường trước kết quả xấu nhất, nhưng không ngờ tới bên hắn lại tổn thất những hai mươi vạn người nhiều như thế! Quân địch không đánh mà diệt được hai mươi vạn người bọn hắn! Hai mươi vạn người! Giờ phút này, hắn th ần cảm thấy may mắn, may mắn là lần xuất chinh này hắn chỉ dẫn theo bốn mươi vạn binh mã, nếu không hậu quả này...

“Bách Lý Kinh H ồng! Tô Cẩm Bình! Trẫm muốn các người nợ máu phải trả bằng máu!” Một tiếng g ầm thét vang vọng chín tầng trời!

...

Có người buồn, tự nhiên là có người vui vẻ.

Đám binh sĩ Nam Nhạc, sau khi bỗng nhiên rút hết mọi thứ đang ngăn sông lại theo lệnh của Nam Cung Cẩm, nhìn thấy dòng nước lao nhanh về hướng thành Lâm Truy, đầu tiên là bọn họ trợn mắt hoảng sợ, nhưng sau đó chậm rãi biến thành kinh ngạc, ngỡ ngàng, rồi cuối cùng biến thành vui mừng tột độ!

Thành Lâm Truy... Bị chìm rồi sao? Cầu Hoàng Đế Đông Lăng và đám rùa rút đầu khốn kiếp kia cũng bị chìm luôn theo rồi sao?

Nghĩ thế, tất cả mọi người đều không nhịn được mà lớn tiếng hò reo, thậm chí quên đi cả người mình đang ướt đẫm nước! Thành Lâm Truy bị chìm, đám cháu trai Đông Lăng xâm chiếm quốc gia của bọn họ cũng bị đuối về nhà! Nếu như may mắn, trận lũ này, nói không chừng còn có thể lụt đến tận Đông Lăng, dìm chết không ít người! Nghĩ thế, ánh mắt bọn hắn đều không tự chủ nhìn vào Nam Cung Cẩm, hô to: “Hoàng hậu thiên tuê!”

“Hoàng hậu thiên tuê!”

“Hoàng thượng vạn tuê! Hoàng hậu thiên tuê!”

Tâm trạng mọi người vô cùng vui sướng. Nam Cung Cẩm cũng không tự kiêu, nài nỉ chỉ vào ông lão cách đó không xa rồi nói: “Bản cung cũng không có bản lĩnh gì, nếu không phải ông lão đây nhắc nhở bản cung, bản cung cũng không nghĩ ra được biện pháp tốt như thế!”

Ông lão kia chính là người nguy hiểm rửa đám Đông Lăng lúc đó!

Mọi người đều quay đầu lại, nhìn ông lão trung hậu, hiền lành kia, có người nhận ra hắn, kinh ngạc nói: “Vương bá, là người sao, sao chúng ta trước đây không biết người còn có khả năng như thế này, lần này người lập được đại công cho Nam Nhạc chúng ta rồi!”

Ông lão cuống quýt xua tay rồi nói: “Ta nào có bản lĩnh gì, chỉ là ta thấy mưa lớn như thế, oán trách một câu, mưa lớn thế này sao không khiến cho đám người Đông Lăng kia chết đuối luôn đi, Hoàng hậu nương nương nghe thấy, nên nghĩ ra đôi sách này!” Ông có thể có bản lĩnh gì chứ? Chỉ là trùng hợp nói một câu như vậy mà thôi!

Khi bọn họ nói chuyện, những giọt nước mưa không lớn không nhỏ rơi lên người bọn họ, khiến cho bọn họ cảm thấy rất vui vẻ, nhẹ nhàng! Tâm trạng vốn đã tốt, nay còn tốt hơn nữa!

“Đúng là phải cảm tạ ông trời ban cho trận mưa lớn thế này!” Tề Quốc Công cười nói. Kế sách thế này, có thể nói là không có nhân tính, nhưng ở trên chiến trường, thì không nói chuyện nhân từ! Nhân từ với quân địch, chính là tàn nhẫn với chính mình!

Khi mọi người đang nói chuyện, trận mưa này cũng chầm chậm ngừng lại, nước Nam Hà cũng chậm rãi bình tĩnh lại!

Sau suốt nửa canh giờ, chính mắt bọn họ thấy thành Lâm Truy phía trước đã biến thành một ví dụ điển hình cho một tòa thủy thành, trong lòng vừa cảm thấy hoài niệm và xúc động, nhưng cũng vừa có sự vui mừng như muốn nhảy cẫng lên!

Trời dần tạnh mưa, Nam Cung Cẩm cười nói: “Trận mưa này là ông trời giúp Nam Nhạc ta!” Nàng nghĩ, hôm nay nàng còn hiểu ra được một đạo lý. Đó chính là, không nên nghĩ mọi chuyện đều xấu như thế, có đôi khi, dùng phương pháp khéo léo thì chuyện xấu cũng có thể biến thành chuyện tốt! Ví dụ như trận mưa này, vốn là ngăn cản tốc độ hành quân của bọn họ, thậm chí đã làm cho Lâm Truy thất thủ, nhưng nếu không có trận mưa này, bọn hắn sao có thể thực hiện được kế sách này chứ?

“Bây giờ, liền chờ tin tức tình hình bên Đông Lăng truyền tới đây!” Vân Dật sờ cằm, cười trên nỗi đau của người khác!

Nam Cung Cẩm liếc hắn một cái, cười nói: “Đại biểu huynh, bây giờ huynh là người đã có con, khi nhìn thấy nhiều người chết như thế, nên chấp tay trước ngực, lẩm bẩm với ông trời: ‘Tội lỗi, tội lỗi! Quả thật là tội lỗi!’ Như thế mới có thể tích phúc đức cho con cháu huynh chứ, huynh có biết không hả?”

Nam Cung Cẩm vừa nói vừa nháy mắt ra hiệu rất tinh quái, biểu hiện sự hả hê của chính mình một cách hết sức tinh tế. Chọc cho tất cả mọi người

ở chỗ này đầu cười ha ha, đặc biệt là đám binh sĩ, lúc này cũng quên đi thân phận cao thấp, đầu ngửa đầu cười phá lên!

“Được rồi, trở về đi. Hiện nay việc cần làm, chính là chờ tin chiến thắng.” Bách Lý Kinh Hồng ở bên cạnh nói.

“Rõ!” Khí thế mọi người tăng cao, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang đi đến doanh trướng, có vẻ như bệnh cảm cúm nhiều ngày nay quấy nhiễu bọn họ lúc này cũng đã tốt lên rất nhiều.

Mà Nam Cung Cẩm thì khoanh tay trước ngực, đi dáng chữ bát, mắt nhìn thẳng, đi thẳng về phía trước, nhìn cũng không thèm nhìn Bách Lý Kinh Hồng một chút nào. Tên khốn này ngày nào không giao ra tiền riêng, thì ngày đó đừng hy vọng nàng đối xử nhẹ nhàng với hắn!

Bách Lý Kinh Hồng im lặng đi bên cạnh nàng, một chút vui sướng thắng trận cũng không có, ngược lại, trong lòng vô cùng phiền muộn, không nói một lời nào.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 14: Trầm Thực Sự Không Giấu Tiền Riêng Mà

“Báo!” Một tên trinh sát vui vẻ đến suýt nữa bay lên, chạy băng băng đến vương trướng của Bách Lý Kinh Hồng. Mặt hắn cười như hoa, mặc dù chạy xa như thế, nhưng không mệt mỗi chút nào, hơn nữa dáng vẻ của hắn có vẻ vô cùng hưởng thụ.

“Truyền.” Giọng nói lạnh lùng từ trong vương trướng truyền ra, tên lính kia vội chạy vào, sau đó quỳ xuống nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, sau khi chúng ta đi điều tra, kết quả là Đông Lăng tổn thất hai mươi vạn binh mã, thương vong hơn phân nửa! Lại thêm toàn bộ thành Kiến Khang cũng bị lũ lụt nhấn chìm, người thành Kiến Khang chết cũng không ít! Nghe nói Đông Lăng Hoàng tức giận đến suýt phun ra máu!”

Thái độ của Nam Cung Cẩm như thể chỉ tiếc rên sát không thành thép mà lắc đầu nói: “Ôi, tên Hoàng Phủ Hoài Hàn này, dễ tức giận quá đi mất, cái tật xấu này lâu như thế rồi mà chưa sửa được! Thật sự khiến ta quá thất vọng, uổng công ta năm đó ở Đông Lăng, mất bao nhiêu công sức chọc giận, chính là để cho hắn có thể độ lượng hơn một chút, không đến mức bị người ta làm tức chết trong tương lai! Vậy mà không có chút kết quả nào cả, thật sự khiến ta quá thương cảm!”

Cái lắc đầu thờ dài này được Nam Cung Cẩm diễn như thật, khiến cho khóe miệng không ít người đầu có chút run rẩy. Chuyện này mà cần ra vẻ phóng khoáng thiện lương vĩ đại như thế sao?

Nhưng rất nhanh sau đó, tất cả mọi người đều nghiêm túc trở lại, Nam Cung Cẩm nhìn Bách Lý Kinh Hồng một chút rồi hung hăng nói: “Chàng

có muốn đoạt lại thành Lâm Truy hay không?”

“Có!” Đất đai Nam Nhạc của hắn, đương nhiên là phải đoạt lại.

Nếu như muốn đoạt lại, hiện nay bọn hắn có mấy vấn đề lớn cần giải quyết, thứ nhất, bây giờ thành Lâm Truy la liệt thi thể binh sĩ Đông Lăng, việc xử lý thi thể rất phiền phức, còn nếu đốt đi thì ở cổ đại là việc rất không tôn kính người đã chết, có thể khiến cho toàn bộ dân chúng Đông Lăng cừu hận, như thế vấn đề sẽ rất lớn! Thứ hai, lũ lụt vừa qua, hiện nay tường thành Lâm Truy đã sụp đổ, đoạt lại, tất nhiên phải xây lại, còn phải khai thông lụt lội! Thứ ba, chính là điểm quan trọng nhất, sau khi lũ lụt, người và động vật chết nhiều như thế, là thời điểm dễ xảy ra ôn dịch nhất!

“Vậy chúng ta phải sớm chuẩn bị!” Lời này là Tề Quốc Công nói.

Đôi mắt Nam Cung Cẩm bỗng nhiên xoay động, sau đó hiện lên một vẻ gian trá mà狡 hoạt, nàng cười nói: “Thực ra những thi thể này, chúng ta có thể bán cho Hoàng Phủ Hoài Hàn, cũng đừng bán quá đắt! Bán cho hắn một lượng bạc một thi thể là được, chúng ta có thể kiếm được hai mươi vạn lượng, hơn nữa còn không phải xử lý thi thể. Nếu như hắn không mua thì đem đốt hết những thi thể này đi, lúc đó người ta mà nói đến, cũng sẽ trách Hoàng Phủ Hoài Hàn quá hẹp hòi chứ không trách chúng ta! Còn nữa, nếu có thi thể nào dính dịch bệnh rồi mà bọn hắn mua về thì sau đó, ha ha ha ha...”

Càng cười càng là ác độc và xảo trá, các Tướng quân khác nhìn nàng, nhìn không được mà nuốt nước bọt, ở trong lòng cảm thán, quả nhiên độc nhất là lòng dạ đàn bà! Kế sách này thật sự là quá độc ác, chỉ là hai mươi vạn lượng bạc mà thôi, đối với Hoàng Phủ Hoài Hàn mà nói, đây chính là mua về tôn nghiêm quốc gia! Chuyện như thế, khẳng định hắn sẽ nguyện ý làm, mà mục đích chủ yếu của Hoàng hậu, cơ bản không phải ở chỗ đây mà là để Hoàng Phủ Hoài Hàn dùng tiền mua ôn dịch về!

Nghĩ thế nên trong lòng bọn họ cảm thấy may mắn! Thứ nhất, may mắn là Hoàng hậu ở bên bọn hắn, nếu không với tình trạng của hai bên như hiện nay, bọn hắn ai có thể nghĩ đến chuyện bán thi thể, không những được tiền mà còn bày ra ôn dịch cho địch nhân? Thứ hai, may mắn là lúc ở trên triều

đình, lúc Vân lão Vương gia thuận theo đề nghị của Hoàng hậu, bọn hắn đều thông minh lựa chọn ủng hộ, nếu không thì hiện nay đi đâu mà tìm được một quân sư vừa thông minh vừa âm hiểm độc ác như thế này?

Nam Cung Cẩm cười h ồi lâu, thấy bọn hắn không ai nói lời nào, cũng không cười. Dần dần nàng không cười được nữa, gương mặt lạnh lùng nói: “Ta nói này, mấy người bọn người có thể nhìn sắc mặt hay không chứ, bà đây cười cao hứng như thế, còn từng người các người bày ra bộ mặt nhăn nhó như thế này là sao hả? Chẳng lẽ các người không biết làm như thế ta sẽ rất xấu hổ sao?”

“Khục khục... Ha ha ha...”

“Ha ha ha...”

“Ka ka ka ka...” Các kiểu tiếng cười quỷ dị và mất tự nhiên vang lên dưới sự cố động của Nam Cung Cẩm, hầu như toàn là cười bên ngoài nhưng bên trong không cười! Với lại, ai có thể cười một cách tự nhiên khi bị bắt phải cười được chứ? Mà lòng Hoàng hậu đen tối như thế, lá gan lại toàn tính chuyện máu tanh, bọn hắn có thể cười được sao?

Những tiếng cười kỳ quái này càng khiến tâm trạng của Nam Cung Cẩm hồng bét: “Được r ồi, được r ồi, đừng cười nữa, cười nữa ta đến chết mất!”

Tất cả mọi người ho khan một tiếng r ồi im lặng, không nói lời nào. Khóe môi Bách Lý Kinh H ồng cũng co rút một chút, ngược lại, Thượng Quan Cận Duệ là huynh trưởng, nên dám nói vài câu: “Hoàng hậu nên đoan trang một chút, sao lại tự xưng bà đây? Sau này nói chuyện nên chú ý một chút.”

Nam Cung Cẩm hung hăng liếc hắn một cái, nàng coi như đã rõ ràng, làm huynh trưởng chính là để quơ tay múa chân với mình! Trong khi tất cả yên tĩnh, Nam Cung Cẩm lại tiếp tục nói: “Các người có phát hiện ra một cơ hội buôn bán cực tốt trong cuộc chiến tranh này không?”

Cơ hội buôn bán? Máy người đầu nhú mày, cảm thấy không hiểu nổi! Đây là đang đi đánh trận mà? Có quan hệ gì tới cơ hội buôn bán?

Nhưng Bách Lý Kinh Hồng lại hiểu được, giọng nói trầm thấp vang lên: “Làm như thế quá phiêu lưu, nguy hiểm. Chỉ sợ chưa chắc đã có người nguyện ý.”

“Có nguyện ý hay không không phải là chuyện của chúng ta, có câu là cầu phú quý trong nguy hiểm, ta cũng không tin không có ai nguyện ý! Chỉ cần sai người về các thương hội ở kinh thành thương thảo một phen, không ép buộc, để bọn hắn tự nguyện làm, là sẽ biết có ai nguyện ý hay không! Một cơ hội để Nam Nhạc giàu có tốt như thế, thực sự ta cũng không muốn buông tha!” Nếu không phải năng phát triển thế lực kinh tế của mình ở Tây Võ, thì sao nàng có thể đem cơ hội kiếm tiền tốt thế này giao cho người ngoài.

Các Tướng quân nghe chuyện như lọt vào trong sương mù, Vân Dật mặc dù thông minh, nhưng chỉ là tinh thông dùng binh, đối với chuyện kinh doanh mua bán hoàn toàn không biết gì, cho nên lúc này cũng không hiểu bọn họ đang nói cái gì.

Thượng Quan Cận Duệ ở bên cạnh giải thích: “Thời điểm như thế này, ba thành của Đông Lăng ở biên cảnh bị lũ lụt nhấn chìm, cho nên hiện nay sẽ ở trong tình trạng bị phế bỏ, chờ xây dựng, sửa chữa. Sau lũ lụt, chính là nạn đói! Dám đón lấy thời cơ này cùng với việc xây dựng công trình thì các thương nhân Nam Nhạc có thể kích phát chiến tranh thương mại!”

Nói cách khác, cuộc chiến này giúp cho bọn họ không chỉ kiếm được tính mạng của hai mươi vạn binh mã Đông Lăng!

Các tướng sĩ nghe đến đây đầu đã hiểu được. Trong lòng họ vốn đã vô cùng sùng bái Nam Cung Cẩm, lập tức trở nên kính ngưỡng đến cực điểm, xem ra Hoàng hậu nương nương không chỉ tinh thông đi đầu binh khiển tướng đánh trận, mà còn tinh thông thương mại, Nam Nhạc bọn họ có Hoàng hậu như vậy, đúng là vô cùng may mắn!

“Chỉ là, phải ai đi được?” Đó là vấn đề lớn, nơi này phần lớn là võ tướng, cơ bản không hiểu về vấn đề thương mại, cho nên cực kỳ bất tiện trong thương lượng. Trong tất cả chỉ có Thượng Quan Cận Duệ nhìn qua là lựa chọn tốt nhất, nhưng uy vọng ở kinh thành của hắn không cao, những nhóm thương nhân kia chưa hẳn chịu nghe hắn.

Cuối cùng, TềQuốc Công đứng dậy nói: “Vậy thì để bản công đi thôi! Dù sao ở chiến trường này, có Hoàng thượng, Hoàng hậu, Vân Dật, còn có vị Thượng Quan Tướng quân này, bản công cũng không có chỗ dụng võ gì. Bộ xương già này sẽ không ngồi chờ ở đây nữa!”

“Vậy thì đa tạ cứu cứu!” Nam Cung Cẩm cười nói. TềQuốc Công có uy vọng ở kinh thành cực cao, đúng là nhân tuyển tốt!

TềQuốc Công chấp tay: “Nương nương quá khách khí, vậy thì lần này liền về trước!”

“Bản cung đưa cứu cứu ra ngoài!” Nam Cung Cẩm nói xong liền đi theo TềQuốc Công ra ngoài.

Cuối cùng TềQuốc Công không nhận được nữa mà hỏi Nam Cung Cẩm vấn đề ông đã nhận thật lâu trong lòng: “Cẩm Nhi, huynh trưởng của cháu không phải Hàn Nhi sao? Vậy vị này là ai?” Lần trước Thượng Quan Cận Duệ xuất hiện ở thao trường, ông đã vô cùng nghi ngờ rồi.

Về mặt Nam Cung Cẩm hơi cứng lại một chút, lúng túng nói: “Cứu cứu, thực ra cháu cũng không có huynh trưởng ruột thịt, Thượng Quan Cận Duệ là con nuôi của cha mẹ cháu. Lúc trước nói Lãnh Tử Hàn là huynh trưởng của cháu, là do tổ mẫu bệnh, nói nếu trông thấy huynh trưởng của cháu thì tốt, cho nên cháu mới tìm người giả mạo!”

“Ah! Hóa ra là như thế!” TềQuốc Công cười sang sảng, hiển nhiên cũng không nghi ngờ, nhưng khi cười được một lúc, khuôn mặt ông bỗng nhiên cứng đờ lại! Khóe miệng co quắp, quay đầu nói: “Cháu nói đó là ai? Lãnh Tử Hàn?”

Chính là Giáo chủ Ma Giáo kia đó sao! Là Lãnh Tử Hàn trước đây đã trừng trị cho Hoàng hậu phát điên trong hoàng cung, rồi bị Hoàng thượng truy nã khắp thiên hạ sao? Mà Vân gia bọn họ còn nghênh ngang mang hẳn đi rêu rao khắp nơi, thậm chí còn tham gia thi Hương! Càng nghĩ càng cảm thấy rùng mình, da gà toàn thân nổi lên, còn có cảm giác chân tay lạnh toát! Hiện nay, tâm trạng và trạng thái tinh thần của ông chỉ có thể dùng ba chữ mà diễn tả - Nghĩ mà sợ! Sợ vô cùng!

Nam Cung Cẩm biết đối phương bị đả kích nặng nề, bèn nuốt nước bọt một cái rồi gật nhẹ đầu! Cái gật đầu này, suýt nữa khiến TềQuốc Công ngất lịm!

“Khụ, khụ, được rồi, cứu cứu, chuyện đã qua, cứu cứu cũng đừng nghĩ lại chuyện này nữa!” Nam Cung Cẩm an ủi.

Tay TềQuốc Công run run chỉ vào Nam Cung Cẩm nói: “Đám thanh niên các cháu, về sau không được làm loạn như thế nữa!”

“Biết rồi ạ, biết rồi ạ!” Nam Cung Cẩm nói, rồi đẩy ông lão tội nghiệp này lên ngựa, chợt nói: “Cứu cứu, sau khi về kinh thành, mọi chuyện cẩn thận nhé!”

TềQuốc Công sững sốt một chút, rồi lập tức cười nói: “Yên tâm đi! Những tên kia thì có thể làm gì được cứu cứu chứ, mà cháu quên rồi sao? Ông ngoại cháu vẫn đang tọa trấn ở Vân gia đấy!” Lần trước ông không cẩn thận nên mới có thể suýt nữa khiến cho Vân gia gánh tội thông đồng với địch trên lưng, sau đó ông không yên lòng nên mới tọa trấn ở Vân gia.

Nam Cung Cẩm gật đầu: “Vậy cháu an tâm rồi! Cây to đón gió, cứu cứu nên dặn dò mọi người trong phủ tốt nhất là nên khiêm tốn một chút, cháu và Hoàng thượng đều không ở kinh thành, nếu lại xảy ra chuyện gì, mà vừa vặn lại là lúc hai quân giao chiến thì phiền to!”

“Ta hiểu! Thật ra Vân gia ta huy hoàng nhiều năm như vậy, ta và ông ngoại cháu cũng đã sớm có dự định, chờ khi cuộc chiến tranh này kết thúc, sẽ già từ sự nghiệp, như thế cũng có thể đảm bảo được một đời vinh hoa.

Cũng miễn cho sau này rơi vào cảnh công cao chấn chủ!” Suy nghĩ của Tề Quốc Công rất cởi mở, khoáng khái.

Những chuyện này tự nhiên không liên quan đến Nam Cung Cẩm, nhưng cũng không thể không cảm khái vì đối phương rộng rãi và thông minh! “Quyết định của Vân gia, tự nhiên đều nên do cứu cứu và ông ngoại cùng làm, Cẩm Nhi sẽ không nhúng tay vào. Cứu cứu đi đi ạ, bảo trọng!”

“Bảo trọng!” Tề Quốc Công dứt lời, liền quất roi giục ngựa mà đi! Nhưng trong lòng thì vô cùng kinh ngạc tự hỏi, ông vốn là người vô cùng tuân thủ lễ giáo, cho dù Nam Cung Cẩm là cháu gái, ông cũng dùng các lễ nghi với Hoàng hậu mà đối đãi, nhưng lần này ông lại không có một chút lễ nghi quân thần nào. Nghĩ thế xong ông cũng thoải mái cười một tiếng, có lẽ không phải do ông mà là do đối phương mặc dù là Hoàng hậu nhưng cũng không dùng điệu bộ Hoàng hậu mà đối xử với ông.

...

“Cái gì? Hai mươi vạn quân của Hoàng Phủ Hoài Hàn bị nhấn chìm?” Mộ Dung Thiên Thu tròn mắt không dám tin, như thể nghe được một tin tức khiến hần hồn bay phách tán!

Tên trinh sát nuốt một ngụm nước bọt, cũng cảm thấy không dám tin! Hai mươi vạn, không phải là hai mươi, hai trăm hay hai nghìn, đây là một con số trên trời! Tuyệt đối là con số trên trời! Cứ như thế bị nhấn chìm, quả thực là quá hoang đường! Nhưng sự thật chính là như thế mà! Nghĩ thế, hắn lại tiếp tục báo cáo: “Khởi bẩm Hoàng thượng, quả thật là như thế! Nghe nói đây là biện pháp do Hoàng hậu Nam Nhạc nghĩ ra, đắp bùn cát ngăn sông Nam Hà, khiến cho toàn bộ nước sông bị ngăn lại, sau khi ngăn được một lượng nước lớn, bỗng nhiên hạ lệnh phá vách ngăn, khiến cho lũ lụt nhấn chìm Lâm Truy, không chỉ có thế, còn nhấn chìm cả ba thành Kiến Khang, Tương Dương và Việt Dương!”

Hắn vừa nói xong, tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh! Có thể nghĩ ra được biện pháp này, phải có sự quyết đoán và tài trí như thế nào chứ, đây quả thật là vô cùng tàn ác, không có nhân tính! Vị Hoàng hậu Nam Nhạc này, có phải là phụ nữ không? Sao có thể nghĩ ra biện pháp kinh

khủng như thế, khiến cho đám đàn ông bọn hắn đều tự cảm thấy mình không bằng nàng!

Sau khi Mộ Dung Thiên Thu nghe xong, coi như cũng hiểu được hai mươi vạn đại quân này chết như thế nào, nhưng trong lòng vẫn vô cùng khó tin! Hắn cảm thấy thế giới này quá huyền ảo, mấy ngày trước vừa nghe nói Đông Lăng đại thắng, công chiếm được thành Lâm Truy của Nam Nhạc, quay đầu lại, không nói thành Lâm Truy bị đoạt lại, mà còn bị nhấn chìm hai mươi vạn đại quân! Điều này không khỏi quá vô lý sao?!

“Hoàng thượng, bây giờ chúng ta...” Có tên Tướng quân đã thấy khiếp đảm. Đời này hắn trải qua mấy trăm chiến dịch lớn nhỏ, trận chiến này không dùng đến một binh một tướng mà nhấn chìm được hai mươi vạn binh mã, cơ bản là hắn chưa từng nghe thấy! Đơn giản là không hợp lẽ thường, vừa hoang đường vừa kinh khủng đến cực hạn, chẳng lẽ bây giờ bọn hắn còn muốn xông lên sao? Hắn không phải người nhát gan, nhưng thật sự là hắn đã có chút sợ hãi rồi!

Một tên Tướng quân khác luôn đối đầu với hắn lớn tiếng nói: “Phạm Tướng quân, ta thấy người có vẻ sợ rồi đấy à? Sợ thì nhanh về đi, trốn ở sau váy vợ cho kỹ vào, đừng có lộ đầu ra, sợ ý một chút là có thể chết người đấy!”

“Triệu Tử Nhạc! Người nói vợ vẫn cái gì thế? Người dám chửi bới bản Tướng quân như thế, bản Tướng quân muốn quyết đấu với người!” Tên Phạm Tướng quân kia nói to.

Mà Triệu Tử Nhạc cũng không khoan nhượng chút nào: “Quyết đấu thì quyết đấu, ông đây sợ người chắc? Đồn đàn bà!”

Mà Vương Tử Dịch, thống soái trực tiếp của họ, lại im lặng vượt trán mình, cảm thấy vô cùng đau đầu! Hai tên này đều có chút tài cán, nhưng luôn luôn đối đầu nhau, giờ đang ở chỗ Hoàng thượng, vậy mà bọn hắn cũng ầm ĩ, thật đúng là chẳng ra sao cả! Hơn nữa, lúc ở Ngọc Môn quan, giữa Hoàng thượng và hắn còn có chút chuyện “tình cảm ướm át”, khiến cho bây giờ hắn không dám mở miệng cầu xin nữa!

“Âm ỉ đủ chưa?” Giọng nói lạnh lùng tàn bạo của Mộ Dung Thiên Thu bỗng nhiên vang lên, vô cùng tàn bạo, khí thế áp người!

Sắc mặt hai người hơi biến đổi, một cảm giác thất kinh tự nhiên sinh ra, cuống cuống quỳ xuống nói: “Mặt tướng biết tội! Xin Hoàng thượng trách phạt!” Sao bọn hăn lại quên mất Hoàng thượng cũng ở đây chứ!

“Ừm, đúng là phải phạt thật nặng!” Mộ Dung Thiên Thu rất nghiêm túc gật đầu, trong lòng nghĩ nếu bé con kia cũng ở đây, sẽ trách phạt bọn hăn như thế nào. Với tính tình của mình, khẳng định sẽ đem hai tên này ra ngoài chém, nhưng bé con kia, nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp vô cùng thú vị!

Vẻ mặt Vương Tử Dịch tái đi, tiến lên muốn cầu xin, tính tình của Hoàng thượng có người nào mà không biết, động một cái là giết người! Nhưng mới đi được một bước, giọng nói tàn bạo của Mộ Dung Thiên Thu vang lên: “Vương ái khanh, hai người này từ trước đến giờ đầu đối đầu nhau sao?”

Toàn thân Vương Tử Dịch cứng đờ, hăn nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, đúng là như thế! Nhưng xin Hoàng thượng xử lý nhẹ tay, dù sao hai Tướng quân này đầu là rường cột nước nhà!”

“Ừm! Hai người các người, ngay tại cổng doanh trường, nắm tay nhau đứng đấy mười ngày đi! Mười ngày sau, cái người sẽ hiểu thế nào là thân mật. Cũng có thể khuyên bảo những binh sĩ không quý nhau của mình biết ở chung với nhau cho hòa thuận!” Giọng điệu Mộ Dung Thiên Thu có chút ôn hòa.

Cơ mặt hai người đầu co rút lại, hai tên đàn ông bọn họ nắm tay đứng ở cửa ra vào?! Đây không phải là hủy luôn hình tượng bọn hăn sao? Mà bọn hăn còn luôn đối nghịch với nhau, sau khi đứng xong, không biết huynh đệ trong quân doanh của mình có ý kiến gì với bọn hăn!

Các Tướng quân khác muốn cười mà không dám cười, với tính tình của Hoàng thượng, là trực tiếp lôi ra ngoài mà chém, giờ lại trở thành trừng phạt như thế này! Đây là vì cái gì, trong lòng một nửa đám Tướng quân ở

đây đều thô bỉ suy đoán, có lẽ là Vương Tử Dịch cầu tình, cho nên Hoàng thượng mới hạ thủ lưu tình, chuyện của Vương Tướng quân với Hoàng thượng có ai không biết chứ? Một nửa khác lại nghĩ khác, suy nghĩ này cực kỳ ác ý, đây là Hoàng thượng đang bỡ ngỡ một đôi đũa tính sao!

Mộ Dung Thiên Thu cũng giải thích cho những suy đoán và hoài nghi của bọn họ, hần nghiêng đầu nhìn nội thị giám một chút, như cười như không nói: “Nội thị giám, người nói xem, đây có phải là cách Yến Kinh Hồng thường dùng hay không?”

Nội thị giám sửng sốt một chút, nhớ lại một lúc rồi biểu lộ thần sắc vô cùng quái dị nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, đây đúng là tác phong làm việc của Thừa tướng!”

“Ừm!” Mộ Dung Thiên Thu lúc này mới hài lòng gật nhẹ đầu, quay đầu lại, trông thấy hai tên Tướng quân vẫn đang đứng bên trong doanh trướng, trong nháy mắt, giọng hần biến thành trầm thấp: “Còn không đi ra? Hay là các người muốn trầm xử trầm?”

Là chết, hay là nắm tay đứng cùng nhau mười ngày? Sau khi bọn họ suy nghĩ thật lâu, rất uất ức lựa chọn ra ngoài đứng! Ở trong lòng cầu nguyện cho đối phương sống chết cũng không chịu nắm tay đứng đấy, vậy đối phương sẽ bị chém, mình cũng không cần nắm tay đàn ông nữa! Nhưng cả hai tên đều không có ý như thế, cho nên đành phải khổ sở ra ngoài đứng.

Hai người bọn họ đi ra, bên trong doanh trướng lại bắt đầu thương nghị. Một tên Tướng quân đứng dậy, nói với Mộ Dung Thiên Thu: “Khởi bẩm Hoàng thượng, mặt tướng cho rằng, lúc này, chính là lúc Nam Nhạc đại thắng, tất nhiên sĩ khí tăng vọt, chúng ta nên tránh né đầu sóng ngọn gió!”

“Hoàng thượng, mặt tướng không cho là như thế! Nam Nhạc mặc dù sĩ khí tăng vọt, nhưng đánh thắng ở biên giới Đông Lăng chứ không phải biên giới Tây Vỹ ta, chuyện này không liên quan gì đến chuyện chúng ta tiến đánh Thiệu Dương!” Lại một tên Tướng quân khác đứng ra nói.

“Hoàng thượng, mặt tướng cho rằng, ý kiến của hai vị Tướng quân đều có lý, nhưng binh mã của chúng ta đều đã đến đây, nếu như không đánh,

chẳng lẽ lại lui về để người Nam Nhạc chế nhạo hay sao? Cho nên mặt tướng cảm thấy vẫn phải đánh, vả lại Thiệu Dương không có một sông Nam Hà có thể làm chúng ta chết đuối nhiều người như thế!” Phân tích này rất đúng trọng tâm!

Lại một người nữa nói: “Thế nhưng kế sách của Hoàng hậu Nam Nhạc quá mức tinh diệu, chúng ta...”

Cuối cùng, Mộ Dung Thiên Thu đứng lên, khinh miệt nhìn lướt qua mấy tên Tướng quân đã khiếp đảm: “Mới có chút chuyện nhỏ như thế mà đã sợ r ã? Trên chiến trường, thắng bại khó đoán, các người còn chưa ra ngoài chiến đấu, đã muốn bị hù chết trong doanh trướng sao?”

Lời này như một cái tát nóng bỏng, tát lên mặt mọi người! Cho dù là chiến tranh hay cái gì đi nữa, sao có thể chưa chiến đã sợ r ã được chứ? Thật không đáng mặt đại Tướng quân chút nào!

Thế r ã, một tên Tướng quân nào đó, lớn tiếng nói: “Hoàng thượng nói rất đúng, chúng ta tuy muốn chết trận trên chiến trường, nhưng tuyệt đối không thể bị hù chết trước đó!”

Hắn vừa nói xong, tất cả mọi người đều nhìn hắn bất thiện! Lời hắn nói là có ý rằng còn chưa bắt đầu đánh trận, đã dự đoán bọn hắn tất bại sao?

Về mặt Mộ Dung Thiên Thu cũng xanh mét lại, con người màu xanh lục giống như hai cây đao, nhìn hắn đầy sắc bén!

Tên Tướng quân kia nuốt một ngụm nước bọt, nhớ lại lời mình vừa nói, đã nhận thức được thật sâu sai lầm của mình! Nghĩ đến hai tên Tướng quân trước đây phạm tội lớn, cũng chỉ ra ngoài nắm tay nhau, thế là ôm lòng cầu may nói: “Hoàng thượng, mặt tướng nguyện ý ra ngoài kia nắm tay hai vị Tướng quân lúc trước!”

“Người đâu, lôi tên này ra ngoài chém đầu cho trẫm!”

...

Sông Vị Hà, Nam Nhạc.

Đây là buổi tối thứ tư Bách Lý Kinh H`ong phải ngủ một mình vì chuyện giấu ti`ền riêng.

Đứng trước mặt h`ản, cách h`ản không xa là Hiên Viên Dĩ Mạch bị h`ản gọi đến. Cô vô cùng khó hiểu đứng trước mặt Bách Lý Kinh H`ong, trong lòng suy nghĩ xem Hoàng thượng gọi cô đến làm gì? Im lặng nửa canh giờ, vẫn không nhúc nhích. Có chuyện gì khó nói sao?

Chờ đợi, chờ đợi, chờ đến lúc cô suýt ngủ gật, thì cuối cùng đối phương mới nói, giọng nói rất nhẹ, rất nhạt, không lắng nghe thì không nghe được: “Dĩ Mạch, trẫm không có giấu ti`ền riêng.”

“Dạ?” Hiên Viên Dĩ Mạch sững sốt, Hoàng thượng nói với cô chuyện này làm gì? “Hoàng thượng, thuộc hạ cũng không nghĩ ngài giấu ti`ền riêng đâu!”

“Nhưng Hoàng hậu nghĩ là trẫm giấu.” Giọng điệu vô cùng oan ức, trong lòng h`ản nghĩ, biểu hiện oan ức trước mặt Hiên Viên Dĩ Mạch một chút, lúc cô ấy nói chuyện lại với Cẩm Nhi, có thể có thêm tác dụng.

Nhìn h`ản rưng rưng nước mắt, ở sau gáy Hiên Viên Dĩ Mạch chảy dài xuống một vạch đen! Hoàng thượng của ta ơi, chẳng lẽ ngài không biết trước đây ta yêu nhất ngài sao, ngài có thể đừng có mê hoặc ta như thế không! “Thế nhưng, chuyện này có liên quan gì đến chuyện ngài tìm thuộc hạ?” Chẳng lẽ Hoàng thượng là tìm cô đến để phàn nàn? Chẳng lẽ, chẳng lẽ.... Không được đâu! Rối rắm quá đi!

Lần này vẻ mặt Bách Lý Kinh H`ong li`ền lạnh lùng xuống, giọng nói lạnh lùng có chút không vui vang lên: “Người nói xem? Hoàng hậu hiểu l`ầm trẫm giấu ti`ền riêng, mà người lại là người có thể lên tiếng trước mặt Hoàng hậu. Trẫm tìm người đương nhiên là để người đi giải thích giúp trẫm r`õ, còn có thể là lý do gì được nữa chứ?”

Đây là lần đầu tiên Bách Lý Kinh H`ong nói với Hiên Viên Dĩ Mạch nhiều như thế! Hiên Viên Dĩ Mạch nghe giọng điệu của h`ản, cảm thấy vô

cùng sợ hãi, gật đầu thật nhanh: “Hoàng thượng, ngài yên tâm, thuộc hạ lập tức, không, ngay bây giờ thuộc hạ sẽ giải thích giúp ngài!”

Nói xong, cô lập tức chạy vụt ra như một ngọn gió! Hoàng thượng thật là quá đáng sợ!!!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 15: Đàn Ông Là Thứ Thích Bị Ngược Đãi

“Chủ nhân!” Hiên Viên Dĩ Mạch thấp thỏm đứng trước mặt Nam Cung Cầm.

Nam Cung Cầm có chút sửng sốt, khó hiểu hỏi cô: “Sao em lại tới đây?” Chẳng phải nàng đã để Hiên Viên Dĩ Mạch ở kinh thành để giúp đỡ mấy người Thượng Quan Nhược Tịch sao?

“À, là Hoàng thượng gọi thuộc hạ đến!” Hiên Viên Dĩ Mạch nói ra câu này xong đã thấy vẻ mặt đối phương thay đổi, trong lòng cô rất căng thẳng, sau gáy ướt đầm mồ hôi lạnh, cảm thấy hôm nay mình thật không may mắn, lại dính vào một việc khổ sai như thế này.

Nam Cung Cầm liếc cô một cái, giọng điệu không thân thiện lắm hỏi cô: “Hắn sai em tới đây làm gì?”

“A, Hoàng thượng nói với thuộc hạ là ngài ấy thật sự không giấu tiêng riêng, nhờ thuộc hạ thay ngài ấy giải thích một chút.” Hiên Viên Dĩ Mạch vừa lau mồ hôi vừa cảm thấy chuyện này còn nguy hiểm hơn bảo cô đi ám sát Lãnh Tử Hàn, còn khiến tâm trạng của người ta rất nặng nề nữa. Thấy ánh mắt Nam Cung Cầm càng ngày càng lạnh lùng, cô vội nói: “Chủ nhân, tha thứ cho thuộc hạ nói thẳng, với tính cách của bệ hạ, chắc chắn sẽ không giấu tiêng riêng, thuộc hạ cảm thấy có thể ngài đã nghĩ oan cho ngài ấy rồi!”

“Thật sao?” Nam Cung Cầm âm trầm nhìn cô, giọng nói còn kéo dài ra, con nhóc thối Hiên Viên Dĩ Mạch này, không phải là nên ở phe nàng sao?

Sao giờ lại đứng bên phe Bách Lý Kinh Hằng, không giúp mình thì thôi, còn giải thích giúp Bách Lý Kinh Hằng!

Lại thêm một giọt mồ hôi lạnh đổ sau gáy Hiên Viên Dĩ Mạch, cô thật sự muốn đi ra ngoài, vì sao mâu thuẫn của Hoàng thượng và Hoàng hậu lại kéo theo người vô tội như cô chứ! Chuyện này cơ bản là không liên quan tới cô mà! Cô lặng lẽ ngẩng đầu lên, len lén nhìn vẻ mặt của Nam Cung Cẩm, sau khi nhìn thấy vẻ mặt của đối phương, cô lại càng cảm thấy sợ hãi hơn, vội vàng nói: “Chủ nhân, chuyện này thuộc hạ cũng không rõ ràng, nhưng Hoàng thượng xưa nay không nói dối, cho nên ngài ấy nói với thuộc hạ là ngài ấy không giấu tiêng riêng, thuộc hạ liêng tin tưởng. Hơn nữa, thuộc hạ phụng mệnh tới chứ không phải thuộc hạ tự nguyện tới đây.” Nhanh chóng nói rõ ràng cô không tự tới, phải sạch mọi sự liên quan, miễn cho chủ nhân lại trừng phạt cô như trừng phạt Linh Nhi.

Tới giờ vẻ mặt Nam Cung Cẩm mới dịu đi một chút, nàng nói: “Không có gì, em ng ẩ đi! Đừng để ý tới hắn, tính hắn như thế nào, đương nhiên ta cũng rõ ràng. Nhưng đối với đàn ông, cái gì cũng có thể tin, chỉ có hai chuyện không thể tin, thứ nhất là hắn ngủ với phụ nữ khác ở ngoài, chuyện hắn về nhà không thừa nhận là chuyện không thể tin được. Thứ hai, chính là giấu tiêng riêng, em có đánh chết hắn, hắn cũng không thừa nhận, chuyện này cũng không thể tin. Ngủ với phụ nữ khác, ta nghĩ hắn không có lá gan lớn như thế, nhưng chuyện tiêng riêng này, rất khó nói!”

Nói xong, Nam Cung Cẩm còn đ ồng tình nắm tay Hiên Viên Dĩ Mạch giảng dạy: “Dĩ Mạch, ta phải nói với em chuyện này, vì không bao lâu nữa em cũng phải gả đi rồi. Nếu hắn giấu tiêng riêng, chắc chắn sẽ không nói với em. Lúc đó, em tuyệt đối không được tin hắn! Dĩ Mạch, là phụ nữ, em có thể không nắm giữ toàn bộ tiêng bạc trong tay, nhưng em nhất định phải biết rõ hắn có bao nhiêu tiêng. Em nghĩ mà xem, đàn ông có tiêng trong tay, nhưng lại không dám để em biết, tám chín phần mười là muốn giấu giếm chúng ta làm việc gì đó mờ ám đúng không? Cho nên chúng ta tuyệt đối không thể để xảy ra chuyện như thế. Chỉ cần có một chút manh mối, nên lập tức bóp chết ngay, đừng có bị những lời đường mật của hắn che mờ mắt.”

Hiên Viên Dĩ Mạch nghe xong, trong đầu xuất hiện ba chữ lớn - Có đạo lý! Thế nên nét mặt càng chăm chú hơn, vô cùng thành kính lắng nghe Nam Cung Cẩm dạy bảo.

Khuôn mặt Mộc Nguyệt Kỳ trống rỗng, nhìn hai người này, một người không ngừng nói, một người không ngừng gật đầu, nàng không hiểu là do tư tưởng và khả năng phân tích của bản thân lạc hậu, hay là tư tưởng và năng lực phân tích của hai nàng này quá tiên tiến! Dù sao thì nàng nghe những lời này cảm thấy không hợp với lẽ thói thông thường, nhà cao cửa rộng cũng vậy, dân chúng bình thường cũng thế, có người đàn ông nào muốn phụ nữ của mình quản lý tiền bạc hay là biết được cụ thể đâu, thật đúng là là... không thể hiểu được!

Nhưng hai người này lại rất hăng hái, từ việc quan sát xem biểu hiện của đàn ông như thế nào là không hợp lý, như thế nào là điểm đáng ngờ, đến làm thế nào để xác định xem đã “phạm tội” hay chưa, rồi đến cả khi đã “phạm tội” rồi thì xử lý thế nào mà nói rành rã suốt cả đêm! Khiến cho nàng khổ sở lăn qua lăn lại, thỉnh thoảng nghe thấy hai người này hưng phấn nói chuyện, lại “A” lên một tiếng, hoặc là các kiểu cười đến điên cuồng! Cuối cùng, nàng nhịn không được mà ép buộc bản thân không nên quá vội vã bài xích, trước tiên cứ thử tiếp thu một chút, nói không chừng còn có thể tán đồng thì sao? Thế là nàng liếc nhìn dãy, ngồi bên cạnh lắng nghe!

Nam Cung Cẩm nói liên tục suốt cả một đêm, thậm chí còn không cảm thấy mệt mỏi mà uống nước, nước bọt vẫn văng khắp nơi, chìm trong trạng thái phấn khởi mà khoa tay múa chân, ngược lại thì hai người Mộc Nguyệt Kỳ và Hiên Viên Dĩ Mạch vì mỗi lần nàng nói đến chỗ đồng tình lại “Ừ” một cái mà uống nguyên một bình nước.

Nói mãi cho đến khi trời dawning sáng, hai người này cuối cùng cũng bị nàng đồng hóa! Đầu nhớ kỹ trong tim mình những lời Nam Cung Cẩm nói, đồng thời cũng coi như đó là tín ngưỡng của mình, về sau nhất định phải vận dụng triệt để và thuần thực!

“Cho nên nhé, chúng ta tuyệt đối không nên đối xử với đàn ông quá tốt, bọn hắn hầu như đều có cái tính thích bị ngược đãi, có khi mình đối xử với bọn hắn quá tốt, ngược lại bọn hắn lại không cảm kích, mình ngược đãi bọn hắn thật nhiều thì bọn hắn lại sướng khoái, sẽ nghĩ mình tốt!” Cuối cùng, Nam Cung Cẩm cũng nói lời kết thúc chuyện hôm nay.

Mà ở cổng doanh trường, ba tên đàn ông đang đứng không vững mà co quắp khóe miệng!

Vốn là bây giờ phải chuẩn bị xuất phát, nhưng mấy người phụ nữ luôn rất đúng giờ thì hôm nay lại chưa xuất hiện ở đây. Thế nên Bách Lý Kinh Hồng muốn đi xem thế nào, mà Thượng Quan Cận Duệ và Vân Dật cũng biết gần đây Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cẩm không ổn lắm, nên nghĩ nếu Bách Lý Kinh Hồng bị lạnh nhạt thì bọn hắn một người là huynh trưởng một người là biểu ca cũng có thể nói giúp vài câu. Nhưng vừa đi đến cửa lầu trưởng, họ đã nghe thấy giọng nói rất tùy tiện truyền ra, đang giảng dạy về tính thích bị ngược đãi của đàn ông?! Mấy câu này ở đâu ra vậy hả?!

Sau họ lại nghĩ Hiên Viên Dĩ Mạch và Mộc cô nương cũng không phải là người không hiểu chuyện, nghe nàng nói chắc sẽ phản bác, cứu vãn cho những người đàn ông bọn họ một chút tôn nghiêm! Cho nên mới thoáng bình tĩnh một chút!

Nhưng, rất nhanh bọn họ liền thất vọng!

Chỉ nghe thấy giọng nói đoan trang thanh nhã của Mộc Nguyệt Kỳ truyền ra: “Nói mới thấy đúng, tên Thượng Quan Cận Duệ kia không biết tốt xấu, có vẻ như cũng là như thế này!”

Thượng Quan Cận Duệ trúng đòn! Thấy ánh mắt đờng đờng của hai người đàn ông bên cạnh đang nhìn mình chăm chú, nụ cười ôn nhã thường trực nơi khóe môi hắn có chút nhịn không được mà cũng cứng cả lại!

“Ha ha... ca ca cũng còn tốt chán ấy, tên Bách Lý Kinh Hồng kia mới đúng là cái tính thích bị ngược đãi kia, tỷ không biết chứ, lúc mà ta nhiệt tình đeo bám hắn thì hắn lạnh lùng như thể ta thiếu hắn vài trăm vạn vậy!

Ta nhìn đã thấy muốn bùng cháy rồi, nhất định phải sa sầm mặt xuống với hắn thì hắn mới biết ta lợi hại thế nào!” Nam Cung Cẩm lại bắt đầu hồi tưởng lại.

Hiên Viên Dĩ Mạch cũng cảm thấy có một số chuyện đúng như thế, vừa muốn nói gì đó thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng ho khan của đàn ông ngoài cửa, như đang nhắc nhở các nàng rằng: chúng ta đang ở bên ngoài, các nàng đừng phỉ báng chúng ta nữa!

Về mặt ba người đầu cứng lại một chút, không ngờ rằng bọn họ lại đang đứng ở ngay bên ngoài, trong lòng cảm thấy rất lúng túng! Nam Cung Cẩm còn tốt hơn một chút, dù sao nàng cũng đang giận Bách Lý Kinh Hông chuyện giấu quỹ đen! Nhưng Mộc Nguyệt Kỳ thì hoàn toàn bối rối! Nàng vừa nói thế nào về Thượng Quan Cận Duệ nhỉ? Không biết đi đâu? Chuyện này... Nàng sao mà có thể không biết xấu hổ mà ra ngoài gặp hắn! Khóc mù mắt! Biết trước như thế này thì đêm qua dù có không ngủ được cũng cố mà nằm, không nên tới nghe nàng nói, làm sao bây giờ?

Nam Cung Cẩm nhìn nàng trấn an một chút, ra hiệu rằng không có việc gì, cũng thề trách bản thân vừa mới nói thật cao hứng, vậy mà không phát hiện ra có người đến! Nàng háng giọng một cái, nhìn các nàng một chút rồi ra hiệu cùng đi ra.

Sau khi ra ngoài, các nàng cũng nhìn thấy ba người kia, Nam Cung Cẩm trợn mắt với Bách Lý Kinh Hông, Hiên Viên Dĩ Mạch cúi đầu không dám nhìn Bách Lý Kinh Hông, bởi vì sau một đêm bị thuyết phục, cô đã làm phản rồi! Còn Mộc Nguyệt Kỳ cũng không dám nhìn Thượng Quan Cận Duệ, cảm thấy vô cùng lúng túng!

“Chuẩn bị xuất phát sao?” Trời cũng đã sáng, đúng là nên xuất phát. Thực ra trong lòng Nam Cung Cẩm cũng có chột dạ một chút, bởi vì nàng nói câu kia, chẳng khác gì là đang gây hấn với tất cả đàn ông trên đời, nàng thật sự cũng sợ bị toàn bộ đàn ông ghi hận! Phải biết là đàn ông mang thù còn kinh khủng hơn so với đàn bà nhiều!

Người duy nhất không bị nêu tên đả kích là Vân Dật, tâm trạng cũng bình tĩnh một chút, nên hắn ho khan một tiếng rồi nói: “À, ừ, đúng vậy!”

“Thế còn đứng chần ở đây làm gì? Đi thôi!” Nam Cung Cầm nói xong thì nghênh ngang lướt qua bọn hắn, đi về phía ngựa của nàng. Hiên Viên Dĩ Mạch và Mộc Nguyệt Kỳ cũng đuổi sát theo sau, đầu không dám nhìn về mặt khiến người ta không thể miêu tả nổi của mấy người kia.

Đại quân tiến lên, đi về hướng Lâm Truy. Lũ lụt ở Lâm Truy hầu như đã rút đi hoàn toàn, nên bây giờ bọn hắn đến Lâm Truy để xử lý lũ lụt cũng không phải là chuyện quá phiền phức.

Nửa ngày sau, đến buổi trưa, cả đoàn người đã tới được thành Lâm Truy. Dân chúng Lâm Truy trước kia chạy về, cùng giúp đỡ dọn dẹp củng cố lại thành trì, khi nhìn thấy thi thể người chết, mọi người cũng đều vội vàng thu dọn chứ không ai thấy sợ hãi gì cả. Bọn hắn đều cảm thấy mấy người này đáng chết, cho nên khi thấy bọn hắn chết đuối đều cảm thấy vô cùng hả hê trong lòng!

Ròng rã bận rộn hơn nửa tháng, mới xem như dọn dẹp, sửa sang xong thành Lâm Truy và thi thể người đã chết! Bây giờ bắt đầu xây dựng tường thành! Bên phía Hoàng Phủ Hoài Hàn, mặc dù không tính là đại thương nguyên khí, nhưng cũng là tổn thất không nhỏ, giờ cũng đang bận rộn xây dựng thành Kiến Khang cùng với khơi thông nước lũ và xây dựng phòng ốc ba thành xung quanh, thời gian này cũng thực sự không còn tâm trí sức lực đâu mà gây sự với bên phía Nam Nhạc nữa.

Nam Cung Cầm cũng tổ chức các nhóm người đi vẫy vôi bột và tự mình đi đầu chế dược thảo, để đề phòng dịch bệnh.

Sau khi bọn họ giải quyết xong lũ lụt, chuyện muốn làm nhất chính là đi dọa dẫm Hoàng Phủ Hoài Hàn, thế nên dưới sự đốc thúc của Nam Cung Cầm, Bách Lý Kinh Hồng viết một phong quốc thư, đề nghị Đông Lăng dùng tiền mua thi thể. Tất cả chỉ cần hai mươi vạn.

Mà sau khi người Đông Lăng nhận được quốc thư, đầu mắng to người Nam Nhạc không muốn thể diện! Người Nam Nhạc vô sỉ, người Nam Nhạc vân vân...! Tóm lại là nói rất nhiều nhưng cuối cùng vẫn phải nhin nỗi uất ức này mà bỏ tiền ra mua thi thể về, dân chúng Đông Lăng đều cảm

tạ Hoàng đế bệ hạ nhân từ, nhưng cũng mắng người Nam Nhạc không bằng rắm chó!

Trong lòng các Tướng quân Nam Nhạc, vừa là đắc ý vừa là bất đắc dĩ! Cuối cùng, dưới sự dạy bảo của Nam Cung Cẩm đã tiêu tan sự hậm hực trong lòng, Hoàng hậu nương nương nói như thế này: “Lời nói là của người khác, ti ền là của mình.”

Đúng thế! Lời nói là của người khác, tùy bọn hấn muốn nói gì thì nói. Dù sao thì ti ền cũng là của mình, bọn họ không hèn hạ, đây là giao dịch quang minh chính đại!

Còn Bách Lý Kinh H ồng cũng đã rờng rã nửa tháng không được Nam Cung Cẩm ban phát cho một cái vẻ mặt nào tốt! Đế Hiên Viên Dĩ Mạch đi giải thích giúp, tiện thể nhấn nhủ mấy lời, thì không có tin tức h ồi âm, chính hấn đi giải thích, nằng một là giả vờ không thấy hấn, hai là giả vờ không nghe thấy, nghênh ngang đi qua. Tất cả những chuyện này khiến hấn chỉ cần nghĩ đến là thấy phi ền muộn trong lòng.

Ra khỏi phòng mình, đúng lúc gặp được Hiên Viên Dĩ Mạch đi qua, lúc Hiên Viên Dĩ Mạch đi lướt qua người hấn, giọng nói lạnh lùng của hấn chợt vang lên: “Chuyện trăm bảo người làm, sao r ồi?”

Giọng điệu vô cùng lạnh lùng, khiến người ta không cảm thấy một chút hơi ấm nào. Thân thể Hiên Viên Dĩ Mạch run lên một cái, có ý muốn co chân chạy trốn, cô ấp úng thật lâu r ồi đánh bạo ngẩng đầu nhìn Bách Lý Kinh H ồng, muốn nói, nhưng vẫn chưa phát ra âm thanh nào thì đã nuốt trở lại! Mà vẻ lạnh lùng trong đáy mắt của đối phương, cũng giống như tuyết rơi thảng chạp, lạnh đến nỗi đóng băng ba thước!

“Hoàng, hoàng, Hoàng thượng, thuộc hạ, thuộc hạ...” Giọng nói Hiên Viên Dĩ Mạch run rẩy, cuối cùng thấy có vẻ như sự kiên nhẫn trong mắt đối phương sắp hết, mới run rẩy nói: “Hoàng thượng, nô tỳ cảm thấy, ngài nên giao quỹ đen ra đi thì hơn!”

Sau khi nói xong, cũng không chờ đối phương đáp lời, liền chạy như bay đi. Sợ mình chạy chậm, sẽ bị Hoàng thượng đâm một đao kết liễu cái

mạng nhỏ này trong cơn thịnh nộ mất!

Khóe miệng Bách Lý Kinh Hồng co quắp, đứng yên tại chỗ, thật sự là không biết nên lấy ngôn từ gì để diễn đạt được tâm trạng của hắn, giờ ngay cả Hiên Viên Dĩ Mạch cũng nhận định hắn có quỷ đen ư? Chuyện này, là do khả năng thuyết phục của nàng quá mạnh, hay là do biểu hiện gần đây của mình đúng là giống có quỷ đen?

Nghĩ thật lâu, hắn cũng không nghĩ ra nguyên do. Nhìn phòng Nam Cung Cẩm cách đó không xa, hắn chán nản thở dài một hơi, sau đó đi đến phòng Thượng Quan Cận Duệ. Xem ra cũng chỉ có thể làm như thế, mặc dù với hắn mà nói, làm như thế, là hết sức mất mặt.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 16: Thượng Quan Huynh, Trầm Muốn...

Giờ phút này, Thượng Quan Cẩn Duệ đang làm việc mà hấn thích nhất, đó là vẽ. Đôi mắt như ngọc chăm chú nhìn vào giấy tuyên thành dưới ngòi bút, bút tâu long xà, vẽ vô cùng cao hứng. Trên mặt nở một nụ cười thanh nhã, không khó nhận ra giờ phút này tâm trạng hấn đang vô cùng tốt.

Đúng lúc này, hấn nghe thấy tiếng gõ cửa, ánh mắt dừng lại, có chút ngạc nhiên mở cửa ra. Nhìn thấy Bách Lý Kinh Hềng, hấn cảm thấy ngạc nhiên vô cùng, nhưng vẻ mặt vẫn không thay đổi, mời Bách Lý Kinh Hềng vào phòng: “Mời vào!” Tính ra, thì đúng là hấn thật sự không biết nên xưng hô với đối phương như thế nào.

Còn Bách Lý Kinh Hềng lúc bước chân đến cửa, còn có ý muốn lui bước, định rút chân về, có cảm giác kích động muốn rời đi ngay lập tức. Nhưng nhớ tới những ngày gần đây nếm trải các kiểu lạnh nhạt của Nam Cung Cầm, hấn hiểu rõ ràng nếu cứ như thế này, không biết hấn còn bị ngâm trong tuyết bao lâu nữa, nên đành phải kiên trì đi vào.

“Mời ngài!”

Hai người ngài xuống, Thượng Quan Cẩn Duệ là chủ nhà, đương nhiên phải pha trà mời khách, rót cho đối phương một chén trà rồi nói: “Đây là trà Bích Loa Xuân thượng hạng, xưa nay tại hạ thích nhất, hy vọng các hạ cũng có thể thích.”

Bách Lý Kinh Hềng nâng chung trà lên, nhẹ nhàng uống một hớp, sau đó đặt xuống, động tác như nước chảy mây trôi, ưu nhã mà không hoa lệ, thể hiện trọn vẹn phong thái cao quý của mình. Mùi hương của trà bay khắp

nơi, sau khi uống vào, dư hương lưu lại ở miệng, cả thủ pháp pha trà và lá trà này đều là thượng hạng. Xem ra Thượng Quan Cận Duệ là một người vô cùng hiểu cách hưởng thụ.

Thượng Quan Cận Duệ cũng uống một ngụm, xem như là lễ tiết. Sau đó đặt chén trà xuống, nhìn người trước mặt, có vẻ như không có ý nói gì, hẳn cảm thấy hơi bối rối nói: “Không biết các hạ tìm tại hạ, là muốn...”

Nói xong liền chờ đối phương tiếp lời. Nhưng bậc thang hẳn đã trải ra mà Bách Lý Kinh Hông có vẻ như hoàn toàn không có ý muốn bước xuống, chỉ ngồi im lặng, nhìn Thượng Quan Cận Duệ, không nói một lời, còn có ý muốn nói rã lại thôi. Thượng Quan Cận Duệ có chút buồn bực, trong lòng cũng sinh ra cảm giác lúng túng, nên cũng im lặng, không nói câu nào, chờ đối phương nói.

Tâm trạng của Bách Lý Kinh Hông cũng vô cùng bối rối, nhìn hẳn có vẻ lạnh nhạt, nhưng bên trong lại vô cùng cao ngạo, rất nhiều chuyện, không trải qua một khoảng thời gian do dự cân nhắc kỹ càng, thì hẳn không làm được, mà chuyện này sau khi do dự, còn phải có quyết tâm không thành công thì thành nhân, đập nổi ùm thuyền! “Trẫm...”

Giảng co hết một nén hương, cuối cùng hẳn mới phun ra được một chữ. Nhưng đây đã là cực hạn của hẳn, chuyện này so với lần trước để Hiên Viên Dĩ Mạch đi giải thích giúp hẳn còn khó mở miệng hơn, mà hẳn lại không phải đến nhờ tình địch lên tiếng giúp đỡ, mà là...

Một chữ “Trẫm” này nói ra, sau đó không có chữ nào nữa. Dù cho tính tình Thượng Quan Cận Duệ có cực tốt, cũng không nhịn được mà có chút nhưc đầu, nhìn mặt đối phương thật lâu, thấy hẳn có vẻ như không định nói tiếp, thế nên hẳn mở miệng thăm dò: “Kinh Hông hiên đệ, phải chăng có chuyện gì khó nói?”

Lời này của Thượng Quan Cận Duệ như giúp cho Bách Lý Kinh Hông có được dũng khí, hẳn ngược mắt lên, đôi mắt đẹp như ánh trăng chăm chú nhìn vào mặt đối phương, định nói gì đó. Nhưng, khi chạm vào ánh mắt đối phương thì dũng khí vụt vả lảm mới có kia, trong nháy mắt đã tan biến! Thế là, hẳn lại im lặng không nói, lạnh lùng nhìn người trước mặt.

Sau đầu Thượng Quan Cận Duệ xẹt qua một vạch đen thật to, rốt cuộc là Bách Lý Kinh Hồng muốn gì đây? Nếu như người ngoài không biết trông thấy thế này còn tưởng đây là hấn muốn thổ lộ với mình chứ? “Kinh Hồng hiên đệ, có lời gì, cứ nói, đừng ngại. Nếu như là chuyện tổn hại đến thanh danh của hiên đệ, ngu huynh tất nhiên sẽ không lăm mồm.”

Đối phương đã nói đến thế này rồi, nếu như hấn không nói, không khỏi lộ ra hấn không phóng khoáng. Thế nên, sau khi trải qua sự bối rối và do dự hồi lâu cuối cùng vị Hoàng đế nào đó cũng cắn răng nói: “Thượng Quan huynh, trăm muốn mượn ít tiền.”

Sau khi nói xong, trong lòng hấn dâng lên cảm giác xấu hổ như muốn tìm cái gì đập thẳng lên đầu vậy, hấn cảm thấy vô cùng mất mặt! Thực ra ý nghĩ này hấn đã cân nhắc trong lòng rất nhiều ngày, bây giờ đúng là hấn không có một xu nào trong người, mà thu nhập của Dạ Mạc Sơn Trang còn hơn một tháng nữa mới có, tiền thuế thì còn hơn năm tháng nữa mới có, dù là chờ bên nào hấn cũng không chờ được. Vậy hấn đi đâu tìm cái “quỹ đen” kia mà giao cho nàng?

Cơ bản thuộc hạ của hấn cũng không có nhiều tiền, rồi nghĩ xem ai có khả năng có tiền, chỉ có thể nghĩ tới Vân gia và Thượng Quan Cận Duệ, Vân gia dù sao cũng là thân tử của hấn, cũng coi như là nhà mẹ đẻ của nàng, hấn không thể mở miệng ra được. Nhưng tìm tới Thượng Quan Cận Duệ khiến hấn vô cùng khó xử, thế nên hấn đắn đo trong lòng mười ngày, hôm nay mới tới.

Khóe miệng Thượng Quan Cận Duệ giật mạnh mấy cái, cực kỳ chăm chú nhìn người trước mặt. Chỉ thấy khuôn mặt đối phương vô cùng tinh xảo, dáng vẻ ưu mỹ, trông như kiệt tác đặc ý nhất của ông trời, sống mũi cao thẳng đầy vẻ ngạo mạn như đám mây trên trời cao kia, dáng người như chi lan ngọc thụ, thân thể lại thẳng tắp như tùng như trúc.

Khí độ thế này, khí chất thế này, nhìn thế nào cũng không giống đang tìm người vay tiền được?

Mà người này mặc một bộ long bào trắng, ống tay áo thêu hoa văn rồng bay chìm, thắt lưng bằng ngọc. Mà đai lưng bằng ngọc kia nếu hấn không

nhìn nh ần, chính là trân phẩm thế gian khó có “Phi Vũ Tố Tuyết” nổi tiếng vì chất liệu. Trên đầu đội một chiếc ngọc quan màu xanh, mà viên ngọc trong suốt, bóng loáng kia tất nhiên cũng là trân phẩm.

Ăn mặc thế này, từ cái áo đến cái quần, thấy thế nào cũng không giống người thiếu niên được?

Nhưng tình huống bây giờ là thế nào đây, muốn tìm mình vay tiền?

Mà sự dò xét từ trên xuống dưới này của Thượng Quan Cận Duệ đối với Bách Lý Kinh H ồng lại là một sự xem thường, thế nên cảm giác xấu hổ, phi ền muộn trong lòng càng thêm mãnh liệt, có một loại xúc động muốn đứng dậy đi ra ngoài ghé góm, nhưng nếu làm như thế, lại không khỏi quá mất phong độ.

Sau h ồi lâu, Thượng Quan Cận Duệ mới tìm lại được thần trí của mình, khuôn mặt với nụ cười thường trực theo thói quen kia cũng đã biến thành bộ mặt không ngừng run rẩy, giọng nói ôn nhuận như ngọc vang lên một cách ch ần chừ: “Kinh H ồng hi ền đệ, người đang nói đùa sao?” Người này nhìn từ trên xuống dưới có dáng vẻ thiếu niên hay là có dáng vẻ của người có nhã hứng tìm người vay tiền sao?

Thấy hấn kinh ngạc, Bách Lý Kinh H ồng lúc này mới đặt lòng tự trọng lẫn cảm của mình xuống, đã hiểu là đối phương không phải chế giễu hay là xem thường mình mà căn bản là không dám tin. Nghe hấn hỏi thế, Bách Lý Kinh H ồng đành kiên trì nói: “Trẫm không nói đùa với Thượng Quan huynh, trẫm muốn mượn tiền, nếu Thượng Quan huynh không yên lòng, trẫm có thể viết giấy nợ.”

Nói xong, chính hấn cũng tự muốn quất mình hai bàn tay! Hấn còn phải viết giấy nợ ư? Viết giấy nợ ư?! Nhưng nghĩ tới mỗi khi trời tối, chiếc giường lạnh lẽo kia, còn có mỗi khi ban ngày, người nào đó trợn trắng mắt với hấn, hấn đành phải hạ thấp sự cao ngạo và tự tôn của mình một chút. Huống chi, làm gì có ai mà cả đời này không có lúc tìm người khác mượn tiền chứ? Bách Lý Kinh H ồng tự an ủi bản thân.

Thượng Quan Cận Duệ cảm thấy nhân sinh quan và thế giới quan của bản thân về người trước mặt này cần phải xây dựng lại! Bách Lý Kinh Hồng thật sự muốn mượn tiền, hơn nữa còn nói cái gì mà nếu không tin sẽ viết giấy nợ ư?

Hắn rất buồn bực nói: “Xin thứ cho ngu huynh nhiều chuyện hỏi một câu, là bởi vì quốc khố Nam Nhạc không đủ. Mà hiện nay phải xây dựng lại thành Lâm Truy, và cũng vì quân phí nữa sao?”

Vừa nghe thấy câu này, sắc mặt Bách Lý Kinh Hồng liền thay đổi. Nếu như là vì như thế, thì Nam Nhạc hẳn chính là nghèo kiệt xác, hẳn sẽ không tìm Thượng Quan Cận Duệ hỏi chuyện này. Rồi cũng không để ý gì nữa, kể ra đầu đuôi câu chuyện, nói xong thì chờ đối phương đáp lại.

Thượng Quan Cận Duệ càng nghe, khóe miệng càng co giật, bảo sao mấy ngày nay tình trạng của hai người này không bình thường, thế nhưng chuyện này có phải quá bất hợp lý không! Vô duyên vô cớ suy đoán quỹ đen cái gì chứ, thật sự là trò cười, đàn ông giấu quỹ đen, sẽ lộ ra sơ hở cho các nàng biết sao? Khục khục... Không phải, ý hắn là, nhìn Bách Lý Kinh Hồng giống như là có giấu quỹ đen sao?

Thế nên, trong lòng hắn cũng có sự đồng tình với đối phương, hắn nói: “Người muốn bao nhiêu?”

“Quỹ đen bình thường bao nhiêu là thỏa đáng?” Nếu muốn giao nộp quỹ đen, thì cũng phải đúng với “lẽ thường”, nếu như không đúng, bị nhìn ra manh mối, thì mất công toi đã đành, nói không chừng lại phát sinh chuyện khác nữa.

A, vấn đề này Thượng Quan Cận Duệ cũng không biết, hắn nhiều năm cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ giấu quỹ đen, sao hắn biết được bao nhiêu là thỏa đáng? “Nếu không thì lấy năm nghìn lượng bạc trắng đi? Nhiều hơn nữa, sẽ khiến nàng nghi ngờ người vẫn còn quỹ đen không nói cho nàng!” Thượng Quan Cận Duệ nói xong cũng là mồi hôi đầy đầu, may mà Cẩm Cẩm không gả cho hắn, nếu không mấy chuyện thế này sẽ vô cùng phiền toái! Hắn tuyệt đối không thừa nhận hắn có ý gì là ‘không ăn được nho thì nói nho xanh’ đâu!

Bách Lý Kinh H ồng nghe xong, thấy cũng có lý, nhưng lại nói: “Nhưng dù sao thì với thân phận của ta, nàng thấy ít như thế, có lẽ vẫn sẽ nghi ngờ.”

Suy nghĩ này của Bách Lý Kinh H ồng, cũng là vô cùng có lý.

Thế là hai người đàn ông ở trong phòng chụm đầu thương lượng đến tận trưa xem bình thường quỹ đen thường là bao nhiêu tiền. Cuối cùng quyết định là hai vạn ba nghìn chín trăm hai mươi tám lượng, hơn hai vạn lượng là không cao không thấp, không dễ bị nghi ngờ. Mà số dĩ chính xác đến từng lượng vì để cho đối phương cho rằng hắn đã vét sạch túi giao ra, trên người không còn một đồng, cho nên sẽ không còn gì nữa! Vốn bọn họ muốn chính xác đến từng đồng, nhưng nghĩ lại là Bách Lý Kinh H ồng tựa như không dùng tiền đồng, nên bỏ ý định này đi.

Sau đó, Thượng Quan Cẩn Duệ mở ngăn kéo, lấy một chồng ngân phiếu, nhặt thêm mấy cái bạc vụn, đưa cho hắn. Bách Lý Kinh H ồng lúc đầu xấu hổ và mất mặt, cũng dần dần hòa hoãn lại, một buổi hôm nay, khiến cho bầu không khí giữa hai người đàn ông này đã dần dần thay đổi, khi cùng nhau thương lượng, giữa bọn họ đã sinh ra một tình cảm cực kỳ kỳ diệu, được xưng là tình hữu nghị. Cho nên nhiều năm về sau, lúc có người hỏi Bách Lý Kinh H ồng về chuyện bằng hữu. Hắn đầu sẽ vô cùng hoài niệm mà trả lời: “Cả đời này của ta, có thể được xưng bằng hữu, sợ rằng chỉ có một người là Thượng Quan Cẩn Duệ.”

“Như vậy, Thượng Quan huynh, cần trăm viết giấy nợ không?” Giọng điệu Bách Lý Kinh H ồng đã thanh thoát, cởi mở hơn nhiều, hiển nhiên cảm giác tiếp xúc với Thượng Quan Cẩn Duệ cũng không tệ lắm.

Thượng Quan Cẩn Duệ cười nói: “Được rồi, đừng khách sáo nữa, đi giải quyết vấn đề Cầm Cầm trước rồi nói sao! Tính tình của muội ấy cũng khó chiều lắm!” Thái độ nói chuyện của hắn đã là thái độ anh em tốt.

Bách Lý Kinh H ồng gật đầu để bày tỏ lòng biết ơn. Sau đó cần tiền đi ra.

Mà Nam Cung Cẩm cũng đang phiền muộn, hôm nay nghe thấy Hiên Viên Dĩ Mạch nói Bách Lý Kinh Hông đi tới phòng của Thượng Quan Căn Duệ, mà hai người đàn ông này lại ở trong phòng cả buổi không ra, thế là trong lòng nàng tràn ngập thô bỉ nghĩ đến chuyện đẽng tính của Mộ Dung Thiên Thu, trong lòng cũng sinh ra một suy nghĩ phỏng đoán rất to gan, chẳng lẽ hai tên này...? Thế nên nàng phiền muộn rờn rã cả một ngày.

Cuối cùng, Bách Lý Kinh Hông cũng từ trong phòng của Thượng Quan Căn Duệ đi ra, đứng từ xa nhìn mặt của hắn, vẻ mặt tuy vẫn là hờ hững nhưng nhìn tâm trạng có vẻ không tệ. Còn Thượng Quan Căn Duệ đưa hắn đến cửa, vẻ mặt cũng vô cùng vui vẻ! Do đó còi báo động trong lòng Nam Cung Cẩm rú ãm trời, chẳng lẽ hai tên này thực sự đổi khẩu vị rồi sao? Chẳng lẽ nàng cự tuyệt Bách Lý Kinh Hông ngoài cửa nhiều ngày như vậy, hắn nhịn không được mà đi tìm đàn ông sao?

Sẽ không! Sẽ không đâu! Nam Cung Cẩm nghĩ thật nhanh trong đầu, lớn tiếng lệnh cho chính mình đừng nghĩ lung tung.

Hiên Viên Dĩ Mạch nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi lại nhìn Nam Cung Cẩm đang đứng trong phòng len lén nhìn bên ngoài qua khe cửa, cái móng còn vênh lên cao hướng về phía cô, một vạch đen lại chảy dài sau gáy cô, hơi cảm thấy không đành lòng nhìn thẳng.

Tô Cẩm Bình thấy Bách Lý Kinh Hông đi về phía phòng mình, liền nhanh chóng chạy tới bàn, ra vẻ lạnh lùng ngẩng đầu. Tim nàng đang thót lên tận cổ rồi, mẹ kiếp, nếu tên kia thật sự bị bẻ cong, sau này nàng sống thế nào đây!

Ngay khi nàng đang phiền muộn, tiếng gõ cửa vang lên. Nàng liếc Hiên Viên Dĩ Mạch một cái, Dĩ Mạch lập tức hiểu ý, nhanh chóng đi mở cửa.

Sau đó, một bộ áo trắng, một dáng vẻ tuyệt thế chậm rãi bước vào. Bước chân không nhanh không chậm, khí độ nhàn nhã như đang dạo bước trong vườn nhà, từ từ đi đến trước mặt Nam Cung Cẩm.

Trong lòng Nam Cung Cẩm không hiểu vì sao lại có chút khấn trương, nhất định là do nàng nghĩ nhiều, nhất định là như thế! Liếc mắt nhìn hắn

một cái r ồi nói: “Chàng tới làm gì? Không phải ở trong phòng Duệ ca ca cả buổi sao?”

Giọng điệu rất hung hăng, còn mang theo vị giấm chua.

Đôi mắt đẹp của hắn nhíu lại, nhìn dáng vẻ hất mũi lên tận trời của nàng, trong chốc lát hắn như hiểu ra chuyện gì, bỗng cảm thấy dở khóc dở cười, giấm giữa đàn ông với nhau mà nàng cũng ăn? Thấy nàng mấy ngày nay không để ý tới hắn, tưởng nàng không quan tâm hắn nữa chứ. Hắn cho tay vào trong ngực áo, ánh mắt Nam Cung Cẩm cũng thoáng co lại, trong đầu vô cùng náo nức mà nghĩ đến... Lẽ nào tên này muốn đưa thư bỏ vợ? Sẽ không, Sẽ không, nhất định sẽ không đâu!

Hắn lấy đ ờ ra, đặt lên trên bàn, nhẹ giọng nói: “Hôm nay Thượng Quan huynh khuyên ta một buổi, ta bèn quyết định giao hết ti ền ra.” Câu đ ầu tiên, là giải thích hắn và Thượng Quan Cẩm Duệ không có loại quan hệ không hiểu thấu kia. Câu thứ hai nói rõ ý đ ờhắn đến đây.

Hiên Viên Dĩ Mạch bỗng có cảm giác mở rộng t ầm mắt! Hoàng thượng mà cũng có quỹ đen thật sao?!

Thế là, cuối cùng Nam Cung Cẩm cũng thở dài một hơi, trong nháy mắt cảm thấy quỹ đen cũng không quan trọng đến thế. Liếc hắn một cái r ồi nói: “Nếu chàng không nõ, thì c ần đi, ta chỉ không thích có chuyện chàng giấu ta thôi.” Chuyện quỹ đen này cũng không phải chuyện gì lớn, nhưng nàng không thích đối phương giấu giếm nàng.

Bách Lý Kinh H ồng nghe thế, đang định đưa tay c ần ti ền trở lại, bởi vì đây không phải ti ền của hắn, hắn thật sự cũng không thích nợ ti ền người khác, cho nên vẫn nên nhanh chóng trả lại cho Thượng Quan Cẩm Duệ mới thỏa đáng, nhưng, bàn tay mới đưa ra được một nửa, Nam Cung Cẩm bỗng nhiên đập một cái lên đồng ti ền!

Nàng ngửa đầu lên, vô cùng không vui nhìn hắn, khuôn mặt cũng hiện lên vẻ hung th ần ác sát: “Chẳng lẽ chàng không biết đây là lời nói khách sáo sao? Thế mà chàng còn định lấy v ề?”

“...” Sao hắn biết được đây là nàng nói lời khách sáo, nhìn vẻ chân thành chứ. Dáng vẻ không quan trọng, không quan tâm kia, nhìn thế nào cũng rất là nghiêm túc không muốn c`ần. Thế nên hắn đành rút tay lại, yên tâm thiếu nợ người khác.

Tiền hắn giao ra, Nam Cung Cẩm đếm sơ qua một lúc rồi liếc hắn nói: “Đừng yên đây cho ta!”

“...” Hắn thành thật đứng đây, bỗng có cảm giác dở khóc dở cười, vô cùng bất đắc dĩ.

“Chàng nói cho ta biết, chàng vụng trộm giấu nhiều tiền như thế là định giấu ta làm chuyện gì? Tốt nhất là chàng nên thành thật khai báo đi.” Giọng điệu Nam Cung Cẩm như đang thẩm tra phạm nhân.

Cơ bản hắn cũng không giấu tiền, sao hắn biết là tiền để làm gì? Thế nên chỉ cúi đầu, làm ra dáng vẻ thành khẩn nhận lỗi, không nói một câu.

Nam Cung Cẩm thấy hắn không nói lời nào thì nói: “Có phải nghĩ định giấu bà đây ra ngoài ăn chơi đàng điếm không?”

“Không phải.” Hắn rất quả quyết phủ nhận.

“Chẳng lẽ cũng giống như bà đây, vì phải c`ần ít tiền mới an tâm?” Nam Cung Cẩm nhíu mày.

Bách Lý Kinh Hồng nghe thấy thế, lập tức cảm thấy lý do này không tệ, vội vàng gật đầu. Tùy tiện thế nào cũng được đi, trước tiên giải quyết chuyện này đã, hắn đã chịu đựng ngủ một mình đủ rồi.

Kết quả là Nam Cung Cẩm vô cùng dữ tợn! “Ta còn tưởng chàng tiết kiệm để chuẩn bị quà sinh nhật cho ta, ta quả nhiên là đã đánh giá chàng quá cao rồi!”

“...” Hắn nên nói cái gì đây?

Nam Cung Cầm hít sâu mấy hơi, thu ti ền lại, r ồi nói: “Vì chàng thành thật giao ti ền ra, lần này ta tha thứ cho chàng! Tốt nhất là chàng đừng để cho ta biết chàng còn cất giấu quỹ đen nào nữa, bằng không hậu quả thế nào chàng biết r ồi đấy!”

“Ừm.” Bách Lý Kinh H ồng lập tức có cảm giác sống sót sau tai nạn, chính hẳn lúc trước từ Đông Lăng trở về cũng không có cảm giác sau cơn mưa trời lại sáng như hôm nay.

Nhưng hẳn còn chưa kịp thả lỏng thì ngoài cửa có một tràng gõ cửa.

“Vào đi!” Nam Cung Cầm nói.

Không lâu sau, Vân Dật mặt mày xanh mét đi vào: “Hoàng thượng, không xong, thành Thiệu Dương bị binh mã Mộ Dung Thiên Thu tập kích, song phương kịch chiến, đại tướng thủ thành Thiệu Dương xin Hoàng thượng tăng cường viện quân!”

Mộ Dung Thiên Thu cuối cùng người cũng tới, dự đoán nơi Mộ Dung Thiên Thu tiến đánh là khó khăn nhất, vì nơi giáp ranh giữa Tây Võ và Nam Nhạc, mỗi một tòa thành trì đều không khác nhau nhiều, đánh thành nào trước, hoàn toàn là xem đối phương lựa chọn thế nào, cho nên bọn họ bên này vẫn ở trong thế bị động chờ đợi. Mà bây giờ quân địch đã xác định mục tiêu, là thành Thiệu Dương, như vậy bọn hắn cũng phải chuẩn bị đánh lại.

“Bắt đầu từ lúc nào?” Bách Lý Kinh H ồng hờ hững hỏi.

Vân Dật đáp lời: “Là đêm qua, thành chủ Thiệu Dương dùng Hải Đông Thanh truyền lời về, cho nên tốc độ chúng ta nhận được tin tức có nhanh hơn một chút.” Hải Đông Thanh là một loại chim ưng săn bắt, bay cực nhanh, ở cổ đại có rất ít người dùng phương thức truyền tin thế này, nhưng vừa lúc thành chủ Thiệu Dương có một con như thế.

“Tình hình chiến đấu thế nào r ồi?” Vẫn là giọng điệu hờ hững, không một chút gọn sóng, không một chút sợ hãi.

“Cả hai bên đều không chiếm được ưu thế gì, thành chủ Thiệu Dương cũng đã nói bọn hần có thể đứng vững ba tháng, đây là nội dung thư truy ền đến!” Nói xong liền trình phong thư trong tay mình lên, Bách Lý Kinh Hông nhận lấy, nhìn qua, vẻ mặt lạnh nhạt, sau đó vò nát bức thư trong tay.

“Truy ền lệnh, thành chủ Thiệu Dương thành tử thủ. Trong vòng một tháng, trăm sẽ tự mình tới đó.” Lộ trình đại quân tới được thành Thiệu Dương rơi vào khoảng hơn nửa tháng, còn mang theo lương thảo, sẽ kéo dài thêm năm ngày, còn lại mười ngày, là để ở lại đốc thích thành Lâm Truy xây dựng, chữa chữa, miễn cho Hoàng Phủ Hoài Hàn ở những ngày này tập kích.

“Rõ!” Vân Dật hét lớn một tiếng, sau đó nhanh chóng lui ra ngoài.

Nam Cung Cầm nhún vai, duỗi cái lưng mỏi: “Xem ra lập tức phải lặn lội đường xa, mấy ngày này nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt!”

“Đúng vậy, cần phải nghỉ ngơi thật tốt.” Đôi mắt đẹp như ánh trăng của hắng bỗng nhiên đặt lên người nàng, ý ám chỉ vô cùng rõ ràng.

Trong lòng Nam Cung Cầm hơi h ẫ hộp một chút, mười phần phòng bị nhìn hần, mà ánh mắt hần càng nhìn nàng mãnh liệt: “Chàng nhìn ta như thế làm gì? Bây giờ đang là ban ngày đấy!” Nam Cung Cầm chật vật nuốt nước bọt, nàng có thể đem quỹ đen trả lại hần rồi đuổi hần đi ra không?

Hiên Viên Dĩ Mạch thấy tình huống có vẻ không đúng, vội vàng che mặt chạy ra ngoài. Nàng vẫn là một hoàng hoa khuê nữ mà...

“Ừm, ta biết là ban ngày.” Người nào đó vừa nói, vừa ưu nhã cởi dây lưng như nước chảy mây trôi. “Cầm Nhi, chúng ta đã thật lâu không làm chuyện mang tính kiến thiết rồi.”

Khóe mắt Nam Cung Cầm giật một cái: “Chúng ta không phải đang xây dựng lại Lâm Truy sao?” Nhưng lại chợt nhớ lại ngày đó ở ngự thư phòng, hần nói “chuyện kiến thiết”, nàng lại nuốt một ngụm nước bọt.

“Ta chỉ là, việc kiến thiết nhân khẩu cho Nam Nhạc.” Nói xong, cả người đã tới gần nàng.

Những ngày này, chịu đủ loại oan uổng và oan ức, cùng với hôm nay đi vay tiền bị quở trách đến bực bội, hắn quyết tâm đòi lại cho mình từng chút từng chút một trên giường.

Nam Cung Cẩm quay đầu lại chạy, hắn cũng không yếu thế chút nào, dùng nội lực, một tay tóm nàng trở lại, nhấn lên trên giường.

Cổ tay nàng xoay một cái, tấn công hắn. Bị hắn hóa giải dễ dàng, nhưng nàng cũng không nhượng bộ, đá một cước ra...

Đánh nhau càng ngày càng kịch liệt!

Cuối cùng, hắn than nhẹ: “Hóa ra Cẩm Nhi thích bị dùng sức mạnh, tuy khẩu vị có nặng một chút, nhưng trầm vui vẻ phụng b ả.”

“Đệch cái em gái nhà chàng!” Một tiếng mắng to vang lên!

Sau nửa ngày, trận tranh đấu và va chạm thân thể này cũng ngừng lại, xem ra là thắng bại đã phân!

Hiên Viên Dĩ Mạch vĩnh tai chờ nghe kết quả chiến đấu, không lâu sau, tiếng hét bén nhọn của Nam Cung Cẩm vang lên: “Mẹ kiếp! Chàng có thôi đi không! Đẳng trước chưa đủ, chàng còn muốn đâm đ ằng sau!”

“Muốn thử xem thế nào.” Giọng điệu vô cùng trong trẻo, lạnh lùng nhưng ôn hòa.

Ngay sau đó, lại là một tiếng hét bén nhọn vang lên: “Chàng rút ngay đi! Đù mẹ! Đùng đâm hoa cúc của bà! A... ta giết chàng!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 17: Bệnh Dịch Bùng Phát

Nam Cung Cầm vô cùng đau khổ, hoàn toàn không ngờ được dưới tình huống nàng không đồng ý, mà tên kia cũng có thể làm được cái việc tàn nhẫn như thế này!

Nàng nghiêng răng nghiêng lợi nhìn hắn: “Bách Lý Kinh Hằng, chàng thật không phải là con người!”

Lời nàng nói ra, đương nhiên không có lời đáp lại, là một người đàn ông thông minh, hắn phải biết lúc nào nên nói, lúc nào không nên nói mới được.

Nam Cung Cầm nằm lỳ trên giường, che hoa cúc của mình, lệ rơi đầy mặt! Mẹ kiếp, việc này còn đau hơn lần đầu tiên làm chuyện ấy nữa, việc này thực sự là muốn mạng người ta mà!

“Đau như vậy sao?” Hắn nhớ hắn đã rất nhẹ mà.

“Hay là để ta cầm một quả dưa chuột đâm thử vào hoa cúc của chàng xem nhé? Nhất định chàng có thể cảm thụ rõ ràng!” Mẹ kiếp, thật sự là mây gió đổi chiều, trước kia ở Tây Vỹ, nàng chọc hoa cúc của Mộ Dung Thiên Thu, hôm nay đến lượt nàng bị người khác chọc!

À, chuyện này thì không cần đâu. Hắn không có cảm xúc gì với dưa chuột cả.

Nam Cung Cầm nhìn hắn không nói lời nào, quay đầu lại tiếp tục khóc. Trong lòng oán hận bản thân vô hạn, sao hôm qua lại không ăn đồ gì mà

khó tiêu hóa một chút, mà tại thời điểm mấu chốt hôm nay lại không nghĩ ra mà đi ị, để làm hấn khó chịu một cái, có phải tốt hơn không! Từng cơn co rút đau đớn, đau đến mất cảm giác, nàng vuốt nước mắt nói: “Phía trước với phía sau thì có gì khác nhau đâu?”

Đương nhiên, lại không nghe thấy hấn đáp lời. Thực ra hấn muốn nói đằng sau rất chặt, nhưng hấn không dám nói.

Thấy hấn không nói lời nào, Nam Cung Cầm lại mặt dày nói tiếp: “Có phải cảm thấy rõ ràng là còn chặt hơn so với lần đầu tiên làm chuyện ấy với bà đây không?”

Khóe miệng hấn giật một cái, cũng ngại ngùng vì sự thẳng thắn của nàng, nhưng quả thật chính là như thế, cho nên rất thành thật gật nhẹ đầu. Một giây sau, Nam Cung Cầm bỗng gào lên: “Vậy chàng tự mình dùng tay giải quyết đi, muốn chặt thì bóp mạnh hơn một chút là được!”

“...” Nàng còn là đàn bà sao? Lời như thế, đến hấn là đàn ông còn không nói nên lời.

Nam Cung Cầm từ trên giường đứng lên, muốn đi ra ngoài, vừa nhấc chân lên thì bị hấn bắt lấy cổ chân, ngã thẳng vào người hấn, da thịt dán sát vào nhau. Trong nháy mắt đó, Nam Cung Cầm cũng cảm thấy tên Tiểu Cầm Thú trên người tên cầm thú nào đó đang kêu gào, cho nên nàng đành ngoan ngoãn nằm im, không dám động đậy, kinh nghiệm nói nàng biết, càng động đậy càng thảm.

“Đi đâu đó?” Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên trên đầu nàng.

Khuôn mặt Nam Cung Cầm vặn vẹo, nàng nói: “Đi đến một nơi nào đó không nhìn thấy chàng!” Đúng thế, nàng rất muốn đi chỗ nào không thấy tên cầm thú này.

“Thật xin lỗi.” Hấn rất thành thật nói xin lỗi, hấn cũng biết hôm qua bản thân quá đáng quá, tuy nói bản thân có bị oan uổng, cảm thấy oan ức, mới

xúc động mà làm thế, nhưng nhìn tình trạng của nàng, hắn cũng hiểu tình trạng của nàng không giống bình thường, là đang rất đau.

“Chàng cho rằng chàng nói xin lỗi là xong việc à?” Nam Cung Cẩm nhìn hắn với ánh mắt sắc lạnh, lửa giận bùng lên trong lòng.

Hắn dừng lại, trong đôi mắt đẹp như trăng sáng hiện lên vẻ suy nghĩ, sau đó chậm rãi nói: “Thế vi phu làm một lần nữa, lần này làm phía trước, được chứ?”

“Được cái đầu mẹ chàng ấy!” Nàng không lưu tình chút nào mà chửi ầm lên.

Nhưng đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, giờ thì không đứng dậy không được. Nam Cung Cẩm mặc quần áo thật nhanh, còn không quên đập hắn một cái. Cú đập rất mạnh, biểu lộ đầy đủ nội tâm đang oán hận của nàng.

Mà tiếng gõ cửa càng lúc càng lớn, giọng nói Hiên Viên Dĩ Mạch vang lên: “Hoàng thượng, Hoàng hậu, xảy ra chuyện lớn rồi!”

“Biết rồi! Biết rồi!” Còn chuyện gì lớn hơn được việc nàng bị người ta chọc phía trước rồi lại đâm phía sau nữa chứ? Nam Cung Cẩm oán thầm trong lòng.

Hiên Viên Dĩ Mạch không phải là người không biết phân tấc, nàng biết rõ chuyện gì xảy ra bên trong, nhưng vẫn gõ cửa, vậy rõ ràng là có chuyện rất lớn. Bách Lý Kinh Hồng cũng đứng dậy mặc quần áo, người hắn đầy vết đỏ, thậm chí còn có cả tơ máu. Rõ ràng, trận kịch chiến kia, nàng bị đau hoa cúc thì hắn cũng phải chịu đau đớn không ít.

Ánh mắt của hắn vô cùng ai oán, nhìn Nam Cung Cẩm, có vẻ như hắn nghĩ là đối phương thấy mình tổn thương không nhẹ mà tha thứ cho “sai lầm” của hắn, nhưng Nam Cung Cẩm chỉ hừ lạnh một tiếng: “Tự làm tự chịu!”

Nàng mặc xong quần áo, khoanh tay trước ngực, nhìn hấn, bộ dạng như thể Tướng quân đang kiểm duyệt binh sĩ, vô cùng không kiên nhẫn nói: “Nhanh lên một chút!”

Bách Lý Kinh Hồng cũng nghe lời, động tác nhanh hơn không ít. Nam Cung Cẩm thấy động tác mặc quần áo của con hàng này ưu nhã, sau khi mặc xong một bộ áo mũ chỉnh tề, bộ dạng công tử tuyệt thế, thì trong lòng hiện lên bốn chữ vô cùng lớn, để đánh giá hấn - mặt người dạ thú!

Thấy hấn mặc xong, nàng nhanh chân đi tới cửa, nhưng vừa mới bước một bước thì mồm miệng méo xệch, lúc ở trên giường không cảm thấy, giờ bước xuống dưới một cái, mới thấy đau quá! Nếu không phải hấn đang ở đây, Dĩ Mạch ở ngoài thì nàng thật sự muốn lấy tay che đít mà nhảy dựng lên.

Thấy bước chân của nàng như thế, lại thêm khuôn mặt run rẩy, bỗng nhiên hấn hiểu ra, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng chậm rãi vang lên: “Nàng ngẩng đi.” Nói xong, liền nhanh chân đi mở cửa.

Nhìn bộ dạng thoải mái khỏe mạnh phồn chí của hấn, trong lòng Nam Cung Cẩm lại là một trận nghiêng răng nghiêng lợi!

Cửa mở, một tên Tướng quân xuất hiện ở cửa, vừa nhìn thấy Bách Lý Kinh Hồng, liền quỳ một chân xuống đất: “Khởi bẩm Hoàng thượng, xảy ra chuyện lớn! Mặt tướng vừa phát hiện ra một số binh sĩ có trạng thái không bình thường, chúng ta không yên tâm, nên tìm đại phu khám bệnh, cuối cùng xác định là bệnh dịch hạch!”

“Cái gì?” Nam Cung Cẩm không dám tin hô to, công tác đề phòng dịch bệnh nàng đã làm tốt như thế, sao lại có bệnh dịch hạch? Nghĩ thế, nên muốn nhanh chóng bước qua, nhưng mới bước được hai bước thì lão đảo, suýt nữa thì ngã quỵ xuống. Hấn vội vươn tay đỡ nàng, cũng nhẹ nhàng dùng lực một chút, kéo nàng về phía trước người hấn, để nàng không phải khổ sở bước đi.

“Xác định đúng chưa?” Chuyện này sao có thể xảy ra? Nàng đề phòng nghiêm mật như thế, sao có thể xảy ra dịch dịch hạch, chuyện này quá

hoang đường!

Tên Tướng quân kia mặt ngưng trọng gật đầu: “Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương, đã xác định rõ ràng. Mà lại vô cùng nghiêm trọng!”

Đôi mắt đẹp của Bách Lý Kinh Hồng cau lại, chợt hỏi: “Có phát hiện ra dấu hiệu bệnh dịch hạch bên Đông Lăng không?”

“Có, nghe nói bên kia cũng phát hiện ra mấy người, nhưng bọn hấn phát hiện ra sớm, nên không bùng phát thành dịch.” Thế nhưng bên này phát hiện ra muộn một chút, không biết cuối cùng sẽ phát triển thành dạng gì?

Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cẩm đã hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, liếc nhau một cái, đều thấy trong mắt nhau vẻ kinh sợ. Xem ra bọn họ quá coi thường Hoàng Phủ Hoài Hàn!

Cuối cùng, Bách Lý Kinh Hồng hạ lệnh: “Truyền ý chỉ của trẫm, tìm kiếm khắp thành, tìm bằng được những tên ẩn núp trong bóng tối và cả xác động vật nữa. Còn nữa, sau khi đoạt lại thành Lâm Truy, những người quay lại kia, cũng phải kiểm tra từng người một.”

“Dạ?” Tên Tướng quân kia sửng sốt một chút, thi thê? Khi bọn hấn vào thành, không phải đã tìm tòi khắp thành rồi sao? Những thi thể đó đều đã gom lại bán cho Đông Lăng rồi mà. Nhưng hấn cũng biết hấn “dạ” một tiếng này là thất thổ, tội quỳ xuống: “Hoàng thượng thứ tội, chỉ là do mặt tướng quá kinh ngạc. Cũng không có ý mạo phạm và chất vấn ý của Hoàng thượng.”

Bách Lý Kinh Hồng gật đầu, ra hiệu không có chuyện gì. Nam Cung Cẩm nhìn hấn, không kiên nhẫn nói: “Dạ cái gì mà dạ, thế này mà còn không hiểu sao? Sao mà đúng lúc quân địch phát hiện bệnh dịch hạch không lâu, chúng ta cũng phát hiện được? Mà chúng ta đã đề phòng dịch bệnh tốt như thế, nếu thật sự phát bệnh, cũng nên phát vào lúc chúng ta vào thành, sao bây giờ mới phát?”

Đúng thế, chuyện này không khởi quá mức trùng hợp! Tướng quân kia cũng không phải đồ đần, rất nhanh, trong đầu lóe lên linh quang, hấn nói:

“Cho nên đây là do Đông Lăng âm thầm động tay động chân, để người bị bệnh trở về, hoặc là trực tiếp đưa thi thể nhiễm bệnh lạng lẽ vào thành, mới phát sinh chuyện này?”

“Còn không tính là quá đần! Nhanh lên đi!” Nam Cung Cẩm hơi không kiên nhẫn, cũng trách bọn họ chủ quan, khinh địch, nghĩ là Hoàng Phủ Hoài Hàn ở thời điểm này không còn tinh lực mà đi tìm bọn họ gây phiền toái, cho nên cũng không chú ý nhiều, lại không ngờ rằng vẫn có sơ hở để đối phương nắm lấy.

Tướng quân kia hét lớn: “Mặt tướng lĩnh mệnh!” rồi đi nhanh ra khỏi phòng.

Giọng nói ôn nhã của Thượng Quan Cận Duệ vang lên không lớn không nhỏ: “Trần Tướng quân, người còn phải chú ý một chuyện.”

Trần Tướng quân kia sững sờ, khom lưng nói: “Mời Đại Tướng quân chỉ thị!” Quân hàm của Thượng Quan Cận Duệ cao hơn hẳn, nên hẳn nhất định phải hành lễ với đối phương.

“Cách ly những người bị dịch hạch ra, cũng cách ly cả những người đã tiếp xúc với bọn họ. Để tránh cho bệnh lây lan sang người khác.” Thượng Quan Cận Duệ dù sao cũng ổn trọng, cho nên cân nhắc vấn đề rất chu đáo.

Nam Cung Cẩm và Bách Lý Kinh Hồng nghe thế, liếc nhau một cái, ánh mắt coi trọng nhìn Thượng Quan Cận Duệ đầu mang không ít ý cười, xem ra người này, có thể xem như là một quân át chủ bài, là một quân sư của bọn họ! Trong quân đội, chỉ có thống soái, không có quân sư là không được, mà tài năng của Thượng Quan Cận Duệ, thật sự có thể đảm đương chức trách này.

“Mặt tướng đã hiểu, mặt tướng sẽ đi thực hiện ngay bây giờ!” Trần Tướng quân nói, rồi chạy như bay ra ngoài. Vốn trong lòng hẳn có chút không phục, một tên đàn ông nhìn nhu nhược như thế, mà Hoàng thượng trực tiếp ban cho Tướng quân Nhị phẩm. Nhưng hiện tại hẳn đã rõ ràng, đầu óc của người này, không kém chút nào với Hoàng thượng và Hoàng hậu, thậm chí là càng thông minh và ổn trọng hơn.

Cửa mở ra, mấy người đầu thấy lẫn nhau, Nam Cung Cẩm cười khẽ một tiếng rồi nói: “Duệ ca ca, có vẻ huynh không có chút kinh ngạc nào

Nụ cười thường trực trên khuôn mặt Thượng Quan Cận Duệ không thay đổi, cất bước đi tới phía bọn họ rồi nói: “Quan hệ với Hoàng Phủ Hoài Hàn nhiều năm như thế, tự nhiên cũng biết lòng hấn tự ái rất mạnh, là một người có thù tất báo, lần trước hai mươi vạn đại quân của hấn bị nhấn chìm, sớm muộn hấn cũng muốn phản kích. Ta nghĩ điểm này, Kinh Hông hiên đệ cũng đã nhìn ra.” Thượng Quan Cận Duệ hiên hòa xưng hô với Bách Lý Kinh Hông là “hiên đệ”, cũng không bởi vì đối phương là Hoàng đế mà thay đổi cách xưng hô với hấn.

Bờ môi Bách Lý Kinh Hông hơi cong lên, như có ý cười, hờ hững gạt đầu.

“Nhưng hai chúng ta không nghĩ ra hấn sẽ ra chiêu như thế nào, để vẫn hễ tổn thất của hấn, thậm chí có thể làm cho Nam Nhạc tổn thất còn lớn hơn hai mươi vạn đại quân Đông Lăng của hấn. Cho nên vẫn luôn án binh bất động, mà chuyển dịch bệnh, vẫn luôn đề phòng, cho nên không nghĩ tới hấn ra tay trên phương diện này.” Thượng Quan Cận Duệ chậm rãi nói ra phân tích và các suy nghĩ sai lầm nói ra.

Nam Cung Cẩm gạt đầu: “Xem ra hai người hiểu nhau quá nhỉ?!”

“...” Sao mà bọn hấn nghe lời này của nàng lại thấy có điểm là lạ, do bọn hấn nghĩ nhiều quá sao?

Thượng Quan Cận Duệ ho khan một tiếng, tránh khỏi vấn đề này, nghiêng đầu nhìn Bách Lý Kinh Hông một chút, trong mắt có thâm ý rồi cười nói: “Mâu thuẫn của hai người đã được giải quyết rồi à?”

Nam Cung Cẩm thấy hấn như thế đang ngắm nhìn Bách Lý Kinh Hông, trong đầu nàng suy nghĩ mông lung như cảm thấy bản thân bị gạt ra ngoài. Nhưng lại lắc lắc đầu, vứt bỏ ý nghĩ này, rồi rất cảm kích mà nói với Thượng Quan Cận Duệ: “Muội muốn đa tạ ca ca đã hỗ trợ khuyên bảo tên khốn này, có thể hấn mới giao quỹ đen ra. Không thì chẳng biết hấn còn giấu bao lâu nữa!”

Nam Cung Cầm nói như thế.

Vẻ mặt Thượng Quan Cầm Duệ cứng lại một chút, hẳn có khuyên bảo sao? Nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ cười gật đầu.

“Hoàng thượng, Hoàng hậu, không xong rồi! Toàn bộ binh sĩ dưới trướng Vương Tướng quân bắt đầu nôn mửa, co giật, đau đầu, mặt mũi và tứ chi cũng bắt đầu chuyển thành màu xanh tím, không ít người còn bắt đầu phá sốt, có vẻ như đều bị dịch hạch!” Dưới trướng Vương Tướng quân có hai vạn người!

Trên mặt Nam Cung Cầm hiện ra vẻ tức giận: “Nhiều người phát bệnh như thế mà trước đây Vương Tướng quân không phát hiện ra sao?”

Vấn đề chính là chỗ này!

Tên Tướng quân tới bẩm báo cúi đầu nói: “Vương Tướng quân mất tích!”

Lần này, không chỉ là vẻ mặt Nam Cung Cầm khó coi mà dưới đáy mắt Bách Lý Kinh Hồng cũng nổi lên vẻ phẫn nộ. “Hủy.”

Một tiếng nói nhẹ nhàng.

Một người áo đen rơi xuống đất, khom người ôm quyền nói: “Có thuộc hạ!”

“Đi tìm cho trầm, đào sâu ba thước đất, cũng phải tìm bằng được hẳn cho trầm.” Hẳn không tha thứ được phản bội, một chút cũng không tha thứ được.

“Thuộc hạ lĩnh mệnh!” Hủy nói xong, bóng đen lóe lên, biến mất trong tầm mắt mọi người.

Vào lúc này, Nam Cung Cầm cũng nhanh chóng vào nhà, lấy giấy bút viết xuống phương thuốc, giao cho tên kia rồi nói: “Lập tức lấy thuốc theo phương thuốc này, còn nữa, cách ly toàn bộ hai vạn binh sĩ kia!”

“Vâng! Mạt tướng đi làm ngay!” Tên tiểu tướng sau khi cần được phương thuốc thì vội vã đi ra ngoài.

“Ta thật sự muốn tặng lại Hoàng Phủ Hoài Hàn một món quà!” Biểu lộ trên mặt Nam Cung Cẩm có coi là vô cùng dữ tợn!

Hai đầu lông mày của Thượng Quan Cận Duệ nhảy lên một cái, hắn nói: “Muội nghĩ tới biện pháp gì?”

Nam Cung Cẩm nhớ tới lúc đầu tiên nhìn vào địa đồ, đã trông thấy Nam Hà không chỉ có ở riêng Khang Thành, mà còn trải rộng cả Nam Nhạc và Đông Lăng, mà bọn họ đang ở thượng du, Đông Lăng là hạ du: “Chàng nói xem, chúng ta đầu độc sông Nam Hà được không?” Biện pháp này đúng là hèn hạ, nhưng nàng đang rất tức giận.

Bách Lý Kinh Hằng lắc đầu: “Sông Nam Hà trải rộng khắp nơi, nếu đầu độc sông sẽ thành tai họa, không chỉ là người Đông Lăng, mà còn có cả đồng bào Nam Nhạc nữa.”

“Như thế sẽ chết rất nhiều người vô tội, hai quân giao chiến, không liên quan đến dân chúng đâu!” Thượng Quan Cận Duệ thở dài một tiếng, cũng không phải hắn quan tâm gì đến khó khăn và an nguy của dân chúng thiên hạ, chỉ là làm như thế, thật sự hơi quá đáng. Lần trước nhấn chìm Lâm Truy, đã đủ để gây ra bệnh dịch hạch rồi, nhưng dù sao cũng là quang minh chính đại. Nhưng bây giờ mà đầu độc dòng sông, thì chính là thủ đoạn trơ trẽn, hèn hạ, cho dù có thắng, thì viết trên sử sách cũng sẽ bị người trong thiên hạ thóa mạ đủ kiểu.

Nam Cung Cẩm hít vào một hơi thật sâu, cố gắng bình tĩnh lại và bỏ đi ý nghĩ này. Nhưng trong lòng nàng, lửa giận vẫn đang bùng cháy: “Đi thôi, chúng ta đi xem quân doanh như thế nào!”

Tuy nói hiện nay quân doanh đang có dịch bệnh, nhưng những người lãnh đạo như bọn họ mà không xuất hiện, nhất định sẽ khiến cho mọi người thất vọng và đau khổ, cho nên dù là có chút nguy hiểm, bọn họ cũng muốn đi! Nam Cung Cẩm lấy từ trong tay áo ra một cái bình sứ, đổ viên thuốc bên trong ra rồi đưa cho bọn hắn.

Bọn hắn cũng không hỏi là thuốc gì, trực tiếp nuốt xuống.

Khi hình bóng ba người bọn họ xuất hiện ở quân doanh, tất cả mọi người đều sợ tới ngay người! Mà những binh sĩ nhiễm bệnh kia, đều tưởng rằng bản thân hoa mắt! Hoàng thượng và Hoàng hậu sao lại tới đây? Nếu như bọn họ cũng bị nhiễm bệnh thì phải làm sao! Thế nên lập tức có một tên Tướng quân tiến lên, quỳ xuống nói: “Xin mời Hoàng thượng, Hoàng hậu trở về đi, đây không phải là nơi các ngài nên tới, nếu như các ngài cũng bị lây bệnh, vậy thì...”

Mà Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cẩm giống như không nghe thấy hắn, ánh mắt tập trung vào thân thể những người đang bị cách ly kia ở cách đó không xa! Mỗi người bọn họ hầu như đều ủ rũ, hoặc run rẩy, hoặc co giật, hoặc mặt đỏ bừng, triệu chứng biểu hiện sốt cao, Nam Cung Cẩm tức giận đến mặt xanh mét lại: “Nếu mà tìm được tên Vương Tướng quân kia, nhất định phải chém thành muôn mảnh!”

Hai quân giao chiến, tính kế lẫn nhau là chuyện bình thường, nếu bọn họ bại, cũng chẳng trách người khác, nhưng nếu như thua vì nội gián, thì quả thật khiến cho người ta tức ói máu!

“Rõ!” đám người Vân Dật lớn tiếng đáp lời, bọn hắn đã phái không ít người đi lùng bắt hắn.

Về mặt Nam Cung Cẩm càng ngày càng lo lắng, thời cổ đại, tỷ lệ tử vong của bệnh dịch hạch có thể lên đến tám mươi phần trăm! Không biết là có còn binh lính nào khác đã tiếp xúc với bọn hắn hay không, nếu như có, mà cũng bị lây bệnh, thì bốn năm ngày sau, hậu quả khó mà lường được! Trong tay nàng đúng là có một ít thuốc viên, nhưng mà thực sự cũng rất ít, mà để luyện chế những thuốc này, cần rất nhiều dược liệu quý giá, nhiều người thế này sẽ rất tốn kém. Đang lúc nàng hậm hực, một tên binh sĩ bắt đầu sùi bọt mép, sau đó ngã xuống đất, không ngừng run rẩy.

Nam Cung Cẩm đang muốn đi đến, thì bị một tên Tướng quân ngăn trước mặt: “Hoàng hậu nương nương, nơi này không an toàn, mời ngài và Hoàng thượng vẫn nên trở về đi! Có chúng mặt tướng trông coi ở đây là được.”

Nam Cung Cầm bực bội, một cước đá văng hẳn ra: “Bản cung chính là truyền nhân của thần y, không có việc gì!”

Truyền nhân của thần y?! Tất cả mọi người nghe thấy câu này đều sáng hết cả mắt lên, ngay cả những người bị cách ly, hai vạn tướng sĩ vốn cho rằng mình chết chắc lúc này dưới đáy mắt cũng hiện lên ánh sáng hy vọng, Nam Cung Cầm tiến vào, tự nhiên Bách Lý Kinh Hồng cũng đuổi theo.

Tên Tướng quân kia vẫn muốn ngăn cản nhưng một ánh mắt của Bách Lý Kinh Hồng khiến hắn ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Nam Cung Cầm đi tới bên cạnh người lính đang sùi bọt mép, ánh mắt mọi người bên ngoài đây lo lắng và chăm chú, nàng ấn tay vào mạch môn của hắn, đôi mi thanh tú nhắm lại, thở dài, sau đó nhanh chóng lấy ra ba cây ngân châm cắm vào mấy huyết đạo của hắn! Chẳng bao lâu sau, người đó quả nhiên không sùi bọt mép nữa, chỉ run rẩy rất nhẹ, tạm thời coi như không cần lo lắng cho tính mạng hắn nữa.

Mà gần hai vạn người đều nhìn Nam Cung Cầm đây cảm kích, từ khi bọn hắn bị cách ly, bọn hắn đã cho rằng bản thân bị từ bỏ! Nhưng hành động của Hoàng hậu hiện nay nói cho bọn hắn rằng bọn hắn không bị từ bỏ! Sau khi Nam Cung Cầm quan sát hồi lâu, vẻ mặt dần bình tĩnh lại, đây đúng là bệnh dịch hạch, nhưng cũng không nghiêm trọng quá mức, có lẽ bởi vì mới nhiễm thời gian ngắn, nàng đưa thuốc uống một thời gian, sẽ không có vấn đề gì lớn.

Đúng lúc này, một tên Tướng quân có khuôn mặt non nớt, có vẻ có chút sợ hãi chạy đến, hẳn chính là người hôm đó ở trên triều đình đề nghị dùng biện pháp diệt châu châu của Yến Kinh Hồng! Sau khi chạy tới, hắn nói: “Hoàng hậu nương nương, thuốc đã nấu xong, bây giờ đưa tới sao?”

“Đúng, nhanh lên! Còn nữa, tất cả mọi người, dù có nhiễm bệnh hay không cũng đều uống một chén!” Bọn họ cũng nên cảm tạ ông trời là hiện nay bọn họ đang ở Lâm Truy, nơi phụ cận của sông Nam Hà và Vị Thủy, Vị Thủy không phải là một con sông, mà là một nơi có rất nhiều dược thảo của Nam Nhạc, có dược thảo của Vị Thủy và nước của Nam Hà nên vấn đề dược thảo chữa bệnh cũng không còn là vấn đề lớn!

“Rõ!” Tiêu tướng mặc áo bào trắng lên tiếng đáp lại, rồi chỉ huy hai người vốn sợ hãi bệnh dịch hạch mà không dám lại gần, nhưng vì nhìn thấy Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cẩm đi vào khu cách ly, nên sự sợ hãi trong lòng tan thành mây khói, tự nguyện đem được vật tới!

Có người đầu tiên, tự nhiên sẽ có người thứ hai. Nam Cung Cẩm hét lớn một tiếng: “Không cần quá nhiều người tham dự vào trong đó, bản cung chỉ cần đội ngũ hai nghìn người, hỗ trợ chăm sóc các tướng sĩ này, nếu nguyện ý, tự mình đứng ra!”

Nếu như dịch dịch hạch này cuối cùng không thể hóa giải, càng nhiều người tham dự vào thì càng vô có hy sinh nhiều người hơn, bọn họ nhất định phải kiểm soát tổn thất tới mức độ thấp nhất!

Nàng vừa nói ra, trong một vạm người xung quanh có hơn phân nửa đứng dậy.

Nam Cung Cẩm lại nói: “Ai là con một trong nhà, lui ra sau!”

Nàng nói xong, hơn năm trăm người lui ra ngoài.

“Ai vợ con không có người chăm sóc, lui ra ngoài!” Nàng lại nói thêm một câu.

Sau đó, có gần ba nghìn người lui ra khỏi đội ngũ.

“Chưa đủ mười tám tuổi, lui ra ngoài!” Tuổi tòng quân là mười sáu tuổi.

Sau câu này, có hơn sáu trăm người lui ra ngoài.

Còn lại ước chừng là hai nghìn người! “Vân Dật, huynh đi chinh biên một lần đi, xem xem có tất cả bao nhiêu người, ghi lại tên của bọn hắn. Nếu đang chăm sóc những bệnh nhân này, có người không may bị lây bệnh mà tử vong, thưởng nghìn lượng bạc, an ủi người nhà, cũng truy phong là liệt sĩ!”

Nàng nói xong, trong nháy mắt, gần hai nghìn người kia đều đổ cả vành mắt! Cho tới bây giờ, bọn hắn mới thật sự nhận ra bản thân bọn hắn trước mặt Hoàng thượng và Hoàng hậu cũng là con người! Sinh mệnh và sự tôn nghiêm của bọn hắn được tôn trọng! Bọn hắn không chỉ là vũ khí chém giết trên chiến trường. Tính mạng của bọn hắn trong mắt Hoàng hậu nương nương là có giá trị!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 18: Tiều Hàn Hàn, Người Đã Sẵn Sàng Uống Nước Tiều Chưa?

Vân Dật nhìn về phía Bách Lý Kinh Hồng xem ý kiến của hắn như thế nào. Dù sao thì những chuyện thế này hắn là phải do Hoàng thượng quyết định. Giọng nói lãnh đạm của Bách Lý Kinh Hồng vang lên: “Hoàng hậu nói thế nào, thì làm thế đó.” Dù sao loại chuyện này hắn cũng không có quyền quyết định, bởi vì hắn không có tiền. Tiền đâu trong tay nàng, mà hắn còn đang nợ Thượng Quan Cận Duệ một khoản.

“Rõ!” Sau khi Vân Dật chỉnh biên, hắn trở về báo cáo: “Khởi bẩm Hoàng thượng, tổng cộng là hai nghìn không trăm hai mươi ba người!”

“Ừm!” Nam Cung Cẩm gật đầu ra vẻ đã nghe: “Được rồi, rút ra năm trăm người chuyên phụ trách nấu thuốc, những người còn lại sẽ cùng bản cung và Hoàng thượng chăm sóc những binh sĩ này. Những người khác rời khỏi đây, bất kỳ ai cũng không được tới gần nơi này. Duệ ca ca, mọi chuyện bên ngoài giao cho huynh!”

Hiện nay thành Lâm Truy còn đang trùng tu lại, còn phải phòng bị Hoàng Phủ Hoài Hàn công thành.

Thượng Quan Cận Duệ gật đầu, tiếng cười ôn nhã vang lên: “Yên tâm!”

“Lui!” Thượng Quan Cận Duệ hạ lệnh, tất cả những ai không liên quan đều rút ra ngoài.

Chỉ còn tiều tướng mặc áo bào trắng ở lại, không nữ rời đi: “Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, mặt tướng cũng muốn ở lại hỗ trợ, mặt

tướng ở lại đây cũng có thể giúp chinh đốn được quân lính!”

“Vậy thì ở lại đi.” Nam Cung Cẩm cười nói, dù sao cũng thiếu một Tướng quân để chinh quân.

Việc cứu chữa cứ thế tiến hành theo kế hoạch, trên mặt Nam Cung Cẩm luôn có một nụ cười như có như không, trong lúc chăm sóc, cứu chữa những binh lính kia, nàng cũng luôn luôn động viên tinh thần bọn hắn, nói với họ rằng bệnh tình họ sẽ khỏi! Khi mà tinh thần sung túc, thì thân thể sẽ có chuyển biến tốt đẹp, cho nên cần phải động viên để tinh thần bọn hắn ngày càng được nâng cao.

Không ít người trong những ngày này, đã nhiều lần cảm động đến trào nước mắt khi trông thấy Hoàng thượng và Hoàng hậu của bọn họ. Từ đáy lòng bọn họ đều cảm thấy hạnh phúc và may mắn.

Khoảng thời gian này đối với những binh lính kia mà nói, là khó khăn nhất cũng chính là hạnh phúc nhất. Thậm chí cho tới bây giờ, bọn họ cũng chưa từng nghĩ rằng có thể tiếp xúc với Hoàng thượng và Hoàng hậu gần đến thế này, lại còn có ngày Hoàng thượng và Hoàng hậu đích thân chăm sóc bọn hắn!

Ánh mắt Nam Cung Cẩm nhìn Bách Lý Kinh Hồng cũng đầy vẻ tán thưởng, tên này vốn có bệnh thích sạch sẽ, trừ nàng ra, chưa bao giờ nàng thấy ai đụng phải hắn mà bình yên vô sự, nhưng bây giờ cũng có thể bỏ qua chuyện đó mà giúp đỡ bốn thuốc. Quả nhiên khi người ta đã có lòng thì làm gì cũng được mà!

Chăm sóc bọn hắn không ngủ không nghỉ trong gần chín ngày, cuối cùng các triệu chứng bệnh trên người bọn hắn cơ bản đã có khởi sắc. Nam Cung Cẩm bắt mạch cho từng người, xác nhận không còn vấn đề gì, mới thả ra. Mà trên mặt mọi người đều đầy vẻ vui mừng, có người thì mặt nhếch nhác hẳn thui, nhưng khi nhìn đến thì ánh mắt họ lại rạng rỡ như ánh mặt trời vậy, cực kỳ ấm áp.

Hơn hai vạn người sống sót sau tai nạn, thấy Hoàng thượng và Hoàng hậu gần như mấy ngày này không ngủ không nghỉ, nên tất cả đều quỳ

xuống: “Bái tạ Hoàng thượng và Hoàng hậu, Hoàng thượng vạn tuế, Hoàng hậu thiên tuế!”

Nam Cung Cẩm cũng không ra vẻ đi kéo bọn hắn đứng lên, vì nàng thật sự không còn sức lực. Chỉ cười nói: “Được rồi, đừng đứng lên đi, chúng ta cũng chỉ làm chuyện nên làm mà thôi!”

Nam Cung Cẩm đi tới chỗ hai nghìn người tự nguyện ở lại giúp đỡ kia, bái một cái thật sâu, khiến cho những người đó giật mình kêu lên, vội vàng đáp lễ. “Bản cung thay mặt cho Hoàng thượng cảm tạ các người!”

“Nương nương, ngài quá khách khí! Chúng ta cũng chỉ là làm việc mình nên làm mà!” Tiêu tướng mặc áo bào trắng cười nói.

Bách Lý Kinh Hằng đứng từ xa nhìn lại, ánh mắt của hắn vốn luôn bình tĩnh không gì lay động được, ngoại trừ nàng thì không để ý đến thứ gì khác đó, bây giờ cũng dần dần như đang gợn sóng. Quả nhiên, giữa người và người với nhau, vẫn còn có tình cảm chân thành.

Hắn chậm rãi đi tới, ôm Nam Cung Cẩm đang vô cùng mệt mỏi vào lòng, sau đó giọng nói dễ nghe như khúc nhạc tiên vang lên: “Tất cả đi tắm rửa rồi nghỉ ngơi cho khỏe đi, ngày mai theo trẫm đi Thiệu Dương.”

“Rõ!” Tâm trạng các tướng sĩ vô cùng điên cuồng! Vô cùng phấn khởi! Hoàng thượng không thích nói chuyện, rờn rã chín ngày trời, chỉ có khi Hoàng hậu hỏi han ngài ấy mới có thể nói mấy chữ, mà bây giờ có thể nói ra lời như thế, khiến trong lòng bọn hắn vô cùng cảm động.

Nói xong, Bách Lý Kinh Hằng vòng tay ôm lấy Nam Cung Cẩm, đi vào trong thành, bọn họ cũng cần tắm rửa và nghỉ ngơi, bởi vì bọn họ đã chín ngày không tắm, không thay quần áo, cũng không ngủ rồi.

Nam Cung Cẩm ngáp một cái, hiếm khi ngoan ngoãn rúc vào trong lòng hắn như thế này, nàng nhỏ giọng: “Tiểu Hằng Hằng thân yêu, thật ra mấy ngày này ta rất không thoải mái.”

“Sao thế?” Sao hắn không thấy, cũng không nghe nàng nhắc đến nhỉ

“Do hoa cúc đau quá, đầu là do chàng đâm!” Nói xong nàng lại cảm giác được một cơn đau đớn co rút ập đến, chín ngày rồi vẫn không dễ chịu hơn chút nào, nhất là lúc đi nhà xí là khó chịu nhất.

“...” Đáy mắt hắn hiện lên vẻ khó xử, chuyện này, hắn, chuyện này...
“Ta xoa cho nàng nhé?”

Nam Cung Cẩm càng rúc sâu hơn vào lòng hắn, tủi thân nói: “Không cần, nhưng sau này không cho phép chàng lại chọc vào đấy nữa.”

“Được.” Hắn đáp ứng rất dứt khoát, cảm thấy có chút buồn bực, chẳng phải có rất nhiều người nuôi mấy tên đờng tính sao, sao không nghe nói là lại đau đến thế này chứ? Cúi đầu xuống, hắn thấy trong mắt nàng vẻ giảo hoạt vì gian kế đã thực hiện được, lập tức có phản ứng, trong đầu cảm thấy dở khóc dở cười. Hắn còn đang muốn nói cái gì đó, thì Nam Cung Cẩm đã ngủ thiếp đi trong lòng hắn rồi. Hắn cũng không tiếp tục quấy rầy nữa.

Khi hai người bọn họ về tới nơi, các tướng sĩ đang muốn hét to lên, nhưng nhìn thấy Hoàng hậu nương nương có vẻ như đang ngủ thiếp đi, thì trên mặt đều nở nụ cười tránh sang một bên. Bây giờ, toàn bộ quân đội Nam Nhạc, đã chân chính trên dưới một lòng. Mà tất cả bọn hắn đều có tín niệm là phải chiến thắng quân địch!

Bách Lý Kinh Hồng và Thượng Quan Cận Duệ gật đầu với nhau như chào hỏi. Sau khi về tới trong thành, hắn giúp Nam Cung Cẩm tắm rửa thân thể, nàng có thể cảm giác được, nhưng thật sự là nàng mệt mỏi và buồn ngủ quá, cho nên mặc hắn giúp nàng tắm rửa, sau đó hai người ôm nhau ngủ.

Giấc ngủ này, kéo dài một ngày một đêm, đến đêm ngày hôm sau, hai người mới tỉnh dậy. Sau khi ăn cơm tối, đầu nằm ỳ trên giường không nghĩ ngợi gì, mặc dù là không buồn ngủ nhưng vẫn mệt mỏi. Trời mùa xuân mặc dù ấm áp hơn mùa thu một chút, nhưng đến đêm vẫn hơi lạnh. Nam Cung Cẩm cuộn mình trong ngực hắn, bỗng nhiên nói: “Thật sự cũng hơi hoài niệm cuộc sống trước kia, nhất là hôm nay, cứ nằm ở trên giường như thế này, như khoảng thời gian năm đó ở hoàng cung Đông Lăng vậy.”

“Thật ra, năm đó và bây giờ, không có gì khác biệt.” Hấn ôm chặt nàng, giọng nói thản nhiên đáp lại.

“Không khác nhau gì á?” Nam Cung Cẩm nhíu mày, có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hấn, sao lại không có gì khác nhau, có sự khác biệt lớn chứ.

Hấn dường như đã hiểu ý của nàng, chậm rãi giải thích: “Bởi vì dù là năm đó, hay là bây giờ, chúng ta vẫn yêu nhau cùng nhiệt như thế!” Quả thực là thế, mặc dù tính hấn lạnh lùng, nhưng tình yêu của hấn, đúng là vô cùng cùng nhiệt.

Hấn vừa nói xong, Nam Cung Cẩm liền cười tươi! Đúng thế, nhìn từ góc độ này, thật sự là không có gì khác nhau. Tình yêu chân chính cho dù là trải qua chuyện gì, hoàn cảnh xấu thế nào hay là thời gian bao lâu thì tình cảm đó, tấm lòng đó, nếu đã hình thành sẽ không bao giờ thay đổi. Năm đó và bây giờ, đều giống nhau, đều yêu như nhau, đều tha thiết, cùng nhiệt như thế.

“Ta đột nhiên phát hiện ra chàng nói chuyện cũng triết lý thật đấy!” Nam Cung Cẩm cười tùm tùm rúc vào trong ngực hấn, sau đó có chút náo náo mà ngửa đầu nói: “Cung ời, thật sự ta càng ngày càng sùng bái chàng!”

Trong lòng Bách Lý Kinh Hồng hơi hẫ hẫ một chút, nghi hoặc cúi đầu nhìn nàng: “Nàng đây là?”

“Ha ha, cũng không có gì, cơ bản cũng không phải chuyện gì to tát! Hoàn toàn không phải chuyện to tát!” Nam Cung Cẩm nịnh nọt.

Sau đầu hấn trượt xuống một vạch đen, thực sự hơi cạn lời, nói: “Thế...”

“Chính là chuyện lúc trước khi còn ở Tây Võ ta mượn tiền chàng đó mà, đã là vợ chồng với nhau, của chàng cũng là của ta, của ta thì vẫn là của ta... Không phải, ý ta là. Chuyện đó...” Sao nàng lại cứ có cảm giác càng nói càng vòng vo thế này?

Đôi môi mỏng của hắn hơi mím lại, có cảm giác không biết nói gì, hắn nói: “Ta vốn cũng đâu định đòi nàng trả đâu.” Nói đến chuyện “trả nợ” thì trong nháy mắt hắn lại thấy đau đầu. Hắn còn nợ Thượng Quan Cận Duệ hơn hai vạn lạng bạc chưa trả.

...

Hai người cứ như thế mà tán gẫu đến nửa đêm rồi ngủ thiếp đi. Đến hừng đông mới tỉnh lại, rời giường, mặc quần áo, chuẩn bị đi Thiệu Dương.

Vừa ra cửa, Vân Dật đã chạy tới: “Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, quân đội của Hoàng Phủ Hoài Hàn đang tập kết ở thành Kiến Khang, nhìn có vẻ như chuẩn bị công thành! Còn có mật thám báo về là Hoàng Phủ Hoài Hàn đã triệu tập sáu mươi vạn binh mã đến đây, chỉ sợ là muốn đánh thật.” Đông Lăng có một trăm năm mươi vạn binh mã, hao tổn hai mươi vạn, mà tập hợp ở Kiến Khang thành tám mươi vạn, chỉ còn lại năm mươi vạn phòng thủ!

Năm mươi vạn quân này còn phải phòng thủ mấy nơi, xem ra là Hoàng Phủ Hoài Hàn đã quyết tâm diệt Nam Nhạc!

Bọn họ mang theo chín mươi vạn binh mã, nhưng hiện giờ phải gấp rút cứu viện Thiệu Dương. Bách Lý Kinh Hồng suy tư một lát, rồi phân phó: “Đưa quốc thư, mời Bắc Minh tương trợ, ra về tiến đánh Đông Lăng.”

Hắn nói xong, ánh mắt Nam Cung Cẩm nhìn hắn đầy tán thưởng, một kế vây Ngụy cứu Triệu rất chuẩn, khi Bắc Minh xuất binh, Hoàng Phủ Hoài Hàn sẽ phải đề phòng cả hai phía. Nếu hắn không đưa viện quân về, không chừng Bắc Minh sẽ đánh thật, đây là chuyện lo chuyện ở đầu mà không để ý chuyện ở đuôi, Hoàng Phủ Hoài Hàn chắc chắn sẽ không làm như thế, cho nên chắc chắn sẽ phái viện quân về, lúc đó Lâm Truy cũng dễ dàng hơn nhiều.

“Thế thì chàng mang ba mươi vạn binh mã gấp rút tiếp viện Thiệu Dương đi, ta và Duệ ca ca lo việc ở chỗ này.” Nam Cung Cẩm nói.

Bách Lý Kinh Hồng nhú mày, hiển nhiên không muốn như thế. Thượng Quan Cận Duệ cũng không hoàn toàn tán thành, hẳn tự nhận năng lực của hắn có thể thủ được cho đến khi Bắc Minh tương trợ, mà trong tay bọn họ có sáu mươi vạn đại quân, Đông Lăng muốn công phá cũng không dễ dàng như thế.

“Bởi vì ta có một biện pháp tốt để đối phó với Hoàng Phủ Hoài Hàn, nếu không nhìn thấy hắn suy tàn, ta sẽ không cam lòng! Chàng đi trước đi, chờ ta xử lý chuyện này xong, sẽ tụ họp với chàng!” Hoàng Phủ Hoài Hàn dùng nội gián để lây ôn dịch cho bọn họ, không đáp lễ lại cũng không phải là tác phong của Nam Cung Cẩm!

Tính tình của nàng, hẳn tự nhiên là hiểu rõ, nên đành gật đầu nói: “Được, nhưng nàng phải nhanh lên đấy nhé.”

“Đúng rồi, tên Vương Tướng quân kia đã bắt lại được chưa?” Nói đến tên này, Nam Cung Cẩm lại tức giận đến nghiến răng ken két!

Bách Lý Kinh Hồng lắc đầu: “Chưa bắt được, xem ra hắn hoặc là trốn đi Đông Lăng, hoặc là chết rồi.” Đã từng làm nội gián thì cũng không có khả năng Hoàng Phủ Hoài Hàn sẽ trọng dụng, cũng rất có khả năng bị lợi dụng xong rồi trực tiếp giết chết.

“Ừm! Vậy trước tiên đừng để ý tới hắn! Dù sao thì kể cả hắn còn sống, thì ngày nào đó ta cũng sẽ giết hắn!” Dứt lời, nàng hiếm khi hiên thực đến thế, với tay lấy áo choàng trong tay Hiên Viên Dĩ Mạch mặc cho hắn, “Chàng đi đi, tất cả cẩn thận, ở Thiệu Dương chờ ta!”

“Ừm.” Hắn gật đầu, rồi mang theo mấy vị Đại tướng, cũng không quay đầu lại mà rời đi.

Chờ cho hắn đi xa, Nam Cung Cẩm cười lạnh một tiếng: “Truyền lệnh, sai mười vạn đại quân đi xây dựng đập lớn ở Vị Thủy, dẫn nước Nam Hà về hướng Tây, sau đó mở đường thông nước đến Hoàng Hà.”

Hoàng Hà và Nam Hà là hai dòng sông lớn của đại lục này, nuôi sống không biết bao nhiêu dân chúng.

Thượng Quan Cẩn Duệ nhíu mày: “Chuyện này sẽ hao phí không ít tài lực và vật lực!” Đâu chỉ là không ít, đây chính là con số trên trời! Để mười vạn binh mã đi đào sông, không biết phải tốn bao nhiêu lương thảo.

“Nhưng như thế sẽ rất nhanh không phải sao? Đông Lăng bất nhân, cũng đừng trách Nam Nhạc ta bất nghĩa! Về phần chuyện lương thảo kia, cứ coi như là các tướng sĩ đang chiến đấu đi, dù sao thì so với tiền thuê nhân công tới làm cũng nhỏ hơn một chút, các tướng sĩ ở trong thành, không làm gì cũng phải ăn uống, vẫn là tiêu hao lương thảo?” Cho nên hiện nay là một cơ hội tốt để lợi dụng.

Thượng Quan Cẩn Duệ nghe này nói kiêu này cũng không biết nên nói lại cái gì, gật đầu muốn đi, nhưng đi được hai bước, bỗng nhiên quay đầu lại hỏi: “Huynh lại quên hỏi, dẫn nước Nam Hà vào Hoàng Hà làm gì?”

“Huynh nói xem? Sau khi nước Nam Hà bỗng nhiên bị dẫn vào Hoàng Hà, người ở Lâm Truy sẽ rất đáng thương, muốn lấy nước, thì phải chạy tới Vị Thủy.” Nam Cung Cầm gật gù đắc ý nói.

Khóe miệng Thượng Quan Cẩn Duệ giật một cái, lập tức hiểu rõ ngay!

Người Lâm Truy muốn có nước, phải chạy tới Vị Thủy, nhưng còn người Đông Lăng? Bọn hần không muốn uống nước sao? Dòng chảy từ trước đến nay của dòng sông đã bị chặn đứt ở Vị Thủy! Hần coi như đã rõ ràng, nhiều khi, biện pháp phụ nữ nghĩ ra, còn ác độc hơn đàn ông gấp trăm lần!

“Được rồi, đi làm việc nhanh lên, nhớ bí mật một chút, thế mới khiến cho Hoàng Phủ Hoài Hàn có một niềm vui bất ngờ!” Nam Cung Cầm cười vô cùng gian trá, nàng vô cùng chờ mong biểu lộ của Hoàng Phủ Hoài Hàn lúc đó. Đến lúc không có nước uống, vậy thì phải uống cái gì đây? Ha ha...

Thượng Quan Cẩn Duệ đành phải đi thực hiện mệnh lệnh của nàng, ngay cả nụ cười luôn thường trực trên khóe môi hần, hiện tại cũng không còn nữa, biện pháp này thực sự quá độc!

“Hoàng hậu nương nương, Đông Lăng Hoàng mang binh mã đến khiêu chiến!” Một tên lính chạy đến bẩm báo.

Nam Cung Cầm nghe thấy thế, chợt cười trộm một tiếng, nói với tên tiểu tướng có khuôn mặt non nớt kia: “Người tên gì?”

“Mặt tướng tên là Uất Trì Thành!” Hắn trả lời. “Tốt, bản cung cho người một việc để làm!”

Nói xong, nàng lại nói nhỏ vào tai hắn, mà khóe miệng Uất Trì Thành không ngừng giật giật, vội vàng chạy đi phân phó.

Nam Cung Cầm thì cùng với tên tiểu binh tới bẩm báo đi lên tường thành, từ xa đã có thể trông thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn mặc một thân khôi giáp màu đen. Hắn ngồi trên ngựa, ánh nắng ấm áp chiếu xuống, khiến cho cả người hắn chói mắt như thiên thần, làm cho người ta không dám nhìn thẳng!

Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt của hai người đều là hoa lửa văng tung tóe!

Đột nhiên, Nam Cung Cầm trông thấy Uất Trì Thành ở dưới cổng thành phẩy tay với nàng, nàng liền thu hồi ánh mắt của mình, lớn tiếng nói: “Các tướng sĩ, cùng hô với bản cung!”

Mấy chục vạn tướng sĩ run run khóe miệng, chịu đựng cảm giác buồn nôn, cùng ngựa mặt lên trời mà gào lên theo Hoàng hậu nương nương của họ: “Tiểu Hàn Hàn thân yêu, người đã chuẩn bị sẵn sàng để uống nước tiểu chưa?!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 19: Hoàng Phủ Hoài Hàn, Còn Nhớ Năm Đó Người Từng Ôm Đùi Nói Yêu Bản Cung!

Sau khi nghe tiếng hô đờng thanh đó, Hoàng Phủ Hoài Hàn vô cùng hoài nghi không biết bản thân có nghe nhầm hay không, bởi vì hắn nghĩ mãi không rõ vì sao mình lại phải chuẩn bị uống nước tiểu! Hắn càng không rõ tại sao cô nàng kia lại nói đến chuyện này. Thế nên hắn tự an ủi trong lòng là có phải nghe nhầm hay không, nhưng về mặt các tướng sĩ dưới trướng hắn thì vô cùng vận veo, ánh mắt cực kỳ quái dị, tất cả đều nói cho hắn biết rằng hắn không hề nghe nhầm!

Đám binh sĩ Đông Lăng giờ phút này hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng khi nghe đến nửa đoạn sau thì có cảm giác tức giận muốn nôn ra máu! Đám người Nam Nhạc chết tiệt kia, lại dám giống trống khua chiêng hạ nhục Hoàng thượng của bọn hắn, nhưng nghĩ đến cách xưng hô vừa rồi thì nét mặt bỗng nhiên trở nên vô cùng vi diệu... Tiểu Hàn Hàn thân yêu, hơn nữa còn là một đám đàn ông cùng nhau gọi Hoàng thượng của bọn hắn là “Tiểu Hàn Hàn thân yêu” ư? Là bọn hắn nghe nhầm, hay người bên kia gọi sai? Thật đúng là “lạnh” quá đi mà!

Thấy bọn họ không có phản ứng gì, Nam Cung Cẩm lại hét lớn một tiếng: “Chó Hàn, bà hỏi người như thế, người không nghe thấy sao? Nhiêu người đờng thanh hỏi người như thế, người cũng không trả lời, chẳng lẽ người không biết rằng làm như vậy vô cùng vô lễ hay sao? À phải rồi, sao ta lại quên mất nhỉ, người tiểu nhân hèn hạ như thế, sao biết được mấy chuyện lễ phép như thế này!”

“Tô Cẩm Bình, người dám sỉ nhục trẫm!” Sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn trong nháy mắt tái nhợt đi, bởi vì những lời này của đối phương, không chỉ mắng hấn tiểu nhân hèn hạ, mà còn nói cho hấn rằng hấn cũng không nghe nhần, chính xác là nàng hỏi hấn đã chuẩn bị kỹ càng để uống nước tiểu chưa!

Nam Cung Cẩm rất bất lịch sự ngoáy ngoáy lỗ tai, lớn tiếng nói: “Hoàng Phủ Hoài Hàn, người cập nhật tình hình chậm quá đấy, toàn bộ dân chúng bốn nước đều biết Hoàng hậu Nam Nhạc tên là Thượng Quan Cẩm, thế mà người lại gọi là Tô Cẩm Bình, không biết ngài là lão già cổ hủ thời đại nào, vậy mà lại tụt hậu như thế! Có đi đâu, Hoàng Phủ Hoài Hàn à, nề tình năm đó chúng ta cũng từng có tình bằng hữu với nhau, ta rất sẵn lòng tha thứ cho sai lầm của người, nhưng không phải tất cả mọi người đều rộng lượng được như ta, cho nên sau này ngài ra ngoài nói chuyện, cần phải chú ý hơn mới được!”

Chuyện tụt hậu này có ý gì Hoàng Phủ Hoài Hàn không hiểu rõ, nhưng bốn chữ “lão già cổ hủ” này thì hấn vô cùng rõ ràng! Lập tức, ánh mắt màu tím đậm của hấn biến thành đỏ tía, chẳng qua chỉ là gọi sai tên, liền bị cô nàng kia quở trách trước mặt trăm vạn đại quân, lẽ nào lại như thế! “Trẫm không so đo với đàn bà, gọi Bách Lý Kinh Hông ra đây!”

Mặc dù quả thực là hấn chỉ muốn bằm vằm người đàn bà đáng chết này thành trăm ngàn mảnh, tan xương nát thịt, nhưng làm một người đàn ông, hấn cũng sẽ không tự đánh mất phong độ trước mặt nhiều người thế này mà đi cãi nhau với nàng! Như vậy sẽ chỉ làm hạ cấp thân phận và phong cách của hấn mà thôi!

Nam Cung Cẩm nghe thế, lại vô cùng vui vẻ mà ngoáy ngoáy tai, bộ dạng vô lại nói: “Đông Lăng Hoàng, có chuyện gì thì nói trực tiếp với bản cung là được rồi, nói chuyện với bản cung có hiệu quả không khác gì nói chuyện với Hoàng thượng, mặc dù bản cung biết ngài rất nhớ Hoàng thượng, nhớ đến tình trạng không thiết tha gì trà hay cơm nữa, nhưng hấn không có một chút ý tứ nào đối với người, thật sự là không nguyện ý ra gặp người, cho nên người đừng nghĩ nữa, nói trực tiếp với ta là được rồi!”

Hoàng Phủ Hoài Hàn nghe thế, vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt có đôi chút đờ đẫn, hẳn nhớ Bách Lý Kinh Hằng sao? Bách Lý Kinh Hằng không có ý gì với hắn à? Cô ta đang hoa ngôn xảo ngữ để gài bẫy hắn hay là hắn đang suy nghĩ nhiều?

Mấy tên mãnh tướng Đông Lăng ở đây đều vô cùng nghi ngờ nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn, bởi vì trước đó bọn hắn đã từng khuyên giải Hoàng thượng, rằng hiện nay đánh Bắc Minh trước, tuyệt đối sẽ dễ dàng hơn đánh Nam Nhạc nhiều, bởi vì Bắc Minh giờ đã đại thương nguyên khí, trong một thời gian ngắn khó có thể chinh đốn lại được, khẳng định là đánh nhau với Bắc Minh sẽ nhẹ nhàng hơn Nam Nhạc. Nhưng mà Hoàng thượng không nghe bọn hắn khuyên can, khư khư cố chấp muốn cùng Tây Vồ tiến đánh Nam Nhạc, mà Tây Vồ Hoàng không biết là lên cơn điên gì, lại cũng gật đầu đồng ý. Bọn hắn suy nghĩ rất lâu đều không hiểu rõ vì sao Hoàng thượng muốn như thế, nhưng bây giờ nghe Hoàng hậu Nam Nhạc nói, trong lòng bọn hắn cũng không khỏi đều bắt đầu nghi ngờ, lại nói, chuyện đồng tính hiện nay đang được truyền bá rất nhanh, chẳng lẽ Hoàng thượng cũng nhiễm rồi?

Khuôn mặt của vị Hoàng đế nào đó bình tĩnh nhìn người đàn bà trên công thành kia thật lâu, giọng nói lạnh như băng vang lên: “Thượng Quan Cẩm, lời này của ngươi có ý gì?”

Nam Cung Cẩm trừng mắt, dữ tợn nhìn hắn một cái, nàng nói: “Hoàng Phủ Hoài Hàn, ngươi không biết hiện nay rất nhiều người gọi ta là Nam Cung Cẩm sao? Sao ngươi lại gọi Thượng Quan Cẩm, đây là tên của ta nhiều năm trước, thật sự là ngươi quá lạc hậu rồi!”

Suýt nữa thì Hoàng Phủ Hoài Hàn bị nàng làm cho nôn ra một ngụm máu, cô nàng chết tiệt này không bị dở hơi đấy chứ? Hắn gọi nàng là Tô Cẩm Bình, nàng nói bây giờ tên nàng là Thượng Quan Cẩm, hắn liền phối hợp mà gọi là Thượng Quan Cẩm. Nhưng giờ nàng lại bỗng nhiên nói cái gì mà Nam Cung Cẩm, rõ ràng là đang lôi hắn ra làm trò tiêu khiển còn gì nữa!

“Về chuyện ta mới nói vừa rồi, ý tứ chính là như thế! Nhưng nếu có một số người tâm địa đen tối, suy nghĩ lung tung, thì không liên quan đến ta!” Nam Cung Cẩm cười tủm tỉm nói.

Hoàng Phủ Hoài Hàn nghe nàng nói xong, đôi mắt như hai cây đao lạnh buốt nhìn nàng thật lâu, bỗng nhiên, sự tức giận kia biến mất trong nháy mắt! Hắn cười lạnh một tiếng rồi nói: “Nam Cung Cẩm phải không? Người cho rằng nói hươu nói vượn như thế này vài câu, trẫm sẽ bỏ qua không đánh thành Lâm Truy nữa sao?”

“Ta biết người sẽ không bỏ qua, thế nhưng chẳng lẽ người thật sự không lo bị lũ lụt nhấn chìm một lần nữa sao?! Lần trước chạy trốn chết vất vả lắm không?” Lần này Nam Cung Cẩm dùng một loại giọng điệu trách trời thương dân để nói.

Vẻ mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn vất vả lắm mới lạnh nhạt lại được, trong nháy mắt lại trở nên khó coi! Đây gọi là người sợ bị moi tim, cây sợ bị lột vỏ, cô gái này thật sự rất biết cách đâm cho người ta đau! Hắn cười lạnh một tiếng, để cho vẻ mặt bình tĩnh lại một chút, cố gắng không chật vật nữa, mới lạnh giọng nói: “Đa tạ Hoàng hậu Nam Nhạc quan tâm, trẫm không cảm thấy vất vả chút nào!”

Binh sĩ hai bên đều nín thở ngưng thần, nghe hai vị chủ soái dùng ngôn ngữ công kích nhau, bọn họ đều giữ im lặng, chờ đợi kết quả thắng bại của cuộc tranh luận này! Hoàng Phủ Hoài Hàn vừa nói xong, không chỉ có binh sĩ Đông Lăng, ngay cả binh sĩ Nam Nhạc cũng đều có chút tin phục với khí độ của hắn! Trong lòng tức giận, nhưng không biểu hiện gì ra mặt, đây chính là một loại phong độ chỉ thuộc về đàn ông.

Nhưng ở khoản đấu võ mồm này, Nam Cung Cẩm có từng thua ai bao giờ đâu? Chỉ thấy nàng cười vô cùng ôn hòa, sau đó lại rất ôn nhu nói: “Đúng vậy, thật ra bản cung có thể hiểu được, Đông Lăng Hoàng chạy trốn chết không vất vả chút nào, hơn nữa còn được hưởng thụ cảm giác bơi lội mùa xuân ấm áp một chút! Chắc chắn là rất dễ chịu và hưởng thụ, phải chăng Đông Lăng Hoàng cũng nên cảm tạ bản cung một phen chứ nhỉ?”

Cho dù Hoàng Phủ Hoài Hàn có tốt tính đến đâu, giờ phút này cũng có chút không khắc chế được! Nàng còn muốn hấn phải cảm tạ nàng ư?! Nhưng lại nghĩ đến bộ dạng rộng lượng của bản thân ban nãy, nên bây giờ đương nhiên là phải kiên trì thể hiện đến cùng, hấn cắn răng, chịu đựng cảm giác tức muốn nôn ra máu mà nói đầy châm chọc: “Đúng là trăm cần phải chân thành cảm tạ Hoàng hậu Nam Nhạc r ồi!”

“Không cần quá khách khí, cũng không cần chuân bị tạ lễ vì bản cung. Thật sự là không cần!” Nam Cung Cẩm không giống bình thường mà khách khí phất phất tay, sau đó dưới ánh mắt chăm chú của đối phương nàng nói tiếp: “Đương nhiên, nếu như người thật sự không cách nào kìm nén được lòng cảm kích và sự cảm động của bản thân, muốn tặng ta một món quà tạ ơn, bản cung vẫn có thể nguyện ý cố gắng tiếp nhận!”

Mặt mũi Hoàng Phủ Hoài Hàn xanh mét, tròng lớn hai mắt, hung tợn nhìn người phụ nữ vô sỉ này, nàng gài bẫy để nhấn chìm hai mươi vạn đại quân. Giờ lại mặt dày mày dạn đòi hấn quà tạ ơn à? Tạ ơn cái gì chứ!?

Đám binh sĩ Nam Nhạc thấy biểu hiện của Hoàng Phủ Hoài Hàn như bị sét đánh kia, cũng nhin không được mà cúi đầu xuống cười lén, vì tất cả đều đang đứng nghiêm trong hàng, nên vai của bọn họ rung rinh rất có nhịp điệu, tiết tấu.

Nam Cung Cẩm thấy hấn nhìn mình chăm chăm, nàng ra vẻ kinh ngạc nói: “Ôi chao, Đông Lăng Hoàng, ngài tròng mắt nhìn ta như thế làm gì? Có phải vì nhớ tới trận lũ lụt kia, mặc dù người dễ chịu, nhưng mà hai mươi vạn binh mã Đông Lăng hy sinh, cho nên có chút tức giận không? Nếu như ngài đang tức giận chuyện đấy, vậy thì thật không đáng, bởi vì chuyện đấy không có gì đáng để phẫn nộ, bản cung chỉ đang giúp này giải quyết vấn đề nhân khẩu quá nhiều mà thôi, Đông Lăng bớt đi hai mươi vạn người, tính ra không biết có thể tiết kiệm được cho ngài bao nhiêu lương thực ấy chứ? Bản cung thật sự cảm thấy ngài nên đem một nửa số lương thực tiết kiệm được chia cho chúng ta để cảm tạ mới đúng!”

Nam Cung Cẩm đang cố tình chọc giận hấn, làm hấn khó chịu! Thời cơ đại, mỗi một quốc quân đều hy vọng quốc gia mình càng nhiều nhân khẩu

và binh sĩ càng tốt, có tên Hoàng đế nào nào tàn mà hy vọng có người giúp đỡ giải quyết vấn đề nhân khẩu quá nhiều đâu chứ?! Đáng giận nhất là, cô nàng này còn có thể mặt dày mày dạn ra vẻ vô cùng vĩ đại, mà vô sỉ yêu cầu lương thảo, còn muốn hẳn bày tỏ lòng biết ơn với nàng à? Đây chính là ép người ta nôn ra máu mà!

Thượng Quan Cận Duệ cũng dở khóc dở cười lắc đầu, trong lòng sinh ra không ít cảm giác đồng tình với Hoàng Phủ Hoài Hàn! Chỉ sợ chuyện hai mươi vạn binh mã kia sẽ trở thành chuyện sỉ nhục lớn nhất cả đời này của Hoàng Phủ Hoài Hàn, nhưng Cầm Cầm lại một mực kích thích đối phương. Nhắc đi nhắc lại đã đành, còn muốn cảm tạ cái gì chứ! Nếu như tâm lý của Hoàng Phủ Hoài Hàn yếu ớt một chút, sợ là đã sớm bị nàng làm cho tức giận đến ói máu mà chết rồi!

Mà bản thân Hoàng Phủ Hoài Hàn đúng là cũng cảm thấy cỗ họng dâng lên mùi vị ngai ngái, như có một ngụm máu tươi muốn phun ra ngoài! Hắn hít sâu mấy hơi, tự cảm thấy nhất định là hôm nay đầu hẳn bị lừa đá mới chạy tới đây đấu võ mồm với cô ta! Ngày trước, có bao giờ hắn thắng được nàng ở khoản đấu võ mồm chưa? Chuyện này chính là tự rước lấy nhục!

“Chỉ sợ trăm không thể cảm tạ Hoàng hậu Nam Nhạc được rồi, nhưng hôm nay trăm mang đại quân tới đây, tự nhiên sẽ không cứ thế mà vệt tay không! Không biết Hoàng hậu Nam Nhạc, đã chuẩn bị xong để ra khỏi thành ứng chiến chưa?” Hoàng Phủ Hoài Hàn biết mình tranh luận không lại, dứt khoát không tranh luận nữa, trực tiếp khiêu chiến.

Nam Cung Cầm cười lạnh trong lòng một tiếng? Nàng có phải là kẻ ngu ngốc đâu! Chờ khi binh mã Bắc Minh tiến đánh Đông Lăng, lúc mà Hoàng Phủ Hoài Hàn quay đầu cứu viện, nàng lại đuổi theo đánh cái mông của đối phương, như thế không phải rất sáng khoái sao? Giờ ra ngoài ứng chiến, tỷ lệ chiến thắng không đến mười lăm phần trăm! Tại sao nàng phải làm cái chuyện ngu xuẩn đấy? “Đông Lăng Hoàng, bản cung không nghe nhầm chứ? Người muốn bản cung ra ngoài ứng chiến á?”

Giọng nói Nam Cung Cẩm bỗng nhiên to lên! Có vẻ như mười phần không dám tin đối phương lại nói với mình những lời như thế.

Mà bản thân Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng bị thái độ của nàng làm cho kinh ngạc một chút, hấn thoáng nhíu mày, hấn nói nàng ra ứng chiến có vấn đề gì không? Phản ứng của nàng như thế này là như thế nào? “Thế nào, Hoàng hậu Nam Nhạc sợ sao?”

Nam Cung Cẩm bỗng nhiên làm ra dáng vẻ Tây Thi ôm ngực hoảng sợ nói: “Đúng thế, ta thật sự rất sợ hãi!” Lời nói ra là sợ hãi, nhưng nhìn thì không có chút nào sợ hãi, chỉ thấy vẻ khiêu khích! Sau đó, nàng tiếp tục nói: “Đông Lăng Hoàng, chẳng lẽ người lại không biết xấu hổ đến mức muốn một người con gái ra ngoài đấu với người ư, trong lòng của người không cảm thấy xấu hổ sao?”

Không biết xấu hổ?! Mặt của Hoàng Phủ Hoài Hàn chợt tái mét đi! Vào lúc như thế này, nàng mới biết nàng là con gái à? Sao lúc nói nhăng nói cuội, lúc vô sỉ không cần thể diện đó, nàng không nghĩ đến chuyện nàng là con gái đi?! Da mặt cô nàng này dày muốn chết đi được, ngay cả đám đàn ông cũng đều phải thở dài cảm thán mình không bằng được, nhìn thôi còn không nở nhìn nữa! Thế mà bây giờ nàng nói như vậy, hấn lại cũng cảm thấy như bản thân muốn cùng đàn bà đánh nhau có vẻ cũng rất mất phong độ! “Vậy thì xin Hoàng hậu Nam Nhạc đi mời Nam Nhạc Hoàng ra đây!”

Cho tới thời điểm này, Hoàng Phủ Hoài Hàn đã rất cố gắng nhẫn nhịn! Trước đó, hấn tiến đánh Nam Nhạc vì muốn công chiếm đất đai, đồng thời để tìm Nam Cung Cẩm đáng chết này báo đại thù trên yến hội tại Nam Nhạc! Nhưng hiện nay, hấn tới đây hoàn toàn vì báo thù! Vì hai mươi vạn đại quân dưới trướng đã chết đi, hấn có thể nhẫn nhịn sự phẫn nộ mà tranh luận với Nam Cung Cẩm lâu như thế, cơ bản là hấn đã dùng hết tất cả sự nhẫn nại của bản thân!

“Nhưng mà chàng không muốn gặp người mà!” Nam Cung Cẩm nói với vẻ rất ngây ngô đáng yêu.

Khóe miệng Hoàng Phủ Hoài Hàn giật một cái, sau đó lạnh giọng nói: “Trẫm thấy không phải Nam Nhạc Hoàng không muốn gặp trẫm, mà là bây

giờ hấn đang đi tới Thiệu Dương đối chiến với Mộ Dung Thiên Thu phải không?” Hoàng Phủ Hoài Hàn hấn không phải người ngu, hấn đã tiếp xúc với Bách Lý Kinh Hồng lâu như thế, tính tình đối phương thế nào, sao hấn lại không rõ? Với bản chất ngạo mạn của hấn, giờ đây quân địch đã ở dưới thành, lại để cho một người phụ nữ đứng ra, mà bản thân hấn lại trốn tránh không ra, cho dù là đánh chết hấn thì chỉ sợ hấn cũng không làm được!

Nam Cung Cầm tỏ vẻ ngạc nhiên nói: “Sao người biết? Hấn vừa mới đi mà người đã biết rồi, nói thật đi, có phải người vụng trộm âm thầm quan sát hấn rất lâu rồi đúng không?”

Âm thầm, còn là vụng trộm quan sát ư?! Hoàng Phủ Hoài Hàn hấn nhìn bỉ ổi thế sao? Còn nữa, tại sao hấn lại muốn lên quan sát một người đàn ông? Lại nữa, nghe những lời nàng nói, sao hấn luôn có cảm giác ý của nàng là bản thân hấn như là thềm mền Bách Lý Kinh Hồng vậy? Hấn không biết là toàn bộ những Tướng quân phía Đông Lăng kia, giờ phút này trong lòng cơ bản đã xác định hấn thềm mền Bách Lý Kinh Hồng rồi!

Vị Hoàng đế nào đó nhìn thấy những ánh mắt quý dị từ bốn phương tám hướng đang nhìn mình, gương mặt tuấn tú đen xì lại, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hoàng hậu Nam Nhạc thật sự là đã nghĩ nhiều rồi! Trẫm không âm thầm vụng trộm quan sát Nam Nhạc Hoàng!” Từng chữ, từng chữ của câu này nói ra như là hấn rít qua kẽ răng mà vang lên.

“Vậy sao người biết bây giờ chàng không có ở trong thành?” Nam Cung Cầm tỏ ra vẻ khiêm tốn thỉnh giáo hấn, còn kêu lên một tiếng: “Chẳng lẽ vì người quá thông minh?”

Câu này vừa nói ra, tâm trạng của Hoàng Phủ Hoài Hàn cuối cùng cũng khá hơn một chút, hấn hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Trẫm cũng không tính là quá thông minh, nhưng vấn đề này, căn bản là quá rõ ràng mà thôi!”

Hấn vừa nói xong, biểu lộ của Nam Cung Cầm trong nháy mắt biến thành ghét bỏ, nàng cau mày, có chút không đồng ý nói: “Đông Lăng Hoàng, người không khiêm tốn chút nào cả!”

“Khụ, khụ, khụ...” Một trận ho khan vang lên kịch liệt, Hoàng Phủ Hoài Hàn bị sắc chính nước miếng của bản thân! Cô nàng này mà cũng dám thảo luận chuyện “khiêm tốn” với hấn một cách không ngại ngần như vậy sao? Hiện nay trên đại lục, người không khiêm tốn nhất không phải chính là nàng sao?

“Hoàng thượng, bây giờ làm sao bây giờ?” Một tên Tướng quân thật sự là không nhịn được nữa, hấn cảm thấy nếu như hấn không xen vào phá vỡ cuộc đấu võ mồm của hai người này, Hoàng thượng sẽ bị cái lưỡi bén nhọn của Hoàng hậu Nam Nhạc làm cho tức giận mà ói máu! Hơn nữa, bọn hấn mang theo nhiều binh mã như thế này, không cần phải cùng với cô ta đấu võ mồm.

Quân địch không ra ứng chiến, tự nhiên chỉ còn lại hai con đường, công thành hoặc là lui binh. Trong đầu Hoàng Phủ Hoài Hàn nhanh chóng hiện lên cảnh tượng ngày đó, hai mươi vạn đại quân đang sống sờ sờ lại chết đuối dưới dòng nước lũ ngay trước mặt hấn! Một sự phẫn nộ ngập trời và lòng hận thù khắc cốt ghi tâm trỗi dậy từ đáy lòng! Về mặt hấn lạnh như băng, giận dữ quát một tiếng: “Công thành!”

Nam Cung Cầm thấy hấn nói thế, biết là hôm nay không tránh được trận chiến này. Nên cũng không tốn công nhiều lời tranh luận nữa, chỉ to mồm bôi nhọ hấn: “Đông Lăng Hoàng, người không khỏi quá nhẫn tâm đi, còn nhớ lúc ở Đông Lăng, người từng ôm đùi bản cung mà nói yêu bản cung. Cái gọi là tình cảm chân thành tha thiết ấy, cho đến bây giờ, mỗi khi bản cung nhớ tới vẫn còn xúc động đến trào nước mắt! Không ngờ hôm nay người lại hạ lệnh công thành như vậy, không thương tiếc tính mạng ta chút nào, ta thật sự quá thất vọng về người rồi!”

Cái gì?! Lần này không chỉ Hoàng Phủ Hoài Hàn, mà tất cả mọi người đều trừng lớn đôi mắt không dám tin vào những gì họ vừa nghe thấy! Đám binh sĩ Đông Lăng vô cùng kinh ngạc nhìn Hoàng thượng của bọn hấn, Hoàng thượng đã từng ôm đùi Hoàng hậu Nam Nhạc nói yêu nàng ư? Chuyện này... Chuyện này thật quá hoang đường mà?

Hoàng Phủ Hoài Hàn tức giận đến tái hết cả mặt, cô nàng này đang nói linh tinh cái gì thế? Hắn nói yêu cô ta lúc nào? Còn ôm đùi cô ta? Nhất là lại trước mặt nhiều người như thế này, nói cứ như thật, cứ như chuyện chính là như thế! “Nam Cung Cẩm, tốt nhất là người đừng có nói bậy bạ nữa!”

Nam Cung Cẩm nhíu đôi mày thanh tú lại, nhìn hắn chăm chú rồi nói: “Bản cung nói linh tinh lúc nào? Tuy những lời này đối với Đông Lăng Hoàng mà nói, là một chuyện vô cùng mất mặt trong quá khứ, nhưng ngài không thể vì chuyện này ném đi mặt mũi của ngài mà phủ nhận nó như vậy chứ! Như thế sẽ khiến cho người ta cảm thấy nhân phẩm của ngài có vấn đề đấy!” Nam Cung Cẩm tỏ vẻ vô cùng thân thiện khuyên nhủ hắn!

Cho dù là binh sĩ Nam Nhạc hay là Đông Lăng, giờ phút này cũng đều đã chụm đầu ghé tai, bốn phía vang lên tiếng bàn tán ầm ĩ. Ánh mắt binh sĩ Nam Nhạc nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn đầy vẻ coi thường, mà đám binh sĩ Đông Lăng thì có chút không dám tin! Bọn hắn thật sự khó mà tin được Hoàng thượng của bọn hắn lại làm ra chuyện như thế... Hoàng thượng mà lại làm ra chuyện mà người ta không thể tưởng tượng được như vậy sao, ôm đùi Hoàng hậu Nam Nhạc á?

“Nam Cung Cẩm, trầm làm chuyện không biết xấu hổ đấy lúc nào? Người mà còn nói linh tinh nữa, trầm nhất định sẽ chém người thành muôn mảnh!” Hắn chỉ biết cô ta vô sỉ, nhưng không ngờ rằng cô ta có thể vô sỉ đến thế này! Trước mặt đại quân nhiều như thế này còn nói ra chuyện không biết xấu hổ như thế.

Nam Cung Cẩm chăm chú suy nghĩ một chút rồi nói: “Cụ thể ngày nào, bản cung không còn nhớ rõ! Nhưng lúc đấy có rất nhiều nhân chứng, ví dụ như Thượng Quan Cận Duệ là Tả tướng Đông Lăng lúc đó, còn có Bắc Minh Hoàng, Quận chúa Mộ Dương của Bắc Minh, tất cả đều thấy được!”

Quân Lâm Uyên và Mộ Dung Song đều đã chết, Thượng Quan Cận Duệ hiện tại đang là người bên cạnh nàng, đây là nhân chứng của nàng sao! Thượng Quan Cận Duệ bỗng cảm thấy dở khóc dở cười!

Hoàng Phủ Hoài Hàn biết chuyện này hẳn nhất định phải phản bác, nếu không mai kia chuyện này bị truy vấn đi, cho dù là thật giả như thế nào, Hoàng Phủ Hoài Hàn hẳn đầu sẽ trở thành trò cười lớn nhất thiên hạ! Hắn đang chuẩn bị nói gì đó, Nam Cung Cẩm lại tiếp tục nói: “Mà bản cung còn nhớ rõ, Đông Lăng Hoàng đã từng nói có thể vì bản cung mà bỏ qua tính mạng!”

Câu đó là: “Trẫm có thể vì nàng mà bỏ qua tính mạng này, nhưng chỉ cần trẫm còn sống, thì trong lòng trẫm, địa vị của nàng vĩnh viễn không thể nào vượt qua được thiên hạ.” Nàng còn nhớ rõ là như thế, đương nhiên, không chỉ mình nàng nhớ rõ, Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng nhớ rõ!

Do đó, Hoàng Phủ Hoài Hàn nhất thời không có cách nào phản bác lại được! Nam Cung Cẩm đã thành công khiến cho hắn bị nghẹn họng! Hắn không sợ người trong thiên hạ nghĩ hắn thích nàng, cũng không sợ người trong thiên hạ biết hắn đã từng hứa hẹn với nàng những gì, nhưng hắn hoàn toàn không thể dễ dàng tha thứ cho sự thù hận vô cớ của đối phương, nói cái gì mà ôm lấy đùi của nàng...! “Trẫm thừa nhận có từng nói câu đó, nhưng là...”

“Yeah! Đấy nhé, tất cả mọi người đều nghe rõ rồi nhé! Đông Lăng Hoàng đã thừa nhận đấy thôi. Ôi chao, đầu là do bản cung thật sự quá quyến rũ ấy mà!” Nam Cung Cẩm nhanh chóng ngắt lời hắn, sau đó chẳng biết xấu hổ mà tự ca ngợi bản thân mình.

Nàng nói xong, sau gáy binh sĩ Nam Nhạc đầu đổ từng giọt mồ hôi to, khâm phục một cách sâu sắc sự “tự tin” của Hoàng hậu nương nương! Còn binh sĩ Đông Lăng, sau đầu cũng là từng giọt mồ hôi to lớn, vô cùng xấu hổ vì chuyện Hoàng thượng đã từng làm!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 20: Ra Khỏi Thành Nghênh Chiến

Hoàng Phủ Hoài Hàn bây giờ thực sự là có lý mà không nói được, chuyện gì cũng bị cô ta một mình kết luận! Hắn bây giờ đừng nói là phản bác, ngay cả cơ hội để mở miệng cũng không có, hơn nữa, nhìn về mặt mọi người bốn phía, còn có ai muốn nghe hắn giải thích sao? Lòng hắn tràn đầy lửa giận, chuyển hóa thành chiến ý ngập trời: “Người đâu! Công thành! Trẫm nhất định phải thiên đao vạn quả người đã mặc sức nói xấu trẫm này!”

“Rõ!” Đám binh sĩ Đông Lăng gào lên, rồi mang thang mây, cùng với chùy phá cửa tới gần.

Nhưng, bọn chúng mới đi được vài bước, Nam Cung Cẩm hét lớn một tiếng: “Người đâu!”

Tình thần binh sĩ Nam Nhạc đều phấn chấn, ôm tảng đá, nhanh chóng chạy đến chỗ phòng thủ tường thành, chờ cho người bên dưới bắt đầu đánh lên sẽ thả tảng đá trong tay mình xuống!

Nhưng, mệnh lệnh kế tiếp của Nam Cung Cẩm, khiến cho bọn hắn mở rộng tầm mắt! “Chỉ cần có người công thành, các người liền cởi quần áo xuống phía dưới!”

“...” Cả chiến trường lập tức yên tĩnh một cách quỷ dị!

Binh sĩ Đông Lăng toàn bộ đều cứng ngắc lại, ngó người ôm thang mây, chùy phá cửa đứng cách tường thành mười mét, quên luôn cả việc tiến lên! Ý của Nam Nhạc là khi bọn hắn công thành, sẽ bị xối nước tiêu

sao? Kẻ sĩ có thể chết, không thể chịu nhục, bọn hấn không sợ chết, nhưng bị người ta xối nước tiểu xuống, chuyện này...

Còn binh sĩ Nam Nhạc thì sửng sốt một chút, ách, tiểu xuống phía dưới sao? Bọn hấn không có nghe nhầm chứ? Nhưng rất nhanh sau đó, trong lòng bọn hấn từ hoang mang biến thành vui phát điên, ý này của Hoàng hậu nương nương không tệ, mặc dù có phần tổn thương đến văn hóa, phong tục tập quán nhưng đi tiểu lên đầu đám Đông Lăng này thật đúng là rất có cảm giác thành công! Thế là tất cả đều trưng ra bộ dạng xoa tay dậm chân, nóng lòng muốn thử.

Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng lộ ra vẻ ngỡ ngàng! Sau khi ngỡ ngàng, thái độ của hấn liền biến thành giận dữ, cô nàng này, thực sự là một kẻ vô sỉ đến tột cùng! Quý kẻ âm hiểm như thế nàng cũng dùng được, thật là vất vả cho nàng quá!

Đúng lúc hấn đang do dự có nên tấn công hay không, giọng nói tùy tiện của Nam Cung Cẩm lại vang lên: “Thường nghe thấy khi Đông Lăng Hoàng đánh trận, xưa nay đều xung phong đi đầu, bản cung rất chờ mong Đông Lăng Hoàng là người thứ nhất leo lên tường thành!” Nói xong, nàng cười vô cùng hèn mọn và đầy ý xấu.

Đây chính là đang khích bác Hoàng Phủ Hoài Hàn làm người thứ nhất xông lên để bị xối nước tiểu đây mà! Vị Hoàng đế nào đó tức giận đến mặt mày xanh mét, nghiến răng nghiến lợi thật lâu, rồi cười lạnh nói: “Nam Cung Cẩm, người cho rằng chỉ bằng những thủ đoạn bẩn thỉu này có thể giữ vững được Lâm Truy sao?”

“Dĩ nhiên là không phải!” Sắc mặt Nam Cung Cẩm bỗng nhiên lạnh lùng, nàng vung tay lên.

Uất Trì Thành cũng theo đó mà vung tay lên, sau đó, hàng nghìn hàng vạn mũi tên bắn xuống đám binh sĩ Đông Lăng đang cầm vũ khí công thành cách thành mười mét kia, trong khi đó bọn hấn vẫn đang đứng đó ngây ngốc!

Vèo vèo vèo, mấy nghìn mấy vạn tiếng tên bắn vang lên, người ngựa ngã xuống hàng loạt! Bây giờ bên phía Đông Lăng mới phản ứng lại, Hoàng Phủ Hoài Hàn rống lên một tiếng: “Bắn tên!”

Người ngựa hai bên bắt đầu chiến đấu kịch liệt, phía Nam Nhạc có không ít người bị trúng tên, ngã từ trên tường thành cao cao xuống. Cũng không ít binh sĩ Đông Lăng, cho dù đã trốn sau tấm chắn vẫn bị mũi tên đoạt đi sinh mệnh! Trận chiến cung tên này, hai bên tổn thất không nhiều binh mã, nhưng tổn thất mũi tên lại là không ít!

Ngay lúc này, người phía dưới chạy đến bẩm báo: “Hoàng hậu nương nương, chúng ta sắp hết tên rồi!”

Nam Cung Cẩm nhíu mày, có vẻ rất khổ sở, sau đó thở dài một tiếng, lớn tiếng hạ lệnh: “Người đâu, theo bản cung ra khỏi thành!”

Nàng vừa nói xong, binh sĩ Nam Nhạc đều ngừng bắn tên! Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng kinh ngạc trong lòng, không phải nàng không muốn ứng chiến sao? Giờ lại muốn ra, nàng đang có ý đồ gì vậy? Nhưng đối phương đã chịu ứng chiến, là có lợi đối với hắn! Thế là hắn khoát tay, ra hiệu cung tiễn thủ dừng lại.

Thượng Quan Cẩn Duệ có chút không đồng ý nhíu mày, thế cục hiện nay, cứ thế này mới là ổn thỏa, mới có lợi với bọn họ bên này, giờ mà ra ngoài nghênh địch, tuyệt đối không phải hành động sáng suốt! “Cẩm Cẩm!”

“Yên tâm, muội có chừng mực!” Nam Cung Cẩm cười nhẹ, sao đó đi xuống tường thành.

Cửa thành mở rộng! Đại quân của Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng rút lui ra trăm mét, để cho quân đội của Nam Cung Cẩm ra ngoài hoàn toàn, sau đó hai quân chính diện giao phong!

Nam Cung Cẩm mặc một thân khôi giáp uy vũ bá khí, mang theo đại quân ra khỏi thành, vừa ra khỏi cửa thành năm mươi mét, bỗng nhiên hét lớn một tiếng: “Phân tán xuôi theo tường thành!”

Nàng nói xong, mặc dù các binh sĩ không hiểu, nhưng cũng đều nhanh chóng phân tán ra!

Hoàng Phủ Hoài Hàn thấy bọn họ bày ra trận thế có chút kỳ quái, nhưng cũng chỉ cho là cô nàng này nghĩ ra được quân trận kiểu mới thôi, dù sao thì nàng cũng luôn chứa đầy những ý nghĩ kỳ quái trong đầu mà, cho nên hẳn cũng không nghĩ nhiều, chỉ lớn tiếng hạ lệnh: “Bày trận xoắn ốc!”

Hắn nói xong, binh mã Đông Lăng cũng bắt đầu bày trận.

Binh mã Nam Nhạc sau khi phân tán xong, đồng loạt chờ đợi mệnh lệnh của Nam Cung Cẩm, nàng hét lớn một tiếng: “Ngõ xuống! Nhặt tên trên mặt đất lên!”

Các binh sĩ đầy đầu là dấu chấm hỏi, nghe lời nàng ngõ xuống, sau đó nhặt đại bộ phận tên trên mặt đất, hầu như mỗi người đều nhặt được mấy mũi tên! Sau đó đứng im.

Sau khi Nam Cung Cẩm thấy bọn họ đều đã nhặt tên trên đất, bỗng nhiên nàng quay ngựa lại, chạy như bay vào trong thành! “Rút lui!”

Toàn bộ binh sĩ đều sửng sốt, nhưng cũng nhanh chóng phản ứng lại, ôm theo đầu đầy dấu chấm hỏi mà chạy vội về. Chẳng lẽ bọn hắn rời thành không phải để nghênh chiến với địch sao?

Bọn họ không hiểu rõ ràng, nhưng Hoàng Phủ Hoài Hàn cách đó không xa lại hiểu rõ, hóa ra cô nàng kia ra đây, không phải để ứng chiến, mà chỉ là để nhặt mấy chục vạn mũi tên kia về thôi sao?! Mà hắn còn hiểu nhầm là nàng ra ứng chiến, còn mạnh mẽ lui binh về sau trăm mét, để cho nàng thuận tiện ra ngoài nữa chứ?! Nghĩ thế, hắn suýt nữa bị tức chết! Hắn hét lớn một tiếng: “Đuổi theo!”

Có đi đâu, nếu hắn không lui binh lại trăm mét thì còn có thể đuổi theo kịp. Nhưng bây giờ, cho dù là giục ngựa lao nhanh, cũng chỉ có thể trở mắt nhìn công thành đóng lại! Trong phút chốc, hắn tức giận đến nổi gân xanh đầy mặt, một cảm giác muốn ói máu lại lần nữa nổi lên trong lòng hắn!

Binh sĩ Nam Nhạc đầu đầu m òhôi, nhìn Hoàng hậu nương nương của bọn họ đang vô cùng đắc chí quay về thành!

Nam Cung Cầm cười tươi roi rói, nhanh chân đi lên tường thành, cười tủm tủm nhìn đám người phía dưới, vô cùng vui vẻ nói: “Tốt lắm, lấy bắn tiếp đi! Chúng ta lại có tên r ấ!”

“...” Hoàng hậu nương nương, có cần xúc nổi như thế hay không!

Bọn hấn không còn tên để bắn, đoán rằng Đông Lăng cũng không còn nhiều, cùng lắm thì không bắn nữa! Thế mà Hoàng hậu nương nương mạo hiểm cùng bọn họ ra khỏi thành, không quản những nguy hiểm có thể xảy ra, để mà nhặt những mũi tên này về. Chuyện này... Thực sự là quá... May mà Đông Lăng Hoàng là chính nhân quân tử, nếu là loại tiểu nhân hèn hạ, thấy bọn họ vừa ra khỏi thành đã trực tiếp công kích, vậy thì phải làm sao cho phải?

Nếu như không phải Nam Cung Cầm hiểu rõ tính cách của Hoàng Phủ Hoài Hàn, cũng sẽ không tùy tiện làm ra chuyện này. Nàng đứng trên tường thành, thấy mặt mày Hoàng Phủ Hoài Hàn xanh mét, li ên cười vô cùng gian trá! Binh sĩ Nam Nhạc dùng những mũi tên vừa nhặt về, lại một lần nữa bắn tới binh sĩ Đông Lăng.

Mà người Đông Lăng cũng vội vàng phản công, nhưng không lâu sau, bọn hấn cũng không còn tên để dùng, một tên lính quèn rất khổ sở nói với Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Khởi bẩm Hoàng thượng, chúng ta đã hết tên để bắn r ấ!” Hấn nói xong, ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn cách đó không xa, rất nhiều mũi tên rơi tán loạn đầy đất, bọn hấn thật sự muốn đi tới nhặt về, r ấ lại bắn tới phía Nam Nhạc một lần nữa. Nhưng phe địch vẫn đang bắn tên rất nhanh, không chừng bọn hấn chưa đi tới đã bị bắn thành con nhím!

Nam Cung Cầm phân phó: “Được r ấ, đầu dừng lại đi! Chúng ta nên tiết kiệm tài nguyên, không nên tùy tiện bắn lung tung! Chờ bọn hấn tới r ấ lại bắn tiếp!”

“Rõ!” Các binh sĩ Nam Nhạc mang tâm trạng phức tạp lớn tiếng đáp lại, đây tuyệt đối là trận chiến thần kỳ nhất mà bọn hắn từng đánh! Cho dù thông minh đi kèm tính như Thượng Quan Cận Duệ, giờ phút này cũng đờ đẫn, nghiêm mặt đứng ở phía sau mà nhìn Nam Cung Cẩm, tiêu nha đầu này đúng là quá to gan lớn mật! Nhưng tính toán lại rất chuẩn, suy nghĩ thì càng là cổ quái kỳ lạ, không thể hiểu nổi. Ai đối đầu với nàng, thật đúng là số đen tám kiếp, ví dụ như Hoàng Phủ Hoài Hàn hôm nay liên tục ăn quả đắng chẳng hạn!

Hoàng Phủ Hoài Hàn nghiêng răng nghiêng lợi đứng dưới tường thành, đôi mắt màu tím lạnh lùng như muốn phun ra lửa! Hắn hung hăng nghiêng răng nghiêng lợi hồi lâu rồi nói: “Nam Cung Cẩm! Chúng ta còn nhiều thời gian!”

Nhìn dáng vẻ này, là chuẩn bị rút quân! Quả thật cũng chỉ có thể rút quân, bởi vì bọn hắn không còn tên, nhưng quân địch trên tường thành lại còn rất nhiều, nếu như bọn hắn tiến lên, căn bản chính là đi chịu chết!

“Đi thông thả, không tiến! Hẹn gặp lại!” Khuôn mặt Nam Cung Cẩm xán lạn đầy ý cười đứng trên tường thành phất tay, cười tươi đến nỗi chỉ thấy răng mà không thấy mắt, như thể chia tay ông bạn cũ vậy!

Bộ dạng này của nàng càng khiến cho Hoàng Phủ Hoài Hàn tức giận như muốn ngắt đi! Hắn hừ lạnh một tiếng, quay đầu ngựa lại, mang theo binh mã của mình trở về

....

Bên trong thành Kiến Khang, Hoàng Phủ Hoài Hàn cùng mấy vị Tướng quân ngời thương thảo quân tình, chỉ cần nhớ tới chuyện buổi sáng là bọn hắn cảm thấy phải chịu đựng một bụng lửa giận! Phải lui binh đã đành, còn bị người ta hạ nhục, nhất là nếu như đánh thật mà thua thì không nói, nhưng lại thua một cách không hiểu nổi, thua dưới ám chiêu hèn hạ hạ lưu này, thật sự là khiến cho bọn hắn không thể chịu đựng được!

Nhất là Hoàng Phủ Hoài Hàn, cơ bản hắn đã bị chọc tức đến nỗi thần trí có chút không rõ ràng! Nhưng hắn cũng không thể lờ đi chuyện hôm nay

sau khi quay về, toàn bộ quân doanh đều đang thảo luận chuyện hấn ôm đùi Nam Cung Cẩm nói yêu nàng, chuyện này căn bản là thêu dệt vô căn cứ, giả dối không có thật! Nhưng cho dù hấn có một trăm cái miệng đi giải thích, cũng không ai tin hấn! Mà càng giải thích, có thể còn khiến cho tất cả mọi người càng cảm thấy trong lòng hấn có tội giết mình! Đúng là càng bôi càng đen!

“Hoàng thượng, ngài có thấy là khi quân đội chúng ta mới đến, lời nói quân địch có chút kỳ quái không?” Một tên Tướng quân kiên trì hỏi thăm, hấn thật sự không muốn nhắc đến đám người kia trước mặt Hoàng thượng, câu nói đó đủ để hấn tức đến hộc máu, nhưng chuyện này nhất định phải hỏi một chút mới được.

Lần này, vẻ mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn lập tức trở nên cực kỳ khó coi, lúc ấy câu kia hỏi hấn đã chuẩn bị kỹ càng để uống nước tiểu chưa, đến hiện giờ hấn vẫn nhớ rõ, ký ức đó vẫn còn mới mẻ trong đầu hấn! Một trận lửa giận lại bốc lên trong lòng hấn: “Kỳ quái cái gì? Chẳng qua là cô nàng chết tiệt đó cố tình nói linh tinh để chọc tức trẫm mà thôi!”

Thực ra bọn hấn cũng nghĩ như thế, nhưng nhớ tới lần trước mặc dù biết quân địch động tay động chân với Nam Hà, nhưng đã chủ quan khinh địch rồi phải trả giá đắt rồi, nên bọn hấn cũng không dám lại tiếp tục lười biếng, do đó mới đem chuyện này hỏi trên hội nghị này.

Lại có một tên Tướng quân nói: “Vấn đề này không có gì để thảo luận, lúc đó không phải Hoàng hậu Nam Nhạc hạ lệnh để lính thủ thành đi tiêu vào người công thành sao? Sau đó lại khiêu khích Hoàng thượng, chắc hẳn chuyện ấy chính là như thế.”

Tất cả mọi người đều cảm thấy có lý, đều đồng loạt gật nhẹ đầu.

Lại một tên Tướng quân không cam lòng nói: “Mụ đàn bà Nam Nhạc thối tha này thật quá đáng, lại dám nói xấu Hoàng thượng như thế, cái gì mà ôm đùi cô ta chứ? Cô ta cho rằng cô ta là ai? Hoàng hậu Đông Lăng của chúng ta, chẳng lẽ kém cô ta sao? Còn cần phải đi ôm đùi cô ta chắc, thật đúng là không biết xấu hổ là gì mà!”

Hắn nói là nói như thế, nhưng trong lòng cũng là tò mò, chẳng lẽ Hoàng thượng thật sự làm ra chuyện như thế? Lúc đó Hoàng thượng cũng đã thừa nhận bản thân từng nói nguyện ý bỏ qua tính mạng vì Hoàng hậu Nam Nhạc, cho nên chuyện này không phải không thể tin được! Nhưng hiện nay rõ ràng Hoàng thượng vì chuyện này mà tức giận, cho nên nhất định hẳn phải nói vài câu, cố gắng hóa giải một chút tâm trạng đang hậm hực của Hoàng thượng.

Hoàng Phủ Hoài Hàn nghe lời hắn, vẻ mặt trong nháy mắt càng trở nên khó coi, như thế nếu Nam Cung Cẩm ở trước mặt hắn, hẳn có thể vươn tay bóp chết ngay lập tức vậy! Sau đó, ánh mắt hắn nhìn lướt qua tên Tướng quân kia rồi nói: “Chuyện này là chuyện giả dối, không có thật, trăm không hy vọng truyền ra ngoài! Các người biết nên làm thế nào chưa?”

“Rõ!” Các Tướng quân dường thanh lĩnh mệnh, nhưng ở trong lòng cùng nhau nói, Hoàng thượng, ngăn chặn chúng ta bên này truyền đi, nhưng không chặn nổi người bên Nam Nhạc nói đâu!

...

Cũng đúng thế, câu chuyện liên quan đến việc Hoàng Phủ Hoài Hàn ôm đùi Nam Cung Cẩm càng ái, hiện nay đã trở thành chủ đề lúc trà dư tửu hậu sôi nổi nhất của các binh sĩ Nam Nhạc! Một câu của Nam Cung Cẩm, bị những người đàn ông này biên soạn lại, xuất hiện đến N cái phiên bản thần kỳ!

Phiên bản chính kịch: Đông Lăng Hoàng yêu sâu đậm Hoàng hậu của bọn hắn, ôm đùi van xin tình yêu. Nhưng Hoàng hậu đã lựa chọn Hoàng thượng bọn hắn!

Phiên bản máu chó: Đông Lăng Hoàng yêu Hoàng hậu bọn hắn sâu đậm, thổ lộ mà không được đáp ứng, nên đã ôm đùi nàng! Nhưng vẫn không được đáp ứng nên đã lấy cái chết để bức bách, suýt chút nữa thì toi mạng, từ đó yêu thương không thành mà phát sinh thù hận, liên hệ chuyện với Hoàng hậu bọn họ.

Phiên bản tươi đẹp: Đông Lăng Hoàng yêu sâu đậm Hoàng hậu bọn hắn, nói đầy thâm tình: “Ta nguyện ý vì nàng bỏ qua tính mạng bản thân, cho nên xin nàng nhất định phải tiếp nhận ta!” Sau đó ôm lấy đùi Hoàng hậu.

Tóm lại, các loại phiên bản xuất hiện tầng tầng lớp lớp, còn có một số binh sĩ nhàm chán, một tên đóng vai Hoàng Phủ Hoài Hàn, một tên đóng vai Nam Cung Cẩm, ở trong quân doanh bắt đầu diễn những phiên bản “bắt chước người thật”, khiến cho các loại chuyện khôi hài phát sinh rất nhiều, để cho Nam Cung Cẩm thấy được rất nhiều khả năng kỳ quái của đàn ông, đúng là nếu đem so với đàn bà, thì chỉ có hơn chứ không có kém!

Mà nàng thì rất chờ mong, sau khi Hoàng Phủ Hoài Hàn biết những chuyện này hắn sẽ phản ứng như thế nào! Nghĩ thế, đôi mắt phượng quét tới phía Tây, không biết bên phía Tiểu Hồng Hồng hiện tại thế nào rồi...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 21: Ra Khỏi Thành Nghênh Chiến

Hoàng Phủ Hoài Hàn bây giờ thực sự là có lý mà không nói được, chuyện gì cũng bị cô ta một mình kết luận! Hắn bây giờ đừng nói là phản bác, ngay cả cơ hội để mở miệng cũng không có, hơn nữa, nhìn về mặt mọi người bốn phía, còn có ai muốn nghe hắn giải thích sao? Lòng hắn tràn đầy lửa giận, chuyển hóa thành chiến ý ngập trời: “Người đâu! Công thành! Trẫm nhất định phải thiên đao vạn quả người đã mặc sức nói xấu trẫm này!”

“Rõ!” Đám binh sĩ Đông Lăng gào lên, rồi mang thang mây, cùng với chùy phá cửa tới gần.

Nhưng, bọn chúng mới đi được vài bước, Nam Cung Cẩm hét lớn một tiếng: “Người đâu!”

Tinh thần binh sĩ Nam Nhạc đều phấn chấn, ôm tảng đá, nhanh chóng chạy đến chỗ phòng thủ tường thành, chờ cho người bên dưới bắt đầu đánh lên sẽ thả tảng đá trong tay mình xuống!

Nhưng, mệnh lệnh kế tiếp của Nam Cung Cẩm, khiến cho bọn hắn mở rộng tầm mắt! “Chỉ cần có người công thành, các người liền cởi quần áo xuống phía dưới!”

“...” Cả chiến trường lập tức yên tĩnh một cách quỷ dị!

Binh sĩ Đông Lăng toàn bộ đều cứng ngắc lại, ngó người ôm thang mây, chùy phá cửa đứng cách tường thành mười mét, quên luôn cả việc tiến lên! Ý của Nam Nhạc là khi bọn hắn công thành, sẽ bị xối nước tiêu

sao? Kẻ sĩ có thể chết, không thể chịu nhục, bọn hấn không sợ chết, nhưng bị người ta xối nước tiểu xuống, chuyện này...

Còn binh sĩ Nam Nhạc thì sửng sốt một chút, ách, tiểu xuống phía dưới sao? Bọn hấn không có nghe nhầm chứ? Nhưng rất nhanh sau đó, trong lòng bọn hấn từ hoang mang biến thành vui phát điên, ý này của Hoàng hậu nương nương không tệ, mặc dù có phần tổn thương đến văn hóa, phong tục tập quán nhưng đi tiểu lên đầu đám Đông Lăng này thật đúng là rất có cảm giác thành công! Thế là tất cả đầu trưng ra bộ dạng xoa tay dậm chân, nóng lòng muốn thử.

Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng lộ ra vẻ ngỡ ngàng! Sau khi ngỡ ngàng, thái độ của hấn liền biến thành giận dữ, cô nàng này, thực sự là một kẻ vô sỉ đến tột cùng! Quý kẻ âm hiểm như thế nàng cũng dùng được, thật là vất vả cho nàng quá!

Đúng lúc hấn đang do dự có nên tấn công hay không, giọng nói tùy tiện của Nam Cung Cẩm lại vang lên: “Thường nghe thấy khi Đông Lăng Hoàng đánh trận, xưa nay đều xung phong đi đầu, bản cung rất chờ mong Đông Lăng Hoàng là người thứ nhất leo lên tường thành!” Nói xong, nàng cười vô cùng hèn mọn và đầy ý xấu.

Đây chính là đang khích bác Hoàng Phủ Hoài Hàn làm người thứ nhất xông lên để bị xối nước tiểu đây mà! Vị Hoàng đế nào đó tức giận đến mặt mày xanh mét, nghiến răng nghiến lợi thật lâu, rồi cười lạnh nói: “Nam Cung Cẩm, người cho rằng chỉ bằng những thủ đoạn bản thủ này có thể giữ vững được Lâm Truy sao?”

“Dĩ nhiên là không phải!” Sắc mặt Nam Cung Cẩm bỗng nhiên lạnh lùng, nàng vung tay lên.

Uất Trì Thành cũng theo đó mà vung tay lên, sau đó, hàng nghìn hàng vạn mũi tên bắn xuống đám binh sĩ Đông Lăng đang cầm vũ khí công thành cách thành mười mét kia, trong khi đó bọn hấn vẫn đang đứng đó ngây ngốc!

Vèo vèo vèo, mấy nghìn mấy vạn tiếng tên bắn vang lên, người ngựa ngã xuống hàng loạt! Bây giờ bên phía Đông Lăng mới phản ứng lại, Hoàng Phủ Hoài Hàn rống lên một tiếng: “Bắn tên!”

Người ngựa hai bên bắt đầu chiến đấu kịch liệt, phía Nam Nhạc có không ít người bị trúng tên, ngã từ trên tường thành cao cao xuống. Cũng không ít binh sĩ Đông Lăng, cho dù đã trốn sau tấm chắn vẫn bị mũi tên đoạt đi sinh mệnh! Trận chiến cung tên này, hai bên tổn thất không nhiều binh mã, nhưng tổn thất mũi tên lại là không ít!

Ngay lúc này, người phía dưới chạy đến bẩm báo: “Hoàng hậu nương nương, chúng ta sắp hết tên rồi!”

Nam Cung Cẩm nhíu mày, có vẻ rất khổ sở, sau đó thở dài một tiếng, lớn tiếng hạ lệnh: “Người đâu, theo bản cung ra khỏi thành!”

Nàng vừa nói xong, binh sĩ Nam Nhạc đều ngừng bắn tên! Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng kinh ngạc trong lòng, không phải nàng không muốn ứng chiến sao? Giờ lại muốn ra, nàng đang có ý đồ gì vậy? Nhưng đối phương đã chịu ứng chiến, là có lợi đối với hắn! Thế là hắn khoát tay, ra hiệu cung tiễn thủ dừng lại.

Thượng Quan Cận Duệ có chút không đồng ý nhíu mày, thế cục hiện nay, cứ thế này mới là ổn thỏa, mới có lợi với bọn họ bên này, giờ mà ra ngoài nghênh địch, tuyệt đối không phải hành động sáng suốt! “Cẩm Cẩm!”

“Yên tâm, muội có chừng mực!” Nam Cung Cẩm cười nhẹ, sao đó đi xuống tường thành.

Cửa thành mở rộng! Đại quân của Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng rút lui ra trăm mét, để cho quân đội của Nam Cung Cẩm ra ngoài hoàn toàn, sau đó hai quân chính diện giao phong!

Nam Cung Cẩm mặc một thân khôi giáp uy vũ bá khí, mang theo đại quân ra khỏi thành, vừa ra khỏi cửa thành năm mươi mét, bỗng nhiên hét lớn một tiếng: “Phân tán xuôi theo tường thành!”

Nàng nói xong, mặc dù các binh sĩ không hiểu, nhưng cũng đều nhanh chóng phân tán ra!

Hoàng Phủ Hoài Hàn thấy bọn họ bày ra trận thế có chút kỳ quái, nhưng cũng chỉ cho là cô nàng này nghĩ ra được quân trận kiểu mới thôi, dù sao thì nàng cũng luôn chứa đầy những ý nghĩ kỳ quái trong đầu mà, cho nên hẳn cũng không nghĩ nhiều, chỉ lớn tiếng hạ lệnh: “Bày trận xoắn ốc!”

Hắn nói xong, binh mã Đông Lăng cũng bắt đầu bày trận.

Binh mã Nam Nhạc sau khi phân tán xong, đồng loạt chờ đợi mệnh lệnh của Nam Cung Cẩm, nàng hét lớn một tiếng: “Ng ửi xuống! Nhặt tên trên mặt đất lên!”

Các binh sĩ đầy đầu là dấu chấm hỏi, nghe lời nàng ng ửi xuống, sau đó nhặt đại bộ phận tên trên mặt đất, hầu như mỗi người đều nhặt được mấy mũi tên! Sau đó đứng im.

Sau khi Nam Cung Cẩm thấy bọn họ đều đã nhặt tên trên đất, bỗng nhiên nàng quay ngựa lại, chạy như bay vào trong thành! “Rút lui!”

Toàn bộ binh sĩ đều sửng sốt, nhưng cũng nhanh chóng phản ứng lại, ôm theo đầu đầy dấu chấm hỏi mà chạy vội về. Chẳng lẽ bọn hắn rời thành không phải để nghênh chiến với địch sao?

Bọn họ không hiểu rõ ràng, nhưng Hoàng Phủ Hoài Hàn cách đó không xa lại hiểu rõ, hóa ra cô nàng kia ra đây, không phải để ứng chiến, mà chỉ là để nhặt mấy chục vạn mũi tên kia về thôi sao?! Mà hắn còn hiểu nhầm là nàng ra ứng chiến, còn mạnh mẽ lui binh về sau trăm mét, để cho nàng thuận tiện ra ngoài nữa chứ?! Nghĩ thế, hắn suýt nữa bị tức chết! Hắn hét lớn một tiếng: “Đuổi theo!”

Có đi đâu, nếu hắn không lui binh lại trăm mét thì còn có thể đuổi theo kịp. Nhưng bây giờ, cho dù là giục ngựa lao nhanh, cũng chỉ có thể trở mắt nhìn công thành đóng lại! Trong phút chốc, hắn tức giận đến nổi gân xanh đầy mặt, một cảm giác muốn ói máu lại lần nữa nổi lên trong lòng hắn!

Binh sĩ Nam Nhạc đầu đầu m òhôi, nhìn Hoàng hậu nương nương của bọn họ đang vô cùng đắc chí quay về thành!

Nam Cung Cầm cười tươi roi rói, nhanh chân đi lên tường thành, cười tủm tủm nhìn đám người phía dưới, vô cùng vui vẻ nói: “Tốt lắm, lấy bắn tiếp đi! Chúng ta lại có tên r ấ!”

“...” Hoàng hậu nương nương, có cần xúc nổi như thế hay không!

Bọn hấn không còn tên để bắn, đoán rằng Đông Lăng cũng không còn nhiều, cùng lắm thì không bắn nữa! Thế mà Hoàng hậu nương nương mạo hiểm cùng bọn họ ra khỏi thành, không quản những nguy hiểm có thể xảy ra, để mà nhạt những mũi tên này về Chuyện này... Thực sự là quá... May mà Đông Lăng Hoàng là chính nhân quân tử, nếu là loại tiểu nhân hèn hạ, thấy bọn họ vừa ra khỏi thành đã trực tiếp công kích, vậy thì phải làm sao cho phải?

Nếu như không phải Nam Cung Cầm hiểu rõ tính cách của Hoàng Phủ Hoài Hàn, cũng sẽ không tùy tiện làm ra chuyện này. Nàng đứng trên tường thành, thấy mặt mày Hoàng Phủ Hoài Hàn xanh mét, li ên cười vô cùng gian trá! Binh sĩ Nam Nhạc dùng những mũi tên vừa nhạt về, lại một lần nữa bắn tới binh sĩ Đông Lăng.

Mà người Đông Lăng cũng vội vàng phản công, nhưng không lâu sau, bọn hấn cũng không còn tên để dùng, một tên lính quèn rất khổ sở nói với Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Khởi bẩm Hoàng thượng, chúng ta đã hết tên để bắn r ấ!” Hấn nói xong, ánh mắt tất cả mọi người đều nhìn cách đó không xa, rất nhiều mũi tên rơi tán loạn đầy đất, bọn hấn thật sự muốn đi tới nhạt về, r ấ lại bắn tới phía Nam Nhạc một lần nữa. Nhưng phe địch vẫn đang bắn tên rất nhanh, không chừng bọn hấn chưa đi tới đã bị bắn thành con nhím!

Nam Cung Cầm phân phó: “Được r ấ, đầu dừng lại đi! Chúng ta nên tiết kiệm tài nguyên, không nên tùy tiện bắn lung tung! Chờ bọn hấn tới r ấ lại bắn tiếp!”

“Rõ!” Các binh sĩ Nam Nhạc mang tâm trạng phức tạp lớn tiếng đáp lại, đây tuyệt đối là trận chiến thần kỳ nhất mà bọn hắn từng đánh! Cho dù thông minh đi kèm tính như Thượng Quan Cận Duệ, giờ phút này cũng đờ đẫn, nghiêm mặt đứng ở phía sau mà nhìn Nam Cung Cẩm, tiêu nha đầu này đúng là quá to gan lớn mật! Nhưng tính toán lại rất chuẩn, suy nghĩ thì càng là cổ quái kỳ lạ, không thể hiểu nổi. Ai đối đầu với nàng, thật đúng là số đen tám kiếp, ví dụ như Hoàng Phủ Hoài Hàn hôm nay liên tục ăn quả đắng chẳng hạn!

Hoàng Phủ Hoài Hàn nghiêng răng nghiêng lợi đứng dưới tường thành, đôi mắt màu tím lạnh lùng như muốn phun ra lửa! Hắn hung hăng nghiêng răng nghiêng lợi hồi lâu rồi nói: “Nam Cung Cẩm! Chúng ta còn nhiều thời gian!”

Nhìn dáng vẻ này, là chuẩn bị rút quân! Quả thật cũng chỉ có thể rút quân, bởi vì bọn hắn không còn tên, nhưng quân địch trên tường thành lại còn rất nhiều, nếu như bọn hắn tiến lên, căn bản chính là đi chịu chết!

“Đi thông thả, không tiến! Hẹn gặp lại!” Khuôn mặt Nam Cung Cẩm xán lạn đầy ý cười đứng trên tường thành phất tay, cười tươi đến nỗi chỉ thấy răng mà không thấy mắt, như thể chia tay ông bạn cũ vậy!

Bộ dạng này của nàng càng khiến cho Hoàng Phủ Hoài Hàn tức giận như muốn ngắt đi! Hắn hừ lạnh một tiếng, quay đầu ngựa lại, mang theo binh mã của mình trở về

....

Bên trong thành Kiến Khang, Hoàng Phủ Hoài Hàn cùng mấy vị Tướng quân ngời thương thảo quân tình, chỉ cần nhớ tới chuyện buổi sáng là bọn hắn cảm thấy phải chịu đựng một bụng lửa giận! Phải lui binh đã đành, còn bị người ta hạ nhục, nhất là nếu như đánh thật mà thua thì không nói, nhưng lại thua một cách không hiểu nổi, thua dưới ám chiêu hèn hạ lưu này, thật sự là khiến cho bọn hắn không thể chịu đựng được!

Nhất là Hoàng Phủ Hoài Hàn, cơ bản hắn đã bị chọc tức đến nỗi thần trí có chút không rõ ràng! Nhưng hắn cũng không thể lờ đi chuyện hôm nay

sau khi quay về, toàn bộ quân doanh đều đang thảo luận chuyện hấn ôm đùi Nam Cung Cẩm nói yêu nàng, chuyện này căn bản là thêu dệt vô căn cứ, giả dối không có thật! Nhưng cho dù hấn có một trăm cái miệng đi giải thích, cũng không ai tin hấn! Mà càng giải thích, có thể còn khiến cho tất cả mọi người càng cảm thấy trong lòng hấn có tội giết mình! Đúng là càng bôi càng đen!

“Hoàng thượng, ngài có thấy là khi quân đội chúng ta mới đến, lời nói quân địch có chút kỳ quặc không?” Một tên Tướng quân kiên trì hỏi thăm, hấn thật sự không muốn nhắc đến đám người kia trước mặt Hoàng thượng, câu nói đó đủ để hấn tức đến hộc máu, nhưng chuyện này nhất định phải hỏi một chút mới được.

Lần này, vẻ mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn lập tức trở nên cực kỳ khó coi, lúc ấy câu kia hỏi hấn đã chuẩn bị kỹ càng để uống nước tiểu chưa, đến hiện giờ hấn vẫn nhớ rõ, ký ức đó vẫn còn mới mẻ trong đầu hấn! Một trận lửa giận lại bốc lên trong lòng hấn: “Kỳ quặc cái gì? Chẳng qua là cô nàng chết tiệt đó cố tình nói linh tinh để chọc tức trẫm mà thôi!”

Thực ra bọn hấn cũng nghĩ như thế, nhưng nhớ tới lần trước mặc dù biết quân địch động tay động chân với Nam Hà, nhưng đã chủ quan khinh địch rồi phải trả giá đắt rồi, nên bọn hấn cũng không dám lại tiếp tục lười biếng, do đó mới đem chuyện này hỏi trên hội nghị này.

Lại có một tên Tướng quân nói: “Vấn đề này không có gì để thảo luận, lúc đó không phải Hoàng hậu Nam Nhạc hạ lệnh để lính thủ thành đi tiêu vào người công thành sao? Sau đó lại khiêu khích Hoàng thượng, chắc hẳn chuyện ấy chính là như thế.”

Tất cả mọi người đều cảm thấy có lý, đều đồng loạt gật nhẹ đầu.

Lại một tên Tướng quân không cam lòng nói: “Mụ đàn bà Nam Nhạc thối tha này thật quá đáng, lại dám nói xấu Hoàng thượng như thế, cái gì mà ôm đùi cô ta chứ? Cô ta cho rằng cô ta là ai? Hoàng hậu Đông Lăng của chúng ta, chẳng lẽ kém cô ta sao? Còn cần phải đi ôm đùi cô ta chắc, thật đúng là không biết xấu hổ là gì mà!”

Hắn nói là nói như thế, nhưng trong lòng cũng là tò mò, chẳng lẽ Hoàng thượng thật sự làm ra chuyện như thế? Lúc đó Hoàng thượng cũng đã thừa nhận bản thân từng nói nguyện ý bỏ qua tính mạng vì Hoàng hậu Nam Nhạc, cho nên chuyện này không phải không thể tin được! Nhưng hiện nay rõ ràng Hoàng thượng vì chuyện này mà tức giận, cho nên nhất định hẳn phải nói vài câu, cố gắng hóa giải một chút tâm trạng đang hậm hực của Hoàng thượng.

Hoàng Phủ Hoài Hàn nghe lời hắn, vẻ mặt trong nháy mắt càng trở nên khó coi, như thế nếu Nam Cung Cẩm ở trước mặt hắn, hẳn có thể vươn tay bóp chết ngay lập tức vậy! Sau đó, ánh mắt hắn nhìn lướt qua tên Tướng quân kia rồi nói: “Chuyện này là chuyện giả dối, không có thật, trăm không hy vọng truyền ra ngoài! Các người biết nên làm thế nào chưa?”

“Rõ!” Các Tướng quân dường thanh lĩnh mệnh, nhưng ở trong lòng cùng nhau nói, Hoàng thượng, ngăn chặn chúng ta bên này truyền đi, nhưng không chặn nổi người bên Nam Nhạc nói đâu!

...

Cũng đúng thế, câu chuyện liên quan đến việc Hoàng Phủ Hoài Hàn ôm đùi Nam Cung Cẩm càng ảm đạm, hiện nay đã trở thành chủ đề lúc trà dư tửu hậu sôi nổi nhất của các binh sĩ Nam Nhạc! Một câu của Nam Cung Cẩm, bị những người đàn ông này biên soạn lại, xuất hiện đến N cái phiên bản thần kỳ!

Phiên bản chính kịch: Đông Lăng Hoàng yêu sâu đậm Hoàng hậu của bọn hắn, ôm đùi xin tình yêu. Nhưng Hoàng hậu đã lựa chọn Hoàng thượng bọn hắn!

Phiên bản máu chó: Đông Lăng Hoàng yêu Hoàng hậu bọn hắn sâu đậm, thổ lộ mà không được đáp ứng, nên đã ôm đùi nàng! Nhưng vẫn không được đáp ứng nên đã lấy cái chết để bức bách, suýt chút nữa thì toi mạng, từ đó yêu thương không thành mà phát sinh thù hận, liên hệ chuyện với Hoàng hậu bọn họ.

Phiên bản tươi đẹp: Đông Lăng Hoàng yêu sâu đậm Hoàng hậu bọn hắn, nói đầy thâm tình: “Ta nguyện ý vì nàng bỏ qua tính mạng bản thân, cho nên xin nàng nhất định phải tiếp nhận ta!” Sau đó ôm lấy đùi Hoàng hậu.

Tóm lại, các loại phiên bản xuất hiện tầng tầng lớp lớp, còn có một số binh sĩ nhàm chán, một tên đóng vai Hoàng Phủ Hoài Hàn, một tên đóng vai Nam Cung Cẩm, ở trong quân doanh bắt đầu diễn những phiên bản “bắt chước người thật”, khiến cho các loại chuyện khôi hài phát sinh rất nhiều, để cho Nam Cung Cẩm thấy được rất nhiều khả năng kỳ quái của đàn ông, đúng là nếu đem so với đàn bà, thì chỉ có hơn chứ không có kém!

Mà nàng thì rất chờ mong, sau khi Hoàng Phủ Hoài Hàn biết những chuyện này hắn sẽ phản ứng như thế nào! Nghĩ thế, đôi mắt phượng quét tới phía Tây, không biết bên phía Tiểu Hồng Hồng hiện tại thế nào rồi...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 22: Binh Đoàn “Trâu” Bất Khả Chiến Bại!

“Báo! Hoàng thượng, không xong rồi, Nam Nhạc Hoàng đích thân tới chiến trận, sĩ khí quân ta giảm mạnh! Tướng quân Triệu Tử Nhạc, đã... hy sinh!” Trình sát mình đầy bụi đất đem tình hình chiến đấu mới nhất bẩm báo lại.

“Cái gì?!” Mộ Dung Thiên Thu ném mạnh chén rượu trong tay xuống bàn, hắn có chút không dám tin mà trợn to đôi mắt màu xanh lục! Sao Bách Lý Kinh Hồng có thể tới nhanh như thế? Còn có tên Triệu Tử Nhạc ngu xuẩn kia, thấy Bách Lý Kinh Hồng đến, vậy mà không rút quân, hoàn toàn không biết tránh né mũi nhọn! Thế này là ngu ngốc đến mức độ nào chứ?! Dù cho Triệu Tử Nhạc không biết, còn tên Phạm Trọng kia cũng không nên ngu xuẩn như thế chứ!

“Mang mười vạn binh mã, lấy thêm hai mươi vạn binh mã ở thành Tiêu Kỳ theo trăm đi tiếp viện! Trăm mang mười vạn đại quân đi đây!” Mộ Dung Thiên Thu nói dứt lời, lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

Nội thị giám vội vàng càn khôn giáp đuổi theo hô to: “Hoàng thượng, ngài mặc khôi giáp vào đây!”

Nhưng Mộ Dung Thiên Thu hiển nhiên đã vô cùng phẫn nộ, căn bản là không nghe được hắn nói gì, mặc một thân thường phục màu đen xông ra ngoài!

Mười vạn binh mã nhanh chóng chạy đến thành Thiệu Dương, tốc độ giống như là liệt mã thoát cương, chim bay khỏi lồng giam, lao vùn vụt mà đi, chạy đi không ngừng nghỉ!

Nhưng khi hấn tới nơi, liền trơ mắt thấy Phạm Trọng, Đại tướng dưới trướng của hấn, chết dưới kiếm của Bách Lý Kinh Hông! Còn ba mươi vạn đại quân của Tây Võ hấn, đã bị binh mã quân địch đánh cho thành tan tác, nát vụn, không đành lòng mà nhìn!

Trong nháy mắt, khuôn mặt hấn hiện lên vẻ thiết nộ! Trách bản thân đã quá chủ quan khinh địch! Hấn cho rằng Bách Lý Kinh Hông phải vài chục ngày nữa mới tới, nên chỉ phái hai người Triệu Tử Nhạc cùng với Phạm Trọng đi, nếu như phái người hữu dũng hữu mưu như Vương Tử Dịch đến đây, cũng không bị thua thảm liệt thế này! Hấn không có bao nhiêu quan tâm đến sinh tử của những người này, vốn hấn leo lên vương vị, đâu chỉ là vì quyên lực chí cao vô thượng, chứ không trông cậy vào sự ủng hộ của vạn dân. Nhưng lần đầu tiên đối chiến với Bách Lý Kinh Hông đã thua, còn thua thảm thế này, rồi tin tức truyền đến tai bé con kia, không biết bản thân sẽ biến thành bộ dạng như thế nào nữa!

Nghĩ thế, đôi môi mỏng của hấn hiện lên nụ cười lạnh âm trầm đến cực hạn, tàn bạo đến đỉnh điểm: “Bách Lý Kinh Hông, người đã tới rồi, trăm chờ người đã lâu!”

“Là chờ chết sao?” Hấn hờ hững hỏi thăm, ngữ khí không chứa ý đùa giỡn chút nào.

Nhưng cũng chính giọng điệu như thế mà khiến cho người ta chán ghét vô cùng, khơi dậy trong lòng Mộ Dung Thiên Thu sự phẫn nộ trùng thiên! Đôi môi mỏng của hấn nhếch lên, cười lạnh một tiếng: “VẬY ĐỂ TRĂM XEM, LÀ AI CHẾT TRƯỚC!”

Bách Lý Kinh Hông nghe thế, khẽ gật đầu, đôi mắt đẹp như ánh trăng say lòng người nhìn xuống mặt đất, sau đó chậm rãi nói: “Có vẻ như đại bộ phận toàn là người của người chết trước.”

“Người!” Mộ Dung Thiên Thu bỗng thấy chán nản, nhưng là giận quá hóa cười, cầm trường kiếm trong tay, tấn công mạnh mẽ tới Bách Lý Kinh Hông!

Trận chiến này, là trận chiến của cường giả, là trận chiến của vương giả! Mà lần này, võ công của Mộ Dung Thiên Thu hiển nhiên là cao cường hơn nhiều so với lần đấu cùng Bách Lý Kinh Hồng ở hoàng cung Tây Võ! Thực lực của hắn được nâng cao nhiều! Nghĩ đến trận thua đó, nên trở về hắn đã luyện tập rất nhiều!

Trận chiến này, đánh từ giữa trưa đến khi hoàng hôn!

Khắp nơi đều là máu tươi, máu, cơ hồ làm nhòa hết tầm mắt mọi người, thậm chí không thể phân định rõ ràng máu nào của bên mình, máu nào của quân địch!

Cuối cùng, nhuyễn kiếm như linh xà trong tay Bách Lý Kinh Hồng vạch ra một vết thương trên tay Mộ Dung Thiên Thu! Cơn đau đến thấu xương khiến cho Mộ Dung Thiên Thu không thể cầm chắc được kiếm nữa! Đến lúc này, trận chiến này mới miễn cưỡng phân ra được thắng bại!

Bách Lý Kinh Hồng mang tới ba mươi vạn đại quân, hao tổn gần mười vạn! Thế nhưng dưới trướng Mộ Dung Thiên Thu có bốn mươi vạn đại quân lại hao tổn hơn phân nửa! Nếu như không phải kỵ binh của hắn có trao đổi lấy chiến mã tốt của Mạc Bắc thì hiện tại chết bao nhiêu người cũng không thể tưởng tượng được!

“Hoàng thượng, chúng ta rút lui thôi!” Vương Tử Dịch tiến lên nói! Hiện nay, hai mươi vạn viện binh chưa tới, nhân mã bây giờ đã hao tổn hơn phân nửa, sĩ khí sa sút, đối phương thì trái lại, sĩ khí trong quân tăng vọt! Thành Thiệu Dương còn có hai mươi vạn binh mã đang nhìn chăm chăm, chỉ cần một câu của Bách Lý Kinh Hồng, đều sẽ phá thành mà ra, truy sát bọn hắn! Tính toán như thế mà bọn hắn vẫn tiếp tục đánh, căn bản chính là vô cùng không sáng suốt!

Mộ Dung Thiên Thu suy nghĩ ngắn ngủi một chút, có chút không cam lòng nhìn Bách Lý Kinh Hồng, sau đó hừ lạnh một tiếng nói: “Rút lui!”

Hắn nói xong, trống trận vang lên, hai mươi vạn quân còn lại có hình mà không có dạng rút lui! Mà giọng nói hờ hững của Bách Lý Kinh Hồng cũng đồng thời vang lên: “Rút lui!”

Binh sĩ Nam Nhạc cũng không dám tin nhìn Hoàng thượng của bọn họ, bọn họ rõ ràng là thắng trận, vì sao không thừa thắng xông lên, ngược lại lại muốn rút lui?

Lý do là... tính cách của Mộ Dung Thiên Thu, Bách Lý Kinh Hồng tự nhiên là có thể hiểu được một chút, hắn ta bây giờ có thể dễ dàng nghe theo lời khuyên can của Vương Tử Dịch mà rút về, đã là cố gắng rất nhiều để nhịn xuống sự khuất nhục này, nếu như đuổi theo, tất sẽ chọc giận đối phương, đến lúc đó, đối phương rất có thể sẽ đập nãi dìm thuyền, tử chiến đến cùng! Nếu đánh như thế, sẽ vô cùng bất lợi! Mà hắn mang theo nhiều người như thế này gấp gáp đi trong đêm tối tới đây, vốn chỉ là lợi dụng tinh thần mà chống đỡ thân thể, lại tiếp tục như thế mà đánh... Hắn cũng không muốn mất đi quân đoàn vương bài trong tay này!

Nhưng, hắn cũng không giải thích, chỉ quay đầu trở lại thành. Giọng nói hồ hững vang lên: “Trở về dưỡng tinh thần cho tốt, lần sau, giết cho Tây Võ không còn manh giáp.”

“Rõ!” Câu nói này của hắn, hiển nhiên là cố vũ bọn họ! Tất cả mọi người đều hùng dũng, oai vệ, khí phách hiên ngang theo Bách Lý Kinh Hồng trở về Trận thắng này khiến cho từng người đều cười vô cùng vui vẻ, mồm miệng nở hoa, hí ha hí hửng trở về thành...

...

Hai đóa hoa nở, mỗi bên một nhánh.

Bên này là Bách Lý Kinh Hồng đánh bại đại quân Tây Võ, bên kia Nam Cung Cẩm cũng trong tình trạng tốt đẹp.

Hoàng Phủ Hoài Hàn những ngày này, cũng bị tức giận đến hộc máu, cô gái thật đúng là hèn hạ, vô sỉ đến cực hạn, nghĩ ra toàn những biện pháp vô sỉ rối loạn! Đầu tiên là sai người đứng từ trên tường thành tiễu xuống, sau đó là giội nước sôi, các loại chiêu thức cổ quái tầng tầng lớp lớp!

Đó còn chưa là gì, hôm nay càng là kỳ diệu đến đỉnh điểm! Cửa thành vừa mở ra, mấy nghìn con trâu từ trong thành phi nước đại ra, vọt tới binh

mã Đông Lăng thật nhanh! Đi đâu làm Hoàng Phủ Hoài Hàn giật mình và rất tò mò là cô nàng đó sao có thể làm được như thế, không ngờ có thể khiến cho nhiều trâu như thế mà nghe lời xông tới, nhưng, hấn lại nghe được một loạt tiếng “cách, cách” nổ vang sau đó, hấn lập tức hiểu rõ!

Hóa ra cô gái kia buộc pháo phía sau con trâu rồi đốt, dĩ nhiên là con trâu sẽ cắm đầu chạy về phía trước hết tốc lực! Vấn đề này suy nghĩ là có thể hiểu được, nhưng bọn hấn phải làm thế nào để đối phó?

Tên Hoàng đế nào đó sa sầm mặt mũi, vội vàng phân phó: “Cung tiễn thủ, bắn!”

Hấn vừa nói xong, trăm nghìn mũi tên bắn về phía đàn trâu! Có không ít mũi tên bắn ghim lên thân thể đàn trâu, nhưng sau mông còn kéo theo pháo nên bọn chúng vẫn không sợ chết mà xông về phía trước! Trong lòng bọn chúng tràn đầy oán hận với đám nhân loại đang bắn mình, cho nên đầu chạy rất nhanh, đôi mắt cũng trừng lên đỏ bừng, hiển nhiên đã bị chọc giận đến hung ác dị thường!

Bộ dáng hung ác kia, tựa như muốn xé nát đám người Hoàng Phủ Hoài Hàn!

Nếu như chờ bọn chúng chạy tới, tất nhiên sẽ giẫm chết không ít người! Lần này, cho dù Hoàng Phủ Hoài Hàn vô cùng không vui, cảm thấy vô cùng mất mặt, cũng đành phải hạ lệnh: “Rút lui!”

“Rõ!” Binh sĩ Đông Lăng cũng rống lên, có thể nói là bọn hấn đã chờ câu này của Hoàng Phủ Hoài Hàn rất lâu rồi? Cảm giác như thể chờ mùa đông héo tàn qua đi, xuân lại về, hoa lại nở vậy!

Nam Cung Cầm đứng trên tường thành cao cao, sờ cằm của mình, cười vô cùng bí ẩn! Trong lòng tự bồi phục sự thông minh tài trí của bản thân, có thể nghĩ ra biện pháp tốt như thế! Việc xua trâu ra ngoài như thế này có rất nhiều chỗ tốt! Đầu tiên, xua trâu ra ngoài, bên phía bọn họ sẽ không ai phải chết. Tiếp theo, xua trâu ra ngoài, một cước đạp xuống, thế nào cũng có thể đạp chết vài người, lực sát thương vô cùng cường đại! Cuối cùng, cũng là đi đầu quan trọng nhất, xua trâu ra ngoài, bọn hấn bị trâu đuổi theo như

thế, chắc chắn có thể khiến cho sự tôn quý vô thượng lòng tự trọng của Hoàng Phủ Hoài Hàn bị đả kích không có thuốc nào chữa được mà cảm thấy sự khuất nhục này không thể nào xóa nhòa! Chỉ sợ cả đời này của hắn cũng sẽ không quên được những ngày tháng phải chạy trốn đàn trâu như hôm nay!

Mà Hoàng Phủ Hoài Hàn trên đường chạy trốn, cũng cảm thấy kích động muốn đào một cái hố mà đem đầu mình chôn xuống một cách sâu sắc! Dù có bị Nam Cung Cẩm đáng chết này mang binh truy sát, cũng không mất mặt như bị trâu truy sát thế này! Hắn thề, đời này hắn tuyệt đối chưa từng nếm qua chuyện mất mặt như thế này, mà hắn còn phát hiện ra, cô ta căn bản là không ngừng đổi mới cách thức khiến hắn mất mặt, từ những ngày đầu tiên, hắn đã chưa từng ngừng nghỉ bị cô ta làm mất mặt! Mà mức độ mất mặt lại càng ngày càng tăng lên, cách thức thì không ngừng cải tiến và sáng tạo!

Thượng Quan Cẩn Duệ ở bên cạnh xem tình hình chiến đấu, cũng lẳng lẳng nuốt một ngụm nước bọt, có chút đờng cảm nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn đang bị đàn trâu phi nước đại truy sát. Chỉ thấy đối phương mang theo binh mã của mình, lấy tốc độ nhanh như sét đánh vọi vàng thoát thân, tư thế kia, quả nhiên là vô cùng chuyên nghiệp, giống như là người đã nhiều năm chuyên chạy trốn chết vậy, tốc độ kia, tư thái kia, quả thực là hoàn mỹ đến nỗi người ta nhìn mà than thở! Có đi ầu, cuối cùng, tuy hắn đã trốn chạy xuất sắc như thế, nhưng có vẻ như vẫn có thể bị trâu đuổi kịp! Đỉnh đầu Thượng Quan Cẩn Duệ đậy vạch đen, im lặng quay đầu nhìn Nam Cung Cẩm đang đắc ý cười, hắn thật sự không biết trong đầu nàng có cái gì mà có thể nghĩ ra nhiều trò cổ quái như thế, một trận chiến tranh mà cũng bị biến thành kỳ kỳ quái quái!

Hoàng Phủ Hoài Hàn vốn cho rằng những quả pháo kia sau khi nổ xong thì bọn chúng sẽ không đuổi nữa nhưng ai ngờ vì hắn hạ lệnh bắn tên như thế, nên đã thành công chọc giận những con trâu đáng chết này, để cho bọn chúng thế phải tìm hắn báo thù, thế nên mở màn một cuộc truy sát không có hồi kết thúc này!

Mà Nam Cung Cầm, có vẻ như còn chê hấn chưa đủ mất mặt, đứng trên tường thành, vung tay lên đây phóng khoáng, dẫn theo chúng tướng sĩ Nam Nhạc đồng thanh hô to: “Đông Lăng Hoàng, chạy nhanh lên! Nhanh lên đi! Trâu sắp đuổi kịp rồi! Ôi dào, nhanh lên đi, chậm nữa là bị trâu ủi bay đó!”

Mấy câu nói đó, khiến cho Hoàng Phủ Hoài Hàn tức giận đến sôi trào máu tươi, như muốn phun ra máu mà không thể! Hiện giờ hấn thật sự rất muốn không chạy nữa, nhưng nghe thấy những tiếng chân của đám trâu điên kia, hấn rất rõ ràng rằng, nếu bây giờ quay đầu đối chiến với đàn trâu điên này, bọn hấn nhất định sẽ chịu tổn thất không đáng có! Quan trọng nhất là, đánh nhau với đàn trâu, cho dù là thắng, cũng coi như là vứt hết mặt mũi rồi! Nhưng, trốn chạy như thế này cũng không phải là biện pháp tốt!

Phía sau còn cứ một mực truy đến tới những tiếng động viên của cô gái đáng chết kia! Điềm này khiến cho hấn tức giận đến run rẩy hàm răng, va vào nhau lập cập, hấn hận không thể xông lên tường thành, một ngụm cắn chết cô ta! Cuối cùng, trong đầu hấn nghĩ ra đối sách, lớn tiếng nói: “Hai cánh phân tán ra!”

Hấn nói xong, đám binh sĩ đều chạy sang hai bên! Đàn trâu cũng trừng lớn đôi mắt trâu mà đuổi theo, không ít binh sĩ bị giẫm chết, giọng Hoàng Phủ Hoài Hàn lại vang lên lạnh lùng: “Hai cánh bọc lại, bắn cho trảm!”

Vừa dứt lời, hàng nghìn hàng vạn mũi tên bắn tới đàn trâu!

Cuối cùng, năm nghìn con trâu bị người ta bắn thành con nhím! Đương nhiên, bọn chúng cũng không cô phụ kỳ vọng của Nam Cung Cầm, giẫm chết mấy nghìn binh sĩ Đông Lăng! Cuối cùng, chỉ còn lại một con vẫn đang chơi trò ủi người, Hoàng Phủ Hoài Hàn nhìn nó, sự tức giận trong lòng cũng bốc hơi, lấy trường kích của một binh sĩ bên cạnh, ném ra, xuyên thẳng qua người con trâu kia, con trâu đáng thương kia ngã trên mặt đất, chết!

Cuối cùng, đàn trâu hy sinh toàn bộ! Hoàng Phủ Hoài Hàn lúc này mới cảm thấy được nở mày nở mặt, nặng nề thở hắt ra một hơi. Nhưng cũng

đúng lúc này, giọng nói vô sỉ của Nam Cung Cầm lại vang lên: “Sử quan ở đâu?”

“Có hạ quan!” Một người đàn ông mặt chữ quốc, nhìn cương trực, công chính, mặc quan phục, cầm một cái đao khắc và một cái thẻ tre đứng đây.

Nam Cung Cầm hài lòng gật đầu, sau đó dồn khí vào đan điếu, để chắc chắn rằng, Hoàng Phủ Hoài Hàn ở ngoài ngàn mét cũng có thể nghe rõ được, rồi lớn tiếng nói: “Ghi chép cho bản cung! Nam Nhạc năm năm trăm bảy mươi hai, tháng năm. Hoàng Phủ Hoài Hàn Đông Lãng, bị năm nghìn con trâu anh dũng của Nam Nhạc truy sát, chặt vật tháo chạy, chạy vội một đường đến ngoài nghìn mét. Lúc chạy trốn, sở trường chạy trốn chết phát huy đến cực hạn, tốc độ phi nước đại khiến cho người ta nhìn thấy mà than thở trăm nghìn năm qua chỉ thấy một lần này!”

Lời nàng vừa dứt, đại quân Nam Nhạc phát ra một trận cười rung trời! Tiếng cười vang đến mấy vạn dặm!

Hoàng Phủ Hoài Hàn bị tức đến nổi mặt như quả cà chưa chín, vừa xanh vừa tím! Hắn còn chưa kịp nói gì, giọng nói Nam Cung Cầm đã lại vang lên!

“Sau khi chạy trốn chết mấy nghìn mét, Đông Lãng Hoàng Phủ Hoài Hàn, cuối cùng cũng ý thức được sự uất ức và chặt vật của bản thân, quay đầu ngựa lại, cùng đàn trâu anh dũng chém giết! Tình hình chiến đấu hung mãnh, hiểm ác vô cùng, mấy nghìn tướng sĩ Đông Lãng bất hạnh chết dưới móng trâu, Đông Lãng Hoàng cũng vô cùng dũng mãnh, cố gắng thể hiện sự mạnh mẽ, hung hăng dùng một kích đâm chết một đầu trâu! Quả thật là anh hùng bất thế!” Nam Cung Cầm lại gật gù nói tiếp cho hết lời.

Sử quan ấy mà, chính là ghi chép các sự kiện trong lịch sử một cách chân thực nhưng không chi tiết, mặc dù lời Nam Cung Cầm có chút ý tứ nói xấu Đông Lãng Hoàng, nhưng cũng là đúng sự thật, hắn là phải ghi chép lại cẩn thận! Cho nên hắn gật nhẹ đầu, khắc thật nhanh.

Mà chính chủ Hoàng Phủ Hoài Hàn thì suýt nữa bị câu nói của nàng khiến cho tức giận đến ngã từ lưng ngựa xuống đất! Đầu tiên là nói hắn

“sở trường chạy trốn chết”, lại nói hấn là anh hùng bất thế, nhưng lý do thành anh hùng là do hấn “cố gắng mạnh mẽ lên”, giết một con trâu? Lễ nào có cái lý ấy? “Nam Cung Cầm, tốt nhất là người đừng có ăn nói vớ vẩn!”

“Bản cung đâu có nói bậy, Đông Lăng Hoàng người thử hỏi những người ở đây một chút, bản cung nói bậy sao?” Nam Cung Cầm nói xong, chỉ một ngón tay hướng đám người bốn phía.

Đám binh sĩ Nam Nhạc thì đều làm ra vẻ chuyện đúng là như thế, nhưng đám binh sĩ Đông Lăng thì biểu lộ vô cùng cố quái! Mặc dù những điếu Hoàng hậu Nam Nhạc nói đều là sự thật, nhưng sau khi sự thật bị ngôn từ bẻ cong, đã trở nên vô cùng quý dị, để cho khi bọn hấn nghe thấy đều cảm thấy những câu này tựa như là nói xấu Hoàng thượng của bọn hấn! Nhưng nói xấu chỗ nào, bọn hấn lại không chỉ ra được!

Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng tức giận đến suýt nữa thì nôn ra máu. Hấn phát hiện ra rằng, bản lĩnh nói hươu nói vượn của cô gái đáng chết này chính là thiên hạ vô song! Lần trước nói hấn ôm lấy đùi nàng cầu xin tình yêu, lần này lại là dùng lời nói mà khuếch đại và vặn vẹo sự thật, để cho hấn mất mặt trong lịch sử! Thật sự là tức chết hấn mà! Chuyện ôm đùi lần trước, mất mặt chỉ là nhất thời, hôm nay mà để cô ta cho người ghi vào sử sách như thế, thì cái mặt hấn liền muốn ném đi mấy nghìn năm!

Nhìn thấy bộ dáng đang cố gắng nín cười kia, nhưng động tác đao khắc vẫn không ngừng, hấn lớn tiếng nói: “Công thành! Hôm nay trăm nhất định phải chém cô nàng kia thành muôn mảnh!”

Nam Cung Cầm cũng lớn tiếng nói: “Người đâu, chờ bọn họ chạy tới, lại thả năm nghìn con lợn rừng ra cho ta!”

“...” Một đám quạ bay qua!

Những binh sĩ Đông Lăng đã chạy được một nửa bỗng dừng toàn bộ dừng lại! Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng kéo lại dây cương!

Chẳng lẽ hắn bị trâu đuổi cho chạy trốn chết một trận rồi giờ lại bị lợn rừng đuổi tiếp sao?! Kể cả hắn có không chạy trốn mà đứng lại chờ lợn rừng ra để tiêu diệt, thì hắn cũng xác định được trăm phần trăm là cô gái đáng chết kia sẽ lại cho sử quan ghi chép là “Đông Lăng Hoàng anh dũng giết địch, quyết chiến với lợn rừng, cuối cùng tiêu diệt được đàn lợn rừng!” Nhưng, ánh mắt hắn nghi ngờ liếc Nam Cung Cẩm, chuyện lợn rừng này là thật hay đối phương nói ra để lừa hắn? Đúng là khó mà nói rõ được!

Mà Nam Cung Cẩm cũng cười tủm tỉm khi hắn nhìn nàng, nàng nói: “Đông Lăng Hoàng vừa nói nhất định hôm nay phải chém bản cung thành muôn mảnh, sao còn chưa tới? Không phải bị lợn rừng của ta dọa sợ rồi chứ? Ta nói này, chuyện thay đổi xoay xoi này cũng không phải tài dùng binh đâu, mà người ta thường nói vua không nói đùa, ngài nên mau chóng tiến công lại đây đi!”

Giọng điệu này của nàng đầy sự khiêu khích, có vẻ như vô cùng chờ mong Hoàng Phủ Hoài Hàn xông lên! Vị Hoàng đế nào đó hừ lạnh một tiếng, đã tin tưởng lời nàng nói rồi, hắn hừ lạnh rồi nói: “Nam Cung Cẩm, người nghĩ trăm là kẻ ngu sao? Biết rõ người có bố trí ngầm, còn muốn tiến công đến?”

Nam Cung Cẩm nghe thế, làm ra vẻ vô cùng kinh ngạc, nàng nói: “Sử quan, ghi lại! Hoàng hậu Nam Nhạc lừa dối Đông Lăng Hoàng rằng còn có trận địa năm nghìn con lợn rừng đang sẵn sàng đón địch tiến công, Đông Lăng Hoàng bị dọa sợ đến vỡ mật, không dám tiến lên một bước. Đặt tên là “Biến cố lợn rừng dọa Hoàng đế sợ mất mật!”

“Nam Cung Cẩm! Người!” Hoàng Phủ Hoài Hàn tức giận đến choáng hết cả đầu! Toàn thân hắn lúc này gợn như đã giận phát điên, chỉ tay về phía nàng mà nghiến răng nghiến lợi gào thét!

Nam Cung Cẩm nhú mày, mười phần không tán đồng với Hoàng Phủ Hoài Hàn mà nói: “Đông Lăng Hoàng, ta đã nói với người bao nhiêu lần rồi, chỉ vào người khác khi nói chuyện là hành vi không lễ phép!”

Dứt lời, nàng lại quay đầu nói với sử quan: “Ghi tiếp! Hoàng hậu Nam Nhạc lo lắng Đông Lăng Hoàng bị hù chết, thuận tiện nói cho Đông Lăng Hoàng biết đội quân lộn rùng đó không tồn tại, nhưng Đông Lăng Hoàng không những không cảm kích còn chỉ tay vào Hoàng hậu Nam Nhạc mà găm thét, qua đó có thể thấy được vấn đề cốt lõi của Đông Lăng Hoàng kém như thế nào!”

Sử quan nghe vậy, lại cúi đầu ghi chép một phen. Hắn ngoại trừ cảm thấy rất hứng thú đối với việc biên soạn sử sách, thì còn rất thích biên soạn truyện về các nhân vật lịch sử, cho nên tin tức này đối với hắn vô cùng hữu dụng!

Nam Cung Cầm lại tiếp tục nói: “Nghe nói tiên sinh cũng rất có hứng thú với liệt truyện về chư vương chư hầu?”

“Hoàng hậu nương nương khách khí, hạ quan sao gánh được hai chữ ‘tiên sinh’ của nương nương. Nhưng đúng là hạ quan say mê liệt truyện về các nhân vật lịch sử này!” Sử quan đáp lời.

Nam Cung Cầm gật đầu cười, sau đó nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn rất không có ý tốt rồi lại nói: “Bản cung biết rất rõ sự tích cuộc đời và phẩm hạnh làm người của Đông Lăng Hoàng, chỉ bằng để bản cung trợ giúp tiên sinh, biên soạn cho Đông Lăng Hoàng một bản liệt truyện, tiên sinh thấy thế nào?”

Nàng vừa nói xong, vẻ mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn lập tức kinh biến! Nói đùa gì thế? Để cho cô nàng chết tiệt đó biên soạn liệt truyện về mình, chỉ sợ là hình tượng của bản thân nhất định bị hủy đến không sót lại chút căn nào nữa!

Sử quan nghe xong thì vô cùng mừng rỡ trong lòng, hắn vui vẻ nói: “Hoàng hậu nương nương đừng ý giúp đỡ, hạ quan đương nhiên vô cùng cảm kích!”

“Nam Cung Cầm, người cũng chỉ có thể nghĩ ra những biện pháp bản thủ như thế này để đối phó trăm thôi sao! Nếu người có dòng có giống, thì

xuống đây cùng trăm quang minh chính đại đánh một trận!” Hoàng Phủ Hoài Hàn nghiêng răng lớn tiếng gào thét!

Nam Cung Cầm nghe thấy thế, mỉm cười nói: “Đông Lăng Hoàng, có phải gần đây người bất hạnh bị nhiễm phong hàn, nên đầu óc hồ đồ ờ ờ không? Bà đây là phụ nữ, lấy đâu ra “giống” chứ?”

Hoàng Phủ Hoài Hàn lập tức ghen lời!

Còn Nam Cung Cầm lại tiếp tục nói với sử quan bên cạnh: “Có nhìn thấy không, Đông Lăng Hoàng không chỉ tố chất có vấn đề, mà trí thông minh còn thấp, đầu óc thường xuyên hỗn loạn, lúc nghiêm trọng còn không phân biệt được nam nữ, đi đâu tiên sinh nhất định phải ghi thật rõ lại!”

Sau đó, Hoàng Phủ Hoài Hàn chịu đựng cảm giác tức giận muốn nôn ra máu, trông thấy tên sử quan kia làm ra vẻ đờng ý gật nhẹ đầu, khiến hắn suýt nữa tức giận đến bất tỉnh nhân sự!

Mà tâm trạng của Thượng Quan Cận Duệ đối với Hoàng Phủ Hoài Hàn bây giờ đã không thể dùng từ “đờng tình” để hình dung được nữa! Hắn thực sự chỉ hận không thể xông tới mà cầm lấy tay đối phương an ủi một phen, để cho hắn nghĩ thoáng một chút mà đừng có suy nghĩ đến việc tự sát hay như thế nào cả! Mặc dù bản thân hắn rất chán ghét Hoàng Phủ Hoài Hàn!

Đám binh sĩ Nam Nhạc không ngừng cười trộm, mà binh sĩ Đông Lăng thì tức giận đến trào máu, thận trọng quan sát sắc mặt Hoàng thượng, lo lắng Hoàng thượng vì tức giận quá mà nghĩ quẩn!

Mà đúng lúc này, Uất Trì Thành cũng vội vàng vàng chạy đến trước mặt Nam Cung Cầm nhỏ giọng bẩm báo: “Hoàng hậu nương nương, mặt tướng nhận được tin tức. Đại quân Bắc Minh đã bắt đầu tiến công Đông Lăng, hơn nữa vì địa khu bị tấn công phòng thủ quá yếu kém nên đã bị công phá! Bắc Minh cũng rất có ý muốn đoạt lại hai châu đã mất!”

Lần trước Nam Nhạc tiến đánh Bắc Minh, hai nước khác cũng dây máu ăn phần, Đông Lăng và Tây Võ đều chiếm hai châu của Bắc Minh. Chỉ sợ

mục đích lần này của Bắc Minh không chỉ như Hoàng hậu nương nương nói là “vây Ngụy cứu Triệu”!

Đối với Nam Cung Cẩm mà nói, đây đương nhiên là tin tức tốt! Nàng vốn lo lắng Bắc Minh sẽ không dám xuất binh, nhưng không ngờ lại có dã tâm bưng bưng như thế, giúp Nam Nhạc một tay không nói, còn nhóm lên một mồi lửa ở trên đất Đông Lăng! Nhưng kỳ quái là tin tức lớn như thế mà Hoàng Phủ Hoài Hàn lại không biết là sao? Vẫn còn có thể nhảy nhót ngoài thành Lâm Truy được à?!

Ngay khi Nam Cung Cẩm đang cảm thấy kỳ quái, một tên lính quèn chạy như bay đến, luôn mồm hô to không xong, sau đó chạy đến bên cạnh Hoàng Phủ Hoài Hàn, không biết là nói gì mà sắc mặt những người Đông Lăng kia đều đại biến! Xem ra, là chuyện liên quan đến chuyện Bắc Minh tiến công!

Sau khi Hoàng Phủ Hoài Hàn nghe xong, tỏ ra rất giận dữ, quay đầu ngựa lại nói: “Chỉ là một tên Quân Hạo Thiên, cũng dám khiêu khích trẫm! Trẫm nhất định phải dùng máu của hắn tế cờ!” Dứt lời, hắn vung roi mà đi! Tất cả binh sĩ đều toàn bộ quay người, đi theo Hoàng Phủ Hoài Hàn!

Đúng lúc này, Nam Cung Cẩm cũng vô cùng kích động nhảy dựng lên, hét lớn một tiếng: “Đông Lăng Hoàng chạy trốn, nhanh theo bản cung truy nào! Giết hắn không chừa manh giáp!”

Gân xanh trên trán Hoàng Phủ Hoài Hàn nhảy lên, ngừng lại, đưa lưng về phía thành Lâm Truy, trên mu bàn tay gân guốc đã hiện lên rõ ràng! Bên tai hắn vang lên tiếng mở cửa thành, xem ra cô nàng chết tiệt kia chuẩn bị truy sát mình! Đầu tiên là bị trâu truy sát, rồi giờ lại bị nàng truy sát, hừ hừ! Cũng được, trước tiên cứ ở đây giải quyết cô nàng đó trước, rồi về đối phó Quân Hạo Thiên cũng không muộn!

Nghĩ thế, hắn liến lớn tiếng hét lên: “Đến đây! Ứng chiến!” Nói xong, liền quay đầu ngựa lại! Tất cả binh sĩ cũng nhanh chóng quay người, tự giác rút sang hai bên, nhường cho Hoàng Phủ Hoài Hàn một con đường!

Khi bọn hấn bùng bùng sát khí, đưa mắt nhìn sang, kết quả là Nam Cung Cẩm bên kia vừa mở cửa thành mang thiên quân vạn mã chạy ra, thấy trận thế này lại giống như là giật nảy mình! Vội vàng nói: “Ồi chà! Chúng ta vẫn nên về trước đi thì hơn!”

Dứt lời, lại dẫn binh mã chạy về! Vô cùng sợ hãi co đầu rút cổ trong thành, sau đó bày ra vẻ tiêu nhân ưu tư mà gào rách cuống họng: “Hoàng Phủ Hoài Hàn, ngươi có gan lại trốn đi! Sao ngươi lại không trốn nữa?!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 23: Dõi Theo Cuộc Đời Chó Hàn, Lòng Ta Rất Nhiều Lo Lắng

Cô nàng chết tiệt này! Vào khoảnh khắc này, Hoàng Phủ Hoài Hàn chợt cảm thấy mình thật ngu xuẩn! Lại đi quay đầu đối chiến với người con gái này. Người khác có thể không biết nàng là loại người như thế nào, nhưng chẳng lẽ hắn còn không biết hay sao? Cô nàng này căn bản chính là loại người vô lại, không biết xấu hổ, không chỉ không có cái biện pháp ngu ngốc nào cô ta không nghĩ ra được, mà có vẻ như trong thế giới của nàng, thì thậm chí cũng không hề cảm thấy mất mặt khi làm những chuyện đó, cho nên mới có thể chạy từ trong thành đi ra rồi lại chẳng biết xấu hổ mà chạy ngược về một cách vô sỉ như thế! Chạy ngược về thôi đã đành rồi, lại còn gào lên là ‘sao người không chạy tiếp? Người chạy tiếp đi!’, nói cứ như thể Hoàng Phủ Hoài Hàn hắn mới là tên tiểu nhân tham sống sợ chết vậy! Toàn bộ người Nam Nhạc cũng đều nhìn Nam Cung Cẩm không nói nên lời, sau gáy bọn họ đều toát mồ hôi hột, vì sao mà bọn họ đều có cảm giác nóng rát hết cả mặt thế nhỉ? Trong khi đó, thần thái của người làm ra chuyện này, cũng là Hoàng hậu nương nương của bọn họ lại vô cùng tự nhiên, đứng chống nạnh, tựa như người mất mặt không phải là nàng, mà chính là Đông Lăng Hoàng vậy! Hoàng Phủ Hoài Hàn lạnh mặt, đứng cứng ngắc ngoài thành Lâm Truy thật lâu, nếu như công thành, chắc chắn sẽ mất rất nhiều công sức, mà quân đội Bắc Minh đã tiến đánh, hắn nhất định phải trở về cứu viện! Nếu không thì chưa đánh hạ được Nam Nhạc đã tổn thất một nửa giang sơn Đông Lăng rồi! Thế nhưng nếu cứ đi thế này, hắn lại cảm nhận một cách sâu sắc rằng hắn không thể nuốt trôi cục tức này! Một tên Đại tướng tiến lên nói: “Hoàng thượng, chúng ta không nên tiếp tục chậm trễ nữa, xin Hoàng thượng nhanh chóng quyết định!”

Cho dù là công thành hay đi cứu viện, đều là việc phải làm ngay lập tức, nếu cứ tiếp tục tổn thời gian ở đây, thì chỉ nhận được tổn thất không cần thiết! Hoàng Phủ Hoài Hàn nhìn cửa thành đang đóng chặt kia, hít sâu mấy hơi, cuối cùng vẫn quyết định đi cứu viện, đuổi Quân Hạo Thiên ra đã rồi tính sau! Mà hắn cũng nhận thấy một cách triệt để rằng hắn và Mộ Dung Thiên Thu nên chuẩn bị sửa đổi chiến lược! Trước đây, vì cô gái đáng chết này nên mới quyết định đánh Nam Nhạc trước, nhưng trên thực tế thì so với Nam Nhạc, Bắc Minh mới là nơi dễ tiến đánh hơn. Muốn bóp thì phải chọn hòng mềm mà bóp, cho nên bọn hắn đánh Bắc Minh trước mới là thượng sách, không nên hành động theo cảm tính mới đúng! “Đi!”

Hắn quát lạnh một tiếng, sau đó quay đầu ngựa mà đi! Đám người cũng đều theo sau hắn, bọn hắn cho rằng, so với việc tiến đánh nước khác thì lãnh thổ quốc gia mình bị người khác xâm chiếm mới thật sự là nguy hiểm, cho nên trong lòng bọn hắn cũng đều ủng hộ Hoàng thượng nên tìm Bắc Minh tính sổ trước đã! Mà lần này bọn hắn đi, giọng nói vô sỉ của Nam Cung Cẩm lại vang lên: “Sử quan, ghi vào! Đông Lăng Hoàng chạy trốn chết, Hoàng hậu Nam Nhạc dẫn binh truy kích!”

Lời nàng vừa dứt, gân xanh trên trán Hoàng Phủ Hoài Hàn lại giật lên điên cuồng, hắn có cảm giác kích động chỉ muốn quay lại giết chết cô ta! Nhưng nhớ tới kết quả vừa xong, hắn vừa mới quay ngựa lại, cô nàng chết tiệt kia đã chạy ngay về thành, hắn chỉ có thể cố nhẫn nhịn cảm giác muốn nôn ra máu, nuốt xuống cơn giận này! Hắn giơ roi lên cao, giục ngựa mà đi. Lời nói của Nam Cung Cẩm mặc dù có chút cách xa thực tế nhưng quả thực đúng là hiện nay Đông Lăng Hoàng đang bỏ chạy, Hoàng hậu cũng chỉ nói đối phương bỏ chạy, mà không nói vì sao lại chạy, nên cũng không tính là bịa đặt, cho nên sử quan rất thành kính ghi chép. Lần này, Nam Cung Cẩm nói truy, lại không chỉ là nói mồm không thôi, mà thật sự mang theo hai mươi vạn binh mã truy kích! Tốc độ cực nhanh, cắn thật chặt sau đuôi Hoàng Phủ Hoài Hàn, nhưng cũng không xông lên kịch chiến, cứ như vậy mà bám theo sau hắn, duy trì khoảng cách tương đối an toàn! Sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn vẫn luôn xanh mét vì tức, sau khi chạy về hướng Bắc rất lâu, bọn hắn dừng lại, hắn lạnh lùng quay đầu nhìn truy binh của Nam Nhạc, đi đâu khiến người ta buồn bực nhất chính là bọn hắn dừng lại, truy binh Nam nhạc cũng dừng lại! Bọn họ luôn duy trì một khoảng cách không

xa không gần, nhìn bọn hắn đây về đề phòng! Một tên Đại tướng run rẩy khòe miệng, đến trước mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, chúng ta không thể để cho binh sĩ Nam Nhạc cứ đi theo chúng ta như thế, bọn họ đã xông vào sâu trong nước ta năm trăm dặm, nếu như bọn họ đóng quân, nói mảnh đất này là lãnh địa của bọn họ, như thế vấn đề sẽ rất lớn!”

Lời này của hắn không nghi ngờ gì cũng chính là suy nghĩ trong lòng Hoàng Phủ Hoài Hàn! Hắn lạnh lùng ngẩng thẳng người lên, nói: “Người đâu, theo trẫm đánh lui bọn hắn!”

Tường thành phòng thủ của thành Kiến Khang ở chỗ khác, nên khi Nam Cung Cẩm chạy ra khỏi Lâm Truy, đuổi tới đây, thì ngay cả các trạm kiểm soát cũng không cần đi qua, đến lúc bọn họ đi qua được thành Kiến Khang, thì chắc chắn cô nàng vô sỉ này sẽ nói thành Kiến Khang là thành của Nam Nhạc bọn họ! Hắn vừa dứt lời, tất cả các binh sĩ đều đổ mắt đứng lên, thực ra bọn hắn đã chờ câu này của Hoàng thượng lâu lắm rồi! Vô duyên vô cớ bị người ta đuổi chạy, cho dù là ai cũng không cao hứng nổi! Cho nên tâm trạng của bọn hắn đều vô cùng buồn bực! Binh sĩ Đông Lăng đứng loạt đứng lên, binh sĩ Nam Nhạc cũng đã chạy đến đây rồi! Nam Cung Cẩm và Hoàng Phủ Hoài Hàn dẫn đầu hai bên, binh sĩ hai bên đều nhìn chằm chằm đối phương như hổ rình mồi. Cuối cùng, Hoàng Phủ Hoài Hàn vung tay lên, binh sĩ Đông Lăng liền theo hắn giết một cú hời mã thương! Bọn hắn bắt đầu chạy như điên đến binh sĩ Nam Nhạc! Binh sĩ Nam Nhạc thấy đối phương có tám mươi vạn binh mã, mà bọn họ chỉ có hai mươi vạn, trong nháy mắt liền cảm giác thấy khí huyết có chút không đủ! Nhưng bọn họ đều tự nói trong lòng, nếu như Hoàng hậu nương nương đã hạ lệnh muốn đánh cùng binh sĩ Đông Lăng, thì cho dù bọn họ có chết ở đây bọn họ cũng cam lòng! Tất cả mọi người đều cắn răng, siết chặt binh khí trong tay mình. Mà Nam Cung Cẩm lại hét lớn một tiếng: “Còn đứng ngây đó làm gì? Chạy mau đi!”

Nàng vừa nói xong, một người một ngựa dẫn đầu, chạy như điên! Binh sĩ Nam Nhạc đều ngây ngốc tại chỗ? Há?! Vẫn chạy về sao? Chẳng lẽ không phải bọn họ hắn là nên xông lên đối đầu với quân địch hay sao? Nhưng thấy Hoàng hậu cũng đã chạy, mà đối phương đông gấp bốn lần

bên mình đang đuổi tới, bọn họ lập tức có cảm giác như thể sắp tề cả ra qu ân không kiểm soát được nữa vậy! Thế là, tất cả đều ðồng loạt chạy theo Nam Cung Cầm như điên như dại, chẳng khác nào bị lửa ðốt vào mông! Hoàng Phủ Hoài Hàn cùng tám mươi vạn ðại quân suýt nữa thì tức giận ðến phun máu! ðại quân phi nước ðại lao lên, đuổi theo binh sĩ Nam Nhạc, nhất ðịnh phải xả ðược cơn giận vì bị đuổi theo cả canh giờ này mới ðược! Mà Nam Cung Cầm thì hô to: “Chạy mau ði, chạy mau! Bọn họ mà đuổi kịp là chúng ta chết chắc ðấy!”

Nghe thấy nàng nói vậy, ðám binh sĩ Nam Nhạc vốn ðang chạy rất nhanh, nhưng ðưới sự yêu quý sinh mạng và sự sợ hãi trước cái chết, họ lại càng co giò chạy nhanh hơn! Người phải chạy trốn chết thì tinh lực luôn luôn tràn ðầy hơn so với người đuổi theo, cho nên bọn hấn chạy rất nhanh! ðiều này khiến cho Hoàng Phủ Hoài Hàn hạ lệnh cho người của hấn không đuổi theo nữa! Bởi vì hoàn toàn không thể đuổi kịp! ðối phương có một nửa là kỵ binh, mà những bộ binh kia cũng có thể ðược kỵ binh mang ði, nhưng kỵ binh hạng nặng của ðông Lăng có năm vạn, kỵ binh hạng nhẹ có mười vạn, thì cơ bản ðã bị chết ðối ở Lâm Truy lần trước! Cho nên không còn lại bao nhiêu kỵ binh, mà hấn và mấy tên Tướng quân có cưỡi ngựa đuổi theo, cho ðù có thể đuổi kịp ði chẳng nữa, cũng sẽ bị ðại quân của ðối phương bao vây! Cho nên họ chỉ có thể trở mắt nhìn ðám người chuyên chạy trốn chết kia càng chạy càng xa! Bọn họ đuổi liên tục hơn hai trăm dặm. Thấy nếu đuổi tiếp thì quăng ðường ði cứu viện lúc trước bọn hấn ði coi như là không! Thế nên, Hoàng Phủ Hoài Hàn vung tay lên, ra hiệu cho ðại quân ðừng lại! Nhìn ðám người ðang vất chân lên cổ mà chạy phía trước, hấn nặng nề thở ra một hơi rồi nói: “Rút lui! Trở về!”

Dứt lời, bọn hấn liền không đuổi nữa! Lại đuổi tiếp thì chỉ có thể trở mắt nhìn bọn họ chạy ngược về Lâm Truy! Sau khi hạ lệnh, Hoàng Phủ Hoài Hàn liền mang ðại quân quay ðầu lại, lại ði về phía Bắc ðông Lăng, gấp rút tiếp viện nơi bị Bắc Minh ðánh chiếm! Nhưng bọn hấn vừa quay ðầu lại không đuổi nữa, Nam Cung Cầm cũng không chạy nữa! Nàng vung tay lên, ra hiệu cho ðại quân ðừng lại, rồi nói: “Chúng ta tiếp tục đuổi theo!”

“...”

Sau đầu binh sĩ Nam Nhạc đầu hiện ra dấu chấm hỏi thật to, hoàn toàn không rõ Hoàng hậu có ý đồ gì, vừa mới suýt nữa bị người Đông Lăng đuổi kịp mà bị tiêu diệt! Đối phương không đuổi nữa, chẳng phải bọn họ nên cao hứng mà trở về sao? Vì sao lại còn muốn quay đầu lại đi chịu chết?! Những binh sĩ Đông Lăng vừa mới quay đi không được mấy bước phía trước bỗng loạt cứng đờ người, bắt đầu nghiêng rãng nghiêng lợ, tức giận đến mặt xanh mét lại! Đám người Nam Nhạc đáng chết, thực sự quá vô sỉ! Còn Hoàng Phủ Hoài Hàn suýt nữa thì bóp hỏng cả dây cương! Những đường gân màu xanh tím trên tay như muốn nhảy ra ngoài, trông vô cùng đáng sợ! Một tên lão tướng khoảng chừng hơn năm mươi tuổi bất đắc dĩ thở dài một hơi, nói với Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Hoàng thượng, tốt nhất là chúng ta không nên để ý đến bọn hắn thì hơn, kể cả hiện nay có quay lại đánh thì khẳng định bọn hắn cũng quay đầu chạy, thực ra chỉ vì ngăn cản chúng ta đi cứu viện đánh lại Bắc Minh mà thôi, như thế sẽ hoàn toàn lãng phí thời gian của chúng ta! Hoàng Phủ Hoài Hàn hít vào một hơi thật sâu, cũng cảm thấy đúng là như thế! Nhưng hai mươi vạn quân địch, cứ như thế mà đường hoàng đứng trên lãnh thổ Đông Lăng, sao hắn có thể không tức cơ chứ? Không đuổi bọn họ trở về, hắn căn bản sẽ ăn không ngon, ngủ không yên! Nhưng trong lòng của hắn cũng rõ ràng, trừ khi hắn không đi đánh Bắc Minh, ở lại trông coi thành Kiến Khang này thì mới được. Nếu không chỉ cần hắn chạy về là cô nàng kia sẽ lại lập tức đuổi theo ngay! Đáng chết, nàng chính là đối thủ khó dây dưa nhất đời này của hắn! Kể cả là Bách Lý Kinh Hằng ở đây, cũng không có khả năng bức hắn vào tình huống khó xử thế này, dở khóc dở cười, tức giận đến không muốn sống nữa, có tiến lên hay lùi lại cũng đều lúng túng cả! Hắn lại hít vào một hơi thật sâu nữa, còn ngửa đầu nhìn thoáng qua bầu trời xanh thẳm, mới khiến cảm giác tức giận trong lòng hắn giảm xuống đôi chút, hắn nói: “Đi!”

Sau đó, bọn hắn chạy về phía Bắc, trong lòng bọn hắn đây tức giận như muốn nôn ra máu, bỗng thời lại nghe tiếng vó ngựa, tiếng hò hét đuổi theo của truy binh phía sau! Mỗi người bọn hắn đều cảm thấy lửa giận trong lòng đã đến cực hạn, kể cả những binh sĩ bình thường, giờ phút này cũng bị hành động của những người Nam Nhạc vô sỉ này khiến cho tức giận đến mặt mày xanh mét, sắc mặt của Hoàng Phủ Hoài Hàn thì càng không cần phải nói! Mà chính vào lúc này chuyện khiến người ta càng muốn phun

máu hơn bồng phát sinh! Chỉ thấy Nam Cung Cẩm gào lên đến rách cuống họng ca khúc Rock n' Roll “Lam Liên Hoa”

đã cải biên: “Không có gì có thể ngăn cản ta, đường ta đi là vì đất đai bờ cõi! Dõi theo cuộc đời chó Hàn, lòng ra có rất nhiều mối bận tâm. Xuyên qua năm tháng u ám, chó Hàn vô cùng băn khoăn lưỡng lự. Trong nháy mắt người quay đầu nhìn lại, đã thấy truy binh đến rồi!”

“Khụ khụ khụ...”

“Phốc...”

“Ha ha ha...”

Các kiểu tiếng cười không ngừng điên cuồng vang lên trong đội quân Nam Nhạc! Bài hát này của Hoàng hậu nương nương mười phần bá khí, giai điệu vô cùng phóng khoáng, mang theo sức mạnh chấn nhiếp lòng người, nhưng ca từ, thật sự là... Khụ khụ! Bây giờ đừng nói là Hoàng Phủ Hoài Hàn, ngay cả binh sĩ Đông Lăng cũng sâu sắc cảm thấy bước chân của bản thân có chút nặng nề không bước được nữa, đây hoàn toàn là do quá tức giận mà nên! Hoàng hậu Nam Nhạc kia hát cái gì thế? Hoàng Phủ Hoài Hàn bị bài hát này của Nam Cung Cẩm làm cho tức đến nghiến răng nghiến lợi! Đối phương không chỉ trực tiếp biểu lộ ý muốn chiếm cứ đất đai Đông Lăng của hắn, mà thông qua ca từ còn nói xấu hắn đủ loại! Thật đúng là có nhin được cũng không thể chịu nhục được nữa! Hắn còn chưa tức giận xong, giọng hát vô sỉ của Nam Cung Cẩm lại vang lên: “Thế giới tự do trong lòng kia, thanh tịnh mà cao xa như thế. Nở rộ vĩnh viễn không tàn lụi, chó Hàn ~ n ~ n ~ n ~”

Từ cuối cùng kia được nàng ngân nga rất du dương, còn ngửa đầu cất cao âm điệu! Nếu như nàng hát nguyên bản ca từ của bài “Lam Liên Hoa”

, mọi người còn cảm thấy vô cùng bá khí mà lại có ý cảnh! Nhưng hát một câu “chó Hàn ~ n ~ n ~ n ~”

như thế, cảm giác của binh sĩ Nam Nhạc chính là: buồn cười! Buồn cười vô cùng! Còn cảm giác của binh sĩ Đông Lăng chính là: Tức giận! Tức

giận vô cùng! Hoàng thượng bọn hấn lại bị một cô gái vũ nhục như thế, làm gì có cái lý nào như thế chứ, đây quả thật là không coi Đông Lăng bọn họ ra gì mà! Ngay cả tên Tướng quân vô cùng hiểu tình hình kia lúc này cũng đen mặt lại, hấn nói: “Hoàng thượng, mặt tướng cảm thấy, nhất định phải để cho bọn người Nam Nhạc này biết tay mới được!”

Tiếng nói của hấn còn chưa dứt, khuôn mặt đen tím tái của Hoàng Phủ Hoài Hàn đã quay lại, rộng to một tiếng với Nam Cung Cẩm: “Nam Cung Cẩm, hôm nay trẫm không giết ngươi, Hoàng Phủ Hoài Hàn ta sẽ không làm người!”

Nói xong, hấn liền không quan tâm gì nữa mà quay đầu ngựa, lao thẳng vào muốn chém giết binh sĩ Nam Nhạc! Binh sĩ Đông Lăng cũng đã tức giận đến hai con người đỏ bừng, cùng nhau phóng theo, đám đàn bà Nam Nhạc thối tha này thật quá quá! Nam Cung Cẩm thấy bọn hấn quay lại quá nhanh, thì giống như bị giật mình vội vàng kêu lên: “Chạy nhanh lên! Nhanh lên, theo sát bước chân của bản cung!”

Nàng ra lệnh một tiếng, toàn bộ mọi người lại quay đầu chạy về Lâm Truy! Hoàng Phủ Hoài Hàn lại tiếp tục truy đuổi! Lần này Hoàng Phủ Hoài Hàn vô cùng tức giận, đuổi theo đoàn người Nam Cung Cẩm ước chừng nửa canh giờ, nhưng đám người Nam Nhạc tựa như rất có kinh nghiệm trong việc chạy trốn, chân chạy như bay, khiến cho bọn hấn lại thua trận truy đuổi này một lần nữa! Trông thấy nếu lại đuổi tiếp, bọn họ sẽ chạy về tới Lâm Truy, Hoàng Phủ Hoài Hàn đành phải cắn nát một cái răng ngà mà hạ lệnh: “Ngừng! Trở về!”

Hấn không thể vì cô nàng này mà lại lãng phí thời gian ở đây, hấn nhất định phải kiềm chế cơn giận của mình, hấn nhất định phải đi tiếp viện phía Bắc ngay lập tức! Lần quay lại này của bọn hấn cũng nằm trong dự liệu của Nam Cung Cẩm, nàng không chạy nữa mà lập tức quay đầu lại, tiếp tục đuổi theo bọn hấn! Còn lớn tiếng hát bài “Lam Liên Hoa”

cải biên, kích thích Hoàng Phủ Hoài Hàn! Mãi cho đến khi thần kinh của Hoàng Phủ Hoài Hàn bị kích thích đến chết lặng, chán chẳng muốn nổi giận với nàng nữa thì chuyện này mới coi như xong! Nhưng tâm trạng của

nàng vô cùng sáng khoái, nhìn xem tên cầu Hàn này còn dám gây ôn dịch cho bọn họ không?! Không khiến hấn tức chết thì Nam Cung Cầm nàng sống cũng vô dụng rồi! Đương nhiên, nàng đã là một người trưởng thành, đuổi theo hấn như thế này, tuyệt đối không chỉ đơn giản là muốn tức chết hấn mà thôi. Thế nên, hai nhóm nhân mã tạo thành một trạng thái vô cùng quỷ dị! Đầu tiên là Hoàng Phủ Hoài Hàn chạy ở phía trước, Nam Cung Cầm đuổi theo phía sau! Sau khi đuổi kịp, Hoàng Phủ Hoài Hàn quay lại truy sát, Nam Cung Cầm lại co cẳng chạy đi. Đến khi Hoàng Phủ Hoài Hàn thấy đuổi không có ý nghĩa, quay đầu rời đi. Nam Cung Cầm lại tiếp tục đuổi theo, đồng thời còn không ngừng kích thích thần kinh hấn, kích thích hấn lại quay lại đuổi nàng, sau đó nàng tiếp tục chạy! Cứ lòng vòng như thế! Khiến cho toàn bộ người Đông Lăng đều có cảm giác tức đến ói máu, còn người Nam Nhạc mặc dù không biết Hoàng hậu nương nương đang có ý đồ gì, nhưng hết sức cao hứng đi theo Nam Cung Cầm chạy tới chạy lui, bởi vì dù cho Hoàng hậu nương nương có ý đồ gì thì cũng không quan trọng, quan trọng là hôm nay thật sự chơi rất vui! Nhất là trông thấy Đông Lăng Hoàng gia tức giận đến khuôn mặt đen bóng cả lên thế kia, tất cả ngôn từ đều không thể diễn tả được vẻ mặt khó coi đó, khiến cho bọn hấn hết sức cao hứng mà vô cùng hả giận! Ai bảo đám người Đông Lăng này không ở nhà ngoan ngoãn, đi đánh Nam Nhạc bọn họ làm cái gì? Bọn hấn bị tức chết cũng đáng đời! Tâm lý u ám này của bọn họ, bọn họ tự cho là đúng, là vô cùng thỏa đáng, nhưng người Đông Lăng không cho là như thế, bọn hấn cho rằng kẻ sĩ có thể chết chứ không thể chịu nhục! Cho dù quân địch có giết sạch bọn họ, cũng không thể lưu manh, vô liêm sỉ mà chửi mắng Hoàng thượng của bọn họ như thế! Nhưng mỗi khi bọn hấn tức giận không chịu nổi nữa mà quay lại muốn quyết chiến sinh tử thì đám người kia lại quay đầu chạy! Tác phong chiến đấu này rõ ràng là vô sỉ đến cực điểm!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 24: Lúc Cấm, Phải Dùng Hình Tượng Hèn Hạ Của Hấn, Để Tôn Lên Bản Cung

Mãi cho đến hoàng hôn, người của hai bên đều hạ trại, bên Hoàng Phủ Hoài Hàn tổ chức ăn tập thể, chuẩn bị cơm tối cho chúng tướng sĩ! Nhưng bọn hấn đều không muốn ăn cơm, bởi vì bọn hấn đã tức đến no bụng rồi! Tám mươi vạn ánh mắt tỏa ra hào quang đỏ rực, vô cùng tức giận nhìn đám người Nam Nhạc cách đó hơn ba trăm mét! Bọn hấn không có tâm trí nào để ăn cơm, nhưng bên Nam Cung Cấm thì lại rất ăn ngon miệng! Mỗi người đều lấy lương khô trong bao quần áo ra, mặc dù không phải món gì ngon, nhưng hiện nay ăn lại cảm thấy giống như cao lương mỹ vị thế gian khó cầu, nhất là trông thấy nhân mã quân địch đã tức giận đến không muốn ăn cơm, nên bọn họ càng cảm thấy ngon miệng hơn! Nam Cung Cấm cười tủm tỉm nói: “Mọi người ăn no vào nhé! Ngày mai mới có sức tiếp tục đuổi giết đám người chạy trốn chết kia!”

Cùng lúc đó, Uất Trì Thành không nhịn được mà hỏi nàng: “Nương nương, ngài có thể nói cho mặt tướng biết được không, chúng ta cứ giống trống khua chiêng đi ra đây để làm gì? Chẳng lẽ chỉ là để khiến cho quân địch tức giận thôi à? Như thế chẳng phải quá uổng phí hay sao?”

Nam Cung Cấm cắn một miếng lương khô trong tay, nhai nhồm nhoàm, rồi quay đầu nhìn hấn một cái: “Người nói xem chúng ta làm thế vì cái gì? Chẳng lẽ là ra ngoài hóng gió hay sao?”

“Mặt tướng không có ý như thế, mặt tướng chỉ suy đoán xem có phải nương nương có ý muốn công chiếm lãnh địa Đông Lăng hay không? Thế

nhưng ở thời điểm này, người Đông Lăng muốn trở về phía Bắc, chúng ta nếu ra khỏi thành, từng bước công chiếm không phải là rất tốt sao?”

Uất Trì Thành tiếp tục nói. Nam Cung Cẩm cười lắc đầu: “Vậy người nghĩ xem, có chắc là Hoàng Phủ Hoài Hàn chỉ muốn đi đánh Bắc Minh hay không? Cho nên nếu có cơ hội diệt trừ chúng ta hoặc diệt trừ Bắc Minh trước, hẳn sẽ chọn cái nào trước?”

“Chúng ta!”

Uất Trì Thành trả lời! Bởi vì hẳn bất cứ lúc nào cũng có thể tiêu diệt quân Bắc Minh, mà cơ hội để diệt toàn bộ quân Nam Nhạc là vô cùng ít ỏi, nếu như có cơ hội, Hoàng Phủ Hoài Hàn tuyệt đối sẽ không buông tha! “Cho nên nếu như chúng ta hành động như lời người nói, mang theo tất cả binh mã ra khỏi thành, thì việc Hoàng Phủ Hoài Hàn muốn làm, sẽ không phải là đi đánh Bắc Minh nữa, mà là sẽ mang tám mươi vạn đại quân cùng chúng ta tiến hành một trận huyết chiến! Sáu mươi vạn người có thể gọn gàng, nhanh nhẹn chạy trốn như hai mươi vạn người sao? Lúc đó mà bị đuổi kịp, phần thắng của chúng ta không bằng người ta đã đành, thậm chí sẽ còn chết rất nhiều người, người nói xem, có thể hành động như thế sao?”

Nam Cung Cẩm nói ra từng bước từng bước một. Uất Trì Thành sưng sờ, vậy mà hẳn không nghĩ được sâu và xa như thế, thậm chí thấy may mắn khi có Hoàng hậu nương nương làm Đại tướng lĩnh quân, nếu như là hẳn đến lĩnh quân, khẳng định sẽ ngu ngốc mà mang toàn bộ binh sĩ trong thành đuổi theo, đến lúc đó không biết sẽ chọn ra phiên toái như thế nào! Nhưng rất nhanh sau đó, trong đầu hẳn lại như lạc vào mê cung: “Vậy chúng ta mang hai mươi vạn đại quân ra đây làm gì?”

Nương nương giải thích rất có lý, nhưng lại không nói lần này bọn họ đi ra để làm gì? Lúc này Nam Cung Cẩm lại cười thần bí, có chút đặc ý nói: “Chờ mà xem, trận chiến này, để bản cung dạy người, làm sao để có thể không mất một binh một tốt mà công chiếm được thành trì!”

... Bên phía Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng đang nhanh chóng bàn bạc. Một tên Tướng quân nói: “Hoàng thượng, hay là ngài đem năm mươi vạn binh

mã đi tiếp viện phương Bắc trước, mặt tướng và Nam Cung Tướng quân lãnh ba mươi vạn binh mã, ngăn cản bọn hán ở đây!”

Nếu như tiếp tục thế này, bị tức chết thì không nói, nhưng bọn hán đâu có cảm giác như đang mất đi lãnh thổ vậy! Hoàng Phủ Hoài Hàn trầm ngâm một lát, lắc đầu, bác bỏ đề xuất này. Bản lĩnh của cô nàng kia lớn vô cùng, có vẻ như nàng hoàn toàn không hiểu các loại binh pháp, nhưng lại thông thạo những cách hành động quỷ thần khó lường! Khiến cho người ta không hiểu được đến cùng là nàng có hiểu hay không, cho nên nàng nghĩ ra nhiều biện pháp vừa cổ quái kỳ lạ, vừa hèn hạ vô sỉ như thế mà hán lại không thể nghĩ ra cách nào đối phó! Lần nào cũng chỉ có thể lấy tổn thất không nhỏ mà khó khăn lắm mới ứng đối được. Ngay cả hán còn không nghĩ ra cách đối phó thì sao có thể đi trước được, lại còn để lại ba mươi vạn đại quân để đối chiến với nàng ư? Chỉ sợ hán còn chưa gặp được quân Bắc Minh đã nhận được tin dữ về ba mươi vạn đại quân này! “Các người không phải là đối thủ của nàng!”

Câu nói này không hề lưu lại chút thể diện nào! Nhưng lại khiến cho toàn bộ các Tướng quân ở đây đều cúi đầu đỏ mặt, kể cả phụ thân của Nam Cung Ninh Ninh. Nam Cung lão Tướng quân cùng với Vân lão gia tử của Nam Nhạc đều là những vị tướng tài giỏi nổi danh trong thiên hạ! Trong những ngày này, thấy những đấu pháp kỳ quái của cô gái kia, ông ta vừa cảm thấy thất bại lại cũng vừa cảm thấy mới mẻ! Không ngờ lão già Vân gia lại có thể có cô cháu gái xuất sắc như thế, nếu như quan hệ thông gia trước đây của hai nhà không bị hủy, thì lúc này hán còn có thể giúp đỡ hòa giải một chút. Đáng tiếc... Cũng chỉ có thể nói là đáng tiếc! Tình cảnh hiện nay của Đông Lăng cơ hồ đã rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, hoặc là Hoàng Phủ Hoài Hàn tự mình ở lại, để Tướng quân khác mang binh mã đi tiếp viện. Hoặc là bỏ qua, để cho cô gái kia một mực đi theo sau môn hạ bọn hán! Nhưng bây giờ dưới sự tấn công của Bắc Minh, vại tòa thành trì của Đông Lăng đã bị vùi lấp, nếu hán không tự mình đi, thì khó mà cỡ vũ sĩ khí! Quân Hạo Thiên mặc dù chỉ là cái bao cỏ, nhưng tên thừa tướng của Bắc Minh kia, lại là một nhân vật cáo già! Nếu hán không tự mình đến, tất cả sẽ rất khó nói! Nghĩ thế, hán lập tức cảm thấy trong tim vô cùng bức bối, vươn tay vuốt vuốt mi tâm, mười phần đau đầu! “Hoàng thượng, nếu không đêm nay chúng ta tập kích bọn hán?”

Lại thêm một người góp lời. Hoàng Phủ Hoài Hàn quay đầu, nhìn hẩn giống như đang nhìn một tên ngốc: “Người muốn tập kích ban đêm, người cho rằng Nam Cung Cẩm không nghĩ ra sao?”

Quả nhiên, hẩn vừa nói xong, cách đó hơn ba trăm mét, một giọng nữ trong trẻo cất lên cao vút: “Các tướng sĩ, tối hôm nay các người phải cực nhọc một đêm r ồi, không thể yên ổn nghỉ ngơi mà ngủ ngon được, những binh sĩ phụ trách phòng thủ đều phải tập trung mười hai vạn phần tinh thần, để phòng ngừa những tên tiểu nhân hèn hạ Đông Lăng kia tập kích chúng ta vào ban đêm!”

“Vâng!”

đám binh sĩ Nam Nhạc cùng nhau rống lên đáp lại nàng. ... Đám người Đông Lăng im lặng! Tiểu nhân hèn hạ?! Bọn họ á?! Nói một câu thật lòng, đã đứng trước mặt nàng r ồi, nếu còn có người có thể xưng là tiểu nhân hèn hạ, đấy mới thực sự là trò cười cho thiên hạ! Mà tên Tướng quân đưa ra chủ ý muốn tập kích ban đêm kia cũng lập tức cảm thấy trên mặt mình lúc đỏ lúc trắng, nghĩ tới ý kiến đề xuất của bản thân vừa r ồi, hẩn chỉ cảm thấy mình ngu chết đi được thôi! “Nhưng mà Hoàng thượng, nếu cứ bị theo như thế này, cũng không phải là biện pháp tốt! Đông Lăng chúng ta nhiều thiết hán tử thế này, mang theo tám mươi vạn binh mã còn bị một cô gái mang hai mươi vạn binh mã đuổi theo, chuyện này mà truyền ra ngoài sẽ mất hết mặt mũi!”

Thực ra còn một câu hẩn còn chưa nói ra, đó chính là, cô gái không thể hiểu thấu của Nam Nhạc kia, nhất định sẽ lại như lần trước, lập lại chiêu cũ, sẽ lại để sử quan ghi chép lại: “Hoàng hậu Nam Nhạc vô cùng dũng mãnh, chỉ đem theo hai mươi vạn đại quân mà dọa cho Đông Lăng Hoàng mang theo tám mươi vạn đại quan chạy trốn chết mấy vạn dặm!”

Nét mặt lúc này của các Tướng quân khác cũng vô cùng cổ quái, giống như là nuốt phải một con ru ồi. Hiên nhiên là có cùng suy nghĩ với tên Tướng quân này, đoán trước được cô nàng kia sẽ chuẩn bị gì cho bọn hẩn! Mà cũng đúng vào lúc này, bọn hẩn lại nghe thấy cách đây hơn ba trăm mét truyền đến giọng nói khiến cho bọn hẩn suýt nữa ói ra máu: “Các người

phải biết rằng, các người đầu là anh hùng của Nam Nhạc! Nhìn chúng ta hôm nay xem, vền vẹn chỉ có hai mươi vạn người, liền khiến cho đám rùa rút đầu hèn nhát của Đông Lăng kia bị dọa thành bộ dạng gì! Tám mươi vạn người cùng nhau chạy trốn, chạy còn nhanh hơn thỏ, đi đầu này chứng tỏ chúng ta dũng mãnh như thế nào!”

Biết ngay mà! Biểu hiện của đám người Đông Lăng đờng loạt đang như nuốt phải con ruồi, thì nay thành như nuốt phải một bầy ruồi vậy! Cổ quái, quỷ dị mà oan ức! Bọn hấn đã đoán trước rồi mà, chắc chắn nàng sẽ nói như thế, trong khoảng thời gian giao thủ gần đây, đã đủ để cho bọn họ hiểu rõ nàng! Chỉ có nói người Nam Nhạc đuổi theo sau mộng bọn họ mà có đánh chết cũng không nói bọn hấn đuổi cho người Nam Nhạc phải phi nước đại! Lại còn đám người nào tàn Nam Nhạc kia, lúc này còn gào lên thưa ‘vâng’ đến rách cuống họng nữa chứ. Việc này khiến cho mặt bọn hấn thối đến không ngôn từ nào diễn tả được, đám người Đông Lăng kia không có lòng dạ nào mà ăn cơm, nhưng đám binh sĩ thì đói bụng, bỗng nhiên đờng loạt quay đầu lại, vẻ mặt vô cùng coi thường quặm mắt nhìn bọn hấn, có vẻ muốn nói với những người lãnh đạo bọn hấn rằng vì sao lại vô dụng như thế! Bị người ta chửi bới đến thế này, còn không nghĩ ra biện pháp phản kích! Hoàng thượng là vua của một nước cao quý nhường ấy, không thể chửi nhau với đàn bà con gái thì cũng đã đành rồi, nhưng vì sao những tên Tướng quân này cũng vô dụng như thế?! Các Tướng quân đầu nước mắt đầm đìa chan chứa! Chẳng lẽ bọn hấn không muốn phản kích sao? Nhưng bọn hấn là đàn ông, đầu là quân tử, đầu là thiết hán tử mà, sao có thể không cần mặt mũi như Nam Cung Cẩm, bọn hấn sao có thể mặt dày mà ra chửi nhau được! Đúng lúc bọn hấn đang vô cùng hậm hực, bọn hấn lại nghe thấy giọng nói ác ma của cô ta: “Các người biết không? Sở dĩ đám người này dám quay đầu lại đuổi chúng ta, thực ra chính là để hù dọa chúng ta, cậy nhiều người để hù dọa chúng ta! Cho nên mỗi lần chỉ cần chúng quay đầu lại là bọn hấn đã sợ hãi chạy trốn chết rồi, cho nên các người tuyệt đối không nên sợ hãi, bởi vì chúng ta mới là bên hùng mạnh nhất!”

Trong lòng người Đông Lăng không hèn mà cùng xuất hiện một cây củ cải to trắng trắng mập mập, không ngừng lắc lắc thân thể của mình, trên mặt có hai sợi mì nước mắt, miệng còn có nụ cười quỷ dị rất to! Đơn giản

đây chính là biểu tượng khắc họa tâm trạng của bọn hắn, cuối cùng thì chuyện này là sao đây? Rõ ràng là bọn hắn không đuổi nữa, người Nam Nhạc lại đi theo mông bọn hắn, sao lại biến thành người Nam Nhạc quay đầu lại dọa bọn hắn chạy trốn chết chứ?! Trên thế giới này sao lại có loại người không cần thể diện đến như thế! Khuôn mặt của Hoàng Phủ Hoài Hàn vốn biến thành màu xanh tím vì tức giận, lúc này lại chỉ yên lặng đứng đây, khuôn mặt hắn cứng đờ như gỗ, yên lặng đi tới vương trướng. Hắn thật sự không biết nên nói gì, đừng nói là gào thét, hiện nay ngay cả khí lực để cãi nhau hắn cũng không có, kinh nghiệm nói cho hắn biết, tranh luận với cô nàng kia chỉ khiến bản thân thêm xấu hổ và khó chịu, cho nên hắn quyết định lựa chọn im lặng. Có đi đâu, hắn thật sự không nghe nổi nữa, nếu không hắn sẽ tức quá mà ói máu bỏ mình mất! Mà Nam Cung Cẩm cũng rất nể tình, sau khi hắn về vương trướng, nàng cũng không ở lại đấy nói hươu nói vượn cái gì nữa. Các Tướng quân Đông Lăng thấy bóng lưng buồn bã và ảm đạm của Hoàng thượng, trong tim bọn hắn cũng yên lặng rơi lệ! Oán trách bọn họ vì sao không rèn luyện ra được tài ăn nói để mà phải chịu đả kích thế này! Đến ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, binh mã Đông Lăng đành kìm nén một bụng tức giận mà lên đường. Binh mã Nam Nhạc cũng không nói lời nào, yên lặng đi theo sau bọn hắn. Tám mươi vạn người đi trước, không nói một lời nào. Hai mươi vạn người đi theo sau, cũng không nói lời nào. Cuối cùng cũng đi tới cửa thành Kiến Khang, mà cái gọi là cửa thành kia, thực ra đã sớm bị lũ lụt lấn trước làm cho vỡ tung! Những ngày này, Hoàng Phủ Hoài Hàn phải rờn rã xử lý vấn đề thoát nước cho ba tòa thành, lại thêm nạn đói, rồi còn cần phải truy nã thương nhân Nam Nhạc nhân thời điểm này cũng thừa cơ nhảy vào kiếm chác lợi nhuận cao, cho nên Hoàng Phủ Hoài Hàn còn chưa kịp sửa chữa tường thành của thành này, vì thế nên Nam Cung Cẩm mới có thể đi theo một cách thông suốt như vậy. Trọn một ngày, Nam Cung Cẩm cũng không tiếp tục nói cái gì khiến người ta tức chết, trái tim tất cả mọi người đều thoáng bình tĩnh một chút. Mà chỉ chớp mắt, đã tới thành Tân Tiễn phía sau thành Kiến Khang, dân chúng thành Tân Tiễn đều không hiểu gì mà nhìn một đám người Nam Nhạc đi theo sau Hoàng thượng của bọn hắn, trong lòng có trăm mối hoài nghi vẫn không có cách nào giải thích, cuối cùng cũng nhận định bọn họ là tù binh. Cho nên không có chút nào bài xích, Nam Cung Cẩm cũng cảm thán một cách vô cùng muốn ăn đòn: “Dân chúng

thành T`ân Ti`ên không chỉ vô cùng hòa ái mà còn rất thân mật, căn bản cũng giống y người Nam Nhạc ấy mà!”

Lời này của nàng lại khiến đám người Hoàng Phủ Hoài Hàn tức giận suýt nữa mà phun máu tươi! Người Đông Lăng và người Nam Nhạc cũng giống nhau à? Đây chẳng phải là đổi một cách nói khác để bóng gió rằng đây cũng đều là người dân Nam Nhạc bọn họ hay sao? Một tên Tướng quân cần r`ang, chuẩn bị đi kêu gọi một chút, để dân chúng đuổi đám người này đi! Nhưng lại bị một ánh mắt của Hoàng Phủ Hoài Hàn khiến cho dừng lại! Xét cho cùng thì sức chiến đấu của dân chúng không thể so được với binh lính, nếu đánh nhau với Nam Cung Cầm, bọn h`ắn sẽ thua thiệt lớn. Dưới tình thế bọn họ cảm giác như bị giày vò khổ sở, cuối cùng bọn họ cũng đến được cửa thành thành T`ân Ti`ên! Bởi vì thành Lâm Truy và thành Kiến Khang được xây dựng một cách đặc thù nên ngoài cửa thành Lâm Truy, là lãnh địa Kiến Khang, sau lãnh địa mới là tường thành. Sau đó là thành T`ân Ti`ên rồi mới đến tường thành T`ân Ti`ên. Thiết kế như thế vốn là vô cùng có lợi cho Lâm Truy công chiếm thành chính của thành Kiến Khang, cho nên từ các đời vua trước đến này, Đông Lăng đều phái trọng binh trấn giữ thành Kiến Khang! Do đó nhiều năm qua chưa xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, duy chỉ có lần này, vì muốn một lần tiêu diệt đại quân Bắc Minh, nên chỉ có thể rút mấy chục vạn quân đi, còn lại mấy vạn quân thì bị người Lâm Truy kiên ch`ế, cho nên mới để cho Nam Cung Cầm mang người theo tới tận đây! Cửa thành T`ân Ti`ên, hệ thống phòng thủ vô cùng nghiêm mật! Nếu Nam Cung Cầm muốn đi qua, thì phải bắt đầu tiến đánh thành trì! Cho nên khi sau khi binh sĩ Đông Lăng đi qua cửa thành T`ân Ti`ên, thấy cửa thành đóng kín, đều đồng thời hiểu ý nhau mà nở nụ cười. Hiện nay Nam Cung Cầm không thể tiếp tục theo sau mộng bọn h`ắn nữa rồi đúng không? Đám người Nam Nhạc kia chỉ còn lại hai lựa chọn, thứ nhất, ngoan ngoãn rút v`ề! Thứ hai, ở đây mà công thành! Mặc kệ là thế nào, đều tốt hơn là để bọn họ đi theo phía sau rồi mỗi ngày lại nói vài câu tức chết người không đ`ền mạng! Nhưng, bọn h`ắn còn chưa kịp cao hứng, Nam Cung Cầm đứng cách tường thành T`ân Ti`ên hai trăm mét, vô cùng đặc ý nói: “Người đâu, xây tường thành ở chỗ này cho bản cung! Từ giờ về sau, thành Kiến Khang và thành T`ân Ti`ên đều là lãnh địa của Nam Nhạc!”

Uất Trì Thành há to mồm kinh ngạc! Hoàng hậu nương nương đưa ra mệnh lệnh thế này là sao?! Chuyện này... Ánh mắt hắn nhìn tới phía trước, còn hai trăm mét nữa là ra khỏi thành Tần Tiễn, cho nên tính ra còn có thể coi thành Tần Tiễn là lãnh địa của bọn họ! Nhưng như thế này có phải là quá đơn giản và hoang đường không? Mà Nam Cung Cẩm như là nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hắn, bỗng nhiên quay đầu nhìn hắn một cái, lắc đầu nói: “Đừng nghĩ đến những chuyện tốt đẹp quá!”

Uất Trì Thành còn chưa hiểu chuyện gì, Nam Cung Cẩm bỗng nhiên quát lên một tiếng: “Chạy mau!”

Nàng hiểu Hoàng Phủ Hoài Hàn rất rõ! Chỉ thấy nàng vừa nói xong, cửa thành Tần Tiễn liền bị mở ra! Hoàng Phủ Hoài Hàn với một khuôn mặt lạnh lùng, tức giận đến đỏ bừng, mang theo một đám binh lính đến truy sát! Sau đầu Uất Trì Thành đổ từng giọt mồ hôi lạnh, nhanh chóng chạy cuống cuống theo Nam Cung Cẩm! Ước cho hắn được xưng là thần đồng trên lĩnh vực quân sự, không chút bối cảnh nào, mười bảy tuổi đã là Tướng quân tam phẩm, xưa nay chưa từng có! Nhưng hắn phát hiện ra đầu óc hắn hiện nay càng ngày càng không đủ dùng, đến giờ vẫn chưa thể hiểu được cuối cùng là Hoàng hậu có ý đồ gì, lúc này nói muốn xây dựng tường thành, không phải là vì chiếm địa bàn, mà là để quay đầu chạy trốn sao? Hoàng Phủ Hoài Hàn cảm thấy phẫn hận như muốn nổ tung lên vì tức giận! Cô nàng kia thật chẳng ra thể thống gì cả! Nàng thật sự nghĩ Hoàng Phủ Hoài Hàn hắn là tên ngốc hay sao? Lại dám mơ tưởng chiếm lĩnh hai tòa thành trì của Đông Lăng dễ dàng như vậy, thật chẳng khác gì nằm mơ giữa ban ngày! Cho dù hắn không thể tiêu diệt được nàng trên đường thì cũng phải đuổi đám người này về Nam Nhạc! Sau khi người đuổi người chạy được hai canh giờ, một con Hải Đông Thanh từ giữa không trung bay tới, đáp xuống cánh tay Hoàng Phủ Hoài Hàn! Đôi mắt màu tím sẫm của hắn khẽ lóe lên, gõ tờ giấy ở chân chim xuống, sắc mặt hắn trong nháy mắt biến đổi! Bởi vì phòng thủ ở phương Bắc yếu kém, bọn hắn đã tổn thất bốn tòa thành trì, nếu hắn lại tiếp tục đồng hành với Nam Cung Cẩm, quân Bắc Minh sẽ đánh tới tận hoàng cung Đông Lăng! Đến lúc đó cho dù hắn có quay lại đoạt được lãnh thổ, sợ là quốc khố đã bị cướp sạch rỗng! Không có tiền, thì không có lương thảo, đến lúc đấy thì cái gì cũng chỉ là câu nói

suông! Nghĩ thế, hắn kéo lại dây cương, hít sâu một hơi, nhìn thoáng qua đoàn người Nam Cung Cẩm phía xa, quay người nói: “Chúng ta đi!”

Nhưng, bọn hắn vừa quay đầu, giọng nói Nam Cung Cẩm lại vang lên: “Chúng ta đuổi theo!”

Gân xanh trên trán Hoàng Phủ Hoài Hàn nhảy lên một cái! Thành Kiến Khang và thành Tàn Tiễn so với bốn tòa thành trì Đông Lăng, cái nào quan trọng hơn, đi đầu này hắn hiểu rõ hơn bất cứ ai hết! Nhưng để trở mắt cho nàng chiếm được hai tòa thành trì của mình như thế, thực sự là còn thống khổ hơn cả giết chết hắn! Hắn quay đầu lại, gào lên: “Nam Cung Cẩm, cuối cùng là người muốn thế nào?”

Lúc này Nam Cung Cẩm lại cười khê một tiếng, nói với vẻ rất lưu manh: “Cũng không muốn thế nào cả! Chỉ muốn Đông Lăng Hoàng cắt đất bồi thường mà thôi! Bản cung cũng không tham lam, chỉ cần thành Kiến Khang và vạn lượng vàng thôi ấy mà, là yêu cầu của bản cung khó chấp nhận, hay là bị Bắc Minh một đường đánh tới kinh thành khó tiếp nhận, Đông Lăng Hoàng tự mình cân nhắc đi. Chẳng qua bản cung cũng chỉ nói thẳng ra mọi chuyện thôi. Nếu Đông Lăng Hoàng không đồng ý, bản cung sẽ tiếp tục chơi đuổi bắt cùng với người thôi!”

Nàng sẽ không đòi hỏi cả Kiến Khang và Tàn Tiễn làm gì cho nhiều, vì Hoàng Phủ Hoài Hàn sẽ không đáp ứng. Mà thành Kiến Khang bị lũ lụt như thế, lòng yêu nước của dân chúng đều bị sự đau xót của bản thân che lấp, nên việc quản lý sẽ tương đối đơn giản. Nhưng thành Tàn Tiễn thì không như thế, bọn hắn đều còn có lòng yêu nước sâu sắc, nàng cũng không muốn tiếp nhận một tòa thành trì có thể biến thành tòa thành nội chiến! Hoàng Phủ Hoài Hàn mới nghe xong, chỉ cảm thấy một ngụm máu dâng lên cổ! Trước sự cách biệt giữa tám mươi vạn đại quân và hai mươi vạn quân mà lại muốn hắn cắt đất bồi thường? Quả thực là vô cùng hoang đường! Nhưng hắn không thể không thừa nhận, so thành Kiến Khang đã suy tàn như thế với kinh thành thì hắn lo lắng cho kinh thành hơn! Cũng may đối phương chỉ cần thành Kiến Khang, không muốn cả thành Tàn Tiễn, nếu không hắn căn bản sẽ không cần cân nhắc! Nhưng Tướng quân Đông Lăng kia cũng cảm thấy vô cùng uất ức, thật đúng là rờn mắc cạn bị

tôm trêu, hổ xuống đờng bằng bị chó khinh! Bọn hấn thật sự phải đáp ứng yêu cầu hoang đường này sao? Nhưng trong lòng bọn hấn, thế mà lại mười phần đều muốn đáp ứng nàng, không chỉ vì đại cục, càng là vì để nhanh chóng vứt bỏ thứ keo da trâu không cần thể diện khiến người ta tức chết đi này! Mặt mày Hoàng Phủ Hoài Hàn xanh lét, trợn mắt nhìn Nam Cung Cẩm thật lâu, sau đó giọng nói lạnh như hàn đàm rít qua kẽ răng mà ra: “Trẫm đáp ứng!”

Ba chữ này, nặng như núi Thái Sơn! Hấn biết, sau khi hấn nói ra ba chữ này, chẳng khác gì sự sỉ nhục quốc gia! Nhưng, ở trong tim, hấn thầm thì rằng không bao lâu nữa, hấn sẽ lấy về mảnh đất vốn thuộc về Đông Lăng của hấn này! Nhưng ngẫm lại chuyện trước đây Nam Nhạc đổi mười tòa thành trì để lấy về Bách Lý Kinh Hồng mà so sánh, hấn bỗng nhiên cảm thấy chuyện này cũng không phải là khó tiếp nhận đến như thế! “Đáp ứng sớm một chút có phải tốt hơn không, còn lãng phí thời gian chạy tới chạy lui với chúng ta lâu như vậy, mệt chết người!”

Nam Cung Cẩm đây là điển hình của việc được lợi còn khoe mẽ, nàng vừa nói vừa móc từ trong ngực áo ra một trang giấy, đưa cho Uất Trì Thành, “Cần lấy, đưa cho Đông Lăng Hoàng ký đi!”

Vốn đám người Đông Lăng đang bứt rứt, bực bội muốn chết, giờ phút này càng tức giận muốn ói máu! Hóa ra cô nàng kia giày vò bọn hấn mấy ngày nay, là để đưa ra điếu ước cắt đất bồi thường đã chuẩn bị sẵn sàng kia sao? Hiện nay Uất Trì Thành đã hiểu được ý đồ của Nam Cung Cẩm, sự sùng bái đối với Nam Cung Cẩm như nước Nam Hà vỡ đê trong lòng hấn, không thể ngăn cản! Hoàng hậu nương nương thật sự quá lợi hại! Vừa nghĩ, vừa vui sướng hài lòng cầm tờ giấy kia đến trước mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn... Hoàng Phủ Hoài Hàn nhận lấy tờ giấy, nhìn một chút, sắc mặt lập tức thay đổi màu sắc liên tục, vô cùng chói mắt, chỉ thấy trên đó viết: “Nam Nhạc năm năm trăm bảy mươi hai, Đông Lăng Hoàng Phủ Hoài Hàn tiến đánh Nam Nhạc, vô sỉ chiếm cứ Lâm Truy mấy ngày. Thương tổn nghiêm trọng đến tình cảm hai dân tộc, bất lợi cho hòa bình thế giới, đây là hành vi vô cùng ích kỷ! Nay đã đại triệt đại ngộ, dâng lên thành Kiến Khang và vạn lượng vàng để bày tỏ sự áy náy.”

“Đông Lăng Hoàng, ký tên đi!”

Nam Cung Cầm cười vô cùng hòa ái nói. Hoàng Phủ Hoài Hàn tái mét mặt nhìn nàng: “Người viết lung tung thế này còn muốn trẫm ký tên ư?”

Hắn làm tổn thương tình cảm hai dân tộc, còn đại triệt đại ngộ? Cô nàng này không bị điên đấy chứ? “Chẳng lẽ Đông Lăng Hoàng hy vọng bản cung viết trên đó là, Đông Lăng Hoàng suất lĩnh tám mươi vạn binh mã, bị Hoàng hậu Nam Nhạc dẫn hai mươi vạn binh mã truy sát nhiều lần, cuối cùng không nhịn được nữa mà ký đi ầu ước này sao?”

Nam Cung Cầm tỏ vẻ kinh ngạc nói! Nàng vừa nói xong, khuôn mặt của Hoàng Phủ Hoài Hàn vốn đang khó coi tới cực điểm, lại xanh thêm mấy phần, cầm lấy bút của quân sư đưa tới, đưa bút như rồng bay phượng múa, ký tên mình lên giấy. Sau đó mặt mày xanh mét ném cho Uất Trì Thành. “Vạn lượng vàng mười ngày nữa sẽ đem tới, nhớ kỹ, đừng có đi theo trẫm nữa!”

Nam Cung Cầm nhận lấy tờ giấy kia từ trong tay Uất Trì Thành, thổi mấy lần, hài lòng gật đầu: “Đông Lăng Hoàng, người yên tâm đi, giờ người có xin bản cung đi theo người, bản cung cũng không theo!”

“Hừ!”

Hoàng Phủ Hoài Hàn hừ lạnh một tiếng, nhịn xuống sự khuất nhục trong lòng quay đầu ngựa lại. Trong lòng hắn âm thầm thề, ba tháng! Nhiều nhất là ba tháng, hắn chắc chắn sẽ lấy lại thành Kiến Khang, muốn cho Nam Cung Cầm hối hận vì đã làm thế này! Binh sĩ Đông Lăng đều là bộ dạng hùng hổ, quay đầu đi theo Hoàng thượng của bọn hắn. Đi chưa được mấy bước, lại nghe thấy giọng Nam Cung Cầm tung tăng vang lên: “Nhanh lên, tranh thủ thời gian, xây dựng lại tường thành Kiến Khang, tuyệt đối không thể để cho đám tiểu nhân hèn hạ Đông Lăng kia quay lại tấn công chiếm lãnh địa của chúng ta!”

“...”

Gân xanh trên tay Hoàng Phủ Hoài Hàn lại giật giật vài cái, nhưng cũng không nói gì, tiếp tục đi về phía trước. Sau đó, lại nghe thấy giọng Nam Cung Cẩm vang lên: “Uất Trì ái khanh, sau khi ngươi trở về, nhất định phải để sử quan ghi chép lại sự tích anh dũng của bản cung. Ghi là bản cung dùng hai mươi vạn quân, không chiến mà vẫn đánh bại tám mươi vạn đại quân Đông Lăng. Đông Lăng Hoàng bị ép phải cắt đất bồi thường, để bày tỏ sự sùng bái với bản cung!”

“Rõ!”

Uất Trì Thành đáp rất nghiêm túc. Hoàng Phủ Hoài Hàn tức tối nghiêng rằng nghiêng lợi, cố nín nhịn để không quay đầu lại. “Còn nữa, phải nhớ phác họa hình tượng bản cung cho thật vĩ đại vào, để thế nhân kính ngưỡng cúng bái. Lúc cần thiết, cũng phải dùng vẻ mặt hèn mọn của Đông Lăng Hoàng để tô đậm hình tượng của bản cung, rõ chưa?”

Nam Cung Cẩm lại tiếp tục phân phó. “Vâng!”

Uất Trì Thành lại gật đầu! “Còn nữa, còn nữa...”

Hoàng Phủ Hoài Hàn giận quá không kiềm chế được mà quay đầu lại, nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn nàng: “Nam Cung Cẩm, ngươi tốt nhất là đừng quá quắt quá!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 25: Đông Lăng Hoàng Thật Đặc Biệt, Ngài Thích Đội Nón Xanh Sao?

“Ai you, Đông Lăng Hoàng à, người tức giận như thế làm gì, bản cung đâu có định nói xấu người, bản cung còn định nói là: còn nữa, phải nhớ kỹ sự rộng lượng của Đông Lăng Hoàng, cắt đất b ỗ thường mà mặt không đổi sắc, quả thật là bậc đại trượng phu!”

Nam Cung Cầm cười tủm tỉm nói với Uất Trì Thành. Uất Trì Thành nuốt nước miếng một cái, g ần như là không dám quay lại nhìn mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn, Hoàng hậu nương nương thu của người ta nhiều lợi ích như thế, giờ còn nói móc người ta, đây quả thực là... “Nam Cung Cầm, người nhất định phải khiêu khích trầm như thế sao?”

Về mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn khó coi đến đáng sợ, cho tới bây giờ hắn cũng không ngờ có ngày hắn lại bị một người đàn bà bức bách đến mức như thế này! Mà đi đâu kỳ quái nhất chính là trước đây trên danh nghĩa nàng còn là phi tử của hắn, cũng là một cung nữ hắn từng khinh bỉ, càng là loại hèn nhất hơi một tý lại đấu võ m ồm với hắn, nhưng thấy không được một cái là lại ôm đùi hắn xin tha mạng! Trên môi Nam Cung Cầm nở một nụ cười lạnh: “Hoàng Phủ Hoài Hàn, con người của ta, từ trước đến nay đâu là có thù tất báo, người kính ta một thước, ta kính người một trượng! Nếu không phải lần trước người gây ra dịch bệnh kia, suýt nữa hại chết mấy chục vạn binh mã Nam Nhạc ta, thì mục đích hôm nay của ta cũng chỉ là lấy thành Kiến Khang, chứ không khiêu khích người như thế!”

Từ chuyện ôm đùi lần trước, đến các loại khiêu khích khiến đối phương tức giận đến giờ tay múa chân, nói trắng ra cũng chỉ là để xả hết

cơ giận của nàng mà thôi! Ròng rã chín ngày không ngừng nghỉ chữa bệnh cho những người kia, chính mình cũng có nguy cơ nhiễm bệnh, nhất là trông thấy những người kia chấp nhận lấy sinh mệnh bản thân ra hỗ trợ chăm sóc bệnh binh như thế, nàng mới không thể nhẫn nhịn được mà muốn đòi Hoàng Phủ Hoài Hàn phải trả lại công bằng cho nàng! Hoàng Phủ Hoài Hàn cười lạnh một tiếng: “Dịch dịch hạch ư? Vậy người nói cho trăm xem, hai mươi vạn binh mã bị lũ lụt nhấn chìm của trăm thì tính như thế nào? Mạng của binh sĩ Nam Nhạc là mạng người, thế mạng của binh sĩ Đông Lăng ta không phải sao?”

“Nếu không phải Đông Lăng Hoàng ăn trong chén, còn muốn lấy trong n ữ mà khơi mào cuộc chiến tranh này, thì hai mươi vạn người kia còn đang sống rất tốt trong quân doanh của Đông Lăng, đang nghĩ tới lúc có thể về nhà, gặp cha mẹ với vợ con của mình r ữ. Nếu không phải Đông Lăng Hoàng công chiếm đất đai Nam Nhạc, bản cung sẽ không nghĩ ra biện pháp nhấn chìm Lâm Truy, cho nên việc hai mươi vạn đại quân kia chết đi, trách nhiệm không phải tại Nam Nhạc ta, mà là tại các người!”

Nam Cung Cầm lạnh giọng bác bỏ. Thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn không nói lời nào, nàng lại cười lạnh một tiếng r ữ nói tiếp: “Sao thế? Chẳng lẽ Đông Lăng Hoàng cảm thấy mình đi cướp đ ò của người khác, kết quả là đ ò thì không cướp được còn bị đánh cho một trận tức là lỗi của người ta sao? Chẳng lẽ mọi chuyện phải là người muốn đ ò của người khác, người khác li ền không được phản kháng, chỉ có thể hai tay dâng lên sao?”

Lời này của nàng khiến cho Hoàng Phủ Hoài Hàn á khẩu không trả lời được! Nhưng trong lòng hắn cũng không vì thế mà cảm thấy mình sai, đây là thời loạn thế, ai mà không hy vọng có thể thống nhất thiên hạ cơ chứ? Hắn cũng không tin Bách Lý Kinh H ồng chưa từng có ý nghĩ này. “Thiên hạ này, phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân. Hiện nay, cho dù không phải trăm là người đầu tiên đứng ra, thì cũng sẽ có người khác. Cho nên chuyện này, người không thể nào lên án trăm được!”

“Đúng, cho nên thắng bại được thua, đều là do người có bản lĩnh hay không, chuyện không có gì đáng nói không phải sao?”

Nam Cung Cầm lạnh giọng đáp lại, mắt nhìn về phía hấn không mang theo chút tình cảm nào. Trong đôi mắt màu tím đậm của Hoàng Phủ Hoài Hàn hiện lên sự phức tạp, hấn thừa nhận cô ta nói không sai, nhưng: “Đúng! Thắng bại được thua, đều xem người có bản lĩnh hay không, nhưng người ngược lại đã có thứ người muốn, vì sao còn muốn nói những lời mỉa mai này với trẫm?”

Hấn vừa nói xong, Nam Cung Cầm liền cười nói: “Đông Lăng Hoàng, chính người cũng vừa nói, mọi chuyện đều do người có bản lĩnh hay không, nếu người có bản lĩnh, người cũng có thể mỉa mai lại ta mà! Không có bản lĩnh, nói không lại, sao còn không chịu nhận thua?”

Câu này vừa nói ra, sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn liền đen sì lại! Quả thật, hấn đã bị cô ta dẫn dụ, hình thành cục diện là nếu hấn có bản lĩnh thì cứ mỉa mai lại cô ta, không có bản lĩnh thì đừng ở đây trách móc người khác! “Hay là do Đông Lăng Hoàng không đấu võ mồm lại người ta, không tìm nguyên nhân thất bại của mình mà muốn trách ngược lại công phu võ mồm của người ta quá lợi hại?”

Bản lĩnh nói móc người khác của Nam Cung Cầm vô cùng cường đại! Khiến cho người ta á khẩu không trả lời được, ghét bỏ không nói, còn phải để người ta nhận thức sâu sắc được sự bất lực của bản thân, mà không đấu võ mồm nữa! Hoàng Phủ Hoài Hàn lại biến sắc, lúc trước bị như thế này hấn sẽ có cảm giác tức giận muốn thổ huyết, thì giờ phút này lại không xuất hiện! Xem ra hấn bị chọc tức lâu ngày, đã quen rồi! Sức chịu đựng cũng trở nên mạnh hơn rồi. Nam Cung lão Tướng quân tiến lên nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, chúng ta vẫn nên đi nhanh một chút, quân Bắc Minh...”

Hấn nói đến đây liền không nói nữa. Hoàng Phủ Hoài Hàn nhìn Nam Cung Cầm một chút, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nam Cung Cầm, người chờ đó cho trẫm! Một ngày nào đó, trẫm sẽ lấy lại đất đai của mình, còn cả người nữa!”

“Phẩm vị của Đông Lăng Hoàng thật là đặc biệt, lúc trước thời bản cung còn là con gái, muốn được làm phi tử của người, người không đáp ứng.

Hiện nay bản cung đã là vợ người ta, Đông Lăng Hoàng lại có nhã hứng thế này! Chẳng lẽ Đông Lăng Hoàng có sở thích đội nón xanh? Vậy thì sau này trong cung Đông Lăng có tuyển phi, thì có thể trực tiếp lựa chọn trong đám phụ nữ mà!”

Nam Cung Cẩm vì muốn chọc hấn tức chết mà không cần bận tâm đến hình tượng của bản thân để mà nói hươu nói vượn. Hoàng Phủ Hoài Hàn tức giận đến mặt mày xanh mét, còn binh sĩ Nam Nhạc thì cười vang! Binh sĩ Đông Lăng thì càng muốn nôn ra máu! Bọn hấn cũng không hiểu nổi, cô ta có gì tốt, căn bản chính là kẻ thù lớn của Đông Lăng, thế mà Hoàng thượng cứ như là nhớ mãi không quên được vậy! “Hoàng thượng!”

Nam Cung Tướng quân hung hăng trợn mắt nhìn Nam Cung Cẩm, lại nhắc nhở Hoàng Phủ Hoài Hàn một lần nữa! Hoàng Phủ Hoài Hàn hừ lạnh một tiếng: “Người cứ độc mồm độc miệng như vậy đi! Chờ đến lúc người rơi vào trong tay trẫm, trẫm nhất định sẽ không dễ dàng dung túng, tha thứ cho người đủ kiêu như năm xưa đâu!”

Dứt lời, hấn giục ngựa mà đi. Trong gió truyền tới giọng nói của Nam Cung Cẩm từ xa xa: “Các người thấy không, Đông Lăng Hoàng lại bắt đầu nằm mơ giữa ban ngày, thế mà dám ảo tưởng bản cung rơi vào trong tay hấn! Quả nhiên chứng ảo tưởng của hấn càng ngày càng nghiêm trọng, ôi, không biết tại sao hấn lại không chịu chữa bệnh nữa!”

Nàng vừa nói xong, Hoàng Phủ Hoài Hàn suýt nữa ngã từ trên ngựa xuống! Hấn tức giận đến nổi mặt mũi xanh mét hết cả, nhưng cũng cố gắng không quay đầu lại, mà tiếp tục đi về phía trước! Hấn có chứng ảo tưởng à, hấn còn không muốn chữa bệnh ư?! Ngay khi hấn tức giận muốn chết, hấn cũng xem xét lại những suy nghĩ bi ai trong lòng mình, những ngày này, bị cô nàng kia giở đủ trò làm cho tức giận muốn ói máu, trong đầu hấn, lại hiện lên cảnh tượng hấn đứng bên cạnh nàng, nhìn dáng vẻ nàng chọc tức chết người khác nữa! Có lẽ Nam Cung Cẩm nói không sai, hấn thật sự bị chứng ảo tưởng, cho nên mới nghĩ đến cảnh tượng không thực tế kia! Có lẽ, hấn đúng như lời Nam Cung Cẩm nói, cần được chữa trị. Nhìn bóng đám binh sĩ Đông Lăng xa xa, Nam Cung Cẩm cười nói: “Được rồi, truyền lệnh về Lâm Truy! Điêu động đại quân tới đây, từ giờ về sau, thành Kiến

Khang chính là biên giới mới giữa Đông Lăng và Nam Nhạc! Câu nàng nói, cũng coi như là tuyên thệ chủ quy ền, tinh thần binh sĩ Nam Nhạc trong nháy mắt đại chấn! Mọi người cùng hô to: “Hoàng hậu nương nương thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế!”

Thành Kiến Khang vinh dự được bốn nước xưng tụng là thành trì khó công phá nhất, bây giờ bọn họ chỉ việc đi theo Hoàng hậu chạy tới chạy lui thế này, mà khiến cho Đông Lăng Hoàng tự nguyện nhường lại mảnh đất này, đây quả thực là... Hạnh phúc tới quá đột ngột, bọn họ thực sự không dám tin tưởng! Vậy bọn họ hiện nay có được tính là công thần có công mở rộng lãnh thổ hay không? A, không ngừng truy đuổi và chạy trốn, cũng được tính là công thần sao? Uất Trì Thành vô cùng kích động lĩnh mệnh: “Rõ! Mặt tướng lập tức thực hiện!”

Sau đó hắn cấp tốc chạy về Lâm Truy, truy ền tin tức của Nam Cung Cẩm đi. Mà Nam Cung Cẩm thì vô cùng nhàn nhã ng ồi trên mặt đất, nói lời ca ngợi: “Các người đều là anh hùng của Nam Nhạc ta!”

Một tên lính quèn đánh bạo nói: “Chúng tiểu nhân không làm gì cả, đây đều là công lao của nương nương!”

Nam Cung Cẩm cười nói: “Sao lại không làm gì cả? Các người không oán không hối theo ta chạy tới chạy lui, không bỏ rơi, không oán trách, đây chính là cống hiến lớn nhất của các người. Các người biết thiên chức của quân nhân là gì không? Thiên chức của quân nhân không phải là mở mang bờ cõi, mà là phục tùng mệnh lệnh! Nếu như trong lòng các người đầy oán giận đi theo ta, sợ là đã sớm bị người của Hoàng Phủ Hoài Hàn đuổi kịp! Vậy các người nói xem, đến lúc đó không có các người, một mình ta có thể làm được chuyện gì?”

Lời nói của Nam Cung Cẩm lại không dùng những cách xưng hô to tát, chỉ tự xưng là ta, mà không phải là bản cung. Đi ều này tự nhiên đã khiến khoảng cách giữa nàng và binh sĩ được kéo gần hơn rất nhiều, cảm giác thân thiết cũng nhiều hơn rất nhiều. Các tướng sĩ nghe nàng nói, đều cảm thấy có cái hiểu cái không, nhưng bọn họ nghe rõ lời của Nam Cung Cẩm nói là ‘Nếu như trong lòng các người đầy oán giận đi theo ta, sợ là đã sớm

bị người của Hoàng Phủ Hoài Hàn đuổi kịp!’ , một tên lính quèn bỗng nhiên đứng thẳng người, cười nói với Nam Cung Cẩm: “Nương nương, nếu chỉ chạy đi chạy lại như thế không thôi, chúng tiểu nhân khẳng định sẽ có chút oán giận, sẽ cho rằng ngài quá nhàm chán mà làm chút sự tình không thú vị! Nhưng trên đường đi, ngài không ngừng gài bẫy, chơi xỏ Đông Lăng Hoàng, thật sự là quá buồn cười, cười chết chúng ta mất, chúng ta cảm thấy rất thú vị, nên tự nhiên cũng không có chút oán giận nào mà đi theo!”

Lời này của hắn là một lời thật tình, những người bình thường bọn hắn, sống cả một đời, cũng tự nhận chưa bao giờ bị khuất nhục như Đông Lăng Hoàng! Bị người ta bố trí, ép buộc, nói móc, châm chọc, là một Hoàng đế mà trước mặt bọn họ bị chọc tức đến biến sắc, khuôn mặt cứ hết trắng lại xanh, đây quả thực là chuyện thú vị nhất bọn hắn sống nhiều năm như vậy rồi mới thấy! Nam Cung Cẩm nghe bọn hắn nói như thế, chỉ cười mà không nói. Nàng không biết vì sao, mỗi lần trông thấy tên chó Hàn kia, luôn luôn không nhịn được muốn đả kích mấy câu, cho nên mới truy sát sau lưng hắn, cũng nhịn không được mà khiêu khích, vũ nhục suốt cả chặng đường, thấy tên kia tức giận đến khuôn mặt biến đổi đủ mọi màu sắc, là nàng đã cảm thấy có thể đi đầu tiết tâm tình của bản thân rất tốt! Khiến cho sinh hoạt vô vị, buồn tẻ hàng ngày tăng thêm sắc thái! Những binh lính này cũng không hề nhàn rỗi, bắt đầu đứng dậy xây dựng tường thành! Tường thành mặc dù bị lũ lụt phá tan, gần như là bị phá hủy triệt để, nhưng nền móng vẫn còn, cho nên việc xây dựng cũng không cần quá nhiều kỹ xảo cao siêu! Nam Cung Cẩm cũng đi tới giúp bọn họ chuyển gạch đưa ngói, không tỏ vẻ Hoàng hậu một chút nào, trong lúc nhất thời cũng coi như là vui vẻ hòa thuận. Đến ban đêm, khi mà Thượng Quan Cẩm Duệ mang theo binh sĩ chạy đến, hắn vẫn không dám tin tưởng! Trên cả đoạn đường, hắn đều cảm thấy những chuyện xảy ra mấy hôm nay đều vô cùng huyền ảo! Vốn là khi mà hắn thấy Nam Cung Cẩm mang binh mã cứ thế mà lao ra, trong lòng hắn cảm thấy rất không ổn, nhưng lúc ấy không thể ngăn cản nàng. Đành phải lo lắng mà nhìn nàng đi, thậm chí còn đang lo lắng an nguy của nàng, liệu có thể bị tám mươi vạn đại quân Hoàng Phủ Hoài Hàn tiêu diệt hay không! Nhưng kỳ tích phát sinh, nàng không bị Hoàng Phủ Hoài Hàn bắt, còn ép được đối phương cắt đất bồi thường, đến cùng là làm sao mà nàng làm được? Giờ phút này, hắn vốn tự nhận bản thân là duệ tướng thiên hạ đệ nhất, mà cũng cảm thấy đầu hắn có chút

không đủ dùng! Đừng nói là làm được như Tiêu Cẩm, mà nghe Uất Trì Thành kể lại đại khái hấn còn không xâu chuỗi lại câu chuyện được! Binh sĩ Nam Nhạc như người trong mộng, một đường cứ thế đi tới, cảm giác như thể bản thân đang nằm mơ. Đúng thế! Làm sao có thể dùng hai mươi vạn đại quân, không đánh mà thắng tám mươi vạn đại quân của Đông Lăng, khiến cho bọn chúng phải cắt đất bồi thường chứ? Chuyện này nhất định là lừa gạt người ta, đúng thế! Nhưng, khi ánh mắt bọn họ nhìn thấy cách đó không xa, những người khác đang cao hứng bừng bừng xây dựng tường thành, mà Hoàng hậu nương nương cũng ở trong đó và không hề thấy bóng dáng đại quân Đông Lăng đâu, bọn họ đờng loạt dụi mắt mấy lần, sau khi xác định bản thân không bị ảo giác thì suýt nữa vì mừng rỡ mà nhảy dựng lên! Không nhần đấy chứ, chuyện này...! Còn sử quan dưới sự căn dặn của Uất Trì Thành thì cũng ra sức ca ngợi công đức của Nam Cung Cẩm một phen. Đương nhiên, hấn không sử dụng câu của Nam Cung Cẩm đã nói: “Lúc cần thiết, phải dùng vẻ hèn mọn của Hoàng Phủ Hoài Hàn để tôn lên hình tượng của nàng”

, bởi vì nhìn Đông Lăng Hoàng gia thật sự không giống như là đáng vẻ hèn mọn. Nghe thấy tiếng bước chân, cả đám người cùng quay đầu lại, trên mặt đều hiện lên sự vui vẻ. Mà trên mặt Nam Cung Cẩm cũng dính mấy vết bẩn, khi nhìn thấy Thượng Quan Cẩm Duệ, vẻ mặt liền tươi cười nhảy đến: “Ca ca, huynh đã đến rồi! Chuyện thay đổi hướng chảy của Nam Hà thế nào rồi?”

Thượng Quan Cẩm Duệ xuống ngựa, nở nụ cười nhẹ, khiến cho người ta nhìn mà thấy cảm giác ấm áp như trào dâng từ đáy lòng, cũng khiến cho Nam Cung Cẩm vốn lòng đầy mệt đã tiêu tan không ít, giọng nói ôn nhã và êm tai của hấn chậm rãi vang lên: “Sao thế? Không tin tưởng huynh sao? Đã hoàn thành từ sớm rồi, khi huynh tới đây, đường sông đã đào xong, chỉ cần phải đi đầu hướng sông ở Đông Lăng vào đường sông mới này mà thôi! Nam Cung Cẩm gật đầu cười, tình hình bên nàng vô cùng tốt đẹp, nếu không phải còn việc đổi hướng sông cần hoàn thành, thì bây giờ nàng thật sự muốn mang binh mã đi công chiếm mấy thành của Đông Lăng! “Truyền tin tức cho hấn chưa?”

Từ “hấn”

này để chỉ ai, đương nhiên Thượng Quan Cận Duệ biết, hắn cười cười nói: “Khi ta thấy Uất Trì Thành trở về báo cáo, luôn cảm thấy chuyện này có chút không bình thường, nghĩ rằng nên tới đây xác nhận một chút!”

Nam Cung Cẩm không để ý lắm gật đầu, sau đó nghiêng đầu nhìn truyề lệnh sứ cách đó không xa, lối tiếng nói: “Đi báo cho Bách Lý Kinh Hồng, bà đây không những giữ vững thành Lâm Truy cho hắn! Còn chiếm thêm được một tòa thành trì!”

Dứt lời, chính là một trận cười to phóng khoáng! Không ít binh sĩ Nam Nhạc lúc này nhìn mặt mũi dính đầy vết bẩn của nàng, con mắt đều bắn ra ánh sáng óng ánh, cũng không nhìn được mà đỏ hết cả mắt. Trong ấn tượng của bọn hắn, Hoàng hậu đều hắn là mặc áo gấm ở hậu cung, cao cao tại thượng, hoặc là đấu đá tới lui với một đám đàn bà, nhưng Hoàng hậu của bọn hắn không hề giống một người phụ thuộc, mà càng giống một cánh tay, à không ... Là đôi cánh mới đúng! Có nàng, Nam Nhạc bọn hắn thực sự là hổ thêm cánh! “Vâng!”

Truyề lệnh sứ quát to một tiếng, quay người thật nhanh chạy đi, nhìn rất phấn khởi. Nam Cung Cẩm nhìn đám binh sĩ Thượng Quan Cận Duệ đem tới, quặm mắt lại hét lớn một tiếng: “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Còn không nhanh đi xây sửa tường thành đi! Không biết bản cung còn phải vội vã đi thành Thiệu Dương sao?”

Trong đám người lập tức nở ra một trận cười to thân mật, xem ra, Hoàng hậu nương nương cũng hơi nhớ Hoàng thượng rồi! Bọn hắn vội vàng hô to: “Rõ!”

, sau đó bọn họ nhanh chóng đi qua hỗ trợ.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 26: Nhớ Nói Cho Hoàng Hậu Biết, Chính Trẫm Đã Đả Thương Mộ Dung Thiên Thu

Đúng lúc này, một tên binh sĩ tới đây bẩm báo: “Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương, Hoàng thượng ở thành Thiệu Dương đã hòa với binh mã Tây Vỗ trong lần đầu giao chiến, tiêu diệt hai mươi vạn quân địch, bên ta tổn thất chín vạn người! Hoàng thượng còn liên tục tiêu diệt hai tên Đại tướng, Tây Vỗ Hoàng cũng bị Hoàng thượng đâm bị thương! Quân ta thu được toàn thắng!”

Đây không thể nghi ngờ là một tin tức tốt, là chiến thắng đầu tiên trên chiến trường của Đông Lăng, lại là đại chiến thắng Tây Vỗ! Tình hình vô cùng tốt đẹp! Nam Cung Cẩm hài lòng gật đầu: “Không tệ, không khiến bà đây mất mặt!”

Câu này vừa nói ra, tất cả sau đầu mọi người đều chảy dài những vạch đen thật to! Hoàng thượng và Hoàng hậu, cuối cùng ai mới là đàn ông thế! Sao bọn họ cảm thấy Hoàng hậu so với Hoàng thượng còn bá khí hơn rất nhiều vậy? Tên binh sĩ truyền tin kia cũng rất cạn lời. Lúc đó Hoàng thượng sai hần truyền tin tức cho Hoàng hậu, còn nhấn mạnh với hần nhớ nói cho Hoàng hậu rằng, trẫm đã thương Mộ Dung Thiên Thu, về mặt đó mặc dù lạnh lùng, nhưng trong đáy mắt lại vô cùng đặc ý. Lúc đó hần đã cảm thấy không biết nói gì nữa, không ngờ Hoàng hậu nương nương còn khiến người ta không nói nên lời hơn. Lần này, tất cả mọi người đều yên tâm mà hùng dũng oai vệ xây sửa tường thành. Cố gắng nhanh chóng hoàn thành để Hoàng thượng và Hoàng hậu còn sớm đoàn tụ cùng nhau. Trong hai ngày này, Nam Cung Cẩm cùng với Thượng Quan Cận Duệ sửa lại dòng chảy của sông Nam Hà, cắt đứt ở sau thành Kiến Khang. Nếu không,

chờ đến khi cả hai tòa thành đều mất nước, thì lúc đó việc nghĩ cách cải tạo lại cũng lại là cả một vấn đề nan giải. Cho nên biện pháp tốt nhất là giải quyết hết các vấn đề trong lúc này, có thể tiết kiệm sức lao động một cách tốt nhất, về sau cũng bớt phiền phức. Ròng rã mười ngày, dưới sự đồng tâm hiệp lực của mọi người, không ngờ công trình vốn mất mấy tháng mới có thể hoàn thành, giờ tất cả đều đã xong! Nam Cung Cẩm nhìn tường thành Kiến Khang và đường sông đã hoàn thành, thở phào một hơi: “Cuối cùng đã xong rồi!”

“Ủm!”

Thượng Quan Cận Duệ cũng cười nhả nhặn, hai người đứng bên nhau trên tường thành, nhìn đám người thành Tầm Tiềm đàm tiếu. Phía sau bọn họ không xa, một bóng người màu tím nhạt đón gió mà đứng, gió lay động những tấm sa mỏng màu tím trên người nàng, đôi mắt đẹp nhìn hai người trước mặt, siết chặt cung trong tay một lát. Trong lòng cũng từ từ buông lỏng xuống! Nhưng sát khí này lóe lên một chút rồi biến mất cũng không thể trốn được giác quan nhạy cảm của Nam Cung Cẩm! Nàng quay đầu thật nhanh, thấy Mộc Nguyệt Kỳ cách đó không xa, trong mắt hiện lên sự phức tạp, sau đó nói với Thượng Quan Cận Duệ bên cạnh: “Duệ ca ca, huynh đi về trước đi! Ta có mấy chuyện muốn nói với Mộc cô nương.”

Thượng Quan Cận Duệ có chút không rõ ràng lắm, mày kiếm hơi nhíu lại, nhìn các nàng một chút, gật nhẹ đầu, quay người đi. Khi đi đến bên cạnh Mộc Nguyệt Kỳ, đột nhiên hấn lại cảm thấy bước chân của hắn có chút nặng nề, chỉ sợ hiện nay người hấn không dám đối mặt nhất chính là Mộc cô nương! Chờ hấn đi khuất, Nam Cung Cẩm mới cười cười, đi êm nhiên như không có việc gì nhìn Mộc Nguyệt Kỳ, nàng xác định vừa rồi cảm giác của bản thân không phải là ảo giác, Mộc Nguyệt Kỳ đúng là đã động sát cơ! Nhưng nàng không biết sát cơ đó là đối với ai, cho nên kiên cố không nói ra, nhìn xem phản ứng của đối phương. Mà ánh mắt Mộc Nguyệt Kỳ nhìn nàng lại vô cùng thản nhiên, lạnh nhạt, chậm rãi đi đến bên cạnh nàng: “Mọi chuyện gì muốn nói với ta?”

“Cũng không có gì, chỉ là sợ hai người bọn tỷ gặp nhau rồi ngại ngùng thôi. Ai, thiết kế cho bọn tỷ bao nhiêu lần cơ hội như thế, vậy mà vẫn...”

Nam Cung Cầm nói, r ồi thở dài một tiếng. Mộc Nguyệt Kỳ nghe thế, bỗng nhiên ngửa đầu nhìn thoáng qua trời xanh, trông mặt đ ầy vẻ bi ai: “Muội biết không, ta vừa mới muốn giết h ắn!”

Mộc Nguyệt Kỳ vừa nói xong, khiến cho suy nghĩ trong lòng Nam Cung Cầm được buông lỏng ra, nếu như Mộc Nguyệt Kỳ có thể thẳng thắn nói ra với nàng như thế này, vậy li ền chứng minh Mộc Nguyệt Kỳ vẫn coi nàng là bằng hữu. Nam Cung Cầm còn chưa mở lời, Mộc Nguyệt Kỳ đã tiếp tục nói: “Ròng rã bốn năm, từ khi mới gặp l ần đầu tiên, ta đã nhận định h ắn là người trong số mệnh của ta. Cho dù h ắn có làm gì, ta cũng đ ều theo bên cạnh h ắn, cho dù h ắn muốn làm phản Đông Lăng, ta cũng không quan tâm tới cái danh trung liệt của cha ta, cứ như thế mà quan tâm h ắn. Thế nhưng đã qua nhi ều năm như thế, cho tới bây giờ ta cũng không rõ ràng trong lòng h ắn cuối cùng là đang nghĩ gì. Có vẻ như h ắn thích muội, nhưng lại không giống như là thích, có vẻ như cũng từng có một chút dịu dàng thực sự với ta, nhưng không được bao lâu, lại biến mất không thấy gì nữa.”

“Một người như thế, lúc nào cũng vậy, thi thoảng cho ta một phần hy vọng nhỏ nhoi, nhưng quay qua quay lại, h ắn lại cho ta đến chín phần tuyệt vọng. H ắn luôn khiến ta cảm thấy như nhìn thấy được điểm cuối cùng trong cuộc sống mênh mang hư ảo này, nhưng kết quả lại phát hiện ra tất cả chỉ như là hoa trong gương, trăng trong nước.”

Khi nàng nói những lời này, mặt đ ầy mê man, nhìn lên trời cao, nhẹ giọng mà nói, nhưng dưới sự mê man kia lại ch ứa đầy ưu thương. Nam Cung Cầm thở dài một hơi: “Trong tình cảm, vốn là người nào thích trước sẽ phải chịu thiệt thòi nhi ều hơn đối phương. Nhưng chính vì thế, tỷ lại muốn giết h ắn sao?”

“Đúng vậy, ta muốn giết h ắn! Ban n ầy, ta nhìn thấy hai người đứng bên nhau, ta li ền muốn giết h ắn. Giết h ắn, sau đó ta theo h ắn đi, thì sẽ không phải chịu đau khổ như bây giờ nữa. Mà trên đường xuống hoàng tuyền, cho dù h ắn không muốn cũng chỉ có một mình ta b ồi bên cạnh h ắn!”

Càng nói, giọng điệu của nàng càng kích động, thậm chí còn mang theo một chút hương vị điên cu ồng. Nam Cung Cầm thản nhiên nói: “Vậy sao

ban nầy tử chưa ra tay?”

Mộc Nguyệt Kỳ nghe thế thì khẽ giật mình, sau đó, thở dài một hơi, càng thêm buồn bã mà cười: “Vì sao không ra tay, đúng thế! Vì sao không ra tay, bởi vì, căn bản là ta không ra tay được! Đừng nói là ra tay, cho dù là giờ cung lên cũng không có sức lực.”

“Mộc cô nương, tử nên nghĩ thoáng một chút, ta chỉ khuyên tử lần này. Tử suy nghĩ mà xem, ta đã là người có gia đình, không thể phát sinh chuyện gì với Duệ ca ca, hơn nữa, tình cảm giữa ta và huynh ấy là tình huynh muội, chuyện này, có khả năng chính huynh ấy cũng không thấy rõ. Chấp niệm trong lòng huynh ấy, chẳng qua chỉ là hai chữ trách nhiệm mà thôi! Hơn hai mươi năm huynh ấy đều gánh trên vai hai chữ này, thời gian lâu dài khiến chính huynh ấy cũng quên đi đó là tình cảm thế nào, mà chỉ còn lại sự cố chấp chờ đợi. Chính huynh ấy cũng bối rối không rõ, cho nên tử nên chờ huynh ấy suy nghĩ rõ ràng. Mà ở bên cạnh huynh ấy, trừ một người muội muội như ta ra, cũng chỉ có một người phụ nữ là tử, tử đã từng thấy huynh ấy thân cận với người phụ nữ khác nào như thế này sao?”

Mộc Nguyệt Kỳ nghe nàng nói, cũng không tự chủ được mà gật nhẹ đầu trong lòng, Nam Cung Cẩm nói không sai, mặc dù Thượng Quan Cẩm Duệ đối với mọi người đều là thái độ hiên lành, nhưng trong sự hiên lành đó lại có sự xa cách. Chỉ có hai nàng, sự đối xử của hắn mới có sự khác biệt. Nam Cung Cẩm thấy nàng có vẻ buồn lòng hơn một chút, lại tiếp tục nói: “Vả lại, lui một bước mà nói, nếu như không có Thượng Quan Cẩm Duệ hắn, tử có thể chết được sao? Trên thế giới này cho tới bây giờ, không phải ai không có ai thì sẽ không sống được, nếu thật sự không theo đuổi được, tử còn có lựa chọn khác, tội gì vì một tên đàn ông mà không thiết sống nữa?”

Mộc Nguyệt Kỳ nghe xong, có chút không thể tưởng tượng được mà nghiêng đầu nhìn nàng một cái rồi nói: “Vậy ta hỏi muội, nếu không có Bách Lý Kinh Hồng, muội sẽ làm thế nào?”

“Vậy phải xem tại sao lại không có, nếu là hắn đi theo người đàn bà khác, tất nhiên ta sẽ chẳng muốn nhìn hắn thêm một lần. Nói không chừng

mà tâm trạng không tốt, sẽ làm thịt cả hai bọn họ, sau đó đi tìm mùa xuân thứ hai, tử không thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn thích ta đến phát điên sao? Bên ngoài còn nhiều đàn ông thường thức ta như vậy, ta còn lâu mới vì một thứ cặn bã mà đòi sống đòi chết!”

Nam Cung Cẩm không đứng đắn mà nói bậy. Mộc Nguyệt Kỳ bên cạnh vừa nghe vừa hít một hơi, nhất là câu Hoàng Phủ Hoài Hàn thích nàng đến phát điên, khiến cho khớp miệng nàng run lên bần bật! Nam Cung Cẩm nói tiếp: “Ngược lại, nếu như hấn xảy ra chuyện gì bất hạnh ngoài ý muốn, bà đây trước tiên sẽ tiêu hết tiền của mình rồi sống chết có nhau! Đúng thế!”

Nàng nói, rất chăm chú, còn gật nhẹ đầu, đây chính chuyện đau khổ nhất của nàng, vì đời trước khi chết đi, còn chưa có tiêu hết tiền. Mặt Mộc Nguyệt Kỳ đen lại, nàng nói: “Vậy mọi mới nói cái gì, không có người nào mà không sống nổi khi không có ai đó, vậy mọi đây là...”

“Ai nha!”

Nam Cung Cẩm có chút lúng túng vỗ vỗ bả vai nàng, lại sờ lên cằm không có chút râu ria nào của mình, làm ra bộ dáng vô cùng cao thâm rồi nói: “Hôm nay ta sẽ nói cho tử biết một đạo lý, khi một người khuyên nhủ một người khác, họ sẽ đều nói rất hay, cũng rất lý trí, lời nói nghe rất có lý. Nhưng đổi lại bản thân ở vị trí đó, thì rất khó nói! Đây chính là câu ‘người ngoài tinh táo, trong cuộc u mê’ trong truyền thuyết đấy!”

Mộc Nguyệt Kỳ nghe thế, khớp miệng lại co rúm lại, suýt nữa thì bị mấy câu nói của nàng khiến cho ngất đi! “Được rồi! Được rồi! Mấy ngày nay ta thật sự là mệt muốn chết, ta phải về ngủ một giấc thật ngon, sáng sớm mai còn chạy đi trợ uy cho Tiểu Hồng Hồng nhà ta!”

Nam Cung Cẩm nói xong, liền duỗi cái lưng mệt mỏi, trên mặt cũng đầy vẻ mệt mỏi, mấy ngày nay, nàng thật sự rất mệt mỏi. Nhưng nàng còn chưa đi được mấy bước, một tên binh sĩ vội vàng chạy đến nói: “Hoàng hậu nương nương, không xong rồi! Hoàng thượng và Tây Vỹ Hoàng đang khai chiến ở thành Thiệu Dương, bỗng nhiên bị tuyệt lộ!”

Phụ cận thành Thiệu Dương, chính là núi tuyết nổi tiếng Nam Nhạc! Cũng chính là nơi lúc trước Nam Cung Cẩm rơi xuống vách núi, chỗ đó luôn bao trùm bởi băng tuyết trăm năm, cho nên mùa xuân tuyết cũng không tan. Nam Cung Cẩm không để ý lắm ngáp một cái: “Cho nên Mộ Dung Thiên Thu bị tuyết vùi đúng không?”

Không phải trong tiểu thuyết luôn luôn là như thế sao? Nữ chính luôn có vận khí vô địch, còn nam chính lại đầu cường đại đến không có thuốc chữa, tuyết đối sẽ không ngã ngựa trước! “Làm sao ngài biết?”

Tên binh sĩ kia ngẩng đầu lên kỳ quái. Nam Cung Cẩm đang muốn khích lệ một chút nhưng ngay sau đó tên binh sĩ lại nói: “Nhưng tình hình tuyết lở rất hung mãnh, cho nên Hoàng thượng và Mộ Dung Thiên Thu đều bị tuyết vùi, hiện tại không rõ tung tích!”

“Cái gì?”

Nam Cung Cẩm lập tức thấy choáng váng, hai con mắt tròn to, bước chân cũng đảo đảo một chút. “Người nói cái gì? Người lặp lại lần nữa?”

“Tiểu nhân nói tung tích của Hoàng thượng và Mộ Dung Thiên Thu không rõ! Hai bên đều có không ít binh sĩ bị mất tích!”

Tên binh sĩ kia nói xong, trong lòng cũng vô cùng sợ hãi, thậm chí cảm thấy bản thân có chút phát lạnh. Nam Cung Cẩm lập tức cảm thấy tối tăm mù mịt! Sao lại thế, sao lại thành thế này? Trong ấn tượng của nàng, từ trước đến nay đều là không gì hấn không làm được, hầu như không có việc gì có thể làm khó hấn, nhưng hiện nay, hấn gặp phải tuyết lở, hơn nữa còn không rõ tung tích?! Nàng đã không thể nghĩ ngợi được gì nữa, chạy nhanh xuống tường thành: “Mộc cô nương, bảo Duệ ca ca thủ thành giúp ta, ta đi thành Thiệu Dương trước!”

Nàng chạy như một cơn gió, chỉ một lát, đã ng ồi trên lưng ngựa, không kịp mang theo một tên binh sĩ nào, cũng không kịp nói câu gì. Cưỡi ngựa điên cuồng mà đi, nàng nghiêng răng nghiêng lợi mắng: “Bách Lý Kinh Hồng, chàng cứ liệu hấn với bà đây! Nếu chàng mà bị tổn thương chút nào, bà c ầm chổi lông gà đánh chết chàng!”

Vừa mắng, hốc mắt nàng lại không tự chủ được mà đỏ lên. Tên đàn ông vô dụng này, hấn không phải là nam chính sao? Sao lại bị tuyệt vời cùng với Mộ Dung Thiên Thu? Vô dụng! Vô dụng! Một chút tác dụng cũng không có! Nàng tức giận mắng trong lòng nhưng nàng cũng rõ ràng, tuyệt vời có nghĩa như thế nào, đây không phải là một thế giới huy ền huyễn, người mạnh hơn nữa cũng bị ông trời áp bách phía dưới, cũng chẳng làm được gì! Chuyện này không trách hấn được. Sau khi Thượng Quan Cẩn Duệ nghe thấy nàng đi, không nói hai lời. Lập tức lên ngựa, chuẩn bị đi theo, Mộc Nguyệt Kỳ nói: “Trước khi nàng đi, có dặn huynh thủ thành giúp nàng!”

“Uất Trì Thành! Giao chuyện thủ thành cho ngươi!”

Bây giờ Hoàng Phủ Hoài Hàn đang ở chiến trường với quân Bắc Minh, không thể rảnh mà lo đến bọn họ bên này, cho nên Uất Trì Thành miễn cưỡng có thể đứng vững vài ngày! Uất Trì Thành là một Tam phẩm Tướng quân, chớ tới giờ cũng chưa đảm đương qua chức trách lớn thế này, hấn sững sốt một chút, rồi vội vàng nói: “Rõ, Tướng quân!”

Lời hấn vừa phát ra, Thượng Quan Cẩn Duệ đã cưỡi ngựa lao vùn vụt ra. Vì chuyện tường thành và đường sông, Cẩm Cẩm đã hai ngày đêm không ngủ, lần này đi Thiệu Dương, lại là lộ trình mấy nghìn dặm, trên đường đi khẳng định nàng sẽ không nghỉ ngơi! Cho nên nhất định hấn phải đi theo, để tránh cho nàng phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn. Mà thành Thiệu Dương cũng đã bận rộn đến tung trời lật đất, không chỉ là bên Nam Nhạc, mà cả bên Tây Vỹ kia cũng đang bưng bưng khí thế tìm kiếm. Hoàng đế hai nước hiện nay đều không rõ tung tích, trăm nghìn năm qua đến giờ đều không xuất hiện tình trạng này! Khi Nam Cung Cẩm đuổi tới thành Thiệu Dương, đã là sáu ngày sau đó! Đại tướng thủ thành thấy nàng, cũng giật thót mình, lộ trình vốn là mười lăm ngày, vền vện chỉ sáu ngày đã chạy tới! Mà ngay cả một tên hộ vệ cũng không mang theo, cứ như thế hai người... “Hoàng hậu nương nương...”

Bọn họ còn chưa kịp hành lễ, Nam Cung Cẩm đã vung tay cản bọn họ! “Bách Lý Kinh H ồng mất tích chỗ nào?”

“Đạ?”

Cho tới bây giờ cũng chưa có người nào nói tục danh Hoàng thượng trước mặt bọn họ, cho nên trong lúc nhất thời còn chưa kịp phản ứng. Nam Cung Cẩm đột nhiên giận dữ, lửa giận bùng lên trong tim nàng, nàng nghiến răng nói: “Ta hỏi Bách Lý Kinh Hồng vô dụng kia mất tích ở đâu, các người đầu điếc hết rồi sao?”

“Cầm Cầm!”

Thượng Quan Cẩn Duệ tự mình nói, nhắc nàng bình tĩnh. Đến giờ những Tướng quân này cuối cùng mới phản ứng lại được, vội vàng nói: “Hoàng hậu nương nương bớt giận, mặt tướng lập tức dẫn ngài đi!”

Hắn nói xong, liền dẫn nàng đi tới núi tuyết. Mặc dù thời điểm hai quân giao chiến đã qua sáu ngày, nhưng bốn phía vẫn còn có chút dấu vết đánh nhau, Nam Cung Cẩm ngửa đầu, nhìn núi tuyết cao cao, thấy được dấu vết sụt lở! Ở Nam Nhạc, tuyết lở thường phát sinh vào mùa đông, chỉ sợ Bách Lý Kinh Hồng và Mộ Dung Thiên Thu đầu không ngờ đột nhiên lại có tuyết lở! Tên Tướng quân chỉ vào một chỗ, nói với Nam Cung Cẩm: “Hoàng hậu nương nương, nơi Hoàng thượng mất tích chính là ở nơi đó! Lúc đó tuyết lớn bỗng nhiên đổ xuống, Mộ Dung Thiên Thu chạy trốn không kịp, liền cuốn lấy Hoàng thượng đánh nhau, nên cả hai đều bị tuyết làm cho...”

Nam Cung Cẩm hít sâu một hơi, tâm trạng vốn đang hậm hực thì nay càng thêm nặng nề. Bách Lý Kinh Hồng quen mặc đồ trắng, cứ thế này mà tìm hắn trong đống tuyết, thì chẳng khác nào mò kim đáy biển, mà hiện giờ đã được sáu ngày, sáu ngày! Nàng thở dài một hơi, rồi chỉ vào ba nơi nói: “Từ chỗ này, chỗ này, còn có chỗ này, đào lên cho bản cung, đào sâu ba thước cũng phải tìm được hắn!”

“Vâng!”

Những binh sĩ theo Bách Lý Kinh Hồng gấp rút đi tiếp viện kia nhanh chóng đi đào, mà Nam Cung Cẩm thì dẫn theo vạn người, tìm khắp cả núi tuyết! Đến lúc ăn cơm, binh sĩ nhắc nhở nàng ăn cơm, nàng cũng không hề

hay biết, chỉ máy móc vô thức tìm khắp nơi, nhìn khắp nơi. Chỉ cần nhìn thấy trên mặt đất tuyết trắng có vẻ gì khác lạ, nàng đều chạy nhanh đến nhìn xem có phải hấn hay không, nhưng một lần lại một lần chạy đến, thu được chỉ là một lần thất vọng. Lại qua hai ngày, hầu như mọi người trên cơ bản đều đã từ bỏ, đã trôi qua tám ngày! Bây giờ có tìm được Hoàng thượng, chỉ sợ cũng là... Nhưng bọn hấn thấy vẻ mặt Hoàng hậu nương nương, lại không ai dám tới khuyên nàng, chỉ có thể không biết ngày đêm đi theo cùng nàng tìm như thế. Cuối cùng, lúc Nam Cung Cẩm cảm thấy tín niệm trong lòng muốn sụp đổ, lúc nàng cảm thấy đây là thời điểm nàng theo hấn cùng lên trời cao, cùng xuống suối vàng, thì nàng chợt trông thấy ở xa xa có một con ngựa chở một bóng người màu trắng đang đi tới đây. Mà người đang nằm trên lưng ngựa kia, trông như đang bị choáng. Bên cạnh ngựa có một cô gái, cô ta nắm dây cương, vừa đi vừa nhìn quanh. Không biết là ai kêu lên một tiếng: “Kia là ngựa của Hoàng thượng!”

Trong nháy mắt bọn hấn hô lên “Kia là ngựa của Hoàng thượng!”

, Nam Cung Cẩm đã như một cơn gió chạy tới, dưới ánh mắt sợ hãi đang nhìn nàng chăm chú của cô gái kia, nàng bẽ hấn từ trên ngựa xuống, lật người xem xét, nhìn mặt hấn không chớp mắt, suýt nữa vui đến phát khóc! Tên khốn kiếp rùa rút đầu này! Quả nhiên không chết! Nàng vội vàng dò mạch của hấn, khí tức vô cùng yếu ớt! Thượng Quan Cẩm Duệ đến hỗ trợ nâng hấn lên, đi về trong thành, Nam Cung Cẩm cũng nhanh chóng phân phó người đi lấy thuốc, chuẩn bị ngân châm và nước nóng! Trong thành Thiệu Dương. Bách Lý Kinh Hờng ngậm mình trong thùng tắm, khuôn mặt tinh xảo trắng bệch, không có một chút sắc máu nào, tóc đen còn dính đầy tuyết. Còn Nam Cung Cẩm đang cầm ngân châm, nhanh chóng châm vào mấy huyệt lớn trên người hấn, mắt phượng híp lại, động tác hai tay không ngừng. Thượng Quan Cẩm Duệ và mấy vị Tướng quân ở bên cạnh đều vô cùng lo lắng nhìn bọn họ, vừa lo lắng không cứu được Hoàng thượng, vừa lo lắng thân thể Hoàng hậu không chịu đựng được, dù sao thì mấy ngày nay Hoàng hậu cũng không ngủ không nghỉ, bọn họ đều trông thấy trong mắt! Sau hai canh giờ, Nam Cung Cẩm mới thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt mới hòa hoãn xuống, thu lại ngân châm, khéo môi nhoẻn miệng cười, bước chân chợt lão đảo, Thượng Quan Cẩm Duệ vội vàng đỡ nàng,

Mấy tên Tướng quân vội vàng nói: “Nương nương, người không sao chứ?”

“Không có việc gì!”

Sắc mặt Nam Cung Cẩm tái nhợt, nàng gật nhẹ đầu. Chúng tướng sĩ đầu thờ phào một hơi, vội vàng nói: “VẬY còn Hoàng thượng...?”

“Hắn cũng không sao, nhớ cho hắn uống thuốc.”

Hiện nay, nàng thật sự không chịu nổi nữa, cảm thấy mình có thể té xỉu bất cứ lúc nào. Các tướng sĩ lúc này mới giãn lông mày ra nói: “Nương nương, ngài nhanh đi nghỉ ngơi đi!”

Nam Cung Cẩm gật nhẹ đầu, nghiêng đầu nhìn cô gái cùng theo vào thành kia: “Cô nương, là người tìm được hắn sao?”

Cô gái kia sững sốt một chút, sau đó nuốt nước bọt một cái, lúc đó không nghĩ người này là Hoàng thượng! Lúc đấy cô ta chỉ nhìn thấy con ngựa chở một người đàn ông cực kỳ anh tuấn, đến trước cửa nhà cô ta, khi đó, hắn hôn mê, đôi mày đẹp nhăn lại, trong miệng không ngừng lẩm bẩm cái gì mà: “Trẫm không thể chết, không thể chết, Cẩm Nhi còn sống, trẫm không thể chết được, không thể...”

Khi đó nàng nghe “trẫm”

thành “thật”

, cũng không quá để ý, sau đó còn nghĩ có nên cứu hay không, nhưng lúc đó hắn chỉ còn lại một hơi, cô ta không có khả năng cứu được. Lại trông thấy ngọc bội bên hông hắn, có vẻ rất đáng tiền, nghĩ rằng mình cứu được một người có tiền, ít nhất có thể kiếm được một món tiền to, liền dắt ngựa, định mang hắn đi tìm đại phu trong trấn, sau đó liền gặp những người này. Thế nhưng cô ta tuyệt đối không ngờ rằng hắn lại là Hoàng thượng! Không phải là “thật”

, mà là “trẫm”

! Giờ phút này, trong lòng cô ta bỗng nhiên sinh ra một suy nghĩ rất to gan, cô ta nói: “Đúng thế, ta cứu hần và ngựa từ trong đông tuyết ra, khi đó hần bị tuyết vùi, ta phải vô cùng vất vả, mới cứu được ra!”

Tay cô ta bất giác nắm chặt lấy tay áo, một cơ hội để làm phượng hoàng bay cao thế này, cô ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua! Khi đó Hoàng thượng bị choáng, sao biết được là ngựa chở đi, hay là do cô ta đào tuyết cứu ra chứ? “Đa tạ cô nương! Người đâu, cho vị cô nương này ngàn lượng vàng, để tỏ lòng biết ơn!”

Nam Cung Cẩm nhạy cảm nên thấy được động tác nắm tay áo của cô ta, nhưng bất kể lời cô ta nói là thật hay giả, cũng đúng là cô ta đã đưa Bách Lý Kinh Hông từ trong núi tuyết mênh mông ra ngoài, cho nên nhân tình này không thể không trả. Một tên Tướng quân lĩnh mệnh: “Rõ! Mạt tướng đi thực hiện ngay!”

Ngàn lượng vàng, đừng nói là một cô gái trên núi thế này, đối với cuộc sống xa hoa mà nói, cũng là một khoản tiền tài không nhỏ. Theo lý thuyết cô ta hẳn nên hài lòng mới đúng, nhưng cô ta chợt ngừng đầu, nhìn thẳng vào mắt Nam Cung Cẩm nói: “Ta không muốn ngàn lượng vàng! Ta muốn vào cung làm phi!”

“Cái gì?”

Nam Cung Cẩm có chút buồn cười nhìn cô ta một cái, cô ta muốn chết à?! Cô gái kia lớn tiếng lặp lại: “Ta có ơn cứu mạng đối với Hoàng thượng! Ta muốn vào cung làm phi! Chẳng lẽ Hoàng hậu cho rằng, chỉ một vị trí phi tầnh thôi, lại quan trọng hơn tính mạng Hoàng thượng sao?”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 27: Thời Đại Nào Cũng Có Thứ Sinh Vật Tên Là “Kỹ Nữ Trà Xanh*”!

* Kỹ nữ trà xanh: Là một cách gọi khá phổ biến trên mạng của Trung Quốc hiện giờ, nói nôm na là để chỉ những cô gái vô liêm sỉ thích tán tỉnh người yêu/chồng của người khác nhưng lúc nào cũng tỏ ra mình vô tội, ngây thơ, thánh thiện v.v... Cô gái vừa nói xong, các Tướng quân đều trở nên vô cùng lúng túng!

Mặc dù bọn họ đều cho rằng yêu cầu của cô gái này có phần trơ trẽn, nhưng câu cô ta nói lại không sai, tính mạng của Hoàng thượng quả thật quan trọng hơn so với một chức phi nhieu!

Nam Cung Cầm quay đầu nhìn lướt qua Bách Lý Kinh Hồng vẫn chưa tỉnh lại trong thùng tắm, rồi quay đầu nhìn cô gái kia: “Người tên gì?” “Mai Lương Hình.” Rõ ràng là một cô gái nông thôn, thế mà lúc này lại tỏ ra dáng vẻ cao ngạo, cứ như thể trời sinh ra cô ta là để làm phi làm hậu vậy. Thái độ vênh váo, đặc ý này khiến cho các Tướng quân có chút nhíu mày. Vô lương tâm** ư? Nam Cung Cầm gật đầu cười nhẹ: “Tên rất hay! Tốt thôi!” ** 梅凉馨 – Mai Lương Hình và 没良心 – vô lương tâm có phiên âm gần giống nhau.

Hai mắt Mai Lương Hình tỏa sáng, tràn ngập mong đợi nhìn Nam Cung Cầm, nàng nói như thế có phải là đáp ứng hay không? Nhưng nụ cười của Nam Cung Cầm chỉ duy trì vùn vện trong nháy mắt, rồi lập tức biến mất, nàng cười lạnh nhìn cô ta:

“Vô lương tâm, người nên suy nghĩ cho rõ ràng. Người cứu mạng Hoàng thượng, không phải là người, mà là bản cung! Không có bản cung, ai cũng không cứu được hần!” Nàng nói xong, Mai Lương Hình liền biết Nam Cung Cẩm không có ý để cô ta làm phi, nhưng cô ta cũng chưa từ bỏ ý định, mà lớn tiếng nói: “Nhưng nếu không có ta cứu Hoàng thượng từ trong đông tuyết ra, thì dù người có bản lĩnh thông thiên, cũng không cứu được Hoàng thượng!” “Ồ? Có thật là người cứu Hoàng thượng từ trong đông tuyết ra không?” Nam Cung Cẩm cười mà như không cười nhìn cô ta, cô ta cho là nàng không trông thấy cô nắm chặt tay trong nháy mắt lúc đó sao? Lập tức, ánh mắt hoài nghi của các Tướng quân đều nhìn về Mai Lương Hình, nhất thời cũng không rõ lời này của Hoàng hậu có ý gì. Về mặt Mai Lương Hình liền cứng đờ, trên mặt hiện lên sự bối rối rõ ràng, nhưng rất nhanh, cô ta lại cưỡng chế bản thân bình tĩnh lại, cắn răng nói: “Không phải ta moi ra, chẳng lẽ là người moi ra sao?” Lúc này Hiên Viên Dĩ Mạch cũng đến, vừa đến đã nghe thấy có người nói chuyện lỗ mãng với Nam Cung Cẩm, cũng chẳng cần biết cô ta là ai, nhanh chóng đi tới trước mặt cô ta, bàn tay hung hăng tát vào mặt cô ta! Một tiếng bốp vang lên, khiến cho tất cả mọi người đều kinh ngạc! “Người là cái thứ gì, dám nói chuyện như thế với Hoàng hậu nương nương!” Là tử muội tốt kiêm thị tỳ tiếp thân của Nam Cung Cẩm, đương nhiên cô phải toàn lực bảo vệ. Cái tát này, khiến cho Mai Lương Hình bị hất văng xuống mặt đất, cô ta ôm mặt không dám tin nhìn Hiên Viên Dĩ Mạch: “Ta cứu Hoàng thượng, người lại dám đánh ta? Người phải hiểu rõ, ta là ân nhân cứu mạng Hoàng thượng đấy!” Cô ta nói xong, Hiên Viên Dĩ Mạch liền sững sốt, cô ta cứu được Hoàng thượng ư? Chuyện này... Lần này, ánh mắt không đồng tình của các Tướng quân lại đổ dồn vào Hiên Viên Dĩ Mạch, cũng có người bắt đầu len lén dùng ánh mắt không vui nhìn Nam Cung Cẩm, thị tỳ của Hoàng hậu nương nương ra tay, tính ra cũng chẳng khác gì chính Hoàng hậu nương nương ra tay. Cho dù nói thế nào, cô ta cũng là người cứu Hoàng thượng, dù Hoàng hậu có không thích vì người ta muốn làm phi, thì cũng không nên cho người đánh người ta chứ! Mà lúc này, Mộc Nguyệt Kỳ phong trần mệt mỏi cũng đến! Vừa đứng lúc thấy một màn này, cuối cùng vẫn là nàng thông minh bình tĩnh, biết được rằng hiện nay Nam Cung Cẩm không nên nói gì, mà Hiên Viên Dĩ Mạch lại quá xúc động, mưu trí không đủ, nàng liền lạnh giọng nói: “Ngay cả trong luật pháp triều đình ta, thì dù là người có ân cứu mạng Hoàng thượng cũng không được phép bất kính với Hoàng

hậu như thế?” Câu này, liền khiến ánh mắt không đồng tình của các tướng sĩ đang nhìn Nam Cung Cẩm cũng dừng lại. Đúng thế, sao bọn họ lại quên chứ, kể cả cô gái này có cứu được Hoàng thượng thì sao? Pháp lệnh thiên triêu có ghi rõ ràng, Hoàng hậu tôn quý, không thể xâm phạm, cho dù là cứu được Hoàng thượng, khi chưa được Hoàng thượng ban cho vinh hạnh và ưu đãi đặc biệt, thì cô ta không thể xem thường Hoàng hậu như thế này! Mộc Nguyệt Kỳ vừa cười vừa đi tới bên cạnh Nam Cung Cẩm, nói tiếp: “Hoàng hậu nương nương, nói ngài bao nhiêu lần rồi, luôn luôn không tỏ vẻ Hoàng hậu, mới khiến cho một cô gái nông thôn thế này leo lên đầu ngài hô mưa gọi gió! Làm Hoàng hậu, phải có dáng vẻ của Hoàng hậu, không như thế, người khác sẽ không biết thế nào là tôn ti trật tự!” Câu này nàng nói, chính xác là để bảo vệ Nam Cung Cẩm. Những Tướng quân kia, cũng không tự chủ được mà đứng ở bên Nam Cung Cẩm, quả thật như thế, cô gái Mai Lương Hình này cũng đúng là hơi tùy tiện, thấy Hoàng hậu cũng không hành lễ, những Tướng quân bọn hắn còn không dám ngăn đầu nhìn thẳng phượng nhan, cô ta lại năm lần bảy lượt nhìn thẳng Hoàng hậu mà nói chuyện, đây không phải là quá to gan hay sao! Nếu như người khác làm Hoàng hậu, chỉ sợ đã sớm dạy cho cô ta một bài học, ít nhất đấy cũng là tội đại bất kính, một cái tát đã là nhẹ nhàng với cô ta rồi! Còn cô gái vốn đang cố tỏ vẻ đáng thương khóc lóc trên mặt đất kia, thấy Mộc Nguyệt Kỳ nhẹ nhàng nói mấy câu, đã có thể hóa giải những vấn đề này, cũng khiến cho các Tướng quân vốn đang nhìn cô ta đồng tình, thì nay biến thành ánh mắt xem thường, tự làm tự chịu, nên đành phải vuốt nước mắt ngẩng dậy, rồi ra vẻ đáng thương mà quỳ xuống trước mặt Nam Cung Cẩm: “Hoàng hậu nương nương, dân nữ biết sai rồi, dân nữ cũng không dám tiếp tục bất kính với ngài, dân nữ biết sai rồi!” Đúng, cô ta chỉ là một cô nương trong thôn trong núi, nhưng cứ một khoảng thời gian, sẽ lại rời khỏi núi đến các trấn bên ngoài vui chơi. Cũng đã nghe không ít chuyện nói về việc Hoàng thượng quý trọng Hoàng hậu như thế nào, mà Hoàng hậu xuất thân danh gia vọng tộc, dạng con gái nông thôn như nàng tuyệt đối không thể so được! Cho nên hiện nay cách tốt nhất là phải ra vẻ yếu đuối, quy phục, để Hoàng hậu lơ là với cô ta đã, còn về sau... Bộ dạng nước mắt nước mũi của cô ta nhìn cũng rất đáng thương! Thêm vào đó, dung mạo của cô ta cũng như đóa phù dung thắm sương mai nữa, nên càng có thể khơi dậy lòng thương xót của đàn ông, mà không ngờ là trong ổ gà cũng có thể nở phượng hoàng, đây đúng là cốt cách mỹ nhân! Nam Cung Cẩm thấy bộ

dáng khóc chết đi sống lại như thế, liền cảm thấy khóe miệng co quắp một chút! Trong đầu nàng lúc này bỗng hiện lên một dấu hỏi chấm cực to, chẳng lẽ đây chính là loại kỹ nữ trà xanh trong truyền thuyết? Loại người này so những người ngang ngược khác, còn buồn nôn và khó đối phó hơn nhiều! Bây giờ cô ta khóc như thế, lại thêm những ánh mắt của các Tướng quân kia, nhìn như thể nàng không tha thứ cho cô ta, chính là phạm sai lầm to lớn vậy. Thế nên, Nam Cung Cẩm cũng chỉ có thể vượt vượt cái trán đau nhức của bản thân mà ra vẻ rộng lượng: “Được rồi! Đứng lên đi, bản cung tha thứ cho ngươi!” Nàng vừa nói xong, mọi người đều nhìn Nam Cung Cẩm vô cùng tán thưởng, trong lòng bọn họ thầm tán thưởng Hoàng hậu nương nương hiền lành, rộng lượng! Mai Lương Hình khóc xong thì đứng dậy, bày ra dáng vẻ nhu nhu nhược nhược, khác một trời một vực với vẻ vinh vang đặc ý vì bản thân cứu được Bách Lý Kinh Hồng lúc trước! Thượng Quan Cận Duệ có chút bất đắc dĩ mỉm cười nói: “Cẩm Cẩm, muội đi nghỉ ngơi trước đi, thân thể của muội không chịu được mệt mỏi nữa đâu.” Hắn thấy, dạng đàn bà thế này mặc dù khó chơi, nhưng chỉ cần Bách Lý Kinh Hồng không động tâm, cũng không có gì phải lo lắng. Nam Cung Cẩm gật đầu, hiện giờ nàng có cảm giác đến mắt cũng không mở ra được, hận không thể nằm luôn xuống đất mà ngủ một giấc! Thật sự là không có tâm trạng mà nói những chuyện này, nhất là cô gái này căn bản chính là loại người khiến người ta buồn nôn tới cực điểm, chỉ nhìn thoáng qua cô ta đã thấy đau đầu rồi! Giả vờ giả vịt cũng phải cố mà làm cho giống một chút chứ! Nhưng Mai Lương Hình lại không muốn để nàng đi, cô ta nhanh chóng bước đến trước người Nam Cung Cẩm, không buông tha cho nàng mà nói: “Hoàng hậu nương nương, ta không quan tâm chức phi lớn hay nhỏ, chỉ cần có thể vào cung làm phi để rạng rỡ tông là đủ rồi! Nếu ngài không thể quyết định, vậy thì chờ Hoàng thượng tỉnh lại, để Hoàng thượng quyết định. Dân nữ tin rằng Hoàng thượng nhất định không phải là người vong ân bội nghĩa!” Ha ha! Không đáp ứng cho cô ta là phi tử chính là vong ân bội nghĩa sao? Bây giờ Nam Cung Cẩm thực sự thấy buồn cười, mà còn là vô cùng buồn cười! Trên thế giới này thật đúng là loại người cực phẩm nào cũng có thể có được, cũng không biết cô ta lấy tự tin ở đâu ra, mà có thể chắc chắn Bách Lý Kinh Hồng tỉnh lại nhất định sẽ đồng ý cưới cô ta chứ, chỉ bằng dung mạo của cô ta sao? Bàn về sắc đẹp, bộ đôi mỹ nữ đẹp nhất thiên hạ Mộc Nguyệt Kỳ và Mộ Dung Song hẳn còn không thèm nhìn nhiều thêm chút nào, hình dáng cô ta thế này tính là cái shit gì? Hiên Viên

Dĩ Mạch cũng tức giận đến bộ ngực phập phồng kịch liệt, thật muốn xông tới dạy cho cô ta một bài học, nhưng lại nhớ vừa nãy bản thân suýt nữa khiến cho Hoàng hậu thành mục tiêu công kích, cho nên bây giờ cô cố gắng kiềm chế mà đứng im. “Ý người là, Hoàng thượng không thể không cưới người sao?” Trong lòng Nam Cung Cẩm cũng tức giận, nếu không phải thấy Bách Lý Kinh Hồng còn đang hôn mê, nàng thật sự chỉ muốn xông lên mà tát mạnh cho cô ta mấy cái! Đột nhiên, gặp tuyết lở đã đành rồi, thế mà còn bị một ả kỹ nữ trà xanh cứu, khiến cho nàng ấm ức thêm thế này! Giọng điệu của Mai Lương Hình lại không tự chủ được mà cứng rắn cường ngạnh hơn, cô ta nói: “Ta cứu được Hoàng thượng, chẳng lẽ hẳn không nên cưới ta sao?” Lời này của cô ta khiến cho không ít Tướng quân căm ghét mà nhú mày! Mà sắc mặt của Mộc Nguyệt Kỳ và Hiên Viên Dĩ Mạch thì càng không cần phải nói, Mộc Nguyệt Kỳ ở bên Thượng Quan Cẩm Duệ bốn năm cũng chưa từng nói rõ ràng như thế, mà cô ta lại có thể ỷ vào việc cứu được Bách Lý Kinh Hồng một mạng, như thế người trong thiên hạ đều phải nhìn sắc mặt cô ta mà làm việc, cô ta nói cái gì thì chính là như thế vậy! Nam Cung Cẩm cười lạnh một tiếng, cũng lười giữ thể diện cho cô ta! Vốn là vì dù sao cô ta cũng đã đưa Bách Lý Kinh Hồng từ trong núi tuyết ra ngoài, nên cũng muốn cho cô ta chút thể diện, nhưng biểu hiện của cô ta rõ ràng không cần đến cái thể diện đó, đi đâu này đã làm tan biến lòng kiên nhẫn của Nam Cung Cẩm! “Lúc đó người nói là người cứu Hoàng thượng và con ngựa trong đống tuyết ra đúng không?” “Đúng!” Mai Lương Hình vô cùng ngạo nghễ gật đầu! Nam Cung Cẩm cũng cười nhẹ gật đầu rồi nói: “Bởi vì người cứu được Hoàng thượng, cho nên người muốn gả cho Hoàng thượng, phải không?” “Phải!” Trong lòng Mai Lương Hình bỗng nhiên có cảm giác rất quái dị, nhất là trông thấy vẻ mặt cười cười của đối phương, không biết vì sao cô ta lại có cảm giác âm trầm. “Vậy thì được rồi! Con ngựa kia cũng là người cứu được, người gả cho nó là tốt rồi!” Nam Cung Cẩm nói không chút khách khí, trong nháy mắt vẻ mặt cũng lạnh xuống! Kiếp trước nghe nói trên thế gian này, khó đối phó và cũng buồn nôn nhất là hạng kỹ nữ trà xanh này, không ngờ cuối cùng cũng gặp được, ha ha, vậy thì để cho nàng kiến thức một chút kỹ nữ trà xanh trong truyền thuyết này đến cùng có bao nhiêu lợi hại! ... Nàng vừa dứt lời, tất cả mọi người đều không biết nói gì, khóe miệng còn thoáng có cảm giác run rẩy! Mai Lương Hình hoàn toàn bị câu nói ấy làm cho á khẩu, khuôn mặt chết lặng đến cứng đờ! Ngơ ngác nhìn Nam Cung Cẩm, không

ngờ là nàng có thể nói ra câu như thế, tiếp theo cô ta phải ứng đối thế nào? Chẳng lẽ nói con ngựa kia không cho được cô ta cuộc sống mà cô ta muốn hay sao, cho nên chỉ có thể gả cho Hoàng thượng, không thể gả cho con ngựa kia? Đây là lời trong lòng cô ta muốn nói, nhưng nếu nói những lời này ra ngoài, sẽ chỉ khiến bản thân vướng vào hoàn cảnh xấu hổ mà thôi! Thượng Quan Cẩm Duệ che miệng ho khan vài tiếng, bỗng cảm thấy dở khóc dở cười, nãy giờ thấy nha đầu này nhin mãi không nói gì, hẳn còn tưởng là lần này nàng hiền lành cho qua, không ngờ nha đầu vẫn là loại không nói ra thì thôi, chứ mở mồm ra là tức chết người khác không đến mạng! “Được rồi, mang cho vị cô nương này nghìn lượng vàng, nếu như cô ta nguyện ý nhận, thì nhận xong rồi đi, nếu như không nguyện ý, coi như xong! Đương nhiên, nếu như cô ta muốn gả cho ngựa mã của Hoàng thượng, bản cung rất nguyện ý làm chủ hôn cho hôn lễ của bọn họ. Vả lại, còn nữa, vị cô nương này thân là con dân Nam Nhạc, nghĩ cách cứu viện Hoàng thượng cũng là chuyện nên làm, nếu cô ta nguyện ý không cần hối báo, kính dâng nỗ lực vô điều kiện, bản cung cũng vô cùng cao hứng, tin tưởng rằng Hoàng thượng cũng sẽ vô cùng vui mừng!” Nam Cung Cẩm ra vẻ ung dung rộng rãi mà chậm rãi nói. Các vị Tướng quân nghe, đầu tiên là vì câu gả cô ta cho ngựa mã, trong lòng đã buồn cười một trận, rồi nghe câu sau, mới cảm thấy không đúng, đúng thế, sao bọn họ không để ý đến một vấn đề đó là chuyện con dân Nam Nhạc cứu Hoàng thượng không phải là bổn phận sao? Sao cô gái này còn có nhiều yêu cầu như thế? Trước đây ai mà cứu được Hoàng thượng, Hoàng thượng muốn thưởng, đối phương còn từ chối đủ kiểu, cô gái này là thế nào vậy? Hoàng hậu đã đáp ứng nghìn lượng vàng, cô ta còn nhất định muốn làm phi! Nghĩ thế, tất cả mọi người đều không đành tình nhìn Mai Lương Hình, chẳng lẽ cứu Hoàng thượng không phải là bổn phận của cô ta sao? Cô ta còn già mồm cái gì nữa! Mai Lương Hình thấy bản thân có vẻ đã trở thành mục tiêu công kích, cũng cảm thấy rõ ràng mình hơi quá đáng một chút, nhưng cơ hội đổi đời tốt thế này, cô ta nằm mơ cũng không nghĩ sẽ tới lượt mình, cho nên sao có thể nguyện ý từ bỏ? Cô ta cắn răng, siết chặt nắm đấm, cảm thấy mặt mình nóng bừng như có lửa đốt, nhưng cô ta vẫn nói: “Ta muốn chờ chính miệng Hoàng thượng nói, hình như Hoàng hậu không thể quyết định thay Hoàng thượng được mà?” Nói xong, cô ta quay đầu nhìn Bách Lý Kinh Hằng một chút, thấy đối phương đang ngâm mình trong thùng tắm, nước thuốc màu đen ngập toàn thân hẳn, còn có tiếng tưng tưng lộp lộp sương mù bốc lên từ

trong đó, mơ hồ thấy được khuôn mặt tuyệt đẹp của hắn, cảnh tượng đó lại càng tôn thêm khí chất tiên nhân của hắn, chỉ một cái liếc mắt, cũng làm cho tim người ta hoảng hốt ngừng đập! Trong lòng cô ta nghĩ, một người như thế, dù không phải là Hoàng thượng, cô ta cũng nguyện ý từ bỏ tất cả để làm người phụ nữ của hắn! Nam Cung Cẩm cười lạnh, nhìn lướt qua các Tướng quân: “Các người nói cho cô ta biết, bản cung có thể quyết định thay Hoàng thượng hay không?” Những Tướng quân này nhớ tới lời Hoàng thượng từng nói, Hoàng hậu, chẳng khác nào là hắn. Thế nên liếc nhìn cùng nhau gật đầu, thực ra kể cả Hoàng thượng chưa từng nói như thế, thì bọn họ cũng sẽ gật đầu, bởi vì bọn họ thật sự cảm thấy dạng con gái như thế này, đúng là không xứng với Hoàng thượng, còn không xứng để Hoàng thượng nhìn nhiều thêm một cái! Thật sự là không biết xấu hổ, biết rõ hiện nay Hoàng thượng đang không mặc quần áo ngâm mình trong thùng tắm, mặc dù nước thuốc kia che kín toàn bộ thân thể, không thấy được gì, nhưng cô ta không hề dè dặt nhìn thẳng vào... Cô ta như thế, khiến cho bọn họ còn không thể chấp nhận được, chứ đừng nói đến Hoàng thượng! Mai Lương Hình không cam lòng nhíu mày, còn muốn nói gì đó, nhưng Nam Cung Cẩm đã không để cô ta có cơ hội nói chuyện, thản nhiên nói: “Dĩ Mạch, đỡ bản cung đi nghỉ ngơi! Khâu Tướng quân đưa vị cô nương này lui xuống đi!” “Vâng!” Hiên Viên Dĩ Mạch nhanh chóng gật đầu, sau đó bước tới dìu nàng đi. Đến giờ các Tướng quân mới nhớ ra tình trạng cơ thể của Hoàng hậu bây giờ thật không ổn, vội vàng tránh ra nhường đường cho nàng, Khâu Lăng An cũng liên tục gật đầu đồng ý, để nàng đi nghỉ ngơi. Thượng Quan Cẩm Duệ và Mộc Nguyệt Kỳ vượt vượt mi tâm đau nhức của mình, cũng tự đi nghỉ ngơi, những ngày này, bọn họ cũng thực sự quá mệt mỏi rồi! Hiện nay chỉ còn lại một Tướng quân và Mai Lương Hình đang đứng ở đây, Khâu Lăng An đi tới phía trước nói: “Cô nương, ngài lấy nghìn lượng vàng hay là ngân phiếu?” Đây dù sao cũng coi như là ân nhân cứu mạng của Hoàng thượng, cho nên giọng điệu của hắn vô cùng khách khí. Mai Lương Hình dậm chân một cái rồi nói: “Ta không muốn tiền, ta muốn chờ Hoàng thượng tỉnh lại...” “Cô nương, bản Tướng quân khuyên người nên nhận tiền, ý chỉ Hoàng hậu nương nương đã hạ, bây giờ nhất định ngài phải đi. So với việc không nhận được gì, còn không bằng nhận nghìn lượng vàng, ngài thấy đúng không?” Thực ra Khâu Lăng An không hề muốn cho cô ta một chút tiền nào cả, nhưng dù sao cô ta cũng cứu được Hoàng thượng, nếu không ban thưởng gì bị truy vấn ra ngoài thì sẽ bất lợi

với thanh danh của Nam Nhạc bọn họ. Mai Lương Hình đứng tại chỗ cắn răng trăn ngâm thật lâu, khoản tiền kia cũng là một khoản tiền vô cùng lớn! Có đờcười như thế, cũng là người đã từng cứu Hoàng thượng, cô ta nhất định có thể tìm được một nhà chông không tệ, nhưng so với vào cung làm phi, thì cho dù tìm được một nhà chông tốt cũng không hề có sức hút nào với cô ta! Trong đầu cô ta nhanh chóng suy nghĩ, nghĩ ra một ý, liếc tỏ vẻ mất mát mà nói: “Hoàng hậu nương nương nói rất đúng, thân là con dân Nam Nhạc, việc cứu Hoàng thượng cũng là bổn phận của ta, không nên tham lam mưu đồ tiền bạc gì! Đã không thể gả cho Hoàng thượng, ta cũng không cần gì khác, ta đi về trước, làm phi tần Tướng quân rấ!” Thái độ ôn nhu và sự hối tiếc này, thêm vào đó là biểu hiện không cần tiền bạc của cô ta, khiến cho vốn các Tướng quân đang cảm thấy khinh thường, cũng thoáng thay đổi một chút! Giọng điệu của Khâu Lăng An cũng hòa hoãn hơn không ít: “Đã nói như thế, vậy mời cô nương đi!” “Ừm!” Mai Lương Hình gật đầu, theo hắn đi ra ngoài. Tham gia nhóm đọc truyện Nhất sinh nhất thế: Tiểu hồng trăn và cùng thảo luận ngay hôm nay:
<https://bit.ly/2o0Ls5J>

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 28: Kỹ Nữ Trà Xanh Là Thứ Sinh Vật Không Ngừng Gây Chuyện

Ra khỏi phòng, hai người liền đi xuống tầng thành, Khâu Lăng An dẫn đường phía trước, sau khi xuống thang còn khoảng hai mươi bậc thì bỗng nhiên cô ta hét lên một tiếng: “A!”

Khâu Lăng An giật nảy mình, vội vàng quay lại nhìn, kết quả là thấy cô ta từ bên cạnh mình lăn thẳng xuống dưới! Hấn muốn giơ tay kéo cô ta lại nhưng cô ta lăn quá nhanh, hấn giữ không kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô ta lăn xuống! Sau đó cô ta liền ôm chân lăn lộn trên mặt đất, có vẻ như vô cùng đau đớn! Khâu Lăng An cũng hoảng hồn vội chạy xuống xem, nhưng vì ngại nam nữ thụ thụ bất tương thân, nên không dám nhìn kỹ, đành lớn tiếng nói: “Nhanh đi mời đại phu!”

Mà quả thực Mai Lương Hinh cũng đã đau đến chảy cả nước mắt rồi, cô ta ôm chân khóc như hoa lê dưới mưa, vô cùng đau đớn, khổ sở! Hàm răng ngà cũng suýt nữa bị cắn nát, thực ra là cô ta cố tình ngã từ trên đó xuống, cô ta đã trả giá lớn như thế, nếu không thể gả cho Hoàng thượng, cô ta có chết cũng không cam lòng! “Mai cô nương, cô chịu khó một chút, đại phu sẽ tới ngay bây giờ!”

Khâu Lăng An nhức đầu an ủi, hấn không hiểu nổi, sao đang đi tử tế mà cô ta có thể ngã như thế này chứ! Nhất là hấn lại là người đưa đường, chẳng phải là nói hấn quá vô dụng sao? Đưa người đi cũng không xong! Không lâu sau, đại phu đã đến, khám cho Mai Lương Hinh một chút rồi nói: “Tổn thương của vị cô nương này khá nghiêm trọng, đây là gãy xương! Bị thương vào gân vào cốt thường mất một trăm ngày để bình

phục, chỉ sợ một khoảng thời gian tới sẽ không thể bước đi được! “A? Nhưng mà ta lập tức phải trở về ừ?”

Mai Lương Hình ra vẻ kinh ngạc nói. Khâu Lăng An trầm ngâm một lát rồi nói: “Vậy bản Tướng quân phái người dùng xe ngựa đưa cô nương trở về nhé?”

Đây là do hẳn thấy đối phương vô cùng buồn rầu, cho nên mới tốt bụng đề nghị. Nhưng rõ ràng là Mai Lương Hình không lĩnh tình! Cô ta nghe xong lời này, mặt mũi liền đen sì lại, đưa cô ta về ừ? Thế chẳng phải là ưỡn công cô ta ngã sao? Cô ta lau nước mắt nói: “Nhưng mà thưa Tướng quân, trong nhà dân nữ chỉ có một mình, sau khi về ừ, đừng nói là có người chăm sóc, trong núi ngay cả đại phu và dược thảo cũng không có, nếu dân nữ trở về, chẳng phải cái chân này sẽ thành tàn phế luôn sao?”

Cô ta vừa nói xong, Khâu Lăng An cũng ngẩn cả người! Đúng thế, sao hẳn lại không nghĩ đến chuyện này, trong núi tuyết lạnh kinh người, nếu không phải từ nhỏ lớn lên ở đó, chỉ sợ còn chưa tới bên trong đã chết rét, cho nên phái người đi chăm sóc cô ta cũng không thực tế! Thế nhưng bây giờ phải làm sao mới được? Tốt xấu gì người ta cũng là ân nhân cứu mạng của Hoàng thượng, không thể cứ thế mà không quan tâm được? Khâu Lăng An thở dài một tiếng rồi nói: “Cô nương, cô chịu khó chờ một chút, bản Tướng quân đi xin ý kiến Hoàng hậu nương nương xem thế nào!”

Nếu như cô ta cần nghìn lượng vàng kia, vậy coi như là Hoàng thượng không nợ cô ta cái gì, bọn họ cũng không cần quan tâm nữa. Nhưng vừa rồi cô ta cự tuyệt, cho nên không thể cứ thế mà vô tình đuổi người ta ra ngoài được. “Được!”

Mai Lương Hình nói, lại rơi mấy giọt nước mắt ra, khiến cho người ta nhìn khuôn mặt đó mà xót xa. Trong lòng Khâu Lăng An cũng tăng thêm sự cảm thông, nhanh chóng đi tới tẩm cung của Nam Cung Cẩm, nhưng vừa đến cổng, đang muốn thưa chuyện, thì bị Hiên Viên Dĩ Mạch ngăn lại: “Tướng quân, Hoàng hậu nương nương đã nghỉ ngơi rồi! Ngài biết đấy, mấy ngày vừa rồi sức khỏe của ngài ấy bị hao tổn một cách nghiêm trọng,

nhất định phải yên tĩnh nghỉ ngơi cho lại sức, có chuyện gì ngài và mấy vị Tướng quân bàn bạc giải quyết trước đi!”

Khâu Lăng An nghe xong, cũng cảm thấy có lý. Vì vậy hắn bèn gật nhẹ đầu, đi tìm các Tướng quân khác. Bây giờ hắn cũng cảm thấy rất nhức đầu, sau lại chọc phải phiền phức lớn như thế! Các Tướng quân nghe hắn nói xong, tất cả bọn họ đều là đàn ông đàn ông, suy nghĩ rất đơn giản nên đều phất tay không để ý mà nói: “Không tính là chuyện gì to tát, trước cứ để cô ta ở lại đã, có thể gây ra chuyện gì được chứ, Hoàng hậu nương nương cũng không phải người hẹp hòi!”

Những người khác cũng đều cảm thấy như vậy, nên chuyện này cứ quyết định như thế. Mai Lương Hinh cũng được toại nguyện đến ở lại trong phủ thành chủ. Mặc dù cái giá phải trả rất lớn, cô ta cảm thấy chân mình như muốn tàn phế rồi vậy, thế nhưng tâm trạng của cô ta lại rất tốt, bởi vì cô ta cảm thấy không lâu nữa là cô ta có thể trở thành nương nương! Thế nên, cô ta vênh váo đắc ý sai khiến hạ nhân đi mua cho cô ta son phấn với bột nước, suốt ngày ngẩng trước gương trang điểm. Cô ta tin chắc chỉ cần Hoàng thượng trông thấy mặt cô ta, nhất định sẽ yêu cô ta sâu đậm! So với Hoàng hậu cô ta trông thấy lúc trước, khuôn mặt của Hoàng hậu đó vô cùng bẩn thỉu, thậm chí bẩn đến nỗi không trông rõ mặt mũi. Vì vậy cô ta cho rằng, có nói mình là quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành cũng vẫn chưa đủ, cho nên cô ta vô cùng tự tin, cô ta nhất định sẽ trở thành sủng phi của Hoàng thượng! Trở thành sủng phi của người đàn ông tuấn mỹ như tiên nhân kia! Nhưng tâm trạng của những hạ nhân hầu hạ cô ta kia lại vô cùng khó chịu, từ bé đến giờ, họ thật sự chưa từng thấy ai vô sỉ thế này! Ý vào mình là ân nhân cứu mạng của Hoàng thượng, liềm khoa tay múa chân với họ, như thế bất mãn với việc hầu hạ của họ vậy. Chẳng qua chỉ là một con nhóc quê mùa ở trên núi thôi mà, chẳng hiểu tỏ vẻ cao quý lãnh diễm cho ai nhìn nữa! Hừ! Chỉ muốn đạp cô ta ra khỏi cửa ngay cho hả giận! ... Giấc ngủ này của Nam Cung Cẩm kéo dài suốt ba ngày ba đêm, ngủ lâu đến nỗi tất cả mọi người đều lo lắng không hiểu nàng có bị sao không mà chưa tỉnh lại. Sau khi ngủ dậy, nàng bắt đầu ăn như lang như hổ, ăn rất nhiều, ăn đến nỗi bụng nàng to như cái trống rồi mới nghiêng đầu ngẩng trên ghế, cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Lúc này Hiên Viên Dĩ

Mạch mới dám tiến tới nói chuyện về Bách Lý Kinh Hồng: “Nương nương, Hoàng thượng đã hôn mê ba ngày, còn chưa tỉnh lại!”

Nam Cung Cẩm cười cười: “Yên tâm, hắn không chết được! Phải ngâm trong thùng thuốc bảy ngày, mới có thể xua tan khí lạnh trên người được!”

Khi hai người đang nói chuyện, ngoài cổng vang lên một tràng tiếng gõ cửa. Nam Cung Cẩm đánh mắt với Hiên Viên Dĩ Mạch, ra hiệu cho cô ấy đi mở cửa. Sau khi mở cửa, Khâu Lăng An tiến vào: “Hoàng hậu nương nương, mặt tướng muốn bẩm báo với ngài một việc!”

“Nói!”

Thấy hắn có vẻ như hơi áy náy, trong lòng Nam Cung Cẩm thầm nghĩ, không phải là làm chuyện gì có lỗi với nàng chứ? Khâu Lăng An cúi đầu xuống, vô cùng khó xử nói: “Hoàng hậu nương nương, chuyện là như thế này, hôm đó ngài để mặt tướng tiễn cô gái kia đi, cô ta cự tuyệt khoản tiền kia, lựa chọn rời đi. Nhưng khi cùng hạ quan đến cổng thành, cô ta không cẩn thận mà ngã xuống, đã bị gãy chân, đại phu nói thương cần động cốt thường mất một trăm ngày mới có thể đỡ được! Mấy ngày nay cô ta không thể đi được, cho nên hạ quan liền cả gan tự quyết định, để cô ta ở lại!”

Nam Cung Cẩm nghe xong liền không ngừng cười lạnh trong lòng, quả nhiên là kỹ nữ trà xanh trong truyền thuyết mà! Biện pháp vô sỉ tầng tầng lớp lớp, nàng luôn cảm thấy bản thân đã đủ hèn hạ, nhưng hoàn toàn không ngờ rằng núi cao còn có núi cao hơn! “Người nói xem, đang đi bình thường, sao cô ta có thể ngã từ trên thang xuống? Nhìn biểu hiện của cô ta lúc đó giống như là có phẩm hạnh cao thượng không cần tiền mà chuẩn bị đi sao?”

Lời này của nàng hiển nhiên cũng khiến Khâu Lăng An á khẩu, thực ra kể cả Nam Cung Cẩm không nói, trong lòng hắn cũng đang hoài nghi! Nhất là mấy ngày nay, Mai Lương Hinh kia ở trong thành vênh vang đắc ý, tất cả hạ nhân đều thầm phê phán cô ta, nhưng lại ngại cô ta đã cứu Hoàng thượng nên không thể làm gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn cô ta hô mưa gọi gió, một câu nặng lời cũng không dám nói, tất cả đều nói hôm đó cô ta cố tình ngã, khiến hắn cũng tin tưởng! Nam Cung Cẩm thở dài một hơi, phất phất

tay tỏ vẻ không quan trọng: “Được rồi! Kệ cô ta! Nhưng các người phải nhớ kỹ, không thể để cho cô ta tới gần phòng Hoàng thượng!”

Bách Lý Kinh Hồng hiện nay đang hôn mê, ai biết được ả kỹ nữ trà xanh này có bao nhiêu bản lĩnh và lá gan to thế nào. Cần thận một chút vẫn tốt hơn! “Mặt tướng hiểu rồi! Còn chuyện nữa, Mộ Dung Thiên Thu của Tây Võ cũng được tìm thấy, nhưng vận khí của hắn tốt hơn Hoàng thượng nhiều, nghe nói chỉ bị chút nội thương, nhưng vấn đề không lớn lắm!”

Khi Khâu Lăng An nói tin tức này, giọng hắn vô cùng đáng tiếc, như thể Mộ Dung Thiên Thu không chết khiến hắn vô cùng thất vọng vậy! Đương nhiên, đúng là hắn rất thất vọng vì đi đầu đó! Nam Cung Cẩm hừ lạnh một tiếng: “Coi như hắn mạng lớn! Hiện giờ tình hình thế nào?”

“Nghe nói là đã tỉnh, nhưng phía Tây Võ cũng gặp phải vấn đề, Mạc Bắc bỗng nhiên xuất binh, tiến đánh Tây Võ, hơn nữa nghe đồn là trong tay bọn họ còn có bản đồ quân sự của Tây Võ, nếu thật là như thế, tình hình của Tây Võ sẽ trở nên vô cùng căng thẳng!”

Như vậy bọn chúng sẽ không có thời gian mà đánh Nam Nhạc, thành ra hiện nay bọn họ có thể lựa chọn ngồi im xem kịch hay là xuất binh đồ thêm dầu vào lửa! Nhưng hiển nhiên Nam Cung Cẩm không lạc quan như vậy, nàng lắc đầu cười rồi nói: “Người chờ xem đi, trận chiến này Đạm Đài Minh Nguyệt sẽ thua rất thảm! Nói không chừng, cuối cùng hắn sẽ đánh Nam Nhạc báo thù!”

Bản đồ quân sự Tây Võ trong tay Đạm Đài Minh Nguyệt là như thế nào, đương nhiên không ai rõ ràng hơn so với nàng. Đáng tiếc là lúc đó nàng chỉ muốn cho Đạm Đài Minh Nguyệt một bài học để hắn đừng có uy hiếp nàng, nhưng cũng không có liệu trước được thế cục hôm nay lại phát triển đến tình trạng thế này, chưa biết chừng Đạm Đài Minh Nguyệt sẽ bị Tây Võ áp chế, sau đó nổi giận đùng đùng đến báo thù nàng! Nếu như thế, thì đúng là có chút phiền phức! “Cái gì cơ ạ?”

Khâu Lăng An vô cùng kinh ngạc. Vì sao Hoàng hậu nương nương chắc chắn Mạc Bắc sẽ thua? Còn nữa, nếu như bọn hắn thua, thì có liên quan gì đến Nam Nhạc bọn họ? “Được rồi, không nói chuyện này nữa! Người chỉ

cần chú ý phòng thủ thật tốt, nâng cao một trăm hai mươi phần trăm tinh thần là được!”

Nam Cung Cầm nói xong, thì đi về phòng Bách Lý Kinh Hồng. Tuy Khâu Lăng An không hiểu rõ, nhưng hắn vẫn làm theo phân phó của Nam Cung Cầm. Nam Cung Cầm đi ra ngoài, chưa đi được mấy bước, đã thấy mấy thị tỳ đang đứng quay lưng về phía nàng mà chụm đầu bàn tán âm thầm: “Hừ! Cái loại người gì thế không biết, ngay cả Hoàng hậu nương nương cũng không có hách dịch như cô ta!”

“Ha! Hôm qua ta bưng cho cô ta một chén nước, có hơi nóng một chút, cô ta liền đổ hết lên tay ta, các người nhìn này, tay ta vẫn còn đang sưng đây! Lúc đó ta chỉ muốn tát thẳng vào mặt cô ta một phát thôi!”

Lại là một hạ nhân khác nói. Cô gái bên cạnh nàng cũng nói: “May mà không phải ta, ta là hầu hạ gian phòng ngoài của Hoàng hậu nương nương, nếu như Tướng quân phái ta đi hầu hạ cô ta, tính cách ta nóng nảy như thế này, chắc sẽ hất luôn cốc nước lên mặt cô ta quá?”

“Một con nhóc nhà quê ở trên núi, còn đòi hỏi cái gì, cũng chỉ là một con gà rừng mà thôi! Có thể biến được thành phượng hoàng hay sao? Xuất thân còn kém cả chúng ta, lại còn kiêu ngạo như thế!”

Lại là một hạ nhân khác nghiêng răng nói. Lúc này, cô gái bị thương ở tay cũng có phần không phục nói: “Đúng đấy, cô ta cho rằng cô ta là ai chứ? Nếu thật sự là chủ nhân, hoặc là thiên kim đại tiểu thư, ta cũng không nói gì, nhưng cô ta...”

“Thôi, thôi, người không nghe người ta vênh váo đắc ý nói sao? ‘Ta là ân nhân cứu mạng của Hoàng thượng, các người phải hầu hạ ta cho tốt, ta sắp thành nương nương rồi~’ ta nhõ vào! Thật buồn nôn!”

Cô gái này còn nhại giọng già mồm của Mai Lương Hinh để mô phỏng! Chọc cho cả đám đều cười ha ha! Lại một người nữa nói: “Buồn nôn nhất cũng không phải chuyện này, vênh váo đắc ý với chúng ta như vậy đấy, nhưng trước mặt các Tướng quân lại ra vẻ dịu dàng như nước ấy! Nhất là sáng sớm hôm qua, lúc Thượng Quan Tướng quân đi qua cửa phòng cô ta,

người không được nhìn cô ta ra vẻ điệu bộ ân cần như thế nào đâu, đúng như thế là cô ta hận không thể dán cả người mình lên người Thượng Quan Tướng quân ấy, khiến người ta nhìn mà nổi da gà! Các người thấy tính tình Thượng Quan Tướng quân tốt không? Về mặt luôn luôn tươi cười, cười vô cùng dễ nhìn, thế mà cũng bị cô ta khiến cho phải nhú mày liên tục, ha ha!”

Một cô gái không hiểu rõ nói: “Thế nhưng cô ta thích Hoàng thượng cơ mà? Tại sao lại chuyển thành Thượng Quan Tướng quân rồi?”

“Người ta cần phải nghĩ kỹ đường lui chứ, nếu như không cầu được Hoàng thượng, thì Thượng Quan Tướng quân này dù sao cũng là huynh trưởng của Hoàng hậu, đường đường là quốc cứu gia! Là biểu thiêu gia của Vân Vương phủ và Phủ Tề Quốc Công, giờ lại có chức quan trên người, dáng dấp cũng không kém Hoàng thượng bao nhiêu, đương nhiên cô ta muốn bắt cả hai tay rồi!”

Cô gái kia trợn trắng mắt mà nói. Lúc này, Mộc Nguyệt Kỳ vốn muốn sang thăm Nam Cung Cẩm, nghe thấy mấy cô gái này nói, lập tức giận dữ đến mặt mày tái mét! Nam Cung Cẩm rất nhanh cũng phát hiện ra nàng, ra hiệu cho nàng đừng nói chuyện, trước hết cứ nghe đã, nàng thật sự muốn biết loại kỹ nữ trà xanh này, đến cùng có thể khiến cho người ta chán ghét đến thế nào! “Cô ta cũng không soi gương mà xem mình thế nào? Có thể so sánh được với Mộc cô nương sao? Lúc đầu trong chúng ta có ai không mơ tưởng đến Thượng Quan Tướng quân đâu chứ? Hấn anh tuấn tiêu sái, tuấn tú lịch sự, gia thế hùng hậu, lại là hoàng thân quốc thích, quan trọng nhất chính là hấn còn chưa từng kết hôn, nhưng sau khi thấy Mộc cô nương, còn có ai dám có ý đồ với hấn được nữa? Chỉ có đồ bỉ ổi không biết ở đâu chui ra này, mới không hề biết thân biết phận như thế!”

Lại là một cô gái phê phán! Mà Mộc Nguyệt Kỳ vốn tức giận đến xanh mặt, nay nghe cô gái kia nói thế, vậy mà lập tức đỏ mặt, không nói được câu nào. Còn Nam Cung Cẩm thì nhìn nàng trêu chọc một cái, thực ra cả thiên hạ đều thấy mối quan hệ mập mờ giữa hai người này, chính bản thân Mộc Nguyệt Kỳ cũng cảm giác được, duy chỉ có Thượng Quan Cẩm Duệ là không cảm giác được! Có lẽ hấn cũng cảm thấy, chỉ là hấn không biểu hiện

ra mà thôi. “Thôi! Đừng nói nữa, đừng nói nữa! Càng nói càng tức, lát nữa lại phải về thấy mặt cô ta, chỉ cần vừa nghĩ tới ta đã đau đầu rồi, không biết Tướng quân đại nhân đang nghĩ gì, lại cứ nhất quyết sai chúng ta đi hầu hạ cô ta, thật đúng là thần kinh mà!”

Một người bất mãn mắng Khâu Lăng An. Mà Khâu Lăng An sau khi tới, nghe thấy mấy cô gái nói chuyện thì sợ ngây người! Vì sao những cô gái trong thành này vốn rất dịu dàng thuần phác, trong nháy mắt trở nên chanh chua như thế, người nào cũng hung hãn? Do trước đây hẳn nhìn nhầm, hay gần đây mấy người này bị chèn ép quá đáng mà trở nên như thế? Hiện nay chính hẳn cũng bị mắng, nhin không được mà che miệng ho khan vài tiếng: “Khụ, khụ, khụ....”

Tiếng ho khan này khiến cho mấy cô gái đều giật nảy mình, quay đầu lại thấy hẳn còn thấy cả Hoàng hậu, sắc mặt bọn họ đều trắng bệch! Mới rồi mọi người đều nói rất cao hứng, không phát hiện ra Tướng quân và Hoàng hậu đều ở phía sau bọn họ! Các nàng vừa mới nói cái gì? Bàn tán về Hoàng thượng và Thượng Quan Tướng quân, còn mắng Khâu Tướng quân, chuyện này... “Hoàng hậu nương nương, Tướng quân, chúng nô tì đáng chết! Chúng nô tì...”

Các nàng thực sự không biết nên nói gì, các nàng cũng không biết vì sao lá gan mình lại lớn đến thế, không biết sống chết mà nói ra mấy chuyện này. Nam Cung Cẩm cũng rất hòa ái, nghiêng đầu nhìn Khâu Lăng An một chút: “Khâu Tướng quân, trước kia đám nhóc này cũng thường xuyên bàn tán và nhục mạ chủ nhân sau lưng như thế này sao?”

“Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương, chưa bao giờ xảy ra chuyện như thế!”

Do đó hiện nay hẳn cũng rất bức bối! Mấy cô gái nghe Nam Cung Cẩm nói kiểu này, giật nảy mình, cho là bản thân sẽ bị trị tội, nên vội vàng nói: “Hoàng hậu nương nương tha mạng! Từ trước tới nay chúng ta chưa bao giờ dám bàn tán lung tung, nhưng cô gái kia thật sự rất quá đáng, chúng ta nhất thời không nhin được, cho nên...”

Lại có một cô gái nói: “Hoàng hậu nương nương, do ngài không biết đó thôi, cái cô gái không biết xấu hổ đó, ngày nào cô ta cũng soi gương, còn chẳng biết xấu hổ mà nói nào là cô ta hoa dung nguyệt thẹn thế nào, nào là Hoàng thượng nhất định sẽ yêu cô ta! Không chỉ có chúng nô tì nghe được, mà có rất nhiều người cũng biết, không tin ngài có thể đi hỏi!”

Hiện nay nàng chỉ có thể nói ra một số việc thật, để làm dấy lên lửa giận của Hoàng hậu với cô ta, có lẽ Hoàng hậu tức giận cô ta sẽ không xử lý các nàng! Còn có một người nói: “Nàng còn nói Mộc cô nương chẳng qua chỉ là một bà già, căn bản không thể so được với cô ta! Nhưng trước mặt Thượng Quan Tướng quân thì cô ta luôn tỏ vẻ đáng thương, nói cô ta biết bản thân không xinh đẹp như Mộc cô nương, chỉ hy vọng Thượng Quan Tướng quân có thể quan tâm đến cô ta hơn một chút..., dọa cho Thượng Quan Tướng quân không dám ra khỏi cửa!”

Lần này đến lượt Mộc Nguyệt Kỳ tức giận vô cùng! Nàng ghét nhất là ai nói đến chuyện tuổi tác của nàng, cô gái đáng chết này, ngấp nghé người đàn ông nàng coi trọng đã đành, còn dám nói xấu nàng, có cái lý nào như thế! Nàng nghiêng đầu nhìn sắc mặt Nam Cung Cẩm cũng đang rất khó coi một chút: “Chẳng lẽ loại người này là chính là dạng kỹ nữ trà xanh muội nói với chúng ta ở Nam Nhạc năm đó?”

“Ừm!”

Mặt Nam Cung Cẩm đen thui gật đầu, cô gái này không những vô sỉ đã đành, tự luyện đến mấy thì cũng thôi cho qua đi, nhưng chuyện nói xấu sau lưng Mộc Nguyệt Kỳ và gạ gẫm quyến rũ Duệ ca ca là thế nào hả? A, đúng rồi! Lúc đầu còn mơ tưởng đến người đàn ông của nàng cơ mà! Mộc Nguyệt Kỳ đen mặt nói: “Ta phải đi trừng trị cô ta, tốt nhất là muội đừng ngăn cản ta!”

Thật sự là tức chết nàng! Nàng đắc tội cô ta sao? Lại dám bàn tán sau lưng nàng về tuổi tác của nàng như vậy à! Lời nói của nàng còn chưa dứt, Nam Cung Cẩm liền chạy lên trước nàng: “Đi thôi! Chúng ta cùng đi, xử chết ả kỹ nữ trà xanh!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 29: Con Thỏ Cũng Có Thể Hóa Sư Tử... Hà Đông

Xử chết kỹ nữ trà xanh đi!!! Đây không chỉ âm thanh hiện nay đang vang vọng trong đầu Nam Cung Cẩm, mà trong đầu Mộc Nguyệt Kỳ cũng thế! Nhất là Mộc Nguyệt Kỳ, nàng tự nhận tính cách mình xem như là ôn hòa, ngay cả lần trước nói giúp Nam Cung Cẩm mấy câu cũng không quá nhắm vào cô ta, cho nên không thể coi như là đắc tội cô ta được, nhưng cô ta lại dám bàn tán tuổi tác sau lưng nàng! Càng nghĩ nàng càng tức giận đến run rẩy toàn thân! Nàng thật sự muốn tát vào mặt cô ta mấy phát! Hai người đều mang theo oán khí không nhỏ mà đi tới phòng Mai Lương Hình, thủ vệ ở cổng vừa thấy Nam Cung Cẩm và Mộc Nguyệt Kỳ đến, trên mặt đều lộ ra vẻ mặt cực kỳ vi diệu, vẻ mặt như thế có vẻ như là hận không thể lập tức chứng kiến Mai Lương Hình bị trừng trị vậy! “Nô tỳ bái kiến Hoàng hậu nương nương!”

Thị tỳ ở cổng cúi người hành lễ. Không biết có phải vì Nam Cung Cẩm quá tức giận hay không mà căn bản là chẳng muốn nhìn họ, lần đầu tiên nàng bỏ qua việc người ta hành lễ với mình một cách rất mất lịch sự như thế, sải bước đi vào trong phòng, “Âm!”

một tiếng, một cước đá văng cửa ra! Mai Lương Hình đang ngồi ở bàn trang điểm vẽ lông mày, trong nháy mắt thấy Nam Cung Cẩm trong gương, rõ ràng cô ta cũng giật thót mình, quay đầu nhìn nàng, có chút bối rối nói: “Người là ai?!”

Cô ta nhìn Nam Cung Cẩm thấy khá quen, nhưng cô ta không chắc chắn bản thân đã gặp qua hay chưa. Thế nhưng cô ta thấy Nam Cung Cẩm thực sự quá xinh đẹp, cơ hồ là ngang tài ngang sức với Mộc Nguyệt Kỳ. Thậm

chí trên khuôn mặt còn có cả nét quyến rũ và nét hiên ngang hào hùng, tưởng chừng như vô cùng mâu thuẫn, nhưng khi kết hợp với nhau lại có cảm giác hài hòa đến lạ thường, nhìn còn đẹp hơn Mộc Nguyệt Kỳ mấy phần, rốt cuộc cô gái này là ai? “Người nghĩ bản cung là ai?”

Nam Cung Cầm tức giận hỏi lại! Gặp người khác, nàng còn có thể dùng miệng lưỡi độc địa của mình để tức chết đối phương, nhưng những người bị nàng chọc tức đến thổ huyết kia, hầu như đều là người coi trọng thể diện, bởi vì coi trọng thể diện cho nên không chịu nổi sự sỉ nhục. Nhưng Mai Lương Hinh này, hoàn toàn là loại người không cần thể diện, nàng có nói gì thì xem chừng cũng không chọc tức nổi cô ta! Lần trước bảo gả cô ta cho ngự mã cũng không thể chọc tức cô ta, dạng người này căn bản không biết cái gì là xấu hổ, cho nên chỉ có sử dụng thủ đoạn cứng rắn! Nghe thấy đối phương tự xưng “bản cung”

, Mai Lương Hinh giật mình, vội vàng đứng dậy nói: “Dân nữ bái kiến Hoàng hậu nương nương!”

Ở Nam Nhạc, người có thể tự xưng “bản cung”

, cũng chỉ có một mình Hoàng hậu nương nương, thế nhưng lúc trông thấy nàng lần trước, trên mặt của nàng vẫn thủ đày bần đất, nhìn không ra sao cả, sao lần này lại đẹp như thế? Vốn Mai Lương Hinh còn đang vô cùng tự tin, trong nháy mắt đã rơi xuống đáy cốc! Nhưng cô ta lại rất nhanh chóng tự động viên và khuyên bảo bản thân, rằng Hoàng thượng đã sống cùng Hoàng hậu một thời gian rồi, nói không chừng Hoàng thượng đã sớm chán ghét khuôn mặt này của Hoàng hậu nương nương! Cho nên bản thân vẫn có hy vọng! Nam Cung Cầm nhìn xuống một bụng nộ khí, đi đến trước mặt cô ta: “Bản cung nghe nói, người rất tự tin với sắc đẹp bản thân, còn xác định chắc chắn là Hoàng thượng nhất định sẽ yêu thương người phải không?”

“Dân nữ, dân nữ không dám!”

Mai Lương Hinh cắn môi, nhanh chóng phủ nhận! Cô ta biết hiện tại bản thân không nên đắc tội Hoàng hậu, nhất là trước khi Hoàng thượng tỉnh lại, tuyệt đối không thể đắc tội Hoàng hậu, nếu không đối phương

cưỡng chế đưa cô ta đi, thì cô ta sẽ không còn hy vọng gì cả! Nam Cung Cẩm cười lạnh một tiếng, hầu như hạ giọng người gì nàng cũng gặp qua rồi, còn chưa từng thấy loại cực phẩm thế này! “Câu ‘không dám’ này của người, chính là ý thế kia phải không?”

Ý nghĩa của từ “không dám”

và “không phải”

khác nhau rất nhiều, nếu cứ để cô ta lừa bịp lấp liếm cho qua chuyện, thì Nam Cung Cẩm cũng uống phí bao nhiêu năm nay ăn cơm rồi! Mai Lương Hình nuốt một ngụm nước bọt, cô ta hạ đầu ngày càng thấp, ấp úng thật lâu mới nói: “Nhưng mà dân nữ nghĩ như thế cũng không sai đúng không? Có thể Hoàng hậu nương nương cho rằng dung mạo của dân nữ không đủ, nhưng dân nữ cũng chỉ suy nghĩ một chút thôi, cũng không xúc phạm đến pháp lệnh của Nam Nhạc ta mà!”

Cô ta nói như thế, suýt nữa khiến cho Nam Cung Cẩm tức đến nôn ra máu! Mẹ kiếp, quả nhiên là núi cao còn có núi cao hơn, lúc cô ả này nhanh mồm nhanh miệng lên cũng không kém gì mình! Nhưng rõ ràng là cô ta không có tri thức uyên bác như nàng. “Có người của Hình Bộ ở đây không?”

Nam Cung Cẩm hét lớn một tiếng. Chỉ chốc lát sau, một người mặc trang phục quan ngũ phẩm tiến đến: “Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương, Thiệu Dương không có nhân viên trực thuộc Hình bộ, nhưng mọi vấn đề về tư pháp hạ quan vẫn luôn phụ trách, không biết có thể giúp đỡ Hoàng hậu nương nương hay không?”

Nam Cung Cẩm cười một tiếng rồi nói: “Người nói cho vị cô nương này nghe, trong luật pháp triều ta có đi đâu nào về việc không được bàn tán lung tung về quân vương hay không?”

“Có ạ!”

Hoàng hậu nương nương nói vậy chẳng phải là quá thừa hay sao, cho dù là đàn ông bình thường, thì phụ nữ cũng đâu không nên tùy tiện bàn tán,

nếu không mà truyền ra ngoài chính là hủy hoại danh tiết của người ta, người trong sạch cũng sẽ không tái giá với phụ nữ như thế, huống chi là bàn tán lung tung về Hoàng thượng! Nam Cung Cẩm nghe thế, gật đầu hài lòng, nhìn về mặt bối rối của Mai Lương Hình rồi nói: “Người nghe thấy lời của vị đại nhân này không? Nếu là không nghe thấy, bản cung không ngại nói lại cho người nghe một lần!”

“Dân... Dân nữ nghe được, dân nữ...”

Phải làm sao bây giờ, cô ta từ nhỏ đầu sinh hoạt trong núi, không biết những điếu kiêu kỳ này! Nam Cung Cẩm không chờ cô ta nói hết lời, liền nghiêng đầu nhìn người quan tư pháp kia rồi tiếp tục nói: “Vậy người nói cho bản cung nghe, một cô gái dám tùy tiện mơ tưởng rằng Hoàng thượng sẽ yêu mình như thế nào một cách không có chừng mực như thế thì sẽ bị tội gì?”

Mặc dù chuyện như thế này, trước đây nàng đã từng làm, nhưng cũng là nói đùa, hoặc là vì chọc tức Hoàng Phủ Hoài Hàn. Nhưng rõ ràng là cô ta khác với nàng, cô ta là rất nghiêm túc, nghiêm túc cảm thấy cô ta có thể khiến Bách Lý Kinh Hồng yêu mình! “Hả?”

Người quan viên kia hiển nhiên đã ngạc nhiên giật thót mình, dáng vẻ như thể từ bé đến giờ chưa từng thấy kẻ nào kỳ quặc như vậy vậy! Hắn cúi đầu nhìn Mai Lương Hình, miệng há thành chữ O, thế này mà dám ảo tưởng rằng Hoàng thượng sẽ yêu mình sao? Ông trời ơi, phải tự tin đến thế nào mới có thể nghĩ như vậy chứ, mà cô gái này nhìn qua cũng không có gì đặc biệt lắm! Hắn cố gắng đi đầu chỉnh lại tâm trạng rồi nói: “Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương, trên pháp điển cũng không viết quá chính xác, nhưng có một điếu, tự ước đoán thánh ý, có thể lớn cũng có thể nhỏ để xem trừng phạt nặng hay nhẹ. Nhẹ sẽ bị Hoàng thượng trách cứ vài câu, mà nặng thì là tội chết! Còn kẻ dám lén lút nghị luận về Thánh ý, thì hình phạt là cắt lưỡi!”

Cắt lưỡi này, dĩ nhiên chính là cắt đầu lưỡi! Lần này Mai Lương Hình bị dọa đến trợn mắt! Không ngờ là bản thân chỉ ở trong phòng tượng tượng trong đầu một lát, thuận miệng nói vài câu, liền chọc phải hình phạt

nghiêm trọng thế này! Về mặt Mộc Nguyệt Kỳ vẫn rất khó coi, tiến lên mấy bước, đi đến trước mặt cô ta nói: “Cắt lưỡi à, chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ thôi, bản cô nương nguyện ý cống hiến sức lực!”

Nàng nhận ra sau khi quen biết Nam Cung Cẩm lâu ngày, nàng cũng bị nhiễm tính bạo lực mất rồi! Nhất là giờ phút này nàng xác định rõ ràng, nàng thật sự muốn cắt lưỡi cô gái này! Mai Lương Hình vốn đang hoảng hốt cũng lập tức bình tĩnh lại trong chớp mắt, cô ta nhìn ra cửa rồi nói: “Mộc cô nương, ta chẳng qua chỉ thuận miệng nói người vài câu, vậy mà người ngoan độc như thế, muốn cắt lưỡi ta sao?”

Khi Nam Cung Cẩm thấy cô ta nhìn về phía cửa lúc trước, nàng đã cảm giác được Thượng Quan Cẩn Duệ tới, muốn nhắc nhở Mộc Nguyệt Kỳ một câu, nhưng Mộc Nguyệt Kỳ đã bị tức giận phát điên mà nói: “Là bản cô nương ngoan độc, hay là người ngoan độc hơn? Mộc Nguyệt Kỳ ta đắc tội gì với người, mà ở sau lưng ta người lại chỉ trích tuốt tác ta, nghĩ rằng thật sự dễ khi dễ ta sao? Hôm nay ta liền muốn cắt lưỡi người! Xem người làm gì được bản cô nương!”

Mộc Nguyệt Kỳ nói xong, vừa muốn rút kiếm! Nam Cung Cẩm như cứ đầu nhìn nàng một cái, quả nhiên là người thì sợ bị đâm chỗ đau, Mộc Nguyệt Kỳ bị cô ta đâm một kích, liền mất luôn lý trí, kích động như thế này cho nên mới không phát hiện ra sự khác thường! Quả nhiên, Mai Lương Hình lập tức nhảy dựng từ dưới đất lên, nhanh chóng nấp sau lưng Thượng Quan Cẩn Duệ: “Thượng Quan Tướng quân, ngài mau cứu ta với! Mộc cô nương muốn cắt lưỡi ta!”

Mộc Nguyệt Kỳ không dám tin mà tròn to đôi mắt đẹp nhìn ra ngoài cổng! Chẳng trách cô ả đê tiện này lại cố ý kích nàng nổi giận, chính là vì chờ nàng nổi giận, để cho Thượng Quan Cẩn Duệ tưởng rằng nàng khi dễ cô ta, sau đó sẽ đóng vai đáng thương à?! Nghĩ thế, nàng vốn đang tức muốn chết, thì giờ càng thêm tức giận, quả nhiên là chưa thấy ai vô sỉ như cô ta, nàng chỉ về phía cô ta rồi quát lên: “Nếu không phải đê đê tiện nhà người chỉ trích tuốt tác ta sau lưng, thì sao ta lại muốn cắt lưỡi người chứ?”

Mai Lương Hình bị bộ dạng này của Mộc Nguyệt Kỳ khiến cho giật thót mình, cô ta sợ sệt lộ đầu ra từ sau lưng Thượng Quan Cận Duệ rồi nói: “Thượng Quan Tướng quân, ta không chỉ trích gì tuổi tác của Mộc cô nương, chỉ là nàng vừa đi vào, ta liền gọi nàng là tử tử, Mộc cô nương vì thế mà tức giận! Nàng nghĩ rằng ta châm chọc nàng lớn tuổi!”

“Cái gì?”

Mộc Nguyệt Kỳ tức giận đến phình cả đầu! Đồ đệ tiện này, lại còn dám nói hươu nói vượn như thế, đổ hết trách nhiệm lên đầu nàng, có cái lý nào lại như thế chứ! “Đồ đệ tiện nhà người giỏi lắm, còn dám nói xấu ta! Hôm nay ta không dạy người một bài học, ta không gọi là Mộc Nguyệt Kỳ nữa!”

Nói xong, nàng liền xông tới phía trước, hình tượng hiên thực trang nghiêm ngày xưa hoàn toàn sụp đổ, mà Thượng Quan Cận Duệ thì im lặng đứng tại chỗ, chẳng qua là hẩn nghe nói Cẩm Cẩm tỉnh lại, nên tới thăm một chút, ai ngờ lại chứng kiến cảnh mấy người phụ nữ này đánh nhau! Còn có Mai Lương Hình này, sao lại muốn trốn ở sau lưng mình, hẩn có quan hệ gì với cô ta sao? Mai Lương Hình thấy Mộc Nguyệt Kỳ nổi giận ùng ùng xông về phía mình, liền sợ hết hồn! Lại vọt tới phía trước, ôm chầm lấy Thượng Quan Cận Duệ mà lớn tiếng hét lên: “Thượng Quan Tướng quân, cứu ta với! Ta sợ quá! Cứu ta với!”

Cô ta ôm rất chặt, suýt nữa thì Thượng Quan Cận Duệ bị cô ta siết chết! “Cô nương, người buông ta ra trước đã!”

Thượng Quan Cận Duệ là người trời sinh tính tình ôn hòa, thật sự là không nói được lời gì khó nghe, lại càng cảm thấy nếu đẩy mạnh người ta ra, sẽ ảnh hưởng đến tự tôn của người ta, cho nên cố gắng khuyên bảo để cô ta bớt xúc động mà buông tay ra. Nhưng Mai Lương Hình lại càng siết chặt hơn, còn cao giọng hét lên: “Không được! Ta không thể buông người ra, nếu ta buông ra, Mộc tử tử thật sự sẽ giết ta mất! A... Thượng Quan Tướng quân, ngài cứu ta đi!”

Mộc Nguyệt Kỳ và Nam Cung Cẩm không hẹn mà cùng co quắp khóe miệng, há mồm trợn mắt nhìn cô ta! Chỉ thấy trên thân một người đàn ông tuấn tú treo một con gấu mèo, đang gào lên như lợn bị chọc tiết! Người ta

đã nói hết lời còn không chịu xuống, đây đúng là loại cực phẩm trăm năm khó gặp mà! Nhưng mà, sau khi kinh ngạc một lúc ngẩn ngui, trong lòng Mộc Nguyệt Kỳ liền dâng lên phần nộ ngập trời, nàng ở bên cạnh Thượng Quan Cận Duệ bốn năm, còn chưa từng thân mật với hắn như thế, vậy mà người đàn bà không biết xấu hổ này lại cứ như thế mà treo ở trên người hắn, rõ ràng cô ta đang tuyên chiến với Mộc Nguyệt Kỳ mà! Nam Cung Cẩm lãnh đạm nói: “Vị cô nương này, chẳng lẽ người không biết gáy người đang ở ngay trước mặt chúng ta sao? Nếu như muốn giết người, chỉ cần một đao thôi là xong rồi!”

Lời này khiến cho sau lưng Mai Lương Hình cứng ngắc lại một chút, nhưng rất nhanh cô ta lại tiếp tục khóc lóc: “Thượng Quan Tướng quân, người cứu ta đi! Ta thật sự không muốn chết đâu, Thượng Quan Tướng quân!”

“Người yên tâm, Mộc cô nương sẽ không giết người, người cứ thả ta ra trước đi đã!”

Thượng Quan Cận Duệ khóc không ra nước mắt, vì sao mà hắn lại có cảm giác hắn là một cô nương, còn cô gái đang treo trên người mình là một ác bá chứ? “Ai nói ta sẽ không giết cô ta, bây giờ ta sẽ giết cô ta cho huynh xem!”

Đồ đệ tiện này, rõ ràng là nói xấu nàng là bà già sau lưng nàng, giờ còn làm ra vẻ cực kỳ oan ức, nói với Thượng Quan Cận Duệ là chỉ kêu nàng là “tỷ tỷ”

thôi nữa chứ, nàng nhất quyết muốn cắt lưỡi cô ta đấy! Tất tệ nhất là bây giờ cô ta còn đang treo trên người Thượng Quan Cận Duệ, thật sự là có thể nhịn cũng không thềm nhịn nữa! Mà Thượng Quan Cận Duệ đã không đẩy người đàn bà không biết xấu hổ này ra thì thôi, còn nói với cô ta cái gì mà nàng nhất định sẽ không giết cô ta! Hắn có ý gì, thể hiện rõ là muốn bảo vệ ả kỹ nữ trà xanh này sao? Nam Cung Cẩm đứng một bên ghen hòng nhìn trần trối, sao tự dưng chuyện này cứ như thế dần dần biến thành mâu thuẫn của Thượng Quan Cận Duệ và Mộc Nguyệt Kỳ thế? Giết cho Thượng Quan Cận Duệ nhìn xem ư? Thế này là... Thượng Quan Cận Duệ

cũng cảm thấy rất đau đầu và không hiểu rõ! Hắn chỉ muốn hỏi một câu, chuyện này có liên quan gì tới hắn chứ? Hắn chẳng qua chỉ đi thăm Cẩm Cẩm một chút thôi mà, tại sao lại bị lôi vào cuộc chiến tranh giữa mấy người này! “Mai cô nương, nếu người không buông ra, tại hạ sẽ không khách khí nữa!”

Lần này thái độ của hắn rõ ràng là lạnh lùng và cứng rắn hơn! Mai Lương Hình không dám tin mà ngược mắt nhìn hắn, bỗng nhiên nước mắt như đọng đầy trong mắt, tựa như một giầy sau có thể chảy ra được ngay, cô ta khóc lóc: “Thượng Quan Tướng quân, người có thể nhẫn tâm như vậy sao? Có thể thấy chết không cứu sao?!”

Sự kiên nhẫn của Mộc Nguyệt Kỳ cuối cùng đã cạn kiệt! Hiện giờ trong lòng nàng ngập tràn cái loại cảm xúc khi người đàn ông của mình bị một ả đàn bà đê tiện quấn lấy vậy, giận đến mức đầu óc choáng váng! Nàng nhanh chóng xông lên, một tay kéo Mai Lương Hình từ trên người Thượng Quan Cẩn Duệ xuống, ném mạnh xuống đất, lớn tiếng nói: “Không phải người muốn gả cho Hoàng thượng làm phi tử sao? Vậy bây giờ người ôm Thượng Quan Cẩn Duệ là như thế nào?”

Đây là lần đầu tiên Mộc Nguyệt Kỳ gọi thẳng tên Thượng Quan Cẩn Duệ! Rõ ràng là hôm nay nàng vô cùng tức giận! Thượng Quan Cẩn Duệ sờ mũi mình, chuẩn bị rời đi cho nhanh, vì đây là chuyện đàn bà cãi nhau, đàn ông như hắn thật sự không muốn xen vào! Nhưng mà, mới chỉ vừa xoay người, hắn bỗng nghe thấy Mộc Nguyệt Kỳ quát to một tiếng: “Huynh đứng lại đó cho ta!”

“...”

Bước chân hắn dừng lại, có chút không thể tưởng tượng được mà quay đầu nhìn nàng, hôm nay Mộc cô nương thật sự là khác xa thường ngày! Nhưng hắn có cảm giác là có vẻ như cũng không phải xấu xa gì. Thế nên, đành phải cặm quạt thủy mặc đứng ở cửa ra vào, nhìn Mộc Nguyệt Kỳ, tựa như là đang hỏi đối phương có lời gì muốn nói với hắn. Mộc Nguyệt Kỳ nhanh chóng đi đến trước mặt Mai Lương Hình đang bị dọa cho run rẩy, một tay nàng túm cô ta từ dưới đất lên, đi đến trước mặt Thượng Quan

Cần Duệ: “Huỳnh mù mắt rồi sao? Bị thứ đê tiện như thế này ôm, còn làm ra vẻ như rất hưởng thụ vậy, huỳnh đã từng nghe đến cái từ kỹ nữ trà xanh chưa hả? Ôi chao, có lẽ ta sai lầm rồi, thế này đâu phải kỹ nữ trà xanh chứ, đây rõ ràng chính là Bạch Liên Hoa! Nhìn đi, thanh thuần động lòng người đến nhường nào chứ, khóc đến như hoa lê dưới mưa vậy! Mấy người đàn ông các người chẳng phải đều ưa thích như thế sao, nhìn thấy thế này rất đau lòng đúng không?”

Mấy câu nàng rống lên này khiến cho Thượng Quan Cần Duệ không thể hiểu nổi! Nụ cười ôn tồn lễ độ bên môi cũng có chút gượng gạo, hẳn tỏ vẻ hưởng thụ lúc nào chứ? Không phải là hẳn luôn bảo cô ta buông hẳn ra sao? Còn nữa, nhìn cô gái trước mặt bỗng nhiên biến thành sư tử Hà Đông này, trong lòng hẳn xuất hiện một dấu chấm hỏi khổng lồ- đây là Mộc Nguyệt Kỳ sao?

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 30: Người Đưa Trầm Về Núi Tuyết Đi!

Nam Cung Cầm bị dọa cho đến nỗi phải nuốt một ngụm nước bọt, không ngờ rằng bình thường nhìn Mộc cô nương có vẻ rất dễ nói chuyện, nhưng sau khi nổi giận còn hung hãn hơn cả nàng! Đây quả nhiên là bình thường chó cắn là chó không sửa mà, à không không, hình dung sai rồi! Mộc Nguyệt Kỳ này trước đây nói chuyện với Thượng Quan Cầm Duệ cũng không dám nhìn vào mắt đối phương, vậy mà hôm nay lại dám chỉ thẳng vào huynh ấy mà chửi ầm lên như vậy! Còn nữa, không ngờ nàng ấy còn biết cả Bạch Liên Hoa à! Nam Cung Cầm chỉ nói qua với nàng một lần, nàng lại nhớ rõ, mà lại dùng rất chuẩn xác! Mai Lương Hình thấy Thượng Quan Cầm Duệ bị mắng đến ngây dại cả người, cười lạnh trong lòng một tiếng, thật là một người đàn bà ngu xuẩn, có tên đàn ông nào không thích con gái ôn nhu trang nhã đâu, thế mà nàng cứ mở miệng mắng như thế! Như vậy sẽ chỉ càng đẩy đàn ông đi xa hơn thôi? Nghĩ thế, cô ta chớp hai mắt một chút, hai hàng nước mắt liền rơi xuống: “Mộc tỷ tỷ, ta không phải kỹ nữ trà xanh, ta, ta... Người không nên nói ta như thế, ta chưa từng đắc tội với người mà, sao người lại vũ nhục ta như thế?!”

Cô ta vừa nói xong, lửa giận trong lòng Mộc Nguyệt Kỳ lại càng bốc cao hơn! Nàng nghiêng đầu nhìn cô ta rồi cười lạnh một tiếng: “Người không phải kỹ nữ trà xanh, chẳng lẽ là kỹ nữ trà nhài à?”

“Phốc...”

Nam Cung Cầm suýt nữa bị sặc nước bọt chính mình! Nàng hoàn toàn không ngờ Mộc Nguyệt Kỳ còn có một mặt thế này, nàng vội vàng nói:

“Được rồi, Mộc tử tử, đừng nói lung tung nữa, cô ta không phải kỹ nữ trà hoa gì cả, cô ta là... kỹ nữ hồng trà!”

Thượng Quan Cận Duệ nghe thấy mấy từ ngữ đặc thù này, chính là một từ cũng không hiểu, nhưng nghe thấy từ “kỹ nữ”

kia thì xem chừng cũng không phải tốt đẹp gì! Lại nói hiện tại hẳn thật sự muốn đi! Mai Lương Hình thấy các nàng sỉ nhục mình như thế, lại là mấy hàng nước mắt rơi xuống: “Ta không ngại vất vả cứu Hoàng thượng từ trong núi tuyết vạn dặm ra, vậy mà các người đối xử với ta thế này, dù sao ta cũng là ân nhân cứu mạng của Hoàng thượng, chẳng qua là bị thương ở chân, nên ở nhờ ở đây mấy hôm, các người cứ nhất quyết muốn gây sự với ta thế này sao!”

Câu này của cô ta lại là lời chuyện cứu được Bách Lý Kinh Hồng ra làm đồn sát thủ! Các Tướng quân đã sớm nghe thấy bên này ồn ào, đầu vội vội vàng vàng chạy tới, vừa đến thì nghe thấy Mai Lương Hình khóc lóc, kể lễ những lời này, lại thấy Mộc Nguyệt Kỳ đang có cực kỳ bất nhã mà nắm đầu cô ta, lập tức liền không đồng tình với hành động của Nam Cung Cẩm và Mộc Nguyệt Kỳ. Vị cô nương này nói không sai, dù sao cô ta cũng cứu được Hoàng thượng, chẳng qua là đang bị thương ở chân nên ở đây mấy ngày, thế mà Hoàng hậu nương nương và Mộc cô nương lại đến đây gây phiến toái, chuyện này cũng thật sự là hơi quá đáng! “Vậy bản cung cũng phải hỏi một câu, trong thành nhiều người như thế, chúng ta không làm khó dễ, vì sao lại chỉ làm khó dễ mình người?”

Thật đúng là nói chuyện với kỹ nữ trà xanh, có lý cũng không nói rõ được mà! Lòng mày Mai Lương Hình nhướng lên rồi nói: “Cái này không phải quá đơn giản sao, chẳng qua là người thấy ta cứu được Hoàng thượng, sợ rằng sau khi Hoàng thượng tỉnh lại, thật sự muốn phong ta làm phi, cho nên mới muốn trừ khử luôn ta đi cho thống khoái!”

Câu này của cô ta khiến các Tướng quân cũng thấy có lý, hậu viện nhà ai mà không có mấy người phụ nữ tranh giành sủng ái chứ? Hoàng hậu nương nương sợ có nhiều người tranh sủng với nàng cũng không có gì kỳ quái. “Vậy ta thì sao? Ta không sợ Hoàng thượng phong người làm phi

mà? Vì sao ta cũng muốn gây sự với người? Còn nữa, người cho rằng Hoàng thượng mù hay sao mà đi phong loại con gái như người làm phi?”

Từ bé đến giờ, Mộc Nguyệt Kỳ chưa từng tức giận như thế này bao giờ, mở miệng ra là chửi là mắng. Quan Tư pháp của Thiệu Dương ở bên cạnh chứng kiến mọi chuyện cũng hoàn toàn choáng váng! Cô nàng Mai Lương Hình này, cũng không khỏi quá vô lý đi? Cứ ngang nhiên mở mắt nói dối như vậy mà sao cũng nhiều người tin cô ta như thế chứ? Mai Lương Hình nhìn nàng một cái, cười lạnh nói: “Người có quan hệ tốt với Hoàng hậu nương nương, thiên vị nàng thì có gì kỳ quái? Ta cũng biết người đang tức giận cái gì, chẳng qua là vì khi người muốn giết ta lại thấy ta trốn đến bên người Thượng Quan Tướng quân, rồi Thượng Quan Tướng quân an ủi ta vài câu, người liêu... Mộc tử tử, đối nhân xử thế phải bằng lương tâm, nếu người không vui khi thấy ta tiếp cận Thượng Quan Tướng quân, ta sau này trông thấy hắn sẽ tránh xa một chút là được, tội gì phải đối phó với ta như thế!”

Nói xong, lại mấy giọt nước mắt rơi xuống, lộ tả dáng vẻ đáng thương đến cùng cực! Mộc Nguyệt Kỳ tức giận đến trợn trắng mắt! Một chút lý trí lúc trước toàn bộ tan biến không thấy gì nữa! “Người...”

“Được rồi! Người muốn gả cho Hoàng thượng đúng không? Ta sẽ để người ở lại, người đã có tự tin như thế thì cứ yên tâm ở lại đây đi, soi gương cho kỹ vào! Ngược lại ta muốn xem xem Bách Lý Kinh Hằng có cưới người làm phi hay không! Ta cũng không sợ mà nói trước rằng, nếu hắn thật sự có can đảm cưới người, bà đây sẽ chôn thi thể bọn người cùng một chỗ trên núi tuyết!”

Kiên nhẫn của Nam Cung Cẩm hoàn toàn đã hết! Cũng lười tiếp tục giả vờ giả vịt, mở miệng ra là phẫn nộ quát mắng! Ngay cả tương lai của bọn họ thế nào đâu đã được định đoạt ổn thỏa, thi thể, chôn trong núi tuyết. “Ồn ào gì thế?”

Một giọng nói cao ngạo thanh lãnh vang lên ngoài cửa, trầm thấp mà dễ nghe, giống như âm thanh của trời cao, cũng mang theo một chút cảm giác yếu ớt khó mà che giấu được. Nam Cung Cẩm và Hiên Viên Dĩ Mạch đều

kinh ngạc nhìn ra ngoài cửa, theo lý thuyết thì phải mấy ngày nữa hẳn mới có thể tỉnh lại, hôm nay đã tỉnh lại chứng tỏ sức mạnh tinh thần và ý chí của hẳn đều không kém! Các Tướng quân ngoài cửa đều giật mình, cùng nhau quỳ xuống nói: “Mặt tướng bá kiển Hoàng thượng!”

Bách Lý Kinh Hồng thân nhiên gật đầu, sau đó chậm rãi đi vào phòng. Một bộ áo trắng, như sương như khói khoác trên người, eo thắt đai lưng ngọc, không có một chút trang sức nào. Tóc đen buông xõa, có mấy sợi rủ xuống ngực, mặt như quan ngọc, nhan như thuấn hoa, quả nhiên là đẹp như trăng trên bầu trời, giọng nói thánh thót như khúc nhạc tiên. Đôi mắt như ánh trăng say lòng người nhìn qua trong phòng, liền ngừng lại trên người Nam Cung Cẩm. Trong lòng hẳn có hàng ngàn hàng vạn lời muốn nói, khi bị tuyệt lộ vùi lấp, hẳn thật sự cho là mình không sống nổi nữa, không nghĩ rằng mình còn có cơ hội trông thấy nàng. Giờ phút này, hẳn cảm thấy, cảm giác còn sống, thật tốt biết bao. Ánh mắt Nam Cung Cẩm cũng đang nhìn hẳn, đầu tiên là kích động, nhưng nàng cũng không có quên quãng thời gian nàng như phát điên đi tìm hẳn, mà lại đau khổ vì không thể tìm thấy hẳn đó, giờ nhìn thấy hẳn xuất hiện trước mặt mình, sự xúc động trong lòng cũng không thể nào tả nổi. Sắc mặt hẳn vẫn còn hơi tái nhợt, mang theo vẻ hư nhược, hoàn toàn là dáng vẻ mỹ nhân bệnh tật, nhưng rất nhanh sau đó, Nam Cung Cẩm nhìn hẳn mà lửa giận sôi trào, cảm thấy không còn chút thương tiếc nào, nàng nhanh chân đi tới trước mặt hẳn, một tay nắm chặt lỗ tai hẳn mà nói: “Bách Lý Kinh Hồng, chàng là đồ vô dụng! Chàng không còn đủ sức để trở về hay sao? Lại còn phải chờ có người tới cứu à. Chờ người tới cứu đã đành, nhưng chờ ai không chờ, lại đi rước về cho bà đây một ả kỹ nữ trà xanh! Chàng thử nói xem ta cần chàng để làm gì, vô dụng đến nỗi để một ả kỹ nữ trà xanh cứu về! Chàng thực sự muốn ta tức chết sao?!”

Nàng mắng một thôi một hời thế này khiến cho các Tướng quân đều trợn mắt há mồm, á khẩu không ho he câu gì được! Hoàng hậu nương nương thật đáng sợ quá đi? Sao lại dám bất kính với Hoàng thượng như thế này chứ? Mai Lương Hình cũng hoàn toàn choáng váng, cho tới bây giờ cô ta cũng không nghĩ trên thế gian lại có người to gan như thế, véo tai Hoàng thượng đã đành, còn mắng xối xả, nàng không muốn sống nữa sao? Cô ta còn như đã có thể trông thấy Nam Cung Cẩm bị Hoàng thượng chặt

đầu r ối! Ngay cả Thượng Quan Cận Duệ cũng khẽ nhếch miệng lên kinh ngạc, Cẩm Cẩm thế này thì thật là... Khóe môi Bách Lý Kinh H ồng cũng hơi giật giật, tuy trước đây khi nàng tức giận với hắn, cũng đã từng véo tai hắn r ối, nhưng cho tới giờ cũng chưa từng làm thế trước mặt mọi người, không cho hắn chút thể diện nào. Hắn cảm thấy thể diện của mình không thể giữ nổi nữa, nhưng đ ồng thời cũng nhận thức sâu sắc rằng lần này nàng thật sự vô cùng tức giận. “Chuyện này là thế nào?”

Hắn vừa mới tỉnh lại, còn chưa kịp hiểu chuyện gì. Nam Cung Cẩm giận đùng đùng thu tay mình lại, chỉ vào Mai Lương Hinh r ối nói: “Cô ta nói, là cô ta cứu chàng về, cho nên sau khi chàng tỉnh nhất định phải cưới cô ta làm phi! Chàng cưới cô ta luôn đi, chàng cưới r ối, ta sẽ lập tức thu dọn quần áo rời đi, nhường lại không gian cho hai người!”

Bây giờ Bách Lý Kinh H ồng mới chú ý tới có người bên cạnh, chỉ thấy cô gái kia đang khóc như mưa, si ngốc nhìn mình, khiến cho lông mày hắn khẽ nhíu lại: “Trẫm nói muốn cưới cô ta lúc nào?”

“Cô ta nói đấy! Người ta là ân nhân cứu mạng của chàng cơ mà, chẳng lẽ chàng không nên tiếp nhận chuyện người ta lấy thân báo đáp hay sao?”

Nam Cung Cẩm nói bằng giọng châm chọc, r ỉa r ối. Bách Lý Kinh H ồng khựng lại, có chút không vui nghiêng đầu nhìn Nam Cung Cẩm: “Nàng còn nói lung tung nữa, ta sẽ cho nàng biết thế nào là lợi hại.”

“Chàng có thể làm gì được ta nào?”

Nam Cung Cẩm cũng tức lên, tên này còn muốn đánh nàng hay sao? “Nàng thử nói xem, hả?”

Giọng điệu vẫn là lạnh tanh, nhưng từ “hả”

cuối cùng lại gọi cho người nghe không ít hương vị kỳ dị. Các Tướng quân đều mặt mờ cúi đầu xuống, không dám phán một câu. Thế là Nam Cung Cẩm lập tức cũng không nói nữa, hừ lạnh một tiếng, khinh thường quay đầu đi, nhưng mặt nàng bỗng nhiên thoáng đỏ bừng. “Cô nương, đa tạ

ân cứu mạng. Ngoại trừ làm phi, trăm nguyện ý dốc hết tài lực Nam Nhạc để đáp tạ cô nương.”

Giọng nói lạnh lùng của Bách Lý Kinh Hồng vang lên, không chứa chút tình cảm nào. Cự tuyệt ý nguyện muốn làm phi của đối phương một cách hết sức rõ ràng. Lúc này Nam Cung Cẩm mới hài lòng hừ khê một tiếng, hai tay khoanh trước ngực nhìn Mai Lương Hình. Mai Lương Hình nghe xong lời hắt, sắc mặt tái đi, hy vọng trong lòng bao ngày bỗng chốc biến thành bọt nước, cô ta thật sự không thể nào tiếp thu được sự chênh lệch tâm lý lớn như thế, cô ta bước nhanh mấy bước lên phía trước, lại cố mà rặn mấy giọt nước mắt rơi ra, hai mắt đầm lệ mơ màng nói: “Hoàng thượng, dân nữ không cần gì khác, dân nữ chỉ muốn ở lại bên cạnh ngài, cho dù dân nữ phải làm nô tỳ, làm trâu làm ngựa đều được!”

Nam Cung Cẩm cười lạnh một tiếng rồi nói: “Nghe nói Thiệu Dương có một gia đình cũng đang thiếu một con trâu cày ruộng, bản cung và Hoàng thượng yêu dân như con, đang chuẩn bị mang trâu đi hỗ trợ cày ruộng, người đã nguyện ý làm trâu làm ngựa cho Hoàng thượng thì chờ một lát rồi theo bản cung đi nhé, đừng ý không?”

Sắc mặt của Mai Lương Hình trong nháy mắt cứng ngắc lại, cô ta không ngờ đối phương sẽ nói ra lời như thế, cô ta ngẩng đầu, dùng ánh mắt vô cùng đáng thương nhìn Bách Lý Kinh Hồng, hy vọng hắt có thể vì cô ta mà nói mấy câu, nhưng sau khi ngẩng lên, lại phát hiện ra ánh mắt đối phương hoàn toàn là vẻ lạnh lùng, không có ý muốn nói giúp cô ta chút nào. Vì vậy cô ta càng xấu hổ, không biết nên đáp lại Nam Cung Cẩm như thế nào. Mà Nam Cung Cẩm cũng không vì cô ta im lặng mà không nói gì, ngược lại là nằng nặt cười lạnh một tiếng: “Tại sao không nói nữa? Vừa mới rồi không phải còn nguyện ý làm trâu làm ngựa cho Hoàng thượng sao? Giờ cho người làm trâu thật, người lại không chịu đáp ứng à?”

Lần này ánh mắt chúng Tướng quân nhìn Mai Lương Hình tràn đầy không đành lòng, theo bọn hắt Hoàng hậu thật sự quá hà khắc! Kể cả là không vui vì cô ta muốn theo Hoàng thượng, cũng không cần thiết phải bức bách người ta như thế, nhưng Hoàng thượng mới bị Hoàng hậu véo chặt tai, mà không tức giận, đã đủ để cho người ta thấy Hoàng thượng coi

trọng Hoàng hậu như thế nào, cho nên bọn hắn không dám nói câu nào, ánh mắt cũng không dám biểu lộ gì, miễn cho không liên quan gì lại bị Hoàng thượng xử lý. Mà Mộc Nguyệt Kỳ mới bị Mai Lương Hình chọc cho giận đến phát điên lúc này cũng bình tĩnh lại, sau khi bình tĩnh, tự nhiên cũng nhạy cảm mà cảm giác được hành vi của Nam Cung Cẩm hiện nay rõ ràng đã khiến cho các Tướng quân này bất mãn, nàng cảm thấy có chút lo lắng. Nhưng rõ ràng là nàng đã xem thường Nam Cung Cẩm, Nam Cung Cẩm hùng hổ dọa người như thế vốn là để khiến cho Mai Lương Hình bộc lộ rõ bản chất của mình, như thế hiệu quả sẽ tốt hơn rất nhiều là các nàng tự nói ra! Quả nhiên, Mai Lương Hình bị Nam Cung Cẩm đâm một kích như thế, lập tức từ dưới đất đứng lên, chỉ vào mũi Nam Cung Cẩm nói: “Người nói hươu nói vượn cái gì thế chứ, sao ta lại muốn đi cày ruộng được?! Ta là người cứu được Hoàng thượng, các người có thể đối xử với ta như thế sao?”

Thái độ kiêu căng lập tức bộc lộ ra, hoàn toàn khác biệt với vẻ vô cùng đáng thương, khóc đến chết đi sống lại ban nãy. Điềm này khiến cho các Tướng quân ở cổng cũng thoáng sửng sốt một chút. “Đây là thái độ người nói chuyện với bản cung sao, người phải biết rằng, Hoàng thượng còn không dám nói chuyện với bản cung thế này đâu!”

Nam Cung Cẩm lạnh lùng hỏi, mà nàng dùng từ “không dám”

chứ không phải “sẽ không”

để nói. Mọi người cũng nhin không được mà quay đầu lại nhìn Bách Lý Kinh Hằng, chỉ thấy hắn tựa như không nghe được cái gì, hơn nữa khuôn mặt không có chút dị sắc nào, thậm chí dưới đáy mắt còn có chút đắc ý. Thế nên mọi người đều nhin không được mà nuốt một ngụm nước bọt, Hoàng thượng thật sự quá mạnh mẽ, phụ nữ như thế bọn hắn thực sự không tiêu hóa nổi, không biết là vua của một nước như Hoàng thượng làm thế nào mà nhin được, thậm chí nghe thấy mấy lời này mặt còn không đổi sắc, còn thoáng như có chút cảm giác kiêu ngạo. Thế nên các Tướng quân cũng không khỏi cảm thán ở trong lòng, Hoàng thượng thế này là bị Hoàng hậu áp bức đến mức chuyện thế này cũng nên cảm thấy kiêu ngạo rồi, mà thậm chí còn không biết được rõ ràng chuyện nào nên thấy xấu hổ nữa!

Thật đáng thương! “Đây là Hoàng thượng sợ người, ta cũng không sợ người! Ta nói cho người biết, Hoàng thượng nhất định phải cưới ta làm phi, nếu không ta sẽ đem chuyện hôm nay truyền đi khắp mọi nơi, nói các người vong ân phụ nghĩa!”

Mai Lương Hinh cũng không thèm đếm xỉa nữa, bây giờ cô ta không bận tâm được nhiều như thế, quan trọng là chuyện bây giờ cô ta được gả vào hoàng cung, những chuyện khác sau này hãy nói. Lần này, bộ mặt thật của cô ta đã hoàn toàn bị phơi bày ra! Dám ngênh ngang nói ra mấy lời như thế này, khiến cho tất cả các Tướng quân đều cảm ghét nhứt mảy, trong lòng cũng đại khái đã hiểu rõ dáng vẻ đáng yêu của cô ta lúc trước là giả vờ, bằng không thì cũng sẽ không thay đổi thành chua ngoa như vậy. Nhưng hạng như cô ta mà cũng dám uy hiếp Hoàng thượng và Hoàng hậu, không biết là ai cho cô ta mượn lá gan này! Mộc Nguyệt Kỳ hừ lạnh một tiếng: “Sao hả, không giả vờ nữa à? Mới vừa rồi giả làm kỹ nữ trà xanh và Bạch Liên Hoa không phải rất giống sao? Còn mới nói bản cô nương lớn tuổi, không xứng với Thượng Quan Cận Duệ, chỉ có người mới xứng cơ mà! Vừa muốn làm phi tử, vừa muốn chài Thượng Quan Cận Duệ, cũng không biết da mặt của người làm bằng cái gì nữa!”

Nàng vừa nói xong câu này, các Tướng quân xung quanh đều không dám tin mà nhìn Mai Lương Hinh, sao có thể thế được? “Ta đâu có nói thế, người nói bậy!”

Mai Lương Hinh chỉ vào Mộc Nguyệt Kỳ mà lớn tiếng phản bác! Mộc Nguyệt Kỳ lại cười lạnh một tiếng: “Ta nói bậy sao? Được, người hỏi các nàng một chút, các nàng đều nghe thấy đấy!”

Tiếp đó, một đám người hầu như là mấy đời cầm điếu, đột nhiên lại nói được, nên tranh nhau kể ra mọi chuyện của Mai Lương Hinh, từng chi tiết nhỏ đều được kể ra, gồm có tất cả mọi chuyện tự luyện, bảnh chọe, không biết xấu hổ đều nói ra, khiến cho tất cả mọi người đều kinh ngạc mà không ngậm miệng lại được! Chuyện này, không thể nào? Có thể khoa trương đến thế sao? Lần này dưới lời của những người kia mặt của Mai Lương Hinh càng ngày càng xấu hổ, nhưng cô ta không hề đỏ mặt chút nào, chờ cho đám người hầu nói xong, mới chỉ về phía các nàng mà giận

dữ mắng: “Các người nói bậy, tới bây giờ ta chưa từng nói qua những lời như thế, nhất định là các người đều bị Hoàng hậu thu mua, cho nên mới nói xấu ta.”

“...”

Có người tin tưởng lời này sao? Hoàng hậu bỏ tiền ra thu mua nhiều người như thế, chỉ để đối phó với một nhân vật nhỏ như cô ta sao? Nam Cung Cẩm cũng cười lạnh liên tục. Những hạ nhân kia giờ tay lên thề “Chúng ta dám chỉ thiên mà thề, chúng ta không nhận một đồng của Hoàng hậu nương nương! Còn nữa, nếu như những lời chúng ta vừa nói có một câu nói dối, chúng ta sẽ bị thiên lôi đánh xuống, chết không yên lành!”

“Nhìn đi, tay ta còn đang bị bỏng, chính là cô ta giội!”

Một thị tỳ vươn tay của mình ra cho mọi người nhìn. “Huynh nghe rõ chưa hả? Chính cô nàng chết tiệt này, ở sau lưng ta bàn tán tuổi tác của ta, huynh lại còn bảo vệ cô ta à!”

Mộc Nguyệt Kỳ gằn lên với Thượng Quan Cẩm Duệ! Nàng vừa nói xong, vẻ mặt của Thượng Quan Cẩm Duệ cứng ngắc cả lại, hẳn bảo vệ cô ta lúc nào chứ? Có chuyện đấy sao?! Nhưng cơn tức giận của Mộc Nguyệt Kỳ hiện nay đã không đè nén được nữa, nàng chỉ vào mũi Thượng Quan Cẩm Duệ mà mắng: “Ta lớn tuổi, đúng vậy đấy, ta lớn tuổi! Ta đã là bà già hai mươi một tuổi rồi, tuổi như ta hiện nay ra ngoài cũng không ai thèm ngó ngang, kém xa cái thứ Bạch Liên Hoa trẻ tuổi xinh đẹp này chứ gì! Thế nhưng, huynh cũng không nghĩ một chút xem đi đâu này là vì ai! Ta đi theo bên cạnh huynh bốn năm, chưa từng yêu cầu huynh một đi đâu hứa hẹn gì, cũng chưa từng hy vọng cái gì xa vời. Ta dám nói cho dù là tảng đá, cũng nên bị làm cho nóng lên, cho dù huynh không có tình cảm với ta, thì cũng nên có chút cảm động chứ? Bây giờ cô ta mắng ta lớn tuổi, huynh lại còn bảo vệ cô ta, coi như là mắt Mộc Nguyệt Kỳ ta bị mù rồi! Nếu ta lại đi theo mộng huynh để mà bị hắt hủi coi thường nữa, ta sẽ tự sát chính mình mấy phát!”

Nói xong, mắt nàng đỏ lên, chạy như bay! Nàng đem tất cả những đi đâu tủi thân trong lòng nàng nói ra với Thượng Quan Cẩm Duệ. Máy Tướng

quân tuổi trẻ tài cao, lại chưa kết hôn, đầu nhìn bóng lưng Mộc Nguyệt Kỳ, trong lòng thầm tính toán, cô nương xinh đẹp như thế, nếu như quốc cữu gia không thích, bọn họ cũng có thể tranh thủ một chút mà! Thượng Quan Cận Duệ cũng biết bản thân nợ nàng rất nhiều, hôm nay bị nàng nói ra như thế, nên cũng có chút xấu hổ tự trách mình, nhưng mà... Hắn lại không tự chủ được mà sờ mũi mình một chút, ai có thể nói cho hắn biết, hắn bảo vệ Mai Lương Hình này lúc nào thế? Vì cái gì mà lúc Mộc Nguyệt Kỳ chỉ trích hắn, lại có thể nói lý lẽ đầy hùng hồn như thế? Phụ nữ, thật sự là sinh vật khó lý giải! Nam Cung Cẩm cười mà như không cười nhìn hắn một cái: “Duệ ca ca, dù thế nào thì huynh cũng nên đi giải thích vài câu chứ? Ta sợ Mộc cô nương sẽ nghĩ quẩn đấy!”

Thực ra phản ứng của Mộc Nguyệt Kỳ cũng rất bình thường, nàng vốn là người Đông Lăng, con gái Đông Lăng sau mười tám tuổi mà chưa gả đi là rất ít, mặc dù ở Nam Nhạc bên này con gái nhà giàu gả đi tương đối muộn, nhưng cũng đầu vào khoảng hai mươi tuổi, hiện nay nàng hai mươi một tuổi, sợ rằng đây chính là nỗi đau lớn nhất của nàng, Nam Cung Cẩm nói xong, sắc mặt Thượng Quan Cận Duệ lại cứng hơn một chút, hiển nhiên bị giả thiết của Nam Cung Cẩm hù dọa, hắn gật nhẹ đầu rồi đuổi theo. Mai Lương Hình thấy Mộc Nguyệt Kỳ bộc phát tức giận với Thượng Quan Cận Duệ cũng sững sờ, chuyện này là như thế nào? Nhưng chuyện này cũng không liên quan đến cô ta, cô ta quay đầu lại nhìn Nam Cung Cẩm và Bách Lý Kinh Hồng, lại cắn răng mở miệng dây dưa: “Hoàng thượng, ta cứu được ngài, chẳng lẽ một chức phi ngài cũng không cho được sao?”

Bách Lý Kinh Hồng thản nhiên nhìn cô ta, không nói một câu, cũng là thật sự không biết nói gì. Kể cả cô ta không có làm ra nhiều chuyện không chịu nổi như thế, hắn cũng không có khả năng cưới phi gì cả. Giờ hắn đã cự tuyệt thẳng thắn như vậy mà cô ta còn không chịu thôi. Nam Cung Cẩm cười lạnh một tiếng rồi nói: “Nghìn lượng vàng, đừng ý thì cầm lấy rồi rút, không đừng ý thì coi như xong!”

Dứt lời, nàng quay người đi. Bách Lý Kinh Hồng tự nhiên cũng đuổi theo. Nhưng Mai Lương Hình lại không chịu buông tha mà đi theo bọn họ:

“Hoàng thượng, người đừng quên, nếu không có ta, người sao có thể sống được, người nhất định phải báo đáp ta!”

“Hoàng thượng, nếu không có ta, người cho rằng người có thể ra khỏi núi tuyết không? Bây giờ người đã sớm chết rồi! Hoàng thượng...”

Mai Lương Hình lớn tiếng ồn ào. Nam Cung Cẩm càng nghe càng bực bội, có xúc động muốn đánh người. Bách Lý Kinh Hằng cũng cảm thấy hết nói nổi, cuối cùng, lúc mà Mai Lương Hình lập lại câu nói kia lần thứ hai mươi: “Nếu không có ta đưa người từ trong núi tuyết ra...”

Bách Lý Kinh Hằng cuối cùng không thể chịu được nữa, quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Cô nương, vậy người đưa trẫm về núi tuyết đi.”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 31: Có Oán Báo Oán, Có Thù Báo Thù

Câu nói này của Bách Lý Kinh Hồng hiển nhiên đã khiến cho Mai Lương Hình ghen hòng! Cô ta đứng tại chỗ ngây ngốc thật lâu cũng chưa lấy lại được tinh thần, nhưng đến khi cô ta lấy lại được tinh thần thì hai người bọn họ đã đi xa mất rồi! Những Tướng quân đang đứng ở công kia thấy Hoàng thượng và Hoàng hậu đầu đi rồi, cũng không hề dừng lại, nên bản thân bọn họ cũng đầu thờ dài quay về Đương nhiên, trước khi đi, cũng không quên cùng nhau vút cho Mai Lương Hình một ánh mắt khinh bỉ! Mai Lương Hình thấy Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cẩm đã đi xa cũng đã đủ tức giận lắm rồi. Giờ lại trông thấy những ánh mắt khinh bỉ của các Tướng quân này, khiến cho nội tâm cô ta lập tức như có một ngọn lửa đốt đến tận đỉnh đầu, cái lòng tự trọng lúc trước phải đốt đèn lòng mới tìm thấy của cô ta ấy, giờ đây lại đang điên cuồng kích động, dưới sự kích động này, cô ta tức giận đến mặt xanh mét, hoa mắt chóng mặt! Cô ta tức giận Glậm chân, ra sức mà dậm một cái, mới nhớ ra chân của mình đã gãy xương, lúc đi vội thì không để ý lắm, nhưng một cái dậm chân mạnh như bây giờ tự nhiên là hiện ra rõ ràng, thế nên trong nháy mắt cô ta đã cảm thấy đau đến nhe răng trợn mắt, thật lâu cũng không nói nên lời. Cô ta quay đầu nghiêng răng nghiêng lợi với đám nha đầu mà gằm thét: “Còn đứng đấy làm gì? Còn không mau dìu ta vào!”

Đám nha đầu căn bản chẳng muốn liếc cô ta một cái, đầu hừ lạnh một tiếng rồi quay đầu đi, cô ta cho rằng cô ta vẫn là khách quý sao? Thật nực cười! Mai Lương Hình cũng biết bản thân không được chào đón, nếu không mấy người này cũng sẽ không đùng loạt tổ giác cô ta! Cô ta lê cái chân gãy của mình cố gắng đi vào trong phòng, lúc tới cửa phòng, thấy mấy nha đầu kia, cô ta lại nghiêng răng nghiêng lợi gằm lên: “Đồ đệ tiện các

ngươi, đừng có vội đắc ý với ta! Chờ ta làm nương nương, ta sẽ tính toán nợ nần hôm nay với các ngươi, ta sẽ tính toán rõ ràng từng chút từng chút một với các ngươi!”

“Thôi đi, còn nằm mơ nữa sao? Ngươi không nghe thấy lời Hoàng thượng nói sao? Ngươi mù hay điếc thế hả? Hoàng thượng đã giận đến nói bảo ngươi đưa Hoàng thượng về lại núi tuyết, ngươi còn không rõ ý là gì sao? A, đúng rồi, khẳng định là ngươi không biết! Các tỷ muội, chúng ta dạy cho cô ta biết cuối cùng ý của Hoàng thượng là gì đi!”

Một cô gái khinh thường nói. Mấy cô gái khác ãng loạt đáp lời: “Ý của Hoàng thượng chính là nguyện chết ở núi tuyết, cũng không muốn cưới một người như ngươi đó!”

“Các ngươi nói bậy bạ cái gì đấy? Sao Hoàng thượng lại không muốn cưới ta, chẳng qua là ngại Hoàng hậu ở đây thôi! Nếu không có Hoàng hậu ở đó, Hoàng thượng nhất định sẽ cưới ta!”

Mai Lương Hinh mặt đỏ bừng, gân cổ lên cãi lại bọn họ! “Ha ha ha...”

Đám nha đầu bật cười to, biểu hiện rõ ràng sự coi thường và khinh bỉ Mai Lương Hinh, tràng cười vô cùng dài và càn rỡ. Một cô gái dáng người cao cao đi đến trước mặt cô ta, không khách khí chỉ vào ngực cô ta mà nói: “Ta nói ngươi không rõ đức hạnh ngươi ra sao ư? Sao ngươi có thể so sánh với Hoàng hậu nương nương và Mộc cô nương chứ? Ngay cả cô gái bên cạnh Hoàng hậu ngươi cũng không sánh bằng, vậy mà cũng muốn ôm mộng đẹp thế này, thật đúng là nực cười chết đi được! Hoàng thượng và Hoàng thượng vừa mới nói rõ ràng đến thế, ngươi còn không đi, ở đây mà mơ mộng, nếu ta là ngươi, giờ sẽ xấu hổ mà nhảy từ trên tường thành xuống rồi! Thế mà ngươi vẫn còn ngoan cường, không biết xấu hổ mà sống tiếp à!”

“Ngươi nói cái gì, có gan ngươi lặp lại lần nữa!”

Mai Lương Hinh tức giận đến mặt đỏ bừng, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nàng. Cô gái có vóc dáng cao kia cũng không phải người hiền lành nên lập tức cười nói: “Lặp lại thì lặp lại. Ta nói, ngươi cho rằng ngươi là

thứ gì, cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga, đòi làm phi tử của Hoàng thượng, người chưa tỉnh ngủ phải không? Có muốn chúng ta hát cho một chậu nước để tỉnh ngủ hay không? Ta cũng không biết trên đời này sao lại có một người không biết xấu hổ như người, á....”

Cô gái cao cao rít lên một tiếng r ồ lấy tay che mặt mình lại, không dám tin nhìn Mai Lương Hình, sau đó, lấy tay xoa trên mặt một vòng, thấy có máu ở trên tay, cô gái li ền há m ồm hét lên một tiếng: “A! Ta bị rạch mặt! Ta bị rạch mặt!”

Nói xong, hai mắt cô gái không dám tin mà nhìn hai tay mình, trên đó toàn là máu đỏ tươi, trong chốc lát sắc mặt cô gái đã trắng bệch, thái độ vô cùng hung th ần ác sát! Cô gái lại hét lên một tiếng, dùng ánh mắt như muốn giết người nhìn vào tay Mai Lương Hình vẫn đang còn c ần cây trâm, cô gái nghiến răng vọt tới: “Đồ đê tiện! Đồ đê tiện nhà người dám rạch mặt ta! Sao người dám làm thế chứ! Hôm nay ta nhất định phải dạy dỗ đồ đê tiện nhà người cho ra trò! Các tử muội, xông vào, chúng ta có oán báo oán, có thù báo thù!”

“Đúng, có oán báo oán, có thù báo thù!”

Các cô gái đều đ ồng thanh hô to! Rất nhanh, các cô gái đều nổi giận ùng ùng lao tới đánh Mai Lương Hình, ra tay không lưu tình chút nào, một người có sức lớn giật lấy cây trâm trong tay cô ta, mà cô gái bị cô ta làm bỏng tay cũng nhanh chóng tiến lên, tát cô ta mấy tát! “Đồ đê tiện kia, ai bảo người hất nước vào ta, ai bảo người gội nước vào ta! Người cho rằng người thật sự là thiên kim đại tiểu thư mà dám khi dễ ta sao? Sinh ra còn không bằng ta, người vênh váo, kiêu căng cái gì chứ, người lãnh diễm, cao quý cho ai nhìn! Ta nhổ vào!”

Mai Lương Hình bị mấy cô gái đánh đến hoa mắt chóng mặt, cả người đều bối rối, thậm chí còn có thể cảm giác được một trận ù tai, mà cô gái bị thương ở mặt kia cũng giận điên lên, điên cu ồng cào cấu lên mặt cô ta: “Đồ đê tiện! Đồ đê tiện này dám làm mặt ta bị thương, ta cũng khiến cho mặt người không thể gặp người khác được, đồ đê tiện này!”

“Thả ta ra, các người có biết ta là ai không, ta là ân nhân cứu mạng của Hoàng thượng, Hoàng thượng đã đáp ứng để ta làm nương nương rồi!”

Mai Lương Hinh bị đánh đến toàn thân đều đau nhức, vệt vàng thét lên chói tai để mấy cô gái thả cô ta ra. Nhưng mà rất tiếc, người ta cũng không nguyện ý nể tình, một người cười lạnh nói: “Hoàng thượng hôn mê nhiều ngày như thế, sao nói với người được, hay là nói với người trong mơ phải không? Đều không biết xấu hổ!”

Nói xong liền túm tóc của cô ta mà giật! Mai Lương Hinh dù sao cũng ở trong núi nhiều năm như thế, mặc dù chân đã bị gãy, nhưng khả năng phản kích cũng không kém, cô ta nắm chặt tóc của một cô gái gần cô ta nhất, lớn tiếng rống giận: “Còn dám đánh ta, ai cho người đánh ta! Người thật sự nghĩ Mai Lương Hinh ta dễ bắt nạt phải không? Lại dám đánh ta, để tiện này, không dạy dỗ người người không biết ta lợi hại!”

Cô gái kia cũng không phải dễ trêu, tóc bị Mai Lương Hinh túm chặt, liền đạp một cước vào cái chân gãy của Mai Lương Hinh! “Đều tiện, người cho rằng ta dễ bị bắt nạt phải không?”

“A...”

Mai Lương Hinh hét thảm một tiếng, khuôn mặt trong nháy mắt trắng bệch! Cô ta ôm chân của mình mà hét lên, “A! Chân của ta, chân của ta! Các người mau thả ta ra...”

Lần này mọi người đều biết điểm yếu của cô ta ở đâu, thế là, mấy cô gái đều nhắc chân lên, không hề lưu tình mà giẫm xuống chân cô ta! Chỉ nghe “Crắc”

vài tiếng giòn tan vang lên, khăn lụa màu trắng đang bó trên chân Mai Lương Hinh trong nháy mắt nhiễm đỏ máu tươi, cô ta đau như bị xé thịt rút gân, lăn lộn mấy vòng trên mặt đất, mắt trợn trắng lên, rồi trực tiếp hôn mê bất tỉnh! Mấy cô gái biết là lần này bọn họ ra tay nặng quá, đều cảm thấy có chút hoảng hốt, mà cô gái bị thương ở mặt kia tâm trạng vẫn vô cùng căm tức! Thấy Mai Lương Hinh đã bất tỉnh, vẫn còn đá vào chân cô ta một cước, giận dữ mắng vài câu mới thôi! Người thì mấy cô gái cũng đã

đánh xong, việc cần làm tiếp theo là làm sao để giải quyết hậu quả! “Làm sao bây giờ?”

Bất kể thế nào đi nữa, thì cô ta cũng cứu Hoàng thượng một mạng, Hoàng thượng mới tức giận mà mắng cô ta nhưng cũng không sai người đánh, rõ ràng vẫn còn để ý đến ân tình của cô ta, nhưng mấy cô gái vẫn đánh mà không cần quan tâm đến, cũng không biết hậu quả sẽ thế nào. “Cái gì mà làm sao bây giờ, cô ta tự ngã xuống, có liên quan gì đến chúng ta?”

Một thị tỳ nói. Thị tỳ cao cao kia hừ lạnh một tiếng: “Đúng đấy, chính cô ta tự ngã xuống, việc này không liên quan đến chúng ta! Dù sao thì hiện nay toàn bộ phủ thành chủ Thiệu Dương, không ai không biết cô ta miệng đầy mê sảng, đến chết vẫn không biết xấu hổ! Sau khi cô ta tỉnh lại có nói chúng ta đánh, cũng không ai tin tưởng, các người cứ yên tâm đi!”

“Vậy cứ để cô ta ở đây sao? Nếu như cô ta cứ thế mà chết đi thì sao? Dù sao thì chúng ta cũng được phái tới để hầu hạ cô ta, không có lý do gì mà thấy cô ta ngã như thế này mà cũng không biết lại còn không đỡ dậy chứ!”

Lại có một người lo lắng nói. “Làm sạch dấu chân trên người cô ta, sau đó chúng ta cùng nhau lần lượt đến chỗ Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương và Khâu Tướng quân, thỉnh tội chuyện hôm nay chúng ta bàn tán về Hoàng thượng và Hoàng hậu, cùng với sỉ nhục Khâu Tướng quân! Đến lúc có người hỏi tới thì chúng ta đã đi thỉnh tội với Hoàng hậu và Tướng quân rồi, cho nên không thấy cô ta ngã, cũng không biết gì hết!”

Thị tỳ cao cao che mặt mình, nghiêng răng nghiêng lợi nói. Nàng ở trong phủ thành chủ làm việc lâu năm như thế, phu nhân khó hầu hạ thế nào nàng cũng đã hầu hạ rồi, chưa từng gặp ai dễ tiện như thế này, mặt của nàng sợ là không cứu nổi! “Lệ Chi tỷ tỷ, mặt của người làm sao bây giờ? Có cần mời đại phu không?”

Một cô gái nhìn mặt nàng rồi lo lắng hỏi. Lệ Chi gật đầu: “Cần phải mời đại phu, nhưng trước tiên chúng ta phải đi gặp Hoàng hậu nương nương và Khâu Tướng quân đã rồi hãy nói, những chuyện khác đầu để

sang một bên đã! Các người ai có kim sáng được cho ta một ít! Đò đê tiện này, tức chết ta rồi, ta cũng thật sự là đen đủi, lại đi gặp phải cô ta!”

“Ta có kim sang được, ta có, để ta đi lấy!”

Cô gái bị bỏng tay nói rồi vội vàng đi về phòng mình để lấy thuốc. Máy cô gái còn lại thì vuốt lại tóc cho Mai Lương Hình, cũng sửa sang lại quần áo bị giật tùm tùm đó lúc đánh nhau, làm sạch dấu chân trên người cô ta, trên mặt có vết cào nhưng cũng may là Lệ Chi không để móng tay quá dài, cho nên không để lại vết cào quá sâu. Cuối cùng sắp xếp cô ta thành dáng vẻ bị ngã mà hôn mê bình thường, không có chút dấu vết bị đánh nào, đương nhiên, khi máy cô gái sửa sang, sắp xếp lại hiện trường, cũng ra tay thêm không ít! Lệ Chi nhìn thoáng qua khuôn mặt bị một ít vết thương của Mai Lương Hình, có chút tiếc nuối mà thở dài một hơi: “Thật sự quá dễ dàng cho con ả đê tiện này!”

“Được rồi, Lệ Chi tử tử, vừa rồi chúng ta đánh cũng không nhẹ tay, chân cô ta có đến tám phần là không chữa được, cũng coi như là hòa nhau!”

Một cô gái nói lời an ủi, nhưng nàng cũng biết Lệ Chi thực sự rất tức giận! Đối với phụ nữ mà nói dung mạo quan trọng đến mức nào chứ? Một cô gái bị hủy dung mạo, hiện nay cơ bản là không tìm được chồng, mặc dù các cô gái này đều đã ký văn tự bán thân ở phủ thành chủ, không có khả năng lấy chồng, nhưng khi mà mặt mũi còn tốt, thì chẳng phải cũng vẫn còn có cái để mà hy vọng sao? Kể cả không phải như thế, thì bất kỳ một người phụ nữ nào đang yên đang lành lại bị rạch mặt thì tuyệt đối cũng không vui nổi. Lệ Chi cười lạnh một tiếng: “Ta cố tình muốn đánh tàn phế cái chân của tiện nhân này đó, nếu không thì uổng công khuôn mặt ta bị thương rồi!”

Đang nói chuyện thì cô gái bị bỏng tay kia cầm kim sáng được tới, vội vàng bôi lên mặt của cô gái cao cao, máy cô gái nhìn Mai Lương Hình hôn mê trên đất, hung hăng chửi thề một tiếng, rồi cùng nhau đi tới phòng Nam Cung Cẩm! Trên đường đi, có một cô gái nhát gan lại lo lắng nói: “Các

người nói xem, chúng ta cứ mặc kệ cô ta như thế, liệu cô ta có chết đi không?”

“Người yên tâm đi, đờ đê tiện đấy không chỉ già m ồm, mạng còn rất lớn, tuyệt đối không chết được!”

Lại một người khác châm chọc. Tất cả mọi người đều rời đi, chỉ còn một mình Mai Lương Hình nằm hôn mê trợ trợ lẻ loi trên mặt đất...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 32: Cái Kết Của Kỹ Nữ Trà Xanh

Bách Lý Kinh Hồng đang ng ãi đang hoàng trong phòng chờ đợi, chờ “lãnh đạo cấp trên”

phát biểu. Một người mặt âm tr ãm, có chút không vui nhìn h ản: “Chàng nói xem, rốt cuộc chàng đang làm cái trò quý gì thế? Bà đây đối phó với Hoàng Phủ Hoài Hàn, còn thành công bắt h ản cất đất b ãi thường, chàng thì sao? Không đánh thắng đã đành, lại còn bị tuyệt vùi, dạo này cơm chàng ăn đâu trôi đi đâu hết r ãi hả?”

Bách Lý Kinh Hồng nghe thế, không nói gì, chỉ im lặng. Bởi vì vấn đề này thực sự khó trả lời, h ản cũng không biết đoán mệnh, sao có thể ngờ được lại gặp phải tuyệt lộ chứ? Nhưng nghe Nam Cung Cẩm nói kiêu này, trong lòng h ản lập tức sinh ra rất nhiều cảm giác xấu hổ, đúng thế, h ản như vậy mà lại không so sánh được với nàng. Nàng thắng Hoàng Phủ Hoài Hàn, mà h ản lại suýt nữa đ ãng quy vu tận với Mộ Dung Thiên Thu, so sánh như thế khiến h ản thấy mình vô dụng biết bao. Nhưng, chuyện làm Nam Cung Cẩm tức giận nhất không phải là chuyện này: “Đáng giận nhất là chàng còn mang về cho ta một con kỹ nữ trà xanh, người ta cứu mạng chàng, chúng ta lại không thể vong ân phụ nghĩa mà ra tay dạy dỗ cô ta, thấy cô ta phách lối, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn một bụng tức giận, bà đây sắp tức đến nổ phổi r ãi!”

Nếu như cô ta không phải là ân nhân cứu mạng của Bách Lý Kinh Hồng, nàng đã sớm dạy cho cô ta một bài học! Lần này Bách Lý Kinh Hồng càng tr ãm mặc, không chỉ tr ãm mặc mà còn có chút không biết nên

nói gì, lúc đấy hắn đã hôn mê, không có chút ý thức nào, sao có thể chọn lựa người nào tới cứu mình chứ? “Sao lại không để cô ta đi?”

Hắn thản nhiên hỏi thăm, cảm thấy vô cùng phiền muộn. Lời này của hắn khiến cho Nam Cung Cẩm càng tức giận hơn! Nàng đứng lên, một chân giẫm lên trên ghế gỗ thét: “Chàng nói thử xem? Chàng cho rằng ta không muốn cho cô ta đi sao? Nhưng cô ta cứ mở miệng là lại nói cô ta là ân nhân cứu mạng của chàng, nói chàng tỉnh nhất định sẽ đáp tạ cô ta, rồi là nhất định sẽ cưới cô ta! Còn sống chết ỷ vào đấy mà không đi, còn cố ý ngã từ trên thang lầu xuống để mà gãy chân. Chàng nói xem giờ cô ta bị thương như thế sao có thể để cô ta đi được chứ?”

Nam Cung Cẩm càng nói càng tức giận, có cảm giác kích động như thể chỉ muốn xé nát cái tên trước mặt này ra thôi! Thật sự là quá vô dụng! Yết hầu của Bách Lý Kinh Hồng bỗng động đậy một cái, rõ ràng là nuốt một ngụm nước bọt, sợ hãi nhìn nàng, một câu cũng không dám nói. Bởi vì chuyện này rất rõ ràng là do hắn gây nên. “Dù sao ta cũng không có cách nào cả, nếu ta đoán không sai, cô ta bây giờ vẫn đang ở đây chưa đi đâu, cô ta là ân nhân cứu mạng của chàng, chàng tự mình xử lý đi!”

Nam Cung Cẩm cắn răng nói xong, liền quay đầu không để ý đến hắn nữa. Bách Lý Kinh Hồng biết lần này nàng thật sự tức giận, giọng nói lạnh lùng của hắn vang lên: “Ta sẽ cho người đưa cô ta đi.”

Vốn hắn cũng định tính toán như thế, cho nên hắn thực sự không rõ vì sao mà nàng tức giận như thế. “Hoàng thượng, nương nương, ngoài cửa có người cầu kiến!”

Hiên Viên Dĩ Mạch tiến đến bẩm báo. Hai người liếc nhau, Nam Cung Cẩm nói: “Người nào?”

“Là những thị tỳ hầu hạ Mai Lương Hinh, có vẻ như có chuyện gì quan trọng muốn nói với ngài!”

Hiên Viên Dĩ Mạch nói. Nam Cung Cẩm gật nhẹ đầu: “Vậy em để bọn họ vào đi!”

“Vâng!”

Hiên Viên Dĩ Mạch nói xong liền lui xuống. Không lâu sau, Lệ Chi và mấy cô gái cùng nhau đi vào, các nàng vừa vào liền quỳ xuống hành lễ: “Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Hoàng hậu!”

“Đứng lên đi, a, mặt của người sao thế?”

Nam Cung Cầm sửng sốt một chút, mới vừa rồi không phải còn hoàn hảo sao? Ánh mắt Lệ Chi né tránh một chút rồi nói: “Không, không có gì, nương nương không cần lo lắng!”

Dáng vẻ này rõ ràng là có chuyện gì đó giấu giếm, né tránh, đương nhiên cũng khiến Nam Cung Cầm chú ý hơn: “Nói thật đi, lừa gạt bản cung là trọng tội!”

Hừ, nếu như nàng đoán không sai, cô gái này có thể có biện pháp xử lý kỹ nữ trà xanh! Lệ Chi bị dọa đến run người, ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái, sau đó thân thể run rẩy mà quỳ xuống nói: “Hoàng hậu nương nương, chuyện là như thế này, mới ban nãy Mai cô nương kia chửi chúng ta, còn muốn chúng ta hầu hạ cô ta, nô tỳ không nguyện ý nên cô ta tức giận dùng trâm cài tóc rạch mặt nô tỳ! Chúng nô tỳ nhịn không được, nên đánh cô ta!”

Vốn là nàng không muốn nói ra sự thật, nhưng ánh mắt của Hoàng hậu nương nương quá mức sắc bén, khiến cho nàng thật sự không dám nói láo! Nhưng trong câu nói của nàng, vẫn là không nhịn được mà nói có lợi cho bên các nàng, để tránh cho Hoàng hậu nương nương trừng phạt các nàng. Nam Cung Cầm tự nhiên là biết loại chuyện cãi nhau này, hai bên đều cho là mình có lý, cho nên chỉ nghe lời một bên, là không đủ tin cậy. Nàng trềnh trềnh mặt một lát rồi nói: “Nếu như bản cung không hiểu sai, chuyện này hẳn là như thế này. Cô ta quát tháo các người, các người không nhịn được mà chàm chọc cô ta, rồi cô ta ra tay, ta nói có đúng không?”

Mấy thị tỳ này lần trước bàn tán ở sau lưng, nàng đều thấy rõ ràng, đều không phải là dạng tính tình đàng hoàng, nhận phải cơn tức của Mai Lương Hinh, lại vốn đã không ưa cô ta, nên tuyệt đối sẽ nhịn không được mà

châm chọc vài câu. Lệ Chi không dám tin ngẩng đầu nhìn nàng, không hiểu sao Hoàng hậu nương nương lại có thể hiểu rõ ràng như thế, cứ như là nhìn thấy tận mắt vậy, thế là trong lòng bỗng cảm thấy may mắn, may là bản thân không nói dối Hoàng hậu, nếu không bây giờ vấn đề sẽ lớn hơn rất nhiều! Nàng vội vàng gật đầu nói: “Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương, đúng như ngài suy đoán!”

Nam Cung Cầm liếc nàng một chút, bước nhanh vào nhà, một lát sau đi ra cầm theo một cái bình sứ ném cho nàng: “Xoa trên mặt, sáng tối một lần, không đến mười ngày sẽ khỏi! Tiết kiệm một chút, thứ này bản cung cũng chỉ có một bình, nếu người lãng phí, sẽ không cứu được mặt mũi của người!”

Lệ Chi không dám tin tưởng, không ngờ Hoàng hậu nương nương sẽ cho nàng thứ quý giá như thế, trong nháy mắt nàng cũng không biết cảm xúc trong lòng mình là như thế nào. Rồi Nam Cung Cầm lại tiếp tục nói: “Sau này chú ý nhiều hơn một chút, muốn tấn công người khác cần nghĩ kỹ đường lui cho mình, tiên quyết là phải chắc chắn bản thân bình yên vô sự, sau đó mới ra tay, hiểu chưa?”

“Nô tỳ đã hiểu! Đa tạ Hoàng hậu nương nương dạy bảo!”

Lệ Chi bị mấy câu của Nam Cung Cầm khiến cho cảm động đến hộc mắt đỏ bừng, siết chặt bình sứ trong tay, cúi đầu không nói thêm câu gì. Mấy tỳ nữ khác trong nhóm cũng nhìn Lệ Chi đầy hâm mộ, không ngờ Lệ Chi lại có thể nhận được sự ưu đãi lớn như thế của Hoàng hậu. Thật ra trong lòng Nam Cung Cầm rất vui, đây gọi là kẻ địch của kẻ địch chính là bằng hữu, thấy kỹ nữ trà xanh Mai Lương Hình bị mấy người này đánh, nàng chỉ hận không thể chạy tới nắm tay các nàng cảm kích một phen, nhưng ngại thể diện nên không làm như thế được, cũng chỉ có thể ra vẻ yêu dân như con mà lấy thuốc cho Lệ Chi, để biểu hiện phẩm hạnh cao thượng của bản thân. Nàng trầm ngâm một lát, có vẻ như lúc này mới nhớ tới Mai Lương Hình kia: “Đúng rồi, Mai Lương Hình kia giờ như thế nào?”

“Ngất rồi ạ, đang nằm trên đất trong viện ạ!”

Một cô gái cướp lời nói. Nam Cung Cầm ra vẻ kinh ngạc đứng dậy: “Ai nha, ngất r ồi sao?! Không thể nào, cô ta dù gì cũng là ân nhân cứu mạng của Hoàng thượng đấy, chúng ta mau tới xem một chút!”

“Hoàng hậu nương nương!”

Lệ Chi gọi nàng một tiếng, có vẻ muốn nói gì nhưng lại thôi. Nam Cung Cầm giống như hiểu ra điều gì, nàng cười cười: “Người yên tâm đi, bản cung sẽ không nói gì với Khâu Tướng quân, cũng sẽ không trừng phạt các người, nhưng khi Khâu Tướng hỏi tới, các người phải tự mình ứng phó, bản cung sẽ không nhúng tay!”

Mấy cô gái nhanh chóng gạt đầu, theo họ thấy, thì Hoàng hậu nương nương quyết định không trừng phạt các nàng, các nàng đã cảm động lắm rồi, sao còn dám yêu cầu xa vời rằng Hoàng hậu nương nương sẽ giúp đỡ các nàng đối gặt Khâu Tướng quân chứ! Nam Cung Cầm tỏ ra rất lo lắng cho Mai Lương Hình mà chạy tới phòng cô ta, trong lòng thì cười lạnh không ngừng, cô ta nghĩ khắp thiên hạ này chỉ mình cô ta được ra vẻ hay sao chứ? Nam Cung Cầm nàng cũng sẽ không để cho cô ta vừa ý! Sau khi nàng đi mấy bước, lại ra vẻ lo lắng nói: “Ai nha, không được, nếu bản cung cứ thế đi đến, với tính tình của Mai Lương Hình, nói không chừng còn bảo bản cung đánh cô ta, đến lúc đó bản cung nhảy vào Hoàng Hà cũng không tẩy sạch!”

“Hoàng hậu nương nương yên tâm đi, tất cả chúng ta đều nhìn thấy chính cô ta tự ngã xuống, không có quan hệ gì với ngài hết!”

Cô gái bị bỏng tay lập tức nói. Con mắt Lệ Chi xoay động nói: “Minh Châu, người tìm biện pháp đưa các Tướng quân tới!”

Minh Châu ở trong phủ thành chủ lâu như thế, cũng đã nhiều lần giúp đỡ chủ nhân của mình tính kế người khác, chuyện đưa mấy người tới, không phải là chuyện nhỏ sao! “Hoàng hậu nương nương, chúng ta chờ một lát r ồi đi tới đó!”

Lệ Chi đ ề nghị. Nam Cung Cầm gạt nhẹ đầu. Cơ hội tốt thế này, quả thật là nàng không muốn buông tha đâu! Bách Lý Kinh Hồng im lặng ng ồi

trong phòng nghe cuộc nói chuyện ngoài cửa, quả nhiên đàn ông mãi mãi không thể nào hiểu được sự hung dữ của phụ nữ, thứ cho kiến thức hần nông cạn, hần thật không rõ vì sao một chuyện nhỏ như thế còn muốn gióng trống khua chiêng lên như thế, nếu không muốn phiền toái, trực tiếp phái người đuổi cô ta ra khỏi thành là được rồi mà. Nhưng hần lại không biết Nam Cung Cẩm nghĩ thế nào, Nam Cung Cẩm muốn nhân cơ hội này mà đuổi cô ta khỏi thành một cách hợp lý! Mai Lương Hinh mê man trên mặt đất hồi lâu, cuối cùng cũng bị cơn đau nhức ở chân làm cho tỉnh lại. Sau khi tỉnh lại, cô ta mờ mịt nhìn thoáng qua bầu trời, trong đầu có một chút tỉnh táo, nhưng cũng không lâu sau thì chậm rãi tỉnh hẳn! Sau đó, vẻ mặt cô ta trở nên vô cùng khó coi, mấy đồ đệ tiện kia cũng dám làm như thế với cô ta, cô ta cố gắng ngẩng dậy nhưng đồ đệ thời cũng bị đau đến nỗi kêu to một tiếng! Chân của cô ta, bây giờ đã đau đến thần kinh như chết lặng! Chẳng bao lâu sau liền nghe được tiếng một tỷ nữ rít lên: “A! Không xong rồi, Mai cô nương ngã chết rồi!”

Minh Châu cũng thông minh, không nói là cô ta bị ngã. Nếu chỉ nói đơn giản là cô ta bị ngã xuống, thì e rằng những Tướng quân này căn bản lười quan tâm đến, nhưng nếu là “ngã chết”

thì hiệu quả liền khác rất nhiều! Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, các Tướng quân đều ra đây sân. Dù sao cô ta cũng là ân nhân cứu mạng của Hoàng thượng, cứ thế mà chết đi, tự nhiên bọn hần phải quan tâm đến. Nhưng vừa vội vàng vàng chạy ra tới nơi, đã thấy Mai Lương Hinh đang ngất dưới đất, không có chút dáng vẻ nào là “ngã chết”

cả! Mà mặt Mai Lương Hinh liền tái lại! Đồ đệ tiện này dám nguyền rủa cô ta như thế, lẽ nào có cái lý như thế! “Người nói cái gì? Người lại dám nói ta ngã chết?!”

Khâu Lăng An cũng có chút không vui nhìn Minh Châu, Minh Châu giống như bị giật mình, vội vàng quỳ xuống nói: “Thật xin lỗi Tướng quân, nô tỳ vừa ra ngoài trở về, trông thấy Mai cô nương nằm đó không nhúc nhúc, cho là cô ta đã xảy ra chuyện gì, cho nên... Đều tại nô tỳ nhất gan!”

Nhưng Mai Lương Hinh càng nghe càng thấy không đúng, cái gì gọi là cô ta nằm ở đây? Cô ta nhớ rõ ràng, lúc đó là do mấy con ả đệ tiện này đánh cô ta! “Cái gì gọi là người ra ngoài về đã thấy ta nằm ở đây, rõ ràng chính là người cùng mấy con tiện tỳ kia đánh ta đến ngất đi ở chỗ này!”

Các Tướng quân nghe thế, chỉ cảm thấy không hứng thú lắm, chuyện của đàn bà bọn hấn không muốn chen vào! Hơn nữa còn là một người không được Hoàng thượng và Hoàng hậu coi trọng, mấy người khác đều là thị tỳ, mâu thuẫn của mấy người này, bọn hấn chen vào thì bị người khác cười cho rụng răng! Cho nên vẫn nên đi thôi! Nhưng đúng lúc này, Nam Cung Cẩm và đám người Lệ Chi đi đến đây, vừa nhìn thấy Mai Lương Hinh, liền kinh ngạc nói: “Người sao thế?”

Mai Lương Hinh thấy Nam Cung Cẩm và những người này đến, nhưng mấy người này đều là người đã đánh cô ta, thế là trong lòng cô ta bắt đầu cho rằng Nam Cung Cẩm chỉ đạo để mấy người này đánh cô ta! Thế nên mặt cô ta trong nháy mắt xanh mét, không hề cố kỵ gì mà chỉ thẳng vào mũi Nam Cung Cẩm mắng to: “Uổng cho người là Hoàng hậu của một nước, nhưng lại đi sai khiến đám tiện tỳ này đánh ta, giờ còn giả vờ giả vịt không biết!”

Nam Cung Cẩm sửng sốt một chút nhưng rất nhanh đã biết đối phương hiểu lầm, còn chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy Lệ Chi cười lạnh một tiếng, nàng tiến lên một bước nói: “Người cho rằng người là ai, nếu Hoàng hậu nương nương muốn đánh người, tùy tiện tìm một cái lý do liền có thể khiến người mất mạng, còn cần dùng đến biện pháp thế này sao? Người không khỏi quá coi trọng bản thân rồi?”

Nàng vừa nói ra câu này, sắc mặt Mai Lương Hinh lập tức lúc trắng lúc xanh, nhưng cô ta cũng không thể không thừa nhận lời đối phương nói là sự thật! Đành phải nuốt xuống một hơi này, cắn răng nói: “Hoàng hậu nương nương, dân nữ thật sự là đau đến mất cảm giác, xin ngài mời một đại phu đến giúp dân nữ, vừa rồi nói năng lỗ mãng là tội của dân nữ! Dân nữ tin tưởng Hoàng hậu nương nương là bậc mẫu nghi thiên hạ, nhất định sẽ tha thứ cho nô tỳ!”

Vẫn còn rất biết nói chuyện! Ở trong lòng Nam Cung Cẩm cười lạnh một tiếng, trên mặt lại không biểu hiện gì, nàng nói: “Đi mời đại phu!”

“Hoàng hậu nương nương, cô ta nói xấu ngài như thế, ngài còn muốn mời đại phu cho cô ta sao?”

Lệ Chi cũng là người hung ác, lập tức vì Nam Cung Cẩm mà tạo dựng hình tượng cao lớn! Nam Cung Cẩm cũng lập tức đón gió theo mưa, vô cùng ra vẻ nói: “Ồi chao, không trách được, ai bảo cô ta là con dân Nam Nhạc chứ? Bản cung thân là bậc mẫu nghi thiên hạ, tự nhiên không thể tính toán chi li với cô ta, mau đi đi!”

“Vâng!”

Lệ Chi nói rồi để cho một cô gái phía sau mình đi. Mai Lương Hình tức đến tái cả mặt! Lần này ngược lại khiến cho người phụ nữ này tỏ vẻ rộng lượng, mà bản thân cô ta bị bêu xấu sao? Đối phương còn hoàn mỹ tỏ thái độ lấy ơn báo oán à?! Nhưng Mai Lương Hình đây cũng không phải dễ bị khi dễ, cô ta cười lạnh một tiếng rồi nói: “Hoàng hậu nương nương, ngài xưa nay công chính, những người này dám đánh ta, ngài không cho các nàng chút giáo huấn sao?”

“Người nói bậy bạ gì đó? Chúng ta vẫn luôn ở bên Hoàng hậu nương nương, thỉnh tội với ngài về việc chúng ta ở sau lưng bàn tán, sao có thể phân thân tới đánh người nữa? Chính người không cẩn thận té ngã, còn muốn đổ trách nhiệm cho chúng ta sao?”

Lệ Chi lập tức đối chọi gay gắt! Nam Cung Cẩm cũng nhíu lông mày: “Đầu tiên là người nói bản cung sai khiến các nàng đánh người, giờ lại nói các nàng cố tình đánh người, bản cung cũng thật không biết có thể tin người hay không? Chẳng qua nhìn bộ dạng này của người, thì đúng là người té ngã, đừng nói chuyện trước sau mâu thuẫn như thế, đi đâu càng nói rõ Mai cô nương thật không thích hợp ở lại Thiệu Dương, không phải bị người đánh thì chính mình té ngã, bản cung cảm thấy vì an toàn của người, người vẫn nên về lại núi tuyết đi thôi!”

“Cái gì?!”

Mai Lương Hinh không dám tin trùng lớn mắt, người phụ nữ căn bản chính là muốn hoa ngôn xảo ngữ để đuổi mình đi mà thôi! Cô ta lão đảo đứng lên, chân đau đến nỗi đầu óc có chút không tỉnh táo, giống như điên cuồng cố gắng lê bước lên trên tường thành, “Ta không đi, ta không đi! Nếu người nhất định đuổi ta đi, bây giờ ta sẽ nhảy từ trên này xuống! Ta không đi!”

Chân của cô ta đúng là rất đau, nhưng trong lòng cô ta cũng rất rõ ràng, cô ta bây giờ không thể đi! Tuyệt đối không thể đi, đi một cái là mất hết cơ hội! Thực ra Nam Cung Cẩm rất muốn nói, vậy người nhảy xuống luôn đi, nhưng nàng biết hiện tại không thể nói lời ấy được. Mai Lương Hinh thấy Nam Cung Cẩm không nói gì, cũng mới khỏe lại một chút nên càng càn rỡ: “Ta cho người biết, nếu người nhất định đuổi ta đi, ta lập tức sẽ nhảy từ trên này xuống, đến lúc đó, khắp thiên hạ sẽ đều biết là người bức tử ta! Chính là người bức tử ân nhân cứu mạng của Hoàng thượng!”

Nam Cung Cẩm cúi xuống nhặt một viên đá rồi ném cô ta! “Chát!”

một tiếng, viên đá đập vào người cô ta, chân Mai Lương Hinh mềm nhũn mà ngã xuống đất! Mà Nam Cung Cẩm lại nghiêng đầu hét lên với mấy người Minh Châu: “Sao còn chưa đi đỡ Mai cô nương đây?”

Minh Châu giật mình, rồi cùng mấy người khác đi tới chỗ Mai Lương Hinh ngã xuống. Còn Mai Lương Hinh thì điên cuồng kêu lên: “Thả ta ra!”

, “Thả ta ra!”

, kêu vô cùng đau thương, thật giống như là đã điên rồi! Nam Cung Cẩm nhíu mày nói: “Khâu Tướng quân, người lập tức chuẩn bị người đưa Mai cô nương về lại núi tuyết, nhìn bộ dạng này là Thiệu Dương có đồ gì đó không sạch sẽ gây khó dễ cho Mai cô nương, cô ta đã trúng tà rồi! Vì an toàn của cô ta, các người nhanh chóng đưa cô ta đi đi!”

Các Tướng quân nhíu mày, mặc dù bọn họ cảm thấy lời giải thích rằng Mai Lương Hinh trúng tà có chút bịa đặt lung tung, nhưng nhìn Mai Lương Hinh hiện nay, thật đúng là như bị điên vậy! Bọn hắn đều không muốn trông thấy dạng bệnh nhân tâm thần này tí nào, sau này cũng không muốn

lại trông thấy cô ta phát điên ở đây, cho nên vội vàng gật đầu: “Hoàng hậu nương nương, đúng là nên phải người đưa cô ta đi! Đi càng sớm càng tốt cho thân thể cô ta hơn!”

Mọi người đang nói chuyện thì người thị tỳ kia đưa đại phu đến! Đại phu còn chưa tới được một lát thì Mai Lương Hình đã điên cu ồng gào thét: “Ta không đi, ta không cần đại phu, cút đi, đầu cút hết đi cho ta!”

Cô ta điên cu ồng đấm đá, đáng thương cho vị đại phu mới đi qua, dưới cơn điên cu ồng đó bị đá cho một cước! Vì vậy, vị đại phu vốn còn mang nặng lời dạy “lương y như từ mẫu”

này cũng đã bị một cước này đá bay lên chín tầng mây! Hắn chỉ là một đại phu, có ý tốt để khám bệnh mà thôi, vậy mà cô ta lại đá mình một cước nặng như thế, hắn cảm giác chân của hắn cũng bị chặt đứt! Tính tình hắn cũng không tốt, liền quay người lại nói với Nam Cung Cẩm: “Hoàng hậu nương nương, thảo dân thấy cô ta đã hết thuốc chữa bệnh điên này rồi, bệnh điên này đã quá nghiêm trọng rồi, lão phu không cứu được, xin được cáo lui trước!”

Đại phu này là đại phu tốt nhất toàn thành Thiệu Dương! Nếu hắn nói không cứu được Mai Lương Hình, thì chắc chắn là không cứu nổi! Mai Lương Hình nghe thế, lại càng gào thét lớn hơn: “Các người thông đ ồng với nhau trước rồi phải không, các người thông đ ồng với nhau hại ta, cũng bởi vì ta cứu được Hoàng thượng, Hoàng thượng muốn phong ta làm phi, trong lòng người sợ hãi, cho nên muốn đuổi ta đi!”

Những người vốn nghĩ Mai Lương Hình không bị điên, lần này cũng cảm thấy chắc chắn là cô ta bị bệnh! Bản lĩnh nói linh tinh của cô ta đúng là thượng hạng, thái độ của Hoàng thượng đối với Hoàng hậu như thế nào, cô ta không thấy sao? Kể cả người mù cũng có thể nhìn ra được. Hoàng thượng muốn phong một người điên làm phi sao, còn cần Hoàng hậu phải sợ hãi trong lòng sao? “Các người xem đi, quả thật là bị điên không nhẹ!”

Nam Cung Cẩm nói, rồi lại nói với đại phu: “Tiên sinh, vị cô nương này dù sao cũng cứu được Hoàng thượng, kể cả bệnh điên của cô ta chữa không hết, bản cung cũng khẩn cầu người khám cái chân cho cô ta, bản cung thân

là Hoàng hậu Nam Nam Nhạc, thấy con dân của mình chịu khổ như thế, thật sự là trong lòng không đành lòng, còn xin tiên sinh nhất định phải tìm cách, cũng phải cho bản cung chút thể diện chứ!”

Đường đường là Hoàng hậu, lại hạ thấp thân phận nói với hần lời thế này, khiến cho vị đại phu kia sửng sồ, trong lòng cũng có chút cảm động, cô gái điên này chửi bới Hoàng hậu như thế, Hoàng hậu còn ăn nói khép nép để mình giúp đỡ chữa trị chân cô ta, người thế này làm Hoàng hậu Nam Nhạc của bọn hần, thực sự là phúc của Nam Nhạc mà! Vì vậy hần gật nhẹ đầu: “Vâng! Hoàng hậu nương nương tự mình nhờ cậy, thảo dân tất nhiên sẽ dốc toàn lực!”

Ấn tượng của các Tướng quân đối với Nam Cung Cẩm cũng tăng lên một độ cao cực lớn! Nam Cung Cẩm ra vẻ thành công, liền cười vô cùng xán lạn nhìn Mai Lương Hình, đối phó với kỹ nữ trà xanh đương nhiên phải dùng biện pháp càng vô sỉ hơn! Nếu nàng đoán không sai, lúc đó Mai Lương Hình chạy đến tường thành, cái chân đó đã tám phần là không cứu được! Y thuật của nàng được xưng là tốt nhất, nhưng nếu như nàng nói chân của cô ta không cứu được nữa, thì cô ta nhất định sẽ nói nàng không muốn chữa cho cô ta mới nói không chữa được! Sau đó thì sao, để chứng minh cho sự trong sạch của mình, Nam Cung Cẩm sẽ tìm mấy vị đại phu tới khám một chút, chứng minh chân của cô ta không cứu được nữa. Nhưng Nam Cung Cẩm biết, đến lúc đó, cô ta khẳng định sẽ nói đây là thông đờng, còn nói Nam Cung Cẩm đã động tay động chân với chân của cô ta. Cho nên tốt nhất là chớ tới gần cô ta! Quả nhiên, chẳng được bao lâu, vị đại phu kia liền sờ râu mép của mình mà lắc đầu nói: “Hoàng hậu nương nương, chân của vị cô nương này nhiều lần bị thương, nhìn tình trạng này, là vừa rồi cô ta còn chạy mấy bước, bây giờ có Hoa Đà tái thế cũng không chữa được chân của cô ta! Có thể sẽ què cả đời!”

Hần vừa nói xong, Mai Lương Hình lúc này hét lên: “Người nói bậy, sao chân của ta lại không chữa được? Ta còn muốn là phi tử! Sao chân của ta lại không chữa được, nhất định có thể chữa được, người đừng hòng gạt ta, chân của ta nhất định có thể chữa khỏi! Các người nhất định là thông đờng với nhau, không muốn chữa chân cho ta!”

Cô ta bây giờ có chút hết hồn hết vía, cô ta thật sự không thể tin được mấy bước mình mới chạy kia khiến cho nửa đời sau của cô ta thành một người thọt chân! Không, sẽ không, nhất định sẽ không! “Ai, chuyện này nói rõ là đừng có luôn muốn uy hiếp người khác, nếu không cuối cùng thật sự sẽ nhận được ác báo đấy!”

Lệ Chi ở bên cạnh nói đây về âm dương quái khí. Đại phu nhìn cô gái không biết xấu hổ này, hít sâu một hơi, vì nể Hoàng hậu mà hắn cố gắng nhịn xuống sự tức giận, ng ồi xồm xuống, bắt đầu chuẩn bị xử lý chân của cô ta, Mai Lương Hinh tức giận mắng: “Cút đi!”

“Cô nương, nếu người lại lộn xộn nữa, không để lão phu thay thuốc, chân của người sẽ không đơn giản chỉ què như thế! Có thể sẽ phải chặt đi đấy!”

Vị đại phu không nhịn được mà nói, nhưng hắn cũng không nói chuyện giật gân, đúng là có thể như thế! Mai Lương Hinh nghe hắn nói thế, lập tức không dám lộn xộn nữa! Cô ta vội vàng ngừng lại, để cho đại phu thay thuốc cho mình. Khâu Tướng quân đã chuẩn bị xong xe ngựa, hắn chỉ vào xe rồi nói: “Mai cô nương, mời đi!”

Hắn thực sự không muốn để cho cô gái này ở lại đây nữa, chính là vì hắn hôm đó không đưa cô ta đi, nên bây giờ đám người h ầu mới mắng hắn thành một đồng cứt chó ở sau lưng! Nhưng đám người h ầu cũng rất thông minh, không bị hắn bắt quả tang, cho nên mỗi ngày hắn đều phải nhịn cơn giận này! Mai Lương Hinh dù không muốn, nhưng vẫn bị đám người h ầu cưỡng chế lên xe ngựa, cô ta điên cuồng kêu lên, nhưng bây giờ không ai lại vì cô ta mà mềm lòng, cứ như thế bị ép đi! Nam Cung Cẩm cũng coi như thoát được một phi ền toái to lớn, nếu không phải nhìn vào việc cô ta cứu được Bách Lý Kinh H ồng vô dụng kia, nàng đã sớm giết cô ta rồi! Bây giờ đuổi cô ta đi là biện pháp tốt nhất, miễn phải làm thịt cô ta, sẽ khiến cho nàng cảm thấy bản thân không tử tế, nghĩ thế nên nàng nói với Khâu Tướng quân: “Nhớ đưa tới đó nghìn lượng vàng!”

“Mặt tướng đã rõ!”

Khâu Lăng An cung kính cúi đầu, sau đó xuống dưới phân phó. Còn Nam Cung Cẩm sau khi gạt nhẹ đầu, liền trở về phòng, cuối cùng cũng giải quyết được một mối phiền toái to lớn! Đến đêm, thân thể Bách Lý Kinh Hồng có chút khó chịu, bởi vì thân thể quá yếu ớt. Cho nên Nam Cung Cẩm sắc thuốc cho hắn, sau khi hắn uống, chuẩn bị đi ngủ, thì ngay lúc này, Khâu Lăng An vội vàng chạy đến nói: “Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, không xong rồi! Mấy người đưa Mai cô nương về núi tuyết nói Mai cô nương đã nhảy xuống núi!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 33: Cái Kết Của Kỹ Nữ Trà Xanh

Bọn hắn vừa nói xong, ý nghĩ đầu tiên của Nam Cung Cẩm chính là: “Có gì mà không ổn, như thế thì quá tốt đi ấy chứ!”

Nhưng nàng ho khan một tiếng, cưỡng chế bản thân tỏ ra vẻ thương xót rồi nói: “Ồi chao, sao lại xảy ra chuyện như vậy chứ? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Chẳng lẽ bởi vì người đê tiện ấy có trời thu thập sao? “Nghe đám hạ nhân nói là ở trên đường đi Mai cô nương uy hiếp bọn hắn, nói nhất định phải đưa cô ta trở về, nếu không cô ta sẽ tự sát cho bọn hắn nhìn! Bọn hắn không thèm để ý, vẫn đánh xe đi thẳng về phía trước. Nhưng không lâu sau đó, Mai cô nương nói muốn đi vệ sinh, bọn hắn đành để cô ta xuống xe, nhưng cô ta cứ thế mà chạy tới vách núi... Vốn chỉ là uy hiếp nếu không đưa cô ta trở lại, cô ta sẽ nhảy xuống, nhưng cuối cùng cô ta lại không cẩn thận trượt chân ngã thật, cho nên rơi xuống dưới!”

Khâu Lăng An cúi đầu, bu ãn bực bảm báo. Ở trong lòng hắn cũng thầm mắng cái cô Mai Lương Hình kia, căn bản chính là tự làm tự chịu, không có tí kỹ năng nào còn muốn nhảy núi để uy hiếp người khác, giờ thì hay rồi? Thật sự rơi xuống luôn! Nam Cung Cẩm cũng thoáng cảm thấy cạn lời, không ngờ ở trên tường thành cô ta đã giở trò ngã cầu thang rồi, giờ vào đến núi tuyết lại bắt đầu chơi trò nhảy vực nữa!! Đầu óc cô gái này không có vấn đề gì đấy chứ? “Đã xuống tìm chưa?”

“Đã xuống rồi, nhưng không tìm được! Bây giờ vẫn đang tìm ạ!”

Khâu Lăng An cũng cảm thấy đau đầu, sống từng này tuổi rồi hẳn cũng chưa từng gặp cô gái nào phiên toái như thế này! Nam Cung Cẩm gật nhẹ đầu: “Vậy thì tìm cẩn thận đi, sau đó đi xem xem cô ta có thân nhân không, nếu có mà lại không tìm thấy cô ta thì đưa nghìn lạng vàng kia tới cho họ, nói với họ đây là Hoàng thượng đáp tạ ân cứu giá của cô ta. Nhưng người phải chắc chắn rằng nghìn lạng vàng này phải được đưa đến nơi, không một ai được ăn chặn làm phiền riêng, người hiểu chưa?”

“Mặt tướng đã hiểu!”

Khâu Lăng An nói, rồi lui ra. Trong lòng hẳn vô cùng phiên muộn, hẳn thân là Đại tướng thủ thành, nhiệm vụ hàng đầu là mang binh đánh giặc, giờ đây phải làm cái quỷ gì đây, cứ phải phiền lộn đi xử lý việc của một cô gái, giết gà thôi mà cứ phải dùng dao mổ trâu! Thật sự là khiến hẳn mất hết thể diện! Phụ nữ thật quá phiên phức! Bách Lý Kinh Hông ho khan vài tiếng, sắc mặt trắng bệch nằm xuống, về chuyện của Mai Lương Hình bọn họ đang nói, hẳn hoàn toàn không có chút hứng thú nào hết. Đối đãi với ân nhân cứu mạng, hẳn tự nhận đã hết tình hết nghĩa rồi, nhất là đối với một người làm Đế vương như hẳn mà nói. Chứ nếu là một vị Hoàng đế khác, chỉ sợ rằng cái cô “Vô lương tâm”

kia cũng chẳng có cơ hội mà cò kè mặc cả, đã bị hạ lệnh lôi xuống chém luôn rồi. Lúc này Nam Cung Cẩm cũng không tiếp tục mắng hẳn nữa, chỉ là sắc mặt vẫn không tốt chút nào. Lờn nàng nói ra cũng không thân mật gì cho cam: “Xem ra, trước kia ta đã quá đê cao chàng!”

Trước kia, trong ấn tượng của nàng hẳn là một nhân vật chẳng khác gì thần thánh, trước giờ chưa từng bị đánh bại, chưa từng thua, chỉ có lần duy nhất với Mặc Tiểu đó thôi. Nhưng lần này, nếu như sơ ý một chút, nói không chừng hẳn thật sự không về được, điều này khiến cho nàng nhận thức rõ ràng người trước mặt mình cũng chỉ là người, không phải thần thánh. Bách Lý Kinh Hông một lần nữa bị xem thường, vô cùng đáng thương ngược mắt nhìn nàng, hẳn rất lý trí lựa chọn không nói một lời, bởi vì trong lòng hẳn rõ ràng rằng hiện nay mà nói gì thì chính là hành vi không lý trí, rất có thể khiến cho bản thân lại bị chửi mắng một trận. Nam Cung Cẩm thấy hẳn không nói gì, nhất thời lửa giận trong lòng càng lớn hơn!

Nàng cắn răng, căm tức nhìn hắn: “Chàng có biết trên đường đến Thiệu Dương ta nghĩ gì hay không? Ta nghĩ, dù chàng bị tổn thương thế nào đi nữa ta cũng nhất định phải càn chổi lông gà giáo huấn chàng một trận cho ra trò!”

Nàng vừa nói xong, ánh mắt của hắn liền khựng lại một chút, rõ ràng là vẫn còn rất sợ hãi chổi lông gà. Hắn lẳng lặng nuốt nước bọt một cái, tạo dáng vẻ mỹ nhân bệnh tật, yếu ớt nói: “Nương tử, vi phu đang bị trọng thương. Cho nên trong tình huống như thế này, thật sự không thích hợp để đánh ta đâu.”

Nam Cung Cẩm nhìn hắn rồi cười lạnh một tiếng: “Chút chuyện nhỏ này, ta vẫn có biện pháp giải quyết! Chờ vết thương của chàng lành rồi, lúc đó chúng ta sẽ từ từ mà tính toán sổ sách với nhau!”

“...”

Chẳng lẽ không thể tha thứ hắn một lần sao? Nhưng để hắn mở miệng cầu xin tha thứ thì hắn thật sự không làm được. “Thế, lần này có thể... Có thể đánh ở chỗ khác không?”

Bị đánh vào mông thực sự vô cùng mất mặt đó! “Chuyển sang chỗ khác à? Đánh vào con chim nhỏ nhé?”

Nam Cung Cẩm không hề khách khí hỏi lại, mắt phượng liếc khuôn mặt tinh xảo tuyệt mỹ của hắn, trên mặt nàng không hề có ý đùa chút nào. Sắc mặt vốn luôn lãnh đạm của Bách Lý Kinh Hồng thoáng cứng lại, khóe môi mỏng cũng khẽ giật giật mấy lần, cuối cùng, không biết nên nói gì đành mở miệng: “Thôi thì cứ đánh mông đi vậy.”

Nàng ra tay không chút lưu tình như thế mà còn đánh vào phía trước, về sau hắn còn là đàn ông được sao? “Coi như chàng biết đi đâu! Nhắm mắt lại, đi ngủ đi!”

Nam Cung Cẩm chăm sóc hắn như chăm sóc trẻ con, nhưng trong giọng nói không có chút ôn nhu nào cả. Vì tránh cho sau khi khỏi bệnh rồi càng bị đánh thêm thảm hơn, nên hắn chỉ có thể ngoan ngoãn nhắm mắt lại, đi ngủ.

... Mấy người đưa Mai Lương Hình về đang đứng ngoài cổng, chờ đợi Khâu Lăng An đi ra, sau khi hắn ra, thì vội vàng chạy đến trước mặt hắn nói: “Tướng quân, Hoàng thượng và Hoàng hậu có muốn trừng phạt chúng ta không?”

“Không có!”

Khâu Lăng An lắc đầu. “Quá tốt rồi!”

Mấy người vỗ tay, hớn hở ra mặt. Nhưng bộ dáng này của bọn họ khiến cho Khâu Lăng An hơi nhíu mày nghi hoặc: “Các người thế này là...?”

Mấy người này thấy vẻ mặt Khâu Lăng An có chút hoài nghi, lúc này mới cười ha ha nói: “Không có gì, chỉ là lo lắng Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương trách tội chúng ta thôi!”

Lo lắng bị trách tội, sẽ là vẻ mặt thế này sao? Điều này khiến sự hoài nghi trong lòng Khâu Lăng An càng lớn hơn. “Tướng quân, nếu không còn chuyện gì nữa, chúng tôi xin phép cáo lui trước!”

Mấy người kia nói xong liền muốn đi. Khâu Lăng An thấy dáng vẻ của bọn họ rõ ràng là có tật giật mình, sự hoài nghi trong lòng lại nhiều hơn mấy phần. “Dừng lại!”

Tiếng quát này của hắn, khiến cho mấy người kia đều giật thót mình. Khâu Lăng An nhanh chân đi đến trước mặt bọn họ: “Các người còn có chuyện chưa nói cho bản quan đúng không?”

“Không có!”

Mấy người nhanh chóng trả lời, nhưng trong lòng lại càng thêm bối rối. “Nếu không nói thật, bản quan sẽ không khách khí, thủ đoạn của bản quan các người cũng biết rồi đấy!”

Khâu Lăng An có chút không vui nói! Lần này bọn họ mới thật sự bị hù dọa, nuốt nước miếng một cái, cắn răng, vội vàng quỳ xuống nói: “Tướng quân, có thể, có thể đi nơi khác nói chuyện hay không?”

Giờ đang ở ngay ngoài cửa phòng của Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương, nếu hai người bọn họ nghe được, thì có đến tám phần là bọn hắn nhất định phải chết, cho nên tuyệt đối không thể để cho Hoàng thượng hay Hoàng hậu nghe thấy được. Khâu Lăng An nghe bọn hắn nói thế, khẽ nhíu mày, những vẫn gật đầu: “Được, các người đi theo ta!”

Nói xong, hắn liền xoay người ra khỏi phủ thành chủ đi tới chỗ hẻo lánh, còn đám người kia đang quỳ trên mặt đất, cũng mau chóng đứng dậy, vội vàng theo sau hắn. Sau khi đi thật xa, Khâu Lăng An không vui nói: “Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, lập tức nói cho bản Tướng quân! Có phải các người đã làm gì cô ta không?”

“Không có!”

Mấy người kia nhanh chóng đáp lời, một người khinh thường nói: “Tướng quân, mặc dù cô ta ngoại hình không đến nỗi nào, nhưng không khỏi có chút ghê tởm, kể cả cậu xin chúng tiểu nhân chạm vào cô ta, chúng tiểu nhân cũng khinh thường!”

Khâu Lăng An nhìn chằm chằm vào mặt bọn hắn, thấy biểu hiện của bọn hắn không giống như giả vờ, lúc này mới thả lỏng một chút rồi nói: “Thế có chuyện gì xảy ra?!”

“Tướng quân, là như thế này, lúc đó cô ta một mực muốn quay lại, nếu không sẽ tự sát cho chúng ta nhìn, cũng đúng là nói muốn đi nhà xí, nhưng cuối cùng lại chạy tới bên cạnh vách núi...”

Lúc đó, Mai Lương Hình thấy mình đã đi vào trong khu vực núi tuyết rồi, biết rõ nếu bản thân không nghĩ ra biện pháp nào thì chắc chắn không có khả năng quay lại Thiệu Dương, cho nên trong lúc bối rối, cô ta đã nghĩ ra một biện pháp tức thời. Sau đó hơn một canh giờ, cô ta cũng không tiếp tục làm ấm nữa, để cho mấy người kia tưởng cô ta đã tuyệt vọng rồi, đã không còn muốn quay lại nữa, chờ đến khi bọn họ đều buông lỏng cảnh giác, cô ta mới nói muốn đi vệ sinh. Cô ta đi vệ sinh, đương nhiên mấy người đàn ông không tiện đi theo, cũng bởi vì toàn là đàn ông nên không có ai đỡ cô ta đi. Cô ta chậm rì rì đi đến chỗ xa xa, mấy người kia cũng biết cô ta què chân, một chốc một lát chắc cũng chưa quay lại được. Cho nên

liền không quan tâm đến cô ta mà chỉ nghĩ trò chuyện giết thời gian, nhưng đợi qua ba nén hương, cô ta vẫn chưa quay lại, khiến cho bọn hắn có chút không yên lòng, định đi tìm cô ta xem thế nào! Nhưng vừa đi qua đó, đã thấy cô ta đứng ngay bên cạnh vực sâu, cười điên cuồng mà hét lên với bọn hắn: “Các người nghe rõ cho ta, ta muốn quay lại, các người nhất định phải lập tức đưa ta quay lại, nếu không ta sẽ lập tức nhảy từ trên này xuống cho xem!”

Trong đám người cũng có người tính tình không tốt, đang ở trong núi nhiệt độ cũng đủ để người ta chết cứng, bọn họ nhẫn nại chịu đựng tính khí cô ta, chịu đựng giá lạnh đưa cô ta đi, coi như đã hết lòng giúp đỡ rồi! Vậy mà hiện nay cô ta còn bày ra chuyện này với bọn họ, rõ ràng là khảo nghiệm sức chịu đựng của bọn họ! “Người muốn nhảy thì nhảy đi, chờ người nhảy xuống xong, chúng ta liền trở về bẩm báo, nói người muốn nhảy núi, chúng ta không giữ được, cho nên đã bất hạnh bỏ mạng. Nhảy đi! Không ai ngăn người đâu!”

Mai Lương Hình nghe xong lời này, sắc mặt biến thành một màu đen kịt! Chân cô ta vốn đang đứng ở vách đá, cũng không tự chủ được mà xô dịch về nơi an toàn hơn một chút, có chút lo lắng đám người này thực sự sẽ đối xử với cô ta như thế. Nhưng mặc dù cô ta sợ hãi, cũng chưa từ bỏ ý định, lớn tiếng nói: “Hoàng thượng và Hoàng hậu thông minh như thế, các người cho là bọn họ sẽ tin tưởng lời nói của các người sao?”

“Không tin tưởng chúng ta? Thế người cho rằng Hoàng thượng và Hoàng hậu quan tâm đến cái mạng chó của người lắm à?”

Lại một tên gia đình không khách khí nói, nhưng so với những người khác chỉ chán ghét Mai Lương Hình mà thôi thì trên mặt hắn còn có thêm chút căm hận! “Người nói cái gì? Người đã nghĩ kỹ chưa hả, ta nói cho người biết, chỉ cần ta nhảy từ trên này xuống, nhất định Hoàng thượng và Hoàng hậu sẽ giết các người!”

Mai Lương Hình há miệng rống to. Một tên gia đình khác cạ lời thờ dài một hơi, hắn hoàn toàn không muốn dây dưa tiếp với cô ta nữa, nhưng hắn cũng rất lo lắng sẽ thật sự xảy ra chuyện chết người, thế nên liền nói:

“Các người quay lại thông báo với Tướng quân, hỏi ý kiến Tướng quân một chút. Cô nương, trước tiên người cứ tới đây đi, nếu không đứng vững mà rơi xuống, thì...”

“Hừ!”

Nghe vậy Mai Lương Hình mới hài lòng hừ một tiếng, trong miệng còn hùng hổ nói, “Coi như các người biết đi đâu, mới vừa rồi còn nói mạng bỗn cô nương là mạng chó cơ mà? Tốt nhất là các người lập tức quỳ xuống xin lỗi bản cô nương trước đã, nếu không đợi khi Hoàng thượng tới, nhất định bản cô nương sẽ nói cho Hoàng thượng, nói là các người muốn đẩy bản cô nương từ trên này xuống, mục đích là muốn chiếm một nghìn lượng vàng Hoàng hậu nương nương muốn đưa cho ta!”

Cô ta nói xong lời này, hiển nhiên đã khơi dậy sự phẫn nộ của mọi người! Bọn hắn đã nhẫn nhịn lắm rồi, thế nhưng cô gái đáng chết này lại còn muốn hãm hại bọn hắn! Làm gì có cái lý nào như thế! Người chuẩn bị quay lại Thiệu Dương bậm báo kia, cũng sâu sắc cảm thấy chân của mình không bước nổi nữa, cô ta cũng đã nói như thế rồi, vậy bây giờ hắn còn trở về làm gì? Về để đưa Hoàng thượng và Hoàng hậu tới trị tội bọn họ sao? Người tính tình không tốt kia nhanh chân đi tới vách núi, túm lấy cô ta kéo tới vách núi: “Người nhảy đi, coi như chúng ta cầu người đấy, nhanh nhảy đi! Nhanh lên, nếu không trời cũng sắp tối rồi đấy!”

“Người làm gì thế hả, người thả ta ra! Nếu người đẩy ta xuống, người chịu nổi trách nhiệm sao? Người có biết ta là ai không? Ta là ân nhân cứu mạng của Hoàng thượng đấy!”

Mai Lương Hình thấy đối phương muốn kéo cô ta nhảy núi, liền cảm thấy có chút hết hoảng! Bây giờ việc hàng đầu cô ta cần làm, là phải quay lại thành Thiệu Dương, nhưng nếu chết rồi thì còn trở về làm gì? “Lại còn nói đến ân nhân cứu mạng của Hoàng thượng, người có hiểu một nghìn lượng vàng kia là có ý gì không, ý là để Hoàng thượng và Hoàng hậu phải sạch quan hệ với người đó! Ta khuyên người nên tỉnh lại đi, đấy, vách núi ngay phía sau lưng người đấy, tranh thủ thời gian mà nhảy đi, nhảy xong

chúng ta còn về phục mệnh, núi tuyết này lạnh chết người, người cũng đừng có lãng phí thời gian và tình cảm của nhau nữa!”

Hắn xác định trăm phần trăm là cô ta không dám nhảy! Cho nên cứ thế mà kích thích cô ta. Mà đúng là Mai Lương Hình cũng bị hắn dọa đến nỗi liên tục hét lên: “Người thả ta ra, ta không nhảy! Người thả ta ra, ta cảnh cáo người, tốt nhất là người nên thả ta ra!”

“Ai chà, sao bây giờ người lại không nhảy? Tại sao đột nhiên lại không muốn nhảy nữa? Hóa ra người cũng biết sinh mạng là đáng quý sao!”

Tên gia đình kia nói đây châm chọc. Nhóm gia đình cười ha ha một trận, tràn ngập trào phúng, bị một đám đàn ông giễu cợt thế này, tự nhiên cũng đã thành công tổn thương tự tôn đáng thương của Mai Lương Hình! Cô ta chưa từng bị vũ nhục như thế này bao giờ, trong lúc nhất thời liền nổi giận, một tay cô ta liền túm lấy tên gia đình mà đẩy tới: “Người đi chết đi! Người đi chết đi!”

Cú đẩy này, cũng khiến thân thể tên gia đình kia ngã ra sau một chút, nếu không phải đằng sau có một khối đá chặn thân thể của hắn lại, thì đúng là hắn có thể bị Mai Lương Hình đẩy xuống vách núi mất! Sự sợ hãi tử vong trong lòng hắn trong nháy mắt đốt lên thành lửa giận, hắn nâng tay lên, hung hăng tát cô ta: “Đồ đệ tiện nhà người, lại dám nghĩ đến chuyện giết ta à!”

Sức mạnh của đàn ông vốn lớn, hắn lại đang trong cơn tức giận mà ra tay, cho nên cái tát này vô cùng mạnh, khiến cho Mai Lương Hình choáng váng hoa mắt! Mai Lương Hình cũng không cam chịu yếu thế, lập tức muốn đánh lại, sau đó hai người này đánh nhau ngay tại bên bờ vực! Mai Lương Hình đánh nhau trong chốc lát, bỗng nhiên như hiểu ra chuyện gì mà nhìn bọn hắn: “Ta đã hiểu rồi, nhất định là Hoàng hậu nương nương sai các người trên đường vụng trộm giết ta đúng không? Các người mới vừa rồi nói muốn đi bẩm báo Hoàng thượng, thực ra là gạt ta, mục đích là muốn giết ta đúng không?”

Đám người nghe thế, đều ở trong lòng tán thưởng trí tưởng tượng của cô ta! Thế mà cô ta cũng nghĩ ra được, đây là “chứng hoang tưởng người

bị hại”

trong truyền thuyết sao? Mà tên gia đình từ lúc mới bắt đầu kia đang dùng ánh mắt vô cùng cừ địch nhìn Mai Lương Hình, khi vừa nghe xong lời này, hắn cười lạnh một tiếng, nhanh chân đi tới bên cạnh cô ta, sau đó, cực kỳ đột ngột vươn tay ra, không khách khí đẩy cô ta xuống! “Có phải Hoàng hậu phái chúng ta tới hay không, bây giờ đã không quan trọng nữa, quan trọng chính là bây giờ người phải chết!”

“A!!!”

Mai Lương Hình không dám tin mà trợn to mắt, cứ như thế bị người ta đẩy từ trên vách núi xuống dưới! “Người, người làm gì thế?”

Tên gia đình tính khí không tốt kia cũng giật mình, hắn chỉ nghĩ sẽ dọa cô ta một chút, vừa xong giận dữ ra tay, cũng không muốn giết người! Nhưng bây giờ cô ta đã bị đẩy xuống, chuyện này... Tên gia đình ra tay cười lạnh một tiếng: “Ta nói thật cho các người biết, kể cả cô ta không bày ra một màn này, ta cũng sẽ giết cô ta! Đồ đệ tiện này lại dám rạch mặt Lê Chi, ta đã sớm muốn giết cô ta rồi, cô ta đã muốn chết thế này, thì để cô ta chết như thế đi! Sau khi chúng ta trở về, cứ nói cô ta vô ý rơi xuống sườn núi, chỉ cần cũng đưa nghìn lạng vàng kia đi, Hoàng thượng và Hoàng hậu cũng sẽ không nghi ngờ chúng ta giết người! “Nhưng, nói là cô ta rơi xuống vực, Hoàng thượng và Hoàng hậu có tin hay không?”

Hoàng thượng và Hoàng hậu đều là người thông minh như thế, chỉ sợ khi bọn họ bầm báo sẽ lộ ra sơ hở. “Vậy thì nửa nói thật, nửa nói dối!”

... Khâu Lăng An nghe toàn bộ câu chuyện, trong lòng nhất thời cũng không biết nói gì. Hắn làm Tướng quân nhiều năm như vậy, cũng chưa từng thấy kẻ dưới nào to gan như thế, cũng như chưa bao giờ thấy chuyện lạ đời đến thế này! Mà tên gia đình ra tay kia, cũng dám làm dám chịu! Hắn quỳ xuống trước mặt Khâu Lăng An nói: “Tướng quân, mọi chuyện đều là do tiểu nhân làm, tiểu nhân nguyện ý gánh chịu tất cả trách nhiệm!”

“Người gánh chịu như thế nào? Vừa xong các người lừa gạt bản Tướng quân để bản Tướng quân đi bầm báo với Hoàng thượng và Hoàng hậu, nếu

như để bọn họ biết sự thật, không phải là bản Tướng quân cũng phải chịu tội khi quân cùng các người ư?”

Hắn vừa nói xong, sắc mặt đăm đăm hạ nhân đầu trắng bệch! Bọn hắn không ngờ rằng việc này lại nghiêm trọng đến tội khi quân phạm thượng, vì thế tất cả đầu cúi đầu, không nói một lời, chờ Khâu Lăng An nói tiếp! Khâu Lăng An hít sâu mấy hơi, không biết vì sao trong lòng hắn có chút bất an, nhiều năm sống trong quân đội và chính trị, khiến cho giác quan thứ sáu của hắn cực kỳ nhạy cảm! Hắn luôn cảm thấy chuyện này sẽ không kết thúc đơn giản như thế, thậm chí trong lòng hắn còn có một tia dự cảm không tốt, nhưng đối với chuyện này, hiện nay hắn đã không nghĩ ra cách nào tốt hơn để đối phó! Im lặng thật lâu, cuối cùng hắn cũng nói: “Được rồi, chuyện này các người chớ nói ra ngoài, đừng để người khác biết được, nếu không thì không chỉ có mạng các người không gánh nổi, mà bản Tướng quân cũng sẽ bị chặt đầu cùng với các người!”

Đây đều là những chuyện gì không biết nữa, hắn nhận ra gần đây bản thân rất đen đũi một cách không bình thường, có lẽ thật sự phải lên chùa thắp một nén hương mới được! Đăm đăm hạ nhân thấy cái mạng nhỏ của mình đã được bảo vệ, vội vàng gật đầu. Nhưng dự cảm không tốt trong lòng Khâu Lăng An kia lại càng thêm mãnh liệt... ..

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 34: Đông Lăng Hoàng, Chó Ngoan Không Cản Đường!

“Mộc cô nương!”

Giọng nói ôn nhã của Thượng Quan Cận Duệ vang lên ngoài cửa phòng Mộc Nguyệt Kỳ.

Mộc Nguyệt Kỳ đang đỏ hết cả mắt ở trong phòng dọn dẹp đồ đạc, nghe thấy tiếng nói ngoài cửa, động tác trên tay dừng lại một chút.

Nàng hít một hơi thật sâu, cuối cùng vẫn lựa chọn im lặng, không mở miệng đáp lời, nhưng động tác dọn dẹp lại nhanh hơn.

Sau khi dọn dẹp xong, nhìn trong phòng đã không còn thứ gì quan trọng, nàng xác định bản thân đã bình tĩnh lại, liền lấy từ trong bao quần áo của mình một cây tên ngắn màu tím, để lên bàn.

Sau đó liền đi tới cửa, mà giờ phút này Thượng Quan Cận Duệ cũng bắt đầu gõ cửa, giọng nói cũng lớn hơn mấy phần: “Mộc cô nương!”

“Kẹt kẹt!”

một tiếng, cửa phòng mở ra.

Đôi mắt Mộc Nguyệt Kỳ vẫn còn đỏ hoe.

Hai người nhìn nhau không nói gì, sau vài giây lặng im, Thượng Quan Cận Duệ phát hiện ra trên người Mộc Nguyệt Kỳ đeo một bao quần áo,

giọng nói ôn nhuận như ngọc của hắn vang lên: “Mộc cô nương, cô nương muốn đi đâu?”

“Không đi, không đi ở lại nơi này để chứng mắt huynh sao?”

Từ trước tới nay, Mộc Nguyệt Kỳ chưa từng dùng ngôn từ chua ngoa, nói năng gay gắt như thế này với Thượng Quan Cận Duệ, cho nên rất rõ ràng rằng hôm nay nàng thật sự tức giận, hơn nữa còn là vô cùng tức giận! Thượng Quan Cận Duệ lập tức cảm thấy có chút bất đắc dĩ, hắn vốn đã quen với dáng vẻ ôn hòa của Mộc Nguyệt Kỳ, giờ bỗng nhiên biến thành thế này, hắn cũng có chút không thích ứng được.

“Mộc cô nương, tại hạ cũng không có ý đấy!”

“Ý đấy là ý gì?”

Mộc Nguyệt Kỳ nhìn thẳng vào mắt hắn, vẻ mặt không hề thay đổi mà nói.

Dưới áp lực của nàng, nụ cười theo thói quen luôn thường trực trên môi hắn càng ngày càng cứng ngắc lại, hắn giật giật khoe môi mấy lần để cho nó tự nhiên hơn rồi mới nói: “Mộc cô nương, lúc đó tại hạ không hề bảo vệ Mai cô nương! Tính tình tại hạ cô nương cũng biết, xưa nay đâu không muốn dùng biện pháp mạnh để cự tuyệt người khác, cho nên luôn dùng lời lẽ nhẹ nhàng để khuyên bảo, để cô ta buông tại hạ ra.

Trong đó không hề có ý bảo vệ cô ta, tại hạ chỉ hy vọng Mộc cô nương đừng hiểu lầm!”

“Ha ha! Cho dù là hiểu lầm thì thế nào, trong lòng Thượng Quan Cận Duệ huynh cho tới bây giờ luôn chỉ có một mình huynh, chỉ có hai cái chữ gọi là ‘trách nhiệm’ kia mà thôi! Đã bao giờ huynh quan tâm đến cảm giác của người bên cạnh chứ, ta hiểu lầm, hiểu lầm thì có làm sao, huynh quan tâm sao? Căn bản là huynh không hề quan tâm! Vậy huynh còn giả mù sa mưa mà giải thích cái gì chứ! Tránh ra đi, ta muốn đi cáo biệt Nam Cung Cẩm!”

Mặc dù Mộc Nguyệt Kỳ nghe lời giải thích không bảo vệ Mai Lương Hinh của hấn xong cũng tin hơn một nửa, nhưng nghĩ đến những năm tủi thân của mình, nàng cũng không nguyện ý đợi ở đây, càng không nguyện ý gặp lại người này nữa! Nàng sợ có một ngày bản thân nàng sẽ bị hấn ép đến điên mất! Thượng Quan Cẩn Duệ cũng không ngờ nàng sẽ giận đến thế, hấn thở dài một hơi rồi dùng giọng điệu vô cùng ấm áp mà nói: “Mộc cô nương, tức giận hại thân, không đáng giá!”

Lại là loại cảm giác này! Tựa như nàng nói với hấn cái gì, hoặc là biểu hiện như thế nào, thì người này luôn luôn có thể dùng một thái độ thờ ơ để ứng đối, hoặc là sẽ nói chút chuyện không liên quan để lảng sang chuyện khác, khiến cho nàng luôn có cảm giác đâm vào bịch bông! “Có đáng giá hay không là chuyện của ta, không nhọc đến Thượng Quan Cẩn Duệ công tử quan tâm!”

Mộc Nguyệt Kỳ nói, rồi muốn vòng qua hấn mà đi.

Thượng Quan Cẩn Duệ thở dài một hơi, lại tiếp tục giải thích: “Mộc cô nương, tại hạ thật sự không có ý như thế! Như lời cô nương nói, những năm qua, cô nương luôn ở bên cạnh ta, cho dù ta không có tình cảm gì, thì cũng có cảm động.

Thượng Quan Cẩn Duệ ta cũng không phải là người vô tâm, đương nhiên rất cảm động với tấm chân tình của cô nương, cho nên chỉ bằng đi đầu này, tại hạ cũng sẽ không bảo vệ người ngoài đã nhục nhã Mộc cô nương, ý của tại hạ, Mộc cô nương đã hiểu chưa?”

Lời này của hấn hiển nhiên cũng khiến cho lửa giận trong lòng Mộc Nguyệt Kỳ vơi đi không ít, nàng hít vào một hơi thật sâu, quay đầu nhìn khuôn mặt phong thần tuấn lãng của hấn rồi thản nhiên nói: “Ta hiểu rồi! Chuyện này là do ta hiểu lầm, về sau ta cũng sẽ không giữ lại những hiểu lầm, hay nghĩ ngợi nhiều nữa, Thượng Quan Cẩn Duệ công tử yên tâm, sau này ta sẽ không oán hận huynh! Mà từ nay về sau, ta cũng không làm cái đuôi đi theo huynh nữa, đi theo sau huynh chỉ chọc giận huynh, khiến huynh thêm chán ghét.

Lúc trước huynh cũng đã nói, ân người cứu mạng ta, ba năm ta hầu hạ đã trả sạch ân tình, đã như thế, từ nay ta và huynh sẽ không liên quan đến nhau, làm người qua đường thôi!”

Nói xong, nàng nhanh chân đi tới phía trước.

Thượng Quan Cận Duệ nhìn theo nàng, mấy lần muốn nói rồi lại thôi, nhưng cuối cùng vẫn không nói lời nào.

Hắn cười khở một tiếng, cặm quạt xếp của mình, quay người trở về phòng.

Mà Mộc Nguyệt Kỳ đang quay lưng về phía hắn, khi nghe thấy tiếng hắn rời đi, thì tất cả sự cố gắng tỏ ra kiên cường và cứng rắn, trong nháy mắt liền sụp đổ! Đi rồi? Cứ thế mà đi rồi sao, thậm chí một câu giữ lại cũng không có nữa.

Chân nàng mềm nhũn, rồi không để ý gì đến hình tượng mà ngã sụp xuống đất, khóc rống lên, nàng hận! Hận bản thân vô dụng, hận bản thân cặm lên được mà không bỏ xuống được! Cũng hận bản thân chấp nhất và ngu ngốc si mê! Cho dù nàng làm cái gì, dù có nhiều hơn nữa, hắn cũng không có một chút mềm lòng đối với nàng, đối với phần tình cảm cố chấp đến nực cười này của nàng.

Nếu như từ lúc bắt đầu, nàng không ôm lấy ảo tưởng, thì có phải sẽ không rơi vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục như bây giờ không! Nếu như từ lúc bắt đầu, nàng chỉ nghĩ bõ tiếp hắn đầy đủ, nếu như không phải lúc Nam Cung Cẩm giả cho Bách Lý Kinh Hồng, ở trong lòng nàng sinh ra một tia hy vọng, cũng sẽ không có kỳ vọng gì xa vời, càng sẽ không níu giữ lấy cái kỳ vọng xa vời này mà nhận lại sự tuyệt vọng to lớn như thế này! Lúc này, nàng khóc đến xé gan xé phổi.

Làm thế nào cũng không ngăn được nước mắt của mình lại, nàng không muốn khóc, nhưng nước mắt kia cứ không nhịn được mà rơi xuống.

Trong lòng nàng tự khuyên bảo bản thân, sau khi khóc xong lần này, sẽ quên hết.

Cho dù là không thể quên được, cũng phải cưỡng ép bản thân mình quên đi hết thảy.

Một cái khăn tay, từ bên trên đưa xuống, đó là chiếc khăn tay màu xanh da trời nhạt, làm màu xanh thắm của bầu trời, còn thoang thoảng mùi hương bạc hà.

Người kia thở dài một hơi, giọng nói ôn nhuận như ngọc chậm rãi vang lên: “Đừng khóc nữa!”

Vốn là hắn đã đi rồi, nhưng sau lại nghĩ rằng nếu nàng đã muốn đi, hắn cũng nên tiễn nàng một đoạn đường mới phải.

Không ngờ rằng khi hắn vừa quay lại đã thấy cảnh này.

Trong lúc nhất thời, hắn cũng không biết trong lòng mình có cảm giác gì, ở đáy lòng đúng là có cảm giác đau lòng một chút, nhưng cũng không rõ ràng, mà cảm giác đau lòng kia, trong phút chốc thật là mãnh liệt, nhưng một giây sau lại biến mất không còn tung tích, khiến cho hắn cũng không chắc chắn đây có phải là ảo giác của bản thân hay không, cho nên vốn là hắn định nói vài lời thì toàn bộ đầu nuốt xuống, chỉ nói được ba chữ: “Đừng khóc nữa!”

Đây cũng là vì Thượng Quan Cận Duệ là người luôn luôn dùng lý trí.

Vừa rồi, trong tích tắc, hắn cũng có xúc động muốn xông tới an ủi nàng đừng khóc, rồi nói với nàng rằng sau này hắn sẽ không bắt nạt nàng nữa.

Thế nhưng vì cảm giác kia ngắn ngủi có một giây, cho nên hắn không dám làm! Hắn sợ, sợ khi không đúng thời điểm lại làm ra quyết định sai lầm, sợ sai lầm của hắn sẽ khiến đối phương cũng sai lầm.

Chính vì lý trí như thế, khiến cho hắn dù đã qua nhiều năm như vậy, nhưng tới bây giờ cũng chưa từng xúc động, cho tới bây giờ hắn cũng chưa từng cầm tay người khác.

Trong quá khứ, lý trí thế này khiến hắn kiêu ngạo, nhưng chẳng biết tại sao, hôm nay hắn bỗng nhiên có chút oán hận sự lý trí của bản thân.

Mộc Nguyệt Kỳ ngẩng đầu, đôi mắt nhòe đi vì nước mắt nhìn hắn, tựa hồ không ngờ rằng hắn lại xuất hiện trước mặt mình, mà tâm hồn vốn đã lạnh thấu tâm can của nàng lúc này cũng sinh ra một tia hy vọng, như thể chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể trông thấy ánh trăng vậy.

Nàng run rẩy vươn tay ra, nhận lấy chiếc khăn của hắn, rồi lại sợ hãi tưởng rằng đây là ảo giác của bản thân.

Nàng lau nước mắt trên mặt, cẩn mật nhìn hắn, trông thấy sắc mặt của hắn vẫn chỉ như lúc bình thường.

Một sự lạnh lùng trầm mặc như tro tàn, và thứ cảm xúc nhạt nhẽo mỏng manh như vương vấn trên không trung.

Cuối cùng, Mộc Nguyệt Kỳ cười một tiếng, đúng là nàng vẫn còn kỳ vọng xa vời.

Chẳng qua chỉ là hắn đưa cho nàng một cái khăn mà thôi, cũng khiến cho nàng tự mình đa tình rồi suy nghĩ nhiều như thế! Nàng vươn tay, đưa trả khăn lại cho hắn.

Thượng Quan Cận Duệ dừng một chút, có vẻ như đang do dự có nên cầm khăn về hay không.

“Cầm lại đi, ta không muốn nợ huynh cái gì hết!”

Giọng điệu của Mộc Nguyệt Kỳ trở nên rất lạnh nhạt, như thể người vừa mới khóc đến xé gan xé phổi kia không phải là nàng vậy.

Nàng vừa nói xong, ngón tay thon dài của hắn mới duỗi ra, nhận lại chiếc khăn từ tay nàng.

“Huynh biết không? Người như huynh, thật sự là rất nhẫn tâm! Rất nhẫn tâm! Ta thật sự hy vọng huynh không nhận lại chiếc khăn này! Huynh

vẫn luôn thích cho người ta một chút hy vọng, rồi qua thoáng chốc, huynh lại đẩy người ta vào vực sâu tuyệt vọng.

Kiểu dụ dàng đầy tàn nhẫn này, thật khiến cho ta có đôi khi chỉ muốn giết quách huynh đi cho xong! Có đi đâu, sau này không gặp huynh nữa, chắc cũng sẽ không đau đớn nữa!”

Dứt lời, nàng đứng từ dưới đất lên, nhặt lên túi quần áo của mình, đi về phía trước.

Chân của Thượng Quan Cận Duệ nâng lên rồi lại hạ xuống, cuối cùng cũng bị dây cương lý trí trói lại, không làm ra chuyện kích động.

“Thượng Quan Tướng quân, cuối cùng tiểu nhân cũng tìm được ngài! Hoàng hậu nương nương và các Tướng quân đang thương nghị quân tình khẩn cấp, xin ngài lập tức tới ngay!”

Một tên hạ nhân vô cùng mừng rỡ nói, hiển nhiên là do đã tìm Thượng Quan Cận Duệ rất lâu mới thấy.

Thượng Quan Cận Duệ gật nhẹ đầu, rồi đi theo phía sau Mộc Nguyệt Kỳ.

... Giờ phút này, Nam Cung Cẩm đang cùng các Tướng quân trong thành thương nghị tình hình chiến đấu hiện nay, Bách Lý Kinh Hồng bị thương khá nghiêm trọng, Nam Cung Cẩm phải cưỡng chế và áp bách hẳn mới chịu ngoan ngoãn nghỉ ngơi.

“Nương nương, sau khi Đạm Đài Minh Nguyệt thuận lợi dẹp xong ba thành của Tây Võ, thì đã gặp khó khăn, liên tục bại lui! Mặt tướng nghĩ mãi không hiểu, không biết nương nương có hiểu rõ chuyện kỳ quặc đó không?”

Khâu Lăng An nói.

Nam Cung Cẩm nhíu mày: “Người nói Đạm Đài Minh Nguyệt đã dẹp xong mấy tòa thành trì của Tây Võ à?”

“Đúng vậy, lúc bắt đầu, thật đúng là có vẻ như hẳn có được bản đồ quân sự của Tây Võ nên binh mã được bố trí ở đâu cũng đều đoán được rất chính xác, nhưng sau khi đánh hạ ba thành, lại thường xuyên gặp phải khu vực phòng thủ nghiêm mật nhất, bây giờ trông càng giống như con ruồi không đầu!”

Khâu Lăng An cảm thấy chuyện này thật sự quá kỳ quái, nếu như có bản đồ quân sự thì tình hình sẽ không thành như bây giờ.

Nếu là không có bản đồ quân sự, thì với tài năng quân sự của Đạm Đài Minh Nguyệt, cũng sẽ không đến nỗi biến mình thành con ruồi không đầu! Nam Cung Cẩm trăn ngâm một lát, bỗng nhiên đột ngột cười cười, nhìn tình huống, có thể là do tấm bản đồ quân sự kia bị sửa đổi vài chỗ, nhưng phần lớn các nơi đều sai.

Cho nên Đạm Đài Minh Nguyệt lúc trước có đánh được mấy tòa thành trì, nhưng sau đó đã đi vào nơi bị vẽ sai, nên xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Tình hình Tây Võ hiện nay như thế nào?”

Tên Mộ Dung đoạn tụ kia bị thương không nặng, có lẽ cũng đã khỏi rồi nhỉ? Chuyện nàng muốn nhìn thấy nhất, chính là tên Mộ Dung đoạn tụ đối chiến với Đạm Đài Minh Nguyệt, nếu như thế, Nam Nhạc bọn hắn có thể lựa chọn để bỏ đá xuống giếng với Đông Lăng hoặc là Tây Võ! Câu hỏi này của Nam Cung Cẩm, khiến cho sắc mặt của các Tướng quân đều có chút khó coi! Sở dĩ bọn họ mời Hoàng hậu đến đây chính là để thương lượng chuyện này: “Hoàng hậu nương nương, sau khi quân đội Mạc Bắc liên tục bại lui, Đạm Đài Minh Nguyệt bỗng nhiên phát cho Mộ Dung Thiên Thu một phong mật tín, chúng ta không có ai có thể thăm dò nội dung của mật tín, nhưng thu được tin tức đáng tin là hôm qua Mộ Dung Thiên Thu và Đạm Đài Minh Nguyệt mật đàm, cũng không biết đã đạt thành thoả thuận gì.”

Cho nên tâm trạng bọn họ đều vô cùng nặng nề, nếu như Mạc Bắc liên hợp với Tây Võ, thì hậu quả khó mà lường được! Kể cả Đông Lăng không để ý tới bên này, riêng hai nước kia cũng đủ khiến bọn họ đau đầu rồi! Sắc mặt Nam Cung Cẩm cũng hơi nặng nề, cảm thấy có chút hối hận trước kia

không nên vì trả đũa Đạm Đài Minh Nguyệt uy hiếp mà đối đầu với Đạm Đài Minh Nguyệt, lần này chơi lớn rồi, lại không có lời nữa! Mà đúng lúc này, có hạ nhân tới bẩm báo: “Hoàng hậu nương nương, Mộc cô nương cần kiến!”

Tất cả các Tướng quân đều có chút không vui mà nhú mày, thời điểm thế này mà Mộc cô nương cần gặp để làm gì! Nam Cung Cẩm nói: “Nói Mộc cô nương chờ một chút, chờ ta và các Tướng quân xử lý xong chuyện ở đây rồi bản cung sẽ một mình gặp nàng!”

“Nương nương, ban này Mộc cô nương có nói, nếu như ngài đang bận, thì cũng không cần quan tâm đến nàng, nàng chỉ đến để cáo từ ngài thôi.”

Hạ nhân nói lại lời của Mộc Nguyệt Kỳ.

Nam Cung Cẩm nhú mày một cái rồi đi ra ngoài.

Ngoài cửa, sau khi Thượng Quan Cận Duệ tới, đôi mắt như mặc ngọc của hắn thoáng nhìn lướt qua Mộc Nguyệt Kỳ một cái rồi bước vào phòng nghị sự.

Lần này, đối lại là Mộc Nguyệt Kỳ nhìn theo bóng lưng hắn.

Một cái nhìn, trong nháy mắt.

Một cái nhìn, vạn năm.

Nàng thở dài một hơi, đeo bao quần áo lên người, quay người rời đi.

Sau lưng truyền đến tiếng nói của Nam Cung Cẩm: “Mộc cô nương, tỷ muốn đi thật sao?”

Có nên lựa chọn tiếp tục kiên trì hay không, là tự do của Mộc Nguyệt Kỳ, nàng không dám can thiệp vào, nhưng vẫn không nhịn được mà hỏi một câu.

Mộc Nguyệt Kỳ dừng bước, quay lưng về phía Nam Cung Cẩm gật nhẹ đầu: “Có duyên sẽ gặp lại! Sau này, có việc gì cần ta, bản cung tên ngán ta

để lại trong phòng lên bầu trời, ta sẽ trở lại giúp mọi người!”

Dứt lời, nàng không đợi Nam Cung Cẩm đáp lời, liền nhanh chân mà đi, từ đầu đến cuối cũng không hề quay lại nhìn chút nào.

Nam Cung Cẩm đưa mắt nhìn nàng đi xa, rồi thu hồi ánh mắt lại, sau đó có chút không vui nhìn Thượng Quan Cận Duệ! Mà nụ cười thường trực trên khóe môi Thượng Quan Cận Duệ kia, lúc này cũng không biết biến mất đâu, chỉ thản nhiên đứng trước địa đờ, nghe những Tướng quân kia nói tình hình chiến đấu hiện nay, ngay cả ánh mắt không vui kia của Nam Cung Cẩm hẳn cũng không thấy.

Sau khi đại khái hiểu rõ tình hình, Thượng Quan Cận Duệ trầm ngâm nói: “Tình hình Mạc Bắc hiện nay, không ảnh hưởng đến thế cục Nam Nhạc!”

“Lời này giải thích thế nào?”

Nam Cung Cẩm hỏi.

Tay Thượng Quan Cận Duệ chỉ vào thành cổ Thiên Kỳ tiếp giáp với bốn nước, chỉ vào tòa thành màu đen này mà nói: “Thành cổ Thiên Kỳ là địa bàn của Mạc Quan Hoa, mà Mạc Quan Hoa khác với Đông Lăng và Tây Võ, nếu Đạm Đài Minh Nguyệt muốn đối đầu với chúng ta, nhất định phải mượn đường qua thành cổ Thiên Kỳ.

Cho dù là Mạc Quan Hoa nguyện ý cho Đạm Đài Minh Nguyệt mượn đường thì Đạm Đài Minh Nguyệt cũng chưa chắc đã yên tâm để đại quân của mình trên địa bàn của người ta!”

Hắn vừa nói xong, tất cả mọi người đều không tự chủ được mà gật nhẹ đầu.

Đúng thế, cứ ngang nhiên để đại quân của mình nghênh ngang đi tới địa bàn của người ta như thế đúng là hành động cực kỳ nguy hiểm! Người lãnh đạo sẽ không làm chuyện không có lý trí như vậy! Đây cũng chính là lý do

tại sao lần này Hoàng Phủ Hoài Hàn và Mộ Dung Thiên Thu tiên đánh Nam Nhạc lại không mượn đường qua thành cổ Thiên Kỵ.

Đây không phải là lần đầu tiên Nam Cung Cẩm nghe đến cái tên Mặc Quan Hoa này, nàng dừng một chút rồi hỏi: “Mặc Quan Hoa là loại người như thế nào?”

Nếu như hắn có một chút quan hệ cá nhân với Đạm Đài Minh Nguyệt, vậy thì thăm rồi! Phi phi! Miệng quạ đen! Thượng Quan Cận Duệ cười cười rồi nói: “Mặc Quan Hoa này, mười năm trước, có danh hiệu là thiên hạ đệ nhất mỹ nam và thiên hạ đệ nhất mưu sĩ! Nhưng sau khi hắn độc chiếm thành cổ Thiên Kỵ, lại vô cùng kín tiếng, cũng càng ngày càng thẩn bí, nghe đồn hắn là đệ đệ của Vô Ưu Lão Nhân.

Cũng bởi vì hắn kín tiếng nhiều năm như thế, cho nên tính cách và sở thích của hắn, chúng ta đều không thăm dò được.

Nhưng lần trước hắn đã giúp chúng ta!”

Thượng Quan Cận Duệ nói xong, liền kể lại chuyện lần trước hắn đi từ Tây Võ ra được Mặc Quan Hoa giúp đỡ thế nào.

Chuyện này hắn đã suy nghĩ thật lâu, cũng không hiểu được rõ ràng, không biết vì sao lần đó Mặc Quan Hoa lại giúp đỡ bọn họ.

Nam Cung Cẩm cũng nhíu mày, Mặc Quan Hoa này từ trước đến nay cũng không gặp qua bọn họ! Vì sao lại hỗ trợ như thế? Mà Vô Ưu Lão Nhân kia, nàng đã từng nghe Quân Lâm Uyên nói đến, lại là một tên thầy bói toán nữa! Ngay lúc này, một tên hạ nhân vội vàng chạy tới, trên tay cầm một cái thiệp mời, đưa cho Nam Cung Cẩm rồi nói: “Hoàng hậu nương nương, người của thành cổ Thiên Kỵ đưa tới vật này!”

Nam Cung Cẩm có chút nghi hoặc nhận lấy rồi mở ra xem qua một lượt.

Sau đó nàng cười đầy thâm ý một tiếng: “Mặc Quan Hoa mời quân vương bốn nước Trung Nguyên tham gia hội ngộ bốn nước, mà Mạc Bắc

Vương và Nam Cương Vương cũng sẽ cùng đến!”

Hội ngộ bốn nước à? Xem ra tên Mặc Quan Hoa này thật không đơn giản! Thứ vị nhất chính là trong thiệp mời còn đặc biệt ghi tên của nàng, nhưng lại không mời Hoàng hậu Đông Lăng và Hoàng hậu Tây Vỹ, chỉ mời một mình Hoàng hậu Nam Nhạc là nàng đây thôi.

“Mặc Quan Hoa có ý gì đây?”

Khâu Lăng An cau mày hỏi.

Nam Cung Cẩm cười một tiếng: “Ai biết được, chẳng qua nếu như quân vương các quốc gia khác đều nhận được lời mời, đi một chút thử xem thế nào cũng không phải là không được!”

Trực giác nói cho nàng rằng lần đi này nàng sẽ có thu hoạch không nhỏ! ... Sau năm ngày, thân thể của Bách Lý Kinh Hồng đã khỏe lại, cũng vừa khéo đến thời gian hội ngộ bốn nước.

Điều thần kỳ là quân vương bốn nước đều quyết định buông xuống chuyện chiến sự mà tới tham dự lần hội nghị này.

Nam Cung Cẩm cảm thấy hết sức kỳ quái, trên đường đi nàng hỏi thăm Bách Lý Kinh Hồng xem chuyện lần này là như thế nào, Bách Lý Kinh Hồng lại im lặng không nói gì, tỏ ra vô cùng thần bí.

Thế nên trong lòng Nam Cung Cẩm càng hiếu kỳ! Khi bọn họ mới tiến vào thành cổ Thiên Kỳ chưa được bao lâu, xe ngựa bỗng dừng lại.

“Sao thế?”

Nam Cung Cẩm không vui nói.

“Hoàng hậu nương nương, đội nghi trượng của chúng ta gặp phải đội nghi trượng của Đông Lăng Hoàng, đối phương không chịu nhường đường!”

Phu xe đáp lời.

Gân xanh trên trán Nam Cung Cẩm giật ùng ùng, mỗi lần gặp phải Hoàng Phủ Hoài Hàn đều không có chuyện tốt! Một tay nàng vén rèm xe lên, hét lớn một tiếng: “Đông Lăng Hoàng, chó ngoan không cản đường!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 35: Thân Là Hoàng Đế, Nên Có Khí Độ, Phóng Khoáng

Hoàng Phủ Hoài Hàn chỉ biết là đụng phải người khác, nhưng hắn là Đông Lăng Hoàng cao quý, làm gì có chuyện nhường đường cho kẻ khác được chứ, cho nên hắn không nói một lời nào, chờ hạ nhân xử lý.

Nhưng không ngờ là hắn đã không nói gì rồi, lại đổi lại được một câu gào thét: “Chó ngoan không cản đường!”

Mà giọng nói này lại vô cùng quen thuộc, giống hệt với giọng của người nào đó lúc trước luôn chọc cho hắn tức đến nôn ra máu kia! Hắn vén rèm xe lên, xuyên qua tầng tầng lớp lớp người, nhìn thấy người ở cách đó không xa cũng đang vén rèm xe lên.

Người đó rất quen thuộc, nét mặt quen thuộc, còn có cả ánh mắt quen thuộc.

Thứ vĩnh viễn không đổi, chính là sự căm ghét hắn ánh lên trong mắt nàng kia.

Chẳng biết tại sao, trong lòng hắn, lại chợt sinh ra một chút cảm xúc bi ai, nhất là sau khi màn xe của đối phương bị vén lên lộ ra bóng màu trắng như tuyết, khiến cho hắn biết trong cỗ xa liền kia còn có một người đàn ông mặc đồ trắng, cao hoa thanh quý nữa.

Nén lại sự xúc động trong lòng, hắn nhìn dung nhan xinh đẹp của Nam Cung Cẩm đang phẫn nộ, giọng nói lạnh lùng của hắn chậm rãi vang lên: “Hoàng hậu Nam Nhạc, xin hãy chú ý ngôn từ của mình!”

Dân chúng qua lại đều ngừng chân quan sát.

Họ rướn cổ lên mà ngó nghiêng, nghe nói hôm nay chính là ngày năm nước hội ngộ, nên họ đều đợi xem náo nhiệt, không ngờ thật đúng là không phụ sự chờ đợi của bọn họ, vừa ra khỏi cửa đã thấy nghi trượng của Đông Lăng đối đầu với nghi trượng của Nam Nhạc! Điều khiến người ta tấm tắc lấy làm lạ nhất chính là Hoàng hậu Nam Nhạc lại là người rất thú vị, mở miệng ra đã mắng Đông Lăng Hoàng là chó.

Nam Cung Cẩm thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn chỉ trích như thế thì chế giễu lại: “Đông Lăng Hoàng, xin chú ý cách cư xử của người!”

“Trẫm cũng không làm chuyện gì vô lễ!”

Hoàng Phủ Hoài Hàn nhẫn nại biện hộ cho mình, hấn cũng không cho là cách cư xử của hấn có vấn đề gì.

Nam Cung Cẩm nhếch môi cười lạnh một tiếng, trong mắt phượng hiện lên vẻ vô cùng khinh thường trong thoáng chốc rồi từng chút từng chút một theo sóng mắt lưu chuyển mà chậm rãi chuyển thành nét giảo hoạt, nàng nói: “Chẳng lẽ Đông Lăng Hoàng thân là vua của một nước, đứng ngoài đứng cái nhau với một người phụ nữ đã có chồng còn chưa đủ vô lễ hay sao? Nam Nhạc ta chính là một nước trọng lễ nghi, người quân tử chưa bao giờ cãi nhau với phụ nữ, mà Đông Lăng Hoàng thân làm Hoàng đế, lại... Cũng không biết bản thân Đông Lăng Hoàng có vấn đề hay là toàn bộ nền giáo dục của Đông Lăng có vấn đề

Thứ cho bản cung tốt bụng nhắc một câu, nếu Đông Lăng Hoàng không làm một tấm gương sáng, dẫn dắt cho tốt người Đông Lăng phát triển và tu dưỡng đạo đức, thì Nam Nhạc ta không ngại tới quản giáo giúp đâu!”

Lời này của nàng mang theo vài phần hà khắc, mấy phần trào phúng, còn có mấy phần khiến cho người nghe choáng váng đầu óc.

Dù là Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng suýt nữa không chịu đựng được! Nàng ngang ngược mắng mình trước, mà mình cãi lại thì là thất lễ ư? Thất lễ còn chưa đủ, thậm chí còn dính dáng đến chuyện tu dưỡng đạo đức, càng quá

mức hơn là còn muốn đem chủ quyền quốc gia mình giao cho người khác xử lý? Bây giờ đang là đầu mùa hè, ánh mặt trời chiếu xuống khuôn mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn, tạo nên sự đối lập rõ nét với khuôn mặt băng hàn của hắn, càng khắc họa rõ ràng sự tức giận của hắn trong giờ phút này.

Nhưng ngược lại, một tràng cười đầy vui vẻ vang lên, tiếng cười này, giống như là vầng trăng sáng treo trên cao tỏa xuống từng tia sáng lộng lẫy, lại như tiếng tiên nhạc từ trên chín tầng trời truyền xuống, hoặc là như thơ văn hoa mỹ truyền ra từ sương mù bên trong giấc mộng.

Tiếng cười này dễ nghe vô cùng, tuy trong trẻo nhưng lại cực kỳ lạnh lùng và cao ngạo.

Tiếp đó, một giọng nói lạnh lùng vang lên: “Cầm Nhi, chớ có vô lễ, Đông Lăng Hoàng là người hẹp hòi như vậy, chắc chắn sẽ không chịu đâu.”

“Phốc...”

Nam Cung Cầm cười phì một tiếng, suýt nữa thì thất lễ! Tên Bách Lý Kinh Hồng này, thật đúng là không nói thì thôi, nói cái là tức chết người khác! Không hổ là nhân vật đứng đầu giới bụng dạ đen tối! Màn diễn song ca này, đương nhiên phải hai người cùng hát thì mới thú vị.

Nam Cung Cầm gật đầu như thật, chép miệng nói: “Đúng là như thế, nếu Đông Lăng Hoàng không phải là người keo kiệt thì sao có thể vì một câu bản cung vô tình nói ra mà lại giống như một người đàn bà chanh chua cãi nhau với bản cung chứ? Lòng khoan dung độ lượng đâu chỉ có thể thì càng không cần phải nói đến khí độ, xem ra là bản cung đã quá đê cao hắn!”

Từng câu từng chữ của vợ chồng bọn họ, cũng không hề bén nhọn, hay vô cùng cay nghiệt, nhưng đủ để khiến cho vẻ mặt của Hoàng Phủ Hoài Hàn từ tái mét chuyển thành xanh rĩa hóa đỏ, cuối cùng biến thành một màu sắc vô cùng quỷ dị mà đan xen rất nhiều lớp màu sắc rực rỡ

- màu cam tím! Màu sắc đó kết hợp với tròng mắt màu tím của hắn lại khiến cho khuôn mặt hắn không hề có cảm giác không hài hòa.

Nhìn mặt hấn trừ khôi hài cũng chỉ còn lại là khôi hài.

Hoàng Phủ Hoài Hàn nhất thời choáng váng mà im lặng! Hấn chỉ muốn đối phương chú ý ngôn từ của mình, giờ lại biến thành không khoan dung độ lượng cãi nhau giữa đường, phong thái như phụ nữ chanh chua sao? Ngược lại, cô ta lúc trước chửi mình là chó, giờ chỉ cần một câu “câu nói vô tình”

bâng quơ như thế là xong chuyện sao? Công bằng ở đâu?! Chẳng lẽ lúc đó hấn phải vô cùng hòa ái xin lỗi đối phương, nhường đường, cũng phải nguyện ý giao chuyện giáo hóa dân chúng nước mình cho Nam Nhạc, như thế mới có thể chứng minh cho thiên hạ thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn hấn khoan dung độ lượng hay sao? Cười lạnh một tiếng, giọng nói lạnh như băng của hấn chậm rãi vang lên: “Trẫm có khí độ thế nào, khoan dung độ lượng ra sao, tự nhiên có con dân Đông Lăng nhận xét, ngược lại Hoàng hậu Nam Nhạc ở ngoài đường chửi trẫm là chó, sợ là một câu “câu nói vô tình”

không thể nói thông được!”

“Bản cung chỉ nói, chó ngoan không cản đường.

Nhưng cũng không chỉ đích danh ai, nếu như Đông Lăng Hoàng quyết định chặn đường bản cung, nhận lấy danh hiệu chó dữ, để cho người trong thiên hạ cúng bái, kính ngưỡng thanh danh thì bản cung cũng hết sức vui vẻ thỏa mãn tư tưởng kỳ diệu và đam mê đặc biệt của Đông Lăng Hoàng, cũng nguyện ý nhường đường cho Đông Lăng Hoàng, để ngài dương danh thiên hạ từ đây.”

Nam Cung Cầm cười tủm tỉm dõn dặt ép Hoàng Phủ Hoài Hàn.

Lần này, bốn phía đều nổi râm ran tiếng bàn tán và cười nói mỉa mai.

Từ bao giờ cái danh chó dữ lại khiến cho người trong thiên hạ cúng bái, kính ngưỡng thế? Hoàng hậu Nam Nhạc này, đúng là người khiến người khác tức chết mà không đền mạng! Mà Nam Nhạc Hoàng phong hoa tuyết đại, điểm kinh thiên hạ trong truyền thuyết kia, đang ngồi ở trong xe ngựa,

chưa từng lộ diện, cũng chỉ là lúc đó cười vài tiếng, sau đó bất động thanh sắc chằm chọc Đông Lăng Hoàng một câu.

Mà bây giờ, sau khi nghe thấy Nam Cung Cẩm nói thế, giọng nói thản nhiên mà lạnh lùng của hắn cũng vang lên: “Cẩm Nhi, uống trà.”

Hắn nói xong, dân chúng liền thấy rèm xe được vén lên, một bàn tay thon dài trắng nõn bung một chén trà, chậm rãi đưa tới trước mặt Nam Cung Cẩm, hầu hạ rất chu đáo.

Nói một hồi, thì uống trà đi! Dân chúng đều nhìn Nam Cung Cẩm đầy hâm mộ, dưới đáy mắt không khỏi đều hiện ra vẻ sợ hãi và thán phục, đúng là Nam Nhạc Hoàng đối xử với Hoàng hậu tốt thật.

Mà một màn này, dưới con mắt của Hoàng Phủ Hoài Hàn, đương nhiên là cực kỳ ngứa mắt! Chỉ trong chớp mắt, trong đầu hắn liền hiện lên vô số đoạn ký ức ngăn ngui khi ở Đông Lăng, lộn xộn mà vụn vặt, hắn không khỏi bắt đầu tưởng tượng, nếu như năm đó, chính hắn không đối xử với nàng kiên quyết và căm ghét như thế mà đối một cách đối xử khác, thì có phải hiện giờ người được thể hiện tình cảm trước mặt bàn dân thiên hạ sẽ chính là hắn và nàng hay không? Vốn tất cả mọi người nghĩ là, Hoàng hậu Nam Nhạc sẽ đổ mặt, nhận lấy chén trà, chứ chưa từng nghĩ tới, nàng chỉ ngênh ngang vươn tay cầm lấy, uống một ngụm! Sau khi uống xong, đôi mi thanh tú bất chợt nhắm lại, vô cùng không vui đưa lại hắn chén trà rồi cả giận nói: “Trời nóng thế này, cũng không biết bỏ thêm một viên băng vào nữa! Không biết là ta mới bị người ta làm cho bốc hỏa nên có nhu cầu hạ hỏa nhanh sao?”

Mọi người bất giác cảm thấy như được mở rộng tầm mắt! Ở trong lòng tất cả mọi người đều ngứa mắt lên trời mà thở dài nói: Hoàng hậu này đúng là hiếm thấy và không biết tốt xấu nhất thiên hạ! Trong thiên hạ này, sao lại có Hoàng đế nào tự mình chằm trà cho Hoàng hậu của hắn chứ! Nàng ta độc hưởng vinh hạnh đặc biệt này, lại còn phê bình người ta, thật đúng là... Ngay cả khóe miệng Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng có chút co giật, ánh mắt hắn nhìn về phía bên kia, bên trong ẩn ẩn có mấy giọt nước mắt, đây là ánh mắt đồng tình của hắn đối với Bách Lý Kinh Hồng, hắn nghĩ

nếu là lấy tính cách của hắn mà nghe mấy câu này của Nam Cung Cẩm thì tám phần là sẽ nổi giận! Nhưng cuối cùng, chuyện càng khiến người ta không nói nên lời lại phát sinh.

Đó là giọng nói lạnh lùng kia lại vang lên: “Là ta cần nhắc không chu toàn, nhất định không có lần sau.”

“Xét thấy thái độ nhận sai rất tốt, bà đây liễn tha cho chàng một lần!”

Nam Cung Cẩm hài lòng gật đầu, vô cùng đắc ý với việc thành công ức hiếp thổ hào của mình, nàng lại tiếp tục nghiêng đầu nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn, sắc mặt trong nháy mắt biến đổi tám lần, bày ra bộ dáng âm trầm đáng sợ mà lại rất chanh chua: “Sao vậy, Đông Lăng Hoàng thế này là đánh chết cũng không nhường đường phải không?”

Hoàng Phủ Hoài Hàn đang muốn nói, lại nghe được một giọng nói lạnh lùng tàn bạo, trong đó có mấy phần ý cười từ phía tây truy đến: “Hiện giờ ngay cả Hoàng hậu của mình Nam Nhạc Hoàng cũng chăm sóc không được, vừa vặn trăm cũng mới phệ đi Hoàng hậu, nguyện ý lấy ngôi vị trung cung tới đón Hoàng hậu Nam Nhạc.”

Không biết ý của Hoàng hậu Nam Nhạc thế nào?”

Lời này của hắn cho dù là thật hay giả đều là sự vũ nhục và khiêu khích đối với Bách Lý Kinh Hồng.

Không đợi Nam Cung Cẩm đáp lời, Mộ Dung Thiên Thu lại tiếp tục nói: “Hơn nữa, trăm nhất định sẽ nhớ kỹ, mùa hè thì thêm đá, mà mùa đông thì hâm nóng, chắc chắn sẽ không như Nam Nhạc Hoàng, có chút việc nhỏ đó cũng làm không xong.”

Nói xong, màn xe được vén lên, gương mặt tuấn mỹ của Mộ Dung Thiên Thu mang theo nụ cười sâu xa hiện ra trước mặt mọi người.

Phía trước đội xe nghi trọng phấp phới vương kỳ, trên đó còn có đồ đẳng đặc hữu của Tây Võ, thế nên tất cả mọi người trong phút chốc đều hiểu ra, đây là nghi trọng của Tây Võ Hoàng! Khóe miệng Nam Cung

Cầm khẽ giật run lên, nhưng nàng chỉ mím môi mà mỉm cười không nói gì, chờ Bách Lý Kinh Hồng tự mình giải quyết.

Mỗi bàn tay như ngọc vươn ra, vén rèm xe lên, lộ ra một khuôn mặt như thần tiên, đúng như trong lời đồn đại, khuôn mặt này đẹp đến chấn động cửu châu, mọi người đều nhìn một chút khuôn mặt tuấn dật vô song của Hoàng Phủ Hoài Hàn, lại tiếp tục nhìn khuôn vô cùng tuấn mỹ của Mộ Dung Thiên Thu sau đó nhìn lại vẻ phong hoa tuyết đại của Bách Lý Kinh Hồng, trong lòng không khỏi cảm thán, hôm nay thật đúng là ngày lành, lại được chứng kiến cảnh tượng mỹ nam tề tụ như thế này! Chỉ cần nhìn thoáng qua, cũng đã không uổng công sống đời này! Mà các cô gái xung quanh, người thì che miệng kêu lên kinh ngạc, người thì trong mắt đầy vẻ si mê, có người thì chảy đầy máu mũi, hoặc là có người té xỉu vì hạnh phúc.

Gây ra một trận hỗn loạn xưa nay chưa từng có! Bách Lý Kinh Hồng lộ mặt ra, sau đó sẽ bắt đầu cất lời.

Giọng nói như tiếng ca của mây trời, trong trẻo như tiếng nước chảy nhưng lại vô cùng lạnh lùng chậm rãi vang lên: “Lần này không chăm sóc tốt, chắc chắn sẽ không có lần sau nữa.

Nhưng lần trước Tây Vỹ Hoàng bị trầm gậy thương tích trên chiến trường, trầm cũng cam đoan, lần tới, Tây Vỹ Hoàng vẫn sẽ là bại tướng dưới tay trầm.

Đàn ông nói chuyện bằng thực lực chứ không phải mồm mép.”

Hắn nói xong, lại bưng đến trước mặt Nam Cung Cầm một chén trà, đã dùng đến “Ngự Long Quy”

tàng thứ sáu, khiến cho nhiệt độ nước hạ xuống mức đóng băng, rồi hắn chậm rãi nói: “Thử một chén này xem, đã vừa ý của nương tử chưa?”

Nam Cung Cầm cũng không khách khí, bưng lên, rồi uống một ngụm.

Nước trà lạnh buốt, thấm vào ruột gan, đúng là làm cho người ta bứt nóng bức, có tác dụng khiến cho tâm trạng thoải mái một cách kỳ diệu, nuốt qua yết hầu, còn có một chút cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái khiến cho cánh mũi phập phồng, toàn thân đều cảm thấy thanh khí sảng, tâm tình vui sướng! Nam Cung Cẩm hài lòng gật đầu tán thưởng: “Không tệ!”

Bộ dạng nàng rất ra vẻ nữ vương, khiến cho các cô gái đang đứng đây đường đầu ghen ghét đến phát cuồng! Chỉ thấy khóe môi mỏng của Nam Nhạc Hoàng lộ ra một nụ cười nhạt, mặc dù không rõ ràng, nhưng cũng đẹp mắt đến nỗi người khác phải giận sôi lên.

Sau đó, giọng nói lạnh lùng, cao ngạo của hắn chậm rãi vang lên: “Vi phu sẽ cố gắng làm đến thập toàn thập mỹ, để cho Cẩm Nhi lần sau phải tán thưởng là: hoàn mỹ.”

“Có chí khí!”

Nam Cung Cẩm tán thưởng vỗ vai hắn! Vợ chồng ân ái, không coi ai ra gì.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 36: Giáo Chủ, Ngài Nên Giảm Cân Đi!

Mộ Dung Thiên Thu bị đá kích, còn bị đối phương đem chuyện nhiều ngày trước trên chiến trường bị thua trận ra công kích để làm bằng chứng mạnh mẽ, khiến cho hắn cảm thấy giận dữ đến choáng váng đầu óc mà chết.

Trong cơn tức giận, nhưng hắn cố gắng không thể hiện ra, chỉ cười một tiếng rồi nói: “Có vẻ như Nam Nhạc Hoàng rất đặc ý, trăm từng nghe được một câu, người mà chỉ biết đặc ý, không biết khiêm tốn, cuối cùng sẽ có ngày 1sa cơ thất thế thôi! Trăm sẽ chờ Nam Nhạc Hoàng đến lúc đó.

Chỉ mong đến thời điểm ấy, Nam Nhạc Hoàng vẫn còn có thể giữ thái độ thanh nhã đạm mạc như thế này mà bắt chuyện với trăm.”

Nam Cung Cầm căm ghét nhú mà nói: “Tây Võ Hoàng, từ bắt chuyện này như có ý bầu vú vậy, ngài thân là vua một nước, càng không thể dùng ngôn từ không thích đáng, thực sự khiến cho Tây Võ hổ thẹn, theo ngụ ý của bản cung, nên dùng từ trò chuyện mới đúng!”

Nàng vừa nói xong, Mộ Dung Thiên Thu suýt nữa bị nàng làm cho sặc chết! Nước bọt vẫn còn trong cổ họng, vì để tránh cho mình ho khan mà mất mặt, nên hắn chỉ có thể cố gắng kìm nén, sắc mặt cũng đã vì ghen mà đỏ bừng! Còn Bách Lý Kinh Hồng cũng không phải là người hiền lành gì, hắn quả thực là không thích nói chuyện, nhưng một khi đã nói chắc chắn sẽ khiến người khác hộc máu: “Nếu như trăm không đoán sai, lời của Tây Võ Hoàng vừa rồi có thể tính là nguy hiểm rửa trăm đúng không? Trăm chưa từng nghĩ, Tây Võ Hoàng lại có sở thích như thế, thật chẳng khác gì mấy ả đàn

bà chua ngoa, như là thích thú với việc nguy ễn rửa người khác lắm vậy, uổng cho trăm còn coi Tây Võ Hoàng là đối thủ, xem ra là trăm đã quá đề cao Tây Võ Hoàng rồi, còn phải xin lỗi Tây Võ Hoàng mới đúng.”

Đây sờ sờ là chiêu ép người ngày thường Nam Cung Cẩm hay dùng! Hấn nói xong câu này, sắc mặt Mộ Dung Thiên Thu càng thêm đẹp đẽ! Khuôn mặt hấn đây màu sắc, còn có cả màu xanh đen, mà phía dưới màu xanh đen còn có màu đỏ thẫm, có tức giận, càng có cảm giác kìm nén ho khan vì bị nghẹn! Nhưng mà Nam Cung Cẩm vẫn không muốn buông tha cho vị đế vương đáng thương đã chịu đủ đả kích này, nàng nghiêng đầu nhìn Bách Lý Kinh Hồng có chút không đồng ý mà trách cứ: “Chàng nhìn lại mình đi, nói chuyện cũng không biết chú ý một chút, nói đến mức mặt Tây Võ Hoàng cũng đỏ hết cả lên rồi! Là người có tố chất, khi chúng ta phát hiện ra khuyết điểm của người khác, trước tiên phải cân nhắc xem người ta có phải là người khiêm tốn, biết tiếp thu ý kiến của người ngoài hay không rồi mới quyết định có nói cho đối phương suy nghĩ trong lòng chúng ta hay không chứ.

Chàng cứ nói hết ra giữa đường như vậy, thật khiến cho Tây Võ Hoàng mất mặt quá!”

Vốn lời của Bách Lý Kinh Hồng nói ra, cũng không có gì, nhưng sau khi Nam Cung Cẩm nói, một chút vấn đề đó lại bị mở rộng ra vô hạn, thậm chí là làm mờ hồ đi tiêu điểm ban đầu, để người ta chỉ biết khuyết điểm của Mộ Dung Thiên Thu là không ai có thể chấp nhận được, nói đến là vô cùng xấu hổ, nhưng đây là khuyết điểm gì, bọn họ lại không hiểu rõ ràng được! Dù sao thì có khuyết điểm là được rồi! Sắc mặt Mộ Dung Thiên Thu biến hóa mấy lần, tuyệt mỹ như áng mây hoàng hôn, lại càng giống một đóa hoa đỏ nở rộ, cuối cùng, hấn cười lạnh một tiếng rồi nói: “Nam Nhạc Hoàng và Hoàng hậu Nam Nhạc thật đúng là vợ chồng đồng tâm, khiến cho trăm vô cùng hâm mộ!”

Hấn thản nhiên nói sang chuyện khác, cũng để nói cho dân chúng đang đứng xem biết được rằng, sở dĩ hấn không nói được lại bọn họ, là vì hai vợ chồng họ cùng ra trận, ép người thái quá! Mà người đồng bệnh tương liên với hấn là Hoàng Phủ Hoài Hàn, im lặng hồi lâu không nói lời nào, nhìn

thấy Mộ Dung Thiên Thu thê lương như mình, ở trong lòng hắn cũng ghen lại không biết nói gì.

Đến giờ dân chúng mới ý thức được đây là một trận tranh luận vô cùng đặc sắc, nhưng vô cùng bất công.

Hai vợ chồng người ta là hai người, còn Tây Vỹ Hoàng chỉ có một người, đấu võ mồm thất bại thế này cũng là chuyện bình thường! Đúng lúc này, vương kỳ Bắc Minh cũng tiến đến, khiến cho đường lớn bị tắc nghẽn lại! Bốn vương giá đụng vào nhau, nêm nhau chặt cứng ở ngã tư đường trung tâm, đều là đế vương, nếu như lúc bình thường, nhượng bộ một chút, còn có thể tỏ ra khiêm tốn.

Nhưng hiện nay bốn nước đang đại chiến, các quốc gia đều có hận thù với nhau, không chỉ có các đế vương đối chọi nhau gay gắt, mà ngay cả các binh lính trong đội nghi trượng đều lặng lẽ nhìn nhau, nhìn nhau mà người lờm người nguýt, người hùng hùng hổ hổ như muốn nhảy vào giết nhau vậy.

Dưới tình trạng bạt kiếm giương cung như thế này thì sẽ không có ai nguyện ý nhường đường! Nhưng vào thời điểm này, một giọng nói như một ngọn gió hoa lệ, ẩn trong đó là ba phần ý cười càn rỡ mà phóng khoáng vang lên: “Trẫm vừa mới đến Trung Nguyên, đã thấy bốn vị quốc quân ngăn nhau ở giao lộ, không cho ai đi, xem ra những nước gọi là nước trọng lễ nghi này cũng không gì hơn thế này! Mấy vị đã không tranh ra được ai thắng bại, vậy liề đề vua của thảo nguyên như trẫm đi trước thì thế nào?”

Tiếng nói này vừa vang lên, con người màu tím của Hoàng Phủ Hoài Hàn hơi co rút lại! Giọng nói này, giống giọng của Dạ quá! Hắn nghiêng đầu nhìn lại, thấy vương kỳ Mạc Bắc đang tung bay trong gió, khói bụi cuồn cuồn mù mịt trông như một màn sương mù mờ lung, nhưng khói bụi này không làm phai nhạt được khí chất trên người, ngược lại khiến cho những người chứng kiến cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, một cơn gió mát thổi qua, như xua tan mây mù để thấy được tia nắng rực rỡ.

Ở trên mặt hắn vẫn đeo một cái mặt nạ quỷ dữ tợn, nếu người nhát gan mà trông thấy mặt nạ này, chắc chắn sẽ bị dọa cho bủn rủn cả tay chân mất.

Người này chắc chắn là chính là Mạc Bắc Vương Đạm Đài Minh Nguyệt chứ không ai khác! Đôi mắt Hoàng Phủ Hoài Hàn co rút lại một chút, nhìn cặp mắt yêu mị của đối phương lộ ra dưới tấm mặt nạ, hắn bỗng giật mình một cái, một cảm giác quen thuộc khó hiểu hiện lên trong lòng hắn.

Lời nói này của Đạm Đài Minh Nguyệt, không thể nghi ngờ là đồng thời gây hấn với cả bốn nước khác.

Sắc mặt mọi người đều không thể nào dễ coi được, đang muốn phản bác, liền nghe được một giọng nói thuần hậu mà đê mê vang lên: “Mấy vị quốc quân đều đã đến, như vậy theo bản thành chủ vào thành đi! Quân không thông báo tới chư vị, bản thành chủ còn mời được một vị khách quý khác nữa!”

Hắn vừa nói xong thì thấy một cỗ kiệu màu đen bằng sắt phá không mà đến, tùy ý nghênh ngang, cũng mang theo một làn gió cuồng ngạo, cỗ kiệu hạ xuống đất, tạo thành một âm thanh động trời! Bá đạo như thế, cuồng ngạo như vậy.

Chiếc kiệu này, không hề có rèm, chỉ là một cái ghế ngồi cỡ lớn, có thể nằm nghiêng trên đó, mà ở trên kiệu có một người đàn ông mặc áo đen, đang tùy tiện gác một chân lên ghế, cánh tay thì để trên đầu gối, ngửa mặt lên rót rượu uống! Chật lảng trong suốt, nồng nặc mùi rượu, chảy dọc xuống theo vạt áo đang phanh ra của hắn, khiến cho người khác không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt! Sau khi cỗ kiệu kia hạ xuống đất, mấy nghìn giáo chúng Ma Giáo mặc trang phục đặc thù, đồng thời cũng hạ xuống đất, đứng sau chỗ ngồi của Lãnh Tử Hàn, mặt không cảm xúc, dung mạo lạnh lùng và khát máu, kiếm trong tay cũng tỏa ánh sáng lạnh, giấu trong vỏ kiếm nhưng cũng không che hết được sự sắc bén, khiến cho người khác không dám nhìn nhiều.

Người này, võ công đệ nhất! Người này, đệ nhất tùy tiện! Người này đệ nhất khát máu! Người này, khiến cho người khác chỉ cần nghe đến tên đã

sợ mất mật, cũng chính là thiên hạ đệ nhất! Người này, chính là ông vua không ngai có ba danh hiệu vang danh thiên hạ: cao thủ đệ nhất thiên hạ, Giáo chủ Ma Giáo, Tà Công Tử

- Lãnh Tử Hàn! “Giáo chủ, ngài nên giảm cân đi, bả vai thuộc hạ mỗi như r ồi!”

Bạch Hổ vừa ai oán xoa vai vừa phàn nàn.

Hình tượng kia vốn đang cu ồng ngạo, ngoan lệ, khí thế thì lạnh lùng, đột nhiên bị một câu nói này của hấn phá cho nát bét không còn một mảnh! Khiến cho không ít dân chúng thấy đội hình như thế đang định chạy trốn chết kia bỗng cứng ngắc khớp môi và cơ thể, im lặng đứng tại chỗ, không nhúc nhích nổi.

Thanh Long ở bên cạnh cũng cảm thấy đ ồng tình nói: “Thật ra Giáo chủ không giảm cân cũng được, chỉ có đi ầu lần sau nên học mấy vị Hoàng thượng này ng ồi kiệu hoặc cưỡi ngựa mà đi, đừng bắt bọn thuộc hạ công bay xa như thế, thật sự là mệt chết người!”

Phá c ần kiểm đứng trước mặt bọn họ, mặt không cảm xúc nói: “Chuyện này ta đã khuyên Giáo chủ rất nhi ều lần r ồi, nhưng Giáo chủ không đ ồng ý giảm cân, đ ồng thời lại cảm thấy xuất hiện như thế này rất có phong cách! Các người đừng nói nữa, Giáo chủ nhất định sẽ không nghe theo ý kiến của các người đâu!”

Chu Tước nói đ ầy bi thương: “Nhưng cho dù là thế, thì cũng không c ần chất lên kiệu mấy trăm cân rượu ngon chứ? Bờ vai của ta đã tê dại r ồi!”

Một cái ghế bằng sắt, cộng thêm Giáo chủ vĩ đại của bọn hấn, còn tăng thêm mấy trăm cân rượu, bọn hấn còn phải khõ sở khiêng lên để bay mấy ngày mấy đêm! Cho dù thực lực của bọn hấn cao siêu đến đâu, thì cũng không chịu nổi kiểu bóc lột, giày vò như thế này! Chỉ là vì mấy ngày trước đây, không cẩn thận lén lút bàn tán chuyện Giáo chủ thất tình sau lưng Giáo chủ một chút thôi mà? Có c ần phải xử lý nghiêm khắc thế này không? Mặt Huy ền Vũ không chút cảm xúc nói: “Giáo chủ làm như vậy là vì muốn để cho người ta biết hấn cất giữ vô số rượu ngon! Các người thì biết cái gì, là

người Ma Giáo, có đ ồngì tốt nhất định phải lấy ra mà khoe khoang, như thế mới cho người khác thấy Ma Giáo chúng ta là thiên hạ đệ nhất!”

Mấy người này hoặc là phàn nàn, hoặc là chế giễu, hoặc là mỉa mai, tất cả lời nói đều chĩa mũi dùi về phía Lãnh Tử Hàn! Khiến cho vô số dân chúng đều vô cùng đ ồng tình nhìn đại ma đầu nổi danh thiên hạ, đường đường là một đại Giáo chủ, vậy mà để cho thuộc hạ của mình bắt nạt như thế.

Thật sự là quá đáng thương! Á...

Ôi trời đất ạ, bọn họ vừa nãy đang suy nghĩ gì thế? Giáo chủ Ma Giáo đáng thương ư? Ha ha! Điên à! Mà Lãnh Tử Hàn lại vô cùng nhân nh ả ch ờ bọn hắn nói cho hết lời, cũng uống xong giọt rượu cuối cùng, sau đó, một tay ném bầu rượu ra phía sau, bầu rượu rơi xuống đất, lại tạo thành trận chấn động khiến cho mặt đất rung lên mấy lần.

Tay hắn để trên ghế, giống như là lỡ đ ăng s ờ một cái, sau đó, giọng nói cu ồng ngạo và tùy tiện của hắn vang lên: “Bản tôn luôn luôn cảm thấy, cái ghế này như là thiếu thiếu cái gì đó, nói chung là chưa đủ khí thế.

Sau khi trở về, các người dát lên trên ghế một lớp vàng, một lớp kim loại, một lớp đá quý, cũng lấy cả kim cương tô điểm thêm đi, để sau này bản tôn xuất hiện phải khí thế hơn nữa mới được!”

Tất cả mọi người đều có cảm giác được mở rộng tầm mắt! Không dám tin há to m ồm, như thế này còn chưa đủ khí thế? Hắn còn muốn thế nào mới đủ khí thế! Còn vẻ mặt của tứ đại hộ pháp Ma Giáo thì trong nháy mắt nhăn dúm lại như cha chết mẹ chết.

Như bây giờ đã nặng lắm rồi, còn muốn dát lên ba tầng nữa, rồi còn khảm nạm kim cương, đây là muốn bọn hắn chết hay sao? Nhưng mà, chủ nhân của bọn hắn còn ngại chưa đủ, lại nói thêm một câu: “Đ ồng thời, bản tôn cảm thấy trước kia thường xuyên đi bộ, cưỡi ngựa, dùng khinh công, thực sự là quá không lý trí, sau này trở đi chỉ dùng cách này để đi ra ngoài!”

Thế là, trong lòng tứ đại hộ pháp đều chỉ còn lại hai chữ

- Xong đời! Phá ở bên cạnh đắc chí, tuy trên mặt không biểu hiện gì, nhưng cảm thấy cực kỳ vui vẻ, bởi vì khiêng kiệu không phải là việc của hần, hần thành công trở thành người Ma Giáo đầu tiên mà mai Giáo Chủ mà vẫn bình yên vô sự, hần thật sự là quá lợi hại! Nhưng hần còn kịp chưa cao hứng xong, giọng nói cu ồng ngạo và tùy tiện kia lại truy ền đến.

“Phá, thân là Thủ tịch Trưởng lão của Ma Giáo, mấy năm gần đây đều không có thành tích gì quá lớn, cũng không khuếch trương được địa bàn cho Ma Giáo, bản tôn vô cùng thất vọng.

Mà mảnh đất của phái Thanh Thành kia, bản tôn cảm thấy rất thích hợp để làm vườn trồng hoa, tu thân dưỡng tính, cho nên chuyện này liền giao cho người đi!”

Lãnh Tử Hàn nói xong thì nhắm mắt lại, không nói gì nữa.

Về mặt của Phá trong nháy mắt trở nên trống rỗng, nói đùa cái gì thế! Làm vườn trồng hoa, tu thân dưỡng tính ư? Đây là chuyện Giáo chủ của bọn hần định làm sao? Còn nữa, phái Thanh Thành hiện nay là một trong tám đại môn phái giang hồ, đất của bọn họ dễ đoạt như thế sao?! Xong đời! Đúng là được con cá mà mất con voi! Đám người Ma Giáo, lúc này đều tập trung vào Lãnh Tử Hàn, đồng thời cũng hiểu rõ một đạo lý! Người làm Giáo chủ, không chỉ cần võ công cao cường hơn người khác, mà lòng dạ cũng phải đen tối hơn người khác! Đây gọi là đạo cao một thước, ma cao một trượng, bọn hần nhất định không thể bước theo vết xe đổ của các hộ pháp đại nhân! Mà Đạm Đài Minh Nguyệt khi nhìn thấy Lãnh Tử Hàn, lông mày của hần nhíu lại đầy vẻ suy ngẫm, đây không phải là Mộ Dung Thiên Liệt sao? Mộ Dung Thiên Liệt chính là Lãnh Tử Hàn sao? Thú vị, thật là thú vị! Khóe miệng Nam Cung Cẩm nhin không được mà co quắp một chút, lại là Lãnh Tử Hàn và mấy tên thủ hạ nào tàn kia, mỗi lần xuất hiện đều là hài hước như thế.

Mà nàng còn thính tai nghe được Hủy ở trong bóng tối, vô cùng không khách khí mắng một câu “Ngớ ngẩn!”

Khóe miệng nàng giật một cái, khóe mắt cũng giật một cái, thực ra Nam Cung Cầm cũng cảm thấy bọn hắn rất ngớ ngẩn! Người nên tới đâu đã tới, mà Nam Cương Vương đã đến hôm qua, hiện nay đang ở phủ thành chủ của cố thành Thiên Kỳ.

Giọng nói thuần hậu, ưu nhã của Mặc Quan Hoa lại vang lên lần nữa, hắn nói: “Các vị, xin mời! Kính mong các vị Hoàng thượng, xem ở mặt mũi của thành chủ này mà lùi lại một chút, nhường ra một con đường để đi!”

Ánh mắt Nam Cung Cầm nhìn qua, một người đàn ông mặc áo đen ngời trên lưng ngựa cách đó không xa, một khuôn mặt đẹp như kiệt tác của trời cao, mái tóc đen suôn dài như thác nước, tuấn mỹ như là hoa lan trong đêm tối, gần ba mươi tuổi, càng toát ra vẻ trưởng thành ổn trọng mà lại có sức hấp dẫn siêu phàm, đi đâu làm người ta tán thưởng nhất chính là dưới đáy mắt hắn có một tia lực lượng thần bí, người ngoài cảm thấy sâu không lường được, nhưng lại càng khiến cho người ta có dự vọng tìm hiểu nghiên cứu, Mặc Quan Hoa xứng đáng với danh hiệu thiên hạ đệ nhất mỹ nam! Mặc Quan Hoa đã nói như thế, quân vương mấy quốc gia tự nhiên là phải nể mặt hắn ba phần, tự mình lui lại một chút.

Ba nước khác đã lui lại, chỉ có Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cầm là không hề nhúc nhích.

Chờ cho con đường được thông thoáng, Nam Cung Cầm liền nghênh ngang nói: “Đa tạ các vị Hoàng thượng đã có phong độ quý ông như thế, đã nhường đường cho một cô gái nhỏ như bản cung, đa tạ!”

Tiếng nói vừa dứt, xe ngựa đã đi rồi! Mặt mấy vị Hoàng đế khác lập tức tái xanh! Khi bọn hắn lui lại nhường đường, trong lòng còn đang đầu nghĩ, lùi xong thì ai sẽ đi trước? Chuyện đi trước hay sau này, tự nhiên là biểu hiện cho địa vị của bốn nước cao hay thấp, chí ít là lúc này trong lòng dân chúng chính là như thế.

Nhưng đờ đần bà vô sỉ này không hề biết khiêm nhường, lại cứ thế nghênh ngang, không để ý đến ai, không xấu hổ chút nào mà... đi qua như vậy! Trận chiến tranh đường này, Nam Nhạc toàn thắng! Lần này, cho dù là

trần ổn, thần bí, lạnh nhạt như Mặc Quan Hoa, cũng nhìn không được mà nhìn về phía xe ngựa Nam Nhạc.

Cô gái này, quả nhiên là thông minh khiến cho người ta tán thưởng, vô sỉ cũng khiến người ta phải than thở! Sắc mặt mỗi vị Hoàng đế mấy quốc gia khác đều khó coi, tất cả đều nhìn Mặc Quan Hoa với vẻ mặt vô cùng không vui! Nếu không phải bọn hắc nễ mặt Mặc Quan Hoa, thì bây giờ Nam Nhạc có thể đi đâu sao? Cãi nhau vô ích nửa ngày, thật sự là tức giận! Nhất là Hoàng Phủ Hoài Hàn ở phía Đông và Mộ Dung Thiên Thu ở phía Tây, sắc mặt bọn hắc nễ đã vô cùng khó coi, Đông Tây đối xứng, bọn hắc nễ không phải tức vì bại Nam Cung Cẩm mà là không muốn bại bởi Bách Lý Kinh Hồng! Đạm Đài Minh Nguyệt như thế đã sớm đoán được kết quả sẽ thế này cho nên chỉ cười đầy vẻ nghiến ngấm, cũng không nói câu gì.

Còn Lãnh Tử Hàn như đang nhắm mắt dưỡng thần kia, bỗng nhiên nheo mắt lại, nhìn lướt qua, sau đó môi mỏng nhếch lên một nụ cười cuồng ngạo mà tùy tiện, không hổ là Tiêu Cẩm, luôn luôn ngoài ý muốn như thế! Hiện nay Nam Nhạc người ta là người đi đầu tiên, bọn hắc nễ ở lại tiếp tục tranh giành ai đi thứ hai, thứ ba, thứ tư cũng không có ý nghĩa gì, ngược lại sẽ càng tôn người đi đầu tiên lên! Thế là các xe ngựa đầu phân tán tiến vào.

Để lại đám đông dân chúng đứng ở nơi đó nhìn trận tranh đoạt đặc sắc và các mỹ nam tụ họp này.

“Mấy Hoàng đế này, tranh giành xem ai đi trước thật lâu, chỉ sợ sau này thiên hạ còn có không ít người muốn đánh nhau đấy!”

Có người như là cảm thán, bọn họ là người của cố thành Thiên Kỳ, không thuộc về quốc gia nào, cho nên không hề lo lắng bị trừng phạt vì nói lung tung.

Lại có một người nói tiếp: “Thiên hạ đã loạn, bao phủ thế gian.

Chỉ không biết là cuộc chiến tranh của các quốc gia này, quốc gia nào sẽ chiến thắng!”

Nhưng mà, khi câu này vừa dứt, tất cả mọi người không hện mà cùng hiện lên cảnh tượng đặc chí của Nam Nhạc lúc trước, lần này tranh đường thì Nam Nhạc thắng, nhưng khi đánh trận... Khụ khụ! Bọn hấn tuyệt đối sẽ không thiên về chủ nghĩa duy tâm, không hề!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 37: Điều Kiện Của Mặc Thành Chủ

Bên trong thành cổ Thiên Kỳ, đại điện rất rộng lớn thoáng đãng, trên mái vòm tường chùng như rất tằm thường và ẩm đảm, nhưng thực ra lại được khảm toàn là ngọc sáng, toát lên vẻ đẹp ngạo nghễ mà lại rất khiêm tốn.

Bên trong đại điện, tất cả mọi người đều đã ngõ vào vị trí của mình, mỗi người chiếm một phương.

Phía trước mỗi người đều có một cái bàn gỗ đàn hương, phía trên bày các món ăn trân quý trên các khay ngọc, mười ngàn đấu rượu, chén bạch ngọc óng ánh trong suốt, tâm tình mọi người đều có vẻ không an tĩnh lắm.

Nam Cung Cẩm ngõ bên cạnh Bách Lý Kinh Hồng ăn uống như gió cuốn, trông rất bất nhã, đối với việc mấy vị Hoàng đế ở đây đều đang trợn mắt mà nhìn mình, nàng coi như là không thấy, thật sự nàng không biết bọn họ có cái gì đáng xem để trợn mắt lên mà nhìn như thế, quả thực là nhàm chán.

Nghĩ vậy, nàng càng phát ra tiếng nhóp nhép to hơn, càng khiến cho nhóm đế vương chú ý hơn, chẳng qua là những ánh mắt này không phải là tán thưởng, mà là xem thường và cạ lời.

Mặc Quan Hoa thở dài thật sâu một hơi, thật sự hắn không hiểu tại sao sư phụ muốn mời cả cô gái này đến, nhìn nàng ta thật sự có chút ảnh hưởng tâm trạng! Cũng không biết khẩu vị của mấy tên tiểu tử chưa ráo máu đầu hiện giờ thế nào nữa, hiện tại ngõ đây có bốn hoàng ba vương, vậy mà có đến bốn người thích nàng! Có lẽ hắn đã lớn tuổi rồi nên khẩu

vị khác với những người trẻ tuổi chẳng! Nghĩ vậy, hắn lại nhìn Nam Cung Cẩm đến thất thần, rốt cuộc cô gái này có ưu điểm gì chứ? Nam Cung Cẩm ngẩng đầu, nhìn thấy ánh mắt thất thần của Mặc Quan Hoa, có vẻ như đang nhìn mình, lại cũng có vẻ như đang ngẩn ngơ.

Vì vậy, nàng bèn ngang nhiên nói: “Không hiểu vì sao Mặc Thành chủ lại nhìn bản cung đây thâm tình như thế?!”

“Phụt...!”

Người phun một ngụm rượu này ra là Quân Hạo Thiên! Mặc Quan Hoa bị chỉ đích danh nghe thấy vậy, đôi mắt tĩnh mịch mà bí hiểm của hắn nhìn nàng một lúc, khóe môi cũng nở một nụ cười như không phải cười, sau đó thu hồi ánh mắt lại, cũng không có trả lời.

Không có gì để tranh luận với một cô gái còn chưa đến hai mươi tuổi.

Nàng nghĩ là thâm tình, thì coi như đó chính là thâm tình đi.

Hắn buông chén rượu trong tay xuống, nhìn xuống phía dưới một lượt rồi nói: “Có lẽ các vị Hoàng thượng cũng hiểu rõ vì sao bản thành chủ mời mọi người tới đây!”

Hắn vừa nói xong, bốn phía đều im lặng.

Bọn họ đương nhiên hiểu rõ vì sao Mặc Quan Hoa mời bọn họ đến đây, năm đó Mặc Quan Hoa gài bẫy khiến cho bốn nước đánh nhau tụi bụi tại thành cổ Thiên Kỳ, đánh đến không thể dừng lại được.

Cho dù ai chiếm được mảnh đất này cũng sẽ bị ba nước khác vây công.

Cuối cùng vì không thể giải quyết được vấn đề này nên các Hoàng đế lúc trước đã cùng nhau ký hiệp ước từ bỏ mảnh đất này.

Mà trong hiệp ước đấy còn có một điều, đó là Mặc Quan Hoa có quyền triệu tập hội nghị quân vương thiên hạ một lần, Hoàng đế của bốn nước Trung Nguyên không được lấy bất kỳ lý do nào để từ chối, cái giá to lớn

Mặc Quan Hoa phải trả đó là thành cố Thiên Kỵ và toàn bộ binh mã trong đó.

Nói cách khác là Mặc Quan Hoa chuẩn bị rời đi, còn thành cố Thiên Kỵ này để cho ai chính là vấn đề được quan tâm nhất hiện nay! Mười mấy năm trước, bọn họ còn chưa nắm quyền, cho nên không thể làm gì với hiệp định của mấy vị Hoàng đế trước đã ký với Mặc Quan Hoa, nhưng những năm gần đây, không ai trong bọn họ không muốn chiếm mảnh đất này, đây là cứ điểm giao thông bốn nước, lại tiếp nối đến Nam Cương và Mạc Bắc, mà bọn họ đều tự nhận bản thân có thực lực giữ được, mảnh đất này có thể chuyển hóa điểm yếu thành ưu thế, cho nên tất cả đều nhìn chăm chăm vào đây.

“Mặc Thành chủ có ý định rút lui sao?”

Quân Hạo Thiên hỏi thăm.

Mặc Quan Hoa khẽ cười một tiếng, ung dung mà thần bí, giống như là hoa lan lúc đêm khuya, giọng nói chậm rãi của hắn vang lên: “Đúng là có ý rút lui, nhưng thành cố Thiên Kỵ này sẽ thuộc về ai, vậy thì quân vương các quốc gia đều cần tranh đoạt bằng bản lĩnh của mình thôi!”

Nam Cương Vương và Mạc Bắc Vương đều ngồi ở một bên, khoan thai tự đắc xem kịch.

Hiện nay Trung Nguyên đang bị chia cắt, không có phần của bọn họ, cho nên bọn họ cũng không nhiều lời, chỉ là nhận lời đến làm chứng mà thôi.

Còn Lãnh Tử Hàn cũng không nói câu gì, chỉ ngồi tại chỗ của mình, tự rót tự uống.

Thực ra chuyện tranh đoạt thiên hạ này vốn không liên quan tới họ, nhưng lại được mời đến, chẳng qua chỉ để hiển lộ rõ ràng thân phận của mình mà thôi.

“Vậy, không biết Mặc Thành chủ chuẩn bị phân chia như thế nào?”

Hoàng Phủ Hoài Hàn thông thả nói, từng tia sắc lạnh trong đôi mắt tím đậm của hắn như muốn nói lên quyết tâm nhận định phải đoạt được của hắn.

Mà từ lúc vào đến giờ, Mộ Dung Thiên Thu nhìn Nam Cung Cẩm một hồi, lại nhìn Lãnh Tử Hàn một hồi, rồi bất ngờ nghe thấy lời này của Hoàng Phủ Hoài Hàn, mới thu hồi suy nghĩ của bản thân lại, nghiêng đầu nhìn Mặc Quan Hoa, nở nụ cười tàn bạo: “Mặc Thành chủ nhất định phải công bằng, công chính, Tây Võ ta không chịu được thua thiệt đâu!”

Mặc Quan Hoa nghe thế cũng không so đo với hắn, chỉ cười nói: “Công bằng sao, tất nhiên phải tuyệt đối công bằng rồi.”

Sự phụ ta để lại ở đỉnh hậu sơn một cây hoa lạ, mà cách quyết định chính là cây hoa lạ đó, các quân vương có thể lựa chọn một người giúp đỡ mình, sau đó hai người một tổ đi lấy hoa, ai lấy được thì thành cố Thiên Kỵ này chính là của người đó!”

Câu này vừa dứt, mọi người đều nhìn nhau, có thể chọn người giúp đỡ, vậy bọn họ phải tìm ai? Ngược lại, Quân Hạo Thiên bỗng nhiên yên lặng, mặc dù võ công của hắn không kém, nhưng cũng không phải tuyệt đỉnh, so với mấy người kia, căn bản là không có khả năng so sánh.

Cho nên lần này không có phần của hắn! “Điều mọi người muốn biết, ta đã thông báo.

Như vậy bây giờ ta muốn nói một chút về mục đích lần hội nghị này.”

Lần này, cũng không phải hắn tự bỏ phí quyên lực của mình chỉ để hiệu triệu mọi người đến đây chơi.

Mấy vị Hoàng đế đều nghiêng đầu nhìn hắn, chờ hắn nói ra mục đích, mà có thể đáp ứng yêu cầu của hắn hay không, chính là quyết định xem bọn họ có quyền tranh đoạt hay không.

“Bản thành chủ chỉ có một yêu cầu đối với các vị, đó là trong vòng mười năm, không một ai được ra tay đối với Yến Kinh Lan!”

Sau khi nói xong, hắn cũng sâu sắc cảm thấy cạn lời và nhức đầu kinh khủng, Yến Kinh Lan này là con của Quân Lâm Uyên.

Sư phụ tính ra thằng bé có đại kiếp, cho nên bắt hắn tổ chức hội nghị năm nước này, để nhất định có thể bảo vệ Yến Kinh Lan, hắn cũng không hiểu vì sao sư phụ lại thích đưa bé kia như vậy! Thậm chí hắn còn có chút suy nghĩ rất xấu xa rằng, chẳng lẽ đưa bé kia có quan hệ liên quan với sư phụ hắn? Hắn nói xong, mấy vị Hoàng đế đều nhìn nhau, cũng không biết Yến Kinh Lan là người phương nào.

Ngược lại đôi mắt tím đậm của Hoàng Phủ Hoài Hàn lóe lên một cái, còn Mộ Dung Thiên Thu, sau khi thoáng bối rối một chút, cũng chợt nhớ ra Yến Kinh Lan là con của bé con kia, bây giờ lại được nêu ra trong hội nghị quan trọng thế này, hắn mới nghĩ bản thân lúc đó đã chủ quan, sao lúc đó hắn không đi điều tra thân phận đưa bé kia một chút chứ! Nam Cung Cẩm lại hơi kinh ngạc nhìn Mặc Quan Hoa, đây là lần thứ hai người này giúp Kinh Lan, cũng không biết hắn có ý đồ gì.

Nhưng rất nhanh sau đó, nàng lại nhìn Bách Lý Kinh Hồng một chút, lại thấy được trong mắt đối phương cũng có chút nặng nề.

Chẳng lẽ trách viện mà Thượng Quan Nhược Tịch và Kinh Lan đang ở có thứ gì không nên xuất hiện đã trà trộn vào được sao? Xem ra sau khi về phải mau mau đến kiểm tra mới được.

“Các vị Hoàng thượng có đáp ứng không? Nếu như không đáp ứng, hội nghị này có thể giải tán!”

“Đáp ứng.”

Giọng nói trầm thấp mà lạnh lùng và trong trẻo của Bách Lý Kinh Hồng vang lên.

Bây giờ Nam Nhạc đã đáp ứng, nếu những người khác không đáp ứng, vậy thì thành cổ Thiên Kỳ này sợ là sẽ trực tiếp giao cho Nam Nhạc! Thế nên Mộ Dung Thiên Thu nhàn nhã buông cái ly trong tay xuống, không để ý mà nói: “Đáp ứng!”

Một đứa con nít ranh, có thể dấy lên sóng gió gì được chứ.

Chỉ có một mình Hoàng Phủ Hoài Hàn biết chuyện là như thế nào, đã lâu như thế, nhưng thực ra hẳn chưa hề từ bỏ chuyện tìm kiếm đứa bé kia, mà mấy ngày trước đây đã tìm được, tốn không ít công sức mới bí mật vào được, đang chuẩn bị ra tay.

Không biết tại sao lại có Mặc Quan Hoa làm hậu thuẫn, như thế này thì đứa bé kia thật sự có thể là con của Quân Lâm Uyên! Hẳn cũng hiểu được, nếu hiện nay hẳn không đáp ứng, trận tranh giành thành cổ Thiên Kỳ này sẽ không có phần hẳn, suy đi tính lại, cuối cùng hẳn cũng gật nhẹ đầu.

Một đứa bé mà thôi, còn có quá nhiều biến số, hẳn cũng không cần để ý như thế! Ba nước đã đáp ứng, người không nên đáp ứng nhất là Quân Hạo Thiên cũng có chút mờ mịt gật nhẹ đầu.

Bởi vì hiện nay ba nước đã đáp ứng, mình hẳn không đáp ứng khó tránh trở thành mục tiêu công kích, mà Yến Kinh Lan là ai hẳn cơ bản cũng không biết, vậy thì có cái gì mà không thể đáp ứng? Quân vương bốn nước đều đáp ứng, nhưng Đạm Đài Minh Nguyệt ở bên cạnh lại cất lên tiếng cười phong lưu và hoa lệ: “Thành cổ Thiên Kỳ này, cho dù là địa thế, địa hình hay là vị trí khu vực đều là chí bảo vô giá, Mặc Thành chủ lại vì an toàn của một đứa bé mà cứ như thế giao ra, chẳng lẽ Yến Kinh Lan này là con riêng của Mặc Thành chủ hay sao?”

Hai người bọn họ là sư huynh đệ nên Đạm Đài Minh Nguyệt mới trêu chọc như thế.

Nhưng hẳn cũng không muốn để người khác biết quan hệ của hẳn và Mặc Quan Hoa, cho nên chỉ dùng “Mặc Thành chủ”

để xưng hô.

Mặc Quan Hoa liếc hẳn một cái, cười mà như không cười nói: “Mặc Bắc Vương, đây rõ ràng là con riêng của người, bản thành chủ giúp người bảo hộ, chẳng những người không cảm kích, còn nhiều lời như thế, thật đúng là không biết nhìn nhận lòng tốt của người khác!”

Gương mặt Đạm Đài Minh Nguyệt dưới lớp mặt nạ cứng đờ và đen sì lại.

Hắn biết đi đâu ngậm miệng lại, sư huynh hắn nói như thế, là biểu hiện hắn ta đã thật sự tức giận! Nhớ lại khi còn nhỏ chọc giận hắn bị chửi như thế nào, ký ức đó đến nay vẫn còn mới mẻ, cho nên hắn không nói tiếp gì nữa.

Mọi người nghe thấy hai người nói như thế tự nhiên cũng biết bọn hắn đang nói đùa, đùa nửa đùa nửa thật nở nụ cười, mỗi người đều có mục đích riêng phải đạt được.

“Trẫm nguyện tương trợ Tây Võ Hoàng!”

Giọng nói phong lưu hoa lệ của Đạm Đài Minh Nguyệt vang lên, rõ ràng, hiện nay Mạc Bắc đã kết minh với Tây Võ.

Sau khi nói xong, ánh mắt hắn nhìn vào Nam Cung Cẩm và Bách Lý Kinh Hồng trong chốc lát, ánh mắt này hoàn toàn là ý lạnh.

“Vậy liền đa tạ Mạc Bắc Vương tương trợ!”

Mộ Dung Thiên Thu gật đầu cười.

Thế nên tổ này của Tây Võ cũng được quyết định ra.

Giờ phút này, mi tâm Lãnh Tử Hàn lại nháy một cái, hắn không hiểu cảm giác của mình hiện tại là như thế nào.

Đúng là hắn chán ghét Mộ Dung Thiên Thu, nhưng thân là đệ đệ lại phải nhìn huynh trưởng mình cùng người khác hợp tác, cảm giác hậm hực này tự nhiên cũng không cần phải nói.

Nhưng có lẽ nhiều hơn nữa, cảm giác này không phải là hậm hực mà là xấu hổ.

May là lần này Hoàng Phủ Dạ cũng đi cùng, hiện nay đang ở Nhận Môn Quan đi điều tra xử lý án tham ô của Tào Li Mã, cho nên Hoàng Phủ Hoài

Hàn không đến nỗi là một thân một mình.

Quân Hạo Thiên há to miệng, thật lâu vẫn không thể nói ra câu gì, vách núi cao như thế, chỉ cần nghĩ hắn cũng đã biết cơ bản hắn không thể nào thành công, hắn đã muốn trực tiếp bỏ quyên! Huống chi, hiện nay hắn thật sự không biết hợp tác cùng ai để leo núi! Thế nên hắn rất phóng khoáng phát tay: “Thường nói quân tử không cướp chỗ tốt của người khác, Hoàng đế ba nước đều đã mưu cầu danh lợi như thế, trăm sẽ không tham gia cuộc náo nhiệt này.”

Lời nói này nghe thì rất cao thượng, nhưng lại trực tiếp khiến cho lão thừa tướng đỏ mặt! Ông ta cúi đầu xuống không nói một câu, nhưng trong lòng ông ta lại càng hài lòng với tên Hoàng đế hèn nhát mà ông ta hết sức nâng đỡ này.

Mấy vị Hoàng đế khác cũng không nói thêm câu gì, chỉ gật đầu cười.

Sau đó, mọi người nâng ly cạn chén, để bày tỏ sự “tôn kính”

với nhau và tâm trạng “vui vẻ”

của bản thân mình.

Đến đêm, tất cả đều ở lại nơi Mặc Quan Hoa sắp xếp cho riêng mình.

Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cẩm ở trong phòng, đèn được đốt lên, ánh sáng mờ ảo.

“Hủy, chuyện này giao cho ngươi! Nhất định phải đột nhập cứu người ra, phải đảm bảo được sự an toàn của Kinh Lan!”

Nam Cung Cẩm càng nghĩ càng thấy hoảng sợ, nếu không phải hôm nay Mặc Quan Hoa nhúng tay vào, nói không chừng sẽ có biến cố xảy ra.

Nàng tự trách bản thân vô năng, thế nào cũng không khuyên được Thượng Quan Nhược Tịch, nếu không thì cho dù là ở hoàng cung hay là Vân gia, cũng sẽ không xảy ra chuyện như thế này.

Hủy gậy đũa: “Hoàng hậu yên tâm!”

Dứt lời, bóng đen lóe lên rồi biến mất trong phòng.

Nam Cung Cẩm nhìn theo bóng lưng hắn, trong lòng còn âm thầm lo lắng.

Bách Lý Kinh Hồng trấn an nàng: “Yên tâm, chút chuyện thế này, Hủy sẽ xử lý rất tốt.”

Nam Cung Cẩm gậy đũa, sau đó đứng lên.

Nàng rất nhanh chóng chuẩn bị cho bản thân, toàn bộ đầu tóc được ghim lên, ống tay áo cũng được bó lại kỹ càng, còn lấy trong bao quần áo các loại ám khí gài vào cổ tay.

Sau khi chuẩn bị tất cả một cách hoàn mỹ, nàng đứng trước mặt Bách Lý Kinh Hồng nói: “Đi thôi!”

Lúc Bách Lý Kinh Hồng thấy nàng ăn mặc thế này, đã cảm thấy có chút kỳ quái, giờ thì càng sửng sốt, hắn có chút không hiểu nổi nàng bảo là đi đâu.

“Đi lấy cái hoa gì kia kia!”

Nam Cung Cẩm hết sức bất mãn đối với việc hắn chậm hiểu.

Khóe miệng Bách Lý Kinh Hồng giật một cái rồi nói: “Không phải là mai mới tranh tài sao?”

“Ai nói là ngày mai mới tranh tài? Có người nói sao?”

Nam Cung Cẩm trợn mắt phượng nhìn hắn nói.

“...”

Mặc dù là không có ai nói, nhưng ai chẳng ngầm hiểu là ngày mai chứ? Biện pháp này của nàng, không phải là hắn không có nghĩ tới, nhưng luôn

cảm thấy nếu làm thế này, có vẻ như có chút quá bĩ ối.

Nam Cung Cầm thấy hấn không động đậy gì, bèn cau mày nói: “Sao ta lại không biết thường ngày chàng quang minh lỗi lạc như vậy chứ? Trước kia lúc chàng bày mưu tính kế, chẳng phải chiêu thức hèn hạ gì cũng đã dùng r ồi sao? Sao bây giờ bỗng nhiên lại ra vẻ thanh cao thế này?!”

“...”

Không phải là hấn ra vẻ thanh cao, chỉ là toàn bộ tình địch đều ở đây, cho nên hấn không muốn dùng thủ đoạn hèn hạ để chiến thắng, mà muốn dùng thực lực để vượt qua.

Thấy hấn còn đang do dự, kiên nhẫn của Nam Cung Cầm cuối cùng đã hết, nàng nổi giận g ầm lên với hấn một tiếng: “Ta nói chàng có phải là l ần trước bị núi tuyết vùi luôn cả óc nên ngu ngốc r ồi sao? Do dự cái rắm ý! Ở đời cho tới bây giờ, đều không quan tâm tới thủ đoạn có quang minh lỗi lạc hay không, chỉ luận thắng thua mà thôi!”

“Vậy thì nghe nàng!”

Hấn cũng không biết nàng lấy những luận điệu đạo lý nghe có vẻ đúng mà lại sai này ở đâu ra, nhưng thấy nàng kiên trì như thế, hấn cũng chỉ có thể nghe theo.

Nam Cung Cầm lúc này mới hài lòng mà gật nhẹ đầu! Xung quanh đầu là tai mắt của các quốc gia khác, hai người bọn họ phải tốn rất nhiều công sức mới tránh được những tai mắt kia để đi tới phía núi sau.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 38: Có Nên Lấy Máy Thử Công Nghệ Cao Ra Chơi Không Nhi?

Sáng sớm hôm sau.

Mấy vị Hoàng đế rời giường, tất cả đều tinh thần sáng khoái sáng láng.

Bọn họ đều xoa tay chuẩn bị đi ra núi sau để tranh tài một phen! Nhưng sau khi bọn họ ra cửa đều nhận được thông báo của đám hạ nhân của thành cổ Thiên Ký, nội dung đều giống nhau.

Thành chủ nói thành cổ Thiên Ký là nơi quá nhỏ, quả thực không chứa được mấy vị đại Phật tôn quý này! Mời bọn họ sớm quay về đi.

Duy chỉ có Bắc Minh Hoàng, Nam Cương Vương và Lãnh Tử Hàn là được đám hạ nhân nói hơi ôn hòa một chút, rằng “Hoan nghênh các vị lưu lại thêm mấy ngày!”

Trong chốc lát, trong lòng mọi người đều là một dấu chấm hỏi khổng lồ! Hôm qua không phải vẫn còn rất bình thường sao? Sao đến hôm nay lại bỗng nhiên lạnh nhạt như thế? Nhưng không chỉ đơn giản hai chữ lạnh nhạt có thể biểu đạt được hoàn toàn ý của họ, mà rõ ràng là có ý muốn đuổi khách ngay lập tức! Người tức giận nhất, dĩ nhiên là Đạm Đài Minh Nguyệt! Là sư huynh đệ đồng môn, thế mà chỉ sau một giấc ngủ đã bị người ta đuổi đi, hiển nhiên là muốn tức bao nhiêu là có đủ bấy nhiêu! “Mặc thành chủ đâu?”

“Hiện nay không phải là Mặc thành chủ nữa, mà là Nam Cung thành chủ rồi!”

Trên mặt Nam Cung Cẩm treo một nụ cười bí ối, vui sướng hài lòng đi tới.

Nam Cung thành chủ? Mấy người ầi nhìn nhau, không hiểu chuyện gì.

Mặc Quan Hoa, cựu thành chủ lúc này nhìn rất hào nhoáng rực rỡ bước tới, thấy mấy người kia có vẻ không phục, mặt li ền tươi cười hoàn toàn không có vẻ gì gượng gạo.

“Mặc thành chủ, chuyện này là...?”

Nam Cương Vương nhin không được mà hỏi một câu.

Bọn hắn đến ể làm người làm chứng, tự nhiên bây giờ Mặc thành chủ ổi thành Nam Cung thành chủ, bọn hắn là người làm chứng, đương nhiên cũng rất muốn biết nguyên nhân trong đó.

Mặc Quan Hoa cười cười, vỗ tay ra hiệu, hạ nhân bên b ề một cái khay tới, trên đó có một cây hoa.

Cây hoa đó, thật sự rất ẹp, nhất là dưới ánh nắng mặt trời nó lại càng thêm rực rỡ, tỏa ra ánh sáng lung linh, quả nhiên là một óa hoa lạ.

Chỉ ít những người ở đây chưa bao giờ từng nhìn thấy.

“Hoa này, Nam Nhạc Hoàng ấ lấy được rồi!”

Thế nên những lời tiếp theo, cũng không cần thiết phải nói thêm nữa.

Nam Nhạc Hoàng ấ lấy được hoa, cho nên thắng bại ấ có kết quả.

Sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn và Mộ Dung Thiên Thu ầi có chút khó coi, ánh mắt nhìn về phía Bách Lý Kinh H ờng, như là nhìn một tên tiểu nhân hèn hạ! Hôm qua, mỗi người bọn họ ầi chú ý tới việc Mặc Quan Hoa không nói đến thời gian, nhưng ầi bởi vì uy tín tin tưởng nhân phẩm và kiêu ngạo của nhau, tin tưởng ối phương nhất ịnh sẽ công bằng cạnh

tranh với mình, cho nên không có hành động gì, không ngờ rằng Bách Lý Kinh Hông lại hèn hạ làm ra chuyện thế này! Ánh mắt này, tự nhiên làm cho Bách Lý Kinh Hông vô cùng khó xử.

Khi hắn đồng ý cùng nàng đi lấy hoa, cũng đã đoán ra cảnh tượng thế này, nhưng dù thế nào trong lòng vẫn cảm thấy xấu hổ, tuy nhiên trên mặt hắn cũng không biểu hiện ra chút nào, ánh mắt hắn nhìn thẳng về phía trước, không nhìn bất cứ ai.

Mộ Dung Thiên Thu cười lạnh một tiếng rồi nói: “Mặc thành chủ, dùng cách này để chiến thắng, có phải Nam Nhạc cũng vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn quá không?”

“Ha ha ha...”

Lúc đó ta cũng chỉ nói là so thế nào, cũng chưa từng quy định thời gian, Nam Nhạc làm thế, không có gì đáng trách”

Đây cũng là thái độ của Mặc Quan Hoa.

Nam Cung Cẩm liếm môi, cười hì hì đi đến trước mặt bọn họ nói: “Sao thế sao thế? Làm sao thế này? Tự mấy vị Hoàng thượng ngu xuẩn, không biết tùy thời ứng biến, giờ còn không chịu nhận thua sao?”

Nụ cười rất thân thiện hiền lành, biểu hiện rất ôn hòa, nhưng lại khiến cho người ta cực kỳ muốn tát nàng một cái! Nếu không phải trong lòng bọn hắn không ngừng khuyên bảo bản thân không nên ra tay với phụ nữ, tuyệt đối không nên ra tay với phụ nữ, thì hiện giờ bọn họ thật sự muốn...

Cuối cùng, Hoàng Phủ Hoài Hàn và Mộ Dung Thiên Thu hừ lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi! Đạm Đài Minh Nguyệt run run khóe miệng nhìn đại sư huynh của mình, trong lòng cảm thấy vô cùng kỳ quái với suy nghĩ của đối phương.

Sau đó, hắn cười như không cười nhìn Bách Lý Kinh Hông và Nam Cung Cẩm một chút rồi rời đi.

Hiện nay Nam Cung Cẩm cảm thấy Mặc Quan Hoa vô cùng thú vị, thấy bọn họ c ần hoa tới, vậy mà không hỏi thêm cái gì, trực tiếp giao lệnh bài thành chủ cho bọn họ! Chuyện này khiến cho Nam Cung Cẩm vô cùng tự sướng cho rằng phải chăng bọn họ được hấn ưu ái đặc biệt, thật sự không nhin được mà hỏi: “Mặc thành chủ, ta có thể hỏi tại sao người lại ba phen bốn bận trợ giúp Kinh Lan không?”

Mặc Quan Hoa có vẻ như đã sớm đoán được nàng sẽ hỏi câu này, đôi mắt sâu thẳm và tĩnh lặng của hấn giống như là vũ trụ mênh mông thần bí vô ng ần, hấn cười khẽ một tiếng rồi nói: “Bánh xe vận mệnh đã khởi động, tự giải quyết cho tốt!”

Dứt lời, li ền quay người mà đi.

Hoa vẫn chìm màu đen thêu trên ống tay áo của hấn vẽ một đường cong ưu nhã trên không trung, cũng lộ ra vẻ khiêm tốn nhưng xa hoa.

Hấn đi nhìn như rất chậm, nhưng thực ra lại rất nhanh, không bao lâu bỗng nhiên vọt lên không trung, biến mất không còn tung tích.

Nam Cung Cẩm im lặng đứng tại chỗ, nhìn theo hướng hấn đi! Nàng dám nói là nàng đã sống bao nhiêu năm nay cũng chưa từng có người nào đối đãi với nàng như vậy! Tra hỏi đối phương thì không trả lời, ngược lại lại nói một c ầu như kiêu nói đặc thù của đám thầy bói, sau đó rất ra vẻ mà rời đi! Bách Lý Kinh H ồng thấy nàng nhìn theo bóng lưng Mặc Quan Hoa, thật lâu cũng chưa thu h ồi ánh mắt.

Hấn thản nhiên hỏi dò: “Có phải Mặc Quan Hoa rất anh tuấn không?”

“Phải!”

Nam Cung Cẩm nảo nản nhất thời nửa khắc còn chưa kịp phản ứng! Khi nàng kịp phản ứng, người bên cạnh đã không thấy đâu! Khóe miệng nàng giật một cái, lại rước lấy một phi ền phức! Nàng nhìn thấy bóng dáng người nào đó đang d ần d ần bước đi từng bước, nàng nói: “Ta nhìn theo hấn là bởi vì người này không biết lễ phép!”

Bước chân dừng lại, hắn hỏi: “Thật sao?”

“Đúng thế!”

“Thật sao?”

Lại nữa rồi! Nàng nghiêng răng: “Đúng thế!”

Lãnh Tử Hàn ở bên cạnh cười nói: “Tiểu Cẩm, hắn không chịu tin nàng, nàng theo ta tốt hơn, ta...”

“Ta tin”

Giọng nói lạnh lùng vang lên, so với Hoàng Phủ Hoài Hàn thì vẻ lạnh lùng bên trong đó còn nhiều hơn mấy phần.

Ánh mắt hắn nhìn Lãnh Tử Hàn rất lãnh đạm, nhưng đủ để khiến lòng người phát run.

Có đi đâu, Lãnh Tử Hàn không phải đồ chuột nhắt nhát gan, cũng nhìn lại Bách Lý Kinh Hồng, trong mắt ẩn chứa vẻ khiêu khích.

Trong lòng Bách Lý Kinh Hồng đã bắt đầu mài đao xoèn xoẹt, giọng nói trong trẻo mà cao ngạo vang lên không khách khí: “Lãnh giáo chủ, vẫn nên trở về Ma Giáo đi.”

“Tòa thành trì này là của Tiểu Cẩm, cũng không phải của ngươi!”

Hắn không quên là vừa nghe được một tiếng Nam Cung thành chủ! Hắn vừa nói xong, ánh mắt như ánh trăng say lòng người của Bách Lý Kinh Hồng quét sang Nam Cung Cẩm, ánh mắt của Lãnh Tử Hàn cũng nhìn Nam Cung Cẩm một chút, như là đang chờ quyết định của nàng.

Bác Minh Hoàng và Nam Cương Vương thấy cảnh này, lập tức cảm thấy mình dư thừa một cách sâu sắc, nên vội vàng nói cáo từ.

Chạy như bay...

Nam Cung Cầm cứ như thế bị kẹt ở giữa, hiện nay không phải là thiên hạ đang đại loạn sao? Vì sao mà nàng còn phải xử lý mấy chuyện như thế này chứ, thật sự là...

nhức cả trứng mà! “Chuyện này, Tiểu Hồng Hồng thân yêu, ta cảm thấy Lãnh Tử Hàn ở nhờ ở đây mấy ngày cũng không có...

Không, ý của ta là, Ma Giáo của Lãnh Tử Hàn còn có rất nhiều chuyện muốn làm, cho nên ta sẽ không níu giữ nhiều nữa! Không phải, ta...”

Nàng nhìn sắc mặt hai bên, cố gắng thay đổi ngôn từ, đầu đau như muốn nứt ra, còn có cảm giác vô cùng bỏ tay không biết làm thế nào? “Bách Lý Kinh Hồng, ta và Tiểu Cầm là bằng hữu, người luôn luôn hẹp hòi như thế, không cảm thấy quá đáng sao?”

Lãnh Tử Hàn cũng không muốn lại làm khó nàng, nên quay đầu chất vấn Bách Lý Kinh Hồng! Khóe miệng Bách Lý Kinh Hồng giật một cái, quay đầu nhìn Lãnh Tử Hàn, trong mắt hấn mang theo vẻ không thể tưởng tượng được.

Người này, rõ ràng là muốn tranh đoạt với mình, sao bây giờ lại nguyện ý dùng hai chữ “bằng hữu”

này chứ? “Có phải người cảm thấy giữa người và Tiểu Cầm so với giữa ta và Tiểu Cầm cũng không có sự khác biệt quá lớn, có vẻ như chỉ khác nhau một chút mà thôi.

Cho nên người luôn không yên lòng, thậm chí ngay cả một cơ hội là bằng hữu cũng không không chịu cho phải không?”

Ban đầu ở Tây Vĩ, Tiểu Cầm đột nhiên xa cách, hấn còn nhớ rất rõ ràng.

Nghe Lãnh Tử Hàn nói nhiều lời như vậy với Bách Lý Kinh Hồng, trong lòng Nam Cung Cầm cũng cảm thấy vô cùng khó xử.

Đôi mắt đẹp của Bách Lý Kinh Hồng nhíu chặt lại, thấy ánh mắt của Lãnh Tử Hàn mang theo ý tứ xấu xa, đúng thế, ban đầu ở Tây Võ, hẳn liền cho là như vậy.

Cầm Nhi và Mộ Dung Thiên Thu hay Lãnh Tử Hàn đều thân mật quá mức, thân mật đến nỗi hẳn căn bản không có cách nào chịu đựng được, có đôi khi thậm chí hẳn cảm thấy trong lòng Cầm Nhi, địa vị của bản thân so với địa vị của bọn hắn cũng chỉ nặng hơn một chút chút đó thôi.

Lãnh Tử Hàn cười lạnh một tiếng, vẫn rất cu ồng ngạo và tùy tiện, nhưng lại mang theo sự thể lượng không nói nên lời: “Nhưng, người có biết rằng tuy chỉ khác nhau một chút, nhìn thì như gần trong gang tấc, với chúng ta mà nói, là một khoảng cách cực kỳ lớn, như là đường chân trời không? Xa xôi, dù có dùng hết sức, cũng không thể vượt qua.

Không có cách nào vượt qua, vĩnh viễn!”

Hắn nói xong, cũng không thèm nhìn sắc mặt của Bách Lý Kinh Hồng, mà chỉ thản nhiên nhìn Nam Cung Cầm một chút rồi bước đi.

Gió nổi lên, trong nội viện này, chỉ còn lại hai người Nam Cung Cầm và Bách Lý Kinh Hồng.

Trong tiếng gió thổi qua bên tai còn văng vẳng giọng nói của Lãnh Tử Hàn.

Thực ra Lãnh Tử Hàn nói không sai, mà cảm giác của Bách Lý Kinh Hồng cũng không sai.

Trong lòng của Nam Cung Cầm, địa vị của bọn hắn so với Bách Lý Kinh Hồng cũng chỉ kém một lần ranh mà thôi.

Đều quan trọng như nhau, đều sẵn sàng lấy tính mạng ra để đổi đãi với nàng.

Nhưng, chỉ khác nhau một chút như thế lại chính là hoàn toàn khác biệt, đó chính là yếu hay không yếu, cùng với chuyện nên ở bên cạnh ai.

Khoảng cách này, cũng chính xác là không cách nào vượt qua được.

Sau khi im lặng thật lâu, hai người đầu tiên cảm thấy lúng túng.

Thực sự rất xấu hổ, cuối cùng, giọng nói lạnh lùng như âm thanh của văng trắng vang lên: “Xin lỗi nàng!”

“Vì sao lại xin lỗi?”

Nam Cung Cầm hỏi.

Hắn nghe thế, chậm rãi đi tới trước mặt nàng, chăm chú nhìn vào mắt nàng.

“Thật xin lỗi, vấn đề mà Lãnh Tử Hàn có thể hiểu rõ như vậy, ta lại không hiểu rõ”

Nam Cung Cầm cười khẽ: “Chàng chẳng qua là chuyện trong nhà chưa tỏ, chuyện ngoài ngõ đã thông thôi!”

Thực ra, hắn trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã thông còn nàng thì không thế sao? “Không bao giờ xảy ra chuyện này nữa, ta cam đoan”

Thái độ rất thành khẩn, giọng điệu rất chăm chú, thế nhưng ánh mắt vẫn có chút khó chịu và không cam lòng.

Nam Cung Cầm thấy ánh mắt khó chịu của hắn liền có chút buồn cười: “Được rồi, được rồi, đừng giả vờ rộng lượng nữa! Tính tình chàng thế nào, ta còn không biết sao!”

“Ta chính là kẻ hẹp hòi thế đấy”

Hắn không hề cảm thấy nhục nhã, giọng điệu cũng vô cùng kiên định!
“Mau rút đi!”

Nam Cung Cầm đen mặt lên phất tay, “Thu dọn đồ đạc, lập tức về Nam Nhạc, phòng thủ kỹ thành cổ Thiên Ký là được, trước hết phải nghĩ cách đối phó Mộ Dung Thiên Thu và Đạm Đài Minh Nguyệt, ta cũng không biết

chàng làm người kiêu gì mà nhiều người chán ghét mà cũng gây khó dễ cho Nam Nhạc đến thế!”

“...”

Những người kia đâu là nàng trêu chọc đến mà? Xe nhẹ đường quen, chỉ nửa ngày sau, hai người đã về đến Nam Nhạc.

Mặc dù dân chúng không biết quá trình diễn ra như thế nào, nhưng đều biết thành cổ Thiên Kỳ đã thuộc về bọn họ.

Mạc Bắc giờ muốn đánh bọn họ cũng không dễ dàng, thế nên đầu đổ ra đường nhảy cẫng lên mà hoan hô, nghênh đón Hoàng thượng và Hoàng hậu của bọn họ.

Trên đường đi, Nam Cung Cẩm cũng đi xem tình hình của Quân Kinh Lan, xác định người của Hoàng Phủ Hoài Hàn đều đã rút lui, mới đón trở về hoàng cung Nam Nhạc.

Hiện nay tình trạng của bọn họ mà nói, là không tốt cũng không xấu.

Đông Lăng xử lý xong chuyện Bắc Minh, là chuyện sớm hay muộn, theo lý mà nói, bọn họ đã kết minh, thời điểm này nên giúp Bắc Minh một tay, nhưng rõ ràng là bọn họ ố c còn không mang nổi mình ố c, nhất là Tây Võ và Mạc Bắc đều đã chuẩn bị để tiến công Nam Nhạc, nếu không phải hiện nay bọn họ đoạt được thành cổ Thiên Kỳ, thì hiện nay bọn họ đã hoàn toàn ở vào thế yếu! Đôi mắt đẹp như ánh trăng của Bách Lý Kinh Hông nhìn vào tấm bản đồ, tìm kiếm hướng đột phá, hấn rơi vào trầm tư.

Nam Cung Cẩm nhìn hấn có chút kỳ quái hỏi: “Chàng đang suy nghĩ gì?”

“Đạm Đài Minh Nguyệt và Mộ Dung Thiên Thu liên minh với nhau, có phải đã thể hiện ra mặt luôn rồi không?”

Bách Lý Kinh Hông không trả lời nàng mà hỏi lại.

Hắn vừa hỏi câu này xong, Nam Cung Cẩm cũng lập tức rơi vào trầ
n tư, đúng vậy, xác thực đúng là chuyện như vậy.

Khi ở thành cổ Thiên Kỳ, hai người này còn ra vẻ một chút, nhưng đến
thời điểm tranh giành, hai người này cũng chẳng muốn ra vẻ nữa! Thượng
Quan Cẩn Duệ ở bên cạnh trầ
n ngâm nói: “Hai người này nếu liên hợp lại,
mà người ngoài chỉ suy đoán cũng không chính xác, đối với bọn hắn, tình
trạng này mới là tốt nhất.

Nhưng hiện nay là công khai ra như thế, vậy thì chỉ có một khả năng!”

“Đã tính trước!”

Ba người đ
ồng thời nói.

Đã tính trước có thể đánh bại bọn họ, cho nên mới tự tin như thế! Căn
bản cũng không sợ đ
ể bọn họ biết bọn hắn liên minh với nhau! “Nhưng mà
sự tự tin này xuất phát từ đâu?”

Nam Cung Cẩm có chút không hiểu! Mạc Bắc muốn tiến đánh Nam
Nhạc, nhất định phải đi qua thành cổ Thiên Kỳ, mà thành cổ Thiên Kỳ có
cấu trúc tổng thể tựa như một cái h
ồ lô! Nếu Đạm Đài Minh Nguyệt mang
binh mã nghênh ngang tiến đến, mà Nam Nhạc mai phục ở chỗ cao, sẽ
khiến cho bọn hắn trọng thương! Cho nên khi thành cổ Thiên Kỳ rơi vào
tay Nam Nhạc, Đạm Đài Minh Nguyệt nhất định sẽ không lựa chọn con
đường này! Nếu như dẫn quân mượn đường Tây Vũ, Mộ Dung Thiên Thu
cũng không phải loại người lương thiện gì, nói không chừng còn bị cản
ngược lại một cái! Đạm Đài Minh Nguyệt thông minh như thế, tuyệt đối sẽ
không đưa cổ mình ra trước mặt kẻ địch, không cho người khác bất kỳ cơ
hội nào tìm tòi h
ắn.

Cho nên con đường này cũng không thông, vậy vì sao bọn hắn đã tính
trước như thế?! Nhưng vào lúc này ánh mắt Bách Lý Kinh H
ồng đột nhiên
chăm chú hơn! Nhìn vào núi Thái Hành, h
ắn chợt hiểu ra! Đ
ồng thời, ánh
mắt Thượng Quan Cẩn Duệ và Nam Cung Cẩm cũng nhìn vào đấy! Trong
nháy mắt cũng hiểu rõ tất cả, núi Thái Hành có mặt phía Bắc là khu du mục
Mạc Bắc, mà mặt phía Nam chính là đô thành của Nam Nhạc! Ngọn núi

này rất khó vượt qua, nhưng nếu đi đường này thì kinh đô Nam Nhạc liền gặp nguy hiểm! “Hiện nay tình hình Tây Võ như thế nào?”

Nam Cung Cấm hỏi.

Thượng Quan Cẩn Duệ nói: “Vừa nhận được tin tức, đang có dấu hiệu rằng bọn hãn sẽ rút quân, nhưng kỳ lạ là vẫn còn làm bộ muốn tiến đánh, ta còn chưa kịp thông báo!”

Có dấu hiệu rút quân, lại ra vẻ muốn tiến đánh, xem ra là thật sự muốn rút quân! Như vậy đã rõ ràng, chắc chắn là mục đích muốn đến sơn mạch Thái Hành! Nam Cung Cấm cười một tiếng, nói với Thượng Quan Cẩn Duệ: “Duệ ca ca, muội nhờ huynh một việc!”

“Đóng giả Bách Lý Kinh Hồng ở đây à?”

Thượng Quan Cẩn Duệ rất nhanh liền hiểu ý của nàng, hãn có chiêu cao tương đương với Bách Lý Kinh Hồng, thân hình cũng không khác là bao, như thế có thể đóng giả mấy ngày, vấn đề cũng không lớn, có thể khiến cho rối loạn thật giả, khiến cho Tây Võ và Mạc Bắc không phát hiện ra chuyện gì.

Nam Cung Cấm cười nói: “Không sai! Ta muốn tặng cho bọn chúng một món quà suốt đời không quên ở núi Thái Hành!”

Mấy thứ công nghệ cao như thuốc nổ này nọ, có phải nên lấy ra chơi thử một chút không nhỉ?

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 39: Súng Kíp?

Trên bầu trời treo đầy những ngôi sao li ti, nhìn xuống con người ở dưới đất.

Một chi quân đội đang nhanh chóng đi về phía đô thành Nam Nhạc, mỗi người đều trang nghiêm, bước chân cũng vô cùng nhanh nhẹn.

Nhàn nhã nhất chính là Nam Cung Cẩm đang rúc vào trong lòng Bách Lý Kinh Hồng ngủ ngon lành, dùng câu của người nào đó nói thì làm phụ nữ nên học cách hưởng thụ, chuyện đi đường suốt đêm này giao cho đàn ông làm là được rồi, còn nàng, thì hẳn là nên chú tâm mà dưỡng nhan trong những thời điểm như thế này: Hiện nay đã là đầu tháng sáu, ban đêm đã hơi se se, nhưng cũng không quá lạnh nên Nam Cung Cẩm cũng vẫn ngủ rất thoải mái.

Các tướng sĩ chỉ biết là ngựa của Hoàng hậu nương nương đã cực kỳ mệt mỏi, nên nàng cười cùng một ngựa với Hoàng thượng, bọn hắn không biết là Hoàng hậu vĩ đại của bọn hắn đã ngủ rồi, chỉ còn lại bọn hắn đang cố gắng đi về phía trước.

Sau mấy ngày đêm, bọn họ đã tới kinh đô Nam Nhạc.

Hiện nay, việc bọn họ cần làm, chính là sau khi bố trí xong, ngõ đợi người Tây Võ và Mạc Bắc tới.

Bách Lý Kinh Hồng mang theo ba mươi vạn đại quân, lên núi Thái Hành bố trí mai phục, bố cục tinh diệu, cân nhắc chu toàn, phải khiến cho quân đội Mạc Bắc và Tây Vũ có đi mà không có về.

Còn Nam Cung Cấm thì trở về nghiên cứu chế tạo thuốc nổ, sau khi Bách Lý Kinh Hằng nghe những đờ vật nàng muốn, liền để Hủy đưa nàng đến khu vực bí mật nghiên cứu súng ống đạn dược, nói là chỗ đó có thứ tương tự.

Khi Nam Cung Cấm đến gần chỗ kia, liền ngửi được một chút mùi của thời hiện đại, sau khi nàng đi vào, cũng đã bị sợ đến ngất người! Vật để ở trên bàn kia, trông giống hình số “0”

, đằng trước là cái lỗ đen như mực, toàn thân là hoa văn quý dị màu đen, nhìn kiểu này, có vẻ như là dùng chất liệu vô cùng tinh diệu, nhưng thứ này, nếu như Nam Cung Cấm đoán không sai, nó chính là

- súng kíp! Không sai, chính là súng kíp! Giống như thời Mạt Thanh, đây là phiên bản nguyên thủy nhất được truyền lưu từ nước ngoài vào, độc nhất vô nhị! Nam Cung Cấm kinh ngạc nghiêng đầu, nhìn sang người bên cạnh ăn mặc tương đối cổ quái một chút: “Người cũng đã biết đây là thứ gì à?”

“Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương, thứ này tên là súng kíp.

Chính là bản vẽ mà nghìn năm trước, Vương phi của hoàng thất Hiên Viên, Vũ Văn Tiểu Tam lúc nhàn rỗi đã vẽ ra, chỉ có bên ngoài, không có cấu tạo bên trong.

Nhưng thứ này lại được Nhiếp Chính Vương Hiên Viên Vô Thương danh chấn thiên hạ năm đó tôn sùng là chí bảo, cho nên được lưu truyền cho đến nay.

Trăm năm trước, mấy vị đại sư chế tạo máy móc và rèn đúc quân bị nổi tiếng trông thấy bản vẽ này, vậy mà đều cho rằng thứ này là một loại vũ khí.

Sau đó cùng nhau nghiên cứu, ròng ra bốn mươi năm mới nghiên cứu ra thành quả thế này!”

Người kia cung kính trả lời.

Khóe mắt Nam Cung Cẩm bất chợt giật lên một cái, người kia chắc chắn là đồng hương với mình! Lần trước ở hoàng cung Đông Lăng đọc bài Tương Tiến Tửu bị coi là đạo văn, nói rằng nàng đạo văn của chính Vương phi hoàng triều Hiên Viên này.

Nàng không khỏi có chút kỳ quái mà hỏi một chuyện: “Vũ Văn Tiêu Tam kia không phải là Vương phi của Hiên Viên Ngạo, chiến thần của hoàng triều Hiên Viên sao? Sao lại liên quan đến Nhiếp Chính Vương Hiên Viên Vô Thương?”

Người kia cúi đầu nói: “Chuyện của cô gái này và mấy người đàn ông truyền kỳ kia, đều được ghi chép rất nhiều trên dã sử, cũng liên quan đến quốc quân năm nước, càng có tin đồn là đế vương của hoàng triều Hiên Viên là Hiên Viên Mặc cũng vì cô ta mà chết.

Nhưng trong chính sử lại không hề có chi tiết nào để khảo chứng, có thể năm đó đã xảy ra không ít chuyện bí mật mà người ngoài không biết được, cho nên hạ quan cũng không rõ ràng”

Ý định tìm hiểu một chút chuyện của người đồng hương cũng xuyên qua giống mình tan vỡ, thế nên Nam Cung Cẩm liền muốn bắt đầu làm chuyện chính: “Vậy cái súng kíp này có vẻ như đã thành công rồi, sao không dùng trên chiến trường?”

“Nương nường có đi đâu không biết, vật liệu chế tạo súng kíp này cực kỳ hiếm có, dốc hết nguồn lực trong thiên hạ, cũng chỉ làm ra được mấy nghìn cái.

Cho nên không thể sử dụng rộng rãi được, còn nữa, vì là thứ này có lực sát thương to lớn, cho nên các quốc gia có công ước, cho dù là ai, tại bất kỳ tình huống nào, cũng không được sử dụng súng kíp, nếu không sẽ bị ba nước khác liên hợp đánh lại”

Người kia rất có trách nhiệm mà trả lời.

Nam Cung Cẩm gật nhẹ đầu, đúng thế, lực sát thương của súng kíp này ở cỡ đại mà nói, đúng là có hơi quá mức.

Loại công ước này, cũng giống với công ước về bom nguyên tử thời hiện đại vậy, quả nhiên là thủ đoạn chính trị, thì thời cổ đại hay hiện đại đều thông dụng! Nhưng, đây không phải là điểm quan trọng! Điểm quan trọng là, có thứ thế này, tất nhiên đã có bộ linh kiện cấu tạo bên trong, Nam Cung Cẩm chỉ cần thêm chút cải tiến, vô cùng có khả năng chế tạo ra súng máy mà kiếp trước nàng thích nhất

- RPK! Kiếp trước, nàng không quan tâm lắm đến khoa học kỹ thuật hiện đại, nhưng Yêu Vật kia lại vô cùng thích thú nghiên cứu, cho nên nàng cũng có đọc lướt qua, nhất là đối với súng máy RPK và súng tiểu liên mà nàng đặc biệt yêu thích.

Nhưng để chế tạo ra một cây súng hoàn hảo thì dựa vào trình độ khoa học kỹ thuật thời cổ đại là không đủ, cho nên chỉ có thể chế tạo ra một sản phẩm đơn giản, nhưng để đối phó đám người cổ đại này là đã đủ rồi! “Đi lấy dụng cụ chế tạo súng kíp đến đây, nhất định phải thật đầy đủ, thiếu một thứ cũng không được! Sau đó thì đi chuẩn bị lưu huỳnh, kali nitrat (KNO₃) và than củi! Bản cũng muốn bế quan ở đây, trong quá trình này không ai được quấy nhiễu!”

Nam Cung Cẩm dặn dò.

“Rõ!”

Nhìn dáng vẻ thần bí của Hoàng hậu nương nương, hắc cũng không nói nhiều, chỉ dựa theo yêu cầu của nàng mà đi thực hiện.

Ở sơn mạch Thái Hành, tất cả phục binh đều đã chuẩn bị xong, bây giờ là chờ đợi Đạm Đài Minh Nguyệt và Mộ Dung Thiên Thu đưa mình tới cửa.

Nhưng Bách Lý Kinh Hồng lại nhíu chặt lông mày, hắc đứng chấp tay ở đỉnh núi, gió núi thổi vào vạt áo của hắc, áo trắng tóc đen, như tiên nhân giáng trần.

Vân Dật thấy biểu hiện của hắc không bình thường, nên hỏi thăm: “Hoàng thượng đang lo lắng vì chiến sự sắp xảy ra sao?”

Hắn khẽ vuốt cằm, sau đó nói: “Trẫm luôn cảm thấy, bọn hắn đến có chuẩn bị”

Bách Lý Kinh Hồng thông minh, nhưng hai người kia cũng không phải người ngu.

Vân Dật nhíu mày, thực ra hắn cũng mơ hồ có cảm giác này.

Để có thể vượt qua được núi Thái Hành, quân số chắc chắn sẽ không quá nhiều, hai ba mươi vạn đã là tối đa.

Mà trèo núi rất mệt mỏi, đường núi gập ghềnh cũng bất lợi cho việc hành quân.

Vì địa thế núi Thái hành hiểm yếu, đây lại là nơi phân tách Nam Nhạc và Mạc Bắc, cho nên cũng không có ai mở đường trong núi.

Nếu muốn lên núi, nhất định phải trèo qua mới được.

“Hoàng hậu đã đi chuẩn bị vũ khí bí mật rồi sao?”

Đối với người biểu muội này, ngay từ lần đầu tiên gặp nàng, hắn đã cảm thấy đối phương không đơn giản, cho nên đối với cái vũ khí bí mật này, mặc dù hắn không cảm thấy đây sẽ là cái gì quá thần kỳ, nhưng vẫn ôm một chút chờ mong.

Khi nghe hắn nhắc đến Nam Cung Cẩm, trên mặt Bách Lý Kinh Hồng nở một nụ cười như có như không, có vẻ như tâm trạng hắn không tệ.

Nhìn điệu bộ như đã tính trước của nàng, còn không cho hắn tham dự, chắc chắn là có vũ khí bí mật gì đó.

Vũ khí bí mật? Vũ khí bí mật ư?! Đôi mắt đẹp như ánh trăng của Bách Lý Kinh Hồng lóe lên, lập tức nhớ tới một chuyện, sắc mặt cũng lạnh lùng hơn! “Vân Dật, phát cho mỗi người tinh nhuệ nhất của Kỳ Lân Doanh một khẩu súng kíp”

Hắn hiểu ra vì sao đối phương lại như thế đã có tính trước.

Vân Dật sững sốt một chút rồi nói: “Hoàng thượng, công ước bốn nước không phải là cấm dùng súng kíp sao?”

“Nhưng Mạc Bắc không tham gia công ước bốn nước”

Hắn thản nhiên nói, xem như là câu trả lời cho Vân Dật, cũng bỗng nhiên cảm thấy sáng tỏ vấn đề mấy hôm nay vây hắn trong sương mù, cuối cùng cũng đã được giải đáp.

Vân Dật sững sờ, trong chốc lát liên minh bạch! Lúc trước Mạc Bắc và Nam Cương không tham gia công ước, vì bọn hắn căn bản là không chế tạo được thứ này.

Mạc Bắc không có, nhưng Tây Võ nhất định là có, cho nên có vẻ như đám người này dự định tận dụng sơ hở này, để cho quân Mạc Bắc cần súng kíp đối chiến với quân Nam Nhạc.

Mà trong công ước bốn nước cũng có một điếu, đó là quân địch mà dùng, thì bên bị công kích có thể phản kích, không tính là trái với công ước.

Cho nên bọn hắn cũng có thể sử dụng! “Rõ, mặt tướng đi thực hiện ngay!”

Vân Dật nói rồi vội vàng đi, cảm thấy vô cùng kính nể Hoàng thượng, bọn họ đã sớm chuẩn bị xong súng kíp, phải nhanh chóng lo liệu chuyện này, nếu như Mạc Bắc không dùng súng kíp thì coi như không có chuyện gì xảy ra, nhưng nếu bọn chúng dùng, thì bọn họ có thể phản kích.

Sau bảy ngày, đã vào đầu hè, trên mặt các binh sĩ đều có mồ hôi.

Bọn họ đều đang từng bước từng bước leo lên trên núi, một người đàn ông đeo một chiếc mặt nạ quý và một người đàn ông khác có đôi mắt màu xanh lục đi ở phía trước.

“Tây Võ Hoàng, tình hình Thiếu Dương như thế nào?”

Hiện nay Thiệu Dương đang làm ra vẻ là muốn tiến công, mà thám báo báo về là phía Nam Nhạc thì đang đề phòng toàn diện, nhưng cũng phải đề phòng tình hình có biến đổi chứ! Mộ Dung Thiên Thu dừng một chút rồi nói: “Bên phía Thiệu Dương tình hình vẫn bình thường, thám báo nói gần đây còn trông thấy Bách Lý Kinh Hồng xuất hiện trên tường thành!”

Hắn vừa nói xong, Đạm Đài Minh Nguyệt lập tức trầm mặc, mà Mộ Dung Thiên Thu cũng đồng thời trầm mặc theo.

“Bách Lý Kinh Hồng cũng không giống một kẻ đần độn như thế!”

Nếu nói hiện nay Bách Lý Kinh Hồng đang chuẩn bị tiến đánh Tây Võ, hoặc là chuẩn bị tiến đánh Đông Lăng nên không phát hiện ra động tĩnh kỳ lạ của bọn hắn.

Điều này còn hiểu được, nhưng nếu nói Bách Lý Kinh Hồng hiện nay lại không phát hiện ra điều gì mà chờ ở Thiệu Dương, chuyện này có vẻ như có chút khả nghi! Bọn hắn cũng không cho là bọn hắn cả nghĩ, hoặc là lo bò trắng răng, mà dạng người như Bách Lý Kinh Hồng thật sự phải đối phó thật cẩn thận! Mộ Dung Thiên Thu ngược mắt nhìn thoáng qua địa hình núi Thái Hành, đường núi gập ghềnh, rừng rậm vờn quanh tầng tầng lớp lớp, khiến cho người ta cảm thấy mơ hồ có sát cơ, ẩn giấu ở một nơi nào đó trong núi rừng này.

Hắn nhíu mày, hít vào một hơi thật sâu, rồi nghiêng đầu nhìn Đạm Đài Minh Nguyệt một chút, nhìn thấy trong mắt đối phương cũng có sự nặng nề. Nhưng sau ánh mắt nặng nề đó, lại chuyển biến thành ánh mắt tràn ngập hứng thú! Cường giả quyết đấu, vốn là chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, lần này, cho dù là thắng hay thua, cũng đều coi như chuyến đi này không tệ! “Tây Võ Hoàng, người nói xem, người và ta có nên ngại vì lấy nhau khi ít không?”

Đạm Đài Minh Nguyệt giống như cười mà không phải cười hỏi Mộ Dung Thiên Thu.

Mộ Dung Thiên Thu lơ đãng cười một tiếng: “Lấy nhau khi ít? Một mình Yên Kinh Hồng, à không, một mình Nam Cung Cẩm kia đã có thể

đấu với hai chúng ta rồi!”

Lời này của hắn là tuyệt đối đánh giá cao Nam Cung Cẩm, nhưng cũng có thể dùng để hình dung sự bất mãn trong lòng bọn họ đối với Nam Cung Cẩm, các mưu kế của nàng, đều tạo thành tổn thất không nhỏ cho bọn hắn! Nói đến Yên Kinh Hồng, sắc mặt Đạm Đài Minh Nguyệt dưới mặt nạ lúc này trở nên cực kỳ dữ tợn! Lúc đầu ở Ngọc Môn Quan của Tây Vỗ hắn đã ăn quả đắng rồi, đàm phán điều kiện với nàng đã bị gài bẫy, thậm chí còn phải đưa cho nàng nghìn lượng vàng, mới dẹp tan được mọi chuyện để rời khỏi Tây Vỗ, rõ ràng là bị cô gái này hành hạ không nhẹ! Giờ thì cần bản đồ quân sự của cô ta cho, cuối cùng là thắng ba trận, bại năm trận! Khiến cho một kẻ vốn là thần thoại của Mạc Bắc, là chiến thần mà dân Mạc Bắc người người ngưỡng vọng như hắn, lần đầu tiên bị tất cả mọi người nhìn bằng ánh mắt hoài nghi và không tin tưởng! Chiến tích bách chiến bách thắng của hắn đã bị hủy trong tay cô gái đáng chết kia! Vì thế hắn và Mộ Dung Thiên Thu mới có thể vứt bỏ hiềm khích lúc trước, để mà tính toán sổ sách với nàng! “Lần này, nhất định phải khiến cho Nam Cung Cẩm hối hận vì việc cô ta đã làm!”

Giọng nói của Đạm Đài Minh Nguyệt vô cùng lạnh lẽo, hắn tung hoành Mạc Bắc nhiều năm như thế, trừ lúc còn bé bị thua thiệt trong tay sư huynh ra, đúng là hắn chưa bao giờ bị đả kích lớn như thế.

Con người màu xanh lục của Mộ Dung Thiên Thu cũng lấp lánh ánh sáng: “Mạc Bắc Hoàng, cũng không nên quá coi thường bọn hắn, Bách Lý Kinh Hồng này, cũng rất cao thâm khó dò! Chúng ta vẫn nên cẩn thận chút thì hơn.”

Hắn và Bách Lý Kinh Hồng đã giao phong chính diện với nhau, tự nhiên là biết đối phương lợi hại thế nào.

Nếu như tình hình thiên hạ, không phải là thế chân vạc bốn nước cộng thêm Nam Cương và Mạc Bắc, mà chỉ có hai nước Tây Vỗ và Nam Nhạc, thì hắn hầu như nắm chắc là hắn không bại cũng phải đừng quy vu tận! Nhất là đối phương còn có Nam Cung Cẩm tương trợ.

Mộ Dung Thiên Thu hẳn cũng không phải là người thua không dám thừa nhận.

“Trẫm tự nhiên biết Bách Lý Kinh Hồng là người cao thâm khó dò, chỉ với việc hắn ẩn núp dưới mí mắt của Hoàng Phủ Hoài Hàn mấy chục năm, rồi một lần hành động đã leo lên được hoàng vị, thậm chí là thân ở Đông Lăng, nhưng lại tạo ra được một Dạ Mạc Sơn Trang được thiên hạ kính sợ này, cũng không phải là ta hay người có thể so sánh”

Người kia thông minh, cơ trí thế nào có lẽ bọn hắn có thể so được.

Nhưng người kia ẩn nhẫn và quyết thắng đến nghịch lý như vậy, thì bọn hắn không thể so sánh được.

“Nhưng lần này, chúng ta có súng kíp, tất nhiên sẽ đánh cho bọn chúng trở tay không kịp!”

Dù cho là Bách Lý Kinh Hồng đã ngờ tới việc bọn hắn sẽ tới, có lẽ phía trước đã có mai phục và cạm bẫy chờ bọn hắn, nhưng trước mặt súng kíp, bọn chúng chưa chắc có khả năng thủ thắng! Nhưng khéo môi Mộ Dung Thiên Thu lại nhếch lên một nụ cười lạnh lùng và tàn bạo: “Người và ta có thể nghĩ tới, chưa chắc hắn đã không nghĩ ra, nếu không thì cũng phụ với cái danh tài chân thiên hạ của hắn!”

Hắn vừa nói xong, Đạm Đài Minh Nguyệt mới nghiêm túc lại.

Hai quân giao chiến, kiêng kỵ nhất chính là chủ quan khinh địch, cho dù là trong bọn hắn có súng kíp, đúng ra là không nên vì thế mà xem nhẹ đối phương mới đúng “Có lẽ, đối phương cũng đã được trang bị súng kíp, chỉ chờ người và ta bắn trước mà thôi!”

Mộ Dung Thiên Thu trầm tư nói.

Đạm Đài Minh Nguyệt thở dài một tiếng, nhìn về những con chim bay không hề sợ hãi phía trước, rừng cây không hề có một âm thanh gió động cỏ lay nào cả, lập tức hắn thầm cười khổ một tiếng, nhìn tình hình này, xem ra bọn hắn chuẩn bị lâu như thế nhưng lại là chuẩn bị vô nghĩa rồi sao?

“Nếu như đã tới, thì nhất định phải phân ra thắng bại, cũng coi như là trẫm và Bách Lý Kinh Hông bắt đầu một chiến trường mới thôi!”

Đúng vậy, đối với Mạc Bắc mà nói, nếu bọn hãn muốn khai chiến với Nam Nhạc, căn bản là không có lựa chọn nào, chỉ có một con đường để đi là vượt qua núi Thái Hành! “Cũng không cần nghĩ quá nhiều, hoặc là, do chúng ta đã quá đề cao Bách Lý Kinh Hông!”

Mộ Dung Thiên Thu lại tiếp tục nói.

Đạm Đài Minh Nguyệt gật đầu, nhưng thái độ hãn vốn đang không tập trung, nay đã nghiêm túc hơn rất nhiều.

Hãn mệnh lệnh binh sĩ tản ra, chỉ dẫn theo mấy vạn người, những người khác đều đóng ở bên ngoài.

Đến lúc đó, nếu có gì ngoài ý muốn xảy ra, cũng có viện binh đằng sau! Sau khi bố trí xong, hãn mới tiếp tục đi vào trong rừng rậm.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 40: Thứ Đồ Chơi Đó, Sao So Được Với Rpk Của Ta?

Trong rừng rậm, mấy nghìn cung tiễn thủ đang mai phục trong bụi cỏ hai bên, chờ đợi những vị khách không mời mà đến.

Sau khi đi mấy bước, Đạm Đài Minh Nguyệt lập tức cảm giác có chút không đúng, hần đánh mắt sang Mộ Dung Thiên Thu, Mộ Dung Thiên Thu hiểu ý, dẫn binh mã của mình lùi về phía sau mấy bước, để binh mã của Đạm Đài Minh Nguyệt đi đầu.

Bọn hần sẽ luôn đi sau với khoảng cách nhất định.

Bố trí thế này có thể đảm bảo cho việc nếu quân địch có đánh lên từ phía hai bên, thì Mộ Dung Thiên Thu cũng có thể ra tay tương trợ.

Bọn hần cứ như thế khiến cho Vân Dật mang binh mai phục trong rừng cũng có chút cau mày, hai người kia thật sự là rất thông minh và nhanh nhạy! Nếu sau khi Đạm Đài Minh Nguyệt đến mà bọn họ trực tiếp tấn công, thì cái giá phải trả chính là bị Mộ Dung Thiên Thu công kích, cuối cùng là bị hai phía giáp công mà toàn quân bị diệt! Thế nên, Vân Dật vung tay lên, ra hiệu cho mọi người bất động, cứ như thế mà chờ đợi.

Các binh sĩ bên cạnh có vẻ không kiềm nén được, thấy quân địch đi qua trước mặt mình, lập tức cảm thấy lòng thì khó chịu mà tay thì ngứa ngáy, vô cùng khó chịu, thân thể giật giật, không nhịn được ý muốn lao ra, nhưng lại bị Vân Dật ở bên cạnh dùng một ánh mắt mà cản lại! Họ đành phải cố nén tâm tình kích động, chờ mệnh lệnh của tướng quân.

Sau khi quân của Đạm Đài Minh Nguyệt đi qua hoàn toàn, quân của Mộ Dung Thiên Thu đã đi tới.

Vân Dật vung tay lên! “Vút!”

“Vút!”

, “Vút!”

các mũi tên phá không mà ra! Vốn là Mộ Dung Thiên Thu đã đoán được mình sẽ bị phục kích, cho nên đã sớm chuẩn bị, hắt hét lớn một tiếng “Cúi xuống, lùi lại!”

Sau đó, chính hắn nhảy lên, bay vào giữa không trung, khiến cho mũi tên vượt qua dưới thân thể hắn! Hắn và Đạm Đài Minh Nguyệt bố trí thế này, nếu như người phục kích thông minh, thì người gặp phục kích sẽ là Mộ Dung Thiên Thu.

Trái lại, nếu như người phục kích ngu ngốc, thì người gặp phục kích sẽ là Đạm Đài Minh Nguyệt.

Cho nên tỷ lệ hai người bọn hắn gặp phải phục kích là ngang nhau, không có chuyện thiên vị bên nào.

Đạm Đài Minh Nguyệt nghe thấy tiếng tên bắn sau lưng, lập tức quay người hét lớn một tiếng: “Đánh!”

“Pằng!”

, “Pằng!”

Trăm năm qua, lần đầu tiên tiếng súng vang lên, ngay ở trong rừng rậm núi Thái Hành! Một tiếng nổ này, cũng coi như là một cột mốc, không chỉ là đánh dấu loại hình vũ khí súng đạn lần đầu tiên xuất hiện trong chiến tranh, mà cũng đánh dấu việc Mạc Bắc chính thức gia nhập cuộc chiến tranh đoạt thiên hạ, trừ Nam Cương không hỏi thế sự ra, thì chiến tranh thế giới đã chính thức bắt đầu! Vân Dật đã sớm được Nam Cung Cẩm dặn dò,

chính là đối với đám hèn nhát này, chỉ cần bắn một lượt, sau đó quay đầu mà chạy! Cho nên súng của Đạm Đài Minh Nguyệt bắn tới cũng không tạo thành thương tích gì đối với quân lính Vân Dật mang tới, chỉ có mấy người trúng đạn ngã xuống đất, so với tổn thất của Mộ Dung Thiên Thu thì bọn họ cơ bản là không so sánh được, không thể coi là tổn thất được! Tuy quân Mộ Dung Thiên Thu để phòng đã lâu, nhưng cuối cùng vẫn bị lần phục kích tinh diệu và chính xác này của đối phương bắn bị thương không ít người.

Thấy đám người Vân Dật đã chạy mất, lập tức cảm thấy vô cùng tức tối! Mộ Dung Thiên Thu và Đạm Đài Minh Nguyệt liếc nhau một cái, toàn bộ quân lính đề phòng càng thêm nghiêm ngặt! Xem ra, thật sự là Bách Lý Kinh Hồng đã biết, nên mới có thể bố trí mai phục tốt như thế để chờ bọn hắn! Cho dù biết được phía trước có gì đang chờ đón bọn hắn, nhưng không thể không tiến lên được.

Nhưng luôn luôn có cảm giác bị người kiểm soát, cuối cùng, Đạm Đài Minh Nguyệt chỉ và vách núi bên cạnh nói: “Chúng ta ra khỏi rừng rậm, từ chỗ kia trực tiếp tràn qua!”

Mộ Dung Thiên Thu gật đầu, từ phía kia vòng qua, đánh bất ngờ đối phương một lần, cũng có thể làm rối loạn cảm bầy của Bách Lý Kinh Hồng! Ai ngờ rằng, vừa mới đi qua đó lại là một trận mưa tên “Vút!”

“Vút!”

bắn từ sau lưng bọn hắn tới! Đám binh sĩ đi cuối cùng lại chết không ít! Mộ Dung Thiên Thu nhất thời giận dữ, quay đầu lại xem xét, hiển nhiên đây là đội ngũ mới, hắn muốn đuổi theo, nhưng lại sợ đụng phải một cái bẫy lớn hơn! Thế nên, hắn đành nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Binh sĩ phía sau nhớ nâng tấm chắn lên cho cẩn thận, phòng ngừa binh mã Nam Nhạc đánh lên!”

“Rõ!”

Các tướng sĩ đồng thanh nói, trong lòng cũng hận đám người Nam Nhạc đến nghiêng răng! Quá hèn hạ, đánh xong bọn hắn một cái là quay đầu

chạy luôn, thực sự là vô sỉ vô cùng, không phải là người! Nhưng binh sĩ Nam Nhạc, ai ai cũng chiến đấu vô cùng cao hứng, kiêu đánh này rất thú vị, ở phía sau người ta bắn mấy phát, sau đó liền quay đầu chạy, khiến cho bọn chúng tức giận đến ói ra máu cũng không biết làm thế nào? Trong rừng rậm khắp nơi đều là cây cối và bụi cỏ, bọn họ cứ trốn như thế, nếu Mộ Dung Thiên Thu dẫn quân lục soát, cũng sẽ chỉ khiến hấn vì cái nhỏ mà đánh mất cái lớn, sẽ bị trì hoãn hành quân.

Mà mấy người bọn họ đều phân tán ra, theo như lời Hoàng hậu nương nương, gọi là chiến thuật du kích! Đợi đến khi đối phương buông lỏng, hoặc là có sơ hở, bọn họ sẽ xông lên cho bọn chúng một bài học.

Xem xem bọn chúng còn dám làm cái gì mà đánh bất ngờ nữa không! Đạm Đài Minh Nguyệt và Mộ Dung Thiên Thu chịu đựng đây một bụng tức giận, đứng im tại chỗ! Hiện nay rất rõ ràng, bọn hấn căn bản chính là bị quân địch giám sát, đừng nói là leo qua vách núi dựng đứng này, kể cả là bọn hấn từ trên trời bay xuống thì phía trước vẫn là quân mai phục của Bách Lý Kinh Hồng! Theo nguyên tắc mà nói, hiện nay bọn hấn nên lùi lại, nhưng cũng không thể không đánh cược một lần! Bởi vì Đạm Đài Minh Nguyệt mới lấy ra súng kíp, lần này bọn hấn có hy vọng dùng súng bắn cho đối phương không kịp trở tay, nhưng nếu rút về rồi lại đến, đến lúc đó, khẳng định là đối phương cũng đã mang theo súng kíp lập trận địa sẵn sàng đón quân địch rồi! Không chờ bọn hấn nghĩ kỹ, một loạt tiếng áo bào va chạm với cỏ xanh vang lên, ngược mắt, đã thấy xung quanh đang có người đánh tới.

Mộ Dung Thiên Thu và Đạm Đài Minh Nguyệt cũng không hoảng loạn, bọn hấn đã sớm dự phòng tình huống này, vung tay lên, một viên đạn tín hiệu nổ vang trên không trung, tiếp theo, lại là rất nhiều tiếng bước chân chạy tới.

Nhưng những tiếng bước chân kia sau mấy bước thì nhanh chóng dừng lại! Rõ ràng là bị binh lính Nam Nhạc ngăn cản Bách Lý Kinh Hồng thản nhiên nhìn bọn hấn rồi nói: “Đợi các người đã lâu”

Nam Cung Cầm cười cũng vô cùng thần bí, nhất là ánh mắt nàng khi nhìn bọn hắn, giống như là một tên lưu manh đang nhìn hoàng hoa khuê nữ, rất không có ý tốt.

Khiến cho Đạm Đài Minh Nguyệt và Mộ Dung Thiên Thu nổi không ít da gà trên người! Tình hình hiện nay, viện quân đã bị một số lượng binh lính Nam Nhạc tương đương chặn đường.

Mặc dù bọn hắn bị người của Bách Lý Kinh Hồng bao vây, nhưng người bọn hắn mang theo cũng ngang nhau, cho nên thắng bại còn khó phân định.

“Bách Lý Kinh Hồng, quả nhiên không phụ sự kỳ vọng của chúng ta!”

Giọng nói phong lưu hoa lệ của Đạm Đài Minh Nguyệt vang lên, cũng không kinh ngạc lắm, chỉ mang theo một nụ cười mỉm.

Cao thủ so chiêu, đương nhiên phải đánh cùng đối thủ ngang tài ngang sức mới thú vị! Thắng, mới có thể thống khoái được! “Khi bị bao vây, then quá hóa giận thì nên nói lời nào hợp với tính tình một chút! Ra vẻ rộng lượng cái gì? Đừng cho là ta không biết suy nghĩ trong lòng người, hiện nay đang vô cùng hèn mọn mà oán hận vận mệnh bất công, khiến cho các người bị chúng ta bao vây như thế này.

Không sao, có suy nghĩ như thế cũng đúng, cũng là bình thường, bạn cũng không giấu cợt các người, các người cũng không cần cố gắng chịu đựng cảm giác muốn nôn ra máu để ra vẻ “Ta đã sớm biết như thế!”

Nam Cung Cầm cười tủm tỉm nói đến tức chết người không cần mạng! Nét mặt của Đạm Đài Minh Nguyệt và Mộ Dung Thiên Thu trong nháy mắt trở nên trống rỗng, nàng nói cái gì với cái gì vậy? Chính xác là bọn hắn biết đến tám phần sẽ bị phục kích được chứ? Cái gì gọi là ở trong lòng hèn mọn oán hận vận mệnh bất công: Còn cái gì mà cố gắng chịu đựng cảm giác muốn nôn ra máu để mà ra vẻ?! Thêm nữa, người đừng có nói như thế người hiểu rất rõ chúng ta thế được không? Đạm Đài Minh Nguyệt cười lạnh một tiếng, giọng nói vẫn rất dễ nghe và ưu nhã: “Hoàng hậu Nam Nhạc thật là nhiều lo lắng, trăm không sáu lo, ưu thương như người tưởng tượng đâu,

lại càng không có cái gì là oán hận! Bởi vì, trận chiến hôm nay, là chúng ta thắng hay các người thắng, cái này cũng chưa chắc chắn đâu!”

Nam Cung Cầm nghe xong lời này, lúc này lại quay sang dạy bảo đám binh sĩ Nam Nhạc: “Các người thấy chưa? Hành động hiện nay của Mạc Bắc Hoàng, chính là điển hình của con vẹt chết còn mạnh miệng đấy, các người tuyệt đối không được học theo hắn!”

Con vẹt chết còn mạnh miệng?! “Phì...”

Xung quanh đâu vang lên tiếng cười trộm, đám binh sĩ Nam Nhạc cũng lộ lên một trận cười vang! Binh sĩ Tây Vô rất muốn cười, nhưng lo lắng phá hủy quan hệ ngoại giao hai nước, nên rất lý trí lựa chọn ngậm miệng lại, cúi đầu, bả vai cũng cố gắng giữ thẳng.

Còn binh sĩ Mạc Bắc thì tức giận đến tái cả mặt! Cái gì gọi là con vẹt chết còn mạnh miệng? Lại dám dùng hình tượng con vẹt chết để miêu tả Vương thượng vô cùng dũng mãnh của bọn hắn sao?! Nghĩ thế, bọn chúng đâu dùng ánh mắt như muốn phun lửa để hung hăng trừng đám người Nam Cung Cầm! Đạm Đài Minh Nguyệt lập tức cảm thấy có một ngụm máu tươi trào lên trên yết hầu, hắn có chút không dám tin mà nhìn cô gái đang quay đầu tự quyết định kia, hóa ra lời giải thích của hắn vừa rồi, căn bản là không có chút tác dụng nào, hơn nữa còn bị đối phương lấy làm tài liệu để giáo dục về phẩm chất đạo đức và đối nhân xử thế cho binh sĩ Nam Nhạc ư?! Môi mỏng của Mộ Dung Thiên Thu cũng hơi co rút một chút, trong lòng thầm cảm thấy may mắn vì bản thân không mở miệng giải thích, nói chuyện với Yến Kinh Hằng, nhất định phải chuẩn bị tâm lý bị sặc chết! “Được rồi, Mạc Bắc Hoàng người cũng không cần phải nhìn ta chằm chằm như thế, trọn mắt nhìn ta cũng vô dụng, các người vẫn là đang bị chúng ta bao vây, hiện nay ta cho các người một cơ hội giơ tay đầu hàng! Các người chỉ cần quỳ xuống, gọi ta ba tiếng gia gia ta sẽ thả các người đi!”

Nam Cung Cầm ngênh ngang nói, giọng điệu vô cùng càn rỡ! Lời này khiến cho bờ môi mỏng của Bách Lý Kinh Hằng co quắp mấy lần, hắn nghiêng đầu nhìn nàng, rồi thản nhiên hỏi thăm: “Gọi gia gia sao?”

Nàng là phụ nữ mà? Còn nữa, bắt bọn hắc quỷ trên mặt đất sao? Có thể sao? Nam Cung Cẩm thấy hắc hỏi như thế mới bừng tỉnh đại ngộ! Nàng vỗ vỗ vai hắc rồi nói: “A, ta hiểu rồi, ta hiểu rồi, chàng muốn được gọi là gia gia thì sớm nói đi!”

Nói xong liền quay đầu nhìn hai người kia, nói giọng đầy tiếc nuối: “Vậy các người liền gọi hắc là gia gia, gọi ta là nãi nãi đi!”

Mộ Dung Thiên Thu và Đạm Đài Minh Nguyệt suýt nữa bị nàng khiến cho tức giận đến nôn ra máu! Hiện nay quân số của hai bên căn bản cũng không chênh nhau là bao, cô gái này lấy tự tin ở đầu mà muốn chi đầu hàng bọn hắc, còn muốn bọn hắc gọi gia gia, nãi nãi? Mà đầu hàng không phải là trước vũ khí đầu hàng sao? Từ bao giờ lại trở thành giờ tay đầu hàng vậy?! Phì phì! Bọn hắc đang suy nghĩ gì thế! “Nam Cung Cẩm, có phải người suy nghĩ nhiều quá rồi không?”

Lời này phát ra qua kẽ răng của Đạm Đài Minh Nguyệt, bọn hắc có đầu hàng thì cũng phải quan trọng tư thế sao? Đơn giản chính là trò cười cho thiên hạ! Giọng nói lạnh lùng và tàn bạo của Mộ Dung Thiên Thu cũng vang lên: “Bé con, quá tự tin cũng không tốt!”

Cho dù là đối phương đã chuẩn bị xong tất cả, cũng dự liệu được bọn hắc có súng kíp, thậm chí là cũng đã chuẩn bị xong súng kíp, thì thực lực hai bên cũng coi như ngang nhau, chắc chắn là nàng không nên tự tin như thế! Nam Cung Cẩm nghe thế, nàng nhíu mày nói: “Muốn cu ồng vọng, cũng phải có bản lĩnh mới cu ồng vọng được đấy!”

Tình hình thế này, cũng khiến Bách Lý Kinh Hồng và Vân Dật có chút lo lắng, hôm nay nàng mới ra ngoài, sau khi đến, cũng dẫn theo mấy người, nhưng không phải là người của Bách Lý Kinh Hồng, mà là sát thủ khi ở Tây Võ nàng bí mật đào tạo ra, hơn nữa còn là tinh nhuệ, cũng coi như là môn sinh đặc ý của Nam Cung Cẩm! Bởi vì nguyên nhân bọn họ được tiếp nhận hình thức huấn luyện tiên tiến hiện đại, cho nên phương pháp tập luyện cũng khác nhiều so với người khác! Đến bây giờ, mặc dù bọn họ không được như những người chuyên nghiệp được đào tạo kỹ thuật bắn súng tinh chuẩn thời hiện đại, nhưng đã có thể bắn được tám chín phần

mười! Bởi vì đây là súng máy, không phải là bắn tỉa, không cần một kích tất sát.

Sau khi nàng đi ra, những người kia mỗi người đều ôm trong tay một thứ được vải che kín, đi đầu này khiến cho Bách Lý Kinh Hồng và Vân Dật có chút tò mò, nhưng Nam Cung Cẩm lại tỏ ra thần bí mà không cho nhìn.

Cho nên bọn hắn cũng không hỏi nhiều, giờ đây lại thấy nàng tự tin như thế, lại càng khiến cho hai người tò mò hơn.

Nàng vừa nói xong, kiên nhẫn của Đạm Đài Minh Nguyệt và Mộ Dung Thiên Thu xem như đã dùng hết, bọn hắn thật đúng là không có hứng thú ở đây mà chứng kiến kẻ địch lặp đi lặp lại kêu gào càn rỡ! Đạm Đài Minh Nguyệt cười lạnh một tiếng, tiếng cười kia giống như là ánh sáng lóe lên sáng chói tinh hà trong đêm tối, cực kỳ dễ nghe, nhưng lại có sự lạnh buốt, khiến cho người ta rùng mình: “Hoàng hậu Nam Nhạc đã có tự tin như thế, vậy thì chúng ta quyết thắng thua một trận đi!”

Hắn nói xong, vung tay lên! Mấy nghìn tướng sĩ Mạc Bắc đang tức giận muốn nôn ra máu kia quả quyết nâng súng kíp trong tay lên, bên trên thân súng, có hoa văn chìm màu đỏ quẩn quanh, ánh nắng xuyên qua bóng cây chiếu lên trên thân súng, ánh lên từng tia sáng như những lưỡi dao lạnh lẽo! Nhìn bộ dạng như thế, người bình thường chỉ cần trông thấy đã cảm thấy sợ hãi rồi, đừng nói đến là đứng đối chiến! Quả nhiên, trong mắt không ít binh sĩ Nam Nhạc đều lộ ra ánh mắt sợ hãi! Nhìn vật kia liền biết nó chính là súng kíp, là “ác mộng”

trong các loại vũ khí! Trái lại, Bách Lý Kinh Hồng lại khỉ định thần nhàn, tất cả vật liệu để làm súng kíp, toàn bộ đều bị nàng cầm đi làm đồ vật thần bí kia, cho nên hiện nay trên tay bọn hắn không có một khẩu súng kíp nào, lúc đó hắn phân phó Vân Dật đi chuẩn bị súng kíp đã bị hủy bỏ.

Nhưng không biết vì sao, nhìn những khẩu súng kíp này, vậy mà bây giờ hắn không có một chút cảm giác sợ hãi nào, ngược lại lại có một loại tín nhiệm không nói nên lời.

Khi Nam Cung Cảm thấy bọn chúng nâng lên súng kíp, bỗng nhiên nhẩy dựng lên, ôm chặt trên người Bách Lý Kinh Hồng.

Nàng hét to lên: “A! Các người lại có súng kíp cơ à, ta lại sợ quá cơ!”

Giọng điệu này rõ ràng là giả vờ! Nghe xong đã cảm thấy vô cùng giả tạo! Điệu này khiến cho vốn là Đạm Đài Minh Nguyệt và Mộ Dung Thiên Thu tìm được một chút sức mạnh, thậm chí là trong lòng đã có dự tính bỗng cảm thấy không chắc chắn! Cô ta lại muốn giở trò quỷ gì nữa? Còn nữa, theo như tính tình của nàng, nếu như thật sự sợ hãi, giờ đây chẳng phải là đã chạy trốn rồi sao? Sao còn ở đây mà kêu la?! Khi nàng kêu la, phía sau đầu của mấy bóng đen đi theo nàng đều là những giọt mồ hôi to lớn, chủ nhân, ngòi ra về lỗ quá mức! Nghe thật sự là quá giả tạo! Khuôn mặt Bách Lý Kinh Hồng không thay đổi, dưới đáy mắt hiện lên vẻ dờ khóc dờ cười, trong lòng Vân Dật thì hồ to, xong rồi, xong rồi, đây là nường nường không có kế sách đối địch rồi! Nhưng, sau khi Nam Cung Cấm kêu xong, từ trên người Bách Lý Kinh Hồng trượt xuống, vẻ sợ hãi đã biến mất không còn tăm tích, nàng hừ lạnh một tiếng, nói to với mấy bóng đen kia: “Mấy cái súng kíp thì có gì đáng kiêu ngạo đâu chứ! Anh em, mang vũ khí bí mật của bà ra, cho bọn nhà quê này nhìn xem!”

Nàng vừa nói xong, năm mười tên sát thủ bóng đen, mặt không cảm xúc đẩy vật đang được vải đen che đậy đến phía trước! Sau đó kéo miếng vải đen kia một cái...

Một thứ vũ khí nhìn có vẻ rất lạnh lẽo u ám xuất hiện trước mặt bọn họ! Sở dĩ họ phán đoán nó là vũ khí, vì bên ngoài nó giống với súng kíp, nhưng to hơn súng kíp gấp bội, nhìn như là một bản phóng to của súng kíp, nhưng khác biệt nhất chính là, phía dưới họng súng đen như mực kia, có một hộp hình tam giác, khiến cho thứ vũ khí này thoạt nhìn có vẻ có sức công phá hơn rất nhiều, nhưng đây là cái gì, chẳng lẽ cũng là súng kíp?! Vốn là khi Đạm Đài Minh Nguyệt và Mộ Dung Thiên Thu nghe thấy mình bị nói là “đồ nhà quê”

thì cảm thấy tức giận vô cùng! Nhưng khi nhìn thấy thứ này, thì không tức giận nổi nữa, thậm chí đã quên luôn chuyện bị người ta dùng ngôn ngữ

khiêu khích, hai người đầu chăm chú nhìn hòng súng lạnh buốt mà đen như mực kia, trong lúc nhất thời cũng tắt tiếng, nghĩ xem đến cùng vật này là thế nào? Bách Lý Kinh Hồng và Vân Dật cũng bị thứ này làm kinh ngạc, sách mà bọn họ từng đọc từ bé đến giờ cũng coi như là không ít, thế nhưng cho đến bây giờ cũng chưa từng trông thấy vật nào như thế này.

Tâm trạng bất ổn của binh sĩ Nam Nhạc khi nhìn thấy thứ này cũng thoáng bình tĩnh lại, mặc dù không biết là cái gì, nhưng nhìn rất khủng bố, uy lực hẳn là không kém so với súng kíp đâu? Bởi vì kích cỡ chúng nó lớn hơn nhiều so với súng kíp mà! Mà người phát minh ra súng này là Nam Cung Cầm thì đang vòng tay trước ngực nhìn bọn hắn, lạnh lùng cười nói: “Có phải đang rất tò mò muốn biết đây là cái gì phải không?”

Thấy bọn họ không nói lời nào, Nam Cung Cầm lại tiếp tục nói từng chữ: “Vậy thì để bản cung phổ cập cho hai vị một chút tri thức khoa học.

Cái này, là công nghệ vũ khí tiên tiến nhất đại lục hiện nay, tên của nó là súng máy RPK! Người phát minh ra là

- Nam Cung Cầm!”

Nàng càng nhấn mạnh vào ba chữ Nam Cung Cầm! Nàng nói xong thì phát hiện ra người nàng đặc biệt đưa tới lại đứng đậy không nhúc nhích, Nam Cung Cầm không khỏi giận dữ, quay đầu lại gầm lên với hắn: “Ta nói Doan Mộc sử quan, người nhanh ghi chép vào chứ, bản cung sáng tạo ra phát minh vĩ đại như thế, vậy mà người đứng đó ngăn người! Hoàn toàn quên đi chức trách của một sử quan, một sự quan chuẩn mực, không phải là nên lập tức ghi chép lại chuyện này, ghi lại sự vĩ đại của bản cung vào sử sách, để đại danh của bản cung được người đời sau nhớ kỹ, hưởng vạn người quỳ bái sao?”

Sử quan đang ngăn người bị nàng quát như thế, lập tức hoàn hồn, nuốt nước bọt một cái, trong lòng thầm đổ mồ hôi vì Hoàng hậu nương nương thích việc lớn, hám công to, sau đó vội vàng nói: “Nương nương yên tâm, thần lập tức sẽ ghi chép lại, nhất định sẽ không sót một chữ!”

Nam Cung Cảm lúc này mới hài lòng gật nhẹ đầu! Sau đầu những người khác đầu toát cả mồ hôi hột! Khó trách lúc xuất phát nòng nhất định phải đưa sử quan theo, chuyện này khiến mọi người kỳ quái một hồi, đi đánh trận mang theo quan văn đi làm gì, hóa ra là để ghi lại phát minh vĩ đại của nòng! Khóe miệng quân địch cũng co gập, cảm thấy không tưởng tượng được, Hoàng hậu Nam Nhạc lại là đệ nhất thần nhân như vậy! Mà Mộ Dung Thiên Thu và Đạm Đài Minh Nguyệt sau khi im lặng thật lâu bỗng hỏi: “Cái này rốt cuộc là cái gì?”

“Ta không phải mới nói là súng máy RPK sao?”

Nam Cung Cảm nhìn hai người như nhìn đũa ngọc.

“...”

Bọn hắn hỏi chuyện này sao? Nam Cung Cảm thấy bộ dạng im lặng của bọn hắn, tựa như chợt nhớ ra chuyện gì, bỗng vô trán một cái r ồi nói: “Ai nha, trong đầu óc ta này, ta biết ý các người muốn hỏi, là công dụng của thứ này đúng không? Vãn, người tới biểu diễn một lượt cho bọn hắn xem đi!”

Cho dù là võ công hay là kỹ năng bắn chính xác đầu là nhân tài kiệt xuất, kỹ thuật bắn súng của hắn có thể so với Nam Cung Cảm là không kém bao nhiêu! Hắn liếc bầu trời một cái, vừa vãn có một đàn chim bay qua, thế là, nhắm mắt lại, nhắm họng súng lên không trung...

“Đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng...!”

m thanh liên tiếp vang lên! Súng kíp bấy giờ là dạng nguyên thủy nhất, bắn ra một viên đạn, là phải lên đạn lần nữa, nhưng đối phương có thể bắn ra liên tiếp vô số viên đạn, chuyện này...

Sau đó, tất cả mọi người không hện mà cùng nhìn lên trời, mới vừa r ồi nơi đó có ba con chim nhỏ bay qua, mà cứ như thế nhắm mắt tùy tiện bắn lên, ba con chim này toàn bộ đầu rơi xuống! Thứ này, dùng trên chiến trường quy mô lớn, đại chiến nghìn nhân số, không có gì thích hợp bằng! Căn bản cũng không cần nhắm chuẩn, thậm chí là nơi nào có người, li ền có

thế nhắm mắt lại hướng vào đấy mà bắn, thế nào cũng sẽ có mấy người bị trúng đạn! Mà nếu như kỹ thuật bắn súng của người bắn vô cùng tuyệt diệu, thì càng tạo thành hậu quả nghiêm trọng hơn, đi đâu tự nhiên là không cần bàn cãi! Giờ đây, Đạm Đài Minh Nguyệt và Mộ Dung Thiên Thu nhìn khẩu súng máy RPK này đâu vô cùng nghiêm túc! Loại vũ khí này, hoặc là không để nó tồn tại trên đời, hoặc là, bọn hắn phải chiếm làm của riêng, nếu không thì vũ khí dạng này mà xuất hiện đại quy mô ở Nam Nhạc, vậy thì cuộc chiến năm nước này căn bản không cần phải đánh, nhất định bọn hắn phải thua! “Nhìn ánh mắt tội nghiệp của các người, có phải đang rất dốt kỹ và rất muốn có đúng không? Đừng nghĩ nữa! Bà đây không cho các người đâu!”

Nam Cung Cẩm ngênh ngang nói, khễ vươn tay, Hiên Viên Dĩ Mịch cũng đặt một khẩu vào tay nòng, sau đó, Nam Cung Cẩm chĩa súng vào bọn hắn, “Được rồi, chuẩn bị xong chưa? Bà đây muốn đánh nhau rồi!”

Mộ Dung Thiên Thu và Đạm Đài Minh Nguyệt lúc này đâu không nói câu nào, sắc mặt nặng nề, bây giờ mà đánh nhau, không nghi ngờ gì là bọn hắn sẽ phải thua! Súng này bắn một viên đạn ra, trong khoảnh khắc lên đạn đó, chưa biết chừng tất cả mọi người bọn hắn bên này, sẽ bị khẩu “súng máy RPK”

đáng sợ kia của đối phương đục thành các sàng mắt! Thấy bọn hắn không nói gì, cũng không có ý muốn ra tay, Nam Cung Cẩm tỏ vẻ đại tỷ, gác súng lên vai rồi nói: “Sao nào? Không dám đánh à? Vậy được rồi, làm ngọc nát bị bà bắn chết, hay là làm ngói lành quỳ xuống đất gọi gia gia, tự chọn đi!”

Hiên nhiên, cả hai lựa chọn bọn hắn đâu không muốn! Đạm Đài Minh Nguyệt giơ tay lên, lại là một quả đạn tín hiệu nổ trên không trung, mục đích của nó tự nhiên là để binh sĩ bên ngoài rừng rậm rút lui.

Đối đầu với quân đội Nam Nhạc thì thắng bại khó đoán nhưng chỉ rút lui thì không phải là việc khó.

Thế nên bây giờ chỉ còn lại những người đang đứng ở bên vách đá dựng đứng này! Nam Cung Cẩm nhú mày, tất nhiên nàng cũng biết pháo

hiệu kia là để cho đám binh sĩ kia rút lui, nhưng bọn chúng nghĩ rút lui dễ dàng như thế sao? Ở phía dưới còn có mấy chục vạn người đang chờ đợi, trước sau giáp kích, thử xem binh lính bọn chúng mang tới lần này có thể còn lại bao nhiêu?

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 41: Người Nam Nhạc Chúng Ta Vốn Hữu Hảo Và Yêu Chuộng Hòa Bình

Suy nghĩ kỹ chưa? Kiên nhẫn của bản cung và Hoàng thượng có hạn thôi!”

Nam Cung Cầm không nhịn được mà nói.

Không đợi hai người kia trả lời, nàng lại nói tiếp: “Thực ra theo lý mà nói, dù các người có quý xuống gọi chúng ta là gia gia nãi nãi, thì cũng chưa chắc chúng ta đã nên tha thứ cho việc đánh lén hèn hạ vô sỉ của các người, nhưng người Nam Nhạc ta hữu hảo, yêu chuộng hòa bình, cho nên vẫn đừng ý tha thứ cho các người!”

Bọn họ hữu hảo ư?! Bọn họ hữu hảo mà chế tạo ra vũ khí kinh người như thế sao? Rõ ràng là nói năng bậy bạ mà! Nhưng hiển nhiên là hiện nay bọn hắn đang bị người ta khống chế! Đạm Đài Minh Nguyệt và Mộ Dung Thiên Thu liếc nhau một cái rồi cười lạnh một tiếng nói: “Đánh!”

Một câu phát ra, các binh sĩ bên bọn hắn quyết đoán bắn sang bên kia! Đánh! Không chỉ là để giữ lại tôn nghiêm của bậc đế vương, còn thể hiện rằng cho dù là chết, bọn hắn cũng quyết không cúi đầu với người khác, hơn nữa, bọn hắn càng muốn biết xem rốt cuộc uy lực của mấy khẩu súng máy RPK này có thể đạt đến mức độ nào! Các binh sĩ rất tự giác lấy thân mình che trước người Đạm Đài Minh Nguyệt và Mộ Dung Thiên Thu, nhằm bảo vệ hai người này trước mưa bom bão đạn.

Nhưng Nam Cung Cầm cũng không có chút khách khí nào, nàng ra lệnh một tiếng: “Giết bọn chúng không còn manh giáp cho ta!”

Mấy bóng đen ôm súng liền quét ngang, bên kia thấy đối phương bắt đầu khai sáng, thì không tìm được, nâng tấm chắn trong tay lên phòng thủ, rồi bị ai phát hiện ra rằng đạn kia không hề bị ảnh hưởng mà xuyên qua tấm chắn, bắn tới bọn hắn.

Bọn hắn vốn cho rằng tấm chắn của mình là cứng rắn như sắt, không thể phá hủy, vậy mà lúc này đối mặt với súng máy lại không hề có chút tác dụng nào! “Phụt!”

Đạn bắn vào da thịt, theo đó là sự đau đớn ập tới, bọn hắn cắn môi, quỳ trên mặt đất, còn không quên dựng tấm chắn để cản trước người, cũng không quên lấy thân mình che cho Mộ Dung Thiên Thu và Đạm Đài Minh Nguyệt! Đối với những binh sĩ này, hai người kia là đối tượng mà họ phải bảo vệ, cho dù phải chết, cũng phải dốc toàn lực mà bảo vệ! Quyết tâm và kiên trì như thế khiến cho Nam Cung Cẩm cũng có chút thương cảm! Nhưng ánh mắt của nàng rất lạnh lùng, nét mặt của nàng cũng không có chút tình cảm nào.

Cảnh tượng thế này, nàng đã thấy ở kiếp trước quá nhiều, đã không còn tạo ra bất cứ ảnh hưởng gì tới nội tâm lạnh lẽo và cứng rắn của nàng nữa! Nhưng hiện nay, nàng lại có chút hoảng hốt, đó là khi nhìn thấy khoa học kỹ thuật hiện đại dung nhập vào thời cổ đại, nàng lại có cảm giác không thể tin được, cảm giác này, giống như là vượt qua thời gian và không gian.

Trong chớp nhoáng mê man, nàng cũng không hề chú ý tới việc có viên đạn đang bay về phía nàng! “Cẩn thận!”

Đúng lúc này Bách Lý Kinh Hồng và Mộ Dung Thiên Thu đồng thời cùng hố lên! Khi Nam Cung Cẩm giật mình tỉnh lại, muốn tránh đi đã không còn kịp nữa! May mà Bách Lý Kinh Hồng ở bên cạnh đã nhanh chóng với tay kéo nàng lại, phản xạ còn nhanh hơn so với tốc độ bay của đạn máy phần.

Nàng và mạnh vào trong lồng ngực lạnh buốt của hắn, tiếp theo sau đó, tại nàng dán thật chặt vào lồng ngực của hắn, trong tai còn nghe rõ tiếng tim hắn đang đập dồn dập.

Lúc này hai người đều cảm thấy chân tay lạnh buốt.

Vừa rồi, chỉ cần chậm một chút thôi, viên đạn kia mà xuyên qua thân thể nàng, thì hậu quả sẽ thế nào?! Hắn, không dám nghĩ đến.

Ngay cả chính Mộ Dung Thiên Thu bên phía đối diện cũng không hiểu tại sao lại kêu lên một tiếng như vậy.

Thấy Đạm Đài Minh Nguyệt nhìn mình với ánh mắt quý dị, hắn hậm hực nói: “Bé con kia, ta muốn bắt được nàng, nếu nàng cứ thế mà chết, thì thật không thú vị!”

Lời này của hắn khiến cho ánh mắt yêu mỏ và hoa mỹ của Đạm Đài Minh Nguyệt càng thêm sâu hơn, hắn quay đầu đi, không nhìn nữa.

Trong lòng lại cảm thấy như có điểu suy tư.

Đây là lần đầu tiên Nam Cung Cẩm cảm thấy gần với tử vong đến thế, cũng là lần đầu tiên nàng cảm thấy, hóa ra sống và chết, chẳng qua chỉ cách nhau một lần ranh nhỏ bé! Nếu lúc trước, nàng chỉ có một thân một mình, cơ hồ là không nơi nương tựa, không có gì cả, nàng sẽ không sợ chết, nhưng bây giờ nàng có hắn, tuy nàng vẫn không sợ chết, nhưng nàng cũng không hề muốn chết.

Chiến tranh, hóa ra không những có thể cướp đi tính mạng của nhiều người khác, mà cũng có thể cướp đi mạng của nàng! “Lần sau, nàng không cần tới đây nữa”

Giọng nói thản nhiên của hắn vang lên bên tai nàng, nhưng lại khác là có thêm cảm giác hoảng sợ.

Cảm giác như là tim hắn sắp nhảy ra khỏi lồng ngực vậy! Cảm giác như là hít thở không thông, cuộc đời hắn, không muốn trải nghiệm thêm một lần nào nữa! Lần sau, vẫn là không nên để nàng đi cùng thì hơn! Nam Cung Cẩm nghe thế, không để ý lắm mà ngẩng đầu lên: “Chẳng qua là một lần sai lầm thôi, ta cam đoan tuyệt đối không có lần thứ hai!”

Nàng vừa nói xong, liền ném một cái phi đao từ trong ống tay áo ra, đánh bay viên đạn đang bay tới! Cho dù là lực lượng hay là góc độ, đều được khống chế vô cùng tốt! Yêu Nghiệt, luôn luôn là người khiến cho người ta hiểu được rằng, kỹ thuật sử dụng vũ khí lạnh thuần thực đến một trình độ nhất định, thì còn nhanh hơn tốc độ đạn bay nhiều! Nàng đã chứng minh thực lực bản thân với hắn.

Nhưng nhiều hơn là việc suýt bị trúng đạn, cũng khiến cho nàng hiểu được, ở trên chiến trường gặp nguy hiểm không chỉ có một mình nàng, mà hắn có thể cũng bị! Cho nên nàng phải ở bên cạnh hắn, yêu nhau, cũng không phải là để cho ai che mưa che gió cho mình, mà là cho dù phía trước có bất kỳ khó khăn, nguy hiểm gì, cũng nên cùng nhau đối mặt! Thấy nàng kiên trì, hắn cũng không nói thêm nữa.

Chỉ mím chặt đôi môi, không nói một câu, nhưng cảm xúc trong lòng lúc này đã vô cùng phức tạp rồi.

Phía bên kia, súng máy đang giao phong với súng kíp, đây căn bản là một cuộc quyết đấu mà thực lực hai bên quá chênh lệch, hoặc có thể nói là hoàn toàn không có một chút khả năng so sánh với nhau! Phân định ra thắng thua, cũng không phải việc gì khó khăn, vền vẹn chỉ qua hai nén hương, đối phương đã tổn thất bảy tám nghìn người, mà bên Nam Cung Cẩm mới hy sinh hơn nghìn người, mà lại không phải là người cầm súng! Nhưng ngay lúc này, cả hai phe đều gặp phải một vấn đề giống nhau, đó chính là hết đạn! Cho dù lần này Nam Cung Cẩm bế quan bảy ngày, mỗi ngày chỉ ăn một bữa cơm, ngủ không đến hai canh giờ để chế tạo, nhưng cuối cùng cũng chỉ chế tạo ra được vền vẹn như thế, mà đây cũng đã là cực hạn rồi! Bên phía Đạm Đài Minh Nguyệt và Mộ Dung Thiên Thu cũng không ngờ là đối phương lại có vũ khí cường đại như thế, thậm chí sức tấn công cường đại đến nỗi người ta không thể nào coi thường được, cho nên cũng không có chuẩn bị nhiều, cũng không rảnh mà chuẩn bị quá nhiều đạn! Rất nhiều đạn bắn trượt, rất nhiều người còn chưa kịp ra tay, đã bị đối phương dùng súng máy bắn chết! Hiện nay, thắng bại đã phân! Cho dù đối phương có mười vạn người, bọn hắn chỉ có một vạn, tay không đánh nhau! Bọn hắn cũng sẽ tử chiến đến cùng, cũng chưa chắc sẽ thua, mà kể cả có thua, cũng sẽ không thua nhanh như thế này! Nhưng hôm nay bọn hắn

cuối cùng đã hiểu rõ, có một loại đò vật, hoàn toàn không quan tâm đến ý chí người khác! Dù cho người có chiến lược to lớn, dù là người có khát vọng to lớn, dù là người có không phục thế nào đi nữa, có muốn chém đôi phương dưới kiếm thế nào đi nữa.

Nhưng tất cả những điều đó, dưới họng súng lạnh như băng trước mặt, căn bản chẳng là cái gì, ngay cả muốn phản kích hay là một khoảng trống bên cạnh người cũng không có! Dạng vũ khí như thế này, hoàn toàn là không có chút tình cảm nào, chỉ chớp mắt một cái đã có thể lấy mạng người ta! Giờ phút này, Đạm Đài Minh Nguyệt và Mộ Dung Thiên Thu cũng không biết diễn tả tâm trạng của bản thân như thế nào, nhưng bọn hắn đều cho rằng, nhất định phải cướp được vũ khí này, sau đó vênhhiên cứu! Nếu như dạng vũ khí này hoàn toàn rơi vào trong tay Nam Nhạc, thì cuộc chiến tranh thế giới này, bọn hắn căn bản là chẳng còn cơ hội gì để mà đánh nữa! Mà Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cẩm tự nhiên là đã sớm đoán được suy nghĩ của bọn hắn! Nam Cung Cẩm đưa tay ra cầm khẩu súng Hiên Viên Dĩ Mạch chuẩn bị cho mình, lên đạn! Nàng giờ súng lên, họng súng lạnh lẽo nhắm vào Đạm Đài Minh Nguyệt và Mộ Dung Thiên Thu, khuôn mặt lạnh lùng.

Lúc nhìn sang Mộ Dung Thiên Thu, nàng không thể kiềm chế mà do dự một chút, có lẽ là vì lúc ở Tây Võ hắn đã dung túng cho nàng quá nhiều.

Một câu nói kia của hắn, cho dù có làm sai đi đâu gì, trăm đầu sẽ tha thứ cho người.

Hoặc là, chỉ bởi vì ban nãy nàng suýt nữa trúng đạn, đối phương lại hô lên “Cẩn thận!”

Mộ Dung Thiên Thu có vẻ như đã quên bọn họ đang đối địch nhau, hắn cũng có vẻ đã quên, chính nàng lúc trước khi nhảy xuống vách núi với Bách Lý Kinh Hồng, là vì không muốn nợ ân tình của đối phương, cũng để sau này gặp nhau trên chiến trường, cả hai bên đều không cần hạ thủ lưu tình.

Nhưng hôm nay, hắn vẫn vì chuyện sống chết của nàng mà mở miệng! Nhưng, rất nhanh, ánh mắt của nàng lạnh xuống! Nàng không có lựa chọn,

không có.

Hiện nay, nàng là Hoàng hậu Nam Nhạc, mà hắn, đã nhiều lần muốn đưa Nam Nhạc và Bách Lý Kinh Hồng vào chỗ chết! Nàng lựa chọn Bách Lý Kinh Hồng, lựa chọn người đàn ông này, tự nhiên cũng đã lựa chọn bảo vệ, lựa chọn phó thác sinh mệnh của nàng cho hắn, lựa chọn vĩnh viễn đặt hắn tại vị trí thứ nhất trong cuộc đời nàng! Cho dù là ai cũng không thể vượt qua! Đôi mắt màu xanh lục của Mộ Dung Thiên Thu một mực chăm chú nhìn nàng, sau khi ánh mắt của nàng lạnh xuống, trong mắt hắn tựa như hiện lên vẻ tự giễu, cũng tựa như là ý cười lạnh lẽo.

Lựa chọn của bé con này, hắn đã hiểu, trong lòng của nàng, địa vị của hắn kém địa vị của Bách Lý Kinh Hồng xa tít tắp.

Đối với nàng mà nói, tình nghĩa của hắn những năm kia so với an nguy của Bách Lý Kinh Hồng, thật chẳng đáng gì! Nhưng, hắn cũng sẽ không ngỗ im chờ chết! Sở dĩ chờ tới bây giờ, chẳng qua là để biết quyết định trong lòng nàng mà thôi.

Còn trong lòng của hắn rất rõ ràng, thậm chí đã đoán được kết quả sẽ không như mong muốn của hắn! Đối với kết quả như thế, hắn đã sớm có sự chuẩn bị, đúng thế, đã sớm có sự chuẩn bị, nhưng vì sao vẫn cảm thấy không thoải mái chứ? Ngón tay Nam Cung Cẩm chậm rãi đặt lên cò súng, cắn răng, đang muốn bóp cò.

Đột nhiên có một bàn tay, nắm lấy tay nàng, đoạt lấy súng trong tay nàng.

Hắn nhìn nàng, đôi môi mỏng mỉm cười nhẹ nhàng, Nam Cung Cẩm hiểu được nụ cười ấy, là nụ cười khoan dung.

Hắn hiểu suy nghĩ của nàng, cũng hiểu được lựa chọn của nàng.

Nếu đã hiểu được, hắn cũng sẽ không nhẫn tâm để nàng làm chuyện nàng không muốn.

Có một số việc, hẳn có thể tự làm, vậy tự nhiên là không cần để nàng khó xử.

Trong lòng Nam Cung Cẩm rất cảm động, vì hẳn có thể thông cảm cho nàng như vậy.

Cũng có một chút xấu hổ vì nàng biết, vừa rồi nàng không ra tay được, nhưng sau khi ra tay, nếu thật sự giết Mộ Dung Thiên Thu, thì nàng biết nàng sẽ day dứt cả đời.

Nam Cung Cẩm chính là người như thế.

Có ân, tất trả! Có thù, tất báo! Bách Lý Kinh Hồng cũng là lần đầu tiên tiếp xúc với súng máy RPK này, kỹ thuật sử dụng súng kíp hẳn đã thuần thục rồi.

Nhưng súng này, hẳn chưa từng trông thấy, chưa từng dùng qua, nên hẳn cũng không dám tùy tiện khinh thường.

Đôi mắt đẹp như ánh trăng của hẳn nhìn hai người cách đó không xa rồi thản nhiên nói: “Thứ này, trăm cũng chưa bao giờ tiếp xúc qua, nếu như không cẩn thận mà cướp cò mà bắn chết chư vị, vậy xin hãy tha lỗi cho!”

Lại còn cần phải nói như thế sao? Chỉ một câu đấy của hẳn cũng đã đủ khiến cho người ta tức chết rồi! Lời này có ý gì, nếu không cẩn thận bị hẳn bắn chết, còn muốn người ta tha thứ cho hẳn sao? Chuyện này cũng không khỏi quá mức vô lý đi? Hẳn vừa nói xong, liền bắn tới Mộ Dung Thiên Thu và Đạm Đài Minh Nguyệt! Nét mặt hẳn thản nhiên, không có bất kỳ biểu hiện gì, căn bản không giống như đang giết người, mà chỉ giống như là đang thực hiện một động tác máy móc, hoặc là đang thực hiện diễn tập quân sự mà thôi.

Nhưng hẳn ra tay lại không lưu tình chút nào.

Dù là lần đầu tiên sử dụng súng máy RPK, nhưng chỉ cần mấy người bóng đen kia hướng dẫn một chút, cũng đã đại khái học xong cách sử dụng.

Ngược lại còn sử dụng ra dáng ra hình, so với mấy người được huấn luyện nhiều ngày cũng không có chênh lệch mấy! Khuôn mặt lạnh lùng, ra tay tàn nhẫn.

Đây chính là Bách Lý Kinh Hồng, ngoại trừ đối với nàng ra, đối với bất kỳ ai đều không lưu tình, ra tay với bất cứ ai cũng không có chút tình cảm nào.

Thương hại, không nổi, thương tiếc sao? Không có, một chút cũng không có! Kỹ thuật của hắn so với những người khác còn tinh diệu hơn, một viên đạn có thể xuyên qua mười mấy người! Khiến cho toàn bộ chiến trường rơi vào cảnh hỗn loạn vô cùng! Mộ Dung Thiên Thu và Đạm Đài Minh Nguyệt liếc nhau một cái, đều thấy được trong mắt nhau suy nghĩ rằng, nếu bây giờ bọn hắn còn ở lại, kết quả là sẽ bị Bách Lý Kinh Hồng bắn chết hoặc là bị người Nam Nhạc bao vây rồi bị bắt! Nhưng mà muốn đi, cũng có vẻ không dễ dàng chút nào.

Cuối cùng, sau khi hai người do dự chốc lát, đều đồng thời nhảy lên không trung! Ở trên không trung lao vùn vụt về sau mấy bước, từ trên núi cao rơi xuống dưới! Nhưng trong tay Đạm Đài Minh Nguyệt chợt bay ra một sợi tơ màu tuyết trắng, quấn lấy một khẩu súng máy RPK trong tay mấy người bóng đen, hắn hất tay lên, khẩu súng đã rơi vào trong tay hắn, sau đó, tấm mặt nạ quý có vẻ như cũng không che được nụ cười trên khuôn mặt hắn, bóng dáng màu tím biến mất phía trên sườn núi! Cùng lúc đó, một chiếc ban chỉ trên tay Mộ Dung Thiên Thu cũng bay ra, đập mạnh vào một người khác đang cầm súng máy! Khẩu súng màu đen lạnh như băng rơi ra khỏi tay hắn ta, không chế lực vô cùng tốt! Cuối cùng, khẩu súng rơi vào tay Mộ Dung Thiên Thu, đôi môi mỏng của hắn hơi nhếch lên một nụ cười lạnh lùng và tàn bạo, hình bóng hắn và Đạm Đài Minh Nguyệt biến mất cùng một chỗ.

Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cẩm hầu như là không kịp làm gì, đã thấy bọn hắn hoàn thành một loạt động tác mưu tính đã lâu! Sau đó, vẻ mặt hai người đều nghiêm lại, nếu như bọn họ bị cướp vũ khí này đi, vậy thì ưu thế của Nam Nhạc bọn hắn sẽ không còn gì cả! Mà Đạm Đài Minh Nguyệt và Mộ Dung Thiên Thu rơi từ trên núi cao này xuống thì tỷ lệ sống

sốt chỉ có một nửa! Nếu như sống sót, Nam Nhạc bọn họ lần này sẽ thiệt hại lớn, còn nếu như chết, cũng không giải quyết được vấn đề gì.

Nhưng để mặc cho chuyện sống chết của hai người này quyết định thành bại thì hiển nhiên không phải là tác phong của Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cẩm! Hai người liếc nhau, Nam Cung Cẩm lấy từ trong ống tay áo ra hai cái tụ tiễn, ném cho Bách Lý Kinh Hồng một cái, sau đó chạy vụt qua, nhảy từ trên vách núi xuống! Bách Lý Kinh Hồng cũng không suy nghĩ nhiều, ngay lập tức đi theo.

Tất cả đám binh sĩ đều hai mắt nhìn nhau, Hoàng hậu và Hoàng thượng cứ như vậy mà nhảy xuống, chuyện này...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 42: Nghìn Cân Treo Sợi Tóc

Nam Cung Cầm giờ tay bắn một phát, tụ tiễn liền mạnh mẽ đâm vào tảng đá trên vách núi, khiến cho cơ thể nàng treo trên vách đá dựng đứng, mà một tay khác, lấy ra thanh đao, hung hăng đâm vào một tảng đá khác, để ổn định thân hình lại! Bách Lý Kinh Hồng cũng rơi xuống cùng nàng, nhưng vì có nội lực và khinh công, nên không cần dùng dao găm để ổn định thân thể.

Hai người nhìn quanh, trên dây leo cách đó không xa, cũng chính là hai người Mộ Dung Thiên Thu và Đạm Đài Minh Nguyệt không thể sai được! Bọn hắn cũng không ngờ tới Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cầm lại đuổi theo như thế, thế nên, liền tạo thành khung cảnh cả bốn người đều bị treo trên không trung, trong lúc nhất thời cũng không biết là nên cảm thấy phiền muộn hay thú vị! Trọng lượng của súng máy RPK cũng không nhẹ, bọn hắn phải ôm ở giữa không trung tuyệt đối là tổn sức.

Nam Cung Cầm bỗng nhiên nhìn bọn hắn mà cười, trong nụ cười có sự trào phúng vô hạn! Nụ cười này, khiến cho thần sắc hai người đang nghiêm túc, cũng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nhất là Đạm Đài Minh Nguyệt, hắn thản nhiên nhìn nàng: “Người cười cái gì?”

“Ta cười, vì không biết hai vị, có cảm thấy bản thân giống mấy kẻ cướp gà trộm chó hay không! Cứ như thế mà ôm đờ của người ta, còn vô cùng đáng thương mà treo người giữa không trung ôm đờ, thật xấu hổ cho các người!”

Thực ra trong lòng Nam Cung Cẩm đang nóng như lửa, tuy nói vũ khí này không phải là cái đầu tiên nàng sáng tạo ra, nhưng đây là ở cổ đại, lại là nàng phải mất vài ngày mới nghiên cứu ra được, cũng coi như là người đầu tiên chứ? Hiện nay nàng luôn có cảm giác như là bị người khác ăn cắp mất tâm huyết của mình vậy! Hai người kia nghe thế, lại cười lạnh một tiếng, Mộ Dung Thiên Thu nói: “Người làm chuyện lớn, không câu nệ tiểu tiết, mà từ trước tới nay, vì mục đích, trăm đầu không từ thủ đoạn! Chuyện này, đã tính là gì?”

Loại người giết sạch cha mẹ, anh em của mình để chiếm lấy quyền lực chỉ cao vô thượng mà nói, chuyện này thật đúng là không đáng gì cả! Còn Đạm Đài Minh Nguyệt, cũng chỉ nói một cách rất lạnh nhạt:”

Người Mạc Bắc chúng ta, vốn khác với người Trung Nguyên các người, bất kỳ đồ vật gì, bất kể là có phải của người hay không, nhưng chỉ cần người có bản lĩnh cướp được nó, thì nó chính là của người! Cho nên trăm cũng không cho rằng trăm làm thế là có gì không đúng.

Hoàng hậu Nam Nhạc nếu không hài lòng, có thể thử cướp lại từ trong tay trăm xem!”

Lời này của Đạm Đài Minh Nguyệt không phải là giả dối.

Mạc Bắc Vốn là vùng đất man hoang, cường giả vi tôn, đồ ăn, đất đai, đàn bà phụ nữ, đều là ai cướp được thì chính là của người đó! Cho nên người Trung Nguyên mới thường xuyên nói người Mạc Bắc là Man tộc.

“Vậy thì tốt, hôm nay bản cũng sẽ lĩnh giáo hai vị một phen!”

Nam Cung Cẩm vừa nói xong thì giật tay lại, rút tỳ tiễn từ trong đá ra, bắn vào một chỗ khác.

Sau đó đập mạnh vào vách núi, bay tới chỗ Đạm Đài Minh Nguyệt cách đó không xa, thanh đao trong tay trực tiếp chém vào đối phương! Cùng lúc đó, thân thể Bách Lý Kinh Hồng như một làn sương trắng, đánh ập về phía Mộ Dung Thiên Thu! Mộ Dung Thiên Thu và Đạm Đài Minh Nguyệt đều

đang ôm súng máy trong tay, nên tự nhiên là động tác tránh né nhiều hơn động tác phản kích.

Dây leo ở giữa không trung vắng tứ tán, thân hình mấy người nhanh chóng chuyển đổi qua lại giữa không trung Nam Cung Cẩm đánh một chiếc cầu không trúng, lại kéo tụ tiên ra, bắt đầu chiếc cầu thứ hai! Đạm Đài Minh Nguyệt quyết đoán buông dây leo đang nắm, bay vọt đến một sợi dây leo khác! Hấn chợt cảm thấy có chút khâm phục cô gái này, phía dưới bọn hắn là sườn núi cao vạn trượng, vậy mà cô ta ở đây lại mặt không đổi sắc, kể cả một người đàn ông như hắn lúc tránh công kích của nàng, cũng có chút lo lắng sẽ rơi xuống, nhưng cô ta có vẻ như không hề lo lắng, hoàn toàn chắc chắn là có thể cố định thân thể ở trên vách núi này! Đúng là Nam Cung Cẩm hoàn toàn chắc chắn, vì kiếp trước huấn luyện sát thủ tuyệt đối là khắc nghiệt hơn so với huấn luyện lính đặc chủng! Cho nên kiểu quyết đấu thế này, dưới sự giúp đỡ của tụ tiên, đối với nàng mà nói, thật sự không tính là gì cả! Đạm Đài Minh Nguyệt cũng không nghĩ chờ chết, hắn kéo dây leo, bay lên không, cả người như đại bàng giương cánh, đập một cước, tung ra vô số nội lực để bay vọt lên! Nam Cung Cẩm thấy tình thế không ổn, lúc này mới xoay người một cái, khó khăn lắm mới né được, sau đó lại chém một đao tới hắn! Ở bên kia, Mộ Dung Thiên Thu và Bách Lý Kinh Hồng đang quyết đấu trên gờ đỉnh núi! Vạt áo hai người bị gió thổi tung lên, tùy ý mà bay! Biểu lộ của hai người cũng vô cùng nghiêm túc, mãi mãi cũng không chủ quan khinh địch, là đặc tính của Bách Lý Kinh Hồng, còn Mộ Dung Thiên Thu thì xưa nay luôn là gặp kẻ mạnh sẽ càng mạnh hơn, cho nên hắn lập tức dốc toàn lực ứng phó! Hai người triển đấu ở giữa không trung, gió và sức mạnh cùng bốc lên, khí thế thậm chí như muốn nghịch thiên.

Đã là giữa trưa, mặt trời treo cao, gió núi thổi bay những giọt mồ hôi trên mặt mấy người, khiến cho bọn họ nhìn cũng không quá chật vật. Nhưng bốn cánh tay của họ lại không khỏi bị thấm ướt bởi mồ hôi, dù là nắm dây leo hay tụ tiên, đều không có ngoại lệ mà có chút trơn trượt.

Về mặt mấy người đều nghiêm túc, nếu như nhiệt độ càng ngày càng cao, mà bọn họ chỉ có thể nắm lấy mấy thứ này để triển đấu trên không trung, tất nhiên sẽ có lúc trượt tay, vậy thì bọn họ sẽ rơi từ trên cao xuống

mà chết! Núi Thái Hành rất cao, lại hiểm trở, tuyệt đối không phải loại như núi tuyết có thể so sánh được! Nếu như mà ngã xuống, r ồi ở giữa chừng không có chỗ nào mượn lực, tất nhiên sẽ thịt nát xương tan.

“Đủ r ồi! Đừng đánh nữa!”

Đạm Đài Minh Nguyệt mở miệng ngăn lại trận quyết đấu trên sườn núi này.

Ba người đều dùng công kích, lẳng lẳng nhìn hần.

“Tiếp tục đánh nữa, cũng không có lợi ích gì, kết quả duy nhất, chính là chúng ta đều rơi xuống vách núi, đừng quy vu tận mà thôi!”

Giọng nói phong lưu hoa lệ của Đạm Đài Minh Nguyệt giờ phút này hơi mang theo vẻ bất đắc dĩ, nếu cứ đánh nhau thế này, chỉ sợ là khó phân ra thắng bại, nhưng ông trời lại không cho bọn hần thời gian để quyết định.

Nam Cung Cầm nghe thế, cười mà như không cười nhìn hần: “Thế không biết Mạc Bắc Hoàng cho là chúng ta hiện nay nên làm thế nào?”

Môi Đạm Đài Minh Nguyệt giật giật mấy cái, vừa muốn nói gì thì chợt cảm thấy ngọn núi rung động! Về mặt mấy người đều kinh biến, Nam Cung Cầm lại càng khẽ nguy ền rửa một câu: “Fuck! Núi lở sao?”

Xem ra, ông trời cũng muốn làm khó dễ bọn họ! Toàn bộ dãy núi đều lắc lư dữ dội, còn có nhiều tảng đá rơi từ phía trên xuống.

Mà tảng đá bọn họ dùng để ổn định thân thể cũng bắt đầu lung lay.

Cuối cùng thì “Ầm ầm”

một tiếng vang lên thật lớn.

Tảng đá rơi từ trên cao xuống, bốn người cùng nhau rơi xuống sườn núi! Nhưng hướng rơi lại không giống nhau, sau khi va chạm, mỗi người đều như một chấm đen nhỏ rơi từ trên cao xuống! Trên đường rơi xuống, Nam Cung Cầm không ngừng phóng tu tiễn ra, mỗi lần đều hơi dừng thân

thể lại một chút trên những tảng đá, núi đang rung lắc dữ dội, miễn cưỡng duy trì được vài giây yên ổn, nhưng cũng không có gì quá nguy cấp.

Sau vài lần phóng tụ tiễn, trông thấy càng ngày càng gần đáy vực, nàng cũng dần yên lòng lại.

Mấy lần ngã xuống núi trước đây, đều vì không có tụ tiễn, cho nên phát sinh nhiều chuyện ngoài ý muốn, thậm chí nhiều lần suýt nguy hiểm đến tính mạng.

Cho nên sau khi trở về, nàng đã bỏ công nghiên cứu công cụ thoát thân một phen, mới nghiên cứu chế tạo ra cái tụ tiễn này, dùng phương pháp mượn lực để rơi xuống, hẳn là nàng sẽ không có quá nhiều lo lắng đến tính mạng.

Nhưng, đi đâu khiến nàng lo lắng chính là Bách Lý Kinh Hồng Tuy nàng tin tưởng khả năng của hắn, chắc chắn sẽ không có gì trở ngại, nhưng nhớ tới chuyện tuyệt lộ lần trước, đúng là nàng có chút không yên lòng được! Rất nhiều thứ rơi từ trên cao xuống trong phạm vi rộng, còn có những tảng đá lớn rơi xuống, nhiều lần suýt nữa rơi trúng đầu nàng! Cuối cùng, trông thấy chỉ còn khoảng mười mét nữa là tới chân núi, Nam Cung Cẩm liền bay vụt xuống, định lặn trên mặt đất mấy vòng để giảm lực va chạm tránh tổn thương, nhưng lại không quan sát, khiến cho vạt áo của nàng vướng vào nhánh cây! Fuck! May mà không chết, nhưng trên trời lại có một tảng đá lớn cùng lúc đó rơi xuống phía nàng! Nàng quyết định thật nhanh, chém một đao vào nhánh cây, nguyện vọng cả người bình yên rơi xuống đất đã bị nhánh cây này hóa thành bọt biển! Thân hình nàng ở giữa không trung xoay một độ công không thể tưởng tượng được, tránh thoát được tảng đá kia, nhưng cũng đã làm cho nàng không tiếp đất được an toàn! “A!”

Nàng kêu lên một tiếng đầy đau đớn, khổ cực rơi xuống đất! Mặc dù đã rất cố gắng khống chế tổn thương ở mức độ thấp nhất, nhưng vẫn rất khổ sở vì bị thương ở chân! Nàng kiểm tra một chút, hiển nhiên là gãy xương! Nhưng trên không trung vẫn còn rất nhiều tảng đá đang rơi xuống, Nam Cung Cẩm đau đớn kéo chân của mình, tiến lên thật nhanh, di chuyển ra xa mấy trăm mét, cuối cùng mới trốn ra khỏi khu vực đá lăn xuống, dần dần,

ngọn núi cũng thôi không lắc lư nữa! Nhìn tình hình này, là ngọn núi bị lở, nhưng thiệt hại chủ yếu xảy ra ở mặt khác, không phải ở bên bọn họ, cho nên chỉ lắc lư trên phạm vi lớn rồi khôi phục bình tĩnh.

Khi Nam Cung Cấm dừng chân, nàng đã di chuyển được đến một thảm cỏ xanh, mà cách đó không xa, là một con sông.

Trong lòng nàng không khỏi có chút buồn bực, nếu như bản thân rơi xuống sông thì tốt biết mấy, như thế chân sẽ không bị gãy! Ngay lúc nàng đang phiêu muộn, trên bầu trời vang lên một tiếng nổ vang, một quả pháo hoa nổ rộ đầy diễm lệ, Nam Cung Cấm nhếch môi cười nhẹ, xem ra, hẳn không bị làm sao! Nàng cũng lấy ra từ trong tay áo một quả pháo hoa giống như thế, chìa lên không rồi châm lửa, chờ pháo hoa nổ.

Sau đó, nàng chột vật di chuyển chân mình, định đi tìm ván gỗ để nẹp lại chân của mình.

Đi chưa được mấy bước, nàng lại trông thấy một đoạn vải nhấp nhô trên dòng sông, Nam Cung Cấm nhíu mày, chẳng lẽ có người rơi xuống nước? Nhưng rất nhanh, nàng liếc thu hồi ánh mắt, đi sang hướng khác, người khác rơi xuống nước nàng không quan tâm, nhưng, sau khi đi được mấy bước, nàng dừng chân lại, nơi này là đáy vực núi Thái Hành, mà bên này chắc chắn là mặt phía Nam, cho nên có thể rơi xuống nước, thì có đến tám phần chính là con dân Nam Nhạc! Chuyện này...

Nàng mà không cứu thì có vẻ như không được ổn lắm nhỉ?! Thế nên, nàng cố gắng nâng chân mình lên, đau đến nhe răng trợn mắt, nghiêng đầu nhìn tới chỗ áo bào đang nhấp nhô trên mặt nước cách đó hai mươi mét, cũng không biết người đó đã nổi lên như thế, là đã chết hay còn sống! Nếu là chết, cứu được thì thật đúng là không có lời, nhưng nếu còn sống thì sao? Khóe miệng nàng giật một cái.

Cẩn rằng, nhảy xuống! Dòng nước chảy rất siết, hầu như là đẩy thân thể Nam Cung Cấm đi chỗ khác, Nam Cung Cấm càng bơi càng phiêu muộn, tại sao nàng lại phải chịu đựng cái chân đang đau kịch liệt để cứu một người nàng không hề quen biết chứ? Đã bị gãy xương, mà còn muốn bơi trong nước cần ý chí cực lớn! Nếu không phải kiếp trước nàng đã trải

qua huấn luyện vô cùng tàn khốc thì bây giờ đã sớm chìm xuống đáy sông! Đang lúc phiền muộn, một cơn sóng to vỗ tới, nước văng tứ tung, xối từ trên đầu Nam Cung Cẩm xuống, khiến cho tóc nàng ướt sũng, búi tóc bị xô tung ra, còn có mấy sợi dính lên trên mặt nàng! Lần này, sắc mặt Nam Cung Cẩm càng đen thui lại! Nàng thật là khờ, mới đi gánh cái trách nhiệm Thánh Mẫu Nam Nhạc gì gì đó này! Sau khi bơi một lúc, nàng đã đến được chỗ ống tay áo kia, cũng không xem người kia hình dạng thế nào, thực tế là, tóc đã che khuất khuôn mặt nàng, nàng giơ tay lên vén mấy sợi tóc, sau đó nhìn xem dáng dấp của hắn thế nào? Nàng nắm lấy hắn, sau đó kéo hắn bơi về phía bờ, sau lưng vẫn là tiếng nước chảy mãnh liệt, Nam Cung Cẩm tăng nhanh tốc độ bơi, không bao lâu sau, nàng đã rời khỏi mặt nước lên bờ! Nàng quăng mạnh người trong tay về phía xa! Sau đó há miệng to mà thở hổn hển! Người kia bị Nam Cung Cẩm ném xuống đất như thế, nên rên lên một tiếng, hiển nhiên còn chưa chết! Nhưng vẻ mặt của Nam Cung Cẩm rõ ràng là cứng ngắc lại một chút, nàng nhanh chóng vuốt sạch những sợi tóc đang che mắt của nàng, nhìn tới người bị nàng ném cách đó không xa, người đó mặc một bộ trường bào màu tím nhạt, thân hình này, dáng vẻ này, y phục này, không phải là Đạm Đài Minh Nguyệt chứ?! Thế nhưng lúc trước Đạm Đài Minh Nguyệt rơi xuống, cách nàng không xa, không có lý do gì lại bị văng xa như thế! Đúng rồi, ngọn núi lắc lư như thế, có vẻ cũng có khả năng này! Còn người kia sau khi bị nàng ném xuống đất không hề nhẹ nhàng, thì đang hung hăng ho khan vài tiếng, sặc ra khỏi lồng ngực rất nhiều nước! Rơi từ trên vách núi xuống, vậy mà lại rơi xuống nước! Mà hắn xưa nay không giỏi bơi lội, dưới ảnh hưởng của dòng chảy xiết, rất nhanh hắn đã mất đi ý thức, súng RPK trong tay cũng không biết thất lạc trong nước lúc nào.

Trong mơ hồ, hắn chỉ cảm thấy có một bàn tay kéo mình vào bờ! Sau khi tỉnh táo lại, hắn vuốt mặt mình một cái, phát hiện ra tầm mắt nọ kia đã biến mất từ lúc nào! Mày kiếm hơi nhú lại, cúi người chuẩn bị, đồng thời lúc này cũng thấy Nam Cung Cẩm đang ngẩn ngơ đứng ở không xa! Lúc Nam Cung Cẩm thấy hắn quay đầu lại, liền nhìn thấy gương mặt quen thuộc kia! Gương mặt đó từng ở Dương Châu, khi rơi vào trong nước còn muốn hung hãn kéo nàng chết theo, rõ ràng chính là người trước mặt này! Mà nàng cũng xác định đến tám mươi phần trăm người này chính là Mạc Bắc Hoàng luôn đeo mặt nạ quý, không dùng gương mặt thật tiếp xúc

người khác, Đạm Đài Minh Nguyệt! Còn có chuyện gì hơn là cứu kẻ thù của mình nữa sao?! Nàng tự trách mình sao lại ngờ ngẩn muốn làm cái gì mà Nam Nhạc Quốc Mẫu, cái gì mà tấm lòng Thánh Mẫu, lại thêm cơn sóng đáng chết kia khiến cho búi tóc xõ ra, làm cho nàng không nhìn rõ hình dáng của hắn! Khổ nhất chính là hiện nay nàng đang gãy chân, mà hắn đã tỉnh, cho nên rõ ràng nàng không phải đối thủ của hắn! Trong lòng của nàng còn có một người đang tùy tiện đứng chống nạnh mắng chửi nàng: Nam Cung Cầm, mà đúng là đờngó ngẩn! Nhưng trong đầu nàng chợt lóe lên một suy nghĩ, vội vàng chuyển từ vẻ ngẩn ngơ sang kinh ngạc: “Lại là người à?”

Tốt nhất là đừng nên để cho Đạm Đài Minh Nguyệt biết nàng đã nhận ra hắn, như vậy thì sẽ không vạch mặt nhau, có lẽ nàng có thêm hy vọng sống! Đạm Đài Minh Nguyệt hiển nhiên cũng khá kinh ngạc, không ngờ nàng lại cứu hắn! Trong lúc nhất thời cũng ngổn ngang cảm xúc, hai lần rơi xuống nước vì nàng, cũng hai lần được nàng cứu, đây cuối cùng là ngẫu nhiên hay là chuyện tất lẽ dĩ ngẫu phải thế? Nghe nàng hỏi như vậy, có vẻ như nàng không nhận ra hắn, hắn mới nhếch môi mỏng lên, cười nhạt một tiếng, trên mặt còn có nước và mấy sợi tóc, sau khi nở nụ cười này, hắn đã bộc lộ ra hết phong độ mỹ nam, đẹp trai và ấm áp! “Là ta!”

Nàng không nhận ra mình, là tốt nhất! Hiện nay cho dù nói thế nào, cũng là nàng cứu mình, nếu mình ra tay lấy oán trả ơn, hiển nhiên không phải là phong cách của Đạm Đài Minh Nguyệt, cũng khó tránh được xấu hổ.

Không bằng cứ giả vờ như không biết thì tốt hơn! Nam Cung Cầm đang rất là khó chịu, mặt đen lên nói: “Người thật đúng là có mặt khắp mọi nơi, ở Tây Vỗ có thể gặp người, giờ ở Nam Nhạc cũng có thể gặp người!”

Vẻ mặt của nàng giả vờ rất đúng lúc đúng chỗ, nhưng trong lòng thì đang gào thét, Tiểu Hồng Hồng, Tiểu Hồng Hồng thân yêu của ta, mau mau tới đây cứu mạng ta đi! Đạm Đài Minh Nguyệt dùng một chút, đứng dậy, cười nói: “Mệnh lệnh của chủ nhân, sao ta có thể không đến!”

Hắn vừa nói xong, trên mặt Nam Cung Cẩm đã hiện ra chút hoài nghi, chủ nhân? “Chủ nhân của người là ai? Không phải là Đạm Đài Minh Nguyệt chứ?”

Trước đó nàng đoán, tên này không phải là Đạm Đài Minh Nguyệt, thì cũng chính là thủ hạ của Đạm Đài Minh Nguyệt.

Nhưng về sau vì giọng nói và thân hình quen thuộc, nên mới kết luận thân phận của đối phương.

“Đúng!”

“Phụt, khục, khục...”

Thật là đóng giả quá tốt mà! Nam Cung Cẩm không chịu được, ở trong lòng thầm giơ ngón tay cái lên với hắn! Đạm Đài Minh Nguyệt nghe thấy nàng ho khan, dưới đáy mắt sinh ra vẻ hoài nghi, chẳng lẽ nàng nhận ra mình: “Người sao thế?”

Do đó Nam Cung Cẩm liền biết được bản thân khốn khổ giả vờ cũng đã không cẩn thận suýt bị bại lộ rồi! “, ta chỉ đang bức mình, sao lại cứu được thủ hạ của tên khốn Đạm Đài Minh Nguyệt kia chứ!”

Nam Cung Cẩm ra vẻ buồn bức nói, trên mặt biểu lộ rất rõ ràng sự không vui! Đạm Đài Minh Nguyệt cười khẽ một tiếng, cũng không tức giận vì bị mắng, ngược lại hắn lại nhấc chân chậm rãi bước về phía Nam Cung Cẩm: “Có lẽ là duyên phận!”

“Kiểu nghiệt duyên thế này không cần cũng được! Dừng lại, người lại đây làm gì?”

Trong lòng Nam Cung Cẩm không khỏi cảnh giác, tay phải cũng không khỏi nắm chặt thanh đao.

Đạm Đài Minh Nguyệt cười nhạt, hắn dùng nội lực rất nhanh làm cho nước trên người và quần áo bốc hơi hết, chậm rãi bước đi trên đường,

những sợi tóc cũng bay trong gió, nhìn qua như có tư thế gió cuốn trắng mà đến.

Hắn tới trước mặt Nam Cung Cẩm, ngẩng xuống rồi hỏi: “Chân của người sao thế, gãy xương à?”

“Phải thì sao?”

Mắt phượng nheo lại, tràn ngập vẻ lạnh lùng nhìn hắn, chỉ cần hắn đi thêm một bước, nàng sẽ liêu mạng mà đồng quy vu tận với hắn! Chân gãy xương không phải là đối thủ của hắn, nhưng tay của nàng thì không gãy, mà đối phương lại tự đưa đến trước mặt nàng, công kích trong tầm tay là thiên hạ của Nam Cung Cẩm, chỉ cần hắn tới gần thêm một chút nữa thôi! Nàng vừa dứt lời, Đạm Đài Minh Nguyệt lại cười: “Không cần đề phòng như thế, người đã cứu ta, ta đương nhiên sẽ không lấy oán báo ơn!”

“Đúng thế, trước đến nay người đã thiếu ta hai lần ân cứu mạng! Người biết không, rõ ràng ta chính là phụ mẫu tái sinh của người, nếu người muốn giết ta để khoe mẽ lấy lòng với chủ nhân của người thì người chính là cặn thú!”

Sắc mặt Nam Cung Cẩm không vui nói, nàng rất hối hận, vô cùng hối hận tại sao bản thân lại bỗng nhiên nổi lòng từ bi, để cứu được một phiến toái to lớn thế này! Nếu như là ban nãy, nàng còn có thể lê cái chân bị gãy mà đi, nhưng hiện giờ, sau khi cố gắng bơi trong nước rất lâu, chân của nàng giờ mà muốn bước, muốn chạy đi, hậu quả chính là tàn phế nửa đời sau! Khóe môi Đạm Đài Minh Nguyệt tự nhiên co quắp một chút, đúng là ân cứu mạng như phụ mẫu tái sinh.

Nhưng câu nói này lẽ ra nên là hắn phải nói mới đúng chứ? Sao lại có người tự chụp câu này lên đầu để nói? Hắn chợt nhớ ra đức hạnh của cô gái này chính là như thế, lập tức cũng cảm thấy biểu hiện hiện nay của cô ta không có gì là kỳ quái, hắn đưa tay ra...

Nam Cung Cẩm đang muốn ra tay, thì giọng nói phong lưu hoa lệ của hắn vang lên: “Đừng nhúc nhích!”

Sau đó, đôi tay đầy vết chai của hắn kéo lại chân của nàng, hắn ném một cây phi đao từ trong ống tay áo ra, vòng ở trên không trung một vòng rồi quay về, khiến cho một cành cây rơi xuống chỗ chân hắn! Sau đó, hắn rút một thanh loan đao khảm bảo thạch ở bên hông, bổ cành cây có đường kính khoảng chừng nửa mét đó ra! Mặt không đổi sắc! Quả thật là trời sinh thiên lực, làm việc lại vô cùng tàn nhẫn và bá đạo, không khác gì so với Nam Cung Cẩm! Chuyện này khiến cho ánh mắt Nam Cung Cẩm nhìn hắn cũng không khỏi sâu thêm mấy phần.

Chỉ chốc lát sau, hắn đã gọt xong một thanh nẹp, không nói câu nào, liền buộc vào chân Nam Cung Cẩm.

Mà Nam Cung Cẩm cũng không có nguyện vọng làm người tàn phế, cho nên không có động tác gì, nhưng mắt phượng vẫn luôn híp lại, có chút đề phòng nhìn hắn.

Đạm Đài Minh Nguyệt vẫn rất tận tâm, động tác cũng vô cùng thuần thục, có vẻ như đã thường xuyên làm chuyện này, sau đó không lâu, hắn đã băng bó kỹ cho nàng! “Chuyện này có tính là ta đã trả cho người được một ân tình không, phụ mẫu tái sinh của ta?”

Bên trong giọng nói phong lưu hoa lệ của hắn có ý cười nhẹ nhàng, nghe đầy mỉa mai và dụ dỗ, nhưng Nam Cung Cẩm không phải là người bị sắc đẹp mê hoặc, nhìn bộ dạng này của hắn, ở trong lòng nàng chỉ cảm thấy một câu, khó trách tên này nhất định phải mang mặt nạ trên chiến trường, nếu không chẳng phải giống như Bách Lý Kinh Hông, chỉ cần cười một cái là khiến người ta văng máu mũi khắp nơi sao? “Xem như trả được một chút lợi nhuận thôi!”

Nam Cung Cẩm cũng không chút khách khí mà trả lời.

Đạm Đài Minh Nguyệt lại cười một tiếng, xem ra, tâm trạng của hắn rất tốt, cười thật lâu mới ngừng lại, khiến cho Nam Cung Cẩm trong lúc nhất thời cũng không biết tên này đang suy nghĩ gì.

“Ở Mạc Bắc chúng ta, nếu như một cô gái cứu được một chàng trai, sẽ có thể yêu cầu một chuyện, yêu cầu này, xem như ta nợ người! Nhưng

người phải nhớ kỹ, yêu cầu này, chỉ có thể liên quan tới người, không thể liên quan đến quốc gia!”

Đạm Đài Minh Nguyệt cười r ồi đứng dậy.

Nam Cung Cẩm nhíu mày, ngửa đầu ra vẻ là một cô gái đáng yêu để xóa đi sự đ ề phòng và ý muốn giết người của đối phương: “Vậ sao người chỉ nợ ta một cái yêu cầu thôi? Lần trước cũng là ta cứu được người, đây rõ ràng là hai cái mà!”

“Lần trước không tính”

Lần trước nếu không phải nàng ra tay, hắn cũng sẽ không rơi xuống nước, vậy thì sao mà có thể xem như hắn nợ ân tình nàng được! Nhìn bộ dạng này, có vẻ như tình hình tốt đẹp, Nam Cung Cẩm cũng cảm nhận sâu sắc rằng mình có đến tám phần sẽ an toàn! Thế nên nàng buông xuống trái tim nhỏ đang đập loạn trong ngực, nhưng vẫn cảm thấy rất hối hận vì đã không cẩn thận mà cứu người này, nàng nói: “Một lần thì một lần, nhưng người cũng phải nhớ kỹ, nhớ kỹ là người nợ ta ân tình sâu nặng đấy!”

“Ừm! Nhớ kỹ, hứa hẹn này, suốt đời đều có hiệu lực!”

Đạm Đài Minh Nguyệt gật đầu cười.

Nam Cung Cẩm buộc lại đầu tóc ẩm ướt của mình lên cao, sau đó mới cảm thấy với một chút cảm giác bực bội, lại nhìn người đàn ông đang cười vô cùng cợt nhả trước mặt mình, càng nhìn càng cảm thấy đáng vẻ của hắn vô cùng quen mắt! “Sao thế? Có phải phát hiện ra ta rất đẹp trai, không kém chút nào so với Bách Lý Kinh H ồng phải không?”

Giọng nói phong lưu hoa lệ của Đạm Đài Minh Nguyệt, mang theo đầy vẻ phóng khoáng và ý cười.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 43: Người Đàn Ông Có Dung Mạo Tâm Thường

Nam Cung Cầm buộc lại đầu tóc ẩm ướt của mình lên cao, sau đó mới cảm thấy với một chút cảm giác bực bội, lại nhìn người đàn ông đang cười vô cùng cợt nhả trước mặt mình, càng nhìn càng cảm thấy dáng vẻ của hắn vô cùng quen mắt! “Sao thế? Có phải phát hiện ra ta rất đẹp trai, không kém chút nào so với Bách Lý Kinh Hằng phải không?”

Giọng nói phong lưu hoa lệ của Đạm Đài Minh Nguyệt, mang theo đầy vẻ phóng khoáng và ý cười.

Khóe miệng Nam Cung Cầm giật giật mấy cái, chăm chú nhìn người đàn ông không biết xấu hổ này nói: “Người nghĩ nhiều quá đấy! Ta chỉ đang nghĩ, người như người, hiểu được có ơn tất báo, xem ra cũng không phải là người xấu, nhưng vì sao lại làm thủ hạ cho loại người như Đạm Đài Minh Nguyệt!”

Khóe miệng Đạm Đài Minh Nguyệt giật giật vài cái, không biết là hắn đang cao hứng vì đối phương khen nhân phẩm hắn không tệ lắm, hay buồn bực vì bản thân hắn biến thành “cái loại người”

như trong lời nàng nói! Hắn ngẩng trên đất, thật lòng hỏi han: “Đạm Đài Minh Nguyệt là loại người thế nào?”

“Là loại người ăn trong chén ngó trong nồi! Rõ ràng bản thân hắn ở thảo nguyên Mạc Bắc, đã là con hùng ưng kiêu ngạo rồi, lại còn chạy đến Trung Nguyên tham gia vào những tranh đấu này.

Tự chuốc phiền toái vào người, cũng khiến người khác không thoải mái.

Điều này chứng tỏ nhân phẩm và trí thông minh của hẳn đều có vấn đề lớn!”

Nam Cung Cấm đen mặt nói, không hề quan tâm chút nào đến chuyện người bị công kích đang ở ngay trước mặt nàng! Thực ra nàng không hề muốn đối đầu với Mạc Bắc, thứ nhất, hiện nay Tây Võ và Đông Lăng liên minh với nhau, vốn Tây Võ liên minh với Đông Lăng, bọn họ liên minh với Bắc Minh chống cự lại đã đủ nhức đầu, rồi giờ còn thêm Mạc Bắc nữa! Ky binh của Mạc Bắc là độc bộ thiên hạ, đối đầu với bọn hắn, đối với Nam Nhạc mà nói, tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt đẹp! Thứ hai, Mạc Bắc là dân du mục, cho dù là nàng và Bách Lý Kinh Hồng muốn thống nhất thiên hạ, cũng sẽ không đi trêu chọc Mạc Bắc, vì văn hóa Mạc Bắc và vì tùy văn hóa Trung Nguyên đã có mấy nghìn năm giáo hóa, nhưng đã sớm định hình.

Muốn sửa đổi lại không phải là chuyện một sớm một chiều, kể cả bọn hắn có may mắn chiếm lĩnh được Mạc Bắc, cuối cùng cũng sẽ phát sinh xung đột văn hóa, chưa chắc đã là phúc.

Cho nên dưới tình huống này, nàng thật sự hy vọng Mạc Bắc có thể quay về mà sống an phận cho yên ổn, đừng có nhúng tay vào chuyện này làm gì! Trong khoảnh khắc Đạm Đài Minh Nguyệt nghe nàng nói nhân phẩm và trí thông minh của mình không tốt, hẳn lập tức cảm thấy dưới bụng mình có nơi nào đó đau quặn cả lên, chính là cảm giác “đau nhức cả trứng”

trong truyền thuyết ấy! Nốt ruồi lệ chí ở khóe mắt trong phút chốc trở nên vô cùng xinh đẹp, trong giọng nói phong lưu hoa lệ của hẳn đã không còn ý cười nữa, hẳn chỉ nói: “Gặp thời loạn thế, quân vương các quốc gia không một ai không muốn thống nhất thiên hạ, Đạm Đài Minh Nguyệt như thế, cũng không có gì đáng trách!”

“Người là người của hẳn, đương nhiên phải nói giúp hẳn rồi!”

Nam Cung Cầm khinh thường lườm hắn một cái: “Đối với ta mà nói, Đạm Đài Minh Nguyệt chính là một tên ngu xuẩn! Mặc dù tình hình thiên hạ như thế, nhưng bấy giờ, dân chúng Trung Nguyên và Mạc Bắc, đã sớm không còn tôn trọng như trước nữa.

Người Mạc Bắc xem thường người Trung Nguyên là nhu nhược giả tạo, mà người Trung Nguyên thì coi thường người Mạc Bắc là thô tục dã man, đến lúc đó, cho dù là Đạm Đài Minh Nguyệt thật sự có thể mang thiết kỵ quét qua thiên hạ thì có thể thế nào? Đơn giản chính là ng ỡ xem con dân mình suốt ngày cãi nhau, mâu thuẫn không ngừng, cuối cùng, liệu hắn sẽ ki ềm chế được người Mạc Bắc, hay là giết sạch người Trung Nguyên đây?”

Nếu như ki ềm chế người Mạc Bắc, tất nhiên sẽ khiến dã tính trên người Mạc Bắc dần dần hao mòn đến không còn.

Mà dân tộc có tính khí mạnh mẽ ương ngạnh và đầy sức mạnh này, sẽ cứ như vậy mà biến mất giữa đất trời.

Còn người Trung Nguyên đâu coi lễ giáo nặng như tính mệnh, muốn bọn hắn tùy tiện giống như người Mạc Bắc, thì đối với bọn hắn mà nói, nó sẽ còn khó chịu hơn là bị giết! Tất nhiên bọn hắn sẽ lấy mạng ra mà chống đối, đến lúc đó Đạm Đài Minh Nguyệt thật sự có thể giết sạch hết người sao? Số lượng người Trung Nguyên nhiều hơn rất nhiều so với người Mạc Bắc, đến lúc đó ai thắng ai thua còn chưa biết được! Mà nếu thật sự hắn giết hết người Trung Nguyên thì ý nghĩa việc hắn thống nhất thiên hạ cũng không còn lớn lao nữa ỡ? Nam Cung Cầm nói xong lời này, Đạm Đài Minh Nguyệt cũng rơi vào trong yên lặng ngẩn ngui.

Một lúc sau hắn mới ngẩng đầu lên nói: “Người rất thông minh, nhưng đôi khi người có thể nghĩ tới, chưa chắc Đạm Đài Minh Nguyệt không nghĩ ra!”

Lời này chính là để nói, Đạm Đài Minh Nguyệt hiểu rõ ràng, cho dù là hắn chiếm lĩnh được thiên hạ, đối với hắn cũng không có chỗ tốt gì quá lớn, thậm chí là chỉ có chỗ xấu, nhưng hắn vẫn dấn thân mình tham gia vào trận chiến này.

Phía sau chuyện này nhất định là nguyên nhân khiến hấn không thể không xuất chiến! Nam Cung Cẩm nhíu mày, đang muốn hỏi gì đó, Đạm Đài Minh Nguyệt đã chợt đứng dậy, cười nói: “Được rồi, phụ mẫu tái sinh của ta, người của người đã tới tìm người! Ta đi trước!”

Dứt lời, hấn liền đi về phía Bắc.

Ánh mắt Nam Cung Cẩm chăm chú dõi theo hấn, nhưng mà, không biết vì sao, giờ phút này nàng lại thấy được sự bất đắc dĩ trên bóng lưng của hấn.

Giống như là diều hâu bị vây trong lồng giam, vốn là muốn giương cánh bay lượn trên bầu trời, vốn là muốn bay lên bầu trời nơi hoang dã, cuối cùng lại bị gông cùm vô hình trói buộc, không thể động đậy.

“Đạm Đài Minh Nguyệt có nỗi khổ tâm sao?”

Nàng thản nhiên nói, cũng không biết hấn có nghe thấy hay không.

Bóng người màu tím nhạt phía trước dừng lại một chút, sau đó, giọng nói phong lưu hoa lệ, kèm theo tiếng vang lên: “Người phải tin tưởng một diều, không có ai trên thế giới này hướng tới tự do nhiều hơn Đạm Đài Minh Nguyệt!”

Nói xong, chính là một cơn gió bốc lên, cả người hấn đã biến mất trong tầm mắt Nam Cung Cẩm.

Có thể nói, hấn tấn công Trung Nguyên, là có nỗi khổ tâm sao? Người hướng tới tự do ư? Hướng tới tự do, hơn nữa nếu đã muốn làm hùng ưng, cũng nên rong ruổi nơi hoang dã.

Vì sao lại cứ nhất quyết phải tham gia vào đại chiến Trung Nguyên này làm gì chứ, cuối cùng là vì sao hấn lại tham dự vào chuyện này? Ngay trong lúc nàng đang thất thần, có một đôi giày thuần một màu trắng, không có hoa văn trang trí gì hạ xuống trước mặt nàng, nàng ngược mắt lên, chính là Bách Lý Kinh Hồng đang đứng trước mặt nàng.

Sau đó một chớp mắt, hắn đã bế nàng lên, sau đó, hắn nhạy cảm người được một mùi vị không quen thuộc, giọng nói lạnh lùng của hắn vang lên: “Vừa rồi có người khác ở đây à?”

“Ừ, chàng có thể thả ta xuống trước hay không?”

Tuy nói được bế, có vẻ như người đàn ông của rất khí phách, nhưng bây giờ cái mông của nàng đang chổng vênh phía một đám thủ hạ, như thế này rất là mất mặt! “Vừa rồi ở nơi này có người khác à?”

Hắn rất kiên nhẫn hỏi lại vấn đề này một lần nữa, nhưng cũng khiến cho Nam Cung Cẩm nhận thấy rõ tâm trạng hắn đang không tốt, vì xưa nay hắn không nói chuyện hai lần bao giờ.

Nam Cung Cẩm nuốt nước bọt một cái, đoán chừng chính mình mà nói mình cứu được Đạm Đài Minh Nguyệt sẽ có một kết cục cực kỳ không tốt, thế nên mở miệng pha trò: “Đúng thế, có người rơi xuống nước, ta cứu được hắn, là đàn ông, nhưng dáng dấp rất bình thường! Hoàn toàn không thể bằng Tiểu Hồng Hồng nhà ta được, cho nên chàng không cần để ý!”

Nghe giọng điệu nịnh nọt của nàng, hắn lập tức hiểu ngay, hiểu rằng lời này có vấn đề, chắc hẳn người đàn ông kia có ngoại hình không thua kém gì hắn.

Nhưng, hắn cũng không nói ra, bởi vì trong lòng của hắn rõ ràng, trong thiên hạ này, người anh tuấn hơn cả Bách Lý Kinh Hồng hắn, căn bản là không tồn tại, nếu không cái danh hiệu “diễm kinh thiên hạ”

này sẽ không phải là của hắn.

“Hừ!”

Hắn hừ lạnh một tiếng rồi không nói nữa, nhưng thân thể lại căng thẳng.

Kế hoạch vốn có cũng hỗn loạn trong nháy mắt, nếu như nàng không bị gãy chân thì còn tốt, nhưng nàng đã bị gãy chân.

Tồn thương ở dưới đồi, nếu như tiếp tục truy đuổi, nàng mà có bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn, thì đó mới là đi đầu hẳn không thể chấp nhận được.

Nghĩ thế, nên hẳn vốn muốn đi theo một phương hướng nhưng nay lại chuyển đường, đi về một hướng khác.

Nghे tiếng hừ này của hẳn, trong lòng Nam Cung Cẩm có một chút lo lắng, rõ ràng là lời bịa chuyện của mình đã bị hẳn hiểu được, nhưng nàng cũng không vội vàng giải thích để mà giấu đầu lòi đuôi, nàng chỉ im lặng không nói. Đi theo sau lưng Bách Lý Kinh Hồng, là người của Dạ Mạc Sơn Trang bị pháo hiệu kêu gọi đến, toàn là người được huấn luyện nghiêm túc, có đến vài trăm người.

Sau khi nàng được khiêng lên, Nam Cung Cẩm nhạy cảm cảm thấy hẳn có chút không bình thường, nàng hỏi: “Sao thế, xung quanh có phục kích à?”

“Ừm!”

Hẳn trả lời, vẫn cảm thấy tức giận vì nàng vừa nói “người kia dáng dấp rất bình thường, nhưng sau khi đi được mấy bước, vẫn thản nhiên nói với nàng: “Ngoài năm trăm mét, là nơi binh mã Mộ Dung Thiên Thu đưa tới núi Thái Hành đang đóng quân, mà sau khi ta rơi xuống đất, không tìm được Mộ Dung Thiên Thu”

Cho nên nếu Mộ Dung Thiên Thu về tới quân doanh, rồi triệu tập nhân mã bao vây bọn hẳn, vậy thì chính là vấn đề lớn! Nghĩ thế, sắc mặt Nam Cung Cẩm cũng lạnh hẳn đi, nếu như gặp phải Mộ Dung Thiên Thu bao vây, tình huống sẽ không hề lạc quan chút nào! Chờ cho hình bóng bọn họ đi xa, thì người vốn là đã nên đi rồi, lại từ dưới tàng cây ngoài trăm mét hiện thân.

Hẳn nhìn theo bóng lưng bọn họ đã đi xa, lâm vào trầm tư.

Đôi mắt yêu mỗ và hoa mỹ của hẳn hiện lên đủ loại tình cảm, từ đại chiến Ngọc Môn Quan, đến chuyện rơi xuống nước ở Dương Châu, rồi chuyện cô gái đó có ân cứu mạng, muốn hẳn nhất định phải báo đáp.

Sau đó là hắn bị mưu hại ở Tây Vỗ, cuối cùng là chuyện bây giờ.

Nhưng chuyện khiến hắn xúc động nhất.

Chính là chuyện nàng cứu hắn dưới nước.

Nước, luôn luôn là cơn ác mộng của hắn.

Hắn đứng đó thật lâu, mãi đến khi mặt trời từ trên đỉnh đầu tỏa nắng gắt trời về phía Tây, chiếu ánh sáng màu đỏ lên người hắn, kéo người hắn ra một cái bóng lạnh thấu xương đổ dài trên mặt đất, hắn mới thu hồi ánh mắt, khuôn mặt hắn mới nở một nụ cười nhạt, giống như là trắng sáng gió mát, đẹp không bút nào tả xiết.

Hẹn gặp lại...

nữ thần của ta! Phụ mẫu tái sinh ư?! Mấy từ này, quả thật là hắn không thích! Hắn nâng bàn tay thon dài với những vết chai mỏng, chạm vào hai má của mình, dưới trời chiều, nốt ruồi giống như giọt nước mắt nơi khóe mắt kia xinh đẹp khiến người.

Hắn trầm ngâm rồi trầm ngâm nói: “Dáng dấp của ta, rất bình thường sao?”

Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cẩm đi thẳng một mạch về phía trước, mà không khí toàn bộ đội ngũ đều vô cùng nặng nề.

“Núi lở này không phải là ngẫu nhiên đúng không?”

Nam Cung Cẩm hỏi.

Tâm trạng của nàng rất phiền muộn, bởi vì nếu binh mã Nam Nhạc muốn tới mặt phía Nam của núi Thái Hành để tương trợ, thì phải vòng qua đường núi rất gập ghềnh, mà một nửa khu vực chân núi, thậm chí hiện giờ là cả khu vực ngọn núi đều là đất lở, nên càng ảnh hưởng đến hành trình của đại quân.

Cho nên tất cả đều rất khó nói! Bờ môi mỏng của Bách Lý Kinh Hồng nở một nụ cười, cực kỳ nhạt, hắn nói: “Không phải ngẫu nhiên, nhưng, Mộ Dung Thiên Thu muốn mạng của ta, cũng không phải dễ dàng như thế? Nam Cung Cẩm nghe thế, nhú mày một chút.

Xem ra tên Mộ Dung đoạn tụ này cũng không đơn giản.

Hắn đã có thể tính toán đến được bước này, thì hẳn là dù không có sự xuất hiện của súng máy RPK, chỉ cần Mộ Dung Thiên Thu thất bại, chắc chắn bọn họ cũng sẽ nghĩ cách để dẫn dắt mình và Bách Lý Kinh Hồng rơi xuống đây! “Chúng ta nhiều người thế này, có thể chạy thoát sao?”

Đây mới là vấn đề Nam Cung Cẩm quan tâm nhất.

Nơi Mộ Dung Thiên Thu đóng quân, ít nhiều cũng có mười vạn người, bọn họ chỉ có vài trăm người, nếu đối phương tiến hành lục soát ngọn núi, vấn đề lớn! “Nàng, nhất định phải chạy thoát”

Bách Lý Kinh Hồng thản nhiên đáp lại nàng.

Nam Cung Cẩm nhạy cảm cảm thấy lời này có chút không bình thường, chân của nàng đang bị thương thế này, sao có thể chạy thoát? Chỉ sợ người không thể thoát được nhất chính là nàng đấy? Sau đó, chính là tiếng một trận gió gào thét.

Cho dù là Bách Lý Kinh Hồng phi cực nhanh, đến được vị trí mong muốn, cũng đã nghe được những tiếng huyền não truyền đến, có vẻ như quân địch đã sắp tới đây.

Không bao lâu sau, cuối cùng cũng đã tới nơi, chỗ đó có một cây dây leo rất dài, tựa như là từ đỉnh núi leo xuống.

“Nàng tóm lấy nó, leo lên đi”

Lúc trước, thời điểm mà sư phụ huấn luyện hắn, cũng đã tới nơi này, đây là một gốc cây nghìn năm, chưa từng đứt đoạn.

Với thân thủ của nàng, cho dù là gãy xương đùi, nhưng muốn leo lên cũng không thành vấn đề

Đây chính là nguyên nhân hấn mang theo năng lao vùn vụt mà đi.

Nam Cung Cầm nhú mày, một ngọn lửa vô danh thiếu đốt trong đầu nàng, cuộc đời nàng chán ghét nhất chính là mấy chuyện máu chó như thế này! Nàng đi trước sao? Ban đầu ở Đông Lăng hấn buộc nàng đi một lần, chẳng lẽ hôm nay còn muốn buộc nàng đi lần thứ hai hay sao? Thấy nàng rất không vui nhìn hấn, hấn lập tức hiểu rõ suy nghĩ trong lòng nàng, bờ môi mỏng của hấn nở một nụ cười nhạt: “Yên tâm đi.

Sau khi nàng đi, với khả năng của ta, không ai có thể vây khốn được.

Chỉ là nàng, không thể xảy ra một chút ngoài ý muốn nào, bây giờ nhất định phải đi”

Giờ phút này, khi thể hấn ngạo nghễ thiên địa, khiến người khác tìm lòng không được mà tin tưởng hấn có khả năng như thế.

Lần này, Nam Cung Cầm cũng hiểu rõ sâu sắc tên này có đến tám phần đã sớm chuẩn bị.

Mà mình hiện nay bị thương ở chân, không cần nói cũng biết là đi lại không tiện, ở lại không khéo sẽ khiến cho mình tàn tật suốt đời, hoặc là không cẩn thận lại cản trở hấn hành động! Thế nên, nàng gật đầu: “Nhớ kỹ, phải sống sót trở về cho bà!”

“Yên tâm, ta sẽ sống sót trở về

Còn một nghi vấn rất lớn, người đàn ông dáng dấp bình thường kia là ai, nếu không biết chuyện này, mà không may chết đi, thì ta không thể nhắm mắt”

Giọng nói thản nhiên của hấn vang lên, nghe có vẻ như trêu tức nàng, nhưng lại là tuyệt đối chăm chú.

Khóe miệng Nam Cung Cầm hung hăng co quắp mấy lần, chưa kịp trả lời, đã bị hắn dùng sức ném lên không trung, bay vọt lên thẳng tắp vài trăm mét.

Sau đó, hắn ném nhuyền kiếm trong tay ra, chặt đứt dây leo dưới người nàng, trăm mét phía dưới đầu là vách núi dựng đứng, không có nơi nào có thể trèo lên, chỉ cần Nam Cung Cầm có thể vững vàng leo lên, sẽ không có ai có thể bắt được nàng.

Nam Cung Cầm nhìn xuống phía dưới, chỉ thấy hắn đang ngửa đầu nhìn mình, đôi mắt đẹp như ánh trăng sáng có một chút ý cười, hắn khẽ ngẩng đầu, bờ môi mỏng khẽ nhúc nhích.

Gió nhẹ truyền đến giọng nói dễ nghe của hắn: “Cẩn thận!”

Trong chớp mắt này, Nam Cung Cầm đột nhiên cảm thấy sống mũi cay cay, có thứ gì đó làm tim mắt nàng mơ hồ đi, nàng gật đầu, sau đó dùng sức hai tay, nhanh chóng leo lên, cũng không quay đầu lại.

Hiện nay, nàng mới chính là gánh nặng lớn nhất của hắn, cho nên, nàng nhất định phải rời đi, nhanh chóng! Sau khi nàng đi, bờ môi mỏng của Bách Lý Kinh Hồng khẽ nhếch lên, đôi mắt như ánh trăng làm say lòng người của hắn hiện lên ánh sáng óng ánh trong suốt.

Mộ Dung Thiên Thu, hai mươi vạn binh mã, như thế đã muốn vậy khốn Bách Lý Kinh Hồng ta, có phải đã coi thường ta quá không?

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 44: Ta Chỉ Muốn Làm Một Người Đàn Ông Tốt

Hoàng thượng, trên núi cao phía trước có một người, chúng ta có bắn không?”

Một binh sĩ neho mắt nhìn phía xa, chỉ vào Nam Cung Cầm đang ở giữa không trung nói. Đôi mắt màu xanh lục của Mộ Dung Thiên Thu neho lại, nhìn người đang leo rất nhanh ở vách núi cao cao kia, liền nhận ra ngay đó là nàng.

Trong khoảnh khắc, hấn chợt cảm thấy do dự, nhưng khi trong đầu chợt nhớ lúc ở đỉnh núi, nàng cầm súng chĩa vào mình đây kiên quyết, sự do dự kia tan biến trong nháy mắt, giọng nói lạnh lùng và tàn bạo của hấn vang lên: “Bắn!”

Các tướng sĩ gương cung, hấn lại vội vàng nói: “Nhớ kỹ, có thể bắn bị thương, nhưng nhất định phải giữ người sống!”

“Rõ!”

Hấn vừa nói xong, trăm nghìn mũi tên đã phá không mà ra, bắn tới người trên vách núi.

Mũi tên vạch phá không khí, cũng xé rách không gian, đầu mũi tên lóng lánh sắc lạnh, không có chút lưu tình nào.

Mà kỳ quái là, những mũi tên kia sau khi bay tới giữa không trung, giống như bị thứ gì đó ngăn cản lại, ở nguyên giữa không trung, không nhúc nhích, nhưng vẫn duy trì tư thế song song với mặt đất.

Các mũi tên vẫn đang trong trạng thái bay tới, nhưng lại không thể tiến thêm được chút nào! Thấy như thế, tất cả các tướng sĩ đều kinh ngạc một chút, trong mắt lộ ra sắc thái sợ hãi, mà khóe miệng lạnh lùng của Mộ Dung Thiên Thu lại nhếch lên, cảnh tượng thế này, biểu thị rằng Bách Lý Kinh Hồng cũng ở chỗ này! Nói như vậy thì ván này hẳn đã thắng một nửa rồi! “Vèo vèo vèo!”

Tất cả các mũi tên đều đồng loạt vang lên một tiếng, đang ở giữa không trung bỗng đồng thời bắn ngược về

“Phụt! Phụt! Phụt!”

m thanh các mũi tên đâm vào trong da thịt vang lên, dưới trận mưa tên này, không thiếu các tướng sĩ, mắt trợn trắng mà ngã xuống, không thể đứng dậy được nữa.

Nhưng, Mộ Dung Thiên Thu lại không quá để ý, hắn nhanh chân đi về phía trước, vung tay lên, để cho những người này đánh bọc lại! Quả nhiên, sau khi đi vòng qua, liền thấy một người đàn ông mặc đồ trắng đứng ở giữa, quanh hắn là mấy trăm người áo đen, trận địa sẵn sàng nghênh đón quân địch! Trên vách núi, Nam Cung Cẩm càng vượt lên cao càng chậm rãi ấn dấu thân hình vào trong khoảng sương mù mỏng giữa không trung, khiến cho người ta không tìm được tung tích.

Mấy vạn binh sĩ bao vây Bách Lý Kinh Hồng và thuộc hạ của hắn cực kỳ chặt chẽ, nhưng khuôn mặt hồ hững của hắn không có một chút bối rối, đôi mắt xám bạc xinh đẹp thản nhiên nhìn Mộ Dung Thiên Thu, hắn chột cười, nhưng không lộ ra.

Gió núi thổi bay vạt áo của hắn, bay múa trên không trung, giống như là thần tiên vậy, khiến cho người ta không dám tới gần, cũng không dám khinh nhờn.

Mộ Dung Thiên Thu mặc một bộ quần áo màu đen bước tới, không giống như lúc bị Nam Cung Cẩm che lấp tài năng, giờ đây hắn như lưới gươm rời vỏ, đôi mắt mà xanh lục quét tới Bách Lý Kinh Hồng, trên môi nở nụ cười tàn bạo và lạnh lùng: “Bách Lý Kinh Hồng, người thua!”

“Thật sao?”

Hắn nhàn nhạt nói, cũng chỉ nói hai chữ, như là đã nhìn rõ tất cả, khiến cho lòng người sợ hãi.

Mộ Dung Thiên Thu cười khê: “Nếu như bây giờ người đang ở bờ phía Bắc của sông Mộ La, vậy thì trận chiến này của người và ta còn có chút gay cấn, nhưng hiện nay, người lại ở nơi đây, chỉ với vài trăm người, làm sao người có thể chống lại trăm được?”

Bách Lý Kinh Hồng nghe thế, cũng không nói gì, nhưng nhuyển kiếm sau lưng cất giầu ánh sáng lạnh, đã vận sức chờ phát động.

Yên lặng thật lâu, hai cường giả đối mặt, chỉ nhìn nhau không nói gì.

“Người là một người đàn ông xuất sắc, nhưng không phải là một đế vương xuất sắc!”

Giọng nói lạnh lùng và tàn bạo của Mộ Dung Thiên Thu lại tiếp tục vang lên, như là phán định vậy.

Trong lòng hắn thậm cảm thán, nếu như Bách Lý Kinh Hồng hội hợp với binh mã ở bờ Bắc sông Mộ La, thì hiện nay Mộ Dung Thiên Thu có khả năng bị vây đánh, thế nhưng hắn vì đưa bé con kia đi, khiến cho bản thân rơi vào vòng vây của mình, dạng người như thế, không biết là thông minh hay là ngốc.

Làm một người đàn ông xuất sắc, dù ở trong hoàn cảnh nào, dù với lý do gì cũng phải bảo vệ cho tốt người phụ nữ của mình.

Thành hay bại, sống hay chết, đều không quan trọng, quan trọng là nàng có được bình yên vô sự hay không.

Nhưng hắn lại không phải là một đế vương xuất sắc.

Đế vương, lòng dạ lạnh lùng, tất cả chỉ có giang sơn là quan trọng, nếu như có thứ gì quan trọng hơn thiên hạ trong suy nghĩ, vậy thì đều mang ý

nghĩa hủy diệt, nhất là trong thời loạn thế này.

“Ta chỉ mong muốn là một người đàn ông xuất sắc”

Hắn nói nhàn nhạt, coi như là trả lời Mộ Dung Thiên Thu, trên mặt hắn chỉ là vẻ lạnh lùng, khuôn mặt tuyệt mỹ và tinh xảo của hắn lúc này lại toát lên một loại dị dạng kỳ lạ.

Điều này cũng khiến cho Mộ Dung Thiên Thu ngỡ ngàng một chút! Hắn lập tức cười to: “Xem ra Nam Nhạc Hoàng vẫn là muốn mỹ nhân hơn là muốn giang sơn r ỡ! Cũng được, vậy thì trăm sẽ làm ác nhân một lần, thỏa mãn ý nguyện của Nam Nhạc Hoàng một lần mới phải! Lời này của hắn vừa dứt, người đối diện hắn ngược mắt lên, đôi mắt như ánh trăng say lòng người của hắn hiện ra ánh sáng nhàn nhạt, không để ý lắm nhìn Mộ Dung Thiên Thu: “Mạng của ta, ở ngay đây.

Nếu như có bản lĩnh, người cứ tới mà lấy”

Hiện nay, nàng đã bình yên rời đi, hắn cũng không còn gì lo lắng nữa.

“Vậy, trăm sẽ đến lĩnh giáo một chút!”

Mộ Dung Thiên Thu vừa nói xong, liền phát động công kích tới Bách Lý Kinh Hồng.

Lần này, chiêu nào chiêu nấy đều sắc bén và ngoan độc.

Khiến cho khóe môi của Bách Lý Kinh Hồng không tự chủ được mà nhếch lên, Mộ Dung Thiên Thu có thể coi là một đối thủ xuất sắc, bởi vì hắn vĩnh viễn không cam lòng rơi xuống hạ phong, vĩnh viễn không cam lòng thua cuộc.

Cho nên mỗi một lần giao thủ, cũng có thể cảm giác được võ công của đối phương tinh tiến hơn, cho dù là Ngự Long Quy, dưới đấu pháp như thế này của đối phương, cũng không tìm được nơi nào đột phá, trong lúc nhất thời cả hai người đều không làm gì được nhau! Người Mộ Dung Thiên Thu mang tới, cũng đều đứng tại chỗ, không dám bắn tên hay làm gì

khác, sợ là không cần thận lại làm Mộ Dung Thiên Thu bị thương! Nam Cung Cẩm với cái chân bị gãy, leo dọc theo dây leo lên trên, núi Thái Hành rất cao, lại hiểm trở, cũng không phải là con người có thể tưởng tượng được, sau khi leo lên rất lâu, nàng đã đẩy đầu mồ hôi, cũng cảm thấy vô cùng lo lắng cho Bách Lý Kinh Hồng ở bên dưới, bị hai mươi vạn quân bao vây, không biết hẳn có thể trốn thoát ra ngoài hay không! Nghĩ vậy nàng lại không khỏi mắng thầm trong lòng, Mộ Dung Thiên Thu thật đúng là có bản lĩnh! Đến núi lở mà hẳn cũng làm ra được, cũng không biết là hẳn làm như thế nào nữa! Ngay lúc nàng đang phiên muộn, bỗng nhiên trông thấy cách đó không xa có một cây cỏ kỳ dị, cây cỏ kia phát ra ánh sáng âm u, nhưng lại giống như tảng đá, dính liền trên vách đá, như là không thể chia cắt ra được, cảnh tượng này, như là nàng đã nhìn thấy ở đâu đó! Oh, đã nhìn thấy ở đâu nhỉ, rất nhanh sau đó, Nam Cung Cẩm nhớ ra, đúng, là ở trên tấm bản đồ kia! Lúc trước trợ giúp Bách Lý Thiên và Vân Liên Ngưng trốn đi, Bách Lý Thiên đã đưa cho Bách Lý Kinh Hồng tấm bản đồ đó! Mà nơi đối phương phát hiện ra chất lỏng kỳ quái kia, chính là một sơn động có mọc một cây cỏ kỳ quái xung quanh! Nam Cung Cẩm dừng lại tại chỗ nhìn trong chốc lát, rất nhanh, nàng đã nhìn thấy phía dưới cây cỏ kia là một sơn động tối om như mực! Cẩn rắng, đạp mạnh một cước cái chân không bị thương của mình, sau đó trượt theo cách núi, một giây sau, nàng đã bình yên tiến vào trong sơn động, vì để cho bản thân có thể bình yên rời đi, sau khi vào sơn động, nàng liền đem cây dây leo kia cố định ở cửa sơn động, rồi dùng cây đao xuyên qua, cắm trên mặt đất.

Sau đó nàng chậm rãi bước vào, trong sơn động hoàn toàn là một màu đen như mực, nhưng có thể nghe thấy tiếng nước chảy róc rách, Nam Cung Cẩm đi đứng rất không tiện, nhưng cũng không ảnh hưởng quá nhiều đến việc nàng tiến lên.

Sau khi đi thật lâu, khoảng chừng ba nén hương, đến lúc Nam Cung Cẩm cảm thấy hơi không kiên nhẫn được nữa, cuối cùng cũng nhìn thấy một đầm nước, còn Nam Cung Cẩm thì hoàn toàn kinh hãi khi trông thấy đồ vật kia! Khó trách, khó trách Bách Lý Thiên lại suy đoán thứ này hữu dụng, thậm chí còn lưu lại vị trí trên địa đồ, còn bọn họ nhận được tấm địa đồ kia, nhưng cũng không muốn đi thăm dò, không ngờ tới hôm nay nàng lại gặp được! Chất lỏng màu trắng bạc, chậm rãi phun trào trong nước,

Nam Cung Cầm vôi vàng nín thở! Cảm thấy tâm trạng của mình cực kỳ mâu thuẫn và phức tạp, đây là thủy ngân! Thủy ngân độc nhất chính là sau khi bốc hơi.

Thứ này, nếu dùng trên chiến trường, chắc chắn sẽ có tác dụng lớn! Chỉ có đi đầu, nếu dùng thứ này đối phó quân địch, có vẻ như là quá âm hiểm, nhưng nếu không dùng, thì lại quá lãng phí lần phát hiện và thăm dò này! Cuối cùng là dùng hay là không dùng? Nghĩ thế, Nam Cung Cầm lại rơi vào trầm tư.

Bên dưới vách núi, hai người đang đánh đến hùng hực khí thế, đao quang kiếm ảnh tứ tán, sát khí không ngừng hiển hiện, đã đánh trọn vẹn ba nén hương mà vẫn chưa phân ra được thắng bại.

Sau khi đánh thật lâu, Mộ Dung Thiên Thu cười lạnh một tiếng, hần rút lui khỏi kiếm trận, sau khi lui lại mấy trăm bước, sau đó nói: “Ngược lại là trăm sơ xuất, nếu tiếp tục đánh tiếp, chẳng phải khiến cho viện quân của Nam Nhạc kéo tới sao? Bách Lý Kinh Hồng, đã có cơ hội như thế, vậy thì người cũng đừng trách trăm lấy nghìn bắt nạt ít nhé!”

Nhưng, lời của hần vừa dứt, liền nghe thấy tiếng đại quân hành quân đến.

Sắc mặt Mộ Dung Thiên Thu nghiêm lại một chút, tim đập thịch một cái, không có lý nào như thế! Quân đội Nam Nhạc không thể đến nhanh như thế được, mà thám báo truyền tin về là binh mã Nam Nhạc đều trú đóng ở bờ Bắc sông Mộ La, nếu như đi tới đây, ít nhất cũng phải một canh giờ! Hiện nay còn chưa đến nửa canh giờ, cho nên căn bản là không có khả năng có thể đến nhanh như thế này được! Hần quay đầu nhìn lại, đã thấy vương kỳ Mạc Bắc phấp phới tung bay! Nhưng Mộ Dung Thiên Thu lại chưa yên lòng, đôi mắt màu xanh lục hết sức chăm chú nhìn sang bên đó.

Người của Đạm Đài Minh Nguyệt: Kế hoạch này, vì để tránh tiết lộ tin tức, cho nên hần không bàn bạc với Đạm Đài Minh Nguyệt, vậy thì người của hần, sao lại xuất hiện ở đây? Lúc đó, chuyện Đạm Đài Minh Nguyệt bị rơi xuống núi cũng là sự thật mà! Binh sĩ Tây Võ, thấy quân mình tới, đều

thở phào một hơi! Nhưng lại chợt nghe thấy Mộ Dung Thiên Thu hét lớn một tiếng: “Bắn!”

Hắn vừa nói xong, binh sĩ Tây Võ quá sợ hãi, nhưng vẫn vội vàng cái tên kéo cung, nhắm về phía binh sĩ Mạc Bắc mà bắn! Bọn hắn ở đây bắn sang, nhưng đối phương cũng không buông lỏng chút nào, cũng rút tên mà bắn qua! Hai bên bắn tên, có không ít người chết! Cũng may quân địch đến đây cũng không nhiều, trận thế rất lớn, nhưng nhân số chỉ khoảng mấy nghìn mà thôi! Sau một trận kịch chiến, thì cơ bản là bị người Mộ Dung Thiên Thu tiêu diệt hết! Sau khi trừ khử toàn bộ đám người kia, Mộ Dung Thiên Thu mới chợt nhớ tới có vẻ như mình đã không để ý đến cái gì, hắn vội vàng quay đầu lại, phát hiện ra Bách Lý Kinh Hồng đã không còn bóng dáng đâu nữa! “Bách Lý Kinh Hồng!”

Hắn phun ra bốn chữ này qua kẽ răng! Tên này, quả thực là xảo trá! Nếu như hắn trực tiếp phái binh sĩ Nam Nhạc tập kích, chắc chắn hắn sẽ có thể kiểm soát được cả hai bên.

Nhưng hắn lại để đám người kia cải trang thành người Mạc Bắc, cho dù phản ứng của mình có nhanh, cũng cần thời gian để quyết định, chăm chú đến việc đây, tất nhiên sẽ không quá chú ý đến hắn, nên hắn cứ như thế mà trốn thoát! “Hoàng thượng, chúng ta đã giết nhiều người Mạc Bắc như thế, nếu như để cho Mạc Bắc Vương biết được, vậy...”

Một tên đại tướng rất lo lắng tiến lên nói.

Mộ Dung Thiên Thu nhất thời giận dữ, hung hăng tát hắn một cái, mắng hai chữ: “Ngu xuẩn!”

Tên đại tướng kia không hiểu sao lại bị tát một cái, nhưng lại rất nhanh tìm được cho mình một đáp án, hắn hiểu là, nhất là đám người Mạc Bắc có mưu mô muốn đánh bọn hắn, cho nên Hoàng thượng muốn len lén giết bọn hắn! Bí mật này, nhất định không thể lưu truyền ra ngoài, hắn phải giữ bí mật! “Đuổi theo!”

Mộ Dung Thiên Thu nói xong, liền dẫn đại đội binh mã đi hướng sông Mộ La, Bách Lý Kinh Hồng hiện nay khẳng định là đi về hướng sông Mộ

La để hội hợp với binh mã của hấn, nếu không thì dù có bản lĩnh bằng trời cũng không có khả năng trốn được mấy chục vạn binh mã chặn giết! Nhưng, hấn không biết là, sau khi hấn đi, một hình bóng màu trắng xuất hiện tại chỗ cũ, đôi ánh mắt đẹp như ánh trăng say lòng người chăm chú nhìn bóng lưng bọn hấn, ánh sáng nơi đáy mắt hấn, mịt mờ và không hiểu! “Bệ hạ, Mộ Dung Thiên Thu giờ đã dẫn người đi tới bờ sông Mộ La, chỗ đó chính là nơi hai mươi vạn binh mã của chúng ta đóng!”

Mà ở bên đó, không có tướng tài làm đối thủ với Mộ Dung Thiên Thu, nếu bọn họ không tới đó, nhất định sẽ ăn thiệt thòi.

Bách Lý Kinh Hờng do dự trong chốc lát, giống như là có chút không cam tâm, cuối cùng, hấn thở dài một hơi.

Hấn nhàn nhạt nói: “Sau một nén nhang, thả pháo hiệu, để cho bọn họ rút lui”

“Bệ hạ?!”

Hủy không tán đồng đi tới, ngoài sự không tán đồng, càng là kinh ngạc! Rút lui, vì cái gì chứ? Bọn họ bố trí lâu như vậy, từ khi biết Mộ Dung Thiên Thu có binh mã len lén tiếm phục ở nơi này, bệ hạ đã chuẩn bị xong đại trận Ngũ Hành Bát Quái, lại có tên lửa, trận địa đã sẵn sàng đón quân địch! Chờ cho người Mộ Dung Thiên Thu vượt qua trận pháp, đến bờ sông Mộ La, gió Đông Nam cũng sẽ nổi lên! Lại thêm tên lửa bắn tới, tất nhiên là Mộ Dung Thiên Thu lần này có đến mà không có về! Cơ hội tốt như thế, bọn họ không có lý do buông tha! “Trèo lên đỉnh núi mất bao lâu? Chậm nhất”

Bách Lý Kinh Hờng không trả lời hấn, mà hỏi vấn đề khác.

Hủy trầm tư một lát rồi nói: “Với khả năng của thuộc hạ, ba nén hương!”

“Hiện nay, đã nửa canh giờ rồi.”

Hắn ngửa đầu, nhìn lên đỉnh núi, trên đó có khói sương lượn lờ, không cách nào có thể xuyên thấu qua tầng mây, trông thấy đỉnh núi.

Hắn vừa nói câu này, sắc mặt Hủy bỗng cứng đờ! Đúng vậy, mặc dù Hoàng hậu nương nương bị thương ở chân, hiện giờ cũng nên tới nơi rồi.

Sau khi lên tới, người Dạ Mạc Sơn Trang sẽ bắn đạn tín hiệu nói bọn họ an toàn, thế nhưng là đến giờ vẫn không có tin tức truyền đến.

Cuối cùng, Bách Lý Kinh Hồng nhìn vách núi rồi nói: “Thôi, sẽ có cơ hội gặp lại Mộ Dung Thiên Thu”

Đã nửa canh giờ mà còn chưa lên tới, cũng không rơi xuống, có lẽ là vết thương ở chân cản trở nàng, không thể động đậy.

Nếu như hắn đi, nàng mà không giữ chặt dây leo rồi rơi xuống thì...

Hủy cắn răng nói: “Bệ hạ, có lẽ Hoàng hậu ở trên vách núi gặp phải chuyện gì đó, cho nên phải chờ một lát mới có thể đi lên.

Nhưng lần này chặn giết Mộ Dung Thiên Thu, tuyệt đối là cơ hội trời ban, về sau sẽ không thể có cơ hội như thế nữa!”

Đúng là cơ hội trời ban, dưới núi Thái Hành có rất ít gió, mà lần này phương hướng gió thổi lại vừa vặn thổi vào vách núi cách đó không xa, bệ hạ còn hạ lệnh, tốn không ít công sức mới mở ra được một mảng ở sườn núi, để cho gió tây thổi tới, sau đó đập vào vách núi phản xạ thành gió Đông Nam, phương hướng gió thổi cũng chính là bờ Bắc sông Mộ La, tất cả đều đã chuẩn bị tốt, lại phải hủy bỏ ở bước cuối cùng này sao? Hủy, không cam tâm! Không chỉ một mình hắn không cam tâm, mà những người tham gia đào núi kia, không ai cam tâm cả.

Ngay lúc này, một ngọn gió truyền đến giọng nói phong lưu hoa lệ chậm rãi vang lên: “Nam Nhạc Hoàng quả thật là mưu tính sâu xa, dưới núi Thái Hành không thể nào có gió Đông Nam, cho nên dù cho Tây Vỹ Hoàng thông minh, cũng không thể đoán được vậy mà các hạ có thể động tay ở trên sườn núi!”

Thực ra ngay khi đang nói những lời này, trong lòng Đạm Đài Minh Nguyệt cũng cảm thấy vô cùng chấn động, hắn không thể ngờ được, tâm trí của người đàn ông này lại kinh khủng đến thế! Đào thông vách núi lấy gió, cuối cùng là hắn làm thế nào nghĩ ra được?! Giờ phút này, hắn mới thực sự hiểu rõ cái danh hiệu “Tài chấn thiên hạ”

của người đàn ông này là từ đâu mà ra! Bách Lý Kinh Hồng quét mắt nhìn hắn một cái, lạnh lùng không nói gì, tay hắn cũng đã lỏng lẻo siết chặt Long Ngâm Kiếm, đã chuẩn bị xong tư thế tiếp tục chiến đấu.

“Nam Nhạc Hoàng không cần kích động, trẫm không có ý muốn đánh với ngươi! Chỉ là hiện nay Mộ Dung Thiên Thu đã rơi vào bẫy của ngươi, nếu bây giờ không đi, chẳng lẽ không cảm thấy đáng tiếc sao?”

Đạm Đài Minh Nguyệt cười cười, trước khi đến đây hắn đã đeo lại lên mặt mặt nạ quỷ kia.

Trong đầu hắn cũng thấm tính toán kỹ càng rồi.

Ừm, Bách Lý Kinh Hồng đối chiến với Mộ Dung Thiên Thu, còn mình thì đợi ở đây, nếu như nữ thần có rơi xuống, hắn cũng có thể thuận thế mà đỡ được, làm một màn anh hùng cứu mỹ nhân không phải tốt sao? Thấy Bách Lý Kinh Hồng không nói lời nào, hắn lại tiếp tục nói: “Có lẽ nàng chỉ leo mệt quá, nên tùy tiện tìm một khối đá trên vách núi dựng đứng kia nghỉ ngơi một chút, hoặc có lẽ nhìn thấy sơn động, nên nhất thời tò mò, đi vào xem xét trong chốc lát, có lẽ...”

Tóm lại có quá nhiều khả năng có thể xảy ra, tỉ lệ xảy ra chuyện là vô cùng nhỏ, nhưng nếu bỏ lỡ cơ hội lần này, về sau mà muốn tính kế Mộ Dung Thiên Thu sẽ vô cùng khó khăn! Mà sau lần này, Mộ Dung Thiên Thu nhất định sẽ cảnh giác nhiều hơn với các hạ! Nam Nhạc Hoàng nhất định phải suy nghĩ cho kỹ đấy!”

Đạm Đài Minh Nguyệt rất cố gắng kích động hắn rời đi.

Dù sao đối với Đạm Đài Minh Nguyệt mà nói, hợp tác với ai cũng giống nhau, nếu Mộ Dung Thiên Thu vô dụng để bị tính kế, hắn đại khái có

thể đổi sang hợp tác với Hoàng Phủ Hoài Hàn, cho nên ở điểm này, hấn thật đúng là không quá quan tâm.

Nhất là chuyện Mộ Dung Thiên Thu bỏ hấn một bên tự tính kế mưu hại Bách Lý Kinh Hồng này, khiến cho hấn thực sự có chút không vui.

“Nói đủ chưa hả? Rút kiếm ra đi”

Tám chữ, đủ để biểu hiện thái độ của hấn.

Đạm Đài Minh Nguyệt khẽ giật mình, lập tức nở nụ cười phóng khoáng: “Được rồi! Được rồi! Là đàn ông! Mặc dù trăm muốn so tài với người một chút, nhưng hôm nay, người vẫn nên đi trước đi, nữ thần có ân cứu mạng với trăm, trăm cũng không muốn nàng xảy ra chuyện gì!”

Bách Lý Kinh Hồng thật đúng là người thú vị.

Hấn đã hao hết tâm tư, tất cả đầu đã bố trí cực tốt, thậm chí có thể một lần hành động diệt trừ được toàn bộ thành phần chủ chốt của Tây Võ, nhưng trong lòng của hấn, cũng không quan trọng bằng an nguy của nàng sao? Kể cả là căn bản là không có chuyện gì xảy ra với nàng, hấn cũng không muốn chuyện như thế có thể phát sinh.

Có người yêu mình hết lòng hết dạ như thế, đối với người thường mà nói, là có thể, nhưng đối với đế vương mà nói, lại là vô cùng đáng sợ! Bách Lý Kinh Hồng nghe thế, cũng không nói nhiều với hấn, chỉ nói với Hủy: “Các người rút lui đi”

Hấn đã cảm thấy vô cùng khó chịu, nữ thần của Đạm Đài Minh Nguyệt sao? n cứu mạng à? Người đàn ông dáng dấp rất bình thường, hừ.

“Bệ hạ! Nếu không thì để thuộc hạ đi chỉ huy, thuộc hạ...”

Cơ hội thế này, hấn thật sự không nguyện ý buông tha, diệt trừ Mộ Dung Thiên Thu, đây là mê hoặc đến thế nào! “Người, không phải là đối thủ của Mộ Dung Thiên Thu”

Giọng điệu của hắn rất chắc chắn.

Cho dù là bản thân đã khống chế tất cả, đã bố trí xong xuôi, nhưng nếu hắn không tự mình đi, cũng không ai có thể làm gì được Mộ Dung Thiên Thu, nhất đại kiêu hùng cũng không phải là nói xuống.

Hủy nghe vậy, ngậm miệng lại, mặt lộ ra vẻ thất vọng chán nản! Quả thật, mặc dù hắn là trợ thủ đắc lực nhất của bệ hạ, nhưng chênh lệch với Mộ Dung Thiên Thu vẫn còn rất lớn! Thấy hắn đã thành thật lại, Bách Lý Kinh Hồng mới giơ tay lên, ném nhuyễn kiếm trong tay mình lên không trung, sau đó nhảy lên, mượn lực trên đó, bay vọt thẳng tắp lên cao hơn hai trăm mét.

Sau đó, phất tay áo dài lên, cuốn nhuyễn kiếm vào trong tay mình.

Một tay hắn tóm lấy dây leo, trên mặt không lộ ra vẻ đáng tiếc, mà ngược lại, hiện ra một nụ cười nhạt, leo thẳng lên đỉnh núi.

Dạm Đài Minh Nguyệt thấy hắn lao vùn vụt lên thì nói: “Bách Lý Kinh Hồng, Mộ Dung Thiên Thu có một câu không nói sai, người là một người đàn ông xuất sắc, nhất là đối với người phụ nữ của mình.

Nhưng người lại không phải là một đế vương xuất sắc, cuối cùng sẽ có một ngày, giang sơn của người, sẽ thua vì sự si tình của người!”

Đế vương, không thể có tình yêu.

Nếu có, đây chính là nhược điểm, mà nhược điểm này của Bách Lý Kinh Hồng, đã hoàn toàn lộ ra, người đàn ông thông minh và cơ trí như thần linh này, đã không còn là người không thể phá vỡ nữa rồi.

“Đối với đế vương mà nói, thời điểm vui vẻ nhất, chính là lúc ngồi ở long ở trên cao, nhìn xuống thương sinh.

Nhưng đối với Bách Lý Kinh Hồng ta, thời điểm vui vẻ nhất, chỉ là lúc thấy nàng bình yên vô sự.

Mà ta, cho tới bây giờ cũng chỉ muốn là tốt vai trò người đàn ông của nàng, chỉ thế thôi”

Nói xong, hắn không quay đầu lại, lao vùn vụt lên trên.

Trước khi gặp nàng, đi đâu hắn muốn, là báo thù, là nắm quyền sinh sát trong tay, nắm đại quyền thiên hạ.

Nhưng giờ đây, chỉ cần nàng mạnh khỏe, hắn có thể vô lo vô nghĩ.

Chinh chiến, đoạt vị, với hắn mà nói, chẳng qua chỉ là để kiếm một cõi cực lạc cho bọn họ mà thôi.

Đạm Đài Minh Nguyệt đứng tại chỗ mà giật mình, hắn không ngờ rằng, có một ngày, hắn lại nghe được từ miệng một đế vương câu nói như vậy! Mưu tính bao nhiêu ngày trời, thậm chí còn đào đá khoét núi! Vây rông trong nơi hiểm trở, rồi dùng hỏa tiễn để thiêu chết! Mọi chuyện như thế, mà cũng không bằng an nguy của một người phụ nữ sao?! Bách Lý Kinh Hồng, thật đúng là một người điên! Nhưng quả thật cũng là một người đàn ông chân chính! Đạm Đài Minh Nguyệt bỗng nở nụ cười, xem ra, nữ thần của hắn, không chỉ nhan sắc không tẻ, mà ánh mắt nhìn đàn ông cũng không tẻ! Nhưng nghĩ thế nào thì nghĩ, sao trong lòng hắn vẫn có chút không thoải mái chứ? Hắn thu hồi ánh mắt đang nhìn lên trên cao, xốc lại tinh thần, trông thấy đám người Hủy đang chăm kiếm nhìn hắn, sắc mặt lạnh lùng.

Hắn cười tà mị một tiếng, nói rất không đứng đắn: “Đừng nhìn trộm như thế, bây giờ trộm đi ngay, trộm đi ngay! Ha ha ha...”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 45: Nàng Có Thể Dựa Vào Ta, Vì Ta, Là Người Đàn Ông Của Nàng

Lộ Dung Thiên Thu một đường chạy tới bờ sông Mộ La, khi còn cách nơi đó khoảng năm trăm mét, bỗng nhiên cảm thấy một cơn gió mạnh thổi đến! Cơn gió này, lại thổi từ hướng Đông Nam mà đến! Trong chốc lát, khuôn mặt tuấn mỹ của hắn biến thành màu xanh xám, sao có thể như thế?! Núi Thái Hành, sao có thể có gió Đông Nam? Với vị trí của vách núi, căn bản gió Đông Nam không có khả năng thổi tới được! Giờ phút này, nếu như Bách Lý Kinh Hông đã đến bờ sông Mộ La, dẫn người chặn đường phía trước rồi dùng hỏa tiễn trận mà đối phó hắn, thì bây giờ có chấp cánh hắn cũng khó trốn được! Nghĩ thế, hắn lớn tiếng nói: “Dừng lại!”

Tất cả mọi người đều căng thẳng, không rõ tại sao Hoàng đế vĩ đại của bọn họ lại đột nhiên bảo dừng lại, rõ ràng là bọn hắn đang muốn nhanh chóng đuổi theo quân địch mà! Ngay khi bọn họ đang phiền muộn, một cơn gió truyền đến giọng nói phong lưu hoa lệ từ đằng xa tới: “Không cần phải lo lắng, không có vấn đề gì?”

Mộ Dung Thiên Thu trầm ngâm, quay đầu lại, thấy cách đó không xa có một người đang phá không mà đến, cảm thấy vô cùng bối rối, sau khi thấy đối phương đến trước mặt mình, hắn nói: “Mạc Bắc Vương vì sao nói thế?”

“Nam Cung Cẩm bị thương ở chân, leo lên vách núi, nhưng hiện nay còn chưa tới đỉnh núi, Bách Lý Kinh Hông không yên tâm, nên đã đi theo lên, cho nên người sẽ không sao!”

Đạm Đài Minh Nguyệt không chút khách khí đã kích lòng tự tôn và sự tự tin của Mộ Dung Thiên Thu! Lời này của hắn tự nhiên khiến cho sắc mặt của Mộ Dung Thiên Thu hết sức khó coi! Điềm này nói rõ cái gì, nó rõ mình đâu không lại Bách Lý Kinh Hông, nếu như không phải bé con kia có khả năng xảy ra chuyện, Bách Lý Kinh Hông đi xem xét, vậy thì nhất định mình sẽ xảy ra chuyện! Nhưng, không thể nào có khả năng như thế! “Núi Thái Hành sao lại có gió Đông Nam chứ?”

Khi biết binh sĩ Nam Nhạc đóng ở đây, Mộ Dung Thiên Thu đã nghĩ tới tất cả các khả năng cũng không thể có gió Đông Nam.

Sau khi biết núi Thái Hành không có gió Đông nam, hắn mới đặc biệt đi từ hướng này tới, kể cả Bách Lý Kinh Hông có tên lửa cũng không thể làm gì được! Mà Bách Lý Kinh Hông có vẻ như cũng biết núi này không có gió Đông Nam, chỉ có gió từ các hướng khác, mà cũng đoán được hướng hắn đi, cho nên đã tạo ra hướng gió này! Nhưng Bách Lý Kinh Hông cũng chỉ là người, không phải là thần linh, sao hắn có thể tạo ra gió như thế này? Nghĩ thế, lại nhìn sang Đạm Đài Minh Nguyệt, ánh mắt mang theo vẻ nghi ngờ ngẫm khó hiểu! Đạm Đài Minh Nguyệt khoanh hai tay trước ngực, vô cùng thành thoi dựa vào một gốc đại thụ nói: “Đừng nhìn trộm như thế, trộm trước đây cũng không biết! Nếu không phải lúc rơi xuống núi có nhìn thấy điểm khác lạ, lại nghe được một đoạn đối thoại của Bách Lý Kinh Hông với thủ hạ, ta cũng đoán không được nơi này! Hắn sai người đào tách vách núi ra, tạo ra đường trống trên vách núi, để cho gió thổi vào bị bật sang đây!”

Thế là, vẻ mặt của Mộ Dung Thiên Thu trong nháy mắt thành trống rỗng! Hắn suy nghĩ biện pháp, dùng một loại chất lỏng đen như mực, đựng trong bình sắt, không ngừng bạo tạc, để khiến cho núi lở, thậm chí là giả tạo địa chấn, mà tên kia ngay cả khai sơn đở gió cũng có thể thực hiện được! Hắn thật sự không biết nên cao hứng vì mình gặp được đối thủ hay nên đau buồn vì mình suýt chết vì bị người ta tính kế đây! Nghĩ thế nên ánh mắt của Mộ Dung Thiên Thu và Đạm Đài Minh Nguyệt đều không tự chủ mà nhìn lên đỉnh núi cao nguy nga sừng sững kia, cũng là ngọn núi nơi Bách Lý Kinh Hông và Nam Cung Cẩm leo lên.

Núi cao xuyên thẳng qua mây, được bao phủ bởi tầng tầng lớp lớp mây mù, từ khoảng cách của bọn hắn, hoàn toàn không thấy rõ trên đó có gì, nhưng trong lòng hai người đều đang có cảm giác xúc động giống nhau.

Sau khi Mộ Dung Thiên Thu nhìn thật lâu, hừ lạnh một tiếng, giọng nói lạnh lùng và tàn bạo vang lên: “Giang sơn của Bách Lý Kinh Hông, sớm muộn cũng sẽ có ngày mất trắng trên người cô gái này!”

Thực ra so với việc đối phương cứ như thế vì bé con kia mà leo lên đỉnh núi, hắn càng hy vọng Bách Lý Kinh Hông có thể chạy tới đây, đánh một trận thống khoái với hắn! Dù là mình thua dưới tay người kia, dù là chỉ cần một chút sơ ý, mình sẽ tăng thân dưới những mũi tên lửa của đối phương, cũng tốt hơn là nhìn đối phương không chiến mà đi như thế này, giống như là mình chiếm được món hời lớn của người ta vậy! Đạm Đài Minh Nguyệt cười khẽ một tiếng rồi nói: “Việc người và ta cùng để ý.

Nhưng đối với người ta, thì chưa chắc người ta đã lưu ý đến!”

Hắn còn nhớ rõ ràng, khi đó mình nói với hắn những lời giống như thế, mà hắn chỉ nói muốn làm người đàn ông tốt của nàng, chỉ thế thôi.

Làm một đế vương tốt sao? Đối với người ta có quan trọng không? Chẳng đáng gì cả! Nam Cung Cẩm vừa chuẩn bị ra khỏi cửa động, lại rất khổ sở nhìn thấy dây leo ở cổng bị một luồng sức mạnh từ bên ngoài kéo một phát, rơi xuống! Mà cây đao dùng để cố định dây leo, thì bắn lên không.

Rơi xuống trong hang động! Thế nên, cô gái nào đó nuốt một chút nước bọt, lê cái chân gầy của mình, đi ra cửa động.

Ló đầu ra ngó một cái, nhìn xuống dưới xem xét, lập tức cảm thấy hoa mắt chóng mặt! Tình cảnh này là như thế nào, nàng phải chết ở chỗ này sao? Lại quay đầu sang bên phải xem xét, vị trí cây dây leo kia đang cách nàng khoảng ba mét! Kể cả bỗng nhiên nàng biến thành vượn tay dài, hoặc là biến thành Lưu hoàng thúc tay dài quá gối trong truyền thuyết kia, cũng không có khả năng chạm được vào dây leo, còn nếu như trực tiếp nhảy tới đó, nếu chân của nàng bình thường, xác suất thành công chỉ có một phần

mười, nhưng hiện nay nàng đang bị gãy chân! Nếu cứ thế này mà nhảy, tỷ lệ tử vong đoán chừng phải vượt qua tám mươi phần trăm! Thế nên, nàng tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, cuối cùng là tên khốn kiếp nào giật dây leo của nàng! Mà tên khốn kiếp giật dây leo của nàng, bởi vì lo lắng安危 của nàng, đã bỏ qua cơ hội đánh giết Mộ Dung Thiên Thu, đang khở sở leo ở phía trên, cũng đúng lúc này bất thành linh hất xì hơi một cái, đây chính là dấu hiệu khi bị người khác chửi rủa! Nam Cung Cẩm thở dài ai oán một hơi, giờ phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ nàng phải ở trong sơn động này sống hết đời, làm người rừng sao? Thế nhưng kể cả nàng có đồng ý làm người rừng, thì nơi này đến cỏ dại cũng không có để ăn! Hơn nữa trong hang kia còn chất lỏng màu trắng bạc kia tỳ là muốn mạng người hơi.

Thế nên là, trên toàn bộ vách núi, chỉ còn lại một mình Nam Cung Cẩm đang khở sở ở giữa không trung, ng ồi tại cổng hang động.

Vừa lo lắng mình bị rơi xuống, lại vừa hy vọng mình rơi xuống, nói không chừng rơi xuống lần này lại không gặp trở ngại, nhưng cái chân của nàng...

Ôi! Suy nghĩ lung tung thật lâu, nàng bỗng nhiên thấy một hình bóng màu trắng đang leo lên rất nhanh.

Nàng tập trung nhìn lại! Lập tức vô cùng vui mừng: “Tiểu Hồng Hồng, ta ở chỗ này!”

Bách Lý Kinh Hồng một đường đi lên, đầu không thấy hình bóng của nàng, cảm thấy càng ngày càng lo lắng, cũng lo lắng bản thân ở trên đường đi đã không cẩn thận mà bỏ qua đi đâu gì, bỗng nhiên nghe thấy tiếng gọi của nàng, lập tức ngược mắt lên, nhìn quanh bốn phía, rất nhanh, đã thấy một sơn động cách đó không xa! Hấn mượn lực vào một vị trí, bản mình tới cổng sơn động kia.

Hấn dùng một tay nâng nàng lên: “Không sao chứ?”

“Không có việc gì! Ta có thể có chuyện gì, chỉ là đang yên đang lành tự nhiên dây leo bị kéo đi, ta còn đang lo lắng là liệu bản thân có phải ở chỗ

này làm người rùng không đây!”

Nam Cung Cẩm có chút buồn bực mà phàn nàn.

Hắn nghe thế, ngược lại lại không nói nhiều, khó có được mà dùng tay ôn nhu vuốt vuốt mái tóc nàng nói: “Không có việc gì là tốt rồi!”

“À mà, sao chàng lại leo lên đây?”

Nam Cung Cẩm vô ý lúc này mới phản ứng kịp, nếu là hắn muốn leo lên, lúc đó cũng sẽ cùng nàng leo lên chứ không ở lại chân núi.

Nhưng hiện nay lại leo lên, là...

Hắn nghe thế, trên mặt cố ý hiện ra vẻ xấu hổ và kìm nén nói: “Không đánh thắng, ta bỏ chạy rồi”

Nhưng Nam Cung Cẩm vẫn nhìn hắn thật lâu đầy hoài nghi, thứ nhất, tên này tính tình cao ngạo vô cùng, nếu không phải nàng lôi kéo, tuyệt đối sẽ không bỏ chạy.

Thứ hai, lúc hắn nói lời này thì ánh mắt hắn không dám nhìn nàng.

Thứ ba, trên người hắn hầu như không có vẻ chật vật, dáng vẻ không hề giống như là vừa mới phải bỏ chạy.

“Nói thật!”

Chẳng lẽ bởi vì mình trở nên vô dụng, cho nên làm rối loạn hoàn toàn kế hoạch và tiến trình? Bỗng nhiên trong chốc lát, thấy mắt phượng của nàng đầy vẻ kiên định, hắn cũng hiểu được chính mình không gạt được nàng, đành phải thành thật nói: “Đã nửa canh giờ, mà nàng vẫn chưa leo lên tới nơi, nên ta leo lên”

“Vậy thì kế hoạch của chàng loạn hết rồi đúng không?”

Nam Cung Cẩm trầm giọng hỏi hắn.

Hắn có thể để nàng đi trước, đủ hiểu là kế hoạch này quan trọng hơn bình thường rất nhiều, cuối cùng lại hủy vì sự tò mò xem nàng lên trên hay chưa? Chuyện như thế này khiến cho nàng rất khó chịu, cái cảm giác mình là người gây nên vướng víu, khiến cho nàng vô cùng không thoải mái! Hắn thản nhiên cười khẽ nói: “Vốn cũng nên cùng trèo lên với nàng mà, về sau còn nhiều cơ hội”

“Có phải có liên quan đến chuyện mấy ngày trước chàng sai người đào núi không?”

Trong lòng nàng đã lờ mờ nghĩ tới đi đâu gì đó, lập tức cũng cảm thấy vô cùng đáng tiếc.

Hắn gật đầu, sau đó cúi đầu nhìn chân nàng: “Chân có vấn đề gì không?”

Hắn bắt đầu nói sang chuyện khác, hiển nhiên là không muốn nàng không thoải mái vì chuyện này.

Nam Cung Cẩm thật thà nói: “Không có vấn đề gì, chân của ta không sao cả, người cũng không sao, chỉ là vì nhận ra vách núi này, chính là vị trí trên tấm bản đồ mà Bách Lý Thần cho chúng ta lúc trước, cho nên ta nhìn không được mà vào xem.

Hiện tại có phải chàng đang rất hối hận, vì bỏ lỡ một cơ hội hủy diệt Tây Võ?”

Càng nói, nàng càng cảm thấy lòng mình khó chịu.

Bàn tay thon dài trắng nõn của hắn duỗi ra, bóp cái mũi nàng một cái, giọng nói mang theo sự cứng chiêng vang lên: “Nàng không có việc gì, ta lại cảm thấy hối hận.

Thế chẳng lẽ nàng phải xảy ra chuyện gì đó, thì chuyến đi này của ta mới hoàn hảo sao?”

À...

Có vẻ như cũng đúng! Mấy câu nàng vừa nói, giống như là nói đối phương thấy nàng không sao, thì nên thất vọng! “Không có chuyện gì thì tốt rồi, lên đi”

Tảng đã vốn treo cao trong lòng nàng, lúc này cũng được hạ xuống.

Giờ Nam Cung Cẩm mới nhớ tới thứ đang ở trong hang, nàng nói: “Thực ra cũng không thiệt thòi, ta vừa mới phát hiện bên trong có thủy ngân, chàng có biết tác dụng của thủy ngân không? Một khi bốc hơi, sẽ khiến người ta trúng độc, hiện giờ đang là mùa hè, đem thứ này ra ngoài, tốc độ bốc hơi sẽ rất nhanh, nếu như ném vào bên trong nơi đóng quân của Tây Vỗ và Mạc Bắc...”

Bách Lý Kinh Hồng nghe thế, mắt đẹp nhú lại, hiển nhiên là chưa từng nghe qua vật như thế.

Nhưng, thấy nàng cao hứng như vậy, chắc hẳn là có hiệu quả, thế nên hắn gật đầu nói: “Vậy chúng ta leo lên đã, rồi cho người tới lấy.”

Còn nữa, dù là có phát hiện được thủy ngân hay không, chúng ta cũng không thiệt gì.

Leo lên tìm nàng, sao lại là thua thiệt được”

Nam Cung Cẩm thè lưỡi, cảm thấy rất cảm động.

“Lên đi”

Hắn đưa lưng về phía nàng nói.

“Hả?”

Lên đâu chứ? Hắn hơi bất đắc dĩ mà thở dài một tiếng: “Nàng bị thương ở chân, ta cõng nàng lên”

“A!”

Mặt Nam Cung Cầm lập tức đỏ lên, đúng thế, đúng là chưa từng có người nào cũng nàng bao giờ.

Nàng đi chậm rì rì tới, có chút mất tự nhiên đặt chân lên người hắn, ngẩng lên.

Sau đó, một tay hắn nâng cái mông nàng lên nói: “Ôm chặt”

“Ủm!”

Không biết vì sao, Nam Cung Cầm bỗng cảm thấy mũi có chút nghẹn ngào, mắt cũng cay cay.

Cảm giác này được người ta đặt ở vị trí thứ nhất, chính là rất dễ chịu thoải mái.

Hắn nắm dây leo, phi thân mà ra, công năng phía sau lưng.

Một cánh tay nắm lấy dây leo, dùng hai chân để tiến lên, di chuyển tuy gian nan, nhưng vững vàng như núi Thái Sơn.

Nam Cung Cầm nằm sau lưng hắn đề nghị: “Nếu không thì thả ta xuống đi, ta có thể tự leo lên được!”

“Không tin ta sao?”

Giọng nói lạnh lùng của hắn truyền đến từ đằng trước.

Nam Cung Cầm lập tức ngậm miệng lại, yên tâm ôm chặt trên người hắn, nàng nói lầm bầm: “Chẳng phải là sợ chàng mệt sao? Không biết ý tốt của người ta gì cả!”

Tuy nói như thế, nhưng lại càng ôm chặt hơn.

Thực ra, để nàng leo lên, thì nàng làm được.

Nhưng hắn cố nàng lên, cũng không có gì không tốt.

Nếu chỉ có một mình, không có ai giúp đỡ, thì phải không ngừng thúc ép bản thân kiên cường hơn, thúc ép bản thân mình phải độc lập, tự chủ trong mọi chuyện.

Nhưng thực ra không có bao nhiêu người nguyện ý cố gắng phấn đấu đến chết đi sống lại, để tỏ ra mạnh mẽ.

Chí ít là Nam Cung Cẩm cũng không muốn thế.

Nàng muốn có một bờ vai để dựa vào, cho tới bây giờ vẫn là như thế.

Chỉ là nàng không dám, không dám tùy tiện biến mình thành một gánh nặng, ép tới bờ vai của người khác.

Nhưng hiện nay, lại có người nguyện ý “gánh”

nàng lên, lại còn không cho rằng nàng là gánh nặng.

Cảm giác như thế này, là rất tốt.

Cảm thấy được động tác của nàng có biến hóa vi diệu, hần tự nhiên cũng đoán được suy nghĩ trong lòng nàng.

Hần thần nhiên nói: “Thực ra, nàng mềm yếu trước mặt ta, cũng không có gì là không tốt.

Bởi vì, ta là người đàn ông của nàng”

Bởi vì, ta là người đàn ông của nàng.

Một câu nói này, suýt nữa khiến cho nước mắt của Nam Cung Cẩm trào ra! Lúc trước, cho dù là ở cùng nhau, nàng cũng không muốn trở thành gánh nặng của hần, càng không muốn trở thành một con chim hoàng yến hần nuôi trong thâm cung hậu viện, nàng là muốn cùng hần sống vai chiến đấu.

Ngày hôm nay, hần lại nói cho nàng, rằng thực ra nàng có thể không cần phải kiên cường như thế.

Sẽ có người bảo vệ và che chở nàng khi nàng bất lực.

“Nàng đừng có khóc, ta sẽ đau lòng!”

Lại là mấy chữ thản nhiên truy ền đến, còn mang theo một tia trêu chọc.

Nam Cung Cầm nghiêng r ăng nghiêng lợi tức giận m ắng: “Leo núi đi, ai khóc mà khóc! Nói nhi ều!”

Tên rùa đen này, thật là biết kích thích nàng, đầu tiên là nói mấy câu cảm động, rồi nhả ra một câu như thế, nếu không phải hiện tại đang ở giữa không trung, nàng thật sự muốn đánh h ắnh một trận! Hiện nay, tâm trạng của h ắnh đúng là đang vô cùng vui sướng.

Từ bỏ cơ hội đánh giết Mộ Dung Thiên Thu, leo lên tìm nàng, đúng là một quyết định sáng suốt.

Chí ít, trong quá khứ h ắnh luôn cảm thấy trong lòng nàng có một bức tường không thể đánh tan được, cuối cùng thì hôm nay cũng mở ra một cánh cửa để h ắnh nghênh ngang mà vào.

Nàng không biết, h ắnh tán thưởng sự kiên cường của nàng, nhưng cũng rất thương xót về kiên cường độ của nàng.

H ắnh, thực ra là người nàng có thể dựa vào.

Hai người cứ thế leo lên trên, Nam Cung Cầm bỗng nhiên có chút bu ồm bu ồm hỏi: “Sao ta có cảm giác gần đây chàng càng ngày càng hoạt bát thế?”

“...”

Đương nhiên, nói như thế, sẽ không nghe được tiếng h ắnh trả lời.

“Không phải chàng bị người ta đánh tráo rồi đấy chứ?”

Trí tưởng tượng của Nam Cung Cầm bắt đầu bay xa.

Đánh tráo ư? “Chẳng phải nàng không thích ta im lặng sao?”

Cho nên hắn đã cố gắng học cách nói nhiều lên vài câu, miễn cho sau này bị nàng ghét bỏ, rồi sau đó bỏ chùng.

Dương nhiên, những suy nghĩ đấy, hắn sẽ không nói ra.

“Nhưng mà chàng luôn nói mấy câu tức chết người ta, thà rằng chàng không nói còn tốt hơn!”

Có trời mới biết lúc nàng cảm động suýt khóc, tên này lại nói một câu “Nàng đừng có khóc”

khiến cho nàng suýt nữa thì sặc chết! “...”

Nói chuyện cũng sai, mà không nói cũng sai.

Sau khi lại leo lên một lúc, Nam Cung Cẩm bỗng nhiên nói: “Tiểu Hồng Hồng thân yêu, thực ra ta cảm thấy chúng ta có leo ở vách núi này cả một đời, cũng không có gì không tốt!”

Rời xa phân tranh, rời xa phần hoa, chỉ có nàng và hắn, cũng không có gì không tốt.

Nhưng sau khi nói xong, trong nháy mắt nàng lại phì cười, với kiểu nói chuyện của tên này vừa xong, vô cùng có khả năng là sẽ nói một câu “Vậy ta sẽ mệt chết ở chỗ này mất!”

Nhưng lần này, Nam Cung Cẩm đoán sai rồi, sau khi dùng một chút, hắn nói: “Nếu bọn họ có thể để ta rời khỏi cuộc chiến này, ta cũng muốn cùng nàng cưỡi ngựa đi khắp thiên hạ, phiêu bạt chân trời góc biển”

Cảnh tượng như vậy, chỉ cần nghĩ tới một chút, cũng khiến hắn cảm thấy rất thư thái.

Nhưng trong lòng bọn họ đều hiểu rõ, không có khả năng như thế được.

Bọn họ nếu buông xuống quyền lực trong tay, kết quả cuối cùng, sẽ chỉ trở thành thịt cá.

Hoàng Phủ Hoài Hàn còn để nói, nhưng Mộ Dung Thiên Thu nhất định sẽ không bỏ qua nàng: “Sớm biết thế này lúc trước không nên đi Tây Võ!”

Nam Cung Cẩm ai oán nói.

Nàng vừa nói xong, lập tức cảm thấy nhiệt độ xung quanh hạ xuống như muốn đóng băng, rõ ràng Bách Lý Kinh Hồng rất khó chịu với chuyện nàng chạy đến Tây Võ.

Nhất là khi nghĩ tới việc bản thân giả mạo làm nam sủng của nàng, phải chịu đựng mấy cục tức ở Tây Võ, phải trông thấy Mộ Dung Thiên Thu đùa giỡn các kiều với nàng, lại không thể nhúng tay vào, hẳn liền cảm thấy ấn đường của mình sắp biến thành màu đen.

Nam Cung Cẩm lập tức cũng hiểu được bản thân đã đưa đầu vào họng súng, vội cười ha hả, dụi đầu vào lưng hắn mấy lần, nói sang chuyện khác: “Ai nha, mệt mỏi chết đi được, ta chọn mất một chút đây!”

“Hừ!”

Hắn hừ lạnh một tiếng, không nói gì cả.

Đầu tiên là Đạm Đài Minh Nguyệt, rồi đến chuyện đi Tây Võ, hôm nay hắn phải kìm nén tức giận hơi nhiều.

Ngay lúc hắn đang hậm hực thì cả hai đã lên tới đỉnh núi, ở trên đó đã có binh sĩ Nam Nhạc chờ sẵn.

Vân Dật vừa thấy bọn hắn, lúc này mới thở dài một hơi, cũng biết Hoàng thượng có bệnh thích sạch sẽ, cho nên không dám đi qua.

Sau khi hai người bình yên hạ xuống mặt đất, Bách Lý Kinh Hồng vẫn không thể Nam Cung Cẩm xuống.

Nam Cung Cẩm lại có chút ngượng ngùng, dù sao cũng có rất nhiều người ở đây, thế nên nàng uốn éo người muốn xuống.

“Chân bị gãy, đừng cử động nhiều”

Hắn nói xong, lại hạ giọng xuống, nói nhỏ chỉ đủ cho hai người nghe được: “Nếu như nàng không thương tiếc cái chân bị thương của mình, đến tối, ta cũng sẽ không thương tiếc chân của nàng đâu”

Thế là, Nam Cung Cẩm lập tức liên thành thật hơn, không nhúc nhích, dáng vẻ như thể mấy cô nàng nghèo rớt mùng tơi bầu vú được vào một cây đại thụ lắm tiền nhiều của vậy, kiên quyết như thế là dù người khác có đuổi nàng xuống nàng cũng không xuống vậy! Đám binh sĩ Nam Nhạc đều mập mờ cúi đầu xuống, không dám nhìn nhiều.

Vân Dật đi tới báo cáo tình hình chiến đấu: “Hoàng thượng, mười lăm vạn binh mã định rút lui của Tây Võ và Mạc Bắc, đã bị chúng ta chặn đường, chiến đấu kịch liệt, quân địch như rắn mất đầu, bị chúng ta chặn giết hơn phân nửa! Nhưng chúng ta cũng tổn thất không nhỏ, chết mấy vạn người!”

Nói xong, Vân Dật lập tức có cảm giác hổ thẹn, chính mình mấy lần phục kích, đầu có tổn thất rất lớn! “Coi như là thắng”

Bốn chữ, giọng điệu rất nhạt, nhưng tuyệt đối là tán thưởng.

Quân địch có mười lăm vạn, hao tổn hơn phân nửa, nhưng bên bọn họ, chỉ tổn thất có hơn vạn người, chiến tích thế này, đã coi như thành công không nhỏ.

Thế là, vốn Vân Dật đang có chút hổ thẹn, lập tức cảm thấy nở mày nở mặt, quỳ một chân xuống đất nói: “Tạ ơn Hoàng thượng không trách! Chỉ là Mộ Dung Thiên Thu...”

Hắn cảm thấy có chút buồn bực, vốn hắn còn đang suy nghĩ, Hoàng thượng cử nhẩy xuống vực như thế, chính là tạo cơ hội cho Mộ Dung Thiên Thu, nhưng Hoàng thượng và Hoàng hậu lại cứ như thế mà leo lên, thế...

Hắn vừa nói xong, trên mặt Nam Cung Cẩm lập tức có vẻ xấu hổ.

Chuyện này, thực ra có thể nói căn bản chính là một tay nàng phá hỏng, phá hủy hoàn toàn kế hoạch của hắn, thế là trong lúc nhất thời có cảm giác không ngẩng đầu lên được.

Ngược lại Bách Lý Kinh Hồng lại nói: “Người của Mộ Dung Thiên Thu, cũng không bố trí mai phục dưới chân núi”

Đây coi như là hắn đã nói dối thần tử của mình, để hóa giải sự xấu hổ của Nam Cung Cẩm, thế nên Nam Cung Cẩm lại càng buồn bực.

Vân Dật dùng một chút, cũng không nghi ngờ Bách Lý Kinh Hồng, sau đó hắn nói: “Chắc là Mộ Dung Thiên Thu và Đạm Đài Minh Nguyệt, hiện nay đã đi rồi, nên chuẩn bị một lần truy kích!”

Lời này, cũng không sai, hiện nay Mộ Dung Thiên Thu và Đạm Đài Minh Nguyệt cũng chỉ còn lại con đường này.

Nam Cung Cẩm lúc này mới phân phó: “Tạm thời đừng để ý bọn hắn, tìm mấy người giỏi vèo leo trèo, lấy thủy ngân trong hang động ra.

Nhớ kỹ, dùng bình để đựng, sau khi cho vào, phải bịt cho kín, nếu không sẽ bị trúng độc, lúc hành động phải nín thở!”

Mấy người đưa mắt nhìn nhau trong chốc lát, cuối cùng Phong hiện thân nói: “Chuyện này, để cho người của Dạ Mạc Sơn Trang xử lý đi!”

Người của Dạ Mạc Sơn Trang phần lớn là cao thủ, sắp xếp như thế cũng hợp lý! Nam Cung Cẩm gật đầu.

Sắp xếp chuyện này xong xuôi, Bách Lý Kinh Hồng lại nhớ tới một chuyện, hắn nói: “Có đi điều tra được nguyên nhân ngọn núi rung chuyển không?”

Hắn vừa nói xong, sắc mặt Vân Dật nghiêm túc, vung tay lên, lập tức liền có người đưa mấy cái bình bằng sắt tới, bên trên còn có mỡ động màu đen, lần này, sắc mặt Nam Cung Cẩm lập tức nghiêm túc lại: “Là đầu hỏa sao?”

Giọng nàng mang theo một chút gay gắt! Không ngờ Mộ Dung Thiên Thu lại có dầu hỏa trong tay? Chuyện này...

Mà đối phương còn biết cách khiến cho bình sắt đựng dầu hỏa để kích nổ liên hoàn, chuyện này đối với bọn họ mà nói, tuyệt đối không phải tin tức gì tốt lành! Bách Lý Kinh Hồng nhìn chất lỏng màu đen kia một chút, sắc mặt cũng có chút nặng nề, thứ này, hắn từng nhìn thấy trong sách.

Dễ cháy, dễ nổ, nhưng lại không có duyên phát hiện được.

Lần này, cũng thật đúng là đấu tay ngang với Mộ Dung Thiên Thu.

Một bên là thủy ngân, một bên là dầu hỏa.

Mà đồng thời, Mộ Dung Thiên Thu còn cướp được một khẩu súng máy RPK của bọn họ! Sau khi Nam Cung Cẩm âm thầm thật lâu, bỗng nhiên nàng nói: “Vẫn! Người lập tức đi đi điều tra nơi khai thác dầu hỏa này, không tiếc bất cứ giá nào phải hủy nó đi cho ta!”

“Rõ!”

Vẫn lĩnh mệnh, bay đi.

Nhưng sắc mặt Nam Cung Cẩm chưa vì vậy mà hòa hoãn lại, tìm được còn đỡ, nếu không tìm được, trận chiến này rất khó đánh! Hơn nữa, cũng vì bản thân mà bỏ lỡ một cơ hội diệt trừ đối thủ cường đại như thế, trách nhiệm đều ở trên người nàng! Cảm thấy tâm trạng nặng nề của nàng, hắn nhàn nhạt nói: “Không cần suy nghĩ nhiều, chúng ta chưa chắc đã thua”

“Chỉ bởi vì ta, mà khiến cho thắng thua phức tạp hơn!”

Thua, tự nhiên sẽ không, Mộ Dung Thiên Thu có dầu hỏa, nhưng không có thuốc nổ, cho nên phần thắng của bọn họ cũng không nhỏ.

Nghe nàng nói thế, hắn biết khuyên nhiều cũng vô dụng.

Thế nên, hắn ra vẻ chăm chú rồi nói: “Đúng thế, đây đều là lỗi của nàng, cho nên nàng nhất định phải đền bù tổn thất của ta cho tốt.

Ví dụ như thực hiện nhiều một chút chuyện tăng thêm nhân khẩu cho Nam Nhạc”

“Cút!”

Thật là! Không thấy nàng đang phiên muộn sao? “Hoàng thượng, không xong rồi! Không biết Bắc Minh làm sao, bỗng nhiên phản bội, khai chiến với chúng ta!”

Một tên người hầu đi tới bẩm báo.

“Cái gì?!”

Bắc Minh điên rồi sao?!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 46: Hội Nghị Giao Lưu Đời Sống Của Kim Cương Vương Lão Ngũ

Theo lý mà nói, Bắc Minh căn bản cũng không có khả năng làm mấy chuyện tự bản vào chân mình như thế này! Trừ khi Bắc Minh liên hợp với Đông Lăng, nhưng nếu như vậy thì cũng không khỏi quá buồn cười sao? Hai nước vừa mới hừng hực khí thế đánh nhau, bây giờ lại phản bội để cùng công kích Nam Nhạc sao? Hành động của Tây Vỹ với Mạc Bắc còn có thể hiểu được, nhưng Đông Lăng với Bắc Minh thì...? Nhất là lúc trước ở thành cô Thiến Kỵ, thái độ và biểu hiện của Bắc Minh đều rất tốt, thái độ đối đãi đối với Nam Nhạc cũng là thái độ đối đãi với nước liên minh.

Thế nhưng chỉ ngắn ngủi không đến nửa tháng, đối phương đã thay đổi lập trường chính trị của mình, chuyện nay không khỏi có chút quá ly kỳ! “Xác định là binh sĩ Bắc Minh không?”

Nam Cung Cấm hỏi.

“Chính xác!”

Nếu không chính xác, tận mắt nhìn thấy, dù thế nào bọn hắn cũng không dám đến bẩm báo, dù sao thì báo cáo quân tình sai lệch chính là tội chết! Lần này, sắc mặt Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cấm đều có chút nặng nề thiên hạ có sáu nước, chỉ có nước nhỏ như Nam Cương mới bất động như núi, mà bốn nước còn lại đều tập trung vào Nam Nhạc, chuyện này không phải là dấu hiệu tốt lành gì.

“Chẳng lẽ Hoàng Phủ Hoài Hàn bán thân thể mình cho Quân Hạo Thiên sao?”

Nam Cung Cầm bỗng nhiên nói.

Khóe miệng mọi người đều giật một cái, bỗng nhiên cảm thấy không biết nên nói gì! Sao lại có thể nghĩ ra chuyện này được chứ? Nhưng Hoàng thượng vĩ đại của bọn họ nghe thế, lại rất chăm chú, suy tư một phen, sau đó nói: “Có lý.

Nhưng trăn cảm thấy là tỷ lệ Quân Hạo Thiên bản thân thế cho Hoàng Phủ Hoài Hàn lớn hơn một chút.”

“Dạch!”

“Oạch!”

Mấy tên lính khố sở ngã xuống đất, khi ngã xuống còn không nhận được mà chảy ra hai hàng nước mắt như hai sợi mỳ, đây là Hoàng đế bệ hạ vĩ đại của bọn họ cảm thấy hiện nay đánh không lại, nên muốn phỉ báng đối thủ sao? “Chàng nói xem hai người bọn họ cấu kết với nhau lúc nào nhỉ? Khó trách rất ít khi nghe thấy Quân Hạo Thiên nói chuyện gió trăng, mà hậu cung của Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng chỉ có mấy người phụ nữ như thế.

Lúc đầu ta ở hoàng cung Đông Lăng, còn nghe nói Hoàng Phủ Hoài Hàn là lão trưởng phòng giai t ần nữa chứ!”

Nam Cung Cầm nghĩ thế, liền càng cảm thấy chuyện chính là thế này.

Đám binh sĩ Nam Nhạc đều có xúc động muốn bịt tai mà quỳ xuống dưới chân Nam Cung Cầm, van cầu nàng đừng có quá xúc động mà nói bậy.

Những lời này thật sự rất hủy hình tượng, mất hết lễ tiết đấy! Còn nữa, lão trưởng phòng giai t ần là gì? Bách Lý Kinh Hồng và bọn họ đều có sự hoang mang giống nhau, sau chốc lát, bỗng nhiên hấn hỏi nàng: “Lão trưởng phòng giai t ần là cái gì?”

“Cái này nha, chính là để chỉ mấy người đàn ông vẫn còn zin đó.

Mà trưởng phòng, ý chính là cấp trên, chàng suy nghĩ một chút sẽ thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn tuyệt đối có thể xem như là cấp trên còn gì? Cho nên gọi là trưởng phòng hoàn toàn không có vấn đề, do đó, trưởng phòng chính là cấp trên của đám giai t ần! Mà hiện nay hắn đã cao tuổi r ồi, giờ còn có bao nhiêu đàn ông, đã cao tuổi r ồi còn là giai t ần giống hắn chứ? Cho nên năm chữ lão trưởng phòng giai t ần này thật sự vô cùng thích hợp!”

Nam Cung Cầm nghiêm túc nói.

Cùng lúc đó, Lãnh Tử Hàn và Thượng Quan Cận Duệ đang vừa tán gẫu vừa đi tới, thình lình nghe thấy Nam Cung Cầm đang nói chuyện này, sắc mặt hai người lập tức trắng xanh đỏ đan xen! Có bao nhiêu đàn ông, cao tuổi r ồi còn là giai t ần như hắn đây? Hai người bọn họ...

trúng tên r ồi! Người quân tử luôn lấy chuyện giữ mình trong sạch làm vinh quang, nghe nàng nói sao giống như việc bọn họ chưa từng có người yêu là một chuyện rất mất mặt, c ần phải c ần r ẽ che mặt để ra đường vậy? Mà Nam Cung Cầm thì đang nói quá mức hưng phấn, nên cũng không chú ý là có người từ sau lưng đi tới, vẫn còn đang nghênh ngang tiếp tục nói: “Thực ra, hiện nay đại lục đang có ba vị trưởng phòng lớn, trưởng phòng Hoàng Phủ, trưởng phòng Thượng Quan, trưởng phòng Lãnh! Nói không chừng, tên Đạm Đài Minh Nguyệt kia, cũng là một trưởng phòng có thâm niên đấy!”

“...”

Trong phút chốc, tất cả mọi người đều không phản bác được! Cho dù là Bách Lý Kinh Hồng đã sớm quen thuộc với kiêu ăn nói không giữ m ồm giữ miệng của nàng r ồi, nhưng trong lúc nhất thời khóe môi mỏng của hắn cũng có hơi chút co rút.

Từ xưa đến nay, kể cả là các huynh đệ tốt nói chuyện với nhau, cũng cực kỳ ít khi thảo luận vấn đề giai t ần của đối phương, nhưng ở trước mặt mọi người nàng cứ thế mà trắng trợn lý luận về chuyện đấy của đàn ông, lại còn dùng từ ngữ chuyên nghiệp để nói về bọn họ nữa.

Trưởng phòng ư?! Không khí cực kỳ yên lặng, hầu như mọi người đều có thể nghe được tiếng lá rụng trong không trung.

Thậm chí là khi mà tất cả các binh sĩ, bao gồm cả Vân Dật trong đó, đều hoảng sợ và lúng túng nhìn Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cẩm, Nam Cung Cẩm bỗng nhiên cười một tiếng vô cùng thô bỉ: “Thông qua quan sát của ta, Mặc Quan Hoa khẳng định cũng là trưởng phòng! A ha ha ha...”

Tên trưởng phòng này già và rất từng trải, nói không chừng còn có thể làm lão đại của đám Hoàng Phủ Hoài Hàn ấy chứ! Ha ha ha ha...

Lão đại gia của các trưởng phòng, lão trưởng phòng thâm niên! A ha ha ha...”

Cười vô cùng khoa trương kinh khủng và thô bỉ! Sau khi khoe miệng Lãnh Tử Hàn và Thượng Quan Cận Duệ run rẩy nhiều lần, đột nhiên hai người cảm thấy nên suy xét một chút việc chấm dứt thân giai tân của mình, nếu không tương lại gặp phải ai đó cũng giống như Nam Cung Cẩm, thích trắng trợn giễu cợt loại chuyện này của bọn họ trước mặt mọi người như thế này, thì bọn họ có sống được hay không đây? Đang lúc hậm hực, người nào đó đang cười vô cùng điên cuồng cuối cùng cũng ngừng lại, nhưng rất nhanh nài lại vô cùng thô bỉ nói đến một chuyện khác, chỉ thấy nàng ra vẻ thâm trầm sờ mấy sợi râu không tồn tại của mình, rồi ghé vào nói với Bách Lý Kinh Hồng: “Chàng nói xem, chúng ta có nên đề nghị bọn họ cùng nhau tổ chức một hội nghị không?”

“Hội nghị gì?”

Bách Lý Kinh Hồng lập tức cảm thấy không biết nên thể hiện thế nào, nhất là hắn đã sớm nhận thấy có hai người đứng cách đó không xa.

Cảm giác này thật sự là xấu hổ vô cùng, hắn dám nói là cả đời này hắn tuyệt đối chưa bao giờ lúng túng như thế này.

Còn Nam Cung Cẩm thì ngửa đầu cười to một trận: “A ha ha ha...”

Sau khi cười, nàng lại dùng giọng vô cùng hèn mọn, giống như là giọng mấy tống quan hay can gián, thái độ cũng cực kỳ bỉ ổi nói với Bách Lý Kinh Hồng: “Là hội nghị giao lưu về cuộc đời của các lão trưởng phòng kim cương vương lão ngũ ấy”

“...”

Sau khi nghe một nửa, hắn đã biết đây không phải là một hội nghị gì đáng mong đợi.

“y...”

Thấy hắn không nói gì, Nam Cung Cẩm lại tiếp tục nói.

“Chàng thấy không hay à? Vậy thì Hội nghị giao lưu về cuộc đời của các lão trưởng phòng độc thân hoàng kim vậy?”

“Kim cương vương lão ngũ là cái gì?”

Còn nữa, đàn ông độc thân hoàng kim là cái gì? Câu hỏi này khiến cho Thượng Quan Cẩm Duệ và Lãnh Tử Hàn vốn định tới cắt đứt câu chuyện đầu dừng lại, nín thở tập trung chờ Nam Cung Cẩm cho bọn họ một đáp án.

Xem xem cuối cùng mình bị miêu tả thành dạng gì? Nam Cung Cẩm rất nhiệt tình nghiêng đầu giải thích: “Cái Vương lão ngũ này, là để chỉ đàn ông không có gia đình, còn kim cương Vương lão ngũ là để nói đàn ông không có gia đình mà giàu có. Nàng vừa nói xong, khuôn mặt của Lãnh Tử Hàn và Thượng Quan Cẩm Duệ vốn đang cứng ngắc, lúc này mới thoáng giãn ra một chút, trong lòng cảm thấy được chút an ủi, tìm lại được sự tự tôn còn sót lại! Nhưng, rất nhanh, một chút tự tôn và vinh quang này, lập tức bị câu nói kế tiếp của Nam Cung Cẩm nghiền cho nát bấy: “Còn nữa, còn nữa, kim cương Vương lão ngũ này, có thể nói là phiên bản hoàn mỹ của giai tấn, thậm chí là được khen là đội ngũ động vật giống đực không lông hai chân trong mộng, nhưng lại có đi đầu đáng buồn là, bọn họ đều bị thế giới này và phụ nữ làm hư, cho nên tự cao tự đại, luôn thích làm cao.”

Ví dụ như Thượng Quan Cận Duệ, chính là bị Mộc tử tử làm hư, cho nên đã bắt đầu có chút mất phương hướng, tự cho là mình là Phan An, thiên hạ không ai có thể xứng đôi! Còn có Lãnh Tử Hàn, đi tới đâu cũng có đàn bà con gái hét lên ầm ĩ, lâu dài về sau, hẳn liền không tự biết được mình! Đương nhiên, đáng nhắc tới nhất chính là Hoàng Phủ Hoài Hàn, hậu cung hẳn có cả một viện toàn là đàn bà không được thỏa mãn trên thân thể, đều như điên cuồng mà vây quanh hẳn, hẳn cho là mình có sức cuốn hút lắm sao? Thực ra người ta chỉ là nhằm vào quyền thế và phú quý của hẳn mà thôi! Hết lần này tới lần khác hẳn còn vui tới quên cả đất trời, tự cho là sự cuốn hút của hẳn bắn ra bốn phía, phong quang vô hạn, còn che con chim nhỏ của mình đi không để người khác khinh nhờn nữa chứ, a ha ha ha...”

Có thể nói là khi không có việc gì thì nói vài câu phỉ báng Hoàng Phủ Hoài Hàn, là thời điểm Nam Cung Cẩm thấy cuộc đời hạnh phúc nhất! Đáng tiếc hiện tại không có tên kia tức giận đến giơ chân trước mặt mình, nàng chắc chắn trăm phần trăm là nếu Hoàng Phủ Hoài Hàn trước mặt nàng, nhất định sẽ bị tức đến nôn ra máu! Mà Thượng Quan Cận Duệ bị nói là mất phương hướng và Lãnh Tử Hàn bị nói là không biết chính mình kia, khuôn mặt đều cứng ngắc ra đứng sau lưng Nam Cung Cẩm.

Đúng rồi, bọn họ mà còn cần phải làm cao hay sao? Bọn họ có phải là tiểu quan trong thanh lâu đâu chứ? Có thể nói, nghe Nam Cung Cẩm khinh bỉ đám tình địch của mình như thế này, tâm tình Bách Lý Kinh Hồng hẳn là vô cùng sung sướng, nhưng nếu như nàng chỉ phỉ báng chuyện mấy người kia vẫn còn là giai tân, vậy thì lại là chuyện khác! Mà ở Đông Lăng xa xôi, Hoàng Phủ Hoài Hàn bất thành linh hất xì một cái! Sau đó, nhìn qua Quân Hạo Thiên.

Vốn là mình còn ba tòa thành trì trong tay hẳn, đánh hạ là chuyện tất nhiên, chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng Quân Hạo Thiên bất chợt lại đưa ra, muốn rút quân về Bắc Minh, viết quốc thư cho mình, muốn bàn bạc và hợp lực đối phó Nam Nhạc, nhưng lại không biết cuối cùng đối phương đang có ý đồ gì! Quân Hạo Thiên hơi ngẩng đầu, cũng cảm thấy có chút hậm hực, không biết vì

sao, mỗi lần trông thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn và mấy người Bách Lý Kinh Hồng, hẳn lại có cảm giác không dám ngẩng đầu, thậm chí có cảm giác áp bách không hiểu mà lại quen thuộc, cảm giác áp bách này chính là hẳn đã từng cảm thấy trên người hoàng huynh Quân Lâm Uyên của hẳn, cho nên hẳn đối với sự áp bách này, có một sự e ngại tự nhiên, cuối cùng khiến cho ánh mắt hẳn nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng mang theo vẻ kính sợ.

Mà chính bộ dạng khiếp đảm đó, khiến cho Hoàng Phủ Hoài Hàn bỏ đi lo nghĩ với hẳn ở trong lòng.

Nhất gan như thế, còn có thể gây ra chuyện gì khó lường sao? Nhất là lúc bình thường Quân Hạo Thiên ra ngoài luồn lách theo tên thừa tướng Bắc Minh khôn khéo kia, nhưng lần này ngay cả thừa tướng cũng không dẫn theo, có thể thấy được hành động lần này của hẳn, thực ra cũng không được tên thừa tướng kia tán đồng, nếu là như thế, tất cả đều hợp lý, mình cũng không cần lo lắng gì nữa.

“Bắc Minh Hoàng đã suy nghĩ kỹ càng chưa?”

“Đại quân của trẫm đã đến cổng thành cố Thiên Kỳ, chẳng lẽ như thế còn chưa đủ để thấy sự thành tâm và quyết tâm của trẫm sao?”

Quân Hạo Thiên trả lời.

“Bắc Minh Hoàng đã nói thế, vậy thì trẫm tự nhiên cũng không nhiều lời nữa.

Chỉ là lần này Bắc Minh xuất binh, trẫm đã tổn thất rất lớn, không biết Bắc Minh Hoàng dự định đền bù cho trẫm thế nào?”

Hoàng Phủ Hoài Hàn không vui vẻ lắm nói, hôm đó bị binh mã Bắc Minh ép cho không thể không rút quân về, để cho xảy ra chuyện Nam Cung Cấm chiếm mất thành Kiến Khang, chuyện đó như mới xảy ra hôm qua, đang hiện lên trong đầu hẳn, các kiêu vũ nhục và sỉ nhục hẳn phải chịu hẳn đầu nhớ rõ ràng, một chút cũng chưa từng quên! Nhất là chuyện bị trâu đuôi theo, rồi hẳn tính kế giết hết mấy con trâu đấy, nhưng cô ta lại bày ra một loạt những chuyện rối loạn hoang đường, như là chuyện cho sự quan

ghi chép để dằn ép hắn, để hắn tức giận! Quân Hạo Thiên im lặng một lát, rất dứt khoát nói: “Mười vạn gánh lương thực, không biết ý Đông Lăng Hoàng thế nào?”

Tuy rằng một năm trước quốc khố Bắc Minh bị cướp sạch, nhưng may mà vẫn là nước trù phú nhất, mà lúc đó cũng tăng thuế thỏa đáng, cho nên cũng không dao động đến căn cơ của đất nước.

Mà Bắc Minh hiện nay vẫn là nước giàu có nhất Trung Nguyên.

Cho nên giờ Bắc Minh muốn bồi thường mười vạn gánh lương thực cũng không phải là vấn đề gì lớn.

Trong chiến loạn, vấn đề lương thực luôn là vấn đề quân vương các nước lo lắng nhất, cho nên Hoàng Phủ Hoài Hàn không suy nghĩ nhiều đã dứt khoát đồng ý đề nghị của đối phương: “Bắc Minh Hoàng đã dứt khoát như thế, trăm cũng không từ chối.

Chỉ có đi đâu, trăm có thể hỏi một câu nguyên nhân gì bỗng nhiên Bắc Minh Hoàng thay đổi lập trường hay không?”

Nếu như Bắc Minh và Nam Nhạc đều đối nghịch với bọn hắn, theo lý mà nói, tự nhiên trước tiên diệt Bắc Minh là thỏa đáng nhất, nhưng hiện nay Bắc Minh không hiểu vì sao mà đứng cùng bên bọn hắn, còn Nam Nhạc thì thành mục tiêu công kích, tự nhiên là nên diệt Nam Nhạc trước tiên! Thế nhưng thái độ chuyển biến của Bắc Minh thật sự là không hiểu được đi đâu gì khác thường tất nhiên có chỗ quái trong đó! Hắn vừa nói xong, trên mặt Quân Hạo Thiên lúc này hiện ra một chút xấu hổ, có vẻ như là có chút khó xử nên không nói được, im lặng thật lâu mới nói: “Nguyên nhân chuyện này, thứ cho trăm không thể nói ra, Đông Lăng Hoàng chỉ cần tin tưởng thành ý của trăm là được.

Trăm nguyện ý đánh trận đầu tiên ở thành cổ Thiên Kỳ, đến lúc đó, thành ý của trăm, tự nhiên cũng rõ như giấy trắng mực đen!”

“Được! Đã như thế, vậy trăm xin đợi hồi âm của Bắc Minh Hoàng!”

Giọng nói lạnh lùng của Hoàng Phủ Hoài Hàn vang lên, còn mang theo vẻ phóng khoáng.

Quân Hạo Thiên nghe thế, đứng dậy nói: “Tất nhiên rồi, vậy trăm xin cáo từ trước!”

“Mời!”

Hoàng Phủ Hoài Hàn đứng dậy, tiễn hấn ra ngoài.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 47: Nhiệm Vụ Của Ta, Là Chăm Sóc Nàng

Sau khi Quân Hạo Thiên đi, từ sau cung điện đi ra một người phụ nữ áo đỏ, dung mạo xinh đẹp, tú lệ và đoan trang, nàng nhìn theo hướng Quân Hạo Thiên rời đi rồi nói: “Hoàng thượng, thân thiếp cảm thấy mục đích của Bắc Minh, không đơn giản!”

Bởi vì theo lẽ thường mà nói, nếu Nam Nhạc bị diệt, kế tiếp Bắc Minh sẽ yếu thế nhất.

Mà Nam Nhạc vẫn còn, Bắc Minh có thể liên hợp với Nam Nhạc, liên tục chết đánh cuộc một lần, không chừng còn có đường sống! Thế nhưng hành vi hiện nay của bọn hắn, cơ bản chính là hành vi muốn chết, chuyện này, hoặc là chính Quân Hạo Thiên ngu xuẩn không nhận ra điểm quan trọng kia, hoặc là chính Bắc Minh là người âm mưu, chờ lúc thích hợp cần bọn hắn một ngụm! Nếu là cái trước còn tốt, còn nếu là cái sau, vậy cũng khá đáng sợ! Hoàng Phủ Hoài Hàn quay đầu lại, khóe môi lạnh lùng hơi nhếch lên, hiện ra nụ cười chế giễu: “Cho dù là có âm mưu quỷ kế đợi trăm thì sao? Chỉ là tên Quân Hạo Thiên, trăm còn không đặt vào mắt!”

Nam Cung Ninh Hinh thấy hắn nói thế, tự nhiên cũng cười mà im lặng, không nói gì nữa, bày ra dáng vẻ Hoàng hậu cao quý.

Hoàng Phủ Hoài Hàn nhìn nàng một lúc, chợt nhớ tới Dưỡng Tâm Điện còn có tấu chương chưa xử lý, thế nên hắn nói: “Trăm về Dưỡng Tâm Điện, nàng về sớm đi!”

Dứt lời, liền đi về phía trước.

Nam Cung Ninh Hinh chợt gọi hắn lại: “Hàn ca ca...”

Kiểu xưng hô từ ngày xưa này, khiến cho bước chân của Hoàng Phủ Hoài Hàn dừng lại một chút, quay lưng về phía nàng, thật lâu không nói gì.

Trong đầu hắn hiện lên rất nhiều cảnh tượng, hồi nhỏ có một cô nhóc đi theo sau mình, có cảnh nàng nở nụ cười ngượng ngùng khi vào cung làm phi, càng có cảnh nàng kiên định và quyết liệt muốn đi lãnh cung, trợ giúp mình diệt trừ Tô Niệm Hoa! Rất rất nhiều cảnh tượng thay đổi trùng điệp trong đầu hắn, mà hắn cũng nhớ rõ hứa hẹn của mình.

Nhớ đến hắn từng nói, cả đời này nhất định sẽ không phụ nàng.

Thế nhưng đến bây giờ, hắn phát hiện ra đi đâu hắn có thể cho nàng, ngoại trừ địa vị Hoàng hậu băng lãnh và lộng lẫy, ngoại trừ thân phận Hoàng hậu cao cao tại thượng ra thì căn bản là cái gì hắn cũng không cho nàng được.

Hắn cưỡng chế lại sự xấu hổ trong lòng rồi nói: “Hinh Nhi, có việc gì sao?”

Giọng điệu vẫn là lạnh lùng đến thấu xương, nhưng đã không tự chủ được mà xen lẫn từng tia từng tia xấu hổ.

Cứ thế, vấn đề này, căn bản là hắn tự hỏi lòng biết rõ.

Trong lòng của hắn rõ ràng đối phương có chuyện gì mới gọi mình lại như thế, nhưng lại chỉ có thể giả vờ như không biết gì cả.

Nam Cung Ninh Hinh dừng một chút, thử hỏi thăm dò: “Hoàng thượng, hôm nay là mười lăm!”

“Trăm biết, mặt trăng mười lăm, sẽ rất đẹp! Đến tối, Hinh Nhi có thể mời mấy quý nữ vào cung cùng nhau ngắm trăng làm thơ, sẽ không uổng phí cảnh đẹp.

Còn việc gì nữa không?”

Hắn vẫn quay lưng về phía nàng, cũng không quay lại mà nói.

Trong lòng cảm thấy áy náy vô cùng, nếu nói đời này hắn nợ ai, sợ là chính là nợ nàng.

Nam Cung Ninh Hình nhìn bóng lưng cao cao và thẳng tắp của hắn, ánh sáng mặt trời chói mắt phác họa thân hình hoàn mỹ của hắn trước mặt nàng, bộ tử kim sắc long bào của hắn dưới ánh sáng ánh ra vòng sáng nhàn nhạt, khiến cho cả người hắn tuy chỉ cách nàng mấy bước chân, lại tựa như đã hoàn toàn không thể chạm đến, dường như đã qua mấy đời, bưng tỉnh giấc mộng huyền.

Nàng bỗng nhiên cảm thấy cay cay sống mũi, ngẩng đầu lên, lướt qua hắn, nhìn mái nhà cong cong cổ kính bên ngoài, cố gắng che giấu nước mắt của mình mà gắng gượng nở nụ cười, để cho giọng nói của mình tự nhiên hơn một chút: “Không có chuyện gì, Hoàng thượng xử lý xong công vụ, thì đi nghỉ ngơi sớm đi, thân thể vẫn là quan trọng hơn!”

“Ừm!”

Hắn đáp lời, rồi cất bước đi.

Vốn thân hình hắn định thiên lập địa, vững vàng như núi, lúc này lại có chút hốt hoảng, nhìn có vẻ bình tĩnh nhưng lại lao vùn vụt như chạy trốn ra khỏi phòng này.

Còn Nam Cung Ninh Hình thì đứng nguyên tại chỗ.

Hôm nay mười lăm.

Theo lệ cũ, mừng một và mười lăm mỗi tháng, Hoàng đế đều phải ngủ lại cung Phi Phượng.

Nhưng, cái lệ cũ này, có vẻ như không tồn tại ở hậu cung Đông Lăng.

Không ít người đều đang bàn tán là Hoàng hậu bị thất sủng, trước đó vài ngày, phụ thân cũng truy vấn lợi cho nàng là có phải Hoàng thượng vẫn

còn chung tình với Nam Cung Cấm kia không, chính là người cung nữ mà mình đã hỗ trợ thả ra.

Nếu không phải là Hoàng thượng chưa từng sủng hạnh ai, nàng thật đúng là không biết mình nên dùng mặt mũi nào để tồn tại trong cung.

Lên làm Hoàng hậu đã qua hai năm, nhưng thứ nàng có, cũng chỉ là hai chữ Hoàng hậu này, và sự đối đãi lạnh lùng cung kính của đám người trong cung kia thôi.

Hôm nay, nàng cuối cùng nhịn không được mà nói ra.

Nhưng đối phương lại cứ giả ngu như thế, giả ngu để thoát thân ư? Cuối cùng, nàng nhịn không được mà ngã co quắp trên mặt đất, tay áo bào to lớn tạo nên một vòng cung trong không trung, như là một con bướm gãy cánh mà chết, đẹp đến lóa mắt, nhưng cũng thể lờng kinh người.

Cùng lúc đó, phía sau nàng xuất hiện một người đàn ông áo đen, chỉ đứng nhìn nàng, không nói lời nào.

“Cảnh Chi, huynh nói xem, có phải ta rất không biết xấu hổ hay không?”

Cứ như thế mà nhắc nhở Hoàng thượng, so với há mồm nói mình muốn, muốn được đàn ông sủng hạnh thì có gì khác nhau đâu? “Không đâu, chuyện này vốn dĩ là hấn nên làm vì nàng”

Trong giọng nói của Vân Cảnh Chi không có một chút cảm xúc dao động nào.

Tâm trạng của hấn cũng rất phức tạp.

Hấn không hy vọng Hoàng Phủ Hoài Hàn đụng chạm đến nàng, nhưng thấy nàng mất mát thế này, lại hận không thể bắt Hoàng Phủ Hoài Hàn lại đánh một trận! Nam Cung Ninh Hinh chán nản thở dài một hơi, ánh mắt nàng nhìn vào xa xăm vô định.

Nàng nhìn thấy cũng điện này hoa mỹ nhưng lạnh lùng, nhìn thấy tường cung điện ngăn cách vô số ước mơ và tự do, mắt nàng có thể thấy được, mây trắng đang trôi lững lờ trên trời xanh, ánh sáng chói mắt khiến nàng có chút không thể mở mắt ra được.

“Cảnh Chi, thế giới bên ngoài rất đẹp phải không?”

Nàng hỏi một cách ngu ngốc, nhưng trong đầu đã hiện lên phở xá phở hoa sần uất, người với người đi lại trên đường.

Cùng với lễ hoa đăng dân gian.

Cuối cùng, là một khuôn mặt hoàn mỹ không có bất cứ tỳ vết nào, còn có một đôi mắt ám tử sắc đầy thâm thúy và lạnh lùng.

Vân Cảnh Chi nhìn bóng lưng của nàng, thở dài mà nói: “Thế giới bên ngoài rất đẹp, nhưng rất đẹp thì sao chứ? Trong mắt nàng, cũng chỉ thấy một mình hấn mà thôi!”

“Đúng thế.

Thế giới bên ngoài rất đẹp, nhưng cuối cùng thì cũng không phải thế giới của ta.

Thế giới của ta, chỉ có mình hấn mà thôi”

Chỉ có đi đầu, mong mà không được, tất nhiên sẽ sinh ra ít nhiều suy nghĩ, rồi sẽ sinh ra rất nhiều cảm giác hướng tới.

Nhưng mà, chỉ sau khi nhìn ra xa một lúc ngắn ngủi, cuối cùng nàng lại sẽ quay trở lại điểm bắt đầu, trở lại là chính nàng đang bị cùm tù trong lồng.

Nàng chậm rãi đứng lên, kim trâm cài trên tóc nàng, vì động tác động lên của nàng, mà lắc lư rồi “đình”

một tiếng, rớt xuống đất.

Cực kỳ giống với tâm trạng của nàng lúc này.

Nàng nhếch môi cười một tiếng, cúi người, nhặt cây trâm cài tóc lên, thấy đuôi phượng đang đập chồn, vẫn cao quý vô song như thế.

Giơ tay, cắm vững vàng vào búi tóc của mình rồi chậm rãi nói: “Ta nhớ đã học thuộc lòng sách lễ nghi, muốn làm một Hoàng phi hoặc Hoàng hậu đúng quy cách của hần.

Ta nhớ ta đã tôi luyện tâm trí, vì hần mưu tính để nắm quyền triều chính trong tay.

Ta nhớ được..., à, ta nhớ được, rất rất nhiều, nhưng lại quên đi chuyện khiến hần yêu ta.

Kiếp hồng trần này, hóa ra từ đầu đến cuối, chẳng qua chỉ là một mình ta cố chấp mà thôi!”

“Đế vương vô tâm, ha ha, hần vô tâm, cũng chỉ là đối với ta mà thôi”

Nàng nhớ rõ, ngày đó, chính nàng hỏi hần vì sao, hần đã nói, đế vương vô tâm.

Đế vương vô tâm, sao lại yêu Nam Cung Cẩm, sao lại như thế? Vân Cảnh Chi đứng ở phía sau nàng, không nói một câu.

Mà trong ánh mắt, dĩ nhiên là tràn đầy sự đau đớn, khiến hần không thể thừa nhận.

Kiếp hồng trần, đầu chỉ có mình nàng cố chấp? Người đã rơi vào trong lưới tình, triền miên trong vận mệnh, ngoài nàng ra, còn có ta.

Chỉ là, nàng một mực tiến về phía trước, đã quên đi mất, quên đi phía sau mình, còn có một Vân Cảnh Chi này.

“Chàng nói ý kiến này thế nào?”

Nam Cung Cẩm nghiêng đầu, đi đến bên cạnh hần hỏi.

Hội nghị giao lưu về đời sống của Kim cương vương lão ngũ hay là trường phòng giai tân hoàng kim sao? “Khụ khụ...”

Ta cảm thấy, không ổn”

Hắn xác định trăm phần trăm, trừ khi đầu mấy người kia bị lừa đá, nếu không tuyệt đối sẽ không phối hợp với nàng để tham gia cái hội nghị lộn xộn gì kia.

“Thực ra ta cũng cảm thấy bọn hắn sẽ xấu hổ, chắc chắn sẽ không tới tham gia, vậy đổi thành Hội nghiên cứu vì sao những người này vẫn là trường phòng giai tân hoàng kim nhé? Như thế sẽ không cần bọn hắn có mặt, chúng ta chỉ cần tìm mấy tiên sinh có học thức, có danh vọng đi nghiên cứu thảo luận là được rồi! Ta cảm thấy chuyện này nhất định có thể thảo luận ra một kết quả kinh thiên địa khiếp quỷ thần, đồng thời hướng dẫn cho dân chúng Nam Nhạc ta con đường chính xác của tình yêu và trinh tiết, quan trọng nhất chính là, còn có thể ở mức độ nào đó phản ánh được phản ứng của xã hội và diện mạo xã hội!”

Nam Cung Cẩm nói rất chăm chú.

Khóe miệng mọi người đều không tìm được mà giật mạnh mấy cái, còn cái gì mà phản ứng xã hội với diện mạo xã hội? Chuyện thế này có gì tốt mà phản ứng chứ? Nhất là hiện nay đang là loạn thế, thiên hạ tranh bá, động một chút là máu chảy thành sông, vậy mà nàng còn có tâm trạng nhàn rỗi đi nghiên cứu đàn ông chưa vợ, hay nguyên nhân chưa phá thân nữa sao? Còn muốn mở cái hội giao lưu và nghiên cứu gì kia? Quả thật là không thể hiểu được! Đương nhiên, đau khổ nhất, tự nhiên là Lãnh Tử Hàn và Thượng Quan Cẩm Duệ! Vì sao lúc trước bọn họ luôn kiêu ngạo giữ mình trong sạch, hôm nay lại hoàn toàn bị lật đổ như thế? Giá trị quan, nhân sinh quan, thế giới quan của bọn họ, đơn giản là hôm nay đã được gây dựng lại hoàn toàn! “Khụ khụ...”

Thượng Quan Cẩm Duệ thật sự là không nhịn được nữa mà ho khan vài tiếng, cắt đứt tư tưởng kỳ diệu của người nào đó.

Còn Lãnh Tử Hàn thì vô cùng buồn bực che miệng mình lại, ra sức hung hăng ho khan vài tiếng, để nhắc nhở người đang suy nghĩ lung tung đến quên đi hiện tại là năm nào tháng nào! Thế là, sắc mặt Nam Cung Cẩm đang cười vô cùng hèn bợ trong nháy mắt cứng đờ lại, cũng bởi vì cứng đờ quá mức đột ngột, khiến cho cơ bắp trên khuôn mặt hung hăng co quắp mấy lần, rút gân suýt nữa thì đau chết! Nàng vắn vẹo khuôn mặt, quay đầu nhìn hai người đang đen sì cả mặt kia, cười láu lỉnh rồi nói: “A ha ha ha...”

Hôm nay khí trời thật đẹp!”

“Đúng thế, rất đẹp!”

Hai người đồng thời đáp lời, một người lạnh nhạt nhỏ nhẹ, một người tà mị như trước, chỉ là trong giọng điệu có chút hương vị đang nghiêng răng nghiêng lợi! Nam Cung Cẩm lúng túng sờ mũi, vội vàng vãn hồi: “Hắc hắc, thực ra làm trưởng phòng cũng tốt, thật, ít nhất sẽ không nhiễm bệnh hoa liễu, hay bệnh giang mai loạn thất bát tạo gì đó!”

“Khục khục...”

Rất nhanh, hai người này lại bị lời của Nam Cung Cẩm khiến cho sắc gầy chết! Ngay cả sau đầu Bách Lý Kinh Hồng, cũng thoáng như có mấy vạch đen xẹt qua.

Thấy bọn họ không ngừng ho khan, mà giống như không có dấu hiệu tha thứ cho nàng, nàng nuốt một chút nước bọt, tiếp tục bổ sung: “Thật mà, nếu giống Hoàng Phủ Dạ lớn lên như ngựa giống như thế, sẽ vô cùng nguy hiểm!”

“A Hắt xì!”

Ở Đông Lăng xa xôi, Hoàng Phủ Dạ đang nuôi rắn bảo bối của mình, bỗng nhiên hắt xì hơi một cái.

Ngay cả đồ ăn trong tay cũng không cầm chắc, toàn bộ rơi vào hang rắn.

Hắn sờ sờ mũi rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, lầm bầm: “Chẳng lẽ bị cảm sao?”

“Thôi, mọi người đừng nói nữa!”

Thượng Quan Cận Duệ cắt lời nàng, hắn rõ ràng, mình mà lại nghe nàng giải thích một chút nữa, kết quả chỉ là càng nghe nàng nói càng thấy thái quá, càng sặc mà chết bất đắc kỳ tử, chắc chắn không có kết quả nào khác! Hắn nói đúng lúc Nam Cung Cẩm đang định tiếp tục giải thích cho mình, nên nàng đành cười ha hả một tiếng, rồi giấu đầu sau lưng Bách Lý Kinh Hồng, không dám thò đầu ra nữa.

Thấy nàng vừa phỉ báng người khác rất hùng hồn, quay qua quay lại bộ dạng đã như con đà điểu, mọi người đều cảm thấy không còn gì để nói! “Thôi, chúng ta vẫn nên trước tiên xuống núi đi, chúng ta nghe nói hai người các người nhảy xuống núi nên mới đi lên!”

Nhưng đi được nửa đường đã nghe hạ nhân nói bọn họ bình yên vô sự, nên rất yên tâm cười nói đi lên đây.

Thế nên Nam Cung Cẩm trong nháy mắt tìm được sức mạnh, thò đầu ra nói: “Các huynh biết chúng ta nhảy xuống núi, vậy mà còn đi lên chậm rì rì, còn không ngừng nói giỡn như vậy, rõ ràng là các huynh không có nhân tính, không có lòng thương người, cho nên chúng ta hòa nhau!”

Một đoàn người, im lặng không nói lời nào xuống núi.

Nam Cung Cẩm hạnh phúc nằm trên lưng Bách Lý Kinh Hồng, hưởng thụ đãi ngộ của người bị gãy chân.

Mà đồng hành với bọn họ, người nào cũng im lặng.

Bọn họ chỉ cần nhớ tới cái gì mà trưởng phòng, còn hội giao lưu nghiên cứu gì đó, lại nhìn quốc cữu gia và giáo chủ Ma Giáo kia bên trong nụ cười lộ ra vẻ âm trầm ấy, bọn hắn lại cảm thấy da đầu tê dại một hồi.

Bên tai bọn họ còn đang vang vọng giọng nói của Hoàng hậu nương nương lúc đang vô cùng tàn ác tưởng tượng và miêu tả, còn cả điệu cười vô cùng quỷ dị và kinh khủng kia nữa.

Thật sự là khiến cho bọn hắn lạnh đến nổi lông dựng hết cả lên! Biểu hiện vốn có của Bách Lý Kinh Hồng là lãnh đạm, giờ phút này càng là trống rỗng.

Trong lòng hắn đang thầm cảm thấy may mắn vì một năm trước, chính hắn đã vô sỉ giả vờ trúng xuân dược rồi bắt lương chiếm thân thể nàng là quyết định sáng suốt đến thế nào.

Quyết định anh minh cơ trí này đủ để kinh thiên địa khiếp quỷ thần, thậm chí là cảm động đến lệ nóng doanh tròng.

Nếu không, hôm nay các “trưởng phòng”

trên đại lục, cùng với mấy cái hội giao lưu, hội nghiên cứu và thảo luận kia, tất nhiên sẽ có thêm hắn làm một đối tượng.

Mà người khiến cho bầu không khí trở nên quỷ quái thế này chính là Nam Cung Cẩm, cũng không thấy có vấn đề gì.

Nàng bắt đầu nêu ý kiến: “Ừm, sau khi chúng ta xuống dưới, trước tiên giết hết mấy người Mạc Bắc!”

“Ừm!”

Bách Lý Kinh Hồng nói, bờ môi mỏng nhếch lên, xem ra, là có cùng suy nghĩ với Nam Cung Cẩm.

“Sau đó bố trí mai phục ở thành cổ Thiên Kỳ, cũng không cần giữ của thành chặt chẽ như thế, cứ trực tiếp mở ra, nghênh đón người Bắc Minh tiến đến cũng được!”

Một chiều này, không phải là kế thành không.

Bởi vì địa hình và cấu tạo của thành cố Thiên Kỳ vốn là giống hình dạng h ô lô, cho nên bố trí mai phục ở bên trong, ở chỗ cao sắp đặt cung tiễn thủ, c ãm sẵn cung tiễn chờ những người này tiến vào, thật sự là quyết định vô cùng sáng suốt.

Nếu đối phương nhất định phải chiếm thành cố Thiên Kỳ, dù biết rõ bên trong có mai phục, bọn h ắn cũng phải tiến vào.

“Ừm!”

Bách Lý Kinh H òng vẫn là đ ầu đ ầu lên tiếng, mà nụ cười trên môi, cũng nở ra to hơn.

Thế là Vân Dật cũng hiểu sâu sắc biểu muội của mình, trừ những suy nghĩ loạn thất bát tạo, vô cùng khôi hài và không biết xấu hổ ra, vẫn còn có thể phụ giúp quân vương một chút! Vốn là vừa mới bị bệnh thần kinh của nàng khiến cho trái tim trở nên thật lạnh, lúc này cũng ch ần ch ậm ấm áp lại, trái tim vẫn còn sống, vẫn còn có thể đập đ ược.

Mọi người cứ như thế, người một câu, ta một câu, một đường xuống núi.

Sau khi xuống núi, Bách Lý Kinh H òng bắt đ ầu sắp xếp chiến cuộc: “Vân Dật, người dẫn mười vạn binh mã mai phục ở thành cố Thiên Kỳ, đ ợi quân đội Bắc Minh”

“Mạt tướng lĩnh mệnh!”

Vân Dật nói rồi quay người rời đi.

“Thượng Quan Cẩn Duệ, tr ả lệnh người dẫn bốn mươi vạn binh mã xuôi Nam, phòng thủ ở Thiệu Dương”

Giọng nói thản nhiên của h ắn tiếp tục vang lên.

“Mạt tướng lĩnh mệnh!”

Thượng Quan Cẩn Duệ chấp tay rồi lui ra ngoài.

Vốn là hấn cố tình muốn tham dự cuộc chiến tranh này, hiện nay cũng nên làm tròn một chút trách nhiệm của tướng quân.

Chờ cho hai người này đi, Nam Cung Cầm nhắc nhở: “Ta cảm thấy nên phải mấy người giả trang thành binh sĩ Tây Võ, đi giết mấy người Mạc Bắc, sau đó ném vào doanh trướng Mạc Bắc!”

Bách Lý Kinh Hồng gật đầu, thực ra hấn cũng đang chuẩn bị làm thế, nhưng, còn cần bổ sung: “Diệt, chuyện này người đi làm.

Nhớ kỹ, nhất định phải đủ khiêu khích.

Dẫn theo Phong, dịch dung”

Tính tình người Mạc Bắc là hào sảng, thấy đùng bào của mình chết thảm, tất nhiên là nén giận trong lòng, lại thêm bị khiêu khích, sẽ cừ hận Tây Võ cũng không khó.

Dẫn theo Phong dịch dung thành binh sĩ Tây Võ, đến lúc đó Mộ Dung Thiên Thu dù có lý cũng nói không được.

Muốn liên hợp thiên hạ diệt Nam Nhạc.

vậy thì để cho mình tạo cho bọn hấn một cuộc đấu tranh nổi bật trước đây! Nam Cung Cầm nghe hấn nói thế, cũng không lộ ra vẻ mặt tán thưởng.

Xem ra tên này cần nhắc chu toàn hơn mình, thực ra với tính tình của người Mạc Bắc, kể cả không giết người bọn hấn, chỉ cần khiêu khích một phen, bọn hấn đều có thể đánh nhau với người Tây Võ! Tên này, thực sự là thông minh! “Rõ!”

Diệt lên tiếng, lập tức lui ra.

Sau khi Diệt đi không lâu, Bách Lý Kinh Hồng trầm ngâm một lát, lại nói: “Hủy, hai ngày sau, người sai người truyền ra tin tức, Mộ Dung Thiên Thu đã từng dẫn binh sĩ bắn giết mấy nghìn binh sĩ Mạc Bắc ở đáy vực núi Thái Hành”

Những người bị bắn giết kia thực ra đều là người của hắn.

Nếu như Mộ Dung Thiên Thu cho rằng hắn để người mặc quần áo Mạc Bắc xông lên, chỉ để thay đổi sự chú ý mà trốn chạy, vậy thì vô cùng sai lầm.

Với tình hình âm lãnh tàn bạo của người kia, thời điểm đó sẽ không giải thích gì với thủ hạ, trong lòng binh sĩ Tây Vĩ sẽ có hạt giống nghi ngờ, chờ khi tin tức này được loan ra, giọng điệu của binh sĩ Tây Vĩ nhất định sẽ mập mờ, không dám phủ nhận, thậm chí là chính bản thân bọn họ cũng sẽ bàn tán, đúng là Hoàng thượng dẫn bọn hắn làm chuyện như thế.

Mấy việc này kết hợp với nhau, lại thêm trước đây binh sĩ Tây Vĩ khiêu khích và có ý sát hại, thì liên minh Tây Vĩ và Mạc Bắc, muốn không bị hủy diệt cũng khó! Hành động của đế vương, cũng không ngăn được miệng lưỡi của mọi người.

“Rõ!”

Hủy lên tiếng, khuôn mặt căng thẳng đi ra.

Hắn cảm thấy tán thưởng vì mưu tính sâu xa của bệ hạ, lại càng oán hận Nam Cung Cẩm.

Vốn là hắn đã không thích Nam Cung Cẩm, bởi vì đối phương hai lần tính kế hắn, nhưng cuối cùng vì hai người tiến tới với nhau, cũng không có gì không tốt, cho nên địch ý và cừu hận thoáng nhạt đi một chút, nhưng hôm nay hắn lại trở mắt nhìn bệ hạ vì nàng mà bỏ lỡ một cơ hội tốt như thế để tiêu diệt Mộ Dung Thiên Thu, ngọn lửa cừu hận trong lòng hắn trong nháy mắt lại bị thiêu đốt lên.

Nam Cung Cẩm tự nhiên cũng biết hắn đang nghĩ gì, nàng có cảm thấy xấu hổ, nhưng càng nhiều hơn, lại cảm thấy thiên hạ này là của Bách Lý Kinh Hông, Tiểu Hông Hông nhà bọn hắn đã không so đo với mình, tên Hủy này trưng ra bộ mặt thối để cho ai nhìn? Thế là, chờ sau khi Hủy đi ra ngoài, nàng cố tình nói to: “Tiểu Hông Hông, ta thấy tâm trạng của Hủy có vẻ không tốt cho lắm!”

“...”

Thực ra hắn cũng thấy sắc mặt của Hủy, đang chuẩn bị trừng phạt.

Nghe nàng nói thế, hắn cũng đành phối hợp mà nói “có lẽ thế”

Thế là, tên ám vệ nào đó vừa mới bay qua cổng, lại dừng lại, nhú mào kiểm của mình, nghe tiếp những giọng nói bên trong truyề ra.

Không lâu sau, giọng nói Nam Cung Cẩm lại vang lên: “Nhìn dáng vẻ của hắn, rất tức giận, hay là bởi vì lúc phong trưởng phòng không có hắn?”

Khóe môi Bách Lý Kinh Hồng khẽ nhún lại một chút, hắn lập lại: “Có lẽ thế”

Nhưng sắc mặt của Hủy đã đen sì lại! Cái gì thế, ai muốn làm trưởng phòng chứ? “Ai, chẳng lẽ hắn đã quên cái đêm bị Băng Tâm tàn phá rồi sao? Tắm thân giai tân của hắn đã bị tàn phá chính đêm đó rồi mà! Hay là hắn chê đêm đó trải qua quá ít, nên không khắc sâu được cảm giác, đã quên đi sự thật rằng mình không còn là trai tân nữa rồi? Nếu không lần sau tính kế hắn, ta tìm thêm mấy cô gái nữa, để hắn cảm nhận sâu sắc một chút, ai nha, thế nhưng có khi nào không cẩn thận lại khiến hắn nhiễm bệnh hoa liễu hay không? Người thấy sao, Hủy?”

Cuối câu nàng bỗng cao giọng lên.

Thế là, Hủy dừng một chút, khuôn mặt lạnh như băng lập tức tan tành, vô cùng uất ức rơi xuống đất, đi vào trong điện, quỳ xuống, một chuỗi động tác liền mạch! “Thuộc hạ biết sai, mong Hoàng hậu nương nương thứ tội!”

Nói trong lúc tức giận nhất thời và nửa đời sau bình yên của mình, hắn rất uất ức mà quả quyết chọn vế sau.

“Ừm, đi đi.

Lần sau muốn nhiễm bệnh hoa liễu, nhớ phải nói với ta!”

Nàng đâu không lại con h ồly Bách Lý Kinh H ồng, chẳng lẽ cũng đâu không lại mấy tên thủ hạ của hắn sao? “Thuộc hạ hiểu rõ!”

Hắn không hề muốn nhiễm bệnh hoa liễu, Hoàng hậu nương nương thật sự là quá lo lắng! Sau khi trả lời, hắn như một cơn gió lao ra ngoài.

Bây giờ, chỉ còn lại hai người Nam Cung Cẩm và Bách Lý Kinh H ồng, Nam Cung Cẩm ngửa đầu hỏi: “Chàng sai hết mọi người đi làm việc, còn chàng làm gì?”

Cúi đầu, hắn nhìn cái chân bằng bó của nàng một chút rồi nói: “Chăm sóc nàng, rồi sau đó cung nghênh đại quân Hoàng Phủ Hoài Hàn”

“Ừm!”

Nàng gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Còn hắn, sau khi nàng gật đầu, đôi mắt đẹp như ánh trăng của hắn bỗng nhiên hiện lên ánh sáng quý dị.

Hắn nhìn chăm chăm mặt nàng, giọng nói trong trẻo mang theo một tia âm trầm vang lên: “Thế, nàng có thể nói cho ta biết người đàn ông đáng đáp bình thường kia là ai không?”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 48: Đạm Đài Minh Nguyệt Rất Bình Thường Sao?

Tim Nam Cung Cầm đập thịch một cái, cảm thấy hoài nghi một cách nghiêm trọng không biết có phải tên này đã biết gì đó hay không, nhất là khi nhìn thấy sắc mặt vô cùng đáng sợ kia của hắn. Nàng vội vàng nói lảng sang chuyện khác: “A, chuyện này, ai nha, hôm nay trời đẹp quá nhỉ!”

“Quả thật là rất đẹp” Giọng nói thản nhiên của hắn rất phối hợp mà vang lên, trong đôi mắt đẹp như ánh trăng ẩn chứa vẻ lạnh lùng, như là băng tuyết mới tan trong ngày đông giá, có rét lạnh nhưng cũng khiến người ta cảm thấy tương đối dễ chịu. Nhưng với điếu kiện là nếu như đằng sau sự dễ chịu đó không ẩn chứa sự lạnh lùng, tàn bạo...

Nam Cung Cầm lẳng lặng nuốt một ngụm nước bọt, gần như không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt hắn, nàng tỏ vẻ buồn ngủ rồi ngáp một cái, tiếp tục nói: “A, cứ hôm nào trời đẹp, không biết vì sao ta lại rất buồn ngủ!”

“Vậy chúng ta đi ngủ đi” Lần này hắn cũng rất phối hợp, chỉ là trong giọng nói mang theo một tia mập mờ, một tia nguy hiểm, còn có một cảm giác ấm trăn.

Thế nên Nam Cung Cầm lập tức ngẩng thẳng người lên, hai con ngươi mở lớn, ánh mắt vô cùng lấp lánh, sáng người có thần, như là vừa mới uống thuốc tăng lực vậy, nàng ngẩng thẳng lưng nói: “A, tự nhiên ta cảm thấy tinh thần thoải mái, thế nên lại không muốn ngủ nữa rồi!”

“Ủm?” Hắn thản nhiên cười khẽ, nhưng mà nụ cười kia chỉ trong chớp mắt. Tiếng “ăm” của hắn có âm cuối được kéo rất dài, cảm giác ư ảm mà

mất hồn, khiến da đầu người ta tê dại, rồi lại thấy tâm trí bay xa.

“Thôi được rồi, được rồi, ta thành thật khai báo! Lúc đó, sau khi rơi xuống sườn núi, thấy có một người nổi lên giữa dòng sông, vốn là không muốn quan tâm đến nhưng chợt nhớ tới đây mặt phía Bắc núi Thái Hành, ta lo lắng là dân chúng Nam Nhạc bị rơi xuống nước, nên kéo hẳn lên, lúc đó nước làm búi tóc của ta sô ra, ta không thấy rõ tướng mạo của hẳn, sau khi kéo lên, mới phát hiện người kia là Đạm Đài Minh Nguyệt!” Nam Cung Cẩm càng nói càng cúi thấp đầu xuống.

Sau đó, nàng lại nói nhỏ: “Sau khi ta ném hẳn lên bờ, hẳn bị ngã nên tỉnh lại, thế nhưng lúc ấy chân ta đã gãy, đánh không lại hẳn, cũng may là lúc đó mặt nạ của hẳn rơi mất, nên ta liếc giả vờ không biết hẳn!”

Nói đến đây, giọng của nàng đã gần như không thể nghe được nữa, thực ra nàng cũng không hiểu vì sao mình lại không may như thế, cứu người nào không cứu lại đi cứu đúng kẻ thù của mình, người ta được mình cứu xong, giờ trở về lại mang binh mã đánh mình, đây là cái quái gì vậy!

“Dáng dấp của Đạm Đài Minh Nguyệt rất bình thường à?” Giọng nói đều đều của hẳn vọng từ trên đầu nàng xuống, cũng không nhận xét nhiều về việc nàng cứu Đạm Đài Minh Nguyệt, chỉ hỏi nàng một chuyện như không liên quan gì cả.

“A, chuyện này, chuyện đó, ha ha, dáng dấp hẳn thực ra cũng rất khá, chẳng qua, thế nhưng mà, nhưng mà...” Nàng phải nói thế nào đây, sớm biết thế này thì nói thật từ đầu còn tốt hơn, khóc mù mắt!

Thấy nàng càng nói càng lộn xộn, khuôn mặt tuyệt mỹ và tinh xảo của hẳn căng ra, giống như là một pho tượng bằng ngọc, khiến người ta cảm thấy lạnh như băng, dưới đáy mắt hẳn có u quang hiện lên, giọng nói trong trẻo và cao ngạo của hẳn vang lên: “Đạm Đài Minh Nguyệt, chiến thần Mạc Bắc. Dung mạo khuynh thiên hạ, cho dù là nam hay nữ, chỉ cần nhìn khuôn mặt đó một chút đầu bị mê mẩn đến điên đảo thần hồn. Đứng giữa thiên quân vạn mã, thường xuyên khiến người ta quên hết tất cả mà mãi mê ngắm nhìn dung nhan hẳn, cũng bởi vì dung

mạo hấn quá xuất sắc, không thể nào uy hiếp người ta, cuối cùng không thể không dùng mặt nạ che mặt. Nàng nói là, đáng dấp hấn, rất bình thường sao?”

Lời này nghe thì có vẻ là nói vì danh dự của Đạm Đài Minh Nguyệt mà phản bác Nam Cung Cẩm, nhưng trong lòng Nam Cung Cẩm hiểu rõ, đúng là phản bác nàng, nhưng là bởi vì mình nói dối hấn.

Đứng hình một hồi lâu, cuối cùng Nam Cung Cẩm cũng tìm được lời để nói, nàng ho nhẹ một tiếng, lại nịnh nọt tiếp: “Khụ, khụ, mặc dù người đời đồn cho rằng Đạm Đài Minh Nguyệt rất dễ nhìn, nhưng đúng thế đấy, ta cảm thấy đáng dấp hấn cũng chỉ như thế mà thôi, đây gọi là củ cải hay rau xanh đâu có chỗ đáng yêu, đáng dấp hấn thực sự không phải là loại ta ưa thích! Nhất là so với Tiểu Hồng Hồng thân yêu của ta, thì càng không có khả năng so được, bởi vì so với chàng, đáng dấp hấn thật sự quá bình thường, cho nên ta mới nói như thế!”

Nam Cung Cẩm tròn tròn mắt nói lời bịa đặt, thực ra Đạm Đài Minh Nguyệt nhìn rất đẹp, nghiêm túc mà nói, là tương xứng với Bách Lý Kinh Hồng, thực ra đáng dấp của mấy người Hoàng Phủ Hoài Hàn, Thượng Quan Căn Duệ đâu không thua kém gì mấy, đưa tới kiếp trước, tuyệt đối đủ để khiến cho mấy nam minh tinh luôn dùng dung mạo để càn quét giới showbiz kia xấu hổ và giận dữ muốn chết. Nhưng vì sự an toàn của tính mạng, nàng vẫn rất quả quyết chọn hi sinh hình tượng của Đạm Đài Minh Nguyệt để bảo vệ an nguy của bản thân mình.

Lời này của nàng, hấn vừa nghe xong đã biết là nói láo, nhưng hấn nghe rất thoải mái, cũng là sự thật. Hấn hừ lạnh một tiếng, từ chối cho ý kiến. Hấn nhìn thoáng qua hai chân của nàng, ng ẩng xồm xuống, một lần nữa xử lý vết thương của nàng.

“Này, đã xử lý tốt rồi, không cần làm lại nữa đâu!” Nam Cung Cẩm nhắc nhở.

Giọng nói lạnh lùng của hấn có chút không vui vang lên: “Nhìn độ căng của dải băng, và cách băng bó, đây chắc chắn là do Đạm Đài Minh Nguyệt làm”

Bởi vì Đạm Đài Minh Nguyệt bằng bó, cho nên cần phải bằng bó lại một lần nữa.

“...” Nam Cung Cẩm không còn lại gì để nói!

Ở bên này, phu thê bọn họ còn đang nghiên cứu thảo luận những chuyện như lông gà vỏ tỏi, nhưng ở Tây Vô và Mạc Bắc, thì đã loạn đến lật trời rồi.

Cả một ngày, sắc mặt Đạm Đài Minh Nguyệt đều xanh mét, sắc mặt đáng sợ kia không khác chút nào so với tấm mặt nạ trên mặt hắn. Mà Mộ Dung Thiên Thu cũng không tốt hơn so với hắn bao nhiêu, vô duyên vô cớ bị người ta hết cho một chậu phân, nhất là những thủ hạ như bao cỏ dưới tay hắn lại vô cùng ngu xuẩn, ngày đó không nhận ra đây là người của Bách Lý Kinh Hồng đã đành, thế mà bây giờ còn ra ngoài nói năng lung tung, tự mình bàn tán chuyện mình thật sự giết người Mạc Bắc. Cứ để chuyện này náo loạn lớn như thế này, rất có thể sẽ có ngày không thể ngăn cản được.

Quả thật là không sợ đối thủ giống như thần, chỉ sợ thuộc hạ ngu như heo! Mà rõ ràng, trí thông minh của thuộc hạ hắn, thật ra không bằng cả mấy con lợn!

Bây giờ binh sĩ Mạc Bắc có oán khí vô cùng lớn đối với Tây Vô, chỉ cần ra khỏi doanh trại, là có thể thấy những ánh mắt hung ác như sói hoang của mấy người kia! Nếu không phải Đạm Đài Minh Nguyệt trị quân nghiêm cẩn, chắc hẳn người hai nước đã đánh nhau từ lâu. Nghĩ thế, khuôn mặt tuấn mỹ của Mộ Dung Thiên Thu càng trở nên tàn bạo đến dọa người, tên Bách Lý Kinh Hồng này, thực sự là vô cùng hèn hạ vô sỉ!

Đúng lúc hắn đang vô cùng hậm hực, rèm vương trường bị người ta xốc lên, Đạm Đài Minh Nguyệt đeo mặt nạ quỷ nhanh chân đi vào. Sau khi đi vào, hắn nhìn Mộ Dung Thiên Thu một chút, bỗng nhiên nhanh chân đi đến cạnh chiếc ghế da hồ rỗ nằm nghiêng xuống, gác chân một cách tùy ý, nhìn rất nhàn nhã, thực ra lại rất mệt mỏi. Hắn cảm thán: “Chiều này của Bách Lý Kinh Hồng, đủ cay độc, cũng đủ mùi vị!”

Cường độ đả kích cũng vô cùng mạnh mẽ, hiện nay, cho dù chính mình dùng thủ đoạn gì mong để chuyện này xuống, cơ bản cũng không thể nào! Mà nếu tiếp tục cưỡng chế dân chúng, kết quả cuối cùng sẽ biến thành một vương thượng như hần sẽ bị đờng bào xa lánh! Tình trạng như thế, chỉ cần tưởng tượng một chút, đầu hần liền có cảm giác đau như muốn nứt ra rồi!

“Đúng thế!” Sắc mặt Mộ Dung Thiên Thu âm trầm, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt vuốt chiếc nhẫn bạn chỉ trên ngón trỏ, đã biểu lộ trọn vẹn ý muốn giết người hiện nay của hần! Hần cảm thấy vạn phần hối hận, lúc ban đầu ở Tây Võ, lẽ ra nên thực sự diệt trừ hần ta mới phải!

Vốn là, hần đã muốn giết hết những người có dung mạo giống với thủ hạ của Bách Lý Kinh Hồng cải trang trong doanh trướng, chuyện này sẽ rõ ràng, mặc dù làm thế thì những binh sĩ kia sẽ chết có phần oan uổng một chút, nhưng vì đại cục, chết mấy người cũng vẫn có lời! Nhưng hết lần này đến lần khác, ngay lúc này lại có tin hần giết mấy nghìn binh sĩ Mạc Bắc ở núi Thái Hành, bên ngoài toàn là tin đồn thất thiệt, nói lung ta lung tung, khiến cho một chuyện không có thật, lại càng nói càng như là sự thật.

“Với tình hình này, liên minh Tây Võ và Mạc Bắc xem ra không trụ nổi nữa rồi!” Đạm Đài Minh Nguyệt có chút chán nản mà thở dài một hơi.

Mộ Dung Thiên Thu cười lạnh thành tiếng: “Đấy đã là kết quả tốt nhất rồi!”

Đúng thế, đấy đã là kết quả tốt nhất. Với tình hình phát triển thời cuộc hiện nay, binh sĩ Mạc Bắc không phát điện lên yêu cầu tiến đánh Tây Võ, đã là vạn hạnh trong bất hạnh! Bị tính kế thế này, đối với bọn hần chính là sự sỉ nhục đến cùng cực!

“Lần trước ở núi Thái Hành, còn bị tổn thất hai trăm nghìn người!” Có thể nói, Đạm Đài Minh Nguyệt sống đến chừng này tuổi, nhưng đây là lần đầu tiên hần tổn thất thảm thương thế này! Hần không hiểu nổi, sao từ khi gặp cô gái kia, hần lại luôn thua trận như thế?

Đúng vậy, bọn họ mang theo mười lăm vạn người, cứ như vậy mà bị giết, người dưới núi cũng bị giết không ít!

Hắn vừa nói xong, sắc mặt Mộ Dung Thiên Thu càng thêm khó coi!
“Nếu không tận mắt nhìn thấy Bách Lý Kinh Hồng thất bại thảm hại, trăm thật sự chết không cam tâm!”

“Trăm cũng cùng quan điểm!” Giọng nói phong lưu hoa lệ của Đạm Đài Minh Nguyệt mang theo vẻ trêu tức vang lên.

Hắn vừa nói xong, ngoài cổng lại có tiểu binh vội vàng chạy vào bẩm báo: “Hoàng thượng, không xong rồi, trong quân bất ngờ có kẻ làm phản!”

Bất ngờ làm phản ư?! Mộ Dung Thiên Thu và Đạm Đài Minh Nguyệt đều đứng lên.

Tên tiểu binh kia sửng sốt một chút, vội vàng nói: “Cũng không phải bất ngờ làm phản, mà là binh sĩ Mạc Bắc đổi mặt với chúng ta, sau đó không biết thế nào lại đánh nhau, càng đánh càng nghiêm trọng, giờ đã yên ỉ hết cả lên rồi!”

Thực ra chuyện này cũng có thể coi là bất ngờ làm phản dưới một góc độ nào đó, không được quân vương cho phép, mà cứ đánh nhau như thế, mặc dù không phải là phản bội Hoàng đế, nhưng cũng không khác là bao!

“Sao lại huyền não nghiêm trọng như thế?” Mộ Dung Thiên Thu cảm giác trong đó có chuyện kỳ quặc.

Mà lúc này, Vương Tử Dịch cũng tiến vào, biểu lộ vô cùng khó coi: “Hoàng thượng, là mấy tên binh lính của chúng ta mắng người Mạc Bắc là đồ bỏ đi trước, thấy đờng bào của mình bị giết cũng không dám có hành động gì, nói bọn hắn là người dã man không có giáo dưỡng, còn nói rất nhiều, tất cả đều vô cùng khó nghe, người Mạc Bắc liền động thủ đánh nhau, sau đó không hiểu sao lại đánh chết người, nên những người khác đều tham dự vào! Cuối cùng, đã không thể ngăn cản được nữa...”

“Người trị quân như thế nào vậy hả?” Giọng điệu Mộ Dung Thiên Thu nghe như bình thản, nhưng lại vô cùng lạnh lùng tàn bạo!

Chân Vương Tử Dịch m ãm nhũn, lúc này vội vàng quỳ xuống đất nói: “Hoàng thượng, mặt tướng cũng không biết, mặt tướng đã kiểm tra, Tây Võ ta cũng không có binh sĩ khiêu khích bên kia, mà sau khi một tướng kiểm tra thì những binh sĩ khiêu khích kia đã không thấy đâu nữa!”

“Lại là Bách Lý Kinh H ãng!” Cho dù là Đạm Đài Minh Nguyệt, trong giọng điệu của hắn đã không còn vẻ cười cợt nữa rồi!

“Ngoài hắn ra, còn có thể có ai khác được chứ?” Mộ Dung Thiên Thu cũng rất tức giận, phái người giả mạo binh sĩ Tây Võ khiêu khích không đủ, lại còn đến lần thứ hai! Bu ãn bực nhất chính là, hiện nay vấn đề này đã bị làm ãm lên đến mức không thể cứu vãn được nữa, cho dù là đế vương, cũng không có cách áp chế toàn bộ người nổi giận trong quân đội! Nhất là sự kiện bắn giết trong núi Thái Hành lần trước, đã trở thành một sự kiện không thể bác bỏ được.

Hai người hít sâu mấy hơi, im lặng thật lâu, nhìn nhau, cuối cùng cười khổ một tiếng! Tình hình bây giờ, bọn hắn chỉ còn một con đường để đi...

Tháng sáu năm Nam Nhạc thứ năm trăm bảy mươi hai, liên minh Tây Võ và Mạc Bắc đổ vỡ, Đạm Đài Minh Nguyệt mang binh mã tuyên chiến với Mộ Dung Thiên Thu. Hai quân giao chiến vô cùng thâm hiểm, nhưng cũng không tạo ra tổn thất quá lớn. Người đời sau khảo chứng, việc đổ vỡ liên minh này, có thể là tác phẩm của Nam Nhạc Hoàng Bách Lý Kinh H ãng, nhưng không có bất cứ chứng cứ gì có thể khảo chứng.

Nhưng chung quy là liên minh đã tan vỡ! Mà trận chiến giữa hai nước lần này, mặc dù chỉ làm đáng một chút, cũng đánh vài ngày, nhưng không đủ để diễn cho giống, không đủ để bình ổn sự phẫn nộ của dân chúng! Nhất là thời điểm hạ thủ của Bách Lý Kinh H ãng không có một chút sơ hở, cho nên bọn hắn không thể chối cãi được, chỉ có thể vùi đầu mà đánh!

Cố gắng chịu đựng cảm giác tức muốn nôn ra máu, li ãu mạng mà diễn kịch!

Khi tin tức kia truyền đến tại Bách Lý Kinh H ãng, trên mặt hắn không hề có vẻ ngoài ý muốn, đã là chuyện nằm trong dự tính. Ngược lại thì Nam

Cung Cầm cười trộm đến nửa ngày, hai người kia diễn kịch cũng thật là mệt mỏi mà? Họ chẳng khác gì người cần ăn hoàng liên, dù đứng đến mấy cũng chỉ có thể cố mà nuốt xuống!

Sau mấy ngày đại chiến, quân đội Mạc Bắc rút đi, trở về lãnh địa của mình. Vốn tưởng là bọn hán còn điên cuồng tiến công để báo thù Nam Nhạc và Tây Võ, nhưng không biết tại sao lại bỗng nhiên trở nên yên lặng, ngược lại hơi có dáng vẻ trạng thái bình yên trước cơn bão. Mà chân của Nam Cung Cầm, cũng tại mấy ngày này đã hồi phục bảy tám phần, thứ nhất là phải cảm tạ y thuật của bản thân, thứ hai là phải cảm tạ năng lực tự lành của thân thể mình!

Thành cổ Thiên Kỳ hiện nay cũng đang lâm vào kịch chiến.

Quân đội Bắc Minh tiến công, khi nhìn thấy cửa thành rộng mở, biết rõ có mai phục, nhưng vẫn kiên trì xông vào! Mà Vân Dật cũng không hổ là một hổ tướng, dựa theo phân phó của Bách Lý Kinh Hồng, hán bố trí ba vạn cung tiễn thủ mai phục, lại sai bảy vạn bộ binh đánh móc đằng trước và đằng sau, khiến cho hai mươi vạn đại quân Bắc Minh bị chặn lại một cách cực kỳ chặt chẽ!

Sau đó lại đóng chặt cổng thành Thiên Kỳ, đầu tiên là gây ông đập lưng ông, tiếp theo là đóng cửa đánh chó!

Binh sĩ Bắc Minh mặc dù chiếm ưu thế trên quân số, nhưng dưới kiểu đánh móc này, vẫn bị áp lực tâm lý một chút, cho nên trận chiến này càng đánh càng bó tay bó chân! Càng đánh trong lòng bọn họ càng tưởng niệm Tiên hoàng, nếu Tiên hoàng vẫn còn, trong lòng bọn hán chắc chắn sẽ không hoang mang như thế này, Tiên hoàng cũng tuyệt đối không để bọn hán tấn công với phương thức như thế này!

Chiến tranh càng diễn ra càng ác liệt, mười vạn người và hai mươi vạn người cuối cùng cũng có chênh lệch, cho nên ưu thế về chiến lược bị ưu thế quân số của đối phương khiến cho hai bên hòa nhau! Trận kịch chiến này, đánh ròng rã hai ngày hai đêm, lại vẫn chỉ là ngang tay, mà tổn thất của hai bên cũng không nhỏ!

Đồng thời, hai phe nhân mã đều đang đợi viện quân!

Tứ bề báo hiệu bất ổn, khói lửa chiến tranh bốc lên ngàn ngút. Sau khi kịch chiến mấy ngày mấy đêm, mật tín hai phe nhân mã đưa đến kinh thành đều có đáp lại!

Đều Bắc Minh chờ, là hai mươi vạn viện quân.

Còn đáp lại mật tín của Nam Nhạc chỉ là một bức thư bệ hạ Bách Lý Kinh Hồng của bọn họ tự tay viết, nội dung trên đó chỉ có một câu cực kỳ ngắn gọn: “Chờ đến khi viện quân Bắc Minh đến, mở cửa thành, đón vào. Sau đó, hỏa thiêu thành cổ Thiên Kỳ”

Mệnh lệnh như thế này, khiến cho Vân Dật hoảng sợ nuốt một chút nước bọt, đồng thời cũng hưng phấn mà trợn trừng mắt, đánh như thế này thực sự quá thú vị mà! Thủ đoạn của bệ hạ, thật đúng là không phải tàn nhẫn bình thường đâu!

Khi binh sĩ Bắc Minh nghe tin viện quân đến, sĩ khí lập tức đại chấn!

Mà Đại tướng Bắc Minh dẫn hai mươi vạn đại quân gấp rút tới đây tiếp viện, vốn đã chuẩn bị xong việc cường công thành cổ Thiên Kỳ, nhưng, kỳ quái là, khi hấn đến cổng thành cổ Thiên Kỳ, đã thấy cổng mở toang! Hấn cảm thấy ngạc nhiên, nhưng lại nghĩ đến mật báo nhận được là viện quân đối phương còn chưa tới. Sau hai ngày giao chiến, mười vạn binh mã Nam Nhạc thủ thành đã sớm chết mất bảy tám phần! Hiện nay hai mươi vạn quân bọn hấn xông vào, đối phương có lợi hại đi nữa còn có thể làm gì?

Nghĩ thế hấn vung tay lên, dẫn đầu hai mươi vạn đại quân cứ như thế oanh oanh liệt liệt giết vào!

Mà binh sĩ Nam Nhạc, vốn là phải chém giết dưới đất, nay nhìn thấy binh sĩ Bắc Minh, tựa hồ là giết mình, nên lập tức nhấc chân chạy đi! Bộ dạng bị dọa đến tè ra quần kia khiến cho tướng sĩ Bắc Minh đều cười to, thậm chí còn cười đến đau cả bụng!

Đại tướng Bắc Minh quát lớn: “Đuổi theo cho ta, chém chết mấy con rùa rút đầu kia đi!”

Vừa dứt lời, một mũi tên lửa phóng tới từ giữa không trung! Mũi tên bay vượt qua mặt hắn, suýt nữa khiến mặt hắn bị thương! Hắn giật mình kêu lên, mà thần kỳ là, sau khi mũi tên này rơi xuống đất, lại cháy bùng lên, đến giờ bọn hắn mới phát hiện có đầu hỏa trên mặt đất!

Những binh sĩ mới chạy trốn ban nãy, xuất hiện ở đây, căn bản không phải vì để kịch chiến với bọn hắn, mà là vì thừa dịp bọn hắn không chú ý để trốn đầu hỏa ra đây! Chiến mã hí vang, vì hoảng sợ mà suýt nữa hất người ngã trên lưng ngựa chổng vó!

Đây tuyệt đối là trận chiến mà Vân Dật đánh hoành tráng nhất, chấn động lòng người nhất trong cuộc đời hắn! Bờ mỗi tuấn dật của hắn nhếch lên nở một nụ cười, hắn vung tay lên, trăm nghìn mũi tên lửa bắn tới giữa đường, sau khi tên lửa rơi xuống đất, giống như là đốt lên cái gì, cực nhanh bốc lên, chỉ sau chốc lát, toàn bộ thành cổ Thiên Kỳ lâm vào trong một biển lửa khổng lồ!

Ánh lửa ngập trời, thiêu đốt đến nỗi bầu trời cũng đỏ rực lên. Trên trời cao, tựa như cũng dấy lên một tầng ráng đỏ, hướng xuống mặt đất mà chém giết, ngọn lửa như từ địa ngục đuổi tay ra, tóm lấy chân các binh sĩ, đốt quần áo của bọn hắn, cuối cùng chậm rãi bốc lên, khiến cho cả người bọn hắn đều bị vây trong lửa!

Sau khi bị lửa đốt thân thể, dưới sự hoảng loạn, bọn hắn chạy toán loạn không ngừng, khiến cho lửa lan sang đồng bạn bên cạnh.

Nhường cơm sẻ áo, giết gấu vá vai. Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu, sống chết có nhau!

Hiện nay, thì đúng là sống chết có nhau rồi! Ngọn lửa lan tràn từng chút từng chút một ra xung quanh, mà trong ngọn lửa, bọn hắn thường thức được cảm giác tuyệt vọng chân chính, da thịt bị cháy khiến cho bọn hắn đau đớn đến không thở nổi. Trong lòng, lại nổi lên sự cừ hận không rõ ràng, nếu không phải Hoàng thượng đột nhiên thay đổi lập trường, thì làm

sao mà bọn hấn lại đối đầu với người Nam Nhạc! Bọn hấn cũng sẽ không chết trong chết trong cuộc chiến tranh này!

Trận hỏa thiêu này, đã đốt lên triệt để cừu hận giữa Nam Nhạc và Bắc Minh, cũng chấn kinh cả thiên hạ!

Một chi ều này của Bách Lý Kinh H ồng, đúng là hung ác. Hung ác đến cực hạn, hỏa thi ều hơn ba mươi vạn đại quân Bắc Minh, mà lần này Bắc Minh tiến đánh Nam Nhạc dùng bốn mươi vạn đại quân, đã hoàn toàn bị tiêu diệt, không một ai sống sót!

Phía Bắc thành cổ Thiên Kỳ, bên trên một ngọn núi, một người đàn ông mặc áo đen đứng đón gió ở đỉnh núi. Cả người như một nhánh Ma Lan vươn mình trong thiên địa lúc nửa đêm, đôi mắt hấn tĩnh mịch, nhìn ánh lửa nổi lên xung quanh thành cổ Thiên Kỳ, nơi hấn đã bảo vệ suốt mười năm nay. Từ lúc một đốm lửa đốt lên, mãi cho tới lúc cả tòa thành trì bị bao trùm trong khói lửa, từng giờ từng phút, giống như là đốt sạch l ồng giam trói buộc hấn hơn mười năm nay, cũng giống như là hủy diệt đi tâm huyết nhi ều năm của hấn.

Hấn nhìn thật lâu, mãi đến khi trời bắt đầu tối, hào quang còn đang xé rách bầu trời phía xa xa, thể hiện ra vẻ đẹp khiến cho người hoa mắt. Khóe miệng hấn bỗng nhiên nở một nụ cười, mang theo ý vị nghi ền ngẫm, mang theo tĩnh mịch. Hấn nói lầm bầm: “May mắn là ta thông minh, đã sớm rút hết dân chúng trong thành cổ Thiên Kỳ, nếu không thì... Bách Lý Kinh H ồng đúng là đủ hung ác, không phải con dân Nam Nhạc của hấn, hấn một chút cũng không để ý sao? Ha ha...”

Đúng lúc hấn đang thở dài, một ông già tóc bạc b ồng b ềnh xuất hiện, chẳng biết lúc nào đã hiện ra bên cạnh hấn. Ông lão nhìn trận hỏa thiêu xa xa, không nhìn được mà cảm thán: “Hai người kia, thật đúng là một cặp trời sinh!”

Lời ông lão vừa nói, khiến cho Mặc Quan Hoa liếc mắt một cái. Lập tức hấn li ền sáng tỏ. Hấn cười nhạt một tiếng, đúng là một cặp trời sinh, Nam Cung Cẩm tính kế làm Lâm Truy lữ lự, khiến cho Hoàng Phủ Hoài Hàn tổn thất hai mươi vạn đại quân, Bách Lý Kinh H ồng cũng không chịu yếu

thế, hỏa thiêu thành cố Thiên Kỳ, lấy đi bốn mươi vạn tính mạng Bắc Minh. “Hai người này nếu như đứng đối lập nhau, vậy thật sự là sẽ có trò hay đáng xem!”

“Ừm!” Vô Ưu Lão Nhân gật đầu, ý cười trong mắt càng sâu hơn.

“Bách Lý Kinh Hồng, quả thật là không đơn giản. Nếu đổi lại là Tây Võ và Đông Lăng, bọn hắn mà trông thấy viện quân đến, tất nhiên sẽ không dám xâm nhập tùy tiện, cho dù là Nam Nhạc không có viện binh cũng chưa chắc sẽ thua. Còn nếu tiến vào, kết quả cũng sẽ như hiện nay!” Nói cách khác, trận chiến này, cho dù người tới là Mộ Dung Thiên Thu, là Hoàng Phủ Hoài Hàn, hay vẫn là Quân Hạo Thiên vô dụng kia, Nam Nhạc cũng sẽ không thua, điểm khác biệt chỉ là phần thắng lớn hay nhỏ mà thôi.

Mà thành cố Thiên Kỳ này, là trước đây lấy được từ tay hắn, cho nên dù có đốt đi, đối với Nam Nhạc cũng không tạo nên tổn thất to lớn gì, cũng không cảm thấy đau lòng. Tâm kế của người này và phong cách làm việc tàn nhẫn, đều khiến người ta phải trở mắt mà nhìn.

“Đúng thế, tài năng của Bách Lý Kinh Hồng, coi như là hiếm có trong thiên hạ. Đáng tiếc... Đáng tiếc!” Ông lão nói, không nhịn được mà vuốt râu mép của mình. Đáng tiếc, còn có một người thông minh như thần linh, cơ trí như yêu tinh, lại không có cơ hội tham dự trận đại chiến thiên hạ này. Tuổi còn nhỏ mà đã mất, thật là bị thương, nhưng cũng là do một câu nói năm đó của hắn mà thành.

Mặc Quan Hoa tự nhiên cũng biết ông lão đang đáng tiếc chuyện gì, nhưng hắn cũng không biết Quân Lâm Uyên và sự phụ đã từng gặp nhau. Hắn có chút bối rối hỏi thăm: “Sự phụ, đột nhiên muốn biết vì sao ngài lại thiên vị tiểu tử Quân Kinh Lan kia như thế?”

Vô Ưu Lão Nhân thở dài một tiếng rồi nói: “Sự phụ của Quân Lâm Uyên, chính là truyền nhân thứ một trăm hai mươi tám của Thần Y Môn, cũng chính là hảo hữu chí giao của vị sư. Cho nên tiểu tử Quân Lâm Uyên này cũng coi như là vị sư chăm sóc từ bé lớn lên, tự nhiên cũng sẽ bảo vệ nhiều hơn một chút! Con của hắn, với vị sư, cũng giống như là cháu của mình vậy.”

Ông lão vừa nói xong, trên mặt Mạc Quan Hoa hiện lên vẻ cổ quái, hắc nói: “Sư phụ, đờnhi quên thông báo cho người biết, tiêu sư đệ suy đoán Quân Kinh Lan là con riêng của ngài!”

“Cái gì?!” Vô Ưu Lão Nhân nhất thời giận dữ! Râu ria đầu dựng ngược lên, hắc nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thằng ranh con này, ta phải lột da hắc!” Nói xong, bước chân rung động, nổi giận ùng ùng đi về phía nơi đóng quân của Mạc Bắc. Cũng bởi vì xưa nay Đạm Đài Minh Nguyệt thích chọc tức hắc, cho nên hắc nghe xong lời này, cũng không thèm bấm tay tính toán suy nghĩ nhiều, rất dứt khoát tin tưởng!

Còn Mạc Quan Hoa nhìn bóng lưng của sư phụ, cười quỷ dị một tiếng. Tiêu tử thú Minh Nguyệt này, dám tại hội nghị quân vương nói tên nhóc kia là con riêng của mình, không giáo huấn một chút sao được! Nghĩ thế, hắc thu hồi ánh mắt lại, tiếp tục nhìn biển lửa do trận hỏa thiêu thành cổ Thiên Ký tạo thành, hắc nhíu mày thật lâu rồi cất bước đi. Lớn tiếng cười nói: “Hiện nay thiên hạ đã là của người trẻ tuổi, một lão nhân ba mươi tuổi như ta, tìm nơi nào mát mẻ rồi nghỉ ngơi thôi!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 49: Hoàng Phủ Hoài Hàn, Cha Mẹ Người Dạy Người Thế Nào Vậy?

Mà giờ phút này, sắc mặt Nam Cung Cẩm cũng trang nghiêm, không đờng tình lắm nhìn Bách Lý Kinh

Hồng: “Cứ thế mà hỏa thiêu thành cổ Thiên Kỳ, vậy dân chúng bên trong thành Thiên Kỳ làm sao bây giờ, như thế này sẽ khiến cho thiên hạ mắng Nam Nhạc ta bất nhân!”

“Yên tâm, Mặc Quan Hoa đã sớm di tản những người kia ra rồi” Bách Lý Kinh Hồng đều đều đáp lời, đôi mắt đẹp như ánh trăng cũng đang nhìn về hướng thành cổ Thiên Kỳ, trong đó ánh lên vẻ chắc chắn và đã tính trước.

Nam Cung Cẩm ngần ngừ: “Sao chàng biết?” Mặc Quan Hoa không phải là đã đi rồi sao?

“Bởi vì Mặc Quan Hoa biết thủ đoạn của ta” Mặc Quan Hoa tất nhiên có thể đoán được mình chọn loại phương thức tấn công nào là thỏa đáng nhất. Hỏa thiêu thành cổ Thiên Kỳ, không thể nghi ngờ là biện pháp tốt nhất, cũng có thể hạ tổn thất của Nam Nhạc xuống mức thấp nhất. Hắn là Mặc Quan Hoa hiểu rõ rằng, thanh danh thiên hạ, đối với hắn chẳng là gì cả, hắn chỉ muốn một miền cực lạc thuộc về mình, cùng nàng sống bình yên. Chuyện sống chết của người khác có liên quan gì tới hắn?

Cho nên, hắn và Mặc Quan Hoa giống nhau, đều đã sớm đoán được đối phương sẽ làm gì, danh hiệu đệ nhất mưu sĩ của Mặc Quan Hoa cũng không phải là hư danh. Cho dù Mặc Quan Hoa không làm thế, thì phương

thức chinh chiến mà hấn chọn, cũng vẫn sẽ như thế. Đã gánh trên lưng tiếng sát hại huynh đệ, bức vua cha thoái vị để đoạt vị r ỡ, hấn cũng không ngại gánh thêm nhi ều một chút.

Nghe vậy, Nam Cung Cầm li ền tr ần mặc, có vẻ như l ần này không có chuyện gì để lo lắng. Nhưng không biết vì sao, thấy hấn đứng chấp tay, nàng bỗng nhiên có chút sợ hãi không rõ ràng, không sai, chính là cảm giác sợ hãi. Người trước mặt nàng đây, thực sự là người bày mưu tính kế, quyết thắng ngoài ngàn dặm, có vẻ như không có chuyện gì ngoài tầm kiểm soát của hấn, ngay cả hành động của Mặc Quan Hoa, hấn đều có thể dự đoán rõ ràng, một người như thế, thật ra có chút đáng sợ.

Khiến cho người khác ở trước mặt hấn, h ầu như là không thể che giấu đi ều gì. Mà tất cả mọi chuyện, đều bị hấn khống chế trong lòng bàn tay. Giờ phút này, nàng bỗng nhiên rõ ràng, vì sao nàng luôn bị hấn gài bẫy, từ khi quen nhau ở Đông Lăng, cũng đã bị hấn gài bẫy r ỡ.

Có vẻ như cảm thấy nàng mất tự nhiên, hấn bỗng nhiên quay đầu nhìn nàng, đôi mắt đẹp như ánh trăng ẩn giấu tiểu ý, duỗi tay ra trước mặt nàng, những ngón tay thon dài trắng nõn, như là tác phẩm điêu khắc tỉ mỉ của Thượng Đế, đôi môi mỏng kh ẽ mở, hấn nói: “Thiên hạ này cho tới bây giờ cũng không có chuyện mà Bách Lý Kinh H ồng ta không thể khống chế. Mà chỉ có nàng, mới có thể đi ều khiến ta”

Hấn nói xong, cảm giác sợ hãi của Nam Cung Cầm lập tức biến mất không còn tăm tích! Nàng ngược lại cười kh ẽ một tiếng, thiên hạ này không có chuyện hấn không khống chế được. Ban đầu ở Đông Lăng, nếu không có nàng, hấn tất nhiên có thể rời đi bình yên, cũng không phải bỏ ra mười tòa thành trì để Hoàng Phủ Hoài Hàn thả hấn về nước. Bây giờ nếu không có nàng, Mộ Dung Thiên Thu đã sớm rơi vào cạm bẫy của hấn ở núi Thái Hành. Nàng, đúng thật là một biến số! Đúng là biến số!

Nàng đặt tay mình vào trong tay hấn, kh ẽ cười nói: “Chẳng lẽ chàng không thấy ta vướng víu sao?” Nam Cung Cầm rất mạnh, nhưng điểm mạnh của nàng trước mặt hấn tựa như hoàn toàn không đáng chú ý!

“Ta cam tâm tình nguyện” Một c ầu rất đơn giản, rõ ràng.

Là vương víu thì sao, không vương víu thì như thế nào, hẳn cam tâm tình nguyện.

Nam Cung Cầm cười, nhưng một giây sau lại vô cùng rầm thối nói: “Nhưng bà nói cho chàng biết, thiên hạ này có đầy người muốn được vương víu vì bà đây đấy, thật ra là chàng nhặt được món hời mới đúng!”

“Ừm” Hấn đáp một tiếng, trong mắt toát lên vẻ cứng chi ầu.

“Này, nói một lúc, ta bỗng nhiên bắt đầu sủng ái mình rồi, vì sao ta lại tràn ngập sức quyến rũ, lại ưu tú như vậy chứ?” Nam Cung Cầm nhíu mày nhìn lên bầu trời, bày ra bộ dạng Tây Thi chững chạc.

“...” Trong chốc lát, hẳn không phản bác được.

Còn Nam Cung Cầm lại cảm thấy chưa đủ, tiếp tục nói: “Đây hoàn toàn là do bản cô nương quá hoàn mỹ, mới có thể khiến đông đảo soái ca khuynh đảo vì ta, cho dù là người mang danh tài chấn bốn nước, diễm kinh cửu châu kia cũng bị ta mê hoặc đến điên đảo thần hồn, cam tâm quy dưới váy ta, a, ta thật sự là...”

Nàng càng nói càng vui vẻ, nhưng người bên cạnh nàng lại không nghe nổi nữa, một tay kéo nàng vào trong ngực mình, dùng môi lấp kín môi nàng, thản nhiên nói: “Đúng thế, thần hồn ta điên đảo vì nàng” Sau đó, chính là một nụ hôn thật dài thật sâu, lưu luyến triển mi ền.

Trong mắt Nam Cung Cầm đầy vui vẻ, sự cường đại của hẳn, mặc dù đáng sợ nhưng có một người đàn ông như thế này, nàng nên cảm thấy vinh quang đúng không?

Một năm này, tháng này là tháng có nhiều chiến sự nhất. Mà tài bày mưu tính kế của Bách Lý Kinh H ồng, trong trận chiến này cũng hoàn toàn nổi tiếng.

Bốn mươi vạn quân Bắc Minh bị tiêu diệt, nguyên khí đại thương. Mà Mạc Bắc và Tây Võ giống như là đạt được sự ăn ý nào đó, lại bị quân địch

tỉnh kể đến lúng túng như thế, sau đó quả quyết lựa chọn trậ̀n mặc, vô cùng yên lặng.

Người bên ngoài không biết vì sao bọn hặ́n trậ̀n mặc, Bách Lý Kinh H`ng và Hoàng Phủ Hoài Hàn tự nhiên là biết. Lần trước Tây Vĩ và Mạc Bắc huyền não như thế, giờ nếu không yên tĩnh một thời gian, để lửa giận trong lòng binh sĩ hạ xuống, thì chỉ sợ hai đại quân vương bị quân sĩ của mình buộc phải đánh lẫn nhau. Cho nên mặt phía Bắc và phía Tây của Nam Nhạc xem như đạt được an bình ngắn ngủi.

Nhưng Hoàng Phủ Hoài Hàn, cuối cùng cũng ng ặ́ không yên được nữa.

Năm Nam Nhạc thứ năm trăm bảy mươi hai, tháng bảy, Đông Lăng xua đại quân xuôi Nam, th ệ̀ muốn đoạt lại thành Kiến Khang, Uất Trì Thành tử thủ mấy ngày, chiến đấu đặ́m máu, cũng thỉnh c ậ̀u viện quân.

Nam Nhạc Hoàng và Hoàng hậu Nam Nhạc dẫn đ ậ̀u binh mã, một lần nữa gấp rút tiếp viện, chỉ là lần này, địa điểm là thành Kiến Khang, không phải là thành Lâm Truy nữa.

Sau khi đại quân của Bách Lý Kinh H`ng đ ậ̀u tới, chính là một cuộc chiến mới nổ ra. Mà chỉ c ậ̀n một trong hai người này tới, sĩ khí Nam Nhạc đã tăng nhi ệ̀u, vốn là Hoàng Phủ Hoài Hàn ở trong vương trường, nghe thấy tin hai người tới đây, cũng quả quyết nự̣ giá thân chinh.

Công thành rộng mở, Hoàng Phủ Hoài Hàn mặc một thân khôi giáp, mang theo bốn mươi vạn đại quân, ch ợ̀ đối phương ứng chiến.

Ngày hôm nay, Bách Lý Kinh H`ng cũng coi như là n ệ̉ tình, cũng mang theo bốn mươi vạn đại quân ra ngoài đ ốị chiến. Nam Cung Cậ̉m tự nhiên cũng vội vàng đ ậ̀u theo!

Hoàng Phủ Hoài Hàn vừa nhìn thấy Nam Cung Cậ̉m cũng đi theo ra, sắc mặt trong nháy mắt li ệ̀n đen một nửa, hặ́n tức giận nói: “Nam Nhạc Hoàng, đây là cuộc chiến giữa ta và người, mang theo đàn bà con gái tới đây làm gì?”

Hắn không phải không muốn trông thấy nàng, mà là chắc chắn trăm phần trăm nàng sẽ ở bên cạnh chờ một lúc rồi nhất định sẽ nói năng lung tung khiến hắn tức giận, hắn không hề muốn một chút nào khi hắn đang kịch chiến với Bách Lý Kinh Hồng, lại bỗng nhiên nghe thấy nàng nói vài câu tức chết mình! Vậy thì nhất định sẽ ảnh hưởng đến bản thân phát huy chiến lực!

Nam Cung Cẩm rất không lịch sự gác chân lên, nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn đây vẻ trêu tức, giống như cười mà không phải cười nói: “Không ngờ Đông Lăng Hoàng lại sợ ta như vậy ha ha ha... Trước đây mấy ngày, Mộ Dung Thiên Thu và Đạm Đài Minh Nguyệt đã quỳ gối trước mặt ta gọi nãi nãi, lúc đó, ta mười phần khoan dung tha cho bọn hắn, nếu như người bây giờ cũng quỳ gối trước mặt ta kêu một tiếng nãi nãi, ta sẽ thả người đi, thế nào?”

Còn chưa bắt đầu đánh, mà cứ như là Hoàng Phủ Hoài Hàn hắn đã rơi vào trong tay nàng rồi vậy! Sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn lập tức biến thành màu xanh xám, nhất là còn nghe đối phương nói cái gì mà Mộ Dung Thiên Thu và Đạm Đài Minh Nguyệt gọi nàng là nãi nãi, đi ừ này có thể sao? Binh sĩ Đông Lăng cũng nói thầm trong lòng, Tây Vỹ Hoàng và Mạc Bắc Vương sao có thể không có tiền đồ như thế, ngay cả nãi nãi mà cũng gọi được?

“Nam Cung Cẩm, người coi trẫm là kẻ ngu sao?” Gọi nàng là nãi nãi, vậy mà nàng cũng nghĩ ra được! Nếu như hai người Mộ Dung Thiên Thu và Đạm Đài Minh Nguyệt kia, thật sự gọi một tiếng nãi nãi, chỉ sợ là không muốn sống nữa rồi.

Nam Cung Cẩm móc lỗ tai đây bất nhã nói: “Ai nha, không nên kích động như thế, ta vừa rồi không nói rõ, chuyện đó là trong tưởng tượng của ta thôi!”

“...” Toàn trường im lặng! Chỉ nghe thấy tiếng quạ đen bay qua.

Mà binh sĩ sau lưng Nam Cung Cẩm và Bách Lý Kinh Hồng, khi nghe thấy Nam Cung Cẩm bỗng nhiên nhắc đến Mộ Dung Thiên Thu và Đạm Đài Minh Nguyệt, chợt nhớ tới lời của Hoàng hậu nương nương nói ở núi

Thái Hành nửa tháng trước. Ấc, Đông Lăng hoàng là một lão trưởng phòng giai tần, mà rất có thể đã tiếp nhận việc trao đổi bằng thể xác với Quân Hạo Thiên. Nghĩ đến thế, ánh mắt bọn hắn nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn đều vô cùng cổ quái, mà lại còn muốn cười...

Hoàng Phủ Hoài Hàn vô cùng nhạy cảm cảm thấy ánh mắt của đám binh sĩ này kỳ quái. Hắn cảm thấy như có một trận lửa giận đang bùng cháy, rất nhanh liêu hiểu ra cô gái đáng chết và những người này bẫy mình!

Còn Nam Cung Cẩm thấy mặt hắn càng ngày càng đen hơn, chợt nhớ tới chuyện gì nên lớn tiếng nói: “Đông Lăng Hoàng, thực ra có một vấn đề, ta muốn hỏi người từ lâu rồi!”

Mi tâm Hoàng Phủ Hoài Hàn nhảy lên một cái, lập tức biết đây không thể nào là vấn đề gì tốt, thế là hắn chuẩn bị quả quyết từ chối. Nhưng đối phương căn bản không cho hắn cơ hội từ chối, miệng của hắn mới mở được một nửa, cô ta đã hỏi vấn đề đó ra: “Đông Lăng Hoàng, người cũng không cần khẩn trương quá, bản cũng chỉ muốn hỏi một chút là, vì sao người lớn thế này rồi, vẫn còn là một trưởng phòng?”

Trưởng phòng?!

Trên trán Hoàng Phủ Hoài Hàn hiện ra một dấu chấm hỏi to lớn, trưởng phòng là cái gì? Binh sĩ Đông Lăng cũng cảm thấy từ này xa lạ, bọn hắn đều nhìn đồng đội xung quanh, muốn biết trưởng phòng là gì?

Còn binh sĩ Nam Nhạc vậy mà lại đồng thời cúi đầu xuống cười trộm, chuyện liên quan đến lời nói ngày đó Nam Cung Cẩm nói ở núi Thái Hành, nhưng binh sĩ nhiều chuyện này đã vô cùng chuyên nghiệp mà sớm truy tìm chuyện này ra. Cho nên bốn mươi vạn đại quân phía Nam Nhạc, không ai không rõ ý nghĩa của những lời này.

Thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn có chút mờ mịt, trong đôi mắt màu tím đen mang theo vẻ không vui. Nam Cung Cẩm đập một tay lên trán mình rồi nói: “Xem trí nhớ của ta này, thế mà ta lại quên nói ý nghĩa của từ trưởng

phòng, trưởng phòng này, chính là chỉ trưởng phòng phòng giai tân đó! Ha ha ha...”

Trong nháy mắt nàng nói câu đó, vẻ mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn hiện lên đủ mọi màu sắc, lại nghe thấy nàng cười “ha ha ha” ba tiếng, sự xấu hổ trong lòng hắn đã không thể nào tùy tiện hóa giải được nữa! Cô gái đáng chết này, cuối cùng là có biết liêm sỉ hay không, thế mà lại hỏi chuyện này của đàn ông trước mặt mọi người!

Còn binh sĩ Đông Lăng, đờng loạt quét ánh mắt hoài nghi lên người Hoàng thượng của bọn hắn, ánh mắt này vô cùng kỳ lạ, tựa như muốn kiểm tra sạch sẽ toàn thân Hoàng Phủ Hoài Hàn một phen, Hoàng thượng đến nay vẫn là giai tân, khụ khụ, là trưởng phòng ư? Không thể nào như thế được?

Thế là, vốn Hoàng Phủ Hoài Hàn đang lúng túng, trong nháy mắt lại càng thêm lúng túng! Hắn xanh mặt nhìn Nam Cung Cẩm, nghiến răng mà gầm lên: “Nam Cung Cẩm, người có biết người đang nói hươu nói vượn cái gì không?”

Có cô gái bình thường nào, giữa lúc hai quân giao chiến, dưới tám mươi vạn con mắt đang chăm chú nhìn, hỏi một người đàn ông vì sao đến bây giờ vẫn còn là giai tân hay không? Đầu óc cô gái này có bệnh hay sao?

“Đông Lăng Hoàng thẹn quá hóa giận như thế, có phải là có bí mật gì không thể cho người khác biết hay không?” Nam Cung Cẩm nói, còn nhú mày đậy hèn mọn.

Hoàng Phủ Hoài Hàn lập tức cảm thấy mặt mình nóng ran, nghiêng đầu nhìn Bách Lý Kinh Hồng, nghiến răng nghiến lợi nói: “Nam Nhạc Hoàng, người phụ nữ của người cứ như nói hươu nói vượn như thế, người cũng mặc kệ sao?”

Khóe miệng Bách Lý Kinh Hồng đã sớm co quắp mấy lần khi nghe Nam Cung Cẩm lại bắt đầu thảo luận vấn đề này. Sau khi nghe, thậm chí hắn có cảm giác muốn quay đầu ngựa lại mà im lặng rời đi, bỗng nhiên nghe thấy tiếng gầm này của Hoàng Phủ Hoài Hàn, hắn cũng không biết

nói gì cho tốt, thế là dứt khoát lựa chọn im lặng. Cũng may vẻ mặt của hắn xưa nay vốn cực kỳ đăm đăm, cho nên hiện nay không tỏ vẻ gì cũng không có cảm giác quá không hài hòa.

“Đông Lăng Hoàng tức giận đến cu ồng loạn, chẳng lẽ vừa rồi bản cũng nói đúng rồi sao?” Nam Cung Cẩm kinh ngạc nói, sau đó, khi Hoàng Phủ Hoài Hàn sắp tức đến nôn ra máu, nàng chấp tay trước ngực, đôi mắt lấp lánh, nháy mắt các kiểu, thân hình nghiêng về phía trước, tỏ vẻ nhiều chuyện vô cùng hèn mọn, tiếp tục nói: “Đông Lăng Hoàng, có phải chuyện gì đó gì đó của người bất lực hay không?”

Nàng vừa nói xong, sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn tái nhợt đi, nhất là hắn cảm thấy binh lính sau lưng, đều nhìn hắn đầy hèn mọn, còn vô tình nhưng hữu ý nhìn dưới háng của hắn, mặt hắn đã tái xanh cả đi! Còn Bách Lý Kinh Hồng thì ho khan một tiếng, sau đó lại tiếp tục im lặng.

Bây giờ nàng đang nói đến cao hứng, cắt lời nàng chắc chắn sẽ bị xử lý, nhưng không nhắc nhở nàng một chút, nàng sẽ nói quá mức, dù sao nơi này có nhiều người nhìn vào như thế, thế nào cũng có chút không tốt.

“Nam Nhạc Hoàng hậu quá lo lắng, trầm lên rất tốt!” Hoàng Phủ Hoài Hàn phun qua kẽ răng ra mấy từ này, cảm thấy như là hàm răng ngà của mình cũng bị cắn nát! Hoàng Phủ Hoài Hàn hắn đã lớn thế này, cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ xấu hổ như bây giờ, cô gái đáng chết này, đơn giản chính là không biết xấu hổ! Ở trước mặt mọi người, bàn tán vấn đề hắn còn là giai tấn hay không, lại thêm mấy chục vạn ánh mắt soi mói, khiến cho hắn có cảm giác như trở thành một con tinh tinh to lớn bị cời hết quần áo, mặc cho mọi người soi mói vậy!

Phi! Phi! Hắn nghĩ cái gì thế!

Nam Cung Cẩm nghe thế, lại tựa như không nghe thấy, quay đầu đi nói vô cùng buồn nôn với Bách Lý Kinh Hồng: “Thân ái, chàng nhìn xem, Đông Lăng Hoàng lại còn như con vịt chết còn mạnh miệng!”

“Nam Cung Cẩm! Người không nên nói bậy bạ, thân thể trầm không có vấn đề gì hết!” Hoàng Phủ Hoài Hàn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Nam Cung Cầm quay đầu lại nhìn hấn: “Thế, Đông Lăng Hoàng chứng minh cho mọi người nhìn nhìn đi, bản cung là phụ nữ, bản cung tránh đi!”

Nói xong, nàng liền thúc ngựa, quay đầu lại, đưa lưng về phía Hoàng Phủ Hoài Hàn.

Thế là, sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn trong nháy mắt hết đỏ lại tím hết trắng lại xanh, mấy chục vạn tướng sĩ đều nhìn đống qu ân của hấn, chờ hấn chứng minh! Khiến cho hấn lập tức có xúc động muốn che chỗ nào đó rồi quay đầu chạy trốn, cô gái đáng chết này, vì sao chuyện đánh trận nghiêm túc như thế, nàng cũng bức mình thành tình trạng này chứ? Hiện nay hấn phải chứng minh thế nào, chẳng lẽ cời qu ân xuống, chứng minh với mọi người là hấn “lên rất tốt hay sao? Chỉ cần nghĩ thôi hấn đã có cảm giác muốn ngất rồi!

Nam Cung Cầm quay lưng về phía hấn cười vô cùng gian trá, biết đâu hôm nay Hoàng Phủ Hoài Hàn bị mình giày vò thế này, trong lòng có bóng ma tâm lý, về sau lại bất lực thật! Ha ha ha...

Mọi âm thanh đều im bật, mấy chục vạn con mắt đều bá bá bá nhìn vào Hoàng Phủ Hoài Hàn, ngay cả ánh mắt Bách Lý Kinh Hông cũng mang theo một tia nghi ngờ ngẫm, nhìn vào tình địch kiêm đối thủ của mình bị d òn tới mức này, cũng thật là thú vị.

Mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn đen thui, im lặng thật lâu, thần kinh trong đầu thật lâu mới có thể hoạt động được, hấn nghiến răng nghiến lợi nói: “Trẫm bất lực hay không, tại sao phải chứng minh với các người Thật nực cười!”

Hấn nói xong, binh sĩ Đông Lăng cuối cùng cũng thoát ra khỏi tâm trạng nhiều chuyện hóng hớt đầy hèn mọn mà tìm lại được cảm giác vinh nhục của dân tộc! Bọn hấn lớn tiếng trách cứ bản thân trong lòng, Hoàng thượng bị người ta hạ nhục như thế, vậy mà bọn hấn không bảo vệ giữ gìn Hoàng thượng và tôn nghiêm của Đông Lăng, thế mà còn muốn hóng hớt soi mói nhìn xem Hoàng thượng có thật là như thế hay không, bọn hấn thật sự không phải là binh sĩ tốt! Thế là từng ánh mắt không thân thiện, giống như có chất độc nhìn đám người Nam Nhạc kia!

Thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn cuối cùng cũng có phản ứng, Nam Cung Cảm biết mình không chơi được nữa, quay đầu ngựa lại, vẫn không buông tha mà tiếp tục nói: “Ai nha, thực ra bản cũng chỉ đùa một chút với Đông Lăng Hoàng thôi! Trước đây vài ngày, Thượng Quan Cận Duệ và Lãnh Tử Hàn muốn mời Đông Lăng Hoàng tham dự hội giao lưu của tam đại trưởng phòng trên đại lục, mọi người cùng giao lưu chia sẻ những thứ tâm đắc của nhau, bản cung nguyện ý làm người chủ trì, không biết ý Đông Lăng Hoàng thế nào?”

Nam Cung Cảm càng nghĩ càng cảm thấy hội nghị này rất cần phải mở! Nhưng sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn trong nháy mắt lại tái r ồi, đương nhiên, hắn cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút, bởi vì còn có hai người nữa cũng bị nêu tên giống mình! Mà hai người ở ngoài nghìn dặm xa kia, lại không hẹn mà cùng lúc rùng mình một cái.

“Chỉ sợ đây là ý của một mình Hoàng hậu Nam Nhạc!” Hoàng Phủ Hoài Hàn không cho Nam Cung Cảm chút thể diện nào.

Nam Cung Cảm sờ sờ mũi nói: “Bản cũng chỉ nói ra lời trong lòng các người mà thôi!”

Lời trong lòng cái quý gì!

Hoàng Phủ Hoài Hàn cứ như thế mà bất thành lình bị người ta bàn tán về vấn đề giai t ần, lại bị mấy chục vạn ánh mắt hèn mọn soi mói đ ồng qu ần, trên tâm lý đã bị đ ả kích nặng nề, đã không cách nào miêu tả được. Cuối cùng, cơn tức giận này bị hắn chuyển đổi thành chiến ý, quay đầu lại hét lớn với Bách Lý Kinh H ồng: “Nam Nhạc Hoàng, có dám đánh một trận không?”

“Có gì không dám?” Hắn đ ạm mạc đ ập lại.

Ánh mắt giao nhau, bắn lên các loại ánh lửa, trận chiến chính diện thế này, bọn hắn đã chờ mong rất lâu r ồi!

Một giọng nói rất không hài hòa, lại có vẻ rất muốn ăn đ òn vang lên: “Đông Lăng Hoàng, ngươi là người vong ân phụ nghĩa! Thời gian trước,

Hoàng thượng và bản cung đại hôn, Đông Lăng Hoàng không ngại cách xa vạn dặm đến Nam Nhạc ăn chực, bản cung còn chiêu đãi các người ăn ngon uống sướng, không ngờ khi trở về lại dẫn binh đánh chúng ta, đánh một lần không thành, còn đánh lần thứ hai, lấy oán trả ơn như thế, thật là khiến bản cung nghĩ đến chuyện con rắn và người nông dân! Ôi, thói đời nóng lạnh, lòng người không già, thiên hạ lại có đờ bạch nhãn lang vô sỉ như thế, Hoàng Phủ Hoài Hàn, cha mẹ người dạy người như thế nào vậy hả?!”

Nàng vừa nói xong, Hoàng Phủ Hoài Hàn suýt nữa bị nàng làm cho tức giận đến phun một ngụm máu tươi! Trước đó vài ngày, ba nước đều đến Nam Nhạc chúc mừng, chẳng qua là để thăm dò hư thực của nhau, đây là chuyện mọi người đều biết, vì sao lại bỗng nhiên biến thành mình ăn chực rỗi? Chẳng lẽ Hoàng Phủ Hoài Hàn hẳn giờ đã nghèo đến nỗi không có nổi bát cơm để ăn sao?

Vớ lại, mình có đưa lễ vật mà? Cho dù là lễ vật đại diện Đông Lăng, hay là lễ vật quan hệ cá nhân, hẳn đều đưa cả. Giờ lại biến thành mình vô sỉ đi ăn chực, mà đối phương còn nói chiêu đãi mình ăn ngon uống sướng, nghe như là mình chịu ân huệ to lớn lắm vậy? Chẳng lẽ những lễ vật hẳn tặng kia còn không đáng một bữa cơm sao?

Giờ phút này, binh sĩ Nam Nhạc đều hết sức khinh bỉ nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn, cứ như là hẳn thật sự là một bạch nhãn lang được nhận ân huệ còn cần ngược lại vậy! Mà binh sĩ Đông Lăng cũng cảm thấy mặt mình nóng lên, bọn hẳn cảm thấy xấu hổ sâu sắc vì Hoàng thượng bọn họ! Vốn Hoàng thượng bọn hẳn đi nhà người ta ăn cơm, giờ lại dẫn bọn hẳn đến đánh người ta, ai nha, xấu hổ quá!

Hoàng Phủ Hoài Hàn thật sự bị một câu “Cha mẹ người dạy người như thế nào?” sau cùng của Nam Cung Cẩm kia khiến cho cổ họng dâng lên cảm giác ngai ngái! “Nam Cung Cẩm, người không được hòng ôn loạn ngữ phỉ báng trẫm! Lúc nào trẫm đi ăn chực, trẫm có tặng quà giá trị liên thành!”.

Hắn nói xong, binh sĩ Đông Lăng mới cảm thấy tìm lại được một chút thể diện, may quá may quá, hóa ra Hoàng thượng có tặng quà!

Nhưng, Nam Cung Cẩm chợt liếc mắt nhìn hắn, nói với Bách Lý Kinh Hồng một cách hết sức khinh bỉ: “Đưa có mỗi chút quà mọn, mà đến giờ hắn còn nhớ kỹ, thật đúng là bụng dạ hẹp hòi!”

Hoàng Phủ Hoài Hàn cảm thấy choáng váng, suýt nữa thì ngất xỉu! Cô gái đáng chết này, dù bây giờ hắn có nói gì, cũng đều sai! Nghĩ thế, hắn càng cảm thấy lửa giận thiêu đốt, vung đao lên vọt tới; “Người đầu, theo trẫm giết tới!”

Nam Cung Cẩm trầm giọng cảm thán: “Đông Lăng Hoàng bị nói đến chuyện xấu che lấp nhiều năm, muốn giết người diệt khẩu!”

“Ầm!” Một tiếng vang thật lớn, Hoàng Phủ Hoài Hàn đáng thương, bị một câu nói của nàng khiến cho ngã ngựa cắm đầu xuống đất...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 50: Người Vĩnh Viễn Không Biết Mình Đã Bỏ Lỡ Điều Gì

Cũng may võ công của Hoàng Phủ Hoài Hàn cao cường, nội lực thâm hậu, nên dù ngã từ trên ngựa xuống, nhưng sau vài động tác xoay chuyển vẫn khó khăn lắm mới ổn định được thân hình, dùng một tư thế tiêu

sái ngã xuống đất, đứng vững vàng, như thế mới có thể không bị mất mặt thêm nữa, chứ không ai mong muốn bị ngã vạch một cái xuống đất cả! Nhưng sắc mặt hắn đã khó coi đen óng như đáy nồi, giống như khi ruột non ruột già của con người ta có chút khó chịu, rồi đi ngoài ra cái thứ vật thể đen sì sì đó vậy!

Binh sĩ Đông Lăng cũng vội vàng dừng lại, chỉ sợ sợ ý một chút lại vọt lên trước Hoàng thượng thì phạm vào đại bất kính, còn lính kỵ binh thì lo sợ cưỡi ngựa phóng tới lại không cẩn thận mà giẫm bẹp Hoàng Phủ Hoài Hàn!

Thế nên trận hình của Đông Lăng đại loạn ngay lập tức, còn Nam Nhạc đã sắp xếp tốt trận hình, từ hai cánh đánh móc sườn, ép cho quân Đông Lăng không có thời gian để bày trận. Do đó về mặt vốn đã đen bóng đến kinh người của Hoàng Phủ Hoài Hàn lại càng thêm sáng chói!

“Các người...” Hắn thật sự muốn mắng một câu, các người thật hèn hạ! Nhưng bởi vì mình quá yếu ớt, bị nàng tùy tiện nói một câu đã kích động ngã từ trên ngựa xuống, có vẻ như vẫn đang ở chính hắn! Mà mắng đối phương hèn hạ, thì chỉ càng nói rõ mình vô năng mà thôi!

Thế là, hắn đành phải nhịn xuống một bụng lửa giận, nhảy lên ngựa, hét lớn một tiếng: “Bày trận xoắn ốc!”

“Rõ!” Đám binh sĩ Đông Lăng vội vàng đáp lại, lập tức bắt đầu bày trận!

Chỉ trong chốc lát, đội ngũ hai bên đã được bố trí xong! Mà Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng hoàn toàn xứng đáng là một nhà quân sự xuất sắc, tuy mất tiền cơ, nhưng rất nhanh đã ổn định tình hình, cũng chỉ huy rất tốt, hình thành nên được tình trạng thế lực hai quân ngang nhau!

Sau đó, hai phe bắt đầu chém giết! Đây là một trận huyết chiến, một trận huyết chiến chân chính, hào quang đầy trời, máu tươi nhuộm đỏ đôi mắt, trong mắt chỉ thấy máu me tung tóe. Từng giọt máu đỏ tươi như những đốm lửa vạch ra trên không trung từng đường từng đường giao nhau, nói cách khác, đây cũng biểu thị từng sinh mạng đang nhanh chóng tiêu vong!

Bách Lý Kinh Hồng giương kiếm chém tới, mũi kiếm chỉ đầu, nơi đó máu chảy thành sông!

Hoàng Phủ Hoài Hàn cầm đao phi nhanh, đao quang quét ngang, máu tươi ba thước!

Đây là một trận đọ sức giữa cường giả với cường giả, đây là một trận chiến của hai thế lực ngang nhau! Hai người kia, tựa như hai lưỡi đao trên chiến trường, phá không mà ra, thậm chí có xu thế hủy diệt chín tầng trời. Hàn quang bốn màu, trong thoáng chốc, mọi người tựa như nhìn thấy hai con rồng đang chiến đấu với nhau!

Mà bên cạnh điểm sáng trên chiến trường này, ngoại trừ hai người bọn họ, còn có một cô gái! Nàng giơ tay chém xuống, dung nhan tuyệt mỹ và thanh tú như đóng băng ba thước, không có bất cứ biểu lộ gì, mỗi một động tác, đều có thể chính xác thu gặt một đầu người. Dứt khoát, lưu loát, đánh đúng nơi yếu hại, một chiêu mất mạng!

Nếu nói hai người kia, là hai con Phi Long đang đọ sức trên chiến trường, thì Nam Cung Cẩm, chính là một viên minh châu đang tỏa sáng trên chiến trường, tàn sát thiên hạ, rực rỡ chói mắt, bừng sáng đến kinh người! Quang huy rực rỡ đó, đơn giản là muốn chọc mù mắt người ta!

Chém giết, đòdiệt, nàng vốn là sát thủ “Yêu Nghiệt” nổi danh thiên hạ! Ở trong trận đại chiến này, nàng mới thật sự là thần linh, là Tử Thần khổng lồ chế sống chết của chúng sinh!

Hào quang rực rỡ của nàng, rất nhanh khiến cho Bách Lý Kinh Hồng và Hoàng Phủ Hoài Hàn đều phải chú ý tới!

Người đầu tiên, nhớ tới lúc đầu ở Nam Nhạc, nàng kể với mình những chuyện quá khứ kia, thấy tư thái sát phạt quả quyết của nàng, nhìn nàng nở rộ hào quang bên cạnh mình, trong lòng hẳn chỉ có cảm giác yêu thương sâu sắc.

Còn người thứ hai, thấy bóng dáng tùy tiện của nàng, như là nhìn thấy một bông sen lửa nở rộ lúc giữa trưa nắng gắt, đẹp đến kinh người, đẹp đến lóa mắt. Thậm chí là đẹp đến choáng váng đầu óc, trong lòng hẳn chấn kinh, rung động, còn có sóng lớn ngập trời!

Bên tại hẳn lại vọng tới tiếng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Bách Lý Kinh Hồng: “Người vĩnh viễn cũng không biết người đã bỏ lỡ đi đâu gì?”

Đây chính là đi đâu hẳn đã bỏ qua sao? Không chỉ có khả năng tranh luận và ngôn ngữ ác độc, như là hoa hồng có gai, nhưng lại diễm lệ chói mắt, như đóa sen lửa rơi vào trần thế!

“Soạt...” Lưỡi kiếm rạch vào áo lụa, âm thanh cắt đứt da thịt vang lên.

Trong chớp mắt, Hoàng Phủ Hoài Hàn bị cảm giác đau nhói khiến cho bừng tỉnh, từ đó thu hồi ánh mắt của mình, mà trên cánh tay, có máu tươi rỉ ra, chất lỏng màu đỏ tươi chói mắt khiến lòng người hoảng sợ, nhưng hẳn lại không cảm thấy bao nhiêu đau đớn, ngược lại hẳn lại cảm thấy một cảm giác hụt hẫng khó hiểu, khiến hẳn gần như là ngạt thở!

Mà người trước mặt hẳn, thanh kiếm Long Ngâm tỏa ra ánh sáng trắng lạnh lẽo, trên lưỡi kiếm đang chảy xuống từng giọt máu, rõ ràng, người mới gây thương tích cho cánh tay hẳn, chính là người trước mặt này!

Hoàng Phủ Hoài Hàn ngược mắt, đôi mắt màu tím đen nhìn đối phương, trong mắt có lửa giận thiêu đốt, có dục vọng chiến thắng, càng có một cảm giác đố kỵ chính hắn cũng không thể lý giải được! Không sai, chính là đố kỵ! “Nam Nhạc Hoàng, đâm sau lưng người khác không phải hành vi của người quân tử!”

Hắn nói một câu, tuy giữa chiến trường khói lửa, nhưng rất rõ ràng, đủ để Bách Lý Kinh Hồng nghe được! Có người ở bên cạnh nhìn qua, trong ánh mắt nhìn Bách Lý Kinh Hồng có thêm sự khinh bỉ.

Còn Bách Lý Kinh Hồng nghe thế, lại không phật lòng chút nào, lại giương kiếm lên, đầu đầu nói: “Thế, không có ai nói với Đông Lăng Hoàng, là nhìn trộm vợ người khác thì cũng nên trả giá bằng máu à?”

Lời này, đừng nói là Hoàng Phủ Hoài Hàn chưa từng nghe qua, chính Nam Cung Cẩm cũng chưa từng nghe bao giờ! Nhưng nàng hiểu là tên này sáng tạo ra câu này để thể hiện chủ quyền đối với nàng, cũng tuyên cáo với mọi người thái độ đối xử của hắn với tình địch. Ủ, người có thể nhìn, nhưng nhìn xong thì để máu lại, cũng đừng trách ta đánh lén.

Thế là, đám binh sĩ Đông Lăng vốn đang nhìn Bách Lý Kinh Hồng đầy khinh bỉ, cũng không thể tin được mà quay lại nhìn Hoàng thượng của bọn hắn một chút, trên chiến trường, Hoàng thượng lại hèn mọn nhìn lén... phụ nữ, ách, phụ nữ, không phải chỉ có mỗi Hoàng hậu Nam Nhạc Nam Cung Cẩm thôi sao? Không thể nào, chẳng phải Hoàng hậu Nam Nhạc vừa rồi còn phỉ báng Hoàng thượng sao? Hoàng thượng lại đi nhìn lén nàng ư? Đầu óc Hoàng thượng có vấn đề gì à?

Còn binh sĩ Nam Nhạc vây xung quanh, thì rất khinh bỉ nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn, thật nực cười, Đông Lăng Hoàng không lấy được vợ sao? Hay là Đông Lăng không có phụ nữ? Hắn lại đi nhìn trộm Hoàng hậu Nam Nhạc, thật hèn mọn, bỉ ổi!

Hoàng Phủ Hoài Hàn không ngờ Bách Lý Kinh Hồng lại nhanh chóng như thế, sắc bén như thế, lại không chừa lại chút thể diện nào mà nói ra chuyện hắn đang nhìn Nam Cung Cẩm, hắn lập tức cảm thấy xấu hổ không chịu nổi! Nhất là khi trông thấy ánh mắt giễu cợt của Nam Cung Cẩm đang

nhìn hắn, khuôn mặt lạnh lùng của hắn bỗng nhiên căng cứng lại, giống như là băng tuyết không tan trên tuyết sơn, hắn lạnh lùng nói: “Chẳng qua là trẫm hơi kinh ngạc, không ngờ cô nàng có miệng lưỡi xảo quyệt, hoa ngôn xảo ngữ lừa bịp người khác, mà lại còn có bản lĩnh như vậy. Với lại, cho dù có nhìn, đây cũng là trước mặt mọi người, cũng là nhìn một cách quang minh chính đại, sao lại nói là nhìn trộm?”

Hắn vừa nói xong, đám binh sĩ bốn phía đều cảm thấy đúng, đúng thế, thực ra bọn hắn trông thấy cô ta đại sát tứ phương, lại nghĩ đến những lời cô ta nói lúc trước, cái gì mà “Trưởng phòng”, cái gì mà loạn thất bát tạo hết cả, tất cả đều kinh ngạc, chẳng qua bây giờ chuyện chém giết mới là quan trọng, cho nên cũng không kinh ngạc quá lâu!

Nam Cung Cầm giơ tay chém xuống, lại chấm dứt sinh mạng một binh sĩ Đông Lăng, sau đó lớn tiếng cười nói: “Bản cũng biết mình thiên sinh lệ chất, xinh đẹp không gì sánh được, một thân khí chất cao quý càng là thiên hạ không ai bằng! Nhưng không ngờ là, lòng háo sắc của Đông Lăng Hoàng lại to lớn ngật trời, dám nhìn trộm bản cung trên chiến trường. Nam Cung Cầm ta quả nhiên là nhất đại hòng nhan họa thủy mà, a ha ha ha ha...”

Mọi người nghe nàng nói thế, đều yên lặng quay đầu, yên lặng tiếp tục chém giết, yên lặng không nhìn người đang ngửa mặt lên trời cười điên cuồng kia nữa!

Chỉ có Bách Lý Kinh Hồng là sau đầu có mấy vạch đen lướt qua, đôi mắt đẹp như ánh trăng của hắn đây vẻ dờ khóc dờ cười!

Còn khoe môi cương nghị của Hoàng Phủ Hoài Hàn thì hung hăng co quắp mấy lần, thực sự chỉ ước được quay ngược thời gian, để nơi này không phát sinh chuyện hắn và thưởng thức hoặc kinh ngạc mà “nhìn trộm” cô ta, càng để cho không có người phát hiện rồi nói ra mà phải trở mắt nhìn cô gái vô sỉ này ngửa mặt lên trời tự ca ngợi bản thân nữa. Bây giờ hắn có lẽ nên tự móc mắt mình ra, để bày tỏ rằng hắn sai rồi, hắn không nên “nhìn trộm” cô ta!

Nhưng mà khúc nhạc đệm nho nhỏ này cũng không ảnh hưởng đến tình hình chiến đấu. Ai nên chém giết, vẫn đang chém giết lẫn nhau.

Hoàng Phủ Hoài Hàn và Bách Lý Kinh Hồng, cũng bắt đầu trận kịch chiến mới!

Cuộc chiến hùng hực khí thế, đánh một mực tới chạng vạng tối cũng không phân ra được thắng bại, ngược lại là Hoàng Phủ Hoài Hàn không may bị thương trong trận chiến này! Bởi vì “nhìn trộm” Nam Cung Cẩm, bị Bách Lý Kinh Hồng thưởng cho một kiếm. Trận chiến này đánh không có một chút kỹ xảo, càng không có nửa phần mưu kế gì, hoàn toàn là chém giết máu tanh! Cuối cùng, hai bên cùng nổi trống, ba quân ngưng chiến, nhân mã hai bên rút về, tổn thất của hai bên chênh lệch không đáng kể!

Nhưng ý chí chiến đấu của hai người đàn ông lúc này lại bùng cháy, trong mắt hai người đều là chiến ý hùng hực, như là đang chờ để tiếp tục chiến đấu, cần phải phân ra được thắng bại!

“Trận này, đánh rất thống khoái!” Lời này, là Hoàng Phủ Hoài Hàn nói. Đánh cả ngày, đều chỉ là thế giằng co, hai người đều không làm gì được lẫn nhau, nhưng nhìn bọn họ có vẻ đều rất sảng khoái!

Bách Lý Kinh Hồng nghe thế, bờ môi mỏng hơi nhếch lên, nhìn cánh tay đối phương bị mình chém trúng, cười mà như không cười nói: “Đúng là thống khoái” Rõ ràng là hắn có ý riêng, khiến cho vẻ mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn lập tức trở nên có chút khó coi.

Nam Cung Cẩm móc ra một cái khăn, nở nụ cười, rồi lau sạch máu trên thân đao của mình, nhìn vô cùng nhân nhã và quyến rũ. Máu trên thân đao bị nàng lau sạch, sau đó ném chiếc khăn đầy máu đó đi, sau khi ném nàng nói: “Không ngờ Đông Lăng Hoàng còn có sở thích như thế, bị thương vì người ta chém, lại cảm thấy thống khoái, có muốn bản cung tặng người thêm mấy đao không?”

Nàng vừa dứt lời, sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn triệt để trở nên âm trầm! Hắn hừ lạnh một tiếng: “Còn nhiều thời gian!”

Cũng chỉ có thể nói là còn nhiều thời gian, vì hiện nay căn bản là không phân được thắng bại!

“Xin đợi đại giá” Bách Lý Kinh Hồng nói một câu đầu đầu, coi như là đáp lại.

Sau đó, hai bên đầu rút quân!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 51: Hoàng Phủ Hoài Hàn Phát Rồ

Hoàng Phủ Hoài Hàn quay đầu ngựa lại, đi chưa được mấy bước, đã nghe thấy giọng nói nghênh ngang của Nam Cung Cẩm vang lên: “Ôi, mặc dù bản cung đã sớm biết sắc đẹp bản thân có thể so với thiên tiên,

quốc sắc thiên hương, nhưng không ngờ là người đàn ông xuất sắc nào ái mộ bản cung thì thôi không nói, chứ dạng người hẹp hòi, vô sỉ, bủn xỉn, ti tiện như Đông Lăng Hoàng cũng gục ngã vì phong độ khí chất của bản cung thì thật quả là... Ôi, người xuất sắc quá nên áp lực cũng lớn mà!”

“Nam Cung Cẩm, sao trẫm lại là người hẹp hòi, vô sỉ, bủn xỉn, ti tiện chứ?!” Nhất thời, sắc mặt của Hoàng Phủ Hoài Hàn tái nhợt lại! Hoàng Phủ Hoài Hàn hấn cặm quân nhiều năm như vậy, cho tới bây giờ vẫn vô cùng cặn thận, đánh giá của thiên hạ với hắn cũng rất cao, vậy mà cô ta lại nói mình hẹp hòi, vô sỉ, bủn xỉn, ti tiện trước mặt mọi người, có cái lý nào như thế được!

Thấy hắn tức giận như thế, Nam Cung Cẩm như là bị giật mình mà kêu lên: “Cái này cần phải hỏi sao? Đầu tiên, Đông Lăng Hoàng ăn đồ ăn của Nam Nhạc ta, giờ lại dẫn binh đánh Nam Nhạc ta, đủ để thấy Đông Lăng Hoàng làm người ti tiện! Tiếp theo, Đông Lăng Hoàng biết rõ bản cung là Hoàng hậu Nam Nhạc, nhưng thân là đế vương của đại quốc mệnh mệnh, lại nhìn trộm bản cung trên chiến trường, đủ để thấy Đông Lăng Hoàng làm người hèn mọn! Thêm nữa, Đông Lăng Hoàng hơi một tý lại dựng râu trừng mắt với một người phụ nữ như bản cung, đủ thấy Đông Lăng Hoàng làm người keo kiệt! Lại thêm nữa, Đông Lăng Hoàng trấn thủ thành Kiến Khang lại bị thất thủ, phải cắt đất bồi thường, đây chính là nỗi nhục của

đất nước, đủ thấy Đông Lăng Hoàng làm người ham sống sợ chết, bất tài vô dụng! Lại lại thêm nữa, Đông Lăng đơn đầu Nam Nhạc, sợ đánh không lại, còn liên hợp với nước khác để đánh hội đồng, như thế là bắt nạt người quá đáng, đủ thấy Đông Lăng Hoàng làm người vô sỉ! Mỗi một loại này lại liên tục không ngừng. Đương nhiên, Đông Lăng Hoàng là người hẹp hòi, vô sỉ, bủn xỉn, ti tiện, không biết xấu hổ, hơn nữa, bản thân mình phạm phải những sai lầm to lớn ngập trời như thế còn không biết xấu hổ mà hỏi bản cung sao lại nói là vong ân bội nghĩa, đây rõ ràng là không cho hành động bản thủ của bản thân là nhục, lại còn nghĩ là vinh quang, đây không phải hẹp hòi, vô sỉ, bủn xỉn, ti tiện, không biết xấu hổ, ti bỉ vô sỉ thì là gì? Tóm lại, nói Đông Lăng Hoàng hẹp hòi, không biết xấu hổ, ti bỉ vô sỉ có sáu luận điểm như vậy!”

Nam Cung Cẩm nói thao thao bất tuyệt, câu nào cũng có lý, dường như còn đầy đủ lý luận, căn cứ và sự thật để chứng minh, nói cho Hoàng Phủ Hoài Hàn á khẩu không phản bác được!

Vị Hoàng đế nào đó trợn to đôi mắt xanh đen mà không dám tin nhìn người đang thao thao bất tuyệt kia, mỗi một câu hắn đều muốn phản bác, nhưng hắn lại phát hiện rằng câu nào hắn cũng không phản bác được! Đi đâu khiến hắn muốn nôn ra máu nhất chính là, hắn nghe đối phương nói xong, lại thật sự cảm thấy bản thân có chút đúng là như thế! Không đúng, đây đâu phải chỉ là hẹp hòi, vô sỉ, bủn xỉn, ti tiện, không biết xấu hổ, ti bỉ vô sỉ như thế, mà phải là hèn hạ vô sỉ, hạ lưu đến không thuốc nào cứu được! Căn bản là đứng ở độ cao tội ác tày trời!

“Nam Cung Cẩm, đừng tưởng rằng người hồ ngôn loạn ngữ như thế, sẽ có thể vu oan giá họa, đổ nước bẩn vào sự trong sạch của trẫm, Hoàng Phủ Hoài Hàn ta làm người đầu đội trời chân đạp đất, mọi hành động đều vì con dân Đông Lăng, không thẹn với lương tâm!” Làm quân vương, quan trọng nhất, không phải là bản thân như thế nào, mà là mọi hành động của hắn đã xứng đáng với con dân của mình, xứng đáng với giang sơn xã tắc hay chưa?

Câu này của hắn khiến cho binh sĩ Đông Lăng đều cảm thấy một trận cảm động xông lên đầu, trong chốc lát, đã tràn đầy tính ngưỡng và khâm

phục đối với Hoàng thượng của bọn hần!

Nam Cung Cầm bắt nhả móc móc lỗ tai, tức chết người không đến mạng nói: “Đông Lăng Hoàng giải thích không được thì lại mạnh miệng, nhân phẩm bản thân có vấn đề, còn muốn nói đến d'ân chúng Đông Lăng, cứ như là mình cũng vĩ đại như thế không bằng! Nếu không phải bản cùng thông minh, đúng là đã bị mấy c'âu của hần che đậy mà cho qua!”

Câu này của nàng khiến cho binh sĩ Đông Lăng mới xuất hiện được tình cảm trong quân ái quốc, trong nháy mắt đã bị quấy lên rồi tinh rồi mù, mặc dù bọn hần không hoàn toàn bị Nam Cung Cầm mê hoặc nhưng trong lòng cũng ít nhiều bị dao động.

Hoàng Phủ Hoài Hàn giận dữ, còn chưa kịp nói chuyện, đã thấy Nam Cung Cầm cười hèn mọn rồi nói: “Về phần sự trong sạch mà Đông Lăng Hoàng mà nói, ha ha, sự trong sạch của Đông Lăng Hoàng không phải là mấy c'âu của bản cũng có thể vấy bẩn được, chẳng qua sự trong sạch đó chỉ đối với thân thể của mình mà thôi!”

Đây là đang giễu cợt chuyện Hoàng Phủ Hoài Hàn đã già mà vẫn là giai t'ân!

Thế là, sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn vốn đang là màu xanh lục, trong nháy mắt trở nên xanh lét! Trong đôi mắt màu tím đen hiện lên tín hiệu muốn giết người, trong lòng thì lại có xúc động muốn trở về tìm ai đó tùy tiện giải quyết hết vấn đề liên quan đến chuyện giai t'ân của mình, hần là một người đàn ông bình thường, nhưng sợ dĩ không động vào những người phụ nữ kia, vì đã nhìn thấy quá nhiều tấm gương của các đế vương tổ tiên hần, bởi vì sắc đẹp mà hại nước hại dân. Mặc dù hần tự nhận định lực hơn người, nhưng cũng lo lắng có lúc ý muốn đột phát, cho nên luôn luôn khắc chế chính mình, hơn nữa đúng là chưa từng xuất hiện người phụ nữ nào hần không thể không c'ần, cho nên cũng không có quá nhiều hào hứng ở phương diện kia!

Nhưng cô gái đáng chết này, lại nhiều lần khiêu khích mình, như là muốn tức chết hần vậy! Nghĩ thế, khiến cho đôi mắt tím đen của hần trong nháy mắt biến thành màu hỏa hồng, giống như là quỷ hút máu khiến người

ta sợ hãi, nhưng Nam Cung Cấm lại không bị ảnh hưởng chút nào, nhưng lại tỏ ra vô cùng sợ hãi mà nhảy xuống ngựa của mình, dứt khoát và lưu loát nhảy vào trong ngực Bách Lý Kinh Hông, vô cùng hoảng sợ nói: “Trời ạ, Đông Lăng Hoàng đỏ ngầu cả mắt, lúc đó còn nhìn trộm bản cung, giờ nhất định là đang muốn làm chuyện bất lịch sự với bản cung, Hoàng thượng, ta sợ quá!”

Dáng vẻ kịch cỡm này của nàng khiến cho Hoàng Phủ Hoài Hàn suýt nữa ngã từ trên ngựa xuống, mình muốn có hành vi bất lịch sự với cô ta sao?! Trên đời này sao lại có loại đàn bà con gái như thế chứ! Đi đâu làm cho hấn muốn nôn ra máu nhất chính là, cô ta nói hươu nói vượn như thế, nhưng binh sĩ Nam Nhạc nhìn hấn vô cùng xem thường và phòng bị, còn những binh sĩ dưới trướng hấn lại len lén nhìn hấn với ánh mắt đầy quý bí!

Còn Bách Lý Kinh Hông nghe thế, lại thấy hành động của nàng, khoe miệng cũng có rút mấy cái, hấn cảm thấy buồn cười, nhất là sau khi trông thấy sắc mặt màu đỏ tím của Hoàng Phủ Hoài Hàn, thế là vô cùng phối hợp mà trấn an nàng: “Yên tâm, đã có ta ở đây rồi!”

Nam Cung Cấm sau khi nghe thấy câu này, lại nở nụ cười vô cùng bỉ ổi nhìn về Hoàng Phủ Hoài Hàn.

Hoàng Phủ Hoài Hàn hít sâu mấy hơi, trong lòng nghĩ hôm nay thật sự không may, vô cùng không may! Đầu tiên là bị cô ta trắng trợn bàn tán chuyện giai tẫn, lại bị cô ta chửi là đồ hẹp hòi, vô sỉ, bủn xỉn, ti tiện, không biết xấu hổ, ti bỉ vô sỉ, giờ lại vòng về một lần nữa nói về chuyện giai tẫn, sau khi nói xong còn chưa đủ mà vụ cho mình tội muốn mưu đồ làm loạn, muốn làm chuyện bất lịch sự!

Mỗi một chuyện này đều khiến hấn tức đến nôn ra máu! Hấn cười lạnh một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo giống như hai cây đao bắn phá vào người Nam Cung Cấm, sau đó, giọng nói lạnh lùng như lưỡi dao hàn bằng vang lên: “Nam Cung Cấm, trăm rớt hối hận lúc ban đầu ở Đông Lăng lại không giết người đi!”

Đúng là hối hận, kể cả vì cô ta, mà hấn thành công lấy được mười tòa thành trì từ tay Bách Lý Kinh Hông, nhưng hấn sâu sắc cho rằng, mười tòa

thành trì này căn bản cũng không thể đên bù được tâm linh trọng thương của hần!

“Đông Lăng Hoàng đây là vì yêu không thành nên sinh hận thù sao, mình không chiếm được nên cũng không muốn ai có được, cho nên mới muốn giết bản cung sao” Nói xong, nàng lại quay đầu nói với Bách Lý Kinh Hồng: “Tên này thật sự là quá dọa người, đơn giản chính là phát rồ rồ, thật sự làm người ta sợ muốn chết!”

Hoàng Phủ Hoài Hàn vì phát rồ mà đờ đẫn hết cả người!

Cuối cùng, Nam Cung lão tướng quân lại là người đầu tiên tìm lại được thần trí của mình, hần giục ngựa tiến lên một bước rồ rồ nói: “Hoàng thượng, chúng ta trở về đi!” Còn có một câu, hần giấu ở trong lòng không nói ra, đó chính là, nếu không quay về, nói thêm vài lời nữa, thì cái người gọi là Hoàng hậu Nam Nhạc kia, lại sẽ nói là Hoàng thượng tranh luận với đàn bà, lại nói là bỉ ổi thế nào thế nào nữa không biết.

Hoàng Phủ Hoài Hàn tìm lại được một chút lý trí, hừ lạnh một tiếng, dẫn theo binh mã của mình rời đi.

Còn Nam Cung Cẩm thì như là tướng quân thắng trận, hùng dũng oai phong, khí phách hiên ngang đi theo Bách Lý Kinh Hồng vào thành.

Giờ là đầu tháng bảy, thời tiết càng nóng bức hơn, toàn bộ quân đội đều có chút xao động khó có thể an tĩnh. Quân đội Đông Lăng cũng thỉnh thoảng tiến công, Nam Nhạc cũng hết sức phối hợp nghênh chiến.

Mỗi một lần đều là ngang sức ngang tài, tổn thất hai bên đều không chênh lệch lớn, kết quả đều là Hoàng Phủ Hoài Hàn bị tức đến nôn ra máu mà rời đi!

Mà một ngày này, Vẫn bị Nam Cung Cẩm phái đi tìm kiếm mỏ dầu của Tây Vĩ cũng quay về, hần quỳ một chân trên mặt đất trước mặt Nam Cung Cẩm bẩm báo: “Chủ nhân, thuộc hạ vô năng! Khi chúng ta tìm được nơi Tây Vĩ khai thác chất lỏng đó, bọn hần đã khai thác sạch sẽ rồ rồ, cho nên không tìm được gì cả! Đây là bản đồ chỗ kia, chúng ta đã vẽ rõ ràng!”

Theo tỷ lệ bản vẽ, có thể tính ra trong tay đối phương có bao nhiêu chất lỏng như thế.

Khai thác sạch sẽ toàn bộ dầu thô, Mộ Dung Thiên Thu muốn dùng làm gì? Nam Cung Cẩm và Bách Lý Kinh Hồng đều nhú mày, cuối cùng, Bách Lý Kinh Hồng phân phó: “Tìm người theo dõi Mộ Dung Thiên Thu, một khi có động tĩnh khác lạ, lập tức quay lại bẩm báo”

Hắn nói xong, Vẫn lập tức gật đầu, sau đó bay đi.

Sau khi hắn đi, Nam Cung Cẩm trầm giọng nói: “Mộ Dung Thiên Thu nhất định đang chuẩn bị một món quà lớn, xem ra là để đáp lại chuyện chúng ta hủy liên minh Tây Võ và Mạc Bắc lần trước”

Còn Bách Lý Kinh Hồng thì cười khẽ rồi nói: “Đơn giản là hắn làm hai chuyện. Hoặc là dùng những vật kia để nổ nát Thiệu Dương, hoặc là, dùng để nổ nát thành cổ Thiên Kỳ”

Số lượng dầu như thế, chỉ có thể lựa chọn một chỗ để nổ. Nếu hủy đi Thiệu Dương sẽ thuận tiện cho Tây Võ tiến công, mà hủy đi thành cổ Thiên Kỳ thì thuận tiện cho vài nước. Giờ thì nhìn xem Mộ Dung Thiên Thu lấy hay bỏ, cái trước, sẽ giúp cho Mộ Dung Thiên Thu thu được lợi ích lớn nhất, mà cái sau, thì sẽ tăng nhanh tốc độ Nam Nhạc diệt vong.

“Ta cảm thấy hắn chọn thành cổ Thiên Kỳ!” Nam Cung Cẩm trầm giọng nói, chỉ cần thành cổ Thiên Kỳ bị nổ nát, thành này biến mất trên đại lục, vậy Nam Nhạc chẳng khác gì một cái đảo hoang, từ phía đâu có thể tiến công tập kích, chuyện này đối với bọn họ, cũng không có lợi.

Khuôn mặt Bách Lý Kinh Hồng ngược lại có phần nhẹ nhõm, hắn chậm rãi nói: “Tây Võ và Mạc Bắc, không có khả năng đồng thời xuất binh. Mà Bắc Minh thì nguyên khí đại thương, Quận Hao Thiên cũng chưa chắc có thể xúi giục đại quận Bắc Minh”

Cho nên dù cho thành cổ Thiên Kỳ bị hủy, Nam Nhạc cũng không rơi vào tình trạng các nước lớn trong thiên hạ đồng thời tiến đánh, tối đa cũng chỉ là Hoàng Phủ Hoài Hàn và Đạm Đài Minh Nguyệt ra tay thôi.

Hắn nói tới đây, thì phía Bắc vang lên tiếng nổ vang, đọt lên cao trào thứ hai của trận chiến này!

Hải Đông Thanh truyền đến tin tức, không biết Mạc Bắc lấy từ đâu được một loại chất lỏng cô quái, nổ nát thành cô Thiên Kỳ! Cùng tháng đó, vốn Đông Lăng Hoàng thể muốn đoạt lại thành Kiến Khang lại triệt binh, đi về hướng thành cô Thiên Kỳ, hội hợp với đại quân Mạc Bắc! Chiến hóa cũng trong phút chốc bùng lên ở thành Thiệu Dương của Nam Nhạc, Mộ Dung Thiên Thu và Thượng Quan Cận Duệ đối đầu nhau, cũng là một vở kịch kinh thế!

Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cẩm lập tức hiểu được, chất lỏng kia là Mộ Dung Thiên Thu cho Đạm Đài Minh Nguyệt, để hắn đi nổ nát thành cô Thiên Kỳ, hủy đi tấm lá chắn cường đại nhất của Nam Nhạc. Sau đó để Mạc Bắc và Đông Lăng kết minh tiến công với nhau, còn mình thì tiến công Thiệu Dương, Nam Nhạc phải chiếu cố hai đầu, đồng thời đối mặt ba đại cường quốc, áp lực tự nhiên là không nhỏ!

Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cẩm cũng dẫn binh đến thành cô Thiên Kỳ, trên đường cũng mang theo chiến đội “súng máy RPK” theo! Ròng rã mấy tháng không dùng đến, chính là để trang bị thêm vũ khí và trang bị càng hoàn hảo hơn, cũng để cho đạn được được sung túc hơn.

Trên đường đi tới thành cô Thiên Kỳ mấy ngày nay, Nam Cung Cẩm cũng thường xuyên cầm súng máy RPK để nghiên cứu vũ khí mới, khi bọn họ tới nơi, thành cô Thiên Kỳ đã hoàn toàn bị nổ nát, không còn sót lại bất cứ thứ gì. Ngắn ngủi không đến một tháng, thành trì này đầu tiên là trải qua một trận hỏa thiêu, rồi đến một trận tập kích bằng dầu hỏa, trở thành thành trì bị phá hoại nặng nề nhất trong đại chiến này!

Phía sau thành cô Thiên Kỳ chính là thành trì biến cảnh của Nam Nhạc, Lịch Dương.

Đạm Đài Minh Nguyệt dẫn theo hai mươi vạn kỵ binh Mạc Bắc, cùng với bốn mươi vạn đại quân Đông Lăng hội hợp!

Từ xưa đến nay, Đông Lăng chính là lấy bộ binh xung hùng Trung Nguyên, Nam Nhạc nổi tiếng là đất rộng bao la, Tây Võ dùng máy móc dương danh bốn phía, Bắc Minh thì lấy tài phú sừng sững thiên hạ, Nam Cương lấy cổ độc an phận ở một góc, Mạc Bắc thì là kỵ binh độc bộ thiên hạ!

Cho nên khi kỵ binh Mạc Bắc và bộ binh Đông Lăng hội hợp lại như vậy, đây chính là một chiến đội có lực sát thương tự nhiên không cần nói cũng biết! Còn thiết bị công thành của Tây Võ cũng là tầng tầng lớp lớp, may mà xưa nay Thượng Quan Cận Duệ nghiên cứu Ngũ Hành Bát Quái, cơ quan ám đạo. Học thức uyên bác nhất thiên hạ có hai người, một là thiên hạ đệ nhất mưu sĩ Mạc Quan Hoa, hai là, thiên hạ đệ nhất duệ tướng Thượng Quan Cận Duệ! Cho nên dưới sức công phá cường đại của các vũ khí công thành Tây Võ, khó khăn lắm mới có thể chịu nổi, không bị rơi xuống hạ phong.

Còn biểu hiện mấy ngày nay của Nam Cung Cẩm lại vô cùng thần bí, cuối cùng đêm trước khi bọn họ tới Lịch Dương, biểu lộ thần bí và quý quýet của nàng biến thành tràn đầy đặc ý! Nàng làm ra vẻ đã tính toán đầu vào đây xuất hiện trước mặt Bách Lý Kinh Hồng.

Hôm sau, đại quân Nam Nhạc đến Lịch Dương lúc nửa đêm, dưới mệnh lệnh của Nam Cung Cẩm, các binh sĩ ngay trong đêm mang theo đồ vật giống như bao cát, chất thành một gò đất nhỏ trước cửa thành ba mươi mét, giấu súng máy ở phía sau, cũng kiến tạo giá đỡ cho súng máy RPK, để phát huy uy lực lớn nhất của vũ khí này!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 52: Mạc Bắc Vương Và Đông Lăng Hoàng Có Mối Quan Hệ Mật Thiết Đến Lạ Kỳ

Đợi đến ngày thứ hai, thời điểm hai quân giao chiến, binh sĩ Nam Nhạc đã chuẩn bị xong tất cả, trận địa sẵn sàng đón quân địch!

Còn bên Mạc Bắc và Đông Lăng, cũng chuẩn bị xong toàn lực tấn công! Đạm Đài Minh Nguyệt đeo mặt nạ quý và Hoàng Phủ Hoài Hàn lúc xuất hiện trên chiến trường, đã thấy có mấy chục khẩu súng máy RPK đen kịt. Nhưng Hoàng Phủ Hoài Hàn lại cười lạnh một tiếng, hất vung tay lên, số người cầm súng máy không khác biệt so với Nam Nhạc đứng lên phía trước!

Nam Cung Cẩm cũng đã nghĩ tới đối phương có súng máy nhưng lại không nghĩ là Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng có trong tay! Rất nhanh, nàng liền cảm thấy không hợp lý, lúc trước súng mà Đạm Đài Minh Nguyệt cướp được rơi xuống nước, cho nên bản mà Hoàng Phủ Hoài Hàn nghiên cứu không thể nào là của Đạm Đài Minh Nguyệt, nhưng trong tay Mộ Dung Thiên Thu có loại vũ khí này, thì cũng không thể giao nó cho Hoàng Phủ Hoài Hàn được, vậy vì sao Hoàng Phủ Hoài Hàn lại có?

Đạm Đài Minh Nguyệt hiển nhiên cũng bị kinh ngạc một chút, hất nghiêng đầu nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn, có chút ngạc nhiên nói: “Đông Lăng Hoàng nghiên cứu ra loại vũ khí này lúc nào thế?”

Khóe miệng lạnh lùng của Hoàng Phủ Hoài Hàn nhếch lên: “Đây còn phải cảm tạ Mạc Bắc Vương một tiếng đấy!”

Hắn nói xong, đám người Nam Cung Cầm nhất thời hiểu được ngu ồn gốc vũ khí này của hắn, nhìn bộ dạng này, rõ ràng là Đạm Đài Minh Nguyệt rơi xuống nước, còn Hoàng Phủ Hoài Hàn vớt được thứ này lên! Xem ra tên đế vương Đông Lăng này, nhìn thì có vẻ chỉ đợi ở Đông Lăng toàn tâm toàn ý tiến đánh Bắc Minh, nhưng cặp mắt kia vẫn chú ý tình hình thiên hạ.

Đạm Đài Minh Nguyệt nghe thế, hắn hiểu được, cũng hiểu được vì sao hắn phái người đi vớt, lại không tìm được, không ngờ là người ta đã nhanh chân đến trước. Nhưng hắn cũng không để ý lắm, bởi vì vật liệu chế tạo thứ này, Mạc Bắc bọn hắn căn bản là không có, cho nên có cầm thứ này cũng vô dụng, hiện nay bị Hoàng Phủ Hoài Hàn lấy đi, khó chịu thì có khó chịu, nhưng cũng không quá chú ý.

Còn Nam Cung Cầm cứu được Đạm Đài Minh Nguyệt, tự nhiên cũng biết việc súng bị rơi xuống nước, nhưng nàng cũng không quên mình giả vờ không biết người kia là Đạm Đài Minh Nguyệt, thế nên nàng giả vờ nói: “Xem ra quan hệ của Mạc Bắc Vương và Đông Lăng Hoàng tiến triển vô cùng tốt, ngắn ngủi mấy ngày, cũng đã đột nhiên tăng mạnh, thậm chí Mạc Bắc Vương còn đem vật quan trọng như thế cũng giao cho Đông Lăng Hoàng, ôi chao, cũng không biết phía sau có bí mật gì không thể cho người khác biết hay không?”

Nàng nói ra câu này khiến cho mọi người xung quanh đều nhìn hai người kia đầy hoài nghi. Vì sao mà lời này nghe giống như Đông Lăng Hoàng và Mạc Bắc Vương có gian tình thế: Lần này không chỉ có khuôn mặt tuấn dật vô song của Hoàng Phủ Hoài Hàn biến xanh xám, mà ngay cả gương mặt Đạm Đài Minh Nguyệt dưới tấm mặt nạ cũng có chút khó coi!

Câu nói này của Nam Cung Cầm vừa dứt, một người con gái xinh xắn mặc áo đỏ giục ngựa từ phương xa đến, trên tay cô ta cầm một cây roi bạc, phẫn nộ chỉ vào Nam Cung Cầm trên tường thành nói: “Này cái cô gái kia, người nói hươu nói vượn cái gì thế! Minh Nguyệt ca ca là người đàn ông của Hách Liên Đình Vũ ta, đây là chuyện toàn bộ thảo nguyên đều biết, tại sao hắn lại muốn quan hệ với Đông Lăng Hoàng đột nhiên tăng mạnh chứ?!”

Người này, chính là Hách Liên Đình Vũ Vương hậu tương lai của Mạc Bắc, người từng bị Nam Cung Cẩm lừa mất một nghìn lượng vàng đó! Con gái Mạc Bắc xưa nay đều hào sảng, cho nên cô ta nói như thế, cũng không có gì không ổn, nhưng một số binh sĩ Trung Nguyên vẫn không nhịn được mà bật cười.

Đương nhiên, cao hứng nhất khẳng định là Nam Cung Cẩm, nàng cười híp mắt nói: “Cho nên vị tiểu công chúa này, người nhất định phải giám sát Mạc Bắc Vương cho kỹ, bản cũng thấy quan hệ của hai người bọn họ thật không đơn giản đâu, mới quen biết không tới mấy ngày, lại có thể giao đồ quan trọng như thế cho đối phương, muốn nói hai người họ không có gian tình, thật sự là đánh chết bản cung cũng không tin! Với lại, Mạc Bắc Vương từ trước đến nay vốn là dũng mãnh thiện chiến, chính là chiến thần nổi danh đại lục hiện nay, với năng lực của hắn, xuất chinh cần gì phải tìm người khác liên hợp? Nhưng hết lần này tới lần khác lại tìm Mộ Dung Thiên Thu, rồi tìm Hoàng Phủ Hoài Hàn, ai nha! Ta còn nghe nói Mộ Dung Thiên Thu là một tên đờng tính, chuyện này người có biết không? Tên Đông Lăng Hoàng này, chắc chắn... Khó mà nói rõ được!”

Hách Liên Đình Vũ nhìn thấy Nam Cung Cẩm, nhưng cũng không rõ ràng toàn bộ mọi chuyện, chỉ cảm thấy dáng dấp cô gái này vô cùng quen mắt, cũng không nhận ra đây chính là Yên Kinh Hồng đã từng lừa tiền mình ở Tây Vỹ, cô ta nghe xong, khuôn mặt nhỏ nhắn giống Yêu Vật như đúc kia lập tức hiện lên vẻ bối rối.

Còn sắc mặt Đạm Đài Minh Nguyệt lại trong nháy mắt tái xanh, xem ra hai chữ nữ thần kia, hoàn toàn không thích hợp với cô gái này! Lại có thể nói xấu mình đờng tính như thế này, hơn nữa thấy ý tứ nàng, là mình và Mộ Dung Thiên Thu làm xong rồi, lại tới thông đờng Hoàng Phủ Hoài Hàn, nghĩ thế khiến cho sắc mặt hắn lại tái nhợt thêm một chút!

Mà nhân vật chính gây nên chuyện này là Hoàng Phủ Hoài Hàn, thì đã chết lạng từ lâu! Chuyện gì cô ta cũng có thể nói ra, từ chuyện mình còn là giai tấn đến bây giờ, nếu như hắn đơn giản mà tức giận liền nôn ra máu, thì hắn đã bị chết tươi mấy ngày nay rồi!

Còn tâm trạng Nam Cung Cẩm lại vô cùng vui vẻ, mấy người các người liên hợp lại bắt nạt ta đến thế nào, không đáp lễ lại một chút, chính là bà đây có lỗi với bản thân. Hơn nữa, nếu như lần này vận dụng thỏa đáng, còn có thể trở thành trợ lực to lớn giúp nghịch chuyển tình hình chiến tranh!

Hách Liên Đình Vũ nghe Nam Cung Cẩm nói, cô ta không dám tin mà trợn to đôi mắt, kinh ngạc thật lâu rồi cô ta mới tiêu hóa được, sau đó cô ta quay đầu, không dám tin mà nhìn Đạm Đài Minh Nguyệt, giờ tay quất một roi tới Đạm Đài Minh Nguyệt: “Đạm Đài Minh Nguyệt, người dám đối xử với ta như thế sao?”

Một roi này không hề có dấu hiệu báo trước, cho dù là Đạm Đài Minh Nguyệt, cũng suýt nữa bị quất trúng, thật vất vả hẳn mới có thể né được! Trong lòng hẳn tràn đầy kinh ngạc và không dám tin, hoàn toàn không ngờ đến tiêu nha đầu luôn si mê mình như thế, vậy mà mới bị cô ta nói mấy câu đã quất một roi về phía mình!

Trước kia hẳn biết nha đầu này gây thơ đến ngu xuẩn, hôm nay mới hiểu được mức độ này sâu như thế nào?

Hẳn tránh được một roi này, nhưng Hách Liên Đình Vũ lại quất tới một roi khác: “Uống cho bản cô nương không ngại vất vả, thiên tân vạn khổ đi theo người, người ở đâu ta liền đi tới đó, vậy mà người lại đi thích một tên đàn ông xấu xí, chẳng lẽ Hách Liên Đình Vũ ta không đẹp sao? Ta kém hẳn sao?”

Sự kiện này phát sinh, đừng nói là người bên Đạm Đài Minh Nguyệt, ngay cả kẻ khơi mào là Nam Cung Cẩm cũng không ngờ nha đầu này lại to gan đến thế! Ở cổ đại, vương quyền là cao nhất, nha đầu này lại dám trực tiếp vung roi với Đạm Đài Minh Nguyệt, ai da, thật sự là quá nhiệt tình!

Hoàng Phủ Hoài Hàn bỗng nhiên bị Hách Liên Đình Vũ chỉ đích danh, sắc mặt hẳn cũng trắng xanh đan xen, rất khó coi! Trước mặt thiên quân vạn mã như thế này, đầu tiên hẳn bị một cô gái nói xấu là đờng tính, sau đó lại bị một cô gái khác chỉ vào mặt mà so sánh, hẳn cảm thấy hôm nay quả thật là một ngày u ám!

Đạm Đài Minh Nguyệt lúc này mới lấy lại tinh thần từ khi lòng đầy kinh ngạc, hấn lớn tiếng nói: “Hách Liên Đình Vũ, làm càn! Bây giờ đang ở trên chiến trường! Thủ lĩnh bộ lạc Kiêu Kỳ giáo dưỡng người như thế nào, không biết đại cục thế này, lấy gì để làm hậu?”

Một luồng khí thế vương giả áp bách mà ra, khiến cho lệ khí trên người Hách Liên Đình Vũ lập tức nhỏ đi một

mảng lớn, nhất là đối phương còn nói đến chuyện không biết đại cục, lấy gì làm hậu, cô ta cũng không muốn vì chuyện này mà mất đi cơ hội giả cho Minh Nguyệt ca ca!

Thế nên lập tức trở nên yên lặng!

Nhưng Nam Cung Cẩm đang cao hứng xem kịch trên tường thành, sao có thể cam tâm chấp nhận kết thúc trò vui như thế, nàng chói cha chớp chép miệng, thở dài một hơi: “Ôi chao, không ngờ là Mạc Bắc Vương hậu lại khổ cực như thế, nhìn thấy vị hôn phu của mình có quan hệ không minh bạch với người đàn ông khác, tức giận một chút, liền bị nói là không hiểu đại cục, thậm chí còn không cho làm hậu, thật sự là đáng thương!”

Câu châm ngôn ly gián này vừa dứt, Hoàng Phủ Hoài Hàn là người đầu tiên quát to: “Nam Cung Cẩm, người nói hươu nói vượn cái gì thế?”

Sau đó đến giọng nói phong lưu hoa lệ mà ngập tràn sát ý của Đạm Đài Minh Nguyệt vang lên: “Hoàng hậu Nam Nhạc, nói năng cho cẩn thận!”

Là một người đàn ông bình thường, chuyện không thể chịu đựng được nhất chính là rõ ràng mình thắng, lại bị người nhà cứng rắn nói thành công! Nhất là bọn hắn còn là nhân vật của công chúng, có thân phận và địa vị, ngày thường dù có đối nhà xí để đi ngoài cũng bị người ta chú ý, giờ chuyện lớn thế này, hơn nữa còn bị cô ta nói như là chuyện thật, truyền ra ngoài, chỉ sợ toàn bộ đại lục lập tức có đê-tài mà nói lúc trà dư tửu hậu!

Nhất là Hoàng Phủ Hoài Hàn, trước đó không lâu hắn bị cô gái này nói xấu khiến cho mọi người bàn tán, hôm nay cô ta lại lập lại chiêu cũ, đờng

thời diễn xuất càng quá đáng, quả thực là có thể nhẫn nhịn, nhưng không thể nhẫn nhục!

Mà lời của Nam Cung Cẩm, cũng hiển nhiên là kích thích sự kiêu ngạo của Hách Liên Đình Vũ, cô ta bị mấy câu nói hời hợt của Nam Cung Cẩm, khiến cho hốc mắt cũng đỏ cả lên, sự bị thương trong lòng đã không từ ngữ nào có thể miêu tả được, một cảm giác tủi thân cực độ trong chớp mắt đã xâm chiếm toàn bộ lòng cô ta, làm cho trong lòng ngực cô ta như có lửa thiêu, tức giận mà không phát tán ra được, muốn khóc cũng không khóc được!

Cuối cùng, cô ta tuy tràn đầy tức giận nhưng không dám phát tác với Đạm Đài Minh Nguyệt, liền chạy về phía Hoàng Phủ Hoài Hàn. Cô ta chỉ rơi vào hấn nói: “Ta muốn quyết đấu với ngươi!”

Hoàng Phủ Hoài Hàn lập tức cảm thấy choáng váng! Hiện nay đàn bà con gái đều bị làm sao vậy, một người thông minh như không phải là người, chọc hấn tức giận muốn chết. Một người thì ngu ngốc cũng không giống người, khiến hấn ghen muốn chết! Thế nên, khiến cho hấn rơi vào tình trạng có độ khó cực cao: nửa chết nửa sống!

“Đủ rồi! Trở về!” Đạm Đài Minh Nguyệt rất cực không thể nhịn được nữa, khiến cho giọng điệu cũng không được tốt, giọng nói phong lưu hoa lệ mang theo ba phần tiểu ý ưu nhã một cách tự nhiên, lúc này như là tiếng mài dụng cụ hành hình ở Địa Ngục vậy, khiến cho người nghe cảm thấy sợ hãi.

Hách Liên Đình Vũ cắn môi dưới, có chút không dám tin nhìn Đạm Đài Minh Nguyệt, đây là lần đầu tiên Minh Nguyệt ca ca dùng giọng nói nghiêm nghị như vậy để nói với cô ta!

Còn đám binh sĩ Mạc Bắc vốn là bị những lời nói của Nam Cung Cẩm khiến cho cực kỳ hoài nghi, hiện nay lại thấy Vương hậu tương lai của bọn hấn, đóa hoa Mạc Bắc thảo nguyên của bọn hấn, càng là nữ thần trong lòng vô số người đàn ông Mạc Bắc, bị Vương Thượng quát tháo như thế, trong lúc nhất thời bọn họ càng hoài nghi hơn nữa! Nhưng bọn hấn đều không có ngốc, đầu óc bọn hấn vẫn tỉnh táo, bọn hấn hiểu rõ, nếu như Vương hậu

tiếp tục náo loạn ở đây, sẽ chỉ khiến thiên hạ coi Mạc Bắc bọn hấn thành trò cười mà thôi, cho nên trong lòng bọn hấn vẫn hy vọng Hách Liên Đình Vũ có thể để ý đến đại cục mà trở về! Đương nhiên, bọn hấn cũng vô cùng oán hận Hoàng hậu Nam Nhạc không ngừng nói chuyện và châm ngòi ly gián kia!

Ngay lúc này, giọng nói Nam Cung Cầm lại vang lên: “Ai, ta nghe nói vương vị của Mạc Bắc, không chỉ là quân vương tương truyền, còn cần phải có sự ủng hộ của bộ lạc Kiêu Kỵ. Không ngờ là Mạc Bắc Vương sau khi leo lên vương vị, lại dùng thái độ này mà đối xử với công chúa Đình Vũ, có hạnh phúc mới liền quên người yêu cũ, còn quát tháo trước mặt mọi người thế này, với ta mà nói, làm Vương hậu thế này, có làm cũng không ý nghĩa gì!”

Nàng vừa nói xong, Đạm Đài Minh Nguyệt không dám tin mà nhìn lên đài cao, giờ phút này, trong lòng hấn thật sự nghi ngờ, nghi ngờ rằng còn có gì cô gái này không dám nói! Lúc trước mình đang vị, đúng là có thủ lĩnh bộ lạc Kiêu Kỵ trợ giúp, nhưng chủ yếu nhất, còn là uy vọng của Đạm Đài Minh Nguyệt hấn ở toàn bộ Mạc Bắc, cho nên dù cha của Hách Liên Đình Vũ phản đối, vị trí Mạc Bắc Vương này cũng không thể rơi vào tay người khác, mình muốn nắm chắc vương vị, chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian!

Nhưng cô gái này nói ra lời như thế, lời này nếu truyền ra ngoài, Đạm Đài Minh Nguyệt hấn hẹp hòi, vô sỉ, bản xỉn, ti tiện, lang tâm cầu phế lập tức sẽ vang vọng thiên hạ! Hơn nữa, lời này mà truyền đến tại thủ lĩnh bộ lạc Kiêu Kỵ, vậy sẽ không chỉ đơn giản là vấn đề thanh danh, xử lý không tốt còn có thể dẫn phát ra một trận nội loạn!

“Nam Cung Cầm, nếu người còn nói hươu nói vượn, đừng trách trẫm không khách khí!” Đạm Đài Minh Nguyệt lạnh giọng mà nói.

Mặc dù đối phương là nữ thần cứu mạng mình, nhưng dưới cơn thịnh nộ, Đạm Đài Minh Nguyệt căn bản là không chú ý nhiều đến vấn đề này, lòng hấn tràn đầy tức giận, như là lúc nhìn thấy tên Yến Kinh Hồng đáng chết ngàn đảo ở Tây Vĩ Ngọc Môn Quan nửa năm trước!

“Trời ạ! Bản cũng vô tình lại biết được một bí mật không thể biết, khiến cho người ta muốn giết bản cung diệt khẩu! Thật sự là quá dọa người!” Nam Cung Cẩm cảm thán, sau đó chạy mấy bước tới bên Bách Lý Kinh Hằng, giống như rất sợ hãi!

Bách Lý Kinh Hằng cũng rất phối hợp, xích người về bên phải một bước, đỡ thân thể nàng sau lưng mình, bày ra bộ dáng người bảo vệ.

Một đôi vợ chồng diễn cảnh hạnh phúc trên tường thành, tức chết kẻ thù. Mà dưới tường thành, một đôi vợ chồng khác, lại đang bị người ta châm ngòi ly gián, trở nên hoàn toàn giống như là kẻ thù với nhau!

Thế là, không ít binh sĩ chưa lập gia đình nhìn bên trên một chút, lại nhìn bên dưới một chút, sau đó nhăn lông mày lại, bọn hắn cho rằng đây là sự chênh lệch rõ ràng, có thể biểu thị một loại hiện tượng xã hội! Đôi trên tường thành kia là đã thành hôn, không có mâu thuẫn gì, lại lộ ra mười phần tương thân tương ái, mà đôi dưới tường thành còn chưa thành hôn, ban nãy còn đánh nhau. Điều này nói rõ, việc thành hôn có thể giải quyết rất nhiều vấn đề, mà thành hôn khác chưa thành hôn, phải chăng chính là việc ngủ chung một chỗ.

Thế là bọn hắn sau khi suy luận, đã tổng kết ra một lý lẽ chí lý: “Đàn ông và đàn bà có rất nhiều mâu thuẫn, đâu có thể giải quyết bằng cách ngủ chung”

Dương nhiên, Nam Cung Cẩm cũng không biết tư tưởng này của bọn hắn, Hách Liên Đình Vũ lại càng không biết, cô ta hiện nay chỉ cảm thấy máu dồn lên đầu, nhất là đối với những lời nói của Nam Cung Cẩm lúc sau, trong lòng cô ta bắt đầu nhanh chóng suy nghĩ, lúc trước Minh Nguyệt ca ca mặc dù đối với nàng không lạnh không nóng, nhưng tuyệt đối không giống như hôm nay, vậy mà hôm nay lại thay đổi sắc mặt, thậm chí còn quát tháo, trên cơ bản cô ta đã tin những lời Nam Cung Cẩm nói là sự thật!

Thế nên cô ta ngẩng đôi mắt hướng về nước nhìn Đạm Đài Minh Nguyệt, không dám tin nói: “Minh Nguyệt ca ca, ta không ngờ người lại là loại người như thế!”

“...” Tâm trạng hiện nay của Đạm Đài Minh Nguyệt, chỉ có thể dùng hình thức dấu chấm tròn của tiếng Anh để

miêu tả! Lúc trước hấn căn bản không nghĩ tới chuyện làm Mạc Bắc Vương, mà tiểu nha đầu này thích kể cận hấn, hấn cũng chỉ coi đối phương còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, cho nên giống như ca ca sủng ái nàng, nhưng hôm nay bị mấy câu nói của Nam Cung Cẩm dao động, trong nháy mắt hấn biến thành “loại người này”! Một cảm giác đau đầu như muốn nứt ra lan tràn mà tới.

Một lần nữa hấn vì trí thông minh của Vương hậu tương lai mà chua xót!

“Đình Vũ, người tin cô ta hay tin ta?” Đạm Đài Minh Nguyệt cố gắng nói một cách ôn hòa, bởi vì hiện nay chiến tranh giữa các quốc gia đã bộc phát, hiện nay hấn nhất định phải một kích thành danh, hoàn thành đại nghiệp của mình, nếu không sẽ bị các quốc gia khác nhanh chân chiếm trước! Cho nên hiện nay hấn không có một chút thời gian rỗi rãi nào để xử lý vấn đề nội loạn quốc gia, càng không thể để tiểu nha đầu này về nói hươu nói vượn với thủ lĩnh bộ lạc Kiêu Kỵ! Mà hấn cũng không hy vọng lúc hấn sinh thời lại xảy ra nội loạn, chuyện như thế, nhất là với lý do như bây giờ, hấn vì Hoàng Phủ Hoài Hàn mà quát tháo Hách Liên Đình Vũ sao?

Ta nhớ vào! Chỉ cần hơi tưởng tượng một chút, hấn đã cảm thấy buồn nôn tới cực điểm, thậm chí da gà toàn thân cũng nổi lên!

Hấn nói xong, rõ ràng khiến cho Hách Liên Đình Vũ do dự, dù sao trong lòng cô ta, từ nhỏ đến lớn đều kính ngưỡng và muốn gả làm vợ hấn, giờ đây hấn dùng giọng điệu ôn nhu như thế để giành sự tín nhiệm của cô ta, cảm giác như thế khiến cho cô ta cảm thấy như trong mộng ảo, thậm chí có cảm giác ngọt ngào, một câu “Ta tin tưởng người” ngay ở trong cổ, còn chưa thể nói ra...

Giọng nói châm ngòi ly gián của Nam Cung Cẩm lại vang lên: “Bình thường, đàn ông mà bị á khẩu không nói được, bị người khác đâm trúng chỗ đau, đương thời lại không tìm được lý lẽ gì để phản bác, bọn hấn thường thích nói vài câu ngon ngọt để làm tê liệt ý chí phụ nữ! Mà loại đồ

ngon dẽ ngọt này bình thường không áp dụng được, không có căn cứ lý luận, hoàn toàn chỉ là lợi dụng tình cảm của phụ nữ với bọn hản đẽ hỏi. Thường thấy nhất là

mấy câu ví dụ như Chẳng lẽ người tin cô ta, mà không tin ta sao? “Ta không muốn giải thích, nếu người hiểu ta, thì không cần ta phải giải thích!”.

Thế là nàng vừa nói xong, sắc mặt Hách Liên Đình Vũ trong nháy mắt đen kịt lại! Bởi vì lời Đạm Đài Minh Nguyệt vừa nói rõ ràng là như thế, đúng là không có bất kỳ căn cứ gì! Cứ như thế mà lừa gạt tín nhiệm của mình, do đó, cô ta nhìn Đạm Đài Minh Nguyệt và Hoàng Phủ Hoài Hàn như là nhìn gian phu dâm phụ, bỗng nhiên miệng cô ta méo xẹo, quay đầu lại mà chạy, vừa chạy vừa khóc!

Lúc này Nam Cung Cẩm lộ ra nụ cười hài lòng, mặc kệ tiểu nha đầu kia sau khi trở về có nói với cha hay không, hôm nay công chúa Đình Vũ bị Mạc Bắc Vương bạc tình bạc nghĩa nên tức quá khóc lóc chạy đi, cũng đã là sự thật! Tiểu nha đầu này về nhà không nói gì, Nam Cung Cẩm cũng có thể giúp cô ta một tay truy tìm tin đến bộ lạc Kiêu Kỵ, cũng sẽ thêm mắm dặm muối một phen. Người Mạc Bắc tính cách ngay thẳng và cương liệt, cho nên để bốc lên một trận Mạc Bắc nội chiến, cũng không phải việc khó, đến lúc đó, xem xem Đạm Đài Minh Nguyệt tìm đâu ra thời gian tiến đánh Nam Nhạc!

Nhưng nàng không chú ý tới, từ khi nàng bắt đầu trắng trợn bàn luận việc đàn ông làm sao giải thích với phụ nữ, thì đôi mắt đẹp như trăng sáng trước mặt nàng đã yên lặng nheo nheo lại một chút, ánh lên vẻ nguy hiểm. Hản nhớ rõ chưa từng “giải thích” với nàng như thế, thế thì, chắc chắn là một người đàn ông khác đã giải thích với nàng như thế rồi?

Hách Liên Đình Vũ vừa khóc vừa chạy, Đạm Đài Minh Nguyệt lập tức cảm thấy to cả đầu! Mà Hoàng Phủ Hoài Hàn thì mặt mày xanh mét đã lâu, rốt cục cũng không nhịn được nữa mà bạo phát, nếu là Mạc Bắc nội loạn, hản muốn tiến đánh Nam Nhạc sẽ trở nên phức tạp, lửa giận trong lòng hản

không nói cũng rõ ràng, trong cơn tức giận, hắn nói với người cầm súng
máy trước người mình: “Đánh cho trẫm!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 53: Xem Vũ Khí Mới Của Bà Đây, Súng Máy Rpk Hoàng Kim!

Trăm nghìn viên đạn xé gió lao đến, cũng may Nam Nhạc đã sớm có chuẩn bị, dùng những đống túi cát chặn trước cửa thành! Cho nên phần lớn đạn bắn tới đều bị các túi cát cản lại, không thể tiến thêm một bước!

Chuyện này khiến cho Đạm Đài Minh Nguyệt vô cùng kinh ngạc, ngày đó ở núi Thái Hành, đạn súng này bắn ra có thể xuyên qua cả tấm chắn, vậy mà hôm nay lại bị mấy túi cát cản lại, xem ra là Nam Cung Cảm biết rõ ưu nhược điểm của súng này, chuyện này đương nhiên Hoàng Phủ Hoài Hàn, kẻ đã phải người đi khó khăn lắm mới lấy về ỉn tốn bao công sức nghiên cứu đó, hoàn toàn không thể lĩnh ngộ được. Binh sĩ Đông Lăng lúc trước nhìn thấy uy lực của thứ này, cảm thấy vô cùng lợi hại, có thể quét ngang trời cao, thế nên bọn hắn có lòng tin rất lớn với những phát bắn này, thế nhưng bọn hắn vừa mới nhắm mắt bắn xong, lại khổ sở phát hiện ra không có ai chết! Khác một trời một vực với việc đại sát tứ phương, lập được chiến công to lớn, được người người cúng bái mà bọn họ tưởng tượng! Sự khác biệt tâm lý này khiến cho trong lòng bọn hắn bị xâm chiếm bởi một cảm giác to lớn - đó chính là khổ sở:

Quá đau thương! Còn những binh sĩ cầm súng máy bên Nam Nhạc, vốn là có chút thấp thỏm, súng máy RPK này căn bản chính là ma quỷ trên chiến trường, bọn họ không chắc là trốn ở chỗ này, có thể bị đối phương tiêu diệt hay không, nhưng sau khi nơm nớp lo sợ, chỉ nghe thấy những tiếng bụp bụp bên tai, sau đó tất cả các viên đạn đều bị ghim bên trong các túi cát, bọn họ lập tức cảm thấy ánh sáng của Hoàng hậu nương nương

đang phô chiêu đại địa, phi phi! Hoàng hậu nương nương là vĩnh viễn anh minh!

Một kích này của Đông Lăng, không bắn chết được một ai, tự nhiên là đến lượt Nam Nhạc, Nam Cung Cầm cười lạnh một tiếng, vung tay lên nói: “Bắn cho bản cung! Ai bắn chết người cần súng máy nhiều nhất, bản cung sẽ thưởng hẳn một vũ khí kiểu mới bản cung mới nghiên cứu ra!”

Nàng nói xong, các tay súng Nam Nhạc liền điên cuồng lên, vũ khí trong tay bọn họ đã là vũ khí lợi hại nhất thiên hạ, Hoàng hậu nương nương còn có vũ khí mới nghiên cứu ra sao? Nếu có thể là người đầu tiên cần được, chẳng phải sẽ là người đầu tiên quét ngang thiên hạ hay sao?

Thế nên câu nói này có sức cuốn hút mãnh liệt đối với các tướng sĩ Nam Nhạc, sau khi đặt giá súng thật chắc, họ bắt đầu điên cuồng nổ súng, bắn về phía binh mã đối phương! Người Đông Lăng lập tức phản kích, nhưng phần lớn đạn vẫn bắn vào các túi cát, chỉ có một số nhỏ đạn mới bắn được vào người đối phương. Mà sau khi có giá súng, các tay súng Nam Nhạc liền phát hiện ra kiểu bắn thế này, thì xác suất nhắm chuẩn tăng cao rất nhiều, thế nên trong lòng càng cảm thấy vui vẻ và hưng phấn. Nhưng là phe đối đầu, binh sĩ Đông Lăng liền cảm thấy vô cùng khổ sở, đánh như thế này, tỉ lệ bị đối phương bắn trúng cao hơn rất nhiều, nên lập tức có xúc động muốn quay đầu chạy trốn!

Nhưng ngay lúc này, một con sói màu vàng bỗng nhiên nhảy lên tường thành, chạy tới chỗ Bách Lý Kinh Hồng, sau đó dụi đầu vào chân Bách Lý Kinh Hồng mấy lần, trong miệng còn ngậm một viên đá rất cổ quái. Nhưng tường thành quá cao, đám người Đạm Đài Minh Nguyệt rất khó có thể nhìn thấy.

Bách Lý Kinh Hồng xoay người, ngẩng đầu xuống, nhặt viên đá kia lên nhìn trong chốc lát, trong mắt bỗng nhiên hiện lên vẻ kỳ dị, hắn vượt đầu Vàng rồi nói: “Tìm thấy ở đâu?” Vàng gầm gừ một lúc, Bách Lý Kinh Hồng gật đầu, sau đó đứng lên, sai người truy tìm gọi Uất Trì Thành. Chỉ chốc lát sau, Uất Trì Thành đã hấp tấp chạy đến, đứng trước mặt Bách Lý Kinh Hồng.

Bách Lý Kinh Hồng phân phó bên tai hắn vài câu, nói rất nhỏ, cho dù là Nam Cung Cẩm ở bên cạnh cũng không nghe thấy được, còn mặt Uất Trì Thành thì lộ vẻ hoang mang, hiển nhiên là không hiểu vì sao Hoàng thượng lại có quyết định như thế, nhưng hắn vẫn gật đầu, đi theo con Vàng.

Nam Cung Cẩm nhìn bọn họ hơi nghi hoặc, thần thần bí bí thế để làm gì? Những nàng cũng không hỏi nữa. Còn Bách Lý Kinh Hồng thì cầm viên đá cổ quái, sau khi im lặng hồi lâu, mới xoay người, cúi đầu nhìn cuộc chiến bên dưới, làm như lơ đãng rồi thu viên đá kia vào trong tay áo.

Tình hình chiến đấu phía dưới vô cùng kịch liệt, đương nhiên, hiện nay vẫn là Nam Nhạc chiếm thượng phong! Còn bên trận doanh Hoàng Phủ Hoài Hàn và Đạm Đài Minh Nguyệt liên tục có binh sĩ vô tội trúng đạn, mà bên Nam Nhạc thì không có tổn thất thực chất, cuối cùng Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng lạnh mặt xuống, trầm giọng hạ lệnh để các tướng sĩ lùi về sau hai trăm mét! Kiểu chiến đấu này, chỉ có bọn hắn bị tổn thất! Nhưng chỉ với mấy chục khẩu súng máy, muốn cản bước chân tiến công của đại quân mấy chục vạn người, cũng không khó quá là hoang đường, hiện nay, chỉ cần phải ra một đội quân tiên phong, giết tới những người cầm súng kia, trận thế này liền sẽ bị phá! Nhưng đội tiên phong xông lên, không thể nghi ngờ chính là đi tìm chết!

Cho nên trong lúc nhất thời Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng có chút do dự, cho dù là phái ai tiến lên, cũng cực kỳ không công bằng! Làm để vương, vào giờ phút này, không thể mềm lòng được, hắn đang muốn hạ lệnh, nhưng lại thấy một tay súng ngã xuống trước mặt mình, trong lòng hắn giận dữ, một ngọn lửa bùng lên trong lòng hắn, hắn giương tay, nhặt một khẩu súng máy RPK lên, rồi nhắm vào hai người trên tường thành kia!

“Bách Lý Kinh Hồng, ngươi có dám tiếp một súng của ta không?” Giọng nói lạnh như băng xen lẫn một tia tức giận, biểu hiện đầy đủ sự phẫn nộ và xúc động muốn giết hại người kia của hắn lúc này. “Có gì không dám?” Bách Lý Kinh Hồng nhàn nhạt nói, sau đó, Diệt ở bên cạnh rất thông minh đưa một khẩu súng máy tới trước mặt Bách Lý Kinh Hồng. Một tay hắn nhận lấy súng, cầm trong tay, đôi môi nở một nụ cười như

không phải cười, nhắm vào Hoàng Phủ Hoài Hàn! Cường giả giao phong, người bên dưới tự nhiên đều ngừng lại, ngửa đầu quan sát.

Hai người đối diện nhau! Một người, dung mạo lạnh lẽo, ánh mắt sắc lạnh màu tím đen lóng lánh trong mắt! Một người, môi mỏng hơi nhếch lên, đôi mắt màu xám bạc đẹp đẽ ẩn giấu nụ cười. Sau đó, ánh mắt hai người đều đồng thời căng thẳng một chút. “Đoàng!” một tiếng, hai khẩu súng đồng thời nổ vang! Hai viên đạn như là thoát khỏi lồng giam, tốc độ bay đi nhanh một cách khó tin, bắn thẳng về phía đối phương! Nhiệt độ không khí cũng bỗng nhiên hạ thấp mấy độ, không gian như bị kéo dài ra thành mặt phẳng! Hô hấp của mọi người đều bất giác ngừng lại, mở to hai mắt nhìn viên đạn bay trên không trung với tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy được kia! Phát súng này, cho dù là ai gây thương tích cho ai, đều có thể đạt đến trình độ thay đổi tình trạng cuộc chiến!

Cuối cùng, trên không trung vang lên một tiếng “Keng!”, âm thanh không lớn không nhỏ, mà hai viên đạn kia, không hề ngoài ý muốn đụng vào nhau! Sau đó hai viên đạn cùng rơi xuống đất, mà lực rơi xuống đất cũng tương đối lớn, tạo ra một cái lỗ trên mặt đất, hai viên đạn ghim thẳng xuống dưới, ngay cả cái bóng cũng không thấy! Hai người đồng thời thu hồi ánh mắt của mình, sau đó nhìn chăm chú đối phương ở phía xa xa. Trong mắt có hàn ý, mọi chuyện xảy ra trong dự liệu, nhưng càng nhiều hơn là sự tán thưởng lẫn nhau! Dưới tình huống như vậy, khẳng định năng lực của kẻ thù cũng chính là khẳng định năng lực của mình!

Ngay lúc hai người đang tự hài lòng đối với thực lực của mình, cũng hài lòng với thực lực của đối thủ, một giọng nói trong trẻo của phụ nữ bỗng nhiên vang lên: “Thế Đông Lăng Hoàng có dám tiếp một sáng của ta không?” Không ngoài suy đoán, lời này là do Nam Cung Cẩm nói!

Nàng vừa nói xong, trong đôi mắt yêu mả và hoa mỹ của Đạm Đài Minh Nguyệt hiện lên một chút tiêu ý đầy vẻ nghi ngờ ngấm, đối với tài bắn súng của Nam Cung Cẩm, hẳn hiểu rõ rằng nàng hơn Hoàng Phủ Hoài Hàn rất nhiều! Nếu Hoàng Phủ Hoài Hàn đáp ứng, chẳng khác nào đáp ứng một trận đấu không công bằng!

Nhưng, đây lại không phải lo lắng lớn nhất của Hoàng Phủ Hoài Hàn, cái hấn lo lắng nhất lại là đối phương là phụ nữ! Nghĩ thế, đôi mày kiếm anh tuấn của Hoàng Phủ Hoài Hàn nhíu lại, đôi mắt màu tím đen lạnh lùng nhìn Nam Cung Cẩm cách đó không xa nói: “Trẫm không đâu với phụ nữ!” Đâu với phụ nữ, cho dù có thắng, cũng là thắng mà không sinh, truy ền ra ngoài cũng không có thể diện gì! “A, hóa ra là sợ vũ khí mới của bản cung!” Nam Cung Cẩm cảm thán giống như là hiểu rõ chuyện gì. Lời này, nói rất có tiêu chuẩn! Đã dùng phép khích tướng để đối phương ứng chiến, cũng là dùng vũ khí mới để dụ đối phương ứng chiến, hai bút cùng vẽ như vậy, Hoàng Phủ Hoài Hàn cho dù không vì cái gì khác, chỉ vì để biết vũ khí kiêu mới này, là cái gì, cũng nhất định sẽ ứng chiến.

Quả nhiên, Hoàng Phủ Hoài Hàn nghe xong lời này, ánh mắt lạnh lùng của hấn nheo lại một chút! “Hoàng hậu Nam Nhạc đã kiên trì như thế, trẫm cũng muốn mở mang kiến thức xem xem vũ khí kiêu mới này là cái gì!”

Thực ra, trong lòng Bách Lý Kinh Hồng cũng có chút tò mò, bởi vì lần này, nàng đến nay vẫn thần thần bí bí, không cho bọn hấn xem vũ khí mới của nàng.

Nam Cung Cẩm cười thần bí, vung tay lên, để Hiên Viên Dĩ Mạch lấy vũ khí mới ra, mà trên đường đi lấy, khoe miệng Hiên Viên Dĩ Mạch vẫn luôn luôn giật giật, sau đầu cũng có mấy vạch đen thỉnh thoảng xẹt qua! Vũ khí mới của Hoàng hậu nương nương, khục khục...Lấy cái này ra sẽ mệt chết người đấy?!

Cô đưa đồ vật đến trong tay Nam Cung Cẩm, vẫn dùng một mảnh vải đen che lại, theo lời Nam Cung Cẩm nói, là để giữ cảm giác thần bí đối với vũ khí mới này!

Tất cả mọi người đều nín thở tập trung, không dám chớp mắt nhìn vũ khí mới của Nam Cung Cẩm! Nhất là sắc mặt của Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng vô cùng căng thẳng, sắc mặt Đạm Đài Minh Nguyệt phía dưới mặt nạ cũng không hề nhẹ nhàng.

Ngay lúc mọi ánh mắt đều tập trung trên người nàng, Nam Cung Cẩm bỗng nhiên đắc chí cười một tiếng rồi chống nạnh nói: “Chó Hàn, khi

người thấy vũ khí mới của bà, người sẽ hiểu rằng người nghèo tới mức nào! Đương nhiên, người cũng sẽ hiểu được sự khác nhau giữa quý tộc cao sang và dân nghèo kiệt xác!”

Cơ bắp trên mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn giật mạnh mấy lần, đồ vật còn chưa trông thấy, đã bị nàng mắng chửi trước cho một trận, cảm giác quái đản này không phải người bình thường có thể thừa nhận được! Nhìn thấy vũ khí mới của cô ta sẽ khiến bản thân thấy nghèo khó sao? Nghèo khó có liên quan gì tới vũ khí chứ? Nhưng, một giây sau, hẳn đã hiểu được sự liên quan đó, không chỉ liên quan, mà còn là vô cùng liên quan!

Chỉ thấy Nam Cung Cẩm giơ tay lên, mảnh vải đen giống như một áng mây bị thổi ra ngoài, che đi tầm mắt của mọi người trong chớp mắt, sau đó, một khẩu súng lấp lánh ánh sáng vàng xuất hiện trước mặt mọi người! Nam Cung Cẩm tiêu sái đi lên, giẫm lên tường thành, sau đó, ôm vũ khí, khiêng lên vai mình!

Khẩu súng lấp lánh ánh sáng vàng kia càng thêm chói mắt dưới ánh mặt trời, Nam Cung Cẩm cầm khẩu súng như biến thành đấu sĩ thánh thần cũng vô cùng chói mắt! Sau đó, cô gái nào đó nhếch miệng cười một tiếng, nụ cười hèn mọn khiến cho người ta không đành lòng nhìn thẳng! Cuối cùng, nàng vô cùng phóng khoáng nói to: “Nhìn súng máy RPK hoàng kim của bà đi!”

“...” Toàn trường im lặng!

Mọi người chỉ nhìn thấy một đàn quạ đen bay qua trước mặt mình! Đây chính là vũ khí mới nàng nghiên cứu ra sao? Chỉ đổi vật liệu chế tác thành vàng thôi sao? Bờ môi mỏng của Bách Lý Kinh Hồng khẽ nhếch lên, trong lúc nhất thời cũng không biết nói gì, nhưng trong lòng cũng cảm thấy buồn cười, lại mơ hồ có cảm giác không đơn giản như thế. Binh sĩ Nam Nhạc lập tức cảm thấy sau đầu mình tràn đầy vạch đen, từ hôm qua Hoàng hậu nương nương đã nói nghiên cứu xong vũ khí mới, hơn nữa còn là bộ dạng tràn đầy tự tin, dương dương đắc ý, nghiên cứu thật lâu cuối cùng là một khẩu súng bằng vàng sao? Khụ khụ, lấy ra để bán thì đúng là cũng đáng giá đắc ý đấy!

Còn khoe miệng Hoàng Phủ Hoài Hàn thì run mạnh mấy lần, hấn nhìn Nam Cung Cấm như là đang nhìn một bệnh nhân tâm thần trăm năm khó gặp vậy! Thần thần bí bí thật lâu, rồi lấy ra một khẩu súng máy bằng vàng, chuyện như vậy mà nàng cũng nghĩ ra được!

Nhưng sau khi không biết nói gì, hấn nhìn lướt qua khẩu súng đen như mực trên tay mình, không có chút sáng sủa nào, thậm chí là hình dạng còn hơi khó coi, lại nhìn súng của đối phương lấp la lấp lánh, vô cùng chói mắt, lập tức cảm thấy mình giống như đi ra từ khu dân nghèo khổ! Câu nói kia của nàng thật đúng: Người sẽ hiểu rõ người nghèo tới mức nào! Đương nhiên, người cũng sẽ hiểu được sự khác nhau giữa quý tộc cao sang và kẻ nghèo kiệt xác!

Đúng, nhưng kẻ nghèo kiệt xác là cái gì? Đạm Đài Minh Nguyệt lập tức có cảm giác muốn cười phì ra, cô gái này đúng là chuyện gì cũng có thể nghĩ ra được! Khởi cần phải nói, vật liệu chế tạo súng này đúng là khiến cho Hoàng Phủ Hoài Hàn vô cùng phiền

muộn trong lòng. Nhưng nghĩ đến chuyện Hách Liên Đình Vũ tức giận bỏ đi, sau này còn không biết có bao nhiêu phiền phức chờ hấn, trong nháy mắt hấn liền không cười được nữa!

“Thế nào, có phải người đã hiểu được chênh lệch giàu nghèo trong truyện thuyết kia chưa, đừng thời cũng vô cùng khát vọng được sống cuộc sống giàu có như chúng ta đúng không? Nam Cung Cấm vắt chân cao cao, dùng ánh mắt mườì phần xem thường nhìn xuống dưới, như là nữ vương bệ hạ đang nhìn thần dân ti tiện vậy!

Không nói những lời này tổn thương lòng tự tôn của người khác đến thế nào, chỉ ánh mắt nàng cũng đủ khiến cho vị vua cao quý của một nước, người có lòng tự trọng cường đại như Hoàng Phủ Hoài Hàn cảm thấy tức đến nổi muốn nôn ra máu! Hấn còn phải hiểu rõ chênh lệch giàu nghèo, còn muốn sống cuộc sống của người giàu sao? Hoàng Phủ Hoài Hàn hấn thiếu tiền sao? Hấn thiếu sao?! Hấn nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nam Cung Cấm, người nghĩ nhiều quá rồi! Trẫm không thiếu tiền!”

“Bản cung đương nhiên biết người không thiếu tiền, nhưng người hoàn toàn không thể giàu có được như chúng ta, được r ấ được r ấ, ghen ghét thì nói thẳng ra, chúng ta sẽ không chế giễu người, chúng ta thật sự sẽ không chế giễu người!” Ngoài miệng nói không chế giễu, nhưng vẻ mặt cười bỉ ố đã thể hiện rõ tất cả. Tên Hoàng để nào đó hít sâu mấy hơi, cũng rõ ràng mình mà tranh luận tiếp với cô gái không thể hiểu nổi này, căn bản là mình không có phần thắng, bởi vì đối phương thật sự cần một khẩu súng đắt giá hơn mình rất nhiều! Ngược lại Đạm Đài Minh Nguyệt ở bên cạnh nói giúp Hoàng Phủ Hoài Hàn một câu: “Vàng vốn là thứ đáng giá nhất nhưng cũng là thứ dung tục nhất trong thiên hạ, không ngờ Hoàng hậu Nam Nhạc phong thái trác tuyệt, lại yêu thích loại vật này!”

Lời này của hẳn ý là th ầm chê Nam Cung Cẩm thô tục, để báo thù chuyện tính kế Hách Liên Đình Vũ với mình!

Nam Cung Cẩm nghe thế, bỗng nhiên làm ra bộ dạng như tú bà kỹ viện, ra vẻ phẩy phẩy tay, uốn éo người, ra vẻ ngượng ngùng nói: “Ai nha, không ngờ Mạc Bắc Vương cũng biết bản cung phong tư trác tuyệt! Đây lại là một người th ầm mẩn bản cung đã lâu đó sao!”

Đạm Đài Minh Nguyệt như bị sét đánh!

Cô gái này là thật sự nghe không hiểu hay là giả vờ không hiểu? Minh th ầm mẩn cô ta còn không đủ, lại còn cái gì mà th ầm mẩn thật lâu?! Phi, chuyện này là thế nào, rõ ràng là hẳn ch ầm chọc cô ta cơ mà? Thế mà cô ta lại kết luận là th ầm mẩn! Còn cỡ làm ra vẻ khiến cho người ta không nói được lời nào, cả ngôn từ và động tác, đều khiến Đạm Đài Minh Nguyệt cảm thấy bu ồm nôn!

Binh sĩ Nam Nhạc nuốt một chút nước bọt, cúi đầu xuống để thể hiện rằng cô gái kia không liên quan gì đến bọn họ!

Sau đó, nàng lại m ời phần “áy náy” nói với Đạm Đài Minh Nguyệt: “Mạc Bắc Vương, thật có lỗi với người, mặc dù người chân tình với bản cung là thế, bản cung cũng có thể cảm nhận được, nhưng bản cung hiện nay đã là vợ người ta, người cũng không cần si tâm vọng tưởng, nằm mơ giữa ban ngày nữa!”

Chờ đã, chờ đã! Nàng có thể cảm nhận được cái gì? Cảm nhận được tấm chân tình của hấn dành cho nàng sao? Sao hấn còn không biết hấn còn có một phần chân tình như thế nhỉ?! Mặc dù rất cảm tạ nàng cứu mình, nhưng chuyện này với tấm chân tình có liên quan gì chứ? Những đi đâu nàng nói sau đó thì càng quá đáng, cái gì si tâm vọng tưởng, cái gì nằm mơ giữa ban ngày nàng cũng nói được, Đạm Đài Minh Nguyệt biết nếu chính mình không nói vài câu, cái mũ này sẽ bị người ta chụp chét lên đầu mình!

Thế là, mặt hấn đen thui, rít qua kẽ răng mấy chữ: “Hoàng hậu Nam Nhạc, người suy nghĩ quá nhiều rồi!”

Chuyện này há chỉ có đơn giản là suy nghĩ, đây chính là ảo tưởng đến cực điểm! Nói mình có ý với nàng đã đành, nhưng chuyện đã bị nàng nói thành cái dạng gì rồi? Nói thêm mấy câu nữa có phải mình muốn nguyện ý vì nàng mà không màng sống chết, không để ý đến cả sinh tử bản thân hay không?

“Bản cũng biết rằng Mạc Bắc Vương ngược ngùng thôi, không sao đâu, không sao đâu, người thầ mển bản cung trong thiên hạ này còn nhiều lắm, người cũng chỉ là một trong số đó thôi!” Nàng nói xong, lại tựa như nhớ tới chuyện đối phương nói mình là người thô tục, nên vô cùng phóng khoáng cười một tiếng, rồi vung tay lên, nói với thủ hạ của mình đầy vẻ đại khí và rộng lượng: “Các người thấy không, Mạc Bắc Vương vừa mới chằm chọc bản cung là người thô tục, đây là do hấn thầ mển bản cung mà không được nên trong lòng sinh ra bị phẫn, người ta bị phẫn, thường dễ dàng làm ra chuyện không cần thể diện như thế, cho nên hấn mới phải báng bản cung! Hành động như vậy là vì người ta trơ trẽn, các người tuyệt đối không nên học tập hấn!”

Cuối cùng, nàng còn không quên cảm thán một tiếng: “Ai, chuyện này đều do bản cung quá quyến rũ, người quá xuất sắc thường phải chịu nhiều áp lực mà!”

“...” Đạm Đài Minh Nguyệt không biết mình nên nói gì nữa, trình độ vô sỉ của cô gái này thực sự khiến người ta nhìn mà than thở! Lời chằm chọc nàng, trong phút chốc biến thành ái mộ nàng, bị nói thành ái mộ đã đành

rồi, còn bị xem như minh chứng để giáo dục binh sĩ, cuối cùng còn phải xem nàng tự ca ngợi bản thân một cách điềm nhiên như không có chuyện gì!

Biểu lộ duy nhất hiện nay của hắn chính là, căn bản không có biểu lộ gì cả!

Còn Hoàng Phủ Hoài Hàn thấy minh hữu nói giúp mình cuối cùng lại bị cô gái kia nói thành dạng này, trong lòng cảm thấy vô cùng cảm động! Nếu như hắn là phụ nữ, thật sự hắn có xúc động muốn ôm Đạm Đài Minh Nguyệt khóc rống lên và ðềng bệnh tương liên!

Thế nên, vị Hoàng đế nào đó nghiêng ðầu nhìn Đạm Đài Minh Nguyệt một chút, vô cùng chân thành nói: “Minh Nguyệt huynh, tình nghĩa hôm nay, trăm sẽ khắc trong tâm khảm, cả đời không dám quên!” “Hoài Hàn huynh quá khách khí!” Khóe miệng Đạm Đài Minh Nguyệt co quắp nói, trong lòng hắn vừa bị thương vừa khổ sở.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 54: Đông Lăng Hoàng Và Mạc Bắc Vương Thật Ân Ái

Thấy hai người này có bộ dáng hoạn nạn gặp chân tình, Nam Cung Cẩm mới biết trong lúc vô tình

nàng đã để cho mối quan hệ của hai người này càng thêm chặt chẽ, thế là nàng nói: “Đông Lăng Hoàng và Mạc Bắc Vương quả nhiên là giúp nhau lúc hoạn nạn, vô cùng ân ái!”

“Phụt...” Không chỉ có binh sĩ Nam Nhạc cười trộm!

Thế là hai người Hoàng Phủ Hoài Hàn và Đạm Đài Minh Nguyệt đang còn nói chuyện tình nghĩa huynh đệ với nhau, sắc mặt đồng thời phát lạnh, thân thể lắc một cái, dẫn ngựa của mình đi sang bên cạnh mấy bước, trong bụng có cái gì đó đang cuộn trào lên! Cái gì mà giúp đỡ nhau lúc hoạn nạn, cái gì mà vô cùng ân ái, đây là để hình dung tình nghĩa vợ chồng có được không? Cô gái này cuối cùng là vô văn hóa hay cố tình xuyên tạc vậy? Với hiểu biết của bọn hắn về nàng, tất nhiên là về sau rồi! “Đủ rồi, Nam Cung Cẩm, ra tay đi!” Kiên nhẫn của Hoàng Phủ Hoài Hàn đã bị hao mòn hầu như không còn, nói chuyện với cô gái này, mới là đầu óc hắn có bệnh!

“Ai, Đông Lăng Hoàng đã không thể chờ đợi như thế, vậy thì ra tay đi! Nói đến mới nhớ, bản cũng dùng vũ khí đắt giá như thế đánh với người, thật là có chút cảm giác tự trách vì mình đi bắt nạt người nghèo khổ!” Nam Cung Cẩm nói xong, mới chậm rì rì gương sáng trong tay lên!

Hoàng Phủ Hoài Hàn vốn chỉ coi trọng thể diện, cũng không phải là người coi trọng hư vinh, nghe Nam Cung Cẩm cứ lặp đi lặp lại cường điệu

về sự chênh lệch giữa hai vũ khí, sự chú ý của hắn bị hấp dẫn rất nhiều ở chuyện này, cho nên không nhiều không ít, hắn thật sự có cảm giác tự ti! Nhất là nghe mấy câu sau cùng của nàng, suýt nữa hắn phun ra một ngụm máu! Khuôn mặt tuấn đạt vô song của hắn tím đen, không nói nhảm cùng nàng nữa, trực tiếp nâng súng lên, bắn về phía Nam Cung Cẩm “hoàng” một tiếng!

Nam Cung Cẩm vẫn luôn chú ý động tác của hắn, cũng rất nhanh chóng bóp cò súng, bắn một phát về phía hắn! Đồng thời, trên môi nàng nở một nụ cười lạnh, vừa rồi nàng cố gắng lặp đi lặp lại cường điệu chuyện chênh lệch giá trị của hai khẩu súng, chính là vấn đề giàu và nghèo, để tiêu trừ đi sự cảnh giác của Hoàng Phủ Hoài Hàn!

Nói đùa, lực sát thương của súng máy RPK hoàng kim thì sao súng máy RPK phổ thông có thể so sánh được chứ? Căn bản là không có cái gì có thể so sánh! Mà khi sự chú ý của Hoàng Phủ Hoài Hàn bị hấp dẫn đến chuyện súng có phải bằng vàng hay không, và với chuyện chênh lệch giàu nghèo sau đó, nàng muốn thuận tiện gây thương tích cho hắn sẽ đơn giản hơn nhiều!

Thế là, mọi người chỉ thấy hai viên đạn bay ra, cũng vô cùng chính xác va chạm nhau trên không trung, thể hiện đầy đủ khả năng bắn súng siêu phàm của hai người! Vốn mọi người cho rằng, sẽ giống như lúc này, lực bay đi của hai viên đạn sẽ giống nhau, sau đó hai viên sẽ rơi xuống đất! Nhưng không ngờ là viên đạn Nam Cung Cẩm bắn ra, vậy mà lấy thể sét đánh lôi đình đánh văng viên đạn của Hoàng Phủ Hoài Hàn ra, sau đó, vật thể nhìn tròn trịa kia bay nhanh về phía thân thể Hoàng Phủ Hoài Hàn!

Trong chốc lát, sát ý đã nổi lên bốn phía, sinh tử chỉ cách nhau một ranh giới nhỏ!

Cũng may là năng lực phản ứng của Hoàng Phủ Hoài Hàn không yếu, hắn phi thân lên, viên đạn kia sượt qua người hắn! Lập tức, hắn cảm thấy cảm giác đau nhức truyền đến từ cánh tay phải, cũng may chỉ là trầy da, không có trở ngại gì! Nhưng việc bị thương này, đã khiến hắn phải thay đổi

sắc mặt! Viên đạn kia làm trầy da Hoàng Phủ Hoài Hàn rỗ bay tới đằng sau, giết chết một tên binh sĩ Đông Lăng!

Sau đó một cái chớp mắt, Hoàng Phủ Hoài Hàn rơi xuống trên lưng ngựa, vẻ mặt cứng đờ, như là băng tuyết vạn năm không thay đổi! Đôi mắt màu tím đen tràn đầy ngưng trọng, hóa ra khẩu súng này không chỉ có vật liệu chế tác khác nhau, còn có sự khác nhau về lực sát thương! Mà sự khác biệt này không chỉ là một ít một chút, chỉ cần không quan sát một chút thôi, đã mất mạng rỗ! Cô gái này cũng thật tinh quái, cố tình cường điệu chuyện chênh lệch giàu nghèo, để che đậy sự cảnh giác của mình, cho nên mới có thể suýt nữa gây thương tích cho mình!

Sắc mặt Đạm Đài Minh Nguyệt cũng trầm xuống, súng máy RPK đã đủ kinh hãi! Hiện giờ lại vẫn còn có thể làm ra thứ này, thấy loại vũ khí quái vật này, ai còn dám xông lên nữa? Mà ngay lúc bọn hắn còn chưa lấy lại tinh thần sau khiếp sợ này, lại một tiếng “đoàng” vang lên, bắn tới Hoàng Phủ Hoài Hàn!

Lần này, Hoàng Phủ Hoài Hàn nghe thấy tiếng súng, đã có sự chuẩn bị, nhanh chóng nghiêng đầu, mới có thể né được viên đạn, may mà không bị thương! Khuôn mặt tuấn dật vo song trong nháy mắt trở nên tái xanh, hắn nhìn Nam Cung Cẩm cách đó không xa rỗ nói: “Nam Cung Cẩm, nói là đấu một súng, mà người lại bắn lén như thế, phải chăng là quá không có đạo nghĩa không?”

“Chúng ta nói là đấu một súng mà, một súng này không phải còn còn chưa đấu xong sao? Nhớ kỹ, là một súng, chứ không phải một viên đầu!” Nam Cung Cẩm vừa gật đầu vừa cười rất xấu xa!

Lần này, trong sáng của Nam Cung Cẩm đã thiếu đi hai viên đạn! Mà Hoàng Phủ Hoài Hàn đấu với Bách Lý Kinh Hồng một viên, lại đấu với Nam Cung Cẩm một viên, nên trong sáng của hắn cũng bớt đi hai viên đạn!

Hoàng Phủ Hoài Hàn hừ lạnh một tiếng, cầm lại súng trong mình: “Được! Vậy đấu một súng! Xem xem trăm có thua người hay không?”

“Có chí khí!” Nam Cung cảm tán thưởng, trong giọng nói đầy vẻ không đứng đắn, nhưng tay đã bắn một phát nữa về phía Hoàng Phủ Hoài Hàn!

Mà Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng không hổ là nhất đại kiêu hùng, mặc dù vũ khí trong tay có lực sát thương yếu hơn rất nhiều, nhưng nội lực cường đại của hắn cũng không phải để trang trí, rất nhanh hắn đã bố trí cương phong xung quanh mình thành một đạo kết giới, giống như là một cơn gió ngược! Cơn gió này gia tăng lực sát thương của đạn hắn bắn, và cản tốc độ bay đạn do Nam Cung Cầm bắn ra!

Thế nên lần này khi hai viên đạn va chạm nhau, không bên nào chiếm được ưu thế!

Sau đó, chính là “Đoàng!”, “Đoàng!”, “Đoàng!”... mấy chục tiếng súng vang lên, các viên đạn đều va vào nhau giữa không trung!

Cuối cùng, “Đoàng!” một tiếng, hai viên đạn cuối cùng trong sáng của Nam Cung Cầm và Hoàng Phủ Hoài Hàn va vào nhau. Sau đó, hai viên đạn rơi xuống đất, súng của hai người vẫn còn đang chĩa vào đối phương của mình!

Lần này đôi môi mỏng của Hoàng Phủ Hoài Hàn hơi nhếch lên, mình cũng không tính là thua phải không? Mà nháy mắt sau đó, hắn lại phát hiện bờ môi Nam Cung Cầm nở nụ cười quý dị, nụ cười này lập tức khiến hắn cảm giác không ổn, nhưng, hắn lại hoàn toàn không nghĩ ra lý do đối phương lộ ra vẻ mặt này!

Nhưng, cũng đúng lúc này, Nam Cung Cầm trên tường thành cao cao, bỗng nhiên một lần nữa bóp cò súng!

Sau đó, chính là “Đoàng!”, “Đoàng!”, “Đoàng!”... mười mấy tiếng súng vang lên, bắn về phía Hoàng Phủ Hoài Hàn! Các viên đạn bắn tới từ bốn phương tám hướng, khiến cho Hoàng Phủ Hoài Hàn vội vàng không kịp chuẩn bị, mặc dù hắn đã nhanh chóng nhảy lên, muốn tránh đi, nhưng lại nghe thấy hai tiếng “Bụp!”, “Bụp!” vang lên!

“Hoàng thượng!”

“Hoàng thượng!” m thanh hoảng sợ của người Đông Lăng vang lên! Một viên đạn bắn vào đầu vai hắn, mà một viên khác bắn bị thương cánh tay phải của hắn! Cảm giác đau nhức kịch liệt khiến cả người hắn lảo đảo, suýt nữa thì ngã khỏi lưng ngựa, hắn hơi cong người lên, đôi con mắt màu tím đen nhìn Nam Cung Cẩm đầy lạnh lẽo, dưới đáy mắt đầy vẻ không dám tin! Sao có thể như thế! Rõ ràng mỗi một phát bắn của Nam Cung Cẩm hắn đều đỡ được, nhưng vì sao đối phương lại còn nhiều đạn như thế! Nam Cung Cẩm cười khế một tiếng, dưới đáy mắt ẩn chứa vẻ khinh miệt: “Đông Lăng Hoàng có phải đang tò mò vì sao trong sáng của bản cung vẫn còn đạn đúng không? Bản cũng quên nói cho người, súng này ngoại trừ đẹp mắt hơn súng máy RPK, giá trị cao hơn, lực sát thương lớn hơn, đạn cũng nhiều hơn mấy viên! Đồn nhà quê chính là đồn nhà quê, sao có thể hiểu rõ được vũ khí công nghệ cao cơ chứ!”

Điều khiến Nam Cung Cẩm đặc ý là, mặc dù nàng không giống như Yêu Vật, có thiên phú kinh người về chế tạo máy móc và tài năng sáng tạo cái mới, nhưng mưa dầm thấm đất, nàng cũng đã học xong kỹ thuật cải tiến! Không phải sao, hiện nay đã thành công làm Hoàng Phủ Hoài Hàn bị thương rồi!

Chủ soái bị thương, người Đông Lăng tự nhiên chỉ có thể lựa chọn lui binh! Gương mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn lạnh lùng nhìn Nam Cung Cẩm thật lâu, cuối cùng, dù trong lòng không hề tình nguyện, nhưng vẫn hạ lệnh: “Rút lui!”

Trong cuộc đời hắn có ba lần bị thương, đều bởi vì cô gái này! Lần thứ nhất, ở hoàng cung Đông Lăng, vô thức đỡ cho nàng một kiếm; lần thứ hai, trước đây vài ngày thất thần nhìn nàng trên chiến trường, bị Bách Lý Kinh Hồng gây thương tích, hôm nay, lại bị nàng tự tay gây thương tích!

Cô gái này, đúng là kẻ cướp của cuộc đời hắn! Nhưng, còn có một câu càng chính xác hơn, giờ phút này đang ầm vang trong lòng hắn: “Gặp phải cô gái đáng chết này, chắc chắn không có chuyện tốt!”. Sắc mặt Đạm Đài Minh Nguyệt cũng mười phần ngưng trọng, giọng nói phong lưu hoa lệ chậm chạp và trầm thấp vang lên: “Rút lui!”

Nhưng, đã đến giờ phút này, Nam Cung Cẩm sao có thể từ bỏ ý đồ? Nàng ngửa mặt lên trời cười to một tiếng: “Đuổi theo cho ta!”

Sau đó, nàng bước nhanh xuống cổng thành, cưỡi lên ngựa, dẫn binh mã nhanh chóng đuổi theo! Bách Lý Kinh Hồng cũng từ trên cổng thành phi thân xuống, ngẩng vãng vàng trên ngựa của mình, theo nàng cùng nhau ra ngoài.

Trận chiến này Nam Cung Cẩm mới thật sự là nhân vật chính! Mái tóc dài của nàng tung bay trên không, tiếng cười của nàng tùy ý cất lên, tính kế lâu như thế, chính là để Hoàng Phủ Hoài Hàn mắc lừa, mà thật vất vả mới gây thương tích được cho đối phương, lúc này nếu không đuổi theo, chẳng phải có lỗi với bản thân quá hay sao? Tên cầu Hoàng đế này năm đó ở Đông Lăng bắt nạt mình, còn phải người đánh mình mấy gậy, không ngờ có ngày bị mình làm bị thương không nói, còn bị mình đuổi theo mà cong đít bỏ chạy? Nghĩ thế, cảm giác đắc ý trong lòng Nam Cung Cẩm càng thêm dạt dào.

Nhưng, ngay lúc nàng cao hứng suýt thì quên hết tất cả, một giọng nói trong trẻo mà trầm thấp vang lên bên tai nàng: “Cẩn thận, Đạm Đài Minh Nguyệt, không phải là nhân vật dễ đối phó.”

Nam Cung Cẩm khẽ giật mình, lúc này mới phản ứng lại! Đúng thế, Hoàng Phủ Hoài Hàn bị thương nặng, dẫn binh mã rút lui, đây là chuyện rất bình thường, nhưng hai mươi vạn kỵ binh của Đạm Đài Minh Nguyệt lại không có lý do gì mà cứ thế quay lại, chỉ sợ chuyện này không đơn giản, nàng không thể chủ quan khinh địch được!

Một mực đuổi theo năm mươi dặm, đánh chết không ít quân địch, Nam Cung Cẩm xong đến nhanh nhất, mãi cho phía trước xuất hiện một cánh rừng, Nam Cung Cẩm mới ngừng truy đuổi!

Trước mặt cánh rừng, nhìn vô cùng tịch mịch mà lại giấu giếm sát cơ! Mà kỳ quái nhất chính là, binh mã quân địch vừa nãy đã không thấy ai nữa cả!

Đôi môi mỏng của Bách Lý Kinh Hồng khẽ nhếch lên, đôi mắt đẹp như ánh trăng nhìn về mê chướng, hất tay áo, hình thành một cơn gió, viên đá hất cất giấu trong tay áo thật lâu, cứ như thể bay ra ngoài, sau đó bắn tới một cái trận nhân!

Ngay sau đó, trước mắt bọn họ và xung quanh để biến đổi cảnh tượng, đã không còn là rừng rậm cắt ngang phía trước nữa, mà là một cơn sóng to gió lớn biển cả mênh mông mãnh liệt bao vây bọn họ, bọn họ như là đang ở giữa trung tâm biển khơi, bên tai vang vọng tiếng sóng bốn phía, mà dưới chân còn có thể trông thấy sóng lớn khuấy động, đập vào người bọn họ. Cảnh tượng như vậy quá mức chân thực, chân thực đến nỗi khiến cho bọn họ quên đi rằng bọn họ đang đứng trên đất liền, không có khả năng là biển cả, chân thực đến nỗi bọn họ sợ là một giây sau đã bị sóng biển nhấn chìm, thế nên khuôn mặt mọi người đều lộ vẻ hoảng sợ! Khi một đợt sóng lớn vỗ tới bọn họ, một giọng nói như là từ chín tầng trời truyền đến, mang theo âm lượng to lớn, mạnh mẽ hao nhiên vang lên giữa thiên địa: “Lui!”

Chỉ một chữ, nhưng những cơn sóng biển kia như nghe được hiệu lệnh, vậy mà thật sự nghe lời lùi lại phía sau. Lập tức sau đó chính là một hồi sóng im lặng, ngay sau đó, bốn phía chậm rãi khôi phục lại bình thường, bọn họ vẫn đang đứng trên một mảnh bình nguyên, cũng chính là nơi bọn họ vừa mới truy đuổi quân địch tới đây!

Sau khi hết thấy hư ảo chậm rãi biến mất, cảnh vật hiện ra càng làm cho tất cả binh sĩ Nam Nhạc hoảng sợ, bởi vì khi ánh mắt vừa trở lại bình thường, bọn họ đã trông thấy quân đội Mạc Bắc đang bao vây bọn họ lại.

Giọng nói phong lưu hoa lệ của Đạm Đài Minh Nguyệt cũng vang lên đúng lúc này: “Vấn đề cho là trận pháp này có thể vây khốn, thậm chí đánh giết Nam Nhạc Hoàng, lại không ngờ không được, đúng là trăm đã xem thường các hạ rồi!”

“Mạc Bắc Vương, người cũng không hổ là cao đồ của Vô Ưu Lão Nhân.” Bách Lý Kinh Hồng nói không mẫn không nhạt.

Hắn nói xong, khuôn mặt Đạm Đài Minh Nguyệt dưới mặt nạ biến sắc, sao hắn lại biết sự phụ mình là ai? Im lặng hồi lâu, hắn chợt cười: “Nam

Nhạc Hoàng, thật tinh mắt! Chỉ là không biết lát nữa Nam Nhạc Hoàng làm thế nào để giết ra khỏi chỗ này!”

Ba mươi vạn binh mã trên bình nguyên, bị hai mươi vạn kỵ binh Mạc Bắc bao vây! Đối với Nam Nhạc mà nói, đây tuyệt đối là thế yếu! Tiêu ý trên khuôn mặt Đạm Đài Minh Nguyệt, càng khiến cho người ta hoảng sợ, thậm chí là tấm mặt nạ kia cũng không che nổi tâm tình vui sướng của hắn!

“Mạc Bắc Hoàng thông minh, nhưng trăm cũng đâu phải kẻ ngu?” Bách Lý Kinh Hồng lạnh nhạt nhìn hắn, dung mạo đăm đăm không có chút cảm xúc gì, nhưng ánh mắt đẹp như ánh trăng say lòng người của hắn hiện lên vẻ quỷ quyệt. Nam Cung Cẩm nghe bọn họ nói giọng bí hiểm, lập tức cảm thấy có chút nghi không thông, ách, đây không phải là do bản thân mình quá đần đủng không? Ý của Bách Lý Kinh Hồng, là đối phương đã sớm biết bọn họ sẽ đuổi đến đây, cho nên đã chuẩn bị xong cạm bẫy và trận pháp, nhưng mình mới làm Hoàng Phủ Hoài Hàn bị thương, Đông Lăng rút quân, sau đó bọn họ mới truy kích, đây mới là sự thật, chẳng lẽ Đạm Đài Minh Nguyệt ngay cả chuyện Hoàng Phủ Hoài Hàn bị thương cũng có thể tính được sao?

Sau khi Bách Lý Kinh Hồng nói xong, trên mặt Đạm Đài Minh Nguyệt lập tức hiện lên vẻ nặng nề. Vốn là hắn và Hoàng Phủ Hoài Hàn bàn bạc kế hoạch, chính là muốn dụ người Nam Nhạc ra khỏi thành, sau đó phục kích ở mảnh bình nguyên này, bốn phía trống trải, chính là nơi đánh úp tốt nhất! Nhưng Hoàng Phủ Hoài Hàn bị thương, lại là một chuyện ngoài ý muốn, khiến bọn hắn bất ngờ, nhưng bọn hắn vẫn quả quyết “chạy trốn chết”, đối phương cũng thật sự đuổi theo. Hoàng Phủ Hoài Hàn đã rút lui trước, nên nhiệm vụ vây giết này liền giao cho Đạm Đài Minh Nguyệt.

Trông thấy Bách Lý Kinh Hồng đã bị vây trong trận pháp “Tam Phạn Thất Biến” của mình, lại không ngờ là hắn chỉ cần một chiêu đã có thể phá trận! Nhưng, hai mươi vạn kỵ binh Mạc Bắc, tuyệt đối không phải chỉ ba mươi vạn binh mã Nam Nhạc có thể chống đỡ được! Cho nên theo nguyên tắc mà nói, bên bọn hắn vẫn chiếm không ít ưu thế, nhưng đối phương lại bình tĩnh như thế, thậm chí còn nói ra những lời như thế, đây là vì sao?

Nam Cung Cầm nhíu mày nhìn Bách Lý Kinh Hông một chút, đột nhiên cảm thấy tên này thật sự có đi đầu bí ẩn, trước đây mấy ngày có vẻ như đang tính toán một âm mưu to lớn gì đó, tới hôm nay, trong lòng nàng cảm thấy như thể càng thêm mãnh liệt!

Binh sĩ Nam Nhạc lộ vẻ hoảng sợ, nhưng nghĩ tới vị thần của bọn họ là Bách Lý Kinh Hông vẫn còn, bọn hắn sẽ nhất định không bị làm sao, cho nên vẻ mặt chậm rãi lạnh lùng lại!

Ngay lúc vẻ mặt của Đạm Đài Minh Nguyệt càng nặng nề hơn, nghi ngờ trong lòng hắn cũng được giải đáp. Ngay sau đó, từng tiếng bánh xe vang lên, sau đó, mấy trăm chiếc chiến xa mà không giống chiến xa đi tới! Loại chiến xa này có thể che chắn binh sĩ ở bên trong, nhưng cũng không có ống kính, ngựa có thể kéo được, độ cao vừa phải, bảo vệ người bên trong vô cùng chặt chẽ! Mà mỗi người trong xe đều cảm trường thương trong tay, muốn tiến đánh binh mã của Đạm Đài Minh Nguyệt!

Dẫn đội, chính là Uất Trì Thành!

Nam Cung Cầm nuốt một chút nước bọt, giờ nàng mới hiểu lúc trước Vàng chạy tới, cùng hắn nói chuyện gì! Mà dạng chiến xa này, nàng có biết, loại này không có ghi chép trong kho binh khí của triều đại này, nhưng trong lịch sử Trung Quốc, Hàn Tín đã từng sáng tạo ra phương tiện như thế này để vây khốn Hạng Vũ! Thế là, Nam Cung Cầm lại nuốt một ngụm nước bọt, lặng lẽ nhìn Bách Lý Kinh Hông một chút, trong lòng lập tức sinh ra không ít cảm giác sùng bái. Tên này, dụng binh như thần, còn có thể nghĩ ra dạng phương tiện thế này, thật sự có thể so sánh được với Hàn Tín! Nhưng khả năng khống chế đi đầu khiến tình hình của hắn, rõ ràng, lợi hại hơn Hàn Tín!

Trông thấy bàn tay nắm dây cương của Đạm Đài Minh Nguyệt bỗng nhiên căng cứng, Bách Lý Kinh Hông chậm rãi nói: “Thật không dám giấu giếm, vài trăm dặm nơi này, đều là bình nguyên, bốn phía không có vật che chắn. Cho nên, không chỉ các hạ muốn vây khốn trăm ở đây, trăm cũng đã sớm có ý tưởng giống thế.” Cho nên, những chiếc chiến xa này từ mấy ngày trước khi di chuyển tới Lịch Dương đã chuẩn bị xong, nhưng sở dĩ

biết đối phương lựa chọn nơi này để mai phục, thì cần phải cảm ơn Vàng đã phát hiện ra viên đá đặc thù của trận pháp “Tam Phạn Thất Biên”! Hai bên đều muốn vây khốn đối phương, mà hẳn lại biết địa điểm đối phương lựa chọn, nên hẳn tự nhiên là chọn cách tương kế tựu kế.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 55: Đông Lăng Hoàng, Người Buông Trầm Ra Trước Đã!

Nhưng, dù cho Đạm Đài Minh Nguyệt thông minh tuyệt đỉnh, cũng không thể nghĩ ra vì sao đối

phương biết rõ địa điểm mình phục kích, mảnh bình nguyên này khoảng chừng vài trăm dặm,

phương hướng bọn hắn chạy, đã biến hóa tùy ý trên đường đi, nhưng Bách Lý Kinh Hồng vẫn biết là chỗ này! “Trầm muốn biết, các hạ làm thế nào mà biết trầm bố trí mai phục ở đây?”

Nếu không, đúng là hắn thua mà không cam lòng!

“Bởi vì trong quân doanh các người có nội gián!” Nam Cung Cẩm có lý do xấu mà nói. Nàng vừa nói xong, không chỉ Đạm Đài Minh Nguyệt, tất cả mọi người bên Mạc Bắc đều kinh biến, từ khi bọn hắn bị bao vây đã biết chuyện này có vấn đề, hiện nay nghe cô gái này nói thế, trong chốc lát bọn hắn đã xác định đúng là như thế. Nhưng, ai biết nàng có phải là cố tình nói thế để châm ngòi ly gián hay không?

Hai người Bách Lý Kinh Hồng và Uất Trì Thành nghe nàng nói thế, vốn khuôn mặt đang mang vẻ cười như không phải cười, bỗng lộ ra vẻ cố quái, nhưng vẻ cố quái này rất nhanh biến thành cứng ngắt, rồi từ từ bình tĩnh lại.

Nhưng, trong lòng Đạm Đài Minh Nguyệt đã tin một nửa, nếu không có nội gián, thì không thể có khả năng hôm nay bọn hắn bị người ta phát giác, hơn nữa, còn bị đối phương biết tường tận như thế. Về mặt Nam Cung

Cầm tuy tỏ vẻ thành khẩn nhưng nụ cười lại vô cùng gian trá, lời này của nàng, nếu như hôm nay Đạm Đài Minh Nguyệt chết ở chỗ này thì mọi chuyện bình yên, còn nếu hấn sống sót rời đi, thì quân doanh Mạc Bắc không thể thiếu được một lần rung chuyển kịch liệt.

“Mạc Bắc Vương, mong sao người có thể hài lòng với chuyến đi Trung Nguyên này của người.” Giọng nói đăm đăm và trầm thấp của Bách Lý Kinh Hồng chậm rãi vang lên, trong giọng nói không mang bất kỳ tình cảm gì, nhưng khiến người nghe cảm thấy có một tia ác ý trong đó.

“Đánh cho trảm!” Hấn ra lệnh một tiếng, binh sĩ Nam Nhạc trên chiến xa lập tức bắt đầu tiến công!

Bởi vì những chiếc chiến xa kia tuy to lớn nhưng nhẹ nhàng, nên có thể che kín toàn bộ binh sĩ, mà tốc độ di chuyển lại rất nhanh, lại cách kỵ binh Mạc Bắc cũng khá xa, nên khiến cho những người đàn ông Mạc Bắc lỗ mãng này hầu như là không có đất dụng võ. Tầng tầng lớp lớp trường thương và mũi tên, các binh sĩ Nam Nhạc vốn bị Đạm Đài Minh Nguyệt bao vây cũng bắt đầu phản kích, trường thương trong tay bọn họ đâm tới đối phương, nếu không với tới người trên ngựa thì bọn họ trực tiếp đâm vào ngựa!

Kỵ binh mà mất ngựa thì những binh lính này tự nhiên cũng mất đi phần lớn chiến lực, nhưng, dù sao thì người Mạc Bắc vẫn là dân tộc vạm vỡ nhất đại lục, mặc dù ngã xuống, mặc dù mất đi ngựa chiến, nhưng bọn hấn vẫn vô cùng dũng mãnh, rút kiếm chiến đấu bốn phía, ra sức mà phản kích!

Nhưng cũng có không ít binh sĩ sau khi rơi xuống ngựa, liền biến thành thịt cá khỗ sở nằm trên thớt, mặc cho binh sĩ Nam Nhạc chém giết, căn bản là không tìm được chỗ trống nào để phản kích!

Đạm Đài Minh Nguyệt âm thầm chiến đấu trong chốc lát, rồi rất nhanh hiểu được nếu mình tiếp tục đánh thế này, hôm nay tất nhiên sẽ bị Bách Lý Kinh Hồng vây chết ở đây! Thế là hấn đành trầm giọng hét lớn một tiếng: “Phá vây!”

“Rõ!” Hấn nói xong, các binh sĩ bắt đầu cố gắng tìm nơi đột phá vòng vây, nhưng chiến xa trận nào có dễ bị công phá như thế, mặc kệ bọn hấn đột phá từ chỗ nào, chiến xa trận này đều bọc lót vô cùng tốt, căn bản là không có khả năng đột phá! Chiến đấu càng ngày càng kịch liệt, tình hình bọn hấn càng ngày càng bất lợi!

Cuối cùng, có binh sĩ tiến lên nói: “Vương thượng, để chúng ta bọc hậu, một mình ngài đi trước đi!”

Một mình Vương thượng nhân dịp hỗn loạn mà rời đi, vẫn rất có khả năng thoát được!

Nhưng, các binh sĩ tinh nhuệ nhất trong tay hấn đều ở đây, Đạm Đài Minh Nguyệt sao chịu đi cho được? Khuôn mặt hấn lạnh lùng, lớn tiếng nói: “Đánh cho trảm, nhất định phải giết ra một con đường máu!”

“Rõ!” Dưới sự đồng tâm hiệp lực của mọi người, tự nhiên là chiến hỏa lại bốc lên hùng hực.

Hai đóa hoa nở, mỗi cành một đóa.

Hoàng Phủ Hoài Hàn che đầu vai của mình, ở đó có một lỗ nhỏ đen như mực, máu không ngừng chảy qua kẽ tay hấn, mà trên cánh tay phải của hấn cũng có một cái lỗ giống như thế. Khuôn mặt tuấn dật vô song càng cứng, vôi vàng rút lui về phía Bắc.

Mấy tên Đại Tướng quân bên cạnh hấn đều vô cùng lo lắng nhìn hấn, hiện nay không ở nơi an toàn, tự nhiên không thể hạ trại để quân y thăm khám, không biết Hoàng thượng có thể chịu đựng được không! “Hoàng thượng, ngài cố gắng một chút, chúng ta rất nhanh sẽ đi ra ngoài quốc cảnh Nam Nhạc!” Lão Tướng quân Nam Cung nói.

Hoàng Phủ Hoài Hàn lạnh lùng nói: “Yên tâm, vết thương nhỏ này còn chưa lấy được mạng trảm!”

Chỉ là vết thương kia vì sao lại đau hơn nhiều so với bị trúng tên thế này, cứ như là toàn bộ bả vai đều bị xuyên thủng!

Chạy thêm được vài dặm, ánh mắt Hoàng Phủ Hoài Hàn chăm chú thấy cách đó không xa có vết bánh xe, nhớ tới vài ngày trước trình sát báo cáo Bách Lý Kinh Hồng chiêu mộ thợ mộc, nhưng không biết để làm gì, trong lòng hần lập tức cảm thấy không đúng!

Các tướng quân dưới tay hần trông thấy hần dừng lại liền hỏi: “Hoàng thượng, có chuyện gì vậy?” “Xem xem vết bánh xe này đi đâu?” Giọng nói lạnh như băng mang theo một cỗ hơi lạnh thấu xương vang lên!

Lão tướng quân Nam Cung nhìn chốc lát rồi nói: “Có vẻ như là đi về phía Tây chúng ta!” Nói xong, thần sắc lão tướng quân Nam Cung cũng có chút ngưng trọng! Phía Tây, không phải là nơi Mạc Bắc Vương bố trí mai phục vây giết Bách Lý Kinh Hồng sao?

Vết bánh xe này nhìn không có gì đặc biệt, có lẽ chỉ là thương đội qua đường mà thôi, thế nên hần nói: “Hoàng thượng hoài nghi Nam Nhạc đã nghiên cứu ra được vũ khí để đối phó chúng ta sao? Nhưng nếu từ Lịch Dương đi thẳng đến nơi Mạc Bắc Vương phục kích, không phải là gần hơn sao, cần gì phải đi vòng xa thế này?”

Câu này của hần vừa dứt, đã nhắc nhở Hoàng Phủ Hoài Hàn, thế là, trong chớp mắt sau đó, hần hần như đã xác định chuyện này tất nhiên có vấn đề. Khó trách, khó trách khi hần chạy đi, vẫn cảm thấy có gì đó không thích hợp, Nam Cung Cấm có lẽ sẽ mắc lừa, đuổi theo hần, nhưng sao Bách Lý Kinh Hồng cũng không cần thận như thế, không nói hai lời lập tức đuổi theo ra ngoài! Nhìn vết bánh xe này, rõ ràng là chỉ mới đi qua, nói cách khác nếu như đây là người của Bách Lý Kinh Hồng, cũng coi như là trước đây không lâu đi bố trí mai phục. Như thế nếu đi thẳng từ Lịch Dương, sẽ bị bọn hần phát hiện, mà đi từ cửa Nam ra, vòng qua Thanh Tùng Lĩnh, thế sẽ khác nhau rất lớn!

Mà nơi đó, chính là Thanh Tùng Lĩnh!

Nghĩ thông suốt điểm này, Hoàng Phủ Hoài Hàn nói: “Hoàng Phủ Kinh Thương, suất lĩnh năm vạn đại quân gấp rút tiếp viện Mạc Bắc Vương, nhất định phải giúp hần phá vây!” “Mặt tướng lĩnh mệnh!” Hoàng Phủ

Kinh Thương đáp lời, sau đó mau chóng dẫn binh mã đi tới nơi Đạm Đài Minh Nguyệt bị vây.

Trông thấy một chi kỵ binh cường hãn nhất của Mạc Bắc, đã hao tổn một nửa trong tay Bách Lý Kinh Hồng, hơn nữa còn có khả năng toàn quân bị diệt, tâm trạng của Đạm Đài Minh Nguyệt càng ngày càng nặng trĩu.

“Vút!” một tiếng, một mũi tên bắn về phía hắn, hắn vội nghiêng đầu mới có thể suýt soát nó được một kích này.

Nhưng, mũi tên kia phá vỡ trời cao, lại bắn về phía trước. “Kéo kẹt!” một tiếng, cột vương kỳ phấp phới của Mạc Bắc kia, cứ như thế mà đứt gãy! Sau đó, cờ xí màu đen xa hoa mà liêu lĩnh kia rơi xuống đất, thỉnh thoảng lại có binh sĩ dẫm phải!

Khuôn mặt Đạm Đài Minh Nguyệt dưới lớp mặt nạ mờ phần khó coi, đen sì như nhuộm dầu! Trên chiến trường, vương kỳ ngã xuống và mũ giáp chủ soái rơi xuống, đều là biểu hiện bại trận! Mà còn là bại đến cực hạn! Hắn thừa nhận trận này hắn đã thua, nhưng vương kỳ bị người ta dẫm dưới chân, vũ nhục to lớn như thế, mười mấy năm càn binh đánh giặc hắn chưa bao giờ phải chịu!

Cách đó không xa, đôi tay thon dài và trắng nõn như ngọc, cầm mũi tên ngẩng ngay ngắn trên lưng ngựa, như là thiên địa vạn vật đều tập trung lên người hắn, mặt trời trên cao lặn xuống, cũng không cách nào ngăn cản được vẻ đẹp của hắn. Dung mạo người kia đăm đăm, cây cung trống rỗng khung nói cho Đạm Đài Minh Nguyệt biết, mũi tên vừa xong kia, chính là kiệt tác của hắn. Nhưng, chính dung mạo đăm đăm như thế, lại khiến cho người ta nhìn ra được vẻ kiêu ngạo không nói nên lời của hắn, kiêu ngạo đứng ở trên cao nhìn xuống mọi người phía dưới. Không sai, chính là kiêu ngạo!

Hắn tựa như là vương giả thiên hạ, đứng từ trên đỉnh của vạn vật nhìn xuống thiên hạ!

Biết là đối phương cố ý gây nên, ý định vũ nhục mình, sắc mặt Đạm Đài Minh Nguyệt tự nhiên lại càng đen hơn! Ngay lúc này, một loạt tiếng

vó ngựa truy ền đến, tất cả mọi người nhìn thấy viện quân đang lao cút tới cách đó không xa, lọt vào trong tầm mắt, chính là quân kỳ Đông Lăng!

Sau khi bọn hấn tới, liền triển khai đánh giết mãnh liệt ở vòng ngoài! Nhưng trong lòng Hoàng Phủ Kinh Thương hiểu rõ, mục đích bọn hấn hiện nay là cứu kỵ binh Mạc Bắc thoát vây, không phải tham chiến ở đây, nếu như đánh nhau chân chính, bọn hấn liền hợp lại cũng chưa chắc có thể thắng được đối phương! Thế là, hấn cố gắng giết ra một con đường máu, còn quân Mạc Bắc cũng điên cuồng xuất kích, muốn phá vỡ trùng vây!

Trong ngoài giáp công, tự nhiên thế không thể đỡ! Cuối cùng, bọn hấn giết được ra một con đường máu, phá vỡ trùng vây, hai quân nhanh chóng đuổi theo! Uất Trì Thành tiến lên xin lệnh: “Hoàng thượng, thần nguyện xuất quân, giết chết bọn hấn!” “Giặc cùng đường chó đuổi.” Năm chữ, phun ra đầu đầu, còn đôi mắt đẹp như ánh trăng lại nhìn lá vương kỳ đang nằm trên mặt đất.

Nếu nói một lần thất bại duy nhất trong cả đời Mạc Bắc Vương Đàm Đài Minh Nguyệt, thì chẳng phải cũng chính là nơi này sao? Vương kỳ gãy rụng, mười vạn thiết kỵ bị diệt, trận này quả thật là có lời.

Mà ngày lúc này, Vàng bỗng nhiên chạy từ phía sau tới, lập tức nhảy lên người Bách Lý Kinh Hồng, lại cọ cọ vào người Nam Cung Cẩm. Tên này, lại đột nhiên nhảy lên như thế, dọa cho hai con ngựa sợ hãi, giơ móng lên, suýt nữa hất ngã người ng ồi trên lưng xuống!

Tên này, hoàn toàn không hề tự giác mình là sói chút nào, cư xử y như một con khỉ vậy.

Bách Lý Kinh Hồng vẫn còn đỡ một chút, vốn kỹ thuật cưỡi ngựa của hấn kinh người, còn có nội lực khổng lồ chế ngự, cho nên không có chuyện gì. Nhưng Nam Cung Cẩm lại bất đắc dĩ phải nhảy khỏi lưng ngựa, mặc cho Vàng cọ vào người nàng, cứng chi ều sờ vào đầu nó, cười hì hì nói: “Không ngờ người lại có bản lĩnh lớn như vậy, lần này đúng là nhờ có người!” Vàng nghe thế, như là rất không hài lòng vì bị xem thường, đôi mắt xanh long lanh nhìn Nam Cung Cẩm hồi lâu, rồi bỗng nhiên quay đầu, chổng mông vào Nam Cung Cẩm, còn phe phẩy cái đuôi to, không hề

ngượng ngùng phơi lỗ đít của nó trước mặt nàng! Nam Cung Cẩm bị con sói này chọc cho cười ha ha, còn Bách Lý Kinh Hằng thì chỉ cười không nói gì.

Nam Nhạc, tháng bảy năm năm trăm bảy mươi hai.

Liên quân Đông Lăng và Mạc Bắc tiến đánh Nam Nhạc, cuối cùng, Đông Lăng Hoàng Phủ Hoài Hàn bị thương bại lui. Còn Mạc Bắc Vương bố trí mai phục giết Nam Nhạc Hoàng, lại bị phản kích, hai mươi vạn tinh nhuệ bị hao tổn một nửa trong trận chiến Lịch Dương. Trong vương trướng của Hoàng Phủ Hoài Hàn hiện nay quân y tới lui không ngừng, không chỉ là vì đế vương bị thương, mà vết thương bị nhiễm trùng, sốt cao không hạ!

Đạm Đài Minh Nguyệt chịu ân huệ lớn như thể của Hoàng Phủ Hoài Hàn, nên quan hệ hai nước tự nhiên càng chặt chẽ hơn. Giờ phút này, hắn cũng đang ở trong vương trướng của Hoàng Phủ Hoài Hàn! Khuôn mặt tuấn dật vô song của người kia đỏ bừng vì sốt cao, trong lúc mê sảng vẫn nghiêng răng nghiêng lợi: Nam Cung Cẩm, không giết người, Hoàng Phủ Hoài Hàn ta thì không làm người!”

Lông mày Đạm Đài Minh Nguyệt giật một phát, bỗng cảm thấy không biết nên nói gì. Xem ra độ nguy hiểm của Nam Cung Cẩm trong suy nghĩ của Hoàng Phủ Hoài Hàn đã vượt qua Bách Lý Kinh Hằng rất nhiều. Chẳng thế mà dù người này mê sảng vì sốt còn muốn giết nàng! Một lúc sau, quân y cuối cùng cũng không chế được bệnh tình của Hoàng Phủ Hoài Hàn, hắn vượt mànhôitrán rồi nói: “Mạc Bắc Vương, bệnh tình của Hoàng thượng đã ổn định, lão thần đi xuống trước!”

Quân y vừa nói xong thì chân lão đảo suýt ngã, bọn hắn đã không ngủ không nghỉ mấy ngày để chăm sóc Hoàng thượng.

Đạm Đài Minh Nguyệt gật đầu, sau khi bọn hắn lui ra, trong vương trướng chỉ còn lại Hoàng Phủ Hoài Hàn hôn mê bất tỉnh, Đạm Đài Minh Nguyệt và binh sĩ canh gác bốn phía, bọn hắn cầm trường kích trong tay, ánh mắt nhìn thẳng phía trước, không nói một lời.

Đạm Đài Minh Nguyệt lại gần nhìn vết thương của Hoàng Phủ Hoài Hàn một chút mà mặt mày nóng ran, trong lòng cũng là đầy vẻ hậm hực! Cho dù biết thắng bại là chuyện thường của nhà binh, nhưng có đến mười vạn dũng sĩ Mạc Bắc chết đi như thế, trong lòng hẳn như có ngọn lửa to lớn đang thiêu đốt mãnh liệt, hẳn tức giận đến phát điên! Còn chuyện Nam Cung Cấm nói trong bọn hẳn có nội gián, cũng khiến hẳn vô cùng hoài nghi, thậm chí có chút ăn không ngon ngủ không yên, nhưng, người dưới tay hẳn, lại không có dấu hiệu gì khác thường! Như thế thì sao Bách Lý Kinh Hằng lại biết mình sẽ bố trí mai phục ở nơi đó? Vấn đề này, khiến hẳn không thể hiểu nổi.

Ngay lúc hẳn đang hậm hực, Hoàng Phủ Hoài Hàn hôn mê bỗng nhiên nắm lấy tay hẳn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nam Cung Cấm, người nghe cho trẫm! Cuối cùng sẽ có một ngày, thiết kỵ của trẫm sẽ san bằng Nam Nhạc, đến lúc đó, người đừng nghĩ sẽ chạy thoát khỏi tay của trẫm!” Câu này của hẳn khiến cho Đạm Đài Minh Nguyệt sửng sốt! Đầu tiên là Mộ Dung Thiên Thu có biểu hiện khác thường với cô gái kia, giờ đến Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng như vậy, nhìn bộ dạng này, sự phụ nói quả không sai, Nam Cung Cấm kia, quả nhiên là biến số trong cuộc chiến thiên hạ này! Lập tức, hẳn cũng chú ý tới tay mình đang bị Hoàng Phủ Hoài Hàn nắm lấy, sau đầu xẹt qua một vạch đen, muốn rút tay mình ra, nhưng rút mấy lần đều không được! Thế nên khóe miệng hẳn bắt đầu run rẩy!

Hắn nói: “Đông Lăng Hoàng, người buông tay trẫm ra trước đã!” Tiên lễ hậu binh, mặc dù đối phương hôn mê, sẽ không nghe được hẳn, nhưng dù sao thì trước tiên hẳn cũng nên nói vài câu, rồi mới cứng rắn được không phải sao?

“Trẫm không buông! Người cho rằng trẫm sẽ thả người đi giống như khi ở Đông Lăng sao? Người si tâm vọng tưởng!” Hoàng Phủ Hoài Hàn thần trí không rõ nói.

Binh sĩ Đông Lăng canh gác tại vương trường đều không nhận được mà nuốt một ngụm nước bọt, mặc dù bọn hẳn biết rõ Hoàng thượng nhận nhầm người, nhưng hai tên đàn ông cứ thế mà nắm tay nhau, nhìn cũng thật là kỳ quái!

Ngay lúc này, “Ầm!” một tiếng vang lên, chậu nước mấy người hầu bê tới hầu hạ Hoàng Phủ Hoài Hàn rơi xuống đất! Bọn hắn vừa nghe thấy cái gì, Mạc Bắc Hoàng muốn Hoàng thượng buông ra, Hoàng thượng lại nói đối phương si tâm vọng tưởng sao?! Chuyện này... Nghĩ thế, bọn hắn đâu không hèn mà cùng nuốt một ngụm nước bọt!

Lúc trước trên chiến trường, Hoàng hậu Nam Nhạc nói những lời kia, giờ thêm một màn này, chuyện này... Bọn hắn có phải đã phát hiện ra chuyện gì không nên bị phát hiện ra hay không? Trời ơi, bọn hắn sẽ không bị giết người diệt khẩu chứ?

Trông thấy vẻ mặt của bọn hắn, sắc mặt Đạm Đài Minh Nguyệt trong nháy mắt đen thui, hắn biết rõ mình bị hiểu lầm! Nhưng người ta đâu không nói gì, nên bây giờ hắn cũng không tiện chủ động giải thích, nếu không sẽ bị coi là giấu đầu lòi đuôi! Thế là, hắn chỉ có thể đè nén cảm giác muốn nôn ra máu, rút tay mình ra ngoài.

Cũng ngay lúc này, một cô gái thanh tú xông vào từ bên ngoài như một cơn gió, sắc mặt cô ta tái xanh! Hiển nhiên mấy lời vừa rồi cô ta cũng nghe thấy! Cô ta nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Hoàng Phủ Hoài Hàn đang hôn mê, không thể nhin được mà mắng ta một tiếng: “Đông Lăng Hoàng thật đúng là vô sỉ tới cùng cực!”

Cô ta vừa nói xong, binh sĩ Đông Lăng bên cạnh đều lộ ra vẻ không vui! Còn thoáng có vẻ thù địch, Hoàng thượng của bọn hắn sao có thể bị một cô gái tùy tiện làm nhục chứ?! Mặc dù Hoàng thượng của bọn hắn thường xuyên bị Hoàng hậu Nam Nhạc hạ nhục, nhưng dù sao đối phương cũng ở trong quân doanh Nam Nhạc, bọn hắn có tức giận cũng chỉ có thể nhẫn nhịn không phát tác, nhưng cô gái này đang ở trong vương trướng Đông Lăng mà nói lời như thế, đây là khinh Đông Lăng bọn hắn không có ai hay sao?

Đạm Đài Minh Nguyệt vừa nhìn thấy cô ta, đã cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra! Cô gái này lần trước trên chiến trường, mặc dù tức giận với mình, nhưng không nói gì với cha của cô ta, đối với mình vẫn có mấy phần tình nghĩa, thế nhưng tin tức này lại không hiểu vì sao, mà nhanh chóng truyền tới tại thủ lĩnh bộ lạc Kiêu Kỳ, còn thủ lĩnh bộ lạc Kiêu Kỳ ở bên

ngoài bị độn như là một món đồ chơi độn bị mình đùa giỡn, cho nên gần đây đối phương muốn tìm mình nói chuyện!

Bây giờ, nàng vừa đi vào đã nói ra những lời này, hấn cũng rất nhạy cảm cảm thấy không khí căng thẳng xung quanh, biết rõ nếu như to chuyện sẽ khiến hai quân bất hòa, càng sẽ tạo cơ hội cho tên đàn ông Nam Nhạc âm hiểm và xấu bụng kia tận dụng cơ hội, hấn cũng không muốn tiếp tục phát sinh chuyện như là liên minh Tây Võ với Mạc Bắc bị đổ vỡ! Thế là hấn không vui nói với Hách Liên Đình Vũ: “Đình Vũ, người nói năng cho cẩn thận!”

Lần này, Hách Liên Đình Vũ càng thêm tức giận, vừa rồi Minh Nguyệt ca ca nói Đông Lăng Hoàng buông tay ra, trong lòng nàng còn thấy vui mừng, không ngờ nhanh như thế đối phương đã chuyển thành thái độ nói giúp Hoàng Phủ Hoài Hàn! Cô ta nặng nề rút tay hấn ra, nhưng Hoàng Phủ Hoài Hàn nắm quá chặt, căn bản là cô ta kéo không ra, trong đầu còn đang quanh quẩn thái độ không tốt kia của Đạm Đài Minh Nguyệt, trong nháy mắt mắt cô ta đã đỏ lên: “Minh Nguyệt ca ca, người còn chưa rút tay ra sao, hay là người muốn được hấn nắm tay mãi như thế!”

Gương mặt Đạm Đài Minh Nguyệt bên dưới mặt nạ đen thui, nhìn những ánh mắt mập mờ bốn phương tám hướng xung quanh! Hấn không lo có làm Hoàng Phủ Hoài Hàn bị thương nữa hay không, dùng sức giãy giụa cánh tay, sau đó bắn nội lực ra, liền rút tay mình từ trong tay Hoàng Phủ Hoài Hàn về, hấn nhìn Hách Liên Đình Vũ một chút rồi quay người đi! Hấn thật sự tức giận, vương hậu tương lai này, thật chỉ giỏi gây phiền hà cho hấn!

Nhưng binh sĩ Đông Lăng cũng không biết Đạm Đài Minh Nguyệt có oán khí với Hách Liên Đình Vũ! Bọn hấn càng không có khả năng biết chuyện nội bộ của Mạc Bắc, thế là một màn này, đối với những binh sĩ Đông Lăng đang canh gác kia nhìn thấy, chính là Mạc Bắc Vương như tình mật ý với Hoàng thượng của bọn hấn, kết quả là bị vương hậu tương lai của Mạc Bắc phát hiện, cho nên tâm trạng hấn vô cùng không tốt mà quay người rời đi! Những người đang đóng bên trong doanh trường nhìn dáng vẻ của Đạm Đài Minh Nguyệt, cũng bắt đầu hoài nghi... Mạc Bắc Vương

thần mẫn Hoàng thượng bọn hấn sao? Thế nhưng bọn hấn đâu là đàn ông mà! Nhưng nghĩ lại một chút, Tây Vỹ Hoàng là người đờng tính, có lẽ... Thế là, bọn hấn không hèn mà cùng nuốt một chút nước bọt, rất sợ hãi, bởi vì bọn hấn biết một bí mật trong đại!

Thế là, bọn hấn quyết định với nhau, nếu nói chuyện này ra, Hoàng thượng tỉnh lại mà biết, bọn hấn nhất định phải chết, cho nên ngàn vạn lần không thể nói ra.

Nhưng cuối cùng có một ngày, có người không kiềm chế được miệng bản thân, nói với người bên cạnh mình, ta nói cho người một bí mật, người đừng nói cho người khác. Sau đó, người biết bí mật này, cũng không khống chế được miệng, dùng cách giống như trước nói với bằng hữu của mình. Cuối cùng chuyện này trở thành một bí mật công khai!

Cuối cùng, những ngày sau, lời đồn đại bay lên...

Hách Liên Đình Vũ thấy Đạm Đài Minh Nguyệt đi, cũng biết chuyện hấn tức giận nhất là chuyện cha mình, nên cô ta đuổi sát theo nói: “Minh Nguyệt ca ca, người phải tin ta, ta không nói gì với cha hết!”

“Ta biết!” Trong giọng nói phong lưu hoa lệ của hấn có chút bất đắc dĩ, đi được vài bước, hấn lại nghe thấy “Bịch!” một tiếng, rõ ràng là cô gái kia ngã, hấn vốn định quay đầu đi thẳng, nhưng nhớ tới dù sao đối phương cũng là hôn thê của mình, thế nên hấn dừng chân lại.

Hách Liên Đình Vũ thấy hấn dừng lại, trong lòng vui mừng, nhảy đến trước mặt hấn nói: “Minh Nguyệt ca ca, người tin tưởng ta không?”

“Ừm! Ta tin tưởng người nhưng người không tin ta, nên mới trúng kế châm ngòi ly gián của cô ta!” Nói những lời này với người có thể là cháu mình, cũng cần dũng khí to lớn. Ví dụ như trong lòng Đạm Đài Minh Nguyệt lúc này cũng đổ mồ hôi như mưa vậy!

Hách Liên Đình Vũ nhíu mày, nghĩ tới chuyện Đông Lăng Hoàng có ý với Minh Nguyệt ca ca, mà Minh Nguyệt ca ca lại tránh né đối phương, không phải lúc đó mình nghe thấy một câu “Người buông trẫm ra trước

đã” đó sao? Cho nên hẳn là Minh Nguyệt ca ca không có ý gì với Đông Lăng Hoàng kia cả! Mà cô gái kia, nói như là hai người bọn họ đúng là như thế, không lâu sau lại kéo cả cha mình vào. Hách Liên Đình Vũ chỉ là đơn thuần, cũng không phải ngu ngốc, cũng có khả năng tư duy logic nhất định! Cho nên cô ta phản ứng lại rất nhanh, mặt lộ vẻ phẫn hận! Cô gái đáng chết này, dám lừa gạt mình! Bỗng nhiên trong đầu cô ta lóe lên ý nghĩ gì đó...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 56: Lý Tường Thì Tươi Đẹp, Hiện Thực Thì Phũ Phàng

Trận chiến Lịch Dương thắng lợi, toàn bộ Nam Nhạc đều vui mừng khôn xiết. 1 Bách Lý Kinh Hông lại càng xuất quân tiến đánh Đông Lăng, thu hồi mười tòa thành trì Đông Lăng thu của Nam Nhạc lúc trước. Mặc dù Hoàng Phủ Hoài Hàn hôn mê, nhưng đôi huynh đệ Hoàng Phủ Vũ và Hoàng Phủ Kinh Thương cũng không phải vật trong ao, hai người hợp lực, mặc dù phần thắng bên Bách Lý Kinh Hông lớn hơn một chút, nhưng cũng không chiếm được lợi ích quá lớn.

Thế nhưng Nam Cung Cẩm cũng biết, tên có một bụng ý nghĩ xấu xa này nhất định lại đang bày ra một âm mưu càng to lớn hơn! Rất nhanh sau đó, Nam Cung Cẩm đã biết được tên này bày ra chuyện gì, trước kia dân chúng trong các tòa thành trì của Nam Nhạc đều là người Nam Nhạc, không biết bọn họ nghe tin từ nơi nào nói Nam Nhạc Hoàng muốn giải cứu bọn họ, cho nên vốn bọn họ đã không cam lòng đổi thành người Đông Lăng, nên trong nháy mắt liền nóng nảy! Mà sau khi nóng nảy, liền phát động bạo động, đánh nhau với binh sĩ Đông Lăng trong thành, thậm chí, vậy mà to gan dám ban đêm tập kích tướng sĩ thủ thành, mở lớn cổng thành, dẫn binh mã Nam Nhạc vào!

Dưới sự giúp công cả trong lẫn ngoài, cho dù là Hoàng Phủ Vũ chiến thên Đông Lăng cũng không chống đỡ được, ngắn ngủi nửa tháng, đã mất đi hai tòa thành trì! Cuối cùng hắn cũng thông minh ra, sau khi mất đi hai tòa thành trì, đến tòa thành trì thứ ba, hắn khống chế tốt dân chúng trước đã, tránh cho lại xảy ra bất trắc.

Cũng đúng lúc này, Hoàng Phủ Hoài Hàn hôn mê nhiều ngày cuối cùng cũng tỉnh lại, một lần nữa đối chiến với Bách Lý Kinh Hằng! Mà cũng ở thời điểm này, lời đồn về mối quan hệ của Hoàng Phủ Hoài Hàn và Đạm Đài Minh Nguyệt đã được lan truyền rộng rãi, bốn phương đều chấn động, khiến cho toàn bộ binh sĩ và các nhà thơ nhà văn luôn luôn chú ý từng thời khắc! Lần này Hoàng Phủ Hoài Hàn hôn mê, nên không thể bịt miệng binh sĩ dưới tay, để cho lời đồn đại lan truyền lâu như thế, khiến cho tất cả mọi chuyện chuyển biến ngược hết cả! Chuyện này tự nhiên khiến cho Nam Cung Cẩm được một phen đắc ý, không ngờ bên mình còn chưa hành động, bọn hắn lại có thể tự nó ra chuyện xấu như thế!

Hoàng Phủ Hoài Hàn và Đạm Đài Minh Nguyệt, tự nhiên là suy nghĩ rất nhiều biện pháp trấn áp sau khi biết phát sinh những lời đồn đại khiến cho người ta nôn ra máu này, cuối cùng còn dùng đến những biện pháp cực kỳ máu tanh! Nhưng bịt miệng thiên hạ thật sự là khó khăn, sao có thể trấn áp những lời đồn đại loạn thất bát tao kia cho được, mặc dù vì chuyện này bọn hắn đã giết không ít kẻ khơi mào, nhưng trong thiên hạ vẫn có những lời bàn tán không ngừng! Thậm chí bọn họ càng cố tình đàn áp xuống, thì lời đồn đại càng phát triển, lan truyền đi nhanh một cách bất thường, từ Hoàng Phủ Hoài Hàn nắm tay Đạm Đài Minh Nguyệt, đến ôm chân hắn, nằm đè lên thân thể hắn! Chuyện này tự nhiên là có sự giúp đỡ của Nam Nhạc châm ngòi thổi gió bốn phía, thêm mắm thêm muối!

Cuối cùng, chuyện này khiến cho binh sĩ Mạc Bắc và Đông Lăng đều không muốn chiến đấu nữa, cũng không có tâm tư mà đi huấn luyện, mà luôn luôn nhìn trộm hai người bọn họ vô cùng ghen ghét, khiến cho sức chiến đấu chính thể của một phương binh mã bọn hắn bị hạ thấp xuống thật nhiều!

Trong thời gian này, Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng biết được những chuyện đã xảy ra trong quá trình hắn hôn

mê từ miệng của Đạm Đài Minh Nguyệt, sau đó, hai vị Hoàng đế này cũng cảm thấy có chút xấu hổ khi nhìn thấy nhau!

Thế là, kết thúc câu chuyện, binh mã Mạc Bắc và Đông Lăng chia hai đường, Mạc Bắc tiến công từ mặt phía Nam. Liên minh vẫn còn tồn tại, vẫn giúp đỡ lẫn nhau, nhưng không đi cùng một đường!

Còn Nam Cung Cẩm cũng quyết định thật nhanh, lựa chọn cùng Bách Lý Kinh Hồng chia binh hai đường, nàng mang theo bốn mươi vạn binh mã phòng thủ mặt phía Nam. Lần này, Nam Cung Cẩm không lựa chọn co đầu rút cổ trong tường thành, bởi vì Mạc Bắc cũng có máy bắn đá của Tây Võ, nếu như bị đối phương đập xuống như thế, mà bọn họ bên trong lại không xuất chiến, vậy thì tường thành liền xong rồi! Thế là, nàng rất quả quyết lựa chọn đóng quân ngoài thành, nơi hai bên đóng quân cách nhau không đến hai mươi dặm, vô cùng phòng bị lẫn nhau.

Địa điểm Nam Cung Cẩm chọn, lưng dựa vào sơn lâm. Những ngày này, Nam Cung Cẩm cũng một mực ở trong quân doanh huấn luyện binh sĩ, dùng một phương pháp huấn luyện cực kỳ đặc biệt để rèn luyện thể trạng và khả năng tác chiến của binh sĩ. Nhất là đối với kỹ thuật bắn tên, nàng đã bỏ ra cả quyền lực để bồi dưỡng! Bởi vì Long Ảnh Vệ của Đông Lăng, đến nay vẫn gây ấn tượng mạnh với nàng, nên nàng cũng muốn có một lực lượng như thế! Nếu Yêu Vật cũng có mặt ở đây, còn có thể chế tạo ra súng bắn tia, thứ đó cao cấp hơn nhiều so với cung tiễn! Nhưng Yêu Vật không có ở đây, nàng cũng không có khả năng như thế, nên chỉ có thể dùng tiễn thay thế.

Mà bất tử thần kinh, từ trước đó vài ngày đã theo dây kết nối cổ trùng trên người Nam Cung Cẩm trở về, hiện nay đều bị phái đi bảo vệ Thượng Quan Nhược Tịch và Quân Kinh Lan. Đạm Đài Minh Nguyệt thấy Nam Cung Cẩm đối chiến với mình, cảm thấy không hiểu nổi cảm xúc hiện tại là gì, trong đầu hần nghĩ tới chuyện lúc trước hần bị chọc tức đến nôn ra máu ở Ngọc Môn Quan, hần vô cùng lo lắng không biết có dẫm lại vào vết xe đổ lần trước hay không! Hần cũng cảm thấy thật không may lại bị Hoàng Phủ Hoài Hàn nắm tay như thế, khiến cho phát sinh nhiều chuyện loạn thất bát tạo! Để mà cho tới giờ, binh sĩ dưới quyền hần, vẫn thường xuyên dùng ánh mắt kỳ quái và hoài nghi, cũng mang vẻ mập mờ thăm dò và quỷ quyết để nhìn hần! Điều này khiến hần rất phiền muộn, giờ lại đơn độc đối mặt với cô gái độc mồm độc miệng này, thật đúng là nhà dột còn

gặp mưa rào, mọi chuyện đen đủi đều tập hợp vào một lúc! Nam Cung Cẩm cũng biết kỵ binh của đối phương lợi hại hơn so với bọn họ, cho nên nàng cũng đang lo lắng bọn họ bên này có thể phải chịu thất bại! Mặc dù nàng đang huấn luyện, nhưng chuyện huấn luyện này, không phải một sớm một chiều đã có thể hoàn thành, sức chiến đấu hiện nay của bọn họ, vẫn chỉ tầm thường mà thôi! Ngay khi hai phe nhân mã đang kiêng kỵ lẫn nhau, cuối cùng bọn hắn cũng nghênh đón trận chiến đầu tiên!

Trên chiến trường, Nam Cung Cẩm mặc một bộ khôi giáp, lộ ra tư thế hiên ngang, mà giữa hai đầu lông mày của nàng, càng là khí khái hào hùng vạn trượng! Dưới ánh nắng chói chang, nàng đơn giản là chói mắt khiến cho người ta không dám nhìn gần! Trong tay nàng không cầm binh khí, chỉ có một thanh đao trong ống tay áo, đối với sát thủ mà nói, vật lộn cận thân mới là có lợi nhất, cho nên nàng không cần thiết phải dấy vào những thứ mình không am hiểu, chỉ cần nắm chắc ưu thế của mình là đủ!

Mà Đạm Đài Minh Nguyệt, cầm trong tay binh khí nặng khoảng trăm cân, đứng ngạo nghễ đối diện nàng! Thân hình hắn tuấn tú, cao lớn, thẳng tắp. Chiếc mặt nạ quý kia càng tô điểm thêm vẻ cuồng dại và khí tức bá đạo của hắn!

Trong thiên quân vạn mã, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ vô cùng nhỏ bé, chỉ có hai người đứng trước đội hình

mỗi bên kia mới là tiêu điểm vạn chúng chú mục! “Mạc Bắc Hoàng, ký ức trận chiến Lịch Dương lần trước, không biết đã khắc sâu chưa?” Nam Cung Cẩm nở nụ cười bỉ ổi, nói đầy ý đố kỵ.

Quả nhiên, lời này của nàng đã thành công khiến cho Đạm Đài Minh Nguyệt thay đổi sắc mặt, trận chiến lần trước tuyệt đối có thể nói là sỉ nhục lớn nhất đời hắn, vương kỳ gãy rụng, ấn tượng đầy không khắc sâu cũng khó! Cô gái này thật sự là đâm vào chỗ đau của người khác! Hắn cười lạnh một tiếng rồi nói: “Hoàng hậu Nam Nhạc cũng không cần cao hứng như thế, hôm nay, trăm sẽ huyết tẩy đại quân Nam Nhạc, báo thù cho mười vạn tướng sĩ Mạc Bắc ta!”

Câu này của hắn đốt cháy lên chiến ý của tất cả tướng sĩ Mạc Bắc!
Trong mắt bọn hắn lấp lánh ánh sáng đỏ tươi, bọn hắn muốn rửa sạch nhục nhã từ lâu rồi, trong lòng bọn hắn hiện nay chỉ còn lại mấy chữ đang gào thét, báo thù! Báo thù!

Nhưng hắn nói xong, bên Nam Nhạc ngược lại là sóng yên gió lặng, tất cả mọi người dưới sự chỉ huy của Nam Cung Cấm đều không tỏ vẻ gì, rõ ràng là mấy lời vừa rồi của Đạm Đài Minh Nguyệt, không ảnh hưởng gì đến bọn họ, nói để nghe một chút, những lời đó chỉ như một trận gió thoảng qua bọn họ! Nói khó nghe thì những lời đó chỉ như một phát rắm, cứ như thế mà trôi qua!

Thế là, gương mặt Đạm Đài Minh Nguyệt dưới tấm mặt nạ lập tức có chút xấu hổ, người phát biểu hùng hồn, nhưng quân địch không hề phản ứng, đây là chuyện gì đang xảy ra?!

Đợi hồi lâu, chờ đến khi một trận gió lớn thổi qua hai phe nhân mã, còn cuốn lên vài chiếc lá rụng. Nam Cung Cấm mới chầm chậm và vô cùng nhàn nhã nói: “Không biết Mạc Bắc Vương đã nghe qua một câu nói thế này chưa?” Đạm Đài Minh Nguyệt còn chưa kịp trả lời, Nam Cung Cấm đã tiếp tục nói: “Câu nói này chính là lý tưởng và hiện thực, thường thường là có khoảng cách lớn!”.

“...” Gân xanh trên trán Đạm Đài Minh Nguyệt nhảy lên mấy lần! Hắn nhận thức được sâu sắc khả năng tự lạng bạt thiên can của cô gái này, khiến cho khuôn mặt hắn trong lúc nhất thời tái xanh đi.

Binh sĩ Nam Nhạc lại là bộ dạng muốn cười mà không dám cười. Còn Nam Cung Cấm lại cảm thấy chưa đủ, tiếp tục bổ sung: “Còn có một câu tương tự: Lý tưởng rất đẹp đẽ, hiện thực lại rất khó khăn. Nếu như Mạc Bắc Vương chưa nghe qua câu kia, thì dù sao đi nữa cũng đã nghe qua câu này rồi chứ?”

Lời này có ý gì, không phải là nói mong ước báo thù của Đạm Đài Minh Nguyệt mười phần mãnh liệt, lý tưởng này vô cùng đẹp đẽ, nhưng có chênh lệch to lớn với hiện thực sao?! Nói trắng ra là nói hắn nằm mộng giữa ban ngày, có ước mơ không hiện thực sao!

Đạm Đài Minh Nguyệt nghiêng rặng im lặng hồi lâu, giọng nói phong lưu hoa lệ mới tỏ vẻ không thêm quan tâm mà vang lên: “Hai câu này, trẫm đâu chưa từng nghe qua, trẫm chỉ nghe qua, người có chí, việc gì cũng sẽ thành công!” Không phải đang nói đây là lý tưởng của ta sao? Không sai, đây chính là lý tưởng của ta, còn là chí hướng của ta, cho nên ta nhất định có thể thành công! Thế nhưng, Nam Cung Cầm lại một lần nữa bỏ ngoài tai lời nói của hắn, nàng nghiêng đầu nói với Uất Trì Thành bên cạnh mình, giống như là phát hiện ra đại lục mới vậy, vô cùng ngạc nhiên mà nói: “Người xem, Mạc Bắc Vương thật sự là tóc dài kiến thức ngắn, câu nói nổi tiếng thế mà một câu hắn cũng chưa từng nghe qua!”

“Nam Cung Cầm, người!” Tóc dài kiến thức ngắn, đây là câu nói để chỉ đàn bà phụ nữ mà đúng không? Đạm Đài Minh Nguyệt bị tức đến thở hổn hển, một lúc sau, bỗng nhiên hắn nhếch môi cười, hắn thật đúng là bị cô gái này làm cho tức giận đến quên đi việc chính!

Hắn hừ lạnh một tiếng, lớn tiếng nói: “Hoàng hậu Nam Nhạc, thiên hạ này, không phải cứ ai giỏi mồm mép, người đó là vương giả! Thực lực, mới có thể quyết định tất cả!”

Vừa nói xong, hắn giơ một tay lên, lớn tiếng quát: “Xông lên cho trẫm! Báo thù cho mười vạn huynh đệ của chúng ta!”

“Báo thù!”

“Báo thù!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 57: Nhược Điểm Của Quân Mạc Bắc

“Hóa ra nguyện vọng của Mạc Bắc Vương là báo thù!” Ngay trong nháy mắt thiên quân vạn mã

đang lao vùn vụt tới, Nam Cung Cẩm lại không mẫn không nhạt mà nói một câu. Đôi mắt yêu mỗ và hoa mỹ đào hoa của Đạm Đài Minh Nguyệt không nhìn được mà nhìn nàng một chút, chờ nàng nói tiếp, nguyện vọng báo thù của hắn có vấn đề gì không?

Còn Nam Cung Cẩm thì bỗng nhiên giơ cao thanh đao trong tay lên, dưới ánh mặt trời chói chang, ánh lên sát cơ lạnh thấu xương, nhìn vô cùng huy hoàng bá khí! Sau đó, nàng lớn tiếng nói: “Điều này nói rõ lần trước chúng ta đánh bại bọn hắn, khiến cho bọn hắn một mực canh cánh trong lòng, đây là ánh mắt thiên cận, tầm nhìn hạn hẹp! Chỉ còn lại tư tưởng báo thù như thế mà thôi!”

Nàng vừa nói xong, Đạm Đài Minh Nguyệt suýt nữa bị ghen đến nôn ra máu mà chết!

Hắn hừ lạnh một tiếng, nhưng cũng không tiếp lời, vung tay lên, hai quân cứ như thế mà bắt đầu đánh nhau ầm ầm!

Kỵ binh Mạc Bắc dũng mãnh thiện chiến, sức chiến đấu mạnh hơn người thường rất nhiều, rất nhanh sau đó, Nam Cung Cẩm phải nhíu lông mày lại! Mặc dù bên bọn họ có nhân số gần như gấp đôi quân địch, nhưng sau khi đánh, lại rõ ràng không phải là đối thủ của quân địch! Trường đao của Đạm Đài Minh Nguyệt càng có lực sát thương kinh người, một đạo bổ xuống, chính là máu tươi văng ba thước, chết mất mấy người!

Chiến đấu kịch liệt, binh khí va chạm vào nhau, chiến mã hí vang, khoảng cách giữ mọi người từ xa đến gần rồi lại từ gần đến xa. Khoảng cách giữa sinh và tử, điểm cuối của vận mệnh, giờ phút này, đã hoàn toàn được bộc lộ một cách hoàn mỹ. Không ai biết tiếp theo sẽ thế nào, cũng không ai biết có gì ở cuối con đường!

m thanh chấn động chín tầng trời, máu tươi nhuộm đỏ không trung! Thấy thương vong của binh sĩ Nam Nhạc ngày càng nghiêm trọng, Nam Cung Cẩm cũng cảm thấy kiêu chiến đấu này, cực kỳ bất lợi đối với bên mình, cuối cùng, nàng chỉ có thể phát tay! Ra hiệu lui binh! Tiếng trống trận vang lên, nhân mã Nam Nhạc lui về. Nhưng, bọn hắc cũng có cảm giác đang chạy trốn chết, không sai, đúng là chạy trốn chết! Đây có lẽ là lần đầu tiên trong cuộc đời Nam Cung Cẩm phải lựa chọn chạy trốn chết chứ không phải liều mạng, vì nàng biết, trên chiến trường này, mỗi một quyết định của nàng, đều không chỉ liên quan đến cá nhân nàng! Mà còn liên quan đến tính mạng của nghìn vạn binh sĩ, đứng trước sinh mệnh của nghìn vạn người, thể diện là một thứ quá sức nhỏ bé!

Còn Đạm Đài Minh Nguyệt thấy bọn họ chạy trốn, cũng không hạ lệnh đuổi theo, vì hắc biết rõ tính cách cực đoan của cô gái này là có thù tất báo, gặp mạnh thì càng mạnh, giờ đây đã hao tổn thể diện thế này, nếu còn đuổi theo cô ta, kết quả cuối cùng sẽ đơn giản là chọc giận cô ta, cô ta sẽ đánh cược sinh tử một lần, bọn hắc cũng sẽ không chiếm được lợi ích quá lớn! Thế nên hắc cúi đầu nhìn tình hình chiến đấu một chút, cười cười hài lòng, cũng lựa chọn thu binh.

Đôi mắt yêu mỗ và hoa mỹ của hắc nhìn chăm chăm phương hướng nàng rời đi thật lâu, đôi môi đỏ phía dưới tấm mặt nạ khẽ nhếch lên, đẹp đến không gì sánh được. Nam Cung Cẩm, trận chiến này, trăm thắng rồi!

Sau khi binh sĩ Nam Nhạc theo Nam Cung Cẩm rời đi, Uất Trì Thành nói: “Hoàng hậu nương nương, kỵ binh Mạc Bắc quả thật là quá mạnh, chúng ta hoàn toàn không thể ngăn cản, cứ tiếp tục thế này, chúng ta nhất định sẽ thua trận chiến này!”

“Thua? Người không khỏi cũng quá coi thường ta rồi!” Khuôn mặt Nam Cung Cẩm căng thẳng, nhưng lại đột ngột lộ ra nụ cười trào phúng. Nàng đã nghiên cứu ra thuốc nổ, chỉ là số lượng hiện nay chưa nhiều, cho nên hiện nay bọn họ đang ở đây đánh trận, nhưng trong kinh thành đang có một đội ngũ thần bí, dựa theo chỉ thị của Nam Cung Cẩm hoàn thành chế tạo loại vũ khí này. Chờ tới lúc ở đó đại công cáo thành, đưa đồ vật tới, lúc đó chính là tử kỳ của Đạm Đài Minh Nguyệt!

Nhưng, hiện nay nàng lại không chắc tiến độ ở đó như thế nào, tình hình sản xuất số lượng lớn đang ra sao? Cho nên việc nàng cần làm hiện nay, chính là trước tiên phải cố gắng chống lại Đạm Đài Minh Nguyệt tiến công, ít nhất phải chống lại tới lúc thuốc nổ được đưa tới, sau đó sẽ phản kích!

Uất Trì Thành cũng không biết sự tự tin của nàng từ đâu mà có, nhưng trong lòng hắn có sự tín nhiệm không hiểu nổi, và trong lòng hắn Hoàng hậu và Hoàng thượng đều đã ở cùng một độ cao, đều là đối tượng hắn sùng bái và kính ngưỡng! Hắn gật nhẹ đầu, không hỏi gì thêm!

Khi trở về doanh trường, nghe thủ hạ báo cáo số lượng binh sĩ chết trận, sắc mặt Nam Cung Cẩm trở nên tái nhợt dọa người! Nàng lớn tiếng phân phó Hiên Viên Dĩ Mạch: “Trở lại kinh thành, kiểm tra một chút xem đồ vật của ta còn cần bao lâu mới có thể hoàn thành!”

“Nương nương, không cần trở về, sáng nay sau khi mọi người xuất chiến, Vãn đại nhân đã phái người truyền tin đến đây, đồ vật ngài muốn, cần một tháng nữa mới hoàn thành được!” Hiên Viên Dĩ Mạch cẩn mật nói, cũng cảm thấy sốt ruột với tiến độ chậm chạp của bọn họ, nếu cứ tiếp tục giày vò khốn khổ thế này, chờ đến khi đưa được món đồ kia đến, bên bọn họ đã thua sạch rồi! Nàng lại càng hiểu kỳ là bọn họ đang nghiên cứu chế tạo cái gì.

Lần này, sắc mặt Nam Cung Cẩm lại càng nặng nề hơn, mắt phượng nhìn ra ráng đỏ phía chân trời xa xa, cảnh tượng đó tựa như tâm trạng sốt ruột nóng bỏng của nàng hiện tại! Thủ hạ của Đạm Đài Minh Nguyệt, quá mạnh! Không phải bọn họ yếu, mà là quân địch quá mạnh! Người Mạc Bắc

vốn là dân tộc du mục, từ nhỏ đã lớn lên trên lưng ngựa, cho dù là sức khỏe, thể trạng thì người Nam Nhạc đâu không thể ngăn cản!

Thực ra nàng không có lòng háo thắng quá lớn, nhưng lại rất kiên quyết giữ lại mảnh đất này vì hần! Nhưng lần này, có thể nói, đây quả thật là lần đầu tiên nàng gặp phải một nguy cơ to lớn thế này, cũng là một khảo nghiệm lớn nhất từ trước đến nay! Không chỉ là sự trải nghiệm đối với năng lực, mà còn là sự tôi luyện dũng khí và tâm trí của nàng!

Binh sĩ Nam Nhạc đâu cúi đầu ủ rũ, tự trách mình vô dụng trong lòng! Bọn họ đã hoàn toàn đánh không lại những người Mạc Bắc mọi rợ kia!

Đồng thời, trong vương trướng của Đạm Đài Minh Nguyệt lại toàn là hoàn thanh tiểu nữ, một tên tướng quân râu quai nón cười to nói: “Nhìn à đàn bà xấu xí Nam Nhạc kia quay đầu chạy trốn, ông đây cảm thấy vô cùng thoải mái trong lòng, vẫn là Vương thượng của chúng ta có bản lĩnh!”

“Đúng đấy, rất đượ! Lúc đó ông đây thật sự đã tức giận muốn nôn ra máu! Cô gái kia, chỉ cần mở miệng ra, là toàn chuyện ma quỷ, nghe thấy đã thấy tức r ồi! Lần này cuối cùng cũng dạy cho bọn họ một bài học, dũng sĩ Mạc Bắc chúng ta, là dũng mãnh nhất thiên hạ! Đám con cháu họ rùa ốm yếu Trung Nguyên, lấy cái gì so với chúng ta!” Nói xong, hần cao hứng uống một hơi cạn sạch chén rượu trước mặt mình!

Nhóm tướng quân này cao hứng đến quên hết tất cả, giọng nói phong lưu hoa lệ của Đạm Đài Minh Nguyệt lúc này chậm rãi vang lên: “Thế nào? Các người đang cao hứng đến quên hết cả sự sỉ nhục sao? Chủ quan khinh địch thế này, sao có thể trọng dụng đượ?” Giọng điệu câu nói này không nặng không nhẹ, đủ để nhóm tướng quân này tỉnh lại hơn phân nửa từ trạng thái chếnh choáng! Bọn hần nuốt một ngụm nước bọt, vô cùng kinh hoàng nhìn Hoàng đế bệ hạ của bọn hần, lập tức dâng lên một cỗ hàn ý trong lòng bọn hần, khiến cho bọn hần phát run một chút!

Ngay lúc này, một tên binh sĩ tiến vào bẩm báo: “Khởi bẩm vương thượng, đại chiến lần này, quân ta tử vong hơn năm nghìn người, trọng thương hơn tám nghìn người, bị thương nhẹ hai vạn người! Quân địch tử vong hơn bốn vạn người, tình trạng bị thương không rõ!”

Dưới số liệu như thế, chính xác là bọn hắn đánh thắng một trận! Nhưng nghĩ lại thời điểm trên khoảng đất bình nguyên bên ngoài thành Lịch Dương, hao tổn bởi mưu kế của Bách Lý Kinh Hồng mười vạn kỵ binh, trong lòng bọn họ xuất hiện một dấu chấm hỏi to lớn, so với cái kia, chút ít kết quả thắng trận hiện nay tính là gì? Thậm chí bọn họ còn hoài nghi trong lòng, cuối cùng đây có thể gọi là thắng trận không?

“Tình chưa, hả?” Đạm Đài Minh Nguyệt không vui mà nhìn bọn hắn, trên khuôn mặt đẹp đẽ và ưu nhã có nụ cười cực kỳ âm trầm, như là một gốc Mạn Đà La kịch độc, khiến cho người ta chấn kinh ớn lạnh!

Các tướng quân lập tức cảm thấy nóng rát khuôn mặt, đầu quỳ một chân xuống đất nói: “Chúng thần biết tội!” Bọn hắn thật sự đã quá dễ thỏa mãn, tám mươi vạn kỵ binh Mạc Bắc, mà hai mươi vạn trong đó, chính là

một đạo quân tinh nhuệ nhất của toàn bộ Mạc Bắc, cũng là thần binh trực tiếp của Vương thượng, có thanh danh “đạo quân Vương giả” tốt đẹp! Nhưng lần này bị Bách Lý Kinh Hồng bày mưu giết chết một nửa, mà bọn hắn hôm nay giết có mấy người như thế đã dương dương đắc ý đến không tự kiềm chế được! Thật sự là xấu hổ!

“Biết tội là tốt rồi!” Hắn đặt cái ly của mình lên bàn, cũng chậm rãi ngẩng dậy, “Đêm nay trăm tự mình dẫn năm vạn người đi tập kích, ai nguyện ý đi theo thì đứng ra, không nguyện ý, đầu ở lại doanh trướng thỏa sức mà ăn mừng chiến thắng hôm nay của chúng ta! Ban đêm trăm không ở đây, lúc các người cao hứng cũng không bị ai cắt đứt!” Lời này nói ra càng khiến cho mặt các tướng quân nóng ran, hận không thể giấu đầu mình trong quần, tất cả đầu biểu lộ mình rất xấu hổ, vô cùng xấu hổ: “Chúng thần nguyện ý đi theo vương thượng!” “Hừ!” Hắn hừ lạnh một tiếng rồi đứng lên, nhanh chân bước ra ngoài, đứng tại cổng doanh trướng, nhìn đội quân hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo! Gương mặt đẹp đẽ chậm rãi lộ ra nụ cười hài lòng. Nữ thần của ta, nàng không nên quá coi thường Đạm Đài Minh Nguyệt này, lần này thua, trong lòng nàng chắc đang rất hậm hực phải không? Nụ cười này của hắn, khiến cho không ít người lộ ra vẻ si mê, mấy tên tướng quân thậm chí còn có cảm giác một trận nóng bỏng nơi bụng dưới của mình, vội vã dời ánh mắt đi chỗ khác! Vương của bọn hắn thật là

đẹp, có lẽ còn đẹp hơn cả thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử Hoàng Phủ Dạ kia nữa! Đạm Đài Minh Nguyệt không biết mình gây nên hỗn loạn, trong lúc đắc ý, hấn chậm rãi thu hồi ánh mắt, sau đó, cũng không quay đầu lại mà phân phó: “Còn đứng ngay đó làm gì? Còn không mau trở về chuẩn bị!”

“Rõ!” Các tướng quân vội vàng nói, sau đó nhanh chóng ra ngoài.

Trên chiến trường Nam Nhạc với Đông Lăng, cũng đang chiến đấu hừng hực khí thế, mà bên phía Nam Nhạc, luôn có vẻ ở thế thắng lợi, trước mặt lại sắp thu hồi thêm được một tòa thành trì. Cũng tại lúc này, có hạ nhân bẩm báo với Bách Lý Kinh Hồng tình hình chiến đấu bên phía Nam Cung Cẩm, Bách Lý Kinh Hồng nghe xong, ngược lại lại không kỳ quái chút nào, chỉ gật đầu biểu thị đã biết: “Ừm, lui ra đi.”

Tên binh sĩ được phái tới kia, cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, Hoàng thượng không có lời gì cần nói sao? Chỉ một câu lui ra đi như vậy thôi sao?! Không có đề nghị chiến lược gì, hay là mệnh lệnh nào đó, hoặc là trừng phạt chiến bại của Hoàng hậu, hoặc là phái một chút viện binh hay sao? Hấn mới đi được hai bước, cuối cùng cũng nghe được giọng nói trầm ấm khó nghe thấy của Bách Lý Kinh Hồng: “Chờ một chút.”

Tên binh sĩ vui mừng, vội vàng quay đầu lại nhìn Hoàng thượng, chờ một chỉ thị tốt đẹp từ Hoàng thượng cao quý, ưu nhã, như thần linh không gì không làm được của bọn hấn, nhưng chỉ thấy hấn ngược đôi mắt đẹp như ánh trăng nhìn lại, sau đó, bờ môi mỏng khẽ mở, giọng nói đầu đầu vang lên: “Nói với Hoàng hậu, cẩn thận một chút, đừng bị thương!”. Ừm! Còn gì nữa không? Tên binh sĩ rửa tai lắng nghe, chờ hồi lâu mà không thấy cậu tiếp theo! Lần đầu tiên trong cuộc đời này hấn dám ngừng đầu lên, đánh bạo nhìn thẳng thiên nhan, vô cùng kỳ quái nhìn Hoàng đế bệ hạ của bọn hấn, đã thấy hấn cúi đầu xuống, xử lý chuyện khác!

Nói xong rồi ư!

Như thế là xong rồi sao? Tên binh sĩ tròn to đôi mắt, không tìm được mà co quắp khóe miệng, đứng dậy nói: “Rõ!” Sau đó hấn quay người đi! Trong lòng bọn hấn vốn sùng bái Hoàng đế bệ hạ, trong nháy mắt đã rơi xuống từ trên đám mây! Trong thoáng chốc, tựa như hấn đang trông thấy

tiên nhân trước mặt mình lại trở nên dung tục như vậy! Hấn mang tâm trạng buồn bực này rời khỏi vương trướng Bách Lý Kinh Hông... Sau khi hấn đi, TềQuốc Công nhíu mày nói: “Hoàng thượng, kỵ binh Mạc Bắc hung hãn, Hoàng hậu nương nương có khả năng không chống đỡ được, chúng ta thật sự không cần phải binh tiếp viện sao?”

“Kỵ binh Mạc Bắc hung hãn, cũng không phải hoàn toàn không có nhược điểm, tối nay, nàng sẽ biết nhược điểm của kỵ binh Mạc Bắc.” Đối với năng lực của nàng, hấn vẫn rất tin nhiệm.

TềQuốc Công nghe xong, lập tức cảm thấy khó hiểu, kỵ binh Mạc Bắc có nhược điểm gì? Hấn đã đối chiến với bọn hấn nhiều năm như vậy, cũng không thể nhìn ra cái gì, bọn hấn đơn giản là cường đại như mãnh thú, hấn thật đúng là không nhìn ra nhược điểm ở nơi nào!

Thấy ông ta đang không hiểu gì, Bách Lý Kinh Hông nói: “Chẳng lẽ nhiều năm rồi, TềQuốc Công không nhận ra được khi chiến tranh, kỵ binh Mạc Bắc có đặc điểm là cực kỳ tùy tiện sao?” Giọng điệu này đã có một chút trách cứ.

TềQuốc Công nghe thế, đầu tiên là sửng sò, sau đó thì trợn to mắt mà nhìn! Ông ta bắt đầu nhớ lại, sau đó, giống như là phát hiện ra được một bí mật to lớn, đồng thời cũng không nhịn được mà nuốt một ngụm nước bọt, dùng ánh mắt vô cùng sùng bái mà quay đầu nhìn vị đế vương trẻ tuổi này. Nhược điểm này của Mạc Bắc, thật sự chính là cực kỳ rõ ràng, nhưng lại giấu rất tốt. Nhưng nếu có thể lợi dụng tốt điểm này mà nói Nam Cung Cẩm ở trong vương trướng chỉ huy mọi người chuẩn bị nghênh chiến, bởi vì theo lẽ thường mà nói, hôm nay Đạm Đài Minh Nguyệt thắng trận, nên vô cùng có khả năng ban đêm sẽ tập kích. Do đó, bọn họ nhất định phải chuẩn bị kỹ càng.

Giờ đã là ban đêm, bầu trời được tô điểm bằng những ngôi sao, nhưng lại không thể soi sáng mặt đất tối tăm, do đó, toàn bộ không gian đều hiện lên một vẻ khiến người ta hoảng sợ, giống như là một bàn tay vô hình to lớn, bao phủ tâm trí mọi người ở giữa!

Bầu không khí ở quân doanh Nam Nhạc cực kỳ căng thẳng, trước mỗi doanh trưởng đều đốt một bó đuốc to, mà những người nghỉ ngơi trong doanh trưởng, cũng là một đêm mệt mỏi, không thể yên ổn mà ngủ được, luôn phải chuẩn bị tinh thần nếu như quân địch tập kích bất ngờ, bọn họ cũng có thể lập tức đứng lên phản kích!

Cuối cùng, một hồi kèn lệnh cao vút và sắc nhọn vang lên, vang dội và chói tai phá vỡ màn đêm! Quân địch, cuối cùng đã đến rồi! Còn Nam Cung Cẩm, đã sớm mai phục ở nơi rừng rậm xung quanh doanh địa đóng quân, chờ quân địch tập kích, chỉ cần bọn chúng vừa xuất hiện, sẽ gặp phải chính nàng dẫn quân vây đánh! Uất Trì Thành cũng được Nam Cung Cẩm hạ lệnh, tùy thời hành động, đánh lên quân doanh Mạc Bắc! Nếu Đạm Đài Minh Nguyệt thật sự đến tập kích, vậy thì doanh trưởng Mạc Bắc sẽ không có chủ soái bên trong, muốn chiếm chút lợi lộc cũng là chuyện đơn giản!

Đường hẹp quanh co, binh mã Mạc Bắc nghênh ngang mà qua! Tiếng vó ngựa chấn động trời đêm, mà nơi chờ hẩn phi nước đại qua, Nam Cung Cẩm bỗng nhiên hét lớn một tiếng, nâng đao mà ra, phục binh bốn phía cũng xông theo ra ngoài! Người Mạc Bắc đầu tiên là giật mình, nhưng cũng phản ứng lại rất nhanh, không chỉ không bối rối chút nào, mà ngược lại lại cực kỳ vui vẻ và kích động! Thậm chí mấy người này khi xông tới binh sĩ Trung Nguyên còn lộ ra nụ cười cực kỳ khát máu!

Giờ phút này, Đạm Đài Minh Nguyệt cũng thán phục sâu sắc trí thông minh của Nam Cung Cẩm, không ngờ nàng lại đoán được hôm nay mình tập kích, còn chuẩn bị mai phục ở nơi này. Chỉ là, dù con đường này quanh co và chật hẹp, rừng rậm mặc dù rất nhiều, nhưng cũng không dày đặc, cho nên tối đa cũng chỉ có thể ẩn nấp hai vạn người, mà chỉ có thể là bộ binh, không thể nào là kỵ binh được. Hiện nay gặp phải binh mã của mình, cũng không chiếm được cái gì tốt!

Sau đó, một viên đạn tín hiệu bắn lên không trung, binh sĩ trong quân doanh Nam Nhạc cũng nhận được mệnh lệnh, Vân Dật vội vàng dẫn đại quân đến đây trợ trận!

Lại là một trận chém giết được triển khai vào ban đêm! Máu me tung tóe, tình hình chiến đấu còn tàn khốc, bên nhọn hơn so với ban ngày rất nhiều. Dù cho bên phía Nam Cung Cấm đã toàn lực ứng phó, nhưng vẫn đau khổ phát hiện rằng bọn họ không phải là đối thủ của đối phương!

Đám người Mạc Bắc tựa như một đám dã thú, trên chiến trường đại sát bốn phía không hề biến sắc, cũng có rất ít người có thể thực sự làm bọn hắn bị thương! Đây không thể nghi ngờ là một lực lượng chiến đấu cực kỳ cường hãn và hung mãnh! Trường đao vung lên, đánh đâu thắng đó! Bọn hắn trên chiến trường, mạnh mẽ lao tới, không có kết cấu trận hình gì, nhưng lại tạo ra một trận tàn sát!

Máu tươi văng tung tóe, vô tình văng trúng mặt Nam Cung Cấm, giờ phút này, nàng mới thực sự hiểu rõ cái gì gọi là chiến tranh đẫm máu! Mắt phượng sáng long lanh của nàng nhìn đội quân hung tàn kia đang đồ sát binh sĩ dưới tay mình, trong lòng nàng phẫn nộ, không cam lòng, lửa giận bùng cháy! Giống như là thảo nguyên khô ráo bị đốt lửa vậy, lửa cháy to đến nỗi người ta không mở mắt ra được!

Gương mặt tuấn tú của Vân Dật cũng hết sức khó coi, suýt nữa hắn nhìn không được mà vọt vào giữa quân địch, giết hết toàn bộ bọn hắn! Nhưng trong lòng hắn rất rõ ràng, nếu hắn thật sự xông vào, cuối cùng không phải hắn đại sát tứ phương, mà là bản thân bị quân địch bốn phía đại sát mới đúng!

Thấy đám người Mạc Bắc tùy ý chém giết, mà Đạm Đài Minh Nguyệt cũng thỉnh thoảng nhìn Nam Cung Cấm

một chút, trong mắt hiện lên vẻ đắc ý và ý cười không cách nào che giấu, tấm mặt nạ quý dữ tợn trên mặt, cũng giống như đang trào phúng Nam Cung Cấm vậy!

Cơn tức dâng lên tới ngực Nam Cung Cấm, nàng đang muốn nổi giận, nhưng nhìn cảnh tượng tên kia chém giết, trong đầu nàng chợt lóe lên một suy nghĩ nào đó! Sau đó, mắt nàng lóe lên một chút lấp lánh, trên mặt nàng cũng chầm chậm lộ ra nụ cười, xinh đẹp kinh người! Mà nụ cười này, lại

khiến cho Vân Dật bên cạnh nhú mày, nàng cười cái gì chứ? Dưới tình cảnh này mà nàng còn cười được sao?

Ngay sau đó, Nam Cung Cẩm nhanh chóng quay đầu nói gì đó vào tai Vân Dật, Vân Dật dừng lại, sau đó vội vàng đi an bài: Đại khái sau một nén hương, Vân Dật trở về, sau đó Nam Cung Cẩm hét lớn một tiếng: “Tất cả mọi người nghe lệnh, lập tức ẩn vào rừng vậy!”

Nàng vừa nói xong, binh sĩ Nam Nhạc nhanh chóng xông vào trong rừng cây! Chỉ có một số rất ít chạy không kịp, bị quân địch chém giết! Trời tối như bưng, lại ở trong rừng rậm, sau khi binh sĩ Nam Nhạc ẩn nấp, binh sĩ Mạc Bắc khốn đốn quay đầu ngựa mấy lần, nhưng vẫn không phát hiện được ai cả! Sau khi bọn hắc quỷ quay mấy vòng tại chỗ thì thu hồi ánh mắt, trong nháy mắt trong mắt bọn hắc quỷ về phía bên muôn! Đang chuẩn bị đi xin chỉ thị làm gì tiếp theo của Đạm Đài Minh Nguyệt, thì trong chốc lát, một mũi tên bắn ra, giết chết một người trong bọn hắc quỷ, mà lại cực kỳ chính xác xuyên qua đầu! Ánh mắt bọn hắc quỷ đều nhìn xung quanh, lại thấy bụi cỏ khẽ động, rõ ràng vừa có người phục kích ở nơi đó đánh lén, hiện nay đã không có ai ở đó nữa! Ngay sau đó, lại mấy mũi tên được bắn ra, bắn chết mấy người Mạc Bắc! Dù là Đạm Đài Minh Nguyệt, giờ phút này về mặt cũng nghiêm túc lại, hiện nay hoàn toàn là tình cảnh địch trong tối mà bọn hắc quỷ ở ngoài sáng, tất cả thủ đoạn giết người hay chiến lược cường hãn, ở thời điểm này căn bản là không có đất dụng võ!

Còn binh sĩ Nam Nhạc thấy biện pháp này hữu dụng, nên trong lòng không khởi tăng thêm nhiều dũng khí, nhanh chóng bắn tên, mà mỗi mũi tên đều vô cùng chuẩn xác!

Nam Cung Cẩm trong bóng tối, khuôn mặt cũng không tự chủ mà hiện lên một nụ cười, chuyện này cũng phải mừng thầm vì nàng có chuẩn bị trước. Do nàng thích đội ngũ Long Ánh Vệ thủ hạ của Hoàng Phủ Hoài Hàn kia, nên hạ lệnh huấn luyện tốt thủ hạ là cung tiễn thủ! Quan trọng nhất chính làm nàng dùng phương pháp huấn luyện bắn tỉa để huấn luyện bọn hắc quỷ, không muốn bắn loạn xạ để làm bị thương quân địch mà là vô cùng chú ý tới vị trí mũi tên xuyên thấu được!

Huấn luyện một tay bắn tỉa, quan trọng nhất là nhất kích tất sát! Nếu như không chắc chắn nhất kích tất sát, thà rằng không ra tay, cũng không muốn bại lộ vị trí của mình! Cho nên hiện nay mặc dù không bắn ra nhiều tên, thậm chí bắn rỗng ra nửa canh giờ, cũng mới bắn được bốn năm nghìn mũi, nhưng mỗi một mũi đều vô cùng chính xác! Khuôn mặt Đạm Đài Minh Nguyệt dưới tấm mặt nạ đã biến thành màu xanh xám, hắn hạ lệnh cho người lục soát, nhưng trên đường binh sĩ đi lục soát lại không ngừng bị bắn chết! Mà trên cơ bản, mỗi mũi tên đều là nhất kích tất sát, có cực kỳ ít mũi tên không thể hoàn thành sứ mệnh lịch sử của mình, đi đâu này khiến cho hắn sinh ra cảm giác khốn đốn trong lòng! Nam Nhạc tại sao có nhiều Thần Tiên Thủ như thế này? Hắn không hề biết, những người này không phải là Thần Tiên Thủ gì cả! Mà tương đương với tay bắn tỉa thời cổ đại, bọn họ nhắm thật lâu, xác định tuyệt đối có thể giết chết quân địch, mới ra tay! Chỉ là thời cổ đại này không có súng bắn tỉa, mà Nam Cung Cẩm cũng không có khả năng chế tạo ra, nên chỉ có thể dùng cung tiễn thay thế:

Cho nên lần này, bên phía Đạm Đài Minh Nguyệt tổn thất nặng nề Nam Cung Cẩm cũng không hề thay đổi nét mặt lấy một mũi tên từ trên người thuộc hạ, kéo cung, cung tiễn dưới ánh trăng lóe lên ánh sáng vô cùng lạnh lẽo, nhắm thẳng vào Đạm Đài Minh Nguyệt, sau đó, buông tay! Mũi tên bay đi!

Thân thể Đạm Đài Minh Nguyệt nghiêng thật nhanh về đằng sau, lúc này mới tránh được mũi tên tàn độc đến cực điểm này! Trong lòng hắn cũng rõ ràng, nếu mình chậm một nhịp thôi, thì đã trở thành vong hồn dưới mũi tên này! Với cảm nhận này, khuôn mặt dưới lớp mặt nạ của hắn càng thêm khó coi, hắn nhìn về phía Nam Cung Cẩm, như là hắn biết chính xác vị trí nàng ẩn nấp! Nhưng hắn cũng không tiến lên, chỉ hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Rút lui!”

Hắn nói xong, bốn vạn binh sĩ còn lại kìm nén sự phẫn nộ không cam lòng theo hắn rút lui ra ngoài! Bọn hắn chỉ cảm thấy phần sau của trận chiến này đánh rất là biệt khuất, không thể thống khoái chém giết cũng không sao, nhưng luôn luôn bị bắn lén, mắt thấy huynh đệ mình từng người từng người bị bắn chết, bọn hắn lại không thể làm gì, căn bản cũng không biết đám con cháu họ rùa kia núp ở chỗ nào! Nhưng bọn hắn cứ như vậy

rút lui ra ngoài, nghĩ là đã bình yên vô sự, vậy cũng không thể nào! Trong rừng rậm khắp nơi đều vang lên tiếng động, rõ ràng là có người hành động bên trong, nhưng khổ một cái là bọn hấn không nhìn thấy ai cả. Mà những hành động của đám người này, cũng là để đuổi kịp bọn hấn, lạng lẽ kéo cung, sau đó, bắn! Trong rừng tối mịt và tĩnh mịch, tràn đầy sát cơ ẩn nấp. Binh mã Mạc Bắc phải rút về thật nhanh vì bọn hấn chỉ cần chậm lại, dù chỉ là chậm một bước, cũng vô cùng có khả năng trở thành vong hồn kế tiếp dưới mũi tên!

Chờ cho tất cả binh sĩ Mạc Bắc hoàn toàn biến mất trong tầm mắt bọn họ, binh sĩ Nam Nhạc bắt đầu lớn tiếng hoan hô!

Bọn họ thắng! Bọn họ thế mà thắng! Bọn họ thế mà chiến thắng đám người Mạc Bắc kia, thắng đám dã thú kia! Nhìn khuôn mặt biểu muội của mình bên cạnh, Vân Dật cảm thấy không nhận được mà thán phục, hấn nói: “Sao đột nhiên người lại nghĩ đến chiến thuật này vậy?”

“Chẳng lẽ huynh không nhận ra sao, kỵ binh Mạc Bắc có một nhược điểm rất lớn, thực ra, nhược điểm này cũng chính là điểm mạnh của bọn hấn! Đó chính là mạnh mẽ lao tới, giết! Kiểu chiến đấu không có chiến thuật gì cả, mỗi người bọn họ đều có chiến lực một địch trăm, cho nên hết sức tự tin. Thế nhưng bọn hấn lại cứ như thế mà nhắm mắt lao tới, nếu tất cả chúng ta đều tránh được, rồi đánh lén, có phải là điểm mạnh của bọn hấn không có đất dụng võ không?” Ưu thế lớn nhất của bọn hấn chính là gặp người liền giết, nhưng nếu như không nhìn thấy ai thì sao?

Bọn hấn thích nhất là không có đội hình gì mà lao tới, nhưng khi mạnh mẽ lao tới, nếu như không có ai, lại gặp phải một mũi tên thì sao?

Mới vừa rồi, nàng bắn Đạm Đài Minh Nguyệt mũi tên kia, sợ dĩ hấn có thể né được, vì chẳng qua là nàng chỉ cần cung, là cung chứ không phải súng, nếu như đổi lại là sự nhanh chóng và lực công kích cường đại của súng, nhất định có thể xuyên thấu qua gáy hấn! Vân Dật nghe nàng nói thế, mới triệt để hiểu ra. Hấn cũng hiểu được sau này bọn họ nhất định phải dùng dạng chiến thuật này để chiến đấu, đi đầu đó sẽ khiến cho người Mạc Bắc không ngừng tức giận đến giờ tay nhấc chân, nhưng lại không thể làm

gì cả, còn người Nam Nhạc bọn họ thì không ngừng thu được lợi thế, không ngừng được chiêm ngưỡng đối phương tức giận muốn nôn ra máu, không ngừng đạt được thắng lợi!

Sau khi Đạm Đài Minh Nguyệt dẫn người quay lại doanh trường, lại phát hiện bốn phía đều có dấu chân ngựa, dấu vết đánh nhau rất rõ ràng, một tên tướng quân vội vàng chạy đến bẩm báo: “Vương thượng, sau khi ngài đi không lâu, Nam Nhạc phái người đến đánh lén, cũng may thần phản ứng nhanh, bọn hắn mới không chiếm được lợi gì!” Hắn cũng cảm thấy may mắn, vì đúng dịp hắn bị tiêu chảy nên ở lại phòng thủ, mới không bị tổn thất quá lớn!

Hắn nói xong, nhưng trên mặt Đạm Đài Minh Nguyệt không lộ ra bất cứ sự vui vẻ nào, ngược lại, hắn ném mạnh trường đao trong tay mình đi, cú ném rất mạnh, khiến cho thanh trường đao cắm trọn vẹn xuống đất nửa mét! Trận đánh này đúng là uất ức! Trước kia đánh trận ở Mạc Bắc, bốn phía đều là thảo nguyên, cứ như thế mà dẫn quân tiến lên, chém giết, gào thét mà qua, đây là chuyện thoải mái và hùng tráng đến nhường nào! Giờ đây còn phải trông coi doanh địa, mà dẫn binh mã đi tập kích, thì quân địch lại trốn toàn bộ vào rừng!

cảm giác tức giận mà không xả được này, khiến người ta phải kìm nén đến mức muốn nôn ra máu!

Đương nhiên, muốn nôn ra máu không phải cảm giác của mình hắn, những binh sĩ Mạc Bắc hôm nay theo hắn đi tập kích, không có ai không muốn nôn ra máu cả! Những tên kia, cái đám rùa rút đầu đó, đánh không lại bọn hắn, liền trốn đi đánh lén, thật sự là tức chết bọn hắn!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 58: Mạc Bắc Vương, Đê Bản Cung Giới Thiệu Cho Người Một Thứ Vũ Khí Mới!!!

Khi tin thắng trận này truyền đến tại Bách Lý Kinh Hồng, hần chỉ cảm thấy đó là chuyện đương nhiên,

cũng không lộ ra vẻ gì khác thường. Chính tại thời điểm này, hành động đi đầu hướng sống của Nam

Cung Cẩm ở Lâm Truy, cuối cùng cũng phát huy tác dụng. Sau hai tháng, dân chúng bên ngoài thành Kiến Khang cuối cùng mới phát hiện điểm bất thường!

Nơi thượng du dòng sông trước đây, bỗng nhiên có lúc nhỏ lại, bọn hần cũng không để ý. Sau khi nước trở nên khan hiếm, bọn hần cũng chỉ cho rằng con sông kia khô cạn, vì thành Tần Thiên bên ngoài thành Kiến Khang còn có mấy toà thành trì xưa nay đều lấy nước ngầm để uống, cũng chính là nước giếng, cho nên bọn hần hoàn toàn không quan tâm đến chuyện này!

Mãi cho đến khi bọn hần gieo thóc xuống mới phát hiện thóc không có phản ứng gì, mà nước trong ruộng thì ngày một khô cạn, cuối cùng bọn hần mới ý thức được điểm bất thường, mới vội vàng bẩm báo tin tức cho Hoàng Phủ Hoài Hàn biết! Lúc này, mấy toà thành trì xung quanh thành Tần Thiên, cũng đều đứng trước tình cảnh như thế! Tin tức này đối với người vừa mới khỏi vết thương lại rơi vào phong ba không hiểu nổi như Hoàng Phủ Hoài Hàn mà nói, không thể nghi ngờ là một đả kích cực lớn! Hần thậm chí còn nghi ngờ rằng có phải do thời gian gần đây hần không thấp hươg nên mới không may như thế không! Đầu tiên là thương tích

trên thân thể, sau đó là thương tổn tinh thần, giờ còn là vấn đề quốc gia quan trọng hơn khiến hấn phiền lòng!

Trước đây trên cả đại lục này, nếu nói đến Hoàng đế xui xẻo nhất, thì chính là Bách Lý Kinh Hông, vì hấn phải đối mặt với sự vây giết của vài quốc gia, lúc này Hoàng đế xui xẻo nhất, lại biến thành Hoàng Phủ Hoài Hàn! Hấn gặp phải loạn trong giặc ngoài, thân thể khó chịu, còn có sự suy đoán và bàn tán của người trong thiên hạ đối với chuyện hấn đờng tính, thêm cả ánh mắt của mấy người thuộc hạ kia luôn nhìn hấn đầy mập mờ nữa!

Dưới trạng thái này, đương nhiên Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng không có toàn bộ tinh lực để đối chiến với Bách Lý Kinh Hông, tựa như có cảm giác sút đầu mẻ trán vậy! Cũng may Hoàng Phủ Dạ lĩnh mệnh đi kiểm tra thành Tân Tiển, đã giảm bớt áp lực cho Hoàng Phủ Hoài Hàn, không thì hấn quả thật có thể rơi vào tình trạng lao lực quá độ mất!

Tập kích ban đêm thất bại, đến ngày hôm sau, Đạm Đài Minh Nguyệt chinh quân một lần nữa, muốn tập kích báo thù!

Thế nhưng, chờ hấn dẫn quân xuôi Nam, lại lần nữa đứng trước hoàn cảnh khốn quẫn như lần trước! Hầu như là bọn hấn không gặp được binh sĩ trên đường, còn Nam Cung Cẩm thì vô cùng thông minh mà sai người đưa lương thảo về sâu trong đất Nam Nhạc đêm qua, mỗi người đều mang lương khô trên người, thuận tiện mang theo và thuận tiện ẩn nấp. Mỗi lúc trời tối, đều có người đặc biệt tiếp tế lương khô, để làm lương thực cho ngày hôm sau. Cũng để cho tiện ẩn nấp, Nam Cung Cẩm phái hai mươi vạn người trở về, chỉ bố trí mười vạn đại quân mai phục xung quanh cánh rừng, hoặc trong rừng rậm.

Mà trong đó, có không ít những cung tiễn thủ xuất sắc! Còn lại đều là bộ binh, chỉ cần binh sĩ Mạc Bắc lưu cho bọn họ một hướng nơi hậu phương, bọn họ sẽ không lưu tình chút nào mà đi lên bắn một phát! Sau đó lại nhanh chóng ẩn nấp!

Sau khi chơi trốn tìm nửa tháng, người Nam Nhạc hầu như không tổn thất gì, nhưng người Mạc Bắc lại chẳng hiểu vì sao mà tổn thất gần ba vạn,

tất cả kiên nhẫn của Đạm Đài Minh Nguyệt cuối cùng cũng bị bào mòn hết!

Một ngày này, hần dẫn theo binh mã đứng trước rừng rậm, bọn hần muốn công hãm thành trì! Mà nếu hần đoán không sai, đám người đáng chết kia đang ẩn nấp trong khu rừng này!

Hần đoán cũng không sai, đúng là Nam Cung Cầm dẫn người ẩn nấp trong rừng, nhưng cũng đúng lúc này, nàng bỗng có cảm giác vô cùng bất an! Loại bất an này, khiến nàng chậm rãi nhíu mày, là đệ nhất sát thủ, ngoại trừ có thực lực, nhất định còn phải có vận khí nữa. Cho nên giác quan thứ sáu của nàng xưa này đều cực mạnh, sự bất an hôm nay, tới rất kỳ quặc và đột nhiên! Rất nhanh, mũi nàng ngửi thấy một mùi quen thuộc mà xa xưa!

Ngay sau đó, trong mắt nàng hiện lên một tia sợ hãi, nhanh chóng nhảy ra khỏi khu rừng, sau đó lớn tiếng phân phó: “Rút lui! Lập tức rút lui khỏi rừng rậm! Lập tức!”

Nàng vừa nói xong, mặc dù tất cả mọi người đều không hiểu, nhưng thấy nàng lo lắng như thế, cũng không nói hai lời, đều nghe lệnh chạy như bay ra khỏi khu rừng!

Không bao lâu sau khi bọn họ chạy ra khỏi khu rừng, cả khu rừng đã bốc cháy rừng rực! Nhìn nhanh qua khu rừng đang bốc cháy, Nam Cung Cầm lúc này mới thở dài một hơi, mùi ban nãy nàng ngửi thấy, là mùi dầu hỏa! Lúc trước thành cổ Thiên Kỳ bị dầu hỏa nổ nát, nàng vẫn đang lo lắng đối phương có còn nữa hay không, hôm nay, cuối cùng đã có đáp án!

Đạm Đài Minh Nguyệt nhìn cánh rừng đang bốc cháy rừng rực, trong lòng vô cùng tức giận! Bốn phía nơi này đều vô cùng trống trải, nên hướng gió sẽ không cố định, nếu như tùy tiện phóng hỏa, rất có thể sẽ lan đến bọn hần, đó chính là mua dây buộc mình! Đến lúc đó, kể cả hần đã chuẩn bị để rút lui, thì Nam Cung Cầm thông minh đến mức khiến người ta phát điên kia, cũng sẽ tìm được biện pháp để cho lửa lan đến người bọn hần! Hần chỉ có một biện pháp khả thi nhất như thế! Dùng hoàn cảnh tối như mực này, để dội thứ chất lỏng có thể bốc cháy này vào, hòng chắc chắn rằng thế lửa sẽ không thể nghịch chuyển! Hơn nữa, hần còn lo lắng lửa này có thể thiêu

chết cô gái kia nên mới do dự mãi cho đến tận hôm nay. Nhưng giờ đây, hấn không có lựa chọn nào khác, nếu không chính là thua trận!

Một tên tướng quân với vẻ mặt xót của nói: “Vương thượng, một chút xíu nước đen cuối cùng của chúng ta đã bị sử dụng hết!” Thật sự là hấn không nở, bởi vì thứ này thật sự là quá thần kỳ!

Đạm Đài Minh Nguyệt cũng thở dài một hơi, thực ra hấn cũng không nở, nhưng cũng thật sự là không có biện pháp nào khác nên mới không thể không dùng đến thế này. Một lát sau, hấn như tự an ủi mà nói: “Giờ mà không dùng, chưa chắc về sau đã phát huy được công dụng.”

Bởi vì số lượng này đã không đủ để công thành, nhưng để đốt một cánh rừng thì có thể:

Trận cháy rừng này, cháy ròng rã ba ngày ba đêm, ánh lửa đầy trời so ra còn đáng sợ hơn với thời điểm thành cổ Thiên Ký cháy. Sắc mặt Nam Cung Cẩm dưới sự chiếu rọi của ánh lửa kia, xinh đẹp mà lạnh lẽo kinh người. Hôm nay, là ngày thứ hai mươi ba chiến đấu với người Mạc Bắc, sau khi phiến rừng rậm này biến mất, bọn hấn sẽ không còn nơi nào để đối phó lại cường binh hãn tướng của Mạc Bắc!

Chẳng lẽ mở cửa thành ra, sau đó nấp trong thành đối phó bọn hấn hay sao? Nếu như thế, Nam Cung Cẩm rõ ràng, bọn họ nghênh đón không phải là bắt rùa trong hũ, mà là dẫn sói vào nhà!

Cho nên chờ cho trận cháy rừng này tắt, quân địch sẽ không có chút trở ngại nào giết tới! Nhận thức được tình hình như thế, vẻ mặt Nam Cung Cẩm cực kỳ khó coi, nhưng, đúng lúc này, Hiên Viên Dĩ Mạch bỗng nhiên vô cùng cao hứng chạy lên thành lầu: “Chủ nhân, tin tức tốt! Biệt ngài rất vội vã dùng thứ kia, cho nên ta ra sức thúc giục nhanh chóng hoàn thành! Thế nên đồ vật ngài muốn đã được chế tạo xong vào ba ngày trước! Nếu không có gì ngoài ý muốn, xế chiều hôm nay có thể đưa tới đây!”.

Nàng nói xong, Nam Cung Cẩm hớn hở ra mặt, nhanh chóng tiến lên, nắm lấy bả vai Hiên Viên Dĩ Mạch: “Thật sao? Thật sự xong rồi?”

“Vâng! Thật là như thế!” Hiên Viên Dĩ Mạch gật đầu! Đây là lần đầu tiên bọn họ thấy nàng cao hứng đến không kiềm chế được như thế. Nàng buông vai Hiên Viên Dĩ Mạch ra, lẩm bẫm nói: “Thủ được rồi! Cuối cùng ta cũng thủ được giúp chàng rồi!” Hiên Viên Dĩ Mạch và Vân Dật liếc nhau một cái, càng cảm thấy không hiểu nổi, thủ được cái gì thế? Chẳng lẽ là... “Hoàng hậu nương nương, thứ này thật sự lợi hại như thế sao, có thể giúp chúng ta giữ vững được thành trì ư?”

Nam Cung Cẩm lúc này mới lấy lại tinh thần, nghiêng đầu nhìn hắn một cái, tự tin cười nói: “Chờ mà xem đi! Không chỉ giữ vững đâu! Lần này Đạm Đài Minh Nguyệt nhất định phải quỳ xuống dưới chân ta gọi ta là nãi nãi, ta còn muốn đánh đuổi đám người Mạc Bắc đáng chết kia về hang ổ của chúng nữa!”

Vân Dật sững sờ, mới đầu là không tin, nhưng nhớ tới súng máy RPK kinh khủng kia, hắn quyết định giữ lại sự hoài nghi của mình. Chờ xem tình hình phát triển thế nào!

Đến buổi trưa, một vật tròn trịa, không biết là cái gì, cuối cùng cũng được đưa tới! Hơn nữa còn là mấy thùng lớn, sắc mặt Vẫn vô cùng mệt mỏi, rõ ràng là mấy ngày nay hắn trải qua không hề nhẹ nhàng, Nam Cung Cẩm cảm kích cười với hắn một cái...

Sau một canh giờ. Toàn bộ trận cháy rừng đã tắt, đại quân của Đạm Đài Minh Nguyệt, cũng lao vùn vụt tới tường thành, Nam Cung Cẩm đứng trên tường thành cao cao, từ trên cao nhìn xuống nói: “Mạc Bắc Vương, hôm nay, ta tặng ngươi một phần đại lễ cả đời khó quên!” Đạm Đài Minh Nguyệt dừng ngựa lại, nhú mày nhìn lên tường thành, cô gái này còn có biện pháp gì đối phó mình sao? Nhưng rất nhanh, hắn lại lắc đầu, sao có thể được! Hiện nay cô ta chỉ còn lại một bức tường thành đơn bạc như thế, dù cô ta có bản lĩnh bằng trời, cũng không có cách nào thay đổi được sự thật là phải thua trên tay mình!

“Nam Cung Cẩm, trăm nghìn người, nói ít lời khoác lác đi, miễn cho như hôm đó, lại chạy trốn chết!” Đạm Đài Minh Nguyệt lãnh đạm mỉa mai, luôn luôn bị cô gái này làm cho tức giận muốn nôn ra máu, hôm nay cũng

phải chọc giận cô ta một trận mới đúng chứ? Lần chạy trốn trước, với Nam Cung Cẩm mà nói, cũng có thể nói đúng là một sỉ nhục to lớn! Nghe thấy Đạm Đài Minh Nguyệt nói thế, nàng lại không hề tức giận, ngược lại còn cười một tiếng, khẽ vươn tay rồi nói: “Mạc Bắc Vương, hôm nay bản cung giới thiệu cho ngài một vũ khí mới, thuốc nổ!”.

Hiên Viên Dĩ Mạch nhanh chóng đưa một vật hình cầu nhỏ như bím tóc cho Nam Cung Cẩm, trong lòng nàng nghĩ cái kia là cái bím tóc đúng không?

Tim Đạm Đài Minh Nguyệt bỗng nhiên nhảy thình thịch lên một cái, như là lần đầu tiên hẳn trông thấy súng máy RPK, nhìn vẻ mặt của cô gái này, lại nhìn viên cầu màu đen kia, trong mắt liền có thêm vài phần nặng nề và thăm dò!

“Vật này, tên của nó là thuốc nổ, màu đen, hình cầu, có kíp nổ! Cũng là thứ mà chỉ lát nữa thôi sẽ dọa người tề ra quần, rồi chạy trốn chết, nếu cô nãi nãi tính toán không sai, còn có thể mượn thứ này đánh đuổi các người về Mạc Bắc! Các người nói xem, đến lúc đó chúng ta công chiếm Mạc Bắc được không?” Nam Cung Cẩm quay đầu hỏi binh sĩ Nam Nhạc, xem như đáp lễ lại lời vũ nhục Đạm Đài Minh Nguyệt mới dành cho mình. Binh sĩ Nam Nhạc lớn tiếng nói: “Được!” Nhưng bọn họ vẫn đang suy nghĩ, vật bé nhỏ kia, thật sự có thể được sao?

Một tên tướng quân Mạc Bắc nhìn quả cầu kia hồi lâu, cũng không nhìn ra được cái gì, cuối cùng nói giọng rất khinh bỉ mà chế giễu: “Ta nói Hoàng hậu Nam Nhạc nghe, phải chăng người định dùng quả cầu kia đập chết chúng ta sao?”

Hắn nói xong, đại quân Mạc Bắc cười vang!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 59: Uy Lực Của Thuốc Nổ

“Sao lại thế được, bản cung tâm địa thiện lương, tuyệt đối sẽ không tàn nhẫn như thế! Bản cung chỉ chuẩn bị nện chết các người bằng mấy quả cầu này thôi! Đương nhiên, rất có thể không

cầu dùng hết mấy quả này, các người đã chết sạch rồi!” Nam Cung Cẩm cúi đầu xuống, nói rất thâm trầm. Toàn thân đám người Mạc Bắc chấn động và run rẩy! Dùng một quả đập chết bọn hắn là quá tàn nhẫn, nên phải dùng cả rương để đập mới được sao? Đây là cái lý lẽ gì thế? Hiên Viên Dĩ Mạch cũng nén cười, quay đầu sang chỗ khác! Chỉ có trong mắt Đạm Đài Minh Nguyệt hiện lên vẻ dò xét, hắn nhìn quả cầu trong tay Nam Cung Cẩm, trong lòng vang lên tín hiệu nguy hiểm! Nam Cung Cẩm cũng nhàn nhạt nhìn hắn, trên môi thoáng nở nụ cười, rõ ràng là có ý đồ xấu! Sau đó, nàng vung tay lên cao, lớn tiếng nói: “Mang lửa đến đây!”

Lửa sao?!

Nhìn quả cầu màu đen kia, trong lòng Đạm Đài Minh Nguyệt bỗng nảy lên một cái, bỗng nhiên hắn liên tưởng tới chất lỏng màu đen hắn dùng để nổ nát cỗ thành Thiên Ký! Đầu tiên là màu đen! Sắc mặt hắn nghiêm lại rồi lớn tiếng nói: “Tản ra! Nằm xuống!”

Nhưng hắn nghĩ lại một chút, cảm thấy cả một bình chất lỏng màu đen lớn thì lực sát thương khi nổ cũng chỉ làm chết mấy chục người mà thôi! Giờ một quả cầu nhỏ thế này, lực sát thương có thể ghê gớm đến mức nào chứ? Cho nên dù là có nổ, thì chẳng qua là chết mấy người mà thôi, nên hắn cũng không quá mức để ý. Nhưng, Nam Cung Cẩm lúc này lại lộ ra một

nụ cười vô cùng quý dị, nàng nhận lấy cây đuốc từ tay Hiên Viên Dĩ Mạch, đốt vào kíp nổ, để tránh cho việc Đạm Đài Minh Nguyệt có thể đánh nó quay lại, nàng còn chờ kíp nổ cháy một đoạn, rồi mới ném mạnh về phía quân địch dày đặc kia!

Sau đó...

“Ầm!” Một tiếng nổ to ngập trời vang lên, vang vọng chín tầng trời!

Mà sau tiếng nổ đó, càng có lửa bốc lên, đốt cháy quần áo không ít tướng sĩ!

Trong chốc lát, người cụt chân, người đứt tay, máu thịt văng tung tóe! Mặt đất bị nổ ra một cái hố cực lớn, mà các binh sĩ bốn phía hoặc là ngã trên đất hoặc là chết ngay tại chỗ! Đây trời toàn là tro bụi bay mù mịt, khiến mắt người ta nhìn mờ lung! Mà người may mắn còn sống, cũng há to mồm, cả người đều choáng váng! Cũng không phải bị cảnh tượng kỳ dị này làm chần kinh, mà lỗ tai bọn hắn hầu như là bị điếc rồi, đến mức cả người đều choáng váng mà thờ đốc, như là đã không nghe được âm thanh xung quanh, mà cái đầu cũng rơi vào trạng thái thiếu dưỡng khí!

Chỉ một thứ đen như mực, một quả cầu không biết là thứ gì, vậy mà dễ dàng lấy mạng gần nghìn người như thế!

Đạm Đài Minh Nguyệt dặng chân ngã trên lưng chiến mã, cả người hắn đã hoàn toàn chấn kinh! Khuôn mặt dưới tấm mặt nạ trở nên cứng ngắc, bên tai vẫn còn nghe được tiếng ong ong vì ù tai, hắn nhìn người đứt tay kẻ cụt chân trước mặt mình, còn có mấy người gãy chân gãy tay, máu thịt cứ thế mà văng tung tóe bay tới người hắn, hắn nhanh chóng rút lui, nhưng vẫn bị máu tươi bắn tung tóe vào mặt, tất cả đều bắn vào tấm mặt nạ quý kia! Toàn bộ người quân doanh Mạc Bắc lâm vào tình trạng bối rối cực độ và vô cùng hoảng sợ, khiến cho bọn hắn không thể khống chế được bản thân để bình tĩnh lại!

Sợ đến choáng váng! Đúng là sợ đến choáng váng! Còn các binh sĩ Nam Nhạc trên tường thành cũng cảm thấy đây bất ngờ mà há to mồm, nhìn xuống dưới cái hố to kinh thiên dưới tường thành, còn có cả quân

doanh Mạc Bắc đang hỗn loạn vô cùng kia, bọn họ lập tức cũng không biết nên nói gì nữa! Tất cả đều nghiêng đầu nhìn Nam Cung Cẩm, giống như là nhìn nữ thần Nam Nhạc của bọn hắn vậy! Đồ vật khủng bố như thế, Hoàng hậu nương nương làm thế nào mà chế tạo ra được? Đây rõ ràng là một đại kỳ tích trên gian hiểm có!

Viên sử quan ở bên cạnh cũng không nhìn được mà nuốt một ngụm nước bọt, sau đó kích động đến run rẩy tay chân ghi chép lại sự kiện này trên thẻ trúc! Thực ra hắn rất muốn mở to mắt của mình để sau khi quan sát hoàn chỉnh trận chiến này, rồi trở về với ghi chép lại thật tốt, nhưng Hoàng hậu nương nương thích việc lớn, háms công to, hắn đã biết như thế, nếu không tranh thủ thời gian ghi chép, mà cứ ngồi trên ngựa của mình chờ đợi, chắc chắn sẽ bị Hoàng hậu nương nương mắng!

Tiếng nổ vang vọng này kéo dài thật lâu, mất thời gian một nén nhang, mấy người Mạc Bắc này mới hồi phục tinh thần lại! Về phần Nam Cung Cẩm, đã có vũ khí cường đại trong tay, gần đây lại phải chịu không ít tức giận vì quân đội Mạc Bắc, nên nàng vô cùng hòa ái đứng ở trên tường thành, chờ bọn hắn phản ứng lại! Uất ức lâu như thế, không phải cũng nên phải thưởng thức triệt để biểu lộ kinh ngạc và thất bại đau đớn của bọn hắn sao?

Ánh mắt của Đạm Đài Minh Nguyệt đây về không thể tưởng tượng được nhìn lên trên đài cao, giọng nói phong lưu hoa lệ của hắn mang theo sự kinh ngạc và không thể tưởng tượng được, còn có vẻ thất bại không cách nào che giấu được và không dám tin nói: “Nam Cung Cẩm, đó là thứ gì?”

“Ta vừa mới giới thiệu tên nó rồi còn gì? Tên của nó gọi là thuốc nổ! Phải chăng giờ phút này Mạc Bắc Vương đã cảm nhận được cảm giác hoảng sợ trong đầu, thậm chí là bị dọa đến sợ vỡ mật và muốn chạy trốn chết hay chưa?” Nam Cung Cẩm nở nụ cười mỉa, nhìn Đạm Đài Minh Nguyệt dưới tường thành, sự uất ức trong lòng tích tụ trong lòng thời gian qua cuối cùng cũng xả ra được!

Hiện nay thậm chí Nam Cung Cấm đang cảm thấy như mình là nông dân bị địa chủ chèn ép, cuối cùng đã đến ngày c ần vũ khí nổi dậy, hung hăng giẫm địa chủ dưới chân mình mà nhục nhã, loại cảm giác vui sướng này và cảm giác thành tựu vô cùng thỏa mãn đó thậm chí còn sáng khoái hơn cả khi XXOO hay là oOXX đến cao trào nữa! Phi phi! Nàng suy nghĩ cái gì vậy! Nhưng hiện giờ, rõ ràng có thể dễ dàng nhìn thấy là nàng đang vô cùng đắc ý!

Nghe Nam Cung Cấm này hỏi một loạt như thế, khuôn mặt Đạm Đài Minh Nguyệt vốn đã khó coi, trong nháy mắt này lại càng khó coi hơn! Nhưng hấn lại không thể tin được, nếu đối phương có loại vũ khí lợi hại thế này, sao không sử dụng từ sớm, vì sao lại một mực chờ tới ngày hôm nay? Có lẽ, bọn họ chỉ có một quả thuốc nổ như thế, mục đích chỉ là để hù dọa bọn hấn mà thôi!

Nhưng ngay khi hấn nghĩ như thế, Nam Cung Cấm chợt vươn tay ra, nhận lấy một quả nữa giống hệt như thế, to nhỏ giống nhau, sau đó cười cười nhìn Đạm Đài Minh Nguyệt: “Sao r ồi? Vừa r ồi Mạc Bắc Vương có thoải mái hay không? Muốn thêm một chút nữa không?”

Thoải mái? Thoải mái?! Thoải mái cái đầu mẹ ngươi!

Cho dù người được tu dưỡng tốt như Đạm Đài Minh Nguyệt, lúc này cũng có xúc động muốn chửi tục một câu! Cô gái đáng chết này, đã nổ chết nhiều người của bọn hấn như thế, còn hỏi hấn có thoải mái hay không? Thật sự là khinh người quá đáng mà! Nhưng, địch ta hiện nay có chênh lệch hết sức rõ ràng, nếu hấn cứ thế mà đánh tới, kết quả cuối cùng, chắc chắn tất cả bọn hấn sẽ bị đ ồ vật không hiểu nổi kĩ của nàng nổ chết!

“Vương thượng, chúng ta không nên ở chỗ này lâu!” Một tên tướng quân tiến lên nói. Nhưng sau đó, một tên tướng quân tiến lên nói với Đạm Đài Minh Nguyệt: “Vương thượng, mặt tướng cho rằng chẳng qua là bọn họ lừa chúng ta, nếu như bọn họ thật sự có nhiều thuốc nổ như thế, vì sợ không dùng sớm hơn mà phải tránh né chúng ta lâu như thế? Chúng ta nghìn vạn lần không nên để bọn chúng lừa!”

Hai người mỗi người mỗi ý, và cả hai người bọn họ đều nói đúng suy nghĩ trong lòng Đạm Đài Minh Nguyệt! Hiện nay hẳn đang nghĩ, cuối cùng cô gái này có nhiều cái gọi là thuốc nổ này hay không, nếu như không, thì hiện nay chính là cơ hội tốt nhất để bọn hắn công thành, nếu như có, hiện nay bọn hắn phải lập tức rời đi, mới có thể bảo toàn được lực lượng, cũng giúp cho tổn thất của bọn hắn giảm xuống thấp nhất! Có vẻ như Nam Cung Cẩm cũng biết toan tính của bọn hắn, thế là cười tủm tỉm bày ra bộ dạng mèo vờn chuột, sau người nâng cái thùng lên, khoe ra rõ ràng trước mắt Đạm Đài Minh Nguyệt: “Có thấy không, còn một thùng to đây này! Bên kia còn mấy thùng nữa, tới đi, tới đi, càng nhiều người càng tốt!” Binh sĩ Nam Nhạc đều không biết nên nói gì mà nhìn Hoàng hậu nương nương đang dương dương đắc ý không chút kiêng dè của bọn họ, bọn họ đành im lặng quay đầu đi! Hoàng hậu có thể đừng không khiêm tốn và quá khi dễ người ta như thế hay không?

Lần này, khuôn mặt Đạm Đài Minh Nguyệt xám ngoét lại! Đôi mắt hiện lên vẻ mủi phần thất bại, yêu mẹ và hoa mỹ nhìn Nam Cung Cẩm thật lâu, cuối cùng hẳn lạnh giọng nói: “Rút quân!” Thực ra các tướng sĩ Mạc Bắc đã chờ câu lệnh này thật lâu rồi, bởi vì trong đầu bọn hắn hiện nay đã bị nổ đến phát mộng! Bọn hắn cảm thấy bọn hắn thực sự cần quay lại doanh trường để giảm xóc một thời gian!

Khi tất cả mọi người đều quay đầu lại, chuẩn bị trở về oanh oanh liệt liệt! Chợt nghe thấy giọng nói buồn bực của Nam Cung Cẩm trên đài cao vang lên: “Bọn hắn trông thấy cái này nên bị dọa chạy, cũng không sợ là trong thùng này không phải thuốc nổ, mà là phân trâu sao! Mà cũng đúng thôi, bị nện phân trâu vào đầu, cũng thối lắm!”

Lời này không nghi ngờ gì đã hung hăng kích thích Đạm Đài Minh Nguyệt! Cả đời này hẳn sẽ không quên chuyến viếng thăm Tây Vỹ lúc trước, lúc bàn đi đầu kiện với cô gái này, bị cô gái đáng chết này thưởng cho một đồng phân trâu, còn bị nàng chỉ vào lỗ đít của một con trâu chết mà sỉ nhục một phen đó, là chuyện bị thương đến mức nào! Giờ đây cô ta nói thế đã đành, thế mà còn dám nhắc lại chuyện phân trâu kia nữa!

Gân xanh trên trán hắn giật giật mạnh mấy lần, nghe thấy tiếng gió gào thét bên tai, sau đó, cảm giác được một vật nặng được ném tới phía bọn hắn! Hắn không dám chần chừ, vội vàng nói: “Rút lui!”

Hắn vừa nói xong, liền dẫn đầu một đám kỵ binh Mạc Bắc chạy như điên cuồng! Chiến mã chạy điên cuồng, tung lên bụi đất đầy trời!

Nhưng, quả tạc đạn kia, cũng không vì bọn hắn chạy đi mà từ bỏ tiến lên! Vẫn là “Ầm!” một tiếng nổ thật lớn, sau đó lại là trăm nghìn tiếng kêu thảm thiết vang lên, mấy nghìn tên lính tinh nhuệ Mạc Bắc, lại cứ như thế mà chết đi oan uổng!

Lửa giận thiêu đốt trong lòng Đạm Đài Minh Nguyệt, bất kỳ ngôn từ nào cũng không thể diễn tả được sự phẫn nộ của hắn! Dũng sĩ của hắn, lại bị hao tổn như thế, không phải bị hao tổn vì khả năng dụng binh của hắn, mà hao tổn vì loại vũ khí hắn chưa từng thấy, đả kích như thế, khiến hắn muốn nôn ra máu! Đây rõ ràng là một trận thua không cam tâm, mấy nghìn mấy vạn lần không cam tâm!

Lần chạy trốn này của hắn không thể nghi ngờ là còn mất mặt hơn rất nhiều so với Nam Cung Cẩm mấy ngày trước chạy trốn, cho nên Nam Cung Cẩm cũng đã tìm lại được thể diện và sự tôn nghiêm rất lớn sau trận chiến này! Nhưng đây vẫn còn thiếu rất nhiều! Nàng hét lớn một tiếng: “Người đâu, theo bản cung truy sát! Lần này nhất định phải đuổi bọn hắn về thảo nguyên Mạc Bắc!” Nàng nói xong, cửa thành rộng mở, mấy chục vạn đại quân theo Nam Cung Cẩm ra ngoài cửa đuổi theo, thì phải đuổi người Mạc Bắc về lại thảo nguyên Mạc Bắc! Đoạn đường này, Nam Cung Cẩm chỉ đơn giản như là đốt pháo, cách một đoạn thời gian, trông thấy có thể nện vào người quân địch, nàng lại hung hãn ném thuốc nổ trong tay ra. Sau đó, chính là một trận ầm vang rung trời, khiến cho hơn nghìn tên dũng sĩ Mạc Bắc chết đi! Kiểu truy sát thế này khiến cho trong lòng Đạm Đài Minh Nguyệt có chút gấp gáp! Nếu cô ta dùng thuốc nổ mãi mà không hết, có khả năng toàn bộ người bên hắn đều chết hết! Khả năng này khiến hắn có chút kinh hãi!

Đường đường một đời chiến thần, lại bị mấy quả thuốc nổ của Nam Cung Cẩm dòn ép đến tình cảnh thế này! Đẽ cho vô số người đời sau thôn thức!

Nam Nhạc năm năm trăm bảy mươi hai, tháng bảy! Hoàng hậu Nam Nhạc nghiên cứu ra một loại vũ khí mới, thuốc nổ, đi ều này đã thay đổi tình hình chiến tranh. Nàng đã dẫn quân truy sát quân Mạc Bắc mấy nghìn dặm, đuổi người Mạc Bắc về lại thảo nguyên Mạc Bắc!

Mạc Bắc Vương, Đạm Đài Minh Nguyệt dẫn quân chạy trốn. Trong lúc nhất thời, không ai trong thiên hạ có thể đối kháng với uy lực của thuốc nổ! Quân Mạc Bắc đại bại, toàn quân phải rút về Nhưng quân Nam Nhạc vẫn đuổi sát phía sau không buông, tiến thẳng vào thảo nguyên Mạc Bắc. Mặc dù quân Nam Nhạc đã tiến vào quốc cảnh của Mạc Bắc nhưng không một người Mạc Bắc nào dám tiến lên tấn công, bởi vì e ngại uy lực của thuốc nổ.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 60: Hiệu Lệnh Của Làng Vương, Cả Bầy Sói Hoang Cùng Nhảy Múa

Trận chiến này chấn kinh thiên hạ, Tây Vỹ, Đông Lăng đều phải chú ý tới, cũng dốc hết toàn lực quốc

gia để nghiên cứu chế tạo thuốc nổ, nhưng chưa thể thành công. Mà lúc này, Nam Cung Cẩm lại vô cùng nhàn nhã nằm duỗi cái lưng mệt mỏi trong lều vải ở thảo nguyên Mạc Bắc, sau đó nàng đi tới cửa lều, sau khi tới cửa, bốn phía thổi tới một trận bão cát, còn có từng trận từng trận mùi cỏ xanh ập vào mũi, nhìn về phía xa còn có thể trông thấy dãy đồi phía dưới ngọn dốc cao cách đây vài dặm xa! Nàng không khỏi cảm thán trong lòng, nếu không dẫn theo nhiều binh lính đến đánh trận như thế này, hiện nay thật sự có thể có cảm giác thanh thoi thư giãn khi trông thấy cảnh tượng ngọn gió thổi rạp cây cỏ và dãy đồi này rồi!

Vân Dật tiến lên hỏi thăm, mang theo một chút vôi vàng, có lẽ do nhận thấy Nam Cung Cẩm gần đây đã quá thích ý: “Hoàng hậu nương nương, hiện nay đã đi vào địa bàn của Mạc Bắc, nhưng người của chúng ta, còn chưa quen với cuộc sống ở đây, căn bản cũng không biết Đạm Đài Minh Nguyệt dẫn người đi trốn ở đâu? Hiện nay cần phải làm gì? Nếu tiếp tục ở lại chỗ này vài ngày, lương thảo của chúng ta sẽ hết sạch!” “Không vôi, chờ vũ khí bí mật của chúng ta đến!” Nam Cung Cẩm cười nhàn nhã, nàng đã phái Hiên Viên Dĩ Mạch đi Lịch Dương nhận một thứ mới được chế tạo ra! Mặc dù vật mới được chế tạo ra đó có chút lớn!

Khi hai người đang nói chuyện, Vàng lạo vùn vụt tới, mà con sói này cũng thú vị, không khác mấy so với giống Husky thời hiện đại, đến lúc

ngó ngẩn là xoay vòng tròn! Nó thè lưỡi thật dài, con mắt híp lại cực kỳ hèn mọn, trên mặt còn mang theo một nụ cười trông vô cùng bản thủ!

Con chó sói khôi hài này vừa đến, không ít binh sĩ bị dọa lui về phía sau vài bước, mà Hiên Viên Dĩ Mạch thì thở hòng hộc vì một bên cạnh nó, vì đây là một con sói, mà ngựa thì rất e sợ loài động vật này, cho nên nàng chỉ có thể dùng khinh công đi theo!

Nhưng nhìn thấy Vàng càng ngày càng ngốc nghếch, vẻ mặt càng lúc càng thô bỉ kia, khoe môi Nam Cung Cẩm không khỏi run lên mấy cái! Thật sự không biết tên Bách Lý Kinh Hông kia đã nuôi con sói này thế nào, rõ ràng là khi bé còn là một con sói tràn đầy tính hoang dã, vậy mà giờ đây lại đầy hèn mọn như vậy! Mà sau khi Vàng xông đến, chuyện đầu tiên chính là nhảy vào trong lòng ngực Nam Cung Cẩm, nhìn như là đang sàm sỡ nàng vậy! Nam Cung Cẩm cũng nhanh chóng né qua, không chút khách khí mà đập vào đầu nó một cái, Vàng ngao ô trâm thấp một tiếng, sau đó bắt đầu đào đất, ai oán cúi đầu xuống! “Vàng, ta tìm người đến là có chuyện!” Nam Cung Cẩm nghiêm túc nói!

A, hóa ra là có chuyện tìm bản vương! Vậy mà người dám đánh vào cái đầu tôn quý của bản vương, thế nên, Vàng đại nhân rất không nể mặt quay đầu đi, không nhìn nàng.

“...” Thật là chủ nào tớ nấy! Tên này ngạo kiêu y như Bách Lý Kinh Hông mấy năm trước, những năm đó Bách Lý Kinh Hông không có bỉ ổi thế này mà? “Vàng, chuyện này thật sự xin nhờ lão nhân gia ngài!” Cô nàng nào đó nịnh nọt. Thế là, Vàng huynh cuối cùng cũng tìm lại được một chút tôn nghiêm của vua sói, quay cái đầu cao ngạo của

mình lại! Chỉ là cái lưỡi sói kia không nhịn được mà thè ra ngoài, con mắt híp lại thành dáng vẻ vô cùng dung tục!

Nam Cung Cẩm cố gắng nhếch miệng nói: “Được r ấ! Được r ấ! Thảo nguyên Mạc Bắc này là địa bàn của ngươi, giúp ta tìm xem rốt cuộc Đạm Đài Minh Nguyệt trốn đâu r ấ đi! Làm phiền ngươi nhé, trở về sẽ cho ngươi thịt ăn!”

Lời này rõ ràng đã kích thích Vàng, nhớ ngày đó, thời điểm chủ nhân ở tại Tây Vỗ, mình đi theo nam chủ nhân, mỗi ngày đều ăn ngon uống say! Nhưng khi chủ nhân trở về, nói đồ ăn của mình còn ngon hơn của nàng, thế là từ đó về sau giảm bớt lượng thức ăn của mình đi, ép nó có đôi khi không thể không tự mình ra ngoài kiếm ăn, giờ đây nàng còn không biết xấu hổ mà nói với mình chuyện ăn thịt à!

Nam Cung Cấm ho khan một tiếng rồi nói: “Ta tự mình hưởng cho người ăn!”.

Binh lính Nam Nhạc nhìn dáng vẻ nịnh nọt của Hoàng hậu nương nương, cảm thấy khóe miệng mình có chút run rẩy, đây không phải chỉ là một con sói sao? Không nghe lời, làm thịt nó đi là xong! Nhưng bọn hắn lập tức phát hiện bọn hắn đã xem nhẹ loài động vật này tới mức nào!

Chỉ thấy sau khi nghe thấy chủ nhân tự mình nướng thịt, nước dãi của Vàng lập tức chảy đầy đất! Toàn bộ thân thể con sói nằm nghiêng trên mặt đất, nước dãi trong miệng chảy soàn soạt ra bên ngoài, cái lưỡi thè dài ra ngoài, ánh mắt hèn mọn nghiêng nghiêng nhìn Nam Cung Cấm, dáng vẻ háo sắc bản bựa vô cùng!

Khóe miệng Nam Cung Cấm không nhin được mà hung ác co quắp mấy lần, nhin không được mà đá tên này một cước: “Đủ rồi! Nhanh làm chính sự cho bà!”

Vàng chớp chép miệng, tỏ vẻ đau thương mà ngẩng lên trời “Ngao ô!” một tiếng... m thanh kéo dài và xa xôi, khiến cho Nam Cung Cấm tức giận chuẩn bị đá nó thêm một cước, thì bỗng nhiên bốn phương tám hướng đều vang lên tiếng “Ngao ô”! Không lâu sau đó, tro bụi bốc lên bốn phía, toàn bộ thảo nguyên vang lên tiếng bước chân, sau đó, mười mấy vạn con sói hoang Mạc Bắc, tiến đến từ bốn phương tám hướng! Nhìn mười mấy vạn cặp mắt xanh mơn mớn, còn có những con sói dữ tợn lộ ra răng nanh sắc nhọn của bản thân, toàn bộ binh sĩ quân doanh Nam Nhạc đều cảm thấy có chút tê dại da đầu, sau lưng phát lạnh! Chuyện này, sao lại có nhiều sói đến thế này, đây thật sự là quá đáng sợ!

Cảnh tượng hoành tráng này cũng khiến cho Nam Cung Cẩm chuẩn bị duỗi chân ra đạp Vàng một cái, cũng phải uất ức nuốt một ngụm nước bọt, vội vàng rút chân mình lại! Mẹ nó, đây là thần uy của Lang Vương sao! Nếu đạp một cước này xuống, không biết mình sẽ nhận được kết quả gì! Bị sói hoang chia nhau ăn sao?

Sau khi mấy chục vạn con sói hoang đến, vẻ thô tục của Vàng cũng biến mất trong nháy mắt, không còn vẻ bỉ ổi nữa, nó di chuyển bốn chân cao quý đi tới đi lui, vô cùng cao ngạo! Hiện tại đang là mùa hè, nắng gắt như lửa, ánh nắng chiếu vào bộ lông màu vàng óng ả của nó, ánh lên hào quang lấp lánh. Khiến cho người ta chói lòa đôi mắt không dám nhìn gần.

Còn mười mấy vạn con sói hoang Mạc Bắc, đầu cúi thấp đầu xuống, những con sói này gồm mười đàn, mỗi đàn đầu có một con Lang Vương đứng đằng trước, nhưng những Long Vương như thế, dưới thần uy của Vàng, cũng đầu không dám ngẩng đầu lên, lộ ra vẻ vô cùng cung kính!

Sau khi Vàng đi tới đi lui mấy bước, có vẻ như vô cùng hài lòng với sự cung kính của bọn chúng, nó ngửa đầu lên trời “Ngao ô” một tiếng, các con sói khác cũng đầu “Ngao ô” theo một tiếng, ngay sau đó, bọn chúng như nhận được một mệnh lệnh nào đó, đầu tản ra chạy như bay ra khắp nơi!

Sau khi tất cả các con sói đi khỏi, Vàng lại khôi phục bộ dạng thô bỉ khiến cho người ta không đành lòng nhìn thẳng kia, nó quay đầu, lè lưỡi, đăm đăm nhìn Nam Cung Cẩm!

Nam Cung Cẩm đập một tay lên trán mình, nếu không phải hiện nay cần nhờ vả nó, nàng thật sự muốn băm chết tên này! Trước đây trông nó khác, sao bây giờ lại thành hèn mọn thế này!

Trong doanh trại của Đạm Đài Minh Nguyệt, toàn bộ thủ lĩnh các bộ lạc và các thần tử vương đình, đang cùng nhau bàn bạc đối sách! Không thể nghi ngờ rằng hiện nay bọn hắn đang chọc phải một phiến phức rất lớn, không nói không chiếm được nửa phần đất đai Nam Nhạc, còn dẫn người Nam Nhạc vào thảo nguyên Mạc Bắc, đáng sợ nhất là trong tay quân địch lại có vũ khí mà bọn hắn chỉ cần tưởng tượng một chút đã không có cách

nào địch nổi! Loại vũ khí thế này, thật sự khiến trong lòng bọn hắc sinh lòng sợ hãi!

“Vương thượng, chúng ta hiện nay nên đối phó ra sao. Lực sát thương của vũ khí trong tay cô gái kia thật sự quá kinh khủng, chúng ta hoàn toàn không thể chống đỡ được!” Một tên tướng quân tiến lên nói.

Sắc mặt Đạm Đài Minh Nguyệt cũng biến thành màu xanh xám, hắc đương nhiên biết bọn hắc căn bản là không thể chống đỡ được vũ khí của đối phương! Nhưng biết thế thì làm được gì, Nam Cung Cẩm sẽ dẫn người rút khỏi thảo nguyên Mạc Bắc sao? Cơ bản là không có khả năng! Nhưng nếu dùng khả năng chính mình để đuổi bọn họ ra, thì nghe cũng không mấy khả thi! Mấu chốt nằm ở chính trên đồng thuốc nổ trong trụ yên thuyết kia!

“Chẳng lẽ thật sự không có cách nào đối phó sao?” Thủ lĩnh bộ lạc Kiêu Ky, cũng là cha của Hách Liên Đình Vũ nói. Trước đó vài ngày, đúng là ông cũng thầm có thành kiến với Đạm Đài Minh Nguyệt vì những lời đê tiện đại bên ngoài, nhưng con gái ông tự mình đến an ủi, thêm vào đó là trong lòng ông cũng rõ ràng cho dù ông phản, cũng không phải là đối thủ của vị đế vương trẻ tuổi này, cho nên ông vẫn lựa chọn hiệu trung với Đạm Đài Minh Nguyệt.

Ngay lúc này, bọn hắc bỗng nhiên nghe được một trận tiếng sói tru! Sắc mặt tất cả mọi người đều khẽ giật mình! “Đây là Lang Vương sao?!”

Sau khi Lang Vương đời sau trưởng thành sẽ lập tức đăng cơ làm vương, mà Lang Vương đời trước sẽ về hưu. Chuyện này toàn bộ người thảo nguyên Mạc Bắc không ai không biết! Sói ở Mạc Bắc không có tính đoàn kết mạnh, cũng không giống các loài sói khác, thành viên trong đàn mà chết, sẽ nhất định đuổi theo, không báo thù không được, nhưng bọn chúng lại vô cùng nghe theo sự triệu hoán của Lang Vương! Chỉ cần một mệnh lệnh, bọn chúng sẽ toàn lực ứng phó, không sợ sinh tử! Nhưng, Lang Vương thế hệ này, hiện nay không phải đang ở tại Nam Cương sao? Chẳng lẽ là về thảo nguyên Mạc Bắc giao phối sao? Bỗng nhiên, không biết là ai nhớ ra một việc, hơi kinh hoàng nói: “Ta nhớ ra rồi, hình như khoảng hai năm trước, Nam Cương đưa một Lang Thánh Tử đời sau đến Nam Nhạc!”

Hắn nói xong, tất cả mọi người đều hoảng sợ trợn to đôi mắt! Chẳng lẽ... Chuyện này, nếu thật sự như thế, đó chính là trời vong Mạc Bắc rồi!

Tất cả mọi người đều cảm nhận sâu sắc được rằng hô hấp của bọn hắn vô cùng khó khăn, sự sợ hãi trong lòng đã không cách nào diễn tả được! Trên thảo nguyên Mạc Bắc, sói là loài động vật có cái mũi linh hoạt nhất, nếu để bọn chúng ngửi được mùi bọn hắn đang trốn tại bộ lạc Tầm Khắc, cô gái Nam Nhạc kinh khủng kia tất nhiên sẽ lập tức dẫn theo thiên quân vạn mã cùng với vũ khí kinh khủng kia đến!

Đạm Đài Minh Nguyệt lập tức hạ lệnh: “Bảo các tướng sĩ đem quần áo của mình, phái người nhanh chóng phân phát tới các bộ lạc toàn thảo nguyên!” “Rõ!” Chỉ có cách này mới có thể đánh lừa khứu giác của những con sói kia! Nhưng đây chỉ là kế hoãn binh, mặc dù như thế, cũng không qua bao lâu, bọn hắn sẽ bị tìm ra! Cho nên toàn bộ người trong doanh trướng hầu như là nín thở, sau chốc lát, Đạm Đài Minh Nguyệt bỗng nhiên nói: “Toàn bộ di chuyển! Đến thảo nguyên Cách Nhĩ Tây!”.

Thảo nguyên Cách Nhĩ Tây nằm bên cạnh con sông duy nhất của Mạc Bắc, nước có thể làm nhạt mùi đi đôi với khứu giác của động vật, bọn hắn đi sang bên kia không nghi ngờ gì chính là lựa chọn tốt nhất!

Còn Nam Cung Cầm giờ phút này thì nhàn nhã ngồi trong lều vải, vừa gặm hạt dưa vừa nhìn địa đồ chờ tin chiến thắng từ thuộc hạ của Vàng! Mà Vàng hèn mọn thì đang lệch cái đầu ghé vào phía đối diện nàng, “tách” một tiếng, một giọt nước dãi rơi xuống bản đồ Mặt Nam Cung Cầm giận dữ, giơ tay đánh nó một cái!

Vàng đáng thương, ủy khuất quay lưng về phía nàng! Nam Cung Cầm căm ghét nhìn giọt nước dãi sói trên tấm địa đồ, cảm thấy vô cùng buồn nôn! Nhưng, rất nhanh, ánh mắt nàng tập trung một chút, đàn sói đang tìm Đạm Đài Minh Nguyệt khắp nơi, với trí thông

minh của Đạm Đài Minh Nguyệt, hắn cũng sẽ đoán được chuyện gì đang diễn ra. Cho nên hắn nhất định sẽ nghĩ ra cách đối phó! Mà giọt nước dãi của Vàng kia, lại vô cùng trùng hợp rơi trên con sông duy nhất trên thảo nguyên bên cạnh thảo nguyên Cách Nhĩ Tây!

Dòng sông này, có thể làm phai nhạt đi rất lớn khứu giác của động vật, cũng có thể nói đây là nơi duy nhất trên thảo nguyên, là nơi có thể dùng để ẩn nấp mà rất có thể không bị đàn sói phát hiện! Cho nên Đạm Đài Minh Nguyệt rất có thể sẽ dẫn binh di chuyển đến nơi này!

Thế là, Nam Cung Cẩm lập tức hí hửng hẳn. Nàng nhìn tấm lưng của Vàng như nhìn thấy thân nhân của mình vậy, nàng rất là nịnh nọt xông lên, chỉ vào một chỗ trên địa đờ, muốn tên này triệu hoán thủ hạ như lúc trước!

Còn Vàng thì híp mắt nhìn nơi đó, hiển nhiên cũng không hiểu Nam Cung Cẩm muốn làm gì, nhưng nói mới bị đánh nên rất không cao hứng, cho nên vô cùng ngạo kiêu quay đầu đi! Nhưng trông mắt lại không ngừng chuyển động, như là đang tính toán cái gì! Nam Cung Cẩm tức giận quăng tấm địa đờ ra: “Không làm thì thôi!” Nàng nhìn số thuốc nổ còn lại mặc dù vẫn còn đó, nhưng không phải quá nhiều, nàng chỉ lo đến lúc đánh không lại mới năn nỉ nó! Không ngờ tên này lại nhiều trò như thế, khó hiểu y như tên tổ tông Bách Lý Kinh Hồng kia vậy! Nên giờ đây nàng chỉ có thể kiên trì dẫn binh lính mình đi tới đó, hy vọng đến lúc đó còn đủ!

Vàng thấy nàng thật sự tức giận, thế nên trong nháy mắt thái độ liêm mềm nhũn, đi theo bên chân nàng, vô cùng nịnh nọt cắn ống quần nàng, đừng mà! Chủ nhân, đừng tức giận với ta! Nếu để cho nam chủ nhận biết ta khiến người tức giận, còn không biết sẽ phạt ta thế nào, đừng mà! Chủ nhân vĩ đại của ta, lão nhân gia ngài tha thứ cho ta đi!

Ánh mắt nịnh nọt kia, còn có cái lưỡi thè dài ra kia, khiến cho khoe miệng Nam Cung Cẩm không nhịn được mà run rẩy mấy lần, thật sự là gặp quỷ sống! Nàng cúi đầu rống lên một tiếng: “Còn không rút ra ngoài cho ta! Làm hay không tùy người!” Vàng vội vàng gật đầu, tỏ ý ta sẽ ra tay mà! Ta nhất định sẽ ra tay! Ánh mắt càng trở nên thô bỉ, còn như là đang nháy mắt với nàng vậy!

Nam Cung Cẩm hừ lạnh một tiếng rồi đi ra ngoài, Vàng cũng vội vàng ngửa mặt lên trời ngao ô vài tiếng!

Mà ngay khi đám người Đạm Đài Minh Nguyệt tiến đến thảo nguyên Cách Nhĩ Tây, họ lại nghe thấy những tiếng ngao ô này, lập tức cảm thấy

trong lòng vô cùng hận hực! Bọn hấn có thể hiểu được một chút những âm thanh này nghĩa là gì, nhưng dù sao đây cũng là tiếng sói tru, bọn hấn mà hiểu hết thì đúng là truyện tiểu lâm, cho nên bọn hấn cũng không hiểu rõ ràng đây là ý gì! Cuối cùng, Đạm Đài Minh Nguyệt trầm giọng nói: “Chia binh hai đường! Một đường canh giữ bên ngoài thảo nguyên Cách Nhĩ Tây, nếu chúng ta có gì ngoài ý muốn, phải lập tức tiếp viện!” “Rõ!” Sắp xếp như thế, không thể nghi ngờ gì là tốt nhất, bởi vì cho dù đối phương có biết chỗ bọn hấn ẩn nấp để phục kích hay không, cuối cùng thì khả năng xấu nhất sẽ chỉ hao tổn một nửa quân số, có một nửa sẽ sống sót thành công. Dù sao cũng tốt hơn là toàn quân bị diệt.

Sau khi Đạm Đài Minh Nguyệt dẫn theo ba mươi vạn binh sĩ Mạc Bắc đến được Cách Nhĩ Tây, trời đã tối hẳn. Hiện giờ đã là đầu tháng tám, trăng như lưỡi câu, treo cao trên bầu trời, khiến cho mặt nước lấp lánh dưới ánh sáng. Đạm Đài Minh Nguyệt hít vào một hơi thật sâu, đi ra khỏi vương trường, nhìn xuống dòng sông!

Trận chiến này, hấn không ngờ mình thất bại thảm đến như thế: Cô gái kia như là được trời ưu ái, đầu tiên là súng máy, sau đó là thuốc nổ, giờ đây ngay cả đám sói Mạc Bắc cũng hỗ trợ nàng, trận chiến này, thật là không có chút công bằng nào! Trong đầu hấn chợt nhớ tới lời sư phụ từng nói với hấn: “Minh Nguyệt, con là Vương được trời chỉ định của Mạc Bắc, chiến sự ở Trung Nguyên, tốt nhất là con không nên nhúng tay vào, nếu không nhất định sẽ hối hận!”

Nhưng hiện giờ, hấn đã nhúng sâu vào mất rồi! Không cách nào rút ra được nữa! Mặc dù không phải hấn cam nguyện như thế! Khi đôi mắt hoa mỹ và yêu mộ của hấn ngược lên, thấy trên sườn đồi nhỏ cách đó không xa có bóng dáng một con sói hoang, dưới ánh trăng hiện lên rất rõ ràng! Ánh mắt hấn trong nháy mắt chăm chú lại, sau đó liền chuyển thành vẻ lo lắng! Hấn nghiêng răng một cái, lớn tiếng nói: “Người đâu, chuẩn bị ứng chiến!”

Hấn cũng không tin, sáu mươi vạn thiết kỵ của hấn lại đánh không lại mười mấy vạn con sói hoang!

Binh sĩ Mạc Bắc gần đây cũng biệt khuất một cách dị thường, luôn luôn phải chạy trốn chết, từ nơi này sang nơi khác, lại từ nơi đó trốn đến đây, kể từ khi bọn hãn đi theo Vương thượng đánh trận đến nay, chưa bao giờ xảy ra chuyện này! Thế nên trong lòng bọn hãn luôn kìm nén sự uất ức, bỗng nhiên nghe thấy Vương thượng nói thế, chiến ý bốc cháy hừng hực! Lập tức chỉnh quân tập hợp cùng một chỗ!

Bọn hãn đúng là rất dũng mãnh, nhưng lại không có bao nhiêu chiến mã cũng dũng mãnh như bọn hãn, tất cả lũ ngựa đều hí vang, không ngừng dậm chân, biểu thị bọn chúng đang rất hoảng sợ.

Đúng lúc này, một hồi kèn lệnh vang lên, sau đó, chính là binh sĩ Nam Nhạc từ nơi không xa tới chém giết! Lúc này Vàng cũng lớn tiếng kêu lên, nhóm sói hoang cũng lao tới đội quân của Đạm Đài Minh Nguyệt! Khói lửa chiến tranh một lần nữa lại bốc lên, mà lần này, đã không còn là chiến tranh giữa người với người, còn có chiến tranh giữa người và động vật! Chém giết! Chém giết khắp cả chiến trường!

Tiếng sói tru, tiếng thét kinh hãi của người!

Đàn sói cùng múa! Thiên hạ kỳ cảnh! Sau đó, thỉnh thoảng còn có tiếng thuốc nổ nổ vang, bạo tạc toàn trường, ầm vang! Trận huyết chiến này đánh thật lâu! Toàn bộ binh sĩ Mạc Bắc trên chiến trường, hầu như đã rơi vào trong một loại cừ hận nồng đậm và một cảm giác bất lực không lời! Thật vất vả giết được một con sói hoang, lại không biết từ lúc nào đã bị một binh sĩ Nam Nhạc đâm một thương sau lưng! Rồi thật vất vả giết được cả sói hoang và quân địch, nhưng lại không biết ở đâu truy đến một tiếng vang thật lớn! Sau đó bị một tiếng nổ tung trời nổ nát tất cả vinh quang và niềm vui sướng thắng lợi vừa có được!

Trận chiến này, không công bằng! Quá không công bằng! Đối với Nam Cung Cẩm, đi đâu nàng muốn từ trước đến nay không phải là công bằng hay không công bằng, chỉ có chiến thắng mà thôi! Nàng chỉ muốn bọn họ một mực không chế được chiến thắng trong tay!

Cuối cùng, đám kỵ binh Mạc Bắc mà Đạm Đài Minh Nguyệt phân phó canh giữ ở bên ngoài thảo nguyên Cách Nhĩ Tây cũng chạy tới tương trợ!

Dưới sự nội ứng ngoại hợp, Đạm Đài Minh Nguyệt thành công mang theo binh sĩ dưới tay phá vây! Vẫn có sói hoang đuổi theo, cắn chết không ít người!

Trận huyết chiến này, sáu mươi vạn kỵ binh còn lại của Mạc Bắc, hao tổn gần tám vạn! Nam Cung Cấm hầu như là tượng tượng được sự phần mộ của Đạm Đài Minh Nguyệt, nhất là lúc đối phương chạy đi, đôi mắt hoa mỹ và yêu mẹ kia nhìn nàng với lệ khí nồng đậm, lúc trước, nàng luôn có thể thấy trong mắt đối phương một tia nghi ngờ ngấm!

Còn bây giờ, chỉ còn lại lệ khí và sát ý ngập trời!

“Hoàng hậu nương nương, có đuổi theo không?” Vân Dật mài dao xoèn xoẹt hỏi thăm. “Không cần đuổi!” Nam Cung Cấm vừa nói nhàn nhạt vừa nhìn về phía đám người Mạc Bắc rời đi, hiện nay mà đuổi theo, chắc chắn sẽ chọc giận Đạm Đài Minh Nguyệt, đến lúc đó hẳn sẽ liêu một phen cá chết lưới rách, đối với bọn họ không có gì tốt cả! Thêm nữa, nàng vốn không chuẩn bị để quân Mạc Bắc toàn diệt.

Đôi mắt phượng nhìn xuống mặt đất, thi thể khắp nơi, có thi thể kỵ binh Mạc Bắc, có thi thể chiến sĩ Nam Nhạc, cũng có không ít thi thể nói hoang!

Giờ phút này Vàng cũng rên rỉ một tiếng, nó ngửa mặt lên trời “Ngao ô!” một tiếng!

Nhưng con sói hoang khác cũng theo nó ngửa mặt lên trời ngao ô một tiếng, cho dù là động vật, thấy đồng loại mình chết nhiều như thế cũng có cảm tình hướng chi là Đạm Đài Minh Nguyệt! Chỉ có đi đâu, Nam Cung Cấm cũng không cảm thấy mình có lỗi gì với Đạm Đài Minh Nguyệt, nếu không phải chính hắn dẫn người Mạc Bắc tiến đánh Nam Nhạc, cũng sẽ không có cảnh tượng như bây giờ.

Thấy nàng thật lâu không nói gì, Vân Dật nói: “Hoàng hậu nương nương, có chiến tranh, thì chắc chắn có hi sinh! Ngài cũng đừng quá bận lòng, cho nên có đôi lúc, thiên hạ này mà thống nhất, cũng đúng là chuyện

tốt! Bởi vì mỗi lần thống nhất được, thiên hạ sẽ được một lần hòa bình thật lâu! Thực ra cũng là đáng!”

“Nhưng chẳng qua cũng là vì thỏa mãn dã tâm của kẻ càn quyên mà thôi!” Nam Cung Cẩm lạnh lùng chế giễu, sau đó nàng sờ lên đầu Vàng, thở dài một tiếng, dẫn theo nó rời đi.

Giờ phút này, đột nhiên nàng cảm thấy mê mang, cuộc chiến này tiến hành thật sự là không hiểu nổi, nàng đuổi tới đây, là vì để cho Đạm Đài Minh Nguyệt biết, Nam Nhạc không phải dễ bắt nạt, cho nên hẳn dừng nên có ý gì với Nam Nhạc. Nhưng chiến tranh lại phát triển đến tình cảnh như bây giờ, nàng biết chắc Đạm Đài Minh Nguyệt đã hiểu được thực lực của nàng, nhưng sau đó thì sao? Sau đó sẽ lưu lại cừu hận không cách nào xóa bỏ được giữa hai dân tộc sao?

Ngay lúc nàng đang trầm tư, Vàng lại trầm thấp ngao ô một tiếng, hiện giờ nó lộ ra vẻ mệt mỏi phần đau thương và khổ sở, khác biệt rất lớn với vẻ hèn mọn trưa nay. Nam Cung Cẩm ngẩng đầu xuống nói: “Thôi được rồi, lần sau đánh trận, sẽ không bắt người giúp ta nữa!” Nàng nói xong, Vàng lập tức lắc đầu, bày tỏ quyết tâm nó nhất định phải giúp một tay! Nàng là chủ nhân của nó, giúp nàng, cũng là bổn phận của nó. Binh sĩ Nam Nhạc cũng rất nhanh đi theo nàng, bọn họ không hiểu, rõ ràng là bọn họ thắng trận, vì sao Hoàng hậu nương nương không vui? Vân Dật đuổi kịp Nam Cung Cẩm rồi nói: “Biểu muội, chúng ta rút lui ra ngoài chứ?” “Huynh cũng nghĩ như vậy sao?” Nam Cung Cẩm nghiêng đầu, cười cười nhìn hắn. Đúng vậy, hiện nay bọn hắn có thể rời đi. Vì theo nguyên tắc mà nói, một quãng thời gian nữa, hẳn là Mạc Bắc sẽ không có ý định vung đao với Mạc Bắc, nhất là trận chiến hôm nay, khiến cho binh sĩ Mạc Bắc nhận thức được đầy đủ sự cường hãn của bọn họ. Cho nên bọn họ có thể rút lui! Vân Dật gật đầu: “Đúng thế! Dù sao thì đây cũng là tộc người Man Hoang, dù khiến bọn hắn thu ân phục, thì sau này cũng vô cùng phiền phức, ta nghĩ Hoàng thượng cũng không có ý muốn thu phục Mạc Bắc, tiếp tục đánh nữa, cũng không cần thiết!” Nam Cung Cẩm gật đầu: “Vậy thì tốt, sửa sang lại một đêm, ngày mai chúng ta sẽ rút đi!” Nói xong, tâm trạng trong lòng nàng cũng nhẹ nhàng hơn, dẫn theo Vàng đi về doanh trướng. Còn Vân Dật nhìn bóng lưng nàng rời đi, cười một tiếng. Trận chiến này, chắc

chấn sẽ khiến cho cả thiên hạ biết được thực lực của Nam Nhạc, nhưng Đạm Đài Minh Nguyệt cũng sẽ không vì sự ngăn trở này, mà rời khỏi cuộc chiến thiên hạ! Cho nên hẳn đoán là Đạm Đài Minh Nguyệt vẫn sẽ ngóc đầu trở lại, nhưng sau này, dù muốn đánh, cũng sẽ không lựa chọn Nam Nhạc!

Nhưng, cả Nam Cung Cẩm và Vân Dật đều đoán sai suy nghĩ của Đạm Đài Minh Nguyệt...

Tại một nơi khác trên thảo nguyên, toàn bộ quân doanh Mạc Bắc đều vô cùng chật vật! Trên thân thể không ít người đều là vết thương do sói cắn, cảnh tượng này khiến cho lửa giận trong lòng Đạm Đài Minh Nguyệt như muốn phun trào! Từ khi khai chiến đến nay, hẳn đã hao tổn hai mươi tám vạn đại quân, điểm này, hẳn thua được! Nhưng lần này bị đuổi theo đến tận thảo nguyên của mình, còn phải chịu vũ nhục chạy trốn khắp nơi, hẳn thua không nổi, người Mạc Bắc thua không nổi!

Cuối cùng, hẳn hung hăng đâm mạnh trường đao trong tay xuống đất! Giờ phút này, toàn bộ mọi người trong quân doanh Mạc Bắc đều đã phần hận đến cực điểm!

Ngay sau đó, giọng nói phong lưu hoa lệ của hắn mang theo sự lo lắng và phần nộ ngập trời vang lên trên thảo nguyên mênh mông: “Thề sẽ tiêu diệt Nam Nhạc! Không chết không thôi!”

“Thề sẽ tiêu diệt Nam Nhạc! Không chết không thôi!” “Thề sẽ tiêu diệt Nam Nhạc! Không chết không thôi!”

Người Mạc Bắc từ trước đến nay không có người hèn nhất! Bị sỉ nhục thế này, cho dù toàn bộ người Mạc Bắc đều chết, cho dù là đánh đổi bằng tính mạng bản thân, bọn hắn cũng nhất định phải rửa sạch sỉ nhục!

“Thề sẽ tiêu diệt Nam Nhạc! Không chết không thôi!” Các tướng sĩ đều hét to, cùng chung một mối thù! Đúng lúc này, Hách Liên Đình Vũ cắn môi dưới, chần chừ tiến lên, nói với Đạm Đài Minh Nguyệt: “Minh Nguyệt ca ca, có lẽ ta có biện pháp bắt được cô gái kia!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 61: Kế Sách Của Hách Liên Đình Vũ

Sau khi Nam Cung Cẩm và Vân Dật quay lại doanh trường, nàng hạ lệnh để các binh sĩ chuẩn bị, ngày

mai sẽ rời khỏi Mạc Bắc. Nhưng sau khi Uất Trì Thành biết quyết định của bọn họ, hẳn lại có chút sần l lo, nhưng cũng không có ý kiến phản bác gì.

Bởi vì từ trước đến nay, mỗi lần người Mạc Bắc đột kích, phần lớn đều là hẳn đi cùng Vân lão Vương gia tiến đánh, cho nên hẳn hiểu Đạm Đài Minh Nguyệt hơn so với Nam Cung Cẩm và Vân Dật: Người kia, tuyệt đối không phải là người vừa gặp một chút trở ngại là sinh lòng lùi bước, trận thua thảm ngày hôm nay rất có thể đưa đối phương tới ý định d òng quy vu tận! Cho nên bọn họ nếu cứ lui về như thế, thì cũng không phải là một quyết định sáng suốt! Nhưng đây cũng chỉ là suy đoán của hẳn, không có căn cứ để xác định rõ, nên hẳn cũng không nói nhiều,

Nam Cung Cẩm nhìn bộ dạng như muốn nói gì đó lại thôi của hẳn, cũng biết hẳn có ý kiến muốn nói, nên nàng hỏi hẳn: “Sao thế, người có ý kiến hay là đề nghị gì với mệnh lệnh này?”

“Mặt tướng không dám! Chẳng qua là mặt tướng cảm thấy Đạm Đài Minh Nguyệt là người vô cùng cao ngạo. Cuộc chiến hôm nay, mặt tướng cho rằng chỉ có thể kích thích ý chí chiến đấu của hẳn chứ không làm hẳn thoái ý, cho nên mới có một chút ch ần chừ!” Uất Trì Thành cúi đầu xuống, giọng điệu có chút kính sợ.

Nam Cung Cầm dừng một chút, trong lòng cũng lập tức có suy nghĩ, đúng thế, lúc Đạm Đài Minh Nguyệt rời đi, trong ánh mắt hắn nàng đậm phần hận và lệ khí, hầu như có thể nói là không chết không thôi! Nhưng nếu mình đã hạ lệnh triệt binh, giờ lại thay đổi xoành xoạch thì quan tâm khó lòng mà yên ổn, cho nên hiện nay hầu như là không có cách nào khác.

Đang chuẩn bị nói gì đó chợt có binh sĩ tiến đến, lớn tiếng nói: “Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương, vừa rồi ngoài cửa có người đưa tới một phong thư, nói là gửi cho ngài! Chúng ta cũng đã giữ người kia lại, chờ ngài xử lý!”

“Đưa thư lên đây!” Nam Cung Cầm cũng không ngần ngại lên.

“Rõ!” Tên binh sĩ lên tiếng rồi đưa phong thư lên, đặt trên bàn phía trước Nam Cung Cầm. Nam Cung Cầm nhìn lướt qua, xác định không có độc, mới mở phong thư ra. Phía trên là chữ viết xinh đẹp và hơi ngoáy: “Yêu Nghiệt, ta là Yêu Vật. Có chuyện quan trọng muốn nói với ngươi, hôm nay một mình ngươi tới bờ sông ở thảo nguyên Tây Cách Nhĩ, ta chờ ngươi!” Yêu Vật?! Nam Cung Cầm có chút cao hứng mà đứng lên, nhưng rất nhanh, nàng cũng cảm thấy không hợp lý! Nàng cầm thư nhìn nhiều lần, cuối cùng cười lạnh một tiếng! Cũng đã đoán được cái gì! Đôi môi nở một nụ cười nói: “Uất Trì Thành, ngày mai ngươi và Vân Dật dẫn đại quân trở về bản cung mấy ngày nữa mới về!”

“Nương nương, ngài đây là...” Uất Trì Thành có chút chần chừ.

Nam Cung Cầm đưa bức thư cho hắn xem, Uất Trì Thành xem xong thì hỏi: “Chắc hẳn Yêu Vật này là cố nhân của nương nương?” Hắn cảm thấy rất kỳ quái, cái gì mà Yêu Nghiệt với Yêu Vật, có thể dùng tên bình thường một chút hay không!

Nàng hừ lạnh một tiếng đầy khinh thường qua lỗ mũi: “Không phải Yêu Vật, chỉ là một người có dáng dấp giống Yêu Vật như đúc mà thôi!” Mới đầu nàng có cao hứng một chút, nhưng rất nhanh đã ý thức được có sự bất thường, nếu Yêu Vật tìm nàng, hiện tại có thể trực tiếp tìm tới đây, sao lại muốn hẹn đến nơi khác! Hơn nữa còn vừa vặn là bờ sông ở thảo nguyên Tây Cách Nhĩ, sao lại trùng hợp như thế được chứ?

Thêm vào đó, nếu như là giọng điệu của Yêu Vật, nhất định nội dung bức thư này sẽ được viết là: “Tiểu muội muội Yêu Nghiệt, Yêu Vật ca ca đẹp trai lạnh lùng của người đã tới, nhanh chóng lăn tới bờ sông ở Tây Cách Nhĩ gặp ta, ta kính dâng cho người hoa cúc nhỏ của ta.”

Sau đó cô ấy sẽ chờ mình tới đánh cho một trận nên thân! Cô gái kia thích tự xưng là ca ca!

Sao lại đột nhiên trở nên nho nhã như thế được? Cho nên nàng vững tin, người gửi cho mình phong thư này không phải là Yêu Vật! Mà biết chuyện Yêu Vật, ngoại trừ Bách Lý Kinh Hồng, cũng chỉ có Vương hậu tương lai của Đạm Đài Minh Nguyệt! Thế nên, chuyện này hoàn toàn dễ giải thích thôi!

Nàng làm sao biết, trước đây phong thư này được viết một cách vô cùng nho nhã! Nhưng Đạm Đài Minh Nguyệt ý thức được đức hạnh thường ngày của Nam Cung Cấm, mới co quắp khóe miệng xuống một chút mà sửa lại phong thư này cho có thêm độ tin cậy. Kết quả là Nam Cung Cấm vẫn còn chê nó quá nho nhã!

Uất Trì Thành rất không tán đồng mà nói: “Hoàng hậu nương nương, ý của ngài, đây chính là kế sách của quân địch sao! Nhưng nếu là như thế thì ngài còn đi tới đó làm gì, đấy không phải sẽ rơi vào bẫy của quân địch sao?”

“Không vào hang cọp, sao bắt được cọp con! Ta sẽ dẫn Vàng đi bảo vệ ta! Hiện nay lệnh rút quân của ta là sai lầm rồi, nhưng cứ thay đổi xoành xoạch, sẽ chỉ làm dao động quan tâm. Cho nên hiện tại chúng ta chỉ có thể rút đi, nhưng nếu như Đạm Đài Minh Nguyệt không quan tâm gì mà điên cuồng trả thù, sẽ là hậu họa vô tận đối với Nam Nhạc chúng ta! Mà bản cung lại cảm thấy, lần hẹn hôm nay, sẽ là một cơ hội!” Trong đầu, nàng chợt nhớ tới lời nói của Đạm Đài Minh Nguyệt ngày đó.

“Không có người nào hướng tới tự do nhiều hơn Đạm Đài Minh Nguyệt.”

Hắn đã nói rõ, trận chiến này, hắn cũng không cam tâm tình nguyện! Hắn cũng không hề dùng những lễ nghi kia của Trung Nguyên để trói buộc ý nguyện của mình, như vậy mình có khả năng đi hòa giải một trận chiến không cần thiết này! Có một số vấn đề, nếu như có thể dùng phương thức hòa bình để giải quyết, cần gì cứ nhất định phải động binh đao chứ? Huống chi, bọn họ một mình xâm nhập, vốn là một quyết định rất không sáng suốt! Thuộc nỏ hiện giờ cũng đã dùng hết bảy tám phần, có thể tiếp tục đánh thắng hay không cũng không biết! Cho nên dùng phương thức đơn giản để giải quyết, là không thể tốt hơn được!

“Thế nhưng Hoàng hậu nương nương, chuyện này quá mức nguy hiểm, mặt tướng nghĩ nếu Hoàng thượng biết, người cũng nhất định không đồng ý!” Uất Trì Thành thấy nàng như đã quyết tâm, nên vội vàng lôi Hoàng thượng ra, ý đồ là muốn Hoàng hậu nương nương thay đổi chủ ý!

Nhưng cho dù là lôi ra Bách Lý Kinh Hồng, hắn cũng không thể thay đổi quyết định của Nam Cung Cẩm! “Được rồi, người yên tâm đi, mạng của ta, rất rắn!” Đây không phải chỉ là sự tự tin của nàng, mà còn đến từ giác quan thứ sáu, giống như thời điểm ở thành cổ Thiên Kỳ, dự cảm lúc đó cũng giống bây giờ như đúc, mà từ trước đến nay nàng đều vô cùng tin tưởng giác quan thứ sáu của mình, cho nên nàng mới kiên quyết như thế!

Uất Trì Thành thật sự là không khuyên nổi, cuối cùng từ bỏ việc thuyết phục nàng, hắn suy nghĩ rồi chán nản nói: “Nương nương, vậy ngài có muốn mang theo mấy người bảo hộ hoặc là tiếp ứng không?”

“Không cần, có Vàng là đủ rồi! Sau đó chuyện quân sự liên giao cho các người! Chờ tin tức tốt của bản cung!” Nam Cung Cẩm cười một tiếng rồi vẫy tay một cái, con sói vàng hèn mọn kia liền theo nàng cùng đi ra.

Uất Trì Thành đứng tại chỗ thở dài một hơi, rồi vội vàng đi ra ngoài tìm Vân Dật bàn bạc, chuyện lớn thế này, chắc chắn một mình hắn không quyết định được, có cần thông báo cho Hoàng thượng một chút hay không?

Gió thổi dọc theo bờ sông trên thảo nguyên, mà Nam Cung Cẩm tựa như không có chút sốt ruột vào với ước hẹn, nàng dẫn theo Vàng nhàn nhã đi tới bờ sông Tây Cách Nhĩ. Hiện nay nơi đó hẳn là thay ngang khắp

đồng, thật không ngờ đôi vợ chồng Đạm Đài Minh Nguyệt và Hách Liên Đình Vũ này khâu vị lại nặng như thế, lại hẹn nàng gặp mặt ở nơi đó! Đúng rồi, có lẽ vì để báo thù ngay nơi đó!

Sắp tới nơi, Nam Cung Cẩm xoay người nói với Vàng: “Trước tiên người cứ trốn trong bụi cỏ, chờ ta qua đó, nhìn động tác của ta, nếu như ta vung tay lên, người liền lập tức chạy tới cứu ta, hiểu không?” Vàng đột ngột phát hiện nàng muốn nó ở bên ngoài, thế là trong nháy mắt liền không vui, nhanh chóng lắc đầu, biểu thị là mình không vui! Thế là, Nam Cung Cẩm giơ tay lên, làm ra vẻ muốn đánh nó, Vàng giật nảy mình, nuốt một chút nước bọt, rụt cổ lại rồi lùi về sau mấy bước, vội vàng gật đầu, biểu thị mình sẽ nghe lời. Lúc này Nam Cung Cẩm mới hài lòng gật nhẹ đầu, trong lòng mừng Vàng có tính dễ tiện, nhất định phải dùng vũ lực uy hiếp mới được!

Sau đó, nàng xem xét cách đó không xa, đúng như nàng đoán, đúng là có một người hình dạng giống Yêu Vật như đúc đang đứng đó chờ nàng! Hôm nay, cô ta còn không mang roi bên hông, chắc để hi vọng nàng không nhận ra. Nhưng có vẻ như cô ta thấy Nam Cung Cẩm lâu như vậy còn không có tới, cho nên nhịn không được mà đi tới đi lui tại chỗ, dáng vẻ có chút lo lắng.

Nam Cung Cẩm cười lạnh một tiếng, lộ ra vẻ mỉa mai quỷ quyệt và thần bí trong đêm tối, sau đó, nàng nhanh chóng đi mấy bước ra ngoài, tỏ vẻ ngạc nhiên nói: “Yêu Vật?!”

Lời nói còn chưa dứt, đã nghe thấy có cái gì rơi từ trên đầu nàng xuống, nàng ngưng mắt nhìn lên, đó là lưới chế tạo từ Thiên Tâm Ti! Xem ra Đạm Đài Minh Nguyệt đúng là mỉa mai coi trọng nàng! Vốn có thể tránh, nhưng nàng lại lựa chọn không tránh, để mặc cho tấm lưới kia trùm lên người mình! Ngay sau đó, chính là một mùi hương kỳ dị bay tới, thuộc mê đỉnh cấp của Nam Cương!

Cho dù là Nam Cung Cẩm, cũng không có sự chuẩn bị nào cho tình huống này, gặp phải loại thuốc mê này cũng không thể nào chống lại, liền bị hôn mê bất tỉnh! Mà khi té xỉu, trong đầu nàng hiện lên hai chữ thật to:

Chết tiệt! Mà Vàng đang nhìn Nam Cung Cẩm cách đó không xa, nó do dự mấy lần, nhưng vẫn không lao ra, chỉ lặng lẽ đi theo phía sau bọn hắn. Vẫn chờ chủ nhân tỉnh lại rồi nói sau! Dù sao cũng là Lang Vương ẩn nấp thân hình, Đạm Đài Minh Nguyệt cũng không phát hiện được!

Khi Nam Cung Cẩm tỉnh lại, nàng liền có cảm giác nhói nhói truyền đến từ cổ tay mình. Mở đôi mắt mê

mang ra, nàng nghiêng đầu xem xét, thấy cổ tay mình bị thắt lại bởi một sợi dây, cũng may Đạm Đài Minh Nguyệt chỉ trói nàng trên một cây cột, mà không treo nàng lên, nếu không nhất định hiện nay nàng sẽ chửi ầm lên!

“Tỉnh rồi à?” Giọng nói phong lưu hoa lệ chậm rãi vang lên phía đối diện nàng.

Đạm Đài Minh Nguyệt giờ phút này đang an vị ở phía trước nàng, bàn tay thon dài, nâng một chén trà, trên mặt vẫn đeo tấm mặt nạ quý, thoạt nhìn vô cùng nhàn nhã.

Nam Cung Cẩm giật mấy lần, phát hiện sợi dây thừng này lúc trước đã được ngâm trong thứ gì đó, càng giật mạnh thì càng bị trói chặt hơn, cho nên nàng không tiếp tục giãy dụa nữa, sau đó chậm rãi nhú mày. Giờ phút này nàng có cảm giác như biến thành Thượng Đế, vì năm đó Jesus bị đóng đinh trên Thập Tự Giá, cũng có tư thế như nàng bây giờ! Đạm Đài Minh Nguyệt chậm rãi đứng dậy, đặt chén trà xuống, sau đó đi đến trước mặt Nam Cung Cẩm, vươn bàn tay với những vết chai mỏng ra, bóp lấy cái cằm của nàng, nói từng chữ từng chữ ra khỏi miệng: “Cô gái, tính kế trăm hết lần này đến lần khác như vậy, cảm giác rất thỏa mãn đúng không, hả?”

Nam Cung Cẩm nhìn hắn, không nói lời nào.

Thấy nàng không nói gì, Đạm Đài Minh Nguyệt cho rằng nàng bị mình bắt được, cho nên không cam lòng. Hắn cười khẽ một tiếng, thu tay mình lại: “Tức giận, nên không nói lời nào, hả?”

Cái cằm không bị hấn bóp nữa, lúc này Nam Cung Cầm nói nói: “Người bóp cằm của bà, sao bà nói được! Khục khục...” Hiện nay nàng cũng không ngốc để đối phương phát hiện là mình cố ý mắc lừa. Mi tâm Đạm Đài Minh Nguyệt nhảy lên một cái rồi nói: “Trẫm chẳng qua là bóp cằm của người, có cái gì mà khó nói? Chẳng qua là không dễ nói một chút thôi, làm gì đến mức không thể nói được chứ? “Nói như thế sẽ khiến cho giọng nói không rõ ràng, sẽ ảnh hưởng đến hình tượng anh minh thần võ của ta!” Nam Cung Cầm nghiêng đầu, đầu hơi vênh lên, bộ dạng mười phần cao ngạo!

Khóe miệng Đạm Đài Minh Nguyệt giật một cái, trong chốc lát cũng không phản bác được! Toàn mấy thứ ba lẳng nhặng, trong đầu cô gái này chỉ chứa toàn những suy nghĩ hỗn loạn, khiến cho người ta tắc lưỡi! “Hình tượng anh minh thần võ? Bị trẫm bắt tội đây, người còn có hình tượng anh minh thần võ gì nữa?”

“Đó là con mắt người không dùng được nữa, cho nên mới không nhìn thấy sự anh minh thần võ của ta!” Nam Cung Cầm đánh Thái Cực Quyển, mục đích hàng đầu hiện nay, chính là trước hết làm cho Đạm Đài Minh Nguyệt hoang lỏng cảnh giác với mình, sau đó, nàng mới có biện pháp phát huy. Thêm nữa, cho dù là muốn bàn điềm kiện, cũng không thể dùng trạng thái như hiện nay để bàn bạc được, hiện nay mình là người bị chế trụ, sẽ bị ký một hiệp ước không bình đẳng!

Quả nhiên, câu nói loạn thất bát tạo này vừa dứt, trong chốc lát đã khiến Đạm Đài Minh Nguyệt muốn thiên đao vạn quả cô gái này, ý định muốn báo thù cho các binh sĩ của mình bị hấn vứt ra sau đầu, thậm chí hấn cũng không biết hấn bắt cô gái này để làm gì! Sau khi hấn chờ đến cứng ngắt hồi lâu, cuối cùng hấn mới minh bạch là hấn muốn báo thù, nhưng sát ý đây ngập tâm trí lúc đó bị mấy câu nói dở khóc dở cười của nàng quấy cho hần như không còn!

“Người cứ một mực nhìn ta như vậy làm gì? Có phải phát hiện ra dáng dấp quốc sắc thiên hương, xinh đẹp như hoa, ta...” “Người nghĩ nhiều quá!” Hấn hừ lạnh một tiếng, cánh tay trong áo giật giật, muốn trực tiếp

bóp chết cô gái này, nhưng lại chột nhớ nàng đã hai lần cứu mình khỏi cái chết, bỗng nhiên hẳn lại có chút không xuống tay được!

Do dự hồi lâu, vậy mà hẳn cứ thế quay người đi! Đi tới cửa, hẳn vút cho Nam Cung Cẩm một câu: “Người đợi mà xem, xem xem Đạm Đài Minh Nguyệt ta làm thế nào tiêu diệt sạch quân đội của người, rửa sạch sỉ nhục của Mạc Bắc ta!”

Mà khi hẳn ra khỏi doanh trướng, liền gặp Hách Liên Đình Vũ! Hách Liên Đình Vũ vừa nhìn thấy hẳn, liền giống như một con chim sơn ca nhào vào hẳn, đôi mắt to lấp lánh, trong đêm tối lộ ra vẻ sặc sỡ lóa mắt, đây mặt đầu là vẻ cười lấy lòng: “Minh Nguyệt ca ca, thế nào, ta giúp người bắt được nàng rồi đấy?”

“Không ngờ tới một nha đầu chỉ biết gây tai họa như người, còn có chút năng lực này!” Đạm Đài Minh Nguyệt cười tán thưởng, cũng không biết ca ngợi hay chế giễu.

Hách Liên Đình Vũ liền có chút không vui, hôm trước lúc nàng nghe bọn hẳn bàn bạc đối sách, mới biết cô gái kia chính là Thừa tướng Tây Vỹ Yến Kinh Hằng lúc trước, lại nhớ tới lần đầu tiên gặp gỡ, thế nên mới có biện pháp như thế. Sao giờ đã bắt được cô gái kia, Minh Nguyệt ca ca vẫn còn giấu cợt mình! Cô ta giậm chân một cái: “Minh Nguyệt ca ca!”.

“Tốt, lần này đầu là công lao của người, chờ chiến tranh kết thúc, trăm sẽ khánh công cho người!” Đạm Đài Minh Nguyệt dứt lời, liền cất bước mà đi. Lúc này Hách Liên Đình Vũ mới thở phào nhẹ nhõm, cô ta luôn luôn gây họa cho Minh Nguyệt ca ca, lần này cũng coi như giúp hẳn được một lần.

“Truyền lệnh, tất cả các tướng quân tập hợp đến vương trướng của trăm!” Đạm Đài Minh Nguyệt nói lớn tiếng.

“Rõ!” m thanh một tên lính lĩnh mệnh vang lên.

Còn mi tâm Nam Cung Cẩm ở trong lầu vải cũng nhảy lên một cái, hồng бет! Mình phải hành động nhanh lên, hiện nay Đạm Đài Minh Nguyệt

muốn bàn bạc, tuyệt đối là thừa dịp mình không có mặt, mà tiến đánh quân đội Nam Nhạc!

Nhìn cánh tay và chân của mình bị trói, mà cây đao thì cắm bên trong giày! Nàng lập tức cảm thấy có chút đau đầu, hiện nay là đêm khuya, chỉ có thể chờ khi ngoài cửa không có tiếng động, mới gọi Vàng đến giúp đỡ được!

Chờ đợi trong lo lắng thật lâu, mỗi phút đều vô cùng gian nan. Mãi đến khi ngoài cổng chỉ còn bóng hai lên lính trông coi ở đó lắc lư, Nam Cung Cẩm bỗng nhiên búng tay một cái!

Còn Vàng thì cũng không phải đồ đần, nó một mực tìm phục trong bụi cỏ nhìn những người này qua lại, bỗng nhiên nghe thấy tiếng búng tay của Nam Cung Cẩm, đôi mắt màu xanh lục nheo lại, nhìn đầy tính chất loài sói, thấy ngoài cửa trước bỗng có hai tên lính, nó lượn vòng mấy bước!

Sau đó, tại phía sau trước bồng, nó lạng lẽ mò vào!

Nam Cung Cẩm cũng nghe thấy tiếng đào đất, nhìn lại, trông thấy trong lều vải, ánh nến chiếu xuống, lộ ra cái bóng bên ngoài vô cùng rõ ràng, chính là một con sói đang đào đất ở đó! Nàng vui mừng trong lòng, biết là Vàng đã đến rồi!

Hiện nay, thời gian đối với nàng mà nói, là hết sức quan trọng, nàng nhất định phải trước khi Đạm Đài Minh Nguyệt xuất binh, chạy thoát! Đảo loạn kế hoạch của đối phương, sau đó nghĩ biện pháp biết nỗi khổ tâm trong lòng Đạm Đài Minh Nguyệt! Chỉ có thể, mới có khả năng hóa giải trận chiến tranh này!

Sau khi Vàng đào đất ở bên ngoài hồi lâu, cuối cùng mới chậm rãi chui được vào lều cái đầu, sau đó, là nửa người, bởi vì dáng dấp nó thật sự quá lớn! Cho nên lúc chui vào, lều vải bị lắc lư mấy lần, binh sĩ ở cổng cũng giật mình, vội vàng nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác của lều vải một chút, Vàng cũng thấy lều vải lắc lư mấy lần, nên ngừng trong chốc lát, không dám loạn động.

Một tên binh sĩ nói: “Người nhìn xem lều vải có phải bị méo hay không?” “Ách, hình như có một chút, có lẽ là do hạ nhân lúc mắc lều không được tốt! Méo cũng không có gì kỳ quái!” Một người lính khác đáp lại, dù sao trong phạm bên trong cũng là vương thượng tự mình trói lại, nàng có thể chạy thoát sao.

Thế nên hai người bọn hắn quay đầu lại, còn Vàng nằm sấp tại chỗ không dám động đậy hồi lâu, lúc này mới tiếp tục hành động, mới có bài học vừa rồi, nên động tác của nó chậm lại một chút, lúc này mới không làm lắc lư lều vải, nó chui được vào trong!

Sau đó nó chạy đến trước mặt Nam Cung Cẩm, không nói hai lời, hàm răng sồi liền cắn lên dây trói trên chân nàng! Cũng không lâu lắm, dây thừng bị hàm răng sắc nhọn của nó cắn đứt! Còn Nam Cung Cẩm giơ chân lên cao một trăm tám mươi độ, sau đó dùng sức hất mạnh, Ngự Tràng vô cùng chính xác bay vút ra từ trong ửng, thanh đao sắc bén chém sất như chém bùn, nhẹ nhõm cắt đứt dây thừng trên tay nàng!

Trước khi Ngự Tràng rơi xuống đất, Vàng đã nhanh chóng chạy tới ngậm lấy nó, rồi vội vàng chạy trở lại,

một tay Nam Cung Cẩm đã thoát khỏi dây trói, cầm lấy thanh đao, cũng nhìn Vàng tán thưởng một chút, sau đó cắt đứt nối sợi dây thừng cuối cùng đang trói mình!

Một người một sói liếc nhau một cái, đi tới mép lều vải. Vừa mới chuẩn bị chui theo cái lỗ Vàng mới đào để ra, nhưng không khéo chính là vừa lúc này có binh sĩ tuần tra đến nơi này, có người chỉ vào miệng lỗ nói: “Sao nơi này có một cái lỗ?”

“Không biết, nhưng bên trong đang giam giữ trong phạm! Các người trông coi ở đây, ta vào xem!” Nói xong hắn tiến đến cửa chính phía trước lều vải.

Sắc mặt Nam Cung Cẩm cứng đờ, trong lòng thầm kêu không ổn, nàng nhìn Vàng một chút rồi gật nhẹ đầu, lăn đến bên dưới cái bàn cách đó không xa, Vàng cũng vội vàng đuổi theo và chui vào! Người kia vén rèm

lầu vải lên, đã thấy dây dây thừng trên mặt đất, mà trên cây thập tự giá kia đã không có ai! Hắn cảm thấy kinh hãi, g ãn lên giận dữ với hai tên lính trông cửa chính: “Hai người các người là đ ò vô dụng, trông coi người kiêu gì đây? Người đâu r ấ?”

“Ách, hai người bọn hắn xem xét bên trong! Đúng là không có ai! “Ách, chúng ta, ta...”

“Ta ta cái rắm! Nhanh đi bẩm báo Vương thượng!” Vừa nói xong, hắn đã nhanh chóng xông ra ngoài!

Chờ cho tất cả mọi người rời khỏi lầu vải, bắt đầu tìm kiếm Nam Cung Cẩm bốn phương tám hướng, sau khi nơi này đã an toàn, nàng mới quay sang gặt đầu với Vàng, một người một sói thừa dịp bóng đêm mà rời khỏi nơi này!

Còn Đạm Đài Minh Nguyệt, sau khi nghe tin đã không thấy tăm hơi Nam Cung Cẩm! Gương mặt dưới tấm mặt nạ lập tức trở thành màu xanh xám!

“Vương thượng, hiện nay làm sao bây giờ?” Bọn hắn đã bàn bạc xong phải thừa dịp bóng đêm, tập kích doanh trướng Nam Nhạc, thế mà hiện nay cô gái này lại chạy thoát, nói không chừng đã quay lại doanh trướng Nam Nhạc, vậy bọn hắn còn phải đi đánh lén nữa sao?

Đạm Đài Minh Nguyệt chỉ cảm thấy cơn tức đã dâng trào đến ngực, nhẫn nhịn h ồi lâu mới không dễ dàng dè xuống! Hắn không thể ngờ được mới một lúc như thế mà nàng đã chạy thoát, mà dây thừng kia đều là tự

mình buộc, chắc chắn không dễ dàng mở ra được, cho nên mới không phải quá nhiều người canh gác ở cửa ra vào! Thế nhưng mà...

Dùng biện pháp kia bắt được nàng một lần, không có khả năng lại dùng biện pháp giống thế mà bắt được nàng lần hai!

Trong lúc nhất thời hắn cảm thấy thất bại vô cùng! Nhìn một chút các tướng quân bên cạnh đang chờ đợi quyết định của mình, hắn đành bất đắc

dĩ nói: “Đầu đi v ề nghỉ ngơi đi!” Còn xuất binh gì nữa, không biết cô ta đã trốn đi bao lâu, nhưng dù là bao lâu, cũng nhất định v ề tới doanh trướng nhanh hơn bọn h ắn! Hiện nay nếu bọn h ắn tới đó, nói không chừng chính là đi chịu chết!

“Rõ!” Các tướng quân cũng cảm thấy vô cùng biệt khuất, vừa mới nghĩ mình sẽ thắng, không ngờ lập tức li ền... Ai!

Nhưng, toàn bộ mọi người trông quân doanh đầu không từ bỏ tìm kiếm Nam Cung Cẩm, hai tên binh sĩ trông coi ở cửa trướng bỗng đáng thương kia, vì không phát hiện được nên cứ như thế mà bị chém! Đợi từng đợt từng đợt người đến nói với h ắn rằng không tìm thấy, Đạm Đài Minh Nguyệt cuối cùng cũng từ bỏ, chán nản v ề vương trướng của mình, cũng tháo mặt nạ xuống, giao cho binh sĩ ở cổng, vừa mới đi vào, h ắn li ền cảm thấy có người bên trong! Sắc mặt nghiêm lại một chút, sau đó một bóng người nhanh chóng đến trước mặt h ắn, bổ một đao vào h ắn, đương nhiên, đây chỉ là một chiêu giả vờ!

Đạm Đài Minh Nguyệt khó khăn lắm mới né được, đang muốn gọi người, lại nghe giọng Nam Cung Cẩm có chút ngạc nhiên vang lên: “A, lại là người!” Nàng giả vờ không biết!

Vốn cho là nàng đã chạy trốn, lại không ngờ rằng nàng trốn đến nơi mình nghỉ ngơi! Trong lòng Đạm Đài Minh Nguyệt vui mừng, nhưng thấy nàng như là vì thấy mình mà cao hứng, nên h ắn dùng một chút r ỡ gật đ ầu: “Ừm, là ta, không phải người chạy trốn r ỡ sao?” H ắn cũng giả vờ h ắn không phải là Đạm Đài Minh Nguyệt!

Nam Cung Cẩm thấy h ắn phối hợp như thế, như có ý không nói đến thân phận của mình, thế nên bỗng cảm thấy kinh h ỉ, cũng làm bộ thở dài một tiếng, sau đó nói: “Nhỏ giọng một chút, tuyệt đối đừng để Đạm Đài Minh Nguyệt biết ta trốn ở chỗ này! Người đừng quên, ta cứu người hai lần, tức là cho dù là chủ nhân của người, người cũng không thể bán đứng ta!”

“Ừm, được! Ta không bán đứng người!” Giọng nói Đạm Đài Minh Nguyệt mang theo ý cười vang lên, đi ều này trong lúc nhất thời khiến h ắn

không biết trong lòng mình đang nghĩ gì, nhưng tóm lại cô gái này hiện nay đang ở ngay trong vương trướng của mình, thế nào cũng không trốn thoát được không phải sao? Chơi đùa cũng tốt, vừa vặn giải tỏa cho quãng thời gian chạy trốn chết vô cùng hậm hực và chật vật vừa qua không phải sao? Nam Cung Cấm lúc này mới gật đầu hài lòng, sau đó nhìn y phục trên người hắn, ra vẻ kinh ngạc nói: “Sao người lại mặc quần áo của Đạm Đài Minh Nguyệt, chẳng lẽ người chính là...?” Nàng vừa nói vừa hoảng sợ mà trợn to đôi mắt!

Đạm Đài Minh Nguyệt đi vài bước tới chủ vị, ngẩng đầu xuống và nói: “Bởi vì thường xuyên có người ám sát Vương thượng, vì sự an toàn của Vương thượng, tự nhiên ta chỉ có thể giả trang thành hắn! Nơi này chính là vương trướng của hắn, may mắn hôm nay người đi vào là ta, nếu là hắn, người lẽ nào thăm rỗi!”

Nam Cung Cấm cũng giống như bị dọa sợ, nàng vỗ vỗ ngực mình nói: “May mắn ta mạng tốt! Có lão thiên gia trông nom!”

Đạm Đài Minh Nguyệt nghe thế, từ chối cho ý kiến. Hắn cúi đầu xuống, bắt đầu nhìn địa đồ, đã bắt đầu suy nghĩ đi đánh quân đội Nam Nhạc từ nơi nào! Mặc dù vừa rỗi đã tính xong, nhưng chậm trễ một lúc rỗi, có thuộc hạ bẩm báo có vẻ như đối phương chuẩn bị rút khỏi Mạc Bắc, nhưng Mạc Bắc của bọn hắn, cũng không phải là nơi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi!

Nam Cung Cấm giả vờ không biết hắn đang nhìn cái gì, sai bước đi qua, ngẩng đầu đối diện với hắn, mở miệng cảm thán: “Ai! Ta nói chủ nhân của người, có phải đầu óc hắn có bệnh hay không? Làm Mạc Bắc Vương không tốt sao, còn phải tiến đánh Trung Nguyên làm gì?” Khóe mắt Đạm Đài Minh Nguyệt hơi giật một cái, cái nốt ruồi nơi khóe mắt cũng chuyển thành một màu sắc quỷ quyệt, hắn ngừng đầu nhìn mặt nàng đang ác ý phỉ báng mình, không nhịn được mà nói như giải thích cho chính mình vậy: “Vương thượng muốn tiến công Trung Nguyên, nhất định là có cái lý riêng của hắn!”

“Có lý gì thì cũng là ngu xuẩn! Hắn cũng không nghĩ một chút, liên thủ với Đông Lăng và Tây Võ tấn công Nam Nhạc, Hoàng Phủ Hoài Hàn và Mộ Dung Thiên Thu là hai người lương thiện sao? Có thể phân cho hắn bao nhiêu đất đai? Hai nước kia đều ở Trung Nguyên, Đạm Đài Minh Nguyệt chưa quen cuộc sống ở đây, căn bản chính là tự đưa đầu cho người ta bắt nạt!” Nói đến chuyện này, Nam Cung Cấm cũng bu ãn bực, đúng là nàng không chỉ một lần nghĩ tới nếu mấy người này thật sự đánh hạ được Nam Nhạc, sẽ quyết định chia chác như thế nào? Có thể lại đánh nhau tranh đoạt lợi ích hay không?

Lời này khiến cho cơ bắp trên mặt Đạm Đài Minh Nguyệt co quắp một trận, tuy nói câu sau tựa như vì suy nghĩ cho hắn, nhưng cần phải chửi hắn là ngu xuẩn không? “Đó là bởi vì người không biết nỗi khó xử của hắn!”

“Hắn có chuyện gì khó xử!” Nam Cung Cấm ngửa đầu nhìn hắn, bộ dạng hóng chuyện rất rõ ràng.

Còn Đạm Đài Minh Nguyệt chợt cảm thấy một tín hiệu nguy hiểm, đến mức mà đôi mắt yêu mả và hoa mỹ của hắn cũng nhin không được mà nheo lại một chút: “Người rất tò mò à?”. “Ấy... Phải!” Nhìn bộ dạng của hắn, Nam Cung Cấm liền biết mình chỉ vì cái trước mắt mà quá hoài nghi, nhưng năng lực ứng biến của nàng cũng vô cùng cường đại! Vội vàng tỏ vẻ vô cùng hèn mọn, còn đưa thân thế mình về phía trước, nháy mắt ra hiệu nói: “Có phải là trước đây vài ngày ta đã đoán đúng, hắn thật sự có một chân với Hoàng Phủ Hoài Hàn và Mộ Dung Thiên Thu à? Hoàng Phủ Hoài Hàn ta không rõ lắm, nhưng ta biết Mộ Dung Thiên Thu, lúc trước hắn cho rằng ta là nam, hầu như có thể nói là đuổi đánh tới cùng, nghe nói đáng về Đạm Đài Minh Nguyệt cũng mười phần anh tuấn, cho nên... hắc hắc... A ha ha ha ha...”

Nàng nói như là đã lâm vào trong tưởng tượng, một tay che miệng mà cười vô cùng hèn mọn!

Khóe miệng Đạm Đài Minh Nguyệt hung hăng co quắp mấy lần, vốn là không có ý định để ý đến nàng, nhưng nhìn nàng cười đúng là khiến cho

người ta không dám nhìn thẳng! Cuối cùng hấn nhin không được mà nói: “Đó là bởi vì Mạc Bắc thiếu nước!”

Dù sao thì cô gái này cũng đã trong tay mình, nói cho nàng cũng không sao!

“Mạc Bắc thiếu nước?” Sắc mặt Nam Cung Cầm ngưng lại một chút, “Bên cạnh bộ lạc Tây Cách Nhĩ Mạc Bắc không phải có một dòng sông sao?”

“Nhưng đây chỉ là một nhánh sông, không đủ để nuôi sống toàn bộ dê bò trên thảo nguyên Mạc Bắc, mà những quốc gia Trung Nguyên kia, có ngu ồn nước nhưng không nguyện ý phân cho chúng ta, tổ tiên chúng ta một mực nam chinh bắc chiến, cướp đoạt bốn phía! Nhưng sau khi Vương thượng leo lên vương vị, quyết định sẽ giải quyết triệt để vấn đề này, cho nên mới quyết định tiến công Trung Nguyên!” Đạm Đài Minh Nguyệt chậm rãi giải thích.

Khó trách! Nếu ngu ồn nước không đủ, bãi cỏ sẽ không thể phì nhiêu, mà tính tình Đạm Đài Minh Nguyệt xưa này vô cùng cao ngạo, cũng không thích ăn cướp khắp nơi, cho nên liền quyết định một lần vất vả, cả đời nhàn nhã sao? “Nhưng chuyện này có liên quan gì đến việc tiến đánh Nam Nhạc, chẳng lẽ Đạm Đài Minh Nguyệt nghĩ xưng vương thống nhất thiên hạ để giải quyết vấn đề này sao?” “Trung Nguyên có cái gì tốt đâu chứ?” Trên mặt Đạm Đài Minh Nguyệt hiện ra một nụ cười khinh miệt, tiếp tục nói, “Quy củ của người Trung Nguyên còn nhiều hơn cả lông trên người dê bò, có thần kinh mới muốn chiếm lĩnh Trung Nguyên! Đạm Đài Minh Nguyệt là hùng ung trên thảo nguyên, sao lại ngấp nghé một vùng đất bó tay bó chân như thế!” Quả nhiên, giống như đúc với suy đoán của Nam Cung Cầm! “Cho nên, đi đầu kiện của hấn với Đông Lăng và Tây Võ chính là muốn nước à?”

“Đúng thế! Hiện nay trong thế cục Trung Nguyên, Nam Nhạc không thể nghi ngờ chính là mục tiêu công kích! Cho nên vương thượng liền lựa chọn hợp tác với Đông Lăng và Tây Võ, chỉ cần Nam Nhạc ngã xuống, Đông Lăng và Tây Võ sẽ mở đường sông, để nước chảy đến đây!” Nói đến đây,

tâm tình Đạm Đài Minh Nguyệt vô cùng tốt, “Đến lúc đó, li ền có thể khiến cho thảo nguyên chúng ta giàu có, sẽ không còn người ăn không no, cũng sẽ không phải luôn luôn đến mùa thu thì lại phải đi cướp đoạt!”. Thấy hắn nói đến chuyện này, li ền là bộ dạng vô cùng cao hứng, trong chốc lát cũng khiến cho Nam Cung Cẩm cảm thán! Thiên hạ này có nhiều Hoàng đế như vậy, nhưng một vị yêu quý con dân mình như thế này, là chỉ có một mình Đạm Đài Minh Nguyệt! Hoàng Phủ Hoài Hàn là vì dã tâm của mình, Mộ Dung Thiên Thu là vì niềm vui thú, Bách Lý Kinh H ồng và Quân Hạo Thiên đều là vì tự vệ, duy chỉ có Đạm Đài Minh Nguyệt là chinh chiến vì con dân của mình!

Chỉ riêng tấm lòng này thôi, đã đủ khiến cho Nam Cung Cẩm tôn kích hắn!

Nàng nhìn hắn h ồi lâu, đôi mắt bỗng sáng lên, chợt nhớ tới chuyện gì đó, sau đó nói: “Nếu Nam Nhạc đ ồng ý thông nước tới Mạc Bắc thì sao?”

“Người nói cái gì?!” Đạm Đài Minh Nguyệt ngược mắt lên, như là không dám tin những gì mới nghe thấy! Nam Nhạc sẽ đ ồng ý sao? Sao có thể như thế?! “Ta nói, nếu Nam Nhạc đ ồng ý đưa dòng nước đến Mạc Bắc thì sao? Đ ồng thời cũng thông thương với Mạc Bắc, trao đổi da lông động vật và tơ lụa lương thực thì sao? Vồn vện có mỗi nước, còn chưa đủ để Mạc Bắc lập tức giàu có, nếu tăng thêm thông thương, kinh tế hai nước sẽ có phát triển lớn!” Nam Cung Cẩm trầm giọng nói, giống như là lần trước Mạc Bắc và Tây Vê trao đổi ngựa vậy, hiện nay nàng muốn hợp tác với Mạc Bắc một lần!

Có thiết kỵ của Mạc Bắc, chiến trường Thiếu Dương sẽ không rơi xuống hạ phong! Cộng thêm với kiếp trước nàng biết chuyện con đường tơ lụa của tri ều Hán, nàng cảm thấy đáng giá bất chước!

Đạm Đài Minh Nguyệt hiển nhiên là bị ý kiến này của Nam Cung Cẩm hù dọa cho sợ hãi, mấy trăm năm qua, người Trung Nguyên và Mạc Bắc đều xem thường lẫn nhau, hầu như toàn là người Trung Nguyên khinh bỉ bọn hắn là Man Tộc, cho nên không nguyện ý cho bọn hắn thứ gì! Còn bọn hắn thì trực tiếp tuân theo, chúng ta dù sao đã là Man tộc, vậy li ền trực tiếp

cướp đoạt, qua nhiều năm như thế rồi, nhưng cô gái này nói cái gì vậy? Thông thương sao? Nếu thật sự như thế, Mạc Bắc nhất định sẽ rất nhanh mạnh lên! “Nhưng, Mạc Bắc Vương, chúng ta có đi đâu kiện!” Nam Cung Cẩm bỗng nhiên nói ra thân phận của đối phương.

Đạm Đài Minh Nguyệt sững sốt một chút, mới biết thân phận mình đã bị đối phương nhìn thấu! Cười khẽ một tiếng, biểu lộ vốn đang vui vẻ cũng trong nháy mắt thu lại: “Đi đâu kiện gì?” Mục đích của Nam Nhạc, sẽ không đơn giản đi.

“Đi đâu kiện của chúng ta rất đơn giản, trong thời gian Đạm Đài Minh Nguyệt tại vị, không được xuất binh tấn công Nam Nhạc!” Nam Cung Cẩm cười nói.

Đạm Đài Minh Nguyệt sững sờ, vốn hẳn cho rằng đi đâu kiện của đối phương sẽ là muốn mình xuất binh, hỗ trợ đánh lui Tây Võ hoặc Đông Lăng, không ngờ rằng lại chỉ đơn giản như thế?! “Thế nào, không chịu đáp ứng sao?” Ánh mắt Nam Cung Cẩm đầy ý cười. Lúc này Đạm Đài Minh Nguyệt mới phản ứng lại: “Trẫm đáp ứng! Thế nhưng, người chắc chắn Bách Lý Kinh Hồng sẽ đáp ứng sao?” Nếu như thế, Nam Nhạc thế nào cũng là thua lỗ!

Tên kia có gì mà không đáp ứng, dù sao thì lần trước bọn hắn cắt nước Đông Lăng, nòng còn đang lo lắng đầu chảy hết về bắc bộ Nam Nhạc thì liệu có gây lụt lội hay không, vừa vặn tặng cho Mạc Bắc là quá tốt rồi. Tên chó Hàn kia không phải cũng dùng nước đối sự tương trợ của Mạc Bắc sao? Vậy chỉ dùng nước của Đông Lăng

mà thôi! Mà việc thông thương này khiến cho kinh tế hai nước đều có chỗ tốt. Chi quân đội cường hãn của Mạc Bắc cũng rút ra khỏi liên minh tiến đánh Nam Nhạc, hai bên đều tính không được thua thiệt, chỉ là đối với hiệp ước của Đông Lăng và Tây Võ, thì Đạm Đài Minh Nguyệt kiếm lời mà thôi!

“Hiện tại, không phải ta đang ở trong tay người sao?” Nam Cung Cẩm cười vô cùng狡 hoạt, hai vấn đề thông thương và ngu ồn nước, Bách Lý Kinh Hồng sẽ đáp ứng, nhưng các lão thần cố lỗ sĩ kia thì chưa chắc đáp

úng! Cho nên liền để cho Đạm Đài Minh Nguyệt dùng nàng làm uy hiếp, nghĩ vậy, nàng lại không khỏi thở dài thườn thượt, chờ sau khi nàng trở về, không biết có bao nhiêu tiếng xấu đang chờ nàng, nhưng vì đại cục, nàng cũng chỉ có thể một mình chống đỡ!

Nhưng ngẫm lại, có phải nàng rất vĩ đại hay không?

Đạm Đài Minh Nguyệt lúc này mới bắt đầu nhìn thẳng vào nàng, rờn rã nhìn hồi lâu, hẳn mới nói: “Vậy hôm nay, người cũng cố ý sa lưới sao?” Nếu thật sự như thế, trong lòng Đạm Đài Minh Nguyệt không biết mình nên tán thưởng nàng thông minh, hay nên cảm động nữa.

Nam Cung Cầm gật đầu: “Không phải người cho rằng thủ đoạn nhỏ đó, có thể bắt được người thông minh cơ trí, tài trí hơn người như ta chứ?”

“...” Khóe miệng cô giật mấy lần, cảm thấy không biết nên nói gì, cô gái này, sợ là cả đời cũng không sửa được căn bệnh rầm thúi của mình! “Trăm cảm ơn người, cho dù tổn hại hơn hai mươi vạn thiết kỵ trong tay các người, nhưng đối với Mạc Bắc thiên thu vạn đại mà nói, vẫn là đáng giá!”

“Đó là do người đầu, không biết trước tiên nên ra điều kiện với Nam Nhạc, cho dù hôm nay hay trước khi khai chiến, Nam Nhạc đều sẽ đáp ứng yêu cầu của người!” Vốn là Nam Nhạc bị vài quốc gia vây công, Mạc Bắc đúng là có thể tận dụng thời điểm đó để bàn điều kiện, vì để tránh cho Mạc Bắc tham chiến, Nam Nhạc tất nhiên sẽ đáp ứng! “Có điều, làm thế có khác nào thả đá xuống giếng, đổ thêm dầu vào lửa chứ!” Đạm Đài Minh Nguyệt, cũng không phải là người không có kiêu ngạo. Nam Cung Cầm khoanh hai tay trước ngực, nhìn hẳn đây trêu chọc: “Phải! Mạc Bắc Vương đúng là quân tử!” Lời này, khiến cho Đạm Đài Minh Nguyệt có chút xấu hổ, khóe miệng hẳn cô quắp một chút, không tiếp tục chú ý tới nàng,

“Đã như thế, liền phái người đi Nam Nhạc đi, ký kết hiệp nghị, cũng tiện thả bản cung về nước nữa!” Nam Cung Cầm không đứng đắn mà cười nói, rồi lại tặng thêm một câu: “Mạc Bắc Vương đừng có quên chuyện đã đồng ý với ta, không được xuất binh đánh Nam Nhạc!”

“Yên tâm, Đạm Đài Minh Nguyệt xưa nay là nhất ngôn cửu đỉnh!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 62: Tình Yêu Của Ta, Chỉ Dành Cho Cô Nương Xinh Đẹp Nhất

Nam Nhạc năm năm trăm bảy mươi hai, đầu tháng tám, Hoàng hậu Nam Nhạc bị bắt. Trung tu ần

tháng tám, Nam Nhạc ký kết hiệp nghị với Mạc Bắc. Hai quân ngưng chiến, cũng mở đường sống,

thông thương, mà trong vòng trăm năm, Mạc Bắc không được tiến đánh Nam Nhạc. Vốn Nam Cung Cẩm nghĩ sau chuyện này, mình nhất định sẽ bị xử thành cái gì mà h ồng nhan họa thủy, nhưng những đại th ần Nam Nhạc kia cũng không biết uy lực kinh khủng của thuốc nổ, nên trong lòng còn vô cùng e ngại đối với cường địch như Mạc Bắc, vừa nghe chuyện này, lập tức cảm thấy Nam Nhạc bọn họ nhân họa đắc phúc! Dù sao bọn h ắn cũng có nhiều nước như vậy, phân cho người ta một chút thì sợ cái gì, cái gì mà thông thương, chẳng phải trước đây thường xuyên phải phái người đi Mạc Bắc dùng giá cao thu mua da lông sao, thật sự là không có lời, hiện nay thì thật tốt.

Thế là Nam Cung Cẩm không chỉ không bị thóa mạ, mà còn vinh dự được coi là phúc tinh của Nam Nhạc! Một ngày này, chính là ngày Nam Nhạc ký kết hiệp ước với Mạc Bắc, Nam Cung Cẩm và Hách Liên Đình Vũ cùng tham dự một yến hội ăn mừng ở Mạc Bắc, Nam Cung Cẩm đã trở thành nữ th ần của toàn bộ Mạc Bắc, mặc dù bọn h ắn tổn hại không ít huynh đệ trong tay nàng, nhưng nàng cũng mang cho bọn h ắn tin mừng, tin mừng như thế, có thể phù hộ thiên thu vạn đại!

Nửa tháng này, Nam Cung Cấm đầu được hầu hạ ăn ngon ngủ sướng, không có việc gì lại đi trên cột Hách Liên Đình Vũ có dáng dấp giống hệt Yêu Vật một chút, trong lòng thì nghĩ mình đang bắt nạt Yêu Vật kia, thời gian trôi qua, quan hệ của hai người cũng không tệ lắm! Hôm nay là tiệc tối quanh đồng lửa của Mạc Bắc, các cô gái thảo nguyên nhiệt tình nhảy múa quanh đồng lửa, nắm tay nhau lộ ra mười phần nhiệt tình.

Nam Cung Cấm và Đạm Đài Minh Nguyệt, Hách Liên Đình Vũ, còn có các vị đại thần Vương đình đầu nhìn các cô gái vui sướng bên kia, cuối cùng Hách Liên Đình Vũ không nhịn được, kéo tay Nam Cung Cấm đứng dậy: “Cần tỳ, chúng ta cũng đi khiêu vũ đi!”

“A? Ta không biết mà!” Loại vũ đạo nắm tay duỗi chân này, nàng thật đúng là không biết!

“Rất đơn giản, ta dạy cho người!” Hách Liên Đình Vũ kéo nàng, đi đến vòng tròn các cô gái kia, các cô gái kia cũng nắm tay hai người bọn họ, Nam Cung Cấm mới đầu còn thận trọng, về sau cũng chầm chậm bước theo các nàng, vừa hát vừa cười.

Mà ở phía xa xa, Đạm Đài Minh Nguyệt bưng chén rượu, nhìn nụ cười của nàng qua ánh lửa, vô cùng xinh đẹp, như một cơn gió trên thảo nguyên rộng lớn nhất đã động con tim hắn. Nhưng theo cơn chuẩn choáng, ý thức của hắn đã có chút mờ lung, cũng không biết là rượu say người, hay người tự say.

Trong đầu hắn hiện lên tình cảnh hai lần được nàng cứu khi rơi xuống nước.

Hiện lên bộ dáng tùy tiện của nàng trên chiến trường, hiện lên nàng mang tới tin mừng trong vương trường ngày đó, còn có cả nửa tháng nay từng li từng tí một. Đôi mắt yêu mả và hoa mỹ của hắn nhìn nàng, bình tĩnh nhìn nàng, bỗng nhiên hắn há miệng, thì thào ngâm lên một câu ca dao Mạc Bắc: “Tình yêu của ta, sẽ chỉ giành tặng cô nương xinh đẹp nhất. Như là ngọn lửa, thiêu đốt cả trái tim...” Thủ lĩnh bộ lạc Kiêu Kỳ nghe thấy Đạm Đài Minh Nguyệt lầm bầm thì nhú mày một cái, thấy hắn đã hoàn toàn chìm đắm trong suy nghĩ của mình, không biết là đang suy nghĩ gì, mà

ánh mắt thì nhìn đăm đăm vào người bên cạnh đống lửa, nhưng ông nhận thấy rõ ràng, ánh mắt đó không phải đang nhìn con gái mình, mà là Hoàng hậu Nam Nhạc!

Nhưng, là một người đàn ông, ông cũng có thể hiểu được suy nghĩ trong lòng đàn ông! Cho nên hẳn cũng biết, Đạm Đài Minh Nguyệt sẽ dùng lý trí để giải quyết vấn đề này. Theo ông thấy, đối với đàn ông mà nói, nhất là đối với các bậc đế vương, đi đầu quan trọng nhất không thể nào là tình yêu! Cho nên ông tin tưởng Đạm Đài Minh Nguyệt sẽ không mắc sai lầm!

Còn Nam Cung Cẩm bị Hách Liên Đình Vũ kéo đi khiêu vũ hồi lâu, cũng bỗng nhiên cảm thấy một ánh mắt kỳ dị đang nhìn mình, nàng cũng rất rõ ràng, lần này không phải là tự mình đa tình! Đôi mi thanh tú bỗng nhiên nhú lại một chút, rồi rất nhanh khôi phục lại vẻ lạnh nhạt.

Nàng nghiêng đầu nói với Hách Liên Đình Vũ: “Đình Vũ, người biết khiêu vũ không?”

“A?” Hách Liên Đình Vũ sững sốt một chút, rồi lập tức gật đầu, “Có chứ!” Mỗi người con gái Mạc Bắc các nàng đều biết khiêu vũ!

Nam Cung Cẩm cúi xuống, nói thầm bên tai cô ta: “Vậy người đã khiêu vũ trước mặt Đạm Đài Minh Nguyệt bao giờ chưa?”

“A? Chưa bao giờ!” Hách Liên Đình Vũ nghe nàng hỏi thế, lập tức đỏ mặt. Khiêu vũ trước mặt Minh Nguyệt ca ca, đúng là cô ta chưa từng làm thế! Từ nhỏ đến lớn, cũng chỉ xem Minh Nguyệt ca ca đánh bại các đại dũng sĩ Mạc Bắc, cho tới bây giờ bản thân cô ta cũng chưa biểu hiện gì cả.

Nam Cung Cẩm nhếch môi cười một tiếng: “Vậy hôm nay chính là một cơ hội tốt, nhìn kìa, Minh Nguyệt ca ca của người giờ đang nhìn hai chúng ta! Giờ người vào khiêu vũ thì sao?”

“Chuyện này...” Hách Liên Đình Vũ vốn to gan lớn mật, vậy mà hiện giờ lại cảm thấy có chút sợ hãi. “Sao? Người không dám sao?” Nam Cung Cẩm cố ý xụ mặt xuống, rồi lại tiếp tục nói, “Người nghĩ một chút xem, Đạm Đài Minh Nguyệt là chiến thần nổi danh thiên hạ, là đế vương anh

dũng nhất của Mạc Bắc! Chẳng lẽ Vương hậu của hắn không dám nhảy một điệu trước mặt hắn sao? Người như thế, sao có thể làm Vương hậu Mạc Bắc được chứ?”

Vấn đề này khiến cho Hách Liên Đình Vũ xúc động không nhỏ, cô ta nhẹ nhàng nắm chặt tay, sau đó gật nhẹ đầu!

Nam Cung Cấm buông tay cô ta ra, ngay sau đó, Hách Liên Đình Vũ cũng buông tay một cô gái khác ra, nhảy một cái vào trung tâm vòng tròn. Cổ tay tinh tế và trắng nõn với trang sức đeo tay kêu đình đình đương đương vang lên từng tiếng thanh thủy theo mỗi động tác tay của nàng, âm thanh đó giống như là tiếng hát của các tinh linh lúc nửa đêm!

Các cô gái bên cạnh thấy cô ta nhảy ở giữa thì bắt đầu đề cho cô ta trở thành trung tâm của vũ điệu. Mà cũng không thể nghi ngờ Hách Liên Đình Vũ là một tinh linh trên thảo nguyên Mạc Bắc, mới đầu cô ta còn có chút e ngại, có chút khiếp sợ khi nghĩ đến người mình yêu đang ở cách đó không xa xem mình, nhưng không lâu lắm sau đó, cô ta đã chậm rãi thoát ra được áp lực tâm lý này!

Dần dần, mỗi một động tác của cô ta, đều tràn đầy hương vị thanh xuân dào dạt, như là một ngọn lửa nóng bỏng đang bùng cháy, càng giống như một đóa hoa Hướng Dương to lớn đang nở rộ trên thảo nguyên!

Cô ta đánh nhịp, di chuyển đôi chân, xoay quanh tại trung tâm sân nhảy, càng xoay càng nhanh, khiến cho mọi người đều không rời mắt! Không ít dũng sĩ Mạc Bắc đều không nhịn được mà ở xung quanh vỗ tay khen hay, cao giọng hét lớn!

“Công chúa Đình Vũ! Công chúa Đình Vũ!”

“Công chúa Đình Vũ!”

Ngay cả Đạm Đài Minh Nguyệt lúc trước đang hết sức chăm chú nhìn Nam Cung Cấm, thấy cô ta múa nhiệt tình như lửa, như điệu múa của tinh linh, trong mắt hắn cũng hiện lên vẻ tán thưởng! Cô nhóc này, thực sự cũng coi như là một đóa hoa trên thảo nguyên!

Còn Nam Cung Cẩm, không biết từ lúc nào đã lui ra khỏi sân nhảy, ngồi xuống bên cạnh Đạm Đài Minh Nguyệt, nhìn những thiếu nữ đang nhảy múa bên cạnh đồng lửa rồi cười nói: “Rất đẹp đúng không, nàng như là tinh linh trên thảo nguyên vậy!”

“Đúng!” Đạm Đài Minh Nguyệt quay đầu, nhìn khuôn mặt kiêu diễm của nàng, trong lòng hấn khê động. Nhưng lại cảm thấy cả mắt và tâm trí mình đều có chút mờ lung, không thấy rõ gương mặt trước mặt, hay là thấy rõ ràng nhưng lại cảm thấy đờ đẫn.

Thấy đôi mắt yêu mả và hoa mỹ của hấn lộ ra vẻ mờ lung, Nam Cung Cẩm lại ngửa đầu nhìn bầu trời nói: “Người xem kia, trăng sáng kia, có phải cũng rất đẹp hay không?”

Đạm Đài Minh Nguyệt nghe thế, cũng ngẩng đầu nhìn một chút. Giữa tháng tám, trăng sáng sao thưa, mặt trăng tròn trịa treo cao trên bầu trời, đó là một loại viên mãn, mà phía trên hình cầu đó, như là bị che lại bởi

một tầng sương mù, lại giống như một đốm lửa màu vàng được thổi bùng lên, lộng lẫy xa hoa là thế, nhưng trong mắt người như Đạm Đài Minh Nguyệt nhìn thấy, đấy chính là oanh liệt!

“Đúng, rất đẹp! Ánh sáng của mặt trăng, chiếu rọi khắp thảo nguyên!” Đạm Đài Minh Nguyệt nói tiếp, chỉ là câu này lại là một câu hai nghĩa. Ánh sáng mặt trăng chiếu rọi toàn bộ thảo nguyên, mà Đạm Đài Minh Nguyệt hấn, cũng chiếu sáng tương lai cả Mạc Bắc.

Nam Cung Cẩm lại cười, cúi đầu xuống, nhìn cô gái áo đỏ trong sân nhảy, cô ta có khuôn mặt giống như Yêu Vật, cho nên nàng rất hy vọng cô ta có được hạnh phúc! Nhất là mình và Đạm Đài Minh Nguyệt căn bản là không có khả năng, nhân lúc tình cảm của hấn còn chưa phát triển lắm, nên cắt đứt bây giờ là tốt nhất!

“Đúng thế, trăng sáng rất đẹp, mà vầng trăng này, là vầng trăng Mạc Bắc.” Lời này của nàng ý ám chỉ càng nhiều hơn.

Đạm Đài Minh Nguyệt nghe thấy nàng nói thế, trong nháy mắt như đã hiểu ra chuyện gì. Hắn nhếch môi cười một tiếng, đẹp đẽ đến nỗi người ta không dám nhìn gần, rồi quay sang nhìn Hách Liên Đình Vũ, ném chén rượu trong tay mình đi, sau đó đứng lên, từng bước từng bước đi về phía sân nhảy.

Công chúa Đình Vũ có hôn ước với vương thượng là chuyện tất cả mọi người đều biết, cho nên khi mọi người thấy hắn đi tới, các cô gái đều nở nụ cười nhiệt tình tràn đầy trên khuôn mặt, chậm rãi lui sang một bên, tạo thành hai hàng, đánh nhịp, để Đạm Đài Minh Nguyệt đi qua.

Còn Hách Liên Đình Vũ bên cạnh đồng lứa, cũng cảm thấy có người tới gần, nghiêng đầu nhìn lại, chính là người trong lòng cô ta, lập tức cảm thấy cả khuôn mặt nóng bừng! Chân vẫn không ngừng nhảy, di chuyển tới trước mặt hắn, khi còn cách hắn một bước chân, cô ta dừng lại.

Giờ phút này Đạm Đài Minh Nguyệt cũng vươn tay, đôi mắt yêu mỏ và hoa mỹ đầy ý cười, nốt ruồi giọt lệ nơi khóe mắt đỏ tươi như máu, giọng nói phong lưu hoa lệ chậm rãi vang lên: “Ta sẽ bảo vệ nàng, công chúa của ta!”

“Ô!”

“A!”

Từng tiếng hét vang lên bốn phương tám hướng! Các cô gái hâm mộ, ghen ghét, chúc phúc, mọi thể loại ánh mắt đều nhìn về phía hai người! Mà những người đàn ông bốn phương tám hướng cũng bắt đầu kêu lên, Vương thượng là dũng sĩ xuất sắc nhất Mạc Bắc, còn công chúa Đình Vũ là cô gái đẹp nhất thảo nguyên, hai người bọn họ vốn là nên thành một cặp!

Hách Liên Đình Vũ lập tức cảm thấy choáng váng, căn bản chính là hạnh phúc này có chút không chân thực, cô ta không biết mình đã đã động được ý chí như sắt đá của người đàn ông này bằng cái gì, chẳng lẽ chỉ là lần nhảy múa này? Nghĩ thế nên ánh mắt cô ta nhìn Nam Cung Cấm phía xa xa đầy cảm kích, mà Nam Cung Cấm cũng nhìn cô ta cười rồi giờ ngón

tay cái lên! Cô ta không biết động tác này có ý nghĩa gì, nhưng lại biết đối phương đang khích lệ mình!

Thế là cô ta úp khuôn mặt đỏ bừng của mình là lòng bàn tay!

Còn Đạm Đài Minh Nguyệt, giờ phút này, một tay bế cô ta lên, nói lớn tiếng: “Hách Liên Đình Vũ, sẽ là Vương hậu duy nhất của Mạc Bắc!”.

Sau đó, bốn phía vang lên một trận kinh hô, mà Hách Liên Đình Vũ cảm giác toàn thân như đang trong mộng, mình đang nằm trong lòng người ta, hấn nói... duy nhất sao? Mình không phải đang nằm mơ chứ?

Nhưng, ngay lúc bốn phía đang cao hứng bừng bừng, đôi mắt hoa mỹ và yêu mộ của người đàn ông kia lại nhìn về phía Nam Cung Cẩm ngoài sân. Hấn hiểu được ý của nàng, Đình Vũ là tinh linh Mạc Bắc, còn Minh Nguyệt là trăng sáng của Mạc Bắc, ý nàng muốn nói với hấn, rằng hấn nên lựa chọn những thứ và cuộc sống mà hấn vốn nên lựa chọn!

Nhưng, là cái gì khiến cho hấn thấy đôi mắt mơ hồ! Hấn nhếch môi cười một tiếng, trong chốc lát, sự mềm yếu đã biến mất không còn tăm tích. Hấn vẫn là vị vương dũng mãnh nhất Mạc Bắc kia, còn trong lòng hấn, là công chúa tôn quý nhất của Mạc Bắc, cũng sẽ là Vương hậu của hấn!

Nam Cung Cẩm cười với hấn một tiếng, trên mặt nàng là vẻ chúc phúc.

Thủ lĩnh bộ lạc Kiêu Kỳ ở bên cạnh chứng kiến toàn bộ mọi chuyện, ông thở dài một hơi, cảm thấy tâm trạng bản thân đã khá hơn nhiều, nghiêng đầu nhìn Nam Cung Cẩm, cầm một cái bát đưa cho Nam Cung Cẩm rồi phóng khoáng nói: “Hoàng hậu Nam Nhạc, ta thay mặt Đình Vũ, cảm ơn người!” Nam Cung Cẩm cũng hào sảng nhận lấy, sau đó, hai người chạm bát, đều uống một hơi cạn sạch!

“Hay lắm! Sáng khoái! Ha ha ha...” Thấy nàng là một cô gái Trung Nguyên, tửu lượng lại tốt như thế, cũng uống một hơi cạn sạch, thủ lĩnh bộ lạc Kiêu Kỳ cũng không thể không biểu lộ vẻ tán thưởng! Nam Cung Cẩm

nói: “Đình Vũ là bằng hữu của ta! Phụ thân của nàng mời rượu, sao có thể không uống hết chứ?”

“Đình Vũ may mắn vì có bằng hữu như ngươi!” Nói xong, ánh mắt hắn nhìn vào hai người trong sân nhảy.

Nam Cung Cầm cũng nhìn sang. Bọn họ trông thấy, trên mặt Đạm Đài Minh Nguyệt đầy ý cười, là vẻ cứng chiêu đối với tiểu muội của mình. Mà trên mặt Đình Vũ, cũng đầy ý cười, nhưng là vẻ người con gái chủ động nở nụ cười hạnh phúc đối với người trong lòng. Hai người như thế, dù cho cả đời không phải là yêu nhau, thì Đạm Đài Minh Nguyệt cũng nhất định sẽ chăm sóc tốt cho cô ta.

“Cho dù Đình Vũ sống trong mộng cảnh thế này cũng tốt, ta tin tưởng, vương thượng sẽ không phá hỏng giấc mơ của nàng!” Điềm này, phải cảm ơn người bạn tốt của con gái ông hôm nay, cũng nhờ vào việc Đình Vũ ngây thơ thuần khiết, cho nên từ nhỏ Đạm Đài Minh Nguyệt đã coi con bé như muội muội mà dung túng.

Nam Cung Cầm cười rĩ nhìn ông một cái: “Ai nói nhất định là mộng cảnh vậy, không phải hai người bọn họ rất xứng đôi sao? Đạm Đài Minh Nguyệt cũng không phải là ý chí sắt đá, nói không chừng, mấy năm nữa, Đình Vũ thật sự có thể đã động được hắn! Dù sao thì hắn cũng vừa mới nói, Đình Vũ là duy nhất!”

“Ha ha... Đúng là ta quá bi quan!” Thủ lĩnh bộ lạc Kiều Ky cũng cười, lần này này xuất phát từ nội tâm, không hề có một chút miễn cưỡng nào.

Lần tiệc tối bên đống lửa này, đối với người Mạc Bắc mà nói, không thể nghi ngờ gì là vô cùng thành công, không chỉ chúc mừng “thắng lợi” lần này của bọn hắn, cũng chứng kiến giây phút hạnh phúc của Vương thượng và Vương hậu tương lai của bọn hắn, còn Nam Cung Cầm thì ngồi một bên nhìn cảnh tượng bọn hắn cao hứng bừng bừng, vui vẻ hòa thuận! Nơi này là thịnh yến của người Mạc Bắc, so ra thì mình có chút hơi thừa. Nhìn thoáng qua mặt trăng treo cao trên bầu trời, hình như cũng đã gần một tháng không gặp tên kia, thật đúng là... có chút nhớ nhung! May là ngày mai có thể trở về rồi!

Nhưng, trước khi đi, có một chuyện bí ẩn, nhất định nàng phải làm sáng tỏ! Vì sao Đạm Đài Minh Nguyệt có dáng dấp giống Hoàng Phủ Dạ thê? Không đúng, không phải giống như, mà căn bản chính là giống như đúc! Mức độ giống nhau này gần như là không bình thường, dù là Hoàng Phủ Dật cũng không có dáng dấp giống Hoàng Phủ Dạ đến mức này!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 63: Bí Mật Của Hoàng Thất

Sáng sớm hôm sau.

Đêm qua người Mạc Bắc ăn mừng tung bừng, hiện nay cũng không có chiến sự gì, cho nên phần lớn vẫn còn ngủ, chỉ có binh sĩ trong phiên trực phải dậy sớm để canh gác.

Lúc Nam Cung Cấm ra khỏi cửa, vừa vặn lại gặp phải Đạm Đài Minh Nguyệt! Hai người suýt nữa thì va vào nhau, mà trong đôi mắt Đạm Đài Minh Nguyệt đầy ý cười, hắn nhìn nàng rồi nói: “Giờ vẫn còn sớm, ra ngoài một chút không?”

“Ay...”

“Nhìn cô như có chuyện muốn hỏi ta!” Đạm Đài Minh Nguyệt nói, thực sự là mấy ngày nay nàng muốn nói nhưng lại thôi, nhưng hắn vẫn một mực không hỏi chuyện gì, chính là vì muốn nàng tự nói ra. Nhưng đến hôm nay, nàng đã không có ý muốn nói nữa, cho nên hôm nay nếu mà hắn không hỏi, sợ là về sau sẽ không có cơ hội hỏi nữa.

Lúc này Nam Cung Cấm mới gật đầu, nàng muốn hỏi, nhưng vấn đề này quá nhạy cảm với Hoàng tộc, cho nên nàng vẫn luôn không tiện nói, hôm nay đối phương đã nói thế, nàng tự nhiên là muốn thuận theo sườn núi mà xuống! Nàng đi theo Đạm Đài Minh Nguyệt ra ngoài, không lâu sau, đã đến đống cỏ.

Phía sau bụi cỏ, chính là bờ sông. Hiện giờ cũng chính là ở trên thảo nguyên Tây Cách Nhĩ.

Ngồi xuống, hai người đầu nhìn dòng sông. Nam Cung Cẩm chần chừ hồi lâu, cuối cùng cũng nói: “Ta cảm thấy, người rất giống một người, không! Phải nói là giống nhau như đúc mới đúng, người kia là bằng hữu của ta, cho nên ta vẫn luôn muốn hỏi, người có biết hắn không?” Nàng vừa nói xong, Đạm Đài Minh Nguyệt quay đầu lại, trên mặt hiện lên rõ vẻ kinh ngạc, hắn nhanh chóng nói: “Người kia có phải là có đôi mắt màu tím nhạt?”. “Sao người biết? Người quen hắn à?” Nam Cung Cẩm cũng cảm thấy có chút kỳ quái.

Còn Đạm Đài Minh Nguyệt thì kích động đứng lên, nhanh chân đến trước mặt Nam Cung Cẩm, nắm lấy vai nàng hỏi: “Người kia là ai, hắn ở đâu?”

“Á, người đừng vội kích động như thế, ta sắp bị người bóp chết rồi này!” Nam Cung Cẩm lập tức cảm thấy chắc chắn là vai mình có máu bầm, tên này chẳng lẽ không biết bản thân hắn có thiên lực trời sinh sao chứ?

Lúc này Đạm Đài Minh Nguyệt mới bình tĩnh lại một chút, sau đó buông nàng ra. “Thật xin lỗi, chỉ là ta quá kích động, cô có thể nói cho ta biết hắn là ai không?”

Thật sự là hắn quá kích động, thậm chí quên luôn cả tự xưng là “trẫm”! Nam Cung Cẩm chần chừ nói: “Hắn là Dạ Vương của Đông Lăng, cũng chính là người vang danh thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử, Hoàng Phủ Dạ!”

Nàng vừa nói xong, Đạm Đài Minh Nguyệt bỗng nhiên cười một tiếng, lại không khó nhận ra hắn có chút thất vọng, chán nản ngồi trên mặt đất: “Ta biết, ta đã đi đầu tra rồi, không phải hắn!”

“Có ý gì?” Nam Cung Cẩm cảm thấy đầu mình có chút choáng váng.

Đạm Đài Minh Nguyệt cũng dùng một chút, như là đang suy nghĩ xem có nên nói ra hay không, cuối cùng, dưới ánh mắt mong đợi của Nam Cung Cẩm, hắn vẫn nói ra: “Thực ra ta có một người anh ruột, ta và hắn là anh em song sinh. Dáng dấp giống nhau như đúc, khác biệt duy nhất là trên mặt ta có một nốt ruồi son ở khóe mắt, mà ánh mắt hắn thì màu tím nhạt.

Nhưng trong một lần vương đình bạo loạn, hấn đã mất tích, nghe mẫu phi nói, là do các cung nữ trong vương đình tranh giành tình cảm, những người đàn bà kia nhân cơ hội đó đã không biết đưa vương huynh của ta đi nơi nào. Từ sau lúc đó, ta cũng không gặp lại hấn, phụ vương cũng tìm một thời gian, nhưng không tìm được gì cả, cuối cùng thì phong tỏa triệt để tin tức này, để tránh có người giả mạo huyết thống hoàng thất. Cho nên hiện nay, toàn bộ Mạc Bắc, có rất ít người biết năm đó mẹ ta sinh đôi. Với lại...”

“Với lại cái gì?” Nam Cung Cẩm không nhịn được mà hỏi thăm. “Với lại, trong vương thất, sinh đôi là điềm không may! Cho nên phụ vương vẫn luôn không yêu thích gì huynh đệ chúng ta, sau khi vương huynh của ta mất tích, đái ngộ của ta và mẫu phi cũng khá hơn nhiều, thế nên về sau, mẫu phi cũng không để cho phụ hoàng đi tìm.” Nói đến chuyện này, có vẻ như Đạm Đài Minh Nguyệt rất trào phúng. Nam Cung Cẩm nghe hấn nói, ngược lại không nói thêm gì, bởi vì đây là xã hội mang nặng tư tưởng phong kiến, nàng có nhiều lời cũng vô dụng. “Cho nên người cho người đi điều tra, cũng xác định Hoàng Phủ Dạ không phải là vương huynh của người sao?”

“Ừm, hấn không phải vương huynh của ta! Khi ta biết đôi mắt của Hoàng Phủ Dạ màu tím nhạt, ta liền phái người đi điều tra. Nhưng người đó bấm báo sau khi thăm dò, nói Hoàng Phủ Dạ và Hoàng Phủ Dật là anh em song sinh, dáng dấp hai người bọn họ vô cùng giống nhau, thậm chí còn tìm tra được bà đỡ năm đó, bà đỡ cũng nói là đỡ đẻ cho Hoàng hậu, đúng là đẻ sinh đôi! Nhưng không biết tại sao tin tức bọn họ là anh em song sinh cũng bị hoàng thất Đông Lăng che giấu đi.”

Cho nên Hoàng Phủ Dạ không có khả năng là vương huynh của hấn! Chẳng qua chuyện giấu giếm không hiểu nổi của Đông Lăng khiến hấn cảm thấy chuyện này có chút kỳ quái.

Sắc mặt Nam Cung Cẩm đầu tiên là giãn ra một chút, nhưng trong nháy mắt lại nói: “Không đúng!”

“Ủm? Cái gì không đúng?” Đạm Đài Minh Nguyệt hơi kinh ngạc nghiêng đầu nhìn nàng một cái. “Nếu như Hoàng Phủ Dạ và Hoàng Phủ Dật là anh em song sinh, vậy tại sao hai người bọn họ lại một người là thứ hai, một người là thứ chín?” Đây không phải là quá bất hợp lý sao?

“Cái gì?” Giọng nói của Đạm Đài Minh Nguyệt cũng gấp gáp hơn mấy phần! Hoàng hậu Đông Lăng Nạp Lan Tuyết năm đó chỉ sinh hạ ba con, Hoàng Phủ Dạ và Hoàng Phủ Dật không xếp hạng gần nhau, chắc chắn sẽ không phải cùng một mẹ sinh ra! Nhưng tư liệu hắc tra được thì hai người này lại là anh em sinh đôi, tư liệu này lại bị Đông Lăng che giấu! Nam Cung Cấm dừng một chút rồi nói: “Ta cảm thấy, Hoàng Phủ Dạ rất có thể chính là vương huynh của ngươi. Còn thân phận hiện nay của hắn, hắn là bị Đông Lăng Hoàng tiệp nhiệm che giấu đi, không phải ai cũng có thể lừa gạt một vị Hoàng đế, nhất là đối với chuyện thứ hạng, và chuyện chênh lệch tuổi tác của hai người kia, đây tất nhiên là Đông Lăng Hoàng tiệp nhiệm đã ngầm thừa nhận! Mà bọn hắn che giấu chuyện sinh đôi đi, cũng nhất định là vì để phối hợp với vấn đề thứ tự, nhưng không biết bọn hắn làm thế vì cái gì!”

Đây là kết quả Nam Cung Cấm phân tích ra, yết hầu Đạm Đài Minh Nguyệt cũng nhúc nhích một cái, nói rõ tâm trạng không bình thường hiện nay của hắn. Trong lòng hắn, hắn hy vọng người kia là Vương huynh, nhưng đối phương hiện nay lại là Dạ Vương của Đông Lăng, mình thì vừa mới ký kết hiệp ước với Nam Nhạc, đây chẳng phải là đứng bên đối lập với hắn sao?

“Ngươi nên đi đi đầu tra, dò xét một chút, có rất nhiều chuyện chỉ khi các ngươi gặp gỡ trực tiếp mới có thể rõ ràng được!” Nam Cung Cấm chậm rãi nói ra đề nghị của mình. “Ủm!” Đạm Đài Minh Nguyệt gật đầu, nhìn dáng vẻ của hắn, là đã chuẩn bị xong việc tiến đến tìm hiểu ngọn ngành!

Nam Cung Cấm lại tiếp tục bổ sung: “Thực ra còn có một chuyện ta không nói! Hai người các ngươi không chỉ dáng dấp giống nhau như đúc, mà ngay cả giọng nói cũng giống nhau như đúc! Dưới sự phong lưu hoa lệ lại mang ba phần ý cười, là loại giọng nói yêu nghiệt trời sinh!”

Loại giọng nói này, đúng là đủ để cho không ít cô gái chỉ cần nghe thấy đã đủ để điên cuồng lên! “Ha ha...” Đối với đánh giá xem như là chính diện này của nàng, Đạm Đài Minh Nguyệt có chút cảm thán nói: “Hiếm khi thấy cô ca ngợi người khác như vậy!”

Với hiểu biết của hắn với cô gái này, nàng chỉ có ca ngợi chính nàng hoa dung nguyệt mạo thế nào, khí độ phi phàm ra sao, chứ khó được một lần ca ngợi giọng nói của bọn hắn! “Người sai, xưa nay ta chỉ ca ngợi bằng hữu của mình! Ví dụ như đáng dấp đẹp trai của tên chó Hàn kia sao? Cho tới bây giờ ta chưa bao giờ ca ngợi dung mạo hắn, bởi vì người như hắn không đáng để ca ngợi!” Tuy nói hành động của Hoàng Phủ Hoài Hàn dưới góc độ một đế vương mà xem xét, là không có vấn đề gì, nhưng tên đó lần nào cũng không giở trò này thì giở trò khác cản trở nàng, thật sự là khiến cho người ta chán ghét đến cực điểm! Nàng hoài nghi có phải hắn và nàng kiếp trước có thù oán hay không, mà vấn đề này, Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng đã hoài nghi như thế rất lâu rồi!

Đạm Đài Minh Nguyệt cười khẽ, từ chối cho ý kiến. “Hôm nay cô định đi à?”

“Ừm!” Không đi còn ở lại nơi này làm gì? Chuyện lần trước mình cứu Đạm Đài Minh Nguyệt, tên ngạo kiều kia còn ghi nhớ, đáng lý ra hôm qua mình cần phải đi rồi, nhưng bị Hách Liên Đình Vũ kéo lại, trong lòng của nàng hiểu rõ, nếu hôm nay còn không đi, khi trở về không biết sẽ phải ăn nói thế nào! “Những đi đâu cô nói hôm qua, ta đều nhớ kỹ!” Hắn nhìn ra xa xa rồi nói, cũng lắc đầu thờ dãi trong lòng vì nháy mắt động tâm của mình, dù biết rõ không có khả năng, nhưng hắn vẫn động tâm! Nếu như hắn là Mộ Dung Thiên Thu, hắn có thể sẽ không quan tâm gì mà giữ nàng lại, đáng tiếc, hắn là Đạm Đài Minh Nguyệt! Hắn là Đạm Đài Minh Nguyệt, người gánh vác biết bao nhiêu ánh mắt mong chờ của Mạc Bắc.

“Đình Vũ là cô gái tốt, nàng rất đơn thuần, làm vương hậu của người, về sau cũng không có phiền toái gì. Quan trọng nhất là nàng yêu người. Ở thảo nguyên Mạc Bắc, hai người các người là xứng đôi nhất! Làm bằng hữu, ta chúc phúc cho các người!” Nam Cung Cẩm cười vô cùng xinh đẹp. Đạm Đài Minh Nguyệt gật đầu cười khẽ: “Nàng là một cô gái đơn thuần,

cũng đáng được che chở cả đời!” Hấn vốn nghĩ là cho dù mình chỉ coi nàng như muội muội, dù không cho nàng được tình yêu, nhưng có thể quan tâm chăm sóc nàng cả đời, nhưng đêm qua hấn bỗng động tâm với Nam Cung Cẩm, khiến cho hấn không chắc chắn!

“Nhớ kỹ, ngươi là một người đàn ông! Làm đàn ông, cần phải thực hiện lời hứa của mình, đêm qua người đã hứa hẹn với Đình Vũ như thế, vậy nên hạnh phúc của nàng, ngươi nhất định phải làm được!” Mặc kệ đêm qua hấn động tâm với mình cũng được, hoặc là lúc đó uống nhiều quá mà đánh mất thần trí cũng được. Đã là đàn ông, hứa hẹn rồi, nhất định phải làm được!

Đôi mắt hoa đào nhắm lại, môi mỏng nhếch lên: “Yên tâm! Ngươi nhìn Đạm Đài Minh Nguyệt ta giống như là loại người bạc tình bạc nghĩa sao? Chuyện ta đã đáp ứng, chắc chắn sẽ không nuốt lời!” Lúc này, dường như hấn nhớ tới một chuyện rất thú vị, hấn cười rồi nói với Nam Cung Cẩm: “Cô có biết, hiệp nghị trước đó của ba nước chúng ta là gì không?”

“Ngươi muốn nước, còn Hoàng Phủ Hoài Hàn và Mộ Dung Thiên Thu thì chia đều Nam Nhạc?” Nam Cung Cẩm nói. Đạm Đài Minh Nguyệt cười lớn vài tiếng, lắc đầu, sau đó ánh mắt hấn nhìn Nam Cung Cẩm đầy nghi ngờ ngẫm: “Hiệp nghị của chúng ta, ta muốn nước, Hoàng Phủ Hoài Hàn muốn lãnh thổ Nam Nhạc, còn Mộ Dung Thiên Thu, thứ hấn muốn, chính là cô!”

“...” Nam Cung Cẩm lập tức tắt tiếng!

Đây cũng là vấn đề Đạm Đài Minh Nguyệt cảm thấy rất thú vị: “Thú vị chứ? Lúc đó ta đã trêu ghẹo Mộ Dung Thiên Thu, hỏi hấn nửa đùa nửa thật rằng có thích cô hay không, những câu trả lời của hấn là cô chỉ là một món đồ chơi mà thôi! Chơi chưa chán, nên muốn bắt về chơi tiếp. Mà cô lừa hấn khiến hấn rất tức giận, cho nên cô nhất định phải trả giá một chút!”

Đôi mắt Nam Cung Cẩm sụp xuống, im lặng hồi lâu.

“Dù hấn cũng đã nói, hấn đối với cô, không phải chân tình hay là tình yêu! Đế vương vô tâm, chỉ để chơi đùa mà thôi, nhưng phản ứng của hấn hôm ở núi Thái Hành, lại khiến trẫm cảm thấy kỳ quái. Nói đến chuyện này, trẫm ngược lại thật sự hâm mộ hấn, cũng là đế vương, nhưng hấn lại

thoải mái tùy tiện hơn bất cứ ai khác!” Muốn thế nào làm thế đó, toàn bộ Tây Võ dưới thủ đoạn bàn tay sắt của hắn, động cũng không dám động, cho dù hắn làm chuyện hoang đường gì đi nữa, cũng không ai dám nói nhĩ ầu một câu! Quan trọng nhất chính là, người kia, có vẻ như không hề để ý cái gì, không quan tâm vương vị của chính mình, không quan tâm Tây Võ, cũng không quan tâm con dân của mình, chỉ quan tâm xem mình có cảm thấy vui hay không mà thôi! Một câu sau cùng này của hắn, lại mang theo một tầng ám chỉ, Nam Cung Cẩm chần chừ một chút, rất quả quyết lựa chọn không trả lời, nàng cũng không biết nên đáp lại thế nào. Chỉ nói kiểu tung hỏa mù: “Mỗi người đều có cách sống riêng! Người bên ngoài có ước ao thềm muốn cũng không được, giữa người và người, thật ra đều cách nhau một cửa sổ trong suốt, đều hâm mộ lẫn nhau. Người hâm mộ hắn tùy tiện thoải mái, có lẽ hắn đang hâm mộ người có thể bay lượn như hùng ưng, có nhĩ ầu người sùng bái và kính ngưỡng như thế!”

“Cô nói cũng đúng!” Không ngờ rằng tuy tuổi nàng không lớn lắm, nhưng lại hiểu nhĩ ầu như thế, nói rất đúng vào trọng tâm trọng điểm của vấn đề

Nam Cung Cẩm nhìn sắc trời một chút rồi đứng dậy nói: “Được rồi, không còn sớm, thật sự ta cần phải đi rồi! Người cũng biết hiện nay là mùa hè, nếu đến trưa mới đi, ta sợ rằng sẽ biến thành heo sữa quay mất!”

“Phốc... Được, vậy ta không giữ cô nữa!” Đạm Đài Minh Nguyệt vừa cười vừa lắc đầu bất đắc dĩ, hắn cũng đứng dậy, theo nàng đi ra ngoài. Nhìn theo bóng lưng nàng, cuối cùng hắn vẫn nhịn không được mà hỏi một câu, “Hành vi của Mộ Dung Thiên Thu, cô không có suy nghĩ gì sao?”

Hắn nói xong, bước chân Nam Cung Cẩm dừng lại! Chỉ thấy nàng thở dài ai oán một hơi, sau đó ngược mắt, nhìn bầu trời rộng lớn, nói rất thâm trầm: “Suy nghĩ của ta là, không ngờ hắn hận ta như thế. Vốn còn chuẩn bị đánh tùy tiện một chút là được rồi, nhưng tình hình này, nếu cuối cùng ta thua, kết quả của ta nhất định sẽ vô cùng thâm trọng! Lần này phải nghiêm túc đánh một trận mới được!” Khóe miệng Đạm Đài Minh Nguyệt co giật một chút, nàng không có chút nào bất ngờ hay là cảm động vì ngạc nhiên sao? Đây là những lời loạn thất bát tao gì vậy?

Nam Cung Cấm đi đằng trước vài bước, dừng lại, phất ống tay áo, bày ra bộ dạng lau nước mắt đầy chua xót, nghẹn ngào cảm thán: “Mệnh của ta thật sự quá khổ!”

Dứt lời, nàng giậm chân bị phẫn một cái, che mặt mà đi.

Đạm Đài Minh Nguyệt đứng im tại chỗ, khuôn mặt hiện lên vẻ trống rỗng, khước miệng hung hăng co quắp mấy lần, hần đột nhiên cảm thấy so với Nam Cung Cấm, Hách Liên Đình Vũ thật sự là quá xuất sắc! Ít ra cô nhóc kia còn bình thường, nhưng cô gái này, không biết đâu óc có bị trục trặc gì không!

Đi ra khỏi bụi cỏ chưa được mấy bước, chợt trông thấy Hách Liên Đình Vũ kéo một người đàn ông mặc áo đỏ đến đây! Mà dáng vẻ người đàn ông mặc áo đỏ kia thì vô cùng đẹp đẽ, một đôi mắt màu tím nhạt hiện lên vẻ yêu dị, trên tay cầm một cái quạt mạ vàng, cho dù bị Hách Liên Đình Vũ kéo đi, nhưng sự chật vật này cũng không che giấu được vẻ phong hoa của hắn!

Một giây sau, khi hắn trông thấy Đạm Đài Minh Nguyệt, hai người đều ngây ngẩn cả người! Đến mức mà ngay cả Nam Cung Cấm ở bên cạnh Hoàng Phủ Dạ cũng không chú ý thấy, còn Nam Cung Cấm thì lại kỳ quái, sao thời điểm này Hoàng Phủ Dạ lại xuất hiện ở Mạc Bắc được!

Bốn mắt nhìn nhau, Đạm Đài Minh Nguyệt và Hoàng Phủ Dạ đều nhận thấy sự quen thuộc trong mắt nhau, cảm giác quen thuộc kia, như là đã biết nhau từ lâu rồi, cảm giác ăn ý của cặp đôi song sinh, cùng dâng lên trong lòng hai người!

Nhưng rất nhanh, cảm giác đó của hai người bị Hách Liên Đình Vũ cắt đứt mất: “Minh Nguyệt ca ca, người này lén lén lút lút bên ngoài doanh trại của chúng ta, ta bắt hắn lại đây! Nhưng sao dáng vẻ hắn lại quen mắt thế này chứ?” Hách Liên Đình Vũ đến giờ mới chú ý tới vấn đề này!

Lần này không chỉ Đạm Đài Minh Nguyệt, mà ngay cả Nam Cung Cấm cũng muốn chảy nước mắt vì sự thông minh vô hạn của cô ta. Vậy mà cô ta cũng dám nói Đạm Đài Minh Nguyệt là người trong lòng của cô ta ư?

Trông thấy một người có dáng vẻ giống hệt người mình thích mấy chục năm, vậy mà đến bây giờ cô ta mới cảm giác được! Còn hỏi cái gì mà quen mắt nữa? Hở nó cũng vừa thôi chứ?!

Hách Liên Đình Vũ nhìn mặt của Đạm Đài Minh Nguyệt một chút, lại nhìn mặt của Hoàng Phủ Dạ một chút, thấy hai người này có chiều cao tương đồng, dáng dấp cũng không kém nhau nhiều, lập tức cô ta cảm thấy choáng váng! Mà chuyện khiến cô ta choáng váng lập tức phát sinh khi nghe thấy giọng nói của Hoàng Phủ Dạ giống như đúc giọng của Đạm Đài Minh Nguyệt, chỉ nhiều hơn một tia đẹp đẽ: “Cô nhóc kia nói hươu nói vượn cái gì, bản vương là quang minh chính đại thế này, lén lút lút lút lúc nào! Bản vương đến tìm Tiêu Cẩm Cẩm!”

Giọng nói cũng giống nhau như thế sao! Đến giờ Hoàng Phủ Dạ mới nhìn Nam Cung Cẩm, trên mặt nở nụ cười thản nhiên, nhưng Nam Cung Cẩm lại nhạy cảm phát hiện ra tên này tuyệt đối không phải đến tìm mình!

“Dạ Vương Đông Lăng?” Giọng nói Đạm Đài Minh Nguyệt vang lên, còn trong lòng hần như đang có nghìn cơn sóng vỗ, như là có một giọng nói đang không ngừng kêu gào, người này là Vương huynh của hần! Nhất định chính là Vương huynh! Nhất là sau khi nghe những lời kia của Nam Cung Cẩm, hần như hần đã xác định trăm phần trăm, Đông Lăng Dạ Vương nhất định là Vương huynh của hần! “Tham kiến Mạc Bắc Vương!” Hoàng Phủ Dạ cũng biết lễ nghĩa, mặc dù hần là thân vương cao quý, nhưng ở Mạc Bắc vẫn cần phải cúi đầu! Nhưng cái cúi đầu này, cũng che đậy được tâm trạng phức tạp của hần lúc này.

Chân phải Đạm Đài Minh Nguyệt bước lên trước một bước, như vô thức mà kêu lên một tiếng: “Vương huynh!”

Hoàng Phủ Dạ ngạc nhiên, sau đó ngẩng đầu nhìn hần nói: “Mạc Bắc Vương, người nhận làm người rỗi!” Thậm chí cũng không hỏi một chút xem sao đối phương lại gọi hần như thế, mà trực tiếp nói là nhận làm người, hiển nhiên Hoàng Phủ Dạ cũng đã rối loạn đầu óc.

“Trẫm thật sự nhận nhầm sao?” Đạm Đài Minh Nguyệt tiến lên một bước, gần như nhìn sát vào mặt Hoàng Phủ Dạ! Hoàng Phủ Dạ thấy hần

tới gần thì sờ mũi mình, sau đó cô làm ra vẻ tiêu sái ve vẩy cây quạt mạ vàng rồi nói: “Đương nhiên, bản vương là thân vương Đông Lăng, sao lại có thể là Vương huynh của Mạc Bắc Vương được, chuyện này ngoại trừ là nhận nhầm, hoặc Mạc Bắc Vương uống nhiều quá ra, còn có khả năng nào khác sao? Ai nha, bản vương muốn ra ngoài, ta đi trước đây, Tiểu Cẩm Cẩm, ta chờ nàng bên ngoài!”

Dứt lời, hắn bước nhanh ra bên ngoài doanh trướng, mang theo cảm giác như đang hốt hoảng tháo chạy. Đạm Đài Minh Nguyệt nhìn bóng lưng hắn, chợt nói: “Bên hông Đạm Đài Minh Nhật có một cái bớt hình mặt trời. Bên hông Đạm Đài Minh Nguyệt ta có một cái bớt hình mặt trăng. Đây cũng là lý do cho tên của trẫm và Vương huynh, chẳng lẽ Đông Lăng Dạ Vương không có chút ấn tượng nào sao?”

Ấn tượng, đúng thật là không có! Nhưng bước chân Hoàng Phủ Dạ dừng lại một chút, cũng cảm thấy cái hông mình như bị thiêu đốt, hắn mượn việc đi đầu tra chuyện đường sống ở thành Thiên Thiên để chứng thực một số chuyện, nhưng chuyện này đã bày ra trước mặt hắn, hắn không dám thừa nhận, cũng không thể thừa nhận!

Hắn ra vẻ nhẹ nhõm rồi cười: “Chẳng qua là Mạc Bắc Vương và bản vương lớn lên có chút giống nhau, vậy mà chuyện bí mật như thế cũng nói cho bản vương, không sợ bản vương lòng mang ý đồ xấu sao!” “Đông Lăng Dạ Vương đã kiên trì mình không phải là Vương huynh của trẫm như vậy thì có dám cho trẫm nghiệm chứng bên hông các hạ có cái bớt nào hay không không?” Mặt Đạm Đài Minh Nguyệt âm thầm nhìn bóng lưng Hoàng Phủ Dạ, hắn hầu như đã xác định người này chính là Vương huynh của mình, hắn cũng tin tưởng người này nhất định có suy nghĩ không khác lắm so với mình, nhưng vì sao hắn lại không dám thừa nhận, vì sao chứ? “Roạt!” một tiếng, Hoàng Phủ Dạ gấp lại quạt xếp trong tay! Nhanh chân bước ra ngoài, cũng không quay đầu lại mà lạnh giọng nói: “Bản vương không có hứng thú cởi quần áo trước mặt đàn ông!” Đạm Đài Minh Nguyệt cũng không có ép buộc hắn ở lại, chỉ đứng tại chỗ, một mực đưa mắt nhìn hình bóng hắn đi xa, thật lâu sau mới thu hồi ánh mắt lại, cùng với Nam Cung Cẩm liếc nhau một cái, biểu hiện của Hoàng Phủ Dạ quá kỳ quái! Nhìn bộ dạng này, tám chín phần mười hắn chính là Đạm Đài Minh Nhật!

Hách Liên Đình Vũ còn chưa kịp phản ứng: “Minh Nguyệt ca ca, người ban này là Vương huynh của người sao?” Không thể nào như thế được?

“Không phải nhận nhầm mà thôi!” Đạm Đài Minh Nguyệt trả lời, cảm thấy vô cùng nặng nề, chuyện này không thể để cho cô nhóc này biết được. Cô nhóc này không hiểu chuyện, nếu như ra ngoài nói linh tinh gì đó thì hậu quả khó mà lường được.

“A! Thế nhưng người này lại lén lút lút lút đằng trước quân doanh chúng ta, hiện nay lại không tôn kính người chút nào, người lại cứ thả hấn đi như thế sao?” Hách Liên Đình Vũ có chút khó chịu!

Đạm Đài Minh Nguyệt cười cười: “Được rồi, đừng nhắc lại chuyện này nữa, được không?”

Lúc này cô ta mới ngoan ngoãn gật nhẹ đầu, không tiếp tục hỏi nữa. Cô ta chợt nói với Nam Cung Cẩm: “Cẩm tỷ tỷ, ta có lời muốn nói với người!” Nói xong, cô ta nhìn Đạm Đài Minh Nguyệt một chút, như là có chút bất tiện, mà Đạm Đài Minh Nguyệt cũng cười cười, biết đi đâu mà tránh đi.

Chờ hấn đi xa, thảo nguyên rộng lớn này chỉ còn lại hai người các nàng. Hách Liên Đình Vũ trực tiếp nói thẳng vào vấn đề “Người Minh Nguyệt ca ca thích, chính là người!” “Đình Vũ, người nghĩ nhiều rồi!” Nam Cung Cẩm bật cười, Đạm Đài Minh Nguyệt đối với mình, cũng chỉ là có chút động tâm, còn chưa tới mức thích.

“Ta không nghĩ nhiều, hôm qua sau khi Minh Nguyệt ca ca đến, vẫn luôn luôn nhìn người! Ta biết!” Nói xong, cô ta lập tức cảm thấy mũi mình có chút chua chua.

Nam Cung Cẩm bước tới một bước, bất đắc dĩ nói: “Những người nên biết ta với hấn không có khả năng, với lại tối qua hấn cũng đã nói, người là vương hậu duy nhất của hấn!”

“Không phải thế, ta rất thích Minh Nguyệt ca ca, nhưng nếu miễn cưỡng hấn, ta sẽ vui vẻ, nhưng hấn thì không vui. Cẩm tỷ tỷ, người đừng đi

có được không? Người ở lại bên cạnh Minh Nguyệt ca ca được không?” Ánh mắt cô nhóc nhìn nàng đầy mong đợi. Nam Cung Cẩm không chút khách khí gõ một cái vào trán cô ta: “Con bé này suy nghĩ vớ vẩn cái gì thế? Tỷ tỷ là người có gia thất, chẳng lẽ ta còn đang mong ngóng ta trở về đây! Thêm nữa, ta mà ở lại bên cạnh hấn, người thì sao? Đờngốc! Người phải biết rằng, người là tinh linh của thảo nguyên, mà hấn là trắng sáng của thảo nguyên, các người thuộc về nơi này, còn ta muốn trở về nơi ta nên trở về. Bây giờ, ta để cho người Minh Nguyệt, người nhất định phải nắm chắc trong tay, bởi vì đây là hạnh phúc của người. Có nhiều lúc, hạnh phúc phải tự mình giành lấy, có hiểu không?”

“Thế nhưng mà...” “Không có nhưng nhị gì cả! Người chỉ cần nói cho ta biết, người có lòng tin mang lại hạnh phúc cho hấn hay không? Nếu có, thì đừng nghĩ tới việc đẩy hấn cho người khác! Hấn là người người yêu nhiều năm như thế, đi với hấn, người cũng sẽ hạnh phúc!” Nam Cung Cẩm cắt ngang cô ta, nghiêm khắc nói ra những lời này.

Hách Liên Đình Vũ cắn môi, một lát sau, cuối cùng cũng ngậm ngùi gật đầu! “Tỷ tỷ, người yên tâm, ta sẽ khiến chàng hạnh phúc, cảm ơn người đã để Minh Nguyệt lại cho ta!” Vầng trăng kia không chỉ treo cao trên trời đêm Mạc Bắc, mà còn có thể là vầng trăng soi sáng cho nàng nữa!

“Thế mới đúng!” Nam Cung Cẩm vỗ vỗ đầu cô ta, cảm thấy cô ta như là phiên bản thu nhỏ của Yêu Vật vậy, khiến cho Nam Cung Cẩm có chút cảm thán.

Bên ngoài vương trường Mạc Bắc, Đạm Đài Minh Nguyệt và Hách Liên Đình Vũ tự mình ra đưa tiễn.

Một cái khay, một bầu rượu, bốn cái chén, Đạm Đài Minh Nguyệt bỗng nhiên xoay người, bốc một ít cát trên mặt đất, cho vào trong chén rượu, sau đó, rót đầy bốn chén.

Hoàng Phủ Dạ và Nam Cung Cẩm đều hơi kinh ngạc, nhưng Mạc Bắc Vương tự mình rót rượu nên không thể không tiếp. Bốn cái chén chạm vào nhau, sau đó, mấy người đều uống cạn. Đạm Đài Minh Nguyệt giống như là lơ đãng mà nói với Hoàng Phủ Dạ: “Mẫu phi đã từng nói, người mang đi

bão cát trên thảo nguyên, một ngày nào đó, sẽ trở lại thảo nguyên!” Hấn không biết vì sao Vương huynh không chịu nhận, nhưng hấn biết nhất định là có nỗi khổ tâm! Nếu như thế, hấn sẽ không miễn cưỡng, chỉ hy vọng có ngày hấn trở lại thảo nguyên! Hấn vừa dứt lời, sắc mặt của Hoàng Phủ Dạ trong nháy mắt liền cứng ngắc! Nhưng Nam Cung Cẩm lại bị sặc, đây không phải là một chiêu trong Tây Du Ký khi Hoàng đế đưa tiễn Đường Tăng sao? Thấy bọn hấn đều nhìn vào mình, Nam Cung Cẩm vội vàng đập mấy cái vào ngực, để bày tỏ rằng mình không sao.

Nói với Hoàng Phủ Dạ xong, Đạm Đài Minh Nguyệt lại không e dè nhìn Nam Cung Cẩm nói: “Nữ thân của ta, thảo nguyên có đẹp không?” “Đẹp” Nam Cung Cẩm gật đầu, có thể đừng xưng hô kỳ quái như thế được không?

“Nếu thế, thảo nguyên hoan nghênh cô trở về Bất cứ lúc nào, cô cũng là khách quý của thảo nguyên ta!” Đạm Đài Minh Nguyệt nói xong vậy mà lại để tay phải của hấn lên ngực trái rồi hơi xoay người. Đây là lễ nghi tôn quý nhất của Đế Vương Mạc Bắc! Cho dù là gặp Hoàng đế nước khác cũng không cần làm thế.

Nam Cung Cẩm kinh ngạc một chút rồi nói: “Không cần khách khí như vậy! Đầu là bằng hữu!” Nói xong, liền nhảy lên lưng ngựa, cùng với Hoàng Phủ Dạ giục ngựa rời đi. Biểu lộ của Hoàng Phủ Dạ vẫn luôn mờ nhạt kỳ dị và biến hóa kỳ lạ. Từ đầu đến cuối, Nam Cung Cẩm đều không trả lời câu hỏi kia của Đạm Đài Minh Nguyệt. Thảo nguyên, nếu nàng trở lại, Hách Liên Đình Vũ sẽ phải như thế nào?

Một lúc sau, Hách Liên Đình Vũ nhìn bóng lưng Nam Cung Cẩm giục ngựa mà đi, cuối cùng nhìn không được mà bật khóc, lớn tiếng kêu lên: “Cẩm tử tử, người có rảnh, nhất định phải trở lại thăm ta!”

Lần này, Nam Cung Cẩm mới coi như là cười một tiếng, quay đầu ngoắc ngoắc cô ta, nói rất phóng khoáng: “Được! Nhớ kỹ, đến lúc đó phải cùng Mạc Bắc Vương sinh được một đứa nhóc cho ta chơi nhé!”

“Người đi chết đi!”...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 64: Nếu Có Thể Quay Lại Hai Năm Trước...

Nam Cung Cầm cười lớn rời đi, Hoàng Phủ Dạ nhìn về mặt bĩ ối của nàng, trong lúc nhất thời cũng

không biết nói gì. Sau khi hai người giục ngựa đi hồi lâu, cuối cùng cũng đi chậm lại: “Tiểu Dạ Dạ, thực ra là huynh không đến tìm ta đúng không?” Nam Cung Cầm nói trúng tim đen.

Hoàng Phủ Dạ giật mình, biết nàng thông minh, nhưng lần này, chuyện này, hẳn thật sự không thể thừa nhận! Trầm ngâm hồi lâu, hắn nói mạnh miệng: “Là tới tìm nàng chứ, không tới tìm nàng, thì bản vương đến đây làm gì?!” Hiện nay hắn cũng chỉ có thể cắn chặt vào lý do này mà thôi! Thấy hắn kiên định như thế, Nam Cung Cầm cũng không nói thêm gì nữa. Chỉ nghiêng đầu nhìn khuôn mặt còn xinh đẹp hơn con gái ba phần của hắn, nàng nói có chút trầm: “Tiểu Dạ Dạ, hôm nay huynh lộ tẩy quá nghiêm trọng, đừng nói là ta, ngay cả Đạm Đài Minh Nguyệt nhất định cũng đã nhận ra, mặc dù không biết vì sao huynh lại không thừa nhận, nhưng huynh ngu xuẩn mưu mô lừa gạt người thông minh như ta là hành động vô cùng không có lý trí!”

Cái gì gọi là ngu xuẩn mưu mô lừa gạt người thông minh như nàng? Sao lại nói như thế được chứ? Khi người bình thường nói chuyện, sau khi coi mình với đối phương như nhau, đầu sẽ trước tiên là khen ngợi người khác, rồi mới nói tới mình, để bày tỏ sự khiêm tốn và tôn kính đối với đối phương, nàng thì ngược lại, trước tiên nói người khác không sai, sau đó nói mình cũng không sai! Nhưng lại dùng từ ngu xuẩn để diễn tả người khác, dùng từ thông minh để nói về mình, khiến cho sự so sánh này có sự

chênh lệch rõ ràng! Có phần như là nói xấu, hạ thấp người khác để nâng cao chính mình lên vậy!

Mặc dù Hoàng Phủ Dạ đã sớm quen thuộc nàng, nhưng giờ phút này, vẫn không nhịn được mà hung hăng có quắp khước miệng mấy cái! “Tiểu Cẩm Cẩm, nàng rất thông minh. Nhưng chuyện này thật sự không thể nói cho nàng được!”

“Do liên quan tới bí mật hoàng thất sao?” Như thế này nói rõ, Đông Lăng còn có một âm mưu rất lớn, vẫn đang ẩn mà chưa phát ra.

Hoàng Phủ Dạ cười khẽ, mỉa mai khiến người: “Không phải! Chỉ liên quan tới ta mà thôi!” Giờ phút này, nét mặt hắn rất thành thật, đương nhiên không phải đang nói láo.

Nghe vậy, Nam Cung Cẩm đã hiểu, chuyện này hẳn là nàng và Đạm Đài Minh Nguyệt đoán không sai, Hoàng Phủ Dạ chính là Đạm Đài Minh Nhật, Vương huynh song sinh bị mất tích của Đạm Đài Minh Nguyệt. Nhưng hắn không chịu thừa nhận, mà chỉ nói là liên quan tới hắn, chuyện này hẳn là có đi đâu gì khổ tâm trong lòng hắn!

“Đạm Đài Minh Nguyệt là người rất coi trọng tình nghĩa, cho nên lần này mới thả huynh bình yên rời đi!” Hiện nay liên minh giữa Mạc Bắc và Đông Lăng đã đổ vỡ, như thế Mạc Bắc hiện nay đúng là có cơ hội bắt sống Hoàng Phủ Dạ, rồi ra đi điều kiện với Đông Lăng, bởi vì Hoàng Phủ Dạ lần này đến mà không trình quốc thư, nói hắn đến dò xét, đi điều tra quân tình vẫn còn chưa đủ. Còn Nam Cung Cẩm nói như thế, là sợ Hoàng Phủ Dạ lo lắng Đạm Đài Minh Nguyệt sẽ vì vấn đề vương vị mà chĩa mũi giáo vào hắn, cho nên mới không dám thừa nhận. Nếu thật sự chuyện là như thế thì cách nói của nàng có thể sẽ có hiệu quả thuyết phục rất lớn.

Nhưng Hoàng Phủ Dạ lại lắc đầu, không để ý lắm mà cười nói: “Tiểu Cẩm Cẩm, chuyện này nàng đừng để ý, Đạm Đài Minh Nguyệt là người thế nào, ta hiểu rõ, ngược lại, nàng là Hoàng hậu Nam Nhạc sẽ không bắt bản vương đi chứ? Ha ha ha...”

Dứt lời, hắn bật cười to đầy sáng khoái! Nam Cung Cẩm thấy hắn như thế, cũng không nhắc tiếp đến chuyện Đạm Đài Minh Nguyệt, nàng cười nói: “Nghe kiểu nói này của huynh, ta thực sự muốn bắt huynh lại, dạy dỗ cho huynh một trận! Ta còn nhớ rõ, lúc ta mới vào cung, người đầu tiên ta nhìn thấy chính là huynh, nhưng lại bị huynh hại, khiến ta đi đoạt nhà xí với hoàng huynh của huynh!” Nói đến chuyện cũ năm xưa, Nam Cung Cẩm không khỏi bật cười to. Nhớ lại chuyện hai năm trước, thấy giống như là một giấc mơ vậy, hiện giờ nàng chỉ cần nhớ đến năm đó Hoàng Phủ Hoài Hàn nhiều lần bị nàng khiến cho tức giận đến xanh mặt, là nàng lại cảm thấy vô cùng thú vị.

“Nhưng lại không ngờ rằng, cung nữ lúc trước bản vương có thể tùy ý trêu đùa, giờ đã trở thành cô gái được cả đại lục hâm mộ! Gây lũ lụt Lâm Truy, trị ôn dịch, chinh phục Mạc Bắc, chế tạo súng máy và thuốc nổ. Thậm chí nhiều người còn không biết thân phận Thừa tướng Tây Võ Yến Kinh Hồng của nàng. Nếu như biết trước được tình hình bây giờ, bản vương tuyệt đối sẽ không khuyên hoàng huynh giữ lại mạng sống của nàng!” Lời này chính là lời thật lòng của Hoàng Phủ Dạ. Nếu như biết có ngày nàng trở nên mạnh mẽ thế này, mà sự mạnh mẽ này lại dùng để đối địch với Đông Lăng, hẳn thật sự hối hận, lúc trước không nhân dịp cánh chim của nàng còn chưa kịp lớn, nhân dịp bản thân chưa yêu nàng, mà để cho hoàng huynh trừ bỏ nàng.

Nam Cung Cẩm cũng không mấy bận tâm nói: “Cho nên đi đâu này cũng nói rõ, làm người tuyệt đối đừng nên quá cu ồng vọng tự đại, bởi vì huynh vĩnh viễn không biết được tiểu nhân vật mà bây giờ huynh có thể ức hiếp, liệu sẽ có ngày nào đó đột nhiên vùng lên mạnh mẽ, hung hăng cắn huynh một phát, xé rách máu thịt huynh! Sau đó lại tùy ý chế giễu huynh có mắt không trông hay không?”

“Ha ha ha... Nàng đang mắng bản vương có mắt không trong đó sao!” Hoàng Phủ Dạ cười rất thoải mái tùy ý, nhưng dưới đáy mắt lại không có ý cười chút nào. Trong đôi mắt tà mị có biểu hiện không nói nên lời, không hẳn là cay đắng, nhưng hẳn thật sự hối hận, lúc trước đã ngăn cản hoàng huynh giết nàng, cho nên bây giờ hắn mới thua mất luôn cả trái tim mình,

thực sự làm một người không có trái tim. Hiện nay, có bảo hấn giết nàng, hấn cũng không hạ thủ được!

Nam Cung Cầm không trả lời câu hỏi của hấn, thực ra nàng muốn mắng chính là Hoàng Phủ Hoài Hàn có mắt không trọng, nhưng lại nghĩ tới tên Hoàng Phủ Dạ này hại mình lúc trước, nàng cũng không muốn nói lời tốt đẹp gì, bởi vì dưới góc nhìn của nàng thì gặp phải Hoàng Phủ Hoài Hàn chính là việc xui xẻo nhất đời nàng, nếu không phải tên Hoàng Phủ Dạ này nhàn rỗi không có việc gì làm nên giờ trò hồ nàng một phen, thì có lẽ nàng sẽ không dính vào oan gia như thế!

Thấy nàng không nói lời nào, ánh mắt Hoàng Phủ Dạ trông về phía xa, giống như có chút suy nghĩ. Sau hồi lâu, hấn khẽ ngẩng đầu lên, như là ánh nắng chói chang giữa trưa khiến cho mắt hấn rơi lệ, lại một hồi lâu, giọng nói tà mị của hấn chậm rãi vang lên: “Đúng, đúng là ta có mắt không trọng, nếu như có thể quay lại thời điểm hai năm trước...”

Nếu có thể trở lại thời điểm hai năm trước, nàng vẫn là một tài nhân không đáng chú ý, khi nàng ghen hòng mình một câu lúc mới gặp, mình sẽ không khiến nàng gặp phải hoàng huynh, mà đòi hoàng huynh ban cho mình cô gái thú vị này về, thì tình hình hiện nay sẽ không như thế này.

Nếu có thể quay lại hai năm trước, tại trước cửa ngự thư phòng, chính mình nói muốn cưới nàng, nàng hỏi mình, là làm vợ cả hay vợ bé. Hấn mà nguyện ý để nàng làm vợ cả thì cũng sẽ không bỏ lỡ mất nàng như bây giờ.

Nếu như có thể quay lại hai năm trước, dù không làm được tất cả, thì ít ra mình cũng có thể để cho hoàng huynh giết nàng trước lúc sa vào lưới tình. Cũng không rơi vào tình trạng như hiện nay, muốn mà không được, chịu đủ sự giày vò khổ sở, nhưng lại không nỡ giết nàng. Thậm chí là dưới sự giày vò này, ngay cả mong ước cũng không dám mong ước, vì mình biết mình không xứng.

So với tình yêu của Bách Lý Kinh Hông, tình yêu mà mình có thể cho đi là quá ít, đúng là không xứng. Thấy hấn ở một bên im lặng, giống như là có chút đau thương, Nam Cung Cầm cố gắng trêu chọc: “Được rồi, đừng có ở đây mà thương nhớ chuyện xưa, nếu có thể quay lại hai năm trước,

đêm đó ta tuyệt đối sẽ không ra ngoài tản bộ! Kể cả có bu òn đi vệ sinh, chắc chắn sẽ đi luôn ra quần cho xong, cũng sẽ không tranh đoạt nhà xí với tên hoàng huynh không có phong độ của huynh!”.

“Phốc, ha ha ha... Nàng lúc nào cũng không để ý mồm miệng như thế, không kiêng kỵ gì cả!” Một cô gái, vậy

mà lại cố mà nói rõ ràng như thế, thật khiến hắn phải lau mắt mà nhìn! Nhưng chẳng phải đây cũng chính là nét đặc biệt của nàng sao? Thực ra, đi đâu Nam Cung Cẩm thực sự muốn nói, là nếu quay lại hai năm trước, khi nàng hoàn thành nhiệm vụ ở Tây Ban Nha, nhất định phải nhớ bảo người ta thanh toán tiền đi taxi. Như thế sẽ không gặp bị kịch khi đi xe buýt, càng sẽ không xoát vé thêm một lần tại chiếc xe rất bình thường, không có gì đặc sắc kia, nên mới bị mất thêm sáu đồng, mỗi lần nhớ tới số tiền này, lòng nàng lại đau nhức không thôi! Nếu như nàng không xoát hai lần, tám phần là sẽ không bị xuyên qua, mà nếu không xuyên qua, sẽ không gặp nhiều người và nhiều chuyện khổ sở thế này, đúng, vì xuyên qua đây mà nàng còn tổn thất mất thẻ ngân hàng, trong đó còn số tiền tiết kiệm lớn! A! Lỗ lớn rồi! Quá khó chấp nhận mà!

Mỗi lần nhớ tới Bách Lý Kinh Hồng, nàng sẽ cảm thấy như sinh mệnh của mình không có gì đáng giá, có thể sẵn sàng vì hắn mà dễ dàng từ bỏ. Nhưng mỗi lần nhớ đến tiền, nàng sẽ cảm thấy vì Bách Lý Kinh Hồng mà như vậy thật... Khụ khụ... Suy nghĩ này sẽ làm tổn thương tình cảm vợ chồng, vẫn đừng nói nữa thì hơn!

“Mặc dù có hơi thô tục một chút, nhưng tính cách bà đây chính là như thế, giọng điệu nói chuyện cũng là như thế, chắc chắn sẽ không vì tỏ vẻ thực nữ mà nói chuyện văn minh, thế cũng có thể nói rõ tính cách của ta!” Nam Cung Cẩm nói, vô cùng kiêu ngạo mà ưỡn ngực ra, lộ ra vẻ vô cùng khí tiết! Có thể nói khắp thiên hạ này, nói chuyện thô tục để biểu đạt phẩm đức cao thượng của mình, cũng chỉ có một mình Nam Cung Cẩm mà thôi!

Hoàng Phủ Dạ nghe thế, lắc đầu cười, từ chối cho ý kiến, không phe phẩy nổi cây quạt mạ vàng trong tay nữa, thu lại bên hông. Nhưng hắn chợt nhớ tới một chuyện khác: “Tiểu Cẩm Cẩm, chuyện nước sông, là do nàng

làm sao?” Lần này hoàng huynh để hẳn đi điều tra chuyện này, hẳn đã tra ra thời điểm dòng sông có vấn đề đại khái khoảng ba tháng trước, mà lúc đó, cũng chính là lúc Nam Cung Cấm và hoàng huynh khai chiến

Lâm Truy!

Quan trọng nhất chính là, hẳn cảm thấy biện pháp hung ác đến vạn vạn này, trong thiên hạ cũng chỉ có mình nàng có thể nghĩ ra!

“Đúng thế, nhất định hoàng huynh của huynh sẽ vô cùng cảm tạ ta! Từ bây giờ Đông Lăng của huynh sẽ không bị lũ lụt, hẳn nhất định sẽ vì thế mà hết sức cảm động, thậm chí phải thành kính mà cúng bái người vĩ đại như ta ấy chứ!” Nam Cung Cấm nói đồng dục.

Còn khỏe môi Hoàng Phủ Dạ thì hung hăng co quắp mấy lần, đúng thế, sau này Đông Lăng bọn hắn ngay cả nước cũng không có, sao có thể bị lũ lụt được chứ? “Tiểu Cấm Cấm, dù thế nào, nàng cũng nên cân nhắc vì thương sinh thiên hạ!”

Hoàng Phủ Dạ, rõ ràng, vẫn thiên vị Đông Lăng. Nam Cung Cấm cười lạnh một tiếng: “Lời này huynh nên giữ lại mà nói cho hoàng huynh của huynh nghe, nếu không phải hẳn khai chiến trước, thì sao có tình trạng như bây giờ, đã đến nước này, nhân từ với quân địch, chính là tàn nhẫn với chính mình!” “Tiểu Cấm Cấm, trong lòng nàng cũng nên rõ ràng, nếu dòng sông này bị triệt để chặt đứt, Đông Lăng tất nhiên sẽ không bỏ qua!” Như thế cũng sẽ kích thích cừ hận và ý chí chiến đấu của người Đông Lăng, cuối cùng chắc chắn sẽ trở nên không đánh hạ được Nam Nhạc, không tìm lại được ngọn nguồn sinh mạng của mình, tuyệt đối sẽ không bỏ qua! Thêm vào đó, người ta bị ép đến đường cùng, sẽ khiến cho chiến tranh càng thêm ác liệt. Nếu đến mức đó, chính là toàn bộ người Đông Lăng sẽ đồng tâm hiệp lực, đối với Nam Nhạc cũng tuyệt đối không phải là dấu hiệu tốt lành gì!

“Đúng thế, chờ đến khi người Đông Lăng đều mài đao xoàn xoạt, tràn ngập cừ hận muốn đánh hạ Nam Nhạc, Nam Nhạc chúng ta chột biều thị thật sự không đành lòng nhìn nghìn vạn bá tánh Đông Lăng, vì hai nước giao chiến mà chịu khổ, sẽ nguyện ý trả lại ngu ồn nước cho các người! Sẽ

khiến cho hoàng huynh của huynh phải phái người mở đường sông trở về vì động thổ trong cảnh nội Nam Nhạc, cho nên cũng không thể phái quá nhiều người đến. Như thế, người nói xem bách tính Đông Lăng có phải sẽ cảm động Nam Nhạc chúng ta đến rơi nước mắt không? Còn ai muốn tiến đánh Nam Nhạc nữa? Đến lúc đó, nếu lại tiến đánh Nam Nhạc, sẽ biểu hiện chính người Đông Lăng các người bất nhân bất nghĩa, thậm chí là vong ân phụ nghĩa! Hơn nữa, mở đường sông cần thời gian, thời gian mấy tháng này, Đông Lăng sẽ không thể lại ra tay với Nam Nhạc, thiếu đi Đông Lăng nhúng tay vào, tình hình Nam Nhạc đã tốt lắm rồi, chờ khi tình hình thiên hạ bình ổn, cho dù chúng ta có tiến đánh Đông Lăng, thì vì binh sĩ Đông Lăng đã nhận ân tình của Nam Nhạc, cũng sẽ không thể không cho chút thể diện nào, cho nên đến cuối cùng, được lợi nhiều nhất không phải là Nam Nhạc sao?” Nam Cung Cẩm cũng không keo kiệt, nói thẳng ý định của mình ra, hoàn toàn, từ đầu đến cuối đều nói cho Hoàng Phủ Dạ!

Sau khi hắn trở về nói cho hoàng huynh của hắn, Hoàng Phủ Hoài Hàn dù có biết trước dự định của mình, cũng sẽ chỉ có thể tức giận đến nôn ra máu mà không thể làm gì! Trừ phi hắn mặt dạn mày dày đi tìm Tây Vỗ và Mạc Bắc xin nước! Như vậy, trong toàn bộ đế vương thiên hạ, thậm chí chính là Hoàng Phủ Hoài Hàn, nhưng người duy nhất muốn xâm chiếm thổ địa Nam Nhạc, chẳng phải cũng chính là Hoàng Phủ Hoài Hàn sao?

Hoàng Phủ Dạ hiển nhiên cũng bị những lời này của nàng khiến cho khiếp sợ! Cặp mắt tà mị và đào hoa nheo lại, ánh mắt nhìn Nam Cung Cẩm như là nhìn một thứ gì đó quý mị, hắn không hiểu nổi tại sao một cô gái lại có tầm mắt khoáng đạt như thế, cùng với mưu lược sâu xa thế này, sao mà giống một cô gái bình thường nữa, đây căn bản chính là một chính trị gia, nhà quân sự, càng là một người đầy âm mưu! “Tự xưng huynh nhìn ta đầy thâm tình thế làm gì?” Nam Cung Cẩm bất thành lời cho hắn một câu.

Sắc mặt Hoàng Phủ Dạ trong nháy mắt cứng ngắc một chút, hung hăng ho khan vài tiếng mới đi đều chỉnh được tâm trạng! Quay đầu nhìn về đám mây nơi chân trời phía trước, tỏ vẻ lơ đãng nói: “Tiểu Cẩm Cẩm, hiện nay chỉ có hai người chúng ta, nếu bản vương bắt nàng đi...”

“Nói không chừng sau khi đánh nhau là ta bắt huynh đi đấy!” Nam Cung Cấm cười rồi tiếp lời hấn nói, nàng hiểu ý Hoàng Phủ Dạ muốn nói, đơn giản chính là muốn bắt nàng đi để uy hiếp Bách Lý Kinh Hồng. Thực ra cũng là để nói cho nàng rằng trong lòng Hoàng Phủ Dạ hấn, giang sơn của hoàng huynh cũng mãi mãi nặng như phân lượng của nàng vậy.

Đây chính là đàn ông trong Hoàng Phủ gia! Hoàng Phủ Hoài Hàn như thế, Hoàng Phủ Dạ cũng là như thế, mà cuộc đời Hoàng Phủ Dật cũng bị điểu khiển, giờ phút này, nàng bỗng nhiên có chút tò mò, để vương Đông Lăng đời trước đã giáo dục những đứa trẻ này thế nào, hầu như toàn bộ sinh hoạt đều nằm trong quỹ đạo hoàng gia, không có ai ngoại lệ, cũng không ai muốn nhảy ra ngoài. Kiêu cha mẹ thế này, ở thời hiện đại, vô cùng thích hợp nuôi dạy con cái mình thành học sinh xuất sắc trong trường học, suy nghĩ của Nam Cung Cấm cứ thế mà bay xa không giới hạn.

“Ha ha...” Hoàng Phủ Dạ phun ra từ mũi một tiếng cười, nói một câu nùng đậm ý cười: “Đúng thế, thân thủ của nàng, bản vương cũng đã biết rồi!” Vốn Đạm Đài Minh Nguyệt muốn phái người hộ tống, nhưng Nam Cung Cấm muốn nói chuyện với hấn, cho nên kiên trì không muốn có người đi cùng, cuối cùng thì hai người bọn họ mới du đãng trên thảo nguyên. Hai người giao chiến, ai thắng ai thua, còn chưa biết được.

“Cho nên nếu huynh nhân đến phát chán, có thể nghĩ tới mấy chuyện mang tính xây dựng, không nên nghĩ mấy chuyện không có ý nghĩa này!” Nam Cung Cấm cười trêu ghẹo.

Hoàng Phủ Dạ thở phào một hơi thật dài nhẹ nhõm, rồi tiếp tục nhìn nàng nói, trong giọng nói mang theo ý cười: “Thực ra, chuyện đánh không lại nàng, đúng thật khiến cho bản vương cảm thấy thoải mái hơn nhiều!” Không phải như thế, thì hiện nay hấn phải đối mặt với sự lựa chọn gian nan, là bắt nàng về, giải trừ nguy hiểm cho Đông Lăng, hay vẫn để nàng tùy ý bình yên trở về Nam Nhạc.

Nam Cung Cấm cười khẽ, không trả lời tiếp, nàng phát hiện những người đàn ông này thích nói mấy câu khiến cho mình khó trả lời. Sau khi im lặng hồi lâu, bỗng nhiên nàng ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, nói đến

chuyện khác: “Hoàng Phủ Dạ, ta mãi mãi nhớ kỹ khi ở Đông Lăng, huynh ba lần bốn lượt cầi xin thay cho ta. Ta càng nhớ kỹ, lúc trước vì giúp ta báo thù mà còn tính kế cả đệ đệ ruột thịt của mình. Cũng vĩnh viễn sẽ không quên tình nghĩa ngân phiếu chín mươi một nghìn lượng kia của huynh, còn cả mấy câu nói của huynh nữa. Cho nên huynh - người bạn của ta này, với ta mà nói, đã sớm vượt qua giới hạn sống và chết, ta đã từng nói, nếu một ngày huynh gặp nạn, dù là núi đao biển lửa, ta cũng không chối từ. Lời này, mặc kệ qua bao nhiêu năm nữa, đều vẫn có ý nghĩa như lúc ban đầu. Mặc dù bây giờ, lập trường của huynh và ta khác nhau, nhưng nếu có một ngày, kiếm của ta chỉ vào huynh, mà giữa chúng ta, nhất định phải có một người chết, ta hy vọng, thanh kiếm kia sẽ xuyên qua lòng ngực ta!”

Tình nghĩa thế này, bản thân ý nghĩa của nó đã là quý giá nhất! Trên đời này, nàng nợ ân tình Quân Lâm Uyên nhiều nhất, mà nhận ân tình của Hoàng Phủ Dạ cũng không ít.

Hoàng Phủ Dạ ngờ ngác một chút, cũng không ngờ người luôn luôn không tim không phổi như nàng, lại có thể nhớ kỹ những chuyện trước kia, nên cũng có chút cảm hoài. Như là về lại thời điểm năm đó, về lại đêm hôm đó, hắn đã nói với nàng. “Tiểu Cẩm Cẩm, ta không cho nàng được hạnh phúc, vậy để hắn cho nàng đi. Chỉ là, nàng phải nhớ kỹ, nếu có một ngày, nàng muốn quay đầu nhìn lại chốn cũ người xưa, ta vẫn còn ở nơi này.”

Lúc đó, tâm trạng của hắn là như thế nào? Vốn cho là thời gian có thể hòa tan hết thấy, hòa tan đi phần tình cảm và chấp niệm không nên có kia, nhưng đến cuối cùng, hắn phát hiện ra nó như một cây gai vậy, thời gian càng dài, thì cắm vào càng sâu. Không phải hắn không từng tới thanh lâu mua say, sau đó, cũng trở lại không ít lần, nhưng mỗi lần đều là sau một đêm phong lưu lại phát hiện sự trống rỗng trong tâm trí lại càng lớn hơn.

“Tiểu Cẩm Cẩm, có câu nói này của nàng, cũng không uổng công lúc đầu ta vì nàng mà nhiều lần được thưởng thức ánh mắt như muốn giết người của hoàng huynh!” Hắn chưa từng quên chính mình lúc trước vì cầi tình cho nàng, mà bị hoàng huynh nhiều lần nhìn bằng ánh mắt lạnh lùng,

còn có lão tam đến nay vẫn có khúc mắc với hấn, dáng vẻ thì luôn lãnh đạm.

“Trong loạn thế, có một phần giao tình thế này, cũng không dễ dàng gì, nhất là huynh và ta lại đối lập. Ta sẽ trân trọng!” Nam Cung Cẩm gật đầu cười khẽ. Hoàng Phủ Dạ gật nhẹ đầu, cuối cùng cũng thật lòng cười: “Đúng thế! Tiểu Cẩm Cẩm, nàng có biết là hoàng huynh của ta, huynh ấy cũng thích...” “Biết, hấn đã nói qua rồi. Chẳng qua hấn thích hay không thích, chuyện này đều không liên quan đến ta, bởi vì cái thích của hấn rẻ mặt tới mức vì giang sơn xã tắc của hấn, hấn có thể dễ dàng xuống tay giết chết ta. Cái thích của một người như thế, đúng là ta cũng không dám!” Nam Cung Cẩm lạnh lùng nói, người như Hoàng Phủ Hoài Hàn, chắc chắn cả đời này cũng không có được tình cảm thật sự! Người hấn yêu, hấn lại không cách nào móc tim móc phổi ra để đối xử, mà người yêu hấn, thì ngoại trừ vinh hoa phú quý bên ngoài ra, thì hấn không cho người ta được cái gì khác. Hoàng Phủ Dạ cười khẽ, cảm thấy mình cũng chột dạ một chút, với cách nói đó của nàng, thì cái thích của mình cũng rẻ mặt đến thế sao? “Biết rồi thì thôi, ta còn đang nghĩ, tốt xấu gì năm đó nàng cũng là phi tử của hấn, thế nào cũng nên đối với hấn có chút ý tứ gì đó. Không ngờ...”

Nam Cung Cẩm âm dương quái khí hừ lạnh một tiếng: “Đúng là có suy nghĩ một chút, nhưng là năm đó ta nghĩ sao hấn chưa chết, hiện nay suy nghĩ vẫn là như thế!”

“Phốc...” Hoàng Phủ Dạ cười phun ra, nếu hoàng huynh của mình nghe được lời này, chắc chắn hấn không chết cũng sẽ tức chết!

Ngay khi đang nói chuyện, hai người đã tới biên giới Mạc Bắc. Tiếp tục đi tới phía trước, sẽ đến nơi người Nam Nhạc tiếp ứng nàng. Hai người đều dừng ngựa lại, Hoàng Phủ Dạ nhìn thoáng qua thảo nguyên mênh mông rồi cười khẽ: “Ta thật sự hy vọng, con đường này, có thể dài hơn một chút!” Thế nhưng mà, kể cả con đường có dài hơn, chung quy cũng có điểm cuối cùng. Bởi vì hấn không phải nơi nàng trở về

“Cuộc sống vốn là như thế, trong biển người mênh mông, có người sẽ sống vai đi cùng đường với huynh mãi cho đến tận cùng thế giới, mà cũng

sẽ có người nửa đường tách ra. Không cần phải đau buồn vì đi ầu này, vì ít ra, các huynh đã từng đồng hành cùng nhau, giống như là sao băng, mặc dù bị trắng, nhưng cũng vĩnh hằng. Như huynh với ta, mặc dù số không thể làm phu thê, nhưng có tình nghĩa cả đời này cũng không quên được. Thêm nữa, linh hồn bất tử, tình cảm này bất diệt!”

“Đúng, linh hồn bất tử, tình cảm này bất diệt! Nếu có cơ hội, huynh và ta lại đến thảo nguyên Mạc Bắc này cùng nhau đi một đoạn đường được không?” Thực ra trong lúc bất tri bất giác, bọn họ đã cưỡi ngựa đi hơn nửa ngày, bởi vì thảo nguyên Tây Cách Nhĩ cách biên cảnh Mạc Bắc cũng không xa. Nhưng lộ trình nửa ngày này, như chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Nam Cung Cấm quay đầu nhìn thoáng qua, toàn bộ thảo nguyên, đều là từng mảng cỏ xanh. Gió trên thảo nguyên làm cho người ta thần thanh khí sảng, cũng đúng là địa điểm tốt nên cười nói: “Được! Có rảnh lại đến đây đi một chút! Vậy hôm nay, xin từ biệt!” “Xin từ biệt!” Hoàng Phủ Dạ cười cười, cặp mắt tà mị và đào hoa lưu luyến nhìn thật lâu khuôn mặt của nàng. Cuối cùng, hắn quay người, giơ roi giục ngựa mà đi. Vạt áo đỏ tươi, trong không gian núi sông này, chỉ như một hình ảnh nhỏ bé, giơ roi chỉ hướng Đông, nơi đó là nơi hắn trở về.

Nhưng, Hoàng Phủ Dạ lại không biết, đây là lần cuối cùng trong đời hắn có thể thoải mái và vui vẻ đàm nói chuyện với Nam Cung Cấm như thế. Ngày hôm nay nhìn như ngắn ngủi, nhưng lại như cả một chặng đường dài, cũng là điểm cuối cùng hai người bọn họ có thể đi chung. Kỷ niệm hôm nay trở thành ký ức tươi đẹp nhất cả cuộc đời hắn, cũng trở thành hồi ức duy nhất còn sót lại. Còn ước hẹn một lần nữa đi dạo ở Mạc Bắc, cũng trở thành giấc mộng Nam Kha...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 65: Ở Lại Đi, Mạc Bắc Mới Là Nơi Của Người!

Nhìn bóng lưng Hoàng Phủ Dạ đi xa, Nam Cung Cẩm đột nhiên cảm thấy sống mũi cay cay. Như là hẳn đi chuyện này, mình đã mất đi một người bạn, lúc rời khỏi Đông Lăng lần trước cũng không có cảm giác như thế này. Nàng lắc đầu cười cười, có lẽ nàng điên rồi!

Búng tay một cái, Vàng đi theo bọn họ một cách bí mật nửa ngày nay nhanh chóng chui ra, trên mặt treo một nụ cười bỉ ổi, dọa cho con ngựa Nam Cung Cẩm đang cười hoảng sợ! Mà lúc này, phía xa xa, một điểm màu trắng chạy từ phương xa đến, điểm trắng kia nở rộ giữa trời xanh cỏ xanh. Tóc đen bay múa trong gió, áo choàng trên người tùy tiện tung bay giữa thiên địa một cách phách lối, người này, chỉ cần vừa xuất hiện, vạn vật trong thiên hạ trong phút chốc đều sẽ làm nể cho hắn!

Cuối cùng, ngựa của hắn dừng lại trước mặt nàng. Hai người gặp lại, một tháng xa nhau, như là cách mấy năm, gương mặt hắn tuyệt mỹ như vẽ, dưới ánh nắng càng đẹp như không phải là vật của nhân gian, rực rỡ như ánh nắng ban mai, đôi mắt như ánh trăng say lòng người quẩn lấy người nàng, lưu luyến triền miên. Còn Nam Cung Cẩm, biểu lộ ra vẻ không biết là nên khóc hay nên cười mà nhìn hắn. Nhớ nhung, thật sự khiến người ta phiên muộn. Vàng vốn chuẩn bị cọ cọ vào người Bách Lý Kinh Hằng để nũng nịu, cũng rừ đầu cụp tại lại, nheo nheo con mắt hèn mọn, không dám tiến lên quấy rầy.

Nam Cung Cẩm nhìn hắn hồi lâu, bỗng nhiên trêu chọc: “Không ngờ Hoàng thượng lại muốn tự mình đến đón thần thiếp, thân thiếp thật sự là thụ sủng nhược kinh!” Ai nha, nói chuyện thế này cảm giác thật là vui!

“Hừ!” Một tiếng hừ lạnh, đây chính là âm thanh đầu tiên Bách Lý Kinh Hông cho Nam Cung Cẩm.

Khóe miệng Nam Cung Cẩm giật giật một cái, không ngờ sau khi nàng trở về, ngênh đón nàng không phải là một câu cứng chỉ ừ, mà lại là một tiếng hừ lạnh. Tình huống này có vẻ như có chút không ổn! Lần này Vàng trong nháy mắt lại cao hứng lên, gần đây động một chút lại bị chủ nhân đánh, hiện tại xem ra chủ nhân hình như đang gặp xui xẻo, nó vô cùng cao hứng!

“À ha ha, chúng ta về trước đi! A ha ha ha...” Nam Cung Cẩm cố gắng khiến mình tự nhiên nhất có thể, lại không biết, nụ cười này là mất tự nhiên đến thế nào.

Bách Lý Kinh Hông cũng không nói gì thêm, đang muốn hành động, chợt nghe thấy một tiếng nói tru “Ngao Ô”!

Vàng dừng lại, quay đầu nhìn thoáng qua! Sau đó, nghìn vạn con sói đi ra từ trong bụi cỏ, nhìn như là không muốn rời xa Vàng. Còn Vàng cũng ngao ô mấy tiếng, đôi con người màu xanh lục đột nhiên có nước mắt. Có hàng vạn con sói đến đưa tiễn, nhìn cảnh từ biệt của bọn chúng, người bên cạnh đầu có chút chân kinh.

Nam Cung Cẩm nhìn phiến thảo nguyên rộng lớn một chút, bỗng nhiên thông suốt đi đầu gì, nhảy xuống ngựa, sờ đầu của Vàng rồi nói: “Vàng, người ở lại đi!”

Nàng vừa nói xong, trong nháy mắt, biểu lộ của Vàng trở nên đờ đẫn! Quên luôn cả thè lưỡi ra, vẻ hèn mọn đăm đũi trong nháy mắt cũng biến mất không còn một mảnh, ngẩng đầu lên nhìn chủ nhân của mình.

Nam Cung Cẩm ngẩng xuống cười nói: “Thảo nguyên Mạc Bắc vốn là nơi thuộc về sói, chúng ta cũng không nên nuôi người như nuôi chó. ở lại nơi này đi, ta biết người cũng không nở!”

Vàng đúng là không bỏ được, bởi vì thảo nguyên Mạc Bắc mới là gốc rễ của nó. Thế nhưng nó cũng không nở rời xa Nam Cung Cẩm, nó cắn vạt

áo Nam Cung Cầm, kêu lên mấy tiếng ai oán. Nam Cung Cầm xoay người ôm nó, vuốt ve bộ lông của nó: “Được, được! Về sau có thời gian, ta sẽ quay lại Mạc Bắc thăm người, mấy hôm trước người giúp ta một tay, còn chưa cho người thịt nướng đã hứa, chờ lần tới tới thăm người, ta sẽ bù cho người! Nhớ kỹ nhé, được không?”

“Ngao ô, ngao ô!” Vàng gật đầu, nhưng nước mắt trong mắt suýt nữa thì tuôn ra. Lúc này Nam Cung Cầm mới buông nó ra nói: “Được rồi, đi cáo biệt một chủ nhân khác của người đi!” Nói đến chuyện này, nàng cũng phải xin lỗi Vàng, hai năm nay, đều là Bách Lý Kinh Hông chăm sóc nó, mà chủ nhân như nàng lại không làm việc gì chủ nhân nên làm cả.

Bách Lý Kinh Hông nhảy xuống ngựa, đôi giày không nhiễm bụi trên đặt xuống đất, ngửi xồm xuống, sau đó Vàng nhanh chóng cọt cọt vào người hắn. Xưa nay hắn có bệnh thích sạch sẽ, vậy mà lại không ngại Vàng. Vàng rúc vào lồng ngực hắn, không nhịn được mà rơi xuống một giọt nước mắt chó sói.

Bàn tay thon dài của Bách Lý Kinh Hông nhẹ nhàng đặt lên đầu nó, giọng nói thanh lạnh chậm rãi vang lên: “Vương giả, đồ máu không đồ lệ!” Không thể nghi ngờ gì Vàng chính là vương giả, nhưng đối với hắn, sau khi yêu nàng, hắn đã không tiếp tục coi mình là vương giả, hắn chỉ coi mình là một người đàn ông yêu nàng toàn tâm toàn ý, chỉ thế mà thôi.

“Ngao ô!” Vàng biểu thị đã hiểu, nhưng trong lòng lại oán thầm, chính người lúc trước không phải cũng rơi lệ sao!

“Làm một sủng vật thông minh, thì không nên để chủ nhân phải phiền toái, hiểu chưa?” Hắn lại rất nghiêm túc dạy bảo. Vàng có chút hiểu lại có chút không hiểu, không nên để chủ nhân phiền toái là không sai, nhưng nó có thể gây phiền toái gì cho chủ nhân chứ? Nghĩ mãi vẫn không hiểu! Thế là nó có chút thật thà mở to đôi mắt xanh mơn mơn, nhìn chủ nhân vĩ đại của mình, làm ơn giải thích đi chủ nhân, làm ơn giải thích.

Thấy nó không hiểu rõ, Bách Lý Kinh Hông lại tiếp tục nói: “Mạc Bắc, có vài người ngấp nghé vợ của chủ nhân người, cho nên, nếu người tưởng nhớ chủ nhân, thì nên tự mình về thăm chúng ta, không nên để chúng ta

đến Mạc Bắc thăm người, hiểu chưa?” Đinh đầu Nam Cung cấp đầy vạch đen, nghe đoạn đối thoại giữa một người một sói này xem, đây là chuyện gì với chuyện gì thế, không cần làm quá lên vậy chứ?

Không ngờ Vàng nghe xong, vậy mà lại gật đầu điên cuồng, bởi vì nó cũng vô cùng không thích Đạm Đài Minh Nguyệt kia, hẳn dẫn theo bộ hạ của mình giết thật nhiều sói của chúng nó!

Đám người đi theo Bách Lý Kinh Hồng cũng một bộ im lặng mà nhìn Hoàng đế bệ hạ vĩ đại của bọn hắn, có cần phải xốc nổi như thế hay không? Ngược lại, đám người Hủy và Tu trong chỗ tối thấy chuyện này đã quen, chỉ co quắp khóe miệng một chút mà không có quá nhiều phản ứng. Bách Lý Kinh Hồng giao phó xong xuôi, đứng dậy, lập tức xoay người đi, Nam Cung Cầm cũng đuổi theo. Mỗi người đều không nói thêm câu nào, quay người giục ngựa mà đi. Chỉ là Nam Cung Cầm không ngừng quay đầu lại nhìn Vàng, mà Vàng cũng nhanh chóng leo lên một dốc cao, để mong muốn có thể nhìn nàng lâu hơn một chút. Nghìn vạn con sói đều đứng dưới, cùng một chỗ với Vàng nhìn theo phương hướng Nam Cung Cầm rời đi.

Cuối cùng, Vàng đã không thể nhìn thấy hình bóng Nam Cung Cầm, mà Nam Cung Cầm cũng không thấy Vàng trong tầm mắt, nàng phất phất tay từ phía xa xa, xem như từ biệt. Mà Vàng, lại nhịn không được mà lao từ trên dốc cao xuống, chạy mấy bước theo phương hướng Nam Cung Cầm đi, cuối cùng, vẫn dừng lại!

Rất lâu sau đó, nó ngửa đầu lên trời phát ra một tiếng rên rỉ: “Ngao ô!”

“Ngao ô “!” Các con sói đi theo nó cũng đồng loạt kêu lên.

Nơi xa xa, Nam Cung Cầm nghe thấy tiếng rên rỉ này, cũng suýt nữa rơi lệ vì tiếng kêu này, một giọng nói lạnh lùng và trong trẻo truyền đến trăn thập: “Không sao đâu, nó sẽ trở lại thăm chúng ta.”

Nàng gật đầu, hít sâu một hơi, kìm nén nước mắt tuôn rơi. Nghĩ lại cảnh tượng một người một sói bọn họ thoát hiểm ở doanh trại Mạc Bắc, Nam Cung Cầm thật sự cũng không nở, không nở rời xa tên này!

“Ở Mạc Bắc, chơi vui vẻ chứ?” Từng tiếng nói vang lên đăm đăm, lại khiến cho người ta cảm thấy bất âm bất dương truyền tới.

Nam Cung Cầm nghe thế, sắc mặt cứng đờ, bất động thanh sắc nuốt một chút nước bọt, nói rất bảo thủ: “Cũng tạm tạm!” “Quan hệ với Đạm Đài Minh Nguyệt không tệ, hả?” Hấn nghiêng đầu nhìn nàng, sự lạnh lùng dưới đáy mắt như có thể kết thành băng.

Binh sĩ bốn phía vô cùng thức thời mà thả chậm bước chân, để cho hai người bọn họ đi trước mấy chục mét, rồi mới đuổi theo, bọn họ không muốn và cũng không dám nghe chuyện riêng tư của Hoàng hậu và Hoàng thượng, cũng không muốn bị khí lạnh trên người Hoàng thượng đóng mình thành khối băng. Bọn họ đều là người yêu quý mạng sống của mình! Nam Cung Cầm lúng túng ho khan một tiếng: “Ôi dào, cũng phải thế thôi, thực ra quan hệ của ta với Đạm Đài Minh Nguyệt, còn không bằng với Lãnh Tử Hàn hay Hoàng Phủ Dạ!” Cho nên chàng không cần suy nghĩ nhiều!

“Ý nàng là quan hệ của nàng với Lãnh Tử Hàn và Hoàng Phủ Dạ là rất tốt sao?” Trong lúc nhất thời, giọng điệu hấn lại càng lạnh hơn. Thế là lưng Nam Cung Cầm cứng ngắc một chút, lại nói sai! Khóc mù mắt mất! Tình hình này càng thêm không ổn! “Thực ra cũng bình thường, quan hệ với bọn họ cũng chỉ là quan hệ huynh muội, bạn nhậu gì đó, đúng thế!”

“Nhưng lần này nàng giúp Đạm Đài Minh Nguyệt một chuyện không nhỏ.” Hấn vô cùng tức giận, cũng không phải là chuyện nước và chuyện thông thương hấn không nở, mà giao dịch này Nam Nhạc hấn ăn thiệt thòi lớn, hấn là muốn biết tại sao nàng lại cho Đạm Đài Minh Nguyệt một ưu đãi đặc biệt như thế. Nam Cung Cầm gãi đầu, trong lòng nàng, nàng đã sợ đến dựng hết cả tóc lên! Đứng trước mặt hấn, ngay cả khí tràng mạnh mẽ nàng cũng không có, còn nữa, chỉ cần giọng nói hấn âm trầm thêm một chút, tim nàng liền đập như trống chầu, sợ muốn chết. “Ta bị hấn làm cho cảm động!”.

Nàng vừa nói câu này, trong nháy mắt, khí áp xung quanh hạ thấp xuống mấy lần, giữa trời mùa hè thế này nhưng cũng đủ để chim cánh cụt sinh hoạt! Nam Cung Cầm nhanh chóng đổi giọng: “Không phải, không

phải ý này, ách, là ta bị cách hấn đối đãi chân tình với dân chúng mà cảm động! Chàng biết không, hấn tham gia chiến tranh thiên hạ, là chỉ vì nước, mà có nước, người Mạc Bắc mới có thể không bị đối bụng, cho nên ta liề...”

“Thế, nàng có biết rằng, từ xưa đến nay, quân vương các quốc gia vì sao không nguyện ý đưa nước tới Mạc Bắc hay không?” Hấn hỏi lại. Nam Cung Cẩm trợn trắng mắt lên: “Đấy còn không phải vì các người quá keo kiệt sao!”

“Mạc Bắc cường hãn, có nước. Có thảo nguyên phì nhiêu, giờ còn thông thương, không lâu nữa kinh tế sẽ phồn vinh, đến lúc đó sẽ phát sinh chuyện gì?” Hấn tốn tính hướng dẫn từng bước.

Sắc mặt Nam Cung Cẩm trong nháy mắt cứng ngắc lại một chút, Mạc Bắc cường binh, nếu càng phồn vinh hơn, thật đúng là có thể giống như vàng quốc hay triêu Thanh đã chiếm Trung Nguyên trong lịch sử Trung Quốc. Nàng không phải không nghĩ tới vấn đề này: “Tính tình Đạm Đài Minh Nguyệt thoải mái, ta nghĩ hấn sẽ không làm như vậy.” Nếu không phải ngày đó Đạm Đài Minh Nguyệt chán ghét lễ tiết Trung Nguyên rõ ràng như thế, nàng cũng sẽ không có quyết định như thế.

“Đạm Đài Minh Nguyệt sẽ không, thế con cháu đời sau của hấn thì sao?” Hấn thở dài một hơi, như là có chút bất đắc dĩ.

Lần này Nam Cung Cẩm cuối cùng cũng hiểu rằng mình sai lầm, để vương đầu là người có dã tâm, Đạm Đài Minh Nguyệt không có, nhưng đời sau của hấn thì rất khó nói! Thế nhưng nàng cũng không thể không nói, hiện nay để cho Mạc Bắc và Nam Nhạc đình chiến là phương pháp tốt nhất, chuyện sau này, để hậu thế quan tâm đi! Tuy nghĩ như thế, nhưng nàng vẫn có chút không tự nhiên mà nói: “Chàng biết chuyện này không ổn, vậy mà cũng đáp ứng sao?” “Nàng đã đáp ứng, ta có thể không đáp ứng sao?” Lời này, ngược lại, hấn nói như là chuyện đương nhiên. Lần này, Nam Cung Cẩm xấu hổ muốn chết! Vì sao trong một giây đồng hồ, nàng cảm thấy mình làm một việc đúng đắn, giờ lại như là sai tới cùng luôn! Chuyện này có tính là chuyện vì nhất thời đồng tình với Mạc Bắc mà

khiến cho tương lai Trung Nguyên trở nên mịt mờ hay không? “Có lẽ hiện nay Đông Lăng, Tây Võ, Bắc Minh đều nhìn Nam Nhạc như là đờ đờ!” Nam Cung Cấm nói lần nữa, bởi vì bọn họ lần này đúng là nuôi hổ gây họa.

“Còn không tính là quá đờ đờ.” Hấn đánh giá.

Thế là Nam Cung Cấm càng thêm phiền muộn! Cúi đầu, không nói một lời. Nàng lại không biết, người bên cạnh nàng, khóe miệng nhếch lên một chút. Thực ra, chuyện này cũng không nghiêm trọng như thế, tuy trên lý luận là như thế, nhưng người Mạc Bắc ít hơn người Trung Nguyên quá nhiều, muốn hoàn thành chuyện này, cũng nhất định không phải chuyện đơn giản. Nhưng hấn cố gắng nói như thế, là để nàng hối hận với quyết định của mình ngay lúc đó.

Sau khi hối hận, ấn tượng của nàng về Đạm Đài Minh Nguyệt trong lòng sẽ giảm bớt đi nhiều. Thậm chí là sau này nhìn thấy Đạm Đài Minh Nguyệt, nàng cũng sẽ xấu hổ và phiền muộn, kết quả này chẳng phải quá hoàn mỹ với hấn hay sao?

Nam Cung Cấm sao biết được người đàn ông lòng dạ hiểm độc này tính toán trong lòng nhiều như thế, còn có chút áy náy ngẩng đầu nhìn hấn, nức nở nói: “Ta có lỗi với chàng!” Hiện nay không chỉ chọc ra một phiền toái lớn, mà vài quốc gia khác cũng nhất định hận nghiêng răng đối với một Nam Nhạc “ngu xuẩn”! Xem ra bọn hấn phải làm mục tiêu công kích của Trung Nguyên rất lâu nữa!

Thấy bộ dạng này của nàng, hấn biết rõ kế hoạch của mình đã thành công, cảm thấy mừng thầm, trên mặt lại không thay đổi gì. Vươn tay, kéo một cái, nàng liền từ trên ngựa của mình đến lưng ngựa của hấn: “Không sao, nhưng về sau, nàng không thể tin tưởng tên Đạm Đài Minh Nguyệt giao hoạt kia nữa. Chỉ có thể tin ta, có biết không?”

Nam Cung Cấm rất ngoan ngoãn gật đầu, trong lòng lại cảm thấy có điểm là lạ! Chẳng lẽ tên này không giao hoạt sao? Hấn cũng đâu phải người tốt gì đâu?

Đi một ngày đường, cả người Nam Cung Cấm mồ hôi ướt sũng, nhưng ngược lại, Bách Lý Kinh Hồng lại nhẹ nhàng khoan khoái, sờ người hẳn lành lạnh cũng rất thoải mái. Nam Cung Cấm cảm thán: “Mùa hè năm nay trời quá nóng, vẫn là trên người chàng dễ chịu!”

“Ừm.” Đúng là nhiệt độ rất cao, câu sau hẳn cũng rất thích.

“Trời nóng thế này còn phải đánh trận!” Nam Cung Cấm chợt nhớ tới cái gì, nói khôi hài: “Nhưng mà kinh nguyệt của bà đây đã hơn một tháng không tới rồi, chẳng lẽ bà đi cả cũng đi nghỉ mát sao?” Chẳng qua là kinh nguyệt của nàng từ trước đến nay đều không có quy luật, sau khi đi đều trị cũng không có quy luật, chỉ là không có đau bụng kinh. Cho nên hơn một tháng không có kinh, cũng không phải chuyện gì kỳ quái.

Bách Lý Kinh Hồng nghe thế, đôi lông mày đẹp mắt hơi nhíu lại, chuyện kinh nguyệt của nàng không có quy luật hẳn tự nhiên cũng biết, chỉ là kinh nguyệt thì có liên quan gì đến bà đi cả? Suy nghĩ một lúc lâu cũng không hiểu.....

Sau khi cưới ngựa đi rất lâu, sắc mặt Nam Cung Cấm đột nhiên cứng đờ, nhớ tới một việc! Sau đó, thần sắc trở nên vô cùng bị thống, và một tiếng, nắm lấy vạt áo phía trước Bách Lý Kinh Hồng gào lên. Giọng nói cũng không có mạch lạc: “Xong, đúng rồi! Xong đời!”

Chuyện gì xong?

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 66: Nợ Tình Của Ta, Trả Bằng Tiền, Hoặc Bằng Thân Thể Của Hắn!

“Chuyện gì xong?” Hấn giật mình cúi đầu nhìn bộ dạng đang đứt từng khúc ruột của nàng.

Nam Cung Cầm lớn tiếng kêu rên: “Vàng đi r ấ, Vàng đi r ấ!” “Ừ?” Vàng đi r ấ, nếu đau lòng không phải là nên đau lòng lúc đó sao? Sao đến tận bây giờ mới thương tâm.

Binh sĩ đi theo sau bọn họ trong hiện lên đầy dấu chấm hỏi trong đầu, sự khó hiểu trong lòng kéo dài ra như một dòng sông, đây là Hoàng Hậu nương nương đang không nở rời xa con sói kia sao, cho nên mới thút thít? Nhưng giờ mới thương tâm, có phải là đã quá muộn r ấ không? “Chàng, chàng còn nhớ không... Ô ô...” Nam Cung Cầm lại tiếp tục thút thít nghẹn ngào, câu nói tiếp theo đã không thể nào nghe rõ, toàn bộ chỉ là những tiếng kêu rên.

Sau đầu Bách Lý Kinh Hồng hiện lên đầy những đạo hắc tuyến, khoe miệng co quắp mấy lần, cô gắng nói một cách ôn nhu: “Nhớ kỹ cái gì?”

“Chàng còn nhớ hay không khi phủ Tam hoàng tử được trùng kiến xong xuôi, chàng đã đưa kế ước mua nhà cho ta không!” Nam Cung Cầm càng thương tâm hơn, hốc mắt đỏ như lửa, giống như là thương tâm gần chết, sống không bằng chết! “Vậy thì sao?”

Cô gái nào đó ngẩng đầu lên nhìn hắn, cái mũi lại thút tha thút thít một chút, tiếp tục gào khóc: “Ta gấp gọn kế ước nhà lại, dùng n ền phong lại,

r ồi giấu trong lỗ tai của Vàng! Nhưng mà vừa nãy ta lại quên lấy ra! Ô ô ô... Ông trời ơi, khế ước bất động sản của ta!”

Đôi môi mỏng của hắn mấy máy rất khế mấy cái, khế ước bất động sản là cái gì? Hắn là không khác mấy với khế ước nhà đúng không? Bỗng nhiên, chỉ chốc lát sau hắn nói: “Không sao, người ngoài cũng không lấy được.”

Lời này không sai, Vàng là Lang Vương, không phải là đối tượng để nói chuyện, tuyệt đối không ai có thể tùy tiện động vào lỗ tai nó, thêm nữa là cũng không ai biết trong tai nó giấu cái gì, như thế càng khó có thể tìm được. Quan trọng nhất chính là, ai cũng biết phủ Tam Hoàng tử chính là phủ đệ trước khi đăng cơ của Hoàng thượng, trên đời làm gì có ai ăn gan hùm mật gấu mà đi đoạt nhà của Hoàng thượng chứ? Tóm lại, phủ Tam Hoàng tử là bất động sản an toàn không ai có thể đụng đến. Điềm này thực ta Nam Cung Cẩm cũng hiểu được, nhưng trong lòng nàng vẫn cảm thấy rất bất an: “Thế nhưng một ngày giấy tờ bất động sản đó còn không ở bên cạnh ta, ta một ngày cảm thấy ăn không ngon ngủ không yên, chắc chắn đêm nay ta sẽ mất ngủ vì nhớ nó!”

“...” Hắn im lặng thật lâu, cuối cùng mới nói được một câu: “Lúc trước nàng ở Tây Vỗ, Vàng ở bên cạnh ta...” Lúc đó giấy tờ bất động sản, không, khế ước nhà cũng không ở cạnh nàng, không phải nàng vẫn ngủ ngon sao? “Bởi vì kể cả lúc đó chàng có lấy khế ước nhà ra, ta cũng có thể khiến chàng giao lại cho ta, nhưng hiện nay Vàng ở tại Mạc Bắc, nếu khế ước nhà bị người khác lấy ra, thậm chí là ai lấy ta còn không biết, ta phải làm sao bây giờ? Trời ơi!” Nam Cung Cẩm cảm thấy mình như muốn điên r ồi, đây căn bản chính là chuyện muốn mạng của nàng! Sao lại phát sinh chuyện khổ sở thế này chứ! “Được r ồi, đừng suy nghĩ nhiều.” Hắn bất đắc dĩ mà an ủi nàng, cảm không biết phải nói gì đối với kiểu điện cu ồng vì ti ền này của nàng.

“Nếu không bây giờ chúng ta quay lại tìm Vàng?” Nam Cung Cẩm mở to mắt, vô cùng đáng thương mà nhìn hắn, trong mắt đầy vẻ khẩn cầu, đôi mắt ầng ạc nước khiến cho người thấy đáng thương. Nhưng lại khiến cho sau đầu hắn rơi xuống đầy vạch đen hoa lệ, hiện giờ đã là nửa đêm. Nói

cách khác, bọn họ đã đi được ba canh giờ, hiện nay mà quay lại... Mà lúc này, Uất Trì Thành ở phía sau cũng nghe được một chút câu chuyện, khoe miệng co quắp nói: “Hoàng hậu nương nương, đi tiếp hai canh giờ nữa, chúng ta có thể đến được thành phải gán, vốn là đất đai của nước ta, mấy ngày trước bệ hạ mới thu hồi lại. Nếu hiện tại chúng ta quay lại thảo nguyên Mạc Bắc, có lẽ đến đêm mai cũng không thể về được thành, nếu như quân đội Đông Lăng thừa dịp loạn mà công kích, vậy thì...”

Thực ra bọn họ vốn là không ai tán thành việc Hoàng thượng tự mình ra khỏi thành nghênh đón Hoàng hậu, nhưng Hoàng thượng lại cứ kiên trì như thế, bọn hắn sao cũng không ngăn được, cho nên mới để cho Hoàng thượng đích thân đến. Hiện nay nếu không nhanh chóng đi về, hậu quả khó mà lường được.

Ngược lại, Bách Lý Kinh Hồng lại bất đắc dĩ thở dài một hơi nói: “Thôi, các người cứ về trước đi. Đợi trăm một ngày, giờ cũng không có chuyện gì to tát. Trăm và Hoàng hậu tự mình đi, cũng có thể mau chóng trở về” Hắn cũng biết tính tình nàng, nếu không lấy lại được kế ước nhà kia, nàng thật sự không cách nào yên tâm ngủ được.

Thế là, Nam Cung Cẩm lập tức cảm thấy muốn nhảy cẫng lên! Nói với Uất Trì Thành: “Nếu Hoàng Phủ Hoài Hàn nhân dịp chúng ta không có mặt mà tiến đánh, chỉ có một ngày, chắc các người cũng thủ được chứ?” “Không có vấn đề” Một tháng cũng thủ được, chẳng qua hắn cảm thấy không cần thiết như thế!

“Vậy chúng ta đi!” Nam Cung Cẩm hí ha hí hửng quay đầu.

Nhưng Bách Lý Kinh Hồng còn chưa kịp quay đầu ngựa, ánh mắt của hai người đều chăm chú! Bốn phía có một luồng sát khí, lại còn vô cùng nồng đậm! “Phòng thủ!” Hắn nói ra hai chữ, sắc mặt tất cả mọi người đều nghiêm lại, nhìn về phía rừng cây tối đen như mực bên cạnh. Đoạn đường này, nơi đây là địa điểm phục kích tốt nhất, trên đường đi, bọn hắn vì chuyện của Hoàng hậu nương nương mà không để ý đến!

Một tiếng “Phụt!” vang lên, sau đó, một thanh kiếm màu trắng lóe lên lấp lánh, bắn ra từ chỗ tối! Bắn thẳng tới Nam Cung Cẩm trên lưng

ngựa! Khóe mắt Nam Cung Cẩm nhìn quét qua, không chút để ý. Đợi cho thanh kiếm chỉ cách mình có một khuỷu tay, nàng đang muốn ra tay thì hắn đã đưa tay ra trước nàng. Hai ngón tay thon dài kẹp lấy mũi kiếm, sau đó, nhẹ nhàng bắn ra! Thân kiếm cũng hơi cong giống như thân rắn, sau đó bắn lại phía sau, thân hình người cầm kiếm còn chưa ổn định, ngã người về phía sau một chút, suýt nữa vì một kích này mà ngã ra đất! Ngay sau đó, một tấm lưới lớn trên đỉnh đầu bọn họ buông xuống! Bách Lý Kinh Hồng giờ tay, rút Long Ngâm Kiếm bên hông ra, cũng không ngần ngại lên mà vạch một nhát thật nhanh, chỉ trong nháy mắt, thuận tiện phát ra trăm nghìn kiếm chiêu, không có ai thấy rõ chiêu thức của hắn, thậm chí là còn không rõ hắn xuất bao nhiêu chiêu, chỉ thấy một trận ánh sáng trắng bay ra, tùy ý cuồn vũ dưới ánh trăng. Rất nhanh, mấy nghìn mảnh lưới rơi xuống đất, mọi người đều chăm chú nhìn lại, đây là lưới cứng rắn nhất thiên hạ ---- lưới được chế tạo từ Thiên Tâm Ti, cứ như thế... rách tan?!

Sau đó, hắn thu tay lại. Kiếm trở lại trong vỏ, từ đầu đến cuối, mặt hắn không tỏ thái độ gì. Đôi mắt đẹp như ánh trăng vẫn chứa lãnh ý, bởi vì hắn đã phát hiện ra, lần phục kích này không nhằm vào hắn, mà nhằm vào nàng.

Người ra tay đầu tiên kia, hiển nhiên cũng không ngờ tầng lưới Thiên Tâm Ti kia lại bị người ta dễ dàng cắt đứt như thế, mà bọn hắn mai phục ở đây hồi lâu, cũng đã hoàn toàn là làm mất công! Lập tức cảm thấy thẹn quá hóa giận, thế nên không để ý tới chênh lệch nhân số, giờ tay lên đâm một kiếm tới Bách Lý Kinh Hồng!

Tuy không ở gần hắn, nhưng Uất Trì Thành liền nhảy ra ngoài, ngăn đứng trước Bách Lý Kinh Hồng rồi nói to: “Hoàng thượng, ngài và Hoàng hậu đi trước đi, thuộc hạ và bọn họ ở lại đoạn hậu!” Nói xong, hắn liền đón nhận mũi kiếm của người áo đen.

Hai người giao chiến, đúng là võ công ngang nhau, đi đầu này cũng khiến cho ánh mắt Bách Lý Kinh Hồng nhìn Uất Trì Thành có chút kinh ngạc, không ngờ là tên tướng quân thiếu niên này không chỉ có tài hoa quân sự, mà võ công cũng không kém, mặc dù không phải là tuyệt đỉnh, nhưng đã có thể coi như là cao thủ hạng hai trên giang hồ. Chẳng qua hắn cũng không

để lời nói của Uất Trì Thành trong lòng, chỉ mấy tên đạo chích thế này, mà khiến hần chạy trốn chết, căn bản chính là chuyện tiêu lâm.

Nhưng đúng lúc này, lại có hơn ba mươi tên áo đen nhảy ra khỏi rừng rậm, tấn công đội ngũ bọn họ! Võ công của những binh lính này tự nhiên không thể so được với bọn sát thủ, không bao lâu sau đã hiện ra dấu hiệu thất bại.

“Chàng ra tay hay là ta ra tay?” Nam Cung Cẩm ngửa đầu nhìn hần, dáng vẻ không hề giống như là chuẩn bị ra tay giết người, tùy tiện giống như là đang hỏi lúc nào thì ăn vậy. Bờ môi mỏng của Bách Lý Kinh Hằng hơi nhếch lên, đang muốn nói, ánh mắt lại nheo lại một chút, đồng thời Nam Cung Cẩm cũng cảm giác có chút không đúng. Nàng nghiêng đầu nhìn cái cây cách đó không xa, lại nhìn Bách Lý Kinh Hằng một chút, nơi đó có người! Thêm nữa là võ công người đó không thấp, ẩn nấp trong bóng tối, hồi lâu rồi vẫn không đi ra, cũng không biết là địch hay bạn! Nàng đang muốn gọi để hần ra thì đúng lúc này, từ chỗ đó bay tới mấy chục cục đá, vô cùng tinh chuẩn bắn tới thân thể mấy người áo đen! Càng thêm chính xác hơn chính là, mấy người áo đen kia lại đồng thời bị đánh trúng huyết đạo, đứng im không nhúc nhích! Sau đó, từ chỗ tối trên cái cây, nhảy ra một cô gái áo đỏ, cho dù là dưới ánh trăng, cũng có thể nhìn thấy dung mạo cô ta, một thân phong hoa, kèm theo đó là một dáng vẻ cuồng ngạo và xinh đẹp, sau khi đi ra, cô ta nói có chút bất mãn: “Ngủ một giấc cũng không yên, đáng ra phải điếm tử huyết của các người mới đúng!”

“Ha ha!” Nam Cung Cẩm nghe thế không nhịn được cười, nhìn cô ta và nói: “Không biết cô nương là ai?”

“Lạc Niệm Hi!” Con gái giang hồ, cũng rất sáng khoái, không hề keo kiệt báo tên mình ra! Sau đó, cô ta nghiêng đầu nhìn Uất Trì Thành bên cạnh một chút, phê phán không chút khách khí: “Dáng dấp quá kém, võ công cũng quá yếu!”

“Người, người nói cái gì?!” Khuôn mặt Uất Trì Thành lập tức đỏ bừng, vô cùng tức giận! Hần chỉ kiềm trong tay về phía cô ta: “Người đừng tưởng người là con gái mà ta sẽ hạ thủ lưu tình với người!” Lạc Niệm Hi

đánh giá hẳn từ trên xuống dưới h ồi lâu, sờ cảm mình r ồi gật nhẹ đầu:
“Mặt trẻ con, so với người đàn ông trên ngựa kia thì kém một chút, nhưng
miễn cưỡng cũng có thể coi là tạm tạm. Tính tình thì lại rất thú vị! Nhưng
người đòi hạ thủ lưu tình với ta sao? Phải nhìn xem người có đủ trình độ đó
không đã!”

Trong nháy mắt, Uất Trì Thành đờ đẫn và ngờ ngẩn, đây là chuyện gì?
Đây là chuyện gì? Thế này là hẳn sau khi bị cô nàng kia khinh bỉ thì lại bị
đùa giỡn r ồi lại bị khinh bỉ sao? Nam Cung Cẩm lập tức cảm thấy cô gái
này rất thú vị, nhưng bọn họ hiện nay còn có chuyện quan trọng c ần làm,
không thể tiếp tục quay v ề Mạc Bắc tìm Vàng, vì trên đường còn có không
biết bao nhiêu người muốn phục kích bọn họ, do đó vẫn nên sớm quay lại
thành Khái Xán r ồi tra xem cuối cùng là hôm nay ai ra tay mới tốt! Do đó
nàng chấp tay nói với Lạc Niệm Hi: “Lạc cô nương, đa tạ chuyện hôm nay,
chỉ là hôm nay chúng ta có chuyện quan trọng, muốn tiếp tục lên đường,
ngày khác có cơ hội, sẽ đáp tạ cô nương sau!”

“Không c ần! Thực ra không có ta hỗ trợ, chuyện hôm nay cũng không
ngăn được các người, bản cô nương chỉ không vui khi những người này
quấy r ầy lúc ta ngủ thôi!” Nghĩ đến chuyện này, cô ta lại nhanh chân uất
hận xông lên, hung hăng đập một phát vào đầu người áo đen kia!

Đập xong một phát vẫn chưa cảm thấy hết giận, lại đánh đập một trận!
Thế là toàn bộ mọi người đều vô cùng yên tĩnh, nhìn cô ta ở đó đánh
người! Còn tên thủ lĩnh áo đen kia thì đau đến kêu la thảm thiết, những
người áo đen khác cũng chuẩn bị tâm lý chịu đòn!

Tốt xấu gì người ta cũng coi như là giúp mình, Nam Cung Cẩm và
Bách Lý Kinh H ồng nhìn một màn này, mặc dù không biết nói gì, nhưng
rời đi thì cũng không được, như thế khó tránh được có chút thất lễ, cũng
may sau khi Lạc Niệm Hi mạnh mẽ đánh xong, cuối cùng cũng dừng tay,
chân giẫm lên người tên thủ lĩnh kia nói: “Người nên cảm thấy may mắn là
hôm nay người gặp ta, nếu gặp phải sư huynh kia của ta, không chừng hẳn
còn tháo người thành tám khối!”

Binh sĩ Nam Nhạc nhìn tên thủ lĩnh áo đen kia vậy mà trong lòng lại sinh ra sự đ ồng cảm sâu sắc, dù là những người này đứng phía đối lập với bọn họ! Tên thủ lĩnh áo đen bị đánh tơi tả, khuôn mặt h ầu như đã bị hủy đi mà cô gái này còn nói cái gì mà nên cảm thấy may mắn, sư huynh của cô ta còn muốn tháo thành tám khối nữa?! Thế là, tất cả mọi người đều không khỏi hiếu kỳ, vị sư huynh hung ác của cô gái này là ai?

Ngược lại, Nam Cung Cấm lại nhận ra dáng vẻ tùy tiện của người nào đó trên người cô ta, h ầu như là không cần nghĩ nhiều, nàng thốt ra một câu: “Chẳng lẽ sư huynh của người là Lãnh Tử Hàn?”

Nàng vừa nói xong, trong nháy mắt, cô ta ngẩng đầu lên, hỏi một cách kinh ngạc: “Sao người biết?”

“Ha ha ha... Bởi vì tính tình người, có vẻ như là... Phụt, không có gì, không có gì!” Nàng muốn nói là tính tình cô ta như là một Lãnh Tử Hàn phiên bản nữ vậy, chẳng qua là Lãnh Tử Hàn còn muốn huyết tinh hơn so với cô ta, ra tay là có người chết! Nhưng dùng cách nói như thế để miêu tả một cô gái thì người ta chưa hẳn đã thích nghe.

Lần này Lạc Niệm Hi không còn bình tĩnh nữa, đứng lên nhìn Nam Cung Cấm thật kỹ: “Người biết sư huynh của ta sao?” Khi nói đến Lãnh Tử Hàn, như là cô ta đang nghiến răng!

Nam Cung Cấm nghe thấy tiếng nghiến răng kia, trái tim bỗng đập thình thịch một cái, nàng có cảm giác là nếu như mình nói có quen biết thì sẽ là hại Lãnh Tử Hàn, nhưng Bách Lý Kinh Hồng lại rất đúng lúc nói ra: “Có quen, hẳn đang ở thành Khải Xán.” Có lẽ cô gái này có quan hệ với Lãnh Tử Hàn, tốt nhất là quan hệ tình lữ, sau đó dẫn hắn đi, vậy là tốt nhất.

Nam Cung Cấm nghiêng đầu nhìn hắn một cái, ánh mắt đầy khinh bỉ, tên này...

“Quá tốt rồi! Bà đây đã tìm hắn bao nhiêu lâu nay! Giờ các người đi thành phải gán sao? Ta cùng các người đi!” Nhắc đến Lãnh Tử Hàn, trong nháy mắt Lạc Niệm Hi như thể đã thân quen.

Nam Cung Cầm có chút do dự, luôn cảm thấy cô gái này không phải người hiền lành gì, còn Uất Trì Thành ở bên cạnh như là nhảy dựng lên nói: “Không được, chủ nhân, chúng ta không thể đi cùng cô gái không rõ lai lịch này được, nếu như cô ta là đồng bọn với những người này, vậy thì...”

Lời hắn còn chưa dứt, trường kiếm của hắn đã không thấy tăm hơi đâu! Thanh kiếm đó đã nằm gọn trong tay cô gái kia, đặt ngay ngắn dưới cổ hắn: “Thằng nhóc này, lại nhiều lời thêm một câu, đêm nay bà đây cưỡng hiếp ngươi đấy!”.

“Phì...” Luận điệu này, còn có giọng điệu này, quá giống với Lãnh Tử Hàn! Đương nhiên, nếu như là Lãnh Tử Hàn, hắn sẽ nói: “Còn nhiều lời thêm một câu, ngày mai ngươi sẽ không nhìn thấy mặt trời!” Khuôn mặt trẻ con của Uất Trì Thành trong nháy mắt đỏ bừng lên, ánh mắt nhìn Lạc Niệm Hi như là nhìn một quái thú! Hắn vốn cho là Hoàng hậu nương nương đã là cực phẩm du côn rồi, không ngờ lại có người còn du côn hơn nàng! Nhưng rõ ràng là võ công của mình không phải là đối thủ của người ta, cho nên hắn quả quyết lựa chọn ngậm miệng lại, nhưng cảm thấy vô cùng xấu hổ!

Thấy hắn không nói lời nào, Lạc Niệm Hi mới hừ lạnh một tiếng, ném thanh kiếm trong tay cho hắn, sau đó trèo lên ngựa của Nam Cung Cầm đang không có ai cưỡi, nghiêng đầu nói với Nam Cung Cầm: “Toàn bộ giang hồ không ai không biết Lạc Thần ta, có ta hộ tống, đoạn đường này, không ai có khả năng tới gần các người. Nhưng ta muốn các người phải dẫn ta đi tìm sư huynh ta!”

Lạc Thần? Khó trách lúc đó nghe tên nàng cảm thấy quen tai. Lần này mọi người mới có phản ứng, trên giang hồ đúng là có một cao thủ tuyệt thế như vậy, trong truyền thuyết thì dung mạo của cô ta còn đẹp hơn tiên trên trời, võ công cao cường, xuất quỷ nhập thần, thế nên mới có danh xưng Lạc Thần, thời gian trôi qua, mọi người cũng quên mất danh từ vốn có của cô ta. Mà người này vừa chính vừa tà, xử sự tùy tính, phong cách hành sự hầu như là giống với vị kia của Ma Giáo, cho nên mọi người cũng đối đãi

với cô ta như là với Lãnh Tử Hàn, đều không dám tới gần phần tử nguy hiểm này.

Ngược lại, Bách Lý Kinh Hồng cũng không hứng thú gì với chuyện cô ta nói muốn bảo vệ họ, nhưng chuyện tìm Lãnh Tử Hàn, thì rất đáng để hắn cân nhắc, nên gật đầu, rất dứt khoát đáp ứng. Bách Lý Kinh Hồng cũng đã đáp ứng, tự nhiên là Uất Trì Thành cũng không còn gì để nói, ánh mắt chỉ nhìn cô gái kia phần hận một chút, sau đó sai người trói toàn bộ những người áo đen này lại, sau khi trở về sẽ thẩm vấn.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 67: Có Tin Vui? Tin Vui Là Gì?

Trên đường đi, Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cầm đều biểu hiện vô cùng lạnh lùng, người các quốc gia khác đều biết bọn họ hôm nay từ Mạc Bắc trở về, sau đó đã chuẩn bị kế hoạch phục kích tỉ mỉ như

thế, nhưng ai là chủ mưu? Cho dù là Hoàng Phủ Hoài Hàn, Mộ Dung Thiên Thu hay là Quân Hạo Thiên hiện nay cũng đều muốn ra tay, thì mục tiêu chủ yếu vẫn là Bách Lý Kinh Hồng hẳn mới đúng, sao lại nhắm vào Nam Cung Cầm. Nhưng có thể mục tiêu của những người kia ban này chính là hắn!

Lạc Niệm Hi thấy toàn bộ đội ngũ đều mười phần tĩnh lặng, còn sắc mặt Nam Cung Cầm và Bách Lý Kinh Hồng cũng có chút lạnh lùng, thế nên cô ta hỏi: “Có phải các người đang suy nghĩ chuyện này là ai làm?”

“Đúng!” Nam Cung Cầm cười trả lời, đối với người sư muội này của Lãnh Tử Hàn, nàng vẫn rất có hảo cảm.

Lạc Niệm Hi giơ một ngón tay rồi liếc mắt nói: “Chuyện này còn không phải đơn giản sao, để cho sư huynh ta hỗ trợ kiểm tra, mấy trăm môn phái lớn nhỏ trên giang hồ, không võ công của môn phái nào sư huynh ta không chứng kiến. Bắt lấy bọn hắn luyện tay một chút là kiểm tra xong rồi!”

“Đúng là ý kiến hay!” Nam Cung Cầm gật đầu, quay sang nói với Lạc Niệm Hi: “Nhưng mà người tìm Lãnh Tử Hàn làm gì?”

“Hắn lừa gạt tình cảm của ta!” Lạc Niệm Hi giận dữ nói! Sắc mặt Nam Cung Cẩm cứng đờ, trong nháy mắt cảm thấy không dám tin. Ánh mắt Bách Lý Kinh Hồng sáng lên, lập tức trong lòng cảm thấy mừng thầm.

Thấy sắc mặt Nam Cung Cẩm cứng ngắc, Lạc Niệm Hi mới cảm thấy mình nói sai, sau khi ho khan vài tiếng mới nói: “Nói sai rồi, cũng không tính là lừa gạt ta. Nhưng bà đây có ý với hắn nhiều năm như vậy, hắn lại không nguyện ý đáp ứng! Hiện giờ ta đã không thích hắn nữa, nhưng cũng phải tìm hắn đòi bồi thường tình cảm tổn thất nhiều năm như vậy mới được!”

Nam Cung Cẩm muốn cười mà không dám cười: “Vậy người hy vọng hắn bồi thường người như thế nào?”

“Dùng tài sản của hắn, hoặc là thân thể của hắn!” Lạc Niệm Hi trả lời rất dứt khoát.

“Phốc...” Nam Cung Cẩm cố nhịn cười, quay đầu lại vùi đầu vào trong ngực Bách Lý Kinh Hồng, bả vai rung lên từng đợt, khẩu vị của cô gái này, ở thời cổ đại, đúng là có chút vượt mức quy định! Bách Lý Kinh Hồng cũng không biết nên nói gì, nhưng hắn lại mười phần mong đợi Lãnh Tử Hàn dùng thân thể mình để bồi thường cho cô gái này.

Binh sĩ Nam Nhạc trên đường đi, chỉ cảm thấy mặt đỏ tới mang tới khi nghe được những lời cô gái này nói, cô gái này không khỏi cũng quá hào phóng đi. Còn Uất Trì Thành đang tức giận Lạc Niệm Hi kia cũng không khách sáo mà nhỏ giọng thóa mạ một câu: “Không biết xấu hổ!”

Giọng nói không lớn, nhưng Lạc Niệm Hi lại nghe thấy rõ ràng, quay đầu lại rất nhanh, trong mắt có ngọn lửa hừng hực đang nhảy nhót, hiển nhiên là tương đối tức giận. Cô ta cười lạnh một tiếng, ngay lúc nửa đêm này có vẻ mười phần quỷ quyệt và kinh dị: “Tiểu tử, tối ngày mai người chờ đó cho ta!”

Sau đó, cô ta quay đầu lại, nhìn về phía trước!

Uất Trì Thành không hiểu tại sao mà che lấy đũa qu ân mình như một phản xạ có đi ều kiện! Lệ rơi đầy mặt và thương tâm g ần chết, còn có cả hối tiếc không kịp, hẳn thật sự hối hận tại sao mình lại nhiều lời như thế, tối mai hẳn vẫn không nên ngủ, nếu cô gái này thật sự tìm đến cường bạo hẳn, vậy thì thật đáng sợ! Thế là, một đoàn người, Bách Lý Kinh Hồng chờ mong, Nam Cung Cẩm cười trộm, Uất Trì Thành kinh sợ, Lạc Niệm Hi thì mài dao xòen xọet đi v ề thành phải gán...

“Choang!” một tiếng, tiếng đ ò sủ rơi xuống đất vang lên!

Ngay sau đó, lại một đống đ ò sủ đập xuống đất! Tất cả mọi người như ve s ầu mùa đông, đứng một bên nhìn cô gái g ần như điên cu ồng kia! Cô ta mặc một thân hoa phục bằng gấm, mặt như hoa sen mới hé nở, thân hình thon dài mỹ hảo, nhưng điểm không hoàn mỹ duy nhất là chân cô ta có chút không tiện.

“Nương nương, ngài đừng nóng giận, Hoàng thượng đã cố gắng hết sức r ồi!” Một cung nữ thật sự đã nhịn không được nữa mà đi lên an ủi.

“Bốp!” Một cái tát, hung hăng tát lên mặt cô ta, khiến cho người cung nữ bị đánh bay ra xa, thái dương còn bị đập vào cái ghế cách đó không xa, trong chốc lát máu đã chảy lênh láng, nhưng cô ta cũng không dám kêu đau, vội vàng đứng dậy, đập đ ầu vớ cô gái mặc hoa phục kia: “Nương nương, nô tỳ biết sai, nô tỳ đáng chết!”

Cô gái mặc hoa phục nhanh chân đi đến trước mặt nô tỳ, hung hăng bóp cằm r ồi nói: “Bản cũng nói cho người biết, đi ều bản cũng muốn không chỉ là tận lực, bản cũng muốn Nam Cung Cẩm phải chết!”

“Hoàng thượng cát tường!” Người h ầu ngoài cổng quỳ xuống hành lễ.

Còn cô gái mặc áo gấm cũng thu lại bàn tay đang bóp cằm người cung nữ, nghiêng đ ầu nhìn Quân Hạo Thiên đang chậm rãi bước vào, nhào tới hẳn mà khóc, mặt đ ầy nước mắt nước mũi nói: “Hoàng thượng, lại thất bại! Vậy mà lại thất bại! Thù của thần thiếp bao giờ mới có thể báo được đây!” Mặc dù đi đứng không tiện, nhưng khi di chuyển, dáng dấp vẫn yêu điệu. Quân Hạo Thiên thở dài một hơi, ôm cô ta vào lòng nói: “Ái phi, thực

ra chúng ta không nên đối nghịch với Nam Nhạc, hiện nay toàn bộ triều thần triều đình đều đang phản đối, nhất là lần trước đã hao tổn bốn mươi vạn đại quân. Nếu còn tiếp tục như thế, chỉ sợ toàn bộ quốc gia Bắc Minh đã không còn là Bắc Minh nữa rồi. Với lại đêm qua phái người ám sát, cũng không thành công...”.

“Ta mặc kệ! Ta mặc kệ! Người nói người yêu ta, chân của ta cũng vì tiện nhân kia mới thành thế này, lúc trước ta cứu được Bách Lý Kinh Hồng, cô ta lại sai người đẩy ta từ trên tuyết sơn xuống, hại ta không thể nào đi thắng người được, nếu cô ta không chết, ta cả đời này đều sẽ không cam lòng!” Hóa ra là cô gái này, người mà lần trước rơi từ trên núi cao xuống - Mai Lương Hình.

Quân Hạo Thiên lại trầm mặc trong chốc lát, hẳn chỉ là nhu nhược, chứ không ngu ngốc. Hắn cũng không hiểu vì sao mà cô gái yếu ớt, dịu dàng lúc trước, cô gái nhìn hắn với bao mơ ước, cũng là người khiến hắn tìm lại được sự tự tôn của bậc đế vương và đàn ông sau khi chịu bao ánh mắt khinh bỉ, coi thường đó, giờ lại trở nên bèn nhọn như thế, hẳn nghĩ, có lẽ do chân của cô ta bị thế này, nên mới không cam lòng. Trong lòng hắn cũng thầm lý giải cho cô ta.

Thấy hắn thật lâu không nói lời nào, Mai Lương Hình ngẩng đầu, hai mắt đăm lẹ nhìn hắn mông lung: “Hoàng thượng, ngay cả mối thù này ngài cũng không nguyện ý báo thù giúp thần thiếp, ngài làm sao xứng đáng với tấm chân tình của thần thiếp dành cho ngài!”

Một tấm chân tình sao? Quân Hạo Thiên cúi đầu nhìn cô ta, ánh mắt mang theo vẻ lạnh lùng và chế giễu, ý đồ muốn tìm trong mắt cô ta sự khác thường. Nhưng lại chỉ thấy một mảnh nước mắt mông lung, không nhìn thấy gì khác, bỗng hắn cảm thấy thất bại, tuy hắn biết rõ cô gái trong lòng mình là hạng người gì, cũng biết rõ đây chẳng qua là biểu hiện giả dối của cô ta mà thôi, nhưng trong lúc bất tri bất giác trong lòng hắn lại thật sự động chân tình. “Hoàng thượng, ta yêu người! Người sẽ báo thù cho ta chứ?” Mai Lương Hình bỗng nhiên ôm eo hắn nói ra.

Cô ta vừa nói xong, trong nháy mắt, ánh mắt Quân Hạo Thiên chăm chú hơn. Sau đó, hắn nói một cách cứng rắn: “Được! Trẫm giúp người báo thù, cho dù phải buông tha Bắc Minh, trẫm cũng giúp người báo thù!” Mặc dù hắn biết, cô ta chỉ đang lừa gạt hắn.

Còn Mai Lương Hình giờ phút này lại nở một nụ cười trào phúng! Tên đàn ông ngu ngốc này cho rằng mình thật sự yêu hắn sao? Thật sự là trò cười, cô ta thích, là người đàn ông thanh quý như đóa tuyết liên kia, nhưng chỉ với vài câu dỗ ngon dỗ ngọt đã có thể khiến hắn đem hết toàn lực trợ giúp mình báo thù, vụ làm ăn này đúng là có lời! Nam Cung Cấm, thứ Mai Lương Hình ta không có được, người cũng đừng hòng đạt được! Ta đã không thể có được hạnh phúc, vậy chúng ta cùng nhau xuống địa ngục đi!

Quân Hạo Thiên cũng nhạy cảm thấy được nụ cười trào phúng của cô ta, nhưng hắn rời ánh mắt đi chỗ khác rất nhanh, sau đó buông cô ta ra: “Trẫm còn phải xử lý chính vụ, trẫm ra ngoài trước!” Sau đó, hắn đi ra khỏi phòng như chạy trốn...

Mai Lương Hình nhìn theo bóng lưng hắn rồi nói: “Hoàng thượng, vậy ngài trở về sớm một chút!”

Quân Hạo Thiên đi tới cửa thì dừng chân lại, gật đầu, nói ôn nhu: “Được, trẫm sẽ về sớm một chút!”

Đám người Nam Cung Cấm tới thành phải gán, mà ở phía xa xa, Lãnh Tử Hàn đang đứng trên cổng thành, như là đang đợi bọn họ, nhưng, khi ánh mắt hắn thật hình bóng đỏ tươi trên lưng ngựa, trong nháy mắt hắn bỗng cảm thấy một trận đau đầu! Nhưng cũng không xoay người chạy giống như những người đàn ông khác, mà chỉ đứng im tại chỗ chờ bọn họ đi tới.

Lạc Niệm Hi trong phút chốc nhìn thấy Lãnh Tử Hàn thì như bay lên tường thành, mà Uất Trì Thành sau lưng cô ta bỗng nhiên nói mỉa: “Cứ như là chưa từng nhìn thấy đàn ông bao giờ vậy!”

Lạc Niệm Hi bay lên được nửa đường, bỗng nhiên quay đầu, nhìn hắn đầy âm trầm, có vẻ vô cùng khủng bố! Uất Trì Thành lập tức ngậm miệng!

Mấy người lên thành lầu, người được Lãnh Tử Hàn quan tâm đầu tiên tự nhiên là Nam Cung Cẩm: “Không sao chứ?” Ba chữ, rất ngắn gọn!

“Không có việc gì!” Nam Cung Cẩm cũng lắc đầu, nhưng ánh mắt lại rất lơ đãng mà nhìn Lạc Niệm Hi một chút, ý nói cho Lãnh Tử Hàn rằng, có vẻ như là huynh sắp gặp phải chuyện mới đúng!

Lạc Niệm Hi cũng không khách sáo, đi đến trước mặt hẳn nói: “Su huynh, người trốn tránh đủ chưa?” “Trốn?” Lãnh Tử Hàn nhú mày, hẳn thật đúng là không biết trốn là cái gì!

“Được, coi như người không trốn, ta truy cầu người nhiều năm như vậy rồi, bỏ ra nhiều tình cảm và tinh lực như thế, người đền bù ta như thế nào? Là dùng tài sản hay là thân thể? Tự mình lựa chọn đi! Ta đề nghị người dùng cái trước, vì hiện nay ta đã không thích người, cho nên không có hứng thú quá lớn đối với thân thể người, nhưng gần đây có thiếu tiền một chút!” Lạc Niệm Hi ngênh ngang mà nói. Đôi mắt Lãnh Tử Hàn nhìn cô ta hồi lâu, xác định cô ta không nói đùa, sau đó giọng nói cuồng ngạo và tùy tiện mới không để ý lắm mà vang lên: “Không có vấn đề, muốn bao nhiêu cứ đi tìm Phá mà lấy!” Lạc Niệm Hi gật đầu hài lòng, sau đó xoay người vỗ vai Nam Cung Cẩm một cái: “Để cảm tạ người dẫn ta đi tìm sư huynh, tiền hẳn bố thường ta, ta quyết định chia đôi với người!” “A?” Bánh từ trên trời rơi xuống sao? Mặt Nam Cung Cẩm đại ra!

“Không đủ sao? Vậy người sáu ta bốn!” Lạc Niệm Hi tiếp tục nói, thấy Nam Cung Cẩm vẫn dờ dẫm: “Vậy người tám ta hai đi!”

“Ách, chờ một chút! Ta đang nghĩ là, không phải người đang thiếu tiền sao?” Thiếu tiền còn chia cho mình nhiều như vậy, không phải nằng nghe nhàn chứ?

Lạc Niệm Hi vung tay không hề để ý: “Đúng là có thiếu, nhưng nếu quá nhiều, ta hành tẩu giang hồ nhiều cũng không tiện!”

Thanh Long tiến lên một bước, đề nghị rất thành khẩn: “Lạc cô nương, vậy người có thể lấy ít đi một chút!” “Lấy ít đi thì sao có thể thể hiện hết

sự tôn quý của tình cảm bạn cô nương?” Lạc Niệm Hi nhìn hấn giống như nhìn thẳng ngốc.

Khóe miệng Thanh Long hơi co rút, không nói thêm gì nữa. Thế là Nam Cung Cẩm rất vui vẻ tiếp nhận một cái bánh từ trên trời rơi xuống! Nàng càng nghĩ thì miệng càng ngoác ra thật to, cuối cùng cảm thấy hô hấp khó khăn, mắt trợn trắng lên, hôn mê bất tỉnh! Trước khi ngất xỉu, trong đầu nàng còn lóe lên một câu nói, mẹ nó, đây là cao hứng đến té xỉu sao?

Nàng ngất đi, tự nhiên khiến người xung quanh giật mình kêu lên! Bách Lý Kinh Hông vội vàng đưa tay tới, mới tránh cho nàng không bị ngã ra đất, sau đó nói to: “Truyền ngày!” Có sự bối rối chưa bao giờ xuất hiện trong giọng nói của hấn, vội vàng bế Nam Cung Cẩm vào trong phòng.

Không lâu sau, ngày được đưa tới.

Hấn vội vàng tiến lên, còn Hiên Viên Dĩ Mạch cũng vội vàng đặt một tấm khăn lụa lên trên cổ tay Nam Cung cẩm để hấn bắt mạch. Ngự y vừa bắt mạch vừa nhắm mắt nhíu mày suy tư, lộ ra vẻ vô cùng chăm chú và thâm trầm, hồi lâu sau, hấn ngẩng đầu, trên mặt mang theo ý cười, xoay người nói với Bách Lý Kinh Hông: “Chúc mừng Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương có tin vui! Thai nhi mới hơn một tháng, còn bất ổn, phải chăm sóc cho cẩn thận mới được!”

Hấn vừa nói xong, Bách Lý Kinh Hông lập tức bối rối.

Hiên Viên Dĩ Mạch và mọi người đều lộ vẻ vui mừng, thời gian trước bọn họ còn đang suy nghĩ vì sao lại lâu như vậy, bụng của Hoàng hậu nương nương không có động tĩnh gì, còn kỳ quái một phen, không ngờ là hôm nay, đứa nhỏ này đã đến rồi! Tiều chủ nhân của bọn họ sắp đến rồi! Từng người đều hớn hở ra mặt.

Duy chỉ có người cha là Bách Lý Kinh Hông còn đang ngờ ngác đứng tại chỗ. Trong đầu hấn đang quá tải, hồi lâu về sau hấn mới hỏi: “Tin vui là cái gì?”

Khóe miệng tất cả mọi người đều giật một cái! Im lặng nhìn hần, thầ nghĩ có phải Hoàng thượng đây là cao hứng đến choáng váng r ồi không, ngự y vô cùng có trách nhiệm mà tiến lên phía trước nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, tin vui tức là tin vui ấy ạ! Không, không phải, tin vui ý là Hoàng hậu nương nương đã có b ầu!”

“Có b ầu là sao?” Hần hỏi tiếp.

Lần này không chỉ mọi người ở đây choáng váng, mà ngay cả Lạc Niệm Hi vừa đi ra cửa vừa nhìn Lãnh Tử Hàn đang đ ầy trầ tư và thương cảm kia, cũng nhìn hần mà không biết nói gì, tên Bách Lý Kinh H ồng này đ ầu óc có vấn đề sao?

Sửng sốt h ồi lâu, không ai nói gì thêm, nhưng chính hần lại kịp hiểu ra. Hần tự nhủ: “A, hóa ra là có b ầu là mang thai.” Ngay sau đó, hần như là lại bị sét đánh, nhìn Nam Cung Cẩm trên giường. Bất đ ầu tự lẫm bẫm: “Tại sao lại có thể mang thai chứ!”

Lần này, tất cả mọi người cuối cùng cũng không chịu nổi hần nữa! Tên này tuyệt đ ối là cao hứng đến mơ h ồ thầ trí r ồi, mấy câu hỏi mất hình tượng như thế mà hần cũng nói ra đ ược, bọn họ nên nhanh chóng ra ngoài đi, không thì hôm nay hình tượng Hoàng thượng cao lớn và hoàn mỹ trước kia của bọn hần nhất đ ịnh sẽ bị những câu nói của hần hủy hết! Tất cả mọi người đ ều đi, trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ. Bách Lý Kinh H ồng ng ồi bên giường Nam Cung Cẩm trọn vẹn nửa canh giờ, cuối cùng cũng tiêu hóa hết thảy mọi chuyện. Hóa ra hần sắp đ ược làm cha sao?

Cũng không phải hần chờ mong con mình đến thế nào, mà là trong chốn lát, cảm giác trở thành cha kia, khiến cho cả người hần như bị bít chặt. Có con, có sự ràng buộc giữa hần và nàng, đó là sự kết tinh, niềm hạnh phúc này khiến hần cảm thấy không chân thực.

Nhất là, năm đó khi ở Đông Lăng, hần cũng không bao giờ nghĩ mình có một ngày lại có niềm hạnh phúc lớn thế này. Đến mức mà tay của hần đã vô tình nắm lấy tay nàng, còn có chút run rẩy.

Đợi đến khi Nam Cung Cầm tỉnh lại, chỉ cảm thấy tay mình bị bóp chặt, ngẩng đầu im lặng nhìn hắn: “Chàng làm cái gì vậy? Bóp tay ta đau quá!” “Biết tại sao nàng té xỉu không?” Giọng nói đều đều của hắn vang lên, cho dù là cao hứng vô cùng, cho dù là tình thâm nghĩa nặng, giọng nói hắn vẫn là ngữ điệu trong trẻo đều đều kia.

Nam Cung Cầm gãi gãi đầu một chút, cố gắng nhớ lại một chút, sau đó nói: “Nhớ rồi, hình như là bởi vì chuyện tiền bạc, vui quá nên té xỉu!” Nàng cảm thấy toát mồ hôi hột, đột nhiên có cảm giác mình không có ý tứ gì cả, vừa nghe đến tiền đã cao hứng đến té xỉu!”

“...” Xem ra nàng cũng có nhận thức sâu sắc đối với tính tham tiền của bản thân. “Không phải. Là bởi vì nàng có thai!”

“A, hóa ra là có thai!” Nam Cung Cầm không để ý lắm mà nói, một giây sau, nàng bỗng nhiên bật lên khỏi giường như lò xo, quay đầu nhìn hắn, trợn to đôi mắt, lớn tiếng nói: “Chàng nói cái gì?” “Ta nói, nàng có thai.” Hắn lặp lại một lần nữa. Nam Cung Cầm nuốt một ngụm nước bọt, bỗng nhiên cảm thấy là lạ, nhìn xuống bụng mình một chút, mặt phỉ ra như cái bánh bao: “Xong đời! Sắp làm mẹ, ta còn chưa chuẩn bị kỹ càng!”

“Không cần nàng chuẩn bị, sinh ra rồi để cho hạ nhân chăm sóc cũng không sao.” Hắn đúng là hoan nghênh đứa bé này, nhưng không có nghĩa là hắn thích để cho đứa bé này đến phá hỏng sinh hoạt của vợ chồng bọn họ.

Nam Cung Cầm bỗng như nhìn hắn như kẻ thù, nói vô cùng lo lắng: “Chàng nói nhẹ nhàng quá! Chẳng lẽ chàng không biết sinh con rất đau sao? Nghe nói rất nhiều người khi sinh con sẽ chết!” Không phải nàng sẽ lại nhờ thế mà đi chuyển xe cuối về lại thời hiện đại chứ? Nàng cứ thế mà suy nghĩ miên man!

Thời cổ đại, khoa học kỹ thuật chưa phát triển, đúng là có rất nhiều phụ nữ chết vì khó sinh. Vừa nhắc đến chuyện này, Bách Lý Kinh Hằng cũng giật nảy mình, hắn đứng lên nói: “Nếu không thì chúng ta từ bỏ đi?” “Ách, không có việc gì, có lẽ ta phúc lớn mạng lớn, không có việc gì!” Nam Cung Cầm nói rất thâm trầm. Thái độ của nàng mười phần chăm chú! Hiên Viên Dĩ Mạch và Lạc Niệm Hi nghe lén ở cửa phòng, khóe miệng run rẩy, hai

người kia đang làm gì thế! Người ta có thai không phải là người đàn ông sẽ vô cùng vui vẻ, còn người đàn bà thì mặt đờ đẫn ngọt ngào và cười thẹn thùng sao? Hai người này làm cái gì vậy? Một người thì giả vờ ngớ ngẩn, một người thì lo là sẽ chết.

“Nàng chắc chứ?” Bách Lý Kinh Hồng hiển nhiên đã bị nàng hù dọa.

Thực ra chuyện này Nam Cung Cẩm cũng không hiểu nhiều lắm, không phải thế thì lúc trước ở Đông Lăng, cũng sẽ không bị tên này lừa, cho rằng mình mang thai, rồi thấy kinh nguyệt còn tưởng bị sinh non nữa. Thế là nàng rất lo lắng nắm tay Bách Lý Kinh Hồng rồi nói: “Thực ra ta cũng không rõ ràng, ta sẽ không chết thật chứ?”

Lần này, Hiên Viên Dĩ Mạch ngoài cổng đã muốn tự tát vào mặt mình, để cam đoan là cơ bắp trên mặt mình không bị đờ đi vì xúc động mà quá cứng ngắc và run rẩy! Lạc Niệm Hi cũng cảm thấy rất hối hận vì mình nhàm chán mà ở chỗ này nghe lén, nghe lén đôi vợ chồng ngọc này nói chuyện còn không bằng đi trêu chọc tên Uất Trì Thành - động một chút lại đỏ mặt, còn thích quơ tay múa chân một cách ngu ngốc với hành động của mình kia!

Nghĩ thế nên cô ta phải tay, không thú vị rời đi. “Có lẽ không có chuyện gì đâu, năm đó mẫu phi của ta còn sống.” Bách Lý Kinh Hồng nhớ lại mẫu phi của mình.

Còn Nam Cung Cẩm nghĩ đến mình là cô nhi, không có mẹ, cho nên không thể nào khảo chứng. Nhưng chợt nhớ tới Tiểu Kinh Lan, thế là mường phần ngạc nhiên nói: “Thượng Quan Nhược Tịch cũng còn sống!” Cho nên sinh con thời cổ đại, cũng sẽ không dễ chết như thế!

Thế là trong nháy mắt hai người cao hứng bừng bừng! Chỉ thiếu chút nữa là ôm nhau khóc rống lên...

Bỗng nhiên, Bách Lý Kinh Hồng cuối cùng cũng có phản ứng, đây là do hắn bỗng nhiên biết mình sắp được làm cha mà cao hứng đến thần trí không thanh tỉnh... Hiện nay cũng coi như là tìm lại được chút lý trí, hắn nói: “Thực ra rất nhiều người sinh con cũng không có chết, ví dụ như phu

nhân TềQuốc Công. Sinh mấy người con nhưng vẫn sống tốt!” Khụ khụ, Nam Cung Cẩm cũng biết bản thân có chút lo lắng thái quá! Hít sâu mấy hơi mới nói: “Đúng thế, Thượng Quan Nhược Tịch không chết, sao ta chết được!” Phì phì... Vì sao trong nháy mắt sau khi nói xong câu này lại có cảm giác như là mình rất mong chờ Thượng Quan Nhược Tịch chết đi vậy?

“Chớ có nghĩ loạn, nự y nói là nàng phải nghỉ ngơi cho tốt.” Hấn nói, cũng vô cùng xấu hổ vì hành vi của mình.

Nam Cung Cẩm duỗi cái lưng mệt mỏi, thỉnh linh nhớ tới một chuyện vô cùng buồn bực và bối rối, nàng ngẩng đầu nhìn hấn: “Chờ một chút, chúng ta có đứa bé này, sau này tài sản của ta phải chia cho nó sao?”

Lần này Nam Cung Cẩm không vui vẻ gì!

Khóe miệng Bách Lý Kinh Hồng co quắp một chút, chuyện này cũng cần lo lắng sao? Chẳng qua là hấn cũng không kỳ quái vì biết nàng yêu thích tài sản. Trầm ngâm một lát, hấn nói đầy cân nhắc: “Chuyện này, do chính nàng quyết định.”

“Nam Nhạc có đi đâu luật nào quy định nhất định phải chia tài sản cho con cái không?” Nam Cung Cẩm nói vô cùng lo lắng. Khóe miệng hấn lại co quắp mấy lần: “Hình như, không có.” “Nhà thì sao? Ngân phiếu thì sao? Cửa hàng thì sao? Đều không cần chia à?” Nàng trợn to đôi mắt nhìn hấn. “. ” Đến mức độ này sao?

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 68: Một Bước Sai, Từng Bước Thành Tương

Mặc dù trong lòng hắn có đến trăm lần không biết nói gì, nhưng hắn vẫn không dám biểu hiện ra, chỉ

trấn an nàng: “Yên tâm, nếu nàng không nguyện ý cho, thì không ai có thể miễn cưỡng nàng được.” Lần này cuối cùng Nam Cung Cẩm mới có vẻ yên lòng, gạt đầu hết sức hài lòng: “Vây là tốt rồi, thực ra sinh con cũng tốt, nếu như là con trai, chúng ta sẽ giáo dưỡng nó thật ưu tú, sau đó đợi đến lúc nó cưới vợ, chúng ta có thể đòi nhiều sính lễ: Hắc hắc hắc...”

Chờ chút! Cái gì vậy, để con trai để có nhiều sính lễ sao? Hắn không nghe nhầm chứ? Không phải để con gái mới được nhiều sính lễ à? “Nàng chắc chắn chứ?”

“Ta rất chắc chắn! Nếu không có tiền giao cho ta, còn muốn cưới con trai ta, đây tuyệt đối chính là nằm mơ! Ta khổ cực nuôi lớn một đứa bé, chẳng lẽ không nên lấy một ít tiền sao?” Nam Cung Cẩm nói như chuyện đương nhiên. Đôi môi mỏng của hắn khẽ rung động mấy cái, có chút không biết nói gì mà nói: “Xưa nay không phải chỉ có nhà gái mới đòi sính lễ sao?” Nhà trai thì đòi sính lễ cái gì chứ?

“Ai nha, chàng thật ngốc! Để con gái, đây chính là gả đi nhà khác, nếu như chúng ta cứ trắng trợn dọa dẫm, cha mẹ chồng nó mà có ý kiến thì làm sao bây giờ? Vớ lại, con gái là giống loài tôn quý nhất, thu quá nhiều sính lễ sẽ mang tiếng là chúng ta bán con gái! Nhưng con trai thì lại khác, con trai thì mặt càng dày hơn, bán thì cứ bán thôi!” Nam Cung Cẩm nói xong, không nhin được mà tự gạt nhẹ đầu.

Lần này đừng nói là Bách Lý Kinh Hồng, mà ngay cả Hiên Viên Dĩ Mạch đang nghe lén ở góc tường cũng toát mồ hôi hột, nhìn bụng Nam Cung Cẩm với ánh mắt vô cùng đờng đĩnh, ở trong lòng cũng đang yên lặng cầu nguyện, vốn là cô hy vọng sẽ có một tiểu Hoàng tử ra đời, như thế thì Nam Nhạc sẽ có người thừa kế, nhưng thấy biểu hiện của Hoàng hậu nương nương, vẫn nên sinh một công chúa trước thì hơn! Nhưng rất nhanh sau đó, Nam Cung Cẩm lại hủy diệt mộng tưởng của cô lần thứ hai, chỉ thấy nàng nhíu chặt lông mày, tiếp tục nói: “Không được, sinh con gái ta mới có thể được nhiều sính lễ, như thế mới có thể cho thấy được sự tôn quý của con gái ta! Ừm, đúng thế! Khử khử...”

Vừa nói đến chuyện này, trên mặt nàng đã lộ ra nụ cười bỉ ổi!

Thế là trong nháy mắt, Hiên Viên Dĩ Mạch cũng hiểu rõ ràng, chủ nhân của mình, lão nhân gia ngài muốn tiển cứ việc nói thẳng, không cần phải tìm mấy lý do buồn cười này! Nghe thật sự là quái dị, không bình thường chút nào!

Khóe miệng Bách Lý Kinh Hồng nhin không được mà run rẩy, trong thiên hạ này, thời điểm mang thai, còn có thể cân nhắc xem kiếm được bao nhiêu tiền, nàng tuyệt đối là người duy nhất. Chuyện này khiến hấn không chịu được mà cảm thán ở trong lòng, đây là một người mẹ không đáng tin cậy đến cỡ nào.

Trên cổng thành, một bóng người mặc đồ đen đứng đón gió. Tóc đen bay múa nhẹ nhàng trong không trung, áo bào cũng đong đưa theo gió, đôi mắt hấn nhìn chăm chú bầu trời phương xa không hề chớp mắt, nhìn lên mây bay trên bầu trời. Tâm cảnh lại không hề lạnh nhạt, bình tĩnh như những đám mây đang trôi nổi trên bầu trời, ngược lại là càng nhiều hơn mây phàn nàn nào.

Lạc Niệm Hi mới đi tới cổng, đã nhìn thấy bóng lưng cô tịch và thể lượng của hấn, ý cười trên mặt cũng thu lại, dừng lại bước chân, sau đó trên khuôn mặt xinh đẹp và tinh xảo cũng hiện ra một chút vẻ phức tạp, cô ta bước nhanh về phía trước mấy bước, đứng bên cạnh hấn, cùng nhau nhìn lên những đám mây trên bầu trời.

Còn Lãnh Tử Hàn, vậy mà lại thất thần đến nỗi không phát giác ra có người đứng cạnh mình, cả người hấn phảng phất như là trống rỗng vậy, không tìm được nét thần trí nào, chỉ là mờ mịt. Trong lòng Lạc Niệm Hi hơi kinh ngạc, nghiêng đầu nhìn một bên khuôn mặt hấn, chỉ thấy ánh mặt trời chiếu rọi khuôn mặt ưu mỹ, cho thấy đầy đủ nét đẹp của tạo hóa, sự thiên vị của trời cao, như là năm đó, chỉ nhìn một chút, đã khiến cho linh hồn của mình bị hút vào. Nhưng cô ta đã hết rồi những ngày tháng ngày ngô, do đó nhìn hấn cũng không còn cảm thấy rung động, chỉ nói thản nhiên: “Sur huynh, người đến người đi, thực ra cũng giống như những đám mây đang bay trên bầu trời. Nếu như không thể nắm được trong tay, thì phải học cách quên đi, ít ra, cũng có thể khiến cho lòng mình dễ chịu hơn một chút!”

Cô ta vừa nói xong câu này, Lãnh Tử Hàn bỗng ngờ ngác một chút, nghiêng đầu nhìn lại một cái, sau đó trong lòng suy nghĩ về lời nói của cô ta. Cuối cùng, hấn gật đầu cười khẽ, lại cuồng ngạo và tùy tiện như lúc đầu: “Đến đây lúc nào thế?”

“Được một lúc rồi, chẳng qua là, Giáo chủ Ma giáo khiến người ta vừa nghe tên đã sợ mất mật, vậy mà lại đứng ngăn người thất thần trên tường thành. Hơn nữa còn hư hư thực thực đau khổ vì tình, nếu như truy tìm ra ngoài... Ha ha ha...” Tiếng cười sau cùng của Lạc Niệm Hi lộ ra rất rõ ràng, đó chính là cười nhạo!

Lãnh Tử Hàn liếc cô ta một chút, nói một cách vô thưởng vô phạt: “Thế nếu để cho người trong thiên hạ biết Lạc Thần thần bí kia, chính là sự muội của Lãnh Tử Hàn ta, mà Lãnh Tử Hàn lại vô cùng coi trọng với người sự muội này của mình, người nói chuyện gì sẽ xảy ra?”

Hấn vừa nói xong, trong nháy mắt sắc mặt Lạc Niệm Hi đã cứng đờ! Không cười nổi, vốn muốn uy hiếp hấn, cuối cùng lại bị uy hiếp ngược lại, cảm giác này không chỉ khiến người ta không thoải mái, hơn nữa còn là vô cùng không thoải mái! Nếu để cho người trong giang hồ biết mình là sự muội hấn, rất có thể tất cả kẻ thù của Ma giáo đều nhắm vào hiệp khách độc hành như mình rồi! Cô ta nheo cặp mắt đào hoa nhìn hấn thật lâu, bỗng nhiên cười một tiếng: “Ta còn đang thực sự không hiểu nổi tại sao lúc

trước ta có thể coi trọng một người đàn ông như thế này!” Cô ta đúng là cảm thấy mình nã tàn, năm đó nếu như cô ta theo đuổi hẳn thành công, ở bên người đàn ông thế này, thì cả đời cô ta đều không đấu lại hẳn, thế là cả đời đều sẽ bị đè ép! Người đàn ông mà cả một bụng suy nghĩ xấu xa, thì đúng là kính nhi viễn chi thì tốt hơn, giống như là tên Bách Lý Kinh Hằng đen tối đến cực điểm kia vậy!

Lãnh Tử Hàn nhếch môi cười một tiếng vô cùng cuồng ngạo và tùy tiện: “Cho nên, vẫn là Uất Trì Thành tương đối thích hợp với người hơn!” Đây là một lời thành thật, cô ta là dạng người tính tình cuồng ngạo và bá đạo, nhất là lại còn thích chiếm thượng phong trong mọi chuyện, vẫn nên tìm một người đàn ông tương đối dễ bắt nạt, cuộc sống sau này sẽ đơn giản hơn rất nhiều!

Lạc Niệm Hi nghe câu này của hẳn, lại thật sự sờ cảm mình suy tư một lúc, tên kia nói nhiều, dáng dấp cũng như một tên ngốc, có vẻ như đúng như lời sư huynh nói, là một tên biết nghe lời! Trước đây cô ta còn không nghĩ đến chuyện này! Nhưng hiện nay lại thấy đúng, thế là liền trầm ngâm gật đầu: “Sư huynh, người nói rất có lý! Chỉ là người thì sao? Thực ra với tính cách của người, người thích hợp với người nhất trong thiên hạ này, nên là Lạc Niệm Hi ta, nhưng người không thích. Mà người người thích lại sắp làm mẹ rồi, sau này người định thế nào?” Lạc Niệm Hi nói không chút ngưng ngừng hay làm bộ làm tịch.

Lãnh Tử Hàn nhếch môi cười khế, sao hẳn không biết lời Lạc Niệm Hi nói là sự thật, năm đó sư phụ cũng đã nói, hai người bọn họ trong giang hồ, đều là bậc vương giả coi thường thiên hạ, cho nên cũng rất xứng đôi! Mà hẳn, từ xưa đến nay đều thường thức cô gái nào có thể cùng nhau đọ sức song hành với đàn ông, thật ra, khách quan mà nói, Tiểu Cẩm có đôi khi mềm mại yếu ớt, tính tình Lạc Niệm Hi thì càng thích hợp với hẳn hơn, nhưng, hết lần này tới lần khác, hẳn lại động tâm với Tiểu Cẩm, hơn nữa, còn căn bản là không thu hồi lại được.

Đây chính là tình cảm, phạm trù mà lý trí không cách nào có thể khống chế được, bởi vì là chân tình, cho nên đã hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi

không chế, không có chuyện phù hợp hay không phù hợp, chỉ có thích hay không thích. “Không biết, có lẽ một thân một mình, có lẽ...”

“Có lẽ thế nào?” Lạc Niệm Hi nghiêng đầu nhìn hắn, chờ đợi câu sau đó.

Lãnh Tử Hàn dùng một chút, cuối cùng nói: “Có lẽ, giống như là Quân Lâm Uyên. Chết đi, để giữ được nó đến vĩnh hằng chăng?”

Giờ phút này, hắn phảng phất như cả người đều ẩn giấu vào trong bóng tối vô tận, vẻ đê mê trên người hắn, như là một thanh đao, hung hăng lừng lừng tâm trí hắn. Thanh Long và Chu Tước sau lưng hắn, đều khẽ nhíu

mày, trong lòng lập tức cảm thấy hậm hực, đây là Giáo chủ gần như vô địch khắp thiên hạ. Qua nhiều năm như vậy, Giáo chủ đã trải qua trăm nghìn chiến dịch lớn nhỏ trên giang hồ, chưa từng nhận phải tổn thương nào, vậy mà cũng có thời điểm yếu ớt thế này. Cũng có thứ có thể khiến hắn mềm yếu, có thứ có thể khiến hắn bị thương.

Nhưng, so với Giáo chủ thế này, bọn hắn càng thích hình tượng Giáo chủ cuồng ngạo, nhìn xuống chúng sinh kia hơn. Hắn như thế, quang mang vạn tượng, sẽ không khổ sở vì tình. Cũng không đau đớn như bây giờ, càng sẽ không khiến cho bọn hắn cũng khó chịu! Lạc Niệm Hi nghe thấy lời hắn, bỗng nhiên cảm thấy mùi chua chua, đi đến sau lưng hắn, vòng tay qua ôm lấy eo hắn: “Sư huynh, cho dù thế nào, ta đều hy vọng người không nên nghĩ đến chữ chết này, sư phụ đã không có ở đây, người là thân nhân duy nhất của Lạc Niệm Hi!”

Mặc dù đã không còn yêu, mặc dù đã mất đi phần tình cảm cuồng nhiệt năm đó, nhưng Lãnh Tử Hàn, vẫn là thân nhân duy nhất của cô ta trên thế giới này.

Có rất ít người có thể thân cận với Lãnh Tử Hàn như thế, mà cảnh tượng này, cho dù là hồi nhỏ hai người bọn họ cùng nhau học võ cũng chưa từng có. Nhưng Lãnh Tử Hàn cũng không đẩy cô ta ra, giọng nói cuồng ngạo và tùy tiện mang theo vẻ than tiếc: “Niệm Hi, cuối cùng sẽ có một ngày, người sẽ gặp được người người không thể nào bỏ qua được

trong cuộc đời người, đây cũng chính là người người nguyện ý trao hết tất cả, từ bỏ tất cả mà đến bảo vệ. Đến lúc đó, người sẽ nhận ra, hẳn mới chân chính là thân nhân của người, còn sự huynh, chẳng qua cũng chỉ là sự huynh mà thôi.”

Lạc Niệm Hi ở phía sau lưng hắn, dễ dàng nhận ra sự ưu thương trong lời nói của hắn. Cô ta tự lầm bầm: “Người không cách nào bỏ qua được, cũng chính là người mà mình sẽ nguyện ý trao đi tất cả, từ bỏ tất cả để đến bảo vệ sao? Sẽ có người như thế sao?”

Cô ta đã từng nghĩ sự huynh chính là người này, khi trưởng thành mới nhận ra đó chỉ là cảm xúc lúc niên thiếu mà thôi, trên đời này, thật sự có người như thế sao, có thể khiến người ta không cách nào dứt bỏ được?

“Có. Ta đã từng gặp qua, chỉ là, vì một lần đi Tây Vỗ, đã bỏ lỡ. Từ đó, một bước sai, từng bước thành tường. Cuối cùng cả đời ta, cũng không có khả năng gặp người thứ hai. Như vậy, sống có gì vui, chết có gì phải sợ?” Cho tới bây giờ, hắn vẫn luôn tùy ý giang hồ, tiêu sái buông thả giữa thiên địa, lại không ngờ rằng, mình còn có thể có ngày coi nhẹ sinh tử, khám phá hòng trền.

Nghĩ thế, hắn lại không khỏi nói: “Phá, năm đó, các người làm sai, bản tôn cũng làm sai rồi!”

Phá ở góc tối cũng nhanh chóng đi ra, cúi đầu chờ câu sau của hắn. “Nếu như lúc trước, bản tôn không có nói với các người, để các người đến Thiếu Lâm Tự quy y cửa phật. Các người cũng sẽ không làm sát thủ, đương nhiên các người cũng sẽ không cho Thiếu Lâm một mồi lửa. Như thể hiện nay ta cũng có một nơi tốt đẹp, ha ha... Có lẽ đây là báo ứng của ta, tạo ra quá nhiều sát nghiệt, cuối cùng, đến ông trời cũng không nhìn nổi!” Khiến cho hắn đau nhức, đau đến chết lặng, nhưng lại không chết được mà không cách nào tránh thoát. Nói xong, hắn không nhin được mà nở nụ cười tự giễu.

Nhưng giọng cười này của hắn, lại chỉ khiến cho bọn họ cảm thấy cánh mũi chua chua! Bọn hắn nhớ rõ ràng, năm đó Giáo chủ khinh bỉ cỡ nào đám người Thiếu Lâm Tự kia, hắn nói: “Làm đàn ông tốt không muốn, lại

đi làm cái gì con lừa trọc, bọn hần thật sự nghĩ mình có thể phở độ chúng sinh hay sao chứ?” Nhưng hiện nay, hần lại nói ra lời này.

Còn Lãnh Tử Hàn thì nhìn về phương xa thật lâu, có vẻ như cũng nhớ lại lúc trước mình tùy ý phóng túng phê phán hòa thượng, nhẹ nhàng thờ dài một hơi, sau đó nói một mình: “Phật, có lẽ không thể phở độ chúng sinh, nhưng, có đôi khi, lại có thể phở độ chính mình.”

Hai gò má Lạc Niệm Hi dán chặt trên mái tóc đen như mực của hần, nghe thấy lời này, cô ta nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Sư huynh, ta cảnh cáo người, nếu người thật sự đi làm cái gì con lừa trọc, bà sẽ cưỡng bạo người! Đến lúc đó, mặc kệ người thích hay không thích, ta cũng sẽ quấn lấy bắt người chịu trách nhiệm ta cả đời!”

Cô ta không biết tương lai mình sẽ như sư huynh nói hay không, là gặp được một người như vậy, khiến cho sư huynh chỉ là sư huynh mà thôi. Nhưng ít nhất bây giờ, trong lòng cô ta xác định trăm phần trăm, cô ta chỉ có duy nhất một thân nhân chính là vị sư huynh này, cô ta không cho phép hần nghĩ quẩn, sẽ nguyện ý nỗ lực bất cứ giá nào để ngăn trở hần!

Nghe cô ta nói thế, Lãnh Tử Hàn cười cười, vươn đôi tay thon dài ra, gỡ tay cô ta đang ôm chặt ra: “Yên tâm. Ta sẽ không đâu!”

Hần sẽ không, vì chỉ cần còn Lãnh Tử Hàn một ngày, Bách Lý Kinh Hồng sẽ biết, trên đời này còn có một người đàn ông không kém hần nửa phần, cũng đang mơ ước người đàn bà của hần, từ đó sẽ không dám buông thả nửa phần.

Bởi vì, một ngày còn có Lãnh Tử Hàn, còn cây sáo trúc đen kia làm hiệu lệnh. Khi nàng gặp nạn, dù là chân trời góc bể, hần cũng có thể trợ giúp nàng một chút sức lực.

Bởi vì, còn có Lãnh Tử Hàn một ngày, nếu như có ngày, người đàn ông kia có thất bại liên lụy đến nàng, nàng cũng sẽ vĩnh viễn không khổ sở đến nỗi không nơi nương tựa. Hần biết, mình còn sống, sống ở trước mắt bọn họ, còn có rất nhiều giá trị. Nếu như thế, sao hần có thể xuất gia được? Cho dù là tiếp tục đau khổ, thì có làm sao? “Không thật chứ?” Trong lúc

bất tri bất giác, hai hốc mắt Lạc Niệm Hi cũng đã đỏ lên, đây đại khái là qua nhiều năm như vậy mà hai sư huynh muội bọn họ mới có một lần tâm sự, tới bây giờ cô ta cũng không biết sư huynh vô cùng cường đại của mình còn có thời điểm yếu ớt như thế này.

Lãnh Tử Hàn nghiêng đầu nhìn cô ta, trên mặt mang ý cười: “Lãnh Tử Hàn, chưa bao giờ nói láo!” “Phì... Sư huynh, biểu hiện này của ngươi, lại thêm mấy câu nói kia, ta vừa nhìn lại tưởng một tiểu sư phụ chấp tay trước ngực nói với ta: Thí chủ, người xuất gia không nói dối! Ha ha ha...” Lạc Niệm Hi yên lòng, lại bắt đầu trêu chọc hắn. Lãnh Tử Hàn nghe thế, cũng không có tức giận. Chỉ trả lời nhàn nhạt một câu: “Có lẽ thế”

Có lẽ, hắn thật sự đã khám phá hòng trăn, cũng khó nói. “Ầm!” một tiếng vang lên sau lưng bọn họ, là tiếng một cái khay rơi xuống đất. Hai người quay đầu lại, thì thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, người này không thể nghi ngờ chính là Quân Tử Mạch, mà dưới chân nàng, là bánh ngọt rơi tung tóe, hiển nhiên nhìn thấy hai người bọn họ thân mật thế này nàng đã bị đả kích tâm lý.

Lãnh Tử Hàn nhíu mày, Quân Tử Mạch hiện nay không phải là ở kinh thành sao, sao lại ở chỗ này?

Còn Lạc Niệm Hi thì không có ý tốt mà nhìn Lãnh Tử Hàn một chút, ánh mắt cô ta như nói rằng, sư huynh, vận số đào hoa của người đến rồi!

Khi Quân Tử Mạch nhìn thấy mặt Lạc Niệm Hi, cũng vô cùng kinh hãi! Nàng liên tục đứng tại chỗ mà nhìn như thế, người đàn ông áo đen phóng khoáng đường hoàng, cô gái áo đỏ xinh đẹp tùy ý, mà dung mạo hai người phảng phất đều như thượng thiên tử mĩ diệu khắc mà thành, nàng cứ đứng từ xa nhìn lại như thế, bọn họ như là được ông trời tác hợp, còn mình thì như một con vịt xấu xí, lại vọng tưởng xứng đối với hàng ưng.

Cho dù đã từng là Công chúa cao quý thì sao? Giờ phút này, nàng hiểu rõ ràng cái gì gọi là tự ti, thật sự rõ ràng tự ti, một cảm giác như thực chất trong lòng nàng là mình không xứng với người ta. Nhưng lòng ngực nàng như bị lửa nóng thiêu đốt, tình cảm nàng đau như chết lặng đi, mà nàng lại

cảm thấy sâu sắc rằng không thể tự dè xuống được. Cuối cùng, dưới sự giài vò này, nàng cắn môi dưới, quay người rời đi...

Thấy nàng đi như thế, Lãnh Tử Hàn bỗng nhiên hiểu ra chuyện gì. Khó trách cô nhóc này cứ xuất hiện trước mặt mình, lại có bộ dạng xấu hổ và e sợ, hẳn nhìn lướt qua mấy cái bánh ngọt trên đất, rồi không để ý nữa mà tiếp tục quay đầu nhìn bầu trời phương xa. Lạc Niệm Hi không đứng đắn mà trêu chọc: “Sur huynh vĩ đại của ta, con gái nhà người ta vì người mà thương tâm đến ruột gan đứt từng khúc! Người không đuổi theo một chút sao?”

“Người cảm thấy có cần thiết không?” Hấn không trả lời mà hỏi ngược lại.

Lạc Niệm Hi khẽ giật mình, lập tức cười nói: “Người thật vô tình!” Giống như là vô tình với mình nằm đó, tàn nhẫn cự tuyệt đối với phụ nữ, không phải nói chúng ta không có khả năng tiến tới, mà là coi thường triệt để. Mà sur huynh của cô ta, hầu như là từ trước tới nay chưa bao giờ để ý tới cảm giác của người bên ngoài.

Lãnh Tử Hàn nghe thế, cũng không giận dữ, chỉ chỉ vào mặt trời cạnh những đám mây phương xa rồi nói: “Người sai rồi! Con người đều có cảm xúc, như là mây kia, trong mắt nó nó chỉ có thể nhìn thấy được vầng mặt trời mà nó theo đuổi, thế nên, cho dù là gió vẫn luôn thổi qua người nó, có nỗ lực trả giá nhiều hơn nữa, nó cũng không nhận được một chút xiu tình cảm nào nữa. Nếu là như thế vậy thì ngay từ lúc bắt đầu, cũng không cần cho đối phương bất cứ hy vọng gì!”

Thực ra, Quân Tử Mạch là gió của hấn, còn hấn sao lại không phải là gió của Tiểu Cẩm?

Lạc Niệm Hi nghe hấn nói thế, trong chốc lát như là hiểu ra chuyện gì, cười cười, cũng không nói gì nữa. Nhưng hai người đang đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân đều không chú ý tới cách đó không xa, còn có một đôi mắt đang nhìn bọn họ chằm chằm. Mà chủ nhân của đôi mắt kia có một khuôn mặt trẻ con muốn đòi, giờ đang thổi giống như tảng đá trong hồ

c ầu, vô cùng khinh bỉ nói: “Không biết xấu hổ! Tôn thương thu ần phong mỹ tục!”

Sau đó, quay đầu đi mười phần cao ngạo, không nhìn hai người bại hoại tập tục xã hội kia nữa! Nhìn nhiều đơn giản là tổn thương ánh mắt của hắn, độc hại tâm linh của hắn!

Nhưng mấy từ hắn vừa nói ra, không tránh thoát được hai người có nội lực thâm hậu kia, lông mày nhíu lại, Lạc Niệm Hi còn phát ra tiếng nghiến răng rất nhỏ...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 69: Quốc Thư Đông Lăng

Ở trong phòng, Nam Cung Cẩm đang trêu chọc Tiêu Kinh Lan nhiều ngày không gặp, lần này tiêu bạch

nhăn lang này cũng chưa quên nàng, quơ quơ tay nhỏ, cười khanh khách sờ mặt Nam Cung Cẩm, như

là vô cùng nhớ nhung. Làm mẹ nuôi, đương nhiên Nam Cung Cẩm cũng rất nhớ tiêu gia hỏa này, hung hăng hôn lên gương mặt mềm mềm của nó mấy cái, mới chịu bỏ qua.

Thượng Quan Nhược Tịch ngẩng cạnh giường cười nói: “Lâu như vậy không gặp, ta và Kinh Lan đều có chút nhớ cô, cho nên liền mang nó theo thăm cô một chút. Lại nghe nói Lãnh Tử Hàn cũng ở chỗ này, con nhóc Tử Mạch kia...”

Nói xong, nàng không khỏi có chút tiếc than. Tử Mạch nha đầu đúng là xuất sắc, nhưng so với người như Lãnh Tử Hàn, tựa như cũng không xứng đôi. Thấy thế nào thì lần theo đuổi này cũng chú định là nàng sẽ thất bại. Nhưng Tử Mạch vẫn theo Thượng Quan Nhược Tịch tới đây, vì nàng biết rõ, dù là thất bại hay thành công, khi còn trẻ vẫn nên cố gắng thử, đây cũng là một dạng viên mãn. Chẳng phải nhiều năm trước Thượng Quan Nhược Tịch cũng biết chính mình không xứng với Quân Lâm Uyên nhưng vẫn nghĩa vô phản cố mà tiến cung hay sao? Cho tới hôm nay, nàng cũng chưa bao giờ cảm thấy hối hận. Nam Cung Cẩm nghe thế, trong đầu lập tức nhớ tới Lạc Niệm Hi, thực ra nàng nghĩ cô gái được nuôi trong phòng ấm như Tử Mạch thì người như Lạc Niệm Hi có vẻ thích hợp với Lãnh Tử

Hàn hơn. Nhưng trong nội tâm, dù sao Tử Mạch cũng là muội muội của nàng, nàng cũng từng đáp ứng Quân Lâm Uyên thay hẳn chăm sóc nàng, cho nên vẫn tương đối hy vọng nàng có thể thành công.

Ngay lúc tâm trạng nàng đang cân bằng lại, Quân Tử Mạch bỗng nhiên vừa vào vừa khóc, sau đó nằm sấp trên bàn, rồi khóc nức nở. Nam Cung Cẩm và Thượng Quan Nhược Tịch hai mặt nhìn nhau, Tiểu Kinh Lan cũng cảm thấy không cười tiếp được, nghiêng cái đầu nhỏ nhìn hoàng cổ cô của mình đang khóc vô cùng thương tâm, trong đôi mắt phượng hẹp dài đầy vẻ hoang mang.

Thượng Quan Nhược Tịch đứng dậy, đi tới trước mặt Quân Tử Mạch nói: “Sao thế, khóc cái gì?”

“Có phải là trông thấy Lãnh Tử Hàn và Lạc Niệm Hi ở cùng nhau không?” Nam Cung Cẩm không để ý lắm mà tiếp lời, Quân Tử Mạch kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn nàng, trên mặt còn vết nước mắt chưa khô, như là muốn hỏi sao đối phương lại biết.

Nam Cung Cẩm sờ soạng cái đầu nhỏ của Kinh Lan một chút, sau đó nói: “Hai người bọn họ là sư huynh muội, thân mật một chút cũng không có gì kỳ quái. Ngược lại là muội, muội phải hiểu muội và Lãnh Tử Hàn căn bản không phải là người cùng một thế giới, nếu muội kiểm tra theo đuổi hẳn, cũng nên hiểu cho rõ, con đường này cũng không dễ dàng. Nếu muội cứ gặp khó khăn lại chạy về đây khóc sụt mướt, ta đành muội vẫn sớm từ bỏ thì tốt hơn!”.

Lời Nam Cung Cẩm nói rất thẳng, hầu như không hề quan tâm cân nhắc tới tâm tình Quân Tử Mạch, nhưng mỗi câu mỗi chữ đều nói đúng vào trọng tâm. Bởi vì nha đầu này còn đang đắm chìm vào ảo tưởng không thực tế, nếu như nàng mà coi trọng Uất Trì Thành, nói không chừng hai người này mỗi người thẹn thùng một lần, chuyện này đã xong, nhưng dạng người như Lãnh Tử Hàn, muốn chinh phục hẳn, hoặc là đứng ở bên cạnh hẳn thì tuyệt đối không phải dạng người Quân Tử Mạch vốn có có thể làm được!

Quân Tử Mạch đại ra, cảm giác khuôn mặt mình nóng bừng như lửa đốt, một phần là vì giọng điệu không hề lưu tình của Nam Cung Cẩm công kích, nhiều hơn chính là kinh ngạc bởi sự đốt nát của mình, nàng vốn cho là thích hay không thích, chỉ là một chuyện đơn giản, sao nghe Nam Cung Cẩm nói xong, nàng lại cảm thấy trong chuyện này dường như có rất nhiều kiến thức thế?

Thấy nàng còn đang ngây ngốc, Nam Cung Cẩm tiếp tục nói: “Nhớ kỹ lời ta nói với muội, nghĩ cho kỹ xem mình có thể thừa nhận đả kích hẳn gây ra cho mình hay không, sau đó mới nghĩ đến chuyện có theo đuổi nữa hay không. Lần tới, ta không muốn thấy muội lại khóc trước mặt ta, thấy như thế tâm trạng rất phiền muộn!”

Câu nói sau cùng, nàng hoàn toàn không nể nang chút nào! Khiến cho Thượng Quan Nhược Tịch ở bên cạnh cũng xấu hổ thay Quân Tử Mạch, nhưng nàng cũng biết Nam Cung Cẩm vì tốt cho Quân Tử Mạch, cho nên không nói nhiều. Còn tâm trạng Nam Cung Cẩm cũng đúng là phiền muộn, phiền muộn vì Quân Lâm Uyên có một muội muội hèn yếu như thế, xưa nay nàng không cảm thấy ai cứ thất tình thì nên khóc lớn một trận, để người bên cạnh phải lo lắng cho mình, một người trưởng thành, biết suy nghĩ, thì không nên làm như thế. Hơn nữa, còn cảm thấy phần nộ vì họ không chịu tranh đấu! Mỗi lần gặp chuyện, lại khóc thế này, nếu thật có thể chinh phục Lãnh Tử Hàn, vậy đúng là một chuyện cười lớn!

Mấy câu nói đó đã kích thích Quân Tử Mạch sâu sắc, sau khi nàng hít sâu mấy hơi, vuốt vuốt hai mắt đầm lệ, đứng lên, cúi đầu nói: “Cẩm tỷ tỷ, ta hiểu được!”. “Hiểu được thì tốt! Giờ thì ra rửa mặt, sau đó nghĩ cho kỹ xem sau này mình muốn làm gì, là từ bỏ, hay tiếp tục theo đuổi. Nghĩ kỹ, rồi cứ làm theo đi đâu mình muốn. Nhớ cho rõ, tình cảm cũng được, cuộc đời cũng được, nếu như chính muội cứ mền yếu, thì không ai có thể kiên cường thay muội được cả!” Nam Cung Cẩm dứt lời, cũng không nhìn nàng nữa, mà cúi đầu đùa với Tiểu Kinh Lan.

Quân Tử Mạch dừng một chút, trong chốc lát như là hiểu ra chuyện gì, gật nhẹ đầu, rồi quay người đi ra. Nhưng Nam Cung Cẩm nhìn bóng lưng nàng, khóe miệng lại chậm rãi nhếch lên, nàng đã nhận ra một tia không

bình thường từ nha đầu này, từ sự không thực tế của cõi lòng mộng mơ, giờ đã là vẻ nhìn như nhạt nhẽo nhưng lại vô cùng kiên quyết! Có lẽ một nha đầu đơn thuần và hoạt bát này, thật sự có thể khiến Lãnh Tử Hàn xúc động cũng không biết chừng, nhưng... Nếu như nha đầu này không tự ti thì tốt!

Nhìn Quân Tử Mạch quay ra, Thượng Quan Nhược Tịch hiểu được một chút, quay lại Nam Cung Cẩm ng ỡ bên giường, thấy Tiểu Kinh Lan gặm ngón tay Nam Cung Cẩm, quơ quơ tay nhỏ, có vẻ rất cao hứng, còn Nam Cung Cẩm như nhớ ra chuyện gì đó, sững sờ nhìn chăm chăm vào nốt ru ỡ chu sa ở giữa lông mày trên gương mặt phấn nộn, như là xuyên thấu qua gương mặt này mà nhìn thấy người nào đó, trong lúc nhất thời, nàng có chút thất th ần. Thượng Quan Nhược Tịch tự nhiên cũng hiểu nàng sao lại thất th ần, đừng nói là nàng, chính Thượng Quan Nhược Tịch cũng thường xuyên nhìn con trai mà thất th ần, thậm chí là lúc lơ đãng còn lệ rơi đ ầy mặt, Thượng Quan Nhược Tịch cố ý nói tránh đi: “Trận chiến này, đoán chừng còn phải đánh bao lâu nữa?”

Vừa nói đến chuyện này, th ần trí Nam Cung Cẩm li ền được triệu hoán trở về, lúc đ ầu kh ẽ cười nói: “Ta cũng không biết. Quên nói cho cô biết một chuyện, ta cũng có thai, mới biết không lâu trước đây, hiện nay, thật sự là không muốn đánh nữa, chỉ muốn cùng h ắn và Bảo Bảo đi về một nơi non xanh nước biếc mà sinh sống thôi!” Vừa r ỡ, hạ nhân đến báo, nói là quốc thư Đông Lăng được đưa tới, đúng lúc hai người Thượng Quan Nhược Tịch đến, h ắn li ền ra xử lý chính vụ.

Thượng Quan Nhược Tịch sững sờ cười nói: “Cô cũng có r ỡ? Vậy không phải Kinh Lan có bạn r ỡ sao?” “Đúng thế!” Nam Cung Cẩm cúi đ ầu, một mực đùa với Kinh Lan, không phát hiện ra Thượng Quan Nhược Tịch có chút mất tự nhiên. “Vậy là tốt r ỡ! Ta còn đang suy nghĩ hai người lúc nào thì mới có con đấy!” Nàng cúi đ ầu xuống một chút, che đậy một chút mờ mịt nơi đáy mắt. Còn Nam Cung Cẩm vẫn đang đắm chìm trong vui sướng khi gặp lại Tiểu Kinh Lan, không để ý thấy nàng không bình thường, qua một h ỡ lâu, Thượng Quan Nhược Tịch nói: “Được r ỡ, vậy cô nghỉ ngơi đi, ta đưa Kinh Lan về trước, tiểu gia hỏa này đi mấy ngày đường, cũng đã mệt r ỡ!”

“Được!” Nam Cung Cấm đưa em bé cho Thượng Quan Nhược Tịch, nàng cũng muốn đi xem xem cuối cùng Hoàng Phủ Hoài Hàn có ý đồ gì!

Đợi cho Thượng Quan Nhược Tịch ra khỏi cửa, Nam Cung Cấm vén chăn lên rồi đi ra.

Đến đại điện nghị sự, tất cả mọi người đều khẩn trương nhìn nàng, theo bọn hần nghĩ, trong bụng Hoàng hậu nương nương là tương lai Nam Nhạc, lão nhân gia nàng nên ở trong phòng nghỉ ngơi tĩnh dưỡng mới đúng, hiện nay không nên chạy đến đây. Ngược lại, Bách Lý Kinh Hồng đã sớm biết nàng không chịu ngỗ yên, cho nên cũng không cảm thấy kinh ngạc.

“Tình hình như thế nào?” Nam Cung Cấm lạnh giọng hỏi thăm, hiển nhiên là đang hỏi tình hình bên Đông Lăng như thế nào.

Nhưng mọi người xung quanh đều nhìn nàng, bộ mặt đều trống rỗng, vì sao người này mang thai mà bộ dạng vẫn giống như lúc trước? Một điểm tự giác rằng mình đang có thai cũng không có!

Vân Dật ho khan một tiếng, sau đó nói: “Hoàng Phủ Hoài Hàn viết quốc thư tới, nguyện ý đổi sáu tòa thành để lấy ngu ãn nước của ta!”. Vốn là Nam Nhạc cắt mười tòa thành cho Đông Lăng, để đổi Bách Lý Kinh Hồng về nước, mà trong lần chiến tranh này, Bách Lý Kinh Hồng đã lấy lại bốn tòa thành, còn lại sáu tòa trong tay Đông Lăng! Cũng hiển nhiên là nội dung cuộc nói chuyện giữa Nam Cung Cấm và Hoàng Phủ Dạ đã được truyền đạt lại cho Hoàng Phủ Hoài Hàn, thông minh như Hoàng Phủ Hoài Hàn, tự nhiên cũng không chờ cho chuyện phát triển đến mức độ kia rồi mới xử lý, cho nên liền tiên hạ thủ vi cường, đưa tới một tờ quốc thư! Mặc dù vốn biết rằng chuyện này Hoàng Phủ Dạ sẽ nói cho Hoàng Phủ Hoài Hàn biết, nhưng không biết vì sao mà Nam Cung Cấm vẫn cảm thấy có chút thất vọng.

Lần này, nếu như Nam Nhạc đáp ứng, đối với người Đông Lăng, đây chính là Hoàng thượng và phúc lợi của bọn họ nên cắt đất, còn nếu Nam Nhạc không đáp ứng, mà vẫn dựa theo kế hoạch, chờ đến khi người Đông Lăng đồng tâm hiệp lực tiến đánh mới đáp ứng, vậy chỉ có thể biểu hiện

rằng Nam Nhạc bọn họ sợ hãi, hoặc là giả nhân giả nghĩa. Hiển nhiên, hai loại kết quả này không có cái gì tốt đẹp cả.

“Các người bàn bạc kết quả thế nào?” Nam Cung Cấm đi đến ngồi xuống tại chiếc ghế trống bên cạnh Bách Lý Kinh Hồng, chờ bọn họ phát biểu. Một tướng quân đứng dậy nói: “Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương, mặt tướng nghĩ chuyện này có thể đáp ứng được!”

Bởi vì, nếu không đáp ứng, cũng chỉ có Nam Nhạc bất lợi. Còn nếu đáp ứng, với điều kiện này của Đông Lăng cũng tuyệt đối là có lợi, nguần nước đổi lấy sáu tòa thành trì, quan trọng là sáu tòa thành trì này vốn là của Nam Nhạc, là người Nam Nhạc, tất nhiên vẫn luôn tâm tâm niệm niệm, như là một cái gai trong lòng, cho nên theo bọn hắn nghĩ, giá trị của sáu tòa thành trì này cao hơn nhiều đối phương cắt thành trì Đông Lăng tới đổi.

Nhưng Nam Cung Cấm lại lắc đầu cười khẽ: “Đông Lăng Hoàng đưa điều kiện gì, chúng ta đáp ứng điều kiện đó. Chẳng phải là chúng ta quá dễ nói chuyện rồi sao? Phải biết rằng hiện nay phe thắng lợi là chúng ta, mua đồ còn phải cò kè mặc cả, nói chi đến chuyện đánh thiên hạ?”

Nàng vừa nói xong, mọi người đều thấy có lý. Mà vấn đề này, Bách Lý Kinh Hồng không phải không suy nghĩ tới, nhưng trong lòng của hắn hiểu rõ, nếu mở miệng muốn đất đai Đông Lăng, tất nhiên Hoàng Phủ Hoài Hàn sẽ không đáp ứng. Cho nên có nói cũng không công, hắn xưa nay cũng không thích làm chuyện đã biết kết quả không được rồi mà vẫn làm.

“Không biết Hoàng hậu nương nương có cao kiến gì?” Vân Dật đại biểu cho các vị tướng quân hỏi thăm. Nam Cung Cấm cười hèn mọn một tiếng: “Cao kiến thì chưa nói tới, nhưng cách nhìn thì có một ít! Trông chờ tên Hoàng Phủ Hoài Hàn không có nhân phẩm, lại hẹp hòi kia cắt đất cho chúng ta, đó là không thể nào, nhưng chúng ta hiện nay có thể cân nhắc trên cơ sở chúng ta đã có sáu tòa thành trì này, muốn mọi hắn thêm một chút tiền, với dân chúng mà nói, để vương đều không dùng hết tiền, cho nên nếu Hoàng Phủ Hoài Hàn không đáp ứng, khó tránh khỏi bị dân chúng của mình khinh bỉ, không hiểu. Cho nên hắn nhất định sẽ kiên trì đáp ứng chúng ta, mà tới lúc đó, chúng ta không phải đã kiếm bọn một phen rồi

sao? Quan trọng nhất chính là, làm như thế địa vị chúng ta được nâng lên, là chúng ta muốn thế nào được thế này, chứ không phải Hoàng Phủ Hoài Hàn muốn thế nào được thế này!”

Nàng nói xong, mọi người xung quanh đều gật đầu nói phải! Nhưng sau đó mọi người đều là những giọt mồ hôi lớn, Hoàng hậu nương nương, mặc dù những lời ngài nói đều rất có đạo lý, nhất là câu cuối rất suy nghĩ cho Nam Nhạc chúng ta, đòi thêm một chút tiền, đối với chúng ta chỉ có tội chứ không có xấu, nhưng ý cười hèn mọn trên mặt ngài, đã thể hiện rõ khát vọng đối với tiền bạc của ngài rồi!

Khóe miệng Bách Lý Kinh Hồng cũng hơi co rút, thấy nàng cười hèn mọn, hẳn cảm thấy không đành lòng nhìn thẳng. Chỉ nghiêng đầu nói: “VẬY theo như ý Hoàng hậu mà viết chỉ.”

“RỒ!” Một tên hạ thần đáp lời, sau đó liền bắt đầu chuẩn bị giấy bút, viết được một nửa, hẳn ngừng đầu hỏi: “Hoàng thượng, muốn bao nhiêu?”

“Một vạn lượng hoàng kim!” Nam Cung Cẩm nghênh ngang nói, đối với giao dịch giữa các nước, một vạn lượng hoàng kim thật ra cũng không tính là to tát. Nhưng cả đời Nam Cung Cẩm đều nhớ khi ban đầu ở trên thuyền của tên cậu Hoàng đế kia, nàng đòi hẳn ban thưởng một vạn lượng hoàng kim, lần trước khi xây thành Kiến Khang đã chơi một lần, hôm nay thêm một lần nữa.

Tên hạ quan phụ trách viết quốc thư kia vội vàng gật đầu, sau đó viết tiếp, sau đó còn treo một giọt mồ hôi lấp lánh. Sau khi viết xong, đang định đặt bút xuống thì lại nghe tiếng Nam Cung Cẩm truy vấn tới: “Viết xong rồi à? Viết thêm ở đằng sau vài câu: “Chó Hàn, bản cũng biết người là người chanh chua keo kiệt, cho nên tìm người mượn tiền luôn gian nan như vậy! Hiện nay vì phúc lợi dân chúng Đông Lăng của người, người nên giao tiền ra, nếu không qua ít ngày nữa, toàn bộ Trung Nguyên đều biết Đông Lăng Hoàng làm người keo kiệt, vì vạn lượng hoàng kim mà không thèm để ý đến và vứt bỏ an nguy bách tính. Khi đó ngay cả bản cung cũng phải đổ mặt vì người, người nhất định phải suy nghĩ kỹ! Còn nữa, hiện nay thành Kiến Khang dưới sự quản lý của bản cung, vui vẻ phồn vinh, chắc

chấn sẽ đi theo hướng phồn vinh hưng thịnh, ngài không cần quá quan tâm đầu, có cần gả con gái ra ngoài như tát nước đổ đi, Nam Nhạc chúng ta nhất định sẽ quản lý và phát triển thành Kiến Khang thích đáng.”

Quan viên chấp bút nghe thế thì sửng sốt một chút, luôn cảm thấy lời này mà viết ra sẽ chọc cho Đông Lăng Hoàng tức điên lên! Đoạn đầu thì nhục nhã người ta chanh chua keo kiệt, còn đặt trước tên người ta thì còn tố là chó! Sau đó lại nói những từ ngữ vô sỉ uy hiếp đối phương giao tiền ra, đoạn sau không đầu vào đâu lại nói đến chuyện xây thành Kiến Khang, lúc trước việc cất thành Kiến Khang cho Nam Nhạc, tuyệt đối là tâm bệnh lớn nhất cả đời này của Hoàng Phủ Hoài Hàn! Mà Hoàng hậu nương nương của bọn hắn cũng biết thế nào là đánh rắn thì đánh nơi bẫy tặc, không chút lưu tình nào mà chọc vào nỗi đau của người ta! Ngôn ngữ thì mỉa mai, đừng nói là Hoàng Phủ Hoài Hàn, chính hắn nhìn cũng cảm thấy đùng tình với đối phương, mặc dù hắn cảm thấy nếu viết xuống, sẽ khiến người ta bị đả kích rất nặng, nhưng viết như thế trong quốc thư, có vẻ không được tốt cho lắm?

Thế là hắn ngẩng đầu lên nhìn Bách Lý Kinh Hồng, dùng ánh mắt hỏi ý kiến Hoàng đế bệ hạ. Mọi người xung quanh đầu là bộ dạng muốn cười mà không dám, trong lòng thì tưởng tượng khi Đông Lăng Hoàng thấy đoạn thư này, sẽ nổi trận lôi đình như thế nào. Bách Lý Kinh Hồng ho nhẹ một tiếng, dưới ánh mắt uy hiếp của Nam Cung Cẩm, gạt nhẹ đầu với quan chấp bút, xem như đồng ý. Thế là quan chấp bút cúi đầu xuống, khước miệng co quắp, viết tiếp phong thư này. Chỉ hy vọng khi Đông Lăng Hoàng nhìn thấy phong thư này, sẽ không bị tức giận đến nôn ra máu! Nam Cung Cẩm trào phúng Hoàng Phủ Hoài Hàn chuyện thành Kiến Khang như thế, tự nhiên là có nguyên nhân, nàng không quên tên Cấu Hàn kia đã từng dùng chuyện mười tòa thành trì Nam Nhạc kia để che giấu Tiêu Hồng Hồng nhà mình, phong thủy luân chuyển, xem xem miệng ai độc hơn ai!

Khi phong quốc thư này được đưa đến bàn Hoàng Phủ Hoài Hàn, vị đế vương xuất sắc này cũng không có phụ chờ đợi của Nam Cung Cẩm, gương mặt tuấn dật vô song tức đến đủ mọi màu sắc không nói, dưới đáy mắt lạnh lùng còn mang theo sát ý nồng đậm, như là muốn chém Nam Cung Cẩm thành muôn mảnh mới có thể giải tỏa mối hận trong lòng hắn!

Cả người hấn như bốc cháy, sau lưng như thể có khói xanh bốc lên! Hoàng Phủ Dạ ng ỡ cong cong vẹo vẹo trên ghế, nhìn hoàng huynh nhà mình tức giận mà khuôn mặt vô cùng sáng lạng, giọng nói tà mị vang lên có chút kinh ngạc: “Sao thế, Nam Nhạc không chịu đáp ứng à?”

“Vút!” một tiếng, Hoàng Phủ Hoài Hàn ném quốc thư cho Hoàng Phủ Dạ, “Tự nhìn đi!” Hoàng Phủ Dạ đ ầy hoài nghi, mở phong thư ra, xem đến phần sau, sắc mặt càng xem càng đặc sắc, còn có vẻ như muốn khóc, lại giống như muốn cười, Tiểu Cẩm Cẩm này quả nhiên không giờ khắc nào chịu an phận!

“Hoàng huynh, chúng ta đã sớm quen với nàng thế này r ỡ!” Hấn chỉ có thể dùng lời nông cạn này mà khuyên nhủ, an ủi hoàng huynh đang tổn thương tâm linh.

Hoàng Phủ Hoài Hàn hít sâu mấy hơi, cuối cùng mới bình tĩnh lại một chút: “Phải! Trẫm sớm nên quen thuộc!” Nhưng vẫn không nhịn được mà tức đến muốn nôn ra máu! Rõ ràng là đối phương trực tiếp nói đi điều kiện ra, mình cho dù có không cam lòng, cũng phải đáp ứng, nhưng cô gái chỉ sợ thiên hạ không loạn này, còn muốn tăng thêm một đoạn lời nói như thế để ép buộc hấn, có cái lý nào lại như thế chứ!

Càng nghĩ càng tức giận, nhưng bỗng nhiên, hấn nhớ tới một việc, nghiêng đầu nhìn Hoàng Phủ Dạ: “Chuyện trẫm sai để đi làm đã xong chưa?”

“Đã xong r ỡ! Quân Hạo Thiên hiện nay trong lòng đại loạn, mà toàn bộ Bắc Minh khi biết Quân Lâm Uyên có con, tri ều đình đã rơi vào khủng hoảng! Đoán là chẳng mấy chốc nữa hấn sẽ xuất thủ!” Kế này của hoàng huynh đã có thể kích động tình hình Bắc Minh rung chuyển, Quân Hạo Thiên bị ép phải xuất thủ với Quân Kinh Lan.

Lại có thể khiến cho Tiểu Cẩm Cẩm bên kia phải lo lắng, dù sao thì đứa bé thừa kế của Bắc Minh đang ở tại Nam Nhạc, tri ều thần chắc chắn biết Nam Cung Cẩm biết rõ thân phận của Kinh Lan, sợ là sẽ lợi dụng đi ều này để làm việc bất thiện, bọn họ sẽ buộc Tiểu Cẩm Cẩm lấy đứa bé này để uy hiếp Bắc Minh đổi lợi ích, đối với Tiểu Cẩm Cẩm mà nói, tất nhiên là đau

đầu đến cực điểm! Kế sách này, đúng là một kế hay, Tiêu Cẩm Cẩm sợ là sẽ hận không thể xé tan xác huynh đệ hai người bọn họ!

Nghĩ thế, hắn lại lắc đầu cười khở, hắn và nàng, từ đầu đến cuối, đầu chỉ có thể đối lập, không thể có cách nào nghịch chuyển. Hắn vừa nói xong, Hoàng Phủ Hoài Hàn hừ lạnh một tiếng, tâm trạng từ đó mới khá hơn một chút, nhìn quốc thư trên tay cũng không có tức giận như trước, ném nó lên trên bàn, cười lạnh một tiếng: “Nam Cung Cẩm, trăm xem ngươi còn có thể đắc ý mấy ngày!”

Đáp ứng Mặc Quan Hoa không xuất thủ đối với đứa bé kia, nhưng những người khác, hắn không thể bảo đảm được! Hắn ngược lại muốn xem xem, lần này cô gái kia sau khi trở thành mục tiêu công kích của Nam Nhạc, còn có thể tùy tiện như thế nào!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 70: Lời Nói Thật Của Mai Lương Hình

Mấy ngày nay, trong thiên hạ nổi lên một tin tức, đó là nghĩa tử của Nam Nhạc Hoàng, chính là người thừa kế của Tiến hoàng Bắc Minh Quân Lâm Uyên!

Di chúc Quân Lâm Uyên nói rõ, đứa bé này, mới chính là người thừa kế chính thức vương vị Bắc Minh! Cho nên người trước đó đã đăng cơ không lâu, lại “phán đoán” sai lầm về tình hình chiến tranh mà dẫn đến tổn thất bốn mươi vạn binh mã Bắc Minh - 1 Quận Hao Thiên, không thể nghi ngờ gì phải tiếp nhận toàn bộ những ánh mắt chất vấn của từ trên xuống dưới Bắc Minh!

Cho nên, những ngày này, tình hình triều đình Bắc Minh, như được đặt trong lò lửa, còn Quân Hao Thiên những ngày này cũng cảm nhận đầy đủ cái gì gọi là đứng ngửi không yên! Nếu như là người khác, hẳn cũng không sợ hãi, nhưng đây lại chính là người thừa kế của Quân Lâm Uyên, đối với hoàng đế huynh đã qua đời của mình, Quân Hao Thiên luôn có sự e ngại bẩm sinh, cho nên khi vừa nghe được tin tức này, trong chốc lát hẳn đã có cảm giác như là Quân Lâm Uyên trở về tìm hắn đòi lại vương vị vậy!

Loại cảm giác này khiến hắn chột dạ trong lòng, đi đâu này cũng khiến cho cả người hắn đều rơi vào trong trạng thái tinh thần không yên trong những ngày này!

Còn Mai Lương Hình thật vất vả dùng hết mọi thủ đoạn mới ngẩng lên được phi vị, khi biết chuyện này thì vừa kinh vừa sợ! Á ta biết rõ đạo lý tan đàn xẻ nghé, nếu như Quân Hao Thiên thật sự bị lật đổ, những ngày tốt

lành vinh hoa phú quý của ả, cũng đến lúc kết thúc. Nhưng trong lúc ả ta sợ hãi, lại có không ít cảm giác kinh hãi, bởi vì liên quan đến chuyện này, ngoại trừ ả và Quân Hạo Thiên, còn có kẻ thù lớn của ả, Nam Cung Cẩm!

Cho nên, ả vừa sợ xảy ra chuyện, nhưng cũng hy vọng chuyện sẽ xảy ra! Dẫn theo một đám cung nhân, ả ta tới thư phòng của Quân Hạo Thiên, còn Quân Hạo Thiên hiện nay đang lau mồ hôi trán, nhìn tấu chương đây bàn!

Tất cả các đại thần đều tin rằng hồ phụ không sinh khuyển tử nên trên tấu chương đều góp lời, đề nghị Quân Hạo Thiên không tiếc giá nào cũng phải vì Bắc Minh mà đón Hoàng tử điện hạ về. Nhưng đi đầu tương đối lạc quan chính là, ít ra hiện nay chưa có người nào bắt đầu bàn tán chuyện muốn thay đổi Hoàng đế, thế nhưng, đã có đứa bé này, thì không thể nghi ngờ gì hấn sẽ bị bó tay bó chân! Hiện nay hấn mà mắc bất kỳ một sai lầm nào, hoặc là không thể đạt được sự ủng hộ của đám đại thần, thì hấn chính là người bị lật đổ!

“Hoàng thượng, Hình phi nương nương cầu kiến!” Cung nhân đến bẩm báo. Lần này Quân Hạo Thiên càng đau đầu hơn, ả ta tới đây, hoàn toàn không có chút tác dụng nào đối với tình hình hiện nay của hấn, mà không chừng sau khi ả ta đến, lại còn cãi nhau với hấn đòi hấn tìm Nam Cung Cẩm báo thù! Hiện nay hấn và Nam Cung Cẩm đều trở thành người bị hại trong chuyện này, chắc hấn tình trạng của Nam Cung Cẩm không thể tốt hơn hấn bao nhiêu, cho nên hấn cho rằng đi đầu quan trọng nhất hiện nay không ở bên phía Nam Cung Cẩm! Mà là bên phía hấn!

Đang muốn bảo người phái ả ta trở về, nhưng nghĩ đến dáng vẻ hoa lệ đài vũ của ả, trong lúc nhất thời hấn có chút không nỡ, nói một cách bất đắc dĩ: “Để cho nàng đi vào đi!”

“Rõ!” Cung nhân lui ra ngoài, cảm thấy rất buồn bực, Hình Phi Nương Nương là loại người ra vẻ, nhưng vẫn là một con nhóc nhà quê trên núi xuống, trên cơ bản là không có chút khí chất nào, nàng thật sự không rõ ả ta cuối cùng là có gì tốt, vậy mà Hoàng thượng có thể quan tâm như thế!

Mai Lương Hình dẫn theo thị tỳ thân cận tiến đến, đứng ở giữa ngự thư phòng thi lễ với Quân Hạo Thiên: “Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng!”

“Có chuyện gì?” Giọng điệu của Quân Hạo Thiên tuyệt đối không thể nói là tốt, nhưng cũng cố gắng duy trì bình thản.

“Chỉ là thấy gần đây tâm tình Hoàng thượng không tốt, cho nên thân thiếp mới đem chút rượu nhạt tới thăm Hoàng thượng!” Mai Lương Hình nói xong thì đi tới long ý của Quân Hạo Thiên.

Quân Hạo Thiên nghe thế mới cảm thấy thả lỏng được một chút, gật nhẹ đầu: “Ừm!” Dứt lời, hắn lại xoa nhẹ cái trán mấy lần!

Mai Lương Hình quan tâm đi đến trước mặt hắn, giúp hắn nhẹ nhàng xoa huyết Thái Dương: “Hoàng thượng đang phiền lòng vì chuyện Hoàng tử điện hạ sao?” “Ừm!” Quân Hạo Thiên thẳng thắn trả lời.

“Thừa tướng đại nhân nói thế nào?” Tới Bắc Minh được ba bốn tháng, ở ta cũng nhìn ra được Thừa tướng hầu như là người ủng hộ lớn nhất của Quân Hạo Thiên, ngoại trừ lần tiến công Nam Nhạc này, Thừa tướng không đồng ý ra, những chuyện khác, cho dù là Quân Hạo Thiên quyết định thế nào, hắn đều đáp ứng.

Đây mới là đi đầu mà trong lòng Quân Hạo Thiên không chắc chắn nhất, trước đó, Thừa tướng là người chân thành với Quân Lâm Uyên nhất trong cả Bắc Minh, hiện nay lại là người chân thành với hắn nhất, thế nhưng sau chuyện này, vậy mà Thừa tướng lựa chọn im lặng! Im lặng một cách triệt để, trên triều đình, mỗi lần chúng thần nghị luận đến chuyện này, hắn đều giả vờ câm điếc, như là không biết chuyện gì cả, mà khi tấu chương nhao nhao bay đến như tuyết rơi, Thừa tướng cũng là người duy nhất giữ thái độ im lặng!

Mai Lương Hình nói: “Có lẽ Thừa tướng bảo trì trung lập!” ở ta ở bên cạnh Quân Hạo Thiên lâu như thế, tự nhiên cũng hiểu một chút chuyện triều đình.

Quân Hạo Thiên gật đầu, bỗng nhiên vươn tay kéo tay ở đang xoa bóp cho mình xuống, sau đó ôn nhu nói: “Ái phi, tình hình Bắc Minh hiện nay đã đến tình trạng này, nếu như con của Quân Lâm Uyên thật sự trở về, hoàng vị của trẫm có còn vững vàng nữa hay không cũng khó nói, cho nên

chuyện quan trọng nhất hiện nay của chúng ta, là trước tiên phải ổn định tình hình đã!” Nói xong, hắn đã đợi Mai Lương Hình phát câu với mình! Nhưng kỳ quái là, lần này Mai Lương Hình không có phát câu với hắn, mà ả ta ngẩng lên nhìn hắn, tựa vào ngực hắn nói: “Hoàng thượng, thân thiếp tự nhiên là hiểu được, chuyện nào nặng chuyện nào nhẹ! Hoàng thượng trong suy nghĩ của thân thiếp mới là quan trọng nhất, cho nên trước tiên vẫn nên xử lý cho tốt chuyện của Hoàng thượng đã, chuyện Nam Cung Cẩm, sau này chúng ta lại nói!” Chợt nghe lời này của ả, Quân Hạo Thiên lập tức cảm thấy hết sức cảm động trong lòng, bàn tay không nhịn được mà gấp gấp ôm lấy eo của ả: “Ái phi, trăm phải cảm ơn nàng đã thông cảm!” Mai Lương Hình gạt đầu cười, lại bắt đầu bày mưu tính kế: “Hoàng thượng, chuyện này ngài chuẩn bị xử lý thế nào?”

“Trăm cũng không nghĩ được cách nào tốt!” Trong lòng hắn có một giọng nói, thúc giục hắn trừ khử đứa bé kia! Đấy gọi là vô độc bất trượng phu, nhưng nếu hắn thật sự muốn ra tay, hắn lại nhịn không được mà nghĩ tới đôi mắt độc ác của Quân Lâm Uyên, quanh quẩn rõ ràng trong đầu hắn, cảm giác đó khiến hắn vô cùng sợ hãi!

Nhu nhược! Mai Lương Hình chế giễu ở trong lòng, nhưng lại lập tức nói: “Hoàng thượng, thân thiếp cho rằng, đứa bé kia, không nên giữ lại! Ngài thật vất vả mới leo lên được đấng vị, cho dù là thúc truyền vị cho cháu, thì dòng dõi ngài cũng mất đi cơ hội đăng cơ làm đế: Lúc cần quyết đoán mà không quyết đoán, tất sẽ gặp loạn!”

Nghe biện pháp ác độc như vậy được nói ra từ miệng ả, Quân Hạo Thiên lập tức cảm thấy có chút kinh sợ, đến mức mà ánh mắt nhìn ả ta có chút nặng hơn mấy phần. Ánh mắt Quân Hạo Thiên quét qua, Mai Lương Hình lập tức rõ ràng, biểu hiện của chính mình hôm nay có hơi quá khích một chút, vội vàng cup mắt xuống, tiếp tục nói: “Mặc dù nó vẫn còn trẻ con, thân thiếp cũng không đành lòng, nhưng vì Hoàng thượng, thân thiếp cũng chỉ có thể nghĩ tới hạ sách này! Với lại, Hoàng thượng ngài nên nghĩ thêm tới một vấn đề, vốn là Lan phi có cốt nhục của Tiến hoàng, nhưng vì sao nàng không ở lại nơi này, lại xuất cung lần trốn, đi đâu này chứng tỏ mục đích của nàng ta tuyệt đối không đơn giản, cho nên thân thiếp cho

rằng Hoàng thượng vẫn nên quả quyết một chút mới thỏa đáng, để tránh cho hậu hoạn vô tận!”

Phân tích rất có logic, nếu như Nam Cung Cẩm ở đây, nghe mấy lời này của ả, nhất định sẽ tán thưởng ả ta thời gian này tiến bộ nhanh chóng. Mai Lương Hinh cũng vì mình thông minh tài trí mà tự đắc ý và lớn tiếng tự khen hay trong lòng, nói đến chuyện này, ả ta còn muốn cảm ơn Nam Cung Cẩm, nếu không phải nàng bức ả đến một bước này, ả sao có thể trưởng thành nhanh như thế?

Nhiều khi, cảm tạ đối thủ của mình, cũng là một loại khẳng định bản thân!

Nghe kiểu nói này của ả, Quân Hạo Thiên mới lạnh nhạt đi một chút, nhưng hiển nhiên cũng đã động tâm với ý kiến của ả, diệt trừ Quân Kinh Lan, vẫn đúng có thể coi như là một ý kiến hay! Hắn vốn không ra tay được, nhưng nghe kiểu nói này của ả, bỗng nhiên hắn nghĩ đến một vấn đề, nếu tương lai ả mang thai con của hắn, con của bọn hắn há lại không có cơ hội leo lên hoàng vị? Đã như thế, vậy thì...

“Người đâu!” Nghĩ thế, hắn quát lạnh một tiếng!

Sau đó, mấy người áo đen bước ra từ chỗ tối, đứng trước mặt hắn!

Quân Hạo Thiên móc ra một cái bình sứ từ trong ngực, ném cho bọn hắn: “Cầm cái này, có thể đối phó với thần binh bất tử! Sau đó bắt tiêu tử kia lại cho trẫm!”.

Lúc trước khi Quân Lâm Uyên còn tại vị, trong lúc vô tình hắn đã thấy qua thần binh bất tử, vì thế đã nghiên cứu thật lâu, thần binh bất tử đao thương bất nhập, sẽ không chết, thêm nữa, còn có thể bình yên vô sự sau khi trúng độc, nhưng lại không chịu được thuốc mê! Nhất là loại thuốc mê đỉnh cấp này của Nam Cương, khiến cho bọn hắn ngất xỉu một canh giờ tuyệt đối không thành vấn đề! Mà dùng một canh giờ để bắt một đứa bé đi, đã đầy đủ rồi!

“Rõ!” Người áo đen lĩnh mệnh, sau đó thân hình lóe lên, biến mất khỏi căn phòng.

Hắn vừa đi ra ngoài, Mai Lương Hình liền không hài lòng nói: “Hoàng thượng, vì sao ngài không trực tiếp giết nó, còn muốn bắt trở về làm gì?”

“Trực tiếp giết nó, người trong thiên hạ hoài nghi đầu tiên, tự nhiên là trẫm. Nhưng nếu bắt đi, đám người kia đầu sẽ hoài nghi là Nam Nhạc giấu nó đi không phải sao? Với lại, quan trọng nhất là khi đứa bé kia còn trong tay trẫm, cho dù có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, trẫm cũng vẫn còn có đường lui!” Quân Hạo Thiên chậm rãi nói ra tính toán của mình.

Mai Lương Hình nghe thế, trên môi lúc này mới nở một nụ cười, vô cùng quỷ quyệt và đắc ý: “Hoàng thượng cao kiến!” Đứa bé kia, chẳng phải Nam Cung Cẩm rất quan tâm sao? Trông thấy cô ta thống khổ, có vẻ như cũng rất đáng để mình cao hứng đấy! Chờ cho đứa bé kia vào hoàng cung, day dỗ như thế nào còn không phải là do mình sao?

Đang suy nghĩ, lại nghe tiếng Quân Hạo Thiên vang lên bên tai: “Đang suy nghĩ gì thế?” “Không có gì cả! Chiếu Nhi, đưa rượu tới đây!” Mai Lương Hình quay đầu phân phó, sau đó nói với Quân Hạo Thiên: “Hoàng thượng, giải quyết xong một vấn đề phiên toái to lớn, ngài không cảm thấy chúng ta nên không say không nghỉ sao?”

Trong mắt Quân Hạo Thiên bỗng nhiên lóe lên một tia gì đó, đồng ý.

Chiếu Nhi đứng rót rượu, ánh nến trong ngự thư phòng lóng lánh, còn có ánh sáng da minh châu thấp sáng đại điện. Hai người đối ẩm, Quân Hạo Thiên có như hôm nay cố ý muốn làm cho Mai Lương Hình quá chén, sau ba tuần rượu, Mai Lương Hình hầu như đã không còn tỉnh táo.

Lại uống một hồi lâu sau, Mai Lương Hình mở miệng khước từ: “Hoàng thượng, thân thiếp thật sự không uống được nữa...”

“Ái phi, nếu như không say không nghỉ, vậy không say sao có thể đi chứ?” Quân Hạo Thiên ợ một hơi rượu, như là đã say rồi, nhưng ánh mắt

hắn lại cực kỳ tỉnh táo. Mai Lương Hình thì ngược lại, tiêu cự trong mắt đã tan rã!

Mai Lương Hình không còn cách nào, đành phải ngoan ngoãn uống, sau khi uống xong, đã say hoàn toàn, lớn tiếng kêu lên: “Ta còn muốn uống, còn muốn uống nữa!”.

Mà Quân Hạo Thiên lúc này lại buông cái chén trong tay mình xuống, trầm giọng nói: “Ái phi người yêu ta thật sao?”

Mai Lương Hình mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn dung nhan không tuyệt mỹ nhưng cũng tuấn dật của hắn, phá lên cười to một tiếng, sau đó vung vẩy chén rượu như điên rồi nói: “Người nằm mơ sao! Sao ta có thể yêu người cơ chứ! Đồng gốc, ta chỉ muốn lợi dụng người, lợi dụng người báo thù giúp ta! Người có cái gì có thể so với Bách Lý Kinh Hồng? Cái gì người cũng không sánh nổi! Ta mà lại yêu người sao, ha ha ha... Đồ đầu mới tin tưởng ta yêu người! Người đâu, mang rượu tới, bản cũng muốn uống nữa...”.

Chiêu Nhi ở bên cạnh nghe thế, chỉ cảm thấy vô cùng hoảng sợ, dọa cho chân cô ta mềm nhũn mà quỳ rạp xuống đất! Cô ta vốn là tâm phúc của Hoàng thượng, được phái đến làm người hầu hạ Hình phi, cho nên Hoàng thượng mới không kiêng kỵ cô ta nghe những chuyện ngày hôm nay, thế nhưng ở đây ngay cả những lời như thế cũng dám nói hết ra, Hoàng thượng có thể giết kẻ đứng xem như mình hay không?

Quân Hạo Thiên nghe xong, lập tức im lặng, cả người đều thể hiện ra sự mất mát và trầm thấp không nói nên lời, im lặng nặng nề hồi lâu, mới ôm ả ta đã say như chết, rồi quay sang nói với Chiêu Nhi: “Nhớ kỹ, chuyện hôm nay, không được phép nói cho Hình phi biết!”

“Nô tỳ tuân mệnh!” Chiêu Nhi lĩnh mệnh, cảm thấy không hiểu Hoàng thượng đang nghĩ gì. Hoàng thượng nghe thấy như thế, không phải hẳn là sẽ tức giận hoặc thẹn quá hóa giận sao? Chuyện này... Cung Thái Hình, một đêm yên ổn trôi qua. Mai Lương Hình tỉnh rượu, trong đầu giật mình nhớ tới chuyện hôm qua, trong nháy mắt liền sợ đến trắng bệch cả mặt!

ta đứng dậy, nhìn qua người đàn ông vừa bị mình đánh thức hỏi: “Hoàng thượng, đêm qua, đêm qua thần thiếp uống nhiều quá, thần thiếp không nói sai lời gì chứ?” Chiêu Nhi ở bên ngoài màn trướng, trong nháy mắt nghe thấy lời này, cô ta cảm thấy trái tim đã nhảy lên đến cổ rỗi, sinh tử của Hinh Phi Nương Nương, chỉ trong một ý niệm của Hoàng thượng lúc này! Quân Hạo Thiên vượt vượt mi tâm của mình, nghiêng đầu nhìn ả ta, chậm rãi nói: “Đêm qua trăm hỏi ái phi có thật sự yêu trăm hay không, ái phi nói...” Nói đến đây, hấn lại dừng lại trong nháy mắt!

Còn Mai Lương Hinh lại luống cuống: “Thần thiếp nói gì, Hoàng thượng ngài nói cho thần thiếp đi, thần thiếp nói thế nào?”

Quân Hạo Thiên nhìn chằm chằm sắc mặt hoảng sợ của ả ta, im lặng hồi lâu, cuối cùng, cười một tiếng, ẩn chứa sự ôn nhu không nói nên lời: “Nàng nói, yêu!”

Ánh mắt Chiêu Nhi ngưng lại trong nháy mắt, không nhìn được mà nghiêng đầu nhìn người trên giường

một chút, rỗi lại thu hồi ánh mắt rất nhanh. Trong thoáng chốc, cô ta như là hiểu ra điều gì, đây không phải là Hinh phi yêu Hoàng thượng, mà là Hoàng thượng thật lòng yêu Hinh phi!

Mai Lương Hinh nghe hấn nói thế, lập tức yên tâm lại, còn tốt, xem ra mình uống say cũng không quên nguy trang! Cho nên tên đàn ông ngu ngốc này mới có thể một mực bị những lời hoang đường của mình lừa gạt, nghĩ thế, một nụ cười xinh đẹp lại hiện lên trên khuôn mặt ả, hơi cúi xuống, chui vào trong ngực Quân Hạo Thiên, giọng mang theo vẻ vui mừng: “Hoàng thượng ngài thật xấu xa, vậy mà không tin thần thiếp, còn muốn chuốc say để hỏi thần thiếp!”

“Ái phi không thích thế, sau này sẽ không thế nữa!” Một tay Quân Hạo Thiên ôm eo ả, trong mắt lại là vẻ âm u, không để cho ả biết được. Mai Lương Hinh tâm hoa nộ phóng, chọc chọc mấy lần vào lồng ngực hấn rỗi nói: “Hoàng thượng, vậy ngài nhất định sẽ giúp thần thiếp báo thù đúng không?”

“Ừm!” Hấn nói nhàn nhạt, “Sau khi bắt được đứa bé kia, giao nó cho thần thiếp có được không, thần thiếp sẽ không biết nó đâu, chỉ giày vò nhỏ nhỏ một chút thôi!” Mai Lương Hinh ngửa mặt nhìn hấn.

Quân Hạo Thiên ngạc nhiên trong chốc lát, cuối cùng vẫn gật đầu: “Được, nhưng nàng phải nhớ kỹ, không thể làm tổn thương nó.”

“Thần thiếp biết!” Trong nháy mắt Mai Lương Hinh hớn hở ra mặt, sau đó cọ đầu vào ngực Quân Hạo Thiên mấy lần rồi kìêu my nói: “Hoàng thượng, thần thiếp muốn!”

Quân Hạo Thiên cười một tiếng, sau đó xoay người mà lên: “Như nàng mong muốn!” Như nàng mong muốn, tất cả những gì nàng muốn, chỉ cần trăm có, trăm đầu có thể cho nàng!

Hấn là đàn ông Quân gia, chỉ cần yêu, cho dù biết rõ là sai, cho dù biết con đường phía trước là vạn kiếp bất phục, cũng vẫn nghĩa vô phản cố như cũ. Dốc hết tất cả...

Còn Chiếu Nhi ở bên ngoài lại không nhìn được mà cảm thấy cay cay sống mũi, vì một ả đàn bà thế này, Hoàng thượng tội gì phải như thế...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 71: Kiếp Nạn Của Tiêu Kinh Lan

Nam Nhạc, giờ phút này cũng đã lật trời.

Đám đại thần ở kinh thành đã hoàn toàn không bình tĩnh nổi, mấy đại thế gia vốn đã đối nghịch với Vân gia, giờ lại càng có mục tiêu phấn đấu, kích động đến cực điểm! Hoàng hậu là từ Vân gia mà ra, bây giờ Hoàng hậu lại có sơ suất lớn như thế, Vân gia tự nhiên cũng không tiện ăn nói, cho nên bọn hắn đều cảm thấy cao hứng đến chết mất! Càng khiến bọn hắn kích động chính là, huyết mạch duy nhất của Bắc Minh Hoàng lại ở tại Nam Nhạc bọn hắn, việc này nói lên đi đâu gì? Việc này nói rõ, bọn hắn có thể dựa vào đó mà nếu đi đầu kiện thật tốt với Bắc Minh, sau đó thu được một phần lợi ích khả quan!

Chuyện ồn ào này, cũng khiến cho ánh mắt của những tướng quân ở thành Khai Xán vốn sùng bái Nam Cung Cẩm vô hạn kia nhìn nàng cũng có chút thay đổi, theo bọn hắn nghĩ, Nam Cung Cẩm thân là Hoàng hậu Nam Nhạc của bọn hắn, nên gạt tình cảm riêng tư sang một bên, mọi việc đều nên lấy lợi ích của Nam Nhạc làm đầu, nhưng hiện nay hành động của Hoàng hậu nương nương khiến bọn hắn rất thất vọng! Trong tay có thể đánh bạc lớn như thế, lại không có ý lợi dụng, nếu không phải vì hiện nay trong bụng Nam Cung Cẩm hiện nay đang có tương lai của Nam Nhạc, bọn hắn thật sự không muốn cho nàng về mặt tốt đẹp gì cả! Nam Cung Cẩm cũng sút đầu mẻ trán, đã phái ám ảnh đi đi đâu tra xem đây là chuyện tốt của người nào nhiều chuyện, ý nghĩ đầu tiên chính là tên Hoàng Phủ Hoài Hàn chó má kia tìm phiền phức cho mình, nhưng dù sao vẫn cần phải xác định xem đúng hay không?

thành Thiệu Dương, Mộ Dung Thiên Thu đánh giằng co với Thượng Quan Cận Duệ nghe nói tin tức như thế, trong nháy mắt cũng không bình tĩnh được, giơ ngón tay cái lên vì Hoàng Phủ Hoài Hàn, chuyện đã thế này, nói không chừng bé con kia cũng không thể tiếp tục ở lại Nam Nhạc được nữa rồi! Đến lúc đó đối với mình mới là có lợi nhất, cho nên hẳn cũng giúp đỡ tuyên truyền rộng rãi hơn một phen.

Thượng Quan Nhược Tịch mấy ngày này cũng chỉ cảm thấy bọn họ không dám ra ngoài, các tướng quân thành Khải Xán, không biết vô tình hay cố ý mà cứ nhìn chằm chằm cửa phòng các nàng, như là sợ mẹ con bọn họ chạy đi vậy. Tuy thế nhưng sau ba ngày yên ổn, nàng cuối cùng vẫn không bình tĩnh được, cố gắng ôm hài tử ra cửa, đi tìm Nam Cung Cấm, khi nàng vừa ra khỏi cửa, lập tức có người theo sau nàng, như là để giám thị, đến cửa phòng Nam Cung Cấm, nàng gõ cửa vài tiếng. Nam Cung Cấm nói: “Vào đi!”

Thượng Quan Nhược Tịch đẩy cửa vào, ôm hài tử đến trước mặt nàng, vội vàng nói: “Chuyện này cô chuẩn bị làm thế nào?” Nàng nói thẳng vào vấn đề “Yên tâm, chỉ cần ta còn sống một ngày, ai cũng không thể động tới Kinh Lan! Huống chi trong bụng ta hiện tại có máu mủ Nam Nhạc, ai cũng không thể làm gì ta!” Nói xong, Nam Cung Cấm theo bản năng sờ sờ bụng

mình một chút, trong chốc lát cảm thấy đứa bé này đến thật đúng lúc, hiện nay có thể giúp mình đại ân. Chỉ có đi đâu, lấy con mình để làm lá chắn, cảm giác như thế thật sự không thể nào tốt được.

Thượng Quan Nhược Tịch thở dài một hơi, trong lòng như là buông xuống được cái gì, ánh mắt nhìn Nam Cung Cấm lại nhiều thêm vài tia cảm động và áy náy, chỉ là không để cho Nam Cung Cấm nhìn thấy: “Chúng ta thật sự không nên tới thành Khải Xán, hiện nay lại đẩy cô lên đầu sóng ngọn gió!”

“Cô sai rồi, may mắn là các cô đã tới đây, hiện nay đã ở dưới tầm kiểm soát của ta, sẽ không có ai dám động tới các cô. Nhưng nếu như ở xa kinh thành, ta thực sự không biết mình làm thế nào để cam đoan các người an

toàn!” Nói đến điểm này, trong lòng Nam Cung Cẩm thàn kêu may mắn, tuy nói bọn họ có thàn binh bất tử bảo vệ, nhưng chuyện đã thế này, người dân Nam Nhạc với lòng yêu nước vô cùng mãnh liệt kia, nói không chừng ngay cả đ òan cũng không chịu bán cho bọn họ, vậy thì chết đói cũng có khả năng! Thượng Quan Nhược Tịch nhíu mày, hiển nhiên còn rất lo lắng vì chuyện này, sắc mặt Nam Cung Cẩm hơi nặng nề nói: “Cò v ề trước đi, chuyện này để ta giải quyết!”

Nàng vừa nói xong, nắm tay trong tay áo của Thượng Quan Nhược Tịch nắm chặt, dừng h ồi lâu, nàng quay người đi, chuyện này đúng là nàng không giúp đỡ được gì, ở lại nơi này cũng không có tác dụng gì, mà trong lòng nàng cũng đã có quyết định! Sau khi nàng đi không lâu, Bách Lý Kinh Hồng tiến đến, thấy nàng ng ồi buồn r ầu bên cạnh bàn, hấn chậm rãi đi đến trước mặt nàng, nói nhàn nhạt: “Không cần quan tâm, chuyện này ta sẽ xử lý tốt.”

“Chàng chắc chứ?” Sẽ xử lý tốt sao? Có thể dùng phương pháp gì xử lý mới tốt, đơn giản là khur khur cố chấp bao che mình, sau đó giúp đỡ để tự mình giải quyết vấn đề này, rồi lại tạo thành tiếng xấu cho hấn.

Câu hỏi này của nàng, tự nhiên khiến hấn không biết nói gì, có thể bảo vệ được Quân Kinh Lan, cũng có thể bảo vệ được nàng, nhưng sau đó ánh mắt toàn bộ Nam Nhạc nhìn nàng sẽ không giống như trước đây nữa, sự thật này cứng rắn như sắt thép. “Hiện nay cũng không có cách giải quyết nào khác không phải sao?”

Nam Cung Cẩm hít vào một hơi thật sâu, lập tức cũng cảm thấy không thể làm gì? Trong lòng nàng hận thấu xương đối với người bên ngoài đang lan truyền tin tức này! Hiện nay, cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước...

Mà hiện thực còn nghiêm trọng hơn bọn họ tưởng tượng nhiều. Không tới mấy ngày, lại có rất nhiều dân chúng kinh thành bị những danh môn vọng tộc có danh vọng kia kích động, sau đó không ngừng kêu gào Nam Cung Cẩm không xứng là Hoàng hậu, yêu cầu Hoàng thượng phế hậu. Cống hiến của Nam Cung Cẩm trong các chiến dịch, các tướng sĩ biết,

nhưng dân chúng không biết. Trong kinh thành, còn có không ít lão thần đã bắt đầu ngày đêm dâng tấu, đề nghị Hoàng thượng đại tuyển thiên hạ, mở rộng hậu cung!

Tình hình như thế, cho dù là Hoàng Phủ Hoài Hàn và Mộ Dung Thiên Thu cũng không thể tưởng tượng ra được! Về chuyện tuyển phi phải đối đầu với đám đại thần theo Vân gia và Nam Cung Cẩm đó, vẫn luôn là một cái gai trong tim của toàn bộ đám quan văn Nam Nhạc. Hiện nay chuyện này được truyền ra, không thể nghĩ ngờ gì chính là thả con săn sắt bắt con cá rô, có những chuyện vốn là bọn hắn không dám nói ra, nhân cơ hội này có thể nói ra rất nhiều.

Mấy ngày nay Mộ Dung Thiên Thu cũng không tiếp tục tiến đánh Thiệu Dương, mà chỉ ở trong vương trường xem kịch hay, Hoàng Phủ Hoài Hàn thì phiên lòng vì việc ngu ồn nước nên cũng không có tâm tư với chiến sự, Bắc Minh loạn trong giặc ngoài, còn có nguy cơ triêu chính, thế là Nam Nhạc được một đoạn thời gian yên tĩnh, đoạn thời gian yên tĩnh này càng khiến cho đám đại thần kia thêm hoạt bát, còn Nam Cung Cẩm cũng một mực đè nén cơn giận của mình không bộc phát!

Mãi cho đến một ngày, một quyển mỹ nhân đồ được đưa đến long án của Bách Lý Kinh Hồng, Nam Cung Cẩm cuối cùng cũng giận tím mặt!

Các tướng quân cả điện đều hoảng sợ nhìn Hoàng thượng tỏa ra hơi lạnh, và Hoàng hậu toàn thân bốc hỏa, cảm thấy đỡ mồ hôi vì một đám lão thất phu ăn không ngủ nghỉ còn đi gây sự ở kinh thành kia! Văn thần võ tướng xưa này chính là hai quần thể không hợp nhau, cho nên theo bọn hắn nghĩ, đám lão gia hỏa kia chính là nhàn rồi mà gây chuyện!

“Các vị tướng quân cũng cảm thấy bản cung không xứng làm Hoàng hậu sao?” Ánh mắt Nam Cung Cẩm sắc bén hung hăng áp bách bọn hắn. Bách Lý Kinh Hồng nghe thế, ngược mắt nhìn nàng một cái, khóe môi hơi nhếch lên, biết nàng có thể xử lý chuyện này, liền cúi đầu xuống xem tấu chương. Loại cảm giác áp bách tự nhiên của Nam Cung Cẩm, khiến cho không thiếu người trong nhóm tướng quân cúi đầu xuống, trong lòng bọn họ đang nhanh chóng suy nghĩ, tài năng quân sự và chính trị của Hoàng hậu

nương nương đầu rõ như ban ngày! Chuyện này mặc dù hoang đường, nhưng lại không thể che lấp công tích của Hoàng hậu nương nương, dạng phụ nữ như thế này, trong thiên hạ cũng chỉ có một người, nếu như nàng cũng không xứng, bọn họ thật sự cũng không biết ai có thể xứng nữa!

Thế là, bọn họ cùng nhau cúi đầu nói: “Vị trí Hoàng hậu Nam Nhạc, sau khi phế Hoàng hậu nương nương, sẽ không có người thứ hai có thể ứng tuyển!”

“Tốt! Các vị tướng quân cũng cảm thấy ta đường đường là Hoàng hậu Nam Nhạc, một đại quốc mệnh mông, lại phải bắt một hài tử chưa tròn một tuổi để uy hiếp Bắc Minh sao? Nếu chúng ta thật sự làm thế, rồi sau này, lịch sử sẽ đánh giá chúng ta thế nào?” Nam Cung Cẩm nói ta từng câu từng chữ.

Nàng vừa nói xong, các tướng quân cũng là hai mắt nhìn nhau, phần lớn bọn họ đều là võ tướng, cho nên làm người luôn hào sảng ngay thẳng, so với những văn thần không từ thủ đoạn để đạt được mục đích kia, luận âm mưu, tự nhiên là đơn thuần hơn rất nhiều, với lại bọn họ đều cho rằng thà làm ngọc vỡ còn hơn làm ngôi lành, thể diện quan trọng hơn nhiều! Cho nên lời này của Nam Cung Cẩm, không nghi ngờ gì đã khiến bọn họ xúc động!

Nam Cung Cẩm thấy bọn họ không nói lời nào, đã biết bọn họ bị lời nói của mình đánh động, cuối cùng nàng nói: “Với lại, hiện nay Quân Kinh Lan trong tay chúng ta, cho dù chúng ta chỉ dùng nó để làm vật thể chấp, thì Bắc Minh cũng sẽ phải cố kỵ rất nhiều!”.

“Hoàng hậu nương nương nói cực phải!” Các vị tướng quân trong nháy mắt đã vui vẻ ra mặt, hóa ra Hoàng hậu nương nương có ý này, ôi chao, hóa ra bọn họ hiểu lầm Hoàng hậu nương nương! Thấy nét mặt bọn họ, Nam Cung Cẩm đã biết hôm nay mình lừa gạt thành công, hiện giờ, ít nhất cũng đã thu được sự ủng hộ của nhóm võ tướng!

Còn Bách Lý Kinh Hồng đang ngẩn trên long ý, im lặng hồi lâu, vẫn đang một mực xem xét tấu chương. Giờ phút này, trên tay hắn đang cầm

một bản tấu chương, lại là vạch tội Vân gia, bác bỏ Hoàng hậu. Cuối cùng, khuôn mặt hắn càng âm trầm, không thể đè nén được cơn giận dữ nữa!

“Ầm!” một tiếng vang lên, bản tấu chương kia bị hắn hung hăng ném lên mặt bàn! Tất cả mọi người đều kinh ngạc một chút, theo bản năng ngẩng đầu nhìn người trên long ỷ. Chỉ thấy đôi mắt đẹp như ánh trăng của hắn nhàn nhạt nhìn xuống mọi người bên dưới, đôi mắt đó sắc bén và sâu như hàn đàm, vốn là khuôn mặt hắn đăm đăm đến cực hạn, nay đã mang theo một cô lệ khí nồng đậm! Khiến cho người ta cảm thấy run sợ khi nhìn vào!

Thế là, tất cả mọi người đều hiểu được ít nhiều, hiện nay long nhan Hoàng thượng đang giận dữ! Đây cũng là lần đầu tiên bọn hắn từ trước đến nay lâu như vậy mới nhìn thấy Hoàng thượng nổi giận, cả đám người chân tay đều mềm nhũn, vội vã quỳ xuống: “Hoàng thượng bốt giận!”

“Bốt giận ư?” Giọng nói mờ nhạt của Đế vương truyền đến từ trên vương tọa, khiến cho người nghe cảm thấy âm trầm trong lòng.

“Trẫm, không tức giận.” Hắn nói ra từng chữ, như là thật sự không tức giận. Nhưng, các đại thần phía dưới không nhìn được mà nuốt một ngụm nước bọt, Hoàng thượng, bộ dạng này của lão nhân gia ngài là không tức giận sao? Đây rõ ràng là tức giận đến cực điểm có được không? Ngay cả Nam Cung Cấm cũng không nhìn được mà nuốt một ngụm nước bọt, tên này đang bùng lửa giận sao? Đây là lần đầu tiên nàng trông thấy hắn như thế này.

“Người đâu, truyền chỉ.” Sắc mặt Bách Lý Kinh Hồng lạnh lùng, nói với truyền lệnh sứ.

Truyền lệnh sứ vội vàng chạy đến trước mặt hắn, quỳ xuống mặt đất: “Hoàng thượng, ngài có gì phân phó?” Giọng nói hắn đang run rẩy, hắn thấy, Hoàng thượng đang bất âm bất dương thế này, còn khiến lòng người run sợ hơn cả long nhan giận dữ.

“Chỉnh lý những tấu chương này một phen, cứ cái nào đề nghị trẫm phế hậu nạp phi, hàng quan cấp ba, phạt bổng ba năm.” Hắn phân phó nhàn

nhặt một câu, nhưng dưới đáy mắt sắc bén vẫn sâu kinh người, khiến cho lòng người run sợ, hiển nhiên xử phạt của hắn còn không chỉ như thế.

“Thần linh chỉ!” Truyền lệnh sứ cảm thấy bị thương cho những đại thần kia, xen vào việc nhà của Hoàng thượng sao, giờ thì tốt rồi chứ? Gặp báo ứng chưa?

Nam Cung Cẩm không nhịn được mà nhíu mày, xử sự như thế, rất dễ dẫn tới dân chúng phẫn nộ! Vẫn là Vân Dật gan lớn một chút, hắn hơi khề ngẩng đầu lên nói: “Hoàng thượng nghĩ lại, tha thứ cho thần cả gan nói thẳng, nếu thật sự làm thế, vậy thì tình trạng của Hoàng hậu nương nương càng thêm xấu hổ, vớ lại, vớ lại...” Còn lại một câu, hắn không dám nói, vớ lại, nếu thật sự làm như thế, Hoàng thượng cũng sẽ trở thành mục tiêu công kích!

“Không có vớ lại gì hết!” Hắn ngắt lời, đứng dậy, phẩy tay áo một cái, quyền mỹ nhân đờ trên long án liền bị chấn vỡ, sau đó bay ra ngoài giống như từng bông tuyết hoa, ngay sau đó, một cỗ long uy bấm sinh áp bách lấy đám võ tướng ở đây: “Các vị tướng quân, có nguyện hiệu trung với trẫm, bất kể là trẫm quyết định thế nào?”

“Chúng thần nguyện ý!” Các tướng quân lớn tiếng nói, hiện nay nói không nguyện ý không phải là muốn chết sao?

“Được, Nam Nhạc ta, chỉ cần những thần tử tuân theo quyết định của quân vương. Còn kinh thành, cũng nên gột rửa rồi.” Hắn phun ra một câu không mẫn không nhạt, nhưng, sắc mặt lạnh lẽo kia, khiến cho người ta biết được hắn đang không nói đùa.

Trong chốc lát, tất cả các tướng quân hầu như là trọn to con người, ý của Hoàng thượng đây là như thế nào? Kinh thành, gột rửa? Một câu nhàn nhạt thế này, nhưng đã phán định sinh tử của nhiều người và sự tồn vong của biết bao gia tộc, thế nhưng vì sao vừa nghĩ tới những lão gia hỏa sắp ngã xuống, trong lòng bọn họ lại cao hứng như thế này?

Quan truyền lệnh giạt mình kêu lên, lập tức cảm thấy mình quỳ có chút bất ổn, hắn cũng là con vợ cả Trầ gia trong mấy đại thế gia ở kinh thành,

nếu như Hoàng thượng dùng chính sách huyết tinh để đả đảo người kinh thành nghe lời, Trần gia bọn hắn cũng trốn không thoát, nhất là quyền mỹ nhân đó này bọn hắn còn gia nhập vào hỗ trợ tuyển chọn, chuyện này... Quyên thế thế gia có lớn, Hoàng đế cũng không cần quan tâm một câu, dẫn quân đội đến trực tiếp hủy diệt! “Hoàng thượng, thần nghĩ các vị đại nhân chỉ nhất thời hồ đồ, khi bọn hắn nghĩ thông suốt, tất nhiên sẽ không làm như thế nữa! Còn xin Hoàng thượng cho các vị đại nhân một cơ hội!” “Vậy làm phiền Trần ái khanh, trở về nói cho bọn hắn nên tỉnh táo một chút, đối với nhất thời hồ đồ, trăm có thể tha thứ, đối với cả đời hồ đồ, vậy cũng đừng trách trăm không cho bọn hắn cơ hội.” Giọng nói lạnh lùng của hắn mang theo một cỗ sát ý lảng lẽ.

Truyền lệnh sứ vội vàng gật đầu, gật đầu thật nhanh rồi thất kinh nói: “Hoàng thượng yên tâm, thần nhất định truyền đạt ý chỉ của ngài cho các vị đại nhân biết!” Dứt lời, hắn lộn nhào đứng dậy, chạy như bay ra ngoài cửa, đây là lần đầu tiên hắn thấy Hoàng thượng khủng bố như thế!

“Người đầu, trừ Vân gia ra, gọi toàn bộ con em thế gia tông quân trở về” Toàn bộ Nam Nhạc, có không ít con em thế gia vào quân đội lịch luyện, nhưng trừ Vân gia tướng môn hổ tử ra, các thế gia khác ngẩng lên được vị trí tam phẩm tướng quân rất ít, cho dù có ngẩng lên được, thì phần lớn đầu là chức quan nhàn tản, cho nên có phái ra ngoài, thì đối với quân đội cũng không tổn thất quá lớn, hơn nữa, ở một mức độ nào đó còn là tiêu diệt một chút sâu mọt. “Rõ!” Lời này, mấy ngày trước đại tướng quân thăng quan nhất phẩm đại tướng có nói, tin tức như thế đối với hắn mà nói không thể nghi ngờ gì là quá tốt, hắn vốn đi lên từ dân chúng nghèo khổ, mười tám tuổi tông quân, phấn đấu hơn ba mươi năm, mới có thành tựu như ngày hôm nay, vậy mà luôn luôn nơm nớp lo sợ, như đi trên tấm băng mỏng, chỉ sợ đắc tội các thế gia đại tộc kia! Mà hắn nhìn những tên con cháu thế gia chỉ biết làm mưa làm gió kia rất khó chịu, đã rất lâu rồi, cho nên hắn vô cùng nguyện ý vì Hoàng thượng mà bắt đả đảo người kia trở về

Lần này tất cả mọi người đều hiểu, Hoàng thượng không nói chơi! Đây là muốn làm thật!

Gia chủ Thịnh gia cũng trong đội ngũ tướng quân, hấn vội vàng chạy ra quỳ xuống nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, chuyện này Thịnh gia chúng ta không tham dự, còn xin Hoàng thượng giơ cao đánh khẽ cho thần!”

Nam Cung Cầm cũng chạy ra làm người tốt: “Đúng thế, Hoàng thượng, oan có đầu nợ có chủ, những người kia đối nghịch với bản cung, nhưng Thịnh tướng quân không đối nghịch với bản cung!” Thực ra hiện nay Thịnh gia cũng không hòa thuận với Vân gia, nhưng giờ lại nghe Nam Cung Cầm vậy mà cầu tình cho mình, Thịnh tướng quân lập tức cảm thấy một trận xấu hổ và hối hận. “Hoàng hậu nói thế nào chính là thế đó.” Dứt lời, đôi mắt trong trẻo và lạnh lùng như ánh trăng nhìn quét mọi người một vòng, “Trẫm muốn các người biết, đối nghịch với Hoàng hậu, chính là đối nghịch với trẫm!”

“Chúng thần minh bạch!” Nếu hiện nay bọn hấn vẫn không hiểu, vậy thì bọn hấn không cần làm quan nữa, về nhà mà làm ruộng chăn heo còn tốt hơn!

Thế là, chuyện này, ngay khi Nam Cung Cầm giận dữ và dưới thủ đoạn bàn tay sắt của Bách Lý Kinh Hồng, đã đi đến hồi kết thúc.

Nam Cung Cầm còn chưa kịp đắc chí, thì thấy Hiên Viên Dĩ Mạch vội vàng vọt vào: “Hoàng hậu nương nương, không xong rồi, Thượng Quan Nhược Tịch và Kinh Lan bị người bắt đi rồi!” “Cái gì?” Nam Cung Cầm kinh hãi, trong nháy mắt đã chạy đến trước mặt nàng.

Hiên Viên Dĩ Mạch thở ra một hơi, vội vàng nói: “Là thế này, thuộc hạ vốn chỉ là đi qua, nhưng bỗng nhiên trông thấy cửa mở hé hé, kinh ngạc một chút, liền vào xem thế nào, nhưng sau khi thuộc hạ vào, lại không thấy ai bên trong, trong phòng có vết tích đánh nhau, nhưng người ngài phái tới bảo vệ đầu ngất xỉu!” “Quân Hạo Thiên.” Giọng nói mờ nhạt của Bách Lý Kinh Hồng vang lên, ra tay thời điểm này, có khả năng nhất chính là Quân Hạo Thiên, vừa có thể vu oan hãm hại, vừa có thể hóa giải nguy cơ đối với vương vị của mình. Hơn nữa, Hoàng Phủ Hoài Hàn và Mộ Dung Thiên Thu đều là người nhất ngôn cửu đỉnh, đã đáp ứng không động đến Kinh

Lan, nhất định sẽ không động đến. Nhưng Quận Hao Thiên bị dìm vào thế bất buộc thì lại khó nói!

Nam Cung Cầm dừng một chút, chậm rãi ép mình bình tĩnh lại một chút, nhưng vẫn ức chế không nổi sự lo lắng trong lòng, bởi vì trong lòng nàng quá rõ ràng, bọn họ nhất định phải đi cứu Kinh Lan ngay lập tức, nếu không... Quận Hao Thiên mà tránh khỏi được liên quan đến chuyện này, vậy thì sự an toàn của Kinh Lan sẽ không được đảm bảo!

Nghĩ thế, nàng đã không muốn nói nhiều thêm gì nữa, chạy như bay ra ngoài!

Đôi mắt đẹp của Bách Lý Kinh Hồng nhíu lại, theo nàng đi tới thành lâu, khi Nam Cung Cầm muốn lên ngựa, hấn ngăn nàng lại: “Nàng quên à, nàng đang mang thai.” Giờ mà cứ cưỡi ngựa như thế, hài tử sẽ như thế nào?

Nam Cung Cầm cắn môi, dừng lại! Hồi lâu sau, nàng cúi đầu nhìn hấn: “Nhưng hiện nay ta không có lựa chọn nào khác! Ta quen thuộc Bắc Minh hơn chàng, mà lão Thừa tướng tựa như cũng đứng về phía Kinh Lan, nếu như ta không đi, không ai có thể tranh thủ hấn hỗ trợ được!”

Về phần hài tử, nàng tin tưởng con của nàng, không phải là dạng mềm yếu như thế. Mà bọn họ nhất định phải cưỡi ngựa đi nhanh, đám người bắt Kinh Lan đi, hấn là mới đi không bao lâu, bọn họ đến sớm chút nào, Kinh Lan liền bắt đi được một chút rơi vào tay Quận Hao Thiên, cũng bắt đi được một chút nguy cơ.

“Ta đi cùng với nàng.” Như là đã sớm đoán được kết quả này, hấn cũng không cản, nhưng có hấn đi cùng, ít nhất sẽ tương đối an toàn.

Các tướng quân theo ra đầu mười phần buồm bực, không rõ Hoàng thượng và Hoàng hậu vì sao coi trọng đứa bé kia như thế, nhưng nghĩ đến lời Hoàng thượng nói lúc đó, không rõ thì không rõ đi, vì sự an toàn của mũ quan và sinh mạng của mình, ít nói lời vô ích mới tốt.

“Nếu chàng đi, tình hình Nam Nhạc...” Nam Cung Cầm có chút do dự.

Hắn nhếch môi, cùng nàng lên ngựa rồi nói bên tai nàng: “Tình hình Nam Nhạc, tầm quan trọng có thể so sánh với an nguy của nàng hay sao?” “Ha ha ha...” Một trận cười cuồn cuộn và tùy tiện vang lên, Lãnh Tử Hàn nhanh chân bước ra, nhìn người kia trên lưng ngựa rồi cười nói, “Tiểu Cẩm, yên tâm đi thôi, ta cho nàng mượn cổ kiệu của ta!”

Hắn vừa nói xong, khuôn mặt đăm người Thanh Long trong nháy mắt sầm khở: Diệt trong bóng tối trọn trắng mắt với bọn hắn, nếu không phải bọn hắn chưa từng học cách khiêng kiệu, thì cần phải để đăm người này phục vụ Hoàng hậu nương nương hay sao? Thế là, Nam Cung Cẩm rất nhanh nhớ tới cổ kiệu phong cách của Lãnh Tử Hàn, có thể bay, tốc độ không hề chậm hơn so với ngựa, thế là nàng ngạc nhiên gật đầu: “Vậy thì cảm tạ huynh!” “Yên tâm, có Lãnh Tử Hàn ta ở thành phải gán một ngày, liền có thể giữ vững giúp các người một ngày!” Cho dù người Nam Nhạc không chịu nghe hắn chỉ huy, hắn dẫn người giang hồ đến thủ, cũng sẽ giữ vững được! Bởi vì, câu nói kia của Bách Lý Kinh Hồng, hắn thích! Tình hình Nam Nhạc, không quan trọng bằng với an nguy của Tiểu Cẩm, có thể nói ra câu nói này, cũng không uổng hắn đấu với Bách Lý Kinh Hồng lâu như thế!

Lạc Niệm Hi cũng đi từ trên cổng thành xuống nói: “Bản cô nương có rất nhiều bằng hữu trên giang hồ, nói không chừng có thể giúp đỡ các người một chút! Ta cùng đi chứ!” Trông thấy sư huynh để ý như thế, cô ta cũng không nở khoanh tay đứng nhìn!

“Đa tạ!” Nam Cung Cẩm gật đầu đáp ứng. Sau đó, Bách Lý Kinh Hồng nói: “Hai vạn kỵ binh, theo trăm ban đêm xông vào Bắc Minh!”

Hắn vừa nói xong, tất cả mọi người đều giật mình kêu lên! Hoàng thượng điên rồi sao? Hai vạn đại quân xông vào, đây chẳng phải chịu chết sao? Nhưng bọn hắn cũng rõ ràng, nếu mang nhiều người tới, chỉ sợ chưa tới thì đứa bé kia đã...

Có người muốn khuyên, nhưng nghĩ tới Hoàng thượng lúc đó, không dám tiến lên. “Rõ!” Uất Trì Thành lên tiếng, rồi đi điếm binh.

“Người Dạ Mạc Sơn Trang, tiến vào trước tiên, tùy thời tiếp ứng.” Làm việc không cân nhắc chu toàn không phải là phong cách của Bách Lý Kinh Hồng.

Trái tim mọi người bị nhắc đến cỡ họng, lúc này mới buông xuống!

Sau một ngày, giờ Tý. Cửa thành biên cảnh Bắc Minh đã đóng, mà binh lính trên tường thành đốt đèn canh gác, có người trông thấy mấy vạn binh mã phóng tới, trong nháy mắt liền kinh hãi! Lớn tiếng hô to: “Xong rồi! Địch tập kích, có địch tập kích!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 72: Thân Phận Của Thượng Quan Nhược Tịch

Thượng Quan Nhược Tịch vốn đang trong phòng đồ Kinh Lan chìm vào giấc ngủ, bỗng nhiên nghe thấy vài tiếng “Cốc!”, “Cốc!”, nàng hơi ngạc nhiên đi tới cửa, vừa đi đến cửa, thò đầu ra nhìn thì bị một người dùng khăn bịt kín mũi miệng từ đằng sau lưng, nàng lúng túng mấy lần, rồi hôn mê bất tỉnh!

Sau khi nàng tỉnh lại, đã bị nhốt trong một cái rương tối đen như mực, hài tử vẫn đang bên cạnh nàng. Đứa bé mới được nửa tuổi này, còn không biết là đã bị thay đổi chỗ ngủ, miệng nhỏ vẫn còn đang ngày 0 0, còn thỉnh thoảng ứ ứ mấy tiếng. Giờ đã là ban ngày, ánh nắng xuyên thấu vào cái rương, có thể thấy đứa bé đang ngủ rất rõ ràng.

Bộ dạng nhỏ bé này, khiến cho trong lòng Thượng Quan Nhược Tịch đầy nhu tình, nhưng lại vạn phần lo lắng, đám người bắt cóc bọn họ, tám chín phần mười chính là người Mạc Bắc. Nàng biết rõ hoàng cung âm u, nếu rơi vào trong tay Quân Hạo Thiên, kết quả của bọn họ sẽ rất khó nói, cho nên hiện nay, nàng nhất định phải nghĩ biện pháp chạy thoát! Nhìn quanh cái rương của bọn họ một chút, sau một lát, bỗng nhiên nàng nhớ tới ngọc bội của mình! Sau đó, nàng vươn tay ra... “Bốp! Bốp! Bốp!” Nàng dùng sức gõ vào cái rương mấy lần.

Nhưng người bên ngoài chỉ đá một cước vào cái rương: “Gõ cái gì mà gõ?” Một cước này, khiến cho cái rương hung hăng chấn động một phát, nếu không phải Thượng Quan Nhược Tịch trước đó đã bảo vệ hài tử trong tay, chỉ sợ Tiểu Kinh Lan đã bị một cước này khiến cho tỉnh lại, sau đó sẽ khóc lớn.

“Ta muốn đi ngoài!” Nàng lớn tiếng gào to! Gào to xong, chính là một trận đở mặt, đúng là nàng đã nhiễm tính cách phóng khoáng của Nam Cung Cẩm r ỡ, những lời như thế mà cũng có thể nói một cách ngang nhiên với đàn ông như vậy.

Sau đó nàng liền nghe được người bên ngoài hùng hổ nói: “Thật sự là phi ền phức!” Tiếp sau đó chính là âm thanh mở khóa, nắp hương bị mở ra, lọt vào trong t ầm mắt, chính là mấy người áo đen che mặt, ánh mắt bọn chúng đều âm lãnh, th ần thái nơi đáy mắt như là mấy con quạ trong bãi tha ma, khiến cho người ta cảm thấy cực kỳ lạnh lẽo.

Thượng Quan Nhược Tịch vừa muốn ôm hài tử ra ngoài, lại bị tên thủ lĩnh áo đen ngăn cản: “Dừng lại, người có thể ra ngoài, nhưng phải để hài tử lại!”

“Thế nhưng mà...” Thượng Quan Nhược Tịch cố ý làm ra vẻ khó khăn, cũng khiến cho mấy người áo đen xác định tuyệt đối là có vấn đề, trong lòng bọn h ắn hờ lạnh, đ ồng ngu xuẩn, còn định ôm con chạy đi đúng không, nghĩ chúng ta là kẻ ngu sao!

“Không có nhưng mà gì hết, đặt xuống!”

Thượng Quan Nhược Tịch nhìn bọn h ắn đ ầy hận thù một chút, đ ầy mặt đ ều là vẻ buồn bực xấu hổ vì mưu kế bị vạch tr ần, nghiêng răng phần nộ đặt hài tử lại trong rương, sau đó nhìn mấy người kia, lớn tiếng nói: “Ta muốn đi ngoài, các người đ ều là đàn ông, chớ có đi cùng ta!”

“Được r ỡ, người đi nhanh đi!” Bọn h ắn cũng không muốn gây phi ền toái gì! Dù sao thì cô gái này cũng từng là vợ của Quân Lâm Uyên. Thêm nữa, chỉ c ần hài tử còn trong tay bọn h ắn, những chuyện khác đ ều không quan trọng!

Nghe thấy bọn h ắn đáp ứng, Thượng Quan Nhược Tịch mới làm bộ giận dữ rời đi, sau khi ra ngoài, trên mặt lại nở một nụ cười, vô cùng quỷ quyết động lòng người. Nàng tự nhiên biết bọn h ắn không thể cho nàng bề Kinh Lan ra, mà cố ý làm như thế, chính là để sự chú ý của bọn h ắn đ ều tập trung ở nơi này, cho là mình muốn lừa gạt bọn h ắn ra ngoài để bề hài tử

chạy trốn, bọn hắn thành công “nhìn thấu” mưu kế của mình, tự nhiên tâm trạng đê phòng cũng giảm bớt. Thuận tiện cho mình hành động!

Sau khi Thượng Quan Nhược Tịch ra ngoài, xe ngựa cũng dừng lại, chờ nàng quay lại. Một người áo đen hỏi thăm: “Đầu lĩnh, cứ để cô ta đi như thế sao? Nếu cô ta chạy đi thì làm sao bây giờ?” Tên thủ lĩnh áo đen không để ý lắm nói: “Hài tử còn ở đây, người nhìn bộ dạng khẩn trương của cô ta xem, sẽ chạy đi sao? Mà kể cả cô ta có chạy đi thì mặc nàng chạy, cấp trên chỉ giao nhiệm vụ đưa đứa bé này về, cũng không có nói phải đưa cả cô ta về. Nếu không phải lo lắng đứa bé này giữa đường chết đói, ta cũng không bắt luôn cô ta đi. Nếu cô ta thật sự chạy trốn, trên đường đi tìm nhũ mẫu là được!”

Hắn nói xong, những người áo đen khác mới yên lòng. Tất cả đều lớn tiếng tán dương thủ lĩnh anh minh!

Còn Thượng Quan Nhược Tịch ra “đi ngoài”, sau khi đi thật xa, xác định không có ai đuổi theo, mới lặng lẽ tháo tấm ngọc bội trên cổ mình xuống, phía trên ngọc bội khắc một con hồ ly, là hình tượng mà nàng thích. Sau khi nhìn quanh tứ phía, nghiêng răng một cái, một tay nàng cầm ngọc bội đập xuống đất!

Cạch một tiếng, ngọc bội vỡ thành hai nửa, bên trong rơi ra một con ốc trùng, vùng vẫy mấy lần trên mặt đất rồi chết đi! Sau đó Thượng Quan Nhược Tịch làm bộ như là đã đi ngoài xong, quay lại xe ngựa.

Tấm ngọc bội kia, chính là tiêu chí của Thượng Quan gia, cũng là một phương thức truyền tín hiệu? Người Thượng Quan gia có câu nói, ngọc còn người còn, ngọc mất người vong! Cho nên ngọc bội của mỗi người đều dùng để truyền tin tức khẩn cấp nhất!

Ngọc bội của nàng vừa nát, ngọc bội trên cổ phụ vương sẽ phát ra tiếng kêu khê, cha của Thượng Quan Nhược Tịch chính là Quảng Lăng Vương, là vị Vương gia khác họ duy nhất của Bắc Minh, cho dù là năng lực, hay thế lực thủ hạ, ở toàn bộ Bắc Minh đều không thể khinh thường! Dẫn người của phụ thân tới, cho dù không thể cứu mình và Kinh Lan ra ngoài

thì ít nhất cũng có thể khiến tốc độ những người này chậm lại, chờ cho Nam Cung Cẩm tới cứu mình!

Bắc Minh, vương phủ Quảng Lăng. Một trung niên mỹ phụ mặc cẩm y, đứng trước một người đàn ông mặc măng bào màu đen nói: “Vương gia, ngài nhất định phải cứu Nhược Tịch về! Chúng ta đã mất Tử Ngôn rồi, nếu không có Nhược Tịch, ta sống làm sao được!” Người đàn ông thở dài: “Bà cho rằng bản vương không muốn sao? Bản vương chỉ có một đứa con trai, chỉ cần nhớ tới Tử Ngôn, bản vương liền hối hận! Nha đầu Nhược Tịch này cũng thế, lúc ra đi cũng không chào hỏi người làm cha như ta một tiếng, hiện nay rơi vào tay người Nam Nhạc, Bách Lý Kinh Hồng là một kẻ sâu không lường được! Cho dù là bản vương, cũng không có nắm chắc chút nào cứu bọn hắn trở về, càng lo lắng hơn là sợ rằng lại biến khéo thành vụng, chọc giận người kia, vậy thì phiên toái!” “Ông cứ luôn luôn lo lắng cái này cái kia, năm đó ông để con chúng ta đi chết vì người khác, sao ông không lo lắng?! Ta nói cho ông biết, nếu ông không cứu Nhược Tịch về, ta muốn ly hôn với ông!” Quảng Lăng Vương phi nói, quay người liền đi, không ngừng lau nước mắt.

Chuyện này, tự nhiên cũng là nỗi đau cả đời của Quảng Lăng Vương! Năm đó, ông dẫn theo con trai mình, đi theo Thái Tông Hoàng đế đi săn, Thái Tông Hoàng đế chính là cha của Quân Lâm Uyên và Quân Hạo Thiên, lại gặp phải người ta đặt bẫy, thả trong rừng bốn con gấu đen, cho dù ông ta và Hoàng thượng võ công cao cường, cũng không địch nổi.

Lúc ấy, Nhị Hoàng tử và Tử Ngôn cùng ở một chỗ, gấu đen bắt Nhị Hoàng tử, bắt đắc dĩ, vì cứu Nhị Hoàng tử mà ném con mình ra ngoài! Ông nhớ rõ lúc đó, vành mắt ông đỏ ngầu, nói với con mình một câu: “Tử Ngôn, xin lỗi con, đây là trách nhiệm của phụ thân.”

Đây là trách nhiệm khi ông ta làm một thân tử!

Cho đến tận bây giờ, ông ta vẫn nhớ rõ khi con trai mình nghe thấy lời nói đó, ánh mắt kỳ dị của nó, có lý giải, có thất vọng, có kiên quyết, chỉ không có hận ý, nhưng cũng mất đi kính ý đối với ông. Ánh mắt như thế,

như là muốn chém đứt tất cả quan hệ với ông vậy! Ánh mắt như thế, thấy thế nào cũng không giống như là một đứa bé chưa được mười tuổi sẽ có!

Ông vừa nhìn vừa thấy kinh sợ và đau đớn, sau đó nhanh chóng quay người, không dám quay đầu lại nhìn tiếp, dẫn theo Hoàng thượng trọng thương và Nhị Hoàng tử chạy trốn!

Sau đó, Ngự Lâm Quân chạy tới. Gấu đen bị bắn chết, mảnh quần áo con trai ông vương vãi đầy đất, nhưng lại không có thi thể con trai ông. Có lẽ là mất tích, có lẽ đã bị gấu đen ăn thịt. Ông cũng phải người đi tìm, nhưng một chút tin tức cũng không có, ông nghĩ, cho dù Tử Ngôn còn sống, cũng sẽ không thừa nhận người cha như ông nữa. Từ đó về sau, vợ ông đối xử với ông như với kẻ thù, động một chút là châm chọc khiêu khích, khen ngợi ông ta là đại trung thần trăm năm khó gặp, mỗi lần nghe vợ mình nói thế, ông lại hận không thể tự sát, để chuộc tội với Tử Ngôn!

Hiện nay lại nghe Vương phi nói lời này, trong lòng ông hối hận càng thêm chông chênh! “Phu nhân, bà yên tâm đi, kể cả phải liêu cái mạng già này, ta cũng nhất định cứu Nhược Tịch về!”

“Hừ! Chỉ mong là như thế! Ta vạn vạn lần không muốn giờ ông lại vì hoàng vị của Hoàng thượng có thể vững vàng mà đi giết con gái và cháu ngoại chúng ta!” Quảng Lăng Vương phu chua ngoa châm chọc ông ta! Vốn tính tình của bà rất dịu dàng, sau nỗi đau mất đứa con trai yêu, về sau trở nên vô cùng bén nhọn! Quảng Lăng Vương muốn mở miệng giải thích gì đó, chợt nghe thấy tiếng nổ vang, ngọc bội trên người hắn rung lên dữ dội. Ngọc bội đó, trên người ông ta có một tấm, trên người Tử Ngôn và Nhược Tịch một người có một khối, bên trong ngọc bội của ông ta là mẫu cổ, còn bên trong ngọc bội của Tử Ngôn và Nhược Tịch là tử cổ, nếu ngọc bội của bọn họ bể nát, bên ông ta có thể nhận được tín hiệu! Hắn nhanh chóng tháo ngọc bội xuống, lớn tiếng nói: “Người đâu!”

Vừa nói xong, mấy người áo đen đi tới trước mặt ông ta: “Vương gia!” “Dựa theo ngọc bội này dẫn đường, nghĩ cách cứu viện tiểu thư, nhớ kỹ! Mọi việc lấy sự an toàn của tiểu thư và Hoàng tử điện hạ làm đầu!” Quảng Lăng Vương nói xong, đưa tấm ngọc bội không ngừng rung lên ra. Có lẽ

người ra tay là người của Hoàng thượng, nhưng ông ta không quan tâm được nhiều như vậy! Vì Hoàng gia, ông ta đã mất đi đứa con trai duy nhất, giờ không thể tiếp tục lại mất cả con gái!

Huống chi, cháu ngoại ông ta cũng là huyết mạch hoàng gia! “Rõ!” Người áo đen lĩnh mệnh, cầm ngọc bội đi ra. Quảng Lăng Vương lúc này mới yên lòng lại, cũng giống như buông xuống được một gánh nặng to lớn, nghiêng đầu nói với Vương phi từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã của mình: “Phu nhân, giờ bà yên tâm chưa?”

“Yên tâm ư? Nhược Tịch của ta hiện nay không rõ tung tích, không rõ sống chết! Tử Ngôn của ta bị cha nó nhẫn tâm ném cho gấu đen, đứa con đáng thương của ta ngay cả thị cốt cũng không còn, ông bảo ta yên tâm sao? Ha ha...” Quảng Lăng Vương phi ngẩng đầu cười to dừng lại, cúi đầu nhìn chững mình giống như là đang nhìn thứ gì đó bản thủ, bà quát lạnh một tiếng. “Yên tâm à? Thượng Quan Thừa Đức, ông cũng không khỏi quá hài hước đi!”

Dứt lời, đi vào trong phật đường không quay đầu lại!

Quảng Lăng Vương đứng tại chỗ, cười khổ không thôi. Ông là thần tử, đây là trách nhiệm của ông, ông không có lựa chọn nào khác. Hồ dữ không ăn thịt con, ông đã làm ra chuyện như thế, không phải là ngày đêm đầu sống trong áy náy và tra tấn sao? Cuối cùng thì cả đời ông, ông cũng không thể quên được ánh mắt của Tử Ngôn khi đó, ánh mắt khiến ông đau đớn và kinh ngạc vô cùng. Đi về phía trước mấy bước, ông lại nghe thấy tiếng khóc sùi sùi của phu nhân trong phật đường: “Bồ Tát, cầu ngài phù hộ nữ nhi của ta. Phù hộ Nhược Tịch của ta, có thể bình yên vô sự! Phù hộ cho Tử Ngôn của ta, sau này đầu thai có thể tìm một người tốt... Chớ có gặp lại dạng phụ mẫu như chúng ta!”

Lời này, giống như một thanh đao đâm vào trong trái tim Thượng Quan Thừa Đức, ông là một thần tử tốt, là một tướng quân tốt, nhưng duy nhất lại không phải là một người chững tốt, càng không phải là một người cha tốt. Bên tai ông, lại là tiếng khóc nức nở của phu nhân, ông cắn răng, rời đi chạy trốn khỏi phòng...

Biên cảnh Bắc Minh, trên cổng thành.

Nhìn những người đang chớp nhoáng đánh tới kia, toàn bộ thành lâu đều giới nghiêm, bọn hắn đều đang tập trung mười hai vạn phần tinh thần, toàn thành đều đề phòng, nhìn những người đang chạy tới kia! Rõ ràng, những người kia đều là kỵ binh, Đại tướng thủ thành còn không kịp mặc quần áo cho tốt, vội vội vàng vàng chạy ra, mũ giáp nghiêng ngả, tay còn đang vội vàng buộc đai lưng, cũng không kịp mặc khôi giáp, nhìn phương xa chăm chú một chút, lập tức trợn to mắt, cảm thấy không thể tưởng tượng được!

Trên mặt đất đúng là có người đang di chuyển, nhưng trên bầu trời thì đó là cái gì? Xa xa, hắn nhìn thấy một vật thể cỡ lớn, bay trên bầu trời tới phía bọn hắn! Hắn dụi mắt một cái, tự nhủ: “Là ta hoa mắt sao?”

“Tướng quân, hình như ta cũng hoa mắt, đó là cái gì thế!” Quá xa, trời lại rất tốt, thấy không rõ lắm, nhưng hắn thật sự rất sợ hãi! Tại sao lại có vật thể to lớn như thế bay trên trời!

“Nhanh! Nhanh, nhanh, nhanh phòng thủ, cung tiễn thủ chuẩn bị, trước khi phân rõ địch hay bạn, nhanh! Nhanh lên!” Đại tướng thủ thành bị dọa đến nói cũng không rõ ràng, lắp ba lắp bắp. Đây là sự sợ hãi của con người đối với thứ mình không biết là gì.

Nam Cung Cẩm đang ng ồi trên kiệu mềm, bay giữa không trung, đối với người không biết khinh công như nàng mà nói, có cảm giác choáng váng, nhưng với tâm trí kiên định, với lại, nàng biết nếu nàng bị rơi xuống, cũng có Bách Lý Kinh Hồng đỡ được, nên mới ng ồi an ổn trên đó. Sắc mặt Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hồ, Huyền Vũ đang nâng cỗ kiệu đều vô cùng khổ cực! Giáo chủ gần đây thật vất vả mới không đi đâu, bọn hắn lại bị cho người khác mượn làm phu kiệu, bọn hắn là cu li sao? Là cu li sao?! Cũng may cô gái này cũng mảnh mai và không cần mang theo rượu ngon như Giáo chủ, không nặng lắm, nghĩ thế nên cũng cảm thấy bình tĩnh hơn một chút!

Sau khi đội ngũ bọn hắn đi đến vị trí cách của thành chừng trăm mét, ngừng lại!

Đại tướng thủ thành lúc này mới nhìn rõ, hóa ra là một cỗ kiệu! Nhưng cỗ kiệu có thể bay trên bầu trời sao? Cho dù là người có khinh công tốt nhất thiên hạ này, cũng rất khó có thể làm như thế. Ánh mắt quý dị của hắn lại khiến cho đám người Thanh Long Bạch Hồ trong lòng tuôn trào nước mắt! Nhớ lại năm đó, Giáo chủ vĩ đại và tùy tiện của bọn hắn nở nụ cười, nói với bọn hắn: “Bản tôn muốn bồi dưỡng các người thành người có khinh công tốt nhất thiên hạ!”

Bọn hắn lúc đó vội vàng rơi nước mắt, thậm chí là nước mắt tuôn đầy mặt! Thế nhưng mà... Sớm biết bị bồi dưỡng thành người có khinh công tốt nhất thiên hạ để khiêng kiệu bay trên trời thì có đánh chết bọn hắn cũng không học!

Đội ngũ Bách Lý Kinh Hồng dừng lại, cũng không có ý muốn tấn công, trạng thái này, khiến cho đại tướng thủ thành run rẩy trong lòng, cuối cùng hắn mới bình tĩnh lại một chút. Hắn gào to tới rách cuống họng: “Không biết các người là người phương nào?”

“Làm càn! Chúng là phụng mệnh Hoàng thượng, thực hiện nhiệm vụ bí mật, người là cái thứ gì, cũng xứng biết thân phận chúng ta?” Nam Cung Cẩm lạnh lùng quét mắt nhìn hắn, mắt phượng tràn đầy lãnh ý.

Ánh mắt này, khiến cho đại tướng thủ thành trong thời tiết nóng bức thế này mà cảm thấy như bị một chậu nước đá dội từ trên đầu xuống! Cảm giác lạnh thấu tim, ánh mắt này, người bình thường không thể có được, nhưng cũng chính vì người bình thường không thể có nên hắn mới càng thêm chú ý, tuyệt đối không thể để cho tình hình phức tạp hơn hoặc là người có động cơ không tốt tiến vào. “Thế trong tay các người có gì chứng minh không?”

“Đây là chứng cứ!” Nam Cung Cẩm nói xong, liền lấy ra tấm ngọc bội mà nàng lấy được từ tay Quân Hạo Thiên trong tiệc cưới của nàng.

Ngọc bội đó, là ngọc tốt. Người thường không thể có, còn đối với Hoàng tộc mà nói, sau khi leo lên hoàng vị, sẽ ném đi hết đồ dùng trước đây, đổi sang dùng đồ của Hoàng đế, nhưng nếu có tân quân nào có sở thích đặc biệt, sẽ khắc lên một dấu ấn hình rồng, tất cả hoàng tộc trên đại

lục này đầu như thế, cho nên Nam Cung Cẩm mới phải trăm phương ngàn kế lấy cho được thứ gì đó trên thân Quân Hạo Thiên.

Hiện giờ là trung tuần tháng tám, trăng tròn treo trên không trung.

Mặc dù ánh trăng không đủ soi rõ vật Nam Cung Cẩm cầm trên tay, nhưng tấm ngọc bội đó ánh lên quang mang sáng chói, còn có thái độ ương ngạnh của đối phương, hẳn đoán chuyện này tám chín phần mười là sự thật!

Nghĩ thế, hắn mới hỏi thăm: “Thế nhưng bản tướng quân cũng không nhận được tin tức cho người vào thành, nếu các người không thể nói rõ nhiệm vụ Hoàng thượng giao cho các người là gì, bản tướng quân thật sự không thể cho các người đi vào!”

“Chẳng lẽ, các hạ không biết tin đồn mấy ngày trước đây ở Nam Nhạc, rằng Hoàng tử điện hạ mất tích sao?” Bách Lý Kinh Hồng khẽ ngẩng đầu nói nhàn nhạt.

Hắn vừa nói xong, ánh mắt tên tướng quân kia lập tức chăm chú hơn! Trong lòng hắn nghĩ tới đủ loại khả năng, chẳng lẽ... Hắn là...? Thân làm một tướng quân, hắn tự nhiên biết những chuyện bản thủ của hoàng gia, những người này thân thân bí bí trở về lúc nửa đêm, lại là người Hoàng thượng phái đi, chuyện này tám chín phần mười... Nghĩ thế, ánh mắt hắn nhìn đám người Nam Cung Cẩm liền biến thành một tin tức thì ra là thế!

Nghĩ thông suốt chuyện này, hắn vội vàng nói: “Để bọn họ đi vào!”

“Rõ!” Binh sĩ lĩnh mệnh, chạy như bay đi mở cửa. Nam Cung Cẩm không nhìn được mà nhìn Bách Lý Kinh Hồng đây sùng bái, tên này, một mũi tên nhắm mấy đích sao? Vừa có thể khiến đối phương tin tưởng, lại có thể chôn xuống một hạt giống hoài nghi đối với Quân Hạo Thiên, chuyện hôm nay, nếu có người tiết lộ, không bao lâu sau, toàn bộ Mạc Bắc sẽ hoài nghi Quân Hạo Thiên phải người đi mưu hại con của Tiên Hoàng.

Cửa thành mở ra, nghênh đón bọn họ đi vào.

Một đoàn người dựa vào ngọc bội của Quân Hạo Thiên, Nam Cung Cầm làm bộ làm tịch, Bách Lý Kinh Hồng cơ trí, dễ dàng tiến vào quốc cảnh Bắc Minh. Ngay cả người không nói gì hồi lâu như Lạc Niệm Hi, cũng không nhịn được mà nuốt xuống một chút nước bọt, hơn hai vạn người cứ như thế đi vào sao? Có cần phải xốc nổi thế không?

Sau khi đi vào, tên đại tướng kia cũng tự nhiên phát hiện ra vẻ không thích hợp, nhìn thấy một đồng tướng sĩ mặc quần áo Nam Nhạc, hấn nhứ mà nói: “Các người đây là...”

“Ngu xuẩn! Chẳng lẽ người nghĩ chúng ta mặc quân phục Bắc Minh có thể chui vào Nam Nhạc sao?” Nam Cung Cầm quay lại quát tháo! Chỉ là riêng bộ dạng này của nàng đã có thể dọa cho người ta sợ hãi, huống chi nàng nói còn có lý như thế. Tên đại tướng kia vội vàng gật đầu, biểu thị mình đã hiểu.

Cho dù là Bách Lý Kinh Hồng, cũng phải sợ hãi than thở vì năng lực ứng biến của Nam Cung Cầm, vốn hấn nghĩ rằng, trước tiên lừa gạt đối phương mở cửa thành tiến vào, sau đó cho dù là bị phát hiện ra quần áo không đúng, cũng là đã muộn, giết cho bọn hấn trở tay không kịp, cũng có thể đi vào Bắc Minh, nhưng hiện nay bỗng nhiên biến thành tình hình thế này, hấn thật sự có chút dở khóc dở cười.

Còn Nam Cung Cầm bên trên cổ kiệu, vô cùng làm bộ làm tịch bị nâng lên đi đằng trước, bỗng nhiên quay đầu lại, nói với tên đại tướng thủ thành: “Không nên nói lung tung, tuyệt đối không nên nhều lời. Hôm nay, người không nhìn thấy gì hết, nếu không thì cứ cẩn thận cái đầu trên cổ người đấy, có biết không?”

Dù sao thì bọn họ cũng lấy danh nghĩa là đi ám sát Quân Kinh Lan trở về, đã diễn kịch thì diễn nốt cho xong, miễn cho tên ngu xuẩn này chạy đi tìm Quân Hạo Thiên dâng tấu hỏi một phen, vậy thì chẳng phải bọn họ bị Bắc Minh bắt rùa trong hũ hay sao?

Tên đại tướng thủ thành vội vàng gật đầu, khóe mắt còn nhìn lên ngọc bội trên tay Nam Cung Cầm, xác định tiêu chí phía trên là thật, không có vấn đề, lúc này mới hoàn toàn yên lòng. Đấy đúng là đờ của Hoàng

thượng, để cho bọn họ vào không có gì không đúng! “Yên tâm đi, ta tuyệt đối không ra ngoài nói nhĩ ầu một câu gì hết!”. Nói xong hắn lại nghiêng đầu nhìn đám thủ hạ của mình, lớn tiếng hỏi: “Các người hôm nay nhìn thấy chuyện gì?”

“Chúng ta không trông thấy gì hết!” Giọng nói rất đều nhịp.

Lúc này Nam Cung Cầm mới gật đầu hài lòng, dáng vẻ ta là đại quan mà rêu rao tiến vào.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 73: Thân Thế Của Thượng Quan Cận Duệ

Thiệu Dương, không có chiến sự, sóng êm gió lặng, nhưng hai phe nhân mã vẫn duy trì đề phòng.

Trong thư phòng, người đàn ông ôn nhuận như ngọc, ngồi tại chủ vị. Trên tay hắn cầm một miếng ngọc bội bóng bẩy lấp lánh ánh sáng, lòng bàn tay xoa nhẹ nhẹ, cả người đều lâm vào bên trong trầm tư.

Đôi mắt như mặc ngọc nhìn ngắm ngọc bội, lại như là xuyên thấu qua ngọc bội nhìn lại ký ức xa xưa. Hay là, xuyên thấu qua ký ức linh hồn. Trong mắt hắn mang theo vẻ vắng lặng. Trên môi treo một nụ cười theo thói quen, vẫn ấm áp như trước đây. Nhưng trên mặt lại dần dần hiện lên do dự, giãy giụa... Cửa phòng bị người ta đẩy ra. Hắn giật mình, vội vàng cất ngọc bội đi, ngược mắt nhìn ra cửa.

Hai người thấy hắn ngồi ngờ ngẩn, buồn bực nói: “Tướng quân, từ khi nghe tin Thượng Quan Nhược Tịch và Quân Kinh Lan bị bắt, ngài thường xuyên thất thần, mất hồn mất vía thế này, cuối cùng là ngài bị làm sao?”

Gần đây hắn thường xuyên thất thần sao?

Cuối cùng, hắn thở dài một hơi, giống như là chấp nhận, đứng dậy nói: “Bản tướng quân có chút việc riêng cần xử lý, thành Thiệu Dương giao cho các người!” “A? Chuyện này, nhưng mà, phía Hoàng thượng...” Làm chủ tướng, tự tiện rời bỏ vị trí, là tội chết! “Phía Hoàng thượng, bản tướng quân sẽ tự mình đi thông báo!” Cuối cùng thì hắn vẫn không thể chấp tay bàng quan đứng nhìn được.

Thực ra, đây cũng là trách nhiệm của mình không phải sao?

Trách nhiệm, trách nhiệm! Đúng là nặng như núi Thái Sơn! “Thế...” Người kia còn muốn nói đi đâu gì, nhưng trên mặt lóe lên ánh sáng trắng, hắn đã không nhìn thấy hình bóng Thượng Quan Cận Duệ. Chỉ thấy một cái ngọc bội màu trắng, rơi xuống đất, hắn sửng sốt một chút, đi tới nhặt lên, nhíu mày nhìn một chút, sau đó, thu vào trong ống tay áo.

Có cơ hội lại trả lại cho Thượng Quan tướng quân sau vậy!

Đội ngũ mang theo Quân Kinh Lan đi tới hoàng cung, những khu vực đi qua đều vô cùng bí ẩn. Nhưng không hiểu sao, trên đường lại gặp một đám người áo đen khác chặn giết, hơn nữa nhìn bộ dạng như là muốn cướp người!

Bọn hắn để lại một nửa số người lại đối phó, một nửa khác mang theo Thượng Quan Nhược Tịch và Quân Kinh Lan nhanh chóng lẩn trốn. Dọc theo con đường này, đều cảm thấy cô cùng khả nghi, luôn cảm thấy vô cùng kỳ quặc khi bọn hắn cứ như vậy bị người ta phát hiện dễ như trở bàn tay, mà trên thi thể quân địch lại phát hiện ra đối phương hình như là người của Quảng Lăng Vương, nghĩ thế lại nhìn Thượng Quan Nhược Tịch trong xe ngựa đầy hoài nghi. Từ khi Thượng Quan Nhược Tịch đập vỡ ngọc bội đã biết mình nhất định bị hoài nghi, khi xe ngựa va vào một tảng đá khiến cho xóc nảy lên, nòng lớn tiếng hét lên, sau đó cố gắng dùng sức đập vào cái rương mà mắng: “Các người làm gì thế? Đánh xe ngựa cũng không ra sao cả à? Nếu như đụng vào con ta thì làm sao bây giờ?”.

Thế là, vốn hắn đang động sát khí với nàng, trong nháy mắt không còn sát ý nữa! Loại đàn bà ngu xuẩn thế này, như là không biết hiện nay mình đã rơi vào trong tay bọn hắn, còn lớn tiếng quát bọn hắn, sao có thể thông minh cơ trí dẫn người tới đây chứ?

Vừa mới nghĩ thông không bao lâu, lại nhìn thấy phía trước xe ngựa bọn hắn, ở chỗ cao, một người đàn ông mặc áo đen đứng ở ngọn cây, chấp tay sau lưng, nhàn nhạt quét mắt nhìn bọn hắn!

Bọn hắn giật mình, ngẩng đầu nhìn người đàn ông kia, chỉ thấy khuôn mặt hắn như một tác phẩm điêu khắc hoàn mỹ, mang theo nụ cười đầy ý vị, còn thần sắc dưới đáy mắt lại khiến người ta không hiểu nổi, cả người như là một gốc Ngọc Dạ Ma Lan, nở rộ lúc giữa trưa, dưới ánh nắng chói chang.

Giọng nói quỷ bí và nặng nề vang lên: “Đề lại người, các người có thể rút!”

Cảm giác cường giả áp bách đè lên những người này. Đám người áo đen hai mặt nhìn nhau, đều cảm giác người này là một nhân vật không dễ trêu, nhưng đề bọn hắn cứ như thế thả người ra mà đi sao? Chỉ sợ là bọn hắn không làm được!

“Không biết các hạ là ai?” Tên thủ lĩnh áo đen chấp tay nói, giọng điệu cố gắng bình thản, phía sau có truy binh, đằng trước có hổ lang, bọn hắn nhận nhiệm vụ này, thật sự là khiến cho người ta vừa đau thương vừa khổ sở!

“Mặc Quan Hoa!” Người đến cũng không che giấu thân phận chút nào!

Hắn vừa nói ra, mấy người áo đen càng dâng lên mười hai vạn phần tinh thần! Trợn to đôi mắt nhìn hắn, Mặc Quan Hoa, thiên hạ đệ nhất mưu sĩ, không thể khinh thường! Nhưng lại chưa bao giờ nghe nói tới võ công hắn cao thế nào, có lẽ...

Nhưng, đi đâu này cũng rất nhanh bị bọn hắn lật đổ, nếu không có võ công rất cao, vậy thì đại thụ cao mấy chục mét kia sao có thể leo lên được chứ?

“Mặc thành... Không, Mặc tiên sinh, chuyện này không liên quan đến ngài, mong ngài đừng nhúng tay vào!” Tên thủ lĩnh áo đen nói rất cung kính, nếu có thể, hắn nguyện ý mấy trăm lần không đối đầu với người kia!

“Nếu như là người khác ra tay, đúng là chuyện không liên quan đến ta, nhưng mà Quân Hạo Thiên đã đáp ứng với ta một số việc. Mặc Quan Hoa ta xưa nay không thích có người thất tín với ta!” Làm thành chủ nhiều năm như vậy nhưng chưa từng cúi đầu với bất kỳ ai, Mặc Quan Hoa tự nhiên là

có uy nghiêm không gì sánh bằng đối với người đối diện, lời nói ra, khiến cho người nghe cảm thấy nàng ngàn cân, cảm giác áp bách mười phần!

Hôm nay, hấn ra tay. Cũng không phải là ý muốn của sư phụ, mà đây là quyết định của cá nhân hấn. Tên Quân Hạo Thiên này, bản lĩnh không nhiều, nhưng lá gan cũng không nhỏ, ngày trước hứa hẹn đối với mình, vậy mà đối ý dễ như trở bàn tay, hấn nghĩ lời hứa của hấn với mình chỉ như thả một quả rắm thôi sao? Nghĩ rằng Mặc Quan Hoa này dễ dàng bị người khác đùa bỡn thế sao? “Vậy là Mặc tiên sinh nhất định không đồng ý rồi?” Tên thủ lĩnh nắm chặt thanh kiếm trong tay, đã chuẩn bị xong để ra sức một kích.

Mặc Quan Hoa không để ý lắm nhìn bọn hấn: “Các người không phải là đối thủ của ta, hiện nay có thể đi về nói cho Quân Hạo Thiên rằng người do ta mang đi! Nếu có gì không hài lòng, cứ tới tìm ta, Mặc Quan Hoa ta tùy thời xin đợi!”

Nói xong, hấn vung tay lên, một luồng khí cực mạnh tuôn ra từ trên tay hấn, sau đó, lấy tốc độ nhanh như sét đánh ngưng tụ thành một hình cầu cực lớn.

Đám người áo đen trợn mắt mà nhìn, trong lúc nhất thời cảm thấy run sợ trong lòng, quả cầu kia nếu đánh lên trên người bọn hấn, cái mạng nhỏ của bọn hấn coi như xong luôn! Mặc Quan Hoa nhếch môi, nở nụ cười khiến người, nhìn bọn hấn nói: “Muốn thử không?” Đám người áo đen do dự hồi lâu, cuối cùng quyết định từ bỏ! Hiện nay trở về tìm Hoàng thượng, có lẽ còn có một chút hy vọng sống, nhưng ở lại nơi này đấu tranh, vậy thì chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ!

Sau khi bọn hấn vội vã rời đi, Mặc Quan Hoa mới thu lại nội lực, từ trên cao bay vọt xuống. Rèm xe được vén lên, sau đó dùng nội lực đánh vỡ cái khóa, lập tức, quay người rời đi: “Tự cầu phúc đi!”

Hấn chỉ không thích người khác đùa giỡn với hấn như đờ đờ, cho nên mới tới cứu người, để hủy đi dự định của Quân Hạo Thiên. Nhưng chuyện này cũng không có nghĩa hấn thích xen vào chuyện người khác, cứu được người còn phải bảo hộ người khác chu toàn!

Thượng Quan Nhược Tịch ở trong rương nghe thấy tiếng động ngoài xe, liền biết là Mặc Quan Hoa ra tay, mà người đàn ông này đã cứu bọn họ hai lần! Cho nên sau khi cái khóa rương bị phá, nàng vội vàng xốc cái nắp lên, lớn tiếng nói với bóng lưng đối phương: “Đa tạ tiên sinh hai lần cứu giúp, Thượng Quan Nhược Tịch vô cùng cảm kích!”

“Ủm, vậy thì nhớ cho kỹ, nói không chừng ngày nào đó ta muốn các người báo đáp!” Mặc Quan Hoa cũng không quay đầu lại mà nói. Thượng Quan Nhược Tịch đứng tại chỗ nhìn bóng lưng hắn, người này thật thú vị, hai lần cứu bọn họ đều nói câu như vậy, không hề khách khí mà nhận ân tình! Nhưng, nàng cũng biết hiện nay không phải là lúc kinh ngạc than thở, nàng nhất định phải đưa hài tử đi, nếu không đám người áo đen kia trở về, bọn họ lại chạy không thoát!

Nghĩ thế, nàng ôm chặt Kinh Lan đứng dậy, muốn đi ra ngoài. Nhưng lại nghe thấy một loạt tiếng bước chân vang lên, nàng vừa mới ôm Kinh Lan nhô ra khỏi cửa xe ngựa, đã giật mình khi nhìn thấy người trước mặt, kỳ quái nói: “Mộc cô nương, sao người lại ở đây?”

Đó là một người mặc một thân trang phục hiệp nữ, cũng chính là Mộc Nguyệt Kỳ không thể nghi ngờ!

Nàng gật đầu cười nói: “Từ khi nghe nói các người bị bắt, ta liền một mực nghĩ biện pháp tìm các người, cũng là trùng hợp, vừa vặn trên đường đi qua nơi đây, khiến cho ta gặp được! Các người đi nhanh đi!” “Vậy người...” Chẳng lẽ Mộc cô nương không đi cùng bọn họ sao? Mộc Nguyệt Kỳ nhảy lên xe ngựa, cầm lấy roi ngựa rồi nói: “Những người kia không bao lâu nữa, sẽ tìm được sự giúp đỡ rồi quay lại, nếu chúng ta cùng một chỗ, nhất định sẽ bị bọn hắn bắt lấy, cho nên chỉ có thể chia ra mà đi! Nhớ kỹ, người dẫn hài tử chạy về phía Nam, đi tìm nơi mà ẩn nấp, Nam Cung Cấm và Bách Lý Kinh Hồng mang binh mã ngang nhiên đi tới đây, tốc độ nhanh thì hai ngày nữa có thể tìm thấy bọn họ! Ta đánh xe ngựa đi, dẫn dụ bọn hắn!” Chỉ hận mình không mang đạn tìn hiệu, nếu không thì có thể thuận lợi hơn nhiều!

“Thế nhưng mà Mộc cô nương, còn an toàn của người...” Thượng Quan Nhược Tịch không yên lòng, xe ngựa này là của những người đó, bọn hắn tự nhiên sẽ nhận ra. Cho nên khẳng định sẽ đuổi theo xe ngựa, nếu như Mộc cô nương bị bắt, cho dù không chết không sẽ rất nguy hiểm!

“Không cần quan tâm đến ta, các người cứ trốn cho kỹ là được!” Mộc Nguyệt Kỳ gật đầu, ra hiệu cho nàng tranh thủ thời gian mà mang hài tử đi. Nhưng ân tình lớn thế này, Thượng Quan Nhược Tịch cũng không dám nhận: “Mộc cô nương, người và ta giao tình cũng không nhiều, người...”

“Cô nương là nữ nhi Quảng Lăng Vương?” Mộc Nguyệt Kỳ hỏi. Thượng Quan Nhược Tịch gật đầu! Mộc Nguyệt Kỳ lại tiếp tục nói: “Trong tay cô nương phải chăng là có một cái ngọc bội chứa cỗ trùng?” Thượng Quan Nhược Tịch lại gật đầu! “Vậy được rồi, ta không giúp nhân người, chúng ta chia ra đi, ngay lập tức! Cho dù là người không sợ chết, cũng phải nghĩ cho con của người!” Ngọc bội có tử mẫu cổ, nàng từng nhìn thấy trên thân một người. Mà lúc trước, khi Nam Cung Cầm đưa mẹ con Thượng Quan Nhược Tịch phó thác cho người kia và mình chiếu cố, nàng cũng thường xuyên thấy người kia đứng xa xa nhìn Thượng Quan Nhược Tịch, giống như muốn đi tới nhưng vì cái gì đó mà lại không hành động.

Vốn nàng tưởng hẳn động tâm, mãi cho đến một ngày, Nam Cung Cầm nói bọn họ nhìn giống nhau! Mà người kia, tuy có vẻ thản nhiên đáp lại như bình thường, nhưng lại vẫn khiến nàng nhìn thấy một chút mất tự nhiên. Nàng hiểu rất rõ hắn, đến mức chỉ cần hắn có một chút khác thường cũng có thể nhận ra rõ ràng. Cho nên khi nghe Thượng Quan Nhược Tịch bị bắt, nàng mới vội đi tìm.

Thêm vào đó, mấy ngày trước đây, mình đã thấy mảnh ngọc bội vỡ bên đường. Tất cả đã được khâu chuỗi lại. Trước đây khi cha nàng còn sống, nàng cũng đã được nghe nói vị Quảng Lăng Vương kia buông tha con của

mình để thể hiện sự trung thành với đế vương. Cho nên Thượng Quan Nhược Tịch, tám chín phần mười chính là muội muội của người kia! Muội muội của hắn và cháu trai của hắn, sao nàng có thể không cứu giúp cơ chứ?

An nguy của Kinh Lan, không thể nghi ngờ gì đã làm cho Thượng Quan Nhược Tịch xúc động, nàng cắn răng gật đầu: “Vậy thì được, chỉ có đi đâu Mộc cô nương phải cẩn thận!”

“Ừm!” Mộc Nguyệt Kỳ gật đầu, thấy nàng bước đi được vài bước, lại bỗng nhiên nói: “Chờ một chút!”

“Sao thế?” Thượng Quan Nhược Tịch quay đầu lại nhìn Mộc Nguyệt Kỳ, trên mặt có chút nghi hoặc.

Mộc Nguyệt Kỳ bình tĩnh nhìn nàng hồi lâu rồi nói: “Nếu như ta không thể còn sống trở về, xin giúp ta nói cho hắn biết. Thực ra, ta đi, cũng không phải là từ bỏ, cũng không phải không yêu. Ta vẫn yêu hắn, yêu rất nhiều, mãi cho đến chết!”

“Là... Thượng Quan Cẩm Duệ sao?” Thượng Quan Nhược Tịch chần chừ nói.

“Đúng!” Mộc Nguyệt Kỳ gật đầu, quát to một tiếng: “Giá!”

Sau đó, thay đổi phương hướng nhanh chóng rời đi!

Để lại Thượng Quan Nhược Tịch đứng tại chỗ nhìn xe ngựa nhanh chóng rời đi, nghĩ mãi vẫn không rõ vì sao đối phương muốn giúp mình như thế, còn có, vì sao đối phương muốn mình nói những lời này cho Thượng Quan Cẩm Duệ? Không nghĩ ra, liền cũng không nghĩ thêm, mang theo hài tử xoay người rời đi! Một đường xuôi về phía Nam...

Trên đường đi về phía trước, Nam Cung Cẩm vô cùng lo lắng, cũng không quên để cho người ở Bắc Minh dò xét tin tức bọn họ.

Dẫn theo hai vạn binh mã, cứ như thể rêu rao khắp nơi ở Bắc Minh, không thể nghi ngờ gì chính là hành vi

muốn chết, cho nên khi tiến vào biển thành không lâu, Bách Lý Kinh Hồng liền phân phó những người này tản ra, chỉ còn lại bốn người Bách

Lý Kinh Hồng, Nam Cung Cẩm, Lạc Niệm Hi, Uất Trì Thành, cùng với đám người Thanh Long Bạch Hồ khiêng kiệu!

Trên đường đi, bởi vì có ngọc bội của Quân Hạo Thiên, lại thêm giọng điệu thần thần bí bí mập mờ của bọn họ, mà đã thành công hết tướng lĩnh thủ thành này đến tướng lĩnh thủ thành khác, cuối cùng cũng ẩn giấu đến được hoàng thành Bắc Minh!

Tại khách sạn ở kinh thành, Nam Cung Cẩm mặc một thân trang phục đàn ông, khôi phục thành diện mạo Yến Kinh Hồng, ngồi cùng với Bách Lý Kinh Hồng, nhìn như là hai thế gia công tử!

Hủy đứng trước mặt bọn họ bẩm báo: “Hoàng thượng, người của chúng ta đã ẩn nấp tiến vào hoàng cung, nhưng không tìm được tung tích hai người bọn họ, không biết là bị giấu ở nơi khác, hay không bị bọn họ bắt được!”

Nhìn chằm chằm nhất cử nhất động của Quân Hạo Thiên, nếu có đi đâu gì không bình thường, lập tức quay lại bẩm báo! Còn nữa, chú ý xem hán lui tới những nơi nào, đừng thời dò xét từng nơi một!” Nam Cung Cẩm phân phó! Hủy gật đầu, biểu thị mình đã rõ ràng! “Vâng! Nhưng mà nương nương, người của chúng ta ở hoàng cung phát hiện một người khác, đó là cô gái lần trước cứu được Hoàng thượng, Mai Lương Hinh!” “Cái gì?” Nam Cung Cẩm nhíu mày, không phải ở kia đã nhảy xuống vực mà chết rồi sao? Sao lại chạy tới hoàng cung Bắc Minh rồi? “Thân phận của ta là gì?”

“Là sủng phi của Quân Hạo Thiên! Nghe nói Quân Hạo Thiên đối đãi với cô ta rất tốt, cho dù là trăng sao trên trời, đều sẽ hái xuống cho cô ta!” Hủy vừa nói vừa cảm thấy tam quan bị hủy hết! Sao lại thế, tên Quân Hạo Thiên này mù mắt sao? Cô gái kia, cũng đáng để hán yêu thích sao, phẩm vị thật sự là đặc biệt! Nam Cung Cẩm và Bách Lý Kinh Hồng liếc nhau một cái, trong chốc lát đã hiểu tại sao Bắc Minh bỗng nhiên quyết định đối địch với Nam Nhạc, xem ra không thoát được quan hệ với Mai Lương Hinh!

“Biết rồi, phái người đi nhìn chằm chằm hai người đó! Nhất là ở Mai Lương Hinh kia, cần phải đặc biệt chú ý.” Nếu Kinh Lan thật sự rơi vào tay bọn hán, Mai Lương Hinh nhất định sẽ nhịn không được mà ra tay!

Hủy gậy đầu: “Rõ!” Còn Bách Lý Kinh Hồng cũng nói nhàn nhạt: “Có lẽ, người bắt cóc bọn họ đã xảy ra sự cố trên đường rồi cũng nên. Phải người lục soát toàn bộ Bắc Minh, bất cứ nơi nào bí ẩn cũng không được bỏ qua.”

Nếu như Quân Kinh Lan không bị bắt tới hoàng cung, đối với bọn họ chính là kết quả tốt nhất!”

“Vâng! Thuộc hạ đã phải người đi tìm. Từ khi phát hiện bọn họ không có ở hoàng cung, thuộc hạ đã hạ lệnh lục soát cả nước, của hoàng cung và các nơi bí ẩn cũng có ánh mắt của chúng ta, bọn hắn sau này muốn đem tiểu công tử vào hoàng cung, cũng chạy không thoát tầm mắt người chúng ta!” Tâm tư kín đáo, xưa nay chính là ưu điểm lớn nhất của Hủy, cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến hắn trở thành Thủ tịch Hộ pháp của Dạ Mạc Sơn Trang, cho nên chuyện này hắn xử lý mười phần ổn thỏa.

Bách Lý Kinh Hồng gậy đầu, hài lòng đối với năng lực xử lý mọi việc của hắn. Hủy đang muốn đi ra ngoài, chợt bị Nam Cung Cấm gọi lại: “Chờ một chút!” “Hoàng hậu nương nương có gì phân phó?” “Sắp xếp một chút, nghĩ biện pháp để chúng ta và Thừa tướng Bắc Minh đơn độc gặp nhau một lần, đúng, tốt nhất là còn có cả Quảng Lăng Vương!” Nói đến chuyện này, trên mặt Nam Cung Cấm hiện ra nụ cười khó có được, Thừa tướng Bắc Minh dĩ nhiên ủng hộ Kinh Lan, mà Quảng Lăng Vương kia, lại là ông ngoại Kinh Lan, không ủng hộ Kinh Lan, còn có thể giúp đỡ cho người ngoài hay sao? Bách Lý Kinh Hồng nghe thế, đuôi lông mày chau lên, nghiêng đầu nhìn nàng: “Ý nàng là?”

“Dù sao thì Quân Hạo Thiên muốn bắt Kinh Lan, chứ không phải là ra tay giết chết, vậy đã nói rõ hắn còn có đi đầu cố kỵ! Mặc kệ là Kinh Lan có ở trong tay bọn hắn hay không, cam đoan là vẫn an toàn, như vậy, đã muốn chơi, chúng ta không ngại chơi lớn một chút!” Kinh Lan mới là chân mệnh thiên tử Bắc Minh, đã tới đây rồi, vậy không nên quay về tay không!

Nghĩ thế, môi nàng nở một nụ cười lạnh, Quân Hạo Thiên đã cảm thấy long ý không ngẩng đầu thoải mái, muốn tìm chút chuyện, vậy thì để những người lương thiện bọn họ giúp hắn một chút. Bách Lý Kinh Hồng cũng rõ

ràng nàng muốn gì, gật nhẹ đầu, cũng không nói nhiều. Hủy nghe thế, cảm thấy kinh sợ, cũng cảm thấy hưng phấn, xem ta Bắc Minh sắp loạn rồi! Hấn vội vàng gật đầu nói: “Nương Nương yên tâm, thuộc hạ sẽ bố trí chuyện này!”

Dứt lời, hấn nhanh chóng đi ra ngoài.

Hấn vừa đi ra ngoài, đã lại quay trở lại: “Khởi bẩm Hoàng thượng, tin tức tốt! Có tung tích Quân Kinh Lan! Bọn họ còn chưa rơi vào trong tay Quân Hạo Thiên, đã bị Mặc Quan Hoa cứu được! Người của chúng ta đang toàn lực chạy đến tiếp ứng!”

Nam Cung Cấm đại hỉ, đứng dậy cười to: “Biết là con ta sẽ không có việc gì mà! Tốt, nắm chặt thời gian liên lạc Thừa tướng, đi điều tra thêm Bắc Minh có bao nhiêu võ tướng ủng hộ Kinh Lan nữa nữa! Lần này, bản cung muốn giúp con ta ngã vững vàng tại mảnh đất Bắc Minh này!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 74: Hoàng Thái Tử Quân Kinh Lan

“Rõ!” Diệt lĩnh mệnh rồi nhanh chóng đi ra ngoài dò xét phủ Thừa tướng.

“Yên tâm chưa?” Thấy khuôn mặt căng cứng của nàng cuối cùng cũng hòa hoãn lại, hắn lên tiếng hỏi thăm.

Nam Cung Cầm gật đầu: “Yên tâm!” Nói xong nàng lại nhìn hắn trên trức: “Đừng nói về bản thân ta, nói chàng đi! Ta cũng không tin chàng không lo lắng chút nào, dù sao chàng cũng thừa nhận đứa bé kia là con nuôi mình!”

Nàng vừa nói xong, lúc này hắn mới quay đầu đi không nhìn nàng nữa, nhưng dưới đáy mắt lại hiện lên vẻ mất tự nhiên.

Nam Cung Cầm cũng không nói ra, quay đầu che miệng cười trộm.

Càng cười càng lớn tiếng, đến nỗi hắn có chút tức giận quay đầu lại nhìn nàng, ánh mắt mang theo vẻ uy hiếp. Nam Cung Cầm lúc này mới che miệng lại, cười khúc khích nói: “Đừng kích động, đừng kích động, ta không cười nữa, không cười nữa!”

“Hừ!” Hắn hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ là mình giận thật sự, lần này Nam Cung Cầm mới thật sự không dám cười nữa.

Ngồi được một lúc, nàng cũng cảm thấy sâu sắc rằng mình ngồi không yên, thế là đứng lên nói: “Nếu không chúng ta tự mình đi tiếp ứng đi? Ngồi ở chỗ này luôn cảm thấy có chút không yên lòng!” Hắn không lên tiếng

đáp lời nhưng lại đứng lên, đi ra ngoài cửa. Nam Cung Cầm nhìn bóng lưng mờ nhạt của hắn, nhếch miệng lên, thật sự không nhịn được nữa mà lẩm bẩm một câu: “Không dượng chút nào!”

Hắn đi tới cửa bỗng nghe thấy thế, dừng bước chân lại, bờ môi mỏng co quắp mấy lần rất khẽ. Nghe tiếng bước chân vang lên đằng sau mình, khước môi hắn lại giật giật mấy cái, muốn nói gì đó, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu, đến nỗi mà đôi lông mày đẹp đẽ của hắn nhíu lại, cứ như vậy mà như là một tiểu tử buồn rầu, nhìn đáng yêu đến cực điểm, khi đi đến bên cạnh hắn, Nam Cung Cầm lại phải nhịn cười một trận!

Nàng cằn cỗi quạt chỉ vào hắn rồi nháy mắt ra hiệu nói: “Biểu hiện này của chàng là muốn đi hay gì thế?” “...” Trong chốc lát, mặt hắn đen lại rồi nói: “Ta không muốn... đi ngoài.” Nam Cung Cầm nhìn hắn một cái, thần sắc cổ quái mà đi ra. Để hắn đứng lại tại chỗ, há miệng, rồi lại ngậm lại. Lại há miệng, lại tiếp tục ngậm lại. Cuối cùng, hắn chán nản thở dài một hơi, dưới đáy đôi mắt đẹp như ánh trăng hiện lên một chút vẻ thất bại, dửng dưng, cuối cùng là phải nói như thế nào?

Vẫn là không nghĩ ra! Thấy nàng đã đi xa, hắn đuổi sát theo.

Nhưng, vừa ra tới cửa, lại gặp Diệt chạy tới. Hắn nói với Nam Cung Cầm: “Chủ nhân, tin tức tốt, hiện nay Quảng Lăng Vương đang làm khách ở phủ Thừa tướng, muốn gặp bọn họ, không thể nghi ngờ gì đây chính là cơ hội tốt nhất, ngài có đi không?” Chuyện này... Bỗng nhiên Nam Cung Cầm ngạc nhiên trong chốc lát, cơ hội thế này, đúng là khó có được! “Đi, nhiệm vụ tiếp ứng nhi tử của ta trở về liên giao toàn bộ cho các người! Cần thận một chút, không được có bất kỳ một sơ sót nào!” “Thuộc hạ rõ rồi!”

Kinh thành Bắc Minh, ngoại ô phía Tây, một chiếc xe ngựa đang phi nhanh, mà trên xe ngựa có một cô gái áo tím đang nhanh chóng quất roi, võ công của nàng không kém, tự nhiên cũng biết rõ truy binh sau lưng đang tới gần, cho nên giục ngựa càng nhanh hơn.

“Vút!” một tiếng, một lưỡi đao vạch phá bầu trời mà đến!

Xuyên qua tấm ván gỗ sau xe ngựa, rồi bay vút tới đỉnh đầu nàng! Tình huống như thế này, là vạn phần nguy hiểm! Đỉnh đầu Mộc Nguyệt Kỳ đã đầy mồ hôi, cảm thấy mình mà có thể tránh thoát một kiếp này thì mười phần may mắn!

Đám người đuổi theo phía sau xe ngựa lớn tiếng hét lên: “Đừng chạy! Các người chạy không thoát đâu!”

Khóe mắt Mộc Nguyệt Kỳ nhìn quét về phía sau lưng, phi thân lên, nhảy tới lưng ngựa phía trước, sau đó vung tay lên, ôm lấy thân ngựa, gỡ bỏ dây thừng đã bị nàng chặt đứt! Sau đó giờ roi giục ngựa chạy về phía trước, như thế này tốc độ sẽ nhanh hơn rất nhiều!

Đám người phía sau thấy nàng như thế, đều sửng sốt một chút, không phải Mặc Quan Hoa cứu được bọn họ sao? Cô gái mặc áo tím kia là như thế nào? Chẳng lẽ bọn hắn đuổi theo đối phương hai ngày hai đêm này lại là đuổi nhầm người sao? Hay là cô ta chạy trốn chết vì bản thân mà vút Thượng Quan Nhược Tịch và Quân Kinh Lan lại?

Đám người dừng lại, nhảy xuống ngựa, sau đó vén rèm lên nhìn vào trong xe ngựa, bên trong vậy mà không có một ai! Nhưng rất rõ ràng, đây là xe ngựa bọn hắn đã dùng lúc trước!

Kế ve sàu thoát xác!

“Thủ lĩnh! Làm sao bây giờ?” Sau khi bọn hắn trốn về đã thỉnh tội với Hoàng thượng, Hoàng thượng cũng đã nói, nguyện ý cho bọn hắn cơ hội cuối cùng, nếu bọn họ không thể bắt người lại, chờ đợi bọn họ chỉ có con đường chết!

Gương mặt tên thủ lĩnh dưới tấm mặt nạ cũng khó coi vô cùng, hắn nhìn về phương hướng phía trước mà Mộc Nguyệt Kỳ chạy đi, lạnh giọng nói: “Cô gái kia cũng tham dự vào trong truyện này, nhất định là đồng phạm! Trước tiên cứ bắt cô ta về, tốt xấu gì cũng có thể phục mệnh, dù sao cũng tốt hơn là trở về tay không?”

“Vâng! Thủ lĩnh!” Cô gái kia, dù thế nào đi nữa cũng phải bắt được, cho dù không phải vì để phục mệnh, mấy người bọn hắn bị cô ta lừa thắm thể này, cũng nên bắt cô ta lại mà dạy cho một bài học thích đáng!

Nghĩ thế, bọn hắn lại giục ngựa, nhanh chóng đuổi theo

Ngựa Mộc Nguyệt Kỳ đang cười, dù sao cũng chỉ là ngựa kéo xe, so với ngựa của đám ám vệ kia thì vẫn kém hơn một chút! Mà toàn bộ ngoại ô phía Tây kinh thành Bắc Minh, vậy mà đều hoang tàn vắng vẻ, khắp nơi đều là đường hẹp quanh co, gần như không có nơi nào để trốn! Ngay lúc Mộc Nguyệt Kỳ đang lo lắng, lại có một mũi tên nhọn bắn tới nàng! Nàng quay đầu lại, há miệng cắn mũi tên kia, sau đó giơ cung lên, bắn về phía sau một phát! “Phập!” Tiếng mũi tên cắm vào máu thịt vang lên! Một tên áo đen đuổi theo nàng ngã xuống đất. Đám người phía sau đều giật mình, không ngờ là ả đàn bà thối này còn có võ công cao như thế! “Cẩn thận một chút cho ông, tập trung mười hai vạn phần tinh thần, tuyệt đối không được để cho ả đàn bà thối này chạy thoát!” Nếu để cho cô gái này chạy thoát, bọn hắn mà trở về tay không, vậy thì một nửa cơ hội sống sót cũng không còn!

“Rõ” Đám người áo đen đáp lại.

Không bao lâu sau, một tên áo đen đảo mắt mấy vòng, tiến lên ghé đầu nói nhỏ gì đó với tên thủ lĩnh.

Tên thủ lĩnh gật đầu, sau đó người áo đen kia vung tay lên, dẫn theo mười mấy người áo đen khác, chạy theo một đường mòn mà đi! Mộc Nguyệt Kỳ đang chạy nhanh phía trước, mái tóc dài đẹp đẽ của nàng cũng bị gió thổi thẳng tắp ra sau, trong lòng nàng hiểu rõ ràng, nếu mình rơi vào trong tay mấy người này, tất nhiên là cử tử nhất sinh! Cho nên, dù là còn một chút hy vọng sống, nàng cũng nhất định phải chạy trốn! Nhưng, sau khi chạy được mấy trăm mét, tại một lối nhỏ cách đó không xa bỗng nhiên xông ra mười mấy người áo đen, vững vàng ngăn ở phía trước nàng!

“Xuyt!” một tiếng, nàng kéo dây cương lại! Nàng lạnh lùng nhìn người phía trước, mà tiếng vó ngựa sau lưng cũng theo thời gian mà dần dần rõ ràng! Hiện tại, trước sau đều không có lối thoát!

Tên thủ lĩnh áo đen cười nói: “Chạy đi, tiếp tục chạy đi! Ta xem xem người có bản lĩnh thế nào để có thể chạy khỏi Bắc Minh!”

“Đừng nhiều lời!” Mộc Nguyệt Kỳ nói rồi rút tên sau lưng, một lần ba mũi, nhắm về phía những người sau lưng! “Hừ! Người chỉ có một người, có thể bắn giết được mấy người chúng ta? Khuyên người tốt nhất là để cung tên xuống, cũng miễn phải chịu đau đớn da thịt!” Tên thủ lĩnh áo đen cười lạnh nói.

Mộc Nguyệt Kỳ nhếch môi: “Cho dù có chết, bản cô nương cũng phải kéo theo mấy tên các người chôn cùng!”

Vừa nói xong, ba mũi tên đã rời cung!

“Bụp!”, “Bụp!”, “Bụp!” m thanh ba vật nặng rơi xuống đất đồng thời vang lên, hiển nhiên là ba mũi tên của Mộc Nguyệt Kỳ, đầu vô cùng chính xác lấy đi tính mạng ba người!

Tên thủ lĩnh áo đen giận dữ, lớn tiếng quát: “Bắn tên! Để lại người sống!”

“Rõ!” Đám người áo đen lên tiếng, sau đó trăm nghìn mũi tên bắn tới Mộc Nguyệt Kỳ!

Mộc Nguyệt Kỳ vội vàng cúi người, dán thân thể mình vào thân ngựa! Còn những mũi tên vốn muốn bắn vào nàng, không trúng, đương nhiên là bắn qua sau lưng mà tới đám người phía trước nàng!

“A!” Vô số tiếng kêu thảm thiết vang lên! Hàng loạt mũi tên đó bắn ra, không những không thương tổn gì đến lông tóc Mộc Nguyệt Kỳ, mà ngược lại lại giết mấy người bọn hắn!

Đồng thời lúc này Mộc Nguyệt Kỳ cũng dựng người lên từ lưng ngựa, lại bắn liên tiếp ba mũi tên! Mười phần chính xác lấy được tính mạng ba người! Tên thủ lĩnh áo đen cười lạnh một tiếng, một tay nâng cung của mình lên, nhắm giữa người Mộc Nguyệt Kỳ mà bay tới! Mũi tên phá không mà đến, lực mạnh vô cùng! Ngay lúc Mộc Nguyệt Kỳ đang xoay người để

tránh mũi tên có lực sát thương to lớn này, tên thủ lĩnh áo đen lại bắn một mũi tên nữa, mà lần này, lại nhắm ngay dưới háng nàng!

“Bịch!” một tiếng, Mộc Nguyệt Kỳ bị thương ngã từ trên lưng ngựa xuống đất! Sau khi tránh được mũi tên đầu tiên, tự nhiên cũng không còn cách nào tránh được mũi tên thứ hai!

Nàng ngã từ trên ngựa xuống, lăn mấy vòng trên mặt đất, đang muốn nhảy người lên, mấy chục thanh cương đao sáng loáng đã đặt lên cổ nàng! Tên thủ lĩnh áo đen xoay người xuống ngựa, đi đến trước mặt nàng, một tay kéo tấm khăn lụa che mặt xuống xem xét! Lúc này hắn cười một tiếng: “Không ngờ là một mỹ nhân tuyệt thế!”

“Hừ!” Mộc Nguyệt Kỳ hừ lạnh một tiếng, mười phần lãnh ngạo! Lựa chọn giúp Thượng Quan Nhược Tích dẫn đám người này đi, nàng đã có dự tính xấu nhất, như thế thì một chữ “chết” này, nàng còn phải sợ sao?

Tên thủ lĩnh áo đen vừa nói xong, một tên áo đen khác lúc này lại nói, còn mang theo vẻ dâm tà: “Thủ lĩnh, nếu không trước tiên chúng ta hãy...”

“Người không muốn sống nữa sao?” Tên thủ lĩnh quay đầu lại, lạnh lùng nhìn bọn hắn một chút! Hiện nay bọn hắn đang thực hiện nhiệm vụ, nhiệm vụ còn chưa hoàn thành mà đã có ý nghĩ này, khi trở về dù có chính mạng cũng không đủ để chết!

Tên áo đen kia giật nảy người, không dám lỗ mãng!

“Trói lại!” Tên thủ lĩnh áo đen phân phó.

Hắn vừa nói xong, liền có mấy người đi tới, trói Mộc Nguyệt Kỳ lại! Còn tên thủ lĩnh áo đen kia nhìn nàng hồi lâu, lại nghiêng đầu nhìn thoáng qua mấy tên thủ hạ của mình bị chết, rồi nhớ tới hai ngày nay mình bị cô ta trêu đùa! Lúc này hắn đã tức giận đầy đầu, hung hăng tát mấy phát vào mặt Mộc Nguyệt Kỳ! “Đồ đê tiện!”

“Bốp!”, “Bốp!” vài tiếng, mặt của nàng đã sưng phồng đỏ cả lên, còn có máu tươi tràn ra bên môi nàng! Nhưng, trên mặt nàng không có sợ hãi

chút nào, khinh thường nói: “Đánh đàn bà con gái, tính là cái bản lĩnh gì, muốn giết cứ giết!”

“Giết người? Vậy lợi cho người quá rồi! Người đâu, đưa cô ta về” Hấn tin chắc, người đàn bà độc ác Hình phi nương nương kia, nhất định sẽ trừng trị đồ đê tiện trước mặt mình đây cho ra trò!

Quốc cảnh Bắc Minh, một người đàn ông mặc áo lam, cưỡi ngựa lao vùn vụt vào, trên tay hấn cầm văn thư thông quan. Là để cho không bị những người này ngăn cản. Đôi mắt như mặc ngọc nhìn quét về quốc thổ, là nơi mà mình thề cả đời không bước chân vào, cảm thấy trong lòng vô cùng thể lương!

Hấn lắc đầu, hất hết tạp niệm trong lòng ra ngoài, phi nhanh về hướng kinh thành! Chẳng qua hấn chỉ tới cứu Thượng Quan Nhược Tịch mà thôi, cứu được người xong rồi rời đi luôn là được.

Phủ Thừa tướng.

Lão Thừa tướng và Quảng Lăng Vương đang bàn bạc trong thư phòng, ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một tràng tiếng gõ cửa: “Thừa tướng đại nhân, ngoài cổng có hai vị công tử áo trắng cầu kiến!”

“Bản quan đã nói hiện giờ ai cũng không tiếp rồi mà?” Lão Thừa tướng nói mà không quay đầu lại, nét mặt ông ta tương đối khó coi! Hiện nay Hoàng tử điện hạ không rõ tung tích, mà lần này Quảng Lăng Vương đến đây, cũng là để cùng ông ta thương thảo chuyện này, hai phe đội ngũ bọn họ nghĩ cách cứu viện, nhưng lại đồng thời mất dấu!

Hiện nay ông ta đang vô cùng bức bối, còn có thời gian rảnh rỗi mà gặp cái gì mà công tử với chả áo trắng!

“Nhưng mà bọn họ mang theo tín vật của Hoàng thượng!” Tên gia đình canh cổng đáp lời, nơi này chính là phủ Thừa tướng, người bình thường bọn hấn cũng không vào thông báo, nếu không phải trên tay đối phương cầm tín vật của Hoàng thượng, bọn hấn cũng không đi vào bậm báo.

Quân Hạo Thiên phải người đến sao? Lão Thừa tướng và Quảng Lăng Vương liếc nhau một cái, đáy mắt mỗi người đều hiện lên một chút hứng thú: “Đưa đồ vật kia vào cho bản quan xem trước!”

Dù sao thì người Quân Hạo Thiên tín nhiệm nhất hiện nay chính là Lão Thừa tướng, nói không chừng, đúng là hắn tìm mình thương lượng chuyện tiêu Hoàng tử! Còn Quảng Lăng Vương ở trong lòng Quân Hạo Thiên, chính là một thần tử ngu trung, ai là Hoàng đế, ông ta liên trung với người đó, cho nên không đáng để lo!

Cửa bị đẩy ra, một tên hạ nhân cầm một miếng ngọc bội vào! Lão Thừa tướng cầm ngọc bội nhìn một chút, trong chốc lát liền trợn mắt mà nhìn! Ông ta nhanh chóng đứng dậy, còn có vẻ thất kinh, nắm chặt ngọc bội trong tay rồi vội vàng nói: “Nhanh! Nhanh đưa người ngoài cổng vào!”

Quảng Lăng Vương có chút kinh ngạc nhìn ông ta, là bạn bè nhiều năm như vậy rồi, tới bây giờ ông cũng chưa từng nhìn thấy vẻ không bình tĩnh này của Lão Thừa tướng!

“Tám phần là Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cấm!” Hai người đàn ông áo trắng, mà ông ta nhận ra khối ngọc bội này, là khi đại hôn của hai người kia nửa năm trước, Nam Cung Cấm đã lấy được từ Quân Hạo Thiên!

Ông ta vừa nói thế, thần sắc Quảng Lăng Vương cũng lạnh lùng hơn mấy phần! Hai người này ở Bắc Minh mà cũng dám đường hoàng như thế, dám trực tiếp cầu kiến ngoài cổng, lá gan không khỏi cũng quá lớn rồi!

“Bọn hắn đứng ở cổng đưa ra ngọc bội, chính là để cho người của Quân Hạo Thiên nhìn thấy! Nếu không thì đã trực tiếp leo tường mà vào rồi!” Quảng Lăng Vương nhắc nhở. Lão Thừa tướng lắc đầu cười khở: “Đương nhiên là ta biết, chỉ cần ta để bọn hắn vào, chẳng khác nào để cho Hoàng thượng biết lập trường của ta! Nhưng, đây cũng là khảo nghiệm của bọn hắn với ta, đây là bức ta sớm đưa ra lựa chọn! Nếu ta không để bọn hắn vào, vậy thì sẽ mất đi tin tức Hoàng tử điện hạ, còn nếu để bọn hắn vào, vậy thì phủ Thừa tướng này vĩnh viễn không có ngày nào yên ổn!” Bởi vì Quân Hạo Thiên lập tức sẽ hạ lệnh đuổi bắt hai người kia, mà chính mình

sẽ biến thành người Quân Hạo Thiên muốn đổi phó! Nhưng hiện nay ông ta không có lựa chọn nào khác!

“Bọn hấn đang buộc chúng ta sớm ngày ra tay!” Quảng Lăng Vương nói tiếp. Ông thật sự nghĩ mãi không rõ, trong tư liệu hai người kia chỉ mới hơn hai mươi tuổi, sao lại có thể có tâm cơ thâm trầm như thế được!

Lão Thừa tướng thở dài: “Trước tiên xem tình huống thế nào rồi lại nói!”

Chỉ chốc lát sau, Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cẩm được hạ nhân dẫn vào thư phòng. Trên đường đi, Nam Cung Cẩm chẳng khác gì đã biết quyết định của Lão Thừa tướng, nụ cười kia rất xuân phong đắc ý!

“Hai vị, mời ngồi!” Lão Thừa tướng mang tâm trạng phức tạp nói, nhưng thật ra trong lòng ông ta rất muốn đập một cước, đá hai người phiên phức này ra ngoài, chờ mấy ngày nữa lại đến không được sao? Bách Lý Kinh Hồng chậm rãi ngồi xuống một cái ghế bành, khí thế tự nhiên cũng theo đó mà áp bách tới. Còn Nam Cung Cẩm thì ngồi xuống bên cạnh hấn, bắt chéo chân, biểu hiện vô cùng thanh nhàn!

“Có lẽ Thừa tướng Bắc Minh cũng đã biết chúng ta đến làm gì rồi!” Nam Cung Cẩm không quanh co, sau khi vào thì nói thẳng vào vấn đề.

Lão Thừa tướng gật đầu, nhưng không tiếp lời, có phần như là giả vờ câm điếc. Quảng Lăng Vương bên cạnh cũng không nói một lời, ánh mắt hấn nhìn hai người bọn họ còn mang theo vẻ nghi hoặc, tựa như Thừa tướng thì hiểu rõ, nhưng ông thật sự không hiểu rõ hai người này đến đây có ý gì.

Thấy cảnh này, Nam Cung Cẩm lại nhịn không được mà thẫn mắng trong lòng, đây là hai lão hồ ly!

Nhưng Nam Cung Cẩm dù sao cũng là một chính trị gia xuất sắc, tuyệt đối sẽ không vội vàng mà tự loạn trận cước. Thế là nàng cũng im lặng, đúng thời vô cùng nhàn nhã chuẩn bị rót cho mình một ly trà, còn chưa kịp vươn tay, Bách Lý Kinh Hồng bên cạnh nàng đã cầm ấm trà tới, rót thêm

cho nàng, hầu hạ chu đáo! Nam Cung Cẩm gật đầu hài lòng, bưng chén trà lên, uống một cách thanh thoi, còn tỏ ra bình tĩnh hơn hai người kia. Sau khi uống xong, còn chớp chớp miệng mà tán thưởng: “Không hổ là trà Bích Loa Xuân thượng hạng, mùi vị không tệ!”

“Phốc...” Lão Thừa tướng và Quảng Lăng Vương cũng đang uống trà, trực tiếp phun ra một ngụm! Lão Thừa tướng ho khan mấy tiếng, nhăn nhó khuôn mặt mo vừa đen vừa đỏ, nói với Nam Cung Cẩm: “Hoàng hậu Nam Nhạc, đây là Tây Hồ Long Tỉnh!”

Cái gì mà Bích Loa Xuân! Không hiểu trà thì đừng nói lung tung, lão Thừa tướng oán thầm trong lòng!

Khóe miệng Nam Cung Cẩm bất chợt cũng co quắp một chút, trước đây xem kịch trên tivi, những người giàu có thời cổ đại bình thường không phải đầu uống Bích Loa Xuân sao? Lần này thì hay rồi mất hết cả thể diện! Sau khi ho khan mấy tiếng, nàng lại nhanh trí, suy nghĩ biện pháp hóa giải cho mình: “Đúng vậy, lão Thừa tướng cũng biết đây là Tây Hồ Long Tỉnh chứ không phải Bích Loa Xuân! Bích Loa Xuân cho dù tốt cũng không bằng Tây Hồ Long Tỉnh phải không?”

Một lời quay qua quay lại này, khiến cho lão Thừa tướng và Quảng Lăng Vương đều có chút choáng váng. Nhưng, nhìn bộ dạng lạnh nhạt của đối phương, còn có ý bên trong lời nói kia, lão Thừa tướng lập tức hiểu rõ, trong lòng cũng thầm biết nếu như mình và lão hữu cứ giả ngu như vậy, thì chắc chắn sẽ khiến cho cô gái tinh ranh đến không giống người này làm cho rối loạn hết chiêu thức mất. Thế là, ông ta không tiếp tục giả ngu nữa, nói một cách trực tiếp: “Nhưng có đôi khi, có một bình Bích Loa Xuân để khai vị cho Long Tỉnh, cũng rất tốt!”

Lời này, chẳng khác nào thừa nhận mình nâng đỡ cho Quân Hạo Thiên thượng vị, chẳng qua là vì chờ đợi

một ngày nghênh đón Quân Kinh Lan! “Vậy, nếu như Long đã quy vị, vì sao đại nhân còn không có hành động?” Nam Cung Cẩm nhìn ông cười nhạt.

“Chuyện của Bắc Minh ta, bản quan tự nhiên sẽ xử trí thích đáng, chỉ là không biết Nam Nhạc lo lắng đến chính sự của Bắc Minh ta là có mục đích gì?” Đây cũng chính là lo ngại của lão Thừa tướng đối với hai người này.

Nam Cung Cầm nghe thế, sắc mặt cũng sa sầm xuống: “Tin chắc Thừa tướng đại nhân còn nhớ rõ tất cả mọi chuyện của bản cung tại hoàng cung Bắc Minh. Như vậy Thừa tướng cũng biết, Quân Lâm Uyên là bằng hữu của bản cung, cũng là sự phụ của bản cung! Vốn bản cung dẫn Kinh Lan xuất cung, là vì nghĩ đến an toàn của thằng bé, mà bây giờ nếu không phải Quân Hạo Thiên ra tay, bản cung và Hoàng thượng cũng không mặc kệ tình hình Nam Nhạc hiện nay mà ngàn dặm xa xôi tới đây! Hiện nay, không cách nào có thể cam đoan Kinh Lan an toàn, cho nên ta tất yếu phải sắp xếp cho thằng bé một khoảng trời bình yên, đây cũng là nguyên nhân ta tìm đến hai vị! Với lại hiện nay, người của ta đã có tung tích của Kinh Lan, đã đi tiếp ứng rồi!”

Nàng vừa nói xong, hai người kia đều thở dài một hơi, có thể cam đoan an nguy của điện hạ là tốt rồi!

Quảng Lăng Vương im lặng hồi lâu, nói một câu thẳng vào trọng tâm: “Vậy Hoàng hậu Nam Nhạc chứng minh thế nào rằng Nam Nhạc các người không có tư tâm?”

“Sau khi Kinh Lan cằn lại thứ thuộc về mình, chúng ta sẽ trực tiếp về nước. Hơn nữa, Nam Nhạc chúng ta cũng không có bất cứ yêu cầu gì đối với Bắc Minh!” Nam Cung Cầm nói một cách nghiêm túc.

Nàng nói xong, lão Thừa tướng và Quảng Lăng Vương đều không hện mà cùng nhìn về Bách Lý Kinh Hồng đã vào lâu như thế vẫn không nói một câu nào, lợi ích gì cũng không cần sao? Điêu này đối với bọn họ chính là một cái bánh từ trên trời rơi xuống, chỉ là điếu này có thể sao? Hai người này đương đầu với nguy hiểm lớn lao như thế mà tới Bắc Minh, vậy mà không cần lợi ích gì sao? Họ đưa mắt nhìn sang Bách Lý Kinh Hồng, lúc này hẳn mới nói nhàn nhạt: “Ý của nàng, chính là ý của Nam Nhạc!”

Vua không nói đùa, Bách Lý Kinh Hồng đã nói thế rồi, vậy nói rõ Nam Nhạc thật sự không có tư tâm!

Lần này sắc mặt lão Thừa tướng và Quảng Lăng Vương đều nghiêm túc hơn, sau đó vạy mà cùng nhau đứng dậy, cúi người thi lễ với hai người bọn họ! Một người vì công, một người vì tư! Lão Thừa tướng nói: “Lão thần thay mặt Hoàng thượng cảm tạ hai vị!”

Còn Quảng Lăng Vương thì mười phần chân thành nói: “Đa tạ Hoàng hậu Nam Nhạc đã chăm sóc nữ nhi và ngoại tôn của bản Vương!”

“Vậy Quảng Lăng Vương làm cha và ông ngoại, chuyện này có phải nên là việc nhân đức không nhường ai hay không?” Trên mặt Nam Cung Cẩm mỉm cười, Quảng Lăng Vương dù không cần trọng binh như năm đó, nhưng hiện nay trên tay hắn cũng có ba vạn binh mã ở kinh thành Bắc Minh!

“Xem ra hai vị biết bản Vương cũng tới phủ Thừa tướng, cho nên mới tới đây!” Quảng Lăng Vương không khỏi cười khở.

Nam Cung Cẩm khẽ cười, xem như ngầm thừa nhận. Còn lão Thừa tướng, lúc này lại nhắc đến một chuyện nghiêm túc: “Nhưng hiện nay, Hoàng tử điện hạ còn chưa thể ngồi lên hoàng vị!”. “Lý do?” Hoàng đế mới nửa tuổi, cũng đúng là có chút hoang đường, cho nên phản ứng của Nam Cung Cẩm cũng không phải vô cùng quá khích. “Hiện nay chính là loạn thế, chiến loạn không ngừng, nếu Bắc Minh ta dựng một đứa bé chưa đầy tuổi lên làm Hoàng đế...” Nói xong, ông ta im lặng. Ánh mắt nhìn Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cẩm mang theo vài phần phòng bị, chẳng lẽ đây là chủ ý của hai người này? Hoàng đế Bắc Minh là một đứa trẻ con, chẳng phải Bắc Minh sẽ yếu hơn? Ánh mắt này của ông ta vừa xuất hiện, Nam Cung Cẩm lập tức biết đối phương nghĩ tới đi đâu gì. Cũng biết là nếu Kinh Lan thật sự leo lên hoàng vị, chuyện Bắc Minh mất nước chỉ là sớm hay muộn: “Vậy Thừa tướng chuẩn bị làm sao?”

“Quân Hạo Nhiên, trời sinh tính tình lạnh nhạt, thời điểm năm hai mươi tuổi thì say mê tu đạo thành tiên, thế nên mấy năm qua đều say mê đạo này, không quan tâm chính sự.” Lão Thừa tướng nói ra một ứng cử viên có giá trị để thay thế Quân Hạo Thiên. Nam Cung Cẩm nhíu mày: “Thế Thừa

tướng có thể bảo đảm người này không phải là một Quân Hạo Thiên thứ hai, lại ra tay đối với con nuôi của ta không?”

“Điện hạ đã ở Bắc Minh, lão thần nhất định sẽ bảo vệ hần! Điềm này, lão thần có thể lấy tính mạng của mình ra đảm bảo! Mà điện hạ cũng không phải lấy thân phận Hoàng tử ở lại Bắc Minh, mà là thân phận Hoàng thái tử không thể động tới!” Biểu hiện của lão Thừa tướng khi nói lời này, là chắc chắn!

Hiện nay nếu để cho Hoàng tử điện hạ leo lên hoàng vị, tuổi như vậy, toàn bộ triều đình Bắc Minh sẽ không ai đứng ý! Nhất là còn đúng lúc loạn thế, nhưng nếu chỉ leo lên vị trí Hoàng thái tử, dùng thân phận người thừa kế vương vị để lưu lại Bắc Minh, cũng sẽ không có ai phản đối!

Nam Cung Cầm gật đầu: “Ý kiến này khá ổn!” Nàng cho ám ảnh và thần binh bất tử ở lại đây bảo vệ Kinh Lan, vấn đề sẽ không lớn, còn có lão Thừa tướng cam đoan thế này, địa vị của thằng bé ở Bắc Minh, cũng nhất định có thể cam đoan!

“Chỉ là, lúc nào chúng ta có thể gặp Hoàng tử điện hạ? Đến khi Hoàng tử điện hạ xuất hiện, tông thân vương thất tất nhiên sẽ yêu cầu xác nhận thân phận Hoàng tử điện hạ, bởi vì Hoàng tộc không chấp nhận huyết thống lẫn lộn!” Lão Thừa tướng tiếp tục nói. Nam Cung Cầm cười nhạt: “Đi đâu này ông không cần lo lắng! Chỉ cần trong thấy đứa bé kia, sẽ không ai hoài nghi hần không phải là con của Quân Lâm Uyên!” Bởi vì hai người bọn họ giống nhau như đúc! Lão Thừa tướng không rõ cho lắm, nhưng vẫn gật đầu: “Đã như thế, chúng ta liền mau chóng chuẩn bị ra tay đi! Tin chắc Hoàng hậu Nam Nhạc và Nam Nhạc Hoàng cũng vội về nước, vả lại nếu hành động chậm chạp, hai vị lại nghênh ngang tiến vào phủ Thừa tướng như thế, sau khi người của Quân Hạo Thiên xác nhận thân phận, chúng ta cũng phiền phức! Không bằng, quyết định luôn thời gian là đêm mai được không?”

Đêm mai? Nam Cung Cầm nhìn hai người này một lúc, bỗng nhiên cười nói: “Xem ra hai vị đại nhân cũng đã sớm chuẩn bị ra tay rồi?” Chuẩn bị mấy việc này không phải đâu phải mưu đồ ít nhất mấy tháng sao!

Hai người nghe thế, trên mặt đều hiện lên một chút xấu hổ, cũng không có phủ nhận. Lão Thừa tướng nói sang chuyện khác: “Vậ Nam Nhạc Hoàng và Hoàng hậu Nam Nhạc chuẩn bị làm gì kế tiếp...?”

“Chúng ta về khách sạn trước, chờ thủ hạ đưa Kinh Lan về” Nam Cung Cẩm thẳng thắn. Lão Thừa tướng gật đầu, sau đó dặn dò: “Vậ hai vị phải ngàn vạn lần chú ý an toàn! Có cần bản quan phái người bảo vệ hay không?” “Không cần, đa tạ Thừa tướng đại nhân quan tâm!” Nam Cung Cẩm nói xong thì đứng dậy. Đi ra phía ngoài cửa.

Bách Lý Kinh Hồng thấy nàng đứng dậy, cũng không nói một lời, yên lặng đi theo sau nàng, không biết là đang suy nghĩ gì.

Sau khi đi trên đường phố h ồi lâu, Nam Cung Cẩm cuối cùng cũng thấy có điểm không đúng, quay sang nhìn hấn: “Đang nghĩ gì thế?” “A?” Hấn hơi giật mình, kêu lên một tiếng theo phản xạ có đi ều kiện. Thấy nàng đang nhìn mình, chờ đợi đáp án, mặt của hấn bỗng nhiên đỏ lên, không có trả lời, bước nhanh mà đi.

Nam Cung Cẩm nhìn bóng lưng hấn đ ầy hoài nghi, tên này hình như có chút không bình thường! Thực ra, hấn chỉ đang nghĩ, làm thế nào để tỏ ra dụi dàng hơn một chút thôi. Nhưng mà thật là khó... Nghĩ mãi không hiểu.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 75: Mộc Nguyệt Kỳ Gặp Nạn- Cái Chết Của Qu N Hạo Thiên Và Mai Lương Hình

Thượng Quan Nhược Tịch nghe theo Mộc Nguyệt Kỳ, một đường chạy về phía Nam. Người nàng không có đồng nào, thứ đáng tiền duy nhất là miếng ngọc bội đã bị vỡ, không có tiền mua đồ ăn, cũng

không có tiền uống nước. Trên đường đi còn phải trốn trốn tránh tránh, không để cho truy binh nhìn thấy mình. Trong tay còn phải ôm hài tử, tình trạng của nàng hiện nay tự nhiên là kiệt sức! Thượng Quan Nhược Tịch không ăn cơm, tự nhiên cũng không có sữa, Kinh Lan cũng bị đói mà mê man đi. Ngay cả sức để khóc cũng không có!

Thấy không bao lâu nữa có thể đến hoàng thành, nhưng Thượng Quan Nhược Tịch lại cảm thấy mắt mình đã mờ hồ đi, bước chân cũng lảo đảo. Cuối cùng, không cẩn thận mà dẫm lên một cục đá, trượt chân, mà nàng che cho hài tử, không để Kinh Lan bị văng ra. Muốn đứng lên, nhưng không thể bò dậy nổi, xem ra nàng và Kinh Lan phải chết ở chỗ này.

Trong lúc mơ mơ màng màng, nàng nghe được một giọng nói tức giận vang lên: “Tên tiểu tử thối nhà ngươi, một chút thương người cũng không có! Tục ngữ nói cứu người cứu đến cùng, tiền phạt tiền tận Tây phương, người cứu một nửa còn một nửa thì vứt đi, người nói xem người đã làm chuyện tốt gì đây!”

Mặc Quan Hoa chậm rãi, ung dung đi theo sự phụ mình tới phía trước, nhàn nhã nhìn hai mẹ con sắp không trụ nổi nữa cách đó không xa, cũng

không ngờ rằng Thượng Quan Nhược Tịch không có tiền trong người, cuối cùng bị đói đến thế này.

Nhưng chuyện này liên quan gì tới hắn, hắn cứu được bọn họ, bọn họ nên cảm động đến rơi nước mắt chứ, còn muốn mình thế nào nữa? “Sự phụ, nhưng mà ta không muốn làm chuyện tốt gì cả đâu, chỉ là không thích có người không giữ lời mình hứa với ta! Lão nhân gia ngài và cha đứa bé kia có giao tình, nhưng ta không có!”

Vô Ưu lão nhân trừng mắt liếc hắn một cái, bước nhanh hơn, nhanh chóng đi tới bên cạnh hai người kia, không nói hai lời, trước tiên đổ nước vào trong miệng Thượng Quan Nhược Tịch, một túi khác thì đựng sữa để lấy được ở Mạc Bắc, dứt cho Kinh Lan đã thoi thóp! May mà khi ông ta ở Mạc Bắc, nhân rồi không có chuyện gì lại tính một quẻ, sau đó nhanh chóng chạy từ Mạc Bắc đến, không thì đế vương tương lai này đã bị chết đói rồi! Thật đúng là nghiệp chướng!

Nghe Mạc Quan Hoa còn đang nói chuyện không liên quan đến mình, Vô Ưu lão nhân nghiêng răng nói: “Sao người và cha nó không có liên quan? Nếu không có cha nó, cha người có đường sống không?”

“Chuyện sống chết của lão gia đáng chết kia có liên quan gì đến ta?” Mạc Quan Hoa nói lạnh lạnh. Mạc tộc Bắc Minh, là một gia tộc đặc biệt kỳ quái, sau khi con trai trưởng thành, thì sẽ không có quan hệ gì với gia tộc, một mình ra ngoài xông xáo thiên địa, sau này về nhà có ăn cơm cũng phải trả tiền! Cho nên, người Mạc gia đều không có tình cảm thâm hậu với gia tộc mình. Mà cha của Mạc Quan Hoa, chính là Thừa tướng Bắc Minh Mạc Đổng Tùng. Cũng bởi người Mạc tộc đều kỳ quái, cho nên thế nhân đều biết Mạc Quan Hoa, cũng biết Thừa tướng Bắc Minh, nhưng lại không biết quan hệ của bọn hắn. Thấy bộ dạng muốn ăn đòn của hắn, Vô Ưu lão nhân cũng lười nhìn hắn! Bể Thượng Quan Nhược Tịch trên mặt đất lên, vừa mới định đưa qua cho tên đồ đệ bất hiếu của mình, đã nghe thấy giọng nói lạnh lạnh của Mạc Quan Hoa: “Sự phụ, đừng đưa cho ta, người đặt trên mặt đất đi!” Hắn tỏ rõ ý, hắn sẽ không nhận! Phụ nữ, rất phiền phức!

Vốn sắc mặt Vô Ưu lão nhân đã rất khó coi, trong nháy mắt liền tái luôn: “Chẳng lẽ người muốn vị sự một

mình khiêng hai người bọn họ sao?” “Ta có thể miễn cưỡng giúp người bế đứa bé kia!” Mặc Quan Hoa cau mày nói, ánh mắt quý bí mang theo vẻ ghét bỏ.

“Hừ!” Vô Ưu lão nhân hừ lạnh một tiếng, đưa đứa bé cho hắn, sau đó bị Thượng Quan Nhược Tịch đi tới từ lâu trong kinh thành mà đám người Nam Cung Cẩm đã đợi từ lâu, vừa bỏ vừa tự than thân trách phận: “Lão nhân gia ta sao số lại khổ thế chứ, thu tên đồ đệ như thế này, không thông cảm ta tuổi già sức yếu chút nào mà bế giúp ta một chút!”

Mặc Quan Hoa khó chịu ôm đứa bé kia đi phía sau. Vô cùng ghét bỏ mà nhìn bóng lưng sư phụ, nghe lão gia hỏa kia càng nói càng nhiều, hắn bỗng nhiên nói “Sư phụ, nếu người còn nhiều sức như thế để nói, vậy ôm luôn đứa bé này đi!”

Sắc mặt Vô Ưu lão nhân cứng đờ, dừng bước chân lại! Quay đầu hung hăng nhìn hắn như là địa chỉ áp bách nông dân vậy...

Đối sư đồ này cứ như thế mà tiến vào kinh thành Bắc Minh...

Mà giờ phút này, gương mặt Tu đang lạnh lùng bảm báo trước mặt Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cẩm: “Hoàng thượng, đội ngũ chúng ta tiếp ứng công tử đã chậm một bước, khi chúng ta đến xe ngựa đã lật ra, bên trong cũng không có ai cả!” Bọn họ biết tung tích chiếc xe ngựa kia, nên liền xác định là Quân Kinh Lan và Thượng Quan Nhược Tịch, nhưng khi bọn hắn đến, lại phát hiện ra đã chậm.

Lần này, sắc mặt Nam Cung Cẩm rất khó coi, đang muốn nói gì đó, một cơn gió thổi vào cửa sổ, không lâu sau, một ông cụ bay vào từ cửa sổ, ném Thượng Quan Nhược Tịch tới cho Nam Cung Cẩm: “Đón lấy, mết chết ta!”

Nam Cung Cẩm vội vàng đỡ được, bu nhìn ông ta: “Không phải ông là cái tay thầy bói kia sao?”

Vô Ưu lão nhân đang đau nhức cái eo nghe lời này của nàng, suýt chút nữa mà phun ra một ngụm máu! Mà ngay sau đó, Mặc Quan Hoa cũng tiến vào, trên tay đang ôm Kinh Lan, đang muốn giao cho Nam Cung Cẩm thì sắc mặt hắn chợt thay đổi.

Trong chớp nhoáng, hắn bỗng thấy sợ hãi, để cho đám người đầu nhìn hắn đầy kinh ngạc. Ngay sau đó, mọi người trông thấy mấy giọt nước chảy dọc theo tay áo của hắn xuống, sau đó, tất cả mọi người đều ngửi được một mùi khai nồng bốc lên. Tiểu Kinh Lan thì hạnh phúc lật người lại, còn có một cái chân vung lên mặt Mặc Quan Hoa.

“Vù!” một tiếng, Mặc Quan Hoa liền ném đứa bé trong tay ra! Khuôn mặt như tác phẩm điêu khắc hoàn mỹ của hắn còn khó coi hơn so với tảng đá trong hần cồi.

Tu vội vàng vươn tay đón lấy đứa bé, mà Vô Ưu lão nhân mới bị Nam Cung Cẩm chọc cho tức giận muốn mắng người, lại che lấy bụng của mình, một tay chỉ và Mặc Quan Hoa phá lên cười ha ha, cười đến gập cả người lại: “Ha ha, báo ứng, báo ứng!” Bảo hắn suy nghĩ cho người làm sự phụ như ông ta đây, bẽ cô gái kia đi, thì hắn không đồng ý, hiện tại thì tốt rồi, được đứa bé kia thưởng cho một bãi nước đá! Mặc Quan Hoa hừ lạnh một tiếng, trên mặt đều là sự căm ghét đối với sự phụ mình! Quay người, nhảy ra khỏi cửa sổ rời đi.

Vô Ưu lão nhân cũng cười ha ha mấy tiếng rồi đi theo, không nói một câu với đám người Nam Cung Cẩm...

Để cho đám người Nam Cung Cẩm ở tại chỗ nhìn nhau, hai người này...? Mà đúng lúc này, Thượng Quan Nhược Tịch bỗng nhiên tỉnh lại, mê mê mang mang nói: “Nhanh! Nhanh lên, cứu Mộc cô nương, Mộc cô nương đánh xe ngựa, đánh xe ngựa, dân...”

Nói đến đây, lại hôn mê bất tỉnh! Nam Cung Cẩm từ những câu đứt quãng của nàng đã hiểu rõ ra! Trong chốc lát, sắc mặt nàng đã trắng bệch, trong xe ngựa là Mộc Nguyệt Kỳ sao? Mộc Nguyệt Kỳ không thể so với hai người này, nếu như bị những người kia bắt được, bọn hắn sẽ không có gì cố kỵ, nói không chừng sẽ trực tiếp bị giết chết.

“Hừ, triệu tập người chúng ta, sau đó thông báo cho Thừa tướng và Quảng Lăng Vương hành động sớm! Ngay lập tức!”

Hoàng cung Bắc Minh, địa lao.

Mai Lương Hình cầm roi trong tay, hung hăng quật vào cô gái cách đó không xa: “Mộc Nguyệt Kỳ, khi ở Thiệu Dương, người không ngờ có ngày rơi vào trong tay ta đúng không? Giúp Nam Cung Cấm đối phó ta! Người giúp Nam Cung Cấm đối phó ta à!”

Tâm trạng Mai Lương Hình hiện nay, đúng thật là tốt vô cùng, dưới góc nhìn của ả, bắt được Mộc Nguyệt Kỳ còn khiến ả hả giận hơn là bắt được Quân Kinh Lan! Còn Quân Hạo Thiên ở bên cạnh, cúi đầu, làm như không thấy chuyện gì.

Mộc Nguyệt Kỳ bị ả ta đánh cho toàn thân trên dưới hầu như không có khối thịt nào lành lặn, trên quần áo cũng đầy vết máu! Tóc tai tán loạn, nhưng sắc mặt nàng nhìn Mai Lương Hình đầy lạnh lùng mà chế giễu: “Ta giúp đỡ Nam Cung Cấm đối phó người sao? Người không khỏi cũng quá đề cao chính mình! Ta thật sự nhìn không ra toàn thân trên dưới người có chỗ nào đáng giá cho ta phải đối phó!”

“Đồ để tiện này, người lại còn dám châm chọc ta!” Mai Lương Hình đứng dậy, nhanh chóng chạy tới trước mặt Mộc Nguyệt Kỳ, sau đó hung hăng tát mấy phát vào mặt nàng! Nhưng trên mặt Mộc Nguyệt Kỳ, vẻ trào phúng vẫn như cũ, nàng lạnh giọng nói: “Người tốt nhất là nên giết ta, không nên chờ tới lúc người rơi vào trong tay ta, ta sẽ cho người biết thế nào là sống không bằng chết!”

Mai Lương Hình giơ tay, hung hăng tóm tóc nàng: “Dưới tình huống này, người còn dám ăn nói linh tinh sao? Người có biết hiện nay là ai trong tay ai hay không?”

“Hừ!” Mộc Nguyệt Kỳ hừ lạnh, khinh thường quay đầu đi.

Mai Lương Hình tức giận đến mặt đỏ gay gắt, hung hăng trợn mắt nhìn nàng hồi lâu, đột nhiên như là phát hiện ra cái gì, nở nụ cười không có hảo

ý: “Ta lại không chú ý tới, dung mạo người thực ra lại rất đẹp! Có lẽ vẫn còn là xử nữ phải không?”

“Người có ý gì?” Mộc Nguyệt Kỳ lạnh lùng trừng mắt, trong lòng có một dự cảm không lành.

Mai Lương Hinh cười lạnh một tiếng, lại đánh giá nàng từ trên xuống dưới một phen, tiếp tục nói: “Người nói ta có ý gì? Khuôn mặt đẹp như vậy, thân thể đẹp như vậy, cứ thế mà chết đi có phải đáng tiếc hay không? Người nói xem, bản cũng nên đưa người đi làm kỹ nữ, hay là nên để người ở luôn đây khai thác ngọc tốt vất vả bắt được người một chút?”

“Người dám!” Mộc Nguyệt Kỳ lớn tiếng rống giận! Nàng không sợ chết, nhưng giờ phút này, nghe thấy Mai Lương Hinh nói, nàng thật sự sợ hãi!

“Người xem ta có dám hay không! Người đầu, bịt mồm cô ta lại, đừng để cô ta cắn lưỡi tự sát!” Mai Lương Hinh phân phó, rất nhanh liền có người đi tới dùng khăn vải bịt mồm nàng lại!

Mộc Nguyệt Kỳ muốn nói gì đó, nhưng chỉ có thể phát ra tiếng “ô...ô...” Khiến cho nàng tức giận đến trợn mắt như muốn nứt ra, nàng trợn mắt hung hăng nhìn Mai Lương Hinh, ánh mắt đó, nàng hận không thể xé nát cả ta ra!

Mai Lương Hinh quay người, ngẩng đầu nhìn vị trí của mình, nhìn đàn ông đã sớm không nhẫn nại được nữa một chút: “Các người còn đứng ngây ra đó làm gì? Một trong thiên hạ song xu, mất cơ hội này sẽ không còn cơ hội nào nữa đâu!”

À ta vừa nói xong, đám người áo đen kia lộ ra vẻ mặt vui mừng, nhanh chóng nhào tới, cởi thân thể nàng khỏi hình cụ, hung hăng đè nàng xuống mặt đất! Sau đó bắt đầu xé y phục nàng.

Một màn này, khiến cho Quân Hạo Thiên có chút nhíu mày, nhưng nhìn Mai Lương Hinh đang vô cùng cao hứng, hẳn cũng không nói câu nào.

Chân Mộc Nguyệt Kỳ đạp loạn trên không trung, lại bị đám người hung hăng ngăn chặn! “Soạt!” một tiếng, y phục của nàng bị đám người xé ra, da thịt như mỡ đông lộ ra trong không khí, trên thân nhuộm máu, lại càng khiến đám đàn ông bị kích thích!

Mộc Nguyệt Kỳ điên cuồng giãy giụa, nhưng nàng đã bị đánh trọng thương, rõ ràng không phải đối thủ của đám đàn ông võ công không thấp này! Mấy tiếng dây lưng đứt gãy vang lên, nàng cảm thấy ngực mình mát lạnh, đôi môi ẩm ướt của đám đàn ông nhào tới.

Mắt của nàng, mang theo hận ý ngập trời, nghiêng đầu nhìn Mai Lương Hình bên kia! Gân xanh trên trán nổi lên, miệng bị chặn nên nói không ra lời! Mai Lương Hình nhìn ánh mắt ngập tràn hận ý của nàng, khóe môi nhếch lên nụ cười hài lòng, Mộc Nguyệt Kỳ, ai bảo người đối nghịch với ta! Là tự người chuốc! Mảnh vải cuối cùng trên thân thể Mộc Nguyệt Kỳ bị xé mở, nàng đã tuyệt vọng đến nhắm nghiền hai mắt!

Chân nàng bị người ta đè lại, không thể động đậy, nàng gắt gao nhắm từ từ đôi mắt. Nếu như nàng không chết, những người này, nàng nhất định phải từng bước từng bước chém bọn hắc thành muôn mảnh! Tên đàn ông trên người nàng phát ra một tiếng cười âm đặng: “Đại mỹ nhân, lần đầu tiên sẽ hơi đau đấy, kiên nhẫn một chút, ta chuẩn bị vào đây này...” Nhưng ngay lúc này vang lên một tiếng “Rầm!”! Cửa địa lao bị người đạp ra, tên đàn ông nằm trên người Mộc Nguyệt Kỳ kia, bị một cây trâm đâm vào hậu tâm! Ngã xuống!

Mộc Nguyệt Kỳ mở to mắt nhìn ra cửa, là Nam Cung Cẩm dẫn người xông vào! Tâm trạng nàng vô cùng phức tạp, đã không cách nào diễn tả bằng lời nói được nữa, may mắn! Vô cùng may mắn!

Nhưng, rất nhanh, ánh mắt nàng cũng nhìn thấy người đàn ông áo lam bên cạnh Nam Cung Cẩm, trong chớp nhoáng này, nàng cũng lâm vào ngây dại. Sao lại, sao lại để cho hắc nhìn thấy dáng vẻ không chịu nổi của mình như thế này, sao lại thế?!

Mai Lương Hình cũng sợ ngây người, nhìn mấy người ở cửa: “Các người, các người vào bằng cách nào, các người...”

Một cây quạt xếp thủy mặc, bay từ ngoài cửa tới, mang theo một cỗ lực lượng cường đại và sát ý! “Ầm!”, “Ầm!” vài tiếng, cây quạt xoay chuyển trên không trung mấy lần, đánh chết những người bên cạnh Mộc Nguyệt Kỳ! Sau đó, chiếc áo khoác màu lam từ trên không trung bay tới che kín thân thể nàng. Bước nhanh mấy bước, hấn đỡ nàng dậy, giọng nói ôn nhã mang theo sự run rẩy nhẹ vang lên: “Nàng không sao chứ?”

Giờ phút này, hấn không biết cảm xúc trong lòng mình như thế nào! Chỉ cảm thấy khi trông thấy một màn kia, trông thấy nàng bị người ta bắt nạt, chỉ thiếu một chút xíu nữa, đã mất đi thứ quý giá nhất của người con gái, hấn phần nộ! Cảm giác thần kinh đau nhức đó, khiến hấn cảm thấy nặng nề không thở được!

Mộc Nguyệt Kỳ sững sờ nhìn hấn, mãi đến khi những tên kia chuẩn bị cướp đi thứ quan trọng nhất của mình, nàng đâu không khóc, nhưng khi thấy khuôn mặt hấn, nàng lại không nhin được mà khóc lên! Nàng vươn tay, muốn chạm vào mặt hấn, lại đột nhiên cảm thấy mình bần thủ, giờ lên được một nửa, lại dừng lại.

Nàng nở nụ cười trên khuôn mặt sưng đỏ lộ ra vẻ vô cùng tái nhợt: “Ta ngờ là đời này sẽ không còn được gặp lại chàng...” Thượng Quan Cẩm Duệ liền giật mình, nghẹn ngào mà nói: “Yên tâm! Sẽ không đâu!”

“Mai Lương Hinh!” Nam Cung Cẩm gằn thét một tiếng, cả người phảng phất như phun lửa, đi về phía ả đàn bà đang trắng bệch mặt mũi kia!

Một người bằng hữu tốt, một người nàng đã nhận định đây là chị dâu của mình! Chỉ cần nàng chậm một bước nữa, thì đã bị con đàn bà đáng chết này hủy rã!

Mai Lương Hinh giật nảy mình, vội vàng chạy đến trốn sau lưng Quân Hạo Thiên. Còn Quân Hạo Thiên nhìn thấy sau lưng Nam Cung Cẩm là lão Thừa tướng và Quảng Lăng Vương, còn có những binh lính kia, hấn lập tức hiểu tình huống này là như thế nào.

“Hoàng thượng, nàng ta muốn giết ta, ngài phải bảo vệ ta, Hoàng thượng!” Đối phương đông người thế mạnh, Mai Lương Hinh cũng dấn

đầu mình bạch chuyện gì đang xảy ra. Xem bộ dạng là sắp thay đổi triền đại!

Nam Cung Cầm cười lạnh: “Bảo vệ người! Ai cũng không bảo vệ được người!” Nói xong, mũi chân nàng khẽ nhấc, một thanh kiếm trên đất bay lên trên tay nàng!

Mai Lương Hình thất kinh, vậy mà một tay lấy cây trâm trên đầu mình xuống, vòng qua cổ Quân Hạo Thiên nói: “Người đừng tới đây, nếu người tới ta liền giết hẳn! Nếu ta giết Bắc Minh Hoàng, người cũng đừng hòng có khả năng sống sót rời khỏi đây!”

Trông mắt Quân Hạo Thiên nhìn cây trâm trên cổ mình, lập tức cảm thấy lòng lạnh buốt. Chiêu Nhi ở bên cạnh thì không dám tin mà trợn mắt nhìn Mai Lương Hình, bỗng nhiên cắn răng, mạnh mẽ xông lên, một tay hất thẳng tay Mai Lương Hình đang kẹp cổ Quân Hạo Thiên ra. Cũng đúng lúc này, thanh kiếm trong tay Nam Cung Cầm cũng đã đâm tới Mai Lương Hình!

“Không.”

“Phụt...” Máu tươi của Quân Hạo Thiên phun lên thân thể Mai Lương Hình.

Mai Lương Hình nhìn hẳn không dám tin: “Người, người, vì sao? Sao người” Rõ ràng vừa rồi vì cái mạng này, mình còn nắm lấy hẳn để uy hiếp, thế nhưng hẳn vẫn vì mình ngăn một kiếm này?!

“Khục... Khục khục... Bởi vì, bởi vì nàng đã nói, nàng yêu ta.” Quân Hạo Thiên nói đứt quãng, cả người mềm nhũn ngã xuống. Mai Lương Hình lắc đầu điên cuồng, nước mắt rơi xuống không hề báo trước, ả ta nắm lấy hẳn rống to: “Ta lừa gạt người thôi! Thế mà người cũng tin à, thế mà người cũng tin được à! Ta chỉ lừa gạt người thôi! Lừa người thôi!”

Vì cái gì, khi trông thấy hẳn thế này, trong lòng ả lại khó chịu như thế, không phải ả không yêu hẳn sao?

“Khục khục... Ta biết, ta biết nàng gạt ta. Nhưng... dù có gạt ta, thì sao chứ? Ta cam tâm tình nguyện...” Quân Hạo Thiên nói xong lại phun ra mấy ngụm máu. Cuối cùng, một ngụm máu nghẹn nơi cổ họng hắn, ngã xuống trong ngực ả.

Còn Mai Lương Hinh, cả người ngây dại, nhìn hắn ngây ngốc, tưởng rằng mình sẽ không để ý, nhưng trong phút chốc lại đau thấu tim gan. Như là đã mất đi thứ quan trọng nhất cuộc đời!

Chiêu Nhi ở một bên thương xót kêu lên, điên cuồng xông lên đánh Mai Lương Hinh: “Người là đồ đàn bà đáng chết, Hoàng thượng cứu người về! Người lại chỉ biết lợi dụng Hoàng thượng báo thù, ngày đó người uống say, người cho rằng người thật sự trả lời là yêu Hoàng thượng sao? Người trả lời là chỉ muốn lợi dụng Hoàng thượng báo thù mà thôi, Hoàng thượng còn sợ người biết nên đã lừa người! Thế nhưng người là đồ vô lương tâm, vậy mà người lại đối xử với Hoàng thượng như thế, sao người không đi chết đi! Sao người không đi chết đi!”

Mai Lương Hinh nhìn nàng ta kinh ngạc: “Người nói cái gì?”

Ngày đó, câu trả lời của mình, không phải là “Yêu” sao? Mà hắn vẫn cười tự nói là “Yêu” sao? “A... A... Ha ha ha...”

“Ha ha ha...” Mai Lương Hinh bỗng nhiên ngửa đầu cười lên điên cuồng, nước mắt giống như chảy mãi không hết, nước mắt rơi vào khuôn mặt đã mất đi sinh khí của hắn, ả ta run rẩy nói không mạch lạc: “Quân Hạo Thiên, ta không lừa người! Ta không lừa người! Ta thật sự yêu người, thế nhưng mà...”

“Thế nhưng vì sao trước kia ta cũng không biết chứ?” Bởi vì, trước kia, ả chỉ có cừu hận, chỉ muốn tìm Nam Cung Cẩm báo thù. Nhưng chưa bao giờ nhìn lại lòng mình, chưa bao giờ có ý nghĩ quay đầu. ả ta ngẩng đầu, nhìn Nam Cung Cẩm cách đó không xa, nói điên cuồng: “Nam Cung Cẩm! Ta hận người! Ta hận người phải người đưa ta về núi tuyết đã đành, còn sai người đẩy ta xuống vực! Ta hận người, ta hận người! Nhưng, chuyện này không còn quan trọng, không quan trọng...”

Nam Cung Cầm ngạc nhiên, nàng sai người đẩy y ta xuống núi lúc nào vậy? Trong chuyện này...

“Cừu hận? Ha ha... Đi đâu quan trọng nhất của ta không còn ở đây, còn muốn cừu hận để làm gì?” Ắ ta cúi đầu, nhìn thanh kiếm đang xuyên qua người hắn, nghiêng răng một cái, hung hăng ôm chặt hắn, thanh kiếm kia cũng xuyên qua người ả! Một ngụm máu tươi, phun ra ngoài...

Trong thoáng chốc, ả ta trông thấy hắn cứu mình ngày đó, hắn giang tay ấm áp, bế ả từ trong đồng tuyết lên. Trong thoáng chốc, ả trông thấy ngày đó, ngày nói chân của ả sẽ không bình thường lại được, hắn nói không sao, về sau ta chăm sóc nàng. Còn có, lần đầu tiên hắn hôn ả, nói thích ả.

“Hoàng thượng, trước kia, sao ta lại ngốc như thế chứ? Nhưng không sao, chúng ta rất nhanh sẽ có thể gặp lại nhau rồi... Kiếp sau, kiếp sau ta sẽ trả lại chàng, chờ ta, chờ ta...”

Nhắm mắt lại, ả ta ngã xuống trong ngực hắn. Mà khóe môi, lại chậm rãi cong lên... Nam Cung Cầm đứng trước mặt bọn hắn, nhưng không biết diễn tả tâm tình mình như thế nào. Mà Chi ầu, vui buồn thất thường nhìn hai người kia, tựa như là bị điên rồi, muốn kéo cái xác không còn hơi thở của Mai Lương Hinh ra, nhưng làm thế nào cũng không kéo ra được: “Người buông Hoàng thượng ra, người là đồ vô lương tâm, người buông Hoàng thượng ra! Hoàng thượng là của ta, là của ta...”

Nam Cung Cầm lặng lẽ nhìn bọn hắn hồi lâu, bỗng nhiên lắc đầu, quay người nói với mọi người: “Chúng ta đi thôi!”

Nàng nghĩ, cái chết như thế đối với Mai Lương Hinh mà nói chính là tàn nhẫn nhất.

Còn Mộc Nguyệt Kỳ, khi nhìn thấy Mai Lương Hinh chết, đã ngắt đi trong lòng Thượng Quan Cần Duệ. Một đoàn người, mỗi người đều mang tâm trạng phức tạp, rời khỏi địa lao.

Bắc Minh năm bốn trăm hai mươi, cung biến.

Quân Kinh Lan, con trai tiên hoàng còn sống. Tĩnh Vương Quân Hạo Nhiên kế vị, Quân Kinh Lan được phong làm Hoàng Thái tử. Quảng Lăng Vương từ bỏ mọi chức vụ, trở thành một Vương gia nhàn hạ.

Thừa tướng được bổ nhiệm là phụ quốc đại thần kiêm thái phó của Thái tử, bảo vệ xã tắc, dạy bảo Thái tử. Mộc Nguyệt Kỳ, sau khi ngủ vài ngày, vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại. Luôn luôn gặp ác mộng, mà Thượng Quan Căn Duệ những ngày này, đều luôn chăm sóc nàng.

Thượng Quan Nhược Tịch vào nhà, nói với Thượng Quan Căn Duệ: “Mộc cô nương từng nhờ ta nhắn cho huynh!”

“Ủm?” Thượng Quan Căn Duệ quay đầu, lạnh nhạt nhìn nàng, đôi mắt thâm quầng hết sức rõ ràng. “Nàng nói nàng rời đi, không phải vì từ bỏ, nàng vẫn yêu huynh, hơn cả sinh mệnh của mình! Nhưng ta đến giờ cũng không hiểu rõ, tại sao nàng muốn liêu mình cứu ta. Ngược lại còn hỏi ta mấy vấn đề kỳ quái!” Thượng Quan Nhược Tịch nói.

“Vấn đề gì?” Giọng nói ôn nhã, vẫn dễ nghe như cũ.

“Nàng hỏi ta, có phải con của Quảng Lăng Vương hay không, có phải có một cái ngọc bội chứa cỗ trùng hay không. Còn nói cái gì mà mình không cứu nhầm người, còn nói là nếu như nàng không sống sót trở về thì ta phải nhắn cho huynh. Ta luôn cảm thấy nàng cứu ta vì có liên quan đến huynh, nhưng lại không hiểu có liên quan gì tới huynh!” Thượng Quan Nhược Tịch tiếp tục nói.

Mà ánh mắt Thượng Quan Căn Duệ chợt ngưng lại một chút, trong lòng hấn như bị vật gì đó hung hăng đập mạnh vào! Bàn tay đang nắm tay Mộc Nguyệt Kỳ không tự chủ mà nắm chặt hơn một chút. Hấn gật đầu đối với Thượng Quan Nhược Tịch rồi nói: “Ta đã biết, cảm ơn cô!”

“Không cần, là ta phải cảm ơn Mộc cô nương mới đúng!” Thượng Quan Nhược Tịch cắn cắn môi, lui ra. Vừa đi ra ngoài, nàng đã thấy Nam Cung Cẩm ở cửa, còn Tiểu Kinh Lan mặc một bộ quần áo màu vàng sáng, quần áo chuyên dùng của Hoàng Thái tử. Chớp đôi mắt phượng hẹp dài, nhìn mẹ ruột của mình ở cửa.

Nam Cung Cầm nghe đoạn đối thoại của hai người, nghĩ đến tướng mạo của Thượng Quan Nhược Tịch và Duệ ca ca tương tự nhau. Trong lòng lập tức lóe lên suy nghĩ gì đó, tựa như đã hiểu rõ nguyên nhân Mộc Nguyệt Kỳ cứu người, nhưng nàng cũng không nói gì, chỉ nói với Thượng Quan Nhược Tịch: “Chúng ta đi thôi, không nên quấy rầy bọn họ!”

Mộc Nguyệt Kỳ lần này chịu đả kích quá lớn, mặc dù cuối cùng không phát sinh chuyện gì nhưng đối với con gái thời cổ đại mà nói, như thế đã đủ để khiến nàng xấu hổ và giận dữ đến tự tử r ồi. Cho nên hiện nay nàng không muốn tỉnh lại, chỉ ngất trong mộng của mình. Hiện nay, người có thể giúp nàng, chỉ sợ duy nhất chỉ có Duệ ca ca mà thôi!

Thượng Quan Nhược Tịch gật đầu, nhìn thoáng qua ngoài cửa, r ồi theo Nam Cung Cầm rời đi...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 76: MỘC NGUYỆT KỲ RỜI ĐI

Thượng Quan Cẩn Duệ ngồi bên giường nàng, tâm trạng rất phức tạp, trong chốc lát chỉ cảm thấy muốn nói cũng khó khăn.

Hắn biết nàng thích mình, nếu không ba năm qua sẽ không nỗ lực nhiều như thế mà không oán không hối. Từ chuyện chiếc áo khoác lông chồn lần trước, đến lần này nàng đã liều mạng giúp đỡ mình. Chẳng lẽ nàng biết quan hệ của mình với Quảng Lăng Vương sao?

Vốn là nàng nợ ơn cứu mạng của hắn, hiện nay, lại trở thành hắn nợ ân tình nàng trả không nổi. “Nước, nước...” Trong mê man, Mộc Nguyệt Kỳ lâm bẫm. Thượng Quan Cẩn Duệ thoáng giật mình, khuôn mặt lập tức lộ vẻ vui mừng: “Nàng chờ chút, có ngay đây!” Hắn nói nhanh rồi đứng dậy, rót một chén nước trên bàn, rồi bưng đến giường nàng.

Sau đó hắn tự mình đút cho nàng, môi của nàng tái nhợt, nhìn gần như trong suốt, cả người cũng chưa khôi phục thần trí, hắn đưa nước đến trước môi nàng, khẽ đổ vào miệng, đối phương mới ho khan khe khẽ vài tiếng: “Khục... Khục khục...”

“Mộc cô nương, nàng không sao chứ?” Giọng nói ôn nhã, mang theo cảm giác lo lắng trước nay chưa từng có. Nghe thấy giọng nói của người trong lòng, Mộc Nguyệt Kỳ cố gắng mở mắt ra. Khi nàng nhìn thấy mắt hắn có quầng thâm, khuôn mặt xưa nay luôn nhai, sạch sẽ kia hiện nay có không ít râu ria, nàng sửng sốt một chút. Nhưng ngay lập tức, trong đầu nàng lại nhớ lại cảnh tượng trong địa lao kia!

Nàng bỗng nhiên kích động, che kín lỗ tai của mình, hét to lên: “Chàng ra ngoài đi! Chàng ra ngoài đi! Ra ngoài! Ta không muốn nhìn thấy chàng, chàng ra ngoài đi!”

“Mộc cô nương...” Thượng Quan Cận Duệ có chút kinh ngạc, không hiểu tại sao nàng lại mất khống chế cảm xúc như thế.

Một tay Mộc Nguyệt Kỳ tóm lấy cái gối mà hung hăng ném vào Thượng Quan Cận Duệ: “Ra ngoài, lập tức đi ra ngoài cho ta! Cút ra ngoài! Ra ngoài!”

“Mộc cô nương, nàng bình tĩnh một chút, ta là Thượng Quan Cận Duệ đây! Mộc cô nương!” Hắn bước tới, nắm lấy bờ vai nàng mà hét lên.

Mộc Nguyệt Kỳ dừng lại, như là đã bình tĩnh hơn một chút, ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang nắm bờ vai mình, nước mắt nàng bất chợt rơi xuống, sau đó, lại không kiềm chế được mà gào lên khóc lớn!

Thượng Quan Cận Duệ thở dài một hơi, trong lúc nhất thời cũng không câu nệ nam nữ, ôm nàng vào trong lòng mình: “Mộc cô nương, nàng bình tĩnh một chút! Mọi chuyện đã qua rồi, những người kia đã chết hết rồi!”

Hắn nói xong, cảm xúc Mộc Nguyệt Kỳ lại bị kích động, dùng tay hung hăng đẩy hắn ra rồi ôm lấy chân mình nói: “Chàng ra ngoài đi, chàng đi ra ngoài trước đi! Ra ngoài!” Thượng Quan Cận Duệ bị nàng đẩy bất thành linh như thế, suýt nữa bị ngã xuống đất: Lão đảo một chút mới đứng vững được thân hình, nhìn nàng đang tự ôm chân rồi hung hăng gào thét mình ra ngoài, trong lúc nhất thời hắn cũng không biết nên ứng đối ra sao.

Thấy hắn còn đứng đó không nhúc nhích, Mộc Nguyệt Kỳ lại khóc lên: “Ta xin chàng! Ta xin chàng đi ra ngoài đi, để cho ta một mình yên tĩnh một chút!” Khóe môi Thượng Quan Cận Duệ khẽ động mấy lần, cuối cùng, vẫn không làm trái ý nàng: “Được, nàng nghỉ ngơi trước đi! Ta ở ngoài cửa, có gì cần thì gọi ta!”

Nói xong, hắn liền quay người đi ra.

Mộc Nguyệt Kỳ cắn môi mình, mới ngăn được một lần nữa ghen ngào khóc lớn.

Cho tới bây giờ, nàng luôn ảo tưởng có một ngày nào đó, hẳn có thể lo lắng cho chính mình như thế. Nhưng đến một ngày hẳn lo lắng quan tâm nàng như vậy, nhưng nàng đã rơi vào tình cảnh thế này rồi.

Cuối cùng, là hẳn hồi tâm chuyển ý, hay vẫn chỉ là thông cảm với mình? Thượng Quan Cẩm Duệ mang tâm trạng phức tạp đi ra ngoài, mà ở cửa, hẳn đụng phải Nam Cung Cẩm đã đi rồi lại quay lại.

Thấy hẳn cứ như vậy mà đi ra ngoài, trên mặt Nam Cung Cẩm đầy thất vọng! Nàng nhú mày nói: “Duệ ca ca, huynh đi theo muội một chút!”

Nói xong, nàng quay người đi. Thượng Quan Cẩm Duệ dừng một chút, cũng đi theo. Hiện nay, vẫn còn ở tại hoàng cung Bắc Minh, Nam Cung Cẩm dẫn hẳn đến một nơi u tĩnh. Nàng leo lên lầu cao, mà Thượng Quan Cẩm Duệ cũng theo sát phía sau, trong lúc đi theo cũng không nói một lời. Đến lan can, Nam Cung Cẩm cũng không quay đầu lại mà nói: “Huynh chắc cũng biết Mộc cô nương lần này vì ai mà gặp phải kiếp nạn lớn như thế đúng không?” Đôi mắt như mặc ngọc của Thượng Quan Cẩm Duệ dừng một chút, sau đó nói: “Muội biết rồi à?” “Đoán được!” Nam Cung Cẩm quay đầu lại nhìn hẳn: “Duệ ca ca, chỉ là vì cứu thân nhân của huynh, nàng đã nguyện ý bỏ qua tính mạng chính mình mà không cần để ý đến. Trái tim của huynh, thực sự là tảng đá sao? Lúc trước ở Thiệu Dương, nàng nói những lời kia, cho dù muội là người ngoài cuộc, cũng có thể nhìn ra huynh dao động, huynh không cảm nhận được chút nào sao?”

Có thể nói, giờ phút này nàng có một sự thất vọng không nói nên lời đối với Thượng Quan Cẩm Duệ: Người này rõ ràng đã động tâm, nhưng lại vẫn trốn tránh, không biết là hẳn đang trốn tránh thứ gì. Lần này, may

mắn bọn hẳn đến kịp thời, nếu như chậm một bước, đời này của Mộc Nguyệt Kỳ đã bị phá hủy rồi! Dưới tình huống như thế, vậy mà hẳn vẫn không ở lại trong phòng an ủi nàng, chỉ vài câu đuổi đi, hẳn liền thật sự đi ra ngoài. Kể cả hẳn không hề động tâm, không hề yêu nàng, thì đối đãi với ân nhân của mình, cũng không nên là thái độ như thế chứ?

“Nhưng, ta không thể xác định mình có thể cho nàng thứ nàng muốn hay không, ta cũng không thể xác định, những cảm xúc và cảm động kia, cuối cùng là yêu hay là thứ gì khác, cho nên...” Cho nên lần trước ở tại Thiệu Dương, khi nàng ra đi, trong nháy mắt hẳn hiểu ra và động lòng kia, hẳn cũng không kiên trì lưu nàng lại, bởi vì hẳn không thể xác định rõ ràng!

Nam Cung Cầm nhìn khuôn mặt dịu dàng ân như ngọc của hẳn, lập tức nàng cảm thấy không thể hiểu nổi suy nghĩ của hẳn: “Duệ ca ca, thực ra chuyện tình cảm không cần phải lý trí như thế đâu!”

“Cầm Cầm, muội sai rồi! Tình cảm cũng vậy, cư xử cũng thế, chỉ có lý trí mới là đạo nghĩa cao nhất. Muội đã từng nghĩ chưa, nếu trong nháy mắt đó ta dao động, không phải yêu, không phải thích, chỉ là thoáng động lòng trong một khoảnh khắc, hoặc là một loại cảm giác nào đó, mà ta hứa hẹn đi đâu gì đó, cuối cùng sẽ thế nào? Cuối cùng sẽ có một ngày, ta nhận ra rằng mình không có tình cảm với nàng, mà tới ngày đó, ta và nàng, nên tự xử lý thế nào? Nửa đời này của ta, đã đến tình cảnh như thế, ta cũng không có yêu cầu gì xa vời, nhưng còn nàng thì sao? Đời nàng sẽ bị hủy trong một nháy mắt do ta mơ hồ!” Thượng Quan Cầm Duệ nói ra từng câu từng chữ, nụ cười theo thói quen bên môi cũng biến mất không thấy gì nữa, đây là sự nghiêm túc, chăm chú chưa bao giờ Nam Cung Cầm được thấy. Nói đến đây, hẳn lại tiếp tục nói: “Cầm Cầm, muội còn trẻ, cho nên muội không hiểu. Là một người đàn ông, nếu không thể chắc chắn khiến cho phụ nữ hạnh phúc trăm phần trăm, vậy thì đừng nên tùy tiện hứa hẹn đi đâu gì. Nếu không, chính là hủy đi cả cuộc đời người ta, muội đã hiểu chưa?” Nếu như mình nhầm lẫn giữa tình cảm thật và sự cảm động, cuối cùng đến một ngày nhận ra rõ ràng mọi chuyện, thì đó chính là ngày mình triệt để cô phụ nàng!

Bị hẳn nói như thế, Nam Cung Cầm cũng lập tức rơi vào yên lặng! Đến giờ phút này, nàng đột nhiên cảm thấy lúc trước mình rất không lý trí, cũng vô cùng mù quáng. Còn người trước mặt mình đây, vốn xưa nay mình luôn chán ghét hẳn quá lý trí trên phương diện tình cảm, cảm thấy hẳn không đủ thoải mái, quá mức câu nệ, lại không ngờ rằng, trong sự câu nệ này, hóa ra không phải hẳn sợ nhìn nhầm, sợ phải hối hận, mà là sợ vì khuyết điểm của mình mà hủy đi cuộc đời người khác!

Đàn ông như thế, nếu như đặt ở thời hiện đại thì hoàn toàn xứng đáng là người đàn ông tốt phải không?! Không xác định rõ ràng, thì sẽ không dễ dàng hứa hẹn đi đâu gì, nếu như đàn ông thời hiện đại đâu như thế, vậy sẽ không có nhiều người ly hôn như vậy, sẽ không có nhiều người bị tách ra và bị cô phụ như thế đúng không? “Duệ ca ca, thật xin lỗi, là ta hiểu nhầm huynh!” Lý trí, có đôi khi cũng rất tốt. Tối thiểu, sẽ không có phụ ai, cũng sẽ không có lỗi với lương tâm chính mình. Thượng Quan Cẩn Duệ gật đầu, vươn tay cung chỉ đầu vuốt nhẹ tóc nàng mấy lần, giọng nói vẫn dịu dàng như vậy: “Cho nên tiểu nha đầu muội đó, không thể nào hiểu được chuyện của người lớn đâu!”

Hắn vừa nói câu này, một vết đen liền hiện lên sau đầu Nam Cung Cẩm! Nàng đã sắp sửa làm mẹ rồi, người này còn nói như là đang nói với trẻ con vậy. “Duệ ca ca, ta đã hai mươi tuổi! Mà cháu huynh cũng sắp ra đời rồi!”

“Thì sao chứ?” Hắn nhìn nàng, trong mắt đầy ý cười. Khóe miệng Nam Cung Cẩm giật một cái: “Vậy rõ ràng là huynh nên coi trọng ta hơn mấy phần, không nên đối đãi với ta như với trẻ con như thế!”

Thượng Quan Cẩn Duệ vươn ngón tay thon dài ra, vuốt vuốt cái mũi nàng: “Trong lòng ta, bao nhiêu năm nữa, muội cũng chỉ là một đứa bé con. Một đứa bé chỉ biết đi theo sau lưng ca ca để đòi bánh sữa mà thôi!”

Mặc dù, chiếc bánh sữa này hắn đã không thể cho nàng nữa. Mặc dù, đã có người càng thích hợp hơn bảo vệ bên cạnh nàng. Nhưng thân làm “huynh trưởng”, hắn cũng sẽ một đời một kiếp yêu thương muội muội của mình, không phải sao?

“Được rồi! Được rồi!” Nam Cung Cẩm cười cười trêu chọc hắn, “Thật sự không hiểu nổi, huynh rõ ràng mới hai lăm hai sáu tuổi, sao nhìn lại còn trưởng thành, tâm tư kín đáo và lý trí hơn cả mấy người ba mươi tuổi thế!”

Nàng vừa nói xong câu này, sắc mặt Thượng Quan Cẩn Duệ lập tức cứng lại một chút. Nghiêng đầu một chút, ánh mắt hắn nhìn vào mắt Nam Cung Cẩm, thấy nàng chỉ thuận miệng hỏi một câu, lòng hắn mới chần chừ bình tĩnh lại.

“Duệ ca ca, huynh dự định làm thế nào? Đến giờ, vẫn chưa xác định rõ sao?” Nam Cung Cẩm cũng không quay đầu lại mà nói. Thượng Quan Cẩm Duệ chần chừ chốc lát, không trả lời nàng. Yêu hay không yêu, thích hay không thích, đi đâu này chỉ có bản thân mình mới hiểu. Nhưng hẳn lại không chắc chắn đến cùng có phải như thế hay không! Nghĩ thế, hẳn bỗng nhiên lắc đầu. Coi như phủ định đi! Thích thì như thế nào, không thích là lại làm sao? Hẳn không cho đi hết được sự quan tâm của mình, trên người hẳn còn có nhiều trách nhiệm như thế, dùng cái gì để hời báo một tình cảm sâu đậm của nàng chứ?

Thấy hẳn lắc đầu, Nam Cung Cẩm bỗng nhiên nói: “Duệ ca ca, mặc dù huynh xem thường tuổi tác và suy nghĩ của ta, nhưng có vài lời, ta vẫn muốn nói. Đó chính là, làm người đừng luôn luôn nghĩ nhiều như thế, nghĩ quá nhiều sẽ mệt mỏi! Mặc dù ta cũng không hề nghĩ huynh phải tận hưởng lạc thú trước mắt, nhưng nếu lo lắng quá nhiều, cũng dễ dàng mất đi cơ hội, mà nhiều khi, sai lầm một lần, chính là cả đời sai lầm. Đến khi huynh quay đầu lại, tất cả đều đã muộn!” “Khi đó, cuộc đời chỉ còn lại một tiếng thồn thức. Duệ ca ca, huynh nên suy nghĩ cho kỹ! Lý trí là tốt, nhưng thỉnh thoảng không lý trí, cũng chưa hẳn là không tốt. Ai biết được lựa chọn như thế, chắc chắn là sai chứ. Dù sao cũng là chuyện tương lai, chúng ta không thể khống chế được!” Nam Cung Cẩm nói, lại nhin không được mà nêu lên ví dụ, “Ví dụ như là, nếu dùng lý trí mà nói, dù cho ta yêu phải một tên đàn ông cặn bã không có phẩm chất đạo đức như Hoàng Phủ Hoài Hàn, cũng sẽ không nhìn trúng một tên đàn ông tẻ nhạt như Bách Lý Kinh Hồng! Xấu bụng muốn chết, mà lại hoàn toàn không biết dịu dàng là gì. Nói vài câu thôi mà hẳn thích thì đáp không thích thì thôi!”

“Nhưng, cho đến hôm nay, ta lại chưa từng hối hận vì quyết định của mình! Đây không phải là chối bỏ lý trí của mình sao? Nhưng ta cũng không quên đã tự khuyên bảo bản thân mình như thế nào, nhất định phải rời xa tên đàn ông nguy hiểm kia một chút, tuyệt đối không nên động lòng, nhiều nhất chỉ nên làm bằng hữu, nếu không, cả đời tiếp xúc với người lạnh lùng như hẳn, thì ta sẽ nhầm chán đến chết mất thôi! Nhưng, cuối cùng thì sao? Cuối cùng, ta cảm thấy may mắn, cảm tạ bản thân mình lúc trước đã không quá lý trí, mới có thể có được một phần tình cảm tuy không quá hoàn mỹ, nhưng mà đủ để cả đời này không hối tiếc. Duệ ca ca, ta tin tưởng rằng,

huynh thông minh như thế, nhất định có thể hiểu được ý của ta! Nghĩ kỹ đi, nghĩ kỹ đi! Không nên quá chậm trễ, nếu không, đó chính là tự cô phụ mình, cũng có phụ người ta!”

Nam Cung Cẩm nói xong, gật đầu cười với hấn rồi xoay người rời đi. Để lại một mình Thượng Quan Cẩm Duệ đứng đó. Suy nghĩ, thật lâu, đầu phải hấn không muốn khiến cho mình dừng quá lý trí như thế, hãy mơ mộng một chút, hy vọng một chút vào chân tình giữa người với người đi chứ? Nhưng, mười sáu năm trước, hấn đã hiểu rõ, trong thiên hạ này, thứ mà không thể dựa vào nhất, chính là một chữ “Tình” kia. Mà quan trọng nhất, cũng chẳng qua chỉ là hai chữ “Trách nhiệm” mà thôi.

Vẫn là... lý trí tốt hơn đi! Nam Cung Cẩm đang muốn xuống lầu, lại thấy người nào đó đứng trên lầu nhìn nàng. Hiển nhiên, hấn đã nghe được đoạn đối thoại của bọn họ! Thế là, Nam Cung Cẩm nhớ lại một chút mấy câu mình mới nói, da mặt dày như tường thành của nàng cũng có chút nóng lên: “Này! Chàng thân là Hoàng đế, lại ở chỗ này nghe lén, chẳng lẽ không thấy mất mặt sao?”

Nàng vừa nói câu này, hấn dừng một chút. Nói rất nghiêm túc: “Thế, nếu ta không phải Hoàng đế, có thể nghe lén hay không?” “Ý ta là như thế sao?” Nam Cung Cẩm nổi giận!

Hấn sờ sờ mũi, thành thật lựa chọn ngậm miệng. Nhìn nàng hết sức tức giận từ từ đi qua bên cạnh mình, hấn vội vàng đi theo nói: “Chậm một chút, nàng đang mang thai, nên chú ý thân thể mình nhiều hơn.” “Tuyệt đối không nên nổi giận, nếu như tức giận, đánh ta một trận cũng được. Không nên tức giận, đi đường thì chậm rãi một chút, chậm một chút.”

Giọng nói thanh lạnh của hấn truyền tới từ sau lưng, mặc dù vẫn dễ nghe như cũ, nhưng không biết vì sao, Nam Cung Cẩm càng nghe càng cảm thấy gân xanh trên trán mình nổi lên nhiều hơn!

“Nương tử, chậm một chút, cẩn thận kéo ngã.” Lại một câu nữa truyền đến.

Nam Cung Cầm nghiêng rặng, cô không phát tác. Dùng một chút, nàng lại đi tới phía trước. Hấn lại tiếp tục nói: “Nương tử, chú ý dưới chân, nếu có đỏi thì nói ta. Ta tự mình đi làm, còn nữa, nếu có khát...”

Nghe thấy hấn không chỉ không có ý ngừng lại, mà càng ngày càng nói nhiều, cuối cùng Nam Cung Cầm không nhịn nổi nữa, quay đầu tức giận nhìn hấn chằm chằm, nghiêng rặng gào lên: “Ta nói chàng này, sao chàng lại dài dòng như thế chứ? Lèo nhèo, nói còn nhiều hơn cả bà lão bảy tám mươi tuổi!”

“Ta, chuyện này...” Nàng vừa nói xong, hấn thấy xấu hổ vô cùng. Sắc mặt cũng có chút đỏ lên: “Chẳng lẽ, chẳng lẽ nàng không cảm thấy ta dịu dàng hơn sao?”

“Ta chỉ cảm thấy chàng quá dài dòng!” Nam Cung Cầm nói đầy ghét bỏ! Lúc trước ghét hấn nói ít, vô cùng không thú vị, nhưng tự dưng có ngày hấn bỗng nhiên thao thao bất tuyệt, hỏi han ân cần, thì nàng lại tức giận đến muốn ném hấn đi! Nghĩ thế, nàng không khỏi tự mắng mình trong lòng, Nam Cung Cầm ơi là Nam Cung Cầm, người quả nhiên là đồ dễ tiện, đàn ông người ta nhẹ giọng tâm tình với người, người còn không hài lòng, cứ nhất định phải lạnh nhạt với người người mới vui vẻ sao!

“Ồ!” Hấn thốt lên, rồi cảm thấy có chút thất bại mà cúi xuống. Nhưng dáng vẻ trẻ con đáng yêu kia lại khiến cho Nam Cung Cầm thoáng bình tĩnh lại một chút, một bụng lửa giận cũng tiêu tan một chút.

Hấn im lặng hồi lâu, bỗng tự nói: “Ngày mai, ta đi thành Tây xem thế nào.”

“Có ý gì?” Nam Cung Cầm bu ãn bực nhìn hấn. Hấn như bị giật thót mình, lại như là nói sai lời gì mà hoảng hoảng hốt hốt nói: “Không, không có gì.” Sau đó hấn rời đi như một cơn gió, đúng nghĩa là chạy trốn chết!

Nam Cung Cầm vô cùng hoài nghi mà nhìn bóng lưng hấn, tên này gần đây bu ãn vui thất thường, có phải bị cái gì kích thích không, hay là bên ngoài làm chuyện gì có lỗi với mình? Nghe nói khi phụ nữ mang thai, là

thời điểm đàn ông dễ dàng vượt rào nhất, chẳng lẽ... Nghĩ thế rồi nàng nhanh chóng lắc đầu, không có khả năng! Không có khả năng!

“Dĩ Mạch!” Nàng cao giọng quát lên.

Không lâu sau, Hiên Viên Dĩ Mạch đi ra: “Chủ nhân!”

“Em có cảm thấy mấy ngày nay hẳn có điểm là lạ không?” Nam Cung Cẩm sờ sờ cằm mình, nhìn bóng lưng Bách Lý Kinh Hồng mà buồn bực hỏi thăm.

Hiên Viên Dĩ Mạch cũng không nhịn được mà gật đầu mấy lần, thực ra nàng cũng cảm thấy mấy ngày nay Hoàng thượng có chút không bình thường, giống như là trúng tà vậy! “Có ạ, thuộc hạ nghe mấy người Diệt đại nhân nói, Hoàng thượng không có việc gì còn thích nói một mình, gần đây còn hay đi dạo xung quanh kinh thành, còn đi nhìn trộm người ta nữa!”

Lần này sắc mặt Nam Cung Cẩm cũng thay đổi! Tên này chẳng lẽ nhiễm bệnh gì, còn đi nhìn trộm nữa? “Không được, không được, ta với em đi xem một chút...” “Nương nương, không xong rồi, không thấy Mộc cô nương đâu nữa!” Một cung nhân vội vàng chạy đến nói. Nam Cung Cẩm sững sờ: “Không thấy đâu?”

“Đúng vậy, nàng để lại một phong thư, rồi đi ra ngoài cung rồi. nô tỳ vừa mới đi hỏi thăm, Mộc cô nương

muốn đi, không ai dám cản, cho nên nàng cứ thế mà rời đi.” Cung nữ nói, đưa cho Nam Cung Cẩm một phong thư chưa bóc.

Mà giờ phút này, Mộc Nguyệt Kỳ đã đeo bao hành trang rời khỏi hoàng cung. “Cẩm muội muội, cảm ơn muội đã cứu ta. Không thể nói lời cảm tạ trước mặt muội, thật xin lỗi! Ta đi, đừng phá người tìm ta, yên tâm, ta không có việc gì. Chỉ là, không biết nên đối mặt với hắn như thế nào. Cho đến nay, dưới sự cố vũ của muội, ta đều là người đứng cảm tiên lên trong tình cảm, nhưng lần này, xin phép cho ta làm rùa đen rút đầu một lần. Ta không có cách nào đối mặt, cũng cảm thấy mình rất bản thủ, không thể nào xứng đáng với hắn. Thay ta chúc hắn hạnh phúc, hẳn sẽ tìm được một

cô gái tốt. Mộc Nguyệt Kỳ, chỉ là một người khách qua đường vội vã trong cuộc đời hần mà thôi, trước kia hần chưa từng để ý, sau này cũng không cần vì cảm động hay đừng cảm mà để ý. Có duyên sẽ gặp lại! Mộc Nguyệt Kỳ kính thư.” Ra khỏi hoàng cung, nàng quay đầu nhìn thoáng qua cánh cửa cung, đưa tay lau đi giọt nước mắt sắp rơi xuống. Nàng không muốn ở lại, cũng không muốn vì hần cảm động hay cảm kích, mà đối đãi với mình tốt hơn, như vậy chỉ có thể rời đi. Rời khỏi nơi này! Thượng Quan Cẩm Duệ từ trên lầu cao đi xuống, thấy Nam Cung Cẩm đang đọc một phong thư, nhíu mày hỏi thăm: “Cẩm Cẩm, muội đang đọc gì thế?”

“Mộc cô nương đi rồi!” Nam Cung Cẩm bất đắc dĩ nói, sau đó lại cố ý nói: “Thân thể Mộc cô nương bị tổn thương như vậy, một mình ra ngoài như thế, cũng không biết sẽ như thế nào, nếu gặp phải người xấu...” Còn chưa nói xong, nàng đã cảm thấy một trận gió thổi qua trước mặt, mà người đàn ông dịu dàng như ngọc kia đã biến mất không thấy đâu nữa. Nam Cung Cẩm nhìn theo bóng lưng hần cười trộm không ngừng, còn cái gì mà chưa xác định hay không xác định, không xác định được mới là có quý!

“Mộc cô nương! Mộc cô nương...”

Mộc Nguyệt Kỳ đang đi, lại nghe thấy phía sau mình có người đang gọi. Mà giọng nói đó lại quen thuộc như thế, nàng kinh ngạc một chút, cũng không biết vì sao, đầu cũng không dám quay lại mà có chân chạy đi... Còn Thượng Quan Cẩm Duệ vừa mới ra khỏi hoàng cung, xa xa, thấy trong đám người một cô gái mặc áo tím đang chạy tới cửa Đông, thân hình cũng quen thuộc như thế, hần nhanh chóng đuổi theo: “Mộc cô nương! Nàng chờ một chút!”

“Mộc cô nương!” Thế nhưng hần càng gọi, người phía trước chạy càng nhanh hơn. Thế là nhịn không được mà dùng khinh công, nhảy tới phía trước! Nhảy đến trước mặt cô gái mặc áo tím, xoay người nàng lại: “Mộc cô nương, nàng để ta nói...”

“Ách, cô nương, thật xin lỗi, ta nhận nhầm người!” Hần chán nản nói, thở dài một hơi, hần xác định ban nãy mình không nhìn nhầm người,

nhưng thật không ngờ lại không phải là nàng.

Cô nương kia thấy một người đàn ông phong thần tuấn lãng nắm lấy mình, còn chưa kịp cao hứng, đối phương đã nói nhận nhầm người, nàng lúc này cũng cảm thấy mất mát mà nói: “Không sao!”

Nhưng sau đó lại xoay người rời đi.

Thượng Quan Cẩn Duệ đứng tại chỗ nhìn bóng lưng nàng thật lâu, chỉ thấy bóng lưng cô gái kia, tỏ ra vô cùng mất mát, như một chiếc lá giữa không trung, như một con thuyền giữa đại dương, chập chờn cô độc, vụn phụn tịch liêu.

Hắn không khỏi bắt đầu nghĩ, cô gái này và mình, chẳng qua chỉ gặp một lần, chỉ trong phút chốc thất vọng đã tịch liêu đến như thế. Vậy thì Mộc cô nương thì sao? Ba năm làm bạn, hai năm trông mong, dốc hết tất cả, thay đổi tất cả. Còn bị mình nhiều lần tổn thương mà rời đi, phải chăng càng thêm cô tịch sao?

Tấm lưng kia, phải chăng càng thêm thể lương hơn? Nghĩ thế, bỗng nhiên hắn cảm thấy tim mình đau nhói, ngay cả tay phải cũng không nhận được mà nâng lên, nắm lấy vạt áo nơi ngực mình. Quạt xếp trong tay cũng không biết rơi xuống đất từ lúc nào.

Hắn mờ mịt nhìn xung quanh, lớn tiếng gọi: “Mộc cô nương, Mộc cô nương...”. Giọng nói hắn vang xa, như là một bài hát ngân nga mãi không hết, mãi mãi còn vương vấn trong lòng người. Kéo dài mà xen lẫn đau đớn...

Cách đó không xa, đằng sau mười mấy cái bao tải chùng chất lên nhau, một cô gái mặc áo tím đang ngửi xồm chỗ đó, gắt gao che lấy miệng mình, mới có thể áp chế không khóc lên thành tiếng!

Mặt mũi hắn, vẫn như cũ, chỉ cần nhìn một thoáng đã khiến nàng đánh mất thần hồn. Thân hình hắn, vẫn như cũ, chỉ cần nhìn một khắc, tim nàng như bị đao cắt qua.

Hắn như thế này, là yêu nàng sao, yêu nàng thật sao? Nhưng, hiện nay, nàng sao có thể xứng với hắn chứ? Phụ nữ, cho dù là bị người khác nắm tay, cũng đã muốn cắt đứt cánh tay đó để lấy lại sự trong sạch. Mà mình lại bị nhiều người như thế...

Nàng không xứng với hắn!

Cuối cùng, Thượng Quan Cận Duệ gọi rất lâu. Nghĩ nàng không có ở đây, hắn chán nản thở dài một hơi, trên môi chậm rãi nở nụ cười ôn nhã, nhưng nhìn vụn phần gương ép. Nâng chân lên, chậm rãi rời khỏi nơi này. Mộc Nguyệt Kỳ vẫn ngẩn ngơ xõm nguyên tại chỗ, nhìn hắn chậm rãi biến mất trong tầm mắt, con ngõ dài hun hút ngoài kia, như một hành lang tối đen như mực, khiến cho tất hy vọng của nàng tan biến. Mãi cho đến khi thân ảnh màu xanh kia biến mất không thấy gì nữa, nàng cuối cùng mới ngẩn ngơ bệt trên mặt đất, nghẹn ngào khóc òa lên!

Dưới ánh nắng chiều tà, hình bóng nàng bị kéo thành một vệt dài, sắc trời cũng bắt đầu tối dần, cuối cùng, nàng lau khô nước mắt, chậm rãi đứng lên từ dưới đất. Bước chân lao đảo, đi đến nơi hắn mới đứng khi nãy, ngẩn ngơ xuống, nhặt chiếc quạt xếp thủy mặc kia lên.

Từ nay, người đừng nước lã. Từ nay, không còn thấy nhau nữa.

Lại một giọt nước mắt rơi xuống, nàng cất chiếc quạt xếp vào ống tay áo. Lại không nhìn được mà vươn tay, sờ lên mặt đất nơi hắn đứng, người kia, trước đây không lâu, đã đứng ở đây. Hắn đã đứng ngay tại chỗ này. Chỉ là, bọn họ, cuối cùng rồi sẽ phải bỏ qua. Nàng mạnh mẽ nở nụ cười rồi nói: “Ta đi đây, trời đất cách biệt, mong hai ta đều bình an!”

Đứng dậy, đeo bao quần áo lên, đi về hướng Nam. Nàng nhanh chóng đi về phía trước, đã không còn là dáng vẻ suy sụp, nhát gan vì yêu nữa.

Thượng Quan Cận Duệ, ta yêu chàng, rất yêu chàng!

Cho dù, trong lòng có một vụn đi đầu không nở. Nhưng ta đã không còn có tư cách yêu chàng! Như vậy, ta đi, hẹn gặp lại. Không, cũng không cần phải gặp lại nữa.

Đường lớn xa xôi, luôn có một con đường, thuộc về nàng.

Nhưng nàng lại không biết, sau khi nàng đi, bên trong ngõ lại có một người đi tới, áo xanh thanh nhã, chỉ nhìn qua người ta đã cảm thấy như gió xuân mơn mớn.

Vốn hắn phát hiện ra quạt xếp của hắn không biết bị rơi từ lúc nào, nên quay lại tìm. Lại nhìn thấy, nàng nhặt quạt xếp của mình lên, rồi quay lưng rời đi. Tấm lưng kia, tư thế hiên ngang, giống như cuối cùng đã thoát khỏi được lòng giam vây khốn nàng.

Bước chân hắn định đi về phía trước, nhưng cuối cùng lại không đuổi theo. Vốn nàng nên nghe thấy hắn gọi nàng, nhưng nàng không hề đi ra. Giờ rời đi lại thản nhiên như thế. Đây chính là sự lựa chọn của nàng sao?

Hắn, có quyền gì mà can thiệp vào? Nhìn chăm chú bóng lưng của nàng, thật lâu. Mãi cho đến khi bóng lưng đó hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, hắn cũng lập tức hiểu được nguyên nhân nàng muốn rời đi. Đi theo bên hắn, nàng đạt được, chỉ có cự tuyệt, và thương tổn vĩnh viễn, không phải sao? Đã như thế, thôi thì đi cũng tốt! Nghĩ thế, hắn nhìn theo hướng nàng rời đi, cười khẽ rồi nói trăn trăn: “Nàng, sẽ cảm thấy vui vẻ chứ? Nếu như không có ta.”

Nói xong, hắn quay người đi. Hình bóng màu xanh, dưới ánh trời chiều, hắt ra một cái bóng màu đen, hắn cúi đầu nhìn xuống cái bóng của mình. Nhìn cái bóng của mình trở trọi lẻ loi như vậy, một hình bóng đơn bạc. Hắn không khỏi cười tự giễu một tiếng: “Lúc trước, sao lại không cảm thấy mình cô đơn thế này nhỉ?” Cảm thán một câu xong, hắn thở dài một hơi thật sâu. Đi về hướng hoàng cung...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 77: Sự Bất Thường Của Bách Lý Kinh Hồng

“Em chắc chắn tên thần kinh kia ở chỗ này sao?” Nam Cung Cẩm cau mày, vô cùng buồn bực mà nói.

Hiên Viên Dĩ Mạch ho khan vài tiếng rồi cải chính: “Hoàng hậu nương nương, thuộc hạ chắc chắn Hoàng thượng ở chỗ này!” Không phải là tên thần kinh!

Mà giờ phút này, hai người các nàng, ngay tại kinh thành Bắc Minh, ngồi trên nóc nhà sát vách với sương phòng một vị viên ngoại giàu có nhất vùng! Không biết tên Bách Lý Kinh Hồng này dạo gần đây đang giờ trò quý gì, các kiểu biểu hiện khác thường, còn thỉnh thoảng thất thần. Có đôi khi gọi hắn mà hắn không đáp lại, có đôi khi lại nói nhều giống như bà già! Đây này, chỉ vừa không để ý một chút, hắn liền mất tích rồi!

Lúc này Nam Cung Cẩm dẫn theo Hiên Viên Dĩ Mạch lén lút tìm được! Nghĩ thế, nàng không khỏi lau một giọt nước mắt bị thương8suýt rơi ra khỏi mắt, nói vô cùng ưu thương: “Dĩ Mạch, em nghĩ liệu có khi nào con của ta vừa ra đời đã phải đối mặt với một người cha thần kinh không bình thường không?”

“Khụ... Khụ khụ... Chủ nhân, chắc sẽ không đâu! Thực ra trong lòng cô cũng thật sự không hiểu. Hoàng thượng gần đây thật sự quá kỳ quái!”

“Nằm xuống!” Nam Cung Cẩm vươn tay, ấn đầu cô xuống, hai người vội vàng trốn đến mái hiên phía2sau, nín thở tập trung, để tránh cho Bách Lý Kinh Hồng phát hiện ra, sau đó len lén ngẩng đầu, nhìn người đàn ông phong hoa tuyệt đại trên mái hiên cách đó không xa.

Còn Bách Lý Kinh Hồng hiện nay cũng đang hết sức chăm chú nhìn xuống phía dưới, cũng không có tinh lực mà phát hiện ra các nàng, hần lén lén lút lút nhìn, trông chẳng khác gì một tên dâm tặc. Tên này sao trông giống như đến đây trộm đồ vậy? Nam Cung Cấm cảm thấy hoài nghi, nhìn vào ánh mắt hần đang chăm chú nhìn xuống dưới. Phía dưới có cái gì mà tên này tập trung như vậy? Nghĩ thế, nàng cũng rướn cổ nhìn xuống một chút, lọt vào trong tầm mắt nàng là một cô gái mặc cảm y, đang rúc đầu ăn xuống dòng sông, nhìn rất điên tĩnh và đẹp mắt. Lần này sắc mặt Nam Cung Cấm cũng tái mét cả, tên chết bầm chết vằm này lại cố tình đi nhìn lén phụ nữ sao?!

Hiên Viên Dĩ Mạch cũng không nhịn được mà nuốt một ngụm nước bọt, thấy sát khí trên người Nam Cung Cấm càng ngày càng đậm, cô vội vàng giữ chặt Nam Cung Cấm lại: “Nương Nương, không nên kích động, bệ hạ không phải là người dễ tiện bĩ ổi đến thế đâu!”

Cô vừa nói câu này, nộ khí trên người Nam Cung Cấm mới tiêu tan một chút! Hai tay khoanh trước ngực, đứng nhìn từ xa xa. Sau lưng nàng, lửa giận điên cuồng thiêu đốt từng trận từng trận một, giữa trời mùa hè này, đủ để khiến cho người ta cảm thấy như bị thiêu cháy!

Cũng chính luồng sát khí này đã kinh động đến Bách Lý Kinh Hồng. Đôi mắt đẹp của hần nhíu lại, nhìn xung quanh một vòng, Nam Cung Cấm vội vàng thu sát khí lại, trốn đi!

Còn hần, sau khi nhìn quanh bốn phía hồi lâu, không phát hiện ra đi đâu gì. Lại giống như là yên tâm lại, thở dài nhẹ nhõm một hơi, rồi tiếp tục cúi đầu nhìn cô gái bên hồ nước kia, đi đầu này khiến cho lửa giận của Nam Cung Cấm lại bốc lên, lại muốn lao ra cho hần một bài học! Nhưng lại bị Hiên Viên Dĩ Mạch kéo lại: “Nương nương, bình tĩnh! Bình tĩnh! Ngài phải tin tưởng Hoàng thượng!”

Câu này của Hiên Viên Dĩ Mạch khiến cho Nam Cung Cấm bình tĩnh được hơn một chút trong chốc lát! Chỉ thoáng sau, một người đàn ông đầu đội ngọc quan, thân mặc hoa phục, lưng đeo thắt lưng gấm đi ra, bởi vì quay lưng về phía Nam Cung Cấm, nên nàng không thấy khuôn mặt đối

phương. Mà sau khi người đàn ông kia đi ra, Nam Cung Cẩm cũng thấy rõ cách đó không xa, trên khuôn mặt người nào đó lại hiện lên vẻ vui mừng.

Lần này Nam Cung Cẩm cảm thấy trái tim mình như tan nát rồi! Tên khốn kiếp này không nhảm chứ? Đây là dấu hiệu thích thú với đàn ông sao? Thua trong tay đàn bà, nàng còn có thể an ủi bản thân, có lẽ mình không đủ nữ tính, nhưng thua trong tay đàn ông, chuyện này có phải là hơi quá hoang đường không?

Đang định đi ra ngoài, Hiên Viên Dĩ Mạch lại đưa tay kéo nàng lại: “Nương nương, bình thường chẳng phải ngài luôn tỉnh táo cơ trí sao? Hôm nay ngài ngàn vạn lần phải bình tĩnh, tuyệt đối không thể rút dây động rừng!”

Hiên Viên Dĩ Mạch nói xong, Nam Cung Cẩm mới gật đầu cưỡng chế lửa giận ngập trời trong lòng để ngửi xuống! Đúng vậy, không thể đi ra ngoài rút dây động rừng, nếu như tên này nghe ngóng rồi chuồn, lần sau mà muốn dò la tin tức sẽ khó khăn!

Thấy hẳn hết sức chăm chú cúi đầu nhìn, nhìn chằm chằm đôi vợ chồng kia, lỗ tai còn muốn dựng thẳng lên để nghe, khiến cho Nam Cung Cẩm cũng cảm thấy buồn bực mà cúi đầu xuống nhìn, hai vợ chồng này đẹp đến thế sao?

Người đàn ông đi đến bên cạnh người phụ nữ, hẳn nói một tiếng: “Nương tử, lại đang cho cá ăn à?” Người phụ nữ quay đầu, cười nói tự nhiên: “Đúng thế tướng công!”

Sau đó, người đàn ông bước nhanh tới phía trước mấy bước vòng tay ôm người phụ nữ vào lòng. Nói thì chậm, nhưng thực tế lại rất nhanh, Bách Lý Kinh Hồng nhanh chóng thò tay vào ngực móc ra một quyển sổ nhỏ, còn có một cây bút, vô cùng tập trung ghi chép mấy câu.

Nam Cung Cẩm và Hiên Viên Dĩ Mạch cách đó không xa đều sững sốt một chút, tên này đang làm gì thế? Ngay cả sổ cũng mang theo, hẳn đang đi học sao?

“Nàng đang mang thai, không nên mệt nhọc như thế, những chuyện này để cho hạ nhân làm là được rồi!” Người đàn ông nói.

Mà lúc này, Bách Lý Kinh Hồng hết sức chăm chú nhìn biểu hiện của người phụ nữ, chỉ thấy người phụ nữ kia cắn cắn môi dưới, cười yếu ớt nói: “Tướng công, không sao đâu, chẳng qua là cho cá ăn thôi, chút chuyện này ta còn làm được!”

Thế là, hấn lại vội vàng cúi đầu xuống, ghi chép sột soạt lại. Lần này, Nam Cung Cẩm và Hiên Viên Dĩ Mạch lại càng nghi ngờ! Tên này đến cùng là muốn thế nào, hình như thần kinh thực sự có vấn đề mất rồi!

Mà người đàn ông kia sau khi nghe thấy lời này, ôm lấy eo của người phụ nữ rồi nói: “Một chút việc nàng cũng không nên làm, xong rồi nàng mà mệt mỏi thì vi phu sẽ rất đau lòng!”

Hấn nói xong, Bách Lý Kinh Hồng lại hí hoáy ghi chép, mặt bỗng nhiên đỏ lên. Tựa như nhớ tới chuyện gì vô cùng ngại ngùng, lại sột soạt viết mấy chữ, bộ dáng như là muốn nhớ kỹ mấy chữ vừa viết kia vậy.

Nhưng sau khi nhớ kỹ, nét mặt hấn lại hiện lên vẻ bối rối. Thậm chí, hấn còn bu ãn bực cắn cắn đầu bút! Động tác này, đầu tiên là dễ thương khiến người ta choáng váng đầu óc, lại khiến người ta lo lắng sốt ruột! Thế mà tên này lại có động tác như thế, nhất là, chẳng phải hấn có bệnh thích sạch sẽ sao? Thế mà ngậm đầu bút vào trong miệng, gần đây có phải hấn bị cái gì kích thích hay không, thế nên đã bị kích thích đến phát điên rồi?

Sau khi hấn ở chỗ đó bối rối hồi lâu, lại do dự biết tiếp mấy chữ, khi viết xong, lại tựa hồ như là vô cùng bu ãn rầu, lại viết tiếp mấy chữ.

Lần này lửa giận tràn đầy của Nam Cung Cẩm đã chuyển hóa hoàn toàn thành tò mò nồng đậm, nàng bu ãn bực nói: “Dĩ Mạch, em có muốn biết hấn viết gì trong cuốn sổ nhỏ kia không?” Hiên Viên Dĩ Mạch gật đầu điên cuồng, sợ mình mà gật chậm, chủ nhân lại không nhận ra được ý của mình. Nam Cung Cẩm cũng nói trầm thấp: “Ta cũng muốn biết!”

Nói xong, nàng liền đứng lên, lặng lẽ men theo mái hiên, lách qua bên kia, Hiên Viên Dĩ Mạch muốn ra tay ngăn nàng lại đã không còn kịp nữa rồi, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng di chuyển đến chỗ Hoàng thượng. Nam Cung Cẩm hóp lưng lại như mèo, hơn nữa, nàng đã từng làm sát thủ, vô cùng am hiểu chuyện ẩn nấp thân hình, cho nên Bách Lý Kinh Hồng lại hoàn toàn không phát hiện ra, vẫn đang hết sức chăm chú nhìn đôi vợ chồng phía dưới.

Hiên Viên Dĩ Mạch cuối cùng cũng không kìm nén được lòng hiếu kỳ của mình, cô cũng lặng lẽ đi theo. Khi Nam Cung Cẩm chỉ còn cách Bách Lý Kinh Hồng mười bước, nàng nhanh chóng nhào tới, một tay cướp cuốn sách trong tay hắn! Bách Lý Kinh Hồng vừa quay đầu lại, trong thấy là nàng, giật mình kêu lên, vội vàng cất cuốn sổ nhỏ vào trong ngực, sợ bị nàng nhìn thấy.

Nhưng, Nam Cung Cẩm đã ra tay, sao có thể để hắn giấu đi! Nàng nhanh chóng vung tay cướp, lại bị hắn tránh thoát, mà trên mái hiên lập tức vang lên một loạt tiếng động! Người bên kia đều kinh ngạc, vội vàng ngẩng đầu nhìn lên, thấy trên mái hiên có ba người, lúc này mới cao giọng hô lên: “Có ai không, có trộm kia! Người tới đây mau!”

Thế là, ba tên trộm trên nóc nhà, không, ba người trên nóc nhà, đều kinh ngạc một chút! Sau đó, trước khi nha định kịp xuất hiện, thân hình đã lóe lên, nhanh chóng rút lui!

Ngày mai chính là ngày Kinh Lan đến tông miếu nhận thân phận Hoàng Thái tử, cũng là thời điểm bọn họ có thể rời đi, cho nên hôm nay tuyệt đối không thể bị chụp cái mũ trộm cắp hay là nhìn lén được! Họ cảm thấy cảm cố chạy trốn, mà hạ nhân nhà viên ngoại kia cũng một đường đuổi theo. Nam Cung Cẩm chạy phía trước, bỗng nhiên cảm thấy bị ôm chặt thắt lưng, nàng đã bị hắn ôm lên, bay lên. Hiên Viên Dĩ Mạch cũng lập tức dùng khinh công đuổi theo!

Ba người bay rất nhanh, cho nên những gia đình kia không bao lâu liền mất dấu!

Trở về hoàng cung, hai người ng ồi đối diện. Hiên Viên Dĩ Mạch run rẩy đứng sau lưng Nam Cung Cấm, cúi đầu xuống, không dám ngẩng đầu lên mà nhìn. Bởi vì tung tích của Hoàng thượng, là do cô thông báo cho Hoàng hậu nương nương biết!

Nam Cung Cấm hung hăng nhìn chăm chăm hắn, vô cùng hung th ần ác sát!

Còn hắn hơi cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào nàng. Cảm giác được lửa giận trên người nàng từng trận từng trận áp bách đến, hắn lập tức cảm thấy toàn thân không được tự nhiên.

Im lặng h ồi lâu, Nam Cung Cấm nói to: “Chàng chạy tới đó nhìn trộm cái gì? Chàng không muốn sống nữa phải không?”

“Không, không có gì.” Hắn trả lời, r ồi cúi đầu, dưới đáy mắt đ ầy vẻ không được tự nhiên.

Nam Cung Cấm hung hăng nhìn hắn chăm chăm: “Tốt nhất là chàng nên thành thật khai báo, thấy chàng g ần đây như thể th ần kinh không bình thường vậy, ta đã biết là có vấn đề r ồi!”

Th ần kinh không bình thường sao? Đôi môi mỏng của hắn co quắp mấy lần, th ần kinh của hắn không bình thường á? Nhớ lại một chút, đúng r ồi, hình như là có một chút. “Không có gì.” Hắn vẫn kiên trì với lời nói ban đầu. “Chàng không chịu nói đúng không? Vậy giao quyền sở nhỏ kia ra đây cho ta!” Nam Cung Cấm vươn tay, chờ hắn thành thật giao ra. Hắn bất động thanh sắc nuốt một chút nước bọt, nghĩ đến nội dung ghi chép trong đó, trừ những thứ hắn thu thập được từ bên ngoài, còn có liên quan đến đủ loại hành vi thô bạo của nàng. Hắn lập tức xác định một quan niệm, tuyệt đối không thể giao ra, không thì hậu quả sẽ rất thảm. “Không được.” “Chàng giao ra hay không?” Nam Cung Cấm trợn mắt trừng trừng! Hôm nay ngược lại hắn lại có chút cốt khí: “Không giao.”

“Chàng!” Một dòng máu dâng lên, nàng hung hăng ho khan vài tiếng! Hắn đang định đi tới đập lưng thuận khí cho nàng. Còn nàng thì lợi dụng cơ hội, nhanh chóng vươn tay, móc được cuốn sổ ra khỏi ngực hắn! Hắn

muốn cướp về, nhưng đã không kịp nữa rồi, còn nàng mở cuốn sổ ra, đọc vài hàng, trong nháy mắt sắc mặt nàng xanh xám!

Còn Bách Lý Kinh Hồng thì lập tức cảm thấy sống lưng lạnh buốt, lạnh từ cổ đến gót chân, để tránh cho mình đột tử dưới hồ uy của nàng, hần lạng lẽ quay người ra ngoài cửa. Vừa đi đến cửa, một tiếng quát to truyền đến: “Bách Lý Kinh Hồng, chằng đứng lại đó cho bà!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 78: Hoàng Hậu Nương Nương Là Cọp Cái, Hoàng Thượng Như Con Chuột Con

Bách Lý Kinh Hồng quay lưng về phía Nam Cung Cẩm, yết hầu không nhìn được mà nhúc nhích mấy lần, trạng thái hiện giờ, hiển nhiên là đang vô cùng sợ hãi. Còn Nam Cung Cẩm thì tròn trĩnh mắt nhìn vào cuốn sổ ghi chép. Nàng nghiêng răng nghiêng lợi đọc từng câu từng chữ trên sổ ra: “Hỏi han ân cần không có tác dụng với Cẩm Nhi, thường thường chỉ có thể nhận lấy một trận mắng nhiếc. Vẫn phải nghĩ biện pháp khác mới được.”

“Từng câu từng chữ đều thể hiện sự quan tâm, phụ nữ bình thường sẽ cảm thấy ấm áp, nhưng Cẩm Nhi lại cảm thấy vừa lải nhải vừa đáng ghét, cho nên không thể dùng cách đó nữa.”

Mỗi câu nàng đọc, Bách Lý Kinh Hồng lại không ngừng run rẩy một chút, không tự chủ được mà nuốt nước bọt, mười phần sợ hãi, mà trực giác nói cho hắn biết, chuyện này có khả năng còn hơi nghiêm trọng.

Mắt phượng của Nam Cung Cẩm bốc lửa lại nhìn vào một câu: “Uống gia thành Đông, tướng công nói với nương tử, đi đường cẩn thận một chút. Nương tử đáp: Đa tạ tướng công quan tâm, có người chằng dịt dàng như tướng công, là phúc khí ba đời của nó gia” Mà hai chữ “dị dàng” còn bị người nào đó khoanh tròn, biểu thị cần lưu ý kỹ.

Nhưng câu phía dưới lại là: “Nhưng, đối với Cẩm Nhi mà nói đi đường cẩn thận, nàng sẽ nói mình vô cùng đông dài. Cũng sẽ nói mình còn đông dài hơn bà lão tám mươi tuổi, còn vô cùng tức giận, may mà ta chạy nhanh.”

Lần này sắc mặt của Nam Cung Cẩm vốn đang đen sì, trong nháy mắt biến thành màu xanh! Mấy chữ chết tiệt này là có ý gì? Chẳng lẽ trong lòng hắn, mình chính là một con cọp cái hay sao? Cái gì mà còn may là hắn chạy nhanh chứ?!

Còn nữa, hai chữ “dị dạng” này, vì sao cần khoanh tròn? Chẳng lẽ để châm chọc mình không đủ dị dạng sao? Nghĩ như thế, Nam Cung Cẩm lại càng tức giận đến tái cả mặt rồi!

Nàng lại tiếp tục lật các trang khác. Trên đó toàn bộ đều là ghi chép tại thành Nam, thành Đông, thành Bắc, nửa trên đều viết tình cảnh hắn nhìn thấy, còn nửa dưới, đều viết hắn đã áp dụng thế nào với chính nàng, cuối cùng gặp phải chuyện gì, đủ khiến cho người nghe thương tâm, người đọc rơi lệ:

Nhất là phần những câu so sánh phía sau, thể hiện rõ ràng phụ nữ nhà khác dị dạng, quan tâm như thế nào,

mà mình thì trái lại, là hung hãn, ương ngạnh cỡ nào! Chuyện hung hãn ương ngạnh đã đành rồi, nhưng nàng còn nhận ra là mình còn cực kỳ không biết đi đâu, như là người ta đã quan tâm mình đủ kiêu, mình được quan tâm còn không hài lòng, đến mức mà động một chút lại phát cáu lên!

Bách Lý Kinh Hồng cảm giác được khí tức khủng bố sau lưng mình càng lúc càng nghiêm trọng, lần đầu tiên trong đời, hắn biết đến cảm giác sợ hãi, còn có xúc động muốn có chân bỏ chạy. Nhưng ban nãy đúng lúc chuẩn bị chạy, lại bị nàng gọi lại, nên hiện giờ đương nhiên hắn không dám lỗ mãng nữa. Tâm của hắn vốn như mặt hồ không hề có chút rung động nào, giờ phút này lại giống như bị ném vào một cục đá, khuấy động lên một vòng sóng, thật vất vả mới bình lặng lại được, thì lại “Ầm ầm!” thêm mấy viên đá nữa bị ném vào, tiếp tục dậy sóng... Mỗi khi nghe nàng đọc một câu, hắn lại cảm thấy rung mình, sau lưng hắn như bị đè lên mấy tảng băng cứng, lạnh buốt từ đầu đến chân.

Nam Cung Cẩm cũng chậm rãi lật số đọc một lúc không lâu, những cảnh ban nãy các nàng nhìn thấy chính là những dòng chết tiệt này đây! Còn những dòng viết ở đoạn này còn nhiều hơn một chút...

“Đầu tiên, cần phải gọi đối phương là nương tử. Phụ nữ sẽ cười nói vui vẻ, tâm trạng phấn khởi thoải mái.”

“Cần nói với nương tử, không cần phải làm bất cứ việc gì cả, cần chú ý sức khỏe. Phụ nữ sẽ cao hứng ngay.” “Khi tới thời điểm mấu chốt, cần tăng thêm một câu, ta sẽ đau lòng.” Mà câu này, lại bị mấy bút gạch đi, nhưng vẫn lộ ra một nửa bên dưới, cho nên đủ để nhìn ra đại khái, trong đầu Nam Cung Cẩm hiện lên dáng vẻ vô duyên vô cớ đỏ mặt của tên này lúc đó, còn hình ảnh hấn dùng sức viết thêm mấy chữ, rồi cắn bút mấy lần.

Xuống phía dưới, lại là một câu giống bên trên: “Tới thời điểm mấu chốt, cần tăng thêm một câu, ta sẽ đau lòng.” Điêu này nói rõ rằng hấn không có ý định như thế, cho nên gạch đi, nhưng sau khi đỏ mặt suy nghĩ thì lại cho thêm vào.

Mà phía dưới câu này, còn có mấy dòng chú giải nhỏ: “Lần trước ở núi Thái Hành, ta đã từng dùng qua hai từ “đau lòng, nhưng nàng rất tức tối, có lẽ là giọng điệu không đúng. Cho nên lần tới, ta nhất định phải chú ý giọng điệu.”

Sau đó, Nam Cung Cẩm nhớ tới lúc hấn cũng nàng leo núi có nói câu kia: “Nàng đừng khóc, ta sẽ đau lòng.” Nhưng hiển nhiên một câu kia của hấn, nói vào lúc đó, không phải là rất có ý tứ ép buộc nàng sao? Cho dù là nàng tức giận, nhưng đều là do hấn tự tìm mà? Lại tiếp tục lật sang đọc hồi lâu, các trang đều là những câu làm sao để nói lời nhẹ nhàng, và mình tức giận mắng hấn như thế nào, cơn giận của nàng cuối cùng cũng bộc phát! “Ầm!” một tiếng, nàng hung hăng nên cuốn sổ nhỏ xuống mặt bàn! Nghiến răng nghiến lợi phun ra khỏi kẽ răng mấy câu: “Bách Lý Kinh Hềng, chàng có thể giải thích cho ta biết chuyện này rốt cuộc là ý gì không?”

Người nào đó nhìn rất cao sang quý tộc, dáng dấp như lan chi ngọc thụ, không nhịn được mà run rẩy một chút, hầu như không dám quay đầu lại! Run rẩy nói: “Không, không có ý gì hết.”

Nhưng Nam Cung Cẩm tuyệt đối không phải là nhân vật dễ nói chuyện! Nàng nghiến răng nghiến lợi hồi lâu, bỗng nhiên cười lạnh một tiếng: “Không có ý gì? Vậy thì để ta nói cho chàng biết đây là ý gì?”

“Từ thành Đông, thành Tây, thành Nam đến thành Bắc! Tất cả sinh hoạt của phụ nữ và trong gia đình, chàng đã nhìn trộm toàn bộ, cũng ghi chép lại, sau đó, ở phía dưới chàng còn viết người ta dịu dàng trang nhã, hiền lương thực đức thế nào? Mà phía dưới nữa, chính là ghi chép đủ kiểu hành vi ác liệt của ta, như là một sự so sánh vậy, sau đó thẫn thản thở thương khóc trong lòng rằng cuộc sống của chàng vất vả thế nào! Còn bản thân ta thì hung ác ra sao?” “Âm!” Lại thêm một tiếng vỗ bàn vang lên! Sắc mặt Nam Cung Cấm càng thêm khó coi, nàng phun ra một câu qua kẽ răng giống như ca ngợi, nhưng giọng điệu lại giống như là cảm thán chê bai: “Bách Lý Kinh Hờng, chàng thật đúng là... vất vả cực khổ quá!” “Không, không phải...” Hắn xoay người, vẻ lạnh nhạt thường xuyên trên mặt hắn lúc này lại mang theo một chút bối rối: “Không phải, nàng hiểu lầm rồi.” Ý của hắn không phải như thế.

“Ta hiểu lầm rồi sao?!” Nam Cung Cấm hung hăng chỉ vào mặt hắn, ngay lập tức có xúc động muốn phi lên đâm chết hắn! “Chàng còn muốn lừa bịp ta đến bao giờ? Những câu những chữ này của chàng, còn không phải là nhằm vào ta sao? Chàng lại còn muốn giảo biện, tưởng ta là đồ đần độn để mà lừa bịp à! Ta cho chàng biết, lần này ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho chàng!”

Hiên Viên Dĩ Mạch đứng bên cạnh, nhìn cảnh tượng này, cũng không nhìn được mà nuốt nước bọt, rụt hết cả cổ vào trong áo. Quá đáng sợ, xem ra lần này Hoàng hậu nương nương thật sự tức giận rồi! Nhưng mà Hoàng thượng không khỏi cũng quá vô lý đi! Tự dưng lại đi khắp nơi ghi chép phụ nữ nhà khác hiền lành thế nào, còn bên dưới là viết cùng một phương pháp đó khi áp dụng với Hoàng hậu nương nương xong thì gặp phải phản ứng bạo lực nóng, chiến tranh lạnh như thế nào. Chẳng trách sao mà Hoàng hậu tức giận với chuyện này, kể cả cô còn thấy tức giận nữa là!

“Không phải, ta chỉ là...” Chỉ vì câu nói hôm trước của nàng, cho nên muốn thay đổi bản thân một chút. Những lời đó chuẩn bị nói ra khỏi miệng, lại cảm thấy không nên nói lời, rất ngại ngùng. Trong lòng cũng thẫn thản bực mình lại sợ suýt không đề phòng khiến nàng lấy được cuốn sổ kia, nên vấn đề hiện nay rất lớn.

“Chàng chỉ là cái gì? Chàng chỉ là không cách nào dễ dàng tha thứ đối với những hành vi như con cái của ta, hơn nữa ta lại đang mang thai, nên chàng không tiện phát tác. Hàng ngàn hàng vạn sự ủy khuất và hậm hực trong lòng đều biến thành những lời nhiệt huyết và xúc động, thế là viết nên những câu này để trừng phạt ta bằng câu chữ đúng không?” Khuôn mặt Nam Cung Cẩm vô cùng dữ tợn!

Hắn bỗng cảm thấy như tuyết rơi giữa mùa hè, đôi môi mỏng khẽ nhúc nhích, muốn giải thích cho mình, hắn đâu có trừng phạt nàng đâu? Nhưng Nam Cung Cẩm đã hành động trước hắn một bước, nàng đi tới trước mặt hắn, trước khi hắn kịp nói, nàng đã vô cùng hòa ái khoát vai hắn nói: “Những nỗi khổ và buồn bực trong lòng chàng, ta cũng đã biết. Hơn nữa, ta vô cùng đồng tình và hiểu chàng, sinh sống cùng ta đã ủy khuất chàng như thế, vậy thì sau này cũng không miễn cưỡng chàng nữa!”

Có ý gì? Trong lòng hắn đập thịch một cái, nhìn khuôn mặt hiên lành của nàng, trong lòng hắn tỏa ra một dự cảm không hay.

Ngay lập tức, giọng nói vừa mới vô cùng dịu dàng, trong nháy mắt cất cao như đỉnh Himalaya: “Bách Lý Kinh Hồng! Hôm nay bà muốn ly hôn với chàng!” Âm ỉm!

Một tiếng sét nổ vang! Hiên Viên Dĩ Mạch kinh ngạc há to miệng, lộ ra cả miếng rau bửa sáng không cần thận còn kẹt trong kẽ răng, thật lâu cũng không ngậm miệng lại được! Hủy đi theo Bách Lý Kinh Hồng đang ẩn nấp ở một nơi bí mật gần đó nghe vậy cũng rơi từ chỗ cao xuống “rầm!” một tiếng, rơi vô cùng thê thảm! Hoàng thượng bị bỏ sao?!

Bách Lý Kinh Hồng càng cảm thấy cả người như trong mộng, chẳng bị vợ bỏ?! Có loại chuyện này sao? Hơn nữa, mình đây là... bị nàng bỏ sao?

“Không phải, nàng nghe ta giải thích, ta...” Lần này không phải là chuyện ngại ngùng nữa, cho dù có ngại ngùng, hắn cũng sắp trở thành người chẳng bị vợ bỏ nữa! Nghĩ thế, hắn nhanh chóng đi tới, muốn giải thích rõ ràng cho chính mình.

“Chàng không cần nói cái gì cả! Chờ ta về Nam Nhạc thu thập xong tài liệu của ta, sẽ cho chàng một tờ thư bỏ chông, từ nay về sau hai người chúng ta, sẽ không có bất cứ quan hệ nào nữa! Cũng miễn cho cuộc sống của chàng trôi qua trong ủy khuất buồn khổ! Ta hung ác như Dạ Xoa, ương ngạnh như hổ sói, từ nay về sau, chàng cũng không cần phải chịu đựng cơn giận vô lối của ta nữa!” Nam Cung Cấm nói xong, không quan tâm đến hắn, nổi giận đùng đùng, đi ra ngoài cửa! Về trong phòng của mình.

Bách Lý Kinh Hồng lập tức đuổi theo, Hiên Viên Dĩ Mạch không dám đi cùng, nhưng lại lo lắng cho Hoàng đế vĩ đại của bọn hắn trở thành người đàn ông hay là Hoàng đế đầu tiên trong lịch sử bị vợ bỏ, chần chờ một lúc, cuối cùng cô vẫn chạy theo. Còn Nam Cung Cấm mang một bụng tức giận bỏ đi hồi lâu, ánh mắt nhìn cách đó không xa, Tu đang đứng dựa vào hòn giả sơn nói chuyện trời đất với Phong.

“Tu, người cần nhắc đến chuyện kết hôn chưa?” Giọng Phong nhàn nhã truyền tới.

Nam Cung Cấm lười gặp bọn họ, vừa muốn trực tiếp đi qua, lại nghe được tiếng Tu truyền đến: “Lúc còn trẻ có nghĩ tới, nếu đại nghiệp của bệ hạ thành công, ta sẽ cưới vợ, sinh con. Nhưng từ khi bệ hạ gặp được Hoàng hậu về sau...” “Ôi!” Hai người đồng thời thở dài, lại đồng thời ngửa mặt lên trời mà nói: “Đã không còn dám nghĩ đến nữa!” Thế là, Nam Cung Cấm vốn muốn đi ngang qua bọn họ, trong nháy mắt cũng dừng bước chân đứng bất động! Xem ra hai người kia cũng ngầm có phê bình đối với mình! Nghĩ thế, gân xanh trên trán nàng lại nổi lên.

Bách Lý Kinh Hồng sau lưng nàng, cũng cảm thấy giật thột, đang muốn mở miệng nhắc nhở hai người kia, Nam Cung Cấm chợt quay đầu lại, nhìn hắn đầy uy hiếp. Do đó hắn vừa mới chuẩn bị nói lại dừng lại. Mím chặt đôi môi mỏng, ngoan ngoãn đứng sau lưng nàng, mồ hôi lạnh sau lưng hắn tuôn ra như thác.

Phong liếc bầu trời một cái rồi đánh giá: “Hoàng hậu nương nương như là hổ sói hung ác!” “Chuyên môn quất tháo Hoàng thượng! Nếu như ta

cười phải vì như thế, cuộc đời sẽ ảm đạm vô cùng!” Tu ngửa mặt lên trời nói tiếp.

Phong lại tiếp tục nói: “Hoàng hậu nương nương, ngang ngược còn rõ như nữ bá vương vậy!” “Hoàng thượng ở trước mặt nàng, như là một con chuột nhỏ bị dọa dẫm đến phát sợ! Nếu tương lai của ta cũng giống như Hoàng thượng, ta thà chết đi cho rồi!” Tu lại tiếp lời. Xưa nay hấn vốn lớn mật, nên dám dùng hình ảnh này để nói về Bách Lý Kinh Hồng. Phong rất tán thành, lại tiếp tục nói: “Sao lại chỉ có thế! Hoàng hậu nương nương, còn giống như là địa chủ áp bách nông nô vậy!” “Tất cả tiền của Hoàng thượng đều bị cướp đoạt, lần trước trên đường, Hoàng thượng thấy một đôi khuyên tai bằng ngọc chất lượng không tệ, có vẻ như muốn mua tặng Hoàng hậu nương nương, nhưng sau đó mới nhớ tới cái ví rỗng đáng xấu hổ của mình, nên không mua. Một Hoàng đế mà bị ai như thế, ta nhìn cũng không đành lòng, muốn ra cho Hoàng thượng vay tiền, nhưng lại sợ Hoàng thượng xấu hổ mà giận dữ giết ta! Nếu tương lai sau khi ta kết hôn mà cũng thế này, ta tình nguyện đoạn tử tuyệt tôn!” Trong giọng nói của Tu còn có không ít cảm giác tức giận!

Phong cũng như là tìm được tri kỷ, nhanh chóng gật đầu! Hấn tiếp tục nói: “Hoàng hậu nương nương còn vô cùng hay ghen tị!”

“Hoàng thượng thậm là quân vương một nước, ngay cả một phi tử cũng không có, còn cả ngày bị nàng ức hiếp và chà đạp!” Tu vừa lắc đầu vừa cảm thán.

Bỗng nhiên, một giọng nữ xen vào: “Hoàng hậu nương nương, còn giống như một người đàn bà chanh chua, không thềm nói đạo lý!” Tu từ từ nhắm mắt lại, cũng không quay đầu lại mà nói tiếp: “Xưa nay không thềm giảng đạo lý, còn thường xuyên đánh Hoàng thượng!” “Vậy chính là hung hãn tới cực điểm!” Phong tiếp lời.

Lại một giọng nữ vang lên: “Hoàng hậu nương nương, còn vô cùng tự lợi!” Tu vẫn nhắm mắt như cũ, mười phần nhàn nhã nói tiếp: “Rõ ràng là Hoàng hậu Nam Nhạc chúng ta, chuyện mỗi ngày nàng suy nghĩ hàng đầu không phải là Hoàng thượng của chúng ta, mà cả ngày chỉ biết tới Quân

Kinh Lan kia mà thôi, ngay cả đối với tiểu Hoàng tử tương lai cũng không hề coi trọng như thế! Hoàn toàn không để ý tới cảm xúc của Hoàng thượng!” “Lần trước vừa nghe nói Quân Kinh Lan xảy ra chuyện, ngay cả an nguy của tiểu Hoàng tử trong bụng cũng không thêm để ý, cố chấp muốn cưỡi ngựa đi! Hoàng thượng không dám nói gì thì cũng thôi, còn muốn đi theo làm chuyện rồi hời!” Phong cũng thanh thoi nói tiếp.

Hắn vừa nói xong, lại một giọng nói truyền đến: “Hoàng hậu nương nương, còn luôn luôn không để ý tới quan điểm của Hoàng thượng!”

“Ôi, ở trước mặt nàng, Hoàng thượng nào dám có ý kiến gì chứ!” Phong thở dài. Tu nói: “Rõ ràng là không có chính kiến! Bị sự hung ác của nàng dọa sợ rồi!” Giọng nữ lại vang lên: “Đàn bà như thế, thật đúng là quá quái!” “Đúng đúng, đúng là rất quá quái!” Hai người cùng nói, sau đó mở mắt ra, cùng nhau ngược lên bầu trời, vươn tay, bộ dạng như là vịnh xướng ca khúc vậy.

“Hoàng thượng hẳn là nên bỏ người đàn bà hung ác và không thêm nói đạo lý như thế mới đúng!” Giọng nữ lại vang lên.

Hai người này ngược nhìn bầu trời, đầu bất tri bất giác long lanh đôi mắt như sắp khóc, mười phần đồng tình mà đáp lại: “Đúng thế! Đúng là nên bỏ đi, bỏ đi mới đúng!”

“Từ nay Hoàng thượng sẽ được giải thoát!” Lại thêm một câu truyền đến. Hai người lại điên cuồng gật đầu: “Đúng! Cuối cùng cũng được giải thoát!”

Sau khi cảm thán, bỗng nhiên Tu cảm thấy chút gì đó không đúng, vội quay đầu lại nhìn Phong, Phong dừng một chút, thoáng chốc bỗng cảm thấy rùng mình. “Vừa rồi là ai nói chuyện vậy?” Tu buồm bực nói. Phong bỗng nhiên nuốt nước bọt một cái, chậm rãi nghiêng đầu nhìn thoáng qua sau lưng. Xuyên thấu qua kẽ hở ngọn giả sơn, nhìn thấy Hoàng hậu nương nương đang cười tươi như hoa, còn có khuôn mặt trống rỗng của Hoàng thượng và khuôn mặt thông cảm của Hiên Viên Dĩ Mạch.

Cổ Tu không nhịn được mà cứng ngắc lại, giọng nói kia rất quen thuộc! Phong cũng quay đầu nhìn lại phía sau. Lọt vào trong mắt hắn, chính là khuôn mặt tươi cười của Hoàng hậu nương nương, cười vô cùng ngọt ngào, khuynh quốc khuynh thành, đủ để cậu h ần đoạt phách.

Sau đó, người kia chậm rãi đi tới trước mặt bọn hắn, nắm chặt bàn tay, vừa kể tội vừa cười tủm tỉm nói: “Hung ác như hổ sói, ngang ngược càn rỡ như nữ bá vương, như địa chủ áp bức nông dân, chanh chua không thềm nói đạo lý, mưu phần tư lợi, dọa cho Hoàng thượng không có chủ kiến, vô cùng quá quắt, thực sự nên bỏ!”

Phong và Tu không hện mà cùng nuốt một ngụm nước bọt, lập tức cảm thấy phía dưới của mình không tự kiềm chế được mà sắp đá ra qu ần! “Hoàng... Hoàng hậu nương nương, chúng ta, chúng ta...” “Hoàng thượng của các người, giống như một con chuột nhỏ, phải chịu đựng đủ kinh hãi và hủy hoại của ta!” Nam Cung Cẩm cười càng thêm xán lạn.

L ần này, hai người càng run rẩy hơn!

Sau khi Nam Cung Cẩm nói xong, nàng lại quay đầu, nhìn Bách Lý Kinh H ồng rồi nói vô cùng dịu dàng: “Xem ra không chỉ mình chàng cảm thấy đây bất mãn và ghét bỏ ta, những thủ hạ của chàng cũng có cái nhìn như thế!”

Nàng vừa nói câu này xong, vốn khuôn mặt Bách Lý Kinh H ồng đã trắng, thì trong nháy mắt này càng trở nên trắng bệch. Hai tên đáng chết này thật đúng là khiến cho hắn đã rét vì tuyết lại còn lạnh vì sương, hiện nay giải thích thế nào cũng không xong. Bởi vì cho dù mình có giải thích, thì thêm một màn này của Phong và Tu, nàng cũng tuyệt đối không tha thứ cho mình!

“Không phải. Hoàng hậu nương nương, chuyện này, chuyện này... chỉ là cái nhìn của chúng ta mà thôi, còn Hoàng thượng thì vô cùng vui vẻ chịu đựng mà!” Thấy ánh mắt như muốn giết người của Hoàng thượng đang nhìn bọn họ, bọn hắn biết rõ bọn hắn không thể bỏ cứu được nữa, kết cục khẳng định sẽ vô cùng bị thảm!

“Vui vẻ chịu đựng sao?” Nam Cung Cẩm lặng lẽ nhìn hẩn một chút, lại quay đầu trở lại. Vui vẻ chịu đựng sẽ không cần phải tìm một cuốn sổ nhỏ, ghi chép lại mấy chuyện này, nếu không phải hôm nay mình theo dõi hẩn, thì hiện nay bị người ta ghét bỏ như đống phân mà vẫn còn không biết gì hết!

“Vâng! Vâng!” Phong và Tu vội vàng nói.

Còn sau lưng nàng, Bách Lý Kinh Hồng cũng vội vàng gật đầu. Khóe mắt Nam Cung Cẩm nhìn thấy người nào đó bên cạnh mình vội vàng gật đầu thì cười lạnh một tiếng, đi vài bước tới trước mặt hẩn: “Chàng thừa nhận chàng vui vẻ chịu đựng, cũng chẳng khác nào thừa nhận những lời đánh giá của bọn hẩn đối với ta, đúng không? Hung ác như hổ sói, ngang ngược càn rỡ như nữ bá vương, như địa chủ áp bách nông dân, chanh chua không thềm nói đạo lý, mưu phần tư lợi, dọa cho Hoàng thượng không có chủ kiến, vô cùng quá quắt, thực sự nên bỏ! Hả?”

Một tiếng “Hả?” này, âm cuối được kéo rất dài. Lần này hẩn liền không tiếp tục gật đầu nữa, hẩn tiếp tục vội vàng lắc đầu, muốn cho nàng thấy mình trong sạch. Nhưng đầu hẩn còn chưa lắc xong, Nam Cung Cẩm đã sải bước đi, để lại cho hẩn một bóng lưng tiêu sái.

Hẩn lập tức cảm thấy một ngọn lửa giận bốc lên, vốn chuyện này đã đủ phiền toái, hai người kia còn gây thêm chuyện cho hẩn. “Hai người các người, đã thích nói chuyện như thế, vậy thì đứng ở đây, nói chuyện một ngày một đêm, không được dừng lại phút nào. Nếu dừng lại, vè sau liền đi theo Tiểu Miêu Tử đi.”

Nói xong, hẩn hất tay áo lên, dậm chân mà đi.

Hiên Viên Dĩ Mạch cảm thông nhìn hai người một chút, rồi đuổi sát theo. Hai người Phong và Tu đứng nguyên tại chỗ, đi theo Tiểu Miêu Tử á? Chẳng phải là đi làm thái giám trong hoàng cung sao?! Vì sao, vì sao bọn hẩn tùy tiện oán trách vài câu lại trùng hợp bị Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương nghe thấy chứ? Đây chẳng phải là tự nhiên bị vận mệnh trêu đùa sao?

“Phong, giờ chúng ta biết nói chuyện gì?” Nói một ngày một đêm, phải có biết bao nhiêu lời để nói chứ!

“Ta cũng không biết!” Phong bỗng nhiên đề nghị: “Hay là chúng ta lại tiếp tục thảo luận về Hoàng hậu nương nương?”

Trong phút chốc Tu bỗng lệ rơi đầy mặt, nhìn hấn giống như nhìn thẳng góc: “Lại tiếp tục thảo luận Hoàng hậu nương nương, có phải người không muốn sống nữa rồi không?”. “Vậy chúng ta nói chuyện gì? Một ngày một đêm, còn rất dài!” Trên mặt Phong cuối cùng chỉ còn lại đăm đăm nước mắt, cuối cùng thì hôm nay hấn cũng biết hậu quả của việc lười dài! “A, hôm nay thời tiết thật đẹp.” Tu ngửa mặt nhìn lên bầu trời.

Phong cũng ngẩng lên nhìn theo: “Đúng thế, thật sự là quá đẹp!”

“A, hôm nay khí trời thật tốt.” Còn có gì khác để nói sao? “Chúng ta có thể nói chuyện khác không?!” Phong vừa khóc vừa nói! “Có thể người tìm chủ đề đi!” Tu chép miệng giương đôi mắt ầng ậc nước nhìn hấn.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 79: Quyết Định Của Thượng Quan Nhược Tịch

Cửa phòng đóng kín. Bách Lý Kinh Hằng khổ sở đứng ở cửa ra vào, có trời làm chứng, hẳn chính là bị oan uổng được chứ?

Còn không phải do ngày đó, nàng nói mình không dụ dàng chút nào hay sao. Hắn nghĩ thật lâu, cũng thật sự không biết như thế nào là dụ dàng, mà tại kinh thành Bắc Minh, thành Đông, thành Tây, thành Bắc, thành Nam đều có mấy nhà vợ chồng tình cảm sâu nặng, hẳn liền đi xem xét, cũng để học tập cách để cư xử dụ dàng.

Thế nhưng sau khi trở về, cùng một biện pháp lại không dùng được với nàng, nhiều lần mất đi hiệu lực. Thế là, vì để tránh cho mình dùng nhiều lần giống nhau mà không có hiệu quả, hắn liền ghi thêm phản ứng của nàng xuống phía dưới. Sao ngờ được bỗng nhiên nàng theo dõi, đồng thời còn cướp cuốn sổ nhỏ đi! Sau khi xem xong, lại hiểu là mình có ý kiến với nàng, đồng thời còn nghĩ mình dụng tâm lượng khổ viết xuống nhiều như thế là để so sánh nàng với người ta, rằng mình muốn trừng phạt nàng. Lại thêm hai tên ngu ngốc Phong và Tu kia, đứng trong hoa viên mà hòngôn loạn ngữ, hại cho mình đến tình cảnh hiện tại.

“Cầm Nhi, mở cửa ra được không?” Hắn mở miệng hỏi, giọng điệu mỉa mai “dụ dàng”. Nam Cung Cầm ở bên trong cười lạnh một tiếng: “Mở cửa làm gì? Chàng không sợ gặp con cọp cái dọa chàng sợ hãi như thế sao! Mau đi đi! Chọc giận bà nữa, thì ngay bây giờ bà sẽ bỏ chàng!” Nàng vừa nói xong, hắn mới chuẩn bị gõ cửa tiếp lại dừng lại, đôi mắt đẹp nhíu lại. Nếu hiện tại liền bị bỏ, như thế hy vọng gì cũng không còn.

Mà đúng lúc này, Hiên Viên Dĩ Mạch đến đây! Trông thấy hấn đứng ở cửa ra vào, cô chép miệng một cái, không thèm liếc hấn một cái, trực tiếp đứng chắn cửa, làm trọn nghĩa vụ thủ vệ của mình. Sau khi nhìn cô một hồi, Bách Lý Kinh Hằng bỗng nhiên nói: “Dĩ Mạch, trăm thật sự không có ý kia, người thay trăm...”

Hấn còn chưa nói hết lời, Hiên Viên Dĩ Mạch đã nghĩ tới chuyện quỹ đen lần trước!

Khi đó cô còn cảm thấy Hoàng thượng không bị ối đến nỗi giấu quỹ đen như thế, cho nên khi Hoàng thượng nói với cô rằng: trăm thật sự không giấu quỹ đen, hy vọng người có thể giúp đỡ nói vài lời hữu ích cái gì đó, cô đã đồng ý, thế nhưng cuối cùng thì sao? Cuối cùng chẳng phải Hoàng thượng lấy ra hơn hai vạn tiền quỹ đen nộp ra sao! Cho nên, đàn ông, không thể tin tưởng được, cho dù bọn hấn có là Hoàng đế bệ hạ vĩ đại đi chăng nữa! Thế là, cô ho khan một tiếng, cúi đầu xuống, không dám nhìn mặt hấn mà nói: “Hoàng thượng, chuyện vợ chồng quý ở chỗ thẳng thắn, thuộc hạ nghĩ, nếu ngài giải thích rõ mọi chuyện với Hoàng hậu nương nương, cũng sẽ không có vấn đề gì đâu!”

Thực ra cô cũng không muốn hoài nghi Hoàng thượng như thế này nhưng những câu trên cuốn sổ nhỏ kia không phải đã là chứng cứ vô cùng xác thực rồi sao? Vậy mà Hoàng thượng lại ghi lại toàn bộ những “việc ác” của Hoàng hậu nương nương một cách rõ ràng như thế chứ! Thế là, cuối cùng hấn cũng hiểu rõ ràng một cách sâu sắc rằng phụ nữ là một loại động vật không thể nói lý! Hấn còn muốn gõ cửa, nhưng lại lo lắng mình bị bỏ ngay lập tức, nên sau khi do dự chốc lát, hấn chợt nhớ tới cái gì đó, quay người rời đi.

Lần trước chuyển quỹ đen, là hỏi vay tiền Thượng Quan huynh để giải quyết. Lần này có lẽ cũng nên tìm hấn giúp đỡ một chút, dù sao hấn cũng là huynh trưởng của Cẩm Nhi.

“Ầm!” một tiếng, tiếng đồ sứ rơi xuống đất vỡ tan vang lên! Đây đại khái là lần đầu tiên Nam Cung Cẩm tức giận đến thế, khiến cho Thượng Quan Nhược Tịch vừa đi đến cửa giật nảy mình lên, Tiểu Kinh Lan lại

càng bị dọa đến rụt vào trong lòng mẹ. Hiên Viên Dĩ Mạch mau chóng bước tới nói: “Các người có chuyện tìm chủ nhân sao?” “Ừm! Đúng!” Nhưng hiện nay có thể vào sao? Sẽ không bị vạ lây chứ?

Nam Cung Cẩm đã nghe được tiếng Thượng Quan Nhược Tịch, thế nên nàng trực tiếp mở cửa ra. Mở xong rồi nhìn nàng: “Có việc gì?” “Ta muốn đến để rủ cô cùng đi bái tế hắc với ta một chút.” Thượng Quan Nhược Tịch cúi đầu nói, che đậy

một tia buồn bã dưới đáy mắt. “Hắc” là ai, Nam Cung Cẩm tự nhiên đã hiểu! Nàng gật đầu: “Được!” Thượng Quan Nhược Tịch có không nói, nàng cũng sẽ đi tới đó một chút, với lại, nàng luôn cảm thấy Thượng Quan Nhược Tịch giống như có đi đâu gì muốn nói với mình.

Trên đường đi theo Thượng Quan Nhược Tịch, nàng đi qua mấy đóa Quân Tử Lan, Nam Cung Cẩm bỗng nhiên dừng bước: “Quân Tử Lan, hiện nay đã nở rồi sao?”

Thượng Quan Nhược Tịch sửng sốt một chút, cắn cắn môi dưới nói: “Đúng thế, Quân Tử Lan trong cung, tháng sáu đã có thể nở rồi. Vốn là tháng bảy, tháng tám sẽ không có, nhưng thợ trồng hoa trong cung chăm sóc tốt, nên hầu như đến cuối thu mới tàn. Khi còn sống, hắc thích nhất là hoa này!”

Mà nàng và hắc, lần đầu tiên gặp nhau, cũng là ở chỗ này.

Nam Cung Cẩm nghe thế, bỗng cảm thấy đau lòng một chút, trong lúc hoảng hốt lại nhớ tới người kia, nàng đứng tại chỗ, nhìn đóa hoa lan đã tàn lụi rồi nói: “Nếu ta có thể không chết, thì tốt biết bao!” “Sang năm chúng ta có thể tiếp tục ngắm.”. Nhiêu năm sau, hoa này, lại tiếp tục nở. Nhưng người thực sự luyện tiếc hoa, người thương hoa, thì đã không còn ở đây nữa.

“Cô đang nghĩ gì thế?” Thượng Quan Nhược Tịch cắt đứt suy nghĩ của nàng. Lúc này Nam Cung Cẩm mới lấy lại tinh thần từ trong hồi ức, nàng lắc lắc đầu, mỉm cười rồi nói: “Không có gì!” Thực ra, nàng không muốn

đi lại ở trong hoàng cung Bắc Minh, vì luôn có thể trong thoáng chốc nhớ tới hình bóng người kia, luôn có cảm giác đau đớn thấu xương.

Bọn họ, không phải người yêu, nhưng lại có thể dễ dàng chạm được vào trái tim của nhau. Nàng cảm cúi đi theo Thượng Quan Nhược Tịch, nhưng biểu lộ của nàng vô cùng im lặng và đau thương, cũng may, không đi qua khu rừng mai, nếu không... Sau khi đi rất lâu, cuối cùng đã tới Hoàng Lăng.

Ngoài cổng, có người trông coi. Nhưng, nhìn ra bọn họ, nên thủ vệ cũng không tiến lên ngăn cản. Tại Bắc Minh, người của Hoàng thất có thể tiến vào Hoàng Lăng, còn thân phận của Nam Cung Cẩm không tầm thường, nên tự nhiên là bọn hắn cũng biết. Tướng quân thủ vệ dẫn bọn họ tiến vào. Đi qua một khu rừng núi, bốn bề yên lặng, chỉ nghe thấy tiếng bước chân của mọi người.

Đến nơi đây. Nhìn cảnh tượng trước mắt, cũng không trang nghiêm như trong tưởng tượng của Nam Cung Cẩm, phía dưới bầu trời xanh thăm thẳm, cỏ mọc dưới đất, một ngôi mộ đứng lẻ loi một mình, bốn phía xung quanh trống trải. Quân Tử Lan đang nở rộ, xinh đẹp không gì sánh được. Tướng quân thủ vệ chủ động giải thích: “Đây di chỉ Tiên Hoàng lưu lại, chôn mình nơi rộng rãi. Cũng phân phó trống Quân Tử Lan xung quanh.” “Ừm!” Nam Cung Cẩm gật đầu, sau đó cầm một nén hương ở bên cạnh.

Châm lửa, cúi đầu, sau đó cảm trước mộ hắn. Cũng đồng thời lúc này, một giọt nước mắt của nàng rơi xuống.

Nàng đưa tay lau qua loa một cái, rồi nghiêng đầu đi một chút. Không dám nhìn nữa! Thượng Quan Nhược Tịch ôm Tiểu Kinh Lan đi tới, đốt hương, cầm lấy tay của Quân Kinh Lan, cùng cảm hương lên. Nàng nói với Kinh Lan: “Kinh Lan, đây là phụ hoàng của con, biết không?” Quân Kinh Lan chớp cặp mắt phượng hẹp dài, gật nhẹ đầu. Nó duỗi bàn tay nhỏ, cào cào phía trước, nhưng không nắm được thứ gì, chỉ sờ thấy bia mộ lạnh ngắt, nó giống như nhận ra được đi đâu gì, bỗng nhiên quay đầu “oa!” một tiếng, khóc thét lên! Nó vừa khóc, Nam Cung Cẩm vừa mới thật vất vả kiềm chế sự xúc động của mình cũng bật khóc theo.

Còn Thượng Quan Nhược Tịch, lại cười, nhàn nhạt, như một bông hoa lan xinh đẹp. Nàng ôm lấy Tiểu Kinh Lan nói: “Đừng khóc, con có biết phụ hoàng ghét nhất là có người khóc trước mặt hắn hay không?”

Tiểu Kinh Lan nghe thế, cái mũi thút tha thút thít mấy lần, rồi thật sự nín khóc.

Thượng Quan Nhược Tịch ngẩng trên mặt đất, ngoảnh nhìn bia mộ, tựa như có thể nhìn thấy giọng nói và dáng điệu của người kia. Nàng nói nhẹ với Nam Cung Cẩm: “Có muốn biết chuyện của ta với hắn không?” Nam Cung Cẩm vượt nước mắt một cái, sau khi đã ổn định lại được cảm xúc, ngẩng bên cạnh nàng. Chờ nàng tiếp tục nói.

“Ha ha, thực ra cũng không có gì để nói. Nhưng không biết vì sao ta lại muốn nói.” Thượng Quan Nhược Tịch cười cười rồi tiếp tục nói, “Năm đó, hậu cung tuyển phi. Ta là con gái Quảng Lăng Vương, cũng trong lứa tuổi thích hợp, tự nhiên là phải tiến cung. Bởi vì huynh trưởng mất sớm, cha mẹ đều cứng chèo ta, cho nên lá gan của ta cũng rất lớn. Len lén chạy từ cung Trữ Tử ra ngoài, không biết vì sao lại lạc đường, đến một nơi toàn hoa lan.”

“Khi đó, còn có một cô nương cũng ở đó. Nàng không cẩn thận mà vấp phải một chậu hoa, suýt nữa thì ngã, đứng lên thì muốn xé nát chậu hoa kia. Ta từ nhỏ đã yêu thích hoa lan, đương nhiên không đồng ý với nàng ta, nên xông lên cãi nhau với nàng ta. Vừa mới cãi nhau, ta liền đánh nàng ta một trận!” Nói đến đây, nàng lại cười, nàng là con nhà võ tướng, mặc dù không học võ công, nhưng vẫn có thể đánh thắng được những cô gái trẻ tuổi mình.

Nam Cung Cẩm cười khẽ: “Nhất định là cô thắng!” Bởi vì khi còn sống, Quân Lâm Uyên ghét nhất là người vô năng, cho nên chỉ có chiến thắng, Thượng Quan Nhược Tịch mới có thể khiến Quân Lâm Uyên dùng ánh mắt khác để đối đãi.

Thượng Quan Nhược Tịch tự hào ngẩng đầu lên cười nói: “Đấy là đương nhiên! Ta đánh cho cô gái kia gào khóc lên, mà sau khi đánh xong, hắn bỗng nhiên xuất hiện, dáng dấp tuấn mỹ như thế, ánh mắt hắn nhìn ta

trần đậy tán thưởng. Hắn hỏi ta, có phải cũng thích Quân Tử Lan hay không. Ta không biết hắn là ai, nhưng không biết vì sao, lúc đó, trái tim ta lại đập nhanh đến thế, giống như là muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Vốn tính tình ta to gan, nhưng khi ở trước mặt hắn cũng bối rối không nói nên lời. Chỉ gật đầu, vội vàng gật đầu. Sau đó, hắn chỉ vào người ta, nói với hạ nhân, phong ta làm Lan Phi. Mà cô gái đánh nhau với ta, bị xử tử. Về sau ta mới biết, hắn chính là Hoàng thượng!”

“Sau đó thì sao?” Duyên gặp nhau như thế, cũng coi như là một khoảng thời gian tươi đẹp. “Sau đó... Đêm hôm đó, hắn liến sảng hạnh ta. Ta vốn mừng rỡ, nhưng lại nhận ra trong mắt hắn sự chán ghét. Hắn giống như là vô cùng chán ghét người khác đụng vào hắn, cũng không nguyện ý cho người khác đụng vào mình. Có lẽ vì việc triều chính nên không thể không làm việc đó. Sau này, ta nghe phụ thân nói mới biết quá khứ của hắn, vốn phụ thân không chịu nói, nhưng không chịu được ta cầu khẩn, nên vẫn nói ra. Ngài cũng khuyên bảo ta, tuyệt đối không thể để cho Hoàng thượng biết chuyện này. Lúc đó, trong lòng ta đau dữ dội, nhưng cũng nhin được để không nói gì. Thế nhưng mà...”

“Thế nhưng mà, năm đó, sau một lần hắn đến phòng ta, hắn đứng dậy muốn đi. Ta cũng không biết lúc đó lấy ở đâu ra dũng khí, xông lên ôm eo hắn, không quan tâm gì nữa mà nói thật nhiều lời an ủi hắn, cụ thể nói những gì, ta cũng không nhớ rõ. Nhưng, ta nhớ là lúc hắn nghe xong, ánh mắt hắn, rất đáng sợ, hắn hung hăng đẩy tạ ra, còn bóp lấy cổ ta, muốn giết ta. Nhưng cuối cùng, không biết vì điểu gì, hắn lại ném ta xuống đất rồi bỏ đi. Từ đó về sau, hắn cũng không tới phòng ta nữa. Mà cũng buổi tối hôm đó, ta có Kinh Lan.” Thượng Quan Nhược Tịch nói, có chút than tiếc. Còn Nam Cung Cẩm lại có thể hiểu được nguyên nhân trong đó. Đó là chuyện mà Quân Lâm Uyên không muốn người khác nhắc tới nhất, cho dù có người biết, hắn cũng muốn giết đi cho thống khoái, huống cho, cho tới bây giờ hắn cũng không cho phép mình mềm yếu, cũng căm hận kẻ yếu. Cho nên những lời an ủi kia của Thượng Quan Nhược Tịch, đối với hắn, chính là một dạng vũ nhục. Với tính cách của Quân Lâm Uyên, hắn không giết nàng, đã coi như là nhân từ rồi. Nam Cung Cẩm cười nói: “Thế cô có hối hận vì những lời cô nói với hắn tối hôm đó không?”

“Không hối hận!” Thượng Quan Nhược Tịch lắc đầu, trên mặt mỉm cười, “Ta không hối hận! Cho dù từ đó về sau, ta chỉ có thể đứng từ xa nhìn hần, nhưng ta tuyệt đối không hối hận. Bởi vì ta đã nói cho hần biết, trên đời này, còn có người không vì quá khứ của hần mà ghét bỏ hần. Trên đời này, còn có người, cho dù hần đã trải qua chuyện gì, đều yêu hần. Vô oán vô hối! Ta nghĩ, trong nháy mắt đó, cho dù hần ghét ta, nhưng hần như cũng đã xúc động, hoặc là cảm thấy ấm áp. Có thể cho hần được một chút ấm áp, dù chỉ là một chút thôi, đối với ta mà nói, đã thỏa mãn rồi.”

Nam Cung Cẩm cười khẽ không nói gì. Đây cũng là tình yêu, vô oán vô hối, cam tâm tình nguyện. Nam Cung Ninh Hinh, Mộc Nguyệt Kỳ, Thượng Quan Nhược Tịch, mỗi một người đều như nhau. Đều là người đứng cảm trong tình yêu, chưa từng nghĩ tới bản thân, mà chỉ nghĩ cho người mình yêu.

“Về sau, cô xuất hiện. Ta thấy hần, có vẻ như hần rất thích trêu cô, cũng rất chán ghét cô, nhưng ngẫu nhiên cũng vì cô mà cười vài tiếng. Cô biết không, mỗi lần trông thấy hần cười, ta cảm thấy rất vui vẻ, giống như là bừng sáng cả bầu trời, trong lòng cũng có cái gì đó tràn đầy. Thế nhưng sau đó, ta biết mình mang thai, các phi tử trong cung mang thai đều bị hần bạn cho thuốc sảy thai. Nhưng ta lại không nở. Ta biết đời này ta không thể xuất hiện bên cạnh hần, cho nên liền muốn giữ đứa bé này lại để chăm sóc. Mà đúng lúc đó, hần bị bệnh nặng, thái y nói, không thuốc gì chữa được...” Nghe đến đây, Nam Cung Cẩm cảm thấy sống mũi cay cay, nhưng Thượng Quan Nhược Tịch còn chưa khóc.

“Mọi chuyện về sau, cô đều đã biết.” Thượng Quan Nhược Tịch quay đầu nhìn nàng, trên mặt nở nụ cười. Nam Cung Cẩm cố gắng nở nụ cười rồi gật đầu. Lại liếc mắt nhìn hoa Quân Tử Lan đầy trời, trời cũng đã bắt đầu tối dần, nàng nói: “Ừm! Những chuyện này, cô còn nhớ rõ. Như ta đã nói, hần trong lòng chúng ta, sẽ trở thành vĩnh hằng! Được rồi. Sắc trời cũng không còn sớm, chúng ta đi thôi.”

Thượng Quan Nhược Tịch lắc đầu nói: “Ta không đi!”

“Có ý gì?” Nam Cung Cẩm nhíu mày, chợt nhớ tới từ lúc đến đây, nàng đã không giống bình thường, cứ ng ẩ cười mãi, còn nói với mình những chuyện này. “Khụ... Khụ khụ...” Thượng Quan Nhược Tịch ho khan vài tiếng, cũng đúng lúc này, mấy giọt máu đen nhỏ xuống mặt đất.

Nam Cung Cẩm giật nảy mình: “Cô sao thế?” Nàng vươn tay nắm lấy cổ tay của Thượng Quan Nhược Tịch xem mạch: “Là Thiên Trương Hồng sao?” Thiên Trương Hồng, sau khi trúng độc, không có bất kỳ triệu chứng gì, sau một canh giờ, mới triệt để phá hư nội tạng, nôn ra máu mà chết, không có thuốc chữa!

“Khụ... Đúng, đúng vậy. Cô còn nhớ không, lúc trước cô dẫn ta rời khỏi hoàng cung, cô đã nói, hẳn không thích trẻ con. Không hy vọng con hẳn đi con đường của hẳn, cũng không muốn Bắc Minh có một Vương Thái hậu thứ hai. Chuyện hẳn lo lắng, sao ta có thể để nó phát sinh được!” Thượng Quan Nhược Tịch cười yếu ớt, ngày mai, chính là ngày Kinh Lan tới Thái Miếu, nàng tự nhiên là không thể có mặt.

“Thế nhưng cô có nghĩ tới Kinh Lan phải làm sao bây giờ không? Cô chết đi, con cô phải làm sao bây giờ?” Nam Cung Cẩm gào lên với nàng. Thượng Quan Nhược Tịch lại ho khan một tiếng, nôn ra toàn màu đen, nắm lấy tay Nam Cung Cẩm nói: “Kinh Lan, nếu như ta chết, cô giúp ta chăm sóc nó thật tốt được không?” Thực ra nàng cũng không nói cho Nam Cung Cẩm biết, trước đây vài ngày khi biết tin Nam Cung Cẩm có thai, nàng đã có suy nghĩ phải phá hủy cái thai trong bụng Nam Cung Cẩm, vì nàng lo rằng Nam Cung Cẩm có con, sẽ mặc kệ Kinh Lan, mà nàng, cũng không có đủ sức mạnh để bảo vệ con mình.

Thế nhưng cuối cùng, nàng không ra tay được. Nàng biết, nếu như nàng chết, Kinh Lan là một cô nhi, trong hoàng cung, tình cảnh của nó sẽ càng gian nan hơn. Như thế thì Nam Cung Cẩm sẽ nhất định không bỏ mặc hẳn không để ý, cho nên, chính người mẹ vô dụng này của nó, mới thật sự khiến cho an nguy của Kinh Lan bất lợi.

Không ra tay diệt trừ được con của Nam Cung Cẩm, vậy thì chỉ có thể tự kết thúc tính mạng của mình. Như thế mới bảo đảm được Kinh Lan an

toàn!

“Cô!” Trong thoáng chốc, Nam Cung Cẩm cũng hiểu được đi đâu gì đó qua ánh mắt nàng nhìn mình, Nam Cung Cẩm cắn môi lắc đầu nói, “Cô thật là ngu xuẩn! Cho dù cô còn sống, Kinh Lan cũng là con nuôi ta, dù ta có con của mình, cũng vẫn sẽ để ý quan tâm đến nó!” Thấy nàng nhìn thấu mình, Thượng Quan Nhược Tịch cũng chỉ lắc đầu cười: “Như thế, tuyệt đối vẫn không thể quan tâm Kinh Lan như bây giờ được, đúng không? Hiện nay Kinh Lan là cô nhi. Cô tất nhiên sẽ còn quan tâm nó gấp trăm lần. Thật xin lỗi, ta đã tính kê cô, thật xin lỗi!”

Nàng chính là muốn đẩy Kinh Lan vào hoàn cảnh tứ cố vô thân, như thế mới có thể được người phụ nữ trước mặt mình toàn tâm bảo vệ.

Nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, Nam Cung Cẩm thật không biết nên nói gì nữa, nàng thừa nhận Thượng Quan Nhược Tịch nói rất đúng, khi Kinh Lan còn mẹ đẻ, ở một mức độ nào đó nàng cũng yên tâm, mà hiện nay, chỉ còn có nàng bảo vệ nó, nàng tất nhiên sẽ toàn tâm toàn ý suy tính. Thượng Quan Nhược Tịch có quắp một chút, lại ọe ra một ngụm máu, vội vàng nắm lấy tay nàng nói: “Xin cô! Xin cô nhất định phải giúp ta chăm sóc nó! Đồng ý với ta, xin cô!”

“Ta đáp ứng cô!” Hiện nay, nàng cũng không có lựa chọn nào khác. Nàng nhìn người phụ nữ trước mặt mình,

mặc dù nàng ta tính kế mình, nhưng Nam Cung Cẩm chỉ cảm thấy nàng ta thật vĩ đại, thật vĩ đại, thực ra cái gọi là Quân Lâm Uyên không hy vọng, chẳng qua chỉ là một cái cớ để ngụy trang. Mà mục đích thật sự, là vì để Kinh Lan có một hậu thuẫn mạnh mẽ, nhất là khi Quảng Lăng Vương đã từ bỏ tất cả chức vụ mà đi làm một chức Vương nhân hạ. Cho nên, Thượng Quan Nhược Tịch thấy được Kinh Lan tứ cố vô thân thấy được tiện ích của Kinh Lan xa vời. Cho nên mới có một màn này. Nàng rất ngu ngốc, nhưng mà ngu ngốc đáng kính trọng!

“Ta... Tạ ơn!” Trong mắt Thượng Quan Nhược Tịch có cảm tạ, có áy náy. Cuối cùng, nàng chậm rãi quay đầu, nhìn bia mộ Quân Lâm Uyên, chậm rãi vươn thân thể nhuộm máu của mình, chậm rãi nép sát vào,

“Hoàng thượng, ta không muốn tiếp tục rời xa người, cuối cùng cũng không rời xa người... Ngài có còn nhớ, hoa lan năm đó...”

Nói xong, thân thể nàng từ từ đổ xuống.

Quân Kinh Lan, ngỡ ngác ngồi bên cạnh, nhìn mẹ mình ngã xuống, nó giật vạt áo nàng một chút, lại không thấy nàng đáp lại. Thế là, nó lại giật thêm mấy cái, nhưng vẫn không có phản ứng. Nó há to miệng, muốn khóc, nhưng lại như có cái gì nghẹn ở cổ, vành mắt đỏ lên, vung tay nhỏ, dùng sức kéo vạt áo Thượng Quan Nhược Tịch.

Nam Cung Cẩm bẽ nó lên, lau nước mắt nơi khóe mắt nó rồi nói: “Đừng khóc nhé! Cha con không thích con khóc, mẹ con trông thấy, cũng sẽ đau lòng!”

Tiểu Kinh Lan ra sức mà gật đầu, duỗi tay nhỏ lau mắt mình, lại duỗi ra muốn cho Thượng Quan Nhược Tịch nhìn, để biểu thị là nó không khóc. Nhưng cho dù nó có duỗi thế nào, đối phương từ đầu đến cuối đầu không chịu liếc nó một cái.

Nam Cung Cẩm quyết tâm, đứng người lên, ôm nó đi ra ngoài. Còn Quân Kinh Lan vẫn cứ quay đầu lại, oa oa kêu to đưa tay về phía Thượng Quan Nhược Tịch, cuối cùng, trong nháy mắt bước ra khỏi Hoàng Lăng, nó vẫn khóc, nước mắt nước mũi chảy ướt hết cả người Nam Cung Cẩm. Nó giãy dụa muốn xuống khỏi người Nam Cung Cẩm, chạy vào trong Hoàng Lăng. Nhưng Nam Cung Cẩm ôm chặt nó, không cho nó chạy vào, nó khóc mãi, còn đập vào người Nam Cung Cẩm mấy cái. Nam Cung Cẩm ôm nó ngồi rất lâu trên thềm đá. Mãi cho đến khi nó khóc mệt, không còn đá lung tung, chỉ thút thít cái mũi đỏ ửng nhìn nàng, Nam Cung Cẩm sờ đầu nó rồi nói: “Kinh Lan không phải cô nhi, có biết không? Có mẹ nuôi ở đây, Kinh Lan mãi mãi không phải là cô nhi!”

Kiếp trước, nàng chính là cô nhi. Nàng biết đời cô nhi rất khổ.

Quân Kinh Lan cái hiểu cái không gật nhẹ đầu, ánh mắt vẫn nhìn vào trong Hoàng Lăng. Nam Cung Cẩm đứng dậy, ôm nó đi về hoàng cung, nàng nói: “Kinh Lan, con phải nhớ kỹ, mẹ con không phải là không cần con

nữa. Nàng vì yêu con, cho nên mới rời xa con. Con nhất định phải nhớ kỹ!”

Quân Kinh Lan nặng nề gạt đầu, đôi mắt rưng rưng, khi càng ngày càng cách xa Hoàng Lăng, nó rúc vào trong ngực Nam Cung Cẩm mà khóc...

“Ta cho phép con khóc một lần cuối cùng này, về sau không được khóc nữa!” Nam Cung Cẩm ôm nó thật chặt, ngoắc ngoắc ngón út với nó.

Về sau không được khóc nữa. Cái đầu nhỏ của nó ngẩng lên, trên mặt đầy nước mắt giàn giụa, dùng sức ngoắc ngoắc ngón út...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 80: Bắt Lấy Nam Cung Cấm, Bách Lý Kinh Hồng, Sống Chết Mặc Kệ!

“Hoàng huynh, xem ra biện pháp của chúng ta, không tạo nên hiệu quả gì.” Một người mặc áo

đỏ, ng ưỡn lệch trên ghế, phe phẩy cây quạt, tư thế ng ưỡn vô cùng bất nhã, nhưng chủ nhân cung điện này, lại không hề so đo với hắn. Đôi mắt màu tím đậm của Hoàng Phủ Hoài Hàn hiện lên vẻ âm trầm, kết quả này, hẳn tuyệt đối không ngờ tới, không ngờ lão Thừa tướng cũng bên phe kia. Kế sách của hắn vốn là nhằm vào Quân Kinh Lan và Nam Cung Cấm, còn tính toán cả Quân Hạo Thiên vào trong đó. “Nhưng, bọn họ nghĩ rằng đã thoát hiểm, cũng nào có đơn giản như thế!”

Nói xong, bàn tay mạnh mẽ của hắn nắm chặt long ý, dù long ý được chế tạo từ kim loại đặc, thế mà bị hắn bóp hiện lên mấy dấu vết ngón tay! Điều này biểu thị tâm tình hắn không giống như hắn nói, không hề hòa hòa như thế.

Hoàng Phủ Dạ ng ưỡn bên cạnh, nhìn hoàng huynh của mình rồi nói: “Hoàng huynh, huynh dự định thế nào?” “Nếu như Hoàng hậu Nam Nhạc và Nam Nhạc Hoàng chết ở Bắc Minh, vậy chuyện sẽ thế nào?” Hoàng Phủ Hoài Hàn không trả lời hắn mà hỏi lại. Kết quả như thế, không thể nghi ngờ gì là tốt nhất, không những trừ bỏ được cái định trong mắt, lại còn có thể thành công làm dấy lên chiến tranh giữa Nam Nhạc và Bắc Minh.

“Thế nhưng mà hoàng huynh, chỉ sợ là không dễ mà ra tay như thế!” Trong đám người bọn họ, có mấy người đầu là cao thủ, cho dù là Lạc

Niệm Hi, Thượng Quan Cận Duệ, Bách Lý Kinh Hằng hay Nam Cung Cẩm đều không phải là nhân vật dễ đối phó.

Khóe môi Hoàng Phủ Hoài Hàn nhếch lên bằng lạnh: “Cho dù không có ai chết, chỉ cần có vụ ám sát này là có thể kích động lên một vài chuyện là đủ.”

“Vậy thì tốt, chuyện này, để thần đệ làm!” Hoàng Phủ Dạ đứng dậy đáp ứng. Hoàng Phủ Hoài Hàn đầu tiên là gạt nhẹ đầu rồi lại tiếp tục nói: “Dạ, gần đây để có vẻ đặc biệt quan tâm tới tình hình Mạc Bắc!”

Hắn vừa nói câu này, đôi mắt tà mị của Hoàng Phủ Dạ trong nháy mắt liền ngừng lại một chút, còn hiện lên một chút bối rối, cũng may hắn đang cúi đầu, nên Hoàng Phủ Hoài Hàn không nhìn thấy. Giọng nói phong lưu hoa lệ mà mang ba phần ưu nhã một cách tự nhiên chậm rãi vang lên: “Đấy là tự nhiên, hiện nay Mạc Bắc có nguồn nước, lại ký hiệp định, sau khi chiến tranh kết thúc, sẽ thông thương với Nam Nhạc. Chỉ cần một chuyện trong số đó thôi cũng đã đủ để Mạc Bắc cường thịnh, đương nhiên là cực kỳ bất lợi đối với chúng ta, thần đệ tự nhiên muốn quan tâm kỹ càng một chút, để còn sớm đề phòng!”

Hắn vừa nói xong, Hoàng Phủ Hoài Hàn nhíu mày, không mặn không nhạt trả lời một câu: “Thật sao?”

“Chẳng lẽ hoàng huynh không tin thần đệ sao?” Hoàng Phủ Dạ không trả lời mà hỏi lại.

Lời này, ngược lại đã hỏi khó Hoàng Phủ Hoài Hàn. Hắn trầm ngâm một lát, giọng nói lạnh như băng vang lên: “Tự nhiên là trăm tin đệ! Chỉ là Dạ à, đệ đã không còn giống như trước kia, có thể nói ra hết với trăm mà không giữ lại gì nữa rồi.”

Lúc trước, chuyện gì hắn cũng không giấu giếm mình, nhưng hiện nay lại luôn thần thần bí bí, thậm chí có rất nhiều chuyện căn bản là hắn không biết gì. Dạ như bây giờ khiến hắn cảm thấy rất lạ lẫm, vô cùng lạ lẫm. Mà khi đã lạ lẫm cũng sẽ sinh ra rất nhiều nghi ngờ.

Hoàng Phủ Dạ nghe thế, mặt không hề đổi sắc nói: “Hoàng huynh, thế nào cũng được! Chỉ xin ngài tin tưởng, có một số việc, thần đệ không nói, tất nhiên là thần đệ có lý do không nói. Nhưng cho dù có chuyện gì xảy ra, huynh vẫn mãi mãi là hoàng huynh của Hoàng Phủ Dạ ta! Còn thần đệ, cho dù cô phụ hết người trong thiên hạ, cũng sẽ không cô phụ tín nhiệm của hoàng huynh!”

Mỗi câu mỗi chữ, âm vang hữu lực. Nghe thấy, khiến cho người ta tinh thần phấn chấn, không hề sinh ra một chút nghi ngờ.

Khóe môi bằng lạnh của Hoàng Phủ Hoài Hàn chậm rãi nhếch lên, tựa như là hần rất hài lòng, gật nhẹ đầu: “Dạ, cũng không phải là trăm hoài nghi lòng trung thành của đệ đối với trăm, đối với Đông Lăng. Chỉ là trăm không thích giữa huynh đệ chúng ta, lại có chuyện để giấu diếm trăm, nhưng đệ đã không muốn nói, trăm cũng không miễn cưỡng, đi trước đi.”

“Đa tạ hoàng huynh thông cảm!” Hoàng Phủ Hoài Hàn nói, rồi quay người đi ra ngoài.

Sau khi hần rời khỏi, Hoàng Phủ Hoài Hàn nhìn bóng lưng hần thật lâu, đáy mắt hần như hàn đàm có sóng biếc phun trào, sâu không thấy đáy, mịt mù không tả nổi. “Đi đi ừ tra việc Dạ Vương và Mạc Bắc!”

“Rõ!”

“Hoàng thượng, chúng ta thủ ở đây, không tiến công, cũng không rút về chuyện này...” Vương Tử Dịch kiên trì đứng trước mặt Mộ Dung Thiên Thu, cảm thấy vô cùng sợ hãi, hần đang lo lắng lại phát sinh chuyện giống như lúc tại Ngọc Môn Quan, có lẽ dù đã qua lâu như vậy rồi nhưng Hoàng thượng thực ra vẫn còn có ý ngập ghé hần!

Mộ Dung Thiên Thu nhíu mày, nhìn khuôn mặt tuấn lãng của hần, giọng nói râm mát và tàn bạo của hần chậm rãi vang lên: “Trăm quyết định thế nào, còn cần phải xin chỉ thị của người sao?”

“Mặt tướng không dám!” Vương Tử Dịch giật mình, chân mềm nhũn, thành thành thật thật quỳ gối trước

mặt Mộ Dung Thiên Thu. Trong chốc lát hần đã run rẩy như lá thu sắp rụng! Căn bản là không dám ngẩng đầu lên nhìn sắc mặt Mộ Dung Thiên Thu.

“Hay là, Vương ái khanh thật sự tin vào những lời đồn bên ngoài, cho rằng trẫm có ý gì với người, cho nên cảm thấy bản thân không giống bình thường, cũng đánh bạo tới khiêu chiến ranh giới cuối cùng của trẫm?” Hiên nhiên, tâm tình Mộ Dung Thiên Thu hôm nay không tốt lắm, còn Vương Tử Dịch đúng lúc này lại đụng vào hần, cho nên ngay cả mấy lời như thế cũng nói ra.

Lúc Vương Tử Dịch mới nghe thấy mấy lời đầu tiên, câu hỏi đầu tiên xuất hiện trong đầu hần chính là: “Chẳng lẽ không đúng sao?” Nhưng, gan hần không đủ to để nói câu đó ra, mà tiếp tục nói: “Mặt tướng không dám!”

“Không dám, tức là cũng có ý này rồi đúng không?” Giọng nói râm mát của Mộ Dung Thiên Thu vang lên trên đỉnh đầu hần. Ngay cả tên thái giám bên cạnh cũng không nhìn được mà nhìn Vương Tử Dịch đầy thông cảm, chỉ khi trong lòng Hoàng thượng vô cùng tức giận, mới sẽ đối xử với người đụng phải hần như thế, Vương tướng quân thật đáng thương! Hần tin rằng thà mình bị lôi ra ngoài chém đầu còn hơn là cứ ở chỗ này nghe Hoàng thượng “tra hỏi”.

Vương Tử Dịch vội vàng lắc đầu, hần cố sức mà lắc cái đầu nếu không thì bị chặt đứt mất! “Không có, không có! Thần tuyệt đối không có ý này!” Hần thật sự muốn khóc! Rõ ràng Hoàng thượng có ham muốn đùng tính, chuyện này cả thiên hạ đều biết, lần trước tại Ngọc Môn Quan, Hoàng thượng... Ý nghĩ này đã mọc rễ trong đầu hần rồi có được không? Mà hần hoàn toàn không tự mình đa tình chút nào! Mộ Dung Thiên Thu vươn tay, nâng cằm hần lên, bàn tay bóp chặt đến nỗi Vương Tử Dịch cảm thấy cằm mình đau đớn. Đôi con mắt màu xanh lục của Mộ Dung Thiên Thu nhìn vào mắt hần: “Nhớ kỹ, nếu trẫm coi trọng ai, dù là trốn đến chân trời góc biển cũng không thoát! Hơn nữa, xưa nay trẫm thích nhất, là chơi trò mèo vờn chuột, còn vờn người! Còn lâu mới đủ tư cách làm cho tốt việc của người, đừng suốt ngày nhìn trẫm bằng ánh mắt đó! Trẫm đối với người, không có hứng thú!”

Lời này, đã đủ rõ ràng, đơn giản chính là thẳng thắn đến cực điểm! Cho dù là Vương Tử Dịch không hy vọng Mộ Dung Thiên Thu có ý gì với mình, nhưng cũng không nhịn được cảm thấy tổn thương lòng tự ái của

mình! Hắn cúi đầu xuống nói: “Hoàng thượng, mặt tướng rõ rồi, mặt tướng biết tội!” “Rõ thì tốt! Còn có chuyện gì muốn chất vấn trẫm nữa không?” Trên khuôn mặt Mộ Dung Thiên Thu tràn đầy lệ khí, nhìn kỹ còn thấy có một tia hắc khí đang phun trào, nhìn bộ dạng này, hắn không chỉ đang tức giận, mà còn là tức giận không nhẹ.

Thấy đối phương dùng đến cả từ chất vấn”, Vương Tử Dịch cuối cùng cũng hiểu rõ ràng chính mình hôm nay không nên hỏi tới chuyện này, thiên hạ này là của Hoàng thượng, Hoàng thượng làm gì, mắc mớ gì tới hắn, hắn chỉ cần làm tốt bổn phận thần tử của mình là được. “Không có, mặt tướng tuyệt đối không có ý muốn chất vấn Hoàng thượng!” “Ừm, ra ngoài đi!” Như là tâm trạng hắn đã tốt hơn một chút, vậy mà lại nhẹ nhàng buông tha cho Vương Tử Dịch. Còn Vương Tử Dịch vốn cho là mình dĩ nhiên lãnh ít, lại đột nhiên tránh thoát một kiếp, lập tức cảm thấy ánh dương sáng lạn, vô cùng hạnh phúc mà vội vàng nói: “Mặt tướng cáo lui!”

Sau đó hắn chạy ra ngoài như một cơn gió.

Sau khi hắn ra ngoài, tên thái giám thấy đế vương âm tình bất định không hạ sát thủ với Vương Tử Dịch, thì cảm thấy tâm trạng đối phương không tệ, thế là thử dò hỏi: “Hôm nay tâm trạng Hoàng thượng không được tốt sao?”

Mộ Dung Thiên Thu cười lạnh một tiếng rồi nói: “Bé con kia, không chỉ to gan lớn mật! Mà mạng cũng rất lớn! Đến Bắc Minh, vậy mà không mắc chút sai lầm nào. Còn thành công phở đi Quân Hạo Thiên, trợ giúp thẳng nhóc miệng còn hội sữa kia lên làm Thái tử!”

Cho nên... Tên thái giám tự hỏi trong lòng.

“Ầm!” một tiếng, dưới cơn giận dữ, Mộ Dung Thiên Thu hất bay đũa đập trên bàn! “Yến Kinh Hồng, dù có cao chạy xa bay, nàng cũng đừng tưởng có thể thoát khỏi lòng bàn tay trẫm!”

Trò chơi này, hấn còn chưa chán ngấy, hấn không nói ngừng, bất kể người này cũng không thể ngừng. Còn Yến Kinh Hông, mưu phản bị mình bắt, mình tha thứ hấn, vậy mà hấn cứ đi như thế! Đơn giản chính là đáng hận! Nếu không bắt bẻ con đó trở lại, dạy dỗ một phen, Mộ Dung Thiên Thu hấn cho dù có chết cũng không cam tâm!

Thế nhưng, càng kéo dài, hấn càng nhận thấy khó bắt nàng trở về Nhất là lần này, chuyện Quân Kinh Lan lớn như thế, nàng cũng có thể tránh thoát dễ như trở bàn tay, hấn không khỏi không nghĩ nàng thật sự được trời xanh ưu ái, đạt được trời xanh thiên vị, cho nên nhiều lần tránh thoát đại kiếp!

Tên thái giám nghiêng đầu liếc hấn một cái, trong lòng nghĩ tới đủ thứ chuyện, nhưng lại không nói câu nào. Hoàng thượng là người không thích có người bóp mép trò chơi hấn bố trí, cho nên nhất định phải bắt được Yến Thừa tướng. Nhưng hấn theo Hoàng thượng nhiều năm như thế, sao hấn nhìn vẫn không hiểu? Nếu thật chỉ là một trò chơi, đã hơn nửa năm, với tính tình của Hoàng thượng thì đã sớm mất đi hào hứng, nhưng cho tới bây giờ, hấn vẫn còn chấp nhất như thế!

Nửa năm như một ngày, trạng thái hiện nay của Hoàng thượng không khác chút nào ngày Thừa tướng mới đi. Thời gian trôi qua cũng không khiến hấn mất đi hứng thú đối với Thừa tướng, ngược lại, nhớ nhưng còn sâu hơn. Đây quả thật đâu giống như là lời Hoàng thượng nói, không có nửa phần thực tình, chỉ là chơi đùa mà thôi? Chỉ sợ Hoàng thượng là người trong cuộc nên cũng không rõ ràng?

“Hoàng thượng bớt giận!” Tên thái giám nói trăn trăn, trấn an tâm tình hấn.

Cảm xúc của Mộ Dung Thiên Thu giống như cuối cùng cũng bình tĩnh lại một chút. Hấn nhắm mắt, tĩnh mạch suy nghĩ hồi lâu, bỗng mở mắt ra nói: “Người đâu, chặn giết Bách Lý Kinh Hông và Nam Cung Cẩm, nhất định phải mang Nam Cung Cẩm về cho trẫm, Bách Lý Kinh Hông, sống chết mặc kệ!”

“Rõ!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 81: Bách Lý Kinh Hồng, Tự Dưng Bà Đ Y Không Muốn Bỏ Chàng Nữa

Bách Lý Kinh Hồng đi đến trước cửa phòng Thượng Quan Cận Duệ, mở cửa ra, người bên trong dường như đang uống rượu giải sầu. Thấy Bách Lý Kinh Hồng tiến tới, hắn liền đặt ly rượu xuống, đứng dậy

cười nói: “Có chuyện gì sao?” “Ừm.” Bách Lý Kinh Hồng chậm rãi bước vào, bỗng cảm thấy trong lòng hậm hực khó bình ổn. Nhưng hiện nay tâm trạng Thượng Quan Cận Duệ hiển nhiên cũng không tốt lắm, hắn liền hỏi trước, “Mộc cô nương đi, huynh hồi hận rồi sao?”

Thượng Quan Cận Duệ khẽ giật mình, không ngờ là tin tức của hắn nhạy bén như thế, còn hỏi rất trực tiếp. Hắn im lặng hồi lâu rồi nhẹ nhàng cười nói: “Tiệc uống thì có, nhưng hồi hận thì chưa hẳn! Thượng Quan Cận Duệ, xử lý chuyện gì cũng đều nghĩ cho kỹ rồi mới tiến hành. Cho nên cho dù làm chuyện gì, hay không làm chuyện gì, hắn cũng sẽ phán đoán thật kỹ càng. Cho nên, sau khi hắn làm bất cứ chuyện gì, cũng sẽ không hối hận. Bách Lý Kinh Hồng gật đầu, tỏ ra đã hiểu rõ ý hắn. Mà sau khi gật đầu, lại tự cầm một cái chén, rót cho mình một chén rượu. Thấy bộ dạng thâm trầm của hắn, Thượng Quan Cận Duệ cũng đoán được đại khái là có liên quan đến Nam Cung Cẩm. Hắn cười cười rồi hỏi: “Cãi nhau à?”

“Không có. Không tính được là cãi nhau, nhưng còn nghiêm trọng hơn cãi nhau.” Đây là lần đầu tiên thấy nàng tức giận như thế, thậm chí ngay cả bỏ chĩnh cũng nói tới, còn không cho hắn cơ hội giải thích, khiến cho trong lòng hắn hậm hực khó bình ổn lại được.

“Phụ nữ, chính là không thể hiểu nổi!” Thượng Quan Cận Duệ cảm thán!

Từ Mộc Nguyệt Kỳ cho đến Tiêu Cẩm, hẳn đều cảm thấy không bình thường. Lúc trước mình để Tiêu Cẩm giao chiếc quạt xếp thủy mặc cho nàng, lúc nàng rời thành Thiếu Dương, nàng để lại chiếc quạt trong phòng mình. Cứ nghĩ là nàng không muốn, nhưng bây giờ lại cần đi.

Mà lúc trước, khi mà mình không thích nàng, nàng một mực đi theo bên cạnh. Đến khi cuối cùng mình nhận ra đi đâu gì đó, nàng chột đi, còn không quay đầu lại. Gọi nàng cũng không thừa!

Thấy Thượng Quan Cận Duệ vốn luôn ung dung lại nói ra lời này, Bách Lý Kinh Hồng nhin không được mà ngược mắt nhìn hẳn một cái, thấy rõ ràng một tia mê mang trong mắt hẳn. Xem ra là uống nhiều quá, hẳn không ngờ là một người đàn ông luôn bảo trì tỉnh táo lại có ngày say chuẩn choáng thế này.

Bách Lý Kinh Hồng cũng nâng chén rượu lên, một ngụm uống hết rượu ngon trong chén, cảm thấy hậm hực không kém Thượng Quan Cận Duệ. Thượng Quan Cận Duệ cười một tiếng rồi nói: “Nói một chút đi, Tiêu Cẩm Cẩm lại như thế nào!”

Bách Lý Kinh Hồng lại uống thêm một chén, mới nói ngắn gọn chuyện hôm nay mình gặp phải ra. Nếu không phải chuyện quý đen lần trước Thượng Quan Cận Duệ cũng biết, thì lần này hẳn cũng không muốn nói luôn chuyện này ra.

Hắn nói xong, đúng là Thượng Quan Cận Duệ cười, nhìn Bách Lý Kinh Hồng như là nhìn thẳng ngốc. Hắn mang đày bụng buồn cười nói: “Huynh nói là huynh đi toàn bộ kinh thành trình nhìn lên người ta sao?”

Chuyện này, đến mức đó sao? Không phải chỉ là sự dục dăng thôi sao, ngày bình thường quan tâm nhiều hơn một chút, nói nhiều lời quan tâm hơn một chút, thế mà còn muốn nghiêm túc như đi học vậy sao? Nhìn lên khắp nơi không nói, còn ghi chép vào sổ nữa? Nhưng, chột nhớ tới tính tình lạnh nhạt của người trước mặt mình, cùng với tính tình thanh lãnh

không thích nói chuyện, thế nên trong nháy mắt hắn cũng minh bạch đi đầu gì đó. Cũng đúng!

Vừa nói vấn đề này ra, sắc mặt Bách Lý Kinh Hồng trong nháy mắt liền đỏ lên, đầy cảm giác xấu hổ. Màu đỏ bừng trên khuôn mặt như bạch ngọc của hắn nhìn rất đẹp, dừng lại hồi lâu, hắn cũng không bình tĩnh nổi với câu nói này của đối phương. Thượng Quan Cận Duệ tuy là có một chút không tỉnh táo, nhưng lý trí vẫn còn, nói một lần khiến người ta lúng túng thì cũng thôi, tự nhiên hắn sẽ không nói lại lần thứ hai! Hắn gật nhẹ đầu rồi nói: “Nhìn bộ dạng này, hắn là huynh không giải thích với muội ấy rõ ràng!” Nhất là hai tên thủ hạ kia của hắn còn làm ra chuyện tốt như thế, bị Tiêu Cẩm Cẩm nghe thấy rõ ràng.

Hắn nói xong, Bách Lý Kinh Hồng lập tức cảm thấy càng thêm phiền muộn.

“Nhưng cũng không cần lo lắng, không phải là hoàn toàn không có biện pháp giải quyết. Chuyện này cũng giống như là chuyện quỹ đen lần trước!” Suy nghĩ của Thượng Quan Cận Duệ dù sao cũng trưởng thành hơn rất nhiều, cho nên tại phương diện tình cảm này, mặc dù hắn không khôn khéo, nhưng so với dạng như Bách Lý Kinh Hồng phải đi đi nhìn lén khắp nơi để học dụ dàng là như thế nào thì đương nhiên là hắn cao cấp hơn rất nhiều!

Bách Lý Kinh Hồng nghe thế, dừng một chút. Chuyện quỹ đen lần trước đã thừa nhận, nhưng chuyện lần này, tuyệt đối không thể thừa nhận. Ngược lại, có thể dùng một số chuyện khác để làm phai mờ đi chuyện này! Nghĩ thế, ánh mắt hắn lập tức sáng lên, nghĩ ra cách đối phó.

Sau đó, hắn móc ngân phiếu trong ngực ra, đưa cho Thượng Quan Cận Duệ. “Ta đến cũng để trả tiền.” Bởi vì nguyên nhân chiến tranh, cho nên tiền chuyển đến đây mất mấy tháng. Lần trước hắn thiếu tiền người ta chưa trả, tuy không viết giấy nợ, nhưng hắn vẫn nhớ rõ.

Thượng Quan Cận Duệ nhìn cũng không cần nhìn, chỉ gật nhẹ đầu. Sau đó rút cho đối phương một chén, cũng tự rút cho mình một chén. Hắn nói: “Hôm nay huynh cùng ta say một lần được chứ?”

“Thượng Quan huynh, huynh thích uống rượu sao?” Bách Lý Kinh Hồng có chút kinh ngạc, hẳn làm sao cũng không ngờ rằng Thượng Quan Cận Duệ cũng có lúc muốn say. “Chưa bao giờ uống rượu!” Giọng nói ôn nhã chậm rãi vang lên. Lúc trước, cho dù là lúc làm thừa tướng Đông Lăng, trên yến hội, hẳn cũng vụng trộm đổi rượu thành nước, rượu khiến người ta mất đi lý trí, dễ dàng làm mấy chuyện không lý trí, nói ra lời không lý trí. Cho nên hẳn không động vào. Nhưng hôm nay, cũng chẳng biết tại sao, hẳn chỉ muốn say một lần. Phải say một lần, sau đó ném toàn bộ những chuyện buồn phiền lên chín tầng mây! Tỉnh lại sau giấc ngủ, hẳn vẫn sẽ là một Thượng Quan Cận Duệ cơ trí, không bận lòng bất cứ chuyện gì, không bị vây khốn bởi bất kỳ chuyện gì. Hẳn nói xong câu đó, Bách Lý Kinh Hồng cũng minh bạch được tâm tình đối phương không tốt. Thế là liền gạt đầu, nâng chén rượu lên uống cùng hẳn. Qua ba tuần rượu.

“Thực ra, ta vẫn luôn muốn hỏi huynh! Tiểu Cẩm Cẩm vốn là cố tình gây sự như thế, huynh không cảm thấy ủy khuất hay phiền chán sao?” Bộ dạng Thượng Quan Cận Duệ đã chuếnh choáng hơn nhiều, ngay cả vấn đề như thế này cũng hỏi tới. Nếu như lúc bình thường, sợ là có đánh chết hẳn cũng không nói ra lời này. Bách Lý Kinh Hồng nghe thế, cũng biết rõ đối phương đã say rồi, nhưng vẫn lắc đầu trả lời: “Không cảm thấy. Vui vẻ chịu đựng, thích có người có thể tác động tới suy nghĩ của ta, dù là vui hay buồn, ta đều có thể cảm nhận được rằng mình còn sống. Có thứ để ta quan tâm, có người để ta bảo vệ. Nhất là, người có thể tác động tới suy nghĩ của ta, lại là nàng. Sao lại phiền chán được chứ? Nếu có một ngày, nàng không nào loạn với ta, ta mới cảm thấy mất mát đấy.” Cuộc đời, cũng chính là như thế mới có ý nghĩa, không phải sao?

Nhưng ủy khuất, vẫn có một chút. Thế là, hẳn cũng cảm thấy mình có khả năng cũng đã uống nhiều quá, nếu không cũng sẽ không thản nhiên nói ra mấy lời này.

Lời này khiến cho Thượng Quan Cận Duệ lắc đầu mà cười, lại một chén rượu trôi tuột xuống bụng, giọng nói ôn nhã vẫn dịu dàng dễ nghe như cũ. “Dạng tình cảm như thế, ta thực sự chưa trải nghiệm qua! Bỗng nhiên có chút hâm mộ huynh, nhưng bỗng nhiên, cũng cảm thấy xa vời không đáng hy vọng!” Hâm mộ, là do hẳn cũng muốn yêu một lần mãnh liệt như

thế, như là Tiểu Cẩm từng nói, có đôi khi, không cần cứ phải tuân theo lý trí như thế. Mà sau khi yêu mãnh liệt một lần, hẳn cũng sẽ không phải như cái xác không hồn như bây giờ, cả ngày đều bị trói buộc bên trong lý trí và trách nhiệm. Nhưng, xa vời không đáng hy vọng! Bởi vì, hẳn thấy được Mộc Nguyệt Kỳ, sao nàng cứ phải ở bên cạnh hẳn nhận hết lạnh nhạt? Hẳn đối xử với nàng, luôn luôn là động một chút lại nói lời cự tuyệt, còn gây tổn thương cho người khác hơn so với cố tình gây sự! Hẳn nghĩ, hẳn là nàng rất khó vượt qua, nhưng nàng lại dễ dàng tha thứ cho hẳn hết lần này đến lần khác.

Như thế, dạng tình cảm này, có gì đáng giá để hy vọng xa vời? Đơn giản chỉ là tự thương hại bản thân mà thôi!

Nhìn hẳn như vậy, Bách Lý Kinh Hồng tự nhiên hiểu được là do Mộc Nguyệt Kỳ. Trong lúc nhất thời, hẳn cũng có chút lắc đầu trong lòng, tuy là với tính tình thanh lãnh của mình, hẳn cũng khó mở lời, nhưng cũng vì đối phương đã giúp mình, cho nên hẳn an ủi vài câu: “Có chút tình cảm, huynh gặp được nó rồi, cho dù thu hoạch cuối cùng chỉ là vết thương chằng chịt, trăm nghìn lỗ thủng. Nhưng người ta cũng không vì thế

mà lùi bước, ngược lại sẽ vui vẻ chịu đựng. Bởi vì, cho dù là sống đau thấu tim gan, cũng tốt hơn là sống khép kín, sống mà như đã chết.”

Lời này, ngược lại khiến cho Thượng Quan Cận Duệ kinh ngạc! Hẳn ngẩng đầu nhìn hẳn, đột nhiên cảm thấy người trước mặt mình rất xứng đối với Tiểu Cẩm, ngay cả phương diện này cũng có cách nhìn giống nhau. Còn hẳn, lại quá quen sống bên trong lý trí của mình, luôn cân nhắc được hay mất, lấy hay bỏ, nghĩ xem có đáng giá hay không, có lời hay không. Cho nên hai người này, yêu được mãnh liệt, sống được tiêu sái. Nhưng mình thì trái lại...

“Con người ta, cả cuộc đời không thể nào mãnh liệt mãi được!” Hẳn cảm thán, cũng coi như là nhắc nhở. Hiện nay, hai người bọn họ còn đang phải chịu sự rèn giũa của cuộc đời, giữa vợ chồng có mâu thuẫn nhỏ, kể cả có nhiều nhiệt huyết thì cũng sẽ đến ngày dùng hết. Dù cho có yêu mãnh

liệt thì cuối cùng cũng sẽ bị thời gian bào mòn. Như thế, tình yêu mãnh liệt còn đáng để dùng hết thầy đánh đổi sao?

Bách Lý Kinh Hồng nghe thế, nâng chén, nhẹ nhàng uống rồi nói: “Như rượu này cũng thế, mới đầu là đắng, sau đó là cay. Cuối cùng, mặc dù vị rượu nhạt đi, nhưng trong miệng vẫn còn lưu hương. Ngược lại ta rất chờ mong, sau khi cùng nàng trải qua khoảng thời gian mãnh liệt cuối cùng nhiệt đó, sẽ lại đi thưởng thức khe nhỏ sông dài.”

“Có lẽ...” Thượng Quan Cận Duệ nói chuyện với hắn đến giờ phút này, trong nháy mắt đã có chút hoảng hốt, hồi lâu sau mới tiếp tục nói: “Có lẽ, huynh đúng!”

Nhưng, cho dù là đúng hay sai, hắn đều đã bỏ lỡ. Như Tiểu Cẩm đã nói, có nhiều thứ, nếu không kịp thời nắm bắt, cuối cùng sẽ bỏ lỡ, rồi sẽ lỡ cả một đời một thế. Cuối cùng không thể vãn hồi.

“Nếu là huynh, huynh sẽ đuổi theo sao?” Thượng Quan Cận Duệ bỗng nhiên nhìn hắn, ánh mắt sáng rực. Bách Lý Kinh Hồng giờ phút này lại chậm rãi lắc đầu: “Nếu ta ở địa vị mình, Cẩm Nhi mà đi, ta sẽ đuổi theo. Nhưng nếu ở địa vị của huynh, ta sẽ không.”

Như lúc ban đầu ở Đông Lăng, có nhiều lần, chính hắn cũng suýt nữa khiến nàng tức giận bỏ đi, hắn đều không nghĩ tới chuyện đuổi theo, mà nàng lại kiên nhẫn trở về, một lần lại một lần, cuối cùng khiến hắn luân hãm trong đó, không thể tự kiềm chế.

Bởi vì với tính tình lãnh đạm của hắn, bởi vì hắn vẫn luôn cho rằng, người đến người đi, chẳng qua chỉ là mây gió, tụ rồi lại tan, không cần quá mức để ý. Còn lúc này, hắn lại không khỏi bắt đầu cảm thấy may mắn. Lúc trước, nếu không phải nàng hết lần này đến lần khác bỏ qua thể diện của người con gái đến tìm hắn, thì sao bọn họ có được ngày hôm nay? Như vậy, hiện nay, hắn chẳng qua chỉ là chịu chút ủy khuất, vậy thì tính là cái gì?

Lời này, hiển nhiên là đánh Thượng Quan Cận Duệ xuống đáy cốc! Ánh mắt hắn đang sáng ngời bỗng chốc ảm đạm xuống, chán nản cúi đầu,

lại bắt đầu tự uổng một mình. “Cho dù ta có nói ta sẽ đuổi theo, huynh cũng sẽ không đuổi.” Bách Lý Kinh Hằng bỗng nhiên nói, phá vỡ một tia huyền tưởng cuối cùng trong lòng hắn.

Hắn vừa nói xong, Thượng Quan Cận Duệ đang chuẩn choáng cũng như là tỉnh táo hơn một chút, cười trầm thấp một tiếng, lại tràn đầy hương vị tự giễu. “Đúng, ta sẽ không!” Sẽ không, bởi vì sự lý trí đáng chết này! Bởi vì hắn cảm thấy nàng đi, thì sẽ không quay đầu lại nữa.

Bách Lý Kinh Hằng bỗng nhiên đứng lên, những ngón tay thon dài như ngọc đặt ở vai hắn nói nhàn nhạt: “Lúc trước, ta và Cẩm Nhi, chính là giống như huynh và Mộc cô nương. Chỉ là một bên thời gian dài hơn, một bên thời gian ngắn hơn. Cho nên, ta cũng chỉ cho huynh một lời khuyên, hiện nay có đuổi theo hay không chỉ là một ý niệm của huynh, nhưng nếu có một ngày, nàng còn nguyện ý muốn quay lại bên huynh, vậy thì đừng cô phụ nàng.”

Giống như là, lúc ban đầu Cẩm Nhi ở hoàng cung Đông Lăng, chịu hết mọi sự lạnh nhạt, hoài nghi của hắn hay thậm chí là bị chính hắn tính toán, nhưng vẫn không rời không bỏ. Cho nên, khi hắn quyết định đi cùng nàng, hắn cũng đã nghĩ kỹ. Cho dù sau này nàng cố tình gây sự, tương lai có như thế nào, hắn đầu sẽ chỉ theo nàng, sủng ái nàng, cả cuộc đời này.

Thượng Quan Cận Duệ ngờ ngạc một chút, gật đầu. Biểu hiện mình tán đồng. Nhưng trong lòng lại tự hỏi bản thân, nàng sẽ còn trở về sao? Sẽ không đâu.

“Cốc cốc cốc!”, tiếng gõ cửa lúc này vang lên, hai người đồng loạt nhìn về phía cổng.

Bách Lý Kinh Hằng hỏi: “Chuyện gì?”

“Hoàng thượng, Thượng Quan Nhược Tích tự sát!” Ngoài cổng truyền đến giọng của Diệt. “Choang!” một tiếng, cái chén trong tay Thượng Quan Cận Duệ rơi xuống đất! Cả người trong nháy mắt tỉnh táo lại. Bách Lý Kinh Hằng quay đầu, hơi kinh ngạc nhìn hắn: “Sao thế?” Chuyện Thượng Quan Nhược Tích tự sát và hắn dường như không liên quan nhiều lắm mà?

“Không có... Không sao!” Thượng Quan Cận Duệ xoay người, nhặt chén rượu đặt lên bàn. Hai tay hần có chút run rẩy, nhưng hần vẫn cố gắng đè nén cảm xúc của mình: “Huynh có việc, vậy đi trước đi, Tiêu Cẩm hần là đang rất khó chịu!”

Bách Lý Kinh Hồng gật đầu, bước chân ra ngoài.

Xa xa, hần đã nhìn thấy Nam Cung Cẩm mắt đỏ hoe, đang vừa ôm Quân Kinh Lan đi đến đây vừa khóc. Hần nhanh chân đi mấy bước tới phía trước, nhẹ nhàng hỏi: “Không sao chứ?”

Vừa nói xong, nàng chọt ôm Kinh Lan vọt tới trong ngực hần khóc rống lên: “Bách Lý Kinh Hồng, ta bỗng nhiên không muốn bỏ chàng nữa!” Hần khẽ giật mình, vòng tay ôm eo nàng, vội vàng dỗ nàng: “Được rồi, đừng khóc nữa.” Không muốn bỏ hần, đây là một tin tức tốt. Nam Cung Cẩm vượt nước mắt, nhưng lại có thêm nước mắt tuôn ra, nàng vừa khóc vừa nói: “Vừa mới chứng kiến Thượng Quan Nhược Tịch cứ như thế tự sát, trong nháy mắt ta đột nhiên cảm thấy rất khó chịu, thật khó chịu! Cho dù nàng chết, cũng không muốn tách ra với Quân Lâm Uyên, nếu là ta, khẳng định cũng sẽ như thế!”

“Ừm, ta biết.” Hần nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng trấn an cảm xúc của nàng.

“Bà đây không bỏ nữa, bà chính là cạp cái! Bà đây vô cùng hung ác đấy! Nhưng bà đây cứ muốn quấn lấy chàng, bắt nạt chàng cả một đời! Ta không quan tâm chàng bị ta bắt nạt thành con chuột nhỏ hay là con sóc con, dù sao ta cũng ỷ lại vào chàng!” Nói xong, nàng càng khóc đến khổ sở hơn.

Thấy nàng vẫn còn canh cánh trong lòng đối với chuyện Phong và Tu nói, hần không nhịn được khẽ cười một tiếng: “Được rồi, ta cũng nguyện ý bị nàng bắt nạt.”

“Với lại chàng phải không có chút nào oán giận khi bị ta bắt nạt, không cho phép tiếp tục viết mấy thứ vớ va vớ vẩn kia chằm chọc ta nữa! Cũng không cho phép cảm thấy ta hung ác, thấy ai nói ta là con cái, chàng phải giúp ta trừng trị hần!” Nam Cung Cẩm vừa khóc vừa nói toàn bộ lời trong lòng mình ra.

Thực ra, sở dĩ nàng kích động như thế, cũng không phải vì cảm thấy hấn sai. Nàng xưa này cũng biết mình khác biệt với phụ nữ thời kỳ này, không biết thế nào là dịu dàng trang nhã, còn động một tý lại nói tục, nhưng nàng chính là như thế, nàng không sửa được. Nàng cũng không phải là không lo có ngày hấn sẽ ghét bỏ nàng, ghét bỏ nàng không dịu dàng, ghét bỏ nàng không biết quan tâm, cho nên khi gặp chuyện này, nàng mới có phản ứng như thế!

“Được rồi, ai dám nói nàng như thế, tất nhiên ta sẽ trừng trị hấn, đừng khóc nữa, được không?” Hôm nay, hấn thật sự dịu dàng vô cùng, đơn giản là không giống với ngày thường chút nào.

Nam Cung Cầm thút tha thút thút, co mình trong ngực hấn không chịu ra, lúc đó, nghe thấy Thượng Quan Nhược Tịch nói với Quân Lâm Uyên rằng sẽ không còn rời xa, nàng đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Nàng rất sợ, rất sợ sẽ mất hấn, cho nên hiện nay nàng không muốn ra khỏi lồng ngực hấn, không muốn một chút nào. Nghe hấn nói thế, nàng mới cảm thấy hài lòng một chút. Mọi người xung quanh thấy bọn họ như thế, đã sớm rời đi không còn một ai, không ai dám ở lại để mà chướng mắt.

Sau một lúc lâu Nam Cung Cầm mới an tĩnh lại, ngẩng đầu lên, mũi vênh lên trời, bộ dạng mườì phần đắc ý: “Dù sao ta cũng mặc kệ, ta chính là cạp cái! Ta ý lại vào chàng! Ta là người bắt nạt chàng không kể ngày đêm, ta mặc kệ thời gian chàng sống với ta phải ủy khuất mà trong lòng chua xót đến mức nào, những chuyện đó không liên quan đến ta!”

Nàng nói rất bá đạo, trên mặt còn có mấy vệt nước mắt chưa khô. Hấn nghe thế, cũng cảm thấy vui vẻ như muốn nở hoa trong lòng, có lẽ chính là trạng thái tâm hoa nở phóng trong truyện thuyết kia, hấn duỗi bàn tay trắng nõn ra, lau nước mắt trên mặt nàng. Giọng nói trong trẻo mà cao ngạo vang lên, trong đó còn có mấy phần tiêu ý: “Ừm, chuyện đó không liên quan đến nàng.”

Nhưng Nam Cung Cầm vẫn cảm thấy chưa diễn tả hết được sự buồn bực trong lòng, nàng từ từ nhắm hai mắt rồi ngửa mặt lên trời rống lên: “Ta biết ta không đủ hiền thực, không đủ dịu dàng, không che đậy mồm miệng,

thậm chí là các người căn bản cũng coi ta không giống phụ nữ! Nhưng ta thật sự yêu chàng, chàng cũng đã nói yêu ta, cho nên khi nhìn thấy bản chất của ta, chàng không được ghét bỏ ta! Kể cả có chê, cũng phải giấu ở trong lòng, không được nói ra, nếu không ta li ều mạng với chàng!” Nam Cung Cẩm vừa nói xong, lập tức cảm thấy mũi và mắt đầy cay xè, thực ra nàng vẫn luôn tự ti. Chỉ là cho tới bây giờ nàng vẫn không có ý nói ra, hẳn giống như là thần tiên hoàn mỹ giáng trần, đối với nàng luôn cứng chi ều. Còn nàng, nàng không có thân phận cao cao tại thượng, không có khí chất và khuôn mặt hoàn mỹ, không nắm giữ quyền thế cường đại trong tay, trí thông minh và sự cơ trí cũng kém xa hẳn. Ngay cả tính nết cũng kém hán không có thuốc chữa, sửa không được mà cũng không muốn sửa. Thế là nàng li ều muốn làm chút gì đó cho hẳn. Để hẳn có thể nhìn thấy giá trị của mình, cũng không khiến nàng cảm thấy bản thân vô năng. Như thế mới khiến nàng vui bớt cảm giác thấy mình không xứng với hẳn, cảm giác này một mực bị nàng che giấu sâu dưới đáy lòng, cuối cùng bị quyển sổ nhỏ kia bộc phát hoàn toàn ra.

Thấy nàng nói ra những lời như thế, hung hăng tự hạ thấp chính mình, còn nói cái gì mà bản chất với cả ghét bỏ, hẳn lập tức hiểu được đi ều gì đó, không nhin được mà vượt vượt cái mũi nàng, nở nụ cười có chút vui vẻ.

“Chàng cười cái gì?” Nam Cung Cẩm trợn mắt trừng trừng, nhìn hẳn trong chốc lát, thật sự là giống cọt cái trong truyện thần thuyết kia.

“Ta cười vì nàng suy nghĩ nhiều quá. Chuyện ta ghi chép vốn chỉ là vì hôm đó nàng ghét bỏ ta không đủ dịu dàng. Ta mới muốn đi học, sau khi học xong lại tìm nàng áp dụng, nhưng nhiều lần trắc trở, khiến nàng tức giận. Mọi phản ứng của nàng ta cũng đều ghi lại, miễn cho sau này lại chọc giận nàng. Nhưng nàng lại nói cứng là ta ghét bỏ nàng, muốn trừng phạt nàng, còn nói muốn bỏ ch ều.” Nói xong, dưới đáy đôi mắt đẹp như ánh trắng của hẳn sáng lấp lánh, như là bị vô số ủy khuất, sợ ý một chút là sẽ rơi lệ.

Nam Cung Cẩm dừng một chút, ngờ ngác nhìn hẳn: “Thật sao?” Nếu thật như thế, có phải là mình có dấu hiệu thần kinh r ồi không?

“Đúng thế.” Hấn phun ra hai chữ lạnh tanh, trong chốc lát khiến cho người ta càng cảm thấy hấn ủy khuất. Khóe miệng Nam Cung Cẩm giật giật, lại nhếch lên, rồi nuốt một ngụm nước bọt, nghĩ đến những lời ngu xuẩn mình vừa nói kia, lập tức cảm thấy mình không chỉ bị thần kinh mà còn bị mất mặt tới tận nhà bà ngoại! Nàng ho khan một tiếng, có chút lúng túng nói: “Chuyện đó, vừa nãy ta cũng không nói gì cả, thực ra con người ta rất ưu tú! Chàng vừa mới nghe được những lời kia là do chàng nằm mơ đó, hoặc cũng là ảo giác, hy vọng chàng lập tức quên nó đi! Đó là ảo giác của chàng, đúng thế!”

“Đúng, nàng là người ưu tú nhất.” Hấn tán thưởng, giọng điệu rất thành khẩn. Biện pháp giải quyết hấn nghĩ ra khi nói chuyện với Thượng Quan Cấn Duệ xem ra là không cần dùng đến.

Lần này, Nam Cung Cẩm mới bớt được chút xấu hổ! Nhưng vẫn cảm thấy vô cùng phiền muộn, nàng thật sự muốn ôm đứa bé quay lại Hoàng Lăng, sau đó quay lại một lần nữa, để cắt bớt một số lời không nên nói. Nàng bắt đầu nói tránh sang chuyện khác: “Không đúng, sao hôm nay chàng đột nhiên trở nên dịu dàng như thế?” Giọng điệu và lời nói, cả thái độ, đều thay đổi rất nhiều. Hấn khẽ giật mình, nhớ lại một chút, có vẻ như đúng là như thế. Suy nghĩ hồi lâu vẫn không nghĩ ra nguyên nhân, thế là hấn mới nói: “Có lẽ, dịu dàng, chỉ cần xuất phát từ nội tâm, là có thể thể hiện một cách tự nhiên, cũng không cần phải đi học.” Bọn họ mặc dù đã phát triển đến tình trạng này, nhưng để trở thành vợ chồng chân chính, thì cũng chưa quá hiểu, còn cần phải tìm tòi học tập cho tốt.

Thế là, Nam Cung Cẩm lập tức cảm thấy hai người khác nhau! Tên này là vì một câu nói của mình mới chạy ra ngoài học tập, nhưng đến cuối cùng, bị hiểu lầm còn không nói, còn bị... Chuyện này khiến nàng đang buồn bực, giờ lại càng thêm xấu hổ. Thấy nàng cúi đầu không nói lời nào, hấn cúi đầu, giọng nói vắng ngắt lại chậm rãi vang lên: “Đừng suy nghĩ nhiều, có lẽ trong lòng nàng, nàng còn có nhiều điểm không tốt. Nhưng trong lòng ta, trên đời này không có người phụ nữ nào hoàn mỹ như nàng.”

“Ai da! Đột nhiên nói như thế, khiến người ta ngượng chết đi được!” Khuôn mặt dày như tường thành của cô gái nào đó liền đỏ lên một chút,

cười đến nỗi cả khuôn mặt chỉ thấy răng không thấy mắt, mà còn hoàn toàn không dám nhìn hơn chút nào.

Thấy nàng thật sự ngượng ngùng như thế, hấn vội vàng rên sắt khi còn nóng: “Cho nên sau này, dù có xảy ra chuyện gì cũng không nên bỏ rơi ta.” “Khó mà làm được, nếu chàng vượt quá giới hạn thì sao?” Nam Cung Cẩm nhíu mày nhìn hấn. “Vì nàng, đến mạng ta còn không cần, còn có giới hạn gì?” Hấn lập tức cảm thấy đúng là không thể nói lý với phụ nữ. Nam Cung Cẩm nghênh ngang nói: “Vây cũng không nhất định! Hai chuyện này căn bản là không thể đánh đờng, cũng không liên quan trực tiếp với nhau! Lúc nên bỏ thì vẫn bỏ!”

“Ừm, tiền thuế năm nay tăng lên. Tiền của Dạ Mạc Sơn Trang cũng đã đưa đến, hiện nay ta có rất nhiều tiền, nếu nàng muốn bỏ, vậy thì bỏ đi.” Người nào đó nói như lơ đãng, nhưng khóe mắt lại đang nhìn trộm sắc mặt của nàng. Lần này, Nam Cung Cẩm lập tức không bình tĩnh được nữa! Nhanh chóng nghiêng đầu nhìn hấn, nuốt một chút nước bọt: “Chàng nói là, bây giờ chàng đang có rất nhiều tiền sao?” “Xem như là thế” Hấn gật đầu.

Thế là, Nam Cung Cẩm lại nuốt một chút nước bọt, cổ cứng ngắc, thật thà nói: “Bách Lý Kinh Hồng, ta cũng không muốn bỏ chàng nữa!”

Còn Quân Kinh Lan, đang nằm trong ngực Nam Cung Cẩm, thật lâu không phát ra âm thanh nào, chỉ có chiếc mũi nhỏ đang thút tha thút thút một chút.

Tiêu Kinh Lan được tông tộc Quân gia dẫn đầu bởi một thân vương bế lên đài cao ở tông miếu. Quân Hạo Nhiên đi ra, giao Thái tử ản ra. Trên mặt Nam Cung Cẩm cuối cùng cũng nở nụ cười. Thượng Quan Nhược Tịch có chết cũng không muốn rời xa Quân Lâm Uyên, nhưng không Hậu vị nên không thể mai táng ở Hoàng Lăng, nàng hỗ trợ giúp đỡ, nhưng không có kết quả, Bách Lý Kinh Hồng nói cho nàng có thể đợi khi Kinh Lan leo lên Hoàng vị, phong mẫu hậu mình là Hoàng thái hậu, vậy có thể đòi mộ, mai táng bên cạnh mộ Quân Lâm Uyên. Cho nên chuyện này, để cho thân làm con như Quân Kinh Lan hoàn thành cho mẹ của nó thôi!

Còn Thượng Quan Cận Duệ, một mực đứng sau lưng bọn họ, không nói một lời. Ngọc thụ lâm phong, dịu dàng như ngọc, vẫn lý trí như cũ. Đến khi nghi lễ kết thúc, Nam Cung cầm thở dài một hơi nhẹ nhõm, nhìn Lão Thừa tướng một chút để phó thác. Sau đó nàng nói với Bách Lý Kinh Hằng: “Chúng ta đi thôi!”

“Ừm!” Hắn đáp lại, chuẩn bị rời đi. Tiểu Kinh Lan chợt quay về hướng bọn họ, lớn tiếng yy nha nha. Thân vương tông tộc bẽ nó xuống. Nam Cung Cầm vươn tay sờ đầu nó: “Mẹ nuôi phải đi, mỗi nửa năm sẽ trở lại thăm con một lần! Lần sau mẹ tới, Kinh Lan phải biết đi, biết nói chuyện nhé?” Nàng nói xong, nhìn lướt qua sợi dây chuyền trên cổ Kinh Lan.

Đây là khi Kinh Lan đầy tháng, nàng đã tặng đĩa nhỏ này, bên trong đựng Bích Huyết Ngưng Lộ Đan, bách độc bất xâm. Điều này cũng khiến nàng yên lòng một chút, còn có thần binh bất tử và toàn bộ ám ảnh đều để lại bên cạnh nó. Người phục vụ bên cạnh, cũng đều là người của Lão Thừa tướng, đã đều được ám ảnh đi đầu tra thân thể, sau này sẽ bị giám thị toàn bộ, chắc chắn sẽ ổn thỏa không có vấn đề gì.

Quân Kinh Lan nghe nàng nói thế, gật đầu cái hiểu cái không, trong mắt có nước mắt muốn chảy ra. Hiên nhiên là nó không nở, Nam Cung Cầm duỗi ngón út ra, ngoắc ngoắc trước mặt nó: “Kinh Lan, con đã đáp ứng ta chuyện gì? Hả?” Quân Kinh Lan nhìn ngón út của nàng hồi lâu, cũng giơ ngón út nhỏ của mình ra, sau đó gắt gao kìm nén nước mắt mình lại, dùng sức mà gật nhẹ đầu. Nó đã đáp ứng, sau này, sẽ không khóc nữa! “Ngoan, chúng ta phải đi rồi!” Nam Cung Cầm hài lòng vuốt ve đầu nó, sau đó quay người ngẩng lên kiêu.

Đoàn người rời đi, Quân Kinh Lan nhìn theo bóng lưng bọn họ, trong đôi mắt phượng hẹp dài có nước mắt, nhưng nó rất nhanh chóng vươn tay lau đi, cố gắng không khóc. Bàn tay nhỏ của nó nắm chặt, cũng không biết nó đang suy nghĩ gì, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy nó kiên định lạ thường. “Đứa bé kia, nhất định không tầm thường.” Bách Lý Kinh Hằng nói.

Nam Cung Cầm gật đầu, nói đầy kiêu ngạo: “Đây là chắc chắn, ta đột nhiên cảm thấy nửa năm tới thăm một lần là quá lâu, muốn ba tháng tới một lần được không?”

“Được.” Hấn cũng rất dứt khoát. “Thế một tháng một lần được không?” Nàng được voi đòi tiên.

Chương 300 ĐẠO CAO MỘT THUỐC, MA CAO MỘT TRƯỜNG

Ngựa cất vó, đoàn người vẫn cất bước đi tới trước.

Nam Cung Cầm ngồi trên cỗ kiệu, vẫn một mực bay trên không trung, được mấy người Thanh Long Bạch Hồ nâng lên bay đi. Đến giữa trưa, đoàn người dừng lại ở dịch trạm dùng bữa.

Lúc Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cầm đang ăn cơm, Lạc Niệm Hi bỗng nhiên đến đây, sắc mặt có chút nghiêm trọng nói: “Nói cho các người biết một tin tức!” “Ừm?” Nam Cung Cầm nhíu mày.

Lạc Niệm Hi nói: “Bằng hữu trên giang hồ báo cho ta một tin, gần đây Bắc Minh cử đi một đám người, không rõ mục đích, nhưng nhìn thì có ý đồ không tốt, rất có thể là nhằm vào chúng ta mà đến!”

Nam Cung Cầm nhìn Bách Lý Kinh Hồng một chút, trong đầu nghĩ tới người đầu tiên chính là Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Tên cầu Hoàng đế kia lại ngồi không yên rồi sao?”

“Có lẽ thế.” Hấn đã quen với cách gọi Hoàng Phủ Hoài Hàn như thế này của nàng cho nên biểu hiện của hấn mười phần bình tĩnh.

“Ở hướng nào, sức chiến đấu ra sao?” Nam Cung Cầm nghiêng đầu nói. Lạc Niệm Hi nhún vai trả lời: “Ngay tại tòa thành phía trước, chờ chúng ta đi vào, bọn chúng có lẽ sẽ hành động!” Nam Cung Cầm lại cười tủm tỉm nói: “Lạc cô nương, có thể phiên người một chuyện không?”

“Nói!” Tính tình Lạc Niệm Hi cũng nhanh nhẹn.

“Khi vào thành, giúp ta dẫn hai vạn quân đội của ta tới nơi bằng hữu người phát hiện những người kia tìm kiếm một phen. Có thể bắt được người nào thì bắt. Nhớ là trước khi đi thì đi chào hỏi thông báo một tiếng cho mấy người quan binh địa phương một chút!” Nam Cung Cẩm nói ý định của mình ra, làm như thế, cho dù không thể bắt được ai, thì ít nhất cũng hủy được kế hoạch phục kích của đối phương.

Sắc mặt Lạc Niệm Hi hơi biến đổi, có chút do dự, bởi vì đội ngũ quân địch kia rõ ràng là quân triêu đình, mặc dù còn chưa đoán được là của nước nào, nhưng cho dù là nước nào, mình thân là người giang hồ quả thật không muốn dính vào!

“Lạc cô nương, người có thể đeo khăn che mặt, Uất Trì Thành cũng đi cùng với người. Như thế sẽ không có ai nghi ngờ người!” Nam Cung Cẩm cũng biết đi đâu lo lắng của cô ta, nhưng hiện nay nàng đang có thai, mà thai còn chưa được hai tháng, thai nhi còn chưa ổn định, cho nên phải tận lực phòng ngừa đánh nhau.

Lạc Niệm Hi gật đầu nói: “Như thế thì được, vậy ta đi ngay bây giờ!”

“Đa tạ!” Nam Cung Cẩm nói lời cảm ơn.

Lạc Niệm Hi gật nhẹ đầu, sau đó nhanh chân bước ra ngoài.

“Ta phát hiện ra, tên Hoàng Phủ Hoài Hàn chó chết này rất ưa thích gây phiên toái cho ta bất kể ngày đêm, đầu óc hắn cũng có chút sứt mẻ, ảnh hưởng nghiêm trọng đến tâm trạng người khác!” Nam Cung Cẩm mặt đen lên mà thóa mạ. Hắn nghe thế, đôi môi mỏng nhếch lên, cười mà như không cười: “Sợ rằng lần này hành động, không chỉ có mình hắn.”

Trong khách sạn, Hoàng Phủ Dạ dẫn theo một đám thuộc hạ đến đây, chuyện này vốn không cần hắn tự

mình đến, nhưng hắn nghĩ mình nên tới, ít nhất có thể đảm bảo Tiêu Cẩm Cẩm an toàn! Nếu có thể ám sát thành công, hắn sẽ đưa Tiêu Cẩm Cẩm còn sống đem về, hoàng huynh cũng sẽ không có gì để nói. Thế nên hắn tự mình đến đây.

Nhưng, người bọn hán vừa đến đây, chưa ng ỡ ấ m chỗ, thuộc hạ đã vào bầm báo, bên ngoài có quan binh đến đây đi ều tra, nhưng kỳ quái là quan binh này không phải quan binh Bắc Minh, mà là quan binh Nam Nhạc! Lần này Hoàng Phủ Dạ li ền lộ ra có chút khó coi, vừa mới đến, quan binh Nam Nhạc đã đến đi ều tra, xem ra hành tung của bọn hán bị bại lộ!

Mà lý do đi ều tra của những quan binh này đó là sau khi Nam Nhạc Hoàng thăm Bắc Minh xong, lại bị kẻ trộm trộm mất vật phẩm quý giá, cho nên đã được sự cho phép của chính quy ền địa phương cùng với người của nha môn đi đi ều tra.

Tên thủ lĩnh mới của Long Ảnh Vệ đứng trước mặt Hoàng Phủ Dạ xin chỉ thị: “Vương gia, hiện giờ chúng ta làm sao bây giờ?”

Nếu để cho những người kia lục soát, sẽ có thể bị những người đó vụ cho là kẻ trộm, sau đó không nói câu nào mà bắt bọn hán đi, muốn gán tội cho người khác thì thiếu gì lý do. Hơn nữa, nếu bị lộ ra bọn hán là người Đông Lăng, cứ như thế mà trà trộn vào Bắc Minh, vậy thì sẽ rất phi ền toái!

Hoàng Phủ Dạ do dự h ữ lâu r ữ bất đắc dĩ nói: “Rút lui!” Hiện nay cũng chỉ có thể rút lui ra ngoài trước, không thì sẽ bị phát hiện. Nhưng chuyển sang nơi khác, cũng không phải vấn đề gì quá lớn, không đóng quân ở chỗ này, cũng có thể đổi chỗ khác!

“Rõ!” Đám người đ ồng thanh đáp lại.

Nói xong, một đạo h ồng ảnh lóe lên, hình bóng màu đỏ xinh đẹp bay ra khỏi phòng. Đám người Long Ảnh Vệ cũng nhảy qua cửa sổ ra ngoài! Đến khi Lạc Niệm Hi và Uất Trì Thành dẫn người chạy tới đây, đẩy cửa phòng ra, trong phòng đã trống không, chỉ còn có cửa sổ đang mở toang!

Lạc Niệm Hi thấy trong phòng không có ai, ánh mắt cô ta quét tới phía trên bàn, trên đó nước trà vẫn còn đang tỏa ra hơi ẩ m, từng tia từng tia hơi nước vẫn đang bốc lên rõ ràng, xem ta, bọn hán vừa mới rời đi không lâu! Cô ta mở miệng cảm thán: “Nếu như thế này, chuyện này li ền rắc rối r ữ!” Tình hình này, bọn họ đã đả thảo kinh xà, sau này muốn phát hiện tung tích đám người kia sẽ không còn là chuyện đơn giản nữa.

Uất Trì Thành nghe thế thì hừ lạnh một tiếng: “Hòa thượng chạy được, nhưng miếu không chạy được! Có bất Trì Thành ta ở đây, bọn hán đừng hòng mơ tưởng có ý đồ gì với Hoàng thượng và Hoàng hậu!”.

Lạc Niệm Hi nghiêng đầu nhìn hán một cái, trong giọng nói đầy khinh thường: “Nói cứ như là người lợi hại lắm ý, nếu không có bà, người có biết bọn hán có ý đồ với hai người kia không? Bà còn không khoe khoang, người còn ngược lại khoe khoang trước!”

Lời này, khiến cho khuôn mặt trẻ con tinh xảo của Uất Trì Thành ghen đến đỏ bừng, cũng khiến cho tự tôn đàn ông của hán tổn thương nghiêm trọng! Hán giận dữ trong lòng hồi lâu, cũng biết những người kia vừa mới rời khỏi, nhưng thật sự không có cách nào tha thứ cho tính nết ngang ngược càn rỡ của cô gái bên cạnh mình, luôn luôn chèn ép và gây ra đủ mọi tổn thương cho mình! Thế là, hán cắn răng châm chọc: “Đúng thế, người lợi hại! Người nói những tên kia nhất định ở chỗ này, giờ người đâu rồi?” Sau khi nói xong, hán lập tức cảm thấy đỏ mặt! Mình là một người đàn ông, lại đi so đo với một cô gái làm gì?

Hán vừa nói xong câu này, đôi mày thanh tú của Lạc Niệm Hi trợn lên, hừ lạnh một tiếng. Cô ta vốn đang định quay thẳng về nói với Nam Cung Cấm rằng đã không hoàn thành chuyện này nhưng cô ta hiện nay thật sự muốn cho thẳng nhóc này biết mình lợi hại thế nào: “Vậy người trợn to mắt chó của người mà nhìn cho rõ ràng, xem xem bà làm thế nào khiến cho bọn hán lên trời hay xuống đất đều không lối, cuối cùng phải xám xịt xách mông rời đi!”

Nói xong, cô ta đi ra ngoài trước! Mặt Uất Trì Thành đen thui đứng sau lưng cô ta, trong lòng oán thầm, còn dám nói mắt chó? Xách mông? Đã sống từng này năm rồi, còn chưa nhìn thấy cô gái nào thô tục như thế này, so với Hoàng hậu nương nương chỉ hơn chứ không kém! Đúng, đây còn là con gái sao? Đây chắc chắn không phải là con gái!

Nhưng Lạc Niệm Hi cũng không phải chỉ có nói suông, mà là thật sự có khả năng, bằng hữu trên giang hồ của nàng không ít, khắp nơi đều có

người giúp cô ta đi điều tra, chỉ cần phát hiện một chút dấu vết, cô ta liền dẫn hai vạn binh sĩ chạy như bay đến. Đúng là lỗi lệ phong hành!

Thế là, đám người Hoàng Phủ Dạ, dưới tình huống này, cũng chỉ có thể tránh né mà thôi! Đi đâu khiến bọn hắn cảm tức vô cùng chính là, dù cho bọn hắn có trốn tới nơi nào, cũng lập tức có người tìm tới cửa. Sau cùng vốn là đến đây để mai phục, chờ để phục kích Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cẩm, lại biến thành bị một đám người giang hồ truy lùng, còn phải đối mặt với hơn hai vạn binh sĩ truy sát!

Còn Uất Trì Thành lúc này, cũng đang sửng sốt nhìn cô gái phách lối kia đại phát thần uy! Một gian chùa miếu, Lạc Niệm Hi dẫn người, bước chân chữ bát đi tới, mà giờ phút này trong miếu có mấy tên ăn mày đang ngổn ngang. Lạc Niệm Hi hét lớn một tiếng: “Tên nào là bang chủ Cái Bang, ra đây cho bà!”

Cô ta vừa nói xong, một ông già năm sáu mươi tuổi quần áo lam lũ bước ra, nhìn thì giá cả, nhưng trong mắt hắn tinh quang lóng lánh, nhìn hắn có thể thấy hắn không hề chật vật như vẻ ngoài. Hắn đánh giá trên dưới Lạc Niệm Hi hồi lâu rồi nói: “Cô nương tìm bang chủ của chúng ta có chuyện gì?”

“A, gần đây kinh thành Bắc Minh có một đám người mục đích không rõ ràng, muốn Cái Bang các người hỗ trợ đi điều tra một chút!” Giọng điệu Lạc Niệm Hi nói như chuyện đương nhiên. Ông lão kia sửng sốt rồi nói: “Cô nương, giúp ngài đi điều tra thì có thể, nhưng...” Nhưng, Cái Bang bọn hắn cũng không nợ ân tình gì cô ta, chuyện tìm người hỗ trợ này, cũng nên cho một chút lợi ích, hoặc là nên có thái độ nhờ vả người khác mới đúng chứ?

Lạc Niệm Hi liếc nhìn hắn một chút, trong nháy mắt biểu lộ trở nên hung thần ác sát: “Người biết ta là ai không? Ta là người Ma Giáo! Nếu không giúp chúng ta đi điều tra, Giáo chủ chúng ta mà biết, hừ hừ!” Loại chuyện đắc tội với người ta thế này, đương nhiên là đạo hữu có chết thì chết, bần đạo không chết là được! Nàng vô cùng quả quyết bán đứng sự huynh của mình!

Một màn này, khiến cho khoe miệng Uất Trì Thành hung hăng co quắp mấy lần!

Người của Cái Bang nghe là Ma Giáo, trong lòng lập tức đâu có chút căm phẫn, Cái Bang bọn hắn những năm gần đây chịu không ít ức hiếp của Ma Giáo! Giờ người ta còn đến tận cửa mà khi dễ, ông lão kia cười lạnh một tiếng: “Ma Giáo? Ma Giáo có tư cách gì để Cái Bang chúng ta phải làm việc cho hắn? Cho dù là đích thân Lãnh Tử Hàn đến đây, cũng sẽ không giảng đạo lý như thế này chứ?”

“Chẳng lẽ người không biết sao? Người Ma Giáo chúng ta xưa nay không nói đạo lý!” Lạc Niệm Hi vẫn ra vẻ! Lời này, còn có thái độ phách lối, không khác chút nào với người Ma Giáo! Có nói cô ta không phải người Ma Giáo cũng khó!

Nhưng Cái Bang dù sao cũng là thiên hạ đệ nhất đại bang, cũng không phải nhân vật dễ bắt nạt: “Chúng ta không quan tâm người có nói đạo lý hay không, bang chủ không có ở đây. Các người đi chỗ khác mà tìm!”

“Bang chủ không ở đây sao? Coi bản cô nương là đồng gốc sao? Bản cô nương lại biết hắn đang ở đây đấy! Không muốn giúp đúng không? Tới, chỉ cần các người có để đánh bại được bản cô nương, bản cô nương lập tức rời đi, Ma Giáo chúng ta mặc dù không nói đạo lý, nhưng vẫn rất biết tiến lùi!” Cô ta nói xong, tay áo dài màu hỏa hồng bay lên phần phật, chân khí và nội lực phun trào, bộ dạng đã muốn ra tay!

Uất Trì Thành rất muốn đi lên, kéo Lạc Niệm Hi ra phía sau mình, cầu xin người ta giúp đỡ bọn họ nhưng bước chân của hắn còn chưa nhấc lên, ánh mắt như muốn giết người của Lạc Niệm Hi đã nhìn lại. Hắn nuốt một chút nước bọt, không dám tiến lên.

“Hừ, một con nhóc thò lò mũi xanh, cũng dám khiêu khích lão phu!” Lời này, là một tên ăn mày trung niên ngồi ở một góc bên trong như không tồn tại nói, hắn đứng dậy, bên người là một cây đũa cừu bông. Hiển nhiên hắn chính là bang chủ Cái Bang! Nếu như Lãnh Tử Hàn đích thân đến, hắn còn cố gắng cho mấy phần thể diện, nhưng một con nhóc hai mươi tuổi cũng dám tới đây phát ngôn bừa bãi, đơn giản chính là Ma Giáo khiêu khích!

“Bớt nói nhiều lời, so tài phân thắng thua!” Một câu nói ra, sau đó chính là một đạo kinh phong đánh tới. Uất Trì Thành im lặng lui mấy bước ra sau, đề phòng bọn họ đánh nhau khiến mình ngộ thương! Hắn đi ra cửa, đứng ở cửa ra vào hồi lâu, chỉ nghe thấy bên trong từng tiếng kêu thảm thiết và âm thanh binh binh bang bang truyền đến, binh sĩ ngoài cửa đều nhìn tướng quân của bọn họ, rất muốn nói, tướng quân, chúng ta là đàn ông mà, thật sự không cần đi vào hỗ trợ sao? Câu này ai cũng muốn nói nhưng không ai dám!

Qua một hồi lâu, mấy tên ăn mày đi ra, vội vội vàng vàng đi ra ngoài đường phố. Còn Lạc Niệm Hi cũng vỗ vô tay mình, nghênh ngang đi ra: “Nói chuyện nhẹ nhàng thì không muốn, cứ bắt bà phải ra tay! Đã biết rõ người Ma Giáo chúng ta tính tính không tốt rồi còn cứ thế!”

Uất Trì Thành: “...”

Chờ cho tất cả ăn mày bên trong đều rời đi, Uất Trì Thành mới nhìn cô ta đầy khinh bỉ một cái. Ánh mắt này khiến Lạc Niệm Hi dâng lên một trận khí huyết: “Ánh mắt ngươi là có ý gì?” “Ta vẫn cho là ngươi trong giang hồ, đi không đổi tên, ng ồi không đổi họ, không ngờ ngươi lại đi vu oan cho Lãnh Tử Hàn! Hèn hạ!” Hắn nói xong thì giận dữ đi về phía trước.

Lạc Niệm Hi nhìn hắn đầy kỳ quái: “Ta vu oan cho hắn, ngươi tức giận như thế làm gì? Chẳng lẽ... Ngươi th ần mến hắn sao?” Th ần kinh, mình không vu oan cho sư huynh, chẳng lẽ nhận là chính mình hay sao? Đắc tội với người ta như thế này thì cũng thôi, nhưng còn có dám người muốn ra tay với Nam Cung Cấm kia tìm kiếm, dưới cơn nóng giận, bọn hắn cũng sẽ nhờ người giang hồ tìm mình, mình cũng không muốn lẻ loi một mình đối đầu với cả Cái Bang và tri ều đình! Toàn bộ giang hồ, người có bản lĩnh chơi với bọn hắn, cũng chỉ có sư huynh của mình, không lấy hắn ngăn cản phong ba làm sao được!

Cô ta vừa nói xong, khuôn mặt ngây thơ tinh xảo của Uất Trì Thành trong nháy mắt biến thành màu xanh xám, hắn chỉ vào cô ta nói: “Ngươi đừng có h ồng ngôn loạn ngữ, hủy hoại sự trong sạch của ta! Ta là đàn ông, sao có thể th ần mến đàn ông chứ!”

Lạc Niệm Hi liếc hẩn một cái, không để ý lắm mà nói: “Thẹn quá hóa giận!” Dứt lời, cô ta nghênh ngang đi về phía trước. “Người!” Uất Trì Thành nhìn bóng lưng cô ta, lòng tràn đầy cảm giác muốn nôn ra máu. Còn muốn nôn ra máu hơn hẳn chính là đám người Hoàng Phủ Dạ chạy từ ngàn dặm xa xôi đến, hiện nay không tìm được cơ hội ra tay thì cũng thôi, còn bị một đám người giang hồ truy lùng, ngay cả mấy tên ăn mày cũng tham gia náo nhiệt, ăn mày sao?! Đây căn bản chính là đang vũ nhục Hoàng Phủ Dạ hẩn, nghĩ thế hẩn liêu nói: “Đi đi đâu tra, xem xem đến cùng là ai kích động đám người giang hồ này đối phó chúng ta!”

“Rõ!” Người của hẩn lên tiếng rồi rời đi.

Kết quả cuối cùng là, hai người Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cẩm nghênh ngang đi qua thành, còn đám người Hoàng Phủ Dạ thì giờ phút này đã hoàn toàn bó tay bó chân, chỉ cần vừa lộ đầu ra ngoài, đã gặp phải hai vạn quân công kích, nếu như không cẩn thận còn kinh động đến cả người Bắc Minh, đến lúc đó thì vấn đề càng lớn hơn, vậy thì không phải kích động chiến tranh giữa Bắc Minh với Nam Nhạc nữa rồi mà là khiến cho Bắc Minh và Đông Lăng đối đầu nhau, cho nên cũng chỉ có thể trở mắt nhìn Nam Cung Cẩm và Bách Lý Kinh Hồng đi qua!

Tiếp tục chờ đợi, bọn hẩn cũng không đạt được kết quả gì tốt, bởi vì mặc kệ ở đâu, hễ lộ đầu ra là có người đuổi theo! Thế là, Hoàng Phủ Dạ đành phải chán nản dẫn người quay về!

Lạc Niệm Hi cũng coi như hoàn thành câu nói kia của mình, khiến cho chính bọn hẩn xách mông rời đi! Thế là cô ta đắc ý như lừa được cả đồng tiền vậy, vô cùng phách lối bước chân chữ bát đi tới khách sạn, nhưng kỳ quái là, lần này lại không xem thường Uất Trì Thành.

Nhưng không biết tại sao, Uất Trì Thành nhìn bóng lưng cô ta luôn cảm thấy hôm nay cô ta có đi đâu gì đó là lạ!

“Bệ hạ, người Đông Lăng đã quay về” Diệt đứng trước mặt Bách Lý Kinh Hồng bẩm báo. Hẩn gật đầu nhàn nhạt, nhìn Nam Cung Cẩm rồi nói: “Hoàng Phủ Dạ, chắc là tức giận không hèn hạ.” Nam Cung Cẩm tự rót cho mình một ly trà, nằng nói tiếp: “Hoàng Phủ Hoài Hàn hẩn là sẽ vô cùng tức

giận!” “Ha ha...” Hấn cười khẽ một tiếng, nhưng sau đó lại không nói gì nữa. Đến nửa đêm, Nam Cung Cẩm có người nằm ngủ trong ngực Bách Lý Kinh Hồng, bỗng nhiên nàng nghe thấy từng trận tiếng động ngoài phòng, có chút bu ãn bực, nàng cẩn thận di chuyển thân thể mình trong ngực Bách Lý Kinh Hồng ra ngoài, nhưng chỉ mới khẽ động, hấn đã tỉnh lại. “Sao thế?”

“Nghe thấy có tiếng động trong phòng Lạc Niệm Hi, ta muốn đi nhìn một chút!” Nàng cũng là lo lắng đối phương xảy ra chuyện. “Ta đi cùng nàng.” Hấn nói xong, cũng muốn đứng dậy. Nam Cung Cẩm cười cười đẽ hấn xuống giường: “Chàng không cần đi, ta với cô ta đều là phụ nữ, chàng tới, nếu có chuyện gì, có lời gì, cô ta lại khó nói!” Lần này, người nào đó li ên không vui, xoay người đưa lưng về phía nàng, ôm chẵn, giọng nói vắng ngắt truy ên đến: “Khuya khoắt muốn đi ra ngoài, còn không muốn ta đi cùng. Người phu quân như ta, đúng là không có chút địa vị nào.” Sau đầu Nam Cung Cẩm xẹt qua một vết đen, im lặng nhìn lưng hấn, đang nghĩ rằng có nên ra ngoài hay không, lại nghe thấy t ãm!” một tiếng truy ên đến, mà tiếng động này, còn lớn hơn so với ban nãy, nghe như là tiếng đ òi sủ rơi vỡ. Nam Cung Cẩm cũng không nghĩ nhi êu nữa, vội vàng chạy ra ngoài. Cửa phòng Lạc Niệm Hi không đóng kín, có một kẽ hở nhỏ, khiến cho Nam Cung Cẩm có thể trông thấy cô ta say mêm nằm sấp trên bàn nhưng đ òng thời ta cô ta vẫn đang rót rượu, nàng sững sờ trong chốc lát rồi trực tiếp đẩy cửa tiến vào. “Lạc cô nương, người sao thế?” Lạc Niệm Hi ngẩng đầu, đôi mắt như hoa đào đã không thể tìm thấy được tiêu cự, chỉ tự lảm bảm tự nói “sur huynh”, đ òng thời không ngừng rót rượu vào trong miệng.

Nam Cung Cẩm nhìn bộ dạng này của cô ta, lại uống nữa sẽ bị ngộ độc rượu mất, nên nàng tiến tới cướp lấy bình rượu trong tay cô ta. Còn Lạc Niệm Hi sau khi bị cướp bình rượu, đầu tiên là nhào tới bắt mấy lần, không bắt được, cũng từ bỏ luôn, nằm sấp trên bàn mà nấc. Giống như là khóc, nhưng cũng như là cười nhìn Nam Cung Cẩm, mà trong mắt cô ta hình ảnh đó cũng dần dần biến thành gương mặt Lãnh Tử Hàn, cô ta say mêm nói mông lung: “Sur huynh, hôm nay, hôm nay... Nấc... Ta giả mạo người đi uy hiếp người khác. Trước kia, trước kia luôn luôn là hai người chúng ta cùng nhau ra ngoài hãm hại người khác như thế này, nhưng đến

bây giờ, chỉ còn có mình ta, một thân một mình đi ra ngoài! Sư phụ không có ở đây, sư huynh, sư huynh cũng không thân cận với ta...”.

Nam Cung Cẩm nghe cô ta nói những lời mê sảng khi say rượu, cũng đại khái hiểu được chuyện của cô ta, đó chính là cảm thấy cô đơn tịch mịch. Nàng muốn an ủi cô ta vài câu, Lạc Niệm Hi lại nói: “Có đôi khi ta nghĩ rằng, có nên chuốc cho người say, để người... Nấc... Để người biến thành người của ta, như thế người mới để ý đến đưa sư muội không đến nơi đến chốn như ta không!”

“Người không yêu hấn, chẳng qua chỉ là quá cô đơn thôi.” Nam Cung Cẩm thở dài. Bởi vì, một con người, cảm thấy tịch mịch cô đơn, nên muốn có một người ở bên cạnh, không tiếc giá nào cũng muốn có được một người như thế.

Lạc Niệm Hi như là nghe thấy được, cô ta nói: “Đúng thế, ta không yêu! Nhưng... Nấc... Nhưng có lẽ chỉ có như thế, sư huynh mới có thể chú ý đến ta! Sau đó sẽ không đến nỗi, đi đâu làm gì cũng đều một thân một mình nữa!” Nam Cung Cẩm đang muốn khuyên vài câu, đã thấy cô ta sau khi nói xong trực tiếp ngã lên trên bàn, ngủ thiếp đi.

Nàng lập tức thấy dở khóc dở cười, lắc đầu, mang chai rượu ra ngoài, quay người về phòng. Nhưng sau khi nàng đi không bao lâu, người say khướt gục xuống bàn kia, bỗng nhiên lại đứng lên, sau đó mông lung đi ra ngoài cửa... Nam Cung Cẩm vào phòng, phát hiện ra người nào đó vẫn đang quay lưng về phía mình. Khóe miệng nàng giật một cái, bắt đầu kiên trì với đại nghiệp đổ dành của mình!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 82: Thiên Thu Huỳnh, Cẩm Nhi Có Thôi!

Sáng sớm hôm sau.

Hai người rời giường, đi ra ngoài. Liền phát hiện không khí có chút không đúng lắm, Nam Cung Cẩm nhìn những người này hơi khó hiểu hỏi: “Sao thế?”

Đây đâu chỉ là không khí không đúng lắm, mà trên mặt mấy người còn có máu bầm! Chuyện gì đã xảy ra?

Một tên lính do dự trong chốc lát rồi đánh bạo tiến lên nói: “Chuyện là như thế này. Đêm qua, Lạc cô nương không biết làm sao mà làm loạn dưới cổng thành, Uất Trì Tướng quân Thành sợ cô ta xảy ra chuyện nên đưa cô ta đến quân doanh. Nhưng sau khi hai người bọn họ vào không bao lâu, Uất Trì Tướng quân Thành bỗng nhiên la lớn, chúng ta vội vàng đi vào, trông thấy, trông thấy...” Tên lính nói rồi lại nuốt một chút nước bọt.

Một tên lính bị sưng mắt sưng mũi cũng nói: “Trông thấy Lạc cô nương xé nát quần áo Uất Trì Tướng quân! Rõ ràng là Uất Trì Tướng quân đánh không lại Lạc cô nương, nên đã kêu lên, chúng ta vội vào hỗ trợ, nhưng một người vào thì bị đánh bay một người, về sau không ai dám tiến vào nữa, sau đó, sau đó...”

“Sáng sớm hôm sau, có vẻ như Lạc cô nương đã tỉnh rượu, sau khi lao ra khỏi doanh trại thì liền cưỡi ngựa chạy đi! Uất Trì Tướng quân hiện nay vẫn đang nằm ở trong quân doanh, trên người đầy vết cào xé, bộ dạng giống như là bị cưỡng hiếp!” Lại một tên lính nói hết sức nghiêm túc,

nhưng khuôn mặt nghiêm túc của hắn không che giấu được tâm hồn đang khiếp sợ của hắn!

Ngay cả khoe miệng của Nam Cung Cẩm cũng không nhận được mà run lên bần bật mấy lần, lời này là như thế nào, là tối qua Lạc Niệm Hi uống nhiều quá, rồi cưỡng hiếp Uất Trì Thành sao? Xem ra nha đầu kia hơn phân nửa là coi Uất Trì Thành thành Lãnh Tử Hàn rồi!

Bách Lý Kinh Hồng nghe thế, tỏ vẻ không liên quan, đến hiện giờ hắn vẫn còn đang canh cánh chuyện ngủ đến nửa đêm nàng chợt vứt bỏ hắn lại mà xông ra ngoài.

Ngay lúc này, Uất Trì Thành lão đảo bước đến, trên mặt đầy tang thương, trong cổ áo lộ ra rất nhiều dấu răng trên cổ, cả người hắn như cây cải trắng trên cánh đồng hoang vu, chịu đựng đủ sự tàn phá, bão tố mưa dầm, gió cuốn bụi bay, nhìn vô cùng đáng thương.

Bộ dạng của hắn khiến cho bờ môi mỏng của Bách Lý Kinh Hồng nhận không được mà hơi nhếch lên. Nam Cung Cẩm thì càng đờ đẫn tình nói: “Chuyện này, Uất Trì Tướng quân, nếu người không dễ chịu thì về nghỉ ngơi cho khỏe hắn đi, không nên cố quá!”. Lần này sắc mặt Uất Trì Thành đang trắng bệch, trong nháy mắt biến thành màu xanh lục! Hắn biết Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương đã biết chuyện của hắn, về mặt hắn cầu xin nói: “Hoàng thượng, xin ngài cho phép thần đi báo thù, thù này không báo, uổng cho thần được sinh ra làm người!” Bách Lý Kinh Hồng nhìn hắn một lúc, cuối cùng cũng có chút đờ đẫn tình, thế là, hắn liếc nói: “Đi đi.” Hắn vừa nói xong, Uất Trì Thành như mũi tên rời cung, nhanh chóng nhảy xuống tường thành, đi báo thù... Cô gái đáng chết kia, chiếm đoạt sự trong sạch của hắn đã đành, nhưng lại cứ một mực gọi cái gì mà sư huynh sư huynh, coi hắn là thế thân như vậy, thù này không báo hắn không phải là quân tử!

Nhưng hắn lại không để ý đến một vấn đề quan trọng, căn bản là hắn đánh không lại cô ta, kể cả có tìm được, thì có thể thế nào? Nam Cung Cẩm nhìn bóng lưng hắn, chớp chớp miệng, lập tức cảm thấy mình khó ăn nói với Lãnh Tử Hàn. Thật sự là đau đầu!

“Được rồi, chúng ta đi thôi.” Bách Lý Kinh Hồng thản nhiên nói, rồi ôm eo nàng đi xuống lầu. Một đường đi về phía Nam.

Trông thấy đã đến biên giới Bắc Minh, cách lãnh thổ Nam Nhạc không xa. Đi ra khỏi tòa thành nơi biên giới, tên đại tướng thủ thành lập tức nhận ra ngày đó hắn đã ngu xuẩn thế nào, vậy mà đi tin tưởng bọn họ, cho bọn họ đi qua! Càng nghĩ hắn càng oán thán, giờ hắn lại còn phải rất cung kính đưa mấy vị tổ tông này ra ngoài.

Rời khỏi Bắc Minh, đi ngang qua một thảo nguyên hoang vu, liền nghe thấy tiếng vó ngựa truyền đến. Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cẩm liếc nhau, đều thấy được một tin tức trong mắt nhau: Quả nhiên là đến rồi!

Không lâu sau, mấy vạn thiết kỵ đã bao vây bọn họ! Nhưng cảnh tượng lại khác biệt so với trong tưởng tượng của bọn họ, lần này Mộ Dung Thiên Thu trực tiếp phái quân đội Tây Võ tới, như là không hề lo lắng đối đầu với Nam Nhạc vậy, chỉ hòng đạt được mục đích của hắn mà thôi!

Hai vạn kỵ binh đối đầu hai vạn bộ binh, thắng bại có thể thấy trước được. Nhưng Bách Lý Kinh Hồng vung tay lên, một quả đạn tín hiệu nổ tung trên không, liền có hai vạn kỵ binh mã tiến đến từ xung quanh, hiển nhiên là hắn đã chuẩn bị từ sớm!

Nhưng người Tây Võ bên kia cũng không vì thế mà bối rối, bọn hắn chậm rãi nhường ra một con đường, một luồng khí thể lạnh lùng tàn bạo áp bách tới. Một người đàn ông mặc đồ đen ngời trên lưng ngựa, khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy ý cười, chỉ là nụ cười đó không chút nào diễn tả suy nghĩ chân thật của hắn!

“Yến khanh, đã lâu không gặp!” Giọng điệu hắn giống như là hàn huyên khi gặp lão bằng hữu vậy.

Nam Cung Cẩm gật đầu: “Đã lâu không gặp!”

Câu nói của nàng vừa dứt, ánh mắt Mộ Dung Thiên Thu lại nhìn vào Bách Lý Kinh Hồng: “Nam Nhạc Hoàng, trận chiến này, là người thắng, hay là ta thắng?”

Bách Lý Kinh Hồng lạnh nhạt nhìn hai vạn binh sĩ một chút, lại nhìn vật được trùm trong tấm vải đen sau lưng Mộ Dung Thiên Thu, hần không để ý lắm mà nói: “Người thắng.” Hần vừa nói xong, binh sĩ Nam Nhạc đều hít vào một ngụm khí lạnh, số lượng bọn họ rõ ràng là gấp đôi quân địch, sao Hoàng thượng lại nói ra lời như thế. Ngay cả Nam Cung Cẩm cũng nhìn hần đầy kinh ngạc.

Ngược lại, Thượng Quan Cận Duệ ở bên cạnh, gương mặt treo nụ cười ấm áp nói: “Xạ Nhật Nổ, Tây Võ Hoàng đúng là bỏ được hết vốn liếng!” Hần vừa nói xong, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người! Xạ Nhật Nổ, là cây nổ bắn mặt trời của Hậu Nghệ trong truyền thuyết sao? Thứ đó không phải trong tay Mặc gia sao? Đúng, bản bộ Mặc gia, cũng ở tại Tây Võ! Lần này binh sĩ Nam Nhạc trong nháy mắt liền run rẩy, trong chốc lát cũng đã hiểu ra tại sao Hoàng thượng nói bọn họ sẽ thua. Nghe đồn rằng, Xạ Nhật Nổ bắn được ngàn dặm, có thể đồng thời bắn giết ngàn vạn người, lực sát thương chỉ hơn chứ không kém súng máy của Hoàng hậu nương nương! Thế nhưng, Hoàng thất Tây Võ, thế mà lại có thứ này sao?

“Tiên tổ Mặc gia tặng, dù sao thì để một chỗ cũng không có tác dụng gì, hôm nay vừa vặn lấy ra nghịch ngợm một chút! Cũng để cho Yến Khanh nhìn xem, thứ này, so với súng máy của Yến Khanh thì như thế nào!” Mộ Dung Thiên Thu cúi đầu, nhếch môi nói nhàn nhạt, tay trái nhẹ nhàng xoa xoa chiếc nhẫn trên tay phải, tâm tình hiện nay của hần hiển nhiên đang rất tốt. Hần đột nhiên thay đổi ý định, tự mình đến đây, cũng là vì ở Tây Võ, ngoại trừ hần, không ai có thể sử dụng được chiếc Xạ Nhật Nổ này cả.

Hần vừa nói xong, một chiếc nổ tản ra ánh sáng rực rỡ được đưa đến tay hần, mà chiếc nổ này cũng giống như những thần khí khác, phun trào sóng ánh sáng, người nào cứ thế mà nhìn vào nó, trong chốc lát sẽ thấy như là có những bông tuyết đang xoay tròn xung quanh, mà chớp mắt sau, những bông tuyết kia lại từ từ biến thành tinh thể thủy tinh, lập lòe phát sáng dưới ánh nắng chói chang, khó trách được tại sao Bách Lý Kinh Hồng và Thượng Quan Cận Duệ có thể từ một điểm chiếu xạ mà nhận ra ánh sáng bên trong tấm vải, nhận ra nó là Xạ Nhật Nổ trong truyền thuyết!

Nhưng, hình dạng của thứ này, có phải hơi quá nhỏ hay không? Nam Cung Cẩm vốn cho là kích cỡ thứ này phải to tương đương với một khẩu đại pháo mới đúng. Còn Bách Lý Kinh Hồng thì mặt không đổi sắc, đôi mắt đẹp như ánh trăng nhìn vào Mộ Dung Thiên Thu, hần nói nhàn nhạt: “Cho dù người thắng, thì có thể thế nào? Chúng ta vẫn có thể chạy thoát.”

“Nam Nhạc Hoàng, đừng nên quá tự tin thì hơn!” Mộ Dung Thiên Thu cười rất thoải mái. Hần vừa nói xong, liền chậm rãi kéo mũi tên, quán thủ nội lực, khoe mắt nhìn Nam Cung Cẩm, “Bé con, nàg nhìn cho kỹ!”

Một kích toàn lực!

Mũi tên bằng gỗ kia bắn về phía đám binh lính Nam Nhạc, tại giữa không trung, mũi tên chậm rãi biến thành bằng điếu, thậm chí còn lấp lánh tia sáng rét lạnh! Trên mũi tên còn mang theo sát ý như gió lạnh thấu xương khiến người ta không dám nhìn thẳng!

Mà một chớp mắt tiếp theo, không ít binh sĩ Nam Nhạc hoảng sợ trốn to đôi mắt mà nhìn mũi tên kia xuyên qua lồng ngực mình, sau đó máu tươi văng tung tóe! Trong thoáng chốc, thậm chí còn có thể nhìn thấy từng tia ánh sáng màu vàng kim sáng lóng lánh, tùy theo mũi tên kia bay đi không thấy nữa!

Từng tiếng kêu thảm thiết nối tiếp nhau vang lên, giống như từng tiếng gọi khàn khàn thê lương trong đêm tối! Mấy ngàn tên lính, trong giây phút này, ngã xuống đất! Cho dù là Nam Cung Cẩm tới từ thế kỷ hai mươi mốt, khi nhìn một màn này, cũng cảm thấy giống như là đang xem một bộ phim viễn tưởng, rõ ràng là huyền huyền đến cực điểm!

Một mũi tên này, không chỉ khiến cho binh sĩ Nam Nhạc cảm thấy hoảng sợ, mà ngay cả binh sĩ Tây Võ cũng trốn to mắt không dám tin mà nhìn chiếc nổ trên tay Mộ Dung Thiên Thu! Lợi hại như vậy sao?!

Nhưng, dùng thứ này cũng không thoải mái, trên trán Mộ Dung Thiên Thu đã chảy mồ hôi! Hơn nữa, không phải cứ võ công cao là có thể kéo được Xạ Nhật Nổ, còn có một thuyết pháp, đó là “Bắn tên nghìn lần, tự hủy một tay”. Ý nghĩa là, cho dù võ công có cao cường hơn nữa, cả đời

này cũng chỉ dùng được Xạ Nhật Nổ chín trăm chín mươi chín lần! Nếu dùng lần thứ một ngàn, cánh tay phải sẽ bị hủy! Đây cũng là lý do tại sao Tây Võ vẫn luôn không dùng thứ này. Một kích này của Mộ Dung Thiên Thu, tàn độc, cũng đã chấn nhiếp được tinh thần mọi người, nhưng binh sĩ Nam Nhạc cũng không phải cứ như thế mà bị bắn giết, Bách Lý Kinh Hồng vung tay lên: “Tản ra!”

Đám binh sĩ lúc này chạy tản ra xung quanh, mọi người tụ tập cùng một chỗ, tự nhiên là dễ dàng bị một kích giết hết, nhưng tản ra xung quanh, vậy thì khác biệt hoàn toàn, mũi tên của Mộ Dung Thiên Thu sau khi bắn ra, cũng không thể xoay vòng trên không trung để giết người!

“Giết!” Hắn lại phun ra một câu, mang theo sát ý hủy thiên diệt địa!

Nam Nhạc bị bắn giết nhiều huynh đệ như thế, trong lòng binh sĩ tự nhiên là đầy tức giận! Thế là không ai hạ thủ lưu tình! Một trận chém giết triển khai tại hoang nguyên, chiếc nổ trong tay Mộ Dung Thiên Thu cũng không nhàn rồi! Dù cho mọi người đã tản ra, nhưng mỗi tiễn giết vài trăm người, vẫn không có vấn đề gì lớn!

Cũng không lâu lắm, liền đúng như Bách Lý Kinh Hồng dự đoán, thời gian trôi qua, Nam Nhạc dần có dấu hiệu thất bại! Sắc mặt Nam Cung Cẩm cũng nặng nề hơn, nàng lập tức hiểu được ý nghĩa lời nói kia của Bách Lý Kinh Hồng, bọn họ có thể chạy thoát, ý là chỉ mấy người bọn họ có thể chạy thoát, còn binh lính Nam Nhạc này, sợ là sẽ tăng thân toàn bộ ở nơi đây!

Nghĩ thế, nàng liền móc thanh đoản đao trong tay áo ra, thứ này chém sắt như chém bùn, có thể phá hủy được chiếc nổ của Mộ Dung Thiên Thu không biết chừng!

Nàng ném thanh đoản đao ra, thanh đoản đao quay mấy vòng trên không trung, hàn quang trên mũi đao khiến người ta phải nhắm tịt mắt khi nhìn vào, “Choang!”, tiếng binh khí chạm vào nhau! Đoản đao xưa nay chém sắt như chém bùn cứ như vậy rơi xuống đất, cắm vào trong bùn đất.

Còn Mộ Dung Thiên Thu trông thấy nàng ném đoản đao tới cây nỏ trong tay mình, hắn cũng không thèm tránh né, để mặc cho thanh đoản đao va chạm vào cây nỏ rồi rơi xuống đất! Giọng nói lạnh lùng, tàn bạo của hắn, trên chiến trường tràn đầy âm thanh chém giết này, lộ ra vô cùng hài lòng: “Yến Khanh, Xạ Nhật Nỏ, được vinh dự xưng là vũ khí kiên cố nhất thiên hạ, thanh đoản đao kia không phải là đối thủ của nó!”

Nam Cung Cầm nghe thế, cảm thấy vô cùng oán hận! Chỉ tự trách bản thân không có nghiên cứu quá nhiều đến mấy thứ này, nên không biết có nhược điểm hay không!

Càng đánh, tình hình càng bất lợi đối với bọn họ, vào giờ phút này, lại một loạt tiếng vó ngựa truy đến! Tất cả mọi người đều giật mình, hiện nay còn có người đến chộn rộn, là muốn ngư ông đắc lợi sao?

Ánh mắt đám người đều nhìn về hướng Tây Bắc, xa xa, chỉ thấy một người dẫn quân đến, áo choàng màu hỏa hồng phấp phới sau lưng! Cả người phô trương như một bông hoa hồng nở rộ, tóc đen tung bay, kiêu ngạo, tùy ý, phóng túng!

Người này, chính là Mặc Họa! Phía sau nàng, cờ xí màu đỏ tung bay, phía trên có một chữ “Mặc” to lớn với nét bút mạnh mẽ!

Người sau lưng nàng ăn mặc thống nhất, toàn thân đều mặc đồ đen, bên hông là bội kiếm đệ tử Mặc gia.

Ngay khi hai phe nhân mã đang bu nhìn bức ý đồ của nàng đến đây, nàng bỗng nhiên giơ tay lên, một cây châm nhỏ bé như lông trâu, từ một chiếc nỏ nhỏ bé tới nổi không rõ hình dạng trên tay nàng, bắn tới Mộ Dung Thiên Thu!

Tốc độ này, nhanh đến nỗi người ta không kịp mở mắt để nhìn! Mộ Dung Thiên Thu muốn né tránh, nhưng lại tránh không kịp! cây châm kia bắn chính xác vào một cái lỗ bé nhỏ trên thân cây Xạ Nhật Nỏ, ngay sau đó, Xạ Nhật Nỏ vốn là thần khí không thể phá hủy vậy mà lại chậm rãi rời ra từng mảnh với tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được!

Giờ phút này, Mặc Họa cũng đã đến gần, lớn tiếng nói, giọng điệu rất phô trương: “Đồ vật của Mặc gia, tự nhiên chỉ có Mặc gia ta mới có biện pháp không chết” Dứt lời, nàng quay đầu nhìn Nam Cung Cẩm. Dùng khẩu hình nói năm chữ: “Thật xin lỗi, cảm ơn!”

Câu trước, là xin lỗi vì lúc trước ở Tây Võ chính nàng đã hãm hại đối phương, câu sau cảm ơn vì đối phương đã bắt được nàng, nhưng lại khả năng đi! Nam Cung Cẩm gật đầu, trên mặt mỉm cười, xem ra chính mình lúc trước đã không uổng phí khi thả nàng ta! Quả thật là oan gia nên giải không nên kết: “Hôm nay, ta nên cảm ơn cô mới đúng!” Mộ Dung Thiên Thu nhìn cây nỏ đã bị hủy diệt trên tay mình, trong nháy mắt, sắc mặt vô cùng khó coi, nhưng chỉ trong nháy mắt đã biến mất không còn! “Mặc gia, lựa chọn phản bội Tây Võ sao?” Mặc Họa nghe thế, cũng không sợ hãi chút nào mà nhìn thẳng hắn: “Không phải Mặc gia phản bội Tây Võ, mà là Tây Võ không dung được Mặc gia!” Mộ Dung Thiên Thu phòng bị Mặc gia nhiều năm như thế, chẳng lẽ nghĩ Mặc Họa nàng không hay biết gì sao?

Nàng vừa nói xong, Mộ Dung Thiên Thu lúc này mới nở nụ cười: “Được lắm! Ngay cả người Mặc gia cũng đã nói như thế, nếu trần bao dung, chẳng phải khiến người thất vọng sao? Giết cho trảm!”

Âm điệu cuối cùng rơi xuống, binh sĩ Tây Võ lúc này tiến công về phía người Mặc gia! Chi đội ngũ này của Mộ Dung Thiên Thu sử dụng chính là chiến mã đổi được từ Mặc Bắc, cho nên lực sát thương không như bình thường!

Mặc Họa cũng quát lớn một tiếng: “Giết!”

Nam Cung Cẩm cũng quát lớn: “Giết!”

Ba phe nhân mã chém giết, còn thảm thiết hơn so với hai phe đánh nhau! Nam Cung Cẩm có thai, tự nhiên là ngã trên kiệu, không tham dự và chiến đấu, còn Thượng Quan Căn Duệ và Bách Lý Kinh Hông cũng chỉ ở cạnh bảo vệ nàng.

Mặc Họa mặc một thân áo đỏ, màu nhuộm chiến trường, như là Tu La, khiến cho người ta không dám nhìn gần! Giờ tay chém xuống, động tác

hoàn toàn có thể so sánh được với những Tướng quân đã trải qua chiến sự, trên thân nàng nhuộm máu, màu sắc chiếc váy màu hồng của nàng cũng không còn quá tươi sáng. Chỗ nàng đi qua, máu văng ba thước!

Phong cách đó không xa, kinh ngạc nhìn nàng, vậy mà sừng sốt trong chớp mắt. Trong chớp mắt thất thần này, hắc suýt nữa thì bị một thanh trường mâu đâm trúng! Một tay Tu đẩy thanh trường mâu của người kia ra, rồi quát to một tiếng với Phong: “Người là đồng ngu xuẩn! Trên chiến trường cũng dám thất thần, muốn chết rồi sao?”

Lời này xưa nay vốn là Phong hay mắng Tu, hôm nay lại bị mắng ngược lại, lập tức hắc cảm thấy trên mặt không còn ánh sáng! Nhưng cũng không biết phản bác thế nào, lại tiếp tục quay đầu giết lên, cảm thấy vô cùng nghi hoặc, không ngờ được cô gái mắt cao hơn đầu, phô trương trương như Khổng Tước này, còn có thể có bản sự thế này!

Sau khi chém giết hồi lâu, bên phía Tây Võ không còn Xạ Nhật Nỏ, mà số lượng đối phương lại vượt xa bọn hắc, tiếp tục triền đầu, thua thiệt cũng chỉ là Tây Võ bọn hắc mà thôi! Nhưng cứ thế này trở về, hắc cũng không cam tâm! Hắc với tay lấy một mũi tên trên người tên Tướng quân bên cạnh, bắn về phía Mặc Họa! Cô gái này, hủy mất kế hoạch của mình, tự nhiên cũng nên trả giá một chút! Bắn mũi tên ra, hắc cũng không thèm nhìn mũi tên đó có trúng Mặc Họa hay không, liền quay đầu lại nói: “Chúng ta đi!”

“Rõ!” Binh sĩ Tây Võ đuổi sát theo. Mà sau đó, vang lên tiếng kêu của Mặc Họa, một mũi tên đã xuyên qua vai nàng! Khiến cho nàng không giữ được thăng bằng mà ngã khỏi lưng ngựa xuống đất, còn suýt nữa bị ngựa của mình đạp phải! Hiên Viên Dĩ Mạch vội vàng xuống ngựa, đỡ nàng dậy.

Mộ Dung Thiên Thu chạy về phía trước mấy bước, quay đầu lại, đôi mắt xanh lục nhìn chòng chọc vào Nam Cung Cấm, giọng nói lạnh lùng chậm rãi vang lên: “Yến khanh, nàng trốn không thoát khỏi tay trẫm! Trẫm cam đoan! Chờ nàng rơi vào trong tay trẫm, trẫm sẽ khiến cho nàng biết, cái giá phải trả khi phản bội trẫm!”

Bách Lý Kinh H ồng vốn xưa nay đạ mặc, không thích nói nhi ều chặ mở miệg, vô cùng thân mậc mà nói: “Thiên Thu huynh, Cẩm Nhi có thai.”

“Phốc...” một tiếg cười phun ra, là Thượng Quan Cẩn Duệ, hẩn vậy mà không biết Bách Lý Kinh H ồng còn có một mặc thế này, lại có thời điểm ép người thế này! Khóe miệg Nam Cung Cẩm giậc một cái, quả nhiên tên này vẫn rất đen tối! Quả nhiên, Mộ Dung Thiên Thu nghe lời này xong, sắc mặc cũg biển thành vô cùng khó coi, ánh mắc hẩn nhìn xuống bụng Nam Cung Cẩm, như là đạg xem xét xem nên đắp lại như thế nào. Bách Lý Kinh H ồng lại tiếg tục nói: “Thiên Thu huynh, đầg quả thực là chuyệ vui lớn của chúng ta. Nếu huynh đ ồng ý ngừng chiếc với Nam Nhạc, ngược lại còn có thể có cơ hội đếc ướg chén rượu đ ầy thắg.” Lời này không khác gì so với cách Nam Cung Cẩm thường bức ép người khác! Đầg là chuyệ vui lớn sao?! Mộ Dung Thiên Thu chỉ hận không thể đi lên giết chết người này cho hả dạ! Nhưng, làm đếc vườg phải trầm ổn nội liểm, khiến cho hẩn lập tức bình tĩn lại, hừ lạnh một tiếg, không hề đếc ý mà nói: “Mua một tặg một, cũg coi như có lời!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 83: Thái Phó Của Thái Tử

Nghe câu này xong, Mộ Dung Thiên Thu cũng không muốn tiếp tục nghe Bách Lý Kinh Hằng nói, quay người giục ngựa đi, nhưng trên mu bàn tay hắn nổi lên gân xanh, biểu hiện tâm trạng của hắn hiện giờ cũng không được bình tĩnh!

Bách Lý Kinh Hằng thành công chẹn họng người ta, tâm tình cũng không tệ lắm. Còn Nam Cung Cẩm thì trèo xuống kiệu, cầm máu cho Mặc Họa.

“Sau này, sợ là Mặc gia không ở lại Tây Vĩ được nữa rồi!” Nam Cung Cẩm chậm rãi nói, giống như là lơ đãng, nhưng thực ra là nhắc nhở.

Mặc Họa không để ý lắm mà nói: “Mặc gia chúng ta vốn là môn phái ẩn thế, phiêu bạt chốn hồng trần nhiều năm như vậy rồi, giờ lại tiếp tục ẩn thế cũng được! Ngược lại, ta nợ cô một món nợ ân tình không nhỏ, cho nên món nợ này, nhất định phải trả!”

Nam Cung Cẩm nghe thế, không nói câu gì. Nàng tuyệt đối sẽ không nói cho Mặc Họa biết, lúc trước thả nàng ta, vì biết tính tình nàng ta thế này, chỉ cần có ân tình thì nhất định sẽ trả, mà trong thời loạn thế, tương lai sớm muộn cũng có lúc cần nàng ta hỗ trợ, nên Nam Cung Cẩm mới khó có được một lần từ bi. Đương nhiên, loại chuyện này, không nhiều lời mới là thượng sách. Nói trắng hết ra, lại không hay ho gì cả.

Đoạn đường sau đó, sóng êm gió lặng, Đông Lăng và Tây Vĩ đều an phận, hai phe đều không phá người phục kích nữa. Trở về thành Khải Xán, các Tướng quân đều đứng ở cổng thành đón bọn họ, thấy bọn họ trở

về tay không, trong lòng không tránh được thất vọng! Vốn bọn hấn nghĩ chuyển đi đến Bắc Minh này của Hoàng thượng và Hoàng hậu, có thể mang lại cho bọn họ một chút lợi ích hoặc là đi đầu khoản nào đó có lợi, nhưng không ngờ rằng, đây lại là chuyện ăn no rồi việc đi xen vào chuyện nhà người ta! Các tướng sĩ oán thán trong lòng, bất mãn đối với hành động lần này của Hoàng thượng và Hoàng hậu! Đối mặt với bao nguy hiểm như thế, cũng chỉ vì giúp người ta thượng vị Thái tử, đây rõ ràng là... vô cùng nhảm chán!

Nhưng khi trong lòng bọn họ đang đầy ý kiến và bất mãn, bỗng nhiên có người tiến đến bẩm báo: “Khởi bẩm Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, sứ giả Bắc Minh đến đây, nói muốn ngừng chiến với Nam Nhạc! Cũng muốn ký kết hiệp ước đồng minh vĩnh viễn!”

Hấn vừa nói xong, tâm tình các tướng sĩ mới hơi bình tĩnh lại một chút, đúng, sau này Nam Nhạc bọn hấn chỉ phải đối đầu với hai nước Đông Lăng và Tây Võ, ít nhất không bị ba nước vây công! Cũng coi như thu hoạch được một kết quả tốt! Nam Cung Cầm gặt đầu, y như trong dự liệu của nàng. Bách Lý Kinh Hờng không nói gì, nhưng lại cảm thấy, Bắc Minh còn có chi đầu sau nữa.

Quả nhiên, người kia lại tiếp tục nói: “Nghe ý tứ của sứ giả, là từ nay Bắc Minh sẽ rút lui khỏi chiến tranh thiên hạ, cũng thông báo tới thiên hạ rằng, cho dù cuối cùng là nước nào có lực lượng áp bách được các nước khác, bọn hấn đều sẽ tận phục!”

Hấn nói xong, ngay cả Thượng Quan Cận Duệ luôn ôn nhuận như ngọc cũng nhin không được mà mắng một câu: “Người Mặc tộc, quả nhiên đầu là một đám hồ ly!”

Cái quyết sách này, tất nhiên là do lão Thừa tướng, hiện nay đang là phụ quốc đại thần của Bắc Minh nghĩ ra. Một chi đầu này, sẽ sinh ra vấn đề rất lớn, một khi chuyện này được thông báo toàn thiên hạ sẽ khiến cho chiến tranh giữa các nước càng thêm khốc liệt, vì muốn thu Bắc Minh vào dưới trướng! Đang thời loạn thế, Bắc Minh hiện nay là yếu nhất, nếu giờ phút này không có biểu hiện gì, thì lập tức sẽ trở thành đối tượng công kích

của Đông Lăng và Tây Võ. Cho nên chỉ kết minh với Nam Nhạc, đã không thể thỏa mãn được khẩu vị bọn hắn, cái bọn hắn muốn chính là ng ỡ nhìn ba nước đánh nhau, còn mình thì ng ỡ một bên nghỉ ngơi dưỡng sức!

Đến cuối cùng, bọn hắn sẽ có hai lựa chọn, thứ nhất, đúng như những gì bọn hắn nói, cúi đầu xưng thần với nước đã đánh bại hai nước khác. Thứ hai, ng ỡ làm ngư ông đắc lợi, thế lực của ba nước hiện nay là ngang nhau, dù cho nước nào thu được thắng lợi cuối cùng thì cũng đại thương nguyên khí, đến lúc đó bọn hắn sẽ khởi xướng một kích toàn lực!

Nhưng, cho dù là thế nào, bọn hắn đều sẽ bảo t ần được thực lực của Bắc Minh, hơn nữa càng đảm bảo được sự an toàn của Bắc Minh sau khi thiệt hại bốn mươi vạn đại quân và sự kiện cung biến để mà an phận ở một góc. Nam Cung Cẩm nghe xong lời này, li ền giả bộ lớn tiếng mắng mỏ: “Đám Bắc Minh này thật sự quá hèn hạ, vong ân phụ nghĩa!” Nhưng nàng lại cảm thấy mừng th ần, Kinh Lan có một Thừa tướng thông minh như thế phụ trợ, Bắc Minh đúng là khó mà bị thiệt thòi! Con trai nàng về sau cũng sẽ không bị thiệt thòi lớn!

Lời mắng này của Nam Cung Cẩm cũng khiến những người đi theo mắng ầm lên. Mắng Bắc Minh không biết tốt xấu, vong ân phụ nghĩa, bội bạc...!

Nam Cung Cẩm cũng ra vẻ ưu s ầu nói: “Chỉ tại bản cung nghĩ quá tốt về mọi người trên đời này, quả nhiên là giữa các nước với nhau, không có bằng hữu vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn! Chuyện này là lỗi của bản cung, bản cung nhất định phải tỉnh lại mới được!” Nàng vừa nói xong, li ền khiến cho các đại th ần vốn đang có đ ầy ý kiến và bất mãn đối với Nam Cung Cẩm thấy nàng tự trách như thế, cũng không đành lòng trách móc nàng nặng nề hơn, đ ều mở miệng khuyên nhủ: “Hoàng hậu nương nương, người không phải thánh hi ền, ai mà không có lúc sai lầm chứ. Mong Hoàng hậu nương nương thoải mái tinh th ần, nghĩ cho tiểu Hoàng tử trong bụng một chút! Bắc Minh vô sỉ, hèn hạ, tự khắc sẽ bị trời phạt!” Các Tướng quân vừa nói những lời này, trong nháy mắt Nam Cung Cẩm “xấu hổ” đ ầy mặt, như là càng tự trách mình thêm, thấp giọng nói: “Các vị ái khanh nói chỉ

phải, bản cũng thật hối hận lúc trước không nghe theo đề nghị của các người!”

“Hoàng hậu nương nương, chúng ta đều tin tưởng tất cả những việc ngài làm đều vì Nam Nhạc chúng ta, ngài không nên tự trách mình quá mức, hành động của Bắc Minh, tự nhiên sẽ bị người trong thiên hạ thóa mạ, bọn hắn sẽ gặp báo ứng. Ông trời có mắt chứ không bị mù!” Tất cả mọi người đều cố gắng “trấn an” sự thương tâm ưu sầu của Hoàng hậu nương nương. Chỉ có Bách Lý Kinh Hồng là nhắm mắt lại, không nói một lời, khóe môi mỏng hơi rút lại. Thượng Quan Cận Duệ thì ngửa đầu, nhìn trời xanh mây trắng cách đó không xa, trong lòng sốt ruột vì trí thông minh của đám võ tướng này.

Lãnh Tử Hàn nghiêng người, ngẩng lên trên tường thành dày nửa mét, tay phải chống cái đầu của mình, tay trái cầm một bầu rượu, nhìn đám người dưới kia đang nói văng hết cả nước bọt, trong mắt hắn có ý cười. Nha đầu này, thật đúng là không có lúc nào thành thật!

Nam Cung Cẩm rất nhanh đã thu nạp được lòng người, cũng nhìn thấy tay áo màu đen của hắn trên tường thành, trong lòng nàng lập tức lộ bộp một chút, chuyện này... Chuyện của Lạc Niệm Hi, thật đúng là khó ăn nói với Lãnh Tử Hàn!

“Nhi tử, kế sách này của con! Đúng thật là tốt, không hổ là con của Mặc Đổng Tùng ta!” Lão Thừa tướng Bắc Minh vui đến nổi mặt đỏ cả lên, hắn lúc còn trẻ, vốn là đệ nhất tài tử Bắc Minh, trải qua nhiều năm rèn luyện như thế, không thông minh tuyệt đỉnh cũng đa mưu túc trí! Những tình hình hiện nay, hắn thực sự không biết hóa giải nguy cơ của Bắc Minh thế nào, cho nên đã tìm con mình hỗ trợ, không ngờ là chỉ một câu nói thuận miệng, đã có thể có kế sách tốt như thế! Thật là khiến cho người làm cha như hắn nở mày nở mặt!

Mặc Quan Hoa nghe hắn ca ngợi như thế, khuôn mặt như quỷ phủ thần công của hắn không vì thế mà lộ ra vẻ đắc ý, thậm chí là một chút vui mừng cũng không có, ngược lại càng khó coi, mà thần sắc dưới đáy mắt càng quỳ bí, nhìn cha của mình, rồi nói không mẫn không nhạt: “Phụ thân

đại nhân, không phải là ngài không sống được bao lâu nữa, sắp cưới hạc về tây thiên rồi sao?”

Ặc... Lần này, lão Thừa tướng đang trắng bệch mặt mũi, giữa ngày hè nóng như thiêu như đốt vẫn đắp chăn dày thật dày nằm trên giường già bệnh ấy, nhìn lại hai cái tay mình vì quá kích động mà quơ múa lung tung, cùng với cái chân trong chăn không cẩn thận cũng lòi ra ngoài. Ông lập tức nhả phất dậy, cả khuôn mặt đỏ bừng! “Nếu vì phụ không nói như thế, con sẽ trở về sao?”

“Nếu không phải vì thằng ranh con Bắc Minh kia, người sẽ nhớ tới có đứa con trai này sao?” Mặc Quan Hoa lườm hắt một cái, hừ lạnh một tiếng rồi quay người đi ra ngoài cửa.

Mặc Đổng Tùng bị nói trúng tim đen, trong lúc nhất thời khuôn mặt càng đỏ hơn. Người Mặc tộc bọn hắn, tình thân thật sự là mờ nhạt, chuyện gọi là “Phụ tử hiếu”, tuyệt đối không xuất hiện ở Mặc tộc, cho nên hành vi này của con trai cũng không có gì đáng trách! Nhưng: “Dừng lại!”

Mặc Quan Hoa đi tới cửa rồi dừng lại thật. Hắn ngược mắt nhìn sắc trời rồi nói: “Hiện nay đã đến giờ ăn trưa, cơm nước ở phủ Thừa tướng chắc hẳn không rẻ, ta nên ra ngoài ăn mới đúng! Nói đến mới thấy, thật là đói bụng rồi!”

Nói xong, hắn nhanh chóng nâng chân lên, tiếp tục bước tới phía trước. Hắn đã biết, sau khi trở về sẽ không có chuyện gì tốt đẹp! Lão bất tử này nói mình “dừng lại”, càng không có khả năng có chuyện gì tốt!

“Chờ một chút! Mặc Quan Hoa, dù gì lão phu cũng nuôi người mười sáu năm, còn tìm lương sự cho người, người cũng nên báo đáp lão phu chứ?” Thấy hắn muốn đi, Mặc Đổng Tùng đành phải xuất ra đòn sát thủ.

Mặc Quan Hoa thở dài một hơi, quay đầu lại nhìn hắn, cặp mắt quỳnh quyet tràn đầy bất đắc dĩ: “Mỗi lần nhờ vả ta chuyện gì, cũng đều là câu nói này! Nói đi, lần này lại muốn như thế nào? Nếu như muốn ta kết hôn, vậy đừng có nghĩ nữa, phụ nữ, rất phiền phức!”

“Ta muốn người làm Thái phó cho Thái tử điện hạ, dạy bảo hần học thức và võ công!” Mặc Đờng Tùng vội vàng nói lời này ra. Hần vừa nói xong, Mặc Quan Hoa liền quay đầu nhanh chóng đi ra ngoài, căn bản là chẳng muốn đáp lời. Nhìn hành vi bất hiếu của đứa con này, Mặc Đờng Tùng lớn tiếng nói: “Nếu người không đáp ứng, vậy thì phải kết hôn!”

“Phụ thân đại nhân, ta đi đây, người muốn gạt ta quay về nữa tuyệt đối sẽ không phải là chuyện dễ dàng đâu, về phần chuyện kết hôn, cũng không miễn cưỡng ta được!” Mặc Quan Hoa nghênh ngang nói rồi nhanh chân đi về phía trước. Lão Thừa tướng ho khan vài tiếng, bỗng nhiên lớn tiếng nói: “Đồ bất hiếu, nếu người không đáp ứng, vì phụ sẽ đâm đầu vào tường mà chết!”

Hần nói xong, quả thật bước chân Mặc Quan Hoa dừng lại! Nhưng chỉ thấy hần chậm rãi vươn tay, những ngón tay thon dài luồn vào trong áo, lấy túi tiền trong ngực ra, sau đó đếm cẩn thận, đôi môi mỏng nhếch lên, hai má lúm đờng tiền lộ ra vẻ hài lòng, còn gật gật đầu tỏ vẻ yên tâm, sau đó nghiêng đầu nhìn cha mình nói: “Phụ thân đại nhân, mặc dù ta không có nhiều tiền, nhưng một ít tiền trong tay ta cũng đủ để mua ba thước quan tài mỏng, ngài yên tâm đi đi!”

“Khục, khục... Khục...” Lão Thừa tướng bị hần làm cho tức giận suýt nữa tắc thở, hung hăng ho khan mấy lần, xem chút nữa thì chết đi!

Ngay lúc này, một trận gió thổi tới, ánh mắt Mặc Đờng Tùng hoa lên, lập tức trông thấy một ông lão tiên phong đạo cốt xuất hiện ở đây, ông ta nhẹ nhàng vuốt bộ râu của mình, bộ dáng vô cùng thâm trầm nói với Mặc Quan Hoa: “Đồ nhi, người làm thầy của Quân Kinh Lan, chỉ có một mình Mặc Quan Hoa người mới có thể làm được!”

Luận võ công, Mặc Quan Hoa không phải là thiên hạ đệ nhất, nhưng luận mưu lược, hần tuyệt đối là thiên hạ đệ nhất! Cho dù là mấy người Thượng Quan Cận Duệ, so sánh với hần, cũng đều thiếu một chút ổn trọng. Mà người sư phụ như chính mình, so mưu lược với tên đồ nhi này, còn thua xa hần! Như là đối sách lần này của Bắc Minh, tìm đường sống trong chỗ chết, cũng chỉ có mình Mặc Quan Hoa có thể nghĩ ra, người bình

thường tuyệt đối không nghĩ ra được! Mặc Quan Hoa nghe thế, lại coi như là không nghe thấy, tiếp tục đi ra cửa.

Vô Ưu Lão Nhân thấy hắn không tôn trọng đạo như thế mới nổi trận lôi đình: “Tiểu tử thúì, ngươi đừng nghĩ rằng ta không biết của cải của người như thế nào, ngươi ít tiền như thế, chỉ đủ mua một bộ quan tài, đủ mua hai bộ sao? Nếu ngươi không đáp ứng, ta và phụ thân người đều sẽ chết ở chỗ này!”

Hắn vừa nói xong, Mặc Quan Hoa quay đầu lại, nhìn sư phụ mình bằng ánh mắt xem thường, giống như là đang nhìn một tên ngớ ngẩn trăm năm khó gặp: “Sư phụ, ta không đủ tiền mai táng ngài, nhưng còn có tiểu sư đệ! Sau khi ngài chết, tất nhiên sẽ viết một phong thư, để tiểu sư đệ từ Mạc Bắc tới lo chuyện tang lễ cho ngài đi! Giờ đang là ngày hè chói chang, chỉ sợ khi tiểu sư đệ tới được đây, thi thể sư phụ đã thối hoặc lên rữa, cho nên vẫn mong sư phụ nghĩ cho kỹ! Đồnhi đờnghi sư phụ, đi tới Mạc Bắc rữa hăng chết, thuận tiện cho tiểu sư đệ tổ chức mai táng!”

Hắn nói xong, suýt nữa thì khiến cho Vô Ưu Lão Nhân phun ra một ngụm máu tươi! Hắn vốn cho rằng Đạm Đài Minh Nguyệt mới là tên đồ đệ bất tài nhất, hôm nay mới biết được, tên đồ đệ ngày thường tỏ ra tốt đẹp này, mới thật sự là chỉ có hơn chứ không kém Đạm Đài Minh Nguyệt! Trông thấy thằng nhãi kia muốn đi ra cửa, Vô Ưu Lão Nhân bỗng nhiên lớn tiếng gọi: “Nếu ngươi không đáp ứng, vì sư sẽ khiến cho người trong thiên hạ đều biết, Thái tử Bắc Minh đã từng đá lên người ngươi!”

Hắn vừa nói xong, bóng lưng Mặc Quan Hoa liền cứng ngắc lại! Gân xanh trên thái dương nổi hẳn lên, thật ra, nếu không phải vì thằng ranh kia đá lên tay áo hắn, hắn cũng sẽ không ở đây để cho sư phụ và phụ thân đại nhân của hắn bức bách thế này, lại còn lôi chuyện sống chết ra mà ép, nhưng không ngờ rằng sư phụ lại cũng lôi chuyện này ra để uy hiếp hắn! Nhìn bộ dạng Mặc Quan Hoa, Vô Ưu Lão Nhân đã biết mưu kế của mình thành công! Thế là không khỏi dương dương đắc ý bắt đầu vuốt vuốt râu mép của mình. Nhưng cũng đúng lúc này, lại thấy tên đồ nhai của mình vội vàng đi ra, mà mỗi bước chân đều giảm rất mạnh! Hắn nói: “Đồnhi! Người đi làm gì thế?”

“Đi kiếm ít tiền, tránh cho sau này sự phụ và phụ thân có chết, ta lại không có tiền an táng! Đây chính là tội đại bất hiếu!” Sau khi đi mấy bước, bỗng nhiên hắn quay đầu: “Sự phụ, ngài chuẩn bị chết lúc nào?”

Vô Ưu Lão Nhân nhất thời cảm thấy một ngụm máu tươi đã dâng lên đến cổ họng! Biết không dễ tính kẻ tên đồ nhi này của mình, còn chưa kịp cao hứng xong đã suýt nữa thì bị tức đến chết đi! Muốn mắng to, những tên tiểu tử thú kia đã đi mất!

Mặc Đổng Tùng nhìn Vô Ưu Lão Nhân rồi nói: “Đa tạ Vô Ưu Lão Nhân tương trợ!”

“Không có gì! Cũng vì ta thấy Quan Hoa và tiểu tử Quân Kinh Lan kia có chút duyên phận, cho nên mới làm như thế!” Nếu như vô duyên, sao rùng lại tưới nước tiểu lên người hắn?

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 84: Cùng Lên Trời Xanh, Cùng Xuống Suối Vàng

Giúp Mặc Họa xử lý xong vết thương, Nam Cung Cầm ra khỏi phòng của nàng. Thấy Lãnh Tử Hàn cách đó không xa, nàng do dự trong chốc lát, rồi đi tới lúng túng nói: “Chuyện kia, Lạc Niệm Hi...”

“Ta biết rồi.” Lãnh Tử Hàn cười khẽ, vẫn cuống ngạo như trước: “Chuyện này đối với nàng ta mà nói, đúng là lựa chọn tốt nhất! Uất Trì Thành, rất thích hợp với nàng ta!” Nhưng Nam Cung Cầm lại do dự hồi lâu, nghĩ xem có nên nói chuyện Lạc Niệm Hi nhân Uất Trì Thành với hắn, cho nên mới... Nhưng do dự hồi lâu, cuối cùng nàng vẫn không nói ra, nói ra cũng chỉ khiến cho Lạc Niệm Hi và Lãnh Tử Hàn khi gặp nhau thêm xấu hổ mà thôi! Thế là liền nói sang chuyện khác: “Ta có thể nhờ huynh một việc không?”

“Nói đi!” Hắn cũng giống với Lạc Niệm Hi, rất gọn gàng, nhanh chóng.

“Hiện nay thân phận của Kinh Lan đã bại lộ, rất nhanh sẽ có người tra được thân phận của Tử Mặc! Nàng là Công chúa Bắc Minh, hiện nay nếu trở về Bắc Minh sẽ không có ai bảo vệ, tám chín phần mười sẽ bị an bài một hôn sự tùy tiện, để mà trao đổi lợi ích, mà ta đã từng đáp ứng với Quân Lâm Uyên, phải chăm sóc nàng thật tốt. Cho nên ta muốn nhờ huynh...”

“Nhờ ta hỗ trợ bảo vệ nàng chu toàn, nếu có người tìm tới, thì dẫn nàng trốn vào giang hồ sao?” Lãnh Tử Hàn hỏi, nhưng đôi mắt nhìn chăm chú vào nàng, muốn nhìn ra sự khác thường nào đó trong ánh mắt nàng. Nam Cung Cầm gật đầu, trong mắt không tự chủ được mà hiện lên vẻ lúng

túng. Yêu cầu này, đối với Lãnh Tử Hàn mà nói, đúng là có hơi quá mức, nhưng ngoài hẳn ra, nàng không còn có ai có thể nhờ vả!

Lãnh Tử Hàn gật đầu: “Chỉ cần nàng ta không gây phiền toái cho ta thì cũng không phải chuyện gì lớn!”

Lời này, lại phù hợp với tính cách Lãnh Tử Hàn! Nam4Cung Cẩm lúc này mới xác định được hẳn không tức giận, gật nhẹ đầu rồi cười nói: “Vậy thì đa tạ huynh! Ta còn có việc, ta đi trước!” “Ừm!” Hắn đáp lại, rồi tiếp tục nghiêng đầu nhìn những đám mây xa xa, nhưng lại lập tức cảm thấy có chút chướng mắt.

Phía sau mái hiên, Quân Tử Mạch cắn môi dưới, sợ hãi nhìn về bên này.

Cảm giác được khí tức không bình thường, Lãnh Tử Hàn nhíu mày, ánh mắt sắc bén nhìn tới: “Ai?”

Quân Tử Mạch giật mình, cảm thấy chân tay luống cuống! Dưới ánh mắt lạnh lùng và chăm chú của đối phương, nàng thấp thỏm bước từng bước nhỏ ra ngoài, đi đến trước mặt hắn. “Là cô!” Vừa trông thấy nàng, hẳn không để ý lắm quay đầu đi, không tiếp tục nhìn nữa.

“Ta, ta, ta muốn nói với huynh một việc!” Quân Tử Mạch thấp thỏm nói.

Lãnh Tử Hàn nghiêng đầu nhìn nàng, chờ nàng nói tiếp. Quân Tử Mạch hít vào một hơi thật sâu, bỗng cảm thấy mặt mình đã nóng ra và đỏ bừng như trời chiếu, nàng nhắm mắt lại, lớn tiếng nói: “Ta, ta thích huynh!” “Ừm? Hả? Ta biết rồi.” Hắn không để ý lắm mà nói rồi quay đầu đi.

Biết rồi sao? Quân Tử Mạch ngạc nhiên, nàng dè dỗi sợ hãi trong lòng xuống, tiếp tục nói: “Vậy, vậy huynh...”. “Cô thích ta, đây là chuyện của cô. Không liên quan gì đến ta, cho nên không cần phải nói cho ta nghe! Tiểu Cẩm nhờ ta bảo vệ cô chu toàn, ta nhất định sẽ bảo vệ cô, yên tâm!” Hắn nói mấy câu xong thì quay người đi, chỉ để lại hai ống tay áo màu đen tung bay trước mặt nàng.

Cô thích ta, đây là chuyện của cô, không liên quan gì đến ta sao?

Quân Tử Mạch cắn môi, lộ ra dáng vẻ còn khó coi hơn là khóc, chỉ cảm thấy đau lòng dữ dội. Cự tuyệt thật sự rất dứt khoát, không lưu tình chút nào. Nàng muốn khóc, nhưng nhớ tới những lời kia của Nam Cung Cấm, nàng nhìn lại, hít sâu mấy hơi, nuốt ngược nước mắt vào trong. Trong lòng tự động viên chính mình, cố lên! Nghìn vạn lần không thể khóc, cũng không thể từ bỏ...

Nam Cung Cấm về tới quân doanh, lại nghe thấy một trận ồn ào. Nàng bước vào, Thượng Quan Cận Duệ đứng ở trung tâm, mà người xung quanh, thái độ biểu hiện ra cũng đều không tốt lắm. Một tên Tướng quân nói to: “Cho dù là quốc cữu gia, cũng không thể tự ý rời bỏ vị trí, mong Hoàng thượng xử lý theo lẽ công bằng!”

Hắn nói xong, lập tức được một đám tướng sĩ ủng hộ. Theo suy nghĩ của bọn hắn, cho dù Thượng Quan Cận Duệ là quốc cữu, là quốc thích, nhưng thân là Tướng quân thủ thành Thiệu Dương, thì không nên tự ý rời bỏ vị trí. Dựa theo quan pháp Nam Nhạc, nên chém! Thượng Quan Cận Duệ ngược lại đứng đó không để ý lắm, như là không thềm để ý tới chuyện sống chết của mình vậy. Bách Lý Kinh Hồng trầm ngâm một lát, nhìn những đại thần tâm tình đang rất kích động này, hắn nói chậm rãi: “Mặc dù như thế, nhưng cũng có công. “Hoàng thượng, công không thể chống đỡ cho tôi được!” Một người nói.

Nam Cung Cấm cũng nhanh chóng tiến đến: “Ta xem xem ai dám động đến huynh trưởng của bản cung!” Nàng vừa nói xong, trong một khắc, các Tướng quân đều im lặng, nhưng rất nhanh lại bạo động lên: “Hoàng hậu nương nương, thường nói Hoàng tử phạm pháp, cũng phải chịu tội như thứ dân...” Trông thấy mọi người nhao nhao lớn tiếng, cuối cùng Thượng Quan Cận Duệ cũng không muốn Nam Cung Cấm phải khó xử, hắn nói: “Xin Hoàng thượng cho thân một cơ hội lấy công chuộc tội!” Hắn nói xong, tứ phía lập tức yên tĩnh trở lại! Thượng Quan Cận Duệ tiếp tục nói: “Thần đi qua Ngũ Nhạc, cần quét Tứ Hợp, đại bại Tây Võ. Cũng lập xuống quân lệnh trạnh, nếu không thể hoàn thành, sẽ lấy cái chết tạ tội!”

Hắn nói xong, tất cả mọi người đều sững sờ! Thượng Quan Cận Duệ là ai, bọn họ đều biết, đây chính là Thừa tướng đã từ quan của Đông Lăng, nổi danh trên đời là “Tướng quân sắc bén nhất thiên hạ”, người có xưng hào như thế, tự nhiên là tâm trí, mưu kế không phải người thường có thể so sánh! Bây giờ hắn vậy mà dám lập xuống quân lệnh trạng như thế...

“Các khanh còn có ý kiến gì nữa không?” Đôi mắt đẹp như ánh trăng của hắn mang theo lãnh ý nhìn quét xuống dưới. Đám đại thần bị ánh mắt này của Hoàng thượng khiến cho giật mình, lớn tiếng nói: “Chúng thần không có ý kiến gì nữa!”

Mấy vị đại thần còn muốn nói gì đó nhưng bị Bách Lý Kinh Hồng ngắt lời: “Nếu như trong các vị ái khanh, cũng có người có thể lập xuống quân lệnh trạng như thế, trăm sẽ lập tức chém Thượng Quan Cận Duệ.”

Lời hắn vừa ra, mọi âm thanh đều yên tĩnh lại! Bốn phía không ai nói thêm một câu, loại quân lệnh trạng thế này, nếu không có đầy đủ tự tin, ai dám lập xuống chứ? Cũng không phải ai cũng không muốn sống nữa!

“Đã như thế, vậy thì bên ngoài thành Thiệu Dương, trăm liền giao cho quốc cữu!” Bách Lý Kinh Hồng chậm rãi nói.

Thượng Quan Cận Duệ cúi đầu: “Thần lĩnh mệnh!” Hắn vừa dứt lời thì có hạ nhân tiến tới bẩm báo: “Khởi bẩm Hoàng thượng, tin không tốt, Mộ Dung Thiên Thu tự mình dẫn theo bốn mươi vạn đại quân, tiến đánh thành Thiệu Dương, tình hình bên đó đã không chịu nổi!”

“Vậy, quốc cữu liền lập tức đi nhận nhiệm vụ đi.” Bách Lý Kinh Hồng nói với Thượng Quan Cận Duệ.

Nam Cung Cẩm nói: “Ta cũng đi cùng!”

Bách Lý Kinh Hồng nhíu mày, xem ra không quá cao hứng, Nam Cung Cẩm giải thích: “Chàng còn nhớ thủy ngân không? Trừ ta ra, không ai có thể dùng được, cho nên chỉ có ta tới đó, mới là thượng sách!”

Thấy nàng nói thế, hắn mới gật nhẹ đầu. Hiện nay, hắn tự nhiên phải trông coi thành Khải Xán, chờ Hoàng Phủ Hoài Hàn bàn giao lại sáu tòa thành trì, cho nên không cách nào đi được. “Cẩn thận một chút.”

“Ừm!” Nam Cung Cấm nói, nhanh chân đi cùng Thượng Quan Cẩn Duệ. Khổ sợ cho đám Thanh Long Bạch Hồ cũng phải vác khuôn mặt ưu sầu đầy nước mắt đuổi theo.

Sau bảy ngày, thành Thiệu Dương.

Một đoàn người phong trần mệt mỏi đi tới, mà một tên Tướng quân lao tới Thượng Quan Cẩn Duệ, trên tay cầm một cái ngọc bội: “Thượng Quan Tướng quân, ngọc bội của ngài!”

Thượng Quan Cẩn Duệ nhìn tấm ngọc bội kia, liền giật mình trong chốc lát. Tâm trạng hồi phục lại, hắn cười nhạt rồi nói với tên Tướng quân kia: “Nếu như rơi vào trong tay của người, coi như là có duyên với người, tặng cho người đi.” Tên Tướng quân kia đang muốn từ chối, nhưng Thượng Quan Cẩn Duệ đã leo lên tường thành, không quay đầu lại nhìn hắn chút nào. Nam Cung Cấm tự nhiên cũng theo sát hắn. Đứng trên cổng thành, nhìn binh mã phía dưới, cầm đầu chính là Mộ Dung Thiên Thu. Đôi mắt màu xanh lục của hắn rất nhanh liền quét tới Nam Cung Cấm: “Yến Khanh, lần này, người muốn dùng thứ gì đối phó trẫm?”

Nam Cung Cấm cúi xuống xem xét, binh sĩ Tây Võ đầu đã phân tán ra xa, thuốc nổ sợ là không nổ chết được mấy người, cũng có mấy trăm bao cát đang chất đống, hiển nhiên cũng để đề phòng súng máy của bọn họ!

Nam Cung Cấm cười một tiếng rồi nói với Mộ Dung Thiên Thu: “Đồ để đối phó với các người không có, nhưng cũng có một kiện lễ vật!” Dứt lời, nàng quay người lại nói với Hiên Viên Dĩ Mạch sau lưng: “Dĩ Mạch, đưa đại lễ của chúng ta lên!”

Hiên Viên Dĩ Mạch gật đầu, sau đó giơ lên một cái bình sứ to lớn, dùng nội lực, ném cái bình đến mặt đất trống trải!

Tất cả mọi người đều phản xạ có đi ều kiện nghĩ đến thuốc nổ trong truy ền thuyết kia, thế là mọi người xung quanh đều không nhìn được mà cúi người xuống! Nhưng, sau một tiếng “ ầm!” vang lên giòn tan, bọn h ắn cũng không nghe thấy tiếng nổ gì, mà chỉ là tiếng đ ò s ứ rơi xuống đất vỡ tan!

Nam Cung Cầm lúc này làm ra một bộ tức giận đến giờ tay d ậm chân nói với Hiên Viên Dĩ Mạch: “Người làm việc kiêu g ì thế, một người cũng không đánh chết được!” Hiên Viên Dĩ Mạch cũng làm ra một bộ kinh sợ nói: “Nương nương, ta lập tức, lập tức, ta sẽ ném một l ần nữa!”

Lời này, thành công khiến cho các tướng sĩ Tây Võ phá lên cười ha ha, còn Hiên Viên Dĩ Mạch thì như là thẹn quá hóa giận, nhanh chóng ném tới bọn h ắn mười mấy cái bình khác, tốc độ cực nhanh!

Còn Nam Cung Cầm lúc này lại vô cùng đặc ý nói: “Ta nói cho các người biết, đây chính là độc dược có tính ăn mòn, chỉ cần các người dính vào một chút xíu, toàn thân sẽ rửa nát mà chết!”

Binh sĩ Tây Võ nghe thế, lúc này mới cẩn thận một chút, còn Mộ Dung Thiên Thu nhận chất lỏng màu trắng bạc kia, ánh mắt vốn cực kỳ do dự, cũng bình tĩnh hơn sau khi nghe Nam Cung Cầm nói, nếu như là độc dược, vậy thì còn nghe được!

Binh sĩ Tây Võ đều mặc khối giáp thật dày, đúng là rất khó để dính vào chất lỏng này. Cho nên chậm rãi thả lỏng cảnh giác.

Ngày hè chói chang, mặt trời treo cao trên không trung, khiến cho thứ này bay hơi cực nhanh!

Mộ Dung Thiên Thu lúc này cảm thấy một tia không bình thường, bé con kia hôm nay sao lại ngu xuẩn như thế, nói ra đây là thứ gì ngay trước mặt bọn h ắn sao? Nếu như thế, thì chỉ có một lời giải thích, đây chính là để t ê liệt ý thức bọn h ắn!

Ý nghĩ này vừa tới, sắc mặt h ắn li ền biến sắc, lớn tiếng nói: “Lui!”

Thế nhưng hắn nói đã chậm. Không ít binh sĩ đã cảm thấy cơ bắp co giật, tay chân bất lực, còn có cảm giác váng đầu hoa mắt, ngón tay, mí mắt hung hăng co giật, sau đó từ từ tới toàn thân, khiến cho cả người đều có giật. Bọn hắn nghe thấy lời của Mộ Dung Thiên Thu, muốn lui lại thật nhanh, nhưng động tác lại bị chậm một chút!

Mộ Dung Thiên Thu nội lực thâm hậu, nín thở, mới không hít phải khí độc. Hắn nhìn Nam Cung Cẩm, đã thấy mắt nàng đầy ý cười nhìn mình, không để ý lắm mà nói: “Hoàng thượng, dầu hỏa đổi thành thủy ngân, cảm giác này, có dễ chịu không?”

Nàng nói xong, Mộ Dung Thiên Thu lúc này cười lạnh một tiếng, thu hồi ánh mắt của mình, nhưng cũng không ham chiến, hắn nói: “Yên khanh, còn nhiều thời gian!” Nói xong, hắn lớn tiếng nói tiếp: “Rút lui!”

Nhất định phải lập tức rút lui, không thì không bao lâu nữa, tất cả mọi người đều trúng độc! Nhưng lần rút lui này, lại có hơn hai vạn người vì đứng quá gần với chất lỏng kia, toàn thân đã như nhũn ra, không thể cử động. Mà vào thời khắc này, Thượng Quan Cận Duệ lớn tiếng nói: “Cung tiễn thủ đâu!”

“Có!” Một đám binh sĩ Nam Nhạc vui vẻ nói.

“Bắn tên!” Hắn nói xong, mũi tên bay vun vút, vạch ra từng đường cong lạnh lẽo giữa không trung, bắn tới những người Tây Võ đang cử động bất tiện kia! Mặt Mộ Dung Thiên Thu xanh mét, nhìn chăm chăm những người trên đất kia một chút, còn có những mũi tên không chút lưu tình đang bắn ra trên tường thành kia, cuối cùng hắn cũng đành lựa chọn từ bỏ, hắn lớn tiếng nói: “Rút lui!”

Sau đó, tiếng vó ngựa xa dân, bụi đất tung bay!

Sau khi bọn hắn rút lui, thi thể binh sĩ Tây Võ đầy đất, trận chiến này, Nam Nhạc đại thắng! Mặc dù chỉ tiêu diệt được hơn hai vạn người, nhưng đối phương đã có không ít người trúng độc, tại thời cổ đại này, muốn giải độc thủy ngân, cũng không dễ dàng gì!

Các tướng sĩ Nam Nhạc lớn tiếng reo hò, còn tâm tình của Nam Cung Cấm cũng rất vui vẻ.

Ban đêm.

Các Tướng quân đang ở trong quân doanh bàn bạc quân tình, Nam Cung Cấm tự nhiên cũng có mặt ở đây, bàn bạc chuyện thừa thắng xông lên. Ngay lúc này, một tên lính chạy vào: “Báo! Khởi bẩm Hoàng hậu nương nương, khởi bẩm Tướng quân, chúng ta dò xét được bên ngoài thành Thiếu Dương có một nhánh quân thần bí, xem ra có vẻ như là đang vận chuyển lương thảo cho Tây Võ!” Hắn vừa nói xong, Nam Cung Cấm lập tức đại hỉ! Nếu như hủy được lương thảo của đối phương, lại thêm một nửa số người bên bọn hắn bị trúng độc, vậy thì trận chiến này, bọn họ có hơn phân nửa cơ hội chiến thắng, thế là nàng nói: “Dẫn năm nghìn người, theo bản cung đi phục kích!”

Thượng Quan Cẩn Duệ không đồng ý nói: “Muội đang mang thai, vẫn nên để ta đi đi!” “Bên ngoài còn có mùi thủy ngân chưa triệt để bay hơi, huynh không biết phòng thế nào, để ta đi đi! Huynh ở lại trong thành trừ tính tình hình chung!” Nam Cung Cấm cười nói. Hài tử đã hơn hai tháng, so với lúc trước, tự nhiên là ổn hơn rất nhiều!

Lời này cũng có lý, Thượng Quan Cẩn Duệ gật đầu: “Vậy muội cẩn thận!”

“Muội biết rồi!” Nam Cung Cấm nói xong liền dẫn người đi ra.

Sau nửa canh giờ, Nam Cung Cấm dẫn theo năm nghìn người, tiến nhập ra ngoài, có một vách đá dựng đứng, cho nên nàng hạ lệnh mai phục tại nơi đối diện vách đá, chờ cho đám người kia tới, có thể bắn tên lửa, đến lúc đó nhất định đối phương sẽ lên trời không lối, xuống đất không cửa!

Ợi thật lâu, cuối cùng cũng nghe thấy tiếng bánh xe truyền tới, không lâu sau, bảy trăm người đánh mấy xe đi qua nơi này. Nam Cung Cấm hét lớn: “Bắn tên!”

Vừa nói xong, mấy trăm mũi tên lửa, bắn tới mấy chiếc xe lương thảo kia! Nhưng, khi các mũi tên lửa kia rơi xuống những cái túi kia, cũng không cháy lên giống như trong tưởng tượng của Nam Cung Cẩm, mà là sau khi đốt cháy lớp bao bố bên ngoài, các mũi tên lại rơi xuống đất.

Trong lòng nàng hơi hồi hộp một chút, bỗng cảm thấy không ổn. Mà sau đó chớp mắt, bốn phía đèn đuốc sáng trưng, trong đêm tối, một gương mặt vô cùng tuấn mỹ, đứng xa xa dưới ánh lửa lò mờ nhìn về hướng Nam Cung Cẩm nói: “Yên khanh, trăm đã nói rồi, người nhất định sẽ rơi vào trong tay trăm!”

Mà xung quanh, đã có hai vạn binh sĩ Tây Vĩ bao vây bọn họ lại!

Binh sĩ Nam Nhạc đều hét lớn: “Bảo vệ Hoàng hậu!”

Câu này vừa dứt, hơn năm nghìn người liên tục giác tạo thành một vòng vây, bảo vệ Nam Cung Cẩm vào bên trong. Mộ Dung Thiên Thu không để ý lắm vung tay lên: “Giết! Bắt lấy Hoàng hậu Nam Nhạc, phải sống, những người khác, sống chết không bàn!”

“Rõ!” Binh sĩ Tây Vĩ đáp lời rồi sau đó xông lên, chém giết với binh sĩ Nam Nhạc!

Quân số Tây Vĩ đông đảo, còn Nam Nhạc bị dồn vào tử địa, cho nên đập nổi chìm thuyền, khí thế như hồng. Giết, vô cùng nỗ lực, trong lúc nhất thời, đúng là khó phân thắng bại!

Sau khi Nam Cung Cẩm đi, Thượng Quan Cận Duệ càng nghĩ càng cảm thấy không yên lòng, nhưng lại không biết vấn đề ở đâu, nhưng trong lòng cảm thấy bất an, điều này khiến hắn cảm thấy vô cùng không thoải mái, thế là liên phân phó: “Đưa người vừa bẩm báo tình hình trình sát đến gặp ta!”

“Rõ!” Hạ nhân lên tiếng, rồi đi ra ngoài.

Không lâu sau, tên trinh sát kia bị dẫn vào: “Tướng quân!”

“Người nhìn thấy nhánh quân kia của Tây Võ ở nơi nào?” Giọng nói ôn nhã, mang theo một tia lạnh lùng. Tên trinh sát nói: “Ở tại Nguyên Dương Lĩnh!” Thượng Quan Cận Duệ gật đầu, nếu như Tây Võ muốn vận chuyển lương thảo, đúng là phải đi qua Nguyên Dương Lĩnh! Nhưng, rất nhanh, ánh mắt hắn nhìn xuống cát vàng trên đất, hiển nhiên đây là cát dính vào giày tên trinh sát, trong đầu hắn suy nghĩ một lát, lớn tiếng nói: “Nguyên Dương Lĩnh ở phía Tây Thiệu Dương, mà toàn bộ phía Tây Thiệu Dương đều không nơi nào có cát vàng, cát vàng dưới chân người là như thế nào?”

Hắn vừa nói, tên trinh sát kia trợn to mắt nhìn hắn, biết mình đã bại lộ, sau đó vội vàng đứng dậy, quay người muốn chạy. Còn Thượng Quan Cận Duệ đã cầm cây bút trên bàn lên, ném tới phía hắn, xuyên qua ngực hắn, sau đó lớn tiếng nói: “Truyền quân lệnh của ta! Dẫn năm vạn người, lập tức theo bản Tướng quân đi nghĩ cách cứu viện Hoàng hậu!”

Trong lòng hắn cũng thầm cảm thấy may mắn, may là chính mình không lựa chọn đi cùng Tiểu Cẩm Cẩm, nếu không hậu quả khó mà lường được! Trên đường hẹp quanh co, năm vạn kỵ binh dưới sự dẫn đầu của Thượng Quan Cận Duệ, chạy tới Nguyên Dương Lĩnh! Ở trên Nguyên Dương Lĩnh, trong lúc kịch chiến, Nam Cung Cẩm cũng đành phải lấy đoản đao ra, triển đấu với những người này, trong lòng thầm bực mình vì mình sợ phiền phức nên không ng ỡ kiêu, cho nên giờ cũng không có đám người Thanh Long Bạch Hồ giúp đỡ!

Mộ Dung Thiên Thu vẫn ung dung ng ỡ một bên xem trò hay, tên thái giám thì quạt cho hắn, xua tan sự khô nóng mùa hè. Đôi mắt màu xanh lục của hắn nhìn Nam Cung Cẩm đang đánh nhau trên chiến trường, trong mắt lại không có nửa phần thương tiếc, với võ công của bé con này, những người kia chắc chắn không đủ thương được nàng! Mà có chút thương tổn cũng không sao, coi như là dạy cho nàng một bài học!

Nhưng, ngay lúc này, bên tai hắn bỗng nhiên nghe được tiếng vó ngựa vang lên, người tới cũng không ít, nghe âm thanh này, hắn nhắm mắt lại đánh giá số lượng, Mộ Dung Thiên Thu biến sắc, lớn tiếng nói: “Nhanh lên!” Có vẻ như là Thượng Quan Cận Duệ dẫn người tới, hơn nữa còn là

khoảng bốn đến năm vạn người, là gấp đôi bọn hần! Tướng quân sắc bén nhất thiên hạ, quả thật không thể khinh thường!

Nam Cung Cầm thì hét lớn một tiếng: “Các tướng sĩ cố lên! Viện binh của chúng ta sắp đến!”

Nàng nói xong, tướng sĩ Nam Nhạc càng nổi lên sĩ khí, liều mạng chém giết! Mà đúng lúc này, một mũi tên, trong đêm tối, bỗng nhiên bắn tới Nam Cung Cầm, Nam Cung Cầm đang muốn tránh đi, lại bỗng cảm thấy bụng đau nhói, thất thần trong nháy mắt, thể là, chưa kịp tránh!

“Cầm Cầm!” Một tiếng kinh hô vang lên, sau đó, một người đàn ông mặc áo lam bay vọt tới Nam Cung Cầm, đẩy nàng ra. Sau khi nhẹ nhàng đẩy nàng ra, hần mất thăng bằng, dẫm lên một khối đá vụn trên vách đá, cả người rơi xuống vách núi!

Còn mũi tên kia thì sượt qua mái tóc Nam Cung Cầm, không trúng vào người nàng! Đồng thời lúc này nàng và người kia lướt qua nhau, chỉ nghe thấy một tiếng gió gào thét phía sau, cả người nàng đã bị người này đẩy, ngã ngửa trên mặt đất, nàng vội vàng chống tay, mới tránh cho hài tử bị thương!

Đồng thời, một tiếng con gái gào lên bén nhọn và quen thuộc vang lên: “Thượng Quan Cẩn Duệ!” Giờ phút này, một tên binh sĩ nhìn rất phổ thông, thân hình nhỏ nhắn trong đội quân tiếp viện gấp rút chạy tới đây lao về phía vách đá, nàng đưa ta chộp một cái, bắt chặt được tay người kia! Nhưng, cả người nàng cũng theo quán tính mà trượt xuống!

Thượng Quan Cẩn Duệ ngửa đầu, nhìn khuôn mặt quen thuộc của nàng, trong nháy mắt hần chấn kinh, nàng sao lại ở nơi này? Sau khi khiếp sợ, hần lớn tiếng nói: “Nàng buông tay ra! Nhanh buông tay ra!” Nếu tiếp tục nắm lấy thế này, bọn họ sẽ cùng nhau rơi xuống!

Nam Cung Cầm vội vàng quay người, vươn tay bắt lấy bọn họ ở sườn núi, nhưng không thể bắt được dù cho chỉ là ống tay áo của Mộc Nguyệt Kỳ! Trơ mắt nhìn hai người bọn họ rơi xuống!

Giữa không trung, ta nàng nắm chặt tay hắn, mấy giây sau, Mộc Nguyệt Kỳ bỗng nhiên cười cười với Thượng Quan Cận Duệ, nụ cười đó, cho tới bây giờ Thượng Quan Cận Duệ cũng chưa bao giờ thấy qua. Sau đó, nàng hung hăng cắn môi, dùng hết toàn lực, xoay người. Ném hắn lên phía trên!

Thân thể Thượng Quan Cận Duệ sau khi bị ném đi, bay lên hướng đỉnh núi, còn Mộc Nguyệt Kỳ thì rơi xuống đáy vực! Bốn mắt nhìn nhau, hắn thấy nàng dùng khẩu hình nói với hắn: “Nhớ kỹ, mạng của chàng là ta cứu, không thể vì người khác mà lại từ bỏ mạng mình!”

Sau đó, khoảng cách của hai người càng ngày càng xa, mắt hắn chỉ có thể nhìn thấy một màu đen kịt, không thể nhìn thấy bóng dáng nàng nữa! Nàng, rơi xuống đáy vực. Còn hắn, vốn là người nên rơi xuống dưới, lại bị nàng ném đi, vũng vàng rơi xuống đỉnh vách núi! Hắn rống lên một tiếng sợ hãi, phá họng mà ra, hung hăng xé rách bầu trời đêm: “Mộc cô nương!” Nam Cung Cẩm cũng không dám tin mà trợn to đôi mắt, che lấy miệng, Mộc Nguyệt Kỳ, không phải nàng đi rồi sao? Vì sao lại ở chỗ này? Còn nữa, vừa mới...

Nàng quay đầu lại, ánh mắt nhìn Mộ Dung Thiên Thu tràn ngập hận ý, lớn tiếng quát lên: “Giết cho ta!” “Giết!” Binh sĩ Nam Nhạc cũng nhanh chóng trùng sát đi lên. Hơn năm vạn người đối chiến hai vạn người, bọn họ nắm chắc thắng lợi trong tay! Còn Thượng Quan Cận Duệ sau khi rống lên một tiếng sợ hãi, cả người như đã choáng váng, ngơ ngác dựa vào vách đá, nhìn đỉnh núi đen như mực, mà trong tay hắn, như là còn có thể cảm nhận được thân nhiệt người kia. Hắn bỗng nhiên cười, cười khẽ trầm thấp, ôn nhuận như ngọc, vẫn như cũ khiến cho người ta chỉ nghe một chút liền có cảm giác như gió xuân mơn mơn. Giọng nói ôn nhã chậm rãi vang lên: “Nàng đã nỗ lực tới tận đây vì ta, đường xuống suối vàng, sao ta có thể để cho nàng cô đơn một mình chứ?”

Nói xong, một cơn gió mạnh thổi lên, thân ảnh cao to của hắn, thả người xuống vách núi! Đời này của hắn cuối cùng cũng không ngờ tới, hắn có ngày, sẽ nhảy núi vì người khác. Lý trí, cuối cùng cũng đến ngày bị tình cảm đánh tan.

“Duê ca ca!”...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 85: Nếu Nàng Không Đi Được, Thì Ta Chính Là Chân Của Nàng

Một tiếng kinh hô từ trong miệng Nam Cung Cẩm phát ra.

Còn Mộ Dung Thiên Thu cách đó không xa, thấy cảnh tượng này, trong mắt cũng hiện lên một chút giạt mình kinh ngạc. Nhưng hắn nhìn nhần sao, người vừa nhảy xuống vách núi kia chính là Thượng Quan Cẩn Duệ sao? Cho dù là trong ấn tượng của hắn, hay là tin tức đi đâu tra được, Thượng Quan Cẩn Duệ này luôn là một người lý trí đến gần như không phải là đàn ông, thế nhưng hôm nay hắn nhìn thấy việc gì thế này? Dưới ánh trăng, hắn thấy rõ ràng. Hắn nhảy xuống theo cô gái kia tại vách đá sao? Đây là tự tử vì tình sao?

Chẳng lẽ, đây chính là như người ta thường nói, ngu muội, mù quáng vì tình sao? Trong chớp mắt này, hắn thật sự không hiểu được, nhưng, lại cảm giác được một suy nghĩ nào đó, khiến cho tâm hồn hắn nhẹ nhàng rung động, như một ngọn sóng nơi mặt hồ yên ả, mang theo cảm giác đau khổ nhưng ngọt ngào kỳ dị. Hắn không khỏi bắt đầu nghĩ đến chuyện, trong thiên hạ này, người nào có thể không màng sống chết vì Mộ Dung Thiên Thu hắn... Sợ rằng chỉ có một mình Phượng Ưc Tuyết mà thôi! Người mà đã bị mình đẩy vào lãnh cung, vẫn còn có thể cao giọng nói với mình rằng nàng “không hối hận”. Nhưng Mộ Dung Thiên Thu hắn nguyện ý không màng sống chết vì ai sao? Suy nghĩ hồi lâu, lại chỉ cảm thấy trong lòng mình trống rỗng. Không có, không có bất kỳ ai! Không có, là tốt, hay không tốt? Nói không chừng, giờ phút này, hắn thật sự có chút ghen ghét, đúng là như thế! Thực ra, không để ý tới người nào, mặc dù là sống rất nhẹ nhõm, nhưng cũng không cảm giác được rằng mình còn tồn tại.

Nam Cung Cầm ngậy người đứng ở vách đá, quay đầu nhìn vách núi đen như mực. Trong lòng lập tức có sự hồi hận khó diễn tả được bằng lời, nếu không phải trong nháy mắt đó nàng đau bụng, vậy Mộc Nguyệt Kỳ sẽ không ngã xuống vách núi. Mà nếu không phải nàng nhiều lần kích động Thượng Quan Cẩn Duệ tiếp nhận Mộc Nguyệt Kỳ, nói hấn dừng luôn luôn dùng lý trí, Duệ ca ca cũng sẽ không nhảy xuống núi theo Mộc Nguyệt Kỳ.

Tất cả mọi chuyện, đều là nàng sai! Nhưng, còn có một kẻ càn đầu!

Đôi mắt phượng của nàng lạnh lùng, trong phút chốc lóe lên hàn mang khát máu, nàng quay đầu nhìn đám người đang bảo vệ vòng quanh Mộ Dung Thiên Thu. Dưới ánh lửa thiêu đốt, khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ của Mộ Dung Thiên Thu giờ phút này nhìn vô cùng đáng ghét!

Còn Mộ Dung Thiên Thu thấy Nam Cung Cầm đang nhìn mình chằm chằm như thế, vốn hấn đang giật mình thì trong nháy mắt đã biết mất không thấy gì nữa. Khóe môi lại nở nụ cười vô cùng tàn bạo, xem ra, tâm tình hấn hiện nay đang vô cùng tốt.

Xa xa, Nam Cung Cầm thấy đôi môi mỏng hấn khẽ mấp máy, hấn đang dùng khẩu hình nói cho nàng rằng: “Đây là cái giá phải trả khi phản bội trẫm, đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi!”

Một sự phẫn nộ ngập trời dâng lên trong lòng nàng, giống như là một ngọn lửa đang bùng bùng thiêu đốt, mang theo hào khí và nhiệt tình trùng thiên! Cả người nàng, giống như là một mũi tên nhọn, bay vọt tới Mộ Dung Thiên Thu! Khóe môi Mộ Dung Thiên Thu lúc này lại hơi nhếch lên, một nụ cười như có như không, tựa như, hấn đã chờ đợi Nam Cung Cầm tức giận vọt tới từ rất lâu rồi!

Năm vạn đại quân đối đầu với hai vạn đại quân, không bao lâu, người Tây Võ đã lộ ra dấu hiệu thất bại! Đúng lúc này, Nam Cung Cầm đã vọt đến trước mặt Mộ Dung Thiên Thu, nàng giơ đoản đao trong tay lên chém tới Mộ Dung Thiên Thu, chi ầu chi ầu lẳng lẹ, chi ầu chi ầu đòi mạng!

Mỗi một lần ra tay, đều vô cùng chính xác đánh tới tử huyết của Mộ Dung Thiên Thu, không có ngoại lệ! Còn Mộ Dung Thiên Thu vốn cho là

khi nàng đến trước mặt mình thì có thể bắt sống nàng lúc này lại lộ ra vẻ mặt ngưng trọng!

Biết nàng đang có thai, cho nên hắn không dùng nội lực để đánh. Nếu như là ngày thường, Nam Cung Cấm nhất định có thể nhận ra được mặc dù hắn từng bước từng bước tới gần nhưng hắn vẫn đang hạ thủ lưu tình. Nhưng hôm nay, nàng đang hoàn toàn bị cừu hận che mắt, không nhận ra được đi đâu gì cả!

Đôi mắt phượng của nàng đỏ bừng, hung hăng chém giết, thề phải bắt Mộ Dung Thiên Thu trả giá đắt! Hơn nữa, đấu pháp hiện tại của nàng hoàn toàn là không muốn mạng, mỗi một chiêu, mỗi một thức, đều không chừa cho đối phương lối thoát, cũng không chừa lối thoát cho mình! Chỉ cần lòng dạ Mộ Dung Thiên Thu ác độc một chút là có thể khiến nàng trọng thương!

Mộ Dung Thiên Thu càng đánh càng nhú máu, giọng nói lạnh lùng tàn bạo mang theo vẻ quan tâm khó nói nên lời vang lên trong đêm tối: “Yến Khanh, ngươi không muốn sống nữa sao?”

“Đúng! Ta không muốn sống nữa, có chết cũng phải kéo người cùng xuống Địa Ngục!” Giọng nói Nam Cung Cấm tàn nhẫn vô tình, không còn áy náy vì tình cảm ân ái của hắn lúc trước, hắn hiện tại chỉ như là cừu nhân trước mặt nàng mà thôi, chỉ là cừu nhân của nàng mà thôi!

Dưới bầu trời được soi sáng bởi ánh trăng, từng ngọn lửa hắt lên khuôn mặt xinh đẹp và trơn bóng của nàng, cả người nàng như là một ngọn lửa bốc cháy trong màn đêm! Lửa cháy hừng hực, mà thứ bị bỏng, chỉ là lòng của hắn, cô đơn và lạnh giá! Giọng nói tàn bạo của hắn vậy mà mang theo một tia chế giễu, không biết là cười nhạo mình hay cười nhạo người khác: “Tình cảm một năm của trẫm và Yến Khanh, hóa ra chỉ nông cạn như thế! Cho dù có hạ thủ lưu tình, cũng không chiếm được chút nào thông cảm của ngươi!”

Lời này của hắn khiến cho động tác của Nam Cung Cấm trì trệ một chút.

Thấy nàng như thế, Mộ Dung Thiên Thu bỗng vui mừng, hắn cũng không biết mình cao hứng vì chuyện gì, thậm chí còn quên mất việc bắt nàng lúc nàng đang trì trệ Nam Cung Cẩm tự hỏi trong lòng mình, tất cả mọi chuyện này, cuối cùng là Mộ Dung Thiên Thu sai hay là lỗi của mình! Nếu như mình không đi Tây Vĩ, không có chuyện gọi là phản bội này, cũng sẽ không có đủ chuyện như ngày hôm nay. Nếu hôm nay mình cẩn thận một chút, cũng sẽ không trúng mai phục của đối phương để mà Duệ ca ca và Mộc cô nương bị như thế! Nếu như hai người bọn họ thật sự chết đi, mình còn mặt mũi nào mà sống sót?

“Mộ Dung Thiên Thu, chuyện khiến ta hối hận nhất cuộc đời này, chính là lúc trước không nên đi Tây Vĩ! Như thế, cũng sẽ không quen biết với ngươi!” Ngôn từ của nàng tàn nhẫn, không lưu tình chút nào.

Nhưng Mộ Dung Thiên Thu vốn đang chìm trong cảm xúc, trong nháy mắt đã rơi xuống đáy cốc! Nhất thời hắn không biết cảm giác trong lòng mình thế nào. Chỉ cảm thấy lời nói của nàng giống như ngàn vạn lưỡi dao, không hề lưu tình chút nào chém vào hắn, khiến cho hắn ném được vị đắng chát của đau khổ đã lâu rồi hắn không trải qua.

Trông thấy bên hắn đã hiện ra dấu hiệu thất bại, mà lời của Nam Cung Cẩm hắn càng không muốn nghe, tiếp tục đánh tiếp, không nghi ngờ gì sẽ đánh nàng trọng thương, bé con này mà bị thương, cũng không phải chuyện tốt gì! Thế là, Mộ Dung Thiên Thu nói: “Rút lui!” Sau đó, hắn thi triển khinh công, chỉ một chớp mắt ngăn ngui, đã cách xa Nam Cung Cẩm mấy trăm mét, ngay sau đó, giọng nói lạnh lùng và tàn bạo của hắn vang vọng núi rừng: “Yến Khanh, ngươi hối hận vì đã gặp trẫm cũng được, không hối hận cũng không sao. Chỉ cần trẫm còn chưa chán, ngươi đừng mơ có thể thoát được, lúc nào trò chơi này kết thúc là do trẫm quyết định, chứ không phải ngươi!”

Nói xong, đã không thấy bóng dáng hắn đâu nữa, Nam Cung Cẩm muốn đuổi theo, nhưng vừa chạy được mấy bước, đã thấy bụng dưới mình đau nhức, hoa mắt chóng mặt mà ngã xuống đất ngất đi!

“Hoàng hậu nương nương!”...

Sau khi Nam Cung Cẩm tỉnh lại bởi hoa mắt chóng mặt, nàng vẫn cảm thấy trời đất quay cuồng! Đờng thờ, nàng cũng cảm thấy tay mình đang bị nắm chặt bởi một bàn tay thon dài mà lạnh buốt. Nàng mê mang mở mắt ra, nhìn nóc giường một chút, sau đó nghiêng đầu nhìn lại, thất khuôn mặt phong hoa tuyệt đại của Bách Lý Kinh Hờng. Thấy nàng tỉnh lại, ánh mắt hắn hiện lên một tia vui mừng hiếm thấy: “Tỉnh rồi?”

“Ừm! Ta sao rồi?” Nghĩ thế, nàng bắt đầu chậm rãi nhớ lại, nhưng càng nhớ lại, sắc mặt nàng càng trắng bệch. “Đúng rồi, Duệ ca ca và Mộ Nguyệt Kỳ thế nào, có tìm được bọn họ hay không?” “Trước tiên nàng đừng cử động, đã phái người đi tìm rồi.” Hắn giơ tay giữ nàng lại, lần này, hắn dùng lực không ít.

Lúc này Nam Cung Cẩm mới cảm thấy không đúng: “Sao tự nhiên ta ngất xỉu?”

“Động thai.” Hắn phun ra hai chữ, rõ ràng khiến cho người ta thấy hắn không vui, cũng không phải hắn giận chuyện hài tử, mà giận chuyện nàng không hiểu được tự chăm sóc bản thân. Nam Cung Cẩm lúc này mới nhớ tới việc điên cuồng triển đấu với Mộ Dung Thiên Thu, vậy mà nàng lại quên mất chuyện quan trọng này! Cũng do lúc đó tức giận sôi trào, giờ nhìn sắc mặt hắn, nàng lập tức cảm thấy áy náy: “Ta xin lỗi!”

Nàng vừa nói xong, hắn cũng không nói thêm gì, chỉ vòng tay ôm nàng vào. Hắn nói từng chữ một: “Không sao. Ta có lời muốn nói, nàng phải nghe kỹ, chớ có kích động.”

Thấy hắn thận trọng như thế, trong lòng Nam Cung Cẩm có một dự cảm bất an. Sau đó, giọng nói vắng ngắt của hắn truyền tới tai nàng: “Đã bảy ngày, mọi người đã tìm kiếm toàn bộ Nguyễn Dương Linh vô số lần, nhưng không phát hiện ra tung tích hai người bọn họ, một chút dấu vết cũng không có.”

“Có lẽ...” Nam Cung Cẩm thử thăm dò.

“Cho nên, chỉ có hai khả năng. Thứ nhất, Thượng Quan Cần Duệ cố ý tránh chúng ta. Thứ hai, thi thể của bọn họ, đã bị dã thú ăn hết.” Khi hắn

nói xong câu thứ hai, hắn có thể cảm nhận được thân thể nàng run rẩy nhẹ. “Sẽ không đâu, chắc là huynh ấy muốn tránh chúng ta! Nhưng nếu tránh chúng ta, thì vì sao chứ?” Giọng nói Nam Cung Cấm run run tự an ủi bản thân, nhưng lại cảm thấy phát lạnh trong lòng. Bách Lý Kinh Hồng bỗng nhiên nói: “Ta cũng cảm thấy, hắn là huynh ấy tránh chúng ta. Nếu không với bản lĩnh của Thượng Quan Cận Duệ, không đến nỗi chúng ta không tìm kiếm được dấu vết nào. Nàng nên biết, trong phạm vi vài trăm dặm, đừng nói tới thi thể của hai người, kể cả là một giọt máu cũng không tìm được. Rất có thể, đã có người cố ý xóa đi vết máu, không để chúng ta tìm được.”

Nhưng, đây cũng chỉ là suy đoán của hắn. Khi không gặp được người còn sống, tất cả cũng chỉ là suy đoán.

Nghe hắn nói thế, tâm trạng đang treo giữa trời cao của Nam Cung Cấm cũng chậm rãi buông xuống. Đúng lúc này, Lãnh Tử Hàn bỗng nhiên vội vàng chạy đến: “Tiểu Cấm, khá hơn chưa?”

“Khá hơn nhiều rồi!” Nam Cung Cấm gật đầu, cảm thấy dưới bụng có chút khó chịu, nhưng cũng không quá khó chịu. “Đúng lúc có người tới đưa tin!” Lãnh Tử Hàn nói rồi đưa một phong thư tới. Nam Cung Cấm nhận lấy, mở ra. Sau đó, đôi mắt đẹp dần dần trở to ra, mặt lộ vẻ vui mừng, bút tích phía trên phong thư này rất quen thuộc. Nội dung trong đó chỉ có lác đác mấy lời: “Cấm Cấm, ca ca không sao. Không cần phải người tìm kiếm, ta ở dưới đáy vực Nguyên Dương Lĩnh, ở rừng hạnh mười dặm về phía Tây. Mộc cô nương cũng không sao, chỉ là rơi xuống rất nghiêm trọng, vẫn còn hôn mê.”

Trải qua chuyện này, ta đã nhìn thấu rất nhiều thứ. Nhưng trách nhiệm ta gánh vác trên vai, ta cũng gỡ xuống một ít. Cho nên, cũng không muốn thủ hạ cũ của ta tìm được, cho nên vẫn lần tránh bọn muội. Khi ca ca không có ở đây, muội chiếu cố bản thân cho tốt. Nếu rảnh rồi, cũng có thể đến thăm chúng ta.

Bất cứ lúc nào, muội cũng phải nhớ kỹ một câu: Chỉ cần ca ca còn sống, sẽ luôn là hậu thuẫn cường đại nhất của muội.

Cho dù ta có ở tại h ồng tr ần hay là sơn dã.”

“Bọn họ còn sống, quả nhiên là bọn họ còn sống!” Nam Cung Cầm tươi cười đưa phong thư trong tay

mình cho hai người xem. Bách Lý Kinh H ồng nhìn lướt qua, trong mắt mang theo không ít ý cười. Quả nhiên không có đoán sai, đúng là Thượng Quan Cẩn Duệ cố ý tránh bọn họ. Nghĩ thế, hắn liền nghiêng đầu nhìn Nam Cung Cầm: “Bây giờ nàng yên tâm chưa? Cố gắng nghỉ ngơi, khi nào khỏe, chúng ta đi thăm bọn họ.”

“Được!” Giờ tâm trạng Nam Cung Cầm mới thực sự vui vẻ, thậm chí là thần thanh khí sảng, chỉ là trên mặt còn hơi tại một chút, lúc này nàng mới nhớ tới chuyện khác. “Đúng rồi, chuyện Đông Lăng với Nam Nhạc chàng đã xử lý tốt chưa?”

“xử lý tốt rồi.” Hắn nhàn nhạt nói.

Lúc này, ngược lại lại là Lãnh Tử Hàn nói giúp hắn: “Vốn là hắn đang cùng với Hoàng Phủ Hoài Hàn ở lễ ký kết hiệp nghị, bỗng nhiên nhận được tin nàng té xỉu, vậy mà hắn không thèm nhìn quốc thư liền ký luôn tên mình vào, sau đó ngựa không dừng vó phi đến đây! Nếu trong hiệp nghị Hoàng Phủ Hoài Hàn có viết Nam Nhạc phải quy thuận Đông Lăng thì hiện nay các ngươi liền có trò hay để cho ta xem!”

Một câu cuối cùng, là hắn trêu chọc. Lại khiến cho Bách Lý Kinh H ồng lộ vẻ lúng túng.

Nam Cung Cầm nhìn Bách Lý Kinh H ồng một chút, trong lòng thấy cảm động và ngọt ngào, không biết Lãnh Tử Hàn hôm nay làm sao mà đổi tính, nói đỡ cho hắn.

Ba ngày sau, tình trạng Nam Cung Cầm đã tốt đẹp. Thành Thiếu Dương lại nghênh đón hai vị khách quý. Bọn họ là Bắc Minh Quảng Lăng Vương và Quảng Lăng Vương phi, Quảng Lăng Vương mặc dù đã từ đi nhiều chức vụ trong triều nhưng vương vị vẫn còn uy vọng. Sau khi bọn họ tới, đầu tiên là thăm viếng Bách Lý Kinh H ồng và Nam Cung Cầm, nói ý đồ

đến. Nói là con của mình mất tích nhiều năm, mà trước đây vài ngày lại bỗng nhiên cảm ứng được ngọc bội của hắn, cho nên ngàn dặm đến đây tìm con.

Từ khi đoán được thân phận Thượng Quan Cận Duệ, Nam Cung Cẩm đã đi điều tra nguyên nhân năm đó hắn rời khỏi Thượng Quan gia. Cho nên đối với Quảng Lăng Vương, nàng không có hảo cảm gì, cũng không nhìn được mà châm chọc khiêu khích: “Nếu đã trung thành mà đặt quân vương lên vị trí thứ nhất, vậy còn tìm Duệ ca ca để làm gì. Nếu hắn muốn nhận các người, đã sớm trở về rồi!”

Nam Cung Cẩm biết những lời này của mình có chút quá. Nhưng không nói không được, nàng rất đau lòng vì người vì người tuy không phải là huynh trưởng thân thích kia nhưng tình cảm còn hơn cả huynh trưởng thân thích, cũng vì có người cha thế này nên mới khiến hắn lý trí đến vô cảm, trong lòng chỉ có báo ân, trách nhiệm, đến mức mà đi lòng vòng mãi mới đến một bước ngày hôm nay.

Nàng vừa nói xong, khuôn mặt của Quảng Lăng Vương lập tức đỏ bừng, trên mặt đầy vẻ xấu hổ, nhưng lại không có nhiều sự hối hận. Hắn nhớ lại hành động năm đó, vì trách nhiệm của một thần tử, mà đã bỏ qua tính mạng con trai mình, cũng không hối hận.

Nhưng Quảng Lăng Vương phi thì cần khăn che miệng, khóc đến chết đi sống lại, hung hăng túm lấy Quảng Lăng Vương, giống như là hận không thể xé xác Quảng Lăng Vương ra vậy mới có thể tiêu tan mối hận trong lòng nàng! “Hoàng hậu Nam Nhạc, chúng ta biết đứa bé kia không chịu nhận chúng ta, ta chỉ muốn đứng xa xa nhìn hắn một lần, để ta biết hắn còn sống, vậy là đủ rồi!”

Nam Cung Cẩm còn chưa kịp đáp lời, lúc này, một Tướng quân mặc đồ trắng tiến đến, mà sau khi hắn đến, khối ngọc bội trong tay Quảng Lăng Vương kia kêu lên kịch liệt! Điều này khiến cho đôi vợ chồng đều nhìn không được kích động mà đứng lên, nói to với người Tướng quân kia: “Tử Ngôn à?”

Tướng quân kia giật nảy mình, nhìn bọn hắn không hiểu gì: “Cái gì mà Tử Ngôn?” “Ta hỏi người, trên người người có một khối ngọc bội chưa cô trùng đúng không?” Quảng Lăng Vương kích động đi tới kéo tay hắn.

Tướng quân kia bỗng nhiên bị một người lớn tuổi cầm tay mình, trong lòng vô cùng lúng túng, vội vàng rút tay mình ra nói: “Đúng là có, nhưng đó là vật Thượng Quan Tướng quân tặng ta, trước đây mấy này ta không cẩn thận mà cầm không chắc, khiến nó rơi vỡ, đang muốn tìm cơ hội đi xin lỗi Thượng Quan Tướng quân!”

“Người có thể cho chúng ta xem qua miếng ngọc bội đó không?” Quảng Lăng Vương vô cùng kích động mà nước mắt tuôn đầy mặt, Tử Ngôn quả nhiên không có chết!

Ngay khi bọn họ đang nói chuyện, ánh mắt Nam Cung Cẩm nhìn về phía Bách Lý Kinh Hồng hỏi ý kiến, nàng không chắc chắn lắm có muốn dẫn hai người kia đi tới chỗ Thượng Quan Cảnh Duệ hay không, dù sao đây cũng là chuyện nhà của người ta, nên dẫn đi hay tự bọn họ giải quyết, nhưng nếu dẫn đi, Thượng Quan Cảnh Duệ mà không vui thì làm sao bây giờ?

Bách Lý Kinh Hồng lại gật nhẹ đầu, biểu thị là dẫn bọn họ đi. Dù sao thì chuyện này cũng là một cái tâm kết trong lòng Thượng Quan Cảnh Duệ, có thể giải quyết cũng tốt.

Thấy hắn gật đầu, Nam Cung Cẩm cũng có quyết định. Thế là nhìn vào hai người nói: “Các người đầu đã nói thế, vậy chờ một lúc rồi đi theo chúng ta! Chỉ là không muốn quấy rầy sự thanh tịnh của Duệ ca ca, cho nên nếu như hắn không thích, ta hy vọng các người rời đi ngay lập tức!”

Nàng nói xong, hai người kia vội vàng gật đầu, sao còn dám không gật. Tất nhiên là thiên ân vạn tạ vì đã dẫn bọn họ đi!

Trên đường đi, cân nhắc đến chuyện Thượng Quan Cảnh Duệ không muốn bị người khác biết tung tích, nên cũng không dẫn đi theo, chỉ có hai người Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cẩm, còn có vợ chồng Quảng

Lăng Vương, ngay cả ám vệ cũng không dẫn theo. Còn Lãnh Tử Hàn thì không yên lòng cho an nguy của bọn hắn, cho nên cũng đi theo.

Năm người tiến vào đỉnh núi Nguyên Dương Lĩnh, chim hót hoa nở, gió nhẹ miên man, đúng là một nơi tu thân dưỡng tính thật tốt. Ánh nắng chiếu qua ngọn cây vào người bọn hắn, dưới tia nắng ấm, cả thể xác và tinh thần đều có cảm giác thư sướng. Nàng không khỏi cảm thán: “Khó trách Duệ ca ca đến đây thì không muốn rời đi, nếu là ta, cũng không muốn đi!”

Bách Lý Kinh Hằng ở bên cạnh nghe thế, ánh mắt khẽ chớp động, nhưng không lên tiếng.

Đọc đường tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm được một phiến rừng hạnh Thượng Quan Cẩn Duệ đã nói đến. Nhưng đã đến tháng chín, cho nên tất cả đều là cành cây trơ trọi, xuyên qua tầng cây, bọn họ nhìn thấy một căn phòng cỏ, còn có một người đàn ông mặc áo lam, cho dù bộ quần áo màu lam có chút lam lũ, nhưng không giảm đi vẻ phong hoa chút nào, hắn đang cúi người bưng thuốc vào trong nhà.

Đoàn người bọn họ thấy thế, cũng không lập tức tiến tới chào hỏi. Nhìn qua cái cửa sổ đang mở ra đó không xa, cũng muốn biết bọn họ những ngày này trải qua thế nào. Xuyên qua cửa sổ, trông thấy một cô gái đang nằm trên giường, không thể nghi ngờ gì chính là Mộc Nguyệt Kỳ. Còn Thượng Quan Cẩn Duệ đang đỡ nàng dậy, đút thuốc cho nàng. Trên mặt Mộc Nguyệt Kỳ, từ đầu đến cuối đều nhàn nhạt, không có tình cảm gì đặc biệt.

Còn Thượng Quan Cẩn Duệ thì nhìn vô cùng ôn nhu, tường hòa. Động tác của hắn cũng rất nhu hòa, bôn cho nàng từng chút từng chút một, hề có dây ra chút nào, hắn sẽ ngay lập tức tỉ mỉ lau cho nàng sạch sẽ. Nhìn Thượng Quan Cẩn Duệ, mấy người Nam Cung Cầm không tự chủ mà lộ ra ý cười thấu hiểu, hai người này, sắp tu thành chính quả rồi sao?! Còn vợ chồng Quảng Lăng Vương, sau khi nhìn hồi lâu, bỗng nhiên chảy nước mắt, quay người nói cáo biệt với mấy người Nam Cung Cầm: “Đã trông thấy Tử Ngôn rồi, chúng đi đây!” “A? Các người không vào sao?” Tâm

tình Nam Cung Cấm đang tốt, thái độ với bọn họ cũng hòa ái hơn rất nhiều. Hai người kia đều đứng loạt lác đứng rồi cười nói: “Không được, khi sinh thời, còn có thể nhìn thấy Tử Ngôn còn sống, nhìn thấy hân hạnh phúc, cũng đã đủ rồi, hân chưa nguyện ý gặp chúng ta! Cũng miễn cho chúng ta vào lại chộc cho hân không vui!” “Vậy được rồi!” Nam Cung Cấm gật đầu, cũng không ép hai người ở lại.

Vợ chồng Quảng Lăng Vương nói lời cảm ơn: “Đa tạ mấy vị!” Nam Cung Cấm gật đầu, đưa mắt nhìn bọn họ rời đi. Hai người già cả, sau khi Nam Cung Cấm gật đầu, liền đỡ nhau quay người rời đi, rõ ràng mới hơn bốn mươi tuổi, nhưng nhìn bóng lưng, lại như là đã còng xuống rồi. Nam Cung Cấm thấy thế cũng không nhịn được mà sinh ra sự cảm thông, Thượng Quan Nhược Tịch đã chết rồi, thật vất vả mới tìm được con trai, lại không dám tiến tới gặp mặt, hai người già thế nhân nhìn vào thì gọn gàng, đẹp đẽ, thật ra lại rất khổ.

Sau khi bọn họ rời đi, người đàn ông ôn nhã trong phòng không biết vô tình hay cố ý mà nghiêng đầu nhìn về phía này một chút. Khi bọn họ đi xong, Nam Cung Cấm cũng do dự trong chốc lát, không biết có nên đi vào quấy rầy bọn họ không, nhưng thấy thương thể của Mộc Nguyệt Kỳ không nhe, có lẽ nàng có thể giúp được một tay, thế là trực tiếp đi từ bên kia tới.

Nhưng khi còn cách mười mét, bỗng nhiên nghe thấy tiếng Mộc Nguyệt Kỳ bất thiện truyền đến: “Chàng không cần vì thông cảm với việc chân của ta bị phế đi, mà phải làm bộ làm tịch như thế! Mộc Nguyệt Kỳ ta vẫn còn có tôn nghiêm, cho tới bây giờ ta đều không cần sự thương hại!” Nàng vừa nói xong, bước chân Nam Cung Cấm dừng lại, nhú mào một cái.

Lại nghe Thượng Quan Cẩn Duệ cười khẽ trầm thấp: “Thế, ta nhảy xuống theo nàng, phải chăng cũng là vì thương hại cái chân bị phế đi sao?”

Mộc Nguyệt Kỳ nghe thế, nhìn hân có chút gay gắt nói: “Lời này của chàng là có ý gì?” Vốn tính cách nàng ôn nhu hiền thực, bởi vì nguyên nhân cái chân mà trở nên vô cùng bén nhọn!

“Cũng không có ý gì, trong lòng nàng rõ ràng thì tốt. Nếu như không rõ, chậm rãi nàng sẽ rõ!” Hân ôn nhu nói.

“Cút! Ta không cần chàng giả vờ giả vịt trước mặt ta!” Nàng giơ tay lên, hất đổ chén thuốc trong tay hắn, nước thuốc nóng hổi bắn tung tóe đầy tay hắn, chỉ chốc lát sau, bàn tay thon dài trắng nõn của hắn phồng lên một loạt bong nước. Nàng quỳnh lên, vội vàng nắm tay hắn: “Chàng không sao chứ?”

“Vừa rồi không phải rất tuyệt tình sao?” Thượng Quan Cận Duệ cười mà như không cười nhìn nàng.

Ánh mắt Mộc Nguyệt Kỳ lập tức lạnh xuống, muốn rút tay mình về nhưng lại bị hắn nắm ngược lại: “Thiên hạ này, người mất đi đôi chân có thể đi lại được, có bao nhiêu? Nếu ta chỉ là thương hại nàng, vậy thì cần dùng hết bao nhiêu sự thương hại mới đủ đây?” “Từ khi ta thấy nàng rơi xuống vực, tình cảm của ta đối với nàng đã vượt xa giới hạn sự thương hại hay là báo ân rồi, chẳng lẽ nàng thật sự không hiểu?” Đôi mắt như mặc ngọc của hắn nhìn thẳng vào nàng, trong mắt đầy ôn nhu lưu luyến, là vẻ mặt nàng chưa bao giờ trông thấy.

Khóe mắt Mộc Nguyệt Kỳ lập tức đỏ lên, nhìn nhìn chân mình, cho tới bây giờ, chưa bao giờ nàng thấy mình vô dụng như bây giờ! Sau này, nàng lấy gì để đứng bên cạnh hắn, thậm chí là căn bản nàng còn không đứng dậy nổi!

Dường như hiểu được suy nghĩ trong lòng nàng, hắn khẽ cười nói: “Nàng luôn luôn vì ta mà bị liên lụy, cũng tới lúc ta hãy báo cho nàng. Đợi cho thân thể nàng tốt hơn, thuộc hạ cũ của ta cũng không tìm kiếm chúng ta nữa, ta sẽ dẫn nàng đi ngắm núi tuyết, đi xem biển cả, thưởng ngoạn hết cảnh đẹp thiên hạ, nàng không thể đi, ta sẽ chính là đôi chân của nàng, công nàng vượt qua thiên sơn vạn thủy, được chứ?”

Mộc Nguyệt Kỳ nghe thế, nước mắt liền rơi xuống, cắn môi kinh ngạc nhìn hắn, trên dung nhan tuyệt mỹ tràn đầy nước mắt. “Nếu nàng căm giận, cứ phát tiết vào người ta cũng được. Không nên tự trách bản thân mình, nghĩ đi nghĩ lại, cũng coi như là ta nợ nàng!” Nói xong, hắn vươn tay nhẹ nhàng lau nước mắt nàng.

Nàng chẳng biết tại sao, nhất thời xúc động, hung hăng cắn tay hắn, cú cắn cực mạnh, đến nỗi trong miệng nếm được cả vị máu tươi, hắn vẫn đang cười nhìn nàng. Từ từ, nàng nói lỏng miệng ra, lúc này mới hiểu được, hắn nói mình có thể phát tiết tức giận lên người hắn, là thật!

“Dễ chịu hơn một chút chưa? Tiếp tục uống thuốc nhé?” Khóe môi hắn có một nụ cười, không còn là nụ cười theo thói quen kia nữa, mà hoàn toàn xuất phát từ nội tâm.

Nàng nhìn hắn kinh ngạc, thật lâu không nói gì.

Thấy nàng bất động, hắn lại nhẹ giọng dỗ dành: “Ngoan, không đáng đâu!”

Hắn vừa nói xong mấy chữ này, nước mắt nàng li ều tuôn ra như sợi dây chuyền trên châu đứt dây, mở miệng uống thuốc vào. Một màn này, khiến cho hốc mắt Nam Cung Cẩm đang đứng nhìn xa xa cũng đỏ bừng. Hai người bọn họ đến được một bước này, là không dễ dàng cỡ nào, nhưng ông trời vẫn còn muốn tra tấn bọn họ. Thấy hốc mắt nàng đỏ bừng, hắn vòng tay ôm eo nàng nói: “Có gì mà bu ồm? Bọn họ hiện nay đang rất hạnh phúc.”

Lãnh Tử Hàn ở bên cạnh nói: “Cẩm Cẩm, chẳng lẽ nàng quên y thuật của mình rồi sao?”

Hắn nói xong, nhãn tình Nam Cung Cẩm sáng lên, vội vàng đi vào trong phòng. Đôi môi mỏng của Bách Lý Kinh Hề hơi nhếch lên, Lãnh Tử Hàn thì ngược lại, giọng nói tà mị của hắn vang lên: “Nha đầu này, một chút cũng không giống người sắp làm mẹ!”

Nàng vừa vào cửa, Mộc Nguyệt Kỳ giật mình kêu lên, vội vàng lau nước mắt trên mặt, mặt lộ ra vẻ lúng túng.

Còn Thượng Quan Căn Duệ thì nhìn bọn họ, cũng không cảm thấy kỳ quái, chỉ cười cười: “Mọi người đã tới rồi sao?”

“Um! Thấy hai người thế này, thật tốt quá!” Nam Cung Cẩm nói một câu cảm thán từ nội tâm, sau đó mặc phản ứng của hai người bọn họ thế nào, tiến tới mà tinh tế bắt mạch cho Mộc Nguyệt Kỳ.

Đôi mi thanh tú nhíu lại, sau khi bắt mạch, lại đưa tay bóp bóp chân của nàng: “Có đau không?” “Có một chút!” Mộc Nguyệt Kỳ nhíu mày.

Nàng lại bóp xuống phía dưới một chút: “Chỗ này đau không?”

“Rất đau!” Mộc Nguyệt Kỳ cắn môi nhíu mày, biểu lộ có chút khó coi.

“Vậy chỗ này?” “Không có cảm giác!” Sau đó, Nam Cung Cẩm liền thu tay về, nhìn nàng hồi lâu rồi trầm ngâm nói: “Khó nói, nhưng có sau phần hy vọng, ta có thể thử một lần!”

“Thật chứ?” Mộc Nguyệt Kỳ vui mừng trong lòng, sáu phần hy vọng, hơn một nửa là có thể khỏi được! Nghĩ thế, nhưng nàng cũng đồng thời nhìn Thượng Quan Chân Duệ một chút, giờ phút này, nàng bỗng nhiên có chút sợ hãi, liệu có phải đến lúc chân mình lạnh lại, hẳn sẽ thay đổi quyết định hay không? Đã thấy khoe môi hẳn nhếch lên, hiển nhiên đã hiểu được suy nghĩ trong lòng nàng nên cười nói: “Vậy là tốt rồi, vừa nói muốn dẫn Kỳ Nhi đi thăm thú thiên sơn vạn thủy. Nếu chân nàng không khỏi, ta đành chịu chút thua thiệt mà công nàng, còn nếu như khỏi được, lúc ta mệt mỏi, nàng còn có thể công ta đi mấy bước!”

Hắn vừa nói xong, Nam Cung Cẩm liền cảm thấy dở khóc dở cười mà đập hẳn một cước, không ngờ là một người luôn nghiêm chỉnh như hắn, lại có lúc khiến người khác không chịu đựng nổi như thế! “Nếu huynh thật sự để cho tấu tử công huynh, ta cho huynh đẹp mặt!”

Lúc này, mọi người trong nhà đều nở nụ cười, ngay cả người luôn đăm đăm như Bách Lý Kinh Hồng, cũng không nhịn được mà cười khẽ mấy tiếng, trong lúc nhất thời, không khí rất vui vẻ hòa thuận.

Còn Nam Cung Cẩm, cũng bắt đầu đi đầu trị chân của Mộc Nguyệt Kỳ...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 86: Trận Pháp Phệ Hồn

“Hoàng huynh, huynh chắc chắn cái trận pháp phệ hồn này có thể vây khốn bọn họ sao?” Một giọng nói dễ nghe những tà mị vang lên, bên trong còn có một sự phức tạp khó nén.

Đáp lại hẳn, là một giọng nói lạnh như băng: “Trận pháp phệ hồn là đại trận đệ nhất thiên hạ, nếu như trận pháp này cũng không thể vây khốn bọn hẳn, trên đời này cũng không có trận pháp nào có thể vây khốn được bọn hẳn! Sau khi người của ta đi điều tra, chỉ có 1 Bách Lý Kinh Hông và Nam Cung Cấm đi tới đó, đến lúc đó...”

“Nếu như có thêm người nào khác đi cùng thì sao?” Hoàng Phủ Dạ nhíu mày, dù sao thì thiên hạ này có quá nhiều cao thủ, nếu như cố ý ẩn nấp, cũng chẳng có ai có thể tra được tung tích của bọn hẳn.

Ngay cả tin tức Bách Lý Kinh Hông và Nam Cung Cấm đi tới nơi này, cũng không phải là người bọn hẳn đi điều tra được, mà là người canh giữ ở Thiệu Dương nói không trông thấy bọn họ, nên mới suy đoán là bọn họ tới Nguyên Dương Lĩnh thăm hai người Thượng Quan Cẩn Duệ.

Hoàng Phủ Hoài Hàn nhếch môi, nở nụ cười lạnh: “Nếu có ai đi cùng, Nam Cung Cấm sẽ để người ta chết thay mình sao? Người nào khác, lại có mấy người nguyện ý chết vì bọn họ?” Hẳn nói xong, Hoàng Phủ Dạ lúc này không nói gì nữa. Ngay tại lúc này, một người đàn ông nhìn rất tiên phong đạo cốt, nhưng trên trán hiện lên không ít lệ khí tiến đến đây: “Hoàng thượng, trận pháp phệ hồn đã được bố trí xong, nếu có người tiến vào, chắc chắn sẽ chỉ có vào mà không có ra!”

Hắn nói xong, Hoàng Phủ Hoài Hàn bỗng nhiên quay đầu nhìn hắn, trong mắt mang theo một tia lạnh lùng khó hiểu. Ánh mắt lạnh lùng đóng băng ba thước này, khiến cho người kia không chịu được mà lui về sau một bước! “Hoàng thượng, ngài...” “Người có biết, khi bố trí trận pháp phạt hồn, cần phải có máu trong tim người ta, như thế mới có thể phát huy ra hiệu quả lớn nhất!” Hoàng Phủ Hoài Hàn lạnh lùng nói ra sự thật.

Người đàn ông trung niên kia giật mình, hắn vội vàng nói: “Hoàng thượng, mặc dù là như thế, nhưng ta tin tưởng, trận pháp phạt hồn này không ai có thể phá được, căn bản cũng không cần...”

“Người tin, nhưng trăm không tin!” Dứt lời, hắn nhẹ nhàng khoát tay vào không trung, hạ nhân lập tức kéo người kia xuống.

Còn người đàn ông trung niên kia thì không ngừng kêu lên tha mạng trên đường bị kéo đi, cuối cùng cũng không thoát được số mệnh bị giết!

“Hoàng huynh huynh thật sự muốn làm đến mức độ như thế sao?”
Trông thấy người đàn ông trung niên kia bị giết, trong mắt Hoàng Phủ Dạ cũng không có chút thương hại nào, nhưng lại có sự do dự khó tả.

Hoàng Phủ Hoài Hàn nghiêng đầu nhìn hắn, ánh mắt lạnh buốt: “Thế để cho rằng, trăm từ ngàn dặm tới đây, chỉ để kể chuyện cười cho Bách Lý Kinh Hằng và Nam Cung Cẩm sao?”

“Thế nhưng mà, hoàng huynh...” Giọng điệu Hoàng Phủ Dạ có vẻ buồn vô cớ.

Đôi mắt tím đen lạnh lùng, mang theo vẻ không vui, nghiêng đầu nhìn quét hắn, sau đó không vui lắm mà nói: “Dạ, ta đã nói bao nhiêu lần rồi, không thể có lòng dạ đàn bà!”

“Thần để hiểu rõ, chỉ là...” Nói xong, hắn nâng đôi mắt màu tím nhạt lên, nhìn vào khuôn mặt tuấn dật vô song của người đàn ông trước mặt, chậm rãi kiềm chế lại tâm tình của mình, sau đó, đôi môi mỏng nhếch lên: “Chỉ là hoàng huynh, huynh xác định thật sự sẽ không hối hận sao?”

Lời này khiến cho đôi mắt tím đen của Hoàng Phủ Hoài Hàn ngưng lại một chút, trăm nghìn loại cảm xúc pha trộn vào với nhau, hấn khẽ ngẩng đầu, giống như là nhìn lên mây trắng trên trời, lại giống như xuyên qua mây trắng mà nhìn thứ gì đó không thể chạm vào được. Trong đầu hấn giật mình nhớ tới lúc hấn ở bên trong ngọn giả sơn ở hoàng cung, một chớp mắt thất thần đó, một chớp mắt hoài niệm đó, một chớp mắt chán nản đó.

Nhưng, năm đó, hấn cũng tuyệt đối không hối hận! Bây giờ, cũng nên giống như thế không phải sao? Nghĩ thế, ánh mắt của hấn trở nên kiên định hơn: “Trẫm làm việc, xưa nay đều không hối hận! Tình cảm có sâu đậm hơn nữa, cũng không thể nào sánh với tầm quan trọng của thiên hạ trong lòng ta! Huống chi, cô gái kia, vốn là đáng chết!”

Cho dù là chuyện nàng phỉ báng mình các kiêu, hay là đoạt đi đò vật của mình, đều nói lên một sự thật, đó là nàng đáng chết!

Cô gái kia, vốn là đáng chết sao? Hoàng Phủ Dạ nghe thế, chỉ không ngừng lắc đầu trong lòng, hoàng huynh hận Tiểu Cẩm vô cùng, cũng có thể nói là vừa yêu vừa hận, cho nên nếu để cho hoàng huynh thật sự hạ sát thủ, hấn đúng thật là có thể làm được!

“Dạ, lòng dạ đàn bà, không thể làm đại sự!” Hoàng Phủ Hoài Hàn nhíu mày nhìn quét hấn, đã không còn giống như những lời dạn dò dạy dỗ thường ngày, mà còn mang theo một tia cảnh cáo khó nén lại được. Sau một hồi đối mặt với Hoàng Phủ Hoài Hàn, Hoàng Phủ Dạ cuối cùng cũng nhận ra được sự kiện quyết trong ánh mắt lạnh như băng của đối phương, hấn chán nản cúi đầu: “Thần để hiểu rồi! Hoàng huynh yên tâm, sẽ không có lần sau!”

“Hy vọng đệ thật sự hiểu rõ rồi!” Hoàng Phủ Hoài Hàn hừ một tiếng rồi quay đầu đi.

Đôi mắt tím đen lạnh lùng nhìn xuyên qua núi rừng trùng điệp, nhìn chằm chằm vào một mảnh đất bỏ hoang trống rỗng, thở dài một hơi, sau đó, giọng nói lạnh lùng chậm rãi vang lên: “Chúng ta đi!”

Dứt lời, hắn xoay người lại mà đi.

Trận pháp này đã được bố trí. Sống hay chết, chính là số phận của cô gái kia! Tự nhiên, cũng phải nhìn xem Bách Lý Kinh Hồng lựa chọn thế nào!

Châm cứu, ngâm thuốc.

Đáy vực Nguyên Dương Lĩnh, cũng là một nơi tốt khó có được, ngoại trừ Thiên Sơn Tuyết Liên, Linh Chi trăm năm, mấy loại dược thảo cực phẩm ra thì các thảo dược khác đều đầy đủ, cần cái gì có cái đó. Cho nên việc đi điều trị, cũng vô cùng thuận tiện.

Ba người Nam Cung Cẩm, Bách Lý Kinh Hồng, Lãnh Tử Hàn cũng chỉ ở lại đây ba ngày. Mỗi ngày đều là Nam Cung Cẩm châm cứu cho Mộc Nguyệt Kỳ, còn Thượng Quan Cẩn Duệ thì tự mình thay nước ngâm chân cho nàng.

Vốn là Mộc Nguyệt Kỳ tỏ ra đủ kiêu không muốn, nhưng Nam Cung Cẩm thẳng thắn nói cho nàng rằng chân của nàng, cần hai tháng nữa mới có khả năng khỏi hẳn, mà mình thì không có khả năng ở đây chăm sóc nàng hai tháng, chuyện này sớm muộn gì cũng giao cho Thượng Quan Cẩn Duệ, hơn nữa hiện nay mình ở đây hướng dẫn còn tránh cho Thượng Quan Cẩn Duệ chăm sóc nàng có chỗ không ổn.

Vì chân của mình nên dù Mộc Nguyệt Kỳ ngại ngùng đủ kiêu, vẫn đành đỏ mặt để Thượng Quan Cẩn Duệ giúp nàng ngâm chân. Mà thấy nàng ngượng ngùng như thế, Thượng Quan Cẩn Duệ khẽ cười nói: “Chân của phụ nữ, chỉ có thể để cho vị hôn phu của mình nhìn thấy, xem ra, là ta tự nhiên nhật được một người vợ rấ!” Hắn nói xong, Mộc Nguyệt Kỳ tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, hai gò má đỏ bừng như ráng chiêu hoàng hôn, nhìn xinh đẹp vô song, sau khi trừng mắt nhìn hắn xong, nàng lại nhìn ra ngoài cửa sổ, còn tiếng cười của người nào đó, thì lại càng trở nên vui vẻ. Sau khi ngâm chân xong, Thượng Quan Cẩn Duệ đi ra khỏi phòng, còn mấy người Nam Cung Cẩm thì đang đợi hắn ngoài cửa. Bộ dạng này là muốn chia tay, dù gì thì thành Thiếu Dương cũng còn rất nhiều chính sự và quân vụ cần xử lý. Nam Cung Cẩm thấy hắn ra, liền đưa cho hắn một toa

thuốc trong tay mình: “Mỗi ngày ngâm chân bằng những dược thảo này, sau một tháng thì đổi thành những dược thảo này!”

Nói xong, nàng lại đưa hẳn thêm một toa thuốc nữa.

Nàng tiếp tục nói: “Trên hai toa thuốc, muội đâu có đánh dấu, một tờ viết “Một, chính là dùng tháng đầu, viết “Hai, chính là dùng ở tháng sau đó, miễn cho huynh nhần lẫn. Nhớ kỹ mà nhìn cho rõ ràng, thứ tự không thể đảo lộn!” Thượng Quan Cẩn Duệ nghe thế, gật nhẹ đầu, thực ra tính cách hẳn xưa nay vốn cẩn thận, cũng chắc chắn không thể phạm sai lầm lớn như thế. “Còn nữa, sau hai tháng, huynh phải giúp nàng phục hồi chức năng! Chính là mỗi ngày phải dìu nàng, đi xung quanh một chút, mỗi ngày phải tập luyện một canh giờ, dần dần tăng thêm thời gian, Nhớ kỹ, nhất định phải tập dần dần, không thể nóng vội!” Nam Cung Cẩm tiếp tục nói. Thượng Quan Cẩn Duệ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu rõ.

“Được rồi! Đầu có thể giúp, người muội muội ta đây đã giúp hết rồi, chân của tẩu tử có thể khỏi hay không, giờ cũng chỉ có thể nghe theo ý trời!” Nam Cung Cẩm cảm thán. Mộc Nguyệt Kỳ ở trong phòng nghe lời này, gương mặt đỏ lên. Lần trước Nam Cung Cẩm đã xưng hô từ “tẩu tử” này rồi, Thượng Quan Cẩn Duệ không phản bác, nhưng cũng chỉ cười trừ. Mà hôm nay Nam Cung Cẩm lại nhắc lại một lần nữa, nàng thật sự muốn biết lần này Thượng Quan Cẩn Duệ trả lời thế nào.

Thượng Quan Cẩn Duệ cười khẽ một tiếng rồi nói: “Nha đầu nhà người, chỉ biết ba hoa thôi, Mộc cô nương vẫn là một cô nương trong sạch, muội đừng có vấy bẩn danh dự người ta!” Hẳn vừa nói xong, trong lòng Mộc Nguyệt Kỳ liền là một cảm giác mất mát. Còn Nam Cung Cẩm lại nháy mắt ra hiệu với hẳn rồi nói: “Muội cũng không tin người nào đó nghĩ một đằng nói một nẻo, lại không muốn cưới Mộc tử tử mỹ lệ về nhà, vui vẻ hòa thuận, kiêm điệp tình thâm, chàng là cơn gió, thiệp là hạt cát, triền miên quán quýt đến thiên thai!” “Ba hoa! Vậy mà cũng nói được, nàng đừng ý lấy người ca ca ngu xuẩn đầu độn của muội mới là lạ!” Thượng Quan Cẩn Duệ nói, trong giọng điệu mang theo ý cười, mà hiển nhiên là nói cho người trong phòng nghe.

Mộc Nguyệt Kỳ nghe xong, bỗng cảm thấy ngọt ngào và vui sướng, nhưng trên mặt nàng cũng không có biểu hiện gì, nàng trùm chần lên, xoay cả người lại, đưa lưng về phía những người ngoài cửa kia. Nam Cung Cẩm len lén nhón chân, nhìn thoáng vào phòng một chút, sau đó vô cùng không đứng đắn nói: “Mặc dù ca ca là người vừa ngu xuẩn vừa đần độn, nhưng thể nhưng Mộc tử tử lại yêu đến chết đi sống lại, cho nên huynh nhất định phải nắm chắc cơ hội cho tốt, nhà ở ven hồ thì hưởng trước ánh trăng, đừng để đám đầu trộm đuôi cướp nhanh chân đến trước đây!”

Thấy Nam Cung Cẩm càng nói càng không đứng đắn, Bách Lý Kinh Hồng vội kéo tay nàng, gật nhẹ đầu với Thượng Quan Cẩn Duệ rồi kéo nàng đi ra ngoài. Lãnh Tử Hàn thì buồn cười đi theo sau lưng hai người bọn họ, trước khi đi cũng gật đầu cười khẽ với Thượng Quan Cẩn Duệ.

“Này này này, ta còn chưa nói xong, chàng gấp làm gì thế?” Nam Cung Cẩm rất bất mãn.

Bách Lý Kinh Hồng còn chưa nói gì, Lãnh Tử Hàn đã nói trước: “Tiểu Cẩm, nếu để nàng nói hết, hai người kia không xấu hổ đến chết, cũng bị chính nàng làm khéo quá hóa vụng! Nàng không có khả năng làm bà mai thì cũng không cần phải làm loạn lên, cũng đừng có nói năng lung tung, nói không chừng, đến cuối cùng, còn phá hỏng chuyện tốt của người ta đây!”

Lời này của hắn khiến cho khuôn mặt Nam Cung Cẩm lúc đó lúc trắng, bị ghen đủ mọi phiên muộn! Nàng cau mày quay đầu đi, nheo mắt, vô cùng hèn mọn nhìn hắn một cái mới quay đầu lại tiếp tục đi! Nàng phất phất tay với Thượng Quan Cẩn Duệ ở phía xa xa: “Duệ ca ca, rảnh rồi nhớ đến thăm chúng ta!”

“Được!” Gió thu mơn man, truyền đến giọng nói ôn nhã của người kia, nghe như tiếng suối chảy vào đá kêu róc rách vô cùng êm tai.

Từng làn gió thổi tới, vô cùng thoải mái, Nam Cung Cẩm thật lòng vui mừng cho bọn họ. Trong hai năm qua, lần đầu tiên Bách Lý Kinh Hồng thấy nàng cười một cách thoải mái như thế này, đôi môi mỏng của hắn cũng nhin không được mà hơi nhếch lên một chút. Còn Lãnh Tử Hàn thì khoanh tay trước ngực, tiêu sái và tùy ý đi tới, thấy biểu hiện vui vẻ của

Nam Cung Cấm, trong mắt hấn cũng tràn đầy ý cười. Chim nhạn bay về phía Nam, đội hình xếp thành đủ kiểu hình dáng trên không trung, Nam Cung Cấm chỉ lên chữ “Người” trên bầu trời rồi lớn tiếng nói: “Hai người nhìn, hai người nhìn kia!”

Dưới chân nàng cũng không ngừng nhảy cẫng lên mấy lần, để diễn tả mình vui thích thế nào. Hai người ngược mắt lên, nhìn lên bầu trời rộng lớn, thấy đàn chim nhạn kia đang xếp hình kia, khoe môi hai người khẽ nhếch lên. “Cũng có chút thú vị!”

Trong mắt Bách Lý Kinh Hồng mang theo ý cười, cũng không biết, thiên hạ còn có chuyện lạ thế này, lúc trước tại Đông Lăng, mưu tính đủ chuyện. Đến Nam Nhạc, cũng chưa tình có ngày an tĩnh, chỉ biết là chim nhạn bay về phía Nam, nhưng không biết bọn chúng có thể xếp thành những hình thù kỳ lạ thế này.

Còn Lãnh Tử Hàn, tùy ý tại giang hồ nhiều năm, kiến thức rộng rãi, chỉ biết chinh phục người khác, nhưng chưa từng chú ý tới chuyện này. Nhưng Nam Cung Cấm tỏ vẻ “Ta đã biết các ngươi tuyệt đối không có chú ý tới chuyện này” khiến cho Lãnh Tử Hàn cười lớn vài tiếng. Thấy nàng vui sướng khi mà không phải vì tiền tài, mưu cầu danh lợi, không phải khi hành tẩu khát máu trên chiến trường, không có thâm trầm đại bị đại hỉ, mà chỉ là vui vẻ một cách hồn nhiên. Lãnh Tử Hàn nghiêng đầu nhìn Bách Lý Kinh Hồng một chút, như lơ đãng mà nói: “So với triều đình, ta tin rằng, Tiểu Cấm càng yêu thích giang hồ hơn!” Ưa thích tự do hơn! Chứ không phải những ngày dài không ngừng tranh đoạt.

Bách Lý Kinh Hồng gật đầu, đi đầu này, hấn đã sớm rõ ràng. Hấn nói nhàn nhạt: “Cho dù ta nguyện ý từ bỏ giang sơn Nam Nhạc, cùng nàng sống yên ổn chốn rừng núi. Người cho rằng, Hoàng Phủ Hoài Hàn và Mộ Dung Thiên Thu sẽ bỏ qua chúng ta sao?”

“Sẽ không!” Lãnh Tử Hàn thẳng thắn, bởi vì hoàng huynh Mộ Dung Thiên Thu của mình, hấn hiểu rõ vô cùng! Người kia, cho tới bây giờ đều không từ thủ đoạn để đạt được mục đích, mặc kệ hành vi của mình có là hèn hạ hay gì khác, hấn đâu nhất định phải đạt được mục đích mới thôi,

hơn nữa, không đạt được mục đích, hẳn thề không bỏ qua! Cho nên, cho dù là Hoàng Phủ Hoài Hàn dừng tay, hoàng huynh cũng sẽ không.

“Chỉ có những lúc này, ta mới cảm thấy mình vô dụng làm sao.” Hấn nói nhàn nhạt, trong giọng nói mang theo sự tự giễu khó nén.

Lãnh Tử Hàn nhìn hấn kỳ quái một chút, cho tới bây giờ hấn cũng không ngờ, người đàn ông này, còn có thời điểm thất lạc thế này, càng không bình thường chính là, hấn vậy mà lại nguyện ý nói ra chuyện mình thất lạc cho tình địch nghe!?

“Đi đâu mà muốn, là sự tự do, là bay lượn trong thiên địa. Nhưng, thân phận và vị trí của ta hiện nay, chú định không cho được nàng đi đâu đó. Đi đâu ta muốn, chính là mang tới sự bình an cho nàng, cũng ích kỷ mà giữ nàng bên cạnh mình, cuối cùng, bình an và vui sướng, ta chỉ có thể cho nàng được một thứ.” Nói xong, đôi mắt như ánh trăng say lòng người của hấn hiện lên một tia bị ai.

Còn Lãnh Tử Hàn, luôn biết rằng Bách Lý Kinh Hồng cũng yêu nàng, nhưng đến hôm nay, hấn mới biết được là đến tình trạng thế này! Hấn vươn tay vỗ vỗ vai đối phương, mở miệng khuyên nhủ: “Ai nói Tiêu Cẩm Cẩm không sung sướng, nếu là ta dẫn nàng tới nơi rừng núi này, nhưng không có người, nàng sẽ cảm thấy không vui vẻ. Mặc dù ta không muốn thừa nhận, nhưng lại không thể không nói, vui vẻ và hạnh phúc của nàng, chỉ có người mới có thể cho nàng được! Nếu người đã nói thế, thì người mà hầu như không chiếm được sự đối xử tử tế của nàng thì làm sao mà chịu nổi?”.

Hấn nói xong, Bách Lý Kinh Hồng nghiêng đầu nhìn hấn một chút, cũng đồng thời thấy được tay hấn trên vai mình. Hấn xưa nay có bệnh thích sạch sẽ, giờ phút này, đối phương đặt tay lên vai mình, nhưng hấn không cảm thấy phản cảm. Hấn gật đầu cười khê: “Đa tạ!”

Lãnh Tử Hàn thu tay lại, gật đầu, cười vô cùng rộng rãi. Chỉ là hấn giương mắt nhìn lên bầu trời, nắng đã không quá gắt, chiếu vào ánh mắt hấn khiến hấn cảm thấy cay cay, muốn rơi lệ.

Ba người đi cùng nhau, đi lên dọc theo vách đá cao cao, sau mấy canh giờ, đã lên tới Nguyên Dương Lĩnh. Nhưng, sau khi lên tới, vừa bước được vài bước, sắc mặt Bách Lý Kinh Hồng và Lãnh Tử Hàn bỗng nhiên thay đổi, mà lại biến thành khó coi dị thường.

Nam Cung Cấm đang muốn hỏi bọn họ bị làm sao, thì đã nghe thấy một loạt tiếng nổ vang lên bên tai.

Sau đó, bốn phương tám hướng đều truyền đến âm thanh kỳ dị, âm thanh này, như là tiếng ngâm nga truyền đến từ Địa Ngục, không biết là ngâm nga đi đâu gì, nhưng lại cảm thấy được rõ ràng bản thân dâng lên một trận khí huyết, khiến cho người ta muốn thổ huyết mà chết.

Một đôi tay lạnh buốt bịt kín lỗ tai nàng, giọng nói lạnh lùng mà trong trẻo như ánh trăng vang lên bên tai nàng: “Đừng nghe!”

Giọng nói này, tại nơi hoang dã mênh mêng này, mang đến cho người ta cảm giác yên ổn đến kỳ lạ. Khiến cho tâm trạng Nam Cung Cấm vốn đã xao động chậm rãi bình tĩnh lại, khi suy nghĩ trở lại bình thường, nàng hỏi: “Chuyện gì đang xảy ra?” “Là trận pháp phạt hồn!” Lời này, là Lãnh Tử Hàn nói! Khuôn mặt cuồng ngạo và tùy tiện của hắn giờ phút này vô cùng lạnh lùng, hắn dò xét bốn phía, giọng nói cũng vô cùng lạnh lẽo.

“Trận pháp phạt hồn là cái gì?” Nam Cung Cấm có hiểu biết một chút đối với cơ quan ám đạo, nhưng lại hoàn toàn không hiểu gì về Ngũ hành bát quái trận. Bách Lý Kinh Hồng giải thích nhàn nhạt: “Trận pháp phạt hồn, nếu như nàng không bước vào, sẽ không cảm giác được nó tồn tại chút nào. Nếu đã vào trong trận, mấy trăm năm qua, không một người nào có thể thoát khỏi.”

Nam Cung Cấm kinh ngạc nhìn bọn hắn: “Vậy... hai người cũng không có cách nào sao?”

Sắc mặt hai người ngưng trọng, Bách Lý Kinh Hồng nói: “Chỉ có thể thử một lần.”

Trong lúc nói chuyện, Nam Cung Cẩm thấy thấp thoáng xung quanh có một tấm huyết võng màu hồng, mà phía trên tấm lưới kia, còn có ánh sáng lưu động, như là đang dụ dỗ bọn họ đi tới mà sờ một chút, trong chớp mắt tiếp theo, tấm lưới kia lại giống như là hóa thành vô số quái thú, há ra từng cái miệng như chậu máu về phía bọn họ.

“Ngự Long Quy, ra!” Từng tiếng quát lạnh vang ra từ trong lưới. Giống như âm thanh tịnh hóa, gột rửa hết dơ bẩn.

Đồng thời, Lãnh Tử Hàn cũng cao giọng quát lên, cùng ngạo và tùy tiện, khiến cho người ta không dám nhìn thẳng: “Kỳ Lân Quyết, phá!” Một con Bạch Long hóa khí toàn thân trắng như tuyết, xoay một vòng trong lưới, rồi phóng tới huyết võng! Còn có một con Hắc Kỳ Lân cũng đồng thời bay lên không, dây dưa với tấm lưới chỉ thấy mà không chạm được vào kia!

Hai người đầu từ từ nhắm hai mắt lại, vẻ mặt mười phần lạnh lùng. Khiến cho Nam Cung Cẩm cảm thấy sự nặng nề chưa bao giờ thấy của bọn họ.

Ròng rã chiến đấu nửa khắc, trên trán của Bách Lý Kinh Hồng và Lãnh Tử Hàn đều xuất hiện từng giọt mồ hôi lấp lánh. Còn Bạch Long và Hắc Kỳ Lân, cũng chậm chậm hiện lên dấu hiệu chiến thắng, hung hăng há miệng, dùng sức cắn rách tấm lưới kia trong miệng! Cũng đồng thời lúc này, hào quang nổi lên bốn phía, một luồng ánh sáng màu hồng chiếu thẳng lên bầu trời! Lúc này như là muốn vươn tay vén mây để thấy được ánh trăng vậy, một dòng nham tượng đỏ như máu giội xuống, mà Bạch Long và Hắc Kỳ Lân kia vậy mà dưới ảnh hưởng của dòng nham tượng này lại hóa thành một làn khói xanh!

“Phụt.” Hai người đồng thời phun ra một ngụm máu tươi. Nam Cung Cẩm muốn đi tới đỡ bọn họ, nhưng bọn hắn đã quỳ một chân trên đất, ổn định được thân hình. Lãnh Tử Hàn nói một cách không dám tin: “Không ngờ hắn lại dùng máu từ tim người!” “Máu từ tim người ư?” Nam Cung Cẩm không hiểu rõ cho lắm.

Hắn tiếp tục giải thích: “Trận pháp phê hồn, khắp thiên hạ, chỉ có hai người có thể bày được! Một là Vô Ưu Lão Nhân. Hai là Thanh Phong Đạo Nhân! Những bày ra trận pháp phê hồn, sẽ hủy đi ba mươi năm tu vi, cho nên hai người bọn họ sẽ không dễ dàng mà bày trận này. Muốn phát huy hiệu quả trận pháp này tới tối đa, thì cần có máu từ tim của người bày trận. Nói cách khác là dùng mạng để bày trận. Đó là, lấy mạng đổi mạng. Cho dù võ công cao cường, cũng không có khả năng phá vỡ, ba người chúng ta, ít nhất phải lưu lại một người, dùng mạng chống đỡ.” “Tại sao có thể có dạng trận pháp ngoan độc như thế này!” Nam Cung Cẩm cảm thấy không thể tưởng tượng được, nếu người nào đó muốn đổi phò bọn họ, không phải nên là một lần hành động mà trừ được tận gốc sao? Tại sao lại để có cơ hội cho một người sống sót? Bách Lý Kinh Hông ho khan mấy tiếng mới nói: “Trận pháp trong thiên hạ, ngoại trừ trận pháp phê hồn ra, không có trận pháp nào khiến cho người ta không hay biết mà đi vào trong trận. Cho nên ngoại trừ trận này, không có trận nào khiến ta ngộ nhập vào được. Hơn nữa, người giết dây, chắc hẳn cũng không biết chúng ta có ba người đi tới đây.”

Lần này, Nam Cung Cẩm liếc trợn mắt mà nhìn! Đúng vậy, không biết cả ba bọn họ đến đây, nếu là chỉ có mình và Bách Lý Kinh Hông tới, hẳn tất nhiên sẽ hy sinh tính mạng mình, để nàng ra ngoài. Còn nàng, cũng nhất định sẽ có suy nghĩ giống như thế. Kết quả cuối cùng, tám chín phần mười, chính là hai người sẽ lựa chọn chết chung với nhau, nhưng hiện nay, lại xuất hiện thêm Lãnh Tử Hàn cũng đi cùng vào!

Nam Cung Cẩm quát to một tiếng: “Lãnh Tử Hàn, huynh đi ra ngoài trước đi! Trận pháp này là nhắm vào hai người chúng ta, không liên quan gì tới huynh!” Dựa theo khả năng này, chỉ cần còn có một người ở lại nơi này, những người khác có thể xông ra khỏi Huyết Vĩng.

Lãnh Tử Hàn nghe thế, đứng lên, nhìn Bách Lý Kinh Hông một chút. Bách Lý Kinh Hông cũng gật nhẹ đầu với hắn, sau khi hắn đứng dậy, nhìn thật sâu Nam Cung Cẩm một chút, đi về phía trước mấy bước, chợt ngạc nhiên nhìn về phía sau lưng nàng nói: “Thượng Quan huynh, sao huynh cũng tiến vào đây rồi?”

Nam Cung Cầm giật mình, xoay người lại nhìn, chợt cảm thấy gáy mình đau nhức, cả người đã mất đi tri giác. Hắn nhanh chóng đỡ lấy thân thể nàng, giao cho Bách Lý Kinh Hồng: “Đưa nàng ra ngoài, hai người các người và hai tử trong bụng nàng, là người một nhà, mà Lãnh Tử Hàn ta chỉ có một thân một mình. Khiến cho ta và các người đi cùng nhau có lẽ là ý trời, là trời muốn ta giúp các người thoát khỏi kiếp nạn này! Nhớ kỹ, nhớ kỹ lời của người đã nói, nếu người dám có lỗi với Tiểu Cầm Cầm, Lãnh Tử Hàn ta cho dù làm quỷ, cũng sẽ không bỏ qua cho người!”

Bách Lý Kinh Hồng đứng dậy, nhìn hắn thật lâu cũng không nói gì, cũng không có giơ tay ra đón. Thấy hắn do dự, mà Huyết Vồng bốn bề cũng đang chầm chậm co lại, giọng điệu Lãnh Tử Hàn cũng lạnh xuống: “Bách Lý Kinh Hồng, ta lặp lại một lần nữa! Thiên hạ này, người có thể cho nàng sự vui vẻ và hạnh phúc, chỉ có một mình người. Nếu như ta có thể làm được, ta sẽ không do dự chút nào mà để người ở lại đây! Lập tức đưa nàng ra ngoài, nếu không cả ba chúng ta đều phải chết ở đây!”

Bách Lý Kinh Hồng hít vào một hơi thật sâu, đưa tay đón lấy Nam Cung Cầm, thiên ngôn vạn ngữ nghẹn ở trong cổ họng, không biết nói ra thế nào nhưng vẫn còn do dự không chịu đi! Lãnh Tử Hàn chấp tay sau lưng, bỗng nhiên vung lên. Bách Lý Kinh Hồng không ngờ hắn bỗng nhiên ra tay, cả người đã bị ném đi, ôm Nam Cung Cầm lộn mấy vòng trên không rồi mới rơi xuống đất. Sau khi rơi xuống đất, bọn hắn đã thoát ra khỏi Huyết Vồng, rời khỏi trận pháp phép hèn!

Còn người áo đen bên trong Huyết Vồng, cuối cùng cũng kiệt sức để chống đỡ mà ngã xuống đất, nhìn tấm lưới kia chậm rãi co lại phía mình, khóe môi cuống ngoạc và tùy tiện chậm rãi nhếch lên... Cực kỳ giống với vẻ đẹp của Ma Vương Địa Ngục khi cùng đường mật lộ...

Cảm giác hít thở không thông chậm rãi bao trùm toàn thân hắn, khóe môi hắn rỉ ra máu, ý thức dần dần mơ hồ, tiếp theo đó là toàn thân đau nhức kịch liệt. Nhưng hắn bỗng nhiên cười khẽ một tiếng rồi nói thì thào: “Tiểu Cầm, nếu lại có thể nhìn nàng thêm một chút, thêm một chút nữa thì tốt biết bao...”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 87: Thoát Khỏi Trận Pháp Phệ Hồn

Lúc Bách Lý Kinh Hồng đang ở ngoài trận, ôm Nam Cung Cẩm, suy nghĩ xem bước tiếp theo nên làm thế nào, hốt chột nghe thấy tiếng bước chân dồn dập truyền đến. Hắn quay đầu nhìn lại, thấy một cô gái mặc cùng trang màu tím nhạt chạy đến. Ngay sau đó, một giọng nói trong trẻo và vô cùng hồn nhiên vang lên, trong giọng nói mang theo sự kinh hoàng không cách nào hình dung được, ánh mắt nàng nhìn vào tấm Huyết Vồng kia: “Trận pháp phệ hồn sao?”

Bách Lý Kinh Hồng lảng lạng nhìn nàng, không biết vì sao nàng lại xuất hiện ở chỗ này. Cho nên hắn yên lặng, không nói câu nào.

Quân Tử Mạch nhìn hai người bọn họ một chút, nhưng không thấy người mà nàng tâm tâm niệm niệm đâu, mặt nàng chột trắng bệch ra: “Lãnh, Lãnh Tử Hàn đâu?”

“Ở trong đó.” Hắn lạnh lùng nói ra ba chữ, mang theo dồn nén nặng tựa ngàn cân. Hắn nghĩ, nếu như Cẩm Cẩm tỉnh lại, chắc chắn sẽ không tha thứ cho sự ích kỷ của mình, nhưng, trận pháp phệ hồn có chức năng ghi nhớ, chỉ cần người đã ra khỏi, căn bản sẽ không có khả năng lại đi vào nữa. Cái Huyết Vồng kia, sẽ không chút lưu tình nào mà hất văng người đã trốn ra lại đi vào.

Một cú vung tay của Lãnh Tử Hàn, đã đẩy bọn họ vào vị trí của sinh của trận, nhưng cũng đẩy bọn họ lên sự áy náy cả đời!

Hắn vừa trả lời, Quân Tử Mạch liền choáng váng cả người! Nàng ngây ngốc nhìn Huyết Vồng kia mấy giây, bỗng nhiên cắn chặt môi, sau đó,

không nói thêm lời gì thừa thãi, lao thẳng đầu vào trong Huyết Võng!

Chứng kiến cảnh tượng này, trong nháy mắt Bách Lý Kinh4H òng khẽ run lên, với hấn mà nói, chuyện này tác động tới hấn không nhỏ. Cô gái này vẫn luôn đi theo Cẩm Nhi, cho dù mình không có chú ý đến nàng, nhưng chỉ cần liếc mắt, cũng có thể thấy rõ ràng nàng ta rất nhất gan, nhưng hôm nay, sao nàng ta lại có dũng khí đến mức này chứ? Với sự kinh ngạc như thế, hấn quên luôn cả việc vươn tay ngăn cản, cũng đành trơ mắt nhìn nàng lao vào trong trận!

Mà toàn bộ trận pháp phệ hồn cũng vì nàng lao vào nên khuếch trương ra bốn phía một chút.

Quân Tử Mạch phá vỡ Huyết Võng mà vào, chỉ cần liếc mắt nhìn một chút, nàng liền nhìn thấy người kia đang nằm trong vũng máu, hấn ngã xuống đất, ánh mắt vẫn sắc bén như xưa. Nhưng khóe môi, vẫn nở một nụ cười, tuấn mỹ và tùy tiện, nụ cười này như của một Ma Vương nơi Địa Ngục, đẹp đến nỗi khiến cho người ta ngạt thở, chỉ nhìn một chút, đã cảm thấy như bị hút đi hồn phách cả người.

Lãnh Tử Hàn mặc dù đang bị trận pháp áp chế, bản thân cũng đang trọng thương, không có năng lực hành động, nhưng ý thức của hấn vẫn còn, vẫn còn đang duy trì được sự tỉnh táo cơ bản. Hấn ngược mắt, trông thấy cô gái kia xâm nhập vào trong trận pháp, trong mắt hấn không thể tìm thấy một tia tình cảm nào, nhưng lại tràn đầy sự chấn kinh: “Cô, khụ... Khụ khụ, cô vào đây làm gì?”

Giờ phút này, Huyết Võng vẫn còn đang chậm rãi khuếch trương ra bốn phía. Nhưng người biết đến trận pháp phệ hồn đều biết rằng, sau khi tám lượt này khuếch trương đến một trình độ nhất định, nó sẽ từ từ thu lại, mãi cho đến khi uống cạn hoàn toàn máu tươi của một người mới thôi!

Câu hỏi này của hấn khiến cho Quân Tử Mạch cắn môi, hần như là không dám nhìn đôi mắt nhiếp hồn của hấn, nàng nghiêng đầu nói: “Ta ở Thiệu Dương, thấy các huynh đi nhiều ngày không về, không yên lòng, nên len lén chạy tới đây, chờ các huynh ngoài Nguyên Dương Lĩnh. Nhưng

chợt thấy hào quang trận pháp chiếu lên tận trời, trong lòng lo lắng nên ta chạy vọt vào đây!”

“Ủm, vậy cô ra ngoài đi! Ta không sao, một lúc nữa sẽ tốt thôi!” Giọng nói vẫn cu ồng ngạo và tùy tiện như trước, ánh mắt nhìn vào cô gái này đ ầy khinh miệt, như là rất xem thường phụ nữ như thế. Nhưng, Quân Tử Mạch lại không vì ánh mắt của hắn mà thay đổi, nàng khẽ cười rồi nói: “Huynh đừng tưởng rằng có thể gạt ta, ta đã đọc qua một quyển sách, trong đó có nói về Trận pháp phệ hồn! Nếu Trận pháp phệ hồn dùng thêm cả máu từ tim của kẻ bày trận để bố trí, như thế nhất định phải dùng mạng đổi mạng. Nếu không phải trận pháp này có máu từ tim, thì Bách Lý Kinh Hồng tuyệt đối sẽ không ở bên ngoài mà nhìn vào trong trận đ ầy khó xử như thế!” Nàng chỉ ngậy thơ, chứ không ngốc! Chẳng qua là Lãnh Tử Hàn muốn đuổi nàng đi ra mà thôi, hắn không muốn liên lụy tới nàng. “Thì sao?” Hắn cố gắng dùng một chút sức lực cuối cùng để ng ồi dậy, ánh mắt đ ầy lạnh lùng: “Ra ngoài, bản tôn không muốn nhìn thấy ngươi! Chuyện của ta, không cần người quan tâm!”

Quân Tử Mạch cười cười, bỗng nhiên ng ồi xuống trước mặt hắn. Nàng thốt lên sâu kín: “Lãnh... Lãnh công tử, chàng còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt hay không?”

Lãnh Tử Hàn nhíu mày, nhìn nàng không hiểu cho lắm, vết thương nặng đã khiến bản thân hắn rơi vào tình trạng kiệt sức, hầu như là nói không ra lời, nhưng khi nghe Quân Tử Mạch nói đến chuyện này, hắn vẫn lắc đ ầu một cái. Hắn chỉ biết là mình có quen với cô gái này, hơn nữa, ngày trước cô gái này thổ lộ với mình, hắn đã cự tuyệt, cự tuyệt không chút do dự nào. Nhưng về chuyện lần đầu tiên gặp nhau lúc nào, đúng là hắn thật sự không có ấn tượng gì.

Thấy hắn lắc đ ầu. Quân Tử Mạch cười cười, nói một cách tự giễu: “Ta cũng biết, chàng nhất định không nhớ rõ. Ta là người vô dụng như thế, sao có thể lọt được vào mắt chàng chứ, trong mắt của chàng chỉ có một mình Cẩm tử tử. Chàng thích tử tử, hoàng huynh cũng thích tử tử, tử tử là một cô gái độc nhất vô nhị, xứng với tất cả những người đàn ông ưu tú nhất trên

thế gian này, cho nên chàng thích tử tử, không thích ta, cũng là đi ầu bình thường!”

Thấy Quân Tử Mạch thế này, Lãnh Tử Hàn nhíu mày trong nháy mắt. Cô gái này thường xuyên sẽ như vô tình hay cố ý mà xuất hiện trước mặt mình, hoặc là đưa tới một chén trà, hoặc là thứ gì đó, hẳn sẽ không quan tâm, nhưng nàng lại cứ không biết mệt mỏi mà làm như thế. Dần dần, hẳn cũng lười để ý đến nàng. Nhưng với sự hiểu biết ít ỏi của hẳn về nàng, ngày thường cho dù chỉ nói hai câu nàng cũng sẽ đỏ mặt, sao hôm nay lại to gan lớn mật xông vào nơi này? Còn nói nhiều lời với mình như vậy nữa.

Thấy hẳn không nói gì, chỉ nhìn mình chằm chằm, Quân Tử Mạch cười cười, như là hoa Tử Diên tươi đẹp, nhưng lại có nét đẹp đến thế lượng dễ nát dễ gãy. “Cho tới bây giờ chàng cũng chưa từng nhìn ta, ngoại trừ hôm nay. Ta rất vui vẻ, thật sự. Chàng có thể nhìn chằm chằm vào ta thế này, chứ không phải là nhìn Cẩm tử tử, chỉ là ta mà thôi. Vì thế, dù là ta có trả giá lớn hơn nữa, cũng xứng đáng.”

“Người... Khục... Khục khục...” Lãnh Tử Hàn muốn nói gì đó, lại bị máu trong cổ họng nghẹn lại, ho khan vài tiếng, cuối cùng không nói nên lời. “Chàng đừng nói nữa, nghe ta là được rồi!” Quân Tử Mạch sửa sang váy áo của mình, để nó xòe ra trên mặt đất như là một đóa Tử La Lan đang nở rộ, chập chờn trong gió, cũng phô bày ra thân hình thon dài và mỹ lệ của mình. “Chàng xem, thực ra, ta cũng rất đẹp phải không?”

Nàng vừa nhìn Lãnh Tử Hàn vừa cười, trong mắt lóe lên tinh mang. Bốn mắt nhìn nhau, trong mắt của hẳn, đầy vẻ không nói nên lời và hoang mang, nhưng lúc này cũng lộ ra một tia kinh diễm, nhưng rất nhanh, lại trở lại yên ắng. Lãnh Tử Hàn cũng không phải là người ham mê sắc đẹp, hơn nữa, Quân Tử Mạch cũng không thể coi là tuyệt sắc. “Đúng thế, mặc dù ta cũng đẹp, những nét đẹp chỉ là dung chi tục phấn. Sao có thể so sánh được với Cẩm tử tử, tử tử vô cùng đặc biệt, vô cùng thiện lương, mặc dù tử tử thường xuyên nói, nàng không phải là người tốt lành gì, nhưng ta vẫn luôn biết nàng là người tốt!”

“Thực ra, ta đã từng oán hận nàng. Nếu không có nàng, hoàng huynh của ta sẽ không phải chết. Hắn sẽ còn cười với ta, xoa đầu của ta mà gọi ta là “Nha đầu ngọc, chỉ cần ta muốn thứ gì, hắn tất nhiên sẽ giúp ta lấy tới. Một lòng một dạ quan tâm tới ta, mức độ hơn xa việc hắn đối đãi với bất kể người nào. Ta vẫn nhớ đêm hôm đó, hoàng huynh triệu kiến ta, nói rất nhiều thứ ta không hiểu, rồi sau này, hắn liền đi. Ta đã từng không chỉ một lần nghĩ, nếu như hoàng huynh của ta còn sống, liệu hắn sẽ có biện pháp giúp ta đạt được tình yêu của chàng hay không. Ít ra cũng còn tốt hơn là một mình ta đau khổ cố gắng, cũng chỉ có thể đi theo phía sau chàng một cách ngốc nghếch, cho dù là muốn chàng nhìn ta cũng khó như thế.” Quân Tử Mạch nói lời oán hận, nhưng trong mắt không có chút cảm xúc oán hận nào.

Lãnh Tử Hàn ho khan mấy tiếng, vất vả lắm mới tìm được một chút sức lực, hắn chật vật nói: “Đây không phải là lỗi của Tiểu Cẩm, sống hay chết, đó là lựa chọn của hoàng huynh ngươi.”

“Ha ha... Xem chàng kia, đến bây giờ, một chút sức lực cuối cùng cũng cố gắng nói đỡ cho tử ấy. Chàng yên tâm, ta sẽ không thực sự oán hận nàng, sau này, khi biết chàng thích tử ấy, ta cũng đã từng đỡ ky. Nhưng, ta vĩnh viễn không quên được sự dạy bảo của hoàng huynh. Hắn nói, ta là Công chúa tôn quý nhất Bắc Minh, là đóa hoa trong bàn tay hắn, tự nhiên cũng là công chúa thuần khiết nhất trong lòng hắn.”

“Hắn nói, đời này của hắn, hắn vốn muốn sống thật sạch sẽ, trong trẻo, đi cũng sạch sẽ, trong trẻo. Nhưng cuối cùng, cho dù là máu nhuộm đỏ trời xanh, cũng không gột rửa được một thân đơ bẩn của hắn. Khi đó ta còn nhỏ, không hiểu được ý của hắn, chỉ nhớ rõ, hoàng huynh hy vọng ta có thể hoàn thành nguyện vọng của hắn, trong sạch, đừng oán hận, đừng đỡ ky, đừng có để bất kỳ điểu gì trên đời này vấy bẩn, duy trì nét hồn nhiên khi bước vào cuộc đời này. Cho nên, chỉ cần trong lòng manh nha một suy nghĩ tiêu cực nào đó, ta sẽ bóp chết ngay lập tức. Bởi vì ta biết, hoàng huynh vẫn luôn ở bên cạnh ta, hắn sẽ luôn luôn dõi theo ta, cho nên, ta nhất định sẽ không để hắn thất vọng.” Nàng nói rồi cười cười, bỗng nhiên thò tay vào trong ngực áo, lấy một cái khuyên tai bằng ngọc ngũ sắc ra, sau đó, cầm lấy.

Nàng đứng dậy, chậm rãi đi về phía trước, đánh bao nhét nó vào trong ngực áo Lãnh Tử Hàn. Lãnh Tử Hàn giơ tay lên, muốn cự tuyệt, nhưng lại bất lực, thậm chí còn xúc động nội thương, suýt nữa thì ọe ra một ngụm máu tươi.

“Cái khuyên tai này là hoàng huynh tặng ta khi ta làm lễ cập kê mười lăm tuổi. Nó là đồ vật ta quý trọng nhất, cho dù chàng không muốn, ta cũng hy vọng chàng giúp ta cất giữ nó, chỉ có chàng cất giữ giúp ta, ta mới yên tâm vui vẻ!” Quân Tử Mạch cười, nụ cười của nàng vô cùng đẹp đẽ trong Huyết Vong này, cảnh tượng giống như là phía dưới bầu trời đầy huyết quang có một đóa sen trắng đang nở rộ, tinh khiết và đẹp đẽ.

Trong thoáng chốc, cảnh tượng này thậm chí còn khiến cho Lãnh Tử Hàn thấy được một người hán đã từng gặp một lần, đó là người đàn ông thuần khiết nhất, lương thiện nhất, nhạc công đệ nhất thiên hạ, Lăng Viễn Sơn.

Quân Tử Mạch ngẩng trước mặt hán, hai người ở cạnh nhau gần như thế, nàng gần như có thể nghe được tiếng hô hấp đều đều của hán, có thể ngửi được mùi máu tươi trên người hán. Từ từ nhắm mắt lại cảm thụ hồi lâu, nàng mới tiếp tục nói: “Ta biết, ta không xứng với chàng. Ta cũng biết, cho dù chàng thế nào, chàng cũng chướng mắt với ta. Bởi vì ta không chỉ kém Cẩm tỷ tỷ, ta còn kém hơn cả Lạc Niệm Hi, sao chàng có thể coi trọng ta được chứ? Nhưng trong lòng ta luôn có một ảo tưởng, ta nghĩ, có phải là cứ một mực ở bên cạnh chàng, đi theo sau lưng chàng, cuối cùng sẽ có một ngày, chàng nhận ra ta cũng có điểm tốt không?”

“Ta nghĩ, chỉ cần mình hy vọng, chỉ cần mình cố gắng, dù cho mình chỉ là một người con gái bình thường, cũng sẽ có khả năng đạt được sự ưu ái của người thương đúng không? Cho dù biết rõ mình không xứng với người ta, cho dù người ta không muốn nhìn mình chút nào. Thực ra, cho tới bây giờ, ta vẫn hy vọng như thế, ta nhớ hoàng huynh đã từng nói với ta, cho dù là lúc nào, cũng không được từ bỏ hy vọng, chỉ cần nắm được một chút ánh sáng hy vọng le lói, là có thể có cơ hội, giành được cuộc sống mới. Mặc dù ta không hiểu, nhưng ý tứ cũng không khác nhau lắm đúng không? Chỉ tiếc rằng sau này ta không còn cơ hội như thế nữa.” Nàng nói rồi nhích người

tới gần Lãnh Tử Hàn, vươn tay vòng xuống dưới nách hắn, muốn đỡ người hắn lên.

Trong chốc lát, Lãnh Tử Hàn liền hiểu được nàng đang muốn làm cái gì, hắn bất động như núi, cố gắng dùng ý chí để chống đỡ mà nói: “Quân Tử Mạch, lúc trước ta đã cự tuyệt nàng, hiện giờ cho dù nàng nguyện chết vì ta, thì nàng cũng không có vị trí nào trong lòng ta! Ta khuyên nàng không nên làm chuyện vô ích, mà Lãnh Tử Hàn ta có sự kiêu ngạo của mình, tuyệt đối sẽ không chấp nhận một người phụ nữ cứu mình!”

Cánh tay Quân Tử Mạch mềm nhũn cả ra, người cũng suýt ngã xuống do tổn thương vì những lời nói vô tình này của hắn, nàng cười thảm một tiếng, sắc mặt trắng bệch, trong suốt như một tờ giấy, cắn môi nói: “Chàng vốn là người tuyệt tình như thế, cho tới bây giờ cũng không keo kiệt mà khiến cho người ta tuyệt vọng. Như câu nói chàng đã nói với ta lúc ta thổ lộ lần trước, thích là chuyện của ta, không có liên quan gì đến chàng. Thế nhưng, ta đã quyết định vì yêu mà chết rồi, vậy thì sau khi chết có vị trí nào trong lòng chàng hay không thì có gì quan trọng? Tốt nhất là không có, tốt nhất là chàng nên quên ta đi. Như thế thì trong lòng chàng sẽ không có bóng ma, có lẽ có một ngày, sẽ xuất hiện một người cũng ưu tú như Cẩm tỷ tỷ, đả động được lòng chàng, sau đó, ta có thể chứng kiến được chàng hạnh phúc.”

Lãnh Tử Hàn trợn to mắt nhìn nàng gắt gao, trong mắt hàm chứa mưa to gió lớn, còn có chút không dám tin! Cô gái này, không giống như Quân Tử Mạch mà hắn biết! To gan mà còn cố chấp!

“Có phải chàng cảm thấy ta rất lớn mật, không giống với lúc trước đúng không?” Quân Tử Mạch cười yếu ớt, rồi lại tiếp tục nói: “Đúng vậy, lá gan ta rất nhỏ, cho dù chỉ là một con chuột, cũng khiến ta sợ hãi mà khóc lên. Những người cường đại như chàng lại có đi đâu không biết, tình yêu có thể khiến người ta dũng cảm, trở nên không sợ hãi đi đâu gì, cho dù là sinh tử. Cho dù ta là người nhát gan như thế, nhưng cũng nhận được sự thúc đẩy của tình yêu. Ta từng vô số lần to gan lớn

mặt ảo tưởng, bản thân sẽ trở thành vợ của chàng, cho dù không phải vợ cả, thì làm thiếp cũng được. Mong đẹp như thế, dù biết rõ không có khả năng, ta cũng thường sẽ cười tươi khi tỉnh lại, nhưng nguyện vọng đó, mãi mãi ta cũng không thể hoàn thành.”

Lãnh Tử Hàn nghe thế, thật sự không biết tâm trạng của mình hiện giờ như thế nào. Trong thiên hạ này, phụ nữ ái mộ hần rất nhiều, cam tâm tình nguyện hy sinh tính mạng cho hần cũng không ít, nhưng một Quân Tử Mạch vốn nhất gan như thế, vậy mà đến lúc này lại trở thành một cô gái kiên cường như vậy, thì quả nhiên là không có một ai. Hần nghĩ, mãi mãi hần cũng sẽ không yêu một người phụ nữ như vậy, nhưng nàng nhất định sẽ trở thành một ký ức không dễ xóa nhòa trong lòng hần.

Trông thấy Huyết Vĩng chậm rãi mở rộng khi nàng xâm nhập, nay đang từ từ thu lại, như là chỉ một chớp mắt nữa sẽ trùm lên mọi người, bảo mọi người vào trong. Quân Tử Mạch lúc này mới hồi phục tinh thần lại, nàng dùng sức đỡ thân thể hần lên, không thèm nhìn ánh mắt phản đối sắc bén của hần, nàng dùng hết toàn lực đẩy hần ra phía ngoài. Nhưng tâm trí Lãnh Tử Hàn mạnh mẽ đến cỡ nào chứ, hần kiên định đứng tại chỗ không chịu di chuyển, dù nàng dùng lực thế nào cũng vô dụng.

Quân Tử Mạch ngửa mặt nhìn hần rồi cười nói: “Không cần khổ sở vì ta như thế, có khả năng chàng không biết, trên người Quân gia chúng ta, ai cũng gánh vác một lời nguyền rửa trên lưng. Mỗi người Quân gia, chỉ cần bộc phát tình yêu, là sẽ cam nguyện dốc hết tất cả, vạn kiếp bất phục. Nhưng, bởi vì một vị Hoàng đế tổ tiên năm đó đã đắc tội với một cao nhân thời đó, từ đó phải gánh lấy lời nguyền rửa, đó là... Người Quân gia, chỉ cần bộc phát tình yêu, thì nhất định sẽ vì yêu mà chết, hoặc là cả cuộc đời sẽ không yêu, chuyện này mặc dù chỉ là truyền thuyết, rất nhiều người đều không tin, nhưng tựa như là trong mấy trăm năm qua đều vô cùng ứng nghiệm. Ta sẽ chết, không phải vì chàng, mà vì tự ta không nên xuất hiện tình yêu, không nên chạm tới lời nguyền rửa này.”

Trên đời có loại nguyền rửa như thế sao? Lãnh Tử Hàn thất thần trong nháy mắt, nhưng, cũng chính trong nháy mắt này, Quân Tử Mạch đã nắm lấy cơ hội, dùng hết toàn lực, đẩy hần ra bên ngoài!

Đôi mắt hắn trợn to, trong mắt đầy vẻ không dám tin, nhưng vẫn bị cú đẩy này khiến cho thân thể hắn chậm rãi rời khỏi Huyết Vãng, trong giây lát này, hắn trông thấy một người con gái xinh đẹp mỉm cười với hắn: “Chàng biết không, hôm nay là ngày ta vui vẻ nhất sau khi hoàng huynh mất, thật sự, bởi vì có thể được chàng nhìn ta. Chàng xưa nay chưa từng thích ta, phụ nữ ái mộ chàng cũng nhiều như thế. Cho nên, xin chàng nhất định phải quên ta đi, cũng xin chàng nhất định phải thật hạnh phúc!”

Nói xong, trong mắt nàng, không nhìn thấy bóng người áo đen cuồn cuộn ngạo kia nữa, chỉ thấy một tấm Huyết Vãng to lớn dữ tợn khiến cho người ta sợ hãi lao đến nàng, bao vây nàng từng chút từng chút một, sau đó, tấm lưới kia chậm rãi thắt chặt lại, muốn đoạt đi sự hô hấp của nàng.

“Ta yêu chàng.”

“Ta biết rồi. Đó là chuyện của cô, không liên quan gì đến ta, không cần nói với ta.” “Một người... một người tàn khốc đến cỡ nào! Nhưng ta vẫn muốn trở thành vợ chàng...” Nàng cười yếu ớt, cuối cùng, nụ cười kia bị nghẹn lại trong họng, không cười nổi nữa. Nàng hung hăng ho khan vài tiếng, máu tươi tuôn ra từ cổ, từng dòng máu giống như từng con suối chảy ra khắp nơi.

Nàng ngửa đầu, nhìn xuyên qua Huyết Vãng, nhìn lên bầu trời tươi sáng. Mây trắng đang tung bay... Trong thoáng chốc, nàng trông thấy hình bóng một người đàn ông mặc trường bào màu xanh nhạt, ẩn hiện trong mây. Đôi mắt phượng hẹp dài của hắn, nốt ruồi son xinh đẹp giữa hai lông mày của hắn, đôi môi hắn khẽ mỉm cười nói với nàng: “Tử Mạch, hoàng huynh tới đón muội.”

Trong mê mang, nàng trông thấy phía chân trời xuất hiện chính mình, nháy nhót tung tăng tới hoàng huynh nói: “Hoàng huynh, hoàng huynh...” “Có hoàng huynh ở đây, không ai có thể bắt nạt ta!” Nàng nhếch môi, nhìn lên hai người trên bầu trời kia, nói lầm bầm: “Hoàng huynh, Tử Mạch không khiến huynh thất vọng đúng không...”

Lá phong đỏ rơi lả tả khắp trời, còn có một cô gái mặc áo tím ở đó.

Nàng như là ngủ thiếp đi, nằm nơi đó an tĩnh, đôi lông mi thật dài cong lên, trên đó có một giọt nước óng ánh, như là Công chúa ngủ trong rừng trong truyện cổ tích vậy.

Huyết Vãng đẩy trời kia cũng biến mất không còn gì nữa, chỉ còn lại ba người ngoài trận và một người trong trận. Lãnh Tử Hàn ngã ở bên cạnh Huyết Vãng sững sờ nhìn cô gái đang lẳng lẳng nằm dưới đất, cảnh tượng đó, đẹp đẽ giống như là cảnh lá rụng mùa thu. Nàng chết rồi, nhưng nàng lại nói hôm nay là một ngày nàng vui vẻ nhất sao?

Bách Lý Kinh Hồng ở bên cạnh, nhìn Quân Tử Mạch một chút, lại nhìn Lãnh Tử Hàn đẩy phức tạp một chút, ôm chặt Nam Cung Cấm. Hẳn biết, trong lòng nàng, Lãnh Tử Hàn có vị trí rất quan trọng, là liên quan đến sinh tử. Còn Quân Tử Mạch, là người Quân Lâm Uyển giao phó cho nàng trước khi chết. Dù là ai qua đời thì nàng cũng không chấp nhận được, nhất là lại như thời điểm này, nàng đang ngất, mà chính mình là người duy nhất tỉnh táo, lại không làm gì, mà cũng không làm được gì. Nàng, sẽ trách mình sao?

Nghĩ như vậy, rồi một người cứ ngẩn thất thần, một người sợ hãi, một mực ngẩn trong rừng thật lâu, thật lâu.

Mãi cho đến khi binh sĩ Nam Nhạc tìm được bọn họ, mới đưa Lãnh Tử Hàn bị trọng thương và Quân Tử Mạch đã chết trở về. Còn Bách Lý Kinh Hồng thì ôm Nam Cung Cấm đi theo bọn họ.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 88: Không Ai Vượt Qua Được Chàng Trong Tim Ta

Đến khi Nam Cung Cẩm yếu ớt tỉnh lại, đã là mấy canh giờ sau.

Nàng vừa mở mắt ra, đã cảm thấy cảnh tượng hết sức quen thuộc, phản ứng đầu tiên, chính là nàng lại bị động thai. Nhưng, dần dần nàng lại cảm thấy đau nhức ở gáy, nhắc nhở nàng nhớ lại mọi chuyện! Lãnh Tử Hàn đánh mình bất tỉnh, sau đó thì sao? Nghĩ thế, nàng hoảng hốt đứng dậy, nhìn quanh một chút, Hiên Viên Dĩ Mạch nghe thấy tiếng động trong phòng, đoán là nàng đã tỉnh, vội vàng tiến vào nói: “Chủ nhân, người khá hơn chút nào không?” Nam Cung Cẩm không trả lời nàng, lại đi xung quanh một chút, lập tức càng thêm kinh hoàng. “Hắn đâu?” Theo như bình thường, nếu nàng ngất xỉu, hắn nhất định sẽ ở bên cạnh nàng. Nhưng hiện nay hắn không ở đây, có lẽ nào...

“Hoàng thượng và Lãnh công tử đều bị thương không nhẹ, sau khi đưa ngài trở về đều đã ngất xỉu. Nhất là Lãnh công tử bị thương vô cùng nghiêm trọng, vừa mới thoát hiểm, ngự y nói phải tĩnh dưỡng thật tốt. Ngài bị Lãnh công tử đá thương, nên cũng không có gì lo ngại!” Hiên Viên Dĩ Mạch đứng trước mặt nàng cung kính mà nói.

Nam Cung Cẩm gật đầu, đã yên lòng. Nhưng rất nhanh, nàng liền phát hiện ra sắc mặt Dĩ Mạch có chút ấp úng, như là còn đang giấu giếm nàng chuyện gì, nàng nhìn Hiên Viên Dĩ Mạch kỳ quái hỏi: “Em sao thế?” Hiên Viên Dĩ Mạch do dự hồi lâu, vẫn quyết định nói cho nàng biết. Bởi vì chuyện này căn bản không giấu được nàng, nàng chần chừ nói: “Chủ nhân, Quân Tử Mạch...đi rồi.”

“Có ý gì? Nàng đi đâu? Nàng đi là như thế nào?” Nam Cung Cẩm nhìn nàng có chút oán trách, nha đầu này nói cái gì vậy?

Chủ nhân, vì nàng cứu Lãnh Tử Hàn. Trận pháp phê hồn, vốn là phải dùng mạng đổi mạng, Lãnh Tử Hàn đẩy ngài và Hoàng thượng ra ngoài, nếu hắn muốn ra được, tất nhiên cần người khác vào thay thế. Quân Tử Mạch cứ như thế mà xông vào...” Hiên Viên Dĩ Mạch càng nói, giọng nói càng nhỏ lại, vốn chuyện bảo vệ an nguy của chủ nhân là trách nhiệm của nàng, nàng không ở đó thì thôi, nhưng mà lại chạy tới đó chậm rất nhiều, cuối cùng liên lụy tới một người gần như là vô tội như Quân Tử Mạch.

Nam Cung Cẩm quá sợ hãi. Nàng không dám tin nhìn Hiên Viên Dĩ Mạch: “Em nói đi, là chỉ...” Hiên Viên Dĩ Mạch cắn môi, gật nhẹ đầu, không còn dám nhìn mặt Nam Cung Cẩm “Tại sao lại như vậy?” Nàng có chút thất thán lui về sau hai bước, ngã ngửa lên trên giường. Hiên Viên Dĩ Mạch vội vàng đi tới đỡ nàng rồi nói: “Chủ nhân, ngài đừng như thế, trong bụng ngài còn có hài tử, Tử Mạch chắc là đã rất vui, nàng chết nhưng vẫn còn cười.”

Cho dù là người ngoài nóng trong lạnh như Hiên Viên Dĩ Mạch, vậy mà cũng không khỏi rơi xuống mấy giọt nước mắt. Người không phải là cây cỏ, ai có thể vô tình được chứ, ở chung với Quân Tử Mạch lâu như thế, lúc rảnh rỗi thường cùng nhau nói chuyện trên trời dưới đất. Nha đầu kia mặc dù là Công chúa được nuôi dưỡng, chiêu chuộng ở trong hoàng thất, không có bản lĩnh gì nhưng cũng không kiêu ngạo gì, còn nhát như chuột, nhưng tâm địa lại thiện lương, cho nên hai người bọn họ có quan hệ bằng hữu cũng không tệ. Hiện nay thấy nàng ta chết đi như thế, đương nhiên nàng cũng thấy đau lòng.

Còn Nam Cung Cẩm, cũng dằn cảm thấy choáng váng! Đương nhiên là nàng biết Dĩ Mạch đang an ủi mình, nhưng trong lòng nàng càng thêm khổ sở hơn. Lúc trước ở hoàng cung Bắc Minh, nàng ấy đối xử với mình tốt như vậy, nhiều lần giúp đỡ mình, còn người đàn ông cao quý như hoa Quân Tử Lan kia trước khi chết đã giao phó Tử Mạch cho mình, thế nhưng mình đã làm được gì?

Thượng Quan Nhược Tịch chết rồi, Quân Tử Mạch cũng đã chết! Một người nàng cũng không cứu được, bất lực. “Tử Mạch, chắc chắn không cứu được rồi à?”

Nàng hỏi bằng giọng nói u ám, có lẽ nàng đã không tỉnh táo nữa rồi. Hiên Viên Dĩ Mạch trầm ngâm một lát, nhìn sắc mặt của nàng rồi nói: “Chủ nhân, nếu nàng không chết, trận pháp hộ hồn đã không kết thúc!” “À, ta biết rồi!” Nam Cung Cầm nói, bỗng nhiên có đầu rút cổ, đổ nhào xuống giường, ôm lấy chân rồi quay lưng về phía nàng: “Em đi ra ngoài trước đi, ta muốn nghỉ ngơi một lát!”

Hiên Viên Dĩ Mạch chưa từng thấy Nam Cung Cầm như thế này bao giờ! Nàng luôn luôn như một chiến thần, mọi việc đều thuận lợi, hiện nay lại chán nản như thế, Hiên Viên Dĩ Mạch kinh ngạc nói: “Chủ nhân, ngài không tới viếng nàng sao?” Dù sao đi nữa thì cũng nên tiễn đưa nàng một đoạn đường chứ.

“Chờ một chút, chờ Bách Lý Kinh Hông tỉnh, ta với hắn cùng đi!” Nam Cung Cầm nói rồi nhin không được mà rùng mình một cái, cả người run rẩy. Không phải là nàng không muốn đi, mà là nàng không dám đi. Hiên Viên Dĩ Mạch thấy nàng như thế, cảm thấy lo lắng, nhưng cũng không tiện nói thêm gì, thở dài một hơi rồi lui ra.

Còn Nam Cung Cầm đang nằm nghiêng trên giường sau khi nàng đi ra, cuối cùng cũng không nhin được mà rơi lệ. Lúc Thượng Quan Nhược Tịch chết đi, nàng không khóc, vì nàng muốn dạy cho Kinh Lan một bài học về sự kiên cường, nhưng Quân Tử Mạch là một nha đầu hiền lành, cho dù đã từng ghen ghét với mình, nhưng cũng không phải là một nha đầu xấu xa. Nàng chết đi như thế, khiến cho Nam Cung Cầm cảm thấy đầy trống rỗng.

“Kẹt kẹt!” Tiếng mở cửa vang lên. Sau đó là tiếng bước chân, chậm rãi đi tới, mà tiếng bước chân này có vẻ không chắc chắn, hiển nhiên người đang tới bị thương không nhẹ. Đồng thời cũng có mùi hương tuyết liên nhẹ nhàng bay tới, nàng liền đoán được là ai đang bước vào. Nàng cũng không quay đầu lại mà nói: “Tử Mạch chết rồi!”

“Ta biết.” Hấn tận mắt chứng chiến Quân Tử Mạch xông vào trận, cũng tận mắt thấy cô gái đó nằm an tĩnh giữa khu rừng, sao hấn có thể không biết được? Lãnh Tử Hàn vì cứu bọn họ, một mình ở lại trong trận. Còn Quân Tử Mạch vì cứu Lãnh Tử Hàn mà xông vào. Nói cho cùng, chuyện này cũng vì bọn họ. Hấn chậm rãi bước đến bên giường của nàng, vươn tay, khẽ chạm vào mặt nàng, cảm thấy đầy nước mắt. Quả nhiên là khóc, ngừng trong chốc lát, hấn bỗng nhiên nói với nàng: “Nàng trách ta sao?”

“Trách chàng? Trách chàng cái gì?” Nàng lau nước mắt trên mặt rồi xoay người nhìn hấn.

Những ngón tay thon dài trắng nõn của hấn luồn vào trong mái tóc nàng rồi khẽ vuốt, hấn nhẹ nhàng nói: “Trách ta ích kỷ, nếu ngay từ đầu ta đã quyết định ở lại, để nàng và Lãnh Tử Hàn đi, như vậy nàng sẽ không bị Lãnh Tử Hàn đánh lén, rồi đẩy ra ngoài trận. Quân Tử Mạch tự nhiên cũng không chết, nàng cũng sẽ không áy náy trong lòng.” Chỉ là, hấn không muốn rời xa nàng, cho nên mới do dự.

Hấn biết, Quân Tử Mạch chết, không chỉ đả kích bản thân nàng mà còn thêm phần áy náy với Quân Lâm Uyên.

Nàng nghe thế, ngẩng đầu nhìn vào mắt hấn nói nhẹ nhàng: “Chàng sai rồi! Ta sẽ không trách chàng. Ta không vĩ đại như trong tưởng tượng của chàng. Cho dù nhìn ta kiên cường hơn Tử Mạch, hiểu chuyện hơn so với nàng, nhưng trước tình yêu, ta cũng là một người có thể điên cuồng vì tình! Ta cũng rất ích kỷ, ta không hy vọng chàng gặp phải chuyện gì, người chết đi, ta tình nguyện là chính mình, là Tử Mạch hay là bất kỳ người nào, chứ ta không hy vọng người chết đi là chàng!”

Cho tới bây giờ, nàng đầu hiểu, người này, là tính mạng của nàng, chiếm một địa vị đặc biệt. Không có bất kỳ người nào có thể so được với sức nặng của hấn trong lòng nàng.

Chỉ e đây là lần đầu tiên nàng nói thẳng với hấn chuyện nàng quan tâm hấn thế nào. Cũng để nói cho hấn biết tầm quan trọng của hấn trong lòng nàng là thế nào. “Ta rất trọng tình nghĩa, thậm chí còn nặng hơn tính mạng

mình. Nhưng tình nghĩa có nặng hơn nữa, cũng không bằng sức nặng của chàng trong lòng ta!”

Hắn vươn tay, ôm nàng vào lòng, cũng đồng thời đặt một ngón tay lên môi nàng, giọng nói thanh lạnh của hắn chậm rãi truyền tới: “Được rồi, đừng nói nữa, nàng muốn khóc thì cứ khóc đi.”

Sở dĩ nàng nói như thế, vì thật sự nàng nghĩ như thế, nhưng càng nhiều hơn là chẳng qua để dời sự chú ý đi chỗ khác, cũng coi như là tự an ủi bản thân. Trong lòng nàng thậm chí cảm thấy may mắn, may mắn vì không phải là hắn, như thế nàng mới tìm được một chút trấn an trong chuyện Tử Mạch chết. Có lẽ cũng chỉ để nói cho người ngoài cổng kia nghe!

Hắn thốt ra lời này, khiến cho Nam Cung Cẩm đang cố gắng bày ra vẻ ích kỷ, chanh chua, trong nháy mắt đã sụp đổ, nàng níu lấy vạt áo nơi ngực hắn, không để ý đến hình tượng mà khóc.

Ngoài cửa, Lãnh Tử Hàn ôm ngực, chịu đựng cơn ho khan, nghe hai người bọn họ nói chuyện. Ánh mắt hắn đầy tuyệt vọng và phức tạp, cho dù là lúc đây hai người bọn họ ra ngoài, một mình mình ở lại hắn cũng không thất vọng thế này. Ý của Tiểu Cẩm là, an nguy của bản thân quan trọng hơn tính mạng của nàng, nhưng vĩnh viễn cũng không bằng trọng lượng của Bách Lý Kinh Hồng trong lòng nàng sao?

Lúc trước hắn đã biết, biết rằng trong lòng của nàng, vị trí của mình không giống với người đàn ông kia. Nhưng hắn luôn tự lừa mình dối người, rằng vị trí của bọn họ, là ngang nhau, chỉ là địa vị bất đồng mà thôi. Hôm nay, nghe nàng nói rõ ràng như thế, còn có gì không sáng tỏ nữa chứ?

Hắn vốn cho rằng trái tim mình từ nay đã không còn rung động, đã đau đến chết lặng rồi, giờ lại càng đau đớn hơn. Tuyệt vọng, lòng hắn tràn đầy tuyệt vọng, gần như ép hắn không thở được, hắn lùi lại mấy bước, chán nản quay đầu đi... Sau khi hắn rời đi, Nam Cung Cẩm cũng chui ra khỏi lồng ngực Bách Lý Kinh Hồng, ngơ ngẩn nhìn ra ngoài cửa. Hắn nhẹ nhàng vỗ về hai má của nàng nói: “Lời vừa rồi, nàng nói cho Lãnh Tử Hàn nghe sao?” Hắn nghe ra được sự tận lực trong giọng nàng, nếu không nàng cũng sẽ không cường điệu một câu “Tình nghĩa có nặng hơn nữa cũng

không nặng bằng sức nặng của chàng trong lòng ta.” Đi ều kỳ lạ là, biết rõ nàng nói cho Lãnh Tử Hàn nghe, nhưng hắn lại cảm thấy như nói cho hắn vậy, trong lòng cũng cao hứng rõ ràng.

Nam Cung Cẩm gật đầu nói: “Đúng là nói cho hắn nghe, chỉ hy vọng hắn có thể thoát ra khỏi chuyện này sớm một chút, như thế mới đạt được hạnh phúc, cũng sẽ không cô phụ sự hy sinh của Tử Mạch!” “Lãnh Tử Hàn thông minh đến nhường nào chứ.” Hắn trầm giọng cảm thán một câu, có lẽ trong khoảnh khắc này, Lãnh Tử Hàn bị nàng mê hoặc, nhưng khi hắn tỉnh táo lại, tự nhiên sẽ hiểu được nguyên nhân trong đó.

“Nhưng hắn cũng sẽ hiểu được, hắn thoát ra khỏi được chuyện này, đây chính là nguyện vọng của ta!” Lãnh Tử Hàn nguyện ý nỗ lực tất cả nếu như đây là nguyện vọng của nàng, hắn nhất định sẽ cố gắng hoàn thành, nàng muốn hắn buông bỏ tình yêu đối với nàng. Coi như là nàng lợi dụng tình cảm của hắn đi.

Nàng nói xong câu này, tự nhiên là Bách Lý Kinh Hồng không nói gì nữa. Sau khi im lặng hồi lâu, nàng nói nhàn nhạt: “Đi cùng ta, đi tiễn Tử Mạch một đoạn đường!”

Nếu chỉ có một mình, nàng sẽ không có dũng khí để đi.

Bách Lý Kinh Hồng gật nhẹ đầu, đỡ nàng dậy. Chậm rãi đi tới đại đường, còn chưa tới cửa đại đường, đã trông thấy vàng mã bay ra từ trong nhà, phiêu tán trong không trung, như là hoa tuyết đang tung bay, ngoại trừ nỗi niềm gửi gắm của người còn sống, còn có những mảnh nhỏ ký ức...

Nam Cung Cẩm nhớ lúc đây ở Tây Vỹ, ba người con gái các nàng giúp đỡ lẫn nhau mà hành tẩu, thật vất vả mới đứng vững, từ không có gì cả, đến địa vị cực cao. Cùng nhau vượt qua quãng thời gian khó chịu nhất khi Quân Lâm Uyên qua đời, cùng nhau vượt qua một năm lưu lạc. Từ ngắm hoa đào nở, đến nhìn hoa mai rơi, nhưng hôm nay, ba người bọn họ, chỉ còn lại có một mình nàng.

Trong đầu nàng hồi tưởng...

Có Thượng Quan Nhược Tịch ẩn nhẫn kiên cường, cũng có Mộ Thiên Thiên hiền lành khéo léo.

Có Quân Tử Mạch tinh nghịch đơn thuần, còn có Vấn Giáo Hề trầm ổn.

Ngoại trừ ký ức, cũng chỉ còn lại có ký ức.

Sau hồi lâu hồi tưởng, nàng chán nản lắc đầu. Cho dù là cái gì, cuối cùng thì cả đời này của nàng cũng không thể nào thấy lại được. Những kỷ niệm vui cười sảng khoái năm xưa, giờ phảng phất bay theo gió như những tờ vàng mã đang phiêu tán giữa trời đất. Cứ nhìn mãi như vậy, Nam Cung Cẩm không nhìn được mà vươn tay, hướng vào hư không, như muốn níu giữ thứ gì đó, nhưng lại chỉ có thể nhìn nó bay tới nơi xa hơn, một ta tóm lấy, nhưng không bắt được thứ gì, ngược lại lại đánh nát di mộng cảnh, khiến nàng triệt để quay về hiện thực.

Ngay sau đó, chính là một cảm giác đau đớn tận xương tủy và vô cùng thất lạc...

Bách Lý Kinh Hề nắm chặt tay nàng, giọng nói trong trẻo như tiếng trống vang lên bên tai nàng: “Nàng còn có ta!” Nam Cung Cẩm quay đầu lại nhìn hắn một cái. Nàng vốn không có ý muốn dựa dẫm ỷ lại vào hắn, cũng chần chừ lảng xuống, gật nhẹ đầu, cất bước đi vào. Vừa vào trong, nàng đã thấy Lãnh Tử Hàn đang đứng trước quan tài Quân Tử Mạch. Hắn lẳng lặng nhìn cỗ quan tài còn chưa đóng nắp, nhìn cô gái đang mỉm cười lẳng lặng nằm trong quan tài, không biết hắn đang suy nghĩ gì. Khi hai người Nam Cung Cẩm tiến đến hắn mới chậm rãi thu hồi ánh mắt.

Bốn bề yên tĩnh, Hiên Viên Dĩ Mạch đang đốt vàng mã ở chậu than, vừa đốt vừa khóc, còn Phá đứng sau lưng nàng, tay chân luống cuống, không ngừng đưa tay, dùng khăn lau nước mắt cho nàng.

Nam Cung Cẩm chậm rãi bước tới, nhìn thoáng qua cô gái mỉm cười ngọt ngào trong quan tài, trông chỉ như một cô gái ngủ thiếp đi, sắc mặt nàng hơi tái nhợt, biểu thị nàng đã mất rất nhiều máu. Trong lúc hoảng hốt, nàng tựa như nhìn thấy lúc đầu ở Bắc Minh, lúc mà kiểm tra đạo đức, phẩm hạnh của phụ nữ, nha đầu tinh quái này còn bày cho nàng gian lận,

còn luôn cố chấp gọi nàng là hoàng tâu, mình nói thế nào cũng không nghe.

Khi đó, cho dù là nàng hay là mình, cũng đâu có ngờ được đến ngày hôm nay?

Vươn tay, chạm vào má của nàng, Nam Cung Cẩm nói lầm bầm: “Tử Mạch, muội gặp được hoàng huynh chưa? Thật xin lỗi, Cẩm tử tử không bảo vệ được muội, đến bên kia, có hoàng huynh muội ở đó, sẽ không ai có thể bắt nạt muội đâu!”

Nàng tin tưởng, người như Quân Lâm Uyên, cho dù là ở nhân gian, hay là địa ngục, tuyệt đối đều là vương giả.

Lãnh Tử Hàn thở dài một hơi, chậm rãi đi ra cửa. Một đường đi tới tường thành mới dừng bước. Trong lồng ngực hắn vẫn còn đôi khuyên tai nha đầu kia mạnh mẽ nhét vào, đang nóng bừng lên như lửa. Đôi mắt hắn nhìn vào hư không, từng đám mây che khuất mặt trời, như là sự lo lắng trong trái tim hắn vậy.

Hắn tình nguyện mình chết trong trận. Cũng không muốn để một cô gái yếu nhược như thể liêu mạng tới cứu mình, hiện nay hắn phải làm sao? Cả đời này hắn mắc nợ nàng sao?

Bên tai, hắn vẫn còn có thể nghe được rõ ràng điệu cười của nàng. Hôm nay là ngày ta vui vẻ nhất, ta muốn làm vợ chàng, cho dù là làm thiếp cũng được... Nhắm đôi mắt lại, cho dù chỉ là nhìn hắt từ bên cạnh qua, hắn vẫn anh tuấn đủ để nhiếp hồn người ta như cũ, nhưng cả người hắn hôm nay lại có vẻ sa sút. Hắn đứng thẳng, sau khoảng một khắc, hắn mới mở mắt ra. Cũng đồng thời lúc này, hắn làm ra một quyết định...

Nam Cung Cẩm ngẩng đầu xồm xuống, cùng đốt vàng mã với Hiên Viên Dĩ Mạch. Người quen Quân Tử Mạch ở nơi này cũng không nhiều, cho nên người tới viếng cũng không có bao nhiêu, đám người Ma Giáo, vậy mà lại đồng loạt đi đến phía trước quan tài, khom lưng vài ba vái!

Là cô gái này cứu được giáo chủ của bọn họ, cho nên, cũng xứng đáng nhận được sự kính trọng của toàn bộ Ma Giáo. Sau khi bọn họ vái xong, Lãnh Tử Hàn cũng đi vào. Hắn nói với Nam Cung Cẩm nhàn nhạt: “Tiểu Cẩm, nàng có một nguyện vọng, ta sẽ giúp nàng hoàn thành!” Nam Cung Cẩm ngẩng đầu nhìn hắn, không hiểu cho lắm. Lãnh Tử Hàn tiếp tục nói: “Đưa nàng về chốn ở Tây Vỹ.”

Nam Cung Cẩm gật nhẹ đầu, mặc dù không hiểu vì sao Tử Mạch lại có yêu cầu như thế, nhưng Lãnh Tử Hàn sẽ không gạt người. Thế nên nàng liền gật đầu một cái, xem như đồng ý: “Ta cũng đi cùng, ta muốn đưa tiễn nàng đoạn đường cuối cùng!”

Lãnh Tử Hàn gật đầu, không nói gì nữa. Còn Hiên Viên Dĩ Mạch đang ngỡ xồm phía trước quan tài cũng mở miệng khuyên Nam Cung Cẩm: “Chủ nhân, ngài đứng lên trước đi, ngài đang có thai, không nên hao tổn tinh thần quá mức!” Nam Cung Cẩm gật đầu, đứng dậy, lập tức cảm thấy hoa mắt chóng mặt. Bách Lý Kinh Hồng vội tới đỡ nàng: “Sao thế?” “Không có việc gì” Nam Cung Cẩm cười yếu ớt, rồi được Bách Lý Kinh Hồng dìu vào nhà...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 89: Quyết Định Của Lãnh Tử Hàn

Đến buổi đêm, đoàn người lặng lẽ rời khỏi thành Thiệu Dương, bên ngoài Thiệu Dương chính là địa bàn Tây Vỹ. Còn mục tiêu của Lãnh Tử Hàn, tự nhiên là kinh thành Tây Vỹ.

Đọc theo con đường này, bọn hắn sẽ cải trang mà đi, vốn Bách Lý Kinh Hồng cũng muốn đi cùng, nhưng bị đám đại thần liên hợp lại ngăn cản, bởi vì hiện nay Đông Lăng và Tây Vỹ lúc nào cũng có thể tiến công, Hoàng thượng và Hoàng hậu đều đi, không có người lãnh đạo, rất khó để giữ vững. Còn Nam Cung Cẩm cũng để hắn đi điều tra xem ai bày ra Trận pháp phạt hồn, vì thế hắn đành phải nghe lời không cùng đi nữa. Nhưng vẫn như vợ tiễn chồng ngàn dặm, hắn tiễn Nam Cung Cẩm hơn mười dặm mới quay về.

Đoàn người vừa mới vượt qua Thiệu Dương, liền bị kẹt ở một quan khẩu Tây Vỹ. Toàn thân bọn họ đều mặc đồ tang, Diệt tiến lên một bước, nói với quan binh trông giữ cổng thành kia: “Quân gia, chúng ta vốn là người Tây Vỹ, đến Nam Nhạc làm ăn. Nhưng trước đây vài ngày tiểu muội bất hạnh nhiễm bệnh mà chết bất đắc kỳ tử, muốn trở lại an táng ở cố hương, hy vọng quân gia có thể châm chước một chút!”

Nói xong, hắn len lén đưa một thỏi vàng dưới ống tay áo tới. Tên binh sĩ thủ vệ kia nhìn chất lượng vàng trên tay mình, lại ước lượng cân nặng, mặt lộ ra hài lòng mà cười cười, đầu tiên là cất kỹ rồi nói: “Mở quan tài ra kiểm tra một chút!” “Chuyện này, quân gia, người chết là chuyện lớn, người châm chước một chút đi!” Bạch Hồ tiến tới nói, cô gái kia vì cứu Giáo chủ mà chết, bọn họ sao có thể khiến nàng chết mà không được an

bình. Nam Cung Cầm lớn tiếng nói: “Bọn hấn muốn nhìn thì để bọn hấn nhìn đi, đứa nhỏ này đúng là số khổ, vậy mà nhiễm phải bệnh đậu mùa, ai, không biết có lây cho những quân gia đây không nữa!” Nàng vừa nói xong, tên binh sĩ vừa mới định mở quan tài ra xem có phải là thi thể hay không dừng lại, hấn nhìn Nam Cung Cầm rồi nói: “Người nói nàng chết thế nào? Vì bệnh đậu mùa sao?” “Đúng thế, ngài không tin à? Có thể mở ra nhìn xem mà!” Nam Cung Cầm đễng hị vô cùng chân thành.

Tên binh sĩ kia quơ quơ ống tay áo đầy cảm ghét rồi nói: “Xúi quẩy! Đi đi!” Nếu là bệnh đậu mùa, mình nhìn một chút lại bị lây thì còn đường sống sao? Đúng là bọn hấn chuyên nghiệp, nhưng còn chưa chuyên nghiệp đến nỗi không muốn sống nữa!

Hấn vừa nói xong, đám người Nam Cung Cầm tự nhiên là thiên ấn vạn tạ mà tiến vào, giả bộ vô cùng ra dáng. Chỉ có Lãnh Tử Hàn là từ đầu đến cuối đầu không nói một lời, ánh mắt hấn cất giấu cảm xúc mườì phần nặng nề, khiến cho người ta hoàn toàn không đoán được hấn đang suy nghĩ cái gì.

Ngay sau đó, bọn họ cũng sử dụng phương pháp như thế, một đường đi tới hoàng thành Tây Võ, đi đường chỉ mất vền vền bảy ngày, trên đường đi, tìên tài mở đường, thêm vào sự uy hiếp của “bệnh đậu mùa” nên không gặp phải sự ngăn cản mãnh liệt, cho nên dọc theo con đường này, vẫn tương đối thuận lợi.

Hoàng thành Tây Võ, đối với Nam Cung Cầm mà nói, là nơi rất quen thuộc, cũng là nơi có rất nhiều người quen thuộc với nàng! Cho nên sau khi vào thành, nàng vẫn luôn cúi đầu, chỉ sợ bị người nào đó nhận ra, nhưng với tính tình của Lãnh Tử Hàn, chưa bao giờ hấn cúi đầu, luôn ngẩng cao khuôn mặt cu ồng ngạo và tùy tiện, hiện ra trước mặt mọi người không hề che giấu, hấn không hề quan tâm đến chuyện hấn là vương gia trước đây bị truy nã, hơn nữa, Mộ Dung Thiên Thu, cho đến nay cũng chưa hủy bỏ mệnh lệnh truy nã đối với Mộ Dung Thiên Liệt.

Đội ngũ đưa tang thế này, còn có vàng mã bay đầy trời, người bên ngoài tự nhiên là cố mà tránh né, miễn cho mình dấy dính sự xui xẻo. Cũng

chỉ có tại một tử lâu, có ba người đàn ông đang ng ồi với nhau, một người đàn ông mặc áo đỏ lơ i đ ăng nhìn ra ngoài cửa sổ, ai ngờ cái nhìn lơ i đ ăng này của h ắn khiến cho h ắn không dám tin mà trợn to đôi mắt. H ắn lại tiếp tục nhìn xuống chăm chú, trong đội ngũ đưa tang kia, có một người thoát nhìn rất quen thuộc, gương mặt kia, giữa đêm tĩnh mịch h ắn cũng thường trông thấy! Đó là... Yến Kinh H ồng sao?!

“Mị Thừa tướng, ngài đang nhìn gì thế?” Mạnh Hạo Nhiên thấy ánh mắt nhìn ra bên ngoài nên bu ồm bực hỏi thăm. Sau khi Yến Kinh H ồng đi, Mị Văn Dạ hoàn toàn xứng đáng trở thành người đứng đ ầu trong giới trẻ, cũng trở thành người kế vị Yến Kinh H ồng trở thành Thừa tướng trẻ tuyệt mỹ. Có đi ều, tuy h ắn có tiếng nhưng công tích lại không trác tuyệt bằng Yến Kinh H ồng, danh khí cũng không bằng đ ược Yến Kinh H ồng hay Thượng Quan Cẩn Duệ lúc trước.

Mị Văn Dạ thu h ồi ánh mắt của mình, h ắn vốn định nói là mình trông thấy Yến Kinh H ồng, nhưng hai người trước mặt mình, L ãnh Vũ Tàn và Mạnh Hạo Nhiên, một người là quốc thích, một người là ngu trung với Mộ Dung Thiên Thu. Nếu h ắn tùy tiện nói cho bọn h ắn sẽ gây bất lợi đ ối với an toàn của Yến Kinh H ồng, cho nên h ắn kìm lại, chỉ tùy ý cười cười, nói kiêu không đứng đ ắn: “Nghe câu hỏi của người xem, người như ta còn có thể nhìn cái gì? Tất nhiên là mỹ nữ!” Lời nói tùy ý, nhưng khoe mắt vẫn một mực đ ể ý tới phương hướng đoàn người đang rời đi.

“Nhìn mỹ nữ á?” L ãnh Vũ Tàn hừ lạnh một tiếng, hiển nhiên là không tin, tên này đã bao lâu không chú ý tới mỹ nữ r ồi? Mấy tháng trước còn nghe nói h ắn đi tìm tiểu quan quán, cuối cùng lại mất hứng đi v ề là vì sao, người ngoài không biết chứ hai hảo hữu là h ắn và Mạnh Hạo Nhiên vẫn có thể đoán đ ược một chút. Lúc trước Yến Kinh H ồng còn ở tại Tây Võ, h ắn đã có chút không bình thường r ồi, cho nên L ãnh Vũ Tàn và Mạnh Hạo Nhiên cũng đoán đ ược một chút.

Sau đó, Linh Nhi từ Nam Nhạc g ả đến đ ấy, cũng đã thản nhiên thông báo thân phận chân thật của Yến Kinh H ồng. Chỉ bởi vì đ ối phương là ân nhân của mình, đã tác hợp chuyện tốt của mình với Linh Nhi, cho nên h ắn vẫn luôn giữ bí mật chuyện này, không nói cho bất cứ kẻ nào, ngay cả hai

tên hảo hữu chí giao này cũng không nói. Cho nên Mị Văn Dạ, cũng không biết tin đồn bên ngoài rằng Hoàng hậu Nam Nhạc là Yến Kinh Hồng năm đó là thật hay giả. Nửa năm nay hắn như mất hồn mất vía, sao có thể giấu được mình và Mạnh Hạo Nhiên chứ?

Chắc là hắn đi tiểu quan quán, cũng vì lúc đầu Yến Kinh Hồng là nam, cho nên nghĩ mình thay đổi khẩu vị chẳng? Hiện nay lại nói nhìn con gái, quả thực là truyện nghìn lẻ một đêm! “Đương nhiên!” Mị Văn Dạ tựa hồ như không hề hay biết sự hoài nghi của họ. Hắn phe phẩy cây quạt trên tay, ánh mắt đầy chân thành. Đúng là hắn vừa nhìn mỹ nữ. Nàng mặc một thân đồ tang, dùng cái mũ nhọn của bộ đồ tang che đầu, nhưng không thể nào che kín được khuôn mặt mỹ mạo của nàng, nếu mình không nhìn nhầm, đây tuyệt đối là Yến Kinh Hồng không thể nào nghi ngờ, bởi vì gương mặt kia, gần như là giống nhau như đúc! Trên mặt hắn tuy lạnh nhạt nhưng trong lòng lại nổi cơn sóng trào! Nếu như người kia thật sự là Yến Kinh Hồng, vậy thì tin đồn Nam Cung Cấm là Yến Kinh Hồng chính là sự thật! Như vậy, hiện nay nàng về Tây Vồ để làm gì?

Mạnh Hạo Nhiên nhíu mày, hiển nhiên cũng không tin! Dạng con gái nào có thể khiến hắn tràn đầy phấn khởi như thế chứ? Nghĩ thế, hắn nhìn theo ánh mắt của hắn nhưng lại bị Mị Văn Dạ soạt” một tiếng, mở quạt xếp ra, đồng thời cũng sống chết che luôn ánh mắt hắn, không để hắn nhìn xuống đoàn người phía dưới, Mạnh Hạo Nhiên không vui ngẩng đầu lên, Mị Văn Dạ lại cười nói: “Đừng nhìn, đó là người gia Cui trọng. Nếu người cũng coi trọng... Huynh đệ như tay chân, đàn bà như quần áo, ta cũng không muốn vì một bộ quần áo mà đánh nhau với người!”

“Lời này cũng không sai, huynh đệ như tay chân, đàn bà như quần áo!” Lãnh Vũ Tàn gật đầu cười cười. Mị Văn Dạ đã muốn bỏ qua, vậy thì bỏ qua đi, cứ đây dựa thế cũng không có ý nghĩa gì.

Mạnh Hạo Nhiên nhìn ánh mắt Mị Văn Dạ, luôn cảm thấy tên này không được bình thường, như là đang cố gắng che giấu đi đâu gì đó, nhưng sau khi Mị Văn Dạ thu hồi quạt xếp, Mạnh Hạo Nhiên cúi xuống nhìn, lại không thấy gì cả. Chỉ có dòng người đang lui tới, không có đi đâu gì kỳ lạ, càng không có cô nương nào có thể phá hủy tình huynh đệ của bọn họ, Hắn

cười cười: “Được rồi, đừng nói những chuyện không đáng này nữa, chúng ta uống rượu!”

Hắn vừa nói xong, đúng lúc này, một giọng con gái lãnh đạm truyền đến: “Thật sao? Huynh đệ như tay chân, đàn bà như quần áo sao?”

Giọng nói này truyền đến, Lãnh Vũ Tàn lập tức cảm thấy sau lưng mình m ò hôi tuôn ra như thác nước, quay đầu nhìn lại, chính là Linh Nhi, cô vợ đang chữa to sắp sinh của mình. Hắn ngược ngùng đặt chén rượu xuống, nhìn mọi người xung quanh tửu lâu đang cười trộm kiêu “thì ra là thế”, trong lòng hắn cảm thấy khổ sở không thôi, cố gắng nở nụ cười nói: “Nương tử, sao nàng lại tới đây?”

Thái độ khúm núm này của hắn khiến cho xung quanh lại vang lên những tiếng cười trộm, toàn bộ Tây Võ đều biết, Định Viễn Hầu sợ vợ. Mà người vợ thướt tha được gả tới từ Nam Nhạc này, lại hoành hành ngang ngược, lão Hầu gia và lão phu nhân Hầu gia trước kia luôn luôn muốn đối nghịch với nàng cũng bị nàng xử lý ngoan ngoãn. Hiện nay, mặc dù Tây Võ khai chiến với Nam Nhạc, nhưng toàn bộ quý tộc Tây Võ không ai dám vì thế mà không nhìn sắc mặt của vị quận chúa Nam Nhạc này, bởi vì mọi người đều biết, cô gái này có Hoàng thượng làm chỗ dựa!

“Ta đã nói bao nhiêu lần rồi, chàng đừng có uống rượu nữa, toàn bộ Hầu phủ đều bị chàng hun mùi rượu khó chịu vô cùng! Chàng không nghĩ cho thân thể của chàng, thì cũng phải nghĩ cho ta chứ? Nếu như hun ngạt đến thì hài tử làm sao bây giờ!” Linh Nhi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lãnh Vũ Tàn nuốt một chút nước bọt rồi nói: “Nương tử, vi phu đã rất cố gắng sửa đổi, nhưng không phải là nàng không biết ta nghiện rượu. Hơn nữa, hào môn quý tộc có mấy người không uống rượu chứ? Ta đã uống nhiều năm như thế, bỗng nhiên nàng bảo ta không uống nữa thì... Chuyện này miễn cưỡng kiềm chế một chút đã là cực hạn rồi, nếu thực sự không uống rượu, đấy không phải là muốn ta chết sao? Với lại từ khi có nương tử, ta cũng không đi thanh lâu nữa, không tin nàng hỏi bọn hắn xem!”

Nói xong, hắn chỉ một ngón tay về phía hai người Mị Văn Dạ và Mạnh Hạo Nhiên, sau đó có chân chó chạy tới trước mặt Linh Nhi, khuôn mặt vô

cùng nịnh nọt. Linh Nhi hừ lạnh một tiếng, một tay véo tại hấn nói: “Vây chàng nói huynh đệ như tay chân, đàn bà như qu ân áo là có ý gì?”

Lãnh Vũ Tàn vội vàng nói: “Ai nha! Ý câu này không phải là đơn giản sao? Người không có tay chân thì vẫn sống được tốt, nhưng nếu không có qu ân áo thì chẳng phải trần tru ồng ra ngoài sao? Đi ều này nói rõ qu ân áo quan trọng thế nào!”

Mị Văn Dạ và Mạnh Hạo Nhiên đ ồng thời quay đ ầu, không đành lòng nhìn tên hảo hữu chi giao của bọn họ trở nên vô cùng thê thảm, hình tượng và tình trạng hiện nay của hấn, thực sự là khiến cho người ta không đành lòng nhìn thẳng! Cho nên hai người bọn họ học được một bài học, tuyệt đối không thể kết hôn!

Lần này Linh Nhi mới hài lòng một chút, hừ lạnh một tiếng, véo lỗ tai hấn nói: “Đi cùng bà về nhà, lần sau lại để ta thấy chàng ra ngoài uống rượu, ta sẽ về ở tại Nam Nhạc nửa năm một năm!”

Nàng vừa nói xong, Lãnh Vũ Tàn bị dọa cho mặt mũi trắng bệch: “Không dám! Yên tâm, ta không dám nữa!”

Sau khi đi tới cửa, Linh Nhi bỗng nhiên quay đ ầu lại, nhìn hai người Mị Văn Dạ và Mạnh Hạo Nhiên, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo, khiến cho hai người run rẩy. Mị Văn Dạ nói: “Không biết tâu phu nhân có gì chỉ giáo?” M ô hôi sau đ ầu hấn cũng tuôn như suối, cô gái này là vợ của Lãnh Vũ Tàn, không thể không nể mặt được.

“Nếu dám h ồ bằng cầu hữu các người lại đến rủ rê tên vô tích sự này đi uống rượu nữa, bà sẽ cho các người đẹp mặt!” Nói xong, nàng vô cùng phách lôi kéo người đi. Lãnh Vũ Tàn khở sở nhìn bộ dạng vô cùng ngang ngược càn rỡ của nàng, vô cùng khó hiểu cô nương lạnh lùng như băng và cao ngạo lúc mới gặp đi đâu mất r ồi. Chẳng lẽ hôn nhân khiến người ta trở nên hung ác sao? Còn hai tên “h ồ bằng cầu hữu” của Lãnh Vũ Tàn thì bốn mắt nhìn nhau, đ ều thấy trong mắt nhau sự bất đắc dĩ, bọn hấn trêu chọc ai mà bị thế này vậy? Rõ ràng là Lãnh Vũ Tàn rủ bọn hấn đi mà.

Mạnh Hạo Nhiên nhìn thoáng qua một bàn rượu thịt này, lập tức cũng cảm thấy không còn tâm trạng ăn uống, thế là hắn nói: “Ta đi về trước, còn có chút chính sự chưa xử lý!” Hoàng thượng dẫn binh xuất chính, chính vụ tự nhiên là giao cho tam công cửu khanh.

“Ừm!” Mị Văn Dạ gật đầu nhìn hắn rời đi.

Đợi cho hắn đi xa, Mị Văn Dạ mới đứng dậy, đuổi theo phương hướng ban nãy thấy Yến Kinh Hồng rời đi... Đám người Lãnh Tử Hàn và Nam Cung Cẩm mang theo quan tài đi trên đường thật lâu, cuối cùng cũng tới một mảnh rừng trúc tím ở Đông Giao. Lãnh Tử Hàn vung tay lên, người phía sau đặt quan tài của Quân Tử Mạch xuống, hắn chậm rãi đi đến bên cạnh quan tài, ôm nàng từ bên trong ra. Thân thể nàng đã lạnh buốt, ôm vào chỉ khiến người ta cảm thấy lạnh thấu xương.

Nét mặt hắn vô cùng nặng nề, còn đám người Nam Cung Cẩm đều đi theo sau lưng hắn. Đi thật lâu, cuối cùng tới một mảnh đất trống, trên mặt đất, có một ngôi mộ lẻ loi, trên bia mộ có vài chữ to lộ vẻ điên cuồng: Lãnh Tiên Nhiên chi mộ!

Lãnh Tử Hàn đứng trước mộ, vái sâu mấy vái, sau đó đứng đối diện với Nam Cung Cẩm đang không hiểu chuyện gì giải thích: “Đây là phần mộ của cữu cữu ta. Ta có hai cữu cữu, một người giúp ta thoát cảnh nguy khốn, một người khác thì ủng hộ hoàng huynh, cũng chính là cha của Lãnh Vũ Tàn!”

Thế là Nam Cung Cẩm liền hiểu được, người trong phần mộ này, Lãnh Tử Hàn đã từng có nhắc đến, là người cữu cữu đã lén đưa hắn từ trong hoàng cung ra ngoài, rồi vì ẩn giấu tung tích của hắn mà bị Mộ Dung Thiên Thu truy cùng diệt tận, khó trách khi nhìn thấy bia mộ, hắn lại kính trọng và vái sâu như thế.

Đôi mắt hắn nhìn thoáng qua bên cạnh, Bạch Hồ, Thanh Long liền hiểu ý, lập tức bắt đầu đào ở chỗ đất trống bên cạnh, đào trọn vẹn nửa canh giờ, mới đào được một cái hố to đủ để mai táng người. Đặt quan tài vào trong đó, còn Lãnh Tử Hàn cũng tự tay đặt thi thể Quân Tử Mạch vào trong quan tài, rồi hắn lấy một khối noãn ngọc trong tay áo ra, đặt vào trong tay nàng.

Ánh mắt đám người Thanh Long ở bên cạnh thấy khối noãn ngọc kia đầu không tự chủ được mà chăm chú một chút.

Sau khi hắn thực hiện xong, hắn tự mình phong kín quan tài. Sau đó, vung tay lên, một trận gió to nổi lên, cuốn hết đồng bùn đất kia vào trong hố, nhưng vì trước đó đã bị tổn thương không nhẹ, nên giờ phút này hắn ho khan mấy tiếng. Phần mộ đã được lấp đầy đất, một khối bia mộ cũng được dựng lên, phía trên bia mộ trống rỗng, không có chữ nào.

Lãnh Tử Hàn lấy thanh đoản đao trong tay áo ra, vung tay lên, chỉ thấy từng tia kiếm ảnh màu trắng lóe lên, sau đó trên tấm bia mộ xuất hiện vài chữ to: Vợ của Lãnh Tử Hàn, Quân Tử Mạch chi một Mấy chữ này vừa xuất hiện, không chỉ có Thanh Long, Bạch Hồ sửng sốt, mà ngay cả Nam Cung Cẩm cũng kinh ngạc! Nàng nhìn khuôn mặt ưu nhã của hắn rồi nói: “Huynh, yêu Tử Mạch rồi sao?”

“Làm sao có thể.” Hắn hỏi ngược lại một câu, sau đó nghiêng đầu nhìn Nam Cung Cẩm, dường như đang trách móc sao nàng lại hỏi vấn đề này. Đốt ba nén hương, hắn thấp ở trước mộ Quân Tử Mạch, sau đó, giọng nói cuồng ngạo và tùy tiện của hắn vang lên, quanh quẩn trong toàn bộ rừng trúc: “Nàng đã cho ta một mạng, ta cho nàng một danh phận!”

Lãnh Tử Hàn thực ra cũng là một người trong tình trọng nghĩa! Hắn nhớ rõ, Quân Tử Mạch nói muốn trở thành vợ hắn, cho dù là thiếp cũng được. Còn Tiểu Cẩm đã cắt đứt hết mọi khả năng của hắn, vậy thì một danh phận này, có gì mà không cho được chứ?

Hắn nói xong, những người Ma Giáo lúc này cúi đầu thật sâu trước phần mộ Quân Tử Mạch, cùng nhau cung kính khom lưng vái rồi nói: “Giáo chủ phu nhân!”

Sau đó, cùng nhau tiến lên dâng hương.

Nam Cung Cẩm nhìn một màn này, không cảm thấy cao hứng chút nào, ngược lại là nước mắt ướt đầm áo trắng. Đây là đi đầu Quân Tử Mạch theo đuổi thật lâu, đáng tiếc, khi còn sống không thể hoàn thành, nếu nàng còn sống, chứng kiến một màn này, nhìn thái độ cung kính của những người

Ma Giáo không có quy củ này, những thuộc hạ luôn luôn hết lòng không cần hỏi báo đối với giáo chủ này, sợ rằng nàng sẽ hạnh phúc đến phát khóc. Nhưng, nàng cũng hiểu rằng, nếu Quân Tử Mạch còn sống, Lãnh Tử Hàn cũng sẽ không cho nàng dạng vinh hạnh đặc biệt này...

Nàng cho ta một cái mạng, ta cho nàng một danh phận! Lấy mạng đổi tình sao?

Lãnh Tử Hàn giờ phút này đứng bên cạnh, gió thổi tung vạt áo hắn, tóc đen cũng bay lên, che lại đôi mắt hắn, cũng che đi tất cả cảm xúc của hắn. Dáng người của hắn, vẫn to lớn và thẳng tắp, trong lúc hắn vung tay, vẫn là tùy tiện không gì trói buộc. Nhưng khi hắn chấp tay sau lưng, lại là hai tay siết chặt.....

Đây là ân tình lớn nhất mà Lãnh Tử Hàn mắc nợ trong cuộc đời này, mà ngay cả cơ hội để trả lại ân tình này hắn cũng không có! Chỉ có thể cho nàng một danh phận, đủ sao? “Tiểu Cẩm, chuyện báo thù cho nàng, li hôn giao cho bọn muội!”

Trận pháp phê hèn của đối phương vốn nhắm vào Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cẩm, cho nên bọn họ tất nhiên sẽ tìm ra ai ra tay, cũng sẽ diệt trừ. Cho nên chuyện này không cần hắn nhúng tay vào.

Nam Cung Cẩm gật đầu, biểu thị mình đã rõ! Chuyện này, cho dù Lãnh Tử Hàn không nói, nàng cũng sẽ thực hiện.

“Nàng, còn gì lo lắng không?” Giọng nói cuồng ngạo và tùy tiện của Lãnh Tử Hàn lại vang lên, trong mắt hắn không có chút tình cảm nào, chỉ có áy náy với Quân Tử Mạch, cũng chỉ có áy náy mà thôi.

Lo lắng?

Nam Cung Cẩm ngửa đầu nghĩ ngợi, cũng kiềm chế lại những giọt nước mắt sắp tràn mi lại, nàng nói: “Nếu như còn có gì lo lắng, sợ là chỉ có Kinh Lan mà thôi! Dù sao thì hiện nay cũng chỉ có Kinh Lan là người thân duy nhất của nàng.”

“Vây được rồi! Ta đi Bắc Minh.” Lãnh Tử Hàn thở dài một hơi, nói ra quyết định của mình.

Có lẽ, chỉ có như thế, sự áy náy trong lòng hắn mới có thể vơi đi một chút. Nha đầu kia từ bỏ tính mạng vì hắn, ngoại trừ một cái danh phận thì ngay cả một chút tình cảm hắn cũng không cho nàng được, cho nên ngoại trừ làm thế, hắn cũng không biết xử lý phần ân tình này thế nào!

Nam Cung Cẩm khẽ giật mình, liền biết hắn muốn đi tìm Kinh Lan. Nàng đưa khối ngọc lưu ly ngũ sắc cho hắn rồi nói: “Cần lấy cái này, Thừa tướng Bắc Minh sẽ tín nhiệm huynh!”

“Ừm!” Lãnh Tử Hàn gật đầu, nhận lấy khối ngọc bội kia. Nhìn thoáng qua ngói mộ một chút, lại tiếp tục nhìn Nam Cung Cẩm, giọng nói hắn đã trở nên khàn khàn và trầm thấp hơn mấy phần: “Tiểu Cẩm, mọi nhớ kỹ chiếc còi trúc đen ta đưa cho mọi. Nếu có gì cần hỗ trợ, nhớ gọi cho ta!”

Nam Cung Cẩm nghe thấy lời này của hắn, không lập tức gật đầu, sau khi do dự chốc lát, nàng đưa chiếc còi trúc đen từ trong ống tay áo cho Lãnh Tử Hàn rồi nói: “Huynh cần đi, đưa nó cho Quân Kinh Lan, đứa bé kia không chỉ có Tử Mạch lo lắng, mà mọi cũng lo lắng, chỉ cần nó an toàn, sau này mọi cũng đỡ lo âu!”

Lãnh Tử Hàn bình tĩnh nhìn nàng hồi lâu, chiếc còi trúc đen này là hắn tự tay giao cho nàng nhiều lần, cuối cùng đều bị nàng đưa lại, thậm chí còn không ít lần bị nàng ném đi. Trong lòng hắn bỗng nhiên hiện lên cảm giác tự giễu và bất lực, hắn nhận lấy chiếc còi trúc đen rồi cười nhẹ một tiếng: “Cũng được, hiện nay mọi cũng không cần ta bảo vệ!” “Nhưng mà Lãnh Tử Hàn, huynh mãi mãi vẫn là bạn bè sống chết với Nam Cung Cẩm ta, nếu không thì mọi cũng không yên lòng để huynh đi tiếp cận Quân Kinh Lan! Với mọi mà nói, chuyện bảo vệ Quân Kinh Lan còn quan trọng hơn là bảo vệ mọi nhiều!” Nam Cung Cẩm thấy hắn tỏ vẻ thất lạc nên nhìn thẳng vào mắt hắn nói thẳng thắn.

Lãnh Tử Hàn bỗng nhiên cười cười, gật đầu tỏ vẻ hiểu được, có một câu, đã đến cỡ rồi nhưng hắn nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng lại nghẹn lại, nói

thành một câu khác: “Xem ra địa vị đứa bé kia trong lòng muội cũng không thấp!”

“Đó là con của muội!” Nam Cung Cẩm nói một cách kiên định.

Lãnh Tử Hàn gật đầu, vẫn cu ờng ngạo và tùy tiện như cũ: “Vật thì tốt, ta đi, muội bảo trọng! Có cần ta đưa muội ra khỏi Tây Vĩ không?” “Không cần, muội còn có việc muốn làm!” Mắt Nam Cung Cẩm lộ ra tia sáng lạnh lẽo, tia sáng đó giống như là ánh đao sắc bén, mang theo một vẻ thù hận thấu xương. Lãnh Tử Hàn cũng không hỏi nhiều, chỉ dặn dò: “Vay muội chú ý an toàn!”

“Ừm!” Nam Cung Cẩm gật đầu.

Sau đó Lãnh Tử Hàn liền dẫn đám người Ma Giáo đi, áo bào đen tung bay, tùy tiện phấp phới trong không trung. Còn Nam Cung Cẩm lại hoảng hốt trong nháy mắt, nàng có cảm giác phải rất nhiều năm sau mới có thể gặp lại hắn. Nàng nhìn theo bọn hắn mãi cho đến khi hình bóng bọn hắn biến mất trước mặt, Nam Cung Cẩm mới chậm rãi thu hồi ánh mắt.

Còn Phá, lại một mực do dự nhìn Hiên Viên Dĩ Mạch không chịu đi, trong lòng hắn không nở, bởi vì hắn biết rõ lần này đi theo Giáo Chủ thì muốn gặp lại nha đầu này sẽ rất khó khăn. Bộ dạng Hiên Viên Dĩ Mạch cũng không nở, Nam Cung Cẩm nhìn bọn họ một chút rồi cười nói: “Dĩ Mạch, em cũng đi theo Phá đi!”

“A?!” Hiên Viên Dĩ Mạch kinh ngạc một chút, mình đi theo Phá sao? Thế chủ nhân thì sao?

“Dù sao ta cũng biết rõ em đã muốn kết hôn đến thế nào mà. Phá, nhớ kỹ! Người phải cho nha đầu này một cái hôn lễ đàng hoàng, nếu không phải thế thì đừng có cưới!” Nam Cung Cẩm cố gắng tỏ ra vui vẻ mà nói với Phá.

Phá gật đầu, bái tạ Nam Cung Cẩm thật sâu rồi nói: “Đa tạ Hoàng hậu Nam Nhạ tác thành!” Hiên Viên Dĩ Mạch vẫn còn già m ồm nói: “Chủ

nhân, thuộc hạ không muốn đi, thuộc hạ muốn đi theo bên cạnh người và Hoàng thượng!”

“Thôi, đừng nghĩ một đằng nói một nẻo nữa! Cút nhanh lên, đi sống cuộc sống thần tiên của các người đi, sau này Bắc Minh là một nước thái bình, các người ở đó an toàn, ta cũng yên tâm. Chỉ có đi đâu, hôn lễ của các người, ta sợ là không có thời gian tham dự.” Bởi vì nàng đang mang thai, lại thêm tình hình hiện nay đang căng thẳng, cũng thực sự không tiện mà bốn ba đường dài.

Hiên Viên Dĩ Mạch nghe nàng nói thế, mới hiểu rõ được mọi chuyện, lúc này hốc mắt nàng đỏ lên: “Chủ nhân, vì thấy Tử Mạch bị liên lụy mà chết đi, nên mới ngài muốn ta rời đi đúng không?” Nói cho cùng, cũng chính vì an toàn của nàng, nếu nàng rời khỏi Nam Nhạc, chẳng khác nào rời khỏi trận chiến tranh thiên hạ này. Cũng chẳng khác nào nàng sẽ đứng ở khu vực an toàn!

Câu hỏi này của nàng, hỏi đúng tâm sự của Nam Cung Cẩm, nhưng Nam Cung Cẩm lại lắc đầu nói: “Không phải, chẳng qua là cảm thấy không nên kéo dài chuyện của các người, con của Linh Nhi sắp chào đời rồi, các người mà không cố gắng lên một chút, thì ta hoàn toàn không tham dự được, đến lúc đó lại oán hận người chủ nhân như ta, vậy thì ta sẽ phiên muộn!”

Điều bộ tới chết cũng không đứng đắn của nàng chọc cho Hiên Viên Dĩ Mạch không khóc nổi. Nam Cung Cẩm nhìn Hiên Viên Dĩ Mạch, rồi quay qua nói với Phá: “Chăm lo Dĩ Mạch cho cẩn thận, có thời gian thì đưa sính lễ tới cho lão nương, nhớ kỹ, muốn đưa bao nhiêu thì đưa, người cảm thấy Dĩ Mạch giá trị thế nào, thì đưa thế đó!”

Lời này thật hung ác, nếu không đưa nhiều, vậy thì Dĩ Mạch là người đầu tiên không tha cho hắn! Phá lại không vì vậy mà lộ vẻ không cam lòng, lúc này hắn khom người vô cùng cung kính nói: “Nhất định là như thế!” Dứt lời, hắn nắm tay Hiên Viên Dĩ Mạch rời đi, lần này là nắm chặt, sẽ không thả ra nữa! Còn Hiên Viên Dĩ Mạch thì không ngừng quay đầu lại nhìn Nam Cung Cẩm, Nam Cung Cẩm chỉ vẫy tay cười cười với nàng, mãi

cho đến khi hình bóng bọn họ rời xa khuất r ỡ, nàng mới ngừng tay. Thời điểm này nàng để cho Dĩ Mạch rời đi, đối với nàng ấy, như thế mới là tốt nhất đúng không?

Chiến tranh, vốn là tàn khốc, hôm nay Quân Tử Mạch chết đi, có lẽ chỉ là sự khởi đầu mà thôi.

Nàng chứng kiến nhiều binh sĩ tử vong như thế, cho tới bây giờ cũng không có tình cảm gì quá sâu, chỉ cảm thấy, trên chiến trường, tử thương là khó tránh khỏi. Nhưng khi nàng đã mất đi người quan trọng bên cạnh mình, nàng mới nhận ra, cảm giác đau đớn khi mất đi bằng hữu, người thân là thế nào. Thân nhân của những tướng sĩ kia, khi không thấy bọn họ sống sót trở về, sẽ khổ sở đến thế nào. Cũng trong lúc này, trong lòng nàng mới có cảm giác trách trời thương dân.

Cho nên, giống như mấy người Băng Tâm, Dĩ Mạch, tốt nhất là không nên đi cùng nàng, đầu nên rời xa nàng, như thế thì chí ít cũng... an toàn!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 90: Gặp Lại Bạn Cũ

Bên trong Tử Trúc Lâm chỉ còn lại một mình Nam Cung Cẩm đang mặc tang phục màu trắng và vẫn đang núp trong chỗ tối, nàng bỗng nhiên nói: “Vẫn!” “Nương nương!” Vẫn nhảy ra ngoài, quỳ một chân trên đất.

Nam Cung Cẩm nhìn hấn bộ dạng kính cẩn của hấn một chút rồi nói: “Không cần khẩn trương, ta chỉ muốn nói với người, tuổi của người cũng không còn nhỏ, cho nên người cũng tìm cơ hội mà kết hôn đi. Nếu gặp được cô nương thích hợp thì cưới luôn đi, sau này cũng không cần phải dãi nắng dầm mưa theo ta nữa!”

Nàng vừa nói xong, sắc mặt Vẫn trắng bệch, hấn quỳ xuống nói: “Chủ nhân, thuộc hạ đã nhận ngài là chủ nhân, cả cuộc đời này sẽ đi theo ngài! Nếu ngài muốn đuổi thuộc hạ đi, thuộc hạ nguyện ý chết ở chỗ này!”

Thấy hấn kích động như thế, Nam Cung Cẩm lập tức cảm thấy là lạ. Nàng nhìn hấn kỳ quái, trong đôi mắt phượng hiện lên vẻ dò xét, ánh mắt này khiến Vẫn cảm thấy bản thân mình không tìm được chỗ che thân ở trong đôi mắt này, bí mật hấn che giấu mấy năm nay cũng hầu như là bị nhìn thấu! Nhớ tới lời nói của Hoàng thượng, hấn rất rõ ràng, nếu như Hoàng hậu nương nương nhìn thấu tâm tư của hấn thì hấn chỉ còn con đường chết, lập tức cả người hấn tuôn ra mồ hôi lạnh!

Nhưng, cũng may là Nam Cung Cẩm chỉ nhìn trong chốc lát rồi thu hồi ánh mắt của mình, không để ý lắm nói: “Tùy người thôi!” Nói xong, nàng giơ tay kéo một cái. Tang phục từ trên người rớt xuống, còn nàng đã biến thành bộ dạng một công tử thế gia, hai tay chấp sau lưng, đi ra bên ngoài

rừng trúc. Trận pháp phệ hồn này cuối cùng là do ai bày ra, nàng nhất định phải đi điều tra rõ ràng!

Vô Ưu Lão Nhân đã giúp bọn họ, cho nên không phải là ông ta, vậy thì chỉ còn lại một người. Trận này bày ra ở Nguyên Dương Linh, dĩ nhiên người tình nghi nhất chính là Mộ Dung Thiên Thu. Dù sao thì nơi đó cách nơi hai quân giao chiến rất gần, nhưng nàng không có chứng cứ, cho nên không thể kết luận tùy tiện được.

Cho dù là Bách Lý Kinh Hằng, cho tới hôm nay cũng chưa đi điều tra ra là ai đứng sau chuyện này, người ra tay, đúng là dụng tâm lương khổ, che giấu dấu vết vô cùng tốt. Mà người có bản lĩnh che giấu dấu vết như thế, trong thiên hạ này cũng chỉ có rải rác mấy người, cho nên là lần này đến Tây Võ, cũng thuận tiện để đi điều tra rõ ràng chuyện này cuối cùng có phải do Mộ Dung Thiên Thu làm ra hay không!

Vừa mới ra khỏi Tử Trúc Lâm, nàng đã thấy một người đàn ông áo đỏ đứng chấp tay sau lưng, quay lưng về phía Tử Trúc Lâm, hiển nhiên là đang chờ nàng ra. Nàng sửng sốt một chút, thấy bóng lưng người kia, nàng đã đoán được đối phương là ai, chỉ có đi điều tra là nàng vừa tiến vào Tây Võ, vậy mà đã bị phát hiện... dễ như trở bàn tay vậy sao?

Nghe thấy tiếng bước chân của nàng, đối phương cũng quay người lại, vừa nhìn thấy nàng, trong mắt hẳn khó nén sự vui mừng: “Thừa tướng đại nhân, quả nhiên là huynh!”

Hắn vừa nói xong câu này, trên mặt Nam Cung Cẩm hiện lên sự xấu hổ, còn Mị Văn Dạ cũng cảm thấy tất tiêng. Hiện nay, hắn mới là Thừa tướng Tây Võ, mà người gọi là thiên hạ đệ nhất mỹ tướng Yến Kinh Hằng, đã là chuyện của quá khứ rồi.

Mi đại nhân ở chỗ này chờ ta sao?” Nam Cung Cẩm nhìn hắn không thân thiện, nàng tự nhiên là nhớ rõ lúc trước mình đắc tội Mộ Dung Thiên Thu, người trước mặt này không để ý đến chuyện sinh tử của bản thân mà nguyện ý giúp nàng một tay. Nhưng dù sao thì hiện nay thời cuộc đã khác xưa, hắn đã là Thừa tướng cao cao tại thượng của Tây Võ, mà bản thân hắn cũng là người Tây Võ, mọi thứ đều phải lấy Tây Võ làm đầu. Đối với một

người phản bội Tây Võ như mình, sẽ có thái độ thế nào, quả thật cũng chưa biết.

Còn Văn trong chỗ tối đã lẳng lặng nắm chặt kiếm trong tay, chuẩn bị sẵn sàng nếu người này không phải là người phe bọn họ, hắn sẽ chém giết người này ngay lập tức!

“Huynh không tin ta sao?” Ẩn dưới vẻ mặt cười cười của Mị Văn Dạ, dưới đáy mắt hắn có một tia tổn thương.

Nam Cung Cảm bỗng nhiên nói vô cùng thành thật: “Nếu là nửa năm trước, ta sẽ tin huynh không chút do dự!” Thế nhưng bây giờ...

Mị Văn Dạ gật đầu, nàng có ý nghĩ như thế, hắn có thể hiểu được. Bản thân mình là Thừa tướng Tây Võ, hiện nay Nam Nhạc và Tây Võ đã khai chiến, nếu bắt giữ được Hoàng hậu Nam Nhạc ở đây, với mình, sẽ có bao nhiêu chỗ tốt ở Tây Võ, tự nhiên không cần phải nói, đừng nói là nàng không tin mình, đổi một góc độ khác, mình là nàng, mình cũng chưa chắc có thể tin tưởng được.

Trầm ngâm cân nhắc một lát, hắn nói: “Theo ý của huynh, thân phận và địa vị của chúng ta hôm nay đã thay đổi rất nhiều, nhưng trong mắt ta, vẫn vẹn có nửa năm, tình cảm huynh đệ không thay đổi chút nào!”

Nam Cung Cảm nghe thế, cũng không nói tiếp, chỉ dùng cặp mắt phượng lấp lánh nhìn thật kỹ hắn, xem xem lời nói của hắn chân thực đến mức nào. Nhưng, đối phương trong mắt nàng, ngoại trừ thẳng thắn ra, nàng không nhìn thấy bất cứ đi đâu gì khác. Dần dần, sự hoài nghi trong lòng nàng cũng vơi đi một chút, nhưng chỉ thở dài rồi nói: “Huynh tội gì phải thế này, nếu để người ta biết Văn Dạ huynh gặp ta, đừng nói là sự nghiệp của huynh bị hủy, mà ngay cả tính mạng người thân cũng không biết có thể an toàn hay không!”

“Kẻ sĩ chết vì tri kỷ!” Mị Văn Dạ tùy ý mà cười, chỉ là ẩn giấu một câu không nói ra... Kẻ sĩ chết vì tri kỷ, vì ngưỡng mộ hờng nhan mà sống! Lời này mà nói ra, chỉ sợ là bằng hữu cũng không làm được nữa rồi.

Kẻ sĩ chết vì tri kỷ! Câu này, Nam Cung Cầm đã thấy trong vô số cuốn sách ở kiếp trước, lại không ngờ, có một ngày, lại có người nói với mình một câu như thế, tri kỷ... Đột nhiên, nàng nhớ tới người kia. Lòng cũng dao động một chút, nàng nhìn người đàn ông trước mặt mình rồi nói: “Mời nhau không bằng ngẫu nhiên gặp được, nếu bằng hữu gặp nhau, thì cũng ăn một bữa cơm đi!”

Nàng vừa nói xong, trong mắt Mị Văn Dạ hiện lên sự vui mừng, bởi vì câu này đã biểu thị đối phương tín nhiệm hẳn, “Soạt!” một tiếng, hẳn mở cây quạt xếp ra rồi trêu chọc: “Quán rượu để cho Yến huynh chọn, để tránh có mai phục bên trong, gây bất lợi cho Yến huynh!” Lần này trên mặt Nam Cung Cầm hiện lên chút xấu hổ, rõ ràng tên Mị Văn Dạ này đang châm chọc mình tiểu nhân! Mình chọn thì mình chọn: “Theo ta biết, Tây Vỹ gần đây có khách sạn Bằng Lai, làm ăn buôn bán rất náo nhiệt. Tổ yến, vi cá, bào ngư, thậm chí là các loại sơn hào hải vị, cái gì cũng có, chúng ta đến đó ăn đi!” Nhân tiện đi thị sát một chút sản nghiệp của nàng.

Trong lòng Mị Văn Dạ bất đắc dĩ, khách sạn này không chỉ là cần gì cũng có, hơn nữa còn đâu là trận phẩm thượng đẳng. Tỉ như tổ yến, rẻ thì chưa tới một lượng bạc, nhưng đắt có thể lên tới mười lượng vàng, mà khách sạn này, toàn bộ tổ yến đều là mười lượng vàng! Có thể nói nơi đó là khách sạn quý tộc trong số những nhà hàng quý tộc! Cho dù là quý tộc hoàng tôn, bình thường cũng không tới nơi đó ăn, thứ nhất, thật sự là quá mức xa hoa, để cho vị trên long ý kia mà biết thì khó tránh khỏi không ổn. Thứ hai, người bình thường cũng không chịu được sự bồi dưỡng như thế.

Nhưng, nếu như người giàu nhất Tây Vỹ như Mị Văn Dạ đây ăn không nổi, thì toàn bộ Tây Vỹ cũng không ai có thể ăn nổi. Mị Văn Dạ gật nhẹ đầu: “Yến huynh thật sự là thần thông quảng đại, ở mãi tận Nam Nhạc cũng biết tình hình nhà hàng khách sạn ở kinh thành Tây Vỹ phát triển đến mức độ nào, bản quan tự nhận không bằng! Đi thôi!”

Nói xong, hẳn liền đi trước dẫn đường. Còn Nam Cung Cầm thì lặng lẽ nhíu mày một cái, câu nói này của Mị Văn Dạ, ý tứ có thể hiểu thêm là, xem ra mình cần phải chú ý hơn, nếu không thì chuyện nàng là người chủ bí mật của khách sạn kia, sẽ bại lộ!

Cảm giác được bầu không khí sau lưng mình trở nên nặng nề hẳn lên, Mị Văn Dạ bất đắc dĩ quay đầu nhìn nàng: “Yến huynh không cần lo lắng, tại hạ chỉ nhắc nhở huynh nói chuyện chú ý một chút thôi, nếu để người ta biết huynh bố trí tại mắt ở kinh thành Tây Vỹ, bọn hắn nhất định sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế để trừ bỏ!”

Thấy hắn chân thành như vậy, lúc này Nam Cung Cẩm mới nở nụ cười: “Là do ta quá mức thân thiện nát thân tính rồi!” Nói xong, nàng liền đi theo hắn.

Nhưng Mị Văn Dạ thì không cho là như thế, cặp mắt hoa đào kia nhẹ nhàng nhìn quét nàng một chút, biết rõ những ngày qua nàng nhất định là vô cùng căng thẳng, cho nên mới thân thiện nát thân tính như thế, hắn khe khẽ thở dài. Năm đó ở Tây Vỹ, bốn huynh đệ bọn hắn tùy ý đến thế nào chứ! Nghĩ vậy, hắn liền nói: “Đã là bằng hữu gặp nhau, thì thả lỏng tâm trạng một chút đi!”

“Ừm!” Nam Cung Cẩm gật nhẹ đầu nói giỡn sang chuyện khác, “Ông chủ của khách sạn này thật thú vị, lại đi mở một nhà hàng giàu sổi đến thế!” Nói rất lơ đãng, nhưng thực ra lại tránh thoát được chuyện nàng liên quan đến nhà hàng kia trong mắt Mị Văn Dạ. Mị Văn Dạ sững sờ, không hiểu rõ lắm mà nói: “Giàu sổi là gì?”

“Giàu nổi, chính là kẻ có tiền! Đương nhiên, là một kẻ cực kỳ nhiều tiền!” Nam Cung Cẩm lập tức cười vô cùng bỉ ổi, lại tiếp tục bổ sung, “Kẻ có tiền đi ăn cơm, chính là chỉ chọn món mình thích, không quan tâm giá tiền nhiều hay ít, loại người này, được gọi là người giàu có. Nhưng còn có một loại người giàu có nữa, sau khi bọn hắn vào nhà hàng, liền hô to một tiếng, gọi tất cả những món ăn đáng giá nhất đưa lên, đó chính là giàu sổi khoe của!”

Mị Văn Dạ gật đầu cười khế, coi như hiểu ý nàng, sự khác nhau giữa người giàu có và giàu sổi, cũng đơn giản chỉ là chuyện dùng tiền một cách lý trí thôi. Căn thận suy nghĩ lời của Nam Cung Cẩm, hắn gật đầu tán thưởng rồi nói: “Tâm tư ông chủ này cũng đúng là tài tình!”

Ra ngoài ăn một bữa cơm, đắt lắm thì cũng không vượt quá mười lạng vàng, nhưng khách sạn Bồng Lai là khách sạn quý tộc trong những khách sạn quý tộc, cho dù có tăng giá lên đến mức phi lý, vượt qua giá trị nguyên bản đến mấy lần thì cũng không có ai nói là không đúng, ngược lại, những người giàu có kia đều là người thích sĩ diện, đều sẽ chạy theo như vịt, cảm thấy mình dùng cơm trong đó sẽ cao quý hơn rất nhiều. Ngay cả tâm lý như thế của khách hàng mà cũng có thể nắm được, ông chủ này nếu có thể để cho Mị gia bọn họ sử dụng...

“Văn Dạ huynh có ý muốn chiêu đãi đại sĩ sao?” Cùng là thương nhân, nhìn vẻ mặt của hắn, Nam Cung Cẩm liền có thể hiểu được suy nghĩ của hắn.

Mị Văn Dạ lộ ra vẻ mặt xấu hổ, khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên vẻ mất tự nhiên, không ngờ một người tự xưng là một người lòng dạ rất sâu như mình lại bị đối phương dễ dàng như trở bàn tay mà nhìn thấu tâm tư như thế. “Đúng thế, thực sự là từ sớm trước đây đã có suy nghĩ như thế. Lúc khách sạn Bồng Lai mới xây, ta cũng không để ý, phụ thân ta lại càng cười ông chủ khách sạn này ngốc. Chúng ta có quan hệ lâu dài với các nhà quý tộc lớn, tự nhiên là hiểu rõ. Rất nhiều quý tộc nhìn thì gọn gàng đẹp đẽ, nhưng thực ra ở bên trong vô cùng keo kiệt, một văn tiển cũng muốn tính toán rõ ràng, nếu mở một nhà hàng như thế, chỉ sợ là có thể giăng lưới bắt chim ở trước cửa, không tới mấy ngày là phải đóng cửa. Nhưng đối phương lại kinh doanh vô cùng náo nhiệt, mặc dù lượng khách không nhiều, nhưng mỗi người đến đó, đều thu được lợi tức tương đối khá, có thể so sánh với mười một quán rượu của Mị gia! Chỉ kiếm tiền của người giàu có, quả thật là một ý tưởng tốt!”

Nghe Mị Văn Dạ càng nói càng có hứng thú đối với khách sạn Bồng Lai, Nam Cung Cẩm cũng hồi hộp một chút, trong lòng thầm thấy may mắn vì hôm nay mình tới đây. Mị gia là long đầu trong ngành thương nghiệp Tây Vỹ, vốn liếng hùng hậu, nếu khiến cho Mị gia chia đầu mầu vào nhà hàng của mình, vậy thì những sản nghiệp nàng lưu lại Tây Vỹ nhiều như thế, cuối cùng đều sẽ bất tri bất giác biến thành bọt biển! Nhưng nàng đã tới đây, tự nhiên tình hình sẽ khác đi!

“Văn Dạ huynh, ta có một lời khuyên!” Nam Cung Cẩm cười cười nhìn hắn. Nụ cười này vô cùng xinh đẹp, có thể nói là Mị Văn Dạ từ khi sinh ra ít thấy, nhưng không biết vì sao, thấy nàng cười diễm lệ đến quá mức thế này, hắn có cảm giác như mình sắp bị tính kết “Mời Yến huynh nói!”

“Mọi thứ, không cần làm quá tốt, cũng không cần làm quá mức. Phải biết rằng, người tài trong thiên hạ này là đếm không hết, khách sạn Bồng Lai này, cho dù có nhất thời cực thịnh, hay là một đời cực thịnh thì như thế nào? Chỉ là một cái khách sạn Bồng Lai, có thể tranh đấu với Mị gia là long đầu hạng nhất trong giới kinh thương ở kinh thành sao? Mị gia hiện nay đã là nhà đứng đầu trong việc kinh doanh thương mại ở kinh thành, nắm trong tay toàn bộ ngành muối đường của Tây Võ, lại càng có một Thừa tướng thiếu niên đẹp đẽ. Danh tiếng Mị gia đã đủ rồi, nếu còn tiếp tục khuếch trương, sợ là sẽ kinh động đến vị ngai trên long ỷ kia!”

Mặc dù Nam Cung Cẩm có tư tâm, nhưng những lời này cũng đúng là vì tốt cho Mị Văn Dạ, cây của Mị gia đã đủ cao lớn rồi, đã đủ để thu hút rất nhiều ngọn gió đến rồi. Nếu không phải Mị gia là thương nhân, là tầng lớp thấp nhất trong sĩ nông công thương, không có lực lượng chính trị cường đại làm hậu thuẫn, mà lập nghiệp hoàn toàn bằng kinh thương. Rất nhiều quý tộc cho rằng mình siêu phàm, khinh thường lo lắng tới một thế gia thương nhân, thì Mị gia ở Tây Võ đã trở thành một Vân gia Nam Nhạc thứ hai rồi!

Cho nên, nếu như Mị Văn Dạ tiếp thu ý kiến của mình, không thể nghi ngờ rằng hai bên đều có lợi, cũng coi như là một giao dịch công bằng. Chỉ có điều, người thu được lợi ích đầu tiên là Nam Cung Cẩm, còn ảnh hưởng sâu xa thì Mị Văn Dạ mới là người được lợi lớn nhất.

Nàng vừa nói xong, Mị Văn Dạ cũng thoáng ra vào trầm tư, ánh mắt nhìn Nam Cung Cẩm lại tăng thêm nhiều sự khâm phục: “Khi huynh là Thừa tướng, đã nhiều lần nhấn mạnh, muốn cho triều đình được cân bằng, cũng chỉ có cách giữ được sự cân bằng trong triều đình, mới có thể đảm bảo an toàn cho hai bên, nhưng không ngờ là trong chuyện kinh doanh cũng quan trọng như thế. Huynh nói đúng, Mị gia ta hiện nay giàu có nhất thiên hạ, tất cả mọi người đều biết Mị gia giàu có, nhưng lại không biết tiền ở

nơi nào, chỉ sợ đây chính là nguyên nhân mà bọn chúng chưa có ý đồ chia sẻ giáo về phía chúng ta, nếu như tiếp tục phô trương mà thu mua khách sạn Bồng Lai vào tay, như thế phiền phức sẽ rất lớn!”

Nam Cung Cầm gặt đầu trong lòng thầm nói trẻ nhỏ dễ dạy! Mị Văn Dạ xem như là nhân tài kiệt xuất trong lứa thanh niên tài tuấn, nếu ở thời hiện đại, đây tuyệt đối là phú giáp một phương. Nếu như ở quốc gia chủ nghĩa tư bản, nói không chừng còn có thể leo lên được tới vị trí tổng thống, nhưng nơi này là cổ đại, chính trị và kinh tế liên quan với nhau rất lớn, mà Hoàng gia là người nắm ưu thế, bởi vì bọn hắn có quân đội. Thương nhân đối mặt với Hoàng gia, là không có chỗ phản kích, cho nên nếu những người Hoàng gia kia nổi lên ý đồ xấu...

“Huynh hiểu được là tốt! Ta vốn cho là toàn bộ Tây Võ, ngoại trừ Mộ Dung Thiên Thu và Linh Nhi ra thì không có người nào nguyện ý thấy ta xuất hiện ở đây, không ngờ còn có huynh. Nếu lần sau ta tới đây, có người nào vì giàu quá mà bị chém, vậy thì ta chỉ có thể thở dài một tiếng mà thôi!” Nam Cung Cầm gặt gù cảm thán!

Lời này chắc cho Mị Văn Dạ cười khẽ một tiếng: “Huynh lo lắng lần sau không có ai thanh toán cho huynh sao? Còn nữa, nếu như ta đoán không sai, ông chủ khách sạn Bồng Lai này hẳn là có giao tình không đơn giản với huynh!”

“Hả, vì sao lại nói thế?” Sự lo lắng nàng biểu hiện ra rõ ràng như thế sao?

“Nếu không phải như thế, sao huynh chịu nói cho ta những chuyện này? Mị Văn Dạ ta cũng tự biết mình biết ta mà!” Mị Văn Dạ cười cười lắc đầu, trong mắt lại mang theo một tia tự giễu, nếu không phải như thế, chỉ sợ mình có đi tù, nàng cũng lười nói với mình. Hơn nữa, làm thương nhân, cần có ánh mắt độc đáo và nhất định phải sắc bén, càng phải hiểu rõ đạo lý đối nhân xử thế, nếu như suy nghĩ này của Nam Cung Cầm hẳn nhìn không ra thì sản nghiệp Mị gia trong tay hẳn cũng không làm ổn thỏa long đầu nhiều năm như vậy.

Nam Cung Cầm đầu tiên thì gật đầu, lại lắc đầu, sau đó thì vỗ vai hẳn nói: “Huynh nói không sai, ông chủ khách sạn Bồng Lai là huynh đệ tốt của ta, cũng giống như huynh vậy! Đều là huynh đệ, nhưng đừng nghĩ ta tàn khốc như thế, mặc người huynh đệ như huynh không bận tâm lo lắng gì. Nhưng huynh nghĩ xem, trên đời này không ai có thể cho ta ăn chực một cách khảng khái như huynh được, thực ra huynh cũng coi như một tên giàu sổi, có thể làm bằng hữu với một tên giàu sổi, ta vô cùng cao hứng. Cho nên ta vô cùng lưu ý tới chuyện sinh tử của huynh, bởi vì sinh tử của huynh ở một mức độ nào đó còn có liên quan đến túi tiền của ta!”

Bộ dạng thâm trầm và nghiêm túc này chọc cho Mị Văn Dạ cười ha ha, thấy nàng giống như lúc trước, không e dè gì khóa vai mình, ý cười trong mắt hẳn lại nhiều hơn một chút: “Người kia đã là huynh đệ của huynh, mà Mị Văn Dạ ta cũng là huynh đệ của huynh, vậy ta không những không động đến khách sạn Bồng Lai, mà còn phải giúp đỡ thật nhiều mới đúng!” “À, chuyện này cũng không cần thiết!” Như thế sẽ khiến nàng có cảm giác nợ ân tình đấy!

Mị Văn Dạ lắc đầu, cười khẽ nói: “Đây cũng không phải vì huynh, mà vì Mị gia chúng ta! Khách sạn Bồng Lai này, hiện nay là nhà hàng nổi tiếng nhất kinh thành, nếu có Mị gia chúng ta chống đỡ phía sau, chỉ cần Mị gia không ngã, sẽ khiến nó trường thịnh không suy! Như thế, sự chú ý của tất cả mọi người đều sẽ hướng tới cái đệ nhất nhà hàng này, cây to của Mị gia sẽ không bị chú ý đến! Còn khách sạn Bồng Lai, cho dù có kinh doanh tốt đến đâu đi chăng nữa, thì chẳng qua cũng chỉ là một cái khách sạn, không có sự uy hiếp khiến Hoàng thượng phải ra tay diệt trừ, như thế chẳng phải rất tốt sao? Mị gia được ẩn giấu đi, còn khách sạn Bồng Lai thì không so họa sát thân, ở một mức độ nào đó, cũng có thể nói là đảm bảo được ai toàn, chẳng phải cả hai bên đều cùng có lợi sao?”

Nói như thế cũng không sai, nhưng Nam Cung Cầm nghe lại vẫn cảm thấy gượng ép! Gia nghiệp của Mị gia rất lớn, chỉ là một cái khách sạn Bồng Lai, lại có thể cướp được danh tiếng của Mị gia sao? Đây rõ ràng là người này nói giảm nói tránh để giúp đỡ mình thôi! Thấy đối phương đã nói đến mức này, Nam Cung Cầm cười khổ nói: “Văn Dạ huynh đúng là dụng tâm lượng khổ!”

Lời này như là đang nói về những gì Mị Văn Dạ mới nói, nhưng cả hai người đều hiểu được, đây thật ra là đang nói đến chuyện hấn nói tránh việc hấn ra tay hỗ trợ. Mị Văn Dạ không để ý lắm mà cười cười: “Có thể khiến cho Yến huynh tốn không ít miệng lưỡi để nói giúp, ông chủ kia tuyệt đối có giao tình với Yến huynh không ít, Yến huynh đã nhận Mị Văn Dạ ta là huynh đệ, ta làm chút chuyện huynh đệ nên làm, cũng là tất lễ dĩ ngẫu thôi!”

Lần này mà Nam Cung Cấm lại từ chối, chính là không muốn nhận hấn là huynh đệ! Nam Cung Cấm gật nhẹ đầu, nói lời cảm ơn: “Thế thì cảm tạ Văn Dạ huynh cho ta chút thể diện này!” Hai người vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ. Trên đường đi, Nam Cung Cấm đứng ở đầu phố, do dự hồi lâu rồi chọn một hiệu may đi vào. Để Mị Văn Dạ chờ nàg ở bên ngoài. Không bao lâu sau, nàg liền đi ra, đổi một thân trang phục phụ nữ, những người từng gặp qua Yến Kinh Hồng ở kinh thành không quá nhiều, nhưng cứ mặc nam trang đi rêu rao khắp nơi, thì rất có thể bị người ta nhận ra, thế sẽ liên lụy tới Mị Văn Dạ.

Mị Văn Dạ thấy nàg từ trong hiệu may ra, hô hấp của hấn không tự chủ được mà ngưng lại một chút, trong đầu lại đột nhiên nhớ tới lúc ở thanh lâu, nhớ tới nháy mắt động tâm với nàg khi đặt nàg lên giường, đồng thời cũng cảm thấy tim mình đập nhanh vô cùng, phi thường lợi hại, gần như là muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, đây là cảm giác hấn chưa từng có, hấn đã quan hệ với rất nhiều phụ nữ, đẹp như Nam Cung Cấm cũng không phải không có, nhưng, hấn lại chưa từng có kích động như ngày hôm nay.

Nam Cung Cấm đi tới trước mặt hấn, thấy ánh mắt hấn nóng rực, nhú mày, bu ãn bực nói: “Huynh nhìn ta chăm chăm thế làm gì? Còn không mau trả ti ãn!” Kể cả không muốn trả ti ãn cũng không cần nhìn nàg như thế chứ?

Nàg quát cho thần trí Bị Văn Dạ trở lại, hấn cảm thấy là đã sống từng này năm rồi, hấn chưa từng mất mặt như thế, nhìn con gái nhà người ta đến thất thần. Nếu như truy ãn ra ngoài, hai tên Lãnh Vũ Tàn và Mạnh Hạo Nhiên không chừng sẽ chế giễu hấn chết mất! Lại còn là một cô gái không

hề có sự thực nữ của con gái như thế này, cho nên hẳn vội vàng móc bạc trong tay áo ra thanh toán, sau đó đi ra ngoài.

Tiểu nhị hiệu may nuốt một chút nước bọt, nhìn hai người vừa đi ra kia rồi nói: “Nếu ta không nhìn nhầm, đó chính là Thừa tướng đại nhân, đệ nhất công tử ăn chơi của Tây Võ chúng ta, đúng không?”

“Bốp!” một tiếng, ông chủ đập một tay vào đầu hắn: “Thừa tướng đại nhân là người người có thể tùy tiện bàn tán sao? Người có một trăm cái đầu cũng không đủ để chém! Còn không mau ngậm mồm vào, lo làm việc cho cẩn thận!” Đệ nhất công tử quần là áo lụa của Tây Võ thì không sai, nhưng cho dù mấy người quan lại quyền quý cũng chỉ dám bàn tán với nhau, có ai muốn chết mà nói ra chứ?

Ông chủ tuy miệng nói thế, nhưng mà cả nửa người đã vươn ra khỏi quầy, kéo dài cái cổ nhìn ra ngoài. Thừa tướng đại nhân bản chất lạnh nhạt, cả thiên hạ đều biết, nhưng chưa từng thấy hắn nhìn cô gái nào hòa nhã đến thế, mà cô gái kia vừa rồi còn gào thét với hắn nữa.

Tiểu nhị sờ lên đầu mình, lại cảm thấy có chút là lạ: “Ông chủ, ngài có cảm thấy cô gái kia có chút quen thuộc không?” Hắn có cảm giác như là đã nhìn thấy cô gái này ở nơi nào đó.

Ông chủ lại đánh một cái nữa vào gáy hắn: “Nhìn quen mắt cái rắm! Làm việc của người đi! Ta nhìn tất cả các mỹ nữ trên đường đầu rất quen mắt, nhưng người ta nhìn người, lại rất lạ mắt!” Tiểu nhị sờ lên đầu, không dám suy nghĩ nhiều nữa...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 91: Bạch Hồ

“Ta không ngờ, Yến huynh mặc nữ trang vào lại... không tâm thường như thế này!” Mị Văn Dạ cân nhắc câu chữ rồi nói.

Nam Cung Cẩm không để ý lắm, trang phục nàng lựa chọn không phải là váy ngắn con gái hay mặc, mà là trang phục cực kỳ nhẹ nhàng, có lợi cho việc hành tẩu giang hồ. Nàng tùy ý vung vẩy vật áo rồi tự ca ngợi: “Nhìn tư thế có hiên ngang, đoạt hồn người khác không?”

“Phì... Ha ha ha...” Lâu như vậy, đức hạnh người này vẫn rầm thối như cũ.

Trong lúc nói cười, hai người đã đi tới khách sạn Bồng Lai, tên chưởng quỹ ngoài cổng trông thấy Nam Cung Cẩm thì giật nảy mình, nhưng cũng không biểu lộ ra cái gì, chỉ coi như không biết, để cho bọn họ đi vào. Ngược lại, một tên tiểu nhị nuốt một ngụm nước bọt, nói thầm trong lòng, nếu để cho Hoàng thượng biết Hoàng hậu ở đây ăn cơm với một người đàn ông khác, không biết sẽ thế nào...

Đi vào nha gian, Nam Cung Cẩm đặt mông xuống, ngênh ngang cầm lấy thực đơn rồi gọi món. Nhìn bộ dạng này của nàng, Mị Văn Dạ cười nói: “Vẫn như lúc trước, không có chút nữ tính nào!” Cử chỉ thô lỗ, còn hơn cả đàn ông. Nam Cung Cẩm ngược mắt, lờm hằm một cái: “Đi ăn cơm với người, nếu ta coi mình là con gái thì đã không đi!” Đã là huynh đệ, vậy tự nhiên phải coi mình thành đàn ông mới đúng. Mị Văn Dạ lắc đầu cười to, từ chối cho ý kiến.

Gọi đồ ăn xong, trong phòng trở nên hoàn toàn yên tĩnh, Mị Văn Dạ nhìn quanh một chút, gian phòng này có hệ thống cách âm thật tốt, nên hắn nói nhỏ: “Ta có thể hỏi một câu, nàng đến Tây Vỹ làm gì không?” “An táng một vị bằng hữu, đi điều tra một việc! Cho nên bữa cơm này ăn xong, chúng ta sẽ từ biệt nhau, tương lai mà có cơ hội thì gặp lại!” Lựa chọn đi ăn cơm với hắn, một là vì khách sạn của mình, hai là cũng đã đến giờ ăn cơm, đã gặp bạn cũ, vậy thì ăn một bữa cơm cũng không sao. Cũng coi như là khoảng thời gian nhàn hạ khó có được.

Mị Văn Dạ gật đầu, lại tiếp tục nói: “Điều tra chuyện gì? Ta cũng có thể giúp nàng một tay!” Hắn vừa nói xong, đôi mắt sắc bén của Nam Cung Cẩm quét tới hắn, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo. Bị ánh mắt này quét qua, Mị Văn Dạ cười khẽ một tiếng, vội vàng lắc đầu nói: “Được rồi! Được rồi! Ta không hỏi nữa!” Hắn lại không biết, có ngày mình phải ăn nói khép nép và thận trọng thế này đấy.

“Cũng không phải là không thể nói cho huynh! Chỉ là không muốn làm huynh khó xử. Bằng hữu của ta bị người ta hại chết, nhưng hiện nay, lại không biết là ai, là Tây Vỹ hay là Đông Lăng! Nhưng cho dù là bên nào, lần này ta đều muốn tự tay giết kẻ thù!” Nói xong, nàng mạnh mẽ bóp cái ly trong tay, suýt nữa bóp mạnh quá mà vỡ cả ly.

Quay lại kinh thành Tây Vỹ, thứ nhất là hoài niệm thời gian ở cùng với Tử Mạch và Nhược Tịch, hiện nay các nàng đều đã không còn ở đây, mà nếu như không phải vì có người muốn đối phó với Bách Lý Kinh Hồng và nàng thì nàng cũng quyết không để liên lụy tới Tử Mạch, thù này, sao nàng có thể không báo? Chiến tranh quốc gia, một khi đã nổ ra, có khi đánh đến hơn mười năm cũng có thể, nàng không ngại hiện nay ám sát thủ lĩnh của một quốc gia nào đó, có lợi cho Nam Nhạc và cũng có thể báo thù cho Tử Mạch.

Mị Văn Dạ trở nên yên lặng, theo như cách mới này, kẻ thù của nàng không phải là Hoàng thượng, thì sẽ là Đông Lăng Hoàng! “Nhưng có điều mới không?”

“Phía Nam Nhạc đi đầu tra được tin tức, có một đám người thân bị xuất hiện, nhưng khi đi tìm tung tích, lại chỉ tìm được một cửa mật đạo, khi người của chúng ta xuống dưới đó xem xét, mật đạo đó đã bị đánh sập, không biết là thông đi hướng nào! Nhưng có vẻ như là thông hướng Tây Vỗ này!” Mục đích của bọn chúng là nhắm vào Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cẩm, nếu như Nam Nhạc Hoàng và Nam Nhạc Hoàng hậu đầu chết, tuyệt đối sẽ khiến cho người Nam Nhạc phản hận ngập trời, đến lúc đó Nam Nhạc phản kích điên cuồng, sẽ tiện nghi cho một nước khác. Cho nên là mấy chuyện hủy thi diệt tích hoặc là gấp lửa bỏ tay người cực kỳ dễ phát sinh ở thời điểm này.

Lúc này, Mị Văn Dạ cảm giác cổ họng mình nghẹn lại, cảm thấy sâu sắc rằng mình không nên hỏi tới vấn đề này. Hiện nay đã hỏi tới rồi, nên hẳn không thể không để ý đến, nhưng hẳn làm Thừa tướng Tây Vỗ, lại là một quân nhân Tây Vỗ yêu nước, thực sự là... “Vậy nàng định đi đầu tra thế nào?” “Tự nhiên là đi đầu tra Kiềm Châu!” Phía sau Kiềm Châu chính là Thiệu Dương. Cho nên Kiềm Châu hiện nay chính là nơi Mộ Dung Thiên Thu đóng quân.

“Chuyện này không thể được!” Mị Văn Dạ đứng lên không tán đồng, “Như thế quá nguy hiểm, nếu bị người ta phát hiện, hậu quả khó mà lường được! Mà trên đường đi có cửa ải trùng điệp, quân doanh trong địa càng có trong quân trú đóng, cho dù chuyện này thật sự do người Tây Vỗ làm, cũng chỉ có mấy người quyền cao chức trọng biết được, sẽ không để lộ cho người ngoài biết! Nàng đi đầu tra như thế thì có thể đi đầu tra được cái gì?”

Nam Cung Cẩm lắc đầu: “Nhưng lần này, người chết là bằng hữu của ta, ta không thể không để ý đến!” Mấy ngày nay, nàng hầu như là khó mà nghỉ ngơi được, chỉ cần vừa nhắm mắt lại, sẽ lập tức trông thấy cô gái đơn thân kia gọi nàng “Cẩm tỷ tỷ”, hơn nữa còn có một đôi mắt phượng hẹp dài nhìn nàng đầy khẩn cầu, cầu nàng hỗ trợ chăm sóc tốt nha đầu kia. Thế nhưng cuối cùng, lại liên lụy đến nàng!

Đây không phải là chuyện tranh đấu giữa các quốc gia, đây chỉ là ân oán cá nhân, cho nên nàng không muốn oan uổng cho ai hết, nhưng hung thủ, nhất định phải trả giá đắt!

Thế nhưng Mị Văn Dạ nghe thấy thế, vẫn cảm thấy hoảng hốt. Hành động như thế thật sự là quá mức mạo hiểm, cứ như thế mà hành động, thì cho dù có võ công cao thâm tới đâu, dưới mấy chục vạn ánh mắt giám thị, cũng khó có thể lén vào, nói gì đến chuyện toàn thân trở ra! Sau khi hấn tr ần ng âm h ồi lâu, giống như đã hạ quyết tâm, ngược mặt, nói vô cùng nặng nề “Ta giúp nàng!”

“Huynh giúp ta?” Nam Cung Cầm bị hấn làm cho thoáng kinh ngạc. Nếu như để người ta biết hai người bọn họ cấu kết với nhau, vậy thì không chỉ liên lụy tới một mình Mị Văn Dạ mà còn liên lụy đến cả nhà của hấn. Giao tình của hai người bọn họ còn chưa tới mức này đúng không?

“Ừm! Ta giúp nàng, nếu chỉ có một mình nàng, đừng nói là tới được quân doanh, ngay cả đến được Ki ềm Châu hay không cũng khó nói!” Dù sao thì hiện nay đang chiến loạn, vì phòng ngừa gian tế trà trộn vào, mỗi địa phương đều kiểm tra rất nghiêm ngặt. Lúc đoàn người Nam Cung Cầm tiến vào, nếu không có cái quan tài thì cũng không có khả năng tiến vào tùy tiện như thế.

Nhưng Nam Cung Cầm lại cảm thấy mình không thể nợ được món ăn tinh to lớn thế này, Mị Văn Dạ nhận ra nàng muốn cự tuyệt, nên vội vàng nói trước khi nàng cự tuyệt: “Ta đã nói qua rồi, kẻ sĩ chết vì tri kỷ! Hơn nữa, ta cũng không làm gì, chẳng qua chỉ là mượn chuyến công vụ đi tìm Hoàng thượng thật b ầm mà thôi, mang theo năng làm gã tùy tùng sai vặt là được rồi! Cho nên nàng nhất định phải bình an, nếu không ta cũng bị nàng liên lụy!” Ngược lại hấn còn có tâm trạng nói giỡn,

Tâm trạng của Nam Cung Cầm lại càng nặng nề hơn, nàng thấy quan hệ của bọn họ chẳng qua là còn chưa tới mức phó thác sinh tử cho nhau, đối phương tuyệt đối không có lý do gì vì nàng mà làm đến mức độ này, chỉ việc trợ giúp cho sản nghiệp của mình đứng vững ở Tây V ỗ đã là ân huệ rất lớn với mình rồi! Nhưng nàng vẫn g ật đ ầu, trong lòng đã có quyết định, chờ hấn về thu xếp đ ồ đạc, mình sẽ đi trước.

Sau khi đã nhất trí sơ bộ với nhau, hai người cùng nhau dùng cơm, cùng ăn rất vui vẻ, tâm trạng có phần khá hơn, Mị Văn Dạ thanh toán tiền

xong, liền trở về thu dọn đồ đạc, để Nam Cung Cẩm ở lại nơi này chờ hắn. Hắn viết một lá thư cho sự phụ của mình, Dương đại học sĩ đương triều, thông báo chuyến đi của mình. Nhưng đến khi hắn quay trở lại khách sạn Bồng Lai, trên bàn chỉ còn lại một phong thư.

“Văn Dạ huynh, có được hảo hữu chí giao như huynh, đó là may mắn của ta, nhưng ta sao có thể vì ân oán cá nhân mà liên lụy tới huynh? Huynh có tương lai tươi sáng, không nên vì ta mà mất đi. Nhưng tâm ý của huynh, ta xin khắc sâu trong lòng, vĩnh viễn in hằn trong tâm trí ta. Trân trọng!”

Một trang giấy thật mỏng, Mị Văn Dạ cầm trong tay, muốn cười mà cười không nổi. Cuối cùng hắn vẫn không hiểu rõ được nàng, vốn cho rằng nàng xưa nay nói một không hai, cho nên khi đã đáp ứng, nhất định sẽ làm như thế, hắn mới yên tâm quay về. Nhưng không biết nàng không muốn liên lụy người khác, cho dù ngay cả phải nói dối nàng cũng đã dùng đến. Chẳng qua là hắn muốn giúp nàng mà thôi, nàng lại cự tuyệt hắn ngoài ngàn dặm, cuối cùng vẫn là chính mình yêu cầu xa vời!

Nhưng, ngày qua ngày, hắn lại không muốn thừa nhận và không thể không thừa nhận là vì sao mình nhớ nàng? Một năm quen biết, nàng đi, cuộc sống của hắn trôi qua cũng tẻ nhạt vô vị, mà bị vây trong sự vô vị đó cũng chỉ có một mình hắn mà thôi, cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng để ý. Đi tới bên cửa sổ, chắp tay nhìn xuống dưới, ngay cả hình bóng nàng hắn cũng không thấy, hiển nhiên là nàng đã đi rất lâu. Mị Văn Dạ cảm thấy trong tim mình thất vọng và mất mát...

Thật lâu sau, một tên tiểu nhị tiến đến, nhìn bóng lưng vị công tử kia rồi nói: “Thừa tướng đại nhân, cô nương vừa nãy khi đi có nói, sau này có cơ hội, sẽ còn đến Tây Vô tìm ngài ăn chực!”

Hắn vừa nói xong, vẻ lo lắng trong lòng Mị Văn Dạ trong nháy mắt bị quét sạch, hóa ra mình hay nhớ nhung nàng vì câu nói ngày đó nàng nói: “Người bình thường muốn ta ăn chực, ta còn không đáp ứng đấy, đây là vinh hạnh của huynh!” Lúc trước chỉ cảm thấy nàng bịa chuyện, nói khoác mà thôi, cũng không để ở trong lòng, đến hôm nay mới biết, thật sự là như thế.

Thôi được, hấn lắc lắc cây quạt, cười phong tao một tiếng, đi tìm thú vui... Nam Cung Cẩm phi điên cu ờng trên đường, khắp nơi ở Tây Vĩ đều là sản nghiệp của nàng, muốn bình yên ti ền nhập vào cũng không khó. Ngược lại, nếu đi cùng Mị Văn Dạ mới là cực kỳ bất tiện. Nhưng, còn chưa tới Kì ền Châu, vẫn đang trên đường từ Mạnh Chi ầu đi tới Kì ền Châu, nàng đã thấy một đội nhân mã từ phía trước đi tới. Bọn hấn mặc quân trang, hiển nhiên đều từ Kì ền Châu tới, mà phương hướng bọn hấn đi, cũng đúng là kinh thành.

Ở giữa đoàn có một chiếc xe ngựa, xe ngựa đó rất to, chiếm trọn vẹn một nửa con đường, dân chúng xung quanh đều phải né tránh. Nam Cung Cẩm nhíu mày nhìn chiếc xe kia, tình hình các quốc gia hiện nay căng thẳng như thế. Mộ Dung Thiên Thu lại sai người giống trống khua chiêng vận chuyển thứ này, chắc chắn thứ này nhất định không thể coi thường! Đã như thế, thì càng phải biết đó là thứ gì!

Đội xe đi tới trước mặt nàng, nàng vội vàng dắt ngựa đứng sang bên cạnh, cúi đầu xuống, để tránh bị người ta phát hiện ra. Sau khi đoàn xe đi qua, nàng tỏ vẻ hết sức tò mò, vỗ vỗ người bên cạnh mình nói: “Người có biết trong đó chứa thứ gì không? Th ần th ần bí bí như thế, có phải có bảo bối gì tốt không?” Người bên cạnh bị Nam Cung Cẩm vỗ vỗ vốn không muốn nói, nhưng nhìn vẻ hiếu kỳ của nàng, mà dáng vẻ mọi người xung quanh cũng vô cùng chờ đợi, tất cả đều rất hiếu kỳ, khiến cho hấn lập tức cảm thấy mọi người đều không biết, mà hấn lại biết, đó sẽ là chuyện rất có mặt mũi! Thế là, hấn cười ha ha nói ra chuyện mình biết: “Đúng là có bảo bối tốt đấy, ta nghe chất nhi đang tòng quân trong quân đội nói, nói là mấy ngày nay Hoàng thượng phát hiện một con bạch hổ, nghe nói rất có linh tính, Hoàng thượng vừa thấy đã rất yêu thích, tự mình dẫn theo hai vạn binh mã xâm nhập Kỳ Sơn mới có thể bắt được!”

Kỳ Sơn là một tòa sơn mạch ở Kì ền Châu, địa thế hiểm yếu, khó vào khó ra, tuyệt đối không chỉ mấy ngày là có thể tới được. Theo như lời này, vậy thì trận pháp phệ h ần hấn là không phải do Mộ Dung Thiên Thu bày ra, bởi vì hấn căn bản là không có thời gian, Nam Cung Cẩm đang suy nghĩ thì người kia lại nhìn xung quanh một chút, xác định là không có quan binh thì

mới tiếp tục nói tiếp: “Hắc hắc, ta còn biết một chút, thực ra con bạch hồ này, chính là Hoàng thượng bắt được!”

Con người là loài động vật ưa thích những chuyện buồn đưa lê ngoài lề, bất luận là đàn ông hay phụ nữ, nhất là những chuyện xấu về thương vị giả như Mộ Dung Thiên Thu, mọi người tự nhiên đều cảm thấy hứng thú. Thế là mọi người đều vênh tai, nhìn người kia, chờ hắn nói tiếp.

“Đứa cháu ta cũng đi theo tới Kỳ Sơn bắt bạch hồ, sau khi bắt được, có nghe thấy Hoàng thượng hỏi Nội Thị Giám đại nhân một câu, nguyên văn là “Yến Khanh lúc ở bữa tiệc ngắm sen năm đó, nói là vô cùng thích bạch hồ, trăm có nhớ nhầm không? Nội Thị Giám đại nhân nói đúng vậy, Hoàng thượng liếc sai người đưa con vật này tới kinh thành, không được có nửa điểm tổn thương...”

Câu nói kế tiếp, Nam Cung Cẩm cảm thấy nghe không nổi nữa. Chuyện này nàng đương nhiên nhớ kỹ, tại bữa tiệc ngắm sen đó, Mộ Dung Thiên Thu được tặng một con Hải Đông Thanh cực phẩm, trên cánh có một vòng lông vũ màu vàng, nhìn vô cùng quý giá. Hắn đã hỏi mình có muốn hay không, vốn là nàng muốn, vì có thể bán được không ít tiền, nhưng sau khi hắn hỏi lời này, các đại thần xung quanh đều nhìn nàng vô cùng ghen ghét, lúc ấy nàng còn chưa đứng vững trên triều đình, cho nên không dám tùy tiện đắc tội văn võ triều đình, cho nên đã từ chối.

Nàng cũng thuận miệng nói một câu, con vật nàng thích là bạch hồ. Bạch hồ cực kỳ trân quý, cũng khác biệt với tuyết hồ một màu trắng tinh, nó hiếm hoi giống như con chim màu xanh da trời mà lúc trước nàng và Mộc Nguyệt Kỳ săn được vậy, hay là như con Hải Đông Thanh cực phẩm kia, cho nên nàng cũng chỉ là thuận miệng mà nói ra một chút. Nhưng Mộ Dung Thiên Thu lại nói: “Có cơ hội, trăm nhất định sẽ bắt một con cho Yến Khanh.” Sau đó hắn sai người nướng con Hải Đông Thanh kia để ăn, còn nói cái gì mà nếu Yến Khanh không thích thì cũng không còn có giá trị gì mà tồn tại.

Chuyện bắt bạch hồ cho nàng, cho tới bây giờ, nàng cũng chỉ nghĩ là đối phương nói tùy tiện mà thôi, nhưng không ngờ, hai người bọn họ đã

đến tình trạng thế này mà hắn vẫn còn nhớ rõ chuyện này.

Rất nhanh, lại có người hỏi một câu; “Nhưng mà, nhưng mà Thừa tướng đại nhân không phải đã... Không, là Thừa tướng tiền nhiệm, hắn không phải là đã mất tích rồi sao? Còn có lời đồn nói Hoàng hậu Nam Nhạc...”

“Suyt! Mấy chuyện này chúng ta có thể nói sao? Hoàng thượng làm thế, tự nhiên là có đạo lý của ngài! Yến Thừa tướng cũng có phúc khí, năm đó Hoàng thượng đối xử với y tốt như thế, bây giờ đi rồi, Hoàng thượng vẫn còn nhớ tới y, cũng không biết Yến Thừa tướng đang suy nghĩ gì, tại sao lại muốn rời khỏi Tây Vỹ... Nghe nói Hoàng thượng vì không muốn con bạch hươu này bị thương tổn nên ngài còn bị thương nhẹ...”

Nam Cung Cầm nghe xong, nắm dây cương ngựa rồi quay người đi. Mộ Dung Thiên Thu đi bắt bạch hươu, vậy thì chuyện trận pháp phe hươu kia chỉ có thể là Hoàng Phủ Hoài Hàn làm ra! Nàng cũng không cần phải mạo hiểm đi Kiếm Châu nữa. Sau lưng nàng truyền tới tiếng thốt thức của dân chúng, họ không hiểu là vì sao Hoàng thượng lại đối xử tốt với Thừa tướng đại nhân như thế, giọng điệu bọn họ còn có chút trào phúng Yến Kinh Hồng không biết tốt xấu.

Bọn họ không hiểu được hành động của Mộ Dung Thiên Thu, nhưng Nam Cung Cầm lại có thể hiểu được. Mộ Dung Thiên Thu này, lúc hắn thích, hắn sẽ nâng người lên trời. Khiến người có ảo giác rằng tất cả mọi thứ trên đời này đều vì người, chỉ có một mình người là nhân vật chính, nhưng đến khi hắn chán ghét, những vinh quang, sự sùng ái cực chiêu này sẽ bị thu hồi trong phút chốc, đồng thời hắn cũng sẽ không lưu lại chút tình cảm nào.

Nếu không phải hiểu tính cách của hắn, Nam Cung Cầm còn nghĩ người này thích mình đến cỡ nào. Chỉ có đi đâu, hứng thú của hắn đối với mình kéo dài quả thật là quá dài một chút, như không giống như bình thường, nguyên nhân có lẽ là do hắn chưa đạt được mà thôi...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 92: Quyết Định Của Hoàng Phủ Hoài Hàn

Mang theo tâm trạng phức tạp, nàng giục ngựa đi về Nam Nhạc. Băng Tâm không yên lòng, tự mình hộ tống, biết Nam Cung Cẩm tới đây để mai táng Quân Tử Mạch, Mộng Trầm Tịch và Phượng Ca cũng không nhận được mà đỏ cả vành mắt.

Các nàng cũng không quen biết với Quân Tử Mạch, nhưng vẫn ấn tượng về cô gái thiện lương đáng yêu đó, cho nên cũng không nhận được mà thương tâm rơi lệ.

Họ cùng tiễn Nam Cung Cẩm cho đến tận lúc rời khỏi phạm vi Tây Võ, còn đi thêm một đoạn đường nữa, mấy người Băng Tâm mới dừng lại: “Chủ nhân, tình hình hiện nay rất căng thẳng, chiến sự cũng rất căng thẳng, ngài ngàn vạn lần phải chú ý an toàn!”

Nam Cung Cẩm cười cười tự giễu, nói với ba người các nàng: “Băng Tâm, cô không phát hiện ra đi đâu gì sao? Người tốt thường sống không lâu. Lăng Viễn Sơn là như thế, Dung Nhi cũng thế. Còn có Thiển Ưc, bọn họ đều là người thiện lương, cho nên không tồn tại được ở trên đời. Tai họa tự nhiên lại có thể gieo hại ngàn năm, cũng giống như Hoàng Phủ Hoài Hàn, giống như ta. Cho nên ta sẽ không có việc gì, các người đại khái có thể yên tâm!”

“Chủ nhân, ngài là người tốt!” Mộng Trầm Tịch nói một cách kiên định!

Phượng Ca và Băng Tâm cùng nhau gật đầu, có lẽ Nam Cung Cẩm tham tiền bạc, hơi tự tư, cũng không có tình cảm trách trời thương dân,

nhưng các nàng đều biết, chủ nhân của các nàng, có sự kiên trì của mình, có thứ để kiên trì thủ hộ của mình. Nàng là một người tốt!

Nam Cung Cẩm lắc đầu cười: “Ta vừa mới nói người tốt sống không lâu, ba người các người lại nói ta là người tốt, chẳng lẽ đang nguy hiểm rửa ta sao? Nhớ kỹ, trận chiến này, nếu như Nam Nhạc thắng là tốt nhất, còn nếu cuối cùng Nam Nhạc thua, các người hãy ở lại Tây Vô làm ăn cho tốt. Coi như không có bất cứ quan hệ nào với ta. Sau này nếu có khó khăn, Mị Văn Dạ và Linh Nhi đều sẽ giúp đỡ các người!”

Đây cũng là một nước cờ ẩn nàng đã hạ xuống trước đây, đó là giả Linh Nhi tới đây. Thứ nhất là để tác thành cho hôn sự của nàng, thứ hai là Phủ Định Viễn Hầu ở Tây Vô hết sức quan trọng, dù mình không có mặt ở Tây Vô, thì nàng cũng có thể giúp đỡ một chút.

Băng Tâm nhíu mày, nhìn nàng không đồng ý lắm: “Chủ nhân, Băng Tâm ta xưa nay trọng nghĩa khí, có phúc chúng ta cùng hưởng, giờ sao có thể để một mình ngài gặp nạn! Nếu ngài nhất định cứ nói như thế, vậy thì chúng ta liền theo ngài tới Nam Nhạc!”

Nam Cung Cẩm nghe thế, nhìn nàng hồi lâu, thấy khuôn mặt nàng kiên định, giọng điệu cũng cương quyết, không có nửa phần cho phép thương lượng. Còn nhu nhược như Mộng Trầm Tích và Phượng Ca thì thái độ cũng vô cùng kiên định, cuối cùng nàng không nói gì nữa, gật nhẹ đầu. “Vậy thì tốt, các người phải chú ý an toàn, tài sản của ta có một nửa ở trên tay các người!”

“Chủ nhân yên tâm!” Băng Tâm mỉm cười rồi gật nhẹ đầu với Nam Cung Cẩm. Nam Cung Cẩm dặn dò xong xuôi, cũng không ở lại nữa, quay mình lên ngựa, đi về phía Nam Nhạc. Giục ngựa lao nhanh, bụi mù sau lưng nàng tung bay, giữa không trung chỉ còn có một màu sắc, tóc đen bay lên, diên cuồng bay múa sau đầu...

“Không biết vì sao, ta luôn cảm thấy chuyến đi này của chủ nhân khiến cho sau này muốn gặp lại ngài sẽ rất khó khăn!” Mộng Trầm Tích nhìn theo bóng lưng Nam Cung Cẩm nói một cách mê mang.

Băng Tâm nghe thế, nhìn nàng một chút rồi nói khẽ: “Có đôi lúc ta thật sự muốn đề nghị chủ nhân...” “Băng Tâm, tử nói cái gì?” Phượng Ca không nghe rõ. Băng Tâm lắc đầu, tựa như ý thức được mình lỡ miệng, vội vàng nói: “Không có gì! Chúng ta trở về đi!” Nếu không phải bằng những quan hệ của các nàng ở Tây Võ, thì cũng không có khả năng đưa Nam Cung Cẩm rời khỏi dễ dàng như thế này.

Mộng Trần Tịch và Phượng Ca gật nhẹ đầu, đi theo Băng Tâm.

Chỉ có một mình Băng Tâm mới biết được, câu nói kia của nàng, là thật sự có đôi khi nàng muốn đề nghị chủ nhân từ bỏ những sự hỗn loạn này, một thân một mình đi tới một nơi xa xôi, lúc đầu ở Tây Võ, chủ nhân thường xuyên nhớ nhung Bách Lý Kinh Hồng, nhưng dù sao thì khi đó nàng cũng đã thật sự vui vẻ, nhưng hiện nay chủ nhân thì sao, có vui vẻ sao? Có lẽ chỉ có mình nàng mới biết được...

Lúc Nam Cung Cẩm đang trên đường về Nam Nhạc, đại quân Đông Lăng và Tây Võ cũng triển khai một lần tiến công theo quy mô lớn.

Mà lần này, là huyết chiến thực sự. Bọn hắn cũng gặp phải đại quân Nam Nhạc liều chết chống cự, hai quân giao chiến, theo lý thuyết mà nói, Nam Nhạc sẽ rơi vào thế yếu, nhưng dù sao thì cũng không thể khinh thường Dạ Mạc Sơn Trang, vào lúc này, cũng phát sinh một sự kiện khiến cho Hoàng Phủ Hoài Hàn hết sức đau đầu!

Thượng Quan Cẩn Duệ mất tích, mà các bộ hạ cũ của Thượng Quan Cẩn Duệ, cũng chính là những thân tử còn sót lại của vương triều Nam Cung, tìm không thấy Thượng Quan Cẩn Duệ nên như rắn mất đầu, cũng trùng hợp là nơi bọn hắn phát triển chính là Đông Lăng, thế nên đã quyết định lật đổ Đông Lăng, trùng kiến lại vương triều Nam Cung! Mà thể lực của những người này cũng không nhỏ, chuyện khiến cho Hoàng Phủ Hoài Hàn đau đầu nhất chính là, bọn họ luôn luôn cứ xuất hiện một lần, rồi lại đột nhiên biến mất, toàn bộ đều ẩn nấp trong dân chúng, không cách nào tìm được.

Thế nên tình hình liên biến thành trò chơi trốn tìm, khiến cho Hoàng Phủ Hoài Hàn phiền phức vô cùng! Hắn phái Hoàng Phủ Vũ đi trấn áp,

cũng không tìm được ngọn ngu ồn, cứ mỗi lần bọn hấn xuất hiện, đối phương đã chạy trốn không thấy bóng dáng, tình hình này đã duy trì một khoảng thời gian, cũng khiến cho Hoàng Phủ Hoài Hàn mười phần bất an!

“Ầm!”, một tiếng vang thật lớn, vang vọng đại điện! Ngay sau đó, tiếng Hoàng Phủ Hoài Hàn mắng chửi vang lên: “Đồ ăn hại, đều là một đám phế vật vô dụng!” Tiểu Lâm Tử giật nảy mình, vội vàng quỳ xuống, uy áp của đế vương, không phải hấn có thể chịu được.

Sắc mặt của Hoàng Phủ Da cũng rất khó coi, thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn tức giận như thế, giọng nói tà mị và lẳng lơ của hấn vang lên: “Hoàng huynh bớt giận, thần đệ cho rằng, chỉ cần Thượng Quan Cận Duệ không có mặt thì những người này cũng không gây nên được sóng gió gì to lớn!”

Đạo lý này, Hoàng Phủ Hoài Hàn sao có thể không biết, chỉ là: “Đệ làm sao biết đây không phải là do Thượng Quan Cận Duệ đứng sau chỉ đạo? Hơn nữa, chỉ cần một ngày Thượng Quan Cận Duệ không chết, tà tâm của những người này sẽ không mất, mộng đẹp muốn khôi phục vương triều Nam Cung cũng sẽ không ngủ yên!”

Muốn khôi phục vương triều Nam Cung, đấy căn bản chính là người si nói mộng! Bởi vì vương triều Nam Cung không có danh tiếng trong dân chúng, chỉ vẻn vẻn bằng lực lượng của những người kia là không thể nào hoàn thành. Hướng về dân tâm, chính là xu thế tất yếu. Thế nhưng thì dù sao đi nữa lực lượng của bọn hấn cũng không thể khinh thường, nếu chuyện này xảy ra chính thức, mức độ đả kích đối với Đông Lăng không thể nói là không lớn được. Nhất là tên Thượng Quan Cận Duệ kia quá mức thông minh, còn che giấu thân phận mà làm Tử Tướng ở Đông Lăng thời gian không ngắn, chính là thủ lĩnh của bọn hấn, một chi đội ngũ như thế, Hoàng Phủ Hoài Hàn sao có thể không lo lắng?

“Thế, hoàng huynh, ý của huynh là...”

Hấn vừa nói xong, một đôi mắt màu tím đen lạnh lùng quét tới người hấn, trong ánh mắt tràn đầy lãnh ý và băng hàn, ý tứ muốn biểu đạt, không cần nói cũng có thể biết được.

Hoàng Phủ Dạ cả kinh trong lòng, nhú mày nói: “Hoàng huynh, ý của huynh là diệt trừ Thượng Quan Cẩn Duệ sao? Nhưng người của chúng ta hầu như đã xới tung Nguyên Dương Lĩnh rồi, vẫn không thể tìm được hắn, phía bên Nam Nhạc cũng nói rằng Thượng Quan Cẩn Duệ đã chết.”

Chết rồi sao? Hừ! Đệ thật sự không hiểu Nam Cung Cấm!” Hoàng Phủ Hoài Hàn hừ lạnh một tiếng, môi mỏng nhếch lên, cho dù là hắn nở nụ cười, cũng lạnh lùng khiến cho người ta kinh ngạc.

Không hiểu rõ Nam Cung Cấm sao?

Hoàng Phủ Dạ ngờ ngác một chút, trong đầu chợt nhớ tới năm đó ở hoàng cung Đông Lăng, nàng đã vô cùng kích động khi Thiên Úc được vớt từ dưới nước lên. Trong thoáng chốc, hắn đã hiểu rõ, đúng thế, Tiểu Cấm Cấm vô cùng trọng nghĩa khí, lần đó vì Thiên Úc mà ngay cả mạng mình nàng cũng không cần, nằng nặc muốn đi báo thù. Còn lần này, nếu Thượng Quan Cẩn Duệ thật sự chết đi, nàng cũng nhất định sẽ điên cuồng lên mà tìm Tây Vỹ báo thù. Nhưng nàng không hành động như thế, vậy nói rõ...

Thấy hắn không nói gì, Hoàng Phủ Hoài Hàn lạnh lùng nhếch môi, tự nhiên cũng biết hắn đã hiểu được ý mình. “Dạ, chỉ có khi nào Thượng Quan Cẩn Duệ chết đi, trăm mới có thể an tâm được, để hiểu chứ?”

Khi nào Thượng Quan Cẩn Duệ chết đi, cho dù dư nghiệt của vương triêu Nam Cung có làm loạn đến lật trời, thì Hoàng Phủ Hoài Hàn hắn cũng không để trong lòng. Phát hiện một tên giết một tên là được! Hoàng Phủ Dạ cắn răng gật đầu: “Hoàng huynh, thần đệ rõ rồi! Thần đệ sẽ phải người đi đi điều tra, nhất định sẽ tìm được hắn! Chỉ có đi đâu, hoàng huynh có cảm thấy kỳ quái không?”

Hoàng Phủ Hoài Hàn nhú mày, chờ hắn nói tiếp.

“Thượng Quan Cẩn Duệ, họ là Thượng Quan, có quan hệ gì với vương triêu Nam Cung? Còn nữa, Tiểu Cấm Cấm vốn là Tổ Cấm Bình, mà khi tới Nam Nhạc lại tự xưng là Thượng Quan Cấm, cuối cùng lại trở thành Nam Cung Cấm, trong chuyện này có liên quan gì không?” Vấn đề này Hoàng Phủ Dạ đã nghi ngờ rất lâu rồi.

Lời này, hiển nhiên cũng khiến cho con người Hoàng Phủ Hoài Hàn co rút lại một chút, cô gái kia lúc trước ở Đông Lăng, hẳn đã phát hiện ra thái độ của Thượng Quan Cận Duệ đối với nàng rất không bình thường. Nhớ tới Tô Niệm Hoa năm đó có nói, Nam Cung Cẩm không phải là con ruột của ông ta, chẳng lẽ... “Lẽ nào vị công chúa vương triều Nam Cung năm đó mà không tìm được thi thể, vẫn còn sống sao?”

“Chuyện này không có khả năng!” Hoàng Phủ Dạ cuống quýt lắc đầu, đi đầu này sao có thể, nếu thật sự là như thế, vậy thì Tiểu Cẩm Cẩm và Bách Lý Kinh Hồng, cùng với bản thân mình sẽ có quan hệ là kẻ thù giết cha. Nàng không thể nào lại coi mình là bằng hữu, cũng không nên lấy Bách Lý Kinh Hồng.

Quan trọng nhất chính là nếu để cho hoàng huynh xác định Tiểu Cẩm Cẩm có liên quan tới vương triều Nam Cung, vậy thì nếu không tìm được Thượng Quan Cận Duệ, hẳn nhất định sẽ chuyển mục tiêu

Hoàng Phủ Hoài Hàn lắc đầu, cũng cảm thấy không có khả năng này. Cho dù là ai cũng không thể lấy kẻ thù giết cha mình làm chông được, lại còn sinh con dưỡng cái cho người ta nữa, như thế không giống với tính cách của Nam Cung Cẩm, trong đầu hẳn bỗng nhiên lóe lên đi đầu gì đó, đến mức khiến cho hắn sững sờ mà phải suy nghĩ trong chốc lát.

“Hoàng huynh, độc của Dật, càng ngày càng nghiêm trọng!” Hoàng Phủ Dạ bỗng nhiên nói, những năm nay Dật đầu phải gặm nhấm chất độc này, vốn bọn hắn nghĩ là chỉ cần khắc chế chất độc, thân thể Dật sẽ chậm rãi tốt lên, nhưng không ngờ là càng ngày càng nghiêm trọng, hiện nay đã vô cùng tồi tệ, không thể nhìn thấy phong thái của công tử Vô Trăn nữa rồi.

Đây cũng là một tấm bệnh của Hoàng Phủ Hoài Hàn! Nếu nói chuyện nào là chuyện hắn hối hận nhất trong cuộc đời, sợ rằng chính là chuyện hắn đã hủy đi hôn sự của Tiểu Cửu, cho dù là mục đích để bảo vệ Tiểu Cửu, không khiến hắn bị liên lụy bởi Tô Niệm Hoa, những lời nói ngày đó của Tiểu Cửu, cho tới hôm nay vẫn vang vọng bên tai hắn: “Vì để cho bản thân tùy hứng một lần, cho dù có mất đi tất cả, kể cả là có phải trả cả mạng của bản thân vào, cũng sẽ không hối tiếc.”

Trong hôn lễ hôm đó, cũng chính là lần cuối cùng hắn trông thấy đệ ấy cười vui vẻ. Cho tới bây giờ, đệ ấy thậm chí còn không chịu nhận cả người hoàng huynh như chính mình. “Chuyện này đã đi đâu tra nhiều năm như thế, vẫn không có đầu mối gì sao?”

“Đầu mối đương nhiên là có, chỉ là..” Hoàng Phủ Dạ chột dưng lại, hiển nhiên người ra tay, cũng là người khó xử lý. Hoàng Phủ Hoài Hàn nhíu mày, nhìn hắn không hiểu lắm: “Là ai?” Còn có người khiến hắn khó xử như vậy sao? “Ngũ hoàng đế” Hoàng Phủ Dạ thở dài một hơi, dưới ánh mắt lạnh lẽo của Hoàng Phủ Hoài Hàn, hắn vẫn phải nói ra, Hoàng Phủ gia là hoàng thất có con nối dõi phồn thịnh nhất trong bốn nước. Nhưng sự phồn thịnh này, lại mang tới phần lớn mầm mống tai vạ, chứ không phải là ích lợi gì. Hai năm trước, Hoàng Phủ Lam liên hợp với Tô Niệm Hoa mưu phản, bây giờ lại đi đâu tra ra Hoàng Phủ Thanh ra tay với Hoàng Phủ Dật!

Ba chữ này vừa được nói ra, sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn trong nháy mắt biến thành màu xanh xám, trên khuôn mặt tuấn dật vô song hiện lên vẻ không dám tin và thất vọng! Xưa nay hắn đã biết giữa huynh đệ bọn họ có sự bất hòa, nhưng không ngờ rằng Hoàng Phủ Thanh lại ngoan độc đến thế. Lúc trước Hoàng Phủ Lam phản bội mình, còn có thể hiểu được là đối phương và hoàng vị, vì lợi ích trước mắt, cũng không có gì đáng trách, nhưng chuyện liên quan tới Dật này thì chỉ đơn thuần là mưu hại!

“Để chắc chắn chứ?” Hoàng Phủ Hoài Hàn vẫn cảm thấy không dám tin, cũng không phải là hắn không tin Hoàng Phủ Dạ, mà là không tin Hoàng Phủ Lam lại phát rồ đến thế.

Đôi mắt đào hoa đầy tà mị của Hoàng Phủ Dạ nheo lại, giọng nói phong lưu chậm rãi vang lên: “Hoàng huynh, thiên đệ có chứng cứ, hơn nữa còn đủ cả nhân chứng và vật chứng! Nhân chứng cũng đã khai rõ ràng, hỗn hợp độc dược kia chính là cây dâu tằm Nam Cương, cho nên ngày của chúng ta trong lúc nhất thời không thể chẩn đoán được. Mà cây dâu tằm này chính là chỉ có hoàng thất Nam Cương mới có thể có, người bình thường không thể nào lấy được. Thiên đệ tốn công sức không nhỏ, mới có thể moi được từ miệng đường đệ của Nam Cương Vương ra là ai muốn thứ này.”

Nói như thế, chính là chứng cứ vô cùng xác thực! Hoàng Phủ Hoài Hàn bỗng nhiên trầm mặc, sắc trắng sắc xanh đan xen trên khuôn mặt hắn, đơn giản là khó nhìn tới cực điểm, hồi lâu sau, hắn mới trầm giọng nói: “Việc này, không thể nhận nhượng!”

“Như thế... là muốn giao Ngũ Hoàng để cho Đại Lý Tụ xử lý sao?” Hoàng Phủ Dạ hỏi ý kiến Hoàng Phủ Hoài Hàn. Sắc mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn lạnh lùng: “Tụ mình xử lý thì tốt hơn, nếu như để Đại Lý Tụ xử lý, thì sẽ thành trò cười đối với các nước khác.”

Hoàng Phủ Dạ gật đầu, hắn cũng đã đoán rằng kết quả sẽ thế này. Khi Hoàng Phủ Hoài Hàn nói xong chuyện này, hắn bỗng nhiên thở dài một hơi, sau đó như lơ đãng mà nói: “Dạ, đệ nói xem, đến huynh đệ ruột thịt còn như thế, vậy thì người không phải huynh đệ ruột thịt thì còn thế nào?”

Hắn vừa hỏi câu này xong, tim Hoàng Phủ Dạ bỗng nhiên nhảy lên một cái, cảm thấy lời nói này của hắn có chút không bình thường, nhưng nhìn sắc mặt hắn, lại có vẻ hết sức bình thản, nhưng dưới đáy mắt lại tràn đầy thất vọng, cho nên câu hỏi này không phải nói hắn, mà là nói về hai người Hoàng Phủ Lam và Hoàng Phủ Thanh. Hắn chần chờ một lúc rồi nói: “Hoàng huynh, hành động thế nào, không phải được quyết định bởi có là huynh đệ ruột thịt hay không. Sao hoàng huynh lại cảm khái như thế?”

“Không có gì, chẳng qua là trẫm cảm thấy trái tim mình bằng giá! Thiên hạ này, thân cận nhất với trẫm, dĩ nhiên chính là mấy người huynh đệ các người. Nhưng, đầu tiên là Hoàng Phủ Lam, sau đó lại là Hoàng Phủ Thanh, ngay cả huynh đệ ruột thịt còn như thế, vậy thì có thể tin tưởng được người ngoài sao?” Hoàng Phủ Hoài Hàn nói, còn thở dài một hơi, giống như hết sức nhức đầu.

Mây kiếm của Hoàng Phủ Dạ nhú lại, nhếch môi cười yếu ớt: “Hoàng huynh, không cần quá buồn lo vô cớ. Dùng người thì không nên nghi ngờ người, nghi ngờ thì không nên dùng, trong lòng hoàng huynh hiểu rõ là được! Sắc trời không còn sớm, thần đệ đi xuống trước!” “Ừm, đi đi!” Hoàng Phủ Hoài Hàn tỏ vẻ mệt mỏi, ngẩng trên long ý vượt vượt mi tâm của mình.

Sau khi Hoàng Phủ Dạ quay người đi, ánh mắt Hoàng Phủ Hoài Hàn bỗng nhiên nhìn vào màu đỏ như lửa trên lưng hắn, đôi mắt tím đen đầy cảm xúc mịt mờ. Mãi cho đến khi thân ảnh Hoàng Phủ Dạ biến mất hoàn toàn trong t ầm mắt, hắn nói nói tr ầm th ập, giống như là tự l ảm b ảm: “Huynh đệ ruột thịt còn không thể tin tưởng, nếu không phải ruột thịt thì sao?”

Tiêu Lâm Tử sửng sốt một chút, nhìn hắn có chút kinh ngạc rồi cả gan hỏi: “Hoàng thượng, ngài đang nói cái gì?” “Không có gì! B ải giá, về điện Dưỡng Tâm!” Hoàng Phủ Hoài Hàn nói xong thì đứng dậy, ph ệ h ờn tr ậ n l ầ n trước, bỏ ra cái giá to lớn như thế, lại không đạt được hiệu quả mong muốn, cũng g ầ n như phải sử dụng biện pháp khác r ồi. Cứ huyết chiến thế này, cũng không phải là biện pháp hay!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 93: Chỉ Là Một Âm Vệ, Mà Đòi Cưới Ta Sao? Cóc Ghẻ Đòi Ăn Thịt Thiên Nga!

Khi Nam Cung Cầm tới Thiệu Dương, ở xa xa đã có người tiếp đón nàng. Nàng tung người xuống ngựa, Bách Lý Kinh Hồng rất tự giác vươn tay đón lấy cương ngựa, sau đó đưa cho hạ nhân phía sau mình.

Hắn hôm nay vẫn phong hoa vô song như cũ, nhưng cả người lại có chút âm trầm. Nam Cung Cầm nhìn khuôn mặt tinh mỹ tuyệt luân của hắn, cũng cảm thấy có điểm là lạ, buồn bực hỏi: “Chàng sao thế?”

Do chiến tranh không thuận lợi sao? Trên đường đi cũng không nghe nói như thế mà!

Hắn nắm lấy tay nàng rồi nói nhàn nhạt: “Trở lại kinh thành.” “Trở lại kinh thành sao?” Nam Cung Cầm nhíu mày, đây là ý gì? Lần này mặc dù Hoàng Phủ Hoài Hàn không ngại giá thân chinh, nhưng bên ngoài Thiệu Dương, chính là Mộ Dung Thiên Thu đang nhìn chăm chăm, bọn họ đều không ở đây, không sợ có vấn đề gì sao? Kể cả coi như có thuốc nổ và súng máy thì cũng chưa chắc có thể thắng.

Bách Lý Kinh Hồng nhìn nàng một chút rồi nói nhàn nhạt: “Ừm, trở về kinh thành, ta đưa nàng trở về.”

“Vì sao?” Đang yên đang lành, sao lại muốn nàng trở về

Mọi người xung quanh thấy tình hình hai người có vẻ không đúng, trong nháy mắt liền nhận thức được mình dư thừa, đang muốn tự mình rời đi, lại trông thấy Hoàng thượng vĩ đại của bọn họ đã một tay bế Hoàng hậu

nương nương lên, đồng thời không quan tâm tới nàng đang giãy giụa đủ kiểu, ôm nàng đi vào xe ngựa đã chuẩn bị trước đó.

“Này, rốt cuộc là chàng làm sao thế?” Trong lòng Nam Cung Cẩm rất bất mãn, cho tới nay, cho dù nàng làm cái gì, hắn cũng sẽ không can thiệp, cho nên mỗi lần nhớ tới điếm này, nàng luôn cảm thấy lựa chọn hắn là chính xác, bởi vì có thể tương đối tự do. Nhưng lần này, hắn hoàn toàn không có ý muốn hỏi ý kiến của nàng.

“Sau khi mai táng Quân Tử Mạch xong, nàng đi đâu vậy?” Giọng nói vắng ngắt vang lên, không mang theo vẻ chất vấn, nhưng ngược lại lại có chút vô cùng đáng thương. Đôi mắt đẹp như ánh trăng ngân ngấn nước, vẻ âm trầm vừa xong như là ảo giác của Nam Cung Cẩm, trong chớp mắt đã biến mất không thấy đâu nữa.

Hả, đi đâu? “Gặp Mị Văn Dạ, cùng nhau ăn một bữa cơm. Muốn đi đâu tra xem có phải Mộ Dung Thiên Thu bày ra trận pháp phệ hồn hay không nên đã đi Kiềm Châu, nhưng xem ra là Hoàng Phủ Hoài Hàn làm chuyện đó, cho nên không gặp hắn ta mà trực tiếp quay trở về”

Nam Cung Cẩm nói vô cùng lưu loát, nàng tự nhận là không có vấn đề gì! “Lúc trước ở Tây Vỹ, nàng đáp ứng ta chuyện gì?” Hắn lạnh nhạt nhìn nàng, rất nhanh, toàn bộ xe ngựa đều có cảm giác chua chua, như là có nhà ai mở một bình dấm chua lâu năm, khiến cho vài dặm bên ngoài đều là mùi chua liên miên không dứt.

Đáp ứng... Đáp ứng sau này sẽ không một mình đi ra ngoài uống rượu với đám người Mị Văn Dạ nữa sao?

Vừa nhớ tới lời hứa này, Nam Cung Cẩm lập tức cảm thấy mồ hôi lạnh tuôn xối xả sau lưng. Quả thật là mình từng đáp ứng hắn chuyện này, thế là trong nháy mắt liền có chút ngượng ngùng, nhưng nàng vẫn cố tình tỏ ra tức giận, ngụy biện với hắn: “Không phải là vì chàng không có mặt ở Tây Vỹ sao? Ta cũng không phải là cố ý lén lút... à không, là bỏ chàng lại mà đi uống rượu một mình.”

Suýt nữa nói thành lén lút, lén lút không phải là yêu đương vụng trộm sao? Nàng thâm mắng, không biết là tên khốn kiếp nào bán đứng mình!

“Chính nàng muốn ta ở lại Nam Nhạc đây.” Về mặt lãnh đạm của hắn bỗng nhiên xuất hiện vẻ âm trầm xưa nay chưa từng thấy.

Sau đó Nam Cung Cẩm xuất hiện một giọt mồ hôi lạnh to đùng! Nếu nói như thế, chuyện này có thể hiểu thành là chính mình khiến cho hắn ở lại, sau đó mình chạy tới Tây Vĩ một mình để gặp riêng bằng hữu! Nàng ra vẻ không thèm để ý mà nói: “Chàng biết rõ ta với hắn chẳng qua là bằng hữu bình thường thôi mà. Hơn nữa, chúng ta đã là vợ chồng rồi, có phải cặp đôi mới yêu nhau đâu mà còn diễn màn ghen tuông này nọ chứ!”

Nàng vừa nói, thần sắc dưới đáy mắt hắn càng thêm khó coi. Hắn quay đầu, không nhìn nàng nữa, thật lâu mà không nói gì. Nhưng xe ngựa đã bắt đầu tiến về phía trước, thấy hắn tức giận như thế, Nam Cung Cẩm cũng có chút tức giận. Chẳng lẽ phụ nữ sau khi kết hôn thì ngay cả bằng hữu là đàn ông cũng không thể gặp gỡ sao? Nàng không phải như những người phụ nữ cổ đại tam tòng tứ đức, chỉ biết ở nhà giúp chồng nuôi dạy con, nàng cũng có các mối quan hệ khác của mình. Nhưng hắn lại tước đoạt một cách bá đạo như thế, giờ còn muốn đưa nàng quay lại kinh thành, đây là không muốn trông thấy nàng nữa sao?

Nghĩ như thế, nàng lập tức cảm thấy hỏa khí trùng thiên! Nếu không phải nàng khẳng khái đi theo hắn, thì cũng không bị liên lụy tới nhiều thị phi như thế, nàng không hối hận tự mình lựa chọn hắn, mà thường áy náy vì lựa chọn của mình liên lụy tới người khác. Tử Mạch mới mất không được mấy này, hiện nay hắn đã vì một chút việc nhỏ không quan trọng mà tức giận với mình, cho dù là ai thì cũng không thoải mái được. Nghĩ thế, nàng tức giận đứng dậy, muốn xuống xe.

Lại bị một cánh tay thon dài ngăn lại, hắn ngược mắt, đôi mắt đẹp như ánh trăng say lòng người nhìn nàng, giọng điệu mờ nhạt không nhiễm bụi trần vang lên: “Nếu như là ta, hiện nay cùng ăn cơm uống rượu với một cô gái khác, cảm tưởng của nàng như thế nào?”

Hắn vừa nói xong, Nam Cung Cẩm liền dừng bước chân lại! Cảnh tượng như thế, đừng nói là phát sinh, chỉ nghĩ tới nàng đã không muốn nghĩ nữa, chỉ cần thoáng nghĩ nàng đã thấy toàn thân khó chịu nữa!

“Nếu nàng không thể nào lý giải, thì cũng tức là vì nàng yêu ta chưa đủ nhiều mà thôi. Cho tới bây giờ ta luôn tình nguyện thà rằng mình quan tâm tới nàng nhiều một chút, nàng sẽ không bị cảm giác mất mát hay là thương tâm, nhưng hiện nay có vẻ như là vì ta quá quan tâm nên đối với nàng mà nói, chỉ là vướng víu.” Hắn vốn đã biết, loại chuyện tình cảm này, cho nhau tám chín phần mười sự quan tâm, mới là tốt nhất, nếu như quan tâm một cách trọn vẹn, đối phương ngược lại sẽ chán ghét. Nhưng hắn lại luôn nhìn không được mà cố gắng quan tâm vượt mức bản thân, trút xuống toàn bộ tinh lực của mình, thậm chí là cho đi hết thấy những gì có thể cho.

“Ta không nghi ngờ, bởi vì ta tin tưởng nàng. Nhưng ta ghen ghét, sẽ ghen tuông, ta không phải thánh nhân, ta chỉ là một người đàn ông bình thường. Nếu như hành động của ta khiến nàng tức giận, như vậy ta xin lỗi nàng, cũng xin nàng, đừng rời đi.” Lần này, hắn thậm chí dùng đến cả từ “xin”.

Những lời này, dù là thế nào, Nam Cung Cẩm cũng chưa từng nghĩ mình lại có thể nghe được từ miệng hắn. Mỗi câu mỗi chữ, đều cực kỳ nghiêm túc, thật lòng, mà hiển nhiên, hắn nghĩ nàng tức giận, muốn rời khỏi hắn, cho nên mới nói câu cuối cùng kia. Nàng vốn cho rằng, hắn mở miệng nói, là sẽ trách hỏi mình, chứ không ngờ rằng là để xin mình ở lại!

Nam Cung Cẩm tan biến hết tức giận, biến thành tràn đầy áy náy. Nàng quay sang nhìn hắn, lại thấy trong mắt hắn tràn đầy áy náy và khẩn cầu, trong thoáng chốc, nàng cảm thấy lòng đau xót, giống như là bị một cây châm nhỏ bé châm vào lòng vậy. Đôi mắt phượng của nàng nhìn vào gương mặt tinh xảo của hắn nữa nói: “Chàng không cần như thế. Không cần phải hèn mọn như thế, chàng nên tự tin một chút, chàng phải tin tưởng, trên đời này ngoài chàng ra, không ai có thể khiến ta ở lại, càng không ai có thể khiến ta vì người đó mà từ bỏ tự do. Cho dù có rời xa chàng, ta cũng sẽ không đến bên người khác. So với vẻ hèn mọn của chàng lúc này, ta ngược lại lại thích chàng dùng biện pháp bá đạo hơn một chút!

Nàng vừa nói xong, hần vươn tay kéo một cái, nàng liền rơi vào trong ngực hần. Giọng nói trong trẻo cao ngạo dễ nghe phảng phất như khúc nhạc tiên của hần vọng xuống từ trên đỉnh đầu nàng: “Vậy thì tốt, ta nói không cho đi, thì nàng không được phép đi. Nếu nàng nhất định đi, cho dù có đánh gãy hai chân của nàng, ta cũng muốn nàng ở lại bên cạnh ta.”

Đây là lần đầu tiên hần không chút nào che giấu mà thổ lộ tiếng lòng của mình thế này, cũng là lần đầu tiên hần thể hiện sự bá đạo thực chất trong lòng mình. Hần vừa nói xong, liền cảm thấy thân thể nàng cứng ngắc lại một chút.

Hần trần thập hỏi: “Sợ chưa?”

Nam Cung Cầm nuốt một chút nước bọt, nhắm mắt nói: “Không sợ!” Ngoài miệng nói không sợ, nhưng trong lòng thật sự có chút sợ hãi, may mà bản thân thích hần, nếu không, nếu không... Nàng đã tưởng tượng đến cảnh mình bị bẻ gãy hai chân, thêm cả dây xích quấn quanh cổ.

“Nàng có còn nhớ, lúc trước khi ta đưa nàng ra khỏi Đông Lăng, đã từng nói chuyện gì không?” Giọng điệu nhàn nhạt của hần vang lên, cả người đã không còn như là thần tiên giáng trần siêu phàm thoát tục nữa, mà giống như là một đoàn sương mù dày đặc ẩn trong bóng đêm.

Từng nói chuyện gì? Đó là: “Ta chỉ hỏi nàng là, nếu như Bách Lý Kinh Hồng ta cũng không phải như người nàng đang thấy, nàng có còn nguyện ý ở cùng ta không?” Thực ra bộ mặt thật của hần vẫn luôn được biểu hiện ra. Chỉ là đều bị tính cách đăm đăm của hần che giấu, cho nên khi hần bỗng nhiên nói ra một câu như thế, Nam Cung Cầm mới bỗng nhiên cảm thấy hoảng hốt.

Nhưng, hai người bọn họ đều nhớ rõ ràng, năm đó nàng từng vô cùng kiên quyết nói với hần... Nguyện ý!

Sau hồi lâu, Nam Cung Cầm mới cười nhận mệnh một tiếng: “Thật đúng là lên nhàn thuyền giặc! Thế, không biết chàng lần này định đối phó ta thế nào?”

Xem ra nếu mình kiên trì muốn rời đi, hấn không thể nào lưu lại được, nhất định sẽ tiến lên hậ binh!

Đối phó? Từ này hấn không quá đồng ý, nhưng hấn nói nhàn nhạt: “Không phải là đối phó, mà là trừng phạt. Nàng vừa đi, đã dễ dàng đi ăn uống với người đàn ông khác, ta sẽ nhốt nàng ở hoàng cung, khiến cho nàng không đi đâu được.”

“Nếu như chàng không có mặt ở hoàng cung, ta muốn đi ra ngoài, dễ như trở bàn tay!” Nam Cung Cẩm cười tự đắc, trong lời nói còn có vẻ khiêu khích và bướng bỉnh. “Cho nên ta sẽ cùng nàng trở về dưỡng thai.” Hấn cũng dứt khoát, nói ra ý định của mình.

Nam Cung Cẩm nhíu mày, nhìn hấn kỳ quái: “nếu Đông Lăng và Tây Võ đánh tới, chàng không có mặt ở đó, chúng ta mà thua thì làm sao bây giờ?”

“Chỉ cần nàng mạnh khỏe, ta li ền không thua.” Nói xong, hấn ôm chặt vòng eo của nàng, vùi đầu vào trong tóc nàng, mùi thơm nhàn nhạt, khiến cho hô hấp của hấn có chút gấp gáp. Lời này, tự nhiên đã xúc động Nam Cung Cẩm. Chỉ cần nàng mạnh khỏe, hấn li ền sẽ không thua sao? Giang sơn của hấn, chỉ là nàng thôi sao?

Thấy hấn hô hấp càng ngày càng nặng nề, nàng nói yếu ớt: “Kìm nén!” “Ừm.” Hấn nói ra một chữ rất ngoan ngoãn, nhưng lại xen lẫn ủy khuất vô tận. Từ khi nàng mang thai, hấn đã nhịn hơn hai tháng, nhưng có vẻ như cũng không thể làm gì. B ầu không khí trong xe ngựa hòa hoãn xuống, sắc mặt Nam Cung Cẩm đã từ từ trở nên yên lặng: “Thực ra ta không muốn đi, không muốn trở lại kinh thành. Tử Mạch chết, cái trận pháp phệ h ần kia nhất định là chuyện do tên Hoàng Phủ Hoài Hàn làm ra. Không báo thù, ta không cam lòng!”

Đương nhiên hấn biết rõ, nếu không báo thù, nàng tất nhiên là không cam lòng. Chuyện Mộ Dung Thiên Thu tổn công tổn sức bắt bạch hổ, hấn cũng có nghe nói, cho nên thể nào cũng không muốn nàng ở lại Thiệu Dương, không cho Mộ Dung Thiên Thu bất cứ cơ hội nào. Nhớ tới chuyện này, hấn lại tức giận: “Lúc trước ta chỉ biết nàng thích vàng, bạc, nếu nói

thích động vật gì, dĩ nhiên chính là Lang Vương. Sao lại thích bạch h ồ, xưa nay chưa từng nghe nàng nói tới?”.

Thế nên là cơ hội xum xoe này li ền để người khác tận dụng, như thế khiến cho h ắn có thể không phi ền muộn sao?

Sau đ ầu Nam Cung C ầm đ ỗ xuống một giọt m ò hôi lạnh to lớn, mười phần không biết nên nói gì mà nói: “Thực ra ta cũng không thích bạch h ồ, năm đó chẳng qua là thuận miệng mà nói, bạch h ồ trân quý vô cùng, tưởng là Mộ Dung Thiên Thu thế nào cũng sẽ không gặp được, ai biết...”

Càng nói giọng của Nam Cung C ầm càng nhỏ lại, lúc đ ầu ở Tây V ỗ, người đàn ông lạnh lùng tàn bạo kia không hề đ ối xử lạnh nhạt với nàng. Một năm đó, nàng chứng kiến không ít người không thuận theo ý h ắn bị h ắn tàn nhẫn, không lưu tình chút nào đập gãy ngạo cốt, th ần phục dưới chân h ơn. Nhưng duy chỉ có đ ối với mình, h ắn không dùng bất kỳ thủ đoạn gì cứng rắn, đ ối xử rất nhẹ nhàng, sau khi nàng đi, vẫn còn nhớ tới một câu nói thuận miệng của nàng, thậm chí còn vì thế mà bị thương, nàng xưa nay tự xưng là hiểu rõ Mộ Dung Thiên Thu, nhưng đến bây giờ, nàng còn có thể nói mình hiểu rõ h ắn sao?

“Sau này, có thích thứ gì thì nói với ta. Không c ần phải nói với người ngoài.” H ắn vô cùng cẩn thận từng ly từng tí, bụng dạ hẹp hòi, sợ bị người ngoài mượn cơ hội để nịnh nọt.

Câu nói sau cùng, khiến cho khóe mắt Nam Cung C ầm hung h ăng giật giật mấy cái, còn đừng nói có người ngoài, tên này! Nàng không biết nói gì mà nói: “Đã biết!”

Vừa nói xong, li ền nghe thấy bên ngoài truy ền đến một tiếng kêu kh ẽ, Nam Cung C ầm vội vàng kêu lên một tiếng: “Dừng lại!” Lao ra khỏi l ồng ngực Bách Lý Kinh H ồng, vén màn cửa lên, nhìn ra ngoài. Người thương rời khỏi l ồng ngực mình, tự nhiên là thất lạc h ồi lâu. Ánh mắt Bách Lý Kinh H ồng không vui nhìn theo ra ngoài...

Cách đó không xa, dưới tường thành, Mặc Họa đang đứng chỗ đó, mà ngoài dự kiến của Nam Cung C ầm, lại còn có cả Phong đang đứng trước

mặt nàng. Khuôn mặt Mực Hoa đang cười đầy khinh thường, chỉ vào mũi của Phong nói: “Mặc Họa ta cho dù không còn là công chúa Tây Vỹ, cũng đường đường là trưởng nữ Mặc gia, người chẳng qua chỉ là một ám vệ nhỏ, vậy mà cũng định các ghê đòi ăn thịt thiên nga mà cưới ta sao? Quả thực là làm trò cười cho thiên hạ!”

Lời này không chỉ khiến cho sắc mặt Phong trắng bệch, mà ngay cả sắc mặt Tu đứng bên cạnh cũng không dễ nhìn. Nam Cung Cẩm lập tức cảm thấy chuyện có chút lớn, nhìn Bách Lý Kinh Hồng một chút, ra hiệu đi xuống xem một chút, hắn cũng không phản đối, hai người liền xuống xe ngựa.

Vốn Phong đang tràn đầy nhiệt huyết, trong nháy mắt bị nàng giội một chậu nước lạnh! Trước kia, hắn không nhìn vừa mắt cô gái này vì mắt đặt ở trên đỉnh đầu, một ngày lại một ngày luôn luôn đặc ý vạ phẫn, nghĩ mình là một con Khổng Tước, nhưng sau lần ở Bắc Minh, nhìn thấy cô gái này đại sát tứ phương trên chiến trường, lập tức lật đổ nhận biết của hắn về cô gái này. Trong nháy mắt đó, hắn không chỉ loại bỏ định kiến về cô gái này lúc trước, mà còn khiến hắn cảm thấy đôi phương có tư cách để cao ngạo!

Nhưng đi đâu khiến hắn khó hiểu nhất chính là, những ngày này hắn luôn luôn không nhìn được mà nhớ tới cô gái có thể gọi là nữ anh hùng này, hình tượng trên chiến trường vô cùng phóng khoáng tự do, còn có cảnh tượng khi nàng tắm rửa mình xông nhâm vào, thậm chí mỗi lần nhớ tới, hắn đều cảm thấy khuôn mặt nóng bừng, sau nhiều lần do dự, hắn liền tới thổ lộ. Hơn nữa, người lúc trước cùng nàng báai đường ở Tây Vỹ cũng là mình, chuyện này không phải là duyên phận sao?

Tất cả đi đâu đó khiến cho hắn có dũng khí và khí lực để thổ lộ, cuối cùng cũng cố lấy dũng khí, đánh bạo đến đây, nhưng chưa từng nghĩ lại nhận được sự vũ nhục lớn đến thế! Hắn hầu như là có thể nghe được tiếng cười trộm xung quanh! Lập tức hắn liền tức giận, cười lạnh một tiếng rồi nói: “Coi như hôm nay ta bị mỡ heo là lu mờ tâm trí, vậy mà lại coi trọng một cô gái chỉ biết đến lợi ích như người!”

Lời này, cũng coi như là một loại vũ nhục đối với Mặc Họa, nàng xưa nay luôn cao ngạo, sao có thể chịu được cơn tức này? Khi Phong vừa nói xong, nàng liền không chút do dự tát vào mặt hắn!

Vốn là Phong muốn tránh, nhưng lại nhìn lại được mà không tránh!

“Bốp!” một tiếng, thanh thúy và vang dội! Tu ở bên cạnh đã không nhận được nữa mà rút kiếm xông lên, tiếng đao kiếm rời vỏ vô cùng chói tai! Bọn hắn theo Hoàng thượng nhiều năm như thế, cho dù là chủ nhân bọn hắn cũng không nhục nhã bọn hắn thế này, Mặc Họa này cũng không khỏi quá làm càn!

Còn Phong, cũng không quay đầu lại, ngăn Tu rút kiếm ra. Đôi mắt tuấn tú nhìn chằm chằm cô gái trước mặt, trên mặt có một vết bàn tay in hằn đỏ tươi chói mắt, thậm chí là khoe môi còn chảy ra một dòng máu tươi, hắn hít lạnh một tiếng rồi nói: “Cuối cùng sẽ có một ngày, người sẽ hối hận vì người có mắt không trông!” Mặc Họa tát một tát này trước mặt mọi người, vốn là trong lòng có chút hối hận, lại nghe được Phong nói một câu như thế, nàng nhất thời cười lạnh một tiếng: “Có mắt không trông sao? Ta ngược lại muốn nhìn một chút, người muốn chứng minh cho ta thấy thế nào!”

Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cẩm đứng nhìn từ xa, lông mày đều hơi nhíu lại. Hai người này để xảy ra chuyện này trước mặt mọi người, thật sự là không quá sáng suốt, Nam Cung Cẩm nhanh chân đi qua khuyên nhủ: “Được rồi, nhiều người nhìn như thế, các người cũng đều là người có thân phận, làm loạn thế này còn ra thế thống gì!”

Lời trách cứ này cũng cho hai người này một bậc thang mà xuống. Phong hơi quay đầu, đã thấy chủ nhân đang nhìn mình với ánh mắt suy nghĩ sâu xa, lập tức cảm thấy xấu hổ trong lòng, mình hôm nay bị cô gái này vũ nhục, tổn hại mặt mũi là chuyện nhỏ, ném đi mặt mũi chủ nhân mới là chuyện lớn. Hơn nữa, là người của Dạ Mạc Sơn Trang, hắn thổ lộ khi mà chưa có sự cho phép của Hoàng thượng, nghĩ đi nghĩ lại, hắn cảm thấy chuyện hôm nay hắn thật sự nên bị kéo đi đánh trăm nghìn trượng mới có thể cứu vãn được.

Cũng may Bách Lý Kinh Hồng thấy sắc mặt hắn hơi xấu hổ, thì quay đầu đi không nhìn hơn nữa, chỉ là ánh mắt nhìn Mặc Hoa thì tràn đầy không vui. Trước kia ở Tây Vỗ hắn đã không thích cô gái mưu toan tranh đoạt Cẩm Nhi với mình này, con người đầu bao che khuyết điểm, hiện nay ái tướng đắc lực dưới tay mình bị người ta vũ nhục như thế, cũng không khác gì tát vào mặt để vương như hắn mấy bạt tai, khiến cho toàn bộ bầu không khí đầu trở nên nặng nề.

Mặc Hoa áy náy nói với Nam Cung Cẩm: “Là do hành động của ta hơi quá mức một chút!” Mặc dù là nhận lỗi, nhưng cũng chỉ là đối với Nam Cung Cẩm, hiển nhiên là cho Nam Cung Cẩm thể diện, chứ không phải cho Phong thể diện.

Phong cũng lười nhìn lại nàng, chỉ cảm thấy hôm nay là ngày hắn hối hận nhất cuộc đời! Lần trước bị cô gái này vũ nhục còn chưa đủ, hôm nay còn tự đến tìm nhục nhã, nhưng ngoại trừ lòng đầy phẫn nộ ra, trong lòng hắn còn hơi đau, đây là cảm giác hắn chưa từng trải nghiệm bao giờ, sau đau đớn, chính là cứng rắn như sắt, muốn đóng kín lại triệt để. Hắn quay người nói với Bách Lý Kinh Hồng: “Hoàng thượng, thuộc hạ xin Hoàng thượng được đi chống ngoại địch vì Nam Nhạc ta!”

Hắn vừa nói xong, đừng nói là sắc mặt của Tu đại biến, mà chính đôi mắt đẹp như ánh trăng của Bách Lý Kinh Hồng cũng đầy vẻ hứng thú. Dạ Mạc Sơn Trang xưa nay không nhúng tay trực tiếp vào chuyện triều đình, quan trường, mà Phong hôm nay bị kích thích, vậy mà lại chủ động xin, cách làm này, hoàn toàn đáng để suy nghĩ sâu xa.

Nhưng trong mắt Mặc Hoa lại tràn đầy ý trào phúng, dưới góc nhìn của nàng, ám vệ chính là chó, một con chó chỉ biết bảo vệ chủ nhân, chỉ biết giữ cửa, cho dù chủ nhân của hắn có là Hoàng đế, cũng không thay đổi được sự thật là giá trị của hắn chỉ có như thế, thấy đối phương vậy mà không biết lượng sức mà muốn tòng binh, Mặc Hoa tự nhiên cũng kết luận là hắn tự rước lấy nhục.

Bách Lý Kinh Hồng thì suy nghĩ một lát, vậy mà lại đáp ứng: “Người tuy là người của trăm, nhưng dù sao thì trong quân có quy củ, nếu người

gia nhập quân đội, cũng chỉ có thể làm Chinh Bắc Tướng quân, quan bài ngũ phẩm, người có cam nguyện không?”

Phong hiện nay đứng thứ ba ở Dạ Mạc Sơn Trang, chức quan này đối với hắn mà nói, đúng là quá thấp. Nhưng hắn rất nhanh đã hiểu được ý của chủ nhân, hắn nói: “Thuộc hạ cam nguyện!” “Vậy thì đi lĩnh quan ấn đi, rồi cùng trầm đi tới Diệp Châu.” Bách Lý Kinh Hồng nói nhàn nhạt.

Hắn vừa nói xong, ánh mắt Nam Cung Cẩm sáng lên, quay đầu nhìn hắn, ban nãy không phải hắn nói trở lại kinh thành sao? Diệp Châu chính là nơi đại quân Đông Lăng và đại quân Nam Nhạc chiến đấu, hiển nhiên những lời ban nãy của mình có hiệu quả, mà hắn cũng không khur khur cố chấp muốn đưa mình trở lại kinh thành.

“Rõ!” Phong đáp lời, âm vang hữu lực! Dứt lời, hắn bước đi, không nhìn Mặc Họa, quay người liền đi.

Bách Lý Kinh Hồng lạnh lùng nhìn Mặc Họa một chút, trong mắt biểu lộ rõ sự không vui. Cho dù tính tình hắn có tốt thế nào, thì uy nghiêm của đế vương cũng không thể bị nàng khiêu khích như thế.

Đế vương tức giận, Mặc Họa sao có thể tiếp nhận, chỉ với cái nhìn này, đã khiến nàng cảm thấy lạnh hết cả lưng, thậm chí là răng cũng run lập cập, ngược lại, Nam Cung Cẩm lại lên tiếng đi đầu giải: “Suy nghĩ của Mặc Họa cũng không có gì không đúng, nàng chỉ mong có một nơi môn đăng hộ đối mà thôi, đường đường là trưởng nữ Mặc gia lại gả cho một ám vệ, người Mặc gia tất nhiên sẽ không đáp ứng, cho nên nàng nghĩ thế cũng không có gì đáng trách!”

Lời này, khiến cho sắc mặt Tu có chút khó coi! Môn đăng hộ đối sao? Không ngờ là Hoàng hậu nương nương còn có thành kiến thế này, vậy sao nàng không nói tới chính nàng lúc trước chỉ là một cung nữ nho nhỏ, còn Hoàng thượng năm đó là Tam Hoàng tử Nam Nhạc cao quý.

Thấy sắc mặt Tu không vui, Nam Cung Cẩm tiếp tục nói: “Người cũng không cần nhìn ta như thế, ta tin tưởng bản thân Mặc Họa không phải là người ngại khó yêu giàu. Chỉ có đi đầu, hôn sự của nàng, còn cần cho người

Mặc gia thể diện nữa, hôn nhân của nàng cũng không phải chuyện của cá nhân nàng! Giả sử lúc trước bản cũng không phải là tiểu thư Vân gia, vậy thì muốn làm Hoàng hậu Nam Nhạc chỉ sợ cũng không dễ dàng như thế!”

Lợi này ngược lại lại là sự thật, tự nhiên cũng khiến cho sắc mặt của Tu dụ đi một chút.

Mặc Họa nghe Nam Cung Cẩm nói lời này, phảng phất như là gặp được tri kỷ, nắm tay của nàng rồi nói: “Phụ thân của ta chính trưởng nam đời trước của Mặc gia, yêu mẫu thân của ta, đáng tiếc nàng chỉ là một họa khôi nổi danh của một thanh lâu ở Giang Nam, không rõ cha ruột. Trưởng lão Mặc gia liên cảm thấy xuất thân của chủ mẫu như thế là bôi nhọ Mặc gia, phụ thân ta đối với cơ quan thuật rất si mê, mỗi lần bế quan chính là lâu vô cùng, khi đó mẫu thân ta sắp sinh, nhưng không nói cho phụ thân, các trưởng lão đã tính kế mẫu thân ta, khiến cho nàng khó sinh mà chết. Phụ thân ta sau khi biết chuyện đã cực kỳ bị thương, cả đời không tái giá. Nếu như ta gả cho một tên ám vệ, ta như thế nào không nói, nhưng sự an toàn của hắn không thể nào đảm bảo được. Mà ta không thích hắn, vì sao cần phải bốc lên nguy hiểm để đối mặt với các trưởng lão để mà thành hôn chứ?”

Lời này của Mặc Họa, chính là phát ra từ đáy lòng, nói hết cả những bí mật của Mặc gia không muốn người khác biết ra, xem ra cũng vì vô cùng tín nhiệm Nam Cung Cẩm. “Ừm! Khi làm việc người muốn, đừng quan tâm đến người khác thấy thế nào, người cảm thấy đúng, cứ làm tiếp!” Nam Cung Cẩm gật nhẹ đầu với nàng, ánh mắt tràn đầy cổ vũ.

Chỉ chốc lát sau, Mặc Họa bỗng nhiên nói với Nam Cung Cẩm: “Chuyện này là chuyện riêng nhà ta, thường nói việc xấu trong nhà không nên rêu rao ra ngoài, ta hy vọng các người chớ nói ra ngoài! Ta còn có chút việc, ta đi trước!” “Được!” Nam Cung Cẩm gật nhẹ đầu, đưa mắt nhìn nàng rời đi.

Thần sắc đáy mắt Bách Lý Kinh Hồng cũng dần dần dịu lại, nếu như thế, cách làm của Mặc Họa cũng có thể hiểu được. Chỉ là một cái tát này, nàng đánh có chút giận cá chém thớt quá! Tu vẫn còn có chút không cam

lòng, nhìn bóng lưng nàng rời đi muốn nói gì đó. Lại bị một ánh mắt của Nam Cung Cẩm đè ép xuống, đi đâu này khiến ánh mắt hắn nhìn Nam Cung Cẩm cũng không quá cung kính. Nam Cung Cẩm cười mà như không cười nhìn hắn: “Không cần nhìn ta như thế, muốn nói gì, người cứ nói thẳng đi!”

Tu vốn là có lá gan lớn nhất trong đám ám vệ, cũng không có quy củ nhất, hắn bước nhanh mấy bước tới phía trước, nói với Nam Cung Cẩm: “Hoàng hậu nương nương, thuộc hạ biết mình và Phong Liên trước ở hoàng cung Bắc Minh nói hươu nói vượn, nói xấu ngài, cho nên đã đắc tội với ngài. Cho nên hiện nay ngài có khuynh hướng đứng về phía Mạc Họa, nhưng chúng ta dù sao cũng đều là người của Hoàng thượng, cho dù không nể mặt sư, cũng nên nhìn mặt phật, thế nhưng ngài lại giúp người ngoài, đây là đạo lý gì?” Hắn vừa nói xong, liền cảm giác được một ánh mắt lạnh lẽo nhìn vào người mình, mà ánh mắt này rõ ràng là ánh mắt của Bách Lý Kinh Hồng. Ánh mắt này khiến toàn thân hắn run lên, hầu như là không dám ngẩng đầu lên.

“Hóa ra trong lòng người, ta một mực luôn canh cánh trong lòng chút việc nhỏ này sao?” Nam Cung Cẩm sờ cằm mình rồi nói một câu đầy thâm ý.

Hả?

Tu ngẩng đầu nhìn nàng, ánh mắt không tưởng tượng nổi. Chẳng lẽ không đúng sao? Tính Hoàng hậu nương nương có thù tất báo, hầu như bọn hắn ai cũng biết. Thấy khuôn mặt lãnh khốc của hắn đờ đẫn, Nam Cung Cẩm khinh bỉ nhìn hắn rồi nói: “Chút việc nhỏ đó, còn không đáng để ta so đo với người. Ta không thiên vị ai, mà chỉ phân tích sự việc, quả thật, có lẽ trong lòng người Mạc Họa là ngại khó yêu giàu, hành động của nàng là không cách nào được người đồng tình. Nhưng người phải rõ ràng, mỗi người đều có quy tắc thứ mình muốn, mỗi người đều có giá trị của mình, đây là tự do cho dù là ai cũng không tước đoạt được. Bởi vì một mình người nghĩ như thế, người liền muốn người trong thiên hạ đều phải nghĩ giống người sao, người không cảm thấy quá mức buồn cười sao?” Cái gọi là ranh giới cuối cùng của đạo đức đến cùng là ở nơi nào, căn bản

là cũng không có người nào có thể đưa ra được một đáp án rõ ràng, đúng sai phải trái cũng chỉ là một thước đo trong lòng mỗi người mà thôi.

Lời này khiến Tu hơi giật mình, sau khi sững sờ mất một lúc, cuối cùng hẳn cũng hiểu rõ được lời của đối phương. Mặc dù nó rất khác với thế tục, nhưng đúng là cũng có đạo lý. Thế nhưng mà: “Dù có như thế thì đại khái nàng cũng nên nói vài lý do ôn hòa hơn, sao lại nhục nhã Phong trước mặt mọi người, lại còn tát hẳn nữa?”

“Tát hẳn một tát, đó là tính tình Mặc Họa như thế, nếu có người mắng ta trước mặt ta, ta cũng ra tay không chút do dự. Còn về chuyện người nói về lý do ôn hòa hơn, đúng thế, nếu là một người thông minh, tuyệt đối sẽ không nói ra những lời gây tổn thương cho người khác như Mặc Họa đã nói. Nhưng người có từng nghĩ rằng nếu như nàng nói ra một lý do nào đó trái với suy nghĩ của nàng thì giờ người lại mắng nàng là giả nhân giả nghĩa không?” Nam Cung Cẩm nhìn thẳng vào mắt Tu, mỗi câu mỗi chữ như đâm thẳng vào trái tim hẳn.

Tu im lặng hồi lâu, cuối cùng chán nản cúi đầu, hẳn biết, nếu như tranh luận, hẳn tuyệt đối không thắng được Hoàng hậu nương nương, hơn nữa, cũng chỉ rước lấy nhục mà thôi. Nhưng hẳn vẫn không phục, hẳn nói nhỏ: “Chẳng lẽ Nương Nương cho rằng Mặc Họa đúng sao?”

“Ta chưa từng nói ta cho rằng nàng đúng! Con người đâu theo đuổi ham muốn của mình, kiên trì với thứ mình nghĩ nên kiên trì, chuyện này không quan trọng là đúng hay sai, chỉ cần không thẹn với lương tâm mình là đủ. Còn một người ngoài như người, nhiều chuyện mà phán xét xem Mặc Họa và Phong ai sai ai đúng, không bằng đi làm chuyện của mình nên làm còn hơn. Cuộc sống rất đáng quý, vĩnh viễn không nên lãng phí thời gian quý giá của người để xem người ta đúng hay sai. Chuyện bàn tán phê bình người khác, không chỉ là lãng phí thời gian cuộc đời người, mà còn khiến tính cách người vụn vẹo.” Nam Cung Cẩm tốt tính mà dạy bảo.

Những lời này, khiến cho Tu nghe xong thật lâu mà vẫn không kịp phản ứng. Hóa ra Hoàng hậu nương nương cãi nhau với mình lâu như thế, không phải chỉ vì nói chuyện cho Mặc Họa, mà là dạy mình không nên

quan tâm tới những chuyện của người ngoài, cũng dạy cho mình cách đối nhân xử thế sao?

Trong đầu Tu chợt hiểu ra, cúi đầu nói: “Thuộc hạ rõ rồi, đa tạ Hoàng hậu nương nương dạy bảo!” Không sai, ngay cả Phong cũng đã hiểu được mà quyết tâm như thế, để khiến cho cô gái mắt cao hơn đầu kia nhận ra bản thân nàng có mắt không tròng, vậy thì người ngoài đứng xem như mình lại ở đây bàn tán về một cô gái, mình còn là đàn ông sao!

Hiểu ra chuyện này khiến hấn lập tức cảm thấy xấu hổ đỏ bừng cả mặt. “Xuống dưới nhận hình phạt đi.” Năm chữ, nhàn nhạt truyền tới từ bên cạnh. Chuyện này ai đúng ai sai không quan trọng, quan trọng là, hấn có thể dễ dàng tha thứ cho thủ hạ của mình khi họ bất kính với mình, nhưng không thể tha thứ khi bọn họ bất kính với nàng. Tu cúi đầu nói: “Rõ!”

“Người phục chưa?” Nam Cung Cẩm nhíu mày hỏi.

“Thuộc hạ phục rồi!”

“Ừm!” Nam Cung Cẩm hài lòng nói rồi mới thu hồi ánh mắt của mình, đi tới xe ngựa. Bách Lý Kinh Hồng nhìn Tu cảnh cáo một chút rồi đi theo nàng.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 94: Quý Đen Đỏ... Là Vay Của Thượng Quan Huynh!

Sau khi lên xe ngựa, hắn vừa bước vào đã nghe thấy Nam Cung Cẩm cười nói: “Chuyện của Phong và Mặc Họa, nếu như chàng giúp đỡ tác động một chút, cố gắng thì có thể thành công!”

Hắn dừng lại, chợt cười khẽ, đôi môi mỏng nhếch lên, nói chậm rãi: “Mới vừa rồi thần sắc nàng nghiêm nghị dạy dỗ Tu, không ngờ là trong lòng vẫn đang tính toán cho Phong.” Phong và Tu đều là người của hắn, tự nhiên là hắn hy vọng nàng thiên vị Phong và Tu một chút, như thế cũng đại biểu năng thiên vị mình.

Nam Cung Cẩm bắt chéo chân đầy bất nhã, nhưng lại cảm thấy ng ời thế này hơi mệt, nên trực tiếp quay người về phía hắn, dựa vào đây hạnh phúc, sau đó tiếp tục nói: “Ta dạy dỗ hắn, là bởi vì không muốn bên cạnh ta có người thích nh ều chuyện hóng hớt, nếu hắn là con gái, ta còn có thể hiểu được, nhưng nếu là đàn ông, ta chỉ cần tưởng tượng một chút, đã cảm thấy toàn thân không thoải mái!”

Lời này khiến hắn không khỏi bật cười, đến nỗi lồng ngực hắn hơi rung rung. Hắn nhận ra, nàng luôn luôn có chút luận điệu cổ quái, con gái nh ều chuyện bàn tán người khác thì có thể hiểu được, đàn ông thì không được, đây là đạo lý gì thế?

“Không biết vì sao, gần đây ta luôn cảm thấy lòng mình có chút trống rỗng!” Nam Cung Cẩm dựa vào trong ngực hắn, nói như rất ấm ức.

Hắn khẽ giật mình, đôi lông mày đẹp nh ều lại, nhìn nàng không hiểu lắm: “Là ta không tốt chỗ nào sao?”

“Đúng!” Nam Cung Cầm nghiêm túc gật đầu, cũng ngẩng đầu lên, nước mắt rưng rưng nhìn hắn, phảng phất như là phải chịu sự ủy khuất cực lớn vậy. Bộ dạng này của nàng khiến lòng hắn cảm thấy có chút đau đớn, mặc dù trong lòng hắn cũng biết nàng đa phần là đang diễn trò, nhưng hắn vẫn hỏi nhỏ: “Sao thế?” Giọng điệu đậm bạc như nước, bồng bênh như mây, nhưng lại chất chứa sự quan tâm vô cùng rõ ràng.

Gần đây ta cảm thấy vô cùng khó chịu, trong lòng luôn luôn có vướng mắc, khiến ta cảm thấy không thoải mái, như là thời tiết không đẹp nên tâm tình cũng phiền muộn, khẩu vị không tốt thì dù là ăn cơm hay uống trà cũng không cảm thấy ngon miệng!” Nam Cung Cầm thao thao bất tuyệt diễn tả sự khó chịu của mình.

Lời này khiến sắc mặt hắn ngày càng đen lại: “Chẳng lẽ bởi vì Lãnh Tử Hàn đi rồi nên thế sao?” Nếu như thế, mình thật sự cần dạy dỗ nàng một chút. Hắn vừa nói xong, sắc mặt Nam Cung Cầm liền đen thui: “Chàng đang nghĩ đi đâu thế! Ta nói là... đang nói...”

Nàng vừa nói vừa nhăn nhó.

Hắn thấy bộ dạng nàng càng ngày càng bỉ ổi, trong mắt bỗng nhiên hiện lên một tia hiểu ra, về mặt này, hắn cũng không xa lạ gì, đã từng thấy ở hoàng cung Đông Lăng. Thế là, hắn cũng hòa theo, giả giọng tỏ vẻ không hiểu và vô cùng ôn nhu nói: “Đang nói chuyện gì?” “Ấy... đang nói...” Nam Cung Cầm nuốt nước bọt một chút, không biết vì sao lại có chút ngượng ngùng, nàng như thế này, có phải là hơi giống Chu Bái Bì, Hoàng Thế Nhân trong truyền thuyết không?! Toát mồ hôi!!! “Ừm?” Giọng điệu hắn càng nhu hòa hơn.

Nam Cung Cầm cúi đầu xuống, một lúc sau, cuối cùng cũng lấy được dũng khí mà nói: “Đang nói, chàng có phải còn vật gì chưa giao cho ta không?” Nàng vừa nói xong, hắn ra vẻ không biết rồi nói: “Ta còn có vật gì chưa giao cho nàng sao?” Thấy hắn không hiểu, sắc mặt Nam Cung Cầm hơi khó coi, nhìn hắn đầy tàn bạo: “Chàng thật sự không biết hay giả vờ không biết?”

Nàng vừa nhìn hắn, liền thấy dưới đáy mắt hắn có ý cười rõ ràng, khoe miệng giật một cái, lập tức hiểu ra mình bị chơi xấu. “Chỉ sợ là không thể giao được cho nàng.” Đây là lần đầu tiên hắn không làm theo ý nàng, nhưng cũng không phải đang trêu chọc nàng, mà là nói thật.

“Vì sao? Không phải chẳng nói tài sản nên nộp lên cho vợ sao? Bây giờ chàng đổi ý rồi sao?” Biểu lộ của Nam Cung Cẩm lập tức như là thâm thù đại hận vậy.

Trong chốc lát, bỗng nhiên Bách Lý Kinh Hồng vô cùng nghiêm túc mà nói: “Ta thực sự đang lo lắng là giao hết tiền cho nàng xong, đến lúc nàng muốn ta giao ra quỹ đen, thì ta đi đâu lấy tiền để đưa?”

Chuyện quỹ đen vốn đã khắc sâu ấn tượng đối với Nam Cung Cẩm, nghe hắn nói thế, lúc này nàng mới nghiêng răng nghiêng lợi: “Chàng còn có mặt mũi nói tới chuyện quỹ đen sao, lúc trước nói thế nào chàng cũng không nhận...” “Tiền kia là do ta mượn của Thượng Quan huynh.”

Hả?

Trong nháy mắt, Nam Cung Cẩm liên hoảng hốt, mượn của Duệ ca ca sao?Ặc, thế, chẳng lẽ... Hắn là... Không phải chứ?

“Còn không phải do nàng bắt ta nhất định phải giao quỹ đen ra, còn đóng cửa không cho vào. Lúc đó ta không có, nên đi tìm Thượng Quan huynh mượn tiền, trước đây vài ngày mới trả lại hắn.” Mỗi lần nói đến chuyện này, mặt hắn đều đỏ tới tận mang tai.

Đời này hắn chưa bao giờ thiếu tiền, nhất là còn làm Hoàng đế một nước. Nhưng lần đó lại phải tìm người ta mượn tiền, nếu như sợ ý một chút, sợ là còn phải viết giấy nợ. “Không phải chứ?” Nam Cung Cẩm cảm thấy có chút không dám tin! Thứ nhất, phán đoán của mình lại sai lầm sao? Thứ hai, với tính cách của tên này, vậy mà lại đi vay tiền người khác sao? Có khả năng này sao? “Thượng Quan huynh còn ở tại đáy vực Nguyên Dương Lĩnh, nếu nàng không tin, có thể đi hỏi một chút.” Chuyện này đã khiến hắn biêt khuất rất lâu, cũng cảm thấy rất oan uổng, cho nên khi có cơ hội, hắn nhất định sẽ biện bạch cho chính mình.

Khóe miệng Nam Cung Cẩm co quắp mấy lần rồi lắc đầu rất nhanh: “Nhưng chuyện này không liên quan đến chuyện chàng giao tiền cho ta!”

Tiền của Dạ Mạc Sơn Trang và tiền quốc khố thu được, tên này lôi ra dụ dỗ mình khi ở Bắc Minh, rồi không thấy hắn nhắc tới nữa, nàng cũng chỉ có thể tự mình đòi. “Nếu sau này nàng lại bắt ta giao nộp quỹ đen, mà Thượng Quan huynh thì đã ẩn cư, ta đi tìm ai mượn tiền để mà giao?” Đôi mắt như ánh trăng say lòng người của hắn nhìn nàng nhàn nhạt, mang theo vẻ oán trách, như là bản thân hắn bị sự ủy khuất to lớn.

Nam Cung Cẩm cũng biết chuyện kia có vẻ như mình có lỗi với hắn, nhưng chuyện bây giờ quan trọng hơn đúng không? “Ai dà, chuyện này, ta có thể cam đoan là sau này sẽ không phát sinh nữa! Bởi vì tiền chàng nộp lên lần này, ta sẽ tự mình đi kiểm tra, như thế sẽ không lo lắng chàng giấu riêng!”

“...” Sao hắn lại cảm thấy câu nói này đối với mình còn bất lợi hơn vậy?

Xe ngựa đi tới Diệp Châu, trên đường đi, Nam Cung Cẩm luôn quấy rầy đòi hỏi, đã dùng hết biện pháp nhưng không moi được chút lợi ích nào. Lần này hắn quyết tâm không giao tiền cho nàng, đi đâu này khiến cho tâm trạng Nam Cung Cẩm vô cùng tệ.

Thiếu Dương để lại cho Tề Quốc Công và Vân Dật phòng thủ, Phong và Mặc Họa đều đi theo hai người bọn họ về Diệp Châu.

Vừa mới xuống xe ngựa, Nam Cung Cẩm đã nhìn thấy một hình bóng vô cùng quen thuộc phía xa xa, người kia vừa nhìn thấy Bách Lý Kinh Hồng xuống xe, đã chạy như bay từ đằng xa tới, giọng nói lạnh lạnh vang lên hết sức kích động: “Hoàng thượng, cuối cùng ngài cũng về, nô tài cứ tưởng ngài đã chết rồi!” Hắn định thản nhiên nhìn lại, đó chính là Tiểu Miêu tổng quản quản lý mọi chuyện nội vụ, sao gã lại ở chỗ này?

Có thể nghĩ lên được vị trí Tổng quản phủ nội vụ, Tiểu Miêu tự nhiên là vô cùng giỏi việc nhìn mặt mà nói chuyện, gã đánh giá sắc mặt Bách Lý Kinh Hồng, lập tức hiểu rõ nên tự mình giải thích: “Hoàng thượng, nô tài

thật sự là quá nhớ ngài, vừa nghe nói ngài muốn tới Diệp Châu, nô tài mới cả gan chạy tới. Vì nô tài muốn hầu hạ ngài, cho nên ngài nhất định phải thông cảm cho tấm lòng trung thành của nô tài!”

Nói xong, gã còn nháy mắt đầy quyến rũ với Bách Lý Kinh Hồng.

Ánh mắt quyến rũ này khiến cho Bách Lý Kinh Hồng khẽ giật mình, khóe miệng hơi rút lại, sau đầu còn có mồ hôi lạnh chảy xuống. Tên nô tài kia, xưa nay tính cách thản kinh chập mạch, nhưng vì sự trung thành của gã, mà gã còn giỏi việc lung lạc lòng người, cho nên mình cũng không hủy bỏ chức vị của gã, vậy mà không ngờ gã lại như thế...

Nam Cung Cẩm nhìn tên này, mắt cũng rất gần một trận, mỗi lần trông thấy Tiểu Miêu, nàng liền có cảm giác toàn thân khó chịu. Bách Lý Kinh Hồng không để ý tới gã, đi thẳng vào trong. Nam Cung Cẩm cũng vênh mặt lên vì đối phương không giao tiền ra nên vô cùng không cao hứng, đi theo hẳn vào trong. Tiểu Miêu đuổi sát theo, mỉm cười tủm tỉm, nụ cười thấy rằng không thấy mắt rất đúng tiêu chuẩn, cứ như là việc đi theo sau lưng Bách Lý Kinh Hồng là chuyện đặc ý nhất, hạnh phúc nhất trong cuộc đời gã vậy!

Khóe mắt Nam Cung Cẩm nhìn gã, còn thấy tên kia sau lưng bọn họ dùng tay áo che mặt, lạng lẽ bôi son trát phấn, cảnh này khiến nàng thấy ớn lạnh cả người.

Vừa mới bước vào Diệp Châu, ngoài thành đã vang lên âm thanh chém giết. Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cẩm đứng trên tường thành nhìn xuống, đã thấy thây ngang khắp đống, máu chảy thành sông! Nhưng hai phe nhân mã vẫn là thế lực ngang nhau.

Các tướng sĩ Nam Nhạc trông thấy Hoàng thượng và Hoàng hậu xuất hiện ở chỗ này, lập tức dũng mãnh vô cùng! Giết chóc càng thêm kinh khủng, từng bước từng bước đều giống như mũi tên phá không bắn ra, khí thế như cầu vồng, thế phải thể hiện ra sự dũng mãnh của bọn họ trước mặt Hoàng thượng! Thấy những người đàn ông Nam Nhạc dũng mãnh này, trong mắt Bách Lý Kinh Hồng càng ngày càng nhiều vẻ kiêu ngạo.

Phong bước nhanh vài bước tới trước, quỳ một chân xuống nói với Bách Lý Kinh Hồng: “Hoàng thượng, thần xin ra chiến chi viện!”

Bách Lý Kinh Hồng nghe thế, quay đầu nhìn hắn một cái, lãnh đạm nói: “Tạm thời ngươi cứ nhìn xem thế nào đã.” “Hoàng thượng?!” Phong có chút không hiểu, ngẩng đầu nhìn hắn, lại thấy ánh mắt đối phương đã nhìn sang nơi khác, không còn tiếp tục nhìn mình.

Tình cảnh này khiến cho lòng Phong vô cùng buồn bực, Nam Cung Cẩm quay đầu nhìn Phong một chút, nhưng trong lòng thì hiểu ý của Bách Lý Kinh Hồng, cho nên cũng không mở miệng giúp đỡ. Ngược lại, nàng lại nói với Mặc Họa: “Mặc Họa, ngươi có nguyện ý vì ta mà mở ra một con đường máu không?”

Lời này, nàng nói rất có tính nghệ thuật, không phải vì Bách Lý Kinh Hồng, càng không phải vì Nam Nhạc, mà là vì một mình Nam Cung Cẩm. Mặc Họa gật đầu: “Nguyện ý!” Nói xong, nàng trực tiếp từ trên cổng thành bay xuống, trường kích trong tay tùy ý vung lên, lấy đi tính mạng của tướng sĩ Đông Lăng!

Ánh mắt Nam Cung Cẩm nhìn nàng, cũng dần dần trở nên tán thưởng, dạng con gái như Mặc Họa, tuyệt đối là nữ anh hùng. Hoa Mộc Lan của Trung Quốc cổ đại cũng không hơn gì thế này! Sau khi Mặc Họa đi, ánh mắt Phong rõ ràng cũng xao động, nhưng hắn cũng không phải là Tu không biết phân tặc và tôn ti. Cho nên mặc dù vội vàng xao động, nhưng cũng chỉ thành thật đứng ở một bên nhìn xuống dưới, hắn cho rằng Hoàng thượng không cho hắn xuống dưới, nhất định là có dụng ý của Hoàng thượng, cho nên hắn không dám đánh bạo mà làm trái.

Hoàng đế đích thân tới, tự nhiên là khiến cho trận chiến này có xu hướng nghiêng về phía Nam Nhạc. Bên phía Nam Nhạc càng đánh càng lộ ra dấu hiệu thất bại. Lão tướng quân Nam Cung cũng là danh tướng đương thời, thấy tình hình thế này cũng không ham chiến, hắn vung tay lên, ra hiệu thu binh ngay lập tức, dẫn quân đội của mình quay về.

Nam Cung Cẩm nhìn phía dưới rồi cười nhạt, chậm rãi nói: “Hoàng Phủ Hoài Hàn không đến! Trong giọng điệu rõ ràng là thất vọng, vốn là

nàng hy vọng mình có thể tiêu diệt đối phương trong trận chiến này. Bách Lý Kinh Hồng trầm mặc một hồi rồi nói ra một sự thật: “Muốn giết hắn, tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản.” Hoàng Phủ Hoài Hàn tâm tư kín đáo, muốn giết hắn trên chiến trường, mà Đông Lăng chưa bị diệt, căn bản là khó như lên trời. Mà hắn đã bày xuống Phệ hồn đại trận, tất nhiên trong lòng cũng nắm chắc, biết bọn họ bên này nhất định sẽ đánh trả, tự nhiên sẽ càng coi trọng sự an toàn của mình hơn, muốn ám sát hắn cũng rất khó.

Lời này khiến cho Nam Cung Cẩm trầm mặc lại, đúng thế, muốn giết được Hoàng Phủ Hoài Hàn, tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản, nhưng nàng lại không thể vì thế mà từ bỏ báo thù cho Quân Tử Mạch. Thấy nàng không nói lời nào, hắn vươn tay ôm eo của nàng rồi nói nhàn nhạt: “Phải có lòng kiên nhẫn.”

“Ừm!” Nàng đương nhiên là có kiên nhẫn, không chỉ chuyện này có kiên nhẫn, mà còn cả chuyện hắn có giao tiển ra hay không cũng kiên nhẫn vô cùng.

Đêm đó, quân đội Đông Lăng bất ngờ tập kích.

Tướng quân thủ Diệp Châu cũng đã sớm chuẩn bị, không để cho đối phương chiếm được chút lợi ích nào. Nhưng tâm trạng của người Nam Nhạc cũng không thoải mái, bởi vì mỗi người đều biết hiện nay Tây Võ còn chưa ra tay toàn lực, một khi Tây Võ tiến công toàn lực, Nam Nhạc chắc chắn sẽ rơi vào thế yếu.

Chiến hóa bốc lên bốn phía, cả Trung Nguyên ngoại trừ Bắc Minh và Nam Cương ra, ba nước còn lại đều không yên tĩnh, mà ngay thời khắc như vậy, Tây Võ cuối cùng cũng không kìm nén được nữa mà xuất binh. Lần này, Tây Võ Hoàng đưa ra một điều kiện, nói là Nam Nhạc Hoàng nợ hắn một thứ, chỉ cần đối phương trả lại, hắn lập tức sẽ rút quân về.

Tin tức này vừa xuất hiện, đã lan truyền nhanh chóng, chỉ vài ngày ngắn ngủi, toàn bộ thiên hạ không ai là không biết. Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cẩm tự nhiên cũng biết, thứ hắn nói là thứ gì. Hiện nay, chiến trường còn chưa khai màn, cho nên hắn mới nói mập mờ như thế, đợi đến khi Nam Nhạc triệt để rơi vào thế yếu, sau khi người Nam Nhạc sút đầu mẻ

trán, hẳn sẽ nói ra “thứ kia” là cái gì, đến lúc đó chắc chắn sẽ có đại thần tham sống sợ chết can gián và dân chúng kêu gào, rằng giao Nam Cung Cầm ra.

Thậm chí là Nam Cung Cầm còn có thể đoán được, một khi không xử lý cẩn thận, nói không chừng nàng cũng giống như Dương Ngọc Hoàn năm đó, bị đám đại thần không ra gì kia ép tự sát! Nghĩ thế, nàng lập tức hận Mộ Dung Thiên Thu đến nghiến răng nghiến lợi, uổng công năng vài ngày trước còn xúc động vì chuyện bạch hộc của hắn, người kia, quả nhiên là không có chân tình.

Nhưng chậm rãi, sự tức giận trong lòng nàng nhạt dần. Không có chân tình cũng tốt, miễn cho bản thân nàng luôn cảm thấy nợ hơn rất nhiều.

Chiến đấu bên ngoài càng ngày càng kịch liệt, mà Phong cũng ở lúc này lần thứ hai xin Bách Lý Kinh Hông được chiến. Nhưng, kỳ quái là, lần này hắn xin chiến, Bách Lý Kinh Hông vẫn không đáp ứng. Điều này khiến Phong buồn bực trong lòng không thôi, đến nỗi hắn bắt đầu hoài nghi năng lực bản thân, cũng bắt đầu hoài nghi sự tín nhiệm của Hoàng thượng với mình.

Sau khi nhiều lần xin chiến không có kết quả, cuối cùng Phong cũng từ bỏ, thành thật đi theo sau lưng Bách Lý Kinh Hông, không chủ động xin chiến nữa, chỉ nhìn quanh bốn phía, tai nghe bát phương, nhìn xem các tướng quân khác hôm nay lãnh binh tác chiến thế nào. Nhưng sau khi hắn chủ động từ bỏ chuyện xin chiến, Bách Lý Kinh Hông lại bỗng nhiên phân phó cho hắn lãnh binh nghênh chiến.

Mệnh lệnh này khiến cho hắn ngẩn ngơ tròn vẹn một khắc đồng hồ mà vẫn chưa lấy lại được tinh thần. Sau đó chính là một trận mừng rỡ như điên, vô cùng vui vẻ nói với Bách Lý Kinh Hông: “Mạt tướng lĩnh mệnh!” Nói xong, liền dẫn quân xông ra ngoài.

Hai người Bách Lý Kinh Hông và Nam Cung Cầm nhìn dáng vẻ kích động của hắn một chút, đầu tiên đầu tiên là nhìn nhau cười một tiếng, rồi lập tức cùng nhau theo ra ngoài. Hai người đứng trên thành lâu nhìn xuống, thấy Phong trên chiến trường vô cùng dũng mãnh, nhưng cũng nhớ kỹ phải

vững vàng giữ vững an toàn của mình, cũng không quá phận chỉ vì cái trước mắt. Nam Cung Cảm thấy thế thì gật nhẹ đầu hài lòng, cười nói với Bách Lý Kinh Hồng: “Sở dĩ chàng không đồng ý hẳn xin chiến, cũng chính vì lo lắng hẳn chỉ vì việc trước mắt, không lấy đại cục làm trọng đúng không?”

Trên đại lục này, quân công đầu tình bằng số lượng người giết được, đạt đến mức nào đó, thì có thể thăng cấp, mà sau khi lên tới đẳng cấp nhất định, thì dùng chiến công để thăng cấp tiếp. Phong đang nóng lòng muốn chứng minh thực lực của mình với Mặc Họa, để giành lại một hơi khẩu khí này, tất nhiên hẳn sẽ rất dễ dàng làm ra một chút chuyện không có lý trí, cho nên hành động lần này của Bách Lý Kinh Hồng cũng vì tốt cho hẳn.

Bách Lý Kinh Hồng gật đầu, mắt lộ ra ý cười, bộ dạng này của hẳn tự nhiên là khiến cho Nam Cung Cảm biết rõ bản thân mình đoán đúng rồi. Nam Cung Cảm cẩn thận nhìn Phong một hồi, cuối cùng gật đầu nói: “Qua một thời gian nữa, hẳn sẽ là một viên mãnh tướng tài ba!”

Nói như thế, nàng lập tức cũng cảm thấy buồn cười, lời bình phẩm như thế nên được nói ra bởi mấy lão nguyên soái cả đời trên chiến trường mới đúng, xem ra là mình ở cổ đại lâu như thế kiến thức cũng được mở mang nhiều, nên có thể nhìn người như thế.

Bách Lý Kinh Hồng cũng cảm thấy như thế, người dưới tay hẳn, tự nhiên là sẽ không kém cõi. Nếu mà Tu ra chiến, sẽ vô cùng liêu lĩnh, còn Phong thì ngược lại với Tu, tương đối gian xảo, mặc dù tâm tư không kín đáo như Hủy, nhưng để trở thành một viên mãnh tướng thì tuyệt đối không thành vấn đề.

Hai người phu thê tình thâm này ở đây nói chuyện trời đất, mà Tiểu Miêu ở phía xa xa thì tâm trạng không tốt như thế. Chuyện chém giết phía dưới không liên quan đến gã, tướng quân gì đi nữa gã cũng không quan tâm. Nguyên vọng duy nhất cả cuộc đời gã chỉ là theo chân Hoàng thượng, nhìn ngắm Hoàng thượng, nhưng sao lại bỗng nhiên xuất hiện một Hoàng hậu bên cạnh Hoàng thượng vậy!?

Tiểu Miêu lập tức lệ rơi đầy mặt, còn hung hăng dậm chân một cái, để biểu hiện sự ưu thương trong lòng. Đám tiểu thái giám sau lưng gã cũng nhìn gã không biết nói gì, Tổng quan đại nhân càng ngày càng không ra thể thống gì cả! Nhất là sau khi Hoàng hậu nương nương xuất hiện, gã thường xuyên không bình thường như thế này, tần suất tô son trát phấn càng ngày càng nhiều, sợ là trong lòng đã quên mất giới tính chân chính của mình rồi.

Khi bọn họ đang suy nghĩ lung tung, chiến đấu bên ngoài đã chậm rãi dừng lại. Quân đội Đông Lăng tập kích ban đêm thất bại, đương nhiên ừ rừ quay về.

Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cẩm liếc nhau một cái, quay người chuẩn bị trở về, đã trông thấy Tiểu Miêu tỏ vẻ bi tráng, còn có đám thái giám phía sau gã, khước miệng hai người đầu hơi co rút lại. Mà Tiểu Miêu thấy bọn họ quay lại, lúc này gã nhìn Bách Lý Kinh Hồng đầy ai oán, rồi chợt ngưng ngưng khiến cho khuôn mặt đỏ như ánh chiêu tà, vội vàng quay đầu đi...

Thế là, Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cẩm sau khi hít sâu một hơi, khước mắt lại giật một cái. Thực ra có một tên tiểu thái giám thế này bên người, cảm giác cũng rất hài hước. Dạng hài hước này bọn họ cũng không quá phản cảm, nhưng bộ dạng kệt cớm này, thậm chí hành vi của gã đã thể hiện gã không nhận rõ giới tính của mình, có phải hơi quá buồn nôn không? Hai người ho khan một tiếng, cũng không nói nhiều, trở về nghỉ ngơi. Tiểu Miêu thì từng bước uốn éo đi theo sau bọn họ, trong lúc đó hẳn không ngừng dùng ánh mắt oán độc để mưu sát Nam Cung Cẩm.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 95: Xin Hỏi Anh Đẹp Trai, Năm Nay Bao Nhiêu Tuổi?

Vào trong phòng, Nam Cung Cẩm bỗng nhiên nói có chút ấm ức: “Thái độ của Đông Lăng rất kỳ quái!”

Đúng là rất kỳ quái, bởi vì trong số các Hoàng đế b ần nước, người muốn nhất thống thiên hạ nhất, không thể nghi ngờ gì chính là Hoàng Phủ Hoài Hàn. Thế nhưng đ ồng minh của hắn là Mộ Dung Thiên Thu đã tự mình ra trận. Hắn lại mãi không có hành động gì, chỉ phải tướng lĩnh dưới trướng tiến công, như thế l ần này hắn không định nự giá thân chinh. Hắn không tự mình ra trận, đối với Nam Nhạc mà nói, thì đương nhiên là chuyện tốt, nhưng cũng khiến cho Nam Cung Cẩm cảm thấy bất an, luôn cảm thấy đối phương tựa h ờ như là đang tính toán âm mưu gì đó.

Tình hình Đông Lăng, cũng là đi ều khiến Bách Lý Kinh H ồng thấy kỳ quái từ lâu, chỉ là chuyện khiến hắn ưu phi ền nhất hiện nay là chuyện Mộ Dung Thiên Thu nói mình thiếu hắn thứ gì đó, mặc dù mình giả vờ căm điếc, ra vẻ không biết nhưng không ít văn th ần võ tướng luôn luôn thỉnh thoảng đến tìm hiểu, cả ngoài sáng lẫn trong tối đ ều muốn hắn đưa ra ý kiến, thậm chí còn ám chỉ mình trả lại thứ đó cho Mộ Dung Thiên Thu, để giải quyết tình huống đối địch của Mộ Dung Thiên Thu. Mà hắn lại không thể vạch tr ần lời của Mộ Dung Thiên Thu, nếu như nói ra, tất nhiên sẽ đẩy Cẩm Nhi tới đ ầu sóng ngọn gió, tiếng xấu h ồng nhan họa thủy vẫn luôn còn đó, cho nên những ngày g ần đây, tâm tình hắn cũng không quá tốt. Đối với chuyện Hoàng Phủ Hoài Hàn đang tính toán làm gì, hắn cũng đặt ở thứ hạng thấp hơn.

Vừa nghe Nam Cung Cầm nói thế, hần trầ n gâm nói: “Bộ hạ cũ của vương tri ầ u Nam Cung g ầ n đây không yên ổn, cũng coi như quấy cho Hoàng Phủ Hoài Hàn phi ầ n phức vô cùng, theo lý thì hần nên xử lý chuyện này. Nhưng ta cảm thấy, chuyện này tựa như không đơn giản như thế” Bởi vì chỉ với một đám người như rắn mất đầu, là không thể nào khiến cho Hoàng Phủ Hoài Hàn ưu phi ầ n đến thế!

Lời này cũng khiến cho ánh mắt Nam Cung Cầm ngưng lại một chút, tên Cầu Hàn này không nhúc nhích, nhất định là đang có ý đồ xấu xa, cần phải phòng bị vạn phần mới được. “Mặc kệ hần đang có ý đồ gì, chúng ta đều phải cẩn thận hơn, đừng để có sơ hở cho hần tận dụng đục khoét!” “Ừm!” Bách Lý Kinh H ồ ng gật đầu, tỏ ra đã hiểu. Cho dù Nam Cung Cầm không nói, hần cũng đã sớm giương lên mười hai vạn phần đề phòng, quyết không có khả năng để chuyện cũ lập lại.

Hơn nửa tháng sau, chiến tranh vẫn còn đang tiếp diễn, mà Nam Cung Cầm cũng có thai được ba tháng, thai nhi đã ổn định. Trong chớp mắt, đã đến Tết Trung thu, lúc trăng tròn tháng trước, nàng còn đang ở Mạc Bắc thảo nguyên ngắm trăng và nhớ về hần. Hiện nay lại ở ngay bên cạnh, đây là một dạng yên ổn khác, cũng không biết hai người Đạm Đài Minh Nguyệt và Hách Liên Đình Vũ hiện nay như thế nào.

Đang suy nghĩ miên man, nàng chợt nghe thấy phía sau truyền tới tiếng bước chân, quay đầu lại nhìn, không ngoài dự liệu đã nhìn thấy Bách Lý Kinh H ồ ng, trong tay hần đang cầm một cái bánh Trung thu nho nhỏ, nhìn vô cùng quen mắt, sau khi hần đi tới bên cạnh nàng thì nâng tay đưa nó cho Nam Cung Cầm.

Nam Cung Cầm nhìn bánh Trung thu trên tay hần hồi lâu, vậy mà lại rơi xuống một giọt nước mắt. Hần giật mình, có chút không hiểu, ban đầu ở hoàng cung Đông Lăng, nàng đã từng cho hần một miếng bánh Trung thu, cũng chính là sự quan tâm chân thành trong miếng bánh Trung thu đó đã khiến hần động tâm. Cho nên hần nhớ kỹ hình dạng cái bánh Trung thu đó, hôm nay mới làm một cái giống như đúc cho nàng, nhưng chẳng biết tại sao, vậy mà lại khiến nàng rơi lệ.

Nam Cung Cầm giờ tay nhận lấy rồi nói: “Cái bánh Trung thu hồi trước là do Thiên Úc làm. Chẳng qua là ta mượn hoa hiến Phật thôi!”

“Nhưng, là nàng đưa cho ta.” Là do nàng cho, đó chính là tâm ý của nàng, ai làm ra thì có liên quan gì?

Nam Cung Cầm khẽ mỉm cười một tiếng, không nói thêm gì nữa. Nàng nhẹ nhàng vuốt ve hoa văn trên chiếc bánh Trung thu, như là đang nhớ lại chiếc bánh Trung thu năm đó tiêu nha đầu kia làm cho mình rồi tán thưởng: “Làm rất giống!”

Gần như giống nhau như đúc, ngay cả mấy dấu vết không hoàn mỹ khi nặn bánh cũng giống nhau vô cùng. Câu tán thưởng này của nàng lại khiến hấn cảm thấy có chút hối hận, hôm nay không nên làm cái này, sợ là lại gợi lên sự thương tâm của nàng. Thấy hấn im lặng, mặt lại lộ vẻ xấu hổ, nàng nói: “Không sao đâu, Thiên Úc đã không trách ta, mà ta cũng đã báo thù giúp nàng rồi!”

Quân Lâm Mộng và toàn bộ phủ Trần Quốc Công Nam Nhạc đầu đã chôn cùng Thiên Úc. Mà lần trước khi bọn họ đi Dương Châu trước đây cũng đã thấy trời sinh dị tượng. “Thực ra khi ở Bắc Minh, ta một mực hoài nghi Quân Lâm Uyên cũng nhúng tay vào chuyện kia!” Chuyện này vẫn luôn là một nút thắt trong lòng Nam Cung Cầm, bởi vì không cách nào tháo gỡ được, cho nên vẫn luôn tích tụ không giải tỏa được.

Nàng cũng biết chuyện Quân Lâm Uyên oán hận hai muội muội kia của mình. Hấn muốn các nàng chết cũng không có gì kỳ quái, mà lúc đó, nàng dấy lên sự nghi ngờ cũng chính là sau khi biết được quá khứ của hấn. Thêm nữa là lúc trước khi hấn đi một ngày, hấn như là muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói ra, trong di thư, hấn cũng nói rằng có chuyện hấn không nói với nàng. Nhưng những chuyện này đều chứng tỏ có chuyện như thế, nhưng nàng một mực không dám hỏi tới, sợ rằng khi hỏi xong, trong lòng nàng sẽ có vết rách.

Bách Lý Kinh Hồng nghe thế, nhú mày lại, thực ra chuyện này hấn cũng đã hoài nghi. Bởi vì mục tiêu của chuyện này không ngoài mục đích là khiến cho Quân Lâm Mộng phải chết, mà người muốn Quân Lâm Mộng

chết, cũng chỉ có một mình Quân Lâm Uyên. Nhưng bởi vì không có chứng cứ, mà Quân Lâm Uyên lại có ân với nàng, cho nên hắn không dám nhắc tới.

“Nếu như Quân Lâm Uyên nhúng tay vào, nàng có tha thứ cho hắn không?” Bách Lý Kinh Hông hỏi nhàn nhạt.

Nam Cung Cẩm nhìn trăng sao trên bầu trời trong chốc lát, rồi nói mười phần thành thật: “Ta cũng không biết.” Đúng vật, đúng là không biết, cho nên năm đó nàng mới không dám hỏi.

Quân Lâm Uyên đối với nàng, là có ân cứu mạng, có ấn truyền dạy, mà lúc đó, nàng cũng biết đối phương đã bị bệnh nặng. Cho nên nàng căn bản là không dám hỏi tới, bởi vì nàng không biết nên phản ứng thế nào đối với kết quả nhận được. Đây có lẽ là bước lùi duy nhất trong cuộc đời nàng, nhưng đến bây giờ, nàng chỉ cảm thấy may mắn khi nhớ tới bước lùi này. “Không biết cũng tốt, trong lòng ta, hắn luôn là tri kỷ quan trọng nhất, không người nào có thể thay thế được.”

Nếu như biết, sợ là sẽ có nhiều đi ầu sẽ biến đổi theo. Hiện nay, chỉ có sự hoài nghi mà thôi, vĩnh viễn cũng không có cách nào chứng thực, chẳng phải là rất tốt hay sao?

Hắn nghe thấy, không nói câu gì, nhưng chợt có chút ghen ghét với người kia. “Đừng suy nghĩ nhiều, tri kỷ là tri kỷ” Nam Cung Cẩm quay đầu cười nhạt, cắt đứt suy nghĩ lung tung trong đầu hắn. Không đợi hắn đáp lời, nàng nhanh chóng leo lên cây rồi ngẩng đầu dựa vào, vô cùng hài lòng thoải mái. Mà không biết là có phải Trung thu nên binh sĩ Đông Lăng không tiến công hay không, bên ngoài cũng rất yên tĩnh.

Bách Lý Kinh Hông cũng trèo lên theo nàng, thật lâu không nói gì. Cô gái nào đó đã ăn xong bánh Trung thu trên tay mình, quay đầu nhìn người đàn ông tuyệt sắc bên cạnh, bỗng nhiên nổi lên tâm tình muốn trêu chọc nên giọng rất kiêu chán đến chết: “Không biết anh đẹp trai năm nay bao nhiêu tuổi rồi?”

Hắn nhắm mắt lại, không nói gì. Khóe miệng hắn hơi co rút lại, vấn đề này nàng không biết sao? Nàng thì lại không ngừng cố gắng: “Không biết anh đẹp trai cao bao nhiêu nhỉ?” Môi mỏng của hắn khẽ nhúc nhích, nhưng vẫn không nói gì. Khóe mắt cũng có chút co rúm lại, vấn đề này, hình như nàng cũng biết rồi mà? Lại là cái tính tình không thú vị chút nào này, hỏi cái gì cũng không nói, Nam Cung Cẩm méo hết cả mồm miệng, mặt đen lên phỉ nhổ: “Ta nói cái tính tình đạ mạc này của ngài, có phải là người khác đến ăn cướp, ngài cũng trực tiếp nộp tiền ra luôn không?” Ngoài dự đoán, hắn lại trả lời, nhắm đôi mắt đẹp như ánh trăng lại, hắn nói nhàn nhạt: “Vậy còn phải xem là ai.” Cô gái nào đó vội vàng đưa đầu tới trước mặt hắn: “Nếu như là ta thì sao?” Ai da, mình sắp phát tài sao? Tiền thuê đầu năm, lại thêm tiền của Dạ Mạc Sơn Trang, tính đi tính lại, nhất định là rất nhiều đây! Nghĩ thế, trong mắt nàng tràn đầy sắc. thái kích động, ánh mắt nhìn Bách Lý Kinh Hồng trĩu mến như là nhìn người thân của mình! Chỉ có điều, hình như bọn họ chính là người thân của nhau mà!

Thấy nàng kích động như thế, trong mắt hắn ẩn ẩn có ý cười nồng đậm, một tay hắn tóm lấy nàng, bờ môi mỏng phun ra bốn chữ bên tai nàng: “Ta nguyện hiến sắc...”

Nam Cung Cẩm trợn to đôi mắt, hiểu rõ ràng là hôm nay mình ăn trộm gà còn mất nắm thóc! Định quay người chạy trốn, lại bị hắn ôm chặt không thể nào động đậy, hơn nữa, những ngón tay lạnh buốt của hắn đã mò vào trong vạt áo của nàng, Nam Cung Cẩm chửi ầm lên: “Mẹ nó, buông ra, buông ra! Bà chỉ cướp tiền chứ không cướp sắc! Buông ra! Tên khốn nhà chàng, lòng dạ đen tối...”

Nhưng đối phương lại không nhúc nhích chút nào, còn nói thản nhiên: “Hôm nay là Trung thu, vốn nên là thời gian đoàn tụ, sum vầy, cho dù bị nàng cướp sắc ta cũng cam nguyện.” “Nhưng mà ta không muốn!” Nam Cung Cẩm gào to! Mấy ngày gần đây không bị tên cặn thú này giày vò, nàng còn chưa kịp cao hứng thì chuyện này lại tới. Hơn nữa, sao bỗng nhiên lá gan hắn bỗng trở nên đen tối như thế này?

Thấy nàng phản đối kịch liệt như thế, nhưng hắn lại ngoảnh mặt làm ngo, cởi vạt áo của nàng ra, làm chuyện mà hắn cho rằng mình nên làm.

“Này, chẳng lẽ chàng không biết ta đang mang thai sao? Nếu như làm hài tử bị thương thì sao bây giờ, có người cha nào như chàng sao?” Đâu Nam Cung Cẩm thấy m òhôi lạnh, thi triển đòn sát thủ của bản thân. Chỉ hy vọng tên này không biết chuyện sau khi hài tử được ba tháng thì có thể thực hiện được chuyện ấy.

Nhưng hiện thực vĩnh viễn luôn tàn khốc, cũng luôn luôn có khoảng cách với hy vọng”. Chỉ thấy hắn nói nhàn nhạt: “Ta đã hỏi thăm r ồi, sau khi thai được ba tháng, là có thể...”.

“Mẹ nó! Chàng còn dám hỏi người khác vấn đề tế nhị này sao!” Nam Cung Cẩm nói vô cùng khinh bỉ. Nàng vừa nói xong, hắn lập tức im lặng, nhưng những ngón tay thon dài lại nhanh chóng tiến vào, động tác cũng không quá ôn nhu, rõ ràng là những lời nói ban nãy của nàng khiến hắn tức giận, nên hắn định đòi lại trên người nàng. Khí tức âm trầm kinh khủng này khiến cho lưng Nam Cung Cẩm tê dại một hồi...

Hôm sau, có rất nhiều tin đồn trong phủ thành chủ, nói là đêm qua có quỷ báo loạn. Có tiếng phụ nữ gào thét chói tai, tóm lại là kéo dài đến hơn nửa đêm, dọa cho người ta không dám đi ra ngoài. Còn Tiểu Miêu sau khi trình xem một chút thì lại khóc đến chết đi sống lại r ồi không dám tiếp tục nhìn, vội vàng ôm mặt quay về gào khóc suốt cả đêm. Nam Cung Cẩm cũng không biết mình được hắn ôm về phòng lúc nào, chỉ biết là vừa tỉnh dậy đã thấy mình trần trụi nằm trong ngực hắn. Mà khi nàng vừa tỉnh, trong mắt hắn lại dấy lên dục hỏa, cuối cùng lại cân nhắc đến chuyện nàng có thai, thế nên mới không tiếp tục giày vò nàng thêm nữa.

Mãi đến buổi trưa, Nam Cung Cẩm mới chống eo, bò dậy từ trên giường, mà người nào đó vẫn còn có ham muốn mà tỏ thái độ bất mãn. Hai mắt cô gái nào đó đắm lệ mông lung nhìn thoáng qua ngoài cửa sổ r ồi cảm thán: “Nếu chàng bất lực thì tốt quá!”

“Ừm?” Một chữ, màng theo cảm giác uy hiếp vô tận.

Toàn thân nàng run lên, ngoan ngoãn im lặng, không dám nói gì nữa.

Đêm đó, một tên lính truyền lệnh tiến vào Diệp Châu, mang theo quân tình khẩn cấp của Thiệu Dương.

Mộ Dung Thiên Thu toàn lực tiến công, Tề Quốc Công sắp không chống nổi, mời Bách Lý Kinh Hồng phái viện binh. Nhưng Bách Lý Kinh Hồng biết rõ, chỉ phải thêm viện binh là không đủ, chỉ có hấn tự mình trấn thủ, Thiệu Dương mới có thể không lo được, Nam Cung Cẩm chịu giày vò cả đêm, tự nhiên là hy vọng hấn nhanh chóng xéo đi. Thế là, dưới tình huống bị ghét bỏ, hấn cứ đi một bước lại quay đầu ba lần.

Sau ba tháng nhịn vô cùng vất vả, vậy mà hôm qua lại không khống chế được, khiến cho nàng sinh ra lòng phòng bị với mình, hôm nay chết sống cũng không chịu đi cùng, được không bù mất!

Bệ hạ cảm thấy mình bị thua thiệt một cách sâu sắc, nên hôm nay rất ưu sầu.

Sau khi Bách Lý Kinh Hồng đi, sắc trời đã tối, mà quân đội Đông Lăng lại tổ chức một lần tập kích bất ngờ. Nam Cung Cẩm quan chiến trên tường thành, lần này, Mặc Họa và Phong đầu ra chiến trường, chiến đấu vẫn hùng hực khí thế như thế

Trong lúc kịch chiến, một mũi tên dài bắn tới Mặc Họa, Mặc Họa nghiêng người tránh thoát, nhưng tránh thoát được lần này chứ không tránh được mũi tên phía sau, nàng cắn cắn môi dưới, đã chờ chết rồi, Nam Cung Cẩm rút đoản đao ra, đang muốn ném qua, Phong đã ra tay trước nàng một bước, một kiếm đánh bay mũi tên này!

Mặc Họa giật mình, bốn mắt nhìn nhau, nàng thấy được vẻ sát phạt trên mặt hấn, còn có cả người hấn nhiễm máu tươi, lập tức cảm thấy trong lòng mình như bị cái gì đó và vào. Đang muốn nói gì đó, đối phương đã quay đầu lại, tiếp tục chém giết, nhưng Mặc Họa lại không bỏ lỡ, trước khi hấn quay đầu, nụ cười bên môi nàng đã không còn vẻ mỉa mai nữa.

Nàng đang cười sự bất lực của mình, cười mình mù quáng tự đại, cười mình lúc trước có mắt không trông đã vũ nhục hấn, hiện nay ngược lại lại là hấn tới cứu. Suy nghĩ này khiến cho gương mặt xinh đẹp của Mặc Họa

trong thoáng chốc đã trọn to mắt mà nhìn, cả khuôn mặt trắng bệch không tìm thấy một tia huyết sắc.

Nam Cung Cầm ở trên tường thành nhìn cảnh này, bất đắc dĩ mà lắc đầu, thực chất, lòng tự trọng trong lòng Phong mạnh vô cùng, sự vũ nhục mà Mặc Họa tặng hắn, tất nhiên sẽ lưu lại dấu vết khó mà xóa sạch được trong lòng hắn, hiện nay có phản ứng như thế, cũng là bình thường. Hai người này muốn tiến tới với nhau, sợ là con đường phía trước còn rất dài. Chuyện có thể làm giúp, nàng và Bách Lý Kinh Hằng cũng đã làm giúp rồi, sau này phải xem chính bọn họ.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 96: Vương Huynh Của Mạc Bắc Vương

Vào một đêm tối mưa gió cổ quái, có một nhân vật thần bí tới hoàng thành Đông Lăng.

Mà giờ khắc này, xuất hiện trước mặt nhân vật thần bí này là Dạ Vương Đông Lăng vang danh thiên hạ, Hoàng Phủ Dạ.

Đôi mắt đào hoa đầy tà mị của hắn mở to, cường chế sự chấn kinh và mất tự nhiên trong lòng mà nhìn người đàn ông có ngoại hình giống mình như đúc kia rồi cười nhẹ nói: “Không biết Mạc Bắc Hoàng đêm hôm khuya khoắt tìm bản vương là có chuyện gì? Nếu như có chuyện, mong là các hạ mau chóng nói ra, sắc trời đã tối, trong nhà còn có mỹ nhân đang chờ!” Dạ Minh Nguyệt nghe thế, ngẩng đầu nhìn hắn chằm chằm, muốn tìm tòi trên gương mặt hắn dấu vết sự bối rối, hoặc là sự trấn định, đáng tiếc, hắn không tìm được điều gì. Đường xa vạn dặm mà đến, thật vất vả mới biết hôm nay đối phương ở chỗ này, nhưng đối phương lại không hề có ý nhận nhau, hắn cam tâm nhận kết quả như vậy sao?

Sau một lát trầm mặc, hắn nói chậm rãi: “Vương huynh, huynh thật sự không chịu nhận ta sao?”

Hắn vừa nói xong, toàn thân Hoàng Phủ Dạ chấn động, chợt “soạt!” một tiếng, hắn mở cây quạt xếp mạ vàng trong tay ra, phe phẩy rất phong lưu mà vạn phần ưu nhã, giọng nói phong lưu hoa lệ vang lên: “Tha thứ cho bản vương ngu dốt, ta thật không rõ lời của Mạc Bắc Vương là có ý gì. Bản vương là thân vương Đông Lăng, sao có thể chịu được hai chữ Vương huynh của các hạ chứ!”

“Vương huynh, thiên hạ này không có hai người nào mà ngoại hình giống nhau như thế này! Ngoại trừ huynh, tuyệt đối không phải là người khác!” Giọng điệu của Đạm Đài Minh Nguyệt rất chắc chắn, đôi mắt cũng tương đương như đôi mắt đào hoa của Hoàng Phủ Dạ nhìn chăm chăm hắn.

Hoàng Phủ Dạ nghe vậy, lại phe phẩy cái quạt mấy lần, không để ý lắm mà nói: “Nếu như Mạc Bắc Vương trông thấy cửu hoàng đế của bản vương, cũng sẽ không nói như thế!” Dáng dấp của Hoàng Phủ Dạ cũng rất giống bọn họ!

Lời này kích thích Đạm Đài Minh Nguyệt đến đứng cả lên, vô cùng không vui mà nói: “Nhưng trong thiên hạ này, người có tròng mắt màu tím nhạt, chỉ có một mình huynh!” Giọng điệu hắn đã bén nhọn hơn không ít, hắn thật sự không rõ, bọn họ là anh em ruột, nhưng sao Vương huynh lại không muốn nhận!

“Mạc Bắc Vương, sao người phải cố chấp như thế?” Mày kiếm của Hoàng Phủ Dạ hơi nhíu lại, ánh mắt nhìn hắn đã có vẻ bất đắc dĩ.

“Bởi vì huynh là huynh trưởng duy nhất của trăm, là vương huynh ruột thịt cùng một mẹ sinh ra! Cũng là người duy nhất dưới gầm trời này vì trăm mà dùng thân thể trẻ thơ của mình ngăn cản rắn độc!” Hắn nhớ rõ ràng, khi còn bé bọn họ ở trong ngự hoa viên chơi đùa, gặp một con rắn độc, mẫu phi bị dọa sợ hãi đến nổi kêu to liên tục, chỉ có Vương huynh vẫn đứng trước mặt hắn nói: “Đệ đệ, đừng sợ, ca ca bảo vệ đệ!”

Từ đó về sau, Vương huynh bắt đầu học người ta nuôi rắn, nói là sau này gặp rắn thì không sợ nữa, cũng nói là để cho không ai dùng rắn làm bị thương mình. Thực ra, bọn họ rõ ràng là lớn như nhau, vương huynh chỉ ra đời trước hắn nửa canh giờ mà thôi, nhưng vương huynh lại che chở hắn như thế. Hắn có thể nào không chấp nhất cho được?

Chuyện cũ thế này, khiến cho Hoàng Phủ Dạ cũng có chút động dung, khoe môi hắn giật giật, nói nhàn nhạt: “Không ngờ là tình cảm của Mạc Bắc Vương và vương huynh lại thâm hậu như thế, khiến cho bản vương hâm mộ vô cùng!” Nói xong, hắn bèn đứng dậy.

Đạm Đài Minh Nguyệt sao chịu thả hấn rời đi nên lớn tiếng nói: “Đạm Đài Minh Nhật, nếu huynh vẫn kiên trì nói không phải là vương huynh của trẫm, vậy thì cho trẫm nhìn bên hông của huynh có cái bớt hình mặt trời hay không đi!” “Chuyện này, bản vương đã trả lời với Mạc Bắc Vương rồi, bản vương đường đường là Dạ Vương Đông Lăng, lại cởi áo cởi quần trước mặt người khác là đạo lý gì!” Hoàng Phủ Dạ cũng không quay đầu mà trả lời.

Thấy cho dù mình nói thế nào, giọng điệu hấn vẫn lạnh lùng và cứng rắn, Đạm Đài Minh Nguyệt cười lạnh một tiếng: “Vậy thì tốt, nếu vương huynh không muốn thừa nhận, trẫm cũng không miễn cưỡng, chỉ là trẫm thân là Mạc Bắc Vương, lần này đến Đông Lăng, lại không trình quốc thư, nếu Dạ Vương điện hạ là thân vương Đông Lăng, cũng nên làm chút chuyện cho Đông Lăng chứ, nên bắt trẫm lại đúng không?”

Lời này khiến cho Hoàng Phủ Dạ nhú mày lại, trong lúc nhất thời thật sự là không biết nên trả lời thế nào, nhớ tới chuyện ngày đó ở Mạc Bắc nên hấn cố nói láo: “Lúc trước bản vương đi Mạc Bắc, Mạc Bắc Vương cũng không làm khó bản vương, cho nên hôm nay, coi như là bản vương trả ân tình cho Mạc Bắc Vương, sao người lại phải để tâm như thế?”

“Ở Mạc Bắc, trẫm để huynh đi, là vì trẫm là Mạc Bắc Vương, toàn bộ Mạc Bắc đều do trẫm định đoạt. Nhưng hiện nay Dạ Vương muốn thả trẫm đi, nhưng có nghĩ tới rằng, sau này Đông Lăng Hoàng biết, thì sẽ có cảm tưởng gì, hấn sẽ đồng ý với hành động này của huynh sao?” Đạm Đài Minh Nguyệt hôm nay quyết tâm bắt hấn thừa nhận, từng câu từng chữ đều đâm thẳng vào tim.

Hấn nói xong, Hoàng Phủ Dạ trằm mắt, rất lâu cũng không phản bác được.

Đạm Đài Minh Nguyệt thấy thái độ hấn có hơi buông lỏng, lúc này như là thấy được một chút hy vọng như ánh rạng đông, cho nên tiếp tục cố gắng nói: “Vương huynh, ta tìm huynh hai mươi năm, huynh thật sự tuyệt tình thế sao? Hay là huynh có nỗi khổ gì?”

“Mạc Bắc Vương thật sự là suy nghĩ nhiều quá, bản vương đã nói mình không phải là vương huynh của người, chắc chắn là không phải. Nhiều lời vô ích, bản vương về phủ trước!” Hoàng Phủ Dạ nói xong thì cất bước muốn đi.

“Vương huynh, hạ nhân hầu hạ chuyện tắm rửa của phủ Dạ Vương, đã xác nhận bên hông huynh có một cái bớt. Lần này ta đến, chẳng qua là muốn huynh tự mình thừa nhận mà thôi.” Thấy hắn đã đi tới cổng, Đạm Đài Minh Nguyệt biết nếu mình còn không nói, sau này muốn hắn thừa nhận còn khó hơn.

Lời này, quả nhiên khiến cho Hoàng Phủ Dạ ngừng bước, không đi tiếp về phía trước nữa, hắn quay lưng về phía Đạm Đài Minh Nguyệt im lặng hồi lâu rồi cười khổ nói: “Nếu như người đã biết, còn đến hỏi ta làm gì?”

“Đương nhiên là muốn huynh chính miệng thừa nhận! Vương huynh, ta thật sự không rõ, nếu chúng ta là huynh đệ ruột thịt, hơn nữa chính huynh cũng biết, vậy vì sao huynh không nhận nhau với ta rồi trở về Mạc Bắc?” Trong giọng điệu của Đạm Đài Minh Nguyệt mang theo sự đau thương khó nén.

Hoàng Phủ Dạ thở dài một hơi, cũng không tránh né nữa, cũng biết mình tránh né vô dụng, hắn nói nhàn nhạt: “Ta cũng chỉ mới biết trước đây vài ngày, vốn là chỉ đi điều tra được tới hoàng thất Mạc Bắc, mãi đến khi thấy người, ta mới xác định. Chỉ là người và ta hiện nay lập trường khác biệt, nhận nhau cũng chưa hẳn là tốt!”

Đạm Đài Minh Nguyệt lại không nghĩ như thế, nếu như là huynh đệ ruột thịt, hắn cho là không có bất kỳ lý do gì mà không muốn nhận nhau. Sau một lát, bỗng nhiên hắn nói với Hoàng Phủ Dạ: “Vương huynh, huynh về Mạc Bắc cùng ta đi?”

Hoàng Phủ Dạ cười khổ một tiếng, như là đã sớm biết đối phương nhất định sẽ nói ra lời này, đây cũng là chuyện hắn một mực trốn tránh, là nguyên nhân hắn không chịu nhận nhau: “Ta là Dạ Vương Đông Lăng, thì vẫn luôn là Dạ Vương Đông Lăng, ta không có khả năng trở về Mạc Bắc.”

“Vì sao? Chẳng lẽ Mạc Bắc không thể cho huynh thân phận cao quý như thế sao? Vương huynh, huynh phải biết, huynh thuộc về thảo nguyên, huynh là nam nhi Mạc Bắc, trên người huynh chảy xuôi huyết thống vương thất Mạc Bắc. Nếu huynh không ky tạ vì vương vị, ta nguyện ý nhường ra vương vị!” Giọng điệu Đạm Đài Minh Nguyệt vô cùng thành khẩn và thoải mái cởi mở, khuôn mặt như trăng sáng của hắn đây vẻ nghiêm túc.

Hoàng Phủ Dạ nghe thế, đầu tiên là cười một tiếng rồi lập tức lắc đầu, đang muốn nói gì đó, sắc mặt hắn chợt chăm chú lại, Đạm Đài Minh Nguyệt cũng nhíu mày, hai người đồng loạt nhìn ra cổng, mà lúc này cửa cũng mở ra, một tiếng quát lạnh vang lên, bộc phát ra sự tức giận là lãnh ý: “Quả nhiên là huynh đệ tình thâm!”

Vừa dứt lời, đám thị vệ nối đuôi nhau mà vào, bao vây bọn họ lại, ngoài cửa có một người đứng đó, dung mạo lãnh túc, không thể nghi ngờ gì chính là Hoàng Phủ Hoài Hàn. Đôi mắt tím đen của hắn tràn ngập sự thất vọng, nhìn chằm chằm vào Hoàng Phủ Dạ, ánh mắt như thế, khiến cho Hoàng Phủ Dạ có chút kinh hãi, thậm chí còn không dám nhìn thẳng hắn, là xấu hổ.

Đạm Đài Minh Nguyệt cũng không ngờ Hoàng Phủ Hoài Hàn lại mai phục ở đây chờ hắn, hiển nhiên không chỉ hắn biết chuyện này mà Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng biết!

“Mạc Bắc Vương, từ khi chia tay đến giờ vẫn ổn chứ!” Hoàng Phủ Hoài Hàn lạnh lùng chào hỏi, Đạm Đài Minh Nguyệt ký kết hiệp ước với Nam Nhạc, từ đó xé bỏ hiệp ước trước đây với bọn hắn, chuyện này, Hoàng Phủ Hoài Hàn hẳn nhất định sẽ không quên.

Đạm Đài Minh Nguyệt cười khổ một tiếng, nhìn thoáng qua Hoàng Phủ Dạ có chút luống cuống, sau đó nhàn nhạt nói với Hoàng Phủ Hoài Hàn: “Từ khi chia tay đến giờ, mọi chuyện vẫn ổn chứ?”

Diệp Châu, Nam Cung Cẩm đang hài lòng hưởng thụ sự yên tĩnh khó có được, chỉ có người đến bẩm báo: “Chủ nhân, tin tức mới nhất, Dạ Vương Đông Lăng bị đi ầu tra ra thân phận chân thật, chính là vương huynh của

Mạc Bắc Vương, Đạm Đài Minh Nhật, sau khi Hoàng Phủ Hoài Hàn biết được thì vô cùng tức giận, ít ngày nữa sẽ xử trảm Hoàng Phủ Dạ!”

“Cái gì?!”

Vẫn có thể hiểu được sự chấn kinh của Nam Cung Cẩm, thực ra khi hắn nghe được tin này cũng vô cùng chấn kinh! Chấn kinh và một trong những người vang danh thiên hạ. Dạ Vương Đông Lăng, lại là người của hoàng thất Mạc Bắc.

Nhưng, đáng sợ hơn là, Hoàng Phủ Dạ cho dù là người của hoàng thất Mạc Bắc, cũng đã làm rất nhiều việc cho hoàng thất Đông Lăng trong nhiều năm như vậy, quan hệ đối với Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng coi như là huynh đệ tình thâm, nhưng đối phương vậy mà bởi vì nguyên nhân này, mà lại không chút do dự hạ sát thủ, thậm chí là không nề chút tình cảm nào?!

Nam Cung Cẩm đứng dậy, đi tới đi lui mấy bước, trong lòng thấp thỏm có cảm giác bất an, trước đây khi biết được quan hệ của Hoàng Phủ Dạ và Đạm Đài Minh Nguyệt, nàng đã lo lắng nếu chuyện này bị Hoàng Phủ Hoài Hàn biết, thì sẽ có hậu quả như thế nào. Thế nhưng, mặc dù nàng thông minh cũng không nghĩ tới Hoàng Phủ Hoài Hàn lại tuyệt tình đến như vậy.

Cũng dễ hiểu thôi, dù có là Quân Vương của quốc gia nào, thì có thể dễ dàng tha thứ cho người hoàng thất của nước khác làm thân vương của nước mình nhiều năm như vậy sao? Nói nhẹ thì đây chẳng qua chỉ là một hiểu lầm. Nếu nói nặng thì đây là một âm mưu ngấp trời được mưu tính nhiều năm!

“Chủ nhân chuyện này có muốn nói cho Hoàng thượng hay không?” Vẫn hỏi. Nam Cung Cẩm lắc đầu rồi nhẹ nhàng nói: “Không cần người nói hắn cũng đã biết rồi!” Tai mắt của hắn không ít hơn, có lẽ biết còn sớm hơn mình. Khó trách tại sao gần đây Hoàng Phủ Hoài Hàn lại không có động tĩnh gì, binh mã Mộ Dung Thiên Thu đã đánh tới đây, mà hắn vẫn không nhúc nhích, xem ra là đang đi đầu tra chuyện của Hoàng Phủ Dạ?

Càng nghĩ nàng càng cảm thấy nôn nóng khó có thể bình an! Sau khi đi tới đi lui hồi lâu, nàng hít vào một hơi thật sâu: “ Không được, ta muốn

đích thân đi tới Đông Lăng một chuyến!”.

“Chủ nhân, chuyện này không...” Vẫn không đồng ý lắm, hiện nay ba nước đang giao chiến, nếu chủ nhân lại đi Đông Lăng, thì tuyệt đối không phải là một hành động sáng suốt, tất nhiên là vô cùng bất lợi đối với an toàn của nàng. “Ta biết là nguy hiểm, nhưng...” nhưng Hoàng Phủ Dạ có ơn đối với nàng, nàng nhớ rất rõ ràng, bản thân mình đã từng nói, nếu có một ngày, Hoàng Phủ Dạ gặp kiếp nạn, cho dù là núi đao biển lửa nàng cũng sẽ xông vào! Hiện nay hắn đang bị tên Hoàng đế chó má kia bắt lại để xử trảm, nàng có thể nào không đi?

Vẫn cũng biết Nam Cung Cẩm là người trong tình nghĩa, hắn muốn khuyên tiếp, nhưng cuối cùng cũng không nói gì nữa, bởi vì hắn biết có khuyên cũng vô dụng. Thế là hắn đành nói: “Chủ nhân thuộc hạ đi cùng với ngài!”

Nam Cung Cẩm lắc đầu: “Không, người vẫn nên ở lại giúp Phong, ta không có mặt ở đây, một mình hắn sợ là không thủ được Diễm Châu!”

“Nhưng mà chủ nhân, an toàn của ngài mới là quan trọng nhất!” Vẫn kiên định phản bác.

Nam Cung Cẩm bật cười: “Giả sử lần này ta đi bị bắt, với năng lực của người, cũng không cứu được ta, mà kết quả cuối cùng, cũng chỉ là lại thêm một người bị bắt, không phải sao?” Vẫn dừng lại, bởi vì xấu hổ mà cả khuôn mặt đỏ bừng, không dám tiếp tục nói một câu nào nữa. Đây là vì hắn vô dụng! “Đi chuẩn bị giúp ta mấy thứ, tối nay ta sẽ xuất phát!” Nam Cung Cẩm mở miệng phân phó. Vẫn gật đầu: “Chủ nhân, ngài cũng không cần phải quá vội vàng, thời điểm Hoàng Phủ Dạ bị xử trảm, được ấn định vào ba ngày sau, ngài đi từ Diệp Châu tới Kinh Thành Đông Lăng, hai ngày là đủ rồi!” “Ừm!” Nam Cung Cẩm gật đầu, cũng may cái thai đã được ba tháng, chỉ cần chú ý một chút trên đường đi, thì cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Thiếu Dương.

“Bệ hạ, Hoàng hậu nương nương đã biết tin Hoàng Phủ Dạ sắp bị xử trảm, đồng thời cũng đang nghĩ cách chuẩn bị cứu viện!” Hủy đứng trước mặt Bách Lý Kinh Hằng bầm báo.

Tay hắn đang cầm báo cáo quân sự bỗng dừng lại một chút, hai đầu lông mày chau lại. Hắn đã dự đoán được sẽ có kết quả thế này, nên gạt nhẹ đầu rồi lãnh đạm nói: “Ta đã biết!” “Bệ hạ, ngài không ngăn cản sao?” Mức độ nguy hiểm của chuyến đi này có thể dự đoán được. “Ngăn được sao?” Bách Lý Kinh Hằng ngẩng đầu, đôi mắt đẹp như ánh trăng nhìn hắn vô cùng mờ nhạt. Hủy dừng lại, trong chốc lát cũng không thể bác lại được! Bọn họ đều hiểu rất rõ Hoàng hậu nương nương, nàng là một người rất trọng nghi khí, còn là một người có ân tất báo, cho nên, cho dù là có nguy hiểm đến cỡ nào, thì nàng nhất định cũng sẽ đi cứu Hoàng Phủ Dạ. “Thế bệ hạ, ngài ở chỗ này...?”

Với tính tình của Hoàng thượng, lúc nào Hoàng hậu gặp một chút nguy hiểm, hắn sẽ lập tức chạy tới, vậy mà lần này lại không muốn đuổi theo sao?

Buông bản báo cáo trong tay ra, giọng nói lạnh lùng của hắn vang lên: “Đương nhiên là trẫm ở lại chỗ này, giữ vững Nam Nhạc của trẫm, chỉ có như thế, nếu nàng không may bị bắt, trẫm mới có điều kiện để đàm phán với Hoàng Phủ Hoài Hàn.”

Nếu đi cùng mà không may bị bắt, như thế chính là sẽ bị bắt cùng một chỗ.

Hủy lặng lẽ ngẩng đầu nhìn sắc mặt của hắn một chút rồi nói: “Hoàng thượng, ngài không tức giận chút nào sao?” Hoàng hậu nương nương đang đùa giỡn tính mạng của mình vì người đàn ông khác, được rồi, mặc dù người đó là ân nhân cứu mạng của Hoàng hậu nương nương. Nhưng đây là một người đàn ông, nếu như là một người phụ nữ thì còn dễ nói hơn một chút.

“Nàng mà không đi, trẫm cũng sẽ đi.” Hoàng Phủ Dạ là ân nhân của nàng, tự nhiên cũng là ân nhân của hắn. Nếu như không có Hoàng phủ Dạ, nàng đã sớm mất mạng trong tay Hoàng Phủ Hoài Hàn rồi, sao bọn họ có

thể có được ngày hôm nay? Bách Lý Kinh Hồng hẳn cũng là người không thích thiếu nợ nhân tình, và còn là người có ơn tất báo. Hơn nữa hẳn còn biết rõ, nếu lần này trả sạch được ân tình cho Hoàng Phủ Dạ, mình có khả năng sẽ loại bỏ được người này ra khỏi cuộc đời của nàng.

Hủy nuốt một chút nước bọt, coi như là đã hiểu rõ. Nhưng hẳn vẫn còn có chút sợ hãi: “Hoàng thượng, ngài cảm thấy tỷ lệ Hoàng hậu nương nương có thể trở về bình yên là mấy phần?” Hiện nay hẳn không có nửa phần lo lắng đến vị Hoàng hậu nương nương ba phen mấy bận hại mình kia, mà chỉ lo lắng cho an nguy của tiểu hoàng tử trong bụng nàng.

“Nếu như Hoàng Phủ Hoài Hàn thật sự muốn giết Hoàng Phủ Dạ, thì có năm phần. Nếu Hoàng Phủ Hoài Hàn đang bày trò, một phần cũng không có.” Đạo lý này, chưa chắc là nàng không hiểu, chỉ là nàng không dám đánh cược! Cược Hoàng Phủ Hoài Hàn không thật sự muốn ra tay, vì nếu thua cuộc, vậy thì sẽ trở mắt nhìn Hoàng Phủ Dạ bị giết, mà không thể làm được điều gì. Nếu như thế, sợ là cả đời này, lương tâm của nàng khó có thể được bình an.

Hơn nữa, với tính cách đa nghi của Hoàng Phủ Hoài Hàn, khả năng hẳn thực sự muốn ra tay, có đến tám phần!

Hủy nhíu mày rồi nói: “Hoàng thượng, có cần thủ hạ đi chi viện cho Hoàng hậu nương nương không?” “Không cần. Người không giúp được gì.” Dứt lời, hẳn liếc cúi đầu xuống, vùi đầu vào chõng tấu chương. Sắc mặt trầm tĩnh như nước, chỉ có đôi lông mày là hơi nhíu lại, biểu hiện tâm tình của hẳn không yên tâm như sắc mặt. Đông Lăng hiện nay là đần rờng hang hổ, nếu không phải còn bận tâm đến đường lùi, hẳn thật sự không muốn để cho một mình nàng đi tới đó.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 97: Đại Kết Cục (Thượng) (1)

Đường hẹp quanh co, gió thu thổi rì rào bốn phía, thỉnh thoảng cuốn lên vài cái lá phong, bay múa trên không trung, xoay tròn, sau đó nhẹ nhàng rơi xuống đất. Những con ve kêu khê khê trên tầng cây, cũng chính vì có thể nghe rõ ràng những tiếng côn trùng kêu này, nên chúng tỏ xung quanh vô cùng yên tĩnh.

Ngay lúc vô cùng yên tĩnh này, một con ngựa lao vùn vụt lướt qua, giống như một trận cuồng phong, cuốn theo đầy trời lá rụng tung bay. Bụi đất cũng bị tốc độ ngự lôi đình của người này cuốn lên, lơ lửng giữa không trung hồi lâu, mới nhẹ nhàng rơi xuống đất, rồi trở nên yên tĩnh.

Mà người mới phi qua như một cơn gió kia, cũng không ngừng lại vì mình đã phá vỡ sự yên lặng nơi đây, ngược lại tốc độ phi ngựa càng nhanh hơn, mái tóc dài màu đen được buộc thành đuôi ngựa cao cao, cả người mặc quần áo nhẹ nhàng thanh thoát, bụng dưới hơi nhô ra nhìn không quá rõ ràng, Ông tay áo và ống quần đều được buộc lại bằng sợi tơ, để tiện lợi cho việc hành tẩu, người này, không thể nghi ngờ gì chính là Nam Cung Cẩm.

Bởi vì lo cho thai nhi, cho nên trên đoạn đường này, nàng vô cùng chú ý tới dẫn thức uống, động tác cũng không quá nhanh. Mà quá trình kiểm tra để tiến vào Đông Lăng, cũng vô cùng nghiêm ngặt, hơn mấy chục lần so với trước kia, có lẽ là để phòng ngừa có người muốn nhân cơ hội tới cứu người. Thái độ như vậy của Hoàng Phủ Hoài Hàn, tự nhiên cũng khiến cho Nam Cung Cẩm xác định rằng hẳn thật sự muốn giết Hoàng Phủ Dạ.

Vào ban đêm, cuối cùng thì Nam Cung Cẩm cũng tới được kinh thành Đông Lăng. Lúc này còn cách thời điểm Hoàng Phủ Dạ bị xử trảm một ngày rưỡi, xóc nảy gần hai ngày trên đường khiến cho nàng cảm thấy bụng dưới khó chịu, cho nên sau khi tiến vào kinh thành, xuống ngựa liền dắt ngựa mà đi. Sau đó nàng còn dùng thêm một chút thuốc an thai, mới cảm thấy đỡ hơn một chút, chỉ có đi đều sắc mặt vẫn còn hơi trắng bệch lạ thường.

Đi dọc theo con đường trong kinh thành thật lâu, nàng chợt nghe thấy âm thanh một chiếc xe vượt lên, Nam Cung Cẩm hơi ngẩng đầu lên, xem xét chiếc xe một chút, dấu hiệu trên xe giống như là xe ngựa của một vương phủ nào đó, sau khi nhìn thoáng qua nàng lập tức cúi đầu xuống, chỉ sợ bị người khác phát hiện. Xe ngựa kia sau khi đi qua bên cạnh nàng, cũng không lâu lắm, lại có một chiếc xe ngựa nữa đi qua đôi mi thanh tú của Nam Cung Cẩm cau lại, xem ra tối nay, sẽ không phải là một đêm yên tĩnh! Tiếp tục đi trong chốc lát, lại có thêm một chiếc xe nữa đi về phía này, Nam Cung Cẩm nhìn vào chiếc xe ngựa này thì ánh mắt nhìn không được mà ngưng lại một chút, xe ngựa này, rất quen thuộc. Năm đó nàng đã từng ng ỡ qua, giờ lại gặp lại, khiến nàng có cảm giác như là đã trải qua mấy đời r ồi.

Khi chiếc xe ngựa đi qua bên cạnh nàng, bỗng nhiên trong chiếc xe vang lên một loạt tiếng ho khan, đây đúng là tiếng ho của Hoàng Phủ Dật không thể nghi ngờ. Mà Nam Cung Cẩm thân là thần y đời kế tiếp, sau khi nghe xong tiếng ho khan này, nàng lặng lẽ nhíu mày một cái, khí hư người yếu, xem ra là Hoàng Phủ Dật bị trúng độc, hơn nữa còn bị trúng rất sâu, nếu như không được trị liệu triệt để, chỉ sợ là lần sau gặp lại hắn, hắn đã là một thi thể r ồi.

Xe ngựa đang chậm rãi lăn bánh, mà trong xe, giọng nói hiên hòa của Bạch Tịch Nguyệt vang lên: “Vương gia, Hoàng thượng đã quyết định xử trảm Dạ Vương, ngài cần gì phải đi xin xỏ hắn. Nếu không phải thiếp thân biết ngài quỳ đến choáng váng tại cửa ra vào, còn không biết ngài muốn giày vò bản thân tới mức nào!”.

“Khục... Khục khục...” Hoàng Phủ Dật ho khan vài tiếng, rồi mới tiếp tục nói: “Nàng thì biết cái gì, Hoàng thượng hiện nay chỉ là bị phần nộ che mờ mắt, Nhị hoàng huynh rất chân thành đối với Đông Lăng, đi đâu này ai cũng có thể nhìn ra. Tình cảm huynh đệ nhiều năm qua như vậy, cũng không phải là làm bộ. Nếu Hoàng thượng thật sự giết Nhị hoàng huynh, tương lai nhất định sẽ hối hận. Ta cũng sống không được mấy năm nữa, cho dù có vì Nhị hoàng huynh mà quỳ đến chết ở nơi đó thì có làm sao?”

Nếu không phải hiện nay hấn đứng cũng không vững, còn Bạch Tịch Nguyệt lại cứng rắn muốn ăn đưa hấn về thì hiện nay hấn vẫn muốn tiếp tục quỳ ở cửa hoàng cung.

Lời này của hấn lại khiến cho Bạch Tịch Nguyệt nước mắt doanh tràn. Quy chết ở đó sao? Cả đời Vương gia đã từng làm chuyện đó vì hai người, lần đầu tiên là vì cô gái kia, lần thứ hai là vì Dạ Vương. Còn bản thân mình, tuy là thể tử, nhưng xưa nay đầu chưa từng có ở trong lòng hấn, có lẽ nếu có một ngày mình không còn ở đây, thì lông mày của hấn cũng không nhíu lại một cái.

Thân thể của hấn hiện nay đã như thế này, vậy mà lại không hề thương tiếc đến bản thân mình chút nào, chẳng qua là không còn luyện tiếc gì cuộc đời này nữa mà thôi. Nam Cung Cẩm nghe cuộc nói chuyện của bọn họ, còn muốn nghe nữa, nhưng xe ngựa đã đi qua, mà bước chân của nàng cũng dừng lại. Nàng không nhớ nhầm, đó đúng là xe ngựa của phủ Dật Vương, giọng nói vừa rồi cũng chính xác là của Hoàng Phủ Dật. Một người đàn ông xuất trần tuấn dật như thế, một người đàn ông luôn chỉ hướng tới việc vẫy vùng trong thiên hạ để được hết mình du sơn ngoạn thủy, là một thành viên hoàng thất có đôi mắt tinh khiết nhất. Cũng là một người đàn ông từng khiến nàng tự trách mà cảm động đến rơi lệ, sao giờ lại biến thành dạng này?

Chẳng qua, mới chỉ có ba năm không gặp mà thôi!

Nhìn bộ dạng này của hấn, chắc hấn tối nay đã tiến cung để xin tha cho Hoàng Phủ Dạ, nhưng Hoàng Phủ Hoài Hàn không đáp ứng, tên Hoàng để cho má kia vô cùng nhẫn tâm, hấn mà có thể đáp ứng Nam Cung Cẩm mới

cảm thấy kỳ quái. Cho nên nhìn những xe ngựa gặp phải trên đường tới nay, trong nháy mắt nàng cũng đã hiểu ra, đó là, xe nào nên đi cầu tình thì đi cầu tình, xe nào nên chằm ngòi thổi gió thì đi chằm ngòi thổi gió.

Tính toán lại thời gian một chút, nàng thấy còn cách thời điểm Hoàng Phủ Dạ bị xử trảm còn một quãng thời gian không ngắn, cho nên vẫn có thể đi xem một chút bệnh tình của Hoàng Phủ Dật. Chần chờ một lát nàng mới dắt ngựa thay đổi phương hướng, dù sao thì hần cũng đã từng là “đồ đệ” của nàng, cũng là bằng hữu, cho nên nếu không giúp hần thì có vẻ như cũng không nên.

Quay đầu ngựa lại, ngâm nga một điệu dân ca không biết tên, dựa theo trí nhớ, nàng vô cùng nhàn nhã đi tới phủ Dật Vương. Khi cách công một đoạn xa, nàng dừng lại, buộc ngựa ở một cái cây, nhân lúc hộ vệ trước cửa Vương phủ không chú ý, nàng leo qua vách tường mà vào. Tụ tiển trong tay áo bắn ra, cắm vào trên một thân cây đại thụ.

Cả người nàng như là chim nhạn giương cánh, phóng tới ngọn cây, sau khi đáp xuống ngọn cây, nàng nhanh chóng nhảy xuống! Cuối cùng, sau khi thân thể xoay vòng một cái, nàng tiếp đất một cách bình yên, bụi đất dưới chân bay lên nhẹ nhàng. Ngược mắt nhìn qua, nàng trông thấy có thị vệ tuần tra đi qua, nên vội vàng nấp sau một cái cây, thân cây to lớn che khuất của thân hình nàng, không bị người ta phát giác.

Đương nhiên là nàng không muốn để cho người khác phát hiện, nếu để cho tên chó Hàn biết được mình tới đây, tình huống tuyệt đối sẽ không ổn!

Chờ cho đám thị vệ kia đi qua, nàng vẫn đứng nguyên tại chỗ quan sát hồi lâu, xác định lại phương hướng phòng của Hoàng Phủ Dật, mới lặng lẽ ẩn nấp đi tới. Cửa đóng nhưng đèn bên trong vẫn sáng, cũng không lâu sau, Bạch Tịch Nguyệt đi ra khỏi phòng rồi nhẹ nhàng cài cửa lại, nàng còn đứng bỡ ngỡ ở đó nhìn cánh cửa phòng đã đóng chặt. Cuối cùng nàng quấn chặt áo choàng quay người rời đi trong gió đêm giá lạnh.

Nam Cung Cẩm nhìn theo bóng lưng của nàng, bỗng thoáng cảm thấy rất khó hiểu. Hai người này đã kết hôn được hơn hai năm vậy mà lại không ngủ cùng một phòng sao?

Khi Bạch Tịch Nguyệt đi xa, trong phòng lại truyên đến từng tiếng ho khan, lúc này Nam Cung Cầm mới thu hồi lại suy nghĩ của mình. Nàng ngẩng lên nhìn người xuống, nhặt lên hai cục đá, ném tới hai người đứng ở cổng, vô cùng chính xác ném trúng hai người bọn họ, hai người đó trợn mắt một cái rồi hôn mê bất tỉnh! Nàng vội vàng di chuyển tới bên cạnh bọn họ, đỡ lấy bọn họ rồi dựa vào cửa ra vào, bố trí lại hình dáng bọn họ giống như là đang thủ vệ, mà tiếng động này cũng đã kinh động đến người trong phòng, hắc hắc khan khan rồi hỏi: “Ai?” “Kẹt kẹt!” một tiếng, cửa phòng mở ra, Nam Cung Cầm đẩy cửa bước vào. Nàng nhìn xuyên qua tấm rèm thấy người đàn ông đang nằm nghiêng trên giường, sắc mặt tái nhợt đến gần như trong suốt, đôi mắt màu hổ phách vẫn tinh khiết như lúc ban đầu, chỉ có điếu là trong đó còn mang theo một hỗn loạn, tình trạng bệnh nặng như vậy khiến cho Nam Cung Cầm nhớ tới chàng trai như đóa hoa lan lúc trước mà trong lòng không khỏi đau xót, sắc mặt nàng cũng nặng thêm mấy phần. Hoàng Phủ Dật vừa nhìn thấy nàng, trong thoáng chốc cả người hắt lên ánh sáng! Là nàng sao?

Không phải là hiện nay nàng đang ở Nam nhạc sao? Giờ lại quay lại đây, lúc này còn xuất hiện tại nơi này, chẳng lẽ là đến thăm mình sao? Nhưng rất nhanh sau đó, hắc đã bỏ qua suy nghĩ trong lòng, cười cười tự giễu nói: “Nàng tới vì chuyện của Nhị hoàng huynh sao?”

“Đến Đông Lăng là vì hắc, còn đến đây tự nhiên là vì huynh!” Nam Cung cấp trả lời thẳng thắn, trong khi nói đã đi tới bên giường của hắc. Ánh mắt Hoàng Phủ Dật nhìn xuống cái bụng hơi nhô lên của nàng, thần sắc dưới đáy mắt hắc có mấy phần phức tạp, nhưng rất nhanh thì tiêu tán: “Nàng mang thai à?”

“Ừm!” Nam Cung Cầm gật đầu, tự mình ngẩng lên xuống trên giường của hắc. “Chúc mừng!” Hắc vừa mới nói xong, cổ tay của hắc đã rơi vào trong tay nàng.

Đôi mi thanh tú của nàng nhíu lại, ngón tay trắng như ngọc đặt trên mạch của hắc, sau một lúc lâu, nàng mới thu tay mình lại rồi nói nhàn nhạt: “Độc của Nam Cương, cây dâu tằm!”

“Nàng biết y thuật sao?” Hoàng Phủ Dật kinh ngạc một chút, hẳn chỉ biết là nàng văn võ song toàn, hiện nay trên đại lục cũng vang danh là thiên hạ kỳ nữ, nhưng lại không ngờ là nàng còn biết cả y thuật. Nam Cung Cấm không chút khách khí lườm hẳn một cái rồi phun ra hai chữ: “Nói nhảm!”

Nói xong, nàng vung tay lên, bộ kim châm luôn không rời người nàng liền bay ra ngoài, chính xác cắm lên mấy chỗ đại huyết trên người Hoàng Phủ Dật! “Nằm xuống, đừng nhúc nhích!” Năm chữ trong trẻo mà quả quyết. Hoàng Phủ Dật cũng không nói gì, mặc dù không biết y thuật của nàng đến tột cùng là như thế nào nhưng hẳn lại tin nhiệm một cách khó hiểu. Hẳn ngoan ngoãn nằm xuống, để mặc cho đôi tay của nàng châm kim trên người mình. Chỉ một lát sau, hẳn liền cảm thấy một luồng khí huyết dâng lên, cổ họng đã cảm thấy có mùi máu tươi. Lại thêm một cây châm cắm xuống, cuối cùng hẳn cũng không nhịn được nữa, xoay người đứng dậy, phun một ngụm máu đen ra ngoài, ngụm máu này kéo dài tận nửa mét, màu sắc hiện ra quang mang mịn mờ, giống như củ ấu nổ rộ trong đêm tối.

Còn Nam Cung Cấm tại giờ phút này thì thở ra một hơi thật dài, vẻ mặt cũng như là trút được gánh nặng. Sau đó nàng vung tay lên thu tất cả ngân châm lại, cất kỹ vào trong tay áo, rồi nhanh chóng đi tới bên cạnh cái bàn không xa, cầm bút lên viết, xoát xoát xoát viết xuống mấy chữ cũng không dễ nhìn. Sau đó đưa nó tới trước mặt Hoàng Phủ Dật: “Dựa theo phương thuốc này, một ngày ba lần vào sáng, trưa và tối, không thể nhàn hơn và cũng không thể ít hơn. Sau ba tháng, chất độc trên người của huynh sẽ giải được hoàn toàn!”

Hoàng Phủ Dật nhìn phương thuốc trong tay nàng một chút, không đưa tay nhận lấy, Nam Cung Cấm có chút không hiểu suy nghĩ trong lòng của hẳn, nên nàng chỉ đặt phương thuốc ở trên giường của hẳn, ánh mắt nàng lại nhìn tới chiếc sáo ngọc cách đó không xa, bích ngọc thông thấu, mặc dù cũng được chế tác từ mỹ ngọc hiếm thấy, nhưng cũng không phải là cái nàng đã nhìn thấy nhiều năm trước kia.

Hoàng Phủ Dật thấy ánh mắt của nàng nhìn tới, hẳn cũng quay đầu nhìn thoáng qua, trông thấy cây sáo kia, hẳn cười khẽ một tiếng: “Cây sáo của ta đã gãy, đây là cây sáo mà Nhị hoàng huynh tặng!” Cây sáo kia của hẳn tại

sao lại gãy, Nam Cung Cầm tự nhiên là biết rõ ràng. Trên hỷ đường rực rỡ sắc đỏ, tiếng chúc phúc và tiếng cười nói đầy trời, bỗng có một cơn gió nhẹ thổi qua, hất tung khăn cô dâu của tân nương lên. Sau đó, máu tươi văng vài thước, ngọc nát lòng cũng đứt đoạn. Như thế, tự nhiên là khiến Nam Cung Cầm trăn mặc. Nàng cúi đầu im lặng hồi lâu, mới ngẩng đầu lên nhìn hấn nhàn nhạt một cái rồi nói: “Chuyện cũ theo gió, trôi qua vui vẻ là được rồi, có một số việc đã biết rõ kết quả là như thế, vậy thì đừng quá ưu phiền. Nếu không, cũng chỉ là tự làm khổ mình mà thôi!”

Vốn nàng nghĩ là hấn đã buông xuống, nhưng không ngờ là hấn vẫn đang tự nhốt mình trong đó. Tự làm khổ mình thôi?!

Sao hấn lại không biết rằng mình tự làm khổ mình chứ? “Đa tạ nàng đã tới cứu ta hôm nay.”

“Huynh là bằng hữu của ta, cũng là sự đố kỵ. Mặc dù ta chưa từng dạy cho huynh cái gì, nhưng đã từng có một ước định sự đố kỵ như thế, cũng coi như là một loại duyên phận, đương nhiên ta phải cầu huynh. Nếu như huynh thật lòng cảm kích, thì đưa ra một chút tài sản khổng lồ của mình, cũng coi như là để cho vị sư khởi phải xấu hổ vì túi tiền rỗng tuếch của mình đi!” Nam Cung Cầm mặt không đỏ, hơi thở không gấp mà khóc than.

Hoàng Phủ Dật nghe thế, bỗng nhiên cảm thấy dở khóc dở cười, thân là Hoàng hậu Nam Nhạc mà lại không có tiền sao? Nhưng hấn cũng biết, vị sư phụ này của mình, có tính đam mê cố hữu đối với chuyện tiền bạc, hành động đòi tiền nổi đình nổi đám lúc trước ở thọ yến của đại hoàng huynh, hấn vẫn còn nhớ rõ mồn một trước mắt! “Nếu nàng muốn, thì cứ việc cầu theo ấn giám của ta đi lấy, nhân viên phòng thu chi sẽ dẫn nàng đến nơi lấy tiền!”

Nói xong, hấn liền đưa miếng ngọc bội biểu tượng thân vương của mình ra ngoài, Nam Cung Cầm không khách khí mà nhận lấy, có tiền mà không cầu, không phải là phong cách của nàng. Thấy hấn suy sụp, Nam Cung Cầm cố gắng khuấy động bầu không khí: “Đừng bày ra bộ dạng chỉ muốn chết như thế, nếu không ta sẽ lấy sạch của huynh đấy!” “Ha ha, lấy sạch thì lấy sạch, dù sao thì đối với ta cũng không có giá trị gì!” Lúc trước

chưa bao giờ để những vật ngoài thân này, thì đến bây giờ giờ cũng tự nhiên là sẽ không để ý. Đôi mắt phượng của Nam Cung Cẩm nén giận, lạnh lùng nhìn hần hồi lâu, bỗng nhiên nàng cười lạnh một tiếng, hai tay khoanh trước ngực rồi đi ra ngoài, nói một cách vô thường vô phạt: “Xem ra là hôm nay ta đã xen vào việc của người khác!” Thấy nàng tức giận đi ra ngoài, Hoàng Phủ Dật có chút luống cuống: “Chờ một chút!”

“Làm gì?” Nàng cũng không quay đầu lại mà hỏi.

“Nàng tức giận sao?” Lời này hần hỏi như rất thận trọng. Hần nhìn bóng lưng của nàng, cũng giống như là nhìn chằm chằm vào một giấc mộng, như là lo lắng một giây sau nó sẽ biến mất.

Nam Cung Cẩm lạnh lùng nói: “Ta không tức giận, huynh cũng không đáng để ta phải tức giận! Bằng hữu của Nam Cung Cẩm ta không có một ai sẽ phí hoài bản thân mình, tự khinh rẻ mình như thế! Huynh đã cảm thấy như thế là tốt, là có cá tính, ta cũng không còn lời nào để nói, loại bằng hữu như huynh, Nam Cung Cẩm ta tự nhiên cũng không mơ với tới được!”

Lời này của nàng khiến cho Hoàng Phủ Dật trầm mặc.

Hần trầm mặc thật lâu, cũng không phản bác lại được. Nàng đã giúp hần cai được nghiện. Hần đã từng nghĩ rằng sẽ tiêu dao một đời ở giang hồ cũng không sao, nhưng về sau lại vô duyên vô cớ nhiễm phải độc này, khiến cho hần không thể đi đâu được nữa. Người không thể đi, tâm cũng dần dần bị bụi che mờ. Tình yêu giang hồ của hần cũng trở thành bọt biển, tự nhiên cũng mất đi động lực sống tiếp.

“Ta đi, huynh tự giải quyết cho tốt!” Nói xong, nàng liền đi ra cửa.

Hoàng Phủ Dật vội vàng nói: “Nếu như ta thay đổi thì sao?” “Nếu như huynh thay đổi, huynh vẫn còn là bằng hữu của ta, nhưng huynh biết đấy, đi đâu ta muốn không phải là nếu như, mà là huynh thật sự thay đổi!” Nam Cung Cẩm cũng không quay đầu lại.

Hoàng Phủ Dật cười cười: “Hôm nay ta mới biết được, tính tình của nàng lại cứng rắn như thế!” “Vì thế, Bạch Tịch Nguyệt thích hợp với

huynh hơn ta, vì sao huynh không nhận ra?” Cuối cùng Nam Cung Cẩm cũng quay đầu lại, trong mắt có vẻ chỉ tiếc rên sắt không thành thép: “Huynh có biết, Bạch Tịch Nguyệt không phải là hoàng huynh của huynh chọn cho huynh, mà là ta chọn cho huynh không! Hai người bọn huynh, một người giỏi về chơi chữ, một người tinh thông âm luật, mà tính tình nàng cũng nhu hòa. Đã được gần ba năm, vậy mà cũng không thể đả động được trái tim của huynh. Đây không phải là do nàng không tốt, mà rõ ràng là huynh bị vây ở trong gông xiềng của mình, cho nên không nhận ra được nàng tốt như thế nào!”

Hoàng Phủ Dật bị những lời này của nàng khiến cho giật mình, hẳn biết chuyện hoán đổi cô dâu là do nàng làm ra, nhưng lại không ngờ Bạch Tịch Nguyệt là do nàng chọn cho mình.

“Huynh vừa rồi cũng mới nói, tính tình của ta rất cứng rắn. Với tính tình thanh thản của huynh, tự nhiên là không thích hợp với dáng người cá tính cứng rắn như ta, nhưng huynh lại tự mình vây khốn chính mình. Tự vây ở trong chấp niệm của chính mình, một mực tự ám chỉ ở trong lòng rằng không phải ta thì không được, trong suốt một thời gian dài, cuối cùng thì chính huynh cũng tin thuyết pháp của mình. Căn bản là huynh cũng không có nghĩ tới, thực ra huynh và ta cũng không hợp nhau!”

Những lời của Nam Cung Cẩm hầu như là rất tàn khốc. Nàng mạnh mẽ bóc trần chấp niệm trong ba năm của Hoàng Phủ Dật, loại cảm giác đau đớn khi tình cảm và quan niệm trong thời gian dài của mình bỗng nhiên bị lật đổ trong khoảnh khắc, khiến cho Hoàng Phủ Dật cảm thấy thậm chí đến cả hô hấp của mình cũng có chút khó khăn. Mà trong lúc nhất thời, hẳn cũng không cách nào hiểu được hết ý của đối phương, đối với hẳn, cho tới bây giờ cũng chỉ có thích hay không chứ không có phù hợp hay không. Nhìn thần sắc mờ mịt và luống cuống của hẳn, trên khuôn mặt tuấn dật cũng có vẻ tái nhợt, lòng Nam Cung Cẩm cuối cùng cũng mềm xuống. Hoàng Phủ Dật là một người rất đơn thuần, hoặc là đối với nàng mà nói, hẳn như là một người em vậy. Hẳn thích giang hồ tùy tiện thoải mái, nhưng có rất nhiều chuyện liên quan tới thế sự, tình cảm hẳn còn chưa hiểu hết, nàng cũng thực sự không nên quá mức hà khắc, thế nên giọng điệu cũng ôn hòa một chút: “Huynh suy nghĩ thật kỹ cho ta, chúng ta đã là bằng hữu, ta

tất nhiên sẽ suy nghĩ cho huynh! Ta không có quyền chi phối sinh mạng của người khác, càng không thể võ đoán để lựa chọn cho huynh đi đâu, nhưng về phần Bạch Tịch Nguyệt, đó là ta đưa cho huynh một đề nghị, hi vọng rằng huynh có thể nhìn thẳng vào người bên cạnh mình rồi cho chính mình một cơ hội! Ta luôn muốn được nhìn thấy huynh vui vẻ!”

“Ừm!” Hoàng Phủ Dật gật đầu, xem như là đồng ý với đối phương mình sẽ suy nghĩ lại chuyện này thật tốt. Câu cuối cùng kia, luôn muốn được nhìn thấy hắn vui vẻ. Cũng khiến hắn không tránh khỏi cảm thấy được vài tia ấm áp.

“Hi vọng khi lần sau gặp lại huynh, ta sẽ không phải thấy bộ dạng không muốn sống này của huynh nữa!” Nam Cung Cấm đen mặt, bôi bác phỉ nhổ hắn nốt một câu rồi quay người đi.

Hoàng Phủ Dật lại ngăn cản nàng: “Chờ một chút! Nhị hoàng huynh hiện nay bị giam ở mật thất của hoàng cung, mật thất đó nằm ở phía sau tâm cung của Hoàng thượng, cách ngọn giả sơn năm mươi mét. Nhưng của hoàng cung thủ vệ sâm nghiêm, hoàng huynh cũng đã đề phòng việc làm có thể có người đến cứu viện, cho nên đã bố trí huyết võng xung quanh cung, chỉ cần nàng đi vào, lập tức phát hiện!”

Bước chân Nam Cung Cấm dừng lại, sau lưng nàng lúc này đổ đầy mồ hôi lạnh. May mà mình tới đây, nếu không chẳng phải là vừa mới xâm nhập vào hoàng cung thì đã bị huyết võng bắt lại sao? “Ừm, ta sẽ chú ý!”

Sau khi đi được mấy bước, nàng chợt nhớ tới chuyện gì đó, bước chân lại dừng lại. Cũng không quay đầu lại mà hỏi: “Huynh có biết, đào viên ở ngoại ô phía Tây kinh thành là của ai không?”

Hoàng Phủ Dật sững sốt một chút rồi mới phản ứng lại mà trả lời: “Trước kia là của Tô Niệm Hoa, sau khi cả nhà Tô gia bị chém đầu, mảnh đất kia bị hoàng gia thu về. Nhưng cũng không có trọng binh trấn giữ, vì cũng không có người nào dám đi vào!” “Đã biết, đa tạ!” Nam Cung Cấm nói xong rồi đi ra cửa.

Hoàng Phủ Dật lại không từ bỏ: “Chờ một chút, sau này chúng ta còn có cơ hội gặp lại không?”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 98: Đại Kết Cục (Thượng) (2)

Nàng quay đầu lại, trong mắt nàng có một tia trêu tức: “Nếu như huynh còn sống, tự nhiên là có thể gặp lại!” Còn nếu mà cứ mãi phí hoài bản thân mình như thế này, muốn gặp lại chắc vô cùng khó khăn.

“Ta hiểu rồi! Nàng vào cung phải cẩn thận một chút, có vẻ như lần này hoàng huynh quyết tâm muốn mạng của Nhị hoàng huynh, lúc Tam hoàng huynh cầu tình, ngôn từ có hơi quá một chút, còn bị hoàng huynh phạt trọng. Mạc Bắc Vương hiện nay cũng nằm trong lao, lúc ở khách sạn, Đạm Đài Minh Nguyệt vốn có thể rời đi, nhưng vì an nguy của Nhị hoàng huynh cho nên vẫn ở lại.” Nói xong Hoàng Phủ Dật cảm thấy đau đầu, hành động này của Đại hoàng huynh, trả một cái giá to lớn như thế, tám chín phần mười chính là để chọc giận Mạc Bắc, đến lúc đó tình hình Đông Lăng nhất định không thể nào lạc quan được! “Ừm! Ta đã hiểu! Đa tạ!” Nam Cung Cẩm nói xong thì nhanh chóng đi ra ngoài.

Đóng cửa lại, hương thơm vẫn còn lưu trong phòng.

Hoàng Phủ Dật ngờ ngác, nằm nghiêng trên giường thật lâu, mãi cho đến khi tấm rèm đang lắc lư trước mắt ngừng lắc lư, và trong phòng cũng hoàn toàn yên tĩnh trở lại, lại hẳn mới chậm rãi thu hồi ánh mắt của mình. Nếu không phải bên cạnh giường vẫn còn có một tờ giấy màu vàng nhạt, còn có một vũng máu đen đang nằm tĩnh mịch, hẳn hầu như chỉ muốn coi tất cả những chuyện vừa rồi chẳng qua chỉ là một cơn ảo giác.

Nam Cung Cẩm đầu tiên là đi tới phòng thu chi, dưới sự không hiểu gì của nhân viên kế toán, cuốn đi hơn phân nửa ngân phiếu của phủ Dật

Vương, sau đó theo đường cũ đi ra khỏi phủ Dật Vương, cưỡi ngựa đi tới đảo viên ở ngoại ô phía Tây của kinh thành. Trên đường đi, các cửa hàng xung quanh đều đóng cửa, chỉ có một quán trà đang dọn hàng vào.

Đi tới trước quán trà đó, Nam Cung Cầm ghì lại dây cương, ôm một tia hi vọng mà hỏi: “Ông ơi, có phải nhà ông đang đốt vàng mã để tế điện không?”

Do nàng trông thấy ngoài cửa treo một mảnh vải trắng, mà thần sắc của ông chủ trông có vẻ hơi buồn, cho nên là nàng đoán là nhà này chắc là có người vừa mới mất. Ông chủ sừng sốt một chút, lúc này mặt cũng lộ vẻ không vui: “Người, thật vô lễ, dĩ nhiên...” “Là thế này, tại hạ muốn đi tế bái tổ tiên, nhưng hiện giờ tất cả các cửa hàng đều đã đóng cửa, chỉ có nhà ngài là đang mở cửa, cho nên ta mới đến gặp ngài tìm một chút vận khí” Nam Cung Cầm giải thích. Trong lòng ông chủ lúc này mới có chút khoan dung, nghĩ đến sự đau khổ khi trong nhà mình thiếu đi mất một người, nên ánh mắt nhìn Nam Cung Cầm cũng nhiều thêm sự đồng tình, còn có chút cảm giác đồng bệnh tương liên. Ông chợt nói: “Không gạt người, trước đây vài ngày nhà chúng ta cũng mất một người. Một lòng vì nước, vậy mà lại rơi vào kết cục thế này! Vàng mã cũng đã đốt xong rồi, ai giữ lại mấy đồng này làm gì, nhưng nhà lão Vương sát vách bán cái này, ta có thể giúp người gọi một tiếng!”

Lúc này Nam Cung Cầm lấy ra một tờ ngân phiếu đưa cho hắn: “Đa tạ ông, nhớ mua nhiều một chút!” Nhưng nàng lại thấy trong lòng rung động, một lòng vì nước mà lại rơi vào kết quả thế này sao? Nhìn thái độ này là đang có phê bình kín đáo đối với Hoàng Phủ Hoài Hàn.

Đợi một lúc lâu, cuối cùng đồ vật nàng muốn cũng đến. Ông lão kia sau khi đưa đồ cho nàng, lại còng lưng quay về tiếp tục thu dọn. Nam Cung Cầm thực sự không thể khống chế được sự tò mò của mình nên hỏi: “Ông lão, chuyện một lòng vì nước mà lại rơi vào kết quả thế này là có ý gì?”

“Hừ! Tên Hoàng đế chó má kia, đưa con trai ta đến Nguyên Dương Lĩnh, bày trận pháp lộn xộn gì đó, con trai ta giúp hắn hoàn thành, hắn lại

giết con trai ta, để lấy máu của tim. Đáng thương cho ta chỉ là một lão già bán trà cả một đời, không có thành tích gì lớn, cũng chỉ trông coi gia nghiệp tổ tiên mà không nở rời đi, khó khăn lắm mới được một đứa con trai xuất sắc như thế, vậy mà lại chết trong tay của hắn!” Ông lão kia càng nói biểu lộ trên khuôn mặt càng dữ tợn.

Một bà lão vội vàng chạy từ bên trong quán trà ra, nhanh chóng dùng tay che miệng của ông lão lại rồi nói: “Ông nói lung tung cái gì thế, có một số việc chỉ nên để trong lòng thôi, chuyện của Hoàng thượng mà chúng ta có thể bàn tán sao? Con trai chúng ta chết vì nước cũng coi như là vinh hạnh của hắn. Ông mà cứ ăn nói lung tung như thế, rồi lại truyền đến tai Hoàng thượng, thì cả nhà chúng ta đều phải chôn cùng!”

“Con trai ta đã chết rồi, ta còn muốn sống để làm gì nữa?” Sự tức giận của ông lão cũng đã dồn nén thật lâu, nên lúc này ngày mới gào lên với bà lão.

Bà lão nghe như thế xong, nước mắt liền tuôn rơi như mưa...

Nam Cung Cấm nhìn trong chốc lát, cũng coi như là đã hiểu rõ, xem ra trận pháp Phệ Hồn kia đúng là chuyện tốt mà Hoàng Phủ Hoài Hàn đã làm, còn vợ chồng ông bà lão này chính là ví dụ cho tấm lòng cha mẹ. Nghĩ thế, nàng càng siết chặt dây cương, Hoàng Phủ Hoài Hàn, quả nhiên là hắn!

Nàng nhìn đôi vợ chồng này thêm một chút, nhưng trong lòng nàng bỗng phát thiện tâm, nên cũng không bắt bọn họ tể điện cho Tử Mạch, nàng chỉ cưỡi theo vàng mã rồi quay người tiếp tục đi tới nơi mình muốn đi.

Đào viên ngoại ô phía Tây. Giờ đã là mùa thu, cả đào viên đều là cảnh khô, không có một cái lá mới nào. Nam Cung Cấm đi dọc theo con đường nhỏ thật lâu, cuối cùng cũng thấy được một ngôi mộ nằm lẻ loi trong đêm giá rét, bất cứ người nào khi nhìn thấy một ngôi mộ, người bình thường đều sẽ cảm thấy trong lòng sợ hãi, Nhưng sắc mặt Nam Cung Cấm vẫn như thường.

Nàng đi tới phía trước ngôi mộ, thấp lên một ngọn lửa, soi vào bên trên bia mộ, phía trên đó viết “Ái thi Mộ Vân”, mấy chữ to đột ngột hiện ra ở

trước mặt nàng. Đây là phần mộ mẫu phi, lúc trước nàng đã hứa với Tô Niệm Hoa, nếu như mình có thể còn sống, nhất định phải đến thắp hương, đốt vàng mã cho mẫu phi mỗi dịp đầu xuân hàng năm. Đáng tiếc, lúc trước khi rời khỏi Đông Lăng quá mức vội vàng, mà những năm này cũng một mực không có cơ hội trở về. Thực ra, là không dám trở về!

Đốt lên một ngọn nến to, đồng thời lúc này nàng cũng bắt đầu đốt vàng mã, khi vừa mới thả vàng mã xuống dưới mặt đất, nàng lại nhìn thấy một vật gì đó lấp lánh. Đầu tiên là nàng hơi sửng sốt một chút, sau đó mới đào vật kia lên, cầm trên tay mà xem xét một hồi, đó là một cái bình sứ, trên đó dán một tờ giấy màu đỏ, ghi bốn chữ “Giải dược Hối sát”. Nhìn bình sứ này đã có chút dấu vết thời gian, xem ra là đã được lưu lại ở đây từ mấy năm trước. Nàng ngờ ngác một chút, trong chốc lát đã hiểu rõ nỗi khổ tâm của Tô Niệm Hoa.

Hóa ra lúc trước ông ấy không nói ra chuyện thuốc giải của Thiên Úc, cũng không phải là vì hi vọng mình có thể vì nguyên nhân này mà kiêng dè nhiều hơn đối với tính mạng của ông ấy, mà là để thăm dò xem mình có lương tâm hay không, cũng là một dạng khảo nghiệm đối với mình. Nếu như mình thật sự nghe lời ông ấy nói đến tế bái mẫu thân, chắc chắn sẽ sớm nhìn thấy bình giải dược này. Chất độc trong người Thiên Úc tự nhiên cũng sẽ được giải. Còn nếu như không có chút tình mẹ con nào, vô cùng bất hiếu mà không đến đây, vậy thì cũng chỉ có thể trợ mắt nhìn Thiên Úc chết.

Đây coi như là tấm lòng của Tô Niệm Hoa đối với mẫu thân của mình, ông ấy sợ rằng sau khi ông ấy chết đi, người phụ nữ ông ấy yêu mến không có ai tới tế bái! Giờ phút này, nàng cảm thấy mẹ mình là một người may mắn, khi có được một người đàn ông toàn tâm toàn ý yêu mình. Với tâm trạng phức tạp, nàng ngẩng trước mộ đốt gần hết chỗ vàng mã đó rồi, rồi đặt lên hoa quả cùng với những bông hoa dại mà nàng hái được khi tiến vào trong rừng. Nàng dập đầu mấy cái rồi mới đứng dậy.

Nàng đứng thẳng trước ngôi mộ trong chốc lát, trong đầu hiện lên từng mảnh vụn hồi ức khi còn nhỏ, trong lòng nàng chầm chậm dâng lên một

dòng nước ấm. Nhưng cuối cùng, nàng lại chỉ khẽ khàng nói một tiếng: “Thật xin lỗi!”

Sau đó, nàng quay người rồi nhanh chóng rời đi. Năm đó mẫu phi đưa hên phách của nàng đến thời hiện đại, là vì một ngày nàng có thể báo thù cho phụ hoàng, cho hoàng đế Nam Cung. Nhưng cuối cùng nàng vẫn cô phụ hy vọng của mẫu phi, thậm chí còn gả cho con của Bách Lý Ngạo Thiên làm vợ. Nàng tin rằng nếu mẫu phi biết, ngay cả bà có ở dưới nơi chín suối cũng sẽ không nhắm mắt được. Đây cũng chính là nguyên nhân mà nàng vẫn luôn không dám tới đây.

Chỉ có đi đâu, hôm nay thực sự là quá nguy hiểm, nàng không chắc mình còn có thể sống sót trở về hay không, cho nên muốn tới đây để một lần được đốt vàng mã cho mẫu phi. Nếu như hôm nay không đến, sau này cũng không biết có còn cơ hội hay không! Mang theo số vàng mã còn lại, nàng cưỡi ngựa đến trước cửa hoàng cung Đông Lăng, hiện giờ đã qua giờ Tý, cửa cung đã đóng lại.

Nàng đứng tại chỗ cảm nhận một chút hướng gió, lúc này trong lòng liên tục có sự do dự. Nàng xuống ngựa, tìm được một tảng đá vô cùng to lớn, đập mạnh vào cửa cung! Vang lên một tiếng “Ầm!” thật lớn!

Rất nhanh, đã kinh động đến người trong cung. Tiếng vang thật lớn này, tự nhiên là khiến cho thị vệ ở cửa cung hết sức kinh ngạc, bọn chúng nhìn từ khe cửa ra bên ngoài, nhưng không nhìn thấy ai, chỉ thấy một tảng đá to lớn, rơi trước cửa ra vào.

Thấy thế, sự kinh ngạc đang tràn đầy trong lòng trong nháy mắt liên biến thành phần nộ ngập trời, lại có người lúc nửa đêm mà dám ném một tảng đá vào cửa hoàng cung, đây là không muốn sống nữa sao?! Hay là coi đám thủ vệ bọn hắn đều là người chết?

Bọn chúng quay đầu lại nhìn Thống lĩnh Ngự Lâm Quân một chút, đối phương cũng vô cùng tức giận! “Mở cửa, nhìn xem tình hình như thế nào!”

Tuy nói là mở cửa, nhưng thị vệ ở cổng cũng không dám mở rộng cửa, chỉ dám mở ra một khe nhỏ, Dù sao thì hiện nay cũng là thời buổi rối loạn,

cũng nên đề phòng để tránh các sự cố xảy ra trong cung mới đúng. Khi cửa vừa được mở ra, bên ngoài đen kịt, một trận gió lạnh thổi xuyên qua khe cửa mà vào, khiến cho toàn thân người ta cảm thấy một trận run rẩy. Một tờ giấy trắng tung bay giữa bầu trời, bay tới phía hắn, vô cùng chính xác dán lên trên trán hắn. Khóe miệng hắn giật một cái, giật tờ giấy kia xuống xem xét, lập tức khuôn mặt hắn tái đi! Đã hơn nửa đêm, lại có giấy tì ền vàng mã bay tới dán lên trên mặt của hắn, trên đời này còn có chuyện gì xúi quẩy hơn chuyện này không? Dưới sự phẫn nộ bốc lên tận trời, hắn mở cửa ra, bước nhanh mấy bước ra ngoài! Những người khác thấy hắn đi ra, cũng có mấy người đi theo. Sau đó, lại một cơn gió lạnh thổi tới.

Lập tức, mấy trăm tờ giấy tì ền vàng mã đã bay tới chỗ bọn hắn từ phía đông, đêm hôm khuya khoắt, người cổ đại cũng xưa nay mê tín, lập tức có cảm giác sợ sớn đá ra qu ần! Lòng tơ toàn thân cũng dựng lên. Răng độc lập cập vào nhau, sau đó bọn hắn quay đầu lại nhìn vị đại tướng quân vĩ đại của bọn hắn nói: “Tướng quân đại nhân, chuyện này, có phải hay không là...” Có ma không?!!! Đây là hắn đang nói ra tiếng lòng của mọi người! Còn tên Thống lĩnh Ngự Lâm Quân, đầu tiên là cảm thấy rất sợ hãi. Nhưng sau khi hắn chậm rãi nhìn hướng vàng mã bay tới, hắn hừ lạnh một tiếng: “Hừ! Chẳng qua chỉ là có người giả thần giả quỷ! Theo bản tướng quân đi xem một chút!”

Nói xong liền dẫn một đoàn người đi về phía Đông. Còn những tên thị vệ ở cổng thật sự sợ hãi, ần nấp vô cùng kín đáo, không dám nhìn ra ngoài.

Ngay khi Thống lĩnh Ngự Lâm Quân dẫn theo đội ngũ đi tới phía Đông đi đầu tra, Nam Cung Cẩm bồng nhiên xuất hiện ở phía Tây. Tụ tiên bắn tới tường thành, nàng vượt nóc bằng tường mà qua, đánh đội nhân mã phía sau bất tỉnh, rồi nhanh chóng kéo sang một bên! Mà tiếng động này, điếm cho tên Thống lĩnh Ngự Lâm Quân cảnh giác nhìn thoáng qua phía sau, nhưng lần quay lại này của hắn, lại không phát hiện ra đi đầu gì khác lạ! Chỉ tự cười trong lòng vì nghĩ chắc mình bị điện, rồi hắn chậm rãi buông lỏng cảnh giác, tiếp tục đi về hướng Đông.

Sau khi đi một lúc lâu, hắn nhìn thấy trên mặt đất ít có một đống giấy tì ền vàng mã đang không ngừng bị gió thổi tung, cuốn tới cổng hoàng

cung, hiển nhiên là có người để chỗ này! Hành động này tuyệt đối là một sự đại bất kính đối với hoàng gia, sắc mặt tên Thống lĩnh Ngự Lâm Quân giận dữ, lúc này hắn liếc nhìn hét lớn một tiếng: “Đi bẩm báo Hoàng thượng, xin chỉ đi đâu tra!”

“Rõ!” Một tên lính đáp lời, sau đó cúi đầu vội vàng chạy về hướng hoàng cung. Thống lĩnh Cẩm Vệ Quân nhìn theo bóng lưng tên tiểu binh kia, đột nhiên cảm giác được có chút lạ mắt: “Chờ một chút!”

Nam Cung cầm dừng chân lại, trong lòng bàn tay thấm ra một ít mồ hôi lạnh. “Người là ai, tại sao bây giờ cũng chưa từng gặp qua người?” Thậm chí ngay cả bóng lưng này thoát nhìn cũng hoàn toàn lạ lẫm. Nam Cung Cẩm cũng không quay đầu lại mà mở miệng bịa chuyện: “Tiểu nhân mới tiến cung trước đây mấy hôm, vẫn luôn hầu ở trước cửa ngự thư phòng của Hoàng thượng, người quét dọn ngự tiển Hạ Đông Mai là biểu muội của tiểu nhân!”

Chỉ có thể đánh cược một lần! Hạ Đông Mai hiện nay vẫn là người quét dọn ngự tiển, như thế thì chuyện này mới có tính chân thực!

Tên Thống lĩnh Ngự Lâm Quân nghe xong, tự nhiên là biết trong chuyện này có mờ ám. Trong hoàng cung, có một số tên thị vệ được đề bạt đặc biệt nhanh, đều là có chút quan hệ, hơn nữa, có một số quan hệ cứng đến nỗi không cần phải thông qua hắn, còn đối với cô gái tên Hạ Đông Mai kia, kể từ khi trong cung phát sinh chuyện cô gái như bị điện tên là Tô Cẩm Bình chạy trốn, Hoàng thượng liền vô cùng tín nhiệm nàng, mặc dù vẫn chỉ là một cung nữ quét rác, nhưng nghiêm chỉnh mà nói thì được coi trọng hơn là một tên Thống lĩnh Ngự Lâm Quân như hắn, không ít người đều đã suy đoán cô gái kia liệu có khả năng ngẩng lên phi vị hay không?

Vừa nghĩ như thế, hắn tự nhiên cũng không muốn gây chuyện, thế là không để ý lắm mà phát tay nói: “Biết rồi, tốc độ nhanh lên!”

“Rõ!” Sau khi Nam Cung Cẩm trả lời, quả nhiên là tốc độ nhanh hơn rất nhiều, nhanh đến nỗi có thể nói là hai chân dẫm lên Phong Hỏa Luân, chạy như điên vào trong nội cung.

Thống lĩnh Ngự Lâm Quân sờ sờ râu ria không tẽn tại của mình, nhìn bóng lưng làm hồi lâu rồi nói đầy tán thưởng: “Thằng nhóc này, chạy nhanh thật. Để xem, không khéo còn có thể cất nhắc ấy chứ!”

Hoàng cung Đông Lăng, tự nhiên là Nam Cung Cấm hết sức quen thuộc, cho nên khi đi cũng là xe nhẹ đường quen. Nơi gọi là tẩm cung của Hoàng Phủ Hoài Hàn, không thể nghi ngờ gì chính là Dưỡng Tâm Điện, trên đường đi, thị vệ tuần tra thấy nàng mặc quần áo Ngự Lâm Quân, bộ dạng lại vội vàng vàng, đều chỉ cho là có chuyện lớn xảy ra, ngược lại cũng không có người nào kiểm tra nàng.

Khi còn cách Dưỡng Tâm Điện không xa, nàng thấy trong đó có ánh nến lập lòe, trong lòng Nam Cung Cấm thật sự có một loại xúc động, muốn xông vào một dao chém chết tên Hoàng đế chó má kia, để cho mình hả giận và cũng để báo thù cho Tử Mạch! Nhưng nàng cũng tự hiểu lấy mình, đoán chừng là mình còn chưa đắc thủ thì đã bị người ta giết chết, hiện nay Hoàng Phủ Dạ còn đang chờ nàng cứu, kể cả bây giờ nàng thật sự xông vào rồi đắc thủ, thì cũng bị truy sát, vậy thì muốn cứu Hoàng Phủ Dạ cũng sẽ trở thành nằm mơ giữa ban ngày.

Thế là sau khi nàng đứng đắn đo suy nghĩ ở cửa ra vào một hồi lâu, liền tiện tiện nhập vào Ngự Hoa Viên phía sau Dưỡng Tâm Điện! Cứu người trước rồi lại nói, thù hận đối với tên Hoàng đế chó má này, có thời gian sẽ chậm rãi tính toán!

Đi chưa được mấy bước, nàng đã trông thấy ngọn giả sơn kia! Nàng cười bộ quần áo Ngự Lâm Quân khiến thân hình mình vương vãi xuống, đứng từ xa nhìn thoáng qua phiến giả sơn kia nàng đã biết được nơi đi đâu khiến chỗ nào. Nàng cúi người nhặt một cục đá rồi ném ra, cửa giả sơn chậm rãi mở ra, chờ một lúc sau, cũng không thấy có người bên trong đi ra.

Nhìn tình hình này là cũng không có người phòng thủ, Nam Cung Cấm liền yên tâm dọc theo mật đạo sờ soạng đi vào, vừa bước qua cửa, cửa giả sơn liền đóng lại, các vách tường xung quanh đều gắn Dạ Minh Châu, chiếu sáng hoàn toàn lối đi, nàng rón rén đi đến đầu kia, trông thấy một

cánh cửa nhỏ, mà ngoài cổng có hai người áo đen đang đứng, xem ra võ công cũng không thấp! Một trận gió lạnh thổi tới, sắc mặt hai người áo đen đều nghiêm lại một chút: “Ai?” Bọn họ vừa thốt ra được một chữ ai, thì đã trông thấy một bóng đen lao đến trước mặt mình với tốc độ không thể tin được, mà lời nói hần muốn nói tiếp cũng bị nghẹn lại ở cổ họng, một dòng máu màu đỏ tươi phun ra!

Một người áo đen khác vội vàng xuất thủ, nhưng tay của hần tuy nhanh, nhưng Nam Cung Cẩm còn nhanh hơn hần rất nhiều! Thanh kiếm mới vừa vụn ra khỏi vỏ, thì đã có một tia sáng lạnh lẽo lóe lên, như là một đạo tinh mang lấp lánh trong đêm tối, đó là đôi mắt, còn chưa kịp giao phong, hần đã bị đoạt đi hơi thở!

Giải quyết xong hai người này, Nam Cung Cẩm vội vàng phóng qua cánh cửa nhỏ, vừa mới tiến vào, đã trông thấy trên vách tường, một người đàn ông mặc quần áo màu đỏ bị trói bằng xích sắt được chế tạo từ Huyền Thiết ngàn năm, cả người đều bị tổn thương, nhưng nếu chỉ là những vết thương ngoài da, cũng không phải rất nghiêm trọng. Mà trong nháy mắt hần trông thấy Nam Cung Cẩm cả người đều có chút ngần ngại: “Sao nàng lại tới nơi này?”

“Huynh quên sao, ta đã từng nói, nếu huynh gặp rủi ro, dù có là núi đao biển lửa ta cũng sẽ xông vào!” Nam Cung Cẩm nói xong thì đi sang bên cạnh hần. Hoàng Phủ Dạ nghe thấy thế, trên môi nở một nụ cười tà mị, khóe môi tuy có vết máu, nhưng không mất đi nửa phần tuấn mỹ. Đang lúc Nam Cung Cẩm đi tới được mấy bước, một cái lồng sắt to lớn bỗng nhiên từ trên trời rơi xuống, nàng giật mình, vội vàng nhìn ra xung quanh, rất nhanh đã nắm chuẩn được cơ quan khổng lồ chế lồng sắt, đoán đao bắn ra, chính xác bắn tới nơi đó!

Nhưng, cùng lúc đó, một cái phi đao đã qua, va chạm với đoàn đao của nàng trên không trung, hai vật đồng thời rơi xuống đất! Mà cái lồng sắt kia cũng đồng thời hung hăng rơi xuống, nhốt Nam Cung Cẩm vào bên trong

Nàng nhìn về phía cổng, một loạt tiếng bước chân vang lên, sau đó, một người đàn ông mặc một bộ tử kim sắc long bào chậm rãi bước vào, ngũ quan tinh mỹ không có nửa phần tì vết, dung mạo lạnh lùng. Lúc Nam Cung Cẩm mới xuyên không, trông hắn rất tuấn đạt vô song, nhưng giờ phút này, thấy hình bóng hắn chậm rãi bước tới, Nam Cung Cẩm chỉ cảm thấy lạnh thấu xương!

Nàng mơ hồ cảm thấy, chuyện này giống như là một cái bẫy! Từ chuyện thủ vệ sâm nghiêm ở cửa hoàng cung, cho đến bốn bề huyết võng, đi đâu chẳng qua chỉ là để ngụy trang, đôn sát thủ chân chính thực ra là ở chỗ này! Bởi vì hắn bố trí quá mức chân thật, cho nên ngay cả Hoàng Phủ Dật cũng bị hắn lừa! Có lẽ khi nàng vừa vào Đông Lăng thì đã bị phát hiện rồi, đối phương đã sớm biết mình nhất định sẽ vào cung, hắn như là một ngư ông, thả mồi câu, rồi háng hái chờ mình cắn câu mà tự đưa tới cửa. Mục đích của chuyện này, chuyện này chẳng qua chỉ là dẫn nàng vào bẫy!

Vậy thì, Hoàng Phủ Dật có vai trò gì trong vở kịch này? Hoàng Phủ Hoài Hàn liếc Nam Cung Cẩm một chút rồi cười nói: “Tổ Cẩm Bình, không, Nam Cung Cẩm, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ?”

Nam Cung Cẩm nhìn chiếc lồng này một chút, thấy được chế tạo từ Huyền Thiết, nên dù nàng có biết thuật độn thổ thì cũng không có khả năng xuyên ra ngoài được, do đó nàng dứt khoát ngoảnh xuống dưới đất, nhìn người đàn ông trước mặt một chút: “So với việc Đông Lăng Hoàng ngay cả đất đai cũng mất, thì cuộc sống của ta trôi qua thật sự là quá tốt!”

Nàng vừa nói xong, gân xanh trên trán Hoàng Phủ Hoài Hàn không thể kiềm chế được mà nhảy lên mấy lần. Cô gái đáng chết này, cho dù là đã rơi vào trong tay mình, rơi vào tình trạng như thế này, vậy mà thái độ vẫn dương dương tự đắc! Nói tức chết người không đến mạng, quá đáng vô cùng! Sau khi hít sâu mấy hơi, đôi mắt lạnh lùng của hắn bộc phát nộ khí, nhìn thẳng vào khuôn mặt tinh xảo của nàng rồi lạnh giọng nói: “Nam Cung Cẩm, người thật sự nghĩ trăm không dám giết người sao?” “Hoàng Phủ Hoài Hàn, lời này của người ngay cả khi ta còn làm cung nữ quét rác, người cũng đã nói rất nhiều lần rồi! Cuối cùng chẳng phải ta vẫn sống rất tốt đấy sao? Không phải là ta khiến người không dám giết ta, mà là người

chắc chắn sẽ không giết ta! Người như người, biết rõ ràng mình muốn cái gì, cũng biết rõ ràng làm thế nào để nhận được lợi ích lớn nhất, ta không tin người tốn công tốn sức như vậy để bắt ta, chỉ là vì giết ta!” Nàng nhìn hấn không để ý lắm, trong mắt tràn đầy vẻ khinh thường. Còn khóe mắt lại nhìn quét sang Hoàng Phủ Dạ.

Trong lòng nàng, có chút sợ hãi, đúng là có chút sợ hãi, kết quả nàng hi vọng sẽ xảy ra đó là do mình vô dụng cho nên mới rơi vào trong tay của Hoàng Phủ Hoài Hàn, chứ tuyệt đối không phải là mà bị bằng hữu của mình liên hợp với người ngoài tính kết

Còn Hoàng Phủ Dạ thì nhíu đôi mày kiếm lại. Nhìn Năm Cung Cẩm đang bị nhốt trong lồng giam, trong đôi mắt đào hoa ẩn chứa vẻ lo lắng âm thầm. Cuối cùng là do mình liên lụy tới nàng!

Hoàng Phủ Hoài Hàn trầm mặc hồi lâu, cuối cùng nói với giọng điệu không mặn không nhạt: “Nam Cung Cẩm, người thật sự rất thông minh!” Chỉ có đi đầu là trí thông minh này lại không thể để cho hấn sử dụng, cho nên hấn cũng chỉ có thể hủy nó đi!

Nam Cung Cẩm hừ lạnh một tiếng, không bình luận gì, ngửa đầu nhìn hấn, mặt đầy trào phúng. “Như vậy hiện tại thì sao? Ta đã rơi vào trong tay của Đông Lăng Hoàng vĩ đại, không biết là lão nhân gia ngài dự định xử lý ta thế nào? Là giết ta tể cò, để rửa sạch sỉ nhục nhiều lần thảm bại của ngài, hay là trói ta lại rồi đi tìm Bách Lý Kinh Hồng để trao đổi đi đầu kiện?”

Vẻ khinh thường trong mắt nàng không hề che giấu một chút nào, như là sự khinh thường từ tận đáy lòng nàng đối với một tên đàn ông hèn hạ! Cuộc chiến tranh đoạt thiên hạ, hấn lại không muốn tự thân mình cướp đoạt, mà lại bắt đàn bà phụ nữ để uy hiếp người khác, đúng thật là không đáng nhận được nửa phần kính trọng của Nam Cung Cẩm!

Hoàng Phủ Hoài Hàn cười lạnh một tiếng, cho đến tận bây giờ hấn cũng không cho rằng trên đời này lại có một quân vương nào sẽ từ bỏ quốc gia của mình vì một người đàn bà, cho nên hấn cũng không nghĩ tới ý tưởng buồn cười là dùng nàng để đòi đi đầu kiện đối với Bách Lý Kinh

Hồng, sở dĩ lần này muốn bắt Nam Cung Cẩm chẳng qua là để giải quyết vấn đề hắc đang phiền muộn nhất hiện nay! “Nam Cung Cẩm, lần này người đoán sai rồi! Chỉ có đi đâu là hiện nay trăm không có tâm trạng để nói cho người rõ trăm muốn làm cái gì. Người cứ yên tâm ở chỗ này đợi, chuyện gì nên biết, sớm muộn gì người cũng sẽ biết!”.

Hiện nay Hoàng Phủ Hoài Hàn rất yên tâm, bởi vì Bách Lý Kinh Hồng ở mãi tận Thiệu Dương xa xôi, hiện nay lại đang bị Mộ Dung Thiên Thu ngăn cản, căn bản là không thể rời đi được. Chỉ cần hắc dám đơn thương độc mã rời khỏi Thiệu Dương, không quá trăm dặm, tất nhiên sẽ khiến quân vạn mã chặn giết! Cho nên trên cơ bản là hắc không hề lo lắng thực hiện kế hoạch của mình mà cô gái này có thể được người khác cứu đi.

Nam Cung Cẩm nhú mày nhìn hắc, thứ cho nàng nghĩ mãi mà không hiểu, bản thân mình ngoại trừ có thể dùng để uy hiếp Bách Lý Kinh Hồng một chút ra, thì đối với tên Hoàng đế chó má này còn có giá trị gì. Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng thật sự không để ý tới nàng nữa, chỉ nhận lấy một cái lư hương từ trong tay Tiểu Lâm Tử, sau đó đặt cái lư hương đó phía bên ngoài lồng sắt, cố định cạnh một chiếc đèn hình vuông trong hốc tường.

Nam Cung Cẩm vừa nghĩ, liền biết đó là Tỏa Hồn Hương! Tỏa Hồn Hương, sau khi nghĩ một thời gian ngắn, không ảnh hưởng gì đối với thân thể, nhưng nếu quá nửa canh giờ, vậy thì sẽ khiến người ta chậm rãi mất đi năng lực hành động, toàn thân vô lực, thậm chí là nói chuyện cũng khó khăn. Lần này, ánh mắt nàng nhìn về Hoàng Phủ Hoài Hàn càng thêm phòng bị!

Kể cả là hiện nay nàng có y thuật của thần y, nhưng căn bản là mà nàng không ngờ được đối phương sẽ dùng thứ gì để đối phó mình! Cho nên cũng giải không được tác dụng của thứ này, mà Hoàng Phủ Hoài Hàn chắc chắn cũng biết nàng có võ nghệ trác tuyệt, nên hắc lo lắng có đi đâu gì bất ngờ.

Hoàng Phủ Dạ ở một bên yên lặng hồi lâu, tựa như là cuối cùng cũng hiểu rõ tình hình hiện nay, trong đôi mắt tà mị hiện lên vẻ lo lắng, hắc nói: “Hoàng huynh...”

“Dạ, vở kịch này, đệ đã diễn vất vả quá rồi!” Khóe môi bằng lạnh của Hoàng Phủ Hoài Hàn nhếch lên, rồi thản nhiên nhìn Hoàng Phủ Dạ. Một câu nói đó, khiến cho Hoàng Phủ Dạ cảm thấy rét lạnh toàn thân! Nhìn hẳn bằng ánh mắt không dám tin. Còn Hoàng Phủ Hoài Hàn sau khi nói xong câu đó thì chậm rãi đi đến bên cạnh hẳn, tự mình vươn tay tháo giúp hẳn xiềng xích trên người, rồi lại dùng âm lượng chỉ đủ để cho hai người bọn hẳn có thể nghe được mà phun ra bốn chữ: “Đạm Đài Minh Nguyệt!”

Những lời giải thích của Hoàng Phủ Dạ vốn đã dâng lên đến cổ, nhưng bị câu nói này của hẳn hoàn toàn chặn lại! Đây là hoàng huynh đang uy hiếp hẳn, uy hiếp hẳn không được giải thích, nếu không sẽ khai đao đối với Đạm đài Minh Nguyệt, nhưng mà... vì cái gì chứ? Rõ ràng là hẳn không có...

Nam Cung Cẩm nghe thế, trong lòng suy đoán độ chân thực! Đôi con người trợn to, nhìn hai người bọn họ không dám tin, giọng điệu cũng mang theo vài phần bèn nhọn: “Các người đang diễn một vở kịch sao?” Không! Không thể nào!

Mặc dù nàng có hoài nghi, nghi ngờ đây là một cái bẫy nhằm để bắt nàng! Nhưng nàng không tin Hoàng Phủ Dạ lại làm ra chuyện như thế, hẳn chịu vì mình mà dùng rắn cắn chết phi tẫn đối nghịch với mình, rồi vì giúp nàng báo thù diệt trừ Quân Lâm Mộng mà hẳn đã gài bẫy đệ đệ của mình. Thậm chí nàng còn nhớ rõ ngày trước bọn họ cùng nhau đón những ngọn gió êm dịu ở Mạc Bắc Thảo Nguyên, rồi cùng hẹn nhau nếu về sau có cơ hội lại sẽ đến thảo nguyên đi dạo.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 99: Đại Kết Cục (Thượng) (3)

Nhưng, hiện thực đang nói cho nàng biết, rằng mình bị hãm vào trong nhà tù là bởi vì một người chính mình vẫn luôn coi là bằng hữu. Mình không màng sinh tử nghĩ cách cứu viện người ta, nhưng người ta vì hoàng huynh TV của mình, vì thiên thu đại nghiệp của Đông Lăng mà đã tính kể nàng, chuyện thế này, làm sao nàng có thể chấp nhận được?

Nghĩ thế, ánh mắt nàng nhìn về phía Hoàng Phủ Dạ, tràn đầy vẻ đau đớn và không dám tin! Lúc đầu là sư phụ của mình, về sau lại là Hồ, hiện nay, đến cả Hoàng Phủ Dạ cũng phản bội sự tín nhiệm và tình hữu nghị của nàng ư?!

Nàng vừa hỏi xong, Hoàng Phủ Hoài Hàn hừ lạnh một tiếng, quay đầu lại, lạnh lùng trả lời nàng một câu: “Nếu không, người cho rằng thế nào?”⁸Lúc này hấn cũng dùng động tác trên tay, xiềng xích trên người Hoàng Phủ Dạ cũng đã được tháo bỏ.

Một câu nói kia của hấn, khiến cho lòng Nam Cung Cẩm bị đánh xuống đáy cốc! Nhưng nàng cũng không tin tưởng, ánh mắt chỉ mang theo một tia hi vọng cuối cùng nhìn vào Hoàng Phủ Dạ, giọng nói trong trẻo của nàng mang theo vẻ băng hàn trước nay chưa từng có: “Hoàng²Phủ Dạ, huynh nói cho ta biết! Ta phải nghe chính miệng huynh nói ra!”

Cả người Hoàng Phủ Dạ đã hoàn toàn cứng ngắc, hấn không cảm nhận được cảm giác đau đớn trên người mình, bên tai vẫn còn vang vọng lời nói kia của hoàng huynh, cảm giác trái tim mình như đang bị bóp nghẹt từng cơn! Hấn không dám mở miệng, thậm chí là không dám suy nghĩ tới sau

khi mình nói ra đáp án hoàng huynh muốn, ánh mắt nàng nhìn mình sẽ như thế nào. Chỉ cần nghĩ tới việc nàng dùng ánh mắt tràn ngập hận ý để nhìn mình, cảm thấy đau đớn đến không thể thở nổi!

Thấy hắn ngây người không nói lời nào, lòng Nam Cung Cẩm cũng từ từ lạnh đi. Nàng nhìn chòng chọc vào đôi mắt màu tím của hắn nói ra khỏi miệng từng chữ từng chữ một: “Hoàng Phủ Dạ, huynh nói cho ta nghe, chuyện này thật sự là do huynh và hắn cùng nhau tính kế sao? Bởi vì huynh nhớ rõ ta đã từng đáp ứng với huynh rằng nếu huynh gặp rủi ro, đó là núi đao biển lửa ta cũng xông vào, cho nên huynh liên lợi dụng đi đầu này để tính kế ta đúng không?”

Lợi dụng tình hữu nghị của nàng đối với hắn để tính kế, được! Được lắm!

Câu hỏi bén nhọn này của nàng khiến cho hắn nhìn Nam Cung Cẩm hồi lâu, trong lòng căng lên, co rút đau đớn, trái tim như bị đao cắt. Cuối cùng, trên khuôn mặt còn diễm lệ hơn so với con gái hiện lên một nụ cười khổ: “Thật xin lỗi!”

Nói xong, hắn đã không còn dám liếc nhìn nàng một cái nào, quay người đi ra ngoài cửa. Hắn chỉ có thể nói xin lỗi, hắn không muốn lừa dối nàng, nhưng cũng không thể nói thật, như thế có thể nói một câu “Thật xin lỗi!” Nhưng hắn lại không biết, dưới tình huống thế này, nói xin lỗi chính là cách ngậm thừa nhận tốt nhất!

Khi bước chân của hắn ra đến ngoài cửa, Nam Cung Cẩm cũng chán nản ngã bệt xuống, nàng thà rằng bởi vì chính mình vô dụng, mà bị Hoàng Phủ Hoài Hàn bắt được, chứ không nguyện ý nhìn thấy bằng hữu của mình biến thành kẻ địch chỉ trong một đêm!

Hoàng Phủ Hoài Hàn nhìn ánh mắt nàng bỗng nhiên ảm đạm xuống, trong đôi mắt màu tím đen của hắn bỗng hiện lên một tia gì đó, lòng cũng mềm nhũn xuống một nửa. Hắn mãi vẫn không nhấc được chân lên, cuối cùng thì hừ lạnh một tiếng, quay người đi ra!

Hắn làm như thế, là để triệt để cắt đứt quan hệ giữa Dạ và cô gái này, hắn không hi vọng người mình coi là đệ đệ ruột, người mình tín nhiệm nhất, một ngày nào đó trong tương lai lại bởi vì một cô gái mà phản bội chính mình. Cũng là để cho cô gái này nhận được một bài học, để biểu hiện cơn tức hấn bị ghen trong lòng một thời gian dài như vậy!

Nhưng kỳ quái là, mặc dù thành công đã kích nàng, thấy được nàng khó chịu, nhưng trong lòng của hắn cũng không cao hứng! Còn Nam Cung Cẩm vẫn một mực ngỡ ngàng dưới đất, nàng đột nhiên cảm thấy rất lạnh, lạnh đến nỗi nàng vòng tay ôm chặt lấy chân mình. Dạng tình cảm chân thành tha thiết này còn có thể là giả dối, vậy thì còn có cái gì là thật? Trên đời này, gọi trừ Bách Lý Kinh Hồng, còn có ai để nàng có thể tin tưởng được nữa đây?

Trong ngự thư phòng.

Hoàng Phủ Dạ quỳ ân áo tả tơi, đứng trước ngự án, trông hắn đã không còn vẻ tùy tiện như lúc trước nữa. Đôi mắt đào hoa tà mị cũng không còn có vẻ kính trọng đối với Hoàng Phủ Hoài Hàn nữa, mà trong đó xen lẫn một cảm xúc khó mà tả rõ được.

Mùi máu tươi trên người hắn tràn ngập toàn bộ đại điện. Nhưng trên mặt của hắn, cũng không có vẻ đau đớn khó nhìn, như là hắn căn bản không cảm thấy đau đớn vậy.

Mà ở trên long y, vẫn là vị đế vương cao quý vô song kia. Hắn mặc một thân tử kim sắc long bào, rờn cả đôi mắt màu tím xám sắc lạnh kia, tất cả đều biểu hiện sự cao quý, tượng trưng cho chí cao vô thượng! Màu tím, trên đời này là màu sắc biểu hiện cho sự cao quý, trầm ổn, ở trên người kẻ đó được phát huy vô cùng tinh tế.

Đội huynh đệ này trầm mặc thật lâu. Cuối cùng, giọng nói khàn khàn do nhiều ngày không uống nước của Hoàng Phủ Dạ vang lên: “Vì sao không giết đệ?” Những ngày này, có người đến thăm vấn hắn, hỏi hắn mục đích ẩn nấp ở Đông Lăng nhiều năm như vậy là gì. Những người này tất nhiên đều là hoàng huynh phái tới, hắn chỉ cảm thấy buồn cười, tình cảm huynh đệ nhiều năm như thế, vậy mà đối phương lại không nhìn ra chút nào, còn

phải người đến thăm vấn, nên hắn cũng không nhiều lời một câu. Bình yên chờ chết trong lao ngục.

Cho tới bây giờ, hắn vẫn cảm thấy chuyện xảy ra ngày hôm nay thật sự là không thể tưởng tượng nổi! Hoàng huynh bắt hắn lại, mục đích là để dẫn nàng tới cứu sao? Hơn nữa, đã dẫn được nàng tới, cũng đã bắt được nàng, vậy tại sao còn muốn bức bách mình phải thừa nhận trước mặt nàng rằng mình cũng tham gia vào kế hoạch này, ý là cũng tính kể nàng sao?

Hắn thật sự không rõ! “Như như trẫm thật sự muốn giết đệ, hoặc là trẫm thật sự không tin nhiệm đệ, đệ cho rằng, để có còn sống đến thời điểm này không?” Giọng nói lạnh như băng của Hoàng Phủ Hoài Hàn vang lên từ trên long ý. Nếu như thật sự hoài nghi thì những người thăm vấn kia cũng đã đủ để lột đi của hắn một lớp da, sao có thể chỉ bị thương ngoài da thế này.

Hoàng Phủ Dạ cười khở một tiếng, khuôn mặt còn diễm lệ hơn so với con gái kia tràn đầy đau đớn: “Cho nên tất cả chuyện này chẳng qua chỉ là diễn trò, mà mục đích thì chỉ vì Tiểu Cẩm Cẩm. Thế nhưng mà hoàng huynh, đệ không hiểu, tại sao huynh lại muốn đệ thừa nhận đây là kế sách của đệ?”

Chuyện này, hắn rõ ràng không biết. Nếu như thừa nhận, vậy thì chính thức đây giao tình của hắn và Tiểu Cẩm Cẩm đến đường cùng! Sau nay, ngay cả làm bằng hữu cũng không được. Nhưng, dưới tình huống như vậy, hắn không thể không thừa nhận, nếu không thì không có cách nào đảm bảo an toàn của Đạm Đài Minh Nguyệt! Vợ đệ chân chính của hắn, vì để nhận nhau với hắn mà không ngại từ vạn dặm phương xa tới đây, thậm chí vì lo lắng an toàn của mình mà không nở rời đi. Hắn há có thể bởi vì sự ích kỷ của bản thân, không muốn bất hòa với Tiểu Cẩm Cẩm mà bỏ mặc sinh tử của hắn được?

Nhận thấy được sự giày vò trong lòng hắn, Hoàng Phủ Hoài Hàn lại không nhúc nhích chút nào. Chỉ lạnh lùng nhìn hắn rồi nói: “Trẫm cũng chỉ vì tốt cho đệ thôi! Chỉ có triệt để cắt đứt quan hệ với nàng ta, đệ mới có thể nhận thức rõ ràng thân phận của mình, mới có thể ngoan ngoãn làm chuyện

của mình! Lui một bước mà nói, chuyện này trước đó trăm không nói cho đệ biết, nhưng nếu tr ần nói cho đệ biết, để có phối hợp với trăm để bày xuống bố cục này mà đợi nàng ta nhảy vào không, để có đáp ứng hay không?”

Lời này, khiến cho Hoàng Phủ Dạ triệt để tr ần mặc. Trong lòng của hắn rất rõ ràng, nếu chính mình biết được ngu ần gốc sự việc, nếu như trước đó hoàng huynh nói với hắn, vì lợi ích của hoàng thất, hắn nhất định cũng sẽ đáp ứng. Nghĩ thông được chuyện này, hắn cũng không còn dây dưa suy nghĩ nhi ều thêm, chỉ lạnh nhạt nói: “Sẽ!”

Một chữ rơi xuống, đôi mắt đào hoa tà mị kia cũng nhẹ nhàng nhắm lại. Lòng mi thật dài run rẩy, thể hiện rõ sự bị ai trong lòng hắn. Nửa đời này của hắn, đi ều mà mọi người nhìn thấy, chỉ là hắn qu ần áo lụa là, hắn không nên thân, trên người hắn chỉ có cầm tú ph ần hoa. Còn có hào quang quanh người hắn, nhưng, nổi bi ai của hắn, cho tới bây giờ cũng không ai có thể hiểu được!

Hoàng quy ền là cái gì, hoàng thất Đông Lăng là cái gì? Đối với hắn mà nói, chẳng là cái gì cả. Nhưng, hắn lại thiếu hoàng thất này một phần ân tình không thể trả được! Mười hai năm trước, phụ hoàng... có thể coi như là phụ hoàng đi. Người mà hắn gọi là phụ hoàng đó, trước khi lâm chung, đã triệu kiến chính hắn chứ không phải Đại hoàng huynh. Ông ấy đưa một khối ngọc bội cho mình, nói mình biết, hắn không phải là người của hoàng thất Đông Lăng, là do năm đó ông ấy đi du lịch với Hoàng hậu Đông Lăng Nạp Lan Tuyết nhạt được. Khi đó đầu của mình bị va vào tảng đá, mất trí nhớ, quên mất mình là ai.

Mà khi đó, đệ đệ sinh đôi của Hoàng Phủ Dật là Hoàng Phủ Khắc bị bệnh mà chết, mình lại có dung mạo cực kỳ tương tự với Hoàng Phủ Dật, đôi mắt lại giống với đôi mắt khác thường của Hoàng Phủ Hoài Hàn, bọn họ đã nghĩ rằng mình xuất hiện là vì trời cao muốn cho bọn họ đứa bé này. Cho nên mới thu dưỡng mình, chăm sóc như một hoàng tử, đ ồng thời cũng đ ề ép chuyện này xuống hết sức, h ầu như là không người nào biết được, hắn cũng li ền trở thành một hoàng tử điện hạ Đông Lăng cao quý!

Mà cái ngọc bội kia, là hấn đeo khi bọn họ nhặt được hấn. Phụ hoàng nói là nếu muốn đi điều tra thân thể của mình, thì có thể dùng nó để thăm dò.

Huyết thống hoàng thất không chấp nhận bị lẫn lộn, đi đâu này ai cũng biết. Cho nên bí mật này, mãi cho đến khi phụ hoàng lâm chung, cũng không nói cho bất cứ kẻ nào, bao gồm cả Đại hoàng huynh của mình, mà chỉ nói cho chính mình. Hấn còn nhớ rõ ông lão kia cho dù đã thoi thóp nhưng vẫn còn uy nghiêm nói với mình: “Dạ nhi, mặc dù con không phải là con ruột của trẫm, nhưng nhiều năm qua, trẫm vẫn một mực coi con như con ruột mà đối đãi! Đáp ứng với trẫm, bí mật này, không được nói cho ai, cũng không cần nói cho cả Đại hoàng huynh. Tính tình nó đa nghi, nếu như mà biết, tất nhiên sẽ bất lợi đối với an nguy của con!”

Mỗi câu mỗi chữ, hoàn toàn đều là suy nghĩ cho an nguy của hấn. Vốn trong lòng hấn có chút không cam lòng. Mặc dù Đại hoàng huynh ưu tú, nhưng hấn cũng không kém nửa phần, tại sao phụ hoàng lại truy vấn ngôi cho Đại hoàng huynh mà không phải là hấn? Nhưng, khi biết bí mật này, hấn hiểu được, hoàn toàn rõ ràng.

Sau này, phụ hoàng ban cho hấn một tờ thánh chỉ, nội dung trên thánh chỉ là cho dù hấn có phạm sai lầm gì, cũng có thể miễn tội chết. Cũng là bởi vì phụ hoàng tính tới một ngày thân phận hấn bị Đại hoàng huynh biết được. Phụ hoàng cũng dặn dò hấn, phải phụ tá cho Đại hoàng huynh thật tốt.

Từ đó trở đi, hấn liền nợ hoàng thất Đông Lăng một phần ân tình không thể nào trả nổi! Ân cứu mạng, ân nuôi dưỡng, còn có cả ân tình phụ hoàng đến chết vẫn lo lắng cho an nguy của hấn! Hấn có thể không báo đáp sao? Sao có thể không báo đáp cho được? Cho nên, qua nhiều năm như vậy, hấn vẫn luôn tuân theo nguyện vọng của phụ hoàng, tận tâm tận lực phụ tá Đại hoàng huynh, trong tay không ôm một chút quyền lợi nào, mọi chuyện đều lấy Đông Lăng làm đầu. Thậm chí để che giấu bản thân, hấn lưu luyến với lầu xanh quán rượu, trở thành Vương gia phóng đảng nhất Đông Lăng, chính là để Đại hoàng huynh không phải băn khoăn lo nghĩ gì về mình.

Còn Đại hoàng huynh, cũng vô cùng tín nhiệm hấn, thái độ đối đãi cũng là huynh đệ ruột thịt. Vốn hấn có một chút không cam lòng, nhưng cũng tan biến dưới sự toàn tâm toàn ý bảo vệ của đối phương. Cuối cùng, những chuyện liên quan đến cuộc đời hấn cũng biến thành trống rỗng, trong lòng, trong đầu hấn chỉ còn lại hoàng thất Đông Lăng, chỉ còn lại lợi ích của hoàng thất Đông Lăng! Đến mức mà về sau này, khi Đạm Đài Minh Nguyệt đi điều tra về thân thế của hấn, đã đến trước mặt hấn, hấn cũng không muốn nhận nhau. Bởi vì hấn biết, dù nhận hay không nhận, hấn cũng không thể trở lại thảo nguyên. Thế thì có gì để cho Minh Nguyệt phải ngóng trông hấn trở về Cái mạng này của hấn là do hoàng thất Đông Lăng cứu về, so với Hoàng Phủ Dật, Hoàng Phủ Vũ, hay bất kỳ người nào khác, hấn cũng có trách nhiệm và mắc nợ nhiều hơn. Thế nên, hấn cũng chỉ mãi mãi bị trói buộc ở đây! Mãi cho đến khi sinh mệnh kết thúc!

Khi đó, lần đầu động tâm với nàng, hấn đã thổ lộ ra. Nàng nói nàng không thể lựa chọn hấn, bởi vì chính hấn vĩnh viễn cũng không đặt nàng vào được vị trí thứ nhất. Khi đó, hấn rất muốn nắm lấy tay nàng, nói với nàng, chúng ta đi đi!

Từ nay trời cao biển rộng, mặc kệ những cái gọi là trách nhiệm hoàng thất này.

Nhưng, hấn đã không làm thế. Hấn bị trói buộc trong trách nhiệm và ân tình, cho dù là muốn giống như Dật, quỳ ở ngoài cửa cầu hôn thì hấn cũng không làm được, không phải là hấn không dám, mà vì hấn không muốn phiên nhiều tới hoàng huynh. Phụ hoàng muốn hấn phụ tá hoàng huynh, sao hấn có thể đi ngược lại ý muốn này chứ?

Cuối cùng, mọi sinh hoạt trong cuộc đời hấn, chỉ là hấn làm chuyện nên làm mà thôi, hấn còn sống thì còn nợ.

Mãi cho đến ngày đó, Hoàng huynh bắt hấn và Vương đệ ở khách sạn, hấn có thể lấy thánh chỉ phụ hoàng lưu lại cho mình ra, nhưng hấn không lấy. Hấn nghĩ, nếu Hoàng huynh muốn lấy mạng của hấn, vậy thì lấy đi.

Dù sao đi nữa, hấn cũng không còn gì cả.

Hắn đã không có được nàng, rồi cũng bởi vì ân tình đó mà không thể quay về thảo nguyên. Đi đâu còn lại duy nhất, cũng chỉ là chút tình cảm huynh đệ đó mà thôi, nếu ngay cả chút tình cảm huynh đệ đó cũng không còn, hắn thật sự không biết mình còn gì để lo lắng. Nhưng lại chính hắn, hại cho nàng bị lao tù, thậm chí khiến cho hai người bọn họ có thể rơi vào hoàn cảnh hoàn toàn đối địch với nhau!

Bị thương! Thực sự bị thương! Thậm chí bây giờ hắn hy vọng mình không có hô hấp, không có cảm giác, để mà không thể nhận biết được mọi chuyện xung quanh, như thế sẽ được giải thoát, như thế cũng sẽ không bị khó xử khi bị kẹp giữa ân tình và tình yêu nữa.

Nghe thấy hắn nói một chữ “Sẽ!” như thế, mày kiếm của Hoàng Phủ Hoài Hàn nhướng lên, giọng nói lạnh như băng: “Nếu như thế, vậy thì trăm gạt nàng ta thì có gì khác biệt?” Đúng thế. Không có gì khác biệt, khác biệt duy nhất chỉ là sao đối phương không nói trước với mình mà thôi. Đôi lông mi thật dài của hắn run rẩy nhẹ nhàng, giọng nói vẫn tà mị như trước: “Hoàng huynh... Không, Hoàng thượng, ngài bắt Tiêu Cẩm Cẩm là vì Thượng Quan Cận Duệ sao?”

Hiện nay, đi đâu làm hoàng huynh ưu tiên nhất dĩ nhiên là Thượng Quan Cận Duệ. Mức độ ưu tiên này đã vượt qua dự vọng chinh phục thiên hạ của hắn, bởi vì là một đế vương thông minh, hắn hiểu rõ, muốn diệt bên ngoài thì trước hết phải yên được bên trong đã.

“Đúng!” Hoàng Phủ Hoài Hàn thẳng thắn: “Nam Cung Cẩm nghĩ trăm bắt nàng là để đổi lấy lợi ích từ Nam Nhạc. Nhưng lần này, nàng thật sự đã đoán sai, cho dù là Bách Lý Kinh Hồng chấp nhận dùng một nửa giang sơn để đổi, trăm cũng nhất định trước hết phải diệt trừ cho được Thượng Quan Cận Duệ!”

Quả thật là như thế. Chỉ có đi đâu là lúc trước sao hắn lại không ngờ tới chuyện này chứ? Hắn và hoàng huynh đều nói muốn dẫn Thượng Quan Cận Duệ ra, nhưng lại không ngờ rằng đối phương lại dùng cách này để dẫn Thượng Quan Cận Duệ ra! Trong khách sạn, hắn chỉ thấy được Hoàng huynh phẫn nộ, chỉ thấy được khuôn mặt thất vọng đến cực điểm của hắn,

cho nên bị che đậy hoàn toàn bởi biểu hiện của đối phương. Cho rằng hẳn thật sự muốn lấy tính mạng của mình. Mãi cho đến khi Tiểu Cấm Cấm tới cứu hẳn, hẳn thậm chí còn không nhắc được nàng một câu c ần thận! “Thế, không biết Hoàng thượng định xử lý... thảo dân thế nào?”

Lời này của hẳn, khiến cho Hoàng Phủ Hoài Hàn đứng lên. Giày Bàn Long giẫm trên sàn nhà làm từ bạch ngọc, chậm rãi đi tới bên cạnh hẳn, đưa tay đặt lên vai hẳn, đôi mắt màu tím xám tràn đ ầy vẻ chăm chú, nói ra từng chữ một: “Dạ, mặc dù đệ không phải huynh đệ ruột thịt của ta, nhưng, trầm lại một mực coi đệ là huynh đệ ruột thịt. Cho nên, chỉ c ần trầm còn sống, đệ vĩnh viễn là thân vương tôn quý của Đông Lăng ta, đi ều này, cho dù là ai cũng không thể thay đổi được!”

Giọng nói hẳn lạnh lùng, âm vang hữu lực!

Hoàng Phủ Dạ mở mắt ra, nhưng trong lòng thì cười khổ không ngừng, hiện nay hẳn tình nguyện nghe một ít lời quyết tuyệt của hoàng huynh, để hẳn có dũng khí chặt đứt quan hệ giữa mình với Đông Lăng. Nhưng, đến một bước này, mặc dù bọn hẳn không phải là huynh đệ ruột thịt, thậm chí hẳn còn là người của hoàng thất nước khác, mà Hoàng Phủ Hoài Hàn vẫn nguyện ý cho hẳn vinh dự và tín nhiệm như thế, vậy thì hẳn sao có thể vong ân phụ nghĩa được?

“Được rồi, xuống dưới rửa ráy sạch sẽ đi! Mấy ngày nay, đệ đã chịu khổ rồi. Sự chân thành của đệ đối với Đông Lăng, đối với trầm, trầm nhìn ra được, mặc kệ đệ vì sao lại chân thành đối với trầm, trầm cũng không thêm để ý. Trầm chỉ biết là, đệ là chân tay của trầm, là huynh đệ ruột thịt!” Đôi mắt tím xám của Hoàng Phủ Hoài Hàn nhìn chăm chăm vào hẳn, trong ánh mắt tràn đ ầy sự chăm chú và chân thành, không có một chút hoài nghi nào, càng không có vẻ thăm dò.

Hoàng Phủ Dạ nhìn hẳn một lúc, nhếch môi cười yếu ớt rồi gật nhẹ đầu nói: “Vậy còn, Đạm Đài Minh Nguyệt...” “Đệ yên tâm, trầm sẽ không giết hẳn! Hiện nay Mạc Bắc đã rời khỏi chiến tranh thiên hạ, trầm cũng không cần thiết phải gây thù hẳn khắp nơi, chỉ giữ hẳn lại mấy ngày thôi!” Giữ

hắn lại mấy ngày, chờ động tĩnh phía Mạc Bắc. “Vậy thì thần đệ đi xuống trước!” Hoàng Phủ Dạ thở dài một hơi trong lòng, quay người đi ra.

Sau khi hắn ra ngoài, Hoàng Phủ Hoài Hàn nhìn theo bóng lưng hắn một lúc lâu.

Cho đến khi bóng lưng hắn biến mất không thấy gì nữa, một cô gái mặc cung trang màu đỏ lửa chậm rãi đi từ phía sau bình phong ra, dáng vẻ vẫn vô cùng ưu nhã, nhìn nghiêng tới khuôn mặt đế vương mà mình ái mộ sâu đậm mà thở dài: “Hoàng thượng, ngài làm như thế, quả thật là quá mức tàn nhẫn đối với Dạ Vương!”.

Nếu như chỉ muốn bắt Nam Cung Cẩm, vậy thì cần gì phải bắt bọn họ bất hòa chứ? Hoàng Phủ Dạ đã vì hoàng thất Đông Lăng mà từ bỏ tình yêu, sao còn ép bọn họ đến nỗi không còn cả tình bằng hữu

Bàn tay đang chấp sau lưng của Hoàng Phủ Hoài Hàn nắm lại thật chặt, hồi lâu sau vẫn không nói gì. Sao hắn lại không biết làm thế này là quá mức tàn nhẫn đối với Dạ, nhưng chỉ có thế này, hắn mới dám tuyệt đối tin nhiệm đối phương được! Một chữ tình này, có thể khiến cho người ta điên cuồng đến trình độ nào, theo như chuyện của phụ hoàng và mẫu hậu, hắn có thể thấy được rất rõ ràng! “Nàng cũng cảm thấy trầm làm như vậy là sai sao?”

Nam Cung Ninh Ninh im lặng hồi lâu rồi nói nhàn nhạt: “Làm đế vương, ngài làm như thế, không phải là sai!”

Nhưng, làm huynh trưởng mà làm như thế, lại là bất cận nhân tình tới cực điểm! Hoàng Phủ Hoài Hàn thở dài một hơi, giọng nói lạnh như băng vang lên, mang theo một tia bất đắc dĩ mà chính hắn cũng không hiểu được: “Trầm trước tiên là một đế vương, sau đó mới là một huynh trưởng!” Hắn thân là một đế vương, vậy thì nên làm việc của đế vương! Tình cảm huynh đệ, tự nhiên là phải đặt sau đại nghĩa quốc gia!

Một câu này vừa dứt, hắn liền cất bước đi ra ngoài Dưỡng Tâm Điện, chỉ để lại một câu: “Đi về nghỉ sớm đi!”

Để lại Nam Cung Ninh Hinh đứng nguyên tại chỗ, thật lâu sau cũng chưa lấy lại được tinh thần. Mãi cho đến khi đèn đuốc trong phòng cháy hết, con đường lớn phía trước cánh cửa phòng đang rộng mở kia đã không còn hình bóng của hắn, nàng mới thu hồi lại ánh mắt của mình rồi đi về hướng Cung Phượng Nghi. Tình cảm huynh đệ cũng không thắng được hai chữ thiên hạ!

Người đàn ông này...

Ít ngày sau, thiên hạ sôi sục tin tức, Đông Lăng Hoàng bắt được Công chúa vương triều Nam Cung, mấy ngày sau sẽ xử trảm trước mặt mọi người, để cho bộ hạ cũ của vương triều Nam Cung triệt để mất hết hy vọng. Tin tức này vừa truyền ra, thiên hạ vô cùng sợ hãi!

Mà khi Bách Lý Kinh Hồng bị Mộ Dung Thiên Thu ngăn cản ở Thiệu Dương nhận được tin tức này, trong nháy mắt cũng vô cùng kinh ngạc. Hắn vốn cho là Hoàng Phủ Hoài Hàn bắt nàng, là để bức hiếp mình, lại không ngờ là lại không công khai thân phận Hoàng hậu Nam Nhạc của nàng, mà lại công khai thân phận Công chúa vương triều Nam Cung của nàng sao?!

“Hoàng thượng, ngài nghĩ chủ ý của Hoàng Phủ Hoài Hàn là gì?” Hủy cảm thấy vô cùng không thể tin nổi. Bách Lý Kinh Hồng trầm ngâm một lát, trong đầu bỗng nhiên lóe lên một tia sáng, giọng nói vắng ngắt của hắn vang lên: “Thượng Quan Cận Duệ.” Ai cũng biết, quyền chỉ huy bộ hạ cũ vương triều Nam Cung là trong tay Thượng Quan Cận Duệ, kể cả có giết Cẩm Nhi thì cũng không có tác dụng gì. Hành động lần này của Hoàng Phủ Hoài Hàn chẳng qua là để ép cho Thượng Quan Cận Duệ phải xuất hiện, để giải quyết hết ưu phiền nội loạn của Đông Lăng. Nhìn tình hình này, xem ra nội loạn của Đông Lăng đã trở thành mối họa lớn trong lòng của Hoàng Phủ Hoài Hàn! Nghĩ thế, hắn đứng dậy: “Đi Đông Lăng.” Hiện nay, hắn nhất định phải tự mình đi tới đó, mới có thể hóa giải chuyện này.

“Hoàng thượng, nếu ngài đi, Thiệu Dương nhất định sẽ thất thủ, ngay sau đó chúng ta sẽ bị Mộ Dung Thiên Thu truy sát, Nam Nhạc tất nhiên sẽ bị đánh chiếm!” Khi đó mới thật sự là không thể nào có cơ hội cứu viện được Hoàng hậu Nương Nương. Chuyện này, tự nhiên là hắn hiểu được.

Nhưng trong lòng hắn xác thực là đang nóng như lửa đốt, mất đi Nam Nhạc, hắn chỉ còn hai bàn tay trắng, kể cả có cứu được Cẩm Nhi, thì cũng gặp phải chuyện Hoàng Phủ Hoài Hàn và Mộ Dung Thiên Thu đuổi giết! Sau khi trăn mặc hồi lâu, hắn nói: “Mở cửa thành! Nghênh chiến!”

Hiện nay, chỉ có mau chóng đánh bại quân của Mộ Dung Thiên Thu, hắn mới có thể thoát thân. Huy không dám tin mà trợn to đôi mắt: “Bệ hạ, ngài điên rồi sao?” Nam Nhạc hiện nay chỉ có ba mươi vạn binh mã, nhưng đối phương có sáu mươi vạn binh mã, gấp đôi bọn họ, hiện nay mà mở cửa thành ra ngoài thì chẳng phải là đi tìm chết sao? “Trẫm không điên, điếm binh, theo trẫm ra khỏi thành huyết chiến.” Nói xong, áo choàng tung lên, người đã đi ra khỏi phòng. Huy thở dài một hơi, cho dù là bất đắc dĩ, cũng chỉ có thể đuổi theo.

Đông Lăng, trong mật thất.

Nam Cung Cẩm ngồi dưới đất, cái lồng chế tạo bằng huyền thiết kia đã được bỏ đi, mà trên tay nàng bị trói bằng huyền thiết ngàn năm. Cả người vì Tỏa Hồn Hương mà không có một chút sức lực nào. Sau đó, một loạt tiếng bước chân vang lên. Một người mặc một thân tử kim sắc long bào xuất hiện ở chỗ này, chậm rãi đi đến trước mặt nàng, nhìn thoáng qua đờ ẫn bên cạnh nàng, lạnh lùng nói: “Nàng tuyệt thực ư?” Sắc mặt Nam Cung Cẩm trắng bệch, dựa vào bức tường, không nói một lời. Hiện nay, tin tức bên ngoài truy tìm bá thể nào, nàng nghe đám thái giám với cung nữ bàn tán bên ngoài cũng hiểu được rõ ràng. Nơi này rất đặc biệt, bên ngoài không nghe được âm thanh bên trong, nhưng bên trong lại nghe được rõ ràng âm thanh bên ngoài. Hoàng Phủ Hoài Hàn muốn bắt nàng, chẳng qua là vì Duệ ca ca. Hiện nay đám thân tử còn sót lại của vương triều Nam Cung đang bạo động ở Đông Lăng, nếu không diệt trừ Duệ ca ca, sao hắn có thể an tâm cho được? Thế nhưng nàng sao có thể làm liên lụy tới Duệ ca ca được chứ? Hắn và Mộc Nguyệt Kỳ vất vả lắm mới tới được với nhau! Nhưng hiện này, đừng nói là tự sát, ngay cả sức lực để nói chuyện nàng cũng không có, biện pháp duy nhất chỉ là tuyệt thực, nếu như nàng chết đi, Duệ ca ca tự nhiên cũng sẽ không tới đây.

Nhìn bộ dạng không muốn sống của nàng, trong lòng Hoàng Phủ Hoài Hàn bỗng nhiên hiện lên sự tàn bạo! Nhìn khuôn mặt tái nhợt của nàng, hẳn cũng không rõ cảm giác trong lòng mình là gì, ng ỡ xồm xuống, lạnh lùng nói: “Nam Cung Cấm, người cho rằng không ăn cơm, trăm sẽ không có cách nào sao? Đại khái trăm có thể tìm một người có thân hình tương tự người mà đặt ở đó, cũng có thể dẫn Thượng Quan Cận Duệ tới cần câu!” Nam Cung Cấm lạnh lùng nhếch môi, giọng nói suy yếu đến nỗi hầu như không thể nghe thấy được, trong mắt lại tràn đầy sự trào phúng: “Vậy người cứ đi tìm đi, nếu người thật sự có khả năng tìm được người giả mạo ta để lừa gạt Duệ ca ca, người cũng sẽ không tốn công tốn sức bắt ta... Không phải sao?”

Hoàng Phủ Hoài Hàn giận dữ, đưa tay bóp miệng nàng, cắn răng nói: “Nam Cung Cấm, trăm quả nhiên đã đánh giá thấp người! Kể cả đã rơi vào tình trạng này, người cũng không từ bỏ sự đối nghịch đối với trăm!”

Lần này, Nam Cung Cấm không nói gì nữa, bởi vì rất mệt mỏi, câu nói kia đã là toàn bộ sức lực của nàng.

“Người tuyệt thực, không sợ trăm giết Hạ Đông Mai sao?” Hoàng Phủ Hoài Hàn lạnh lùng nhìn nàng, xem xem nàng phản ứng thế nào.

Nhưng lần này, rõ ràng là hẳn tính sai rồi.

Nam Cung Cấm từ từ nhắm hai mắt lại, căn bản là không thèm để ý tới hẳn. Hạ Đông Mai có giao tình với nàng không sai, nhưng Nam Cung Cấm nàng biết được bên nào nặng bên nào nhẹ. Địa vị Duệ ca ca trong lòng nàng quan trọng hơn Hạ Đông Mai rất nhiều, nàng không phải là Thánh Mẫu cứu vớt thiên hạ, nàng chỉ muốn quan tâm bảo vệ người nàng quan tâm mà thôi. Tâm quan trọng của Hạ Đông Mai quá nhẹ so với Duệ ca ca! Dù sao đó cũng là tỳ nữ trong cung của Hoàng Phủ Hoài Hàn, chỉ cần hẳn không sợ mang tiếng bạo quân trên lưng, hẳn cứ tùy tiện mà giết.

“Người!” Thái độ này của nàng, khiến cho Hoàng Phủ Hoài Hàn lại phát hỏa một trận. Thấy nàng hoàn toàn không có ý định hợp tác, hẳn lại tiếp tục nói: “Người không sợ trăm ra tay với Dạ sao?”

Hắn vừa nói xong, Nam Cung Cẩm mở mắt ra, thường cho hắn một nụ cười lạnh. Ánh mắt đó, phảng phất như muốn nói, sau tu ờng hí kịch của huynh đệ các người, ta còn để ý tới sinh tử của hắn sao, người không cảm thấy quá buồn cười sao?

Ánh mắt này, cũng khiến cho Hoàng Phủ Hoài Hàn cảm thấy không thể làm gì! Lúc trước hắn buộc Dạ phải thừa nhận chuyện này là do bọn hắn hợp lực bố trí, hiện nay hắn tự nhiên cũng không thể tự tát vào mặt mình mà nói khác được! Ngay sau đó, Nam Cung Cẩm nhắm nghiền hai mắt, cho dù hắn có nói gì, nàng cũng không phản ứng gì. Hoặc có lẽ là căn bản nàng không nghe được! Khi mà những lời của hắn toàn là rắm thối hết.

Hoàng Phủ Hoài Hàn uy bức dụ dỗ, dùng tất cả các biện pháp hắn có thể nghĩ ra, nhưng không đem lại được chút tác dụng nào! Nàng hoàn toàn thờ ơ, mà hắn thì như một con khỉ, cố sức diễn kịch, diễn cho một người xem! Nhưng người xem căn bản là không thèm xem!

Mãi cho đến khi nhiệt độ căn phòng bởi vì khí tức băng hàn trên người hắn tỏa ra mà lạnh xuống, mà Hoàng Phủ Hoài Hàn nhìn nàng nhất quyết không chịu thỏa hiệp, thái độ không hợp tác rõ ràng, cuối cùng thì cũng dùng hết tất cả sự kiên nhẫn, nên không thể nhịn được nữa. Hừ lạnh một tiếng, đứng dậy đi ra ngoài. “Không muốn ăn thì đừng ăn, xem xem nếu người chết đói thì trăm có nhíu mày một cái nào hay không?”

Sau khi Hoàng Phủ Hoài Hàn đi, ám vệ ở cổng thấy nàng ng ỡ dựa vào tường, bọn họ th ầm nghĩ - không biết đi ầu! Nhưng Nam Cung Cẩm căn bản là không thèm để ý tới bọn hắn. Nàng từ từ nhắm hai mắt lại, chờ người nên tới đây. Đây là một tia hi vọng cuối cùng của nàng, nếu hắn không chịu giúp nàng, tình thế này, sẽ thật sự là tử cục.

Cuối cùng, nàng cũng chờ được tới thời điểm đó.

Buổi đêm thứ hai kể từ khi nàng tuyệt thực, một người đàn ông mặc trang phục màu đỏ đẹp đẽ xuất hiện ở chỗ này. Hắn đứng tại cửa ra vào nhìn nàng h ờ lâu, trong đôi mắt đào hoa tà mị lộ vẻ không tả nổi, hắn chậm rãi đi đến trước mặt nàng, cảm thấy bước chân mình có chút thiếu tự tin.

Một bước, hai bước, ba bước. Cuối cùng hắn cũng đứng lại: “Tiểu Cẩm Cẩm...”

Mắt phượng mở ra, ngẩng đầu lên nhìn hắn, ánh mắt cực kỳ lạnh lẽo. Ánh mắt này, đâm vào trong lòng hắn khiến hắn cảm thấy đau đớn, hắn ng ỡ xồm xuống r ỡ che mắt nàng lại: “Tiểu Cẩm Cẩm, đừng nhìn ta như vậy...”

Bị tay hắn che lại đôi mắt, giọng nói mệt mỏi của Nam Cung Cẩm phá vỡ sự yên tĩnh trong phòng: “Hoàng... Hoàng Phủ Dạ, ta chỉ hỏi huynh, chuyện này, cuối cùng có phải là chủ ý của huynh không?”

Tay Hoàng Phủ Dạ run lên một cái, chậm rãi thu h ỡ lại r ỡ ng ỡ xồm xuống, chưa trả lời câu hỏi của nàng, chỉ bê cái bát bên cạnh lên, dùng thìa đút cho nàng một thìa cơm. Chuyện này, hắn không thể trả lời, nếu nói không phải chủ ý của mình, thì không thể đảm bảo an toàn của Đạm Đài Minh Nguyệt, hắn biết hoàng huynh xưa nay đều nói được làm được. Cho nên hiện nay, hắn cũng chỉ có thể cố gắng lảng tránh vấn đề này nên không trả lời nàng. Nhưng, dù thìa cơm đã ở bên miệng nàng, nhưng nàng không có ý muốn ăn, đôi mắt phượng chỉ lạnh lẽo nhìn hắn chăm chăm.

Ánh mắt này quá mức lạnh lẽo, lạnh lẽo đến nỗi Hoàng Phủ Dạ cảm thấy không có cách nào mà nhìn thẳng. Hắn tr ần mặc h ỡ lâu, cuối cùng nói: “Tiểu Cẩm Cẩm, ăn một chút đi, cho dù không vì bản thân mình, thì cũng nên suy nghĩ cho đứa bé trong bụng!”

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 100: Đại Kết Cục (Thượng) (4)

Thế những lời này cũng không thể đả động được Nam Cung Cẩm. Con của nàng, hẳn là đồng lòng với nàng, nên đầu tình nguyện chết đi chứ không muốn liên lụy người nào khác. Nàng nhắm mắt lại, dựa vào vách tường, không làm gì nữa!

Thấy nàng kiên quyết như thế, sắc mặt lại càng trắng bệch, Hoàng Phủ Dạ thực sự không biết làm thế nào cho phải, cảm giác từng cơn đau đớn trong lòng, hẳn khẽ cắn đôi môi mỏng như hoa anh đào rồi nói nhàn nhạt: “Tiểu Cẩm Cẩm, ăn một chút đi, nàng muốn thế nào mới bằng lòng ăn?”

“Ta muốn huynh thả ta đi!” Nam Cung Cẩm bỗng mở mắt ra, nhìn hẳn đe dọa, không sai, đây chính là mục đích của nàng, là muốn hẳn thả mình đi.

Câu nói này, khiến cho Hoàng Phủ Dạ dừng lại mọi động tác. Đôi mắt màu tím nhạt, đã không còn vẻ yêu dị năm đó, mà chỉ còn lại vẻ u buồn như hoa Tử La Lan, hẳn cười khổ một tiếng, giọng nói nhỏ đến nỗi chính hẳn cũng gần như là không nghe được: “Tiểu Cẩm Cẩm, ta không thể...”

Hắn không thể phản lại hoàng triều Đông Lăng, hẳn không thể vong ân phụ nghĩa, nếu hẳn thật sự vì sự ích kỷ của bản thân mà lựa chọn thả nàng đi, không chỉ khiến cho lương tâm hẳn khó có thể bình an, mà cũng sẽ khiến hoàng huynh triệt để tức giận, mà cũng không thể đảm bảo được an toàn của Minh Nguyệt. Nếu thật sự đến tình trạng đó, cả đời này hẳn cũng không tha thứ cho bản thân mình được, phụ hoàng cũng không tha thứ cho

hắn. Ân tình hắn gánh vác trên vai quá nặng, nặng đến nỗi hắn không còn có tư cách để làm chuyện gì vì bản thân mình!

“Vậy huynh đi ra ngoài đi.” Nam Cung Cẩm không hiểu Hoàng Phủ Dạ, cũng không hiểu sự giãy vò trong lòng hắn. Từ lúc ban đầu ở Đông Lăng, nàng muốn xuất cung, hắn có thể giúp nhưng không giúp. Tới hôm nay, nàng vì hắn gặp rủi ro nên tới đây rồi rơi vào bẫy, trong lòng nàng hy vọng hắn còn nhớ tới tình cảm cũ mà thả năng đi, nhưng hiển nhiên là lần này nàng lại đoán sai. Thấy nàng đã nhắm mắt lại, rồi lại tiếp tục dựa vào tường, hắn thực sự không biết mình nên nói thế nào. Thiên ngôn vạn ngữ nghẹn ở cổ họng, cuối cùng lại chuyển hóa thành một câu: “Thật xin lỗi!” Thật xin lỗi, là do hắn bất lực! Hắn không có cách nào phản bội lương tâm mình, không cách nào có thể vong ân phụ nghĩa, cũng không có cách nào mà không để ý đến sinh tử của Minh Nguyệt.

Thật xin lỗi ư?! Điêu nàng không cần nhất chính là câu thật xin lỗi của hắn!

Thìa cơm kia, hắn nâng lên thật lâu, lâu đến nỗi cơm đã hoàn toàn nguội rồi, nàng vẫn không nhúc nhích. Cuối cùng, giọng nói trầm thấp của hắn vang lên: “Tiểu Cẩm Cẩm, lần này, chúng quy là ta hại nàng. Tính mạng của ta, chờ nàng tùy thời tới lấy! Đây là Hoàng Phủ Dạ ta nợ nàng.”

Nói xong, hắn đặt bát cơm với cái thìa xuống đất,

Nam Cung Cẩm cũng lười nhìn hắn một cái, mạng sao? Nàng lấy mạng của hắn làm gì? Có cần phải như thế không? Có giá trị sao? “Nàng không muốn ăn thì không ăn, ta giúp nàng. Ít nhất, trên đường xuống suối vàng, nàng cũng sẽ không cô độc!” Đừng sinh cộng tử, có lẽ đây là việc duy nhất hắn có thể làm vì nàng.

Nam Cung Cẩm lạnh lùng chế giễu một tiếng, sự thù hận đối với người này có lẽ đã tăng tới cực điểm! Lợi dụng tình hữu nghị của nàng để đặt bẫy, hiện nay còn làm bộ làm tịch trước mặt nàng, giả vờ làm người tốt sao? Thực sự buồn cười! Nàng mở mắt ra, nhàn nhạt nhìn hắn, gần như là dùng hết tất cả sức lực mà nở ra một câu: “Trên bờ suối vàng đã sớm có người chờ ta, sau khi ta đi, cũng sẽ có người đuổi theo tới suối vàng. Còn người,

ở trên trời hay dưới suối vàng, ta cũng không muốn nhìn thấy người. Càng không cần người làm bộ làm tịch ở đây! Người có thể cắt được r ễ!”

Lời này, trong nháy mắt đã khiến cho khuôn mặt đẹp đẽ của hắn hoàn toàn trắng bệch. Những ngón tay thon dài có chút run rẩy. thật vất vả, hắn mới khống chế được cảm giác run rẩy toàn thân. Ở trên trời hay dưới suối vàng, nàng cũng không muốn nhìn thấy hắn! Hận ý này, đã sâu đến trình độ nào r ễ!

“So với mối hận với Hoàng Phủ Hoài Hàn, ta hận người hơn. Từ trước đến giờ, đối với kẻ địch, hắn có đối đãi với ta thế nào, cũng không có gì đáng trách. Nhưng người, rõ ràng là bằng hữu của ta, lại phản bội sự tín nhiệm của ta! Nếu như tính toán của Hoàng Phủ Hoài Hàn thành công, Duệ ca ca mà thật sự tới, cả đời này ta cũng không tha thứ cho người!” Nói xong câu đó, nàng thật sự không còn chút sức lực nào, cả người mềm nhũn dựa vào vách tường, ngay cả sức lực mở mắt ra cũng không có.

Yên lặng, cả phòng yên lặng. Bên tai nàng hầu như đã không nghe được tiếng hít thở của hắn. Chỉ còn lại tiếng thở gấp của Nam Cung Cẩm và tiếng hít thở của hai tên ám vệ ngoài cửa.

Còn Hoàng Phủ Dạ, cũng đúng là cảm thấy hít thở không thông. Hắn biết nàng nhất định sẽ hận hắn, hận cái gọi là “liên hợp tính kê” này, cũng nhận hắn đến tình trạng này r ễ cong “làm bộ làm tịch” mà không chịu tha nàng đi. Nhưng hắn lại không biết, hiện nay vậy mà mình lại có vinh hạnh trở thành người mà nàng hận nhất! Như thế hiện nay hắn là nàng không muốn nhìn thấy hắn nữa sao? Hoặc là mãi mãi cũng không muốn gặp lại hắn!

Ở trên trời hay dưới suối vàng!

Nhàn nhạt đứng dậy, vạt áo đỏ tươi của hắn giờ phút này nhìn lại đỏ tươi như màu máu, vô cùng chói mắt. Từng bước một, hắn cố gắng trận định đi ra ngoài cửa, nhưng lại không khắc chế được nội tâm xốc xếch của mình, vấp một bước ở ngưỡng cửa, suýt nữa thì chật vật ngã xuống đất.

công, có người đỡ hấn lại. Một cánh cửa, ngăn cách lại ánh mắt của Nam Cung Cẩm. Ngẩng đầu lên, hấn thấy một đôi mắt màu tím tràn ngập vẻ phức tạp, cùng với một tia ý vị không thể nói rõ được. Còn phía sau hấn, một người con gái mặc cung trang, cao quý và ưu nhã đang đứng. Bọn hấn vốn chỉ muốn đến xem một chút, xem xem có thể khuyến cô gái kia ăn cơm, nhưng không ngờ lại thấy Dạ ở bên trong, mà lại đúng lúc nghe được cuộc hội thoại của hai người bọn họ.

“Hoàng huynh, huynh hài lòng chưa?” Trong đôi mắt màu tím nhạt đã không còn nửa phần yêu diễm khi xưa, chỉ còn lại sự tĩnh lặng, và tro tàn ngội lạnh. Cả người hấn ảm đạm như là đã mất đi toàn bộ sinh mệnh.

Hoàng Phủ Hoài Hàn lạnh lùng nhìn hấn, cuối cùng trong đôi mắt màu tím xám của hấn hiện lên vẻ không đành lòng. Giọng nói lạnh lẽo của hấn vang lên chậm rãi: “Trẫm...”.

Nhưng lần này, Hoàng Phủ Dạ không cho hấn cơ hội nói hết. Hấn đứng thẳng người lên, trên môi nhếch lên một nụ cười, khiến cho người ta không cảm thấy được chút ấm áp nào. Sau đó, giọng nói tà mị chậm rãi vang lên: “Hoàng huynh, huynh yên tâm, việc huynh muốn thần đệ làm, thần đệ đâu sẽ vì huynh mà làm được!”.

Nói xong lời này, hấn cười một tiếng, bước chân xiêu vẹo, quay người rời đi. Cả người hấn như là mất đi linh hồn, chỉ còn là một con rối, cũng không tìm được chút sức sống nào. Hiện nay hấn là người nàng hận nhất, thậm chí, dù cho là ở trên trời hay dưới suối vàng, nàng cũng không muốn gặp lại hấn. Hấn đã như thế, thì còn muốn có linh hồn để làm gì? Còn muốn tình cảm để làm gì?

Bóng người đỏ tươi, lung la lung lay đi ra khỏi đây. Sau khi nhìn một chút bóng lưng của hấn, Nam Cung Ninh Hình bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Hoàng Phủ Hoài Hàn một chút. Nét mặt của hấn vẫn lãnh khốc như cũ, giống như là bằng phong trong ngày đông rét căm căm. Nhưng giữa lông mày lại ẩn hiện vẻ đấu tranh!

Hoàng Phủ Hoài Hàn nhìn chăm chú theo bóng lưng Hoàng Phủ Dạ thật lâu cuối cùng lạnh lùng nói: “Nàng nói xem, có phải là trẫm làm sai hay

không?”

Hắn muốn Dạ toàn tâm toàn ý vì hoàng thất Đông Lăng. Nhưng lại không muốn Dạ trở thành một cỗ máy móc không có tình cảm, không thiết sống, chỉ biết ngoan ngoãn nghe theo.

Nam Cung Ninh Hình tựa hồ đã sớm đoán được đối phương sẽ hỏi câu này, giọng nói ôn nhu và thanh tao lịch sự của nàng vang lên yếu ớt trong mật thất: “Hoàng thượng, ngài làm sai hay đúng cũng không quan trọng, quan trọng là ngài có hối hận hay không! Dù có làm chuyện gì, đúng hay sai không phải là đi đâu quan trọng, quan trọng là trong tim ngài có cảm thấy đáng giá hay không.”

Giọng nói êm tai của nàng vừa dứt, đôi mắt đẽ vương lạnh lùng và âm trầm nhìn lướt qua nàng rồi giọng nói lạnh như băng vang lên: “Đúng thế! Trẫm cũng cho là như vậy, mọi chuyện trẫm làm, toàn bộ đều vì đại nghiệp thiên thu của Đông Lăng, cho nên dù cho có phải trả cái giá lớn thế nào đi nữa, trẫm cũng sẽ không hối hận! Vĩnh viễn không hối hận!” Hắn nói xong, nghiêng đầu nhìn vào trong phòng, ánh sáng xuyên thấu qua khe cửa, nhìn thấy một cô gái mặt trắng bệch đang dựa vào vách tường, một cảm giác đau đớn đâm thủng trái tim cứng rắn như sắt thép của hắn. Hắn biết, mình thích nàng, hoặc có thể nói, là... yêu! Nhưng, tình yêu này, trước mặt quốc gia và thiên hạ, lại quá nhẹ, nhẹ đến nỗi hầu như mất đi trọng lượng!

Như hắn đã nói năm đó, hắn có thể buông tha tính mạng vì nàng, nhưng chỉ cần hắn còn sống, nàng mãi mãi cũng không thể nào vượt qua được trọng lượng của thiên hạ trong lòng hắn! “Hoàng thượng, thần thiếp nghĩ, dù thế nào nàng cũng không ăn đâu!” Nam Cung Ninh Hình lạnh nhạt nói, mặc dù nàng và Nam Cung Cẩm có vài lần gặp gỡ, nhưng cá tính bên trong cô gái kia quật cường, nàng thấy được rất rõ

ràng.

Đi đâu này Hoàng Phủ Hoài Hàn sao lại không biết! Sau khi nhìn hồi lâu, cuối cùng hắn hừ lạnh một tiếng, hất tay áo lên: “Nàng đã không muốn ăn, vậy thì cứ để nàng chết đói ở đây đi!”

Nam Cung Ninh Hinh cũng biết tính tình của Hoàng Phủ Hoài Hàn, nhìn bóng lưng hắn thật lâu, lại tiếp tục nhìn khuôn mặt trắng bệch không có một tia hồng hào nào của Nam Cung Cẩm qua khe cửa rồi thì thào nói: “Ta đã từng nghĩ, được hắn yêu, sẽ là một chuyện hạnh phúc nhường nào. Nhưng, tình yêu có sâu đậm hơn nữa, cũng không thể so được với trọng lượng của thiên hạ trong lòng hắn!”

Người đàn ông như thế, sẽ không có chút nhược điểm nào! Nếu có người dùng mình để uy hiếp hắn, hắn tất nhiên sẽ không nhú mảy một cái mà bỏ qua mình để chọn thiên hạ, mà người hắn yêu, hắn cũng có thể tùy tiện bỏ qua vì giang sơn. Như thế, được hắn yêu hay không được hắn yêu, có gì khác nhau đâu?

Người đàn ông như thế này, là muốn làm anh hùng! Cũng muốn đứng ở nơi chí cao nhìn xuống chúng sinh, cho nên, mãi mãi sẽ không bị vây khốn bởi nhi nữ tình trường.

Đến ngày thứ tư, Nam Cung Cẩm bởi vì đã lâu không ăn cơm uống nước nên suy yếu tới cực điểm, thậm chí có lúc nàng còn cảm thấy trước mắt mình hoàn toàn mờ hồ. Đông Lăng, lại nghênh đón một vị khách quý. Cửa lớn mật thất mở ra, một cơn gió lạnh thổi vào, Nam Cung Cẩm cũng lờ mờ mở mắt nhìn xem người tới là ai, chỉ nghe tiếng bước chân, cảm thấy người kia đang đi từng bước từng bước tới trước. Ánh mắt hắn mang theo lực xuyên thấu nồng đậm, gắt gao nhìn chăm chú vào mặt nàng. Sau đó, một tiếng cười lạnh lùng vang lên: “Yến khanh, mùi vị tuyệt thực không dễ chịu đúng không?” Mộ Dung Thiên Thu?!

Nam Cung Cẩm giật mình, mệt mỏi trợn mắt nhìn hắn. Nàng khó nén được vẻ kinh ngạc trong mắt, tại sao hắn lại ở chỗ này? Thế... Bách Lý Kinh Hồng đâu rồi?

Đôi mắt màu xanh lục của Mộ Dung Thiên Thu nhìn lướt qua mặt đất, một tên nội thị giám phía sau hắn nhoáng cái đã hiểu rõ, nhanh chóng dùng tay áo lau sạch sẽ bụi bặm trên mặt đất, rồi lại sai đám thái giám phía sau mình trải một tấm vải màu vàng sáng lên mặt đất. Lúc này Mộ Dung Thiên Thu mới ngẩng xuống tấm vải, an vị trước mặt Nam Cung Cẩm.

“Có phải là đang muốn hỏi xem Bách Lý Kinh Hồng ở đâu hay không?” Mộ Dung Thiên Thu ngay lập tức có thể hiểu được suy nghĩ trong lòng nàng, nên lập tức nói, “Hiện nay hấn đang bị đại quân của trăm vạn khố, sáu mươi vạn đại quân đội chiến với ba mươi vạn đại quân, chỉ có hấn mới làm thế! Chờ hấn đi đầu binh xong, cũng phải mấy ngày sau, cho nên sợ là không kịp tới cứu người!”

Hấn vừa nói xong, ánh mắt Nam Cung Cẩm nhìn về phía Mộ Dung Thiên Thu như là đang nhìn một người điên! Bách Lý Kinh Hồng thông minh như thế nào, dù cho dùng ba mươi vạn đại quân đội chiến với sáu mươi vạn đại quân thì cũng chưa chắc sẽ bị thua, nếu như Mộ Dung Thiên Thu ở tại Thiệu Dương, có lẽ Nam Nhạc sẽ bại, nhưng dưới tình hình như thế mà hấn lại bỏ đi không thèm để ý đến Tây Võ, chạy tới nơi này, cũng chẳng khác nào đem sáu mươi vạn đại quân của mình đặt lên trên thớt, để cho Bách Lý Kinh Hồng cầm dao! Một người như thế này, không phải là một tên điên thì là gì?

Như là hiểu được ánh mắt của nàng, Mộ Dung Thiên Thu không để ý lắm mà nói: “Tây Võ như thế nào, trăm không quan tâm chút nào. Sáu mươi vạn đại quân kia sống chết ra sao, không có bao nhiêu liên quan đến trăm, trăm chỉ cần mình chơi vui vẻ là đủ, về phần Bách Lý Kinh Hồng, hiện nay hấn nhất định đang bị giày vò vô cùng. Hấn muốn không quan tâm đến Nam Nhạc để chạy đi cứu người, nhưng trong lòng hấn cũng hiểu được nếu hấn thật sự làm như thế, Nam Nhạc tất nhiên sẽ bị chiếm, trong tay hấn sẽ không còn gì cả, vậy thì muốn cứu người càng là chuyện nằm mơ giữa ban ngày. Không đi được tất nhiên sẽ vô cùng lo lắng, do đó hấn chỉ có thể dẫn ba mươi vạn binh mã ra khỏi thành huyết chiến, hi vọng có thể sớm ngày đánh lui binh mã Tây Võ!”

Tâm trạng Mộ Dung Thiên Thu rất tốt, vừa nói còn vừa vươn tay cầm lấy một sợi tóc trước ngực Nam Cung Cẩm mà thưởng thức trong tay. Nam Cung Cẩm hung hăng nhìn hấn chằm chằm, muốn giật tóc mình lại, nhưng nàng lại không có chút sức lực nào.

Mộ Dung Thiên Thu chẳng hề bận tâm đến ánh mắt của nàng, còn vô cùng thú vị mà nói: “Cuộc đời của Bách Lý Kinh Hồng còn chưa từng bị

giày vò như thế này bao giờ, quả nhiên là h ồng nhan họa thủy!” Giọng điệu của hắn vô cùng ác ý, như là đang cố gắng chọc giận Nam Cung Cẩm.

Nhưng Nam Cung Cẩm lại hiểu rõ người trước mặt mình vô cùng. Nếu như mình thật sự tức giận, hắn lại càng cao hứng hơn, càng hăng hái hơn! Cho nên nàng dứt khoát không nói câu nào, nhắm mắt lại, triệt để không thèm nhìn hắn.

Thấy nàng như thế, Mộ Dung Thiên Thu cười lớn vài tiếng, tâm trạng rất tốt, vươn tay tóm lấy cằm nàng lên, giọng nói lạnh lùng lại ôn nhu hiếm thấy: “Bé con, mới một thời gian không gặp mà người đã giày vò mình biến thành bộ dạng này. Đây cũng không phải là Yến Kinh H ồng mà trăm nhận biết đâu!” Yến Kinh H ồng mà hắn biết, đó là người mà dù người trong thiên hạ đều bị thiệt thòi, thì y cũng không để mình bị thua thiệt!

Cú tóm này của hắn dùng lực không nhẹ, nên tóm vào cằm nàng cũng không nhẹ. Nam Cung Cẩm mở mắt ra ngênh đầu nhìn vào ánh mắt hắn, thấy trong đôi con ngươi màu xanh lục của hắn có một tia lo lắng, cảm thấy hơi ngạc nhiên một chút.

Những ngón tay đang tóm lấy cằm nàng, dưới ánh đuốc chiếu rọi lộ ra màu trắng như ngọc, cuối cùng, dưới ánh mắt ngạc nhiên của Nam Cung Cẩm, hắn thi h ồi bàn tay lại, r ồi tiếp nhận bát cơm người sau lưng đưa tới, giọng nói tàn bạo và lạnh lùng của hắn vang lên: “Bé con, trăm khuyên người vẫn nên ngoan ngoãn ăn cơm đi, nếu như đói quá, sẽ không có sức chơi cùng với trăm!” Nghe được mục đích của hắn tới đây, cũng chỉ là để nàng ăn cơm, Nam Cung Cẩm hừ lạnh một tiếng, không để ý đến hắn nữa.

Nhưng, rõ ràng, Mộ Dung Thiên Thu không hề để nói chuyện giống như Hoàng Phủ Hoài Hàn hay Hoàng Phủ Dạ, hắn một tay xách Nam Cung Cẩm lên, nâng lên trước mặt mình, giọng nói lạnh lùng mang theo cảm giác nguy hiểm kỳ dị: “Bé con, người có thể lựa chọn ăn cơm, hoặc là th ần phục dưới h ồng trâm!”

Hắn vừa nói xong câu này, th ần sắc Nam Cung Cẩm cứng lại, ánh mắt nhìn hắn đ ầy phòng bị.

Mộ Dung Thiên Thu hết sức hài lòng đối với phản ứng của nàng, cúi đầu nhìn bụng nàng một chút rồi tự nói: “Tuy nói nhận được thêm một thì là có lời, nhưng không phải của trăm, trăm thật sự không phải quá ưa thích! Người nói xem, làm nhiều thêm mấy lần, có thể hay không lần... không có?”

Lần này, biểu lộ của Nam Cung Cẩm chỉ còn có sự thù hận! Mộ Dung Thiên Thu thấy thế, tốt tính đưa cơm đến bên miệng của nàng: “Ăn cơm chứ? Hừm?” Nam Cung Cẩm vẫn thờ ơ, lạnh lùng nhìn hắn. Hắn cười lạnh một tiếng, duỗi một bàn tay khác ra, trượt từ cổ nàng vào trong vạt áo, Nam Cung Cẩm vội vàng há miệng, nuốt thìa cơm kia vào! Mộ Dung Thiên Thu dừng lại rồi thu tay lại, lập tức bật cười ha hả, trên khuôn mặt tuấn mỹ đầy sự vui vẻ: “Trăm biết ngay mà, thế nào chả có lúc người thấy sợ hãi!”

Thấy hắn đắc ý như thế, lần đầu tiên, Nam Cung Cẩm không dám nói câu gì đắc tội hắn, thậm chí là không dám nói nhiều một câu nào. Vì nàng biết nếu thật sự chọc giận người trước mặt này, mình sẽ nhận được kết quả như thế nào. Nàng biết, Mộ Dung Thiên Thu là một người không từ thủ đoạn để đạt được mục đích, nếu thật sự chọc giận hắn, chuyện gì hắn cũng có thể làm ra được!

Bữa cơm này, Nam Cung Cẩm đành phải thành thật mà ăn vào, bởi vì dạ dày đã trống không rất nhiều ngày, cho nên không ăn được quá nhiều. Sau khi ăn xong, Mộ Dung Thiên Thu còn vui vẻ tháo sợi xích sắt trên cổ tay nàng.

Tên ám vệ cánh cửa vội vàng nói: “Tây Vĩ Hoàng, không thể cải xích ra được, nếu như cô gái này chạy...” “Người nhìn cô ta thế này có thể chạy được sao?” Mộ Dung Thiên Thu cũng không quay đầu lại mà nói.

Chuyện này... Nhóm ám vệ nhìn thoáng qua, đúng là nàng không có vẻ gì có thể chạy mất dạng được, có thể đứng lên đã không tệ rồi. Đối phương cũng là Hoàng đế Tây Vĩ, trong chốc lát, bọn hắn cũng không dám nói gì.

Trong lúc nhất thời, Nam Cung Cẩm có chút không hiểu cuối cùng là hắn muốn làm gì, cũng chỉ để hắn tùy ý tháo sợi xích trên tay mình xuống.

Sau đó, bị hắn ôm ngang cả người đi ra ngoài cửa. Nàng kinh ngạc một chút, muốn kháng cự, nhưng lại nghe thấy giọng nói lạnh lùng và tàn bạo của hắn truyền xuống từ trên đỉnh đầu mình: “Yên tâm, trừ khi người cam tâm tình nguyện, còn không thì trăm sẽ không đụng đến người! Cho nên tốt nhất là người nên ngoan ngoãn nghe lời, nếu người cứ nhất định phản kháng, đối nghịch với trăm, vậy thì trăm cũng không thể đảm bảo đi đâu gì!”.

Chút danh dự đó, Mộ Dung Thiên Thu vẫn còn có, cho nên Nam Cung Cẩm không giãy giụa nữa, mặc cho hắn ôm ra ngoài. Mà trên thực tế, với thể lực của nàng hiện nay, có giãy giụa cũng chỉ phí công vô ích! Nhóm ám vệ ngoài cổng vô cùng khó xử, muốn cản lại, nhưng không biết làm sao để cản lại, Mộ Dung Thiên Thu cũng đồng thời nói: “Đi mời Đông Lăng Hoàng đến phòng trăm, có chuyện quan trọng cần thương lượng! Nhớ kỹ, là mời!”.

Quân vương gặp nhau, theo lý thuyết mà nói, hiện nay hắn là khách thì hắn nên chủ động đi gặp Hoàng Phủ Hoài Hàn. Nhưng hắn muốn đòi hỏi bé con này, tự nhiên sẽ rất khác nhau, cho nên lễ tiết này nhất định phải dùng cho đúng, vậy mới dùng một chữ “mời” lúc trước.

“Vâng, nô tài sẽ đi làm ngay!” Nội thị giám lên tiếng rồi nhanh chóng đi ra

Còn Nam Cung Cẩm cứ như thể bị hắn ôm, rêu rao đi trong hoàng cung Đông Lăng. Thái giám và cung nữ xung quanh cũng kỳ quái nhìn hai người bọn họ, Tây Vỹ Hoàng thì bọn hắn nhận ra, nhưng thoát nhìn lại không nhận ra cô gái kia là ai?

Tiến vào một gian cung điện, vô cùng quen mắt. Đây chính là gian cung điện Nam Cung Cẩm lần đầu tiên gặp Mộ Dung Thiên Thu, khi đó nàng vẫn đang mặc trang phục giả nam, trèo từ cửa sổ trốn vào, còn tên đồng tính đáng chết này thì hỏi nàng có phải là lễ vật của Đông Lăng Hoàng đưa tới hay không, cuối cùng thì bị nàng đánh một quyền. Chuyện này, không chỉ có Mộ Dung Thiên Thu, mà Nam Cung Cẩm cũng nhớ rõ ràng! Bởi vì có chuyện này mở đầu, mới khiến cho chuyện nàng sau này đến Tây Vỹ

trôi qua “thần kỳ” như thế! Thấy ánh mắt Nam Cung Cẩm nhìn chăm chăm vào khung cửa sổ kia, Mộ Dung Thiên Thu cũng giống như là nhớ ra chuyện gì đó, hần cười rồi lạnh lùng nói: “Bé con, có phải là đang nhớ lại cảnh tượng người đánh trăm chảy máu mũi ở đây không? Trăm nói cho người biết, từ khi trăm đăng cơ đến nay, không có ai dám động thủ với trăm, chứ đừng nói là đánh vào mặt trăm, lá gan của người cũng thật sự là rất lớn!”

Thực ra, mới đầu là hần phần nộ. Xưa nay hần không thích bất cứ ai bất kính với mình, từ khi hần đạp lên máu tươi đây đất để trèo lên hoàng vị, hần đã thế phải khiến cho người trong thiên hạ đều phải cúi đầu xưng thần, nhưng lại có người dám động thủ với hần, nếu như không phải đối phương không biết mình, vậy thì hần sẽ không sinh ra hứng thú, mà sẽ là sát ý!

Nam Cung Cẩm nghe lời này của hần, không nói một lời, chính xác mà nói thì nàng muốn nói những căn bản là một chữ cũng không nói nên lời. Sau khi đi vào, hần đặt hàng lên giường quý phi bên cạnh, Nam Cung Cẩm ngẩng vô cùng bất nhã, tóc tai lộn xộn, cả người nhìn không ra một chút mỹ cảm nào, ngược lại như là nạn dân chạy nạn từ nơi nào đó tới. Nhưng Mộ Dung Thiên Thu lại vô cùng hứng thú nhìn ngắm nàng, tựa như hần rất là... hài lòng đối với tình trạng này của nàng? “Yến khanh, lúc trước người cố ý mưu phản, trăm đã nói người không cần phải đi. Dưới sự che chở của trăm, bất kỳ người nào cũng không thể động tới người, hiện nay thì tốt rồi chứ? Nhìn người xem, hiện nay đâu còn có phong thái thiên hạ đệ nhất mỹ tướng nữa?” Hần vừa nói xong, cảm xúc tựa như lại càng tốt hơn, vô cùng vui vẻ thưởng thức vẻ chật vật của Nam Cung Cẩm. Nam Cung Cẩm nghe thế, cũng chỉ lạnh nhạt nhìn hần, không nói một lời, không hề bị ảnh hưởng bởi lời nói của hần. Nàng chật vật thế này, vì tình hữu nghị mà nàng coi trọng, cho dù hiện nay nàng có ở tại Tây Vỹ mà không phải Nam Nhạc, nàng cũng sẽ giống như trước đi cứu Hoàng Phủ Dạ, chuyện này cùng với chuyện nàng sống dưới sự che chở của Mộ Dung Thiên Thu không có bất kỳ sự liên quan nào.

Mộ Dung Thiên Thu đối với trạng thái ngay cả một lời cũng không thể nói này của nàng hiện nay có chút bất mãn, lúc bình thường, bé con này luôn luôn giương nanh múa vuốt, hiện nay lại hoàn toàn yếu thế, chơi đùa

không có chút thú vị nào! Đang nghĩ ngợi, ngoài cửa truyền đến một giọng nói the thé: “Hoàng thượng, Đông Lăng Hoàng đến!”

Mộ Dung Thiên Thu lúc này mới đứng dậy, mà Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng đồng thời đi vào, nhìn Mộ Dung Thiên Thu một chút, lại nhìn Nam Cung Cẩm một chút. Giọng nói lạnh như băng của hắn vang lên: “Vẫn là Thiên Thu huynh có biện pháp!”

Cô gái này sống chết không chịu ăn cơm, nói hắn không lo lắng là giả, hiện giờ Mộ Dung Thiên Thu giúp hắn giải quyết được chuyện này, tự nhiên là rất tốt! Mộ Dung Thiên Thu nhếch môi cười một tiếng, không nói câu gì, đôi con ngươi màu xanh lục lấp lánh, hắn nói: “Hoài Hàn huynh, huynh còn nhớ ước định của chúng ta không?”

Chiến tranh giành thiên hạ, dĩ nhiên Hoàng Phủ Hoài Hàn muốn là Nam Nhạc, mà dĩ nhiên hắn muốn chính là Nam Cung Cẩm!

Hoàng Phủ Hoài Hàn khẽ giật mình, có chút không hiểu ẩn ý trong lời nói của hắn, nhưng vẫn nói: “Đương nhiên là nhớ kỹ!”

“Như vậy, ba ngày sau, xử tử trước mặt mọi người, nếu Thượng Quan Cận Duệ không đến, vậy thì làm thế nào?” Chuyện xử tử này, tuyệt đối không thể là chặt đầu. Bởi vì nàng bị giết vì thân phận Công chúa vương triều Nam Cung, mà hoàng thất thì dĩ nhiên có kiêu xử tử để không mất thể diện, có thể là lụa trắng, có thể là rượu độc, cũng có thể là tên vàng. Lụa trắng và rượu độc phần lớn là dùng để xử tử vương và hậu phi, cho nên Nam Cung Cẩm phải đối mặt, chính là tên vàng. Đến lúc đó, tên bắn ra rồi sẽ không thể quay đầu lại được, cũng không thể chỉ nói một câu không giết là có thể không giết!

Hoàng Phủ Hoài Hàn nghe thế, lạnh lùng liếc Nam Cung Cẩm một chút, giọng nói không có bất cứ tia cảm tình nào: “Nếu hắn không tới, đó chính là ngày chết của cô ta!”

Khi nói lời này ra, đôi mắt màu tím xám của hắn nhắm chặt lại một chút, lại nhìn thấy khuôn mặt Nam Cung Cẩm đầy khinh thường, như là

lườì nhìn thầ n thái của hắ n, khiến cho trong lòng hắ n dắ y lên một ngọn lửa nhỏ, bốc cháy hừng hực, hắ n càng thêm kiên đị nh với quyế t đị nh của mình.

Mộ Dung Thiên Thu không hài lòng với câu trả lờ i của hắ n, nhú u mà y nói: “Nếu cô ta chế t, chắ ng phải là trắ m lắ ng phí thời gian r ấ i sao?”

Hoàng Phủ Hoài Hà n cũ ng thoá ng giậ t mình vì lờ i này của Mộ Dung Thiên Thu, quay ngườ i nhìn đố i phươ ng, giọng nói lạnh như bằng vang lên: “Thiên Thu huynh, cùng làm đễ vương, huynh hắ n là biế t trắ m suy tính thế nào! Thượ ng Quan Cẩ Duệ phải chế t, trắ m cũ ng không thế lật lọng trước mặt ngườ i trong thiên hạ, cho nên nếu Thượ ng Quan Cẩ Duệ không đế n, cô ta cũ ng chỉ có thế chế t. Nếu không, Hoàng Phủ Hoài Hà n ta lấy gì đễ phục chú ng? Về phầ n Thiên Thu huynh, trắ m chỉ muố n hỏi một câu, chắ nh huynh cũ ng đã nói, cô ta chắ ng qua chỉ là một món đ ồ chơi, thú vị nên không muố n buông tay. Nếu đã chỉ là một món đ ồ chơi, vậy thì sao không thế dứt bỏ đượ c chứ? Chắ ng lẽ Thiên Thu huynh muố n vì một món đ ồ chơi mà trở mặt với Đôn g Lắ ng sao? Hay là Thiên Thu huynh... thật sự đã nảy sinh tình cảm thực sự sao?”

Lờ i này, hiể n nhiên đã kích thích Mộ Dung Thiên Thu, hắ n nhú u đố i mà y kiể m lại, trong đố i mắt màu xanh lục hiể n lên vẻ suy nghĩ sâu xa, như là có chút bực bội, cuố i cùng, hắ n không đễ ý lắ m nói: “Tình cảm thực sự, cho tới bây giờ trắ m cũ ng không biế t cái gì gọi là tình cảm thực sự! Nhưng, trắ m có một yêu cầ u!”

“Huynh nói đi!” Thái độ của Hoàng Phủ Hoài Hà n hợp tác lạ thường, bởi vì Mộ Dung Thiên Thu không dây dưa ở vắ n đễ sinh tử của Nam Cung Cẩ m, đố i với hắ n mà nói, đắ y đã là một sự nhượng bộ.

Mộ Dung Thiên Thu chắ p hai tay sau lưng, nhìn Nam Cung Cẩ m có thắ m ý khác một chút r ấ i nói: “Như vậy đi, nếu Thượ ng Quan Cẩ Duệ đế n, sau khi Hoài Hà n huynh đặ t đượ c mục đắ ch của mình, bé con này thuộc về ta!”

Lầ n này, Hoàng Phủ Hoài Hà n không dứt khoá t nữa mà trầ n mặc nhìn hắ n. Hắ n phải thừa nhận là mình có ý đ ờ iêng, đó là sau khi diệ t trừ đượ c Thượ ng Quan Cẩ Duệ, sẽ lưu nàng lại bên cạnh mình, là yêu cũ ng đượ c

mà là hận cũng không sao, nhưng ở thời điểm này mà Mộ Dung Thiên Thu lại đưa ra yêu cầu như thế, đây quả thật là chuyện hãn không nguyện ý đáp ứng.

Còn Nam Cung Cẩm thì mặc kệ hai vị đế vương kia thảo luận với nhau, nàng cũng không nói gì, chỉ lạnh nhạt nhìn hai người bọn họ, như thể người đang được thảo luận kia không phải là mình vậy. Nhưng dưới đáy mắt nàng lại hiện lên vẻ trào phúng hết sức rõ ràng, hai tên này, căn bản coi nàng như là hàng hóa vậy! Hoàng Phủ Hoài Hàn trầm mặc, Mộ Dung Thiên Thu cũng nhìn thấy trong mắt, hãn cũng không tức giận, chỉ cười nói: “Chỉ cần Đông Lăng Hoàng đáp ứng yêu cầu của trẫm, việc tiến đánh Nam Nhạc, trẫm nhất định sẽ toàn lực giúp đỡ! Sáu mươi vạn đại quân lần này, chẳng lẽ còn không đủ chứng minh thành ý của trẫm hay sao?” Đây là dụ dỗ cộng thêm uy hiếp!

Dụ dỗ, đó là nói cho Hoàng Phủ Hoài Hàn biết, chỉ cần hãn nguyện ý đáp ứng yêu cầu, vậy thì từ nay Đông Lăng mà muốn tiến đánh Nam Nhạc, sẽ luôn có một minh hữu không thể phá vỡ! Nhưng nếu hãn không đáp ứng, chỉ cần ra lệnh một tiếng, sáu mươi vạn đại quân kia sẽ rút về ngay lập tức, khi Bách Lý Kinh Hông tới, kế hoạch này sẽ không thể thực hiện được dễ dàng như thế

Điều kiện như vậy, Hoàng Phủ Hoài Hàn quả thật là không tìm được lý do gì mà từ chối! Hãn hầu như không nhìn Nam Cung Cẩm chút nào, trực tiếp nói lời đáp ứng: “Nếu là như thế, vậy thì hợp tác vui vẻ!” Mộ Dung Thiên Thu thấy hãn đáp ứng, cũng chỉ cười một tiếng, không cảm thấy bất ngờ chút nào.

Đây chính là Hoàng Phủ Hoài Hàn, vĩnh viễn đặt lợi ích quốc gia lên vị trí thứ nhất! Hoàng Phủ Hoài Hàn hãn là cũng thích bé con kia, chỉ ít là bản thân hãn thấy như thế, nhưng lại có thể tùy tiện bỏ qua... Lại nghĩ một chút đến Bách Lý Kinh Hông, hãn bỗng nhiên hiểu được đi đâu gì đó. Nghĩ thế, khóe môi hãn cũng không tự chủ được mà lộ ra một tia tiếu ý.

Còn Nam Cung Cẩm, giờ phút này lại cười lạnh một tiếng, âm thanh vang lên trong đại điện này cực kỳ rõ ràng. Hoàng Phủ Hoài Hàn lạnh lùng

liếc tới rồi nói với nàng: “Người cười cái gì?”

Nam Cung Cẩm hiện nay nói không nên lời, nhưng lại dùng khẩu hình nói chậm rãi: “Ta đang cười, có người nói hấn thích ta, muốn nghênh ta vào cung làm phi, dùng lễ nghi Hoàng hậu để đón. Bây giờ ta quả thật là thấy khâm phục cho khả năng dự đoán của mình, nếu không thì không biết mình sẽ bị bán bao nhiêu lần!”

Lời này, không thể nghi ngờ gì là như một cái tát lên mặt Hoàng Phủ Hoài Hàn, khiến khuôn mặt lạnh lùng của hấn hiện lên vẻ tức giận. “Bởi vì người không phải là người phụ nữ của trẫm, cho nên trẫm không cần phải để ý!” Lời này, ý tứ rất rõ ràng. Bởi vì nàng không phải là người phụ nữ của hấn, cho nên cho dù có giao nàng cho Mộ Dung Thiên Thu, thì đó cũng chỉ là một cuộc giao dịch giữa hai quốc gia, không liên quan gì đến việc làm đế vương hay là mặt mũi đàn ông cả.

Hấn nói như thế, Nam Cung Cẩm cũng chỉ hừ lạnh một tiếng, không nói một lời. Ý tứ lại hết sức rõ ràng, cho dù mình có thật sự là người phụ nữ của hấn, vì đại nghiệp thiên thu của hấn, nàng tin chắc hấn cũng sẽ không chút do dự mà tự tay dâng mình ra! Một người đàn ông như thế, vĩnh viễn đều coi thiên hạ nặng hơn tình yêu, trước mặt giang sơn, bất kỳ tình cảm gì cũng chẳng là gì trong lòng hấn! Mộ Dung Thiên Thu nhìn những gợn sóng trên dòng nước xiết giữa hai người này, chỉ cảm thấy thú vị, mãi mãi chỉ là một từ như thế. Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng chỉ hừ lạnh một tiếng, không để ý tới nàng nữa. Trong lòng hấn, tất cả những chuyện hấn làm, tuyệt đối không gọi là sai lầm, đây chẳng qua chỉ là mỗi người theo đuổi một lý tưởng khác nhau! Hấn nhìn Mộ Dung Thiên Thu một chút, rồi lạnh nhạt nói: “Vậy thì Thiên Thu huynh, cô ta...”

“Trẫm chỉ tạm đặt ở đây mấy hôm, Hoài Hàn huynh không ngại chứ? Yên tâm, trẫm sẽ trông coi cô ta!” Mộ Dung Thiên Thu cười nói. Hoàng Phủ Hoài Hàn gật nhẹ đầu, cũng không phải hấn tin Mộ Dung Thiên Thu có thể giúp hấn trông coi, mà cho dù có không trông coi, Mộ Dung Thiên Thu cũng nhất định có thể đền bù tương ứng cho hấn, nếu không thì hấn sẽ không cho đối phương có khả năng còn sống rời khỏi Đông Lăng, cho nên

hắn rất yên tâm! “Vậy thì trẫm đi về trước, nếu Thiên Thu huynh có cần gì, cứ nói với hạ nhân một tiếng!”

“Hoài Hàn huynh yên tâm, cho dù trẫm có thể nào cũng không bạc đãi bản thân mình!” Mộ Dung Thiên Thu cười rất vui vẻ.

Hoàng Phủ Hoài Hàn cười theo lễ tiết rồi phất tay áo đi ra ngoài. Từ khi vào cửa, đến khi ra ngoài. Hắn đâu coi Nam Cung Cẩm như hàng hóa, như đi đâu kiện để trao đổi mà dễ dàng như trở bàn tay đưa ra ngoài, hắn đâu không lộ ra bất cứ biểu hiện không nỡ nào. Thậm chí là không có biểu hiện gì khác lạ, đi ra khỏi cửa, khoe môi lạnh lẽo của hắn lại nhếch lên, đừng ý với Mộ Dung Thiên Thu thì có làm sao? Chỉ cần thống nhất được thiên hạ, cô ta sớm muộn gì cũng là của hắn! Chẳng qua chỉ mấy năm, hắn chờ được!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 101: Ngoại Truyện 1 Thượng Quan Cận Duệ, Lần Này Người Cứu Chàng, Là Ta!

Mộc Nguyệt Kỳ chống cằm, môi khẽ mỉm cười, nhìn người đàn ông đã được băng bó trên giường.

"Ngày đó, cuối cùng nàng cũng phá được hết huyết đạo, lao ra ngoài đuổi theo. Nhưng, đập vào mắt nàng, chính là cảnh hấn bị hàng vạn mũi tên xuyên qua tim kia! Cảnh tượng đó, khiến cả người nàng g ãn như sụp đổ! Sau đó, nàng li ền trông thấy một nhát kiếm kia của Nam Cung Cẩm, điên cu ồng đâm v ề phía Hoàng Phủ Hoài Hàn, ngay sau đó, tình cảnh vô cùng hỗn loạn.

Trong lúc hỗn loạn, nàng đưa thi thể của hấn ra ngoài. Khi đó, hấn đã là thi thể r ồi nhĩ? Bởi vì đã không có một chút hô hấp nào dù là yếu ớt. Nhưng, nàng lại không cam tâm và cũng không từ bỏ. Nàng mãi miết cũng hấn đi, từ hoàng thành Đ ồng Lăng, từng bước từng bước đến Thiên Sơn tìm Vô Ưu Lão Nhân. Nàng biết, trong thiên hạ này, ngoại trừ Vô Ưu Lão Nhân ra, thì không ai có thể cứu hấn. Chỗ ở của Vô Ưu Lão Nhân rất dễ tìm, nhưng ông ta đã biết ý định của nàng nên đóng cửa không tiếp. Trong trời tuyết buốt giá, nàng ôm thân thể của hấn, quỳ 2 sáu ngày sau đêm trước cửa động phủ của Vô Ưu Lão Nhân, quỳ đến toàn thân đóng băng, mãi cho đến khi nàng nghĩ là mình sắp đi cùng hấn đến thế giới bên kia thì cánh cửa kia cuối cùng cũng mở ra. Sau khi Vô Ưu Lão Nhân mở cửa ra, thấy nàng, chỉ tr ần giọng thờ dài: "Người tội tình gì mà phải thế này!"

"Vô Ưu Lão Nhân, c ầu 4 xin ngài mau cứu hấn!" Nàng quỳ rạp trên mặt đất, đầu kh ỏ c ầu kh ẫn. Vô Ưu Lão Nhân thờ dài một hơi r ồi nói: "Người

phải biết rằng, trong số mệnh của Thượng Quan Cận Duệ, đã chú định có một kiếp này! Mà hắn cũng thật sự chỉ có thể sống được cho tới bây giờ, người cường c ần thế này, đó là chống lại mệnh trời!”.

“Vì chàng, kẻ cả có chống lại mệnh trời thì đã sao? Ta không sợ! Có kiếp nạn gì, một mình ta gánh chịu!” Vì hắn, nàng còn làm ít chuyện như vậy hay sao? Phụ thân nàng là trung thần lương tướng Đông Lăng, thanh danh cả đời, toàn bộ đều bị hủy bởi tay nàng. Hiện nay chẳng qua chỉ là chống lại mệnh trời, nàng c ần phải để tâm hay sao? Vô Ưu Lão Nhân thấy nàng kiên quyết như vậy, nhưng vẫn còn do dự, ông ta mà giúp nàng, tất nhiên cũng sẽ bị ông trời khiển trách. Nhưng cứ như thế này trơ mắt nhìn người chết đi tại cửa nhà mình mà không cứu, trong lòng ông ta cũng có chút không đành lòng. Ông ta thở dài một hơi, khuyên nhủ: “Cô nương, cho dù là dung mạo của người, hay là tài nghệ của người, không khó để tìm được một người đàn ông tương xứng. Sao cứ nhất định phải cố chấp như thế?”

“Đối với ta, không phải chàng thì không được! Nếu như không cứu được, ta cũng chỉ có một con đường chết mà thôi! C ần xin ngài mau cứu chàng đi!”

Vô Ưu Lão Nhân bị một câu nói này của nàng khiến cho kinh sợ, chợt nhớ tới lúc mình còn trẻ, cũng có một người con gái, nói nếu không phải mình thì không được. Nhưng ông ta vì tu đạo mà từ bỏ nàng ta, nàng cũng quả nhiên là người cương liệt, nhảy từ trên vách đá xuống, rơi đến thịt nát xương tan, đó vẫn luôn là một nỗi hối hận lớn trong cuộc đời ông ta. Cho nên hiện nay nhìn Mộc Nguyệt Kỳ, ánh mắt ông ta cũng không khỏi trở nên sâu hơn: “Nếu như cứu hắn, mà phải dùng mạng của người để đổi thì sao?”

“Ta cam nguyện!” Ba chữ này, nàng nói không chút do dự! Nàng biết, Vô Ưu Lão Nhân sẽ có biện pháp, nhất định sẽ có biện pháp! Nếu không thì ngay ngày đầu tiên nàng tới, ông ta đã nói là mình không có cách nào. Chứ không phải đợi đến ngày hôm nay mới ra ngoài!

Cân mạng của nàng thì có làm sao? Cho dù nàng chết đi, nàng cũng không muốn sống một thân một mình mà không có hắn!

Vô Ưu Lão Nhân hiển nhiên cũng bị thái độ của nàng làm cho cảm động, đột nhiên nghĩ tới chuyện bản thân mình cần Vong Ưu Thủy đưa cho Hoàng Phủ Hoài Hàn, ám chỉ cho đối phương khiến cho Nam Cung Cẩm uống, lập tức cảm thấy có chút áy náy! Người đàn ông này, cũng là người mà Nam Cung Cẩm muốn cứu. Nghĩ thế, ông ta thở dài một hơi, cả người phảng phất như già đi mấy tuổi, đối nghịch lại mệnh trời, chỉ sợ sau này ông ta muốn đắc đạo thành tiên cũng khó hơn! Nhưng ông ta vẫn vung tay áo lên, đi vào động phủ, cũng ra hiệu cho Mộc Nguyệt Kỳ theo vào.

Mộc Nguyệt Kỳ vui mừng trong lòng, vội khiêng hần tiến vào trong... Vô Ưu Lão Nhân chẳng qua cũng chỉ dọa nàng mà thôi, thực ra cũng không cần mạng của nàng. Ông ta chỉ đưa hần vào trong một cái hồ, rồi dùng kết giới khóa lại, ngâm mấy ngày. Cũng nói cho nàng, đó là ao tẩy tủy, một vạn người đi vào, chỉ có một người có thể còn sống đi ra, những người khác bị hóa thành một vũng máu. Bây giờ cũng chỉ có thể thử một lần mà thôi.

Cuối cùng, sau khi ngâm ngoài kết giới mấy ngày, hần cũng đã có hô hấp lại, được Vô Ưu Lão Nhân đưa ra ngoài.

Đang mải mê suy nghĩ, nàng chợt nghe thấy một loạt tiếng bước chân vang lên. Mộc Nguyệt Kỳ quay đầu nhìn lại, chính là Vô Ưu Lão Nhân. Ông ta chậm rãi đi tới, xem mạch cho Thượng Quan Cận Duệ, sau đó gật nhẹ đầu: “Có lẽ không có vấn đề gì, thương tích trên người hần quá lớn, cho nên cần ao tẩy tủy để thoát thai hoá cốt. Nhưng người phải có sự chuẩn bị, thoát thai hoá cốt, chẳng khác nào là chuyển thể trùng sinh. Cho nên sau khi hần tỉnh lại, sẽ quên đi tất cả kiếp này!”

Nói xong, giọng nói của ông ta cũng rất suy yếu, cãi lại mệnh trời, tự nhiên là có tổn hại đối với tu vi của ông ta.

Ông ta vừa nói xong, Mộc Nguyệt Kỳ cũng không có kinh ngạc hay khó chịu như trong dự đoán của ông ta, ngược lại còn vô cùng cao hứng. Quên đi cũng tốt, quên đi hết rồi, sau này trong lòng của hần sẽ không còn có nhiều trách nhiệm không thể dứt bỏ được nữa. Như là hần đã nói, nếu có kiếp sau, nhất định sẽ coi nàng là trách nhiệm duy nhất trong lòng, hiện

nay, cuộc đời của hắn coi như là trống rỗng, là một cơ hội để nàng lấp đầy, sao nàng có thể không cao hứng được chứ?

“Ta đã biết rồi, đa tạ ngài!” Mộc Nguyệt Kỳ thật sự cảm kích Vô Ưu Lão Nhân.

Sau khi Vô Ưu Lão Nhân im lặng hồi lâu, ông ta lắc đầu nói: “Không cần phải nói lời đa tạ!” Đây cũng là việc ông ta nợ Nam Cung Cẩm, từ lúc bố trí để ép cho nàng ở lại Tây Võ, cho tới chuyện Vong Ưu Thủy gần đây, trong lòng ông ta đúng là có cảm giác mắc nợ. Hiện nay giúp nàng cứu được... ca ca của nàng, hắn cũng là việc nên làm, đúng không? “Hôm nay hắn sẽ tỉnh, sau khi tỉnh, các người liền đi đi thôi!” Vô Ưu Lão Nhân nói xong, liền quay người rời đi, không cho Mộc Nguyệt Kỳ cơ hội đáp lời. Mộc Nguyệt Kỳ đang muốn nói gì thì lúc này, Thượng Quan Cận Duệ đang nằm trên giường bệnh chợt đổi sắc mặt! Hắn cảm thấy rất đau, đau thào xương cốt, đau đến tận cốt tủy! Phảng phất như toàn bộ thân thể đều bị xé nát! Đến mức mà cả khuôn mặt hắn co rúm cả lại.

Trong đầu hắn chỉ có một màu đen kịt, trong màu đen đó lại có ảo giác ẩn hiện, trong ảo giác, hắn thấy một trận chém giết máu me, một con gấu đen to đang lao về phía hắn, mà một thanh niên lại ném mình về phía con gấu đen, mục đích để cứu một đứa trẻ khác trạc tuổi như mình.

Hắn thấy một đôi mắt màu xanh da trời, sóng mắt như một dòng nước chảy, ôn nhu như khiến người ta muốn chết chìm trong đó.

Hắn lại thấy một căn phòng trúc, giấu giữa rừng hạnh, một người đàn ông áo lam chấp bút cười khẽ, một cô gái áo tím ôm đàn gảy nhẹ.

Nhưng, hắn lại chợt trông thấy ngàn vạn mũi tên nhọn bắn tới, cảm giác đau nhức kịch liệt, hung hăng kích thích hắn, khiến cho cả người hắn hoàn toàn tỉnh lại! Sau khi tỉnh, hắn ngẩng bật từ trên giường dậy! Mộc Nguyệt Kỳ thấy thế, thoáng giật mình, sau đó vô cùng vui mừng, vội vàng nói: “Chàng đã tỉnh rồi à? Có thấy chỗ nào không thoải mái không?”

Thượng Quan Cận Duệ sững sốt một chút, lắc mạnh đầu, nhưng lại cảm thấy đầu óc mình trống rỗng! Cố gắng tìm tòi thật lâu, nhưng không tìm lại

được cái gì. Nghe thấy câu hỏi của nàng, hắn nghiêng đầu nhìn nàng, vừa thấy mặt nàng, cả người hắn đã cứng ngắc cả lại, nhíu đôi mày đẹp lại, bỏ qua câu hỏi của nàng, vô cùng khẩn khoản nói: “Cô nương, có phải chúng ta đã gặp nhau rồi hay không?” Vì sao lại nhìn quen mặt như thế? Hoặc có thể nói là, quen mặt như là từ kiếp trước khắc vào trong lòng hắn, thế nhưng trong đầu hắn lại không có chút ấn tượng nào. Mộc Nguyệt Kỳ nghe thế, tâm trạng rất tốt, cười vô cùng vui vẻ, duỗi một bàn tay ra trước mặt hắn lắc lắc vài cái, sau đó tuyên bố quyên sở hữu: “Thượng Quan Cận Duệ, người cứu chàng lần này, là ta! Chàng nhất định phải báo đáp ân tình của ta cho tử tế đấy!”

Hắn tận tâm tận lực như thế đối với vương triều Nam Cung, vì mẫu thân của Nam Cung Cẩm cứu được hắn. Hiện nay người cứu hắn là mình, sau này có phải là trong lòng hắn chỉ có một trách nhiệm là nàng hay không? Còn trách nhiệm đối với Nam Cung gia kia, cái chết kia, coi như là đã trả hết rồi. Cái mạng hiện nay của hắn, trọn vẹn, từ đầu đến cuối, chỉ là do một mình nàng cứu về

Nàng vừa nói xong, Thượng Quan Cận Duệ bất giác cảm thấy rất muốn cười, sau đó hắn cũng cười thật. Nụ cười này thấp sáng vẻ phong thần tuấn lãng của hắn. Vừa nhìn thấy nụ cười này, đã phảng phất như thấy tia nắng giữa trời, khiến cho lòng người ấm áp. Một chớp mắt sau đó, lại tựa như là gió xuân mơn mớn, vô cùng dễ chịu.

Nụ cười như thế, nàng vốn cho là cả đời mình đều không thấy được, hiện nay lại được nhìn thấy, bỗng nhiên khiến nàng cảm thấy sống mũi cay cay. “Vây, không biết cô nương hy vọng tại hạ báo đáp thế nào?” Giọng nói này vô cùng ôn nhu, giống như tiếng nước suối chảy trong núi, chậm rãi đập vào vách đá, vô cùng du dương, khiến cho người nghe say mê hết cả tim gan. Đôi mắt như mặc ngọc kia ẩn chứa ý cười, rất hứng thú nhìn nàng.

Ánh mắt hắn sáng rực, bỗng nhiên khiến Mộc Nguyệt Kỳ không được tự nhiên. Nàng hơi quay đầu đi, sắc mặt có chút đỏ lên. Nhưng nàng vẫn rất cứng cổ nói: “Hy vọng chàng lấy thân báo đáp, để đáp tạ ơn cứu mạng của ta.” Thốt ra lời này xong, trong nháy mắt nàng cảm thấy gương mặt

mình như bốc cháy vậy, trong lòng thẫn thẫn khinh bỉ chính mình. Quả nhiên là tiếp xúc với Nam Cung Cẩm quá lâu, nên mấy lời mất hết thể diện này nàng cũng có thể nói ra được!

Thượng Quan Cẩn Duệ nghe lời này xong, lại thấy sắc mặt nàng ửng đỏ, không chỉ cảm thấy lạ lùng, mà còn cảm thấy mười phần thú vị, vì thế cũng nửa đùa nửa thật nói: “Cô nương, tại hạ là một người vô cùng nghiêm túc, cũng là

một người vô cùng có trách nhiệm. Đương nhiên tại hạ hy vọng bạn đời của mình cũng có trách nhiệm như thế. Cho nên nếu như thật sự lấy thân báo đáp cô nương, cô nương nhất định phải toàn tâm toàn ý với tại hạ, cũng phải thương yêu tại hạ hết mực mới được.”

Hắn vừa nói xong câu này, toàn thân Mộc Nguyệt Kỳ đều choáng váng! Chỉ muốn đập một gậy cho hắn chết luôn đi thôi. Nàng cũng không ngờ người này lại có thể nói ra lời vô sỉ đến thế! Cái gì mà còn phải hết mực thương yêu hắn chứ?

Nhưng, nàng nhanh chóng hiểu ra được, sở dĩ Thượng Quan Cẩn Duệ sống rất khép kín, luôn cười rất giả tạo theo thói quen, chẳng qua chỉ là vì trên lưng hắn đang gánh rất nhiều chuyện không vui, bất hạnh từ khi còn bé, sau khi lớn lên thì trên vai lại là trách nhiệm nặng nề khiến cho hắn khó có thể có một lần cười thật lòng, tính cách tự nhiên sẽ càng ngày càng khép kín, khiến cho người khác nhìn không thấu. Hiện nay hắn đã quên hết những chuyện kia không còn một mảnh nào, đương nhiên sẽ khôi phục lại được bản tính lúc đầu của hắn.

Suy nghĩ thông suốt được đi đầu này, những câu nói kia của hắn, Mộc Nguyệt Kỳ thật sự không biết nên trả lời thế nào. Ngược lại, sắc mặt nàng càng ngày càng đỏ hơn... Tiếp xúc với Nam Cung Cẩm nhiều, nàng trở nên càng ngày càng phóng khoáng hơn là một chuyện, nhưng thực chất bên trong bản chất nàng vẫn là một tiểu thư khuê các. Nhìn bộ dạng ngượng ngùng của nàng, Thượng Quan Cẩn Duệ bỗng nhiên cười phá lên, cúi đầu nhìn xuống, thấy tay của hai người đang nắm lấy nhau, chắc là trong lúc hôn mê, nàng lo lắng nên nắm lấy tay mình. Trong đầu hắn khẽ lóe sáng,

hắn tỏ vẻ khó xử mà nói: “Cô nương và tại hạ đã có tiếp xúc da thịt thế này, tại hạ không chịu trách nhiệm tựa như cũng không được!”

Tiếp xúc da thịt?! Mộc Nguyệt Kỳ sửng sò, cũng nhìn thấy tay của hai người đang nắm lấy nhau, mặt nàng chợt đỏ bừng lên, vội vàng rút tay về, quay người đi ra ngoài, đỏ mặt nói mạnh miệng: “Hừ! Muốn chịu trách nhiệm với ta sao? Còn phải xem xem tâm trạng của bà đây có vui vẻ hay không đã nhé!”

Thượng Quan Cẩn Duệ lại khẽ giật mình, nhìn bóng lưng của nàng, lại nghĩ đến lời kia, cuối cùng lại cười, cười vô cùng thoải mái. Hắn đứng dậy đi theo: “Lấy vợ, đương nhiên phải tốn chút tâm tư, tại hạ sẽ tìm cách để tâm trạng của cô nương sớm ngày vui vẻ!” Thực ra hắn cũng không biết tại sao mình lại như thế, nhưng, nhìn nàng đúng là rất quen thuộc. Nhất là còn có thể nghe được một câu quanh quẩn trong đầu... Kỳ Nhi, nếu có kiếp sau, ta sẽ cưới nàng làm vợ. Hắn cũng không biết là ai nói lời này, nhưng lại cảm thấy... Chắc chắn là không thoát được liên quan đến mình và nàng.

Ba năm sau, trong thiên hạ xuất hiện một thương nhân rất khéo léo tài ba, tên là Thượng Quan Tử Ngôn, hắn kinh doanh khắp thiên hạ, bên môi luôn nở nụ cười nhẹ ôn nhã, nhưng kể cả trong lúc cười nhạt, cũng tính kế người ta dễ như trở bàn tay. Thế nên, mọi việc trên thương trường đều thuận lợi, cuối cùng, sau mấy năm rèn đúc, hắn trở thành phú thương nổi danh nhất thiên hạ. Cùng với Mị gia ở Tây Vỹ, trở thành hai đại long đầu trong giới kinh doanh.

Trong ba năm này, đã từng có người nhận nhầm hắn là Thượng Quan Cẩn Duệ năm đó bị vạn tiễn xuyên tâm, nhưng, cuối cùng mọi người đều bỏ qua suy nghĩ này. Cái chết của Thượng Quan Cẩn Duệ, người trong thiên hạ đều thấy rõ ràng, vạn tiễn xuyên tâm, sao còn có cơ hội sống sót? Vậy nên không có khả năng hắn lại xuất hiện ở chỗ này! Lại thêm có nghe đồn hắn là con của Quảng Lăng Vương Bắc Minh, sự giống nhau này, liền cũng chỉ được coi là thần thái giống nhau mà thôi.

Còn vị phú thương đệ nhất thiên hạ này, mặc dù vợ vét của cải không ngừng phút nào, nhưng lại tựa hồ như không có yêu thích gì đối với vàng

bạc. Mỗi ngày đều đuổi theo một cô gái áo tím để cưỡi hôn, ròng rã ba năm, thực hiện không biết mệt. “Kỳ Nhi, lần này chúng ta du lịch núi tuyết, lần sau là chỗ nào?” Nàng nói nàng muốn đi khắp thiên sơn vạn thủy, hẳn tự nhiên là vui vẻ đáp ứng, cho nên luôn thỉnh thoảng cùng nàng đi khắp thiên hạ. Nhưng hẳn cũng mơ hồ nhớ là, mình có vẻ như đã từng đáp ứng ai đó cùng đi khắp thiên hạ, cho nên chuyến du lịch này, hẳn cũng càng cảm thấy là lẽ đương nhiên hơn.

Mộc Nguyệt Kỳ lạnh lùng liếc hẳn một chút: “Lần sau vẫn còn muốn đi cùng ta sao? Ta nói này, suốt ngày chạy loạn khắp nơi với ta, chàng không có việc gì làm sao?” Nàng cũng không biết tên này như thế nào, sau khi rời khỏi Thiên Sơn, hẳn liền bắt đầu yêu kinh doanh, mà tính tình khéo léo và nụ cười ôn nhã nơi khóe môi hẳn, thêm vào đó là sự thông minh tài trí, đúng là cực kỳ thích hợp để làm chuyện này. Chỉ trong ba năm ngắn ngủi, hẳn đã hoàn thành rất nhiều phi vụ kinh doanh mà kể cả các thế gia thương nghiệp mấy đời cũng không hoàn thành được.

Nhưng từ khi hẳn bắt đầu bước chân lên con đường này, cho dù có bận rộn thế nào, cũng chỉ cần nàng muốn ra ngoài chơi, hẳn liền nhất định buông hết mọi chuyện xuống, để đi theo nàng. Hiện nay sản nghiệp đã lớn mạnh, hẳn cũng có thể giao mọi chuyện cho người khác làm, nhưng dù sao cũng có một số việc cần đích thân hẳn xử lý, vậy mà lại cứ chạy theo nàng khắp thiên hạ thế này, không sợ có rủi ro sao?!

Thượng Quan Cận Duệ quơ quơ chiếc quạt xếp thủy mặc trên tay mình, cười khẽ rồi nói: “Kỳ Nhi ở nơi nào, ta liền ở nơi đó! Lúc trước nàng đã cứu ta, cũng không thể cứu xong rồi mặc kệ được. Nàng phải biết rằng, nàng đã cứu ta, ta chính là trách nhiệm của nàng, nàng cần phải chịu trách nhiệm với ta cả đời này!”

Khóe miệng Mộc Nguyệt Kỳ hung hăng co quắp mấy lần, đây là cái lý lẽ gì thế? Nàng vốn cho là mình cứu được hẳn, hẳn liền sẽ coi nàng trách nhiệm duy nhất trong lòng hẳn, giờ sao lại biến thành trách nhiệm của nàng rồi? Phi phi! Trách nhiệm gì mà lộn xộn thế, chính nàng cũng bị quấy cho choáng váng rồi!

“Hừ!” Mộc Nguyệt Kỳ hừ lạnh một tiếng, từ chối cho ý kiến. “Ta ôm tiêng tài toàn thiên hạ, mong nàng làm vợ, nàng cũng không chịu đồng ý. Thế thì phải làm thế nào mới được chứ!” Thượng Quan Cận Duệ bắt đầu thở ngắn than dài. Thực ra hẳn kinh doanh, chẳng là vì nàng muốn du lịch khắp thiên hạ, việc bôn ba bốn phía này, tự nhiên là mệt mỏi. Nhưng nếu có rất nhiều tiêng, vậy thì khác rồi, cho dù là ở đâu, cũng có thể ăn uống tốt nhất, dùng đồ tốt nhất, tự nhiên cũng không phải khổ sở khi phiêu bạt.

Nhưng, trong mơ hồ, hẳn vẫn nhớ dường như có người rất yêu thích tiêng bạc. Nhưng cụ thể là ai, hẳn lại không nhớ ra được. Ngay lúc này, một đứa bé đầu củ cải khoảng hai tuổi ngửa đầu nói: “Cha, ngài mau bắt mẫu thân sinh tiếp một muội muội đi, nàng đã đồng ý rồi mà!”

“Bốp!” Mộc Nguyệt Kỳ đập một tay lên đầu tiểu tử thối kia, chỉ hận rèn sắt không thành thép mà nói: “Con nói lung tung cái gì đấy, tuổi còn nhỏ mà không học cái tốt!” Nàng là con gái thế gia, đương nhiên là không hy vọng con của mình không được giáo dục như thế.

Thượng Quan Tử Phong bị đập một cái, ấm ức sờ cái đầu nhỏ của mình, không nói thêm gì nữa. Đứa nhỏ này, là do một ngày, nàng bị tên đàn ông xấu xa này chuốc cho vài chén rượu, sau đó... Sau này hẳn muốn thành thân với nàng, nhưng vì nàng bị tính kế như thế, nên càng không muốn đồng ý! Năm đó mình đi theo mộng hẳn ăn biết bao nhiêu đau khổ, vật đổi sao dời, hiện nay tự nhiên cũng không thể tùy tiện đồng ý với hẳn dễ dàng thế được! Những đứa con mà mình hoài thai mười tháng, cùi chỏ lại luôn ngoặt ra bên ngoài!

Thượng Quan Cận Duệ nghe thế, cũng vô cùng cao hứng, sờ đầu con trai vô cùng tán thưởng, giọng nói ôn nhu chậm rãi vang lên: “Phong Nhi rất là có tâm mắt!” Mộc Nguyệt Kỳ hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi. Thượng Quan Cận Duệ bất đắc dĩ đuổi theo, xem ra con đường mình phải đuổi theo vợ con mình còn dài dằng dặc! Thượng Quan Tử Phong hấp tấp chạy theo sau bọn họ: “Cha, khi nào chúng ta đi gặp tổ phụ và tổ mẫu?” Tổ phụ và tổ mẫu này chính là vợ chồng Quảng Lăng Vương. Lúc trước bọn họ đến nhận hẳn, hẳn không có chút ấn tượng nào, nhưng không biết tại

sao, lại vô cùng bài xích, cho nên cũng không quá nhiệt tình. Nhưng hai người già này lại cực kỳ yêu quý đứa cháu nội bảo bối đó, hầu như là xin gì được nấy, cho nên Thượng Quan Tử Phong rất thích bọn họ!

“Chờ tới khi nào mẫu thân người đồng ý gả cho cha!” Thượng Quan Căn Duệ bất đắc dĩ than thở.

Khuôn mặt nhỏ của Thượng Quan Tử Phong nhăn như bị, nói với theo bóng lưng Mộc Nguyệt Kỳ đang chạy như bay: “Mẫu thân, khi nào thì ngài gả cho cha? Ngài mà không gả, con sẽ giới thiệu vợ khác cho cha đấy!” “Bốp!” Lại một cú đập nữa lên đầu nó! Mộc Nguyệt Kỳ lập tức cảm thấy tức nghẹn, đứa nhỏ này, sao lại không đứng vè bên mình chút nào thế? Nàng sa sầm mặt xuống nhìn Thượng Quan Căn Duệ: “Dạy hư trẻ con, còn cấu kết với con trai đối phó ta, chàng giỏi lắm! Rất giỏi! Sau này hai cha con các người tự mà sống với nhau, đừng tới tìm ta!”

“Ôi! Nương tử, ta sai rồi...”

“Ai là nương tử của chàng?!” Nàng hừ lạnh đầy khinh thường.

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 102: Ngoại Truyện 2 Một Gia Đình Nghèo Khó

Bên trong Thương Sơn, dưới quàn thể núi vây quanh. Thúy trúc sinh sôi nảy nở, trăm hoa đua sắc, từng mảng rừng đào rộng lớn, cánh hoa phấn hồng bay múa lá tả.

Một gian phòng trắc ẩn hiện trong Thương Sơn, như là giọt nước giữa biển cả, nhỏ bé, thậm chí đến nỗi khiến cho người ta cảm thấy như nó không tồn tại. Nếu đứng trên đỉnh núi liếc mắt một cái, có thể sẽ hoàn toàn không thấy gì, dù là một hình bóng cũng không lưu lại nơi khóe mắt.

Mà ở cửa gian phòng trúc này, có một mỹ nam tử thế gian ít có đang ngời. Khí chất của hắn trong trẻo mà cao ngạo, cho dù đến nơi nào cũng sẽ trở thành tiêu điểm hàng vạn con người. Dù xét trên tất cả các khía cạnh thì dung nhan của hắn cũng đủ khiến cho thần hồn người khác điên đảo. Người như thế lại ở tại nơi sơn thanh thủy tú thế này, khiến cho khung cảnh trở thành một bức tranh cực đẹp và thanh thản.

Nhưng, giờ phút này, đôi mắt như ánh trăng say lòng người kia, lại đang lảng lạng vào ba đòng tỳên trong lòng bàn tay mình, sắc mặt hắn vẫn lãnh đạm và không có biểu lộ gì quá mức như từ trước đến nay, chỉ là nơi đáy mắt hiện lên vẻ đau khổ như có như không. Chỉ vì hiện nay hắn đang bị phạt ngời trước cửa, nếu không phải là sợ bị hủy đi hình tượng phụ thân của chính mình trong lòng bọn nhỏ, thì chắc chắn hắn đã bị phạt quỳ rồi.

Ba năm trước đây, khi hắn bỏ cả thiên hạ, vứt bỏ quốc gia đại nghiệp, hắn chưa từng cảm thấy đau khổ. Nhưng hiện nay, quả thực là hắn cảm thấy bản thân mình hơi thâm một chút.

Ngay tại lúc này, một đứa bé trai ba tuổi, chậm rãi đi tới bên cạnh cha mình, nhìn thoáng qua mấy đồng tiền trong tay hắn. Bé con cũng có vẻ mặt thâm trầm giống như cha mình, sau đó nó lắc đầu hỏi cha mình: “Cha, ngài lại tiêu thêm một đồng tiền sao?”

Tâm trạng của nó cũng không biết nên nói gì, nhà bọn họ rõ ràng là có nhu cầu tiền đến nỗi dùng không hết như thế, nhưng chẳng biết tại sao, mẫu thân lại không nỡ dùng. Đến mức mà luôn muốn tính toán tỉ mỉ từng đồng một, lần trước cha bị phạt ng ồi ở chỗ này, là bởi vì đi mua củi, tiêu mất năm đồng tiền, nhưng mẫu thân nói là bốn đồng tiền đã có thể giải quyết được vấn đề ồi, thế nên... Lần này lại...?!

Trong lòng Bách Lý Kinh H ồng cũng không biết nên nói gì. Lúc trước cho dù làm con tin ở Đông Lăng, hắn cũng chưa từng phải tính toán tỉ mỉ trong vấn đề tiền bạc, sao ngờ được lại có ngày sa ngã đến nỗi mà chỉ vì tốn thêm một đồng tiền, mà lại bị đóng cửa không cho vào, còn bị phạt ng ồi thế này chứ? Mấy năm nay d ần d ần hắn cũng bị áp bách, đã biết thế nào là tiết kiệm r ồi, nhưng chuyện hôm nay, đúng thật không phải là lỗi của hắn. Sự thật là Vàng muốn đi theo, lại không cẩn thận đụng đổ sập hàng của người ta, sau khi thu dọn sập hàng của người ta xong, lại thấy một cái vòng tay của người bán bị hỏng, nên bất đắc dĩ chỉ có thể bồi thường.

Cái vòng tay bị hỏng đó đáng ra phải bồi thường ba đồng tiền, hắn phải bỏ ra công sức cực kỳ vất vả mới có thể giải quyết được bằng một đồng tiền, thế mà khi trở về vẫn bị phạt. Đối mặt với câu hỏi thăm của con trai, lòng hắn đầy đau khổ, cứng ngắc gật nhẹ đầu, nhẹ nhàng nói: “Ừm.” Đương nhiên, còn thảm hại hơn so với hắn, chính là Vàng, kẻ gây nên “đại họa”, hao tổn của Nam Cung Cẩm một đồng tiền. Giờ phút này Vàng đang bị treo cao ở trên cành cây với bộ dạng cực kỳ khó coi, đôi mắt màu xanh lá của nó ướt sũng nước, chủ nhân cũng không khỏi tức giận quá mức đi! Hu hu hu...

Ngay tại lúc này, Nam Cung Cẩm chân đi hình chữ bát ra tới đây, nhìn thoáng qua Bách Lý Kinh H ồng đang ng ồi ở cửa, nàng nói: “Ng ồi nửa ngày r ồi, có linh ngộ được gì không?”

“Có.” Hấn vô cùng tích cực đứng lên, vội vàng đi tới trước mặt Nam Cung Cẩm.

Nam Cung Cẩm liếc hấn một chút: “Nói thử nghe xem!”

“Sau này nhất định không đưa Vàng đi ra ngoài nữa, nói chỉ biết gây họa, khiến cho chúng ta tổn tiền không cần thiết.” Bách Lý Kinh Hồng nói hết sức cẩn thận, trong lúc nói thì không ngừng theo quan sát sắc mặt của nàng. Bởi vì hấn biết rõ, nếu không xử lý tốt chuyện này, kết quả tiếp theo chờ hấn, chính là một tháng ngủ riêng.

Thấy hấn có “ngộ tính” như thế, Nam Cung Cẩm gật đầu hài lòng: “Lần sau cũng không thể tái phạm lỗi này nữa.” “Ừm.” Hấn vội vàng đáp lời, trong nháy mắt, sự đau khổ trong lòng biến thành mừng thầm, hấn vốn nghĩ là sẽ bị giày vò đã đòi một phen mới có thể xong việc, không ngờ là hôm nay nàng lại hào phóng như thế.

Đúng thế: Đối với người trên xe buýt trả thừa sáu đồng tiền lẻ mà còn có thể thương tâm đến nỗi xuyên qua đây vẫn còn nhớ mãi không quên như Nam Cung Cẩm mà nói, thì hôm nay đúng thật là nàng đã phá lệ khai ấn rồi! Nàng thu hồi ánh mắt chỉ trích của mình lại, nhìn về phía đứa con trai cũng rất thích áo trắng và vô cùng lãnh đạm giống như Bách Lý Kinh Hồng của mình nói: “Thần, con làm xong bài tập chưa?” Mẹ nghiêm, đấy chính là hình tượng của nàng trong lòng bọn nhỏ từ trước đến nay.

Bách Lý Cẩm Thần nghe thế, gật đầu nhu thuận, trên khuôn mặt nhỏ nhắn phần điêu ngọc trác, có ngũ quan xinh xắn, giống y hệt như Bách Lý Kinh Hồng. Đạm bạc như màu trắng, phiêu miểu như tiên, nhưng trên nét mặt lại có mang theo chút sáng sủa cởi mở của Nam Cung Cẩm. Giọng nói lạnh tanh của nó vang lên: “Con làm xong rồi! Mẫu thân có thể kiểm tra ạ!”

Nam Cung Cẩm gật đầu hài lòng. Nàng không mong con trai nàng lớn lên nhất định phải có tiền đồ thế nào, nhưng ít nhất cũng không được quá kém cỏi, càng không thể uổng phí gen tốt trong người nó. Thôi được rồi, nàng thừa nhận gen của mình không có nhiều điều tốt, nhưng gen của Bách Lý Kinh Hồng thì đủ tốt chứ?

“Mẫu thân, ca ca lãng phí!” Ngay lúc này, một bé gái có dáng dấp giống như Tô Cẩm Bình chạy vội ra từ trong thư phòng, trên tay nó cầm một trang giấy, bên trên có một giọt mực.

Nam Cung Cẩm nhíu mày, nhìn con gái của mình một chút, lạnh giọng hỏi: “Chuyện gì xảy ra?”.

Sau lưng Bách Lý Cẩm Thần toát mồ hôi lạnh, ánh mắt nó nhìn đứa em gái song sinh của mình cũng biến thành vô cùng không thân thiện! Không phải chỉ là một trang giấy thôi sao? Phía trên đã bị dấy một giọt mực, không thể dùng nữa, nó liền ném đi, chuyện này thôi mà cũng bị nha đầu chết tiệt kia lôi ra để mách sao?! Khuôn mặt tinh xảo và xinh xắn của Bách Lý Như Yên dầy vẻ đau lòng, phảng phất như là việc lãng phí một trang giấy này, đủ khiến cho nó sợ vỡ mật, thương tâm gần chết, thậm chí là đau đớn đến không muốn sống nữa! Về mặt nó như đứa đần độn, như cha mẹ chết mà nói: “Ca ca bị nhỏ một giọt mực lên đấy, nên không muốn tờ giấy đó nữa, thực ra tờ giấy này còn có thể dùng để vẽ tranh. Thế nhưng ca ca lại ném nó đi, oa oa oa...”

Nó vừa nói xong, sắc mặt Nam Cung Cẩm lập tức lạnh xuống, quay đầu nhìn Bách Lý Cẩm Thần rồi dạy bảo bằng giọng điệu vô cùng tức giận: “Bách Lý Cẩm Thần, con không biết nhà chúng ta rất nghèo sao? Vậy mà con lại tùy ý lãng phí thế này, con cũng đã biết, tiết kiệm chính là truyền thống tốt của dân tộc ta mà. Con còn nhỏ tuổi mà đã lãng phí như thế, sau này lớn lên thì còn thế nào!”

Nàng vừa lên tiếng giáo dục, trong mắt Bách Lý Như Yên lộ ra một tia cười âm hiểm, đâu còn vẻ gì là thương tâm. Ca ca luôn luôn cậy bản thân thông minh hơn mình mà cao ngạo, đắc ý đủ đường, nhưng Bách Lý Như Yên cũng không phải dễ bị bắt nạt, cứ rảnh rỗi là lại tính toán ca ca một phen, có thể giải tỏa được hờn giận trong lòng nó rất nhiều.

Bách Lý Cẩm Thần kín đáo trừng mắt nhìn Bách Lý Như Yên đang cười gian một chút, rồi lại hướng ánh mắt cầu cứu tới cha mình. Tuy nói lãng phí là không đúng, nhưng nó có bệnh thích sạch sẽ, mặc dù không có nghiêm trọng như Kinh Lan ca ca, nhưng cũng không nhẹ. Giấy bẩn nó

dùng không được, đáng tiếc là có nói ra đi đâu này thì mẫu thân cũng không hiểu cho nó, có khi còn châm biếm nó dở hơi, cho nên chỉ có thể tìm cha trợ giúp.

Bách Lý Kinh Hồng nhẹ nhàng thở dài một hơi trong lòng, liếc mắt nhìn con gái bảo bối tinh quái và vẫn luôn thích mách tội ca ca của mình một chút. Nói sang chuyện khác với Nam Cung Cẩm: “Hôm nay sao không trông thấy Bạch Hồ nhỉ?”

Bạch Hồ đó là lúc trước Mộ Dung Thiên Thu để lại cho Nam Cung Cẩm, cũng là khi hắn chết đã để lại chiếc nhẫn cho nàng, để chính nàng đi xem. Nam Cung Cẩm cũng thật sự làm thế, cầm chiếc nhẫn đó, đi xem Bạch Hồ, đúng thời đưa nó ra ngoài nuôi, cũng coi như một kỷ niệm. Nàng không đặt tên cho nó, dùng luôn hai chữ bạch hồ, bởi vì lúc trước Mộ Dung Thiên Thu không đặt tên cho nó. Nàng cũng không muốn phá hủy đi phần mỹ hảo thuần túy này.

Sau khi Vàng nhận được sự dạy bảo của Bách Lý Kinh Hồng ở thảo nguyên Mạc Bắc, là không nên gây phiền toái cho chủ nhân, nên nó đã chủ động quay về thăm Nam Cung Cẩm, chứ không chờ Nam Cung Cẩm đi thăm nó, vì nhớ chủ nhân mà nó đã trở về thăm bọn họ.

Sau đó, chuyện thần kỳ đã phát sinh! Lang Vương bệ hạ hèn mọn nhưng phi thường dũng mãnh, thế mà lại bất ngờ đem lòng yêu cầu vĩ linh hồ xinh đẹp! Đây là chuyện Nam Cung Cẩm đã suy nghĩ thật lâu cũng không thể hiểu nổi, đây là tình yêu vượt quá sự ràng buộc về chủng tộc, thật sự khiến người ta khó hiểu! Nhưng, hai đứa này đã nên chuyện, là chủ nhân, Nam Cung Cẩm cũng chỉ có thể chúc phúc thôi đúng không? Hai đứa này lằng nhằng qua lại hơn hai năm, cuối cùng Bạch Hồ cũng mang thai, Nam Cung Cẩm vẫn luôn rất tò mò nó có thể sinh ra được cái gì.

Nghe Bách Lý Kinh Hồng hỏi câu này, Nam Cung Cẩm mới hừ lạnh một tiếng, vội vàng đi tới bên cạnh Vàng đang bị treo ngược rồi nói: “Hôm nay coi như mấy đứa may mắn đấy, nếu không phải Bạch Hồ đẻ, ta không chừng sẽ lột da mấy đứa.”

Bạch Hồ đẻ sao?!

Vàng là phụ thân, vội vàng quơ quơ chân của mình giữa không trung, trong đôi mắt xanh mơn mớn tràn đầy vẻ nịnh nọt và kích động, muốn đi xem vợ con mình một chút. Nam Cung Cẩm cũng không phải là người máu lạnh đến như thế, nàng hỏi: “Sau này còn dám ra ngoài gây chuyện không?”

Vàng thè lưỡi ra, bày ra bộ dạng vô cùng hèn mọn, vội vàng lắc đầu, tỏ vẻ mình tuyệt đối không dám! Lúc này Nam Cung Cẩm mới hài lòng, giơ tay kéo một cái, dây thừng liền rơi lỏng ra! Vàng liền rơi xuống đất, thân dính đầy đất cát, nhưng nó đã thăng chức thành phụ thân, đang lúc tâm trạng kích động, đâu còn tâm tư quan tâm những chuyện này, nhanh chóng chạy vào trong phòng, cái đuôi còn bị cửa ra vào kẹp lại một chút! Bách Lý Căn Thần và Bách Lý Như Yên cũng rất tò mò, hai đứa cũng rất muốn biết Bạch Hồ để ra con như thế nào, thế là cũng đi vào theo!

Nam Cung Cẩm nhìn biểu hiện của hai đứa bé và Vàng, vẻ mặt vốn đang hung ác cuối cùng cũng được gỡ xuống. Nàng cười một tiếng, kéo tay Bách Lý Kinh Hằng đi vào. Đôi mắt đẹp như ánh trăng của Bách Lý Kinh Hằng nhìn xuống hai bàn tay đang nắm của hai người, bờ môi mỏng cũng chậm rãi nở một nụ cười nhẹ, ấm áp như là ngày tuyết tan của mùa đông, hay là giống như những ngày đầu xuân chồi non mới nhú.

Vào phòng, Bạch Hồ đang rũ người nằm đó, bộ dạng cực kỳ mệt mỏi. Còn bên cạnh nó, có một con vật không rõ giống loài toàn thân mọc lông màu bạc, khuôn mặt cũng là mặt sói giống Vàng, nhưng sau mõng lại chập chờn chín cái đuôi to. Toàn thân nó có ánh sáng bạc lấp lánh, ánh mặt trời chiếu vào từ cửa sổ ánh lên tia sáng chói mắt, đẹp vô cùng.

Vàng tiến tới cọ đầu vào thân Bạch Hồ mấy lần, bộ dạng rất cao hứng, còn bé con không biết là sói hay hồ mới ra đời kia, vẫn còn nằm rạp trên mặt đất, hết sức yếu ớt. Vàng cũng có đầu mấy lần vào thân thể nho nhỏ đó, vẻ mặt bỉ ổi biến mất không thấy đâu, ngược lại lại có chút tình cảm.

Bách Lý Kinh Hằng nhìn trong chốc lát rồi nhẹ nhàng nói: “Trong răng của Vàng có độc, mà máu linh hồ lại dễ dàng giải độc trong răng của Vàng.” Cho nên, bé con này vừa ra đời này, vô cùng có khả năng sẽ kế thừa

đặc điểm của cả cha và mẹ, có được khả năng của cả hai sao? Thông tin này khiến Nam Cung Cẩm rất cao hứng. Nàng sờ cảm của mình rồi gật nhẹ đầu nói: “Như vậy, nếu tặng bé con này cho Kinh Lan, hẳn là sẽ có chút tác dụng!” Vị trí và hoàn cảnh của Kinh Lan, tự nhiên là có càng nhiều bình phong che chở càng tốt. Bé con này cũng có thể giúp nó một chút.

Nàng vừa nói xong, Bách Lý Như Yên liền nhảy cẫng lên: “Đúng thế ạ! Tặng cho Kinh Lan ca ca đi, lâu lắm rồi con không gặp Kinh Lan ca ca, con cũng muốn đi gặp ca ca!”

Nhưng Nam Cung Cẩm lại không lập tức đồng ý, mà nhìn sang Bạch Hò, hỏi ý kiến bọn chúng. Một sói một hổ này ngược lại lại không có ý kiến gì, chỉ liếm nhẹ mấy cái đối với bé con mới ra đời kia rồi gật nhẹ đầu với Nam Cung Cẩm.

Tộc Linh Hò và huyết mạch Long Vương vốn có truyền thống nuôi thả đối với những đứa con bé nhỏ mới chào đời, không sống bên cạnh cha mẹ nhiều, cho nên yêu cầu của Nam Cung Cẩm đối với bọn chúng, cũng không phải đi đâu gì to tát.

Bé con kia lặng lẽ nhìn một chút, nhìn thoáng qua cha mẹ của mình, rồi lại ưỡn oải nhắm mắt lại, tiếp tục nghỉ ngơi.

Nam Cung Cẩm quyết định dứt khoát: “Thế thì tốt! Chờ bé con này đầy tháng, sẽ đưa đến Bắc Minh! Cũng tiện để thăm Kinh Lan một chút!”

Ngay lúc này, ngoài cổng bỗng nhiên truyền đến một loạt tiếng bước chân. Bách Lý Kinh Hò và Nam Cung Cẩm đồng loạt quay đầu lại, sau khoảng một phút, Phong và Mặc Họa xuất hiện trước mặt bọn họ. Nam Cung Cẩm nhìn bộ dạng ấp úng của bọn họ, thấy hai người nắm tay, đầu tiên là sửng sốt một chút rồi lập tức cười nói: “Hai người các người, cuối cùng cũng tu thành chính quả rồi sao?”

Ba năm trước đây trên chiến trường, thầy giữa bọn họ có tình ý, nàng đã biết, hai người bọn họ đều có ý với nhau. Nhưng bởi vì một cái tát kia của Mặc Họa, khiến cho con đường của bọn họ dài ra, quả hiên, đúng là dài thật. Ròng rã suốt ba năm dài, Nam Nhạc biến mất trên khối đại lục này,

thuộc về Đông Lăng. Chức Tướng quân của Phong, đương nhiên cũng không làm tiếp được, sau đó hắn đi đến Bắc Minh thi võ, cuối cùng cũng đỗ đầu. Còn Mặc Họa thì ngay từ ba năm trước đã hối hận, tiến tới với nhau, gần như là chuyện tất nhiên, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Mà nói tới tình hình thiên hạ này, Nam Cung Cẩm không khỏi buồn cười!

Lúc trước Hoàng Phủ Hoài Hàn nghĩ là không còn Bách Lý Kinh Hồng và Mộ Dung Thiên Thu, thiên hạ này chính là một mình hắn một nhà độc chiếm! Nhưng, trong một lần ngư dân ở phụ cận Nam Hải ra biển, bỗng bồng bềnh trên mặt biển rờn rã nửa tháng, phát hiện ra bờ bên kia của Nam Hải, lại có một khối đại lục khác hẳn hoa không thua gì đại lục này. Trên khối đại lục đó, có ba nước lớn là Đông Tấn, Nam Tề và Sở Quốc.

Giống như mấy ngàn năm trước, Trung Quốc còn không biết bên kia đại dương có châu u, châu Nam Cực vậy. Thế là sau này, ba nước bên kia cũng biết bên khối đại lục này, sau đó thì bắt đầu tìm hiểu và

Hiện nay Phong nói cho nàng... Duệ ca ca không chết sao? Đôi lông mày đẹp của Bách Lý Kinh Hồng khẽ nhíu lại, hiển nhiên cũng không rõ chuyện này. Phong do dự nói ra mọi chuyện liên quan đến Thượng Quan Cẩm Duệ, nhưng cũng nói mình chưa từng gặp qua hắn, bởi vì hắn vẫn luôn du lịch thiên hạ. Những thói quen yêu màu lam, và những lời đồn đại liên quan tới hắn, còn có không lâu trước đây vợ chồng Quảng Lăng Vương tìm lại được đứa con trai và bên cạnh hắn có Mộ Dung cô nương thì Phong đầu tiên nói ra.

Nam Cung Cẩm cùng nghe càng thấy đúng! Cả người thậm chí là không thể kiềm chế được sự kích động mà hơi run rẩy. Bách Lý Kinh Hồng ngay lập tức nắm chặt tay nàng rồi nói với Phong: “Đi đi điều tra. Cần một kết quả xác thực.” Tuy hắn từ bỏ Nam Nhạc, nhưng thế lực Dạ Mạc Sơn Trang vẫn còn ở đó. Hoàng Phủ Hoài Hàn hủy được thế lực bên ngoài của Dạ Mạc Sơn Trang, nhưng từ đầu đến cuối lại không tìm được thế lực ngầm.

“Rõ!” Phong đáp lời rồi dẫn Mặc Họa đi ra. Toàn thân Nam Cung Cẩm vẫn đang chìm trong sự kích động, đến mức mà tay run lẩy bẩy, tự lắm

bầm: “Là thật sao? Duệ ca ca còn sống sao?” Nhưng đi đâu này có thể sao? Vạn tiền xuyên tâm, đó là chuyện nàng tận mắt nhìn thấy, cho dù chính nàng là truyen nhân của thần y, cũng không có khả năng cứu hẳn trở về được.

Bách Lý Kinh Hồng tự nhiên là hiểu được tâm tình của nàng, giọng vắng ngắt của hắn chậm rãi vang lên: “Cho dù có phải thật sự như thế hay không, chúng ta lập tức sẽ có kết quả, không nên nóng lòng.” Hắn bỗng cảm thấy có chút trách Phòng không nên đột ngột nói ra như thế. Nếu như người kia không phải Thượng Quan Căn Duệ, thì kiêu hy vọng rồi tuyệt vọng thế này, sao nàng có thể chịu được?

Bách Lý Căn Thần nhìn thoáng qua cha mẹ của mình, rất tự giác đi ra ngoài cửa! Bách Lý Như Yên biểu lộ ra sự rầu rĩ, trong ánh mắt nhìn sang ca ca sinh đôi của mình chỉ có một ý nghĩa - hai người này tám phần lại sắp muốn buồn nôn! Chúng ta vẫn nên rút lui đi!

Khóe môi Bách Lý Căn Thần hơi co rút, không phản ứng lại.

“Ừm!” Nam Cung Cẩm nặng nề gật đầu, cuối cùng cũng bình tĩnh lại dưới sự trấn an của hắn. Nàng ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt hắn, giải được lúc trước Hoàng Phủ Dạ đưa cho nàng, hắn đã dùng, độc trên người tự nhiên là đã được giải. Đôi mắt của hắn, vẫn đẹp sáng như sao giông năm đó, phẳng phất như ánh trăng vậy. Nàng bỗng mỉm cười hỏi: “Thực ra ta vẫn luôn muốn hỏi chàng, chuyện năm đó, chàng trách ta sao?”

Vẫn muốn hỏi, nhưng một mực không dám hỏi. Năm đó, nếu không phải nàng nghĩa khí, đi cứu Hoàng Phủ Dạ, cũng sẽ không khiến hắn ném đi giang sơn.

Năm đó, hắn nói là nàng đáng giá để hắn dốc hết thiên hạ. Nhưng nàng lại thật sự có chút không rõ, nàng đáng giá chỗ nào, nàng thật sự tốt như vậy sao?

“Giận.” Hắn thẳng thắn: “Giận trong lòng nàng luôn có nhiều người như vậy, khiến nàng để ý, khiến nàng bỏ đi hết thủy để đi cứu. Giận trong lòng nàng luôn có nhiều nghĩa khí như thế, khiến cho tình yêu đối với ta

cũng không thể độc chiếm được. Nếu như trong lòng của nàng chỉ có ta, chỉ có mình ta, vậy thì mọi chuyện năm đó sẽ không phát sinh.”

Giọng điệu của hắn vô cùng mờ nhạt, nhưng lại khiến cho Nam Cung Cẩm nghe thấy những lời cực kỳ tàn nhẫn. Nàng phải thừa nhận lời hắn nói là sự thật, cũng vì nàng một mực trốn tránh, một mực không chịu thừa nhận sự thật mà thôi! Nếu như trong lòng nàng chỉ có hắn, mà không có bất kỳ ai khác, vậy sẽ không... “Vậy sao chàng còn...” Giọng nói Nam Cung Cẩm thấp xuống, tâm trạng cũng có phần sa sút. Bàn tay đang bị hắn nắm, cũng chần chừ muốn rút ra ngoài. Nhưng nàng lại bị hắn nắm chặt hơn. “Nhưng, yêu một người, ngoài yêu những ưu điểm của nàng ra, còn cần yêu cả những điểm xấu của nàng nữa. Trên đời này cũng không có người hoàn mỹ, ta đã lựa chọn nàng, thì cho dù nàng làm đúng cũng được, mà làm sai cũng được. Ta đều sẽ đứng bên cạnh nàng.”

Lời này, khiến cho sống mũi Nam Cung Cẩm cay cay, hốc mắt cũng hơi đỏ lên. Nàng có tài đức gì, lại được hắn bao dung đến thế này.

Thấy hốc mắt nàng phấp phồng, hắn thản nhiên nói: “Không cần khổ sở. Ta vốn là muốn nắm quyền sinh quyền sát trong tay, nắm đại quyền thiên hạ. Nhưng từ khi ta gặp nàng, tham vọng đó cũng dần nhạt đi. Ta cảm thấy tất cả chỉ là vật ngoài thân, có hay không có, đều không có gì quan trọng. Vì nàng mà từ bỏ, cũng không phải vì nàng tốt thế nào, mà chỉ bởi vì ta yêu nàng. Cho dù nàng tốt hay xấu, ta đều cam tâm bỏ qua hết thảy vì nàng. Hơn nữa, lúc trước ta chọn từ bỏ Nam Nhạc, còn có một nguyên nhân. Cũng là bởi vì so với ta thì Hoàng Phủ Hoài Hàn làm một hoàng đế tốt hơn. Ta có thể vứt bỏ con dân của ta tại bất cứ lúc nào, thậm chí là trong lòng ta, còn không có một vị trí cho bọn họ, người như ta, không có tâm tạo phúc cho thiên hạ, cũng sẽ không mang lại hạnh phúc cho bọn họ. Nhưng Hoàng Phủ Hoài Hàn lại khác, trong lòng hắn, không có thứ gì nặng hơn thiên hạ, cho nên nếu giao cho hắn, hắn sẽ là một vị hoàng đế tốt, đối với bá tính Nam Nhạc mà nói, cũng coi như là tốt.”

“Muốn dân bá tính thiên hạ này, liền giao cho người muốn vất vả đi. Lòng ta quá nhỏ, không chứa nổi quá nhiều lệ dân bách tính như thế, chỉ có thể chứa được một mình nàng. Tính ra ta còn phải cảm tạ Hoàng Phủ Hoài

Hàn, đã tiếp nhận gánh nặng cho ta, thế thì nàng và ta mới có thể ngủ yên ngắm nhìn thiên hạ, có thời gian thông dong tự tại. Chỉ là...”

Mỗi câu mỗi chữ, tất cả đều là lời nói từ sâu trong tâm khảm của hắn. Nam Cung Cẩm nghe xong, bỗng nhiên bật cười một tiếng, nhưng lại không thể không thừa nhận, Hoàng Phủ Hoài Hàn quả thật có thể làm một vị hoàng đế tốt, hắn có khả năng nỗ lực vì thiên hạ, Bách Lý Kinh Hồng, Mộ Dung Thiên Thu, hay kể cả là Quân Lâm Uyên cũng không thể nào làm được. Nhưng, đi đâu này lại không cách nào thay đổi lòng thù hận của nàng với hắn, dù biết chất độc đang phát tác ngày càng nghiêm trọng trên người hắn, gần như không thể ngủ ngon giấc một ngày nào, thậm chí là mấy lần mình tự hại mình mà từ chối trị liệu, nói là muốn để mình đau đớn. Nhưng mọi chuyện cũng không khiến cho hận ý trong lòng nàng tan biến được.

Nghe hắn nói còn có một đi đâu “chỉ là”, Nam Cung Cẩm ngẩng đầu nhìn hắn: “Chỉ là cái gì?”

“Chỉ là chúng ta thực sự không hề thiếu tiền, nàng có thể đăng tính toán chi li như thế nữa được không.” Thời gian này, cuộc sống của họ thật sự là quá mức nghèo khó! Y phục trên người hắn lúc trước đều là gấm vóc mềm mại như mây trôi, hiện nay chính là quần áo dân chúng bình thường mặc. Buồn bực nhất chính là, cho dù có rách, nàng cũng không muốn mua mới, mà là vá lại rồi dùng tiếp.

Nếu bọn họ thật sự nghèo rớt mùng tơi thì đã đành, nhưng đây rõ ràng là bọn họ gần như tiêu không hết tiền! Những thứ hắn mang đi từ trong quốc khố, rồi những thứ từ Dạ Mạc Sơn Trang, còn có sản nghiệp của nàng ở Tây Vỹ kia, cho dù là nhắm mắt tiêu xài thả phanh, cũng không có khả năng tùy tiện sử dụng hết, cần phải tính toán chi li từng đồng từng cắc như thế này sao?

Tâm trạng của Nam Cung Cẩm vốn đang cảm động vì những lời nói kia của hắn, lập tức bị phá hư hết thủy, quay đầu nói với vẻ không mặn không nhạt: “Chàng nói xem?” Kiếp trước tiền của nàng chính là nhiều đến nỗi dùng không hết, lại bởi vì không nở dùng mà phải ở trong khu dân nghèo. Hiện nay có hành động thế này cũng rất là bình thường thôi. Bách Lý Kinh

Hồng nhìn nàng một hồi, trong lòng hắn hiện lên ba chữ có ý nghĩa rất lớn
- Thần Giữ Cửa!

Lẳng lặng thở dài một hơi, hắn chấp nhận số phận nói: “Ta nói... Ta không nói gì cả.”

Hắn không nói gì. Bởi vì bọn họ là một gia đình nghèo khó, cho nên cần cực kỳ cực kỳ tiết kiệm...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 103: Ngoại Truyện 3 Hai Người Sư Phụ Không Đáng Tin!

Trên đường đi, thần sắc Bách Lý Như Yên hết sức kỳ quái. Đương nhiên, trong lòng Bách Lý Căn Thần cũng kỳ quái, chỉ là vì trời sinh mặt cũng đơ như cha nó, nên không nhìn thấy biểu lộ gì trên mặt mà thôi.

Bởi vì hôm nay đã phát sinh một chuyện trước giờ chưa từng có. Mẫu thân luôn keo kiệt đến nỗi tính toán từng đồng tiền của bọn chúng, vậy mà hôm nay lại cho bọn chúng mặc họa phục cẩm tú, gấm vóc nhẹ nhàng như mây trôi, lại còn là do nhà máy dệt nhất Tô Châu thực hiện, chỉ có thể dùng bốn chữ để khái quát, đó chính là “Giá trị không tầm thường!”.

Cho nên bọn chúng nghĩ mãi mà không hiểu vì sao hôm nay mẫu thân lại hào phóng như thế, cho bọn chúng mặc quần áo đẹp như vậy, mà trên đường đi lại tiêu tiền như rác, đây là việc mà mấy năm nay rất ít thấy. Không đúng, bỗng nhiên bọn chúng chợt nhớ lại lần trước đi thăm Kinh Lan ca ca, hình như là cũng dùng tiền như rác thế này, hừm, cuối cùng là vì sao chứ?

Cuối cùng Bách Lý Như Yên cũng không nhịn được, nhảy đến trước mặt mẫu thân của mình hỏi: “Mẫu thân, chẳng phải nhà chúng ta rất nghèo sao? Sao lại tiêu tiền như rác thế này?” Nó vừa nói xong, mấy người dân đi qua đường lập tức nhìn lại, nhưng rất nhanh lại thu ánh mắt trở về. Hóa ra là người nghèo, vậy mà lại ra ngoài khoe mẽ như mấy kẻ giàu xổi! Đáng xấu hổ!

Sắc mặt Nam Cung Cẩm sa sầm xuống, nhỏ giọng nói: “Mặc dù nhà chúng ta rất nghèo, nhưng mỗi lần ra đường, đều phải gọn gàng xinh đẹp,

tất cả đều vì thể diện! Ở trước mặt người ngoài, chúng ta là người có tiền, về chuyện nghèo khó, biết ở trong lòng là được rồi, hiểu chưa?”

“...” Ba cha con nhà Bách Lý im lặng.

Bọn họ ngang nhiên đi trên đường, thể hiện rõ ràng về “Chúng ta là kẻ có tiền” với bốn phía, cứ như vậy mà nghênh ngang đến cổng hoàng cung. Thị vệ ở cổng tự nhiên là nhận ra bọn họ, rất nhanh nhẹn tiến đến nghênh đón bọn họ, đồng thời cũng vô cùng cung kính dẫn bọn họ tiến cung. Ai cũng biết đây là cha mẹ nuôi của Thái tử, cho nên không người nào dám sơ suất lơ là.

Nam Cung Cầm ôm con vật hiếm có không biết là sói hay hổ màu bạc kia, phô ra dáng vẻ “ta là phu nhân cao quý” đi tới. Đi được nửa đường, nàng rất ung dung hỏi thăm: “Hiện tại Kinh Lan đang làm gì?” “Hồi bẩm phu nhân, canh giờ này, Thái tử điện hạ hẳn là đang làm bài tập buổi sáng!” Thị vệ cung kính cúi đầu đáp lời. Làm bài tập sao?! Bước chân Nam Cung Cầm dừng một chút, sau đó nói: “Thế thì cũng không cần thông báo, chúng ta lặng lẽ đi qua nhìn xem!” Nhìn xem Lãnh Tử Hàn và Mặc Quan Hoa dạy dỗ con trai bảo bối của nàng thế nào. Bách Lý Như Yên hưng phấn mở to hai mắt mà nhìn, đây là đi nhìn trộm sao? Mẫu thân muốn đi nhìn trộm sao? Có lẽ Kinh Lan ca ca hiện nay căn bản cũng không chăm chú nghe giảng bài, mẫu thân nhìn thấy nhất định sẽ đánh hắn, ai da! Thế thì thật là quá thú vị! Bách Lý Cẩm Thôn nhìn nụ cười trên nỗi đau khổ của người khác trên mặt tiêu mọi mình, nó im lặng run rẩy khóe miệng, nha đầu này, có vẻ như trông thấy người khác gặp chuyện không may, nó sẽ vô cùng vui vẻ. Sao mình lại có mọi mọi thế này chứ? Sau đó, nó không khỏi thở dài một hơi vô cùng già dặn. Cứ như thế, trong mấy người cùng nhau tiến tới, ở giữa lại có một thằng nhóc mới ba tuổi ngửa đầu thở dài vô cùng thâm trầm. Khiến cho trên trán Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cầm xẹt qua một vết đen, khóe miệng đám thị vệ bên cạnh thì càng không ngừng run rẩy. Đứa nhỏ này mới ba tuổi thôi sao?

Nam Cung Cầm đã phân phó như thế, tất nhiên hẳn phải ngoan ngoãn dẫn đường, cũng không thông báo gì. Nhưng đường đi này lại hết sức kỳ quái, bởi vì hắn lại đưa Nam Cung Cầm đi tới Ngự Hoa Viên, Nam Cung

Cầm càng đi càng cảm thấy không đúng, Ngự Hoa Viên chẳng phải là nơi để ngắm hoa sao? Lớp học không phải ở nơi này mà, trong lòng cảm thấy kỳ lạ, ngoài miệng tự nhiên cũng sẽ hỏi ra: “Lớp học không phải hướng này đúng không?”

“Hồi bẩm phu nhân, do Mặc đại nhân nói, không khí trong Ngự Hoa Viên thông thoáng, có lợi cho thân thể Thái tử điện hạ, cho nên liền lựa chọn Ngự Hoa Viên làm thư phòng lộ thiên!” Thị vệ lau cái trán đầy mồ hôi đáp lại. Khóe miệng Nam Cung Cầm cũng rất đùng cảm mà co quắp mấy lần, là do bản thân Mặc Quan Hoa không chịu được trong thư phòng phải không?

Xa xa, nàng đã trông thấy một đứa bé mới bốn năm tuổi, ngồi ngay ngắn trên ghế, tay cầm bút lông sói, thoăn thoắt viết chữ ở trên trang giấy lớn. Đứa bé kia có một gương mặt lạnh lùng nhưng rất xinh đẹp, ở mi tâm có một nốt ruồi son nổi bật, càng càng hân đoạt phách người khác. Mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng cũng có thể đoán được sau khi lớn lên nó có thể điên đảo chúng sinh đến thế nào. Đôi lông mày nhỏ của nó hơi nhíu lại, môi mỏng nhếch lên, bộ dạng cực kỳ tập trung. Nhưng, phía đối diện nó, người làm thầy của nó, là người mà nghe nói có tài sắc đều có một không hai trong thiên hạ, giờ phút này đang ngồi ở một cái bàn đằng trước, tay chống đầu mình ngủ ngon. Cả người lộ ra vẻ vô cùng lười biếng mà thanh thản, không giống người đang lên lớp dạy cho học sinh một chút nào.

Nam Cung Cầm nhìn bóng lưng Mặc Quan Hoa, nhin không được mà lặng lẽ nghiêng răng, có sự phụ nào như thế này sao? Sớm muộn gì cũng giáo dục con nuôi của mình thành vợ va vợ vãn! Đang định phát tác, Quân Kinh Lan bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn tới sự phụ của mình cách đó không xa, nhin không được mà thở dài một hơi, đúng kiểu ông cụ non, khiến cho sau đầu Nam Cung Cầm và Bách Lý Kinh Hồng lại xẹt qua một vệt đen.

Thần nghĩ, trẻ con bây giờ đều như thế này sao! Đầu tiên là con trai thở dài, giờ lại tới Kinh Lan cũng thở dài như thế.

Quân Kinh Lan đặt bút xuống, mà trong tích tắc đặt bút xuống này, chỉ một cái đặt bút nhẹ nhàng, đã đánh thức Mạc Quan Hoa dậy. Hắn đưa tay xoa xoa mi tâm mình, bộ dạng còn muốn ngủ nữa hỏi: “Học như thế nào rồi?”

Ngay tại lúc này, một người đàn ông áo đen dáng vẻ ngông cuồng cười lạnh tiến đến: “Học như thế nào rồi à? Người gục ở đây ngủ ngon lành như thế thì sao người biết được thằng bé học như thế nào rồi?”

Người này chính là Lãnh Tử Hàn chứ không ai khác. Quân Kinh Lan bất đắc dĩ vuốt vuốt mi tâm của mình, lại nữa! Lại nữa rồi! Mạc Quan Hoa cười một tiếng, nhìn như vô cùng ôn nhu, nhưng thực ra là sóng to mãnh liệt. Hắn đứng dậy, nhanh chân đi tới trước mặt Quân Kinh Lan. Cầm trang giấy trước mặt nó lên, sau khi nhìn lướt qua, bèn đưa cho Lãnh Tử Hàn nhìn: “Thấy rõ chưa, sách lược trị quốc, đồ nhi của ta viết không sai một chữ nào! Chẳng lẽ chuyện này còn chưa đủ để chứng minh thực lực của người sư phụ này sao?”.

Đôi mắt Lãnh Tử Hàn quét qua tờ giấy trên tay hắn, khóe môi cuồn cuộn ngạo tà tứ khê nhếch lên: “Thực lực của người sao? Thực lực của người là mỗi ngày ngủ gà ngủ gật ở đây! Ném cho Kinh Lan một quyển sách để tự mình nghiên cứu, người còn không biết xấu hổ nói đây là thực lực của mình à!”

“Đây gọi là tự học thành tài, người như người chỉ hiểu võ công thô kệch, sao có thể hiểu được mấy chuyện này!” Mạc Quan Hoa nhìn Lãnh Tử Hàn đầy khinh thường, ngôn từ trong lời nói cũng đầy xem thường.

Tự học thành tài ư?! Hắn vừa nói xong câu này, sắc mặt Nam Cung Cẩm liền đen thui lại, ba hoa bốc phét, cái gì mà tự học thành tài chứ! Nếu có thể tự học thành tài, vậy thì cần tên sư phụ không đáng tin như người để làm gì? Lãnh Tử Hàn cười lạnh một tiếng: “Ta là người chỉ biết võ công thô kệch, cũng đã dạy được Kinh Lan tuy còn nhỏ, nhưng không có cao thủ nào trong đại hội có thể địch lại. Nhưng người thì sao? Người xem người làm được gì, chỉ có giỏi tìm nơi không khí trong lành để ngủ thôi!”

“Đừng nói cứ như người...” Mạc Quan Hoa đang muốn cãi lại.

Trông thấy hai người này đang muốn cãi vã, Quận Kinh Lan vội vàng cắt ngang: “Sự phụ, đã đến giờ học võ rồi!”

Một câu nói kia, trực tiếp cắt đứt những lời hai người định nói. Lãnh Tử Hàn hừ lạnh một tiếng, nhìn Mặc Quan Hoa đầy khinh thường một chút, sau đó mới nói với Quận Kinh Lan: “Đi theo ta!”

Quận Kinh Lan còn chưa kịp nhắc chân, Mặc Quan Hoa đã hấp tấp chạy theo. “Người đi theo nó làm gì?” Giọng điệu của Lãnh Tử Hàn vô cùng bất thiện.

Mặc Quan Hoa hừ lạnh một tiếng: “Ta không đi theo thì không biết người còn muốn dùng biện pháp tàn nhẫn nào tra tấn đònh bảo bối của ta nữa!” Quận Kinh Lan bất đắc dĩ đi theo phía sau bọn hắn, nhẹ nhàng vượt vượt mi tâm của mình, lại ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng.

Nam Cung Cẩm đau lòng đến nỗi khóe mắt chảy ra mấy giọt nước mắt, Kinh Lan quá đáng thương, mới có một ít tuổi thế này mà gặp phải hai tên sự phụ quái đản! Trước kia bọn họ đến thăm đứa bé này, luôn luôn viết thư nói trước một tiếng, Kinh Lan sẽ buông xuống tất cả, đi nghênh đón bọn họ, cho nên bọn họ vẫn luôn không có cơ hội nhìn thấy cảnh tượng này. Nhưng bây giờ, nhìn dáng vẻ của đứa nhỏ kia, có lẽ đã phải chịu độc hại thời gian không ngắn.

Sau lưng nàng truyề đến giọng nói trong trẻo và cao ngạo của Bách Lý Kinh Hềng, nói ra cái nhìn của mình, để giải thích cho Nam Cung Cẩm: “Lãnh Tử Hàn làm người cuềng ngạo, không bị trời buộc, xưa nay thuận hắn thì sống, nghịch hắn thì chết, tự nhiên là muốn mọi người làm việc theo quy củ của hắn. Tính tình Mặc Quan Hoa mặc dù tùy tiện một chút, nhưng cũng là một nhân vật có một không hai trong thiên hạ, tự có mấy phần cao ngạo và tôn nghiêm không thể buông xuống được. Cho nên hai người đó đối đầu với nhau là chuyện rất bình thường.”

Đây cũng chính là đạo lý “Một núi không thể có hai hồ” từ xưa đến nay. Hai người đó đầu đứng trên đỉnh cao của đại lục, tự nhiên đầu vô cùng cuềng ngạo.

Bách Lý Như Yến nghe thế, cứ như là chính mình phải chịu cảnh đó vậy, bèn giơ tay lau khôe mắt không có một giọt nước mắt nào của mình, nói bằng giọng nức nở: “Thế nên đáng thương cho Kinh Lan ca ca liền bị kẹp giữa hai người bọn họ, trái phải đều bị bắt nạt!”

Giọng điệu thương xót, thần thái thể lương, động tác lau mắt cũng mạch lạc, nhưng sâu trong đôi mắt lại cất giấu cảm xúc hưng phấn và cười trộm trên nỗi đau khổ của người khác. Lời này giống như một mồi lửa, đốt lên kíp nổ trong lòng Nam Cung Cấm, nàng nhanh chân đi tới phía trước, muốn xem xem tên này dạy võ công thế nào, nếu như hai tên đó cũng không dạy tốt võ công, hừ! Nàng sẽ cho bọn hắn biết tay!

Đi chưa được mấy bước, hơi ngẩng đầu lên, nàng đã nhìn thấy Tiểu Kinh Lan mặc hoa phục, đang đứng trên nóc nhà vô cùng đáng thương, cả người nó lắc lư trong gió, bộ dạng vô cùng thể lương và đau khổ, trạng thái cũng vô cùng lẻ loi và hiu quạnh. Đương nhiên, đây đều là cảm giác trực quan của một mình Nam Cung Cấm, bản thân Quân Kinh Lan vẫn vô cùng bình tĩnh.

Mà sau lưng Tiểu Kinh Lan đáng thương, có một “ác ma” đẹp trai đến kinh thiên địa khiếp quỷ thần đang đứng, đưa tay ra đẩy Tiểu Kinh Lan vô cùng đáng thương từ trên nóc nhà xuống! Hai con mắt Nam Cung Cấm tròn to, không dám tin mà định chạy ra ngoài đỡ Tiểu Kinh Lan. Nhưng nàng lại bị Bách Lý Kinh Hồng kéo tay áo, nàng tức giận quay đầu nhìn hắn chằm chằm...

Bách Lý Kinh Hồng ho nhẹ một tiếng, giọng nói lãnh đạm khẽ vang lên: “Đó là để dạy Kinh Lan học khinh công!”

Đây là một loại huấn luyện ma quỷ, năm đó khi hắn học tập khinh công, còn bị sư phụ đẩy từ trên vách núi xuống. Trong trạng thái vô cùng hoảng sợ, con người ta có thể kích phát được tiềm năng của mình ở trình độ lớn nhất, kiểu học tập võ công này là nhanh nhất, nhưng cũng là nguy hiểm nhất.

Quả nhiên, Nam Cung Cấm quay đầu lại, đã thấy Kinh Lan đáng thương quơ tay của mình ở giữa không trung, trong làn gió gào thét, giữa

sự giúp công của trọng lực và lực cản, nó vô cùng chật vật cố gắng giữ cân bằng, cuối cùng thì bình yên rơi xuống đất. Sau khi rơi xuống đất, trên cái trán nhỏ nhỏ đã ướt đầm mồ hôi, nó vươn tay lau trán một cái, hiển nhiên là rơi từ nóc nhà cao như thế, vẫn hao phí không ít thể lực. Còn Lãnh Tử Hàn thấy thế thì gật đầu hài lòng.

Mặc Quan Hoa mặc dù biết biện pháp này là nhanh chóng nhất, cũng là biện pháp có hiệu quả nhất, nhưng Lãnh Tử Hàn luôn tìm hấn gây phiền phức, cục tức này không trả lại thì nguôi được? Thế là, giọng nói lười biếng của hấn chậm rãi vang lên, trong đó tràn ngập trách sử: “Có người dạy đồ đệ thế này sao? Nếu như Kinh Lan ngã bị thương thì làm sao bây giờ?”.

Nếu như vô dụng, cho dù có ngã chết, Lãnh Tử Hàn ta cũng không nhú mày một chút!” Giọng nói lãnh khốc của Lãnh Tử Hàn vang lên. Là Giáo chủ Ma Giáo, xưa nay vẫn luôn duy ngã độc tôn, đối với phế vật, tự nhiên cũng sẽ không có một chút thương hại nào.

Quân Kinh Lan nghe thấy lời đó, lại không cảm thấy không cam lòng, ngược lại lại cười cười: “Sự phụ nói đúng! Nếu như ta vô dụng, đừng nói là làm Hoàng đế, cho dù là tự vệ cũng là vấn đề!” Câu nói này, khiến cho hai người đang đối chọi gay gắt kia đều ngậm miệng lại. Ba năm nay Quân Kinh Lan ở Bắc Minh, gặp ám sát rất nhiều, Hoàng đế hiện nay không có quá nhiều hứng thú đối với hoàng vị, nhưng đám nương nương có hoàng tử trong hậu cung kia, lại đều có mộng đẹp đưa con mình lên hoàng vị, mà Quân Kinh Lan lên làm Hoàng Thái tử từ năm một tuổi này, xứng đáng trở thành cái gai trong mắt đám nương nương kia.

Cho nên, không chỉ bản thân Quân Kinh Lan không thể là một người vô dụng, mà những người bên cạnh hấn cũng không thể là người vô dụng. Bởi vì chỉ cần một sơ hở nhỏ, chờ đợi nó chính là Địa Ngục không lối về! Mà những đi đầu này thì một đứa bé chưa đầy năm tuổi không thể gánh vác tất cả.

Giọng nói thanh thúy, khiến cho Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cẩm có chút động lòng. Càng khiến cho Nam Cung Cẩm nhin không được

mà nhìn về phía Hoàng Lăng một chút, Thượng Quan Nhược Tịch, cô dự liệu là cô không có ở đây, chắc chắn ta sẽ toàn tâm toàn ý giúp cô chăm sóc con trai mình, nhưng cô có nghĩ tới rằng cô không ở đây, nó sẽ có độc thể nào không, có bao nhiêu chuyện mà một mình nó phải gánh chịu? Nó mới chỉ là một đứa bé chưa đầy năm tuổi, trên lưng đã gánh chức trách quốc gia to lớn, lại phải trưởng thành trong hoàn cảnh suốt ngày bị ám sát và hãm hại. Thượng Quan Nhược Tịch, sao cô nhẫn tâm quá vậy!

Tất cả những chuyện này, khiến cho người làm mẹ nuôi như nàng sao mà không đau lòng cho được? Mà nàng làm mẹ nuôi, nhưng căn bản là không giúp được nó, nhất là ở phương diện đối sách, nàng không thể nào chia sẻ được chút gánh nặng nào cho nó, đi đâu này khiến nàng khó chịu nhất. Bách Lý Kinh Hồng vươn tay, ôm lấy eo của nàng, im lặng trấn an nàng.

Cảm giác được vòng tay của hắn, Nam Cung Cẩm lúc này mới kiên cố lại nước mắt, mạnh mẽ mỉm cười, nhắm chặt đôi mắt lại rồi hung ác lắc đầu, cuối cùng cũng đè xuống được những tích tụ trong lòng mình xuống. Nếu để cho Kinh Lan nhìn thấy, chỉ càng khiến nó khó chịu hơn mà thôi. Nàng biểu lộ ra bộ dạng cực kỳ mạnh mẽ đi ra ngoài, cũng thể hiện ra lửa giận của mình: “Lãnh Tử Hàn, Mặc Quan Hoa, hai tên khốn kiếp các ngươi, có người nào giáo dục trẻ con như thế sao?”

Một câu mắng này, khiến cho Lãnh Tử Hàn và Mặc Quan Hoa đều quay đầu lại nhìn nàng. Trong mắt người trước ánh lên ý mừng, theo thói quen gọi ra một tiếng “Tiểu Cẩm”. Người sau thì không nhìn được mà nhíu mày, quay đầu

đi.

Nhưng Quân Kinh Lan lại sững đến phát điên, bộ dạng trầm ổn của nó hoàn toàn biến mất không thấy gì nữa, trong nháy mắt nhảy dựng lên, bộ dạng đơn thuần như một đứa bé năm tuổi, chạy như bay tới bên cạnh Nam Cung Cẩm: “Mẹ nuôi, cha nuôi!” “Kinh Lan ca ca!” Bách Lý Như Yên cười tủm tỉm chạy ra chào hỏi. Ánh mắt lại nhìn ra sau lưng Quân Kinh

Lan... Bách Lý Kinh Hồng gật đầu, Bách Lý Căn Thần đi theo phía sau, tính tình lãnh đạm trời sinh, cũng không có biểu hiện gì quá kích động.

Còn Quân Kinh Lan sau khi chạy tới, trực tiếp nhào vào trong lòng Nam Cung Cẩm, cú lao về phía trước này của nó, khiến cho con thú nhỏ nàng đang ôm bưng tỉnh, còn vô cùng bất hạnh mà rơi xuống đất. Sau khi rơi xuống đất, vừa mở mắt đã thấy kẻ khiến nó rơi xuống đất, thế là hai chân trước như phát điên mà quơ quơ với Quân Kinh Lan, còn nghiêng răng ken két, vô cùng không thân thiện.

Quân Kinh Lan cúi đầu xuống, đôi mắt phượng hẹp dài nhìn nó hồi lâu, đúng là chưa từng gặp con vật nào kỳ quái như nó. Hàm răng nhọn đó, con người màu xanh lục, còn có hai lỗ tai, nhìn vô cùng sắc bén và đầy dã tính, nhìn cái mặt, thì tất nhiên là con sói không sai, nhưng sao nói lại có chín cái đuôi?

Thấy Quân Kinh Lan nhìn không chớp mắt thế này, con thằn lằn này lập tức cảm thấy rất hãnh diện! Thằn lằn cuối cùng cũng có nhân loại tin phục dưới mỹ mạo vô biên của nó, thật sự là một tên nhân loại có ánh mắt. Thế là nó dùng hai chân trước của mình mà làm dáng, đung đưa bộ lông trên người, hơi khẽ ngẩng đầu lên, dưới ánh mặt trời chiếu rọi, lông bạc trên người nó lấp lánh, lộng lẫy, thể hiện ra một dáng vẻ vô cùng rầm thối, như là đang hỏi mọi người: Ta đẹp trai không? Ta đẹp trai không? Có phải ta rất đẹp trai đúng không?! Hiển nhiên là tưởng rằng ánh mắt nhìn nó chằm chằm của Quân Kinh Lan là đang sùng bái nó.

“...” Khóe miệng tất cả mọi người đều hơi co rút lại. Bọn họ thật sự là nghĩ mãi mà không rõ, sao một con thú cũng có hành động làm dáng rầm thối như thế! Mà tên này, hiển nhiên cũng hiểu những ánh mắt coi nó như đờngốc kia thành ánh mắt ngây ngô vì bị nó làm cho mê mẩn! Thế là lại không ngừng đổi các góc độ, phương vị, để biểu hiện ra phong thái của mình!

Lần này, Bách Lý Kinh Hồng và Lãnh Tử Hàn mới nhìn một chút con thú kia, lại không hện mà cùng đưa ánh mắt nhìn về phía Nam Cung Cẩm, người mà vừa mới ôm nó, hình như nàng cũng thường xuyên thích bốt

phét về bản thân mình như thế. Chẳng lẽ tự luyện cũng có thể truyên nhiễm sao?

Mãi cho đến khi con thú khoe khoang kia, chống cái mông béo ú của mình vào Quân Kinh Lan, cũng đừng đưa chính cái đuôi bạc, thì Quân Kinh Lan bỗng nhiên ra tay, đánh ra một cái vào cái đầu nhỏ của nó. Còn có một tia nội lực nông cạn nhưng đủ để chế trụ con thú nhỏ này, một cái tát này đập cho đầu nó choáng váng, mơ mơ màng màng ng ã co quắp dưới đất, có vô số vì sao đang bay quanh đầu.

Sau đó, giọng nói thanh thúy, lạnh lùng nhưng dễ nghe của Quân Kinh Lan vang lên: “Người rất tự tin, giống ta! Nhưng, trước mặt của Gia, tốt nhất là người nên an phận một chút, việc khoe khoang bản thân còn chưa đến lượt

người!”

“...” Nam Cung Cẩm chờ dẫn. Trẻ con hiện giờ đầu sao thế này?! Không đến năm tuổi đã tự xưng Gia?! Gia á?!

Những người khác càng phát mông! Khoe khoang bản thân còn không đến lượt con thú kia, ý là, nên là nó trước sao?! Quân Kinh Lan cũng tự luyện thế sao?! Không phải chứ?!

Cũng không biết là con thú kia bị một cái tát này đập choáng, hay là bị mỹ mạo của Quân Kinh Lan mê hoặc, hoặc là bị khí chất bá vương trên người nó trấn trụ, vậy mà chỉ thoáng một cái lại nhảy dựng lên, hấp tấp nhào tới người Quân Kinh Lan, hai cái chân trước, vôi vàng ôm chân đối phương, mặt đầy vẻ nịnh nọt. Trong lòng nó rất rõ ràng, lão chủ nhân muốn đưa mình cho người chủ mới này, thú thức thời mới là thần thú! Trước tiên vẫn nên nịnh bợ lấy lòng rồi nói sau. Còn chuyện tự luyện ba hoa bốc phét, có cơ hội lại thể hiện!

Nhưng, trên người nó rất bẩn thỉu, còn có cái mông ng ã dưới đất dính đầy bụi đất, khiến cho Quân Kinh Lan nhú mày đầy căm ghét, một tay xách nó lên, giọng nói thanh thúy đầy cảnh cáo nó: “Sau này mà người không sạch sẽ, thì cách Gia xa một chút!”

Con thú con vôi vàng gật đầu, biểu thị mình đã hiểu, bộ dạng rất chó thối.

Bách Lý Như Yên há to mồm, không thể tưởng tượng được mà nhìn cảnh này, tiểu gia hỏa bình thường chỉ biết ăn và ngủ, không thể ngờ được là nó còn có lúc như con chó thối thế này, nuốt một ngụm nước bọt, Bách Lý Như Yên nói: “Kinh Lan ca ca, nó hiểu được lời ca ca sao!”

“Bởi vì đáng dấp ca ca anh tuấn!” Quân Kinh Lan quay đầu lại, đáng vẻ rất đương nhiên. “...” Hai đi ầu này có liên quan đến nhau sao?

Cuối cùng Nam Cung Cẩm cũng phản ứng lại được, ho khan một tiếng, cất ngang bọng chúng, cười nói: “Tiểu gia hỏa này là quà của mẹ nuôi cho con, đặt tên cho nó đi!” “Ta đặt tên! Ta đặt tên!” Bách Lý Như Yên xung phong nhận việc!

Quân Kinh Lan ung dung nhìn cô bé, Bách Lý Cẩm Thần nuốt nước bọt một cái, không nở nhẫn tâm nhìn tiểu gia hỏa màu bạc kia, còn tiểu gia hỏa kia lại vô cùng không phòng bị nhìn Bách Lý Như Yên. “Gọi là Đại Tinh Tinh đi!” Bách Lý Như Yên nhảy lên cao ba thước, vỗ tay hưng phấn nói.

Tiểu gia hỏa tròn trắng mắt, bày ra bộ dạng té xỉu! Vì cái gì thân là con của Lang Vương và Linh Hồ, huyết thống cao quý, thân phận siêu nhiên, lại gọi là tinh tinh?! Bách Lý Cẩm Thần ôm trán, đáng vẻ như thể ta đã biết là sẽ thế này mà.

Quân Kinh Lan nhú mày, tựa như là đang chăm chú suy nghĩ. Ngược lại, Nam Cung Cẩm lại tương đối hiên hậu nói: “Đại Tinh Tinh không phù hợp với hình thể của tiểu gia hỏa này! Đổi một cái tên khác đi!” Nàng vừa nói xong, tiểu gia hỏa vừa mới “té xỉu” kia vôi vàng mở mắt ra, nhìn Nam Cung Cẩm vô cùng cảm kích. Nhưng, câu tiếp theo của Nam Cung Cẩm lại đánh nó rớt xuống đáy cốc: “Gọi là Tiểu Tinh Tinh là được rồi!” “Ngao ô...” Nó ngửa mặt lên trời hú dài, biểu đạt tâm tình bị phẫn của mình. Nhưng Nam Cung Cẩm lại vô cùng hào hứng chỉ vào nó: “Ha ha! Thấy nó không, nó rất hài lòng với tên ta đặt cho nó!” Tiểu gia hỏa vôi vàng lắc đầu, muốn biểu thị mình không thích cái tên này, thì lại nghe thấy Nam

Cung Cẩm tự nhủ: “Ta vốn chuẩn bị gọi nó là Bạc, Tiễn Đổng, Nguyên Bảo...”

Bạc, Tiễn Đổng, Nguyên Bảo sao? Cái miệng nói của tiểu gia hỏa này nghếch ra, nghĩ tới sói cha đáng thương của mình tên cũng chỉ một chữ “Vàng”, nói rõ là bà điên này thật sự có khả năng đặt cho mình một cái tên như thế! So sánh một chút... Vậy thì gọi là Tiểu Tinh Tinh vẫn hơn nhỉ!

Thế là, cái tên này liền được quyết định! Quân Kinh Lan đưa nó cho mấy người sau lưng mình: “Đưa Tiểu... Tiểu Tinh Tinh, dẫn đi, tắm rửa sạch sẽ!” Tiểu Tinh Tinh, cái tên này, thực sự là...! “Vâng, Thái tử điện hạ!” Hạ nhân cung kính tiếp nhận. Tiểu Tinh Tinh cũng bị đưa đi...

Ngay sau đó, ánh mắt như muốn giết người của Nam Cung Cẩm liền rơi vào hai người sư phụ không đáng tin cậy kia: “Các người nói một chút xem, có người làm sư phụ như các người sao? Một người thì ngủ trong giờ học, một người thì đẩy con trai của ta từ trên nóc nhà xuống!”

Quân Kinh Lan thở dài trong lòng, thực ra lúc đầu sư phụ Lãnh Tử Hàn bắt chính nó nhảy từ trên nóc nhà xuống. Thật vất vả nó mới quen được việc tự nhảy xuống, hôm nay lại trực tiếp bị đẩy xuống, xem ra là muốn rèn cho mình năng lực ứng biến trong trận.

Lần này, hai người xưa nay luôn đối chọi gay gắt, đối mặt với chất vấn của Nam Cung Cẩm, câu trả lời lại nhất trí một cách lạ lùng, hiện ra đầy đủ thái độ nhất trí đối ngoại: “Nhưng thành tích của Kinh Lan hiện nay là bằng chứng rõ như ban ngày!”

Được! Hai người này đem đứa nhỏ trời sinh thông minh, toàn bộ đều nhận là do bọn họ giáo dục xuất sắc tạo nên!

Nam Cung Cẩm lại chỉ cười, không nói lời nào, cười lạnh, một mực nhìn bọn họ. Nàng nhìn và cười hồi lâu, mãi cho đến khi trong đáy lòng hai người đều có chút chột dạ, mới vừa rồi nói năng hùng hồn, biểu hiện nhất định là như thế cũng bị vớt lên chính tầng mây. Mặc Quan Hoa nhẹ nhàng ho khan một tiếng rồi nói: “Đứa nhỏ này trời sinh thông minh, không cần

dạy cái gì, xem qua là hiểu. Ta mà dạy mới là vũ nhục trí thông minh của nó, ảnh hưởng đến việc tự học thành tài của nó!”

Lãnh Tử Hàn hơi quay đầu, ánh mắt nhìn sang nơi khác nói: “Võ công cũng thế, cho nó nhìn một lần là biết. Cho nên ta dùng biện pháp kịch liệt một chút để nó học tập nhanh hơn!” Nửa năm không gặp, Tiểu Cẩm vẫn mạnh mẽ như trước!

Mặc dù nói, hai người sư phụ bọn họ đều không có thu của Nam Cung Cẩm một đồng tiền nào, nhưng đã làm sự trưởng thì nên có đạo đức và tinh thần trách nhiệm, khiến cho bọn họ hiện nay vô cùng xấu hổ! Mặc dù không thể không nói đây là biện pháp để Kinh Lan sớm ngày trưởng thành, nhưng cũng thật sự là quá tàn khốc một chút.

“Có người sư phụ nào không đáng tin như hai người các người sao?” Nam Cung Cẩm cảm thấy cơn giận sắp bốc lên tận trời, đứa nhỏ này vốn ở trong hoàn cảnh phức tạp như vậy, lớn lên gian nan hơn so với trẻ con bình thường một chút, hai người sư phụ này lại không quan tâm hơn một chút. Giáo dục lại tàn khốc như thế! Quân Kinh Lan đang muốn giải thích cho bọn hắn, thì tiểu hoa si Bách Lý Như Yên lại nhảy ra ngoài, nhào tới Lãnh Tử Hàn, cắt ngang không khí gương cung bạt kiếm này: “Tử Hàn thúc thúc! Như Yên rất nhớ người!”

Hành động bỏ nhào này, hoàn toàn hóa giải sự xấu hổ của Lãnh Tử Hàn, hắn vội vàng ôm lấy tiểu nha đầu kia, rồi nhanh chóng nói, cười rất giả dối: “Thúc thúc cũng rất nhớ cháu đấy!” Khi nói chuyện hắn căn bản cũng không dám nhìn mặt Nam Cung Cẩm, sau đầu đầu là từng giọt mồ hôi lạnh to như hạt đậu. Đôi mắt lấp lánh như ánh sao trên mặt Bách Lý Như Yên lơ đãng nhìn khuôn mặt đẹp trai đến không thể kiềm chế của Lãnh Tử Hàn, không nhìn được mà nuốt một ngụm nước bọt: “Tử Hàn thúc thúc, người và cha ta đều đẹp trai! Khi ta lớn nhất định sẽ gả cho người!”.

Cái gì?!

Đoàn một tiếng sét đánh xuống! Tất cả mọi người đều không dám tin mà nhìn tiểu nha đầu đang phát bệnh mê trai kia! Căn bản là bị câu nói của nó khiến cho giận sôi lên!

Bình tĩnh, quý quyết và thần bí như Mặc Quan Hoa cũng không nhịn được mà nuốt một ngụm nước bọt, cảm thấy u buồn, trong lòng trẻ con bây giờ toàn suy nghĩ cái gì thế này! Sao lại có thể coi trọng một người đàn ông có thể làm cha của nó như Lãnh Tử Hàn chứ!

Khóe miệng Nam Cung Cẩm giật một cái, rồi lại nghếch ra, ngây ngốc nói với con gái bé bỏng của mình: “Yên Nhi, tuổi của con, không phải...” Không phải nó hẳn là thích Kinh Lan sao? Nàng vốn cho là tiểu nha đầu này mỗi lần đi tới Bắc Minh đều kích động như thế, vì đi tới thăm Kinh Lan, hóa ra lại vì Lãnh Tử Hàn sao?! Chuyện này có phải là quá máu chó hay không, sự chênh lệch tuổi tác này... Khụ, được rồi, mặc dù tình cảm có thể vượt qua giới hạn tuổi tác nhưng lúc này lại quá là không hợp thói thường rồi?!

Mà Lãnh Tử Hàn là nhân vật nam chính bị thổ lộ, khóe miệng lại hung hăng co quắp mấy lần, hốt hoảng nói, cũng nhanh chóng khoát tay: “Trẻ con nói ấy mà! Lời trẻ con sao coi là thật được!” Có thể nói cả đời này của hắn còn chưa từng xấu hổ như thế này! Con gái của Tiểu Cẩm và Tiểu Cẩm đều vô lý như nhau, thực sự là...

Đúng thế! Lời trẻ con không coi là thật được, tiểu nha đầu này hiện nay mới ba tuổi, biết cái gì chứ! Tất cả mọi người đều gật đầu trong lòng.

Sau khi Lãnh Tử Hàn và mọi người bình tĩnh lại, hắn thần lau mồ hôi trán trong lòng, sau đó vội vàng đưa Bách Lý Như Yên cho Nam Cung Cẩm, nói đùa vài câu gì đó, Lãnh Tử Hàn hắn còn chưa phát rồ đến nổi ra tay với đứa bé ba tuổi, hơn nữa, cho dù không có chênh lệch tuổi tác đến thế, muốn hắn làm con rể của Bách Lý Kinh Hồng, thà rằng cho hắn một đao cho thống khoái!

Mặc Quan Hoa ở bên cạnh nhìn hắn đầy khinh thường một cái: “Người kích động như thế làm gì? Mọi người đều biết là trẻ con nói chuyện không kiêng dè gì, chẳng lẽ không có cô nương nào coi trọng người sao? “Dù sao thì cũng còn hơn người, hơn ba mươi còn không có ai thèm!” Lãnh Tử Hàn đánh trả rất không khách khí!

“Nực cười, Mặc Quan Hoa ta mà không ai muốn? Chỉ cần ta ra ngoài phất tay một cái, con gái muốn gả cho ta nhiều như cá diếc sang sông, người nhìn hoa cả mắt!” Mặc Quan Hoa hừ lạnh một tiếng, vô cùng chăm chú cái lại để bảo vệ cho mị lực của mình. Hắn tự nhận phong thái hắn vô hạn, toàn bộ Bắc Minh đều không có ai có thể vượt qua được. Không ai muốn ư? Thật đúng là nực cười!

Lãnh Tử Hàn liếc hắn một chút, nói không mẫn không nhạt: “Người cho rằng người vẫn là thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử như mười năm trước sao? Rất buồn phải nói cho người biết một tin tức không vui, người đã quá hạn rồi!”

Miệng nói là rất buồn nói cho Mặc Quan Hoa nghe, nhưng cả người hắn nhìn không buồn chút nào.

Mặc Quan Hoa hất tay áo lên, quả nhiên là hành động này mị lực bắn ra bốn phía, hào quang vô hạn. Mị lực của đàn ông trưởng thành không thể nghi ngờ gì là được thi triển hết ra, tản ra một loại dụ hoặc trí mạng: “Vài chục năm sau, phong thái của Mặc Quan Hoa ta, vẫn là có một không hai trong thiên hạ như cũ!”

Lãnh Tử Hàn nhẹ nhàng nâng chân, dựa vào cái cây. Bộ dạng quả thực là cùng ngạo tà tứ, như là Ma Vương, mê đảo ngàn vạn thiếu nữ xinh đẹp. “Hiện nay, Lãnh Tử Hàn ta đã sớm là công tử tuyệt thế của đàn ông trong thiên hạ!” Thế là, hai người đấu võ mồm xong, lại bắt đầu đấu sắc!...

Quân Kinh Lan lại một lần nữa yên lặng ôm trán lại nữa! Lại nữa! Tiêu Miêu Tử lặng lẽ tiến lên nhắc nhở: “Lãnh đại nhân, Mặc đại nhân, hiện nay vẫn đang là giờ dạy học!” Mặc dù mấy người Nam Cung Cẩm tới, nhưng cũng nên để ý một chút chứ? Hai người này chẳng phải là lão sư sao? Lời hắn nói hướng về hai người bọn họ, những ánh mắt lại hướng về Bách Lý Kinh Hồng, quay đầu nhìn về phía chủ nhân cũ mà ta yêu nhất, sùng bái nhất!

Lãnh Tử Hàn không để ý lắm mà hất mấy sợi tóc trên trán, khuôn mặt ưu nhã và ánh mắt xinh đẹp không gì sánh được, giọng nói cùng ngạo và tà tứ vang lên: “Đồ đệ của Lãnh Tử Hàn ta, đương nhiên là thông minh đến

cực điểm! Dù ta không dạy nó cái gì, nó cũng có thể trở thành một thiên tài!” Mặc Quan Hoa nhìn sang bãi cỏ, sửa sang tay áo rộng của mình, cả người như một đóa ma lan nở lúc nửa đêm, không có chút xấu hổ nào nói: “Đồ nhi của Mặc Quan Hoa ta, cho dù, ta không dạy gì, không học võ công của hần, cũng vẫn là rờng trong cõi người, hiện nay cho dù là đang giờ học, thì có quan trọng gì?” Nhìn hai người này, cuối cùng Nam Cung Cẩm cũng không nhịn được nữa, cười lạnh một tiếng, đưa Bách Lý Như Yên cho Bách Lý Kinh Hồng. Nàng cởi giày của mình vọt ra: “Ta làm thọt hai tên sư phụ không đáng tin các người!”

Gà bay chó chạy!

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 104: Ngoại Truyện 4 Không Ổn Rồi, Phía Trước Có Hai Con Cọp Cái Hung Hãn!

Sau khi xử lý hai người Lãnh Tử Hàn và Mặc Quan Hoan một trận, cuối cùng tâm trạng của Nam Cung Cẩm cũng thoải mái hơn. Giao “Tiểu Tinh Tinh” cho Quân Kinh Lan, nàng dẫn ba cha con nhà Bách Lý đi dưới ánh mắt lưu luyến không rời của Quân Kinh Lan.

Còn hai người Lãnh Tử Hàn và Mặc Quan Hoa, trên khuôn mặt phong hoa tuyệt đại đã bần dập cả, khiến cho Quân Kinh Lan phải dùng sách vở để che mặt mình, cảm thấy không đành lòng nhìn thẳng hai người kia.

Muốn chạy à, Bách Lý Kinh Hồng còn ở nơi đó ngăn cản, Nam Cung Cẩm cũng không phải đèn cạn dầu. Muốn đánh lại à, đàn ông đánh đàn bà cũng không phải là đàn ông, cho nên cũng không tiện đánh lại, thế là cuối cùng liền bị đánh thảm. Hai người đầu che mặt than thở, sức lực cãi nhau cả một đoạn thời gian dài cũng không bằng một phen này.

Mặc Quan Hoa chống cằm thở dài, cảm thán bản thân số khổ. Bị sự phụ tính toán khiến phải chăm sóc dạy dỗ cho 8 con người ta đã đủ xui xẻo. Giờ còn phải chịu mẹ nuôi của đứa bé đến đánh, đánh cũng đã đành rồi, đây còn bị người ta dùng dép đánh vào mặt! Còn gì là phong thái phong hoa vô song bao trùm khắp thiên hạ của hắn nữa...

Lãnh Tử Hàn ngửa mặt lên trời thở dài, cảm thấy thương xót bản thân. Nhất là khinh bỉ tên Bách Lý Kinh Hồng kia ở cùng Nam Cung Cẩm nhiều năm như vậy, bản thân hắn bị ức hiếp cũng tự đi mà chịu chứ, lại không thể biến chuyển một chút tính nết mạnh mẽ của Tiểu Cẩm Cẩm. Nàng vẫn

như cũ, nói đánh là đánh! Còn đâu dung nhan anh tuấn tiêu sái mà hấn vẫn lấy làm kiêu ngạo...

Trên đường đi, Bách Lý Như Yên vô cùng im lặng, nước mắt rưng rưng nhìn hoàng cung Bắc Minh càng ngày càng xa, sự bị thương trong lòng trong chớp mắt hóa thành nước mắt như dòng sông: “Lãnh Tử Hàn thúc thúc, oa oa...” Khóe miệng Nam Cung Cẩm giật một cái, nắm bàn tay nhỏ của nó rồi mở miệng dạy bảo: “Khụ khụ, Như Yên à, tầm mắt của trẻ con nên nhìn ra xa, không nên để vẻ bề ngoài của người ta mê hoặc. Lãnh Tử Hàn thúc thúc của con

mặc dù mười phần anh tuấn, nhưng tuổi của hấn và con không thích hợp!” “Mẫu thân, tuổi tác không là vấn đề. Không phải lúc trước người nói tình yêu có thể vượt qua tất cả, thay đổi tất cả, vượt qua mọi khó khăn sao?” Bách Lý Như Yên nước mắt rưng rưng nói.

Nam Cung Cẩm nhíu mày, hờnghi nhìn nói: “Ta nói như vậy lúc nào?”

“y...” Bách Lý Như Yên hơi bối rối, gãi gãi đầu của mình, lẩm bẩm: “Chẳng lẽ ta nhớ nhầm sao. Hay là cha nói?” Lẩm bẩm xong thì mồ hôi lạnh toát ra, hồng bét! Đúng thật là cha nói, nhưng nó đã đáp ứng cho không nói cho mẫu thân biết! Xong đời!

Sắc mặt cô gái nào đó khó coi quay đầu nhìn về phía Bách Lý Kinh Hồng. Người đàn ông tuyệt mỹ lẳng lẳng nuốt một ngụm nước bọt, vội vàng quay đầu đi, hấn tuyệt đối không thừa nhận do mình sớm phát hiện con gái mình có hứng thú với Lãnh Tử Hàn rồi đâu. Hấn lại còn tích cực cố vũ như thế, chỉ cần tưởng tượng một chút cảnh mình trở thành nhạc phụ của tình địch mình, thì thân phận đó đã vô cùng có thể giúp mình giải tỏa được những uất ức mà năm đó ở Nam Nhạc Lãnh Tử Hàn đã gây ra cho mình rồi. Cho dù có thành công hay không thì chỉ cần khiến Lãnh Tử Hàn khó xử cũng đều tốt cả.

Nhưng không ngờ là nha đầu này lại bán đứng mình như thế. Thế là, sau khi hấn nuốt xong ngụm nước bọt, sau đầu lại hiện ra giọt mồ hôi to, cuống quýt nhìn xung quanh, tránh né ánh mắt của Nam Cung Cẩm, trên mặt còn cố tỏ ra thần thái bình tĩnh, để duy trì hình tượng của mình.

Nhìn bộ dạng chột dạ này của hắn, Nam Cung Cẩm bỗng nhiên nở nụ cười lạnh: “Bách Lý Kinh Hông, chàng rất giỏi! Ra ngoài mua đồ thì không có bản lĩnh gì, luôn luôn tiêu tiền nhà tổn hơn bình thường đã đành, không ngờ lại giỏi dạy hư trẻ con như thế này! Những lời này chàng có thể nói cho một đứa bé ba tuổi nghe sao?”

“Chuyện này, ta...” Áp úng hồi lâu, môi môi lạnh càng ngày càng nhiều, hoàn toàn không biết nên giải thích thế nào. Thực ra dù hắn có giải thích thế nào thì cũng đều đui lý.

Nam Cung Cẩm hừ lạnh một tiếng: “Về nhà sẽ tính sổ với chàng!” Dứt lời, nàng nắm tay Bách Lý Như Yên đi lên phía trước, tiếp tục dạy dỗ: “Yến Nhi, nghe mẹ, làm người nên nhìn xa một chút! Tới khi con trưởng thành, Lãnh Tử Hàn sẽ không còn anh tuấn như thế nữa, có lẽ lúc đó hắn đã già lắm rồi. Nhưng lúc đó nói không chừng, những người cùng tuổi tác với con lại đều là soái ca, con tuyệt đối không nên còn nhỏ tuổi thế này mà đã để mắt tới một người nào đó, như thế không tốt đối với tương lai của con!”

Chỉ cần tưởng tượng có một ngày tên Lãnh Tử Hàn kia cung kính đứng trước mặt mình gọi một tiếng nhạc mẫu, nàng liền cảm thấy lòng tơ cả người đều dựng đứng hết cả lên. Vẫn nên là giết chết khả năng này từ trong trứng nước thì hơn!

Bách Lý Như Yên nhú mày, nghịch đầu ra rất nghiêm túc nghiên ngẫm câu nói của Nam Cung Cẩm, bộ dạng nhìn vô cùng đáng yêu. Khuôn mặt mồm mỉm cười hào nhỏ nhắn tràn đầy hoang mang, sau này mình sẽ gặp nhiều người anh tuấn sao? Nếu như thế, lời của mẫu thân rất đáng để cân nhắc.

Trên đường cái, người một nhà Nam Cung Cẩm cứ thế mà đi tới. Rất nhiều người, qua lại tấp nập. Ngay lúc này, một đứa trẻ ước chừng hơn hai tuổi, chui tới chui lui trong đám người, không hiểu thế nào lại đụng phải người Nam Cung Cẩm!

“Ồi!” Nam Cung Cẩm kêu lên một tiếng không nhẹ không nặng.

Đứa bé trai kia vội vàng ngẩng đầu lên, ra dấu “suyt” với Nam Cung Cẩm. Nam Cung Cẩm vừa nhìn thấy mặt đứa bé này, trong nháy mắt liền giật mình, dáng dấp nó giống hệt Mộc Nguyệt Kỳ, là nam sinh nữ tướng, rất đẹp, nhưng toàn bộ hình dạng lại lộ ra giống như một người nào đó, mang theo vẻ anh tuấn và phong lưu.

Thấy Nam Cung Cẩm ngỡ ngác nhìn mình, đứa bé kia vội vàng giật một cái túi tiển từ hông mình xuống, chiếc túi đó căng phồng, nó nói: “Tỷ tỷ, tỷ cho ta trốn ở đằng sau mọi người rồi cùng đi, ta cho tỷ chỗ bạc này được không?”

Bạc à?! Trong nháy mắt, ánh mắt Nam Cung Cẩm sáng lên, trên mặt lộ ra nụ cười sói già, đưa tay nhận lấy! Đứa bé kia hết sức tinh ranh giấu túi tiển sau lưng mình, nói đây về phòng bị: “Tỷ tỷ, tỷ phải giấu ta đi trước đã, ta mới đưa tiển cho tỷ! Nếu không ta mà bị tỷ lừa thì biết làm sao bây giờ? Cha ta đã nói, làm ăn có thể chịu thiệt, chứ không thể bị lừa!”

Khóe miệng Nam Cung Cẩm giật một cái, đột nhiên có cảm giác mình có nên dành thời gian tìm cha của đứa bé này nhìn một chút hay không, quả thực là rất có tâm mắt, căn bản chính là tri kỷ của nàng! Nhưng mà đứa bé này, dáng dấp thật sự là quá giống với Duệ ca ca.

Đang lúc nàng thán phục, một giọng nữ quen thuộc truyền đến: “Thượng Quan Tử Phong, con đừng tưởng rằng con trốn là ta không tìm được! Lập tức ra đây cho ta!” Chen chúc trên con đường, lách qua mấy chục người đang trước, Nam Cung Cẩm đã có thể nhìn thấy một hình bóng màu tím cách nàng khoảng ba mươi mét. Giọng nói quen thuộc, khuôn mặt quen thuộc, không thể nghi ngờ gì chính là Mộc Nguyệt Kỳ, so với tư thế hiên ngang của nàng lúc trước, bây giờ nàng còn có thêm phần thành thực kiêu mị nữa. Nhưng Thượng Quan Tử Phong liền sợ choáng váng, bất chấp tất cả, rúc vào sau lưng Nam Cung Cẩm mà trốn. Bách Lý Kinh Hồng và Nam Cung Cẩm đi song song với nhau, thân thể hai người thành công che khuất nó. Nhưng nó vẫn cảm thấy vô cùng sợ hãi, không cảm thấy an toàn một chút nào, như một con ruồi không đầu không biết trốn chỗ nào. Ánh mắt như ánh trăng của Bách Lý Cảnh Thần nhìn nó trong chốc lát, rồi vô cùng bình tĩnh quay đầu lại.

Còn Bách Lý Như Yên thì một mực nhìn tiêu đệ đệ này, cảm giác vô cùng mới lạ. Mộc Nguyệt Kỳ đi về phía trước vài bước, vòng qua vòng lại, cũng nhìn thấy Nam Cung Cầm. Nàng thoáng ngơ ngác, cả người cứng đờ. Còn Nam Cung Cầm thì không nhìn nàng, mà nhìn người đàn ông mặc trường bào màu xanh lam sau lưng nàng, trong tay của hắn, vẫn là chiếc quạt thủy mặc quen thuộc, trên môi vẫn có một nụ cười, ôn nhuận như ngọc, thanh thản thanh nhã, như là lúc nàng nhìn thấy hắn ở pháp trường ba năm trước đây vậy. Chỉ trong chớp mắt, nước mắt đã dâng đầy trong mắt nàng. Nàng không dám tin mà che miệng mình lại, phảng phất như là mọi thứ xung quanh mình đều chỉ còn là ảo ảnh, nàng khàn giọng nói: “Duệ ca ca?”

Hắn không chết? Thật sự không chết sao?!

Khi Bách Lý Kinh H ồng nhìn thấy Thượng Quan Cầm Duệ, bờ môi mỏng cũng không tự chủ được mà nhếch lên. Hiển nhiên tâm trạng của hắn cũng vô cùng tốt, nếu nói đời này của hắn, có ai là bằng hữu, vậy thì không thể nghi ngờ gì chính là Thượng Quan Cầm Duệ. Thấy bằng hữu của mình bình an không có chuyện gì, hắn tự nhiên cũng cảm thấy rất vui vẻ.

Thượng Quan Cầm Duệ cũng không phải đồ đ ần, biểu hiện kỳ lạ của Nam Cung Cầm khi nhìn hắn thực sự quá mức rõ ràng, khiến hắn lảng lảng nhíu đôi mày đẹp một cái, nhưng hắn cũng cảm thấy cảm giác quen thuộc như có như không ở trong lòng, khiến hắn có cảm giác như là hắn biết mấy người này. Nhưng, quen biết lúc nào thì ngay cả một chút hắn cũng không nhớ ra được.

Bước chân Mộc Nguyệt Kỳ lung lay, ngay cả chuyện đi tìm con trai mình để xử lý cũng quên mất. Thực ra mấy năm nay, là nàng có tâm tư riêng, một mực không chịu nói chuyện liên quan đến Nam Cung Cầm cho Thượng Quan Cầm Duệ. Nàng sợ nếu mình mà nói, sẽ mất đi hạnh phúc đang g ần ngay trước mắt mình một cách dễ như trở bàn tay. Còn Nam Cung Cầm thì đã có Bách Lý Kinh H ồng, có hạnh phúc thuộc về nàng, có người ca ca là Thượng Quan Cầm Duệ hay không, đối với Nam Cung Cầm thì cũng chỉ là chuyện nhỏ bé. Thế nhưng nàng thì khác, nàng không thể không có Thượng Quan Cầm Duệ.

Cho nên, mọi chuyện liên quan đến quá khứ Thượng Quan Cẩm Duệ, nàng đều không nhắc tới. Mà mấy năm này, nàng một mực không chịu gả cho hắn, cũng vì lo lắng có ngày Nam Cung Cẩm xuất hiện. Giấc mộng này bỗng nhiên... vỡ tan. So với việc đạt được rồi lại đau khổ mất đi, nàng thà rằng mình không đạt được. Thế nên, nàng vẫn không chịu gả cho hắn, rồi tự an ủi bản thân mình là do lúc trước bản thân mình theo đuổi hắn, gặp rất nhiều khó khăn và ngăn trở, nên muốn hắn ném thử mùi vị đó. Nhưng nguyên nhân chân chính thức ra vẫn luôn bị nàng ẩn giấu nơi đáy lòng.

Hiện nay, ngày mà nàng lo sợ cuối cùng vẫn đến rồi! Nàng thậm chí cảm giác được lưng mình đã trở nên lạnh lẽo, đã không dám quay đầu lại nhìn người đàn ông sau lưng. Nếu như Thượng Quan Cẩm Duệ nhận ra Nam Cung Cẩm, vậy thì phải làm sao bây giờ? Nếu như hắn trách mình không nói cho hắn mọi chuyện, vậy thì phải làm sao bây giờ? Nếu như... hắn vẫn còn nhớ rõ những trách nhiệm và hứa hẹn năm xưa, vậy thì phải làm sao bây giờ?

Nàng không ngừng tự hỏi mình trong lòng, không ngừng cảm thấy sầu muộn trong lòng. Nàng không nợ ai đi đâu gì, chỉ đơn thuần là vì giấu giếm mà bất an trong lòng. Ngay lúc nàng đang không biết nên nói gì, tiếng Thượng Quan Cẩm Duệ truyền đến từ sau lưng: “Ừm, phiền các hạ nhường đường một chút. Chúng ta tìm con mình!”

Giọng nói này, khiến cho trong lòng Nam Cung Cẩm chấn động! Ôn nhã dễ nghe, chính là Duệ ca ca, chính là Duệ ca ca! Ánh mắt sốt ruột của nàng nhìn Thượng Quan Cẩm Duệ, nhưng lại không được Thượng Quan Cẩm Duệ đáp lại, hắn thấy Nam Cung Cẩm vẫn chắn trước mặt mình và Mộc Nguyệt Kỳ, bèn không để ý đến cảm giác quen thuộc trong lòng nữa, một lần nữa lịch sự nói: “Cô nương, cho nhờ một chút!”

Giọng điệu mặc dù vẫn ôn hòa như cũ, nét cười trên khuôn mặt cũng vừa phải. Nhưng hai đầu lông mày đã thoáng có chút không kiên nhẫn. “Huynh không biết chúng ta sao?” Lời này, là Bách Lý Kinh Hằng nói, giọng điệu trong trẻo và lạnh lùng, cũng có một chút không dám tin.

Thượng Quan Cẩn Duệ nhíu mày: “Trước đây chúng ta có quen biết sao?” Đúng, cảm giác quen thuộc trong lòng vô cùng mạnh mẽ, nhưng lại không biết xuất phát từ đâu. Trước mặt hai người này, hắn cảm thấy như là đã từng gặp qua, nhưng lại không có chút ấn tượng nào.

Mộc Nguyệt Kỳ do dự một chút, cắn răng, cuối cùng nàng có quyết định! Run rẩy đi tới, nàng nhẹ giọng nói: “Có biết!” Hôm nay Mộc Nguyệt Kỳ thực sự là không được bình thường, Thượng Quan Cẩn Duệ tự nhiên cũng đã nhận ra, hắn bất động thanh sắc ôm eo của nàng. Lại nói với Bách Lý Kinh Hồng: “Kỳ Nhi đã nói biết, vậy thì là có biết đi!” Lời này khiến cho Nam Cung Cẩm hơi sững sốt. Lúc này nàng mới bừng tỉnh, nhìn hắn một chút, lại nhìn Mộc Nguyệt Kỳ một chút, còn có đứa bé tinh ranh đang nủi phía sau bọn họ một chút, nàng đang khóc lập tức biến thành cười. Nhìn bộ dạng này thì người này chắc chắn là Duệ ca ca, mà sở dĩ không muốn cho bọn họ biết hắn còn sống, là vì hắn đã mất trí nhớ. Chẳng trách tại sao mà sau khi Duệ ca ca bị vạn tiễn xuyên tâm, Mộc tử tử và thi thể của hắn đều biến mất.

Thấy Mộc Nguyệt Kỳ hơi lo lắng nhìn nàng, nàng lau nước mắt nơi khóe mắt, cũng hiểu được Mộc Nguyệt Kỳ đang lo lắng đi đâu gì, cười cười nói với Thượng Quan Cẩn Duệ: “Quá đáng! Duệ ca ca, huynh cũng đã nói, chúng ta mặc dù không phải huynh muội ruột thịt, nhưng còn thân thiết hơn cả huynh muội ruột thịt, khi huynh phát tài sẽ không quên người muội muội đáng thương ta đây! Sao giờ có tiền liền không biết ta rồi?”

Lời này khiến cho Thượng Quan Cẩn Duệ có chút sững sờ, nhìn Mộc Nguyệt Kỳ một chút, ý là hỏi xem thế nào. Mộc Nguyệt Kỳ thấy Nam Cung Cẩm không định nói những chuyện năm xưa, cũng biết nỗi khổ tâm của Nam Cung Cẩm, nàng liền nói với Thượng Quan Cẩn Duệ: “À, đúng thế, những lời này chàng đã từng nói qua! Nàng là muội muội của chàng, nhưng không phải muội muội ruột!”

Thượng Quan Cẩn Duệ nhíu mày, cảm thấy chuyện này có chút kỳ quặc. Từ chuyện chẳng biết tại sao mình lại rất phản cảm với cha mẹ của mình, là Quảng Lăng Vương và Quảng Lăng Vương Phi, rồi đến cảm giác quen thuộc với hai người này, khiến hắn cảm thấy quá khứ của hắn là

hết sức phức tạp. Còn có phản ứng và biểu hiện của Kỳ Nhi vừa rồi khiến hắn trăn trối nói: “Đi khách sạn nói chuyện! Mọi người đi trước đi, ta đi tìm Tử Phong!”

Thượng Quan Tử Phong đang trốn sau lưng Nam Cung Cẩm nghe thấy đã cảm thấy không bình thường, hình như mấy người này quen với cha và mẫu thân mình, có phải mình sẽ bị bán đứng không? Ặc, phải mau chóng trốn đi mới được! Nhưng nó vừa mới quay đầu, rón rén đi được vài bước, đã bị Bách Lý Như Yên túm lấy cổ áo: “Đệ muốn chạy đi đâu? Trốn sau lưng mẫu thân ta lâu như vậy, không giao tiề ra, giờ muốn quay người rời đi à! Nằm mơ!”

Bộ dạng keo kiệt tính toán tỉ mỉ của nó bây giờ giống hệt như Nam Cung Cẩm không hề sai chút nào! Thân hình Thượng Quan Cẩm Duệ hơi nghiêng một chút, đã thấy dáng vẻ co đầu rụt cổ của con trai, bỗng cảm thấy buồn cười. Nhanh chân đi tới mấy bước, dẫn theo nó đi tới khách sạn.

Im lặng.

Thượng Quan Cẩm Duệ hết sức kinh ngạc tiếp nhận những chuyện mới được nghe thấy. Hóa ra hắn là con của Quảng Lăng Vương, nhưng bất hạnh lạc đường, thế nên không quá thân thiện với cha mẹ ruột của mình.

Sau đó được mẹ của Nam Cung Cẩm nhặt được, từ đó huynh muội thân thiết, cùng trải qua rất nhiều năm. Nhưng ba năm trước đây, trong chiến tranh, hắn đi ngang qua một bờ vực và bị rơi xuống, từ đó mất trí nhớ.

Đây là Nam Cung Cẩm nói cho hắn biết, nàng cố gắng lược đi rất nhiều chuyện. Không để cho Thượng Quan Cẩm Duệ biết lúc trước hắn bị cho mình bỏ rơi mình, ném mình cho gấu đen và trách nhiệm, cũng không kể những yêu hận gút mắc, hận nước thù nhà năm đó cho hắn biết. Cũng không kể đến những chuyện màu nhuộm sa trường, thiên hạ tranh bá. Không hề kể những gì kinh tâm động phách hay oanh liệt, chỉ bình tĩnh kể chuyện cũ một cách đơn giản nhất.

Kể cho hắn biết mình chính là muội muội của hắn, là người không muốn mất đi người huynh trưởng này. Nhưng có thay đổi một chút nội dung, để nửa đời sau này hắn sinh hoạt được đơn giản và vui vẻ. Cũng là để cho Mộc tử tử yên tâm. Còn những chuyện cũ trước đây, những ký ức tốt đẹp, những sự tan vỡ chia cắt, những khoái ý ân thù, những chuyện đau đớn thấu tâm can, chỉ như một giấc mơ mà thôi. Sau một quãng đời đầy biến động, tất cả sẽ bình tĩnh lại.

Mộc Nguyệt Kỳ nghe rồi, cũng cảm thấy sống mũi cay cay. Nam Cung Cẩm đã bỏ qua thật nhiều chuyện của bọn họ, nhiều chua xót, nhiều vui cười, nhiều giãy giụa, nhiều vui vẻ, còn có thật nhiều khổ sở. Cũng chính những lời đơn giản này, càng khiến cho nàng thấy khó chịu. Nếu như quá khứ không như thế, không có những gút mắc nan giải như thế. Tất cả mọi chuyện đều đơn giản như lời nói của Nam Cung Cẩm, vậy thì tốt biết bao nhiêu. Bọn họ, sẽ không phải trả quá nhiều đau đớn, vất vả và nhiều chuyện phức tạp như thế.

“Nếu là như thế mà quên mất muội, quả nhiên là đi đầu mà một người ca ca như ta không nên làm!” Thượng Quan Cận Duệ mỉm cười, hắn thầm cảm thấy chuyện quá khứ của hắn, cũng không đơn giản như những lời người muội muội này của mình nói. Nhưng Kỳ Nhi một mực không nói gì, như thế nói lên đi đầu gì? Nói rõ ràng “quá khứ” như thế này đối với mình hắn là tốt nhất. Cũng nói lên rằng, bọn họ hy vọng mình tin tưởng những gì đã nghe được. Còn những người này, hiển nhiên cũng đều là những người quan tâm đến mình. Đã như thế thì cần phải biết rõ ràng về quá khứ để làm gì? Dù sao thì cũng đã là quá khứ! Chẳng phải vẫn cần tiếp tục cuộc sống sao? “Thế nên! Ta đã nghĩ huynh không còn trên cõi đời này nữa, nên đã thương tâm rất nhiều năm!” Câu nói này Nam Cung Cẩm nói không sai.

Mộc Nguyệt Kỳ do dự nói: “Thực ra ta đã sai người đi tìm mấy người, muốn biết tin tức của mấy người. Nhưng mà không tìm được!” Nàng không hy vọng Thượng Quan Cận Duệ có ngày gặp lại Nam Cung Cẩm, nhưng nàng lại không

muốn Nam Cung Cẩm luôn lo lắng vì bọn họ. Cho nên nàng có nhờ người đi tìm, đáng tiếc là không ai biết bọn họ ẩn cư ở nơi nào. “Trời xanh

có mắt, cuối cùng cũng đã gặp!” Nam Cung Cẩm cười vô cùng thoải mái.

Thượng Quan Cẩm Duệ cũng cười, mặc dù chỉ mới biết tiểu nha đầu này một ngày, nhưng có lẽ lúc trước thật sự là muối muội của mình, cảm giác rất thân thiết. Nhớ lại lúc nàng phàn nàn trên đường, hẳn không nhận được mà nói: “Ca ca cũng không phải là có tiền liền không quen muối, lúc trước không có tiền cũng không quen biết muối!”

Nam Cung Cẩm nhạy cảm nghe được câu nói này có vấn đề “Chờ một chút, lúc trước không có tiền cũng không quen biết, lời này ý là huynh bây giờ thật sự rất có tiền sao?”

Bách Lý Kinh Hồng nghe thế, yên lặng ôm trán. Lại nữa...

Ngoài cửa, ba đứa nhóc chụm đầu nhòm vào trong phòng qua khe cửa. Thượng Quan Tử Phong tuổi nhỏ nhất, cho nên vóc người tương đối thấp, đầu ở vị trí thấp nhất, Bách Lý Cẩm Thần lớn nhất, lại thêm là con trai, nên hơi cao hơn so với Bách Lý Như Yên, vì thế đầu ở chỗ cao nhất.

Thượng Quan Tử Phong buồn bực sờ cằm nhỏ của mình, mới hai tuổi mà có vẻ thâm trầm không tưởng. Nó hỏi: “Hai người nói xem, bọn họ đang nói chuyện gì?” Ngẩng đầu lên, đã trông thấy mặt của Bách Lý Như Yên, khuôn mặt nhỏ lập tức đen lại! Nó nhớ rõ lúc đó mình suýt nữa chạy thoát, lại bị chính tiểu nha đầu xấu xí này túm cổ áo kéo lại! Nó khẽ hừ một tiếng, rồi lại quay đầu đi.

Bách Lý Như Yên khinh bỉ nhìn thoáng qua gáy nó một chút rồi liếc mắt một cái nghĩ tên này hẹp hòi không xứng làm con trai. Bách Lý Cẩm Thần thở dài một hơi như một ông cụ non, nhìn hai người này một chút rồi cảm thấy hai người này quả nhiên đầu là trẻ con! Thằng nhóc này không hề để ý đến chuyện nó và Bách Lý Như Yên là anh em sinh đôi... Sau một hồi lâu, Bách Lý Cẩm Thần mới chần chừ nói: “Có lẽ là bằng hữu gặp mặt.” Bách Lý Như Yên không đồng ý lắc đầu: “Không thể nào, nếu như chỉ đơn thuần là bằng hữu gặp mặt, vì sao không cho chúng ta vào! Nếu chỉ là bằng hữu, bọn họ tách chúng ta ra là hành động quá không hợp lý!”

Thượng Quan Tử Phong dù không thích Bách Lý Như Yên, nhưng cũng rất tán đồng đối với cách nhìn của nó, nên khẽ gật đầu. Rồi lại nhin không được mà cất giọng non nớt trẻ con: “Chẳng lẽ có chuyện gì mà không được lộ ra ngoài, cho nên không để cho chúng ta biết?”

Nó vừa nói xong, khuôn mặt hai đứa nhóc kia liền sáng lên! Nhất là Bách Lý Như Yên còn hưng phấn mà vỗ tay một cái rồi kích động nói nhỏ: “Ta biết rồi, giữa bốn người bọn họ nhất định là có tranh chấp về chuyện tình cảm! Khi mà mẫu thân của ta trông thấy cha của người, trông có vẻ như rất muốn khóc! Cho nên rất có thể cho người là mối tình đầu của mẫu thân ta!”

Khóe miệng Bách Lý Căn Thần giật một cái, ánh mắt nhìn muội muội của mình như đang nhìn một đứa ngốc, nếu thật sự là như thế, thì cha sẽ phải đề phòng người đàn ông này chết đi được ấy chứ? Sao có thể cùng bọn họ đến khách sạn được chứ! Muội muội thật sự là không hiểu cha!

Nhưng Thượng Quan Tử Phong nghe xong lại cảm thấy có lý một cách sâu sắc! Nó vỗ bàn tay nhỏ của mình, rất hưng phấn quay đầu nói: “Lúc đó mẫu thân của ta thấy mẫu thân của người cũng rất không bình thường, nhất định là vì mẫu thân người và mẫu thân ta từng là tình địch!”

“Cho nên có thể là mẫu thân của ta và cha người từng yêu nhau, những mẫu thân người thò một chân vào, phá vỡ hạnh phúc bọn họ!” Bách Lý Như Yên phác họa ra một chuyện tình tay ba máu chó, còn phối thêm một vài tiểu tam khiến người ta khinh bỉ.

Thượng Quan Tử Phong liền không vui, mồm miệng méo xẹo nói: “Vì sao không phải là cha người chen vào giữa phá vỡ chuyện của mẹ người và cha ta chứ!” Tiểu tam cũng không phải là danh hiệu vinh quang gì, vẫn nên phối cho cha của đối phương thì hơn. Tiểu nhị bên cạnh im lặng nghe ba đứa nhóc nói mẫu thân người với cha ta mà đầu đầy chấm hỏi. Thứ nhất, bọn chúng nói quá nhanh, nghe không hiểu được. Thứ hai, trong đầu trẻ con bây giờ đang nghĩ cái gì vậy, chuyện tình cảm tay ba mà cũng có thể nói được rõ ràng như thế, thật sự không biết cha mẹ chúng giáo dục thế nào?

“Mẫu thân người phá hư!” Bách Lý Như Yên quặm mặt nói. “Cha người phá hư!” Sắc mặt của Thượng Quan Tử Phong cũng rất thối.

Hai đứa nhóc phùng phùng mang trợn mắt. Đôi mắt cũng phát đau vì trợn lên, cuối cùng quyết định chọn biện pháp hòa giải, nên đồng thanh nói: “Có lẽ năm đó bọn họ chia tay trong hòa bình!”

Bách Lý Căn Thần đập một tay lên trán mình, nó thật sự cảm thấy xấu hổ khi đứng chung với hai đứa đàn này!

Tiếng ồn ào ngoài cửa đó, đương nhiên mọi người trong phòng đều nghe được! Mọi người đều dở khóc dở cười, không biết nên khóc hay cười! Nam Cung Cẩm đứng dậy, chạy tới ngoài cửa: “Bách Lý Như Yên, ai cho phép con nói hươu nói vượn!”

“Thượng Quan Tử Phong, bảo con học cái tốt thì không! Suốt ngày tình với chả yêu!” Mộc Nguyệt Kỳ cũng chạy ra ngoài cửa.

Hai người đàn ông nhìn nhau cười một tiếng, đuổi sát theo sau.

Ba đứa nhóc ngoài cửa thấy tình hình không bình thường, vội vàng quay đầu, co cẳng lên chạy, Thượng Quan Tử Phong vừa chạy vừa hô to: “Không ổn rồi! Phía trước có hai con cạp cái khí thế hung dữ! Cứu mạng với! Có người mưu sát con trai ruột đây!” “Còn có người không buông tha cả con gái ruột!” Bách Lý Như Yên kéo Bách Lý Căn Thần chạy ra bên ngoài...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 105: Ngoại Truyện 5 Mộ Dung Thiên Thu

“Chỉ cần là Mộ Dung Thiên Thu ta muốn, ta đều sẽ có được, không tiếc bất cứ giá nào.” – Mộ Dung Thiên Thu.

Ta, Mộ Dung Thiên Thu, Nhị Hoàng tử Tây Võ tôn quý. Bởi vì trời sinh có đôi mắt kỳ dị nên phụ hoàng không thích. Ký ức hồi nhỏ đã mơ hồ, chỉ nhớ rõ lúc hai tuổi, mẫu phi thường xuyên ôm ta thở dài, vuốt ve mặt của ta rồi nói: “Nếu là con không có đôi mắt thế này thì tốt.”

Ta nghe nhưng không hiểu nhiều, chỉ cười khanh khách. Lúc hai tuổi, ta chưa từng gặp mặt phụ hoàng, hẳn sủng hạnh mẫu phi, không lâu lắm, ta liền có thêm đệ đệ, Mộ Dung Thiên Liệt. Phụ hoàng có vẻ rất thích Thiên Liệt, mỗi lần tới đều sẽ ôm hẳn, nhưng xưa nay lại không ôm ta, mà chỉ nhìn ta một ánh mắt rất quý dị.

Khi ta năm tuổi, ta hiểu được. Ánh mắt như thế, gọi là chán ghét!

Ta còn nhớ rõ, có một lần phụ hoàng đến, ta và Thiên Liệt vui vẻ đi ra cửa tam cung nghênh đón hẳn, hẳn ôm lấy Liệt, lại nói với ta một câu: “Cút ra xa một chút, trẫm không muốn nhìn thấy ngươi!” Sau đó, chính là những ánh mắt hoặc cảm thông hoặc giễu cợt của đám thái giám và cung nữ.

Câu nói đó, một mực khắc sâu trong lòng ta rất nhiều năm. Nhưng kỳ quái là, ta lại không cảm thấy khổ sở tự ti như những đứa trẻ khác, muốn lui về sau, muốn trốn đi. Mà thay vào đó là tràn ngập sự cừ hận, nhất là trong sự coi thường và trào phúng của những người trong cung, ta đã tích lũy cừ hận đến cực hạn!

Cũng chính lúc đó, ta phát sinh một suy nghĩ gần như là điên cuồng trong lòng, ta muốn giết hắn! Giết người được gọi là phụ thân của ta, nhưng xưa nay không dùng ánh mắt của phụ thân để nhìn ta, chỉ cần mở miệng là toàn những lời coi thường và nhục nhã ta! Ý nghĩ này, khi ta bị hù dọa, nhưng ý nghĩ này lại tươi sáng và kiên định, khiến ta không thể nào coi nhẹ!

Sau này, chúng ta có thêm rất nhiều đệ đệ muội muội, Liệt cũng chậm rãi phai nhạt trong đôi mắt của phụ hoàng. Mẫu phi mặc dù là Thục Phi, nhưng bởi vì nhà ngoại không quyền không thế, nên đã không có ai coi nàng là Hoàng Phi, ta và Liệt thường xuyên bị bắt nạt, bị đối xử lạnh nhạt. Mỗi lần như thế mẫu phi đều ôm chúng ta mà khóc, nói là nàng vô dụng, nhà ngoại không có quyền thế gì, mới khiến cho chúng ta phải trải qua đoạn thời gian không bằng heo chó này.

Năm sáu tuổi, chúng ta phải đi học ở thư phòng. Trên đường lại gặp Tam Hoàng đế và Ngũ Hoàng đế. Liệt túm chặt tay áo của ta, rất là lo lắng, bởi vì chúng ta đều biết rõ, gặp phải hai người kia, tuyệt đối không có chuyện gì tốt lành.

Quả nhiên, bọn chúng lại giống như ngày thường, vô cùng phách lối đứng trước mặt chúng ta. Chỉ có đi đầu là lần này, bọn chúng nghĩ ra được biện pháp mới, cùng nhau nhấc chân lên, Tam Hoàng đế nói: “Mộ Dung Thiên Thu, Mộ Dung Thiên Liệt, hai tên tiểu tạp chủng các người có tư cách gì học cùng một chỗ với chúng ta? Có tư cách gì được làm hoàng tử cao quý như chúng ta? Chỉ bằng địa vị của người mẹ ti tiện các người sao? Ta nói cho các người biết, các người chẳng qua chỉ là hai tên tạp chủng, phụ hoàng không đồng ý nhận tạp chủng! Chỉ cần các người bò qua hàng rào sửa hai tiếng chó, chúng ta sẽ bỏ qua cho các người!”

Hắn nói xong lời này, ta liền hung hăng đấm hắn! Ta đâm đến nổi máu mũi hắn chảy ra, phụ hoàng sao?! Mộ Dung Thiên Thu ta không có phụ hoàng, ta chỉ biết là, cuối cùng sẽ có một ngày, ta sẽ khiến cho đôi mắt nhìn ta đầy khinh thường của người phụ thân kia chứng kiến ta cướp đi hết thầy của hắn, chứng kiến những huynh đệ đã nhiều lần nhục nhã ta chết dưới kiếm của ta!

Nhưng, lực lượng của ta cuối cùng vẫn quá yếu kém! Bởi vì đây là hành động xúc động nhất thời, không chỉ ta, Liệt cũng bị đánh một trận bầm dập! Bọn hấn là hoàng tử được sủng ái, tự nhiên có vô số cung nhân hỗ trợ. Chúng ta tự nhiên là không địch lại, mà ta, lúc bọn chúng không chú ý, đã nhặt lên một khối đá bén nhọn, giấu trong tay áo, chuẩn bị cùng bọn chúng đồng quy vu tận, nhưng ngay lúc này, một giọng nói uy nghiêm vang lên!

“Dừng tay!”

Tất cả mọi người đều ngừng lại, quỳ rạp xuống đất! Trên mặt tất cả mọi người đều thất kinh, ngay cả hai tên hoàng đệ ngang ngược càn rỡ kia của ta, cũng bị dọa cho đứng nghiêm, không dám động đất, cung kính cúi đầu nói: “Thái tử điện hạ!” Thái tử điện hạ?!

Ta ngẩng đầu nhìn hấn, hấn lớn hơn ta ba tuổi, ánh sáng phản chiếu từ trong ánh mắt của hấn, ta thấy được mình! Thấy được biểu lộ bất khuất và hận ý ẩn giấu của mình! Còn hấn, đôi mắt trên khuôn mặt tuấn nhã của hấn lần lượt nhìn từng người một. Thêm vào đó là một cỗ uy nghiêm độc hữu, cảm giác giống như với phụ hoàng. Hai tay chấp sau lưng, hấn nói với chúng ta: “Đều là anh em ruột với nhau, sao lại đánh nhau ở đây? Nếu người khác mà trông thấy, còn ra thế thống gì?”

Tam Hoàng đệ và Ngũ Hoàng đệ đều chỉ vào người ta và Liệt rồi nói, không phải lỗi của bọn hấn, là do chúng ta gây sự trước. Đại Hoàng huynh nhìn ta hỏi: “Thật sao?”

Ta chỉ cười lạnh mà nhìn hấn, không nói lời nào. Bởi vì từ trong mắt hấn, ta thấy được sự coi thường, cũng chán ghét đôi mắt màu xanh lục của ta. Nhưng, hấn còn muốn tỏ vẻ ôn nhã, diễn một vai hoàng huynh tốt với chúng ta. Nhưng dù sao thì tuổi của Liệt cũng còn quá nhỏ, không hiểu được ý nghĩa trong ánh mắt của hấn, tiến lên một bước, tức giận nói hết mọi chuyện của hai người kia với Đại Hoàng huynh.

Đại Hoàng huynh liếc ta một chút, lại liếc hai người còn đang muốn giảo biện kia một chút rồi nói: “Chuyện này bạn cũng không xử lý được, chờ một lát nữa để phụ hoàng xử lý đi!”

Hắn vừa dứt lời, cuối cùng hai người kia cũng sợ! Bọn chúng hoảng sợ cúi đầu xin lỗi chúng ta, còn không cho chúng ta có cơ hội đáp lời, đã chạy đi như một làn khói.

Sau đó, bởi vì chuyện này mà Đại Hoàng huynh được phụ hoàng khen ngợi! Nói hắn không hổ là Hoàng Thái tử Tây Vỹ, biết quan tâm huynh đệ, giữ gìn quan hệ huynh đệ, có thể xử lý những chuyện liên quan đến quan hệ giữa các huynh đệ rất tốt, tương lai nhất định sẽ là một Hoàng đế tốt. Đến giờ phút này, Đại Hoàng huynh đối xử với ta và Liệt, càng ngày càng quan tâm hơn, có thể nói là đầy đủ quan tâm.

Liệt khi còn bé từng được phụ hoàng bế trong lòng, tự nhiên là không nhận ra được sự nghèo khổ trong lòng Đại Hoàng huynh. Dần dần, tình huynh đệ giữa Liệt và Đại Hoàng huynh cũng thật tốt, có thứ gì tốt, cũng sẽ đều cho hắn, đối với ta, cũng chỉ cười, những nụ cười này không phải thật lòng. Những ngày đó, chúng ta sống cũng không tệ lắm. Có Đại Hoàng huynh hỗ trợ, trong hoàng cung, không có người nào dám không để chúng ta vào mắt, thậm chí còn rất là cung kính! Có đôi khi ta còn nghĩ, cần gì quan tâm Đại Hoàng huynh có thật lòng đối đãi với chúng ta hay không, thời gian này, tựa hồ cũng không tệ lắm. Chỉ ít thì nụ cười trên khuôn mặt của Liệt cũng càng ngày càng nhiều, cung nhân cũng có sự tôn trọng cơ bản đối với mẫu phi.

Nhưng, năm ta tám tuổi, tất cả mọi chuyện, toàn bộ bị lật đổ. Mẫu phi gọi ta vào trong cung của nàng. Ngày đó, nàng ăn mặc rất long trọng, là Thục Phi trong quốc yến, mới ăn mặc đẹp đẽ. Nàng cười với ta: “Con trai, tới đây!”

Ta thẫn cảm thấy hôm nay nàng có chút không bình thường, nhưng ta vẫn ngoan ngoãn đi tới. Nàng cười hỏi ta: “Thiên Thu, con hận phụ hoàng sao?” “Hận!” Chữ này, ta không do dự gì mà phun ra! Đây là hận ý đã đè ép trong ngực ta nhiều năm, ở hoàng cung, chỉ cần gặp phải phụ hoàng, hắn sẽ không keo kiệt cho ta một biểu lộ chán ghét, khiến ta biết hắn chán ghét ta nên vứt bỏ. Sao ta có thể không hận? Mẫu phi duỗi một ngón tay đặt lên môi của ta rồi nói nhỏ: “Xuyt! Nói nhỏ một chút, mẫu phi nói cho con, ta cũng hận hắn! Hận không thể giết hắn! Năm đó ở Giang Nam, là hắn trắng

trợn cướp đoạt ta vào cung, khiến cho vô cùng bất đắc dĩ mà hủy hôn sự với thanh mai trúc mã. Sau khi tiến cung, hắn hứa hẹn sẽ đối xử với ta tốt cả đời, nhưng sau đó thì sao? Hắn lừa ta!”

Sau khi nói đến đây, mẫu phi biểu lộ ra sự âm tàn! Nàng bỗng nhiên dùng ánh mắt vô cùng cừu hận nhìn ta, cả người giống như bị thứ gì đó kích thích, hung hăng nói với ta: “Đều là vì ngươi! Bởi vì đôi mắt này của ngươi, nếu không phải vì ngươi, ta sao lại bị thất sủng, đều là vì ngươi!”.

Ta không dám tin mà nhìn nàng, trong lòng, một tia ôn nhu cuối cùng đã tắt lịm. Hóa ra mẫu phi cũng ghét bỏ ta, nhưng, ta có đôi mắt thế này, là lỗi của ta sao?

Cuối cùng, nàng bình tĩnh lại, vuốt mặt của ta rồi nói: “Thiên Thu, nhưng bất kể thế nào, đây cũng không phải lỗi của con! Con biết không, Đại Hoàng huynh của các con cũng không phải là thật tâm đối đãi với các con, hắn chỉ muốn mượn tay các con, để nịnh nọt trước mặt phụ hoàng mà thôi!

“Con biết!” Khi đó ta mới tám tuổi, nhưng ta không e dè nói cho mẫu phi biết, ta biết!

Nhưng, ta vừa mới nói xong, mẫu phi lại không chút do dự tát ta một cái! Một cái tát này, đánh cho mắt ta suýt nữa thì bay ra, lập tức, nàng chỉ và người ta mà mắng: “Ngươi biết! Ngươi biết sao ngươi còn chung đụng một chỗ với hắn? Ngươi biết thì sao ngươi không tìm cách vạch trần khuôn mặt giả nhân giả nghĩa của hắn? Ngươi biết thì sao ngươi không nghĩ biện pháp để thế vào chỗ đó?”. Những vấn đề này, ép cho tâm trạng người ta vô cùng nặng nề. Giống như là có cái gì đó phun ra từ trong đáy lòng, đó là hận ý ngập trời, là sự khinh bỉ phải chịu đựng từ nhỏ đến lớn, ngay tại thời khắc này, bị những vấn đề mà mẫu phi hỏi liên tiếp khiến cho bộc phát ra! Ta siết chặt nắm đấm, cắn chặt răng, đã có quyết tâm muốn ra tay!

Lúc này, mẫu phi bỗng nhiên lại cười, chỉ vào chén rượu cách đó không xa rồi nói với ta: “Thiên Thu, bung chén rượu kia lại đây cho ta!”

Ta chần chừ tiến lên, đưa chén rượu cho nàng, mà cũng ngay lúc đó, ta nhìn thấy mỗi nàng nở nụ cười quý dị, đang cảm thấy không bình thường, muốn vươn tay đoạt lại chén rượu thì nàng đã uống chén rượu xuống! Lập tức, nàng họ kịch liệt, thân thể không ngừng run rẩy, khóe môi cũng tràn ra máu đỏ, nhỏ xuống vạt áo màu hồng của nàng. Ta giật nảy mình, thật kinh muốn ra ngoài gọi người, nàng lại nắm chặt lấy tay của ta, cười vô cùng quý quyết rồi nói: “Mộ Dung Thiên Thu, con nghe đây! Rượu này là tự mình con bung cho ta, là chính con, tự tay giết chết mẹ của mình!”

“Ta không có! Ta không có! Ta cuống quít lắc đầu, muốn lui về phía sau, nàng lại gắt gao nắm chặt lấy ta, khiến ta không thể động đậy! Nàng nói: “Thiên Thu, mẫu phi nói cho con nghe, từ xưa đến nay, được làm vua thua làm giặc, chỉ cần có thể đoạt được thứ mình muốn, dù phải nỗ lực nhiều, mất đi nhiều, nhưng cũng không đáng kể. Cái gọi là nhân tính, cái gọi là thân tình, trước mặt quyền thế thì chẳng đáng giá một xu! Chỉ cần mẫu phi chết đi, người giả nhân giả nghĩa kia nhất định sẽ nhận các người làm con thừa tự trên danh nghĩa Hoàng Hậu, từ đây các người sẽ là con trai trưởng danh chính ngôn thuận! Sau đó, thay mẫu phi và vì chính người, giết hết tất cả những người ngăn cản trước mặt người!”

Ta cuống quít muốn giãy ra khỏi tay nàng, muốn chạy đi, ta thậm chí cảm thấy mẫu phi điên rồi! Nàng đã không còn là người phụ nữ ôn nhu kia, mà là một người bị cừu hận đè ép đến phát điên như ma quỷ, nhưng nàng túm tay ta quá chặt, ta không giãy ra được!

“Mộ Dung Thiên Thu con của ta! Từ hôm nay trở đi, con phải học được sự kiên cường, dù là có một ngày con đối mặt với đê đê ruột của mình, con cũng không thể nường tay! Con đã, con đã giết ngay cả người mẹ ruột của mình! Còn có người nào mà con không xuống tay được nữa?” Nàng cười, vừa cười vừa chảy máu từ khóe môi ra ngoài.

Ta không dám tin nhìn nàng, cũng không thể bỏ qua cả Liệt sao?

“Nhớ kỹ! Rất nhiều thứ, con muốn có được, thì phải học được không tiếc bất cứ giá nào! Đê đê con, lòng quá thiện lương mềm yếu, sớm muộn gì cũng sẽ chết bởi những người ăn không nhả xương trong hoàng cung

này! Cho nên, cho dù có là chính nó cản trước mặt con, con cũng không được mềm lòng! Mộ Dung Thiên Thu, con phải rửa sạch sỉ nhục của mẹ con chúng ta, con phải khiến những kẻ đáng chết kia phải trả giá đắt!”

Còn ta thì cứ thế ngây ngốc, nghe từng câu từng chữ của nàng, đầu óc ta có lẽ đã hoàn toàn trống rỗng. Cả người đầu mê man, giống như là rơi vào một giấc mơ thật dài. Cũng đã chậm rãi không thấy rõ được nét mặt của nàng, giống như là ta bị vây trong một cơn ác mộng vậy. Cuối cùng, nàng cười đối với ta: “Mộ Dung Thiên Thu, con là người cuối cùng tiến và tâm cung của ta, cũng là người tự tay bưng ly rượu độc cho ta! Con đường sau này, đi như thế nào, thì phải xem chính con. Là giá họa cho người khác, sau đó nghe ta, đi giết hết những người cản trước mặt con, hay là gánh vác tội danh giết mẫu thân, bị người phụ hoàng mà chán ghét con giết, chính con tự nghĩ cho kỹ!”

“Nhớ kỹ! Là con giết mẹ ruột của con!” Cuối cùng, nàng cắn răng nói xong câu nói này thì lặng yên không một tiếng động mà chết đi.

Ta ngơ ngác đứng tại chỗ, trong đầu một mực vang vọng câu nói kia của nàng: “Nhớ kỹ! Là con giết mẹ ruột của con!” “Nhớ kỹ! Là con giết mẹ ruột của con!” Ta ngơ ngẩn trên mặt đất, thật lâu. Mãi cho đến khi ở cửa có tiếng thị vệ tuần tra đi qua, ta mới thật kinh đứng dậy, nhìn thấy cái bình sứ đựng độc được trên bàn trang điểm của mẫu phi, cầm lấy nó, nhìn mẫu phi một chút, trèo qua cửa sổ ra ngoài!

Ta biết.

Từ đây, Mộ Dung Thiên Thu ta không có lựa chọn! Nhất định phải giết chết tất cả những ai cản đường, nhất định phải vì mẫu phi của mình rửa sạch sỉ nhục!

Từ đây, Mộ Dung Thiên Thu không tiếp tục mềm lòng hay nương tay trước quyền lợi! Bởi vì chính mẹ ruột của mình, đã chết bởi ly rượu độc kia!

Mà đúng dịp, có một mỹ nhân không được sủng ai từng đi qua chỗ này, đến buổi đêm, ta liền thận trọng ném bình sứ chứa độc được vào cửa sổ

phòng nàng. Hãm hại một mỹ nhân không được sủng ái, tử lệ thành công rất cao, sẽ không có ai nguyện ý đi thăm dò ẩn tình trong đó. Nàng là vô tội. Nhưng, mẫu phi nói rất đúng, ngay cả mẹ ruột ta còn giết. Người vô tội đáng là gì?

Tất cả mọi chuyện tiếp theo, đều đúng như mẫu phi dự đoán. Tên Đại Hoàng huynh giả nhân giả nghĩa kia, quả nhiên đã “đau khổ xin xỏ” Hoàng Hậu, cũng thành công đạt được danh nghĩa là con thừa tự của Hoàng Hậu, phụ hoàng lại hết lời ca ngợi Đại Hoàng huynh chí nhân chí thiện, đúng là quân nhân Tây Võ.

Lập tức, ta phải luyện võ công. Mặc dù không có thiên phú dị bẩm như Liệt, nhưng ở trong chúng huynh đệ ta đã không có địch thủ. Cho dù là Liệt có thiên phú, cuối cùng cũng không địch lại được ta nhiều hơn hẳn hai năm chuyên cần tập luyện.

Năm mười một tuổi, cuối cùng ta cũng tự tay giết chết tên Đại Hoàng huynh giả nhân giả nghĩa kia. Nhưng, ngay khi ta đắc thủ, lại gặp phải Liệt!

Dựa vào nét mặt của hắn, ta biết, khi hắn ra khỏi căn phòng này, nhất định hắn sẽ tố giác ta! Trong đầu ta vang lên tiếng mẫu phi, cho dù là đệ đệ ruột ngăn cản trước mặt mình, ta cũng nhất định phải trừ bỏ! Nhưng, dù sao thì Liệt cũng là đệ đệ ruột duy nhất của ta, cho nên ta cố ý ra vẻ muốn giết hắn, ép hắn quay người chạy trốn! Đợi đến khi Ngự Lâm Quân đuổi tới, ta mới nói cho bọn hắn, là ta nhìn thấy, tận mắt nhìn thấy Liệt ra tay!

Hôm nay, cậu ta sẽ vào cung. Nếu như vận khí của Liệt tốt, thì có thể chạy thoát! Từ nay chạy ra khỏi nơi bần thủ này! Nếu như hắn bất hạnh không chạy thoát, thế thì... Cũng chỉ có thể để ta tự tay xử lý hắn!

Cuối cùng, Liệt không khiến ta thất vọng, thành công chạy ra ngoài. Gánh trên vai tội danh mưu hại Đại Hoàng huynh, người đàn bà điên Hoàng Hậu kia nói Liệt giết con của bà ta, món nợ này cũng muốn cả ta trả, đương nhiên, giết chết một người đàn bà điên điên khùng khùng, thật sự cũng không tính là gì. Hơn nữa, ta còn có thể bố trí hiện trường giả khiến cho bà ta như là quá bị thông vì cái chết của Đại Hoàng huynh, cho nên tự sát.

Nhưng chuyện sau đó, lại hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của ta! Cho dù ta hiện nay là con trai trưởng duy nhất, nhưng phụ hoàng không có ý muốn để ta kế vị, bởi vì ta có một đôi mắt xanh lục, đây là một đôi mắt khiến hần mỗi khi nhớ tới đều sẽ gặp ác mộng.

Nhưng mà, không liên quan. Chỉ cần là ta muốn, ta sẽ lấy được. Hoàng vị, quyền thế, ta muốn, ta sẽ tự mình đi lấy, không cần bất cứ kẻ nào cho!

Ta mua được người trong cung, thả độc dược mãn tính vào trong thức ăn của hần, chờ hần chậm rãi bị độc hành hạ mà chết. Đồng thời, ta cũng từng bước khống chế những người ban đầu ủng hộ Đại Hoàng huynh. Từng chút từng chút một khống chế nhược điểm của bọn hần, sau đó bắt đầu trừ bỏ đối lập. Vượt quá ta dự kiến, Phụng Ưc Tuyết vốn là người được chỉ định làm Hoàng Tử Phi của Ngũ Hoàng đế, lại muốn gả cho ta, gả cho một vị Hoàng Tử không được sủng ái như ta?!

Nàng xin được tử hôn trên đại điện, phụ hoàng ngại thể diện nên đã đáp ứng. Còn ta, là một người không từ thủ đoạn để đạt được mục đích, cưới Phụng Ưc Tuyết, liệu có thể đạt được danh gia vọng tộc Phụng gia ủng hộ. Có sao lại không làm?

Kiểm của ta, chưa hề nương tay! Mượn hết thủy lực lượng có thể mượn để trừ đi những hoàng huynh hoàng đế kia. Phụ hoàng không thích ta, nhưng nếu con của hần toàn bộ chết sạch, hần còn có lựa chọn nào khác sao?

Khi kiểm của ta, giết chết hoàng đệ nhỏ nhất của ta, là một đứa bé vừa ra đời. Ta biết, cả cuộc đời này của ta, cuối cùng là không thể quay đầu lại được nữa! Một đứa bé, cũng chưa từng buông tha? Như thế... như là đã đọa lạc Địa Ngục, nhưng vẫn cứ đi xuống đi! Con đường này, rất đen, rất dài! Ta thích màu đen, thích tất cả những gì u ám quỷ quyệt. Cuối cùng, ngay cả nụ cười của ta cũng biến thành lạnh lùng tàn bạo, nụ cười này, vô số người chỉ cần nhìn thấy, cũng sẽ cảm thấy đáy lòng phát lạnh, cũng bao gồm cả... vị phụ hoàng kia của ta!

Chung quy lại là hần cũng đã nhận ra đi đâu gì đó, muốn đi tìm Liệt! Nhưng, đã đến một bước này, ta há có thể để hần dễ dàng xoay người? Ta

đi trước hắn một bước, tìm được cữu cữu, khiến cữu cữu nói cho ta biết tung tích của Liệt, thực ra, chẳng qua là diễn một tuồng kịch cho phụ hoàng xem mà thôi. Cho hắn biết là ta cũng đang tìm Liệt, cữu cữu hiểu ta, khi hắn gặp ta, hắn liền hiểu rõ. Hắn nói huynh đệ chúng ta không thể đứng ở vị trí đối lập, hắn cũng không đành lòng nhìn chúng ta giết hại lẫn nhau!

Cho nên, hắn sẽ không nói tung tích của Liệt cho phụ hoàng. Một khi phụ hoàng tìm được Liệt về, chính là một trận huynh đệ tương tàn! Thế nên, hắn tự sát, cắt đứt manh mối, cũng dặn dò gia nhân không nói những chuyện ở đây cho Liệt! Đương nhiên, tất cả mọi chuyện ở đây đều đến tai Liệt, hắn liền cho rằng ta tự tay giết cữu cữu. Nhưng ta không giải thích gì, bởi vì cho dù không phải ta tự mình ra tay, nhưng cũng là ta bức tử hắn!

Ta tìm được một người có bộ dạng giống với Liệt năm đó, đưa hắn vào tẩm cung của phụ hoàng, đứng thời ở ngay trước mặt hắn từng đao từng đao giết chết người kia, nói cho hắn biết đây là đứa con trai Mộ Dung Thiên Liệt mà hắn luôn nhớ nhung! Cuối cùng, hắn chỉ vào người của ta mắng tởm “Súc sinh, nghiệt tử”, nói lúc trước không nên để ta lại!

Ta cũng chỉ nhìn hắn cười lạnh: “Nếu người để ta lại, để tạo điều kiện cho những đứa con trai được người âu yếm kia nhục nhã ta đủ kiểu, để chính người chán ghét ta muôn vàn rồi vứt bỏ, ta còn thực sự hy vọng người không để ta lại!”

Cuối cùng, hắn bị ta khiến cho tức chết! Bởi vì ta ở ngay trước mặt hắn, giao những phi tần xinh đẹp như hoa kia của hắn cho bọn thị vệ đùa bỡn, cũng muốn hắn trải nghiệm một chút cảm giác khổ sở khi bị nhục nhã! Nhiều năm như thế, những gì ta phải thừa nhận, hơn xa xa so với hắn gấp trăm nghìn lần! Khi nhìn hắn tắt thở, ta cảm thấy vô cùng hả giận, như là tất cả oán hận đều tan đi, bay theo làn gió.

Nhưng hôm nay, ta cũng khóc. Cả cuộc đời này của ta, chỉ có duy nhất một lần đó!

Mộ Dung Thiên Thu, vĩnh viễn, chưa đạt được mục đích, thì không từ thủ đoạn! Giết chết cha mẹ mình, giết chết huynh đệ mình, giết chết cậu mình, cũng giết chết vô số người đối địch với mình! Cuối cùng cũng trèo

lên được tới đỉnh của Tây Vỹ, trở thành người được vạn người cùng bái ---
Vương!

Tất cả mọi người chỉ thấy ta đạt được cái gì, nhưng không có ai biết, ta đã mất đi cái gì. Không còn linh hồn, không còn từ bi, không còn sự thú vị, thậm chí là không còn... Tâm! Ngồi lên hoàng vị, tất cả mọi người nhất định phải nhìn sắc mặt ta mà làm việc, đi đâu ta thường thức nhất chính là biểu lộ sợ hãi của bọn họ, khiến ta cảm thấy mình là thợ săn, mà bọn hắn chính là con mồi giẫy giụa trong lưới của ta, cảm giác sợ hãi tử vong, cảm giác khao khát đối với vinh hoa phú quý khiến ta cảm thấy hết sức thú vị. Còn cả những biểu lộ ghê tởm, trêu đùa, vô cùng thú vị...

Nhưng dần dần, sau khi nhìn lâu, ta cũng chán ghét. Ta quen diệt trừ tất cả những người đối địch với ta, cũng quen bề gãy sự ngông nghênh của những người cao ngạo, khiến bọn họ thẫn phục trước mặt ta, khi đó ta còn có cảm giác hưởng thụ một chút niềm vui thú. Nhưng, cho tới bây giờ, mọi việc đều thuận lợi, khiến cho cuộc sống của ta càng lúc càng không thú vị.

Không ngừng có mỹ nhân tiến cung, dịu dàng hiểu ý, nhìn mãi cũng không có ý nghĩa gì. Sau đó, mỗi lần tuyên phi yến, những cô gái kia đều sẽ được tập trung tại Cung Trữ Tú, ta thường xuyên cải trang cách ăn mặc đi tới đó, mỗi lần trông thấy ai xinh đẹp, thậm chí là làm ngay tại chỗ, nhìn những cô gái kia giẫy giụa dưới thân ta, rồi cuối cùng lại nghênh hờ, rồi sợ hãi khi biết thân phận thật của ta. Chơi vui! Nhưng, dù có vui đến đâu, cũng sẽ có ngày chán ghét.

Ta bắt đầu cảm thấy cô độc, một cảm giác cô độc khiến người rét lạnh khi ở địa vị cao. Phái người đi tìm Liệt, nhưng không tìm được.

Lúc này ta lại nhận được tin tức, nói Quân Lâm Uyên đi Đông Lăng, nói không chừng là có ý để liên hợp với Đông Lăng để phát động chiến tranh, chuyện này không thể nghi ngờ gì đã khơi lên tính khát máu trong lòng ta, nếu như bốn nước đại chiến, ta có thể tìm được một chút cảm giác mới mẻ và thú vị không? Ý nghĩ như thế, khiến cho ta quyết định đi đến Đông Lăng, đi tìm Hoàng Phủ Hoài Hàn nói chuyện.

Trên đường đi, ta nghe được không ít chuyện liên quan đến Đông Lăng. Để cho ta có chút ấn tượng, chính là người quét dọn ngự tiển của Đông Lăng, một cung nữ nhỏ nhả lại có thể khiến Quân Lâm Uyên có hứng thú sao? Có chút thú vị. Nhưng đáng tiếc là, khi ở trong ngự thư phòng của Hoàng Phủ Hoài Hàn, ta lại không gặp được nàng. Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng thẳng thắn, nói cho ta biết là chưa trừ được những ưu phiền trong nước, nên chưa có ý muốn tranh đoạt thiên hạ, mà lý do mấy ngày trước Quân Lâm Uyên tới, cũng chẳng qua là vì hai nước có lưu dân.

Như thế, cũng không thể đánh nhau được, không thể nghi ngờ gì là ta có chút mất hứng. Đến buổi đêm, ta đứng ở cửa sổ nhìn bầu trời một lúc, xem xem mặt trăng ở Đông Lăng có khác gì mặt trăng ở Tây Vồ, sau một lúc, bỗng nhiên ta cảm thấy vô cùng nhàm chán! Cười tự giễu một tiếng, lại nghe được một loạt tiếng động, chỉ chốc lát sau, một người áo trắng nhảy vào từ cửa sổ, không cần suy nghĩ nhiều, ta liền vươn tay kẹp cổ của hắn!

Tập trung nhìn lại, là một người đàn ông. Dáng dấp còn mềm mại đáng yêu hơn so với Dạ Vương của Đông Lăng ba phần, khó hiểu nhất là giờ đã nửa đêm mà hắn còn chạy vào phòng của ta, đây không phải là ông trời thấy ta nhàm chán nên về việc cho ta làm chứ? Hoàng Phủ Hoài Hàn đã hạ lệnh không cho bất kỳ ai tới gần nơi này, hắn lại còn dám tới? Chẳng lẽ là lễ vật Hoàng Phủ Hoài Hàn tặng? Nghĩ như thế, ta đã hỏi: “Đây là lễ vật Đông Lăng Hoàng đưa tới cho trẫm sao?”

Hỏi xong, nhìn kỹ vào trong mắt hắn, ta đã biết là mình đoán sai. Lập tức, một loạt tiếng bước chân truyền đến, xem ra là có người tới đi đầu tra, ta nói với hắn: “Bé con, là đến bắt người sao?” Ngược lại, hắn vô cùng trấn định, mười phần tỉnh táo nói với ta là không phải.

Chỉ là phải hay không, Mộ Dung Thiên Thu ta lại có thể không nhận biết được sao? Ta vươn tay nâng lên khuôn mặt không rõ nam hay nữ của hắn, tinh tế xem xét một chút, hắn muốn phản kháng, ta lại cảnh cáo: “Tốt nhất là đừng có nhúc nhích, nếu không, ta mà nhịn không được rồi lên tiếng, cái cổ mảnh khảnh này của người, chỉ sợ cũng sẽ...”

Sự uy hiếp này rất hiệu quả, quả nhiên là hẳn không tiếp tục phản kháng. Nhưng một người đàn ông với khuôn mặt như thế, thật đúng là khiến cho người ta cảm thấy có chút đồng tâm. Nhất là đôi môi đỏ của hẳn đang bĩu ra, dưới sự chiếu sáng của ánh nến lập lòe, nhìn vô cùng mê người, tựa hồ như là cấu dẫn người ta nhào tới cắn một cái. Thế là, ta cũng thật sự hôn vào đó, cảm giác... không khác biệt gì so với đàn bà!

Ngay lúc này, những tên hộ vệ không biết sống chết của Đông Lăng kia vậy mà phá cửa xông vào! Mà bé con này cũng thông minh, vậy mà lại giật áo ngoài của mình ra, nhét trang phục đàn ông vào trong người ta. Lần này, sự hứng thú trong lòng ta tăng đậm. Co được dãn được, còn biết lợi dụng ta để thoát hiểm, nhìn cũng thật là thú vị!

Quát lại thị vệ Đông Lăng, cũng sai Lục Nhị đi bẩm báo với Hoàng Phủ Hoài Hàn, đắc tội người như Mộ Dung Thiên Thu ta, tự nhiên là không có kết quả tốt, không dạy cho đám thị vệ kia một bài học thì lòng ta không vui! Sau khi bọn hắn ra ngoài, bé con này liền thay đổi thái độ, chỉnh lại vạt áo của mình, rồi chuẩn bị ra ngoài.

Ta nhìn người đó đầy trêu tức: “Thế nào, bé con, một tiếng tạ ơn cũng không nói mà đã muốn đi rồi sao?”

“Người chưa được tiểu gia ta cho phép đã hôn ta một cái, rồi giúp ta một lần, hòa nhau!” Người đó nhún vai tỏ vẻ không quan trọng, rồi nhìn ta vô cùng lạnh nhạt.

Ta nhin cười không được, hòa nhau? Chưa cho phép? Mộ Dung Thiên Thu ta làm gì còn cần người khác cho phép hay sao?! Lại còn cái gì mà tiểu gia? Từ sau khi leo lên để vị, đúng là không ai dám tự xưng ta trước mặt ta, lá gan bé con này cũng khá lớn! Ta không nói gì, chỉ cười, trong mắt người bình thường, ta mà cười trong giây phút này, tuyệt đối khiến cho người ta sợ hãi. Nhưng người đó lại không bị ảnh hưởng chút nào, vẫn còn muốn đi, ta đưa tay ôm eo người đó, rất nhỏ, cảm giác không tệ. Ta cười ta hỏi người đó: “Bé con, bản công tử có hứng thú với người thì phải làm sao bây giờ?”

n, người đó sẽ trả lời thế nào chứ? Ta mong đợi nhìn hắn, ta luôn cảm thấy đáp án của hắn sẽ không khiến ta thất vọng. Quả nhiên, khoe môi hắn cứng ngắc lại một chút, rồi hét to với ta: “Cút ngay cho ta! Trợn mắt chó của người ra mà nhìn cho rõ ràng, không nhìn thấy ông đây là đàn ông sao? Người là đờng tính, ông đây thì không phải thế!” Một tiếng rống này, thật sự sống cho ta choáng váng! Chỉ sợ choáng váng mất nửa khắc, nhưng lại không biết vì sao mà đặc biệt muốn cười, cuối cùng, dưới ánh mắt căm ghét của hắn, ta cười nói: “Bản công tử không phải đờng tính, nhưng mà hôm nay, thật đúng là muốn thử mùi vị đàn ông!” Lời này, ngược lại lại là thật tâm! Bé con này, quả thật khiến cho ta có không ít dự vọng chinh phục! Nói xong, nhìn tới đôi môi của hắn ta lại muốn hôn, hắn không chút lưu tình đập một quyền làm mũi ta trọng thương, sau đó nhanh chóng tránh khỏi ta, lắc mình nhảy ra khỏi cửa sổ, dáng người mạnh mẽ, không tới một lát, đã biến mất trong bóng đêm.

Sau khi ta lấy lại tinh thần thần, vươn tay lau cái mũi mình một chút, rơi vào trong mắt là một màu đỏ tươi, chiếc nhẫn bảo thạch trên ngón vô danh giờ phút này cũng lóe lên từng trận u quang. Ta cười lạnh một tiếng, nhìn theo phương hướng hắn rời đi thật lâu, không nhìn được mà sờ lên bờ môi của mình, giống như còn có cảm xúc mềm mại đọng lại. Nghiền ngẫm một chút: “Bé con, sẽ còn gặp lại!”

Bởi vì muốn gặp lại hắn! Mà chuyện mà chỉ cần Mộ Dung Thiên Thu ta muốn làm, cho tới bây giờ chưa bao giờ không thành công. Lập tức, ta phái vô số người đi tìm hắn! Bởi vì ta có cảm giác rất sâu rằng, bé con này chơi rất vui, chơi rất tốt, nếu có thể bắt được hắn tới trước mặt ta, có lẽ chơi còn tốt hơn là liên hợp với Đông Lăng đi đánh trận, cuộc sống không thú vị này, cũng cần có vài thứ để đi đầu hòa đúng không?

Nhưng, dù đã tìm thật lâu, cũng không có chút tin tức nào. Kỳ quái là, khi ta rời khỏi Đông Lăng về Tây Võ, không hiểu sao còn bị chặn giết. Sau khi về nước, hạ nhân vẫn tìm kiếm, nhưng bé con kia xuất hiện một cách bất chợt thì giờ lại như tiêu thất vào hư không, không tìm được cả cái bóng. Có đôi khi ta cũng hoài nghi có phải ngày đó ta thật sự đã gặp hắn không. Sau khi tiết trở về, bèn nhờ ta tìm người giúp. Ta đồng ý, sau đó trực tiếp giao cho hạ nhân đi tìm. Đệ ấy không chịu thừa thừa cho ta, ta cũng

không muốn giải thích. Có rất nhiều chuyện, giải thích rồi nó cũng vẫn sẽ không hiểu. Nó là đứa quá trọng tình nghĩa, vĩnh viễn không quên được ân tình năm xưa Đại hoàng huynh đã giúp họ như thế nào. Dù rằng nó có thể nhìn ra được chẳng qua là Đại hoàng huynh muốn bọn họ sẽ nhớ kỹ ân đức của Đại hoàng huynh nên mới giúp bọn họ thôi. Nếu đã như vậy, ta có giải thích thì cũng có ý nghĩa gì đâu?

Cuối cùng, Liệt lại đi. Trong lòng ta không có cảm giác tiếc nuối gì đặc biệt. Chỉ cần nó vẫn còn sống, là đủ lắm rồi. Không bị rơi dơ bẩn như hoàng cung này thay đổi bản tính, như vậy là tốt rồi. Ta nghĩ, không giải thích, không biện hộ vì mình, cứ để mặc cho nó hận ta như vậy đi, có lẽ, cũng là sự bảo vệ tốt nhất đối với nó. Vì thế, ta không giữ nó lại, dù trong lòng có chút không nỡ buông tay...

Suốt mấy tháng trời, ta vẫn luôn tìm bé con kia. Khi ta sắp buông tay không tìm y nữa, thì trong triều lại bùng ra một vụ án gian lận thi cử! Ta hạ lệnh tổ chức khoa cử lại một lần nữa. Trong vòng một năm, khi ta vô vị đến xem thi đình lần thứ hai, thì bé con kia lại chột huỳnh hoang tự cao tự đại xuất hiện trước mặt ta. Ánh mắt ta sáng lên, nhìn y đầy hứng thú. Trong chớp mắt đó, ta chợt cảm thấy ông trời đối xử với ta không tệ chút nào, lại đưa bé con thú vị này đến trước mặt ta!

Thế nên, chờ cho y nói xong, ta vẫn còn ngẩn ngơ chưa kịp hồi thần lại. Y cũng lặng lẽ ngẩng đầu lên nhìn ta một cái. Khoảnh khắc y nhìn thấy ta, vẻ mặt vô cùng vi diệu, hiển nhiên y cũng vẫn nhớ ta. Điềm này khiến ta hơi vui vẻ. Sau đó, thấy y ra vẻ bình tĩnh sờ bộ râu không tận tại của mình đi ra ngoài, còn giả ngu nói: “Ồ, hôm nay trời đẹp quá, có phải ta đi nhầm chỗ không nhỉ!”

Đã tới trước mặt ta rồi, sao có thể để y đi dễ dàng như thế? Ta mỉm cười, lại làm ra vẻ phẫn nộ, lạnh giọng quát: “Đứng lại!” Ta hài lòng nhìn thấy chân y mềm nhũn vì sợ khi nghe ta thốt ra lời này. Y quay đầu lập tức quỳ xuống trước mặt ta, bắt đầu khua môi múa mép nói đủ thứ lời nịnh nọt.

Nếu chỉ là nịnh nọt, thì ta cũng sẽ mất đi hứng thú. Thế nhưng, hết lần này đến lần khác, dưới sự nịnh nọt kia, bé con đáng yêu này còn lộ ra vẻ

sao mà ta xui thế không biết. Kiểu người thú vị kỳ quặc thế này, quả thật trước giờ ta chưa từng gặp. Vì thế, ta bèn giữ y ở bên mình, chọn y làm Trạng Nguyên, bất luận y muốn gì, ta đều cho y. Thỉnh thoảng ta lại thích trêu chọc y, ta thích nhìn thấy y nhảy dựng lên đối đầu với ta, giống như một chú mèo con nổi giận vậy, cực kỳ thú vị.

Thậm chí, y còn đặt biệt danh cho ta, Mộ Dung đoạn tụ à?! Hừm?!

Thật ra y cũng có chút bản lĩnh, nhiều lần lập công lớn, cũng rất xứng với danh Thừa tướng. Trong một năm này, ta cũng phát hiện ra rằng, trêu chọc y là một chuyện rất thú vị. Đương nhiên, suy nghĩ muốn cho y chiêu lòng ta ấy, ta cũng chưa từng thay đổi hay che giấu bao giờ. Nhưng cũng không biết vì sao, đối với những người khác, ta luôn có thể dùng sức mạnh, dùng thủ đoạn bàn tay thép để bắt đối phương thu ần phục. Vậy mà chỉ riêng với y, ta lại không thể ra tay. Cho đến tận ngày đó, ngày mà người đàn ông tên Mộ Căn Thần kia đến. Hắn khiến ta có cảm giác vô cùng uy hiếp, thậm chí còn khiến ta có cảm giác uy hiếp mãnh liệt hơn cả thế thiếp danh chính ngôn thuận của y, và cả đứa con trai mà y tuyên bố sẽ dùng mạng để bảo vệ kia. Điêu khiến ta cảm thấy bức bối nhất là, bé con này lại ra mặt bao che cho hắn không chút e dè, nhiều khi lập trường bảo vệ còn rõ ràng đến mức khiến ta muốn bóp chết y cho xong! Sau khi Mộ Căn Thần đến, vài ngày y không vào triều. Tuy nói rằng nuôi một tên nam sủng cũng chẳng coi là việc gì to tát, nhưng y làm thế này cũng quá khoa trương càn quấy. Mà cảm giác áp bức Mộ Căn Thần cho ta cũng quá mạnh mẽ.

Vì thế, ta hạ lệnh lôi y vào triều. Nhìn y lại một lần nữa nhảy nhót trước mặt ta, đối đầu với triều thần trong triều, dùng thủ đoạn diệt trừ phe đối lập, ta cũng dần dần nguôi giận. Thế nhưng, lòng ta cũng càng ngày càng nóng nảy, càng muốn giành được bé con này. Ta luôn cảm thấy, nếu ta mà chậm chân, thì Mộ Căn Thần sẽ nhanh chân đến trước mắt!

Điêu làm cho ta càng lo sợ bất an chính là, sau khi bé con này đến, Liệt cũng quay về Mà không ngờ đệ đệ bảo bối đó của ta, cũng thích y. Bất luận là Mộ Căn Thần hay là Mộ Dung Thiên Liệt là tình địch, thì đều là nhân vật khó đối phó. Đương nhiên ta càng phải tăng tốc hơn. Thế nhưng, điêu khiến ta cảm thấy thất bại là, dường như dù cho ta làm gì, bé con này

cũng đâu không có ý muốn ở bên ta. Dù cho ta bằng lòng... nằm dưới, y cũng không đờng ý.

Nhưng sau đó, thủ hạ giao bức tranh chân dung Tô Cẩm Bình cho ta, bức tranh này khiến cho ta sinh lòng hoài nghi với y, mới quyết định thử y một chút. Bữa tiệc ngắm hoa, ta tứ hôn cho y và Mặc Họa, biểu hiện của y cũng rất hợp với y của hắn. Nhưng, dần dần, trên người y cũng bắt đầu lộ ra manh mối. Điềm đáng ngờ càng ngày càng nhiều. Hôm đó, ta dẫn y vào chân tường. Ta ép hỏi y, y gầy như thừa nhận, ta vốn nên giết y, nhưng lại nói với y những lời như thế...

“Yến khanh, trăm chỉ muốn người biết rằng, dù cho người làm sai đi đâu gì, trăm cũng sẽ tha thứ cho người. Chỉ có đi đâu, trăm vẫn hy vọng rằng người sẽ không làm trăn thất vọng!” Nói xong, ta lại cảm thấy rất nhẹ nhõm. Ta tự cho rằng mình có năng lực và bản lĩnh để tha thứ cho y, bất luận y có làm sai đi đâu gì.

Sau đó nữa, lại xảy ra một chút chuyện thú vị. Cũng xảy ra chuyện mà ta mất thể diện nhất cuộc đời này...

Bé con này, lại dám giả vờ muốn hợp hoan với ta... sau đó dùng chuối tiêu...

Làm sao y dám?!!!

Lúc ấy, ta thực sự muốn giết y! Y lại cười toe toét nói đây đâu là do ta chỉ ầu hư y. Đúng thế, chính là do ta chỉ ầu. Câu nói này khiến lòng ta ngọt lịm. Là ta chỉ ầu chuộng y. Chính là ta nói bất luận y làm sai đi đâu gì cũng sẽ tha thứ cho y, cho nên y mới to gan như vậy! Cuối cùng, ta cũng tha thứ cho y thật, còn nghiêm mặt cảnh cáo y một phen!

Lần này coi như y cũng cung kính, không còn không biết sống chết như vậy nữa. Sau nữa, đại chiến bắt đầu. Người nên mưu phản cuối cùng vẫn mưu phản. Ta đứng một bên, nhìn y chọc Đạm Đài Minh Nguyệt tức giận đến giơ chân trên chiến trường, cảm giác vô cùng thú vị. Đương nhiên, ta cũng bị gã đàn ông hèn hạ Mộ Căn Thần kia gài bẫy một khen, mà bé con kia vì muốn trút giận cho gã đàn ông kia, còn to gan lừa ta lên giường của

Vương Tử Dịch! Đi đâu làm ta không dễ dàng tha thứ nhất là, thế mà ta lại tha thứ cho y!

Trên đường quay về kinh thành, y lặng lẽ chạy trốn, cùng Mộ Cẩn Thần đi Dương Châu. Ta cũng vội vàng đi theo, muốn biết rốt cuộc y muốn giở trò quỷ gì, lại không tìm được manh mối của y. Nội thị giám nói với ta, giải thi đấu hoa khôi Dương Châu đang tổ chức, nếu đã đến đây rồi, không ngại đi xem một chút. Ta không gặp được Yến Kinh Hồng, trong lòng rất phiền muộn, liền đi thôi!

Thế nhưng, cảnh tượng tiếp theo lại khiến ta kinh ngạc. Y khiêu vũ trên vũ đài. Rõ ràng là con gái, nhưng cuối cùng, ta lại một lần nữa bị y dùng hai quả táo và một quả chuối tiêu lừa gạt, còn trợ giúp y giải vây.

Cho đến tận khi binh bố đồ bị mất trộm, mặc dù ta hạ lệnh cho người ta đuổi theo giết Liệt, nhưng người ta thực sự hoài nghi lại là y. Thậm chí sau này nữa, ta dùng càng nhiều sự sùng ái hơn đẩy y lên vị trí mục tiêu công kích, hy vọng tại thời điểm tứ cố vô thân, y sẽ dựa vào ta. Nhưng cuối cùng, đi đâu ta đợi được, lại là tin y muốn mưu phản!

Ta bắt y. Trong Ngự thư phòng, y đứng trước mặt ta. Ta muốn xử lý y, trong đầu rất loạn, cảm thấy mình thật sự bị y bội bạc. Ta luôn cho rằng, ta đối xử với y tốt như vậy, dù sao y cũng nên niệm một chút tình cảm đó. Nhưng không ngờ, đi đâu y báo đáp ta, lại là sự phản bội. Đi đâu này khiến ta chợt nhớ tới lời Vũ Tàn từng hỏi ta, ta có thật lòng với Yến Kinh Hồng không, còn bị y nghe được... Khi ấy, ta nói... không phải!

Đến bây giờ, ta không khỏi cảm thấy may mắn. May mà ta không hề thật lòng, nếu không, đến thời khắc này, ta sẽ thất vọng đến thế nào. Nhưng, vì sao đã không thật lòng, mà ta vẫn thất vọng đến thế? Trong đầu ta hiện lên hàng ngàn vạn biện pháp tra tấn y, còn có những hình cụ mà ta chế tạo để tiêu diệt phe đối lập kia. Nhưng đến cuối cùng, ta lại đi tới trước mặt y, khoác cho y tấm áo choàng, cho y trở về còn dặn dò y, cẩn thận bị nhiễm lạnh. Khi đó, ta nhìn thấy được cảm xúc chấn kinh, cảm động trên mặt y. Ta nghĩ, y đã phạm sai lầm lớn thế này mà ta còn tha thứ cho y, chắc hẳn y sẽ không rời khỏi ta đâu nhỉ?

Mà đến tận lúc đó, ta cũng vẫn không nghĩ thông suốt được, vì sao ta lại không nở để y rời đi như thế! Thế nhưng cuối cùng, y vẫn khiến ta phải thất vọng!

Y đi, đi cùng Mộ Căn Thần! Cùng lúc đó, ở nơi Phượng Úc Tuyết, ta biết được y chính là nàng! Đồng thời, ta cũng biết Phượng Úc Tuyết có con của ta. Vì thế, ta quyết định nương tay với Phượng Úc Tuyết. Ta không giết nàng, chỉ đày nàng vào lãnh cung. Thật ra, ta không giết nàng, không chỉ bởi vì đứa con có cũng được mà không có cũng chẳng sao kia. Mà còn bởi vì, trong lòng ta có cảm giác có lỗi với người con gái một lòng một dạ yêu ta này! Cả hai lý do cộng lại, cuối cùng ta vẫn giữ lại mạng sống của nàng.

Đêm đó, ta mang mấy vạn binh mã, lao vun vút trong đêm đuổi theo bé con kia! Trong lòng ta ngập tràn sự phẫn nộ. Có sự phẫn nộ vì bị lừa gạt, nhưng càng nhiều hơn là cảm giác tuyệt vọng! Ta không hiểu nổi, ta đối xử với y tốt như vậy, cả đời này của ta, thậm chí cho đến bây giờ cũng chưa từng đối xử tốt với ai như thế. Ta cho y tất cả sự vị tha của tha, nhưng vì sao y vẫn phải rời xa ta?!

Chỉ cần nghĩ đến chuyện y bỏ đi, cuộc sống của ta lại trở lại trạng thái vô vị trước đây, ta liền cảm thấy trong lòng trống rỗng. Trống rỗng đến mức... muốn trào nước mắt! Cuối cùng ta cũng đuổi kịp nàng! Từ xa, ta nhìn thấy nàng kéo tay Mộ Căn Thần... Không, hẳn là Bách Lý Kinh Hồng, muốn nhảy xuống vực. Khi đó, chỉ đứng nhìn từ xa thôi, một cảm giác khủng hoảng đã tràn ngập toàn thân ta. Dù trong lòng ta không hề nguyện ý, ta vẫn lớn tiếng gào lên: “Ta thả nàng đi!”

Câu nói đó, ta không biết mình phải dùng bao nhiêu sức lực mới có thể hét ra được! Ta thậm chí không dám tưởng tượng lúc ấy biểu cảm của ta như thế nào. Thế nhưng, nàng lại không muốn nhận ân tình của ta, quyết đoán, tuyệt tình, lựa chọn nhảy xuống vực. Nàng còn quay đầu lại nói với ta rằng, cảm ơn ta đã một lần nữa tha thứ cho nàng, nhưng ân tình này, nàng đã không thể nợ ta nữa. Chỉ hy vọng khi gặp lại nhau trên chiến trường, ta và nàng đừng nương tay với nhau nữa!

Dừng nương tay với nhau! Ngày đó, ta lẳng lặng đứng trên vách đá rất lâu.

Ta nghĩ, có lẽ nàng chết rồi. Như vậy, Bách Lý Kinh Hồng cũng đã chết. Sau đó, trong lòng ta rất trống rỗng. Ta nghĩ rằng tình cảm của ta dành cho nàng chẳng phải thứ gì thật tâm thật lòng. Nhưng vì sao... hốc mắt càng ngày càng cay chứ?!

Cuối cùng, ta đã nghĩ được rõ ràng nguyên nhân rồi. Có lẽ giống như đứa trẻ vậy, khó khăn lắm mới có món đồ chơi ưa thích, cho nên không muốn buông tay. Bị hủy hoại như vậy, đáng tiếc biết bao mà!

Dường như ta cũng hiểu rõ nguyên nhân nàng muốn rời đi. Là bởi vì “chân tình” sao?! Bởi vì ta đối xử quá tốt với nàng, nhưng từ đầu tới cuối lại nói mình không có chân tình. Ta muốn giữ nàng lại. Nếu như cái giá phải trả là phải dùng “chân tình” đổi lấy, thì ta lại bất lực. Bởi vì, ta cho rằng chân tình của ta đã sớm biến mất rồi, từ khoảnh khắc mẫu phi qua đời, ta đã nên không có trái tim nữa rồi.

Về sau, ta cũng không cho người đi tìm nữa. Nhưng ta lại sai người đi tìm Mộ Thiên Thiên và Yến Kinh Lan. Bởi vì ta biết nàng quan tâm đến họ, nếu nàng còn sống, chắc chắn sẽ quay về cứu họ. Thế nhưng cuối cùng ta vẫn không tìm được.

Hôm đó, ta ngờ ngợ ngác ngác mang người về lại bắt đầu lặp lại sinh hoạt như trước kia. Vào triều, hạ triều, nhìn những gương mặt cung kính của đám người trên triều, ta càng cảm thấy vô vị, tẻ nhạt.

Sau này, ta nhận được tin tức Bách Lý Kinh Hồng về triều, còn sắp kết hôn, đối tượng chính là nàng! Khoảnh khắc biết nàng còn sống, tim ta như sống lại. Ta nghĩ, lần này ta không tiếc bất cứ giá nào, cũng phải cướp nàng về bên ta. Một món đồ chơi ta chơi chưa chán, sao có thể vứt bỏ được chứ?

Ngay lập tức, ta ký kết hiệp nghị với Hoàng Phủ Hoài Hàn, Đạm Đài Minh Nguyệt. Hai người bọn họ, một người muốn có lãnh thổ, một người muốn có ngai vàng. Còn ta, ta chỉ muốn bé con kia thôi! Ta muốn nhìn

thấy nàng tiếp tục nháy nhót trước mặt ta, nhìn thấy nàng gương nanh múa vuốt, khéo ăn khéo nói, nhìn thấy khuôn mặt tràn trề sức sống như ngập tràn ánh nắng của nàng là ta có thể cảm thấy mình vẫn còn được sống dưới ánh mặt trời, ta có thể cảm nhận được mình vẫn còn là một người sống.

Hôn lễ của nàng, ta có đến dự! Rất đẹp, chỉ có đi ầu, cái đẹp đó chẳng thuộc về ta. Nhưng không sao cả, ta sẽ có được nàng. Sau đó, đại chiến xảy ra, ta cũng thực sự nhận thức được thực lực của nàng. Từ những trang bị kỳ quái lạ lẫm kia, đến đầu pháp cũng kỳ lạ, khiến cho ta càng tò mò, rốt cuộc trong đầu nàng chứa những thứ gì, được tạo nên từ thứ gì mà lại phức tạp khó hiểu như vậy!

Đi ầu khiến ta thấy kỳ quái nhất là, ta lại không hận nàng. Thậm chí ta còn học theo phương pháp xử phạt người khác của nàng để đi trừng phạt thủ hạ.

Sau đó nữa, ta thiết lập một ván cờ, vốn muốn bắt nàng, lại khiến cho Thượng Quan Cận Duệ rơi xuống vách núi. Lúc ấy, ánh mắt của nàng nhìn ta tràn ngập sự oán hận. Ta lại cảm thấy có chút hả hê. Có lẽ trong lòng ta vẫn còn có chút trách móc nàng rời khỏi Tây Vỹ không chút lưu luyến như thế. Không địch được lại bọn họ, cuối cùng ta vẫn rút lui, bỏ lỡ mất cơ hội này. Sau khi trở về, ta nghe nói Liệt đi Bắc Minh, ta cũng rất yên tâm. Tiểu tử thối đó, bất luận

đâu cũng đâu có thể sống rất tốt, không cần ta bận tâm về nó.

Chỉ có đi ầu, ta không hiểu nổi, rõ ràng nó cũng yêu bé con kia tha thiết, vì sao không giành lấy chứ? Nó còn luôn hỗ trợ Bách Lý Kinh Hồng, thậm chí còn thủ thành giúp hắn, thật không thể tưởng tượng được. Về sau, chờ ta hiểu được thật ra có một thứ tình yêu gọi là bảo vệ, thì đã muộn rồi. Nghe người ta nói phát hiện Bạch Hò, trong đầu ta liền nhớ tới nàng đã từng nói, mình thích nhất là Bạch Hò. Đến lúc đó ta mới giật mình nhận ra, mỗi câu mỗi chữ nàng nói, không ngờ ta đều nhớ kỹ cả.

Ta vứt bỏ cuộc chiến, mang người đi bắt. Con hồ ly này cũng rất giao hoạt, giao hoạt y như bé con kia vậy. Vì không muốn thương tổn đến nó, ta

phải bỏ ra rất nhiều công sức, còn bị tiêu h ồly nó cào bị thương tay. Có đi ều ta nghĩ, nếu bé con kia nhìn thấy con Bạch H ồ này, hẳn sẽ vui lắm đúng không? Dù rằng vì sự gia nhập của ta khiến chiến cuộc Nam Nhạc càng trở nên cam go, dường như nàng càng ngày càng ghét ta, nhưng ta cũng không muốn thu tay lại.

Chỉ cần là thứ ta muốn, thì nên giành về chứ, đúng không?

Không bao lâu sau, ta nghe nói nàng bị Hoàng Phủ Hoài Hàn bắt. Ta liền biết cơ hội của mình đã tới. Ta phải đại quân vây khốn Bách Lý Kinh H ồng, giúp sức cho Đông Lăng. Bởi vì ta biết, sau khi Đông Lăng lấy được Nam Nhạc, nàng sẽ là của ta!

Nhưng lần này ta đã đoán sai! Mục tiêu của Hoàng Phủ Hoài Hàn không phải là Nam Nhạc, mà là Thượng Quan Cận Duệ.

Nghe nói nàng không chịu ăn cơm, ta hơi sốt ruột. Nếu bé con này chết đói thì chẳng phải ta mất đồ chơi sao? Nhất là hiện giờ nàng còn đang có em bé nữa. Nói thật, ta thực sự không quá thích thú đứa bé trong bụng nàng.

Đến Đông Lăng, quả nhiên ta vừa dọa, nàng liền chịu ăn cơm. Lúc ấy trong lòng ta rất kiêu ngạo, ta hiểu bé con này rất rõ, cho nên ta biết nàng sợ cái gì. Hoàng Phủ Hoài Hàn không biết, nên hẳn mới vô dụng bất lực như thế, chỉ biết đứng ngẩn người mà nhìn. Biết được kế hoạch của Hoàng Phủ Hoài Hàn, trong lòng ta có chút bất mãn. Nếu Thượng Quan Cận Duệ không đến, chẳng phải tất cả những tính toán của ta đều uổng phí hay sao? Thế nhưng, dưới sự chèn ép từng bước của Hoàng Phủ Hoài Hàn, ép hỏi ta chân tình. Hẳn ép quá gay gắt, ta không nghĩ ngợi gì nhiều, bèn nói ra kết luận mà ta vẫn luôn kiên trì đó. Không phải thật lòng!

Không phải thật lòng! Cho nên, ta đ ồng ý với Hoàng Phủ Hoài Hàn. Thấy Hoàng Phủ Hoài Hàn hài lòng bước đi, đột nhiên ta cảm thấy hơi bực bội, nhưng không biểu hiện ra ngoài.

Đêm hôm đó, ta sai người đưa nàng đi tắm rửa sạch sẽ, lại bị hạ nhân hiểu nhầm ý. Ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng, lúc đó, ta thực sự muốn

nàng, nhưng cuối cùng ta vẫn nhịn được. Ta luôn không dùng sức mạnh với nàng, sao có thể thất bại trong gang tấc được? Có đi ầu, trêu chọc nàng thực sự rất thú vị! Ta nói cho nàng, ta bắt được Bạch H ồ. Lúc ấy, nàng tr ần mặc, chẳng nói câu gì. Ta cảm thấy, nàng cũng hơi cảm động một chút. Vì thế, ta cũng cảm thấy, mình bị thương nhẹ vì chuyện đó, cũng đáng giá. Nhưng ta chưa hề truy đến cùng, vì sao lúc đó ta lại cảm thấy đáng giá. Mấy ngày đó, ta vẫn luôn ở bên nàng. Nàng không có sức lực, không thể giương nanh múa vuốt, không thể đối nghịch với ta, lại cứ phải chịu đựng sự trêu chọc và bắt nạt của ta, thực sự rất vui.

Lúc ấy thậm chí ta còn nghĩ rằng, nếu cứ trêu chọc nàng như thế này cả đời, cũng là một chuyện rất thú vị. Nhưng cuối cùng, mãi cho đến ngày nàng phải lên pháp trường đó...

Trên pháp trường, ta nhìn ra được sự thấp thỏm khó có thể bình tĩnh của Hoàng Phủ Hoài Hàn. Khi nhìn bé con kia, ta bỗng xuất hiện một suy nghĩ tà ác, hiển nhiên, Hoàng Phủ Hoài Hàn thích nàng, hoặc có thể nói là yêu nàng! Như vậy, nếu để cho Hoàng Phủ Hoài Hàn tự tay giết người con gái mà mình yêu, trên mặt hắn sẽ lộ ra biểu cảm thế nào nhỉ?

Ta thực sự vô cùng hiếu kỳ! Có lẽ, chỉ một biểu cảm đó của hắn, cũng đủ để ta nhớ đến nhiều năm ấy chứ! Nghĩ vậy, ta còn thúc giục hắn! Sự lo lắng vì cuộc sống vốn có của mình sẽ trở nên vô vị sau khi bé con này chết, lúc này cũng vì một thoáng giây hiếu kỳ đó mà tan biến.

Hoàng Phủ Hoài Hàn bị ta kích như vậy, quả nhiên đã ra tay!

Nhưng, khi thực sự nhìn thấy mũi tên kia của hắn bắn ra, mũi tên màu vàng đó phản xạ ra những tia sáng chói mắt dưới ánh mặt trời, lao ầm ầm về phía nàng, cũng lướt qua trước mắt ta... Trong khoảnh khắc đó, ta cảm thấy có chút gì không đúng! Có gì không đúng nhỉ?! Hoàn toàn khác biệt với cảm giác mà ta tưởng tượng. Không phải là không thèm để ý, không phải là không quan trọng. Mà giống như có thứ gì đó muốn rút từ tim ra vậy! Trong đầu ta chỉ còn lại một tín niệm duy nhất, nếu không ngăn cản mũi tên này, chắc chắn ta sẽ hối hận!

Ta còn không kịp nghĩ kỹ nên cản lại như thế nào, thì cơ thể của ta đã có phản ứng trước! Chờ đến khi cảm giác đau đớn cùng cực xuyên qua từ ngực trái, ta nghe thấy tiếng kêu hoảng sợ của nàng. Một tiếng “Mộ Dung Thiên Thu” kia, kêu đến xé gan xé ruột!

Khi đó, đột nhiên ta cảm thấy cao hứng, thì ra nàng có quan tâm đến ta! Ít nhất là nàng có để ý đến sống chết của ta. Nàng hỏi ta vì sao? Thật ra, ta cũng không biết vì sao. Là vì sao nhỉ? Có lẽ là vì lúc trước vừa nhìn thấy nàng hơi đau đã kêu lên sợ hãi, ta lo nàng không chịu nổi, cho nên mới lao ra. Vì vậy, ta nói với nàng lý do này. Nhưng nói xong, chính ta cũng cảm thấy lý do chẳng đáng tin chút nào.

Nàng ôm ta, đòi ta tự đưa nàng đi xem Bạch Hò. Ta bỗng thấy rất buồn cười, nếu ta bình yên vô sự, có lẽ đến chết nàng cũng đâu không muốn đi xem cùng ta! Thế nên ta lại cảm thấy, cái chết này, thật ra cũng rất đáng giá. Ta gỡ chiếc nhẫn trên tay mình xuống, đưa cho nàng. Ta nói xin lỗi nàng, ta nuốt lời rồi, chỉ có thể để nàng tự đi xem thôi. Nàng lại chỉ ngồi khóc, không chịu đưa tay ra nhận. Có lẽ là vì sợ nếu nàng đưa tay ra đón lấy, ta sẽ chết thật...

Nhưng ta cảm thấy vui vẻ từ tận đáy lòng. Dù ta vẫn luôn gây trở ngại cho hạnh phúc của nàng, sự quan tâm của nàng vẫn nhiều hơn sự oán hận nàng dành cho ta. Ta không còn nhiều sức lực nữa, ánh mắt cũng dần mờ hồ. Ta tự giễu lầm bầm nói với nàng: “Trẫm luôn nói, tình cảm của trẫm dành cho nàng không phải là thật lòng. Nhưng đến nước này, trẫm làm sao có thể nói nó không phải là thật lòng được nữa...”

Cái thật lòng này, lúc trước ở Tây Vỗ, lúc ta thả năng đi đó, đáng lẽ ta nên hiểu rõ rồi. Thế nhưng, đến tận ngày hôm nay ta mới hiểu ra.

Cái chết này, thực sự ta cũng không thấy đáng tiếc. Không có ta đứng giữa ngăn trở, chắc nàng và Bách Lý Kinh Hồng sẽ hạnh phúc đúng không?

Có đi đâu... cuối cùng ta lại vẫn thấy chút tiếc nuối. Ta chỉ mong có thể tự mình đi xem con Bạch Hò kia cùng nàng, mà không phải là để chiếc nhẫn lạnh lùng kia đi cùng nàng. Ta sợ, sau khi ta chết, sẽ không còn ai có

thể bao dung nàng như thế này nữa. Bất luận nàng làm sai đi đâu gì, ta vẫn nguyện ý tha thứ cho nàng như cũ. Ta mơ mơ hồ hồ nhìn mặt nàng, mỉm cười chờ nàng nhận lấy chiếc nhẫn, nhưng đến cuối cùng nàng vẫn không thể nhận lấy. Đến cuối cùng ta vẫn không thể giao chân tình của mình vào tay nàng. Bé con, nếu còn có kiếp sau, chắc chắn Mộ Dung Thiên Thu ta sẽ không lại gây trở ngại cho hạnh phúc của nàng nữa. Nếu còn có kiếp sau, ta sẽ giống như Liệt, hiểu được cách bảo vệ...

TIỀN CỦA BẢN CUNG! HOÀNG THƯỢNG, CÚT!

Mê Hoặc Giang Sơn

dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 106: Ngoại Truyện 6 Quân Lâm Uyên

“Tình yêu của ta, không dám mơ tưởng kiếp này, cũng không dám mơ mộng xa vời đến kiếp sau.” - Quân Lâm Uyên

Khi còn bé, ta vẫn luôn đi theo bên sư phụ. Ta học y, cứu đời. Sư phụ nói cho ta biết rằng, ta là Hoàng Thái tử tôn quý của Bắc Minh, bởi vì lúc vừa ra đời, sức khỏe của ta không tốt nên mới đi theo ông. Ông cũng nói với ta rằng, cuối cùng sẽ có một ngày, ta phải l gánh vác trách nhiệm trong thiên hạ, trở lại hoàng cung, mang trên lưng trách nhiệm thuộc về ta. Khi ấy, ta còn chưa hiểu được trách nhiệm thiên hạ là cái gì, ta chỉ biết là, hiện nay, ta là một đại phu, có thể giúp sư phụ cứu người mà thôi.

Nhìn thấy những bệnh nhân kia thoát khỏi sự tra tấn từ ốm đau bệnh tật, ta liền cảm thấy vui vẻ, rất vui vẻ.

Khi đó, sư phụ có một người bạn tốt, tuổi không chênh lệch với sư phụ là bao nhiêu. Ông ấy là “Vô Ưu Lão Nhân” tiếng tăm lừng lẫy trong giang hồ. Nhưng mà, mỗi lần ông ấy nhìn thấy ta, đều sẽ thở dài. Cuối cùng có một ngày, ông ấy đến tìm sư phụ, sư phụ không ở đây. Ta tìm được cơ hội, bèn không nhịn được, bước tới hỏi: “Tiên sinh, vì sao mỗi lần người nhìn thấy ta đều thở dài?”

Ông ấy hỏi: “Con có biết, tên của con là do ai đặt cho con không?” Tên ta là? “Có lẽ...” là phụ hoàng chăng? Thật ra ta cũng không biết là ai đặt cho ta.

“Tên của con, là ta đặt cho con! Lúc trước sư phụ con đưa con rời khỏi hoàng cung Bắc Minh, đã đ ề nghị với phụ hoàng con!” Ông ấy nhìn ta, ánh

mắt như thương xót. Không chờ ta lên tiếng, ông ấy đã nói tiếp: “Quân Lâm Uyên, quân vương giáng thế, một trượng lên trời xanh, một thước xuống vực thăm! Cả cuộc đời này của con, sẽ có hai kiếp nạn lớn, nếu như con đâu có thể bình an vượt qua, con chính là vị vương tôn quý nhất của đại lục này!”

“Nếu không thế thì sao?” Mặc dù ta không quá tin tưởng vào số mệnh, nhưng vẫn không nhịn được mà hỏi.

Ông vuốt râu mép của mình, lắc đầu nói: “Nếu không thế, thì con không sống được qua hai mươi lăm tuổi.”

Ta rất ngạc nhiên. Ông ấy đặt tay lên vai ta, nói: “Hài tử à, con nhớ kỹ, hai kiếp nạn lớn này, nếu con bước ra được, thì con sẽ vĩnh viễn đứng trên trời cao xanh thăm. Nhưng nếu có một bước sai, dù chỉ đi nhầm một thước, con sẽ rơi xuống vực sâu, vạn kiếp bất phục!”

Nói dứt lời, ông ấy bèn rời đi.

Mà ta, thì không biết nên tin hay không tin lời ông ấy nói. Vô Ưu Lão Nhân có danh vọng cực cao trong thiên hạ, phàm là những đi đâu ông ấy khẳng định thì chưa từng xảy ra sai lầm gì. Có lẽ... là thật nhỉ? Năm mười bốn tuổi, sư phụ gọi ta đến bên cạnh ông. Ông nói với ta rằng, những gì ông có thể dạy ta đâu đã dạy xong rồi, mà sức khỏe cũng ta cũng đã gần khỏi hẳn, nên xuống núi. Ông còn đưa cho ta một quyển sách, nói đó là tâm huyết cả đời của ông. Ông dặn dò ta, hành y là để cứu người cứu đời, còn làm Hoàng, thì đừng nghi ngờ muôn dân trăm họ.

Ta khoác bọc hành lý, mang theo y thuật của Thần Y môn, cung kính cúi đầu từ biệt sư phụ, cũng ghi ơn ông trong tận đáy lòng. Trên đường đi, tuyết trắng xóa trời xóa đất, một khoảng trắng mênh mông, sạch sẽ mà thuần khiết.

Sau khi xuống núi, ta gặp được phụ hoàng và mẫu hậu mà kể từ khi ra đời, ta chưa từng được gặp một lần. Không ngờ họ lại đích thân tới đón ta, sự sùng ái này khiến ta cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Phụ hoàng là một người rất ôn hòa, không hề uy nghiêm đáng sợ như ta tưởng tượng. Lúc

nhìn ta, trên mặt ông tràn ngập ý cười: “Nhi tử của trẫm, quả nhiên rất giống trẫm!”

Đúng là rất giống, bất luận là tướng mạo hay là khí chất, tính nết, gần như ta không khác gì mấy với phụ hoàng, chỉ trừ nốt ru ồi son chính giữa mi tâm. Ta từng nghe Vô Ưu Lão Nhân và sư phụ nói chuyện với nhau, nốt ru ồi son của kiếp này, là kiếp nạn của kiếp trước. Vì chưa độ xong kiếp nạn, nên mới để lại ấn ký như thế.

Việc ta giống phụ hoàng khiến cho phụ hoàng cảm thấy rất cao hứng. Cho nên, ông cũng đối xử với ta tốt hơn hẳn mấy huynh đệ khác. Mẫu hậu cũng rất từ ái, vào khoảnh khắc nhìn thấy ta, bà còn rơi nước mắt.

Khi ấy, ta mới biết được mình có hai vị muội muội, vô cùng đáng yêu. Các nàng luôn chạy theo sau ta, ngọt ngào gọi ta là hoàng huynh. Xưa nay ta đối xử với các nàng cũng rất tốt, luôn là các nàng cần gì, ta đáp ứng cái đó. Ta còn thầm cảm thấy, có hai vị muội muội đáng yêu như vậy, chính là trời xanh ban ân cho ta.

Sau khi hỏi cung, phụ hoàng thấy ta vẫn say mê với y thuật liền có chút không thích. Ông thường xuyên để chính sự sang một bên, giảng giải cho ta rằng, ta là vị Vương tương lai của Bắc Minh, y thuật chỉ có thể là một sở thích, không thể xem như thứ quan trọng nhất trong sinh mạng. Ông cũng đích thân dạy bảo ta đạo làm vua. Tất cả những dược thảo ta yêu quý nhất bị phụ hoàng hạ lệnh di dời đến bên trong rừng mai, lúc rảnh rỗi mới có thể lên đi chăm sóc. Nhưng ta cũng không cảm thấy oán hận, vì dù sao, thiên hạ này, bách tính muôn dân này, cũng là trách nhiệm của ta. Phụ hoàng dạy cho ta rất nhiều đi ầu. Ông ấy nói, người làm quân, làm đế, phải chuyên cần chính sự, yêu thương con dân. Phải cho dân chúng tình yêu chân thật, mới có thể có được sự ủng hộ của dân chúng. Ông dạy ta phải làm một người quân tử, phải làm một vị vua nhân ái.

“Là quân tử, chu đáo mà không so đo, hòa đồng mà không đồng hóa. Thần nhiên bình tĩnh, cao quý mà không kiêu ngạo!” “Quân tử phải mang trong lòng chữ đức, chữ luật. Trung thành với chữ nghĩa, giúp người khác hoàn thành tâm nguyện!” “Trời vận động mạnh mẽ, người quân tử nên cố

gắng không ngừng; Đất có tính nhu hòa, người quân tử lấy đức dày để nâng đỡ vạn vật.” Những điếu phụ hoàng hay nói với ta nhất chính là ba câu này. Mà ba câu này, cũng luôn khắc sâu trong lòng ta.

Cuộc sống trong hoàng cung, phức tạp hơn rất nhiều so với khi ta sống cùng sư phụ trong giang hồ. Xung quanh luôn có vô vàn người muốn ra tay với ta, bởi vì ta vừa chào đời đã được quyết định ở vị trí Hoàng Thái tử. Trong cung, đôn nổi đôn chìm, âm mưu trùng điệp. Dần dần, ta cũng bắt đầu học được cách để phòng người xung quanh. Nhưng mỗi lần những người kia thua trong tay ta, ta lại không nhịn được mà tha thứ cho bọn hắn. Bởi vì, phụ hoàng từng nói, người quân tử phải lấy đức để nâng đỡ vạn vật.

Mà Quân Lâm Uyên, tất yếu phải làm một vị quân tử bình thản, quang minh lỗi lạc! Ta yêu Quân tử lan, bởi vì nó cao quý, có phong thái của bậc quân tử.

Nhưng, ta để phòng hết mọi người xung quanh mình, lại chỉ quên để phòng bà ấy. Mẫu hậu của ta!!! Người mẫu hậu đã mừng rỡ rơi lệ vì ta khi ta gặp bà lần đầu tiên! Năm ta mười tám tuổi, phụ hoàng băng hà. Ông ấy cũng giống như ta, vừa chào đời sức khỏe đã không tốt. Nhưng ông lại không may mắn như ta, được thần y nuôi dưỡng dạy bảo. Trước khi ông chết, ông giao phó giang sơn Bắc Minh cho ta, kéo tay ta dặn dò: “Uyên nhi, con nhớ kỹ những lời phụ hoàng từng nói với con! Làm một người quân tử, làm một vị... khụ khụ... làm một vị vua nhân từ!”

Ta gạt mạnh đầu, hai mắt ầng ậ nước nhưng lại cố không để nó trào ra. Bởi vì ta muốn để phụ hoàng yêu thương ta nhất biết rằng, con của ông ấy rất kiên cường, có thể gánh đáng được tất cả mọi gánh nặng, sẽ vì ông mà gánh lấy trách nhiệm của thiên hạ này!

Cuối cùng, ông đưa di chiếu cho ta, lại như chợt nhớ ra gì đó, cố gắng chống đỡ một hơi cuối cùng, dốc hết toàn lực nói: “Uyên nhi, con phải cẩn thận... con phải cẩn thận... cẩn thận...” Ông trợn trừng hai mắt, muốn nói cho hết những lời còn lại đó, nhưng cuối cùng cũng không nói được ra. Ông siết chặt tay ta, rồi qua đời... Ta không biết cuối cùng phụ hoàng

muốn cảnh cáo ta đi đâu gì. Cần thận? Cần thận ai? Nhưng vì cái chết của phụ hoàng đã khiến ta qua suy sụp, nên ta cũng không mấy để ý đến vấn đề đó. Cuối cùng, vì một phút lơ là này, mà tạo thành cả một đời dơ bẩn của ta.

Bắc Minh, tháng bảy năm hai trăm bốn mươi ba, ta bước lên vương vị chí cao vô thượng, trở thành vị đế vương trẻ tuổi nhất trong lịch sử Bắc Minh. Cùng năm đó, phụ hoàng từ trần, sự phụ cũng qua đời. Con đường này, chỉ còn một mình ta bước tiếp! Đường dài đằng đẵng, trở ngại lại càng nhiều.

Vào khoảnh khắc tế thiên, tiếp nhận ngọc tử, ta biết ta đã gánh lên mình trách nhiệm vô cùng nặng nề mà phụ hoàng ký thác vào người ta. Ta cũng thấm thê trong lòng, nhất định ta phải làm một đế vương tốt, không thể để cho phụ hoàng thất vọng, càng không thể để cho sự phụ thất vọng.

Cũng vì tính cách của phụ hoàng quá ôn hòa, nhân từ, nên triều đình từ trên xuống dưới loạn trong giặc ngoài. Ngay lúc đó, Phùng Chấn Vũ, Trấn quốc đại tướng quân, tay cầm bốn mươi vạn binh mã cũng càng ngày càng trở nên ngang ngược, xem thường vương quyền. Nhưng ta vừa đăng cơ vương vị, tạm thời không có thực lực để đối kháng với hắn. Ta đành phải nhẫn nhịn không bùng phát, để từ từ diệt trừ hắn từng bước một!

Buổi tối thứ ba sau khi ta lên ngôi, cũng chính là sự khởi đầu cho cuộc đời nhơ bẩn của ta. Cũng là sự sỉ nhục mà cuộc đời ta vĩnh viễn không cách nào xóa nhòa đi được, vĩnh viễn không bao giờ có thể quên được.

Đêm hôm đó, sao vẫn sáng như ngày thường. Chính sự bận rộn khiến cho ta vô cùng mệt mỏi, rã rời. Trong triều, trong cung, thế lực của ta đều rất yếu ớt. Muốn thực sự khống chế quyền lực trong tay cũng không dễ dàng gì. Ta đi tới bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao sáng, nhớ tới lời dặn dò của sự phụ, nhớ tới sự phó thác của phụ hoàng, ta lại bỗng cảm thấy trong mình tràn đầy năng lượng. Ta siết chặt nắm đấm, trong lòng thầm động viên mình, đây mới chỉ là sự khởi đầu thôi. Quân Lâm Uyên, người làm được! Nhất định người có thể làm một vị vua nhân từ, tạo phúc cho muôn dân!

Đúng lúc này, mẫu hậu bất chợt đi tới. Bà nhìn thoáng qua đồng tấu chương ta đặt trên bàn, sau đó quay đầu cười với ta, nói: “Hoàng đế, có thể đi cùng ai gia đến một nơi không?” Ta hơi ngạc nhiên, không hiểu ý bà lắm. Bà lại nói tiếp: “Sau khi phụ hoàng con băng hà, ngày ngày ta đều rất nhớ ông ấy. Ta muốn đi tới nơi ta gặp ông ấy lần đầu, nhưng đi một mình lại không dám, sợ thấy cảnh lại thương tình!”

Ta mỉm cười, bước tới đỡ bà, đi theo bà ra ngoài. Ta cũng hạ lệnh không cho đám hạ nhân đi theo. Ta đi cùng bà tới một nơi rất hẻo lánh trong hoàng cung.

Đêm, rất tĩnh lặng. Nụ cười của mẫu hậu vô cùng hoài niệm, còn thoáng có vẻ khổ sở, chua chát. Thế nên, ta không hề hoài nghi chút nào. Khi còn sống, phụ hoàng đối xử với mẫu hậu rất tốt, phản ứng hiện giờ của bà cũng là bình thường thôi.

Đi chưa được mấy bước, chúng ta đã đến một nơi rất u ám, tĩnh mịch, ngoài cửa còn treo tấm biển, viết mấy chữ “Minh Dẫn Cư”. Ta biết nơi này, đây vẫn luôn là cấm địa trong hoàng cung, cơ bản không có ai qua lại. Ta nhìn một lát, thoáng cảm thấy có chút bất an, vì thế bèn nói với mẫu hậu: “Mẫu hậu, chúng ta quay về đi!”

Lúc này, mẫu hậu chợt quay đầu cười với ta, cười đến vô cùng thần bí.

Ngay lúc đó, mấy người người từ trong rừng rậm lao ra, vây chúng ta lại. Ta nhíu mày nhìn bà, từ bỏ ý định gọi người rất nực cười kia. Thứ nhất, trong cung này phần lớn người là của bà ta, có gọi người tới cũng vô dụng. Thứ hai, nơi đây là cấm địa hoàng cung, trong vòng vài dặm căn bản không có ai.

“Mẫu hậu, bà muốn ép ta thoái vị sao?” Đây là khả năng đầu tiên trong đầu ta. Trong khoảnh khắc này, ta bất chợt nhớ tới câu phụ hoàng ta nói với ta trước khi qua đời, “Cẩn thận...” mẫu hậu của con ư?

Ta còn chưa dứt lời, những người kia đã vây lấy ta, trói tay ta sau lưng.

Ta đi theo sự phụ, phần lớn là học nghề cứu đời cứu người. Đến lúc quay về cung, ta cũng chẳng hứng thú lắm với võ nghệ, cho nên, bị nhiều người bao vây tấn công như thế này, ta hoàn toàn không thể nào phản kháng. Mà cũng đến lúc này, ta mới biết được, nguyên nhân vì sao mỗi lần Vô Ưu Lão Nhận thấy ta không hứng thú với võ thuật, là lại liên tục lắc đầu.

Mặc dù trong lòng ta có chút thất vọng, nhưng cảm xúc cũng không quá trập trùng. Việc tiếp theo mẫu hậu sẽ làm, chỉ đơn giản hoặc là giết ta, hoặc là giam lỏng ta. Mạng của ta vốn là do bà ta cho, trả lại cho bà ta cũng chẳng có gì đáng nói.

Nhưng lần này, rõ ràng ta đã đoán sai.

Mẫu hậu đưa ta vào trong Minh Dẫn cư, bà ta ngồi bên bàn, lạnh nhạt nhìn ta, trong mắt không mấy may tìm được một chút hơi ấm nào, càng không thể tìm thấy nửa phần tình cảm thân thương khi bà ta nhìn thấy ta năm đó nữa.

Sau đó, bà ta nói: “Uyên nhi, Phùng Chấn Vũ tướng quân nói với mẫu hậu rằng, hắn rất thích con. Chỉ cần mẫu hậu chịu đưa con cho hắn, giang sơn Bắc Minh này chính là của mẹ con chúng ta. Hắn sẽ dốc toàn lực ủng hộ mẹ con chúng ta, cũng có thể hóa giải sự nguy khốn của con trên triều đình bây giờ.”

Ta nhìn bà ta bằng ánh mắt không dám tin. Đưa ta cho hắn ư?! Là do mẫu hậu điên rồi, hay là do ta nghe nhầm?! Ta là đàn ông, lại còn là đế vương, ý của mẫu hậu là để cho ta làm nam sủng cho cái tên loạn thần tặc tử kia ư? Cái gọi là ủng hộ mẹ con chúng ta đó, chỉ e là chỉ ủng hộ bà ta thôi đúng không? Ta cười lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: “Mẫu hậu, bà nghĩ cũng đừng nghĩ nữa! Dù ta có chết, cũng không thể nào đi làm nam sủng cho người ta!”

“Rượu mời không uống, lại thích uống rượu phạt!” Bà ta giận dữ nên cái chén xuống bàn. Ngay sau đó, những kẻ trói ta kia liền bước vào, bắt đầu cởi quần áo. Cũng cùng lúc đó, mẫu hậu cất lời phân phó: “Cẩn thận một chút, đừng để nó tự sát!”. Ta thoáng dự đoán được điếu gì đó, muốn

đứng dậy lao ra, nhưng cuối cùng không địch lại được những người này. Bọn hắn nhét một tấm vải vào trong miệng ta, cắt đứt cơ hội tự sát của ta. Ta ra sức phản kháng, đối lấy là sự bạo ngược càng thô bạo hơn! Cho đến khi long bào bị xé rách, thối nát đầy sàn nhà, ta nhìn mẫu hậu thờ ơ lạnh nhạt ở cách đó không xa, nhìn bà ta bằng ánh mắt đầy cầu xin. Ta biết, bà ta đọc hiểu được ý trong mắt ta.

Giết ta đi!!!

Ta thà chết còn hơn. Nhưng thứ ta nhận được, lại chỉ là một câu: “Uyên nhi, mẫu hậu làm thế này là vì tốt cho con! Nếu đến trước mặt Phùng tướng quân mà con không biết cách hầu hạ hắn, thì con sẽ càng chịu nhiều đau khổ hơn.” Ta không biết lúc đó, ánh mắt ta nhìn bà ta là tràn ngập oán hận, hay là bình tĩnh như dòng nước lặng.

Ta chỉ có thể cảm nhận được rằng, dưới sự giãy giụa của ta, trên thân ta bị vạch ra từng vết máu một, sau đó nữa, là cảm giác đau đớn vì cơ thể như bị xé rách. Dần dần, ta cũng không còn cảm nhận được những cảm giác đau kia nữa, toàn thân gần như đã chết lặng. Ta lạnh lùng nhìn mẫu hậu. Ta nghĩ, có lẽ ta sắp chết rồi, như vậy, kế hoạch của bà ta cũng đi tong. Ta lại nghĩ, nếu ta chết, liệu bà ta có hối hận chút nào hay không? Đúng lúc này, một loạt tiếng bước chân vang lên. Ta và mẫu hậu đều nhìn ra cửa, hai người đều có chút căng thẳng. Người tới, có thể là giúp bà ta, cũng có thể là cứu ta.

Ngay sau đó, ta lại nghe hai muội muội kia của ta kêu lên kinh ngạc. Hai muội ấy trợn trừng mắt, nhìn ta và cả cảnh tượng ô uế này với vẻ không dám tin. Ta nghĩ, hẳn là hai muội ấy sẽ cầu xin giúp ta, hai muội ấy đã từng nói hoàng huynh là người mà hai muội ấy thích nhất.

Khi đó, ta như nhìn thấy một tia sáng trong bóng tối vô biên vô tận. Vì thế, ta không kịp chờ đợi, muốn tóm lấy, cho rằng ta có thể chạy thoát được rồi. Ta cũng đã quên khi đó rốt cuộc ta ký thác bao nhiêu hy vọng lên người chúng rồi.

Nhưng đối mặt với ánh mắt vừa may mắn vừa cầu xin của ta, hai đứa chúng nó lại cùng vỗ tay nhảy nhót, hô lên: “Thú vị quá, thật thú vị!” “Mẫu

hậu, mọi người đang làm gì vậy? Vì sao người hoàng huynh toàn máu thề, những người này tới làm gì?” Quân Lâm Mộng ngẩng đầu hỏi vị mẫu hậu kia của ta. Mẫu hậu lại chỉ đưa tay ra che đi ánh mắt của chúng, lạnh lùng nói: “Hoàng huynh của con không nghe lời, cho nên cần phải dạy dỗ một chút. Bản lĩnh, các con đừng nhìn!”

Bản lĩnh?! Ta cười lạnh một tiếng, lại bỗng cảm giác cổ họng có vị ngai ngái. Ta biết, bởi vì sự giày vò hành hạ ngày hôm nay, đã kích động căn bệnh cũ mà sư phụ đã chữa khỏi đến bảy tám phần cho ta kia. Dòng máu đỏ tươi phun ra, ta cũng không hề nhìn thấy chút vẻ cố gắng kiềm chế nào trong mắt mẫu hậu. Bà ta chỉ lạnh nhạt phẩy tay ra hiệu cho họ dừng tay, sau đó, lạnh lùng vút lại một câu: “Tự người suy nghĩ cho kỹ đi.” Sau đó nữa, toàn bộ mặt thật đều tối đen, tất cả mọi người rút lui hết. Ta giống như một con hát đứng diễn trên sân khấu, lại diễn nhân vật mà mình không muốn. Nhìn xuống khán đài chào cảm ơn, nhìn tất cả mọi người ra về hết, chỉ để lại một mình ta đón nhận tất cả sự đau đớn và... bản lĩnh này...

Lần này, cuối cùng ta cũng hiểu rõ vị Hoàng đế ta đây, giống con rừi đến mức nào. Trong cung gần như không có bao nhiêu người là người của ta. Mẫu hậu tuyên bố với thiên hạ rằng ta bị ốm, đám đại thần cũng đều tin tưởng hết. Bà ta được buông rèm chấp chính như ý nguyện. Ta cũng biết, từ thời điểm bà ta đạt được mục đích, thì kiếp nạn của ta cũng bắt đầu.

Trong một thất không có một tia sáng nào. Ta vô lực nằm sõng xoài dưới đất, rờng rã suốt bốn ngày trời, không có gì ăn, cũng chẳng có nước uống. Ta thẫn thờ, mấy ngày nữa, chắc ta sẽ chết đói nhỉ? Đúng lúc này, cửa mật thất mở ra, một tiểu cung nữ vội vàng vàng chạy vào, trong khoảnh khắc nhìn thấy ta, nàng giật nảy mình, nước mắt không kìm được, chảy dài xuống. Ta gần như không còn bao nhiêu ý thức, chỉ loáng thoáng mơ hồ nhìn thấy mặt nàng. Ta còn nhớ, nàng nắm lấy tay ta, nói rất nhiều điếu.

Ta còn nhớ kỹ, nàng nói thích ta. Từ ngày đầu tiên ta trở lại hoàng cung, nàng đã thích ta rừi. Nhưng nàng biết nàng không xứng. Ta còn nhớ rõ nàng không ngừng tự trách mình không có năng lực cứu ta. Cuối cùng nàng đi, để lại một cái bánh bao. Nàng nói nàng là tỳ nữ của công chúa Mạch,

trong lúc vô tình, nàng nghe thấy Thái hậu và công chúa Nhã nói chuyện, mới biết được ta ở đây. Nàng nói ở ngoài cửa rất nhiều người canh, có lẽ lúc nàng tiến vào liễn bị phát hiện rồi, nhưng nàng không để ý được nhiều như vậy.

Nàng nói, ta nhất định phải sống sót. Nhưng cuối cùng, nàng chết. Cái bánh bao đó, cứu ta, lại hại nàng! Ta vĩnh viễn sẽ không quên được khi đó, ta từng lập lời thề trong lòng. Bất luận nàng là ai, nếu như ta có thể ra ngoài, nhất định sẽ lập nàng làm hậu! Nhưng cuối cùng nàng lại không chờ được đến ngày ta ra ngoài.

Mẫu hậu lại tới, nói cho ta biết rằng, nàng chết rồi. Tất cả những người có ý định giúp ta, cuối cùng đều sẽ chết! Nếu ta nghe lời, sẽ có thể bớt liên lụy một số người. Ta nhìn bà ta, cười lạnh, không nói một lời nào.

Tiếp theo đó, bà ta kiếm một chiếc kiệu mềm, đưa ta đến phủ Phùng Chấn Vũ. Đêm hôm ấy, ta dùng bình hoa đập vào đầu Phùng Chấn Vũ, hấn giận dữ bóp cổ ta cười lạnh: “Người tưởng rằng người vẫn là Hoàng đế cao cao tại thượng sao?! Ta nói cho người biết, vào chỗ của ta đây, ta nói người là cái gì, thì người chính là thứ đó! Không muốn để cho ta đụng vào người phải không?! Vậy thì tốt thôi! Ta sẽ cho người ném thử mùi vị bị vạ người cười!”

Ta chỉ cười lạnh nhìn hấn. Còn có chuyện gì có thể buồn nôn bản thủ hơn những thứ ta đã trải qua trong căn mật thất kia được chứ?!

Thế nhưng, nhanh thôi, ta lại nhìn thấy được thứ càng ghê tởm hơn. Hấn giao ta cho thân binh của hấn. Những ngôn từ bản thủ ô uế kia, những lời lẽ sỉ nhục không ngừng nghỉ kia, những sự lăng nhục liên tiếp kia, vĩnh viễn, ta không thể nào quên nổi. Bọn chúng nói, không ngờ đời này bọn chúng còn có thể sẽ được vào Hoàng đế.

Bọn chúng nói, Hoàng đế thì đã sao, chẳng phải là cũng phải để mặc cho bọn chúng... như vậy đó sao...

Buổi tối hôm đó, ta nhìn không rõ khuôn mặt của bọn chúng, thậm chí không nhớ rõ đã có bao nhiêu người từng chạm vào ta. Thứ duy nhất mà ta

nhớ kỹ, là tại thời điểm không chịu nổi nhất, chán nản nhất, muốn từ bỏ nhất, ta bỗng siết chặt tay, cắn răng thề với mình rằng! Quân Lâm Uyên, người nhất định phải sống sót! Nhất định phải khiến những kẻ này phải trả giá đắt! Nhất định phải sống sót! Bất luận như thế nào cũng đều phải sống sót! Cuối cùng, tại thời điểm ta đã suy nhược đến mức không còn chút sức lực nào, phó tướng của Phùng Chấn Vũ giờ chân lên với ta, bắt ta bò qua hàng hắc. Hắc nói: “Bò qua đi, nếu không ta làm thịt người đấy! Ta nói với tướng quân rằng ta chơi chết người rồi! Không muốn chết đúng không? Không muốn chết thì bò qua đi!” Ta hung hăng nhìn hắc chằm chằm, trừng mắt nhìn hắc một lúc lâu, cuối cùng ta cười, rồi ta làm thật. Bởi vì, ta muốn sống. Bởi vì, ta muốn những kẻ này phải trả nợ máu! Ta muốn bọn chúng đau đến tận xương cốt, muốn bọn chúng phải hối hận, biết vậy đã không làm, càng muốn đánh bọn chúng rơi xuống địa ngục, vĩnh viễn không thể xoay người!

Khi ta thực sự bò qua dưới háng hắc, ta nghe được tiếng cười vang lên tứ phía. Sau đó, ta lại cười, cái nhục dưới hông còn có thể nhìn được, thì có gì mà không nhìn được chứ? Về sau, ta lại chịu một trận tra tấn sống không bằng chết. Cuối cùng ta đau đến hôn mê bất tỉnh. Khi tỉnh lại, ta lại ở trước giường của Phùng Chấn Vũ. Hắc hỏi ta: “Nghĩ thông suốt chưa?” Ta cười: “Nghĩ thông suốt rồi.”

Thời gian sau đó, ta vô cùng nghe lời lấy lòng hắc, từng bước từng bước giành được sự tín nhiệm của hắc. Cũng nhờ tay hắc, ta diệt trừ được vô số người ta muốn diệt trừ. Ta lợi dụng quyền thế của hắc, tìm được cao thủ võ lâm dạy ta võ công, đồng thời, từng bước một xâm chiếm thể lực của hắc!

Cuối cùng rồi ta sẽ trùng sinh, sẽ xé nát toàn bộ những con người đó.!

Những trận tàn sát nối tiếp nhau, ta dần quên đi dáng vẻ vốn có của mình, ta quên đi những lời phụ hoàng dạy bảo ta, cũng quên đi sự chờ mong của sư phụ dành cho ta. Cuối cùng, ta giẫm lên mặt đất tràn đầy máu tanh, một lần nữa quay về triêu đình. Còn Phùng Chấn Vũ, một giây trước đang cười với ta, một giây sau, ta không hề báo trước, cầm cây kiếm sắc bén vào trong lồng ngực hắc!

Hai năm, thế lực trong tay hắn đã rơi cả vào trong tay ta. Trừ thân binh của hắn ra, thì trong lòng bốn mươi vạn đại quân còn lại, đều đã chỉ còn lại Vương của bọn hắn!

Khi đó, hắn vẫn cười. Hắn nói, Quân Lâm Uyên, ta đã sớm biết mình sẽ có ngày hôm nay, bởi vì, người thông minh và tàn nhẫn hơn hẳn phụ hoàng người. Hắn nói, hắn sẽ nhớ mãi dáng vẻ lúc ta mới hồi cung, giống như một cây quân tử lan vậy. Cao quý, tinh khiết. Cũng chính là ta tốt đẹp như vậy, mới khiến hắn muốn có được ta.

Hắn nói, từ rất sớm, hắn đã hối hận rồi. Ngoài mặt hắn biết rõ ta không cam lòng, biết rõ ta rất hận hắn còn phải khuất phục hắn ấy, thì hắn đã hối hận rồi. Bởi vì sau đó, ta đã thay đổi. Ta đã không còn là thiếu niên tinh khiết lúc trước nữa, mà đã trở thành ma quỷ muốn cắn nuốt cả thế giới...

Hắn còn nói, hắn yêu ta. Chỉ là, hắn dùng sai cách.

Yêu ư?! Ta không biết giữa đàn ông với đàn ông có thể có cái thứ tình yêu gì được. Ta cũng không biết thì ra cái thứ gọi là yêu đó, là kéo người mình yêu xuống địa ngục, biến hắn thành người không ra người, quỷ không ra quỷ sao?! Ta chỉ biết rằng, hắn nói đúng, ta đã không còn là thiếu niên tinh khiết lúc trước nữa. Ta, đã trở thành ma quỷ muốn cắn nuốt sạch cả thế giới! Đồ sát!!!

Ta giết hết mấy vạn thân binh bên cạnh hắn. Hai vị hoàng thúc của ta quỳ chết trước cửa ngự thư phòng cũng không làm cho ta thay đổi quyết tâm! Bởi vì, ta không biết trong bọn họ có ai từng chạm vào ta. Là hắn, là hắn, hay là hắn?! Cho nên, ta giết cả!

Ta dùng máu tươi của bọn chúng để rửa sạch sự sỉ nhục của ta! Còn về phó tướng của Phùng Chấn Vũ, ta rất kiên nhẫn sai người tạo cho hắn một cái chuồng chó. Ta còn sắp xếp cho một con chó ở cùng với hắn. Lúc rảnh rồi, ta lại tìm vài con chó nữa đến, bắt hắn quỳ bò từng bước một qua hàng con chó. Con chó kia cũng chẳng phải hiền lành gì, hắn bò qua, cơ thể to như vậy, thường không cần thận chọc giận những con chó đó, chúng liền không chút do dự cắn xé hắn.

Chúng cắn đến tróc da tróc thịt hần, máu me đầm đìa. Sau đó, ta sẽ mỉm cười, thường thức dặng về chậ vật của hần. Chắc cả đời hần không bao giờ ngờ được rằng sẽ có một ngày hần rơi vào tay ta, rơi vào tình cảnh này đâu nhỉ? Cuối cùng, hần không chịu nổi sự tra tấn, bèn tự sát. Thật đúng là chẳng chịu chơi gì cả, lúc trước ta còn có thể sống sót cơ mà. Chỉ bị chó cắn có vài cái thôi mà đã không chịu nổi à?! Sau khi ta về triều, vị mẫu hậu kia của ta vô cùng hoảng sợ, thời gian buông rèm chấp chính bị ta chấm dứt. Ta giam lỏng bà ta trong hậu cung. Ta muốn tra tấn bà ta, muốn bà ta sống không bằng chết, muốn bà ta mất đi tất cả những gì bà ta coi trọng. Ta muốn bà ta bị tách rời cả xương cốt, tất cả những chuyện đau đớn nhất trên đời, ta cũng phải làm cho bà ta nếm thử một lần mới thoải mái được.

Hai hoàng muội kia, ta đã từng cho là trời xanh ban ân cho ta... Vậy chắc là ban cho ta hai con ác quỷ nhỉ?! Ta nghĩ, ta vĩnh viễn sẽ không quên được hai đứa chúng nó cao hứng thêm dầu vào lửa như thế nào. Mẫu hậu ôm chân ta khóc lóc kể lể, nói dù sao chúng nó cũng còn nhỏ tuổi, căn bản không hiểu biết gì nên mới như thế. Ta nghĩ cũng đúng, liền cho mẫu hậu hai bát thuốc.

“Cho chúng nó uống, mất trí nhớ. Sua này, dù là muốn giết chúng, ta cũng sẽ không đích thân ra tay!” Bởi vì mẫu hậu hiểu quá rõ, nếu để ta tự ra tay, thì ta còn nhiều cách để khiến chúng nếm thêm vài lần mùi vị sống không bằng chết. Cho nên mẫu hậu đồng ý, hoảng hốt đồng ý.

Từ đó về sau, ta ra sức sủng ái chúng, sủng ái chúng lên tận trời. Bất luận chúng làm ra chuyện hoang đường gì, ta cũng đều sẽ tán dương chúng. Ta cố gắng bồi dưỡng tính cách chúng thành những kẻ không biết sống chết, sau đó đưa đi hòa thân. Bất luận là hoàng cung nước nào cũng đều là nơi đầm rờng hang hỏ. Bọn chúng sống ở nơi như vậy, cứ tiếp tục không biết sống chết, cuối cùng sẽ chẳng còn đến mặt xương vụn thịt.

Ta tìm được “công chúa Mạch”. Là một vị muội muội mà lúc trước ta không để ý tới. Thân phận của mẫu phi nàng thấp, mẹ đẻ chết sớm, ở trong lãnh cung, trải qua thời gian không bằng con chó trong hậu cung. Nhưng nàng vẫn đơn thuần, lương thiện như cũ, điểm này nàng còn giỏi hơn ta nhiều! Từ trên người nàng, ta như nhìn thấy bóng dáng của nha đầu kia,

nha đầu đã cứu ta lại tự hại mình đó. Ta đón nàng từ trong lãnh cung ra. Nàng muốn cái gì, ta sẽ cho nàng cái đó.

Nhưng nàng lại chưa từng kiêu căng. Ta nói với nàng rằng, nàng là công chúa tôn quý nhất của Bắc Minh, nàng phải giữ lấy sự tinh khiết ban sơ, đừng để bất cứ đi đâu gì bóp méo chính mình. Ta nghĩ, ta coi nàng là chính mình để nuôi nấng. Ta đã bỏ lỡ mất bản thân mình, thì để nàng giúp ta tái hiện vậy.

Sau đó, ta bắt đầu mơ thấy ác mộng. Mỗi một đêm, trong mộng đầu là những cảnh tượng dơ bẩn thối nát kia. Hết lần này đến lần khác ta bừng tỉnh từ trong cơn ác mộng. Ta không ngừng tắm rửa, muốn dùng nước rửa mình thật sạch sẽ. Thậm chí có đôi khi, ta ngâm mình cả ngày trong nước, ngâm đến mức khiến làn da trắng đến bất thường, thậm chí còn tróc da ra rồi mà vẫn không nở bước ra.

Kiểu ác mộng như thế này, không có ngày nào không vậy khốn ta. Mà thù hận trong lòng cũng càng lúc càng mãnh liệt. Vì thế, ta bắt đầu ra tay với nhà mẹ đẻ của mẫu hậu! Vương gia!!! Vốn nên là hậu thuẫn kiên cố nhất của ta! Nhưng chỉ cần có thể khiến mẫu hậu cảm thấy thống khổ, thì ta chẳng cần cái gì hết.

Trong khoảng thời gian này, bệnh cũ của ta, cũng trở nên càng ngày càng nghiêm trọng. Ta đã đến mức không thể khống chế được nữa. Trong sách thuốc của sư phụ, ta đọc được biện pháp chữa trị nó. Chứng bệnh điệp huyết, bích huyết hoa! Năm năm mới có thể ra một đóa, chỉ một đóa thôi. Ta bắt đầu trồng nó, cũng bắt đầu lặng lẽ huấn luyện thần binh bất tử!

Khi đó, ta từng thế, phải dẫm nát cả thiên hạ dưới chân ta, mặc cho ta quyên sinh quyên sát! Không ai có thể chi phối vận mệnh của ta nữa! Ta trở nên tàn nhẫn, ngang ngược, chỉ cần có chút không thuận lòng sẽ ra tay giết người. Chỉ cần có người chạm vào ta, bất kể là vô ý hay cố tình, ta cũng đều ra tay không chút do dự, không nương tay nửa phần.

Hậu cung tuyển phi. Dù ta không muốn chạm vào những người phụ nữ đó, ta sợ bẩn, mỗi lần chạm vào họ, ta đều sẽ nhớ tới quá khứ không chịu nổi kia. Nhưng ta vẫn phải chạm. Vì hậu cung và triều đình cần một sự cân

bằng. Ban đầu, còn có người bàn tán đến chuyện lúc trước ta nịnh nọt lấy lòng Phùng Chấn Vũ như thế nào, cuối cùng vong ân phụ nghĩa" ra sao. Những người này, đương nhiên đầu đã chết. Ta còn chém đầu cả nhà, không sót một ai!

Quân Lâm Uyên, đã không còn là thiếu niên hành y cứu người, ý chí rộng lớn kia nữa, mà là một tên ma quỷ, nhỏ nhen, tàn nhẫn!

Dần dần, ta không còn nghe thấy tiếng bàn tán quanh mình nữa. Tất cả mọi người đều học được cách quản tốt cái miệng của mình, học được cách thuận theo ý ta! Thế lực của Vương gia tan tác từng chút một, cuối cùng mẫu hậu cũng không nhẫn nại được nữa. Vì thế, trong bữa tiệc tuyển phi, bà ta đưa cả con gái Vương gia vào cung. Nàng là mỹ nữ đệ nhất Bắc Minh, bà ta muốn dùng một người con gái để cứu vãn thế cờ thua.

Ngày ấy, Thượng Quan Nhược Tịch, con gái của Quảng Lăng Vương va chạm với nàng ta trong hoa viên. Nguyên nhân là nàng ta đạp vào hoa lan của ta, muốn nhổ đi, nên hai người cãi vã. Ta chọn Thượng Quan Nhược Tịch làm Lan phi, đương nhiên cũng giết con gái Vương gia, vì nàng ta đụng vào hoa của ta, còn đánh nhau trong hoàng cung. Ta nghĩ, ánh mắt ta nhìn Thượng Quan Nhược Tịch lúc ấy hẳn là rất thân mật, bởi vì nàng cho ta một lý do hợp lý để diệt trừ con gái Vương gia!

Hơn nữa, có giết con gái vương gia, cuối cùng Vương gia cũng chỉ tưởng rằng do con gái Quảng Lăng Vương tranh chấp nên gài bẫy mà thôi. Tất nhiên họ sẽ đối đầu với nhà Quảng Lăng Vương. Như vậy, trong lúc vô tình ta lại thêm một thế lực giúp ta diệt trừ Vương gia.

Đêm hôm đó, ta sủng hạnh nàng, là vì muốn cho Vương gia và Quảng Lăng Vương phủ nhìn thấy. Mà người của hai nhà này, cũng không hề cô phụ sự mong đợi của ta, quả nhiên đấu nhau đến tui bụi.

Mấy ngày sau, lúc ta đi ngắm hoa lan của mình, ta lại bỗng nhớ tới nàng, liền muốn đi gặp nàng. Từ xa, ta thấy nàng đứng ở cửa tấm cung của mình, tự tưới mấy giò hoa lan. Mà cũng đúng lúc này, trong tổ chim trên cây có một con chim non rơi xuống. Nàng như bị giật mình, nhặt con

chim non kia lên nhìn một lúc lâu. Xác định con chim kia không sao, nàng mới cười, sai cung nhân lấy thang ra, nàng tự đưa con chim non kia về tổ.

Có lẽ nàng không biết, khi ấy ta đang đứng từ xa nhìn lại, mà trong mắt ta lại bất giác ươn ướt. Chỉ vì, trên người nàng, ta nhìn thấy chính mình năm xưa. Năm ấy, trên núi tuyết, thiếu niên bất chấp giá lạnh, dùng hai bàn tay đông lạnh đến đỏ bừng, đưa một con chim ưng non về tổ, còn vì bị chim mẹ hiểu lầm mà phẫn nộ mổ vào tay. Nhưng cậu bé ấy vẫn chưa từng hối hận chút nào.

Chỉ có đi ầu, hiện nay thiếu niên kia, đã không còn là hấn nữa. Từ đó về sau, ta đối xử với nàng không tệ, hoặc có thể nói là rất tốt. Bởi vì từ trên người nàng, ta luôn có thể nhìn thấy chính mình, nhìn thấy sự tốt đẹp tinh khiết thuở ban sơ.

Thậm chí có một ngày, sau khi ta sủng hạnh Vương mỹ nhân về, nội thị giám nói cho ta đã đưa thuốc tránh thai đi. Thừa tướng đứng bên cạnh muốn khuyên lại không tiện khuyên. Ta bỗng ngẩng đầu, nhớ tới người con gái kia, liền lên tiếng phân phó, nói: “Sau này, chỗ Lan phi không cần đưa thuốc tránh thai nữa, mà đưa chút thuốc bổ qua đi!”

Đưa thuốc bổ qua để thay vào thuốc tránh thai, những người phụ nữ trong cung sẽ không cảm thấy ta đối xử với nàng đặc biệt hơn. Tất nhiên họ cũng sẽ coi đó là một bát thuốc tránh thai. Nguyên nhân khiến ta nguyện ý đón nhận đứa con mà nàng sinh cho ta có ba đi ầu, thứ nhất là Thượng Quan Tử Ngôn, con trai của Quảng Lăng Vương đã chết từ lâu rồi, nhà ngoại của Lan phi không tạo thành bất cứ uy hiếp nào đối với ta. Thứ hai, vương vị cũng nên có người thừa kế. Thứ ba, cũng là điểm quan trọng nhất, tình cảm của ta đối với nàng, không thể nói là thích, cũng chẳng thể nói đến yêu. Nhưng ta chỉ muốn biết rằng, đứa trẻ mà nàng sinh ra, liệu có tinh khiết giống như nàng, có trong trẻo giống như... ta của thuở ban đầu không?!

Thừa tướng nghe thấy vậy, liền lặng lẽ mỉm cười. Lúc ấy, ta nghĩ hẳn là ông ấy rất cao hứng.

Vương gia ngã rỗi! Ta không có nửa phần nề nạng đối với ông ngoại ta, cậu ta, ta giết hết! Lúc mẫu hậu biết tin tức này, bà ta ngất xỉu, còn ốm nặng mất một trận. Ta cảm thấy vô cùng hả hê! Cuối cùng ta cũng biết được cách có thể đả kích được mẫu hậu. Vì thế, ta lại đưa Quân Lâm Mộng đến Đông Lăng hòa thân, ta còn đưa tay vươn vào cả phủ Trấn Quốc Công của Nam Nhạc!

Vương gia ở Bắc Minh và Vương gia của Nam Nhạc vốn là cùng một chi. Mẫu hậu là con gái của đệ đệ gia chủ Vương gia Nam Nhạc, còn tỷ tỷ của mẫu hậu cũng được đưa đến phủ Trấn Quốc Công làm con thừa tự vì gia chủ Vương gia Nam Nhạc không có con gái. Ông ngoại của ta biết mình không trở thành gia chủ Vương gia được, khó có đường tiển thân, còn thường xuyên bị chèn ép, nên tại thời điểm mẫu hậu buông rèm chấp chính, ông ta liền quyết định chuyển tới Bắc Minh. Điều này rất ít người biết. Cho nên, phu nhân phủ Trấn Quốc Công của Nam Nhạc chính là số thân nhân còn lại mà mẫu hậu ta vô cùng quan tâm trừ ta và đám muội muội ta ra. Người này, sao ta có thể bỏ qua được chứ? Thế nên, ta liên tục không ngừng biểu đạt sự ủng hộ và thiện ý" của ta đối với bọn họ.

Ở biên giới Đông Lăng và Bắc Minh xuất hiện lưu dân. Ta và Hoàng Phủ Hoài Hàn đều cho rằng đối phương muốn thăm dò mình, vì thế mỗi bên liền viết cho nhau một lá thư để cảnh cáo. Hai người gần như cùng nhận được thư một lúc, trong lòng lại thấy dở khóc dở cười! Do đó chúng ta quyết định gặp mặt một lần để bàn bạc cách giải quyết chuyện này. Sau khi Mộ Dung Song biết được tin tức này, ả cũng đòi đi theo. ả muốn đi gặp vị hôn phu của ả, cái gã đàn ông tên Bách Lý Kinh Hằng, đang làm con tin ở Đông Lăng kia.

Để thể hiện ra sự yêu thích" của ta dành cho Mộ Dung gia, họ hàng nhà mình, ta mới đưa ả theo cùng. Trên đường đi, ả làm chuyện gì, thậm chí là lên đi ra ngoài, ta cũng đều chỉ mắt nhắm mắt mở, coi như không nhìn thấy. Vậy mà sau khi vào cung, ả ta lại đi đối đầu với một cô cung nữ!

Cô nàng Tô Cẩm Bình có thanh danh sớm vượt xa cả thiên hạ song xu kia, quả nhiên cũng là một người rất giỏi ăn nói. Nàng bác bỏ thẳng thừng

đến mức khiến mặt Mộ Dung Song xanh mét, nhất là những lời mà nàng dùng để cãi lại kia khiến ta nghe đầu cảm thấy vô cùng buồn cười.

Đến bữa tiệc Trung tu, ta lại thấy sự xảo quyệt của cô gái kia. Đối với bất cứ chuyện gì gây bất lợi cho nàng, nàng đầu có thể ứng phó lưu loát, gần như không có chuyện gì là có thể ngăn cản nàng! Ta thoáng cảm thấy cô gái này quá thông minh, nếu Đông Lăng mà dùng nàng trên lĩnh vực ngoại giao, thì thật sự không có bao nhiêu người có thể đấu thắng được nàng. Đúng là một tai họa, không thể giữ lại được! Vì thế, ta bèn dùng ánh mắt vô cùng lạnh lẽo nhìn nàng.

Nàng chợt lè lưỡi ra với ta khiến ta sửng sốt. Dáng vẻ đáng yêu hoạt bát đó khiến ta nhớ tới Tử Mạch. Nhìn không phải đẹp lắm, cũng chẳng quá đáng yêu. Vì thế ta mới bật cười khẽ, chẳng qua chỉ là một tiểu nha đầu háo thắng cậy mạnh mà thôi, không đáng để ta lo nghĩ. Ta liếc yên tâm đúng một bên xem kịch vui.

Nhưng thái độ của mấy huynh đệ Hoàng Phủ gia này cũng thật thú vị, rất thú vị! Tất cả đầu vội vàng nói đỡ cho nàng. Một tiểu cô nương mười tám tuổi, giỏi bao biện, khéo ăn nói, tâm tư lại ác độc, mà còn có thể khiến mấy người đàn ông Hoàng Phủ gia đầu để ý như vậy, tuyệt đối không đơn giản! Nếu đã không đơn giản, thì... không thể giữ lại được. Vì vậy, ta bèn mở lời với Hoàng Phủ Hoài Hàn, muốn hắn diệt trừ nàng! Đây cũng là mối thù đầu tiên ta kết với nàng!

Cuối cùng, âm mưu đó lại bị Bách Lý Kinh Hường xuất hiện, cùng một vài câu nói, hóa giải dễ dàng. Cô ả ngu xuẩn Mộ Dung Song kia, dưới sự dồn ép từng bước của cô gái đó, mà liên tiếp mất mặt. Đánh mất thể diện của ả ta thì cũng chẳng phải vấn đề gì lớn, nhưng đánh mất thể diện của Bắc Minh, thì ta không thể chừa chấp được. Nhưng kẻ đầu sở của tất cả chuyện này, lại cùng là Tô Cẩm Bình, vì thế sát ý của ta đối với cô gái này càng đậm hơn một chút!

Chỉ là, ta không ngờ cô gái này cũng thật sự rất có tài, thơ mà nàng làm ra cũng có thể xưng là có một không hai trong thiên cổ. Người Đông Lăng ngại mất thể diện của Bắc Minh nên không dám hé răng câu gì. Mà ta, thân

là để vương Bắc Minh, vì muốn thể hiện ra sự khoan dung và thể diện của Bắc Minh, ta bèn là người đầu tiên tán thưởng. Thế nhưng, cũng không biết có phải cô gái này quá đặc ý hay không, mà lại lời cả thơ của tổ tiên ra khoác lác. Sau khi bị ta chọc thủng, nàng lại dùng dăm câu ba đi đầu hòa giải, ngược lại còn tôn thêm hình tượng vĩ đại của nàng.

Ta mời rượu châm chọc nàng, nàng lại vẫn dám mượn cơ hội này để tuyên chiến!

Từ sau khi ta giành lại vương quyền Bắc Minh, giành lại sự tôn nghiêm của mình, đến bây giờ còn chưa từng có ai dám to gan lớn mật như thế này. Điêu này khiến ta cảm thấy thú vị, cùng đồng thời cảm thấy cô gái này thật không biết sống chết. Đương nhiên, ta cũng tiếp nhận lời tuyên chiến của nàng! Những trận chiến tiếp theo đó, ta lại thua! Vậy mà nàng có thể không thèm để ý đến sắc mặt của ta chút nào, nói mình không hiểu cấp bậc lễ nghĩa nên mới nâng chén như thế.

Nàng có thể chỉ cần mạng sống, bất chấp thể diện. Nhưng Quân Lâm Uyên ta lại không thể vì một cung nữ bé nhỏ mà đánh mất thể diện của quân vương một nước. Vì thế, ta nhìn nàng! Có đi đâu, việc khiến ta cảm thấy thú vị là, dường như Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng không thể làm gì nàng, nhìn dáng vẻ hãnh thê kia, dường như cũng từng bị chọc tức không ít lần. Nghĩ vậy, trong lòng ta thoáng cân bằng hơn một chút!

Bách Lý Kinh Hằng từ hôn, ả đàn bà không có não Mộ Dung Song kia làm ra đủ loại chuyện ngu xuẩn khiến ta mất hết thể diện, cũng khiến ta vô cùng hối hận vì đưa ả đi cùng. Nếu không phải một cái tát kia của ta cứu được một mạng của ả, thì thiện ý mà ta vốn muốn thể hiện với phủ Trần Quốc Công đã biến thành ác ý rồi! Tiếp theo đó, ả ta lại chịu không ít uất ức, mà kẻ đầu sỏ vẫn đầu là cô nàng Tô Cẩm Bình kia. Đã vậy, cô gái kia không chỉ cực kỳ biết nói chuyện, mà cực kỳ hiểu cách dùng tâm kế, cuối cùng bắt Mộ Dung Song phải ngậm b òhòn làm ngọt!

Sau khi trở về, ả ngu xuẩn Mộ Dung Song này còn tới tìm ta khóc lóc kể lể, thậm chí còn nói cái gì mà từ nhỏ tình cảm của ta và ả đã tốt rồi nữa chứ. Lúc ấy, ta chỉ muốn cười lạnh, lại không hé răng lời nào. Thấy ả tự

lao đầu vào cái chết như vậy, ta thật không nhịn được chỉ muốn tát mạnh vào mặt ả một cái, để xả nỗi ấm ức trong lòng ta!

Sau đó, ta chơi cờ với Hoàng Phủ Hoài Hàn. Nói là chơi cờ, chi bằng nói là so đấu cờ, so đấu tâm kế và lòng dạ thâm sâu. Từ xa xa, ta lại trông thấy cô gái kia đứng ở cửa tấm cung của Hoàng Phủ Hoài Hàn, cầm cây chổi nói chuyện trời chuyện đất, bỏ bê công việc. Vậy mà Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng không có ý xử lý nàng. Ta liền nhận ra được chút manh mối gì đó, bèn lên tiếng đê nghị Hoàng Phủ Hoài Hàn nạp nàng vào hậu cung. Mặc dù Hoàng Phủ Hoài Hàn từ chối, nhưng dưới sự từ chối đó, ta lại nhận ra hẳn có động lòng! Nếu thật sự làm như vậy, cô gái kia không tức chết thì cũng chết vì ghen nhỉ?

Rồi sau nữa, một chuyện không thể tưởng tượng nổi lại xảy ra! Tô Cẩm Bình lại dám ngang nhiên bình phẩm về ta và Hoàng Phủ Hoài Hàn với một cô cung nữ quét rác khác. Cô cung nữ kia nói từ trước tới giờ chưa từng gặp người đàn ông nào quyến rũ như ta, mà Tô Cẩm Bình lại hỏi cô ta có phải lâu rồi không rửa mặt, đến mức ánh mắt và thắm mỹ đều hồng cả rồi không! Lúc ấy, ta thực sự muốn giết chết cô gái kia! Nhưng là Hoàng đế một nước, lại đang ở nước khác, nếu ra tay vì chuyện này thì không khỏi quá hẹp hòi đi. Cho nên, ta nhìn xuống. Trong lòng ta lại thầm nghĩ: Tô Cẩm Bình phải không, mối thù này, coi như càng kết càng lớn rồi! Nếu không chém nàng thành trăm nghìn mảnh, thì uổng mặt làm vua của trăm! Nhưng ta cũng nhanh chóng bình tĩnh lại.

Bởi vì, cô gái này không chỉ phê phán ta, mà còn phê phán tất cả những mỹ nam đương thời trong thiên hạ, tất cả những nhân tài kiệt xuất trong thiên hạ, như Hoàng Phủ Hoài Hàn, Hoàng Phủ Dạ, Hoàng Phủ Dật, Thượng Quan Cẩm Duệ, Bách Lý Kinh Hềng... Lần này, trong lòng ta tự nhiên cũng thẳng bằng hơn nhiều. Những cô nàng đó còn ngang nhiên phán rằng, mấy người chúng ta, không có ai xứng với nàng! Ta cũng không biết nên châm chọc nàng không biết sống chết, hay nên cười nhạo nàng không tự biết mình là ai đây!

Nàng bị Hoàng Phủ Hoài Hàn hạ lệnh đánh ba mươi trượng, lại được người khác tráo mìn đổi đào! Hoàng Phủ Hoài Hàn cũng không chọc thủng

chuyện này nên ta cũng không lên tiếng. Ta nhanh chóng biết được người giúp nàng là Hoàng Phủ Dạ và Hoàng Phủ Dật, đi đâu này càng kích động hứng thú của ta. Cô gái này thật sự không đơn giản chút nào! Ta cúi đầu nhìn bàn cờ này của ta và Hoàng Phủ Hoài Hàn, chợt nghĩ đến một nước cờ không tệ!

Ta muốn để cô gái này, giúp ta diệt trừ phủ Trấn Quốc Công của Nam Nhạc! Trực giác của ta nói cho ta biết rằng, nếu để cô gái này làm, thì không cần ta đích thân ra tay, cũng có thể khiến Mộ Dung gia chết một cách đẹp mắt! Chưa biết chừng, nàng còn có thể kéo luôn cả ả muội muội Quân Lâm Mông không biết sống chết kia của ta nữa! Đương nhiên, cô gái này rất thông minh, cảnh giác, không thể tùy tiện bước vào bẫy rập của ta. Vì vậy ta bèn mặc kệ hành vi của Mộ Dung Song, còn ngấm trợ giúp một chút, làm ra vẻ hận nàng đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhiều lần đối đầu với nàng để che mắt nàng.

Thế nhưng, đủ loại hành vi không biết sống chết của cô gái này, thực sự khiến cho ta muốn giết nàng vô số lần! Nhất là nàng còn dám lên lút đặt cây trâm của Mộ Dung Song lên người ta, thật sự khiến ta hận không thể chém nàng thành muôn ngàn mảnh! Lúc ở Đông Lăng, nếu như ta thật sự muốn giết chết nàng, thì cũng đơn giản như bóp chết một con kiến vậy! Nhưng cuối cùng ta vẫn nhịn được. Ta đã làm đủ dáng vẻ muốn giết nàng rồi, tất cả mọi người đều tin rằng ta muốn giết nàng. Thậm chí lúc rời khỏi Đông Lăng, ta còn tuyên bố muốn cưới cô gái này làm Hoàng quý phi, chính là vì để nàng hiểu rõ rằng, ta quyết tâm muốn chơi chết nàng!

Thật ra, ta cũng muốn chơi chết nàng! Nhất là khi ta nhìn thấy, rõ ràng nàng chỉ là một cung nữ quét rác, sống ở tầng lớp thấp nhất, nhưng lại luôn có thể thoải mái cười đùa như thế, trong sinh hoạt của nàng cứ như tràn ngập ánh nắng vậy. Nhưng ta, thân là Hoàng đế một nước, quân lâm thiên hạ, bất kỳ ai cũng đều phải nhìn sắc mặt của ta để làm việc, vậy mà lại sống một đời hơn bất cứ kẻ nào. Cuộc sống của ta đã không còn biết đến nụ cười là gì nữa. Thật ra ta biết, ta vẫn luôn đang cười, chỉ có đi đâu, nụ cười đó không có độ ấm, cũng chẳng có tình cảm.

Ta ghen ghét đố kỵ với nàng! Thực sự rất đố kỵ với nàng!

Có đi ầu, ta lại trộm nghĩ, cô gái này chọc ta chán ghét, mà nhà Mộ Dung và Quân Lâm Mộng cũng là hai nơi ta muốn xử cho thống khoái. Như vậy, để bọn họ chém giết lẫn nhau chẳng phải tốt hơn sao?! Để cho bọn họ tranh đấu với nhau, hy sinh một phe, còn lại một phe, tự tay ta sẽ xử lý! Đây, sẽ là một trò chơi rất thú vị! Vì thế, ta giao ám vệ đặc lực nhất của mình cho Mộ Dung Song, ám chỉ ả ta có thể diệt trừ người mà Tô Cẩm Bình để ý. Đồng thời, ta cũng ám chỉ với ả, làm quận chúa của một nước khác, để chính tay ả làm chuyện này không tốt lắm, nên để một người có quyền vị ở Đông Lăng làm thì hơn.

Dương nhiên ả lập tức nghĩ ngay đến Quân Lâm Mộng, ả muội muội kia của ta! Về sau này, Thiên Úc chết, Quân Lâm Mộng cũng đã chết. Cô gái kia đi Nam Nhạc, đến Vân gia, rồi lại tranh đấu túi bụi với Mộ Dung gia, tất cả đều nằm trong dự tính của ta. Ta ngồi trên đài cao xem kịch, nhìn bọn họ ra sức chém giết nhau dưới sự sắp đặt của ta! Ta nghĩ, những người này, chắc không ai nghĩ ra được, ta mới là kẻ chủ mưu của tất cả đầu nhĩ?!

Tô Cẩm Bình không thể nào nghĩ được đến, mà Mộ Dung gia thì càng không. Ta báo cho mẫu hậu biết cái tin tức tốt là Quân Lâm Mộng chết đó. Bà ta rất kích động, nói rất nhiều những lời sấm hời. Ta không biết bên trong những lời sấm hời của bà ta có bao nhiêu thật lòng, nhưng ta hoàn toàn không nghe lọt được chữ nào! Ta chỉ biết là, ta biến thành tình trạng ngày hôm nay, đều là vì bà ta! Mà nỗi đau này, không nên để một mình ta gánh chịu!

Một trượng lên trời xanh, một thước xuống vực thăm! Cuối cùng ta cũng hiểu rõ ý trong câu nói kia của Vô Ưu Lão Nhân.

Hồi cũng chưa được mấy ngày, ta liền nhớ tới Lan phi, một cô gái ta không hề thích, chẳng hề yêu, nhưng lại có niềm thương tiếc và hoài niệm đến vô hạn! Dù chính ta cũng không biết, rốt cuộc sự thương tiếc và hoài niệm đó là ta dành cho nàng, hay dành cho chính mình trong quá khứ. Ta nghĩ, nếu nàng vẫn luôn ngoan ngoãn nghe lời như thế này, duy trì dáng vẻ tinh khiết mà hiên lành như vậy, ta sẽ làm hết trách nhiệm của một người chồng, bảo vệ nàng cả một đời, bảo vệ nàng không bị những ả đàn bà khác

trong hậu cung nhằm vào, hãm hại. Có lẽ, sẽ còn có con của chúng ta nữa... Có lẽ... mẹ con họ sẽ trở thành sự tinh khiết duy nhất còn sót lại trong cuộc đời này của ta.

Nhưng cuối cùng, nàng vẫn khiến ta thất vọng! Ta cũng đánh giá thấp lòng hiếu kỳ của con người ta. Hôm ấy, sau khi ta sủng hạnh nàng xong, đứng dậy muốn đi. Nàng chợt bật dậy, ôm eo ta nói rất nhiều đi đâu. Ta nghe được ra sự đau đớn và thương tiếc trong giọng nói của nàng, nghe được ra sự yêu thương của nàng dành cho ta. Ta không thể tránh khỏi, cũng cảm thấy có chút ấm áp! Nhưng ta không thể để cho bất cứ ai tự cho là đúng, bày ra dáng vẻ rất đỗi tình, thương hại như vậy trước mặt ta! Mà cái quá khứ không phút giây nào ta không muốn xóa sạch kia, càng không cho phép bất cứ kẻ nào nhắc đến không chút kiêng dè như thế! Vì vậy, ta hung dữ bóp cổ nàng! Cô gái này, đến cuối cùng vẫn phụ lại sự tín nhiệm của ta! Nàng lại mở to mắt nhìn ta, trong đôi mắt thanh tịnh của nàng, ta lại nhìn thấy hai chữ --- đáng giá! Cũng giống như ta của năm đó, bị đi đâu hậu mỗ vào tay, cũng cảm thấy đáng giá vậy! Ánh mắt như thế, thiêu đốt khiến ta bị thương.

Một vấn đề rất tươi sáng, tươi sáng đến mức đỏ tươi như máu xông thẳng vào lòng ta! Ta đã giết chết chính mình của trước kia, giờ ta vẫn phải giết chết tiếp một người nữa sao?!

Ta bỏ đi. Trước khi đi, ta miệt thị nhìn nàng một cái. Mà ta cũng biết, ta sẽ không còn đến lại nơi này nữa! Loáng một cái đã đến ngày giỗ của sư phụ. Giống như những năm trước, ta bí mật đi tế bái ở núi tuyết. Trên đường đi, ta nghe nói Mộ Dung gia bị hủy diệt rồi, cô gái kia sắp trở thành Thái tử phi. Đi đâu này khiến ta hơi bất mãn, nàng mà làm Thái tử phi, thì ta không tiện ra tay nữa rồi. Trên đường về, ta dựa vào kiệu chợp mắt một chút, trong đầu lại hiện lên cơn ác mộng giày vò ta trong nhiều năm qua. Đúng lúc này, tiếng kêu kinh ngạc của thị vệ bên ngoài kiệu lại làm ta bừng tỉnh. Lúc ấy, trong lòng ta hơi sợ hãi, ta vừa thức tỉnh từ trong giấc mộng ma đáng sợ, vì thế trong cơn giận dữ, ta liền sai người xử tử hắn. Sự tàn nhẫn và khát máu của ta là chuyện mà tất cả mọi người đều biết, cho nên không ai cảm thấy kỳ lạ! Mà sau khi rèm cửa bị hất lên, ta nhìn thấy khuôn mặt của cô gái kia!

Tô Cẩm Bình, lại tự dâng lên tận cửa!

Khi quay về hoàng cung, ta cực kỳ kiên nhẫn trị thương cho nàng. Bởi vì ta rất muốn biết, khoảnh khắc nàng biết mình bị rơi vào trong tay ta, nàng sẽ có biểu cảm như thế nào? Là sợ hãi, hay nịnh nọt? Hay là vẫn không biết sống chết như trước đây?! Kinh lạc của nàng bị tổn hại hoàn toàn, phải dùng ngọc thiêm cổ tở tu bổ mới cứu được nàng. Khi đó, ta nhìn thấy trong tay áo nàng có một cây trâm.

Cây trâm đó rất đẹp, có thể nhìn ra được là người chế tác nó tốn rất nhiều tâm tư. Ta muốn lấy nó ra, nhưng trong lúc hôn mê nàng vẫn nắm nó rất chặt. Ta nghĩ, chắc đây là thứ mà nàng quý trọng, cũng không biết xuất phát từ lý do gì, ta lại không cưỡng ép lấy đi.

Về sau, nàng tỉnh lại, cũng không hề khiến ta thất vọng. Nàng vừa ngẩng dậy đã ôm chân ta kêu lên: “Tất cả mọi chuyện năm xưa chỉ là hiểu lầm mà thôi!” Hiểu lầm ư?! Hừ!!

Nhưng ta nhanh chóng nghĩ ra cách trêu chọc nàng. Ta bắt nàng đi tẩy rửa ngự dũng, ta nghĩ việc này sẽ khiến nàng khó chịu hơn cả giết chết nàng. Ấy thế mà cuối cùng nàng lại khéo léo giao hoạt, lừa lọc ả Mộ Dung phi ngu xuẩn kia giúp nàng giải quyết vấn đề. Ta vốn không có chút kiên nhẫn nào để chơi với nàng, ta nghĩ, với sự chán ghét của Hoàng Phủ Hoài Hàn lúc trước dành cho nàng, hẳn là hẳn sẽ yêu cầu ta lấy mạng nàng đúng không? Thế nhưng, ta lại phát hiện một chuyện vô cùng kỳ lạ, không ngờ Hoàng Phủ Hoài Hàn lại thích nàng! Lần này, sự chán ghét trong lòng ta lại biến thành ghen ngầm! Cô gái kia, mới chưa được mấy ngày, đã câu được cả Tử Mạch. Tiểu nha đầu kia cũng bị nàng lừa cho xoay lòng vòng, luôn giúp đỡ nàng. Dần dần, ta phát hiện ra rằng, thật ra trong những ngày cô gái này tới đây, mặc dù ta vẫn chán ghét nàng như cũ, nhưng những chuyện nàng làm khiến người ta dở khóc dở cười kia, lại khiến cuộc sống của ta thêm rất nhiều màu sắc. Ít ra, bây giờ ta đã càng ngày càng hiểu được cách tức giận, thậm chí thi thoảng còn cười vui vẻ nữa.

Thế nhưng, đêm hôm đó, ánh nắng mà khó khăn lắm ta mới nhìn thấy, lại bị xóa sạch toàn bộ! Hoàng Phủ Hoài Hàn trùng Thiện đoạn tuyệt, mà

ta, dưới sự thiết kế của người khác, lại bước vào phòng hắt. Khi hắt túm lấy ta, cưỡng ép muốn giật vạt áo ta kia, lại giống như trùng hợp với cảnh tượng của nhiều năm trước. Những quá khứ không thể chịu nổi, những sự khuất nhục kia, toàn bộ quay lại trong trí não của ta! Cuối cùng, ta biết hắt trúng Thiên Đoạn tuyệt, nên mới không giết hắt trong cơn giận dữ cực điểm! Có đi đâu, đêm hôm đó, ta giết rất nhiều người, tất cả những người có khả năng liên quan đến chuyện này, ta đều không buông tha cho một ai!

Tất cả mọi người chỉ nhìn thấy sự phẫn nộ của ta, lại không có ai trông thấy tay ta run rẩy dưới lớp tay áo! Đó là vì... sợ hãi! Đúng vậy, là sợ hãi. Không giây phút nào ta không sợ hãi và trốn tránh những cảnh tượng kia. Chỉ một

mảnh hồi ức ngăn ngui cũng có thể khiến toàn thân ta run rẩy. Mẫu hậu tới cầu xin, cũng càng thêm kích phát sự phẫn nộ của ta, khiến cho một chút kích động muốn thu tay lại trong lòng ta lập tức đập tắt trong nháy mắt! Ta vô cùng quả quyết và tàn nhẫn hạ lệnh giết những người kia! Sau khi mẫu hậu đi rồi, ta vẫn còn đắm chìm trong sự phẫn nộ ngập trời. Ta cố gắng nhẫn nhịn lửa giận, sai cô gái kia đi lấy thùng tắm đến, kết quả là nàng lại lấy ngực dưng ra! Trong cơn tức giận đan xen, ta lại đặc biệt cảm thấy l buồn cười, cơn giận cũng dần vơi bớt. Ta bước ra khỏi gian phòng kia, bóng đêm rất đen, trời đầy sao sáng, giống y như năm đó.

Nghĩ đến chuyện vừa xảy ra, ta lại không nhịn được, đi thẳng đến Minh Dẫn cư, đi về nơi mà ta cho rằng cả đời mình cũng sẽ không bước lại một lần kia. Mỗi một bước chân, cơn đau trong lòng ta lại nặng thêm một phần, cứ đi một bước lại giống như từng bước từng bước quay trở lại quá khứ năm xưa. Một con đường đó, rất ngắn, cũng rất dài. Ngắn đến mức chỉ đi một lát ta đã đi hết con đường. Nhưng dài đến mức, đoạn đường này khiến cho ta nhớ tới rất nhiều rất nhiều chuyện, nhớ tới lời thề mình đã từng lập, nhớ tới lời dặn dò của sư phụ, nhớ tới sự nhắc nhở của phụ hoàng... Tiếp theo đó, ta cũng nhớ tới toàn thân ô trọc không chịu nổi và bàn tay nhuộm đầy máu tươi của ta!

Đến cửa Minh Dẫn cư, ta cũng chỉ ngăn người ng ồi dưới tàng cây. Ngay tại cánh cửa kia, ta lẳng lẳng nhìn, sau đó, ta phát hiện ra, tất cả

những ký ức ta trốn tránh rất lâu rồi, ta vốn tưởng rằng nó đã rất xa xôi, thật ra lại phẳng phất như mới xảy ra ngày hôm qua, phẳng phất như vừa xảy ra trước mắt. Mỗi một cảnh tượng đều vô cùng rõ nét, thậm chí, ta còn có thể cảm nhận được cảm giác đau đớn trên cơ thể. Tất cả những chuyện này, nếu không phải vì hôm nay Hoàng Phủ Hoài Hàn trùng Thiên Đoạn Tuyệt, khiến ta không thể không ôn lại, thì hôm nay chắc chắn ta cũng không thể ép mình đối mặt với nó một lần nữa.

Ta cứ tưởng rằng tới xem một chút, nếu là quên thì tất cả chuyện này cứ để đây cho nó theo gió bay đi hết đi. Thế nhưng mà...

Ta ngồi ở đó rất lâu, rất lâu, lại bỗng muốn òa khóc. Ta quên đi bệnh thích sạch sẽ của mình, để mặc cho vạt áo xoa trung trên mặt đất. Ta vẫn luôn nghĩ, luôn nghĩ, luôn nghĩ xem tại sao mình lại biến thành thế này. Ta luôn nghĩ, những lời hứa ta từng hứa với sự phụ và phụ hoàng kia, đã bị ta ném vào xô xĩnh nào rồi.

Quân tử, lấy đức để nâng đỡ vạn vật. Mà ta, lại luôn tra tấn mẹ của mình. Lúc tra tấn bà ta, trong lòng ta thật sự dễ chịu sao? Thế nhưng, ta chán nản nhìn gian phòng kia, ta cắn môi mình đến tóe máu, không tự chủ được mấp máy tự hỏi mình: “Làm sao đây? Không thể quên được, ta làm thế nào cũng không thể quên được.” Cảm giác ngai ngái quen thuộc lại vọt từ cổ họng lên. Cuối cùng, ta quyết định, tất cả những cảnh tượng này, hãy để tự ta đến đặt dấu chấm hết đi! “Tất cả đều phải kết thúc, đều phải kết thúc...” Quay về tấm cung, ta lạnh lùng nhìn con dao trên bàn. Sau khi nhìn trong chốc lát, ta cầm nó lên, không chút do dự đâm vào ngực mình. Khoảnh khắc dao đâm vào lòng ngực đó, ta lại không hề cảm thấy đau đớn. Ta nghĩ, đã không tha thứ được, vậy thì tự giết chính mình đi cũng được. Ta không cần tra tấn người khác như vậy nữa, cũng không cần phải tiếp tục tra tấn chính mình như thế này, càng không cần phải ngày ngày bị ác mộng tra tấn, hết đêm này đến đêm khác phải ôn lại những cảnh tượng không chịu nổi kia, không cần phải ngày ngày sống trong sự áy náy với sự phụ và phụ hoàng nữa. Ta cứ thế lẳng lặng ngồi trong ngự thư phòng, ngăn người nhìn cái gùi thuốc treo ở góc tường mà ta khoác từ núi tuyết về kia. Vật kia vốn không thể mang vào ngự thư phòng, nhưng ta sai người treo nó vào đó, để nó nhắc nhở ta, ta đã từng là một người như thế nào, còn hiện

tại như thế nào. Mỗi khi giết một người, nhìn cái gùi thuốc kia, cảm giác tội lỗi trong lòng ta lại nặng thêm một phần, mà ta, cũng cách xa thiếu niên hành y cứu đời kia thêm một phần.

Đêm hôm ấy, ta suy nghĩ rất nhiều, rất nhiều thứ. Điêu ta nghĩ đến nhiều nhất, chính là hy vọng có thể giải thoát như thế này. Ta cứ thế để mặc cho ngực chảy máu suốt cả đêm. Cho đến tận ngày hôm sau, nội thị giám nhắc nhở ta đến giờ vào triều. Ta cảm giác mình thiếu máu, nhưng vẫn không chết. Có thể là do lúc còn bé sư phụ cho ta uống rất nhiều thuốc, nên trừ chứng Điệp Huyết kia, thì tất cả những bộ phận khác ta đều khỏe mạnh hơn người bình thường.

Ta nghĩ, đây là mệnh của ta, cũng là điêu ông trời muốn ta đón nhận. Cho dù là chết, trời xanh cũng không bằng lòng. Đây có lẽ là sự trừng phạt dành cho ta, trừng phạt ta vì rõ ràng năm đó đã hứa với phụ hoàng và sư phụ, nhưng cuối cùng lại... Đã thế này, muốn chết không được, quên đi cũng không được... Vậy thì... làm cho tất cả mọi người đều cùng rơi vào địa ngục với ta đi! Ta băng bó vết thương qua loa rồi lên triều.

Ngày tiền Hoàng Phủ Hoài Hàn đi, ta cũng nghĩ thấy mùi của Bích Ngọc hoàn hồn đan trên người Hoàng Phủ Dạ. Ta còn nhìn thấy được sự to gan của cô gái kia, nàng lại dám đạp một cước vào mông Hoàng Phủ Hoài Hàn! Nguyên nhân... là vì Hoàng Phủ Hoài Hàn nợ nàng một trăm lượng không trả ư?! Hẳn là như vậy đi. Ta hạ lệnh đánh nàng, lại bị Tử Mạch cứu được.

Cùng lúc đó, ả ngu xuẩn Quân Mộng Nhã nói với ta rằng ả thích Hoàng Phủ Dạ. Ta cũng không chút nề nàng nói thẳng ra tính toán của mình. Ta định đưa ả đi hóa thân với Nam Cương, có thể sống sót hay không thì phải chờ xem số mệnh của ả thế nào? Những ả, lại gào lên chửi rủa ta những câu kia...

“Quân Lâm Uyên, người cho rằng người giết ta, giết mẫu hậu, giết tất cả chúng ta, thì người có thể xóa sạch tất cả mọi chuyện năm đó sao? Ta nói cho người biết, dù chúng ta có chết, dù cả thiên hạ có chết hết, thì người vẫn là thứ bản thủ, thấp hèn! Người.”

Đúng thế! Dù cho mọi người trong thiên hạ đều chết hết, cũng không thay đổi được sự dơ bẩn, thấp hèn của ta! Như vậy, một mình ta bẩn làm sao đủ chứ? Thì ra, ả vẫn còn nhớ rõ! Tất cả mọi chuyện năm đó ả đều nhớ rõ! Mà bát thuốc ta đưa cho mẫu hậu cho các ả uống, mẫu hậu cũng không đưa cho ả! Ta hạ lệnh sai người đưa ả đi Minh Dẫn cư, sau đó liền đi tìm cô gái phiền phức Tổ Cẩm Bình kia. Vì tâm trạng ta không tốt, ta lại cảm thấy nhìn cô nàng kia tức giận với ta cũng rất thú vị.

Nhưng đúng lúc này, mẫu hậu cũng tới. Ta nói rất nhiều điếu với mẫu hậu. Cô gái kia quá thông minh, đã nhận ra manh mối trong lúc chúng ta đang nói chuyện. Ta vốn định giết nàng, nhưng thật không khéo, bệnh cũ lại tái phát. Ta lừa nàng, nói nàng trúng độc, là do ta làm. Nàng không thể làm gì khác, đành phải cứu ta.

Nhưng khi ta tỉnh lại, ta lại không hiểu nổi. Nàng giúp ta băng bó vết thương đã lành, nhưng vì sao còn muốn đắp chặn cho ta, hầu hạ ta uống nước? Cô gái này đâu có giống người tốt bụng như vậy. Vậy mà nàng lại nói với ta những lời chẳng liên quan gì. Nàng nói, chúng ta không thể nào lựa chọn được quá khứ. Mà việc đối mặt với một quá khứ khiến người ta nghĩ đã kinh hoàng đó, trừ việc khiến cho mình thống khổ dừng bước

hiện tại, thì còn khiến cho mình ốm nghì ngờ mà đón chờ tương lai. Tương lai à, ta còn có tương lai sao? Ta nói với nàng bằng giọng điệu ác ý, thật ra nàng không hề trúng độc. Sau đó, ta hỏi nàng liệu có hối hận vì đã cứu ta không. Nàng lại nói, cảm ơn nàng đại từ đại bi đã không đầu độc nàng.

Câu trả lời của nàng khiến ta ngỡ người! Ta nghĩ, nàng, thật sự là một cô gái rất đặc biệt. Ta vốn tưởng rằng nàng sẽ mắng ta hèn hạ vô sỉ, thế mà nàng lại cảm ơn ta vì không đầu độc nàng ư?

Sau này, nàng nói với ta rất nhiều điếu. Không đột ngột như Thượng Quan Nhược Tịch lúc trước, mà là từng chút từng chút xen vào nội tâm ta. Nàng rất thông minh, biết nắm chắc mức độ, biết nói như thế nào mới không làm ta bị tổn thương, cũng biết những lời gì thích hợp nói vào lúc nào. Ta vốn cho rằng ít nhiều gì mình cũng sẽ tức giận, sẽ cảm thấy khuất

nhục, nhưng lại phát hiện mình không tức giận nổi. Điều khiến cho ta càng cảm thấy bất ngờ hơn là, vào khoảnh khắc nhìn nàng, ta thậm chí còn cho rằng mình nhìn thấy được ánh nắng

Nàng nói, ta giống với quân tử lan, nhưng lại đẹp hơn quân tử lan. Thời điểm nghe thấy chữ đẹp đó, ta thoáng nổi sát khí! Nhưng cuối cùng, ta lại nén xuống, vì ta biết nàng không có ác ý. Từ mà năm đó Phùng Chấn Vũ đánh giá về ta nhiều nhất, chính là --- đẹp!

Ta giữ nàng lại ăn cơm tối, thậm chí, còn cho nàng tự lựa chọn cung điện. Đồng thời, ta cũng nhận ra, nàng không hề có sự thương hại gì với ta, chỉ đơn thuần là thiện ý. Điều này khiến ta cảm thấy rất dễ chịu. Đêm hôm đó, lúc ta đi Minh Dân cư, ta biết nàng đi theo, nhưng cuối cùng quyết định đánh cược một lần! Ta muốn nhìn xem, liệu nàng có vì quá khứ của ta mà cảm thấy ta ghê tởm, dơ bẩn hay không. Nếu là như vậy, ta sẽ giết nàng, bởi vì, nếu nàng cũng ghét bỏ ta, chính là phụ lại sự tín nhiệm của ta! May quá, nàng không làm ta thất vọng.

Ta vừa đến Minh Dân cư, mẫu hậu đã đến theo. Ta bắt bà ta trở mắt nhìn đứa con gái của bà ta bị lẳng nhục. Ta thậm chí nghĩ đến cảnh tượng mình phải chịu đựng bảy năm trước kia! Khoảnh khắc đó, ta chỉ cảm thấy trái tim đổ máu,

máu chảy đầm đìa, đau đớn, cũng cảm thấy sung sướng! Rốt cuộc, nỗi khổ mà ta phải chịu đựng, cũng có thể bắt người khác đón nhận, cũng khiến mẫu hậu ta phải cảm thấy hối hận rồi. Dù rằng, sự hối hận đó không phải vì ta, mà là vì muội muội của ta.

Lúc mẫu hậu ôm ả khóc, ta bỗng thấy không hiểu, thật sự không hiểu nổi. Vì sao đều là con của bà ta, mà bà ta lại bất công như vậy chứ. Sau đó, ta hỏi! Bà ta không biết phải nói câu gì!

Ta muốn nói cho bà ta nghe chuyện ta gặp phải ở chỗ Phùng Chấn Vũ, nhưng bà ta lại chẳng có cả dũng khí để nghe. Bà ta mang theo Quân Mộng Nhã, thất thủ chạy trốn.

Sau nữa, ta chán nản ngã trên mặt đất, lên tiếng gọi Tô Cẩm Bình ra. Ta cố gắng dùng một loại giọng điệu bình tĩnh, chịu đựng cảm giác khủng hoảng và nhục nhã trong lòng, kể cho nàng nghe tất cả. Sau khi nói xong, ta cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, cũng cảm thấy rất nặng nề. Nàng sẽ dùng ánh mắt gì để đối xử với tất cả, lại sẽ dùng ánh mắt gì để đối diện với ta đây? Có phải nàng cũng sẽ cảm thấy ta bẩn, cảm thấy ta thấp hèn hay không?

Thế nhưng nàng lại nói: “Lúc trước ta từng khuyên Bách Lý Kinh Hồng rằng, chỉ cần trong lòng có trăng sáng, dù không nhìn thấy có làm sao? Hôm nay, ta cũng nói lại câu đó với huynh, chỉ cần trong lòng huynh sạch sẽ, thân thể có ô uế cũng có quan trọng gì?” Nàng nói: “Quân Lâm Uyên, thật ra ta rất phục huynh, rơi vào trong biển lửa, hoặc sẽ trở thành thiêu thân, hoặc sẽ trùng sinh làm phượng hoàng! Con thiêu thân chỗ nào cũng nhìn thấy được, nhưng phượng hoàng thì hiếm có đến mức gần như không có. Huynh chắc chắn có thể được coi là phượng hoàng. Cho nên, một con người như huynh, đáng giá để huynh thấy kiêu ngạo!”

Trong lòng sạch sẽ, thân thể ô uế có quan trọng gì sao? Ta đáng để chính ta phải kiêu ngạo à?

Vậy sao? Khi đó ta nhìn nàng, cảm thấy trên người rất ấm áp, giống như nhìn thấy ánh nắng, cũng giống như có được sự cứu rỗi. Ta nghĩ, đối với nàng, ta thực sự không muốn buông tay. Nhưng ta cũng biết, ta không thể không buông tay. Bởi vì, nàng đã yêu người khác rồi.

Rời khỏi Minh Dẫn cư, nàng nói muốn có quốc khố, ta nhìn ra được chẳng qua nàng đang nói đùa thôi, nhưng ta vẫn đồng ý. Ta nói muốn nàng ở lại một khoảng thời gian, cũng nói sẽ không khiến nàng chịu thiệt thòi. Mà lúc đó, thấy nàng thật sự muốn đi, dường như rất nhớ nhung người ở xa ngàn dặm kia, trong lòng ta, lại ghen một câu nói chỉ muốn bật thốt lên --- Trăm thật sự rất hâm mộ Bách Lý Kinh Hồng! Nhưng ta không hề nói. Bởi vì nếu ta nói, ngược lại sẽ trở thành sự trói buộc với nàng, ngược lại, sẽ khiến nàng cảm thấy áy náy. Ta nghĩ, nàng là ánh nắng của ta, như vậy hẳn là vĩnh viễn nên vui vẻ mà sống như thế. Còn ta, ta sẽ cho nàng tất cả, cho nàng tất cả những gì ta có thể cho.

Lúc biết ta có Bích Huyết hoa, nàng rất vui vẻ. Ta cũng không nói cho nàng biết rằng, Bích Huyết hoa có thể chữa được bệnh của ta, cũng là thuốc năm năm chỉ nở hoa một lần, là thứ thuốc duy nhất có thể chữa được bệnh của ta. Thấy nàng vui vẻ như vậy, ta liền cười nói với nàng rằng, ta có thể tặng nàng đóa hoa này, để nàng chữa khỏi mắt cho Bách Lý Kinh Hồng, bởi vì ta biết, viên giải được cuối cùng nằm trong tay Hoàng Phủ Dạ, bất luận thế nào hắn cũng sẽ không đưa cho nàng. Sau này Lãnh Tử Hàn tìm tới. Khi hắn tìm đến nơi, ta đã biết, ta không giữ nàng được bao lâu nữa! Qua không bao lâu nữa, Bách Lý Kinh Hồng cũng sẽ tới thôi.

Nhưng ta lại nói cho Lãnh Tử Hàn biết rằng, ta sẽ giao thần binh bất tử cho nàng. Lãnh Tử Hàn nhìn ta một hồi, lựa chọn rời khỏi Hoàng cung. Suốt khoảng thời gian đó, hắn đều không tới quấy rầy. Thật ra, Lãnh Tử Hàn cũng thích nàng. Ta biết.

Nàng nói muốn học y, ta cũng bắt đầu dạy nàng. Thấy quan hệ của nàng và Tử Mạch không tệ, ta cảm thấy rất yên tâm. Ta nghĩ, sau khi ta chết, hẳn là có thể yên tâm giao phó Tử Mạch cho nàng. Nàng rất thông minh, cũng rất nhạy cảm, phát hiện được quyển sách thuốc của sư phụ kia. Nhưng chỉ mấy câu nói của ta, lại khiến nàng không thể đựng vào, cũng không thể xem nó.

Những ngày tháng đó, vì học y thuật, nàng vô cùng cố gắng. Mà ta biết, sở dĩ nàng cố gắng như vậy chẳng qua là vì muốn cứu ta thôi. Khi ấy, ta cảm thấy vô cùng vui vẻ. Cũng chỉ có khoảng thời gian đó, ta mới quên đi những thù hận kia, quên đi tất cả những gì ta gánh vác trên người, quên đi những quá khứ bản thủ không chịu nổi đó, chỉ vui vẻ mà sống thôi. Cũng rất nhiều ngày rồi, ta không còn tiếp tục mơ thấy những cơn ác mộng kia nữa.

Ta sắp xếp, chuyển hết tất cả mọi thứ trong quốc khố ra ngoài, tạo ra dấu hiệu giả rằng quốc khố bị trộm. Nàng đánh bạo mắng mỏ đám đại thần của ta trong ngự thư phòng, nói rất nhiều lời bảo vệ ta. Đó là lần đầu tiên, cũng là lần duy nhất kể từ sau khi phụ hoàng và sư phụ qua đời, có người bảo vệ ta, có người lên tiếng vì ta. Đám đại thần bị nàng nói đến xám mặt

bỏ đi, còn tổn thất bao nhiêu tiền bạc. Nàng thấy tâm trạng của ta không tốt, còn tự tay nướng thỏ cho ta ăn, còn ra sức giáo huấn ta một bài.

Con thỏ đó, rất ngon. Nhưng lại cay, ta vốn không được phép ăn, nhưng vẫn ăn hết. Rất ấm áp. Lúc ấy, ta rất muốn khóc. Đó là sự ấm áp mà từ trước tới giờ ta chưa từng được chạm vào. Là sự ấm áp mà ngay cả sư phụ từ ái và phụ hoàng ôn hòa của ta, cũng không thể cho ta.

Ta nhớ tới lời nói của Vô Ưu Lão Nhân, cuộc đời của ta có hai kiếp nạn lớn! Nếu không tránh được, thì không thể nào sống qua hai mươi lăm tuổi. Khi ấy, cuối cùng ta cũng hiểu rõ, một kiếp nạn là mẫu hậu, một kiếp nạn là nàng. Ta tính toán thời gian, hẳn là cũng không sai nhiều lắm.

Sáng hôm sau, ta thấy nàng đọc sách một đêm, mệt mỏi gục xuống chiếc bàn đối diện tựa ngủ, ta cũng thấy nàng nhú chặt mày. Ta vốn muốn đưa tay ra xoa cho nàng, cuối cùng lại rút tay lại. Nếu nàng bị ta đánh thức, trông thấy tay của ta, thì ta nên giải thích thế nào? Chẳng lẽ nói mình thích nàng sao? Như vậy sẽ chỉ khiến nàng khó xử, hoặc là khiến nàng đón nhận và cảm thông với ta thôi... Loại tình cảm như thế, ta thà không cần còn hơn. Như vậy... thì cứ thế đi, làm tri kỷ của nàng cũng rất tốt.

Quốc khố bị trộm, những kẻ không biết sống chết kia bắt đầu có hành động. Bọn hắn lại hoàn toàn đánh giá thấp Quân Lâm Uyên ta. Cho dù quốc khố thực sự bị trộm, cũng không tới lượt bọn họ diễu võ giương oai trước mặt ta. Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, ta đã dẹp yên được phản loạn! Nhưng trong lúc giận điên người, bệnh tình của ta càng nặng hơn. Cuối cùng mẫu hậu cũng giả vờ đủ rồi. Bà ta cố tình cho người đến truy vấn lại vào lúc này. Mục đích chẳng qua là muốn chọc ta tức chết mà thôi. Nàng nói muốn báo thù cho ta, thế mà ta cũng lại đồng ý.

Đối với mẫu hậu, thật ra ta vẫn không xuống tay được, nếu không thì cũng đã đối phó với bà ta giống như đối phó với Phùng Chấn Vũ từ lâu rồi.

Thế nhưng, ta thích nàng bảo vệ bệnh vực ta như thế này, thật giống như... trên đời này vẫn còn có người thực sự quan tâm đến ta vậy. Cũng cùng lúc đó, ta biết có một hậu phi mang thai con của ta. Là phi tử nào, ta

cũng không chú ý lắng nghe. Ta hạ lệnh cho người ta làm nàng ta sảy thai không chút do dự, vì ta biết mình không còn sống được bao lâu nữa. Ta không muốn cho con ta sẽ phải bước lên vết xe đổ của ta, cũng bởi vì, người đàn bà đó, không xứng. Mà lúc này, ta chợt nhớ tới Thượng Quan Nhược Tịch.

Nếu nàng mang thai thì tốt quá, sẽ là một đứa bé tinh khiết như ta thuở ban đầu. Có lẽ, ta còn có cơ hội để nhìn xem, con của ta, có phải cũng không nhiễm bụi trần dơ bẩn như ta năm đó hay không.

Nàng quay về, không đồng ý với việc ta quyết định muốn giết chết đứa con của mình đó, nhưng nàng vẫn tôn trọng quyết định của ta. Mẫu hậu và Quân Mộng Nhã đã chết, là do những thần tử kia của ta ra tay. Đêm hôm đó, nghĩ đến mẫu hậu chết rồi, ta lại chợt cảm thấy nỗi oán hận mấy năm nay của ta, cũng không biết nên đặt xuống nơi nào. Có lẽ, đây mới là kết thúc. Tất cả, đều kết thúc.

Ta tính được thời gian của mình không còn nhiều, nên ngay tại một ngày trước ngày sinh nhật ra, ta cố gắng chống đỡ lấy cơ thể, đi chế tạo Bích Ngọc hồi hồn đan cho nàng. Ngày ấy, nàng hỏi ta, có loại thuốc nào có thể làm thuốc dẫn cho tim mạch hay không. Tay ta thoáng khựng lại, cuối cùng ta vẫn lừa nàng, nói không có. Nhưng thật ra là có, mà thuốc dân đó, ở ngay trên tay ta.

Thật ra, ta cố tình muốn chết. Bởi vì ta không còn gì đáng để lưu luyến nữa. Mẫu hậu chết rồi, không có ai cho ta oán hận. Kẻ thù đầu đã giết hết, người ta để ý, trừ nàng ra đã không còn có ai khác. Nhưng nàng, lại đã chẳng thuộc về ta.

Chế xong Bích Ngọc hồi hồn đan, ta đòi nàng cùng đi ngắm hoa lan với ta. Nhưng nói xong ta mới nhớ, mùa này, lan đã tàn. Nàng nói, có thể chờ năm sau lại tới ngắm. Ta cũng thuận theo ý nàng, nói năm sau rồi ngắm. Lúc ấy, ta chợt nghĩ, nếu ta có thể không chết thì tốt biết bao. Chưa biết chừng, sang năm ta còn có thể đưa nàng đi ngắm loài hoa ta yêu nhất đó.

Ta nói, có lẽ ta cũng giống như đóa hoa lan này, cuối cùng cũng rơi xuống.

Nàng lại nói: “Quân Lâm Uyên, huynh sai rồi. Huynh không phải là quân tử lan. Cuộc đời của huynh giống như Phượng hoàng tái sinh từ biển lửa, cả một đời rực rỡ. Dù có chết, huynh cũng giống như đóa hoa bỉ ngạn nở rộ bên bờ Vong Xuyên, vĩnh viễn không tàn!” Hoa bỉ ngạn, vĩnh viễn không tàn sao? Như vậy, ta sẽ nở rộ khắp hoàng tuyền, chờ nàng bên bờ Vong Xuyên vậy.

Ta nói: “Nàng nhớ phải hạnh phúc nhé!” Nàng đồng ý. Nói: “Ừ!” Nàng đồng ý, là ta thấy yên tâm rồi. Gió rất to, ta cũng không ngăn được cảm giác tanh ngọt nơi cổ họng. Ta che miệng ho sù sụ một trận, nàng đỡ ta quay về Đêm hôm đó, ta rất muốn rất muốn nói với nàng một chuyện. Thật ra, chuyện của Thiên Úc, là do một tay ta thiết kế, bao gồm cả Mộ Dung gia, cũng đều là cái bẫy của ta.

Nhưng ta không dám nói. Ta sợ ta nói ra rồi, nàng sẽ không chịu tha thứ ta. Ta sợ nói ra rồi, nàng sẽ không chịu nhận người tri kỷ này nữa. Còn ta, sẽ chỉ có thể mang theo sự nuối tiếc mà rời khỏi kiếp này. Cho nên, lời nói lên đến bên miệng, cuối cùng ta lại vẫn nhin xuống, để nàng đi. Sau đó, ta để lại một lá thư cho nàng. Ta muốn nói cho nàng chuyện quốc khố, cùng quyền sách thuốc mà ta không thể nào nhẫn tâm hủy đi kia. Đó, là tâm huyết cả đời của sự phụ. Nếu ta hủy đi, ta sẽ có lỗi với ân sự của mình.

Ta nói với nàng rằng, có một chuyện ta muốn nói cho nàng biết, nhưng lại không định nói, ta muốn ích kỷ nốt lần này. Ta nói với nàng rằng, ta sẽ hóa thành một đóa hoa bỉ ngạn, lặng lẽ cho nàng bên bờ Vong Xuyên. Sau khi viết xong, ta lại chợt cảm thấy sợ hãi... nếu là trăm năm sau, nàng đến bên bờ Vong Xuyên, lại chẳng nhận ra được ta thì làm sao bây giờ?

Lúc đặt bút xuống, ta lại viết xuống ba chữ, chờ kiếp sau... Sau đó, ta dừng lại. Chờ kiếp sau, kiếp này không thể nắm tay nhau bầu bạn, ta hy vọng còn có kiếp sau. Hy vọng, kiếp sau nàng có thể ở bên ta. Nhưng nếu như ta thực sự viết như vậy, nàng sẽ biết ngay là ta yêu nàng. Mà khi nàng nhìn thấy lá di thư này, hẳn nàng sẽ áy náy cả cuộc đời. Vì thế, ngòi bút ta thay đổi, run rẩy viết xuống một câu, “Chờ kiếp sau, vẫn hy vọng còn có thể làm tri kỷ”

Tri kỷ...

Nhìn hai chữ đó, ta vừa muốn khóc, lại vừa muốn cười. Tình yêu của ta, không dám mơ tưởng kiếp này, cũng chẳng dám mơ mộng xa vời đến kiếp sau! Ta sai hạ nhân cất lá thư này vào trong chiếc hộp đựng quyển sách thuốc trong rừng mai, r ồi lại cho người gọi Tử Mạch tới. Hiện giờ, nàng là thân nhân duy nhất của ta. Đêm hôm đó, ta nói với nàng rất nhiều đi ều, ta cứ nói mãi nói mãi đến khi suy nghĩ của ta hỗn loạn, không biết mình đang nói gì, mới cho nàng trở về. Sáng sớm hôm sau, nghe nói bệnh tình của ta nguy kịch, Tô Cẩm Bình liền chạy đến. Ta giao phó Tử Mạch cho nàng, nàng đồng ý.

Nằm lại xuống giường, trong lòng ta vẫn còn đau đáu nhớ hoa lan. Ta nói với nàng, ta muốn đi ngắm hoa, sau đó lại chợt nhớ ra rằng hoa lan đã tàn r ồi. Nàng nói chúng ta có thể đi ngắm hoa mai. Ta đồng ý, nàng liền dìu ta đi. Ngày đó, là sinh nhật của ta. Hai mươi lăm tuổi. Sau khi phụ hoàng qua đời, ta liền không còn tổ chức sinh nhật nữa. Đến rừng hoa mai, ta dựa đầu vào vai nàng, nói muốn nghe nàng ca hát. Nàng hát cho ta nghe, rất êm tai. “Như hoa, như mộng, là cuộc tương phùng ngắn ngủi của đôi ta. Triền miên, mưa bụi nhạt nhòa, giọt lệ yên chi rơi xuống khóe môi.” Ta chợt nhớ tới ngày hôm đó, ở chỗ này, nàng nướng cho ta một con thỏ. Nàng nói, đời này hẳn là nàng sẽ không nướng cho ta ăn lần thứ hai! Ta nghĩ, liệu thấy ta sắp chết thế này, nàng có sẵn lòng nướng lại một lần nữa cho ta ăn không? Có lẽ Bách Lý Kinh Hồng cũng đâu chưa từng có được vinh hạnh đặc biệt như vậy đâu! Vì thế, ta rất bối rối yêu cầu nàng, nàng cũng đồng ý rất thoải mái.

Ta thấy bàn tay nướng thỏ của nàng đang không ngừng run rẩy, lại cố gắng ép mình phải bình tĩnh. Còn ta, cũng vẫn nhìn nàng lật qua lật lại con thỏ kia, cảm nhận được hơi thở của mình càng ngày càng khó khăn. Ta nghĩ, ta thật sự không ăn được con thỏ này r ồi. Giống như nàng nói vậy, cuộc đời của ta không thể được ăn con thỏ mà nàng tự tay nướng lần thứ hai nữa. Nhưng ta lại có chút không cam lòng, vì thế, ta không kìm được, hỏi một câu: “Vẫn chưa chín à?”

Nàng an ủi ta, nói sắp chín rồi. Sắp chín rồi, nhưng ta lại biết, ta không chờ được nữa... Ta nói: “Tô Cẩm Bình, nếu trăm ngũ thiếp đi, thì nàng đừng đánh thức... ta!” Thật ra, xưa nay ta vẫn không muốn tự xưng trăm" với nàng, ta chỉ muốn xưng là ta thôi, như vậy nghe sẽ thân mật hơn rất nhiều. Nhưng nàng thông

minh là thế, nếu ta tự xưng ta, chắc chắn nàng sẽ phát hiện ta thích nàng. Cho nên, ta cũng chỉ dám len lén thận trọng nói một chữ ta trong câu nói kia mà thôi. Nếu như trăm ngũ thiếp đi, thì nàng đừng đánh thức... ta! Sau khi nói xong, ta lặng lẽ quay sang nhìn nàng một cái. Nàng thật sự không phát hiện ra. Vì thế, ta giống như trộm được món bảo bối gì đó, trong lòng như được lấp đầy. Dần dần, ta không còn nhìn thấy rõ tay của nàng nữa.

Trong lúc mơ hồ, ta lại nhìn thấy bên trong núi tuyết, giữa một khoảng trời trắng xóa, một cậu thiếu niên tươi cười, lưng cũng gù thuốc, đi từ trên núi xuống. Ngày đó, tuyết trắng bay khắp trời, trắng noãn mà tinh khiết. Nếu thời gian có thể trở lại lúc ban đầu... thì tốt biết bao nhiêu...

Tô Cẩm Bình, nàng vĩnh viễn sẽ không biết được rằng, cuộc đời này, người Quân Lâm Uyên ta hâm mộ nhất, cho tới bây giờ đều không phải là Bách Lý Kinh Hồng, mà là Lãnh Tử Hàn! Vì ít nhất, hắn cũng có thể để cho mọi người trong thiên hạ biết, hắn sẽ dùng trọn đời trọn kiếp này để bảo vệ nàng!

Ít nhất, hắn cũng có thể để cho nàng biết... Hắn yêu nàng...